Ana-Maria

Pentru totdeauna

Trădarea

21 aprilie 2011 - joi

Diamant

Aruncă o privire scurtă spre ceasul de pe perete şi oftă: acuşi-acuşi începea şi ziua lui de muncă...

Îi plăcea cum se aranjaseră lucrurile. Acum, îi plăcea de minune! Era ditamai managerul de succes...

De fapt, la cei 24 de ani ai lui, era mai mult decât mulţumit de el însuşi! Şi de ceea ce reuşise să facă şi să obţină în... "scurta" lui viaţă de până acum.

Avea ditamai biroul, în mijlocul primăriei orăşelului Aurari. Era bulibaşă, nu primar - pentru că nu voise "să candideze". Dar era bulibaşă numai cu numele. El era în realitate manager - se ocupa de buna funcţionare a orăşelului. Tot nea Dumitru era bulibaşă de-adevăratelea; numai că nu-şi mai spunea "bulibaşă", ci era primar cu acte-n regulă, cu alegeri câştigate cinstit şi corect... Orăşelul lor număra acum peste 250 de case - pentru că anul trecut mai asfaltase 200 de metri, în partea estică a oraşului, şi construise acolo 20 de case modulare. Cazase în ele câteva familii, care să-i ajute pe bătrânii şatrei la activităţile zilnice. Bătrânii erau mulţumiţi, tinerii erau mulţumiţi, Nicuşor vindea "cu drag şi spor" producţia şatrei... Avea chiar acum, în tăviţa numărul doi, cereri de mutare pentru încă 30 de familii...

Şi uite cum stătea el, la nouă fără ceva, la biroul lui din primărie, îmbrăcat elegant, într-un costum "de firmă", şi-şi consulta agenda! Şi constata că “crescuse frumos”, cum zicea Ştefan...

În fine! Ce avea el de făcut azi?... Avea zi de audienţe; şi presimţea că va trebui să lămurească totuşi conflictul dintre învăţătoare şi educatoare. Conflict dificil, de vreme ce amândouă aveau dreptate în felul lor... iar el avea nevoie de amândouă! Oricum, ştia că trebuia să se grăbească - Ştefan ateriza la 12 fix, iar el nu lipsise niciodată de pe pistă. Nu va lipsi nici acum - că aveau multă treabă.

Avea o secretară excelentă. Iute ca o sfârleză, isteaţă foc şi descurcăreaţă şi mai şi, Mica - adică Maricica, după numele de botez - nu-l dezamăgise niciodată. Se descurca admirabil cu toate sarcinile pe care le primea; îi ţinea impecabil agenda aia, îi “bloca” absolut toate telefoanele pe care îi spunea să i le blocheze, nu crâcnea când zbiera la ea sau trosnea şi bufnea... iar de câteva ori îi salvase onorabil şi pielea şi urechile de furia lui nea Dumitru. Mica îl cunoştea bine; ştia că, dacă apăsa clanţa uşii lui înainte de ora nouă fix, era vai de urechile ei. Şi uite că n-o apăsa; nici el n-o îndemna să intre mai devreme, chiar dacă amândoi ştiau că el e cam la limită cu timpul...

Ridică privirea spre fotografie... Era un om împlinit! Avea bănet să-şi pună şi-n cap. Avea o "umbrelă" mare şi trainică. Avea "nume şi renume". Era ditamai "managerul" orăşelului pe care el îl înfiinţase, el îl ridicase, el îl făcea să funcţioneze... Avea o familie frumoasă - Safira lui era frumoasă, iar Azur şi Agata îi făceau mare cinste. Azur al lui împlinise, în februarie, 7 ani; mergea deja la şcoală. Agata trecea la toamnă în grupa mijlocie. Amândoi moşteniseră ochii lui albaştri; amândoi erau "giuvaerele lu’ mamaia Perla". Din nefericire, de anul trecut, nu mai erau şi giuvaerele lu’ mamaia Didonia. Gândul ăsta îi strângea sufletul... În fine!

Încă 30 de secunde până la deschiderea uşii. Porni televizorul şi decise să aleagă Antena 3 azi. Aştepta... Începeau ştirile... Uşa se deschise prompt.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Mica intră - şi împreună cu ea intră şi aroma de cafea delicioasă... Mm, ce bine se simţea!

- Azi trebuie să plătim lumina.

Asta nu era o problemă; oricum, aveau cu ce - cum se spune! Gândul ăla îl făcea să zâmbească... Tânăra începu să-i pună hârtiile pe birou:

- Facturile: Enel... Internetul... Gazele... Programarea audienţelor... Şi presa. Aţi primit un plic.

Aha! Un plic A4, maro, cu numele lui scris la destinatar. OK! Mica porni spre uşă; nu se grăbi s-o oprească... Picase într-un fel de auto-contemplare. Stătea tolănit comod în scaunul de piele, la biroul lui uriaş, îşi privea costumul impecabil, fotografia superbă de familie... Pe biroul avea facturile şi ordinele de plată gata scrise, lista cu audienţele... plicul... cafeluţa... Măiculiţă, ce bine se simţea!

Omul de afaceri Sorin Ovidiu Vîntu a primit ordonanţă de reţinere pentru 24 de ore după ce managerul Realitatea TV, Sebastian Ghiţă, a depus plângere penală împotriva acestuia, anunţă postul Realitatea TV.

Cee?

Apucă telecomanda şi dădu televizorul mai tare. Privea lung imaginile şi nu-i venea să creadă...

Imaginile erau concludente. Probabil că şi cititoarea de prompter spunea ceva inteligibil. Dar nu înţelegea ce spunea; privea imaginile şi i se păreau ireale... Cee?

"Chiar pe şleau, pe şleau. Îţi jur că n-am nimic de înregistrare, nimic. Tocmai că am venit cu o maşină care nu e monitorizată de ăştia de la SRI... Discutăm acum ca între doi băieţi: un golan bătrân şi unul tânăr. Eu ţi-am dat două lecţii. Te-ai bazat pe forţă, ţi-am arătat că te p.. pe forţa ta, mă p.. pe tine cu forţa. Lasă să-ţi zic cu golan şi cu alea. Tu vii totuşi dintr-o lume cinstită, ordonată, civilizată, ai tăi au fost ok. Eu vin dintr-o mahala ţigănească, vin din pârnaie, din contrabandă. Io am făcut eforturi disperate să nu mă dau în fapt de unde vin şi cine sunt. Prietenul tău Măgurean-nu îţi poate confirma că mi-a dat ok-ul să împuşc rakeţii de pe teritoriul României. Şi că am împuşcat sute, nu zeci. Şi când spun împuşcat mă refer la propriu. Aici discut clar, nu mă tem că ai ceva pe tine, mă doare-n ...".

"Acum discutăm doar între noi. Deci pe chestii de forţă şi de ţigani Am condus deci ascultă-mă cu atenţie ca să ştii şi tu. Toată reţeaua de bulibaşi a lucrat pentru mine. Toată. Pe timpul certificatelor de proprietate. Înainte lucrau pentru (neinteligibil...) agenţi industriali. Riscau 25 de ani sau glonţu’. Furau din fabrici: macarale, alea, alea, şi duceam la italieni. Adică tu nu ştii despre mine nimic. Decât legendele făcute de proşti. Ca tine, la modul cel mai serios, am îngropat prin dealurile de pe acolo din Moldova, am îngropat la propriu. ".

Şi gata. Asta spusese. Asta scrisese pe ecran. Ei bine...

Paşii se apropiau de uşă - aşa că-şi trecu scurt mâinile prin păr şi-şi puse pe chip o mutră serioasă, gravă...

- Dacă semnaţi plăţile, mă reped cu Marian până la bancă...

Da; să semneze plăţile alea. Şi să nu-i pice masca de pe faţă! Mica nu trebuia nici măcar să bănuiască ce-i trecea lui prin minte!

Trăiau zile... ciudate. Adică neliniştite - şi foarte ciudate, din punctul ăsta de vedere! Mulţi interlopi, multe reţele şi mulţi oameni importanţi începuseră "s-o cam păţească", în ultimele două-trei luni. Iar valul ăsta de "răsturnări" apăruse după mai mult de-un an de acalmie de-aia veselă, în care toţi se pupă cu toţi şi mănâncă împreună tone de caşcaval delicios! Ceauşescu nu le dăduse nici o explicaţie la arestările alea; dar, de fiecare dată, colonelul îi sunase înainte să se petreacă arestările. Îşi dăduse întâlnire cu ei - fie cu el, fie cu Ştefan - la "Cernica mică" şi le lămurise posibilele nelămuriri dându-le explicaţii şi dezvăluindu-le uneori chiar şi probe din dosare! Ultimii doi ani "merseseră ca unşi" pentru ei; de doi ani, Ştefan nu se mai ducea la biroul seniorului. Venea seniorul la "Cernica mică", în audienţă la Ştefan! Crescuseră binişor...

Şi uite că acum vedea ditamai arestarea lui SOV la televizor! Şi auzea răspândindu-se prin eter, către toate urechile vorbitoare de limba română, cuvintele ***"toată reţeaua de bulibaşi a lucrat pentru mine".***

Şi *"am îngropat prin dealurile de pe acolo din Moldova"*. Şi nici urmă de Ceauşescu... Nici o veste de la colonelul lor...

Gata. Semnase plăţile. I le întinse:

- Să vii repede, că am treabă cu tine.

Tânăra ieşise. Rămăsese din nou singur. Se gândea că de data asta Ceauşescu nu-l sunase... Nici Ştefan nu-l sunase - semn că nici pe el nu-l anunţase seniorul nimic referitor la arestarea aia! Şi nici de înregistrarea audio nu-i spusese nimic! Şi asta era nasol de tot - că dacă seniorul lor "pica", intrau în alarmă de-aia roşie-roşie! Ştefan scăpa - că rămânea în Franţa! Dar cine ştie unde-o să-şi odihnească el oasele diseară... şi-n ce costum!

OK! Să depăşească momentul şi să vadă ce era-n plic. Şi pe urmă să-l sune el pe Ceauşescu. Rupse uşor hârtia maro...

Se sprijini de spătarul scaunului. Îşi împietrise masca pe chip; asta-i prindea tare bine acum, când răsfiră cele trei fotografii în faţa lui, pe birou...

Nu mai ştiuse nimic de ea, de ceva vreme. Nici despre copil nu se mai interesase. Apariţia Agatei îl ajutase mult să-şi spună că drumurile li se despărţiseră definitiv... Iar acum descoperea că Ştefan avea totuşi dreptate când spunea că greşelile se plătesc. Toate. Şi că adevărul iese la iveală. Întotdeauna.

Trecutul nu-i făcea cinste; din punctul ăla de vedere, trecutul lui era presărat cu tot felul de... "greşeli". Ea fusese o greşeală. Copilul ăla fusese o greşeală. Iar acum se părea că venise vremea să plătească...

Sau nu?

Se ridică, strânse fotografiile şi ieşi. Se grăbea la maşină; se grăbea al naibii de tare, pentru că n-avea decât trei ore la dispoziţie până ateriza Ştefan şi era în Aurari, nu în Bucureşti... Urcă la volan, porni motorul şi demară. Şi selectă numărul lui Grasu. Suna...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Unde eşti?
- Pe teren.

Adică se ocupa de niscai afaceri. Grasu fusese matinal azi. Bun!

- Şi ai multă treabă?
- Nu neapărat; de ce?
- Ne întâlnim, în juma' de oră, la biroul seniorului?
- ... Da. De ce?

Se căzni să râdă cât mai natural:

- Dacă vii şi tu, ai să afli!
- Bine, mă! Juma' de oră!

Apăsă butonul roşu...

Era tentat să-şi rezolve singur problema sosită azi în plic - că n-avea dificultăţi în rezolvarea ei! Dar avea nevoie de aprobarea seniorului - tocmai ca să fie acoperit. În general, seniorul afla prompt atunci când un individ dubios, premiant în oraşul lui, îşi lichida nevasta şi copilul. Numai că Ceauşescu nu-l sunase...

Şi dacă nu era el cel vizat? Dacă următorul pe listă era chiar Ştefan? Totuşi - ştirea TV şi plicul veniseră în acelaşi timp! Oare...

Selectă numărul vărului lui. Încerca să se concentreze, pentru că nu voia să-l pună pe gânduri...

- Da.

Un "Da" preocupat - Ştefan avea treabă. Se grăbi să pară perfect neutru şi extrem de calm:

- Salut.
- Salut.
- Te-am sunat ca să te întreb dacă s-a schimbat ceva în organizare.
- Nu s-a schimbat nimic.
- OK. Atunci vorbim.
- Vorbim.

Şi-i închisese... Nu păruse nici mai încruntat, nici mai neatent, nici mai... preocupat decât de obicei. De mult, de foarte mult timp nu mai pălăvrăgiseră la telefon mai mult de zece fraze! Discuţiile lor deveniseră tot mai importante - şi deci, tot mai neauzite de urechile acelei persoane care le asculta cu sârg telefoanele! Aşa că discuţia "cifrată" se mutase în tonul vocii. Iar Ştefan nu păruse îngrijorat; şi nici încruntat. Era în avion. Probabil că se ocupa de afaceri - adică citea ce-i trimitea Isamu şi calcula decizii, pe laptop. Şi ateriza la 12 - că nu se schimbase nimic în organizare. Ştefan venea în România ca să discute despre nişte transporturi. În plus, avea nevoie de-un lot nou de jucătoare. Grasu îi pregătise "cremă"; el venea să le vadă, să le repartizeze, să le electrocuteze - cum zicea Ana - şi să le urce în nişte Boeing-uri comerciale, pe direcţia noilor lor şefe. Şi-apoi aveau două petreceri - ocazie de-a schimba câteva vorbe cu potenţialii parteneri de afaceri -, o şedinţă cu şefii de cazinouri şi-o sesiune de shopping după cadouri pentru copii şi pentru Ana - care rămăseseră la Cannes. Şi cam atât. Nimic foarte important deci...

Şi totuşi, în condiţiile în care mass-media azvârlea spre cele patru zări cuvintele alea, nu mai ştia...

Opri la semafor şi-şi aprinse o ţigară. Şi-şi aminti abia acum să încuie portierele! Ah - devenise neglijent! Dar ştia ce avea în plicul ăla de pe scaunul din dreapta. Ştia că asta nu-i o scuză. Şi totuşi...

Individul era şi el destul de important; că doar "bodyguard"-ea şi recupera tot ce era important în Piteşti, iar frati-su îi dădea mereu de muncă cu cămătăria! Aveau şi ei o umbrelă. Se întreba cât de importanţi deveniseră indivizii, de când nu se mai interesase el de soarta lor. Ştia că 90% din indivizii de genul ăla nu ştiau regula degetului mare - aşa că creşteau repede şi intrau la pârnaie la fel de repede. Pe asta mizase şi el atunci când decisese să se bage totuşi la minunăţia aia roşcată natural... Şi uite că tocmai acum, la cinci ani după ce el rupsese orice relaţie cu ea, dobitocului îi picase fisa! Şi fusese îndeajuns de dobitoc să-şi împuşte nevasta şi copilul în cap! Dumnezeule, ce cretin!

Porni cu demaraj şi acceleră. Trebuia să ajungă la discoteca aia. Trebuia să discute cu seniorul - adică să-i ceară OK-ul. Trebuia să-l roage pe Grasu să-l plimbe cu el vreo 48 de ore, ca să-i asigure alibiul până îşi termina omul lui treaba. Ştia deja pe cine "detaşa" azi la Piteşti. Doar să-i dea Ceauşescu OK-ul! Iar chestiile astea durau între 4 şi 6 ore, în funcţie de omologi. Aşteptarea aia îl enerva la culme...

Mobilul începu să piuie. Tresări la vederea numelui de pe afişaj... şi oftă greu: nu se mai putea concentra. Până nu-şi rezolva problema aia, nu-şi mai putea aduna minţile! Ştefan o să-l plesnească azi... Apăsă butonul verde:

- Da, nea Dumitre.

Unchiul lui râdea:

- Ce faci, Diamante?
- Aoleu, nea Dumitre, am uitat complet de audienţe! A intervenit ceva extrem de urgent - şi-am fugit pe uşă-afară!
- Ştiu - că te-am văzut când ai plecat. Ce faci - mai vii azi?
- Nu cred. Te rog din suflet - vorbeşte dumneata cu oamenii.
- Bine, Diamante. Stai liniştit, că mă ocup eu.
- Mulţumesc, nea Dumitre.
- Să creşti mare. Hai, fii atent la trafic acolo!

Şi-i închisese. Lăsă telefonul peste plic... şi oftă greu: probabil că nu-i omorâse împreună. După cum observase în poze, pe ea o împuşcase într-o cameră cu covor vişiniu, iar pe puşti într-un loc cu ciment. Probabil c-o făcuse din scurt... Şi pe urmă îi fotografiase personal; şi, cât îi scosese vreun gealat imaginile la imprimantă, trăsese o ţigară. Şi privise poza lui, făcându-şi planul... pe care-l parafase arzând hârtia fix în mijlocul frunţii. Individul voia răzbunare. Iar dacă Ceauşescu nu pica la înţelegere cu omologul...

Viră scurt dreapta şi intră în curtea discotecii. Grasu ajunsese primul; încercă să nu-şi arate din prima îngrijorarea, pentru că Asia ocupau bancheta din spate a BMW-ului... Parcă Mercedesul lângă ei şi coborî; şi imediat cum Grasu coborî şi el, se întoarse spre cei doi cuţitari:

- Asia!

Arătă spre ochi, apoi spre maşini şi-apoi mârâi printre dinţi:

- Suntem în alarmă.

Grasu ridică mirat sprâncenele... Nu-i răspunse; grăbi pasul spre uşa discotecii. Bineînţeles că nu auzea nici un cuvânt... Intrau...

Ptiu, drăcie! Ceauşescu nu era acolo! Parcă citindu-i gândul ăla

afurisit, Grasu îl trase spre mesele din colţul opus "biroului" seniorului. Se aşeză şi trânti plicul pe masă:

- Cred că-i groasă rău.

Unul dintre ospătari se apropia cu mers de felină...

- Cu ce vă servesc?

Grasu se grăbi să-i răspundă:

- Două Cola la cutie. Nea Nicu pe unde-i?

- Încă n-a venit.

Iar asta era foarte ciudat - că, în general, nea Nicu stătea la biroul personal în timpul evenimentelor majore! Iar ceea ce arătaseră ştirile de dimineaţă erau nişte evenimente... Mamă-mamă!

- Ia zi-i, Diamante - ce alarmă avem?

Îi întinse plicul; Grasu trase fotografiile, le privi preţ de-o clipă... şi, spre marea lui mirare, nu auzi un reproş la adresa idioţeniei din capul lui!

- Stai liniştit. Mă interesez eu discret, aşa, cât de bazat e individu'. Şi până-n cinci trimit un comitet de negociere la el. Ori îl potolesc, ori îl "răcoresc".

- Nu e vorba de asta - că şi eu pot să-l "răcoresc". Pe mine nea Nicu mă îngrijorează.

- De ce, mă?

Ospătarul venea, aşa că el tăcea... Şi-acum se îndepărta, grăbit să-i lase să discute... Mârâi printre dinţi:

- Tu nu urmăreşti ştirile?

O secundă de gândire... şi-un răcnet:

- Bă! Dă şi tu drumu' la plasma aia!

Barmanul se conforma... Nu; trecuseră la nişte ştiri cu accidente auto. Se aplecă spre el:

- L-au săltat pe SOV.

Evident, şocul era prea mare ca să-l lase pe Grasu să înţeleagă că da, pricepuse corect despre cine vorbeau ei acolo! Continuă:

- Şi i-au dat interceptările pe teveu.

- Asta e nasol.

- Iar în timpul ăsta eu primesc poze A4, nea Nicu întârzie la serviciu iar şefu' zice că organizarea pe ziua de azi nu s-a schimbat cu nimic.

Grasu scoase mobilul din buzunar. Continuă:

- În condiţiile în care avem cod galben de furtună de vreo două luni jumate, aşa...

Capul tuns la numărul unu aproba. Telefonul stătea lipit de ureche, dar Grasu nu zicea nimic... Ochii negri îl priviră lung:

- Zici că organizarea nu s-a schimbat cu nimic?

- Da. Mi-a confirmat chestia asta acu' vreun sfert de oră.

Şi iar suna. Adică insista. Se părea că tot nu-i răspundea... Grasu oftă greu:

- ... S-ar putea să nu ţină de el...

- Da' ăia de-au lucrat cu omu' negru de cine-or ţine oare?

Ştia că avea dreptate. Că doar ăla nu se dusese de unul singur, aşa, să-şi rezolve problemele! Ce dracu! Grasu tot insista la Ceauşescu... Ăla insista să nu-i răspundă...

Dacă începuseră să scoată de la dospit dosare grele, legate de sume mari şi afaceri în care politicul era implicat serios, tare-avea el o presimţire... Grasu îşi luă cutia şi se ridică:

- Hai, lasă-l, că vorbesc eu cu el. Hai să mergem, că Ştefan aterizează la doişpe. Şi întârziem.

Lăsă bancnota pe masă şi-şi urmă prietenul. Îl tot apăsa gândul ăla! SOV era persoană publică. Ştefan era discret ca boarea asfinţitului. Amândoi făceau caşcaval. Dar...

Nu era bine deloc. Avea o presimţire... În jurul lor se desfăşurau tot felul de arestări, tot felul de mişcări politice iar apele erau extrem de "tulburate" în ţara asta! Iar în condiţiile în care politicul de la putere era capabil să-i dea tovarăşului de "afaceri" cu toporu'-n cap doar aşa, fiindcă exista...

Nu. Avea o presimţire.

Îl prinse pe Grasu de braţ şi-l opri. Şi-şi lipi buzele de urechea lui, ca să fie sigur că nu era interceptat:

- S-ar putea să activez planul de urgenţă. Dar nu pentru mine.

Iar el ce zicea? Aştepta... şi-şi primi răspunsul la fel de încet:

- Mă duc eu pe Otopeni. Dacă e cazul, trimite-mi eşarfa.

Aprobă şi se grăbi la Mercedes - dacă simţea ceva în neregulă, chiar şi cel mai mic semn, activa planul. Şi gata! Trase portiera şi dădu să urce la volan.

- Diamante!

Ce-i? Grasu era extrem de serios:

- Salam zicea că vrea să vorbească ceva cu Ştefan. Să-i zici, când veniţi de la aeroport; că părea să fie important pentru guristu' lui preferat.

- Bine, mă.

Şi cam atât - acum plecau fiecare la treaba lui. Şi nu se mai sunau - nu mai comunicau nicicum! Tocmai pentru ca planul ăla de urgenţă să dea roade! Aşa că el o să se întoarcă în orăşel, Grasu o să plece cu afacerile prin Bucureşti...

Cu vreo trei ani în urmă, Ştefan îi chemase pe amândoi la Cernica. De acolo, plecaseră cu elicopterul până-n mijlocul unui ogor imens. Şi pustiu. Acolo, după ce se îndepărtaseră îndeajuns de mult de elicopter, Ştefan le spusese că pusese la punct un plan de urgenţă special, pentru ei trei - Ştefan, el şi Grasu. Un plan pentru cazul când Isamu trăda. Chinezul ăla era "în tot şi-n toate" - şi ştia totul. Îi urmărea prin satelit, îi intercepta, îi coordona - de parcă ei erau marionetele lui! Şi nu era bine! Adică era bine - dar, la un moment dat, exista riscul ca umbrela chinezească să se... "defecteze". Umbrela mergea mai bine ca niciodată; dar, vorba lui Ştefan - mai bine să fie, decât să lipsească! Aşa că vărul lui pusese la punct un plan...

Planul ăla se activa în clipa în care unul dintre ei sesiza o ameninţare serioasă venită din partea umbrelei chineze. Sau române - că, la urma urmei, Ceauşescu nu era "veşnic" şi-avea şi el şefii lui! Oricare dintre ei sesiza pericolul, îl contacta pe Titel şi-i spunea să trimită eşarfa roşie la o anumită adresă, la o anumită oră. În clipa aia, Titel îl anunţa pe Florin Salam; care o contacta pe Iuliana, nepoţica lui, în Franţa - iar ea ieşea din casă, se ducea la primul telefon stradal şi suna la vilă. Acolo, îi răspundea Isabelle - a cărei sarcină de serviciu era să răspundă la telefonul fix. Iuliana îi va spune Isabellei că-şi cere scuze, dar nu mai poate livra costumul săptămâna asta. Şi-apoi stabileau o zi şi-o oră de livrare. Şi-apoi Isabelle uita ziua, nota pe-o hârtie ora şi scria sub ea parola. Şi i-o ducea Anei. Care lua copiii şi pleca la plimbare. "Şi, din momentul ăla, Ana şi copiii sunt ca şi scăpaţi" - spusese Ştefan, fără să le dea şi lor amănunte pe tema aia. Revenise la planul din Bucureşti. Cel vizat era chemat acasă la Salam, sub varii pretexte - în general, muzicale! Acolo, era ascuns în beci şi înlocuit de o sosie. Cât se plimba sosia prin oraş, cu suita şi băieţii de la pază, în beciul lui Salam venea şi coafeza; care se ocupa de transformarea fizică. Şi-apoi, transformat complet, dezarmat şi pe cont propriu, cel vizat pleca singurel, deghizat în lăutar şi legitimat cu actele sosiei. Şi pe urmă vedeau ei ce mai făceau!

Ăla era planul. Habar n-avea dacă o să funcţioneze - Ştefan se ocupase de detalii. Era sigur, oricum, că Ana primise instrucţiuni clare apropo de evadare! Ştia că cumnata lui avea întotdeauna cash la ea; conturile erau făcute de Isamu, aşa că... Dar cu siguranţă se ocupase Ştefan de asta! Şi cu siguranţă aranjase el o şmecherie în Cannes, pentru Ana şi copii! Ei, ca bărbaţi, se puteau ascunde cu uşurinţă; dar ea, cu doi copii de mână... Brr!

Scoase telefonul şi selectă numărul Micăi - care răspunse imediat:

- Da.

- În zece minute ajung la birou. Ai făcut viramentele?

- Da.

- Domn' primar e în audienţă?

- Da; mai are puţin şi termină.

Aha; adică se ocupase nea Dumitru de toţi... Prea bine!

- OK. Vorbim.

Şi-i închise - că o sunase ca să-i spună absolut nimic! Simţise nevoia să dea un telefon... Simţise nevoia de-a se percepe îndeajuns de important ca să i se răspundă la telefon...

Unde dracu era Ceaşcă ăla?

Fiecare dintre ei avea câte-o sosie. A lui era cea mai reuşită - părerea lui, desigur! Sosia lui Ştefan i se păruse un pic cam teatrală, iar sosia lui Grasu luase lecţii intensive de mers ca să reuşească să nu se mai bălăngăne în halul ăla! Dar aşa, de la o distanţă de vreo 10 metri, sosiile lor erau foarte reuşite. Aveau aceeaşi tunsoare, acelaşi stil... iar soarele puternic de azi era tocmai bun pentru a acoperi diferenţele sub nişte ochelari de soare de-ăia moderni, de doi metri pătraţi!

Viră dreapta şi acceleră spre bradul din mijlocul parcului. Se făcuse mare bradul lor; se prinsese bine, avea rădăcini puternice şi creştea "văzând cu ochii". Bătrânii stăteau seara pe bănci şi-l admirau. Îl studiau, "constatau" creşterea... şi-l lăudau uneori şi pe el, şi pe cel care-a început construcţia orăşelului lor tocmai cu acel simbol de trăinicie şi unitate... Mare şmecher, Ştefan! Mare de tot! Şi deştept... Cap de bulibaşă, ce mai!

Frână în faţa casei şi se grăbi să coboare. Şi-şi aminti abia acum că el trebuia să fie pe pistă azi, la doispe!

Fir-ar să fie de treabă! El trebuia să fie la Otopeni azi, când ateriza Ştefan! Iar serviciile, dacă acţionau, n-o făceau pe pistă - o făceau pe drum! Ştefan mergea cu Grasu şi Asia, cu BMW-ul. El trebuia să fie în Mercedes, în spatele lor. Iar dacă activa planul... Cum dracu să facă? Ştefan avea motiv să intre la Salam; el ar fi putut să-l urmeze, spunând că are un botez de organizat. Dar Grasu? În plus, dacă intrau toţi trei interlopii în casă şi după cinci minute ieşeau trei clovni...

La naiba!

Intră în casă şi închise uşa. Şi-o încuie. Ca la un semn, uşa bucătăriei se deschise, iar mama lui începu să râdă:

- Ce faci, mă? Mă-ncui pe dinăuntru?

Aprobă scurt cu capul şi-i făcu semn să vină la el. Şi spuse cu totul altceva:

- Da, din obişnuinţă.

- Aha...

Iar nesiguranţa din ton ilustra din plin uimirea ei faţă de noul lui comportament... Rupse o coală din notesul de pe perete; luă pixul şi începu să scrie...

"Dă-mi de Ştefan şi de Ana. Urgent!

Şi-atât. Mămica lui citi şi aprobă. Se grăbi să descuie:

- Mă duc să m-ascund de domn' primar. Că l-am lăsat să ţină el audienţele, şi-mi rupe urechile!

- Aha. Bine, mă! O să trec eu pe la tine, mai târziu. Că acu' am un pic de treabă.

Aprobă... Traversă grăbit strada şi intră în propria casă. Şi oftă din nou greu...

Se întâmpla ceva. Avea un presentiment. Nu era deloc în regulă!

- Ce-i cu tine?

Poftim? Safira îl privea lung, serioasă... Îi făcu semn să-l lase-n pace şi scoase telefonul. Şi simţi cum inima i se face mică-mică atunci când apăsă butonul verde...

Suna...

Suna...

Buton roşu. Gata. Era clar. Selectă numărul lui Ştefan - şi de data asta sună numai o dată.

- Da.

- Salut.

- Salut.

- S-a schimbat ceva din planificare?

- Nu, mă! Ce-ai?!

Hm; îl simţise imediat! Se abţinu cu greu să nu ofteze:

- Nimic. Doar că nu mai pot să vin să te-aştept. Am o treabă.

- Ce treabă ai, mă?

- Am o treabă, la Piteşti. Mă duc, mă-ntorc; numai că nu ştiu când mă-ntorc fiindcă aştept un telefon important care să-mi zică când mă duc...

Ştefan tăcea... Decise să propună el o oră:

- Vorbim la unu, unu jumate, la crâşmă?

- Bine, mă.

- Ok. Hai, că te-am lăsat.

- Unu jumate cel târziu; că pe urmă întârziem pe traseu.

- Da, mă.

- Vorbim.

Şi-i închisese...

Ştefan îi simţise agitaţia şi îngrijorarea. Acel "Ce-ai?!" fusese destul de ţâfnos; de vreme ce-l tot piuia la cap cu telefonul ăla... Ştefan ştia de roşcată. Ştia de Piteşti. Şi înţelesese că dacă el spunea acum, la ora zece, că se duce până la Piteşti cu treburi şi-ajunge înapoi până-n unu jumate, era vorba despre problema lui de demult. Iar dacă nu înţelesese, o să-l ajute Grasu să înţeleagă, în prima secundă de schimb de priviri, pe Otopeni. Aşa că...

Aşa că se descălţă şi intră în camera copiilor. Azur şi Agata se jucau la calculator. Se jucau frumos - adică nu conta cine câştigă cursa auto. Nu se certau; ba chiar se încurajau! Azur tocmai îi spunea Agatei s-o ia pe scurtătură, ca să poată să-l depăşească. Îi privea lung...

El o să rămână aici, în orăşel. Trebuia să aibă grijă de ei - de familia lui, de şatra lui... Ştia că era de-ajuns să dea două telefoane, şi orăşelul lor se încercuia cu un zid uman gros şi trainic. Şi pus pe rupt gâturi de chinezoi. Orăşelul radial era cea mai bună fortăreaţă...

Dacă apăreau gâturi de chinezoi! Dacă...

Doamne! - oare va reuşi capul de bulibaşă să înţeleagă ce căuta el la Piteşti? Şi va reuşi oare să afle cu cine se vor lupta?

Ştefan

Deci Diamant nu mai venea pe Otopeni; se ducea la Piteşti. Iar asta însemna că "se spărsese buba" - aia roşcată şi inconştientă rău de tot. Aşa că Diamant se ducea să-l răcorească pe individ. Mm...

Selectă numărul lui Grasu. Suna...

- Da, şefu.

- Diamant zice că are o treabă la Piteşti.

- Da, mi-a zis şi mie.

- Şi? Tu ce zici?

- Că m-aş duce eu, mâine sau poimâine. Da' îl văd că n-are răbdare deloc!

- Sună-l şi spune-i să se potolească. Şi anunţă-l că are de la mine două peste ochi, imediat cum cobor din avionu' ăsta!

Apăsă butonul roşu, încruntat...

Ete ce-l apucase şi pe dementul de Diamant! Voia să-şi aranjeze singur problemele! Era nebun! Avea tot ce-i putea dori sufleţelul, da' el se expunea ca tăntălăul! Şi-i spusese! Doamne, de câte ori îi spusese! În ultimii cinci ani, i-o zisese de sute de ori - şi mai cu perdea, şi verde-n faţă! Dar îl înţelegea - că, în materie de onoare, lucrurile nu se spălau prin intermediari. Aşa că o să urle la el, dar n-o să-l plesnească.

Se aşeză şi-i trimise lui Isamu un mail: ***"Ce treburi are Diamant la Piteşti?"*** Şi-acum trebuia să aştepte... Păi putea să aştepte liniştit! Că mai avea de zburat ceva-ceva!

Selectă programul şi porni camerele de supraveghere din vilă. Trişa. Din nou. Îi privea lung...

Acum, la Cannes era ora nouă. Copiii erau la masă - terminau micul dejun. Ana încerca să-i ajute "doar din vorbă", iar Léon se căznea din greu să ţină corect linguriţa... Florentina mânca exact ca o domnişoară! Stătea dreaptă, ţinea furculiţa ca la pension, mânca fără să plescăie... Mămica lui îi sorbea din privire pe toţi trei, în timp ce micul dejun se răcea "fără regrete" în farfuria ei...

Florentina era topită după el. Cu Ana se mai certa uneori, în sensul că o contrazicea referitor la hainele pentru a doua zi sau culoarea cu care trebuia să coloreze temele de şcoală. Prinţesa era în clasa întâi, la cea mai bună şcoală particulară din Cannes. Şi era o elevă eminentă. Era isteaţă, dezgheţată, curajoasă, descurcăreaţă... Era Peşti; iar zodiacul ei arăta o prinţesă un pic introvertită, care încerca în fiecare moment să se autodepăşească, să-şi îmbunătăţească comportamentul, să-şi dezvolte aptitudinile şi să fie cea mai bună. Pentru tati

al ei. Aşa îi spunea lui - "tati al meu"; iar Ana zâmbea în clipele alea, mândră de aşa fetiţă... Şi nu se supăra Ana lui atunci când Florentina nu-l primea decât pe el la anumite jocuri, sau atunci când anumite lucruri nu le discuta decât cu el. Iar el încerca să-i acorde prinţesei lui toată atenţia de care avea nevoie. Îi plăcea să creadă că reuşea; pentru că nu voia s-o dezamăgească. Ea nu-l dezamăgise niciodată!

Léon, pe de altă parte, era un Săgetător perfecţionist rău de tot! Avea uneori senzaţia că băiatul lui se lansa într-o lungă competiţie cu el, iar trofeul suprem erua îmbrăţişarea şi sărutul Anei. Avea 5 anişori - şi deja ştia că voia să se facă şef, aşa ca tati. Dar trebuia să fie un fel de şef-şef, care n-are şef. Cam aşa îi explicase băiatul lui, imediat după revelion, motivul pentru care avea mare nevoie de un profesor de management. Stătuseră amândoi pe canapea, în faţa lui, şi fuseseră incapabili de-a mai rosti cuvinte; iar în timpul ăsta el le explicase că trebuia să fie un şef perfect, aşa că trebuia să se-apuce de studiu încă de pe-acum. Şi le povestise cum o să locuiască într-o casă aşa cum are tati, dar cu un etaj în plus; şi trebuia să aibă o firmă aşa cum are tati, dar mai mare. Avea mare nevoie de un Mercedes cum avea tati - dar din ăla cu şase uşi, nu doar cu patru. Şi trebuia să înveţe totul despre meseria de şef, ca să câştige mulţi bani şi să-i cumpere şi lui mami un Mercedes cu şase uşi. Léon îl studia pe sub sprâncene, sau cu coada ochiului, şi încerca să-l depăşească - şi la pasele de fotbal din curte, şi la "Nu te supăra frate", şi la cadourile pentru mami... Léon suporta relativ uşor plecările lui de afaceri; dar dacă Ana ar fi lipsit de lângă el 24 de ore, probabil că prinţul ar fi picat într-o depresie teribilă...

Iar biata lui Ana încerca din greu să se împartă în mod egal între ei - între soţul şi copiii ei. Încerca să-i împace pe toţi trei. Uneori, îi era greu...

Biata lui Ana!

Regina lui era perfectă. Femeia mult mai frumoasă decât Luna nu se schimbase deloc - era la fel de frumoasă, la fel de specială, la fel de deşteaptă... Deciseseră, după naşterea lui Léon, că între copiii lor trebuia să existe o minimă diferenţă de vârstă de 2-3 ani! Léon împlinise în decembrie trecut 5 ani. Numai că ei nu mai discutaseră despre copii. El revenise la birou - iar afacerile mergeau foarte bine. Ea se concentrase asupra copiilor - iar asta se vedea de la trei poşte, atunci când copiii lor îşi făceau apariţia în public. Se pregătea, la modul cel mai serios, să "negocieze" şi-o fetiţă cu ochi verzi; dar nu era foarte sigur că o dorea acum. Simţea nevoia să-şi recapete regina. Să fie din nou doar a lui, să încuie din nou uşile dormitorului, să plece din nou singuri în vizite "de plăcere"... Iar pentru asta o avea pe mămica lui - care se mutase la Cannes de cinci ani deja şi nu părea să regrete pasul ăsta. Se înţelegeau dumnezeieşte, Ana şi mămica lui. Erau nedespărţite. Le surprinsese deseori complotând, în şoaptă, surprizele pentru el...

Calculatorul piui scurt. Aha! Isamu îi răspunsese! Opri camerele şi se concentră asupra mail-ului. Ia să vadă el...

Mda; deci fusese agitaţie mare aseară la Piteşti! Cineva "ciripise"; individul strânsese din dinţi şi luase probe ADN - păr de la ea, păr de la copil... Le dăduse "la testat" pe şest; iar aseară, primise rezultatele. Şi cum el "nu figura" pe nicăieri prin copilul ăla, vecinii auziseră scandal mare în viloiul lui. Azi, oamenii lui anunţaseră tot oraşul că individa îşi luase copilul şi se mutase la maică-sa. Şi că divorţul va fi scurt. Isamu îi scrisese ***"Nu mă îndoiesc că şi-a rezolvat problemele şi-acum urmează partea seniorilor."*** Deci Ceauşescu voia să lămurească lucrurile la masa verde iar Diamant ţinea musai să-l răcorească personal. Pe probleme de onoare. Diamant îi necinstise ăluia femeia; dar individul omorâse copilul lui Diamant! Alelei, ce discuţii încinse vor fi diseară în oraşul ăla!

Şi mai zicea ceva chinezul lui, la finalul mail-ului; zicea că seniorul tocmai intrase în concediu de odihnă. Aşa scrisese la sfârşitul mesajului despre ultimele evenimente de la Piteşti. Iar în condiţiile astea... Scoase telefonul şi începu să scrie.

"Nu fii berbec! Mergem împreună să lămurim lucrurile."

Şi-acum, nu-i rămânea decât să spere că Diamant va asculta de el. Că dacă nu...

Diamant

Stătea la geam. Copiii se duseseră la grădiniţă şi şcoală - în oraşelul lor, cursurile începeau la 11. De zece minute, în casă era linişte... El se gândea la mesajul lui Ştefan; se întreba dacă cele două evenimente, crimele de la Piteşti şi sosirea lui Ştefan în România, aveau vreo legătură...

Tresări violent când văzu perdeaua de la geamul mamei lui smucindu-se cu putere! Ochii verzi îl priviră lung... Ieşi, traversă şi intră. Iar ea încuie uşa şi-l trase repede-repede în bucătărie...

Îi făcu semn să nu scoată un sunet; primi o aprobare şi-o hârtie. O despături...

"Ştefan o păţeşte rău peste-un pas, iar vinovat este un bărbat de tobă, mic şi grăsuţ, care e foarte important pentru Ştefan. Şi Ana o păţeşte tot peste-un pas. Nici Stela, nici copiii nu-mi mai apar în cărţi. Fă cumva să le schimbi soarta - că altfel mor cu toţii!"

La dracu! Se grăbi să-şi scrie întrebarea:

"Când? Când se-ntâmplă?"

Iar mămica lui scria repede-repede...

"Peste-un pas: o oră, o zi, o săptămână maximum!"

Deci peste-un pas... Aprobă cu capul şi dădu să iasă; dar fu prins de braţ şi tras înapoi. Mămica lui şopti:

- Diamante, fă ceva!

- Fac! Tu să nu spui nimănui nimica-nimicuţa! Că ştii câţi sereişti locuiesc aici, cu noi! Nu face nimic ieşit din comun! Şi nu sufla un cuvânt despre Ştefan şi Ana!

Primi o aprobare grăbită... Ieşi şi porni încet spre brad.

Trebuia să se gândească bine. Trebuia să se gândească extrem de serios, extrem de bine, pentru că nu era de joacă! N-avea voie să greşească! O greşeală putea însemna viaţa cumnatei lui, sau a copiilor...

Isamu trădase - că un asemenea "cataclism" întins peste mări şi ţări şi desfăşurat în simultan la mii de kilometri distanţă nu putea fi orchestrat de indivizii de la Interne! Iar Externele n-aveau nimic cu Ştefan! Aşa că uite cum se defectase umbrela...

De fapt, de ce se defectase umbrela tocmai acum, când lucrurile mergeau de minune în fabricile de caşcaval?

Isamu urmărea ştirile din România - chit c-o făcea doar ca să găsească mesajele transmise de Ceauşescu pe agenţiile de presă. Deci aflase şi el de arestarea lui Vântu. Un asemenea "masiv muntos" pica doar dacă pirotehniştii foloseau destulă dinamită; în plus, ultimele două luni jumate fuseseră bine presărate cu arestări destul de notorii. Lui Ceauşescu nu-i răspunsese la telefon; nici nu-l sunase, deşi se dusese personal la discotecă! Iar asta nu se mai întâmplase de mai bine de-un an, iar atunci motivele fuseseră temeinice! Acum însă, nici un cuvânt - semn fie că Ceauşescu era compromis după atâtea arestări de notorietate, fie că primise ordin să bage capul la cutie şi să lase chinezii să-şi rezolve problemele cu Ştefan. Asta numai Ceauşescu ştia - şi uite că Ceauşescu nu-l suna...

Cineva "trăgea drum" prin masivele muntoase din România. Oare pentru cine era drumul ăla? Pentru Isamu?

La urma urmei, Isamu era fratele cui trebuia - nu? Iar asta explica şi calmul lui Ştefan, care în orice alte condiţii ar fi pus pistolul la capul lui Shun şi-ar fi aterizat avionul ăla oriunde în Europa! Vărul lui habar n-avea ce se întâmplase în România! Că dacă urmărirea ştirilor era sarcina lui Isamu, iar el trebuia să se preocupe de fabricile de caşcaval, cine să-l informeze? Ha!

Şi uite cum pusese chinezoiul ăla îndeajuns de multă dinamită cât să "niveleze" juma' de Carpaţi!

Scoase telefonul iar privirea îi pică pe cifrele micuţe din dreapta... Era unşpe şi cinci! Pierduse vremea aiurea! La naiba!

Ce era de făcut?... Ce era de făcut...

Traversă şoseaua şi intră în parculeţ. Şi se apropie, zâmbind, de nea Iulică. Bătrânul era binedispus:

- Hai noroc, Diamante!

- Să trăieşti, nea Iulică! Ce mai faci dumneata?

- Uite, ce să fac - aştept să apară şi moşnegii mei şi să mergem pân' la atelier!

- Aha... Nea Iulică, dă şi mie mobilu' dumitale.

O secundă de mirare... şi primi mobilul. Îl luă şi se grăbi să scrie mesajul...

Trimite blonda pe Kiseleff, la doispe şi-un sfert. Să-şi pună desu-uri roşii, că primeşte bonus.

Bun! Şi-acum numărul lui Titel... Îl trimisese. Şi-acum să-l şteargă... Şi numărul... Îi înapoie mobilul şi se ridică:

- Mulţumesc, nea Iulică. Mă duc şi eu la birou - că mă concediază domn' primar!

- P'-asta ai zis-o!

Da - o zisese. Chiar se întreba de unde dracu mai are atâta umor în el! Se îndepărta, grăbit... Intră în primărie.

Ca la un semn, Mica se ridică:

- Domnul primar a terminat audienţele.

Aprobă cu capul. Intră în biroul lui, închise uşa...

Şi-acum n-avea ce să mai facă. De individul din Piteşti nu se mai putea interesa... Orice contact al lui cu Grasu sau cu Ştefan i-ar fi agitat rău pe băieţii ăia din Jeep-ul de lângă poartă! Şi nu era bine să înceapă ăia să se agite - că fratele lui Isamu era puternic şi putea "negocia" anumite lucruri peste capetele superiorilor şefilor lui Ceauşescu!

Se trânti în scaun - nu putea decât să aştepte. Să stea pe scaunul ăla şi să aştepte ora doispe! Şi-apoi să numere minutele... şi să spere şi să se roage ca planul să funcţioneze, iar Ştefan să se poată salva, iar Ana să poată să fugă cu copiii...

Ana-Maria

Mda... Plictisitoare ştiri! Chiar nu se întâmpla nimic notabil în Franţa aia - cât era ea de mare! Da' nu-i nimic; că sâmbăta asta aveau party în Toulouse, cu partenerii de afaceri ai lui Ştefan! Şi chiar se gândea că i-ar fi prins bine un pic de antrenament; că nu mai făcuse demult aerobic pe sistem, şi nu voia să pice pe locul doi în clasamentul dansatoarelor! Momentul era ideal - era ora zece şi zece, Florentina îşi făcea temele cu mamaia Stela iar Léon lucra cu Adina. Atunci când Ştefan era plecat cu afaceri, copiii erau învoiţi de la şcoală şi grădiniţă - din motive de securitate, fireşte. Aşa că picii vor fi foarte ocupaţi în următoarele două-trei ore - mai mult decât suficient pentru ca ea să-şi exerseze opturile.

Închise Mozilla şi dădu să se ridice; dar se opri, pentru că uşa bucătăriei se deschise. Isabelle îi zâmbea... Da' ce păţise? Că părea... tristă! Tânăra se opri în faţa ei:

- Emilie tocmai a terminat o prăjitură delicioasă; şi m-am gândit că poate vreţi să trişaţi...

Aprobă încet cu capul - nu voia să trişeze, dar fata asta părea atât de tristă încât zău că nu-i venea s-o contrazică! Tânăra se grăbea înapoi, în bucătărie...

Decise să rămână la birou. Trebuia neapărat să afle ce păţise Isabelle! Că arăta de parcă... voia să demisioneze! Iar ăsta chiar că ar fi fost un dezastru!

Oare ce făcea soţul ei acum? Zece şi zece - la Bucureşti era unspe şi zece. Deci Ştefan survola România. La doispe ateriza, se ducea la senior, apoi la o crâşmă selectă... Şi pe urmă se ocupa de afaceri. Şi cam atât. Din câte înţelesese ea, afacerile mergeau bine; şi mergeau singurele. Aşa că soţul ei se va plimba "de plăcere" prin Bucureşti şi va declama în gura mare că "asta-i de afaceri"... Îi venea să râdă!

Isabelle revenea, cu farfuria... De ce naiba era aşa de tristă?

- Poftiţi.

La naiba! Ochii căprui erau plini de lacrimi acum! Se grăbi s-o prindă de mână:

- Mulţumesc. Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

Dădu să insiste, dar Isabelle îşi trase uşor mâna, privind-o lung:

- Nu ştiu ce am. Simt o tristeţe în suflet...

Simţea... Cum adică? Umerii se ridicară scurt:

- Nu ştiu, doamnă. O fi şi de la vremea asta mohorâtă...

Cum-cum?

O văzu răsucindu-se pe-un călcâi, revenind în bucătărie... Vreme mohorâtă? Da' era un soare afară de-i venea să se lege de şezlongurile de la piscină! Ce-i venise? Ce-avea?

Prăjitura mirosea foarte bine; mirosea a zahăr vanilat şi cacao "cu măsură". Şi mai mirosea a ceva; a... A chimicală! Ptiu, drăcie - aia era o ruladă din comerţ! Păi...

Ce naiba se întâmplase? Ce se întâmpla cu ele - cu Emilie şi Isabelle? Luă o felie de ruladă... şi văzu hârtia.

Stop!

Isabelle dădea să plângă. Emilie făcuse o prăjitură din comerţ. Afară, vremea era mohorâtă. Iar ei tocmai "i se pasase" un bileţel.

Prea bine!

Muşcă cu poftă şi se ridică. Şi începu să urce scările încetişor-încetişor... pe direcţia terasă...

Prăjitura era bună; era comestibilă. Era, într-adevăr, o ruladă clasică din comerţ... Uşile de la etajul unu erau deschise; mamaia Stela îi explica Florentinei cum se transforma povestioara matematică într-o operaţie cu cifre şi semne matematice... Léon voia să coloreze un leu mai mare, că ăla din cărticică nu-i ajungea... Uşa biroului era închisă... Îşi continuă drumul, fără să se grăbească. Se gândea...

Se gândea că nu trebuia să atragă atenţia. Ştefan îi spusese, cu mult timp în urmă, că trebuiau să fie pregătiţi pentru toate variantele posibile; inclusiv pentru varianta trădării chinezilor. Şi-i vorbise despre un plan de evadare pentru ea şi copii. Ei, planul ăla i se păruse de-a dreptul inutil; dar ultimele evenimente păreau s-o contrazică. Emilie făcea prăjituri din comerţ sub care Isabelle ascundea un bileţel; şi avusese ochii plini de lacrimi... şi-o tristeţe în suflet...

Intră în dormitor şi închise uşa. Şi mai luă o felie de ruladă. Camera de supraveghere era chiar deasupra uşii; sub nici o formă, n-avea voie să grăbească pasul! Iar întoarcerea "artistică" spre obiectiv chiar ar fi fost o idioţenie majoră! Poate era ea maniacă; poate o luase razna. Dar nu voia să rişte. N-avea voie să rişte vieţile copiilor!

Trase glasvandul şi ieşi pe terasă.

Mm, ce cald era! Soarele ardea cu putere; apa din piscină strălucea îmbietor... Se aşeză pe şezlong, lăsă farfuria pe prosop şi luă şi ultima felie. Ridică încet, cu degetul, colţul hârtiei îndoite corect...

Le roi est mort. Dans un heure.

Oftă greu... că, pentru o clipă, crezuse...

Ei bine, imposibilul tocmai se produsese. Isamu trădase. Acum, nu-i mai rămânea decât...

"Le roi est mort" era parola. Semnalul. Chiar acum, în România, Diamant şi Grasu puneau în practică acel plan complicat, menit să salveze viaţa soţului ei. Peste fix o oră...

N-avea decât o oră la dispoziţie, ca să salveze copiii. Şi pe ea însăşi. Şi pe mama lui Ştefan. Şi se gândea că, dacă făcea vreo greşeală...

Doamne! - bine că nu primise celălalt mesaj! Ştefan stabilise două parole. *"Le roi est mort"* însemna "Fugiţi cât puteţi de tare şi ascundeţi-vă într-o peşteră adâncă dintr-un munte neexplorat încă". *"Le roi a été tué"* însemna "Pune mâna pe pistol, scoate-l pe chinez din birou şi ascunde-te acolo, cu copiii; şi sună la poliţie - că, din clipa asta, tu eşti moştenitoarea firmelor, conturilor şi afacerilor contelui-rege". Din fericire, astăzi ea trebuia doar să fugă. Din fericire, el scăpa...

Scăpa?

Nu! Să nu-şi pună întrebarea aia! Nu-nu! El scăpa! Trebuia să scape! Se ocupau Grasu şi Diamant de asta! Şi ei chiar nu vor greşi - că ei ştiau, mult mai bine decât ea, ce-ar fi însemnat moartea lui Ştefan! Fără el, totul se ducea de râpă! Fără el...

Gata! Ea trebuia să ia copiii şi soacra şi să fugă! Acum! Dar trebuia să fugă încet...

Avea o oră la dispoziţie, să găsească muntele neexplorat încă şi

să se strecoare într-o peşteră adâncă din el. 60 de minute. Şi nu trebuia să dea de bănuit... În condiţiile în care Isamu ştia ce făcea ea, ştia ce urma să facă ea şi, conform cu ceea ce-i transmisese parola, era mai precaut ca niciodată...

Mușcă din ruladă - era bună! Mai avea cam un minut să se gândească...

De ce dracu n-o lăsa Ştefan să facă ceea ce-ar fi trebuit să facă? Atunci când auzise planul ăla, se gândise imediat că ea se va duce în dormitor, va lua pistolul, va coborî în birou şi-l va pune la capul chinezului. Şi va apăsa pe trăgaci. Şi gata! Isamu murea iar ei toţi scăpau! Dar Ştefan îi interzisese cu desăvârşire să se apropie de orice fel de arme. Şi îl înţelegea - la urma urmei, uciderea chinezului însemna deschiderea războiului cu frati-su! Iar de Jun Chèn chiar nu puteau scăpa! Chinezii i-ar fi găsit inclusiv pe muntele ăla neexplorat încă - ar fi asigurat gratuit dotarea completă a tuturor expediţiilor care-ar fi pornit înspre toate colţurile lumii, şi tot i-ar fi găsit! Aşa că...

Aşa că ea trebuia să ia copiii şi soacra şi să fugă. Unde - habar n-avea! Oricum, trebuiau să iasă din fortăreaţa asta! Că dacă-i omorau în vilă, sfârşeau pe lista persoanelor dispărute pentru totdeauna! Avea... 58 de minute la dispoziţie să se îndepărteze de casă. O să iasă cu copiii...

La zece şi zece, ea voise să se ridice de la calculator. Isabelle o poftise la prăjitură - deci, la zece şi zece, biletul ăla fusese scris deja, în buzunarul ei. Se gândea acum că în momentele astea Emilie fierbea prânzul şi habar n-avea că ea cică făcuse prăjituri azi... Sunase azi telefonul în vilă? Nu-şi amintea să-l fi auzit piuind; dar aparatul era în bucătărie, iar ea nu prea fusese atentă... Isabelle primise parola pe la zece şi cinci. Persoana care-o sunase primise parola cu vreo două-trei minute înainte. Deci *"dans un heure"* însemna în realitate unşpe fix. N-avea o oră; avea doar 50 de minute. Adică 45 de minute - că se făcuse deja şi-un sfert.

Se ridică şi reveni în dormitor. Profită de intrare - îşi trecu mâna prin păr şi "scană", preţ de-o clipă, camera. Becul era stins; iar asta o făcea să creadă că Isamu era sigur de reuşită. Atât de sigur încât nu risca să pornească sistemul de supraveghere...

Deschise larg şifonierul - şi profită de paravanul uşilor ca să ascundă biletul în buzunarul blugilor. Pe care îi trase apoi de pe raft. Alese şi-o cămăşuţă fără mâneci, adidaşii... Se schimbă şi ieşi. Şi-acum avea nevoie de... Acte şi bani. Nu lua pistolul - că nu voia să-l piardă sau, şi mai rău, să-l folosească! Câţi bani cash avea? Număra... Doar o mie de euro. O să aibă o problemă... Dar n-avea ce face - trebuia să se mulţumească cu atât. Orice gest, orice acţiune ieşită din comun putea trezi suspiciunea chinezului - care şi-aşa stătea în momentele astea cu atenţia concentrată asupra ei! Şi-acum cobora scările...

Florentina rezolva corect problema. Léon se mulţumise cu leul cel mic. Uşa biroului era închisă - ca întotdeauna. Îşi continuă drumul şi intră în bucătărie.

Întinse farfuria spre Isabelle:

- Mulţumesc; foarte bună!

Tânăra zâmbi, deşi ochii i se înroşiseră serios:

- Cu plăcere.
- Emilie, ce ne pregăteşti pentru prânz?
- O supă-cremă de pui şi un platou-fantezie.
- Mm, abia aştept!

Şi-atât - că nu "socializa" cu ele mai mult decât discuţiile despre mâncare şi curăţenie! Ieşi...

Oftă scurt şi urcă treptele: şi-acum, să-i scoată din casă!

Intră în camera Florentinei şi încercă să zâmbească:

- Nu vreţi să ieşim prin oraş?

Amândouă erau uimite de aşa idee... Se grăbi să completeze:

- E o vreme superbă afară! Haideţi la plimbare!
- ... Şi temele?
- Le faci când ne întoarcem. Haideţi!

Florentina era încântată de idee; soacra ei însă clătină încet capul:

- Duceţi-vă voi. Pe mine mă cam înţeapă ficatul...
- Nu se poate! Mergem toţi patru!

Şi cum "decretase" asta pe un ton concludent, deschise larg uşile şifonierului. O s-o îmbrace pe Florentina tot în blugi - ca să poată să-i dea adidaşii, cu care le era mult mai uşor să fugă...

- Mami, de ce nu-mi dai o rochiţă?
- Ca să fim cu toţii sport. Poate trecem pe la Boulodrome - şi e mai comod să te zbengui în pantaloni.

Şi-o cămăşuţă albă. Bun; prinţesa se dusese să se schimbe. Se răsuci spre soacra ei şi-o privi lung:

- Nu vreau să merg singură; vreau să mergem toţi patru!

Încerca să-i transmită un ordin ferm şi-o rugăminte mare-mare... Mama lui Ştefan se ridică şi veni şi ea între uşile şifonierului:

- Nu te supăra, Anuţo; dar nu mă simt bine deloc!

Se întoarse spre rafturi, scoase bileţelul din buzunar şi-l despături. Şi şopti, extrem de încet:

- Trebuie să fugim. Acum! Chinezii au trădat!

O secundă, două... Primi biletul, iar femeia o trase spre ea... şi îi şopti la ureche:

- Dumitru zicea mereu că nu Isamu e pericolul, ci frati-su. Duceţi-vă voi. Şi fii atentă la copii.

Clătină scurt, ferm, capul; în replică, soacra ei se aşeză pe fotoliu:

- Eu am serial. Hai - plimbare plăcută! Şi să fiţi cuminţi!

Nu! De ce voia ea să facă aşa? Că doar înţelesese ce se întâmpla! De ce voia să rămână aici? Ce era cu ea? Închise scurt uşile şi încercă să pară glumeaţă:

- Nu-nu! Nu vă las acasă! E o vreme superbă afară! Haideţi la plimbare!

Soacra ei o săgetă scurt cu privirea verde - şi se ridică, râzând:

- Stai liniştită. Hai, te-ajut cu Léon.

Bun! Bine că mergeau dincolo! Se grăbi să năvălească la propriu peste lecţia de colorat:

- Ce faceţi voi aici?
- Eu colorez şi Adina îmi spune o poveste!
- Aha! Păi, gata - lecţia s-a terminat! Mergem la plimbare!

Piciul ei scăpă un chiuit scurt şi ţâşni la propriu în braţele ei! Îl sărută pe frunte şi se ridică:

- Hai să vedem: blugii, un tricou, adidaşii...
- Mami, mergem şi în parc?
- Nu ştiu; să vedem! S-ar putea! Hai - fugi şi schimbă-te!

Şi iar se ascunsese în şifonier... Mama lui Ştefan veni lângă ea; şi n-apucă să deschidă gura, pentru că Adina întrebă:

- Vreţi să merg şi eu?
- Cum vrei! De fapt, dacă vrei, poţi să-ţi iei liber până la masa de prânz.
- Mulţumesc!

Şi-o şi ştersese, pe direcţia uşii! Bun! Se întoarse spre ea şi şopti:

- Trebuie să ieşim de-aici!
- Trebuie să ieşiţi - tu şi copiii. Eu rămân aici.

De ce? Ce-avea? O luase razna? Nu pricepuse că tocmai intraseră într-o alarmă de-aia, de grad 0? Femeia zâmbi slab:

- Dacă mă omoară în Franţa, intră la zdup; dacă nu mă omoară, declaraţia mea îl bagă instant la zdup.

Nu! Cum putea gândi aşa?

- Du-te şi ai grijă de copii. Şi ai încredere în băiatul meu.

Dar... Degeaba - mamaia Stela tocmai ieşise, grăbită. Nu - nu putea s-o convingă! Nu putea şi pace!

Îşi privi scurt ceasul - zece şi douăzeci. Mm, pierdea timp preţios! Se grăbi să iasă... şi păşi spre birou. Uşa era în continuare închisă... Ciocăni corect. Încuietoarea pocni, prompt. Deschise uşa şi intră. Şi-şi impuse să nu-şi schimbe mimica - Isamu stătea la biroul lui Ştefan...

Ochii negri o priveau lung... Ea îl privea lung...

Tresări la vederea zâmbetului lui şi bufni în râs:

- Scuză-mă! Am venit să-ţi spun că noi ieşim prin oraş.
- S-a întâmplat ceva?

Decise într-o clipă să-l testeze:

- Da.

Nimic, nici o schimbare... Bufni din nou în râs:

- Tu nu ştii, că n-ai geamuri aici. Vremea superbă de afară mi-a amintit de chiulul din copilărie şi adolescenţă...

Isamu râdea. Sincer. Avea senzaţia că ăla era un râs sincer... "Gata, că se prinde! Hai - uşchiţi-vă odată!" Continuă:

- Aşa că am sistat lecţiile, i-am dat Adinei liber şi le-am propus copiilor plimbare şi shopping. Şi nu m-au refuzat.

Bărbatul de la birou luă mobilul şi începu să piuie... după care rosti în receptor:

- Pregăteşte o maşină - mergeţi la plimbare... Shopping... Nu, cred că fără parc...

Se grăbi să nege - că n-avea nici o şansă să scape fugind printre tufişurile din parcurile din Cannes...

- Bine.

Un piuit - iar ochii negri reveniră la ea:

- Ştii tu - cinci minute...

Aproba încet cu capul... şi-l privea lung... Şi realiza că nu era bine să-l privească aşa, pentru că Isamu îi putea înţelege gândurile... Dar nu putea să nu-l privească. Scena asta, cu Ştefan plecat în România, ea în uşa biroului şi Isamu aşezat la biroul lui Ştefan se mai întâmplase de cel puţin 500 de ori până acum! Şi totuşi, ea îl privea şi... Vocea lui o făcu să tresară:

- Stai liniştită - asta-i mai mult de plăcere, decât de afaceri. Încă n-a aterizat; dar totul e OK.

Aha! Aprobă încet cu capul, realizând abia acum cât de uşor le-ar fi fost... să nu-l lase să aterizeze... Dumnezeule!

Stop! Să iasă de-acolo! Acum! Zâmbi larg:

- Paa!

- Pa! Spor la shopping!

Aprobă şi ieşi. Închise uşa... şi decise să mai încerce o dată! Nu putea s-o lase pe femeia aia acolo! Ea chiar îşi închipuia că mafia chineză o s-o ţină ostatică? Intră în camera Florentinei...

Mama lui Ştefan se lungise în patul prinţesei, cu spatele la uşă. Se îndoia că dormea; dar... Dar presimţea că va insista degeaba. Ocoli patul, se aplecă şi-i sărută mâna:

- Sărut mâna.

- Să ai grijă, da?

Aproba... Ochii verzi se umplură cu lacrimi:

- Şi să ai încredere în Ştefan.

Aproba...

- ... Hai! Fugiţi!

Se ridică şi coborî grăbită treptele. A dracului ea de treabă! De ce nu mergea cu ei? Era în stare să facă plinul la Mercedes şi să goneasc-că până-n Laponia cu acceleraţia la podea! Dar dacă ea...

Nu! Gata! Să fie atentă! Şi să aibă încredere în soţul ei! Era 10:25. Tare-ar fi vrut să-l sune, să se asigure că Ştefan reuşea să aterizeze... Nu! O să-l sune atunci când va fugi cu copiii. La 11 fără zece. Până atunci, însă, ea trebuia să zâmbească. Ajunsese lângă glasvand; ridică puţin tonul vocii:

- Haideţi - sunteţi gata?

Copiii tropăiau pe scări... Privea lung scările, livingul, masa... Îşi amintea...

Léon ajunse primul la ea - şi se agăţă de piciorul ei, ca să se poată opri! Îl prinse de mânuţă şi ieşi:

- Haideţi.

BMW-ul era gata. Vedea patru costume negre înăuntru; Gilles aştepta în picioare, sprijinit de portieră... Descuie Mercedesul iar copiii se grăbiră să urce pe bancheta din spate. Se apropie de el:

- Mergem la plimbare. Şi cred că şi la shopping - în funcţie de copii.

Gilles zâmbea şi aproba. El zâmbea întotdeauna. Şi dac'ar fi plănuit să-i ia gâtul peste 5 secunde, omul ăla probabil că ar fi continuat să zâmbească...

Nu - nu se mai putea abţine. În minte i se învălmăşeau amintirile - scene frumoase, vesele, momente minunate trăite de ea aici, în casa asta, cu oamenii ăştia... Şi nu trebuia să plângă. Aşa că se grăbi să urce şi ea în Mercedes şi porni motorul. Marşarier... Întorcea maşina... BMW-ul ieşea primul, cu spatele, şi oprea în stânga porţii...

Or să meargă la plimbare pe Croisette. Or să intre prin magazine. O să cumpere hăinuţe pentru copii - şi-o să aibă grijă ca plimbarea asta s-o facă pe jos, ca să aibă motiv să care hainele alea cu ea - adică să ţină BMW-ul la distanţă. Cu zece minute înainte de ora 11, o să-l sune pe Ştefan - să se asigure că el era bine. Şi-apoi ştia ce avea de făcut - dispărea cu copiii, pe direcţia gării. Era o distanţă destul de mică; ar fi fost minunat dacă reuşea să ia un taxi...

Ironia sorţii făcea ca acea stradă care făcea legătura între promenadă şi gară să se numească "Rue des Serbes"... Ha!

Acceleră, se asigură, viră dreapta şi oftă greu - plecase.

Diamant

Peste-un sfert de oră, roţile avionului atingeau pista. Peste-un sfert de oră, începea iureşul. Era pregătit. Avea armele încărcate, avea liniştea interioară absolut necesară pentru a trece prin războiul ăla... Trimisese mesajul, lucrurile erau pregătite...

Se ridică, îşi luă plicul, actele şi cheile şi ieşi.

Nu trebuiau să fie toţi trei în acelaşi loc - că erau destule automate în România ca să-i ciuruiască vreunul pe toţi trei! Măcar unul dintre ei trebuia să scape! Aşa că, dacă Ştefan ajungea cu bine la Florin, o păţeau doar Grasu şi săbiile. Şi la cum îl ştia el pe Grasu, poate că n-o păţeau decât săbiile. Dacă însă Ştefan nu mai ajungea la Florin...

Dacă Ştefan nu mai ajungea la Florin, o să se ocupe el de ei. De toţi. Şi nu-i trebuia nici umbrelă, nici aprobarea vreunui serviciu de informaţii. Se ocupa el de ei, dacă...

Urcă la volan şi demară - trebuia să trimită stick-ul şi biletul. Roxana era la muncă acum; iar de la colţul ei până la casa lui Florin erau doar 200 de metri. El făcea doar 10 minute până la colţul ei... Titel nu era împrăştiat şi uituc...

Şopti, doar pentru el, în romanes:

- Să vă ferească Sfântul să rămâneţi doar pe mâna mea!

Socoteala aia îi crescu instantaneu tensiunea! Viră scurt dreapta, fără să se mai asigure, şi înfipse piciorul în acceleraţie. Şi zbură pe lângă Jeep-ul parcat lângă gard!

Ştefan

În sfârşit! Doamne, în ce hal se plictisise! Zborurile astea de unul singur îl plictiseau rău... Shun se apropie, cu mâna întinsă:

- Maşinile vă aşteaptă.

Îi strânse mâna:

- Mulţumesc. Vorbim poimâine.

- Bineînţeles - conform programului.

- La revedere.

- La revedere.

Uşa era larg deschisă. Ieşi şi se încruntă instantaneu...

Săbiile îl aşteptau la baza scării. Grasu era în picioare, lângă portiera deschisă. În spatele BMW-ului lui aşteptau alte două BMW-uri şi Jeep-ul. Şi nu se vedea pe nicăieri Mercedesul lui Diamant! Mm...

Coborî şi scoase telefonul. Selectă numărul... şi tresări în ultimul hal, speriat de sonerie! Bufni în râs:

- Ei poftim, Grasule! Ete ce face şefa ta!

- Ce face, şefule?

- Mă face pe mine să râd, ca să nu-l mai pot urechea pe Diamant!

Grasu râdea, săbiile ar fi râs şi ele dacă şi-ar fi permis... Apăsă butonul verde, arătând din semne că el stătea în spate:

- Da, iubire.

Auzi un oftat greu... şi-o şoaptă:

- Ce faci, iubire?

- Uite, tocmai mă urc în maşină. Şi mă-ntreb de ce oftează soţia mea atât de greu...

Ana îi răspunse încetişor, în romanes:

- De dorul tău!

- Sst - că te-aud ăia micii!

Ea râdea, el râdea, Grasu râdea... Brusc, Ana reveni la franceză:

- Şi tu ce faci? Acum ai ajuns?

- Da; acum plecăm spre oraş.

- Aha. Uite, eu am ieşit cu copiii la plimbare.

- Aha...

- E prea frumos afară, ca să nu-i las să chiulească de la teme.

- Aha...

- I-am dat Adinei liber până după prânz... Îmi pare rău că mămica ta n-a vrut să vină cu noi.

- Păi de ce n-a vrut?

- Spunea că o cam înţeapă ficatul...

- Aha. Păi să ştii că nu te-a minţit; că mama n-ar rata o plimbare de-asta pentru nimic în lume!

Auzi un nou oftat:

- Ştiu. Dar îmi pare rău că a rămas acasă. Am insistat, am rugat-o, am încercat s-o iau pe sus...

- Las-o. N-ai fi reuşit, indiferent ce-ai fi făcut. Tu nu ştii că ce se naşte din pisică, şoareci mănâncă? Şi, vorba aia - pe mine mă cunoşti bine deja...

Grasu râdea; şi el râdea. Avea însă senzaţia că Ana lui nu râde; zâmbeşte doar. Şi nu înţelegea de ce!

- OK. Atunci te las să vorbeşti cu Grasu.

- Bine, iubire. Te sun diseară.

- Bine.

- Pa.

O secundă... şi-o şoaptă:

- Să ai grijă de tine!

- Stai liniştită!

- Pa.

- Pa.

Apăsă butonul roşu iar Grasu întrebă, pe un ton conspirativ:

- Îi învaţă pe-ăia micii să chiulească?

- Nu; îi învaţă 1001 scuze tocmai bune de rostit atunci când chiulesc.

Râdeau... El îşi amintea... Îşi pierdu zâmbetul:

- Ai vorbit cu Diamant?

- De dimineaţă. Las' că-ţi zic eu...

- De ce n-a venit la aeroport?

- A zis că pleacă la Piteşti.

- Şi a plecat?

- Nu ştiu, şefu'. Nu cred. Azi avea zi de audienţă la primărie; nu ştiu...

Aha! Deschise laptopul şi accesă programul... şi se încruntă rău de tot:

- Nu; e prin Bucureşti.

- Cine ştie; poate a venit ăla încoace!

Gata - de-aici începuse coloana de maşini şi traficul gâtuit de semafoare. Grasu se grăbi să continue:

- Auzi, şefu'? Da' eu zic să-l laşi în pace - că ştie el ce face.

Cum-cum? Îl privi lung... Bărbatul de la volan îl privi lung, prin oglindă, şi deveni extrem de serios:

- Lasă-l, că ştie el ce face. Şi face bine ce face.

Deci şi Grasu spunea că e mai bine ca Diamant, pe care de-abia reuşise să-l scoată din prim-planul afacerilor "cu probleme" şi să-l aşeze într-o funcţie onorabilă, respectabilă şi foarte curată! În fine - probabil că mai aflaseră ei ceva, vreun amănunt pe care nu i-l puteau spune de faţă cu Asia...

Scoase telefonul şi-şi accesă agenda. Mm, avea treabă multă azi! Or să se cam plimbe prin Bucureşti; iar pe el or să-l doară rău maxilarele, de la atâta vorbit! Avea momente când se simţea ca un afacerist de tinichea angrenat în "Afacerea Amway". Numai ăia vorbeau mult şi spuneau întotdeauna aceeaşi placă! Se simţea ruginit; nu mai scosese cuţitul din cizmă de vreo trei luni...

Se simţi tras uşor spre perna banchetei şi privi, involuntar, spre parbriz. Aha - trecuseră de Casa Presei, iar traficul era mai lejer...

- Auzi, şefule?

- Ce-i, mă?

- Cred că divorţez.

Ha? Ridică imediat privirea spre el! Grasu divorţa? Nu-i vedea decât profilul; dar era încruntat rău de tot! Şi-acum tăcea mâlc şi mesteca o supărare mare-mare... Şi totuşi!

- ... Ce să faci, mă?

- Cred că dau divorţ de nevastă-mea. Că nu pare să vrea să se întoarcă.

Grasu dădea divorţ de nevastă-sa... Păi şi de ce-i spunea lui asta? Ce, voia să fie urecheat?... Şi se hotărâse tocmai acum? Păi nu spusese el, încă de-a doua zi după ce-l scăpase de dosarul cu cele trei capete, că el nu divorţa de nevastă-sa nici mort? Nici după ce punea mâinile pe piept? Nu stătuse el însurat 10 ani - din care 9 ani jumate ea fusese foarte-foarte departe de el? Ce-i venise tocmai acum?

BMW-ul încetini... şi prinse roşu la semafor. Grasu întoarse capul şi-l privi lung... Na - că vorbise serios!

- Mă! Tu chiar vorbeşti serios?

Iar el aproba încet cu capul... chitit să divorţeze... Irakianul începu să râdă:

- Ia uite-o, şefu', şi pe-aia! Uite-o ce ţanţoşă merge! Zici că-i primadonă la operă!

Iranianul replică imediat, de lângă el:

- Sau la Bellagio!

- Nee, că alea-s despuiate!

Grasu reveni spre parbriz. Se aplecă şi el spre stânga, s-o vadă...

Irakianul se referise la o femeie blondă de nu mai mult de 25 de ani, înaltă şi slăbuţă, cocoţată pe nişte tocuri-platformă nesimţit de mari, care tocmai traversa b-dul Kisseleff. Purta un deux-pieces elegant - sacou şi fustă dreaptă, peste genunchi. Era foarte cochetă, iar eşarfa lungă de la gât, din tripluvoal roşu, era de mare efect. După părerea lui, Irakianul n-avea de ce să se minuneze aşa; individa mergea normal! Drept, frumos, pe tocurile alea "infinite" - cum le zicea Ana... Eşarfa fâlfâia un pic, dându-i un aer vaporos de *catwalk*...

Mâna dreaptă a tinerei trecu scurt pe sub părul de pe spate. Şi, o dată cu scuturarea şuviţelor blonde, eşarfa zbură şi ea... şi căzu pe asfalt. În faţa BMW-ului. În faţa ochilor lui.

Nu-i venea să creadă!

Tânăra se opri - şi se grăbi să se întoarcă şi să-şi recupereze eşarfa! Şi-apoi continuă să traverseze. Tânăra înaltă, slăbuţă, în doliu, se grăbea să ajungă pe trotuarul celălalt... târând după ea pe asfalt eşarfa roşie ca sângele...

Stop!

Trebuia să se gândească foarte bine! Trebuia să se concentreze şi să calculeze totul - că se simţea el ruginit, da' uite că tocmai intrase în cea mai a dracului alarmă din viaţa lui!

BMW-ul porni cu demaraj; Grasu anunţă, pe un ton neutru:

- Şefule, vezi că zicea Florin că te roagă să-l suni, când treci prin România. Că are o problemă - şi vrea să-ţi ceară sfatul.

Hei! Să se concentreze! Replica lui trebuia să fie... Replica aia firească era...

- Care Florin, mă?

- Florin Salam.

Scoase telefonul şi selectă numărul. Şi vedea cu ochii lui că mâna îi tremura uşor... La dracu! Lipi telefonul de ureche - ca să nu le dea timp să observe în ce hal îi tremura mâna!

- Să trăiască regele!

Trase cu putere de obraji, ca să poată să rânjească a fericire supremă:

- Să trăiască ambii regi! Ia zi-i, Florine - mi-a zis Grasu că ai o treabă cu mine.

- Aş cam avea, şefu'. Voiam să te rog să-mi dai şi mie un sfat de suflet. Da' nu la telefon...

- Bine, mă. Unde eşti?

- Acasă.
- Hai că trec pe la tine.
- Te aştept.
- Zece minute. Salut.
- Salut.

Apăsă butonul roşu şi bombăni:

- Mergem la Salam.

Şi-acum tăceau. Acum, el se gândea...

Întoarse capul spre geamul din dreapta. Îşi vedea reflexia; vedea masca aia serioasă, împietrită peste miile de gânduri din mintea lui... Şi uite că fusese tâmpit şi nu se gândise niciodată că, dacă stătea în partea dreaptă a maşinii, era mai la îndemâna "băieţilor" de pe trotuare, de prin blocuri...

Diamant nu venise la aeroport pentru că avusese multă treabă. Buba de la Piteşti se spărsese aseară; dar cine ştie de când cocea buba aia! Cine ştie când aflase individul că Diamant "îi fericise" nevasta! Probabil că seniorul lui îl ţinuse potolit, pentru că Diamant devenise mult mai important în ierarhia naţională...

Iar seniorul lor era în concediu! Aşa, deodată, brusc şi pe nepusă masă, Ceauşescu intrase în concediu! Şi nu-l anunţase asta personal - nici telefonic, nici electronic! Deşi ştia că azi venea în România "cu afaceri"! Nee - îl informase pe Isamu apropo de Piteşti, după care îi scrisese că intră în concediu...

Ei, pe dracu! Ceauşescu fie primise ordin de foarte de sus să se retragă, fie "era rece". La dracu! Că avea copii...

Rămăsese fără umbrela din România. Umbrela chinezească tocmai decisese şi ea să-i dea brânci de sub adăpost - şi-asta nu pentru că afacerile mergeau prost, ci pentru că mergeau îndeajuns de bine ca să le manageriez Isamu. Chinezul lui "îşi făcuse mâna"; şi tocmai fusese avansat...

Jun Chèn...

Dumnezeule mare! Mama lui era în vilă! Mama lui... Cum spusese Ana? "Am insistat, am rugat-o, am încercat s-o iau pe sus..."

Ana scăpase! Ana luase copiii şi ieşise din vilă! Dar... Dar oare reuşise să fugă? Oare reuşise să scape de băieţii din BMW? Că ăia erau cel mai uşor de convins să schimbe tabăra! Ăia, dacă li se spunea "Ştefan a murit, acum lucraţi pentru Isamu", ziceau "Să trăiţi" şi se mutau lângă noul şef! Doamne! - unde era Ana?

Nu-nu! Trebuia să fie calm! Iar dacă se gândea la Ana, îşi pierdea calmul. Trebuia să se gândească... Trebuia să se gândească la ceea ce era el bun - la afacere. Şi la măsuri de siguranţă. Trebuia să se gândească cum să scape - ca să poată să-şi salveze familia. Nu spera să-şi mai poată salva mama; dar pe Ana şi pe copii putea să-i salveze! Dacă reuşiseră să iasă din vilă, erau în mult mai multă siguranţă decât ar fi fost alături de Isamu!

Isamu trădase... Probabil se gândise că are o vârstă, că e "consilierul" lui de mulţi ani deja... şi că-i ajunsese atâta amar de vreme petrecută pe locul doi. Se gândise poate că fratele lui era şeful peste Europa de Vest - iar el rămăsese un amărât de locotenent "la butoane", care-şi trăia viaţa încuiat în biroul puştiului de 26 de ani... Isamu făcea anul ăsta 31 de ani. Era Gemeni - şi-ar fi trebuit să-şi amintească mai des chestia asta! Că uite ce păţise, dacă uitase...

Poarta era larg deschisă; Grasu vira chiar acum şi intra în curtea lui Florin Salam...

Dacă reuşea să ajungă acolo, la uşa aia, scăpa. Dacă nu...

Ana-Maria

Gata! Era unşpe şi douăzeci! Deja depăşise ora aia din bilet! Era evident că Isamu "rezolvase" problema din România şi o aştepta pe ea să se întoarcă acasă, s-o "rezolve" şi pe ea! Arătă spre dreapta:

- Haideţi s-o luăm pe aici!
- Daa!

Că se săturaseră şi ei de promenada aia! O ştiau pe de rost probabil, de când se tot fâţâiau pe-acolo! Intraseră pe Rue de Serbe... Copiii mergeau la un metru în faţa ei; Florentina ţinea bine mânuţa lui Léon şi îl ţinea de vorbă. În spatele ei, la vreo trei metri, o urma Gilles; iar în spatele lui Gilles, la vreun metru - după părerea ei -, veneau şi trei costume negre. Azi îi plimbase de-i ameţise...

Boucheron nu era o idee bună...

Longchamp nu era o idee bună...

Urban, nu... DeMayo nu... Shop-ul! Repede!

- Haideţi să vedem ce-au aici!
- Mami, nu-mi iei şi mie o rochiţă?
- Ba da. Uite - dacă au rochiţe aici, îţi iau!

Nu de alta, dar până acum îi luase patru "costumaţii" cu pantaloni!

Shop nu era foarte mare - era un fel de magazinaş amplasat la parterul unui complex rezidenţial cu vreo 7-8 etaje. Din fericire, avea şi haine. Iar în stânga lui se vedea un fel de gang, sau de pasaj... Acum, să găsească ceva comod... pentru fugă...

Ştefan

BMW-ul se opri la 4-5 metri de uşă. Grasu se întoarse spre el. Era serios; era foarte serios... Îl privi lung, drept:

- Hai!
- Nu, şefule. Te aştept aici.

Poftim? Cum să-l aştepte aici? Grasu clătină încet capul:

- Te aştept aici.

Cu alte cuvinte, el nu-şi pregătise scăparea... De ce dracu nu-şi pregătise scăparea?

"De ce, Grasule? Cine te-a împiedicat să convoci ambele sosii? Chiar vrei să mori? Dacă tu mori, cine dracu mă ajută pe mine să-mi salvez familia?" Ochii negri nu-i răspundeau la întrebări...

Portierele se deschiseră la unison; costumele cu dunguliţe coborau... Clătină încet capul - că Grasu lui tocmai hotărâse să divorţeze...

- De-aici mergem la crâşmă?

Aha! Deci îşi asigurase scăparea la restaurant! Da - la urma urmei, era mai bine aşa! Aprobă scurt:

- Da. Alege tu una cu mâncare bună. Nu stau mult.
- Bine, şefule.

Şi totuşi... Şi totuşi, avea un presentiment. Grasu lui, care-l iubea la nebunie, care jucase în faţa maternităţii Giuleşti în noaptea când aflase că şeful lui o să aibă un băiat... Ochii negri îl priveau lung... şi parcă încercau să-i transmită că el era liniştit, că se bucura mult că se sfârşea aşa şi nu invers... Privirea aia i se punea piatră peste suflet...

Deschise portiera şi coborî. Asia îl încadrară imediat; mergea spre uşa larg deschisă, spre Florin, care-i zâmbea "cu toţi dinţii"... Mâna se întinse prompt spre el:

- Să trăiască regele!
- Să trăim amândoi.

"Dacă ne lasă ăştia!"

Florin îl trase în casă şi închise uşa. Asia rămăseseră în faţa casei, ca întotdeauna... Ciudat - dar manelistul lui preferat părea foarte binedispus:

- Să mă ierte regele că-l deranjez cu problemele mele...
- Stai, mă, calm! Că şi tu te deranjezi când am nevoie de tine!
- Haai, şefu' - nu face comparaţii de-astea! Poftim - hai în birou.

Şi arăta spre cealaltă uşă a holului. OK! Intră în living şi-l lovi o gălăgie greu de imaginat - aveau repetiţie. Asta era bine - că Jeep-ul din faţa curţii intercepta tot şi-avea aparatură performantă. Dădu să pornească spre dreapta - spre birou -, numai că fu tras spre uşa din faţă...

Îl urmă. Traversară bucătăria, Florin mai deschise o uşă şi porni înainte. Se grăbi să nu rămână în urmă; descoperi o scară meschină, în spirală... Lumina se aprinse.

Era în beci.

Grasu

Şi gata. Plecase. Ştefan era salvat.

Reveni spre parbriz...

Planul mersese impecabil până aici. Asta era bine. Dacă ar fi avut probleme, Florin l-ar fi sunat - aşa cum fusese instruit - şi i-ar fi spus că are "o problemă de atitudine" cu fata pe care i-o trimisese. Iar el i-ar fi spus "Stai aşa, că vin eu acuşi s-o îmblânzesc" - şi-ar fi venit pe două roţi! Dar aşa...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Diamant.

- Da.
- Unde dracu eşti?
- Am treabă.
- Bă! Aşa le faci tu, bă!
- Ce-ai, bă?
- Şefu' e foc şi pară pe tine!
- Las' că-i trece.
- Bă...

Tăcea... Oftă greu:

- E la Florin - şi-a zis că nu stă mult. Vezi, că-l duc la Piccolo Mondo. Să faci bine să-ţi arăţi şi tu moaca p'-acolo!
- Da' de ce-l duci la arăbeţii ăia, bă?
- Pentru că aşa vreau eu, na! Că mi s-a sculat de miel, na!

Tăcere; Diamant calcula zona aia - şi nu-i plăcea, că erau multe străduţe cu sens unic! Se stropşi la el - că băieţii albaştri nu erau tâmpiţi, iar Diamant putea să calculeze şi după:

- Vii? Ce-i zic?
- ... Hai, că vin.
- Hai; îţi fac apel când plecăm de-aici.

Şi-i închise - că n-avea ce altceva să-i spună. La urma urmei, întotdeauna simţise că Diamant îi era tovarăş bun - dar nu şi prieten. Băiatul ăsta avea o mare problemă cu prietenii şi prieteniile...

Acum, dacă trebuia musai să se gândească la chestia asta, era tentat să-şi spună că era liniştit. Îşi făcuse datoria. Ana era bine; adică copiii erau bine cu Ana. Ea se va descurca de minune! Ea era o femeie atât de înţeleaptă şi isteaţă şi descurcăreaţă, că nenorociţii ăia n-aveau cum să pună gheara pe ea! Ea o să se "topească" uşurel, ca un fum, şi-o să le scape chinezoilor printre degete. Iar Florin o să se ocupe de Ştefan. Şi-o să reuşească să-l scape. Iar Ştefan o să aştepte 48 de ore, să se mai potolească dogoarea din aer, şi-o să ajungă la Sinteşti. Şi-apoi o să crească foarte mult cifra de afaceri a producătorilor de coşciuge - că unul singur era regele aurarilor, ăl mai bun mânuitor de cuţit pe care-l văzuse vreodată!

Ei or să fie bine. Şi el o să fie bine! Şi-aşa, n-ar fi suportat să-l vadă pe Ştefan murind în braţele lui!

Ştefan

Florin arătă spre masa şi scaunele aşezate sub becul chior şi şopti:

- Stăm aici, să nu ne scaneze termo. Sus sunt peste 20 de suflete - n-au cum să ne vadă.

Aprobă scurt cu capul, apropiindu-se de tânărul de la masă...

- Ia!

Şi-i întindea o hârtie... O luă.

Le roi est mort. Ana a ieşit cu copiii la plimbare.

Parola! La dracu! A dracului ea de treabă! Era adevărat! Avea confirmarea! Isamu trădase! Isamu şi frati-su trădaseră!

Înşfăcă scaunul, chitit să-l ia şi să azvârle cu el cât colo - dar fu prins de braţ:

- Potoleşte-te, că te scap! Auzi? Potoleşte-te! Hai, că n-avem timp de pierdut! Faceţi schimb de haine, cum era stabilit de la-nceput! El pleacă cu Grasu şi BMW-ul, iar tu pleci ceva mai târziu, cu tarabana! Hai! Dezbrăcarea amândoi! Hai-hai!

Se răsuci şi-l prinse de guler:

- Unde-i Ana mea, Florine?

- E la plimbare cu copiii! E mare, e deşteaptă şi ştie ce face! Şi stai liniştit, că nu-i singură acolo!

Nu era singură acolo... Sigur făcuseră ei vreo şmecherie! Diamant "dresese" planul lui - ăla iniţial! Diamant sau Grasu!... Poate Diamant - că Grasu nu avea conexiuni de afaceri prin Franţa... Cu siguranţă, unul dintre ei găsise o cale de a-i da Anei câteva ajutoare de nădejde! Fie un şofer cu maşină cu geamuri fumurii, fie vreo băbuţă amabilă care s-o găzduiască cu copiii într-o cămăruţă... Florin îşi desprinse gulerul din pumnul lui:

- Hai - dezbrăcarea! Repede!

Şi-l văzu alergând înapoi pe scări...

Tânărul se ridicase deja şi începuse să se dezbrace. Se grăbi să-l imite - că n-avea voie să pice-n melancolie sau, şi mai rău, în disperare! Dacă Jeep-ul sau chinezii "miroseau" ceva în neregulă, ieşea un măcel acolo... mamă-mamă! Douăj' de lăutari, zece matahale, două săbii, un locotenent şi doi regi! Curat război! Dar, dacă ieşea măcel, şansele lui scădeau mult - că era într-un beci. Trebuia să fie cuminte dacă voia să scape...

Jos! Totul jos, pân' la piele! Inclusiv boxerii - că dacă vedea cineva "chestia" aia chinezească pe cadavrul regelui aurarilor, se ducea dracului bunătate de evadare!

Aşa... Şi-acum, îmbrăcarea!

Individul nu comenta; nici nu-l privea! El îl privea pe sub sprâncene, pentru că realiza în clipele astea că acelui cadavru îi vor lipsi cele mai importante lucruri - cicatricile... Şi nu ştia în ce măsură o să ţină gogoaşa aia cu "l-a trimis nevastă-sa la medic şi şi-a făcut zeci de operaţii estetice"...

Miza totuşi pe proverbiala "foame de bani" românească. Se ştia prea bine ce şi cât caşcaval putea face regele aurarilor într-o zi lucrătoare. Se ştia ce, cât şi cum puteau face anumite departamente ale anumitor servicii, atunci când voiau să schimbe o identitate. Vestea că regele aurarilor era jos, în frigiderul de la morgă, se va răspândi cu viteza sunetului şi va încuia rămăşiţele regelui sub pază strictă, departe de ochii neaveniţilor! Şi avea presentimentul că va face în curând licitaţie, pentru a-şi selecţiona noua umbrelă românească...

Uşa se deschise, se închise, paşii tropăiră pe scări... Îşi încheia nasturii cămăşii când Florin se opri lângă masă:

- Uite aici! Dacă ai ceva important în telefon, salvează acum!

Da; notebook-ul ăla era tocmai bun în rolul de stick! Sigur, nu era în măsură să facă nazuri; dar nici nu făcea! Îşi porni bluetooth-ul; notebook-ul scana... Se apropie de tânărul de lângă el şi-i aranjă gulerul cămăşii, al costumului... Ptiu, drace - ce bine-i stătea! Ce bine-i semăna omul ăsta! Dar...

- Hai, că l-a găsit!

Aha! Accesă cardul şi dădu comanda de copiere. Ridică mâna... şi realiză că-i dăduse şi ceasul! Uitase complet!

- Doişpe jumate. Gata telefonul?

Aprobă şi-i opri bluetooth-ul. Şi începu să şteargă pozele... Cele patru poze cu Ana şi copiii...

Îi puse individului telefonul în palmă; luă port-actul de pe masă, îl deschise scurt... Nu-i trebuiau banii. Cartea de identitate era normal să i-o dea. Paşaportul... Paşaportul şi permisul de conducere franţuzeşti nu i le dădea. Îi puse port-actul în palmă şi primi port-actul lui. Ia - ce era acolo? O carte de identitate, pe numele Şerban Georgescu. La asemenea asemănare de nume, era tentat să întrebe dacă era originală, sau făcătură! Dar nu era momentul să facă nazuri; scormoni mai departe şi găsi şi carnetul de conducere... Şi câteva hârtii de zece lei. Nici o problemă - el îi dăduse port-actul ăla burduşit cu valută!

Păi... cam asta fusese. Altceva nu mai avea să-i dea. Sau să-i ia. Florin şopti:

- Stai aici cuminte! Îl duc pe el la uşă şi mă-ntorc! Sst!

Aprobă... şi-l prinse de braţ pe tânărul în costum:

- Când ajungi la maşină, urci în dreapta spate şi bombăni printre dinţi: "Şi-acum, Grasule, cu a cincea la crâşmă!". Şi-atât.

Primi o aprobare. Îi dădu drumul...

Privea lung propriul costum, proprii pantofi, propria viaţă îndepărtându-se...

Era bun băiatul ăsta; era de aceeaşi statură cu el, aveau aceeaşi tunsoare... Mergea drept... Cam ţanţoş - dar măcar nu era cocoşat! Era foarte bun; o să-l folosească "la greu" şi data viitoare. Pentru că azi, acum, la alarma asta, or să scape toţi - şi Grasu, şi săbiile, şi sosia lui. Şi Diamant. Şi Ceauşescu. Or să-i împuşte pe chinezoi şi-or să scape toţi. Şi-apoi el va ieşi din beciul ăsta, îşi va pune cizmele şi va face curăţenie.

Uşa beciului se închise. Se aşeză...

Gata cu gândurile! Să verifice dacă salvase tot ce avusese în telefon şi să-şi facă planul!

Ana-Maria

Gata - luase hainele “de fugă”. Coşul era plin-ochi cu nădragi trei sferturi şi tricouri ieftine! Acum, trebuiau să fugă! O prinse pe Florentina de braţ şi-o trase spre spatele magazinului:

- Hai să-ţi arăt ceva frumos.

Luă o cămăşuţă şi şopti, în romanes:

- Nu-i aşa că vrei la toaletă?

Prinţesa întoarse imediat capul spre ea! O privi lung, ordonându-i să rostească cuvintele alea în franceză şi să nu ceară explicaţii... Florentina zâmbi:

- Mami, oare au toaletă aici?

- Nu ştiu; hai să întrebăm! Mă scuzaţi...

Tânăra deveni atentă la ea. Zâmbi strâmb:

- Aveţi cumva o toaletă?

- Desigur! Uşa din spate...

Aprobă şi-i trase pe amândoi spre uşa aia...

Nimerise într-un coridor întunecat. În dreapta se vedea lumină; se grăbea spre ea... Erau în toaletă.

Ridică privirea spre fereastră şi oftă uşurată - n-avea gratii! Era larg deschisă şi n-avea gratii! Se urcă pe veceu şi ridică încet capul... Vedea o curte meschină şi un gang. În fundul gangului tocmai trecea o maşină. Perfect!

Încuie uşa, trânti coşul pe jos şi şopti:

- Repede! Dezbrăcarea!

- Mami, ce se întâmplă?

- Sst! Dezbrăcarea! Repede! Şi în linişte! Hai, Florentina - dezbracă-te!

- Da’ de ce?

Mârâi, în romanes:

- Aşa mi-a transmis tati, de dimineaţă. Hai - în cinci minute trebuie să plecăm de-aici!

Se repezi la Léon şi-i trase tricoul. Îi desfăcu şi pantalonii şi se grăbi să-şi scoată şi ea cămaşa şi blugii. Florentina nu comenta; se schimba, grăbită...

Tăceau... Din fericire, tăceau.

Îşi puse pantalonii trei sferturi, tricoul roz şi balerinii. Se grăbi să-l îmbrace şi pe Léon şi şopti:

- Nu scoateţi o vorbă! Florentina, desfă-ţi părul! Scoate-ţi toate clamele!

Şi-acum, atenţie maximă!

Răsturnă coşul şi-şi adună gândurile. Emiţătoarele erau în... În... adidaşi şi în... hainele cu nasturi... şi în ghiozdănelul lui Léon şi geanta Florentinei. Şi în geanta ei. Şi în ceasuri. Şi în telefonul ei. Privi lung Communicatorul... Dacă lăsa telefonul... Ducă-se! Se descurca ea cumva! Important era să scape toţi trei, nu să moară cu mobilu’-n buzunar! Le puse pe toate în coş şi-l împinse lângă veceu. Îndesă banii în buzunar... Actele...

Gata!

Grasu

Tresări - uşa se deschisese larg. Inima i se strânse ca un ghem... Pentru o clipă, avu sentimentul că ar fi trebuit să parcheze chiar lângă casă. Dar întoarse capul... şi zâmbi. Pentru vărul lui, Diamant nu fusese împrăştiat şi uituc. Pentru vărul lui, Diamant găsise un individ "caimac"! Sosia era Ştefan întreg - iar ochelarii de soare ascundeau eventualele deosebiri... Florin tocmai îi strângea mâna:

- Îţi mulţumesc mult, şefule!

- Stai liniştit! Vorbim!

- Sigur, şefule! Să ai grijă!

Săbiile nu-l priveau mai altfel pe individ. Când vorbise cu ei, de dimineaţă, fusese explicit; şi uite că băieţii ăştia doi îşi făceau conştiincioşi datoria... deşi ştiau că ei n-au sosii...

În momentele astea, şi-ar fi dorit să scape. Şi-ar fi dorit ca sosia lui să nu aibă piciorul în ghips - să poată călca pe piciorul ăla. Ca să scape şi el - şi să-l ajute pe regele aurarilor să-şi recapete tronul şi familia. Numai că omul era imobilizat la pat. Deci aşa-i era lui scris azi...

Portiera se închise corect; tânărul mormăi printre dinţi:

- Şi-acum, Grasule, cu a cincea la crâşmă!

Vocea nu prea se potrivea - dar nu mai conta. Băieţii din Jeep or să se ţină după ei!

Gata; erau "în formaţie completă". Balamucul putea începe. Porni motorul şi demară spre Piccolo Mondo, scormonindu-se după telefon.

Ana-Maria

Şi-acum, fereastra! Se urcă din nou pe veceu şi sări, agăţându-se de pervaz. Nu era foarte înaltă. Oricum, Léon o să aibă o problemă cu săritul de-acolo! Dar miza mult pe Florentina... şi pe Cel de Sus, care nu-l va lăsa pe băieţelul ei să-şi rupă piciorul la aterizare! Scrută scurt strada... Era OK. Întinse mâna spre ea:

- Hai!

- Mami,

- Hai!

Prinţesa nu mai comentă; dar se încruntă îngrozitor... şi se conformă. O ridică pe umăr:

- Sari geamul şi-l ajuţi pe Léon să coboare.

Nu primi un răspuns - dar asta însemna un accept! O ajută să treacă prin gemuleţ... auzi bufnitura înfundată... şi şoapta Florentinei:

- Gata!

Întinse mâna spre Léon, care se grăbi să se urce lângă ea... Îl săltă şi pe el pe umăr şi-l împinse spre fereastră:

- Te ţii bine de margine, te întorci cu picioarele spre în afară şi cobori încet - şi te prinde Florentina.

- Da, mami.

Băieţelul ei era ascultător... Florentina şopti:

- Gata şi Léon!

Bun! Sări şi reuşi să pună braţul pe pervaz. Se împinse şi cu picioarele... Sări.

Erau afară, în gang. Chiar în faţa ochilor ei era Rue des Etats Unis... Bun! Prinse bine mânuţele şi şopti:

- Oprim un taxi, fugim la gară şi luăm primul tren care ne scoate din oraş.

- Da’ de ce?

- Pentru că tati mi-a spus, de dimineaţă, în mare secret, că azi trebuie să fugim.

- Cum adică?

- Adică are el o bănuială. Şi până nu e sigur că suntem în siguranţă lângă Isamu şi băieţii de la pază, trebuie să fugim şi să ne ascundem de ei.

"Şi nu-mi mai pune întrebări de-astea, că ne aude Léon şi-i dau explicaţii până mâine!" Florentina tăcuse...

Un taxi! Yes! Întinse mâna şi aproape că se repezi la portieră! Urcă repede copiii... şi urcă lângă ei:

- Bună ziua. La gară, vă rog!

Nu primi nici o reacţie... Scoase banii din buzunar şi-i întinse şoferului 50 de euro:

- La gară, într-o discreţie şi-o viteză fantastică.

Bărbatul luă bancnota şi nu mai porni aparatul - demară spre Croisette. Erau pe o stradă cu sens unic; probabil că va face dreapta pe Rue de Serbes... Aoleu! Va face dreapta chiar pe sub nasul băieţilor în costume negre! Aplecă dintr-o mişcare ambele capete:

- Jos pe banchetă! Repede! Nu vă clintiţi de-acolo!

Se aplecă peste ei... Léon şopti:

- Mami, mi-e frică!

- N-ai de ce să-ţi fie frică. Sunteţi cu mami, aşa că nu se poate întâmpla nimic rău.

Şi cum şoferul nu spunea nimic, scoase pachetul cu şerveţele umede şi începu să-şi şteargă fardul de pe faţă. Repede, că acu' ajungeau la gară!

Oare Gilles le descoperise fuga? Nu va risca să afle asta acum...

Gata - fardul era istorie. Îşi trecu mâinile prin păr şi-l împărţi dintr-o mişcare în trei. Împletea repede-repede, că n-o dusese capul să ia nişte elastice de păr... Aoleu - şi părul Florentinei trebuia strâns cumva! Prinţesa o să cam protesteze, pentru că buclele ei "violente" se încâlceau rău...

Doamne! - oare ce se întâmplase în România? Unde era soţul ei acum? Cu cine era? Ce făcea? Era bine? Gândul ăla îi lua minţile...

Isabelle îi pusese bileţelul sub prăjitură - ca să rămână secretul lor. Isamu fusese vesel, zâmbitor şi n-avusese nimic împotriva plimbării... Isamu ştia cel mai bine care era "regimul" firmelor lui Ştefan. Isamu ştia că toate fabricile erau pe numele contelui. Şi ştia că nu exista un contract prenupţial - şi-atunci ea moştenea toată averea lui Ştefan. În asemenea condiţii, orice om întreg la minte ar fi încuiat-o de dimineaţă în beci, legată fedeleş de ţeava de gaze - şi pe ea, şi pe copii, care erau cea mai bună pârghie menită s-o convingă să semneze nişte documente în favoarea chinezului! Iar tot calculul ăsta o ducea cu gândul la o altă variantă. La o variantă cum nu se putea mai rea...

"Dumitru zicea mereu că nu Isamu e pericolul, ci frati-su." Cuvintele mamei lui Ştefan erau extrem de proaspete în memoria ei. Şi cum socrul ei era bulibaşă pentru că avea cap de bulibaşă...

Jun Chèn voia să-l elimine pe Ştefan - nu Isamu, nu Ceauşescu, nu CSAT-ul român. Că ştia "din sursă sigură" cum duduiau afacerile din România şi cât de fericiţi şi mulţumiţi erau protectorii lui Ştefan! Jun Chèn pusese la cale totul. Şi cum mafiotul ştia că nu se puteau orchestra lichidări în Franţa, mai ales atunci când era vorba despre un conte cu multe conexiuni importante, acţionase atunci când Ştefan plecase în România! Şi fie voia să-i facă lui Isamu o surpriză plăcută, fie nu ştia dacă Isamu va marşa la "avansarea pe post" şi prefera să-l pună în faţa faptului împlinit - numai el ştia. Cert era că Isamu nu păruse să ştie ce se întâmpla. Iar când va afla...

Când va afla, i se părea logic ca Isamu să meargă înainte alături de frati-su! Că era frati-su - şi-i voia binele, la urma urmei. Aşa că Ştefan era în România acum, cu Grasu şi Diamant, iar ea era cu copiii într-un taxi, în drum spre gara din Cannes. Şi trebuia să facă cumva dacă nu să dispară din Franţa, măcar să se îndepărteze cât mai mult de Avenue du Roi Albert! Ea era moştenitoarea lui Ştefan; or s-o caute cu înverşunare... Şi era cu copiii...

Să ajungă ea la gară - şi vedea ea ce şi cum făcea!

Ştefan

Deschiderea uşii îl făcu să tresară. Privea lung scările...

Florin zâmbea. De ce dracu zâmbea omul ăla? Ce-avea? El nu-şi dădea seama ce se întâmplase? Bărbatul se opri în faţa lui:

- Gata - au plecat.

- De ce n-a venit şi sosia lu' Grasu?

- Din câte ştiu eu, are o problemă. Ceva cu nişte ghips - n-am stat să cer amănunte. Uite, Diamant ţi-a trimis plicul ăsta.

Îl luă şi-l rupse. Şi găsi un ziar, un stick şi-o listă... Băgă stick-ul în notebook şi constată că era... gol! Hm...

- E pentru memoria telefonului. Că cică numai DJ-ii se plimbă pe stradă cu notebook-uri la subraţ. Aşa zicea văr'-tu...

"Ptiu, să nu te deochi, vere - că te-ai deşteptat bine de tot!" Dădu comanda de copiere şi oftă greu:

- Florine, fă cumva să mi-l scapi pe Grasu!

- N-am cum. Da' ceva din privirea lui îmi zice c-o să scape. Că părea chitit să facă măcel!

- ... Jeep-ul a plecat cu ei?

- Da; şi Jeep-ul, şi BMW-urile. Şi erau toţi la bord.

Cum adică? Florin zâmbea:

- Am stat în uşa casei şi i-am numărat! Da' ce credeai?!

Hm; dat dracului, Florin ăsta! Într-o zi, băieţii or să se sature de zâmbetul ăla şarmant şi-or să-i facă o chestie de n-o s-o poată duce toată!

- Hai, că am fugit la repetiţie! Stai aici cuminte, fă-ţi socotelile şi nu ieşi din plan! Şi mai ales nu scoate un sunet! Că şi eu sunt filat!

Ştia că era filat; că doar le cânta lor, regilor de tot felul! Îl urmărea cu privirea... Ascultă uşa deschizându-se, închizându-se...

Gata - era din nou singur. Ia - ce-i scrisese Diamant acolo? Hm - îi scrisese olograf, cu pixul, ca să fie sigur că era de la el...

Suntem în alarmă!

o La 9 fix, am primit la birou un plic cu 3 fotografii. Roşcovana mea şi copilul au fost împuşcaţi în cap, iar fotografia mea e arsă cu ţigara în frunte.

o La ştirile de la 9, toate televiziunile au arătat săltarea lui Sorin Ovidiu Vântu şi au dat stenogramele înregistrărilor telefonice.

o Seniorul nu răspunde la telefon şi nici la birou nu e.

o Suntem în cod galben de furtună de două luni jumate.

o Nici una din veştile de mai sus nu mi-a fost transmisă de consilierul din Franţa.

Prin urmare, am pornit planul tău. E mai sănătos aşa. Vorbim cât de curând.

Văr-tu.

PS: Cred că e vorba despre proprietarul umbrelei şi prima spiţă.

Deci şi el credea că era vorba despre Jun Chèn... Dar el credea că era vorba şi despre Isamu. Sigur, el era uşor... neinformat în momentele astea! El nu ştia ce făcea Isamu de vreo 24 de ore încoace! El nu-şi imagina cât de greu era pentru chinezul lui să treacă 200 de containere prin 6 porturi internaţionale, în 24 de ore! Şi-aici nu intra doar contactarea omului de legătură; intrau inclusiv documentele, care călătoreau în original cu DHL-ul! Aseară, la nouă, din biroul lui ieşise un chinez palid şi sfârşit rău...

În plus, Diamant zicea că Ceauşescu fusese de negăsit azi; Isamu, în schimb, primise mail-uri de la el... Oare chiar le primise? Un eventual răspuns afirmativ nu demonstra că Ceauşescu le scrisese...

Dar era mai bine să facă aşa cum făcea Diamant acum - să-i considere pe toţi duşmani. La urma urmei, chinezul lui îşi începea ziua de muncă verificându-şi canalele de informaţii - adică informându-se apropo de "ce mai ziceau agenţiile"! Şi nu se putea ca principala agenţie de ştiri din România să nu dea nimic despre arestarea lui SOV! Totuşi?!

Chinezul lui nu-l sunase, nu-i scrisese...

Chinezul lui avea principii solide. Dar principiile alea se cam ciocneau acum de intenţia fratelui mai mare - şi mai puternic. În condiţiile astea, pus în faţa alegerii, chinezul lui o să...

N-avea voie să se înşele; dacă greşea, murea! Îşi spunea, deci, că chinezul lui o să meargă înainte cu frati-su. Şi-o să se descotorosească de el - contele mărunţel din rândul şaişpe. Chinezul lui devenise brusc duşmanul lui. Aşa trebuia să gândească, dacă voia să supravieţuiască. Şi voia! Voia să-şi salveze familia! Nu era dispus să moară acum, de mâna lui Jun Chèn!

Despături ziarul şi zâmbi la vederea fotografiei... Ia - ce înregistraseră băieţii?

"... am venit cu o maşină care nu e monitorizată de ăştia de la SRI..." "Eu vin dintr-o mahala ţigănească, vin din pâr-

naie, din contrabandă."... "Prietenul tău Măgureanu îţi poate confirma că mi-a dat ok-ul să împuşc rakeţii de pe teritoriul României. Şi că am împuşcat sute, nu zeci."... "Toată reţeaua de bulibaşi a lucrat pentru mine."... "Înainte lucrau pentru (neinteligibil...) agenţi industriali. Riscau 25 de ani sau glonţu'."... "Ca tine, la modul cel mai serios, am îngropat prin dealurile de pe acolo din Moldova, am îngropat la propriu."

Oftă greu şi lăsă ziarul pe masă - Ceauşescu era "rece". Lăsase doi copii pe drumuri...

O să-i spună lui Diamant să-i dea nevesti-sii nişte indicaţii. S-o scoată din ţară, cu copii cu tot, şi să-i dea plicul. Era păcat; adică... Adică îi creştea rău tensiunea când se gândea câţi politicieni de mucava salvase colonelul lui, câte sfori trăsese ca să le scape lor loazele de dosare penale şi cum or să se chinuie nevastă-sa şi copiii cu o nenorocită de pensie de urmaş! Că n-or să-l avanseze post-mortem! Şi n-or să-i dea loc de veci la Bellu! Gândul ăla îl înfuria rău...

Jun Chèn era sprijinit de China. Ca să facă o comparaţie, seniorul lui pe lângă seniorii lui Jun fusese un fel de... panseluţă pe lângă baobabi. Era o minune că el, contele minuscul, scăpase... Era o minune că Ana lui reuşise să iasă cu copiii din casă...

Oare unde era Ana lui? Unde erau copiii? Oare o prinseseră? Dacă o prindeau, nemernicii n-or s-o omoare. Pe mama lui, da - pe ea o omorau "fără regrete"! Dar pe Ana n-o vor omorî. O vor ţine ascunsă bine, drogată bine, departe de orice cale de a-şi lua viaţa, şi vor avea foarte mare grijă de copiii lor. Asta doar până se lămureau lucrurile cu el - şi ştiau şi ei de care adult aveau nevoie ca să li se semneze actele! Dacă reuşeau să-l omoare pe el, în 24 de ore Ana semna pentru firmă şi murea. Şi copiii lui mureau. Mureau toţi. Dacă însă el scăpa...

Trebuia să aibă mare grijă de paşaport! Şi de carnet! Erau dovada clară, indubitabilă, că Stefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, trăia. Dacă-l anunţau dispărut, legea franceză îl ţinea dispărut câţiva ani buni... timp în care Ana ar fi putut să scape, sau...

Nu! Nu va fi aşa! El va scăpa! Iar ei nu vor reuşi să pună gheara pe ea, sau pe copii! Ana lui nu va da drumul mânuţelor copiilor lor! Dacă va trebui să se aşeze în faţa trenului, se va aşeza chiar în mijloc - şi va ţine ambii copii în braţe. Ana lui nu va accepta niciodată ca Florentina sau Léon să devină monedă de schimb sau pârghie de şantaj - tocmai pentru că ştia ce se va întâmpla cu ei, după ce-şi atingeau chinezii scopurile.

Ana lui o să reuşească să fugă.

Ana-Maria

Maşina se opri. Aştepta... Şoferul şopti:

- ... Fugeaţi de nişte bărbaţi?

Ridică privirea; individul era serios şi privea drept prin parbriz! Şi nu părea a fi nici chinez, nici foarte bine informat... Decise să aprobe:

- Da.

- Înalţi, tunşi la fel, îmbrăcaţi în costume negre identice?

Deci îi văzuse, probabil când trecuse prin faţa magazinului. Păi...

- ... Da.

- Sunt tot la magazin. Poftim.

Şi-i întindea bancnota... O tot îmbia s-o ia... O luă.

- Deschideţi uşor de tot portiera...

Se conformă...

- ... Coborâţi acum! Repede!

Se ridică abia acum şi privi spre uşa gării. Şi observă un grup de elevi probabil - că nu păreau să aibă peste 18 ani - apropiindu-se de uşile larg deschise! Erau mulţi, gălăgioşi şi blindaţi de bagaje! Erau acoperirea perfectă! Repede!

Împinse portiera şi coborî, tupilată. Léon cobora şi el, împins de Florentina... Prinse bine mânuţele copiilor, îi aruncă şoferului o privire scurtă şi-un "*Merçi*" şi se grăbi să intre în grupul numeros de tineri. Se grăbeau... Ea încerca să meargă tupilat...

Era în gară.

Repede, să ia bilete! Se apropia de ghişeu... Femeia o privea lung, ciudat... Se căzni să-i zâmbească:

- Bună ziua. Ce tren pleacă în următoarele cinci minute?

Femeia nu răspundea... Decise să repete cu ceva mai multă fermitate:

- Trei bilete la primul tren care pleacă din gară. Vă rog.

Gata - o dezmeticise. Apăsa tastele... Trase copiii în faţa ei - Léon lipit de ghişeu, Florentina în spatele lui, iar ea încercă să-i mascheze cumva pe amândoi...

- Poftiţi. Cannes-Mougins.

Ia - ce-i dăduse? Un Ter - bun! Pleca peste cinci minute. Minunat! Acum, zâmbetul îi reuşi mult mai bine:

- Şi daţi-mi trei bilete la primul tren care pleacă din Grasse spre Bruxelles. Adică făceţi-mi o rută Grasse-Bruxelles.

- Imediat...

Bun! Aia da, temă de lucru! Nu de alta, dar din Cannes până în Grasse nu era o distanţă prea mare. Iar Grasse, din câte-şi amintea ea, era mai apropiat de Nisa decât de Cannes! În fine...

Va merge până în Grasse - pe bilet scria că ajungea acolo peste-o oră. Iar de acolo o să pornească spre Belgia - şi n-o să ajungă la destinaţie, pentru că "o s-o cotească" repede spre nemţi. Spre singura ţară cu care Ştefan nu avea relaţii nici bune, nici rele, dar cu care nici Jun Chèn nu putea avea mari afaceri! Spera doar...

Primi biletele şi citi preţul. Şi scoase, prompt, banii. Léon şopti:

- Mami, hai să mergem acasă!

- O să mergem, dar mai târziu un pic. Acum ne plimbăm cu trenul. Să vezi ce frumos o să fie...

Gata! Prinse mânuţele şi porni, grăbită, spre tren. Se grăbea... Se grăbea rău de tot... Vedea trenul - şi era pe linia cealaltă... Hai!

Săltă băiatul pe braţ şi-o prinse pe Florentina de mână. Şi traversă "romăneşte" şinele alea. Avea senzaţia că trenul o să plece... fără ei... Sus! Florentina "zbură" peste două trepte; apucă bara şi se trase în tren. Şi oftă uşurată...

Micuţa şopti, în romanes:

- Va trebui să-mi spui unde mergem!

- Hai să ne găsim nişte locuri - şi-ţi spun.

Nişte locuri... mai retrase, mai depărtate de ceilalţi călători... Aha!

Se aşeză, îl aşeză pe Léon pe picior şi-o trase pe Florentina spre ea. Şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Fratele lui Isamu vrea să-l pună pe Isamu şef peste firmele lui tati. Şi pentru că tati nu-i prost, Jun a hotărât să ne omoare pe toţi. Sst...

O ţinu bine, că dăduse să se retragă şi să ţipe probabil... şi continuă:

- Diamant a aflat planul lui - şi l-a salvat pe tati. Ne-a trimis şi nouă un mesaj; de-asta am ieşit azi la plimbare, de-asta am sărit geamul... Trebuie să fugim. Şi cum nu putem fugi cu maşina, pentru că ei au maşini mai rapide decât am putea găsi noi, o să mergem cu trenul. Ai înţeles?

Căpşorul brunet aproba repede-repede...

- Acum, tu va trebui să mă ajuţi. Léon o să înceapă să pună întrebări. Nu-i alimenta curiozitatea cu întrebările tale; bine?

Florentina aprobă din nou.

- Nu te depărta de mine. Şi stai cu ochii pe ăsta micu'. Eu trebuie să mă uit în toate părţile, după chinezi; iar el ştii că are uneori momente de agitaţie şi nerăbdare...

Fetiţa ei aproba...

- Or să caute o femeie tânără cu doi copii. Pe-asta n-am cum s-o schimb. Poate doar după ce coborâm şi schimbăm trenul...

- Şi Diamant nu poate trimite pe cineva care să ne ajute?

Oof... Decise să-i spună şi asta:

- E vorba de mulţi, foarte mulţi bani. Nu putem avea încredere în nimeni. Diamant e vărul lui tati. Grasu e ca şi fratele lui tati. Ei sunt sigur de partea noastră. Dar în rest, e mai bine să nu avem încredere în nimeni. Că nu se ştie niciodată...

Florentina aproba... şi, brusc, ochii negri se umplură de lacrimi!

- Ce-i?

- ... Mamaia a rămas acasă...

Se grăbi s-o tragă în braţele ei:

- Ss... Am insistat, i-am arătat mesajul, am vrut s-o iau pe sus... Dar... Mamaia ştie că nimeni nu-şi permite s-o omoare pe teritoriul Franţei - că aici nu-i ca în România. Te rog să nu plângi. Te rog din suflet...

Buclele aprobau, dar suspinele nu conteneau...

- Haideţi să ne uităm pe fereastră! Hai!

Trebuia să le dea o preocupare. Trebuia s-o liniştească pe Florentina... Şi trebuia să se liniştească şi ea.

Plecaseră. Porniseră la drum. Nu-i rămânea decât să spere că Gilles nu le va raporta dispariţia prea repede... Că Isamu nu se va gândi direct la gară, ci va viza mai întâi hotelurile din zona unde dispăruseră... Trenul ăsta nu avea cine ştie ce viteză; probabil că, dacă ar fi dat peste duduia de la ghişeul gării, lui Isamu nu i-ar fi luat mai mult de 2 ore ca să trimită elicopterul după ea! Ei aveau inclusiv elicoptere, inclusiv avioane private...

Ştia calculele soţului ei. Ştia că firmele mergeau bine, dar că erau ale lui - şi numai ale lui. Şi doar el avea drept de semnătură pe contracte. Din fericire, nu-l prezentase pe Isamu tuturor partenerilor de afaceri. Deci, numai el putea semna contracte noi. Şi cum îi spusese că "afacerile nu se fac pe viaţă" - şi-apoi îi zisese că Grasu cară azi roşii, mâine poate cară bomboane iar poimâine îl informează şeful lui că nu cară din motiv de dureri de şale... Ştefan controla toată activitatea firmelor lui. Isamu făcea hârtii, ungea rotiţe, dădea telefoane şi urmărea încărcăturile; dar dacă Ştefan zicea “săptămâna asta nu cărăm roşii”, chinezul putea să plece-n concediu. Aşa că...

Bănuia că, în maximum două-trei luni, contractele în derulare se vor sfârşi. Comisioanele se vor plăti prompt - şi cu siguranţă Isamu avea acces la banii ăştia! Numai că nu va putea să-i spele - că Diamant o fi având el spălătorie şi-o mare nevoie de lichidităţi, dar... În concluzie, peste vreo trei luni, firmele alea vor "toca" în gol. Iar chinezii vor avea nevoie disperată de ea şi de copii! Îşi amintea cuvintele lui Ştefan - şi le amintea perfect! "Eşti mai importantă decât mine" - îi spusese el la Cernica, ţinând-o în braţe, în pat, şi învăţând-o să fie regină... "Dacă cineva vrea să mă pună să fac flotări pe 10 şişuri foarte ascuţite, e de-ajuns să-ţi pună ţie pistolul la cap. Şi le fac." Iar gândul ăsta îi strângea stomacul şi-i punea un nod mare de tot în gât! Dacă Diamant şi Grasu eşuau, ea era principala moştenitoare - şi administrator al averii copiilor. De ea aveau nevoie chinezii, ca să-şi transfere firmele pe numele lor. Iar pe ea o convingeau repede. Ca să-şi citeze soţul, nu trebuiau decât să pună pistoalele la capetele copiilor - iar ea făcea flotări pe şişuri ascuţite, sau donaţii de firme profitabile...

Oricum, ea va fi o persoană extrem de vânată! Prin ea, Ştefan putea fi atras într-o cursă! Aşa că...

Aşa că trebuiau să fugă. Să se ascundă... Să nu aibă încredere decât în Ştefan, în Diamant şi în Grasu. Şi în părinţii lui Ştefan.

Simţi cum ochii i se umplu instantaneu cu lacrimi...

Isamu

Stătea cu mâna pe telefon. Ochii erau aţintiţi asupra celor trei mulţimi de puncte colorate de pe ecran. Şi chiar dacă ştia că emiţătoarele alea erau într-un coş nenorocit din plastic, nu înţelegea...

Unde erau Ana, Léon şi Florentina? Unde dispăruseră? Cum dispăruseră? De ce dispăruseră?

Gilles păruse panicat. Pentru prima oară în viaţă, îi auzise vocea şi înţelesese că omul ăla calm, echilibrat, pe care nici un meteorit nu-l putea lua pe nepregătite, era panicat. Auzise doar: "Ana şi copiii au dispărut!" - şi rămăsese mască... Şi-apoi primise raportul detaliat: "Au intrat în Shop-ul de pe Rue des Serbes; noi nu ne-am clintit din faţa intrării. De ieşit, n-au ieşit; dar, după un sfert de oră, am sunat-o - şi n-a răspuns. Am intrat după ea, iar vânzătoarea mi-a spus că s-a dus cu copiii la toaletă! Iar în toaletă e doar un coş cu hainele lor! Şi cu telefonul ei! Şi cu clamele, cu ghiozdanele copiilor..." În clipa aia, realizase că Gilles era panicat...

Reuşise să îngaime un "Te sun eu". Şi-i închisese. Lăsase telefonul pe birou, accesase programul, căutase emiţătoarele... şi le văzuse pe toate la un loc, în clădirea de pe Rue des Serbes. Absolut toate! Şi atunci înţelesese că avea o problemă gigantică! Aşa că pusese mâna pe telefon...

Stătea cu mâna pe telefon şi nu ştia... Pe cine putea să sune? Pe Ştefan? Pe comandantul poliţiei din Cannes? Pe Jun?

Ciocănitul în uşă îl sperie îngrozitor! Se grăbi să deblocheze uşa; şi, pentru o clipă, îi trecu prin minte gândul că Ana se jucase cu Gilles şi venise acasă cu un taxi! Privea lung uşa...

Uşa se deschise larg.

Nu mai putea respira...

Ştefan

Aah! Unde dracu era omul ăla? Nu mai venea odată? Ce dracu tot făcea acolo? Chiar îi ardea de repetiţie? Îi venea să se scoale de-acolo şi să se ducă după el - şi să-i tragă nişte dosuri de palme peste ochi, ca să priceapă şi el că Ana era singură cu copiii în ditamai oraşul turistic, la doar o oră distanţă de Nisa! Iar nenorociţii ăia aveau elicoptere şi-o armată de chinezoi la ordin!

Tresări - auzea o melodie... Aha! Venea Florin! Şi venea cântând! Aah - pofta lui de a-l plesni creştea exponenţial...

Uşa se deschise; paşii coborau, calmi... Florin cânta; dar îi făcea semn să nu scoată un sunet... Bărbatul se aşeză în faţa lui şi puse pe masă nişte foi. Şi se apucă să scrie! OK - aştepta... Primi hârtia.

“Repetiţia s-a terminat, o parte dintre băieţi au plecat aşa că nu putem vorbi decât aşa.”

Aprobă cu capul; Florin scria în continuare...

“Ana a fost anunţată la timp şi a plecat la plimbare, cu copiii. Se pare că în momentele astea s-a iscat agitaţie mare la Cannes, iar asta înseamnă că a reuşit să fugă de ei. Din păcate, mama ta n-a vrut să renunţe la serial.”

Mm... Se grăbi să-i ia pixul...

“Dă-mi telefonul tău - trebuie să vorbesc cu ea.”

Florin clătină încet capul; scria - şi se grăbea, iar el observa cum scrisul devenea tot mai ilizibil, tot mai mâzgălit...

“Stai cuminte - că se pare că nu mai are asupra ei nici emiţătoarele, nici mobilul. Şi de-aia e agitaţie mare...”

Corect! Adică perfect! Chiar el îi spusese că, dacă vreodată vor urni planul ăla cu eşarfa roşie, ea trebuia să-şi joace rolul şi, în momentul în care era sigură că putea evada, trebuia să piardă toate obiectele care-i puteau conduce pe chinezi la ea! Şi cum Isamu îi arătase absolut toate emiţătoarele pe care le montase în lucrurile ei şi-ale copiilor...

Florin îi luă hârtia. Iar scria mâzgălit rău...

“O să vină un om de încredere, o femeie, să se ocupe de tine. Tu pleci mai târziu, cu tarabana. Eu mă duc acum la cântare, ca să nu bat la ochi.”

Aprobă, iar Florin... continuă să scrie!

“Ai încredere în noi, că te salvăm!”

Rândul ăla îi smulse un zâmbet! Se ridică şi întinse mâna spre el; Florin se grăbi să-i strângă mâna... şi să iasă. Rămăsese din nou singur...

Avea o problemă. Mare! Nu ştia unde era Ana! Reciti partea aia...

Deci Ana a fost anunţată la timp şi a plecat la plimbare cu copiii. Se pare că s-a iscat agitaţie mare... Adică abia acum "se sesizaseră" şi ei că le dispăruseră VIP-urile din pază! Hm...

I-ar fi prins tare bine să ştie ora la care Ana se descotorosise de emiţătoare şi telefon. Era tentat să creadă că era ora la care îl sunase ea. Şi-l sunase la doişpe. Adică la unşpe, în Cannes. Acum era aproape unu jumate - la ea, doişpe jumate... Nisa era la o oră distanţă de Cannes.

Dar dacă Ana lui decisese să se volatilizeze dintr-un magazin oarecare şi să se cazeze, preţ de-o lună, în primul hotel de lângă magazinul ăla...

Nu ştia ce planuri are Ana. Nu ştia - şi nici nu voia să încerce să-şi imagineze! - cum putea ea reuşi să fugă de mafia chineză, cu doi copii de mână! Şi fără nici un sprijin! El, aici, avea o armată de oameni care să-l ajute! Ei nu-i lăsase nici măcar un plic cu bani sub piatra a treia... Aşa că nu ştia ce să creadă...

Atâta timp cât la Cannes era agitaţie mare, era bine. Ana nu era cu ei - adică se ascunsese, cu copii cu tot. Şi-asta era bine. Totul era ca ea să reuşească să stea ascunsă 48 de ore! Atât îi trebuia...

Dacă Diamant nu-i făcea surprize, să schimbe planul ăla iniţial care mersese şnur până acum, el aştepta acum o coafeză pricepută. Iar în jur de şase, şase jumate, pleca de-aici cu unul dintre lăutari. Lăutarul ăla o să-i spună adresa la care trebuia să ajungă. Iar acolo, la adresă, va da de-un om de încredere. Pe care îl va apuca uşurel de gât şi-l va obliga să-i facă urgent legătura cu un om de-al Externelor. Că nu mai era dispus să lucreze cu umbrela asta... "instabilă". Voia ceva serios - ceva care să-l ajute să-şi găsească repede şi sigur familia. Iar familia lui nu era în România - era în Franţa.

Diamant

Acuşi-acuşi ajungeau şi ei...

Grasu merita un premiu. O medalie de aur de juma de kil! Grasu avea aşa un stil... că nu se mai mira cum de rezistase Ştefan "pe firmament" pe vremea celor trei generali! Nu conta mărimea şi calitatea umbrelei; dacă era şi Grasu acolo, situaţia era salvată din start!

Ştiind locul şi ora aproximativă la care nenorociţii vor putea să-i angreneze într-un ambuteiaj, îşi făcuse altfel planul de acţiune. Îşi sunase unul dintre băieţii de încredere, un "armurier" - cum le spunea Ştefan subalternilor care se ocupau de arme şi muniţii - şi-l convocase "pe Cuza, cu echipament". Îl luase "din zbor" - cât făcuse autobuzul staţie, el trecuse pe scaunul din dreapta al Mercedesului şi primise ditamai rucsacul. Îşi pusese vesta antiglonţ, îşi umpluse buzunarele cu încărcătoare şi-i scrisese pe telefon să-l lase în staţia de tramvai de la America House. Îi lăsase lui telefonul ăla "şmecher şi ascultat", cum le spunea Ana mobilelor lor "oficiale"; îi făcuse apoi semn să se-nvârtă inutil cu maşina prin zonă şi urcase într-un taxi. Ajunsese deci primul la Piccolo Mondo - şi cum zona i se păruse "curată", ocupase un loc strategic vizavi de restaurant, în magazinul de vinuri. Bun magazin! N-avea camere de supraveghere, aşa că ceruse să deguste - şi fusese poftit la o masă. De acolo, de lângă geam, văzuse sosirea Daciilor comune, parcarea strategică... Le văzuse semnele... Văzuse mişcarea perdelelor în blocul de lângă restaurant, la etajul şase...

De data asta, o să iasă război rău de tot! Nu mai văzuse gloanţe "asezonate" cu sânge de vreo trei ani - dar azi o să fie urât de tot! Tocmai de-asta, chemase doi băieţi iuţi de picioare, posesori de camere digitale, care-or să "documenteze" bătălia. Presimţea că Ştefan o să urmărească imaginile alea cu mare interes! Imaginile trădării Internelor...

Bătălia lui de azi nu se va da cu serviciile. Chinezoii nu apelaseră la umbrela românească - că altfel n-ar fi fost lăsat “să zburde” aşa, nici el şi nici Grasu! Iar asta însemna că Ceauşescu primise ordin "de sus" să se retragă, el şi oamenii lui, şi să-i lase pe "ceilalţi" să-şi facă treaba şi să-şi spele rufele. Gândul ăsta îi lăsa un gust amar... Dar important era să scape, nu? La urma urmei, pe Ştefan îl scăpaseră! Şi pe Ana o scăpaseră - iar ea reuşise să fugă cu tot cu copii! Mai rar aşa afront la adresa chinezoiului! Acum, el trebuia să facă cumva să-l scape pe Grasu...

Era pregătit. Îşi ştia oponenţii. Erau români - dar nu făceau parte din servicii. Erau oamenii angajaţi de chinezi. Erau de-ăia care n-aveau şef stabil; şi, pentru suma corectă, nu se jenau să călătorească mult şi să se mute des, la distanţe mari. O să iasă măcel...

Aha! Auzea motorul BMW-ului lui Ştefan! Veneau! Se ridică şi se întoarse spre bărbaţii de la bar:

- Mergeţi în spate.

- ... Poftim?

Dintr-o mişcare, trase ambele pistoale din ham:

- Mergeţi în spate.

Îi "amuţise"! Lipi una dintre ţevi de buze, ca să fie clar că ei trebuiau să se bage-n beci şi să nu sune pe nimeni... Şi se mută lângă uşa magazinului. Era în conul de umbră. Aştepta...

Grasu trecu încet prin faţa lui şi puse semnal dreapta. Ochise cele două locuri de parcare din faţa crâşmei... Se aplecă puţin, să vadă Jeep-ul; şi, în timp ce zgomotul de motor turat la maximum se apropia, văzu cum cele două BMW-uri se opresc, iar Jeep-ul... virează scurt dreapta, ocoleşte ultimul BMW şi accelerează pe strada Serdarului, pe contrasens!

Se trase înapoi, la adăpostul zidului - serviciile se retrăseseră. Acum începea măcelul.

Din stânga, dinspre Ady Endre, duba albă acceleră în duşmănie parcă - şi se izbi violent de BMW!

Clipi scurt şi tresări - începuse!

Ridică mâna stângă şi trase un foc în aer. Şi-apoi se lipi de zid.

BMW-ul fusese lovit în laterala stângă. Grasu era imobilizat înăuntru, la adăpost - şi era bine, de vreme ce maşina aia avea mai multe airbaguri decât şuruburi şi piuliţe la un loc! Chiar acum băieţii din BMW-uri coborau, cu armele încărcate; iar portierele Daciilor parcate pe stradă se deschideau şi ele. Indivizii din dubă coborâseră şi fugeau spre Dacia din spate...

Oponenţii îşi ocupau locurile. O să curgă sânge... Curgea sânge - că gloanţele zburau pe strada aia ca la debarcarea din Normandia!

Reveni lângă zid chiar în clipa când portierele din dreapta ale BMW-ului se deschiseră. Irakianul şi Iranianul ieşiră - şi se grăbiră să tragă şi costumul negru. Îl trăgeau spre restaurant - mişcare logică, normală, bine gândită de Ştefan! Dar nu azi - nu acum! Şi, categoric, nu aici, cu aranjamentul ăsta! Nu apucă decât să ridice privirea, preţ de-o clipă; văzu ţeava ieşită un pic pe geam...

Costumul negru se prăbuşi pe asfalt.

Urletul îl făcu imediat atent!

- Nuu!

Ei, la dracu! Urlă şi el:

- Grasule, capu’ la cutie!

Şi zău că nu ştia dacă-l auzise sau nu; dar ieşi de după zid şi începu să tragă, cu ambele arme, în indivizii de lângă Dacii. Trăgea în jos - spre picioare şi tablă. Evita intenţionat capul...

După doar trei secunde, indivizii se pitiră după Dacie. Avu deci secunda necesară să evalueze situaţia de lângă BMW.

Grasu nu coborâse; dar nici nu se mai vedea, în maşină! El era bine protejat acolo - în stânga era duba, în dreapta erau BMW-urile lor! Între ei, la vreun metru de portierele rămase deschise...

Sosia murise. Săbiile muriseră. Trei vieţi... Trei nevinovaţi...

Gata!

Fluieră scurt şi începu să le dea ordine, din gesturi. Şoferii, înapoi în maşini! BMW-ul din spate intră pe Serdarului, dă ocol şi le iese în spate indivizilor ascunşi după dubă! Băieţii din cealaltă maşină stau ascunşi după maşinile din parcare şi aşteaptă să-i prindă-n cleşte. Dacă reuşeau să se ascundă "strategic", războiul se termina indecis!

Cu scârţâit de roţi, BMW-ul din spate intră pe Serdarului. Ridică privirea spre apartament - şi văzu clar ţeava îndreptată spre parbriz, spre Grasu! Insul nu apăsa trăgaciul; probabil nu-l vedea bine, de la soarele puternic şi airbaguri... Întinse ambele pistoale spre el. El chiar nu-l vedea - dar puşcociul nu putea avea 3 metri lungime, iar perechile de gloanţe aveau şanse duble să-l nimerească pe lunetist! Ochi deasupra geamului şi trase. Şi-şi reglă tirul - în caz că individul era căpos... După o secundă doar, ţeava reveni în apartament. Lăsă pistoalele jos - dar nu-l mai scăpă din privire! Ăla trebuia supravegheat serios; ăla avea ordine precise...

Acum nu se mai trăgea. Era acalmia de dinaintea celui de-al doilea

asalt. Răcneau unii la alţii tot felul de căcaturi cu "aruncaţi armele"... Grija lui era să nu-l lase pe Grasu să coboare! Să-l ţină acolo, "la cutie", protejat cât de cât...

Cu claxon şi vâjâit şi pistoane scuipate pe ţeavă şi scârţâit de roţi, BMW-ul ajunse în spatele Daciilor şi dubei şi intră în parcarea din faţa restaurantului. Nu-i vedea decât capota - dar schimbul de focuri de armă se reluase în partea aia. Acum indivizii erau încercuiţi. Acum, era curios să vadă cine ceda primul - Dacia din dreapta, sau cea din stânga?

După doar câteva secunde, siluetele din dreapta se repeziră în Dacie. Deci spălau putina... Bun! Mai fluieră o dată şi le arătă prin semne că el se ducea acum la Grasu, iar ei îi asigurau "foc de acoperire". Îndesă pistoalele în tocuri şi-o rupse la fugă spre portierele rămase deschise.

Ultimul pas fu mai mult un salt; se opri violent în tapiţeria portierei din spate şi urcă pe banchetă. Şi se repezi la trupul căzut peste scaunul din dreapta!

Grasu era rănit. Grav! Dar trăia! Trebuia doar să cheme ambulanţa!

Trase portiera şi se aplecă printre scaune. Scoase mobilul lui Grasu din buzunar şi formă numărul. Suna... De-abia auzea piuitul ăla, în hărmălaia de împuşcături...

- Da, Grasule!

- Vino urgent cu băieţii pe Clucerului, la Piccolo Mondo! Serviciile l-au împuşcat pe Ştefan!

Buton roşu! Şi-acum celălalt număr! Suna...

- Să trăiască Grasu!

- Vino urgent cu băieţii pe Clucerului, la Piccolo Mondo! Serviciile l-au împuşcat pe Ştefan!

Şi iar buton roşu. Şi acum 112...

- 112, ce urgenţă aveţi?

- Schimb de focuri pe strada Clucerului, la Piccolo Mondo! Cel puţin patru răniţi grav! Cred că doi sunt morţi!

Buton roşu! Trase maneta şi culcă scaunul. Şi se opinti bine, să-l tragă pe Grasu cu capul la adăpostul portierei închise! Îi altoi două palme zdravene... Ochii se deschiseră. Ţipă, zgâlţâindu-l bine:

- Bă! Să nu mori, bă! Auzi? Am chemat băieţii! Să nu mori!

Grasu gemu prelung... Era împuşcat; dar, din fericire, nu-l nimeri-seră nici în cap, nici în gât! Ridică privirea spre lunetist - ăla avea idei?... Nu; geamurile erau închise, aşa că reveni spre el:

- Am chemat televiziunile şi SMURD-ul. Rezistă - că trebuie să facem dreptate!

Se auzeau nişte sirene - nu putea să se gândească acum dacă erau ale Poliţiei sau ale ambulanţelor! Grasu şopti:

- S-o găseşti... pe şefa...

- Ba tu o s-o găseşti! Că te ia mama dracului dacă-l laşi pe şefu' cu curu'-n baltă! Auzi, mă?

Probabil că nu-l mai auzea...

Observă mişcare în dreapta; geaca neagră se apropia în fugă. Deschise portiera, iar unul dintre băieţi gâfâi greu:

- Au şters-o!

Într-adevăr - nimeni nu mai apăsa pe trăgaci. Sirenele erau de ambulanţă... Escaladă scaunul şi coborî:

- Vino-ncoa!

Îl trase şi-i puse mâinile peste două răni:

- Vezi de Grasu! Ai grijă de el!

Alergă înapoi, în magazinul de vinuri, şi formă numărul Roxanei.

- Da.

- Iei două fete şi te duci glonţ la Spitalul de Urgenţă. Grasu e rănit. Vă faceţi că sunteţi surorile lui şi nu-l scăpaţi din ochi! Că vor să-l omoare nenorociţii de securişti de la Interne!

- Acu' plecăm!

- Fă! Să aveţi grijă de Grasu meu! Că dacă păţeşte el ceva, o să se termine nasol!

- Gata, am plecat!

- Aşa! Şi cu ochii-n patru la băieţii de la Interne! La sereişti! Că lunetistul al lor a fost! Ăia ne-au făcut-o!

Apăsă butonul roşu...

Maşina SMURD-ului oprise la un metru de BMW. Doi medici se vârâseră deja în maşina aia, peste Grasu... Tânărul în geacă neagră îl privea lung, un pic panicat... Se încruntă încet... ridică degetele spre ochi şi arătă spre maşină; şi-i aminti că spusese "Vezi de Grasu"...

Bun! Şi-acum, să-şi recupereze Mercedesul şi telefonul şi să bage dracii-n tot departamentul ăla! Că lunetistul nu era al chinezilor! Îşi făcu apel...

Închise. Mai veniseră două ambulanţe. Venise şi-un echipaj de poliţie - aşa că trebuia să plece. Ieşi şi porni spre stânga - omul lui va trece, în următoarele cinci minute, pe strada Petofi Sandor, şi nu era bine să zăbovească mult pe-acolo.

Ana-Maria

Gata! Trenul se oprise! Trase clămiţa - uşile se deschiseră prompt... Coborî şi luă copiii de pe scară. Florentina zâmbi strâmb:

- Când vine următorul tren?

- Peste 15 minute. Mergem să luăm apă şi mâncare. Hai - repede!

Întinse mâinile spre ei; şi amândoi o luară de mâini. Porni spre capătul peronului - spre firmele care promiteau o masă copioasă... Léon se grăbi să se răsfeţe:

- Mami, da' mergem la McDonald's?

La Mac?... Daa! O idee minunată!

- Da; mergem şi cumpărăm 10 Happy Meal-uri!

- Ce binee!

Se grăbi să-i dea o temă de gândire:

- Abia aştept să văd ce jucării au săptămâna asta!

Bun! Ştia că le era foame - şi că se şi plictisiseră o oră în tren! Erau copii; îi alergase până aici, iar acum era ora de masă... Florentina deschise uşa; intră şi se grăbi spre prima casă liberă:

- Bună ziua. Zece Happy Meal într-o pungă mare-mare-mare...

Tânăra începu să râdă:

- Imediat.

Léon fremăta tot, bucuros că o să aibă 10 jucării; Florentina tăcea. Părea gânditoare, preocupată...

O să aibă mare nevoie de ajutorul ei! Din fericire, avea o fetiţă isteaţă, descurcăreaţă şi curajoasă. Prinţesa ei o s-o ajute mult - mai ales atunci când Léon o să realizeze faptul că nu vor ajunge prea curând acasă. Fetiţa ei o să-şi înăbuşe cumva îngrijorarea legată de tăticul şi bunica ei şi va fi atentă la oamenii din jur. Şi la frăţiorul ei. Şi doar seara târziu, după ce ei se vor caza iar Léon va adormi, Florentina se va ghemui într-un colţ şi va plânge...

Punga era plină-ochi. Achită comanda şi porni spre uşă:

- Prinţeso, ai grijă de micul prinţ.

Ieşiră şi arătă spre dreapta:

- Mergem la peron. Haideţi! Luaţi-o înainte, să vă văd eu!

Copiii trecură în faţă. Îi privea lung...

N-avea voie să piardă copiii. N-avea voie să se lase prinsă! Regina tocmai primise cea mai importantă sarcină din viaţa ei - să aibă grijă de copii. Şi-o va face.

Ştefan

Tare-ar fi vrut să ştie cât e ceasul... Tare-ar fi vrut să ştie unde e Ana... Nu era foarte sigur că era bine să afle acum unde sunt Grasu, Diamant şi săbiile...

Uşa beciului se deschise. Se ridică imediat şi se trase spre stânga - în caz că... Paşii coborau...

Pe ea o aştepta.

Femeia din faţa lui avea cam 60 de ani. Era mică şi grasă - şi "se purta" naturală. Încărunţise rău... Se priveau... O văzu trăgând dita-mai trollerul de cumpărături, din pânză cadrilată vişinie, lângă masă;

femeia şopti:

- Eu sunt coafeza. Stai jos.

Se conformă, atent la mişcările ei - şi mai ales la troller:

- Nu ştiam că Florin îşi face bucle...

- Nu-şi face el. Am venit cu menajera - care zicea că ea pleacă la ţară două săptămâni iar eu o să-i iau locul. Cred că juma' de Bucureşti a aflat deja ştirea asta...

Aha! Bună scuză!

- Cât e ceasul?

- Unu şi-un sfert fix.

Aha... Masa se umplea cu repeziciune cu tot felul de creme, tuburi, perii, clame şi agrafe... Femeia se opinti şi trase din troller ditamai vesta antiglonţ, pe care i-o întinse:

- Îmbracă-te, până îmi scot eu toate cele.

OK. Se grăbea să se dezbrace, pentru că vesta aia trebuia să stea pe sub cămaşă...

Avea nevoie de scoci! Urgent! În colţul ăla erau nişte cutii cu tot felul de ustensile şi materiale de construcţii... Izolier! Bun şi ăla! Luă una din pungile femeii şi îşi băgă actele în ea. Şi începu să caute o zonă unde să nu-l jeneze atunci când se aşeza...

- Pune-o pe-o parte. Dă-mi să te-ajut.

OK! Şi-aşa, trebuia să fie lipită bine - atât de bine încât să nu cadă nici dacă se-apuca de karate sau de gimnastică ritmică!... Mm, ce-l mai "izola"! Dar era bine. Era perfect! Punga nu se clintea de-acolo! Nici dacă-l lua viitura, n-o să-şi piardă actele! Îşi puse şi maieul, vesta, cămaşa...

Încerca şi să se îmbrace repede, şi să n-o scape pe femeia aia din priviri...

- ... Gata?

Aprobă şi se reaşeză. Mântăluţa se desfăcu dintr-o mişcare şi-i acoperi costumul. Şi-acum îl pieptăna...

- Am înţeles că trebuie să terminăm într-o oră.

- Atunci aşa e.

- Bun. Freză de lăutar?

Aprobă cu capul... Femeia luă un tub şi-şi umplu palma cu spumă. Mm - o să se lipească rău... Adică o să se simtă lipicios rău...

"Ce-ai, Ştefane! Vrei să te simţi roşu-purpuriu?"

Nu; voia să se simtă lipicios de la spumă. Luă oglinda de pe masă şi începu să urmărească, în ea, mişcările coafezei. Nu de alta, dar el se gândise că-i pune meşe, sau vreo perucă - iar ea se apucase să-l dea cu spumă pe aceeaşi lungime de păr! Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine s-o pună să-l tundă... scurt...

Mm... era lipicios...

Coafeza luă foenul şi-i puse un accesoriu voluminos - un fel de pâlnie cu ţepi lungi. Şi-acum deveni foarte atent - foenul nu-i inspira deloc încredere! Decise s-o oprească:

- Facem căldură în beci.

- Şi?

- Şi nu-i bine să facem căldură. De-aia stăm în beci şi nu în birou.

Ochii căprui îl priviră lung... iar coafeza începu să râdă:

- Stai liniştit, că s-au cărat imediat după ce-a plecat Florin.

Poftim? Femeia părea amuzată de îngrijorarea lui:

- S-au cărat toţi. Strada e pustie. S-au dus să fileze crâşma... sau ce dracu or fila ei de obicei.

În fine; dacă zicea ea...

- De vreo trei ori, au năvălit în livingul lui Florin şi mi-au răscolit tot troller-ul; şi de fiecare dată mi-au spart fardurile. Şi ioc despăgubiri sau scuze. Aşa că succesul nostru de azi o să mă ungă pe suflet...

Serios? Femeia aproba:

- Nu prea te uiţi la clipuri cu manele! Pe toţi ai lui Florin, eu îi frezez. Sau credeai că sunt şarmanţi şi cârlionţaţi şi pudraţi uniform din naştere?

Aha... Uite că nu se gândise niciodată la asta! Adică nu observase că taraful lui Florin era "trecut pe la coafor"! Ţepii de plastic se proptiră în capul lui; femeia ridică puţin mâna şi porni foenul. Presimţea că o să arate ca un arici prost dispus...

Operaţiunea continua... Ea îi apleca încet capul spre faţă...

Continua...

Şi gata. Se grăbi să se privească în oglindă... şi-o văzu luând drotul. Hm - o chestie chinezească care probabil că serbase demult 5 ani vechime. Era OK. Devenise el maniaco-depresiv...

Dacă operaţiunea de azi va fi un succes, imediat cum redevenea stăpân pe propriile conturi o să-i trimită femeii ăsteia un lădoi plin cu tot ce-i trebuia în astfel de momente! De-alea profesionale - nu de-astea chinezeşti! Aştepta, privindu-se în oglindă...

Parcă ghicindu-i gândurile, femeia îi scoase drotul din păr şi desfăcu scurt şuviţa în trei. Ete ce cârlionţi o să aibă el! Măi-măi-măi...

Putea sta liniştit - o să iasă bine. O să iasă atât de bine, că va putea intra în sediul SRI-ului pe uşa din faţă fără să-l recunoască vreunul!

Ana-Maria

Era linişte. Copiii nu mai spuneau nimic - aveau guriţele plinepline şi mestecau grăbiţi de parcă erau la un concurs de înfulecat...

Mai erau 5 minute până le venea trenul. În astea 5 minute, trebuia să-i deghizeze cumva...

- Prinţeso, vino să-ţi împletesc părul.

Ciudat - Florentina nu protestă nicicum, deşi buclele ei se încâlceau îngrozitor! O trase în faţa ei şi decise s-o împletească spic. Încerca să ia şuviţe subţiri, ca să n-o doară... Micuţa ei ceda uneori durerii şi lăsa capul spre spate - dar nu scotea un cuvânt... Gata; acum o să-l lege cu... cu... N-avea cu ce; aşa că-i făcu pur şi simplu un nod:

- Gata. Prinţule, hai să te aranjez şi pe tine.

Pe el cum să-l aranjeze? Că nu-l putea împleti, iar tunsoarea aia nu-i oferea prea multe opţiuni... Îşi trecu încet mâinile prin părul lui... Aha! Îşi turnă Coca-Cola în palme şi începu să-i ude părul, trăgându-l spre spate. O să-l transforme într-un mic mafiot!

Mafiot...

Scrâşni printre dinţi, în romanes:

- Ah, nenorocitule! Stai numai să pună Ştefan mâna pe tine! Să vezi ce joci tu în drum spre groapă!

Florentina îşi drese sonor vocea... Mda; se lăsase furată de val şi uitase că şi prinţul făcea progrese mari în studierea acelei limbi...

- Mami, vine trenul!

Într-adevăr, se apropia... Mai trase o dată părul spre spate şi se ridică:

- Hai - ţineţi-vă de mâini. Şi aveţi grijă când urcaţi!

Luă şi punga cu mâncare... Vagoanele treceau încet prin faţa ei... Ea privea numerotarea şi constata că locul lor era undeva în dreapta, în faţă...

Uşa se deschise larg; copiii urcară în tren. Îi urmă şi arătă spre stânga - că nu vor sta acolo unde fuseseră "programaţi" să stea.

Gata. Zona asta era pustie. Se aşeză, iar Léon se grăbi să ocupe locul de la geam. Florentina se aşeză lângă ea şi oftă greu...

O să-i lase să se îmbuibe cu fast-food. Şi apoi o să-i culce pe amândoi, cu capetele pe picioarele ei. Ea n-avea voie să aţipească. Ea trebuia să fie atentă... Şi trebuia să mănânce - ca să nu leşine pe stradă. Desfăcu punga, sperând că fast-food-ul o să se strecoare cumva pe lângă nodul din gât.

Trenul se smuci uşor. Plecaseră.

Diamant

Accelera ca nebunul pe bulevardul ăla, deşi ştia prea bine că n-avea de ce să gonească aşa...

Urnise oamenii - pe toţi! De-acu' un sfert de oră, televiziunile băgaseră "breaking news", cu imagini şi cu declaraţii şi transmisiuni de la faţa locului. El asculta ştirile la radio - că trebuia să fie atent la trafic, nu la banda derulantă! Oricum, vestea bună era că Grasu "este

transportat chiar acum la Spitalul de Urgenţă". Iar medicii spuneau că "starea lui este stabilă". Grasu era conştient că trebuia să scape - că îl lua mama dracului, dacă-l lăsa pe Ştefan cu curu'-n baltă! Uneori, nici el nu era foarte sigur că nu-i trebuia "medicaţie la alună"...

Era unu jumate deja. El se învârtea bezmetic prin oraş şi aştepta telefonul Roxanei. Aştepta să audă că Grasu ajunsese la spital şi intrase pe uşile alea mari de la UPU. În momentul ăla, el va da telefonul la care "copsese" în ultima jumătate de oră...

Mobilul piui; se grăbi să răspundă:

- Da.
- Suntem la spital. Acu' l-au adus.
- E bine?
- E bine; e intubat, are perfuzie, m-a văzut şi m-a recunoscut.
- Bun! Urci cu el pe secţie şi vorbeşti cu ăia p'-acolo! Şi nu te clinteşti de lângă el!
- Da, şefu'.
- Şi mă ţii la curent cu tot ce se-ntâmplă!
- Da, şefu'.

Închise şi selectă numărul lui Cornel.

- Da.
- Mobilizează oamenii. Zece la Urgenţă, la Grasu, restu' la orăşel.
- Da.
- Şi să le zici că am zis eu să aibă grijă să nu-şi bage serviciile nasu' acolo! Auzi?
- Da, şefu'.
- Aşa. Să fie cu ochii-n patru - că SRI-ul e în stare să facă şi alte căcaturi ca ăla de dimineaţă!
- Da, şefu'. Stai liniştit, că ne ocupăm noi.
- Bun. Să fiţi cu ochii după lunetişti!
- Cu ochii-n patru.
- Şi mă ţii la curent.
- Da, şefu'.

Închise... şi trase pe dreapta - că era filat şi înregistrat şi tocmai spusese tot ceea ce voise să spună, aşa că nu-şi mai permiteau să-l împuşte aşa, cu una-cu două! Scoase tacticos port-actul, găsi cartea de vizită... Îşi montă hands-free-ul... Formă numărul... Suna... Porni motorul şi demară.

- Da.
- Diamant sunt, văru' lu' Ştefan.
- Care Ştefan?
- Ştefan Ionescu! Ştefan, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, care-o să vă dea pe toţi într-un incident diplomatic major după ce-o să ajung eu la Ambasada Franţei şi-o să povestesc p'-acolo cum s-a uşchit Jeep-u' vostru şi ne-a lăsat să ne-mpuşte chinezoii!
- Aa, tu eşti! Chiar voiam să te sun!
- Lasă, nu mă mai suna, că te-am sunat eu. Unde-i nea Nicu?
- Mi-a cerut aseară să intre în concediu. Şi n-am putut să-l refuz.
- Aha! Şi nu i-ai zis să-şi termine întâi treburile?
- ... Am presupus că şi le-a terminat!
- Ai presupus incorect.
- Uite ce zic eu... Vino la mine la birou, să discutăm.
- N-am timp acu' - trebuie să mă ocup de răniţii noştri. Şi de declaraţia olografă la Ambasada Franţei.
- Eu zic să te rezumi la răniţi. Pe care să-i trimiţi la cel mai apropiat spital.
- Eu zic să nu mă-nveţi tu pe mine cum să-mi rezolv treburile. Că sunt destul de mare ca să mi le rezolv şi singur.

Tăcere... Completă:

- Că dacă erai tu mai isteţ ca mine, făceam schimb de locuri.
- Te rog să te controlezi.

Bufni într-un râs nervos:

- De ce - se-nregistrează şi te râd subalternii?
- Diamante, te rog să te controlezi.
- Uite ce-i. Eu mă controlez admirabil acum, în condiţiile în care ştim amândoi foarte bine cum trebuiau să decurgă lucrurile şi cum au decurs în realitate. Chestia e următoarea. Grasu meu e în spital; şi e grav. Dacă el păţeşte ceva, incident diplomatic major scrie pe voi.
- Stai calm, că ne ocupăm noi de răniţi.
- Tu n-auzi că m-am ocupat eu?
- Diamante, de ce m-ai sunat?
- Ca să-mi spui tu ce s-a întâmplat azi. Să-mi spui tu de ce îşi ia nea Nicu concediu fără să ne anunţe şi pe noi. Să-mi spui tu de ce Jeep-ul vostru s-a uşchit de la acţiune cu fix o secundă înainte să înceapă halimaiu'. Să-mi spui tu numele şi prenumele angajatului vostru care-a stat la etajul şase şi-a tras cu puşca cu lunetă în capu' lu' văr-miu! D'-asta te-am sunat!
- Hai - te aştept la birou.
- Ai de aşteptat - că nu-s aşa de prost să mă prezint singur la sinucidere.
- Lucrurile au scăpat de sub controlul nostru.
- Serios?! Aşa v-a spus comisia de anchetă care a studiat problema?
- Nu e nici cazul, nici momentul să fii spiritual.

Viraj dreapta - şi opri motorul, după care ridică vocea, ca să se înregistreze clar şi bine!

- Auzi, mă? Ştii ceva? Voi credeţi că eu sunt un fel de gâscan, aşa! Voi credeţi că eu sunt un ţigan şătrar de-ăla de-i arăţi acadeaua şi se gudură şi rânjeşte frumos şi vine fuguţa la birou' tău, la legat! Ştii ce zic eu? Eu zic să bei nişte apă rece şi să te-aduni - că-mi pari împrăştiat. Oamenii voştri l-au împuşcat în cap pe văr-miu - şi am înregistrări video cu momentul ăsta, din vreo patru unghiuri, aşa. Fă bine şi adună-te - şi pune-ţi oamenii să-şi facă treaba! Şi aveţi mare grijă, tu şi cu ăilalţii doi, ce căcaturi mai faceţi de-acu' încolo! Că nu-i de joacă! E pe viaţă şi pe moarte! Ia-te de telefon, sună pe cine-oi şti şi mobilizează preoţimea - să stea-n post şi rugăciune şi să invoce cerul să nu moară Grasu meu! Că atunci aţi belit mielu'! Toţi! Voi ne înregistraţi pe noi? Voi aveţi interceptări cu noi? Noi avem înregistrări cu voi, bă! Cu voi toţi! D'-alea bune, nu d'-alea ambientale! Şi d'-alea de afaceri, şi d'-alea de plăcere! Cinci ani de înregistrări avem! Hai - bagă telefoane! Executarea!

Apăsă butonul roşu... Bun! Căuta celălalt număr acum... Ridică privirea spre poarta înaltă, compactă, din tablă roşie-roşie... Aha! Buton verde... suna...

- Da, Diamante.
- Deschide şi mie poarta.
- Gata, frate - imediat!

Auzi tonul. Şi-acum, dacă ajungea cu numărătoarea la zece, pornea motorul şi trecea la planul doi. Începu să numere: unu, doi... Poarta clămpăni sonor şi începu să se retragă pe lângă zid.

Porni motorul şi încercă să se arate extrem de supărat - că machidonul ăsta era de încredere, dar nu venise încă vremea să afle adevărul. Avea rolul lui în plan - rol bine determinat... Nu degeaba i-l recomandase Ştefan! Nu degeaba îl inclusese în planul de scăpare! Filip Gojdu era un fârşerot pe sufletul lui Ştefan - şi-al lui! Dealtfel el îi fusese sursă de inspiraţie pe vremea când plănuise să-şi facă trupă de recuperări şi taxe de protecţie, şi cămătărie... Da' bine că nu se băgase în asta; că i-ar fi fost concurent. Şi s-ar fi terminat nasol de tot. Erau parteneri de afaceri acum - machidonul îşi spăla rufele în spălătoria lui. Mai ales la ruletă. Iar casa asta era extrem de bine păzită. Şi aici "frigea" rău a incident diplomatic...

Intră în curte şi constată că era aşteptat chiar în uşa casei... iar Filip era foarte, foarte trist... Îi făcea semn că da, oamenii îi aduseseră înregistrările iar el le văzuse...

Abia aştepta să ajungă în casă şi să vadă şi el imaginile alea! Mm, nu mai avea răbdare!

Frână în faţa scărilor iar telefonul începu să piuie. Era... Roxana. Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Şefu', a venit doi în negru şi doi poliţai. Cică aşa a convenit şefu' lor cu tine - să-l păzească pe Grasu.
- Da, aşa am convenit. Da' tu îl păzeşti prima. Tu stai prima la uşa sălii de operaţie; iar după ce-l scoate de-acolo, tu stai în cur lângă

patu' lui, la reanimare. Ei păzesc uşa p'-afară.

- Da, şefu'.

- Iar dacă au reclamaţii la organizarea asta, le zici să mă sune pe mine - şi-i lămuresc eu.

Aşa... Ieşi şi alergă spre uşa larg deschisă.

Ştefan

Aştepta, cu ochii închişi...

- Gata. Ţine.

Ia - ce-i dăduse? Nişte lentile de contact. OK!

- Vrei să ţi le pun eu?

Decise să aprobe - că dacă nu-i luase gâtu' până acum, era cam târziu să se hotărască de-acu' încolo! Mai purtase lentile; se întreba ce culoare aveau asta! Spera că negre...

- Gata. Să nu pierzi cutia, ca să poţi să le scoţi când te culci. Şi eu zic să nu te mai bărbiereşti câteva zile - şi s-o aranjezi aşa, rotund, cum se poartă acum. Părerea mea! Ia vezi - e bine?

Ridică oglinda şi avu un şoc...

Avea capul plin de buclişoare de-alea subţirele şi ondulate rău - aşa cum avea Florentina. Ale ei erau dezordonate, împrăştiate în toate direcţiile şi umflate ca la balamuc; ale lui erau aranjate "cu ştaif şi moţ", în ordinea aia care scotea femeile din minţi... Coafeza îi lipise pe pomete, chiar sub ochiul stâng, o fâşiuţă mică de scoci; îl dăduse apoi cu fond de ten - o nuanţă ceva mai închisă - şi cu pudră. Scociul ăla părea o cicatrice mai veche... Se lăsase fardat, creionat uşor cu negru pe la ochi, rimelat şi rujat. Dar rezultatul...

Rezultatul ăla era "cremă de caimac".

- E bine?

Îi luă mâna şi i-o sărută - iar femeia se fâstâci rău de tot:

- Vrei să-ţi pun şi-o aluniţă?

- Mi-e frică să nu îmbunătăţim până dăm chix. Acum e perfect, după părerea mea.

- Cum vrei.

Şi-şi strângea repede sculele şi fardurile... El nu prea mai ştia ce să zică...

- ... Dacă se strică în timpul nopţii, faci în felul următor. Pui nişte apă într-o sticlă cu fâs, faci un pic de ploiţă pe zona aia şi-l strângi în pumn lângă cap. Uite-aşa. Iar dacă se strică o şuviţă întreagă, o înşurubezi pe deget de la vârf spre rădăcină şi-o prinzi cu un clips. Uite-aşa. Iar dacă te prinde ploaia...

O privea lung, atent... Coafeza începu să râdă:

- Dacă te prinde ploaia, te bagi în prima cabină telefonică şi-l suni pe Florin. Şi-mi zice el data, ora şi locul.

Ea râdea; el zâmbea doar. El nu putea să nu se întrebe unde era Ana lui...

- Ţi-am spus - eu te-aş vedea cu nişte fâşiuţe de barbă.

Aprobă scurt cu capul - n-o să se mai bărbierească. Şi vedea el cum se aranja!

- Gata. Eu am plecat.

Se grăbi să apuce troller-ul şi să i-l ducă el sus, pe scări. Femeia nu spunea nimic...

- Mulţumesc.

- Să fii sănătos.

- Atunci când ne vom revedea, o să vă mulţumesc aşa cum trebuie.

Ochii căprui îl priviră lung, înveseliţi de gândul ăla:

- Stai liniştit. Da' eu sper să nu ne revedem totuşi - cum s-ar zice...

Adică ea spera "să se rezolve"... Femeia se grăbi să iasă; el se grăbi să coboare.

Se reaşeză pe scaun: trebuia să stea acolo cuminte, "la rece". Şi să aştepte tarabana. Era, oricum, mult mai liniştit acum! Era deghizat de-o maestră! Nici el nu s-ar fi recunoscut!

Ana-Maria

Trenul înainta grăbit prin Franţa aia mare...

"Ce bine că nu locuim în Lichtenstein!" Ăla era un gând buclucaş-amar...

Oare unde era Ştefan acum? Oare ce se întâmplase în România? Mm - ce bine i-ar fi prins un notebook! Sau un iPhone! Intra pe net, pe televiziunile de ştiri... Iar dacă vedea la televizor imagini cu trupul soţului ei întins pe asfalt şi acoperit cu un cearceaf...

O să-şi cumpere un telefon ieftin, cu ecran verde. Şi-o cartelă prepay. Şi cam atât.

Copiii dormeau. Era îndopaţi bine cu mâncare, erau obosiţi... Dormeau amândoi cu capetele pe picioarele ei...

Paşii se apropiară; tresări şi întoarse grăbită capul... Bărbatul în uniformă îi făcu semn să nu facă gălăgie şi-apoi îi arătă prin semne că voia să vadă biletele. I se întinse... Le primi înapoi... Salută şi ea cu capul...

Habar n-avea unde erau. Oricum, mergeau spre Bruxelles. Dacă-şi amintea ea corect harta Franţei, pe undeva pe lângă Dijon o să coboare şi-o să ia bilete spre Bonn. Sau spre... München. Spre Germania, oricum! Avea mare nevoie acum de rigoarea şi verticalitatea nemţească!

Ştefan

Nu ştia cât era ceasul... Nu ştia unde era Ana... După părerea lui, coafeza plecase acu' vreun sfert de oră; dar n-avea nici un fel de informaţie despre "lumea de-afară", aşa că puteau fi cinci minute sau cincizeci de minute...

Uşa se redeschise. Deveni foarte atent - că putea fi oricine...

Era bărbat - avea pantofi bărbăteşti. Era într-un costum negru. Iar dacă nu era tarabana, se va repezi direct spre el - că avea vesta antiglonţ pe el. Aştepta...

Bărbatul de cel mult 1,60 şi 20 de ani îl privi lung... şi şopti:

- Şerban Georgescu?

Aprobă scurt cu capul, pregătit să se-arunce la gâtul lui...

- *Le roi est mort.*

Tarabana era! Porni spre el:

- Mergem?

Primi o aprobare cu capul; aruncă o ultimă privire în urmă... Nu uitase nimic. Aşa că urcă scările şi intră în bucătărie. Femeia de la curăţenie îl privi lung... şi se întoarse spre călăuza lui:

- Gata, Biţă? Ţi-ai luat tamburina?

- Hai, bre, tanti! Nu mai face mişto de mine!

- Păi cum să nu fac mişto de tine, bă?! Pleci la cântare fără tarabană? În ce dracu vrei să baţi - în oala dă ciorbă?

- Hai, bre! Că şi-aşa mă freacă şefu' la ridiche...

Iar ea râdea... lui îi venea să râdă...

- Hai, Şerbane; hai să m-ajuţi şi pe mine până la metrou.

- Hai că te-ajut!

Lângă uşă îi aşteptau două sacoşe mari de pânză, pline cu instrumente. OK! Luă el una, Biţă una - şi ieşiră. Iar Biţă deschise imediat discuţia:

- Ai văzut, Şerbane? Ai văzut cum face mişto de mine?

Iar asta însemna că era filat. OK - se grăbi să se integreze în discuţia pe tema propusă de tânăr:

- Am văzut.

- Şi ştie că mă oftic când îmi zice de tamburină!

- Ştie, şi tocmai de-aia ţi-o zice!

- Da' ştii de la ce mi se trage, nu?

- Nu. Bănuiesc, oricum...

- Aa, da! Că tu n-ai fost atunci cu noi la botezu' ăla de la Galaţi! Băi, uite cum a fost - mă sună şefu' şi-mi zice că mă ia cu el la un botez. Şi zice: Biţă, fă bine şi dezmeticeşte-te! Să nu-mi dai în bară la botezu' ăsta, că sfârşeşti strungar!

Bufni în râs, privind pe sub sprâncene Dacia albă de pe trotuarul de vizavi:

- Nasol, mă!

- Foarte! Şi mă pregătesc, mă concentrez, duc costumu' la curăţat, mă duc la frizer...

Aşa... Că în Dacia aia moţăia băiatu' de la interceptare - şi era şi el curios de ce Biţă se oftica atunci când auzea de tamburine...

- Îmi fac bagaju' cu 48 de ore înainte! Parfumu', gelu', apa de gură, patru rânduri de batiste, leucoplast pentru bătăturile de la pantofii noi... Ne dă şefu' întâlnire la el, aici; când ajung şi eu, îi găsesc încărcând instrumentele în două dube! Bun, zic eu! Pun umărul, ajut... Şi-ajungem, frate, la Galaţi!

Râdea deja - că bănuia care era poanta. Se vedea staţia de metrou în capătul străzii...

- Toate bune, sala plină, lume bună... Şi începe cântarea. Şi mă întreabă şefu' - "Bă, tu ce faci acolo? Nu cânţi?" Eu zic "Ba da; da' n-au adus băieţii tarabana din maşină." Că ei căraseră instrumentele de la dube la local! Se face şefu' foc şi pară; şi-l trimite pe şofer cu mine la maşină, să-mi dea tarabana! Descuie omu' duba - duba goală. Hai şi la cealaltă dubă, zic eu! Hai, zice el!

Probabil că aşa afla Florin care dintre oamenii lui erau filaţi, interceptaţi şi ascultaţi cu atenţie. Lansa câte-un banc-picanterie şi urmărea piaţa bârfelor. Cum apărea bârfa aia, cum ştia că băieţii în albastru îl urmăreau pe clarinetist, sau pe basist...

- Goală şi-aia! Mă-ntorc în sală şi-i zic - nu e, şefu'! Tarabana nu-i nicăieri! Se-ntoarce şefu' spre băieţi - bă, care ştie unde-i tarabana? Clarinetistu' se uită la mine şi zice: "Păi unde-ai pus-o, când ai venit acasă la şefu'?" Şi-atunci îmi pică mie fisa...

I-auzi!

- Şi-i pică şi lu' şefu'... Şi zice şefu': "Ia ţin'-te tu de tamburina aia şi joacă p'-aici - ca să nu te joc eu în picioare!" Şi-am jucat aşa toată noaptea, frăţioare, de-am zis că mor!

Râdeau amândoi şi coborau treptele la metrou... Biţă se grăbi să întrebe:

- Şi tu acu' un' te duci?

- Mă duc să-mi fac şi eu bagaju' - că pe mine mă ia mâine la cântare. Deja ştiu ce scriu în capu' listei!

- Să nu scrii "strung", că-ţi rupe urechile!

Râdeau în hohote, ca dementii... Biţă scoase cartela şi-o validă; şi-i făcu loc să treacă. Se conformă... şi-l urmă. Şi se opriră lângă scări. Biţă lăsă sacoşa jos:

- Băi, mersi frumos că m-ai ajutat!

- Şi eu îţi mulţumesc, frate!

- Uite-aici!

Ia - ce-i dădea? Un bileţel şi-un card bancar.

Parola s-a schimbat, este "Vive le roi". PIN-ul este ziua şi luna de azi. Du-te pe strada Chimirului la nr. 15 şi întreabă de Roşcată. Să nu ai încredere decât în ea.

Şi despre Ana, nimic? Aah!

- Hai, că am fugit! Că mă omoară şefu' dacă întârzii!

- Hai, mersi frumos! Baftă la cântare!

- Să fie, frate!

Biţă înhăţă sacoşele şi se repezi pe scări în jos! Avea şi un motiv întemeiat să alerge aşa - garnitura tocmai oprea în staţie... Gata - rămăsese singur.

Decise să coboare pe celălalt peron - şi să meargă doar o staţie. Apoi urca la suprafaţă, scotea nişte bani de pe cardul ăla şi lua un taxi! Habar n-avea unde era Chimirului - dar bănuia că ştia cu ce se ocupa acea "Roşcată"...

Peronul era aproape pustiu. Doi pensionari cu pensie mică, o femeie cu un copil, un grup de "femei ale muncii"... Ceasul din capătul peronului arăta 14:05. Era bine. Era nesperat de bine! Porni încetişor spre coloana groasă - să se pitească după ea. Nu de alta, da' poate-l deocheau femeile alea ale muncii!

Diamant

Mda; era două şi cinci. La ştiri nu spuneau nimic nou; imaginile erau tot alea de breaking news. Acum începeau cu analiştii, cu purtătorul de cuvânt al Poliţiei... Or să încerce să afle cu ce pistol se trăsese de la dreapta la stânga...

Nu prea mai avea de ce să stea aici. Înregistrările video făcute de băieţii lui erau concludente; iar secretara lui Filip îi făcuse trei rânduri de còpii deja. Un rând i-l trimisese lui Titel; un rând rămânea în seiful lui Filip. Un rând era în buzunarul lui. Iar timpul se scurgea chiar acum în defavoarea lui. Aşa că oftă greu şi opri televizorul. Filip şopti:

- Şi-acum ce dracu faci?

- Vorbesc cu taică-su şi mă duc să rezolv problema.

- ... Te duci să-l lichidezi pe chinez?

Filip nu ştia adevărul. Filip se uitase la ştiri şi la înregistrări - şi încă nu era momentul să-i spună şi lui ce şi cum văzuse de fapt în filmările alea! Aşa că negă scurt:

- Mă duc să găsesc altă umbrelă.

Scoase telefonul ieftin din buzunar şi selectă numărul unchiului lui. O să-l înjure rău, că avea telefonul "oficial" oprit şi sigur îl sunase "în draci"...

- Alo?

Dumnezeule, ce idioţenie făcuse! Nea Dumitru plângea în hohote! Oftă greu:

- Iartă-mă, unchiule! N-am fost în stare să-l scap...

- Diamante! Tu eşti?

- Da, unchiule!

- Diamante, unde dracu ţi-e telefonu'?

- Îl ţin închis, ca să nu mă găsească SRI-ul.

Tăcere - o secundă, două... Unchiul lui bufni într-o rafală de plâns:

- Diamantee! Mi-au omorât copiluu'!

- Unchiule, eu

- Mi l-au omorât pe Ştefan! Diamantee, mi-au omorât băiatuu'...

Mai bine să tacă. Mai bine să nu spună nimic. Simţea o durere surdă în coşul pieptului... Unchiul lui plângea...

- Băiatu' meuu!

Unchiul lui urla... iar el nu putea să-i spună adevărul! El putea doar să tacă şi să se roage să nu păţească ceva, să nu-i cedeze inima sau vreun vas la cap... La naiba! Oftă greu şi coborî tonul vocii:

- Unchiule, nu pot să vin acasă. Nea Nicu e rece iar Grasu e la terapie intensivă. Nu pot să vin acolo.

- Diamante, tu unde eşti?

- Sunt la un bun prieten.

- Diamante, să ai grijă de tine!

- Stai liniştit, unchiule.

- Să ai mare grijă de tine! Că numai pe tine te mai avem!

- Eu sunt foarte bine aici unde sunt acum. Unchiule, te rog - încearcă să te linişteşti. Îţi jur că lucrurile n-or să rămână aşa!

- Diamante, am sunat la Cannes! Ana a ieşit cu copiii în oraş; iar imediat cum a ieşit ea, s-a aflat şi acolo. Diamante...

Cum dracu să-i spună că Ana fugise cu copiii? Cum să-l facă să înţeleagă că Isamu era un trădător? Unchiul lui oftă greu, printre suspine:

- Când a aflat, mătuşi-ta a leşinat; şi-a căzut pe scări. Au dus-o la spital; dar...

Dar...? Dumnezeule mare! Îşi răcni indignarea:

- Unchiule! Să nu-mi spui! Să nu-mi spui vorbele alea, că mor aici!

- E la terapie intensivă. E în comă. Are un traumatism craniocerebral acut închis. Şi nu se ştie dacă scapă; nu se ştie dacă...

Traumatism acut închis. Deci nenorociţii o loviseră în cap...

- N-am reuşit să vorbesc cu Ana. Isamu zicea că e în rezervă, la capul ei; sărăcuţa, e distrusă...

"Ana e undeva în Franţa, cu copiii! Iar Isamu e un trădător nenorocit!" Cum dracu să-i spună asta?

- Diamante, eu... Eu nu mai ştiu! Zău că nu mai ştiu! Prafu' s-a

ales de toate, Diamante!

- Unchiule, ascultă-mă!

- Diamante,

- Unchiule, te rog să mă asculţi! Nea Nicu e rece. Eu nu pot să vin acum acolo; dar am trimis oamenii să aibă grijă de orăşel. Au ajuns acolo, da?

- ... Da, Diamante.

- Şi se ocupă de pază, da?

- Da, Diamante.

- Bun. Chiar acum sun şi cer protecţia poliţiei. Şi pe urmă mă duc să rezolv ce-i de rezolvat.

- Să ai grijă, Diamante! Să ai mare grijă! Că numai tu ai mai rămas...

- Unchiule, opreşte-te!

Ţipase la el - dar cât să-l mai ţină şi pe el nervii? Se grăbi să revină la tonul coborât:

- Te rog să ai grijă de oameni acolo. Şi să nu ieşi din orăşel pentru nimic în lume! O să mergem împreună peste tot - şi la Bucureşti, şi la Cannes. Doar, te rog - nu te duce nicăieri singur! Da' chiar nicăieri!

- ... Bine, Diamante...

- Şi nu mai suna la Cannes - că mă ocup eu şi acolo.

- Bine...

Îl auzea plângând... Unchiul lui închisese. Oftă greu şi se ridică:

- Te rog să trimiţi nişte oameni în orăşel; să aibă grijă să nu se mai întâmple nimic de-acum încolo.

- Chiar acum aranjez. Câţi vrei? 40? 50?

- 40, momentan; că mai am şi eu vreo 40.

Selectă numărul Safirei. Suna... Bocetul ei îl sperie de-a binelea!

- Dumnezeule, Diamante! Diamantee! Unde eşti, Diamantee?

- Potoleşte-te, că eu sunt bine!

- Aoleu, Diamantee! Am crezut că te-au omorât, Diamantee!

- Fă! Am zis să te potoleşti! Tu eşti bine, da?

Tăcea. Adică bocea în hohote şi nu zicea nimic.

- Tu şi copiii sunteţi bine, da?

- ... Da, Diamante.

- Bun. Staţi în casă. Nu primi pe nimeni înăuntru - doar pe mama şi pe unchiu'. Şi fii pregătită de orice - că au încercat să ne omoare pe toţi trei, şi nu le-a reuşit. Or să mai încerce, până reuşesc să rezolv problemele. Auzi?

- Da.

- Stai încuiată în casă, cu copiii lângă tine şi cu ochii pe geamuri. Cum ţi se pare ceva ciudat, suni la poliţie! Auzi, fă?

- Da.

- Să suni la 112!

- Da, Diamante.

- Aşa. Şi să stai liniştită - că vin şi eu acasă, când termin aici.

- Bine...

Închise şi oftă greu:

- O să am o rugăminte mare la tine...

- Orice, Diamante - orice!

- ... Ştiam că-ţi plac motoarele...

Fu imediat poftit să iasă în curte. Nu se îndoia că o să aibă de ales...

Filip Gojdu era un machidon de toată isprava. O să-i spună chestia asta lui Ştefan, cu prima ocazie când dădea ochii cu el!

Ana-Maria

Începea s-o ia somnul - şi nu era bine să adoarmă. Mergea cu trenul ăla - iar Franţa-i mare...

Oare ce se întâmplase la Cannes, după fuga lor? Cu siguranţă, la un moment dat Gilles se plictisise s-o tot aştepte în faţa magazinului; şi-o sunase. Ea nu răspunsese, aşa că el intrase în magazin... Probabil că vânzătoarea îl poftise în veceu... Şi-atunci se aflase că ea dispăruse, cu tot cu copii. Şi...

Şi spera din tot sufletul ca alarma să fie reală. Spera să fi nimerit măcar aşa, cu aproximaţie, ora... Se gândea că, dacă toată acţiunea era orchestrată de Isamu, ea reuşise să plece de dimineaţă pentru că oamenii din Bucureşti nu acţionaseră încă - iar Ştefan o putea suna oricând, ori pe ea, ori pe mama lui. Aşa reuşise ea să nu sfârşească legată de ţeava de gaze din subsol... Şi-apoi, după ce Bucureştiul acţionase, Isamu nu-şi permisese s-o cheme înapoi; sau poate voise s-o cheme, dar ea fugise la timp... Oricum, faptul că Isamu n-o sunase deloc cât fuseseră ei la plimbare putea ilustra două lucruri. Fie că acţiunea era orchestrată de Jun, şi-atunci Isamu aflase de ea după ce acţionase Bucureştiul, fie că ea dispăruse prima... Sau, poate că Isamu ştia despre toată nebunia, dar nu avea încredere în Gilles - şi nu voise să-i stârnească bănuieli! Gilles era omul lui Ştefan. Devotat trup şi suflet lui Ştefan. Gilles n-ar fi trădat. Gilles ar fi putut deveni un fel de Grasu *en français*, dacă n-ar fi zâmbit atâta...

În fine! Oricum, ea fugise. Isamu aflase; şi probabil că îl pusese pe Gilles să organizeze căutarea la faţa locului! În general, astfel de căutări se organizau rotund, radial...

Una peste alta, ea înainta prin Franţa aia mare şi simţea că nu prea era bine ce făcea...

Trenul mergea cu... cel mult 300 la oră. Elicopterele zburau tot cu 300 la oră. Ea avea un avans; dar pe lumea asta erau peste un miliard de chinezi - şi nu stăteau toţi la un loc. Atunci când Isamu pornise radial, de la magazin spre exterior, ajunsese la gară - iar chestia asta sigur "îi sunase clopoţeii"! Fusese floare la ureche pentru el să afle trenurile la care cumpărase ea bilet - că doar ştia ora la care dispăruse şi nu-i trebuia decât un print cu destinaţiile către care se eliberaseră trei bilete! Şi-apoi chinezul obţinuse ruta completă şi complexă a trenului ăluia, cu tot cu gările de pe traseu şi orele la care ajungea trenul în acele gări. Restul era de competenţa miliardului de chinezi... Şi cum trenul mergea şerpuit iar elicopterele zburau drept...

Trebuia să coboare din tren. Trebuia să se oprească undeva, de preferat în prima gară, şi să schimbe toate hainele de pe ei - că la gara din Cannes sigur aveau camere de supraveghere! Bănuia că se făcuse unu jumate; deci, la ora asta, Isamu avea poze proaspete cu ea şi copiii - şi hainele astea noi de pe ei. Şi-apoi trebuia să se cazeze într-o locaţie care nu-i cerea acte. Şi trebuia să ajungă totuşi la un calculator conectat la internet - ca să afle ce se întâmplase în România.

Spera să nu se fi întâmplat nimic. Spera să fie doar un exerciţiu - un test al lui Ştefan, care să... Să...

Gata cu gândurile! Scutură uşor umerii copiilor:

- Heei! Haideţi să deschidem ochişorii, să ne trezim...

Florentina tresări prima - şi-o privi lung:

- Am ajuns?

- Nu, dar coborâm la prima.

Fetiţa ei trecu imediat la romanes:

- S-a întâmplat ceva?

- Da. Mi-am dat seama că trebuie să schimbăm mai des mijlocul de transport.

Prinţesa se gândea... se încrunta şi aproba. Bun - deci ea înţelesese! Şi era îngrozitor de isteaţă, pentru că se gândise imediat la Isamu şi traseul trenului...

Să-l trezească şi pe Léon şi să se pregătească de coborâre! Piciul se ciufulise; o să-l dea din nou cu Cola...

Ştefan

Taxiul înainta încet pe străduţe; şoferul era tânăr, nu prea ştia unde trebuia să ajungă, dar avea îndeajuns de multă minte să asculte de GPS. Urmărea şi el GPS-ul ăla. Era pregătit să-i bage mâna-n gât...

Nu-l urmărise nimeni. Coafeza îl deghizase îngrozitor de bine! Aşa că luase metroul o staţie, ieşise din subteran şi se dusese la primul bancomat. Unde constatase că avea la dispoziţie 20.000 de lei - şi se crucise! Da' ce-şi închipuise Florin că voia să-şi cumpere de

atâţia bani? Scosese maximul - 3.000 de lei - şi se urcase în cel mai apropiat taxi. Îl nimerise pe băiatul ăsta... În fine!

Maşina se opri:

- Aici e.

Privi lung plăcuţa: strada Chimirului. Pe poartă scria numărul 1. Bun! Achită cursa şi coborî. Şi porni spre Şoseaua Sălaj. Vedea firma aprinsă... Trebuia să-şi ia un pachet de ţigări; şi trebuia să aştepte ca taximetristul să plece. Se grăbea... Mergea spre ţinta lui - ţigările - şi parcă simţea în nări fumul gros de chimicală cancerigenă...

Intră şi se repezi glonţ la tejghea:

- Marlboro aveţi?

- Da.

- Un Marlboro roşu şi-o brichetă.

Aştepta... Achită şi ieşi. Şi porni spre numărul 15. Strada era pustie, deşi se făcuse două jumate probabil...

Aici era. Un gard de tablă argintie şi-o poartă tot din tablă, chiar în mijloc. Avea sonerie; o apăsă şi aşteptă... Trăgea concluzia că n-aveau câine, că nu se auzea nimic din curte...

Aha! Auzi o uşă trântindu-se; după sunet, era din lemn şi-avea geam de-ăla mic, de baie. Nişte şlapi se grăbeau spre el... Vocea tânără întrebă:

- Care eşti?

- O caut pe Roşcată.

O secundă, două... Zăvorul se trase scurt; poarta se deschise cu zgârcenie. O ţigăncuşă de vreo zece anişori îl privea lung, bănuitor, pregătită să ţipe cât o ţineau puterile... Decise să completeze:

- M-a trimis Florin Salam. O caut pe Roşcată.

Fu măsurat de sus până jos... iar poarta se deschise. Intră, o aştepta să încuie... şi-o urmă.

Casa părea tip vagon. Curticica era de-a dreptul meschină. Gardul era din tablă pentru că în dreapta şi în stânga erau două garaje... sau două spaţii în care zăceau îndesate tot felul de nimicuri. Nu se înşelase - uşa casei avea geam. Şi-asta era perfect acum - pentru că era în alarmă şi se bucura mult să constate că nu se "contesise" de tot. Încă stătea bine cu simţurile şi deducţia...

Intră în casă şi i se arătă prima uşă:

- Are niţică treabă.

Aha! Bine. Intră şi se aşeză la masă. Şi-acum aştepta...

Era o casă veche, bătrânească, gheboasă şi scundă şi văruită "în regie proprie". Florin îl trimisese la o "ilustră necunoscută" de la baza piramidei. Asta era bine - la bază erau mulţi oameni, iar el se ascundea foarte bine în mulţimi compacte...

În camera asta erau o canapea, masa cu două scaune la care stătea el şi-o servantă - şi toate trecuseră cu bine prin primul Război Mondial. Pe servantă stătea o plasmă; dar era oprită. Tentaţia de-a o porni era imensă; se stăpânea, gândindu-se că era pe teritoriu necunoscut, pe mâinile unor necunoscuţi, aşa că trebuia să se concentreze la sunetele şi mişcările din casă. Auzea nişte sfârâieli, zgomote de femeie în bucătărie şi-o guriţă de copil până-n cinci ani. Aştepta. Nu ştia cât era ceasul; şi tare-ar fi vrut să afle cât era ceasul...

Tresări la auzul uşii - se deschisese o uşă de pe holul ăla! Vocea tânără răcni:

- Roşcato, te caută unu'!

- Zău?!

- Da; cică l-a trimis Florin Salam!

Aha! Paşii se apropiau... După vocea guturală cu care spusese "zău", îi dădea cam...30. Maximum 32. Şi era "lucrătoare". Da' la greu! Cât de curând, probabil c-o să-l vadă şi pe client - că prin faţa lui era ieşirea din casă...

În cadrul uşii apăru... o puştoaică. Ei bine, era interzis... Ea rămăsese acolo, interzisă, cu ochii în ochii lui negri şi rimelaţi... Analiză - urgent!

Nu-i dădea mai mult de 14 ani - şi-asta însemna că avea vreo 16. Avea părul pân' la mijloc - un păr lung, drept, roşcat natural. Era roşie toată! Doamne - dac'ar fi avut părul ondulat, chiar că ar fi arătat ca o femeie cu ţiglele-n cap! Era micuţă, era slabă ţâr, purta un hălăţel cât să nu se vadă că n-avea nimic pe dedesubt... Sex-chat - şi nu era printre premiantele şefului ei. Se întreba la ce amic apelase Diamant...

Păi, hai s-o scoată din contemplare şi să stabilească "contactul" - nu? Întrebă, în romanes:

- Tu eşti Roşcata?

- Da.

Capul roşcovan se plecă scurt spre dreapta:

- Da' nu lucrez *live*. Indiferent cine te-a trimis, indiferent cât de *shukari* e ochii tăi... Indiferent!

Şi era aşa de veselă când spunea asta! Ia să-i arate el că "asta-i de afaceri"!

- *Vive le roi*.

Râsul amuţi instantaneu. Ochii albaştri clipiră scurt... iar ţârul ăla de fată se scurse la propriu pe covor - şi se şi lovi zdravăn în cădere!

Oof, Doamne! Aşa se-ntâmpla acolo jos, la baza piramidei!

Se ridică şi se grăbi s-o ridice. O luă pe sus - şi constată imediat că mai mult de 45 de kile n-avea. De unde ieşise? Din camera aia din stânga. Dar acolo era camera video - şi probabil că era pornită. Aşa că o aduse pe canapeaua din camera unde-o aşteptase; o lăsă jos şi începu să-i dea palme uşoare... uşurele, că era un fulg de femeie... Şopti:

- Roşcato, nu face de-astea! Băi! Băi, ia lasă tu prostiile! Hai! Scoal' d'acolo, că nu-i momentu'! Hai!

Se dezmeticea, încetişor... Ochii albaştri se deschiseră încet... se făcură brusc mari cât două cepe mari iar Roşcata îi fugi practic din mâini! N-apucase decât să clipească - iar muierea aia se trăsese-n spate de parcă văzuse un T-Rex! Vocea guturală şopti, "mitraliat", în cea mai pură limbă română care putea exista "prin viu grai":

- Vă rog să mă iertaţi - dar nu semănaţi deloc! Absolut deloc! Adică...

Şi amuţise, fiindcă revenise în pragul leşinului... Îi făcu semn să nu mai mitralieze nici un cuvânt... şi şopti:

- Camera aia de dincolo mai transmite?

Tânăra aproba... Se ridică, arătând spre uşă; iar Roşcata o rupse la fugă pe lângă el. Fugise tupilată, cu capul plecat... Era... Era mai mult decât ciudat. Fata asta era terorizată la propriu de el - de prezenţa lui. Cine-i spusese parola, îi spusese şi identitatea reală a celui care-o va rosti! Iar ea era îngrozită...

Era tentat să creadă că Roşcata nu era din "panoplia" lui Diamant. El n-avea fete de-astea care leşinau şi fugeau tupilat pe lângă un interlop cu renume. Ale vărului lui se blocau o secundă, clipeau des din gene şi unduiau şoldu' - că interlopul avea renume, şi deci şi mălai în buzunare. Fata asta era a altcuiva. Se tot întreba a cui - şi nu putea să ghicească...

Se aşeză la masă. Aştepta... Paşii se apropiau în fugă; Roşcata năvăli în cameră şi "puse frână"; şi închise civilizat uşa, după care mută scaunul lângă scaunul lui şi se aşeză. Şi puse pe masă un telefon cu tastatură QWERTY, gata desfăcut...

Tânăra lipsise din cameră cam 20 de secunde; timpul ăsta îi fusese de-ajuns să oprească electronicele de dincolo, să-şi pună rochia asta decentă, să găsească telefonul şi să-l desfacă. Era îngrozită rău...

Luă telefonul şi i-l întinse. Ea îl luă şi începu să scrie...

"Şefu' mi-a dat instrucţiuni clare acu' două luni, dar nu s-a întâmplat nimic şi am crezut că a fost un test."

OK! Să-i "dezlege" degetele fără să pară proaspăt aterizat pe-o planetă străină!

"Detaliază."

Hm; se încruntase! Şi-acum apăsa de zor... Nimerea bine tastele alea îngrozitor de mici! Iar asta era ciudat, pentru că în general chatistele ştiau unde erau tastele dar schimbarea bruscă de dimensiuni le ridica oarecare probleme...

"Dl Donichioiu a auzit unele zvonuri, pe yahturile pe unde-şi bea şampania în ultimul timp, dar nu le-a crezut posibile. Dar toţi spuneau acelaşi lucru, aşa că a pregătit un plan."

Bun; tocmai îşi răspunsese la întrebarea "cine"! Leonard Donichioiu, marinarul lui nebun, devenit între timp tovarăş de nădejde într-ale fabricării de caşcaval! Îi înapoie telefonul. Ea scria...

"Titel m-a dus într-o seară la o petrecere privată; acolo, dl Donichioiu mi-a spus ce trebuie să fac. Dacă vreodată va veni la mine un bărbat trimis de Florin Salam, care-mi va spune Vive le roi, trebuie să-l ascund şi să-l ajut. Şi să nu-l contactez decât pe Titel."

Aha! Se grăbi să-i returneze telefonul...

"După petrecerea aia, am vorbit şi cu"

Vocea de copil îl sperie în ultimul hal! Un puşti urla de parcă-l muşcase ceva... Uşa se dădu de perete:

- Roşcato, dă drumu' la televizor, că e prăpăd mare!

Puradelul de nici cinci anişori tocmai terminase de făcut un castel mare-mare - din ţărână. Era plin de mizerie şi pământ - şi era speriat şi dădea să plângă... Ridică degetul la buze - iar piciul amuţi. Tânăra se ridică şi porni plasma; puradelul se repezi să apese butoanele...

Antena 3. Breaking news. "Război între interlopi, în centrul Capitalei". Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra BMW-ului...

Deci "i-o făcuseră" la crâşmă, la Piccolo Mondo. Încerca să-şi dea seama cum fusese scena... Grasu încercase să parcheze; atunci înfipseseră duba în laterala stângă, ca să-l blocheze acolo. Se vedeau clar toate airbagurile declanşate... După poziţionarea cearceafurilor pe asfalt şi dimensiunile lor, deducea că Asia încercaseră să ascundă sosia în restaurant; dar nu reuşiseră să se depărteze de maşină decât 2-3 metri... Aha! Ăla era Grasu! Şi "era de bine" - că-l filmau pe targă, în drum spre ambulanţă, şi-l vedea mişcându-se uşor! Dar nu-l vedea pe Diamant! Unde dracu era Diamant?

"Nu! Lasă-l pe Diamant! Dacă nu e acolo, înseamnă că a scăpat!"

Corect! Diamant nu venise la aeroport, tocmai ca să nu fie toţi trei în acelaşi loc, în acelaşi timp! Diamant nu ştiuse când vor ataca; presupusese că or să încerce să-i lichideze pe toţi trei, astfel încât Ana să nu primească ajutor... Iar dacă era aşa, atunci vărul lui se făcuse că vine la crâşmă; şi coordonase totul dintr-un ascunziş din zonă. Asta însemna că Diamant scăpase - şi se ocupa de toate cele necesare supravieţuirii. Dar cum au atacat?

Unul dintre BMW-uri era în dreapta - în dreapta BMW-ului lui. Celălalt se vedea undeva în spatele dubei albe. Deci băieţii lui avuseseră timp să ocolească zona aia, ca să-i prindă din ambele părţi... După cantitatea de uniforme albastre pe care-o vedea, deducea că oamenii ăia nu mai numărau gloanţele pe care le ridicau ca probe - le cântăreau, că socoteau mai repede aşa...

Nu vedea în imagini nici un Jeep - dar asta nu era concludent. Oamenii seniorului nu aşteptau carul de reportaj - o ştergeau înainte să le apară mutrele în filmări de-astea. Aşa că...

Duduia care citea prompter-ul transmitea "ştirea vieţii ei". Era serioasă, adoptase un ton grav, sfătos... Patru morţi şi şase răniţi. Îl îngrozea gândul că el nu văzuse decât trei cearceafuri... iar vărul lui putea fi acum coleg de reanimare cu Grasu...

La aşa măcel, era tentat să creadă că rămăsese fără umbrela românească. Ceauşescu fie fusese eliminat, după istoria cu SOV, fie spălase putina dimineaţa devreme. Nu-i răspunsese lui Diamant la telefon, nu se dusese la birou azi... dar "conversase" pe mail cu Isamu, după cum spusese Isamu... Hm!

Îi luă telecomanda şi opri sonorul:

- Ce s-a întâmplat acolo?

- Nu ştiu. M-am trezit la doişpe fără un sfert, am mâncat ceva şi-am intrat online, că am avut client la doişpe fix.

Mda... O privi lung, serios:

- Şi ce mai zicea şefu' tău că trebuie să faci, după ce vin la tine?

- Păi...

Şi-i întindea telefonul... Închise tastatura:

- Zi-i aşa, că ne prinde mâine până ne lămurim reciproc.

- ... Păi, mi-a dat toate indicaţiile necesare ca să vă scot din ţară rapid şi pe şest.

- Nu. Întâi vorbesc cu Diamant. Şi aflu unde e "umbrela" mea. Schimbă-te - mergem în oraş.

Tânăra se ridică şi ieşi grăbită. Decise să schimbe postul - că poate alţii dădeau alte imagini!

Pe Realitatea era mai bine. Aici dădeau şi pozele celor răniţi şi decedaţi. Evident, poza lui era prima; o poză care-i amintea mult de momentul când "dl Donichioiu" riscase şi trăsese yahtul la mal fără autorizaţie, iar el refuzase să-i bea cafeaua. Mm, ce frumuşel fusese pe-atunci! Da' cam necopt! În fine... Sub numele lui scria "decedat"... Ăsta era Irakianul... Ăsta era Iranianul... Trebuia să-i spună lui Diamant să trimită câte 100.000 de euro familiilor lor. Ajutor de înmormântare. Aşa se făcea. Aşa era normal. În plus, avea mare nevoie de ajutorul bulibaşei din Sinteşti. Avea mare-mare nevoie de-un cuţit... că al lui era în şifonierul de la Cannes...

Aha! Trecuseră la răniţi! Primul era Grasu. Aveau fotografie recentă; dar sub ea scria "Grasu trei capete" şi "rănit, stare stabilă". Erau bine documentaţi; presupunea că aşa or s-o ţină toată ziua şi toată noaptea - cu transmisiuni din faţa spitalului, cu update-uri apropo de starea răniţilor... Pe ceilalţi cinci nu-i ştia. Aveau nume stupide: Ionescu, Popescu, Georgescu... Fraier cine-i crede, nu?

Aha! Imagini de la spital! Uite-i! Ăia doi erau oamenii lui - şi stăteau chiar în uşa spitalului! Iar asta însemna că mai erau doi oameni sus. Plus cel puţin un "aparţinător" - probabil o femeie - care, sub pretextul că este "iubita", stătea zi şi noapte la capul rănitului. Deci Grasu scăpa. Dacă nu se dădea ordin de foarte de sus să i se pună ceva în perfuzii, Grasu lui scăpa. Asta era bine; era...

Uşa se închise. O privi lung...

Roşcata îşi prinsese părul şi-şi pusese un batic. Purta o cămaşă de mătase şi-o fustă plisată - şi se ornase cu auriu. Era bine; se potrivea cu costumul de pe el. Ochii albaştri priveau covorul:

- Să nu vă supăraţi; dar trebuie să-l sun pe Titel, să-mi zică dacă putem să ieşim din casă.

- Stai jos şi sună-l.

Tânăra se conformă - şi puse telefonul pe speaker. Suna...

- Da.

- Să trăiască şefu'. Roşcata sunt.

- Aşa; zi-i!

- Şefu', uite, voiam să te rog frumos să mă laşi să mă duc până la mama, la Iaşi. Că a venit omu' meu din Spania, şi vreau să-l duc la ea, să-l vadă şi ea.

Bună "codificare"! Roşcata coborî tonul vocii:

- Zicea că

Răcnetul o întrerupse violent:

- Fă! Tu nu-ţi iei concediu când vrei tu! Auzi?

- Da, şefu'! Păi nu te-am sunat, să-ţi cer voie?

- Fă, tu eşti proastă? Nu pleci nicăieri! Să nu te pună dracu să ieşi din Bucureşti, că te joc în picioare!

- Da, şefu'.

- Stai acolo potolită şi vezi-ţi de-ale tale!

- Da, şefu'.

- Aşa; că am o treabă cu tine mai târziu.

- Bine, şefu'.

Şi auzea tonul... Tânăra ridică scurt din umeri:

- Iar asta înseamnă că nici până la pâine nu pot să ies.

Aprobă cu capul...

- Şi am să vă rog să nu plecaţi singur - că mă joacă-n picioare...

Aprobă din nou...

- Iar dacă a zis "mai târziu", înseamnă că ne vizitează el, după lăsarea întunericului.

Aproba... Chipul Roşcatei se înroşi îngrozitor:

- ... Mi-a zis să...

Şi arăta undeva spre "locul de muncă"... Oftă greu:

- Uită-te la mine.

Ochii albaştri se conformară imediat... Rânji la ea:

- Crezi că pot să te mănânc?

Roşcata bufni în râs - şi-şi acoperi imediat faţa cu palmele... Bun! Scoase o bancnotă şi-o puse pe masă:

- Adu-mi o scrumieră şi două sandwich-uri şi trimite pe cineva să cumpere nişte Coca-Cola. Şi stai liniştită - că nu plec de nebun pe străzi...

Ee, aşa da! Fetei ăsteia tocmai îi venise inima la loc! Alergase afară

din cameră - dar nu se mai tupilase. Iar asta era bine.

O să-l aştepte pe Titel. O să stea acolo cuminte, o să-şi limpezească gândurile... Şi-o să încerce să se convingă pe el însuşi că Ana era bine. Timp în care o să urmărească ştirile.

Ana-Maria

Trenul se opri. Deschise uşa şi se grăbi să coboare. Florentina îl ajuta pe Léon...

Brr, ce frig era!

Păi da, că ea nu calculase peisajul ăla pe care-l văzuse pe fereastră! Erau în Alpi - iar ei purtau haine de turişti pe Croisette!

- Mami, mi-e frig rău!

Léon se zgribulise tot...

- Ştiu, puiule. Chiar acum mergem să cumpărăm hăinuţe!
- Mami, hai acasă!
- O să mergem şi acasă; dar mai întâi mergem în excursie.
- Ce excursie?
- O excursie prin Franţa. O să stăm mai multe zile! O să-ţi placă! O să fie foarte frumos...
- Da' vine şi tati?
- Nu; tati are multă treabă în România. Mergem numai noi trei.

Şi nu voia să se gândească la tati, la România... Simţea cum i se înceţoşează privirea...

Gata cu gândurile! Nu trebuia să plângă! Trebuia să iasă din gară şi să găsească un magazin cu haine!

Traversă încăperea aia mare... citi pe ceas 13:40 şi împinse uşa. Şi descoperi că... gara era la periferia oraşelului! Păi... Florentina îi rosti gândurile:

- Mami, eu propun să mergem pe jos până acolo. Tocmai bine, că ne încălzim şi noi...
- Da - mergem pe jos! Hai - vă ţineţi de mânuţe şi mergeţi în faţa mea, să vă văd eu; da?
- Da, mami!

Florentina se executa, Léon nu protesta... Nici nu mai rostea întrebări...

Hai - trebuia să ajungă urgent în oraş şi să le ia haine! Dacă copiii răceau, era dezastru!

Diamant

Plecă privirea spre kilometraj - uau! Cum dracu de nu strânsese un cârnat de echipaje după el? Gonea cu 260 de kilometri la oră! Dacă întindea mâinile, se ridica de la sol!

Planul lui Ştefan fusese bun; dar nu perfect. Aşa că el apelase la Titel; şi uite că planul ăsta "îmbunătăţit" mergea ca uns! Iar până la 12 noaptea, o să aibă şi umbrela nouă larg deschisă deasupra capului, şi rudele puse la adăpost!

Avusese dreptate - Filip îl lăsase să aleagă din cinci motociclete noi-nouţe, toate "cap de linie". Alesese bine - "jucăria" de sub el era ascultătoare şi se înţelegea bine cu ea. Era foarte important, pentru că jucăria aia trebuia să-l plimbe azi "pe căi nebănuite"...

Decise s-o lase mai uşor - că vedea intrarea în Giurgiu, şi nu era bine "s-o calce" chiar aşa de tare pe teritoriul altor băieţi isteţi! Nu de alta, dar SRI-ul nu lucra numai în Bucureşti!

Frână... frână... Era oprit la semafor.

Scoase mobilul şi căută... căută... Asta era! Apăsă butonul. Suna... Porni cu coloana de maşini...

- Da.
- Vă salut.
- Să trăieşti! Da' care eşti?
- Diamant.
- Aa, Diamante, tu erai! Ce faci, mă?
- Ce să fac; cu treburi...

Că nu ştia dacă se aflase... Bulibaşa râdea:

- Să nu-mi zici că ai supărat-o pe Safira îndeajuns de rău ca să nu ştii pe unde e!
- Nu, bulibaşă. Voiam doar să-ţi zic o chestie...

Făcea o pauză, ca să fie clar că urma un mesaj...

- Bulibaşă, s-a întâmplat. Acu', mata eşti singurul care ştii unde mă duc eu acum. Să nu zici la nimeni şi să nu mă cauţi - te caut eu.

Aştepta... iar bulibaşa bufni în râs şi "răcni" propria parolă:

- Aa, bineînţeles! Trăiască regele! Stai, mă liniştit!
- Bagă generatorul şi uită-te la ştiri.
- Bine, Diamante!
- Te sun eu.

Închise şi împinse mobilul în buzunar. Vedea chiar acum "comitetul de bună primire"... Filip era un machidon pe cinste! Şi un bun prieten al lor! O să-i spună lui Ştefan...

Opri în dreptul primei motociclete, iar bărbatul îl privi lung... şi nu zâmbi:

- *Vive le roi.*
- *Vive le roi.*
- Am aranjat cu drumul. Mergem?
- Mergem.

Insul făcu un semn larg cu degetul, iar motoarele porniră la unison... Straşnic machidon!

De-acum, era pe mâini bune. Băieţii îi deschiseseră toate graniţele de la sud de Dunăre. Dar o să încerce să-i convingă să nu mai zboare cu 260 - că trebuia să se şi-ntoarcă, şi-ar fi fost de preferat să n-o facă între patru scânduri!

Accelerau... Îl înconjurau... Şi acum "era pus bine", undeva în rândul trei - din şapte. Toţi aveau căşti "pe negru", cu diverse desene. Toţi aveau echipament de protecţie negru. Avea o şansă mare-mare să fie confundat...

Se apropiau de graniţă - de gheretele alea unde, cel puţin teoretic, ar fi trebuit "să i se-ntâmple"...

Treceau de gherete... Şi erau pe pod.

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Isamu. Suna...

- Salut.

Hm! Îl lua cu "salut"! Ăsta chiar n-avea pic de bun-simţ în el? Se grăbi "să i-o reteze":

- Vreau să vorbesc cu Ana.
- Şi de ce n-o suni pe ea?
- Pentru că te-am sunat pe tine. La aşa acţiune amplă care-a avut loc aici, ea trebuia să fie acum lângă tine; şi ea, şi copiii. Şi, uite - să zicem că vreau să ştiu dacă Ana e lângă tine acum...
- Ştii mai bine decât mine unde este Ana.

Aha! Judeca repede chinezul! Pricepuse că "se spărsese buba"! Se grăbi să continue:

- Şi copiii?

De data asta, Isamu ridică un pic tonul:

- Faci pe prostul? Sau mă iei de prost?

Cu alte cuvinte "de ce nu spui odată ce vrei să spui?" Zâmbi:

- Nu; vreau să ştiu unde sunt Ana şi copiii.

După o secundă de gândire, chinezul spuse cu totul altceva:

- N-ai fost niciodată maestru pe două roţi. Las-o uşor, n-o forja aşa; că nu are nimeni nimic cu tine.

I-auzi!

- Ce-a fost de împărţit, a fost cu Ştefan; şi s-a rezolvat.

Deci îl prostiseră pe chinezoi! Minunat! Zâmbi a zeflemea:

- Mişto! După ce ţi-a salvat viaţa...
- Şi eu i-am salvat viaţa de câteva ori. Tu însă n-ai făcut-o. Tu nu i-ai fost un văr bun. Mai bun a fost Grasu.

Nu, zău! Se încruntă scurt:

- Ai să plăteşti. O să plătiţi - amândoi! Că amândoi aţi făcut-o p'-asta!
- Momentan, nu avem nimic cu tine.

Hm; chinezoiul era de-un calm impecabil! Într-adevăr, ce era al

lui, era al lui! Avea Isamu un stil de a-şi ascunde emoţiile... Jos pălăria! Tonul chinezului rămase la fel de calm:

- Aşa că te sfătuiesc să nu te bagi în afacerea asta - că şi tu ai familie, copii...

Trecură ca prin brânză de tonetele bulgăreşti - iar "cavaleria" accelera. Acceleră şi el:

- O să plătiţi amândoi. Cu copiii voştri o să plătiţi!

- Stai cuminte - că eşti mic şi prost.

Şi-atât - auzi tonul...

Trăgea concluzia că... Că nu ştia nimic despre Ana. Sau, în fine - după cum spusese chinezoiul, el ştia mai bine unde erau Ana şi copiii. Şi cum el nu ştia...

De fapt, ştia deja că, dacă printr-un complex de împrejurări extrem de nefericit, Ana cădea în mâinile chinezilor, o vor prinde fără copii. Cumnata lui ştia care era miza; ştia cât de importanţi erau copiii. Şi ştia ce le-ar fi făcut chinezoii copiilor, dacă i-ar fi prins. Aşa că...

Aşa că trebuia să aştepte veşti de la ea. Şi, în timpul ăsta, trebuia să fie foarte atent la drum. Ca să ajungă cu bine, să obţină protecţia umbrelei...

El trebuia să dispară acum preţ de vreo... 12 ore. Sunase SRI-ul şi spusese multe lucruri; agitase apele în Cannes, îl urnise pe Titel... Iar Isabelle îi era aliat de nădejde. Ştia ce făcuse tânăra, imediat cum îi transmisese Anei alarma - Ştefan o învăţase cum să le alerteze pe matroane. Aşa că acum aşteptau veşti. Matroanele alertau fetele, care filau străzile... Avea senzaţia că vărul lui îşi pregătise şi-un spion în vilă...

Oricum, nu putea să-şi liniştească unchiul. N-avea încotro - o să-l lase să creadă că Ştefan murise. Altfel se ducea dracului totul! Avea patru sereişti în orăşel - şi-acum stăteau toţi cu ochii pe ei, pe rudele lui Ştefan! Până nu obţinea protecţia noii umbrele, până nu se finaliza transferul oamenilor şi afacerilor, n-avea ce să mai facă. Încă nu ştia dacă Ştefan se declara mort şi-n actele franţuzeşti; la televizor vorbiseră despre Ştefan Ionescu. Se întreba ce transmitea France 1; dar ăsta era un gând mult prea îndepărtat pentru momentele astea, când gonea cu 200 la oră pe autostradă...

Să fie atent la drum şi la însoţitorii lui. Şi-atât.

Florentin

Aştepta. N-avea ce altceva să facă. Stătea în fund pe scaun şi aştepta. Cornelia trebuia să-i predea lista de cumpărături; dar avea treabă cu trei clienţi deodată. O aştepta - că n-avea încotro. Îşi privea lung mâinile...

De ce dracu nu se simţea fericit?

Era dobitoc! Da' dobitoc cu acte-n regulă! Avea o viaţă superbă! Fantastică! Iar el se simţea nefericit! Era jalnic... Patetic...

Gata cu gândurile alea! Să revină la gândurile lui - alea de dis-de-dimineaţă! Trebuia să ajungă urgent în Dragon, să le cumpere hăinuţe, săndăluţe...

Violeta îi dăruise două fetiţe, nu una! Aurora împlinise patru anişori în martie; Selena făcea doi anişori în iulie. Amândouă erau superbe! Tot neamul era topit-scurs la picioruşele lor! Tot neamul susţinea că e el dement iar ele sunt doi copii absolut normali, aşa ca Ionuţ şi George... Numai el nu gândea aşa. El nu o uitase pe Florentina...

La fel ca şi Florentina, amândouă fetiţele îi semănau leit - dar ele aveau ochii ăia albaştri ca safirul ai Violetei. Şi... cam atât. Adică de la el moşteniseră doar chipul. În rest, habar n-avea cu cine semănau! Erau două mămăliguţe încete, mute, lipsite de orice chef de viaţă... Nici urmă din comportamentul şi firea pe care le văzuse la Florentina! Ea fusese atât de... dezgheţată! Atât de curajoasă! Atât de vorbăreaţă şi de curioasă! Aurora şi Selena parcă erau două păpuşi de expoziţie! Stăteau acolo unde le punea. Nu vorbeau neîntrebate. Nu întindeau mâna să-şi ia bomboane de pe masă. Le pusese într-o zi la masă şi pusese în mijlocul mesei o cutie mare cu bomboane cu ciocolată. Şi aşteptase. După cinci minute de tăcere, timp în care ochişorii albaştri nu se clintiseră de la bomboanele alea iar fetele nu se clintiseră de pe scaun, renunţase el. Le dăduse bomboanele şi plecase. Îl culesese Nicuşor seara, din depozitul magazinului, beat mangă...

Era chiar ciudat! Avea două fetiţe frumoase, cuminţi, ascultătoare... de care nu era mulţumit deloc! Avea o nevastă aşa cum îşi dorise el - blondă cârlionţată, micuţă, slăbuţă şi cu numărul 4 la sutien... de care nu putea spune că era super-încântat. Deşi Violeta lui era nevasta ideală - începând cu înfăţişarea şi terminând cu mâncarea, curăţenia şi capacitatea de a-l sfătui în managerierea afacerii. Avea şi o zână brunetă... dar nu putea spune că era topit sufleteşte după ea. Iar toate gândurile astea îi năvăliseră brusc în minte acu' zece minute, când intrase în bijuteria lui Nicuşor şi-i găsise pe amândoi plângând în faţa televizorului...

Piuitul mobilului îl făcu să tresară. Privi afişajul... şi zâmbi slab: ei, poftim! Doar cât se gândise la lup, şi uite că îl suna! Apăsă butonul verde:

- Da.

Vocea Crinei încerca să reverse asupra lui nectar, ambrozie şi miere:

- Ce faci?

Încercă să pară cât mai detaşat, dezinvolt şi... lipsit de gânduri:

- Bine. Sunt la mall, pe Moşilor. Tu?

- Eu, la serviciu...

Şi chicotea... El nu spunea nimic, pentru că gândurile lui erau vraişte... Brusc, Crina redeveni serioasă:

- Eşti supărat?

- Nu.

- Ba da; te simt supărat.

Zâmbi slab:

- Şi crezi că ai tu rezolvare la supărarea mea?

- Mm... Mie îmi place să cred că am...

- Bine; atunci vorbim diseară despre asta. Să vedem dacă ai rezolvare...

- Abia aştept! Dar, până atunci, te roagă şefa să treci pe la ea. Urgent.

Poftim? Se ridică şi porni spre ieşirea din mall:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu ştiu; nu cred. Oricum, pare a fi ceva cu nişte importuri mari. Tu vino încoace, acum; că mi-a zis "Zi-i lui Florentin să vină urgent încoace.".

- Bine. Vin cât pot de repede.

- Ah, şi încă ceva!

Aşa... Haai, de ce tăcea? Apăsă telecomanda Audi-ului A4 model 2010, care era practic singurul lucru "cu plus" din viaţa lui:

- Spune!

- Te iubesc! Rău!

Ia uite-o! Începu să râdă şi urcă la volan:

- Ştii bine că vorbim diseară despre asta!

Crina oftă greu, parcă din tot sufletul:

- Ştiu; dar uneori îmi pierd răbdarea...

- Hai, că pornesc spre voi. Vorbim diseară. Pa.

Apăsă butonul roşu şi demară - trebuia să se prezinte urgent la năşica lui...

Zâmbetul îi dispărea, încet-încet, de pe buze...

Îşi amintea propriile cuvinte de-atunci, de demult... Îşi amintea biletul pe care-l scrisese pentru Ana... Florentina avea acum şapte ani. Oare ea îşi mai amintea dimineaţa când o aşezase pe masa din discotecă şi-i spusese "Trebuie să-l uiţi pe Florentin, că nu Florentin e tati al tău"? Greu de spus... Probabil că îl uitase deja. Se îndoia că neterminatu' ăla nu se grăbise să profite de "Ştefan e tati al tău"! Se îndoia, oricum, că vreunul dintre ei mai pomenise numele "Florentin" prin preajma fetiţei! Aşa că...

Aşa că el nu uitase nimic. Cu cât încercaseră ei mai mult să-l facă să uite, cu atât mai mult îşi impusese el să rememoreze totul! Îşi amintea totul! Cuvinte, locuri, certuri... Clipe speciale...

Trimiterea Florentinei la Cannes fusese o decizie bună. La început. O dusese la discotecă, o învăţase să-l excludă din mintea ei şi

ieşise - şi-şi bocise şi sufletul din el pe scările alea! Dar Ceauşescu se dovedise a fi un tip sufletist. Probabil că el îl chemase pe Nicuşor, să-l culeagă de-acolo şi să-i ofere un spaţiu închis pentru bocire. Bocise, se calmase, re-bocise când primise mesajul lui Ştefan... Şi cam atât - că Violeta îl repusese repede pe picioare. Se duseseră la Satu Mare, primiseră "dezlegare", constataseră amândoi că mariajul lor nu va fi o greşeală... Iar la două săptămâni după aceea avusese surpriza vieţii lui. Crina, bucăţica ruptă din soare care avea un birou în vila Bambinei, îl sunase şi-l întrebase dacă o poate ajuta cu un sfat. Bineînţeles că n-o refuzase; stabiliseră că trece el pe-acolo, mai pe seară. Iar când se prezentase la uşă, fusese poftit în living; Bambina le făcuse semn să intre în biroul ei şi să încuie uşa. Iar Crina nici nu clipise, în timp ce el se făcuse stacojiu-maroniu...

Intrase în biroul ăla mai mult din jenă faţă de Bambina! Se aşezaseră pe canapea, iar Crina deschisese foarte natural discuţia: "Am mare nevoie de sfatul tău." El încercase să fie gentil într-un mod care să nu i-o urce-n cap: "Spune care-i problema şi, dacă pot să te ajut, te ajut.". Auzise un oftat... iar ochii negri îl priviseră drept: "M-am îndrăgostit. De tine. Ajută-mă." Iaca, Florentine - îşi spusese el, care rămăsese cu gura căscată la propriu! În timp ce creierul lui se gândise că n-are nici o şansă la bucăţica ruptă din soare, ea... Ea oftase din tot sufletul şi îşi cam pierduse vocea: "Ştiu că ai cunoscut-o pe blondina aia, ştiu că ai peţit-o deja..." Şi-atunci, în stilu-i caracteristic care-o făcuse şi pe Laura să spargă niscai veselă, el o anunţase că era bine informată; şi că el n-avea de gând să rupă logodna. Şi-o întrebase ce vrea de la el. Iar ea zâmbise şi-l privise din nou drept: "Sincer? Nici nu ştiu! Dar am sentimentul că şi tu vrei ceva de la mine. Am sentimentul că ai fi vrut să mă suni, după ce-am făcut împreună anexa la contract. Şi am sentimentul că ştiu de ce nu m-ai sunat." El o întrebase dacă tatăl ei ştia câte sentimente avea fata lui pentru un ţigan falit, divorţat şi re-logodit; aflase că tatăl ei murise în urmă cu zece ani, iar mama ei o dăduse în grija Bambinei - care voia din tot sufletul s-o vadă fericită. Şi-atât. El zâmbise şi se ridicase: "Mi-ai zis să-ţi dau un sfat, aşa că ţi-l dau. Nu te băga la bărbat însurat." Ea se arătase a fi foarte mirată şi-l întrebase dacă doar atât avusese de spus. Iar el descuiase uşa şi-i răspunsese că, în condiţiile în care fusese deja în peţit, da - doar atât avea de spus. Ieşiseră din birou, el mai schimbase câteva cuvinte cu Bambina... şi plecase.

Şi mai trecuse o săptămână... timp în care Violeta se integrase de minune în neamul lui, intraseră "în forţă" în pregătirile de nuntă, în organizatorice... Neamul lui o iubea pe Violeta. Mult! Neamul lui se agăţase de Violeta ca înecatul de pai - şi încercaseră cu toţii să scoată în evidenţă calităţile ei, ca să fie clar că "aşa da"... Tocmai acele "uite-aşa trebuie să fie" îi amintiseră de trecut; de ceea ce fusese, de momentele lor speciale, de farmecul pe care-l emanase ea, de mantia lor de dragoste - dar toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple, pentru că aşa spuneau părinţii lui...

Şi-apoi Bambina îl chemase personal la ea şi-i lămurise nelămuririle. Discutase cu Crina în toate felurile - şi cu frumosul, şi mai cu răcnitul, şi aflase că bucăţica ruptă din soare nu voia să se mărite. Nu voia nici să se îmbogăţească deschizându-şi lanţ de florării. Nu voia să treacă la cratiţă, că-şi permitea femeie la curăţenie şi mânca la restaurant. Şi nu voia nici să nască - deşi îşi permitea trei bone în simultan. Bucăţica ruptă din soare voia să fie fericită. Şi simţea că fericirea ei era alături de el - însurat sau nu, cu copii sau nu, cu răni sufleteşti sau nu... Aşa că îl voia pe el - punct. Şi-apoi îl privise lung, se aplecase spre el şi-i spusese: "Eu te ştiu bine pe tine. Romînca te-a schimbat. Rana nu se va închide niciodată. Şi mi-e milă de cârlionţata ta, când o să simtă asta! C-o s-o simtă din plin - că n-ai să fii niciodată fericit cu ea! Nu aşa cum ai fost cu romînca! Indiferent ce-o să facă ea, când şi cum şi de câte ori; inima ta o să sufere. Iar creierul tău se va răzbuna pe ea - pentru că apariţia ei te-a convins să-i trimiţi fata şi să-ţi tai toate drumurile spre romîncă." La momentul ăla, nu voise să recunoască cinstit şi corect faptul că Bambina "îl citise"; aşa că se ridicase şi pornise spre uşă. Iar Bambina continuase: "După ce-a murit taică-su, maică-sa a lăsat-o în grija mea. Iar eu nu te-aş fi chemat azi aici dacă nu te-aş cunoaşte... şi n-aş şti la ce te-ai gândit după ce-aţi făcut anexa la contract. Restul ţine doar de tine."

Plecase. Se gândise câteva zile... Copsese şi răsucise cuvintele Bambinei... Şi se făcuse mangă - din nou. Concluzionase că Violeta era o scumpă şi-o drăguţă şi era îndrăgostită lulea de el - dar rana rămăsese. Şi avea momente când usturimea aia din inimă îl făcea să-i răspundă ei tăios - că ea îl luase din preajma femeii care-l putea vindeca. Timpul îi dovedise, încet-încet, că avea momente când se purta urât cu ea, sau nu-i dădea atenţie şi n-o ajuta pentru că voia să fie rău, sau s-o pedepsească...

Şi-apoi stabilise, împreună cu Nicuşor, că trebuiau să mai deschidă un mall. Se dusese la Bambina; făcuse o nouă anexă la contract şi dublase cantitatea de flori. Şi, de faţă cu ea, se aplecase peste biroul Crinei şi-o privise drept, de-aproape, în timp ce-i zâmbise şarmant şi-o întrebase dacă i-ar face plăcere să bea o cafea cu el, după orele de program... Ea spusese că da; el spusese că la cinci şi-un minut va apăsa soneria. Şi-apoi parcă mâncase jăratec - gonise acasă şi-o rugase pe Violeta să rămână ea la vânzare cu Ovidiu, şi să facă împreună inventarul seara, pentru că el fusese invitat urgent la Bambina, pentru a fi introdus într-un cerc de afacerişti mai speciali. Violeta îi călcase personal cămaşa dificilă; iar el o dusese la florărie şi se asigurase că Ovidiu o va ţine acolo până-n toiul nopţii. Şi, la cinci şi-un minut, apăsase soneria Bambinei. Descoperise că fusese aşteptat... Descoperise că descoperirea aia îl făcuse, preţ de-o clipă, să se simtă altfel...

Descoperise, în momentele alea, că răzbunarea era dulce... deşi săraca Violeta nu-i făcuse practic nimic...

O adusese pe Crina acasă. Când intraseră în curte, observase silueta tatălui lui în dreptul geamului bucătăriei. Ştiuse că-l văzuse şi înţelesese ce caută el cu bruneta aia, singuri acasă, la cinci şi ceva. Şi-o luase pe Crina de mijloc, hotărât să urle şi să spargă şi să-şi pălmuiască tatăl în mijlocul cartierului...

Dar constatase că Ioan Manolache nu avusese nici o reacţie la gestul lui. Aşa că intraseră - şi săriseră peste cafea. Şi totul fusese bine - ea obţinuse ceea ce voise, el obţinuse ceea ce voise... Şi băuseră şi cafea, după aceea - o dusese într-un club, unde-i prinsese miezul nopţii...

Atunci descoperise de ce insistase Bambina. Atunci descoperise cum se "simţea" rolul ăla de "rege al florarilor". Probabil că aşa se simţise Ştefan, alături de Laura. Deci, a doua zi, îi trimisese Crinei un trandafir roşu şi-un bilet: "17.01". Iar ea îi deschisese personal uşa la cinci şi-un minut...

Iar Bambina îl cununase cu Violeta - iar asta nu schimbase cu nimic lucrurile...

Crina era îndrăgostită de el. Iar el abuza de ea, pentru că simţea cum se răzbuna, zi de zi, pe Violeta. Şi pe Ana şi Florentina - cele două persoane pe care le iubea cel mai mult, dar care nu-l doreau nicicum. Se răzbuna pe conceptul de familie - pe care îl dorise din tot sufletul, pe care îl avusese şi pe care îl pierduse din propria prostie. Se răzbuna, la grămadă, pe toţi şi toate - inclusiv pe el însuşi. El simţea, în momentele de plăcere maximă, că e fericit. Că e rege şi e deasupra tuturor - şi toţi sunt la dispoziţia lui. Şi-apoi îşi spunea, în mintea lui, că istoria demonstrase faptul că nu era făcut să fie familist serios. Aşa că...

Aşa că...

De când Crina zâmbea tainic şi plutea cu paşi îndrăgostiţi prin casa ei, Bambina îl scărpina rău de tot între corniţe. Ea îi fusese naşă de cununie. Ea îi găsise locaţiile pentru alte patru florării. Tot ea îl anunţase că Agapie ajunsese în pragul falimentului şi voia să închidă afacerea. Ea îl sfătuise, iar el îi urmase sfatul - şi cumpărase tot lanţul de florării Tria. Prosperitatea lui crescuse exponenţial, aşa că îi închiriase Crinei un apartament cu trei camere în blocurile noi, selecte, de la Parcul Circului. Şi o vizita cât putea el de des. Acolo, în apartamentul ăla ultramodern, se simţea el "Ştefan al florarilor". Acolo se răzbuna pe Ana. Acasă nu simţise niciodată acea "anesteziere" a rănii din suflet - pentru că avea două fete care-i semănau leit, care erau mândria neamului lui, dar de care el, ca tată, nu era deloc mândru.

Frână în faţa vilei şi oftă greu: era nebun. Pur şi simplu, o luase razna! Era mândru de Audi-ul lui A4, de hainele de firmă, de statura şi alura pe care le căpătase cărând marfă pentru patru mall-uri şi-atâtea florării prospere - dar de copiii lui nu era mândru...

Poarta se deschise; Crina îi făcu semn să tragă maşina în curte... În fine! Porni motorul şi încercă să-şi pună pe chip o mască oarecum zâmbitoare - că-l văzuse cu moaca aia pleoştită şi-o să-l tot toace la cap cu "de ce eşti supărat"...

În curte apăruse o maşină nouă - un Hummer. Dar dacă era vorba de containere... Parcă maşina lângă Mercedesul alb şi se grăbi să urce scările. Intră şi fu sărutat... O prinse uşor de păr şi-i mârâi la ureche:

- Diseară!

- Eşti rău!

Ridică o sprânceană superioară... iar ea îi făcu, scurt, gestul sucirii gâtului "ca la pui"! După care îl pofti să intre în living... şi arătă spre canapea:

- Mai stai puţin - că e cu cineva.

Aprobă şi se aşeză. Privea lung plasma aia nesimţit de mare... care transmitea breaking news...

Viaţa lui era pe cale să se complice. Văzuse, cândva demult, un DVD care-l făcuse să simtă că era mai bine ca certificatul de naştere al Florentinei să nu sufere modificări. Văzuse, pe DVD-ul ăla...

Ştefan murise azi. Îl lichidaseră serviciile - indiferent cât se căzneau televiziunile să arate că era vorba de o reglare de conturi între interlopi, el ştia lucruri care limpezeau foarte bine imaginile de la faţa locului. Bănuia că Ana era la Cannes acum - că, dacă ar fi fost în România, ar fi murit şi ea până acum! La ceea ce văzuse el pe DVD...

În fine! Situaţia era alambicată rău - şi n-avea rost "s-o disece" pe fiecare variantă în parte. Pe el îl interesa un singur lucru - Florentina. El figura ca tată în certificatul ei de naştere - adică spera să mai figureze ca tată... Nu-l descususe niciodată pe Nicuşor apropo de "ce mai face aia mică", iar cumnatul lui nu încercase niciodată să-l informeze apropo de concediile pe care le petrecuse pe Coasta de Azur. Nici Luminiţa nu mai era sora lui de demult; era nevastă de aurar acum. Asta nu-l deranja - era normal, era firesc...

Dacă va afla că Florentina rămăsese şi fără mamă, el o să... O să...

Acasă n-o putea duce - ar fi aruncat totul în aer! S-ar fi aşezat la picioarele ei şi n-ar mai fi avut ochi pentru altceva sau altcineva! Iar Violeta l-ar fi părăsit, cu tot cu fete! Părinţii, fraţii şi surorile lui l-ar fi alungat cu pietre! S-ar fi dus dracului totul! Aşa că...

Întoarse încet capul spre Crina...

Reveni spre plasmă: nu. Dacă Florentina rămăsese fără mamă, el o va primi - dar nu la el acasă. Îi va cumpăra un apartament şi-i va angaja o femeie internă. O femeie cu capul pe umeri, doctor docent eventual, pe care-o va plăti regeşte ca să-i crească fetiţa. Şi ar fi vizitat-o foarte des. Probabil că ar fi angajat un manager pentru florării... şi ar fi albit foarte mult, foarte devreme...

Crina ridică receptorul, ascultă... şi răspunse:

- Da, a venit... Da.

Ei bine? Bucăţica ruptă din soare îi făcu cu ochiul, zâmbind:

- Te aşteaptă...

OK! Se apropie de ea, se aplecă... şi şopti:

- Diseară...

În clipele astea o privea şi se simţea rege... Intră în birou.

Bambina era palidă. Rău! Bambina stătea la birou, cu coatele peste hârtiile trântite în dezordine, şi părea că nu se simte bine deloc. În faţa ei, aşezat comod pe unul dintre scaune, proprietarul Hummer-ului din curte îl privea lung...

- Bună seara.

- Bună seara.

Era privit lung, de pe scaunul ăla din faţa biroului... Se aşeză şi-şi privi naşa - ei bine? Care era problema?

- Manolache Florentin, Dobre Titel. Domnul Dobre face parte dintre... puţinele persoane care se ocupă de buna circulaţie a containerelor care ajung în România. Şi se ocupă şi de flori.

Deci el era transportatorul! Nu - el era protectorul transportatorului. Aha...

- Persoana care are grijă de transporturile noastre are o problemă mare-mare de rezolvat.

Aşa; şi? Care era problema? Bambina îşi turna un pahar cu apă... Măi, să fie! Da' de ce era aşa panicată?

- Iar domnul Dobre, care este mâna dreaptă a acestei persoane, a venit să mă roage să-l ajut în problema asta. Adică să-l ajutăm. Eu - să-l ajut eu, prin tine.

Aşa; şi? N-o mai văzuse niciodată atât de marcată, atât de... zăpăcită şi împrăştiată şi neatentă! Da' cine era Dobre ăsta? Că părea om normal! Purta haine normale! El unul se considera "ceva mai înţolit" decât mâna aia dreaptă! În fine...

- Este vorba despre un bun amic al protectorului nostru, care a intrat într-o încurcătură; şi are nevoie de un adăpost sigur, până trece furtuna.

Aha!

- Dl Dobre a venit azi la mine ca să poată să vorbească cu tine - şi să te roage să-l ascunzi tu.

I-auzi! Se întoarse spre individ, pregătit să-i zică vreo două; iar Bambina continuă:

- Iar eu te rog din tot sufletul meu să nu-l refuzi.

Cum-cum? Ea îl ruga, din tot sufletul ei... Păi de faţă cu Dobre ăsta spunea ea asemenea cuvinte? Asta însemna că problema era serioasă; asta-i amintea de tăticul lui, pe vremea când îi spunea ce vrea Bambina să obţină contra preţurilor mici la flori, iar el dădea din colţ în colţ şi nu mai ştia dacă să vândă găleţi sau oliţe în chioşcurile alea...

Năşica lui se pregătea să leşine; aşa că decise să preia frâiele discuţiei. Îl privi lung pe acel Dobre:

- Amicul ăsta e căutat?

- Da, dar nu de poliţie.

- Ceea ce îl face extrem de periculos...

- Nu; nu este periculos.

- Cine-mi garantează mie asta?

- Eu.

"Şi tu cine eşti, bă?" În fine... Păi, se părea că trebuia să-i smulgă răspunsurile cu cleştele şi să joace în continuare jocuri de grădiniţă! Continuă deci cu întrebările:

- A supărat persoane importante?

- Extrem de importante.

- Şi ce vă face să credeţi că eu îl pot ascunde mai bine decât voi?

- Eşti ultimul om de pe planetă care-ar accepta să-l ascundă. Aşa că nu se vor obosi niciodată să-l caute la tine.

"Eşti ultimul om care-ar accepta"... Asta însemna că-l cunoştea! Şi n-ar fi trebuit să-l ascundă - că, dacă ar fi ştiut că are nevoie de ascunziş, nu l-ar fi ajutat nici mort! Da' cine dracu era individul ăla, bun amic cu şeful omului care permitea florilor din Olanda să sfârşească în vazele lui, de-l căutau persoane extrem de importante şi voia să se ascundă în beciul lui? Ia - că trecuseră la ghicitori cu tâlc:

- Stai să văd dacă am înţeles bine. Dacă l-aş vedea picat pe jos, nu l-aş ajuta nici mort. Dar şeful tău mă roagă, prin naşa mea, să-l ajut acum.

- Exact.

- Iar eu îl cunosc pe omul ăsta.

- Da, chiar foarte bine.

Scoase pachetul cu ţigări - şi, deşi în biroul ei nu se fuma, Bambina se grăbi să-i pună scrumiera la îndemână... Îşi aprinse ţigara şi zâmbi:

- Şi are şi-un nume?

Dl Dobre îşi scoase tacticos ţigările... Aştepta, că nu se grăbea nicăieri şi chiar era curios... Bambina studia cu maximă atenţie un pliant viu colorat...

- Da: Ionescu.

Fleoşc! Cunoştea vreun Ionescu? Pe cine ştia el Ionescu - şi-i era duşman? Continuarea îl lovi exact în moalele capului:

- Ştefan.

Aa...

Să-l ascundă el pe Ştefan? Pe bărbatul care-i luase familia? Pe vărul vitreg care-i suflase nevasta şi lumina ochilor lui - fetiţa?

Stop! Da' Ştefan nu era mort?

Ridică privirea spre dl Dobre... care era foarte calm şi-l aştepta să se dezmeticească...

... Păi nu era mort! Era amic bun cu şeful omului care "aproba" importul de flori în România! Şi-apoi, cine-a mai pomenit drac mort - nu? Bărbatul din faţa lui scutură scrumul şi continuă:

- Era protejat de Interne - mai exact, de SRI. Dar avea afaceri mari în exterior. S-a dorit, la un nivel mult mai înalt decât Internele noastre, să fie detronat; dar şeful meu a aflat şi a avut grijă...

Deci Ştefan scăpase; şeful ăla făcuse pe dracu-n patru şi...

În condiţiile astea, el...

Florentina nu-l căutase. Nu încercase să-l caute. Nu-i transmisese nici un mesaj prin Nicuşor, sau... De atâţia ani, fetiţa lui... Era mare acum - avea şapte ani! Era îndeajuns de mare să se privească în oglindă şi să conştientizeze faptul că nu semăna deloc cu Ştefan! Şi-atunci...

Şi-atunci, el voia să ştie un singur lucru acum:

- Florentina unde e?

- În Franţa, cu Ana. Sunt în siguranţă amândouă.

Stinse scurt ţigara şi se ridică:

- Adu-l încoa - îl iau de aici.

Individul nici nu clipi:

- Ce garanţie am că eşti fair play?

- N-ai nici o garanţie. Dacă vrei să te ajut, adu-l aici la cinci fix. Dacă nu, nu.

Şi cam atât avusese el de spus; se răsuci pe-un călcâi, traversă încăperea şi ieşi.

Crina îl privea lung, de la birou. Habar n-avea ce vorbiseră ei în birou - aşa că îl privea cu subînţeles... Iar el se simţea rege. Dacă nu chiar ceva mai mult - că regele aurarilor ajunsese la mâna lui! Aşa că-i zâmbi cu subînţeles... iar ea se ridică. Mergeau amândoi spre uşă... Ieşiră în holişor; o prinse în braţe şi n-o mai lăsă să spună ceva.

Era rege... Era iubit... Era dorit... Zâmbi slab:

- Planificarea s-a schimbat.

Era îngrijorată; era nelămurită...

- Diseară înseamnă "după nouă".

- Nici o problemă; şi-aşa, am multe hârtii de printat...

Bun! O sărută... Deschidea uşa...

- Diseară.

Şi cam atât - se grăbi să iasă.

Imaginea maşinilor din curte îl binedispuse instantaneu! Lângă Mercedesul alb era Hummer-ul; iar între ele era Audi-ul lui. Şi nu vedea nimic în neregulă la imaginea aia! Era chiar... perfectă!

"Daa, Florentine, maică - ai ajuns bengos rău de tot! Tu şi interlopii - gaşca perfectă!" Ha-ha!

Urcă la volan şi-i făcu cu ochiul Crinei. Era frumoasă; era superbă! Îi ţinea lui poarta deschisă şi-i promitea că diseară el se va relaxa... Viră stânga şi decise brusc că nu se grăbeşte. Pentru că se simţea bine...

Măiculiţă, da' ce bine se simţea în rolul ăla de soţ inconştient şi porc şi nesimţit şi infidel! Ce bine se simţea în pielea bărbatului "bine" care etalează o imagine de nota zece şi nu apreciază pozitiv decât Audi-ul de sub fund şi orgasmul de deasupra amantei! Se simţea rege...

Ei bine, acum era evident - nu mai era prostul familiei. Era "şeriful casei"! Şi parcă şi-al neamului - da' doar aşa, informal! Arăta foarte bine pentru cei 29 de ani ai lui; făcea ce voia el, avea bani câţi nu putea să numere, avea o familie trainică, avea o amantă superbă - avea tot ce-şi putea dori orice bărbat! Avea şi-o rană în suflet - rană veche, dureroasă, pe care spera că prezenţa acelui bărbat o va arde... ajutând-o astfel să se cicatrizeze totuşi...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Roberto. La ei, vorba aia cu "ce ştie neamul nu ştie soţia" se aplica dumnezeieşte...

- Da.

- Ce faci? Unde eşti?

- Acasă. Fac temele la mate...

- Nasol! Auzi? Am un interes la tine.

- Păi, să-l auzim!

- Te rog mult - fă cumva ca, la cinci jumate cel târziu, Violeta şi fetele să plece de-acasă.

O secundă de gândire... şi-un ton amuzat:

- OK! Stai liniştit, că mă ocup eu.

- Bine. Salut.

- Salut.

Închise şi-şi puse ochelarii de soare. Se simţea bine... Se simţea fericit...

Opri la semafor. Se simţea privit... Întoarse încet capul... Da; ea îl privea. Se îndrepta spre 40; dar arăta bine! Arăta "înspre 30"! Cornelia lui de la mall avea 26 şi arăta rotundă şi ridată ca o duduie de 35! Tipa de pe trotuar era "bine"! Şi-l privea lung, cu o sprânceană ridicată... "OK! Sunt vesel, aşa că o să-ţi vorbesc!"

Coborî geamul din dreapta şi se aplecă spre ea:

- Domnişoară, nu vă supăraţi...

Se înroşise ca la balamuc; şi cică nu se uita la el! Nee - de pe partea cealaltă a ochelarilor de soare, nu se uita la el "neam"! Becul din spatele plasticului verde se aprinse; aşa că o lovi cu întrebarea:

- La dvs, oralul e mai scump decât normalul?

Şi-atât - că era porc şi n-aştepta răspuns! Demară, viră dreapta, acceleră... Râdea - dar îi venea să plângă! Ştefan...

Ana-Maria

Împinse uşa şi ieşi. Şi se grăbi să-i încheie lui Léon geaca...

Acum erau foarte-foarte bine! Îşi puse rucsacul în spate, prinse mânuţele şi porni încetişor înapoi, spre gară...

Mersul pe jos, de la gară până în centru, fusese obositor. Şi stresant. Ea una făcuse drumul ăla cu inima cât un purice! Îşi amintise că distanţa până la Nisa era mai mică de 100 de kilometri... Ea nici nu simţise cele 12-13 grade din aer; ea transpirase de vreo două ori, când maşinile care se apropiau din spate îi claxonaseră...

Din fericire, în centru găsise un Carrefour şi se îmbrăcaseră. Cumpărase şi rucsacul ăla, care-o va ajuta mult din multe puncte de vedere...

Or să rămână în zone de munte. Dacă-şi punea rucsacul în faţă şi-l ţinea mai mult gol, închidea geaca peste el şi mergea ca raţa - şi nici dracu nu-şi imagina că sarcina ei are mai puţin de şase luni! O gravidă cu doi copii chiar că nu urmărea nimeni! Doamna contesă avea siluetă de mare dansatoare...

Copiii nu comentaseră decizia ei de-a nu se întoarce acum acasă. Florentina era mare - şi-l iubea pe tati atât de mult, că îşi dăduse seama cam cu ce se ocupa tati atunci când făcea bani pentru Kaufland. Văzuse armele - pistoale şi săbii - şi auzise tot felul de discuţii... Şi trăsese ea concluziile care se impuneau. Nici nu era greu pentru un copil isteţ, aşa ca ea, să înţeleagă adevărul! Asta-i era de mare ajutor acum, când chiar n-ar fi putut să-i povestească despre bani neimpozabili, gloanţe şi interlopi... Léon avea o maşinuţă nouă - şi-o ţinea pe ea de mână. Altceva nu-i mai trebuia prinţului ei. Se vedea de la trei poşte că prinţesa era "a lui tati" iar prinţul "al lui mami". Şi se vedea, uneori, cum mami tânjea după atenţia prinţesei iar tati se scurgea tot la picioarele prinţului şi era ocolit uşurel...

Gata cu gândurile despre tati! Gata - că nu ştia dacă el scăpase! Şi făcea infarct în creierii munţilor!

Planul era să se întoarcă uşurel la gară şi să arunce hainele într-un tren care mergea spre Nisa. Oraş mare, port mare, agitaţie mare - dar tentaţia de-a urca la bordul unui vas era imensă, în concepţia chinezilor care-o căutau pe doamna contesă! Din nefericire, prin orăşelul ăsta mic cât un cartier bucureştean treceau foarte multe trenuri regionale, care se-nvârteau de bezmetice prin aceleaşi gărişoare cât era ziua de lungă; iar dacă chinezii ăia mici şi răi plecau din gară-n gară...

Azi trebuiau să doarmă aici. Copiii erau obosiţi; ea trebuia să afle ce se întâmplase în România. Trebuia să-şi adune gândurile, să-şi facă socotelile, să stabilească o destinaţie şi să-şi facă un plan sigur. Şi abia mâine dimineaţă va putea să plece mai departe. Altfel, risca să

facă greşeli - iar ei aveau elicoptere şi-un miliard de chinezi răspândiţi mai peste tot...

Ştefan

Privea imaginile. Le dădeau ciclic, iar el le privea şi devenise deja imun la ele. Nu asculta ce spunea duduia - era textul scris de şefii lui Ceauşescu. De când auzise că ceea ce vedea el pe ecran se numea "răfuială între clanuri rivale", renunţase s-o mai asculte. Descifrase deja scena, se lămurise cum se întâmplase...

Bătrâna care trebăluise prin bucătărie îi adusese o farfurie cu sandwich-uri. Salam uscat şi caşcaval; dar nu-şi dorise mai mult. Nu-i era foame; nu putea să mănânce! Avea un ghem în stomac; se gândea la Ana şi-i pierea orice nevoie de-a mânca, de-a bea, de-a dormi...

Mai avea cinci ţigări. Fumase mult - şi băuse cam un litru de Coca-Cola. O să-l doară stomacul...

Paşii se apropiau... La el venea! Aa, Roşcata era; îi vedea silueta prin perdeluţa de la geam... Uşa camerei se deschise iar tânăra zâmbi şi intră... se apropie şi-i şopti la ureche:

- M-a sunat şefu'. Zicea că dl Diamant e bine şi că se ocupă chiar acum de probleme. Şi zicea că noi trebuie să stăm aici, până termină dl Diamant cu problemele. Iar după aceea, zicea că v-a pregătit el un ascunziş mie-n sută sigur.

Aha! Păi, asta era bine! O prinse de braţ şi-i mârâi la ureche:

- Cât mai stau aici, în casa asta, aminteşte-ţi ca de fiecare dată când te sună şefu', să-l întrebi dacă are veşti despre familia mea.

Se aşteptase s-o vadă aprobând şi tupilându-se afară; când colo, Roşcata şopti:

- L-am întrebat, că am presupus că vreţi să ştiţi despre soţie şi copii. Mi-a spus că n-are veşti - nici bune, da' nici rele. Şi altceva n-a mai zis...

Hm; era isteaţă foc puştoaica! Numai că el era vulpoi bătrân - şi avea "un interes". Aşa că-i mârâi la ureche:

- Data viitoare, când vii la mine, să începi cu veştile despre familia mea.

O împinse un pic, ca s-o privească drept şi s-o electrocuteze... Tenul Roşcatei devenise albăstrui; dar ea aproba. Bun! Îi dădu drumul; dar ea nu ieşea...

- ... Ce-i?

- Vă mai aduc ceva? Adică, nu ştiu; sandwichuri, sau...

Negă scurt cu capul - şi-acum o văzu tupilându-se pe uşă-afară...

Titel îşi strunea bine angajatele. Să nu uite să discute cu el despre asta! Dacă scăpa, fireşte! Că o fi el azi, acum, acolo unde nici un chinez nu s-ar fi gândit să-l caute - da' drumu'-i lung iar Diamant nu terminase cu problemele alea...

Ana-Maria

Şi gata - reveniseră la gară. Ţinea bine mânuţele copiilor şi încerca să scruteze trotuarele şi-n dreapta, şi-n stânga - şi să n-o observe nimeni. Asta era greu - că era "mamă singură, cu doi copii de mână şi ditamai rucsacul în spinare". Probabil că toţi se uitau la ei şi-şi spuneau "Nenorocitu' de bărba-su o lasă să se chinuie singură cu doi copii şi greutatea aia în spate"...

Citea panoul, grăbită... Era două jumate. Ea căuta un tren - oricare, numai nu RER... La dracu - numai RER-uri! Dar nu-şi permitea să facă nazuri! Naveta aia oprea, peste 60 de secunde, la linia 2! Hai!

Trase copiii spre marginea gării şi-i aşeză pe prima băncuţă:

- Staţi aici cuminţi. Şi să nu vă speriaţi! Clar?

- Da.

O privi lung pe Florentina:

- Eu trebuie să urc în trenul care-o să tragă aici, la peron, şi să las hainele vechi în el. Şi trebuie să cobor înainte să treacă două minute. Promit că voi coborî la timp.

- Stai liniştită, mami. Eu şi Léon te aşteptăm aici.

- Dacă vine cineva la voi, ce spui?

- "Nu vorbesc cu străinii". Iar dacă insistă, ţip după ajutor.

- Bine. Fii atentă la oamenii care trec în jur. Ştii ce să cauţi, da?

- Bineînţeles - chinezi şi francezi în costume.

Aprobă cu capul - deşi nu era chiar atât de simplu...

- Mami, vine trenul.

Florentina o privea cu încredere... Léon o privea cu nedumerire... Asta e! O să-i tot lase singuri, de-acum încolo! Avea încredere în prinţesa ei - că era mare şi ştia ce-avea de făcut! Şi voia mult de tot să-l regăsească pe tati într-o zi!

Se răsuci şi alergă la tren, punându-şi gluga în cap. Urcă în primul vagon... se aşeză pe primul scaun... Lângă ea nu era nimeni. În faţa ei, nimeni. Cât era vagonul de lung, nimeni nu-i acorda atenţie. Bun!

Răsturnă rucsacul pe scaunul de lângă ea. "Mătură" scurt hainele pe jos. Le împinse bine cu piciorul la baza băncuţei. Şi-apoi se ridică şi coborî pe peron.

Repede - unde erau copiii? Slavă Cerului, tot pe băncuţă! Iar asta era bine. Léon râdea "cu toţi dinţii", fericit că mami nu decisese brusc s-o şteargă de lângă el... Îi făcu Florentinei semn să stea acolo cuminte şi se apropie de băncuţa de lângă ei. Trebuia să pună rucsacul pe sub geacă; dar nu chiar acum. Aştepta... Trenul pleca... Acum! Îşi scoase geaca şi-şi puse rucsacul în faţă; şi-apoi se îmbrăcă şi mârâi în romanes:

- Haideţi! Ne întoarcem în oraş.

Traversau sala meschină a gării; ea prima, Florentina şi Léon la doi metri în urma ei...

Ieşiră şi porniră spre oraş. Întinse mâinile în spate şi fu imediat luată de mâini... Oftă greu:

- Să sperăm că i-am păcălit!

Léon se grăbi să întrebe:

- Pe cine?

- Pe oamenii lui Isamu!

- Da' de ce trebuie să-i păcălim?

- Pentru că aşa a spus tati.

- Da' de ce?

Intrase în morişca întrebărilor... Florentina exclamă:

- Las' că ştie el de ce! Că e tati şi e cel mai deştept! Dacă el a spus să-i păcălim, atunci facem cum a spus el!

"Aah, Ştefane! Unde eşti, s-o auzi ce spune şi cu ce patos îţi susţine cauza?"

Spera că Ştefan n-o auzea nicicum. Spera că soţul ei nu era acum acolo, lângă ele... Prefera să-l ştie ascuns într-un beci igrasios din Bucureşti! Prefera...

Imediat cum ajungeau în orăşelul ăla, o să caute cazare. Spera s-o primească la hotel - că "orăşel" părea a fi un nume extrem de pompos pentru mâna de case răsfirate în faţa ochilor ei. Şi-apoi trebuia să culce copiii, să-i încuie în cameră şi să se ducă să caute un calculator conectat la internet. Că sigur nu prindea Realitatea TV la televizorul din cameră!

Diamant

Era foarte atent la drum. Era al dracului de atent, pentru că zburau la propriu pe motoarele alea şi zău că nu voia să moară...

Cum-cum? Îl suna cineva! Apăsă butonul, încercând să fie atent şi la drum:

- Da.

- Să trăiască şefu'! Roxana sunt.

- Ascult.

- Grasu e bine. Operaţia s-a terminat şi acum e la reanimare.

- Detaliază.

- I-au scos marea majoritate a gloanţelor; dar tot mai are vreo

trei înfipte în zone vitale. Medicii zic că să-l lase aşa, până se mai întremează niţel şi-şi reface stocu' de sânge.

- Bine. Sunteţi în aceeaşi formaţie?
- Da.
- Bine. Stai la capu' lu' Grasu şi ai grijă de el.
- Da, şefu'. Şi te sun imediat cum se-ntâmplă ceva.
- Exact.

Apăsă butonul... şi zâmbi - că nu s-a născut încă chinezoiul care să le vină lor de hac!

Ana-Maria

Împinse uşa şi ieşi. Şi prinse bine mânuţele copiilor:

- Mergem!

Florentina nu comenta tonul tăios pe care-l folosise; Léon mergea, ascultător, acolo unde-l ducea mami...

În tot orăşelul ăsta nu exista decât un singur hotel: Alizé. O chestie de două stele, cu piscină şi net wireless, cu mic dejun inclus, care nu primea turişti fără acte. Indiferent câţi minori obosiţi târau după ei. Nu voise să se ciondănească cu individa; întâi o rugase, apoi insistase şi-apoi ieşise. Se întreba unde-or să doarmă ei la noapte...

Păi... tare se temea ea că nu calculase bine când coborâse în fundătura asta! Era mică, era friguroasă, iar străina cu doi minori de mână va fi cu siguranţă memorată instantaneu de toată lumea! În comunităţile mici, toţi se cunosc cu toţi; aşa că nu prea ştia...

Întâi şi-ntâi, trebuia să se ascundă - tocmai ca să n-o vadă toată lumea! Atunci când chinezii vor răscoli fiecare cătun de pe ruta navetei, oamenii ăştia şi-o vor aminti cu siguranţă! O să se ducă... O să se ducă langa, aşa, spre Carrefour-ul ăla. Şi-o să se orienteze la faţa locului! O să întrebe pe cineva...

- Mami, hai să păpăm!

Bine; păpau! Unde să pape? Mâncare mai aveau; dar unde să stea să mănânce, ca să nu-i memoreze prea multă lume?

... O să meargă la stânga şi spre munte-n sus. Şi cu cazarea vedea ea ce făcea! S-o găsi un suflet milos s-o adăpostească peste noapte!

Ştefan

Îi venea să se urce pe pereţi - da' rău de tot! Nu se-ntâmpla nimic - iar asta îl scotea din minţi...

Ceasul de pe ecran arăta ora patru. El nu ştia nimic despre Ana, sau despre Diamant... sau despre Grasu... Pe ecran se derulau aceleaşi imagini... Prin casa aia începuse să se perinde multă lume - şi toţi care intrau sau ieşeau aruncau o privire pe sub sprâncene prin geamul uşii, spre bărbatul cârlionţat care fuma turceşte, privea plasma şi nu scotea un sunet... Casa avea cel puţin opt locatari: Roşcata, puradelul, bătrâna, puştoaica de zece anişori şi încă trei tinere de vârsta Roşcatei. Care se fâţâiau prin casă şi prin curte - şi la care veneau tineri până-n 25 de ani, care nu stăteau mai mult de cinci minute... Una dintre ele căra pe braţ un băieţel de cel mult un anişor...

Roşcata nu mai ieşise din camera aia. Fusese atent la sunetele din casă, dar nu auzise decât zornăitul slab al geamului de la bucătărie şi cel al uşii de la intrare. Uşa de alături se încuia cu cheia; şi nu mai auzise zgomotul metalic al cheii. Probabil că avea un client... Numai ea ştia! Oricum, şi dacă ieşea de-acolo - ieşea fără ştiri proaspete pentru el. Deci...

Acum, în Franţa era ora trei. Ana fugise în jur de unşpe şi ceva. Trecuseră patru ore - despre care el nu ştia absolut nimic. Nu ştia unde era soţia lui, nu ştia unde erau copiii lui... Nu ştia ce se întâmplase cu mama lui...

Era tentat să iasă de-acolo, să oprească pe oricare dintre fetele alea şi s-o trimită să-i cumpere un telefon şi-o cartelă. Era tentat să-l sune pe Isamu - şi să-i ceară socoteală pentru ceea ce se întâmplase. Simţea nevoia de a-l întreba de ce făcuse asta! De ce încercase să-l omoare - adică de ce voise să-l omoare. Se îndoia că chinezul lui s-ar fi emoţionat îndeajuns de tare ca să-i răspundă sincer; iar telefonul lui n-ar fi făcut altceva decât să-l anunţe că tentativa lor eşuase. Aşa că nu trimitea pe nimeni să-i cumpere un telefon. Oricum, n-ar fi aflat de la el veşti despre Ana! Iar dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, Titel l-ar fi anunţat! Sau s-ar fi grăbit să-l mute în altă ascunzătoare! Ar fi început o minimă agitaţie! Dar aşa...

Oare pe unde umbla Diamant? Oare se mai ţinea de planul ăla convenit în trei, în mijlocul lanului de grâu? Cunoscându-şi vărul, era tentat să creadă că da; că mai crescuse şi el şi i se mai copsese mintea! Dar... Dar neprevăzutul exista. Şi acţiona. Era deci foarte posibil ca Diamant să improvizeze chiar acum; iar vărul lui nu "strălucea" la capitolul improvizaţie. I-ar fi prins tare bine gândirea matură şi un pic precaută a lui Grasu; dar...

Una peste alta, stătea în camera aia, fuma ca un turc şi aştepta. Nu ştia unde erau Ana şi copiii, nu ştia ce făcea mama lui, nu ştia unde era Diamant, nu ştia cât de gravă era starea lui Grasu... La dracu! Înebunea acolo, în fund pe scaun!

Diamant

Aha! Aici trebuia să ajungă! Nu-şi amintise drumul până în Kjustendil; dar căsoiul ăla cât Peleşul îl memorase tot! Căsoiul era "capodopera" dementului de Dadan...

Şi uite cum ajunsese el la mâna sârbului! Dar n-avea emoţii - că "se aveau bine". Părea ciudat, într-adevăr; dar sârbul ăla era tovarăş cu ei! Ştefan "spărsese buba" lui Dadan, Titel "îl răcorise" dar uite că frati-su n-avea nici cea mai mică emoţie în privinţa lor! Dejan era om serios; adică "normal la cap". Realist. Ştiuse şi el că frati-su are probleme mari... Şi totuşi! Da, îl "moştenise"; da, îi continuase afacerile cu o cu totul altă atitudine, şi-i mergea extrem de bine! Dar, în probleme de onoare, regulile erau reguli. În mod ciudat, sârbul ăsta era prieten bun cu ucigaşul fratelui lui; iar asta nu prea-i inspira încredere.

Oricum, la altcineva nu-şi permisese el să apeleze. Nici Filip nu-l îndrumase spre altcineva. Iar Titel aprobase cu capul atunci când îi spusese la cine urma să se ducă; ceea ce însemna că, dacă Dejan călca pe becul lui Titel, sârbul putea să facă nişte cursuri de formare operator PC şi să-şi scrie un CV pe-un site de recrutare...

Aşa că Leonard propusese iar el aprobase. Iar Dejan "fusese băgat în şedinţă". Probabil îi spuseseră că, dacă face imprudenţa să calce pe becuri, palatul sare-n aer cu tot cu el, oamenii lui şi juma' de oraş. Şi cum Dejan era întreg la cap şi-i plăcea să facă afaceri cu oamenii lui Leonard, el ştia adevărul. Fusese informat prompt - că altfel Titel i-ar fi transmis că treceau la planul B, adică la Ambasada Franţei la Bucureşti. Ţinea deci bine de ghidon şi nu încerca "să rupă formaţia"...

Porţile erau larg deschise; în curte vedea agitaţie mare. Deşi Dejan era întreg la cap, oamenii lui umblau cu hamurile armelor peste tricouri... Opri motocicleta în rând cu celelalte şi coborî. Şi se întinse bine - că amorţise călare pe drăcia aia...

- Bine-ai venit, Diamante!

Dejan venea grăbit spre el, cu un zâmbet mare-mare pe chip şi mâinile întinse... Ar fi trebuit să-şi strângă cordial mâinile; dar sârbul îl prinse în braţe, îl strânse bine şi-l pupă pe amândoi obrajii!

Trebuia să fie foarte atent - că Ştefan spărsese buba... Îl bătu uşor pe spate şi râse şi el, în sârbeşte:

- Bine te-am găsit, Dejane!

Era uimit? Ştiuse Ştefan ce ştiuse când îl pusese să înveţe "cuvinte cheie" în limbi străine!

- Ia uite-l! Înveţi sârbeşte?
- Nu neapărat...

Reveniseră la romanes - care-ar fi trebuit supranumită "limba internaţională a afaceriştilor mai speciali". Şi fu poftit în casă.

Frumos palat! Aurit prin mai toate părţile componente! Dadan avusese o problemă...

- Hai în birou! Cum a fost drumul - aţi avut probleme?
- Nu; nici una. Şi chiar mă gândeam, la un moment dat, că lucrurile merg prea bine...
- Atunci când le organizăm noi, merg impecabil! Poftim!

Era invitat pe unul dintre fotolii... Dejan se aşează în celălalt fotoliu şi îl privi lung:

- Ce face Ştefan? Cum se simte?
- Binişor. Un pic îngrijorat...
- Sper că "l-aţi pus bine"!
- Foarte bine. Se ocupă Titel de el.
- Ei, dacă se ocupă Titel, poţi să stai foarte liniştit! Am vorbit cu Leo, azi de dimineaţă. Mi-a zis ce se-ntâmplă; dar n-am acţionat, ca să nu se afle că ştim...

Aprobă încet... Dejan se grăbi să continue:

- Despre ea aţi aflat ceva?
- Doar că a reuşit să plece.
- Şi aţi pornit căutările?
- Da - dar ştirile întârzie.
- Aha... Păi să le pornesc şi eu!

Îl văzu întinzându-se spre interfonul de pe masă; sârbul spunea ceva "pe limba lui"... şi-apoi scotea telefonul. Aştepta, atent, pregătit să scoată pistoalele...

- Bă, fii atent! Sun-o pe Maja şi spune-i să-i dea bătaie... Da... Da...

Uşa se deschise; o femeie între două vârste intră cu ditamai tava... aurită... Oare o luase şi ăsta razna? Sau nu găsise un bijutier îndeajuns de "avut" ca să-i cumpere moştenirea? Hm... Tava sfârşi în faţa lui; îi mulţumi în sârbeşte, iar ochii ei se măriră mult...

Îi adusese totul ambalat. Croissant-ul era ambalat, alunele erau sigilate, cutia de Coca-Cola era neatinsă, paharul era "cristal"... Ştefan, dragul de el - Ştefan "îi dresase" aşa! Regele aurarilor nu punea în gură lucruri nedegustate de gazdă sau desiglate. Li se dusese vestea pe tema asta!

- Te rog, serveşte!

OK! Croissant şi Cola - ca să nu cadă pe stradă şi să n-adoarmă pe motor. Asculta...

- Da, eu sunt. Sun-o pe Milena şi spune-i să-i dea bătaie... Da... Da...

Dejan îşi urnea reţeaua de prostituate - le dădea undă verde s-o caute pe Ana cu privirea. Reţelele lor nu se ciocneau; zonele erau bine delimitate. Dejan învăţase din greşelile lui Dadan; şi se inspirase un pic de la Ştefan, care prosperase întotdeauna... Dejan ăsta o să moară de bătrâneţe - şi-o să aibă ce să lase la copii! Avea şase; familie grea... Îi venea să râdă...

- Aşa... Gata - le-am urnit. Tot sudul Franţei e acoperit. Mă îndoiesc că are curaj să se urce într-un zbor comercial...
- Şi eu. Ştie că n-o prăbuşeşte nimeni; dar or s-o aştepte la destinaţie.
- Auzi, Diamante? Da' cum a putut chinezul să facă asemenea rahat?
- Nu ştiu; dar voi investiga. Am aflat că mama lui Ştefan e în comă, la spital; şi are şanse minime să scape.
- Aoleu! Păi... cum?
- Ea n-a ieşit cu Ana şi copiii. Şi-au prins-o în casă.

Sârbul bombănea pe limba lui, încruntat ca la balamuc... Adăugă:

- Iar Grasu meu e în operaţie.
- Şi e grav?
- Nu ştiu; am lăsat oameni de încredere acolo, dar încă n-am veşti de la ei.
- Aha... Păi, să mă ţii la curent! Că am şi eu nişte oameni în Bucureşti!
- Stai liniştit, că acolo ne ocupăm noi. Voiam să-ţi zic... Dacă aflaţi ceva de Ana, să nu încercaţi s-o ajutaţi.
- ... De ce?
- Pentru că o să ajungă la un internet café, o să vadă ştirile din România şi-o să se panicheze. Şi-o să simtă că are 6 miliarde de duşmani.
- Aa... Băi, bine că mi-ai zis! Că eu nu mă gândisem la asta!
- Să le spui fetelor s-o ţină sub observaţie, s-o urmărească discret de tot şi să ne anunţe pe noi. Ana n-o să aibă încredere decât în mine şi în Grasu. Şi poate şi în Titel - deşi, acu' cinci ani, a tras o sperietură zdravănă din cauza lui.
- Aha! Bine, Diamante! Le informez pe fete! Şi-acum, hai să-l sunăm pe Leo - că zicea, acu' vreo jumătate de oră, că şi-a aranjat ce avea de aranjat şi aşteaptă să-l suni.

Zâmbi slab:

- Pot să am o rugăminte la tine?
- Sigur!
- ... Pot să dau un telefon?

Primi imediat mobilul sârbului! Uau! Dejan o s-o ducă foarte bine... Formă numărul şi oftă greu. Suna...

- Alo?
- Fugi.

Apăsă butonul şi-i înapoie telefonul. Iar Dejan începu să caute... şi puse telefonul pe măsuţă. Suna...

- Da.
- Salut.
- Salut, Dejane.
- Diamant a ajuns la mine.
- Aa, perfect! Chiar începusem să mă îngrijorez!

Se grăbi să-şi confirme prezenţa:

- E vina mea - peste 260 de kilometri la oră mă ia cu migrenă...
- Salut, Diamante!
- Salut, Leo!
- Toate bune, da?
- Cu excepţia lipsei ştirilor din Franţa, da.
- Ştiri am; dar ţi le dau între patru ochi.
- Important e să mi le dai; nu?
- Evident!
- Ia întreabă-l pe sârbu' ăla - unde-i elicopteru'?

Dejan răspunse imediat:

- În spatele casei - şi are plinul făcut.
- Asta-i bine. Hai - lasă vorbăria şi adu-l pe Diamant încoa.
- Acu'-i dau ordin de decolare!
- Hai, că omul e aici şi e nerăbdător să pună osu' la muncă!

Auzea un râs de bărbat între două vârste...

- În două ore suntem pe yaht.
- Vă aşteptăm.

Dejan închise şi se ridică:

- Facem fix două ore - că şi-a aranjat acostarea lângă Dubrovnik. Mergem?

Aprobă şi se ridică. Traversau palatul... Ia uite ce elicopter avea sârbul... Până murea Dejan mai era ceva-ceva; iar cei şase copii ai lui probabil că vor avea de împărţit vreo patru avioane. Ăla o să fie un calcul afurisit rău...

Ana-Maria

Gata - acum se terminase totul! Dădu drumul mânuţelor şi "luă în vizor" prima bancă din pârculeţ. Se aşeză, îşi prinse capul în palme şi scăpă un suspin...

Cedase. Nu mai ştia. Pur şi simplu, era depăşită de situaţie! Nu reuşise să se cazeze în hotel! Nu avea destui bani ca să cumpere o rablă de Renault de la garajul second-hand din faţa gării! Nu reuşise să convingă nici una dintre "gazdele" din oraş să-i închirieze o cameră pentru mai puţin de-o săptămână! O văzuse tot oraşul ăla "fluturându-se" cu copiii de mâini pe-acolo! Iar acum, la ora trei şi zece, Léon începuse să plângă - că el vrea la tati! Florentina începuse şi ea să suspine - trebuiau să-l sune pe tati! Ea nu putea să le spună că tati putea fi mort...

Stătea, deci, ca proasta în cur pe bancă, bocea şi nu-i păsa ce făceau ei. Oricum, ştia prea bine ce făceau - boceau şi ei! Că doar nu erau să se dea uţa-uţa pe-acolo! Boceau, ca să-i vadă toată lumea, să cheme careva poliţia şi să ajungă pe mâna chinezilor!

"Bravo, Anuţo! Oare ai reuşit să fugi 50 de kilometri?"

Copiii o mângâiau amândoi pe umeri. Florentina zicea ceva cu "iartă-mă", Léon zicea ceva cu "plânge"...

"Iar dacă ai reuşit, la ce dracu ţi-a folosit?"

Vocea puternică o sperie îngrozitor:

- Mă iertaţi...

Sări în picioare - iar gestul ei făcu copiii să ţipe, speriaţi! Bătrânica din faţa ei făcu şi ea un pas în spate... şi apoi unul în faţă:

- V-am văzut plângând aici. Aveţi probleme?

Se grăbi să aprobe - şi să tragă copiii lângă ea:

- Da. Un hoţ mi-a furat geanta, cu tot ce-am avut în ea! A coborât din tren aici; am coborât după el, dar n-am reuşit să-l prind. Şi n-am decât câţiva euro în buzunar, acte nu mai am ca să mă cazez la hotel...

Bătrânica o privea lung... Îşi şterse lacrimile:

- Iar soţul meu e în Statele Unite până mâine. Nu vreau să-l sun azi, pentru că trebuie să încheie o afacere foarte importantă. Şi s-ar grăbi să se întoarcă înainte să semneze...

- Atunci, uitaţi ce vă propun... Eu locuiesc într-o casă cu trei camere. Dacă doriţi, puteţi să dormiţi la mine în noaptea asta.

Florentina tresări şi se repezi cu întrebarea:

- Mami, ai auzit?

- Da, am auzit. Să-mi spuneţi cât mă costă, sau...

- Nu vă costă nimic; doar să promiteţi că copiii n-or să facă stricăciuni.

I-auzi! Se aplecă spre Léon:

- Doamna ne lasă să dormim la ea azi, dacă promiţi că nu strici nimic. Promiţi?

- Promit.

- Şi tu, domnişoară?

- Promit! Pe cuvântul meu că sunt cuminte!

Bătrâna începu să râdă:

- Bine. Locuiesc pe Rue de la Haute Coste. Adică acolo sus...

Şi arăta spre capătul oraşelului - spre munte...

- Exact acolo unde şoseaua face o buclă şi se-ntoarce, e o bifurcaţie. Partea din stânga trece printr-o poartă; partea din dreapta intră în curtea mea.

Aha! Bun! Bine că era sus, "la cucuieţi"!

- O găseşti uşor; sunt o mare iubitoare de flori şi grădinărit. Deci, eu mă duc acum să aerisesc una dintre camere; voi vă cumpăraţi ce-aveţi nevoie şi veniţi şi voi. Da?

- Da.

- Dar veniţi!

- Bineînţeles că venim!

- Bine. Sper să nu vă rătăciţi...

Negă grăbită şi turui:

- Rue de la Haute Coste, în direcţia aceea. La bifurcaţia cu poarta, curtea din dreapta. Cea cu flori.

Femeia aprobă... şi zâmbi:

- Vă aştept.

Bun! Strânse mânuţele şi-o rupse la fugă spre Carrefour! Repede!

- Mami, da' nu mergem la tanti?

- Ba da; dar dacă tanti ne lasă să dormim la ea, asta nu înseamnă că ne dă şi de mâncare!

- Şi-atunci unde mergem?

- La Carrefour.

Florentina se grăbi să întrebe:

- Mami, da' luăm şi supă?

- Da. Luăm mâncare adevărată - că tanti trebuie să aibă aragaz!

Léon începu "să dea comanda":

- Şi pâinică şi ceai?

- Da. Şi cremă de ciocolată, pentru mâine dimineaţă.

- Mami, da' luăm şi carioci?

- Nu ştiu. O să-ţi cumpăr un caiet şi-un pix; dar nu ştiu cât stăm la tanti asta drăguţă, aşa că va trebui să avem mare grijă cum ne cheltuim banii. Hainele au fost scumpe...

- Mami, da' tati are mulţi bani!

- Aşa e; dar mi-a spus, de dimineaţă, să nu mai folosesc cardurile - ca să nu ne găsească Isamu. Aşa că le-am lăsat la Cannes, lângă hăinuţele voastre şi telefonul meu.

- Şi nu poţi să-i dai telefon lui tati, să ne trimită bani?

Oof! Se opri şi se lăsă pe vine, la înălţimea ochişorilor lui:

- Nu, nu pot. Promit că-ţi cumpăr caiet şi pix; dar te rog să fii înţelegător şi să nu ceri mai mult. Bine?

Ochişorii verzi o priveau lung... Ea îl privea rugător... Léon o strânse în braţe:

- Bine, mami.

Oof, Doamne! Mare noroc avea ea că prinţul o iubea atât de mult! Că Ştefan avusese mare grijă să-i răsfeţe pe amândoi la maximum; şi-ar fi putut fi mult mai rău!

Intrară în magazin.

Ştefan

Aha! Se auzise ronţăitul metalic! Roşcata o să apară în maximum zece secunde... Da; uşa se deschise iar tânăra zâmbi:

- Şefu' mi-a dat semnale că urmează să mă sune...

I-auzi! Îi dăduse şefu' ei semnale! Hm... Tânăra ieşi şi răcni:

- Făi, Vero! Ia vino-ncoa!

Încerca să pară atent la televizor... şi să "recepţioneze" ceea ce va şopti Roşcata...

- Fă, du-te pân' la colţ şi ia ţigări, Coca-Cola şi patru pâini.

- Ce ţigări, fă?

- Marlboro roşu. Hai - fuga! Şi vezi, Cola aia să fie rece!

Şi-acum paşii intrau, uşa se închidea... El urmărea ştirile iar ea se aşezase lângă el... Duduia de la televizor bătea câmpii rău de tot...

Mobilul Roşcatei piui; ea se grăbi să-l scoată... deveni vişinie şi apăsă butonul:

- Da... Da, şefu'... Bine, şefu'... Da, şefu' - sigur...

Şi cam atât - închisese.

- Vine şefu' să vă ia. Şi, dacă am înţeles eu bine, zicea să vă pregătiţi să revedeţi o fostă rudă foarte îndepărtată.

O fostă rudă foarte îndepărtată... O persoană care-i fusese rudă, dar acum nu-i mai era. Fostă rudă îndepărtată...

Zâmbi slab şi scoase ultima ţigară din pachet: ştia unde-l ducea Titel.

Diamant "improviza la greu" prin planul ăla al lui! Se văzuse scăpat din frâie şi-şi făcea de cap! Probabil că avea el ceva de demonstrat...

Atunci, în lanul de grâu, el se gândise la vechea lui şatră de suflet iar Grasu se gândise la primăria oraşelului. Diamant nu spusese nimic. Şi uite ce făcea vărul lui! Dar adevărul era că îi înţelegea socoteala. Era periculoasă - dar şi extrem de profitabilă. Dacă Diamant obţinea umbrela Externelor...

Era sigur că Florentin nu-l ascundea de drag ce-i era! Florentin ar fi băgat şişu'-n el şi-acum - când tărăşenia se terminase demult şi, vorba aia, avea tot ce-şi putea dori! Nicuşor îl ţinuse la curent cu evoluţia lucrurilor din neamul nevesti-sii; aflase, uşor-uşor, şi de secretara năşicii, şi de extinderea aia mare cât un tsunami... Şi de nemulţumirile la adresa fetiţelor... Florentin se rupsese de Florentina; dar cuvintele pe care i le spusese atunci micuţei, cuvintele care-l ajutaseră pe el să fie "tati" încă din secunda unu îl arseseră pe vărul lui Diamant până-n adâncul sufletului. Florentin regreta greşelile din trecut; era conştient că pierduse totul, că nu le va regăsi vreodată pe Ana şi Florentina şi se răzbuna orbeşte pe toate persoanele care încercau să-l vindece. Florentin nu voia să se vindece; Florentin învăţase să se facă iubit - şi era rău cu persoanele care-l iubeau, pentru că el iubea două persoane care erau rele cu el. Care-l uitaseră complet, atunci

când regele aurarilor le dăruise dragostea lui. Florentin îşi impunea să nu-şi dorească acele două persoane - pentru că ele nu-l doreau. Dar, atunci când scăpa în beciul plin de sticle, Florentin îşi scotea masca. Şi se îmbăta mangă şi plângea...

Şi-acum el, regele aurarilor, individul care-i furase nevasta şi copilul şi se dovedise a fi mai bun pentru ele decât fusese el, venea şi-i cerea să-l ascundă. Adică să-l salveze. Vestea venea de la Titel - care lucra pentru Leonard. Care se ocupa de importuri. Probabil că aia fusese filiera - iar Florentin fusese convocat la năşica-n birou şi ameninţat că va vinde oliţe, va pierde toate autorizaţiile chioşcurilor neamului lui iar amanta îl va părăsi prompt. Ştia că nu acceptase să-l ascundă pentru că-i era drag! Dar se întreba... În fine!

Era sigur că Florentin acceptase rugămintea naşei lui. Era la fel de sigur că azi, la un moment dat, acelaşi Florentin îi va cere socoteală pentru plecarea celor două persoane după care mai plângea şi-acum. Şi nu era sigur că putea să aibă încredere în el; pentru că Florentin era instabil. Dacă dădea de sticlă, exista riscul să se facă mangă şi să calculeze că Ana şi Florentina se vor întoarce la "tati numărul unu" dacă "tati numărul doi" sfârşea la Bellu. Îşi imagina cu uşurinţă cât de mare era tentaţia...

Uşa se redeschise; bătrâna intră cu o tavă măricică. Hm; îi făcuse friptură cu cartofi prăjiţi... Îi mulţumi şi auzi un "Poftă bună". Iar din spatele ei, Vera se repezi şi puse pe masă ţigările şi sticla de Coca-Cola. Şi-apoi ieşi şi închise uşa...

Decise "să deguste" măcar câţiva cartofi - că cine ştie dacă Florentin îi aducea vreo coajă de pâine! La cât de mult îl “iubea” omul ăla...

- Vă mai aduc ceva?

Poftim? O privi lung, mirat; iar Roşcata trecu în extrema "palidă"... Negă şi reveni spre televizor - fata asta începea să-l îngrijoreze.

Momentan, el era în grija ei; iar schimbul din beciul lui Florin, capodopera coafezei, plecarea cu Biţă şi adăpostirea aici erau cea mai bună dovadă că planul gândit de Diamant, Grasu şi Titel era aproape perfect. Spunea "aproape" pentru că fata asta îl îngrijora.

El va sfârşi în beciul lui Florentin - pus bine la păstrare. Şi tocmai pentru ca Florentin să nu bată la ochi, omul de legătură va fi Roşcata - care putea trece oricând drept o "lucrătoare" angajată de Florentin cu ora. În condiţiile în care omul ăla îl ura iar fata asta se stacojea toată în prezenţa lui, finalul planului putea fi un fiasco...

Începu să taie friptura - încet, frumos şi cu calm:

- Şi zici că vine să mă ia.

- Da.

- Şi mă duce la o fostă rudă foarte îndepărtată...

- Aşa a spus. Adică aşa s-a înţeles - că noi vorbim codificat. A zis că eu am treabă aici, da’ el se duce pân’ la Iaşi; aşa că poate să-l ducă el pe omu’ meu - adică pe dumneavoastră - la mama şi să-l prezinte. Mai ales că e vorba despre o fostă rudă foarte îndepărtată. Aşa a spus.

- Aha... Păi, mă tem că o să-l cam refuz.

Iar era vişinie-n obraji... Continuă:

- Aici sunt în siguranţă. În plus, scuza cu "ţi-l prezint eu" nu ţine. Şi-ar mai fi o chestie; dar ţi-o zic mai târziu.

Şi-o privi lung, concludent spre pofticios... făcând-o să se îngălbenească... Lăsă furculiţa în farfurie:

- Mi-a plăcut ţinuta de cocălăreasă; se potrivea cu costumul meu. Dacă am fi ieşit, nimeni n-ar fi suspectat nimic în neregulă.

Acum parcă se albea uşurel, aşa... Ridică frumos mâna dreaptă pe deasupra ei şi-o cuprinse pe după umeri. Lipi palma pe obrazul ei - redevenit roşu - şi zâmbi. Şi-i apăsă capul pe braţ, în timp ce stânga se ridică şi-i puse lama cuţitului la gât:

- Ce-ai, fă? Că mă pui pe gânduri!

Acum era OK; acum nu mai încerca să testeze toate culorile pământului. Rămăsese roşie - şi nu mai respira... O electrocută, zâmbindu-i la fel de vesel:

- Vorbeşte - că-ţi iau gâtu’! Ce-ai de te colorezi ca toată gama Duco?

- Păi n-am nimic... Da’ am auzit multe despre regele aurarilor. Şi nici nu visam să vă am vreodată aici, la masa din sufrageria mea...

- Şi totuşi, stau la masa ta. Nu visezi - asta-i realitatea. Ca dovadă, regele aurarilor te mângâie acu’ pe obraz...

Şi-o mângâia cu degetul mare pe obraz...

- ... şi-ţi promite solemn că-ţi ia gâtu’ dacă nu te linişteşti. Mai ales că ai auzit multe despre mine - şi ştii "cu ce se mănâncă"! Pricepi?

- Da.

Bun; îi dădu drumul şi reveni la poziţia normală:

- Iar ceva îmi spune că tu vei fi alibiul meu şi omul de legătură în primele 3-4 zile. Or, dacă va trebui să ieşim împreună pân’ la colţ, obrajii tăi şi "dumneavoastră" mă dau de gol în secunda doi. Sunt om, nu extraterestru. Calmează-te, ia o pilulă, fă un duş rece, dă-ţi două palme - fă ce-oi face, da’ nu mai fii aşa agitată! Unde-i bucătăria?

Tânăra se ridică, dar nu se mai repezi spre uşă cu mers tupilat; ieşi normal. Eei, aşa da! O urmă... Intră în ultima cameră de pe coridor şi trase concluzia că bătrâna era cel puţin maestră în fente şi eschive - că nu auzise nici bufnituri, nici gemete răzbătând din cutiuţa aia de chibrituri. Începu să tragă sertarele... Ăsta e bun. Lama de vreo 20 de centimetri, ascuţită bine. Se întoarse spre Roşcată:

- Vreau o pilă.

Şi cum ea ieşise, se grăbi s-o urmeze... Cum - ţinea pilele în sufragerie? Roşcata se aşeză şi...

... Primul gând care-i trecu prin minte fu lipsa ei de reacţie la gestul lui cu cuţitul. Fata asta ar fi putut să rişte în momentele alea şi să tragă arma de sub masă - de-acolo unde-o ţinea tocmai pentru a se putea apăra de unii ca el. Ea, în schimb, nici nu se clintise! Fie ştiuse că riscă degeaba, fie refuzase chiar şi ideea de a-l înjunghia pe regele aurarilor...

Cuţitul sfârşi pe masă, cu mânerul spre el. Îl luă şi-l examină dintr-o privire. Hm; nu era "de Sinteşti", dar nici "de strung" nu era. Oricum, era de preferat în faţa chestiei ăleia pe care-o rechiziţionase el! Avea tot 20 de centimetri; era bine întreţinut... O ocoli şi se aşeză, zâmbind:

- Bun - îţi revii repede. De când lucrezi pentru Leonard?

- De la şase ani.

Cum-cum? Acum era uimit... Roşcata zâmbi slab:

- Am pornit de la munca de jos - cu mâna-ntinsă.

Hm...

- Şi-acum câţi ani ai?

- 16.

Deci aproximase bine; 16 avea. Ceea ce însemna că, peste vreo patru ani, o aştepta o "detaşare" pe teren. Oare ea ştia asta? Hm... Mai bine să nu-i dea el idei. Mai bine să se concentreze pe ceea ce-l interesa acum:

- Să te mai întreb de şcoală?

- Am toată şcoala care-mi trebuie.

... La urma urmei, avea dreptate! La 16 ani, câştiga cât să-i întreţină pe toţi ai casei - şi făcea ea cum făcea să nu-şi supere şeful...

Da; cuţitul era bun. Era echilibrat. Era "pe mâna lui". În caz de forţă majoră, se putea apăra cu el. Doar să nu-l înfigă - că 20 de centimetri erau cam cât juma’ de om... Roşcata zâmbi slab:

- Din păcate, nu i-am luat şi teaca. Şi n-am avut timp să-i fac una.

Aha! Adică era de furat! Păi, putea spune că Roşcata avea ceva şcoală - că alesese un cuţit bun!

- Dă-mi o rolă de şervete de bucătărie.

Foarte interesant, cuţitul ăsta. Nici prea uşor, nici prea greu; bine făcut, foarte bine ascuţit... Îl furase, dar nu-l folosise; îl pusese bine, pentru orice eventualitate... Nu cumva era cuţitul lui Titel? Din câte ştia el, locotenentul lui Leonard nu atingea obiectele tăioase. Era adeptul gloanţelor şi-al obiectelor contondente: box, bâte, răngi, sticle... Cu cuţitele nu se juca. Dar poate că lucrurile se mai schimbaseră, în ultimul an! Că de vreun anişor, aşa, nu se mai văzuse cu el "la o cafea" şi-o vorbă mică despre ce mai făcuseră ei “în afara serviciului”. Presimţea că nici acum n-or să aibă timp de asta...

Primi rola de şervete şi începu s-o desfacă, răsucind-o pe mână... Gata - cartonul îi trebuia. Îl strivi şi măsură cuţitul. Iar Roşcata apăsă

clanţa:

- Ac şi aţă? Sau sârmă? Sau un capsator?

O privea lung...

Fata asta era deşteaptă. Avea îndeajuns de multă şcoală ca să se poată descurca afară, în lumea de dincolo de gardul de tablă. Improviza, era iute, atentă, ştia să cârpească lucrurile... El avea nevoie de-un miracol...

- Capsator şi sârmă.

O să se mai gândească la asta. Cât îşi făcea teaca aia provizorie, o s-o mai întrebe una-alta, o să-i spună să-l ajute... Şi-o să se mai gândească - pentru că nu era de joacă. Orice greşeală îi putea fi fatală; iar alegerea greşită a omului de lângă el era cea mai periculoasă greşeală pe care-o putea face! Dar nu putea totuşi să stea fără asistent. Diamant intrase pe "autostrada" pregătită de Leonard, aşa că va rezolva repede problemele. Deci, în vreo 48 de ore, el va avea laptop şi nişte afaceri de manageriat. Şi familia lui de găsit. Nu le putea face singur pe toate. Diamant trebuia să vadă de orăşel şi de afacerile din România, pentru că Grasu era rănit...

Se încruntă scurt - dacă Grasu lui murea, cele trei cărţi de vizită se vor transforma în trei cruci proaspete. Garanta el pentru asta!

Ana-Maria

Gata! Aici trebuia să fie! Urcaseră de le ieşiseră ochii din cap - dar era sigură că asta e Rue de la Haute Coste! Vedea clar cum asfaltul făcea o buclă largă, ca să poată maşinile să întoarcă şi să revină în oraş. Vedea şi bifurcaţia... Într-adevăr, partea din stânga urca - şi avea şi-o poartă mare la intrare. Partea din dreapta intra într-o curte ca de pensiune turistică. Iar lângă partea din dreapta a intrării erau două ghivece mari, de piatră, pline cu flori, şi-o remorcă micuţă, pe jumătate plină cu frunze. Sigur aici era! Păi...

Păi, cum i-o fi norocul! Dacă bătrâna îl alerta pe poliţistul local, o să fie rău de tot - că ea o să trebuiască să fugă cu copiii prin munţi, iar chinezii o vor găsi repede...

Intră în curte şi trebui să ocolească toată casa ca să descopere uşa de la intrare. Apăsă soneria... Uşa se deschise larg:

- Bine-aţi venit.

- Bine v-am găsit.

Întinse mâna:

- Mie spuneţi-mi "mami" - că aşa m-au obişnuit...

- Bine. Atunci eu sunt Jacqueline.

Fură poftiţi să intre iar femeia arătă spre scară:

- Livingul e doar pentru filmul de seară; camerele sunt sus.

Strânse bine mânuţele copiilor şi-o urmă. Şi fu poftită într-o cameră micuţă... Cam cât dormitorul dnei Zorilă de mică. Dar era perfectă! Avea un pat dublu nu foarte înalt, un şifonier şi-o măsuţă micuţă. Şi gratii la ferestre - ceea ce însemna că picii erau în siguranţă aici! Mirosea frumos; mirosea a aer curat de munte şi-un amestec de levănţică, iasomie şi brad adevărat...

- Vă las să vă schimbaţi. Mami, tu vii la bucătărie?

Se grăbi să aprobe şi să închidă geamul:

- Da - că altfel or să-mi mănânce urechile, şi n-o să mai pot purta ochelari de soare!

- Te aştept.

O făcuse pe bătrână să râdă. Încerca s-o convingă cumva să n-o dea afară cu tot cu copii - că era femeie bătrână, iar tinerica aia cu doi ţânci şi fără acte nu-şi spusese numele. Deci...

Se grăbi să dezbrace copiii:

- Fiţi foarte atenţi la mine! Da' extrem de atenţi - da?

Îi privi lung pe amândoi...

- Din acest moment, eu sunt "mami". Tu eşti "prinţesa". Tu eşti "prinţul". Alte nume n-avem!

Florentina aproba de mama focului!

- Că dacă ne află numele reale şi aude la televizor că suntem fugiţi de-acasă, sună la poliţie în secunda doi! Şi ne prind chinezii!

Bun - amândoi pricepuseră ce aveau de făcut! Nu se îndoia că în maximum un sfert de oră or să-şi spună pe nume... În fine! Continuă:

- Vă rog frumos să fiţi cuminţi. Bine?

- Bine, mami.

- Încercaţi să nu faceţi dezordine aici. Şi să nu faceţi gălăgie - că dna Jacqueline e în vârstă, şi sigur îi place liniştea!

- Da, mami.

- Eu mă duc să fac de mâncare. Vă rog să nu faceţi prostii.

Aprobau amândoi cu capul; continuă:

- Vă rog să nu vă certaţi. Şi să nu săriţi. Şi să nu vă duceţi la geam. Şi

Léon o întrerupse:

- Mami, când faci supa?

La urma urmei... Întinse mâinile şi-i îmbrăţişă pe amândoi... că până acum se descurcase onorabil şi reuşise să-i adăpostească...

- Bine. Nu vă mai dădăcesc - că doar sunteţi mari!

- Stai liniştită, că am eu grijă de Léon.

- Stau foarte liniştită, pentru că ştiu ce fetiţă am!

Florentina roşise un pic... S-o mai certe pentru "Léon"? N-avea rost! Se grăbi să iasă:

- Dacă se întâmplă ceva, coborâţi pe scară şi mă strigaţi.

- Da, mami!

Şi-acum, repede - să facă supa aia! Că le era foame!

Descoperi bucătăria după zgomote; bătrânica ei le punea masa. Aoleu! Se grăbi să-i ia farfuriile din mâini:

- Vă rog frumos!

- Stai liniştită!

- Nu se poate! După ce că ne adăpostiţi, ne mai aranjaţi şi masa? Nu sunt de acord! Nu se poate!

Şi punea ea repede farfuriile... Mai scotea o farfurie şi-un tacâm, pentru că n-o să mănânce nici măcar o lingură de zeamă chioară dacă nu mânca şi bătrâna cu ei... Dna Jacqueline zâmbea...

- Ce supă le faci?

- O supă instant, la plic.

- Bună şi aia. Dacă ai sta să toci şi să fierbi...

- Mi-ar mânca urechile.

- Şi cred că-ţi stă foarte bine cu ochelari de soare; aşa că supa la plic e perfectă!

Aproba şi umplea oala...

- Şi? Cum s-a întâmplat?

Se grăbi să ofteze greu... şi să spună povestioara pe care-o "calculase" în timp ce urcase în cel mai înalt loc al orăşelului ăluia:

- Păi, eram în RER; trenul a oprit în staţie, iar prinţesa mi-a cerut un sandwich. M-am întors spre sacoşă, iar prinţul a ţipat "Ajutor". Până să mă întorc eu, să văd ce s-a întâmplat, individul a coborât din RER; noi am coborât imediat după el, dar nici nu l-am mai văzut! Darămite să-l prind, sau...

- Mda; foarte neplăcut! Ai anunţat poliţia?

- Nu; telefonul era în geantă...

- Păi ia receptorul şi sună!

- Nu e nevoie.

Şi-acum "i se-nfundase"... Acum o să-i evacueze, sau o să sune pe şest la 112... Punea praful în apă, amesteca şi se întreba cum de fusese atât de cretină să se adăpostească la bătrâna asta fără să-şi facă o povestioară credibilă înainte! Mm...

... Era linişte; ea aştepta să fie trimisă să-şi ia plozii şi s-o şteargă urgent...

- La urma urmei, ai dreptate! Cu actele n-are ce face; iar dacă sună de pe telefonul tău, poliţia are şanse mari să-l prindă. Aveai abonament, nu?

Se grăbi să aprobe; mesteca în oală, verifica tăiţeii şi se întreba când o să răbufnească bătrânica...

- ... Lasă - nu fii supărată! Când o să-ţi folosească actele, poliţia o să-l prindă! Şi zici că soţul tău se întoarce mâine din Statele Unite?

- Da; mâine pe la unsprezece, cred...

- Pe el îl suni! Da?

- Bineînţeles! Trebuie să vină să ne ia - sau să ne trimită măcar bani de tren!

- Ar putea să vină să vă ia el; că sunt doar 60 de kilometri până la aeroportul din Nisa. Închiriază o maşină...

Poftim? 60 de kilometri? Înlemni, preţ de-o clipă... două... Şi reluă mestecatul:

- Nu ştiam că Nisa e atât de aproape...

- Aţi venit cu RER-ul; nu?

Aprobă cu capul şi se grăbi să toarne supa în farfurii. Repede, felul doi acum! Tăia carnea de porc cubuleţe... O punea într-o crăticioară, cu puţin ulei, cu sare şi piper...

- Lasă, că o să vă descurcaţi! Tu ce pregăteşti acolo?

- Felul doi.

- Şi nu-mi spui şi mie cum se cheamă felul doi?

O privi lung... şi cum dna Jacqueline zâmbea, începu să râdă:

- Se cheamă "surpriză culinară".

Acum râdea şi ea. Bun!

- Am fugit să chem copiii!

Urcă scările şi intră în dormitor. Florentina se speriase de năvala ei; Léon n-apucase să se sperie...

- Haideţi la supă.

Se grăbeau; le era foame...

Dacă femeia asta... O să stea cu ochii pe ea; iar dacă sesiza şi cea mai mică intenţie de-a alerta autorităţile, o s-o ia frumuşel de braţ, o s-o ducă în beci şi-o s-o lege fedeleş acolo; după care o să-i ceară iertare... şi-o să iasă în stradă. O să plece cu copiii, cu autostopul - deşi aia era cea mai periculoasă variantă! S-ar fi putut urca "de bunăvoie" în maşina trimisă de Isamu...

Copiii se repeziră pe scaune; mestecă în crăticioară şi se aşeză şi ea:

- Poftă bună!

- Mulţumim!

Şi gata - "atacau"! Florentina stătea dreaptă şi mânca aşa cum trebuia să mănânce o prinţesă; Léon se căznea să bage lingura în gură perfect perpendicular pe incisivi... Vedea, cu coada ochiului, zâmbetul dnei Jacqueline...

Poate avea noroc şi nu trebuia totuşi s-o lege. Poate nu va trebui să fugă cu autostopul. Poate...

Ştefan

Era linişte. Teaca era aproape gata. Ieşise bine; se potrivea. Mai avea câteva împunsături cu sârma aia şi termina. Roşcata tăcea şi-i privea cu atenţie mâinile... Roşcata "se şcolea". Era sigur că, imediat cum el va pleca cu Titel, ea va "cheli" o rolă nouă de şervete de bucătărie şi va face o teacă identică pentru "praştia" adusă de el din bucătărie. Era isteaţă foc, perspicace şi nu se încurca în amănunte - rezultatul conta. Fata asta era un fel de Diamant - varianta ascultătoare care i-ar fi trebuit lui...

Şi gata. Mai verifică o dată intrarea şi ieşirea cuţitului... şi rupse sârma cu patentul. Ea îl adusese - fără să i-l ceară el. Sesizase că una dintre capse îl zgâriase şi se grăbise să-i aducă patentul ăla... Bun!

Se ridică, puse piciorul pe scaun şi măsură teaca pe picior. O văzu ieşind în fugă...

Ei bine, el se hotărâse. Imediat cum termina cu teaca aia, o să-i pună o întrebare "de test final". Dacă răspundea corect din prima...

Pe masă poposiră un ghem de elastic şi-un pumn de şireturi. Elasticul era bun; îl măsură, îl tăie, îl capsă... Îşi puse teaca pe picior, cuţitul în teacă, trase ciorapul peste şi aranjă pantalonul. Iar ea strânse totul de pe masă şi ieşi din nou... Îşi aprinse o ţigară şi reveni spre ştiri. 16:30 - încă era devreme...

Privea lung imaginile... Grasu plecase de la cârciumă cu SMURD-ul. Dacă Grasu nu scăpa, el...

Uşa se închise din nou. Se răsuci şi puse cotul pe spătar; şi-i făcu semn să vină în faţa lui. Roşcata se prezentă prompt şi "luă poziţia de drepţi". O privea lung...

Era frumuşică. Avea senzaţia că trăsăturile nu i se definitivaseră; deci, peste vreo trei ani, Roşcata asta o să fie "cremă"... Dacă nu cumva Titel făcea greşeala de-a o scoate pe stradă. Într-un an, strada aia putea transforma totul într-un dezastru! Ochii albaştri îl priveau lung, atenţi... Oftă greu, în romanes:

- Am un kil de bomboane şi vreau să trec vama pe jos, pe la Giurgiu. Le-am luat cu 10 euro. Ce procent ar trebui să-i dau vameşului ca să trec cu ele necontrolat?

Chipul frumos din faţa lui zâmbi; Roşcata răspunse prompt, tot în romanes:

- O sută de euro, cel mult.

Hm... Clătină încet capul, împietrindu-şi pe chip un zâmbet slab... şi-şi primi şi explicaţia:

- Nu te-ai obosi să treci vama pe jos, cu un kil de bomboane, doar ca să le faci copiilor o bucurie. Iar ţigările trec cu TIR-ul, nu cu sacoşa. Un kil de bomboane e voluminos; ascunde deci ceva consistent, de maximum un kil, care s-ar pierde în cala unui TIR şi nu poate să treacă prin razele de la aeroport. Vameşul merită 100 de euro; că nu-i prost şi judecă, atunci când te duci la ghişeul lui cu un kil de bomboane şi fără jucării. Dacă-i dai 50, vrea să vadă bomboanele; dacă-i dai 200, sună la Brigada Antidrog. Eu aşa am zis - 100 îi ajunge. Ca să nu măcăne şi să nu guste din bomboane...

Roşcatei îi dăduse acelaşi rezultat care le dădea tuturor cărăuşilor pe care Grasu îi manageria în vama Giurgiu. Iar raţionamentul era cel corect. Roşcata nu "copiase"; gândise. Şi gândise corect.

Uşa se dădu de perete - în clipa imediat următoare, tânăra sări cât colo şi se răsuci spre uşă, iar mâna lui apucă instinctiv "praştia" de bucătărie de pe masă. Titel îi privea lung, când pe ea, când pe el... Acum revenea spre ea - şi-o electrocuta, iar ea se albăstrise toată...

Lăsă cuţitul pe masă; iar uşa se trânti şi Titel porni grăbit spre el. Se ridică, se lăsă îmbrăţişat... Mm, ce tare-l strângea! Bărbatul înalt, solid, oftă greu:

- Doamne! Credeam că n-am să te mai revăd vreodată!

I-auzi! Oftă şi el:

- Eu ce să mai zic?! De dimineaţă, la nouă, eram conte!

Braţele puternice îi dădură drumul; se conformă şi-l văzu pe Titel întorcându-se spre Roşcată:

- Fă! Vino-ncoa!

Tânăra tremura toată! Da' ce dracu avea acum?... Aoleu! Rostise cuvântul "conte"! Fir-ar...

Parcă citindu-i gândurile, Roşcata păşi spre şeful ei... care-o prinse zdravăn de ceafă şi-o trase spre el... Hm! Se întoarse spre plasmă.

Nu luase în calcul varianta asta. "Ruginise" rău de tot! Se "contesise" până se răsuflase de tot - şi-l omorâseră chinezoii! Roşcata sărise ca arsă când se deschisese uşa - şi se stacojea toată când apărea numele şefului ei pe afişajul telefonului. Şeful ei tocmai intrase, o chemase la el, o prinsese de ceafă şi-o săruta de parcă numai la ea îi stătuse gândul, cât fusese ziulica de lungă! Era bulversant...

Păi ori era femeia lui - şi-atunci sărăcia în care-o ţinea n-avea nici o scuză -, ori obişnuia să le lase să creadă că sunt nişte personaje foarte importante în viaţa lui. Şi înghiţea multă Viagra - sau multe vitamine. În fine...

Auzi un foşnet scurt... şi-un ordin:

- Evacuaţi casa!

O văzu ieşind în fugă, tupilată...

Dacă se hotăra s-o ia pe ea, trebuia să-i impună reguli clare! Că era de-ajuns să apară Titel prin preajma ei - şi "i-o deregla" rău! De-abia "o reglase"...

Titel se aşeză lângă el. Se simţea privit lung; dar uriaşul lui Leonard nu spunea nimic. Iar el privea plasma. Chiar acum, pe coridorul ăla meschin din dreptul ferestruicii din uşa lui se făcea evacuarea casei - la propriu...

Ana-Maria

Léon se aşezase lângă perete; Florentina stătea spre marginea patului. Îi învelise bine - iar prinţul luase imediat prinţesa în braţe...

De zece minute, era linişte. Burticile micuţe din patul dublu erau pline-ochi; aşa că ochişorii se închiseseră. Ea aştepta; stătea în uşa camerei, atentă să audă o eventuală convorbire la telefonul din living, şi-i privea. Mâna stângă a Florentinei tresărea uneori - semn că în următoarele 30 de secunde prinţesa o să adoarmă de-a binelea...

Gata. Dormeau. Lăsă uşa deschisă şi coborî treptele pe vârfuri... Oare unde era gazda lor?

Aha! Stătea în living, într-unul dintre fotolii, şi citea. Purta o combinaţie cămaşă-pantalon de foarte mult bun-gust. Cocul părea ciufulit - dar era în realitate o coafură aranjată cu grijă... Dna Jacqueline avea alură de... aristocrată. De femeie şcolită într-un pension bun. Până şi poziţia ochelarilor pe nas trăda o distincţie aparte!

Se apropie de ea, iar ochii o priviră lung, veseli:

- Au adormit?

Aprobă cu capul... Şi-acum era întrebată, din priviri, dacă îi trebuia ceva. Dacă voia ceva. Dacă nu cumva avea ceva confesiuni de făcut... Nu; confesiuni va face diseară, după lăsarea întunericului. Dacă decidea s-o gonească, măcar să aibă avantajul întunericului de-afară! Şopti:

- Pot să vă ajut la ceva?

Femeia deveni foarte mirată... Ridică scurt din umeri:

- Dvs mă ajutaţi enorm găzduindu-mă aici, aşa. Vreau să vă ajut şi eu cumva. Nu ştiu... Poate vreţi să spăl geamurile, sau perdelele, sau să bat covoarele...

Acum femeia era perplexă...

- Cu siguranţă, există unele lucruri pe care dvs nu le puteţi face. Puneţi-mă la treabă!

Obţinu un zâmbet larg iar cartea se închise:

- Da; există un lucru pe care nu-l pot face singură. Hai cu mine.

O urmă în curte; i se întinse un palton lung, verde închis, care cu siguranţă era folosit la treabă prin curte... Şi primi şi-o stropitoare. Poftim?

- Nu pot grădinări cu cuvinte, dacă sunt singură. Şi-aşa, unii vecini consideră că sunt îndeajuns de bătrână ca să mă mut la un azil; iar dacă m-ar auzi vorbind cu florile...

Bufni în râs:

- Şi nu le-aţi spus nimic vecinilor prea curioşi?

- Nu. Indiferenţa doare mult mai rău decât orice cuvinte. Hai! Hai să grădinărim împreună!

OK! Spera doar să nu rupă vreo floare...

Să nu rupă vreo floare...

Tocmai avusese un gând de-ăla fulgerător, care-o dezmeticise instantaneu! Dacă Florentin afla ce se întâmplase, o dădea pe Florentina în urmărire generală prin Interpol. Şi-o să aibă o problemă uriaşă!

... Oare ce se întâmplase în România? Unde era Ştefan? Unde erau Diamant şi Grasu? Ei erau întotdeauna împreună, lângă regele aurarilor, atunci când regele îşi vizita regatul! Şi se îndoia că chinezii erau selectivi...

... Ştefan era bine. Şi Grasu era bine. Şi Diamant. Umblau cu băieţii după ei - iar băieţii ăia aveau arme adevărate! Nu se putea să nu-i scape - adică nu se putea să nu-i fi scăpat azi, când îi atacaseră chinezii! Şi cum principala lor sarcină era să-l păzească pe Ştefan...

El scăpase. Categoric! El era ascuns acum undeva, la un partener de afaceri; şi-şi pregătea revenirea... răzbunarea şi reîntregirea familiei. Spera din tot sufletul să reuşească... să-l revadă, într-o zi...

- Ce-i cu tine? Te-ai întristat!

- Nu; mă gândeam şi eu...

- Tu te pricepi la flori?

- Doar la culori.

- ... Cum adică?

- Adică m-am ocupat de grădina din spatele casei noastre, în măsura în care am asortat culorile petalelor...

Dna Jacqueline se opri lângă gard - în cel mai îndepărtat loc al curţii:

- Nu-i nimic; până azi, nici eu nu ştiam să pregătesc o friptură atât de gustoasă. Începem de aici. Rupem frunzele uscate, smulgem buruienile, ne uităm după omizi şi plase de păienjeni...

Spera să se descurce! Să nu rupă vreo floare... Să nu scape vreun suspin - că nimeni n-ar mai fi putut-o opri, dacă începea acum să plângă!

Ştefan

Uşa casei se închise ferm - iar Titel zâmbi:

- Şi-acum discutăm.

- Abia aştept!

- Ştiu! Tocmai de-aia, mă grăbesc să te informez că Diamant l-a vizitat pe machidon, a ajuns la sârb şi-acum e în drum spre yaht. Şi spre discuţia cu Externele. Ajunge acolo pe la şase...

Diamant încerca să obţină umbrela Externelor; iar pentru asta, apela la Leonard. Marinarul nu dădea nici măcar o coală A4 fără să ceară ceva la schimb; şi-o să-i ceară lui, nu lui Diamant! Dar dacă o să aibă tupeul să-i ceară să se aşeze pe locul doi, sub el, o să-l plesnească rău!

- Leonard a început deja căutarea Anei şi copiilor. De pe teren n-are veşti; dar nu se îngrijorează, pentru că e normal să fie aşa. Ana ta a găsit un bârlog şi s-a încuiat în el; de-abia după ce află ce s-a întâmplat aici şi cum se aşează lucrurile, o să-şi facă un plan şi-o să iasă din ascunzătoare. Şi-abia atunci avem o şansă s-o găsim.

Aprobă scurt cu capul: aşa se gândise şi el. Aşa calculase, ca să poată să stea locului pe scaun şi să se abţină de la a-l suna pe Isamu...

- Apropo - Leonard zicea că vrea să discute cu tine lucruri foarte importante.

- O să le discutăm. Dar să nu se-ncrunte dacă n-o să fiu de acord cu anumite idei care i-ar putea străbate mintea.

- Stai liniştit, că ştie ce şi cât poate să-ţi ceară! E o discuţie de afaceri corectă şi profitabilă pentru amândoi!

- Ţi-am spus, ca să ştii. Deci de Ana nu ştii nimic...

- De Ana ştiu doar că a plecat la timp, cu copii cu tot. Din câte zice şefu', care are o sursă sigură de informaţii în vila ta de la Cannes, oamenii lui Jun o caută turbaţi prin toată Europa.

Adică Leonard Donichioiu avea o sursă de informaţii în vila lui? Brr - se contesise rău!

- Nu te face albastru - că nea Nicu a intermediat sursa asta, la rugămintea lui Diamant!

Serioos? Păi... Păi ăştia-l "făcuseră" cu nesimţire pe la spate! Îl lăsaseră să fie conte, undeva în faţă, iar ei trăseseră sforile şi făcuseră aranjamente pe la spatele lui! Diamant o să capete cât de curând cicatrici noi - că pe-asta nu i-o ierta!

- Deci, sursa sigură spune că ea a ieşit cu copiii la plimbare. S-au plimbat prin magazine, pe promenadă... La unşpe treişcinci fix, Gilles s-a sesizat că stă de-un sfert de oră în faţa aceluiaşi magazin; şi-a descoperit că hainele lor, telefonul ei, cărţile de credit, ghiozdănelele copiilor - adică tot ceea ce era monitorizat electronic - zăceau în toaleta magazinului. Şi ioc Ana, ioc copii... Sursa zice că chinezii au găsit martori şi filmări care i-au refăcut traseul până la gară.

"Bravo, iubito! Bravo!"

- Acolo, a cumpărat bilete la două trenuri: prima navetă care pleca din Cannes şi un tren cu care urma să se intersecteze naveta aia şi care merge spre Bruxelles. Dar n-are nici o şansă să ajungă la destinaţie; fiindcă chinezii au urcat în trenul cu pricina la Grenoble şi-au scormonit peste tot - dar nu i-au găsit.

Perfect! Minunat! Îi venea să chiuie şi să joace...

- Aşa că i-au pierdut urma. Şi e aşa o agitaţie în vestul Uniunii Europene...

Oftă greu, scoţând din el bolovanul ăla mare-mare format din griji... Îşi puse pe chip o expresie de calm "infinit" şi decise să se concentreze asupra problemelor stringente:

- Sursa aia şmecheră despre care eu n-am ştiut nimic a comunicat cumva ceva despre Isamu?

Titel începu să râdă... şi aprobă:

- Da. Uite care-i istoria. Ieri, nea Nicu a aflat că "în 24 de ore, la Bucureşti va avea loc o arestare răsunătoare". Şi tocmai acum, Jun Chèn a decis să-l pună pe Isamu şef; iar Ceauşescu a aflat asta în toiul nopţii. Ştia că tu veneai azi încoa; ştia că, dacă încerca să te avertizeze în vreun fel, chinezii te omorau în avionul lui Jun. Şi ştia ce ordine primise de la superiorii lui - care trataseră şi negociaseră cu Jun moartea ta. El trebuia să vă lase să muriţi - şi tu, şi Diamant, şi Grasu, şi Ana, şi copiii... Toţi! Aşa că şi-a spus, probabil, că dacă ieşiţi din rutina şi protocoalele pe care le foloseaţi de atâta timp, o să sesizaţi că ceva e în neregulă. Aşa că şi-a luat laptopul şi haina, a ieşit din discotecă şi-a luat un taxi până la Otopeni. Acolo, a urcat în primul avion comercial care s-a ridicat de la sol. A schimbat două curse comerciale, fără să-l deranjeze careva; a aterizat la Roma la ora nouă, ora noastră. Iar când a ieşit din aeroport, a fost lovit mortal de-o maşină.

Îl omorâseră. Nu încercaseră "să-l readucă pe calea cea bună", deşi lui ar fi trebuit să-i fie recunoscători şi pentru averi, şi pentru conexiuni, şi pentru bunul mers al şedinţelor cu superiorii...

- Eu am aflat asta abia după ce Diamant a vorbit cu şefii lui nea Nicu. Adică după ce Grasu a ajuns la Urgenţă. Diamant şi-a trimis oamenii în spital, să-l păzească pe Grasu, şi a dat telefonul cu pricina. Şi nu ştiu ce dracu le-a zis văr-tu, de i-a potolit instantaneu; da' să ştii că Diamant al tău e dat dracului!

Aprobă scurt cu capul: da, era dat dracului şi-o să aibă nişte cicatrici proaspete în curând! Cu siguranţă le spusese că aveau înregistrări compromiţătoare cu ei! Tăcea, pentru că voia să afle tot...

- Revenind la Jun... A luat cu asalt vila ta la vreo cinci minute după ce s-a aflat că Ana a dispărut cu tot cu copii. Iar Isamu a fost de-a dreptul şocat când a realizat ce s-a întâmplat.

Serios? Isamu nu ştiuse nimic?...

Pe bune că nu ştiuse nimic?

... Nu-i venea să creadă! Chinezul care vorbea cu nea Nicu de zece ori mai mult decât vorbeau cumulat el, Diamant şi Grasu... Nee! Exclus! Dar nu-i spunea şi lui Titel concluzia asta; tăcea şi zâmbea "infinit"... şi aştepta continuarea...

- Nu şi-a încurajat fratele, dar nici n-a refuzat "urcarea pe tron". Că "l-a urcat pe tron", să ştii! N-a ratat momentul ăsta...

- Deci ai informaţii din interiorul vilei mele...

- Oarecum. Mai mult din zona gardului, aşa...

Aa... Atunci Diamant avea totuşi şanse să scape netăiat...

- În momentul ăsta, se pare că Isamu e rezervat; stă la biroul tău, se ocupă de afaceri şi evită să scoată sunete inteligibile. Jun, în schimb, e agitat ca un clovn care-a cucerit reduta vieţii lui. Mărşăluieşte prin toată vila, ţipă la toţi - chinezi şi francezi -, reorganizează paza... Şi dă telefoane la toţi oamenii-cheie de prin afacerile tale. Cică urlă la ei că Isamu este acum "regele tuturor: şi al constructorilor de maşini, şi al transportatorilor, şi al croitorilor, şi al cizmarilor, şi al cultivatorilor de coca". Ceva de genul ăsta, zice duduia drăguţă care traduce chineza în română. Oricum, concluzia e că Isamu e acum "regele tuturor".

Tăcea - că mai mult de-atât nu se vedea de la gardul vilei. Gilles era şi el supravegheat... Oare Gilles era omul pe care-l convinsese Ceauşescu "să se bage" contra mafiei chineze? Dacă da, se dovedise că luase o decizie bună aşezându-l în maşina Anei. Dacă nu... Titel îşi aprinse o ţigară:

- Şi uite-aşa se scurge timpul pe Avenue du Roi Albert, la... patru fără un sfert: Isamu tace, franţujii tăi zic *"Oui"* cu juma' de gură iar Jun aleargă maratonu' şi e-n pragul infarctului... Şi, întrucât Ana ta nu e de găsit, lucrurile stagnează.

Îl privea lung... Titel jubila, vesel că-i adusese ceea ce el numea "veşti bune"... Foarte vesel, probabil, pentru că regele aurarilor făcea pe uitucul şi nu întreba ce se întâmplase cu mama lui... Păi, n-o să-l întrebe - că, dacă afla o grozăvie, nu se va mai putea controla şi "va rupe asfaltul" până pe strada Biserica Amzei, la nr. 13-15! Şi-i va da pe toţi într-un incident diplomatic major - ceea ce va "rade" vreo trei servicii secrete şi juma' din Parlament! Arhiva lui audio-video era consistentă şi bine documentată... Se abţinea; nu întreba. Nu voia să ştie... Nu acum. Şopti, în romanes:

- Unde e Ana mea, Titele? Unde e regina mea? Unde sunt copiii mei?

Bărbatul se aplecă spre el:

- Nu ştiu, Ştefane. Habar n-am! Nimeni nu ştie unde sunt! Dar o cunosc personal pe Ana - şi pot să jur, cu mâna pe inimă, că familia ta e bine acum.

Clătină încet capul... că nu se putea baza pe flerul lui Titel, chiar dacă ar fi vrut să se dea cu capul de masa aia până şi-ar fi spus că bărbatul din faţa lui rostea numai adevăruri adevărate...

- Ştefane, eu o cunosc. Ştiu ce-i poate pielea. Dacă ea şi-a pus în cap să fugă de chinezi, atunci

Nee! Se grăbi să schimbe subiectul - şi să treacă la afaceri:

- Am nevoie de Roşcată.

Îl "amuţise" instantaneu. Continuă:

- Să te gândeşti cât vreţi pe ea; şi imediat cum îmi revin, vă dau banu'.

Titel devenise extrem de serios:

- Roşcata e a mea. Ţi-o dau, dar numai cu împrumut. Şi numai cu condiţia să ai grijă de ea... Mare, mare grijă...

Aprobă cu capul şi trecu la "bătălia numărul doi":

- Am nevoie de-un pistol.

- Încă nu ai nevoie de aşa ceva.

Îl privi lung, pe sub sprâncene:

- Acolo unde vrei tu să mă piteşti, o să-mi prindă tare bine un pistol...

Titel începu să râdă... şi scoase unul dintre propriile pistoale:

- Deci Roşcata a înţeles corect mesajul.

- Ea a decodat corect mesajul; eu am descifrat corect şarada...

Se asigură că era funcţional şi avea un încărcător plin şi-l băgă la curea:

- Apropo - tu l-ai convins?

- Bambina.

Deci aşa! Năşica! Aproba încet cu capul - că făcea calcule...

Florarii "se băgau" brusc pentru regele aurarilor; deci fie li se compromisese filiera importurilor şi căutau o umbrelă, fie o băgau pe mânecă dacă Leonard Donichioiu se supăra şi nu le mai transporta containerele. Foarte drăguţ; foarte... "reconfortant". Era ajutat "din silă"; dar i se zâmbea cât mai dulce, că "era obligaţie"... Oare ce-o să-i ceară Leonard pentru ajutorul pe care i-l dădea? Că pe locul doi nu se-aşeza nici mort! Avea şi pistol, şi cuţit - şi-şi făcea felul înainte să ajungă pe locul doi! Regele aurarilor nu putea fi locotenent. Pentru că nu putea!

Titel îşi privi ceasul şi se ridică:

- Trebuie să mergem, că întârziem.

Aprobă şi îl urmă. Ieşiră din casă; nu-i vedea pe nicăieri prin curte... Titel deschise larg poarta şi ieşi; ieşi şi el şi rămase la propriu cu ochii la ei!

Titel făcuse instrucţie cu ei. "Evacuaţi casa" produsese un cârnat de oameni - de la bătrâna care-i făcuse lui de mâncare până la ţâncul de-un anişor - aliniat corect lângă gard! Pe exterior! Îl văzu prinzând-o pe Roşcată de braţ:

- Vezi, că omu' tău merge cu mine. Am nişte treabă cu el. Vreau să-l prezint colo şi colo, la nişte oameni cu bani. Ţi-l aduc înapoi, după ce termin cu el.

Capul roşcat aproba de mama focului; obrajii redeveniseră stacojii... Mâna nu-i dădu drumul; Titel ridică în faţa ochilor albaştri un deget de atenţionare:

- Între timp, tu vezi-ţi de-ale tale. Şi ai grijă...

Iar aproba ca apucata...

El era "omul ei". Cel pe care ea voia să-l ducă la Iaşi, să-l prezinte părinţilor. Iar de vreo cinci ani încoace, Titel era legat de afacerile lui - şi făceau caşcavalul împreună. Titel era, deci, filat. În condiţiile

astea, îmbrăţişarea lor "de pa-pa" era absolut obligatorie! Scena trebuia să fie foarte credibilă pentru băieţii de la filaj! Aşa că aştepta... Titel porni spre Hummer; el întinse mâinile, o cuprinse uşor şi-o trase în braţele lui. Şi plecă mult capul, ca să pară c-o sărută pe gât:

- Stai liniştită. Şi fii cuminte, că o să-ţi fie bine. O să mă întorc.

Primi tot o aprobare grăbită... Îi dădu drumul şi urcă în spate. Trase portiera, se aşeză comod pe bancheta mare, generoasă...

Plecaseră.

Florentin

Apăsa soneria. O apăsa fără chef...

- Da.
- Florentin sunt. Deschide-mi poarta.

Nu-i răspunsese Crina; aşa că poarta se deschidea automat. Crinuţa lui ieşea în fugă din casă ca să o deschidă personal... Uneori, nici el însuşi nu se putea înţelege pe el însuşi! În fine...

În curte erau doar două maşini. Destul de puţine pentru "planul de preluare-primire"; dar...

Atunci când vor pleca, Ştefan va încerca să fie nevăzut pentru orice ochi indiscreţi care puteau privi peste gard; deci nu va ieşi prin faţă, pe scările alea "monumentale". Luă stânga de volan şi întoarse; şi băgă maşina cu spatele, pe lângă casă, până la ieşirea de serviciu. Aşa... Coborî şi porni spre scările monumentale.

Îşi amintea petrecerea... Îşi amintea cum fuseseră aşezate mesele, cum venise Bambina la ei, cum o admirase pe Ana... Cum dansaseră tango... iar în timpul ăsta Ştefan complotase, cu ochii la ei...

Nu. Imaginea femeii superbe care dansa pasional tango nu-l putea răni mai mult decât o făcuse deja simpla ei existenţă. Rana cauzată de plecarea lor era acoperită de zidul ridicat de Violeta. Da, îl durea; dar învăţase să zâmbească şi să se răzbune pe toate femeile din jurul lui, din viaţa lui... O avea pe Crina. Alături de ea, se simţea rege. Iar Ana nu-l mai putea răni cu nimic - nici Ana, nici Ştefan. Doar cine se aseamănă, se însoţeşte. Aşa că ea nu fusese pentru el - ci pentru Ştefan. Şi-aşa, lumile lor nu funcţionaseră niciodată corect împreună! Ea avusese nevoie de românii ei, el avusese nevoie de neamul lui...

Ah! Istorie!

Intră în holişor şi descoperi că bucăţica ruptă din soare îl aşteptase în uşa livingului. O îmbrăţişare, un sărut... Şi-acum se asigura că ea e fericită - aşa cum o voia Bambina... Da; era foarte fericită. Fu tras uşor în living şi aşezat pe canapea; Crina se îndepărta încet, cu spatele:

- Şefa are nişică treabă cu mine...

Aproba, zâmbind, ascunzându-şi durerea sub masca regelui care poftea rău de tot la "trofeul" din faţa lui... Rămase singur.

Bambina îl rugase să-l adăpostească pe Ştefan. În fine - îl rugase să-l ajute pe dl Dobre! Nu se îndoia că bărbatul înalt, solid, care puţea a "interlop cu ştaif" de la paişpe poşte, era trimis de un interlop şi mai şi - cu care Bambina făcea afaceri serioase. Dacă acel "şi mai şi" se supăra, serele din România începeau brusc să prospere - iar PIB-ul Olandei avea de suferit. Deci...

Deci, o să-l ajute pe Ştefan. O să-l ascundă - punct. O s-o facă şi pentru Bambina, şi pentru Florentina... Şi, la urma urmei, o s-o facă pentru că îi ceruse ajutorul. Nu simţea nevoia să se răzbune pe bărbatul care-i luase singurele persoane la care ţinea. Nu voia să-i demonstreze nimic regelui aurarilor. Nici măcar nu-l mai considera "neterminat", ca acu' cinci ani! Nu-i mai venea să-l numească "cuţitar". Nu mai simţea obida aia din suflet, pe care-o descărcase atunci numindu-l în fel şi chip! Era, pur şi simplu, indiferent! Îşi înăbuşea durerea, atunci când îl durea, şi gata!

Cineva suna la poartă; fata în casă se grăbi să se apropie de interfon... Aa, Crin! Bun! Chiar se întreba ce mai făcea cumnăţelul lui! Nu mai vorbiseră de vreo două luni, aşa... Afacerile le mâncau tot timpul - şi lui, şi băiatului lui Florică. Iar Ileana nu prea avea de vorbit cu ei - cu neamul Manolache. După ce tatăl lui o dăduse afară din casă, înainte de nuntă, Ileana nu revenise în neamul lor. Nu de-adevăratelea. Apărea pe la sindrofii, se vizita cu Luminiţa şi cu Mirela... Şi-atât.

Uşa se deschise; Crin intră şi începu să râdă:

- Hai noroc, cumnate!

Se grăbi să se ridice şi să-i strângă mâna:

- Să-mi trăieşti, cumnate!
- Ce mai faci tu, cumnate? Cu ce ocazie pe la tuşica?
- Uite, mai vizitez şi eu persoane dragi mie...

Crin ridică prompt o sprânceană; ridică şi el sprânceana corespondentă... Iar cumnatul lui îl trase şi-l prinse în braţe - ca să poată să-i şoptească la ureche:

- Nu ştiu ce dracu i-ai făcut, că e scursă toată după tine! Acu' râde, acu' plânge - funcţie de cum o suni tu!
- Serios? Ei, bine că ştiu!
- Bă! Fii om serios!
- Sunt foarte serios! Mă gândeam s-o sun mai des!

Crin aproba larg cu capul...

- Da' ce credeai?!

Nu credea nimic - că tocmai intra şi Ileana.

- Aa, bună.
- Bună.

Iar sora lui se opintea să închidă uşa, "înarmată" cu piciul pe braţul stâng şi trei sacoşe voluminoase în mâna dreaptă... Reveni spre Crin:

- Şi tu? Cu ce ocazie?
- Uite, am venit cu Ileana pe la mătuşi-mea, în vizită.

Aha... Adică îl trimisese Florică "cu interes"! Ori avea nevoie de toată casa, pentru vreo discuţie de-aia "fierbinte" de nu trebuia auzită nici de muştele din Bulgaria, ori îi trimisese "la înaintare"! Bambina era topită toată după David - piciul de 9 luni din braţele Ilenei. După ce petrecea un sfert de oră cu el, aproba toate ideile celorlalţi, plătea facturi fără să comenteze, dădea non-stop din cap că da... Ehei...

Adevărul era însă că piciul ăla îl ungea pe suflet - chiar şi pe el, care ofta după fetiţa lui...

Paşii se apropiară iar Crina se aplecă la urechea lui:

- Şefa te aşteaptă.

Aprobă, se ridică şi intră în birou:

- Sărut mâna.
- Să-mi trăieşti. Încă n-au venit.
- Ştiu - am venit eu mai devreme.
- Aha! Ia stai tu jos aicea, pe canapea...

Adică lângă ea... OK! Se conformă iar ochii negri îl priviră lung:

- Nu te implicam pe tine - că ştiu ce ştiu! Da' pe şefu' lu' Titel chiar nu pot să-l refuz! Când ăla zice "te rog frumos", e un fel de "executarea"! Iar după ce şefu' ăla m-a sunat şi mi-a zis că trimite pe cineva la mine, cu rugămintea să-l ajut, Titel a venit şi-a zis: "Cheamă-l pe Florentin." Îţi dai seama că ceea ce ştim noi, ştiu şi ei! Adică îţi dai seama că nu eu le-am dat ideea să apeleze la tine!

Aprobă şi zâmbi:

- Stai liniştită, bre; că mi-a trecut demult!

Bambina zâmbea:

- Mă! De ce încerci să mă tromboneşti, mă?
- Dacă am zis că mi-a trecut, înseamnă că mi-a trecut. Şi-o să-l scap - pentru Florentina. Că, dacă el moare, se-alege prafu' de copilu' meu.

Şi iar îl privea lung; dar acum el o privea tăios şi-i promitea că-i devastează biroul dacă nu-l lasă să creadă el aşa, în legea lui...

- ... Bine, mă! Am înţeles! La urma urmei, dacă el o păţeşte, cine ştie ce s-o alege de ea! Şi te pomeni că ţi-o aduce poliţia pe-aia mică...

Aproba cu capul...

- Ia! Ce se-aude?
- David se-aude.

Bambina se grăbi să se ridice:

- Aa, a venit David! Stai aşa!

Ea ieşi, Crina intră... şi încuie uşa. Hm! Şi doar îi spusese! Îi impusese reguli clare! Niciodată, nicăieri altundeva decât în apartamentul lor! Nici aici, nici la mare, nici la primul hotel de pe stânga! În apartamentul lor şi-atât! Că doar de-aia i-l închiriase - nu?

Fusta lungă, dreaptă, crăpată pe piciorul drept, se opri în faţa lui. O prinse de mână şi-o trase uşurel pe genunchii lui...

Crina îl iubea pentru că-i făcea plăcerile. Fata asta avea o imaginaţie bogată; şi cum era răsfăţată, voia să i se-ntâmple exact ceea ce-şi imagina - sau vedea prin filme de dragoste. Aşa că puse indexul pe piciorul dezvelit de crăpătură... şi porni "în sus", şoptind:

- Am nevoie de apartamentul nostru. Poţi să dormi aici?

... Putea? Că nu-i răspunsese la întrebare! Da; Crina putea dormi aici, la birou. Aproba încet cu capul, transpusă în imaginile alea din mintea ei... Ştia, drăcoaica, cât de frumoasă era! "Îl inspira"! Aşa că o sărută pe umăr, pe gât... şi simţi nevoia să o anunţe că asta nu schimba cu nimic "regula numărul unu":

- Dar de iubit, nu ne vom iubi aici.

Primi aceeaşi aprobare cu capul. Fata asta "ardea" rău...

O trase uşor lângă el, pe canapea, şi-i luă mâna în mâinile lui. Îi privea lung degetele frumoase, manichiura îngrijită... Aici, pe inelarul ăsta, ar fi trebuit să stea un inel micuţ, subţire, fin "ca un vis". Dar Crina nu-l dorea - şi deci nu va accepta niciodată "să ocupe" inelarul ăla cu ceva! Crina era ca Laura - nu voia să devină vreodată "a cuiva". Voia să fie liberă, să nu i se impună reguli, să fie iubită şi adorată... şi să stabilească singură când, unde, cum şi de ce. Şi cu cine.

Şi Laura fusese o femeie foarte frumoasă. Şi foarte specială. Pe Laura "i-o suflase" tot Ştefan. Ana îşi dorise doar să se simtă iubită - iar pentru asta, fusese dispusă să ofere tot ceea ce-şi putea dori bărbatul care-ar fi iubit-o cu adevărat. Şi "i-o suflase" Ştefan...

Se îndoia că Ana îl iubise sincer pe Florentin Manolache. Ţinuse la el; şi se simţise iubită, aşa că îi pusese la picioare tot ce-şi dorise el. Dar sufletul ei...

Oare Laura îl iubise sincer? Insistase, se tot perindase pe sub ochii lui, îi tot bătuse apropouri... Dar sufletul ei?

Privea lung mâna frumoasă, perfectă... Îşi înghiţi greu nodul din gât - dar o făcu, pentru că trebuia să rostească întrebarea aia:

- Mă iubeşti?

- Ştii bine că te iubesc!

Răspunsul clasic, pe care-l mai auzise de-un milion de ori până acum. Dar sufletul? O privi lung... Trebuia să ştie!

- ... Sincer?

- Florentine, te iubesc mai mult ca viaţa mea!

Iar el o privea lung şi descoperea... Descoperea că Ana, atunci când răspunsese la întrebarea lui, îl iubise ceva mai mult decât îl iubea Crina acum. Iar Ana nu-l iubise niciodată.

Îi sărută mâna şi se ridică, zâmbind:

- Am nevoie de apartamentul tău. Te rog să nu mergi acolo decât împreună cu mine.

- Bine.

O privi lung, pe sub sprâncene, şi scrâşni printre dinţi:

- Nici să nu te gândeşti să-ţi calce picioarele pe-acolo după vreo fustă sau vreo bluză!

- Stai liniştit. Azi mai mergem acolo?

- Nu ţi-am spus că nu ne vom iubi aici?

Obţinu un zâmbet concludent... Crina puse ambele braţe pe spătarul canapelei şi-l privi lung:

- OK. Atunci îmi iau diseară tot ce-mi trebuie.

Se priveau lung... El avea senzaţia că jucau într-un film porno de-o calitate dubioasă... Cu siguranţă, prin imaginaţia bucăţii rupte din soare apăruse şi o scenă în care ea stă în faţa lui cu braţele pe spătarul canapelei, etalând bluzica aia decoltată generos, în poziţia "picior peste picior", iar fusta cu crăpătură avea grijă ca imaginea să fie completă...

Paşii se apropiară de uşă; Bambina ciocăni corect:

- A venit.

Întinse mâna spre ea şi-o ridică; ea îl răsuci şi-l îmbrânci "cu subînţeles" în locul ei... Puse şi el braţele pe canapea - şi-i satisfăcu dorinţa aia ciudată de-a trăi ceea ce mintea ei îşi imagina de zor... Era privit lung... Rămase singur.

Auzea două voci bărbăteşti. Bănuia că Ileana, Crin şi David nu mai erau în living; că doar era o chestie discretă! Îşi spuneau amabilităţi; auzea bine vocea lui Ştefan...

Vocea aia nu se schimbase deloc. Bănuia că Ana se simţise iubită; şi-i pusese la picioare tot ceea ce-şi dorise el. Avusese mare, mare grijă de el... Vocea îi amintea imaginea acelui Ştefan care venea la Nicuşor şi arunca cu euro în lăutari...

De data asta, însă, ştia ce-or să-i vadă ochii. Şi ştia ce-or să vadă ochii lui Ştefan! Trecuseră cinci ani. Grei. Dar uite că venise şi momentul ăla dulce al răzbunării!

El unul "se împlinise". Scutit de grijile financiare, răsfăţat de două femei "cremă", mângâiat şi ocrotit cu grijă de tot neamul, "muncit" bine cu marfa prin angrouri, Florentin Manolache se făcuse un bărbat "pe cinste". Regele aurarilor tocmai trecuse printr-o tentativă de lichidare. Era "în curu' gol" - ioc haine de firmă, ioc bani în buzunar, ioc familie. Era deci speriat, panicat, deghizat probabil într-un ţigan sărac de mahala...

Nu; n-o să-l aştepte tolănit aşa pe spătarul canapelei! Ştefan nu era vreun nesimţit; va observa imediat transformarea lui Florentin de demult în Florentin de-acum. Iar în clipa când o să-i vadă privirea uimită, umilită de schimbarea de roluri, o să aibă o mulţumire mare... şi fără să-şi etaleze aşa tricepşii, cămaşa şi lanţul de la gât.

Pe uşa aia va intra un Ştefan învins. Aici îl aştepta un Florentin învingător. Regele aurarilor obţinuse femeia; dar Florentin devenise regele florarilor...

Se ţicnise! Nici n-auzise bine de el, şi iar gândea "ca-n poveşti", cu regi şi prinţese şi porcării de copii mici! Hm!

Simţea totuşi un gust amar - că nu-i dorea omului ăluia răul. Nu-l mai ura demult... Demult de tot! Da, ar fi putut să-l ia de la Bambina şi să-l dea pe mâna ălora care-l căutau; dar asta nu i-ar fi adus nici măcar mulţumirea sufletească! Şi-ar fi dinamitat instantaneu afacerile, ar fi pierdut şi femeile, şi neamul... Şi le-ar fi făcut pe ele să sufere enorm - mai ales pe Florentina. Aşa că o să aibă grijă de Ştefan ca de ochii din cap. O să-l ascundă, o să-l ajute să se pună pe picioare fizic şi psihic şi-o să-l ajute s-o găsească pe Ana şi pe Florentina. Şi, dacă va putea, o să-l ajute să le oprească din nou acolo, la Cannes. Iar după aceea o s-o strângă în braţe pe Crina... şi-o să spere că va simţi dragostea ei, iar amarul din sufletul lui se va îndulci măcar un pic.

Ştefan

Titel încercase "să-l transporte" lin. Mersese uşurel, deşi era sigur că Hummer-ul ăla era greu încercat prin tot Bucureştiul... Şi-acum încetinise. Vedea clar poarta larg deschisă...

Intrară în curte - şi-i văzu imediat pe Crin şi Ileana, chiar la baza scării! Ia uite! Aveau un băieţel! Frumos copil - semăna cu maică-sa! Iar ei erau deja cuplul perfect! Cuplul ideal! Cuplul STAS în care el intrase cu banii iar ea cu cusătura dinainte de nuntă. Ea ţinea şi sacoşele, şi copilul; el stătea cu mâna stângă-n buzunar şi cu dreapta la ureche. Vorbea la telefon. Ea îl aştepta să termine... El nu se grăbea să-i descuie ei maşina...

Hummer-ul parcă lângă Mercedesul alb. Hei! Ce-avea ăsta de gând? Titel coborî:

- Hai!

OK! Încerca, probabil, să-i demonstreze că nu va fi recunoscut nicicum! Bine! Dar avea senzaţia că se cam jucau cu focul... O să meargă "lăutăreşte" şi gata! Cum le-o fi norocul!

Coborî şi el şi porniră spre scări.

Crin se răsuci şi-l salută pe Titel cu mâna; Titel răspunse la fel. Ochii negri îl priviră preţ de-o clipă; după care tânărul înalt se întoarse spre nevastă-sa. Nu se întrerupsese din vorbit nici o clipă măcar...

Urcară scările, iar tânăra le deschise larg uşa. Trecură printr-un holişor micuţ şi intrară în living.

Bambina îi aşteptase în picioare, lângă canapea.

- Bună ziua.

- Bună ziua.
- Bine-aţi venit!

Ia uite-o! Venea "lansat", chititǎ sǎ-l strângă în braţe... Se conformă - şi se lăsă strâns în braţe. Bambina zâmbea:

- În sfârşit! Vă aşteptam; haideţi!

Şi-i conducea uşurel spre mijlocul livingului. La celălalt capăt al camerei aştepta asistenta ei - Crina. Un fel de Laura, dar "mai cu ştaif". Şi "mai fără minte". Laura ştiuse ce voia să obţină de la viaţă; fata asta nu voia decât să-şi facă de cap. Ştia că ea era amanta lui Florentin...

- Tocmai a fost Crin pe la mine...
- Da, ne-am întâlnit în curte.
- Ai văzut ce băieţel are?

Aprobă, încercând să zâmbească:

- O frumuseţe de băiat.

"Da' o cam cocoşează pe maică-sa. Poate-i spui dumneata nepoţelului să-i angajeze o bonă, că se face dracu de râs când îl vede lumea cum are grijă de nevastă-sa!" De ce să se-apuce el să le pună ordine-n neam? Ce, era neamul lui? Tăcu deci...

- Nu-i aşa? Şi să-l vezi ce iute e! Şi ce isteţ! Ştii că deja rupe în ţigăneşte?

Aprobă din nou - nu ştia, dar "era o chestie", cum se spune! Probabil că îi angajase ta-su paişpe ţigănci cu dicţie perfectă... Bambina îl privi lung, drept:

- Mă bucur sincer să te am oaspete.
- Şi eu mă bucur că, în sfârşit, m-ai primit oaspete în casa ta.
- Voiam să te primesc mai demult; dar ştiam că eşti extrem de ocupat. Şi n-am îndrăznit...
- Nu trebuia decât să mă inviţi; pentru dumneata, îmi făceam timp.

Ce, era uimită? De ce? Se gândise probabil că regele aurarilor nu voia să aibă de-a face cu năşica lui Florentin? Da' ea nu ştia că lucrurile nu se amestecă niciodată? Hm... Şi cum avea senzaţia că Bambina nu prea mai ştia ce să spună, decise s-o scoată el din încurcătură:

- Dar am venit acum.
- Fapt care mă onorează. Te rog - dă-mi voie să te poftesc la o cafea...

Crina "demarase" spre măsuţa unde aştepta filtrul de cafea. Bambina arăta spre uşa din dreapta...

Imediat cum repornea afacerile şi-şi strângea armata, Bambina "va fi servită" cu toate importurile pe care i le va solicita! Doar să rezolve Diamant problemele, pe yaht; îi făcea Roşcatei acte, îi deschidea un sereleu şi-o punea să stea pe scaun lângă el, cu laptopul în poală. Şi se ocupau ei de contactarea fostelor relaţii, repuneau ei pe picioare distribuţia, reţeaua de trafic cu de toate... Doar să reuşească Diamant! Titel intră primul:

- Salut.
- Salut.

După voce, Florentin i se părea preocupat. Şi un pic supărat. Dar...

Intră şi el, cu ochii la bărbatul de pe canapea...

Îl privea lung, serios. Florentin îl privea lung, serios...

Florentin

Da! Jos pălăria! Ăsta da, duş rece! Tocmai fusese repus mintenaş cu picioarele pe pământ!

Se aşteptase să vadă un Ştefan învins, slăbit şi jerpelit şi palid şi încercănat şi îngrijorat ca la balamuc. Cel care tocmai intrase pe uşă era însă un Ştefan mult mai puternic şi mai mândru decât cunoscuse el vreodată! Şi era al dracului de bulversat! Era uimit - şi rămăsese fără cuvinte...

Bambina închise uşa şi se grăbi spre propriul birou. El nu-şi putea lua ochii de la bărbatul ăla...

Dacă n-ar fi ştiut că e Ştefan, nu l-ar fi recunoscut. I s-ar fi părut că seamănă un pic, la forma feţei. Dar în rest... Costumul ieftin, de lăutar, stătea perfect pe el - şi-i dădea o alură impunătoare. Buclele alea lăutăreşti "îl prindeau" incredibil de bine. Ochii erau la fel de expresivi - deşi purta lentile negre...

Nimeni şi nimic nu-l va putea învinge vreodată pe omul ăsta. Poate doar persoana care va reuşi să pună gheara pe Ana şi pe copii ar fi avut o minimă şansă să-l învingă pe Ştefan! Iar Ştefan îl privea lung, serios...

Ştefan

Mda; Nicuşor nu-l trombonise nicicum. Florentin "se împlinise". Era mai solid, mai sigur pe el... "Crescuse". Devenise un fel de "magnet de gagici" - şi probabil că nevastă-sa plângea lacrimi amare atunci când constata câte muieri fierbinţi îl priveau pe sub sprâncene. Oare blonda aia cârlionţată ştia cum se-mbăta bărba-su în beciul părintesc - şi de ce?

În fine; nu mai conta. Vedea în ochii lui că îl şocase. Florentin aşteptase să vadă o epavă - şi văzuse un conte învingător. Pentru că, la urma urmei, îi învinsese pe chinezi! Nu murise, Grasu era bine, Diamant negocia acum o umbrelă serioasă, Ana şi copiii erau de negăsit...

Titel se aşezase la masă; întoarse scaunul şi se aşeză în faţa lui Florentin:

- Şi iată-mă la mâna ta...

Capul brunet se clătină încet:

- Eu nu vorbesc aşa. Tu de ce-o faci?
- Pentru că nu uit nici o clipă din trecut.
- Tu eşti omul cel mai indicat să-i fie tată copilului meu. Şi aud că te achiţi cu brio de rolul ăsta. De ce-ar trebui să caut răzbunare? Pentru ce?
- Pentru plecarea Anei.

Florentin scoase pachetul de ţigări. Îl scoase şi el pe-al lui - că or să se-ncingă rău acum, dar "doar din vorbă"...

Uşa se deschise; Crina intră, cu tava cu cafelele... Trecu încet pe la fiecare... Iar Florentin întinse mâna spre ea. Gestul lui o făcu să roşească violent; ochii negri se întoarseră scurt spre Bambina - dar ea cică citea ceva... Aşa că tânăra se conformă - puse palma în palma lui Florentin. Care-i sărută galant mâna... făcând-o să se fâstâcească rău... Crinuţa asta o să sfârşească rău - că Florentin n-o făcea fericită din prea multă dragoste!

Paşii ieşiră; uşa se închise iar Florentin puse punct discuţiei vechi şi urni una nouă:

- Ar trebui să-i mulţumesc că a plecat cu tine. Dar lasă asta. Te duc într-un apartament discret. Să nu faci balamuc pe-acolo.

Sesiza o urmă de sarcasm? Se grăbi să se prefacă neatent:

- Nu-mi arde de petreceri.
- Şi să nu ieşi din casă zilele astea.
- Nu sunt prost!
- Ba cred că eşti; că te-au făcut, până la urmă...

Mm, ce-l mai ustura sufletul! Îl privea lung... şi se-ntreba dacă se încăierau acolo, sau în apartamentul discret...

Florentin era calm - deşi ştia că spusese o măgărie mare. Îl simţea jubilând pentru aşa măgărie reuşită... Dar, de vreme ce omul ăla îşi dorise din tot sufletul să vadă un învins şi fusese pus în faţa unui învingător, îl înţelegea. Şi-l ierta - că o să-i treacă şi-o să-şi revină...

Piuitul îl făcu pe Titel să tresară. Bărbatul scoase mobilul... şi şopti:

- Şefu'!

Şi-acum răspundea; spunea un "Da" şi-apoi asculta... Se simţea privit... Dar nu-i mai dădea atenţie lui Florentin. Că n-avea de ce - avea alte lucruri de făcut, mult mai importante decât să se lupte din priviri cu fostul lui văr îndepărtat.

Se ruga ca Titel să audă chiar acum veşti despre Ana şi copii. Se ruga din tot sufletul să nu le audă codificate - ca să nu piardă vreun amănunt sau vreo nuanţă... Iar Florentin se uita lung la el şi-i zburătăcea calmul şi concentrarea...

- Da... Am înţeles... Bineînţeles... Aha... Da. Da-da! Salut.

Un piuit... Titel îl privi lung, extrem de serios:

- Veşti bune... şi nu prea. Hainele Anei şi copiilor, cele cu care i-au filmat camerele de supraveghere din gară, au ajuns în Carcés, cu un RER. Vestea cea mai nenorocită e că naveta şi trenul spre Bruxelles au avut acelaşi traseu jumătate din traseul RER-ului. Şi ăla ştii că opreşte la toate peroanele...

Aprobă, privind lung scrumiera...

Era linişte în biroul Bambinei. El calcula veştile. Privea scrumiera, răsucea uşurel jarul ţigării pe sticla transparentă şi se gândea...

Ana lui, speriată, ajunsese în gara din Cannes cu un taxi probabil. Urcase în primul tren - şi făcuse prima greşeală atunci când îşi luase biletul la cel de-al doilea de la acelaşi ghişeu. Dar probabil se gândise să n-o mai filmeze camerele în alte staţii, la alte ghişee. A mers cu RER-ul preţ de două-trei halte, cel mult; apoi a coborât şi a luat trenul spre Bruxelles. Undeva pe drum, probabil în jurul orei unu, copiii începuseră să scâncească de foame; abia atunci ea calculase camerele de supraveghere, duduia de la ghişeul gării şi posibilităţile chinezilor - şi coborâse din tren. Cu siguranţă, soţia lui alesese o haltă mică, într-o zonă muntoasă, pentru că i-ar fi fost mai uşor să-şi piardă urma - chiar şi ascunzându-se în pădure! Iar din halta aia gonise şi cumpărase alte haine - călduroase, pentru munte. Şi-apoi se întorsese la gară şi aruncase hainele cumpărate în Cannes într-un tren oarecare. Haltă mică însemna alt RER. Iar ea era acum în... în...

- Titele, adu-mi GPS-ul de la maşină.

Amicul lui se grăbi să iasă. El calcula... El spera ca Isamu şi Jun să greşească calculul - şi să-şi spună că Ana aruncase hainele imediat cum coborâse din tren. Or, era o diferenţă de vreo 20 de minute acolo. 20 de minute puteau face diferenţa între trenul spre Spania şi cel spre Italia... Iar ei chiar nu ştiau că Ana lui, confruntată cu o asemenea situaţie de criză, nu se va grăbi să fugă până-i dădea sângele pe nas şi pe urechi. Ei vor calcula că ea luase alt tren, în altă direcţie; când în realitate el simţea că soţia lui găsise un bârlog şi se ascunsese în străfundul lui...

Cu siguranţă, Ana avea ceva cash în buzunar. Ea avea întotdeauna cash, gândindu-se că în orice ţară putea să pice curentul şi având o neîncredere maniacă în bancomatele din Uniunea Europeană! Nu putea avea foarte mulţi bani - cel mult 1.000 de euro. Iar din ei cheltuise şi cu hainele din Cannes, şi cu trenul, şi cu hainele de munte, şi cu mâncarea... Nu - hainele din Cannes le luase pe card. Ştiind cât de importante vor fi bancnotele alea cash...

Ana va înnopta în orăşelul în care coborâse. O să aibă o problemă, pentru că n-o să-şi folosească actele şi deci n-o să aibă acces la hoteluri sau pensiuni. Era într-o zonă de munte, iar nopţile erau răcoroase în aprilie...

Oftă greu - biata lui Ana! Singură cuc, speriată, lipsită de orice veşti despre el, neştiind dacă el scăpase sau nu, cu doi copii obosiţi şi flămânzi de mâini, ea trebuia să se ascundă de mafia chineză...

Paşii se apropiară; primi imediat GPS-ul. Începu să caute... Deci, de la Cannes, singurele opţiuni viabile erau RER-urile - care se învârteau pe acelaşi traseu de maximum 2 ore. Ana luase un RER, mersese preţ de vreo jumătate de oră... Nu - preţ de câteva minute. Şi nu coborâse la prima haltă, ci la a doua. Toate RER-urile, din câte ştia el, "ţineau" de Nisa... Şi se învârteau în jurul oraşului ăluia...

Florentin îl privea lung, atent. Privirea aia îl cam deranja - că se holba la el. Încerca totuşi să se concentreze, pentru că nu voia să se ia de el - şi să strice planul lui Titel. Dacă deciseseră să nu-l lase să rămână în casa Roşcatei, aveau ei socoteala lor! Aşa că...

Ana ar fi pornit nu spre vest, unde şi-ar fi închipuit chinezii că s-ar fi dus; ar fi pornit spre nord. În ce oraş spusese Titel că îi găsiseră hainele? Carcés... Micşoră harta... Micşoră din nou... şi puse GPS-ul pe masă. Titel se aplecă imediat spre el. Măsură cu degetele distanţa Cannes-Nisa, Cannes-Carcés şi-apoi puse degetele spre nord. Rezultatul era... Villars sur Var, Puget-Théniers, Castellane.

- Tind să cred că aici e - undeva în semicercul ăsta. Dar dacă nu ne mişcăm repede, mâine dimineaţă o pierdem.

- Mda... Nu prea avem oameni acolo; că o fi zonă turistică, da' e mai greu de lucrat la haine groase. Să vedem; să dau câteva telefoane...

- E aproape de Nisa. Dă-mi telefonul tău.

- Nu. Tu nu dai telefoane la Nisa.

Şi-o spusese tăios, semn că chiar n-o să-l lase să-şi sune matroana de pe telefonul lui...

Nu mai spuse nimic - o să-i lase să se descurce singuri! Şi-aşa, îi arătase pe GPS un drum de vreo 80 de kilometri care-ar fi trebuit nu parcurs aşa, "de plăcere", ci puricat la sânge! Şi erau oraşe turistice importante...

În plus, dacă ei se duceau şi întrebau pe-acolo, iar Ana îi vedea...

Căutarea ei aşa era o idee proastă. Foarte proastă. Execrabilă chiar. Ştia că aşa o căutau chinezii; ştia că asta o speria pe ea îngrozitor. Ana calcula că, dacă chinezii puteau conlucra de minune cu oamenii soţului ei, puteau conlucra la fel de bine cu oamenii duşmanilor soţului ei - care n-aveau ochi oblici şi vorbeau franceză fără accent. Aşa că orice apariţie, indiferent a cui era, o va aduce în pragul infarctului...

N-o puteau căuta acum. Trebuiau s-o lase câteva zile - să se depărteze de Nisa, să găsească un bârlog sigur, să poată să încuie copiii în cameră şi să se ducă la un internet-cafe, să afle ce se întâmplase... Trebuia să aibă încredere în ea. Aşa că, pe viitor, n-o să-i mai spună lui Titel rezultatul calculelor lui - că omul ăsta trimitea artileria după ea şi-o dădea în comoţie cerebrală sau infarct! Dacă se speria, Ana putea calcula greşit; şi putea face greşeli. Nu trebuia să facă greşeli. Nu trebuia să piardă copiii... Nu trebuia să fie prinsă...

Stinse ţigara şi se sprijini de spătarul scaunului - mai stăteau mult? Că se cam grăbea! Parcă citindu-i gândul ăla supărat rău, Florentin se ridică:

- Mergem?

Aprobă şi se ridică şi el. Se apropie de Bambina şi-i strânse mâna:

- Mulţumesc.

- Te ajut cu plăcere, să ştii!

- Imediat cum "înviez", eşti invitata mea la Cernica, la grătar. Face Grasu meu un grătar de-ţi lingi degetele!

Femeia era precaută - şi un pic speriată. Ea ştia că Grasu e la Urgenţă... Îi oferi un zâmbet şarmant:

- Da' eu ce sunt, cârpă de pantofi? În 48 de ore, mi-l fac ca nou - şi mi-l şi livrează la domiciliu!

- Aşa da! Ăsta-i regele aurarilor pe care-l ştiu eu!

Şi-i făcea cu ochiul, veselă... Îi făcu şi el cu ochiul şi se întoarse spre Titel. Care îi strânse mâna:

- Să ai grijă. Să fii cuminte cu Nisa aia... Şi să n-ai încredere decât în Roşcata mea. Ştii bine că nu-ţi recomand pe oricine - că ştiu care-i miza!

Aprobă scurt:

- Iar tu să te gândeşti la ce-am vorbit.

- Ţi-am spus: împrumut. Dar o să mai discutăm despre asta...

Florentin porni spre uşă. Îl urmă, dar se opri şi-l privi lung pe Titel:

- Dacă afli ceva, mă anunţi!

- Cu siguranţă.

Şi cam atât avuseseră de spus - nu? Ieşi după Florentin şi-l văzu apropiindu-se de Crina. Care-l sorbea din privire şi-i cam venea să plângă... Florentin şopti:

- Scoate-l prin spate, când deschid maşina.

Fu poftit prompt spre uşa din fundul livingului... Ieşiră într-un holişor; apoi într-o bucătărie de vară. Tânăra descuie uşa, o deschise doar câţiva centimetri şi aşteptă...

Florentin

Gata - se potcovise cu beleaua. Da' nu-i nimic! Ştefan îi arătase un învingător azi? El o să-i arate un maestru diseară! Adică o să-l lase să audă un maestru...

De ce dracu avea impresia că parcă-l tâmpise apariţia omului ăstuia? De ce ţinea musai să-i demonstreze ceva? Din cauza trecutului? Sau de teama viitorului?

În fine - nu mai conta. Reveni în uşa biroului:

- Dl Dobre mai stă?

Individul se grăbi să iasă... Bambina îi făcu semn s-o lase moale şi să nu crape tocmai el capul regelui aurarilor în patru. Zâmbi şi închise uşa... După care deschise, ferm, discuţia:

- Şi cum merg afacerile?

Ce, era uimit? Da' ce-şi închipuia - că or să iasă din casă tăcând mâlc şi fugind ca potârnichile în direcţii opuse? Tot nu primea răspuns; aşa că ieşi în holişor şi continuă:

- Crin spune că merg bine afacerile cu transporturi.

- Merg binişor. E criză; dar nu cred că se plânge vreun transportator...

Deschise uşa şi ieşi:

- Comerţul îţi spun eu că s-a fâsâit! Dacă nu eşti un anumit finuţ, e nasol de tot!

Titel râdea şi-l urma:

- Aşa zicea şi băiatul ăsta cu care-am venit. E florar din Drobeta Turnu Severin; şi vrea să-şi deschidă depozit de flori acolo.

- Nu-i prost deloc; că partea aia a ţării e descoperită. Totul e s-o convingă pe năşica să-i facă anumite reduceri! Cum stă cu logoreea?

Se întoarse spre Audi şi apăsă telecomanda; şi-apoi reveni spre Titel, vesel şi zâmbitor...

- Stă binişor. El e mai mult cu acţiunea, aşa...

- Şi crezi că, dacă o convinge, face ceva ca lumea acolo?

- Garantez! Că dacă nu, are de-a face cu mine!

- Aha. Atunci să vedem ce se poate face - nu?

Titel râdea uşor şi aproba cu capul... de parcă-l lăuda pentru aşa sânge rece şi imaginaţie bogată... Arătă spre maşină:

- Am plecat - că trebuie să trec pe la apartamentul Crinei.

- Aa...

- M-a rugat să-i duc nişte lucruri. Şi nu vreau să le iau diseară...

- Ca să nu te-ncurci în ele! Logic!

Iar individul întinse mâna spre el. Nu-i era drag; dac'-ar fi fost după el, i-ar fi întors spatele şi-ar fi plecat cât mai repede de-acolo! Dar... Dar, pentru binele fetiţei lui, strânse mâna interlopului şi porni spre maşină:

- Vorbim.

- Vorbim.

Şi-acum, dacă Ştefan nu se urcase-n maşină, o să i-l lase Bambinei pe cap! Iar ea chiar era ascultată şi supravegheată!

Ştefan

Audi-ul piui scurt; Crina deschise uşa şi şopti:

- După ce deschid portiera, urcă-te şi lungeşte-te pe banchetă.

Tânăra ieşi, deschise portiera şi-o lovi cu putere de picior. Şi ridică piciorul, cică să-şi frece genunchiul... întinzând practic ditamai bucata de material negru în spaţiul dintre uşă şi portieră... Acum! Ieşi, tupilat, şi se lungi pe banchetă. Paşii se îndepărtară... Reveniră... Fu acoperit cu o pătură; apoi, pe picioarele lui poposi ceva moale şi nu prea greu...

Portiera se închise. Şi-acum aştepta. Spera că Florentin nu dezvoltase brusc limbariţă... Spera să n-o dezvolte nici pe drumul dintre vila Bambinei şi apartamentul discret...

Tot nu aflase nimic despre mama lui. Dar ştia deja ce se întâmplase - şi înţelegea de ce Titel evitase să-i spună adevărul. Jun urla la toată lumea că Isamu e "regele tuturor" - şi nu şi-ar fi permis să facă asta de faţă cu mama lui! În plus, cel mai puternic semnal că Ştefan era mort era uciderea mamei lui! Cu siguranţă, făcuse un adevărat spectacol din asta...

Portiera din faţă se deschise, se închise, motorul porni ascultător... Audi-ul se puse în mişcare.

Startul era promiţător; era "mut". El unul n-avea ce spune. Spera ca nici Florentin să nu simtă nevoia de-a rosti nişte înţepături proaspete...

Diamant

Mâna lui Dejan îl bătu scurt pe picior. Ce-i? I se arătă pontonul de jos... Aa, deci acolo or să aterizeze ei! Bun! Frumoasă zonă! Frumoasă vilă! Frumoasă privelişte! Omul ăla care tocmai ieşea pe balconul de la etajul doi "prinsese" războiul - şi nu-l prinsese de coadă, ci de mânerul canistrelor! Îl ţinuse bine - şi-i mersese bine...

Vedea şi yahtul apropiindu-se de ponton... Doi bărbaţi săriră pe ponton şi se grăbiră să lege parâmele...

Din clipa asta, trebuia să fie atent. Şi să se controleze. Dacă-i scăpa chiar şi cea mai mică urmă de mirare apropo de minunile pe care le va vedea, dinamita totul - şi se ducea dracului totul.

Elicopterul se aşeză pe gazonul de lângă ponton. Îşi scoase căştile şi coborî; şi porniră amândoi spre scăriţa albă.

Leonard Donichioiu ieşise pe punte. Era nerăbdător. Şi părea... vesel. Vesel şi încrezător. De lângă el, un bărbat între două vârste, nici înalt dar nici scund, nici gras dar nici slab, îmbrăcat într-un tricou comun şi-o pereche de pantaloni comuni îl privea lung, drept... El era omul Externelor. Cu el trebuia să negocieze intrarea sub umbrela aia mare şi puternică...

N-o să-l domine acum. O să-l lase să creadă că era doar un aghiotant mediocru; iar după ce se depărtau de mal... dacă supravieţuia plimbării cu yahtul, o să-i arate că treaba aia cu "capul de bulibaşă" nu se moştenea, dar se învăţa. Iar el fusese un elev silitor şi avusese profesori excepţionali.

Urcă scăriţa şi porni spre mâna întinsă spre el:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

- Diamant Ionescu, Ion Popescu.

Îşi strânseră mâinile, iar Leonard îl prinse pe după umeri:

- Îmi pare rău că n-am reuşit să acostez în Marea Neagră.

- Mai bine că ai acostat aici - că Marea Neagră-i neagră zilele astea.

Dejan începu să râdă:

- Neagră de supărare!

- Nu râde! Că-i supărare mare pe-acolo!

Leonard ştia despre discuţia lui cu şeful lui Ceauşescu - şi aflase, cu siguranţă, că individul închisese şi se conformase prompt cerinţelor lui! Oare ştia şi ce-i spusese? Dacă Internele apelaseră la Externe ca să-i lichideze, da - ştia. Dacă nu...

Yahtul se îndepărta de ţărm. Ei erau conduşi în faţă, unde patru tinere surori ale zeiţei Venus dansau uşurel - ca să nu se verse şampania din pahare... Ca la un semn, cele patru tinere ridicară patru farfurii. Ei erau patru; ele n-aveau dificultăţi în a-i servi... Refuză mâncarea; şi-apoi refuză şi paharul. Leonard zâmbea slab:

- Mă jigneşti!

- Departe de mine intenţia asta.

- Şi-atunci ce să înţeleg din chestia asta? Că nu-ţi place domnişoara?

- Că nu mi-e nici foame, nici sete.

Ochii căprui îl priveau lung... Zâmbi cu subînţeles:

- Departe de mine intenţia de a-ţi face un afront...

- Cum crezi! Oricum, voiam să-ţi zic...

Şi-l lua deoparte... Buzele se lipiră de urechea lui:

- E pişat tot şi-are mâncărici. Nu ştie decât chestiile majore - că trăieşte, e neatins şi e pus bine. Şi-a urcat pe yaht cu ordinul să nu se-ntoarcă fără voi - că altfel pleacă după Ceaşcă.

Aprobă scurt cu capul şi fu bătut pe umăr:

- Să ştii că sunt om serios. Şi am şi eu o treabă cu Ştefan - una foarte importantă. Lumea-i mare - şi e loc în ea pentru amândoi. În ultimii 5 ani, n-am avut conflicte; în schimb, am făcut un miliard de afaceri profitabile pentru ambele părţi. Aşa că, dacă vreodată o să bagi în tine otravă, să ştii că n-o s-o primeşti de la mine.

N-avea de gând să răspundă... Ţărmul se depărta cu o rapiditate care-l făcea să se întrebe cât de bine ştia să înoate...

- Titel mi-a zis că "revederea de grad zero" a decurs conform

planului. S-au împuns, dar n-a fost ceva dramatic.

- Or să se-mpungă imediat cum rămân între patru ochi.

- Tot ce se poate! La aşa femeie frumoasă şi specială...

Da - la aşa femeie frumoasă şi specială şi singură cu copiii prin Europa aia mare...

Se apropiau iar de petrecere - dar prin partea cealaltă a yahtului. Leonard îl ţinea în continuare de umăr. El nu putea să nu fie precaut - şi se gândea că interlopul şi Externele pregăteau o lichidare mare-mare, în trei puncte-odată... I se dădu drumul:

- Stai puţin.

Se opri; îl văzu pe Leonard apropiindu-se de Dejan:

- Şi-acum voi vă distraţi iar noi muncim! Păi e frumos aşa?

- Ce să zic - fac şi eu ce-i de făcut! Dacă nu pot să muncesc...

Fetele îl ajutau să facă tot ce va fi de făcut pe partea aia a yahtului... în timp ce Leonard şi Popescu se apropiau grăbiţi de el... Coborâră în cabină.

Tii, ce frumoasă trebuie să fie viaţa pe aşa yaht! "Cretinule - tu ţi-ai făcut ditamai oraşul cu brad în mijloc!" Numai că el nu tranzacţiona ce şi cât tranzacţiona Leonard; aşa că "fiecare cu ce poate", cum se spune... Fu poftit să se aşeze pe canapea; Popescu se aşeză lângă el iar Leonard rămase în picioare, îşi aprinse o ţigară...

- ... Şi-acum, să trecem la treabă. Am pornit deja căutările în Franţa - dar n-am veşti noi. Din informaţiile pe care le-am primit până acum, Ana a plecat cu amândoi copiii şi-acum e pe undeva prin Franţa, în drum spre Germania probabil. A luat trenul spre Bruxelles, dar a coborât înainte de Grenoble. Acolo au urcat chinezii în tren - şi-au coborât cu mâinile goale şi de patru ori mai palizi decât normalul.

Aprobă scurt cu capul.

- Planul tău funcţionează de minune. Ştefan e bine, e ascuns într-un loc sigur şi urmează ca diseară să fie mutat în cel mai sigur loc de pe pământ.

Aprobă din nou - că Popescu trebuia să ştie doar că va fi mutat până-n miezul nopţii, nu şi unde era acum sau de ce nu se va mai muta nicăieri diseară!

- Dar îl ştiu bine; ştiu că n-o să aibă stare să stea ascuns. Pot să jur că, în clipa asta, îl ard tălpile şi-i pocneşte capul, că nu ştie nimic de nevastă-sa! Şi nici de maică-sa cred că nu ştie nimic!

Bărbatul de lângă el se grăbi să scoată din buzunar câteva hârtii şi i le întinse:

- Ionescu Stela a fost găsită de paramedicii francezi în living, la baza scării, inconştientă şi plină de sânge. Li s-a spus că a căzut pe scări; la spital, s-au făcut primele investigaţii - şi, după vreo jumătate de oră, s-a schimbat fişa medicală conform cu spusele chinezului care le-a deschis paramedicilor uşa. În fişa iniţială scrie clar că a primit o lovitură la cap şi apoi probabil că i s-a dat vânt pe scări; în cealaltă scrie că, pe fondul vârstei avansate şi-al emoţiilor cauzate de ştirile primite de la Bucureşti, a leşinat şi-a căzut pe scări...

Degetul individului îi arăta rubrica de pe formular...

- Îmi pare rău - dar au găsit-o în comă, iar starea ei nu s-a îmbunătăţit nici acum, după atâtea ore de tratament într-un spital de top. Şansele de supravieţuire sunt minime...

Deci chinezii o omorâseră pe tanti Stela...

- Şi te rog să nu spui nimănui asta - ca să nu-i anunţăm că suntem cu ochii pe ei şi obţinem anumite probe şi dovezi...

Aprobă din nou şi băgă copiile după fişele medicale în buzunar. Şi-acum tăceau... El n-avea nimic de spus - milogeala de Popescu era exclusă, întrebarea “ce vrei de la Ştefan, în schimbul ajutorului” era exclusă... Tot Popescu continuă discuţia:

- Colonelul vostru a cedat psihic în faţa atâtor arestări. Când a primit indicii despre ceea ce urma să se întâmple azi, s-a dus glonţ la aeroport şi-a şters-o. Iar la Roma a fost ucis. Păcat - mare păcat! Era al dracului de bun...

Şi era prieten cu Ştefan! Prieten bun! Tatăl lui îl ajutase pe nea Dumitru să se ascundă de securişti...

- Şi păcat şi de nevastă şi copii - că or să moară de foame!

"Habar n-ai tu ce bine-or să stea, imediat cum dau eu de ei între patru ochi!" Tăcea mâlc, imobil ca la campionatul mondial de poker - finala mare... Leonard deschise minibarul şi scoase sticla de whisky:

- Chestia a fost următoarea. În urmă cu vreo două luni, am început să aud tot felul de lucruri, apropo de Ştefan. Navighez mult - iar oceanele lumii nu-s aşa de mari...

Se grăbi să completeze:

- Se-ntâlneşte munte cu munte, darămite yaht cu yaht!

Leonard bufni într-un hohot zdravăn de râs; el nu-şi permitea nici să zâmbească...

- Şi-am aflat că, în curând, se va elibera postul de şef chinez peste Europa de Est. Chinezul încă în funcţie are două mâini stângi şi le foloseşte în simultan - şi face rahaturi mari. Acelaşi lucru l-a aflat şi Jun Chèn; şi s-a gândit imediat la o chestie ca un regat de mare... Unul de-ăla continental, aşa, pe care să-l împărăţească cei doi fraţi Chèn... aşa ca-n filme...

Mda; imaginea era clară.

- Aşa că a început să facă lobby pentru frati-su. Numai că Isamu are un dezavantaj - e în biroul lui Ştefan. El execută minunat toate ordinele lui Ştefan; dar deciziile majore văr-tu le ia. Iar China i-a lăsat de înţeles lui Jun că marii conducători se nasc mari conducători - nu se şcolesc prin birouri, în funcţii de locotenenţi... Jun a decis atunci să-l scoată pe frati-su de-acolo şi să-l urce pe tron; ca să demonstreze că frati-su e un conducător mare şi minunat şi ştie şi la concepţie, şi la execuţie. Iar pentru asta, a pus la cale un plan...

Popescu decise să continue el:

- Isamu nu a ştiut absolut nimic despre asta. Tu ai aflat, de dimineaţă, că Ceauşescu plecase în concediu; dar, pentru Isamu, Ceauşescu a fost la post.

Poftim?

- La biroul colonelului, la calculatorul lui, a stat un operator care a apăsat pe taste. Isamu a vorbit cu placa de reţea a lui Ceauşescu până la doişpe fără un sfert.

Deci aşa se explica... Aşa se explicau multe! Foarte multe! Inclusiv evadarea Anei, inclusiv...

- Şi-apoi l-a sunat Gilles, panicat că Ana şi copiii au dispărut. După care, Jun Chèn şi oamenii lui au năvălit la propriu în vilă. Iar guarzii n-au ripostat - pentru că fratele lui Isamu e "de-al casei" şi se plimbă mereu cu suită numeroasă... Şi abia atunci au fost toţi chemaţi în living, iar Isamu a aflat că devenise brusc "regele tuturor".

Asta rămânea de văzut. Exista posibilitatea ca Externele să încerce să scape de Jun - şi să încerce să se folosească de armata lui Ştefan şi influenţa lui asupra lui Isamu... Deşi ăsta era un calcul de-ăla care se făcea la Hollywood...

- Din surse sigure, pot să-ţi spun că nu Isamu este responsabil pentru starea dnei Ionescu Stela. Şi tot din surse sigure, am aflat că Isamu nu prea e de acord cu Jun - dar nici nu-l contrazice. În vila aia sunt acum mai mulţi chinezi decât pansele, iar tot ceea ce n-a venit cu Jun de dimineaţă are statut de ostatic fără cătuşe.

Poftim? Îl privea lung...

- Fiecare om e liber să facă ce vrea - dar lângă fiecare om sunt acum doi chinezi. Inclusiv lângă fata-n casă.

Aoleu! Săraca Isabelle! Şi tocmai ea, care o ajutase pe Ana... Stop! Masca - să nu-i pice masca... Bun. Şi-acum rosti întrebarea:

- Iar ceilalţi din casă sunt OK?

- Da. Întrucât casa e filată discret, toţi îşi văd de treabă aşa ca săptămâna trecută. Numai că fiecare pârţ le e monitorizat, măsurat şi raportat prompt.

Deci Isabelle scăpase. Îşi închipuia cu uşurinţă ce şi cum urlase Jun despre evadarea Anei! Nu-şi imagina cum scăpase Isabelle de interogatoriul chinezului! Că ăla avea cel puţin o valiză de droguri la el - şi toate erau eficiente! Şi-avea nişte draci "majori", pentru că-i scăpase moştenitoarea printre degete... Hm!

- Paramedicii au anunţat poliţia; avem şi raportul lor...

Primea hârtia... Alelei, câtă inspiraţie avusese poliţistul ăla!

- În mare, scrie că dl conte şi-a luat soţia şi copiii şi a plecat într-un lung voiaj incognito prin lume. Iar Ionescu Stela a suferit un

accident nefericit, pe fondul vârstei înaintate...

Cu alte cuvinte, poliţia franceză ştia - sau susţinea - că dl conte este bine-mersi, plecat să viziteze obiective turistice...

- Şi am avut noi grij ca, momentan, să nu pună şi alte întrebări. Raportul ăsta a rămas la nivel de Cannes. În funcţie de cum decurg lucrurile, ne vom ocupa noi de informarea promptă... şi discretă... a Parisului.

- Dar numai după ce mă consult cu şefu'.

- Evident! La urma urmei, e vorba despre viaţa lui - nu?

Aproba încet, privind raportul ăla...

- Şi cam asta e atmosfera la Cannes...

Aproba încet cu capul. Se gândea... Încerca să memoreze fiecare cuvinţel pe care-l auzise, pentru că va trebui să le reproducă în faţa lui Ştefan... Leonard îl privi lung, mirat:

- Nu zici nimic?

- Nu. Aştept să aud ce are de spus dl Popescu Ion despre viitor. Şi ce vrei tu în schimbul cuvintelor dlui Popescu Ion.

Bărbatul din faţa lui deveni extrem de serios:

- Ce vreau eu, vreau de la Ştefan - nu de la tine. Aşa că aştepţi degeaba cuvinte de la mine. Cât despre dl Popescu, cred că el are multe de spus despre viitor...

OK! De la Leonard nu va smulge un cuvinţel! Dar nici nu prea simţea nevoia să audă acum termenii afacerii - că Ştefan era în mâinile oamenilor lui Leonard acum, iar un "Nu" îi putea costa scump! Aşa că se răsuci scurt şi se întoarse spre dl Popescu Ion. Şi-l privi cu maximum de interes... Bărbatul de lângă el scoase legitimaţia şi i-o arătă... Iar el nici nu clipi, nici nu-i zâmbi cu înţelegere - ca să ştie că pierduse timpul aiurea demonstrând ceea ce fusese evident de la început... Dl Popescu îşi adună gândurile şi sparse tăcerea:

- ... Încă de-acum două luni, am primit informări cum că o anumită persoană importantă urmează să aibă probleme. Şi cum am ştiut că astăzi Internele vor primi ordin să se retragă şi-l vor lăsa pe Jun să-şi pună planul în aplicare, am discutat cu dl Donichioiu posibilitatea ca persoana importantă să se transfere, cu toate cele, la un nivel superior... Dl Donichioiu s-a ocupat de siguranţa acelei persoane şi-a oamenilor lui; eu m-am ocupat de transfer.

Aşa; şi? Probabil că nici orificiile nazale nu i se clinteau...

- Deci, am fost delegat, de la un nivel net superior, să-i ofer lui Ştefan Ionescu protecţia noastră.

- Şi ce ne oferă umbrela voastră?

- Tot. Protecţie, logistică, afaceri şi informaţii. Şi 15% din profit, doar partea lui.

- Găseşte-i familia; după aceea discutăm.

- În privinţa asta, nu-l pot ajuta. Oamenii noştri ar face vâlvă - şi e riscant s-o facă acum, pentru că zona aia "arde", afacerile lui Jun merg bine iar oamenii lui sunt dintre cei mai buni din branşă. Pe de altă parte, reţelele lui Ştefan nu au fost documentate de oamenii mei - iar transferul va fi destul de dificil şi va dura ceva-ceva. În privinţa familiei lui deci, cred că doar Leonard îl poate ajuta - că el are conexiuni prin Europa şi-i cunoaşte deja filierele şi oamenii de încredere. În ceea ce priveşte afacerile lui Ştefan... Dat fiind faptul că eşti vărul lui şi mâna lui dreaptă, poţi să le preiei tu, până va putea ieşi el din bârlog. Şi cred că te pot ajuta în privinţa asta. Îi putem contacta noi oamenii-cheie; îi putem informa...

- Suplimentar peste oferta voastră, cer protecţie pentru mine, familia mea şi şatra mea.

- Credeam că ai înţeles că e o ofertă *all inclusive*...

Aproba încet... Îşi aprinse o ţigară şi fixă cu privirea un punct de pe măsuţă...

Trăgea din ţigară, privea punctul ăla de pe măsuţă şi îngusta privirea... Scrâşnea uneori dinţii - că era slab şi se vedea foarte bine mişcarea maxilarelor... Şi-acum aştepta să treacă timpul, nu? Acum era momentul ăla când el cică se gândea la ofertă iar Popescu Ion părea calm da' uda canapeaua sub el... Mai trase un fum... Leonard umplea paharele cu whisky... Ştia că Ştefan o să-i rupă urechile rău de tot... Era o tăcere de-aia perfectă, de se auzeau şi amănuntele distracţiei lui Dejan sus, pe punte...

Suflă fumul şi întoarse încet capul spre Popescu Ion. Şi-l electrocută, rău de tot, prin fumul ăla "de Hollywood":

- Batem palma o lună; de probă. Ne informăm reciproc, ne potrivim rotiţele, încercăm să colaborăm. Şi dregem împreună nereuşitele. Peste fix 30 de zile, contractul se încheie - şi discuţi problema cu şefu' meu. Şi-atunci vedeţi voi ce mai faceţi...

Popescu Ion era siderat de chestia aia cu luna de probă... Se lăsă pe spate şi mai trase un fum:

- Şefu' meu are multe fabrici de caşcaval; marea lor majoritate sunt concerne multinaţionale şi, când funcţionează, procesează sume mari şi cantităţi serioase. Adaptarea fabricilor de la 220 la 380 o să ia timp - şi sigur o să prăjească nişte circuite. De-asta nu-i bine să batem noi doi palma pe perioadă nedeterminată; că la aşa multinaţionale, aşa sume şi aşa cantităţi, termenii înţelegerii sunt o problemă demnă de şefii noştri - nu de noi doi.

Popescu Ion se lăsă şi el pe spate:

- Iar tu, vărul lui, zici că batem palma doar o lună.

- Eu atât mă bag garant în faţa şefului meu.

- A vărului tău.

- Veri suntem în curtea lu' nea Dumitru; în afaceri, suntem şef şi subaltern.

Scoase pachetul de ţigări şi-i oferi una:

- Noi am dat deja "proba de lucru" - că de-aia suntem amândoi aici, faţă-n faţă. Noi însă habar n-avem cum lucraţi voi. Aşa că asta e oferta mea: *all inclusive*, o lună de probă. După care negociaţi cu şefu'.

Popescu Ion nu-i lua ţigara... El îl privea drept, din poziţia aia care lăsa să se vadă pistoalele...

Brusc, mâna ofiţerului se întinse spre el. Îi strânse mâna. Iar Popescu se ridică, fără să scoată un cuvânt, şi scoase telefonul. Ieşea, grăbit...

Şi-acum ei discutau una-alta, până aranja Popescu ăla lucruri. Leonard îi zâmbea larg... Zâmbi şi el - şi tăcu. Gazda lui îi întinse un pahar cu whisky; îl refuză... Leonard se aşeză pe marginea biroului:

- Mi-am pus oamenii în alertă; şi toţi o caută pe Ana "la urgenţă", cum se spune. Dar, din câte am fost eu informat, e o femeie isteaţă, discretă şi cu simţuri ascuţite. Deşi e singură, fără acte, fără bani cash şi cu doi copii de mână, s-ar putea ca găsirea ei să nu fie atât de simplă...

Aprobă scurt.

- Momentan, dl Ştefan Ionescu e mort; şi cum n-au semnat un contract prenupţial, Ana este unica lui moştenitoare. Aşa că oamenii lui Jun scotocesc toată Europa, în căutarea ei. Teritoriul e mare - dar şi oamenii lui Jun sunt mulţi, iar umbrela lui e din oţel inoxidabil. Isamu vă ştie reţelele - vă ştie toţi oamenii, "de la vlădică la opincă". Dacă ea nu e perspicace şi încearcă să contacteze vreun om-cheie din organigrama lui Ştefan, putem avea o mare problemă!

- Exact. Dar, la cum o ştiu eu pe Ana, să ştii că nu mă îngrijorează posibilitatea asta.

- Cel puţin o săptămână de-acum încolo, şi eu sunt liniştit. Apoi va deveni foarte periculos - că rămâne ea fără cash, şi e cu copiii!

Nu mai aprobă - schimbă direct subiectul:

- Tu când vorbeşti cu Ştefan?

- Când o să pot să-l scot din ascunzătoare şi să-l aduc aici.

- Iar până atunci vrei să-i transmiţi ceva prin mine?

Primi o negare... şi-apoi un fel de "capitulare":

- Spune-i să stea foarte liniştit - că istoria aia de demult nu se va repeta.

Bun! Perfect chiar!

- O să-i transmit.

Leonard îşi privi ceasul şi oftă:

- O să mai dureze puţin partea asta cu Popescu - şi cum nu-mi plac timpii morţi, o să-ţi spun că am auzit, recent, că ai şi tu o problemă cu un individ din Piteşti.

Începu să râdă:

- Se pare că ai un auz foarte fin...

- Şi-atunci, cu permisiunea ta, o să-ţi fac un cadou...

Leonard râdea şi scotea telefonul... Şi el râdea:

- Îmi place să-mi rezolv singur problemele.
- Ştiu. Dar, de la un nivel încolo...

Şi-i arăta "în sus"...

- ... pişpireii de calibrul ăluia se numesc "pierdere de timp". Iar tu ai alte treburi acum - trebuie să-i găseşti familia şi să-l ajuţi să-şi recucerească regatul. Aşa că dă-mi voie să-ţi fac un cadou...

Clătină încet capul:

- Şi ştii bine că asta mă obligă să-ţi întorc atenţia...
- Stai liniştit.

Stătea foarte liniştit - că-l obliga să-i facă, la un moment dat, un cadou de-ăla frumos, "cu fundiţă roşie". Numai că nu-l putea refuza... Telefonul se ridica... Leonard nu spuse decât "Da"; după care închise şi-l îmbie cu paharul ăla de whisky... Negă din nou:

- Nu beau alcool.

Leonard clătina capul, zâmbind...

Florentin

Viră scurt şi frână; iar bodyguardul îl recunoscu. Bariera se ridică, ascultătoare... Intră în parcarea subterană.

Nu scoseseră un sunet tot drumul. Ştefan nu foşnise, nu se răsucise, nu tuşise... Interlop adevărat, ce mai! Îi venea să urle... Să-l pocnească... Să-i ceară socoteală...

Frână, pe locul lui, şi opri motorul:

- Am ajuns.

Coborî, încuie maşina şi porni spre lift. Ştefan mergea lângă el. Nu spunea nimic; nici nu rămânea în urmă, nici n-o lua înainte... Interlop adevărat, nu?

Apăsă butonul şi nu-l privi. Nu se simţea privit. Avea sentimentul că se comportau prosteşte; dar ştia că, dacă omul ăla scotea un singur sunet, or să se-ncaiere rău de tot... Şi zău că nu ştia de ce simţea aşa! Că doar nu mai avea nimic cu el de-atâta timp! Pur şi simplu, simţea...

Urcară în lift. Apăsă cifra 8... Scoase cheile... Era linişte...

Ciudat era faptul că Diamant era fiul unchiului lui. Adică îi era verişor bun, după tată. Acelaşi Diamant era fiul surorii tatălui lui Ştefan. Adică îi era lui Ştefan verişor bun, tot după tată. Dar el nu se simţea rudă cu Ştefan. Nici măcar aşa, "de departe"! Şi era ciudat...

Ieşi şi se grăbi să descuie uşa. Îl pofti să intre... şi văzu din nou mersul drept şi statura impecabilă care-l călcau rău de tot pe nervi! Mm... Arătă spre dreapta:

- Bucătăria.

Viră la stânga pe hol şi deschise uşa din stânga:

- Baia.

Şi-acum deschise uşa din mijloc:

- Poftim.

Ştefan intră, fără să comenteze tonul tăios... Nu - n-avea rost să încerce "să se îndulcească"; aşa că se grăbi să-i pună în vedere anumite lucruri, ca să poată să plece odată de-acolo:

- Te rog să nu faci zob tot apartamentul.

Ochii negri îl priveau lung... Continuă:

- O să trec zilnic să-ţi aduc mâncare şi băutură.

De data asta Ştefan aprobă cu capul. Şi continuă să tacă - chestie care-l "apăsă" rău pe nervi:

- O să trec uneori pe aici, cu Crina. Fă un efort şi ţine-ţi şarmul departe de ea, OK?

Şi cum nu mai aştepta răspuns, se răsuci scurt şi se grăbi să iasă. Trase uşa după el, o încuie bine şi urcă în lift. Cobora în parcare...

Mm, ce nervi avea! Dacă s-ar fi tăvălit un pic, cu pumni la figură şi nişte stropi de sânge pe gresia superbă alb-negru, s-ar fi calmat; dar aşa, tăcerea aia îl făcea să-şi iasă din minţi! Îi venea să tabere cu pumnii pe oglinda din lift...

Se va duce glonţ acasă, unde ştia deja că nu va găsi pe nimeni. Va umple nişte borcane cu mâncare gătită. Apoi se va duce la Bambina. Şi, dacă nu va reuşi să se calmeze până acolo, o s-o roage să-i dea cheile de la beci. Şi-apoi probabil că-şi va face pomană şi va cumpăra şi nişte Coca-Cola, nişte ness, nişte ţigări...

Urcă la volan şi demară.

Ştefan

Cheia se răsucea în duşmănie parcă...

Oftă greu şi se apropie de fereastră.

Apartamentul era la etajul opt. Avea vedere spre Parcul Circului; era perfect, pentru că ar fi putut avea vedere spre un bloc plin cu "băieţi veseli" de la Interne...

Şi iată-l "pus bine" în cuibuşorul de nebunii al fostului lui mare rival... Al fostului lui văr vitreg...

Florentin n-o să-l ierte niciodată pentru ceea ce se întâmplase. Şi nu-l învinuia! Ba chiar se aşteptase să fie luat la bătaie! Comportamentul lui Florentin fusese de-a dreptul exemplar - dat fiind trecutul...

Se grăbi să iasă. Constată că bucătăria "avea de toate", că frigiderul era un fel de suport pentru sticle, bomboanele de ciocolată şi tubul de frişcă - pentru că asistenta Bambinei nu gătea... Baia era ultramodernă, ultrautilată iar cădoiul ăla în formă de scoică era pregătit să-i primească pe cei doi iubăreţi...

Intră şi scoase cutiuţa lentilelor de contect. Şi le scoase... Mm, ce bine era fără! Să le pună repede în cutiuţă, să nu le piardă! Se privi lung... Aşa, cu ochii lui verzi, era "regele aurarilor". Cu ochii negri, Crin nu-l recunoscuse... Reveni în cămăruţa lui şi închise uşa. Răsuci cheia din broască... Verifică să fie încuiată...

Oftă greu şi-şi scoase haina - şi-o aşeză pe fotoliu. Nu voia să umble în şifonier, să caute un umeraş. Deşi Florentin spusese "te rog să nu faci zob tot apartamentul", ştia că ideea nu fusese să nu-şi bage el degetele prin lucrurile din casa aia. Ideea fusese să-l plesnească - pentru că Florentin nu-l putea plesni fizic... În plus, nu era un costum mai aparte sau mai special - şi se şifonase încă din beciul lui Florin. Trebuia să se gândească bine...

"Rolui" perna şi se lungi în pat. Stătea bine aşa, cu gâtul pe pernă. Nu voia să riste să-şi strice buclele alea - că presimţea că o să-l prindă Paştele aici...

Mai pe seară... adică la noapte, după ce venea Florentin şi-i demonstra ce bun amant e el, o să încerce să facă un duş. Unul rece - ca să nu-şi strice buclele cu abur...

Încerca să se gândească la prostii. La nimicuri. Încerca să-şi umple mintea cu orice altceva...

Aah, la dracu! Pe cine încerca să păcălească? Mintea lui zbura în Alpi acum!

Ana se speriase şi pornise spre o ţară "neutră" din punct de vedere al afacerilor. Nemţii nu aveau foarte multe "de-mpărţit" cu chinezii. Şi nici cu el. Era mai retrasă, aşa, din circuitul caşcavalului. Iar ea, speriată de evenimente, se gândise probabil că acolo n-o vor găsi chinezii - că nu erau chinezi! Nu se gândise nici o clipă că nici supuşi de-ai lor nu erau...

Din fericire, soţia lui îşi amintise că nu ştia germană - şi coborâse din tren înainte să dea nas în nas cu chinezii, la Grenoble. Ana şi copiii lui erau în Franţa... Erau undeva în Alpi - nu foarte departe de Cannes. În sudul Alpilor; în zona aia plină de turişti în vârstă... Şi era aproape de Cannes. Şi de Nisa. Asta-l îngrijora...

El nu avea afaceri în Cannes - că nu era prost, să-şi facă nevoile lângă casă! Aşa că nu avea pe nimeni la Cannes, care să poată s-o ajute. Avea doar o "ureche", postată lângă gard, care-i transmitea uneori lui Leonard ştiri despre chinezi. Nici gând de armată care să-i caute familia... În schimb, o armată mare-mare de chinezi, toţi foarte bine antrenaţi, conduşi de-un şef cu cap de director pe juma' de Europa, scormoneau chiar acum împrejurimile, îndepărtându-se radial de gara din Cannes... Ştia că şeful ăla avea cel puţin un om în fiecare aşezare din Franţa, indiferent cât de meschină era ea! Iar în condiţiile astea, se întreba...

Oare Ana conştientiza cât de mare era pericolul? După părerea lui, nu - că altfel l-ar fi sunat pe Diamant! Ana nu-şi dădea seama ce însemnau 200 de chinezi de-ăia mici şi răi şi cu automatele de gât. Chinezii ăia purtau azi geci peste automate; în rest, nu se schimbase nimic. Şi aveau ordine clare; erau ascultători, prompţi, nu gândeau - în sensul că orice rugăminţi sau lacrimi erau absolut inutile...

Oare Ana lui se va descurca, cu doi copii de mână? Florentina era mare; ştia, la o adică, să reacţioneze la "Fugi!", sau la "Jos!"; dar Léon... Léon era neastâmpărat; adică, în fine - era iute. Şi era băieţel. Şi era mic. Dacă se speria, putea fugi... Dacă i se vorbea frumos, se putea duce la nenea care-i spunea că venise să-l ia cu maşina aia mare şi să-l ducă la tati... sau la mami...

Oare, în caz de maximă disperare, la care dintre mânuţe ar fi dat Ana lui drumul? Pe care dintre copii va încerca să-l salveze?

La dracu!

Bufni în hohote de plâns.

Diamant

Trecuseră nu mai mult de cinci minute. Leonard îl întrebase cum merg treburile în orăşel; iar el îi răspunsese mai "generic", aşa, mai "per ansamblu"... Tocmai auzea laude despre bradul ăla mare despre care-i vorbise unul dintre oamenii lui de încredere. Bărbatul din faţa lui avea şcoală veche; şcoală bătrânească. Încerca să-l laude fără să spună "Bravo, semnul ăla de unitate şi de măreţie face toţi banii"...

Piuitul telefonului îi rupse fraza; Leonard scoase mobilul, începu să apese tastele... şi i-l întinse. "Admiră" preţ de câteva secunde fotografia la rezoluţie bună cu "problema" lui de la Piteşti... Individul fusese "rezolvat" tot pe asfalt. Probabil, în faţa vilei! Probabil că-l chemaseră la poartă şi-l executaseră acolo! Oricum, era împuşcat în cap. În frunte. Se vedea cu ochiul liber că ăla nu era un trucaj cu mult ketchup; era o fotografie "originală" cu individul executat de-adevăratelea... I-l înapoie, iar bărbatul zâmbi:

- Iar dacă mai ai probleme, e de-ajuns să mă suni. Pe mine, nu pe Titel - ca să economisim timp.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele - că nu se ştia atât de important, şi aveau şi ei ierarhia lor... Leonard se apropie, ca să poată coborî mult tonul vocii:

- Cât lipseşte el, tu îl reprezinţi; iar problemele sunt serioase şi foarte urgente. Tu eşti singurul care poate urni măgăoaia; că el e pus bine iar Grasu e pus în perfuzii. Apropo - Grasu e bine. A fost operat de urgenţă şi o să se refacă complet, după ce-l mai operează profesorii ăia universitari de vreo trei ori. Ştiu că ţi-ai lăsat şi tu oameni la Urgenţă; e păzit discret şi de doi oameni de încredere de-ai lui Titel, iar o anumită asistentă stă cu ochii pe persoanele care au acces în preajma lui şi la medicaţia lui - aşa că să n-ai grija lui. Şi să nu-l vizitezi - că noi avem doar doi oameni în spital, tu ai câţiva infiltraţi pe-acolo, or să fie şi oamenii dlui Popescu... dar România-i plină de chinezi flămânzi...

Aprobă cu capul... iar dl Popescu reveni pe canapea, lângă el, şi deschise laptopul:

- Gata - sunteţi sub umbrela noastră. Chiar acum se face transferul datelor de la Interne, la noi. O să dureze cel puţin 48 de ore, până organizăm dispozitivul şi instruim echipa operativă; în timpul ăsta, ar fi bine ca Ştefan să nu iasă din ascunzătoare.

Leonard se grăbi să intervină:

- Stai liniştit.

- Daţi-ne deci 48 de ore. Deşi, pentru mai multă siguranţă, eu zic totuşi să stea cuminte până după Paşti. Într-un sfert de oră, primesc şi lista cu principalele contacte pe care le aveţi la dispoziţie în prima fază. Dar să ştii că sunt nume şi informaţii multe şi disparate. O să ai nevoie de un om priceput la toate, maestru în informatică, care să te ajute cu logistica şi informaţiile. Ai aşa ceva?

Nega încet, zâmbindu-i ca unui preşcolar îngrijorat de guma de şters a colegului...

- Şi vrei să-ţi dau eu un asemenea om?

Nega în continuare... Leonard porni spre uşă:

- Haideţi pe punte - că n-avem ce altceva să mai facem aici. În plus, mă oftică rău gândul că noi muncim iar Dejan se distrează!

Începu să râdă şi îl urmă...

Dejan se distrase deja. Adică... se distrase deja. Zăcea pe şezlong, ca un bondar stors de vlagă. Surorile lui Venus mâncau bine şi probabil că aveau antrenament intensiv - că dansau în continuare, de parcă trăseseră un pui de somn până acum...

La vederea lor, tinerele se grăbiră să ridice farfuriile... O lăsă pe juna blondă să ajungă lângă el şi-i şopti la ureche:

- Mulţumesc, dar nu mi-e foame.

Ei, bine? Cât de tare o supărase vestea asta? "O lăsase rece"; se apucase "să deguste" ea. OK - s-o pape pe toată, să aibă putere! Presimţea că fetele astea patru erau "de croazieră lungă"... Leonard începu să râdă:

- Eşti văr'-su - trebuia să mă aştept la asta!

Îl văzu luând farfuria din mâna junei şi dându-i propria farfurie - începută. Ea râdea... Începu şi el să râdă:

- Şi dacă ştii că sunt văr'-su, de ce mai insişti?

Şi uite ce frumos râdeau toţi, de parcă era cine ştie ce party "de plăcere"...

Păi, era într-adevăr un party! Cu muzică, cu fete frumoase, cu şampanie şi bucate alese... Serbau avansarea regelui aurarilor către un nou nivel; unul mai sus, mai trainic... mai săritor poate...

Asta rămânea de văzut. Lucrurile or să cam stagneze în primele 24 de ore. Apoi, presupunea că va primi vizita omului de la Externe - a lui "nea Nicu" al lor. Că Popescu ăsta fusese trimis să negocieze, dar cu siguranţă era un fel de "şerif" în organigramă. Atunci când vor avea o problemă oarecare, nu-l vor suna pe Popescu...

Dejan îl privea lung... Zâmbea sârbul. Era fericit. Îi mersese de minune azi! Bufni în râs iar juna blondă se grăbi să-l ia de braţ:

- Mm, nici n-am observat până acum ce ochi superbi ai...

I-auzi! Păi...

Păi hai să facă un pic de conversaţie cu fata asta, până venea lista aia! Şi-o s-o facă... undeva în spatele yahtului. Ca să nu mai fie îmbiat cu mâncare şi băutură. Nu va pune nimic în gură - iar riscul de a-l jigni rău pe Leonard era mare! Porni spre motor:

- Iar ochii mei abia aşteaptă să-ţi admire ochii! Dar nu aici - că e gălăgie şi-mi pierd concentrarea...

Juna râdea şi-l urma... Juna asta o să aibă o surpriză - că n-o s-o pună la treabă. Numai de de-astea nu-i ardea lui acum! În plus, exact asta-i mai lipsea - o belea blondă! Or să vorbească despre yahturi, despre porturi frumoase, despre şampanie bună... Şi-apoi o să vină lista. Şi-apoi or să se-ntoarcă la mal, iar el o să le facă cu mâna ochilor ei superbi...

Ehei - dac'ar şti ea, Safira, ce norocoasă era cu aşa bărbat! Ha!

Florentin

Închise uşa şi-o încuie. Şi ridică puţin vocea:

- Vio?

Tăcere... Era linişte. Deci Roberto nu-l uitase... Bun!

Intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Verifică oalele... şi începu să le mute pe masă. Ciorba ieşise bună. Şi tocăniţa era bună. O să-i pună şi două şniţele... Nişte caşcaval şi nişte salam pentru mâine dimineaţă... Să nu uite să ia pâine şi ţigări! Şi, apropo de ţigări - deschise dulapul şi scoase o cutie de ness, o pungă de zahăr...

O să aibă grijă de el. Pentru fetiţa lui. Dar se îndoia că-i va mai adresa vreodată cuvinte normale, calme. Şi tocmai de-asta, fiecare gest frumos, omenesc, al lui o să-l plesnească rău pe Ştefan! O să-i amintească cum a apărut el, într-o noapte, cu cârnatul de BMW-uri şi cu sereistul ăla ochelarist, şi i-a luat-o pe Ana; şi-apoi cum îşi mai amintise de florarul ăla nenorocit, văr cu el, doar când avusese nevoie de ceva de la el - un copil, un adăpost... Chestii de-astea, mărunte!

El nu se putea lupta cu Ştefan - nici în vorbe, nici în pumni. Ştefan era şcolit la multe feluri de şcoli; şi era ceva mai înalt şi mai în formă decât el. Aşa că o să-l învingă aşa - pălmuindu-l cu gesturi frumoase. La de-astea, Ştefan nu ştia să răspundă. Şi nici nu putea să răspundă.

Diamant

Juna blondă era o prezenţă foarte plăcută - şi nu se supărase deloc atunci când fusese aşezată pe canapeaua din faţa lui! Pălăvrăgeau despre yaht. Ea îi povestea cu ce viteză teribilă se deplasa ambarcaţiunea asta atunci când trebuia să dispară rapid... Îl văzu, cu coada ochiului, pe Popescu ieşind din cabina yahtului. Avea nişte hârtii în mână; aşa că se întoarse spre el şi-l privi drept... Juna se ridică:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi...

Aprobă, iar în locul ei se aşează omul Externelor. Se grăbi să-şi pună pe chip masca aia de afacerist serios care-şi scrâşnea uneori dinţii - şi primi colile:

- Astea sunt. Am încercat să le fac "citeţe"...

Citeţe? Păi... Numele, prenumele, porecla... Parola era, cu unele mici excepţii, aceeaşi... Oraşul, telefonul, mail-ul... şi-o rubrică de observaţii. La rubrica aia se referise Popescu; la coloana unde scria "specialist în armament", "specialist informatică", "legătură" urmată de o enumerare de nume sonore din lumea afacerilor neimpozitate...

- E OK aşa?

Aprobă scurt cu capul - că habar n-avea cum arăta tabelul lui nea Nicu, dar avea sentimentul că Popescu ăsta se pregătise temeinic! Atât de temeinic încât el se putea numi "negociator priceput" şi avusese un sprijin de nădejde în Leonard Donichioiu...

Tabelul ăsta de 20 de pagini era complet şi complex şi-i dovedea lui două lucruri. Primul, că pusese gheruţa pe-o umbrelă straşnică! Al doilea, că avea mare nevoie de-un asistent, cel puţin. Îi trebuia un mic geniu. Un fel de Isamu în română. Şi zău că habar n-avea unde putea găsi aşa ceva! Realiza, în clipele astea, că Ştefan era unic... Că avea o minte incredibilă, care ştia pe de rost cine ştie câte sute de pagini de tabele de-astea - şi cu oameni, şi cu afaceri... Că îşi merita cu prisosinţă şi numele, şi renumele - şi câştigase cu sudoare fiecare bănuţ, fiecare maşină, fiecare costum, fiecare casă... Fiecare euro de prin conturile alea pe care le gestiona acum Isamu...

Stop! Să se dezmeticească şi să-şi joace rolul! Să nu-şi piardă masca de pe faţă! Şi să nu tacă ca prostu'!

- OK. Mă duc acasă, le studiez, le dau în lucru, îl informez pe şefu'... Şi ne auzim de mâine-ncolo.

- Bine. Când reveniţi în afaceri?

- Trebuie să vorbesc cu şefu'. Dar, în principiu, ca să revenim în afaceri va trebui să mă duc la Cannes şi să-i recuperez bunurile.

- Contactează-mă înainte să faci asta; că nu e bine să te duci nepregătit.

Aproba încet cu capul... Bătu scurt în teancul de foi:

- Oamenii ăştia ştiu cu cine se luptă?

- Da.

- Şi ce părere au? I-ai întrebat - sau le-ai dat sarcină de serviciu?

Popescu zâmbi slab:

- Am făcut adevărate maratoane de interviuri.

Serios? Zâmbi slab, cu neîncredere:

- Nu ştiu ce-ai făcut tu; dar dacă pică proba de lucru, o să fie vai de ei!

Şi cum bărbatul de lângă el se pregătea să spună ceva liniştitor, bătu scurt cu palma în tocul pistolului:

- Vai-vai-vai de ei!

Se ridică:

- Noi nu ne jucăm. Noi nu suntem din soiul ăla pe care-l cazează statul român cu anii prin puşcării. Noi azi suntem, mâine ne mutăm la doi metri sub pământ. Şi ne place mult deasupra. Dacă nu le-ai spus şi lor asta, ai greşit.

Porni spre petrecere - şi observă imediat că se apropiau de ţărm. Bun! Chiar n-avea ce să mai discute cu omul de la Externe! Leonard era vesel:

- În cinci minute eşti în elicopter, în drum spre casă.

- Asta mă bucură.

- Ştiu; şi tocmai de-asta, i-am zis sârbului să te scutească de plimbarea pe două roţi; să te ducă direct la Mercedes.

Începu să râdă, ca pentru el:

- Încep să cred că ţi-am devenit drag!

Fu luat pe după umeri:

- Bă, ce să zic... Acu' vreo cinci ani, pe vremea când nea Nicu îmi dădea aprobarea de acostare, i-am zis lu' văr'-tu că, în timp, o să descoperim că suntem simpatici şi avem simţul umorului. Poţi tu acu' să negi chestia asta?

Clătina încet capul... încercând să înţeleagă aşa, fără indicii, ce dracu putea să vrea Leonard de la Ştefan... Cei doi tineri legau iar parâmele...

- După ce se liniştesc lucrurile, poate treceţi din nou în vizită pe la mine. Da' nu cu afaceri; de plăcere.

- Mie îmi surâde ideea. O să-i transmit lui Ştefan invitaţia ta.

- Te rog s-o transmiţi. Şi să-i transmiţi că-l invit, cât mai curând posibil, la o discuţie între patru ochi, apropo de chinezu' ăla nenorocit şi modul cum putem să-i dăm la cap.

"Da' tu de ce vrei să-i dai la cap? Că ţie nu ţi-a făcut nimic?!" Sau îi făcuse şi lui Leonard ceva? Oare Jun începuse să se extindă pe teritoriile altor afacerişti? Asta numai Leonard ştia... În fine! Se întoarse şi întinse mâna spre Popescu Ion:

- Vorbim.

- Vorbim.

Reveni spre Leonard şi-i strânse mâna:

- Vorbim, cât de curând.

- Vorbim. Sună-mă, dacă ai nevoie de ceva!

Aprobă, păşi pe scăriţă... şi se opri. Se aplecă un pic, o privi lung pe juna fermecătoare care ştia foarte multe despre deplasarea yahtului... şi-i făcu cu ochiul:

- Sărut mâna...

Uau! Se înroşise toată şi se fâstâcise ca la balamuc! Dar îi trebui doar o secundă - după care plecă şi ea capul într-o parte şi-l privi lung, printre genele rimelate frumos:

- La revedere...

Leonard mârâi printre dinţi:

- Diamante, Diamante - mare crai eşti!

- Da' ce-am făcut?!

Râdeau... Dejan porni grăbit spre elicopter. Ridică mâna spre yaht... şi-l urmă pe sârb. Elicea elicopterului se învârtea tot mai repede... Urcă pe acelaşi scaun, îşi puse centura... El era gata.

Dejan îl bătu scurt pe picior; se aplecă, să-l audă bine...

- Nu ştiu cum ţi-a mers ţie; presupun că bine, de vreme ce Popescu ăla era agitat şi rânjea în extaz când nu-l vedeai tu. Da' să ştii că eu unul de-abia mai pot să mă mişc!

Evident! La aşa surori ale lui Venus...

- Nu ştiu unde dracu găseşte omu' ăsta aşa muieri! Că eu le caut cu îndârjire, da'...

"Da' n-ai yaht şi nu vinzi arme ruseşti. Aşa că..."

Gata - pornise spre casă. Yahtul se îndepărtase deja de ponton... Ei se îndepărtau de ponton... Iar el făcea totalul chiar acum.

Era bine că găsise o umbrelă nouă. Era minunat că umbrela îi vânase practic şi le oferise 20 de pagini de contacte! Era însă rău că o acceptase el înainte să discute cu Ştefan! Planul lui avea o mare hibă - nu-i permitea să discute cu vărul lui... ca să nu-i deconspire adăpostul... ca să nu-i împuşte chinezii pe amândoi... Bătuse palma cu Externele; iar Leonard, care se ocupase de "dresarea" lui Popescu şi băgarea lui în toţi sperieţii disponibili, voia ceva de la Ştefan. Ceva "de afaceri". Tare se temea el că Leonard Donichioiu, marinar experimentat care "avea interzis" pe anumite ţărmuri, era îndeajuns de perspicace

ca să-i întindă lui Ştefan o plasă; acum, dacă vărul lui spunea "Nu"...

N-avea ce face. Bătuse palma cu ei, pentru următoarele 30 de zile. În următoarele 30 de zile, trebuia să facă afacerile să meargă. El - că Ştefan o să trebuiască să stea ascuns... Jun Chèn era un pericol real. Toate alarmele prin care trecuseră, adunate şi ridicate la a zecea, nu făceau cât o acţiune plănuită de Jun Chèn ăla! Grasu era cea mai bună dovadă că mafiotul chinez era un pericol real... mare...

Scoase telefonul şi începu să caute... Mm, ce hărmălaie făcea elicopterul ăla! Dar nu putea spune că se plângea; aşa că îşi puse hands-free-ul şi căştile peste. Şi selectă numărul omului lui din IGPR...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Spune-mi, te rog; te-a contactat cineva azi, referitor la mine?
- Da.
- Şi-a bătut câmpii, sau...?
- A vorbit foarte serios. Sunteţi în transfer - şi lucrurile merg repede, să ştii!

Adică ei, "capii", erau ca şi preluaţi. Iar el putea sta liniştit - pusese gheruţa pe-o umbrelă straşnică... Bun!

- ... Bine, mă! Hai, că vorbim!
- Vorbim! Salut.
- Salut.

Buton roşu...

"Sunteţi în transfer" - adică Externele avuseseră pregătite toate aprobările, toate ştampilele, toate semnăturile... "Lucrurile merg repede" - adică "Tu eşti pus bine la păstrare - tu şi toate ale tale.". Asta însemna că, în momentele astea, nişte maşini negre - dube probabil - opreau în orăşel; din ele coborau nişte persoane absolut normale, înarmate cu ordine de evacuare perfect legale, care se duceau spre casele alea modulare din capăt...

SRI-ul o să facă urât pentru evacuarea aia! Da' n-avea ce le face - că nu el trădase, ci ei! Selectă numărul unchiului lui... dar renunţă. Nea Dumitru era trist acum. Nea Dumitru îşi plângea copilul şi nevasta... Diseară o să-i spună - cu orice risc! Băgă telefonul în buzunar şi se sprijini de spătarul scaunului. Privea lung pământul...

Se simţea ciudat. Astăzi călătorise mult; trecuse pe la un machidon care "exporta" tot ce-i cereau serviciile, ajunsese la un sârb care identifica corect orice tip de armament doar din trei indicii despre glonte - şi-avea preţurile în minte... Şi navigase alături de Leonard - pe care nici dracu nu-şi permitea să-l clatine cu yahtul. Fusese de-ajuns să întindă mâna - şi pornise o revoluţie uriaşă în două servicii secrete... Oare aşa se simţea şi Ştefan? Aşa... "mare"?

"Iaca-iaca, Diamante! Te şi văzuşi mare baştan! Dacă nu era numele lu' Ştefan, băteai palma cu aurolacii de la Gară, ca să te adăpostească pe ţeava lor de apă caldă!" Aşa - că nu era normal să se lase pradă sentimentelor în afara casei lui. Aşa-l învăţase Ştefan - că viaţa din casa lui era una, iar viaţa de pe partea cealaltă a uşii era cu totul alta. Şi uite că Ştefan scăpase... Uite la ce nivel ajunsese Ştefan...

Îl bătu pe Dejan pe picior...

- Am înţeles că mă ierţi de plimbarea cu motorul.
- Da, stai liniştit! Ţi-am anunţat deja aterizarea pe peluza lui Filip. Eu rămân acasă; tu zbori mai departe.

Aprobă şi reveni spre casele micuţe de la sol...

De la ponton până la Dejan erau 600 de kilometri. De la Dejan până la Ruse erau 400. De la Giurgiu până la Gojdu, încă vreo 70... Aprecia că, în jur de zece jumate, o să ajungă şi el în orăşel. Trebuia să fie răbdător şi să se autosugestioneze "la greu" - că se simţea ameţit de foame şi de sete...

Florentin

Apăsă soneria. Deja îl irita rău soneria aia...

- Cine e?
- Florentin.

Poarta păcăni şi începu să se retragă - semn că Crina avea un pic de treabă. Asta îl bucura acum, când se simţea îngrozitor de furios...

Totul fusese perfect până la hypermarket. Atunci când duduia întrebase "de care Marlboro?", el ridicase privirea spre cutia cu pachete. Şi văzuse un rând întreg de Marlboro de toate felurile! În clipa aia se înfuriase instantaneu - în clipa aia realizase că ajunsese "băiatu'-n casă" pentru Ştefan! Şi...

Ştiuse că trebuia să se calmeze; să nu iasă cu nimic în evidenţă. Îşi amintise imediat că, la Bambina, văzuse un pachet de Marlboro roşu; şi-i luase două. Dar faptul în sine, gândul că sfârşise sluguliţa lui Ştefan îl înfuriase rău! Trebuia să se calmeze - că se ducea chiar acum la el, iar Crina îl voia calm, detaşat şi "apt de treabă" azi!

Urcă treptele şi intră în holişor; şi apoi în living. Crina îl aştepta în picioare, sprijinită de birou, cu geanta pe umăr... Nu; nu avea acum răbdare să-i ghicească gândul - şi fantezia! Aşa că întrebă:

- Bambina unde-i?
- În birou.
- Are treabă?
- Se uită pe rezultatele contabile.

Intră în birou şi se apropie de ea:

- Te rog, dă-mi cheile de la beci.

Femeia îl privea lung, mirată... şi, într-un târziu, trase sertarul şi-i dădu o cheie. O luă şi se grăbi spre bucătărie, spre scara interioară... Descuie uşa şi intră. Încuie uşa...

Era curăţenie în beciul Bambinei. Nu avea foarte multe lucruri de care să se ferească... dar cauciucurile alea erau "numa' bune"! Se repezi la ele, scrâşnind printre dinţi:

- Fir-ai al dracului de nenorocit!

Ana-Maria

Cum-cum? Ce se auzea?... Aoleu! Lăsă grebla şi se grăbi să-şi scoată paltonul:

- S-au trezit!
- Fugi! Repede, să nu se sperie!

Alergă în casă şi se repezi spre scări. Léon începuse deja să scâncească... Năvăli în cameră:

- Nu plângeţi! Aici sunt!

Băiatul se repezi şi-o strânse tare-tare în braţe... Florentina oftă:

- S-a speriat. A crezut că ai plecat...
- N-am plecat, puiule! Am ajutat-o pe dna Jacqueline la treabă!

Se ridică şi-l mută înapoi în pat:

- Dna Jacqueline e bătrână şi nu mai poate face toate treburile din casă. Şi, pentru că e drăguţă şi ne-a primit la ea, m-am dus s-o ajut!

Îl simţea liniştindu-se... Zâmbi:

- Hai - vă îmbrăcaţi şi veniţi la televizor?
- Mami, dna Jacqueline are desene animate?
- Cred că da! Adică ar trebui să aibă; nu?
- Dacă e aşa bătrână, de ce-i mai trebuie desene animate?

Logică impecabilă! Bufni în râs:

- Pentru că desenele animate sunt amuzante şi pentru oamenii mari. Şi pentru că firma care aduce televiziunea până aici are un set de programe care conţine neapărat şi desene animate.
- Aa...
- Haideţi - vă aştept jos.

Coborî şi ieşi în curte:

- Vă supăraţi foarte tare dacă îi aduc jos, la desene animate?

Femeia zâmbea şi nega... Porni televizorul şi găsi Disney Channel. Florentina o să se cam plictisească...

Şi uite-i şi pe pici! Coborau grăbiţi treptele şi se aşezau frumos pe canapea... Se aplecă între ei şi-i sărută pe amândoi pe obraji:

- Şi-acum staţi aici cuminţi şi vă uitaţi la desene, cât o ajut eu pe dna Jacqueline să termine treaba?
- Da, mami. Stai liniştită - că am eu grijă de Léon.
- Bine, prinţesa mea.

Ieşi şi-şi puse din nou paltonul.

- Îi laşi singuri?

- Nu sunt singuri. Prinţesa e mare iar prinţul e ascultător...

Dna Jacqueline zâmbea iar aşa... de parcă îşi amintise cine ştie ce eveniment special din trecut...

Diseară o să discute cu ea. Trebuia să-i spună măcar o parte din adevăr! N-avea voie s-o expună în halul ăsta furiei chinezilor. Dacă Jun şi Isamu ajungeau până aici şi aflau că bătrânica asta "de aur" o ajutase...

Ştefan

Nu mai plângea. Sosirea lui Florentin îl determinase să se calmeze - ca să n-o anunţe şi pe Crina că avea musafiri. Contele îl învăţase încă de la zece ani la ce se referea vorba aia cu *"cherchez la femme"*...

Avusese senzaţia că Florentin era supărat. Îl înţelegea; şi nu putea să-l ajute decât plecând de-aici. Momentan, n-avea unde să plece; şi era riscant să se plimbe pe-afară, chiar şi deghizat în lăutar cu cârlionţi, înainte să-l anunţe Diamant că obţinuse umbrela Externelor şi fuseseră preluaţi. Chestia aia cu bătutul palmei se întâmpla azi, iar transferul se finaliza după vreo 48 de ore...

Camera lui era între dormitor şi sufragerie. Chiar acum auzea, prin peretele subţire, că relaţia Crinei cu Florentin era ruptă din rai... în timp ce relaţia lui Florentin cu Crina era destul de ciudată. Cu siguranţă, apariţia lui bruscă în viaţa fostului lui văr îl bulversase rău! Şi-i stârnise şi amintirile, şi regretele, şi furia... Florentin încerca să-şi vadă de viaţa de până acum; numai că regele aurarilor era la vreo doi metri de el, în camera alăturată. Omul pentru care îl părăsiseră soţia şi fetiţa... Omul care fusese mult mai bun decât el - că nici soţia, nici fetiţa nu mai simţiseră vreodată nevoia să interacţioneze cu el. Hm...

Nu voia să-i facă profilul psihologic. Nu voia să caute un mod de a-l linişti. Nu voia să se gândească la el - dar nici nu voia să-şi amintească de Ana. În plus, îi auzea prin peretele ăla... Şi trăgea şi el unele concluzii! Crina era fericită cu Florentin; Florentin era un pic teatral azi. În fine...

Probabil că îi adusese ceva de mâncare. Probabil că or să mai stea un pic, după ce terminau de rupt patul ăla. Se simţea în plus; ar fi vrut să aibă unde altundeva să se ducă...

Era şapte jumate; începea să se însereze. Acum, în Franţa era şase jumate - iar Ana pregătea cina pentru copii... Erau bine; ea mai avea bani măcar pentru o săptămână. Aşa că le pregătea ceva gustos, iar copiii se jucau... Că dacă se gândea la alte variante posibile o lua razna...

Diamant

În sfârşit! Îşi desfăcu centura şi scoase căştile. Şi strânse mâna pilotului - că fusese un tip pe cinste şi-l adusese lin până aici. Din uşa vilei, machidonul îl privea lung... Coborî şi alergă spre el; şi fu imediat poftit în casă:

- Hai repede - că ăla nu pleacă până nu te vede înăuntru! Şi-mi sperie vecinii cu vâjâitoarea!

Aha! Era condus în living...

- Şi? Ia zi-i - cum s-a terminat?

- Aşa cum trebuia să se termine - favorabil pentru noi.

- Bravo! Eu voisem să-ţi zic încă de-acu' doi ani - locul vostru nu era la Interne, ci la Externe! Da' am zis să nu fac pe deşteptul - că-l jigneam pe văr'-tu dacă începeam să-i dau eu sfaturi în afaceri!

Aprobă scurt cu capul:

- A fost foarte bine şi la Interne. Numai că alea erau o umbreluţă mică - cam cât România de mică. Şi cum acum avem nevoie de-o umbrelă de-aia de plajă...

- Bine că ai obţinut-o, nu?

Aprobă din nou şi decise să se ridice:

- Te rog să nu te superi - dar trebuie să pornesc spre casă. Trebuie să discut azi cu unchi-miu; să vedem, să stabilim când şi cum facem înmormântarea...

Chipul machidonului "picase" instantaneu într-o tristeţe mare - că se luase cu succesul în afaceri şi uitase că Ştefan murise... Se grăbi să-i strângă mâna:

- Îţi mulţumesc din suflet pentru ajutor.

- A fost o reală plăcere să te ajut. Te rog - zilele astea, treci pe la mine. Am o ofertă de afaceri pentru tine; dacă-ţi place, intri pe teritoriu arab. Şi pe-ăia chiar că nu-i calcă nimeni pe gât!

Aprobă, zâmbind - carnea fusese dintotdeauna o afacere bună! Profitabilă! Adică un dop minunat! Mai ales aia congelată, care nu se putea verifica în fiecare port... Problema era că arabii dădeau prompt banu', dacă preţul era corect; dar, dacă se-nfuriau, ieşea nasol de tot! Trebuia să vorbească cu Ştefan...

- Bineînţeles! Termin transferul, mă ocup de văr'-miu şi te sun.

- Să mă anunţi şi pe mine - că vin şi eu.

Aoleu! Filip Gojdu la înmormântare? Se grăbi să aprobe şi i se deschise uşa de la intrare. Porni grăbit spre Mercedes...

De ce oare avea sentimentul că machidonul ăsta nu va fi singurul care va veni la înmormântarea regelui aurarilor? De ce oare avea sentimentul că cimitirul o să fie plin-ochi de "somităţi" neimpozitate? De ce se întreba acum cum dracu o să facă să le asigure protecţia fără să-i vadă încăierându-se pe motiv de afaceri eşuate mai demult? Poate pentru că aşa va fi?

Porni motorul şi demară - durerea de stomac devenise deja insuportabilă.

Florentin

Un ultim sărut... Crina oftă greu şi coborî din maşină. O urmări cu privirea, se asigură că intrase în curtea Bambinei... Porni şi el încetişor spre casă.

Îl stăpâneau sentimente contradictorii. Şi de ură, şi de bucurie. Şi de tristeţe. Şi de panică. Şi de teamă. Şi de euforie... Nu mai ştia ce să creadă. Nu mai ştia ce simţea de fapt. Şi era rău, pentru că se ducea acum acasă - iar Violeta îl iubea îndeajuns de mult ca să-i simtă fiecare schimbare a stării, fiecare gând...

Ştefan nu ieşise din camera în care-l "cazase". Crina nu-l întrebase pentru cine umpluse aşa frigiderul. El nu se răcorise îndeajuns de mult, smulgând şi azvârlind cu cauciucurile alea, ca să nu se încrunte din nou când constatase că cele două sacoşe cu "câte ceva de mâncare" umpluseră două rafturi...

Discutaseră nimicuri - şi nu discutaseră decât preţ de vreo două minute, cât umpluse el frigiderul. Apoi Crina îl luase de mână şi-l trăsese în dormitor. Şi-i plăcea să creadă că bucăţica ruptă din soare era fericită. Pentru că nu mai ştia...

Apariţia omului ăluia îl zăpăcise rău! Apariţia lui Ştefan îi făcuse un rău imens! Oare oamenii ăia care se gândiseră să-l ascundă pe individ la el se întrebaseră, măcar o clipă, ce însemna ideea lor pentru Florentin Manolache? Sincer, se îndoia; că ăia, adică Diamant şi Grasu, nu se gândeau decât la binele personal. Că de-aia le era aşa de bine! În fine - din câte auzise el, Grasu era la Urgenţă, ciuruit de gloanţe; dar de Diamant nu ştia absolut nimic. Ceea ce însemna că Diamant "i-o orchestrase"...

Trebuia să se-adune cumva. Trebuia să treacă cumva peste şocul pe care-l trăise azi. Trebuia să se pună pe picioare - că se ducea acasă, iar Violeta lui nu era proastă deloc! Şi cum ştia că nu va reuşi să depăşească atât de uşor starea aia, o să-i spună că e trist... din motivul ăla, ştia ea care! De vreo şase luni încoace, "negociau" un băieţel. Iar ea nu voia să-l facă "neam"! El îşi amintise de Ana şi reuşise să nu-şi repete greşelile din trecut...

Era singurul din neamul Manolache care n-avea un băiat. Roberto avea doi băieţi, Marcel avea patru - dacă-l socotea şi pe Narcis-, Lu-

miniţa avea unul, Ileana făcuse tot băiat... El avea fete. Două. Sau trei? Oare Marcel calcula că are trei băieţi, sau patru? Trebuia să-l întrebe chestia asta, mâine sau poimâine...

Deci, dacă Violeta o să-l întrebe de ce e trist, o să-i spună că îşi doreşte un băiat. Iar discuţia "va muri" instantaneu. Ea se va grăbi să se ocupe de fete - adică să nu stea prin preajma lui, aşa cum făcuse Ana demult... pe vremea când el îi punea şişul la obraz şi urla la ea ca un dement... şi-o acoperea cu microfoane...

Nu trebuia să facă aceleaşi greşeli de demult. Dacă Violeta nu voia să-i facă un băiat, n-o s-o oblige să-l facă. O să... vadă el ce şi cum! Poate-i trecea lui! Poate se răzgândea ea! Nevasta lui avea 23 de ani; până la menopauză se puteau întâmpla multe...

Noaptea era răcoroasă. Era tentat să se ducă glonţ acasă şi să adoarmă... ca să uite...

Da - asta o să facă! O să se ducă glonţ acasă şi-o să-i spună că nu se simte bine deloc, aşa că face un duş şi se culcă. De mâncat, mâncase - că lipsea mâncare de prin oalele alea! Aşa că azi o să adoarmă nemâncat şi obosit... şi trist, debusolat...

Diamant

Încetini şi puse semnal stânga. Şi ridică mirat sprâncenele - că ceea ce vedea el acum depăşea orice calcul, orice gând...

La intrarea pe drumul care ducea în orăşel, înainte de poartă, apăruseră două maşini; în dreapta drumului era o fadromă de Jandarmerie iar în stânga o dubă neagră cu geamuri fumurii. Duba era orientată cu botul spre Bucureşti - de parcă era pregătită să dea drumul la girofar şi să ţâşnească în trafic... Păi dacă aranjamentul ăsta făcea parte din *all inclusive* ăla pe care-l negociase el azi, era perfect! Era... Ce zicea el, perfect! Era incredibil! Puseseră ei gheruţa pe aşa protecţie? Şi aşa resurse?

Aoleu, ce-o să-i facă Ştefan! Nu negociase comisionul! Bătuse palma cu Popescu ăla fără să negocieze un comision al Externelor! Dar, dat fiind faptul că el avea cazinourile şi o grămadă mare de bani puşi deoparte iar Ştefan avea afacerile cu aur şi cu prostituate, presupunea că 30 de zile de "austeritate" dinspre celelalte fabrici de caşcaval n-or să fie o tragedie! Mai ales că principala lor problemă şi preocupare trebuia să fie acum găsirea familiei vărului lui - şi punerea lor la adăpost. Resursele astea trebuiau plătite; iar părerea lui era că la asemenea război, cu asemenea oponenţi, aveau nevoie de-o umbrelă exact ca asta! O umbrelă de forţă! O umbrelă politică şi militară de forţă! Chinezul le punea oamenilor lui automate de gât...

Viră stânga şi se opri în faţa porţilor închise. Unul dintre jandarmi se grăbi să se apropie de el:

- Dumneavoastră?

Scoase port-actul şi-l deschise... iar jandarmul se grăbi să răcnească:

- Deschide poarta!

După care reveni spre el şi-i zâmbi a scuză:

- Nu se va mai întâmpla...

- Prefer să se întâmple de fiecare dată - pentru mai multă siguranţă.

Şi-l "electrocuta" cu ochii lui albaştri azurii... Intră pe drum.

Şatra era luminată feeric. Era agitaţie mare în jurul bradului. Normal - îl jeleau pe Ştefan, băiatul lui nea Dumitru, unicul şi adevăratul bulibaşă... Frână lângă rond şi coborî geamul:

- Unde-i nea Dumitru?

- ... Acasă...

Oof, Doamne! Plângea, singur în casă... Se grăbi să demareze, să accelereze... să ajungă odată la el!

Frână şi coborî - şi alergă în curte. Uşa era întredeschisă; aşa că intră, o închise şi-o încuie. Şi avu marea surpriză să descopere că unchiul lui nu era singur...

Mămica lui îi făcu semn să se apropie... Şi abia acum "calcula" el că ea tot întinsese cărţile, şi deci ea ştia adevărul... Dar atunci de ce nea Dumitru stătea pe canapea şi plângea în hohote?

Se opri în faţa ei. Palmele reci ca gheaţa îi prinseră capul şi-l aplecară încet... Fu sărutat pe frunte... O strânse în braţe şi-i şopti la ureche:

- Vin la tine, într-un sfert de oră. Fă-mi ceva să mănânc, că leşin!

- Bine, maică.

O conduse... şi încuie uşa. Şi se aşeză pe canapea, lângă unchiul lui. Aştepta... Palmele ridate, îmbătrânite, şterseră scurt lacrimile de pe obraji; iar nea Dumitru şopti:

- M-au sunat... să mă duc de dimineaţă... la Bucureşti, la IML... ca să-l recunosc...

- Bănuiam că or să te sune. Te rog - vino în birou.

Că la casele lor biroul era în mijlocul casei - şi era înconjurat de celelalte camere. Era deci mai departe de aparatura de interceptare... Trebui să-l ridice şi să-l sprijine până acolo...

Încuie uşa şi trase primul sertar. Şi, deşi nu ştia în ce măsură jucăria aia îşi mai făcea datoria acum, când ei nu mai aparţineau de Interne, porni dispozitivul de bruiere. Îşi aşeză unchiul la birou... Luă o hârtie şi încercă să scrie cât mai citeţ.

"Am ştiut de planul lor. Ştefan e bine, e ascuns într-un loc sigur. Dumneata trebuie să-l recunoşti, mâine dimineaţă, pe cel care şi-a scos familia din sărăcie decizând să moară în locul lui."

Îi făcu semn să nu scoată un sunet şi-i puse hârtia în faţă...

Ochii negri se ridicară imediat! Uau, ce panicat era! Sau speriat? Sau... Oricum, nu era bine deloc - că pusese palma dreaptă pe piept, iar ăsta nu era semn bun! Se grăbi să scrie...

"Să nu mori şi să nu mă dai de gol! Că i-am fraierit pe chinezi, dar Ana e singură cu copiii pe undeva prin Europa!"

Aştepta... Unchiul lui aproba grăbit cu capul. Luă din nou hârtia...

"Ceauşescu s-a speriat şi a încercat să fugă, aşa că l-au lichidat. Eu am bătut azi palma cu Externele."

Ce părere avea?... Aşa şi aşa. Mâine sau poimâine o să-l roage să-i explice de ce era "aşa şi aşa" şi nu "foarte bine". Trase iar hârtia.

"Trebuie să mă ajute cineva! Ştefan e în ascunzătoare iar Grasu e la Urgenţă! Şi-am aflat că nu Isamu a trădat, ci frati-su. Iar buba ăluia era mult prea mare pentru mine. Mă călca pe gât dacă nu găseam repede o umbrelă zdravănă!"

Acum ce mai zicea? Aa, acum era de acord cu el! Normal - nea Dumitru nu ştia ceea ce aflase el azi! Şi aflase multe! Avea atât de multe să-i spună! Deşi, dacă trebuia să se gândească obiectiv la ceea ce ar fi trebuit să-i spună, era tentat să-şi ţină gura şi să-l întrebe pe Ştefan ce să rostească de-acum încolo...

Ochii negri îl priveau lung... Da - acum era fericit. Era, de fapt, şi fericit, şi trist. Băiatul lui scăpase - iar nepotul lui se asigurase că va rămâne în viaţă. Dar nevasta lui... Trase hârtia...

"Să nu mai zici la nimeni de Ştefan - şi să nu te opreşti din plâns zilele astea. Până se termină transferul nostru la Externe, suntem în pericol. După aceea, Ştefan trebuie să discute cu Externele modalitatea în care domnul conte îşi va justifica atentatul şi scăparea..."

Primi o aprobare... Continuă să scrie:

"Cu cât află mai multă lume, cu atât mai expus e el. Momentan ştim doar noi doi, Externele şi trei-patru "granzi" din branşă."

Bătrânul aprobă şi-i luă hârtia - şi începu şi el să scrie...

"Eu mă duc mâine la IML, după care plec la Cannes, la Stela. Să-mi pregăteşti 4-5 băieţi, să nu mă omoare şi pe mine."

Se grăbi să nege şi să-i răspundă:

"Vin cu dumneata şi colo, şi colo. Trebuie să mergem la vilă, să recuperăm documentele din seif. Şi să băgăm dracii în chinezi."

Nea Dumitru aproba, zâmbind slab... Continuă să scrie:

"Te rog din suflet să mă laşi pe mine să vorbesc. Şi să n-ai încredere în absolut nimeni - că nimeni nu ştie ce ştim noi."

Aproba din nou... şi scria...

"De Stela ce ştii?"

Oftă... greu... Scoase hârtiile din buzunar şi i le întinse. Şi se grăbi să se aşeze şi să ia o coală de hârtie - Ştefan trebuia informat prompt...

Încerca să-şi adune gândurile şi să nu-i scrie tot ceea ce aflase; să-i scrie doar informaţiile pe care vărul lui nu le va găsi în restul de hârtii. Trebuia să-i scrie despre Filip Gojdu şi despre Dejan. Trebuia

să-l anunţe şi despre afacerea pe care voia să i-o propună Leonard - şi să adauge şi cuvintele rostite de omul ăla... Trebuia să-i spună că "se căsătoriseră de probă"... Aoleu, ce-o să-i rupă Ştefan urechile pentru luna aia! Dar... Dar Ana era singură cu copiii, pe undeva prin Franţa. Şi-o căuta mafia chineză, nu vreo firmă de recuperări creanţe bancare. Spera ca vărul lui să nu uite asta atunci când o să judece necesitatea transferului nenegociat nicicum la un departament atât de important...

Florentin

Uşa se deschise uşor, se închise... Violeta se aplecă un pic, să vadă dacă dormea; şi cum o aşteptase cu ochii deschişi, nevasta lui aprinse veioza şi se aşeză pe marginea patului:

- Gata - s-au culcat.

Aprobă încet cu capul... Privea tavanul şi aştepta...

- Ce-i cu tine?

Se răsuci uşor şi puse capul pe piciorul ei. Şi-o cuprinse cu braţele, oftând greu:

- M-a chemat Bambina azi...

- ... Şi ţi-a dat veşti proaste?

- Nu... M-am întâlnit acolo cu Crin... Erau cu David...

Palmele se ridicară imediat de pe el şi acoperiră chipul frumos... Nu reacţiona - n-avea de ce! Ea era de neclintit în hotărârea ei... El se gândea la Crina... Se gândea că, dacă Ştefan era regele aurarilor iar Laura se zorise să-i facă un copil... Oare el era regele florarilor? Adică, în fine - nu era nici măcar vreun paj pârlit; dar aşa, ca o minimă comparaţie... Oare Crina... Oare dacă-i spunea că Violeta era doar "nevasta tradiţională", iar adevărata lui iubire era ea, oare Crina... Oare dacă va încerca să mimeze că-şi ia gâtu' dacă îl refuza şi ea, oare...

- ... Îţi jur că o să-ţi dăruiesc un băieţel! Dar, te implor - nu mi-l cere acum!

Aproba încet cu capul... Palmele micuţe, catifelate, se aşezară peste capul lui:

- Mai lasă-mă un pic! Mai lasă-mă măcar un an...

Aproba din nou... Îi luă o mână şi i-o sărută:

- Îl faci atunci când vrei tu - că aşa-i normal. Tu trebuie să decizi. Eu nu-ţi impun termene. Dar să nu mă mai întrebi ce-am. Că n-am altceva. Afacerea duduie, căsnicia merge brici, buşirea maşinii nu mă poate face să mă încrunt...

Întoarse capul şi-o privi lung, serios:

- Să nu mă mai întrebi niciodată ce-i cu mine. Să nu mă mai obligi niciodată să vorbesc despre asta. Bine?

Ochii albaştri erau plini de lacrimi; Violeta aproba repede-repede... Reveni pe pernă:

- Te rog - lasă-mă să mă culc. Şi-aşa, nu-s o prezenţă foarte plăcută azi...

Palmele catifelate îi prinseră capul. Violeta îl sărută, mulţumindu-i că nu-i dă cu ceva în cap, că n-o trânteşte pe jos, că n-o violează... că nu-i azvârle pilulele alea la gunoi... Soţia lui se ridică şi alergă afară din dormitor. Ea plângea; el nu avea nici o reacţie...

Întoarse capul spre uşă. Rămăsese deschisă. Prin ea, vedea clar patul de două persoane. Le vedea bine - şi pe Aurora, şi pe Selena. Dormeau duse. Erau drăgălaşe foc...

Violeta strângea prin bucătărie. O auzea foşnind, ştergând, punând farfuriile în dulap... O auzea plângând...

În momentele astea, se simţea ultimul jeg de bărbat fără căpătâi. Se simţea ultimul cretin care stă în mijlocul familiei lui, în patul conjugal, ascultă plânsul nevestei lui, îşi priveşte fetiţele şi vede cu ochii minţii patul de plasă, pijămăluţa Florentinei... şi papucii Anei... şi ştie că, în apartamentul ultraconfortabil despre care nevasta lui nu ştia nimic el făcuse azi sex pasional cu amanta...

Nu ştia de ce, dar în spatele imaginilor cu Florentina şi papucii Anei stătea o altă imagine. Începea s-o zărească. Era imaginea unei matahale blonde, plină de bani şi relaţii, care se îngrijea mult de propria imagine şi care nu avea rude - ci doar servitori şi aghiotanţi.

Sfârşise exact ca matahala. Din nou.

Trebuia să adoarmă. Trebuia să facă cumva să adoarmă acum, înainte să tragă şi alte concluzii de-astea! Că dacă acumula prea multă tensiune şi nu se descărca pe nişte veselă, exista riscul să răbufnească cu cuvinte! Şi se ducea dracului totul!

Se ridică şi intră în bucătărie. Căuta tubul de Diazepam... Înghiţi o pilulă şi se grăbi să-şi cuprindă nevasta cu braţele. Violeta lui plângea... Încercă să nu zâmbească:

- Câţi ani ai?

Nu primea răspuns... Continuă:

- 23. Să pornim de la 24. Deci, dacă n-am uitat încă adunarea şi-nmulţirea, mai am... 16 ani la dispoziţie. Iar asta înseamnă... 192 de şanse. Promiţi să uiţi de pilulele alea măcar preţ de 2-3 şanse de-astea?

Violeta se răsuci scurt şi-l strânse cu putere în braţe... Oof! Femeia asta îl iubea, iar el era un dement şi-un idiot! Oftă greu:

- Nu mai pune şi tu toate alea la suflet! Că mă ştii cum sunt! Când mi se pune vişiniu, mă manifest; şi pe urmă-mi trece şi-mi dau seama că am fost exagerat...

- Da' nu eşti exagerat! Da' mai lasă-mă şi pe mine doi-trei ani! Că mă jur pe copilaşii mei că-ţi fac un băiat pe sufletul tău!

- Ss...

- Da' nu pot să-l fac acu'! Stai să-mi limpezesc şi eu creierii! Ştii cât de greu îmi e cu amândouă?

- Ss...

- Şi încerc să mă-mpart la amândouă şi să nu simtă că le neglijez! E greu, Florentine! Selena are doar doi anişori!

Îi puse palma la gură:

- Ss...

Porni, cu tot cu ea, spre dormitor... iar Violeta se răzvrăti:

- Stai! Lasă-mă să strâng aici!

- Strâng eu mâine dimineaţă. Lasă-le. Hai!

- Florentine

O întrerupse imediat, mârâind printre dinţi:

- Fă, tu n-auzi să le laşi aşa? Tu vrei să-mi căşune pe ele? Vrei să măturі cioburi azi?

Cârlionţii blonzi negau grăbiţi... fără să mai suspine... Mm, ce bine se pricepea s-o împace! Exact ca o matahală blondă! Şi ăla fusese maestru...

Îi scoase dintr-o mişcare halatul şi-o aşeză în pat. Şi se ghemui în braţele ei...

Nu - nu era bine aşa. O trase pe ea în braţele lui şi încercă să ţină capul cât mai sus. Nu ştia dacă ceea ce simţise el în maieul ei era realitate, sau autosugestie; dar tocmai simţise un miros pregnant de tocăniţă... Şi simţea nevoia să-i ţină mâinile "parfumate" cu Axion departe de nas. Ca să nu răbufnească.

Diamant

Biletul lui era gata. Îl recitise şi era perfect! Ca printr-un miracol, nu omisese nimic... Formularele se aşezară peste biletul lui iar nea Dumitru luă coala "de corespondenţă"...

"Unde e băiatul meu acum?"

Zâmbi şi-i răspunse... şi nu prea:

"În ultimul loc unde l-ar căuta chinezii care-i ştiu trecutul."

Ei bine? Pricepuse? Nu voia să-i spună, ca să nu-l vadă plecând în trombă spre casa lui Manolache... Unchiul lui făcu un semn concludent: nu pricepuse o iotă, dar nici nu-şi bătea capul cu asemenea detalii tehnice. Şi iar îi scria...

"Cine vă ajută acum să o găsiţi pe Ana?"

Acum o să-l înfurie...

"Leonard, marinarul nebun. Şeful lui Titel."

Nea Dumitru făcuse nişte ochi exagerat de mari... Luă o coală nouă - că pe-aia o umpluseră deja - şi... se înfurie! Aşa că se ridică, îl prinse de umeri şi-i şopti extrem de încet, la ureche:

- E mare de tot, are umbrelă bună şi trainică şi s-a oferit singur să ne ajute. Prin el aflăm ceea ce ne transmite iscoada din vila lui Ştefan.

Unchiul lui era de-a dreptul siderat... O să-i spună el şi despre asta - dar nu acum:

- Chiar acum, oamenii lui o caută pe Ana.

Fu tras în jos, că era mai înalt...

- Să nu-i laşi s-o găsească ei. Nici ei, nici alţii. S-o găseşti tu. Toţi ştiu că Ştefan e în stare să se-mpuşte în cap, dacă asta i-ar asigura ei supravieţuirea.

Aprobă încet... Unchiul lui şopti:

- Eu mă duc să mă culc - că nu mai pot să ies din casă. Nu mai pot să plâng. M-am liniştit...

- Şi trebuie să fii odihnit mâine, când o să avem de-a face cu oficialităţile.

- Exact. Să te duci să vorbeşti cu maică-ta.

Aprobă din nou... şi-şi aminti:

- Mă duc să fac nişte xeroxuri. O să-ţi las un plic - în caz că Titel trece mai târziu pe-aici, să-ţi transmită condoleanţe...

- Bine.

Se grăbi să iasă. Trebuia să ajungă repede în primărie... şi vedea geamurile alea luminate feeric; vedea agitaţia din anticameră...

Intră şi rosti sec:

- Bună seara.

Înlemniseră toţi - inclusiv Mica lui. Arătă scurt spre birou:

- Să vii să vorbim ceva.

Tânăra aproba... Intră în propriul birou şi se repezi la xerox. Dădu comanda de copiere, iar uşa se închise.

- Când s-a schimbat paza?

- ... Pe la şase jumate, cred. Nu ştiu sigur, că eram cu oamenii aici. Dar am văzut pe geam cum domn' primar dă mâna cu un bărbat solid care-i arată o legitimaţie... Şi-apoi am aflat că s-a schimbat paza.

- Jandarmii când au apărut?

- Tot atunci. Se auzea pe-aici că ăştia noi au făcut o mică revoluţie şi-au eliberat trei case modulare.

- Asta-i bine. Ai aranjat să aibă mâncare, băutură şi ţigări?

- Bineînţeles.

- Şi te-au refuzat?

- În prima fază, da.

Şi-o spunea zâmbind uşor... Puse copiile xerox într-un plic, băgă şi biletul înăuntru şi-l lipi. Şi se grăbi să iasă:

- Să ascultaţi de ei - că sunt noii noştri paznici.

- Sigur că da!

- Şi să mă anunţi, pe viitor, când apar schimbări pe-aici. Că dacă nu erau "de-ai noştri", până aflam eu ce şi cum vă măcelăreau pe toţi.

Şi-atât avusese de spus. Acum se grăbea să revină în casa unchiului lui... Îi dădu plicul şi ieşi. Şi-şi puse pe chip o tristeţe infinită - că urma să traverseze tot orăşelul, iar asta nu era o sarcină uşoară nici chiar pentru un actor desăvârşit ca el.

Deci mâine plecau la Bucureşti, la IML; şi-apoi mergeau la Cannes. Iar chinezii ştiau de planul ăsta încă de pe la prânz, aşa... Că cică de-aia nu fusese nea Dumitru chemat azi la IML; ca să aibă ei 24 de ore la dispoziţie să se pună la curent cu legislaţia franceză. Ca să-l îngroape în România, poimâine eventual! Ca să primească ei răspoimâine, la Cannes, copia după certificatul de deces, pe care s-o prezinte pe la organele statului şi s-o scoată pe Ana unică moştenitoare. Şi s-o prindă pe ea! Chinezii ar fi putut să-i ofere un târg: ea stătea cuminte în vilă, în tot confortul posibil, şi-şi creştea copiii; şi-şi rupea juma' de oră pe zi ca să semneze actele pregătite de Isamu...

Trădătorul ăla mic n-o să scape aşa, cu una-cu două! Indiferent ce spuneau sursele lor din Cannes! Isamu o să plătească pentru tot!

Stop! Să se concentreze la problemele urgente! Intră în casa mamei lui şi i se arătă masa plină cu de toate... Şopti, aşezându-se:

- Dă-mi un pahar cu apă caldă.

Că dacă băga mâncare-n el acum, sfârşea la Urgenţă cu încurcătură de maţe! Primi prompt o cană cu ceai călduţ... pe care-şi impuse să n-o toarne ca un tsunami peste concentratul de suc gastric din stomac... Şi-acum aştepta cinci minute, să-şi facă mierea din ceai efectul. Scoase telefonul şi selectă numărul...

- Da.

- Salut.

- Salut, Diamante! Băi, îmi pare rău!

- Stai liniştit.

- Nu stau liniştit deloc! Tu nu-ţi dai seama cum a picat pe mine vestea asta! Băi! Să-mi zici cu ce pot să te-ajut! Şi să-mi zici ce trebuie să fac eu, cu oamenii mei.

- Să stai liniştit, momentan. Mâine trebuie să mă duc la Cannes, să recuperez bunurile şi actele lui Ştefan. Şi am nevoie de nişte băieţi pe cinste - ca să nu mă facă chinezoii şi pe mine.

- Băi, eu îţi dau şi douăzeci! Da' nu-s buni la ce-ţi trebuie ţie! Că ai mei, îi ştii - dau tare cu pumnu' şi cu cuţitu', da' nu rup o boabă în franţuzeşte. Eu zic să te duci la Ştoacă; că el are de-ăia care-au vizitat intens Vestul...

- Aha...

- Da, bă. A aflat şi el; m-a sunat, pe la unu. Şi e supărat fleaşcă, bă! Zicea, pe la vreo cinci, aşa, că e chitit să-i răzbune pe amândoi - şi pe Ştefan, şi pe nea Nicu.

Normal - nea Nicu avusese mare, mare grijă de Ştoacă...

- Bine, mă. Hai, că trec azi pe la el.

- Băi, să-mi zici cu ce să te-ajut! Vrei să trimit nişte oameni în orăşel?

- Nu, stai liniştit.

- Păi e mai bine să păzim noi orăşelul - ca să-ţi iei oamenii tăi cu tine!

- Stai liniştit, că în orăşel e o fadromă de jandarmi. Şi nu numai.

Îl redusese la tăcere...

- Stai foarte liniştit. Vorbim zilele astea, OK?

- OK.

Închise şi ridică felia de pâine... Mămica lui îl privea lung - şi-i străluceau rău ochii... Zâmbi şi el:

- Şi ce-ai mai făcut tu azi, mămico?

Primi imediat o coală scrisă mărunt faţă-verso. Tii, ce ocupată fusese mămica lui! Dar îşi consumase timpul cu folos! Ia să vadă el ce le rezerva viitorul...

Bun! Foarte bun salamul de vară! Un pic afumat! Nici nu se compara cu porcăriile alea de icre negre de pe yahtul lui Leonard! Nu era un mare fan al derivatelor din peşte... care erau, dealtfel, foarte acre - părerea lui...

Ana-Maria

Privea lung mutriţele un pic îmbufnate...

Copiii fuseseră foarte cuminţi. Exagerat de cuminţi, putea spune! Se uitaseră la televizor; apoi se jucaseră cu nişte dopuri de plastic, apoi desenaseră... Ea pregătise cina; şi mâncaseră din nou împreună. După care aerul curat şi agitaţia de peste zi îşi spuseseră cuvântul. Şi uite că adormiseră repede...

Îi înveli bine, se ridică şi decise să coboare - acum, să-i facă femeii ăleia destăinuiri complete!

Dna Jacqueline era în living. Nu se uita la televizor. Nici nu citea. Stătea pe canapea şi aştepta. O aştepta... Se opri în faţa ei... şi oftă greu:

- Vă rog să mă iertaţi că v-am minţit.

- Stai liniştită - ştiu că ai făcut-o pentru binele copiilor.

- N-am vrut să-mi folosesc actele la hotel, pentru că m-ar fi găsit cu viteza sunetului.

- Ştiu. Stai jos, te rog.

Se aşeză pe canapea... Dna Jacqueline scotoci puţin prin buzunare... şi scoase un pachet de ţigări! Adică dna Jacqueline fuma? Nu refuză ţigara întinsă spre ea... Femeia suflă lung fumul şi zâmbi:

- Ştiam că nu eşti o turistă oarecare. Încă de când te-am văzut plângând, am ştiut de ce plângi.

Nu mai putea spune nimic. Adică prefera să tacă - că poate-şi rostea dna Jacqueline gândurile, şi se folosea de povestea ei!

- ... N-aveai bagaje - şi nu există turist fără bagaje. N-ai anunţat poliţia că ţi s-au furat actele şi telefonul - şi nici un păgubit nu ezită să anunţe aşa ceva. Şi-ar mai fi unele lucruri... printre care şi numele...

Aproba încet cu capul - că până aici îi plăcea varianta ei...

- În urmă cu 35 de ani, şi eu am fost turistă exact ca tine. Am găsit şi eu o bătrânică amabilă care m-a găzduit cu doi copii. Dar ea a anunţat poliţia. Şi-a trebuit să mă întorc la el. Şi n-a fost bine pentru mine. Aşa că uite ce-ţi propun eu...

Aha! Deci dna Jacqueline încercase să-şi părăsească soţul - dar fusese găsită. Şi regretase mult că fusese găsită! De-asta nu o auzise azi sunând la poliţie...

- Dacă vrei şi-ţi face plăcere, poţi să rămâi la mine. Am observat că eşti o mamă bună pentru prichindei şi ai capul pe umeri; iar ei sunt cuminţi, ascultători şi au o educaţie frumoasă. Deci mă pot înţelege cu ei câteva zile...

Aprobă şi şopti:

- Vă mulţumesc din suflet că mă înţelegeţi. Şi că n-aţi sunat dvs. la poliţie.

- Vărul meu are o cârciumioară în oraş; mai mult o terasă... E sezon turistic şi se apropie Paştele ortodox; iar el angajează în fiecare an câteva ajutoare care să debaraseze mesele, să spele vasele şi să servească clienţii atunci când ospătarii nu mai fac faţă afluxului de clienţi. Am observat că eşti o femeie iute şi nu fugi de muncă; dar, dacă nu vrei, eu nu-l sun...

- Ba chiar vă rog să-l sunaţi!

- M-am gândit nu la buna funcţionare a terasei lui, ci la nevoia ta de a avea bani cash! Va trebui să-ţi găseşti un adăpost serios pentru copii; iar asta înseamnă o garsonieră într-un oraş mare, pe care s-o închiriezi cu luna. Şi îţi vor trebui şi bani pentru mâncare. Copiii au nevoi mai speciale - jucării, hăinuţe, dulciuri...

Aproba de zor...

- Deci, îl sun?

Aproba - da-da!

- Şi-l rog să te plătească cu ziua?

Aprobă din nou şi decise s-o lămurească:

- Da. În maximum o săptămână, va trebui să mă îndepărtez de zona de coastă.

Femeia zâmbea... Plecă grăbită capul şi-şi turui în şoaptă povestea adaptată la noua situaţie:

- Soţul meu are o afacere prosperă. Şi are foarte mulţi parteneri chinezi. O parte dintre ei sunt OK; o parte sunt un pic certaţi cu legea... Iar partenerii ăia îl influenţează mult... iar el se lasă influenţat... Mai nou, şi-a luat pistol. Şi-am ajuns să-mi fie frică de el. L-am rugat cu cerul şi pământul să-şi revină! Să redevină bărbatul cu care m-am căsătorit, în urmă cu zece ani! Dar nu poate. Nu mai poate. Îi place mult viaţa pe care-o are acum - cu bunăstare şi afaceri necurate şi bani mulţi... şi adrenalină... Aşa că azi-dimineaţă am luat copiii şi-am ieşit pe uşă. Şi nu vreau să mă opresc. Nu vreau să mă întorc. El nu vrea să renunţe - şi-o să fie tot mai rău...

Bătrâna aproba cu capul... Oftă greu:

- Ştiu că mă iubeşte; şi-şi iubeşte mult copiii! O să vrea să ne găsească - iar chinezii or să-l ajute, pentru că au nevoie de el. De-asta nu vreau să stau la dvs mai mult de-o săptămână - nu vreau să risc să ne găsească chinezii aici, în casa dvs.

- În privinţa mea, poţi să fii liniştită. Uite cum facem... Eu am cinci copii. Trei dintre ei locuiesc în Franţa, unul e în Canada şi unul a sfârşit în Statele Unite. O să spunem că tu eşti nora mea cea mică - şi-ai venit din Canada cu copiii, ca să mă bucur şi eu de nepoţi. Ei stau la mine, iar tu te duci zilnic la spitalul din Entrevaux, unde faci un tratament care-ţi mănâncă practic toată ziua. Va trebui să faci ceva cu chipul ăsta ingenuu; va trebui să arăţi de vreo 35 de ani.

- Asta nu e o problemă.

- Ştiu; şi am multe farduri care vor rezolva chestia asta mâine dimineaţă. Deci, pe tine te cheamă...

- Ana.

- O să spunem Anne. Pe fetiţă o cheamă...

- Florentina.

- O să-i spunem Fló. Iar pe băieţel?

- Léon.

- E cam mic, dar putem să încercăm să-i spunem Leo. A văzut vreun desen animat cu un leu pe nume Leo?

Aproba, zâmbind... Dna Jacqueline stinse ţigara şi se ridică:

- Dacă eu n-am reuşit atunci să fug, te asigur că tu vei reuşi acum. Indiferent câţi chinezi or să te caute.

Se ridică şi ea:

- Nu cred că o să pot vreodată să vă răsplătesc pentru ajutor.

- Răsplăteşte-mă divorţând de nemernic - şi obţinând un ordin de restricţie care să-l ţină departe de voi. Noapte bună, Anne.

- Noapte bună.

Bătrâna urca prima; o urma, privind-o lung... O văzu intrând în dormitor, închizând uşa... Intră şi ea în cămăruţa lor şi se aşeză pe covor. Privea lung patul, copiii...

Acum era liniştită - pentru că se simţea, în sfârşit, în siguranţă. Acum putea să se gândească...

De dimineaţă, primise parola "de fugă". Iar pe bileţel scrisese "peste o oră". Deci Ştefan scăpase - că alarma venise din România, de la Florin Salam, prin verişoara lui! În România, era simplu pentru Diamant şi protectorii lui să-l facă pe Ştefan să dispară - şi-apoi să umple televiziunile cu imagini de-alea frumoase, sugestive... Nu ştia planul lui Diamant; ştia doar un plan "pe scurt", rostit de Ştefan în şoaptă, în cel mult cinci minute. Oricum, planul "se născuse" în capul lui Ştefan - aşa că era bun.

Ea fugise, el probabil că era declarat mort deja... Ea fugise cu copiii - iar Isamu o căuta acum prin toată Europa, cu o armată de chinezi! Din fericire, soţul ei îi explicase clar mecanismul afacerilor lui. Treaba aia cu "poimâine nu cară, că-i zic eu că-l dor şalele rău" fusese foarte sugestivă! Şi aia, şi partea cealaltă cu "afacerile nu se fac pe viaţă". Probabil că partea asta măcina îngrozitor ficatul lui Isamu...

Ştefan era unic proprietar al firmelor-cheie. Isamu făcea "suveici" şi "fantome"; dar cheia erau firmele lui Ştefan. Numai el avea drept de semnătură pe contractele alea ale firmelor-cheie, care "produceau" comisioane curate, cinstite, la vedere. Iar contractele se făceau "per acţiune". Cum spusese el atunci, la Cernica? "Nu facem planificarea pe tot cincinalu', că n-avem contract pe perioadă nedeterminată." Aşa că lucrurile or să mai meargă bine o lună... poate chiar două... După care chinezul "o să-şi pună costumul bun", cum se spune, şi-o să plece langa să caute nişte afacerişti cu care să bată el palma, fără garanţia semnăturii - şi a verticalităţii - lui Ştefan...

Chinezii o căutau turbaţi, pe ea şi pe copii, pentru că trebuiau să obţină dreptul legal de semnătură pe contracte. Ca să meargă fabricile de caşcaval. Dacă Ştefan scăpase "în acte", ştiau că trebuiau să-i pună ei pistolul la cap ca să-l determine pe el să vină drepţi în faţa lor şi să semneze ce-avea de semnat - adică transferul de proprietate. Dacă Ştefan murise "în acte", ea era unica moştenitoare - că n-aveau contract prenupţial, copiii erau mici iar ea va primi dreptul de administrare a "feliei" lor de moştenire. Şi-aveau nevoie de semnătura ei. Oricum o dădea, chinezii ăia ţineau musai s-o prindă...

Nu trebuia să contacteze pe nimeni - iar la capitolul ăsta, se felicita pentru faptul că-şi lăsase cartela în telefon! Dacă ar fi avut cartela cu numere, ar fi fost tentată să cumpere un telefon oarecare şi... Nu avea voie să sune pe nimeni. Nu avea voie să se ducă la nimeni. Trebuia să stea ascunsă aici, cuminte şi mută şi neobservată de nimeni, şi să plece din oraşul ăsta în cel mult o săptămână. Trebuia să se deplaseze pe principiul pompierului care merge în urma focului...

Chinezii n-or să se lase până nu vor pune mâna pe ea şi pe copii. O vor căuta radial - şi vor trimite mai multe echipe, una după cealaltă. Aşa că ea se va deplasa pe principiul pompierului care merge între valurile de foc. După primul val de chinezi, care cu puţin noroc "va

întoarce" rezultat zero, va urma al doilea val - mai atent la detalii, mai meticulos în scotocire... Între valurile astea, se putea deplasa şi ea. Riscul era ca vreun binevoitor abordat de primul val s-o recunoască - şi să dea un telefon. Atunci, valul din faţa ei se întorcea - şi-o prindeau la mijloc. Pentru varianta asta n-avea rezolvare...

Văzând şi făcând! Se descurca ea cumva! Vedea ea ce făcea! În ultimă instanţă, tundea amândoi copiii, se tundea şi ea, se mânjeau cu roşu... Vedeau ei! Se vor descurca! Pentru că regina n-avea voie să pice prizonieră; nici regina, nici prinţul, nici prinţesa. Copiii erau sarcina ei; iar ea nu avea voie să eşueze în sarcina asta.

N-o să plece nicăieri înainte de Paşte - că şi în România era bulibăşeală înaintea sărbătorilor, iar unora le stătea mintea mai mult la ceapa verde decât la scopul misiunii. Dar, după Paşte, trebuia să pornească la drum. Ea viza Parisul - oraş uriaş, în care chiar era floare la ureche să se ascundă! Dar ca să ajungă atât de departe, într-un timp relativ scurt, cărând copiii după ea şi ascunzându-se de mafia chineză, avea mare nevoie de acte... Păi, trăiască sezonul turistic şi Paştele ortodox! Multe domnişoare caucaziene or să treacă prin orăşelul ăsta în următoarele 2-3 zile; s-o găsi, printre ele, una care să-i semene măcar aşa, un pic! O să-i fure actele... şi gata! Şi, dacă avea acte, va putea să închirieze camere de motel de-o stea... deşi, fiind furate, avea şanse mari s-o aresteze poliţia franceză...

Trebuia să ajungă cumva la Paris. Trebuia să le dea copiilor un semn de stabilitate şi de coerenţă. Florentina era mare şi ştia cam cu ce se ocupa tati - aşa că realiza ce se întâmplase şi cât de mare era pericolul care plana asupra lor. Léon, în schimb, o să înceapă să ceară acasă, la tati! Léon o să înceapă s-o întrebe de ce fugeau de tati... Iar dacă Florentina îşi băga în cap că mami nu voia să se întoarcă la Ştefan...

Nu ştia ce să facă. Nu ştia cum să facă! Mâine pleca la muncă - iar copiii or să se sperie... Dacă ei se speriau şi fugeau... Dacă dna Jacqueline o minţise - şi va suna totuşi mâine la poliţie...

Nu putea trăi în nesiguranţa asta; nu putea să n-aibă încredere în absolut nimeni! Dacă îşi spunea mereu că va fi extrem de rău şi toată lumea o va trăda, minţi şi înşela, o să facă un accident vascular! Sau o să înnebunească!

Se ridică, oftând greu... O împinse un pic pe Florentina şi se lungi la margine. Se înveli şi ea...

Avea încredere în copiii ei. Avea încredere în soţul ei, în Diamant, în Grasu...

Oare ei scăpaseră? Oare ce se întâmplase în România? Dacă ar fi avut acum pe masă un laptop conectat la net, n-ar fi avut putere să se ridice şi să caute ştiri din România. Aşa că era mai bine să nu afle. Închise ochii... şi mulţumi Cerului, în gând, pentru că azi reuşiseră să scape cu toţii.

Diamant

Încuie Mercedesul şi porni încet spre propria casă...

Ion al lu' Ştoacă îl primise cu braţele deschise. Într-adevăr, nu fusese minţit; omul ăla chiar se înfuriase rău pentru uciderea lui Ştefan. Parcă pentru nea Nicu nu pusese la fel de multă obidă în voce; dar... Oricum, n-apucase să spună decât că mâine mergea cu nea Dumitru la IML şi apoi la Cannes - şi-l văzuse luând telefonul. Primise cinci bodyguarzi numa' unu' şi unu'... De-ăia aşa cum îi trebuiau lui mâine: mari, impunători, răsunători, care "fumaseră" demult Occidentul şi aveau arme adevărate. Şi permis la ele. Îi ştia; erau din tabăra lor. Ştefan lucrase şi cu ei, într-un timp...

Descuie uşa şi intră. Şi constată că livingul era cufundat în întuneric... Se strecură în bucătărie şi scoase telefonul: trebuia să vorbească cu Titel. Deci...

- Salut, Diamante.

- Salut, Titele.

- Am vrut să te sun azi, să-ţi transmit condoleanţe din partea mea şi-a lui Leonard. Dar ştiam că ai treburi multe; şi-am zis că, decât să pic într-un moment nepotrivit...

- Stai liniştit. Mulţumesc.

- Dacă pot să te ajut la ceva, orice - e de-ajuns să-mi zici.

- Păi nu prea ai la ce! Că ce am eu de împărţit, am cu chinezii.

- Diamante, eu ştiu ce zic! Tu o să ai multă treabă; iar unchi-tu nu e om acum. Zice şefu' că mătuşi-ta e în spital, în comă...

- Aşa e.

- Dă-ţi seama că cineva trebuie să se ocupe de toate cele acolo - nu? Ţi-am zis - dacă ai nevoie de ceva... Orice! Oameni, bani, arme, relaţii pe la ştampilele statului... Îmi dai un telefon.

- Bine, Titele. Îţi mulţumesc mult.

- Păi nu-mi mulţumi - foloseşte-mă!

- Mă... Pot să te rog să-l suni pe Leonard?

- Bineînţeles! Da' de ce nu-l suni tu? Că tu eşti şerif acum!

Îşi compuse un oftat de-ăla de văr care plânge ca-n manele... şi-l scoase şoptit:

- ... Nu pot...

- ... Te înţeleg. Aşa e - nu mi-am dat seama. Hai că-l sun eu! Ce să-i zic?

- ... Te rog, întreabă-l dacă are el informaţii despre Ana.

- Mă, să ştii că l-am întrebat de zece ori azi - şi n-are. Şi-a pus oamenii în alertă roşie, da' n-a aflat absolut nimic despre ea! Doar că s-a urcat într-un tren de-ăla regional. Şi atât. Nimeni nu ştie unde-a coborât...

- Aha... Te rog din suflet - dacă aflaţi ceva, spuneţi-mi şi mie!

- Băi, ce vorbe-s astea? Bineînţeles că-ţi spunem! Ba bineînţeles că o luăm pe sus şi-o punem la adăpost de chinezoii ăia! Băi, fii serios! Da?

Nu-i mai răspunse - că aşa trebuia să iasă înregistrarea aia pe care-o va asculta şi Isamu...

- Diamante, ştii ceva? Am nişică treabă acum; dar peste vreo oră, aşa, trec pe la voi. Trebuie să vorbesc şi cu nea Dumitru, să mă asigur că e bine, că... Şi să vezi ce palme-ţi dau, pentru gândurile din capu' tău!

- Vă rog, găsiţi-o pe Ana.

Apăsă butonul roşu, zâmbind slab - Titel pricepuse că avea un plic de trimis lui Ştefan; şi-i trebuia o oră ca să organizeze "spectacolul" pentru ochii chinezilor. Că şi ei erau supravegheaţi, înregistraţi, filaţi şi monitorizaţi! De la ei "se schimba ora", cum se spune...

Urcă treptele şi deschise încet uşa copiilor... Dormeau duşi - şi Azur, şi Agata. Bun! Intră în dormitor şi tresări - că Safira lui...

Safira lui o luase razna rău de tot! Pusese măsuţa sub icoana de pe perete, o umpluse cu lumânări şi-acum stătea în genunchi, se ruga şi plângea pe tăcute... Oftă greu şi-o prinse de umeri:

- Vino-ncoa, fă! Scoal' de-acolo!

Nevasta lui era moale ca o drogată - şi turuia în şoaptă "Tatăl nostru"...

- Fă, revino-ţi! Că mă sperii şi te duc la Urgenţă!

- Diamante... De ce tocmai el?

- Fiindcă aşa a fost să fie.

- ... Tocmai el... El mi te-a dat... El a venit în şatră, la tata... şi mi-a zis... să am grijă... că îmi dă bărbat bun...

- Ştiu. Safiro, lasă bocitul!

- Cum, Diamante? Că a murit Ştefan, Diamante! A murit Ştefan... Ni l-au omorât, Diamante! Ni l-au omorât pe Ştefan...

O săltă dintr-o mişcare; şi imediat cum simţi că nevasta lui puse-se tălpile pe podea, îşi folosi mâna dreaptă ca s-o pălmuiască scurt.

Şi-acum Safira era foarte atentă la el... O prinse de păr şi-o trase spre el. Şi şopti, electrocutând-o bine:

- Să nu scoţi un cuvânt! Ascultă şi bagă la cap... că n-am să repet niciodată...

Aştepta... Nici urmă de plâns, nici urmă de "au"... Închise ochii:

- Eu o să fac dreptate. Eu o să plec mâine la Cannes, cu nea Dumitru, şi-o să încerc să-i găsesc pe Ana şi pe copii. În timpul ăsta, tu stai aici, cu copiii, şi o ajuţi pe mama. Să nu-i ieşi din cuvânt. Să nu scoţi o vorbă. Să fii mută ca un peşte şi să crăpi ochii şi urechile, să-ţi ascuţi memoria... Să-mi spui tot ce se-ntâmplă aici în lipsa mea. Să scrii, dacă simţi că nu ţii minte. Iar atunci când te aşezi acolo, la

icoană, să te rogi pentru tanti Stela - că e în comă la spital.

Ia!... Aa, pricepuse tot! Era atentă, alertă şi speriată rău...

- Acum, eu sunt şeriful. Şi n-ai voie să greşeşti - că dacă tu greşeşti, mă dai pierzaniei. Auzi, fă?

Da; încerca să aprobe dar nu prea reuşea, fiindcă o ţinea de păr cam ca pe crupierele alea cu degete lipicioase...

- ... Iar atunci când mă întorc, o să-ţi fac o surpriză frumoasă. Şi-o bucurie mare-mare. Ai încredere în mine, fă?

Şi iar încerca să aprobe... Îi dădu încet drumul şi-o trase spre pat:

- Hai - culcă-te. Că mâine trebuie să te trezeşti devreme. Plec la opt fix; şi trebuie să mă aranjez...

Safira se lungi încet la locul ei... Decise să se dezbrace repede şi să se culce - ca să nu-l ia la întrebări. Nu mai făcea nici duş! O să facă mâine dimineaţă...

Se lungi lângă ea şi stinse veioza. Şi, imediat, aşternutul foşni iar silueta de lângă el dispăru! Ei, drăcie! Dădu să întindă mâna spre veioză; dar veioza se aprinse imediat...

Mm, ce-o speriase! Safira îl privea lung, panicată; stătea în genunchi lângă pat şi părea că nu-şi găseşte cuvintele... Nevasta lui îi luă mâna în mâinile ei... şi şopti:

- Să nu mori, Diamante! Auzi? Să te-ntorci cu bine, Diamante!

- Taci, fă! Acu' ce faci - cobeşti?

- Diamante, tu te duci mâine în focu' războiului! Să nu mori! Să faci pe dracu-n patru să te-ntorci acasă, auzi? Că dacă tu nu te-ntorci, io îmi bag cuţitu'-n inimă!

- Taci, fă!

- Mă jur pe sufleţelu' lu' Azur şi-al lu' Agata că bag cuţitu' uite-aici!

Ei, na! Îşi trase mâinile şi-o trase uşurel în braţele lui:

- Vino-ncoa, fă! Vino să-ţi zic o vorbă...

Venea, dar nu era convinsă că o crezuse... O mută pe locul ei şi zâmbi:

- Fă! Mă jur pe sufleţelu' lu' Azur şi-al lu' Agata că dacă tu faci căcatu' ăsta, eu te trag în iad.

Şi? Pricepuse ceva? Nu. Dar nici nu era nimic de priceput - aşa că continuă:

- Tu îţi vezi de copiii noştri şi-mi faci fiecare parastas pe care-l ai de făcut. Şi ai grijă de mama - că te trag în iad, dacă-ţi baţi joc de ea.

Bun! Terminase cu partea ezoterică a lucrurilor. O înveli bine şi stinse becul. Şi şopti:

- Nu mor, fă. Mă duc cu oameni bazaţi, iar acolo îmi iau bodyguarzi ca lumea. Acolo nu-i ca-n România; că de-aia nu l-au eliminat acolo...

Şi iar începuse să suspine...

- Mă jur pe sufleţelu' copiilor mei că, atunci când mă-ntorc, îţi fac o surpriză minunată. O surpriză de-o să râzi şi-o să plângi şi-o să joci p'-aici ca apucata! Auzişi, fă?

Probabil că auzise...

- Fă, hai să ne culcăm. Hai, că mâine trebuie să dau ochii cu chinezoii şi cu oamenii lu' Ştefan; şi nu mi-e de-ajuns un kil de cafea, dacă-s nedormit.

Era linişte... Era, în sfârşit, linişte...

Isamu

Era linişte...

Momentan, era linişte. Presimţea că zbieretele din living vor urca în curând aici, lângă el...

Era aproape miezul nopţii. Avea un moment de respiro - în sensul că Jun îşi exprima dracii în altă încăpere. Îşi trecu încet mâinile prin păr... şi oftă. Greu. Avusese o zi...

Stătea la biroul lui Ştefan, pe scaunul lui Ştefan, privea lung monitorul lui Ştefan şi se întreba ce greşise. Unde greşise. Cum de nu întrezărise planul fratelui lui! Cum de reuşiseră să-l ducă de nas...

Apariţia fratelui lui chiar îl luase prin surprindere! Gilles îi spusese că Ana şi copiii dispăruseră. El închisese, activase GPS-urile, le văzuse pe toate la un loc, lângă emiţătorul lui Gilles şi auzise ciocănitul în uşă. Sperase că Ana se jucase cu paza; şi deschisese uşa. Şi-l văzuse pe Jun năvălind în birou, urmat de Cheng - sluguliţa ascultătoare... Nu apucase să spună nimic - Jun îi ordonase să iasă. Se conformase şi văzuse chinezii agitându-se, roind în jurul lui... Asaltul fusese foarte bine organizat. Foarte bine gândit. Asaltul Cheng îl gândise - că lui îi reuşeau asemenea acţiuni. O văzuse pe mama lui Ştefan scoasă "pe sus" din camera Florentinei... Jun îl trăsese spre scări; şi-l oprise în punctul din care se vedea foarte bine livingul. Livingul ăla fusese plin de chinezi şi de francezi... Oamenii lui Jun îi sechestraseră practic pe oamenii lor de la pază; îi înghesuiseră la baza scării, ca pe-o turmă de oi! Iar Jun îi anunţase, în gura mare, că Ştefan murise. Că, la ordinul lui, contele Ştefan Ionescu fusese împuşcat în cap de-un lunetist cu experienţă. Şi că muriseră şi cei doi tineri cuţitari. Îi asigurase că Grasu o să moară la reanimare... Şi râsese când spusese că Diamant era prea laş ca să continue lupta - deci, se va ocupa de el pe parcurs. După care scosese un baston telescopic şi spusese: "Iar eu o să reîntregesc uşor-uşor toată familia. Uite-aşa!" Şi ridicase mâinile, luându-şi avânt, şi...

Rememorarea scenei îi dăduse fiori. Se zgribulise în scaunul ăla... Şi parcă auzise trosnetul surd care...

Deschise sertarul, se asigură că sabia şi pistolul sunt la locul lor...

După ce-i dăduse femeii ăleia vânt pe scări, fratele lui spusese: "Acum, Isamu este regele tuturor." Şi uite-aşa se trezise el azi de dimineaţă acelaşi Isamu vesel, mulţumit şi liniştit - şi-l prinsese prânzul "regele tuturor"... Şi zău că nu-i convenea chiar deloc schimbarea asta!

Când Jun făcuse anunţul, nimeni nu clipise, nimeni nu reacţionase... "Iar voi sunteţi în teste. Dacă nu ascultaţi de ordinele noului rege, veţi fi eliminaţi." Şi nu mai spusese altceva; îl trăsese în birou... Sperând că trosnetul pe care-l auzise nu era ireparabil, îşi convinsese fratele să-l lase să sune la 112. Fratele lui fusese de acord; dar îl pusese să se uite mai întâi la televiziunile româneşti. Unde văzuse scena luptei din mijlocul străzii, trupurile picate pe asfalt, resuscitarea lui Grasu... Şi apoi venise salvarea. Nici unul dintre bodyguarzi nu se grăbise s-o ajute pe femeia prăvălită pe scări... El se grăbise s-o sune pe Adina şi s-o anunţe că, în cursul zilei de azi, se va întoarce în România - fiindcă i se reziliase contractul, iar bunurile îi vor fi trimise la domiciliul din Bucureşti... Paramedicii o luaseră pe mama lui Ştefan la spital; iar el declarase că, pe fondul şocului cauzat de ştirea că băiatul ei fusese împuşcat la Bucureşti, dna Ionescu leşinase. Şi căzuse pe scări. Nu-l crezuse nimeni; dar Jun nu era la prima tentativă de-a "rezolva" nişte acte, aşa că...

Aşa că se întorseseră în birou; Jun întrebase unde e Ana, iar el îi spusese că Ana fugise cu copiii... şi încasase prima serie de palme... Nu protestase. Îl lăsase "să-şi facă numărul". Îl lăsase să urle, să zbiere, să sune pe toată lumea... Iar el privise imaginile transmise din România, calculase evenimentele şi trăsese unele concluzii interesante!

Primise pe Agerpres confirmarea oficială a morţii lui Ştefan. Dar el ştia ce ştia. Ana ştiuse că trebuia să fugă; de-aia decisese, brusc, să scoată copiii din rutina zilnică şi să-i ducă la plimbare. De-aia îi dăduse liber Adinei... Bănuia că insistase mult pe lângă mama lui Ştefan ca să meargă şi ea; şi nu înţelegea de ce femeia aia "de aur" rămăsese acasă... În condiţiile astea, el era mie-n sută sigur că Ştefan scăpase. El ştia că Ştefan iubise mult filmul *"Wag the dog"*. Ştefan cunoştea puterea mass-media. Iar Diamant, care era un actor desăvârşit, se dovedise azi a fi şi un regizor genial...

După ora două, după ce Jun acceptase să mănânce ceva, încercase să-i explice de ce Ana trebuia lăsată în pace măcar în prima fază! Îi explicase de ce nu era bine pentru ei să facă valuri în Franţa, unde vila contelui era filată discret; îi spusese că, dacă se speria, Ana era în stare să facă o prostie - adică să se sinucidă... Degeaba - Jun fusese şi era de neînduplecat! Jun avea planul lui, de la care nu se abătea nici un milimetru măcar! Îl omorâse pe proprietarul firmelor; acum avea

nevoie de moştenitoarea lui, ca să cumpere totul pe o sumă derizorie! În plus, Jun era vulpe bătrână; iar Diamant nu regizase şi nişte fotografii scăpate "pe surse" din morga bucureşteană. Aşa că Jun calcula două variante - şi, în amândouă, avea nevoie de Ana. Şi de copii. Dacă Ştefan trăia, va veni după Ana. Dacă Ştefan murise, Ana trebuia să ajungă în faţa unui notar. Deci, principala lor preocupare trebuia să fie Ana! După care fratele lui se trântise pe canapeaua din birou şi-l privise lung; şi-i amintise că, în Franţa, Ştefan era conte şi Ana contesă. Şi cum casa era filată discret, utilizarea unei sosii era exclusă. Poliţia investigase deja "accidentul dnei Ionescu Stela". Şi aflaseră că familia Ionescu junior plecase la plimbare prin lume. Probabil că, după ce va apare informaţia morţii lui Ştefan, poliţiştii din Cannes vor reveni şi pune unele întrebări despre dna Ionescu Ana-Maria, despre copii... Iar Jun intenţiona să le spună că dna contesă era într-o croazieră în jurul lumii; iar dl conte fusese chemat de urgenţă la Bucureşti, urmând ca peste-o săptămână sau două să se alăture familiei... Şi se întâmplase nenorocirea, iar contesa nu fusese încă informată - aşa că naviga în continuare, cu copiii...

Acţiunea lui Jun părea haotică; dar era foarte bine gândită, foarte bine organizată... Dacă Ana n-ar fi fost avertizată la timp, ar fi spus că acţiunea fratelui lui era perfectă! Dar aşa...

Din păcate, el nu era inclus în acţiunea lui Jun. El era un fel de rege de mucava. Se ocupa prim-ministrul de toate problemele; regele nu trebuia să-şi bată capul cu chestiuni de organizare. Regele trebuia să conducă. Trebuia să apese pe butoane şi să facă caşcaval. Şi-atât. Asta făcuse azi - doar asta. Stătuse la biroul lui Ştefan şi apăsase butoanele. Şi făcuse caşcaval. Dar nu era caşcavalul lui - era al lui Ştefan. Era pe numele lui Ştefan... Simţea un gust amar când îşi amintea că avea şi el un comision la tranzacţiile alea găsite de Ştefan, negociate de Ştefan, "unse" şi "reglate" cu fineţe de Ştefan...

Deci, el nu putea să o ajute pe Ana. Nu putea decât să rişte, uneori, să schimbe puţin "direcţia" gândurilor şi planurilor lui Jun. Nu ştia cum începuse toată nebunia, nu ştia unde trebuiau să ajungă... Iar "visul de îmbogăţire" nu era ţelul real. Jun n-avea nevoie de firmele lui Ştefan - şi ştia că nici frăţiorul lui mai mic nu se putea numi "sărăntoc", cu peste 30 de milioane de euro lichidităţi în conturi secrete, plus niscai bunuri, vile, maşini... Toată agitaţia asta, toată nebunia avea un scop mult mai important... pe care încă nu-l ştia. Şi cel mai bine era să stea cuminte pe scaunul ăla şi să pară că e de acord - pentru că Jun era imprevizibil când primea doză dublă de adrenalină...

Uşa pocni scurt. Ptiu - ce-l speriase! Se adâncise în gânduri; în plus, atunci când stătea la biroul lui Ştefan, se obişnuise să fie singurul care avea treabă în birou. Jun se grăbise să-şi atârne cartela de rezervă de gât...

Fratele lui se trânti pe scaunul din faţa celuilalt monitor:

- Pune-mi pe ecran o hartă a sudului Franţei.

"Da' tu de ce nu ţi-o pui singur? Ce, n-ai auzit de Google Maps?" Tăcea şi se conforma...

- Şi găseşte undeva şi orarul trenurilor.

www.sncf.com...

Şi-acum era din nou linişte... El revenea la gândurile lui, privind "foarte inteligent" monitorul ăla...

Din nefericire, trebuia să stea aici. Din nefericire, Jun juca cu mare plăcere rolul prim-ministrului - şi-l ţinea pe el departe de guarzii lui Ştefan. El unul nu-şi punea baza decât în Gilles - care plânsese la telefon atunci când descoperise că Ana dispăruse. Or, un bodyguard nu smiorcăie atunci când îşi pierde VIP-ul. Ana şi copiii erau mult mai importanţi pentru omul ăla decât salariul, stima lui Ştefan sau respectul de sine. În plus, se tot întreba cine o avertizase pe Ana... Dar Gilles era acum afară, la gard, împreună cu doi chinezi. La fel ca toţi angajaţii lui Ştefan dealtfel - nici unul nu "sufla" fără să-l simtă doi angajaţi de încredere de-ai lui Cheng. Isabelle ştergea praful "însoţită", Emilie mesteca în oală "sub supraveghere atentă"...

În concluzie...

În concluzie, el valida chiar acum încasarea din contul firmei de consultanţă şi se gândea... Şi se ruga din tot sufletul ca Ana să aibă îndeajuns de multă minte să se ascundă pe undeva măcar preţ de-o săptămână! O femeie tânără, frumoasă şi cu doi copii "de expoziţie" de mâini nu se putea ascunde de ochii din jur! O femeie ca Ana ieşea în evidenţă! Ca dovadă, fusese floare la ureche pentru oamenii lui Cheng să-i refacă traseul fugii... Casieriţa de la gară şi-o amintise în detaliu. Controlorul din navetă îşi amintise inclusiv dialogul ei cu copiii! Din fericire, în cel de-al doilea tren Ana reuşise să se facă nevăzută. Cine ştie pe unde coborâse! Oricum, bine că-i pierduseră urma! Oamenii lui Cheng nu ştiau să discute frumos cu persoana pe care trebuiau s-o însoţească în locul dorit de ei; ăia ştiau doar să înhaţe, să bruscheze, să încătuşeze şi să lovească. Iar ea...

- Fii atent! Scrie tu un ordin care zice cam aşa... Toate forţele disponibile pleacă şi refac traseul trenului spre Bruxelles. Se opresc în fiecare staţie, în fiecare cătun şi întreabă, cu poza-n mână, la fiecare uşă şi la fiecare magazin şi la fiecare om care trece pe stradă. Şi fac asta până-i găsesc!

Să scrie el un ordin - adică să folosească propriile cuvinte, propriile expresii şi propriul nume. Şi propriul mail. Că doar era rege, nu? Trebuia să... conducă supuşii! Mm... Deschise un mesaj nou şi folosi un ton care nu suporta refuz:

- Iar Gilles va coordona totul.

Tăcere... Întoarse încet capul şi-l privi lung. Jun îl privea deja, încruntat ca un samurai dintr-un film prost... Zâmbi larg:

- El e omul meu de încredere.

Şi bineînţeles că nu-l credea, aşa că continuă:

- Cine crezi că l-a promovat până a ajuns paznicul ei personal? Şi de ce dracu crezi că am făcut-o?

- A pierdut-o; pentru mine restul e vax!

- Şi tu o pierdeai.

- Serios?!

- Da.

- Ai o părere proastă despre mine!

- Nu. Tu n-o cunoşti. Şi subestimezi forţa unei mame adevărate care-şi simte copiii în primejdie.

Ochii negri reveniră spre monitor... Decise să continue:

- Ana îşi iubeşte copiii mai mult decât l-a iubit vreodată pe el. Şi l-a iubit, crede-mă!

Şi-acum fratele lui nu mai spunea nimic...

Se grăbea să scrie ordinul, pentru că se grăbea să comunice, în sfârşit, cu Gilles... Gata. Send lui Cheng - care stătea la calculatorul de la parter. "Funcţionau" ca neoamenii... În fine! Scoase mobilul şi selectă numărul lui Gilles. Sună doar o dată; tânărul răspunse prompt:

- Da.

- Vino în birou.

Printa mesajul transmis lui Cheng, în care nu era absolut nimic compromiţător... Deschise uşa şi aşteptă; iar Gilles intră şi se opri în faţa biroului lui, chiar lângă biroul lui. Ptiu, să nu-l deoache! Deştept om! De-aia îşi punea baza în el! Din locul în care stătea acum, Jun nu vedea expresia feţei lui Gilles! Îi întinse hârtia:

- Ordinul.

Ochii albaştri citeau repede... şi se ridicau spre el. Îl privi lung, pătrunzător, şi folosi un ton calm:

- De câţi oameni ai nevoie?

- 20. Cinci maşini.

- Bine. Ţi-i alegi şi ţi-i organizezi.

Gilles părea un pic mirat; din fericire, nu reacţiona vizibil pentru Jun - aşa că continuă:

- Tu eşti mâna mea dreaptă. Tu coordonezi francezii. Pentru că tu o cunoşti cel mai bine. Găseşte-o. Îmi pun baza în tine. Să nu mă dezamăgeşti...

Şi-l privea lung, pătrunzător, încercând să ascundă sub "să nu mă dezamăgeşti" şi continuarea "dându-i pe mâna ăstora"... După o secundă de gândire, Gilles scăpă un zâmbet - şi aprobă scurt cu capul. Şi, preţ de-o clipă poate, privirea aia albastră deveni pătrunzătoare...

Reveni spre monitor; Gilles ieşi. El se sprijini de spătarul scaunului comod din piele... Jun se ridică:

- Tu mai stai?

- Da; mai am două transporturi de validat. Şi trebuie să fac şi viramentele.

- Bine. Da' să nu te prindă două noaptea - că mâine avem treabă.

Cine ştie ce-i mai trăznea mintea... În fine! Aprobă şi rămase singur.

Până la validarea transporturilor mai era cam o oră. Până la viramente mai erau vreo patru. O să-şi seteze mobilul să-l trezească...

Luă telefonul şi începu să scrie... Reciti... Şterse câteva cuvinte... Scrise alte cuvinte...

"N-am glumit. Tu eşti mâna mea dreaptă. Să nu îndrăzneşti să mă dezamăgeşti! Găseşte-i!"

Acum era bine. Send... lui Gilles... Şi acum îşi seta alarma...

Puse mobilul pe birou şi lăsă capul pe braţ - era obosit. Şi trist. Şi nemulţumit de decizia lui Jun. Fratele lui făcuse o prostie imensă! Diamant ştiuse despre atentat cu cel puţin o oră înainte să se petreacă; aşa că imaginile de la televizor erau concludente pentru el. Cearceaful nu acoperise şi pantofii - şi, într-adevăr, erau pantofii lui Ştefan. Costumele săbiilor erau vizibile pe la poale, pe la manşete... Dar Diamant nu se văzuse pe nicăieri. Iar resuscitarea lui Grasu... Ha! În 48 de ore, probabil că uriaşul ăla care-şi iubea la nebunie şeful o să se ridice din pat şi-o să ceară nişte pistoale. Şi-atunci "or să se-ncingă" rău...

Momentan, poliţia nu pusese întrebări "dificile"; dar se aştepta ca mâine să dea ochii cu Diamant. Seiful din spatele lui era plin cu documente importante. Fusese isteţ şi nu-i spusese lui Jun că şi el ştie "combinaţia magică" care deschidea uşa metalică...

Spera că nu se înşelase; şi voia să spere că, în timp, după ce războiul cu Jun se va sfârşi, Ştefan va reuşi să-şi înăbuşe durerea şi ura din suflet şi îl va judeca obiectiv. Nu-i era frică de moarte; îi era frică de despărţire... La dracu!

Mobilul piui. Se grăbi să-l ia...

"Am înţeles. Nu te voi dezamăgi."

Bun! Păi dacă înţelesese...

Se lăsă comod pe spate şi închise ochii - parcă aşa stătea mai bine... Şi cum Gilles ştia acum ceea ce are de făcut, el putea să adoarmă liniştit.

22 aprilie 2011 - vineri

Ştefan

Aştepta. Uşa era închisă; dar auzea vocea ei, pe partea cealaltă. Nu voia să o deschidă el; nu voia ca Ana să se oprească din cântat. Ajunsese la refren; îi spunea *"Nu-ţi cer nimic altceva / Numai dragostea ta / Iubirea ta / Doar un minut*

Piuitul îl făcu să deschidă ochii. Uşa dispăru - şi uşa, şi cântecul. Luna lumina bine micul dormitor; ştia că auzise un piuit de sonerie...

Se ridică, scoţând cuţitul de la picior, şi se tupilă spre hol... Încet de tot... Ridică uşor căpăcelul vizorului... şi făcu ochii mari... Uau!

Roşcata întoarse privirea spre vizor. O văzu arătându-i un plic... Se grăbi să descuie şi păşi în spatele uşii - preventiv. Tânăra intră; încuie şi arătă spre bucătărie. Şi aprecie pozitiv faptul că mâna ei nu aprinsese lumina atunci când ajunsese la comutator...

Trase bine jaluzelele - şi trase şi draperiile. Şi abia acum aprinse el lumina.

Roşcata rămăsese cu ochii în ochii lui - că acum nu mai avea lentilele alea negre. El o privea drept şi o vedea "per ansamblu" cu coada ochiului... Şi nu putea să creadă că privea ansamblul cu coada ochiului şi nu-şi amintise unde lucra fata asta - că atunci nu l-ar mai fi mirat silueta şi hainele... Tânăra îi întinse plicul şi-un bilet. Ia - ce-i scrisese acolo?

"Titel plimbă curvele pe la clienţi. Vine să mă ia peste fix o oră."

Hm! Bănuise el că ţinuta provocatoare şi coafura aia specială nu erau o chestie care se întâmpla zi de zi! Arătă spre masă; ea se aşeză. El puse cuţitul la loc, constată că plicul era bine lipit... Îl rupse şi se aşeză şi el.

Uau!

Pentru a doua oară, în numai un minut, era buimac. Şi asta nu era bine deloc! Trebuia să-şi revină - şi-ncă repede! O să iasă din apartamentul ăsta - şi-o să trebuiască să redevină regele ăla mânuitor de cuţit şi de sabie! Dacă rămânea perplex la chestii de-astea...

Diamant îi trimisese un tabel lung de vreo 20 de pagini, nişte fotocopii după formulare de spitalizare franţuzeşti, un bilet lung pentru el şi nişte coli albe. Şi-un pix. Vărul lui nu era împrăştiat şi uituc. Alarma asta îl dezmeticise complet! Ia - ce dracu-i trimisese acolo?

Primul din tabel era un domn Popescu Ion. Funcţia - colonel SIE.

Uau! Adică Diamant "se legase" deja de-un serviciu "arondat" la CSAT? Stop - că o lua razna! Diamant...

Nu-nu! Deci - Popescu Ion. Funcţia - colonel SIE. Oraşul - Bucureşti. Hei-hei-hei! Păi ăştia nu erau spioni? Păi, dacă erau spioni, nu erau prea întregi la minte! Ce dracu era asta?

... În fine! Deci: oraşul, telefoane, mail-uri... Iar la "Observaţii" scria doar "dl Ionescu". Hm... Al doilea din tabel era Aleodor Gaboraş. Cam anapoda numele ăsta! Mai să creadă că era vreun "nume de scenă"! Dar... Tot colonel era şi dl Gaboraş. În dreptul lui scria "Deplasări în afara României". Păi şi el ce să înţeleagă? Că Aleodor ăsta se plimba cu ei prin Franţa? Avea domiciliul tot în Bucureşti; dar... Hm...

Ia să se uite la mijlocul tabelului! Că acolo sigur erau mai limpezi lucrurile. Deci... "Specialist informatică"... "Legătură I. Clămparu, Spania"... "Legătură C. Argint, Italia"... "Legătură Gh. Răzmeriţă, Italia-Belgia"... "Specialist în armament"...

Lăsă tabelul pe masă şi-i făcu Roşcatei semn să amestece două ness-uri. Tânăra se ridică imediat... Decise să înceapă ca oamenii, cu începutul. Şi luă biletul.

Diamant începea cu atacul de la Piccolo Mondo. Deci el alesese

locul de ambuscadă; avusese nişte oameni care filmaseră totul... El coordonase totul... Jeep-ul plecase înainte de primul foc de armă... Lunetistul stătuse la etajul şase şi trăsese "cu precizie şi economie". Pentru el "prăpădise" un singur glonte... Grasu era bine, fusese operat şi-acum se refăcea, sub stricta supraveghere a oamenilor lor, a oamenilor lui Titel şi-a băieţilor de la SIE... Orăşelul scăpase de sereişti şi era apărat acum de SIE şi-o fadromă de jandarmi... Diamant trecuse pe la machidonul ăla simpatic; apoi ajunsese la Dejan... care uite că era realist şi trăia în prezent - şi ştia şi el că pe frati-su îl afectase rău războiul... Diamant vorbise cu Leonard pe yaht; Leonard i-l prezentase pe Popescu - adică SIE apelase la Leonard ca să ajungă faţă-n faţă cu trimisul regelui aurarilor. Afla acum că acel Popescu fusese trimis să pună mâna pe ei orice-ar fi! Iar asta explica, într-un fel, cantitatea de colonei pe centimetrul pătrat de tabel... Bătuseră palma pentru o lună? Uau!

Primi cana cu ness. Ia să vadă el dacă fata asta ştia să facă ness... Da; ştia. Şi fusese iute! Era bun; tare şi dulce. N-o să mai poată dormi... Îşi aprinse şi-o ţigară şi privi lung scrisorica lui Diamant...

Adevărul era că, în ultimul timp, făcuse afaceri importante. Şi putea spune acum că el făcea într-o lună cât făcea Evelin matahala în vreo patru vieţi - doar comisionul lui! Începuse al şaptelea caiet studenţesc scris mărunt cu nume de duşmani - şi probabil şi pe-al cincilea biblioraft cu nume de parteneri de afaceri. Fiecare partener avea o singură coală în bibliorafturile lui; aşa că patru bibliorafturi ori cinci sute de parteneri erau o grămadă de succese! Deci...

Deci, era bine. Nu se "căsătorise" pe viaţă cu serviciul ăla; aveau contract de probă o lună. Dacă la sfârşitul lunii ăsteia constata că toţi coloneii ăia nu-i foloseau la mare lucru...

Leonard voia ceva de la el. Şi-i spusese lui Diamant "Spune-i să stea foarte liniştit - că istoria aia de demult nu se va repeta.". Adică nu-l voia locotenent, ci consilier probabil... Asta era bine; că îşi alegea el trei "executivi" care îl vizitau săptămânal şi primeau ordinele şi dispoziţiile. Iar dacă Ăl de Sus voia să-l pedepsească, îl pedepsea chiar şi după ce-şi petrecea restul vieţii în post şi rugăciune! Alarma asta îl determinase să gândească pragmatic...

Diamant tocmai fusese iertat pentru toate cioacele pe care le făcuse - că aşa o umbrelă uriaşă, din oţel, nici nu visase el că va "împuşca" vreodată! Se gândise, pe la zece seara, la SPIR sau la DGIPI. Diamant îi pusese la dispoziţie ditamai SIE...

Citea despre Popescu... Citea despre Leonard... Citea despre rapoartele franceze... şi era conştient că, în cele din urmă, va trebui să se uite pe ele... Să le citească cu maximă atenţie, pentru că se va întoarce în Franţa - şi-şi va răzbuna mama. Trebuia să ştie...

Îşi aprinse o altă ţigară şi luă rapoartele. De ce erau două de la spital?... Erau identice... până la diagnostic. Acolo...

Simţea că se încruntă... Simţea că-i creşte tensiunea, pentru că şi-o imagina în vilă... Cu ce-o loviseră? Cu o bâtă? Cu un scaun? La masa din living, scaunele erau metalice. Cu un scaun o loviseră?

Foşnetul îl făcu să ridice imediat capul spre ea! Roşcata încercase să se tragă mai în spate - spre aragazul "de decor" din colţ. Iar în clipa când îi întâlni ochii, tânăra plecă imediat capul, îl ascunse între umeri şi păru că vrea să se apere de-o lovitură venită din stânga...

Oftă greu şi-o bătu uşor pe mâna pe care-o ţinea pe masă. Încerca s-o liniştească, pentru că nu voia s-o sperie. Şi nici s-o lovească. De ce dracu s-o lovească? Ce, ea îi dăduse mamei lui cu scaunul în cap?

Capul roşcat rămase plecat; dar poziţia ei redeveni cea firească. Aşa că reveni şi el la ţigară, ness şi rapoartele alea. Deci, primise o lovitură în cap şi-apoi căzuse pe scări. Ceea ce însemna că fusese lovită undeva în capătul scării. La etajul unu n-avea nimic metalic pe hol. Şi n-avea în casă bâte de baseball. Nenorocitul care-o lovise avusese arma la el. O telescopică, probabil - că de la un toc de pistol nu ar fi rezultat acel "zdrobire"! Mm... În cel de-al doilea raport, leşinase când primise vestea că el fusese împuşcat la Bucureşti - şi căzuse pe scări. Nu se mai pomenea nimic despre "zdrobire"; în schimb, apăruseră mult mai multe contuzii. Concluzia, în ambele cazuri, era "politraumatism cranian acut închis". Era în comă, conectată la aparate...

Gata! Gata, că îi căşuna - şi strica două dintr-un foc! O şoca pe fata asta şi-l făcea pe Florentin să-l evacueze de-acolo cu viteza sunetului şi şuturi în fund! Diamant mai scria că azi se ducea împreună cu tatăl lui la IML, să-l recunoască - şi aici vărul lui scrisese, între paranteze, "i-am spus" - după care se urcau în avion, însoţiţi de cinci locotenenţi de-ai lui Ion al lu' Ştoacă, şi se duceau la Cannes. Vărul lui îi scria albastru pe alb că vrea să deschidă seiful şi să recupereze documentele din el; şi-l întreba ce să ia de-acolo! Că seiful ăla era mare - şi era burduşit! Păi, să-i scrie!

Întâi şi-ntâi, discurile cu fotografii şi filmări cu Ana şi copiii. Erau şase; îi scria să nu uite vreunul... Apoi, dosarele negre - care conţineau listele cu toţi oamenii lui şi toate conexiunile. Apoi, cele cinci bibliorafturi roşii din stânga scaunului lui - acolo erau partenerii de afaceri. La astea să nu renunţe nici mort! Îi amintea că, la o adică, avea *katana* şi pistolul în primul sertar al biroului... Şi-acum să-i scrie cifrul... Bun! Ce să mai ia de la Cannes? Plicul mare, maro, plin cu acte - deşi erau făcute de nea Nicu, aşa că probabil "expiraseră" ieri dimineaţă... Şi plicul alb, cu actele lor originale. Şi... Şi altceva nu mai voia de-acolo. Trebuia totuşi să-i scrie să păzească "încărcătura" cu preţul vieţii lui, pentru că acea încărcătură putea băga la zdup vreo 15.000 de oameni...

Şi îi scria chiar acum să se ducă în dormitor, să facă patul milităreşte şi să pună pe perna lui cuţitul din şifonier iar pe perna Anei, pistolul lui.

Bun! Ce-i mai scria Diamant în bilet? Îl întreba cum să facă cu înmormântarea - că, dacă-l "recunoşteau" azi, probabil că mâine or să-l primească acasă! Şi-ar fi însemnat să-l îngroape în duminica Paştelui... Îi scria chiar acum să-l îngroape atunci când poate; dar să facă un balamuc de-ăla de să se dezbată la teveu preţ de două săptămâni. Să anunţe toţi interlopii şi să-i facă cumva să vină la cimitir. Să nu le spună nimic; dar, după înmormântare, să dea mâna cu fiecare în parte şi să spună fiecăruia că, în curând, el, Diamant, le pregătea şi-o veste bună. Aia va fi scuza apariţiei lui; că dacă Diamant îi ducea de nas pe Cămătari sau pe-ai lui Preda fără să-şi lase o portiţă de scuză, ăia se puteau supăra rău...

Şi-apoi Diamant îl ruga "să-l descurce". El nu ştia ce să ceară de la SIE; habar n-avea ce să-i spună lui Popescu ăla! Că el nu mai lucrase niciodată direct cu "moţul umbrelei"; şi, de fiecare dată, el beneficiase - nu solicitase. Acum îi scria cu linioară...

În primul rând, Diamant trebuia să-l contacteze pe Popescu Ion. Ştia că era un pic "peste mână", pentru că în tabelul ăla dl Popescu avea un rol foarte bine determinat; dar momentan el nu trebuia să contacteze pe nimeni. Dl Popescu trebuia să ia legătura, extrem de discret, cu serviciile secrete franceze şi să-i anunţe că dl conte trăia - dar, momentan, era mai bine să nu afle tot mapamondul ce şi cum. Documentele oficiale, în care se încadra şi certificatul de deces eliberat de IML, călătoreau o obicei cu valiza diplomatică; iar aia putea întârzia pe drum îndeajuns de mult ca să nici nu mai ajungă! La Bucureşti venea Paştele - sărbătoare naţională, perioadă de vacanţă şi pentru bugetari, şi pentru privaţii vânzători de sicrie... Aşa că, într-o maximă discreţie, dl Popescu trebuia să aranjeze cu omologul din Paris ca decesul dlui conte să nu fie consemnat prin acte. Nu avea emoţii în privinţa identităţii - cerea un test ADN şi gata! Problema erau actele. În Franţa, el avea altă vârstă faţă de actele din România; şi puteau să-l bage la fals şi uz de fals doar aşa, "din prima zi de anchetă"! Era deci de preferat să se evite asemenea momente... neplăcute. Dl Popescu trebuia să-i spună omologului că, în momentul în care dl conte putea fi scos din ascunzătoare, se va prezenta personal la biroul lui şi va lămuri problemele. La Bucureşti murise un om - şi murise la televizor, aşa că asta nu se putea "şmecheri". Ancheta poliţiei va "produce" cel puţin un dosar penal pentru crimă. Dosar în care victima nu trebuia să fie Ionescu Ştefan. Victima era dl Georgescu Şerban şi putea fi oricine - un amic de-al lui Ionescu Ştefan, un prieten de-al lui Grasu care-l rugase să-l ducă urgent pe Iuliu Maniu... Înţelegea dl Popescu ce şi cum - că era isteţ şi avea ordin să nu-l piardă!

Apoi, mai voia ca dl Popescu să-i obţină cumva toate filmările cu

Ana - cele de la gara din Cannes. Şi voia să afle cumva ce aflaseră chinezii despre ea şi locul unde se ascundea. Voia să ştie fiecare mişcare a chinezilor...

Apoi, voia ca nişte specialişti de-ăia în informatică să spargă serverul din vilă - dar să nu ia nimic de-acolo. Aia o să fie doar o demonstraţie de forţă - ca să afle chinezii că şi Diamant ştia să conducă, iar armata lui Ştefan era loială noului şef. Corelat cu asta, voia imagini de la Cannes. Voia ca, indiferent de oră, să poată accesa un program care să pornească camera stradală care să-i arate vila. Cu alte cuvinte, Isamu o să se uite lung spre stradă şi-o să vadă camera aia video care-l filma *live*.

Bun! Ce mai voia de la SIE?... Voia ca dl Aleodor Gaboraş să-i însoţească prin Uniunea Europeană. Nu întotdeauna - ci doar când îl solicitau. Ca să-i lase lui Isamu impresia că omul "umbrelei" acţiona ca un locotenent al regelui. Bănuia că frustrarea chinezului va fi maximă - pentru că el fusese un locotenent care stătuse la butoane, în birou, ca să nu-l mai taie pişpireii minori ca pe tomografie... Hm!

Apoi, voia să aibă la dispoziţia lui un elicopter. Voia acces la un avion privat. Iar pentru transportul prin România, voia legitimaţie de SIE şi un girofar pe care să-l pună pe capota noului lui... Şi-acum scria cu majuscule, zâmbind slab şi imaginându-şi mutra vărului lui când va vedea fotografiile pe net...

Deci, voia ca Diamant să-i dea comandă ultra-urgentă pentru un Brabus E V12 Mercedes Benz E-Class W212 blindat, negru mat. În urma lui o să meargă, la un moment dat, o dubă de la SPP, tot cu girofar. Aşaa...

Şi cum era la capitolul "shopping", îi scria tot cu majuscule că pentru Franţa vrea să-i comande un Hamann BMW X6M Tycoon Evo M albastru marin. Tot blindat. Buun...

Şi ce mai voia el de la Externele alea? Păi voia ca Diamant să-l contacteze pe specialistul în interceptări şi să-l pună să ia o echipă de-aia gălăgioasă şi vizibilă şi să facă curăţenie în casa de la Cernica mică. Să ştie şi Internele că nu exista cale de întoarcere! Se îndoia că şefii lui nea Nicu îi aprobau lui Jun să-şi aducă propriul lunetist; aşa că sosia lui fusese împuşcată de-un coleg de-al lui Ceauşescu. Iar asta trebuia plătit.

Şi mai voia ceva. Şi-i venea să râdă... Scria repede-repede... Voia un apartament cu patru camere, la parterul unui bloc, care să fie golgoluţ şi să aibă gratii la ferestre, uşă "şmecheră" şi sistem antiefracţie conectat la poliţie. Apartamentul se va numi "arhivă". În apartamentul ăla, Diamant urma să aducă vreo 20 de seifuri de-alea mari şi "date dracului". Apoi va aduce două dube de cutii şi sacoşe - cu tăieturi din ziare şi DVD-uri neînregistrate. Şi-apoi, în timp, o să mai trimită din când în când câte-un băiat cu o sacoşă... cu pietre, sau sticle de Coca-Cola... Şi SIE, şi SRI trebuiau să ştie că arhiva există. Ea exista - dar nu se va muta din locul unde e acum. Că e foarte bine ascunsă acolo. Ambele departamente trebuiau să privească cu teamă spre apartamentul cu 4 camere... ca să nu se pomenească vreodată că şi duba SPP-ului vira dreapta cu o secundă înainte de începerea schimbului de focuri...

Oftă greu şi mai trase o liniuţă... ***"Vreau ca Adina să fie găsită şi convinsă cumva să povestească cu sinceritate totul despre ziua de ieri. Ea e singura care ştie ce s-a întâmplat ieri acolo şi ne poate spune adevărul."*** Sublinie partea asta...

Şi cam asta era. Acum, instrucţiunile lui pentru Diamant. Imediat cum aterizau pe Mandelieu, tăticul lui şi acel Aleodor Gaboraş trebuiau să contacteze o firmă de bodyguarzi - şi să pună două gorile să păzească uşa rezervei mamei lui. Se îndoia că Jun sau Isamu se vor osteni să termine treaba; la vârsta şi suferinţele ei... Şi la aşa lovitură...

Gata, că iar se înfuria! Gata! Ce mai trebuia să-i scrie lui Diamant?... Sub nici o formă, să nu se atingă azi de Isamu. Să evite cât mai mult contactul cu poliţia franceză - pentru că regele aurarilor învia repede, dar contele Stefan Ionesco avea o problemă uriaşă cu legislaţia din Franţa! Ar fi trebuit să pună serios serviciile la muncă... Ar fi trebuit să vorbească personal cu Popescu Ion. Dar... Dar nu acum. Ceva mai târziu. De înmormântat, or să-l înmormânteze aici, în Bucureşti; după care, la o adică, el revenea ca o floare şi cerea să se facă testele ADN. Nu identitatea era problema lui - averea lui va ajunge oricum pe numele Anei iar numele şi-l recăpăta cu viteza sunetului! Problema lui erau chinezii...

Iar după ce punea mâna pe dosarele alea negre, vărul lui trebuia să contacteze matroanele şi aurarii - care, în momentul în care aflaseră ce se întâmplase în România, ar fi trebuit să se apropie de Cannes pe o rază de 100 de kilometri. El stabilise regula aia... Deci, să-i contacteze; avea toate telefoanele necesare în dosarele negre. Să-i convoace, în seara asta, într-un hotel din Cannes; îi recomanda "Grand Hotel", că doar erau interlopi şi nu-şi plăteau vacanţele din economiile de peste an... Sublinie scurt rândul ăla: ***"Azi, trebuie să recuperezi matroanele şi aurarii."*** Aşa...

Nu mai avea ce să-i scrie. Reciti partea aia de final... şi luă plicul nou-nouţ pe care i-l trimisese vărul lui. Diamant se dezmeticise serios... Roşcata foşni scurt - pentru prima oară de când se aşezase pe scaunul ăla. Ce era? Primi rola de scoci... Începu să râdă - da' chiar aşa de tare "o şocase" Titel? Sau chiar aşa de tare "se şocase" Titel? Sau... Sau chiar aşa de multă nevoie avea Leonard de el? Păi... Păi, habar n-avea; dar scociul ăla o să-l lipească! Se simţea privit... Râdea, lipea plicul şi se simţea privit lung... Ridică brusc privirea spre ea - şi-o văzu îngălbenindu-se instantaneu. O certă un pic cu degetul - şi-i dădu plicul. Iar ea şopti:

- Fix o oră.

Aproba... O conducea la uşă... Descuie, dar nu deschise. Iar ochii albaştri se ridicară, miraţi... Arătă spre ea şi-i transmise, din gesturi că "arată super". Şi cum Roşcata se înroşise rău şi nu prea ştia cum să smulgă uşa aia şi să dispară mai repede, el era rău şi nu deschidea... Râdea, privea creştetul roşu şi era extrem de rău...

Gata. Acum râdea şi ea. Depăşise momentul şi realizase că nici n-o să sară pe ea, nici nu făcea mişto de ea, nici n-o s-o spună lui Titel să se aranjase mult prea bine... Acum deschise cu zgârcenie uşa şi-o văzu tupilându-se afară... Încuie, stinse lumina şi se apropie de geam. Îşi făcu loc să vadă intrarea în bloc... Hummer-ul lui Titel "emana" manele la maximum şi chiţăituri de fete binedispuse. Şi-acum ieşea şi Roşcata... Manelele se îndepărtau, la viteză de "croazieră"...

Deschise larg geamurile şi se aşeză. Şi-şi aprinse o ţigară. Trebuia să se gândească bine... Trebuia să se gândească foarte, foarte bine...

Fără Grasu, era "uşor în pom". Fără Isamu, era ca şi mort. Trebuia să scape din ambuscada asta. Diamant se descurca foarte bine cu Bucureştiul; dar n-avea stofă de Grasu, care se urca în BMW şi-l "călărea" până la loc comanda prin toată România. În plus, pentru afacerile din Franţa îi trebuia un "costum". Un domn. N-avea aşa ceva. Grasu era interlop, Diamant era interlop în costum. Deci...

Deci, el va fi costumul. Roşcata, dacă se va demonstra că ştie să apese pe taste şi-n alte ferestre decât Messengerul, o să-i fie secretară. El o să comande, ea o să dea comanda... El o să stea mai mult în Franţa; şi va avea un birou foarte elegant, foarte luxos - că BMW-ul ăla pe care i-l va comanda Diamant de dimineaţă avea tot ce-i trebuia pentru asta. Se gândea, la modul cel mai serios, s-o găsească pe Adina şi să-i pună laptopu'-n braţe; dar fata aia era o profesoară blândă, aproape vegetariană, care se ducea la pădure ca să culeagă floricele, nu să taie copăceii cu *katana*. Se îndoia că Roşcata ştia franceză... Oricum, n-o ştia pe-aia "literară"; şi-o ştia cel mult pe-aia vorbită. Îi trebuia un vorbitor foarte bun de franceză... Şi se gândea totuşi la Adina... pe care s-o ţină aici, la Bucureşti, păzită de nişte băieţi "pe sprânceană", căreia să-i trimită Roşcata ordinele în română şi pe care ea să le trimită în franceză acolo unde trebuia...

Da; Diamant o s-o găsească pe Adina, care cu siguranţă va aprecia salariul ăla mare primit aici, în România, doar ca să stea în faţa laptopului! Nu putea s-o plimbe cu el - că n-avea ea stofă de-aşa ceva. Roşcata era "tocmai bună" pentru chestia asta. Mică, slabă şi iute - şi ascultătoare. El spunea "trosneşte-l pe ăla", iar în secunda doi ăla era proaspăt posesor de vânătaie...

O să le-mpace el cumva! Oricum, afacerile se vor organiza altfel. Calcula chiar acum varianta cea mai potrivită pentru "criza de per-

sonal" prin care trecea...

Fiecare reţea va avea un şef; adică un locotenent. Până acum, Grasu stăpânise 12 reţele, Diamant 8 iar Isamu se luptase cu toată partea comercială din Franţa şi nu numai. Acum va fi altfel. Se gândea că va avea 20 de locotenenţi numai în România - şi, în fiecare săptămână, va organiza o petrecere, la o crâşmă exclusivistă, unde or să cânte manelişti de soi, or să se servească bucate alese iar el o să primească rapoartele şi-o să dea ordinele. În noile condiţii, Diamant putea merge cu el în Franţa - sau putea fi "şeful de urgenţă" de-aici, în caz că vreunul dintre locotenenţi avea nevoie de-o intervenţie rapidă... Pe lângă asta, în România o să aibă în jur 5-6 băieţi iuţi, mari şi înspăimântători, care să nu se dea în lături de la nimic - ei or să se ocupe de paza lui personală. Iar pe lângă ei i-ar fi prins bine să-l însoţească un băiat de-al lui Geamănu, unul de-al Cămătarilor... Unul de-al Sportivilor, sau de-al "Vulturului" - în funcţie de judeţul pe unde-şi plimba Mercedesul. Imaginea regelui apărat de oameni de bază ai altor "afacerişti" de renume le va insufla tuturor ideea că afaceriştii ăia erau amici cu el - şi aveau grijă de el... Şi nici n-o să fie greu să-i convingă! Că "era pe bani", iar Diamant recupera azi matroanele şi aurarii!

Mm, ce bine "se pricepea" la chestia asta! Era mândru de el!

De fapt, era jalnic - dar nu va recunoaşte niciodată asta. Era absolut jalnic, pentru că trecuseră mai mult de 12 ore de când Ana luase copiii şi ieşise pe uşa vilei - iar el, soţul ei şi tatăl copiilor ei, nu mai ştia nimic de ea...

Diamant

Era mulţumit de imaginea din oglindă. Era mulţumit de aranjamente... Era reprezentantul lui Ştefan - rege peste aurari şi conte francez. Costumul se aşeza impecabil peste vesta antiglonţ; nu se vedea hamul pistoalelor... Era frezat, dar nu se bărbierise. Ştia că nici nea Dumitru nu-şi căuta Gillette-ul...

La patru dimineaţa, primise plicul lipit cu scoci; citise cu atenţie indicaţiile lui Ştefan şi făcuse absolut tot ceea ce i se spusese să facă. Problemele erau, deci, "la zi". Popescu înţelesese care era "socoteala" cu identitatea contelui şi îl asigurase că "azi se rezolvă". Adina era "în lucru", cele două comenzi auto aşteptau ora nouă - adică sosirea directorilor la birouri... Făcuse personal rezervările la zborul Air France de la 12.30; închiriase şi achitase camera de la Grand Hotel Cannes. Primise confirmarea că oamenii lui Ştoacă veneau să-i ia din orăşel la nouă fix. Mergeau împreună la IML - şi apoi la Otopeni. Şi-apoi, trei ore şi ceva, zburau...

Se aşeză şi scoase hârtia. Recitea rândurile scrise de Ştefan... Ah, ce era să uite! Să sune la Cannes, la firma de bodyguarzi, şi să "comande" zece inşi pe sprânceană, la aeroport. O să se plimbe cu mulţi oameni azi... Şi să-l sune pe Aleodor. Ia să caute el numărul... Suna...

- Da.
- Bună ziua. Diamant sunt.
- Diamant?

Zâmbi şi rosti parola scrisă în tabel:

- Diamant, vărul regelui.
- Aa, bună ziua! Ne cunoaştem personal azi?
- Da.
- OK. La Cannes, da?

"Ptiu, să nu te deochi!"

- Da.
- Presupun că vom merge la spital şi la vilă...

Părea tânăr. Părea foarte bine informat. Părea foarte... glumeţ! Aşa că decise să încerce să glumească şi el puţin:

- Presupunere corectă...
- Vii singur?
- Nu. Cu unchiul meu, cu cinci băieţi şi zece bodyguarzi francezi.
- Bun! Să mă ocup de buna primire?
- Ar fi bine să te ocupi de paza mătuşii mele. Că nu e deloc în siguranţă la spital!
- Ne-am ocupat deja de asta. Vrei ceva "vizibil"?
- Da; vreau şi ceva vizibil...

Aleodor sesiză imediat "şi"-ul şi începu să râdă:

- OK, în juma' de oră se rezolvă. Ceva arme care trebuie să treacă prin aeroport?
- Da; multe.
- Bine; mă ocup eu. Veniţi cu Air France-ul?
- Da.
- OK. Dacă nu se mai întâmplă altceva, vă aştept la aeroport.
- Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... şi se grăbi să pornească calculatorul. Trebuia să găsească o firmă de bodyguarzi uite-aşa de mare...

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii - hei! Era dimineaţă?... Da; era dimineaţă. Era ora... Cât era ceasul?

Copiii dormeau; aşa că se ridică uşurel şi descoperi ceasul de pe perete. Era şase jumate. Nu dormise cine ştie ce; dar nici nu mai putea să doarmă. Azi o să-i lase cu dna Jacqueline...

Coborî încet treptele şi intră în bucătărie. Lăsase ordine ieri; o să pregătească micul dejun, timp în care o să se gândească un pic la ceea ce avea de făcut azi...

În primul rând, trebuia să facă cumva să se angajeze. Mai avea puţin peste 300 de euro - că hainele alea costaseră destul de mult, iar trenul fusese o mică avere după părerea ei. Nu ştia cât îi oferea omul ăla la terasă - dar dacă îi dădea 40 de euro pe zi, ea era foarte fericită! Din câte spusese dna Jacqueline, era un post de factotum - va trebui deci să aibă măcar un rând de haine de schimb, în caz că se murdărea de ketchup sau maioneză. Asta implica achiziţionarea unui nou rucsac... Copiii aveau şi ei nevoie de hăinuţe - măcar de pijamale, chiloţei şi ciorăpei, maieuri, tricouri...

Toţi trei aveau nevoie de haine. Şi de mâncare. Dacă stătea aici 5 zile, câştiga 200 de euro. Trebuia să se intereseze dacă exista vreun second-hand în Puget-Théniers...

Să încerce să ajungă în România?

... Şi unde să se ducă în România? La cine? La părinţii ei? Ha! În plus, ţara aia bananieră era mult mai periculoasă decât Franţa! Ceea ce se întâmplase ieri ilustra foarte bine asta!

... Oare unde era Ştefan?

... Oare mai era Ştefan?

Oftă greu şi puse farfuria cu pâine pe masă - era bine. Ştefan era foarte bine. Îl salvaseră. În curând, o să revină în afaceri; şi-atunci o să poată să-l contacteze discret...

Paşii se apropiară încet:

- Hei, neaţa!

Încercă să zâmbească credibil:

- Bună dimineaţa.
- De ce te-ai trezit atât de devreme?
- Nu ştiu; cred că am dormit cu grijă...
- Tot ce se poate! E şi patul nou, e şi grija să nu cazi din el...

Aproba, zâmbind...

- Hai să-l sun pe Jacques, să-i spun că tocmai "i-a crescut" o angajată nou-nouţă!

Se grăbi s-o urmeze şi i se arătă canapeaua. Bătrâna forma numărul...

- Bună dimineaţa!... Da, ştiu. Ai treabă?... Bun! Atunci hai să-ţi spun un secret: ai o angajată nouă!

I-auzi! Bufni în râs, imaginându-şi ce faţă făcuse vărul dnei Jacqueline...

- Este o fată frumoasă, isteaţă foc şi harnică. Şi nu vrea documente de muncă... Da; la zi... Da; se pricepe... Da... Bine, Jacques. Dar te rog să nu spui nimănui nimic. Indiferent cine sau ce te întreabă

referitor la ea, tu n-o cunoşti pe fata frumoasă pe care-o trimit eu azi la tine... Da, Jacques... Da... Bine. La opt, da?... Anne... Da... Ba eu zic să n-o prea ţii pe terasă - că ţi-o fură clienţii!... Nu; serios vorbind acum, n-a mai lucrat cu publicul. Sunt sigură că ar face faţă; dar nu ştiu în ce măsură e o idee bună. Tu ai clienţii tăi, şi ştii că unii sunt suciţi... În schimb, eu garantez că bucătăria ta nu va scăpa nici o clipă de sub control... Bine, Jacques. Îţi mulţumesc. Şi, nu uita - discreţie maximă!

Şi închisese. Gata - era angajată. Dna Jacqueline o privi lung, serioasă:

- N-am vrut să-i spun eu toată istoria - e istoria ta, tu decizi dacă i-o spui şi lui sau nu. Dar dacă observi că te tot împinge pe terasă, la clienţi, eu zic să-i spui de ce eşti aici. Că nici lui nu i-a mers bine după ce eu m-am întors acasă împotriva voinţei mele; şi-o să te înţeleagă şi-o să te ascundă. OK?

- OK.

- Şi-acum hai să te transform într-o urâtă nesuferită! Am găsit, aseară, vechii mei ochelari de vedere din tinereţe; ăia cu dioptrii foarte mici...

Tii, ce veselă era dna Jacqueline! Se vedea de la o poştă că suferise rău de singurătate...

Diamant

Aştepta, drept, lângă unchiul lui. Ştia ce vor vedea. Spera să fi rămas o minimă asemănare, ca să nu se ducă dracului totul...

Sertarul se trase scurt.

... Perfect!

Avu senzaţia că unchiul lui se înclină spre spate; aşa că-l prinse bine de umeri. Angajatul acelui loc macabru ridică cearceaful... Nea Dumitru aprobă scurt; aşa că se grăbi să-l întoarcă şi să-l scoată afară. Unde poliţistul, înţelegător şi foarte bine instruit peste noapte, se grăbi să arate spre ieşire:

- Îmi pare rău că a trebuit să vă trec prin formalitatea asta. Haideţi; vă rog...

Ieşiră şi porni spre maşină:

- Dacă nu mai aveţi nevoie de noi...

- Nu-nu! Asta a fost! Vă sun, dacă mai apare ceva...

"Da-da! Sună-mă!" Se grăbea spre Mercedes, spre chipurile încruntate... "Calcula" un cadou frumos pentru Ştoacă. Îi înţelesese perfect gândurile! Exact "modelul" ăsta o să i-l propună el lui Ştefan...

Îl aşeză pe nea Dumitru pe scaunul din faţă. Unchiul lui plângea în hohote deja; dar nu se mai îngrijora pentru asta. El era încruntat - îşi pusese încruntarea asta pe chip încă de când ieşise din casă! Şi-acum se grăbeau la aeroport... şi se duceau să bage toţi dracii-n chinezoi!

Ana-Maria

Era linişte. Din bucătărie nu se auzea decât zgomotul tacâmurilor. Copiii mâncau frumos, aşa cum îi învăţase - fără să vorbească. Nu se îndoia că Léon exersa cu furculiţa iar Florentina stătea dreaptă, exact ca o prinţesă...

- Cred că eşti gata. Tu ce zici?

Ce zicea ea?... Zicea că era foarte bine! Dna Jacqueline îi dăduse cu un fond de ten foarte deschis. Părea un caz clasic de hepatită B... Îi făcuse nişte cearcăne de-alea de salariată în schimbul trei; îşi prinsese părul şi-şi împletise o coadă stângace... Fără ruj, fără rimel sau dermatograf, cu perechea aia de ochelari de babă pe nas, arăta exact ca o femeie de vreo 35 de ani, chinuită de problemele şi greutăţile vieţii, care are mare nevoie de-o internare. Nici urmă din contesa lui Ştefan...

- E perfect.

- Dacă ţi se pare ceva în neregulă, te duci la Jacques şi-i spui că te găseşte în bucătărie. El ştie deja că trebuie să te ascundă; aşa că...

Aprobă încet cu capul...

- Copiilor le-ai spus?

- Nu; încă nu.

- Atunci eu zic să te duci să le spui, cât caut eu nişte jucării în pod...

Intră în bucătărie şi închise uşa. Într-adevăr, copiii mâncau frumos. Nu vorbeau, pentru că la masă nu se vorbeşte... Florentina tresări la vederea ei; ochii negri îi priveau cu îngrijorare chipul... Se aşeză în faţa lor şi deschise discuţia în română:

- Trebuie să stăm de vorbă.

Erau atenţi...

- Eu trebuie să mă duc la serviciu.

Florentina şopti:

- Mami, eşti sigură? Dacă te recunoaşte cineva?

- Tu m-ai recunoaşte?

Fetiţa ei zâmbi... Léon oftă greu:

- Mami, ce înseamnă serviciu?

- Înseamnă că trebuie să mă duc să muncesc, ca să avem bani.

- Mami, dar noi avem bani!

- Nu; nu mai avem bani. Ni i-au luat chinezii.

- De ce?

- Pentru că s-au supărat foarte tare pe tati. Şi vor să-l gonească. De-asta am fugit de acasă; ca să nu ne prindă chinezii.

- Da' de ce?

- Pentru că, dacă ne prind, or să ne facă foarte multe lucruri rele. Aşa că e mai bine să fugim de ei, până o să-i învingă tati.

Florentina şopti imediat, în romanes:

- Ai veşti?

Se grăbi să nege cu capul şi să continue:

- Aşa că eu trebuie să mă duc la serviciu, ca să am bani pentru hăinuţe, pentru mâncare, pentru drum...

Ochii verzi ai lui Léon se umplură cu lacrimi:

- Mami, nu pleca!

- Trebuie să mă duc să muncesc, dacă vrei să ai ce să mănânci diseară!

- Ba nu!

Florentina se grăbi să-l strângă în braţe:

- Stai liniştit, că mami se întoarce repede! Uite, stau eu cu tine! Şi am eu grijă de tine! Da, Léon?

- Mami, nu pleca!

Oof, la naiba! Îl întoarse spre ea:

- Nici eu nu vreau să plec. Dar trebuie să facem rost de bani, ca să fugim de chinezi. Aşa că eu mă duc acum la serviciu, iar voi rămâneţi aici, cu dna Jacqueline. Bine?

Léon nega, printre suspine; Florentina aproba de zor:

- Da, mami. Stai liniştită, că am eu grijă de el!

- Bine. Ca să nu ne poată găsi chinezii, o să ne schimbăm numele. Pe tine o să te strigăm Flò, iar pe prinţ o să-l strigăm Leo. Ca-n poveste! Bine?

- Bine, mami. Hai, du-te la serviciu!

Avea dreptate prinţesa ei! Léon plângea de-a binelea acum! Se grăbi să-i îmbrăţişeze pe amândoi:

- Să nu fiţi supăraţi şi să nu vă speriaţi! Ştiţi bine că o să mă întorc diseară; da?

- Da, mami!

Bun! Un ultim pupic - şi se grăbi să iasă. Bătrâna şopti:

- Lasă-l, că-l liniştesc eu. Uite, ţi-am scris aici adresa terasei şi ţi-am desenat un fel de hartă. Eu zic să iei bicicleta din curte; că ajungi mai repede cu ea.

Aprobă şi alergă spre uşă:

- Da! La revedere!

- Pa! Serviciu uşor! Dacă e ceva, îl sun pe Jacques!

Bicicleta... Aha! Păi bicicleta aia era "super"! În caz de... chinezi, se urca pe ea şi-o pornea glonţ prin spaţiul verde, spre pădure! Cu maşinile n-o puteau urmări; iar pe jos, n-aveau cum să alerge ei mai repede decât pedala ea! Aşa că citi adresa... Memoră "Bar Le Sanya",

numele braseriei şi urcă pe bicicletă. Şi ieşi pe poartă.

Isamu

Se aşează la masă şi lăsă telefonul lângă paharul cu suc de portocale. Jun înfuleca la propriu omleta din farfurie. El nu prea avea poftă de mâncare. Gilles nu-l sunase...

Azi, o să se revadă cu Diamant. Spera din tot sufletul ca azi să nu se revadă cu Ana...

Cum dracu putea fratele lui să înfulece aşa? Nu-i era frică să nu-l otrăvească Emilie? Sau îşi închipuia că, gata - anunţase oamenii că au un şef nou, iar ei erau de acord cu asta? În fine...

Familia lui era acasă. Vorbise cu Fei-Yen de dimineaţă; i se păruse un pic îngrijorată. Dar oamenii care-o păzeau nu-i spuseseră "cu ce ocazie" îşi făcuseră ei apariţia la vilă şi "securizaseră perimetrul"; iar Liwei o ţinea ocupată mare parte din zi. Era răcit - nu mergea la şcoală săptămâna asta. Ea insista să facă temele cu el, să-l ajute să recupereze...

Liwei era mare deja; făcuse 11 ani. Ştia cu ce se ocupă tati; ştia şi cu ce se ocupă Ştefan. Ştia cine e Jun... Încerca să se ţină la distanţă de ei, fără să-i jignească. Băiatul lui va sfârşi director de departament într-o multinaţională oarecare... şi nu-i va părea rău că nu-şi urmează tatăl în carieră. La urma urmei, de ce-ar face-o? N-avea 30 de milioane de euro la dispoziţie, numai cash-ul ăla neimpozabil? Cât să viseze? 30 de miliarde?

Apropo - câţi bani avea, oare, Jun? Ultima oară când discutaseră "chestiuni financiare", auzise ceva despre vreo 200 de milioane doar cash. Dar avionul consuma mult, întreţinerea proprietăţilor costa mult... Era criză mondială... Întrebarea era "Cât mai voia Jun să strângă? 200 de miliarde?" Hm...

El unul nu voia mai mult. El îl observase pe Ştefan... şi învăţase "regula degetului mare". Iar mai mult de 30 de milioane...

Fiecare avea cât avea. Fiecare strângea, sau cheltuia, atât cât voia. Fiecare se oprea atunci când voia. Fiecare era liber să exagereze... şi să suporte consecinţele. Hm...

Ana-Maria

Aici era terasa! Tii, ce frumos...

Place Adolphe Conil era superbă; era o intersecţie destul de mare, destul de... generoasă. Iar pe trotuarul lat de vreo 15 metri erau meselele barului-braserie "Le Sanya". Bărbatul înalt, solid, de vreo 55 de ani, se căznea să deschidă umbrelele... El trebuia să fie vărul pe care-l căuta ea; aşa că se apropie şi-i zâmbi:

- Bună dimineaţa. Dl Jacques?

Fu privită lung, preţ de-o secundă; ochii lui coborâră spre bicicletă iar pe chip îi înflori un zâmbet mare... Decise să-i confirme bănuielile:

- Eu sunt Anne.
- Bine-ai venit. Eu sunt Jacques. Aici e braseria mea...

Era un gentleman - lua el bicicleta şi-o băga înăuntru... Era frumos şi înăuntru - dar cel mai frumos era afară! Îi plăcea mult faptul că, dacă stătea aici, la un metru de uşa braseriei, nimeni n-o putea observa în semiîntuneric... Bicicleta sfârşi lângă perete; bărbatul arătă spre cei doi tineri:

- George şi Adam - ospătari. Anne...

OK! Şi-acum fu condusă în spate:

- Aici e bucătăria. Ea e Marie, ea e Anne...

Dădea mâna cu bucătăreasa, o femeie uriaşă - la propriu...

- Şi-acum hai să aranjăm terasa afară.

I se arăta o cutie plină-ochi cu cârpe; luă una şi se grăbi să-l urmeze. Se apucaseră de prima masă din dreapta... Brusc, Jacques decise s-o lămurească:

- E agitaţie mare în perioada asta - că sunt mulţi turişti. O să avem multă treabă. În principiu, tu trebuie să ai grijă ca activitatea să nu se poticnească. Dacă sunt trei mese libere, dar nedebarasate, te ocupi de ele. Dacă Marie trebuie să mestece în patru oale deodată, preiei tu mestecatul în două dintre ele.
- Dacă un client varsă sucul, vin cu mopul. Am înţeles.
- Şi văd că te şi pricepi, aşa că spor la treabă!

Serios? Chiar îi plăcea cum ştergea masa? La urma urmei... de ce să nu-i placă; nu? Că ieşise impecabilă!

- Poţi să stai până la nouă?
- Da. Cred că da.
- Bine. Să vedem! Oricum, ai jumătate de oră liber, de la unu la unu jumate. Dacă vezi că apare vreun control, laşi cârpa pe masă şi porneşti la plimbare spre una dintre străduţe. Iar dacă ne înţelegem bine, eu zic că o să fii foarte mulţumită...

Aprobă cu capul - că tare i-ar fi plăcut să ştie "cum stă"... Dar el tăcea... Ia să şteargă şi scaunele! Erau albastru închis; se vedea praful pe ele! Umezi cârpa şi se apucă de treabă...

- 80 de euro pe zi e bine?

Poftim? Îl privi lung... Jacques zâmbea cu neîncredere:

- Plus masa de prânz. E bine?

Aprobă repede cu capul, zâmbind şi ea, iar vărul dnei Jacqueline se grăbi să întâmpine primii clienţi din dimineaţa asta...

O să cureţe de praf mesele şi scaunele; după care se va grăbi să intre în bucătărie şi să ajute la spălatul vaselor. Marie era uriaşă - avea 2 metri şi vreo 150 de kile şi sigur nu putea face şi mâncare, şi curăţenie! Chiar dacă piaţa aia era superbă, chiar dacă florile de pe stâlpi erau înflorite violent iar ziua promitea să fie superbă, nu trebuia să uite că o căuta mafia chineză... şi-o căuta pe-afară.

Ştefan

Deschise încet ochii...

Era în apartamentul lui Florentin. Era linişte - o linişte perfectă. Era singur...

Se ridică şi se grăbi spre bucătărie - oare cât era ceasul?... Uau - zece?! Păi dormise ceva-ceva! Cinci ore nu erau de colo azi, acum, când lucrurile de-abia începeau "să se înfierbânte"!

Deschise frigiderul şi constată că avea mai multe opţiuni pentru micul dejun. Numai că nu-i ardea de mâncare - aşa că îl închise. Nu putea să mănânce. El avea la dispoziţie un apartament confortabil, mâncare pe săturate, o armată de oameni care se îngrijeau de siguranţa lui - iar soţia şi copiii lui probabil că mâncau câte-un croissant, ascunşi după vreun panou publicitar de pe peron, aşteptând trenul care-i va duce mai departe... spre o ascunzătoare mai discretă... spre o viaţă mizeră, nenorocită... El "se aranjase"; pe el "îl puseseră bine". Dar ea? Ei?

Oftă greu şi se aşeză la masă. Acum, în Franţa era ora nouă. Titel nu-i transmisese nimic despre ruta aia pe care i-o trasase pe GPS, în biroul Bambinei. Aşa că, în maximum jumătate de oră, o să piardă urma familiei lui. Ana putea lua trenul - sau putea face autostopul... Putea cumpăra trei biciclete... Putea închiria o rablă nenorocită, dacă ştia cum să vorbească cu duduia de la ghişeu ca să nu arate actele... Erau 1001 posibilităţi de fugă - iar soţia lui era mult prea isteaţă ca să rateze mai mult de zece dintre ele! Aşa că, peste 30 de minute, putea să-şi pună duşu'-n cap, să-şi ia cardul şi să coboare la cumpărături. Şi să plece el în Franţa, după ea. Că ei n-o vor putea găsi. Nici Titel, nici Diamant, nici SIE...

Se temea, în momentele astea, că Ana va calcula exact aşa cum calculase el adineauri; şi n-o va mai putea găsi nici el. La urma urmei, el o furase de la Florentin împotriva voinţei ei. Apoi îi oferise o viaţă de vis - şi-o luase din casa în care-şi întemeiase o familie stabilă şi serioasă. După numai un an, ea îi dăruise un copil - adică renunţase la dorinţa ei de-a mai amâna câţiva ani revenirea la pamperşi, biberoane, lungi lecţii de dicţie, lungi ore de antrenament la oliţă... Iar

după cinci ani, uite că venise situaţia de criză; şi toţi oamenii lui, inclusiv el, o lăsaseră cu fundu'-n baltă şi copiii de mână şi se băgaseră fuguţa la adăpost. Uitând-o pe ea pe-afară, la cheremul mafiei chineze...

Dacă or s-o prindă ăia vreodată...

Nu avea voie să plângă. Trebuia să-şi recapete autocontrolul - că urmau vremuri grele pentru el! Urma războiul de recucerire a teritoriului - şi era un război nenorocit rău! Regele nu avea voie să plângă niciodată! Nici chiar de dorul familiei lui! Nici chiar atunci când se temea că n-o să-i mai revadă vreodată! Regele trebuia să...

Florentin nu precupeţise nici un efort, în tentativa de a-i oferi asistentei Bambinei tot confortul. Chiar în faţa lui, pe măsuţă, era un telefon. Funcţional - că avea cifre pe afişaj şi indica ora corectă. Şi totuşi, n-avea voie să sune pe nimeni... Că încă nu se definitivase transferul, încă nu-l înmormântaseră, iar România e plină de chinezi şi de flămânzi... Iar la efortul ăla de-a sta potolit pe scaun participa "la greu" şi gândul că toate numerele de telefon, toate informaţiile şi toată agenda lui erau acum pe stick. Şi nu le putea accesa. Deşi, dacă se gândea că asistenta Bambinei avea aici tot confortul...

Se ridică şi intră pe hol. Deschise prima uşă... Nu. Aici era dormitorul. Aici n-avea ce căuta aşa ceva. Trecu pe lângă uşa camerei lui şi intră în living. Văzu imediat biroul, calculatorul...

Nu. Stop! Nu avea voie să sune pe nimeni. Lucrurile merseseră foarte bine până acum. Cu excepţia faptului că fusese cretin şi nu-i cumpărase Anei o garsonieră ultrasecretă în Cannes, lucrurile merseseră impecabil. Aşa că trebuia să se potolească... Şi-o să-şi spună că datele alea de pe stick erau unice. Nu exista nicăieri o copie a lor. Iar calculatorul asistentei Bambinei putea fi virusat. Pierderea unui număr de telefon putea declanşa un dezastru...

O să facă un duş. O să se uite la televizor. O să se mobilizeze şi-o să mănânce ceva. Şi-o să recitească tabelul trimis de Diamant - că ar fi fost tare bine să-l memoreze! După care o să-şi pună mintea la contribuţie şi pixul pe hârtie şi-o să-şi selecteze şefii - oamenii care, la o adică, vor putea conduce afacerile şi-i vor da lui raportul săptămânal, în crâşma selectă. Unul pentru cazinouri, unul pentru curve, unul pentru transporturile cu sacoşa, unul pentru transporturile "cu curierul"... 20 de şefi. Revenirea lui o să facă mult zgomot...

Diamant

Promitea să fie un zbor liniştit. Iar asta-l îngrijora; pentru că la IML "mersese ca-n brânză", la aeroport fuseseră poftiţi să se îmbarce primii şi să ocupe un grup de scaune de la clasa I - fără să mai arate documentele pentru pistoale... Şi prea mergeau toate perfect! Se temea de cercul ăla chinezesc, de yin şi yang, de vorba care zicea că după bine vine rău...

Era bine la Externe! Era minunat! Se simţea ca-n filmele americane! Da' parcă prea erau toate ca-n filme!

Nea Dumitru se aplecă spre el:

- Auzi? Voiam să te întreb o chestie...

Da! Să-l întrebe! Era atent, era pregătit să răspundă...

- Ai mai vorbit cu văr'-tu?

Poftim? Se încruntă scurt - că nu era nici locul, nici momentul să discute despre Ştefan în gura mare:

- Care văr?

- Cu florarul.

Aha! Înţelesese! Unchiul lui dormise bine azi-noapte, aşa că dezlegase corect şarada! Decise să râdă - un râs nervos, "asortat" cu încruntarea aia:

- De ce dracu să vorbesc cu el? Ăla nu-i văru' meu!

Fu imediat bătut uşurel pe mână:

- Stai, mă, liniştit! Mă gândeam şi eu, aşa...

- La ce - la cretinu' ăla?

- Mă gândeam la rude - şi ajunsesem la alea foarte îndepărtate...

Fu rândul lui să-l bată pe mână - şi să-şi destindă chipul:

- Ăla n-a fost niciodată rudă cu noi. Stai liniştit, nea Dumitre; ai să vezi că o s-o găsim vie şi nevătămată! Şi pe ea, şi pe copii! Neamu' nostru n-o să se stingă niciodată!

- Ştiu, mă. Da' nu ştiu ce mi-a venit...

- Las' că ajungem acu' la vilă! Şi iau documentele din seif! Şi să vezi dumneata ce armată numeroasă o să ridic eu împotriva chinezoilor! Să nu se pună ei cu neamu' nostru - că le-arătăm noi furci de draci şi putoare de pucioasă!

Unchiul lui începu să râdă; imediat, se auziră râsete şi de pe scaunele din spate... Gata - scăpase basma curată. Unchiul lui ştia acum unde era Ştefan, oamenii lui Ştoacă nu bănuiau nimic... Oare care o să fie desfăşurarea evenimentelor la vilă?

Ana-Maria

Frână şi sări practic de pe bicicleta aia! Şi-şi privi ceasul... Perfect! Unu jumate trecute fix - cum se spune! Ajunsese la timp! Duse bicicleta în braserie şi lăsă lângă ea rucsacul burduşit. După care năvăli în bucătărie şi "se înfipse" direct în chiuvetele pline cu vase!

Era veselă! Foarte-foarte veselă!

Imediat cum se făcuse ora unu, o întrebase pe Marie dacă exista, în oraşul ăsta, vreun second-hand. Bucătăreasa ştia că nu; dar o sfătuise să viziteze magazinele, pentru că se organizau mai mereu solduri. Încălecase deci pe bicicletă şi plecase prin oraş...

Şi reuşise. Umpluse rucsacul ăla! Cu 100 de euro, cumpărase rucsacuri pentru ea şi copii. Ea îşi găsise două tricouri şi-o pereche de pantaloni; copiilor le luase chiloţei, maieuri, şosete, blugi, pulovere şi câte-un trening. Nu găsise pijamale la reduceri; deci, pentru Léon luase o bluză cu mânecă lungă flauşată şi-o pereche de izmene. Iar pentru Florentina găsise o rochiţă de bumbac lungă peste genunchi...

Era mulţumită de modul cum decursese ziua de azi. Da, cheltuise 100 de euro - dar nu-i dăduse pe prostii! Avea haine de schimb pentru copii şi pentru ea. Iar dacă se va încumeta, mai spre seară, să iasă şi ea să servească la mese, poate-i pica un bacşiş-două...

Isamu

Mânca. El - că Jun avea treabă. Fratele lui răcnea în telefon. Tocmai aflase că pe lista de îmbarcare a zborului Air France care ateriza peste-o oră figurau doi "Ionescu"... Telefonul sfârşi pe masă:

- Ai auzit? Vin încoace!

- Şi nu ţi se pare normal să vină?

- Poftim?

- Nu ţi se pare normal să vină la spital, la Ionescu Stela?

Profită de tăcerea fratelui lui şi continuă:

- Şi aici, la casa rudei lor decedate?

- Ce să caute aici?

- Nu ştiu; poate-or vrea să-i recupereze chiloţii! Oare ce-or putea să caute aici?

Aşa! Că prea făcea pe prostul furios! Jun nu mai zicea nimic... El nu putea să-l înjure bine pentru prostia monumentală...

- ... O să trimit nişte oameni, să-i aştepte la aeroport.

- Nu te sfătuiesc să faci asta.

Tăcea; cu alte cuvinte, se mai calmase şi-şi amintise că frăţiorul mai mic era destul de isteţ - şi-şi petrecuse ultimii ani din viaţă "în casă cu duşmanu'", cum se spune... Mestecă, înghiţi şi-l lămuri:

- Nu vin singuri.

- Serios? Or veni cu nişte interlopi de-ăia mari şi graşi!

- Or să vină cu nişte persoane care le pot asigura protecţia.

Jun nu mai zicea nimic - aşa că se grăbi să profite de asta:

- Ar fi bine să mă laşi pe mine să vorbesc cu ei.

- Nici nu plănuiam să stau eu de vorbă cu ei!

"Păi, da! Tu işti scandalul şi-o ştergi!" Isabelle ieşi din bucătărie

şi se opri în faţa lui:

- Doriţi să aduc desertul?

Aprobă cu capul; tânăra se îndepărta... Pe el îl iritau rău oamenii lui Jun, răspândiţi ostentativ şi total inutil prin tot livingul...

Mobilul de pe masă reîncepu să piuie. Jun răspunse - şi trecu la chineză. El mânca; încerca să fie calm, să nu reacţioneze la veştile pe care le afla din cuvintele fratelui lui...

- Ei, poftim! Ăştia au probleme!

Ridică scurt din umeri: oamenii din Nisa aveau mereu probleme, iar Jun era cel care le rezolva! Că era locuinţa lui! Fratele lui se ridică, dar se aplecă peste masă şi mârâi, în chineză:

- Constat că nu-ţi surâde perspectiva de-a rămâne şef aici!

- Titlul de "şef" mă lasă rece.

Era privit lung... Continua să mănânce...

- Şi totuşi, o să fii şef.

Jun îi întoarse spatele şi se grăbi să urce scările. Constată, sec, ca pentru el:

- Să vedem peste cine...

Era linişte... Din spatele lui, de la birou, Cheng nu scotea un sunet...

Jun se apucase, de dimineaţă, să contacteze reţelele franceze ale lui Ştefan. Oamenii păruseră dispuşi ca, după moartea regelui, să coopereze cu ei; numai că el, care-i cunoştea bine, ştia ce însemna "Da" cu jumătate de gură. Diamant fusese ocupat - şi nu-i contactase încă. Datele lor, ierarhiile, telefoanele şi mail-urile erau în seif. Iar reţelele alea ale lui Ştefan erau "înnodate" bine de reţelele altor interlopi români. Deşi afacerile astea păreau haotice iar interlopii se fugăreau uneori cu cuţitele şi maşinile şi gloanţele, la final îşi strângeau mâinile şi scoteau împreună nişte profit neimpozabil. Aşa că Jun o să aibă o dezamăgire gigantică...

Singurul lucru, singura afacere care rămânea pe mâna lor erau transporturile. Curate. Vameşii rămâneau aceiaşi - şi nu erau interlopi, ci vameşi. Aveau un singur cod - codul banilor. Ieşeau bani frumoşi din transporturi; mai mulţi decât din celelalte afaceri. Alea însă erau parafate, prin contract, pe firma lui Ştefan. Şi se refereau strict la cantităţi - zece containere cu camere foto digitale, o sută de tone de grâu "de-ăla bun", cinci containere cu vin premium... Cum se terminau contractele, cum se sistau transporturile! Iar Ştefan nu mai putea să semneze unele noi - pentru că era mort. Ana dispăruse, aşa că nu avea cine să deschidă succesiunea... Gilles nu-l sunase... Nici Jun nu primise vreun telefon de la oamenii din teren...

Momentan, erau "în pom". Până nu obţineau măcar certificatul constatator al decesului, stagnau. Pe Jun îl chinuia rău perioada asta... Iar după ce vor obţine documentul care atesta decesul, Ana va deveni stăpâna averii lui Ştefan. Probabil că în momentul ăla Jun îl va pune să anunţe poliţia că Ana era de negăsit... Şi-atunci el se va putea duce din partener de afaceri în partener de afaceri, cu toate documentele aferente, şi putea încerca să-i convingă să semneze cu el; dar tot pe firma lui Ştefan... Lui îi convenea - că la fiecare tranzacţie luau amândoi câte 5%! Cât încasa Ştefan, exact atâta încasa şi el! Problema era Jun... Problema era Ana... Problema putea fi chiar Ştefan - care iubea televiziunea şi tehnicile de manipulare...

Isabelle se opri din nou în faţa lui:

- Doriţi să vă mai aduc ceva?

Neagă încet cu capul... O văzu îndepărtându-se... Se ridică şi decise să urce totuşi în birou. Nu de alta, dar nu voia să aibă surprize. Jun era în stare să dinamiteze seiful ăla nenorocit! Se ţinuse tare şi nu-şi schimbase "declaraţia" aia cu "doar Ştefan ştie noul cod"...

Diamant

Îi plăcea mult umbrela asta. Trecuseră prin aeroportul francez "ca o boare"! Adică, în fine - prezentaseră documentele pentru armele pe care le puseseră în coşuleţul de plastic. Documentele lor fuseseră confruntate cu o listă, iar ei fuseseră poftiţi să treacă... discret, aşa, "ca o boare"... Mm, ce-o să se mai oftice Ştefan când o să-i povestească chestia asta! El se căznise să ascundă pistolul şi cuţitul sub scaunul BMW-ului de fiecare dată când călătorise cu curse comerciale! Vărul lui o să-l cam bombăne...

Intrară în aeroport şi văzu imediat costumul negru apropiindu-se. Ăla era Gaboraş - omul Externelor. Se grăbi, deci, să-l "evalueze".

Nici înalt, nici scund; nici gras, nici slab. Şaten, ochi albaştri, iute ca un sfredel, zâmbitor ca un spion scăpat de sub supravegherea şefilor... 30 de ani; dar şi peste vreo cinci ani, tot 30 îi va da. Mâna se întinse spre el:

- Aleodor Gaboraş.

- Diamant Ionescu. Unchiul meu, Dumitru Ionescu.

- Îmi pare bine să vă cunosc. Mergem întâi la vilă?

Era agitat, iute, zâmbitor şi propusese să meargă întâi la vilă. Asta după ce avusese câteva ore bune să se pună la curent cu noutăţile şi "să se ocupe" de sosirea lor la Cannes. Aprobă cu capul:

- Bodyguarzii au venit?

I se indică un grup compact de costume negre... Aleodor se aplecă puţin spre el:

- Ei sunt cu două dube. Noi suntem cu trei Jeep-uri. Iar în jurul nostru situaţia e cam galben-migdalată. Trebuie să discutăm înainte să mergem la vilă.

Aprobă cu capul iar unul dintre bodyguarzi se apropie de el:

- Dl Ionescu?

Aprobă din nou.

- Noi suntem paza dvs.

Aprobă şi arătă spre Aleodor:

- Domnul coordonează vizita noastră în Cannes.

Şi gata - scăpase de ei şi-l lăsase pe Aleodor şef. Se întoarse spre unchiul lui, "scanând" călatorii cu privirea...

Da - chinezii erau "la post". Deghizaţi în turişti, în oameni de afaceri, în băgători de seamă - erau acolo şi îi studiau pe ei pe sub sprâncene. Hm...

Ce, gata? Mergeau? Da; se părea că da. Spionul ăsta îi plăcea mult - că era "spirt" şi rostea cuvinte puţine şi la subiect. Îl lămurise repede pe francez - costumele negre "ocupaseră poziţia" în dispozitiv. Mergeau spre ieşirea din aeroport... Aleodor decise să-l informeze:

- Eu vă însoţesc pe teritoriul Uniunii Europene şi mă asigur că aveţi tot ce vă trebuie şi sunteţi în siguranţă.

Aprobă cu capul - că ştia deja asta.

- Tot eu vă informez despre rezultatele obţinute de echipa operativă de aici. Şi am veşti.

Uau! "Trăiască pokerul!" - că nici nu clipise, deşi tensiunea îi sărise din grafice! Se grăbi să întrebe:

- Despre Ana-Maria Ionescu?

- Nu; despre familia Chèn.

Hm... Păi, asta e! Bune şi-alea! Urcă în primul Jeep, în spate; Aleodor stătea la mijloc, între el şi nea Dumitru... Şoferul porni şi demară. Aleodor zâmbi:

- E agitaţie mare în vilă. Directorul aeroportului urmăreşte de ani buni listele de îmbarcare din România şi-l informează prompt pe Isamu Chèn atunci când vede pe ele nume-cheie. Azi, a primit lista cu numele Ionescu cu numai o oră înainte de aterizare. A trimis-o la vilă *top priority* şi chiar a specificat, în mesaj, că întârzierea cu care a primit el lista pare a fi capodopera unor servicii de informaţii.

Aşa deci! El îl informase pe Popescu apropo de doleanţele lui Ştefan; şi uite că Popescu pricepuse care era intenţia şi începuse joaca cu nervii chinezoilor... Ce bine!

- Azi-noapte, puţin înainte de doişpe, Isamu Chèn a dat ordin tuturor echipelor care-o caută pe Ana-Maria Ionescu să pornească pe ruta trenului spre Bruxelles, înarmaţi cu fotografiile pe care le-au tot printat şi distribuit ieri, şi să întrebe de ea din casă-n casă şi din om în om. Momentan, nu au nici o veste. Dar se întâmplă ceva ciudat...

- Ce anume?

- Bodyguardul ei a fost un anume Gilles. El a pierdut-o ieri dimineaţă în magazinul ăla. Şi tot lui i-a scris Isamu Chèn un SMS

destul de concludent...

Primea o coală A4... Trăiască Ştefan, care-l tot "frecase" până băgase la cap ceva franceză de-aia cu liniuţe peste e-uri...

Gilles era mâna dreaptă a lui Isamu? Măi, să fie!

- Ia dă, mă!

Se conformă - că tare bine i-ar fi prins acum părerea unchiului lui! Aleodor decise să continue:

- Iar Gilles este informatorul nostru din vilă.

Cee? Îl fulgeră scurt cu privirea... şi primi o ridicare din umeri:

- Noi l-am "moştenit" de la Interne! Iar el ne-a transmis totuşi unele lucruri...

- Ca de exemplu faptul că toată nebunia a fost plănuită şi executată de Jun Chèn, iar Isamu Chèn nu prea e de acord cu el?

- Şi asta. Şi faptul că există înregistrări la gara din Cannes, şi faptul că ea şi copiii au dispărut din trenul de Bruxelles...

Hai, să fie serios! Aleodor îl privi lung, concludent:

- Şi faptul că azi-noapte a fost chemat în birou, iar Isamu i-a dat de înţeles că trebuie să facă tot posibilul s-o găsească pe Ana şi s-o ajute să fugă.

Ei, na! Dealtfel şi unchiul lui reacţionă prompt:

- Dumneata ştii ce este un cal troian?

Se grăbi să reia discuţia:

- Să-l lăsăm momentan pe Gilles. Mergem la vilă, ca să iau lucrurile din seif.

- Da. Şi e foarte important ca discuţiile să fie calme acolo.

- Bineînţeles.

- Şi e foarte important ca accentul să cadă pe "bunurile vărului meu" - şi să se evite "bunurile cumnatei mele".

- Bineînţeles. La un moment dat, îi pot aminti că el este salariatul vărului meu şi cam stă în casa vărului meu. Care nu-i acasă.

- La chestia asta are replică, aşa că e mai bine să ocoliţi subiectul.

- Ce replică are ăla la chestia asta?

Oof! Unchiul lui era supărat rău... Aleodor se grăbi să-i răspundă:

- Că firma funcţionează, el este angajat al firmei şi deci munceşte la locul de muncă! Aşa că, până nu vine un şef să-l concedieze, el locuieşte legal în biroul ăla.

Corect! Nici nea Dumitru nu mai zicea nimic...

- Din câte ştiu eu, Isamu Chèn este un tip calculat care se controlează foarte bine. E foarte probabil ca discuţia să fie paşnică iar preluarea documentelor "să meargă ca unsă".

Mda; aşa simţea şi el. Deşi nea Dumitru o să vadă negru în faţa ochilor şi-o să vrea să-l pălmuiască măcar...

- Dar dacă nu merge aşa, avem şi alte modalităţi de-a obţine informaţiile alea. Am ajuns.

Da; ajunseseră la poartă. Aleodor trase scurt mâneca dreaptă a costumului. Avea ceva la mână; ceva ca un fel de ceas, dar fără cadran. Îl văzu apăsând unul dintre cele trei butoane şi-apoi reaşezând mâneca costumului; iar Jeep-ul se opri în faţa porţii închise. Şoferul apăsa chiar acum butonul interfonului... Suna... O voce de bărbat întrebă, într-o franceză impecabilă:

- Pe cine căutaţi?

- Pe Isamu Chèn.

- Şi cine sunteţi?

- Dumitru Ionescu şi Diamant Ionescu. Şi paza lor.

Tăcere... şi-un pocnet. Poarta glisa repede... Intraseră în curte.

Isamu

Telefonul lui Jun începu să piuie. Fratele lui răspunse:

- Da... Da... Deschide-le poarta, instruieşte oamenii să nu răspundă la provocări şi vino sus.

Îl văzu ridicându-se:

- Au venit. Acum intră în curte.

Aprobă scurt cu capul şi se ridică de la birou. Îşi aranjă cămaşa... Jun ieşi:

- Ai grijă ce spui.

- Bineînţeles.

Uşa rămăsese deschisă. Ştia că în următoarele cinci secunde pe uşa aia va intra Cheng; şi ştia că îl va vedea aşezându-se la celălalt calculator, în faţa uşii. Îşi impunea să fie calm, să nu se lase angrenat într-o ceartă cu Diamant...

Vărul lui Ştefan era foarte prevăzător. Probabil că nici în mama lui nu avea 100% încredere! Asta-i prindea foarte bine, mai ales în afaceri. Şi cum venise aici "cu afaceri"...

El voia să vadă chipul bătrânului. Ca să afle dacă Ştefan trăia.

Diamant

Bodyguarzii coborâseră "din mers" şi tocmai luau poziţia "de dispozitiv". Oamenii lui Ştoacă se apropiau cu paşi mari de portierele lor... Coborî.

Curtea era plină de chinezi de-ai lui Jun. Erau îmbrăcaţi în negru - pantaloni negri, cămăşi negre... şi hamuri albe. Duble. Şi chinezoiul ăla se pricepea la imagine... Unul dintre chinezi deschise larg glasvandul; lăsă doi bodyguarzi să intre şi-i urmă.

Livingul era neschimbat. Dar, pe fiecare canapea sau scaun stătea câte-un chinez de-ăla cu hamuri albe. Ce dracu făcuseră ăia acolo?

Chinezii îi priveau... ei probabil că-i priveau pe chinezi... Important era că nu se opriseră-n loc, ca papiţoii speriaţi de cantitatea de arme pe centimetrul pătrat! Nea Dumitru şopti, în romanes:

- De-acolo, de sus, i-au dat mătuşi-tii vânt...

Aoleu! Scara! Nu calculase efectul scării asupra nervilor şi-aşa întinşi ai unchiului lui! Aleodor răspunse prompt... în romanes:

- Informaţiile noastre spun că de la etajul unu. Urcăm direct în birou, vă rog.

Ia uite! Păi spălăcitul ăsta, care vorbea fluent franceză, ştia şi...? Hm! Trebuia "să-l documenteze" urgent - deşi presupunea că SIE n-avea angajaţi civili, aşa că domnul Gaboraş era de fapt gabor şi-i plăcuse mult să citească...

Urca treptele, în spatele celor doi bodyguarzi francezi...

Uşa camerei Florentinei era larg deschisă. Era curăţenie înăuntru; şi erau şi trei chinezi cu hamuri. "Invadaseră" totul - ca lăcustele!

Uşa biroului era larg deschisă.

Stop! Se opri şi-şi luă unchiul de braţ:

- Unchiule, te rog să fii calm.

Nu primea răspuns... Îl auzea pe Aleodor ordonând în franceză ca ei să rămână la uşă... Deci nea Dumitru nu voia să fie calm şi să termine repede acolo! Prea bine! Îi dădu drumul, scoase ambele pistoale şi intră în birou.

Primul lucru pe care-l văzu fu un chinez în alb. Ia uite-l şi pe-ăsta! Da' ăsta ce-avea - fobie la negru? Văzându-i pistoalele, individul dădu să apuce propria armă; dar se auzi clar vocea lui Isamu:

- Nu e cazul.

Bun! Privi scurt spre stânga - nu era nimeni pe canapea. Deci păstrau biroul "secret" faţă de agaricii în negru - semn că intenţionau să mai zăbovească în casa lu' Ştefan! Intră şi ocoli uşa. Isamu îl aştepta în picioare, în colţul biroului. Ţinea ambele mâini pe birou; aşa că băgă pistoalele la loc şi păşi spre el.

Auzi paşi în spate; iar fosnetul veni odată cu înjurătura în romanes:

- 'Tuz dumnezeii mătii!

Stop! Îl prinse de braţ şi-l trase înapoi, în spate.

- Lasă-mă, mă! Dă-mi drumul!

Gata! Sâsâi scurt, privindu-l foarte concludent... iar pe lângă ei trecu un costum negru. Ce dracu?

- Bună ziua. Dl Isamu Chèn?

- Da.

- Numele meu este Aleodor Gaboraş. Sunt reprezentantul statului român...

Na - că ăsta voia musai să discute cu Isamu! Care, apropo - nu părea deloc emoţionat de legitimaţia lui de SIE:

- Şi vă aflaţi aici pentru că...

- Pentru că domnul Ionescu Ştefan, cetăţean cu dublă cetăţenie, româno-franceză, a fost ucis, cel mai probabil de către mafia chineză. Iar familia lui a apelat la ajutorul statului român.

Ei, nu - că pe-asta trebuia s-o vadă! Îi dădu drumul unchiului lui şi întoarse capul spre birou...

Da! Asta era o scenă pentru care Ştefan chiar o să-l bată! Vărul lui rata tot mai multe "faze" mişto de tot!

Aleodor Gaboraş se sprijinise neaoş cu mâna dreaptă de birou şi lăsa impresia că în secunda imediat următoare o să pună mâna stângă-n şold şi-o să negocieze nişte chestii româneşte, aşa, ca la piaţă; Isamu nu se clintise din locul ăla, dar privirea lui nu mai era deloc dominatoare. Spionul rostise "mafia chineză". Omul mafiei chineze devenise foarte precaut... Se apropie de biroul ăla şi-l secondă pe omul SIE:

- În plus, suntem amândoi foarte îngrijoraţi de soarta celorlalţi cetăţeni români pe care-i vânează mafia chineză.

Isamu nici nu clipise... Zâmbi:

- Aşa că, printre altele, am venit să investigăm dispariţia Anei şi copiilor.

- Nu vă sfătuiesc să investigaţi singuri; mai bine apelaţi la profesioniştii din poliţie...

- Nu cred că eşti în măsură să mă sfătuieşti ce şi cum să fac.

Isamu ridică scurt din umeri - şi iar îl lăsase fără cuvinte... Decise să-l scoată totuşi pe unchiul lui din birou:

- Momentan, vreau să investighez dormitorul; după care voi investiga seiful.

Chinezul făcu un semn larg; cu alte cuvinte, e liber să umble pe-acolo, prin proprietatea vărului lui! Şi iar îl lăsase fără cuvinte... Dar, din fericire, Aleodor se grăbi să deschidă cu chinezul discuţia care-l interesa pe el:

- Referitor la uciderea lui Ionescu Ştefan, aş vrea să

- Nu ştiu nimic despre uciderea domnului Ionescu Ştefan. Poate colegii dvs francezi să vă dea informaţii despre asta.

Îşi trase unchiul spre scări:

- Hai sus.

Nea Dumitru nu opunea rezistenţă; îl împinse primul spre scări. Lăsaseră uşa biroului larg deschisă - şi se auzea dialogul... "Atunci vă propun să discutăm despre Ana-Maria Ionescu. Eraţi aici atunci când a plecat la plimbare?" "Da; eram în birou." "Şi cum a plecat? Dl Diamant Ionescu mi-a spus că în casa asta funcţionează reguli stricte de securitate." "Exact. A plecat cu copiii la plimbare. Şi i-am organizat plimbarea conform regulilor de securitate impuse de dl Ionescu Ştefan."

N-avea rost să asculte chiar toată discuţia aia "de grupa mică"; aşa că deschise larg uşile dormitorului.

Şi aici era ordine. Se vedea că Isabelle făcuse curăţenie... Nu observa nimic ciudat sau nelalocul lui; aşa că îşi împinse unchiul înăuntru şi închise uşile în nasul oamenilor care-i urmaseră. Şi oftă greu... Iar unchiul lui răbufni:

- De ce, mă? De ce nu m-ai lăsat să-l altoiesc?

- Nea Dumitre, te rog - vorbim după ce plecăm de-aici.

Şi-l întoarse şi-i arătă neaoş camera de luat vederi. Era limpede? Da; era foarte limpede. Aşa că se apropie de şifonier şi trase, de lângă el, troller-ul mare. Apoi deschise şifonierul şi scoase cuţitul şi pistolul. Şi cum patul era făcut milităreşte, puse cuţitul pe perna lui... arma pe perna ei... şi luă troller-ul:

- Şi-acum hai înapoi, în birou. Dar, te rog din suflet - nu te-ncinge cu el! Că n-ai nimic de câştigat dacă-l plesneşti! Timpul înapoi nu se mai întoarce...

- ... Bine, Diamante. Am încredere în tine.

Îl urmă şi închise uşile. Şi-l privi concludent pe omul lui Ştoacă - să stea în uşa biroului şi să intre imediat, dacă vedea că nea Dumitru pornea vijelios spre dreapta! Începea să audă iar discuţia din birou...

"Ce măsuri aţi luat pentru găsirea lor?" "Chiar acum, avem un dispozitiv numeros care îi caută, de-a lungul traseului trenului." "Aţi contactat poliţia locală?" "Nu." "De ce?" "Pentru că aşa sunt procedurile de securitate stabilite de dl Ionescu Ştefan." "Aşa... cum?" "Aşa - adică cu minima implicare a poliţiei locale."

Intră şi se opri în faţa lui Isamu:

- Deschide seiful.

- Nu pot face asta.

Hm! Din spatele lui, nea Dumitru rosti sec:

- În seiful ăla sunt bunurile fiului meu. Care acum îmi aparţin mie.

Privea cu atenţie ochii negri... care nici nu clipiră! Isamu răspunse prompt:

- Nu cunosc cifrul seifului.

"Ei, pe dracu! Tocmai tu nu cunoşti cifrul seifului!" Dar... Dar nu-i nimic - că el îl cunoştea foarte bine!

Păşi spre el, iar Isamu se dădu imediat la o parte. Forma combinaţia, deschidea larg uşa...

Deschise şi troller-ul şi reveni spre seif: deci, ce spusese Ştefan? Cele 6 DVD-uri - care erau chiar în faţa ochilor lui. Apoi, dosarele negre - opt la număr. Le deschidea, să fie sigur că alea erau dosarele care-l interesau pe el... Bun! Plicul maro cu acte. Erau trei plicuri maro acolo. Ia să le verifice pe toate, pe rând! Ăsta era cu acte... şi ăsta era cu acte... Iar ăsta - culmea ironiei! - era cu acte pentru Ana! Mm... Le azvârli în troller, luă şi plicul alb, se asigură că alea erau actele adevărate în original, după care se roti, se aplecă şi trase bibliorafturile roşii. Unul câte unul. Le muta în geamantan, pe nervii chinezoiului ăluia...

Atâta-i spusese Ştefan să ia; iar dacă lua şi alte dosare, "după capul lui", risca să dea dovadă de prostie. Că Isamu ştia foarte bine ce era în dosarele şi bibliorafturile alea din troller! El punea zilnic foi în ele! Îl văzuse de multe ori pe chinezoiul ăla cotrobăind prin seif... Închise deci uşa seifului, puse mâna pe rotiţă... şi, electrocutându-l rău de tot pe chinezul ăla, o răsuci. Mult! Cu furie! Ca să-i intre bine-n cap că nu se născuse chinezoi care să-i calce pe ei pe gât! Ştia că Isamu nu era prost; ştia că pricepuse totul...

Închise şi troller-ul şi se ridică:

- Mă aştept să fiu informat prompt, imediat cum primeşti veşti despre Ana-Maria.

- Vei fi informat.

- Şi-ţi promit solemn că noi doi ne vom mai întâlni.

- Cu siguranţă.

Aşa. Bun! Acum puteau să plece! Dar nici nu trecu bine pe lângă chinez, că îl auzi... vorbindu-i unchiului lui:

- Domnule Ionescu, eu rămân aici. Până vor fi gata demersurile legale, firma va funcţiona în continuare - şi, întrucât eu sunt salariatul firmei, mă voi ocupa de ea ca şi până acum.

Lăsă troller-ul lângă uşă, sub ochii atenţi ai omului lui Ştoacă, şi se răsuci spre birou. Şi constată că mimica lui Isamu nu-i trăda sentimentele:

- În plus, e de datoria mea să o găsesc pe Ana.

Aoleu! Acum se-ncăierau! Ciudat - dar unchiul lui ridică tonul, fără însă să se clintească de-acolo:

- Să nu îndrăzneşti, nemernicule! Să nu te apropii de nora mea şi de nepoţii mei!

Aleodor dădu să intervină, dar nu mai apucă - Isamu răspunse:

- Legal, ea este moştenitoarea lui Ştefan. Iar eu sunt angajatul lui Ştefan şi respect ultimele indicaţii primite de la el. De îndată ce va exista o decizie legală referitoare la bunurile şi conturile care au aparţinut lui Ştefan, mă voi conforma întru totul acelei decizii legale.

Unchiul lui făcu un pas spre Isamu; iar Aleodor se desprinse de biroul ăla şi porni grăbit spre uşă:

- Şi, cu siguranţă, ne veţi anunţa imediat cum aveţi veşti despre doamna Ionescu şi copiii ei.

Individul făcu o piruetă exact în calea furiei lui nea Dumitru şi-i întinse lui Isamu o carte de vizită:

- Vă rog să mă contactaţi de îndată ce aveţi veşti despre ei. Trebuie

să le asigurăm protecţia.

Chinezul luă cartea de vizită iar Aleodor continuă:

- Iar pe măsură ce statul român va începe să elibereze documente oficiale, îl vom ajuta pe dl Ionescu să se ocupe de problemele legale referitoare la afacerile şi proprietăţile de pe teritoriul francez.

Acum Isamu nu mai spuse nimic... Îşi prinse unchiul de braţ:

- Haide, unchiule - hai la spital. Că nu mai avem ce să facem aici.

Şi-l tot conducea spre uşă... Aleodor folosea "cuvinte alese" ca să-l asigure pe Isamu că "ţineau legătura"...

Coborî primele trepte... şi tresări - că Aleodor tocmai mai punea o întrebare!

- Dl Jun Chèn s-a întors la Nisa?
- Poftim?
- Dl Jun Chèn s-a întors la Nisa?
- Nu.
- Aha. Dar presupun că dânsul nu cunoaşte răspunsurile la întrebările noastre; aşa că n-are rost să-l deranjez cu ele. Nu?
- Exact.

Ajunseseră din nou în living. El unul simţea un puternic sentiment de greaţă; aşa că abia aştepta să iasă... să urce în maşina aia şi să se ducă la spital. Să se asigure că mătuşa lui e bine, că are cea mai bună asistenţă medicală, cea mai bună pază... Să-i spună şi ei să stea liniştită, că Ştefan e bine şi-o să se-ntoarcă...

Bodyguarzii se repliau spre ieşire... apoi spre maşini... Gata - ieşiseră. Oamenii lui Ştoacă deschideau portierele... Puse troller-ul lângă el; la mijloc. Aleodor urcă în faţă. Şi-acum portierele pocneau... el nu voia să întoarcă capul spre vilă... El avea sentimentul că nu se comportase aşa cum ar fi trebuit - şi-l anunţase pe Isamu că Ştefan trăia...

Se apropiau de poartă. Făceau dreapta...

Aleodor scoase telefonul şi selectă un număr. Aştepta... Auzi doar o întrebare:

- Aţi terminat?

Şi-atât doar? Închisese? Tânărul se întoarse spre ei:

- Au terminat. Au spart serverul.

Cum-cum? I se arătă dispozitivul de la mâna dreaptă; Aleodor râdea:

- Şi nu cred că s-a prins; că altfel îmi spunea că mă pot odihni mai bine dacă mă aşez civilizat pe canapea!

Ptiu, drace! Ăla pusese brăţara lângă calculatorul lui Ştefan! Mm...

- Aţi luat tot ce trebuia luat de-acolo? Ca să ştiu dacă să pun băieţii să scormonească electronic, sau nu.
- Îţi spun asta după ce ajungem la spital şi mă uit în valiză.
- OK. Oricum, nu putem copia nimic fără să-l alertăm pe Isamu. Iar dacă sesizează ceva, ăla taie cablul cu sabia - şi cheamă un specialist care să-i schimbe sistemul de securitate. Aşa că, dacă intrăm să copiem ceva, trebuie să ştim exact ce-avem de copiat. Ca să ne mişcăm repede şi să reuşim să luăm măcar un sfert din ele.

Aprobă scurt cu capul... Aleodor nu mai zâmbea:

- Au şters toate urmele. Fata-n casă e eficientă!
- E; că altfel o concedia Ştefan.
- Legal, să ştiţi că Isamu are dreptate. E angajatul firmei; şi are funcţia de consilier pe probleme economice şi de securitate. Chiar are tot dreptul să stea acolo, în birou, şi să organizeze căutările! Şi să facă tranzacţii, să urmărească transporturi...

Aproba încet cu capul... Nea Dumitru nu spunea nimic...

- Superiorul meu m-a contactat azi. A rezolvat problema documentelor franceze şi s-a asigurat că nici un document românesc n-o să părăsească teritoriul României, în original sau copie. Aşa că aici lucrurile or să stagneze mult.
- Ceea ce înseamnă că ei or s-o vâneze pe Ana; şi-or să evite pe cât posibil implicarea poliţiei în căutări.
- Exact. Nimeni n-a anunţat-o oficial dispărută. Poliţia n-are ce să investigheze "din oficiu".

Aproba încet... Avea senzaţia că chinezoiul ăla ştia adevărul...

Isamu

Cheng se ridică şi ieşi. Trase scaunul, se aşeză, privi lung cartea de vizită...

Diamant fusese foarte sigur pe el. Ştiuse cifrul de la seif, ştiuse ce trebuia să ia de-acolo... Ştiuse despre bibliorafturile roşii, despre dosarele cu reţele...

Ştefan trăia.

Uşa se deschise larg iar Jun intră ca o vijelie:

- Gata? Au plecat?
- Da.
- Şi? Ce-au luat?
- Ce trebuiau să ia.
- Nu face pe deşteptul cu mine!

Iar zbiera la el... Nu-şi pierdu tonul calm:

- Reţelele, clienţii, fotografiile şi actele.

Înjurătura în chineză nu-l miră; în schimb, îl miră frumuseţea de şut pe care Jun îl dădu în uşă! Hm - fratele lui stătea destul de prost cu nervii! El nu se manifesta aşa atunci când lucrurile mergeau prost. Îmbătrânise...

- Şi de ce l-ai lăsat să le ia, mă?
- Pentru că le avem şi noi.
- Şi simţeai nevoia să le aibă şi ei!

Întoarse cartea de vizită spre el:

- Au contactat pe cine trebuia - Serviciul român de Informaţii Externe.

Fratele lui îi smulse cartonaşul din mână şi începu să-l rupă mărunt-mărunt...

Ridică scurt mâinile şi-l privi concludent - să facă aşa cum îl taie capul! Că el avea treabă acum!

Trase tastatura mai aproape şi se concentră asupra viramentelor. Inclusiv a comisionului. 5% la Ştefan, 5% la el...

Ştefan şi Diamant erau veri buni - şi aveau educaţia lui Dumitru Ionescu. Aveau şi multă "şcoală de afaceri". Nu aveau 100% încredere decât în ei înşişi...

Oare peste vreo 2-3 luni, când uşa aia se va deschide iar Ştefan va intra în birou, va mai conta cu ceva pentru el decizia consilierului lui de a nu marşa la planul lui Jun?... Se îndoia; dar trebuia măcar să încerce.

Diamant

Ţinea troller-ul şi aştepta, încadrat de oamenii lui Ştoacă. La doi metri în faţa lui, nea Dumitru privea lung bărbatul înalt, îngrijit, îmbrăcat într-un halat alb impecabil... Aleodor era lângă el; asculta şi el. Şi era pregătit să-l prindă pe bătrânul care dădea să plângă...

Tanti Stela era tot în comă. Cu franceza aia "ştirbă" pe care-o ştia el, înţelesese că medicul era foarte rezervat în privinţa şanselor de recuperare. Nea Dumitru nu scosese un cuvânt; Aleodor întrebase cum sunt semnele vitale, dacă e într-o stare stabilă, dacă poate fi transferată la un spital privat... Semnele vitale erau bune. Starea era stabilă. Era conectată la aparate şi respira cu ajutorul lor. Transferul la un spital privat nu era recomandat, dat fiind faptul că în orice moment se putea întâmpla o tragedie...

Omul în halat alb încerca să le spună că tanti Stela va muri. Poate nu azi, poate nu peste-o lună - dar va muri. Şi nu voia să spună direct că, la vârsta ei şi aşa lovitură în cap, ei trebuiau să fie oameni serioşi şi să se pregătească de înmormântare...

Încerca să se concentreze asupra propriilor gânduri. Nu voia să plângă de faţă cu oamenii lui Ştoacă. Trebuia deci să se concentreze asupra afacerilor - pentru că trebuia să acţioneze azi. La aşa umbrelă puternică, vor avea cheltuieli mari. Iar fiecare zi de întârziere îngreuna tot mai mult întoarcerea lui Ştefan. Acum, chinezoiul ştia adevărul. Acum, chinezoii din România or să înceapă să se agite rău...

Medicul arăta spre dreapta; Aleodor îl sprijinea pe nea Dumitru...

Îi urmă. Se apropiau de zona cu multe uşi albe... Ştia că vor intra pe uşa încadrată de două costume negre... Într-adevăr, medicul le deschise uşa. Intră şi el, iar uşa se închise prompt...

Nea Dumitru bufni în plâns... Aleodor îl trăgea spre unul dintre fotolii... Fir-ar a dracului de treabă!

Lăsă trollerul lângă masă şi se apropie de pat. Mătuşa lui... Mătuşa lui avea tot capul bandajat. Era intubată... Era plină de perfuzii... Piuitul ăla...

Nu! N-o să moară! O să-şi revină! Iar el ştia că, uneori, oamenii aflaţi în comă aud şi simt persoanele din jurul lor! Aşa că se aplecă şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Tanti Stelo! Eu sunt, Diamant! Tanti, să stai fără grijă! Ştefan e bine! N-a păţit nimic! Şi Ana e bine, şi copiii...

Piuitul nu se accelerase, dar nici nu încetinise...

- I-am ascuns bine pe toţi; şi-o să mă ocup eu de chinezoii ăia, aşa cum ştiu eu mai bine! Şi mata ştii că mă pricep...

Nimic; nici o schimbare...

- Matale să stai fără grijă...

Nimic...

- Să te faci bine, bre! Să nu ne laşi!

O sărută uşor pe obraz şi se grăbi spre nea Dumitru. Îi trase mâinile de pe faţă:

- Nea Dumitre, eu trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de reţele şi de găsirea Anei.

Iar unchiul lui plângea în hohote şi aproba...

- Şi mă jur pe sufleţelul copilaşilor mei că o să te răzbun!

- Nu, Diamante! Să nu faci asta!

- Vor plăti pentru tanti Stela!

- Diamante, nu face asta!

- Ba da, nea Dumitre. Iar dacă eu o să greşesc atunci când o s-o răzbun, Dumnezeu o să mă pedepsească.

Şi-atât - îi sărută mâna şi se ridică:

- Pot să las troller-ul la dumneata?

- Da, Diamante.

Îl deschise şi-şi aminti abia acum că trebuia să verifice dacă luase ceea ce trebuise să ia! Ce erau alea?

Deschidea încet coperţile, citea...

Bibliorafturile erau afaceriştii cu care lucra Ştefan. Dosarele negre erau reţelele. Plicurile erau cu acte. Într-unul erau acte "de UE"; în celălalt, acte "non-UE". Inclusiv paşaportul de State, cu viza valabilă. Dacă ar fi încercat să-l omoare aici, în Franţa...

"De ce dracu nu-ţi ţineai actele astea cu tine?"

... Şi ce altceva să mai care Ştefan după el? Două plicuri cu acte, cinci bibliorafturi şi opt dosare negre? Plus 6 DVD-uri cu fotografii şi filmări cu familia lui? Hm; îl şi vedea pe Ştefan însoţit pretutindeni de-un băiat tânăr, frumuşel, fotogenic foc, care era legat cu cătuşe de troller... Zău!

- Ai luat tot ce trebuia?

Aprobă cu capul iar Aleodor scoase telefonul:

- Sigur?

- Da.

- Biroul ăla e impenetrabil! Dacă mai e ceva de luat de-acolo, va trebui să ne întoarcem acolo! Şi s-ar putea să nu se mai lase prostit!

- Am luat tot ce mi s-a spus să iau.

Aleodor căuta în agenda telefonului... Decise să-l informeze şi pe el:

- Tu rămâi aici, cu nea Dumitru; eu mă duc la hotel, să fac şedinţă.

- Şi vorbim diseară, când venim şi noi la hotel.

Aprobă şi continuă:

- Eu iau oamenii mei; te las aici cu francezii?

- Da.

Perfect - că avea nevoie de uriaşii ăia ai lui Ştoacă... Scoase şi el telefonul şi începu să răsfoiască primul dosar. Matroanele erau primele; căuta mai departe... Aurarii erau la mijloc, "strecuraţi" printre alte reţele. Să-i sune şi să-i convoace la hotel la şapte fix. Şi-apoi să se ducă şi el la hotelul ăla, să facă un duş şi să încerce să mănânce ceva. Că se făcea de râs dacă-i ghiorăiau maţele în timpul şedinţei!

Florentin

Opri motorul şi luă sacoşa de pe scaunul din faţă. Azi îi adusese mâncare de restaurant. Nu putea face foamea chiar în fiecare seară - nu? Iar shaworma nu voia să îndese-n el - că nu-i făcea bine la siluetă. Lui i-ar fi adus cu mare plăcere patru shaworme mari, fierbinţi; ca să-l vadă buhăit, plin de coşuri şi cu burta proeminentă. Ca să-şi bată joc de el!

Trânti portiera şi încuie maşina. Şi oftă... Unde era Florentina lui?

Noaptea fusese un sfetnic bun pentru el; pusese cap la cap toate informaţiile primite ieri şi concluzionase că Ana luase copiii şi plecase. Adică fugise. Şi era de negăsit. În condiţiile astea, el ar fi vrut tare mult să ştie unde era fetiţa lui! Că a lui era! Aşa scria în certificatul de naştere! Aşa ar fi scris pe testul ADN!

Intră în lift; apăsă butonul, iar uşile se închiseră prompt... Se întoarse şi se privi lung în oglindă. Îşi trecu cu mâna prin păr, calculând că el avea bucle "naturale", nu de-alea coapte cu fierul de muieri... Avea nişte nervi monumentali...

Şi gata - ieşi pe palier şi se grăbi să înfigă cheia în broască şi s-o răsucească. Constată că era încuiată; iar asta însemna că Ştefan nu plecase... De ce nu plecase?

Era răutăcios. Era nervos, de fapt. Era încruntat rău... Calcula că, dacă individul fusese atât de calm ieri, după ce scăpase ca prin urechile acului de-un glonte-n frunte, acum va vedea un Ştefan... Mm! Şi-ar fi vrut foarte mult ca, în locul lui Ştefan "monument de calm şi luciditate" să vadă un Ştefan învins, care-şi smulge părul din cap şi "pişă" ochii din cinci în cinci minute! Mm...

Intră în apartament.

Era linişte. Era semiîntuneric. Bucătăria părea neatinsă; şi era ciudat... Lăsă sacoşa pe masă şi porni spre camera mică - păi ăla plecase, sau nu?

Aa... Nu plecase. Nu pişase ochii - adică probabil că bocise el ceva-ceva, dar o făcuse cu grijă. Individul sprijinea zidul, lângă geam; se uita lung la Parcul Circului. Era la fel de calm, la fel de puternic... La fel de "Ştefan" - ăla pe care-l ştia el. Atentatul ăla nu-l afectase cu nimic; şi calcula acum că Diamant şi Titel lucrau de zor la revenirea "regelui aurarilor" pe firmamentul interlopilor internaţionali. Iar Ştefan o să crească şi mai mare...

În fine! Capul cârlionţat se întoarse spre el. Îşi scosese lentilele; acum îl recunoştea... bine... Decise să spargă tăcerea:

- Poftă bună.

- Mulţumesc.

Şi trebuia să-l întrebe... Trebuia să ştie... Trase aer în piept - şi se controlă în ultimul moment! Nu! Nu aşa! Deci...

- Ştii ceva despre Florentina?

Primi o negare scurtă cu capul...

Se grăbi să iasă. Să plece. Fusese cât pe ce să facă o prostie monumentală! Fusese cât pe ce să spună "ele"! Şi...

Liftul îl aşteptase la etaj. Intră în cabină. Apăsă furios S-ul...

Era furios, pentru că fusese cât pe ce să cedeze şi să spună o prostie îngrozitoare... O prostie şi-o idioţenie atât de concludente încât ar fi ilustrat cu maximă acurateţe prostia şi idioţenia din capul lui! "Ştii ceva despre ele" ar fi fost încununarea propriei prostii...

Se trânti la volan, răsuci cheia şi ambală bine motorul. Şi cum simţea că-i pocneşte capul, înfipse piciorul în acceleraţie... şi decise, într-o clipă, că se va răzbuna pe maşină. Şi-apoi îşi va înneca supărarea în alcoolul din beciul părintesc. Şi-apoi o să-l ia dracu!

Ştefan

Clătină încet capul - Florentin plecase ca vijelia, sperând că nu-şi

dăduse seama de inerenta scăpare...

Florentin încă mai suferea după Ana. De fapt, probabil c-o iubea "ca-n prima zi"! Bărbatul ăla încerca din greu să-şi transfere suferinţa asupra pierderii fetei - şi se răzbuna pe fetiţele dăruite de Violeta. Şi pe Violeta. Şi pe maică-sa, probabil. Şi pe amantă - că-i picura multe momente amare printre clipele dulci din camera cealaltă. Dar îl înţelegea - în momentele astea, şi el se întreba "unde e Ana?"...

Nu avea veşti despre ea. Nici despre copii. Leonard ştia numărul lui Florentin - că doar îl ştia pe-al Bambinei! Aşa că, dacă i-ar fi găsit, ori l-ar fi sunat, ori ar fi trimis-o pe Roşcată să livreze nişte pizza sau "să plimbe" poşta prin bloc. *No news is good news* - aşa spunea englezul. Se ruga Celui de Sus să nu-l pedepsească demonstrându-i că vorba aia nu se aplica în Franţa...

Presimţea că astăzi Florentin se va răzbuna pe amantă. Aşa că uşa nu se va mai descuia până mâine. Oftă greu şi porni spre uşă...

Azi îi adusese mâncare de crâşmă. Asta era bine. N-ar fi vrut să-i spună el să nu mai apeleze la oalele nevesti-sii, ca să nu se dea de gol; dar uite că Florentin se gândise bine şi trăsese concluziile corecte. Şi vizitase un restaurant. Dacă totul mersese bine azi la Cannes, de mâine încolo ar fi putut să-şi comande singur mâncarea. Deşi planul lor era impecabil, şi zău că nu s-ar fi băgat în organizarea lui... Deşi vizitele lui Florentin "neînsoţit" aici cam băteau la ochi pentru Interne...

Îşi umplu o farfurie şi decise să se aşeze în sufragerie. Trebuia să urmărească ştirile; trebuia să afle ce "pritocise" SIE pe la Poliţia Capitalei. Că fusese cu împuşcături şi trei morţi şi şase răniţi; iar asta nu se stingea aşa, cu una-cu două. Trebuia să se gândească bine la o rezolvare pentru "învierea" lui... Una credibilă în faţa camerelor de luat vederi...

Ia - ce ziceau pe Realitatea?... Ăştia nu-i aveau fotografia - sau fuseseră instruiţi să n-o difuzeze. Ia - Antena o difuza?... Ăştia nici nu se mai obosiseră să pună clasica iconiţă cu conturul uman! Era bine...

Mâncarea era bună; era comestibilă. Fusese perfectă atunci când bucătarul o pusese în casoletă. O s-o mănânce repede, înainte să devină "indezirabilă"...

Diamant

Stătea comod pe canapea şi-i privea lung...

Imediat cum ajunsese la hotel, trăsese mobila şi mai ceruse nişte scaune la recepţie. Făcuse un fel de mini-amfiteatru aici. Se simţea cam ca un profesor universitar la primul curs din viaţa lui... Ei începuseră să sosească pe la şapte fără un sfert. Fie "se vorbiseră", fie veneau cu mijloace de transport diferite - apăreau cam unul pe minut. Uşa se deschidea periodic, comandată de mâna omului lui Ştoacă; subalternul intra, evalua dintr-o privire aranjamentul, după care venea şi dădea mâna cu el. Şi se aşeza în "partea lui" - aurarii în dreapta, matroanele în stânga...

Cât era ceasul? Şapte fix. Adică acum începea şedinţa. Aşa cum se aşteptase, veniseră toţi - mai puţin Julie, matroana din zona de vest, şi asistenta ei. Ele nu-i răspunseseră la telefoane. Le lăsase câte-un mesaj, dar nu primise răspuns. Ele se părea că erau "pierdute"...

Selectă numărul omului lui Ştoacă şi-i făcu un apel; iar uşa clămpăni sonor. Bun! Îl privi lung pe Mihai, aurarul care strângea sacoşele şi le transforma în valize încăpătoare:

- Pe voi v-a sunat cineva? Altcineva în afară de mine?

- Nu. Absolut nimeni. Noi am aflat de la ştiri ce s-a întâmplat - şi am urmat ordinul, adică am venit aici. Dar eu am sunat vreo şase tovarăşi de-ai mei şi-am aflat că pe ei i-au sunat şi Isamu, şi Jun. Şi au primit deja noile dispoziţii.

Serios? Îl electrocută scurt, aşa că tânărul "vărsă" tot:

- Vor fi transferaţi, în maximum 48 de ore, pe alte firme. Că astea de-acum sunt compromise. Ei au zis un "Daa" de-ăla lung şi mi-au zis că aşteaptă să vadă cum se aşează apele la Bucureşti. Ştiau că o să vii aici azi; au aşteptat telefonul tău. Şi încă-l mai aşteaptă. Ziceau că or să tragă de timp cu oblicii câteva zile, pe motiv că oamenii trebuie informaţi - iar asta-i de durată...

Se întoarse spre Camille, şefa reţelei pe zona de est:

- Bun. Pe voi v-a sunat cineva?

- Absolut nimeni. Ne-am sunat între noi şi am aranjat să nu venim toate-odată; să nu fim filate...

- Voi cu cine aţi vorbit?

- Cu cărăuşii. Pe ei i-au sunat şi Jun, şi Isamu. Şi situaţia e aceeaşi; au spus "Bine", dar aşteaptă să-i suni. Că nu sunt deloc bucuroşi să lucreze cu ăia doi. Ziceau că ăia habar n-au meserie; şi că, dacă tu decizi să renunţi la afacerea asta, or să-l caute pe Grasu.

Aprobă scurt cu capul:

- O să-i sun. Julie unde e?

- Nu ştiu. Nu răspunde la telefon. Aud că e în Rennes, în bârlog, şi-şi vede nestingherită de treabă ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Fetele nu ştiu mai multe - că nu şi-au permis s-o întrebe ce şi cum...

- Mda...

Îşi aprinse tacticos o ţigară. În camera de hotel era linişte... O linişte perfectă... Ridică privirea şi începu să-i electrocuteze, unul câte unul, de la stânga la dreapta, fără omisiune... Bun! Şi-acum, vestea cea mare venea în franceză - ca s-o priceapă toţi:

- Eu sunt noul cap al afacerilor. Şi nu se schimbă nimic, cu excepţia conturilor. Afacerile merg înainte conform planurilor lui Ştefan.

Din dreapta, din zona aurarilor, întrebarea veni tot în franceză:

- Ştefan unde e?

"Oo, săru' mâna pentru aşa întrebare care-mi pune mie răspunsul perfect pe buze!"

- *Le roi est mort*.

Şi se asigura că pricepuseră toţi cum era treaba cu parola aia... Bun! Şi-acum, noua parolă!

- *Vive le roi*.

Şi uite-i cum "înfloriseră" toţi la auzul veştii că Ştefan trăia, era bine şi se va întoarce curând "la butoane"! Toţi zâmbeau de parcă aflaseră de căsătoria unui bun amic - sau de intrarea lui în rândul părinţilor fericiţi! Se grăbi să-i dezmeticească - şi să-i informeze:

- Iar regina a dispărut, cu copii cu tot. Aşa că acum eu conduc afacerile lui Ştefan, până se întoarce ea.

Şi iar făcea ochii ăia albaştri roată, ca să fie clar că Ştefan era pus la adăpost, Ana se ascundea numai ea ştia unde iar el era scos "la înaintare", pe post de şef de faţadă...

- Trebuie să fim foarte atenţi la regină; s-ar putea să se sperie...

Da; toţi aprobau din cap. Toţi pricepuseră ce-aveau de făcut. Continuă:

- Mâine, voi deschide conturi noi; iar afacerile vor merge înainte după aceeaşi planificare, cu acelaşi comision. Grasu are probleme de sănătate; aşa că să nu-l sunaţi, că are telefonul închis.

Stinse ţigara şi oftă scurt:

- Fetelor, de la voi am nevoie de o consilieră. Băieţi, voi va trebui să-mi trimiteţi un consilier. Vreau să fie tineri, iuţi de minte, bine informaţi şi bine ancoraţi în realitate. Îi vreau pe amândoi aici, în camera asta de hotel, mâine la zece fix. Eu nu sunt Ştefan; eu nu-i fac scurt, din încheietură. Eu ştiu metoda cu picătura; iar dacă pică testul, n-o să le fie bine deloc. Aşa că sfătuiţi-vă, votaţi, trageţi beţigaşe şi ţineţi interviuri - vă priveşte! Faceţi cumva să-mi trimiteţi oamenii potriviţi - că suntem în întârziere deja. Nu v-am sunat ieri pentru că am fost ocupat - am schimbat umbrela. Iar umbrela asta nouă nu glumeşte deloc!

Şi scrise cu degetul pe propria palmă cele trei iniţiale... Mm, acum erau galbeni! Da' ce credeau ei - că rămăseseră cu amărâţii ăia de la Interne? Ha! Era privit lung, cu mult mai mult respect... Continuă:

- Cât de curând, o să dau şi alte telefoane. Dacă vă sună tovarăşii, spuneţi-le să aştepte telefonul meu - că în maximum 4 zile îi sun. Şi să se pregătească bine, să ia cu vitamine, pentru că vor cunoaşte, de-acum încolo, căi nebănuite ale succesului.

Ia uite-i ce râdeau! Se ridică:

- Şi ale pericolului. Vorbim.

Treceau rând pe rând să dea mâna cu el; şi-apoi ieşeau, convenind între ei să se întâlnească la un motel de la periferie...

Şi gata - rămăsese singur. Păi...

Îşi mai aprinse o ţigară - că trebuia să fie foarte lucid, foarte atent şi să rememoreze toate dispoziţiile vărului lui! Dacă uita ceva, putea strica totul!

Deci vorbise cu matroanele şi aurarii; ei mergeau alături de Ştefan. Mâine, la nouă fix, le va transmite noile conturi... Iar la zece "avea interviu". Era sigur că fusese bine înţeles - şi deci va primi doi consilieri pe cinste! O să-i scrie şi lui Ştefan socoteala lui; iar dacă el zicea că prefera "să avanseze" nişte oameni pe care-i ştia el, o să refuze tineretul... şi-o să improvizeze nişte motive cât de cât plauzibile ca să facă asta.

Se tot gândea la Isamu...

Chinezul ştia cifrul seifului. Şi el, atunci când îl citise, îşi amintise că în urmă cu vreo trei ani Ştefan i-l spusese şi lui. Şi era aceeaşi combinaţie. Se întreba de ce Isamu susţinuse sus şi tare că nu-l ştie. Se întreba ce joc făcea chinezul ăla...

Ştia că oamenii care-o căutau acum pe Ana pe traseul trenului aveau la ei fotografii. Aşa că recuperarea DVD-urilor din seif era practic inutilă. Şi totuşi, Ştefan îi scrisese în primul rând despre fotografii - să ia cele şase DVD-uri din seif. Apoi îi scrisese să ia cele opt dosare negre. Şi apoi, cele cinci bibliorafturi roşii. Şi actele. Şi-atât. Dar de ce? Trebuia să fie o şmecherie acolo! Se întreba care era şmecheria...

Ştefan gândea pragmatic. Îşi calcula paşii cronologic, pe baza informaţiilor pe care le avea. Aşa că atunci când îi scrisese, Ştefan se gândise întâi la DVD-uri... alea cu familia lui... Apoi la dosare - adică la reţelele lui... Şi-apoi la partenerii de afaceri! Ptiu, drace!

Şopti, râzând, ca pentru el:

- Ptiu, să nu te deochi! Că deştept mai eşti, mânca-ţi-aş!

Ştefan îl cunoştea pe Isamu de câţiva ani buni! Ştia cum gândea, ştia cum calcula... Iar Isamu îl ştia pe Ştefan - şi cu siguranţă îl studiase bine şi-i întorsese planurile şi deciziile pe toate părţile! Isamu fusese părtaş la toate planurile care apăruseră în mintea lui Ştefan; şi le dusese la îndeplinire, alături de el! Ştefan ştiuse că Isamu va fi în birou în clipa când va ajunge el la vilă. Aşa că îi transmisese chinezului cam aşa: "Îmi iau familia, oamenii şi partenerii de afaceri; şi-mi văd de drum cu o identitate nouă. Tu poţi să păstrezi restul. Dacă baţi palma pe socoteala asta, nu ne vom mai deranja reciproc.". Şi cum Aleodor îl întrebase pe Isamu "Dl Jun Chèn s-a întors la Nisa?", acu' pricepea el unde fusese ascuns fratele mai mare - şi de ce uşa camerei lui Léon fusese deschisă, dar uşa ultimei camere fusese închisă! Hm!

Trebuia "să ia cu vitamine" - că Ştefan va învia în maximum 48 de ore şi va pleca la război! Va fi un război de-ăla urât de tot...

Jun Chèn era fratele mai mare; şi era şef. Fratele mai mic Isamu n-avea prea multe de spus prin socotelile lui; aşa că Isamu îi va traduce lui Jun mesajul, iar Jun se va înfuria şi-l va pune pe Isamu să contacteze pe toată lumea, să absoarbă toate afacerile lui Ştefan... Iar Ştefan se va urca în noua lui limuzină şi le va lua, punctual, oamenii. Şi-apoi se împuşcau reciproc. Cam aşa or să se desfăşoare lucrurile săptămâna viitoare. Să mănânce deci multe fructe, mulţi morcovi - că făceau bine la vedere...

Mâine dimineaţă, trebuia neapărat să deschidă conturile. Apoi trebuia să se familiarizeze cu socotelile pe care le ţinuse până acum Isamu. Ştia comisioanele - că doar făceau aceleaşi afaceri! Ştia cum să spele banii aduşi de matroane şi de aurari. Dar nu ştia cum să-şi gestioneze oameni. Cum să-i comande. Nu-i cunoştea - şi nu putea să organizeze de unul singur 5.000 de curve! Nu ştia cum să gestioneze 3.000 de aurari - cu 150 de case de amanet, 300 de cărăuşi, 1.200 de "săltători"... başca "personalul auxiliar"! La un moment dat, îşi văzuse vărul subliniind în Excel curvele; pe unele le îngălbenea, pe unele le înverzea - şi-o făcuse cu o viteză incredibilă şi cu o uşurinţă care-i dăduse fiori! Ştefan manageria 5.000 de curve - că le ştia "de la angajare până în prezent"; dar el cum dracu s-o facă? Numai până le introduceau într-un tabel de-ăla treceau trei luni!

Se aşeză la masă şi oftă greu... Şi deschise telefonul: să-i scrie lui Ştefan acum. Mail nou... pe care-l va trimite pe mail-ul lui Titel...

Ana-Maria

Gata. În sfârşit, ajunsese şi ea acasă! Coborî de pe bicicletă şi-o sprijini de zidul casei. Şi se întinse lung, ca să rearanjeze fiecare oscior - că se simţea bătută metodic...

Asculta... Aoleu - copiii! Plângeau! Se repezi în living... şi pe scări. Florentina se auzea spunând ceva; Léon smiorcăia rău, iar dna Josephine încerca să-l liniştească... Năvăli în camera lor.

La vederea ei, băiatul se grăbi să coboare din pat:

- Mami!

Îl strânse grăbită în braţe şi întrebă, privind-o lung pe Florentina:

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

Fetiţa ei bombăni printre dinţi:

- S-a speriat că nu mai vii.

Se aşteptase la asta, aşa că-l sărută apăsat pe creştet:

- Cum să nu mai vină mami? Fii serios! Da?

- Da' mi-a fost frică!

- Să nu-ţi mai fie. Mami n-o să vă părăsească niciodată! Da?

Şi-şi privea lung fetiţa, care era mare şi-l iubea la nebunie pe tati... despre care nu mai ştiau nimic încă de ieri dimineaţă... Îi făcu semn să vină la ea; iar Florentina se grăbi să-i îmbrăţişeze pe amândoi... Dna Jacqueline se ridică:

- Îmi pare rău. Am încercat să-l liniştesc, dar...

- Nu-i nimic; ştiam că or să se îngrijoreze.

- Mă duc să pregătesc cina. N-au vrut să mănânce fără tine...

Aprobă cu capul şi rămaseră singuri... Aproape imediat, Florentina şopti:

- Mami, ai aflat ceva?

- Nu. Nu pot să sun pe nimeni. În plus, toate numerele sunt în telefonul pe care l-am lăsat în magazin.

"Şi te implor să nu începi să-mi spui tu numerele pe care le ştii... dacă ştii vreunul..." Din fericire, Florentina tăcea...

- Haideţi - vă rog să vă liniştiţi.

- Mami, să nu mai pleci!

- Trebuie să mă duc la serviciu.

- Ba nu!

- Léon, îţi dau cuvântul meu de onoare că n-aş vrea să vă las singuri aici toată ziua ca să mă duc să spăl vase şi să şterg mese! Dar ne trebuie bani, ca să ne putem ascunde de chinezi! Uite - azi, dl Jacques mi-a dat 80 de euro, iar eu am câştigat încă 25 din bacşişuri! Şi uite ce v-am luat!

Le dădu drumul şi-şi scoase rucsacul. Şi începu să scoată hăinuţele, rucsăcelele lor...

- Vaai, ce frumoasă e!

Iar fetiţa ei profită de faptul că Léon n-o vedea şi-i făcu complice cu ochiul... Zâmbi slab:

- Da - e foarte frumoasă. De-aia am şi luat-o. Ia uite ce pulover frumos am luat pentru prinţul meu...

Încerca să nu-i mai privească. Realiza că se vor ascunde mult timp de-acum încolo, iar copiii ei vor fi greu încercaţi de toată nebunia care va urma... Iar fetiţa ei va purta o parte importantă din greutatea vieţii viitoare; pentru că ea va rămâne mereu acasă cu Léon. Ea îl va linişti, ea îl va ajuta şi cu joaca, şi cu mâncarea, cu îmbrăcatul... Îşi prinse băieţelul de umeri şi-l trase în faţa ei:

- Uită-te la mine.

Se uita la ea. Avea ochii înroşiţi de plâns şi-şi trăgea nasul; dar se uita la ea...

- N-am să vă părăsesc niciodată. Indiferent ce se va întâmpla, indiferent unde-o să mergem, unde-o să stăm şi ce-o să facem. Eu n-am să vă părăsesc niciodată pe voi. Ai înţeles?

Léon aproba cu fermitate. Deşi era micuţ, şi cu siguranţă scena asta se va repeta şi mâine, el aproba, iar ea simţea nevoia să-l creadă...

- Haideţi să mergem şi noi la masă.

Coborau treptele... Dna Jacqueline pusese masa; se grăbi să preia ea sarcina pregătirii ceaiului... Bătrâna sparse brusc tăcerea:

- Şi cum a fost azi?

- A fost foarte bine.

- Cred că şi Jacques spune acelaşi lucru...

- Mi-a pus în vedere, nu care cumva să nu fiu la braserie la opt dimineaţa. Opt şi zece, cel târziu!

- Asta e bine. Foloseşte rar asemenea cuvinte cu angajaţii...

Iar asta era o veste bună pentru ea, chiar dacă nu putea rămâne angajată la braseria aia luni în şir... Oftă greu:

- Mâine, în pauza de prânz, o să-mi cumpăr un telefon. Şi vă sun, ca să vă spun numărul. E bine?

- Da.

Copiii răspunseseră în cor! Hm!

- Dar asta nu înseamnă că o să mă sunaţi la fiecare cinci minute!

- Nu, mami! Stai liniştită, că nu te sunăm decât dacă e ceva foarte serios!

Iar dacă cuvintele astea veneau de la fetiţa ei, putea fi liniştită - că aşa va fi.

Turnă ceaiul în căni şi se aşeză la masă. Ochii verzi ai lui Léon străluceau, fericiţi... amintindu-i de strălucirea ochilor verzi...

Nu se simţea îndeajuns de puternică să afle ce se întâmplase în România. Simţea că, dacă va vedea imagini cu Ştefan... Dacă va auzi că Diamant şi Grasu nu se mişcaseră îndeajuns de repede...

Dacă Diamant şi Grasu eşuaseră, praful şi pulberea se alegea de toate! Că ducea copiii în orăşel, la socrul ei, şi-l punea să jure că o va creşte pe Florentina ca pe nepoţica lui; şi-apoi punea mâna pe primul cuţit pe care-l găsea şi se ducea după ei. Îi omora pe amândoi. Şi-apoi îşi băga cuţitul ăla în inimă. Fără el... Fără soţul ei...

- Mami...

Da? O privi lung... Florentina şopti, în romanes:

- Ai aflat ceva?

Se grăbi să nege... şi să renunţe la gândul acela care-i făcuse chipul să se încrunte. Nu-i era deloc greu să-şi imagineze ce mimică văzuse fetiţa ei adineauri!

Diamant

Paşii se apropiau de uşă... Nu erau primii paşi pe care-i auzea; trecuseră o mulţime de turişti pe holul ăla. Dar era ora zece, iar el avea o presimţire; aşa că aprinse veioza şi aşteptă... Uşa păcăni şi se deschise.

Nea Dumitru era trist. Era îmbătrânit. Era obosit. Era... Oftă greu şi se ridică:

- Unchiule, te rog să comanzi cina în cameră şi să te odihneşti.

Primi o aprobare cu capul, aşa că porni spre Aleodor:

- Şi să nu deschizi geamurile.

Aleodor se grăbi să-l informeze:

- Iar dacă se întâmplă ceva, noi suntem jos, în bar, iar bodyguarzii sunt la uşă.

Nea Dumitru aproba de zor... Se grăbi să iasă.

Într-adevăr, patru bodyguarzi păzeau uşa lor. Aleodor le ordona chiar acum să nu se clintească de-acolo, să nu intre nici chiar room service-ul, să fie apelat imediat cum se întâmpla ceva ciudat sau ieşit din comun... Gata - liftul îi cobora în barul hotelului.

Se întreba ce să-i spună. Cât să-i spună. Se întreba dacă să-i spună ceva! Era vineri seara, mâine era ziua de dinaintea Paştelui iar următoarele două zile erau "moarte" şi pentru bugetari, şi pentru privaţi. Şi pentru afaceri. Abia de marţi încolo el ar fi putut urni lucrurile în România. La lucrurile din Franţa nu se pricepea deloc - şi-o să trebuiască să negocieze cu băiatul ăsta un canal de comunicaţie cu Ştefan, pentru că "circuitul" prin Titel dura mult şi-i dădea o puternică stare de nesiguranţă...

Îşi amintea cum stătuse în bucătăria de la Cernica mică, cum privise lung spatele lui Leonard Donichioiu şi cum se întrebase câtă putere putea înmagazina individul ăla, ca să organizeze ditamai lichidarea în Piaţa Presei Libere, în mijlocul zilei...

Bărbatul în costum tocmai comandase două cafele; acum se grăbea spre ultima masă din colţ. Şi ăstuia îi plăcea să stea la ultima masă; dar, de vreme ce şi Ştefan stătea mereu la ultima masă, trăgea concluzia că "era bine"! Oricum, era mult prea obosit şi mult prea întristat de imaginea pe care-o văzuse azi la spital ca să mai riposteze în vreun fel la organizarea spionului!

Aleodor se aşeză şi trase scaunul de lângă el. Se aşeză; îl văzu scoţând un aparat de bruiaj şi lăsându-l lângă pachetul de ţigări. Telefonul sfârşi tot pe masă, aşa că puse şi el telefonul lângă beculeţul verde. Iar Aleodor se sprijini cu bărbia-n pumn şi-i zâmbi:

- Şi-acum mascăm buzele şi vorbim liniştiţi.

Adoptă şi el o poziţie care-i masca gura şi întrebă:

- Care e verdictul medicilor?

- Sunt rezervaţi. Nu ştiu cum o să reacţioneze, în caz că se-ntâmplă înainte să treacă pe la ea; dar am auzit că, atunci când tensiunea lui depăşeşte punctul 8 pe o scală de 10, e mai bine să rămână singur în încăpere.

Aprobă scurt cu capul şi zâmbi, în romanes:

- Ai auzit bine. Dar cred că punctul ăla tocmai a scăzut la 7. Că n-avem veşti despre familie, iar asta nu-i bine deloc!

- Nici ei n-au veşti. Scormonesc cu încăpăţânare fiecare cătun, întreabă fiecare om de pe stradă, dar n-au aflat nimic.

Ospătarul se apropia cu ceştile... Îl aşteptă să se îndepărteze şi rosti întrebarea al cărei răspuns îl interesa mult acum:

- Cât au înaintat?

- Cam 30 de kilometri, la nouă seara. Avansează radial faţă de gara din Cannes. Pe măsură ce raza cercului creşte, încetineşte viteza de deplasare...

- Şi vine Paştele ortodox.

- Exact. Mulţi turişti pe străzi, trafic aglomerat, multă agitaţie...

Aproba cu capul - dar privirea încerca să-i transmită individului că Ana nu va călători nicăieri în următoarele 48 de ore...

- În fine! Din păcate, de la spital nu vin veşti bune.

- Deci n-are nici o şansă să-şi revină...

Aleodor mârâi printre dinţi, în romanes:

- A încasat o telescopică în ceafă şi-a fost azvârlită pe scări! Or fi franţujii ăştia medici extraordinari; dar...

Oftă greu... iar bărbatul de lângă el oftă şi el:

- Asta e! Din păcate, ea n-a vrut să iasă la plimbare.

- Da. Din păcate, ea a rămas acasă.

Ochii albaştri îl priveau lung acum, atenţi... Aprobă cu capul:

- Am recuperat ceea ce-a fost al lui.

- Amândouă?

- Da. Şi cred că în curând tensiunea o să atingă cifra 7 - că am o trădătoare pe listă.

Aleodor zâmbi:

- Bine că mi-ai spus; că o s-o rezolve pe teritoriu francez, aşa că trebuie să mă pregătesc pentru asta.

- Îţi zic o chestie... Atunci când îşi vede de problemele de afaceri, să nu încerci niciodată să te implici în vreun fel.

- Nici nu intenţionam să mă implic; doar că trebuie să am la îndemână mătura şi făraşul. Că se lasă cu mizerie după dregerea problemei. Iar aici e bine să fii iute. Sanepidul e cu ochii-n patru...

Aha! OK! Îi plăcea de băiatul ăsta! Îi plăcea de el din ce în ce mai tare... şi nu era foarte sigur că asta era bine. Pentru că Aleodor Gaboraş părea să-l fi documentat bine pe Ştefan - şi nu-l studiase în privinţa afacerilor, cât în privinţa comportamentului... Zâmbi şi-l "electrocută" zdravăn:

- Eşti bine documentat...

- Sunt. De fapt, îl ştiu din auzite încă de pe vremea când un anumit yaht a acostat degeaba. M-a fascinat nebunia... mărirea... iuţimea şi îndemânarea cu care a reuşit să-şi construiască regatul fără să de-

ranjeze pe nimeni - nici chiar Sanepidul... Nici chiar Comisia Europeană... Şi să ştii că ideea cu orăşelul a fost perfectă!

Aproba încet cu capul... Tensiunea lui ajunsese la cifra 9. Mai avea puţin şi-i punea individului pistolul la cap - dar nu prea-i venea să facă asta aici, în bar, sub ochii atenţi ai celor şase chinezi aşezaţi strategic pe la mese. Că se făceau de râs! Omul regelui n-avea încredere în umbrelă - asta i-ar fi smuls lui Isamu hohote de râs, iar revenirea lui Ştefan ar fi fost total compromisă. Se abţinea deci... şi-şi amintea că Aleodor avea camera chiar lângă camera lor... Iar în cealaltă cameră de lângă ei dormeau băieţii lui Ştoacă... Bărbatul de lângă el plecă privirea:

- Şi mai e o chestie. Îl respect, la modul cel mai serios, pentru mintea pe care-o are. Din postul pe care-l ocup, am văzut multe; dar nici unul dintre cei care-au "crescut" n-a reuşit să ajungă atât de departe, atât de sigur şi atât de "curat". Jos pălăria, cum se spune!

Aprobă scurt cu capul şi "sări" la ceea ce-l interesa acum:

- Cât de curând, o să fim foarte ocupaţi. Sper că ştii ce ai de făcut pe-aici; pentru că nu se opreşte niciodată ca să te-apuci tu să aduci mătura. Dacă n-ai adus-o atunci când trebuia, e strict problema ta. Şi are multe moduri de-a te "regla" în tempo-ul ideal.

- Ştiu. Stai liniştit; ţi-am spus că m-a fascinat de-a dreptul...

Bun! Trecu la "partea practică a lucrurilor":

- Mâine la opt fix mergem la bancă.

- Sunt pregătit. Câte conturi îţi trebuie?

Na, că pe-asta n-o anticipase! Câte conturi îi trebuiau? Ştefan nu spusese nimic...

- Am acte pentru 10 conturi; sunt de-ajuns, sau dau un telefon şi comand diferenţa pentru mâine dimineaţă?

Aleodor avea acte pentru 10 conturi; iar dacă dădea un telefon acum, la zece noaptea, mai obţinea două duzini... Îşi luă telefonul şi se ridică:

- Sunt de-ajuns 10. Pe ce nume?

- Al tău. Cu poza ta. Că tu le deschizi. După aceea, stabiliţi voi ce şi cum...

Aprobă şi porni spre ieşire:

- OK. Mă duc să mănânc şi să mă odihnesc. Mâine fac ultimele reglaje aici, după care mă întorc în România.

Aleodor se ridică şi el:

- Eu rămân aici, cu dl Ionescu.

- Aşa e cel mai bine.

Se apropiau de lift; puse mâna la ceafă şi-şi roti uşor capul:

- Mm, cred că m-a tras curentul...

- De la aerul condiţionat probabil.

- Tot ce se poate! E destul de rece în cameră...

Şi cam atât avusese de spus. Acum, Aleodor o să încerce să-i dezlege mesajul; dar cum nu exista nici un mesaj în cuvintele lui, avea şanse ca spionul să constate şi el temperatura scăzută din cameră şi să lase geamul deschis. Aleodor Gaboraş fusese fascinat de Ştefan, aşa că nu ştia cu ce actor desăvârşit avusese de-a face azi...

Florentin

Oare trecuse de miezul nopţii?... Habar n-avea. Oricum, nu-i era somn. Se simţea obosit, dar nu putea să adoarmă. Şi asta nu era bine deloc, pentru că mâine la şapte trebuia să fie la mall-ul din Militari, să constate inventarul impecabil şi să facă şedinţă cu salariatele. N-avea nici un chef; dar, de la un punct încolo, el devenise "al afacerii" mai mult decât era afacerea aia "a lui". Firma mergea singură; uneori, se cam simţea "târât"...

Capul plin de cârlionţi blonzi se odihnea pe umărul lui. Ca niciodată, Violeta simţise nevoia să adoarmă ţinându-l în braţe. Avea senzaţia că "îl simţise"; avea sentimentul că nevasta lui începuse deja să acţioneze, trăgându-l încetişor în viaţa de familie... Azi, Selena insistase să mănânce în braţele lui. Se conformase; dar micuţa nu reuşise să scoată din el mai mult decât un zâmbet. Toate fetiţele lui erau brunete şi cârlionţate rău; aşa că îşi amintise cinele de demult, când admirase buclişoarele ei... Îşi amintise că nu ştia nimic de Florentina... Că nici Ştefan nu ştia nimic de Florentina... Oare Ştefan îi ascundea veştile bune, ca să nu-l vadă urcându-se în primul avion spre Franţa? Sau...

Oricum, Ştefan nu primise veşti proaste despre ele. Că n-ar mai fi stat cuminte în bârlog, dacă Ana sau Florentina păţeau ceva! Îşi "băga", cum se spune, ambele picioare în toate mişculaţiile lui Dobre Titel şi pleca după familia lui! Dar aşa...

Oftă greu - că se gândise la Florentina, dar al doilea gând - cel necenzurat, se referise la amândouă...

Şoapta Violetei îl sperie de-a binelea!

- Mă mai iubeşti?

Cum-cum? Păi ea nu dormea? Se grăbi să întoarcă capul, să-i caute chipul... Nevasta lui nu dormea; privea lung ferestrele luminate cu generozitate de lună şi aştepta un răspuns... Zâmbi slab:

- Hei! Ce vorbă-i asta?

Umerii micuţi se ridicară scurt:

- Dacă mă ţii pe mine în braţe şi te gândeşti la problemele amantei...

Nu, zău?! O prinse de cârlionţi şi începu s-o tragă uşurel, a atenţionare... Dar Violeta nu zâmbea. Nici măcar nu încerca să zâmbească! Violeta lui îl simţise; şi, după ce văzuse că nici chiar Selena nu-i adusese gândurile acasă...

Violeta se gândea că el are o amantă - iar depărtarea de ea şi de fete se datora acelei amante. El ştia că Violeta n-avea de unde să ştie adevărul; aşa că trebuia să ia măsuri! Da, Ştefan era mult mai puternic, mult mai mândru şi mult mai "sus" decât fusese atunci când Ana plecase cu el! Dar asta nu însemna că el îşi va compromite relaţia cu Crina din cauza individului cu ochi verzi! Aşa că se ridică un pic şi trase perna... Se aşeză în fund în pat şi-o trase pe Violeta lângă el. Şi şopti, privind-o lung:

- N-am nici o amantă. Ştiu că sunt îngândurat; dar nu e vorba de-o femeie. E vorba de-un bărbat.

Acum, nevasta lui era extrem de atentă...

- Jură-te, pe sufletul meu şi-al copiilor noştri, că n-ai să sufli nimănui nici un cuvânt. Indiferent cât de mic sau de neimportant o să ţi se pară.

- Mă jur că o să tac mâlc.

Oare?... Da. Violeta n-o să scoată un cuvânt! Aşa că oftă... şi-i strânse mâna în mâinile lui:

- O rudă de-a mea a avut nevoie de ajutorul meu. L-am ajutat - şi încă-l mai ajut, pentru că este în mare pericol. Dar stau uneori în cumpănă, pentru că trecutul e greu...

Ochii albaştri erau extrem de atenţi. Ochii ei albaştri îi promiteau că, dacă nu va rosti numele unei rude pe care o cunoştea şi ea, o să mănânce bătaia vieţii lui şi-o s-o vadă împachetând şi plecând cu copiii la Satu Mare... O trase spre el şi-i şopti la ureche:

- Ştefan, regele aurarilor.

Şi gata - adio liniştе! Mm...

Violeta îi fugise din mâini. Se repezise cât colo, şocată nu de vestea că omul pe care de 36 de ore îl vedea lungit pe asfalt, la televizor, era viu şi nevătămat. Violeta era şocată de vestea că Ştefan, regele aurarilor, bărbatul care-i luase lui prima soţie, revenise în preajma lui! Şi că era în mare pericol! Oftă greu:

- Ştii bine că n-aş face niciodată ceva care v-ar putea crea probleme vouă, fetelor mele. Dacă aş fi sesizat orice

- Florentine, mie atâta să-mi spui! Unde e ea!

Aa... Deci la asta se gândea ea... Ridică încet din umeri:

- Nu ştiu. Nici nu vreau să ştiu.

Nevasta lui încerca să-şi ţipe în şoaptă indignarea:

- Florentine, în clipa în care ea apare în calea ta, eu iau fetele şi-am plecat la mama! Şi s-a terminat!

Şi era foarte hotărâtă să şi facă asta! Întinse mâinile, cu intenţia de-a o trage înapoi în braţele lui; dar fu plesnit cu fermitate peste mâini! Violeta nu-l lăsa s-o atingă...

Violeta ştia la ce se gândea el. Violeta se încuiase în sufletul lui, între rana aia dureroasă şi zidul frumos care-l făcea să zâmbească în faţa neamului. Violeta ştia ce era acolo... dedesubt... Iar dacă el nu-şi juca acum impecabil rolul, se alegea praful de toată viaţa lui! Aşa că o privi lung:

- ... Eşti sigură că asta o să se întâmple atunci când o să apară ea?

- Da.

La aşa răspuns ferm, adoptă o atitudine fermă - se repezi şi-o îmbrânci cât colo:

- Atunci pune mâna şi împachetează de-acum!

Şi gata - o dăduse "în toate alea"! Violeta se gândea acum că Ana era dincolo, în sufragerie, făcând conversaţie cu tăticul lui până reuşea el să-şi "expedieze" nevasta şi copiii de-acasă! Hm! Ridică vocea la ea şi decise s-o împingă jos din pat:

- Hai! Repejor! Că văd că tragi la mă-ta rău de tot!

Încă un brânci! Încă unul! Şi gata - acum ea era în picioare, iar el în pat. Se aşeză comod pe pernă şi-o mârâi printre dinţi:

- Mă iei cu "Mă mai iubeşti", cu "te gândeşti la problemele amantei", cu "în clipa în care ea apare în calea ta"...

Ia - izbândise ceva?... Bineînţeles! Se grăbi să pluseze:

- Poate ai tu un amant! Iar prezenţa mea vă încurcă! Poate-mi cauţi beţe în roate, ca să zici că pleci din vina mea! Că, vorba aia - eşti acasă toată ziua! Fetele sunt la mama, la joacă cu verişorii, iar voi aveţi toată casa la dispoziţie! Ce, îl jenează programul meu fluctuant? Sau ţi-e frică să n-apar pe nepusă masă acasă?

- Florentine,

- Că prea stai cu ochii pe mine în ultimul timp! Hoţului de hoţ i-e frică întotdeauna!

- Flo

- Hai! Du-te şi împachetează! N-ai zis că te duci la mă-ta? Du-te!

Şi-i tot arăta uşa... Ea tăcea şi-l privea lung...

Şi gata - problema lui era ca şi rezolvată. Aşa că îşi acoperi faţa cu palmele şi oftă greu, din tot sufletul... O secundă... Două secunde... Patul se lăsă uşor; din fericire, palmele îi mascau zâmbetul slab... Se simţi cuprins cu braţele iar Violeta oftă şi ea:

- Ştii bine că te iubesc... şi sunt geloasă rău...

- Să nu fii - că n-ai de ce.

- Ba eu cred că am. Că eşti *shukar*, ai tot ce-ţi trebuie iar eu stau zi-lumină acasă cu fetiţele.

Îşi puse o mimică tristă pe chip şi întinse mâinile spre ea:

- O vezi?

Bătea uşor cu degetul în verighetă...

- Tu eşti alături de mine în fiecare clipă a vieţii mele.

Şi-acum Violeta se grăbea să se strecoare în braţele lui, să-l cuprindă cu braţele şi să lase din nou capul pe umărul lui... Nevasta lui oftă greu:

- Şi-l ajuţi?

- Da; dar am sentimentul că în curând o să-i rămână ajutorul în gât şi-o să se lipsească. Nu pot să nu-l mârâi, să nu pun venin în propria-mi fiinţă... La ea nu mă mai gândesc; şi nici la Florentina. Nici măcar nu-mi mai amintesc trăsăturile lor! Dar prezenţa lui îmi aminteşte momentele foarte grele prin care am trecut...

Încă un oftat de-ăla artistic... şi continuă:

- Şi mă gândesc că, dacă-l ajut, poate termină mai repede şi se cară înapoi şi mă scuteşte de prezenţa lui.

- Am înţeles că sunteţi veri...

- Un fel de veri. Fratele tatei are un copil cu sora tatălui lui.

- Mda; veri de departe...

Aproba cu capul... şi continuă:

- Nu mă simt legat de el; dar ştiu că Nicuşor e băgat până-n gât în afacere cu şatra lui Diamant - a cărui mamă e soră cu taică-su. Iar ăla chiar e nebun cu certificat. În plus, rugămintea de a-l ajuta a venit de la o persoană foarte importantă... care-a făcut-o pe năşica să mă cheme urgent la ea şi să mă roage din tot sufletul ei să n-o refuz. Exact aşa a spus: "Te rog eu din tot sufletul să nu mă refuzi"...

- Adică i s-a spus că afacerile cu flori or să se clatine rău, dacă tu o refuzi...

Aproba cu capul... Violeta ridică scurt din umeri:

- Atunci, dacă vreodată o să ai nevoie de ajutor ca să le rezolvi problema... şi să scapi de ei, e de-ajuns să-mi zici. Ştii că sunt descurcăreaţă din fire şi-am o geantă plină-ochi cu sticluţe de ojă...

Oof, Doamne! Şi se mai întrebau unul şi altul de ce se simţea el uneori ca o matahală blondă! Îi ridică uşor capul şi o sărută... pentru că nu voia s-o refuze... ştiind deja că o să aibă nevoie de ajutorul ei...

Ana o să fugă de toată lumea. Dacă avea acces la imaginile transmise de televiziunile din România, Ana nu avea acum încredere în nimeni! Nici chiar în Diamant, sau în Grasu - care ar fi trebuit să aibă grijă de Ştefan, dar datorită cărora ochii ei vedeau cearceaful de pe asfalt! Mintea ei, obişnuită să se gândească întotdeauna la ceea ce era mai rău, o să-şi imagineze că Diamant îşi trădase vărul. Ştefan murise iar Grasu era la Urgenţă - iar despre Diamant nu se spunea nimic la televizor, de parcă nici nu exista... Încercând să se ascundă cumva cu amândoi copiii de mână, Ana nu mai avea încredere, în momentul ăsta, decât în două persoane. În Ştefan şi în el - fostul ei soţ şi tatăl Florentinei! În clipa în care va vedea imaginile de la televizor, Ana va fugi din toate puterile ei - şi era o femeie puternică, deşteaptă şi realistă. Aşa că oamenilor lui Ştefan or să le fie extrem de greu să o găsească - iar când o vor găsi, ea va încerca din toate puterile să fugă în continuare. Ana nu se va opri decât dacă îl va vedea pe Ştefan. Sau pe el - singurul care nu avea nici un interes să se alieze cu cei care-l omorâseră pe Ştefan! Privind lucrurile prin prisma asta, veneau vremuri foarte grele pentru ea...

El nu se va duce niciodată s-o caute. Ştefan va fi nevoit să se ascundă mult timp, până se vor calma apele şi va putea începe lungul război cu duşmanii - că doar n-o să se facă regele tinichigiilor, sau al lingurarilor! Traiul acolo "sus" era dulce; iar Ştefan era făcut să fie rege. Nu se îndoia că acel bărbat va reveni pe tronul lui... Războiul ăla va fi greu, dur şi de lungă durată; şi-l va ţine pe individ foarte ocupat. În condiţiile astea, pentru a o putea opri pe Ana din goana ei cu copiii, pentru a îi putea pune pe toţi trei la adăpost, vor avea nevoie de un om de încredere. O persoană pe care ea n-o cunoaşte, cu care ea n-avusese niciodată de-a face, care să o abordeze şi să-i spună, în maximum 30 de secunde, ceea ce era de spus. Acel om putea fi Violeta... Acel om putea fi, la fel de bine, Crina! Că nevasta lui era blondă şi cârlionţată, iar Nicuşor sigur nu-şi ştersese pozele din telefon atunci când plecase în concediu pe Coasta de Azur! Şi totuşi, o sărută acum pe Violeta ca să-i mulţumească pentru că se oferise...

El unul ar fi preferat s-o trimită pe ea. Nu prea voia s-o implice pe Crina. Nu avea încredere în capacitatea ei de a păstra acel secret... Nu avea încredere în sentimentele din inima ei; nu avea încredere în capacitatea lui de-a o face îndeajuns de fericită pentru a accepta rolul de mesager...

La un moment dat, o s-o trimită pe Violeta după Ana...

Puse punct sărutului. O privi lung... şi închise încet ochii, zâmbind:

- Te iubesc...

Isamu

Tresări scurt - că nu se aşteptase ca telefonul lui Jun să mai sune la ora asta! Fratele lui tresărise şi el; acum înjura din tot sufletul şi lua aparatul de pe birou...

- Da... Zi-i!... Da... Aşa; şi...

Nu încerca să desluşească chiţăiturile în chineză. Ştia că la Nisa erau în plină desfăşurare nişte probleme de dimensiuni tot mai mari, iar prezenţa lui Jun în oraşul ăla devenea tot mai necesară. "Mirosea" un mic amestec al colegilor domnului Gaboraş în problemele alea... Externele româneşti erau un servici foarte puternic. Foarte discret, dar foarte influent. Externele alea "se aveau bine" cu toată lumea; aşa că nu prea li se puteau refuza anumite rugăminţi... mai ales acum, când China era în plină dezvoltare economică şi încerca să cucerească pieţe

de producţie şi desfacere într-o Europă măcinată de criză... Iar Ştefan era îndeajuns de "apetisant" pentru a face serviciul ăla să tragă cu sârg de sforicele în dreapta şi-n stânga, să negocieze, să vândă şi să cumpere "suflete"...

- Ei, poftim!

Ce-i? Îl privea lung, drept...

- Şase oameni super-antrenaţi au stat cu ochii pe ei - şi n-au obţinut absolut nimic!

Poftim? Jun azvârli telefonul pe birou:

- Spălăcitul şi spionul au coborât la bar şi-au pus ţara la cale la o cafea! Şi şase oameni super-antrenaţi n-au fost în stare să obţină vreun cuvinţel de la ei!

Şi? Asta-l mira? Ha!

- Au avut aparat de bruiaj şi-au vorbit cu palma peste gură.

Ridică scurt o sprânceană:

- Spionii români sunt buni. Iar Diamant e extrem de bun.

- Diamant ăsta ar trebui să-şi vadă de-ale lui! El n-are ce căuta în problemele de-aici!

- Ştefan e mort iar Ana e dispărută împreună cu copiii. Mama lui Ştefan e în comă iar tatăl lui Ştefan e la spital, lângă ea. Unica rudă în viaţă capabilă să preia conducerea este Diamant.

- Unica persoană îndrituită să preia afacerea eşti tu, boule!

Se încruntă scurt:

- Iar unica persoană îndrituită să vină aici şi să facă schimbări majore eşti tu, idiotule!

Jun "amuţise" - că era fratele mai mare... Reveni spre monitor:

- Du-te la Nisa şi rezolvă-ţi problemele. Şi lasă-mă să calmez lucrurile aici.

- ... Să le calmezi?

- Da; să le calmez.

- Ca să obţii... ce anume?

- Pacea cu ei. Şi liniştea tuturor. Dacă le dau firma mare, s-ar putea să uite că doamna Ionescu e în spital iar Ştefan e la Morga din Bucureşti.

- Cu alte cuvinte, insişti să-i laşi să-şi facă de cap!

- Insist să le dau ceea ce este al lor.

- Falimentându-te astfel pe tine însuţi!

- Eu nu sunt falit; eu am deja cât îmi trebuie. Aşa că n-am ce face cu firmele lor.

Jun se ridică încet de pe scaun:

- Ascultă-mă cu atenţie... Ştefan e mort; aşa că tu o să preiei firmele. Pe toate... Şi o să le conduci spre prosperitate şi progres, din postul de şef. Dacă nu, o să trec la faza doi; o să-i duc pe Fei-Yen şi Liwei la vila mea din Nisa. Şi-o să-i ţin acolo, garanţie a faptului că îţi intri în rolul de şef. Iar faza doi începe prin lichidarea a două persoane: Gilles şi Isabelle.

Încerca să nu clipească, să nu lase vreun muşchi al feţei să se clintească... Jun ridică un deget:

- Tu eşti regele tuturor acum. Obişnuieşte-te cu asta.

- Gilles e omul meu. Iar Isabelle nu are nici un amestec.

- Iar romînca aia a avut un presentiment atunci când a scăpat de toate emiţătoarele şi-a fugit pe geamul veceului!

- S-ar putea să fi fost avertizată.

- A fost avertizată.

- De-un om al serviciilor secrete române.

- Care i-a transmis mesaje cu fum pe cerul franţuzesc.

- Care a abordat-o în magazin. Internele s-au retras din comunicarea cu mine puţin după ora nouă, după ce m-au informat ce s-a întâmplat la Piteşti. Chiar Ceauşescu putea s-o alerteze.

Fratele lui se aplecă încet peste birou, spre el:

- Scriindu-i şi el mesaje cu fum, dar pe cerul românesc! Listingul numărului ei de telefon e limpede ca apa platâ şi e pe server! Aşa că fă un efort şi nu mă lua de prost; bine? Nu mă jigni aşa! Că un "idiot" pot să-ţi înghit; dar rahaturi de-astea puerile să nu mai încerci să-mi torni!

Trase sertarul şi puse mâna pe mânerul sabiei:

- Să nu mă mai ameninţi niciodată; nu cu Fei-Yen şi Liwei.

- Atunci fă bine şi trezeşte-te din letargia asta! Tot nu pricepi? Ai 31 de ani! Cât vrei să mai stai încuiat între ăştia patru pereţi, producând bani pentru un interlop român de 26? Când ai de gând să vezi realitatea? Eşti mai bun decât el! Ştii ce să faci şi unde să suni ca să faci lucrurile să meargă impecabil! El avea nevoie de tine! Tu nu ai nevoie de el! Tu poţi să conduci singur totul! Tu, de fapt, conduci singur totul de câţiva anişori! De ce să împarţi câştigul cu el? De ce să rămâi mereu aici, încuiat în camera asta, moţăind pe canapeaua asta, când poţi să fii tu cel care se duce la afaceri şi la distracţii? De ce el să se distreze, să-şi plimbe soţia şi copiii prin lume şi să se relaxeze, iar tu să moţăi aici zi şi noapte în timp ce Fei-Yen şi Liwei încep să uite cum arăţi?

Ehei - dac'ar fi el capabil să priceapă de ce...

- Cheng zice că oamenii din teren n-au nici o veste pentru noi. Dar ai să vezi că or s-o găsească! Şi, imediat cum o să obţii firma mare, ai să descoperi că eşti un rege mult mai priceput decât el! Şi-ţi doreşti să câştigi dublu! Şi e foarte plăcut să-ţi iei rândunica şi băiatul şi să vă bucuraţi în tihnă de o croazieră *all inclusive*, în timp ce nişte salariaţi moţăie cu capul pe birouri, fac tranzacţii, aranjează transporturi şi vă virează bani în cont! Ce dracu!

Jun făcu o piruetă scurtă şi ieşi. Oftă greu... şi împinse sertarul biroului.

Jun avea dreptate... în felul lui. Era fratele mai mare - şi îi dorea binele! Dorea să-l vadă rege; dorea să-l vadă ieşit din biroul ăsta, dorea să-l vadă alături de familia lui... Dorea să-l vadă îmbogăţindu-se, prosperând şi trăindu-şi viaţa. Dar nu înţelegea un lucru - şi anume, faptul că aşa-şi dorea el să-şi trăiască viaţa! Jun era şef - şi nu putea pricepe de ce fratele lui, atât de priceput la afaceri, prefera să fie subalternul lui Ştefan în loc să fie propriul şef! Isamu Chèn nu voia să fie şef! Şi nici nu voia o grămadă mare-mare de bani! Isamu Chèn voia să fie subaltern - iar asta era peste puterile de înţelegere ale celui care gestiona afacerile chineze din Europa de Vest...

Trebuia să fie foarte-foarte atent la Jun. Şi la Cheng. Într-adevăr, fratele lui nu putea fi "fraierit" cu explicaţii puerile. Gilles era acum principalul suspect - pentru că el îi pierduse pe Ana şi pe copii. Următoarea suspectă era Isabelle - care nu ridica privirea din pământ şi tremura ca frunza-n vânt ori de câte ori era în apropierea lor, a fraţilor Chèn. Pe Gilles n-avea cum să-l protejeze - pentru că i se putea oricând întâmpla un "accident", în timpul căutărilor din teren. Dar pe Isabelle putea s-o apere de furia lui Jun... Isabelle îi putea spune lui Ştefan ce se întâmplase în vilă, cât lipsise el. Isabelle ar fi putut face diferenţa...

Ştefan se va întoarce. Spera din tot sufletul că, atunci când regele îşi va relua locul pe tron, va fi obiectiv. Chiar dacă asta însemna că el va trebui să plătească pentru moartea dnei Ionescu. Şansele lui erau minime; dar putea să spere...

Fusese bănuit, de câteva ori, că se gândea să ia el locul regelui. De fiecare dată, reacţia lui Ştefan fusese concludentă - serioasă şi foarte violentă. Dar încrederea regelui în el nu scăzuse. Acum însă era o cu totul altă situaţie! Acum, Jun venise şi-l aşezase în locul lui Ştefan; şi chiar trimisese la Bucureşti nişte oameni care apăsaseră pe trăgaci... Oare cine murise la Bucureşti? Oare cine purtase costumul negru? Oare cine era acum în Morga din Bucureşti? Nu mai avea nici o legătură cu România; Internele se retrăseseră complet, la Externe nu putea apela fără să-şi vadă fratele "trecând la faza doi"... Iar dacă-l punea pe Jun să afle amănunte prin propriile canale de informaţii, îi dădea suspiciuni. Şi era mai bine ca fratele lui să creadă că Ştefan murise. Şi-aşa, presiunea asupra Anei era uriaşă acum...

Avea o şansă uriaşă de-a îndrepta totul, prin Gilles. Nici bodyguardul ăla veşnic zâmbitor n-avea încredere în el; dar era acolo, în teren, şi primise "aprobarea" lui s-o ajute pe Ana să fugă cu copiii. Gilles avea o şansă să reuşească; o şansă infimă, de vreme ce era înconjurat de oamenii lui Jun...

Nu mai ştia... Spera; calcula, analiza şi încerca să fie obiectiv. Însă erau mult prea multe necunoscute în calculele lui, ca să poată să întrezărească răspunsul final. Cea mai mare necunoscută era Ana - viitorul ei. Dacă ea pica în ghearele lui Jun... Dacă ea va fi vreodată încolţită şi va simţi că n-avea cale de scăpare... Ana ştia să mânuiască şi

pistolul, şi cuţitul; şi era o femeie extrem de inteligentă şi extrem de realistă. Ana ştia de cine trebuie să fugă. Ştia cum lucrează fratele lui. Ana înţelegea totul doar dintr-o privire... Gândul ăsta îl îngrozea; pentru că, dacă Ana ceda şi decidea să nu pice vreodată în mâinile lui Jun, ea sau copiii ei...

Ar fi fost bine dacă ar fi găsit-o el. Dacă ar fi luat-o sub protecţia lui. Ar fi fost minunat dacă ar fi reuşit s-o ascundă şi să-l contacteze cumva pe Ştefan. Regele ar fi venit imediat după regina lui; şi-ar fi avut atunci o minimă şansă să-i spună adevărul despre toată nebunia asta! Dar...

Zâmbi amar - că era, într-adevăr, un bou. Încerca să se amăgească spunându-şi că lucrurile mai puteau fi, cândva, aşa cum fuseseră odată...

23 aprilie 2011 - sâmbătă

Ştefan

Tresări şi deschise ochii - auzise un fâşâit! Ce era aia? Asculta... Îşi ţinea respiraţia şi asculta...

Fâşâitul se opri; dar fu imediat urmat de un alt fâşâit, ceva mai puternic. Şi-acum auzea nişte paşi apropiindu-se. Paşi de femeie - purta tocuri...

Soneria piui scurt.

Se ridică încet, să nu foşnească excesiv, şi se apropie de uşă. Dacă nu era Roşcata, în maximum 5 secunde murea - că trebuia să se uite pe vizor, iar asta îl obliga să vină în dreptul foii subţiri de tablă... Roşcata era. Descuie şi deschise cu zgârcenie uşa.

Şi azi, Titel plimba curvele cu maşina. Tânăra era cochetă foc; purta o rochie de seară fără spate, crăpată indecent şi scurtată aşijderea, şi se fardase strident. Şi-i întindea un plic A4... Îl luă şi arătă spre bucătărie. Şi tot el aprinse lumina, după ce trase bine jaluzelele...

Ochii albaştri îl priveau un pic temători... Îi zâmbi, aplecă puţin capul şi-o măsură de jos până sus... după care-i confirmă, tot prin gesturi, că "arată super". Iar o făcuse să roşească rău... Ochii albaştri se ridicară şi-l priviră lung, amuzaţi; iar mâinile îl întrebară dacă "freacă un ness"... Aprobă şi se aşeză - şi-acum, să vadă ce conţinea plicul!

Un bilet scris de mână, semnat... Popescu Ion! Uau! Deci Externele alea chiar îl doreau rău de tot! Iar asta îl cam punea pe gânduri - că, atunci când venea vorba despre caşcaval, aveau băieţii de la Externe nişte firmuliţe-căpuşă... Şi tare se temea el că o să fie folosit pe post de "reportofon" care obţine înregistrări ambientale cu anumiţi afacerişti... Mai avea acolo o coală A4 printată; un mail, primit de Titel de la Diamant dar adresat lui. Trebuia să rezolve urgent problema comunicării cu Diamant; că "ocolul" ăsta nu-i convenea deloc! Titel era o pereche de ochi în plus; iar asta nu era bine. Şi mai erau în plic nişte coli albe, un pix, un plic... şi-un mp4 cu căşti. Oare...

Să citească întâi mail-ul. Primi cana cu ness, aşa că-şi aprinse o ţigară. Citea scrisoarea lui Diamant...

Deci Isamu se prefăcuse că nu ştie cifrul seifului! Ciudat! Oare să facă un joc dublu? Să încerce să-i lase lui Diamant impresia că unicul vinovat pentru toată tărăşenia era Jun? De ce - care era interesul? Nu ştia; nu avea stare să se gândească la asta... În fine! Diamant îl informa că găsise absolut tot ceea ce-i scrisese el; le luase, aranjase patul din dormitor şi plecase la spital. Unde mămica lui era tot în comă... Şi-apoi organizase şedinţa, la hotel. Veniseră toţi, cu excepţia lui Julie - şefa pe zona de vest. Întotdeauna avusese o problemă cu femeia aia... În rest, toţi erau cu el. De dimineaţă, vărul lui o să le dea noile conturi - şi-o să-şi angajeze doi consilieri, unul pentru aurari, unul pentru curve. Ideea lui Diamant era perfectă, în condiţiile în care el se contesise îndeajuns de rău ca să nu se gândească nici până acum la nişte nume, la nişte subalterni capabili de asemenea sarcini...

Tăticul lui rămânea la Cannes, la spital. Iar asta nu era o veste bună! Era semn că mămica lui... Şi rămânea şi Aleodor cu el, împreună cu bodyguarzii... Oo! Domnul Gaboraş recunoscuse verde-n faţă că îl documentase temeinic! Luă o coală albă şi notă primul bumb: ***"Află urgent cine e şi ce-nvârte Aleodor Gaboraş."*** Nu de alta, dar - vorba lui Diamant! În România era cod galben de furtună de două luni şi ceva! Iar individul ăla o să se plimbe cu el şi la afaceri, şi la petreceri...

Da; Diamant trebuia să revină în România. Trebuia să se ocupe de cazinouri - că venea Paştele! Notă şi bumbul ăsta... Şi mai făcu un bumb: ***"Îţi interzic să îl mai suni pe Isamu; iar dacă te sună el, îţi interzic să mai spui alte cuvinte în afară de da şi nu."*** Aşa - că Diamant nu era un foarte bun diplomat!

Mai făcu un bumb... şi ridică privirea spre Roşcată. Şi ea fuma; dar părea atentă la pliantul cu oferta Kaufland. Aşa că scrise, albastru pe alb: ***"Documenteaz-o pe Roşcata lui Titel; urgent!"***. Că trecea Paştele şi pleca de-aici, din cuibuşorul de nebunii al lui Florentin...

Şi cum tot urma să plece din cuibuşorul lui Florentin, ia să-şi pregătească el un alibi! Mai făcu un bumb şi începu să scrie indicaţiile pentru Grasu...

Încă un bumb: ***"Nu te apuca de celelalte afaceri din Franţa. Dacă te sună cineva, scuză-te pe motiv de doliu şi spune-i că revii cu un telefon zilele astea."***

Şi încă un bumb - că era cât pe ce să uite! ***"De pe Otopeni, te duci direct la Sinteşti la bulibaşă. Să-ţi cheme ambele familii ale Irakianului şi Iranianului la el şi să le dai pentru fiecare un ajutor de înmormântare de 100.000 de euro. Dar să te vadă bulibaşa când faci asta."***

Bun. Şi-acum, ce-i scrisese Popescu?... Contactase omologul francez, care îi mulţumise pentru amabilitate şi promptitudine şi-l asigurase de tot sprijinul autorităţilor franceze. Omologul îl sfătuise să nu alerteze poliţia franceză apropo de dispariţia Anei; şansele de-a o găsi creşteau dacă implicau poliţia, dar şi spaima ei creştea în intensitate. Omologul propunea o căutare-filare discretă, fără abordare, şi propunea ca ***"dna Ionescu să fie ajutată, discret, să se ascundă de cei care o caută acum"***. Bună idee! Îi plăcea cum gândea omologul francez... Şi-i plăcea şi cum lucra - repede şi bine! Ca dovadă de "bună conlucrare" cu partea română, telefoanele din vila lui erau deja interceptate discret şi înregistrate cu grijă. Şi-i mai scria domnul Popescu că Jun Chèn va avea probleme serioase la Nisa, aşa că mâine dimineaţă va fi chemat de urgenţă să se ocupe de ele. ***"Consider că plecarea lui din vilă va ridica puţin din presiunea care apasă pe echipele care o caută pe dna Ionescu şi pe copii."***. Cu alte cuvinte, Jun insista să-i găsească, în timp ce Isamu parcă nu era foarte preocupat de chestia asta... Domnul Popescu adăuga aici că în vila lui părea să fie linişte, iar în conturile lui intraseră şi ieri nişte sume importante - semn că Isamu îi virase comisionul...

"De ce dracu încerci să-mi arăţi că Isamu trebuie iertat?" Nu de alta, dar i se părea de domeniul fantasticului posibilitatea ca Jun să se căznească să-l pună şef iar Isamu să refuze!

Domnul Popescu îl mai informa că transferul lor la Externe se încheiase; dar îl sfătuia să rămână ascuns până marţi, pentru că era Paştele iar oamenii lui erau angrenaţi în eforturile anti-teroriste - adică păzeau bisericile din diaspora. "OK - dacă aşa zici tu, aşa facem! Da' să nu crezi că papi caşcaval fără să munceşti - că rişti să mori de foame!" Hm...

Şi-i mai scria domnul Popescu, la PS, că tocmai îl contactase omologul. Care voia ca, zilele astea, să facă şi ei o videoconferinţă cu el, să se asigure că era în viaţă şi avea toată protecţia necesară... Bine! Or s-o facă şi pe-asta! Da' nu acum - mai încolo, aşa...

Iar pe jucăria aia ce era? O porni... iar Roşcata întinse mâna spre el. Îi cerea mp4-ul... I-l dădu; ea apăsă câteva butoane şi i-l înapoie. Constată că îi selectase înregistrarea numărul opt... Îşi puse căştile şi apăsă Play.

" - Deci n-ai nimic împotrivă dacă te înregistrez.

- Nu, nicidecum! Sper doar să fiu coerentă şi să-mi amintesc totul, pentru că am văzut imaginile la ştiri şi tot nu pot să cred..."

Stop! O privi lung... Roşcata nu zâmbea. Roşcata se gândea că, dacă regele aurarilor nu va auzi acum întrebările pe care le considera corecte, o să mănânce bătaia vieţii ei... Roşcata discutase cu Adina. Alegerea fusese foarte bună; iar ideea cu înregistrarea era perfectă! O cunoştea pe fata aia ca pe propriile buzunare! De când se născuse Léon, o răsucise pe toate părţile şi-o analizase din toate unghiurile - pentru că stătuse în preajma băiatului lui! Adina nu mai avea mistere pentru el; aşa că îi cunoştea expresiile verbale, tonul vocii, ştia când şi cum ofta... Deci, play.

" - Spune-mi ce s-a întâmplat în vilă, din momentul când te-ai trezit.

- Păi, ce să zic... M-am trezit la şapte jumate şi am mâncat micul dejun. Iar totul a fost exact aşa cum era zi de zi, de-atâţia ani încoace! Bucătăreasa era neschimbată, Isabelle era zâmbitoare, dl Chèn părea şi el destul de calm... Dl Ionescu plecase deja la aeroport. Dar totul părea OK! Şi dna Ionescu era zâmbitoare, şi copiii... Lèon chiar fredona o melodie, înainte de micul dejun! Şi-am început lecţiile...

- Copiii au stat acasă?

- Da. Întotdeauna când dl Ionescu era plecat cu afaceri, copiii erau învoiţi... Bunica Stela lucrează de obicei cu Florentina, iar eu cu Lèon; rareori facem schimb, şi numai atunci când e vorba despre lecţiile la franceză ale micuţei. Băiatul a vrut să colorăm mai întâi; ne-am apucat şi... Şi, la un moment dat, dna Ionescu a intrat în cameră şi ne-a întrebat ce facem.

- Cât era ceasul?

- Nu ştiu exact... Copiii mănâncă de obicei la nouă, atunci când nu merg la şcoală şi la grădiniţă. Deci, cred că era puţin după ora zece.

- Am înţeles. Continuă, te rog. A venit şi v-a întrebat ce faceţi...

- Da. Lèon a spus că el colorează iar eu îi spun o poveste. Iar dna Ionescu a spus că lecţia s-a terminat, pentru că "mergem la plimbare". Băiatul a sărit imediat în braţele ei, iar ea a început să-i scoată hăinuţele din şifonier... Părea grăbită şi un pic gânditoare; dar atunci, pe loc, n-am sesizat asta. A intrat şi bunica Stela - şi abia atunci am întrebat-o pe dna Ionescu dacă vrea să merg şi eu la plimbare. Uneori, pe mine mă lasă la vilă când ies ele cu copiii; în plus, îmi spunea întotdeauna care va fi rolul meu - dacă eu merg cu Lèon, sau cu Florentina. Iar de data asta n-a spus nimic.

- Am înţeles. Şi ce-a răspuns dna Ionescu?

- S-a răsucit spre mine şi m-a privit de parcă încerca să mă someze să fac ce spune ea! Eu o întrebasem "Vreţi să merg şi eu?" iar ea a spus: "Cum vrei. De fapt, dacă vrei, poţi să-ţi iei liber până la masa de prânz." În clipa aia, mi-am amintit că trebuie să ajung urgent la un Western Union, să-i trimit mamei mele nişte bani; aşa că am alergat pe uşă-afară, am năvălit în camera mea, mi-am luat mobilul şi geanta şi-am fugit ca vijelia pe uşa vilei. Întâmplarea a făcut să treacă un taxi pe-acolo; am urcat în el, i-am spus unde vreau să ajung, după care am constatat că plecasem ca zevzeaca cu hainele de casă...

- Aha... Şi?

- Eei... Şi-am ajuns în centru, i-am trimis mamei banii după care am văzut că era unşpe fără un sfert. Şi cum "prânz" însemna ora unu, am plecat la plimbare prin magazine. Am cumpărat nişte suveniruri frumoase pentru două prietene pe care urma să le vizitez la începutul lunii mai, am mâncat o pizza... Şi-apoi a sunat telefonul. Dl Chèn şi-a cerut scuze pentru ceea ce urma să-mi spună; eu l-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva, iar el a spus că da - contractul meu de muncă tocmai a fost reziliat. Şi-am rămas fără cuvinte!

- Părea mai supărat, sau mai preocupat?

- Nu ştiu... Nu-mi dau seama. Părea normal. El şi când se bucură, se bucură cu seriozitate...

- Am înţeles. Deci a spus că contractul de muncă a fost reziliat.

- Da. Eu am amuţit iar el a continuat: "Nu s-a întâmplat nimic dramatic; doar că familia Ionescu nu mai are nevoie de serviciile tale". Şi în clipa aia m-am aşezat pur şi simplu în fund pe trotuar - că nu mă aşteptasem...

- Îmi dau seama cum te-ai simţit! Şi ce-a mai spus?

- M-a anunţat că e o despărţire amiabilă şi că mi-a rezervat bilet la primul zbor spre Bucureşti. Şi m-a asigurat că o va instrui pe Isabelle să-mi împacheteze cu foarte mare grijă toate lucrurile, pe care le voi primi la adresa de domiciliu, prin curier, în maximum 24 de ore.

- La ce oră te-a sunat?

- Stai puţin..."

Întinse mâna spre pachetul de ţigări şi sesiză imediat retragerea Roşcatei... Hm! Până aici, n-avea nimic să-i reproşeze fetei ăsteia. Era un interogatoriu perfect! Aşa că o s-o plesnească rău într-o zi,

pentru reacţiile alea! O s-o plesnească rău de tot şi-o s-o repună pe şine o dată pentru totdeauna! În înregistrare se auzeau piuituri de mobil... şi vocea Adinei:

" - 12.44. Ora Franţei.

- Deci 13.44 ora Bucureştiului.

- Da.

- Şi-atunci ce-ai făcut?

- Păi, ce să mai fac - i-am mulţumit pentru colaborare, am închis şi-am sunat la dl Ionescu, sperând că nu făcusem o trăznaie îndeajuns de mare ca să nu poată fi iertată. Nu mi-a răspuns. Am sunat la dna Ionescu - nici ea nu mi-a răspuns. Am sunat la dna Stela - la bunica. Şi nu mi-a răspuns. Şi-atunci m-am adunat de pe jos şi-am luat un taxi până la aeroport. Şi m-am tot gândit ce-am făcut, ce mare greşeală am comis de mă expediază aşa acasă...

- Îmi dau seama cum au fost momentele alea! Şi chiar ţi-a rezervat loc în prima cursă Cannes-Bucureşti?

- Da; am ajuns la aeroport şi chiar figuram pe lista de îmbarcare. Iar dacă nu plecam din vilă cu geanta, în care am actele, probabil că trimitea un bodyguard să mi le aducă...

- Probabil. Şi-ai revenit în Bucureşti...

- Da. Am aterizat în jur de ora şapte, ora noastră. Am intrat în aeroport şi-am văzut că toată lumea se holba la televizoarele de pe pereţi. Şi-atunci am aflat că..."

Tresări - că Adina începuse să suspine... Iar vocea Roşcatei se grăbi să continue discuţia:

" - Te rog să te linişteşti. Departamentul nostru se va ocupa de repatrierea bunurilor tale şi

- Nu e nevoie. Le-am primit de dimineaţă, cu DHL-ul. Mi-a trimis absolut totul - inclusiv agrafele, inclusiv post-it-urile scrise cu numere de telefon...

- Iar salariul? Restul de plată?

- Era aşezat deasupra, într-un plic.

- Am înţeles... Deci n-ai idee unde poate fi dna Ionescu.

- Nu. Zău că habar n-am! Şi zău că mi-aş fi dorit să nu fug aşa pe uşă-afară! Dac-aş fi ştiut ce se va întâmpla, aş fi rămas cu ea, s-o ajut!

- Nu cred că ar fi acceptat să te pună într-un asemenea pericol. Oricum, acum se ocupă departamentul nostru de ea, aşa că dna Ionescu şi copiii sunt în deplină siguranţă.

- Asta e o veste bună... Prima veste bună pe ziua de azi! Sunt tot în Franţa?

- Îţi dai seama că nu-ţi pot spune asta..."

Şi râdea Roşcata - iar asta îl lăsa să creadă că Adina văzuse o legitimaţie de SIE înainte să se convingă că trebuia să spună totul...

" - În orice caz, cred că o să te mai deranjez de vreo patrucinci ori. Şi poate mă suni tu - în caz că-ţi aminteşti ceva... Un telefon, sau vreo persoană care-a venit în vizită, sau...

- Dacă-mi amintesc ceva, te sun."

Şi gata - înregistrarea se terminase. Ridică privirea spre ea... Roşcata era galbenă ca lămâia...

- Unde-ai vorbit cu ea?

- În parcul Moghioroş. Era de-a dreptul şocată de imaginile de la televizor.

Aproba încet cu capul... Luă mesajul pentru Diamant şi făcu un nou bumbişor: ***"O contactezi pe Adina; îi spui că pe tine te-a numit Ana director al firmelor mele, iar tu nu ai încredere în Isamu. Îi propui un job de acasă - o colaborare pe traducere de mail-uri şi documente. Şi-i oferi acelaşi salariu pe care l-a avut până acum. Şi te asiguri că va fi de acord cu propunerea ta."*** Bun! Oftă greu:

- Să ştii că am frigiderul plin de mâncare delicioasă! Aşa că poţi să-ţi revii - că nu te mănânc azi...

Şi arăta spre tenul ăla galben-pai... Roşcata bufni în râs - şi se controlă imediat, adică trecu la un zâmbet vesel... Fata asta ar fi fost perfectă pentru sarcina pe care i-o pregătise el! Dar în privinţa asta conta atât de mult următorul plic pe care i-l va trimite Diamant! Dacă în trecutul ei va fi ceva nepotrivit...

Notă un bumb nou: ***"Fă ceva cu canalul ăsta de comunicaţie! Vreau să vorbim în timp util şi fără curier."***. Şi cam atât avusese de scris momentan. Diamant nu-i scria nimic despre înmormântare, sau despre Grasu, sau... Dar las' că obţinea el canalul ăla de comunicaţie; şi-l va bârâi cu telefoanele până-i va da sângele pe nas!

Băgă hârtia în plic, îl lipi şi se ridică. Roşcata se ridică şi ea. O privi lung, drept:

- Cum călătoreşte plicul ăsta până la Diamant?

- Eu i-l duc lui Titel. El am înţeles că apelează la DHL... pentru că dl Diamant e la Cannes...

O electrocută scurt, iar ea păli instantaneu şi-i înţelese întrebarea:

- Atunci când e în România, Titel mă ia de-aici şi mă duce cu maşina direct în oraşel, unde i-l dau dnei Perla.

- Aşa să faci şi acum - că Diamant revine în România, la prânz.

Roşcata aprobă scurt... Mda; acum era OK. Iar fata asta ar fi fost perfectă pentru sarcina pe care i-o pregătea el! Era îngrozită de el; era ideală... Dar era femeia lui Titel...

Îi dădu plicul şi se grăbi să-i descuie uşa. Tânăra se grăbi să iasă. Iar el decise, într-o clipă, că o va trece acum printr-un nou test - pentru că avea mare-mare nevoie de ea! Aşa că o pâsâi scurt, iar ea se întoarse prompt... Zâmbi slab:

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Şi-atât - o văzu năvălind la propriu în liftul ăla metalic, uitând şi de mersul drept, şi de ţinută, şi de numele din buletin probabil... Încuie uşa şi-şi mai aprinse o ţigară.

Deci Adina fusese concediată...

Ana o trimisese "la plimbare". Adică o scosese din vilă. Tot Ana îi spusese lui, la telefon, că îi pare rău pentru că mămica lui a rămas acasă. Îi spusese că a insistat, că a rugat-o, că a încercat s-o ia pe sus... Ana lui încercase din greu să le salveze pe amândouă. Dar mămica lui fusese de neclintit... Şi se întreba acum dacă nu cumva Ana îi spusese, în şoaptă, că umbrela chineză trădase - iar mămica lui insistase să rămână în vilă tocmai ca să le strice ochilor oblici planurile... Tatăl lui îi spusese, după naşterea lui Léon, că pericolul nu va veni niciodată de la Isamu - care era, practic, un fel de umbră a lui. Îl avertizase că adevăratul pericol era Jun - care era şef, care nu cunoştea regula degetului mare şi care o va păţi, mai devreme sau mai târziu, aşa cum o păţesc 90% din "afaceriştii" nesătui. Cu siguranţă, aceleaşi lucruri le auzise şi mama lui! Şi-atunci, cu siguranţă ea se gândise că dacă rămâne în vilă, ei n-or să-şi permită să-i facă vreun rău pe teritoriu francez. Şi uite că nu calculase bine... făcându-i astfel Anei fuga mai dificilă...

Doamne, Dumnezeule mare! - cum putea Ana să fugă cu doi copii de mâini? Copii îndeajuns de mici ca să nu poată fi deghizaţi în bătrâni, îndeajuns de mici ca să nu poată reţine prea uşor că trebuiau să răspundă la alte nume... Cine-o găzduia pe ea cu doi copii de mână? Ce şanse avea Ana lui să scape de armata trimisă în căutarea ei? El îşi cunoştea bine adversarul; pentru Jun, o recompensă de un milion de euro era un mizilic! Dar pentru oamenii din eşalonul de jos... şi pentru locuitorii Franţei, cei care trăiau din salariu...

Trebuiau s-o găsească! Urgent! Trebuiau s-o găsească şi s-o ascundă extrem de bine! Ana-Maria nu putea fugi cu doi copii de mâini; şi se îndoia sincer că soţia lui va avea norocul să găsească un suflet milos care să refuze purcoiul de bani al chinezului şi care s-o ascundă o lună, două... trei...

Trebuiau s-o găsească în maximum 48 de ore!

Diamant

Deschise încet ochii...

Era linişte. Veioza lumina ciudat chipul trist din pat... Nea Dumitru era distrus! Se minuna că mai putea să doarmă, după ce-şi petrecuse toată ziua la capul femeii pe care-o iubea... La capul zdrobit al femeii

care-i fusese alături toată viaţa...

Pe tanti Stela o va răzbuna!

Ridică uşor picioarele de pe troller şi se ridică din fotoliu. Şi-l scutură încet de umăr:

- Nea Dumitre...

Bărbatul din pat tresări; şopti:

- Eu mă duc să-l zgudui pe Gaboraş. Stai dumneata cu picioarele pe troller...

Primi o aprobare - şi abia acum realiză că nea Dumitru n-o să mai poată adormi... Dar nu putea lăsa troller-ul în baza bodyguarzilor de dincolo de uşă; vărul lui nu greşea niciodată la cifre, aşa că în valizoiul ăla era o bombă uriaşă... Scoase mobilul şi scrise un SMS: ***"Mergem la vecinul, să-l întrebăm de sănătate"***. Send... Aştepta... În camera din dreapta auzi câteva foşnete scurte; şi-apoi uşa păcăni. Fir-ar să fie de treabă - nu anticipase păcănitul ăla! Dacă Aleodor se trezea... Deschise şi el uşa şi constată că băieţii lui Ştoacă erau treji şi bucuroşi de vizită! Normal - se plictisiseră, de la atâta "acţiune lipsă"! Şopti în romanes:

- Geamul sau fereastra?

- Cum vrei tu! Noi propunem geamul...

Le făcu semn să intre; unul dintre ei escaladă fereastra... şi le făcu semn că e OK. Aşa că "se înscrise" următorul la plecarea în vizită...

Trecu peste pervaz şi văzu imediat brâul de ciment pe care stătea omul lui Ştoacă. Ştia că nu trebuia să se uite în jos - aşa că nu se uita în jos, ci la mâinile specialistului în vizite de-astea "neaşteptate"...

Şi gata - geamul lui Aleodor era larg deschis. În ciuda dimensiunilor considerabile, bărbatul din faţa lui intră în cameră ca o boare de vânt! Mm, era invidios! El cam foşnea în hainele alea...

Camera era identică cu a lor - doar fotoliul era tras spre geam. El trebuise să ocolească un pic spătarul ăla. Oare Aleodor încercase să se ferească de hoţi? Asta numai el ştia...

Spionul dormea în pantalonii negri, cu ciorapii în picioare şi hamul pe el. Cămaşa şi haina erau aranjate milităreşte pe spătarul scaunului; pantofii îl aşteptau în punctul în care picioarele lui ar fi atins podeaua... Aleodor era "pe picior de plecare"; numai că dormea ca tancul! Sforăia în toată regula, răsucit pe-o parte, cu ambele palme puse "corespunzător" pe pernă...

Bărbatul care intrase cu el îl întrebă, din gesturi, dacă să-i tragă arma din ham. Negă şi se aplecă, să se asigure că dl Gaboraş nu era un actor foarte iscusit... Nu - era un tanc în "pauza de război". Oof, Doamne! Asta negociase el pe yaht? Când Ştefan se trezea înainte ca musafirul să facă ultima oară dreapta spre Cernica mică, Externele le trimiteau un tanc în costum care să-i ajute să lupte cu mafia chineză? Vărul lui o să-l bată rău de tot când o să descopere asta!

Gata - ai lui Ştoacă erau pregătiţi. Îşi cântări poziţia, calculă scena... Şi le arătă, prin semne, că el îl apuca pe Aleodor de păr şi-l trăgea cu capu'-n jos; iar omul din dreapta se ocupa de confiscarea armei, în timp ce ceilalţi îl înhăţau bine şi-l percheziţionau "la sânge"...

Şi unu, doi... trei. Înfipse mâna în freza ciufulită şi trase fără milă!

Bărbatul din pat scăpă un icnet scurt; iar mâna dreaptă porni pe sub cea stângă, spre ham! Gestul fu atât de iute că, pentru o clipă, avu senzaţia că Aleodor va câştiga pistolul; numai că palma spionului sfârşi peste mâna zdrahonului din dreapta... care-i altoi o palmă zdravănă peste mână! Hai, gata! Rosti sec, în romanes:

- Neaţa. Nu-i aşa că ai chef de-o discuţie?

- Diamante, ai înnebunit?... Diamante, ce-ai?... Băi, nu te juca! Vezi, că e arma de serviciu!

Le făcu semn să-l răsucească cu faţa-n sus şi să aprindă lumina. Avu senzaţia că Aleodor nu opune rezistenţă; iar veioza se aprinse prompt. Ochişorii albaştri din pat erau îngroziţi...

Trase uşor cuţitul de la picior şi i-l puse în faţa ochilor:

- Ştii, n-am putut să adorm. Gândul că l-ai studiat pe văr-miu ca pe jumătatea vieţii tale mi-a dat insomnie! Şi m-am tot întrebat, am socotit, am scormonit prin memorie... Şi nu te-am găsit, bă! Nu te-am ginit nici printre rudele de gradu' trei, nici printre duşmanii de gradu' trei! Ia zi-mi - îţi place "jucăria" mea? Sinteşti, 2010. E "proaspătă". Briciul păleşte şi se-ndoaie când îl vede...

Îi lipi lama rece pe obraz şi dădu drumul părului:

- Ia zi-mi tu mie aşa, mai pe larg şi cu exemple... De unde până când l-ai studiat tu pe Ştefan al meu atât de bine încât să ştii chestii de psihologie aplicată despre el?

Iar gestul omului lui Ştoacă, care răsuci scurt veioza cu becul spre Aleodor, fu cât pe ce să-l facă să bufnească în râs! Că ăştia se jucau de-a filmele americane, iar omul Externelor mai avea puţin şi uda patul sub el! Aleodor se grăbi să-i răspundă:

- Ai mei sunt din şatra lui Popoiu şi stau gard în gard cu nea Adi al lu' Stoica, tatăl Rubinei.

... Ha? Cum? Tatăl Rubinei?

... Stop! Încerca să-şi amintească "geometria" locului, de-acu' mulţi ani - de când merseseră toţi s-o peţească pe Rubina... Şi zău că nu şi-l amintea pe băiatul ăsta! În schimb, pe nea ăla din dreapta şi-l amintea bine - că vorbea normal, fără dezacorduri, şi purta cămaşă bună. Deci ăla era tatăl lui Gaboraş... Aleodor continuă:

- Tata îl ştie pe nea Adi de vreo 30 de ani; şi eu o ştiam pe Rubina, înainte să plec din sat. Mi-au zis ai mei că a fost agitaţie mare când a venit nea Dumitru Ionescu s-o peţească pe Rubina pentru singurul lui băiat, viitor bulibaşă; şi încă de-atunci m-am crucit de aşa potrivire şi-am început să mă interesez discret...

- Da' de ce, bă? Simţeai nevoia să te scarmeni?

- Nu; dar îl ştiam bine pe el, prin specificul meseriei. Şi mi-a zis tata că se însoară cu Rubina. Era cea mai alandala potrivire - că aia era săracă lipită iar nea Dumitru e şi-acum o somitate printre ţiganii din România! Şi cum eu ştiam ce sfori s-au tras ca să audă nea Dumitru tocmai de Rubina a lu' Stoica ăl micu', şi ştiam ce poamă de neserioasă e, mi-am făcut cruce... Şi m-am uitat bine la el - că păruse om serios şi cu capu' pe umeri! Vorba aia - îl scosese pe Grasu, în nici o oră, dintr-un căcat de-ăla de-i dădeau pe viaţă pentru el! Şi venise ăla la mal cu ditamai vaporu', iar el i-a dat cu gaz de eşapament peste nas!

Aproba încetişor cu capul, ca să-l îndemne să mai zică; dar cuţitul ăla nu-l clintea nici, nici...

- Ştiam ce sfaturi şi instrucţiuni a primit ea când s-a mutat la nea Dumitru-n şatră. Am aflat şi de balamucul care-a fost la ta-su'n curte când s-a aflat cum a decurs noaptea nunţii şi mai ales de ce şi din cauza cui a decurs aşa! Ştiam că părinţii ei l-au muls pe Ştefan de bani ca la balamuc; ştiam că el are acte de conte - şi eu ştiam, spre deosebire de ei, că actele alea sunt reale, "originale"...

Ridică scurt un deget, ca să-l oprească, şi constată că oamenii lui Ştoacă profitară de gestul lui ca să-l "ancoreze" şi mai şi de salteaua franţuzească... Zâmbi cu amabilitate:

- Şi cum ai aflat tu toate astea, dacă eşti spion "la extern"? Ţi le-a povestit maică-ta pe mess?

Aleodor înghiţi scurt şi începu să... turuie:

- Nea Nicu a apelat la mine. Imediat cum Ana s-a mutat la Cannes, a venit o solicitare scrisă din partea Internelor; iar nea Nicu m-a solicitat pe mine în mod special. Ne-am întâlnit în Bucureşti, la sediul SIE; mi-a spus că Ştefan Ionescu s-a însurat tradiţional cu Rubina Stoica, iar Ana-Maria Cioroacă, fostă Manolache, tocmai s-a mutat la vila lui din Cannes - şi sunt fericiţi pân' la Dumnezeu. Iar el prevedea un scandal monstruos, pentru că prevedea naşterea Rubinei şi revenirea ei în bătătura părintească. Voia să evite balamucul şi eventuala "măcăneală" a neamului ei. Aşa că el urma să stea cu ochii pe curtea lui nea Stoica, prin omologi; şi m-a rugat să accept misiunea de a-i ţine pe amândoi sub observaţie, la Cannes. Misiune pe care am acceptat-o. Omologul lui şi rudele mele au stat cu ochii şi urechile la gardul lui Stoica, iar tata a devenit prieten la cataramă cu el; şi a ajuns într-un timp să-mi scrie zilnic câte-un mail cu ce-a mai aflat de la tatăl Rubinei! Iar eu am venit în Franţa, mi s-a închiriat o garsonieră la Cannes şi l-am ţinut sub supraveghere pe el. Mai discret, aşa, că partenerii chinezi erau foarte atenţi la străinii din jurul lui şi nu lăsau nici o informaţie "să transpire". Dar ştiam multe despre el, de pe vremea când dădea yahturilor cu flit, şi m-am descurcat. Şi, sprijinit şi de nea Nicu, am reuşit să-l ajut de câteva ori să evite problemele...

"Cine, mă? Tu? Ha!" Nu mişca lama aia nici în sus, nici în jos, şi-l electrocuta rău de tot...

- Eu l-am informat pe nea Nicu despre tentativa din decembrie 2005, de la Casa Presei. Aia cu Titel. Tocmai părăsisem Cannes-ul, în drum spre Paris, spre Rubina. Iar Popescu m-a sunat şi mi-a spus că Leonard Donichioiu e în culmea fericirii pe yahtul lui; că a acostat lângă o vilă selectă, e beat mangă, trage cu pistolul după pescăruşi şi ţipă că, în maximum jumătate de oră, Ştefan, nebunul aurar, o să fie rece. L-am sunat imediat pe nea Nicu, care mi-a confirmat că Ştefan ateriza mai devreme...

Ştia întâmplarea - i-o povestise Ana, în amănunt. Atunci se plimbase cumnata lui, pentru prima oară, cu Isamu cu motocicleta; şi-l cunoscuse pe Jun la el acasă. Aleodor nu era prost; nu părea să mintă... Parcă citindu-i gândurile, bărbatul din pat oftă greu:

- N-am de ce să te mint. Hârtia de-atunci, din toamna lui 2005, solicitarea oficială a lu' nea Nicu e la arhivă şi la Interne, şi la Externe. Iar arhiva e cusută. Cere o copie xerox; iar dacă nu se vede sfoara pe fax, ia-mi gâtul!

- N-am nevoie de-o hârtie ca să-ţi iau gâtu'. Nici acum, nici altădată.

Băgă cuţitul înapoi în teacă şi reveni spre el - şi ridică un deget:

- N-ai fost sincer cu mine. Relaţia noastră trebuia să înceapă cu discuţia de azi, nu cu cea de ieri.

- Diamante,

- Noi doi, eu şi Grasu, suntem fraţi - şi amândoi avem un singur şef. Adică tată. Ştiai asta... dar ai evitat să fii sincer cu mine...

- N-am evitat nimic! Dar totul a fost "din scurt" şi

- Zici că ne cunoşti bine. Că ne-ai documentat. Adică l-ai documentat. Îţi place orăşelul nostru?

- ... Da.

- Dar ştii de ce l-am construit? Şi de ce i-am zis "Aurari"?

Gata - Aleodor amuţise. Zâmbi slab şi reveni la limba română:

- Pentru că suntem singura şatră de aurari care chiar lucrează aurul. Numele de "rudari" vine de la "rudărie", care are sensul de "groapă de unde se scot metalele". Rudarilor li se mai spune şi "băieşi", pentru că s-au ocupat cu "băieşitul" - adică mineritul. Dar, de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, când găsirea aurului a devenit tot mai grea, rudarii s-au orientat spre prelucrarea lemnului. Ceilalţi sunt rudari. Noi suntem aurari - descendenţi ai străvechilor aurari din India. Nea Dumitru îşi ştie arborele genealogic până la 1580. Aşa, ca termen de comparaţie, prima menţionare a rudarilor în Ţara Românească a fost la 20 septembrie 1620. Nu, dle Gaboraş - nu ne-ai documentat bine. Nu ne-ai înţeles. Nu l-ai înţeles. Şi habar n-ai de ce Dumitru Ionescu este, cum zici tu, "o somitate printre ţiganii din România".

- Tot ce se poate - că am avut şi alte misiuni, în afara spionatului şefului tău.

Hei-hei! Ăsta-l lua la mişto! Ridică din nou un deget - şi se ridică de pe pat:

- Sunt cu ochii pe tine, să ştii. Şi-ţi zic un pont pe care-ar fi bine să-l ţii minte - atunci când eşti lângă noi, eşti de fapt cu noi.

- Păi cu voi şi sunt!

- Tu n-ai să virezi dreapta cu o secundă înainte să înceapă schimbul de focuri. N-ai să apuci. Am eu grijă de asta...

Şi-l electrocuta din nou rău de tot...

Acum era mulţumit de rezultat. Acum, Aleodor Gaboraş "avea aripile frânte" - că-şi închipuise că le ştie pe toate, îşi cunoaşte misiunea şi oamenii şi e la conducere în tot şi-n toate. Acum, Aleodor Gaboraş clătina încet capul a negare şi era abătut şi debusolat rău de tot... Reveni la romanes:

- N-am să-ţi mai fac vizite nocturne pe fereastră; dar ar fi bine să te gândeşti un pic la ceea ce s-a întâmplat azi. Că am intrat şase-n camera ta, iar tu nu ne-ai simţit. Tot şase au fost şi ochii oblici de la bar. Iar tu eşti cu noi, nu lângă noi.

Acum Aleodor aproba. Acum îl răvăşise rău! Şi cum băieţii lui Ştoacă ieşiseră deja, apucă tocul geamului şi ridică o sprânceană:

- Aşa trăim noi. Obişnuieşte-te - şi-asta repede, că doar mâine nu se termină Paştele... şi-o să cunoşti punctul şapte pe o scală din zece... că tot n-avem veşti despre familie...

Trase scurt de toc şi-l escaladă dintr-o mişcare. Păşi uşor pe brâul de ciment, reveni în camera lor... Nea Dumitru părea foarte îngrijorat:

- Băieţii zic că Aleodor îl ştie pe Ştefan!

Aprobă scurt:

- Părinţii lui stau gard în gard cu părinţii Rubinei.

Chipul unchiului lui se destinse brusc:

- Adică el e băiatul lu' Marin Gaboru'?

- Dacă stă gard în gard cu tatăl Rubinei, da.

- ... Ptiu, drace! Şi nu m-am prins! Da' acu', că mi-ai zis, să ştii că seamănă cu ta-su! Şi să ştii că ta-su mi-a zis, când am fost ultima oară pe-acolo, că băiatul lui cel mic lucrează la Bucureşti într-o funcţie importantă şi, dacă am probleme, pot să-l sun fără nici o ezitare!

Ridică scurt din umeri:

- Ca să vezi coincidenţă! El l-a documentat pe Ştefan la rugămintea oficială a lu' nea Nicu Ceaşcă!

- Apropo - ştii ceva de el?

Nega încet... iar unul dintre băieţii lui Ştoacă întrebă, în şoaptă:

- Bre, nea Dumitre, e adevărat că-ţi ştii neamu' de la 1580 încoace?

Ah, la naiba! Îi dădu o palmă scurtă peste umăr şi încasă imediat un pumn, în glumă:

- Aah, ce bine ştii să-ţi joci rolu'! Hai, că mergem şi noi - că intră franţujii peste noi, să ne ia gâtu'!

Corect! Bodyguarzii francezi îi auzeau hlizindu-se şi mormăind pe multe voci; şi puteau crede că se înşelau şi se furau între ei! La ce legende cu ţigani circulau prin Franţa şi la ce ordine le dăduse Aleodor...

Încuie uşa în urma lor şi oftă greu:

- Nea Dumitre, dumneata odihneşte-te; că o să ai o zi grea. Eu stau să-i scriu lui Ştefan ce-am aflat de la Aleodor.

- Bine, mă. Da' de ce zici că o să am o zi grea?

- Ca să fiu sigur că te ia somnul din nou.

Unchiul lui se muta în pat, clătinând uşurel capul a "mare şmecher"... Îşi reluă locul în fotoliu şi puse picioarele pe troller. Şi încercă să-şi adune gândurile, pentru că o să mănânce multă bătaie când o să se revadă cu vărul lui şi nu voia "să-i dea material" şi pentru bătaia numărul doi.

Ana-Maria

Se întinse lung şi căscă cu poftă...

Se trezise la şase dimineaţa - pur şi simplu, simţise că nu mai poate dormi. Aşa că făcuse curăţenie uşurel şi cu mare grijă, ca să nu facă zgomot. Pregătise şi micul dejun tot aşa, cu uşa închisă şi încercând "să sfârâie în şoaptă". Era şapte jumate iar dna Jacqueline tocmai intrase în baie; aşa că urcă treptele şi intră în cămăruţa lor. Şi se aşeză pe marginea patului...

Dormeau foarte frumos. Dormeau duşi amândoi. Şi totuşi, o să-i trezească - ca să nu-i mai găsească diseară plânşi şi speriaţi.

- Prinţeso... Florentina... Bună dimineaţa, puiule.

Micuţa ei se ridică imediat şi o strânse cu putere în braţe... Oftă greu şi se ridică, cu tot cu ea. Ieşiră pe hol...

- Mami... Mami, te rog frumos să încerci să afli azi ceva despre tati.

- Iubita mea, eu aş vrea să nu aflu nimic despre tati până luni.

Bineînţeles că era privită cu ochi nedumeriţi!

- Ştiu că Diamant şi Grasu au avut grijă de tati; dar ştiu şi că, până or să se rezolve lucrurile, tati va trebui să stea pitit bine. Nimeni nu trebuie să ştie că el a scăpat de ameninţare; aşa că, dacă m-aş interesa acum, probabil aş afla ceea ce trebuie să afle şi chinezii - că tati a păţit ceva extrem de rău. Şi n-aş putea să trăiesc cu teama în suflet...

- ... Cred că nici eu n-aş putea să nu mă gândesc că Diamant şi Grasu au greşit ceva. Mai bine să nu afli nimic; bine?

Aprobă şi-o sărută pe frunte... Iar Florentina zâmbi, în franceză:

- Şi nu-i aşa că astăzi o să-ţi cumperi un telefon? Promit că n-am să te sun decât în caz de maximă urgenţă!

- Da; azi, la prânz, mă duc şi-mi cumpăr un telefon. Iar voi o să învăţaţi numărul pe de rost chiar în seara asta.

Fu rândul Florentinei s-o sărute pe obraz; fetiţa se desprinse din îmbrăţişare:

- Mă duc repede să mă spăl şi să mă schimb.

Aprobă şi reveni în cămăruţa lor. Dna Jacqueline îi lăsase fardurile pe măsuţă...

Îşi prinse părul strâns-strâns şi-şi împleti coada. Accentuă, cu dermatograful, curbura interioară a sprâncenelor, ca să pară mai ne-pensată... Dna Jacqueline avea o grămadă de creioane de contur - şi i le lăsase pe toate! Aşa că-l luă pe cel crem închis şi încercă să-şi deseneze o cicatrice la rădăcina părului... Nu - asta e o idee proastă! Mâine, nu va reuşi s-o picteze tot acolo! Aşa că-şi desfăcu părul şi-şi prinse doar şuviţele din creştet. Iar restul îl dădu pe după urechi... Îşi puse şi ochelarii de vedere... Da - acum era bine. Acum arăta ca o fată mare de 35 de ani, al cărei stil vestimentar lălâi şi uşor "dezacordat" îi garanta înmormântarea în rochie nouă-nouţă de mireasă. Se apropie de pat...

Prinţul ei dormea. Era încruntat. Visa, probabil, că mami pleca la serviciu şi nu se mai întorcea... Îl legănă uşor:

- Léon... Prinţul lui mami...

Ochii verzi se deschiseră imediat iar băiatul se ridică în fund:

- Mami, unde pleci?

- La serviciu.

Era descumpănit... Era trist... Ridică scurt din umeri:

- N-am încotro! Avem nevoie de bani!

- Mami, da' când mergem acasă?

- Atunci când ne spune tati că ne putem întoarce acasă.

- Păi tati n-a fugit?

- Ba da. Tocmai de-asta noi ne ascundem aici şi suntem cuminţi şi nu ieşim în evidenţă; pentru că tati trebuie să rezolve problema cu chinezii, trebuie să lămurească lucrurile cu ei, trebuie să se întoarcă primul acasă şi să se asigure că ne putem întoarce şi noi...

- Păi şi tati cum o să ne spună că ne putem întoarce acasă?

- Eu îmi cumpăr azi un telefon nou. Şi-o să am grijă să primească şi el numărul meu.

Gata - acum era liniştit. Se grăbi să profite de starea aceea de spirit favorabilă:

- Deci eu plec la serviciu, iar tu şi Florentina sunteţi foarte cuminţi şi n-o supăraţi pe dna Jacqueline. Bine?

- Bine, mami.

- Promiţi?

- Da, mami - promit.

Florentina se grăbi să intre în cameră:

- Şi eu promit.

Bun! Îi îmbrăţişă pe amândoi... le dădu câte-un pupic şi se grăbi să iasă:

- Pa!

- Pa, mami!

Coborî grăbită treptele şi intră în bucătarie. Şi zâmbi:

- Bună dimineaţa.

Dna Jacqueline înghiţi dumicatul exagerat de mare şi zâmbi şi ea:

- Bună dimineaţa. Te rog să nu consideri micul dejun ca fiind o obligaţie în sarcina ta.

- Nicidecum! Dar îmi face plăcere să gătesc...

- Găteşti foarte bine. Iar eu nu mai sunt la vârsta la care să am ambiţie să mă abţin...

Se grăbi să treacă peste partea aia cu complimentele:

- Mă bucur că vă place. Eu trebuie să plec spre braserie. Am trezit copiii, am vorbit cu ei şi mi-au promis că or să fie cuminţi.

- Şi ieri au fost cuminţi, până aproape de ora opt.

- Azi vor înregistra un nou record, pentru că o să-mi cumpăr telefon...

- Bine, Anne.

Şi-abia acum îşi amintea că stabiliseră nume noi pentru copii, dar ea uitase complet să le şi folosească... Oftă greu:

- Vă rog din suflet - ajutaţi-i să se obişnuiască cu numele noi.

- Stai liniştită, că o să exersăm şi azi cât e ziua de lungă!

- Vă mulţumesc mult! Am fugit! La revedere!

- La revedere, Anne! Serviciu uşor!

Alergă afară şi înşfăcă bicicleta - gata, trebuia să plece! Voia să ajungă mai devreme, pentru că trebuia să-i spună dlui Jacques povestioara cu partenerii chinezi! Ca să n-aibă probleme! Ştia că or s-o caute radial... Că o căutau radial... Că banii nu erau o problemă pentru mafia chineză - şi-aveau un miliard de soldaţi la dispoziţie...

Diamant

Se privi lung în oglindă... Era bine. Era mulţumit. Era nebărbierit, în doliu şi-şi ascundea cu grijă îngrijorările... Îşi privi ceasul şi ieşi:

- Oare unde-o fi Aleodor?

- Aici sunt. Neaţa.

Ia uite-l! Era nedormit - dar părea mult mai conştient de valoarea oamenilor lângă care era! Aşa că-i zâmbi slab, că era nea Dumitru de faţă:

- Neaţa. Mergem la bancă?

Capul şaten aprobă scurt, mut... Presimţea că Aleodor Gaboraş nu va mai scoate un cuvinţel, dar nici nu va mai "prezenta" atitudinea aia volubilă de clovn cu posibilităţi materiale multiple... Iar asta era bine! Băiatul ăsta trebuia "şlefuit" repede - că venea Ştefan şi redecora dacă-l găsea guraliv ca o caţă şi fâşneţ ca o fată-n casă!

Aleodor îi întinse un plic. Îl desfăcu şi văzu imediat cărţile de identitate! Aha! Ia - măcar aveau o poză bună?... Da; era acceptabilă. Oricum, numele era altul pe fiecare plastic de-ăla. Logic - dacă deschideau zece conturi...

Şi-acum, hai să se ducă să-şi deschidă zece conturi!

Isamu

Se întâmpla ceva. Ciudat. Jun se trezise pe la şapte - şi, de-atunci, tot mărşăluia pe holul ăla şi răcnea în chineză...

Avea probleme la Nisa. Probleme mari! Fratele lui nu răcnea aşa decât atunci când "linşa" un interlop periculos sau era urecheat de superiori. Sau avea probleme mari în afaceri - iar asta era o veste mult mai proastă decât urecherea superiorilor, de vreme ce mulţumirea superiorilor creştea odată cu încasările...

Presimţea că azi o să rămână singur în vilă. Se întreba ce să facă după plecarea lui Jun... Dacă să facă ceva... Se întreba dacă Cheng reuşise să-i bage vreun virus în reţea, care să-i urmărească activitatea, mail-urile, telefoanele...

Îi era tare dor de transcripturile alea româneşti! I-ar fi prins tare bine să ştie ce mai vorbea Diamant la telefon zilele astea! Ştia că el preluase afacerile; dar se îndoia că vărul cu ochi albaştri ştia cum se conduc asemenea afaceri! Se pricepea la curve şi la aurari; dar la celelalte... Tocmai de-asta, el urmărea chiar acum şase valize burduşite cu cash şi se întreba care dintre ele "o va lua razna". Că dacă nu mai era Ştefan, să scoată cuţitul din cizmă şi să-i strunească pe toţi, oamenii puteau avea idei... Iar dacă Diamant era îndeajuns de convingător, oamenii lui Ştefan puteau opta spre vărul lui...

O soluţie ar fi fost spargerea reţelelor. El lua o parte din oameni, Diamant lua cealaltă parte - şi nici unul dintre ei nu chiuia de fericire, dar nici nu bocea de-atâta nefericire. Era însă o variantă riscantă şi păguboasă - pentru că rutele erau stabilite deja, iar curierii ăia nu puteau conduce 24 de ore non-stop, până la întâlnirea cu următorul cărăuş! Dispariţia unuia dintre ei modifica şi recalibra tot lanţul... În plus, dacă nu mai era Ştefan să meargă pe la petreceri şi să găsească tot felul

de sacoşe şi valize de transportat... Apoi, Diamant putea merge la petreceri; pe el îl cunoşteau afaceriştii. Dar dacă ochii lui negri şi oblici ar fi intrat într-o crâşmă de fiţe iar mâinile lui ar fi aruncat nişte euro spre Florin Salam, probabil că domnişoarele în rochiţe lycra ar fi leşinat iar domnii corpolenţi ar fi chemat ospătarii să-i explice în engleză că greşise sala...

În realitate, se întreba când o să apară şi Ştefan. Se întreba cât o să-l ţină Diamant ascuns... Dl Aleodor Gaboraş lucra pentru Externe; aşa că actele nu vor fi o problemă în cazul ăsta. Nici identitatea contelui nu era în pericol. Agenţiile de presă române anunţaseră moartea lui Ştefan Ionescu, băiat de bulibaşă român, dar nu suflaseră o vorbă despre contele de Perigord... Poliţiştii francezi care-l vizitaseră îi cam "mânaseră" declaraţia...

Tresări violent - uşa biroului se dădu de perete, speriindu-i rău gândurile... Jun era încruntat. Rău! Jun mai avea puţin şi îşi smulgea părul din cap, urlând şi tropăind din picioare...

Fratele lui se aşezase la calculatorul mic. Şi nu scotea un cuvânt. Afacerile "urlau" după el la Nisa, dar el nu voia să plece de la Cannes înainte ca frăţiorul lui mai mic să accepte cu adevărat să fie rege.

Ana-Maria

Coborî de pe bicicletă iar dl Jacques zâmbi larg:

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa. Duc bicicleta şi vin să vă ajut.

- Nu te grăbi, că avem timp. Turiştii sunt puturoşi sâmbăta şi îngrozitori de puturoşi duminica...

Lăsă bicicleta în prima cameră şi se grăbi să ia şi ea două cârpe. Ieşi şi se apropie de masa pe care dl Jacques o ştergea cu sârg...

- Voiam să vă întreb... Ieri, a întrebat cineva ceva despre o femeie cu doi copii?

- ... Nu, pe mine nu m-a întrebat nimeni aşa ceva. De ce?

- Pentru că voiam să vă rog ca, în caz că apare cineva zilele astea care întreabă de-o femeie cu doi copii, să spuneţi că n-aţi văzut pe nimeni care se potriveşte descrierii.

Cârpa ei ştergea masa; cârpa lui se oprise... Ea încerca să nu dea din rugăminte în lung monolog... Brusc, dl Jacques reveni la curăţarea mesei:

- Soţul?

Aprobă scurt cu capul.

- E violent?

- Are afaceri dubioase cu chinezi dubioşi şi şi-a luat pistol.

- Bine că mi-ai spus. Stai liniştită, că noi n-o să suflăm o vorbă. Iar dacă îi vezi tu, intră în braserie şi stai în bucătărie până pleacă.

Aprobă cu capul... şi zâmbi:

- Mulţumesc.

- Nu-mi mulţumi, că n-ai de ce. Las' că le spun eu celorlalţi.

Aproba iar cu capul. Îl văzu grăbindu-se spre braserie...

Discuţia decursese perfect. Dacă toate lucrurile de azi vor merge aşa ca discuţia asta...

Isamu

Urmărea punctele pe harta Franţei. Micul dejun fusese acceptabil; dar se simţise în el nesiguranţa şi teama care domneau în bucătărie. Omleta nu prea avusese sare iar Isabelle i se părea slăbită serios...

Fratele lui rosti un "Bine" scurt şi închise. Şi-şi trecu încet degetele prin păr... Mm, ce nervos era! Azi, Jun o să facă fie infarct, fie pareză! Tensiunea lui ţâşnise deja peste balustradele etajului doi...

Mobilul piuia...

- Fă-i plinul şi obţine autorizaţie de zbor pentru ora 10.

Oo, ce veste minunată era asta! Jun pleca la Nisa! Uraaa! Îi venea să-l pupe...

Fratele lui se ridică şi porni spre el. Îi zâmbea; dar zâmbetul pe care-l vedea era mai mult ameninţător... Jun se aşeză pe marginea biroului:

- Trebuie să plec la Nisa. Sunt probleme mari acolo. Iar fără mine se pare că nu se pot rezolva. Trebuie să mă duc la unii, să-i iau de gulere şi să-i dau cu capul de pereţi - bine-bine de tot, ca să le vină mintea la loc.

Aprobă cu capul.

- Tu rămâi şef aici. Tu, de fapt, eşti noul şef - că el e mort iar ea s-a dus dracului, cu plozi cu tot.

Nu era de acord nici cu gândirea, nici cu modul în care fratele lui se referea la Ştefan şi familia lui. Dar îl vedea clocotind, în pragul parezei, aşa că-i scuza "derapajele verbale" şi aproba...

- Ţi-l las pe Cheng.

- N-am ce să fac cu el.

- Habar n-ai tu câtă nevoie ai de Cheng al meu!

- Ceva îmi spune că tu ai mai multă nevoie de el decât am eu.

- Tu o să ai mare nevoie de Cheng. Chiar mă gândeam să ţi-l las consilier.

- Nu am nevoie de consilieri.

- Frate...

Şi-acum era şi el extrem de serios - pentru că Jun folosea foarte rar apelativul "frate", iar acum era şi nervos pe deasupra...

- Anul trecut, prin toamnă, în cercurile alea foarte înalte din China a apărut o temă nouă de discuţie. S-a pus problema înlocuirii omologului meu pentru Europa de Est.

Cee?

- Da. Shen Qiao nu mai dă randament. Schimbările politice din zonă au tot amestecat politicienii, afaceriştii şi comisioanele. În tot Estul este un talmeş-balmeş, amplificat mult şi de criza economică. Politicul e imprevizibil şi "ciufuleşte" rău ceea ce cu greu construieşte Shen acolo. Cercurile foarte înalte nu apreciază pozitiv eforturile lui de-a împăca cumva pe toată lumea. Shen a lăsat impresia că fie a obosit să se mai lupte cu ei, fie pur şi simplu nu-şi mai dă silinţa; aşa că, la începutul anului, s-a luat decizia ca anul ăsta să se schimbe conducerea pentru Europa de Est. Iar eu mi-am contactat imediat superiorul şi i-am vorbit despre tine.

Aoleu! Aoleu! Dumnezeule mare! Frati-su se tâmpise rău de tot! Jun începu să râdă:

- Degeaba faci ochii mari la mine şi-ţi pui mâinile-n cap; că şi tu ai fi făcut la fel!

- Eu măcar m-aş fi obosit să te-ntreb dacă vrei!

- Las' că vrei tu! Pofta vine mâncând!

- Şi crezi că dacă tu ai fi concertmaistru la violoncel, eu m-aş tăvăli în spume până aş obţine toba mare? Sau tamburina?

- Dacă tu ai vrea să fii şeful pe Europa de Est, va fi floare la ureche să punem mâna şi pe Centru. Şi-am conduce amândoi un imperiu! Îţi dai seama? Am face un fel de dinastie...

Clar - era dement! Jun Chèn o luase razna! I se urcase rău la cap, că vedea imperii şi dinastii... Fratele lui gesticulă amplu:

- Ar fi super - fraţii Chèn conduc toată Europa... Am face nişte afaceri atât de profitabile cu Rusia! Tu-ţi dai seama că rusul, atunci când vrea să mute nişte armament spre Maroc, de exemplu, trebuie să bată palma cu trei inşi? Ştii cât de obosit e rusul când ajunge să negocieze tranzitul cu mine?

Jun Chèn visa un tron mare-mare, aurit, şi-un sceptru...

- Ca să mă evite pe mine, ar trebui să ocolească prin toate ţărişoarele alea cu "stan" la sfârşit, după care trece prin Iran, Irak, Arabia Saudită, Egipt, Libia, Algeria... Foarte complicat pentru rusul nostru! Aşa că-şi urcă armele pe vapor, sus, în moţul hărţii, şi când or ajunge, or ajunge! Dar partea nasoală e că vapoarele astea sunt monitorizate prin satelit; şi au nevoie de tot felul de hârtii... Nu se poate muta marfa de pe ele decât dacă acostează într-un port - şi nu prea există porturi ale contrabandiştilor, cu macarale şi containere şi TIR-uri şi alte chestii... Mai apare un pirat, le mai vede Paza de Coastă, mai trec submarine pe dedesubt...

Fratele lui se documentase serios - şi ştia foarte bine ce vrea! Numai că planul lui avea o hibă mare-mare, iar el nu părea s-o sesizeze: şi anume, pericolul pe care-l reprezenta instaurarea unei dinastii în Europa aia. China ştia de ce preferase să împartă teritoriul în trei; şi cum cei trei şefi nu erau rude şi nu-şi petreceau concediile împreună, era evidentă dorinţa Chinei de-a evita un eventual "mariaj" între ei...

Ochii negri străluceau, fericiţi. Jun tocmai îi spusese planul vieţii lui - şi era încântat de asemenea plan! Dacă-i spunea el acum de ce China nu se grăbise să instaureze o dinastie pe bătrânul continent, încasa un glonte în frunte; aşa că trecu la cea de-a doua modalitate de a-i mai scutura un pic planurile alea:

- Adică tu crezi că cercurile alea înalte au ochi pentru mine!

- Băi, să ştii că, după o săptămână, şeful m-a chemat şi m-a anunţat că cercurile înalte n-au râs de propunerea mea! Dar au ridicat unele probleme de ordin... organizatoric. Un mare minus pentru tine este faptul că ai stat atâta timp consilierul lui Ştefan. Da, e OK faptul că eşti statornic, că aţi făcut câteva sute de tone de caşcaval şi n-aţi înregistrat eşecuri; da, e foarte OK că de atâţia ani nu figurezi în nici un fel de dosar - nici măcar de evaziune fiscală. Dar, cum s-ar spune, tu ai executat ceea ce a gândit şi-a reglat el. În ochii celor de sus, tu eşti executantul; el e creierul. Iar şeful meu s-a uitat lung la mine şi-a zis exact aşa: "China vrea un creier - că de executanţi nu duce lipsă.". Exact aşa mi-a spus! Eu l-am asigurat că ai stofă de şef şi creier de Einstein; dar nu i-am smuls decât o ridicare din umeri... că nu depinde de el iar prin dosare apar doar fapte... Aşa că, dragă frate mai mic, m-am interesat un pic ce şi cum; şi-am aflat că Uniunea Europeană o să-i ceară României nişte spectacol televizat, ca să o scoată de pe lista roşie cu justiţia. De vreo trei luni, în România cad capete de afacerişti mari; iar eu am fost informat apropo de arestarea ăluia. Omul era protejat; dar era persoană publică. Omul s-a crezut semizeu şi-a vorbit deschis la microfonul statului - aşa că l-au săltat! Colonelul ăla al vostru era prea mic şi prea slab de înger, ca să vă scape, în caz că de sus de tot se ordona vreo anchetă de-a poliţiei; iar dacă Ştefan căpăta un dosar, figurai şi tu în el. Mare parte din firmele-suveică cu care faceţi voi caşcaval sunt ale tale...

Iar Jun ştiuse toate astea, dar nu-i spusese şi lui... Jun pregătise înlăturarea lui Ştefan; o "copsese" încetişor, la foc mic...

- Ştiam că colonelul vostru o să se sature, într-o zi, de salariul ăla de bugetar; l-am mirosit din secunda unu, când a deschis gura şi-a demonstrat că nu-i prost deloc! Şi cum arestarea ăluia urma să facă valuri mari, am avut grijă ca veştile care-au ajuns la el în noaptea aia să fie foarte neliniştitoare. Atât de neliniştitoare încât să-l facă să-şi ia laptopul, să se urce în primul avion şi să plece. A plecat în toiul nopţii; aşa că Ştefan era descoperit în clipa în care avionul meu a atins solul românesc. Putea fi oricând arestat - nu atât pe motiv de evaziune fiscală, cât pe motiv de capete tăiate... Am preferat totuşi să nu-l las pe mâinile românilor lui; am preferat să-l bag sub pământ. Că de justiţie putea scăpa. Ştiu că are înregistrări compromiţătoare cu persoane importante din România...

Aproba încet cu capul...

- Aşa că m-am descotorosit de el. Adică te-am descotorosit de el! Tot nu ştiu cine-a avertizat-o pe ea; iar chestia asta mă calcă rău pe nervi. Dar o să aflu; şi-o să-i fie rău...

- Nu contează cine a avertizat-o.

- Exact; contează doar că a avertizat-o - şi-a ajutat-o să fugă. Iar ăsta e cel mai mare eşec al planului meu! Ea trebuia să rămână aici! Ea trebuia să-l moştenească pe el şi să figureze în toate actele! Tu trebuia să fii şeful, iar ea trebuia să se bucure de averea moştenită de la el, să-şi crească copiii şi să se iscălească pe hârtiile aduse de tine! Şi să plece la puşcărie, dacă se-ntâmpla ceva rău! Ea era cel mai bun paravan pentru afaceri! Şi cea mai bună dovadă că ai cap de şef! Dar nu-i nimic! O să dăm de ea şi-o s-o aducem înapoi. Ţi-o aduc eu înapoi. Am aflat, din sursă sigură, că văr-su şi ta-su nu se grăbesc să anunţe dispariţia ei la poliţie; iar asta e bine. Dacă o lasă aşa, plecată în croazieră cu copiii, putem s-o aducem înapoi încetişor, în linişte...

"Drogată bine, şi ea şi copiii..." Asta era continuarea frazei fratelui lui; Jun n-o rostise, dar o gândea de mai bine de 48 de ore...

- Şi-ai să vezi ce bine-o să fie fără Ştefan! Toate reţelele sunt făcute şi funcţionează; oamenii sunt de încredere iar eu i-am anunţat deja că viaţa merge înainte, în aceeaşi organizare, cu acelaşi comision, dar cu alt şef - şi cu o mult mai mare siguranţă şi acoperire pentru ei! Oamenii ascultă acum de tine - aşa că treburile merg înainte. Iar după ce ea se va întoarce şi va ocupa confortabilul etaj doi al vilei, China o să vadă adevărul... Iar noi doi o să conducem Estul şi Vestul - şi-o să facem o treabă aşa de mare şi de bună, că o să intrăm în cartea de istorie a mafiei chineze!

Jun râdea. Era foarte fericit! Jun îşi vedea visul cu ochii - şi rânjea la el, extaziat ca un drogat... Se sprijini încet de spătarul scaunului şi zâmbi şi el:

- Numai că eu nu-mi doresc postul de şef peste Europa de Est.

Râsul se frânsese; continuă, pe acelaşi ton calm:

- Nu vreau să fiu şef. Nu vreau să fiu nici rege, nici împărat, nici şeic - vreau doar să fiu liniştit. Şi eram foarte liniştit, pe vremea când Ştefan era rege.

Jun coborî de pe birou:

- Numai că Ştefan e cadavru acum. Tu eşti rege în locul lui. Şi-ai să fii omologul meu pentru Europa de Est. Obişnuieşte-te cu gândul ăsta - că n-am să dau înapoi.

Îl văzu pornind spre uşă, privindu-şi ceasul... Decise să continue:

- Diamant a luat dosarele cu reţelele şi partenerii de afaceri.

- Treaba lui.

- A organizat ieri o şedinţă, la Grand Hotel Cannes. Din câte au aflat oamenii mei, reţelele lui Ştefan sunt pierdute.

- Cu cine a organizat şedinţa?

- Cu curvele şi traficanţii de aur.

- Alea erau reţelele lui. Lasă-l să le ia. Şi dacă mai are sânge-n el să sune pe alţii de-ai lor, lasă-l să-i sune. Dar să nu-ndrăznească să se apropie de vreun container! Că-i iau gâtu'!

Şi iar urlase şi ajunsese în pragul parezei... Aprobă scurt cu capul şi-l văzu ieşind. Uşa se trânti...

Ce dracu mai era de spus? Ce altceva mai era de spus, decât că trebuiau să se pregătească de-un război urât de tot?

Avea o presimţire - iar pe el presimţirile nu-l înşelau niciodată. Avea presimţirea că Diamant nu anunţase dispariţia Anei la poliţie tocmai pentru că Ştefan trăia... Avea presimţirea...

Avea presimţirea că românii nu pierduseră nici timpul, nici ocazia care se ivise odată cu nebunia lui Jun. Afacerile contelui merseseră dintotdeauna extrem de bine; şi cum nu existau superlative în afaceri, realiza acum că cineva, probabil din departamentul Externe, filase cu mare grijă afacerile contelui şi aşteptase momentul ideal pentru a-l transfera de la Interne, la ei. Avea deci presimţirea că Ana fusese avertizată după ce fusese avertizat Ştefan... El "vorbise" cu Ceauşescu pe mail şi după plecarea Anei la plimbare - iar asta arăta cel puţin că Internele erau implicate în fuga Anei. Iar asta nu se putea realiza decât la solicitarea şi cu mijlocirea Externelor...

Ştefan trăia. Iar ei tocmai intraseră într-un război urât de tot... cu victime umane, cu sânge, cu împuşcături şi vâjâituri de săbii...

Ştefan îşi va lua afacerile înapoi - odată cu reţelele şi partenerii. Toate afacerile. Iar chestia asta îl va face pe Jun să înnebunească! Chestia asta va demonstra Chinei nu că fratele mai mic era capabil să conducă - ci că fratele mai mare nu era capabil să-l învingă pe "mărunţelul" pe care-l ocrotise şi căruia îi tot împrumutase, cu generozitate, unul dintre avioanele private...

O să fie rău de tot.

Îşi luă laptopul şi coborî. Era linişte în vilă. Cheng îl privea lung, de la biroul din living... Întrebă, pe un ton sec:

- A plecat?

- Da.

Se întoarse spre cei doi indivizi tolăniţi la propriu pe canapea:

- La gard.

Şi era privit cu mirare... Ridică puţin tonul:

- La gard! Toţi cei care nu locuiesc în casa asta ies acum afară şi păzesc gardul!

Acum fusese bine înţeles. Auzea tropăiturile pe scări... Îi număra, pentru că trebuia să-i scoată pe toţi afară... să-şi recapete liniştea... Glasvandul se închise uşor...

Îi venea să râdă - îi vedea adunaţi la vreo doi metri de glasvand. Erau debusolaţi; nu ştiau în ce parte s-o apuce, spre care parte a gardului să se îndrepte...

Se aşeză la masă, pe vechiul lui loc. Cheng nu scotea un sunet; dar îi simţea privirea pironită asupra lui... Isabelle ştergea praful. Făcea o mişcare ritmică; probabil că aştepta un ordin, sau o dispoziţie... Ridică privirea spre ea:

- Isabelle...

Da - aşteptase un ordin. Adică se aşteptase să fie poftită în beci, sau în baie, ca să i se taie gâtul! Trebuia să aibă grijă de ea - pentru că Cheng era omul lui Jun şi tocmai văzuse chipul ăla panicat! Decise să folosească tonul lui normal, de zi cu zi:

- Te rog frumos, adu-mi o gustare.

Primi o aprobare scurtă - dar groaza de pe chipul ei nu scăzu în intensitate...

Porni laptopul - voia să vadă unde era Gilles. Unde ajunseseră cu căutările. Jun plecase la Nisa - iar el trebuia s-o protejeze cumva pe Ana! Trebuia s-o ascundă! Singura şansă pe care o aveau era ca ea să scape! Ea şi copiii! Dacă Jun reuşea să pună mâna pe ea...

Diamant

Privea lung uşa aia... Era zece fără două minute. Iar dacă la zece fix nu-i avea în faţa ochilor pe tinerii trimişi de aurari şi curve, tăia nişte gâturi azi! Era reprezentantul lui Ştefan - şi deci se va comporta ca atare! Avea deja o trădătoare...

Stătea cu picioarele pe troller. Se gândea că are întreaga afacere la picioare... Se gândea că, la fel de bine, putea călca "pe de lături" - şi-atunci putea spune că-şi băga ambele picioare în afacere şi mureau toţi... Avea gânduri ciudate!

Era singur în cameră. Nea Dumitru plecase la spital la nouă fix, împreună cu Aleodor. Apropo de Aleodor - păruse nedormit, dar mult mai realist. Noaptea fusese un sfetnic bun pentru el! Nu mai rostise apelativul "nea Dumitru" - şi probabil că nu-l va mai spune niciodată! Chestia aia cu 1580 îi scuturase bine respectul... Oricum, era sigur că băiatul ăla n-o să-i trădeze niciodată. Documentarea lui Ştefan era firească - şi-o prevăzuse încă de când gonea pe motocicletă şi se întreba de ce Externele se căţăraseră pe yaht încă dis-de-dimineaţă ca să-l aştepte pe el! Departamentul ăla nu insista aşa decât dacă "ochea" o valoare. Iar ca să fie considerat "valoare", omul trebuia întâi evaluat. Simplu ca bună ziua! Exact ca la bijuterii - bijutierul îşi punea lupa, examina obiectul şi-apoi decidea cât de mult era dispus să dea ca să-l aibă...

Încerca să anticipeze dispoziţiile lui Ştefan. Probabil că vărul lui îi va spune să-l documenteze pe Gaboraş - iar de partea aia se ocupase azi-noapte. Avea două pagini întregi despre el, scrise pe-ndelete ca să fie textul lizibil şi complet... Apoi, probabil că Ştefan o să vrea un telefon şi-o cartelă prepay. Şi-o să încerce să stabilească alt canal de comunicaţie. Mămica lui îi spusese că fata care-i aducea plicul în Aurari părea de încredere; numai că nu era "de-a lor", ci "de-a lui Titel". Şi era riscant totuşi...

Vărul lui o să vrea să ştie unde e Ana! Aşa că o să-i scrie să pună curvele să fileze străzile. Şi probabil că o să-i ceară troller-ul. Aici va avea o problemă - că n-o să i-l dea lui Titel! Troller-ul ăsta va trece din mâna lui direct în mâna lui Ştefan! Fără intermediari! În el era cel mai mare proces penal la nivel mondial! Probabil că nici după al doilea Război Mondial nu judecaseră 15.000 de inşi cu probe indubitabile la dosar! Aşa că troller-ul ăsta n-o să treacă pe la Titel. Mai ales că Leonard Donichioiu voia ceva de la Ştefan...

Piuitul telefonului îi sperie rău gândul ăla! Ridică receptorul:

- Da.

- Bună dimineaţa. Dl Ionescu Diamant?

- Bună dimineaţa. Da.

- Recepţia suntem. Vă caută un domn şi-o doamnă; spun că îi aşteptaţi...

- Da; să urce.

- Imediat.

Cât era ceasul?... Zece fix. Asta-i plăcea la vărul lui - era parolist, aşa că se înconjura cu oameni parolişti. Şi inspira îndeajuns de multă teamă... şi îndeajuns de mult respect ca oamenii din jurul lui să facă tot ce era necesar ca să fie la fel de parolişti ca şi el. Ca să nu-l dezamăgească. Aştepta...

Ah, ba nu! Se ridică şi se grăbi să le deschidă uşa. Aştepta, atent, pregătit să scoată pistolul din ham şi să facă un măcel... Paşii se apropiau, pe coridor... Unul dintre băieţii lui Ştoacă mormăi ceva în romanes; i se răspunse în aceeaşi limbă, pe două voci - una feminină miorlăită, una baritonală. Aşa că erau OK. Îi lăsă să treacă şi închise uşa. Cei doi îi întindeau două obiecte de plastic - unul verde, unul roşu. Erau... stick-uri. OK! Le luă, iar tânăra se aplecă, cu o naturaleţe care-l lăsă mască, şi-i pupă mâna!

- Săru' mâna, şefule.

Hait - că pe-asta n-o prevăzuse... iar proaspătul lui consilier într-ale aurului îl prinse total nepregătit atunci când îşi imită colega!

- Săru' mâna, şefule.

Uau! Nu se putea clinti...

Ştia că Ştefan avea obiceiul ăsta; Ştefan îi spusese întotdeauna că orice persoană îndeajuns de nebună ca să se-aplece la 90 de grade în faţa lui şi să-i pupe mâna dovedea prin gestul ei îndeajuns de multă hotărâre, determinare, forţă şi obedienţă ca să-l asculte, să nu-i iasă din cuvânt şi să nu încerce să-l fure. Adică dovedea voinţa de a face treabă bună în afaceri - şi-l obliga pe el să aibă grijă de noul subaltern. Şi uite că avusese dreptate! Până acum, nici una dintre persoanele care-i spusese vărului lui "Săru' mâna, şefule" şi se şi conformase, nu-l trădase! Iar unicele "derogări" se vedeau cu ochiul liber. Cu Isamu, Ştefan doar bătuse palma; cu Ceauşescu chiar nu intra în discuţie aşa ceva... şi, din câte ştia el, Julie se cam fofilase la momentul ăla. Din câte ştia el, Ştefan o pocnise de-o azvârlise cât colo şi fusese cât pe ce să numească altă şefă pe zona de vest... Dar nu mai apucase, pentru că ea se repezise şi-i pupase totuşi mâna; şi stătuse cuminţică sub conducerea lui, până la primul hop major...

În fine! Cei doi tineri se opriseră lângă măsuţă. Iar el stătea totuşi ca popândăul lângă uşa aia deschisă! O împinse şi băgă mâinile în buzunare - că simţea că-l ardeau! Tânăra se grăbi să spargă gheaţa:

- Eu sunt Graţiela, fosta consilieră a Ivonei. Pe mine m-au ales să vin azi la tine.

Asta era bine; Ivona era, din câte ştia el, singura matroană despre care Ştefan nu-şi urlase niciodată nemulţumirile cu sticlărie spartă de pereţi. Era bine... Iar fata asta era urâtă de-i venea să-i dea cardul lui şi s-o interneze urgent într-o clinică de chirurgie estetică! Era urâtă, slăbănoagă şi plină de coşuri şi avea o dentiţie mai alambicată decât ulucile unui gard în paragină; dar asta nu conta chiar deloc! Îi voia inteligenţa, nu fizicul - că nu voia să facă poze cu ea, ci s-o pună la treabă! Traversă camera, dând uşurel din cap a aprobare, şi se reaşeză în fotoliu. Cu picioarele pe afacere. Tânărul decise să spargă şi el tăcerea:

- Eu sunt Mădălin şi am lucrat cu Denis la importuri. Dar am pornit de jos; şi ştiu tot lanţul...

Şi uite cum amuţea băiatul ăsta, pentru că-l privea el lung... Le făcu semn să-şi ia două scaune şi să vină lângă el. Şi scoase din buzunar dispozitivul de bruiaj pe care i-l lăsase Aleodor de dimineaţă. Îl porni... şi decise să înceapă cu ea:

- Te ascult.

- Am primit aseară toate situaţiile de la şefele de regiune. Le ai şi pe stick. Avem 6.824 de fete în stradă, 841 de fete în 166 de saloane de masaj, 679 pe chat şi 187 escorte de lux.

"Oo, bravo, Ştefane!" Vărul lui nu se-ncurca... Şi nici nu-l anunţa zilnic apropo de dimensiunile afacerii din Franţa, dimensiuni care-l lăsaseră adineauri perplex...

- Pe stick e toată reţeaua, cu istoricul şi calculele aferente. În medie, veniturile lunare stau cam aşa.

Primi o hârtie... Ia uite ce deşteaptă era Graţiela asta! Bravo ei! Îi făcuse un soi de "buget" pe jumătate de A4; dar al dracului să fie el dacă nu era cel mai complet şi explicit buget pe care-l văzuse vreodată! Hm... Erau trecute acolo cheltuielile cu cazarea, cu asigurările medicale, cu controalele, cu transportul, cu "recuzita"...

- Aici am avut o problemă.

Tânăra scoase un pix şi-i arătă cu vârful ultimele două rânduri. Acolo scria clar: "Şefu' - 5%", iar dedesubt "Consilierul - 5%". Iar pixul se întoarse scurt spre el, invitându-l să-l ia şi să decidă cum era cu consilierul ăla... care trădase...

Adică vărul lui făcuse fifty-fifty cu individul ăla? Chiar şi la afacerea personală, unde Isamu chiar nu se băgase nicicum? Ha! Tăie cuvântul "Consilierul" şi se abţinu în ultimul moment să nu facă o săgeată cu vârful spre "Şefu'"! Păi şi Externele? Ele nu...? În plus, nu trebuia să ia el decizii de-astea! Ştefan ştia cel mai bine cum să împartă banii ăia! Şi-aşa, era o sumă care-i "suna clopoţeii" rău de tot... Că procentul era mic, dar fetele erau multe şi aveau un procent care le încuraja să aibă încasări mari... Notă deci "Contul nr. 2" în dreptul celui de-al doilea 5% şi-i înapoie hârtia:

- Câţi ani ai?

- 22.

- Şi la câţi ani ai intrat în branşă?

- Am fost dintotdeauna în branşă.

Cum-cum? Ridică o sprânceană... Tânăra zâmbi:

- Mama a fost prostituată.

Serios? Şi-o spunea aşa... pur şi simplu?

- În urmă cu 4 ani, Ştefan a salvat-o dintr-o porcărie imensă. Şi i-a permis să se pensioneze, cu condiţia ca eu să-mi folosesc cunoştinţele acumulate în facultate ajutând-o pe Ivona cu calculele. Şi cu deciziile.

Acum era mai mult decât limpede de ce fata asta se grăbise să-i arate că mergea mai departe cu ei! Cine ştie ce făcuse mă-sa; dar, în principiu, bănuia că avusese o datorie la proxenet. Una de-aia "eternă", cu dobândă foarte mare... O privi lung, electrocutând-o cu grijă - ca să nu-i scape nimic:

- Îmi raportezi zilnic exact aşa. Şi faci plăţile zilnic.

Tânăra aprobă scurt cu capul. Se întoarse spre aurar... şi-şi primi raportul exact la fel - scurt, concis, pe jumătate de A4:

- 4.877 de suflete la procurat, 98 de depozitari, 360 de cărăuşi cu 205 mijloace de transport, 158 de case de amanet şi 394 de bijuterii - din care 55 sunt ale noastre, iar restul sunt colaboratoare.

Foarte interesant...

- Am calculat şi importul - dar l-am pus separat. Nu cred că e bine să reluăm vechile rute acum.

De ce? Îl privea lung... Ptiu, drace - să nu-l deoache! Ăsta stripper trebuia să se facă! Stripper sau gigollo! Ăsta arunca cu muierile pe pereţi - iar de-acolo de unde le-arunca el, ele ţipau în extaz şi-azvârleau cu bani în el...

- Din câte mi s-a explicat ieri, la şedinţă, importurile se făceau sub protecţia şi cu mijlocirea chinezilor. Ei sunt în pom acum la capitolul aur - pentru că noi avem tot transportul şi distribuţia. Aşa că, dacă vor să se-apuce de importat metale preţioase aurii, or să cam doarmă pe ele...

Aproba încet cu capul...

- Sumele obţinute "local" sunt destul de consistente; reţeaua îşi face bine treaba. Cel puţin două săptămâni, eu zic să lucrăm cu marfă "loco" - şi să ne ţinem departe de "pătrăţica" chineză.

Aproba şi-i venea să-l scuipe, să nu-l deoache - că era frumos şi deştept... Mădălin îi întinse pixul; tăie din nou "Consilierul", scrise "Contul nr. 3":

- Tu câţi ani ai?

- 26. Şi nu sunt aurar din tată-n fiu; sunt primul absolvent de ASE din neamul meu.

Adică şi-ăsta făcuse facultate de-adevăratelea! Hm...

- Ai mei sunt aurari de când se ştiu; am patru fraţi mai mari, toţi extrem de talentaţi. Dar pe mine nu m-a atras munca la lupă; aşa că, până la 18 ani, am făcut facultatea străzii şi le-am adus alor mei materie primă. După care am făcut ASE-ul. Şi-apoi Ştefan m-a scos din rahat şi m-a dus la Denis, unde mi-a spus că, pentru el, eu sunt dublu licenţiat...

Deci şi băiatul ăsta avea ceva de plătit! Şmecher, vărul lui! Le întindea o mână de ajutor şi-apoi îi angaja; iar ei nu-l trădau niciodată, pentru că îi punea bine şi avea grijă de ei... Oftă greu:

- Şi tu faci plăţile zilnic - că avem nevoie de lichidităţi ca să urnim şandramaua. În principiu, nu se schimbă nimic. Viaţa merge mai departe exact aşa cum a mers şi până acum. Lucrurile vor intra în normal în maximum o săptămână - şi-atunci o să fiţi serios ascultaţi la lecţii. Dar trebuie să fim cu ochii-n patru 24 din 24 - că suntem în război. Ceea ce ştim noi, ştie şi chinezoiul ăla; şi cum comisionul lui nu mai intră în contul lui, s-ar putea să ne bage beţe-n roate. Fie să toarne ceva la poliţie, fie să încerce să ne fure din oamenii de la bază, de pe străzi... Fie să încerce să ne discrediteze... Oamenii trebuie să fie atenţi - şi foarte precauţi - mai ales acum, în perioada Paştelui, şi săptămâna viitoare. E mai importantă unitatea şi trăinicia reţelei, decât câştigul mediu pe zi. Să nu rişte inutil - că în maximum o săptămână o să vină un taifun şi-o să repună lucrurile la locul lor. S-a înţeles?

- Da.

- Da.

- A doua mare prioritate e familia regală. Regina, prinţul şi prinţesa.

Vedea o umbră de teamă pe chipurile lor... Decise să şoptească:

- Regina a găsit un locşor discret şi s-a adăpostit acolo. Dar n-o să poată să rămână acolo o veşnicie; probabil că va fi tentată să se folosească de numărul mare de turişti de pe străzi şi să se deplaseze acum, cât ţine Paştele. Gândiţi-vă că sunt speriaţi de perspectiva de-a fugi de-un miliard de chinezi şi sunt panicaţi cu gândul la imaginile pe care le-au difuzat într-o frenezie televiziunile româneşti. Deci, sunt exact în starea aia în care pot face greşeli copilăreşti. Aţi înţeles, da?

- Da.

- Da.

- Bun. Începând de azi, toţi oamenii noştri - dar absolut toţi! - au ca principală activitate filarea străzilor. Întâi ei trei; apoi poliţia; şi-apoi afacerea.

- Am înţeles. O să-i găsim.

- Iar atunci când îi găsim, ne întoarcem frumos cu spatele şi îi lăsăm să plece...

Acum erau buimaci rău de tot... Continuă:

- Şi ne ţinem discret de tot după ei, iar când aflăm la ce adresă intră ne sunăm superiorii şi le spunem că avem o problemă cu trei clienţi la adresa cutare...

Graţiela zâmbea cu subînţeles acum; Mădălin părea să se gândească deja la un cod, o parolă, ceva...

- Şi tot aşa, până când informaţia ajunge la voi. În clipa aia, mă sunaţi şi-mi spuneţi adresa. Şi mă ocup eu mai departe. S-a înţeles?

- Da.

- Da.

- Bun.

Luă dosarul şi-l deschise. Şi luă primul cont:

- Contul lu' şefu'...

Copiau amândoi litere şi cifre ca nebunii, îngroziţi probabil de perspectiva de-a nu mai apuca să noteze tocmai ultimele două cifre... Luă şi conturile doi şi trei şi "le împărţi frăţeşte":

- Contu' doi şi contu' trei. Dar va interveni o schimbare în modul de lucru. În contul lui şefu', viramentele se fac conform cu rapoartele; dar dacă azi aveţi de virat câte 15.000 de euro, în conturile doi şi trei băgaţi doar 14.500. Sau 14.800. Sau 13.999 - voi ştiţi. Regularizarea se face în ultima săptămână, luni. Sau joi. Sau vineri. Pe sări-

te, pe neprevăzute...

Mădălin zâmbi larg, în şoaptă:

- Ca să nu se asemene tranzacţiile, să nu se compare totalurile...

Aprobă... şi se ridică:

- Şi-ar fi bine să fie făcute la intervale orare diferite. Mergem la spital şi-apoi la aeroport.

- Ne întoarcem în România?

- Da. Aici lucrurile merg strună; aşa că trebuie să vă introduc în afacere "pe uşa din faţă".

Nu pricepuseră ei ce şi cum, dar nu cereau lămuriri... Or să se lămurească repede! Or să ajungă în orăşel, o să-i "forjeze" un pic, o să se ocupe şi de alţi doi consilieri de-ăştia şi-apoi o să-i bage pe toţi în rândul întâi, la înmormântare. Aoleu, ce era să uite! Scoase telefonul şi selectă numărul mamei lui... şi luă troller-ul, că ei plecau acum...

- Da, Diamante.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

- Mămico, mai ai vreo veste de la Morgă?

- Nu. Din câte am înţeles eu, ăia aşteaptă să le spunem noi când să facă actele; că mâine-i Paştele...

- Atunci pregăteşte totul în orăşel pentru seara asta.

- ... Eşti sigur? Nu e prea din scurt?

- Nu. După Paşte se face prea târziu.

- Bine, Diamante. Să-i zic ceva Micăi?

- Nu; o să-i zic eu, azi.

- Bine, maică.

- În rest, toate-s bune?

- Da, maică.

- Safira mea ce face?

- Ce să facă; vede de copii şi... Şi ne-ajută şi ea pe-aici. E răvăşită, sărăcuţa...

I se deschise larg uşa hotelului; ieşi şi văzu cum portiera limuzinei se deschide larg...

- Aha... Iar dumneata? Toate-s bune?

Îi făcu semn lui Mădălin că troller-ul călătorea cu ei pe banchetă...

- Da, maică. Şi la mine toate-s bune.

- Bine, mămico. Vorbim când ajung.

- Pa, Diamante. Să ai grijă!

- Stai liniştită. Sărut mâna.

Închise şi ordonă scurt:

- Mergem la spital.

Şi-atât - în maşină era linişte...

Trebuia să le ia câte-un laptop copiilor ăstora. Şi să-şi ia şi el unul - deşi nu prea-i surâdea ideea de-a ţine toată afacerea pe-un calculator... Ei aşa, individual, erau OK; dar el ar fi trebuit să bage stick-urile alea în laptopul lui. Şi să le-adune pe toate. N-o să facă asta înainte să discute cu Ştefan. Nu-i surâdea, oricum, perspectiva de-a primi asemenea însărcinare...

Scoase iar telefonul şi căută... căută... Roxana. Call... Suna...

- Da, şefu'.

- Cum e?

- E bine. Aşa zic doctorii. El doarme acum. Deşi să ştii că mă cam îngrijorează...

- De ce, fă?

- Că atunci când nu doarme, stă cu ochii închişi şi geme.

- Păi geme, fă! Că l-au împuşcat, nu l-au gâdilat!

- Nu te supăra, şefule; da' ziceam şi eu aşa...

- Zi-le să trimeată fişa medicală pe faxul primăriei. S-o trimeată toată - că vreau să ştiu exact ce şi cum s-a întâmplat şi unde l-au împuşcat şi cum l-au operat.

- Da, şefu'. Am înţeles.

- Aşa. Şi stai cu ochii pe el! Şi pe ei! Cum face vreunu' ceva ciudat, mă suni!

- Da, şefu'.

Apăsă butonul roşu...

Grasu era bine. Normal că gemea, dacă era proaspăt operat şi încă mai avea nişte gloanţe-n el! Dacă ar fi fost ceva grav, Titel ar fi fost informat prompt; şi l-ar fi informat prompt. Aşa că...

Aşa că el se ducea acum glonţ la spital, unde vorbea cu nea Dumitru, o vizita pe tanti Stela şi-l punea pe Aleodor să muncească - adică să-i trimită-n România cu avionul ăla privat al Externelor. Din câte ştia el, directorul aeroportului din Cannes era "propus" de Ştefan; dar cu siguranţă raporta chinezilor acum! Voia să facă cumva să decoleze înainte de prânz - ca să-i stea lui Isamu supiţa-n gât...

Şi-apoi ajungea în orăşel, îi punea pe-ăştia micii la muncă şi se ocupa de lista "actorilor". O să cheme regele şi împăratul - Florin şi Adrian. Ei n-or să-l refuze. În privinţa celorlalţi... În privinţa celorlalţi, o să le spună că diseară îl înmormântau pe Ştefan; şi-apoi făceau masă mare. Dacă voiau să vină să cânte, în amintirea regelui aurarilor...

Şi-apoi trebuia să facă lista invitaţilor la *pomana*. Asta era o chestie complicată - că numai el ştia vreo 200 de "mari" şi "mici" cu care Ştefan n-ar fi vrut să strice relaţiile...

Diseară, la masă, o să le spună. O să ia microfonul şi o să le spună că a fost nevoit să-i invite la cârciuma aia cu o ocazie tristă; dar că, în curând, o să-i invite din nou la cârciuma aia şi-o să-i facă pe toţi să chiuie - pentru că le pregătea o surpriză foarte mare, foarte plăcută...

Nea Dumitru n-o să vină nici la cimitir, nici la înmormântare. Nea Dumitru nu putea nici acum, la vârsta lui şi la "cazierul" lui Ştefan, să mintă "chiar în halul ăsta"! O să se folosească de pretextul că tanti Stela e la Cannes şi-o să spună că îi reprezintă el şi Perla...

Oare nea Dumitru chiar îl crezuse că Ştefan trăia? Nu va şti adevăratul răspuns niciodată...

Isamu

Aşeză corect furculiţa şi cuţitul în farfurie şi se ridică:

- Mulţumesc.

Foşnetul încetă imediat iar Isabelle şopti, stins:

- Cu plăcere.

La naiba! Decise să nici n-o privească! Se grăbea să urce scările...

Nu era bine chiar deloc! Dacă fata asta se mai "prelingea" aşa în preajma lui Cheng, nebunul ăla o să se ia de ea! Chinezul lui Jun era foarte suspicios din fire; şi cum nu ştiau nimic despre Ana, n-or să uite prea uşor faptul că soţia lui Ştefan fusese avertizată de cineva. Gilles era deja suspect - pentru că o pierduse. Emilie era cât de cât calmă; dar Isabelle îi lăsa impresia că din clipă-n clipă va bufni în plâns şi va face "mărturisiri complete"...

Se aşeză la birou şi selectă iconiţa... Aştepta... Gata. Îi vedea pe oamenii lui Gilles...

Ceva nu era în regulă. Conform cu punctuleţele alea, bodyguarzii francezi se întinseseră pe o lungime de vreo... 300 de kilometri. Şi-asta nu era posibil! Aşa că avea o presimţire...

Cunoştea frecvenţele emiţătoarelor pe care le aveau oamenii fratelui lui. Aşa că introduse, "la plesneală", un interval de vreo 2.000 de frecvenţe... Iar rezultatul îi provocă un şoc...

Punctele care-l interesau pe el acopereau pe harta aia toată zona de nord a Cannes-ului. Echipele fuseseră suplimentate serios - de către Cheng probabil, imediat cum Jun plecase spre Nisa... O să se ia de el, peste vreo cinci minute. Momentan privea punctele şi încerca să găsească o hibă în "perierea" aia. Încerca să găsească o salvare pentru ea...

Nu exista pe lumea asta om care să poată să dispară. Nu aşa, "de tot"! Ana nu era singură - şi era uşor de recunoscut. Era tânără, era frumoasă şi avea doi copii de mână. Opţiunile ei se reduceau simţitor - din cauza copiilor şi a necesităţilor pe care le impunea fuga cu doi minori. În plus, ei trei împreună creau o imagine care rămânea în memoria oamenilor pe lângă care treceau...

Spera ca Ana să aibă îndeajuns de multă minte să găsească o garsonieră cu chirie - şi să stea încuiată-n ea, cu tot cu copii. Tocmai ca să n-o vadă nimeni! Dar, în adâncul sufletului, îşi dorea ca Ana să

culce copiii, să încuie uşa garsonierei şi să iasă în stradă. Ca s-o găsească Gilles şi s-o ajute el cumva. Dacă Ana cădea în mâna lui Jun...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Cheng. Suna...

- Da.
- Vino în birou.
- Imediat.

Îi deschise uşa. Aştepta... Ridică privirea şi-l săgetă scurt, încruntat:

- Câţi oameni sunt acum pe teren, în căutarea Anei?
- Puţin peste 200.
- Cine i-a trimis acolo?
- Eu.
- De ce?
- Fiindcă aşa mi-a spus şefu'.
- Iar eu de ce nu am fost informat apropo de chestia asta?

"Şi-acum, dacă zici iar că aşa ţi-a zis şefu', mănânci bătaia vieţii tale!" Cheng tăcea... Selectă numărul fratelui lui. Aştepta...

- Da, Isamu.
- Eu de ce n-am fost informat apropo de suplimentarea de personal de pe teren?
- Pentru că tu trebuie să te concentrezi acum asupra afacerilor.
- În timp ce tu conduci căutarea pe teren.
- ... Ce vrei să spui?
- Că vii la mine şi-mi spui verde-n faţă că sunt şef; dar constat acum că sunt tot slugă la stăpân! La alt stăpân - dar tot slugă!
- Stai puţin! Stai aşa!
- Nu stau deloc! Mă crezi atât de tâmpit încât să nu pot coordona căutarea din teren?
- Isamu, stai puţin.
- Nu stau. Ai venit aici, ai făcut balamuc şi-ai revoluţionat totul. Şi-ai spus că eu sunt "regele tuturor". Te refereai la containere? Sunt regele tuturor containerelor?
- Tu ai chef de ceartă!
- Eu constat că se-ntâmplă lucruri pe care nu le-am ordonat şi despre care nu am fost nici măcar informat!
- Urma să te informez peste vreo două ore, aşa - adică după ce-o găseam!
- Ştii ce se-ntâmplă? Eu m-am hotărât! Eu opresc totul aici - şi calculatoare, şi electricitate, şi gaze, şi apă menajeră! Şi plec dracu'-n vacanţă! Îmi iau familia şi te las să domneşti tu cât vrei tu şi cum vrei tu şi unde vrei tu!
- Tu stai acolo cuminte şi-ţi vezi de-ale tale! Şi conduci totul!
- Mai puţin căutările din teren.
- Auzi? Ce te deranjează, de fapt?
- Mă deranjează rău de tot că se întâmplă lucruri despre care nu sunt nici măcar informat! Dacă-mi vine cineva la uşă ca să mă-ntrebe de sănătate, iar eu spun vreun rahat, dorm diseară la aer curat de beci! Asta vrei?
- Nu.
- Atunci nu-ţi mai băga nasul în treburile de-aici! Că sunt mare - şi ştiu să le gestionez şi singur!
- Bine, Isamu. Am înţeles. Şi n-am să mă mai amestec în problemele de acolo. Dar, dacă ai probleme, te rog să mă anunţi.
- Bineînţeles că te anunţ!
- OK.

Apăsă butonul roşu şi ridică iar privirea spre Cheng:

- Din clipa asta, vreau să fiu informat referitor la absolut tot ceea ce se întâmplă aici. Adică de la Nisa-ncoa. Dacă rămânem fără franzelă, mă suni pe mine - nu pe el.

Primi o aprobare cu capul... Arătă spre uşă; şi rămase singur.

Câştigase o bătălie importantă - bătălia cu Jun. "Scosese colţul", cum spunea Ştefan; de-acum, ştia sigur că va fi măcar informat, dacă nu ascultat sau consultat... De-acum, îi va fi mult mai uşor să intervină prin planurile lui Jun şi să le modifice măcar prin părţile alea mai neimportante! Nu va umbla nicicum la numărul de oameni care-o căutau pe Ana; şi nici nu va încerca s-o scape el, de-aici, de la butoane. Dar, dacă Jun va pune gheara pe ea, va putea s-o scape măcar de droguri, sau de bătăi... Dacă Jun punea gheara pe ea, va avea măcar şansa de-a discuta omeneşte cu ea, între patru ochi - şi va încerca s-o convingă să coopereze de bunăvoie, nesilită de zemurile pe care Cheng le căra peste tot cu el... Ne-determinată de ameninţări la adresa copiilor...

Mai spre seară, o să discute cu Isabelle. O să-l trimită pe Cheng să rearanjeze oamenii pe la garduri; şi-o să discute cu Isabelle în birou. O să-i spună să fie liniştită şi calmă, să nu se mai panicheze aşa, să nu mai tremure ca frunza-n vânt... O să încerce să-i dea de înţeles că şi el încerca s-o scape pe Ana - deşi franţuzoaica era prea tânără şi prea speriată ca să încerce măcar să-l creadă...

Oare unde se ascunsese Ana? Punctuleţele mai aveau puţin şi treceau de zona aglomerată a coastei; depărtându-se de atracţiile turistice, căutările vor avansa ceva mai repede... Vor ajunge într-o zonă muntoasă...

Nimeni nu putea să dispară pur şi simplu. Şi totuşi, uite că erau în a treia zi de căutări iar Ana parcă intrase în pământ... împreună cu doi copii mici...

Oare îi contactase ea pe oamenii lui Ştefan? Oare îl contactase pe Diamant? Sau pe Edith, şefa pe zona de sud? Oare o găsiseră deja oamenii Externelor române? Departamentul ăla părea prostuţ, împiedicat şi prost dotat; dar, în realitate, era "brici"! Erau un fel de Mr Bean care câştigă întotdeauna...

Unde era Ana?

Diamant

Măiculiţă, ce huruia drăcia aia! Avionul Externelor făcea o hărmălaie de-l apuca durerea de măsele! Dar n-avea ce face - trebuia să se urce-n el şi să ajungă acasă! Şi-aşa, trei ore erau trei ore! Şi se făcuse târziu...

Tresări şi scoase mobilul. Na, că mămica lui voia să-i spună ceva! Alergă spre scară, intră în avion şi apăsă butonul verde:

- Da, mămico.
- Diamante maică, unde eşti?
- Acu' pornesc spre casă.
- Aha! Şi vii singur?
- Da. Nea Dumitru rămâne aici, cu tanti Stela.
- Oof, Doamne! Cum se simte cumnată-mea?
- E tot în comă. Franţujii mi-au spus verde-n faţă că prognosticul e rezervat, şi-ar avea nevoie de-o minune...
- Arză-i-ar focu' şi putreziciunea şi canceru'!
- Nu-i blestema, mămico! Nu-i blestema, că n-apucă să li semplinească! Am eu grijă de asta!
- Tu stai liniştit şi vino-ncoa - că trebuie să-l ducem pe văr-tu la groapă...

Cu alte cuvinte, să stea cuminte cu ameninţările prin telefon, că mai aveau câteva ore de show pentru Interne. Şi nu era bine să-i ameninţe din nou; trebuia să se abţină şi să le facă show, până se întorcea Ştefan. Mămica lui era deşteaptă foc - şi era cumpătată şi înţeleaptă şi întindea cărţile cât era ziua de lungă... Oftă greu:

- ... Aşa e, mămico. Să rezolvăm problemele... să ne liniştim un pic şi pe urmă să le-arătăm noi cine suntem şi ce putem!
- Exact. Diamante maică, vreau să-ţi zic ceva important.
- ... Păi, zi-mi!
- Maică, eu sunt la tine-n birou, la primărie. Şi ceva îmi spune că vrei mult de tot să-ţi trimită mămica ta un fax...

I-auzi! Adică mai primise un plic! Perfect! Se grăbi să se apropie de măsuţa pe care era faxul:

- Stai să-ţi dau numărul.

Îi dicta numărul...

- Aşa. Gata. Uite-acu' formez... Apăs pe butonul verde după ce aud piuitul, da?
- Da.

Deci era ceva de la Ştefan. Iar el tocmai anunţa departamentul

Interne că Ştefan trăia... Dar probabil că Internele aflaseră deja asta, de la Externe. Iar dacă nu fuseseră informaţi prompt, de la un nivel superior, cu siguranţă interceptaseră discuţia lui Popescu cu omologul francez! Oricum, Popescu făcuse aranjamentele necesare pentru ca Morga să nu elibereze certificatul de deces; aşa că Internele ştiau. Şi dacă nu ştiau, aflau acum. Începuse să nu prea-i mai pese de Internele alea... care îşi dăduseră acordul ca el, Grasu şi Ştefan să fie ciuruiţi de gloanţe, în numele bunei cooperări româno-chineze...

Hârtia ieşea încet din fax... Recunoştea scrisul lui Ştefan... Vedea bumbii... Încerca să nu trişeze, să nu citească repede-repede...

- ... Iese, Diamante?
- Da, mămico.
- Bine. Atâta e - o singură foaie.
- Am primit-o.
- Bun. Despre restul vorbim când ajungi şi tu; bine?
- Bine, mămico.
- Pa, Diamante!
- Săru' mâna.

Se aşează pe scaun şi auzi anunţul pilotului:

- Legaţi-vă centurile - decolăm.

Se conforma... Şi-acum, să se concentreze la biletul ăla!

o Află urgent cine e şi ce-nvârte Aleodor Gaboraş.

o Te întorci urgent la Bucureşti şi te concentrezi pe cazinouri, că e Paştele!

o Îţi interzic să îl mai suni pe Isamu; iar dacă te sună el, îţi interzic să mai spui alte cuvinte în afară de da şi nu.

o Documenteaz-o pe Roşcata lui Titel; urgent!

o Grasu nu scoate un cuvânt, până nu-i zic eu ce să zică. Pentru că trebuie să declare că omul care a murit acolo nu e Ştefan Ionescu, ci un bun prieten de-al lui; şi, înainte să spună el asta, trebuie să vorbesc cu Popescu.

o Nu te apuca de celelalte afaceri din Franţa. Dacă te sună cineva, scuză-te pe motiv de doliu şi spune-i că revii cu un telefon zilele astea."

o De pe Otopeni, te duci direct la Sinteşti la bulibaşă. Să-ţi cheme ambele familii ale Irakianului şi Iranianului la el şi să le dai pentru fiecare un ajutor de înmormântare de 100.000 de euro. Dar să te vadă bulibaşa când faci asta.

o O contactezi pe Adina; îi spui că pe tine te-a numit Ana director al firmelor mele, iar tu nu ai încredere în Isamu. Îi propui un job de acasă - o colaborare pe traducere de mail-uri şi documente. Şi-i oferi acelaşi salariu pe care l-a avut până acum. Şi te asiguri că va fi de acord cu propunerea ta.

o Fă ceva cu canalul ăsta de comunicaţie! Vreau să vorbim în timp util şi fără curier."

Mesajul era limpede ca bună ziua! Iar ca să economisească timp, de pe Otopeni se ducea glonţ la Sinteşti! Scoase mobilul şi începu să scrie mesajul pentru mămica lui...

"Scoate din seif 200.000 de euro şi trimite-mi-i în două valize, pe Otopeni, cu cineva de încredere şi două BMW-uri."

Send... Bun!

De la Sinteşti, se ducea în orăşel, unde băga secretara-n telefoane şi faxuri cu invitaţia la înmormântare. Tot acolo, schimba câteva cuvinte cu Rafael ăl micu', "cercetaşul" - băiatul lui specialist în "documentări" - şi-l trimitea să se intereseze încetişor şi-n şoaptă cine era Roşcata lui Titel. O să meargă greu, pentru că "Roşcata" părea a fi o poreclă iar el habar n-avea cum arăta fata aia... Apoi făcea un tur iute al cazinourilor, cu cei doi tineri după el. Apropo - avea nevoie de-un consilier şi pentru cazinouri! Grasu era în spital, aşa că Ştefan "o să-l forjeze" rău de tot pe el! Şi n-o să mai apuce să se ocupe ca lumea de spălătorii! Aşa că trebuia să se gândească bine-bine, să-şi aleagă un băiat destupat la minte care cunoştea toate programele maşinilor de spălat... După turul cazinourilor, se ducea la Adina; din câte ştia el, fata aia încasase de la Ştefan 3.000 de euro pe lună. O să-i ofere tot 3.000; spera să accepte... că, dacă nu accepta, scotea pistolul la ea şi-atunci accepta fără să clipească! Şi-aşa, n-o să transpire foarte tare traducând de-acasă mesaje şi mail-uri! Şi după aceea o să se oprească la orice tonomat stradal şi-o să cumpere câte 5 cartele prepay de la fiecare firmă de telefonie. Şi-apoi se întorcea în orăşel sau, dacă nu mai avea timp, se ducea direct la cimitir. Reînvierii o să fie plin-ochi...

Şi gata - se puteau dezlega de-acolo. Se mută pe canapeaua meschină şi-şi aprinse o ţigară. Şi începu să-şi "scaneze" memoria, în căutarea celui mai bun consilier în materie de cazinouri.

Florentin

Cât era ceasul? Aproape unu...

Zăcea la propriu în Audi. Parcase în faţa Romtelecom-ului de pe Dorobanţi, dar asta nu pentru că avea treabă acolo. Pur şi simplu nu avea unde să se ducă! Acasă era Violeta, la mall-uri erau discuţiile de afaceri care-i zăpăceau gândurile, la Bambina era Crina... La apartament era Ştefan...

Iar pe el nu-l suna nimeni. Lui nimeni nu se gândea să-i dea un telefon, să-l întrebe de sănătate şi să-i spună "ce mai era nou"! De parcă Florentina nu era fata lui naturală! Mm...

Scoase telefonul şi începu să frunzărească agenda... Pe Diamant nu-l putea suna... Pe Bambina o suna degeaba - că o băga în probleme mari cu protectorii... Dacă-l suna pe Ceauşescu, se aşeza singurel în lumina reflectoarelor şi începeau să-l fileze "băieţii veseli" şi să-l intercepteze, să-l urmărească... Tuşica Didonia se prăpădise anul trecut... Pe cine dracu putea să sune el ca să afle veşti despre Florentina? Trecea încet degetul peste ecran... Perla!

Suna... Suna...

- Da.
- Sărut mâna, tanti Perla.
- ... Bună ziua.
- Iartă-mă că te deranjez pe dumneata; Florentin sunt, băiatul lui nea Ioan Manolache.
- ... Aa, să trăieşti, Florentine!
- Tanti Perla, am aflat şi eu ce s-a întâmplat. Te rog să mă crezi că, în ciuda tuturor problemelor de demult, mă doare sufletul...
- Stai liniştit, Florentine maică - te cred. Şi te înţeleg. La urma urmei, ţi-era văr!
- Da... Îmi pare rău că te sun pe dumneata; dar nu ştiu pe cine altcineva să sun. Iar Diamant nu mi-ar răspunde - nici acum, nici mai târziu.
- Ba eu cred că ţi-ar răspunde. Dar dacă pot să te ajut eu, nu-i nici o problemă! Spune! Ce te apasă?
- ... Tanti Perla, dumneata ştii cumva dacă Florentina a aflat ce s-a întâmplat aici? Mă gândesc că ţinea mult la el; iar dacă a aflat...

Şi-acum... Auzi un oftat lung, greu... iar mama lui Diamant şopti:

- Ana a reuşit să fugă cu ambii copii. Şi nimeni nu ştie unde sunt.

Iar asta însemna că... Asta însemna că el era uşor tâmpit, pentru că aştepta un răspuns sincer aşa, prin telefon! Oftă şi el şi încercă să pară cât mai credibil:

- Tanti, ştiu că e cel mai nepotrivit moment acum; dar te rog să mă crezi că tremur tot şi-mi vine să gonesc până la aeroport şi să mă duc să-mi caut copilul!
- Te cred, Florentine!
- Tanti, te rog din suflet - primeşte-mă cinci minute la dumneata! Ştiu că n-ar trebui să calc în orăşel - mai ales acum! Ştiu că sunteţi ocupaţi cu înmormântarea! Dar îmi pocneşte inima, tanti Perla! Măcar să-mi zici dacă e bine! Măcar să ştiu dacă mai trăieşte sau nu! Ştiu că dumneata poţi să-mi zici asta, dacă-mi întinzi cărţile; şi te rog din tot sufletul meu să mă primeşti...
- Stai liniştit, Florentine. Tu eşti binevenit la mine la orice oră - dar doar atâta timp cât unica ta problemă este Florentina.
- Unica mea problemă este Florentina.
- Te aştept.

- Sărut mâna.

Apăsă butonul şi răsuci cheia. Şi demară, cu motorul turat la maximum.

Se ducea, ca prostul, în gura lupului. Şatra lui Ştefan era ultimul loc unde trebuiau să-i calce lui picioarele! Mai ales acum, când toţi ştiau că Ştefan e mort iar orăşelul ăla jelea... Numai că trebuia să ştie. Trebuia să primească o certitudine... fie ea şi una izvorâtă din misticism. Trebuia să audă cuvintele "Florentina e bine". Avea nevoie de ele... că se ducea chiar acum să umple nişte borcane cu mâncare şi să i le ducă bărbatului care distrusese totul...

Nu putea să se ducă acasă. Violeta nu trebuia să ştie despre mâncare; Violeta trebuia să creadă că el îl ascundea pe Ştefan în beciul unui prieten - aşa că n-avea de ce să-i ducă el mâncare acasă la prietenul binevoitor. Se ducea deci la mămica lui. La cea de-a doua persoană de pe lista celor care distruseseră totul...

Ei, uite că se făcuse al dracului rău de tot! Se ducea chiar acum după mâncare şi gonea să i-o şi ducă! Şi abia după aia se ducea la Perla! Nu voia să fie mămăligă şi să-i scape vreo veste bună la urechea individului notat primul pe lista aia... a celor care-l distruseseră...

Ştefan

Tresări şi redeveni brusc atent - auzea din nou foşnetul ăla al uşilor liftului, la palier...

Avea un presentiment!

Se repezi să iasă din cameră, să traverseze holul, să ridice vizorul... Că dacă el ajungea primul, avea o şansă să scape din calea glontelui...

Ptiu, drăcia dracului! Un curier? Roşcata voia să halească bătaie cu pâine? Nu-i spusese el... Nu; era un curier "loco". Fie era omul Internelor şi-avea un pistol cu amortizor, fie era omul Externelor - şi-avea un laptop gata "pregătit"...

Soneria piui din nou. Decise să întrebe totuşi:

- Cine e?

- Fan Curier. Am un colet pentru dl Şerban Georgescu...

Era ceva trimis de Titel! Păi făcea Titel asemenea imprudenţe? În fine... Descuie şi deschise uşa; tânărul îl privea cu recunoştinţă:

- Bună ziua. Dl Şerban Georgescu?

Aprobă cu capul, prezentă buletinul şi primi întâi hârtia şi pixul. Semnă, primi şi cutia... iar paşii se îndepărtară:

- La revedere.

- La revedere.

Încuie uşa şi se grăbi să intre în bucătărie. Ce dracu era în cutia aia? O lipise cu scoci de parc-o trimitea pe Marte...

Un mobil! Oof, în sfârşit! Un mobil şi-un bileţel... Nu era scrisul lui Diamant. Iar mesajul era mai mult decât concludent.

"Dacă se întâmplă ceva, mă suni. Titel"

Deci avusese dreptate - Titel i-l trimisese. N-o putuse trimite pe Roşcată, pentru că ea era "vizita nocturnă" iar orice abuz bătea la ochi... Porni telefonul şi accesă agenda. Şi constată că avea salvat un singur număr - cel al lui Titel. Cu alte cuvinte, de pe numărul ăla ar fi fost bine să nu sune la Cannes sau la Popescu pe roaming... Hm!

Îi făcu un apel, să ştie că primise aparatul, şi aşteptă. Aproape imediat, Titel îi făcu un apel. Bun! Şi-acum aştepta...

Aştepta un SMS. O veste. O ştire. Aştepta ceva ce se putea exprima prin cuvinte! Dar nu primea nimic... Telefonul nu scotea un sunet... Titel n-avea veşti...

Unde era Ana lui? Unde erau copiii lui? Oare chiar reuşiseră să găsească o cămăruţă unde să stea ascunşi atâtea zile? Fugiseră în urmă cu... Ana îl sunase acu' două zile, la doişpe şi-un sfert. Acum era aproape ora unu. Deci, de mai bine de 48 de ore, familia lui se ascundea... undeva. Habar n-avea unde. Şi nu putea să nu se gândească, să nu calculeze că el stătea bine-mersi într-un apartament sigur, primea mâncărică delicioasă, telefoane mobile, ţigări, veşti şi-avea o armată de oameni care trăgeau sforile ca să-i aranjeze lui apele; iar ea...

Dumnezeule mare, cât de idiot fusese! Cât de cretin fusese! Îi spusese să fugă, dar nu se-nvrednicise să-i cumpere o garsonieră! Nu se-nvrednicise nici măcar să-i "aranjeze" un om care să aibă grijă de ea! Care să-i ducă şi ei un castron cu mâncare şi-o cană cu apă! Şi-un telefon! Şi veşti de-astea! Nu se învrednicise să pună pe cineva să-şi rişte viaţa ca s-o scape pe a ei. Iar el stătea la căldurică, în timp ce ea... Ei...

Nu-nu! Gata cu gândurile alea! Gata - că ieşea din apartamentul ăla şi pleca de nebun să-i caute! Şi chiar îl omorau, şi se ducea dracului totul!

Florentin

Urcă în fugă treptele şi apăsă soneria. Spera să-i deschidă repede, ca să nu-l vadă Violeta... Într-adevăr, uşa se deschise larg:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Îi strânse mâna şi fu poftit să intre. Evident, era condus la masa din sufragerie, unde din televizor "erupea" la volum măricel talk-show-ul despre siguranţa cetăţeanului în capitala europeană şi clanurile interlope care făceau legea în aceeaşi capitală şi-şi permiteau acum să împuşte oamenii pe străzi... Se aşeză; tăticul lui se aşeză şi el şi se aplecă mult, ca să poată să şoptească:

- Am vorbit cu Nicuşor, de dimineaţă.

Ridică scurt mâna:

- Nu mă interesează.

- Spunea că taică-su a vorbit cu Vlad. Ea a fugit cu copiii; aşa că nu se ştie unde e acum Florentina. Dar sunt sigur că i-a aranjat el ceva, o ascunzătoare şi-o mică armată care să aibă grijă de ei...

Ridică scurt din umeri: aşa, şi? De ce-i spunea lui asta?

- Dumitru e la Cannes, la spital; dar am înţeles că în seara asta e înmormântarea. Ca să nu-i prindă Paştele...

Aşa; şi?

- Am înţeles că nevastă-sa e în comă, la spital; că i-au dat cu ceva-n cap...

Se ridică:

- Nu mă interesează. Singura mea îngrijorare e că o să mă trezesc cu copilul ăla pe cap.

- Bă!

Reacţia fusese extrem de indignată - aşa că ridică un deget:

- Dacă o mierleşte şi ea şi mi-o aduce poliţia la uşă, o să le arăt uşa ta! Că te văd bucuros de oaspeţi!

Şi gata - îl redusese la tăcere! Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi-şi pupă apăsat mămica pe obraz:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Ce s-a întâmplat?

- ... Nu s-a întâmplat nimic! De ce?

- Păi n-ai mai trecut pe-aici special ca să mă pupi încă de la Revelion! Şi-atunci, am impresia că te-a atras mirosul de sarmale...

- Mămico, tu mă cunoşti atât de bine...

- Eu cred că nu; că nu te-a mai atras demult mirosul de mâncărică de legume...

- Mă atrage acum.

Şi era privit cu uimire... Aprobă scurt cu capul:

- Pune-mi şi mie în nişte borcane.

Acum era perplexă... Zâmbi "dulce":

- Niţică ciorbică, niţică mâncărică...

Mama lui bufni în râs:

- Da' ce-ţi veni, mă?

- Ete, îmi veni poftă de mâncare de-acasă!

Mama lui puse mâinile-n şolduri şi hohoti sănătos, "din suflet":

- Mă! Nu cumva te-a prins nevastă-ta cu vreuna şi-acu' te ţine-n carantină?!

Râdea în hohote... Îşi lăsă chipul să-i ilustreze sentimentele:

- Îmi dai mâncarea aia, sau mă duc la o crâşmă?

Bun! O oprise din hohotit! O oprise şi din zâmbit! După ce se căsătorise cu Violeta, luase diplomaţia din cui şi se acoperise tot cu ea! Aşa că se purta frumos cu mama lui, zâmbea şi-o pupa pe obraz... Şi, uneori, ceda nervos şi răbufnea aşa... şi-o întrista... Şopti:

- Las' că-l bagă-n groapă diseară; şi-mi trece.

Mama lui se grăbi să scoată două borcane:

- Despre Florentina ai vreo veste?

- Nu. E undeva prin UE. Şi-ar face bine să stea acolo - că aici n-o primesc!

- Cum să n-o primeşti, mă?!

- Ete-aşa! Să n-o prind la mine la uşă!

- Şi unde-ai vrea să se adăpostească, bă? La orfelinat? Ca să ne râdă şi curcile?

- La ta-su mare-n şatră! Acolo-i e locu'! L-a vrut pe ăla de tată? Foarte bine! Atunci să stea cu rudele lu' ăla!

Polonicul umplea repede borcanul... Mama lui şopti:

- Nu vorbi aşa, Florentine! Că e sânge din sângele tău!

Se grăbi să-i mârâie adevărul îndeajuns de tare ca să fie bine auzit şi în sufragerie:

- Nu e, mămico! Că dacă mai avea vreun strop de sânge de-al meu în vine, îmi trimitea un "La mulţi ani" de Revelion! E fi-sa acu'! Să stea cu ai lui!

Capacul se închise scurt, iar mămica lui apucă lingura:

- Nu e bine, Florentine! Nu e bine chiar deloc!

- Mamă, uită-te bine la mine! Te rog! Las-o dracu' de mâncare şi uită-te aici în ochii mei...

Se uita în ochii lui... Rosti tare, clar, ca să se-audă răspicat şi pe înregistrarea care bănuia că se făcea chiar acum, de către sunetiştii de la Interne:

- Eu am două fete - Aurora şi Selena. Şi-o să am şi-un băiat... când s-o învrednici Violeta să-l facă. Aşa că soarta ăleia mă interesează strict în măsura în care mă pot pomeni cu ea la uşă! Că de uşa mea nu trece, să ştii! O expediez repejor la ăia, s-o primească-n şatră şi s-o crească ei! Aia nu-i fata mea! Ai înţeles?

- Am înţeles.

Înţelesese - în sensul că trecuse peste problema Florentinei şi se pregătea "să atace" problema băiatului... Îşi aprinse o ţigară... Aştepta...

- ... I-ar v-aţi certat?

- Nu. Nu ne certăm. Doar că mă apasă rău gândul... O înţeleg şi pe ea; ştiu că-i e greu, cu două fetiţe răsfăţate şi aşa bărbat căpos. Dar te rog să mă crezi că am uneori momente când mă doare în coşul pieptului...

- Stai liniştit, mămicule! Stai liniştit! Ai tot timpul din lume să faci 11 băieţi, nu unul!

Oftă greu, din suflet... şi decise să-şi şoptească totuşi îngrijorarea:

- Mi-e frică, mămico. Cu ea, am avut fetiţă. Cu Violeta am două fetiţe. Iar tot neamul are băieţi. Mi-e frică...

- Ba să nu-ţi fie frică! Să te destupi la cap şi s-o iei de mână şi să mergeţi la un doctor! Să vă faceţi analizele, să vezi ce-ţi spune ăla... Eu nu cred că tu nu poţi să faci băieţi; dar cel mai bine e să vă duceţi la doctor.

Aprobă şi luă sacoşa:

- Ai dreptate. O să ne ducem. Nu acum, că nu vreau să simtă că o presez sau că o oblig... Mai prin septembrie, aşa.

- Bine, maică. Şi nu vrei totuşi să laşi prostiile şi să te duci să mănânci cu ele?

Negă şi ieşi. Se grăbea să-şi descuie singur uşa... realizând abia acum că tatăl lui îi auzise cuvintele - şi lua multe pastile... Năvăli la propriu în curte şi se grăbi spre Audi. Nu voia să ştie dacă-l fila cineva; o să se prindă de asta în clipa când va ieşi în trafic - şi va călca acceleraţia până la podea! În funcţie de intensitatea claxoanelor, o să-şi dea seama dacă erau Externele sau Internele... Iar dacă se auzeau şi focuri de armă, sigur erau oamenii dlui Dobre!

Bufni în râs şi răsuci cheia în contact - era nebun!

Diamant

Se vedea în depărtare plăcuţa pe care scria "Sinteşti". Începea să aibă emoţii... Întotdeauna avea emoţii când ajungea în Sinteşti - deşi era foarte bine văzut în localitatea asta iar toţi îl priveau cu respect şi admiraţie. Pur şi simplu, gândul că era în Sinteşti...

Avionul Externelor nu era la fel de modern şi confortabil ca avionul chinezoiului; dar îşi făcea cu brio treaba. Şi fie zbura mai repede, fie avea culoare de zbor speciale - cert era că nici nu simţise când aterizase pe Otopeni! Cei doi consilieri îl ţinuseră ocupat cu întrebările şi nelămuririle referitoare la afacerile de care se ocupau ei; le explicase ce şi cum, după care trebuiseră să coboare...

Mămica lui i-l trimisese pe Cornel Buldogu, şeful pazei din orăşel, însoţit de 9 inşi "ca bradul". Ştiuse că se ducea în Sinteşti; îi selectase deci pe cei mai impunători oameni pe care-i găsise "de serviciu"! Primise cele două genţi diplomat, urcase la volanul Mercedesului lui şi pornise la drum, însoţit de consilieri şi urmat de cele două BMW-uri burduşite...

Ana le spunea "sardine la BMW". În şoaptă, fireşte - după care roşea rău şi se fâstâcea, pentru că apelativul ăla părea să facă mişto de oamenii care-o păzeau, dar în realitate era un fel de constatare amuzantă şi-un compliment la adresa lungilor ore petrecute de ei la sală... Ana n-avea acum lângă ea nici măcar un amărât de licean cu un cuţit bont...

Oftă greu şi apăsă frâna - ajunseseră. Şoseaua era plină de oameni... Din fericire pentru ei, oamenii ăia nu încercau să-i scoată din maşini... Oamenii aceia jeleau. Boceau. Îşi boceau tinerii... Iar el fusese acolo - şi nu putuse să-i scape...

Oftă din nou şi luă cele două genţi. Coborî, mormăind printre dinţi:

- Voi staţi aici şi păziţi troller-ul.

Le făcu semn băieţilor din BMW-uri să păzească Mercedesul lui cu preţul vieţii... şi porni, cu capul plecat, spre bătrânul care îl aştepta în uşă. Bulibaşa plângea în hohote; imediat cum intră în curte, fu împins repede-repede spre uşa larg deschisă...

În jurul lui auzea voci care cereau răzbunare; auzea şi voci care-l puneau să "coacă" un plan în care să fie şi ei incluşi... Femeile nu mai urlau "Dan"; nici "Laurenţiu". Urlau numele vărului lui... şi-şi smulgeau părul din cap şi picau pe jos, în praf...

Bărbatul îl trase înăuntru; şi nu apucă decât să lase genţile pe podea, că fu îmbrăţişat cu putere...

- ... Cum s-a întâmplat, Diamante? Cum a putut să se-ntâmple asta?

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Chinezoii ne-au trădat; iar omul nostru de la Interne a fost prea mic pentru a influenţa cumva decizia şefilor lui.

- Diamante, oamenii vor răzbunare! Şi nu ştiu dacă-i pot opri!

- Te rog, nu mai spune nimic! Te rog!

Primi o aprobare... Oftă greu:

- Bulibaşă, dumneata mă ştii bine; şi ştii cine m-a crescut, cine m-a învăţat...

Bătrânul aproba de zor... Îl privi lung, pătrunzător:

- Mă jur pe sufletele copiilor mei că asta nu va rămâne neplătită.

Acum era din nou îmbrăţişat cu putere. Omul ăla suspina serios...

- Bulibaşă, nu pot să stau acum să vorbim. Că trebuie să mă ocup de toate cele necesare pentru înmormântare. Dar

- Când îl înmormântaţi?

- Diseară.

Şi-acum era privit lung, bănuitor:

- Aşa repede?

Aprobă scurt, încercând să-l facă să înţeleagă că nu era bine să vorbească despre asta:

- Da; aşa repede. Cum stau lucrurile aici?

- Încă nu ne-au lăsat să-i aducem acasă. Nu ştiu de ce...

- Dau câteva telefoane şi într-o oră, maximum două, o să-i aveţi aici. Bulibaşă, te rog - cheamă-le neamurile.

Bătrânul aprobă scurt şi se grăbi spre uşă. Luă cele două genţi şi le aşeză pe masă...

Auzea murmurul de afară; auzea ţipetele şi vaietele... Îşi imagina cu uşurinţă ce-o să fie aici diseară, când Stoica va aduce sicriele... O să vorbească la Stoica, să se ocupe ei şi de înmormântările de aici. Asta era "din partea lui". Îşi amintea de cei doi tineri în costume negre cu dunguliţe şi simţea că-l doare sufletul...

Paşii intrau în casă. El aştepta. El privea genţile alea şi aştepta... şi se înfuria rău, pentru că ştia ce va vedea... Scoase telefonul, accesă agenda şi-şi notă cu majuscule: ***"Află numele şi prenumele lunetistului"***. Aşa...

Se întoarse şi-i privi lung.

Dan avea un băieţel de doi anişori. Şi-o nevastă care plângea stins şi de-abia se mai ţinea pe picioare. Laurenţiu nu apucase să se-nsoare. Avea însă o iubită. O tânără de 16 ani care privea lung podeaua şi plângea pe tăcute... Iar părinţii lor erau distruşi... Oftă greu:

- Nimeni şi nimic nu poate îndrepta răul şi nedreptatea care s-au întâmplat. Dar i-am spus bulibaşei, şi vă spun şi vouă - mă jur pe sufletele copiilor mei că asta nu va rămâne neplătită.

Ştiuse că cuvintele lui, jurământul lui va stârni o nouă rafală de hohote de plâns - aşa că se grăbi să continue:

- Azi v-am adus două genţi cu bani; dar vă voi aduce şi numele nenorocitului care i-a ucis pe Dan, pe Laurenţiu şi pe Ştefan. Şi vom merge împreună după el.

Plângeau şi aprobau... Iar, după câteva secunde, nevasta lui Dan suspină scurt şi pică, pur şi simplu, pe podea! Dădu să se repeadă s-o ridice; dar soacra ei îngenunche lângă ea şi-o trase în braţele ei...

La dracu! Trebuia să plece de-aici!

Din doi paşi, ajunse lângă bulibaşă şi-l trase spre uşă:

- Dumneata sper că vii la înmormântare!
- Sigur că vin!
- Şi te rog să mă ţii la curent cu tot ce se-ntâmplă aici.
- Da, Diamante!
- Pentru că o să am nevoie de băieţii dumitale, atunci când o să aflu numele ăla...
- Da, Diamante.
- Şi-ncă ceva...

Îl trase aproape şi-i şopti la ureche:

- Bulibaşă, eu îţi promit că, după aşa o supărare mare, o să-ţi fac şi-o bucurie mare.

Şi-i făcu repede semn să nu sufle un cuvânt... Bătrânul aproba; dar era evident că nu pricepuse o iotă din ceea ce auzise! Iar asta era perfect! Că dacă bulibaşa înţelegea substratul cuvintelor lui şi începea să râdă şi să joace pe-acolo...

Se grăbi să iasă, să urce odată la volan... Porni motorul şi demară:

- Graţielo, sună la primărie, cere cu Mica, secretara mea, şi spune-i că eşti noua mea consilieră. Îi spui să sune pe cine-o şti şi să obţină aprobarea şi toate documentele necesare pentru băieţii ăştia doi; că şi ei vor să facă înmormântarea diseară. Mădăline, tu suni la Stoica; să se ocupe de Dan şi Laurenţiu, de la acul de cravată până la lumânările de pe mormânt. Le spui că eu achit totul; să nu vină pe-aici cu facturile...

Telefoanele piuiau în spate... Scoase şi el telefonul şi rosti scurt:

- Fernando.

Aştepta... Suna...

- Da, şefule.
- Într-o oră, să fii la primărie, în biroul meu, cu socoteli cu tot.
- Da, şefule.

Bun! Apăsă butonul roşu... şi se concentră asupra traficului. Bancheta din spate se transformase într-un veritabil secretariat! Îi era greu să-i urmărească, să le cântărească cuvintele şi coerenţa frazelor... Ah, să nu uite! Pe Roxana trebuia s-o caute manual în agenda mobilului; şi era greu, pentru că drumul era destul de aglomerat...

- Da, şefule.
- Cum se simte?
- Rău - geme de mi se rupe sufletu' din mine! Da' doctorii spun că e bine; că e normal să-l doară şi important e că n-au apărut complicaţii după operaţie.
- Cere-le calmante, dacă e bine să i le dea. Fă, gândeşte-te bine şi spune-mi - Grasu a spus cuiva ceva cu valoare de declaraţie?
- Nu, şefule! Băieţii ăştia care-l păzesc fac o treabă tare bună! Nici asistenta nu intră la noi dacă nu e ora pentru tratament!
- Bine. Ascultă la mine! Indiferent cine vine la el şi ce-i spune, Grasu nu declară nimic. Clar?
- Cristal, şefu'.

"Cristal"? Se încruntă scurt:

- Îmi pari veselă...
- Păi sunt veselă! Că se simte bine acu'! Parcă a înviat când a auzit că tu eşti la telefon!

I-auzi! Se pregătea s-o înjure urât de tot, ca s-o dezmeticească, dar Roxana mormăi:

- Se uită chiar acu' la mine şi-mi face semn că vrea telefonu'...
- Pune-i-l la ureche.

Aştepta; gemetele se auzeau tot mai tare... Auzi un "Bă" chinuit; se grăbi să turuie, ca să-l oprească:

- Stai acolo liniştit şi fă-te bine. Nu vorbi cu nimeni, nu spune nimic nimănui. Şi fă pe dracu-n patru să te pui pe picioare cât mai repede - că familia regală are nevoie de noi amândoi!

Apăsă butonul roşu...

"Ce a dracu-i pielea pe tine, Diamante! Că vorbeşti mult pe telefonu' ăsta ascultat - da' nu le dai urechilor în plus nici certitudini, nici probe..."

Zâmbi slab şi acceleră.

Florentin

Uşile se deschiseră încet. Vedea uşa metalică...

"Hai, gata! Du-i haleala şi hai odată - că se-ncing lucrurile în orăşel până te moşcăi tu! Şi chiar că-ţi iau ăia gâtu'!"

Ieşi din lift şi se grăbi să descuie. Era linişte în apartament; iar asta îl mira, pentru că se aşteptase să-l găsească cu ochii-n televizor...

Mm, fumase în bucătărie! Se simţea izul de fum, chiar dacă geamurile erau larg deschise... Iar chestia asta îl nemulţumea profund; şi n-ar fi trebuit să fie aşa, pentru că şi el fuma în bucătărie...

Dacă nu pleca repede, sigur se-ncăiera cu el azi! Aşa că mută mâncarea în frigider... "constată" că Fănică nu prea avea poftă de mâncare şi închise uşa. Şi azvârli pe masă cele două pachete de ţigări. Cola să şi-o pună singur la rece, că n-avea slugi...

Ia să verifice dacă "mai trăia"! Intră pe hol şi se apropie de uşa dormitorului mic. Era întredeschisă; de parcă încerca să-i transmită că putea să intre, dacă voia - dar să nu uite că vizitele scurte sunt cele mai plăcute! Hm... Împinse uşa şi-l privi lung...

Era tot în picioare; tot lângă geam. Se uita lung tot în punctul ăla din Parcul Circului la care se uitase şi ieri. Nici lui nu-i convenea că stătea aici, în apartamentul florarului căruia-i furase de două ori femeia... şi-apoi şi copilul...

Mârâi sec, printre dinţi:

- Salut.

Ochii verzi îl priviră lung, drept:

- Salut.
- Ţi-am adus prânzul.
- Mulţumesc.

Şi era atât de calm omul ăsta... iar el se simţea atât de irascibil, atât de ţâfnos... Decise să-l întrebe totuşi:

- ... Ai veşti despre Florentina?

Primi o negare cu capul...

Îi întoarse spatele şi se grăbi să iasă. Din fericire, liftul îl aşteptase la palier. Apăsă butonul...

Oftă greu şi scoase mobilul. Şi selectă numele Crinei. Suna... Suna... Era supărată rău pe el... Suna... În sfârşit!

- Da.

Îi răspunsese pe un ton de-ăla furios, repezit... Zâmbi şi şopti, în romanes:

- Te iubesc mai mult decât îţi poţi imagina!

Gata - buton roşu...

O să treacă s-o ia de la serviciu, la cinci. Până atunci însă, se grăbea să primească veşti despre fetiţa lui.

Ana-Maria

În sfârşit, pauza de masă! Mm, parcă trecuse o veşnicie! Orăşelul era destul de aglomerat - iar aerul ăla de munte făcea minuni cu apetitul turiştilor! Pe la 11, ajunsese să stea la pândă, în uşa braseriei - şi să se repeadă la propriu după clienţii care plecau, ca să cureţe mesele şi să le facă loc celor care aşteptau să intre... Lucru care-l făcuse pe dl Jacques să-i zâmbească cu multă amabilitate...

Nu văzuse decât şase asiatici azi. Toţi şase avuseseră peste 60 de ani şi serviseră masa împreună cu soţiile. Se simţea liniştită... momentan. Simţea că încă era în siguranţă. Ştia că or să ajungă şi aici - dar era sigură că o să-i recunoască dintr-o mie! Oamenii lui Jun erau toţi tineri, mici, îmbrăcaţi în negru - dar nu în costume, ci în haine comode din bumbac - şi le plăcea să-şi poarte armamentul la vedere. În plus, de la braseria unde lucra ea se vedea intersecţia; imediat după podul peste râuşorul de-o palmă care traversa localitatea "înfloreau" vreo şase alei care urcau spre zonele rezidenţiale. Acolo, în punctul ăla or să oprească dubele negre; acolo, lângă arteziană, aveau destul loc ca să se strângă toţi cei... 50 de chinezoi, să facă şedinţă şi să-şi primească zona pe care trebuiau s-o "perieze". De lângă ultima masă de pe trotuar, ea vedea foarte bine arteziana... Iar cealaltă variantă era parcarea din faţa hotelului Edelweiss - pe care-o vedea bine de la terasă... Era liniştită! Era foarte liniştită!

Dl Jacques se apropie, zâmbindu-i vesel:

- Ei, cum e? Ai obosit?

- Nu.

- Te rog să te duci să mănânci şi tu. Bine?

Şi-o îndruma spre bucătărie... Arătă spre stradă:

- Fug repede la cumpărături şi mă-ntorc.

- Bine.

Şi-acum chiar fugea la cumpărături! Le promisese copiilor că-şi ia un telefon! Oare cât de scumpe puteau fi telefoanele alea? Făcuse 22 de euro bacşiş; se îndoia, oricum, că or să-i ajungă... Încălecă pe bicicletă şi porni încetişor spre Carrefour, atentă şi la trafic, şi la vitrine...

Avusese noroc - un noroc chior chiar! Nimerise într-o localitate ideală pentru a ascunde o fugară! Zona muntoasă silise constructorii să traseze drumuri înguste, sinuoase şi întortocheate, iar arhitecţii ridicaseră case variate, unele sub nivelul străzii... Tocmai pe casele astea miza, ca ultimă scăpare. De pe drum, putea sări direct la om în curte - şi putea fugi mai departe, la vecinul, care era şi mai în vale... Multă verdeaţă în jur; foarte multe magazine mici. Foarte multe terase, puncte de informare, magazine cu suveniruri, cu haine, cu tot felul de prostioare...

Aha! Asta era! Parcă bicicleta şi intră în magazinaşul de fix doi metri pătraţi, plin cu telefoane mobile şi accesorii. Trebuia să se obişnuiască să evite hypermarketurile, care erau monitorizate video.

Ştefan

Era linişte. Era o linişte care începea să-i zgârie timpanul... Dar nu voia să pornească televizorul - pentru că era sâmbătă, era zi scurtă de muncă iar asistenta Bambinei nu era genul care să-şi piardă sâmbăta aşa, fără folos! Aşa că asculta zgomotele de pe palier şi mânca...

Mâncarea era bună. Adică delicioasă! Era mâncare făcută de-o femeie bătrână... care crescuse mulţi copii mari şi puternici, aşa ca Florentin! Cât de curând, trebuia deci să plece de-aici! Florentin o să se dea de gol în maximum 24 de ore! Florentin tot venea la apartamentul în care amanta lui nu-şi mai făcuse apariţia - şi de fiecare dată aducea nişte sacoşe care aveau formă de borcane. Chestia asta bătea la ochi - bătea şi la ochii Internelor, şi mai ales la ochii cârlionţatei blonde! Mai ales că venea Paştele, care era o perioadă de petrecut cu familia...

Cu familia...

Nu-nu! Înapoi la Florentin! Deci, Florentin o să se dea de gol în curând. Nu înţelegea de ce Titel optase tocmai pentru Manolache Florentin! Da, erau duşmani de moarte! Da, el ar fi fost ultima persoană căreia i-ar fi cerut ajutorul! Dar Florentina era copilul biologic al lui Florentin, iar chestia asta figura inclusiv în certificatul de naştere. Iar Isamu se va gândi că Ana îşi cunoştea oponentul, că era conştientă de dificultatea de-a fugi cu doi copii de mână şi că, în ultimă instanţă, va trimite fetiţa la Florentin şi băiatul în orăşel. Ana putea lua decizia asta în două momente: fie imediat cum reuşea să fugă... fie imediat cum dădea cu ochii de miile de urmăritori pe care îi mobilizase Jun. Aşa că Isamu l-ar fi ţinut sub observaţie pe Florentin încă din secunda unu - pentru că omul care-o aducea pe Florentina la el avea o legătură cu un alt om, care avea o legătură cu persoana care avea legătură cu Ana. În plus, dacă Isamu punea mâna pe Florentina, el şi Ana se prezentau de bunăvoie în faţa porţii vilei de pe Avenue du Roi Albert şi apăsau soneria...

De ce Isamu nu îl supraveghease pe Florentin? Sau îl supravegheau discret - şi-acum aşteptau ca fugarul să iasă din ascunzătoare? Oare îl aştepta un lunetist? Ieşirea din parcare era printre blocuri...

Telefonul piui scurt. Hei! Titel avea veşti! Apăsă grăbit butonul...

"Voiam să bem o bere azi, dar nu pot. Diseară mă duc la o înmormântare, iar mâine am petrecere mare cu Salam şi Adrian. Vorbim luni probabil."

Evident, lucrurile erau "încinse" rău. Şi pentru Titel venea Paştele - şi el făcea mult caşcaval zilele astea. În plus, el "regla", împreună cu Diamant, toate acordurile fine necesare pentru revenirea regelui. Adică pentru scoaterea regelui din ţară, transportarea lui în Franţa şi repunerea lui pe lista persoanelor vii. În acelaşi timp, Leonard şi Popescu încercau să încropească detaliile povestioarei care justifica moartea sosiei în dosarele Poliţiei Române... Deci, Titel avea multă treabă; şi, decât să consume o oră din timpul disponibil ca să stea la pălăvrăgeală cu el, prefera să-şi facă bine treaba şi să-l ştie pe el la adăpost. Sau afară din joc! Titel era omul lui Leonard; Titel personal îl aşteptase la Casa Presei, într-un taxi comun...

În fine! Nu mai conta! Diamant părea că se descurcă cu situaţia de criză - iar el primea semnale că Titel îl ajuta pe vărul lui să se descurce foarte bine. Externele îl voiau pe regele aurarilor; Leonard voia şi el ceva de la regele aurarilor. În plus, Leonard voia să nu strice relaţiile cu Externele... şi, eventual, să stoarcă şi el niscai foloase din "intermedierea" pe care-o făcuse şi-o făcea încă. Trebuia deci să fie atent la oamenii lui Titel, la Titel, la Leonard... şi să nu ia chiar "de bune" toate cuvintele care ieşeau din Popescu Ion.

Una peste alta, era încuiat aici încă două zile. De-abia luni o să-l viziteze Titel... Şi simţea că asta nu era bine deloc...

Se contesise rău! Zăcea ca gândacul aici, în apartamentul ăsta, şi-i lăsa pe ei să ia decizii! Hei! Începea să se înfurie... Începea să se gândească la o surpriză pentru toţi - inclusiv pentru Roşcată...

Apăsa tastele... Send!

"OK. O să încerc s-o expediez pe muierea asta de-acasă, ca să vorbim în linişte. Te sun eu."

Bun!

Şi-acum trecea la felul doi - mâncărică de legume. Şi se gândea, în liniştea perfectă din apartamentul amantei lui Florentin, că nu era bine să asculte de ei aşa, orbeşte. El era Ştefan - conte şi rege. Nu era borcan cu murături, să stea cuminte pe raft şi să aştepte acolo noi dispoziţii. Aşa că va bea o bere cu Titel - dar atunci când voia el, nu când voia locotenentul lui Leonard. Şi s-ar putea să n-o bea în locul în care voia Titel s-o bea! S-ar putea să-i facă o surpriză... mai mult sau mai puţin plăcută...

Îl bătea gândul să înceapă să scotocească prin apartament. Se

întreba dacă asistenta Bambinei avea vreun drot pe-aici, prin cele trei camere mobilate occidental; că ar fi făcut un duş de-ăla zdravăn, dar îl reţineau buclele apretate bine cu spumă! Dacă avea drot, asistenta sigur avea şi spumă de păr; sau măcar fixativ... Şi-l mai şi mânca rău faţa, de la barba asta nesuferită...

Florentin

Încetini uşor - dar nu din motiv de trafic, ci de fadrome...

Trebuia să vireze stânga ca să intre pe drumul care ducea în localitatea Aurari. N-o mai făcuse niciodată - doar trecuse cu maşina prin faţa drumului străjuit de plopii ăia înalţi, încadrat frumos de poarta aia gen Southfork... Şi tocmai azi, când chiar voia să vireze şi să treacă de poartă, uite că poarta era închisă! Şi-n dreapta, şi-n stânga porţii staţionau două fadrome de jandarmi. Cu jandarmi. Îi vedea clar, adunaţi lângă maşini în echipament "de cafteală"... Pe lângă cele două fadrome, mai vedea două dube gri-petrol şi două echipaje de poliţie. Se întreba de la ce departament erau dubele - şi refuza să-şi răspundă. Că şi-aşa simţea cum îi creşte tensiunea când dădea de atitudinea aia impunătoare, stăpână pe propriile forţe...

Puse semnal stânga şi aşteptă o breşă în cârnatul de maşini care venea spre Bucureşti. Şi indiferent cât de tare se căznea el să fie atent doar la maşinile alea, nu putea să nu observe că un individ în costum îl priveşte lung, după care ridică mâna cu staţia şi începe să vorbească în ea... Timp în care nu-l scăpa din privire... Vedea cum câţiva jandarmi se apropiau de poarta închisă - de parcă se plimbau, aşa...

Şi uite şi breşa lui! Viră stânga, cu scârţâit de roţi, şi frână la fel de tumultuos - că omul în costum băgase mâna pe interiorul hainei! Ridică instinctiv mâinile de pe volan... şi ridică şi individul sprâncenele alea încruntate de demarajul lui! Fiu! Fusese cât pe ce "să-şi fure" o staţie de-aia-n cap! I se puse în faţa ochilor o legitimaţie cu antet şi "Serviciul Român de Informaţii Externe" scris mărunt chiar lângă siglă:

- Bună ziua. Cine sunteţi şi unde mergeţi?

Deci Serviciul de Informaţii Externe... Iar alea erau dube gri de SPP - de-alea de însoţeau coloanele oficiale...

Ce dracu căuta el aici? Şi pe ce lume trăia, de-şi imagina că omul ăla putea fi învins?

... În fine! Se grăbi să răspundă:

- Florentin Manolache. Perla Ionescu mă aşteaptă.

Mâna individului îi cerea actele; se conformă, fu confruntat cu fotografia din cartea de identitate iar staţia se ridică prompt spre gură:

- Întreab-o pe dna Perla Ionescu dacă aşteaptă pe cineva.

Hm; iar el îi spunea "tanti Perla" şi, cu ceva timp în urmă, mai scăpase şi câte-un "bre"... Aşteptau; insul îi răsfoia port-actul de parcă era un roman mişto de tot; el încerca să privească volanul şi să facă abstracţie de faptul că toţi jandarmii ăia îmbrăcaţi ca Ţestoasele Ninja se holbau la ei... În sfârşit, staţia foşni scurt:

- Am întrebat. Zice că aşteaptă un Florentin Manolache.

- Aveţi asupra dvs arme albe sau de foc?

Negă scurt. Primi actele şi văzu cum jandarmii se grăbeau să deschidă poarta... Acceleră mult mai cu grijă de data asta; şi intră "pe teritoriul localităţii Aurari".

Nu mai privise niciodată orăşelul ăla aşa... Mai ales că ştiuse a cui fusese ideea orăşelului! Toată planificarea, toată organizarea, schiţa orăşelului, finanţarea, relaţiile, pilele, probabil şi firma de construcţii... Din câte auzise el, tangenţial şi foarte "de departe", orăşelul ăla fusese gândit de Ştefan, schiţat de Ştefan, ajutat de Ştefan să se aprobe, să se materializeze într-un proiect viabil, să se construiască, să se finanţeze de către Uniunea Europeană... Nicuşor ştia totul despre localitatea Aurari. Dar lui nu-i spunea nimic; le spunea celorlalţi cumnaţi, care mai scăpau uneori informaţii pe lângă urechile lui...

Drumul lat, cu o bandă pe sens, ţinea cam 200 de metri. Era străjuit de tei şi de stâlpi micuţi de iluminat; iar în dreapta şi-n stânga drumului vedea livezi - livezi întregi! Dacă n-ar fi fost atât de uimit de ceea ce-i vedeau ochii, poate că ar fi reuşit să "identifice" copacii, după flori. Erau înfloriţi. Erau superbi. Dincolo de gardul înalt de la drumul naţional, totul era un vis...

În capătul drumului vedea rondul imens... Drumul ducea într-un giratoriu. În mijlocul lui era ditamai parcul cu bănci, cu mese, cu umbrare de viţă-de-vie... Cu mii de jardiniere şi ghivece cu flori multicolore... Iar în mijlocul acelui parc trona un brad. După părerea lui, bradul ăla "împlinise" deja 15 metri înălţime. Era uriaş, pe lângă casele din jur... Era un simbol uriaş...

Putea jura că parcul ăsta era tot rodul minţii lui Ştefan. Aşa că Ştefan îşi merita din plin porecla - era un adevărat rege. Şi avea cap de bulibaşă. Inteligenţa se transmisese pe cale genetică, de la nea Dumitru - aşa că Diamant, moştenitor al creierului surorii lui nea Dumitru, era şi el îndeajuns de deştept ca să asculte de văr-su şi să înveţe...

Simţi brusc nevoia să se lase-n jos în scaun - parcul era plin de oameni. Mai ales bărbaţi. Toţi purtau costume şi cămăşi negre; vedea clar cravatele albe, benzile albe de la pălării... În dreapta parcului, patru femei îmbrăcate în alb, cu baticuri roşii ca focul pe capete, aranjau o masă; puneau ceşti şi pahare. Deci îl înmormântau diseară...

Păi să se ducă glonţ la Perla, să-şi primească răspunsurile şi s-o şteargă de-aici cât de repede putea el! Că nu era de joacă! În dreptul fiecărei străduţe care pornea de la rond şi se îndepărta către case vedea câte doi bodyguarzi în uniforme "de cafteală"; şi era sigur că omul în costum negru de la poartă vorbise prin staţie cu un coleg de SIE, nu cu şeful bodyguarzilor! Aşa că...

Aşa că frână înainte să ajungă la rond, coborî geamul din dreapta şi-şi scoase ochelarii de soare. Iar tânăra în alb se întoarse şi-l privi lung... Turui, în romanes, simţind cum şira spinării i se umple de transpiraţie rece:

- Sărut mâna. Îmi puteţi spune cum ajung la casa dnei Perla Ionescu?

Ochii negri se plecară un pic spre cămaşa lui... La dracu! Azi era "hawaian"! Nu gândise chiar deloc!... Mâna se întinse ferm:

- Pe a treia stradă, a treia casă din dreapta.

- Mulţumesc.

Aşa - că putea să treacă drept client, sau... Porni încet spre cea de-a treia străduţă. Şi văzu abia acum, aşezate strategic în colţurile străduţelor, magazinul, cabinetul medical, primăria şi poliţia, atelierul... Atât apucă să vadă; el trebuia să facă dreapta printre cabinetul medical şi primărie. Se grăbi deci să intre pe cea de-a treia stradă.

Măiculiţă, ce case au oamenii ăştia!

Pentru fiecare vilă de-aia, Diamant "alocase" cam 100 de metri de curte - lăţime la stradă, nu suprafaţă! Fiecare vilă avea câte-un etaj, cel puţin; şi era poziţionată în mijlocul distanţei dintre gărduleţe. În faţa caselor domnea, inevitabil, gazonul; iar gardurile nu depăşeau 50 de centimetri înălţime. Nu lipseau parabolica, măsuţa şi scaunele de sub umbrar... Grătarul de lângă umbrar... Fâşia de pavele unde-şi parcau maşinile... Na, că aveau contract cu Rosal-ul...

Avea senzaţia că orăşelul ăsta era doar un moft. N-aveau cum să scoată din vânzarea de aur atâta profit cât să întreţină asemenea lux! Casele astea consumau curent şi apă, nu? Maşina de tuns gazonul consuma motorină şi timp! Ei erau aurari, sau pensionari de lux? Că nu mai înţelegea...

În fine! Nu mai conta! Chiar nu era treaba lui, cum se descurca Diamant cu managementul orăşelului şi din ce plătea facturile! A treia casă din dreapta. Asta era! Şi uite că nu avea etaj; era normală. Adică era casa unei văduve cu băiat mare, aşezat la casa lui. Avea însă senzaţia că Perla compensase înălţimea cu adâncimea; avea senzaţia că ea renunţase la o parte din curtea din spate pentru a beneficia de mai multe camere. De ce, numai ea ştia... În fine! Parcă maşina şi opri motorul. Şi coborî, încercând să pară a fi doar un client... realizând abia acum că toată lumea ştia cine era Florentina - şi cu cine semăna Florentina... şi cine-l înjunghiase atunci pe Ştefan şi ceruse *stabor*...

Uşa casei se deschise; Perla îi făcu semn să intre în curte. Se conformă şi grăbi pasul - că şi porţiunea aia cu gazon avea doza ei de încărcătură psihologică...

- Sărut mâna.
- Să trăieşti. Poftim - intră!

Intrase într-un hol lung, întunecat. Fu condus spre capătul lui, spre uşa mare din termopan, dar Perla îi deschise cea de-a treia uşă din stânga. Şi intrară amândoi într-o cameră foarte... normală. Pentru el era ciudată; dar, amintindu-şi că mama lui Diamant era ghicitoare, camera asta se justifica întru totul!

În mijloc trona o masă rotundă cu patru scaune; în stânga erau o canapea şi-o măsuţă micuţă, rotundă - probabil pentru ghicitul în cafea - iar în dreapta erau cele două fotolii surori cu canapeaua şi-o masă dreptunghiulară între ele. Asta sigur era pentru cărţi. Probabil că-i va arăta...

Nu; îi arăta masa rotundă. Se aşeză iar mama lui Diamant puse o mână-n şold:

- Ia ridică nasu' din barbă! Hai - arată-mi ochii!

Încerca să-şi şteargă de pe buze zâmbetul cauzat de cuvintele şi tonul ei - dar nu reuşi nicicum! Aşa că ridică totuşi capul şi-o privi lung, cu subînţeles... că ea ştia totul mult mai bine decât ştiau toţi ceilalţi la un loc... Mama lui Diamant îi făcu cu ochiul şi luă cărţile de pe măsuţa dreptunghiulară:

- Ptiu, să nu te deochi! Că mare te-ai mai făcut, Florentine maică!
- Eu ştiu ce să zic...
- Lasă, că am auzit eu unele lucruri! Te-ai făcut mare, Florentine! Ia să vedem; dacă pe nevastă-ta o cheamă Violeta şi-i blondă, pe bruneţică o cheamă...

Oftă greu şi clătină capul... şi şopti:

- Mai bine dă-mi de Florentina.

O văzu scoţând din buzunar un bileţel:

- Am dat, şi Florentina e bine. Deci nu vrei să-mi zici cum o cheamă pe bruneţică...

Primi hârtiuţa...

"Nu scoate un sunet. Vorbim prin scris."

Aa... Aprobă şi-i înapoie bileţelul:

- Are un nume de floare; dar nu cred că e absolut necesar să-l rostesc, nu?

Perla îi puse cărţile în palme şi se ridică:

- Nu. Gândeşte-te la ea - şi ţi-o aflu eu...

El se gândea la Florentina lui... Încerca din greu să nu se gândească la Ana, ca să nu mănânce bătaia vieţii lui... Perla îi puse în faţă o scrumieră şi-un pahar cu apă minerală; după care îşi trase scaunul lângă scaunul lui şi se aşeză. Şi puse între ei un clipboard plin de coli şi-un pumn de pixuri...

Şi uite cum îşi ghicea el în cărţi pe muteşte, spionat de nişte spioni externi... sau interni, sau chinezi, sau japonezi - dracu să-i ia pe toţi...

Urmărea mâna care întindea cărţile şi simţea din nou că îl trec toate apele. Îi era frică. Dacă Perla spunea acum că Florentina nu e bine... Încerca să-şi amintească semnificaţia figurilor şi-a cifrelor, pentru că demult de tot le ştiuse şi el... Numai că ea nu număra aşa ca tuşica Didonia; ea le socotea altfel. De ce, numai ea ştia...

Coborî privirea spre mâinile ei... Spre mâinile femeii care-l făcuse fericit pe nea Mihai... Avea mâini îngrijite. Se vedea că femeia asta nu avusese o viaţă uşoară; dar acum, la bătrâneţe, avea cu ce să le îngrijească. Se ocupa băiatul ei de asta. Băiatul ei, rodul iubirii ei, era om mare acum; avea postul de consilier al regelui aurarilor. Şi i se spunea "bulibaşă" aici, deşi era evident că tot nea Dumitru rămăsese omul la care se duceau toţi pentru un sfat sau o vorbă bună... Femeia asta chinuită, care-şi văzuse bărbatul murindu-i în braţe şi avusese toată viaţa statutul de femeie neserioasă, era acum împlinită. Şi liniştită. După ce trăsese multe de-a lungul timpului, uite că venise vremea să se odihnească. Băiatul ei avea grijă ca ei să nu-i lipsească nimic...

Indiferent cât de mult îl vor iubi fetele lui, indiferent cât de înţelegători vor fi ginerii lui, ele se vor muta la ei acasă. Se vor ocupa de casa lor, de soţii lor, de copiii lor... Iar dacă vreodată îşi vor aminti să-l sune şi să-l întrebe dacă-l mai dor şalele, ştia că nu le va vedea trecându-i pragul cu punga de farmacie în mână. Le va auzi sfătuindu-l la telefon să-şi cumpere nişte unguent...

Oare o să aibă vreodată un băiat?

Perla luă clipboard-ul şi pixul şi începu să scrie repede-repede...

"Ana şi copiii sunt bine. Sunt în mijlocul unor sentimente contradictorii şi plâng mult, departe de orice figuri."

Se grăbi să-şi scrie şi el întrebarea:

"Deci Florentina e bine?"

Aştepta...

"Ana, Florentina şi Léon sunt bine. Şi vor fi bine. Doar că sunt singuri - adică departe de orice persoană cunoscută."

Bun! Bine că fetiţa lui e bine! Şi va fi bine şi de-acum încolo! Mâna Perlei alerga peste cărţi; o auzea şoptind... Acum număra ca tuşica Didonia; acum, dacă s-ar fi putut concentra, ar fi putut să-şi ghicească singur. Numai că se simţea bulversat, moleşit, redus la tăcere... Privea hârtia. Privea cele patru litere: Léon. Lui, Ana îi făcuse o fetiţă. Ştefan însă avea băiat "din prima"... Tot băiat avusese şi cu Rubina...

Hârtia îi dispăru brusc din faţă; Perla scria repede-repede... El privea lung cărţile...

Da; vedea cele trei figuri în partea din stânga a cărţilor. Iar şaptele în poziţia aia semnifica lacrimi. Zece de inimă neagră însemna drum lung...

"Ana va fugi, împreună cu copiii, mult timp de-acum încolo. Nimeni n-o să poată s-o găsească. Cel care a trădat va fi pedepsit; iar cel care a rămas loial va fi acuzat pe nedrept. Dar totul se va sfârşi cu bine. Florentina e foarte bine. E atât de bine încât cred că nici n-au aflat, sau că nu le-a spus ea! Lacrimile or să intre mai târziu în viaţa lor; acum sunt bine."

Mda; tot ce se poate! Ana n-ar fi speriat copiii punându-i să se uite la imaginile de la Realitatea TV! Cum să le-arate copiilor filmări cu Ştefan picat pe jos, într-o baltă de sânge? Deci ele or să fugă mult timp... şi n-o să le găsească nimeni... Oare nici Ştefan nu va reuşi să le găsească? Oare de ce-ar fi fugit Ana de Ştefan? Oare...

Gândul ăla îi săgetase scurt inima, ca un pumnal... Şi-i era imposibil să nu revadă cu ochii minţii imaginile de la petrecere, cu ei împreună, emanând... De ce l-ar fi ocolit Ana pe Ştefan? De ce-ar fi încercat să dispară pentru el? Oare, după atâţia ani petrecuţi alături de omul care trăia în mijlocul unei pericol perpetuu, Ana se speriase chiar atât de tare?

Perla strânsese cărţile; acum le descânta din nou. Se aplecă şi-i şopti încetişor, la ureche:

- O să fugă şi de Ştefan?

Femeia luă pixul şi sublinie scurt pe hârtie. După care reveni la descântec... ***"Cel care a trădat va fi pedepsit"*** - asta-i subliniase Perla...

Aşa că nu, nu era vorba despre bărzăunii din capul lui! Ana o să găsească o ascunzătoare foarte sigură şi-o să stea acolo, cuminte, cu amândoi copiii, lăsându-l pe Ştefan să-şi învingă duşmanii şi să revină la conducere. Şi, imediat cum lucrurile reintrau în normal, or să-şi facă şi ei apariţia...

Cărţile se aşezau altfel acum. Oftă greu - că el era în mijloc, dar cartea pe care-o căuta el nu apăruse...

- Eei, Florentine - bag seama că nu m-am înşelat! Tu eşti omul extremelor! Şi amândouă te iubesc sincer, să ştii!

Hm! Zâmbi slab...

- Şi uite că amândouă ştiu una de cealaltă - şi nu te ceartă... Ai o mare nemulţumire acasă - şi n-ai să treci niciodată peste ea. Nu e legată de Violeta; e legată de familie... Copiii tăi sunt bine?
- Da.
- Tu parcă aveai două fetiţe...
- Da.

Perla îl privi lung... şi reveni spre cărţi:

- Oricum, să ştii că o să ai conflict mare între blondină şi bruneţică, în viitor! Ia să văd... Mda - tu ieşi basma curată din conflictul ăsta.
- Asta-i bine!
- E foarte bine; că nu-mi apare nici o ambulanţă pe-aici...

Ei, na! Bufni în râs:

- Şi cu care rămân după conflictul ăsta?

- Tu? Cu amândouă!

Tot ce se poate! Râdea şi căuta din privire cartea aia... că Perla nu le aşezase pe toate pe masă...

- Trage o carte pe care s-o pun peste drumul lung.

Alese o carte, la întâmplare... şi tresări! Iar Perla luă clipboard-ul şi începu să scrie... şi-apoi mai puse o carte, şi încă una... Mai scria... Mai punea o carte ici, o carte colo... Scria... şi-i dădea clipboard-ul.

"Florentina vine la tine, peste ceva timp. Dar n-ai să te bucuri pentru vizită - ai să plângi şi-ai să suferi şi-ai să vrei să plece. Nici ea n-o să se bucure. Aşa că o să plece repede şi fără regrete. Şi din clipa aia n-ai să mai suferi din cauza ei."

Aproba încet cu capul... Dădu pagina şi începu să scrie, pe-o coală nouă, în timp ce Perla descânta din nou cărţile...

Ea le întindea; el scria. Era linişte; îi auzea uneori şoapta... El scria... Gata. Reciti ceea ce scrisese.

"După ce-a văzut mafia chineză în acţiune şi imagini cu oameni împuşcaţi în plină zi în centrul Bucureştiului, Ana o să fugă de toţi, inclusiv de Diamant. Doar doi oameni o pot opri din goana ei: Ştefan şi eu. În plus, la un moment dat o să fie foarte greu pentru ea să fugă cu doi copii. Spune-i lui Diamant că, dacă are nevoie de ajutorul meu, nu trebuie să o roage pe Bambina să mă convingă - trebuie doar să vină la mine şi să-mi ceară ajutorul."

Puse punct, iar femeia îi ceru clipboard-ul; i-l dădu, iar ea scrise pe coala ei...

"Cât despre viaţa ta, o să fie frumoasă şi înfloritoare. O să ai de toate, o să fii iubit şi n-o să-ţi lipsească nimic. Dar nemulţumirea n-o să-ţi plece niciodată din familie. Iar inima n-o să ţi se oprească din plâns decât când o să-ţi dai ultima suflare."

Zâmbi slab... şi-şi aprinse o ţigară:

- Mi se pare normal să fie aşa. Unele lucruri nu dispar niciodată; iar unele cazne ne e dat să le tragem zi de zi, până la sfârşitul zilelor noastre.

- Aşa e, maică. Unele lucruri n-au cum să dispară...

Aproba încet cu capul şi-o privea lung... Ea îl privea lung şi-i transmitea că nu se înşelase - la Ana se referise. La necazul din sufletul lui. La durerea pierderii ei... A lor, a unicelor persoane importante care trecuseră prin viaţa lui, care fuseseră ale lui şi pe care nu fusese capabil să le păstreze...

Numai că el nu se mai gândea la Ana. Învăţase să-şi transforme dragostea şi dorul de ea în ură. Ori de câte ori femeia aia îi revenea în memorie, mecanismul se punea în funcţiune - iar el se alimenta cu ură. Aşa că el n-o dorea pe Ana; şi-ar fi dorit foarte mult să n-o revadă niciodată! Iar după cum spuneau cărţile, după ce-o să sufere şi-o să-şi bocească şi sufletul din el la picioarele Florentinei, o să înveţe s-o urască şi pe ea... Iar pentru ca toate astea să se împlinească iar el să-şi vadă de viaţa lui, Ştefan trebuia să supravieţuiască. Ana trebuia să se ascundă. Ştefan trebuia să-şi învingă duşmanii. Iar el trebuia să încerce să-i ajute să se regăsească la final, după ce "omu' rău" o să piardă războiul. Aşa că...

Şi Perla era îmbrăcată în alb. Numai că ea n-avea ochii roşii. Ea se fardase uşor, discret; şi nu abuzase de parfumul un pic acrişor. Nu părea supărată, sau... Diamant n-ar fi lăsat-o pe maică-sa să se chinuie şi să-şi smulgă părul din cap de durere. Iar dacă Perla ghicea atât de bine, era evident că ea ştia deja adevărul. Aşa că dădu foaia clipboard-ului şi i-l puse în mâini. Şi mai trase un fum - că scrisese destul de clar şi citeţ...

Primi o aprobare cu capul, aşa că luă clipboard-ul şi continuă:

"Dacă sunt în stare să-i duc zilnic borcane cu mâncare bărbatului care mi-a nenorocit viaţa şi să-i cumpăr din proprie iniţiativă ţigări şi Coca-Cola, sunt în stare să fac acelaşi lucru şi pentru copilul meu."

Şi-acum era uimit - pentru că Perla făcuse ochii mari şi părea că nu mai respiră... Păi ea nu ştia unde era Ştefan? Tocmai ei nu-i spusese Diamant unde-l pitise? Hm... Aprobă scurt, iar ea se repezi să scrie...

"Nu Diamant a convins-o pe Bambina!"

Asta era treaba lor - "bucătăria" lor. El atâta avusese de spus. Aşa că sublinie apăsat partea cu ***"dacă are nevoie de ajutorul meu"***. Iar ea aprobă, zâmbind slab... pentru că-i dădea dreptate... Mută clipboard-ul în partea cealaltă a mesei şi-o privi lung, cu subînţeles:

- Şi care floare zici dumneata că mă iubeşte mai mult: aia violet sau aia albă? Că e important să ştiu...

Râdea tanti Perla şi descânta cărţile...

N-o s-o întrebe dacă va reuşi să aibă şi el un băiat. Ştia că răspunsul ar fi fost negativ. Nemulţumirea n-o să plece niciodată din familia lui - iar ăsta fusese cel mai concludent răspuns pe care-l putea primi! Aşa cum inima n-o să i se oprească niciodată din plâns...

Diamant

Încetini şi semnaliză dreapta. Jandarmii se căzneau să deschidă poarta aia mare şi grea instantaneu eventual... Intră pe drum.

Era agitaţie mare în părculeţ. Femeile scoseseră mesele şi le umpluseră cu căni şi pahare. Bănuise el că va ordona să vină firma de catering, iar ei vor face tot aşa cum ştiau ei... Bine măcar că în privinţa mâncării nu se răzvrătiseră! Măcar atâta! Că dacă afla Ştefan că fierseseră nişte cafea, nu era o tragedie; dar dacă afla că toate grătarele din orăşel sfârâiseră "ca la nemâncaţi"...

Încetini şi dădu să parcheze maşina în faţa primăriei. Dar îşi aruncă privirea spre dreapta... şi călcă frâna cu sete, chiar în mijlocul străzii! Privea lung Audi-ul... Ce dracu avea ăla aşa de complicat de aflat de la mămica lui? Şi de ce dracu nu se uşchise până acum? Stătea acolo de juma de oră deja! Băieţii îl sunaseră prompt şi-l anunţaseră că Florentin Manolache intrase la mămica lui; dar bănuise că o să fie băiat simţit şi-o să se uşchească într-un sfert de oră! Ce-avea - îşi ghicea despre amantă? În fine...

Înaintă şi parcă în faţa primăriei. Şi, imediat cum coborî de la volan, nea Iulică se apropie de el:

- Dumitru n-a venit?

Negă scurt:

- A rămas cu tanti Stela.

- Stela cum se simte?

- La fel - e în comă. Medicii sunt rezervaţi...

Nu se mai auzeau nici muştele... Mădălin scosese troller-ul din maşină; aşa că apucă mânerul şi ridică puţin tonul, ca să-l audă toţi:

- La două jumate vin băieţii de la Stoica. Iar eu, Diamant, vărul lui Ştefan şi nepotul lui nea Dumitru, mă jur pe viaţa copilaşilor mei că asta n-o să rămână neplătită! Şi vă promit că, în curând, o să vă fac o bucurie mare! Tuturor de-aici! Indiferent ce şi cât o să implice asta! Eu o să vă fac la toţi o bucurie mare!

Îl priveau ca pe-un marţian dus cu pluta la plimbare. Aşa că smuci troller-ul şi intră în primărie. Şi-şi văzu secretara fugind la biroul ei - că stătuse lângă uşă, ca să-l poată auzi mai bine...

Păi, să se-apuce de treabă! Arătă scurt cu degetul:

- Graţiela şi Mădălin - consilierii mei. Fernando, ai adus socotelile?

Tânărul sări în picioare şi îi prezentă, prompt, un stick. Ete că toţi "ştiau cu stick-ul" - numa' el rămăsese ramolit rău, cu CD-uri şi dosare colorate! Luă plasticul şi-l privi lung:

- Am o sarcină pentru tine.

- Spune, şefu'.

- Un timp, va trebui să mă ocup de toate afacerile lui Ştefan. Aşa că am nevoie de mulţi consilieri, care să mă ajute la chestia asta. Vreau câte unul pentru fiecare afacere. Tu ştii cazinourile alea pe de rost; şi ştii ce-nseamnă cazinourile...

Tânărul aprobă scurt cu capul. Îl electrocută lung... evaluându-l încă o dată pe bărbatul de 24 de ani, mărunţel şi îndesat şi maestru în calcule mentale de tot felul...

- Ştii ce înseamnă să pierzi din mână o masă, sau o locaţie, sau un contabil... Ştii ce-nseamnă să angajezi un uşier nasol...

Fernando aproba şi parcă încerca să-i amintească, din privire, că ultimele patru fracturi de membre superioare el le descoperise, el le

"aplicase"... Îl trase şi-şi lipi buzele de urechea lui:

- *Vive le roi*.

Pricepuse?... Sigur că pricepuse! Şi-i sticleau ochii ca la balamuc! Fernando dădea să joace... Îi făcu semn să nu sufle un cuvinţel şi continuă discuţia:

- Eşti în stare să gestionezi cazinourile?

- Da, şefule.

- Atunci tu eşti consilierul meu pentru cazinouri. Te ocupi de ele, le ornezi, le periezi, le îngrijeşti şi-mi raportezi zilnic.

Fernando aprobă din nou; şi de data asta reuşi să nu mai rămână împietrit atunci când noul lui consilier se aplecă şi-i pupă mâna:

- Săru' mâna, şefule.

Arătă spre canapea:

- Staţi acolo, toţi trei, şi împrieteniţi-vă. Iar până diseară o să-l cunoaşteţi şi pe consilierul pentru bodyguarzi.

Că avea mare nevoie de-un consilier şi pe "ramura" aia! Presimţea că vor urma nişte afaceri cu Externele; şi-alea sigur vor fi pe recuperări şi "săltări" neoficiale! Şi probabil şi pe "spionită"... Oricum, îi trebuia un om care să conducă "ramura cu muşchi". Avea mai mult de 500 de pachete cu muşchi în afacerea cu bodyguarzi - cea oficială; aşa că...

Aşa că la asta se va gândi puţin mai târziu - adică imediat cum băga secretara-n priză şi le dădea băieţilor cu căşti pe urechi ceea ce aşteptau de la el, adică o înregistrare ambientală prin perete! Păşi spre biroul Micăi:

- Ai aranjat cu cateringul?

- Da, şi cu cateringul de aici, şi cu restaurantul. Cred că o să fie neîncăpător.

- Câte confirmări ai până acum?

- 384.

Adică ar fi trebuit să se gândească să defrişeze livada şi să-i invite la o *pomana* rustică, pe trunchiuri de copac... Se vor descurca ei cumva!

- Cine cântă?

- Toţi.

Cum adică, toţi? Primi lista... Ete că toţi maneliştii erau bifaţi! Inclusiv Nicolae Guţă! O să fie cea mai de pomină *pomana* care se văzuse-n ţara asta! Îi dădu lista:

- Ăla ce dracu vrea de la mama?

- Nu ştiu. Băiatul în costum zicea că dna Perla îl aştepta; că de-asta l-au lăsat să intre aşa, neinvitat, neanunţat...

- ... Şi-a venit de mult?

- Cred că de-o juma' de oră deja.

- Ce-l mai mănâncă-n cur şi pe-ăsta... Dacă nu pleacă în următoarele 15 minute, mă duc să-l scarmăn.

Tânăra nu spunea nimic... Dar ce putea să spună ea despre planurile lui - să-l contrazică? Hm!

- Ce-au zis ăia de la Stoica? La ce oră apar aici?

- În jur de două jumate.

- ... Cheamă-l pe Cornel Buldogu'. Şi pe Rafael ăl micu'.

Îşi aprinse o ţigară şi-şi ascuţi un pic atenţia spre canapea... Zâmbi slab - acu' era bine. Fernando îşi trăise zilele mărşăluind prin cazinouri, în spatele lui; şi-i ştia şi tabieturile, şi şmecheriile, şi codurile verbale. Tocmai îi anunţase pe ceilalţi doi consilieri că aveau nevoie de nişte coduri noi, pentru că Internele le ştiau pe-alea vechi...

O să-i lase să se şcolească reciproc. Rafael, "cercetaşul" lui, tocmai năvălea în anticamera primarului, îmbrăcat în negru şi panicat şi transpirat tot... Zâmbi slab:

- Stai uşor, că nu vin chinezii! Hai încoa, să avem o vorbă...

Luă trollerul, îl luă pe Rafael pe după gât şi porni spre propriul birou:

- Cum merg lucrurile?

- Merg bine. Adică mergeau bine, înainte să...

- Ce se-aude prin oraş?

- Păi, nu ştiu ce să zic...

Închise uşa şi răsuci cheia:

- Zi-mi adevăru'.

- ... Şefule, urechile mele zic că toată ţara-i răvăşită de aşa veste. Toată, cât e ea de mare! Şi zice secretara ta că vin toţi...

- E vreunu' care plânge zâmbind?

Capul brunet negă încet:

- Nu, şefule. La chestii de-astea, nici duşmanii nu se bucură.

- Asta e concluzia ta, sau...?

- Asta au auzit urechile mele. Până acu' vreun sfert de oră am tot primit *feedback* de prin mai toată ţara; nici nu mai scot mobilu' din priză, că-mi moare bateria! Toţi sunt trişti şi supăraţi şi furioşi pe trădarea băieţilor în albastru...

- Bine. Fii în continuare cu auzul ascuţit după veşti.

- Sigur, şefu'.

- Ceva noutăţi dinspre oamenii lu' Grasu ai?

- Bineînţeles. Ziceau că stau în stand-by, merg înainte cu afacerile şi nu răspund la numere de Franţa. Şi aşteaptă să termini tu cu Franţa şi cu înmormântarea. Or să-şi trimită diseară reprezentanţii la Reînvierii; dar de sunat, n-or să te sune decât luni. Că nu se face, ziceau ei, să te bârâie acum cu telefoanele...

- Bine. Oricum, cât e Grasu internat, o să mă ocup eu de ei. Acum fii atent la mine. Am o sarcină afurisită rău.

Era atent, era alert...

De patru ani de zile, Rafael ăl micu', puştiul care părea că uitase să crească de pe la 16 ani - adică de când schimbase şcoala de corecţie pe "facultate" - era cercetaşul lui. Dacă-i spunea de dimineaţă ce-l interesa, Rafael venea seara cu răspunsul şi explicaţiile. Şi eventualele rezolvări ale problemei. Rafael era "Ceauşescul" lui. Şi nu-l dezamăgise niciodată. Dar... Oftă greu şi şopti:

- Îl ştii pe Titel, omu' lui Leo Mondialu'...

- Bineînţeles!

- Titel are o subordonată zisă Roşcata. Nu ştiu nimic despre ea; dar s-ar putea să fie internaută. Află-mi totul despre ea.

- Da, şefu'.

- Cu maximum de discreţie - că asta chiar nu trebuie să "transpire".

- Da, şefu'.

- Îmi pui pe hârtie tot ce afli; iar când mi-aduci "dosarul", nu scoţi un cuvânt - că oraşul ăsta e acum plin de urechi...

- Da, şefu'.

- Iar dacă afli ceva nasol, apropo de partenerii de afaceri, laşi totul deoparte şi mă suni. Şi-mi vorbeşti explicit - că Reînvierii o să fie plin-ochi, şi numai un război în cimitir nu ne trebuie nouă acum!

- Ştiu, şefu'. Stai liniştit - dacă aud ceva, te-anunţ. Apropo! Zicea Paraleu' lu' Grasu o vorbă...

Paraleu' era Ceauşescul lui Grasu...

- ... Cică ei se simt filaţi. Şi nu de băieţii-n costume. Cică au fost pline avioanele zilele astea...

Deci chinezi... Îl bătu scurt pe umăr:

- Am înţeles. Hai - fugi!

Rămase singur în birou... Numele şi prenumele lunetistului o să-l dea în lucru luni. Pentru Rafael ăl micu', asta era o temă de-aia de-o rezolva fluierând "Valurile Dunării"! Numai că subiectul era sensibil. Dacă lunetistul fusese al Internelor, el trebuia să ducă la Sinteşti o altă persoană...

Deci chinezii începuseră să-i fileze; îi interesa redresarea - cum, cât şi ce preluau acum. Oricum, lunetistul eşuase în misiunea lui de a-i împuşca pe toţi! Pe biata sosie o lichidase; dar Grasu fusese bine mascat de airbaguri şi luciul parbrizului, iar el fusese "de nelichidat". Acum, Grasu era sub pază strictă; iar dacă Isamu "se chitise" să-i împuşte pe toţi, următorul vizat el era! Cimitirul era cea mai bună ocazie pentru ăia - că aveau după ce se-ascunde şi puteau sări oricând gardul... El n-o să meargă la cimitir.

Descuie seiful şi goli troller-ul. Îl încuie, răsuci cifrul ăla... şi simţi cum îl cuprinde o linişte interioară teribilă... Ridică un pic tonul:

- Buldogule!

- Ordonaţi!

Ăsta nu era întreg la cap! Cei zece ani de Legiune "îl faultaseră" rău... Evident, intrase şi luase poziţia de drepţi! Îl privi lung, serios:

- Începând din clipa asta, tu eşti consilierul meu în materie de bodyguarzi.

Ete-l! Îl saluta ca la armată!

- Îi struneşti, îi organizezi, le organizezi misiunile, îi cureţi de uscături... Şi nu faci un pas înainte să mă consulţi.

- Da, şefu'.

- Habar n-am ce-ai făcut tu pe-acolo pe unde-ai fost; dar aici, eu sunt generalul. Iar tu conduci legiunea conform cu indicaţiile mele.

Şi iar îl saluta regulamentar... Se apropie de el şi-l privi lung, pătrunzător, încercând să-şi spună lui însuşi că treaba aia cu pupatul mâinii n-avea de-a face cu trădarea, sau... Cornel Buldogu' nu clipea, nu respira; saluta regulamentar. Aşa cum salutase, probabil, zi de zi în cei zece ani de Legiune... Îi făcu semn să-l privească şi-apoi să nu scoată un sunet... Şi mimă cu buzele noua parolă. Chipul bărbatului din faţa lui părea împietrit...

După două-trei secunde, mâna coborî încet din dreptul frunţii. Iar Cornel Buldogu', om în toată firea care văzuse multe războaie "pe dinăuntru", se aplecă şi-i pupă mâna.

Avea careu de aşi!

Gata! Acum aveau echipa completă, aşa că puneau serios osu' la muncă! Îl trase după el şi se grăbi să iasă:

- Hai!

Traversă mica anticameră turuind:

- Trimiţi şoferul în oraş, la Depozitul de Calculatoare, să cumpere 10 laptopuri. Şi chemi specialistul în informatică. După care o ajuţi pe mama să se ocupe de toate cele necesare pe-aici.

- Am înţeles.

Făcu un gest scurt şi-şi auzi consilierii urmându-l... Ieşi din primărie şi mormăi, ca pentru el:

- Facem turul scurt al cazinourilor, ca să ne vadă oamenii împreună; după care vizităm o proaspătă angajată. Iar la Reînvierii o să mergeţi cu mama - că eu n-am ce căuta acolo.

- Da, şefu'.

- Ia două maşini şi hai!

Fluieratul ascuţit fu concludent; aşa că nu mai pierdu timpul cu verificatul. Urcă la volan şi se grăbi să pună osu' la muncă!

Ştefan

Ridică încet degetul, aşa, doar pentru el... Auzea fâşâitul... Re-inventaria mental bucătăria, încercând să-şi amintească dacă nu cumva lăsase vreo urmă a trecerii lui pe-acolo... Spălase vasele şi le pusese la loc. De fumat, fumase pe geam - şi aruncase mucurile. Asistenta Bambinei n-avea de ce să vrea să viziteze frigiderul, că nu venea să mănânce...

Se desprinse uşurel de geam şi închise uşa. Răsuci cheia... şi auzi uşa de la intrare deschizându-se cu un pocnet serios. Hm! Asculta... Auzea foşnetele, pocnetele uneori puternice... Probabil că mâna lui fu cea care împinse acum uşa - că o trânti şi mai serios! Vocea asistentei păru că se minunează de aşa gest lipsit de gentileţe...

"Doamne, ce dor mi-a fost de tine! Dumnezeule mare, femeie, ce dor mi-a fost de tine!" Intraseră pe hol - iar Florentin ştia că trebuia să-şi împace amanta, după 48 de ore de "expulzare" din apartamentul ultramodern...

Scoase mobilul şi-l puse pe vibraţii - că nu se cădea să le strice el partida de-amor cu telefonul lui. Fostul lui văr tocmai decisese să arunce cu artificii chiar acolo, pe hol. Iar asistenta Bambinei probabil că uitase de ce dormea, de două nopţi, pe canapeaua şefei ei. Îi auzea clar; le auzea foşnetele. Probabil că erau chiar lângă uşa lui...

Oare Florentin ţinea musai să-i demonstreze lui ceva? Sau "mirosise" fanteziile sexuale care treceau prin visele brunetei şi se grăbea să se conformeze? Asta numai ei ştiau...

Diamant

Coborî din maşină şi privi lung casa... Aici locuia Adina? Păi ştia că "o ducea bine" fata asta! În fine... Îi aşteptă şi pe ei şi intră în curte. Apăsă soneria... Se îndoia, sincer, că profa de franceză o să deschidă când o să-l vadă cu toată trupa după el...

Vizorul se lumină preţ de-o secundă; într-un târziu, Adina mormăi:

- Cine e?

- Diamant Ionescu; vărul lui Ştefan.

O secundă, două... Uşa se deschise cu zgârcenie. Îl uimi un pic faptul că o găsea cu ochii roşii şi cearcăne mari pe la ochi; dar se controlă:

- Bună ziua. Nu ştiu dacă mă recunoşti; ultima oară ne-am văzut de Revelion...

Adina aprobă şi-i făcu semn să intre:

- V-am recunoscut; dar...

Intră şi fu condus direct în living. Se grăbi s-o mai liniştească:

- Ei sunt consilierii mei. Nu-i aduceam cu mine, dacă n-aş fi fost pe fugă...

Tânăra aproba...

- ... Te-a sunat cineva în ultimele 48 de ore?

- Din partea statului român? Da, o domnişoară care lucrează la SIE. S-a legitimat şi mi-a luat o declaraţie...

- Serios? Şi cum arată domnişoara aia?

- E mărunţică, slăbuţă şi roşcată. Mi-a lăsat cartea de vizită; o caut şi

- Nu, nu e cazul. Ştiu cine e. Mă întrebam totuşi de ce nu m-ai sunat şi pe mine! Şi pe Grasu! Unul dintre noi ţi-ar fi răspuns; nu?

- Nu v-am mai sunat...

Şi era fleoşcăită şi supărată rău...

- ... Am înţeles că, practic, Isamu te-a concediat...

- Da; el m-a sunat şi m-a anunţat că mi s-a reziliat contractul. Şi cum dna Ionescu nu mi-a răspuns la telefon... Nu ştiu; nici acum nu înţeleg

- Te-a mai sunat şi altcineva?

- Nu.

- Nu ţi-a sunat telefonul deloc?

- Deloc.

Aşa că poate-o filau, poate-o ascultau prin pereţi... OK!

- Ştii cu ce se ocupa Ştefan?

Şi-o privea lung, pătrunzător... Ştia - şi nu era o actriţă bună. Căpătase nuanţa bananei necoapte, verde-gălbuie! Îşi aprinse o ţigară:

- Fratele lui Isamu a decis să-l lichideze pe Ştefan ca să preia Isamu totul. Am aflat la timp de planul lui, aşa că am acţionat. Momentan, eu mă ocup de afacerile lui Ştefan; am preluat o parte din România...

Şi arăta spre consilierii lui...

- Iar cât de curând o să preiau şi afacerile din Franţa. Acolo am eu o problemă... Franceza vorbită nu-i un mister pentru mine; dar aia scrisă...

Adina îl privea lung şi parcă n-ar fi răspuns afirmativ...

- Ultimul tău salariu a fost de 3.000 de euro, nu?

Primi o aprobare scurtă.

- Tot 3.000 îţi ofer şi eu. Nu faci altceva decât traduci mail-urile mele din română în franceză şi le trimiţi mai departe.

- Vi le trimit tot dvs; şi vi le trimiteţi unde vreţi să le trimiteţi.

Cu alte cuvinte, era foarte precaută şi nu voia "să lase urme informatice" prin reţele... Întinse mâna spre ea:

- Deci baţi palma cu mine? E un job de la domiciliu; te duci unde vrei, faci ce vrei, iar unica ta problemă este să retrimiţi textul tradus în maximum cinci minute.

Adina îi strânse mâna fără nici o tragere de inimă... şi dădu să-şi tragă mâna. O ţinu bine şi continuă:

- Ştiu că nu-ţi surâde ideea să munceşti pentru un interlop pe care l-ai văzut ocazional pe la sindrofii şi ştii că umblă cu două pistoale la ham.

Se făcuse vineţe acum! Mai ales că-i ţinea bine mâna! Se grăbi

să continue:

- N-ai de ce să te învineţeşti aşa - că nu mă supăr doar din atâta. Sunt chiar vesel, pentru că m-am achitat foarte bine de sarcină...

Băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi-o văzu îngălbenindu-se... Fata asta îşi închipuia că o să scoată pistolul la ea! Hm! Trase biletul de la Ştefan, îi făcu tinerei semn să nu scoată un sunet şi-i dădu biletul. Şi tot nu-i dădea drumul la mână...

Adora să-i "plesnească" aşa cu veşti-dinamită. Adora să vadă reacţiile oamenilor din jur, atunci când se confruntă cu o "plesneală" de-asta de-i făcea să sară din cizme! Vestea că Ştefan trăia era pentru Adina ca o lovitură cu blocu'-n fontanele...

Da; îi recunoscuse scrisul. Acum era albă ca varul. Citea şi-apoi îl privea lung... şi-apoi iar mai citea puţin... Ştefan scrisese "director al firmelor mele"; informaţia asta, coroborată cu scrisul drept, inconfundabil, erau dovada indubitabilă...

Şi mai era ceva. Îi dăduse tot biletul. Inevitabil, ea citise totul - de la primul bumbişor în jos! Aleodor Gaboraş "n-o emoţiona", că nu-l cunoştea. Treaba cu cazinourile iar n-o interesa pe ea. Dar "îţi interzic să îl mai suni pe Isamu" şi "nu te apuca de celelalte afaceri din Franţa" erau concludente. Între acei doi bumbişori era partea cu ceea ce trebuie să declare Grasu despre "omul care a murit acolo"...

Tânăra din faţa lui închise ochii, trase adânc aer în piept... şi împături "din degete" hârtia. O luă şi-o băgă din nou în haină:

- Deci eşti de acord cu propunerea mea?

- Da.

Ia uite-o ce rânjea! Era fericită! Era în culmea fericirii că nu-şi pierduse şeful - şi probabil se bucura un pic şi că scăpase de-ăla micu' şi precoce, şi-acum lucra doar la tastatură...

Băgă din nou mâna sub haină; şi trase încet pistolul. O văzu tresărind... şi constată că nu era panicată-leşinată, ci doar tresărise la vederea armei! Lipi ţeava de propriile buze, ca să fie clar că nu scotea un sunet... şi-i puse ţeava la tâmplă. Şi uite că nu era speriată! Ptiu, drace - atât de multă încredere avea fata asta în Ştefan? Nu-i venea să creadă...

În fine! Băgă arma înapoi în ham:

- În prima fază, o să lucrezi cu mine; după aceea, cred că o să primeşti mail-urile de la unul dintre consilieri...

- Nici o problemă.

Na, că "o veselise" prea tare! Începu să-i scuture uşor mâna, ca să parafeze înţelegerea aia şi să poată să plece odată:

- Dar o să discutăm mai mult după Paşte...

Aproba şi rânjea, fericită; ea parafa înţelegerea lor, nu el... Îi dădu drumul la mână şi-i făcu semn să se apropie; şi-i şopti la ureche:

- Ana a fugit cu copiii. Nimeni nu ştie unde e: nici noi, nici Isamu, nici SIE. Roşcata nu e spion bugetar; e omul prin care ţinem legătura cu Ştefan. Din clipa asta, singura persoană cu care mai vorbeşti despre asta sunt eu. Şi uiţi, tot din clipa asta, că ai citit un bilet scris de el... Îţi zic eu când să-ţi aduci aminte de asta; OK?

Adina aproba; redevenise serioasă, preocupată probabil să rememoreze ce-i spusese Roşcatei... Făcu un pas în spate:

- Dacă ai probleme, mă suni. Dacă te sună vreo greşeală, mă suni. Dacă apar dube de orice fel în faţa casei, mă suni. Dacă ţi se pare că eşti filată pe stradă, mă suni. El e Cornel Buldogu'; consilierul meu în materie de pază. Cât de curând, o să numească un om care să stea pe-aici, pe lângă casa ta, şi să aibă grijă să nu primeşti musafiri neinvitaţi şi să nu pleci însoţită la cumpărături; până atunci, stai cu ochii-n patru... şi la chinezi, şi la români care citesc ziaru' cu susu-n jos...

Proaspăta lui traducătoare pricepuse exact ce încercase el să-i transmită! Aşa că putea pleca liniştit la treburile lui. Apăsă deci clanţa şi ieşi - avea atât de multă treabă...

Florentin

Privea lung tavanul. Nu-i venea să se ridice de-acolo; nu-i venea să deschidă discuţia...

Crina se aşeză pe marginea patului:

- Faci Paştele cu mine?

- Nu.

O văzu ridicându-se, îndepărtându-se furioasă... Ridică puţin vocea:

- Nu face aşa!

- Cum să nu fac aşa?! Când vii la mine numai atunci când ai tu nevoie de scântei şi artificii! La mine nu te gândeşti? La sufletul şi sentimentele mele nu te gândeşti?

- Mă gândesc întotdeauna la tine. De-asta nu vin să facem Paştele împreună; pentru că nu vreau s-o văd înfigându-se în părul tău.

Crina se îmbrăca repede, furioasă... Decise să adauge:

- Şi nici nu vreau să-ţi stric Paştele aducându-le pe ele la masă la năşica.

- Poţi să le-aduci, să ştii! Că nu mă deranjează! Ştiu exact care mi-e locul în "aritmetica" familiei tale!

Se răsuci încet şi-o privi lung:

- Ştiam că aşa se va întâmpla. Încă de când mi-a spus Bambina că i-ar place să ne vadă bându-ne cafeaua împreună, am ştiut că o să ajungem la discuţia asta. Îmi pare îngrozitor de rău că am cedat tentaţiei şi te-am invitat atunci la cafea.

Crina ridică imediat tonul vocii:

- Şi-mi spui asta aşa, în faţă?

Aproba încet cu capul... Femeia asta era atât de furioasă încât nici nu observase că-şi pusese maieul invers, cu cusăturile pe-afară... Oftă greu, din tot sufletul:

- Tu mă faci fericit. Şi îmi pare îngrozitor de rău că toate eforturile mele de-a te face fericită eşuează şi se izbesc de familia mea. Adică de ele.

Capul brunet se plecă grăbit, iar Crina coborî tonul vocii:

- Ei, nu-i chiar aşa...

- Ba da; aşa e. Meriţi tot binele din lume; meriţi să fii fericită. Iar eu nu te pot face fericită...

- Florentine,

- Eu nu pot să-ţi întorc fericirea pe care mi-o aduci tu mie. De ce stai cu mine? De ce nu te uiţi în jur, la alţi florari mai tineri, mai avuţi şi mai ales neînsuraţi? De ce-ţi baţi capul cu mine?

Şi uite-o cum venea repede să-l împace... Mm, ce matahală mare şi blondă era el! Crina se grăbi să-i ascundă capul în braţele ei:

- Pentru că te iubesc pe tine. Pentru că m-am îndrăgostit de bărbatul special care mă face să râd... Care ştie să mă răsfeţe şi să mă alinte... Care vede eforturile mele de a-l face fericit şi-mi întoarce înmiit fericirea asta.

- Nu-i chiar aşa...

- Florentine, tu vrei să ne despărţim?

Se grăbi să nege şi să se ridice:

- Nu; dar am fost azi la o femeie iscusită, care mi-a ghicit. Şi mi-a confirmat faptul că atunci, în 2006, am luat o decizie greşită.

- Cum poţi să spui asta?!

Nu mai voia să discute despre căsătorie, copii şi amante; aşa că se îmbrăca, grăbit... Iar Crina decise să încerce totuşi să-l împace:

- ... Ştiam că n-ai să faci Paştele cu mine; mă împăcasem deja cu gândul ăsta. Dar am uneori momente când cedez în faţa visurilor şi dorinţelor mele şi răbufnesc, şi simt nevoia să scot din mine necazul...

Aprobă scurt cu capul. Încă cinci minute şi plecau de-aici...

- ... De fapt, mi-e de-ajuns dacă mâine treci pe la mine preţ de 10 secunde. Doar cât să mă săruţi...

- Nu pot să fac asta.

- De ce?

O privi lung, drept:

- Tu poţi să-mi faci un băiat?

O lăsase interzisă... aşa că decise, într-o clipă, să răbufnească şi el:

- Tot neamul e plin de băieţi; numai eu fac fete. Şi nu fac de-alea "spirt"; fac nişte mămăligi blege şi mute şi împiedicate şi alintate şi răsfăţate care, dacă s-ar trezi brusc departe de fusta mamei, n-ar şti cum se rupe colţul pâinii. Dacă tu-mi faci un băiat, îl dau dracului de

neam, o dau dracului de afacere şi de bunăstare şi de casă şi de bătrâneţe liniştită şi plec cu tine-n lume. Divorţez, las totu-n urma mea şi te iau pe tine - şi rămân cu tine până pun mâinile pe piept şi plec cu picioarele-nainte spre cimitir. Îmi faci un băiat?

Crina se aşează comod pe pernă şi întinse mâinile spre el:

- Da.

- Bun. Fă-l. Iar în ziua în care o să-mi ţin băiatul în braţe, la maternitate, o să mă duc să bag divorţul. Până atunci, însă, am s-o respect aşa cum se cuvine pe femeia care mi-a făcut două boţuri de mămăligă.

Bucăţica ruptă din soare îşi lăsă mâinile să cadă pe pat. O tuflise de tot! Şi-asta era perfect! Decise să o plesnească rău, înainte să iasă din dormitor:

- Că măcar s-a străduit - şi-şi bate în continuare capul cu ele. Şi cu mine.

Traversă holul şi intră în bucătărie. Deschise larg uşa frigiderului... Bine că măcar mânca din ele! Că dacă nici nu s-ar fi atins de borcanele alea, chiar că ar fi picat de "prostul proştilor"! El se căznea să-i aducă mâncare de casă... Fu cuprins uşor cu braţele:

- De-aia eşti tu aşa supărat?

Aprobă scurt cu capul, iar Crina începu să râdă:

- Fii serios!

OK, era serios! Porni vijelios, cu ea cu tot, spre uşa de la intrare.

- Hei!

- Hai - că e târziu.

Braţele se desprinseră prompt de pe el...

N-avea ce-i face! Cum o lăsa "să se bălăcească" în lapte şi miere, cum călca în strâchini şi-i cerea să-şi lase familia cu curu-n baltă ca s-o scarpine pe ea! Aşa se întâmpla de fiecare dată când se apropia câte-o sărbătoare; ea voia să petreacă împreună, ştiind prea bine că el trebuia să petreacă cu familia...

Ştefan

Auzi uşa închizându-se, încuindu-se... Plecaseră.

Oftă greu, cu ochii la parcul ăla îngrozitor de liniştit... Deci de-asta era Florentin atât de "albastru"...

Păi, ce să spună - asta e! Avea fete! Adică făcea numai fete! Să se ocupe de ele, dacă voia să le vadă "spirt"! Să angajeze un manager la afacere şi să stea acasă cu ele! Să le înveţe să vorbească, să reacţioneze, să gândească... Nu să-şi pună palma-n fund şi să-şi spună, ca un adevărat Manolache ce era, că rolul femeii era să crească copiii iar al bărbatului să aducă bani! Dacă nu-i plăcea cum creşteau copiii lui, să-i crească el! Îi venea să se felicite pe el însuşi că, în 2005, îl luminase Dumnezeu şi-o salvase pe Ana! Că dacă Florentin s-ar fi comportat aşa şi cu ea...

Oricum, Florentin Manolache adora mirosul de tocăniţă şi Axion! Şi uite că, deşi era îngrijorat şi necăjit, îi venea să râdă...

Florentin Manolache era un Ioan Manolache în miniatură. Nici nea Ioan nu-şi bătuse prea mult capul cu copiii lui; dar măcar avusese inspiraţia să-i care cu el peste tot pe unde se dusese el! Iar copiii "furaseră" din comportamentul şi gândirea tatălui. Florentin se urca singur în Audi; şi zău că nu-l înţelegea atunci când făcea asta!

Deci aşa stăteau lucrurile... Boţuri de mămăligă... Hm! Păi dacă Florentin o să petreacă vreodată zece minute în compania Florentinei, probabil că o să scoată şişul şi-o să-şi taie gâtu' fără regrete! Florentina îi amintea lui mult de Margueritte de Valois - cea mai importantă femeie din Renaşterea franceză. Avea curaj, era isteaţă, acţiona atunci când voia să acţioneze dar se gândea de două ori înainte să ia o decizie. Îi plăcea să ştie, să cunoască - şi învăţa cu plăcere. Era ascultătoare, iar la ea protestul se materializa într-o discuţie calmă în care-şi argumenta bine opiniile. Florentina era făcută să fie şefă de concern multinaţional. Florentina era făcută să conducă. Fetiţa lui, care-i spunea "tati al meu", o să fie o femeie pe cinste; iar dacă Florentin va vedea asta...

Eh! Gânduri! Florentin Manolache luase imaginea lui Ioan Manolache şi-o îmbunătăţise - că avea amantă frumoasă, căreia-i făcea toate plăcerile şi pe care o cam vizita zilnic! Florentin o să ajungă nu stimat, ci temut; iar atunci când o să cadă, or să sară toţi să-i crape capul... iar el n-o să aibă un băiat care să-l apere şi să-l îngrijească...

Zâmbi slab - că fostul lui văr vitreg ştia că greşea, dar greşea cu plăcere în continuare...

Îl auzise spunând că fusese azi la o femeie iscusită, care-i ghicise. Oare să se fi dus nebunul la Perla?... Nee - nu putea fi chiar aşa de nebun! Blufase, pentru urechile brunetei! De când locuia în cămăruţa mică a cuibuşorului de nebunii, auzise multe cuvinte ieşind din gura omului ăluia. Şi realizase că fostul lui văr vitreg era un actor foarte iscusit şi învăţase multă şmecherie masculină de-aranjat creierii femeilor în poziţia convenabilă lui!

Dar partea aia cu copiii, orice-ar fi zis el, nu-i făcea cinste. Florentin nu se mândrea cu copiii lui. Gândindu-se la asta, simţea cum în minte i se instala o repulsie teribilă la adresa acelui om...

Ar fi trebuit să pornească televizorul - ca să-şi mai gonească gândurile negre şi să se poată concentra asupra problemelor urgente! Înmormântarea lui avea loc în seara asta; după care venea Paştele, iar ei nu se clinteau nicicum, de parcă şi chinezii aveau Paşte... Şi-abia luni o să bea şi el o bere cu Titel - şi-o să pună picioru'-n prag. Trebuia să ajungă cât mai repede în Franţa; pentru asta, trebuia să reuşească s-o ia pe Roşcată cu el. Dacă trecea cu bine de verificarea lui Diamant, desigur! Care Diamant era ocupat cu înmormântarea azi şi cu cazinourile mâine.

Nu putea face nici un pas acum. Şi nici mâine. Nu putea să iasă de-aici. Nu putea să sune pe nimeni. Îi pocnea capul...

Diamant

Privea lung când ecranul televizorului, când tastatura mobilului, când moaca panicată a informaticianului... Din când în când, ridica privirea spre geam şi-l vedea pe sereist studiindu-şi cu maximă atenţie pantofii - adică scanând pe sub sprâncene oamenii strânşi la *pomana*...

Băieţii de la Stoica fuseseră paroliţi: la două jumate, cortegiul intrase în localitatea Aurari. Şi deşi nu-şi imaginase că va reuşi să scape vreo lacrimă pentru nefericitul din coşciug, descoperise că plânsese în hohote cot la cot cu bătrânii care habar n-aveau de şmecheria lor... La jumătatea slujbei, plecase spre cimitir; se asigurase că totul era pregătit acolo, dar nu reuşise să se întâlnească cu Titel. Aşa că revenise în orăşel exact la fix - şi trăsese cu ambele pistoale spre cer, în urma cortegiului, urlând că el o să-l răzbune pe Ştefan... Cornel Buldogu' îl "ţinuse" ca să nu năvălească spre sabia din birou; tot consilierul lui îl "ţinuse" să nu plece cu ei. Iar mama lui, instruită de bileţelul lui, îi ordonase să rămână acolo, în orăşel, şi să facă cumva să se-adune - că diseară trebuia să se ducă la *pomana* "ailaltă". Îl pusese să stea cu bătrânii - care nu mai aveau putere să meargă la cimitir. Şi uite-aşa stătea el acum pe scaunul lui comod, la biroul lui de bulibaşă şi consilier al lui nea Dumitru, şi se uita la televizor... Şi-i venea să râdă când vedea cu câtă gravitate vorbea prompterista...

Luase un Distonocalm şi stătuse lungit pe canapea câteva minute; avea deci justificare, faţă de băiatul ăsta, în caz că-l bufnea râsul de-a binelea... Deşi tare bine-ar fi fost să mai smiorcăie când şi când...

Şi gata - transmiteau în direct de la cimitir! Se aplecă un pic - ca să observe cu maximă atenţie dacă-i nesocotea vreunul ordinele.

Toată mass-media era la poartă - adică pe trotuarul de vizavi de Reînvierii. Era aglomeraţie mare acolo! Strada era închisă; probabil că poliţiştii ăia pe care-i vedea agitându-se pe-acolo modificaseră inclusiv traseul tramvaiului 36! Lucrurile erau simple, atunci când apărea banu'... sau ordinul superiorilor. Trotuarul dinspre cimitir era plin de limuzine. Îi vedea pe proprietarii lor apropiindu-se de poartă...

Nu; nu putea să creadă că vedea aşa ceva! Era... Era incredibil! Spera din tot sufletul că vedea şi Ştefan imaginile astea! Că n-or să le dea în reluare! La ce "somităţi" apăreau acum pe ecran, încolonate

frumos, aşteptând să intre în cimitirul ăla de parcă era crâşma de la Calypso în zi de sărbătoare mare...

De fapt, nu era evident că va da un telefon şi va obţine toate filmările, de la toate televiziunile? Şi pe-alea difuzate, şi pe-alea nedifuzate? Că doar primise un tabel cu douăj' de pagini!

Hm; îi era greu să se obişnuiască cu noul statut; dar făcea progrese!

Şi uite că ăştia nu se aşezaseră bine! Se grăbi să dea pe Antena 3... Da; ăştia da! Cameramanul se căţărase pe dubiţă - şi vedea şi peste gard! Filma cimitirul... Rotea camera - şi se vedea clar masa mare de oameni...

Aha! Acum făcea zoom pe mămica lui! Mătuşa decedatului se aşezase "strategic" - la câţiva metri de poartă, pe trotuarul din stânga. În spatele ei stătea aliniat careul de aşi... Iar de jur împrejurul lor stătea paza - nu a lor, ci cea adusă de invitaţi. O somitate de la unul, o somitate de la altul - stăteau acolo de parcă nici n-o păzeau pe Perla Ionescu! Da; era mulţumit. Era foarte mulţumit de imagini!

Aha! Venea şi Sandu! Acu' era important! Acu' era atent - că putea să iasă urât de tot... Intra în curte... Se ducea la mămica lui... O îmbrăţişa uşor şi-i spunea că regretă şi-i pare rău... Mămica lui smiorcăia nasul, că nu putea să plângă de frică probabil... Şi-acum ditamai "somitatea" dădea mâna cu Buldogu' lui! Fiu! Răsuflă uşurat... şi redeveni atent - că Sandu întrebase de el. Îl căutase din privire; iar mama lui îi zâmbea un pic şi-i spunea că el nu putuse veni la cimitir. Dar că va veni la local, la *pomana* - şi le va spune un lucru foarte important... Sandu dădea din cap că înţelesese şi pornea, cu oamenii lui, spre capătul aleii. În fine - încerca să ajungă şi el în apropierea sicriului! Că era plină-ochi aleea aia!

Trase sertarul, scoase dosarul şi începu să caute... un om din relaţia cu televiziunile... Aha! Mircioiu Alina! O fată?... Poate era jurnalistă! În fine... Ce trebuia să-i spună? Aha! Formă numărul... Suna...

- Da.
- Bună ziua. Alina Mircioiu?
- Da.
- Diamant sunt; vărul regelui.
- Da; bună ziua.
- Văd la TV că se difuzează live...
- Conform cu instrucţiunile pe care le-am primit.
- Vreau să primesc şi eu ceea ce au înregistrat camerele.
- Le veţi avea mâine dimineaţă. Doriţi o televiziune anume, sau...?
- Toate televiziunile. Şi departamentul cu pricina.
- Pentru asta îmi trebuie aprobare.
- Şi-ţi trebuie o solicitare scrisă ca s-o obţii?

Aşa - că prea făcea pe inteligenta cu el! Îi luase mau'! Se grăbi să continue:

- Vreau toate materialele filmate. Le vreau integral.
- Le veţi primi mâine dimineaţă, la primărie.

Bun! Zâmbi "dulce", ca să-i reuşească tonul:

- Bine. Mulţumesc anticipat, domnişoară.

Aşa! Că era un domn, nu? Buton roşu... Ia - cine mai venea? Uau! Ăsta venise tocmai de la Satu Mare! Cu ce dracu ajunsese până aici aşa de repede - cu teleportarea?

... Nu; cu elicopterul. Era greu - dar începea să se obişnuiască...

Plecă privirea spre birou - că la teveu lucrurile or să se încingă în maximum cinci minute. Buldogu' avea ordin să "zburătăcească" reporterii din zece în zece minute. Aşa că or să bage reclame...

Avea cinci telefoane mobile noi-nouţe, cu cartele prepay. Trebuia să le încarce "din belşug", să nu se pomenească vreodată că nu poate să sune pentru că nu are credit! Învăţase să-şi scrie scrisorile ca pe jurnalul de pe Twitter - fiecare chestie o scria atunci când se întâmpla. Avea deci pregătit mare parte din biletul pentru Ştefan. Numai că n-o să i-l trimită la noapte; o să evite orice mişcări în noaptea asta. Leonaş, zis Leu' Paraleu', avea un auz extrem de fin şi nu se înşelase niciodată atunci când trăsese o concluzie sau rostise un sfat la urechea lui Grasu'. Chinezii ăia... sau franţuji, sau ce-or fi, veniseră cu un scop. Îi filau pe ei. Aşa că mâine aveau *relache*. Cum spunea Ştefan - "mâine nu cărăm, că ne dor şalele"...

Se sprijini încet de spătarul scaunului...

O să se uite mâine la filmări; mai ales la alea ale SIE! Ştia sigur că filmau şi Internele; şi probabil că şi Poliţia adusese doi-trei cameramani. Înmormântarea va fi documentată "la sânge"! Aşa că se uita degeaba acum la breaking news. Diseară, o să-i spună lui Titel să-i recomande un om bun la montaj; şi probabil că-şi va petrece noaptea lângă el, sortând imaginile... Prompterista nu rânjea fasolea la cameră; nici nu încerca să amintească telespectatorilor că toţi oamenii ăia erau nişte nenorociţi de interlopi care nu plăteau dări la stat şi, atunci când nu dormeau sau chefuiau, le furau lor bunurile, femeile şi copiii şi-i călcau cu limuzinele pe trecerile de pietoni. Ea milita de zor pentru pace şi înţelegere, pentru o viaţă mai bună, mai morală, mai paşnică; milita pentru îngăduinţă şi compasiune. Făcea apel la raţiune şi "propria conştiinţă a fiecăruia dintre noi"... Asta se cerea purtător de cuvânt la Patriarhie!

Se ridică, abţinându-se cu greu să nu înceapă să râdă! Luă telefoanele, ieşi şi porni încetişor, ca-ntr-o plimbare, spre casă.

Era frumos afară; se lăsa răcoarea. Era şase jumate; în curând se termina înmormântarea... Că nu voia să-i pună pe oamenii ăia să plece în *prime time* spre restaurant. Chiar erau supăraţi! Sursele lui spuneau că "somităţile" regretau sincer aşa o nenorocire; şi poate că unele "somităţi" veniseră azi la Reînvierii cu ochelarii de soare peste ochii înroşiţi cu ceapă şi Visine şi, în timp ce-şi exprimau regretele, se gândeau cum să pună gheruţa pe teritoriu, oameni, furnizori şi clienţi. Şi zău că s-ar fi repezit până la Ştefan, să-l întrebe dacă putea să urle *"Vive le roi"* în mijlocul restaurantului...

Descuie uşa şi intră. Şi dădu de privirea speriată a Safirei... Încuie şi ridică vocea:

- Am sosiit!

Paşii mărunţei tropăiau de mama focului pe parchet... Azur ajunse primul la el; îl prinse din zbor şi-l ridică în braţe! Şi se lăsă într-un genunchi, pentru că Agata era mititică şi n-ajungea... Mm, ce-l mai strângeau de gât! Şi ce-l mai pupau! Îl albeau, nu alta! Râdea şi-i privea, pe rând, când pe unul, când pe celălalt...

- Tati, e adevărat că unchiu' Ştefan a murit?

Negă scurt:

- Nu; nu e adevărat.

Azur era uimit... Oftă scurt:

- A trebuit să plece, un timp. Dar o să se-ntoarcă.

Şi-acum îi lăsă jos:

- Hai - fugiţi la joacă! Azure, să ai grijă la asta mică!
- Da, tati!

Îi făcu Safirei semn să-l urmeze în dormitor... Închise uşa şi răsuci cheia.

- De ce nu m-ai sunat?

Poftim? Se-apuca să-i ceară socoteală? O luase razna, ca Rubina? Nevasta lui parcă-i simţi încruntarea - că se trase uşor lângă uşă şi scăpă un suspin:

- Tu nu-ţi imaginezi cum am stat până acum şi cum am strâns din dinţi, să nu te sun! Şi să nu sun pe nimeni, să nu-ntreb nişte străini pe unde mi-e bărbatul...

Îşi scotea hainele şi se căznea din greu să nu zâmbească... Iar ea suspina şi mai şi...

- ... De ce mă chinui aşa, Diamante? De ce mă tratezi aşa? Tu nu ştii că mă îngrijorez din orice, când vine vorba de tine? De ce nu mi-ai dat măcar un SMS?
- Ai fost azi la mama?
- Da.

Şi-atât avusese de spus pe tema asta; ordonă, printre dinţi:

- Vino-ncoa!

Nevasta lui se apropia, plângând serios... Începu să-i desfacă fustele:

- Totul merge de nota zece. Am rezolvat treburile la Cannes. Am luat ce trebuia să iau. M-am întors aici, unde am făcut ceea ce trebuia să fac. Şi-mi merge din plin.

Ochii negri îl priveau lung... Trecu la nasturii cămăşii; iar capul se plecă grăbit:

- Diamante...

Nu-l aproba, dar nici nu-l oprea. Avea o nevastă... Gata.

- Diamante, nu e bine...

Avea o nevastă ascultătoare, care-l respecta şi nu-l contrazicea niciodată. Nici nu-i refuza vreodată ceva... Avea o nevastă frumoasă... Desfăcu uşor clema din păr şi eliberă buclele brunete. Şi auzi un suspin:

- Nu pot.

Aha! Se opri:

- De ce, Safiro?

- ... Pentru că pe el... îl duc acu' la groapă... şi...

- Atunci când am plecat la Cannes, ţi-am promis că o să-ţi fac o surpriză frumoasă şi o bucurie mare-mare. Tu mă iubeşti?

- ... Ştii bine că da. Dar simt că

- Tu vrei să mă vezi rece?

Capul brunet se trase imediat! Ochii negri îl priveau lung, serioşi şi-un pic îngrijoraţi...

- Am preluat toate afacerile lui Ştefan. Acum, eu conduc totul. Iar tu eşti nevasta mea - tu eşti femeia de lângă mine. Dacă tu greşeşti, mă dai pierzaniei.

- Dacă tu mă înveţi, n-am să greşesc.

- Dacă eu îţi fac acum bucuria aia mare-mare pe care ţi-am adus-o, oare ai să greşeşti?

- ... Învaţă-mă - şi n-am să greşesc.

Prea bine! Oftă greu... şi se aplecă puţin spre ea, ca să-i şoptească la ureche şi s-o sărute pe gât:

- Oraşul e plin de microfoane - că am bătut palma cu Externele, şi-ăştia încearcă "să ne citească" cât mai repede ca să ne aibă la mână. Aşa că o să vorbim foarte încet, sau prin scris... Ne luptăm cu mafia chineză; şi cu ăia nu-i de joacă. Am aflat că trimişii lor au ajuns în România; şi cum mâine e Paştele, mâine ne odihnim cu toţii. Că ne cam dor şalele... Şi tot mâine ne obişnuim amândoi cu gândul că dacă tu faci vreo prostie sau vreo gafă, eu ajung ţintă pentru lunetişti...

Mirosea frumos; mirosea a lapte de corp... Mm...

- Iar de luni încolo o să punem osu' la treabă; eu cu afacerile, tu cu copiii şi treburile tale. O să-ţi dau treburi noi... şi va trebui să le-nveţi repede... că se întoarce regele şi ne ia gâtu' la amândoi...

Fu prins cu putere de umeri; o smuci cât colo şi-i mută mâinile la spate! Şi reveni spre cerceii ăia superbi, spre zalele micuţe care ţineau safirele cât o bobiţă de piper:

- Am ştiut că or să încerce să-l omoare; şi l-am salvat. Şi-acum, dacă vrei să scapi de mine, să rămâi văduvă şi să-ţi găseşti un ţigan care se ţine departe de pericole, trebuie doar să spui asta mai departe - şi-n două ore, maximum, eu mor.

Aştepta... Ea tăcea mâlc... Zâmbi:

- Bucuria mare-mare ţi-am dat-o. Bag seamă că nu te-ai săturat de mine - că nu zici nimic...

Ştia că Safira lui zâmbeşte, cu ochii închişi...

- Iar dacă mă laşi să fac ce vreau eu, o să-ţi fac şi surpriza aia frumoasă... tot acu'...

Oare "se prinsese"? Oare înţelesese nevasta lui că venise chitit "să schimbe foaia" cu ea? De-atunci, de când ea se urcase prima oară în Mercedesul lui alb, romantismul fusese un termen inexistent pentru ei - pentru mariajul lor. Voia acum să-l bage "pe uşa din faţă" în familia Ionescu - şi să nu mai aibă cui să dea telefon şi să-i spună "Fugi". Dar dacă ea nu înţelegea...

Dădu încet drumul mâinilor... Hm! De ce oare se îndoise de faptul că vărul lui îi dăduse nevastă "de nota zece"? Îl asculta dumnezeieşte, nu-i ieşea din cuvânt, îl lăsa să facă ce vrea el şi nu-l certa nici când greşea...

Degetul lui urca încet pe şira spinării, spre ceafă - spre punctul ăla, ştia el care... Iar ea nu spunea nimic... Iar el presimţea că azi Azur o să-i dea Agatei să mănânce cina - şi probabil c-o s-o şi culce, gândindu-se că ta-su şi mă-sa au luat-o razna rău de tot... Mă-sa oricum nu prea mai ştia cum o cheamă-n buletin...

Ana-Maria

În sfârşit acasă... Ei poftim! Nici nu intrase în curte, şi ea simţea că ajunsese acasă! Şi-asta nu era bine - că or să trebuiască să plece de-aici, cât de curând...

Era obosită - dar se simţea fericită. Adică veselă - că fericită nu putea fi. Nu acum! Câştigase bine azi; turiştii erau generoşi în perioade de sărbătoare. În plus, îşi luase telefon! De mâine, dacă micuţii ei se vor simţi singuri sau - Doamne fereşte! - se va întâmpla ceva, vor putea s-o sune! Vor avea măcar o şansă...

Legă bine bicicleta de ţeava exterioară de gaze şi constată că uşa era închisă. Oare... Nu! N-o să se gândească la asta! Se grăbi să apese clanţa şi oftă uşurată - era descuiată. Intră, închise uşa şi răsuci cheia - acum nu mai venea nimeni.

Auzea televizorul în living. O auzea şi pe dna Jacqueline povestind ceva despre un nene care fura maşini şi conducea cu viteză mare, ca să nu-l prindă poliţiştii. Vorbea ca pentru urechile lui Léon; dar pe el nu-l auzea... Intră încetişor în bucătărie şi lăsă sacoşa pe masă. Şi-apoi se strecură la fel de încet în living...

Nu - era maniacă! Era speriată şi maniacă şi se gândea la ce era mai rău pe lumea asta! Florentina şi Léon stăteau pe canapea, lângă dna Jacqueline; se uitau împreună la filmul *"Gone in 60 seconds"*, cu hoţi de maşini şi poliţişti. Şi - ce era cel mai important acum! - Léon nu plângea. Aşa că păşi apăsat şi zâmbi:

- Bună seara!

Deşi Léon sări imediat de pe canapea, Florentina fu prima care-o prinse de gât. Cât pe ce s-o răstoarne! Fetiţa ei şopti:

- Bine-ai venit!

Aproape imediat, mâinile lui Léon le îmbrăţişă pe amândouă, iar prinţul ei începu să suspine:

- Mami, ce bine că ai venit!

- Ce bine e că v-am găsit liniştiţi! Te rog, nu plânge!

- Mami, mi-a fost dor de tine!

- Şi mie mi-a fost dor de tine, prinţul meu! Şi de prinţesa mea mică mi-a fost foarte-foarte dor...

Îi pupa pe amândoi pe obraji... Léon lăsă capul pe umărul ei şi oftă greu:

- Mami, mi-e dor de tati...

Aoleu! Gata - se deschisese cutia Pandorei! Îi făcu Florentinei semn să-i dea drumul; şi se grăbi să ridice băiatul în braţe şi să pornească spre scări:

- Şi mie mi-e dor de tati. Dar nu putem să mergem la el acum.

- De ce - e în România?

- Da.

- Atunci hai să mergem acasă!

Intră în camera lor şi abia după ce-l lăsă pe marginea patului, îi răspunse în română:

- Nu putem să mergem acasă.

- De ce?

- Pentru că acasă e Isamu. Şi Jun. Voi aţi mâncat cina?

Florentina se grăbi să-i răspundă, dar în romanes:

- Da, ne-a făcut dna Jacqueline o budincă. Apropo, mami - să ştii că bătrâna asta e OK.

Serios? O privi lung, serioasă... Florentina zâmbea:

- E de treabă, ştie multe jocuri pentru copii cuminţi şi n-a sunat pe nimeni. Am urmărit-o cu atenţie azi... Şi budinca a fost comestibilă...

Léon începu să râdă... Zâmbi şi ea:

- Atunci, dacă aţi mâncat, schimbaţi-vă şi haideţi la culcare. Că e ora zece! Eu mă duc să vorbesc cu dna Jacqueline şi mă-ntorc să facem duş şi nani toţi trei.

Florentina zâmbi:

- Am făcut duş.

Serios? O privi lung, mirată...

- L-am spălat eu pe Léon. L-am şters bine în urechi, să ştii!

- Bravo! Foarte bine! Atunci haideţi - la nani amândoi! Şi vin

şi eu imediat...

Prinţul ei părea mulţumit de program; prinţesa însă se încruntase... Or să discute între patru ochi, imediat cum adormea Léon! Coborî grăbită treptele şi se apropie de bătrâna de pe canapea:

- Bună seara, dnă Jacqueline.

- Bună seara. Ţi-am răspuns, dar probabil că nu m-ai auzit...

- Eu m-am temut că nu m-aţi auzit dvs...

O făcuse să râdă...

- Vă mulţumesc că aţi avut grijă de prinţul şi prinţesa mea.

Femeia îi prinse mâna în mâinile ei:

- A fost o adevărată plăcere, să ştii! Ai doi copii minunaţi!

- Ştiu; şi tocmai pentru că-i ştiu pe ei, ştiu că dvs sunteţi o fiinţă minunată. Că altfel n-ar fi fost ei minunaţi...

Bătrânica râdea, amuzată şi mirată totodată de şaradele alea verbale "de studii superioare"... Se grăbi să continue:

- Eu am adus cina; dar am aflat că trebuie să vă spun "sărut mâna pentru masă"...

- Mi-au spus ei. Şi ţi-am păstrat şi ţie nişte budincă delicioasă. Te rog să nu te culci nemâncată.

- Imediat cum adoarme familia regală...

Şi arăta spre etaj, râzând ca la o poantă bună...

- ... cobor şi mănânc.

- Bine, Anne. Să ştii că Fló i-a făcut duş lui Leo; aşa că sunt pregătiţi de culcare. Mă duc şi eu să mă odihnesc - că nu mai sunt la a treia tinereţe...

- Ah, să nu uit!

Se grăbi să-i scrie numărul de mobil pe-o hârtiuţă:

- Mi-am luat mobil - dar am rugămintea să nu cedaţi în faţa lăcrămioarelor de crocodilaşi decât dacă e ceva serios.

- Stai liniştită! E bine că te putem contacta; în caz că se întâmplă ceva...

Aproba încet cu capul... Femeia se ridică greu şi porni spre scări:

- Noapte bună, frumoasă Anne...

Aah! Simţi cum roşeşte instantaneu... şi zâmbi:

- Noapte bună, preabună dnă Jacqueline...

Pasul femeii şovăi, o clipă; dar o văzu îndepărtându-se...

Se grăbi să pună cumpărăturile la frigider, pentru micul dejun de mâine. Se tot gândea la dna Jacqueline... Se gândea şi la Florentina - care, deşi avea doar opt anişori, era mult mai isteaţă şi mai cumpătată decât colegele ei de şcoală. Se gândea că va urma o discuţie grea - iar dragostea aia imensă din sufletul fetiţei ei pentru Ştefan se putea întoarce acum împotriva lor... în special împotriva ei...

Urcă treptele şi intră în cameră. Şi închise uşa - că erau pregătiţi de culcare, iar dacă reuşea să-i adoarmă pe amândoi amâna puţin discuţia... Léon se grăbi să întrebe:

- Mami, noi când mergem acasă?

Se dezbrăca, grăbită să se strecoare odată lângă ei şi să scape de interogatoriu:

- Nu ştiu; dar nu cred că mergem acasă luna asta.

- Adică nu mergem mâine?

- Nu. Mâine stăm tot aici, la dna Jacqueline.

- Da' de ce?

Aprinse veioza, stinse lumina şi le făcu semn să se urce în pat:

- Pentru că e periculos.

- Da' tati zicea că la noi în casă e cel mai sigur loc de pe pământ!

Se urcă lângă ei, la margine, şi puse braţul peste amândoi:

- Ştiu; aşa mi-a spus şi mie tati. Numai că lucrurile s-au schimbat.

Se aşeză comod, îi înveli bine... şi oftă, în şoaptă:

- Isamu are un frate mai mare. Îl ştiţi şi voi; îl cheamă Jun şi locuieşte la Nisa.

- Da.

- Jun este un şef mare-mare... Mai mare decât tati! Şi nu ştiu de ce, dar se pare că s-a supărat rău de tot pe tati.

- Da' de ce?

- Nu ştiu. Oricum, s-a supărat. Şi vrea să-l pedepsească pe tati. Nu mă întreba de ce, că nu ştiu ce i-a făcut tati aşa de rău... Aşa că tati mi-a transmis, joi, că trebuie să vă iau şi să fugim de-acasă. Să ne ascundem şi de Isamu, şi de Jun. Iar noi am plecat cu trenul...

- Şi de ce nu putem să ne ducem acasă?

- Pentru că acasă e Isamu. Iar el e supărat pe noi.

- Dar eu nu l-am supărat!

- Ştiu; nici eu nu l-am supărat. El însă s-a supărat pe tati. Şi nu se ştie dacă nu cumva s-a supărat rău şi pe noi.

- Da' de ce? Noi nu i-am făcut nimic!

- Aşa e. Cine ştie însă dacă la fel se gândeşte şi el! Aşa că, momentan, nu e bine să ne ducem acasă. Şi nu e bine să ne găsească oamenii lui Isamu şi-ai lui Jun. Pentru că, dacă ne găsesc pe noi, s-ar putea să fim în pericol - şi noi, şi tati.

Tăcere... Léon se gândea; Florentina aştepta să adoarmă frăţiorul ei, ca s-o ia pe ea la o discuţie de-aia serioasă...

- ... Şi noi când mergem acasă?

- După ce tati discută cu Jun şi cu Isamu şi se împacă.

- Şi când se împacă?

- Nu ştiu. Momentan, noi ne ascundem de oamenii lui Jun. Iar aici, la dna Jacqueline, o să mai stăm doar câteva zile. După care o să plecăm mai departe...

- De ce?

- Pentru că ei or să ne caute; şi nu trebuie să ne găsească. Noi trebuie să ne ascundem. Cred că lui tati i-ar place foarte mult dacă noi am reuşi să ajungem într-un oraş mare, cum este Parisul, unde este foarte multă lume şi unde ne-am putea ascunde mult mai bine decât aici. Aşa că o să rămânem la dna Jacqueline încă două-trei zile... şi pe urmă o să plecăm spre Paris.

- Şi-o să mergem la Disneyland?

- Da, prinţule; dacă eşti cuminte, o să mergem la Disneyland.

- Şi o să mâncăm îngheţată?

- O să mâncăm şi îngheţată.

- Şi o să vină şi tati?

- După ce o să se împace cu Isamu şi Jun, o să vină şi el. Dar până vine el, voi trebuie să fiţi cuminţi.

- Bineînţeles! Altfel se supără!

Léon îşi învăţase bine lecţia! Şi pe el îl mai "electrocuta" Ştefan uneori... Florentina căscă tare, "artistic", şi anunţă cu voce tare:

- Noapte bună, mami!

Se aplecă şi îi sărută pe frunte:

- Noapte bună, prinţesa mea... Noapte bună, prinţul meu...

Se întoarse şi stinse veioza. Şi începu să spună "Tatăl nostru", în gând...

Diamant

Cât dracu era ceasul? Unşpe... Mda; era bine. Ajunsese la timp - nici prea devreme, nici prea târziu. *Pomana* începuse, oricum, pe la opt! Şoferul tocmai intra pe poarta restaurantului...

Se simţea ciudat. Se simţea în pragul unei crize de bulimie - că-i venea să vomite. Imediat după cină, luase câteva înghiţituri de ulei; şi-apoi plecase, cică la *pomana*. Se oprise la mămica lui, care-i dăduse o hârtie scrisă toată...

Mămica lui întinsese cărţile cât fusese ziulica de lungă; şi-i scrisese că lucrurile se aşează - iar ghinioanele şi nenorocirile se sfârşiseră deja. Ana era în siguranţă - şi ea, şi copiii. Şi va reuşi să fugă de toată lumea. Mămica lui subliniase cu markerul fosforescent cuvintele "şi de voi", ceea ce însemna că o să vadă de multe ori cuţitul vărului lui... Ştefan era şi el bine - şi-o să fie foarte bine! O să se alieze cu oameni puternici şi-o să se ducă şi-o să facă dreptate. ***"Vărul tău va ieşi învingător; dar va curge sânge pentru asta"***. Substantivul "sânge" fusese subliniat... Şi mai urmaseră multe lucruri; dar toate "erau de bine". Nu ştia cine era bărbatul tânăr care va muri; dar femeia bătrână care va muri ştia deja cine era. Nea Dumitru era la Cannes... Luase hârtia aia şi-o băgase în haină - că trebuia să i-o trimită lui Ştefan! Îi făcea bine să ştie viitorul; îi făcea bine la moral.

Ştefan punea multă greutate pe talentul mămicii lui...

Citise totul şi se făcuse mangă. Adică băuse o sticlă de vin în cinci minute. Mămica lui nu-i spusese nimic; dar îl privise lung, mirată, şi probabil că întinsese iar cărţile după ce plecase el...

Partea bună era că nu se pilise! Băuse vinul ăla de supărare; de dublă supărare! Dar avusese destulă minte să bea uleiul înainte - pentru că urma să le vorbească unor oameni care-l puteau arunca în aer, pe el şi jumătate din România, doar cu puterea minţii...

Oftă greu şi deschise portiera:

- Mă aştepţi până vin.

- Sigur, şefu'!

Băieţii se aliniaseră corect, de la portieră pân' la uşă... amintindu-i de Ştefan şi coridoarele pe care le făceau oamenii lui... Se apropia de uşă şi trăgea concluzii ciudate...

Nevasta nu era făcută să fie amantă. Nevasta era făcută să rămână nevastă. Iar amanta avea rolul ei bine determinat... pentru că... Pentru că fiecare om avea părţi bune şi părţi mai puţin bune. Unele femei erau bucătărese desăvârşite - şi-aveau alte lipsuri. Alte femei erau amante minunate - dar nici cartofi prăjiţi nu erau în stare să facă. Unii bărbaţi erau afacerişti de succes - şi "făceau bani când stau pe loc", cum zicea maneaua. Dar erau nişte golani afemeiaţi, care căutau mângâierea altor femei... a femeilor care nu găteau, sau care habar n-aveau cum trebuie să fie cârpa de praf ideală...

Eh! Gânduri!

Oricum, în drum încoace, se hotărâse: momentul de tandreţe cu Safira fusese, categoric, un mare fâs! Aşa că se împăcase, într-un târziu, cu ideea că nevasta nu e făcută să fie amantă... Iar el nu e norocos, aşa ca alţi bărbaţi, să aibă o nevastă de-aia "multilaterală" - care, pe lângă buna creştere şi educaţie a copiilor, corecta umplere a frigiderului şi corecta nivelare a gulerelor cămăşilor bărbăteşti cu talpa fierului de călcat, se mai gândea şi la faptul că armonia în căsnicie se referă inclusiv la armonia din dormitor. Existau neveste de-astea pe care "le freca" grija pentru diversitate şi minte deschisă în spatele uşii dormitorului. Existau şi neveste care erau ferm convinse că actul sexual nu trebuie să dureze mai mult de juma' de oră şi n-are de ce să conţină "floricele" - că alea erau prostii şi ţineau de partea artistică a filmelor porno. Aşa că, vorba poetului: "Eu fac banii dimineaţa, după masă îmi fac viaţa, seara cu nevasta-n pat eu mă pun pe numărat"! Asta e! O să mănânce, în continuare, cozonac delicios prin vizite... Împinse uşa sălii şi intră.

Guţă îl văzu imediat - şi se-mpiedică instantaneu în versuri! Reacţia lui nu-l miră. Ştia cum arată; ştia ce vedeau toţi oamenii ăia de la mese, care se-ntorseseră ca la un semn spre el... Manelistul nu prea ştia cum să reacţioneze - pentru că nu-i dăduse nici cea mai mică atenţie! Aşa că încerca să improvizeze repede nişte versuri despre Ştefan - şi era în pană de inspiraţie...

Se-nfipse glonţ spre prima masă; şi zău că habar n-avea cine stătea la masa aia! Luminile puternice băteau spre manelist - şi deci spre intrare. Apucă sticla de pe masă, vărsă puţin vin şi ridică sticla. Şi bău o duşcă zdravănă - că era supărat! Era fleaşcă de supărare! N-o să-i ajungă o singură amantă! Nici amantele nu mai erau cine ştie ce, zilele astea! Se dusese dracu' tot respectul pentru lucrul bine făcut! Şi amantele astea deveniseră superficiale...

Trânti sticla pe masă, se răsuci scurt şi-l săgetă pe Guţă cu privirea - el nu-şi dădea seama c-o luase pe câmpii rău? Manelistul tăcu... Îi luă microfonul din mână; iar formaţia tăcu instantaneu! Se auzise tare nasol... Era linişte. Era o linişte mormântală...

Ridică încet mâna dreaptă şi o puse pe piept, în dreptul inimii. Şi închise ochii - pentru că ameţise rău... Oftă greu şi rosti, în microfon:

- Azi, sufletul meu plânge. Şi ştiu că nu sunt singurul... Dar mă jur pe sufletul copiilor mei că, în curând, o să vă fac la toţi o bucurie mare. În curând, o să ne strângem din nou toţi aici - şi-atunci o să râdem şi-o să jucăm pe mese şi-o să chiuim şi-o să facem paranghelie...

Tăceau... El nu prea ştia ce să mai spună... Aha!

- Nu mai e mult...

Tăceau... Ce dracu voiau să mai audă?... Sau nu mai voiau să audă nimic - dar nu ştiau cum să reacţioneze? Ştia în ce hal arăta; ştia că avea o mutră supărată... Ştia că nici unul dintre oamenii ăştia nu putea ţine un speech, aşa cum nici unul dintre ei nu se putea ridica, să vină să-l consoleze cumva... Şi era bine aşa! Era perfect! Îi murise vărul! Vărul lui, cu care era mai apropiat decât cu un frate! Trebuia să sufere... că venise armata de chinezi din Franţa - şi trebuia să-i ducă de nas...

Întinse microfonul spre Guţă - iar bărbatul se grăbi să-l ia. Porni spre ultima masă - masa la care stătuse Ştefan de fiecare dată când venise cu treburi în crâşma asta... Era şi ăsta un mod de a le arăta tuturor că acum el conducea afacerea - nu? O voce cunoscută anunţă scurt:

- Hai, Nicule! Cânt-o p'aia care-i plăcea lui!

Habar n-avea cine urnea petrecerea - şi habar n-avea ce melodie urma să audă! Lui Ştefan îi plăceau multe melodii; şi marea lor majoritate se refereau la dragoste adevărată şi femeia frumoasă ca Luna! Numai că Mica fusese limpede ca apa plată azi, când "le sugerase" maneliştilor să nu facă referiri spre femeia frumoasă ca Luna...

Vedea mişcare undeva în stânga, dar nu voia să vadă acum cine plănuia să fie primul care discuta cu el... Trase scaunul lui Ştefan şi se aşeză. Iar formaţia atacă în forţă, dar total alandala! Măi, să fie! Da' ce-aveau? Că aia era *"Nu am două vieţi"*, melodia lu' Adi Minune, iar microfonul era la Guţă! Chiar aşa de... "maestru orator" devenise el aşa, deodată? Formaţia cânta, iar el scotea ţigările şi aparatul de bruiaj din buzunar... Nu - n-o luaseră razna. Adrian prelua repejor microfonul, pentru că Guţă avea mare nevoie de-un calmant şi-un pahar cu apă rece...

"Nu, Diamante; nu eşti un orator minunat. Eşti un actor dat dracului!"

Scaunul din dreapta se trase scurt:

- Bine-ai venit.

Îşi aprinse ţigara... şi-i răspunse lui Titel:

- Bine te-am găsit.

- Am vorbit eu cu ei; le-am spus că ai preluat tu totul. Şi toţi mi-au zis că vor să meargă înainte cu tine. Le-am dat de înţeles că lucrurile sunt recuperate, reglate şi-s pregătite să continue spre-nainte cu o umbrelă nouă...

Aproba încet cu capul... Titel continuă:

- Să ai grijă - mâine, să nu ieşi din casă.

Aha! Îl privi lung, serios... Titel nu zâmbea:

- Mâine, eu zic să primeşti vizite, în siguranţa oraşelului tău. Aşa îmi zice mie instinctul...

"Ăla de supravieţuire, da. Ăla informat de SIE şi mai ales de Leonard." Pricepuse, că nu era prost!

- Şi-aşa, aud că oamenii lu' Grasu sunt îngrijoraţi...

Aprobă din nou şi primi un bilet:

- Nu e urgent.

OK; îl îndesă în buzunarul interior. Iar Titel îl bătu scurt pe umăr şi se ridică:

- Şi să te pregăteşti să primeşti o medalie. De aur!

Da-da! Cum să nu! O să stea Ştefan să-i facă lui medalie la sfântu-aşteaptă! Şi de ce să i-o facă? Ce, făcuse ceva ieşit din comun? El doar executase ordinele vărului lui! În fine...

Imediat cum Titel păşi spre dreapta, văzu cele trei siluete în spatele lui. Măi, să fie! Da' ce, "îl băgau în păine" aşa repede? Se părea că da! Şi cum în colţul ăla nu băteau reflectoare sau alte lumini, îi recunoscu... îi "inventarie" mental şi simţi că i se înmoaie genunchii. Trase un fum de-ăla "a la long"...

"Şi-acum hai, Diamante! Fă cumva să faci faţă şi la sarcina asta!"

Ştefan nu-l şcolise niciodată în privinţa negocierilor de la ultima masă. Îi dăduse ordinele, îi spusese condiţiile şi îl lăsase să gândească singur - şi să tragă singur concluziile. Iar acum, când brichetele sclipeau în jurul lui, el suflă fumul şi începu să se roage, în gând, să fie vorba despre cazinouri. Doar despre cazinouri. Se ruga să aibă destulă minte şi destule cuvinte-n vocabular ca să-i amâne pe cei care n-aveau "interes" la cazinourile lui...

Ajunsese pe un culoar mult prea înalt pentru el. O cădere de pe

culoarul ăsta îi putea fi fatală... la propriu! Iar ţinuta ameţită, duhoarea de vin şi tristeţea de pe chip nu-l puteau salva. Se aşezase la masa de afaceri. Deci, va discuta afaceri.

Ana-Maria

Era linişte. Léon sforăia uşor; Florentina nu se mai mişcase de mai bine de zece minute... Dormeau.

Ridică uşor de tot mâna, cu intenţia de-a înfuleca budinca şi-a face apoi duşul absolut necesar...

- Mami, dormi?

La naiba! Subestimase şmecheria prinţesei! Şopti şi ea:

- Nu.
- Te duci să mănânci?
- Da; şi să fac un duş.
- Pot să vin cu tine la masă?

Oof! Se ridică încetişor:

- Da; dar o să vorbim în romanes.

Florentina se grăbea s-o urmeze... Coborau pe vârfuri scările, pentru că dna Jacqueline sigur adormise... Şi gata - erau în bucătărie. Iar budinca o aştepta pe masă, acoperită cu un castron... Se aşează - şi Florentina şopti imediat:

- Ce s-a întâmplat cu tati?

Cee? O privi lung, mirată... Prinţesa scăpă un suspin:

- Nu mi-ai spus nimic de el până acum! Mami, ce-a păţit tati? A murit?

Lăsă furculiţa pe masă - iar lacrimile căzură din ochii negri şi alunecară, grăbite, pe obraji... Oftă greu:

- N-am avut curaj să caut un calculator cu internet şi să mă uit la ştiri din România. Dar eu ştiu că tati trebuie să fie bine.

- Mami, te rog să ai încredere în mine!

- Dar am încredere în tine! Altfel crezi că mai puteam să vă las singuri şi să mă duc să fac rost de bani de mâncare şi de haine? Dacă n-aveam

- Ştii bine că mie poţi să-mi spui adevărul! N-am să-i spun nimic lui Léon!

Capul brunet se plecă, grăbit:

- Nici dacă-mi spui că a murit, n-o să-i spun...

La dracu! O prinse de mână şi-o trase pe genunchii ei. Şi o strânse în braţe...

Trebuia să fie sinceră cu ea. Trebuia să-i spună adevărul. Fetiţa ei era deşteaptă - şi-o să înţeleagă. O să plângă şi-o s-o acuze că nu-l mai iubea pe tati şi nu voia să se întoarcă la tati - dar, după ce-o să-şi descarce necazul, o s-o înţeleagă...

- ... Joi, Isabelle mi-a adus un bileţel. Pe bileţel scria parola pe care tati mi-a spus-o în urmă cu trei ani... O să-ţi arăt bileţelul - că l-am luat cu mine, tocmai ca să nu o pedepsească Isamu pe Isabelle. Parola era ***"Le roi est mort"***.

- Adică tati a murit.

- Nu. Adică toată lumea află că tati a murit. Dar tati nu moare... pentru că parola asta este transmisă de Diamant, din România. Pe bilet scria ***"dans un heure"***. Iar dacă Diamant ştia cu o oră înainte că tati o să moară, sigur nu l-a lăsat să moară. Sigur a înscenat o şmecherie şi l-a ascuns pe tati! Şi sigur a făcut în aşa fel încât toată lumea crede acum că tati a murit... inclusiv chinezii... Tati este singurul care poate să semneze afaceri noi pe firma lui. Dacă tati nu semnează, nu se fac afaceri; şi firma dă faliment, iar toată lumea rămâne săracă. Dacă tati moare, eu moştenesc tot ceea ce are tati acum: casele, conturile, oamenii... Inclusiv firma. Chinezii mă caută acum pentru că ştiu că tati e mort; şi vor să mă pună să le dau lor firma. Iar pe voi vă caută pentru că sunteţi copiii mei - şi ştiu că eu o să fac tot ce-mi spun ei să fac, ca să vă salvez pe voi din ghearele lor.

- Adică or să încerce să te şantajeze.

- Exact. Momentan, ei încearcă să mă prindă pe mine. Voi nu sunteţi foarte importanţi acum; dar o să fiţi cei mai importanţi în clipa în care Diamant aranjează lucrurile, iar tati iese din ascunzătoare şi-şi cere drepturile. Tati e şef; iar acum Isamu conduce afacerile. Tati o să vrea să-şi ia înapoi afacerile; Isamu n-o să vrea să i le dea. Or să se lupte... Tati nu poate fi învins - pentru că are armată mică, dar are foarte mulţi prieteni care vin cu armatele lor mici ca să-l ajute. Împreună, ei formează cea mai mare, mai numeroasă şi mai puternică armată. Şi sunt imposibil de învins. Cu toate astea, chinezii îl pot totuşi învinge pe tati. Dacă chinezii ne prind pe noi, tati aruncă toate armele şi se predă. Ca să ne salveze pe noi.

- Am înţeles. Nu trebuie să ne prindă chinezii.

- Exact. Eu nu pot să-i explic asta lui Léon - e prea mic şi n-o să înţeleagă mare lucru. Dar ştiu că tu m-ai înţeles...

- Te-am înţeles. Dar mă gândesc şi eu... la tati... şi sunt îngrijorată...

Oof, Doamne! O sărută uşor pe păr:

- Nu mai plânge! Şi nu te mai gândi la toate relele de pe lumea asta! Adu-ţi aminte că, în România, tati are armată mare şi e prieten cu toată lumea. În România, lui tati îi este foarte uşor să se ascundă. Iar Diamant a făcut tot ce-a ştiut el mai bine ca să-l salveze pe tati de chinezi! Diamant îl iubeşte mult pe tati, să ştii!

- Ştiu... Mami, te rog frumos - când afli ceva despre tati, să-mi spui şi mie! Promit că nu-i spun nimic lui Léon!

- Stai liniştită, prinţeso - când aflu ceva, o să-ţi spun şi ţie. Că doar tu eşti ajutorul meu de nădejde, nu? Tu stai cu Léon, tu mă ajuţi să fugim, să ne ascundem...

Florentina aprobă... şi-o îmbrăţişă scurt:

- Bine, mami. Mă duc la culcare.

- Stai!

Se grăbi să scrie numărul de mobil pe un post-it şi i-l dădu:

- Mi-am luat telefon. Ar fi bine ca Léon să nu ştie că mă poate suna oricând - pentru că trebuie să fiu atentă la străzi şi la chinezi, nu la povestirea lui despre maşinuţe...

- Stai liniştită, că n-am să te sun pentru prostioare!

- Bine. Vreau să stabilim o chestie.

Florentina era foarte atentă. Părea liniştită...

- În principiu, ar fi foarte bine dacă voi doi nu ieşiţi din casă. Pe voi n-am cum să vă deghizez; voi sunteţi uşor de recunoscut. Mai ales că ei caută doi copii, iar voi sunteţi doi şi staţi mereu împreună...

- Stai liniştită, mami - n-o să ieşim din casă.

- Bine. Braseria unde lucrez eu e în centrul oraşului. Eu o să-i văd prima pe chinezi, când or să apară aici să ne caute.

- Crezi tu că or să ajungă până aici?

- Or să ajungă în fiecare oraş, pe fiecare stradă, la fiecare uşă. Şi-or să aibă fotografiile noastre, să le arate oamenilor. Jun vrea neapărat să ne găsească; iar Jun e mult mai puternic decât tati, să ştii! Aşa că or să ajungă şi aici. Eu ştiu cum or să ne caute - că ştiu cum gândeşte Isamu. O să facă nişte echipe şi-o să ne caute radial - adică în formă de cerc - de la Cannes spre exterior. Sigur or să ajungă şi aici...

- Şi dacă ne găsesc aici? Ce facem?

- Nu ne găsesc. Eu, ţi-am spus - o să-i văd cu siguranţă! O să vă sun şi-o să vă spun să vă ascundeţi în locul stabilit. Iar locul stabilit l-am pregătit eu, în prima zi petrecută aici. Locul stabilit este în fundul curţii, după maldărul ăla mare de cartoane. Când te sun şi-ţi spun să vă ascundeţi, îl iei pe Léon, te duci în fundul curţii, te bagi după cartoane şi-l tragi şi pe el după tine. Şi tragi cartoanele în urma ta. Dacă vezi păienjeni sau şoricei, să nu ţipi - că te aud chinezii! Baţi tare din picior, iar ei se sperie şi fug...

- Stai liniştită, că ştiu ce-am de făcut!

- Bine, prinţesa mea. De-acolo se vede bine poarta, printre cartoane. Dacă vezi că e prea periculos iar chinezii nu vor să plece, ieşiţi încetişor de după cartoane, îl urci pe Léon pe scăunelul pe care l-am pus eu acolo şi-l pui să sară gardul. Şi sari şi tu. O să ajungeţi în curtea vecină; de-acolo săriţi tot aşa... Mă urmăreşti?

- Bineînţeles! Mă ascund după cartoane şi, dacă e cazul, sar gardul. Şi merg din vecin în vecin, evitând să stau prea mult timp pe străzile circulate.

- Exact. În vale, e gara. Vă ascundeţi în zona şinelor de tren - şi aveţi grijă mare la tren... Iar eu o să apar acolo seara. După ce se înserează, vă ascundeţi printre maşinile din parcarea gării. Vizavi de hotelul ăla care ne-a refuzat cazarea.

- Da, mami.

- Şi vin eu şi vă iau din parcare, când se face destul de întuneric.

- Bine.

Îi prinse capul în palme şi-o privi lung:

- Florentino... Noi două trebuie să fim puternice. Noi două trebuie să reuşim. Tati ne-a dat o sarcină - şi n-avem voie să eşuăm! Dacă chinezii ne prind, or să-l ameninţe pe tati că ne omoară. Iar tati o să vină să se predea - şi-atunci îl omoară pe tati! Noi patru, familia noastră, n-avem voie să picăm în ghearele chinezilor.

Micuţa ei înţelesese totul. Şi-i promitea, din privire, că n-o să se lase prinsă! O sărută uşor pe frunte:

- Aşa te vreau! Hai - fugi la culcare!

- Noapte bună, mami!

- Noapte bună, prinţesa mea!

Florentina ieşi încetişor, închise uşa... Gustă budinca; era rece şi n-avea zahăr. Dar zău că nu mai avea forţă-n ea să se-apuce s-o încălzească îndeajuns de mult ca să o îndulcească! Aşa că se grăbi să înfigă furculiţa-n ea... Era bună! Era foarte bună, ce mai!

Se bucura mult că reuşise să discute azi cu copiii. Léon trebuise să fie lămurit; iar Florentina trebuise să afle de parolă, ca să capete certitudinea că Ştefan trăia! Şi era foarte important că reuşise să-i spună despre ascunzătoare... şi despre modul cum trebuiau să fugă din curtea asta. Avea încredere în Florentina; era curajoasă şi extrem de isteaţă! Şi şmecheră - calitate jumătate moştenită, jumătate dobândită...

Momentan, copiii erau cuminţi şi-o ascultau; dar dacă or să-şi piardă încrederea în ea... Dacă unul dintre copii începea să şovăie, o să aibă o problemă uriaşă! Nu va putea să facă rost de bani pentru traiul de zi cu zi, dacă stătea cu copiii de mână! Nu putea să plece la muncă cu copiii după ea! Iar dacă unuia dintre ei îi intra în cap gândul că putea să se ducă la un telefon şi să-l sune pe tati, în maximum 30 de minute or să fie toţi trei prizonierii chinezilor! Jun avea oameni peste tot... Un miliard de oameni...

Scoase telefonul şi accesă agenda. Momentan, era goală. Trebuia să bage nişte telefoane în ea; şi se gândea ca, în caz de ceva, să-l sune pe Grasu mai întâi, pentru că telefonul lui Diamant era ascultat "la greu"...

Telefonul ieftin era stupid de simplu de utilizat. Îi cerea numele; scrise "Grasu" şi apăsă OK. Îi cerea numărul; iar numărul era... Numărul era... 004, prefixul României; 0722 - că era Vodafone... Şi mai departe?

Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi... că telefonul lui Grasu era salvat în agenda Communicatorului pe care ea îl lăsase în veceul Shop-ului...

Lăsă telefonul pe masă. Lăsă şi furculiţa - nu-i mai era foame. Îşi acoperi faţa cu palmele...

Realiza, abia acum, că toate numerele de telefon...

Dezastru! Toate numerele de telefon erau salvate în agenda mobilului! Iar ea, proastă cum era, nu se gândise nici o clipă să ia măcar cartela! Că, dacă ar fi avut cartela...

Era linişte...

Spera că Florentina adormise; spera că fetiţa ei nu-i auzea acum accesul ăla de plâns cu sughiţuri. Florentina îşi putea imagina că mami o minţise atunci când îi spusese că tati trăia; că îl salvase Diamant. Şi până să-i explice ea...

Era obosită. Era nemâncată, obosită şi tristă. Şi tocmai dăduse cu capul într-o fundătură. N-avea cui să-i strige "Ajutor"...

Putea să sune la numărul unic de urgenţă 112 şi să strige "Ajutor"; şi-o ajuta poliţia. Venea echipajul, îi lua pe sus şi-i ducea la secţie. Ea sfârşea la birou, cu colile albe-n faţă şi ordinul expres să scrie o declaraţie completă; copiii sfârşeau în altă maşină, a Protecţiei copilului, în drum spre cel mai apropiat centru pentru minori. Şi se termina totul!

... Ba nu. Din clipa când ea suna după ajutor, în 4 ore apărea Diamant.

... În 30 de minute de la strigătul ei după ajutor, în faţa secţiei de poliţie ateriza elicopterul. Jun o să-l trimită pe Isamu, gândindu-se că proasta avea o minimă încredere în cel care-i fusese subaltern atâţia ani.

... Nu! Gata!

Se ridică şi-şi dădu cu apă rece pe faţă. Bău un pahar cu apă rece...

"Ce dracu, Ano! Eşti femeie deşteaptă! Că altfel nu te-ar fi luat Ştefan lângă el - şi nu te-ar fi ţinut alături de el atâţia ani! OK, eşti într-o fundătură; dar tu poţi să găseşti o soluţie! Pentru că trebuie să găseşti o soluţie! De dragul lui... şi de dragul copiilor voştri, trebuie să încetezi cu bocitul şi să găseşti o soluţie!"

Şi gata - nu mai bocea. Luă post-it-urile şi pixul şi reveni la masă. Se asigură că uşa bucătăriei era închisă...

Pe vremea când Florentina avea doar cinci anişori şi mergea la grădiniţă, Ştefan o sfătuise s-o înveţe pe prinţesă adresa şi numerele lor de telefon. Ca să le ştie. Închise ochii... Îşi amintea ziua aia... Îşi amintea că îi compusese un cântecel, ca să poată micuţa să le reţină mai uşor... Prinţesa purtase un trening alb, impecabil; stătuseră amândouă pe covor, ea luase o hârtie şi pix... şi-i cântase... Cântase...

Ochii erau închişi; dar memoria aducea în prim-plan amintirile de-atunci. Iar mâna în care ţinea pixul scria... Ea începea să zâmbească... După ce o învăţase numărul lui tati, o învăţase numărul ei. Ca să nu întrerupă filmul amintirii din mintea ei, îl notă şi pe acela... Urmase numărul lui Isamu... Nu; Ştefan o sunase şi-o chemase în birou. Numărul lui Isamu nu mai apucase să i-l cânte. Şi nu reluaseră lecţia.

Privi lung post-it-ul... Asta e! Să le bage în memorie! Întâi pe-al lui Ştefan... Apăsa tastele şi-şi amintea că îl văzuse de multe ori aşa, pe ecrane de-astea verzui... Salvă şi numărul ei - că telefonul ei sigur era acum în birou, pe biroul lui Isamu... Numărul lui Grasu nu-l ştia; nici pe-al lui Diamant. Iar în Franţa nu cunoştea pe nimeni care-ar fi putut s-o ajute "cu viteza sunetului". În plus, oamenii care ştiau numerele alea două de telefon locuiau în România, nu în Franţa! Diamant şi Grasu părăseau rareori România...

Aha! Un flash-back! Scrise repede cifrele, pe care le memorase pentru că păreau a fi "în versuri"... Şi şopti:

- Fir-aş a dracului să fiu cu capul meu pătrat cu tot!

Ăla era numărul de fix al lui Ioan Manolache! Tocmai pe-ăla şi-l amintise! Numărul singurului om care n-ar fi ajutat-o nici mort! Dar... Dar, de bine-de rău, era numărul de telefon al unei persoane încă în viaţă care-o cunoştea! Îl salvă în agendă... Ce-şi mai amintea?... Aha! Tot un 0722! Hm; ăsta era mobilul lui Florentin... în caz că nu-şi schimbase cumva numărul între timp! Nu putea să-l verifice; şi nici nu voia să-l verifice. Oricum, îl salvase sub numele "Florentin Manolache"; cu puţin ajutor de la Vodafone, poliţia franceză putea afla actualul număr...

Şi ce-şi mai amintea? Ce număr îi mai venea în memorie?... Azi, acum, nu-şi mai amintea nimic - nici o înşiruire de cifre. Aşa că se ridică şi puse budinca la frigider - era aproape miezul nopţii. Trebuia să facă duş... şi-apoi să se odihnească şi ea. Mâine era Paştele; mâine, la terasă, n-o să aibă timp nici să respire! Mâine o să vină acasă pe trei cărări - la propriu...

Mâine, dacă dl Jacques o să-i mai dea pauza de masă, o să se ducă la primul internet-cafe - dacă exista aşa ceva în cătunul ăsta cu acoperire wireless! - şi-o să caute şi alte numere de telefon. Primul pe care intenţiona să-l noteze era numărul Ambasadei României în Franţa. Era în Paris; dar "făcea valuri" prin planurile lui Isamu. Apoi, o să caute numărul de la primăria localităţii Aurari...

Iar noaptea cu siguranţă va fi un sfetnic bun! Se grăbi să iasă şi să se strecoare în baie - mare minune dacă n-o să adoarmă sub duş! Se simţea sfârşită...

24 aprilie 2011 - duminică

Ştefan

Era linişte. Nu se auzea nici musca... Nici gândacii din bucătăriile vecinilor...

Unde era Ana? Unde erau copiii lui? Ce făceau? Dormeau? Unde dormeau? Mâncaseră? Ce mâncaseră? Aveau o pătură, cu care să se învelească?

Ar fi trebuit să se uite totuşi la ştiri...

Se lungise în pat pe la 11. Nu reuşise să adoarmă. Ascultase zgomotele vecinilor - şi-apoi ascultase tăcerea. Era linişte ca pe lumea cealaltă! Era întuneric beznă... Dacă maidanezii din Parcul Circului n-ar mai fi lătrat din când în când, s-ar fi gândit că murise - şi era-n iad...

Dar era în iad! "Pe bune"! Zăcea în apartamentul amantei lui Florentin, se holba la tavanul impecabil şi plângea! Se întreba ce-au mâncat copiii lui aseară - şi plângea, pentru că nu ştia răspunsul...

Se va ridica din patul ăsta! Diamant îl va ajuta să se ridice; iar el o să ia un cuţit nou-nouţ şi-o să pornească la drum. După 48 de ore de drum, o să coboare din autocar, o să ajungă pe Avenue du Roi Albert şi-o să sune la sonerie. Şi să-i ierte Dumnezeu - că el nu-i ierta! Pentru fiecare clipă amară din viaţa copiilor lui, Isamu o să plătească! Şi Isamu, şi Jun! Şi copiii lor or să plătească! O să-i ţină încuiaţi în beci, despuiaţi, fără apă şi mâncare - ca să le plătească frigul şi foamea pe care le-ndurau acum copiii lui...

Era linişte. Aproape că-şi auzea lacrimile căzând undeva pe pernă...

Ana-Maria

Strânse uşor frâna şi privi cu maximă atenţie spre terasă...

Era opt fără un sfert - dar lângă mesele braseriei era deja aglomeraţie. Vedea mulţi tineri - de parcă li se năzărise tuturor să se hrănească foarte matinal, ca să plece-n pelerinaj sau... Oricum, erau vreo 20, cel puţin! După haine, erau turişti. Dar şi ea părea turistă, după haine! Iar Jun plătea în euro - aşa că, pe lângă miliardul de chinezi disponibil acelui individ, se putea îngrijora şi pentru vreo 200.000 de francezi... doar aici, în sud! Azi era sărbătoare mare, iar mesele nu se puteau suplimenta decât scoţându-le în mijlocul şoselei...

Traversă intersecţia, scanând pe sub sprâncene maşinile parcate în jur, şi coborî de pe bicicletă. Intră în braserie:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa, Anne!

Dl Jacques era în vervă; se agita de zor, bucuros de clienţi...

O să încerce să stea azi mai mult prin bucătărie. Aşa, din prevedere.

Diamant

Cât era ceasul? Opt jumate. Mai privi o dată lista cu nume...

"Ocupase" - adică "închiriase" una dintre casele goale din orăşel. Ridicase casele astea cu gândul că tinerii se vor căsători şi vor avea nevoie de-un loc unde să-şi aducă nevestele! Şi apoi mai ridicase câteva, ca să nu plătească impozit pe profit. Numai că nu calculase bine; şi-acum casele erau nelocuite. El tocmai închiriase una dintre ele. După *pomana*, nu mai reuşise să adoarmă; şi pregătise locaţia aşa cum se cuvenea! O umpluse cu dispozitive de bruiaj, adusese 16 scaune...

Titel nu-l minţise - veniseră chinezii în România. Biletul pe care-l primise aseară de la Titel era scris de Popescu personal şi-l anunţa "oficial" că fluxul de chinezi cu acte franţuzeşti fusese foarte mare ieri, pe Otopeni - iar graniţele rutiere chiar erau nesupravegheate! "Şpionul" lor şef îi sugera să nu iasă azi din orăşel, "pentru a permite oamenilor noştri să rezolve problema". Adică să sperie şi să împrăştie armia de chinezoi care venise să le strice lor socotelile. Intenţiona, deci, să fie cuminte - şi să stea în Aurari. Era, deci, o zi tocmai bună pentru o şedinţă amplă cu oamenii lui Grasu!

Dosarele lui Ştefan erau complete. Reţelele erau bine puse pe hârtie, iar vărul lui folosise diverse culori pentru a evidenţia "plusurile şi minusurile". Îi cunoştea şi el pe oamenii lui Grasu; cu mica diferenţă că el îi ştia după porecle iar Ştefan îi scrisese după numele din buletin. Avusese probleme, pe ici-pe colo, în identificarea şi "pupa-rea" celor două botezuri - cel ortodox şi cel "de foc"...

Pregătise o listă de nume. Pentru fiecare afacere, scrisese trei propuneri - în ordinea în care-şi amintea el că-i lăuda Grasu, atunci când stăteau la o bere şi pălăvrăgeau despre una şi alta. Trebuia să-l sune şi să-i recite listoiul la telefon; Grasu nu trebuia să spună decât "da" sau "nu". Sau să rostească un alt nume! În orice caz, Grasu nu trebuia să rostească numele "Ştefan". Că ar fi trebuit să-l mintă - şi crăpa inima-n Grasu dacă auzea că Ştefan murise! Ştefan era foarte important pentru Grasu; mai important decât nevastă-sa, sau...

În fine! Deci, îl suna pe Grasu şi obţinea "câştigătorii". Apoi îi suna şi-i invita în orăşel, la unşpe fix. Şedinţa o să dureze puţin; o să le spună *"Vive le roi"*, o să le dea conturile, o să-i roage să-l lase pe Grasu să se concentreze asupra recuperării... şi cam atât! După aia, îi scria lui Ştefan; şi-apoi venea specialistul în montaj, cu aparatură cu tot. Îi dădea instrucţiunile, îl lăsa cu consilierii lui şi se ducea şi el şi se culca. Îi picau ochii-n gură de somn! Uleiul ăla fusese eficient; dar a doua sticlă de vin intra totuşi la capitolul "exagerări".

Ora era perfectă pentru telefonul ăla pe care trebuia să-l dea; aşa că selectă numărul şi apăsă butonul. Sună doar o dată; Roxana răspunse prompt:

- Da, şefu'.
- Ce face?
- E treaz. E mai bine; s-a stabilizat bine, aşa că l-au băgat doctorii pe calmante. Tocmai a terminat de halit la pungă. Ete, acu' se uită la mine şi zâmbeşte...
- Asta-i bine. Pune-i telefonu' la ureche.
- Imediat.

Aştepta... Auzea respiraţia grăbită... Acum! Începu să turuie:

- Azi am şedinţă mare cu crema ta. Eu îţi spun numele, tu spui da sau nu! Georgică "Popitu'"...
- ... Da.
- Mihăiţă "Toarcă".
- ... Da.
- Ghebosu.
- ... Da.
- Alina "Muşchi".
- ... Oana. Oana mică.

Tăie numele vechi şi-l notă pe cel nou. Şi se grăbi să continue - ca să nu audă întrebări despre Ştefan sau despre Ana! Grasu făcea infarct dacă auzea că şefa lui e pe undeva prin UE - cu copiii de mână, cu chinezii pe urme şi fără pază serioasă!

Grasu gâfâia - deşi spunea "da" de vreo 30 de secunde doar. Văzuse şi el faxul trimis de spital; citise şi el diagnosticul. Dar abia acum realiza cât de grav rănit era Grasu... Se grăbea să-i recite lista ca să poată să închidă - şi să-l lase să se odihnească. Să se întremeze. O să-i zică Roxanei să nu-i pună ştiri la televizor; să-i pună desene animate şi Discovery. Şi canalul ăla de pescuit. Că dacă Grasu vedea sicriul şi marea de oameni care-l condusese la groapă, la Reînvierii...

Isamu

Se privi încă o dată în oglindă... Era bine. Era aşa ca-n fiecare dimineaţă! Bărbieritul îi reuşise întotdeauna "din prima". Estomparea cearcănelor nu-i reuşea; ăla era "punctul forte" al lui Jun...

Cât era ceasul? Opt jumate. Era duşat, bărbierit şi îmbrăcat impecabil. Voia să fie impecabil azi, când îl va pocni pe Cheng peste ochi - şi va deveni, cel puţin teoretic, şef peste oamenii din Cannes. Şi peste deciziile care vizau Cannes-ul. Azi trebuia să găsească o cale să-l sune pe Diamant...

Oare avea ceva de câştigat, dacă risca şi-l suna pe Diamant? Sincer, se îndoia că vărul lui Ştefan se va obosi să-i răspundă; întotdeauna simţise o reţinere şi o distanţare la omul ăla care n-avea 100% încredere nici în maică-sa... Telefonul lui Ştefan nu mai exista; sau era la Morgă. Era tentat să creadă că telefonul era într-o secţie de poliţie, într-o pungă de plastic sigilată, iar cartela era la Diamant. Şi telefonul lui Grasu tot la Diamant era; iar dacă se ducea la spital, la tatăl lui Ştefan...

Nu se putea duce la spital. Nu-l putea suna pe Ştefan. Cheng era aici, în ceafa lui, cu ochii pe el; aşa că îl putea suna cel mult pe Diamant! Cu Jun nu era de joacă; Jun îi era superior mai mult decât îi era frate. Jun l-ar fi bătut fără regrete; şi nu i-ar fi luat mai mult de-o secundă ca să-şi spună că un şef peste Europa de Est care n-avea cicatrice vizibilă părea tăntălău - şi să-şi înăbuşe astfel orice remuşcări pentru strunirea fratelui mai mic cu sabia. Jun era nebun - doar actele-i mai lipseau. Şi mai era ceva...

Trebuia să scape de Cheng - care ştia acum parolele de la server şi tot ce mai "mişca" pe-acolo. Ca să scape de Cheng, trebuia să-i arate lui Jun că marşa la planul lui; că voia să fie şef, că era şef, că stăpânea problema şi făcea "tot ce era omeneşte posibil" să o prindă pe Ana - cu sau fără copii. Iar ca să facă asta...

Oftă greu şi ieşi din cameră - se ducea să fie şef. Cheng o să stea multe zile şi multe nopţi în birou, în ceafa lui! Aşa că trebuia să fie şeful lui Cheng. Trebuia să-l pună la punct, să-l înghesuie bine în locşorul lui şi să nu-l lase "să prindă aripi" - şi să ia decizii. Trebuia, în primul rând, să îi taie impulsul de-a suna la Jun - sau de a-i trimite mesaje cu ceea ce se întâmpla în vilă. Aşa că trebuia să fie şef... şi să urle la el. Să urle tare de tot! Eventual, să-l şi plesnească bine de tot! Trebuia să-l pună la punct - chestie destul de dificilă, pentru că nu era genul care să facă asta... şi pentru că nervii lui Jun nu erau foarte elastici. Scoase cartela şi intră în birou.

Aerul din biroul ăsta era mai curat decât afară. Parcă-i lipsea izul de fum... Ştefan fuma. Mult, uneori. Acum, însă, Ştefan nu mai era aici; iar Cheng fuma trei ţigări pe zi - şi ieşea în curte ca să fumeze. Şi-acum avea senzaţia că nu putea să se concentreze, fără izul ăla de tutun ars! Fumase pasiv şase ani...

Se aşeză la birou şi selectă iconiţa...

Căutările nu înaintaseră, de aseară până acum. El le ordonase ca, de la 10 noaptea până la 6 dimineaţa, să nu apese nici o sonerie. Sigur, la telefon le spusese că localnicii deveneau bănuitori atunci când le suna “potera” la uşă la trei dimineaţa, iar ei trebuie să fie odihniţi ziua ca să poată judeca drept; în adâncul sufletului, sperase că Ana va profita de protecţia întunericului şi va călători noaptea. Dacă ei o căutau ziua, iar ea fugea noaptea, avea o şansă să scape...

Ciocănitul corect îl făcu să ofteze uşor - gata, venise jandarmul! Îi deschise uşa iar Cheng intră, zâmbitor ca ziua de vară:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Îl văzu aşezându-se la biroul mic, montând cititorul de carduri... Avea un card; îl downloada. Treaba lui! La urma urmei, nu era paznicul lui Cheng, ci şeful lui Cheng! Poate voia să se uite la desene animate! De ce să-i interzică tocmai plăcerea aia? Încerca să nu zâmbească gândului obraznic...

Introduse codul emiţătorului din telefonul lui Ştefan... Era în România. Zoom... În Bucureşti. Zoom... În nord. Zoom... Şoseaua Bucureşti-Ploieşti. După Aeroportul Băneasa. Înainte de Aeroportul Otopeni. Unde dracu era telefonul ăla? Păi...

Imprimanta fâşâia uşor; el se întreba ce era cădirea aia... de după Aeroportul Băneasa... După locaţia unde se construia Ambasada SUA... După Academia de Poliţie... şi Unitatea Militară 01829...

Îi era al dracului de greu, de când nu mai avea sprijinul Internelor lui Ceauşescu. Trebuia să se descurce singur; pentru el, dispariţia oamenilor ălora fusese ca stingerea luminii. De când dispăruse sprijinul de-acolo, orbecăia rău... Numai că trebuia să se descurce cumva. Mai cu deducţii logice, mai cu Google maps... Mai cu internetul - dar nu cu forumurile... Căuta... Căuta adresa... Ce era acolo? Ce număr era acolo? Oare... Google maps numea şi clădirile. Deci, Google maps... Căuta zona... Clădirea...

Se sprijini uşor de spătarul scaunului - telefonul lui Ştefan, Nokia Communicator albastru marin, emitea din sediul Serviciului de Informaţii Externe. Iar Cheng se ridică:

- Ai dormit bine, sper...

- Binişor; de ce?

- Pentru că am noutăţi; iar cele mai bune decizii se iau cu mintea odihnită...

Hei! Ăsta făcea mişto de el? Îl lua peste picior, apropo de ordinul pe care-l dăduse el aseară? Îl privi lung, serios:

- Ascult.

Cheng se apropie şi luă mouse-ul:

- Cu permisiunea ta...

OK - dar să nu creadă că o să i-l lase mai mult de 10 secunde! Accesa reţeaua... Căuta ceva... Un film. Numele era dat de o cameră digitală. Oare ce filmase Cheng? Sau pe cine?

Oare pe Ana? O găsiseră pe Ana?

Gândul ăla îl făcu să transpire instantaneu! O găsiseră pe Ana! Iar dacă o filmaseră, însemna că o prinseseră pe Ana!

În secunda imediat următoare, pe ecran apăru, central, chipul Isabellei! Iar inima i se opri, scurt...

Hei! Plesni ferm mâna de pe mouse şi opri filmarea. Şi mârâi printre dinţi:

- Mai nou, îmi chinui angajaţii?

- Am aflat cum a fugit Ana.

Privea lung chipul bietei fete... Parcă era beată! Parcă băuse un litru de tărie! Parcă... Întinse mâna şi prinse, scurt, gulerul costumului de lângă el:

- Ce i-ai dat?

- Amobarbital. Jumătate de doză a fost de-ajuns...

Ridică încet privirea... Cheng rânjea, fericit pentru "victorie"... Smuci, scurt, spre el:

- Unde e?

- Eu am lăsat-o în bucătărie. Dac-o fi plecat între timp...

Ce dobitoc! Se ridică, îmbrâncindu-l cât colo, şi se grăbi să iasă. Cobora treptele alea câte două deja! Auzea vocea lui Emilie suspinând - iar dacă idiotul de Cheng greşise doza... Nici nu voia să se gândească ce se va întâmpla dacă idiotul ăla greşise doza! Năvăli în bucătărie!

Emilie scăpă un ţipăt scurt şi dădu să sară în spate - dar alunecă şi căzu pe podea! Isabelle zăcea lângă dulapuri; şoptea ceva, cu ochii întredeschişi... Se grăbi s-o ridice:

- Isabelle!

Era moale ca o cârpă! Aah! O sălta scurt pe braţe şi ordonă:

- Adu trusa de prim-ajutor în birou!

Oof, sărăcuţa! După ce că era slabă ca un ţâr, o mai şi drogase idiotul ăla! Încerca să-i înţeleagă şoaptele... Nu - bătea câmpii. Nu spunea nimic important - doar bătea câmpii. Acum, de exemplu, spunea ceva despre omletă; după care trecuse imediat la reclama la Ariel. Mm - ce-o să-i facă el lui Cheng!

Uşa era crăpată; îi fripse un şut din toată inima! Intră în birou şi se grăbi spre canapea; o aşeză uşor pe perne... Parcă avea febră; dar nu putea fi sigur de nimic acum! Cheng venise în spatele lui; mai auzea nişte paşi, care ar fi trebuit să fie ai lui Emilie... Isabelle tremura uşor; el nu prea ştia ce-ar fi trebuit să facă acum...

Ba da! Ştia! Se ridică şi se grăbi să ajungă la birou; trase sertarul, scoase *katana* şi vâjâi scurt cu ea prin aer. Mm - Ştefan avea arme bune! Cele mai bune chiar! Ştefan ştiuse întotdeauna...

Emilie îl privea lung, speriată ca la balamuc! Cheng încerca să-i ia cutia din mâini - numai că bucătăreasa "îngheţase", cu ochii la sabia

din mâna lui, iar ordinul pe care-l primise avea acum o importanţă supremă. Şi nu dădea drumul cutiei. Chinezul lui Jun îşi pierduse mult din aplombul iniţial; trăgea de cutie, dar trăgea uşurel, cu teamă...

Porni, încet, spre el. Iar Cheng dădu drumul cutiei şi făcu un pas în spate... Încă unul... Cheng ştia că, la mânuirea sabiei, fratele cel mic era cel mai bun chinez din tot sudul Franţei! Şi ştia ce însemna furia aia de pe chipul lui... El nu arăta asta, dar era foarte fericit pentru că Emilie vedea toată scena - şi-o va putea povesti cu lux de amănunte în faţa lui Ştefan, sau a lui Diamant, sau a Anei...

Gata - atât se putuse retrage Cheng. Îi puse sabia la gât şi utiliză limba franceză:

- Ce i-ai dat?
- Amobarbital.
- Praf?
- Intravenos.

Deci dacă o punea să vomeze, nu obţinea decât micul dejun. Dacă-l mâncase şi pe-ăla! Reveni la interogatoriu:

- Când i l-ai dat?
- Pe la opt...

Ridică uşor mânerul sabiei - şi-l "bărbieri" pe vreo doi centimetri pătraţi:

- Dacă nu ai şi antidotul...
- Naloxon. Îl am.
- Îi pui un cateter şi-i administrezi naloxon. Şi-apoi stai lângă ea...

Făcu o pauză scurtă... şi urlă din toţi rărunchii:

- Şi te rogi să-şi revină până la 12! Că dacă nu-şi revine, îţi promit că nici tu nu-ţi mai revii!

Îi speriase pe amândoi. Rău! Cheng îl mai auzise urlând; dar pentru Emilie, era prima oară în ultimii şase ani jumate când îl vedea manifestându-se la nervi! Femeia scăpase cutia din mâini! Acum, probabil că se grăbise s-o ridice - că o auzea foşnind...

Privea lung ochii negri din faţa lui şi le promitea că la doişpe fix o să ia din nou *katana*...

Reveni la poziţia dreaptă şi se răsuci scurt. Iar Emilie făcu un pas în spate şi încercă să se ferească şi să nici nu scape cutia... Se grăbi să apuce mânerul - şi folosi tonul lui calm dintotdeauna:

- Adu-mi, te rog, câteva prosoape şi-un lighean cu apă rece. Şi un coş de gunoi, cu sac.

Femeia ieşi în fugă... Întinse cutia spre Cheng şi-i făcu loc să vină lângă canapea. Privea lung ochii albaştri, speriaţi...

Isabelle nu mai spunea nimic. Tremura uşor, era la fel de moale dar nu mai şoptea nimic. Probabil că o şocase şi pe ea cu urletele! Asta era bine; femeia asta o să scape şi-o să-i spună lui Ştefan că el îi luase apărarea... Iar Ştefan o să se gândească la regula numărul unu a celui care voia să devină şef - care dădea ordine şi-apoi juca rolul protectorului propriilor victime...

Chinezul lui Jun era bun - se pricepea la ace şi la vene. Cheng "dezlega limbile", atunci când Jun voia să afle ceva. Cel puţin o dată pe lună, individul ăsta deschidea diplomatul cu sticluţe şi umplea cel puţin o seringă. În tărtăcuţa lui, capitolul "barbiturice" era complet şi bine documentat. Spre binele lui, spera să aibă-n cap şi-un capitol cu medicamentele inhibitoare ale barbituricelor; pentru că altfel azi, aici, o să curgă sânge! Amobarbitalul făcea parte din categoria barbituricelor; iar din câte-şi amintea el, recomandarea oricărui medic întreg la cap ar fi fost spitalizarea imediată, conectarea la aparate de menţinere a vieţii, asistare respiratorie, rehidratare, ţinerea bietei fete sub observaţie atentă... Cât spusese cretinul că-i dăduse? Jumătate de doză. Acu' vreo zece ani, ştiuse cât era doza de amobarbital - Jun îl bătuse până învăţase toate substanţele şi gramajele din diplomatul cu sticluţe! Acum însă, zău că nu-şi amintea...

Cheng se repezi la biroul mic şi trase diplomatul. Îl deschise cu un gest scurt. Revederea acelei "panoplii" îi provocă un puternic gust amar... Chinezul înfipse acul în seringă şi scoase o fiolă. Ridică din nou sabia şi i-o puse la gât:

- Să văd!

Da - pe fiola aia scria, albastru pe bleo, "Narcanti - naloxon". Rânji la creştetul brunet:

- Să nu greşeşti doza...

Primi o negare scurtă, în timp ce paşii urcau iar scările. Emilie intră... şi depăşi "pragul psihologic" al imaginii chinezului veşnic calm care decisese tocmai azi să răbufnească - veni lângă canapea şi puse prosoapele pe cotieră. Adusese şi ligheanul, şi coşul... O privi lung, dar nu zâmbi:

- Mulţumesc. Te rog să te gândeşti la un prânz uşor digerabil; fără grăsimi, dacă se poate.

Primi o aprobare şi-o văzu ieşind în fugă... Bun! Reveni spre Cheng - şi constată că chinezul se grăbise cu medicaţia. Nu văzuse nici cât era doza de Naloxon. În fine... Întinse sabia şi trânti capacul diplomatului:

- Nu te clinteşti de-aici. Până la doişpe, faci ce-oi şti şi-o repui pe picioare; că altfel ai de-a face cu mine.

Reveni la birou şi lăsă sabia lângă mouse - că spectacolul nu se încheiase! Apăsă Play şi-şi puse căştile. Şi auzi întrebarea lui Cheng:

"- Cine i-a spus Anei să fugă?
- ... I-am dus un bilet...
- Şi ce i-ai scris?
- ... Parola...
- Iar parola este...
- ... Le roi est mort...
- Cine ţi-a spus să-i duci biletul?
- ... Contele...
- El te-a sunat şi ţi-a spus?
- ... M-a sunat cineva...
- Cine?
- ... O fată...
- Cum o cheamă?
- ... Ana...
- Ana şi mai cum?
- ... Ana-Maria Ionescu..."

Oof! Aici substanţa aia nenorocită îşi făcuse cu prisosinţă efectul! Cheng ştia asta, aşa că se grăbea:

"- Şi cum a fost? A sunat telefonul?
- A sunat telefonul... O fată mi-a spus... despre costum... şi oră...
- Ce fată?
- O fată cu păr ondulat... cu codiţe... şi cu clame de aur..."

Asta Florentina era! Ce dracu făcuse cretinul ăsta? Nu cumva-i făcuse o supradoză? El învăţase substanţele alea; dar efectele lor nu le mai "documentase"! Fusese iertat de supliciul de-a urmări înregistrări de-astea, pe motiv că avea destule slugi care să injecteze zemurile alea şi să smulgă destăinuiri complete...

"- Şi ce oră ţi-a spus?
- Doişpe... M-am uitat la ceas... Le roi est mort... Dans un heure...
- Aşa ai scris pe bileţel?
- ... L-am pus pe farfurie... I l-am dus...

Tânăra de pe ecran lăsă capul pe spătarul scaunului şi începu să plângă:

" - Nu ştiu ce am! Simt o tristeţe în suflet... O fi şi de la vremea... asta... mohorâtă..."

Probabil că asta îi spusese Anei, ca s-o alerteze serios!

"- ... Şi după aceea? Cum a fost? Hai, spune-mi!
- A adus farfuria... Mi-a mulţumit... Emilie făcea mâncare... Nu, Emilie; n-am nimic... Mă doare rău măseaua... Nu vreau... Nu vreau să plâng... Nu vreau..."

Opri înregistrarea - că şi-aşa era spre sfârşite! Selectă iconiţa, luă telefonul şi selectă numărul lui Gilles... Suna... Pe harta de pe ecran apăreau punctele...

- Da.
- Unde sunteţi?
- Eu sunt în La Penne, cu echipa mea. În maximum o oră, pornim spre nord.
- Te mişti încet.

- Dar verificăm absolut totul - de la ţânci de patru ani, la pensionari de 80.

- Asta nu e o scuză. Ai noutăţi?

- Nu; absolut nimic.

- Fă cumva să ai noutăţi. Urgent!

Închise şi lăsă telefonul pe birou. Punctele nu se agitau; de acolo, de sus, de unde le vedea el, punctele alea se mişcau doar atunci când parcurgeau distanţe mai mari de 50 de metri. Punctele alea desenau un semicerc...

Paşii se apropiau de biroul lui; se apropiau încetişor, aşa, pentru că sabia aştepta la zece centimetri de mâna lui... Cheng şopti, în chineză:

- ... Ea a alertat-o.

- Nu contează cine a alertat-o.

- Ba da. Jun vrea ca persoana care a alertat-o să fie pedepsită exemplar... în faţa foştilor salariaţi.

- Foştii lui salariaţi sunt actualii mei salariaţi. Iar eu nu-mi pedepsesc actualii salariaţi pentru lucrurile pe care le-au făcut sub conducerea fostului lor şef.

Fusese destul de limpede? El zicea că da... Cheng şopti:

- Jun ştie despre filmare.

Poftim? Îl şi informase? Îl privea lung...

- El mi-a spus să-i dezleg limba. Şi a sugerat că, dacă ea a alertat-o, să... rezolv problema.

- S-o omori.

Cheng ştia foarte bine ce-avea de făcut. Aşa că aproba cu capul - pentru că anumite lucruri nu se rosteau sub nici o formă, în faţa nimănui... Nici chiar în faţa fratelui şefului lui... OK!

- În casa asta nu moare nimeni. Eu nu-mi omor angajaţii. Spune-i lui Jun chestia asta.

Chinezul se răsuci şi porni spre birou; se grăbi "să-i corecteze traiectoria":

- Iar acum, conform cu ordinele lui Jun, tu eşti subalternul meu.

Paşii se opriseră. Continuă:

- Ieri, după ce-am vorbit cu Jun, ţi-am spus că vreau să fiu informat referitor la absolut tot ceea ce se întâmplă aici. Adică de la Nisa încoace. Despre drogarea fetei ăsteia nu am fost informat.

Cheng tăcea - că n-avea ce să zică!

- Fie n-ai înţeles ce ţi-am spus ieri, fie te-ai făcut că ai uitat. La nivelul la care eşti tu acum, a uita un asemenea ordin echivalează cu primul avertisment. Crezi că poţi să mânuieşti sabia fără degetul mic?

Chipul din faţa lui se albise instantaneu - pentru că asta însemna "primul avertisment" în accepţiunea lui Jun! Continuă:

- Ieri, când am preluat conducerea, am devenit şef aici. Şi peste vila asta, şi peste oamenii lui Ştefan, şi peste afacerile lui Ştefan. Jun te-a lăsat cu mine pe postul de consilier - al meu, nu al lui. Eşti subalternul meu - şi asculţi de ordinele mele.

Cheng aprobă... Plecă privirea spre ecran; chinezul reveni spre birou. Mârâi, tot în chineză:

- Am spus să stai lângă ea şi să ai grijă ca, până la ora 12, să-şi revină complet.

Eei, aşa da! Acum chiar că-i trasase foarte limpede “culoarul” pe care trebuia să funcţioneze de-acum încolo! Individul tocmai se aşezase pe covor, lângă Isabelle. Săraca fată! - închisese ochii când îl văzuse apropiindu-se de ea...

O să stea la birou, să-i supravegheze pe amândoi. Peste vreo jumătate de oră, o să-l pună pe Cheng să valideze tranzacţii - chestie care, în accepţiunea acelui bărbat plin de acţiune, echivala cu spălatul veceurilor cazone cu propria periuţă de dinţi. În timpul ăsta, se va gândi la o cale de a-l contacta pe Diamant... şi la o cale de a o scăpa pe Isabelle de furia lui Jun. Că show-ul lui n-o scăpase de asta.

Ştefan

Tresări şi deschise imediat ochii - mobilul piuise! Se ridică... Avea un mesaj - de la Titel, evident!

"Un val de căldură, venit dinspre vest, va tranzita azi România. Sper că muierea aia are aer condiţionat..."

Oftă greu şi lăsă mobilul pe noptieră. Simţea că îl lasă nervii; presimţea că azi va ceda nervos şi va face o prostie...

Valul de chinezi încinşi de ordinele lui Jun ajunseseră în România. O tranzitau doar - că oamenii de la SIE erau serioşi şi ştiau ce-au de făcut. Numai că el trebuia să se bucure de aerul condiţionat - şi, eventual, să nu se apropie de ferestre. OK, era perfectă avertizarea asta! Numai că era blocat în apartamentul lui Florentin încă 24 de ore; plecarea lui în Franţa, în căutarea Anei, întârzia încă 24 de ore. Putea jura că Titel îşi privea acum mobilul şi se ruga la toţi cei 12 apostoli deodată să nu primească un mesaj cu o întrebare...

N-o să-l întrebe dacă avea veşti. Dacă ar fi avut veşti, i le-ar fi transmis! Iar Roşcata nu va veni cu plicul lui Diamant decât după lăsarea întunericului - ca o "escortă" sexy şi normală la cap ce era! O să stea deci aici, cuminte - astfel încât răzvrătirea de mâine să aibă efectul-surpriză scontat.

Mâine, va pleca din apartamentul amantei lui Florentin. Dacă nu-l mutau ei mâine pe lumină, pleca singur mâine seară! Şi-al dracului să fie el dacă nu va ieşi din bloc, se va duce la primul magazin cu electronice şi-şi va lua un telefon! Şi, în drum spre Otopeni, îl va suna pe Popescu şi-l va anunţa că are nevoie de avion peste fix 30 de minute! Regele se putea ridica şi singur - iar armata, dacă nu voia să primească avertismente scrise cu sânge proaspăt, trebuia să facă cumva să fie pregătită pentru asta! Diamant ştia toate chestiile astea; şi ştia că, dacă va greşi în materie de şef şi subaltern, va fi avertizat prompt...

Intră în bucătărie şi deschise larg frigiderul. Avea acolo mâncare să pună de-un ospăţ cu toţi vecinii de palier! Simţea totuşi că nu-i e foame... Ştia că trebuie să mănânce, dacă nu voia să fie un rege leşinat mâine seară...

Salam cu pâine - îi era de-ajuns. Tăie o jumătate de salam şi-o jumătate de pâine, le trânti în mijlocul tăvii şi se aşeză comod în sufragerie - central pe canapea, în faţa plasmei. Ia să se uite el la împistriţarea ouălor, halirea cozonacului şi alte tradiţionalisme cu Doamne-Doamne! Şi să se abţină de la a învia azi! Că-l omorau tovarăşii dacă-l bănuiau că se credea "fiul lui Dumnezeu" şi învia de Paşti, în 2011!

... Probabil că duduia din studio spunea ceva interesant; probabil că analistul îi răspundea pe măsură! El însă nu le înţelegea cuvintele. El rămăsese aşa, ca prostu’, cu salamu’ în drum spre gura larg deschisă şi cu ochii la propria înmormântare...

Isamu

Ce dracu făcea ăla acolo? Puse mâna pe sabie...

Cheng tocmai trăsese diplomatul lângă el. Îl deschidea, pregătea altă seringă... Ochii albaştri de pe canapea îl priveau pe el cu groază...

Chinezul scoase o fiolă, o apucă şi... Şi se ridică şi veni în faţa lui:

- Naloxon-ul are efect doar două ore. Trebuie să-i fac altă doză.

Îi prezenta prompt fiola... Aprobă cu capul. Îl privea, atent, să nu-i vină idei să schimbe fiola sau...

Nu; era OK. Iar Isabelle începuse să suspine, semn că era conştientă de ceea ce i se întâmpla şi era speriată rău...

N-o să le spună nimic acum. O să vorbească cu ea la 12 fix - când va avea el certitudinea că fata asta e bine şi-i înţelege bine cuvintele. Momentan, el valida tranzacţii, Cheng îi punea Isabellei alt prosop ud pe frunte... Ea continua să suspine...

Realiza că acum era şef. Aşa ca Ştefan. Realiza că rolul ăsta nu-i plăcea deloc... Înţelegea, abia acum, de ce Ştefan fusese atât de îngrijorat şi de retras înaintea celor 20 de botezuri. Simţea acum pe propria piele puterea pe care-o avea în mâini! Ştia că ordinele lui vor fi executate cu sfinţenie; ştia ce ordine urma să dea... Îl îngrozea gândul că putea primi un telefon - şi va trebui să ordone ca Ana şi copiii să fie urcaţi într-un elicopter şi aduşi de urgenţă la vilă...

Privi lung diplomatul... Nu-i putea ordona lui Cheng să ducă ches-

tia aia jos şi să treacă cu roţile Mercedesului peste ea... pentru că el era practic singurul care-ar fi putut s-o salveze pe Ana nu de zemurile lui Cheng, ci de glontele lui Jun...

Oftă greu şi reveni la ecran - nu putea decât să spere într-o minune. Azi era Paştele ortodox. Azi, dacă avea un pic de noroc, Ana se va mai îndepărta puţin de semicercul de puncte...

Florentin

Răsucea ţigara pe marginea scrumierei; ascuţea ţigara aia ca la balamuc! Era a zecea ţigară pe ziua de azi - şi se trezise pe la zece! Se trezise morocănos şi încruntat, fusese mut ca un peşte iar întrebările fetiţelor nu făcuseră altceva decât să-l irite...

Crina avea dreptate - n-ar fi trebuit să facă Paştele acasă. Dar dacă se ridica acum şi ieşea, îl lua mama dracului - că venea Ioan Manolache după el şi-i spărgea capul! Şi adio neam, adio linişte...

Stătea la masa din bucătărie, pe capul ei, şi-o afuma în ultimul hal. Se întreba câte ţigări trebuia să mai aprindă ca s-o scoată din sărite! Că, dacă se certau, avea motiv să plece de-acasă! Numai că Violeta nu părea să fie deranjată de moaca lui ursuză; şi nici de putoarea de tutun. Violeta era veselă; fredona un cântecel de grădiniţă şi pregătea ceva într-o tigaie...

Se simţi cuprins uşor cu braţele, iar nevasta lui îl sărută pe gât:

- Ce-i cu tine?

Ridică scurt din umeri...

- ... Mergem azi la ai tăi?

- Duceţi-vă voi - eu nu merg.

- De ce?

Oftă greu, căutând o scuză... şi realiză că n-are de ce să caute o scuză! Stinse scurt ţigara şi-şi trase nevasta în braţele lui:

- Pentru că nu pot să merg.

Îşi lipi buzele de urechea ei:

- Pentru că îl am pe ăla pe cap; şi trebuie să-i duc ceva de haleală, ca să nu crape...

Violeta începu să râdă:

- De-aia eşti tu aşa de negru?

- Da. Nu m-a dus capu' să iau nişte otravă pentru şobolani, când am făcut ultima oară aprovizionarea; şi regret enorm omisiunea...

Ia uite-o ce râdea! Trăgea şi el de obraji şi-o privea lung...

- Ei, lasă! Mai e şi ziua de mâine...

Trăgea bine de obraji, ca să râdă veridic...

- Atunci eu mă duc cu fetele la ai tăi şi le spun că tu te-ai repezit într-un control-fulger prin toate mall-urile şi florăriile. Şi că nu ne-am certat, dar că noi petrecem seara. OK?

- OK.

- Îţi pregătesc punga?

- Dacă eşti tu drăguţă...

Sigur că era drăguţă! Aşa că îi dădu drumul...

În maximum jumătate de oră, o să se urce la volan şi-o să se ducă la apartament. Şi o să încerce să-i spună personal că, dacă va avea vreodată nevoie de ajutor...

Sau poate că n-o să-i spună! Poate că o să se uite lung la el... o să-i rânjească un "Paşte fericit" şi-o să-i întoarcă spatele! Şi-o să-l lase să... pască fericit!

Poate el primise veşti despre Florentina...

Ştefan

Era curat în bucătărie; ştia să fie atent la detalii, aşa că asistenta Bambinei nu va observa nimic schimbat, dacă va avea timp să treacă pe-aici. Adică dacă o va aduce Florentin azi aici. Avea sentimentul că fostul lui văr îi interzisese brunetei să calce în apartamentul ăsta fără el - deşi era închiriat special pentru ea şi era plin cu lucrurile ei. Florentin dezvoltase fixuri. Florentin făcuse o pasiune din a le chinui pe femeile din viaţa lui. Dar nu Florentin era grija lui acum. Se gândea...

Nu se mai uita la televizor. Văzuse destul. Văzuse şi auzise lucruri care-l puseseră serios pe gânduri! Aşa că oprise televizorul şi, neputând sta la fereastră, se aşezase pe covor, în cămăruţa lui. Privea patul şi se gândea...

Imaginile de la teveu îl dezmeticiseră serios! Uau! Nu se aşteptase nici o clipă ca "punerea în scenă" să fie chiar atât de grandioasă! Ce "artistice" fuseseră împuşcăturile de la Piccolo Mondo - dar ce scenă "de marile ecrane" se desfăşurase ieri la cimitir! Ce-i văzuseră lui ochii azi...

Aseară, la Reînvierii, fusese "un adevărat regal" pentru orice salariat din Poliţia Română. Atâţia interlopi pe metrul pătrat nu se mai strânseseră cu nici o ocazie - nici chiar la botezuri sau cununii cu ştaif! Iar faptul că Diamant organizase aşa ceva, iar ei participaseră toţi la aşa ceva, îl punea serios pe gânduri!

Duduia de la teveu susţinuse sus şi tare că toţi interlopii ăia, care de care mai celebru, mai mare şi mai periculos în branşa lui, veniseră la înmormântare din respect pentru dl Dumitru Ionescu, adică nea Dumitru - unul dintre cei mai stimaţi şi serioşi bulibaşi din ţărişoara asta bananieră. Cei trei invitaţi din studio îi cântaseră duduii în strună; şi făcuseră o adevărată lecţie de istorie şi tradiţie, tocmai ca să se ştie că Dumitru Ionescu e om serios! Prezentaseră şi orăşelul - îl prezentaseră ca pe dovada vie că rromii serioşi se integrau în normalitatea legilor din România dar nu-şi uitau tradiţia şi meseria, pe care le respectau cu sfinţenie. Imaginile arătaseră îngroparea unui mafiot extrem de important, extrem de periculos - dar cuvintele, fundalul sonor, "cântase numai de bine". Iar orice om întreg la cap tocmai aflase că decedatul, băiatul unui bulibaşă bătrân şi destul de "şters" în memoria colectivă, avea afaceri dubioase cu toţi interlopii veniţi să-şi prezinte sincerele regrete! Ştefan Ionescu tocmai devenise îngrozitor de "public" - chiar şi-aşa, prezentat fără fotografie! Iar show-ul ăla, desfăşurarea de lucruri de la televizor, îi lumina foarte clar drumul pe care avea de mers de-acum încolo.

Externele îl voiau în Franţa. Externele ştiau că butoanele alea serioase, mari şi bănoase, erau în Vest - unde el făcea caşcaval curat, cu acte. Şi cum la televizor nu auzise nici un dubiu apropo de identitatea cadavrului din sicriu, "învierea" lui în România va fi foarte discretă, foarte "ştearsă"... şi-l va obliga să nu mai figureze şi prin alte acţiuni - fie ele televizate sau nu. Afacerile din România nu se vor mai lega de el - de Ştefan Ionescu. Se vor lega de nişte indivizi şi individe "proaspete", nepătate în mass-media. De nişte intermediari, care-i vor executa ordinele. El va rămâne şeful din umbră. Din beznă, mai bine spus! Diamant numise doi consilieri în Franţa - câte unul pentru fiecare afacere. N-o făcuse doar pentru că nu se putea descurca fără; o făcuse mai ales ca să nu-şi lege numele de afacerile alea... Ca să rămână simplu consilier în orăşel, persoană publică îndoliată care nu mănâncă niciodată usturoi franţuzesc, sau românesc, sau chinezesc...

Era ţinut ascuns. Într-un fel, era rugat frumos să stea cuminte acolo unde-l ascunseseră ei şi să-i lase să-l ajute să crească. Scopul lor îi era evident acum. Ştefan Ionescu murise; dar regele aurarilor va ieşi din cartea de istorie a maneliştilor... şi va intra în cartea nescrisă de istorie a afaceriştilor care nu mănâncă usturoi. Şi nu acostează colo şi colo. Se apropia de statusul lui Leonard...

Oamenii care acostau doar arareori şi doar cu aprobare scrisă nu figurau în memoria colectivă a poporului din care proveneau. Aşa ca Leonard; el plutea liniştit pe yaht, cu şampanie şi fetiţe şi multe laptopuri de schimb, iar memoria colectivă se temea de subalternii lui Titel - interlop celebru în România. Puţini ştiau că Titel era doar individul care conducea afacerile din România ale lui Leonard. Cam aşa va fi şi el - aşa "îl dospeau" acum Externele. Aşa îl pregătea Diamant... El trebuia să se ducă în Franţa - s-o găsească pe Ana şi să-şi refacă imperiul. Pe cine va numi el şef peste România? Pe Grasu sau pe Diamant?

Hm - Diamant încercase să fie nevăzut pentru televiziunile româneşti. Nu se dusese la înmormântare, nu apărea deloc în filmările de

la Piccolo Mondo... Diamant era legat de orăşel; era, oficial vorbind, bulibaşa localităţii ridicate din fonduri europene. Nu mai exista riscul de a trebui să returneze banii primiţi gratis; dar dacă Diamant va fi vreodată reţinut de poliţie, totul se ducea dracului acolo! Se-mprăştia şatra care-ncotro! Arestarea lui Diamant putea distruge totul! În plus, Diamant era vărul lui; şi cum el era acum mortul la căpătâiul căruia toţi interlopii grei din România se prezentaseră prompt cu flori şi sincere condoleanţe...

Trebuia să-şi pună serios gândurile în ordine - pentru că, probabil, în memoria colectivă din România el va rămâne mort. N-avea afaceri murdare pe numele lui; nu era asociat cu nici o reţea. În România, era foarte simplu ca bunurile şi firmele lui să fie moştenite de Ana, care le vindea mai departe unor cărţi de identitate cu poza lui Diamant pe ele. De-alea îi făcuse Ceauşescu mii, de-a lungul timpului... Mortul din coşciug nu va redeveni vreodată Şerban Georgescu - nu şi la televizor, sau pe cruce. Schimbarea se va petrece într-un birou - probabil cel al şefului de la Evidenţa populaţiei. Şi în biroul primarului Capitalei. Şi cam atât. Şef peste afacerile lui va fi Grasu... Un şef discret, aşa cum fusese şi până acum - că Grasu al lui era cumpătat şi nu apăruse niciodată la teveu... N-o să apară nici de-acum încolo - va avea el grijă de asta!

El trebuia să se ducă în Franţa, să-şi recâştige regatul şi să primească noile afaceri. Şi să prospere - ca să plătească umbrela. Afacerile lui din Franţa se refereau la transporturi, curve, aur, cerşetori, droguri... Va trebui să treacă de la transporturi, la importuri. Cel puţin importuri! Nu va mai facilita tranzitul unor containere din stânga-n dreapta; le va face să se oprească pe teritoriul Franţei, într-un port unde vor fi vămuite - şi de unde cărăuşii lui vor transporta sacoşele mai departe, spre distribuţie. El n-avea distribuţie decât pentru o gamă restrânsă de "bunuri"; va trebui să se diversifice...

Ştefan Ionescu, regele aurarilor cu paşaport de conte, va deveni mai mare. Viaţa lui va deveni mai periculoasă. Şi mai bănoasă. Dacă săptămâna trecută se gândise să-şi cumpere un yaht, săptămâna viitoare se va gândi la propriul avion privat. Peste două luni, vila din Avenue du Roi Albert va deveni o pată pe obrazul lui Ştefan Ionescu. Piscina la etajul doi nu era mare filosofie în ochii lui Leonard; aşa că va trebui să-şi construiască un office building cu minimum 30 de etaje, cu piscina pe acoperiş - chiar lângă heliport -, şi să se mute în ultimele şase etaje. Şi să aibă pilot şi medic personal. Frumoasa vârstă de 30 de ani îl va găsi, probabil, mutându-şi boxerii într-un ranch de vreo 100 de hectare - discretă casă de vacanţă...

Oare era el dement, sau chiar "crescuse" prea repede? Leonard se îndrepta vertiginos spre 50 de primăveri; el, la 26, era rugat frumos de către Serviciul de Informaţii Externe să-i lase să-l "dospească" ei corespunzător? Şi se lupta cu mafia chineză? Nu era o avansare prea rapidă? Nu era el prea "precoce"? Ceva părea anapoda acolo... În fine!

El va deveni mai mare. Ana lui va deveni şi ea mult mai importantă decât fusese atunci când îşi lăsase emiţătoarele în veceul unui magazin oarecare din Cannes. Partea proastă era că ea nici nu va bănui cât de importantă va deveni în curând! Ea o să se gândească că era doar soţia regelui aurarilor, care făcea caşcaval cu făbricuţa lui şi avea reguli stricte - nu lua niciodată mai mult decât i se cuvenea. Habar n-o să aibă ea că făbricuţa va deveni într-o săptămână concern multinaţional iar mierea din borcan se va revărsa rău de tot... Habar n-avea ea cât de vânată va deveni în curând! Dacă Jun ar fi pus acum recompensă pe capul ei, ar fi decis o sumă jenantă cu doar 5 zerouri! Peste vreo lună însă, zerourile alea s-ar fi înmulţit; pentru că va urma un război mare...

Războiul ăsta va izbucni în cursul săptămânii viitoare, odată cu revenirea lui în Franţa. Ştia ce-avea de făcut, imediat cum va ajunge pe teritoriul francez. Externele voiau caşcaval - şi cum păreau preocupate să îndeplinească cu sfinţenie toate dorinţele verilor Ionescu, era evident că le era foarte foame! Afacerile lui aduceau mulţi bani iar umbrela era una serioasă - aşa că revenirea lui va fi în forţă iar puterea lui va creşte fulgerător. Jun va acţiona deci în forţă, ca să-i împiedice lui revenirea şi ascensiunea. Războiul dintre ei va fi unul violent şi de durată, cu mult sânge şi multe împuşcături - şi se va desfăşura mai ales prin Franţa aia prin care-şi căuta el familia! Oftă greu - că n-or să-i ajungă patru încărcătoare la o plimbare cu maşina prin oraş...

Va ajunge în Franţa. Va repune pe şine cele două afaceri. Le va da personal oamenilor lui ordinul de a o localiza pe Ana. Iar oamenii lui, împreună cu oamenii celorlalţi amici de-ai lui cu afaceri în străinătate, o vor găsi pe regina aurarilor. O vor localiza, îşi vor informa discret superiorii... El o va contacta discret... şi-i va recupera pe toţi trei. Trebuia să se gândească... Nu; trebuia "să facă inventarul" şi să-şi adune bănetul - că în maximum o lună va trebui să-şi cumpere un bunker, ca să-i ascundă-n el! Războiul va fi violent, sângeros...

Isamu

Privea lung când punctele de pe ecran, când cifrele din colţul din dreapta jos... Gata. Era doişpe fix. Se ridică şi se apropie de canapea.

De jumătate de oră, Isabelle nu mai stătuse lungită acolo. După ce vomase şi sufletul din ea, după ce Cheng îi pusese o perfuzie cu glucoză şi-i tot schimbase compresele, tânăra îşi revenise. La unşpe jumate, o văzuse ridicându-se de pe pernă. Cheng se repezise s-o întrebe cum se simte, speriind-o îngrozitor... Probabil că groaza din suflet o făcuse să spună că se simte bine; chinezul îi scosese cateterul şi-i adusese o sticlă cu apă plată. Cât lipsise el, ochii albaştri nu se ridicaseră din podea - dar se umpluseră cu lacrimi. De-atunci plângea prostuţa asta mică, gândindu-se că azi o să moară... Că nenorocitul ăla de consilier chinez o pusese pe picioare doar ca s-o omoare el cu sabia...

Se aşeză pe canapea, lângă ea, şi-o privi lung, drept:

- Te simţi mai bine acum?

Tânăra aprobă şi bufni într-un hohot de plâns:

- Vă rog...

O aştepta să-l roage. Ştia că nu putea s-o liniştească; aştepta deci să o audă spunând prostii...

- Vă rog, nu mă mai chinuiţi! Împuşcaţi-mă!

- N-am să te împuşc nici dacă mă implori! Nici dacă mă plesneşti peste ochi! Şi nici n-am să te las să pui mâna pe vreo armă de foc. Tu te auzi ce prostii spui?

Degetele subţirele acoperiră grăbite ochii... Isabelle descărca tensiunea acumulată în ultimele trei zile - şi plângea în hohote. El aştepta... Ba nu - nu aştepta deloc! Puse cu fermitate mâna pe umărul ei:

- Te rog să te linişteşti.

Bineînţeles că sărise cât colo şi se ferise! Hm! Zâmbi slab:

- Înţeleg să te fereşti aşa de Cheng; dar eu nu-mi amintesc să-ţi fi făcut vreodată vreun rău! Aşa că te rog să te linişteşti. Că nu vreau să ridic vocea la tine - iar dacă plângi atât de tare, mă faci să vorbesc tare ca să acopăr plânsul tău.

Ia - încerca măcar să se liniştească?... Da; luase sticla şi încerca să bea puţină apă. Aşteptă... şi-şi începu lunga peroraţie menită să pună lucrurile la punct - şi să-i câştige un aliat:

- Aici, în vila asta, nu moare nimeni. Iar tu eşti consemnată în vila asta din simplul motiv că eşti angajata firmei lui Ştefan. El nu te poate da afară - iar eu nu am drept de semnătură să fac asta. Dacă-ţi dai demisia, contractul te obligă la 30 de zile de preaviz. Şi nici n-are cine să ţi-o aprobe! În concluzie, tu rămâi aici. Şi trebuie să ştii că, în ceea ce mă priveşte, ştiam că tu ai avertizat-o pe Ana. Nu aveam nevoie de ideile tâmpite din capul chinezului ăstuia ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat joi aici - pentru că îl cunosc pe Ştefan şi ştiu cum gândeşte. Planul a fost conceput de el. Tu nu o cunoşti pe fata care a sunat şi ţi-a spus ora. Nimeni n-o cunoaşte - telefonul a venit de la o cabină telefonică destul de uzitată, din Paris. Iar mie mi se pare foarte normal faptul că ai scris biletul şi i l-ai dus Anei. Ştefan era şeful tău; ai ascultat de ordinele lui. Ai făcut ceea ce ţi s-a spus să faci.

Făcu o pauză... şi nu zâmbi:

- Numai că acum Ştefan nu mai e. Iar Ana a fugit. Legal, eu conduc firma - din postura de consilier economic şi de securitate. Că-ţi place sau nu, şeful ţi s-a schimbat. Eu sunt şeful tău acum.

Uită-te la mine, te rog.

Palmele coborâră prompt; ochii albaştri îl priveau cu groază...

- Eu îţi ordon să-ţi vezi de treburile tale în vilă - exact ca şi până acum. Şi vă ordon, ţie şi lui Emilie, să nu părăsiţi vila. Nu vă pot concedia; dar vă pot transforma în interne. Tocmai aţi devenit interne...

Capul şaten aprobă scurt. Încă era speriată - dar mintea ei începuse "să proceseze" speech-ul lui şi sesizase lucrurile pozitive din el. Bun! Decise să continue:

- Şi vă mai ordon, şi ţie şi lui Emilie, ca din acest moment să îmi raportaţi mie. Numai mie. Şi să-mi raportaţi inclusiv agresiunile asupra voastră - pentru că eu habar n-am avut ce s-a întâmplat în dimineaţa asta în bucătărie... Şi nu vreau să se mai întâmple aşa ceva. Bine?

Primi o nouă aprobare.

- Te rog să te duci la Emilie şi să-i spui şi ei ceea ce ţi-am spus eu. După aceea, te rog să pregăteşti ultima cameră de la etajul unu pentru voi două. Iar dacă te simţi slăbită, poţi să-ţi iei liber restul zilei de azi.

Bun! Zărise o tentativă de zâmbet! Se ridică şi întinse mâna; o ajută să se ridice... O duse până la uşă şi deschise; iar ea ieşi şi se grăbi să coboare...

Închise uşa şi reveni la birou. Avea treabă acum. Urma discuţia cu chinezul lui frati-su... care era ocupat să strângă prosoapele - de parcă el era acum fata-n casă... Nu-i nimic! Aştepta! Avea toată ziua la dispoziţie pentru discuţia asta! Era fericit că Isabelle îşi revenise - şi atât ea, cât şi Emilie, puteau să-i spună lui Ştefan... într-o zi...

Paşii se apropiară şi se opriră în faţa biroului; Cheng deschise discuţia în chineză:

- Nu pot să cred că o păstrezi aici, în casă!

Se sprijini de spătarul scaunului, zâmbind...

- Nu pot să cred că poţi să ai atâta încredere în oamenii lui Ştefan! Totuşi - sunt oamenii loiali lui!

- Oamenii lui Ştefan i-au fost loiali lui pentru că întotdeauna a fost drept cu ei. Dacă au greşit, i-a pedepsit. Dacă au făcut bine, i-a lăudat. Cinstit şi corect - şi-aşa s-a purtat şi cu vărul lui. Şi cu copiii lui. Cu toată lumea. Am observat cât de repede şi de puternic s-au ataşat subalternii de el... şi-am adoptat şi eu acelaşi stil. N-am pedepsit-o niciodată pe Isabelle - nici chiar atunci când i-am spus să termine curăţenia până la unu, iar ea n-a terminat-o. Nici când a uitat să treacă anumite lucruri pe lista de cumpărături. I-am spus că ştiu că a avut multă treabă; şi că a durut-o capul. Şi am rugat-o pe Emilie să o ajute pe-ascuns... Am comandat eu online, la urgenţă... Isabelle are încredere în mine. Iar eu am atât de multă treabă cu balamucul care-o să fie aici peste vreo două zile, că n-am timp să m-apuc să fac angajări - şi să-i mai şi şcolesc pe noii angajaţi. Nici pe-ăştia vechi nu prea-mi vine să-i lase să umble pe străzi - că sunt în oraşul ăsta de îndeajuns de mult timp ca să fi aflat până acum unde-i secţia de poliţie...

Cheng era "cumpărat"... Continuă:

- Ştefan e mort. Oamenii lui sunt debusolaţi şi speriaţi şi nu prea ştiu încotro s-o apuce acum. Dacă eu păstrez acelaşi comportament faţă de ei, mă vor accepta ca şef. Unii mă acceptă deja; alţii încă stau în cumpănă... În general, procesul de convingere durează 30 de zile - aşa spun studiile de specialitate. Aşa că o să stau cuminte în biroul meu, n-o să-i droghez, n-o să mă duc să vâjâi cu sabia pe la gard... Iar peste 27 de zile, o să am de partea mea oamenii care l-au cunoscut foarte bine pe el - şi o cunosc foarte bine şi pe ea, şi pe copii. Şi care se vor gândi că n-aş putea vreodată să mă port urât cu văduva. Dar, există o problemă...

Se aplecă uşor spre el şi şopti:

- Tu eşti omul fratelui meu mai mare - care a făcut tot iureşul ăsta, a băgat-o în spital pe bătrânica aia amabilă şi a ordonat uciderea lui Ştefan ca să mă pună pe mine şef. Eşti reprezentantul lui Jun aici, în "pătrăţica" de care mă ocup eu. Dacă oamenii constată că eu rămân o marionetă de mâna a doua, Jun îţi transmite deciziile prin telefon iar tu foloseşti barbituricele de parc-ar fi aspirine, mă îndoiesc că o să pot obţine ceva de la ei. Pe Ana, oricum, n-o voi putea obţine. De-asta Isabelle şi Emilie sunt acum interne şi nu trec de glasvandul livingului; ca să le ajutăm să vadă normalitatea şi să uite ceea ce s-a întâmplat azi. Şi tot de-asta, băieţii ăia în negru n-or să treacă de glasvand decât atunci când îi chem eu - pentru ca oamenii care o cunosc foarte bine pe Ana să nu se simtă nişte sperietori de ciori înşirate inutil pe lângă palmierii ăia de la gard. M-ai înţeles?

Cheng aproba grăbit. Îl înţelesese perfect! Răsucise adevărul astfel încât să-i pice lui bine; aşa că diplomatul va rămâne încuiat, chinezii lui Jun vor rămâne pe-afară, el va fi ascultat, Cheng nu va mai executa ordinele lui Jun înainte să-l informeze şi pe el... Iar Ştefan va afla, atunci când se va întoarce, că Jun Chèn urlase şi făcuse ca toate alea şi schimbase toată ordinea şi disciplina, dar Isamu Chèn readusese lucrurile pe făgaşul lor normal, firesc.

O să facă tot posibilul să nu schimbe nimic în casă. În dormitor, numai Isabelle mai avea voie să intre - şi doar ca să şteargă praful. La fel va fi şi cu camerele copiilor. Ştefan trebuia să simtă că fusese aşteptat să revină... Ştefan trebuia să fie ajutat să uite că mama lui...

Oftă greu şi trase tastatura. Şi începu un mail nou...

Ştiam că Isabelle a alertat-o pe Ana, în urma telefonului primit din Paris. Nu am vrut să iau măsuri, pentru că menajera a respectat ordinul şefului ei de atunci. În plus, nu am nici timpul şi nici posibilitatea legală să fac angajări pe firma lui; aşa că prefer s-o păstrez pe ea, compunându-mi în ochii ei imaginea unui om normal şi a unui şef înţelegător şi iertător. Te rog, nu te mai grăbi să dai ordine aici - consultă-te întâi cu mine. Am reuşit adineauri să-mi creez în ochii ei imaginea şefului care-a scăpat-o de chinezul cel rău cu siringa; dar, pe viitor, te rog să mă laşi să mă ocup singur de problemele care mă privesc.

Send lui Jun... Şi-acum, să se ocupe de problemele urgente, nu? Îi trimisese oare spitalul niscai veşti despre starea de sănătate a mamei lui Ştefan? Era foarte important; dacă vor reuşi s-o salveze...

Ştefan

Vecinul asculta manele. Era veselie mare în apartamentul de deasupra; veniseră nişte rude probabil, pentru că râdeau sonor şi povesteau ceva cu multe personaje...

Nu putuse să înghită mâncare gătită. Mâncarea era foarte bună - dar n-o putea el înghiţi! Gândul la regele leşinat care se ţine de tejgheaua magazinului de telefoane şi-l ia cu ameţeală îl determinase să-şi facă totuşi două sandwich-uri. Erau acolo lângă el, în farfurie; şi erau neatinse. Nu putea înghiţi nimic... Nici măcar apă...

Când în apartamentul de deasupra se auzise vocea lui Guţă spunând *"Arde inima în mine / Când sunt departe de tine"*, bufnise în plâns. Şi gata - adio autocontrol, adio gânduri despre revenire, despre afaceri... Adio autosugestionarea aia de pe la unşpe, când mintea lui o percepuse pe Ana ca fiind într-o încăpere închiriată, împreună cu copiii, mâncând o prăjitură delicioasă coaptă de ea şi colorând ouă desenate de ea pe coli A4! Adio toate astea! Stătea pe podea, cu capul pe genunchi şi mâinile pe cap şi plângea ca prostul...

Şi totuşi, trebuia să se oprească. Serios! Nu-i făcea bine plânsul ăsta! Dacă tensiunea i-o lua razna, cine dracu venea să-l salveze? SMURD-ul? Ha! Aşa că ridică încet capul... şi auzi cheia răsucindu-se în broască.

Ăsta ce dracu mai voia?!

Se întinse şi împinse cu putere uşa. Pocnetul fu concludent - nu era bucuros de oaspeţi! De ce nu stătea Florentin la el acasă, cu nevastă-sa şi cu mămăliguţele? Că era Paştele! De ce nu petrecea cu familia? Aa, nu voia să se implice în presărarea piperului peste mămăliguţe! O aştepta tot pe nevastă-sa, s-o facă şi pe-asta! Şi, cât aştepta, o călărea pe asistenta Bambinei şi se plângea că mămăliguţele n-au piper!

... Ce n-ar fi dat să poată să fie acum alături de familia lui...

Nu mai plângea. Se liniştise. Auzea pocnetele şi foşnetele din bucătărie şi ştia că Florentin n-o să plece după ce despacheta. O să vină aici, pe capul lui, ca să afle "dacă are veşti despre Florentina"! De parcă despre Florentina îl interesa pe florarul ăla! Sanchi! Nu-i zbura deloc gândul la femeia frumoasă ca Luna de care-şi bătuse joc cu îndârjire... Şi nu-şi dorea nici gustul ăla dulce al răzbunării pe care ştia că o să-l simtă atunci când o să intre în camera asta şi-o să-l vadă pe marele lui rival căzut, învins...

Se îndoia că Florentin o mai visa pe Ana. Învăţase s-o urască, atunci când îşi impusese să se însoare cu blonda. Învăţase să se răzbune pe ea atunci când o strângea în braţe pe bruneta Bambinei. Problema nu Ana era - ci Florentina! Florentin n-avea ochi pentru fetiţele blondei; dar cu siguranţă auzise povestiri despre Florentina! Nicuşor şi Luminiţa îi vizitaseră în fiecare an! Făcuseră fotografii! Prietenul lui sigur îi respectase dorinţa; dar Luminiţa avea "mâncăriciul" acela specific femeilor! Putea băga mâna-n foc că-i făcuse şi Florentinei măcar o poză - chiar şi numai ca să nu se conformeze rugăminţii lui! Aşa că Florentin ştia ce-avea el la Cannes. Ştia că Florentina era idealul lui de fetiţă, ştia că semăna al dracului de bine cu el... Şi ştia că "Ana fugise cu copiii". Ştia că regele aurarilor murise în acte. Florentin despacheta acum alte borcane cu mâncare şi se ruga la Iisus şi Maica Domnului să-l sune un poliţist şi să-i spună că fetiţa lui ateriza azi pe Otopeni...

Uşa se deschise încet; nu ridică privirea spre el. Nu putea să-i spună să iasă afară din propria casă - că nu voia să fie evacuat în "canicula" franţuzească de-afară! Aştepta deci...

- ... Salut.

Dădu încet din cap a "Mersi şi lasă-mă-n pace"...

- ... Dacă ştii cum se folosesc, să ştii că Crina are şi drot, şi spumă, şi fixativ...

"Şi-acu' spui? Mersi! Foarte amabil..." Aprobă scurt cu capul - că trebuia să-şi spele scoarţa aia din cap, cu riscul de a-i reuşi o coafură de tot râsul... Paşii nu se îndepărtau din cadrul uşii...

- ... Nevastă-mea s-a dus cu fetele la ai mei. Iar eu chiar n-am chef de pălăvrăgeala lu' tata.

"Şi ce-mi spui mie asta?!"

- ... Dacă vrei, facem Paştele împreună. Că n-am unde dracu să mă duc.

"Aşa-i! În plus, e casa ta - nu? Fă Paştele-n ea! Uită-te la televizor!"

- ... Am adus prânzul. Vii?

"Nu." Negă scurt cu capul.

- Numai că naşi-mea m-a rugat din tot sufleţelu' ei să nu-l dezamăgesc pe domnu' Dobre. Aşa că n-ai să mori de inaniţie în casa mea. Nu plec până nu mănânci.

"Şedere plăcută în cazul ăsta!" Nodul ăla din coşul pieptului nu-l slăbise deloc, nici cât să strecoare pe lângă el câteva picături de apă...

... În sfârşit, se dusese dracului de-acolo! Acum îl lăsa în pace? Foşgăia şi pocnea cu farfuriile... El se gândea la Ana lui... La copiii lui... Unde erau copiii lui acum? Ce făcea regina lui acum? Erau bine? Erau la adăpost? Aveau ce mânca? Mai aveau bani?

Paşii trecură prin faţa lui; în secunda imediat următoare, simţi un iz ameţitor de drob de miel şi ceapă verde, aşezate lângă pâine de-abia scoasă din cuptor... Măsuţa pentru micul dejun se aşeză pe podea, lângă el; iar Florentin se aşeză în partea cealaltă a măsuţei:

- Poftă bună.

... Nu era totuşi măgar. Şi primise o educaţie frumoasă acasă! Aşa că şopti:

- Mersi la fel.

Nu putea să mănânce. Îl auzea pe el ronţăind cu poftă ridichea - dar "nu-l inspira" cu nimic! Pur şi simplu, nu putea...

- ... Ia şi mănâncă! E o nebunie!

... "Aah, Florentine, ce noroc ai că nu sunt prost-crescut!" Oftă greu:

- Nu pot să mănânc.

- Sau nu vrei să mănânci?

Cee? Ridică privirea şi-l săgetă, scurt... Fostul lui văr muşcă cu poftă din felia de drob şi continuă, fără să-l privească:

- Ştiu că nu mănânci şi nu bei de la necunoscuţi; da' să ştii că mama nu-i chiar aşa specialistă încât să pună cianură doar la feliile 4 şi 6! Şi nici injectarea oului n-a aprofundat-o... Ceapa e de la ţăran, nu din cultura mea stropită cu arsenic din doi în doi...

Ăsta chiar era prost? Ăsta chiar nu pricepea că nu putea să înghită nimic?

... Ăsta, fostul lui văr, încerca să-l determine să mănânce ceva. El ştia cel mai bine ce şi cât îi adusese în borcanele alea din frigider! Aşa că le văzuse aproape neatinse... şi...

Oare ce gândea Florentin despre el?

... Nu-i mai zicea nimic. Nici nu-l mai îmbia să mănânce. Înfuleca cu poftă şi dădea din cap în ritmul manelei din vecini...

Oftă greu...

Rupse o bucată de pâine şi luă o felie de drob. Şi îşi impuse să mestece... îndelung... ca să nu se-nnece... Era bun. Era foarte bun. Ridică iar privirea spre el...

"Mama ştia încă de-acu' vreo zece ani că o să iau romîncă frumoasă; aşa că m-a îndopat bine, să am energie să-mpart la toţi ce-i de împărţit." Aşa îi spusese bărbatul din faţa lui la petrecere la Nicuşor, încercând să-l poftească la un mini-duel în curte... Înainte să-l lase să bage cuţitu'-n el; înainte ca el s-o ia pe Ana de-acasă legată cu scoci. Înainte să se pornească iureşul... Mama lui Florentin gătea foarte bine. Florentin era bine hrănit. Dar mama lui Florentin nu gătea şi creier pane - iar Ana văzuse, într-un târziu, adevărata faţă a lui Florentin şi plecase. Se întreba acum...

Ana devenise a lui Florentin din recunoştinţă pentru omul care o salvase din Serbia. Oare Ana venise la Cannes cu el din dorinţa de-a scăpa de Florentin?

... Dumnezeule, ce dobitoc era! Cum putea gândi aşa ceva? Că doar stătuse la masa ei, în sufrageria ei, iar ea îi pusese mâinile pe masă, pusese mâna ei peste mâinile ei şi-l sărutase... Iar el simţise... El o simţise îndrăgostindu-se de el. O simţise... Cum spusese ea? Spusese... "Dac'ai şti tu că joci ţonţoroiu' central în inima mea şi eu stau şi te-aplaud de pe margine" - aşa spusese Ana în dimineaţa aia...

Zâmbi slab şi luă şi-o ridiche - că tocmai îşi amintise dimineaţa aia! "Tu nu trebuie să afli că sunt îndrăgostită lulea, şi asta n-o să se schimbe niciodată - indiferent dac-o să stăm aici sau într-o bojdeucă de chirpici, indiferent dac-o să mâncăm friptură sau pâine cu ceai... Indiferent dac-o să mă ţii lângă tine sau nu..." Ce dimineaţă de pomină! Ce noapte!

Îşi amintea sentimentul acela special - sentimentul că era ţinut pe palmele ei moi şi ridicat sus de tot, spre soare...

Ei bine, se va simţi din nou ridicat pe palmele ei. Pentru că se va scula de-aici, de pe covorul amantei lui Florentin, va pune mâna pe cuţit şi pe pistol şi va face dreptate. Şi va câştiga războiul cu chinezii. După care îşi va lua soţia de mână şi-o va aduce alături de el, în balcon, în faţa subalternilor - iar ea se va simţi ridicată... Şi-apoi împărţeau livingu' - că era prea mare şi făcea ecou!

Se grăbi să se ridice - Florentin adusese pahare, dar n-adusese nici o sticlă. Din câte-şi amintea el, fostul lui văr vitreg aprecia la adevărata ei valoare o Coca-Cola rece. Oare o s-o aprecieze azi, aici, aşa - nebotezată cu suc de struguri din beciul părintesc?

Ana-Maria

Terasa era plină-ochi. Începuse s-o doară spatele; începuseră s-o usture tălpile...

Ar fi vrut să rămână în uşa braseriei, înarmată cu cârpa umedă; avea acolo cel mai bun post de observaţie care putea exista în oraşelul ăsta! Numai că se simţea bătută...

Oftă greu şi intră în braserie:

- Dle Jacques...

- Da, Anne.

- Vă supăraţi foarte tare dacă mă duc să spăl vasele?

Bărbatul nu-i înţelegea întrebarea - nu înţelegea ce se întâmplase!

Zâmbi strâmb:

- Picioarele mele încep să se resimtă...

- Aoleu! Fugi! Fugi la bucătărie! Şi te rog să mănânci şi tu!

Aprobă şi intră în cămăruţa din fundul clădirii. Bucătăreasa părea "ca nouă" - ca la opt dimineaţa! Cum reuşea femeia asta să nu leşine printre crătiţi?

- Gata? Ai venit la masă?

- Am venit să spăl vasele.

- Ba ai venit să mănânci! Hai - ia-ţi o farfurie şi umple-o! Şi pe urmă goleşte-o direct în stomac!

... OK! O să mănânce - şi pe urmă o să spele vase! Cealaltă angajată cu ziua avea spumă de detergent şi-n creştetul capului - şi părea epuizată...

Ştefan

Era sătul. Era plin-ochi! Când decisese să guste drobul, habar n-avusese că nebunul ăla cărase tot frigiderul de-acasă! Măsuţa micuţă se umpluse de trei ori! Mâncaseră două pâini! Se îmbuibaseră ca fomiştii...

Şi-acum zăceau amândoi în fund pe podea, cu ochii la peretele de deasupra patului. El tăcea; şi Florentin tăcea. El se gândea la ale lui; probabil că acelaşi lucru făcea şi fostul lui văr vitreg...

Ce ciudat! Erau veri... Sau nu erau veri? Relaţia era destul de... "trasă de păr". Mătuşa unuia dintre ei avea un copil cu unchiul celuilalt. Asta îi făcea să fie veri? Sau...

În fine! Nu mai conta! Erau ce erau! Şi zăceau amândoi în fund pe podea...

Se făcuse ora două; vecinii de deasupra renunţaseră la manele şi porniseră televizorul, aşa că auzise clar prompterista... Pe la şapte, cel târziu, începea petrecerea pentru proprietarii de yahturi. Presupunea că Roşcata o să vină azi cu un taxi, sau cu vreun subaltern de-al lui Titel... Dar, dacă venea cu subalternul, asta însemna că nu-i aducea veştile pe care le va primi Titel de la şeful lui! Şi tare-ar fi vrut...

Tare-ar fi vrut să spere că va primi azi veşti despre Ana! Tare-ar fi vrut să afle azi cum, unde şi cu ce îşi petrecuse familia lui Paştele! Ştia că nu mâncaseră miel; se îndoia că Ana şi-ar fi prăpădit ultimii bănuţi ca să comande prânzul la un restaurant cu specific arăbesc... sau românesc...

Unde era familia lui? Unde erau soţia şi copiii lui? Erau bine? Aveau unde să stea? Aveau ce mânca? "Aah, Titele! Spune-mi unde e familia mea!" Dacă nici azi nu va afla nimic despre ei...

Poate că ei ştiau deja unde era Ana. Popescu nu era strungar - şi-avea destui subalterni iscuşiţi în a afla asemenea lucruri! Leonard îşi instruise încă de joi oamenii să fileze străzile... Chiar dacă nu existau poze cu Ana lui, tot mapamondul o văzuse dansând la petreceri - fie live, fie pe DVD-uri, fie pe youtube în filmuleţele pe care le postase personal acolo preţ de 24 de ore, special pentru partenerii de afaceri şi amici... Poate că ei ştiau deja unde era Ana lui - şi nu voiau să-i spună şi lui asta ca să nu-l vadă plecând de nebun spre Franţa... Poate că nu voiau să-i spună unde era Ana, pentru că era în beciul vilei din Cannes...

Poate că era în beci. Dacă era aşa, atunci ştia că Ana lui semnase deja actele de donaţie a firmei. Ana lui n-ar fi dat nici moartă drumul mânuţelor copiilor lor! Iar asta însemna că copiii erau în beci, cu ea; şi-asta însemna că Isamu era acum stăpân peste tot.

Iar asta însemna că Ana murise.

Şi muriseră şi copiii.

De-asta n-aveau ei veşti...

Înfipse scurt degetele în propriul păr şi bufni în plâns!

Era cretin! Era idiot şi cretin şi se-nvenina singur, ca prostu'! Da' nu putea să nu se gândească... Întotdeauna luase în calcul fiecare variantă. Fiecare posibilitate. Şi acum făcea la fel; iar una dintre variante era că Ana... Că Florentina şi Léon...

Dacă loviseră ei o bătrână inofensivă cu bastonul telescopic în ceafă, atunci...

Era idiot!

Era disperat...

Se simţi apucat uşor de cămaşă. Nu putea reacţiona; şi totuşi, era îmbrăţişat chiar acum...

Florentin

Oof, Doamne! Bocea ca un ţânc! Iar el se grăbise să-l ia în braţe şi să încerce să-l liniştească... fără să mai calculeze ceva. Fără să vrea să obţină ceva. Pur şi simplu, reacţionase la primul impuls. Probabil că mai avea unele urme de umanitate-n el...

Acum era mulţumit. Acum, sufletul lui simţea mulţumirea supremă! Ştefan, regele aurarilor, bărbatul mândru şi calculat cu cuţit la cizmă şi pistol la brâu şi milioane de euroi în conturi şi zeci de case pe toate coastele pitoreşti ale lumii, neterminatu' care-i furase lui nevasta şi copilul zăcea în cur pe podea şi-şi bocea şi sufletu' din el. "Marele" Ştefan era jos. Jos de tot! Marele Ştefan nu mai făcea nici cât cepşoara aia mititică de pe măsuţa de lemn... Iar el se simţea mulţumit. Nu fericit - doar mulţumit. După atâţia ani de "domnie", regele aurarilor redevenise o mămăliguţă bleagă...

Ştefan îşi acoperise faţa cu palmele. Şi se ghemuise în braţele lui. Iar el bătea uşor cu palma spatele care tresălta serios, în timp ce mintea lui...

Ei bine, mintea lui îşi amintea chiar acum că erau, totuşi, verişori! Nea Mihai, unchiul lui, trăise o frumoasă poveste de dragoste cu mătuşa lui Ştefan. Nea Mihai şi tanti Perla îl făcuseră pe Diamant - verişorul lor. Verişor bun şi cu unul, şi cu celălalt. Iar ei doi nu avuseseră conflicte în copilărie. Jucaseră împreună fotbal şi în şatră, şi pe stradă. Merseseră împreună la plimbare cu fetele în parc, în seara în care nea Dumitru venise la nea Vlad iar Nicuşor primise un şomoiog de bani şi dispoziţia expresă să nu se-ntoarcă acasă în următoarele două ore. Îşi amintea că luaseră îngheţate - multe! Şi fusese de-ajuns ca el să-i spună lui Gabi că, dacă ele veneau la plimbare, le serveau cu îngheţată - gaşca de fete se lipise imediat de grupul lor... Iar până la parc, mai "pescuiseră" vreo patru-cinci băieţi. Făcuseră un grup numeros - şi-şi amintea că Ştefan se dusese şi mai luase "un rând" de îngheţate. Câţi ani avuseseră pe-atunci? El, vreo 17; Ştefan, vreo 14, parcă...

Între fotbalul de la 7 ani şi îngheţata de la 14, Ştefan se schimbase. Se retrăsese un pic şi "amuţise" - şi învăţase să facă bani. Învăţase să ţină fetele la distanţă fără să le gonească...

Şi-apoi "marele rege al aurarilor" reapăruse în viaţa lui la 19 ani. În şatră. Nici acum nu ştia dacă întâlnirea lor cu Diamant în discotecă fusese întâmplare sau plan meticulos pus la punct...

Îşi amintea apariţia lui Ştefan în şatră...

Îşi amintea moaca buimacă şi statura împietrită, ochii verzi fixaţi asupra Anei... în sufrageria lui Nicuşor...

"Între tine şi locul unde-ţi zboară privirea şi gândurile"...

Nu; nu mai conta. Rememorarea acelor momente nu-l mai rănea. Învăţase să nu mai sufere... Şi nici chiar rememorarea clipei când intrase berbeceşte în hol şi înfipsese şişul în piciorul lui nu-l mai făcea să clipească sau să tresară! Nici imaginea bărbatului care ascundea inimioara de platină în coroana de trandafiri roşii nu mai avea efect asupra lui! Trecuseră toate! Trecuseră, se estompaseră, "se tociseră" pe la colţurile alea care provocaseră pe-atunci răni serioase în sufletul lui...

Ei doi, Florentin florarul şi Ştefan aurarul, avuseseră nişte peripeţii tare ciudate! Şi totuşi, uite că nu se omorâseră, nu se împuşcaseră, nu-şi ordonaseră unul altuia moartea... Ştefan le câştigase pe amândouă; dar nu putea spune că el le pierduse, din simplul motiv că ele nu fuseseră bune pentru el. Ana nu fusese bună pentru el; Ana nu reuşise niciodată să trăiască în lumea lui. Şi cum Florentina era fetiţa Anei... şi-l adorase pe Ştefan din prima clipă când îl văzuse... Dacă Florentina lui îl ţinuse minte pe Ştefan încă de pe vremea când fugea din mâinile lui şi tropăia de-a buşilea până la ochii ăia verzi... Şi

chiuia fericită atunci când o lua Ştefan în braţe...

Fetiţele lui se lipeau de el, se agăţau ca lianele de el şi nu-i dădeau drumul decât după insistenţe serioase; dar erau mute şi blege şi nu păreau să devină descurcăreţe odată cu înaintarea în vârstă. Florentina nici nu-l băgase în seamă, pe vremea când i se adresase cu apelativul "tata"; aflase însă că Florentina era total diferită de fetiţele lui... Şi nu putea să nu se gândească la influenţa pe care ei doi, taţii acelor copii, o aveau asupra minorilor cu care coabitau. El umbla zi-lumină prin mall-uri şi florării; Ştefan însă avea biroul în propria casă. Pentru el era mult mai simplu - se ridica, trecea de uşă şi era acasă, cu fetiţa lui... Cu Florentina, fetiţa lui...

La urma urmei, nu era evident deja că Ştefan era un tată mult mai bun pentru Florentina decât ar fi putut fi el vreodată? Dacă nu-i mai trimisese ea nici măcar o felicitare amărâtă, de Crăciun... În plus, Ana înflorise la propriu alături de Ştefan! Adevărata Ana ieşise la iveală doar atunci când regele aurarilor o îmbrăcase în mantia lui de dragoste. Ana-Maria Cioroacă nu fusese nici o clipă ursita lui - pentru că nu-l iubise niciodată pe el, pe Florentin florarul. Ana-Maria Cioroacă încercase să-l iubească pe Florentin florarul pentru că se simţise obligată măcar să încerce. Încercase să-i mulţumească aşa pentru salvarea din Serbia...

Sfârşitul ăla fusese o decizie bună. Renunţarea la ele fusese o decizie bună. După ce plecaseră ele, înflorise şi el - mândru cactus ce ucidea cu ţepii lui orice suflet ce încerca să prindă rădăcini lângă el. Dar ce floare frumoasă avea mândrul cactus! Câţi admiratori şi câte admiratoare avea el aşa, de la distanţă! Zilnic căpăta migrene, de la ochii care-l admirau pe sub sprâncene şi-l deochiau rău...

Hm! Mândrul cactus o luase razna! Trebuia să redevină atent - pentru că bătaia aia uşoară pe spatele lui Ştefan îl ajutase să se liniştească. Şi ştia că, în curând, o să trebuiască să se ridice de-acolo şi să plece... Oftă greu şi şopti:

- Să-mi dai nişte poze recente cu ei.

Gata - individul se remontase. Se desfăcuse din braţele lui şi se liniştea cu viteza sunetului! Se grăbi să continue, înainte să afle dacă dementul îşi procurase vreun briceag sau vreun şiş:

- În maximum două luni, Ana o să încerce să se întoarcă în România. Şi-o să se întoarcă cu copiii...

Ochii verzi îl săgetară scurt, furioşi:

- N-am să ţi-o dau pe Florentina! Niciodată!

Zâmbi slab, amar, clătind dezaprobator capul:

- Nu o vreau pe Florentina. Dar sunt singurul care n-o vreau - aşa că n-or s-o caute niciodată la mine. Privind lucrurile prin prisma asta, la un moment dat o pot ascunde...

Tirul furios al privirii verzi nu scădea în intensitate...

- Şi pe băiat pot să ţi-l ascund - deşi mă îndoiesc că vei avea încredere în mine... Probabil că o să-l îmbraci într-un costum de zale şi-o să-l înconjori cu bodyguarzi - şi-o să-l ţii încuiat în beciul primăriei din Aurari, decât să ştii că băiatul tău e în grija mea...

După o secundă de gândire, Ştefan reveni spre peretele de deasupra patului - şi se sprijini din nou de perete... Reveniseră "în poziţia iniţială" - el măsurându-l lung pe Ştefan, Ştefan privind peretele şi dominându-l prin nepăsare... Dar... Oftă greu şi se ridică; şi ridică măsuţa:

- Voiam să ştii; dacă o să ai vreodată nevoie de ajutorul meu, să-mi spui. Şi te ajut şi fără să mă roage Bambina.

Primi o aprobare cu capul... Decise să iasă.

Spăla vasele şi pleca. Nu mai voia să stea acolo, lângă Ştefan. Indiferent cât de jos aluneca omul ăla, în maximum cinci minute îşi revenea - iar asta îl făcea pe el să se simtă uşor prostuţ. Lui îi lua o oră să se-mbete; şi încă vreo trei ca să-şi amintească mersul drept. Regele era rege - chiar şi-n materie de ridicat moralul. Iar chestia asta îl indispunea rău.

Spăla vasele, făcea curat şi gonea până la Bambina. Dacă Violeta era la masa în familie, nu era păcat de Dumnezeu ca el să-şi irosească timpul departe de Crina? Aşa cactus cu floare frumoasă - să rămână nefolosit tocmai de Paşte! Nu se face!

Isamu

Emilie îi ascuntase cu sfinţenie sfatul. Prânzul era foarte uşor. Atât de uşor încât se-ntreba deja ce-aveau prin frigider tocmai bun de încropit o gustare! Supa cu găluşti era delicioasă, dar nu ţinea de foame...

El mânca, tacticos, în living; Cheng îndesa găluşti pe genunchi şi valida tranzacţii la calculatorul mic din birou. Era pedepsit - ştia el de ce...

Paşii uşori, mărunţei, se opriră la un metru de el. Ce se întâmplase? O privi lung, mirat... Isabelle şopti, extrem de serioasă:

- ... Vă mulţumesc că m-aţi salvat.

- Îmi pare rău că n-am putut să previn agresiunea asupra ta.

Isabelle ar fi vrut să mai spună ceva; dar nu-şi găsea cuvintele, aşa că răsucea tivul şervetului pe toate părţile şi tăcea... Continuă el:

- O să încerc să fiu mai atent la el, pe viitor. Vă rog pe amândouă să nu ieşiţi din vilă nici măcar până în curte.

Tânăra aprobă scurt; în clipa aia, simţi telefonul vibrând în buzunar... Se grăbi să-l scoată şi s-o lămurească:

- Sunteţi mult mai în siguranţă înăuntru, decât afară. Mă scuzi...

Se grăbi să-i răspundă lui Jun, în chineză:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Am primit mail-ul tău.

- Asta e bine.

- Să ştii că nu prea sunt de acord cu decizia ta.

- Cu care parte din ea nu eşti de acord?

- Cu absenţa pedepsei. Eu aş fi pedepsit-o în curte, în faţa tuturor angajaţilor!

- Eu n-am avut de ce s-o pedepsesc. A făcut ceea ce i s-a spus să facă. Probabil că nici nu ştia ce face, până n-ai apărut tu! Cine ştie ce şi-a închipuit - că e un joc, sau vreun semnal secret între Ana şi vreo prietenă de-a ei...

- Nu contează. Trebuia să vină la noi şi să spună cinstit ce-a făcut. Atunci când m-a auzit pe mine urlând întrebarea "Cum a aflat Ana că trebuia să plece", ea trebuia să ridice mâna şi să spună ce-a făcut.

Începu să râdă încet, cu subînţeles:

- Atunci când urli tu, nici eu nu ridic mâna...

Îl făcuse să râdă - aşa că Isabelle era salvată momentan... Iar Jun ştia asta, aşa că se grăbea să rămână şef:

- Deci, ţi-am spus - nu prea sunt de acord cu tine. Dar nu mă amestec în deciziile tale. La urma urmei, e subalterna ta acum; nu?

- Exact.

- Iar tu ai depăşit deja pragul celor 30 de ani, aşa că eşti destul de mare să decizi şi singur cum şi când îţi struneşti angajaţii.

- Auzind cuvintele astea din gura ta, mă simt flatat...

Jun râdea în toată regula acum:

- Hai, gata cu periaju'! Puneţi osu' la muncă acolo, că acuşi vin în inspecţie!

Şi gata - auzea tonul... Reveni la supă. Era singur în living...

Aah - cât de prost fusese! Îi spusese lui Jun "că nici nu ştia ce face, până n-ai apărut tu!", iar Cheng îi trimisese de dimineaţă o înregistrare cu Isabelle drogată care repeta cuvintele alea despre tristeţea din suflet şi vremea mohorâtă plină de soare! Mm...

Uite-aşa îl prindea Jun cu minciunile! Uite-aşa îşi dinamita singur şansele de-a rămâne şef în vilă, nesupravegheat de nimeni...

Uite-aşa nu era el credibil în ochii fratelui lui mai mare...

Florentin

Scoase mobilul şi selectă numărul Crinei. Spera să-i răspundă repede, că semaforul ăla n-o să fie roşu o veşnicie...

- Da.

- În 30 de secunde, te iau din poartă.

Apăsă butonul roşu şi vră scurt dreapta. Şi trecu pe roşu - că

spusese 30 de secunde...

Evident, nu-i dăduse destul timp să iasă din casă. Trase pe dreapta, deschise portiera dar nu opri motorul. Aştepta... Era calm... În sfârşit, poarta se deschise; iar Crina îi zâmbi cu subînţeles, legându-şi halatul de baie... Coborî geamul şi ordonă sec:

- Urcă.
- Stai, nebunule, să mă-mbrac!
- De ce să te-mbraci, fă? La ce-ţi mai trebuie haine?

Ochii negri se măriseră mult! Crina şopti:

- Florentine, ai înnebunit?
- Da; iar dacă nu vrei să mă vezi damblagind de tot, urcă odată şi dă-mi antidotu'!

Tânăra urcă pe scaunul din dreapta; nu mai aşteptă închiderea portierei, iar asta îi atrase o nouă serie de dojeni:

- Florentine, eşti nebun cu acte!
- Da. Am nevoie de antidot. Şi mergem chiar acum să-mi dai antidotul!
- ... Mergem la apartament?
- Nu.
- ... Şi-atunci unde mergem?

Tăcea... Crina devenea tot mai serioasă...

- Florentine, unde mă duci?

Aha! Îi venise în minte înregistrarea aia, ştia el care! Aia de petrecere! Ridică un deget, cântând, şi înfipse piciorul în acceleraţie:

- *Unde mă duci, iubirea mea / Taci şi haide, taci şi haide!*
- Florentine,
- *Unde mă duci, iubirea mea / Taci şi haide, taci şi haide!*
- Te rog!
- *Unde mă duci, iubirea mea / Taci şi haide, taci şi haide!*

Crina oftă greu... puse cotul pe cotieră şi capul pe palmă şi se puse la mintea lui, privindu-l lung:

- *Unde mă duci, iubirea mea / Tu de ce nu vrei ca să-mi spui?*

Buun! Şi-acum să-i bage, scurt, aşa, două sute de adrenalină! Ridică vocea şi puse multă tărie în glas:

- *Să te vadă mama mea!*
- Florentine!

Nu-nu! El cânta floricelele lui Florin Salam şi făcea slalom printre maşini! Şi continua:

- *Că tu eşti inima mea!*
- Florentine, nu te juca! Pe bune! Nu te juca cu asta!
- *Să te vadă tatăl meu...*

El cânta floricele, ea îşi acoperise faţa cu palmele... Puse palma pe piciorul ei:

- *Că nu mai pot de focu' tău... de focu' tău!*

Şi-acum scurt dreapta-stânga şi răsucit de cheie - că ajunseseră! Crina întoarse capul spre dreapta - aşa că se grăbi să coboare, ca să nu-l poată plesni! C-o adusese la hotel...

Ocoli maşina şi deschise portiera. Iar tânăra privi lung în faţă, prin parbriz:

- Nici să nu te gândeşti.
- Te rog!
- Eu te rog să nu mă tratezi ca pe-o curvă!
- Nu putem să mergem la apartament. E cineva acolo.
- Cine?

Întinse scurt mâna spre ea:

- Poate ne vede cineva "negociind" în maşină şi-i spune nevesti-mii! Hai odată!

Bineînţeles că încăpăţânata asta mică nu intenţiona să coboare din maşină:

- Cine e în apartament?

Se aplecă şi-o privi lung:

- Nu ştiu. Dar poate ştie dl Dobre - nu?

Iar îl privea lung... şi se gândea la cuvintele lui... Crina reveni spre parbriz:

- Nu ţine! E acolo de joi; iar noi am mai fost la apartament de joi încoace.
- Numai că acum nu e bine să mergem acolo. Ai priceput?
- De ce? E ocupat?

O prinse de gulerul halatului:

- Pentru că e un bărbat pe gustul multor femei. Iar nevastă-sa a fugit cu copiii - şi el nu ştie nimic de ea. Şi pentru că îţi interzic să te apropii la mai puţin de zece metri de el. Pentru că te iubesc - şi-ţi iau gâtu' dacă te prind că ridici privirea spre el. Mai vrei? Mai am vreo zece motive...

Crina se gândea... Zâmbi slab:

- Te dai jos acum şi mergi cu mine înăuntru, sau te dau eu jos acum - şi iei un taxi până unde vrei să ajungi.

Îi dădu drumul - iar ea se grăbi să coboare, bombănind:

- Eşti dement de-a binelea! Uite cum m-ai luat - în halat!

Încuie maşina şi porni spre hotel - iar ea îl luă de mână... Asculta şlapii care fleoncăneau pe asfalt şi-i venea să râdă...

O să-şi ia antidotul; şi-apoi o să se facă mangă. La urma urmei, dacă exersa îndeajuns de mult, era sigur că se va apropia de recordul de cinci minute al lui Ştefan! Ştia că, dacă ar fi băut ulei înainte de vin, ar fi fost mult mai rău a doua zi...

Dar antidotul şi-l lua azi! Garantat!

Ştefan

Privi lung bucătăria...

Era curat. Pusese el toate farfuriile şi tacâmurile la loc - că Florentin se grăbise să plece, probabil la amantă... În fine!

Tresări şi scoase grăbit mobilul! Primise un alt mesaj! Titel îi scria că...

Sunt la petrecere - e super! Problemele s-au terminat. O să-ţi trimit mai târziu un mail.

Ei, pe dracu! Apăsa grăbit tastele...

Trimite-mi veşti.

Şi-acum aştepta... Aştepta... Gata! Ia! Ce-i scrisese?

Veşti nu am momentan.

Îi venea să azvârle cu telefonul ăla de perete...

Gata! Mâine pleca din apartamentul lui Florentin! Şi-aşa, se vedea cu ochiul liber că apariţia lui în viaţa fostului văr îl zdruncinase rău de tot pe bietul om! Îşi făcuse Paştele cu el, în apartament - adică fără amantă, fără familie şi neamuri... Era cam mult! Trebuia deci să dispară - ca să-şi revină şi Florentin. Nu-i purta pică; n-avea nimic cu el. Îi părea rău că-i "ciufulise" aşa viaţa şi amintirile...

Iar mâine ieşea din apartament, probabil că spre seară, şi se ducea la primul magazin cu electronice. Îşi lua un telefon şi-o cartelă, îl suna pe Diamant şi-l convoca urgent pe Otopeni; după care îl suna pe Popescu şi-i spunea că în juma de oră avionul privat trebuia să se-ncingă pe pistă. Şi-avea trei ore jumate la dispoziţie, să discute cu Diamant! Partea de afaceri nu-i va lua mai mult de-o oră, pentru că vărul lui avea dosarele şi bibliorafturile...

... Şi Roşcata?

Azi sigur va primi veşti despre Roşcată. Dacă fata aia nu corespundea cerinţelor lui, n-o s-o ia. O să se ducă-n Franţa... şi vedea el ce făcea acolo! În ultimă instanţă, o s-o plimbe pe Adina cu el - că şi ea ştia cum se formează numere de telefon, iar la scris mail-uri probabil că n-o întrecea nimeni! Numai că nu ştia ţigăneşte... Nu ştia cum merg lucrurile pe stradă, nu ştia cum se fac afacerile, nu ştia... Ehei, câte nu ştia Adina! Şi probabil că ar fi leşinat dacă l-ar fi văzut scoţând ditamai iataganul din cizmă!

Aah! Avea nevoie de cizme şi cuţit. Urgent! Unele noi, de vreme ce alea vechi erau la Cannes...

Mâine seară pleca de-aici. Se ducea şi-şi lua telefon; apoi se ducea la Roşcată - şi-o trimitea pe ea la Sinteşti, la bulibaşă... Dar dacă se ducea el la Sinteşti?

"Nu, Ştefane! Eşti mort acum! Trebuie să rămâi mort, până te dos-

pesc băieţii ca să ajungi la dimensiunile corespunzătoare!" Externele nu făceau afaceri cu pişpirei...

Se ducea la Roşcată şi rămânea acolo. Şi la azilul de noapte era mai bine decât în apartamentul ăsta! Avea de toate, stătea confortabil, dar măcinarea nervoasă era mare...

Florentin

Cina era bună. Era... cină. Nu conţinea miel - conţinea pască. Şi lapte cald. Era bună. Îl ajuta pe el să doarmă neîntors în seara asta, adunându-şi astfel puterile pentru cafteala de mâine...

Mâine o plesnea! Da' o plesnea de-o răsucea pe călcâie! Crina se căţărase rău de tot în capul lui - şi n-avusese nevoie decât de patru zile pentru asta! De fapt, de când apăruse Ştefan, totul îi mergea de-andăratelea...

Violeta se aşează şi ea la masă, în faţa lui:

- Aşa că noi ne-am distrat de minune azi. Tu?
- Eu?
- La tine a fost OK?
- Da; foarte OK.

Şi cam atât - că nu putea să-i povestească cum intrase în camera de hotel şi-ntinsese asistenta mai peste tot pe unde-o putuse întinde! Nu?

- A fost bun pachetul?
- Super! Două pâini am mâncat!
- Bun!

Îi aruncă o uitătură de-aia lungă... Nu părea nici supărată, nici îngândurată. Şi nici nu încerca să fie ironică. Părea chiar veselă! Iar Selena lăsă linguriţa în castronel:

- Gata cu papa!
- Ia să văd cât ai mâncat!... Nuu, trebuie să mai mănânci.

Îşi înăbuşi cu greu oftatul când văzu cum micuţa ia linguriţa fără să comenteze... Îşi amintea cum "negociase" Florentina fiecare înghiţitură de după "Gata papa"...

Se ridică şi se grăbi să-şi spele cana. O spăla îndelung, de parcă pusese Duco negru-n ea... Asculta... Aurora se răsfăţa - capta atenţia mamei ei. Şi-o făcea punându-i întrebări tâmpite. Violeta marşa bucuroasă la iniţiativa fetiţei care întreba chiar acum cum se cheamă maşina lui tati...

Tresări şi-şi şterse mâinile - mobilul îi suna în buzunar. Era melodia lui Crin - special pentru cumnatul lui, îşi setase telefonul "să-i sune" *"Eşti o floare, eşti un Crin / Eşti parfumul cel mai fin"* interpretat de grupa mică a Aurorei. Cumnatului lui îi plăcea; pe el îl calma mult chestia asta...

- Da, Crine.
- Hai salut!
- Salut. Petreci, şmechere - ce-ţi pasă!

Că se auzeau maneliştii şi chiuiturile mai tare decât vocea ameţită de băutură a cumnatului lui!

- Păi da, şmechere - că n-ai vrut să vii şi tu!
- Nu pot, Crine! Să mor eu! Sunt rupt de oboseală!
- Hai, bă, lasă! Că mi-a lăsat impresia că n-ai prea... muncit azi!

Hei! Ăsta era nebun! Şi beat, şi nebun! Se grăbi să iasă din bucătărie:

- De unde ştii tu, bă, cât am muncit eu azi?
- Păi, ete, mă uit lung la un bot roşu şi supărat fleaşcă şi trag concluzia că fie ai chiulit, fie ai dat rasol!
- Auzi, Crine? Unde sunt eu acum?
- Păi cred că putrezeşti în casă!
- Aşa. Şi?
- Şi?

Ori era îndeajuns de beat de nu se mai ţinea pe picioare, ori făcea pe prostul! Ori primise ordin să-l râcâie rău... OK! El a vrut-o!

- ... Bine, mă. Hai că venim şi noi. Şi să ştii că, dacă mama e obosită, le iau şi pe fete.

Şi gata - îi închise-n nas şi reveni în bucătărie:

- Mergem la petrecere, la Crin.
- Aoleu! Păi...

Păi? O privea lung... Violeta îl privea lung... El realiza că era bou, că se încrunta la nevastă-sa... Ridică scurt din umeri, zâmbind acum:

- Hai să ne distrăm! La urma urmei, e Paştele! Vorba lu' Crin - putrezim amândoi în casă! Hai, nevastă, să te joc!
- Chiar vrei să mergem?

Aprobă şi ieşi:

- O sun pe mama, să ia fetele.

Aşa! Şi pe urmă se ducea să facă un duş rapid, ca să-şi refacă buclele. Şi se îmbrăca uşor, lejer - că se ducea să joace!

Ana-Maria

Apăsă uşor clanţa şi intră...

Azi era linişte în living - vocile răzbăteau din bucătărie. Şi erau voci vesele! Dna Jacqueline spunea ceva despre nişte cer albastru... Încuie uşa, se descălţă şi oftă greu - că era ruptă de oboseală!

Toţi turiştii năvăliseră azi în braseria dlui Jacques. Pe vreo doi îi văzuse şi dimineaţa, şi seara! De parcă aveau abonament! Dar adevărul era că bucătăreasa gătea îngrozitor de bine. Şi ea ar fi înfulecat cu patru guri şi-ar fi stat apoi cu burta-n sus, ca un bondar, dacă n-ar fi avut atât de mult de muncă! Practic, nu stătuse jos azi decât zece minute, la prânz - cât înfulecase nişte ciorbă. În rest, muncise pe brânci. Bacşişul primit era pe măsura efortului! 85 de euro nu erau de colo! La "marele" hotel Alizé, o cameră era 40 de euro! Azi, numai din bacşiş, câştigase două nopţi de cazare. Plus "salariul" de la dl Jacques...

Gândul ăla cu cazarea îi amintise că nu era acasă... Că va trebui să plece, mâine sau poimâine...

Apăsă clanţa şi intră în bucătărie:

- Bună seara!
- Mami!

Bineînţeles că Léon ajunsese primul în braţele ei! Florentina nu părea să se fi supărat pentru asta... Îi sărută pe frunte şi se ridică:

- Aţi fost cuminţi?
- Bineînţeles!
- Bun! Aţi mâncat?

Dna Jacqueline se ridică:

- Nuu, te-am aşteptat şi pe tine! N-am vrut să risc să revăd şi mâine cina de azi...

Ouch, ce-o mai trăgea de urechi! Dar... Dar avea şi ea dreptate! Ca să supravieţuiască, trebuia să mănânce; ca să fugă de "oamenii răi", trebuia să mănânce bine - să aibă energie şi atenţie sporită! În fine...

Lăsă sacoşa pe masă şi-o desfăcu. Şi începu să scoată pachetele pregătite de dl Jacques... Copiii îşi exprimau bucuria sinceră la vederea cartofilor prăjiţi... Dna Jacqueline îi privea şi râdea...

Or să serbeze împreună Paştele; apoi or să facă duş... şi-or să adoarmă împreună. Se simţea sfârşită...

Diamant

Cât era ceasul? Zece fix. Iar biletul lui era pregătit. Îl citise, îl recitise, îl îmbunătăţise până-l făcuse lung de vreo trei pagini... Dar era important să fie complet! Cât mai complet! Ştefan lua decizii - şi le lua împreună cu Popescu! Vărul lui trebuia să cunoască amănunte; vărul lui ştia importanţa unei variaţiuni de ton...

Păi, asta era! Print... Şi Doamne-ajută! Selectă numărul...

- Da, şefu'!
- Te îmbraci elegant şi vii în birou. Uşurel, că nu dau turcii!

Aşa! Că Rafael era în stare să se repeadă berbeceşte şi să plece de-acasă despuiat! Băiatul ăsta era "spirt"...

O să-i dea plicul şi o să-l trimită să cumpere un bucheţoi de tran-

dafiri. Cochet şi dotat corespunzător, o să se ducă la adresa pe care i-o va spune Titel peste vreo cinci minute, aşa...

Să nu uite ceva! Deci: biletul lui Popescu, informarea scrisă de Rafael despre Roşcată, lungul lui mail, mobilul... şi-atât.

Imediat cum pleca Rafael, se ducea şi el la culcare. Era năuc de oboseală! Iar mâine urma o zi grea; mâine dimineaţă trebuia să vorbească cu nea Dumitru, după care avea program cu consilierii. Trebuiau să decidă asupra unui stil de-a face şi-a prezenta socotelile. El le va strânge pe toate, până decidea Ştefan altfel; iar dacă va primi 20 de tabele de 20 de feluri o să fie nasol de tot!

Florentin

Trase scurt de volan şi viră periculos pe străduţă. Periculos însemnând că aproape ştersese cu bara maşinii rabla de Logan parcată pe dreapta! Violeta nu zicea nimic; se făcuse mică pe scaun şi se ţinea bine de mânerul portierei...

Accelera spre sursa de lumină şi zgomot... Frână, scurt dreapta-stânga, opri motorul şi coborî:

- Hai!

Violeta nu zicea nimic... El aştepta... Încuie maşina şi-şi luă nevasta de gât. Intrară în curte.

Crin avea balamuc mare aici! Da' ce se întâmplase? "Bătuse" încă un milion de euro neimpozitaţi? Sau se făcuse mangă? În ultimul timp, bărbaţii din neamul lor o luaseră razna rău de tot "pe ulei"...

Scană scurt aranjamentul meselor... Şi iat-o şi pe scumpa de Crina! Sigur că era botoasă! Că doar după ce-o întinsese mai peste tot prin camera de hotel, îşi trăsese scaunul în faţa minibarului şi golise sticluţele alea pe nerăsuflate! Şi-o lăsase să se supere, să se enerveze, să tragă inutil de el... şi să plece cu taxiul, în halat de baie şi şlapi! Normal că "îi tuna şi-i fulgera"...

Băgă două degete-n gură şi fluieră scurt; iar toate capetele se întoarseră spre el... Făcu trei paşi de dans de-ăla "cum ştia el" - iar Roberto chiui:

- Frăţioaree!

Da, el era! Venise! Şi-al dracului să fie el dacă nu juca azi până rupea asfaltul din curtea asta! Cu amândouă juca! Eventual cu amândouă deodată! Voiau adrenalină? Las' că le dădea el adrenalină!

Crin era, într-adevăr, ameţit serios. Căldura asta era curată belea - transforma şpriţul rece în elixirul tinereţii... Răcni, ca să se-audă printre paşii lăutarilor:

- Vin imediat!

Ia să-şi conducă el nevasta la masă! Se răsuci scurt cu ea cu tot şi-o privi lung pe Crina... Şi cum bruneţica ruptă din soare stătea singură la masă, porni hotărât spre ea. Că şi-aşa se cunoşteau bine! Era Crinuţa, asistenta năşicii - nu? Se cunoşteau bine, serbau împreună la paranghelile Bambinei... De ce nu?!

Ochii negri deveniseră atenţi... Ochii negri erau panicaţi deja... Îşi trase scurt nevasta mai aproape:

- Hai să stăm la o masă tinerească. Şi îndepărtată de ameţitul ăla de Crin. Că nu-mi place deloc cum face în ultimul timp. L-ai văzut ce... "înceţoşat" e?

Probabil că-l aproba - nu asta îl interesa acum. Crina nu mai răsufla! Crina era panicată rău...

Ocoli masa şi trase al doilea scaun de lângă asistenta Bambinei. O aşeză pe Violeta... după care îşi trase tacticos scaunul dintre ele şi se aşeză. Bun!

Ce părere avea onor asistenţa de decizia lui de-a veni azi la petrecerea udată din belşug cu vin, lăutari şi bot roşu de Crina? Onor asistenţa, reprezentată în majoritate de neamul Manolache plus extensiile, era panicată... Se sprijini de spătarul scaunului:

- Aşaa... Şi ce mai e nou prin afacerile cu flori?

O privea lung... Crina zâmbea:

- Nimic nou.

Şi cum şi Violeta zâmbea, reveni spre ea:

- Păi astea-s veşti bune! Că merg bine afacerile cu flori...

Râdeau toţi trei... Ia să se-apuce el de treabă! Începu să aşeze paharele pe masă:

- Tu, Crinuţo, văd că eşti trează. Şi noi suntem treji. Şi nu ne integrăm în party-ul ăsta dezmăţat rău! Ia să vă fac eu câte-un şpriţ rece de vară...

Vinu-n stânga, apa-n dreapta! Încrucişă mâinile; le turna în pahare în simultan... Violeta râdea; şi Crina râdea. Şi el râdea. De undeva din faţa lui, numerosul grup al neamului lui râdea şi nu prea... Lăsă sticlele pe masă şi le schimbă - vinu-n dreapta, apa-n stânga! Şi iar încrucişa mâinile şi turna... Amândouă râdeau în hohote acum... Gata. Turnă şi la el şi lăsă sticlele pe masă. Ridică ferm paharul:

- Păi să trăim!

- Să trăim!

- Să trăim!

"Toţi trei - aş adăuga eu, dacă aş fi sinucigaş..." Că ciocneau toţi trei, nu? Dădu paharul peste cap şi-l trânti ferm pe masă:

- Şi-acum mă duc să mă integrez în party! Să nu plecaţi - că vin repede!

Aşaa! Se ridică şi se grăbi să ajungă lângă manelist. Habar n-avea cine era individul - dar cânta. Nici nu mai conta cum cânta! Dacă ştia versurile... Scoase teancul de bani din buzunar şi trase 100 de lei:

- P-aia a lu' Guţă, cu "*Criză mare, timpuri grele*" o ştii?

- Sigur, şefule!

Şefule! Mm, ce-i mai plăcea la petrecerea asta! Mai trase 100 de lei - că-l iubea deja pe manelistul ăsta! Şi-acum îl privea lung şi-i ordona din privire s-o dea dracu de melodie şi să bage ce-i ceruse... Se simţi prins de umeri:

- Ce mai faci tu, frăţioare?

- Ce să fac, frăţioare - bine fac! Sau nu se vede?

- Ba se cam vede, să ştii!

Îl prinse pe Roberto de tricou şi-l trase scurt spre el, ca să-i mârâie la ureche:

- Şi să vezi ce-o să se şi-audă! Ia - dă-te-aşa! Că asta a mea e!

Că-i începea dedicaţia! Manelistul răcni tare-n microfon - că văzuse teancul şi mirosise că mai era rost de nişte bancnote din el:

- Şi special pentru Florentin, şefu' florarilor!

I-auzi! Băgă degetele-n gură şi fluieră din tot sufletul! Şi hai - că acu' el juca!

Mm, ce bine se simţea! Mm, ce bine-i mergeau picioarele alea! Ce le mai pocnea cu palmele! Parcă nici nu trecuse azi prin minibaru' ăla!

Şi hai şi cu cuvintele! Le ştia - şi le lălăia odată cu manelistul:

- Eu fac banii dimineaţa / După masă îmi fac viaţa / Seara cu nevasta-n pat / Când mă pun pe numărat / Când mă pun pe numărat...

Şi repede cu patru bancnote peste formaţie, că ştiau melodia şi nu se făceau de râs! Şi iar juca şi cânta, că se repeta!

- Eu fac banii dimineaţa / După masă îmi fac viaţa

Iar din colţul lui, Crin ridică scurt paharul şi răcni:

- Hai shukar amantaa, lumee!!

Asta e! Acu' juca pentru el! Iar Crin, cumnatul lui dement, pocnea din degete şi fluiera şi-l îmbia să joace... că era dement şi nu se mai ţinea de picioare... Şi-acu' refrenul! La refren se răsuci şi le cântă celor două femei de la masă:

- Criză mare şi timpuri grele / Mor duşmanii că nu au şi ei lovele / Criză mare, e criză mare / La duşmani e gol în buzunare!

"Şi ia-ţi adio de la asfalt, Crine - că uite-le ce frumos stau de vorbă şi socializează! Mâine asfaltezi - că-s pe val!" Juca, iar manelistul îl încuraja... Fraţii lui râdeau cam cu juma' de gură, aşa...

- Nu mai am un' să ţin banii / Şi-am să-mi premiez duşmanii

Apropo de chestia asta! Mâine, când îi ducea oala cu sarmale, să-i lase şi o sută de lei, să aibă de Cola! Că sigur îi blocase banca "melioanele" când îl văzuse decedat la teveu!

- Şi la cât rău mi-au făcut / Am să-i premiez mai mult / Am să-i premiez mai mult...

O sută de euro - că-l ştia de-atâţia ani doar! Era o adevărată le-

gendă într-ale duşmanilor lui!

- Nu mai am un' să ţin banii / Şi-am să-mi premiez duşmanii / Şi la cât rău mi-au făcut / Am să-i premiez mai mult / Am să-i premiez mai mult...

Se propti bine pe picioare şi ridică mâinile spre cer. Şi răcni din toate puterile:

- Criză mare! Şi timpuri grele!

Şi dă-i şi joacă... Şi cum Violeta lui râdea iar ochii negri îl sorbeau din privire şi-i promiteau artificii multicolore, le făcu semn să vină şi ele! Nevasta râdea şi refuza, amanta râdea şi refuza... El juca şi râdea la ele...

"Mânca-v-ar Florentin să vă mănânce de fete frumoase şi deştepte! Aşa vă vreau!"

Era matahală...

Dar era fericit! La dracu - acu' era fericit de-a binelea! Avea bani, avea - cum se spune - masa plină, juca singur în ditamai curtea, ca primadona... Manelistul îi zicea "şefule"... Ce-i lipsea?

Marcel începuse să răcnească "Bine, Florentinee!"; Ileana chiuia şi ea, amuzată de... stupidul situaţiei probabil! Iar Nicuşor râdea şi-l privea lung, mirat... întrebându-se probabil dacă o parte din bucuria aia şi din comportarea sinucigaşă era cumva cauzată de doliul pe care-l purta el la cămaşă... Răcni la el:

- Haide, bă!

Cumnatul lui nega. Se întristase. Îşi amintise de moartea lui Ştefan! Decise să insiste:

- Haide! Că n-ai de ce să stai supărat!

Nicuşor arătă spre doliu... Nee! Scutură scurt capul:

- Îţi zic eu că n-ai de ce să stai supărat! Hai şi joacă cu mine!

Insista prostănacul; şi-i mai şi picase faţa! Da' las' că-şi revenea el! În maximum o săptămână, o să joace Nicuşor... mamă-mamă! Că doar la Cannes îşi făcea el concediile, an de an!

Şi ultimul refren! Ia să mai arunce cu nişte bani - că mergeau afacerile cu flori! Mergeau al dracului de bine! Avea năşica grijă de el... Manelistul avea şi el grijă de aşa şef darnic... Şi finalul... grandios. Şi gata. Fiu!

- Fiu! Să vă fie ruşine! M-aţi lăsat să joc singur!

- Da' ce frumos ai jucat!

Daa? Venind dinspre Nicuşor, ăsta chiar era un compliment! Adevăratul maestru la joc, Nicuşor era! El juca "artistic" - că el se mai antrenase şi prin şatre, nu numai prin sufragerii de Bucureşti! Ştia figuri... Dar... În fine! Scoase încă o bancnotă de 100 de lei:

- Şi-acum să continuăm! Maestre...

Petrecerea râdea; manelistul râdea şi el şi ridica o sprânceană, cu subânţeles:

- Şefule...

Flutură scurt bancnota, şoptind:

- *Bombastik* cunoaşte maestrul?

- Oo, cum să nu! Numai să cunoască doamnele *Bombastik*...

Îi pasă scurt banii:

- Ia să le punem la-ncercare! Care nu ştie, *kanci* friptană!

Aşaa... Porni spre masă; în urma lui, difuzoarele anunţau că şefu' comandase "specialităţi pentru doamne"... Crina se ridică înainte să ajungă el la scaunul lui:

- Uau! *Bombastik*! Florentine, să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

"Dă-o dracu de sănătate! Să-mi dea un băiat!"

N-avea rost să se învenineze singur, ca prostu'; aşa că se aşeză şi se grăbi să-şi facă încă un şpriţ... Mm, ce bun era! Numai că făcea aprindere la plămâni dacă-l bea pe tot; aşa că lăsă paharul "neterminat" şi se aplecă la urechea Violetei:

- Şi ce ţi-a zis asta mică aşa de interesant?

- De unde ştii că mi-a zis ceva interesant?

- Te-am văzut cum ai ascultat-o cu atenţie şi-aţi râs de complezenţă. Hai, spune - ce-a zis?

- Eh...

- Iubire...

Şi-o soma din privire să vorbească odată...

- Păi... Am întrebat-o cum merg afacerile; şi a zis că bine!

- Aha! Şi altceva ce-a mai zis? Că e asistenta năşicii - şi mă interesează ce zice!

- A zis că mă îngrijorez degeaba.

Aoleu! Se îngrijora degeaba! O cuprinse cu braţul pe după umeri şi făcu semn spre versurile care se scurgeau din difuzoare:

- Şi de ce se îngrijorează "viaţa mea"?

Crina înţelegea acum cu totul altceva - şi probabil că "se mişca pe balans" de mama focului... Violeta zâmbea slab, cu ochii la orchestră - şi probabil şi la Crina:

- Lasă... Oricum, a zis că mă îngrijorez degeaba. Că, dacă ai fi avut o amantă, Bambina ar fi aflat prima. Şi cum biroul ei e la doi metri de biroul Bambinei...

Aşa zisese Crina? O bombonică de fată! Se grăbi să-şi pupe apăsat nevasta pe obraz:

- Păi vezi, fă, că te îngrijorezi degeaba? La ce dracu să-mi trebuiască mie amantă?!

Evident, el râdea; şi ea râdea, cu ochii la petrecere - spera el... Mâna nevestei lui îl prinse de cămaşă şi-l trase spre ea; iar Violeta îi şopti la ureche:

- Când ajungem acasă, primul lucru pe care-l fac e să arunc anticoncepţionalele la gunoi.

Ha?

... Lumea se oprise-n loc o clipă doar - şi-apoi îşi reluase viaţa normală. Dar doar cu ei doi. Manelistul, neamul, Crina, ţânţarii, căderea stelelor căzătoare - toate dispăruseră. Erau doar ei doi - iar el realiza că auzise... Violeta oftă greu:

- Vreau să te opresc din declin - că eşti într-un declin mare şi nu poţi să vezi asta. Dar eu văd cum te auto-distrugi încet-încet... Vreau să te ajut să redevii acel Florentin Manolache care mi-aducea buchete de violete de Parma şi mă aşeza pe braţul lui ca la tango atunci când mă săruta. Aşa că o să vorbesc cu doctoriţa să-mi facă analize complete şi să mă trimită eventual la un nutriţionist. Ca să fiu pregătită, atunci când o să rămân gravidă.

Adică... Adică ea... Adică Violeta voia... Violeta lui se hotărâse să-şi facă analizele? Şi să renunţe la pastilele alea? Adică... Nevasta lui oftă greu:

- Deşi ştiu că e riscant - şi că, dacă fac tot fată, te dau în comă alcoolică...

Nu-nu! Asta nu se va întâmpla niciodată! Apucă paharul şi-l vărsă scurt pe jos. Şi reveni spre Violeta lui. O privea lung...

Părea neschimbată. Părea aceeaşi Violeta dintotdeauna! Numai că avea ceva... Emana ceva... Nu ştia ce; emana ceva. O privea cu ochi atenţi şi încerca să-şi spună că nevasta lui avea un aer misterios. Îşi promitea lui însuşi că, dacă reuşea să creadă asta acum, de mâinencolo va accepta - cinstit şi corect - cruda realitate. Nevasta lui avea un aer trist... Un aer de dezamăgire... De resemnare...

Nevasta lui renunţa la binele ei, la dorinţele şi planurile ei, pentru a-l vedea pe el fericit. Chiar dacă asta îi provoca ei nefericire; chiar dacă ea urma să se chinuie, împărţindu-se cumva între doi copii preşcolari şi-un bebeluş. Violeta voia să facă asta ca să-l vadă pe el liniştit... Violeta lui era acum dispusă să se transforme într-o fabrică de făcut copii - doar ca să-l determine pe el să nu mai bea, să nu mai umble pe la amantă, să nu mai evite viaţa din familie...

"Nemulţumirea n-o să-ţi plece niciodată din familie. Iar inima n-o să ţi se oprească din plâns decât când o să-ţi dai ultima suflare." Ştia că aşa va fi; ştia că, deşi tuşica Didonia spusese mereu că soarta se poate schimba într-o clipă, el va muri cu necazul în suflet. Atunci când o să-şi dea ultima suflare, necazul din sufletul lui se va îneca în lacrimi; şi-o să moară - şi-o să fie fericit că nu mai suferea...

Decizia de-a renunţa la băutură nu-i va schimba soarta. Aşa cum decizia tuşicii Didonia de a le lega atunci cununiile nu le schimbase soarta - ci doar amânase deznodământul. Aşa că el nu va avea un băiat. El nu va mai avea alţi copii. Îi ajungeau doi! Şi-aşa, era singurul din tot neamul care făcea fete! Iar fetele lui erau giuvaierele neamului Manolache! Erau lumina ochilor bunicilor! Iar dacă-şi băga

minţile-n cap şi punea deoparte bani pentru bătrâneţe în loc să-i azvârle în manelişti, zău că răspunsul la întrebarea "Cine-o să aibă grijă de şalele mele" devenea foarte simplu!

Ridică mâna şi desfăcu clema. Eliberă buclele rebele... Ochii albaştri îl priveau lung, serioşi...

Ei bine, da - asta era dragoste adevărată! Asta era dragoste completă, totală şi necondiţionată! Violeta se călca pe ea însăşi în picioare ca să-l facă pe el fericit - şi să-l salveze de la alcoolism cronic! Şi-asta în timp ce Ana se gândise, după prima fetiţă, că nu-şi trăise viaţa, nu se distrase, nu "avansase"... Ha!

Clătină încet capul:

- Nu, iubirea mea. Ne oprim la doi.

- Florentine, lasă-mă aşa! M-am hotărât, mi-am făcut curaj - lasă-mă!

Îi sărută uşor mâna şi negă din nou:

- Nu, iubirea mea. Dacă eu am gărgăuni şi obsesii ciudate, nu tu trebuie să-mi confirmi sau să-mi infirmi ce şi cum. Tu de-abia pridideşti cu fetele şi cu casa. Un bebeluş acum te-ar da complet peste cap.

- Florentine, nu te înţeleg! Tu ce vrei, de fapt?

Ce voia? Zâmbi slab, decis să pună punct acelei discuţii:

- Momentan, nu prea ştiu; dar mâine seară, când o să dispară alcoolul din sânge, o să mă gândesc bine la chestia asta şi-o să-ţi zic. În orice caz, nu vreau "să te bag în producţie" la făcut copii. Îţi interzic, oricum, cu desăvârşire să rămâi acum gravidă - iar mâine, când o suni pe doctoriţă, te rog să te programezi să-ţi pui sterilet.

- De ce - e ea gravidă?

O privi lung... şi nu zâmbi:

- Pentru că te iubesc. Şi pentru că nu-s tâmpit, să-mi repet greşelile.

Gata - nevasta lui amuţise de tot acum! Violeta amuţea instantaneu ori de câte ori discuţia sau situaţia amintea de primul lui mariaj... Oftă greu:

- Pentru că tocmai am realizat cât de norocos sunt... Pentru că te iubesc infinit mai mult decât am iubit-o vreodată pe ea...

Violeta zâmbea aşa, cu subînţeles...

- Nu trebuie să mă faci pe mine fericit cu orice preţ; dar să ştii că ideea "duşului rece" a fost perfectă! Tocmai am renunţat la băutură...

"La amantă nu renunţ - ca să nu m-apuc iar de băutură..."

Dar important era că renunţa la ideea de-a avea un băiat! Dacă Perla spusese...

Se întoarse şi el spre petrecere - dar nu dădu drumul mâinii ei. Şi o văzu pe Crina luându-şi la revedere de la Ileana... Cu ea o să discute mâine. De fapt, în privinţa ei avea o bănuială... Iar dacă bănuiala aia i se confirma, zău că o bătea! O plesnea rău de tot! În fine...

Pe-atunci, pe vremea când fusese florar de chioşc iar Ileana moţăise în fiecare dimineaţă în fund pe masă, cu celofanele-n poală, simţise în suflet că Ana era ursita lui. Se luptase, se zbătuse şi-i învinsese, rând pe rând, pe toţi. Şi pe ea. Şi uite că se înşelase... Acum, avea sentimentul că era singurul băiat al lui Ioan Manolache căruia nu i se va duce numele mai departe. Pentru el, ideea ca femeia să-şi păstreze numele după căsătorie era o prostie imensă! Aşa că...

Într-un fel, era bine! Era ultimul *loser* al neamului! După el, gata!

Sărută din nou mâna catifelată din mâinile lui şi zâmbi: *loser*, da - dar un *loser* fericit! Avea 90% din tot ceea ce-şi dorise să aibă! Şi era iubit...

Ştefan

Tresări şi se grăbi să se ridice de pe podea - că tocmai auzise foşnetul uşilor liftului! Învăţase deja programul celorlalţi locatari de pe palier; iar noaptea de Paşte nu era momentul ideal pentru vizite. Asta Roşcata lui era!

Adică Roşcata lui Titel! Hm...

Lipi ochiul de vizor, iar soneria piui scurt. Ea era. Ca de obicei, juca rolul escortei fardată, coafată şi împaietată toată... Descuie şi-o pofti să intre; ea îl salută cu capul, el îi răspunse... Menuetul ăsta îl călca rău pe nervi - dar las' că mâine pleca de-aici şi redevenea stăpân pe propria viaţă, pe propriile dorinţe şi decizii...

Încuie şi se grăbi să tragă jaluzelele. Nu le trăsese ea; semn că fata asta îi bănuia deja fixurile şi tabieturile... Şi gata - aprinse lumina.

Primi plicul şi zâmbi - lui Diamant îi era tare dor de vocea lui... Îl lăsă pe masă şi-o privi lung, arătând spre propriul cap:

- Ştii să obţii aşa ceva?

Ochii albaştri evaluară scurt buclele coafezei...

- Dacă am ondulator şi spumă, da.

- Undeva în casa asta există toate cele necesare. Găseşte-le.

Primi o aprobare şi-o văzu ţâşnind spre hol. Eei - tare teamă-i era lui că va trebui s-o strunească în curând...

Iar avea idei preconcepute - că nu era a lui...

Intră în baie şi puse zăvorul. Şi se grăbi să scape de costumul de lăutar - clipa asta i se păruse atât de îndepărtată! Apa era fierbinte... Năvăli în cadă şi-şi puse duşu'-n cap.

Sfântă eliberare! Doamne - cum puteau femeile să stea cu chestia asta-n cap? Şi să mai şi zâmbească? Freca bine-bine rădăcina, simţind cum buricele degetelor râcâie cu folos prin stratul gros de mătreaţă... Şi se simţea atât de bine... Şi gata - că duşul nu trebuia să dureze mai mult de cinci minute cap-coadă! Ce săpun folosea Crina?... Mm, mirosea dulce - a amantă! Florentin n-avea un gel de duş peacolo? Ba da. Iar ăsta mirosea foarte bine!

Mm...

Imediat cum termina duşul, se ducea la bucătărie; unde Roşcata o să-l coafeze iar el o să citească hârtiile din plic. Îi ceruse lui Diamant să documenteze două persoane - iar în privinţa fetei ăsteia, trebuia să se controleze. Trebuia să rămână obiectiv - să nu cedeze în faţa propriilor planuri. Trebuia să judece totul la rece, "la sânge". Dacă o lua lângă el, Roşcata va afla absolut totul. Şi era periculos - că era a lui Titel. Indiferent cât de nepăsător era el apropo de ea, ea asculta dumnezeieşte de el - şi se temea de el. Chiar dacă o pusese să presteze pe chat şi probabil că o vizita... când o vizita, ochii ei albaştri vedeau în Titel un şef. Adică "pe şefu'". Iar asta conta mult, în caz că Titel va voi să ştie, la un moment dat, câte fete avea regele aurarilor pe străzi. Şi cât aur - şi când îl muta de colo-colo. Brânza era pe bani - iar prietenia lor se oprise întotdeauna prompt atunci când venise vorba despre afaceri. Amândoi făcuseră la fel; petrecuseră împreună şi la plimbare, şi la localuri. Iar când venise vorba despre bani, negociaseră unul cu celălalt, făcuseră treaba fără bâlbe sau derogări, plătiseră cinstit şi corect tot ce-avuseseră de plătit - după care îşi strânseseră mâna şi redeveniseră prieteni. Ăsta era secretul...

Gata. Mm - simţea că respiră, la propriu, prin porii pielii! Luă halatul albastru din cuier... Florentin era mai scund decât el; dar nu îndeajuns de scund ca să fie caraghios în halatul ăla. Băgă cămaşa în ligean, cu apă şi detergent, şi se grăbi să iasă.

La vederea lui, Roşcata plecă imediat capul şi se ridică. N-o lăsă să vadă că-i observase graba cu care hotărâse să nu-l privească; se aşeză pe scaun şi arătă spre propriul cap:

- Încearcă să nu-l mai împietreşti în halul ăla.

- Dacă nu pun destulă spumă, se lasă în maximum 12 ore.

Nu mai răspunse; rupse plicul. Spuma fâşâi scurt - şi probabil că Roşcata se întreba acum câte şuturi în fund o să încaseze mâine, dacă buclele făcute de ea se vor lăsa...

Avea un mobil! Uraa! Ia - avea şi telefoane-n el?... Bineînţeles! Diamant îşi luase o cartelă nouă. Bună decizie! Îi făcu un apel şi răsfoi agenda... Avea nişte nume noi acolo; iar numerele lor erau de Vodafone. Deci unii dintre angajaţii lui fuseseră avansaţi...

Roşcata adusese un foen; acum îl usca. Ştia ea ce face - nu asta era preocuparea lui... Telefonul sună scurt. Diamant era; îi confirmase că primise apelul şi-l salutase de "noapte bună"... Ia - ce hârtii îi trimisese acolo? Prima era scrisă de Diamant. Se referea la Aleodor Gaboraş... Citea...

Da; şi-l amintea bine. La una din vizitele lui în şatră, îl văzuse pe

omul ăla ieşit în poartă şi se mirase - că avea alură şi cămaşă de Bucureşti, numai că trăsăturile semănau cu ale lui taică-su. Şi uite că nu fusese, totuşi, atent - iar nea Nicu îl fentase pe ici-pe colo. Îi pusese codiţă discretă prin Franţa... Îi racolase unul dintre bodyguarzi, probabil chiar pe Gilles... Era mult spus, "îl racolase"; îl convinsese ca, în caz că regele păţea ceva, el să-şi rişte viaţa şi să informeze prompt un anumit număr de telefon din România apropo de ceea ce se întâmpla la Cannes. Presupunea că vorbeau la telefon... Nu - nu vorbeau la telefon. Cel mult, Gilles trimitea mail-uri, atunci când putea. Era unicul mod de comunicare pe care el nu-l controla. Telefoanele le asculta, SMS-urile le citea... Îi urmărea cu GPS-ul şi emiţătoarele Chinei şi la veceu...

Oricum, Gaboraş ăla îl cunoştea bine. Îl documentase serios; iar Diamant spunea în bilet că îl făcuse pe Aleodor să reconsidere la modul cel mai serios cantitatea de respect pe care membrii familiei Ionescu trebuiau s-o primească de la el. Citea... Bufni în râs - 1580? Oare tăticul lui ştia de isprava nepotului? Diamant avea uneori "puseuri de nebunie"...

Faptul că Gaboraş îi cunoştea era bine; îl lua lângă el şi-şi rezolva problemele. Nu era nevoit s-o ia de la zero cu el, nu mai trebuia să-l şcolească, să-i explice una şi alta, nu mai trebuia să se oprească să-l aştepte pe el să cheme echipa "cu mătura şi mopul"... Pe de altă parte, Aleodor ăla îl urmărise discret. Cu siguranţă, îi ştia conexiunile, amicii şi duşmanii. Şi-i ştia şi o parte dintre partenerii de afaceri. Din câte înţelesese el, Aleodor se achitase cu brio de sarcină atunci când se dusese în vila lui. Iar asta spunea multe...

Dar dacă nea Nicu fusese mulţumit de aşa spion, atunci şi el va fi mulţumit! Că nea Nicu al lui nu discuta cu ageamii şi cârpacii!

Nea Nicu al lui...

Luă o coală şi începu să scrie:

o Ocupă-te de soţia lui Ceauşescu; dă-i ce-i de dat, dar cu mare atenţie - că e filată de mai toată lumea!

o Îl cunosc pe Aleodor, e OK. Dar ţine-l sub observaţie discretă şi nu-l lăsa să-şi bage nasul în toate; că m-a filat din plin iar eu nu l-am simţit. Omul ştie anumite lucruri; până vin şi eu, trebuie să aflăm mai multe despre bijuterii.

Aşa... că ştia Diamant foarte bine cum era cu bijuteriile alea şi cât de bine-i mergea ăluia de-o să strângă "bijuteriile" lui Aleodor în pumn... Ce urma? Un alt bilet - dar nu era scrisul lui Diamant. Era un scris smucit şi ascuţit rău... Şi cam agramat...

Roşcata a fost furată de acasă când avea 3 ani.

Aoleu! Ridică scurt degetul - iar mâna care-i ciufulea uşor părul înlemni... Roti încet acelaşi deget; foenul se opri, rochia cu paiete foşni... Da - Roşcata îi ştia tabieturile. Numai el îşi răsucea subordonaţii aşa. Fata asta fie fusese pusă să înveţe "manualul de Ştefan", fie îşi dorea din tot sufletul să schimbe şeful... Deci - scria că...

Roşcata a fost furată de-acasă când avea 3 ani. Nimeni nu ştie cine-i sunt părinţii. Timp de trei ani, a stat la nişte ţigani în Bordeaux. Titel a cumpărat-o când avea 6 ani şi a băgat-o imediat la cerşit. După câteva luni, şeful ei a pus-o caporal.

Caporal, adică o scosese de la stat cu mâna-ntinsă şi-i dăduse ordine precise - ea se ocupa de copiii care cerşeau într-o anumită zonă. Îi apăra de golani, îi ascundea când venea poliţia, lua încasările, le mai ducea câte-un codru de pâine... Chema ajutoare, atunci când nu se mai descurca... Exact ca un caporal! Iar dacă şeful ei o ridicase-n grad după numai câteva luni, însemna că fata asta avea o isteţime şi-un curaj native...

Într-un an, a ajuns să vadă de 200 de copii.

Serios? La... 7 ani, Roşcata avusese în grijă 200 de cerşetori? Uau! Deci era un geniu!... Nu-nu! Era foarte pricepută în lucrul cu copiii; şi executa fiecare ordin aşa cum trebuia. Şi-şi învăţase bine locul şi rolul. Trebuia să fie foarte obiectiv atunci când o judeca, pentru că plănuia s-o bage pe fata asta în locul lui Isamu...

La 14 ani, avea în subordine 18 caporali şi ţinea socotelile. A făcut de toate - carding, furt din buzunare, înşelăciuni, tâlhării la copii mai mici şi babe fără apărare. A avut 6 dosare pe motiv de mânuit cuţitul şi 8 pentru ultraj deosebit de grav.

Adică bătuse la ei ca la fasole şi nu se jenase să-i zgârie cu lama. Bun! Îi plăcea partea asta...

Titel a luat-o din Lyon

Stop! Lyon! Roşcata ştia franceză! Adică ştia multă-multă franceză - că de la 7 la 14 ani erau 7 ani petrecuţi în Franţa! Plus cei patru ani din Bordeaux!

Oftă greu - se simţea uşurat... Se simţea eliberat de-o greutate mare-mare... Deci...

Titel a luat-o din Lyon şi a adus-o la Bucureşti special pentru planul lui. Ea este una dintre cele 12 mame ale copiilor lui. A ţinut-o sub pază strictă până a născut, după care a băgat-o la chat. Are un băiat care face anul ăsta un anişor.

Era mama copilului lui Titel... La 16 ani, ea era deja mama...

Fir-ar ea a dracului de dragoste! Şi de suflet! Şi de minte care nu putea să uite! Îşi aprinse o ţigară.

El cărase, în urmă cu 5 ani, geamantanul lui Titel. Unul dintre tinerii din Sinteşti o omorâse; el se descotorosise de cadavru şi rezolvase problema anchetei poliţiei şi-a actelor în România. Tot el făcuse alibiul pentru Titel. Şi-asta pentru că nevasta lui Titel fusese pe-atunci gravidă - iar Titel bănuise că nu era copilul lui. Pentru Titel, atunci când "bănuia" un lucru însemna că ştia cu certitudine din două surse verificate. Conducea afacerile lui Leonard în România; pentru el, bănuiala trebuia să fie foarte întemeiată...

Şi uite că Titel nu putuse trece peste trădarea nevestei. Aşa că nebunul copsese un plan de-a dreptul diabolic. Să aleagă nişte virgine, să le facă copii... Alesese 12. Le încuiase în 12 case, sub pază strictă... Şi-acum avea 12 copii! Toţi ai lui - fără nici un dubiu, fără nici cea mai mică urmă de îndoială... În fine!

Băieţii zic că Roşcata nu primeşte niciodată vizite.

Normal că nu primea vizite! Era mama copilului lui Titel! Ce dracu! Chat-ul ăla era mai mult la mişto, aşa - că dacă un duşman de moarte plănuia să-i omoare lui Titel ceea ce-avea el mai scump pe lumea asta, nici prin gând nu-i trecea că muierea aia cu copil de ţâţă şi cameră web performantă putea valora pentru şeful ei mai mult de 1.000 de euro - cu tot cu plod! Uite de-asta Titel dormea liniştit noaptea iar el bocea şi se-ntreba unde erau Ana şi copiii... Şi uite de-asta învăţase Roşcata "manualul de Ştefan" şi făcea tot ce putea ea ca să schimbe şeful...

Titel voise copii - nu neveste. Şi nici amante. Titel avea fetele lui, una şi-una, aşa că nu se plictisea nopţile. Avea şi în România, şi în Franţa, şi în Italia... În Franţa, cel puţin, era loc pentru toţi în afacerea aia - şi pentru ei doi, şi pentru încă vreo patru conaţionali... Fiecare cu "pătrăţica" lui. Nimeni nu invada pe nimeni; iar suplimentări făceau toţi şase, cu măsură. Era pace pe piaţa curvelor provenite din România...

Revenind însă la Roşcată, era evident că fata asta nu era proastă deloc. Degeaba o pupa Titel apăsat - ea avea 16 ani şi sfârşise la chat. Cantitatea iubirii din inima lui nu era un mister pentru ea. Nu degeaba învăţase ea "manualul de Ştefan" - era deşteaptă şi ştia foarte bine pe ce loc stă în ierarhia şefului ei şi cam cât valorează pentru el. Şi încerca, din câte observase el, să scape. Şi de Titel, şi de chat... Reveni la bilet.

A fost întotdeauna sub comanda lui Titel. Băieţii cu care a lucrat în Lyon zic că e descurcăreaţă, iute şi are reacţii prompte. Ştie bătaie, ştie cu cuţitul, nimereşte binişor cu pistolul, fuge suta în sprint cu 7 fuste, ştie la calculator, vorbeşte franţuzeşte, româneşte, ţigăneşte şi-un pic englezeşte, ştie să ţină de volan dar n-are carnet.

Bun! Partea asta a CV-ului era importantă, dar nu crucială - că

stătea pe chat de cel puţin 6 luni, aşa că sigur “ruginise” pe la aptitudinile alea! Dar cine dracu scrisese biletul ăsta, atât de complet şi complex?! Îl răsuci scurt... Nu - doar atât scria. Nu se semnase - şi-asta însemna că i-l predase personal lui Diamant. Adică autorul lui era unul dintre oamenii care stăteau în preajma lui Diamant... Cercetaş discret, de încredere, avea voie să stea în preajma lui Diamant în vremuri tulburi... Rafael! Rafael ăl micu’, din Aurari! El era cel mai bun cercetaş pe care-l avea Diamant! Băiatul ăla putea aduce orice veste, oricât de secretă şi discretă, în maximum 24 de ore - mai ceva ca DHL-ul! Zâmbi slab şi băgă biletul înapoi în plic...

Şi-acum, mail-ul lui Diamant! Deci... Deci, pocni din degete şi-i arătă spre cap; foenul porni, ascultător...

Deci, Isamu nu-l mai sunase pe Diamant; şi nici el pe Isamu. Nu se călcaseră pe bătături, momentan. Lucrurile se vor schimba în curând; imediat cum el ajungea în Franţa şi făcea gălăgie, Isamu o să sune...

Grasu se simţea mai bine; începuse să zâmbească la fata aia care-l păzea de lângă căpătâiul patului. Era mut ca un peşte şi aştepta instrucţiunile lui. Bun! Mai departe...

Diamant nu se apucase de alte afaceri în Franţa; obţinuse doi consilieri, pentru cele două afaceri pe care le recuperase, ***"şi amândoi mi-au pupat mâna"***. Bun! Asta era foarte important! Ca dovadă că avusese dreptate cu regula aia, Julie trădase... Ia uite ce scria Diamant al lui! ***"Am făcut şedinţă mare în România şi-am pus pătrăţele noi în organigramă. Eu am careu de aşi; Grasu are vreo patru careuri de-astea, de care-o să mă ocup tot eu până se dezmeticeşte el."*** Bun! Proaspeţii consilieri raportau zilnic... după modelul de raport pe care îl privea şi el acum... Bun raport! Bun buget! Bune încasări! Fetele nu se leneviseră; ţinând cont de faptul că Vestul spălase putina, era foarte bine! Aurarii merseseră întotdeauna bine. Importurile erau calculate separat, pentru că ele ţineau de umbrela chineză iar cel care făcuse raportul era tentat să nu mizeze pe ele... Şi uite şi lista cu consilierii ăia noi!

Pe Graţiela o ştia; era o fiinţă imposibilă! Era perfectă să conducă afacerea cu fete! Mădălin... Mădălin "dublu licenţiat"! "Bravo, Diamante!" Cine mai era acolo? Cornel Buldogu’, legionar uşor nebun... Şi Fernando - ăl mai dezgheţat, mai calculat şi mai diabolic şef de cazino pe care-l cunoscuse vreodată. Făcu bumbişorul pe hârtie:

o Straşnic careu de aşi ţi-ai tras, vărule! Da’ stai cu ochii pe el - şi individual, şi-n grup!

Aşa... Bun! Citea consilierii lui Grasu... Buni şi ăştia. Pe-ăştia oricum îi strunea el cinci minute, după care "funcţionau" perfect două luni! Grasu îşi alegea altfel oamenii; avea altă relaţie cu oamenii lui. Grasu era un şef un pic sfătos, mult mai interesat de soarta subalternilor decât Diamant. Oamenii lucrau altfel cu el. Sigur, şi riscul de-a fi luat de prost era mai mare; dar beneficiile... În fine!

Bufni în râs... Reciti rândul ăla...

În privinţa ta, şefule, ea ar fi tocmai bună măcar pentru început. Dar nu cred că ochiul atent al Anei ar aprecia o consilieră.

Ce a dracu era pielea pe el...

Şi Diamant spunea că Roşcata... Diamant, care avusese toată ziua de azi la dispoziţie “să coacă” la motivul pentru care fusese pus s-o documenteze pe fata asta - şi care n-avea 100% încredere nici în el însuşi...

Da; ea era bună de consilieră. Dar asta se va afla numai după ce el îşi lua anumite măsuri de siguranţă. Că nu voia s-o bage pe locul lui Isamu şi să constate că, într-o lună, Roşcata lua Pulitzer-ul pentru cel mai bun manual de interlopie din lume! Şi nici nu voia să-i obţină lui Titel o avansare bruscă în organigrama lui Leonard - nu pe pielea lui, oricum! Trebuia să se gândească foarte bine...

Ce-i mai scria Diamant? Se dusese la Sinteşti şi găsise jale mare acolo. Se jurase că le va răzbuna oamenii... O să-i răzbune; asta nu era o problemă pentru vărul lui! Găsea el un ţap ispăşitor... că la actorie şi regie nu-l întrecea nimeni!

Scria că o vizitase pe Adina, îi spusese adevărul iar ea primise imediat postul de traducătoare. ***"Îi luceau ochii ca la balamuc când ţi-a văzut scrisul."*** Adică îi arătase biletul... Bine şi-aşa! Ana ştia mail-ul Adinei, în caz că nu-şi mai amintea numărul de telefon...

Diamant îi promitea că mâine îi va trimite "filmul integral". Probabil că se referea la filmarea de la cimitir. Despre petrecerea de la restaurant, îi scria că mersese aşa cum trebuise să meargă. ***"Vezi ce faci, să nu răceşti; că m-am jurat pe copilaşii mei că le fac o bucurie mare, şi nu mi-aş încălca jurământu’ ăsta!"*** Nu răcea el aşa, cu una-cu două!

Foenul se oprise de vreo cinci minute. Acum îi făcea buclele. Nu voia să-i ceară o oglindă; şi-aşa, o trecea pe fata asta prin cele mai trăznite teste! Ea venise pe post de curier - şi-acum era hair stylist...

Trase o linie pe hârtie şi notă, ca un fel de concluzie...

Vezi ce faci şi cum aranjezi lucrurile - că în 48 de ore vreau să ies la suprafaţă. Simt că mi-a mucegăit fundu’ de când stau pe scaunu’ ăstuia!

Încercui bine cele două rânduri, râzând... Şi cum ea nu râdea, luă plicul nou şi pregăti scrisoarea pentru Diamant. După care se întinse lung, cu poftă...

Mda; acum era mulţumit. Deci Roşcata învăţa "din mers" şi se adapta extrem de repede. Apariţia lui în halatul ăla mini fusese un şoc pentru ea - femeie obişnuită cu camera web, dar care nu văzuse vreodată alt bărbat decât pe Titel. Dar depăşise repede şocul ăla... cel puţin la prima vedere! Cine ştie cât de microscopic era acum sufletu’-n ea!

După ce-l coafa, o să-i dea plicul şi-o s-o lase să plece. Se îndoia că îi va mai adresa vreun cuvânt azi. Încă nu era consiliera lui; era femeia lui Titel. După ce bătea palma cu omul ăla şi se asigura că nu va fi trădat, or să tot vorbească...

I se făcuse un somn... Trebuia să-şi spele cămaşa şi toate celelalte... Şi-i era un somn, după duşul ăla fierbinte...

25 aprilie 2011 - luni

Ştefan

Piuitul mobilului îl făcu să tresară - şi sări din pat! Ce dracu se mai întâmplase? Că dormea aşa de bine...

Luă telefoanele... Al lui Titel piuise. Avea un SMS.

"Să te uiţi la ştiri. Cred că lăsăm berea pe mâine."

La dracu! Îl îngropaseră aici, în apartamentul lui Florentin! Da' nu-i nimic; că mânca de prânz şi pleca la plimbare! Las' că le arăta el lor! Direct la Otopeni se ducea şi le punea pe masă paşaportul! Vedeau ei azi alarmă de-aia serioasă...

În fine! Se ridică şi porni spre balcon - oare i se uscaseră hainele? Că nu voia să-l găsească Florentin în halatul lui. Văr sau nu, amic sau nu, duşman sau nu - era halatul lui! Nu? Se uscaseră. Se grăbea să se îmbrace...

Ia - cum îi stătea părul? Să ştie dacă-i făcea reclamaţie... Îi stătea foarte bine. Şi nu mai era "ca stânca"; era cât de cât civilizat. Trebuia să fie atent, să nu dea cu degetele prin el - că-l strica. Şi azi pleca langa prin Bucureşti...

Ştia că nu-l ţineau încuiat aici ca să-l "lucreze". Îi pregăteau întoarcerea. Şi cum ieri "valul de căldură tranzitase România", probabil că Externele nu terminaseră curăţenia. În plus, Externele astea ştiau că chinezii lucrau în valuri. Jun trimisese primul val; iar Externele şi Internele îl spărseseră. Urma al doilea val - ori azi, spre seară, ori mâine. De-asta şi plănuia să plece de la Florentin după prânz - ca să nu prindă cel de-al doilea val. De la bloc până la taxi era descoperit; dar o să facă comandă la Meridian, aşa că maşina se va pierde repede în traficul infernal de luni seara. Până la Roşcată nu făcea mai mult de-o oră... Dacă Externele prinseseră capul valului, noul val ateriza pe Otopeni şi stătea un ceas cu ochii în jur, ca să se dezmeticească şi să afle încotro era dreapta...

Porni televizorul şi se aşeză comod pe canapea - ia! Ce voia Titel să-i arate? Era şase şi două minute... La Realitatea TV "se derulau" selecţiuni din înmormântarea lui...

Uau!

Mâinile îi porniră singure spre cap - dar reuşi să se oprească înainte să-şi pieptene buclele! Ceea ce vedea el acum, montajul ăsta, era foarte concludent! Şi foarte... neliniştitor pentru urechile lui! Că erau mulţi - şi toţi or să vrea să-i rupă urechile!

Prietenii, amicii şi partenerii lui de afaceri veniseră "în păr" la Cimitirul Reînvierea. Vedea cadre largi cu mulţimea - şi-i vedea supăraţi rău de tot... Cei care nu purtaseră ochelari de soare aveau ochii roşii... Unii priviseră împietriţi sicriul; alţii se agitaseră pe-acolo, supăraţi şi plânşi. Alţii, mai colerici, "se răcoriseră" pe cameramani şi jurnalişti. Oricum, mormântul lui era acoperit în întregime cu flori. Vedea coroane mari, de 2 metri... Şi peste mormântul lui, şi peste gropile din jur... Vedea... Cine era aia?

Se aplecă spre ecran... O femeie tânără, brunetă, exagerat de slabă, punea flori la uşa cavoului Laurei! Cine era aia? Nu-şi putea da seama, pentru că purta nişte ochelari de soare mari, ca ochii de libelulă... Aah - schimbaseră cadrul! Cine era femeia aia? Mai era acolo?... Da; acum era lângă Perla. Tuşica lui stătea la vreo cinci metri de cavoul Laurei; femeia slabă ţâr stătea lângă ea. Iar lângă uşa cavoului era acum un tânăr nu prea înalt, dar bine făcut, brunet, cu părul prins în coadă. Şi el avea ochelari de soare; el aprindea o lumânare...

"Să te uiţi la ştiri..." Se uita la ştiri. O vedea pe Perla...

Tăticul lui era la Cannes, la spital. Diamant nu se vedea în cimitir. Perla era unica reprezentantă a neamului Ionescu acolo. Iar lângă ea... Aah - iar schimbaseră cadrul! Acum difuzau momentul când nebunul de Cezar lovea cu pumnul fruntea unui cameraman şi distrugea 20.000 de euro din gestiunea omului...

Se grăbi să schimbe postul. Oare unde era Antena 3?... Gata. Şi ei difuzau imagini de la cimitir...

Hei! Începu să râdă:

- Graţiela şi Mădălin! Ce bătaie v-aş da eu vouă...

Aşa, din principiu şi-n glumă! Că erau cuminţi consilierii lor - nu ridicau probleme! Îşi vedeau de treabă, făceau nişte rapoarte minunate... Iar dacă consilierii ăştia se vorbeau să dea mâna pe sub masă şi să-şi decapiteze şeful, o să fie nasol de tot... Oare Diamant se gândise la chestia asta? O să-l întrebe, cu prima ocazie când se vedeau. Adică diseară, dacă nu-i veneau alte planuri în minte...

Hai, că se enervase deja! Cum se uita şi el cu atenţie la nişte imagini, cum le schimbau! Opri televizorul şi se mută la birou. Era sigur că asistenta Bambinei avea net bun...

Aşa! Gata! Ia să caute el Ionescu, ştiri, sortate după dată... Şi-acum putea studia pe îndelete imaginile; putea pune pauză... Punea chiar acum pauză - că tocmai apăruse tot careul de aşi al lui Diamant... Da; ei erau. Îi ştia bine. Erau buni; foarte buni chiar. Printre cei mai buni oameni pe care-i avea. Mai departe... Ăştia erau ai lui Grasu... Îi grupaseră câte patru - că doar erau careuri de aşi! Diamant gestiona cazinourile - iar asta îl afecta rău uneori!

Altceva nu mai vedea. Iar bocetele şi pumnii trântiţi în capetele cameramanilor chiar nu-l interesau! Toţi prietenii lui or să se strângă la o crâşmă selectă, or să-l invite şi pe el cică să petreacă şi-or să încuie uşa după el - şi-or să-l bată rău... Că la aşa minciună artistică şi aşa bocete şi supărare, furia va fi pe măsură...

Oftă greu şi opri calculatorul - era tentat să-şi verifice mail-ul. Şi nu era bine să-şi verifice mail-ul... La Cannes era ora cinci acum; dar Isamu cu siguranţă dormea în birou...

Oare mai dormea în birou? Sau se mutase sus, în dormitor? Tare mult i-ar fi plăcut să afle amănuntul ăsta - că era important! În funcţie de el, ştia ce-are de făcut de-acum încolo! Adică ştia câte capete de chinezi va tăia! Pe-al lui Jun îl tăia oricum - că-i plănuise moartea! Pe-al lui Isamu îl va tăia doar dacă va afla că profitase de "moartea" lui ca să se instaleze comod nu numai în afaceri, ci şi în casa particulară. Chinezul avea bani; aşa că, dacă poftea până şi la vila aia second hand...

Reveni în camera lui şi trase încet jaluzeaua. Privea parcul, luminat de razele puternice deja ale soarelui...

Unde era Ana acum? Unde trebuia să sune, ca s-o găsească? Avea două telefoane! Voia s-o sune! Ce număr trebuia să formeze? Habar n-avea...

Cine putea să-i spună acum numărul pe care trebuia să-l formeze ca să vorbească cu Ana? Popescu? Sau Leonard? Sau Titel?

Sau Jun?

Nu se îndoia că toţi oamenii lui Leonard erau acum atenţi pe străzi, cu ochii după femei singure însoţite de doi copii minori. Şi fetele lui tot asta căutau; şi băieţii aurarilor. Şi cerşetorii. Şi spionii Externelor. Numai că Ana ştia deja ce căutau toţi - o femeie singură, cu doi minori de mâini. Aşa că nu umbla niciodată cu ambii copii. Se întreba cum făcea... Pe care dintre ei îl lăsa singur, ca să-l ducă pe primul în noul adăpost... Se întreba unde-l lăsa... cu cine...

Nu puteau s-o găsească. Nu ştiau cum s-o caute! Nu o cunoşteau aşa cum o cunoştea el! Iar el ar fi putut s-o găsească! El s-ar fi dus din gară-n gară; şi-ar fi gândit ca ea. Şi-ar fi mers aşa pe urmele ei până ar fi găsit-o! Numai că el era blocat în Bucureşti, în apartamentul lui Florentin...

Din păcate, n-avea ce face. Trebuia să stea aici măcar până după prânz. Iar drumul spre Franţa era lung...

Nici chiar el nu putea s-o ajute... Tocmai el, care gândise planul şi-l pregătise cu îndeajuns de multă minuţiozitate ca să scape toţi trei din ambuscadă, nu se gândise să-i pregătească şi ei un adăpost şi-un bodyguard...

Ana-Maria

Încălecă pe bicicletă şi ridică privirea spre geam. Florentina îi făcea cu mâna; îi răspunse şi se grăbi să pornească spre terasă.

Léon nu mai întrebase aseară nimic despre acasă. Şi nici despre tati. Florentina nu deschisese discuţia; iar după duş reuşise să-i adoarmă repede... Acum însă, fetiţa ei profitase de faptul că piciul dormea dus şi o rugase, în şoaptă, să-i aducă veşti. Îi spusese că încearcă; dar că ar fi fost bine să nu se ducă la vreun internet-café, ca să nu fie filmată. Şi să nu afle Isamu din ce oraş turistic francez se vizionau ştiri din România. Florentina nu mai spusese nimic; dar ştia că micuţa ei se întrebase, în gând, de ce mama ei se fereşte să fie văzută prin oraş - dar lucrează zi-lumină la o braserie în aer liber...

Of!

Azi o să se intereseze de un magazin cu electronice. În pauza de prânz, o să ia bicicleta şi-o să afle de unde putea să-şi cumpere un laptop. Erau scumpe; dar merita investiţia. Îşi punea un Windows... Adică îşi cumpăra o licenţă de Windows, după care căuta "Ştefan Ionescu" şi "regele aurarilor"...

Frână, scanând din nou pe sub sprâncene străzile... şi opri lângă ultima masă.

- Bună dimineaţa şi bine-ai venit!
- Bună dimineaţa.
- Cum te simţi?
- Binişor. M-am mai refăcut...
- Bun! Bravo! Mesele sunt pregătite; aşa că poţi să te-aşezi...

Nu, nu se aşeza - dar se sprijinea de tocul uşii. Privea lung străzile, braseria, copacii, casele micuţe, jardinierele cu flori... Azi era o linişte teribilă în oraşul ăsta. Puţine maşini, puţini oameni... Nimeni nu plănuia să mănânce acum micul dejun la ei. Aşa că se gândea...

Oare nu era mai bine să rămână încă o săptămână la dna Jacqueline? Copiii se înţelegeau foarte bine cu ea. Chinezii nu-şi făcuseră apariţia, deşi ea fugise joi la prânz şi nu parcursese mai mult de 60 de kilometri. Ea îşi compusese o deghizare eficientă şi lucra la dl Jacques - şi câştiga şi salariu, şi bacşiş. Oare n-ar fi fost mai bine să rămână ascunşi aici încă o săptămână-două, până se rezolvau lucrurile şi apărea Ştefan? Sau până îşi amintea ea un număr de telefon în care să aibă încredere...

Nu ştia ce să mai zică, ce să mai creadă...

Ştefan

Liftul fâşâi. Deveni foarte atent... Nu; paşii urcau pe scări. Probabil că apăsase butonul greşit şi n-avusese chef să mai piardă timp cu liftul ăla. Erau paşi bărbăteşti; şi erau grăbiţi. Cineva urca în fugă...

Florentin nu-i mai adusese prânzul - dar nici n-avusese de ce! Că doar văzuse cu ochii lui cum zace tona de mâncare în frigider! Presupusese el că regele nu ţinea musai să mănânce mâncare proaspăt coaptă; în plus, probabil că avea şi el treabă! Vânzările de flori mergeau bine de Paşte...

Ridică mirat sprâncenele la auzul uşilor liftului - cine mai venea acum? Că era trei jumate, iar vecinii apăreau acasă după cinci! Astea erau tocuri... Se apropiau de uşa lui...

Oftă greu şi se sprijini de dulapul de bucătărie. Aştepta. Făcuse o greşeală monumentală atunci când decisese să plece azi şi nu ieri; aşa că va asista la corecţie, la scandal... Şi-apoi pleca - şi gata!

Cheia ronţăi uşor în broască. Asistenta Bambinei era, totuşi, prostuţă rău... Uşa se deschise larg; tânăra intră, ridică privirea şi înlemni...

O privea cu înţelegere. Da, ştia că ochii lui verzi au efectul ăla "nebun" asupra a 99% dintre femeile de pe lumea asta mare. Restul de 1% aveau şi ele acasă ochi de-ăia verzi-otravă, aşa că nu mai erau impresionate cine ştie ce. Bruneta nu mai respira... Bruneta ştiuse că Florentin o să-l ascundă pe individul ăla în apartamentul ei; şi probabil că primise dispoziţie de la el să nu-i calce picioruşele pe-acolo neînsoţită! Numai că era frumoasă - şi prostuţă. Şi tocmai trecuse prin perioada aia nenorocită a sărbătorilor în familie. Îşi închipuise că Florentin îşi înşeală amanta cu altă amantă...

Ochii negri păreau năuciţi de imaginea lui! Ce dracu făcea fata asta? Rămăsese fermecată acolo, în uşă... Ridică scurt din umeri şi începu să râdă:

- Credeai că te-nşeală cu alta?

Ca dezmeticită dintr-un vis cu prinţi *shukari* şi prinţese care se căsătoresc fuguţa cu ei, Crina păşi în spate, trase uşa şi-o închise. Oftă greu - acum urma corecţia...

Paşii bărbăteşti coborâră în fugă. Nu auzi decât o bufnitură serioasă în uşă - iar uşa se dădu scurt de perete. Crina se ţinea cu ambele mâini de gulerul cămăşuţei - adică de mâna lui Florentin, care-o îmbrâncea chiar acum cu putere... Renunţă la zâmbet şi-l privi lung, cu calm:

- Las-o. Nici n-a trecut pragul.

Mâna lui Florentin împinse scurt uşa, în timp ce furia lui Florentin scrâşni printre dinţi:

- Nu s-a născut încă muierea care să mă ţină pe mine sub papuc!

Şi-acum fostul lui văr vitreg o să greşească...

Greşea deja. Era grăbit s-o facă. Îi căra cu stoicism pumni în cap şi palme pe spinare! Asistenta Bambinei încasase câteva lovituri în plin; şi-apoi informaţia genetică îşi făcuse datoria. Mâinile se ridicaseră deasupra capului - şi-l îmbrăcaseră în braţe, în timp ce palmele strânseseră scurt şuviţele brunete. Şi-acum încasa biata asistentă rodul dracilor lui Florentin; icnea la fiecare pumn sau palmă...

Îl privea lung şi se întreba ce dracu era în capul lui! După ce le trata aşa, după ce le bătea în halul ăla şi le scrâşnea înjurături la urechi, se întreba de ce nici una dintre ele nu-l iubeşte! Păi dacă-i altoia el Anei asemenea lovituri... Dar probabil că aşa îi făcuse Florentin şi Anei. Citise, demult, multe transcripturi. Ştiuse cum o aruncase prin aer atunci când ea refuzase ideea bonei şi insistase să ducă un ţarc în magazinul cu preţ unic. Ştiuse cum îi pusese şişul pe obraz... Ana era cumpătată; întotdeauna fusese aşa. Întotdeauna se gândise de două ori înainte să facă un lucru - şi nu de puţine ori decisese să renunţe, să lase de la ea... Prostuţa asta, însă, nu era Ana. Prostuţa se gândise că Florentin făcuse Paştele cu nevasta; şi nu se prezentase prompt a doua zi la ea. Nici n-o mai lăsa să vină la apartamentul lor... Hm!

Florentin o lovea şi scrâşnea. Îi ţinea morala acum, probabil ca să facă economie de timp! O întrebase cum îşi permite să-l controleze şi să-i organizeze ea viaţa... O întrebase cine-i dăduse voie să vină singură aici... O avertiza, acum, că dacă o singură dată se mai repetă "căcatu' de aseară" el se retrage şi-o lasă s-o mai caftească şi alţii...

Şi cam atât; îl văzu înhăţând-o birjăreşte de braţ, deschizând uşa şi dându-i vânt afară! Şi trântind uşa după ea! Gata - Florentin rezolvase problema. Ieşise învingător. Comodă rezolvare a problemei...

Fostul lui văr se apropia de el, privindu-l lung. Îl aştepta - că era duşat, bine hrănit şi nu-i strica un pic de antrenament! Şi-aşa, trânta asta îi păştea de vreo şase ani, aşa! Florentin se opri în faţa lui şi puse mâinile în şolduri:

- Auzi? Viaţa ta de-atunci era extrem de frumoasă! De ce dracu ai ţinut musai s-o curmi furând-o tocmai pe ea?

Hm! Ridică scurt din umeri, iar cuvintele îi ieşiră pur şi simplu de pe buze:

- Şi viaţa ta a fost frumoasă, înainte să intri după ea în lift. De ce-ai intrat totuşi?

Devenise roşcovan-străveziu în obraji... Respira greu, după efortul de-a cafti bine amanta, şi-acum căuta o replică la replica lui...

... N-o găsise. Aşa că se întorsese pe-un călcâi şi se grăbise spre uşă. Aştepta - că voia să-l oprească şi să-l roage să mai stea un minut, până-şi lua catrafusele şi pleca de-aici. Numai că uşa se deschise - iar el auzi suspinele săracei fete...

Las' că se întorcea el! În maximum cinci minute, asistenta îl va împăca - şi vor urca amândoi. Ia să se ducă să-şi pună lentilele negre... şi-apoi să se-apuce să verifice tot apartamentul şi să-şi strângă catrafusele alea! N-avea multe, dar erau extrem de importante. Corespon-

denţa cu Diamant...

Florentin

Deschise uşa şi dădu să iasă - dar se blocă, preţ de-o clipă, cu ochii la ea...

Crina plângea. Se trântise în fund pe ciment şi plângea. Îl privea lung, încercând să-şi aranjeze cumva părul ăla lung, încâlcit rău de ciufuleala lui...

Păşi peste picioarele ei şi se grăbi spre scări - că n-avea ce discuta cu ea. Şi bineînţeles că o auzi trăgându-şi nasul şi alergând după el!

- Florentine, stai!

Nici gând! Cobora extrem de grăbit, simţind parcă nevoia să audă o bufnitură şi-un trosnet de cap gol spart...

Etajul trei... Etajul doi...

- Florentine, te rog!

Etajul unu...

- Stai, nebunule!

Ocoli scurt, coborî treptele şi împinse uşa - gata, era în parcare! Se grăbea la maşină; avea ceva-ceva de ocolit, pentru că o parcase departe de ochii ei... Uşa scârţâi din nou, iar vocea Crinei suspină:

- Stai, fir'ai al dracului de nebun ce eşti!

Hm! Venea - se apropia repede, pentru că fugea de mama focului! Ei bine, dacă o să-l ajungă, o să se-ntoarcă şi-o să-i frigă o palmă de-o s-o răsucească pe călcâie! Crina probabil că ştia asta - că îl ajunsese din urmă, dar nu încerca nici măcar să-l atingă, darămite să-l oprească... Urcă la volanul Audi-ului şi trânti portiera. Şi în clipa când răsuci cheia în contact, o văzu căţărându-se la propriu pe capotă! Răcni la ea:

- Fă! Dă-te jos de-acolo!

- Nu!

- Dă-te jos!

- Nu!

- Fă, lasă-mă să plec! Dă-te de-acolo!

- Nu!

Acceleră scurt şi lăsă maşina să zvâcnească un pic; iar ea se prinse cu mâna de ştergător şi se lungi pe capotă! Mm...

Îşi prinse capul în palme, privind-o lung... Crina ţipă:

- Iar dacă pleci, m-arunc în faţa maşinii!

"Eşti în stare! A dracului să fii tu de nebună! A dracului să fii tu, cu tot neamu' tău şi cu capu' tău prost..."

Ochii negri erau hotărâţi să facă ceea ce spusese gura...

Prea bine! Scoase maşina din viteză; iar ea coborî mult tonul vocii:

- Te rog - vino sus, să vorbim.

Ce dracu să mai vorbească? Mai aveau ce să-şi spună? Mai puteau vorbi despre rahatul ăsta? Ea zicea că da; dar...

Dar sfârşise tot matahală. Bătuse bucăţica ruptă din soare; de nevastă-sa îşi bătea joc, copiii nu-i băga în seamă... Pe taică-su nu-l sunase de Paşte...

- Te rog!

Îl ruga... Asta era culmea! Tot ea îl ruga! Tot ea se milogea de el s-o ierte! După ce c-o ţinea de amantă, după ce c-o bătuse şi-o făcuse albie de porci, tot ea se milogea de el! Chestia asta îl zăpăcea rău! Crina îl voia pe el! De cinci ani de zile, Crina insista cu el...

Şi Gabi insistase cu el... Şi Laura insistase cu el... O fi el vreo partidă extraordinară, şi nu se prinsese încă! Sau or fi ele nebune! Oricum, toate femeile care insistaseră cu el erau "caimac". Marcel era acum cel mai fericit dintre copiii neamului Manolache! Laura, dacă n-ar fi murit, ar fi fost cea mai fericită femeie de pe pământ! Şi probabil că n-ar mai fi insistat cu el... pentru că Ştefan nu-şi bătea femeile... iar ele înfloreau, îngrijite şi ocrotite de palmele lui, şi...

Opri motorul şi oftă greu... Şi, imediat cum deschise portiera, tânăra coborî de pe capotă şi se repezi la el:

- Florentine,

Ridică mâna - şi-o opri. Şi porni spre uşa liftului, că nu avea nici un chef să-şi spele boarfele în public...

Ştefan

Uşile liftului fâşâiau uşor... Da - îl oprise. Îl adusese înapoi. Florentin avea nevoie de amantă - pentru că nevasta nu-l pocnea cu făcăleţu-n cap. Oricât se căznise şi se strofocase el, tot nu reuşise să-şi găsească o nevastă ca Lăcrămioara Manolache! Aşa că-şi făcea de cap! Bravo lui! La urma urmei...

La urma urmei, degeaba mai ofta vărul lui după Ana - o femeie ca ea nu se va întoarce niciodată la el. Indiferent dacă regele aurarilor murea sau nu, indiferent dacă ea moştenea totul sau rămânea doar cu hainele de pe ea. Ana-Maria nu mai avea ochi pentru Florentin. Iar el ştia asta...

Uşa se deschise ferm; porni spre ei, fără să zâmbească. Asistenta Bambinei studia modelul gresiei; şi imediat cum Florentin o "mână" spre hol, se grăbi să dispară... Întinse mâna spre el:

- E mai bine să plec. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Fostul lui văr îl privea lung... şi nu-i strângea mâna... El însă aştepta, cu mâna întinsă - că nu se încăieraseră nici azi. Aşa că... Brusc, vocea lui Florentin sparse tăcerea:

- Mi-ai luat nevasta şi copilul. Pentru asta, n-am să te iert nici când oi pune mâinile pe piept. Dar de ajutat, o să te mai ajut; pentru că nu vreau să-mi ştiu copilul plângând la crucea ta.

Aştepta, cu mâna întinsă spre el... Florentin se grăbi să treacă şi el spre hol:

- Mare noroc ai tu că-mi iubesc copilul!

Ehei... Păşi peste prag şi închise uşa. Şi-şi aprinse o ţigară - că era curios...

Florentin

Gata - se uşchise neterminatu'! Ce bine se simţea! Mm, da' ce bine se simţea! Redevenise stăpân pe viaţa lui - şi era aşa de bine!

Intră pe hol, după Crina - unde se dusese muierea asta? O văzu ieşind din dormitor şi repezindu-se la el:

- Iartă-mă!

Ete, na! Îi altoi o palmă uşoară peste obraz:

- De ce-ai venit aici, fă, fără mine? Tânjeai şi tu la Făt-Frumos?

- Doamne fereşte! Tu te auzi ce spui?

Necesita o a doua palmă - aşa că se grăbi să i-o administreze:

- Şi de ce l-ai pus pe Crin să mă sune ieri? Ca să audă Violeta ce şi cum?

- Nu, Florentine!

- Fă, tu ţi-ai pus în cap să mă desparţi de familia mea!

- Nu, Florentine!

- Şi-atunci ce dracu înseamnă asta? Ce-ai? Ce ţi-a venit de te-ai apucat să faci căcaturi? Cinci ani ai fost zâna mea! Ce-ţi veni, de te-ai transformat brusc în scorpie?

Crina se agăţă de gâtul lui:

- Iartă-mă, Florentine! Am crezut că ai pe alta!

- Ai crezut că-mi înşel amanta cu amanta! Fă!

- Da, Florentine! Am crezut că te-ai plictisit de mine şi ai pe alta! Şi încerci să mă faci să plec singură! Aşa am crezut! Când m-ai pus să dorm la birou atâtea zile şi când m-ai luat în halat şi m-ai dus la hotel...

Corect! Aici avea ea dreptate! Cinci ani de zile, fusese gentlemanul perfect - şi-acum, brusc, o luase-n halat şi-o dusese la hotel, ca pe-o paraşută oarecare!

- ... Păi la hotel, Florentine? În halat şi papuci şi proaspăt ieşită de sub duş? Frumos e-aşa?

Negă încet cu capul... iar Crina începu să smiorcăie:

- Atunci nu mai face de-astea! Că te iubesc mult, prostule - şi

tu-ţi baţi joc de mine!

Oftă greu şi o cuprinse cu braţele:

- Nu mai pot, fă! Nu mai pot! Mă roade pe suflet... Mă roade, fă, gândul că n-o să am un băiat! Numele meu se opreşte aici, fă! Fetele mele or să plece... iar numele meu o să moară. Iar gându' ăsta îmi ia minţile! Te bat pe tine, o bat pe ea, nu-l sun pe tata de Paşte... nici pe năşica... Vă pun pe amândouă la aceeaşi masă şi m-aşez între voi... Gându' ăsta mă omoară. Acu' ai priceput?

Da; pricepuse. Şi nu-şi lua prompt angajamentul că-i făcea ea cvadrupleţi; semn că n-avea rost nici să-ncerce să-i sugereze asta...

- Crino... Crinuţo...

Iar ea îi ţinea capul în palmele ei... Oof, şi ce-o mai lovise! Da' dacă era dement! Oftă greu şi-şi sprijini fruntea pe fruntea ei:

- Viaţa mea e un chin. Şi un rateu. N-am nici o bucurie acasă; iar afacerea îmi aduce un munte de bani, dar mă asaltează cu probleme. Singurul loc unde mă simt cu adevărat fericit este în braţele tale. Indiferent unde mă ţii în braţe. Dacă m-ai ţine-n braţe în tramvaiul 16, atunci să ştii că în tramvaiul 16 mă simt fericit... Eu însemn ceva pentru tine?

Iar ea aproba repede-repede...

- Atunci nu mai încerca să ocupi locul de şefă. Nu te mai urca în capul meu. Lasă-mă să fiu bărbat - că de bărbat m-ai vrut, nu de marionetă.

- Ştiu. Şi zău că n-am vrut să te fac să te simţi aiurea! Da' m-am speriat! Şi am încercat să... Te rog să mă ierţi.

- Şi eu te rog să mă ierţi...

Şi gata - se împăcaseră. Şi lămuriseră unele aspecte...

Crina n-o să i se mai urce-n cap. Bucăţica ruptă din soare ştia acum că, dacă voia să stea sus de tot pe capul lui, trebuia să nască. Băiat. Aşa că va rămâne "şerif"...

Ştefan

Împinse uşa blocului şi ieşi. Şi miji un pic ochii, pentru că se dezobişnuise de soarele puternic... Porni spre Ştefan cel Mare

Nu era urmărit. Adică nu era nici dracu în parcul ăsta! La ora patru, Parcul Circului părea pustiu...

Se ducea chiar acum pe bulevardul ăla mare şi băga cardul într-un bancomat. Avea nevoie de bani mulţi; avea nevoie de-un trening măcar şi de nişte ochelari de soare. Nu se îndoia că bancomatul îi va arăta tot o sumă cu multe zerouri...

Viră dreapta - şi decise imediat să traverseze. Cu multă-multă atenţie, că nu se ştia niciodată de unde se ivea chinezul în viteză... Bănci văzuse în dreapta; scoase cardul... Mda; era BCR. Tot Internele, bată-le norocul! Băieţii ăia ţineau musai să ştie ce mai face regele aurarilor; iar dacă băga cardul în bancomat acolo, vizavi de IGPR, în zece secunde îl preluau băieţii de la filaj...

Scoase mobilul şi începu să apese tastele.

Sunt în mişcare.

Send lui Diamant... Şi-acum, la cumpărături!

Ba nu! La bancomat, urgent! Băgă cardul şi introduse codul. Şi apăsă "Interogare sold". Deci...

Deci avea 130.000 de lei pe cardul ăla. 30.000 de euro. Titel îi bănuise "nevoile" şi nu se-ncurcase... Bun! Să retragă iar 3.000 şi să ia un taxi! Urgent! Aştepta... Gata: avea bani. Iar mobilul piui.

Ai grijă să nu răceşti. Dacă ai nevoie de mine, piuie.

Corect! Porni spre marginea trotuarului şi întinse ferm mâna... Şi iată şi taximetristul ideal! Meridian la plan - că avea casetă deasupra! Urcă pe bancheta din spate:

- Salut. La Parcul Humuleşti, pe şoseaua Sălaj.

Şi pornise la drum...

Stătea în dreapta; asta era bine, pentru că putea trage cuţitul cu stânga în timp ce cu dreapta deschidea portiera...

Era crispat ca dracu...

Nu; trebuia să se calmeze. Tocmai ca să nu bată la ochi, să nu-l reţină taximetristul, trebuia să se calmeze şi să-şi amintească două chestii. Prima era că Internele n-aveau nici un interes ca Diamant să scoată documentarea lor la lumină. A doua era că Bucureştiul ăsta bananier era totuşi cea mai bună ascunzătoare şi pentru urmăriţi internaţionali, şi pentru transfugi, şi pentru criminali, şi pentru oameni simpli...

Se sprijini comod de spătarul banchetei şi întoarse capul spre dreapta. Bulevardul nu era foarte animat. Abia după cinci începeau oamenii să iasă de la serviciu...

Roşcata era bună pentru planul lui. Dar oare i-o va da Titel? Asta era o întrebare-capcană...

Deci se-ascundea în sectorul 5 - zonă stăpânită de Ştoacă şi-ai lu' Pian. Amicii lui, amândoi! Ştoacă îi dăduse lui Diamant cinci băieţi pe sprânceană, care să-l păzească la Cannes... Avea o idee, apropo de Ştoacă. Pierduse o parte din afacerile cu transport - că alea erau cu umbrela chineză! Va compensa... cu ideea lui. Ştoacă era mare... distribuitor. Îi aducea el marfă calitatea I-a, la un preţ foarte rezon... de la un bun amic de-al lui, foarte descurcăreţ, foarte diplomat, da' care făcuse nişte prostii mari şi-ar fi avut acum mare-mare nevoie de transport şi documente până-n America de Sud...

Zâmbea... Zâmbea, cu ochii la Mega Image-ul ăla... Aveau perete de dulapuri, pentru cumpărăturile făcute în alte magazine. Iar mintea lui, diabolică uneori, bolnavă alteori, calcula...

Eh! Să se vadă el în Franţa - şi mai vedea el ce făcea! Momentan, avea mare nevoie de-un Isamu - da' pentru afacerile lui. Băiat sau fată, tânăr sau bătrân, zău că nu conta! Îi trebuia un om care ştia strada - şi afacerile de pe stradă. Şi şmecheriile din stradă. Trebuia să se pună la punct cu banii...

Aah! Scoase telefonul şi începu să scrie mesajul - ca să nu uite! Mesajul cu banii...

Şi încă un mesaj! Mesajul cu repatrierea...

Şi imediat cum ajungea, o s-o trimită pe Roşcată să-i cumpere un telefon ca lumea! Deşi alea erau monitorizate prin GPS; şi deci trebuia să se rezume la un caiet A4 şi-un snop de pixuri...

Azi era luni. Zi cu roşu'n calendar, adică "majoritar nelucrătoare". Azi oricum nu se făcea nimic - se aştepta replica lui Jun la şuturile pe care le încasaseră chinezii lui ieri. Mâine era marţi; mâine, dacă Titel nu venea cu veşti, foc şi pară se făcea! Afacerile mergeau - dar nu aşa cum trebuiau să meargă! El trebuia să învie! Partenerii lui din firma mare or să-l caute - şi orice ieşire din normal era periculoasă! Nu tranzacţionau creioane HB; oamenii ăia erau sceptici din fire! Iar el pornea acum cu un handicap enorm, pentru că urma să le spună că fusese trădat de mafia chineză. Or să se întrebe de ce voise mafia chineză să se debaraseze de regele aurarilor...

O parte din partenerii ăia erau pierduţi deja. Jun îi contactase pe toţi probabil. Lui îi fusese uşor - trimisese un mail la toată lista. El trebuia să-i ia unul câte unul, din simplul motiv că nu avea un fişier cu mail-urile... Oare Diamant îi îndeplinise ordinul? Oare spărsese serverul de la Cannes? Dacă o făcuse deja, nu se putea supăra pe el - că fusese ascultător şi făcuse ceea ce-i spusese să facă! Păcat de şansa aia! Deşi probabil că Isamu schimbase de patru ori până acum parolele...

Aah! Alt mesaj! Repede! Să nu uite... să-l întrebe pe Popescu unde era laptopul lui - cel cu care venise din Franţa. Laptopul pe care avea absolut tot ce i-ar fi trebuit, în clipa asta, ca să reia din punctul în care se oprise joi. Îl lăsase în maşină, când se dusese la Florin; iar bunurile găsite în maşină trebuiau să fie la... poliţie. Sau la SIE - că erau bunurile cetăţeanului francez. Trebuia să-l întrebe pe Popescu - adică să-i ceară hard-disk-ul. Apăsa repede tastele, să nu uite...

- Am ajuns.

Ia uite, că ajunsese deja! Achită cursa şi coborî. Porni grăbit spre strada Iacobeni...

Nu se uita nimeni la el - deşi era în costum, într-o zonă în care oamenii purtau blugi. Pur şi simplu era un cetăţean care se îndrepta

spre ieşirea din Bucureşti! Se simţea atât de bine! Se simţea... liber. Deşi ştia că, dacă-l recunoştea cineva acum, în cinci minute toată zona o să fie plină de dube şi de indivizi! Nu voia să rişte să fie recunoscut. Privea deci asfaltul. Lentilele negre erau de mare efect; la fel şi buclele. Dar adevăratul efect era memoria colectivă - care-l văzuse la cimitir, în sicriu. De-aia era el atât de liniştit - oamenii ştiau că regele aurarilor e mort. Individul ăla în costum negru o fi semănând cu el - dar sigur nu era el! Viră dreapta, pe Clucerului.

Străduţa asta era îngrozitor de liniştită. Nişte copii se jucau un fel de fotbal, la vreo sută de metri... El îi privea lung, pentru că în poartă vedea o siluetă de fată tânără... Unul dintre ţânci se opri şi-l privi lung; după o secundă doar, silueta dispăru în curte. Ceva îi spunea că Roşcata tocmai închidea sesiunea de chat...

Se apropia de ei... Îi făcu puştiului semn "să-i dea bătaie" - iar partida de fotbal reîncepu. Poarta era deschisă cu zgârcenie. Evident, Roşcata era în hălăţelul de chat - şi-l aşteptase în poziţie de drepţi... Intră în curte şi fu poftit în casă. Şi, imediat cum intră, constată că pe masă îl aştepta o sticlă de Coca-Cola, un pahar, scrumiera... Oof, Doamne!

Îi trase şi ei un scaun şi se aşeză. Şi oftă greu:

- Sucit soi de om!

Ochii albaştri îl priveau lung, atenţi; Roşcata nu gusta gluma pentru că aştepta ordinele... Se grăbi să scoată mobilul lui Titel:

- Fă-mi şi mie un ness, te rog.

Ieşise în fugă, tupilată şi chinuită rău...

Muierea aia e nebună; m-am cărat de la ea! Sunt la vechiul meu amic. Şi sunt liber. Poate bem totuşi o bere, zilele astea.

Aşa. Acel "totuşi" o să-l pălmuiască rău pe omul lui Leonard! Că erau ei amici - da' dacă şefu' lu' Titel afla că Titel îl supărase pe regele aurarilor, se lăsa cu iureş şi cu urlete şi cu şuturi în fundul responsabilului pentru România. Amici-amici - dar ierarhia era ierarhie! Iar Titel era mai jos...

Roşcata intră cu ness-ul aşezat frumos pe farfurioară... Doamne, fata asta era şocată rău de tot! Mobilul piui:

Mâine o bem negreşit, că avem multe de discutat - multe şi importante. Stai acolo, că ăla-i întreg la minte.

Adică garanta el... OK! Tânăra şopti:

- Şefu'?

- Da.

Şi-i întinse telefonul. Ea nu îl lua... O privi lung:

- Ia.

Aşa, sub formă de ordin, reacţiona. Bun - era important să înţeleagă cum funcţiona fata asta...

- Atunci mă duc să pregătesc camera.

- S-o văd mai întâi.

Şi se grăbi s-o urmeze. Ea nu spunea nimic, jignită probabil de cuvintele lui... Da' las' că înţelegea ea imediat ce şi cum şi-şi revenea! Trecură de uşa camerei de chat, de încă o uşă închisă şi-o văzu intrând în ultima cameră dinaintea bucătăriei. Se grăbi să aprindă lumina.

Avea un pat de-o persoană, o măsuţă şi două scaune. Mai mult de-atât nu-i trebuia! Se grăbi să deschidă fereastra:

- Aici ce-i?

- Curtea din spate.

Asta vedea şi el; întrebarea lui era ce este dincolo de gard! După o secundă de gândire, tânăra şopti:

- Dincolo e curtea vecinului, care e plecat în vacanţă. De pe garajul lui se poate merge pe case până-n partea cealaltă, pe lângă strada Zori de zi, până-n parc.

Bun! Închise geamul şi trase jaluzeaua. Şi oftă greu:

- Poţi să trimiţi pe cineva la cumpărături?

Roşcata aproba... Ia să facă el o listă! Ceru, scurt:

- Hârtie şi pix.

Şi iar se repezea tupilată pe uşă-afară...

Nu; nu era şocată de Titel. Aşa se obişnuise, între 7 şi 14 ani. Va trebui s-o dezveţe urgent - că o s-o ducă în Franţa s-o facă consilieră...

Dacă i-o dădea Titel! Şi numai după ce se asigura că fata asta n-o să se-apuce să-i toarne lui Titel secrete la ureche! Trebuia să rămână cât mai obiectiv...

Ce-i trebuia lui acum? Un trening, două tricouri, nişte şosete... Laptop nu - că nu rezista tentaţiei şi se-apuca să-şi verifice mail-ul! Ţigări, Coca-Cola... şi 10 felii de ceafă de porc. Făcea el cinste azi - că-i ploua în gură numai când se gândea la ceafa de porc! Mai trase o liniuţă: ***"O minge de fotbal, un puzzle din 6 piese, cuburi de lemn, un carusel din jucării cu muzică şi un căţel de pluş."*** Îi dădu lista şi banii şi-şi scoase haina:

- Şi vezi dacă mai trebuie şi altceva.

Roşcata aprobă, citind lista... şi se înroşi îngrozitor. Se grăbi să se zburlească la ea:

- Hai, că am făcut alergie la costumul ăsta!

Gata - scăpase de urecheală. Uşa se închise...

Ia să se odihnească el un pic, până veneau cumpărăturile! După aceea se-apuca de joacă cu Alin, ţâncul de nici un anişor pe care-l văzuse data trecută cărat pe braţul uneia dintre fete. Adică cu piciul Roşcatei! Nu putea să se uite la televizor - din simplul motiv că televizorul era în prima cameră din casă! Trebuia să rămână ascuns... Trebuia să se gândească foarte bine la copiii lui - care cine ştie unde erau...

Ana-Maria

Intră încet în casă şi încuie uşa. Îi auzea râzând...

Uite de-asta se gândise ea toată ziulica la varianta de-a rămâne ascunşi aici! De bine-de rău, câştiga nişte bani la terasă. Nu erau mulţi, dar le ajungea pentru mâncare! În plus, cât de curând o să-şi piardă ea răbdarea - şi-o să caute un internet-cafe! Sau o să-şi cumpere o tabletă! Sau o să sune la ambasadă! Sau în orăşel! Sau...

Copiii se obişnuiseră aici, la bătrânica asta fantastic de înţelegătoare. Şi se obişnuiseră cu gândul că mami pleca la serviciu. Era sigură că năzdrăvanii ei o mai necăjeau, uneori, pe bătrână; şi cu siguranţă dna Jacqueline avea momente când îşi dorea mult ca guriţele vorbăreţe şi curioase şi băgăcioase să amuţească...

Nu. Nu puteau rămâne aici. Dacă-i prindea weekend-ul în Puget-Théniers, era mult! Veneau chinezii din urmă - iar dac-o prindeau oamenii lui Jun, era rău! Ea ştia pe pielea ei cum se simţea un toc de pistol în moalele capului! Ea îşi amintea... Îşi amintea noaptea căsătoriei cu Evelin. Încă îşi mai amintea amănuntele. Se zbătuse atunci din toate puterile - dar...

Încercă să-şi pună un zâmbet vesel pe chip şi intră în bucătărie:

- Bună seara!

- Bună seara!

Léon era, ca de obicei, primul; dar Florentina o strângea mai tare! Era mai mare, avea mai multă putere... Se grăbi să-i pupe pe amândoi:

- Aţi fost cuminţi?

- Foarte cuminţi!

- Bun! V-am adus croissante...

Îi şi luaseră punga din mână! Se grăbeau să despacheteze ei, iar dna Jacqueline râdea din tot sufletul... De-asta îi ţinea aici - o făceau să râdă. Îi aminteau, probabil, de proprii copii. Şi de nepoţi. Şi erau cuminţi şi bine educaţi. Ar fi fost însă bine să plece înainte ca amintirile plăcute să se estompeze sub cele neplăcute. Bănuia cum îşi conducea Jun trupele; şi bănuia ce le făcea celor care îi ajutau pe fugari... Brr!

- Haideţi să încălzim laptele!

Dna Jacqueline observase picarea colţurilor gurii ei; aşa că se grăbi să zâmbească din nou:

- Iar după ce mâncăm, ne jucăm toţi patru "Nu te supăra, frate"?

- Daa!

Léon era primul! Florentina avea însă dubii:

- Mami, dar ne trebuie tabla de joc!

- O desenez eu pe-o hârtie.

- Şi n-avem pioni!

- Facem din boabe de fasole! Dnă Jacqueline, aveţi cumva câteva boabe de fasole?

- Bineînţeles.

- Bun! Le vom picta în culori diferite, şi gata.

- Iar zarul?

- Îl fac eu, dintr-un carton. Haideţi să mâncăm!

Florentina ei voise să mai spună ceva - tot cu "nu". Prinţesa aşteptase veşti - mami îi adusese croissante şi "se făcea că plouă". Prinţesa era topită toată după tati...

Gata! Trebuia să zâmbească! Altfel va auzi întrebarea aia rostită în gura mare - şi-o va auzi şi Léon! Şi adio linişte şi pace! Dacă se puneau amândoi pe bocit...

Diamant

Aştepta. Privea telefonul şi aştepta. Îi trimisese un SMS lui Popescu, cu doleanţele lui Ştefan. Fusese pragmatic: ***"Unde este laptopul? Cum se repatriază cetăţenii rromi - minori şi majori - din Franţa?"*** Era de-ajuns, că Popescu ăsta era isteţ foc...

Uşa se deschise încet; mămica lui îi zâmbea, veselă...

- ... Intră! De ce stai acolo?

- Păi, dacă ai treabă, nu intru!

Ei, hai! Îi făcu semn să intre şi să încuie uşa! Iar ea se conformă şi veni grăbită lângă el:

- Ia zi-i, maică - cum sunt băieţii ăştia? Consilierii tăi?

- Mămico, sunt super! Sunt, cum spune văr'miu, "caimac". Numa' unu' şi unu'. Dracu' i-a luat pe chinezoi!

Tremura toată şi râdea - şi-i străluceau ochii... Telefonul începu să sune; răspunse imediat:

- Bună seara.

- Bună seara.

- Laptopul este încuiat sub pază strictă. A încasat nişte buşituri serioase; nu mai porneşte iar ecranul e zob. Dar nu putem să ne apucăm de el fără aprobarea proprietarului.

Oo, ce veste minunată! Nu-i era greu să-şi imagineze ce era salvat în laptopul ăla... Se grăbi să schimbe subiectul înainte ca Popescu să încerce să obţină aprobarea aia de la el:

- Iar repatrierea?

- Repatrierea se face pe bază de tabel nominal. De ce?

- Pentru că am putea repatria familia... în fiecare lună. Şi înainte, şi în timpul, şi după ce-o repatriem.

O secundă de gândire... şi un zâmbet:

- OK; acum sau după sărbători?

Adică săptămâna asta, sau după ce Ştefan învia "oficial"?

- Cred că după. O să vă anunţăm...

- Bine. Aştept să mă anunţaţi atunci.

- OK. La revedere.

- La revedere.

Închise şi zâmbi slab, apucându-se de scris SMS-ul...

- ... Ce-i, maică?

- Calculatorul lui Ştefan - cică e stricat şi nu s-au apucat încă de reparat la el. Că le trebuie aprobarea proprietarului, ca să se-apuce să-l deşurubeze.

- Asta-i o veste foarte bună!

- Bineînţeles. Mămico, ai veşti pentru mine?

Primi o hârtie... Ia! Ce scria acolo?

Florentin mi-a spus că, dacă are nevoie de ajutorul lui, Ştefan poate să apeleze la el. Am dat în cărţi, şi e sincer - chiar dacă face el pe supăratul şi tună şi fulgeră, chiar vrea să-l ajute pe văr'tu.

Ştefan e acum în siguranţă. E cu o femeie mică de înălţime, foarte tânără, care arată ciudat. Joi, or să plece la drum lung. Înainte de asta, însă, o să te vezi cu el - şi-o să vă lămuriţi amândoi. Cred că miercuri, dar poate să fie şi mâine!

Să nu-ţi faci griji pentru Ştefan. Omul de stat e puternic şi îl protejează cum trebuie. Nu există pericole în jurul lui.

Şi-l bătea uşor pe umăr, zâmbind şi aprobând de zor... Bun! Era mai liniştit acum! Iar telefonul piui scurt.

Spune-le că ai nevoie de laptop azi, acum. Să ţi-l aducă în orăşel cât mai repede. Şi cronometrează. Mă suni când îl ai în faţă. Dacă mai vorbeşti cu el, spune-i să-i repatrieze lunar.

Aha! Începu să râdă:

- Mămicule - omu' ăsta e aşa un om care-mi vine mie uneori să-l pup pe chelie...

Că-l înjura Popescu rău de tot uite-acuşi! Era zece jumate noaptea! Da' avea şi replica pregătită: "Dacă noi munceam 9-17, locuiam cu chirie acu'!". Aşa o să-i spună, dacă se obrăznicea şi încerca să-l tărăgăneze pe faţă!

Iar după ce vorbea cu el şi-i "comanda" laptopul, îşi pregătea şi el "lecţiile". Tocmai aflase că va fi scos la tablă, mâine sau poimâine!

Ştefan

Îşi aprinse o ţigară şi împinse uşa casei. Şi trase adânc în piept aerul rece...

Aşa, da! Aşa mai înţelegea şi viaţa! Înfulecase două fripturi "ca la carte"; gogoşarul murat, deşi cumpărat din comerţ, fusese delicios... Zâmbea slab...

Bătrâna spălase toate cearceafurile din casă. Le întinsese frumos, drept, pe sârme. Şi cum în aer nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt, pânzele albe formau acum paravanul perfect! De la stradă nu se vedea nimic; nici el nu vedea gardul - dar asta nu-l deranja nicicum. Simţea un parfum plăcut de Lenor şi flori de grădină... În casă era întuneric - bătrâna încerca să-l adoarmă pe Alin. Piciul Roşcatei era agitat rău - jucăriile noi îi plăcuseră mult iar nenea cu ochi verzi nu-l slăbise o clipă! Se jucaseră pe rupte toată ziua! Piciul apreciase pozitiv prezenţa lui şi mai ales disponibilitatea pentru joacă. Ochii lui verzi ca otrava "făceau toţi banii"...

Ieşi în curte şi se retrase în stânga casei. Găsi scăunelul micuţ de lemn...

Îşi amintea de serile de primăvară petrecute la Cernica mică... cu grătarul lui Grasu şi poantele lui Diamant... Încerca din greu să elimine din memorie serile de primăvară alături de Ana... că nu era bine să plângă acum, aici...

Uşa scârţâi din nou, iar Roşcata zâmbi în şoaptă:

- Deranjez?

Îi făcu semn să vină lângă el... iar ea luă naveta de bere şi se aşeză la jumătate de metru distanţă... Tânăra oftă greu:

- Mulţumim pentru jucării.

- Să creşteţi mari. Şi să-i iei jucării pentru vârsta lui. Maşinuţa cu telecomandă nu e foarte indicată pentru un ţânc care de-abia merge.

- Ştiu; dar e cadou de la tati...

Întoarse capul şi-o privi lung, îmbiind-o să vorbească... Capul roşcat se plecă grăbit:

- Aş vrea, dacă se poate, să nu vorbesc despre asta.

OK! O să vorbească ea, în maximum 24 de ore! O văzuse azi, de câteva ori, trecând prin faţa uşii şi oprindu-se cu ochii la ei şi zâmbetul pe buze...

Mobilul începu să piuie; îl privi lung şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Laptopul e în faţa mea.

- Cât a făcut pe drum?

- 32 de minute.

- Bun! Cum arată? Deschide-i ecranul, dar nu-l porni.

- Are carcasa crăpată rău... Ecranul e muci cu carne... Arată de parcă a jucat cineva ţonţoroiu' pe el.

- Ies piesele din el?

- Nu. E crăpat, dar nu chiar atât de rău încât să-i trebuiască o pungă.
- Bine; închide-l şi întoarce-l.
- ... Gata.
- Câte şuruburi are pe margine?
- ... Sunt 6 găuri, dar sunt pline cu o chestie roşie. Şuruburile nu se văd.
- Bun. Are pe spate un abţibild auriu, cu "Made in Japan" la sfârşit?
- Da, chiar în mijloc.
- Dezlipeşte-l cu grijă.
- ... Gata.
- Ce vezi?
- O gaură de şurub, tot aşa - umplută cu chestie roşie.
- Şurubul ăla ţine un căpăcel?
- Da.
- Chestia roşie e ceară. Scoate-o şi deşurubează-l.

Aştepta; Diamant probabil că-l înjura rău, că-l punea să se joace de-a electronistul la doişpe noaptea... Dar nu-i nimic; că o să descopere azi o chestie care-o să-l pună serios pe gânduri!

- ... Gata. Îi scot căpăcelul?
- Da.
- ... Parcă ar fi o baterie.
- Bun. O scoţi...
- Gata.
- O pui într-o cutiuţă de inel, de-aia îmbrăcată în catifea albastră şi în formă de inimioară, iar peste el pui un bileţel pe care scrii ***"Ţeapă"***. Şi o pui în mijlocul rondului, sub brad.

Diamant tăcea...

- În maximum o săptămână, cutiuţa o să dispară. Iar chinezii or să te-njure rău pentru aşa afront...
- Ăsta e emiţătoru'?
- Da.
- ... Rahatu' ăsta mic emite pân' la cer?
- Exact. Îl pui sub brad şi-l verifici zilnic. Iar când dispare, poţi să-l suni pe omu' negru şi să zbieri la el - că a lăsat duşmanu' să intre-n orăşel şi să se joace de-a arheologu'. Şi-apoi te fortifici. Da' despre asta vorbim când ne vedem.
- OK. Cu laptopul ce fac?
- Faci ce-oi şti, dar eu mâine dimineaţă am nevoie de el. Îi pui căpăcelul şi abţibildul şi mi-l trimiţi cu cea mai mare viteză.
- ... E făcut zob!
- Ştiu. Îl vreau aşa, zob cum e.
- ... Am înţeles.
- Hai - dă telefonul cu pricina şi odihneşte-te. Şi repetă-ţi lecţiile - că te-ascult!

Diamant râdea... şi nu răspundea...

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Închise şi zâmbi slab:

- În sfârşit, o veste bună...

Roşcata tăcea... El ştia că n-avea ce discuta cu ea acum, cât era femeia lui Titel... Ah, ba da!

- ... Te-a mai sunat?
- Nu.
- Deci nu ştii când vine...
- Nu.

Şi iar tăceau... El fuma şi prefera să tacă mâlc... Roşcata se ridică:

- Cred că a adormit...

Aprobă încet cu capul...

- Mă duc şi eu...

O privi lung, serios:

- Stai puţin. Ştii franceză?
- Da.
- Cât de bine?
- Ucenicia mi-am făcut-o la Lyon.

Aproba încet cu capul, privind-o lung şi foarte serios...

Şi-acum o electrocuta rău de tot - iar ea începea să se sperie...

Unghia degetului mare de la mâna dreaptă râcâia de zor pieliţele degetului mare de la mâna stângă, în timp ce ochii albaştri deveneau panicaţi deja...

Reveni spre cearceafuri:

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Şi-o şi ştersese tupilat! Doamne...

Deci mâine, la prima oră, primea laptopul. În jur de ora nouă, o trimitea pe Roşcată să-i cumpere un laptop identic - şi va încerca să salveze hard-disk-ul. Era plin de informaţii - avea în el bazele de date... Şi pe-alea cu mail-urile, şi pe-alea cu reţelele şi clienţii. Pe hard-disk-ul ăla erau probele pentru procesul cu 15.000 de acuzaţi, în format electronic. Iar Popescu ştia asta - şi nu riscase nici să-l înfurie rău pe el, nici să dea asemenea comoară pe mâna subalternilor bugetari de la departamentul tehnic. Cu puţin noroc, hard-disk-ul era funcţional. Dacă însă va descoperi că se înşelase...

Dacă va descoperi că se înşelase, se va duce la firma scrisă pe hard-disk şi le va plăti o avere, ca să recupereze ce se mai putea recupera. Că avea nevoie de ele ca de aer! Luase bibliorafturile şi dosarele - dar restul de informaţii... Şi nici n-avea timp să angajeze un documentarist care să stea cu ele-n poală 24 din 24 şi să le răsfoiască prompt atunci când îl suna el!

Se ridică şi se întinse lung... Ia să se ducă el la culcare - că de mâine-ncolo reîncepea să fie rege!

Isamu

Ridică încet privirea spre canapea...

Cheng sforăia un pic. Era obosit. Era răguşit, obosit şi necăjit rău - că-i auziseră azi urechile o mulţime de cuvinte nu foarte măgulitoare, urlate de Jun! Iar el le urlase mai departe către subalterni - şi le repetase de multe ori! Războiul începuse deja - şi se anunţa a fi unul lung şi greu...

Jun trimisese patru echipe de "cercetaşi" în România. Se gândise că, dacă Diamant trăia, va prelua toate afacerile lui Ştefan şi cu siguranţă va pofti şi la partea de transporturi. În plus, Diamant era foarte ataşat de vărul lui, umbla cu pistoalele la subraţ şi-n propria casă şi nu se sfia să-şi murdărească lama cuţitului cu sânge. Aşa că Jun plănuise să-l omoare - şi să afle cine reuşise să-i scape pe ambii locotenenţi, bineînţeles! Fratele lui dezvoltase o fixaţie pentru "istorie" - ţinea musai să ştie cine a făcut, cine a spus, cum s-a întâmplat...

Cele patru echipe intraseră în România duminică dis-de-dimineaţă, cu ordine precise. Şi cu hărţi, cu date concrete, cu coduri de emiţătoare şi multe altele. Adică ajunseseră acolo pregătiţi să se ducă glonţ unde aveau treabă şi să rezolve problemele. Numai că oamenii lor fuseseră luaţi ca din oală de Externe; şi, cu un profesionalism de-a dreptul incredibil, atacul lor fusese respins în proporţie de 80%. Chestie care-i făcuse fratele să zbiere rău...

După valul lor de duminică, Externele îi atacaseră azi în Franţa, cu contra-valul românesc. Era un val complex, pentru că şi efortul era complex. Cerşetorii, curvele şi băieţii isteţi ai altor oameni de afaceri români care aveau afaceri în Franţa fuseseră practic nedespărţiţi de echipele lor din nordul Cannes-ului! Cei 200 de oameni care-o căutau pe Ana avuseseră mult de furcă! Şi le făcuseră câte-n lună şi-n stele oamenilor lui Jun! Timp în care fiecare echipă de-a lor şi fiecare atac al prietenilor lui Ştefan fuseseră documentate discret de diverşi turişti. De-ăia care nu observau monumente cât casa, dar erau foarte interesaţi de activitatea oamenilor din jur. Căutarea Anei, cea de azi, fusese o demonstraţie de forţă a ambelor tabere; avea senzaţia că tabăra lor nu ieşise şifonată, dar nici învingătoare. Avea senzaţia...

Până acum, nu mai avuseseră probleme cu Externele româneşti. Unicele "neînţelegeri" datau de pe vremea când Ştefan nu bătuse încă palma cu Leonard iar Ceauşescu dăduse-n tensiune oscilantă încer-

când să-şi salveze protejatul. Cunoştea Externele alea din auzite. Ştia că se pricepeau...

Externele române atacau punctual. Şi discret. Şi cu succes garantat. Jun era obişnuit "să dea năvală", bazându-se pe subalterni mulţi care se agitau excesiv şi lăsau impresia că controlau situaţia. Externele erau... discrete. Şi, constatase el azi studiind cele câteva înregistrări făcute de oamenii lor cu mobilele, se înţelegeau de minune cu oamenii interlopilor. Aia erau aşa cum îi ştia el. Aşa cum trebuiau să fie acolo, pe stradă - unde conduceau totul. Gălăgioşi, băgăcioşi, tupeişti...

Într-unul din punctele-cheie fuseseră cât pe ce să se-ncaiere! O gaşcă de vreo 20 de minori, fete şi băieţi, se luaseră de o echipă de 10 oameni - majoritatea chinezi. Porniseră de la "Trage maşina de-aici, că-mi iei vadu' la cerşit" şi sfârşiseră prin a le desena dungi cu creta pe pantaloni! Înjurăturile şi scuipaturile nu le mai menţiona - alea "curseseră" ca gloanţele din mitraliere! Iar situaţia degenerase rău atunci când unul dintre subalternii lor îşi pierduse calmul şi concentrarea - şi lăsase şi căutarea, şi arma şi tot şi-o rupsese la fugă după unul dintre puradei! Îl prinsese şi-l adusese înapoi de ciuf, altoindu-i pumni şi palme şi şuturi şi multe injurii în chineză; moment în care gaşca tăbărâse pe el iar hărmălaia depăşise 120 de decibeli... Iar turiştii interveniseră. În franceză. Puradelul fusese salvat, iar gaşca luase distanţă dar intensificase urletele. Echipa lor fusese condusă la poliţie. Lucrurile se lămuriseră într-un minut - că Jun nu era oricine în ţara asta! Dar munca echipei fusese întreruptă... şi distrusă. Nu le mai răspunsese nimeni la întrebări, iar reticenţa locatarilor din zona aia fusese mai mult decât evidentă. Iar Jun trebuise să accepte evidentul - Externele şi interlopii români îşi uniseră eforturile în a o găsi pe Ana. Adică în a îi împiedica pe ei s-o găsească pe Ana. Nu voise el să-i explice lui Jun ce va urma...

Cam aşa decursese ziua de căutări...

Presimţea că atacul românesc nu era întâmplător - şi nu se voia a fi o replică la atacul chinez în Bucureşti. Aia era motivaţia de faţadă; adevărata motivaţie, după părerea lui, era apropierea tot mai mare a echipelor lor de ascunzătoarea Anei. Mai aveau de înaintat 10 km şi intrau în "cercul turistic" din Alpii maritimi. Acolo erau oameni mulţi, case multe, turişti mulţi pe străzi...

Privind lucrurile prin prisma asta, îl îngrijora serios ziua de mâine. La zece, cel târziu, echipele intrau în localităţile alea... şi făceau ceea ce ştiau cel mai bine - găseau fugari. Accesă harta... Villars-sur-Val, Puget-Théniers, Castellane. Gândind prin prisma Anei, era tentat să opteze pentru oraşul din mijloc - că la stânga era o zonă economică puternică şi controlată bine de Jun, la dreapta era Nisa iar spre nord erau şi Parisul, şi scăparea spre România, via Italia! Ana ştia că nici Jun, nici Ştefan nu stau bine în Italia; în schimb, amicii lui Ştefan aveau afaceri înfloritoare în ţărişoara Camorrei! Iar Externele aveau bună-înţelegere şi cu..., şi cu... Şi la..., şi la...

Deci, avea emoţii mari. Mâine o să aibă o zi infernală. Mâine, o să primească veşti despre Ana - iar dacă Externele şi amicii afacerişti nu-şi vor face bine treaba, mâine o s-o revadă...

Jun o s-o aducă la Cannes imediat cum o s-o prindă - ca să poată s-o drogheze şi să cheme un notar! Şi să anunţe eventual poliţia că dna contesă avusese o cădere nervoasă, dar revenise acasă - şi nu mai fugea, ci doar se refugia în băutură, chestie care justifica incoerenţa verbală şi clătinarea pe picioare...

Cum să facă s-o scape? De fapt, cum să facă s-o avertizeze? Oamenii fratelui lui n-aveau milă şi nici scrupule. Dacă primeau un ordin, îl executau. Scopul scuza mijloacele - aşa că, mâine...

Oare or să găsească şi copiii? Era sigur că Ana găsise o soluţie la problema călătoriei în trei; aşa că probabil n-or să-i găsească... în prima fază. Dar după ce-o drogau, se duceau glonţ la ei! Iar unica şansă era ca Externele să afle unde erau copiii şi să-i recupereze cumva. Or, dacă Externele ar fi ştiut unde erau copiii... Hm!

Gilles era unul singur; iar bodyguarzii francezi, cu care Gilles ar fi putut să vorbească şi să aranjeze unele lucruri, erau răspândiţi prin toate echipele. Nu ştia dacă apucase să vorbească cu ei, sau... Iar Cheng stătea lângă el şi, ori de câte ori calculatorul piuia, îi simţea răsuflarea-n ceafă. Asta era "plata" pentru faptul că Jun nu mai era informat prompt la fiecare piuit; chinezul trebuia să ştie totul...

Nu ştia ce să facă. Nu ştia cum să facă. Trebuia s-o salveze pe Ana! Iar dacă mâine Gilles va avea norocul chior să dea de ea şi s-o ajute, în weekend o să curgă sânge la Cannes. Jun o să-i viziteze şi-o să urle...

Trase uşor primul sertar. Pistolul, *katana*, mănunchiul de chei... ţigările... Dacă se-apuca acum de fumat, Cheng intra în fibrilaţie iar Jun ateriza pe peluza vilei în mai puţin de-o oră. Aşa că va amâna momentul primei ţigări pentru ora zece - când echipele vor înainta, în bloc, spre cercul turistic.

Când o să afle Ştefan... Despre mama lui aflase deja, cu siguranţă! Dar când va afla despre Ana...

26 aprilie 2011 - marţi

Ştefan

Tresări şi deschise ochii - venea o maşină. Şi venea în viteză! Se ridică - era mare! SUV! Împinse cuţitul în teacă şi ieşi în holişor.

Maşina se apropia... şi frâna în faţa porţii, cu manelele la maximum. Zâmbi slab - îi veniseră veştile. Titel se pricepea bine la impresionat publicul spectator! Dac'ar fi ştiut lumea cât de... "afectat" era în realitate Titel de versurile maneliştilor cărora le făcea reclamă...

Motorul se opri - şi, o dată cu el, şi manelele. Liniştea aia părea ireală... Şi-apoi portiera pocni cu sete! Şi, aproape imediat, uşa din faţă se deschise - iar Roşcata ieşi şi ea în hol, încheindu-şi halatul. Mm, era buimacă rău! Probabil că nu se culcase aseară, ci mai avusese "niţică treabă"... Ea ştia!

Oricum, trase cuţitul din teacă - deşi ştia că gestul ăla era inutil. Iar ea păşi în spate, în pragul camerei... Ridică din umeri - că aşa făcea el! Chestie de tabieturi! Iar era vişinie şi studia mocheta...

Îi plăcea de ea. Mult! O s-o ia cu el! Că aici se... plafona aiurea!

Cheia ronţăi scurt, iar uşa se deschise. Silueta uriaşă intră; Titel rămase un pic mirat, cu ochii în ochii lui... Băgă cuţitul înapoi în teacă iar foşnetul îl făcu să zâmbească - iar se repezise s-o pupe cu aplomb! Mare şmecher! Şi-acum îi dădea drumul şi mârâia la ea:

- Bagă două cafele ca dinamita.

Roşcata se tupilă pe lângă el; şi observă cum ochii albaştri îi aruncă o privire rugătoare... Hm!

Fu invitat în prima cameră, dar arătă spre camera lui. Şi nu fu refuzat, deşi decizia lui parcă încruntase un pic sprâncenele lui Titel... În fine!

Se aşezară la masă iar Titel îi puse diplomatul în faţă. Îl deschise şi zâmbi - într-adevăr, cineva călcase în mod repetat şi haotic pe laptopul lui! Îl deschise încet...

- Dacă ai nevoie de un specialist, să ştii că ştie şefu' pe unu' cu laborator performant.

Închise capacul şi diplomatul:

- S-ar putea să apelez la el. Te ascult.

Titel zâmbi şi se grăbi să deschidă geamul:

- Ştiu câte plicuri ţi-a adus Roşcata mea, dar nu ştiu ce era în ele. Şi să ştii că nici mail-urile nu le-am citit - ţi le-am împachetat şi-atât. Aşa că prefer să-ţi spun tot ce ştiu...

Aprobă scurt - era perfect aşa!

- Deci, am fost la petrecerea aia de Paşte - ştii tu care. Şefu' a acostat la pontonu' unui restaurant select. Şi cum am avut mese de opt persoane, am stat lângă el şi-am ascultat tot. Jun a năvălit în vila ta prin prisma faptului că el e fratele lui Isamu şi are ceva urgent să-i zică; şi, imediat cum a intrat, a pus stăpânire pe ea. I-a adus pe toţi în living, a lovit-o pe maică-ta cu o telescopică şi i-a anunţat pe toţi că Isamu e noul rege al tuturor. După care s-au încuiat în birou preţ de vreo 48 de ore. Da' încuiat înseamnă că numai Isabelle intra acolo, şi doar pentru 30 de secunde - cât să ducă şi să aducă tava. Iar vila ta este, din clipa aia, o adevărată fortăreaţă. Jun a dus acolo peste 100 de persoane. Nu ştiu de ce dracu i-or fi trebuit atâţia, că am auzit că nu-i aşa de mare...

- Dar are gard la trei străzi şi e filată discret. Se justifică.

Ciocănitul timid îl făcu pe Titel să ridice vocea:

- Hai odată!

Da' ce dracu avea cu ea? Că era cuminte şi ascultătoare! Ce-avea de răcnea aşa? În fine - ei ştiau... Adică el ştia - că ea habar n-avea ce-avea de-mpărţit Titel cu ea! Era serioasă; un pic încruntată. Şi se grăbea rău de tot să termine de mutat obiectele de pe tavă pe masă, ca să iasă şi să poată să-l înjure bine printre dinţi... Paşii se îndepărtară; uşa se închise. Titel îşi aprindea o ţigară... Îşi aprinse şi el una - că urmau veştile despre Ana.

- De joi încoace, rutele celor două trenuri sunt împânzite de chinezi înarmaţi cu pozele Anei şi copiilor.

Primi o coală A4 destul de şifonată. Păi...

Cele trei fotografii erau vechi. A Anei era de pe vremea când se căsătoreau, la castel; a Florentinei era din grupa mijlocie, iar Léon avea doar doi anişori în poza asta. În condiţiile în care Diamant ajunsese la Cannes vineri, la 24 de ore după ce Jun deschisese uşa vilei, nu putea să nu se întrebe ce anume îl împiedicase pe Isamu să se răsucească cu scaunul, să formeze cifrul şi să deschidă seiful! Şi să ia de-acolo ultimul DVD - pe care salvase personal fotografiile din martie! Tocmai Isamu, cel mai pragmatic chinez pe care-l ştia, uitase de pozele de pe DVD-uri? Iar dacă uitase de ele, oare cum de nu-şi amintise de cardul de memorie din camera foto? El ştia sigur că-şi copiase fotografiile şi nu formatase cardul! Se întreba, deci, ce voia Isamu să obţină... Adică cu cine "vota" Isamu ăsta, până la urmă... Nu părea zorit să-l ajute pe frati-su; oare pricepuse că regele aurarilor murise doar la televizor? Nu ştia ce să creadă...

- Eu ştiu că tu aveai poze recente cu familia. El n-avea acces la ele?

- Ba da; dar nu le-a folosit.

Titel zâmbi scurt:

- Iar şefu' aude, din două surse sigure plus informatorul tău, că Isamu stă cuminte acolo, în birou, la calculatorul tău, şi nu-l contrazice pe frati-su - da' nici nu-i zice "bravo, dă-i 'nainte".

- Numai sinucigaşii îl contrazic pe Jun.

- Şi numai nebunii îşi permit să nu-i zică "bravo" atunci când scoate câte-o floricică verbală. La ultimele raportări a ieşit printre fruntaşi. China e mulţumită de el; iar el e pe val...

Aprobă încet...

- Ei bine, chinezii scormonesc tot sudul Franţei, cu afişe de-astea, şi întreabă pe toată lumea. Iniţial, au întrebat haotic şi-au scotocit iarba pe o "fâşie" de un kilometru dreapta-stânga şinei de tren. Acum însă s-au apucat metodic de treaba asta. Ştii tu cum fac chinezii - rotund şi în valuri.

Da; ştia. Tocmai valurile alea îl îngrijorau! Nu se ştia niciodată când pleca următorul val; puteau fi apropiate, puteau fi mai distanţate... Victima, dacă reuşea să scape de primul val, trebuia să-l urmeze la foarte mică distanţă, ca să nu rişte s-o ajungă din urmă valul doi! Foarte afurisită situaţia...

- Deci, acum merg din casă-n casă şi din om în om. Şi întreabă chiar pe toată lumea! Cred c-ar pune şi afişe pe stâlpi, dacă n-ar evita să le dea poliţia o mână de ajutor...

Oftă greu şi se sprijini de spătar:

- Preferă s-o prindă discret, s-o ducă la vilă şi s-o drogheze. Şi să spună-n gura mare că dna contesă a revenit acasă şi-şi îneacă doliul în alcool.

- Sunt în stare, să ştii!

- Ce? S-o drogheze?

- Da.

- Cum altfel crezi că o vor opri din ţipat şi zbătut?

Titel mai trase un fum şi continuă discuţia:

- Toată lumea zice că chinezii n-au nici un indiciu despre ea; dar nici nu abandonează căutările.

- N-or să le abandoneze niciodată - nici dac'am găsi-o noi. Cine e informatorul din vila mea?

- Numai şefu' ştie asta. Şi cred că ştie un nume de cod foarte diferit de numele din acte. Dar să ştii că informatorul ăla emite, de câteva zile, de pe teren - de la căutarea Anei. Şi emite într-o franceză perfectă.

Informatorul era francez - unul dintre bodyguarzii lui. Jun trebuise să-i păstreze, ca să evite eventualele reclamaţii sau sesizări la poliţie. Şi îi scosese din vilă trimiţându-i în teren, la căutarea Anei. Probabil că îi răspândise prin echipele de chinezi, ca să nu poată comunica între ei...

Cel mai plauzibil informator i se părea Gilles. Veşnic zâmbitor,

singurul care intra din când în când în interiorul vilei, bodyguardul şef al Anei, cel mai apropiat de copiii ăia mici şi vorbăreţi... Şi totuşi, Jun nu putea fi chiar atât de naiv! Gilles o pierduse pe Ana! Gilles era principalul suspect în cazul dispariţiei Anei! De ce l-ar fi trimis pe teren? Adică de ce l-ar fi iertat de la bun început?!

... Momeala. Ana era speriată - şi avea doi copii de mâini. Dacă Gilles o ajutase cumva să fugă, ea va avea încredere în Gilles. Şi va încerca să-l contacteze dacă nu telefonic, atunci personal. Gilles era râma din vârful acului; Jun fâţâia râma prin faţa stufului. Dacă peştişorul se repezea...

- Zice informatorul ăla, printre altele, că Isamu nu-şi contrazice fratele, dar nici nu marşează cu aplomb la ideea lui. E precaut şi reţinut şi de-abia deschide gura. Numai că asta a fost săptămâna trecută; săptămâna asta, informatorul e pe teren. Iar veştile noi nu par foarte diferite de alea vechi; ţi-am zis ce-am auzit ieri...

Da, îi zisese.

- În altă ordine de idei, dar tot legat de ce-am auzit ieri... Văr'tu a devenit o legendă deja!

Poftim?

- Toţi vorbesc despre el. Toţi se minunează de ce sânge rece are-n vene, de-a rezistat nervos la ziua de joi... şi-a făcut şi treabă bună! Întâi te-a alertat pe tine; apoi pe Ana. A organizat totul aici, a filmat totul, a băgat spaima-n Interne şi s-a urcat pe motor. Şi-a dat radarele peste cap... Juma' de oră au povestit oamenii de la masa lu' Leo despre programul lui Diamant de joia trecută!

I-auzi, ce popular devenise Diamantu' lui în lumea bună a proprietarilor de yahturi!

- Şi să ştii că s-a descurcat de minune şi-a făcut o treabă impecabilă! Şi cu înmormântarea, şi cu afacerile, şi cu oamenii şi noua organizare... Am fost şi eu informat "oficial" - şi-i ştiu pe consilieri. Sunt toţi unu' şi unu'.

- Ştiu - m-a informat şi pe mine.

- ... Adică a fost decizia lui?

- Da.

- ... Nu tu i-ai spus să numească consilieri la fiecare afacere?

Negă încet cu capul...

- Asta înseamnă că e nebun! Da' rău de tot! Păi ce-a făcut ăsta? A preluat totul şi-a răsucit totul aşa cum a vrut el?

- Da.

- ... Şi tu i-ai dat voie!

- Eu i-am spus, acu' opt ani, să facă aşa. Dacă eu mor, el preia totul. Dar să nu se-apuce să mestece friptura pe măselele din dreapta doar pentru că aşa mestecam eu. Cel care conduce afacerile trebuie să facă bani - nu exerciţiu de adaptare. Mă bucur să descopăr că nu l-am ţinut degeaba lângă mine.

- ... Şi e şi talentat afurisitul! Ştii cum a fost la *pomana*? Ştii cum plângeau ăia pe-acolo?

- Am văzut imaginile de la cimitir.

- Alea sunt vax! Stai să ţi le-aducă pe-alea de la *pomana*! Acolo să vezi ce-a însemnat de fapt dispariţia ta!

- Şi să vezi tu în curând ce urecheală-mi fur...

- Să ştii că nu-i exclus! Unii au pus-o rău de tot la suflet! Alţii am impresia că s-au prins cum e cu "bucuria mare-mare"... că mustăcesc şi schimbă subiectul când vine vorba despre tine.

- Capace după ceafă sigur îmi fur! Două duzini, ale mele sunt!

- Daa...

Râdeau amândoi pe tema aia... Titel păru că-şi aminteşte abia acum că mai avea ceva pentru el - aşa că tresări şi scoase din buzunarul interior un plic:

- Ai un cont personal nou-nouţ.

- Momentan îl folosesc pe cel vechi. Până la sărbători, e mai bine aşa. După sărbători, mă-nnoiesc...

Titel aprobă... şi oftă greu:

- Despre Ana n-am nici o veste. Nici de-aia, nici de-ailaltă. Îmi pare rău...

La dracu! Privi lung diplomatul de pe masă... Se abţinea cu greu să nu tragă cuţitul şi să nu-l înfigă în punctul pe care-l privea acum... Titel se aplecă peste masă şi şopti:

- E bine că nu aflăm nimic de ea. Înseamnă că se mişcă în permanenţă, şi deci e greu de încolţit. În plus, e bine că nu riscă să ceară ajutorul oamenilor tăi. Ştii că una dintre matroane te-a trădat; se pare că a rămas independentă, dar cine ştie cum poate reacţiona dacă i se oferă o recompensă generoasă...

Aproba încet cu capul...

- Şi mai e o chestie. N-am venit să bem bere ieri pentru că am fost chemat de urgenţă pe yaht. A fost agitaţie mare de tot pe Coasta de Azur.

Zău? Îl privea lung, serios...

- După ce valul de chinezi a intrat în România, şefu' şi Externele au decis să riposteze - şi să le facă o mică demonstraţie de forţă. Aşa că luni, cât a fost ziulica de lungă, oamenii lu' şefu' - curve, cerşetori şi şuţi - i-au frecat rău la ridiche pe chinezii care-o caută pe Ana ta, păziţi fiind de prezenţa oamenilor de la Externe. Ştii ce înseamnă "a freca ridichea"...

Da; îi bârâiseră şi îi şicanaseră pe stradă.

- Au fost cât pe ce să se-ncaiere în trei locaţii, iar una dintre echipele de chinezi a ajuns la poliţie. Externele au devenit imediat vizibile - iar chinezilor le-a căzut moralu'... Şi ştii cum e cu mafioţii ăştia - nu lucrează bine în condiţii de stres. Ei sunt obişnuiţi să apară mulţi şi agitaţi şi să beneficieze de faptul că lumea înconjurătoare se dă la o parte şi-i lasă să-şi facă jocurile. Ieri, n-au apucat nici să coboare din maşini şi să fumeze o ţigară! Ieri, şefu' şi Externele le-au administrat o pilulă amară rău... aşa că ăia n-au mai verificat la sânge totul. Aşa că fie mai zăbovesc o zi pe-acolo, la investigat, fie pleacă de-acolo cu îndoiala-n suflet...

Aproba... Aproba...

- Nici Externele n-au veşti despre familia ta. Nici despre ea, nici despre copii. Şi-au întins antenele - dar până aseară, la zece jumate, n-au recepţionat nimic.

Ce dracu mai putea să zică? Aproba cu capul şi simţea că-i dau lacrimile...

- ... Băi! Nu face aşa! O să ajungă într-un oraş mare, o să închirieze o garsonieră, o să se liniştească şi-o să caute o cale de-a ne contacta! Ştie telefonul meu, ştie telefonul lui Dia

Întinse scurt mâna, îl prinse de guler şi-l smuci cu sete spre mârâiala lui:

- Tu crezi că Ana-i hard-disk? Toate numerele erau în mobil! Iar eu personal, cu gura mea de prost, i-am spus să piardă mobilul odată cu emiţătoarele pitite prin haine!

Ăsta nici nu realizase că Ana nu mai avea telefonul! Decise să continue:

- Aşa că, şi dac-ar da o maşină peste ea şi-ar fi în spital, în reanimare şi s-ar gândi la tine, tot n-ar putea să te sune!

Îi dădu drumul - că nu-i cerea lui socoteală pentru propria prostie! Titel reveni încet pe scaunul lui şi oftă:

- Asta înseamnă că trebuie să schimbăm un pic abordarea... OK; bine că mi-ai zis! În orice caz, să ştii că şefu' le-a spus tuturor partenerilor lui despre ea încă de joi. Şi toţi i-au promis că-şi vor instrui oamenii să o caute.

- Nu! Să nu facă asta! E cea mai mare prostie! Leonard ştiu că-şi instruieşte oamenii cum trebuie; dar dacă vreunul dintre ceilalţi dă ordin să fie recuperată, ăia or să se repeadă pe ea! Iar ea o să se sperie! Şi-o să se întâmple o nenorocire mare!

- Stai liniştit!

- Lăsaţi-o în pace! Să nu vă duceţi după ea! Lăsaţi-o să ajungă în oraşul ăla mare şi să pună copiii la adăpost!

- Stai liniştit, că şefu' a fost foarte clar!

- Bă! Ana e-n stare să vă-mpuşte în frunte, dacă simte că îi sunt ameninţaţi copiii!

Acum Titel zâmbea:

- Stai calm, că şefu' nu-i prostănac! OK? Şi nu ciocneşte, de Paşte, cu prostănaci! Ana e căutată cu maximum de discreţie - toc-

mai fiindcă miza e uriaşă, chinezu' e atent la ograda noastră iar ea e speriată rău acum! Ordinul este să fie identificată, urmărită discret până la destinaţie şi apoi e informat direct şefu' ăl mare. Hai să revenim la yaht - că ştiu cum faci când vezi roşu şi nu vreau să te văd redecorând p'aici.

OK! Oricum nu redecora casa Roşcatei! Mai crescuse şi el, învăţase să se abţină...

- Deci văr-tu a bătut palma cu SIE. Am fost informat că sărbătorile pascale au încetinit un pic procedurile; dar umbrela s-a ocupat prompt de afluxul de chineji franţuziţi care-au vrut să halească miel în Bucureşti şi-a lansat contraatacul. Aşteptăm valul doi; şi dacă vine, şi dacă nu vine, în maximum 48 de ore procedurile vor fi complete iar tu vei putea pleca oriunde vrei tu, în lumea asta mare. Inclusiv în State cu buletinul.

Ha? Cum? Îl privea lung... Titel începu să râdă:

- Trimit ei paşaportul la urgenţă acolo. Da, chiar sunteţi sub umbrela Externelor - iar ăia fac pe dracu'-n patru să vă mulţumească şi să vă scarmene între corniţe. Da' şefu' zicea, ieri, că ar fi bine să renegociezi contractul, după ce revii pe firmament. Că văr'tu a luat oferta şi-a bătut palma - şi putea să obţină mai mult.

Aprobă şi-şi aprinse o ţigară... Şi-acum, problemele "la zi". Îl privi lung, drept:

- O vreau pe Roşcată. Te-ai gândit cât vrei pe ea?

O secundă de uimire... Titel negă:

- Ţi-o dau cu împrumut, dacă ai grijă de ea.

- O vreau de tot.

- De tot, n-o dau eu.

Şi se încruntase ca la balamuc... Zâmbi slab:

- Mai gândeşte-te. Mai cântăreşte. Şi nu cântări numai oferta; cântăreşte totul.

Ia - cântărea?... Nu; îşi spunea că el n-o dă pe Roşcată, punct. OK! Reveni la discuţia despre afaceri:

- Ai vorbit cu Diamant?

- Nu, şi nu cred că va vorbi cu mine. Că-i văr-tu şi e şcolit de tine. Vrei să vă aranjez o întâlnire, înainte să pleci?

- Da, aşa ar fi bine. Într-un loc extrem de pustiu...

- OK.

Şi iar tăceau. Titel rămăsese încruntat, după ce auzise că regele aurarilor o vrea pe Roşcată "de tot"... Brusc, omul din faţa lui sări în picioare şi se grăbi să iasă:

- Aşteaptă puţin.

Aştepta - că altă treabă n-avea! Până la nouă, când se deschidea la magazinele de electronice, chiar n-avea ce să facă!

Gustă cafeaua - era bună! Era tare! Se pricepea la cafea...

Deci, Externele îşi făceau datoria. Erau discrete, uşurele ca o boare şi deseori nici nu ştia că acţionau - dar de chiulit, nu chiuleau. Internele fuseseră "mai din topor"; mai vizibile. Mai pe gustul lui Jun. Externele astea de-acum făceau ca protejatul lor să se simtă un fel de marţian pe Lună - avea totul la-ndemână, când cerea ceva obţinea aproape instantaneu iar duşmanii locuiau pe altă planetă. Pe de altă parte, orice tentativă de înşelăciune din partea Externelor va fi greu de sesizat. Aşa că ţinea în mână o secure; dacă nu era atent, îşi dădea singur în cap...

Trebuia să discute cu Diamant - trebuiau să vorbească deschis, cu nume şi cifre şi cuvinte explicite, tocmai ca să nu-şi dea cu securea-n cap! O să-i sugereze lui Titel să le faciliteze o întâlnire la marginea unei tarlale pustii. În aprilie, doar grâul le-ar fi putut asigura o oarecare "pătură"...

Uşa pocni scurt. Paşii erau furioşi; dar era prea târziu să mai ia măsuri de autoapărare. Dacă lui Titel i se păruse că voia să-i ia Roşcata pentru "mai multe chestii"...

Nu; se trântise pe scaun şi-şi aprinsese o ţigară. Deşi cealaltă ţigară fumega în scrumieră, arsă doar jumătate. Titel se dusese la ea, o apucase probabil de braţ şi-o întrebase verde-n faţă dacă vrea să plece cu regele aurarilor în Franţa. Iar la aşa reacţii, aşa cuvinte şi aşa... înhăţare, ochii albaştri se panicaseră iar tenul vişiniu răspunsese prompt - şi pozitiv - la întrebare...

Oare Titel observase ocheada Roşcatei? Aia de-acum, de dimineaţă, de după pupatul lui straşnic? Probabil că nu - că fusese întuneric pe hol. Dar Titel ştia că Roşcata fusese curierul cu plicul; şi ştia că regele n-o lăsase să aştepte plicul ramburs afară, pe palier! În plus, regele plecase azi de la Florentin şi venise glonţ la ea...

Titel se simţea jalnic acum. Se simţea... nul. Titel era acum redus la zero. Femeia căreia îi dăruise un copil nu-l voia nici măcar de şef - în sensul că abia aştepta să părăsească liniştea căsuţei ei ferite de ochii curioşi şi să plece cu regele aurarilor la împuşcat mafioţi chinezi. Lăsându-şi copilul cu bătrâna şi cele trei fete. Zâmbi slab:

- Ştiu cum e. Nu uita că eu mi-am ridicat toată România-n cap! Şi-am furat-o legată cu scoci, am implorat-o, i-am pus totul la picioare... şi tot i-am legat încheieturile sfâşiate cu holtşurubul. Eu i-am pus-o lu' nea Nicu-n braţe...

Titel suflă lung fumul... Mai bine tăcea - să nu-i lase impresia că trăgea de el şi insista să-i dea Roşcata! La urma urmei, era femeia lui - nu? El ce voia? S-o ia pe mama copilului lui Titel şi s-o ducă în mijlocul războiului! Nu era prea mult, totuşi?

Era linişte. Fumau amândoi. A treia ţigară se fuma singură...

Titel se aplecă încet spre masă şi stinse ţigara proaspăt aprinsă:

- Poţi s-o iei pe Roşcată.

Şi-o stinse şi pe-aia din scrumieră. Îl privea lung... Ochii negri se ridicară şi-l priviră drept:

- Alin rămâne aici, la baba mea. Dar pe Roşcată poţi s-o iei. E a ta.

Strânse mâna întinsă spre el:

- O iau, că am mare nevoie de ea. Dar mă cunoşti deja; şi ştii de ce-o iau. S-ar putea ca, peste-un timp, să te pomeneşti că-ţi apasă soneria...

Primi o negare scurtă şi-un zâmbet:

- Soneria mea s-a mutat prea sus pentru ea. Schimbăm subiectul, sau îmi vărs dracii pe-aici?

Bine, schimbau subiectul! Se grăbi să întrebe:

- Câtă încredere ai în Florentin?

- În florarul ăla? Zero. Omul e schimbător ca ziua de vară, instabil emoţional şi-are ură pe tine. Acu' te salvează, acu te-ngroapă!

- Pe mine, da. Dar îşi iubeşte fata. Spune-i lui Leonard că-l rog eu mult... Dacă vreodată va fi în situaţia de-a o salva pe Florentina, s-o ducă la Florentin. Iar pe Léon să-l ducă la tata sau la Perla.

Titel aprobă scurt:

- O să i-o spui chiar tu. În 48 de ore, sunt sigur că pleci cu Roşcata spre vest!

Uite de-asta el era rege, iar Titel executant! Se grăbi să-l contrazică:

- O să i-o spui tu, azi. 48 de ore sunt 2.880 de minute în care se poate întâmpla orice.

Bărbatul din faţa lui se ridică:

- Bine; îi spun eu, pe la nouă - ca să fie treaz şi atent la mine. Tu stai aici, nu scoate momentan nasul din casă şi pune-ţi la punct ultimele detalii. Şi şcoleşte-ţi Roşcata - că o fi ea isteaţă, dar pentru postul pe care plănuieşti tu s-o aşezi să ştii că are multe lipsuri. Să-i zic ceva lu' Diamant?

Negă scurt cu capul.

- Ai vreun plic pentru el?

Scoase telefonul din buzunar:

- Nee - acum ne mesăgim!

- Ca liceenele! Ştiu...

Râdeau şi-şi strângeau mâna...

- Ne mai vedem, înainte să plecaţi în Franţa?

- Nu.

- Atunci o să-ţi trimit actele pentru pistol.

Ah, pistolul! Se grăbi să i-l întindă:

- Nu-mi mai trebuie.

- ... Tu eşti nebun? Pleci la război fără armă?

- Nu; plec spre război şi mă înarmez pe drum.

"Că doar e pistolul tău, cu acte, şi nu cred că Leonard ar aprecia

pozitiv să afle chinezii ce şi cum..." Titel îl luă şi porni spre uşă:

- Cum ştii tu! Am plecat şi eu.
- Vorbim.
- Vorbim.

Titel deschise uşa şi se grăbi să iasă. Hm - iar se încruntase! Se ducea să-i spună Roşcatei nişte vorbe îndeajuns de amare ca s-o ştie bocind din tot sufletul... În fine!

Primise veşti importante. Ana rămânea de negăsit, în timp ce chinezii încasau prima palmă usturătoare peste tovalul gros... Îl bucura mult să audă că Externele conlucrau cu amicii lui ca să-i fie lui bine. Ar fi putut să lucreze separat - aşa, din principiu! Iar efectul n-ar mai fi fost cine ştie ce. Dar aşa...

Privea lung hârtia cu fotografiile... De ce dracu Isamu nu voise să deschidă seiful? Toate datele din dosarele negre erau şi în calculator. Nimic din seiful ăla, cu excepţia fotografiilor şi-a actelor, nu-i lipsea chinezului din calculatoarele pe care le avea la dispoziţie! Şi-atunci? Nu înţelegea...

Nu - nu voia să înţeleagă. Nu voia să accepte că aceea era realitatea! N-avea voie să se bazeze pe ce-i transmitea Titel! Era, totuşi, aghiotantul lui Leonard! Iar Leonard voia ceva de la el! Leonard îi condusese şi-i ghidase, şi pe el şi pe Diamant, spre SIE; după care îi transmisese că voia ceva de la el. Ceva "OK" după standardele lui. Până nu vorbea faţă-n faţă cu Leonard, n-o să se liniştească în privinţa aia! Avea o bănuială... Cu SIE, era "căsătorit de probă" o lună; după care o să dea ochii cu Popescu şi-o să renegocieze. Se întreba ce afaceri o să-i dea Popescu; şi-şi compunea chiar acum în minte cuvintele cu care va refuza să poarte microfon. O să-i spună... O să-i spună: "Domnule Popescu, eu sunt afacerist; nu reportofon. Eu fac caşcaval cu acte - nu înregistrări ambientale. Dacă vreţi caşcaval, se face. Dacă vreţi un stativ de microfon sau un turnător, nu v-aţi ales bine omul." Dacă-i convenea aşa, bine; dacă nu, îi plătea pentru luna de probă, conform cu rapoartele consilierilor, şi se despărţeau amiabil. Iar în privinţa lui Isamu...

În privinţa lui Isamu, concluzia nu se vedea încă. Concluzia era undeva la anul; mult după ce-şi punea familia la adăpost! Mult după ce lămurea lucrurile cu Jun! Abia după ce câştiga războiul cu fratele cel mare, va putea să se gândească la fratele cel mic. Momentan, ştia că Isamu îl trădase. Ştia că Isamu îl crezuse mort atunci când acceptase să stea pe scaunul lui şi să spună "Bine" la toate ideile lui Jun. Dar acţiunile despre care aflase aşa, de la terţi şi spioni, arătau că Isamu se îndoia de veridicitatea morţii lui. Şi trebuia să afle adevărul din surse sigure, înainte să tragă concluzii apropo de chinezul ăla. Momentan deci, Isamu trădase. Şi-atât.

Uşa se deschise încet, se închise... Ce-avea? Se întoarse spre ea.

Roşcata era palidă şi parcă tremura uşor. Unghia zgârma din nou pieliţele. Ochii albaştri priveau mocheta...

- Ce s-a întâmplat?
- E adevărat că m-ai cumpărat cu un euro?

"Aoleu, Titele, ce-ţi mai place să-ţi pui singur piedică!" Dar poate că nu plănuia să se-nsoare cu ea! Şi-atunci, de ce să-i trimită trandafiri roşii - nu? Obţinuse deja ceea ce dorise de la ea - pe Alin. Acum îi făcea şi ei o plăcere şi-i îndeplinea dorinţa. Titel pricepuse gândurile şi calculele ei; mai ales pe-alea de “evadare”. Aşa că nebunul chiar se dusese şi-o întrebase dacă voia să plece cu regele aurarilor... Oof!

Capul roşcovan se ridică încet... Zâmbi slab, amuzat de mutra ei plângăreaţă:

- Contează?

Ea nega... Bătu cu palma în scaun şi-o aşteptă să se aşeze. Evident, privea tot mocheta! Păi... Păi, să se-apuce de treabă!

- Câte urechi sunt acum în casa asta?
- Patru bucăţi. Restul strâng rufele... de pe sârmă...

Ei, hai! Că dacă se-apuca să bocească, o şi plesnea! Îi ridică scurt bărbia, ştergându-şi zâmbetul de pe chip:

- Nu te-a vândut. Nu mi-a cerut nimic pentru tine.

Şi-i dădu drumul - că acum o liniştise. Acum, Roşcata era mirată. Îl privea lung... Na - că iar se concentra asupra mochetei!

- Să înţeleg că acum sunt a ta?
- Da.

Mâna ei îi luă prompt mâna de pe masă... Ete c-o ştia şi pe-asta! Păi ori devenise "legendă vie" şi nu-şi dăduse el seama de asta, ori Roşcata chiar învăţase din scoarţă-n scoarţă "manualul de Ştefan"! În fine! Se grăbi să depăşească momentul:

- Am pentru tine o misiune a dracului de dificilă.

Aştepta... Nu - nu învăţase manualul. Oricum, nu se grăbea să-l privească! Aşa că se încruntă:

- Atunci când vorbesc cu tine, mă aştept să te uiţi la mine.

Gata - luase poziţia regulamentară. Bun!

- Până săptămâna trecută, am avut un consilier chinez. Locuia în Cannes; venea în fiecare zi în biroul meu şi executa ordinele date de mine. Transmitea dispoziţiile mele, valida tranzacţii, făcea documente, firme, conturi, le radia, le redeschidea, urmărea valize şi sacoşe prin toată Europa, vămuia containere cu tot felul de lucruri în ele... Asigura logistica la toată chestia asta - adică avea grijă ca subordonaţii să aibă toate cele necesare ca să poată îndeplini ordinele mele fără să apară complicaţii. Consilierul chinez m-a trădat. De azi, tu eşti noua mea consilieră.

Gata - o băgase-n alarmă rău de tot! Era panicată...

- O să stabilim proceduri şi coduri noi; o să găsim împreună logistică nouă şi o să refacem listele cu subordonaţii. O să găsim parteneri noi de afaceri şi o să-i recâştigăm pe cei vechi. Iar ori de câte ori eu voi da un ordin, tu vei apăsa pe taste şi îl vei distribui corespunzător. Astfel încât să nu apară complicaţii, iar clientul să fie mulţumit.

Gata - era albastră toată. Şi tremura de-a binelea acum. Ridică scurt vocea la ea:

- Iar începi? Iar trebuie să te ameninţ că-ţi iau gâtu’ ca să te pui pe picioare?

Tânăra dădu repede din cap că nu - şi-şi pierdu echilibrul. O văzu pornind vertiginos spre stânga lui, spre mochetă - aşa că o prinse de braţ, o săltă dintr-o mişcare şi-i altoi două palme scurte:

- Fă!

Pe-a treia nu mai apucă să i-o dea - pentru că îl prinsese cu ambele mâini de încheietură! Uau - bun reflex! După o clipă, tânăra îi dădu drumul şi păru că iar vrea să se facă mică şi să se tupileze pe undeva... O trase înapoi, spre scaun:

- Aşa; vezi? Începi să-ţi revii!

Se reaşezară amândoi - dar nu-i dădu drumul. O trase spre el şi-i şopti la ureche:

- Eu sunt mort acum - şi-o să rămân aşa cel puţin o săptămână, timp în care o să te-nvăţ ce şi cum şi-o să punem la punct detaliile planului. Oricum, tu o să fii paravanul meu. O să plecăm din România. Ne vom stabili în Franţa, într-un oraş din centru. Cunosc foarte bine limba, sunt cetăţean respectabil acolo, am câteva mii de parteneri de afaceri foarte mulţumiţi de istoricul relaţiilor contractuale dintre noi... Şi am două lucruri importante de făcut acolo. Trebuie să-mi recuperez familia... şi trebuie să câştig războiul cu chinezii. Aşa că uite cum o să facem...

Îi dădu drumul şi se sprijini de spătarul scaunului. Îşi aprinse o ţigară; o aprinse îndelung, ca să-i dea timp să se dezmeticească... Şi cum stătea tot spăsită şi cocoşată şi cu privirea-n pământ, oftă greu:

- Fă! Cine sunt eu?
- Regele aurarilor.
- Iar la crâşma aia selectă unde mergem cu toţii să ne cânte Florin şi Adrian, cu cine stau la masă?
- ... Cu Leo Mondialu’, cu
- Titel cu cine stă la masă?
- ... Cu Diamant.
- Diamant e consilierul meu. Titel e consilierul lui Leo. Tu eşti acum consiliera mea. L-ai văzut vreodată pe Titel stând în poziţia în care stai tu acum? Sau pe Diamant? Sau pe oricare alt consilier?

Nega repede-repede...

- Dacă mâine mergem la crâşmă şi te-aşezi între Titel şi Diamant, tot aşa ai de gând să stai?

Nega repede-repede...

- Ia să vedem cum stai tu la masă - da' aşa, corespunzător...

Luase o ţinută dreaptă... ca un băţ. Ca Florentina, când studia poziţii de pension - şi nu-i reuşeau. Scoase încet paşaportul din buzunar, îl deschise şi i-l puse sub ochi:

- Tu eşti consiliera mea - şi aici, şi acolo. Obişnuieşte-te cu gândul ăsta - că dacă ieşim împreună şi faci aşa, iese nasol de tot.

Ştia că-i citea numele, datele... tot! Ştia că ea nu ştiuse... Închise paşaportul şi-l băgă înapoi în buzunar:

- Şi-acu' clipeşte şi ia o ţigară. Şi fii serioasă.

Da! Se repezise la pachetul lui de ţigări! Mâna în care ţinea bricheta tremura un pic... O văzu trăgând cu sete un fum, luând o duşcă din cafeaua lui Titel... Roşcata inspiră, expiră... şi lăsă cana pe farfuriuţă. După care îl privi drept, normal. Aşa era mult mai bine! Se grăbi s-o informeze acum, pe scurt:

- O să ne mutăm în Franţa. Nu ştiu în ce măsură cascadoria de aici, din România, a afectat actele mele franţuzeşti; SIE spune că totul e OK, dar mie nu-mi place să pun mare bază în informaţii pe care nu le verific personal. Aşa că, prin contactele mele, o să te fac mai bătrână în acte şi o să deschid pe numele tău o firmă. Deci, vei fi directoare. Şi vei face ceea ce-ţi spun eu. Numai ce-ţi spun eu. Tot ce-ţi spun eu. Tu vei semna contractele pe care eu le voi negocia cu cuţitul şi cu paşaportul; tu vei urmări încasările şi plăţile, tu vei contabiliza comisioanele... Şi-n rest ne îmbrăcăm frumos, mergem colo şi colo şi facem caşcaval cu acte. Cum stai cu informatica?

- Binişor.

- Prin binişor înţelegi mess-ul?

- Eu îi ţin lui Ti... Eu îi ţineam lui Titel socotelile pentru sectorul 5. În Excel.

Bun! Se aplecă spre ea, îi prinse capul în palme şi-o ţucă sonor pe frunte. Şi reveni pe spătarul scaunului, aprobând încet cu capul...

Nu mai tremura; dar era vişinie şi studia cana. Hm... "Păi hai, Ştefane! Fă şi discuţia asta! Că cea mai bună e discuţia deschisă - şi astfel de lucruri trebuie lămurite din secunda unu!"

- Ştii cine sunt - nu?

- Da.

- Uită-te la mine. Ştii cine sunt, nu?

- Da.

- Ştii că sunt însurat, nu?

- Da.

- Ştii cum şi ce-am făcut ca să mă însor cu ea, nu?

- Da.

Şi-o spunea cu siguranţă în voce... Nee - exclus! Păi ea nu fusese în Franţa până acu' doi ani? El o furase pe Ana acu' şase ani! Ia s-o prindă repejor cu minciunica! Clătină încet capul:

- ... Nu; probabil că nu ştii amănuntele...

- Le ştiu - că vuia şi România, şi Franţa. Titel era albastru indigo şi tuna şi fulgera pe mess, la camera web a şefului meu de-atunci - că o dată eşti şi tu "dat în urmărire", iar el nu poate pune gheara pe tine. Şi-i zicea să fileze aeroporturile, că dacă o furi o s-o duci în Franţa. Era pe vremea aia când avea ordin... Şi vorbeau copiii ăia... Tocmai primisem un lot nou de copii, din Bucureşti. Şi toţi ştiau cum s-au strâns interlopii la Mall-ul din Vitan şi cum i-ai sfidat pe toţi şi te-ai dus acolo şi-ai vorbit cu ea... Avea şefu' o poză cu tine; ne-a arătat-o atunci şi ne-a zis să filăm străzile. Iar copiii ne-au povestit cât de frumoasă e florăreasa... Iar noi, cei vechi, ne uitam la ei cu gurile căscate, de parcă auzeam poveşti cu zâne...

Serios? Roşcata aproba de zor... Ridică hârtia şi-o întoarse spre ea - şi-o văzu amuţind, cu ochii la poza din mijloc... Roşcata n-o văzuse niciodată pe Ana? Hm; poate-o văzuse - dar sclipirea aia fericită din ochii ei n-o văzuse niciodată! Farmecul acela nu apărea în înregistrări HD cu manelişti celebri - pentru că el era singurul care putea deschide porţile Disney...

La dracu! Iar îşi amintise!

Puse hârtia înapoi pe masă, iar ochii albaştri ţintiră cana. Aah - o s-o plesnească! Îi arătă să-l privească în ochi... şi rosti răspicat, în romanes:

- Să nu încerci vreodată să-i iei locul.

Era vişinie şi se grăbea să nege. Ridică degetul şi-o electrocută serios:

- Să nu încerci. Să nici nu te gândeşti să încerci! Or să vină vremuri grele. Ciudate. O să purtăm tot felul de haine - şi ţigăneşti, şi româneşti, şi franţuzeşti. O să fii la juma de metru de mine, 24 de ore din 24. Şi-or să fie clipe când va trebui să părem un cuplu. Să nu mă pui la inimă. Nici o clipă măcar!

Roşcata rosti clar, cu voce puternică:

- Ştiu cine sunt şi care mi-e locu'.

- Fă, ascultă la mine! Că nu eşti proastă - şi înţelegi perfect ce-ţi zic eu aici! Să nici nu te gândeşti să încerci! Că eu aflu tot. Îţi aflu gândurile. Şi-ţi iau gâtu'. Ştii că n-ar fi prima oară când iau gâtu' cuiva...

Aproba, extrem de serioasă, privindu-l drept... Ia să vadă el dacă a priceput! Electrocutare!

... O speriase. Dar obţinuse ceea ce voise să obţină. Roşcata era conştientă de faptul că nu va putea concura vreodată cu femeia mai frumoasă ca Luna... Bun! Continuă "informarea":

- Ceva cafteală ştii?

- Ceva mai multă - că am copilărit pe străzi.

- Cu cuţitul dai?

- N-am mai dat de doi ani - de când m-a adus Titel aici. Dar teoria n-am uitat-o.

- Bun. Uite ce-o să facem noi de-acum încolo. Am doi oameni de bază în România...

- Diamant şi Grasu.

- Exact. Grasu e în spital; Diamant se ocupă acum de toate. Şi sunt multe şi ample - plus căutarea nevestei şi copiilor mei. Toate necesită bani - iar căutarea familiei mele o să necesite o avere mare-mare! Deci, imediat cum putem să plecăm de-aici, pornim spre Franţa. Acolo, o să revin la viaţă. Şi-o s-o fac în stil mare. O să vezi! În Franţa mă aşteaptă deja o maşină aşa cum trebuie. Cu maşina aia o să facem amândoi turul Franţei. La capătul turului ăstuia, reţeaua de aurari şi reţeaua de curve vor redeveni 100% ale mele şi le voi suplimenta cu 25%. Şi voi mai deschide două reţele, pe lângă ele. Rolul tău este să execuţi ceea ce hotărăsc eu. Dacă eu stabilesc că în Bordeaux mut zece fete de la chat pe trotuar, tu studiezi datele financiare ale fetelor, tu îmi propui fetele pe care-ar trebui să le mut şi tu îi transmiţi peştoaicei ce-am decis eu. Ţi se pare greu?

Roşcata se gândea... preţ de-o secundă. După care zâmbea şi nega - că fusese caporal şi ştia cum se fac lucrurile alea.

- Cu aurul este mai complicat; în privinţa lui, o să te şcolesc pe parcurs.

Aproba în continuare şi zâmbea...

Roşcata se liniştise. Se adunase repede de pe unde-o azvârliseră veştile alea dinamită şi începuse să-i placă ideea consilierei lui. La cei 16 ani ai ei, mintea îi juca o festă. Se imagina îmbrăcată în costumaşe de-alea de mii de euro numai nădragii, cu laptopul pe genunchi, parfumată, coafată, fardată şi cochetă pân' la Dumnezeu, aşezată comod pe scaunul din dreapta al unei limuzine de nici nu se inventase încă producţia de masă la ea, dând ordine prin telefon şi etalându-se lângă domnul conte cu ochi verzi. Iar imaginea aia din mintea ei o să se materializeze repejor. N-o va lăsa însă să uite şi celelalte imagini care se vor materializa în curând; aşa că se grăbi să mai lămurească unele aspecte:

- Nu - nu obişnuiesc să ţip. Şi nici nu azvârl cu paharele de cristal. Nu mai redecorez cu cuţitul decât pentru lucruri care vizează familia mea. Dar să ştii că văd tot, aud tot şi contabilizez tot - şi plusuri, şi minusuri. La prima greşeală majoră, te avertizez. La a doua greşeală majoră, te avertizez şi te penalizez. La a treia greşeală majoră, te mut doi metri sub pământ.

Roşcata nu mai zâmbea...

- Indiferent dacă vei fi mai bună decât chinezul ăla. Asta-i regula. Ceea ce facem noi e pe viaţă şi pe moarte. Dacă tu greşeşti major,

eu pot să dau colţu' - şi las doi copii pe drumuri, başca nevasta. Nu vor fi derogări de la regulă. Un avertisment, al doilea avertisment şi-apoi te mut la subsol.

Vedea în ochii ei că îl înţelesese extrem de bine! Aprecia pozitiv faptul că nu auzea întrebarea aia tâmpită despre ce înseamnă greşeală majoră... Ei, bine? Mai voia să fie consiliera în costumaş cochet de lângă domnul conte?

- Atunci când mi-ai pupat mâna, habar n-aveai ce te-aşteaptă. Aşa că voi face o excepţie... Dacă vrei să dai înapoi, fă-o acum.

Îşi aprinse altă ţigară... Mm, ce mult fuma! Da' nu-i nimic - că se făcea nouă şi intra în priză! Şi uita să le tot aprindă una după alta! O electrocută lung... Iar tânăra din faţa lui oftă:

- Nu dau înapoi. Merg cu tine şi fac tot ce-mi spui să fac. Dacă mă duce capu' şi fac faţă, bine. Dacă nu...

Şi arăta ferm în jos...

- Ştii că, acolo unde mergem noi, nişte zeci de mii de chinezi or să încerce din greu să ne lichideze...

- Ştiu.

- Şi vrei să mergi cu mine.

- Da.

Serios? Roşcata plecă privirea spre propriile mâini:

- Da - vreau să merg cu tine.

Ajunseseră la punctul ăla în care ea vorbea iar el tăcea, asculta şi bifa mental informaţiile de pe biletul trimis de Diamant. Ia să apese pe Play:

- Mă uit lung la tine şi mă întreb de ce vrei să mergi cu mine... Mă întreb de unde vine dorinţa asta de-a renunţa la veniturile bunicele din camera cealaltă, în favoarea unei vieţi mult mai periculoase...

Auzi un oftat greu... Greu cam ca un bolovan uriaş...

- ... Nu ţin minte mare lucru din copilăria mea. Dar am crescut într-o familie de ţigani bruneţi. Toţi. Şi am uneori frânturi de amintiri cu o femeie pe care n-am văzut-o niciodată, dar cu care semăn puţin...

Ori furată, ori vândută. Mai degrabă furată - deşi un copil aşa de diferit de ceilalţi era o captură riscantă...

- Ţiganii nu erau părinţii mei; şi nici ai celorlalţi copii care mai erau acolo. În casa aia nu se spunea nici "mama", nici "tata". Când am împlinit şase ani, m-a luat Titel - pe mine şi pe încă doi. Ne-a dus la altă familie, într-o tabără ilegală, unde mai erau 20 de copii. Ne-au scos la cerşit. Când ne demolau, ne mutam în alt oraş... Am ajuns repede caporal. Eram iute, eram mai bine dezvoltată şi nici nu mă prea potriveam în gaşca de bruneţi; aşa că preferam să am eu grijă de ei. Mai goneam golanii şi concurenţa, le duceam copiilor mâncare şi apă, luam încasările... Şi lucram cot la cot cu ei - dar eu nu cerşeam. Eu mă ocupam de altele... Mai un card, mai un portofel, mai o babă credulă... Când începea anul şcolar era perioada telefoanelor - că toţi ţâncii primeau telefoane de la părinţi... Am avut şi nişte dosare - da' le-a rezolvat şefu' repede...

Da, ştia cum mergeau lucrurile pe stradă. Diamant gestiona afacerea aia, din România. În privinţa cerşetorilor, nu se simţise efectul morţii lui - că cerşetorii fuseseră de la bun început ai vărului lui! Dar acum, că Diamant avea de gestionat atâtea afaceri, plus revenirea lui... Cu siguranţă o să numească un consilier şi la ea, imediat cum se dezmeticea! O privea lung şi aştepta continuarea. Până aici, nu-l minţise. Îi plăcea să descopere asta...

- Când am făcut 14 ani, şefu' mi-a făcut petrecere cu copiii. Prima petrecere de ziua mea... M-a ridicat în picioare şi le-a spus tuturor că se mândreşte cu mine. Că sunt şefă peste 18 caporali şi-i ţin impecabil socotelile. Eu habar n-avusesem ce şi cum... Iar după două săptămâni a venit Titel într-o verificare de rutină...

De-aici începea să fie greu de povestit. Apăruse Titel - apăruse şi gustul amar...

- A inspectat toate zonele - inclusiv pe-alea de care mă ocupam eu. Iar noi, copiii, auzisem o mulţime de poveşti despre el. Am încercat să nu-i intru în raza vizuală... Noaptea, în timp ce ei petreceau, am avut o alarmă. Şi-am băgat cuţitu' în omu' unuia care voia să ne ia din teritoriu. Am pus copiii la adăpost şi-am fugit să-i spun lu' şefu' - că ăla sângera şi chemase poliţia. I-am găsit la masă... I-am zis lu' şefu', care şi-a trimis aghiotantu' să rezolve cu gaborii... Titel m-a luat de braţ şi m-a întrebat dacă eu sunt Roşcata. Am dat din cap că da. "Am auzit multe lucruri bune despre tine." N-am zis nimic... M-a trimis să-i aduc o cafea. Iar când m-am întors, şuşoteau amândoi de zor. Şi nu şi-a mai băut cafeaua - s-a ridicat şi mi-a făcut semn să mă duc după el...

Dacă va auzi un suspin, era rău de tot! Titel se purta urât cu ele ca să le "vindece"; ca să le facă să-l urască. Dacă Roşcata nu-l ura, era nasol de tot! Hm...

- De dimineaţă, când a borât şi sufletu' din el iar şefu' se văicărea că moare Titel şi dracu ne ia pe toţi, i-am adus zeamă de varză de la un restaurant românesc. Şi i-am pus comprese cu oţet, i-am dat pastile, i-am...

Începea să depăşească momentul ăla. Era bine - că nu plângea. Era supărată. Era ofticată pe ea însăşi! Şi pe Titel! Şi pe soarta care-o făcuse să intre în vizorul locotenentului lui Leonard! În fine...

- În două ore, l-am pus pe picioare. Iar când a plecat, mi-a zis să urc în maşină. Am avut un presentiment - dar părerea mea n-a contat deloc. Tot drumul, din Lyon până aici, am încercat să-l conving - da' parcă vorbeam cu pereţii. M-a încuiat într-o casă din Afumaţi, cu două ţigănci bătrâne, şi m-a vizitat zilnic. După ce-am rămas gravidă, m-a dus la un control din cap până-n picioare. Analizele au ieşit bine, aşa că m-a mutat aici, în camera asta, şi m-a dat în grija babei care vede de Alin. M-a ţinut încuiată aici zi şi noapte. Trecea pe la mine doar ca să mă ia cu maşina şi să mă ducă la ecografii. De născut, aici am născut...

Şi arăta spre pat... Partea asta fusese povestită foarte repede - semn că orice sentiment din sufletul ei era "pulverizat" de acele amintiri. Asta era bine. Era de-ajuns să fie corect cu ea - iar ea nu-l va trăda. Tocmai pentru că o scosese din casa unde "baba" avea rol de jandarm şi spion.

- În iunie, face un anişor. Iar în acte scrie că l-am făcut cu un român... Iar viaţa mea de până acum... Să fim serioşi!

Corect! Descoperise că Rafael nu-l dezinformase; iar ea nu încercase să mintă. Era mulţumit de amândoi, din punctul ăsta de vedere. Ochii albaştri se ridicară şi-l priviră lung:

- Şi mai e ceva. Ştiu cum merg lucrurile în lumea oamenilor care nu muncesc cu carte de muncă. Ştiu ce mă aşteaptă, după 18. Ferentariul e la o aruncătură de băţ! Şi-are la străduţe...

- Ce te face să crezi că o să-şi scoată femeia la produs?

- Ştiu cum merg lucrurile în lumea în care trăiesc eu. Şi îl ştiu pe Titel. Şi mai ştiu o chestie... Alin e bine; e cu baba şi nu-i lipseşte nimic. Din punctu' ăsta de vedere, mi-am făcut datoria faţă de Ăl de Sus. Şi decât să rămân în camera cealaltă, sau pe-o stradă din Ferentari, mai bine în bătaia puştii!

Deci aşa! Decât pe chat, mai bine în bătaia puştii... Or să mai discute despre asta - că nu era convins de cantitatea de sinceritate din cuvintele alea. Aprobă şi oftă scurt:

- Pentru mine, eşti consiliera mea. Atât şi nimic mai mult. Mă aştept să împarţi cu mine şi bune, şi rele. Şi probleme de serviciu, şi probleme personale. Exact aşa cum o să fac şi eu. Mă aştept ca tot ceea ce se va întâmpla cât vei fi consiliera mea, să ţii pentru tine - de la meniul de dimineaţă până la numele traficantului care-mi vinde cocaină în septembrie şi martie. Şi mă aştept să nu mă minţi niciodată.

Roşcata aprobă şi se ridică:

- Am înţeles - şi aşa va fi. Mă duc să fac micul dejun.

Aprobă, aşteptă... şi-o prinse de mână. O oprise chiar acolo, lângă el... Ridică un deget, a atenţionare:

- Ce-am vorbit, rămâne între noi. Întotdeauna. Pân' la moarte. Am tăiat şase capete pe chestia asta...

Vedea în ochii ei că pricepuse foarte bine partea asta - şi-şi dorea tare mult să o ţină contele consilieră... O lăsă să iasă şi stinse ţigara. Afumase rău camera asta...

Deci aici o ţinuse încuiată... Aici născuse? În cocioaba asta? Da' ce-i venise lui Titel de n-o dusese la maternitate? De ce se complicase

să aducă doctorul aici? Oare din motiv de acte? Nu-l ştiuse atât de... "stângaci" în privinţa asta! În fine...

Îi plăcea mult de fata asta. Avea potenţial - şi ştia multe. Da, se şoca uşor şi avea tendinţa de-a pica pe jos; numai că îi ajungeau cinci minute ca să se adapteze... şi să nu i se mai întâmple niciodată să i se taie picioarele pe motivul ăla. Pe el îl cunoştea ca pe-o legendă, din povestiri; adică învăţase "manualul de Ştefan" cu plăcere... Înţelese tot ceea ce-i spusese el azi. Şi ştia că, după ce-o să-i explice tabelele din Excel, Roşcata o să se descurce admirabil. Momentan, depăşise punctul ăla de teamă care-o făcea să se tupileze. Punctul va reveni repede - atunci când o să ajungă în Franţa, la Julie. Din momentul ăla, Roşcata se va gândi, va cântări relaţia ei cu noul şef şi va poziţiona perfect punctul de teamă. Şi respectul. Roşcata îl respecta şi acum; dar punctul de echilibru atunci se va forma...

Iar după momentul ăla, lucrurile vor merge perfect până în clipa când o să-l pună la inimă. Dar ştia deja cum o să iasă din inima ei - aşa că nu se îngrijora...

Ciocănitul corect îl făcu să zâmbească:

- Da.

Roşcata intră cu ditamai tava, plină de castronele... Ia - ce-i adusese? Brânză, salam uscat, icre, pate de ficat... Ce făcuse - dăduse spargere-n cămară? În fine... Se apucase să le pună pe masă; o opri:

- Lasă-le aşa. Ce face Alin?

- Doarme.

Cât era ceasul? Şapte şi-un sfert... Bun!

- Când se trezeşte, te ocupi de el. Iar la nouă fix, vii şi-mi spui - că am o sarcină pentru tine.

- Da.

- Apropo de Alin - Titel a spus că rămâne aici.

Roşcata aprobă scurt cu capul. Aşa se gândise şi ea - că doar n-o să ia ţâncul la război, nu? Bun! Ia să vadă el cum era brânza! Era de ţară sau de aracet? După o secundă, o auzi ieşind...

Or să se înţeleagă foarte bine. După ce scotea cuţitul la ea de vreo două ori, lucrurile or să meargă şnur! Iar Titel o să facă pojărel când o s-o revadă...

Râdea şi mânca brânză delicioasă de ţară...

La nouă fix, o să-i dea cardul şi abţibildul de la laptop şi-o s-o trimită să cumpere unul identic. Da' identic-identic! Dacă nu se potriveau mufele hard-disk-ului...

Tresări - că tocmai îi piuise telefonul lui Diamant! Ia - ce-i scrisese?

Am revăzut imaginile. L-a călcat SMURD-ul.

Adică laptopul căzuse atunci când Asia scoseseră sosia din maşină, iar oamenii de la SMURD nu se mai uitaseră pe unde mergeau. Dacă era pe-aşa, hard-disk-ul era recuperabil. Dacă însă trecuseră cu ambulanţa peste el... Dacă ar fi trecut cu ambulanţa peste el, ar fi avut sub 1 centimetru grosime şi-o curbură accentuată. Aşa că era un pic mai liniştit. Decise să-l anunţe şi pe el că Roşcata trecuse testul:

Plecat-au aşii din Vaslui şi cu sergentul meu o mie...

Send... Râdea, că ştia ce mutră făcuse Diamant acum...

Diamant

Mm - era în întârziere! Da' rău de tot! În cinci minute apărea Charan - iar el nu-şi terminase încă lecţiile! Semna ordinele de plată şi se gândea la discuţia cu el...

Ei, poftim! - ajunsese mai devreme! Îi auzise intrând în primărie. Charan întreba, într-o franceză impecabilă, dacă dl Ionescu era la birou. Mica îi spunea că da. Charan o informa că aveau o întâlnire la zece fix, aşa că aştepta pe fotoliu - dacă ea n-avea nimic împotrivă. Iar ea n-avea nimic împotrivă! Brunetul tuns frumos, bărbierit frumos, îmbrăcat frumos, cu zâmbet impecabil şi voce caldă de amant pasional se aşeza chiar acum sub ochii ei, pe fotoliu... Charan avea 42 de ani - şi 42 de tone de şmecherie-n el. Omul ăla vindea şi cumpăra pe oricine! Doar să-şi pună-n cap...

Charan venise de la Annecy special ca să-i pupe mâna şi să-i dea stick-ul. Îl informase azi-noapte, pe mail, că tocmai îl numise consilier pentru cerşetori; după cinci minute, venise răspunsul - ***"Chiar acum pornesc spre România."***. Cerşetorii erau afacerea lui - Ştefan "i-o pasase" integral, probabil din motiv de botezuri şi Ramon, şi nu figurase în ea decât cu numele. Iar el o manageriase un pic ciudat, înainte de joia trecută - adică copiase organizarea curvelor vărului lui. Dar decisese, ieri, "să trateze" cu un singur consilier şi în afacerea aia - şi îl alesese pe şeful peste zona de vest. Charan era singurul care nu se temea de chinezi. El avea oricum propria "umbrelă" - una cu care China nu se certa chiar niciodată! Că ţara aia în care se născuse Charan - şi care-l trimisese "cu treburi" în Franţa avea rachete nucleare... şi hackeri mulţi... iar preţul pentru a angaja un ucigaş era mai mic decât chiria la o garsonieră din Bucureşti. Charan călătorea, deci, când voia el - şi n-avea nevoie de bodyguard. Bun băiat, Charan ăsta! Lui îi dădea 2% în plus - special pentru umbrela aia "extra". Era foarte-foarte mulţumit de el! Şi Ştefan era foarte-foarte mulţumit de el! Avea Charan un stil... Jos pălăria!

Mobilul începu să piuie - mobilul lui, "oficial". Cine era? Aoleu - nea Dumitru! Se grăbi să răspundă:

- Săru' mâna, unchiule.

- Să trăieşti, Diamante. Ce faci - eşti la birou?

- Da, fac plăţile.

- Bun. Te-am sunat să-ţi spun că eu rămân aici, la spital, până la sfârşitul săptămânii.

- Bine, nea Dumitre. Să-mi spui când vrei să te întorci - să trimit avionul după dumneata.

- ... Ce avion, Diamante?

- Avionul cu care călătorim noi. Să mă anunţi când vrei să te întorci, ca să dau şi eu câteva telefoane şi să aranjez cu avionul.

Acum, dacă unchiul lui insista să afle care avion, era nasol...

- ... Bine, Diamante. Te anunţ.

- Ai ceva veşti despre tanti Stela?

- Păi, nici nu ştiu ce să zic! Starea ei e aceeaşi - e în comă. Dar medicii spun că s-a stabilizat. Şi pe urmă se fac că au treabă şi-o şterg...

- Asta înseamnă că sunt şanse să-şi revină! Iar ei sunt speriaţi de bodyguarzii de la uşă!

- Tot ce se poate. Băiatul ăsta, Aleodor, să ştii că e tare de treabă. Şi descurcăreţ şi iute şi săritor!

- Aha! Sper că nu te lasă singur ca să se ducă să-şi rezolve treburile!

- Nu, Diamante. Unde sunt eu, e şi el. De parcă eu sunt principala lui sarcină!

- Aha! Bine că mi-ai zis - să zic şi eu mai departe...

- În orăşel totul e în regulă?

- Sigur, nea Dumitre. Stai fără grijă - că aici mă ocup eu. Totul merge bine; iar în curând o să meargă şi mai bine!

- Aha! Bine, Diamante - te las să te ocupi acolo.

- Să mă suni, nea Dumitre!

- Te sun, mă!

- Săru' mâna.

- Să trăieşti.

Apăsă butonul roşu... şi auzi clar ciocănitul din tocul uşii. Aa, era zece fix! Îi făcu semn să intre; iar omul ăla în toată firea intră şi închise uşa... Şi porni spre mâna lui.

Ana-Maria

Azi era frumos afară. Azi o să fie o zi excelentă! Azi, la prânz, poate-şi făcea curaj şi se ducea totuşi la un internet-cafe...

Era sigură că Diamant intervenise şi-l salvase pe Ştefan. Şi cum ea era de negăsit, era sigură că o să facă Diamant o şmecherie mare de tot şi-o să strecoare, prin ştiri, informaţii pentru ea. Fie un loc unde să se întâlnească, fie adresa unde-i aranjase el să se ascundă... Ceva! Ca să afle acel ceva, trebuia să ajungă la un internet-cafe; iar

pentru asta, avea nevoie de curaj. Calmante n-avea de unde să facă rost; şi îi era frică să nu înceapă să plângă! Că dacă ea bocea în internet-cafe, toată lumea o va lua la ochi! Aici avea ea o problemă...

Nu mai era îngrămădeală la mese. Acum, de pildă, terasa era aproape goală. Dar micul dejun îi adusese 30 de euro bacşiş. O sumă mare pentru ea, fugară fără venit stabil...

Se tot gândea la varianta de-a rămâne totuşi aici până la sfârşitul săptămânii... Oare cât o să mai reziste dna Jacqueline la "atacul" micuţilor ei? Femeia era o străină în ochii lor; dar, pe măsură ce timpul trecea iar ei se obişnuiau cu ea, începeau să redevină ei înşişi. Şi cucereau, încet-încet, tot mai mult din spaţiul, timpul şi liniştea femeii. Oare când o să riposteze dna Jacqueline?

Mai plecaseră doi clienţi. Se apropie de masă; mută farfuriile şi paharele pe tavă, şterse stropii şi fărâmiturile şi porni spre uşa braseriei. Iar picioarele se mişcau singure acum, comandate parcă de-un robot - pentru că ochii îi căzuseră asupra dubiţelor negre, iar mintea îi intrase în blocaj...

"Dezmeticeşte-te! Au venit chinezii!"

Da - veniseră chinezii. Îi vedea bine, strânşi la fântâna arteziană. Erau şase dubiţe acolo - şase! Nu-i putea număra de la distanţa aia - dar era evident că erau mai mult de 20... Îmbrăcaţi toţi în negru...

Şi gata - nu mai vedea nimic. Intrase în braserie.

Nu trebuia să se sperie. Dacă se speria, putea face prostii! Trebuia să rămână calmă. Şi concentrată. Trebuia să gândească obiectiv - ca să ia deciziile bune!

Deci, veniseră chinezii. Ştiuse că vin - ba chiar putea spune că îi aşteptase! Erau la vreo 50 de metri de ea. O echipă formată din vreo 20-25 de inşi, cu şase dubiţe. Ce trebuia să facă ea?

Păi...

Trebuia să nu atragă atenţia asupra ei. Să nu facă lucruri ciudate. Acum, de exemplu, trebuia să ducă tava la bucătărie. Intră în bucătărie şi mută repede vesela în chiuvetă. Puse tava peste celelalte şi ieşi.

Acum trebuia să ajungă la baie - ca să-şi alerteze copiii şi să-i trimită în ascunzătoare. Scoase telefonul şi selectă numărul... Intră în primul veceu, apăsă butonul verde şi oftă greu.

- Alo?
- Bună ziua, dnă Jacqueline.
- Aa, bună, Anne!
- Dnă Jacqueline, au venit.

Femeia nu răspundea; femeia se gândea la acel "au venit". Se grăbi să continue:

- Am pregătit ceva special pentru ei. Vă rog să-i ajutaţi să ajungă acolo.
- Sigur. Stai liniştită - că mă ocup eu.
- Daţi-mi-o pe Fló, vă rog.
- Imediat.

Bătrâna o striga, Florentina răspundea... Spunea frumos "mulţumesc", că era bine educată...

- Alo?
- Eu sunt. Ascultă-mă cu atenţie. Sunt aici, în orăşel - i-am văzut. Acum închizi, te duci, îl iei şi mergeţi acolo unde am stabilit.
- Da. Am înţeles.
- Şi guriţa închisă.
- Bineînţeles!
- Închide şi du-te acum!

Îi închisese... Bun! Telefonul la loc... I-ar fi prins bine puţină apă rece pe obraji, că era vişinie - dar ar fi însemnat să-şi şteargă fardul şi să strice imaginea ochelaristei suferindă de hepatită B...

Trebuia să se întoarcă în uşa braseriei, la adăpostul semiîntunericului, şi să-i observe. Şi să-i facă semn dlui Jacques - ca să ştie şi el că nu, nu văzuse o femeie cu doi copii de mână...

Traversarea braseriei i se părea acum drumul spre ghilotină... Dar n-avea încotro. N-avea cum să fugă de valul de chinezi. Trebuia să fie curajoasă şi atentă şi să-i păcălească!

Se sprijini de tocul uşii duble şi privi lung strada.

Îi aştepta. Ştia că o să-i vadă trecând pe-acolo, prin faţa ei. Ei bine, n-o să fugă; o să aştepte. Când o să-i vadă venind, o să se întoarcă foarte natural cu spatele la ei şi-o să se ducă să bea un pahar cu apă. Era deghizată; ochelarii şi fardul îi adăugaseră vreo 10 ani la vârsta reală iar părul prins în coadă de cal îi schimba un pic fizionomia. Iar orice mişcare bruscă, orice reacţie care ieşea din normal le va atrage atenţia chinezilor. Isamu ştia că nu era proastă deloc; în plus, ştia şi el că ea ştia cum gândea el şi care erau procedurile...

Iar atunci când o să-i vadă trecând în sus, spre casă, o s-o sune din nou pe dna Jacqueline - să-i spună să fie atentă. Şi calmă. Să liniştească cumva copiii...

Tresări scurt, speriată de moarte! Dl Jacques o prinsese de mijloc:

- Ce mai faci tu, Anne?
- Mă uit lung la stradă...
- Serios?
- Da, dle Jacques. Mă uit lung la stradă şi-mi dau seama că n-am văzut niciodată o femeie cu doi copii trecând pe-aici. Nu-i ciudat?
- ... Ce anume să fie ciudat?
- Că nici o femeie cu doi copii n-a trecut pe-aici în ultimul timp.

Dl Jacques o privea lung... Reveni spre stradă - şi văzu primul chinez în costum negru trecând grăbit prin faţa braseriei, de-a lungul râuşorului de-o palmă... Brusc, bărbatul de lângă ea sparse tăcerea cu un râs amuzat:

- ... Să ştii tu că e ciudat! Dar, vorba aia - dacă n-a trecut, n-a trecut! Nu-i aşa?

Aprobă scurt cu capul. Îl simţi îndepărtându-se grăbit... Iar după câteva secunde, îl auzi apropiindu-se grăbit! Bărbatul îi dădu un coiffălărioară, cu numele braseriei pe el:

- Ia vezi - cum îţi vine?

Şi-l puse pe cap, iar el îl trase un pic spre stânga... şi zâmbi:

- E perfect. Stai liniştită.

Dl Jacques ieşi din braserie. Se ducea să deschidă umbrelele. Începea căldura - că venea prânzul...

Aruncă o privire în geamul uşii din stânga. Era... Era deghizată perfect, după părerea ei. N-aveau cum s-o recunoască. După părerea ei, desigur! După părerea lor...

Nu. N-o să fugă. N-o să încerce să se-ascundă. O să se comporte ca o salariată a dlui Jacques. Dacă-i era scris s-o prindă, o s-o prindă şi dacă se ascundea într-un bunker. Dacă-i era scris să scape...

Grupul numeros de costume negre mergea încet pe stradă, pe lângă râuşorul de-o palmă...

Gilles! Ăla era Gilles! Dumnezeule! Oare...

Oare se supărase chiar atât de rău pe ea? Oare era cu Isamu acum? Mergea în grupul chinezilor, da; dar...

Dacă o recunoştea vreun chinez, avea zero şanse de scăpare. Dacă o recunoştea Gilles...

Şansele ca Gilles să-i fi rămas loial lui Ştefan erau 50-50. Aşa că o să rişte. Dacă-i era scris să se înşele, asta e! Şi-aşa, şansele ei de fugă deveniseră brusc infime! Numai când se uita la ei, îşi amintea că ea nu fusese în stare să scape, în urmă cu mulţi ani, la "ţară, ţară, vrem ostaşi"! Iar ăia, oamenii peştelui, chiar n-ar fi suferit prea tare dac-ar fi pierdut-o...

Trebuia să ştie "cum stă"! Trebuia să ştie dacă Ştefan scăpase! Iar dacă Gilles o s-o ia acum pe sus...

Dacă Ştefan nu scăpase, ea prefera să moară. Aşa că...

Privi lung, insistent, capul şaten. "Hai, Gilles - întoarce capul! Hai!" Îl privea lung, îl electrocuta, încerca să-l facă cumva să se simtă privit...

Brusc, Gilles se opri; privi ceva ce ţinea în mâini, preţ de-o secundă poate, şi se întoarse pe-un călcâi. Ea îl privea lung... El scana încet cu privirea zona braseriei, dintr-o parte în cealaltă... Făcu un pas mare în dreapta - şi se mută pe partea dreaptă a tocului uşii duble. Tot în penumbra intrării - dar se mişcase. Iar ochii albaştri o văzuseră. Gilles o privea lung, cu seriozitate...

După doar o secundă, capul şaten se plecă; şi-apoi bărbatul în costum îşi reluă drumul alături de costumele negre.

Ştefan trăia! Gilles o văzuse, o recunoscuse şi n-o luase pe sus!

Şi nici nu alertase chinezii! Ştefan trăia!

Îi venea să urle! Îi venea să sară şi să urle şi să-şi ţipe bucuria...

"Opreşte-te! Că n-ai scăpat încă! Dacă ei te caută, tu trebuie să te ascunzi! Iar dacă Gilles e cu ei, înseamnă că tot Isamu conduce totul!"

Şi nici nu-i era greu francezului să calculeze că n-avea rost să facă spectacol în mijlocul oraşului - era de-ajuns să se prefacă neştiutor şi să anunţe, discret, şeful de echipă că trebuia să plănuiască o "extracţie" discretă, cu maximum doi chinezi, o batistă îmbibată cu cloroform şi-o maşină rapidă. Deşi...

Stop! Cel puţin o jumătate de oră, va trebui să fie cu ochii-n patru - dar să nu le atragă atenţia asupra ei. N-avea voie să se dea de gol faţă de vreun chinez. Trebuia să pară o franţuzoaică oarecare, salariată a braseriei. Şi-atât. N-avea voie să se îngălbenească-n obraji, sau să tremure aşa. Trebuia să aibă mare grijă... pentru că exista, totuşi, posibilitatea ca Gilles să lucreze "pentru Isamu" - dar nu "cu Isamu". Şi-atunci o să încerce s-o ajute să nu fie găsită.

Echipa în costume negre se îndepărta. Aşa că răsuflă uşurată... Şi se sperie din nou la vederea dubiţelor negre! Se duceau după echipă! Unde se duceau? Nu întrebau de ei - de ea şi de copii?

... Nu-nu! Ia uite, că se tâmpise! De ce să-ntrebe? Ia să nu mai întrebe!

Le vedea îndepărtându-se... Gata - dispăruseră din raza ei vizuală. Din fericire, le auzea îndepărtându-se în continuare...

Poate plecau!

- Domnişoară, mă scuzaţi...

Se grăbi să se apropie de masă.

- Ne aduceţi, vă rog, câte-o sticlă cu apă minerală?

Aprobă şi reveni în braserie. Apă minerală... Gata. Le duse sticlele şi constată că mai plecaseră doi turişti. Foarte bine! Ei îi plăcea atunci când oamenii care o puteau recunoaşte nu mai erau aici, la îndemâna chinezilor! Ia să strângă repede...

Paşii se apropiau, în spatele ei... Făcu o mişcare amplă cu cârpa pe masă şi se răsuci un pic. Şi văzu costumul negru.

Nu! Chinezii nu plecaseră! Şi poate că Gilles nu se repezise din prima la ea pentru că voise să fie sigur că e clar cine-a găsit-o - şi cine va primi recompensa! Iar dacă era pe-aşa, n-or să pună mâna pe ea. Că avea pe tavă două cuţite! Boante, dar cuţite! Aşa că se întoarse, scurt, pregătită să-i înfrunte - şi să moară rânjind cu satisfacţie sub ochii lor.

Gilles era. Se apropia de ea. Se apropia cu paşi calmi, deşi ochii lui erau serioşi şi-o priveau drept... Ea simţea că frica o paralizase acolo, în picioare, cu ochii în ochii lui...

Şi dacă se întorcea acum cu spatele şi se ducea în braserie? Ieşea prin spate, sărea gardurile... Vedea ea cum făcea! Dacă fugea acum?

... Unde să fugă? Vedea clar siluetele negre în spatele lui! Vedea dubiţele! Nu plecaseră - se opriseră într-o parcare mai generoasă! Unde putea ea să fugă?

Gilles se opri la jumătate de metru de ea:

- Bună ziua, domnişoară. Caut o doamnă, însoţită de doi copii. I-aţi văzut cumva pe aici, zilele astea?

Bărbatul din faţa ei scoase din buzunar o coală împăturită şi-o desfăcu. Şi o întoarse scurt spre ea.

Ea era! Ea şi copiii! Pe ea o puseseră în mijloc; Florentina era în stânga, Léon în dreapta. Nu putea să nu observe că erau poze vechi de doi ani... iar poza ei era prim-planul de la cununie, de la castel...

Ce dracu era asta? Ce hal de căutare era asta?

- I-aţi văzut prin oraş, recent?

Negă cu capul, privindu-l lung... Tot nu pricepea! Adică nu putea să priceapă! Ce hal de căutare făceau oamenii ăştia? Şi de ce Isamu nu folosise ultimele lor fotografii de familie? Făcuseră peste 30 de cadre cu ea ţinând copiii în braţe! Preferase să alipească pozele astea vechi, puţin înceţoşate de multiplicarea în exces...

- Sunteţi sigură?

Aprobă de data asta, redevenind atentă la el. Gilles zâmbi:

- Pot să vă las cartea mea de vizită? În caz că îi vedeţi...

Aprobă din nou, în virtutea inerţiei. Gilles trase din buzunarul interior o carte de vizită; o luă. Iar el nu dădu drumul cartonaşului. El îi privea lung mâna... Îi privea lung, atent, mâna...

... Aoleu! Inelul! Îi privea inelul! Inelul ei de platină, cu diamante! Inelul-verighetă! Inelul ăla aflase că era unicat şi valora mai mult decât anumite avioane private second-hand...

Cartea de vizită rămase la ea iar Gilles făcu un pas în spate:

- Mulţumesc. La revedere.

- La revedere...

Îl vedea îndepărtându-se încet spre Bar du Shogun...

Gilles pleca! Gilles se comporta normal pentru situaţia în care era şi se ducea să întrebe la cealaltă terasă! Ea de ce dracu stătea drepţi printre mese, cu ochii la el? Aştepta nişte chinezi, să vină s-o întrebe de sănătate?

Băgă cartea de vizită în buzunar, debarasă masa într-o grabă teribilă şi-şi aminti în ultima clipă că trebuia să meargă încet, agale, ca să nu pară afectată de discuţia cu bărbatul în costum! Intră deci agale în bucătărie...

Fiu!

Răsuci inelul cu diamantele spre interior - impardonabilă omisiune din partea ei! Şi folosirea numelor lor era o omisiune impardonabilă! Ce dracu - ăia întrebau despre Ana iar pe ea o chema Anne?

Ce dracu era în capul ei? Ea când plănuia să se dezmeticească odată? Ea nu ştia cine-o căuta şi de ce? Ea nu ştia care era miza? Ea nu ştia cum lucrau chinezii? Yakuza nu intra în vila lui Jun fără permisiune; iar ea...

Stop! Gata cu gândurile! Să se comporte normal! Gilles trecuse deja pe la braserie - dar, fiind bodyguardul francez al lui Ştefan, era foarte posibil ca chinezii "să-i verifice munca"! Aşa că...

Şi-acum - ce trebuia să facă? Nu prea mai ştia - că era speriată ca la balamuc...

Se grăbi să ajungă în toaletă şi selectă numărul casei. Suna...

- Alo?

- Bună ziua.

- Bună, Anne.

- Totul e în regulă?

- Da. Eram în grădină - mă ocupam un pic de flori.

- Aha...

- Şi mă uitam spre oraş. Mulţi turişti zilele astea pe-aici...

Adică îi vedea pe chinezi de la înălţimea grădinii casei... Şi ea ce să mai spună? Ce trebuia să spună? Dna Jacqueline continuă conversaţia:

- Tu ce faci? Eşti bine?

- Da; mă simt un pic mai bine acum. Mi-am mai revenit...

Ca să ştie că chinezii o verificaseră deja - şi scăpase.

- Aha. Asta e bine! Păi stai acolo cuminte, că şi eu mă simt bine. Dacă e ceva şi simt că îmi creşte tensiunea, te sun.

- Bine, dnă Jacqueline. Vă mulţumesc.

- Stai liniştită. Vorbim.

- La revedere.

Închise şi reveni în bucătărie. Se aşeză pe scaun, în faţa chiuvetei. Va spăla vasele. Erau puţine; dar avea mare nevoie de-un minut de gândire... Şi de-un total. Şi de-o recalculare a planului ei.

Gilles o recunoscuse; venise, vorbise cu ea, îi dăduse o carte de vizită şi-i atrăsese atenţia apropo de scăparea cu inelul. Deci Gilles nu trădase. El era "sigur"! Numai că era înconjurat de chinezi...

Şi mai exista totuşi o posibilitate. Exista posibilitatea ca Isamu să fi primit o informaţie, de dimineaţă; şi să fi trimis echipa aşa, cu Gilles pe post de momeală, pentru că în informaţia de dimineaţă nu se specifica nimic despre locaţia unde erau ascunşi copiii...

Trebuia să-şi facă curaj - şi să iasă de-aici. Contesa s-ar fi ascuns în beci; ea era o fată bătrână bolnavă de hepatită care trebuia să facă exact opusul. Trebuia să-i supravegheze. Să le vadă mişcările, organizarea, să-i vadă cum acţionau... Era bine că erau oamenii lui Jun; că n-o cunoşteau decât după poză. Iar în poza aia arătase "dinamită"! Comparativ vorbind, acum era uşor... muribundă, aşa!

Dar de ce Isamu nu folosise fotografiile noi? Poate pentru că Şte-

fan trăia totuşi, iar chinezul încerca să găsească motive să ceară clemenţă? Oare Isamu încerca să se dezică de acţiunea lui Jun?

Era zăpăcită şi bulversată rău! Şi nu se putea dezmetici! Mintea ei parcă era plecată aiurea! Trebuia să se-adune; iar până reuşea să-şi limpezească mintea, să se trezească la realitate şi să pună la punct un plan demn de regina lui Ştefan, trebuia să facă ceea ce era normal să facă - să se întoarcă pe terasă. Acum, că ştia cu ce fotografie o comparau chinezii, parcă era un pic mai încrezătoare...

Veni în uşa braseriei şi se sprijini de tocul din stânga. Vedea costumele negre răspândite prin toată piaţeta... Îi vedea intrând în fiecare magazin, apăsând soneriile caselor particulare... Ăsta era un duş rece foarte eficient! Începea să se dezmeticească bine de tot! Începea să recunoască procedurile lui Isamu - şi rememora întregul lanţ, ceea ce-o ajuta să le anticipeze mişcările... Chinezii vor urca până la dna Jacqueline; din fericire, femeia aia stătea acum în curte şi putea să vadă câţi chinezi urcă pe drum. Putea să le iasă în întâmpinare la poartă, ca să nu se sperie copiii văzându-i cum intră...

Gilles era singurul bodyguard francez din echipa aia. Şase dube - şi un singur francez. Isamu...

Isamu marşa cu frati-su. Aşa i se părea normal să fie! Că doar era frati-su! În plus, probabil că i se promisese "jumătate din împărăţie", cum se spune...

Gilles discuta acum cu doi bătrânei. Turişti - amândoi aveau aparatele foto de gât. Nu, n-o văzuseră. El scotea din buzunar o carte de vizită, bătrânii o luau... Hei!

Mâna îi porni spre frunte - dar se controlă şi-şi scărpină scurt nasul. Uau! Ce observase ea acum! Ea primise o carte de vizită din buzunarul interior al costumului negru! Bătrânii ăştia primiseră una din buzunarul exterior! Scoase cartea de vizită...

Oftă greu - nu. Gilles nu trădase. Gilles era poate singurul bodyguard care n-o să-l trădeze niciodată pe Ştefan. Gilles îi dăduse ei numărul lui de telefon. Tuturor celorlalţi oameni cu care vorbea le dădea numărul de telefon al celui care coordona căutările - probabil un chinez. Iar asta însemna că putea să-l sune...

Dar nu-l va suna. Gilles era singurul francez din echipă. Telefonul lui era monitorizat de Isamu. Un telefon de la ea îi putea semna omului ăluia sentinţa... Şi uite că avea un ajutor chiar în faţa ei - dar nu putea să-i ceară ajutorul...

Plecă privirea spre inel... Îl va ţine întors spre palmă. Dar de la deget nu-l va scoate niciodată! Pentru nimic în lume! Ştefan îl ţinuse pe lănţişor atâta timp - inclusiv de faţă cu Rubina, cu tatăl lui... Unele lucruri nu se vor schimba niciodată. Iar unele decizii şi le asuma cu fruntea sus. Era căsătorită cu Ştefan Ionescu - indiferent câte milioane de chinezi o căutau ca să-i ia gâtu'!

Hm; îi vedea tropăind pe-acolo... Erau destul de agitaţi; dar se organizaseră foarte bine. Acum, de exemplu, reveneau la braserie. Unul dintre ei se ducea la prima masă; celălalt se apropia de ea, privind-o lung, drept. Era departe - adică abia intrase în curticica-teritoriu al dlui Jacques. Iar capul ei era în semiîntuneric. Scoase cartea de vizită şi i-o arătă - şi-l văzu virând scurt spre mese... Fiu!

O să se comporte absolut normal. N-avea ce altceva să facă! Braseria era în centru - iar ei îşi instalaseră cartierul general la 50 de metri de ea! Şi-o văzuseră deja - fata bătrână şi bolnavă cu boneţică şi cârpă la-ndemână. Dacă se urca acum pe bicicletă şi pleca spre casă, s-ar putea s-o urmărească. Oricum, plecarea ei le va atrage atenţia! Aşa că o să stea cuminte acolo... şi-o să aibă încredere în dna Jacqueline. Că dacă femeia aia ar fi vrut "s-o toarne", o făcea de-o mie de ori până acum! La poliţie!

Ştefan

Era linişte. Alin dormea dus. Joaca cu el îl obosise rău...

Imediat cum se trezise, piciul mâncase şi se spălase. Roşcata îi ascultase ordinul; îl luase din braţele babei şi se ocupase strict de el. Îi înţelesese, probabil, intenţia de a o lăsa să se bucure de copilul ei. Că, după ce plecau în Franţa...

La nouă fix, ea venise şi-i spusese că era ora nouă. El îi dăduse cardul, abţibildul şi un bilet pe care scrisese datele hard-disk-ului şi-i spusese să ia un taxi şi să cumpere un laptop identic, un stick de internet de la Vodafone şi două telefoane ieftine, cu cartelele aferente. După care se dusese el la bătrână şi-l luase pe Alin în camera lui. Şi iar se jucaseră...

Piciul Roşcatei era iute şi isteţ foc. Şi râdea tot timpul. Asta era ciudat, pentru că bătrâna care avea grijă de el nu zâmbea aproape niciodată... Oricum, azi trecuseră la "nivelul doi" - joaca fizică. Piciul adora să-l împingă şi să-l vadă căzând "artistic" pe spate. La fel făcuse şi el - şi râsese Alin cu chiote şi sughiţuri...

Bătrâna îi adusese prânzul la unu fix - şi-l luase pe Alin, să-i dea să mănânce. Îl şi culcase - de parcă abia aşteptase să pună mâna pe-ăla micu' şi să-i strice distracţia... Acum dormea toată casa. Era linişte. El fuma...

Auzea o maşină apropiindu-se... Oprea în faţa porţii; aşa că se ridică şi ieşi din cameră. Se apropie de uşa casei. Vedea, prin geamul acoperit cu perdea, un taxi... Şi iată şi capul roşcat. Venise. Oare găsise tot ce-i spusese să cumpere? Laptopul era un model destul de vechi; dar era sigur că se descurcase ea cumva! Dacă-i spusese că vrea un laptop nou şi-un hard-disk exact de-ăla, pricepuse ea... Iar dacă o s-o vadă cu două iPhone-uri, o s-o plesnească de-o s-o dea cu roatele-n sus, înainte să-i explice cum urmăreau serviciile telefoanele alea moderne! Aştepta... Roşcata intră în curte şi se grăbi spre casă. Avea în mână o sacoşă de Mega Image. O privea lung şi-i venea deja s-o pupe din nou pe frunte...

Bun sergent! Făcea cât o mie!

Tânăra intră, închise uşa şi-o încuie. Şi-l privi drept:

- Gata.
- Ai găsit?
- Da.

"Inclusiv laptop?" Nu de alta, dar pe-al lui îl luase din Franţa - îi făcuse Isamu comandă, în urmă cu şase ani... Roşcata se grăbi spre camera lui; o urmă, închise uşa şi-o aşteptă "să despacheteze". Privea lung laptopul... Nimerise inclusiv nuanţa carcasei! Şi cum era prevăzător din fire şi-i plăcea să se gândească la absolut toate variantele, se întreba în ce măsură Externele obţinuseră factura aia veche "pe naşpa", în timp ce avionul privat adusese din Franţa şi laptopul nou, şi specialistul care-l "împănase" cu niscai dispozitive electronice... Roşcata făcu un pas în spate:

- A durat mult pentru că n-aveau nici la UltraPro, nici la Depozitul de Calculatoare. Pe-ăsta l-am găsit la ProStore şi l-au adus de la depozit. Şi ăia-s departe rău...

Nu mai contau chestiile astea! Laptopul era identic - asta conta!

- Ştii pe-aici prin zonă vreun ochelarist care ştie să pună hard-disk-ul meu în el?

Primi o aprobare cu capul.

- Cheamă-l încoa. Şi pe urmă du-te şi mănâncă ceva - că stau eu cu el.

Bun! O urmă şi intră în baie - trebuia să-şi pună lentilele negre, pentru că o să stea la 20 de centimetri de străinul ăla...

Oare unde era Ana lui acum? Scoase telefonul lui Titel şi tastă, încet...

Veşti?

Send... Ar fi putut să-l sune direct pe Popescu - dar nu voia să facă asta. Popescu bătuse palma cu Diamant; momentan, era mai bine să nu vorbească el personal cu individul. Aşa, prin intermediar, putea avea scuza că "informaţia se pierduse", sau "solicitarea fusese ambiguă"... Oricum, până nu îl suna Popescu pe el, era mai bine să nu-i formeze el numărul. Nu voia să-i lase spionului impresia că nu putea respira fără ajutorul lui... Mobilul piui. Ia - avea veşti?

Nimic :((((

Aah! Fir'ar...

Ieşi şi reveni în camera lui. Privea lung laptopul... Dacă hard-disk-ul nu se putea recupera...

Cele două telefoane erau bune. Erau de-alea de-un euro bucata. Şi aveau şi cartelele montate - probabil le asamblase ea, în taxi, ca să fie pregătite în caz că regele trebuia să dea urgent un telefon...

Da; îi plăcea de fata asta. Făcea unele lucruri care-l mirau chiar şi pe el! Şi era bine că îl respecta. Depăşise momentul ăla de teamă; vorbise frumos cu ea şi se purta frumos şi cu ea, şi cu ai ei. Imediat cum Julie va pica pe jos, cu sângele ţâşnind în toate părţile, punctul de teamă se va poziţiona repejor la locul lui. Relaţia lui cu Roşcata trebuia să conţină un amestec de respect cu teamă. Exact aşa cum era şi relaţia lui cu Diamant... care-i era, totuşi, rudă bună...

Ciocănitul îl luă prin surprindere!

- Da.

Roşcata deschise uşa şi-i făcu individului loc să intre. Nu purta ochelari şi avea nu mai mult de 25 de ani; dar ţinea în mână o mapă pentru CD-uri.

- El e Gigi, vecinul meu.

Se grăbi să se prezinte singur:

- Şerban.

Iar Roşcata interveni, introducându-l pe Gigi în miezul problemei:

- Uite, mă! Bărbată-miu şi-a luat un laptop de-ăsta - da' cică e stricat!

Gigi începu să râdă:

- Nu, fă! N-are nimic pe el! Las' că-l rezolvăm acu'!

Îi indică scaunul şi o privi lung:

- Ai nişte şurubelniţe de-alea mici?

Roşcata ieşi, tot tupilată... iar Gigi zâmbi cu neîncredere:

- Nu ne trebuie şurubelniţe...

Nu, zău?! Ia să-i arate că se înşelase:

- Câte harduri încap în el?

Tânărul reveni spre laptop... şi ridică scurt din umeri:

- Are deja un hard în el.

Se aplecă şi trase laptopul zdrobit de sub pat:

- Şi eu am un hard - şi-aş vrea să-l văd vârât în carcasă, lângă hard-ul nou.

Acum Gigi nu mai zâmbea. Îl cam luase de... "bărbatu' lu' Roşcata", vecina de la sex-chat. Acum însă pricepuse ce voia de la el - că întorsese laptopul şi-i studia şuruburile... Tânăra reveni în cadrul uşii:

- N-am şurubelniţe mici; da' am adus o pensetă, dacă...

Ia - ce pensetă?... Era ideală! Gigi o luă şi oftă scurt:

- Dacă-l desfac, pierzi garanţia.

Luă factura şi-o mototoli scurt; iar tânărul începu să râdă şi să deşurubeze... Capacul se ridică încet. Ăla era hard-disk-ul. Nou. Şi ăla era locul unde va intra celălalt hard-disk! Doamne! - îi venea să cânte şi să joace...

"Nu încă, Ştefane! Dacă e făcut zob?"

Gigi deşuruba acum laptopul vechi; îl privea cu ochi atenţi... Hard-disk-ul părea întreg; numai că interiorul era foarte fragil. Era vidat. Iar şocul trântirii de la juma' de metru pe asfalt, plus presarea fizică...

Tânărul luă hard-disk-ul ca pe-un artefact proaspăt recuperat din cea mai secretă cameră a piramidei lui Keops. Îl întoarse, îl examină cu ochi atenţi...

- ... Nu pare a avea ceva rupt - vreo piesişoară de-asta mică. Îl bag?

Aprobă scurt cu capul. Tânărul apucă cu penseta o bucăţică de plastic şi-o trase. Hei! Cât pe ce să se-aplece spre cuţitul ăla de la glezna! Şi abia acum îşi amintea că trebuia să-i mute contactul ăla, ca să-l facă disc primar sau secundar... Gigi se pricepea - se mişca repede. De parcă şi el era curios să vadă dacă mai funcţiona! Şi uite că nu-i punea capacul, ci îl întorcea şi apăsa direct butonul!

Hei!

Dădu să reacţioneze - dar nu mai apucă. Ledurile se aprinseră scurt - şi se stinseră. Laptopul vâjâia aproape imperceptibil; auzi piuitul scurt... Individul apăsa tasta Del... intra în setările de bios... şi începea să râdă:

- Îl vede. Acu', să vedem cât de bine-l citeşte!

Salva... Laptopul repornea... El încerca să amuşine încetişor, să nu se-audă cum detecta el posibilul fum...

Windows! Pornise! Mm... Dar îl citea? Aştepta... Da; părea că-l citeşte. Fişierele acum! Trase laptopul şi selectă directorul...

Alt+F4. Şi răsuflă uşurat - că era salvat! Se ridică:

- Setează-l să buteze de pe ambele harduri; iar pe-ăla nou pregăteşte-l pentru carding. Bagă-i un Windows XP cu service pack 2, scoate-i reţeaua şi netul wireless, bagă Office-ul full şi concentrează-te pe Access. Şi nu-i pune un antivirus complicat; pune-i unu' bun. OK?

După două secunde de gândire şi dezmeticire, primi o aprobare. Aşa că luă cele două telefoane şi se aşeză pe marginea patului - în spatele specialistului. Ia să vadă el cum erau meniurile şi setările la telefoanele astea de-un euro...

... Şi, din când în când, apăsa o tastă la nimereală, ca să piuie, şi privea ecranul laptopului, să fie sigur că Gigi ăla n-avea curiozităţi...

Doamne, ce bine că recuperase hard-ul! Toate datele lui... Şi mail-urile! Şi numerele de telefon! Putea să-şi acceseze numerele de telefon! Nu va suna pe nimeni înainte de a învia; dar era aşa de bine să simtă că ştia din nou toate telefoanele alea...

Ana-Maria

Nu-i mai era frică să iasă, să debaraseze mesele. Era evident că dubele vor staţiona acolo azi. Parcarea aia era îndeajuns de mare pentru asta; în plus, probabil că găsiseră cazare pe-acolo, prin zona aia. Ei aveau acte şi erau mulţi; pentru ei, era simplu...

Oricum, se ferea să stea pe-afară. Preferase siguranţa braseriei - mai ales a bucătăriei. Dna Jacqueline n-o sunase. Aşa că ea încercase să se comporte normal, ca orice fată care debarasa mese şi făcea curăţenie; şi se tot gândise, socotise...

Avea încredere în dna Jacqueline. Dar ştia că femeia aia nu era ninja; şi nici vreun super-erou. Exista riscul ca chinezii să fi ajuns la ea, să li se fi părut ceva suspect şi să fi trecut la scotocirea zonei. Dacă făcuseră asta, atunci găsiseră copiii. Léon n-ar fi ştiut să le spună unde e mami. Florentina îi ştia numărul de telefon. Iar Isamu avea acces la multe baze de date şi la multe persoane care să-i răspundă la întrebări. În maximum o oră, Isamu ar fi aflat despre relaţia dintre dna Jacqueline şi dl Jacques; şi-ar fi trimis echipele "să o salte" de-acolo. Ei bine, n-avea emoţii. În clipa când vor găsi copiii, chinezii se vor agita ca gândacii picaţi în DTT! Şi nu se agitau - păreau destul de sictiriţi de viaţă. Iar dacă veneau după ea, ea o să-i vadă prima. Şi-o să ştie, din comportamentul lor, că veneau "la punct sigur". O să ia cuţitul ăla mare de fructe, o să iasă în uşa braseriei şi-o să strige din toţi rărunchii: "Eu sunt Ana-Maria Ionescu, contesă de Perigord! Iar ăia reprezintă mafia chineză şi mi-au furat copiii!" După care o să ridice cuţitul şi-o să-şi taie carotida. Era simplu; o pipăise cu atenţie, în urmă cu vreo oră. Cuţitul era bine ascuţit iar ea n-avea nimic de pierdut - aşa că succesul era garantat. Buun...

La aşa răcnet cum le pregătea ea lor şi la aşa scenă ce-o să se desfăşoare în braseria asta arhiplină, poliţia o să vină mintenaş! O să ia declaraţii, o să facă investigaţii... Iar Diamant o să fie aici, în Puget-Théniers, în maximum trei ore jumate. Buun...

Din punctul ăsta, totalul era următorul: copiii erau la chinezi, dar le erau total inutili din două motive. Unu, copiii nu puteau semna donaţia firmei. Doi, regele aurarilor nu putea muri înainte să-şi răzbune regina. Iar autorităţile franceze şi române erau în crize şi spasme şi urgenţe de-alea cu girofare... Şi-acum lucrurile erau foarte simple! Tatăl copiilor murise, mama copiilor murise. Ambasadele erau la poarta vilei din Cannes, după copii. Jun avea de ales: fie omora copiii şi se făcea că n-a mâncat usturoi, fie îi ducea fuguţa la Isamu - care le explica tuturor că contele murise, contesa făcuse o depresie şi fugise cu copiii, el trimisese nişte oameni care să recupereze contesa şi se petre-

cuse acel accident nefericit cu cuţitul şi carotida. Şi dădea copiii în mâinile şi sub tutela statului român, care se ocupa de transferul lor în România - Florentina la tăticul din certificatul de naştere iar Léon la tataia Dumitru. Buun...

Şi-apoi regele aurarilor îşi răzbuna regina. Şi-şi recupera copiii. Şi-i creştea el - că erau copiii lui, lumina ochilor lui...

Şi gata! "Copsese" o telenovelă minunată...

Mobilul începu să piuie, speriind-o îngrozitor! Se grăbi să răspundă:

- Alo?

- Gata, mami - au plecat!

Fiu! Oftă greu, din tot sufletul... Florentina se grăbi să continue:

- Am stat cuminţi acolo şi i-am văzut cum au venit. Erau doi. Dna Jacqueline i-a poftit în curte şi i-a întrebat ce vor. Ei i-au arătat o poză, iar ea a spus că nu ne-a văzut - dar că ea nu prea coboară în centru, iar turiştii nu urcă de obicei chiar atât de sus în oraş. Ei i-au lăsat o carte de vizită şi-au plecat. Noi am mai aşteptat puţin, până ne-a zis ea că putem să ne ducem în casă...

Oftă din nou - că fusese cât pe ce...

- Mami, stai liniştită!

- Bine. Hai - să fiţi cuminţi! Vorbim diseară.

- Bine. Paa!

Şi atât - închisese. Prinţesa era veselă, pentru că îi păcăliseră iar pe chinezi...

Iar ea se gândise că o să ia cuţitul ăla...

Planul ei avea o problemă mare. Planul ei se baza pe final - pe faptul că Ştefan o să-şi crească copiii. Or, Ştefan îi spusese de multe ori... Când o urcase pentru prima oară în avionul lui Jun, îi spusese să aibă grijă ce face; că dacă ea nu va mai fi lângă el, el îşi zboară creierii. Pe scările maternităţii Giuleşti, după control, îi spusese să aibă mare grijă de ea, pentru că Florentina şi Léon împărţeau locul doi pe lista lui... Înainte să înceapă travaliul, soţul ei îi amintise partea aia cu locurile unu şi doi... Şi pe masa de naşteri, tot asta-i spusese! Să aibă mare-mare grijă de ea! Şi după naşterea lui Léon auzise cuvintele alea! Ştefan...

Nu. Chinezii n-or să-i prindă copiii. Şi n-or s-o prindă nici pe ea. Tocmai pentru că Ştefan nu putea trăi fără ei! Soţul ei se lupta cu chinezii "pe partea lui". Ea trebuia să fie înţeleaptă şi să fugă "cu schepsis", astfel încât să nu-i poată găsi nimeni. Dacă ea făcea asta, regele câştiga războiul. Dacă nu, regele îşi zbura creierii. Îl ştia bine; ştia că Ştefan nu recita manele doar aşa, de dragul de-a spune vorbe mari...

Păşi scurt în spate şi intră în bucătărie:

- Puneţi-mă la treabă.

Bucătăreasa arătă spre sacii cu cartofi:

- Presimt că diseară o să avem mulţi clienţi.

Serios? Presimţea ea că chinezoii or să servească cina la ei?... Păi, tot ce se poate! Braseria era aproape de parcarea cu dubiţe - şi deci şi de locaţia unde se cazaseră - şi avea îndeajuns de multe mese ca să-i cuprindă pe toţi.

Îşi trase scaunul şi se aşeză - să cureţe cartofi, să-i taie, să-i pregătească... şi să pornească spre casă prin spatele braseriei. N-o să mai iasă azi în zona meselor nici măcar ca să debaraseze!

Ştefan n-avea voie să moară. Aşa că nici ea n-avea voie să moară. Iar copiii aveau nevoie de ei - de amândoi!

Va rămâne aici, în orăşelul ăsta. Va aştepta ca oamenii lui Jun să plece. După care va pleca şi ea - pentru că avusese noroc acum, cu primul val, dar cel de-al doilea val era mai periculos decât primul. Nu va risca să-l întâlnească; va merge între valurile de chinezi. Şi-şi va pierde urma în primul oraş cu adevărat mare.

Ştefan

Înfipse stick-ul în mufă şi aşteptă... Îi cerea numărul de telefon; introduse una dintre cartele şi obţinu imediat pagina Google. Ia - Antena 3... Live... Super!

Închise capacul, se ridică şi scoase teancul de bancnote. Şi-i întinse lui Gigi 500 de lei. Tânărul se grăbi să se ridice şi să-i ia:

- Mulţumesc!

Îi făcu semn să tragă fermoarul peste buze... primi o aprobare şi reveni pe marginea patului. Gigi îşi strângea CD-urile într-o grabă fantastică şi-o linişte mormântală... Puştiul ăsta nu era prost deloc! Ştia ce-nvârtea Roşcata; ştia, probabil, că e femeia unui interlop cu greutate. Ea tocmai i-l prezentase pe "bărbată-miu", care-şi luase laptop identic cu ăla buşit, recuperase hardul şi-i spusese să-l pregătească pentru carding. Şi-i dăduse de zece ori mai mult decât "mergea" piaţa instalărilor de software în Bucureşti. Gigi împacheta şi se întreba cât de interlop era el! Ştia să dea ordine, ştia ce voia să obţină dar umbla în pantaloni şifonaţi şi-o cămaşă nu foarte prezentabilă. Bulversant...

Tânărul îi făcu semn, din uşă; scutură şi el mâna şi-l văzu ieşind... Iar Roşcata trecu în fugă prin faţa uşii. Îl conducea, probabil, pân' la poartă - ca să încuie poarta. Şi să-i spună că "mucles". El deschidea încet ecranul...

Era nou-nouţ; avea ţipla pe ecran. Îi amintea de celălalt laptop... Scoase stick-ul din buzunar - stick-ul pe care-şi salvase datele din telefon, în beciul lui Salam. Îl împinse în mufă... Open...

Telefoanele lui erau acolo. Şi erau şi nişte poze. O deschise pe prima şi oftă greu - Ana şi Léon, în parc, de 8 martie. Fusese o zi însorită - fotografiile alea străluceau... Roşcata ciocăni scurt...

- Intră.

Închise poza şi bătu uşor cu palma în scaunul de lângă el. Tânăra se aşeză:

- A fost bun Gigi, sau caut pe altu'?

- Foarte bun. Hard-disk-ul s-a recuperat complet, aşa că am toate fişierele care-mi trebuie.

Era veselă, pentru că fişierele erau gata făcute - nu trebuia să le facă ea, după indicaţiile lui răcnite, încasând scatoalcele lui pentru fiecare formulă greşită... Arătă spre laptop:

- Eu o să am mâinile ocupate în 90% din timp; aşa că tu o să ţii hardughia asta în poală. Să ai mare grijă de ea - că fără ea suntem în pom!

Aproba, serioasă, şi aştepta indicaţiile...

- Tot tu o să joci rolul secretarei. Informaţiile or să vină pe laptop; aşa că tu o să afli prima tot ce mişcă şi-o să-mi spui mie. Şi, întrucât noaptea dormim, de dimineaţă o să ai o problemă...

Selectă fotografia şi-o maximiză. Femeia frumoasă ca Luna râdea, fericită - şi parcă radia... Roşcata rămăsese cu gura căscată la propriu...

- Primul lucru care mă interesează sunt nevasta şi copiii mei.

Trecea la poza următoare... şi următoarea... Roşcata nu voia să ştie de ce Léon semăna cu el iar Florentina nu semăna cu nici unul dintre ei... Şi gata - închise fotografiile:

- Şi familia extinsă Al doilea lucru care mă interesează sunt prietenii şi duşmanii mei. Al treilea lucru care mă interesează sunt afacerile mele. Asta e ordinea după care trebuie să înveţi să judeci totul. Asta e ordinea în care trebuie să vină ştirile.

- Am înţeles.

- Bun. Tu, de când eşti consiliera mea, intri la capitolul "prieteni".

Era vişinie... Se abţinu şi reuşi să nu zâmbească:

- Asta ca să ştii unde, când şi cum mă aştept să aflu bucuriile şi tristeţile tale.

Aproba cu capul, că iar i se tăiaseră picioarele şi nu mai avea glas...

- Ai mâncat?

- Da.

- Bine. Te duci personal la Titel şi-i spui că joi dimineaţa plecăm. Mâine, o să vorbesc cu Diamant - şi mă voi ocupa eu de asta. Şi mai spune-i lui Titel că vreau să navighez cât mai repede posibil.

Roşcata aprobă din nou... sesiză finalul discuţiei şi se repezi la uşă. Tupilată. OK - dacă aşa voia ea...

De fapt, Roşcata o văzuse pe Ana. Şi pe Léon. O văzuse şi pe Florentina. Familia lui era frumoasă; familia lui era extrem de specială, iar asta se vedea cu ochiul liber...

Opri calculatorul - că nu se mai putea concentra şi nu voia să facă prostii. Îşi aprinse o ţigară...

Plănuia să revină în forţă. Aşa că se ducea glonţ în Franţa şi-i lua gâtu' trădătoarei. Iar din clipa aia regele învia - şi legal, şi ilegal, şi franţuzeşte, şi româneşte... Avea însă nevoie de cuţit, ca să-i ia curvei gâtu'. Aşa că o s-o trimită pe Roşcata la Sinteşti, cu un bilet pentru bulibaşă... Cuţit şi cizme - că pleca la drum lung şi prefera autocarul. Isamu controla greu autocarele, mai ales în perioada sărbătorilor. Şi cum el nu călătorise de Paşte, pe Isamu îl usturau deja ochii de la câte liste de nume citise zilele astea! Vor călători mult; dar vor călători cu folos, pentru că abia după ce plecau o să se-apuce să-i arate fetei ăsteia tabelele şi să i le explice...

Mai pe seară, o să se-apuce să bage numerele în unul din telefoane. Numai cele importante - că afacerile din Franţa "înviau" săptămâna viitoare. Iar până se apuca el de telefoane, se-ntreba - ce mai făcea Alin? Parcă-i auzise guriţa...

Se gândea la Léon... Şi trebuia doar să se joace cu Alin, pentru că nu avea voie să plângă aici, sub ochii babei lui Titel...

Diamant

Agata luase "foarte bine" azi, la grădiniţă. Colorase cele mai multe floricele - şi folosise trei culori, nu doar una! Îi explicase educatoarei că există flori care au mai multe culori; şi cum îi dăduse şi exemple, femeia nu mai spusese nimic - doar scrisese pe foaia ei "foarte bine". Foaia era chiar aici, în sufragerie, sprijinită de televizor. Azi nu se uitau la ştiri - se uitau la florile Agatei. Îi venea să râdă - şi se abţinea, pentru că micuţa lui punea la suflet orice zâmbet nepotrivit...

Tresări şi ridică un deget. Iar Agata amuţi... Se grăbi să se ridice - îi suna telefonul. Ăla "oficial". Şi cum suna în afara orelor de program, ori se întâmplase ceva foarte grav, ori urma să înjure rău greşeala...

Era un număr nou. Îl privea lung... Decise să apese totuşi butonul verde:

- Da.
- Salut! Ce mai faci?

Ridică privirea spre Safira. Nevasta lui era panicată deja; îl privea lung şi parcă-l vedea colivă, aşa îi picase zâmbetul!... În fine! I se spusese "Salut, ce mai faci". Era o voce de femeie fumătoare. Iar el simţi brusc nevoia să fie precaut:

- Bine. Tu?
- Binişor şi eu. Trebuie să ne vedem. Cred că ai multe să-mi spui...

Aşa, cu subînţeles... "Binişor", plus "să ne vedem" plus "ai multe să-mi spui" egal Ştefan! Zâmbi şi ridică din nou un deget, ca să fie linişte şi să poată să memoreze vocea Roşcatei lui Titel:

- Ne vedem. Când şi unde?
- Ia-mă mâine de la Mac-ul de la Dristor, la zece.

Aha! Vocea nu ilustra nicicum vârsta - avea 16 ani, nu? Părea fumătoare convinsă... În fine!

- Bine. Vorbim mâine.
- Pa!
- Pa.

Închise şi se reaşeză la masă. Safira îl privea lung... Aprobă cu capul; dar ea îl privea lung în continuare... că nu-l credea... Treaba ei! Se întoarse spre Azur:

- Şi tu, şefule? Ce-ai făcut la şcoală?
- Aa, azi am dat-o pe doamna pe spate!
- Cum, mă?
- Păi a întrebat cine ştie de ce apa se scurge printr-un furtun, dacă-i ridici capul celălalt.
- Şi tu ce i-ai zis?
- I-am explicat ce şi cum! Toţi se uitau la mine...
- Păi zi-i cum i-ai zis!

Aşa... Acum, Azur povestea cu lux de amănunte cum curgea apa din furtun iar el îşi făcea planul şi-şi pregătea lecţiile. Nu auzise nimic despre "să-mi dai scrisorile-napoi", aşa că Ştefan reuşise să recupereze laptopul...

N-o să-i ducă documentele din seif. Dacă o să i le ceară, o să i le trimită mâine după-amiază. O să-şi salveze socotelile consilierilor pe-un stick de-ăla, în caz că Ştefan nu recuperase totuşi laptopul...

Las' că vedea el ce şi cum! Deci se întâlneau mâine, la Mac-ul de la Dristor. I se spunea "Roşcata". Probabil că nu va avea dificultăţi în a o recunoaşte...

Ca o ironie a sorţii, noua consilieră a vărului lui era roşcată...

Ana-Maria

Evita să se uite în spate. Bicicleta n-avea oglinzi; miza deci pe auzul fin, ascuţit, care asculta liniştea de pe străduţe...

Într-adevăr, oamenii lui Jun serviseră cina la braseria lor. Dl Jacques îi făcuse cu ochiul, zâmbitor nevoie mare, şi-i spusese să stea în bucătărie. Asta şi făcuse; o ajutase pe bucătăreasă, gândindu-se ce reacţie ar fi avut chinezii dacă ar fi ştiut că doamna contesă pregătise grătărelul ăla fantezie...

Ora nouă o găsise tot în bucătărie; dl Jacques îi adusese bicicleta şi punga cu cina şi-o rugase să se ducă totuşi acasă. Îi descuiase personal poarta din spate; ea peladase încetişor spre casă, fluierând *"Voyage, voyage"*...

Şi iată şi căsuţa cu etaj! Intră în curte, lăsă bicicleta sprijinită de zid şi apăsă clanţa. Şi avu primul moment de panică - era încuiată... Aproape imediat, dna Jacqueline întrebă, de pe partea cealaltă a uşii:

- Cine e?
- Anne.

Fiu! Yala se descuia! Pentru o clipă, avusese senzaţia că... Intră şi încuie ea uşa. Iar bătrâna îi luă sacoşa, şoptind:

- N-au vrut să mai stea cu mine jos, la joacă. Aşa că i-am dus în camera voastră. Îmi părea speriată...

Aprobă şi urcă grăbită treptele... Apăsă clanţa şi împinse uşa - şi întâlni un obstacol dur! Hei!

- Cine e?
- Mami. Deschide!

Aha! Florentina se baricadase înăuntru! Auzea fotoliul târşit pe parchet... iar uşa se deschise larg. Intră şi întinse mâinile spre ei... Léon sparse primul tăcerea:

- ... Mami, da' de ce vrea Isamu să ne facă rău?
- Pentru că vrea să ia el firma şi banii lui tati. Şi ştie că, dacă ne prinde pe noi, tati o să vină să ne salveze - şi-atunci poate să-l prindă şi pe el şi să-i ia firma şi banii.

Léon aproba cu capul. Micuţul ei înţelesese exact cum stătea treaba, că avea un adevărat cult pentru valorile materiale şi plănuia să-i cumpere lui mami a lui Mercedes cu şase roţi... Florentina şopti:

- Să ştii că nu ne-am speriat azi. Adică ne-am speriat când ai sunat; dar ne-am dus şi ne-am ascuns, iar dna Jacqueline a stat cu noi în curte.
- Da?
- Da.
- Ia povesteşte-mi cum a fost...
- Păi, ne-am dus şi ne-am ascuns sub cartoane. Ea a aranjat cartoanele, ca să nu se vadă de-afară. Pe urmă s-a dus să ude florile, lângă gard, şi mi-a spus că de-acolo ea vede tot drumul şi o parte din oraş; şi că-i vede pe chinezi, că sunt îmbrăcaţi în negru... A zis că sunt destul de departe şi urcă încet; şi m-a întrebat dacă vreau să stau cu Léon în casă, cât umblă chinezii prin oraş. Şi mi-a promis că-mi spune ea când se apropie chinezii şi mă ajută să ne ascundem din nou. Dar n-am vrut. Aşa că s-a dus şi ne-a adus o pătură; după care a stat numai în curte, pe lângă gard...

Oof, biata femeie! Îi ajuta... şi se şi punea la mintea lor! Dna Jacqueline trecuse prin chinul violenţei în familie; probabil că îşi trecuse şi copiii prin chinul ăsta...

- Am stat aşa ceva-ceva; iar pe Léon l-a furat somnul.
- Ba nu-i adevărat!

- Bine, nu-i adevărat! Brusc, dna Jacqueline mi-a spus că vede doi bărbaţi în costume negre urcând pe stradă. Se duceau la fiecare casă, sunau la sonerie şi vorbeau cu cei care le răspundeau. Mi-a spus că se apropie... Şi au venit la poartă. Atunci i-am văzut şi eu. Au strigat-o, iar ea i-a întrebat cine sunt. Au spus că

- Erau chinezi?

- Da, dar vorbeau foarte bine franceză.

- Aha; şi? Ce-au spus?

- Au spus că sunt de la o firmă de pază şi caută o doamnă cu doi copii. Ea le-a spus să intre şi a pornit spre ei. Ei i-au arătat o hârtie; ea le-a spus că nu văzuse pe nimeni nou în oraş în ultimele zile. Dar că ea nu prea coboară în oraş, din motiv de vârstă. Iar turiştii nu prea se-ncumetă să urce aici sus. Ei i-au dat o carte de vizită, în caz că îşi aminteşte ceva sau ne vede pe viitor; ea a luat-o şi le-a urat mult succes cu căutarea. Şi-au plecat. Ea s-a întors la flori şi mi-a spus că îi vede cum coboară grăbiţi pe drum... Şi pe urmă ne-a spus că putem să ieşim şi că trebuie să te sun şi să-ţi spun că am trecut cu bine de verificare. Şi atunci te-am sunat.

Bravo! Şi cum nici ea, nici el nu păreau speriaţi, îi pupă bine pe amândoi şi se ridică:

- Haideţi să mâncăm.

- Mami, noi mai stăm aici?

- Da; mai stăm cel puţin o zi.

- De ce?

- Pentru că ne-au căutat azi toată ziua şi nu ne-au găsit. Dorm aici, în orăşel. Mâine or să rămână tot aici, pentru că aşteaptă să-i sune cineva care ne-a văzut şi îşi aminteşte de noi; şi abia după-amiază or să pornească spre orăşelul următor. Iar asta înseamnă că noi plecăm mâine seară, după ei.

- Da' de ce?

Oftă greu... şi decise să-i explice acum:

- ... Isamu a trimis acum oamenii să ne caute. Pe măsură ce nu primeşte nici o veste despre noi, o să creadă că oamenii care umblă acum după noi au omis ceva, sau n-au căutat ca lumea. Şi o să trimită alte echipe, să mai verifice o dată. Aşa că după ce trec chinezii ăştia pe-aici, peste câteva zile, Isamu o să trimită alţi chinezi ca să ne caute şi mai bine. Noi trebuie să mergem în urma chinezilor ăstora. Cine ne va recunoaşte, nu se va obosi să-i sune pe ei, gândindu-se că au plecat, oricum. Iar chinezii următori or să apară la distanţă de-o zi sau două - când noi vom fi departe... Înţelegi?

Florentina zâmbea şi aproba...

- Bun. Haideţi la masă.

- Mami,

O săgetă scurt cu privirea, în romanes:

- Mergem la masă. Acum. Fără întrebări.

Gata - pusese bot şi se încruntase un pic. Asta e! Prefera s-o ştie supărată pe ea, decât s-o vadă plângând că nu primea nici azi veşti despre tati al ei!

O să rişte şi-o să se ducă şi mâine la terasă. Oricum, chinezii o văzuseră azi. N-o recunoscuseră, dar o memoraseră - la braseria Sanya lucrau un bătrânel, doi ospătari şi-o fată bătrână şi bolnavă care debarasa mesele. Dacă fata dispărea brusc...

Gilles ar fi putut s-o ia pe sus azi. Ar fi putut s-o urmărească până aici - şi s-o ia "ca din oală", cu tot cu copii! Şi n-o făcuse! Aşa că...

Aşa că mânca şi se culca! Şi gata - gata cu gândurile! Ca să-şi păstreze zâmbetul pe buze şi să adoarmă vigilenţa copiilor, trebuia să înceteze cu gândurile alea!

Ştefan

Mail-ul cel nou era gata. stefanionescu2011 la yahoo. Stupid de simplu - de vreme ce cele mai bine păstrate secrete erau cele puse la vedere... Ia să i-l trimită el lui Popescu! Scoase foile... Scrise mail-ul şi nu-i trimise decât un ***"Bună seara"***. Şi-acum aştepta...

Laptopul mergea, vorba aceea, "ca nou". Urmărise ştirile - dar nu mai găsise nimic nou nici despre împuşcături, nici despre ancheta poliţiei, nici despre răniţi sau înmormântarea grandioasă de la Reînvierii. Presa discuta acum despre SOV - ca şi cum lichidarea lui Ştefan Ionescu întrerupsese deranjant de abrupt fluxul normal de ştiri...

Calculatorul piui scurt. Avea un mail. Ia să vadă el...

Bună seara, dle Ionescu. Şi bine-aţi revenit online.

Aha! Reply... Începu să apese tastele...

Bine v-am găsit. Aş dori să cunosc termenii contractului.

Send... Mâine se întâlnea cu Diamant. Pusese deja planul la punct, iar consiliera lui îl ajutase din plin la stabilirea detaliilor. Roşcata avea un vecin taximetrist; o întrebase dacă garanta pentru el, iar ea spusese că da şi-i ceruse 100 de lei... Tot mâine, o s-o trimită pe Roşcată la Sinteşti. Şi-apoi plecau încetişor, aşa, cu autocarul...

Făcuse o grămadă de treabă azi! Pregătise declaraţia lui Grasu. Era aşa o declaraţie scurtă, concisă şi credibilă că se mira şi el cum de-o reuşise aşa, "din prima"! Dar la câte invenţii de-asta făcuse de-a lungul timpului, devenise as...

Ia uite ce repede se mişcase domnul Popescu! Avusese mail-ul ăla salvat în Drafts? Sau...

V-am ataşat contractul. Sper că v-a informat dl Ionescu că luna asta suntem căsătoriţi...

Avusese contractul scris - dar mesajul era "proaspăt". Ia să vadă el ce-i ataşase domnul Popescu...

Îşi aprinse o ţigară şi şopti, ca pentru el:

- Eei, Ştefane, Ştefane! Ce VIP ai ajuns tu, Ştefane!

Că Externele îi cereau doar un minim de-un milion de euro...

Externele alea îl doreau rău de tot. Îi promiseseră tot ce-şi dorea el; şi-i impuseseră un prag atât de meschin, că, vorba aia, nici cu lupa nu-l vedea! Un milion de euro? Ia - cât încasase el până acum pe contul nou, pe care i-l adusese Titel? Interfaţa cu banca... Contul... Parola... Sold! 224.518 euro. Şi-asta era doar aşa, ce câştigase el cât fusese decedat iar subalternii o lăsaseră mai moale ca să nu-i "calce" nici chinezii, nici concurenţa!

Externele voiau caşcaval cu acte. Un bax, cel puţin. Minunat! Luna asta era ca şi rezolvată! Mai zicea în contractul ăla că Externele luau în considerare la calculul ăla un comision de 15% din cifra de afaceri. Adică el avea la dispoziţie 15% din totalul încasat, ca să-şi facă propriile plăţi: comisionul lui, al umbrelei, cheltuielile inerente necesare bunei funcţionări a afacerilor - şi-aici intra şi comisionul consilierei... Externele astea fie nu ştiau cu cine au de-a face, fie îşi doreau foarte mult să-l vadă semnând pe termen lung. Era tentat să creadă că asta era doar luna de miere...

Se grăbi să apese tastele.

Da, m-a informat. Contractul este OK. Aştept lista.

Send... Gata - închise mail-ul. Popescu o să-i răspundă mâine dimineaţă - că trebuia să se ducă la şedinţă ca să obţină lista aia! Lista cu conturi bancare, sau cu societăţi comerciale de intermediere şi prestări servicii... Cu firme de pază şi apărare, cu firme de logistică... Ehei - câte matriţe de caşcaval existau pe lumea asta! Iar el le ştia pe toate; avea o gamă variată... Şi-o să-şi mai ia nişte matriţe! Şi nişte malaxoare de-alea mari! Se gândise deja la două instalaţii de-alea şmechere care dublau inputul... Hm!

Şi uite că ieşise de pe net şi nu-i scrisese nimic despre Ana...

Mâine, după ce va primi lista, îi va face şi el o listă. Primul punct, recuperarea membrilor familiei lui vii, întregi şi nevătămaţi - şi neşocaţi, pe cât posibil. Punctul doi, acoperire perfectă pentru el şi oamenii lui. Punctul trei, sprijin necondiţionat în câştigarea războiului cu chinezii. Iar la PS...

Nu - pe-aia trebuia să i-o spună faţă-n faţă. Aia se lămurea prin viu grai şi numai faţă-n faţă. Trebuia să vadă mutra spionului ca să-l creadă. Aşa că mail-ul următor nu va conţine un PS.

Scoase telefonul lui Titel şi apăsă din nou tastele... Send... Deşi ştia că nu avea veşti...

Era marţi, 26 aprilie. Mâine era blocat în Bucureşti, cu ultimele pregătiri. Poimâine pleca spre Franţa, în toiul nopţii. Ajungea în Rennes sâmbătă cu noaptea-n cap; iar de la autogară se ducea direct la Julie. Sânbătă dimineaţă, contele Stefan Ionesco va învia - şi-o va face "cu acte". Şi deci, de sâmbătă dimineaţă, va începe să-şi viziteze amicii... şi să organizeze personal căutările. Ştia că e de-ajuns să scoată cuţitul de la cizmă ca să facă lucrurile să zbârnâie tare-tare de tot; şi socoteala aia îl liniştea un pic...

Putea să facă milionul ăla de euro pentru Externe. Iar dacă viitorul va demonstra că nu putea totuşi să recupereze chiar atât de multe fabrici de caşcaval, va compensa diferenţa din contul personal - pe care o să-l recupereze integral. Avea mare nevoie de Externe! Avea nevoie de protecţia lor! Avea nevoie de Gaboraş ăla, care să meargă cu el şi să facă curat după bătăliile cu chinezii! Subalternii îi vor căuta familia pe străzi; Externele o vor căuta în interceptări telefonice, în liste de îmbarcare... Iar el nu va precupeţi nici un efort, pentru a-şi recupera familia. Chit că rămânea sărac lipit pământului - dacă-şi recupera soţia şi copiii...

Unde erau soţia şi copiii lui?

Trase laptopul şi apăsă încet tastele... Ana-Maria Ionescu. Enter. Google găsise peste un milion de rezultate...

Închise ecranul şi se lungi în pat. Şi oftă greu - îi era dor de ei...

Ana-Maria

Era linişte - o linişte mormântală. Toţi dormeau - şi copiii ei, şi dna Jacqueline, şi vecinii, şi gâzele... Numai ea stătea huhurez la bucătărie, pe întuneric, fuma o ţigară şi se gândea la ziua de mâine...

Să se ducă mâine la braserie? Era tentată să nu-şi iasă din program - că o cunoşteau deja vecinii şi poate şi clienţii statornici ai dlui Jacques! Şi chiar dacă n-o recunoscuseră ca fiind zâna din poză, dispariţia ei putea isca suspiciuni. Nu putea fugi mai repede decât chinezii din simplul motiv că ea n-avea elicopter; trebuia deci să se facă mică, să-i lase să o depăşească... şi să se ţină după ei. Încetişor şi cu grijă. Şi să nu pornească-n depăşire dacă nu era sigură că avea unde să se facă mică din nou! Dac-o prindeau...

Valul doi va veni peste vreo săptămână. Exista însă riscul ca valul doi să accelereze şi să suplimenteze valul unu - şi-atunci o puteau prinde ca într-un sandwich...

Chinezii plecau din Puget-Théniers mâine la prânz. Sau seara. Mai avea deci timp până poimâine dimineaţă să se hotărască ce va face şi încotro va porni. Şi cum.

Gilles o recunoscuse. Venise la ea, îi arătase fotografiile cu care o căutau - şi cu care era evident acum că n-aveau voie să semene nici ea, nici copiii! - şi-apoi îi dăduse numărul lui de telefon. Şi-o avertizase că inelul o dă de gol. După care plecase, ca şi cum nu se-ntâmplase nimic ieşit din comun... Revenise seara, cu chinezii, şi se aşezase cu spatele la intrarea în braserie. Nu încercase s-o mai privească, sau... Gilles n-o turnase; n-o va face nici mâine, nici poimâine... Gilles îi arătase că trebuia să rămână aşa, ştearsă şi nevăzută, şi "să ţină dreapta", cum se spune. În condiţiile astea, ea era tentată să rămână la dna Jacqueline până duminică. Pe de-o parte, avea mare nevoie de banii pe care-i câştiga la braserie. Pe de altă parte, călătoria cu doi copii de mână pe urmele unor chinezi care căutaseră o duduie cu doi copii de mână era extrem de riscantă - şi deci prefera s-o facă în weekend, când trenurile şi autocarele erau mai aglomerate. Iar săptămâna viitoare va apărea al doilea val de chinezi - şi va veni cu o recompensă consistentă. Valul doi avea dublu rol - de verificare şi de creştere a mizei. Valul doi nu se aştepta s-o prindă; se aştepta să afle informaţii cu ajutorul cărora valul unu să se ducă glonţ într-o anumită locaţie şi s-o prindă. Valul doi, după părerea ei, va fi îmbrăcat comun şi va avea chipuri franţuzeşti. Şi va spune poveşti înduioşătoare cu femeia care făcuse o cădere nervoasă şi plecase de-acasă cu copiii - dar fără medicamente...

Va rămâne aici - şi se va duce în continuare la terasă. Mai avea patru zile de muncă - a vreo 100 de euro, erau bani care-i vor permite să încerce să ajungă la Paris. Sau măcar la Lyon. Peste două milioane de oameni - şi ea cu copiii. Ascunzătoarea perfectă...

Ar fi avut mare nevoie de un obiect care să-i dea un sentiment de siguranţă. I-ar fi plăcut foarte mult să aibă un şiş. Îşi amintea şişul lui Florentin... Teaca de la mâna lui... N-ar fi fost greu de făcut; dar avea nevoie de multe lucruri. De şiş, de nişte fâşii de piele... De capse... sau de-un ac şi aţă...

Trase sertarul şi scoase cuţitaşul de fructe. Era excelent! Avea 5-6 centimetri de lamă; dar era ascuţită bine. Şi vârful era ascuţit - iar între piele şi muşchiul inimii distanţa era îndeajuns de mică... Plus carotida, plus vasele de sânge de la nivelul femurului... Scotea cuţitul şi i-l înfigea atacatorului în picior. Şi trăgea scurt stânga-dreapta. Fie nimerea artera femurală, fie vena femurală. Dacă-i secţiona vena, murea în 5 minute - indiferent câţi medici se agitau în jurul lui. Ca o ironie a sorţii, zâmbea acum şi-şi amintea că tocmai Isamu îi arătase schema vaselor de sânge şi-i arătase punctele-cheie...

Aţă şi ac. Erau în... sertarul de sus. Ia să vadă dacă reţinuse corect... Da; le găsise. Şi cum se simţea obosită dar ştia că nu va putea totuşi adormi, se strecură în living şi urcă uşor treptele - văzuse, în şifonierul din camera lor, patru curele late. Vechi. O să i-o plătească femeii, atunci când o să plece. Spera doar să-şi amintească corect teaca lui Florentin, ca să nu taie greşit...

27 aprilie 2011 - miercuri

Ana-Maria

Aştepta. Îşi privea lung copiii şi aştepta...

Terminase teaca azi-dimineaţă, pe la două. Trecuse de câteva ori de la agonie la extaz şi invers; şi plânsese de ciudă atunci când tăiase greşit cureaua. Dar reuşise să-şi facă teaca. Avea cuţitul pe mânecă. Îl simţea. Se simţea deci încrezătoare în propriile forţe şi era hotărâtă să folosească şişul ăla. Ori să-l bage-n ei, ori să şi-l înfigă-n gât. Că dacă se rănea la gât, medicii puteau s-o salveze - dar mai întâi o salva poliţia! Şi-o duceau la un spital... dându-i astfel lui Diamant destul timp ca să ajungă în Franţa măcar...

Şişul ăsta era o încurajare extrem de puternică! Era optimistă. Îşi amintea telenovela de ieri, cu cuţitul de fructe, şi-i venea să râdă...

Intră în cameră şi prinse uşor braţul Florentinei:

- Prinţeso... Florentina...

Ochii negri se deschiseră grăbiţi, iar micuţa coborî din pat:

- Da, mami!

- Fii atentă la mine... Eu mă duc la braserie.

- Mami, e prea periculos!

Negă şi suflecă scurt mâneca:

- Nu e. Dacă face vreunul o mişcare greşită, îi iau gâtu' - şi ajung la poliţie. Şi sunt salvată - adică Diamant află unde sunt şi vine val-vârtej şi mă salvează. Dar eu n-am să le spun unde sunteţi voi. Înţelegi?

Florentina aproba...

- Aşa că tu nu mă suni azi deloc. Iar dacă eu nu ajung acasă până la ora nouă, uite ce trebuie să faci...

Îi întinse 100 de euro şi biletul:

- Dacă eu nu ajung acasă până la ora nouă, tu formezi numărul ăsta de telefon exact aşa cum e scris aici. E numărul de la primăria din orăşelul lui Diamant. O să-ţi răspundă Mica, secretara lui. Tu spui doar ceea ce am scris eu aici şi după aia închizi. Ia - citeşte ce-am scris.

Florentina citea... zâmbea şi citea cu voce tare:

- *"Spuneţi-i lui tataia Dumitru să vină să ne ia!!"*

- Aşa. După aia închizi şi suni la 112. Spui că sunteţi copiii lui Stefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, şi că sunteţi amândoi la adresa la care este înregistrat telefonul de pe care suni. Şi spui că mami n-a ajuns acasă, iar asta înseamnă că a prins-o mafia chineză care l-a omorât pe tati.

- Dar

- Ştiu, dar tu aşa trebuie să spui. Ca să te creadă. Şi ceri să vină poliţia să vă ia. Bine?

- Bine, mami. Dar de ce nu sun la Diamant?

- În primul rând, pentru că Diamant are telefonul ascultat şi de Isamu, şi de foştii oameni care aveau grijă de tati şi l-au trădat. În al doilea rând, pentru că mami nu ştie telefonul lui Diamant pe de rost...

Florentina aproba încet cu capul...

- Deci ai înţeles ce-ai de făcut.

- Da, mami. Sun întâi la primărie şi le spun chestia asta cu tataia Dumitru. Şi pe urmă sun la 112.

- Exact. Şi pe urmă vine poliţia - şi-o să fiţi în siguranţă.

- Mami, da' nu-i aşa că o să te întorci înainte de ora nouă?

- Da. Dar trebuie să fim pregătite pentru toate variantele; iar asta e varianta cea mai rea. Dacă suntem pregătite pentru varianta cea mai rea, toate celelalte nu ne vor ridica probleme. Bine?

- Bine, mami.

O strânse cu putere în braţe... că cine ştie dac-o va mai vedea vreodată... şi-o luă pe sus:

- Hai - înapoi la nani! Dacă dormi până târziu, ziua o să ţi se pară mai scurtă!

- Ştiu...

Sărută uşor fruntea lui Léon... Dumnezeule mare - ce bine semăna cu Ştefan!

Unde era Ştefan al ei?

Hei! Gata, că începea să plângă şi-o speria! Alergă la uşă:

- Să fiţi cuminţi! Pa!

- Pa, mami!

Coborî grăbită treptele, ştergându-şi lacrimile... Dna Jacqueline o aştepta pe canapea. Zâmbi slab:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Te duci la terasă?

- Da.

- Păi ai spus aseară că n-au plecat din oraş!

- N-au plecat - şi am sentimentul că le-a plăcut mult mâncarea. Ştiu că m-au memorat ca şi prezenţă în braserie; dispariţia mea o să-i scuture zdravăn şi-o să pună egal între imaginea asta...

Şi arăta spre propria deghizare...

- ... şi imaginea din poză. Aşa că trebuie să mă duc să fac act de prezenţă - şi să mă comport natural şi firesc. Vă rog frumos - dacă nu mă întorc înainte de ora nouă, i-am lăsat lui Fló un număr de telefon...

- O ajut eu - stai liniştită.

- Iar după ce ea dă telefonul ăla, vă rog s-o ajutaţi să sune la 112 şi să cheme poliţia.

- Bine, Anne. Tu să ai grijă de tine - şi să te-ntorci înainte de ora nouă! Bine?

- O să fac tot posibilul să nu-mi dezamăgesc copiii.

Bătrâna zâmbea... Se grăbi să iasă şi să încalece pe bicicletă. Brr, ce frig era azi! Pedala repede-repede pentru că voia să ajungă foarte devreme - să se-ascundă în braserie şi să ţină strada sub observaţie...

Frână! Aproape că ratase curba aia! Mm...

"Nu face nimic ieşit din comun! Nu atrage privirile asupra ta! Fii inteligentă! Şi nu te panica, pentru că poţi face greşeli mari dacă te sperii!" Aşa spunea gândul ei - ăla care tocmai văzuse cum se-ndreptase vijelios spre bălăriile abrupte...

Acum pedala mult mai încet. Acum pedala ca-n fiecare dimineaţă. De sus, de pe drum, vedea dubiţele; vedea şi cele patru costume negre care patrulau agale pe lângă ele...

Coborî de pe bicicletă şi-o duse în braserie. Iar dl Jacques se grăbi să se apropie:

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa.

- Matinală azi! Nici opt nu e!

- Da; am zis să vin mai devreme... ca să fiu pregătită.

Şi aruncă o privire spre stradă... Dl Jacques o trase deoparte şi-i şopti la ureche:

- Au stat până la zece aseară; dar să ştii că au vorbit numai în chineză. Habar n-am ce-au zis...

Bănuise ea că planul de atac nu va fi rostit în franceză...

- E şi un băiat francez printre ei. Ştii cum era, bietul om? Parcă nici nu era cu ei! Nici nu-l băgau în seamă!

Aprobă încet cu capul...

- Oricum, din câte am înţeles eu, au dormit aici; aşa că azi, dacă vrei, stai cuminţică la bucătărie. Bine?

Aprobă din nou şi-l văzu pornind grăbit tocmai spre bucătărie... Îşi puse coiful-pălărioară şi luă cârpa. Şi se sprijini de tocul din stânga, că de-acolo vedea mai bine drumul...

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa.

Ospătarii erau foarte drăguţi cu ea - şi nici nu se supărau că mai ciupea şi ea un bacşiş-două. Cel înalt, de exemplu, tocmai îi pusese în mâini o cană plină-ochi cu cafea... Îşi aprinse o ţigară.

Toţi ştiau adevărul. Toţi ştiau că ea era fugara pe care-o căutau bodyguarzii chinezii. Şi toţi minţiseră ieri, ca s-o salveze. Toţi erau ferm convinşi că era victima violenţei în familie... Oare ei ştiau ceva despre copii?... Păi bănuiau, nu? Că văzuseră ieri o hârtie cu trei

fotografii! Bănuiau, probabil, că ea locuia la ruda dlui Jacques. Presupuneau, probabil, că acolo erau copiii...

Cât de în siguranţă era ea aici?

Tresări scurt - apariţia bruscă de după tufişul ăla o luase pe nepregătite!

... Probabil că încerca să evite compania chinezilor. Gilles era încercănat şi botos - şi probabil că pica de-ampicioarelea de oboseală! Venea spre braserie, cu laptopul în mâna dreaptă. Nu era în costum; era în trening. Şi era foarte atent la asfaltul pe care călca...

Privi lung în spatele lui... Gilles venea singur.

Simţi cum genunchii încep să i se înmoaie - că venea să vorbească cu ea. Acum era acum! Dacă se înşelase în aprecieri şi nu era atentă, operaţiunea de "săltare" va merge ca unsă. Gilles putea fi totuşi o capcană; iar oamenii lui Jun ştiau să răscolească un orăşel de-ăsta în mai puţin de 60 de minute. Copiii dormeau...

Gilles trecu de primele mese şi se aşeză. Între el şi ea era doar masa din faţă... Trei rânduri de scaune şi două mese - atât o despărţeau de bărbatul care îşi deschidea laptopul chiar acum. Şi care nu ridicase privirea spre uşa braseriei. Probabil că-i văzuse deja silueta, cu coada ochiului; şi nu voia s-o sperie nicicum...

Ospătarul trecu pe lângă ea, bombănind:

- Matinal individ!

Într-adevăr! Matinal şi aparent singur! Pe stradă nu era nici un costum negru, nici un trening... Ospătarul lua comanda; Gilles îl privea drept... Revenea spre ecran... Intră în bucătărie iar paşii o urmară aproape imediat:

- Un croissant şi-un suc de portocale.

Bucătăreasa era preocupată cu frământarea aluatului pentru chifle:

- Cine s-a trezit cu noaptea-n cap?

- Francezul ăla de ieri. Ştii care - ăla care-a venit cu chinezii.

Ea punea vasele la loc - nici n-asculta discuţia lor! Nee...

- Aa, ăla!

- Da.

- Păi se-nţelege de ce preferă să mănânce singur!

- Evident! La cum se poartă cu el... Ţi-am zis că nici nu-l băgau în seamă!

- Mi-ai zis, şi-am văzut şi eu aseară, când am plecat. Ciudaţi oameni!

Într-adevăr, ciudaţi. Iar ea tocmai se hotărâse! Aranjă scurt teaca şişului şi se ridică:

- Îi duc eu comanda.

O priveau amândoi ca pe-o sinucigaşă... Ospătarul simţi nevoia să-şi confirme că auzise bine:

- Eşti sigură?

- Da.

Îl văzu ridicând din umeri şi punând comanda pe-o tavă. Se asigură că inelul era răsucit spre podul palmei... Luă tava şi ieşi.

Traversa braseria... Scana strada, dar era pustie la ora aia... Gilles citea ceva pe ecran...

Îi puse tava în faţă iar el nu ridică privirea:

- Mulţumesc.

- Poftă bună.

"Prinse" momentul de ezitare... şi-şi primi răspunsul:

- Mulţumesc.

Şi-atât - că-i venea rău şi leşina acolo! Şi se dădea de gol ca o proastă! Mergea spre uşile larg deschise şi avea senzaţia că fie paşii ei erau mai mici, fie uşa aluneca încetişor şi se îndepărta de ea...

Şi gata - era înăuntru. Traversă braseria şi se opri lângă uşa de la bucătărie. Abia acolo avu curaj să se întoarcă spre el...

Citea în continuare pe ecran. Mânca şi citea. Nu apăsa tastele, nu se scărpina la nas sau în creştet... Nu făcea nimic ieşit din comun, care-ar fi putut fi un semnal pentru chinezii ascunşi pe-acolo. Pur şi simplu servea micul dejun! Iar ea se gândea, privindu-l lung...

Se gândea că Ştefan avusese întotdeauna încredere în el. Se gândea că Isamu se purtase urât cu el în ultimele zile - iar dacă n-o făcuse el, cu siguranţă o făcuse Jun! Aflase că şi partenerii de echipă îl ignorau - semn că nu primiseră ordin "de sus" să-l integreze, ca să-l facă să se simtă parte a acelei echipe. Îl privea şi se întreba de ce Gilles acceptase să lucreze în continuare pentru Isamu. De ce nu-şi ceruse transferul la firma la care lucra, de ce nu-şi dăduse demisia dacă i se refuza transferul... Fie îl ameninţase chinezul cu moartea... Fie simţise şi el că Ştefan trăia. Şansele ca Gilles să fi rămas prizonier în iad doar ca s-o poată ajuta pe ea să se-ascundă i se păreau infime...

Gilles ştia că ea fusese avertizată...

Se repezi la filtru şi umplu o ceşcuţă cu cafea. Trebuia să afle răspunsul! Trebuia să afle adevărul! Cât se gândise ea la toate întrebările alea imposibil de lămurit, Gilles terminase croissantul! Iar ea realizase că o să-l vadă ridicându-se, luându-şi laptopul şi ducându-se înapoi, în grupul de chinezi! Or, trebuia să ştie adevărul! Aşa simţea...

Ieşi din braserie. Se apropia de el, cu ceşcuţa pe farfurie... El citea acolo, atent... Puse ceşcuţa lângă pahar, iar ochii albaştri se ridicară şi-o priviră lung, cu subînţeles:

- Mulţumesc. Îmi aduceţi nota de plată, vă rog?

- Da; imediat.

Gilles voia să-i dea ceva. Privirea aia tocmai o somase să se ducă înăuntru şi să aducă mapa din vinilin maron! Îi pregătise ceva - un bilet, sau nişte tăieturi din ziare, sau...

Nu conta ce urma să primească; totul era să n-o ia pe sus! Probabil că în următoarele secunde va afla ruta şi orele pe care le vor respecta echipele de chinezi zilele astea... sau noul telefon al lui Ştefan...

Ospătarul o privea lung; îi zâmbi cu subînţeles:

- Mi-a cerut nota de plată.

Primi imediat vinilinul. Se asigură că înăuntru era nota de plată, nu vreun mesaj compromiţător, şi porni înapoi, spre masă.

Se simţea ciudat. Se simţea... un fel de minge de ping-pong. Îi dusese mâncarea, se întorsese. Îi dusese cafeaua, se întorsese. Acum îi ducea nota de plată - şi-o să se întoarcă în braserie. În timpul ăsta, celălalt ospătar şi dl Jacques curăţau mesele. Era tare anapoda! Fata de la debarasare plimba tava iar proprietarul cârciumii făcea curat...

Puse vinilinul lângă mâna lui. Gilles îl desfăcu scurt şi băgă mâna în buzunar. Cât scria acolo? 11 euro. Piperat - că era orăşel turistic! Teancul de bancnote îi atrase imediat atenţia - erau hârtii de 500 de euro. Iar degetele lui începură să le numere...

Una, două, trei... Ce dracu făcea? Patru, cinci, şase... Erau de 500! El nu observa asta? Şapte, opt, nouă... Număra şi nu putea să creadă... Zece. Următoarea era de 20. Indexul o trase peste bancnotele de 500. Teancul se aşeză peste nota de plată. Iar indexul închise vinilinul.

Se clătină scurt pe picioare.

Gilles apucă ceşcuţa şi-o dădu peste cap - după care închise ecranul laptopului şi se ridică:

- La revedere.

"Hei! Îl omori cu spaima ta! Omul ăsta riscă pentru tine, iar tu stai ca proasta şi atragi atenţia asupra voastră!"

Înhăţă vinilinul şi-l strânse bine între degete:

- La revedere.

"Şi-acum du-te în braserie! Şi să nu fugi! În cadenţă militară! Hai! Pas de defilare! Un-doi! Un-doi!"

Că altfel s-ar fi repezit în goană la adăpostul clădirii...

Intră în braserie, o traversă şi pătrunse pe holişor. Unde nu mai rezistă - făcu doi paşi în fugă, se năpusti la propriu în toaletă şi trânti uşa. Şi trase zăvorul.

Gilles îi dăduse...

Gilles nu trădase! Gilles riscase enorm şi făcuse cumva ca în dimineaţa asta să aibă în buzunar 5.000 de euro cash! Special ca să-i dea ei! De-aia şi venise la braserie înainte de ora deschiderii! Ei deschideau la 9; el venise la 8, ştiind că n-o să-l ridice nimeni de la masă...

Oo, Doamne! Gilles o ajutase!

Bufni în râs. Aproape imediat, lacrimile îi ţâşniră din ochi - şi răbufni într-un plâns nervos... Că Isamu avea multe căi de-a afla ce făceau salariaţii - iar tranzacţiile bancare apăreau instantaneu în extrasele online...

Îi spusese "la revedere"; dar... Dar îi era frică să nu afle, într-o zi, că nu va avea niciodată ocazia să-i mulţumească...

Plecă privirea spre mapa de vinilin... Vedea în ce hal îi tremurau mâinile...

"Gata! Adună-te şi revino-ţi! Acuşi apar chinezii la terasă şi te văd cu ochii roşii şi tremurând ca o piftie! Fă cumva să nu-l omori tu pe Gilles, cu reacţiile tale speriate!"

Da! Trebuia să se liniştească! Desfăcu încet mapa... Număra banii... Bancnotele erau aşezate la fel - exact cum le aranjau băncile. Gilles riscase enorm...

Dar asta însemna că Ştefan trăia! Şi chiar se lupta cu chinezii! Dacă omul ăsta îşi risca aşa viaţa, o făcea pentru că întrevedea finalul situaţiei de criză! Şi preconiza o victorie a lui Ştefan! Deci ea trebuia să fugă în continuare, să se ascundă foarte bine şi să aştepte deznodământul. În curând, soţul ei va câştiga războiul; iar ea şi copiii se vor întoarce acasă...

Îndesă bine banii în sutien şi se asigură că nu-i pierde. Îşi dădu cu niţică apă rece pe pleoape... Înroşise ochii! Dar era fericită - avea bani! Avea cu ce să se-ascundă! Gata - la noapte pleca de-aici!

Până la noapte, însă, mai era ziua de azi. Aşa că ieşi din veceul ăla şi-i duse ospătarului mapa şi banii - 20 de euro. Şi intră în bucătărie, pentru că la ultima masă de lângă stradă vedea doi chinezi matinali...

Diamant

Ceasul de pe bord arăta ora zece fix. Iar semaforul se făcu verde. Intră încet în intersecţie, privind lung trotuarul din faţa McDonald's-ului... Uite-o!

Ptiu, drace! Asta era Roşcata?

... Păi, se părea că ea era! Că avea părul roşu-roşu! Natural roşu! Şi ochi de peruzea! Şi-i făcea semne vesele, râzând la el cu gura până la urechi... Semnaliză stânga; aparent, urmărea fluxul de maşini. În realitate, o măsura cu coada ochiului...

Avea până-n 18 ani - iar asta îl făcea să se-ntrebe dacă nu cumva Ştefan se lovise rău la cap atunci când coborâse în beciul lui Salam! Păi pe ea voia vărul lui să şi-o facă consilieră? Avea 1,60, cel mult, şi vreo 45 de kile. Rochiţa aia scurtă şi mulată îi stătea bine; dar se vedea clar că ar fi putut să-i stea bestial dacă fata asta mânca un pic mai mult şi se agita un pic mai puţin. În fine...

Acceleră şi trase pe dreapta. Portiera se deschise prompt... Roşcata urcă pe scaunul din dreapta şi trase portiera; după care se răsuci fulgerător, "luă startul cu demaraj" şi-l pupă pe obraz. Hei!

- Salut! Dă-i 'nainte, că abia aştept să vorbim!

Da, era filat. Da, era urmărit chiar acum şi de Interne, şi de Externe, şi de chinezi - şi probabil şi de detectivul particular al Safirei. Şi, deşi ştia asta, tot avu un moment de ezitare, înainte să împingă schimbătorul de viteze într-antâia...

Aruncă o privire în oglindă şi ţâşni în trafic. Bun! Deci mergeau să discute... Văzu cu coada ochiului cum tânăra deschide poşetuţa-fantezie:

- Se fumează în maşina ta, nu?

- Da.

Pachetul de Marlboro roşu apăru, prompt; iar ea îşi scoase o ţigară... El frână în aglomeraţie... Roşcata trase clapa dintr-o mişcare şi întinse pachetul spre el:

- Fumezi?

Gestul îi atrase privirea; recunoscu deci imediat scrisul lui Ştefan, pe hârtia interioară: ***"Te aduce ea"***. Zâmbi şi negă:

- Da, dar nu de-astea. Sunt prea tari, mă ia cu tuse...

Roşcata îşi aprinse ţigara, suflă lung fumul şi începu să râdă, cu subînţeles:

- De la al treilea bax încolo te obişnuieşti...

Râdea şi el... Şi cum înaintau aşa, langa, pe Camil Ressu, decise să se lămurească - şi el, şi băieţii veseli care-i ascultau:

- Şi unde vrei să vorbim?

- Mă gândeam la un loc liniştit, ferit de urechile indiscrete. Bagă stânga pe 1 Decembrie; e un hotel mişto acolo...

OK! Semnal stânga şi acceleraţie - că se băgase pe contrasens! Roşcata mai trase un fum şi se întoarse spre el:

- Să mă scuzi că te-am sunat aseară în timpul cinei...

- Stai liniştită, că nu m-ai deranjat.

- Ştiu; dar nici n-aş vrea să-ţi fac râcă cu nevasta...

Zâmbi slab, văzând în oglindă cum Internele "se pierd" în traficul din spate:

- Ţi-am spus să stai liniştită. Unde - la Jolly Fun?

- Nu, la Xanadu; după colţ.

Bine! După colţ, dacă zicea ea! Deşi Jolly Fun era mult mai discret, de vreme ce avea curte interioară şi gard compact... Stânga... Parcă vizavi de hotel şi opri motorul; iar ea deschise torpedoul şi-i făcu semnul telefonului... Măi, să fie! Fata asta chiar voia cafteală de la el?... Nu; fata asta voia să-l ducă la Ştefan - şi nu era bine să ducă telefonul ăla urmărit în ascunzătoarea regelui aurarilor! Îşi închise deci mobilul şi-l lăsă în torpedo; coborâră, iar ea se grăbi să-l ia de braţ... OK! Mergeau de braţ! El n-avea probleme în privinţa asta! Traversară şi intrară în hotel, iar tânăra îl trase la recepţie... şi chicoti:

- Şi-acum negociem...

Ba nu negociau deloc! Scoase 50 de euro din buzunar şi-i puse pe tejghea:

- O cameră.

Roşcata se ridică pe vârfuri şi se aplecă peste tejghea:

- Dă-mi-o pe 2, că-mi poartă noroc!

Recepţionerul zâmbea şi se grăbea să se conformeze... Şi zău că, dacă n-ar fi văzut scrisul lui Ştefan şi biletul lui Rafael, ar fi pocnit-o fără regrete şi s-ar fi dus glonţ acasă...

Urcau la etaj... Ea descuia uşa cu numărul 2 şi intra prima... O vedea asigurându-se că nu era nimeni acolo...

Iar în secunda imediat următoare Roşcata păru că-şi revine; că-i aruncă cheia şi-i făcu semn să-ncuie el. Se conformă şi-o văzu ieşind pe balcon; mâna ei reveni în cameră doar ca să-l cheme odată acolo... Ieşi şi el; iar ea îi făcu semn să tacă şi s-o urmeze. După care îşi trecu bareta gentuţei peste cap, escaladă balustrada şi, din două mişcări, ajunse în curtea din spatele hotelului!

... OK! Un salt şi-o aterizare perfecte - şi era lângă ea. Fu prins de mână şi tras spre gard; alergau - dar acum era mult mai bine! "Ambalajul" ăla cu rochiţă mulată şi gesturi agitate şi rânjet vesel fusese eficient - adică înşelător...

Escaladară gardul şi se pomeni în curtea hotelului Jolly Fun. Iar portiera taxiului parcat chiar acolo, în fundul curţii, se deschise prompt. Roşcata şopti, în romanes:

- El ne duce la şefu'.

Bine; fie! O s-o creadă! Se uita aşa, lung, la ea şi n-o vedea luând un şomoiog de bani de la un chinez ca să-l momească pe el... În fine!

Oricum, avea armele la el! Îi zbura creierii într-o clipită! Şi-aşa, era interesant de ştiut dacă creierii roşcovanelor erau roşcaţi!

Gândul ăla "scăpase" - şi îl făcuse să se încrunte...

Urcă pe bancheta din spate; ea se grăbi să-l urmeze şi trase portiera. Iar şoferul porni motorul şi demară spre poartă. Imediat, Roşcata alunecă pe banchetă... Se lăsă şi el să alunece mai jos. Perdeluţele de la geamuri erau eficiente; dar parbrizul era mare, aşa că el tocmai se ascunsese după tetiera şoferului...

Ştefan

Îşi privi scurt mobilul - unde era omul ăla? Dacă-l prindea că devenise panicos şi sperios şi precaut tocmai acum şi-i ridica fetei probleme, îl plesnea de-i zburau plombele! Păi lui nu-i era dor de văr-su? Unde dracu stătea atâta?

Auzea un motor apropiindu-se pe strada aia îngrozitor de liniş-

tită... Oftă uşurat şi se ridică - venise.

Ieşi în hol şi se apropie de uşa de la intrare. Privea lung poarta... Roşcata intră şi se grăbi să-i facă loc vărului lui.

Uite-l! În sfârşit!

Îl privea lung...

Diamant al lui se făcuse un bărbat pe cinste! Ultima oară când îl privise aşa, "per ansamblu", fusese în urmă cu mulţi ani - pe vremea când vărul lui venise la Bucureşti special ca să-l roage să-i dea şi lui un rol prin afacerile alea bănoase pe care le păstorea. Atunci îl cântărise aşa, lung, per total... şi cum îl văzuse slăbănog şi cam "din topor", îi încredinţase colectarea aurului - ca să nu-l refuze! Câţi ani avea Diamant acum? El făcuse 26 în ianuarie; deci Diamant făcea 25. Păi, la 25 de ani, Diamantul lui...

Diamantul lui era un adevărat diamant! Înalt, brunet, cu ochii ăia albaştri... Făcuse Diamant al lui aşa o statură impunătoare şi prezentabilă, că-l privea lung şi nu se mai mira că afla de câte-o amantă nouă în fiecare lună! Diamant al lui era "cremă de caimac"!

Uşa se deschise larg; Roşcata intră şi se trase într-o parte. Iar vărul lui intră şi el. Şi-l văzu. Şi se repezi şi-l strânse cu putere în braţe...

Oof!

Îl bătea uşurel pe spate, dar strânsoarea nu slăbea. Vărul lui chiar se temuse că n-o să-l mai revadă vreodată! Şi chiar nu era momentul să devină melodramatici - nu în faţa Roşcatei! Aşa că mârâi la urechea lui:

- Bă! Să nu crezi că, dacă mă ţii aşa, n-ajung la urechile tale!

Diamant nega cu capul - dar nu-i dădea drumul, nu zicea nimic... Aşa că-l înhăţă pe sus şi-l răsuci. Şi-l şi împinse bine, ca să poată să-l bage odată în cămăruţa lui:

- Hai! Treci la urecheat!

Îl tot mâna de la spate, iar vărul lui nu ridica privirea din pământ... "Aoleu, Diamante! Şi eu tocmai ziceam că te-ai făcut băiat mare!" Închise uşa în urma lui şi-l apucă imediat de ureche:

- SIE, ai? Ce-mi faci tu mie...

Diamant se răsuci pe-un călcâi şi se-ntoarse. Şi îl prinse bine de umeri... Şi începu să-l pipăie, râzând:

- Bă! Chiar tu eşti, bă!

- Da' cine dracu mai ştie să te urecheze aşa ca mine, bă?

- Nici chiar nea Dumitru!

- Nici chiar Safira...

Şi-i făcea cu ochiul... Vărul lui îi dădu un pumn în umăr:

- Aah! Ai dracului să fie ei, chinezoii ăştia! Că sunt mulţi - da' deşteptăciunea nu s-a repartizat după număru' de suflete!

Îi altoi şi el un pumn:

- Vezi, mă, că ştii?! Stai aşa!

Ridică scurt vocea:

- Roşcato!

Paşii alergară iar uşa se deschise prompt. Numai că nu intrase; aşa că-i făcu semn să vină la el... şi-i luă pe amândoi pe după gât:

- Diamant; vărul şi consilierul meu. Roşcata - consiliera mea.

Îşi strângeau mâinile, dar nu scoteau o vorbă... Începu să râdă:

- Aşa; ca să nu ziceţi că n-aţi ştiut! Şi-acu' tu stai jos şi scoate caietu' de teme; iar tu iei un taxi, te duci la Eurolines şi cumperi două bilete la cursa care pleacă mâine dimineaţă. Coborâm la Rennes; dar tu nu iei bilete pentru Rennes...

Roşcata aprobă scurt.

- Bun! Şi încă ceva! Azi, cândva, când ştii tu, te duci unde-oi şti, la ce stilist ştii, şi îţi vopseşti patru şuviţe. În patru culori diferite de albastru şi verde. Şi fă cumva să nu simt nevoia să te tund când le văd şi să plec singur în Franţa.

Primi o nouă aprobare... şi-un zâmbet. Gata - imaginea aia cu costumaş franţuzesc, limuzină şi conte alături redevenise de actualitate în mintea ei! Şi-asta era bine - că dacă Roşcata se ducea la hair stilist cu costumaţia de cocălărească în minte, chiar c-o rădea în cap!

- Fugi!

Se executa chiar acum; luase startul ăla tupilat... Uşa se închise; aşa că se aşeză şi-şi privi lung vărul... care îl privea lung...

- ... Ea e noul tău Isamu?

Aprobă scurt cu capul.

- Eşti sigur?

Aprobă din nou.

- Dacă tu eşti sigur, atunci...

Aprobă din nou şi "intră în plin" în temele lui Diamant:

- Atunci tu-mi zici chiar acum ce s-a întâmplat joia trecută.

Diamant oftă greu... şi "se urni":

- La nouă fix, secretara mi-a adus un plic iar eu am pornit televizorul. Am prins ştirile, cu transcriptul lui SOV, şi mi-am dat seama că lucrurile se-mput rău de tot. În plic am găsit fotografii A4 color, de la Piteşti... Nea Nicu nu răspundea la telefon; şi nici la birou nu l-am găsit. Mama a întins cărţile şi mi-a zis că, dacă nu vă schimb cumva soarta, muriţi - şi tu, şi Ana, şi copiii... I-am zis lu' Grasu de alarmă; şi i-am zis lu' Titel să-ţi trimită eşarfa. Am stat cu morcovu' câteva ore bune; şi pe urmă m-a sunat Grasu, că sunteţi la Salam şi eşti furios că n-am venit la aeroport. Mi-a zis să fac bine să apar la cârciumă; i-am propus Piccolo Mondo şi am trimis echipa acolo...

Vărul lui scoase din haină un DVD şi-l puse pe masă:

- Iar eu am stat vizavi, într-o bodegă, şi l-am documentat pe lunetist. Care-a fost omu' Internelor, după mirosu' meu fin...

- Unde? Vorbeşte clar!

- Jeep-ul Internelor a virat dreapta pe contrasens cu o secundă înainte să apară dubiţa cu rakeţi în capătul străzii. Dubiţa s-a înfipt în BMW-ul tău; iar moldovenii din Daciile parcate în ambele părţi ale străzii au început să tragă ca la Pretoria. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Asia; dar pe sosie a împuşcat-o lunetistul, sub ochii mei.

Se aplecă peste masă, încercând să-l determine să fie coerent:

- Şi lunetistu' ăsta unde era?

- La etajul şase, în blocul de lângă Piccolo Mondo.

Adică... Rememora zona aia, cârciuma... Aha! Acum era mult mai limpede! Acum îl înţelesese perfect! Diamant continuă:

- Grasu era rănit. N-avea cum să coboare, din cauza dubiţei; şi l-au cam nimerit ăia care trăgeau ca nebunii pe-acolo. Când am văzut că lunetistul căuta un unghi bun spre fruntea lui, am luat măsuri şi i-am dat stop. După care i-am reorganizat pe băieţi, m-am asigurat că Grasu scapă, am chemat teveu' şi SMURD-ul şi-am accelerat spre Filip Gojdu.

Filip Gojdu! Machidonul! Bun băiat! Bun şi de încredere!

- El mi-a dat motoru' lui şi mi-a facilitat trecerea; de transport s-a ocupat Dejan... Iar de la Dejan am plecat amândoi cu elicopteru' pân' la pontonu' unde-şi parcase Leonard yahtul.

Bun! Îşi aprinse o ţigară şi-l privi lung:

- Şi-acu' detaliază bine şi aminteşte-ţi toate amănuntele - că plec în Franţa şi nu ştiu dacă mai apucăm să vorbim faţă-n faţă până navighez.

Diamant aprobă şi-şi aprinse şi el o ţigară... Şi zâmbi:

- Am urcat pe yaht, l-am cunoscut pe Popescu, am schimbat 3 amabilităţi şi-am refuzat aperitivul. Iar Leonard m-a luat deoparte şi mi-a zis printre dinţi cam aşa: că Popescu ăla calm şi cool pe care-l cunoscusem eu era de fapt agitat ca dracu, pentru că nu ştia decât că tu ai scăpat şi eşti pus bine; iar superiorii i-au zis că, dacă se-ntoarce cu contractu' nesemnat, sare gardu' după nea Nicu.

Ridică scurt un deget:

- Apropo! Să-i trimiţi femeii ce-i de trimis.

Diamant aprobă şi continuă:

- Aşa. Şi mi-a mai zis că el e om serios şi are o treabă foarte importantă cu tine. A zis că e loc în lume pentru amândoi, că nu v-aţi mai împuns de când v-aţi cunoscut de-adevăratelea şi că aţi făcut milioane de afaceri profitabile. Aşa că, dacă o să bag vreodată otravă-n gură, n-o s-o primesc de la el.

Zâmbi slab:

- Şi ce i-ai zis?

- Nu mi-ai zis să zic ceva atunci când...

Îl muştrului cu degetul... Vărul lui ridică o sprânceană:

- Şi ne-a poftit pe amândoi în cabină. Dejan a rămas cu fetele

alea frumoase pe punte... Întâi mi-au zis veştile despre Ana şi despre tanti Stela; apoi mi-au zis că nea Nicu a fugit în toiul nopţii şi l-au accidentat letal băieţii de dimineaţă, în Roma. Şi am aflat şi eu că ai un informator în vilă, plantat de nea Nicu.

- Nu ţi-au zis cine e.

- Nu. Nici nu cred că ştiu mai mult de-un nume de cod. Îl ştii pe nea Nicu - discret ca la balamuc!

Aprobă...

- Şi după aia mi-au zis ce s-a întâmplat de fapt. Anul trecut, China a tras concluzia că în curând trebuie să schimbe şeful pe Europa de Est. Jun a aflat, a văzut în mintea lui un imperiu condus de dinastia Chèn şi-a împins repejor CV-ul lui Isamu. Numai că China nu-i proastă; şi i-a zis că ăla-i CV de execuţie, nu de comandă. Aşa că Jun a profitat de rahatu' cu SOV, care îţi dai seama că n-a "explodat" aşa, fără o minimă pregătire prealabilă...

Aşa era...

- Şi te-a trântit şi pe tine. Isamu habar n-a avut de toată chestia asta. Cică el a vorbit cu calculatoru' lu' nea Nicu până ai aterizat tu.

Aha! Oare câţi superiori stătuseră în ceafa duduii care trebuise să tasteze mesaje pentru mafia chineză? Hm...

- El cică a aflat atunci când a apărut frati-su în vilă şi l-a făcut regele tuturor. Şi cică nu aplaudă ideile lui Jun; da' nici nu încearcă să se răzvrătească.

Evident...

- Ăia de la SMURD care-au dus-o pe tanti Stela la spital au anunţat poliţia; iar Isamu le-a zis că ai plecat cu familia într-o lungă călătorie incognito prin lume...

Evident...

- Şi pe urmă Popescu mi-a zis că se pregăteşte de două luni pentru transferul tău; şi are toate cele pregătite. A zis că îţi oferă protecţie, logistică, afaceri şi informaţii - şi 15% pentru tine.

Negă scurt:

- Nu sunt pentru mine - sunt banii care se-mpart în comisioane şi facturi achitate.

- Adică ăla-ţi zice ţie cât să le dai la fete?

- Nu; ăla îşi calculează comisionul lui în funcţie de cei 15%. Socoate cât e 15% din cifra totală de afaceri; după care aplică 5% şi-mi trimite contul pentru virament. Şi mă prinde imediat dacă, în loc de 5%, încerc să-i dau doar 3.

Diamant aprobă scurt:

- Tu ştii. Oricum, i-am zis că batem palma o lună, de probă - din motiv că ei ştiu cum lucrăm noi, da' noi nu ştim cum şi ce lucrează ei. Ne pupăm o lună şi pe urmă negociază cu tine; şi stabiliţi voi mai departe.

- I-ai zis bine. El ce-a zis?

- El s-a gândit câteva secunde şi-apoi a întins mâna. Şi s-a dus afară, cu telefonul. Iar în timpul ăsta Leonard mi-a spus să-ţi zic să stai liniştit cu ceea ce vrea el de la tine, că istoria aia de demult nu se va repeta. Mi-a făcut cadou rezolvarea problemei mele de la Piteşti...

Serios? Leonard îi făcuse cadou lui Diamant... Hm!

- Şi m-a îmbiat cu whisky; dar i-am zis că nu beau alcool, aşa că...

Şi? Îi făcu semn să-i dea zor odată - iar Diamant păru că se dezmeticeşte şi-şi revine în sfârşit:

- Popescu mi-a zis că transferul durează 48 de ore cel puţin, după care mi-a dat tabelul pe care ţi l-am trimis şi ţie. Eu m-am minunat că avem atâtea ajutoare; şi ştii ce mi-a zis? Mi-a zis că a făcut maratoane de interviuri, până i-a selectat pe ei!

Daa, vrăjeală! Las' că se obişnuia el cu fineţuri de-astea de umbrelă! Şi mai departe?

- Şi ne-am întors la ponton, Leonard ne-a invitat să navigăm amândoi de plăcere... Şi m-au adus la Gojdu cu elicopterul. De-acolo am luat maşina, am trecut prin orăşel şi m-am dus la Ştoacă, să-mi dea cinci băieţi cu care să intru-n vila ta.

Îi făcu semn să se oprească:

- Stop. Ce impresie ţi-a făcut Popescu?

- ... Aşa, *overall*? Cred că a fost un pic constipat de pistoalele mele. Oricum, nu s-a căznit să vorbească academic - aşa vorbeşte el, să ştii!

Adică era gradat serios, bine poziţionat în organigramă... OK!

- Şi Leonard?

- Leonard era foarte binedispus. Şi foarte dornic să ne ajute. Şi părea nerăbdător să discute afaceri cu tine.

Îi făcu semn să detalieze... Diamant zâmbi:

- N-aş face presupuneri pe tema asta. Da' sunt mie-n sută sigur că n-o să încerce să te facă locotenent. Cel mult semnaţi un contract pe firmă şi-i consiliezi oamenii; da' mă îndoiesc că o să vrea să-ţi vadă picioarele tropăind prin afacerile lui.

Deci aşa... Bine! Rămăseseră la capitolul "vilă":

- Ai fost la Cannes. Acolo ce-ai observat?

- În primul rând, am intrat în vila ta cam cum intră nevasta înşelată în apartamentul supus partajului - cu bodyguarzi şi planuri de recuperare de bunuri. Casa era plină de chinezi; erau cel puţin câte trei în fiecare cameră. Iar Isamu s-a făcut că nu ştie combinaţia de la seif.

- Cine era în birou?

- Eu, taică-tu, Aleodor, el şi-un alt chinez.

- Chinezul celălalt s-a prezentat?

- Nu.

- Era brunet, tuns cu breton de-un deget, ras fără perciuni şi cu sprâncenele împreunate?

- Da.

- Era Cheng, consilierul lui Jun.

- Şi cică era şi Jun acolo - dar n-a scos nasul din ascunzătoare. Aşa a zis Aleodor - care, apropo, să ştii că e isteţ, descurcăreţ şi destul de dezgheţat!

- Are sânge-n instalaţie, mă! Tu nu l-ai văzut pe taică-su?

- Ba da; da' nu m-am aşteptat să se descurce "brici".

- Eu, da. Ce-ai găsit în dormitor?

- Nimic. Era curat, ordonat, ca de obicei. Se vedea că trecuse Isabelle pe-acolo. Am pus cuţitul şi pistolul aşa cum mi-ai zis, am închis uşa şi-am coborât.

- Nu erau chinezi în dormitor.

- Nu.

Aproba încet cu capul - Isamu ştia ce semnifica dormitorul ăla... şi mai ales ce-ar fi semnificat instalarea unor chinezi în el! Pentru un asemenea afront, contele ar fi tăiat capul oricui - inclusiv pe-al lui Leonard! Hm...

- Am fost şi la tanti Stela la spital.

Oftă greu... şi închise ochii:

- Spune.

- Avea tot capul bandajat complet; era plină de tuburi şi de perfuzii şi era conectată la o mulţime de drăcii electronice. Dar era în stare stabilă. Medicii au fost rezervaţi. Şi acum, tot rezervaţi sunt.

Cu alte cuvinte, drăciile electronice o ţineau în viaţă. Şi n-o lăsau să scape de chin...

"Am insistat, am rugat-o, am încercat s-o iau pe sus..." Aşa îi spusese Ana. Mămica lui voise să rămână acolo, ghimpe în coasta chinezilor. Nu apreciase însă dimensiunea războiului - şi mai ales miza lui. Planul lui Jun era clar şi nu suporta nici derogări, nici modificări. Nici prizonieri de război. Exact cum era mai rău... Vărul lui oftă greu:

- Taică-tu mi-a zis că rămâne acolo până duminică. O să-i zic să se-ntoarcă duminică dimineaţă - că poate ai tu nevoie de avionul Externelor, şi...

Aprobă...

- Şi-n rest, ştii ce-am făcut. Matroanele şi aurarii din Franţa au fost prompţi şi inspiraţi - ştii de Graţiela şi Mădălin...

- Ştiu.

- Iar eu aici am strâns aşa de mulţi, că nici nu le mai pot ţine contu'!

- Pe Graţiela şi Mădălin o să-i preia Roşcata. Nu acum; peste vreo săptămână. După ce-o şcolesc.

Vărul lui îl privea lung, dar nu spunea nimic... Decise să revină la ale lor - că vorbeau de ceva vreme, iar imediat cum Roşcata lui se întorcea de la Eurolines, o trimitea să-l ducă pe Diamant la maşină:

- Să ai mare grijă de Grasu.

- Am.

- Ştiu; să ai mare grijă de el şi de-acum încolo. O să avem multă treabă; şi nu vreau să uiţi...

Lui Diamant nu-i plăceau muştruluielile în avans, aşa că tăcea şi-şi aprindea o ţigară... Continuă:

- Să-ţi iei un telefon de-ăla de-un euro şi o cartelă prepay. Un timp, nu mă suni decât de pe cartela şi telefonu' ăla. Şi nu mai suni pe nimeni altcineva cu ele.

Vărul lui puse pe masă un telefon identic cu cel pe care i-l trimisese lui "la plic". Perfect!

- Mi-am făcut două mail-uri: unul oficial şi unul numai pentru noi doi.

Scoase biletul şi i-l întinse. Diamant zâmbi... şi-apoi se miră:

- Theodora48?

- Florentina Theodora.

- Aa...

- Exact. Cumpără-ţi un notebook de-ăla mic, fă-ţi şi tu un mail special, la yahoo, şi nu le folosi decât la discuţia cu mine. Când îmi scrii, îmi faci un apel; iar eu îmi verific mail-ul special.

Diamant aprobă... Se încruntă scurt:

- Mâine dimineaţă plec; ajung la Rennes sâmbătă în toiul nopţii. Aşa că sâmbătă dimineaţă revin la viaţă. Şi-o fac în stil propriu - din încheietură.

- Julie?

- Da. Trebuie să-mi recâştig oamenii. M-am puturoşit şi m-am contesit şi uite unde-am ajuns! Gata - trebuie să-mi scot mănuşile!

- OK! Da' să ştii că oamenii sunt cu tine! Că am vorbit cu ei, ce dracu! Toţi merg cu tine înainte!

Ridică o sprânceană serioasă:

- Diamante... Fii serios, bine?

Primi o aprobare cu capul:

- Fă cum ştii tu că e bine. Cu chinezii ce faci?

- Nimic momentan. Îi las în pace. Pentru ei sunt mort, aşa că Ana va moşteni totul; iar Jun are nevoie de ea ca s-o pună să semneze donaţia firmei. Isamu are acces doar la conturi - dar dacă se atinge de ele, îi trebuie motiv. Şi n-are - nici motiv, nici semnătura mea pe motiv. Iar dacă face un artificiu şi trage sforile la bănci şi le goleşte fără un motiv scris, îi sună Fiscul la uşă în secunda doi.

- Şi de tot bănetul ăla ce se-alege?

- O să vezi. Jun vrea firma. Iar pe firma mea, numai eu am drept de semnătură pentru contracte. Ştii că eu nu semnez decât per acţiune... Jun i-a contactat pe toţi partenerii mei de afaceri şi i-a redirecţionat spre Isamu. Poate că pe unii îi va fraieri şi-i va convinge să semneze cu una dintre firmele lui; dar marea lor majoritate ştiu cu cine au de-a face şi nu se bagă dacă n-au certitudinea seriozităţii şi discreţiei mele. În plus, în maximum o săptămână o să discut cu Leonard o chestie; şi-o să se afle, la nivel de yahturi şi mai sus, cine-a plănuit cascadoria asta şi cum nu i-a reuşit... Dacă Ana nu-i dă lui Isamu firma în scris, corect şi legal, firma aia moare în maximum jumătate de an. Firmă mare, stabilă...

Diamant aproba...

- Aşa că eu voi ajunge în Franţa, îmi voi contacta personal oamenii-cheie şi mă voi duce glonţ la Julie. Cu care-o să-mi reglez conturile aşa cum se face - din încheietură. Asta le va suna tuturor toţi clopoţeii - mai ales când Popescu mă va învia, iar poliţia va avea cu Isamu o discuţie pe-un ton ceva mai tăios. Dacă eu nu sunt mort, presiunea lor asupra Anei va scădea un pic. Jun se va preocupa şi de lichidarea mea, şi de siguranţa rudelor mele, şi de Ana, şi de firmă, şi de propriile afaceri... Şi de întrebările alea pe care Popescu o să le tot trimită pe cale diplomatică iar poliţia le va recita periodic la urechea lui Isamu...

Vărul lui râdea acum. Vărul lui nu avusese niciodată 100% încredere în Isamu; iar acum, după cascadoria asta, lui Diamant îi venea să-i spună "Vezi? Ţi-am zis eu!" Diamant tăcea şi râdea...

- Dar presiunea care apasă acum asupra Anei nu va dispare niciodată. Jun ştie că, dacă o prinde pe ea sau pe copii, eu mă voi duce să-i scap. E de-ajuns să pună mâna pe ei ca să mă găsească - şi să mă aibă la îndemână. Aşa că tu, Diamante...

Oftă greu...

- Tu, Diamante, ai multe ajutoare acum. Dă-le de muncă - şi concentrează-te asupra Anei şi a copiilor. Imediat cum cuţitul meu va tăia gâtul trădătoarei, afacerile or să funcţioneze "ceas". Tema dată de Externe pentru luna de probă nu e grea; se face fluierând. Aşa că tu zbârleşte-te periodic la consilieri şi concentrează-te asupra reginei mele. Foloseşte toate resursele, toate cunoştinţele, pune-ţi oamenii să urmărească străzile... Fă cumva să-i găseşti primul. Auzi?

- Stai liniştit - îi vom găsi.

- Primii.

- Primii.

Ridică un deget şi-l electrocută serios:

- Ştiu că ceilalţi regi sunt săritori şi şi-au unit armatele la căutarea asta. Fă cumva să o găsim noi primii.

Primi o aprobare cu capul. Bun! Deschise laptopul:

- Şi-acum, temele: ce mi-ai adus cu zerouri la sfârşit?

Vărul lui scoase al doilea DVD din buzunarul interior. Bufni în râs:

- N-ai şi-un film bun pe-acolo?

Primi un şut pe sub masă. Şi Diamant râdea...

Ana-Maria

Făcuse şănţuleţ pe umăr, de la tocul ăla - dar nu voia să se clintească de-acolo. Nu voia să facă ceva care să le atragă atenţia...

De jumătate de oră, chinezii se agitau pe lângă dubiţe. Avea senzaţia că împachetau; dar nu voia să presupună nimic. Ea stătea cuminte acolo... şi-atât. Nu-i acordaseră atenţie azi; nici ea nu prea stătuse în raza lor vizuală, dar mai debarasase câte-o masă, mai dusese câte-un scaun... Ei serviseră micul dejun - timp în care ea fusese foarte ocupată la bucătărie. Apoi plecaseră "în gaşcă" spre centru - spre gară. Probabil se jucaseră de-a *"Let's do it, France"*, ecologizând traseul şinei de tren...

Iar dacă vreunul o s-o recunoască totuşi şi-o să-i anunţe, gândul ăla obraznic n-o va ajuta cu nimic...

Privea lung agitaţia... Una dintre dubiţe ieşea încet din parcare... Ieşea şi-a doua... Ieşeau, una câte una, şi se aliniau pe prima bandă. Chinezii urcau în ele; ea nu voia să presupună nimic...

Intră în braserie, pe holişor şi se-ascunse iar în veceu. Ridică privirea spre fereastră, şoptind:

- Îţi mulţumesc, Doamne! Îţi mulţumesc că ai grijă de noi!

Banii erau la locul lor. Chinezii erau în drum spre alt oraş probabil... Trebuia să treacă şi ea la treabă! Şi trebuia să-şi facă curaj şi să tragă unele concluzii!

Era puternică. Şi era curajoasă. Se fâţâise două zile prin faţa lor şi n-o recunoscuseră! Era deci capabilă să-şi transforme îndeajuns de mult înfăţişarea şi să fie îndeajuns de calmă şi de calculată încât să meargă mai departe, spre Paris. Cu copiii, va călători doar noaptea. Şi cum la noapte plecau, tare bine i-ar fi prins să aibă nişte acte...

La prânz, avea treabă.

Ştefan

Gata - erau amândoi super-informaţi! Primise cópii după actele limuzinelor pe care le comandase - şi care-l aşteptau deja, în garajele dealerilor... Roşcata se întorsese în urmă cu vreun sfert de oră şi nu-i întrerupsese; doar îl strigase pe Alin. O făcuse îndeajuns de tare ca s-o audă şi el... Şi-atât!

În rest, totul era perfect! Într-adevăr, oamenii lui nu-l dezamăgiseră. Datele financiare arătau că afacerile lui mergeau înainte în forţă. Şi totuşi...

Se aplecă spre Diamant, iar vărul lui tăcu imediat. De cinci minute îi spunea numai nimicuri şi amănunte inutile, încercând probabil să nu audă întrebări despre tanti Stela... Şopti:

- Afacerile merg foarte bine; dar le voi suplimenta cu 25%. Pe de-o parte, am nevoie de bani mulţi pentru războiul care va urma. Şi am nevoie de bani şi mai mulţi pentru salvarea familiei mele. Toate armatele s-au unit ca să mă ajute; dar eu trebuie să plătesc armatele astea - că brânza-i pe bani... şi nici hârtia igienică nu-i gratis...

Diamant îi înţelesese cuvintele. Zâmbi:

- Şi nici n-aş vrea să ratez aşa un motiv puternic pentru a mă muta cu o pătrăţică mai în faţă.

Vărul lui îi făcu cu ochiul - că pricepuse imediat cum era "mutarea cu o pătrăţică"!

- Pentru toţi ceilalţi regi, eu fac suplimentarea asta ca să pot să-mi găsesc nevasta şi copiii şi să plătesc ceea ce am de plătit. Le poţi aminti, în trecere, că partea de transporturi nu mai e în ograda mea...

Scoase plicul şi începu să caute în hârtii... Îi întinse biletul lui Rafael:

- Pleci înapoi cu Roşcata; şi vă despărţiţi în faţa hotelului, cu o îmbrăţişare de-aia de "ce bine-a fost la orizontală". Până acolo însă, în taxi, fă-i instructajul - că nu vreau s-o tai.

Diamant aprobă şi apucă hârtia, dar el nu-i dădu drumul:

- Are potenţial; e deşteaptă, iute şi ştie bine strada. Are o motivaţie serioasă ca să meargă cu mine. Şi are o chestie pe care n-o are multă lume - mă respectă. Eu n-am timp s-o şcolesc - că mâine dimineaţă plecăm, iar dacă autocarul e plin-ochi n-o să pot să vorbesc cu ea. Şi nu vreau să am motiv s-o ciufulesc în prima lună...

Acum îl lăsă să ia biletul şi se ridică:

- Ia-ţi un notebook şi foloseşte-l doar pentru mail-ul ăla special...

Diamant râdea şi aproba... Se încruntă la el:

- Ce râzi aşa, mă?

- Păi râd, şefule! Că cât ai stat tu şi te-ai odihnit, eu am făcut ce-am făcut şi-am tras căruţa din groapă! Şi-acu' mă iei şi mă dădăceşti ca pe Azur!

- Şi ce te răţoieşti aşa la mine, mă?

- Nu mă răţoiesc, şefule. Da'...

Aah! Ce dor o să-i fie lui de Diamant! Că pleca în Franţa - şi cine ştie când se mai vedeau! Aşa că-i prinse capul în palme şi-l ţucă pe frunte:

- Bravo, vărule! Ai făcut o treabă pe cinste, să ştii! Jos pălăria!

Urechile lui Diamant nu se deziceau - erau la fel de roşii ca obrajii... Îl conduse la uşă şi ieşiră în hol.

- Roşcato!

Tropăit, uşă, tropăit - şi era în faţa lui. Nevopsită - dar avea termen până diseară! Roşcata scoase biletele din buzunar:

- Plecarea mâine, la cinci fix, de la sediul de pe Buzeşti.

- Bine. Te-a urmărit cineva?

- Nu.

- Bun. Îl duci pe Diamant înapoi, exact la fel cum l-ai adus. Şi vii repede - că am treabă cu tine.

- Da, şefu'.

Strânse cu putere mâna vărului lui... şi-i ordonă, din privire, să nu păţească nimic în următorii 50 de ani:

- Să ai grijă!

- Şi tu - să fii atent!

- Vorbim!

- Vorbim!

Roşcata tocmai apăsa butonul roşu al mobilului... Îl chemase pe taximetrist. Care făcea 30 de secunde până la poartă - că la suma pe care-o încasa, cu siguranţă aşteptase la volan! Diamant ieşi, în urma Roşcatei...

Diamantul lui crescuse mare. Se întreba, la modul cel mai serios, cum îl vedea Diamant pe el! Şi parcă n-ar fi vrut să-şi electrocuteze vărul... şi să afle "din sursă sigură" că se contesise rău!

Diamant

Gata - erau din nou în taxi. Şoferul nu părea să se grăbească... Se mută scurt lângă ea şi-i şopti, la ureche:

- Înţeleg că acum lucrezi pentru Ştefan...

- Da.

- Şi eşti consiliera lui din Franţa...

- Da.

- Asta ne face pe noi doi colegi la cataramă...

Roşcata râdea şi aproba... Scoase biletul şi i-l întinse:

- Atunci poţi să ştii adevărul.

Şi-acum o privea lung, atent - şi-i observa schimbările de mimică...

Se îngălbenise. Citea cu atenţie şi era galbenă ca lămâia. El aştepta şi-i studia mimica...

Mâna se ridică, grăbită, şi acoperi gura. Ochii de peruzea se măriseră mult. Bineînţeles că recitea totul...

Gata - terminase. Îi întindea biletul - şi era răvăşită rău, că evita să-l privească... Îl băgă în buzunar şi reveni spre ea:

- Nici una dintre ele nu bănuieşte măcar că mai există o alta...

Ea suspina, îşi ştergea lacrimile şi-i confirma spusele... O prinse în braţe şi începu să-i facă instructajul, în şoaptă:

- Să nu-l trădezi niciodată pe rege. E un rege drept; şi dă fiecăruia după cum merită. Dacă îl ajuţi, te premiază. Dacă îl trădezi, ţi-o plăteşte. Atunci când avertizează, avertizează pentru toată viaţa - şi nici nu şterge cu buretele, nici nu uită. Femeilor le desenează avertismentele orizontal pe braţul stâng.

Îşi trecu încet degetul peste locul unde obişnuia Ştefan să avertizeze...

- Bărbaţilor le face un X pe piept. Care are două avertismente, la prima greşeală îi ia gâtu'. Să faci pe dracu-n patru să nu-i greşeşti...

Îi dădu drumul. Roşcata aproba cu capul... Desfăcu un nasture şi-i arătă colecţia proprie de cicatrici:

- E un rege drept. Întotdeauna. Iar eu sunt văr'su numai în curte la nea Dumitru; în rest, sunt subalternul lui.

Gata - cu siguranţă îşi alesese ea o cicatrice mai "oacheşă"... Îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Aşa că, dacă te-a pus Titel să afli şmecherii şi să i le transmiţi şi lui, mi-e milă de tine. Sincer!

Fu prins de guler şi tras spre ea:

- Nu sunt spioana lu' Titel, să ştii!

- Ştiu doar că acum eşti consiliera regelui. Şi-am vrut să fiu sigur că ştii cum funcţionează regele nostru. Ca să n-ai surprize...

Iar ea aproba şi tăcea, îmbufnată şi încruntată... Zâmbi slab, în romanes:

- Eu ştiu că eşti supărată pe ce-ai citit. Da' să ştii că, dacă vrei să porţi moaca asta şi când om ieşi împreună din hotelu' ăla, foc şi pară mă fac!

Gata - o făcuse să râdă. Şi-acum, că îşi terminase treaba, examina lung chipul de lângă el...

Deci ajungeau la hotel şi... Oare cum plănuia Roşcata să revină în camera de la etajul unu? Tare curios era!

Ştefan

Privea lung harta Franţei... Harta sudului Franţei, mai exact...

Ana-Maria era undeva acolo, într-un orăşel mititel de tot... Copiii lui erau acolo, într-o căsuţă din orăşelul ăla mititel...

Era oarecum calm. Îi trimisese lui Popescu un mail mai limpede decât paharele de cristal ale naşului lui - voia să ştie în fiecare zi progresele chinezilor în căutarea Anei. Voia să le ştie poziţia - seară de seară. Ştia că n-o căutau decât ziua - pentru că întrebau de ea, cu

poza-n mână, şi nu lucrau în trei schimburi din simplul motiv că noaptea n-aveau pe cine întreba! Atâta timp cât chinezii scormoneau prin Franţa şi înaintau spre nord, Ana şi copiii lui erau liberi. Iar asta era foarte important!

În privinţa ei, nu se îngrijora. Ana lui se descurca admirabil în condiţii de stres maxim; abia după ce trecea pericolul, începea să tremure şi să plângă. În plus, ştia că Florentina era mare şi isteaţă şi descurcăreaţă. Ea se putea descurca singură cu Léon. Aşa că Ana ieşea să facă rost de mâncare şi de bani; şi îi lăsa pe copii încuiaţi în cameră. Léon asculta dumnezeieşte de mămica lui; Florentina ştia cam cât de periculoşi erau chinezii ăia cu care se certase tati al ei, aşa că nu va risca să nu-şi asculte mama...

El privea harta şi încerca să-şi dea seama unde se ducea Ana lui - ca să poată trimite echipele în întâmpinarea ei. Era devreme pentru asta. El era "mort"; iar în condiţiile astea, neştiind ce se întâmplase cu reţelele şi cu afacerile, Ana se va ascunde inclusiv de oamenii lui. Dar sâmbătă el va învia; aşa că trebuia să înţeleagă cumva unde se ducea Ana lui cu copiii. Trebuia să calculeze şi să afle unde va fi Ana lui sâmbătă. Ca să fie cât mai aproape de ea. Distanţa dintre ea şi chinezi nu putea fi mare; distanţa dintre ea şi oamenii lui trebuia să fie sâmbătă mai mică decât distanţa dintre ea şi chinezi. Se confrunta cu o temă dificilă rău...

Ana lui n-ar fi pornit spre Spania. N-avea acte şi nu cunoştea limba. Tocmai de-asta, Ana lui coborâse din cel de-al doilea tren pe teritoriu francez. Ana lui ţintea spre un oraş mare...

Grenoble... Lyon... Saint-Etienne... Clermont-Ferrand...

Grenoble. Era aproape de graniţa italiană. Din Grenoble, cu orice rablă second-hand, Ana lui putea ajunge în Torino în trei ore. Jun ciocănea timid la graniţa aia - iar ea ştia asta! Italiana era asemănătoare limbii române, aşa că putea înţelege ce vorbeau oamenii din jurul ei... Din Italia putea porni încetişor spre Austria... Ungaria... România...

Unde-o să fie Ana lui sâmbătă dimineaţă?

Trânti scurt ecranul - la dracu!

Hei! Laptopul! Se grăbi să-l redeschidă... şi bufni în râs: ete ce grijuliu devenise el aşa, deodată, cu bunurile personale!

Ia să-şi ia el gândurile de la ruta Anei! Că dacă-şi storcea mintea aşa, fără informaţii, se înfuria de pomană! Ia să se uite el la DVD-ul ăla de la Piccolo Mondo! Aşa... ca să se înfurie cu folos! Cadrele filmate de oamenii lui Diamant erau mult mai concludente decât cele ale televiziunilor! Iar vărul lui rostise cuvintele “raket” şi “lunetist de la Interne”. Şi voia să fie sigur că nu se înşelase.

Ana-Maria

Era liniştită. Era veselă chiar! Debarasa mesele alea cu zâmbetul pe buze...

Da - chinezii plecaseră. Şi nu se mai întorceau. Era sigură de asta! Şi ea se pregătea mental de plecare...

Era îndeajuns de liniştită şi de calmă acum ca să afle ştiri din România. Aşa că-i trebuia un laptop. Şi cum nu-i venea să-l cumpere cu cash, dat fiind faptul că numai maniacele aşa ca ea aveau mai mult de 100 de euro prin buzunare, se gândea "să îmbine utilul cu plăcutul" - şi să-şi procure şi nişte acte. Până făcea poliţia procesul-verbal pentru pierdere, până afla Isamu, până-i pica fisa... Mai ales că oamenii lui tocmai plecaseră din Puget-Théniers! Privea deci lung străduţa, turiştii...

Se răsuci şi intră în braserie:

- Dle Jacques, pot să lipsesc jumătate de oră?
- Bineînţeles!
- Mulţumesc!

Ieşi şi traversă; şi porni încet pe urmele grupului de turiste...

Vorbeau engleză; engleza britanică. Ei îi plăcea chestia asta - că şi ea vorbea o engleză oarecum britanică... O ochise pe cea din mijloc; cea şatenă. Era cea mai apropiată de trăsăturile ei. În plus, erau frânte de oboseală toate trei. Plănuiau să ajungă mai repede la hotel şi să se culce. Petrecuseră toată noaptea. Unde, habar n-avea - că era un orăşel paşnic cu nu foarte multe opţiuni...

Se apropiau de Hotel Alizé...

Ele intrară în hotel; ea viră dreapta, spre restaurant, şi-şi aprinse o ţigară. Şi luă poziţia aia, "de aşteptare". Privea spre stradă; cu coada ochiului, supraveghea obloanele verzi...

Şi uite-o şi pe turista ei! Evident, avea cameră la etajul unu. Din fericire, fereastra era chiar deasupra garajului. Aşa că porni încetişor spre ea... Lângă garaj era un copac; dar i se părea nesigur. Aşa că apucă pur şi simplu tomberonul şi-l trase lângă acoperişul de ţigle. Şi aşteptă.

Auzea nişte pocnete în cameră, nişte foşnete... Şi-acum auzea un fâşâit continuu. Individa făcea duş. Buun!

Scană scurt strada... îşi scoase puloverul şi-l îndesă după tomberon. Şi-apoi se urcă pe el şi făcu un pas mare-mare...

Şi era pe acoperiş!

Se ghemui imediat - să n-o vadă cineva! Dacă o vedea cineva, arest scria pe fruntea ei! Ia - unde era englezoaica?

Camera era extrem de simplă, pentru un hotel de trei stele! Un pat, o măsuţă şi-un fotoliu? Aoleu... În fine! Bine că nici unul dintre obiectele de mobilier nu-i bloca ei intrarea! Sări pervazul şi se ghemui sub geam - dac-o prindea acum...

Duşul curgea în continuare. Iar ea n-avea ce căuta aici.

"Hai, Ano! Port-actul şi şterge-o!"

Dintr-un singur pas, ajunse lângă pat. Deschise fermoarul rucsacului, trase port-actul şi-l verifică - asta căuta? Da - asta căuta. Era plin cu cărţi de credit. Aşa că îl îndesă în pantaloni, închise fermoarul, reveni la geam, se asigură că n-o vede nimeni din stradă...

În trei secunde fu din nou jos, lângă tomberon.

Dumnezeule, ce-i bătea inima!

"Nu sta aici! Dacă te-a văzut cineva, vine chiar acu’ să te ia pe sus şi să te ducă la poliţie! Şterge-o!"

Îşi luă puloverul, îl trase pe ea şi porni grăbită spre Carrefour.

Dumnezeule mare! Nu era sănătoasă! Avea 5.000 de euro pitiţi în sân, dar risca şi intra prin efracţie în camera unei turiste britanice... Dacă o văzuse cineva? Dacă era chiar acum reclamată la poliţie? Dacă ajungea la Carrefour şi se pomenea luată pe sus şi arestată? La dracu - că nu gândea deloc!

Dar dacă era euforică, pentru că plecaseră chinezii... Scoase mobilul şi selectă numărul. Suna...

- Alo?
- Bună ziua. Anne sunt.
- Da, Anne.
- Spuneţi-i lui Fló că lucrurile s-au rezolvat şi musafirii au plecat.
- Da-da! Îi spun eu chiar acum.
- Mulţumesc mult.

Şi nu mai stătu la discuţii - închise. Tocmai realizase că, dacă individa nu era o britanică din Statele Unite, făcuse prostia vieţii ei şi furase nişte carduri la care nu ştia PIN-ul...

Era destul de departe de hotel; şi n-o urmărea nimeni. Scoase port-actul din pantaloni; îl desfăcu, scoase primul card... Şi zâmbi, în şoaptă:

- Dnă Catherine Johnston, te-aş pupa dac’aş şti că habar n-ai de ce te pup...

PIN-ul era scris cu pixul pe card. Iar ea, dacă se va mişca îndeajuns de repede, era ca şi salvată!

Se ducea glonţ la Carrefour, la raionul de electronice, şi cerea un laptop în cea mai britanică engleză pe care-o ştia. Insul o s-o întrebe pe care-l voia; iar ea o să vrea unul ieftin, simplu... Şi un kit de Windows. Dacă era cazul, întreţinea discuţia spunându-i că nişte nenorociţi de ţigani, români probabil, îi furaseră laptopul; iar ea, dacă n-are online, simte că se sufocă. Insul o să râdă amabil; ea o să achite laptopul şi-o să renunţe la garanţie - că oricum pleca azi spre casă, adică în Marea Britanie! Ieşea din Carrefour, se întorcea fuguţa la hotel... şi, dacă totul era aşa cum trebuia, adică nu găsea poliţia amprentând tocul geamului, azvârlea portofelul cu boltă până-n cameră

şi-o ştergea repejor. Şi n-o să se afle despre isprava ei decât atunci când dra Johnston va primi extrasul bancar. Dacă însă va găsi poliţia la hotel, va opri cardul şi va băga portofelul în primul coş de gunoi pe care-l va vedea. Şi nu se va mai duce la terasă - gonea la dna Jacqueline, îi mulţumea de găzduire, lua copiii şi pleca cu autostopul. Sau traversa cu tupeu strada, se ducea la dealerul de maşini second, lua orice rablă de-o mie de euro şi porneau la drum "în trei". Cam ăsta era planul ei...

Diamant

Răsuci cheia în contact, se asigură... că nu venea nimic şi că Internele şi Externele erau pregătite de drum şi se integră în trafic. Mergea pe bdul 1 Decembrie, spre şoseaua de centură. Se ducea spre orăşel; şi nu se grăbea. N-avea de ce! Externele şi Internele aşteptaseră ca el să termine discuţia cu Roşcata... iar după aşa o discuţie de două ore jumate, n-ar fi trebuit să aibă prea multă energie să facă slalom prin trafic!

Uite-aşa îi creşteau lui numele şi renumele...

Zâmbea slab...

Fata asta merita să fie consiliera lui Ştefan. Dacă nu făcea imensa greşeală să-l spioneze pentru Titel, fata asta era perfectă pentru rolul pe care-l primise! Era frumuşică. Era dezgheţată şi descurcăreaţă. Ştia patru limbi de circulaţie internaţională. Şi n-avea nici o problemă în a se căţăra pe gratiile de la ferestre! Rafael zicea că dădea şi cu cuţitul... Iar el zâmbea...

Ana-Maria

Oftă greu şi intră în braserie:

- M-am întors.

- Bine-ai revenit. Aici să ştii că nu s-a întâmplat nimic...

Aprobă şi se grăbi spre bucătărie. Lăsă sacoşa cu laptopul într-un colţ şi-şi puse puloverul peste ea. Şi se grăbi să spele ea vasele, pentru că trebuia să se gândească... Să se liniştească...

Aşa păţea ori de câte ori făcea un lucru periculos - se descurca, improviza şi cârpea şi ieşea la liman atunci, pe loc. Iar când simţea că era la adăpost, începea să tremure şi-i dădeau lacrimile. Tocmai îi dăduseră lacrimile, pentru că era la adăpostul bucătăriei...

Lucrurile merseseră nesperat de bine. Îşi cumpărase cel mai ieftin laptop. Vânzătorul n-o întrebase nimic, iar când auzise că n-o interesa garanţia răsuflase uşurat şi îi pusese calculatorul într-o sacoşă. Cardul funcţionase impecabil, port-actul zburase "la fix" prin fereastra deschisă... Plasticul zăcea chiar acum în coşul de gunoi de lângă hotel...

Şi cum în toate exista bine şi rău, iar ea era superstiţioasă din fire, se întreba ce va merge rău azi. Oare ar fi trebuit să zăbovească cinci minute în magazin, să probeze laptopul? Oare nu va reuşi să instaleze Windows-ul? Oare va vedea uniformele albastre intrând în bucătărie, după ea?

Astea erau cele mai grele momente; cele mai dificile. Momentele când ea se gândea la tot ce era mai rău, ca să fie pregătită pentru orice. Şi deşi ştia că şansele de-a fi prinsă erau minime...

Ştefan

Revedea filmarea aia şi simţea că-i zvâcnesc tâmplele. Se vedea clar cum Jeep-ul virează pe contrasens şi accelerează serios; camera se întorcea spre stânga şi filma impactul violent al dubiţei albe cu BMW-ul lui... Vedea capul lui Grasu răsucindu-se spre dreapta... Vedea agitaţia... Laurenţiu cobora de pe scaunul din faţă şi se ghemuia lângă portieră; din spate, Dan trecea peste genunchii sosiei şi cobora şi el. Aici se vedea clar cum laptopul cade pe asfalt. Laurenţiu se ridica. Dan trăgea sosia de pe banchetă. Păşeau toţi trei, tupilaţi, spre restaurant. Primul cădea Laurenţiu; după cum se răsucise corpul, îl nimeriseră gloanţele trase din dreapta lui. Aproape imediat, sosia avea o ezitare - din cauza glontelui care-l nimerise în creştet. Şi-apoi cădea pe asfalt. Static. Lunetistul îl împuşcase mortal. Şerban Georgescu murise pe loc... Dan mai făcuse un pas; revenise, apucase costumul negru şi încercase să-l târască spre intrarea în cârciumă. Atunci îl ciuruiseră şi pe el - tot cei din dreapta...

Ciocănitul îl făcu să tresară. Cine era? Ridică privirea... Aa, se întorsese! Reveni spre filmare:

- Intră.

Rămas fără paravanul uman, câteva gloanţe din dreapta îl nimeriseră pe Grasu; care încercase să se-ntindă până la portieră, s-o închidă - aşa că se lăsase spre dreapta... şi căzuse pe scaun. Şi, după vreo două secunde, intrase în scenă Diamant. Întâi se auzise un fluierat de-ăla de numai vărul lui ştia "să-l cânte". Băieţii se repliaseră, iar unul dintre BMW-uri plecase în trombă după Jeep. Şi-apoi camera filmase blocul... Se vedea cum zboară tencuiala - şi, imediat, ţeava se retrăsese. Diamant trăsese spre lunetist, ca să-l salveze pe Grasu... Şi-acum urlau că "mâinile sus" şi "aruncaţi armele". Şi se auzea BMW-ul supraturat apropiindu-se. Şi-acum frâna dincolo de dubiţă... Auzea din nou fluieratul lui Diamant... care se repezise apoi la BMW-ul lui. Urcase în spate şi trăsese portiera; dăduse nişte telefoane şi-apoi culcase scaunul şi-l trăsese pe Grasu în braţele lui. Timp în care indivizii spălaseră putina. Omul lui alerga la BMW... Diamant cobora şi-l punea să aibă grijă de Grasu... Şi fugea înapoi, vizavi de Piccolo Mondo - în ascunzătoare. Apărea SMURD-ul...

Şi-atât. Roşcata venise lângă el şi probabil că privise şi ea ecranul - dar nu spusese nimic. Îi plăcea că văzuse şi ea imaginile. Trebuia să ştie că tocmai "plecase la război", şi chiar era pe viaţă şi pe moarte! Apăsă pauza şi se ridică:

- A ajuns cu bine?

- Da.

- A plecat cu bine?

- Cu bine şi cu două Loganuri după el.

Internele şi Externele... Bun.

- Bun. Dă să văd.

Tânăra îşi desfăcu imediat părul prins în coadă...

Trecuse şi pe la stilist - trecuse ca vijelia probabil, fiindcă avea părul încă ud... Îşi făcuse două şuviţe aproape albe, una neagră catran şi-una vişinie; toate late şi destul de groase. Şi toate pe-o parte. Îşi făcuse un snop de şuviţe - dar zău că-i plăceau! Cu părul prins şi cărare pe-o parte, aşa cum venise, şuviţele alea puteau fi ascunse sub părul ei natural; dar când îl desfăcea şi muta cărarea...

Când o să intre cu ea în crâşmele din Lyon, o să-i dea gata pe toţi! Roşcata ştiuse ce-i cere - şi se franţuzise cu bun-gust... Şi iar stătea spăsită şi pregătită să-i pareze "capacele"! Oof! Arătă spre perete:

- Treci acolo. Dă telefonu'.

Se conformase, prompt, şi luase poziţia de drepţi. Aprinse lumina şi încercă s-o încadreze cât mai "de buletin". Poză... Căuta bluetooth-ul laptopului... Download... Îi înapoie telefonul şi se reaşeză pe scaun:

- E foarte bine; îmi place. Ionescu Rebeca - cum sună?

O secundă de gândire... şi-un zâmbet:

- Evreieşte.

- Îţi place?

- Da.

- Atunci obişnuieşte-te cu el, că buletinul o să te-aştepte la autocar. Acu' bagă nişte prânz, că te trimit la Sinteşti - şi-o să dureze câteva ore pân-o să te-ntorci.

- Da, şefu'.

- Iar consilierii mei nu beau şi nu mănâncă nimic de la nimeni. Niciodată. Din motiv de propria siguranţă...

- Ştiu, şefu'.

- Aşa că sună-l pe vecinu' tău, taximetristul. Zi-i că ai treabă cu el pân' la noapte şi că plăteşti bine; da' nu-i zice unde mergeţi.

- Da, şefu'.

Şi cam atât avusese să-i spună. Tăcu; o auzi ieşind...

Şi-acum, să scrie biletul pentru bulibaşă şi să revadă filmările alea! Ca să nu se întrebe din nou unde-o să fie Ana sâmbătă...

Diamant

Cică notebook-ul lui era gata. Mădălin îl asigurase că era cât se poate de "sigur"; că îi pusese doar un Windows chior şi-un antivirus bun, iar net-ul era sigur din motiv de tot felul de drăcii rostite de băiatul ăla. El privea tastatura micuţă...

Păi să se-apuce de treabă, nu? Scoase telefonul şi arătă uşa; şi rămase singur în birou. Selectă numărul lui Popescu Ion... Suna...

- Da.
- Bună seara.
- Bună seara, dle Ionescu.

Şpionul-şef părea vesel; aşa că începu să râdă:

- Ce mai faceţi dvs, dle Popescu?
- Aa, fac foarte bine, mulţumesc de întrebare! Toate problemele s-au rezolvat. Putem vorbi. Şi puteţi vorbi.

"Daa, adică ai reglat microfoanele, să nu ţiuie când ne schimbăm tonurile de apel!" Să nu creadă el aşa poveste! Se grăbi să schimbe subiectul:

- Am vorbit - şi totul e pregătit pentru mâine.
- Ştiu, cursa de cinci. O să-i propun azi avionul; dar nu cred că o să vrea.
- Cred că credeţi corect...

Se hlizeau amândoi ca două liceene tâmpite...

- A cumpărat două bilete.
- Da; pleacă însoţit.
- ... Însoţit de...
- Nici eu nu ştiu. O să aflăm diseară.

Şi nu-l mintea - că fata aia nu era regină, s-o cheme doar "Roşcata" şi eventual şi "Întâia"!

- ... Aa, OK! Să înţeleg că diseară îi aud, în sfârşit, vocea?
- Ceva îmi spune că da - diseară scăpaţi de cicăleala mea.
- Ei, hai - n-o lua şi tu aşa!
- Aa, atunci o să vă mai sun!

Iar râdeau ca tâmpiţi... Da' ce-aveau? Redeveni serios:

- O să ne mai auzim, cu siguranţă - că eu rămân aici, cu consilierii mei, iar el o să fie foarte ocupat acolo.
- Nici o problemă, dle Ionescu. Indiferent ce problemă aveţi, folosiţi lista pe care v-am dat-o. Iar dacă lucrurile nu se rezolvă aşa cum trebuie, aştept să mă sunaţi.
- N-am să abuzez de răbdarea dvs. Deci transferul s-a încheiat, fişierele sunt complete, lucrurile sunt clare acolo...
- Foarte clare. Îşi poate folosi actele fără nici o problemă.
- Bun. O să-i comunic asta. Atunci, ne auzim.
- Ne auzim.
- La revedere.
- La revedere.

Închise şi se aşeză în faţa notebook-ului. Yahoo... Mail... Mihai4002 - în amintirea tăticului lui... Parola... New mail...

"Am vorbit cu Popescu. Voia să ştie cu cine pleci şi să-ţi propună avionul."

Send. Îi făcu un apel şi-şi aprinse o ţigară. Rememora "procedurile de securitate" - astea noi, desigur! Avea un telefon special doar pentru Ştefan, avea un notebook nou doar pentru Ştefan...

Aştepta... Aştepta... Oare era online? Faţa zâmbitoare era gri... Hait - că-i răspundea pe mess!

"Îl sun imediat.

Tu ai grijă aici. Să ceri în fiecare zi veşti despre Grasu - că am mare nevoie de el şi nu vreau să pierd timpul aiurea lăsându-l să facă kinetoterapie în spital. Imediat cum poţi să-l scoţi de-acolo, scoate-l de acolo!

Ai mare grijă de orăşel - nu-i lăsa să simtă că îi neglijezi. Când îţi dau startul, le spui şi lor adevărul - dar nu-i lăsa printre ultimii.

Fii cu capul pe umeri şi ochii-n patru - că or să încerce şi la tine. Înconjoară-te de bodyguarzi serioşi şi nu umbla langa fără umbrelă."

Bineînţeles! Iar îl dădăcea! Şi încă mai scria! Încă nu terminase! Oof, ce om!

Ştefan

Deci acu' trebuia să vorbească cu Popescu - să-l sune. Că devenea chiar nesimţit! În plus, avea un mare interes la el! Aşa că selectă numărul... Şi oftă greu...

- Da.
- Bună seara.
- Bună seara.
- *Vive le roi*, domnule Popescu.

O secundă de linişte... şi-un hohot de râs, într-o franceză impecabilă:

- Oo, domnule Ionescu! Ce onoare!
- În sfârşit, ne auzim!
- Într-adevăr! Pot spune că abia aşteptam să aud un vorbitor nativ de franceză...

Ete, na! Reveni la limba română:

- Domnule Popescu, luna asta de probă parc-ar fi lună de miere!
- Este. După cum spunea şi dl Ionescu junior: dvs aţi dat deja proba de lucru. Acum o dăm noi. Se observă, cred, că facem tot posibilul să vă-ndrăgostiţi de noi...

Prefera să nu răspundă la poanta aia...

- Şi, după luna de miere, renegociem!
- Bineînţeles! Noi ne-ndrăgostim greu - şi avem nevoie de multe dovezi de dragoste.
- Ştiu, ştiu...

Îl informase; acum, "să-l bage-n producţie":

- Aveţi informaţii despre soţia mea şi copiii mei?
- Nu. Echipele chineze au trecut deja de cercul staţiunilor măricele din Alpii maritimi şi înaintează spre nord. Nu au găsit absolut nici o informaţie, nici o dovadă a trecerii lor pe-acolo, nici un zvon... Absolut nimic! Nici măcar o confuzie!
- Informatorul mai emite?
- Momentan, nu. Din câte mi-au comunicat oamenii noştri la faţa locului, bodyguarzii francezi sunt răspândiţi prin echipele chineze; şi sunt marginalizaţi şi supravegheaţi atent inclusiv atunci când folosesc toaleta.
- Înţeleg... Eu voi trece mâine în roaming.
- Ştiu; am aflat. Nu doriţi să ajungeţi mai repede?
- Nu; am un consilier nou, iar cele 48 de ore de drum ne vor prinde bine pentru... reglajele de fineţe.
- Am înţeles. Îmi puteţi spune numele noului consilier?
- Desigur! Ionescu Rebeca. A împlinit 21 de ani pe 1 ianuarie. Fotografia o primiţi chiar acum pe mail.

Aştepta... Oare era îndeajuns de perspicace Popescu ăsta? Sau trebuia să-i dea detaliile aşa, mură-n gură prin dictare? Ia să-i mai dea un indiciu:

- E bună fotografia; da?
- Da - e foarte bună. Primiţi documentele doamnei mâine, la autocar.
- Mulţumesc.
- Încă ceva. Nu ştiu dacă dl Ionescu junior v-a informat referitor la domnul Gaboraş...
- M-a informat, dar îl voi contacta atunci când va fi momentul. Şi e prea devreme.
- Ştiţi că dl Gaboraş este specialist în rezolvarea problemelor de imagine...
- Da, ştiu. Dar prefer ca dl Gaboraş să stea la spital, lângă tatăl

meu. Adică lângă unicul membru al familiei Ionescu aflat în Franţa.

Aşteptă o secundă, şi-apoi continuă:

- Mi-am făcut calculele şi planurile - şi ar fi foarte contraindicat să-şi bage mătura prin ele.

- Nu uitaţi că dl Gaboraş vă stă la dispoziţie! Totuşi, dat fiind faptul că el este acum la Cannes, oraş destul de aglomerat zilele astea, n-ar fi mai bine să-i transmit eu, discret, planul dvs?

- Ba da. Întâi mă duc să fac curăţenie-n ogradă; că am o găină care nu m-ascultă deloc! Iar curăţenia asta vreau să iasă la suprafaţă. Imediat cum curăţ ograda, Grasu prinde glas şi face declaraţii. Declaraţia lui va face paşaportul meu să redevină oficial valabil. Automat, dl Isamu Chèn va primi vizita poliţiei, care-l va informa oficial cum stau lucrurile.

- Partea asta o discut eu cu omologul meu.

- Ştiu - şi vă voi contacta, probabil sâmbătă de dimineaţă, în funcţie de cum se derulează planul meu.

- Bineînţeles.

- Iar după ce vom face toate reglajele de fineţe, Ionescu junior va bate toba mare în toată România. Asta se va întâmpla, cel mai probabil, sâmbătă seara. Duminică dimineaţă, tata revine în România; şi revine singur, cu avionul pe care cu amabilitate ni-l puneţi la dispoziţie. Dl Gaboraş îl conduce la aeroport şi-apoi e invitat la mine, la micul dejun. Ne facem reglajele, lămurim poziţionarea jaloanelor şi-l lipesc de mine ca pe-o umbră - şi la petreceri, şi la război.

- Am înţeles. Planul este limpede şi ţinteşte spre succes; dar sunteţi sigur că lucrurile vor decurge aşa cum le plănuiţi acum?

- Da.

- ... Iar dacă se întâmplă ceva neprevăzut...

- Nu se va întâmpla nimic neprevăzut. Veţi vedea.

- ... Bine! Ce să mai zic...

- Dle Popescu, atunci când noi plănuim ceva, aşa se-ntâmplă. Nu ne plac ouăle Kinder; şi plănuim departe de ele.

Ei bine? Îl auzi râzând:

- Bine, dle Ionescu. Oricum, vă asigur că veţi fi în perfectă siguranţă! Nu plecaţi singur, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

- Înţeleg, înţeleg...

- Aşa că o să urmăresc cu atenţie ce se-ntâmplă zilele astea; şi o să am şi eu grijă să n-apară surprize.

Bufni în râs:

- Ştiu. Pe asta şi mizam!

Râdea şi el... Se grăbi să facă încheierea:

- Eei, păi atunci eu nu vă mai reţin...

- Dle Ionescu, drum bun. Şi, cum s-ar spune, nu faceţi mişcări bruşte. Lăsaţi-ne să vă arătăm dovezile noastre de dragoste...

- Bine, dle Popescu. Nici mie nu-mi plac surprizele, aşa că vă înţeleg.

- Deci doriţi să redeveniţi vizibil în cursul zilei de sâmbătă.

- Da.

- Dar despre asta vom discuta altă dată. Vă las să vă pregătiţi de plecare.

- Vă las să agitaţi un pic Evidenţa Populaţiei.

- Evident!

Râdeau iar, ca tâmpiţii...

- La revedere, dle Ionescu.

- La revedere, dle Popescu.

Apăsă butonul roşu şi şopti:

- Să trăieşti, domnule Caragiale!

Că parcă jucau într-o schiţă de-aia de demult, cu Ionescu şi Popescu... Dacă se gândea el mai bine, probabil că or să apară şi bancuri cu Ionescu şi Popescu! Orice era posibil...

... la nivel de yahturi. Inclusiv bancuri cu Ionescu şi Popescu care să nu fie chiar bancuri...

Se mai gândea la chestia asta. Dar nu acum. Momentan, se concentra asupra tabelelor cu fetele. Trebuia să găsească o subalternă care să-l ajute să ajungă la Julie; şi trebuia "s-o nimerească" din prima. Dacă va suna vreo trădătoare, Julie ar fi putut să fugă...

Se mai gândea la asta. Şi se mai gândea şi la suplimentarea aia. Până nu revenea tăticul lui în orăşel, nu-l putea lua pe Diamant de-acolo. Orăşelul trebuia condus; şi trebuia să dovedească stabilitate. Era baricadat bine; dar oamenii trebuiau să fie calmi, liniştiţi... De duminică-ncolo, însă, Diamant punea serios osu' la muncă! 25% suplimentare însemna multe suflete! Şi multe sacoşe! Şi multe comisioane! Ehei...

Diseară, o va muta pe Roşcată în camera lui. Trebuia s-o obişnuiască cu prezenţa lui. Din câte spusese Rafael, singurul bărbat pe care-l cunoştea Roşcata era Titel; şi nu-l cunoştea decât sub formă de musafir. În rest, show la cameră. Fata asta o să treacă prin schimbări mari, zilele astea; iar el n-avea decât 48 de ore la dispoziţie ca s-o ajute să se adapteze. Nume nou, vârstă nouă, şef nou, bărbat lângă ea 24 din 24... Vai de ea - ce de migrene o să aibă de-acu' încolo!

Ana-Maria

Pedala încetişor, pe marginea drumului. Se apropia de poartă; ştia că era ultima oară când se apropia de poarta aia...

La ora opt, se dusese la dl Jacques şi îi spusese că îi mulţumeşte din tot sufletul pentru ajutor... şi că, din păcate, nu se vor revedea şi mâine. Iar el mai că nu plânsese! O strânsese în braţe, o pupase pe amândoi obrajii, îi urase succes, o rugase practic să nu cedeze în faţa greutăţilor şi să nu se-ntoarcă la "nenorocitul ăla"... După care îi dăduse banii pentru ziua de azi şi se dusese în bucătărie. Iar ea urcase pe bicicletă şi pedalase...

Nu venise poliţia. Nici turista. Nici chinezii. Nu venise nimeni s-o salte din braseria aia. Dăduse dovadă de-un curaj soră cu prostia crasă - dar reuşise. Tot "norocul prostului" acumulat în ultimii ani se revărsase azi peste ea...

Sprijini bicicleta de zidul casei, luă laptopul şi intră. Copiii o văzură imediat - aşa că se repeziră s-o strângă în braţe... Ea privea ochii bătrânei şi-i venea să plângă...

- Mami, ai venit mai devreme!

Aprobă scurt cu capul. Florentina o privi lung... şi-şi pierdu zâmbetul:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Mami, ce s-a întâmplat?

- Nimic, prinţeso. Doar că în seara asta trebuie să ne culcăm devreme, toţi trei.

- De ce?

- Fiindcă mâine ne trezim foarte devreme.

Léon ridică imediat capul de pe umărul ei:

- Şi mergem la tati?

- Mergem în alt oraş.

Prinţul era descumpănit; prinţesa era gânditoare. Se grăbi s-o liniştească pe dna Jacqueline:

- Şi acolo ne odihnim, după care mergem în alt oraş... Şi tot aşa până ajungem în Paris.

- Şi acolo ne aşteaptă tati?

- Nu ştiu; să vedem. Haideţi să mâncăm şi să ne culcăm. Hai - la bucătărie.

Şi-i împingea de zor... Dna Jacqueline se ridică şi şopti:

- Vorbim după ce adorm ei?

Negă şi-o cuprinse cu braţele:

- Azi, bodyguardul francez al soţului meu a venit foarte matinal la terasă. Nu ştiu de unde, dar mi-a dat 5.000 de euro. Cash. Aşa că acum pot să ajung într-un oraş mare, unde am fi mult mai bine ascunşi...

- Aşa e. Tii, ce noroc pe tine!

Aproba încet cu capul...

- Şi el - foarte inspirat! Dar eşti sigură că nu e o capcană?

Aprobă din nou:

- Dacă voia să mă ia pe sus, mă lua de ieri. Dacă voia să mă ia cu tot cu copii, mă lua aseară - mă urmăreau şi intrau peste noi. În plus, o să plecăm în toiul nopţii.

- Şi cu ce plecaţi?

- Încă nu ştiu. Am cumpărat un laptop; după ce adorm copiii, îl instalez şi mă uit la programul trenurilor.

- Oricum, mă gândeam... Ar fi bine să pleci cu maşina. Dar dealerul auto cred că a închis deja...

- În plus, probabil că chinezii l-au vizitat printre primii. Iar dealerii auto au grijă, în general, de cărţile de vizită pe care le primesc. Aşa că...

- Aşa că uite cum facem... Mâncăm şi dau câteva telefoane; doar să-mi spui unde vrei să ajungi.

- Nu, dnă Jacqueline. Sunteţi şi aşa extrem de implicată în fuga mea! Nu vreau să afle vreodată cine m-a ajutat şi...

- Stai liniştită. Deci, instalează calculatorul şi spune-mi în ce oraş vrei să ajungi.

Aprobă şi o trase spre bucătărie:

- Haideţi să mâncăm; şi-aşa, i-am cam speriat cu mutra mea gânditoare...

Femeia nu mai spuse nimic; intră şi ea în bucătărie şi descoperi că Florentina despachetase deja cina şi aranjase masa...

Ştefan

Hei! Păi se întorsese deja? Era de-abia nouă jumate! Ce făcuse bulibaşa - descălţase vreun cuţitar? Se încruntă rău - pentru că era superstiţios, iar dacă va vedea nişte cizme second o să care cuţitul într-o cutie de chitară, ca Banderas...

Roşcata ciocăni scurt.

- Intră.

Tânăra se conformă, încuie uşa şi puse sacoşa pe masă. Şi scoase, rând pe rând, perechea de cizme, cuţitul şi o altă sacoşă voluminoasă. Şi-atât. Îl privea şi tăcea. Adică trebuia "să-i dea play"...

- Spune.

- Am ajuns repede, i-am dus biletul şi a început să râdă. Şi mi-a zis că ştia de la Diamant că eşti bine; aşa că a dat comanda în lucru din timp. Iar cizmele şi cuţitul sunt gata încă de luni.

I-auzi! Chiar aşa? Păi... Păi ce dracu făcuse Diamant? Îl declarase decedat, sau ce făcuse?

- Şi, pe lângă cizme şi cuţit, ţi-a trimis şi pachetul ăsta. Nu mi-a zis decât că sunt haine - că cică n-o să poţi să porţi cizme la trening! Şi m-am uitat, şi sunt haine.

Aha! Se ridică şi desfăcu sacoşa. Scoase o pereche de blugi negri... O bluză cu mânecă lungă, albă... O geacă de piele subţire, de primăvară-vară, exact aşa cum îi plăcea lui - cu fermoare la absolut toate buzunarele... Ia - că bulibaşa se-apucase să-l înţolească! Încercă să nu cedeze în faţa gândului şi să râdă:

- I-ai dat banii?

- Bineînţeles! N-a vrut să-i ia, dar i-am zis că n-are încotro - că-mi iei gâtu' dacă nu îndeplinesc ordinul aşa cum mi l-ai dat.

- Bine. Du-te şi tu şi fă un duş, linişteşte-te... Ştii tu - inspiră-expiră!

Roşcata începu să râdă... şi ieşi. Ridică încet cuţitul...

Era nou-nouţ. Era impecabil. Şi era ascuţit "în duşmănie". La baza lamei, lângă mâner, era gravat *"Le roi"*. Îl răsuci şi tresări - pe partea cealaltă scria altceva... *"Honneur et justice"*. Bulibaşa îl cunoştea bine...

Ia să probeze el cizmele alea!... Erau perfecte! Şi cuţitul? Cum intra cuţitul?... Era perfect. Era exact la înălţimea unde-l ştia! Bulibaşa din Sinteşti era de toată isprava - şi-l plăcea mult, că-l ajuta să-şi revină ca-n basme, într-o zi cât alţii într-un an...

Se grăbi să ajungă în bucătărie. Bătrâna îl privi lung...

- Fă-ne şi nouă nişte sandwich-uri, te rog.

Se sprijini de dulap şi începu să aştepte, cu ochii la ea... Duşul era pe partea cealaltă a uşii camerei lui; şi probabil că Roşcata se speriase rău azi, în sufletul acelei localităţi renumite pentru iuţimea locuitorilor ei, de plângea chiar atât de mult sub duş...

- Mulţumesc.

Duse farfuria în cameră şi-o puse în faţa celuilalt scaun. Se aşeză în faţa tastaturii; accesă harta Franţei... Unde era Ana lui?

Ah, apropo! Ce spunea Popescu pe mail? Spunea ceva? Că dacă nu spunea nimic la ora asta, o să-l sune! Îi ceruse poziţionarea trupelor chineze în teren; o voia în fiecare seară. Oare... Da - i-o trimisese. Bun! Ia să vadă el cât avansase Isamu în teren...

Da - trecuseră de cercul acela virtual al oraşelor turistice. Erau pe cercul La Brigue-Roqueblière-Guillaumes-Annot-Castellane-Ampus-Draguignan... Deci Ana se îndepărtase îndeajuns de mult... Sau se ascunsese extrem de bine şi-i lăsase să treacă...

Auzi uşa băii deschizându-se; ridică puţin vocea:

- Vino-ncoa.

Se prezentase, prompt... Arătă spre scaunul de lângă el. Şi cum Roşcata se aşeză şi-atât, arătă spre farfurie:

- Partea aia cu contele e foarte înşelătoare. Ia şi mănâncă.

Aşa, sub formă de dispoziţie, se conforma. Dar nu-i era greu să bănuiască ce gânduri îi treceau prin minte...

- ... Şi ce mai zicea bulibaşa?

Roşcata înfuleca şi povestea:

- Ce să zică... Era supărat fleaşcă. Adică atunci când m-a văzut că-i intru-n curte... s-a încruntat la mine. Pe urmă mi-a zâmbit, când ţi-a citit biletul... şi m-a poftit înăuntru. Da' vizita mea i-a amintit anumite lucruri... Şi mi-a zis, mai printre dinţi, aşa, că tot Sinteştiul îi plânge pe Dan şi pe Laurenţiu... Că toţi aşteaptă chemarea lui Diamant, ca să-i răzbune... Şi toţi tinerii din sat se gândesc cum să facă... să ajungă să fie şi ei selectaţi de Diamant în armata... care-o să-l răzbune pe regele aurarilor. Că ei nu ştiu; doar bulibaşa ştie... şi a zis că nu le zice până nu-i zici tu. Aşa că zicea bulibaşa să te pregăteşti... că ei se antrenează serios! Şi-atât.

- ... Atât a zis?

- Da. A fost ocupat cu nişte lemne. Nu ştiu care a furat lemnele altuia, şi era balamuc mare...

Aşa deci... OK! Întoarse laptopul spre ea şi-i arătă harta:

- De-aici au plecat chinezii... S-au întins ca un cerc şi au înaintat până aici... Şi tot nu ştiu unde sunt soţia şi copiii mei. Dacă au fugit, sunt mai sus. Dacă s-au ascuns, sunt mai jos. Nu mai ştiu...

- Şefu', eu nu ştiu ce-ar face soţia ta - că n-o cunosc decât din poze. Da' dacă aş avea doi copii de mână şi vreo sută de euro în buzunar, să ştii că m-aş piti instantaneu!

Iar asta însemna că Ana era mai jos...

- ... Am zis o prostie?

- Nu. Doar că, dacă cercul ăsta nu găseşte nimic, de-aici de jos o să plece în curând un alt cerc. Tot cu chinezi.

- Şi-o prind la mijloc...

Aproba, încet...

- ... Auzi, şefu'? Da' noi avem armată în toată Franţa, nu?

Aproba...

- Şi-atunci ştii ce zic eu? Eu zic să băgăm în alarmă oamenii de aici.

Care oameni? Şi de ce? Roşcata întinse un deget şi arătă sub cercul de puncte:

- Dacă ăştia sunt în alarmă, iar de jos vine un val nou, iar ea se sperie şi iese la iveală, o prind ai noştri! Ştii? Şi-o bagă la mijloc şi-o apără! Şi vin şi-ai noştri de sus şi-i prindem noi pe ei!

Zâmbi slab - aia era tactică de Counter Strike. Dar ce-i putea cere, la 16 ani ai ei - strategie militară? Schimbă harta de pe ecran şi începu să-i arate oraşele:

- Asta e harta cu logistica: oameni, arme şi echipamente. Tot ceea ce e cu galben, e chinezesc. Ceea ce e verde, e al meu. Ceea ce e roşu, e al tovarăşilor mei. Ce zici - avem vreo şansă?

Roşcata se înroşise îngrozitor şi nu-i mai venea nici să mestece ce-avea în gură...

- De-aia oamenii noştri filează străzile - ca să o găsească într-o

discreţie maximă. După ce-au găsit-o, în secunda doi, eu urlu la telefon numele unui oraş din direcţia opusă; şi trimit acolo armata mea, plus şpionii. După care te trimit pe tine, cu un taxi, să-i iei din ascunzătoare şi să-i duci la primul aeroport, unde vă îmbarcaţi în avionul Externelor şi veniţi glonţ în România. Unde vă aşteaptă Diamant, însoţit de 100 de lei paralei şi 10 maşini blindate identice. Înţelegi acum cum e socoteala cu războiul ăsta?

Înţelesese foarte bine! O văzu îndesând la propriu ultima felie în gură şi ridicându-se:

- Eu mă duc la culcare - că zic prostii şi mă fac de râs...

Arătă scurt spre patul de-o persoană. Iar Roşcata înlemni...

Electrocutare! "Hai, fă! Treci la culcare, că-i târziu!"

Nu era încântată de idee, dar nici nu-şi permitea să caute scuze ca să nu se conformeze. Aşa că o văzu lungindu-se la perete, în poziţie de drepţi...

Luă şi el un sandwich şi se concentră asupra hărţii. Din fericire, Isamu pusese "marcaje" pe harta aia - poziţionarea elicopterelor, a maşinilor, a firmelor de bodyguarzi... Ce bun era hard-disk-ul lui! Fără el, ar fi bâjbâit prin beznă şi-ar fi făcut o migrenă groaznică de la stors creierii! Harta asta era veche de-o lună; dar nu putuseră interveni schimbări foarte mari. Elicopterele alea nu se puteau muta într-o... parcare de dealer auto, de exemplu! Iar 20 de dube negre nu aveau ce căuta în parcarea unui mall. De ce le-ar fi băgat acolo?!

Aşa că ştia aşezarea trupelor chineze. Ştia, oricum, oraşele în care erau cantonate trupele alea! Buun! Închise laptopul şi se ridică - şi-acum îşi făcea antrenamentul şi se obişnuia cu noul cuţit. După aceea, făcea un duş. Şi, după aceea, se lungea frumuşel în pat lângă ea şi dormeau. Că era târziu.

Isamu

Paşii se apropiau de el. Din nou. Îi venea să urle... Cheng se opri în faţa biroului:

- Propun să schimbăm şi abordarea, şi echipele.

Poftim? Îi făcea propuneri?... Da; îi făcea propuneri. Căutările întorseseră zero rezultate, iar Cheng avea propriile ordine. Iar chestia asta îl punea pe el într-un pericol iminent - că Jun nu aştepta până se convingea el să se facă şef! Jun îl plesnea şi-l lua pe sus, îl ducea la Nisa şi îşi punea subalternii la treabă. Şi, în 48 de ore, îi băga în cap - cu frumosul sau cu zemurile din valize - exact gândurile care-i conveneau lui! Nu era de joacă cu Jun... Aşa că încercă să nu se încrunte la lacheul fratelui lui:

- Ascult.

- Am depăşit deja cercul oraşelor turistice. Şi cum n-avem nici cel mai mic indiciu, cred că abordarea noastră a fost greşită.

- Şi ce propui?

- Să trimitem alte echipe; unele dotate corespunzător şi cu ordine mai ferme.

Şi-i întindea o hârtie... Hm!

Cheng îi făcuse o listă. El propunea echipe de "actori" - oameni îmbrăcaţi în diverse uniforme, toate ale statului francez - care să fluture nişte legitimaţii în dreapta şi-n stânga şi să purice din nou toată partea de sud a Franţei. Lăsă hârtia pe birou:

- În 6 zile, avea timp să ajungă şi la Oslo.

- Dar nu a părăsit teritoriul Franţei.

- Ce te face să crezi asta?

- Avem rapoarte concludente de la graniţe. Nu a părăsit Franţa. Iar ceva îmi spune că a trecut de localităţile legate de Cannes, a ajuns într-un orăşel turistic din Alpii maritimi şi a găsit un adăpost acolo. Nu putea avea mai mult de câteva sute de euro cash în buzunare. I-a dat pe tren şi pe-un rând de haine; a trebuit apoi să pună copiii la adăpost şi să-şi găsească o sursă de venit. Aşa că intuiţia îmi spune că e la cel mult 100 de kilometri de Cannes.

- Şi tu zici să oprim căutările.

- Da. Legitimaţiile vor dezlega altfel gurile oamenilor.

- Ascult.

- ... Trimitem poliţişti, cu pozele separate. Tânăra a fost menajeră în casa unui afacerist bogat şi i-a furat copiii. E bine că nici fata, nici băiatul nu prea seamănă cu ea...

Ăsta era ordinul pe care Jun l-ar fi dat acu' 48 de ore. Iar Cheng ştia asta. Mutra lui lungă, încruntată, şi tăcerea perfectă îl făcuseră pe chinezul ăsta să tacă cu 48 de ore mai mult decât ar fi vrut el să tacă... Îi întinse hârtia:

- Dă ordinul.

Gata - nu mai avea ce să facă. Trebuia să retragă echipele alea mixte din teren şi să spere că Ana reuşise să facă cumva rost de bani, sau de-un adăpost sigur, şi se ascunsese îndeajuns de bine ca să n-o găsească nimeni. N-avea cum altfel s-o ajute. Dacă Ana ajungea la Nisa, pe mâinile subalternilor lui Jun, n-o va mai putea ajuta nici el! Chestia aia cu "controlul minţii" nu mai era demult un mister pentru fratele lui...

Ştia că tatăl lui Ştefan este la spital, împreună cu omul Externelor. La o adică, dacă fratele lui o va prinde pe Ana, îl va suna pe tatăl lui Ştefan şi-i va spune să anunţe poliţia! Sau să facă ceva! Deşi un asemenea gest i-ar fi semnat lui sentinţa...

Nu mai ştia ce să facă. Era obosit şi tracasat de toată nebunia asta. Şi nu ştia unde era Ştefan! Echipele trimise în România documentaseră foarte bine şi înmormântarea, şi petrecerea de la restaurant; iar el îi spusese lui Jun că habar n-avea ce bucurie mare-mare voia să le facă Diamant tuturor... Îi fusese frică să-i spună că probabil îl salvaseră pe Ştefan. Îi fusese frică şi să-i sugereze că probabil îi aveau pe Ana şi pe copii ascunşi la nişte indivizi de încredere, iar bucuria mare-mare va fi repatrierea lor în siguranţă. Îi era frică de Jun. Fratele lui avea uneori reacţii ciudate...

Primise mail-ul lui Cheng. Ca un bun locotenent ce era, chinezul avusese ordinul gata scris; dar nu-l distribuise oamenilor pentru că trebuia aprobat de el - şeful cel mare. Aşa că...

Aşa că apăsă Forward... Selectă grupul pe care scria "Teren", îl selectă şi pe cel pe care scria "Valul 2"... şi începu să apese tastele:

Ordinele se schimbă conform indicaţiilor de mai jos.
Isamu Chèn

Atât putuse să facă pentru ea. Pentru ei. Momentan, cu atât putuse să-i ajute. Dacă Ana va greşi şi va fi prinsă...

Send.

Ana-Maria

Copiii se băgaseră în pat; ea se aşezase în fotoliu, pe motiv că-i lasă să doarmă în patul mare... Florentina îl luase în braţe pe Léon şi închisese ochii - ca să-l îmbie la somn... Prinţul sforăia acum; prinţesa, nu. Prinţesa se ridica uşurel... Se ridică şi ea, luă sacoşa şi o urmă la bucătărie. Florentina închise uşa, şoptind în romanes:

- Mami, unde plecăm acum?

- Nu ştiu; spre Paris, oricum.

- Mami, da' avem bani?

- Da.

- Pentru că, dacă n-avem bani, mai bine ne laşi pe noi aici, la dna Jacqueline!

Zău?! Prinţesa aproba grăbită cu capul:

- Ne caută pe toţi trei, aşa că o să-ţi fie mai uşor să te ascunzi dacă eşti singură! Iar noi stăm cuminţi aici, ne pitim după cartoane dacă mai vin chinezii şi aşteptăm să veniţi să ne luaţi!

- Voi mergeţi cu mine.

- Şi dacă ne prind chinezii?

- Nu ne prind - că nu suntem proaste, să ne prindă.

Aşa! Acum se potolise cu ideea aia genială? Auzi - să-i lase pe ei aici... Ha! Florentina se uita câş la ea, aşa că decise să continue:

- Mai bine vă duc la poliţie! Şi sun la ambasadă şi anunţ că sun-

teţi la poliţie! Ce-ar fi? Şi vă repatriază ambasada! Şi vă-mpuşcă chinezii imediat cum ieşiţi din Otopeni!

Mm, ce încruntată era!

- Termină cu prostiile! Fugim toţi trei sau ne predăm la poliţie toţi trei. Da' n-am să vă las cu dna Jacqueline, ca să plec eu langa! Să plec ca să ce? Unde să mă duc singură?

Era încruntată, băgase bărbia-n piept şi nu zicea nimic... Scoase laptopul:

- Vrei să ştii ce s-a întâmplat joia trecută, în Bucureşti? Vrei să te sperii? Stai să instalez chestia asta şi te sperii! Ţi-arăt ce-a trimis tati la ştiri, pentru ochii chinezilor, şi te sperii de nici la spital nu te calmează doctorii!

Florentina tăcea... Se aşeză lângă ea şi şopti:

- Azi, imediat cum am ajuns la terasă, a apărut Gilles. Singur. A stat singur la masă, a mâncat un croissant şi mi-a dat 5.000 de euro.

Ochii negri o priveau lung, miraţi... Scoase banii din sân şi-i puse în mâna ei:

- Numără-i, dacă nu mă crezi.

- Te cred.

- Da' numără-i oricum - ca să n-avem discuţii. Hai - numără!

Florentina număra... şi-i dădea banii înapoi. Îi ascunse tot în sutien:

- Gilles n-a încercat nici să mă ia pe sus, nici să-mi transmită vreun mesaj. Semn că el e acum angajatul lui Isamu şi este supravegheat, aşa că nu mă poate ajuta altfel. Dar îţi spun o chestie... Dacă tati murea, Gilles punea peste banii ăştia un bilet. Fie mă trimitea la ambasadă, să cer ajutor pentru intrarea în posesia moştenirii, fie îmi pasa numărul de telefon al cuiva sigur... Tati n-a păţit nimic. Chinezii nu ştiu asta; dar Gilles ştie. Chinezii ăia cu care ne-a căutat el pe-aici habar n-au ce s-a întâmplat la vilă, la noi acasă - pentru că ei sunt bodyguarzii lui Jun şi vin din Nisa. Dar Gilles a stat în curtea vilei noastre din Cannes. Gilles ştie că tati n-a murit...

Prinţesa aproba încetişor...

- Am făcut o şmecherie mare-mare, ca să cumpăr laptopul ăsta. Şmecheria se va afla în maximum 48 de ore. Aşa că noi trebuie s-o ştergem de-aici în noaptea asta. Înţelegi? Pentru că Isamu o să afle ce-am făcut; şi-o să ştie că am fost aici. Dar o să afle şi tati ce-am făcut... Ai înţeles?

Tii, ce-i străluceau ochişorii! Zâmbi slab:

- Tati ştie multe şmecherii. Tati poate să afle unde am stat şi ce-am făcut. Chinezii or să afle că am fost aici şi-or să se repeadă să scormonească în oraşul următor, ca să ne-ajungă din urmă şi să ne prindă. Tati însă va obţine numărul de telefon al dnei Jacqueline şi se va interesa ce numere au sunat-o în ultimul timp...

Florentina o strânse cu putere în braţe:

- Oof, iartă-mă! Da' sunt şi eu îngrijorată! Şi tu nu vrei să te uiţi la ştiri, să vezi...

- Prinţeso, eu nu mă pricep foarte bine la calculatoare. Dar ştiu sigur că placa aia unde se bagă firul de internet are un număr unic în lume. Aşa e şi placa asta. În clipa în care eu apăs pe ştirile din România, dacă Isamu e foarte isteţ şi dă o avere ca să afle unde suntem, află. Vine la firma care a tras internetul aici şi află. De-asta m-am ferit să mă uit la ştiri. Şi de-asta, şi pentru că ştiu cât de bun actor e Diamant şi cât de bun organizator e tati...

Prinţesa aproba de zor...

- Dar o să pregătesc calculatorul. Când o să ajungem într-un oraş îndeajuns de mare ca să aibă mai mult de trei români în el, o să mă uit la ştiri. Că şi eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat!

Florentina o sărută pe obraz:

- Te-ai supărat foarte tare pe mine?

Se grăbi să nege...

- Mă duc să fac nani. Tu faci calculatorul?

Aproba încet...

- Noapte bună, mami.

- Noapte bună, prinţeso.

Rămase singură în bucătărie... Băgă ştecherul în priză şi se aşeză în faţa ecranului - să instaleze Windows-ul şi să caute totuşi nişte ştiri. O să se uite întâi la agenţiile de presă franceze... deşi se îndoia că Ştefan voia să facă valuri în ţara în care era un conte respectabil... Se îndoia că se apuca Jun să facă valuri în ţara în care proprietarul firmei pe care-o dorea el era un conte respectabil...

Ştefan

Mm, ce duş straşnic făcuse! O nebunie! Şi antrenamentul, tot o nebunie fusese! Îşi dezmorţise mintea şi încheieturile - şi se simţea mult mai bine acum! Şi-l cuprinsese oboseala... Apăsă clanţa şi intră.

Hm; era sigur că nu adormise! Era sigur că Roşcata nu îndrăznea nici să sufle! Şi ştia că ochişorii albaştri din pat se vor face mari, iar inimioara din ea o să se cam oprească atunci când o să-l vadă lungindu-se lângă ea doar în boxeri...

Da' las' că se obişnuia ea!

Închise uşa şi-o încuie. Şi aduse cizmele la capul patului - să aibă cuţitul la îndemână, în caz că...

Bun! Şi-acum, la culcare! Se lungi lângă ea, cu spatele la ea, şi închise ochii:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

"Aha! Deci nu te-ai culcat! Mm..." N-avea rost să-i mai zică ceva; nu-i mai zicea nimic deci. Închise ochii...

Ridică uşor mâna şi-o puse peste cizme. Simţea mânerul în podul palmei...

Cuţitul era bun. Era perfect. Era centrat, echilibrat, potrivit ca greutate... Era perfect. Iar în timpul antrenamentului îşi dăduse seama că se contesise, dar nu se sclerozase - nu uitase "cum se face". Chestia aia care se numise "sala de forţă" şi fusese menită să-i ţină rotunjimea taliei în limite rezonabile avusese grijă, într-o oarecare măsură, de condiţia lui fizică. Dacă n-ar fi fumat atât de mult, ar fi fost perfect! Dar...

Oricum, nu-i amorţise încheietura mâinii. Asta era bine. Pleca în Franţa - şi se ducea la război, nu la bal! Sâmbătă, după ce rezolva problema lui Julie şi se odihnea un pic, dându-i timp lui Popescu să-l "învie" în acte, o să dea o tură prin oraş - şi-o să-şi ia pistoale noi. Două - că era în război. Şi-apoi o să se ducă să-şi ia maşina... Şi-o să plece să-şi inspecteze trupele. Şi să facă angajări. 25% era o suplimentare serioasă! O să-l instruiască pe Diamant, să "arunce" deja informaţia şi mai sus, şi mai jos - ca să găsească CV-urile gata depuse şi să nu fie urecheat excesiv când va da ochii cu tovarăşii lui. Erau prieteni, dar afacerile se făceau pe bani! 25% era mult...

Simţea că-l ia somnul; dar nu putea să adoarmă. Până n-o ştia pe ea adormită, n-o să poată să se odihnească. Aşa era el - n-avea 100% încredere decât în el...

Era foarte important să lămurească lucrurile cu ea înainte să ajungă pe teritoriu francez. Roşcata trecuse extrem de repede de la statutul de "mama băiatului lui Titel" la cel de "consiliera regelui aurarilor". Schimbare şi de şef, şi de activitate, şi de preocupări... şi de planuri... Până în Franţa era drum lung - iar până la tronul lui era un drum infernal! Ei doi or să fie împreună 24 din 24; şi-or să joace multe roluri, până la sfârşitul războiului. Inclusiv cel al amanţilor îndrăgostiţi lulea, rol menit să ridice presiunea care-o apăsa acum pe Ana - presiune pusă acolo de faptul că toată lumea ştia cât de mult o iubea el pe ea. Iar Roşcata trebuia să facă faţă sarcinii de-a juca rolul amantei lui - cel mai important rol pe care i-l va da! Dacă o va duce la un party privat cu tovarăşi de-ai lui Leonard, o va lua de mână iar ea va tremura ca frunza-n vânt, prafu' se alegea de toate! Iar dacă dormeau în hotelul unuia dintre tovarăşii lui Leonard, iar pe la trei dimineaţa Roşcata se simţea atinsă şi începea să urle, iar ieşea urât de tot! Noaptea asta era un antrenament excelent pentru amândoi! Patul de-o persoană nu le lăsa prea multe opţiuni...

Şi mai era ceva. Femeia asta de lângă el trebuia să aibă 100% încredere în el - şi ca şef, şi ca bărbat. Şi ca prieten - că or să plângă amândoi ca proştii, într-o seară, cu sticla de whisky lângă ei, depănând amintiri despre copiii lor. Încrederea nu putea să i-o ordone; încre-

derea se construia în timp. Ea trebuia s-o construiască. Aşa că el n-o să se dezmintă. Şi n-o s-o mintă niciodată. Dacă până ajungeau la tronul lui, Roşcata nu construise decât 99% din încrederea faţă de el, îi va da drumul să plece. Oriunde voia ea. Ştia că în momentul ăla Roşcata va fi o femeie bogată şi puternică...

Ce va fi, va fi! Oftă greu... şi şopti, zâmbind:

- Fă, culcă-te odată! Că, dacă te ştiu trează, nu pot să adorm!

Şoapta veni prompt:

- Gata, şefu' - n-am ştiut...

La dracu! Îi venea să râdă...

Roşcata

Stătea cuminte acolo, la perete, cu ochii închişi... Bine închişi, că nu voia să-l supere...

În minte îi venea o nenorocită de manea - care-o ţinea trează. "*Dulce, dulce foc*" parcă-i zicea. Auzea cuvintele-n minte şi zâmbea... *Sunt ţigan shukar şi dulce... Şi am şmecheria-n sânge...* Şi-o s-o plesnească peste ochi ţiganul ăsta *shukar* şi dulce, dacă nu se culca odată! Păi nu-i spusese că nu poate să adoarmă dacă o ştie pe ea trează? Deci ştia că era mai trează ca niciodată! Avea el o chestie, o şmecherie, de ştia ce face ea în spatele lui! În fine...

Joia trecută, când îl agăţase pe prostănacu' ăla pe net şi-i zisese că se duce repede pân' la toaletă, nu se gândise decât la câştig - omu' băgase cardul, aşa că timpul trecea pe banu' lui! Ea ieşise din cameră, ăla micu' îi zisese că o caută unu'... Ea rămăsese blocată, cu ochii la frumuseţea aia de lăutar cârlionţat... şi, după câteva secunde, aflase că era aurar. Întâiu' aurar de pe planetă. Auraru' ăla din poveştile din copilăria ei. I se rupsese filmu' instantaneu! Şi de-atunci lucrurile scăpaseră de sub control. Încercase să meargă şi ea înainte, cu ele - că nimic din ceea ce se întâmpla, ea nu putuse anticipa înainte să se întâmple! Schimbările veniseră repede - şi se adaptase din mers. Şi de fiecare dată venise Titel şi-i azvârlise speranţele cât colo...

Nu voia să se gândească la trecut. Viitorul era mai important. Aşa constatase ea, imediat după ce Titel o chemase în faţa lui şi-o privise lung... şi-i pusese întrebarea aia. Bănuise că regele aurarilor o s-o ceară pe ea; habar n-avusese pentru ce urma s-o ceară, dar realizase, în ultimele zile, că i-ar fi fost mult mai bine lângă omul ăsta! Şi dac-o scotea pe stradă, i-ar fi fost mult mai bine! Ea nu văzuse niciodată banii pe care-i făcuse în camera de alături! Văzuse, ocazional, cardul cu care baba, sau Titel, achitau cumpărăturile ei. Şi-atât! Aşa că, atunci când auzise întrebarea lui Titel, încercase să-i arate o faţă panicată care nu vrea cu nici un chip să schimbe stăpânul! Iar el se încruntase, mârâise un "Fă", ea plecase imediat privirea... După care el ieşise. Şi se întorsese. Şi-o anunţase, rece şi distant, "Vezi, că te-am vândut cu un euro. Eşti a lui acu'. Pupă-i mâna." Şi-atât. Speranţele ei muriseră - dar înviaseră imediat cum regele o anunţase că ea era consiliera lui. Şi iar i se rupsese filmu'... Trebuia să facă ceva cu chestia asta cu leşinatu' - că nu era bine deloc! Dacă leşina în toiul împuşcăturilor, era cea mai proastă gâscă de pe planetă! Dar...

De când era a lui, a regelui, se simţea importantă. Aşa cum se simţise demult, în Franţa, în seara când aflase că îngrijea de 18 caporali şi ţinea impecabil socotelile. Dar, spre deosebire de vremurile alea de demult, acum era "ca-n rai"! Regele dădea ordine clare, limpezi. Nu le răcnea, nu le mârâia - le rostea normal. Şi-a dracului să fie ea dacă nu erau cele mai limpezi şi mai citeţe şi mai de bun-simţ ordine pe care le auzise vreodată! N-avea cum să greşească! Omu' ăsta vorbea puţin; dar, când deschidea gura...

Sunt ţigan cu caracter... şi din viţă de boier... A dracului ea de manea, care n-o lăsa să se gândească la ale ei! Da' dacă i se potrivea aşa de bine! Regele ăsta de lângă ea era... Era ca-n poveşti! Frumos, tânăr, deştept, curajos, din viţă de boier - că era conte...

Regele ăsta de lângă ea o avertizase să nici nu-ndrăznească să se gândească măcar să-l pună la suflet! Da' nici nu se gândise să-l pună la suflet! Nici o clipă măcar nu-şi imaginase că putea ea, Roşcata fără buletin şi fără nume de familie şi fără rude şi fără una de-aia de-un leu în buzunar, să ajungă măcar amantă de rege! Pentru Dumnezeu! Mai ales că era vorba despre regele ăla din poveşti... Din poveştile venite de la Bucureşti, şi-apoi de la Cannes...

N-o să-l pună la suflet. Nici o şansă! Nici dacă se-ntorcea acu' şi se căţăra pe ea, nici o şansă! Ştia că regele nu putea fi altfel decât un gentleman - că n-ar fi putut fi un bădăran... Dar nu i-ar fi intrat în inimă. Nici în minte. Regele ăsta avea o regină atât de frumoasă, atât de specială, încât...

Regele ăsta avea familie. Iar asta nu se va schimba niciodată. Ştia multe despre el. Adică despre ei - regele şi regina aurarilor. O dragoste ca a lor, mai rar! Aşa că...

Tresări - că-l auzise oftând!

- Fă, tu te culci, sau ce faci?

Aoleu! Puse scurt mâinile peste cordonul halatului şi roşi îngrozitor:

- Încerc, şefu'...

- Încearcă mai tare - că mâine plecăm cu luna'n cap!

Şi era din nou linişte...

Gata - acum se culca! Era obosită; şi el era obosit, iar la trei jumate erau în picioare! Plecau la război...

Ceea ce văzuse azi pe ecranul laptopului chiar fusese război în toată regula. Văzuse azi cum muriseră oamenii ăia, la Piccolo Mondo. În Sinteşti, le văzuse familiile, rudele, prietenii...

Dar, Alin era bine aici. Titel îşi dorise copilul ăla - nu ea. Aşa că n-o să-l abandoneze niciodată, indiferent ce alegeri făcea ea în viaţă. Iar ea, dacă ar fi rămas a lui Titel, în maximum 2 ani ar fi sfârşit pe centură, la tirişti. Aşa că pleca la război cu inima împăcată. Dacă-i era scris să moară, o să moară. Şi gata. Şi-aşa, dacă apuca pensionarea era nasol...

Păi, să se culce! Gata! Că nu sărea pe ea! Şi nu asta era problema ei! Ea se gândea că o să se răsucească prin somn şi-o să-l trezească, sau o să-l lovească din greşeală...

Ana-Maria

Gata - terminase. Laptopul era funcţional. Avea net wireless - după cum arăta iconiţa... Mozilla Firefox... Google... O să caute... Răfuială. În franceză. Deci...

Nu; nimic despre vreo răfuială. Atunci... Conte. Search... Toţi conţii de pe ecran erau veseli, petreceau şi aveau amante frumoase. Atunci...

Atunci, pur şi simplu, "Bucureşti". În română. Search... Ştiri... În perioada 21 aprilie 2011... 27 aprilie 2011. Search...

Ridică încet mâinile, cu ochii la lista de rezultate...

"Ano, ia fii tu serioasă! Dacă tot ai intrat pe net şi-ai căutat pagini româneşti, măcar află ce s-a întâmplat! Acum, înainte să te găsească chinezii prin satelit!"

Click pe prima ştire. Aveau fotografii - multe! Le vedea mărunţele, înşirate sub titlu... Vedea BMW-ul, cearceafurile albe, ambulanţele... Trei cearceafuri erau lângă BMW; celălalt era undeva în dreapta, izolat. Pe ea o interesau cele trei cearceafuri... şi tremura toată, gândindu-se că poate se înşelase iar Diamant nu era şi un bun organizator... Click pe prima poză - trebuia să afle adevărul.

Intraseră cu o dubă albă în stânga BMW-ului. Intraseră cu viteză, pentru că portierele negre erau boţite rău iar airbagurile se declanşaseră toate... Următoarea poză... Cele trei cearceafuri. Privea detaliile... Unul dintre fraţi era mai în faţă - celălalt era în spate. Între ei, se vedea pantoful lui Ştefan...

"Nu, Ana! N-ai voie să tragi concluzii! Şterge-ţi lacrimile şi fii obiectivă! Şi caută dincolo de imagine - caută adevărul!"

Următoarea poză... Următoarea... Următoarea... Hei - ăsta era Grasu! Era pe targă, înconjurat de uniformele roşii ale SMURD-ului.

Adică el scăpase? Sau... Derula pozele - că trebuia să ştie dacă era şi Diamant acolo. Trebuia să vadă al patrulea cearceaf. Căuta... Nu - nu era Diamant. Diamant nu umbla în adidaşi. Adică Diamant scăpase?

Decise să citească totuşi ştirea. Era practic singura şansă de-a zări adevărul! Aşa că...

OK; acum era limpede. Răfuială între clanurile mafiote - aşa zicea ştirea. Regele aurarilor fusese lichidat de un clan rival. Scria că îl împuşcaseră în cap. OK - putea suporta asta! Dacă Diamant greşise, Ştefan murise pe loc. Dar ea ştia că nu murise; ştia că Diamant n-ar fi putut să greşească atunci când era vorba despre vărul lui! Mai departe, ştirea zicea că muriseră "cele două gorile" care-l păzeau pe Ştefan. Şi mai zicea ştirea aia că Grasu fusese rănit grav şi era la Urgenţă. Iar poliţia investiga identitatea celuilalt decedat, care nu avea nici un act asupra lui. *Back...*

Următoarele rezultate erau din aceeaşi zi; şi zău că nu putea reciti acelaşi lucru de zeci de ori! Aşa că apăsă pe cifra 4... şi apoi pe cifra 9... Aici erau ultimele ştiri despre "răfuială". Aici, scria că Grasu trei capete e în stare stabilă, a fost operat şi scapă. Deci Grasu scăpase. Ia să caute ea "Diamant Ionescu". Search...

Patru referiri la Diamant - toate îl menţionau ca fiind vărul regelui lichidat, bulibaşă şi "şef din umbră" peste orăşelul Aurari. În rest... În rest, nimic. Diamant scăpase. Şi Grasu scăpase. Şi-asta era bine! Acum, să caute adevărul...

Click pe videoclipuri. Iar trebuia să introducă perioada...

Astea erau. Trebuia să le vadă... Şi-o să le vadă pe cele de pe youtube - nu pe cele difuzate de televiziuni. Alea erau pentru chinezi. Dacă Diamant îi trimisese ei un mesaj, atunci acel mesaj era într-o filmare "de amator".

Click pe primul link... Sonorul la minimum... Nu-i venea să creadă... Close. Următorul link... Nu. Următorul... Nu. Mai bine să treacă la pagina a doua...

Cee?

În clipa asta, inima i se oprise. Sângele îi îngheţase în vine. Cimitirul fusese plin...

Adică Ştefan murise? De-adevăratelea?

Ştefan al ei era mort?

"Nu, Ana - nu e mort. Diamant a ştiut despre capcană şi a reuşit să-l ascundă. În sicriul ăla sunt fie pietre, fie rămăşiţele sosiei." Ea alesese sosia; el îi pusese câteva filmuleţe cu candidaţii iar ea îi recomandase candidatul numărul trei. Nu le ştiuse niciodată numele; din cei cinci tineri aproximativ asemănători cu Ştefan, ea îl selectase pe cel din filmarea numită "numărul trei"...

Recunoştea multe chipuri în imagini - dar nu le ştia numele. Ştefan îi ştia pe toţi; ea însă nu dăduse atenţie persoanelor cu care soţul ei făcuse afaceri şi discutase mondenităţi pe la petreceri... O vedea pe Perla în apropierea porţii; ea reprezenta familia... Dar socrul ei unde era? Nea Dumitru de ce nu apărea acolo, la cimitir?... Poate că nu putuse să meargă. Poate că nu voise să meargă. Poate... Oare păţise ceva? Iar mama lui Ştefan unde era? Soacra ei - ea unde era? O căuta în imagini, dar...

Imaginile astea erau foarte interesante! Perla stătea în faţa cavoului Laurei; chiar acum, Cornel Buldogu', cel mai "fioros" bodyguard din orăşel, depunea la uşa cavoului două fire de trandafiri albi... Urma un tânăr pe care-l cunoştea din vedere, tot din orăşel... Imaginile astea transmiteau un mesaj. Ei nu depuneau flori la sicriul regelui; ei se prezentau la uşa de sticlă şi puneau acolo...

Ei erau noii subalterni ai lui Diamant. Probabil că Diamant preluase... Diamant conducea acum afacerile din România; iar ei erau, probabil, locotenenţii lui. Era şi o fată printre ei; una nu foarte fotogenică...

Văzuse lichidarea. Văzuse înmormântarea. Văzuse prezentarea locotenenţilor. Se îndoia că mai avea şi altceva de văzut. Aşa că apăsă, încet, ecranul... şi opri laptopul din buton. Trase firul de la alimentare...

Şi-acum să facă totalul! Urgent!

Joia trecută, în Bucureşti, muriseră patru oameni: cei doi fraţi, un străin încălţat cu adidaşi şi un bărbat încălţat cu pantofi identici cu ai lui Ştefan. Sau foarte asemănători. Despre Diamant nu se spunea nimic. Grasu era grav rănit, dar fusese operat - şi acum se recupera, la Spitalul de Urgenţă. La cimitir, la înmormântarea bărbatului cu pantofi identici, mersese doar Perla. Părinţii decedatului lipseau cu desăvârşire din imagini - şi nici la ştiri nu aflase ceva despre ei. Tot la cimitir se făcuse "prezentarea oficială" a noilor locotenenţi - imaginile alea erau probabil pentru partenerii de afaceri care nu putuseră să vină la cimitir... În condiţiile astea, părerea ei era că...

Părerea ei era că nu venise momentul să se pronunţe; nu încă. Ea fusese avertizată cu o oră înainte să se petreacă atentatul. Grasu fusese rănit, dar scăpase. Despre Diamant nu ştia nimic - nici bine, nici rău. Soacra ei rămăsese în vilă - şi nu ştia nimic despre ea. Socrul ei nu se văzuse în înregistrare... Perla avusese ochii înroşiţi de lacrimi - dar nu-şi smulsese părul din cap, cum ar fi trebuit s-o facă cel puţin din tradiţie...

Era prea devreme pentru o concluzie, în privinţa asta. Singurul care putea să-i spună adevărul era Diamant. Aşa că ea o să-şi vadă de planul ei, până când îl va avea pe Diamant în faţa ei. Faţă în faţă. Atunci îl va întreba "Unde este soţul meu?" - şi abia atunci va afla adevărul. Iar până atunci, ea avea anumite lucruri de făcut.

În noaptea asta pleca la drum. În jur de ora două, trezea copiii şi-şi lua la revedere de la dna Jacqueline. Spera să găsească un suflet milos şi insomniac care s-o ia cu autostopul în toiul nopţii...

Tocmai decisese să nu meargă încetişor în spatele cercului de chinezi. Acum avea bani; acum putea să înainteze mai repede. Putea să se ascundă. 5.000 de euro îi puteau ajunge pentru o lungă perioadă de timp. Cam trei luni, aprecia ea, dacă era grijulie şi econoamă. După alea trei luni...

De fapt, n-avea de ce să se îngrijoreze. În trei luni, sigur ajungea în România! Şi pe jos dac-o lua, tot ajungea! Iar alea trei luni îi erau de-ajuns lui Grasu să se întremeze şi să se externeze! Aşa că...

Aşa că mâine le va spune copiilor că tati trăieşte. Că Diamant şi Grasu făcuseră o şmecherie şi-l scăpaseră. Şi că toate televiziunile şi toate ştirile ziceau că tati e mort pentru că tati trebuia să stea ascuns... să nu-l găsească chinezii, în timp ce încerca să găsească alt protector şi să-şi recapete afacerile şi tronul. Şi-o să le spună că, până reuşea tati să-i învingă pe Isamu şi pe Jun, ei trei trebuiau să fugă şi să se ascundă de chinezi. Şi-apoi tati revenea la conducere şi-i salva. Şi gata.

Şi tot mâine, o să-şi cumpere o agendă. Sau un registru. Ceva cu multe pagini. O să ţină un jurnal. La asemenea evenimente şi asemenea înmormântare, presimţea că fuga lor, a ei şi-a copiilor, va fi lungă şi laborioasă - şi, indiferent de ceea ce se întâmplase şi se va mai întâmpla, la un moment dat va trebui să povestească cum reuşiseră ei să scape... sau cum reuşiseră chinezii să-i găsească...

Cineva o să vrea să ştie totul. Aşa că ea îşi va nota cu grijă totul. Ca să poată să plătească totul. Toate sperieturile ei şi-ale copiilor, toate plecările în toiul nopţii, toate deplasările cu trenul şi autostopul... Totul.

Îşi setă mobilul să sune la unu jumate şi lăsă capul pe masă - era obosită...

28 aprilie 2011 - joi

Ana-Maria

Gata - hainele erau în rucsăcele, rucsacul ei era burduşit... Îmbrăcase laptopul în haine, ca să nu-l izbească din greşeală de vreun zid sau de podea. Mobilul încă mai avea baterie. Banii erau puşi bine, în sutien. Era pregătită de plecare. Aşa că urcă încet treptele, deschise uşa... Dormeau duşi amândoi. Numai că trebuia să-i trezească. Aşa că... Aşa că prinse umărul Florentinei:

- Prinţeso, trezeşte-te. Hai, că plecăm.

Micuţa se ridică, năucă de somn...

- Hai, îmbrăcă-te repede.

Ea îl îmbrăca pe Léon - care dormea "ca tancul". Nu întâmpina greutăţi în a-i trage pantalonii peste izmenuţe... Se îmbrăcă şi ea şi-l ridică pe Léon în braţe. Şi coborî cu atenţie scările, în urma fetiţei ei... Lăsă băiatul pe canapea:

- Rucsăcelele în spinare. Hai, prinţesa mea - că eu trebuie să-l ţin pe micul prinţ în braţe.

Florentina chicoti:

- Micul prinţ sforăitor...

- Sst, că te-aude!

Léon era foarte... afectat atunci când auzea că, din cauza conformaţiei un pic cam prea solide, sforăia noaptea. Ăsta era adevărul; dar, Doamne fereşte să i-l spună cineva în faţă! Florentina îl mai tachina uneori... Urcă treptele şi ciocăni uşor la uşa dnei Jacqueline. Şi nu mică-i fu mirarea când dna Jacqueline deschise imediat uşa:

- Gata, plecaţi?

Aprobă scurt cu capul... şi oftă:

- Probabil că n-o să înţelegeţi niciodată ce

- Stai liniştită, că înţeleg. Ştiu ce vrei să spui şi nu-ţi găseşti cuvintele; aşa că nu te mai căzni. L-am sunat pe Jacques.

Poftim? Femeia o cam mâna spre scări:

- Apare în cinci minute.

- ... L-aţi sunat pe dl Jacques?

- Da. Pleacă la Nisa, să ia nu ştiu ce aprobări pentru terasă; şi a zis că vă duce el până la gara din Thorame-Haute. Ca să nu iei trenul tot de aici şi să rişti să fii recunoscută la gară. Că sigur au întrebat şi la gară!

Păi... Păi Nisa nu era în direcţia opusă? Dl Jacques o ducea spre nord, pentru că avea drum spre sud? Coborî scările, iar dna Jacqueline continuă:

- A presupus că indivizii n-au înaintat mai mult de-un orăşel pe zi; aşa că azi ar trebui să verifice Annot, sau Guillaumes. Oricum, or să ajungă întâi în Thorame-Basse; iar dacă tu iei TGV-ul, n-au cum să te-ajungă din urmă!

Aprobă, în virtutea inerţiei - nu-i putea spune despre micul amănunt că mafia chineză avea multe elicoptere garate pe teritoriul Franţei...

- Aha! Cred că-i aud motorul! Uite - ţine!

Primi un bileţel:

- O cheamă Florence şi e verişoara mea. Locuieşte în Paris. Dă-i un telefon când ajungi şi spune-i că te-am trimis eu şi-o rog să mă sune. Şi-i spun eu ce şi cum. Ea o să te ajute. Bine?

Aprobă, în virtutea inerţiei...

- Hai - fugiţi! Să aveţi grijă de voi!

Aprobă din nou şi se grăbi s-o îmbrăţişeze... Dna Jacqueline o îmbrăţişă şi pe Florentina:

- Să ai grijă de frăţiorul tău, da? Şi să asculţi de mami! Ai o mămică foarte deşteaptă, să ştii! Şi foarte curajoasă! Dacă asculţi de ea, o să fie bine!

- Da, dnă Jacqueline - şi promit că n-o să-i ies din cuvânt!

- Aşa! Bravo! Hai - repede, la maşină!

Îl luă pe Léon pe braţe şi se grăbi să iasă. Dl Jacques zâmbea până la urechi, de la volanul camionetei... Portiera se deschise:

- Haideţi! Repede!

Florentina urcă prima; o urmă, iar dna Jacqueline închise portiera:

- S-o suni!

Aprobă... iar camioneta porni cu demaraj. Dl Jacques bombăni:

- Trebuie s-o ştergem repede de-aici, să nu ne-audă! Bătrâneii ăştia dorm ca iepurii!

Aha...

- Vă duc în Thorame-Haute, că am de dus un colet acolo. Şi vă las la gară. E bine aşa?

Aprobă:

- E perfect.

- Bun! Şi-acum închideţi ochii şi faceţi nani - că facem o oră până acolo! Odihniţi-vă!

Florentina se ghemui grăbită lângă braţul ei...

Ea nu putea să adoarmă. Ea n-avea voie să adoarmă. Dacă Jun pusese vreo recompensă pe capul lor, chiar nu l-ar fi învinovăţit pe dl Jacques în caz că decisese s-o încaseze el! Mafiotul ăla nu cunoştea sume cu mai puţin de cinci zerouri la sfârşit...

Ştefan

Deschise încet ochii - Roşcata se trezise. Se scărpinase la nas - după mişcarea mâinii şi-a patului. Acum cobora încetişor din pat... Aprecia pozitiv efortul de-a "glisa" cât mai uşurel de lângă el... Cheia se răsucea încetişor... Roşcata ieşise.

Se ridică şi el şi se opri lângă uşă. Asculta... Se dusese la bucătărie; foşnea cu nişte pungi. Făcea o gustare, probabil! Aşa că se grăbi să intre în baie - n-aveau timp de pierdut. Trebuia să se şi bărbierească...

Hei! Păi el zăcuse cu barba asta pe obraji atâtea zile, ca s-o dea jos tocmai acum? Ha! Ce însemna obişnuinţa! Doar se gândise la Franţa - şi simţise nevoia să redevină conte...

Las' că o să redevină el şi conte! Momentan, redevenea rege. Regele aurarilor. Varianta aia... cu cizme.

Ana-Maria

Ajunseseră. Asta era gara. Dl Jacques oftă greu:

- Să ştii că, dacă or să vină să întrebe din nou, n-am să le spun nimic. Absolut nimic! Indiferent pe cine trimit şi cu ce poveste!

- Vă mulţumesc, dle Jacques.

- Hai - fugiţi! Vrei să te ajut cu băiatul?

Negă şi-l ridică dintr-o mişcare:

- Hai, prinţule - hopa sus!

Ochişorii verzi se deschiseră... iar Léon exclamă:

- Mami!

- Aici sunt!

Se şi repezise de gâtul ei!

- Maamii...

Se grăbi să coboare înainte ca prinţul să-i adoarmă din nou în braţe:

- Mulţumim din suflet!

- Să aveţi grijă de voi! Şi s-o mai suni pe Jacqueline! Bine?

- Bineînţeles!

- Pa!

- La revedere!

Apucă mânuţele şi porni grăbită spre uşa gării... Intră.

Scană scurt colţurile superioare - aveau camere?... Slavă Cerului, n-aveau camere! Aşa că se grăbi la ghişeu:

- Bună dimineaţa. Spuneţi-mi, vă rog, când vine următorul tren?

- Bună dimineaţa. Peste 20 de minute.

Aoleu! Aşa de mult?

- Şi ce traseu are?

Că nu putea să scoată laptopul, nu putea să-i spună că trebuia să ajungă în nord, dar putea să-şi amintească numele localităţilor! Femeia "recita" fără nici un chef... Aha!

- Veynes! Patru bilete până în Veynes.

Şi strânse scurt mânuţele, ca să nu audă nici un sunet... Achită biletele şi-i împinse spre ieşire:

- Şi-acum haideţi să vedem dacă tati a găsit de mâncare.

- Dacă doriţi să luaţi ceva pentru tren, încercaţi la fast-food-ul de vizavi! Cel cu leagăne!

Îi mulţumi cu capul şi ieşi. Imediat, Léon întrebă:

- Mami, da' vine şi tati?

- Nu; mergem doar noi trei.

- Da' de ce ai zis că poate a găsit

- Ca s-o fac pe tanti să creadă că nu suntem singuri; că suntem cu tati. În caz că vin chinezii să întrebe şi aici, ea să ştie că noi suntem patru şi să nu le spună despre noi.

Tăcuseră - amândoi. Se grăbi să traverseze:

- Hai! Să sperăm că e non-stop! Că altfel mai mâncăm de-abia de dimineaţă, când ajungem!

Nu părea deschis; dar... Dar pe uşă scria "non-stop"; aşa că apăsă clanţa... şi constată că era încuiată. Iar în condiţiile astea...

În dreapta, drumul era înfundat. În stânga era aşa o linişte şi-o beznă... Porni spre gară:

- Haideţi - că mâncăm când ajungem.

- Mami, da' hai să stăm aici, la leagăne!

- Nu, prinţule; nu trebuie să pierdem trenul.

Florentina se grăbi să adauge:

- În plus, să nu ne vadă cineva!

Léon era prea mic ca să-i amintească instantaneu surioarei lui că, la patru dimineaţa, nu prea avea cine să-i vadă... Intră în gară şi se grăbi spre peron.

Ştefan

Gata - era gata de plecare. Ieşi din cameră şi porni spre bucătărie: ea ce făcea acolo, împacheta toată casa? Roşcata se răsuci şi-l privi drept:

- Bună dimi

- Neaţa. Îmbrăcarea.

Fu măsurat scurt... iar ea concluzională:

- Fustă lungă dreaptă, o cămaşă şi-un sacou?

Aprobă, iar ea se tupilă repejor pe lângă el... Ia să vadă el ce pusese fata asta în sacoşe! Nişte apă... Nişte pate de ficat... O cutie mare de cremă de ciocolată... Covrigei, biscuiţi, grisine... Da; era bine. Aşa că identifică repede punga cu pâine şi "împleti" patru sandwich-uri. Le duse în cameră, împreună cu sacoşele...

Mânca şi privea lung laptopul ăla... De ce dracu nu-i spusese să cumpere şi o geantă pentru laptop? "Se aduna" greu; şi cum la ora asta nu găsea deschis nici la Carrefour...

Paşii se apropiară în fugă. O privi lung... Da; era bine. Nu zâmbi:

- Ia-ţi şi costumaţia plisată. Şi-o gentuţă de voiaj sau un rucsac, dacă ai.

Se tupilase glonţ... Ce-avea fata asta cu el, de se tupila aşa? Pe nervii lui făcea... În fine! Luă şi-al doilea sandwich - că-i era foame! O auzea trosnind şi bufnind pe-acolo... Auzea guriţa lui Alin... Aah, se trezise piciul! Despărţirea o să fie mai grea... Cât era ceasul?... Era bine; nu întârziau.

- Asta e bună?

Aprobă şi-o puse pe masă:

- Cheamă un taxi. Să ne aştepte în capul străzii.

Aşa... Scoase fusta şi împachetă laptopul în ea. Şi-acum geanta... Stăteau bine în geanta aia de voiaj. O puse pe umăr... şi auzi concluzia:

- Două minute.

Bun!

- Ia şi mănâncă.

O văzu "pupând" sandwich-urile, înhăţând sacoşele... Ea era gata de plecare. Şi el era gata de plecare; aşa că dădu să iasă... dar se opri şi-o prinse frumos pe după umeri... Şopti:

- De-acum, până ajungem în Franţa, tu o să pari nevasta mea. Iar asta, plus toate celelalte, or să se mai întâmple de câteva ori, până descâlcesc iţele nebuniei şi-mi găsesc nevasta şi copiii. Ţi-am zis ca să ştii - să nu leşini din nou.

- Nu leşin, şefule.

Ia - pe bune? Electrocutare... Da; era vişinie, dar era ferm convinsă că nu mai leşina niciodată. Prea bine! O pofti să iasă... şi închise uşa. Şi văzu cum baba i-l aduce pe Alin... A cui o fi fost ideea asta - a ei sau a lui Titel? Era o idee contraindicată rău... Puştiul întinse mâinile spre ea; Roşcata pupă mânuţele şi-i zâmbi:

- Pa, piciule!

Iar în clipa aia izbucni un urlet puternic, odihnit... O văzu lăsând sacoşele şi luându-l în braţe; tânăra şopti:

- Nu plânge, piciule! O să vin repede înapoi!

Şi-acum îl îmbrăţişa aşa cum trebuia... Şi-l pupa cu sete. Şi-l trecea repede în braţele babei. Îi aruncă individei o uitătură de-aia dezaprobatoare cum numai lui îi reuşea; iar bătrâna se concentră asupra mochetei, încruntată şi ea rău de tot... Ete, fleoşc!

Ieşiră şi porniră spre poartă. Şi-o auzi şoptind:

- I-am zis adresa de la chioşc. Că nu se vede curtea de-acolo.

Bine! Şi uite că Roşcata se abţinea admirabil şi nu plângea...

Ana-Maria

Erau în tren, erau pe locurile lor şi tocmai plecaseră spre localitatea Veynes. Îşi amintea că era spre nord - pe drumul spre Lyon. O să se lămurească imediat cum adormeau copiii - că nu putea să scoată laptopul acum...

Şi cum erau singuri în zona aia a trenului, se mută în faţa lor şi şopti:

- Atenţie la mine. Atenţie mare de tot! Trebuie să ne schimbăm numele.

- Iar?

Florentina era de-a dreptul exasperată! Se grăbi să aprobe:

- Da. Anne, Fló şi Leo sunt prea apropiate de numele noastre adevărate. Aşa că tu o să fii Theodora, sau Theo. Léon, pe tine o să te strigăm Gabriel, sau Gabi. Iar eu sunt Marie.

- Da' de ce?

- Pentru că aşa e cel mai bine. Şi pentru că nu trebuie să ne prindă chinezii.

- Da' eu nu vreau Theo! Parcă e nume de băiat!

Ridică scurt sprânceana la ea:

- Este numele tău de botez şi e scris şi în certificatul de naştere. Aşa că o să răspunzi la Theo.

- Da' e urât!

- Florentina Theodora, dacă nu încetezi cu răsfăţul, îţi jur că te spun lu' tati! Şi, înainte să te spun, te şi bat bine! Pe cuvânt!

Gata - câştigase bătălia asta. Se ridică:

- Şi-acum voi faceţi nani iar eu vă păzesc. Hai - Théo, Gabi, treceţi la nani!

Se ghemuiau unul într-altul... Nu comentau "botezurile" astea repetate...

Aşa, cu numele noi, va fi mult mai bine. Va fi ea mai liniştită! Isamu ştia de Gabriel - dar cu siguranţă uitase de el. Dacă Ştefan nu-i spusese despre Theodora, aflase cu siguranţă din certificatul ei de naştere. Dar, tot aşa, uitase de el - că nu îl folosiseră niciodată. Iar ea... Cine mai ştia că o chema şi Maria?... Păi, probabil că tot Isamu - care-i făcuse actele, acu' şase ani. Iar numele ăsta era proaspăt în mintea lui - că pregătise, zilele astea, şi actele de donaţie...

O să-i culce şi-o să stea acolo, străjer. Să nu-ndrăznească vreunul să încerce să-i ia copiii, că...

Roşcata

Cinci fix. Autocarul tocmai închisese cele două uşi. Plecau spre Rennes...

Avea în buzunarul interior al sacoului cartea de identitate. Cartea ei de identitate. Se numea Ionescu Rebeca, avea 21 de ani şi era născută pe 1 ianuarie. În sfârşit, avea un nume... Adresa de pe plasticul ăla era un mister pentru ea; scria ceva despre localitatea Cernica. Probabil că acolo avea protectorul posibilitatea s-o bage în spaţiu, sau...

Era ciudat. Regele aurarilor o cunoştea de fix o săptămână - şi nici nu-i făcuse mari favoruri, ca să se simtă obligat faţă de ea! După o săptămână, îi făcuse buletin. Titel nu se-nvrednicise să se gândească la asta, în ultimii doi ani măcar... Mai bine spus, Titel n-avusese nici un interes să-i facă acte. Niciodată. Aşa cum n-avusese nici un interes să-i dea una de-un leu pe mână! Cardul ei bancar, cu banii făcuţi de ea în faţa camerei video, stătea la babă-n buzunar...

În fine!

Pleca azi înapoi în Franţa. Regretase mult ziua când părăsise Lyonul; când Titel o pusese să urce-n maşină şi-o luase de-acolo. Viaţa la primul ei şef nu fusese deloc uşoară; dar avusese libertate. Hălăduise pe străzi, se descurcase... Avusese încredere în propriile forţe. Avusese... Titel îi luase puterea de decizie asupra propriei fiinţe. De când o luase el, ea făcuse numai ce-i dăduse el voie. Şi trebuise să-i ceară lui voie, atunci când voise să facă ceva...

Se întorcea acum în Franţa - şi nu mai avea absolut nici o legătură cu Titel. Acum era a regelui aurarilor. Era consiliera lui - zicea el. Era, de fapt, secretara care căra laptopul şi apăsa pe taste atunci când era el ocupat! Nu era-n stare să-l consilieze ea pe el - ce dracu! Era realistă - deşi avea doar 16 ani... Oricum, el o voia lângă el, pe post de consilieră - zicea el. Probabil că o să încerce s-o înveţe ce şi cum; ea o să facă tot ce-i stătea în puteri să înveţe ce-are de făcut şi să nu-l dezamăgească... El spusese că plecau la război; şi-o lăsase aseară să vadă împuşcăturile de joia trecută tocmai ca să ştie şi ea ce-i aştepta! Regele se ducea să se lupte cu nişte oameni care-şi doreau foarte-foarte tare să-l vadă mort. Or să încerce să-l împuşte; el o să riposteze. Probabil că regele o să-şi cumpere şi nişte pistoale, când ajungeau acolo. Oricum, făceau două zile şi două nopţi pe drum; aveau timp suficient să discute, să se pună la punct cu ceea ce trebuia să ştie ea...

Lăsase vechea viaţă în urmă. Şi pleca la mai bine. Sau la moarte. Orice viitor o aştepta de-acum încolo, era de preferat în faţa camerei video proprietatea lui Titel! Acolo, în faţa camerei ăleia, era foarte rău; iar ea plecase de-acolo. O să încerce să uite de Alin. Nu-şi luase nimic de-al lui; n-avea nici o poză cu el... Şi totuşi, ceva îi spunea că bărbatul de lângă ea n-o s-o lase să-şi uite copilul - aşa cum nici el nu-şi uita copiii. S-ar putea să-i ordone, într-o zi, să se ducă iar la babă şi să stea trei ore cu Alin în braţe. Şi chiar dacă ştia că nu va fi supravegheată, nu va îndrăzni să-i nesocotească ordinul...

Titel nu va renunţa la Alin. Dacă ea nu reuşea să uite...

Tocmai ieşiseră din Bucureşti. Gata - se apropiau de Rennes.

- Uite cum facem noi acum...

Cum făceau? Adică ce trebuia să facă ea? Bărbatul de lângă ea îi puse geanta în braţe:

- Ţii laptopul ăsta în braţe şi te odihneşti două ore. După care facem schimb - şi dorm eu două ore. Şi după aia treci la lecţii - că avem multe de discutat.

Aprobă cu capul şi primi geanta de voiaj. Trecu bareta peste gât şi puse braţele pe el - gata! Laptopul era în perfectă siguranţă acum. Regele începu să râdă:

- Şi-acum eu vă păzesc pe-amândoi!

Da! Asta aşa era! Ea stătea la geam şi dormea cu laptopul în poală; el stătea lângă culoar şi-i păzea pe-amândoi. Râdea şi ea. Râdea, îl privea lung şi simţea că nu va reuşi niciodată să-i întoarcă tot ajutorul ăsta pe care i-l dădea el! Dar...

Dar regele nu voia lucruri imposibile. O să-l ajute atât cât putea; atât cât o lăsa el să-l ajute.

- Hai - treci la culcare!

Trase perdeluţa şi lăsă capul pe tetieră. Şi-şi impuse să adoarmă cât mai repede - ca să nu-l supere.

Ştefan

Autocarul era pe jumătate plin. Bombăneau ceva, sau mormăiau - oricum, făceau un zgomot permanent, de fond. Ei stăteau pe ultimele locuri. Pe scaunele din faţă nu stătea nimeni. Toţi se îngrămădiseră la mijloc - din teamă de accidente probabil... Toţi, cu excepţia a doi bărbaţi. Unul stătea chiar în faţă, lângă şoferi. Celălalt putea spune că era "ariegarda" - era aici, în spate, cu ei. Îi despărţea un rând de scaune. SIE era discret...

Buletinul Roşcatei îi aşteptase la şofer. Când arătase biletele, şoferul se scotocise în buzunare şi scosese buletinul: "L-a uitat doamna alaltăieri, când a luat biletele." Mulţumise, îl luase şi i-l dăduse ei: "Ia, fă! Pune-l bine; şi să nu-l mai uiţi pe colo şi pe dincolo!" Ea tăcuse şi-l luase; şi-o surprinsese în autocar privindu-l lung, citindu-l "din scoarţă-n scoarţă"...

Ceva îi spunea că ăsta era primul act al Roşcatei. Ceva îi spunea că fata asta născuse în casa babei pentru că nu avea nici măcar certificat de naştere! Şi înţelesese acum calculul lui Titel. Copilul era al altei femei - una cu buletin. Roşcata nu putea ridica niciodată pretenţii. Lui îi făcea şefu' lui mii de buletine cu poza lui şi datele altuia... Afurisită situaţie! El plănuia să-i facă Roşcatei firmă, cândva prin luna mai! Fata asta o să facă infarct, până câştiga el războiul! O să facă infarct şi-o să-l pună la inimă rău de tot! Că ceea ce făcuse el pentru ea într-o săptămână nu făcuse Titel în doi ani! Başca...

SIE veghea deplasarea prin România; Roşcata sforăia uşurel, lângă el. Iar el mânca şi constata că, deşi îndesa de zor cremă de ciocolată-n stomac, îi era foarte-foarte somn...

Revenea în Franţa - iar atunci când îşi amintea asta, îl cuprindea o agitaţie uşoară... Era nerăbdător să audă din nou limba franceză. Era nerăbdător să ajungă la Rennes şi să redevină rege. Şi era nerăbdător să-şi scoată lentilele şi să se bărbierească. Astea erau priorităţile "de gradul 0". Imediat după ce se bărbierea şi se simţea din nou “curat”, se va grăbi să-şi găsească regina şi copiii. Şi, în timp ce-i căuta pe ei, o să taie cu cuţitul în dreapta şi-n stânga. Era plin de chinezi în Franţa - avea de unde alege! Principala preocupare a lui Jun, imediat cum va afla că regele aurarilor trăia, va fi să-l omoare! Aşa că nu va alerga el după chinezi - vor veni chinezii la el! Convenabilă situaţie...

Fata asta era foarte bună pentru el. Era cuminte, ascultătoare şi îndeplinea instantaneu ordinele pe care le primea. Când se va trezi şi el, o să înceapă lecţiile cu ea. Bateria laptopului era nouă; îl setase cu grijă ca să obţină maximul de economie, aşa că ar fi trebuit să ţină 8 ore. Lecţia lor nu va dura însă 8 ore; vor face pauze dese. El o să vorbească mult...

Se aplecă şi şopti, zâmbind:

- Rebeca... Rebeca...

Ia s-o şi scuture puţin! Puse mâna pe mâna ei:

- Rebeca!

O simţi tresărind; aproape imediat, mâna liberă îi înhăţă mâna... După o secundă de dezmeticire, Roşcata zâmbi şi-i dădu drumul. Ridică o sprânceană admirativă, aprobând cu capul... Ea roşise ca la balamuc şi se fâstâcise rău... Tânăra oftă greu:

- Te-am auzit prin somn, da' nu m-am prins că eu sunt Rebeca...

- Las' că te obişnuieşti tu! Iar dacă nu te obişnuieşti, nu-i o tragedie - că eu mă obişnuisem cu Roşcata...

- Cum ştii tu, şefule! Eu promit s-o învăţ şi pe Rebeca!

- Bine, fă! Dacă promiţi, sunt mai liniştit. Hai - schimb de locuri!

Se ridică şi-i făcu semn să se mute. Şi se aşeză el la geam. Primi geanta; o puse pe genunchi şi lăsă capul pe spate:

- Mănâncă şi tu ceva. Şi vezi să n-adormi la loc!

- Nici o şansă! Acu' vă păzesc eu pe voi!

Poftim? Întoarse capul, mirat, şi-o văzu ridicând poala fustei... Ptiu, drace - muierea asta plecase cu cuţitul la ea! Cu cuţitul ăla de sub masă, căruia-i făcuse el teaca! Elasticul era mare de ea; dar "rezolvase problema" punându-l pe pulpă, peste genunchi. Şi era mândră nevoie mare de aşa ispravă... Ridică degetul, zâmbind:

- Nu te cert; dar, pe viitor, să-mi spui atunci când te-apuci - nu după. OK?

Era descumpănită - dar "rezista" şi zâmbea în continuare. Lăsă capul pe scaun şi închise ochii:

- Să-mi spui întotdeauna lucrurile astea - lucrurile care pot modifica viitorul. Nu trebuia să-mi spui ce-ai pus în sacoşă; dar trebuia să ştiu pe ce mizez, în caz că Popescu n-a fost inteligent şi suntem filaţi. Şi, repet - nu te cert.

- Da, şefu' - am înţeles.

- Hai - ia cu cremă de ciocolată, că ai lecţie de la nouă-ncolo!

- Da, şefu'. Somn uşor.

Închise ochii...

Era a dracului de isteaţă şi de descurcăreaţă! Era "modelul Ana" - cu ea, nu va rămâne niciodată fără gloanţe! Numai că ea o să-l împingă pe el la podea ca să nu-l expună în faţa gloanţelor şi, spre deosebire de Ana, o să-i ia pistolul din mână - ca să poa' să tragă ea cu ambele arme, ca Bruce Willis. Ea se simţea acum un fel de bodyguard, pentru că pe el îl percepea ca fiind cel mai important om de pe planetă...

O s-o dezmeticească el, încet-încet. Era isteaţă şi pricepea repede. Şi se adapta uşor. Totul era ca el să nu se grăbească să schimbe totul aşa, dintr-o clipită - ca să n-o vadă învăţând maşinaliceşte totul şi-apoi uitând totul în primul moment cu adrenalină maximă! Regulile erau stupid de simple, dacă erau învăţate logic. Altfel...

Ana-Maria

Scoase mobilul şi privi lung cifrele micuţe...

Pica de-ampicioarelea de somn. Gata - nu mai putea! În două minute, ajungeau în Veynes. Şi-acolo trebuia să doarmă! Acolo chiar trebuia să doarmă...

O scuturâ uşor pe Florentina:

- Théo!

Aha! O trezise! Se grăbi să-i impună acea regulă:

- Théo, hai - hai, că trebuie să coborâm.

Gata, era încruntată! Îşi puse rucsacul în spate şi-l ridică pe Léon în braţe. Prinţul mormăi ceva, molfăi de două ori şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului ei... Trenul încetinea... şi se oprea. Gata!

Coborâră din tren şi se grăbi să prindă mânuţa Florentinei:

- Hai! Privirea atentă după pensiuni! Trebuie să luăm o cameră şi să ne odihnim ca lumea!

- Mami, şi dacă or să ne găsească?

- N-au cum să ne găsească azi.

- ... Eşti tu aşa de sigură?

Împinse uşa şi ieşi din gară; şi trecu la romanes:

- Da. Le-a luat 5 zile ca să scormonească 60 de kilometri. Noi tocmai ne-am depărtat 170 de kilometri de punctul pe care l-au scormonit ei ieri. Aşa că nu ne mai pot ajunge din urmă. Dacă nu primesc vreo informaţie, dacă nu ne recunoaşte cineva pe-aici, n-au cum să ne găsească.

- ... Da' noi am mers 170 de kilometri în noaptea asta?

- Da.

- Şi-atunci de ce am stat atâta la dna Jacqueline? Nu puteam să venim din prima aici?

- Nu.

- De ce?

- Pentru că nu aveam bani şi nu aveam ştiri. Acum avem şi bani, şi ştiri.

Aştepta... Florentina şopti:

- Ce ştiri?

- Gilles ne-a ajutat să fugim, dar nu ne-a lăsat nici un bilet - semn că nu ştie unde e tati acum, nu ştie să ne sfătuiască să facem una sau alta, dar ştie cu siguranţă că tati a scăpat din atentat. Şi că avem nevoie de bani, pentru că acasă nu ne putem întoarce şi n-avem cui altcuiva să cerem ajutorul. Eu am văzut ştirile din România, azi-noapte. Totul arată că tati e la cimitir. Dar nu e aşa. Grasu e rănit, la spital, iar despre Diamant nu spune nimeni nimic. Diamant a preluat afacerile lui tati. Şi se ocupă de găsirea unui protector. În clipa când o să reuşească, o să aflăm de la ştiri chestia asta. Imediat cum se află că tati trăieşte, chinezii or să sară la război - şi-o s-o aflăm tot de la ştiri. Atunci, trebuie să ne pitim bine-bine; şi imediat cum aflăm de la ştiri că tati i-a învins pe chinezi, trebuie să-i trimitem vorbă despre locul unde ne aflăm, ca să vină să ne ia. Ai înţeles?

- Da.

- Până atunci, treaba noastră este să ajungem într-un oraş cu adevărat mare. Aşa ca Parisul.

- Deci mergem la Paris.

- Mergem spre Paris. Dacă găsim un adăpost sigur într-un alt oraş mare, ne oprim acolo. Până atunci însă, o să intrăm în pensiunea asta... Şi-o să facem cumva să ne primească aşa, fără acte.

Florentina se grăbi să-i deschidă uşa. Intră, iar tânăra de la recepţie o privi lung... Se opri în faţa ei şi zâmbi "dulce", în şoaptă:

- Bună dimineaţa, domnişoară.

- Bună dimineaţa.

- Fiţi bună, vă rog, şi daţi-ne şi nouă o cameră.

Tânăra îi zâmbi amabil şi îi puse formularul în faţă. Nu-şi pierdu zâmbetul:

- Soţul meu a pierdut trenul; iar toate actele noastre sunt în borseta lui...

Gata - "o pierduse". Adio zâmbet! Scoase 50 de euro şi îi puse peste formular:

- Nu stăm decât până vine el. Cum apare şi el, luăm trenul mai departe, spre Rennes. Vă rog - nu mă puneţi să dorm cu copiii pe fotoliile alea...

Era... 50% convinsă. Aşa că mai scoase 20 de euro:

- Şi dacă aveţi nişte croissante, nişte lapte... Trebuie să apară şi el, în maximum două ore. Ştie unde suntem, aşa că...

O secundă... două secunde... Florentina miorlăi, smiorcăind scurt nasul:

- Mami, mi-e foame!

- Ştiu, iubito! Iar dacă domnişoara e drăguţă şi ne lasă să stăm într-o cameră până vine tati, promit că mâncăm.

Florentina mai smiorcăi o dată... În sfârşit! Primi cheia pe care scria cifra 2:

- Trimit imediat pe cineva cu micul dejun.

- Mii de mulţumiri, domnişoară!

Luă cheia şi se grăbi spre scări. Urca, grăbită... Camera 2. Descuie şi intră, şoptind:

- Verifică fiecare cotlon. Hai - repede!

Florentina intră... şi şopti:

- Nu e nimeni.

Asta era bine. Adică era firesc - că nu-i urmărise nimeni până aici. Dar micuţa ei trebuia să capete apucături detectivistice şi să se obişnuiască să trăiască "periculos". Aşa că îl aşeză pe Léon pe patul dublu şi-şi scoase geaca:

- Partea bună e că fata de la recepţie pleacă la ora nouă, cel târziu. Iar fata care vine după ea nu ştie că noi n-am completat formularul...

Şi-i încolţea chiar acum în minte un plan... Se grăbi să iasă:

- Dezbracă-l şi pe Gabi. Eu mă duc să completez formularul.

Cobora... Tânăra o privi lung:

- Micul dejun vine imediat.

- Da, mulţumim. Ştiţi, mă gândeam că dvs o să ieşiţi din tură pe la nouă... Şi, dacă soţul meu apare după nouă, mă gândeam să nu vă facem probleme cu colega, sau...

Individa părea că n-o înţelesese...

- Adică ştiu datele; dacă vreţi să completez formularul...
- Aa, staţi liniştită, că nu-i o problemă...

Şi-i făcu concludent cu ochiul - că 50 de euro erau o şpăguţă nesperată pentru ea! Şi se mulţumea şi cu 25, în caz că nu eliberau camera până la nouă! Aşa că reveni în cameră la fix ca să ia ea tava cu micul dejun:

- Mulţumim.

Intră şi încuie. Şi constată că Léon se trezise; era buimac, iar ochişorii verzi ţinteau turnul de croissante de pe tavă...

Or să mănânce şi-or să se culce.

Le puse tava pe pat şi se grăbi să închidă ferestrele. Obloanele şi ferestrele. Aprinse lumina...

Aici erau bine; erau în singuranţă. Trebuiau să se odihnească; iar la noapte or să plece din nou la drum.

Léon molfăia croissantul şi "turna" de zor lapte peste el. Ceva mai... "domnişoară", Florentina înmuia croissantul în laptele din pahar... Copiii erau liniştiţi. Erau hămesiţi de-a dreptul! Şi ei îi era foame; aşa că or să mănânce şi-or să se culce. O să doarmă cu ei, cu mâna peste ei, ca să se simtă în siguranţă... şi ca să poată să-i tragă jos din pat, în caz că...

Diamant

Se întinse lung... Mm, ce bine dormise! Deschise un ochi şi... "constatând" lumina puternică de afară, sări din pat! Hei! Pusese mobilul să sune la şase! Sigur era opt trecute!

... Nu; era doar opt. Numai că autocarul plecase la cinci. Ştefan o să-i rupă rău urechile... Porni notebook-ul; aştepta... Login... Aha! Gata - adio urechi! Ce scrisese?

Am plecat.

La cinci şi-un pic. Probabil că vărul lui nu mai aşteptase răspunsul, din motiv de drum lung şi absenţa prizei pentru laptop. Aşa că îi răspunse...

Drum bun. Ţinem legătura. Eu rezolv azi problema sufletului copiilor mei.

Aşa - că nu uitase! Se jurase pe sufletul copiilor lui tocmai ca să nu se lase pe tânjală! Luă telefonul "oficial" şi căută... Aşa - domn' Popescu direct! Că dacă îl suna pe angajatul din tabel, îl prindea săptămâna viitoare "nerezolvat"!

- Da.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Matinal azi!
- La aşa problemă urgentă, aşa telefon matinal! Vreau să ştiu cine este şeful echipelor oblice trimise să facă Paştele în Bucureşti.

Iar Popescu tăcea...

- Şeful cel mare. Cel care corespondează cu Cannes şi Nisa. Vreau numele lui. Şi poza - că ştiu că o aveţi.
- ... Pot să te întreb pentru ce?
- Are vreun rost întrebarea asta?
- Are vreun rost chestia asta pe care vrei s-o faci?
- Da.
- Şi care-i rostul?
- Vrei să-l auzi la telefon?

Iar tăcea... Încercă să codifice cât mai mult acel mesaj:

- O multinaţională mare şi stabilă îşi plăteşte facturile integral şi la timp. Iar o multinaţională mare creşte şi mai mare doar dacă îşi construieşte credibilitatea şi încrederea în timp, pas cu pas şi decizie cu decizie. Partenerii de afaceri se supraveghează cu grijă, zi de zi. Pentru ei, prima factură restantă este primul semn de slăbiciune. Şi încă ceva! Pentru buna funcţionare a fabricilor multinaţionalei şi menţinerea relaţiilor contractuale cu colaboratorii, sunt necesare unele compromisuri. Întotdeauna.
- E un compromis cam mare...
- După părerea dvs. Deci, vreau numele şi poza.
- ... Cu riscul de a isca valuri mari!
- Da.
- ... Mă interesez şi vă comunic.

Şi-i închisese... În curând, o să-i facă o vizită spionului ăstuia! Că nu-i plăcea deloc cum mergea căsnicia lor! Nea Nicu ar fi avut datele alea în buzunar, scrise citeţ pe-un bileţel, şi n-ar fi ezitat nici o clipă să i le dea! Apăsă butonul calculatorului şi se ridică - ia să se ducă să se duşeze, să se bărbierească...

Apa era fierbinte...

Ştefan nu spusese nimic despre răzbunarea lui Dan şi Laurenţiu. Dar ştia prea bine cum gândea şi acţiona vărul lui - mai ales în vremuri de război! Atunci când era pace, "penalizarea" se făcea la buzunar. Atunci când era război, Ştefan nu se jena să facă mişcarea aia din încheietură. Regele era un om drept - întotdeauna! Regele nu s-ar fi sfiit să-şi penalizeze vărul, dacă-l prindea că face prostii în afaceri! Erau veri, dar numai în curtea lui nea Dumitru.

Nea Dumitru... Se ferea să-l sune. Îi era frică să-l sune. Nu ştia ce să-i spună! Tanti Stela era în spital, în comă; şi nu ştia ce-ar fi putut să-i spună, dacă l-ar fi auzit acum la telefon. Nu putea să spună "Îmi pare rău, unchiule" - ar fi sunat atât de fals! Nu putea să spună "Am s-o răzbun, unchiule!" - ar fi sunat a deces iminent! Nu putea să întrebe, ca un nesimţit, "Vrei să vin să te ajut?" - ar fi sunat fals şi prost-crescut...

Trăgea uşor Gillette-ul pe obraz şi se gândea la tanti Stela...

Ştia că mătuşa lui nu va supravieţui. Aparatele alea or s-o ţină în viaţă, un timp; dar până la urmă nea Dumitru o să-şi spună că o chinuie inutil... şi-o să rezolve cumva să le oprească. Ştia că Ştefan o s-o răzbune pe ea; bănuia deja că va ţinti glonţ la mama lui Jun... care era şi mama lui Isamu, care încerca din greu să pară împotriva acţiunii lui Jun... Vor avea o problemă. Jun era mare, puternic, numeros dar neinstruit. Chinezii lui erau cam ca gândacii de bucătărie - nu prea ştiau unde trebuiau să ajungă, când suna alarma. Isamu era mult mai periculos - pentru că Isamu trăise lângă Ştefan şase ani de zile şi-l ştia "pe de rost". Ştia cum gândeşte, cum calculează, cum acţionează, cum premiază şi pedepseşte... Ştia inclusiv cum, cât, când şi unde doarme! Îi ştia inclusiv cadenţa pasului şi lungimea mâinii cu tot cu cuţit! Chinezul ăla ştia totul! Iar vărul lui probabil că doar bănuia unele lucruri despre chinez, de vreme ce el se concentrase asupra afacerilor, a partenerilor şi oportunităţilor...

Piuitul îl făcu să tresară - gata, se şi convinsese? Sau îi trimisese un "Nu se poate, nu se aprobă"? Ia să vadă el...

Ieşi din baie şi se sperie îngrozitor - Safira se aşezase pe biroul lui! Şi n-o simţise când intrase! Mm... Nevasta lui zâmbea slab şi-i făcea semn cu degetul să se apropie, că n-o să-l mănânce... Prea bine! Dar întâi şi-ntâi trebuia să rezolve cu Popescu! Ia - ce-i zisese?

Îi zisese "corespunzător"! Numele şi prenumele - şi numa' mă-sa chinezului ştia care-i care! - alături de două poze faţă-profil şi adresa unde se cazase. Prostănacu' stătea la Sofitel! Adică la Pullman, cum îi ziceau acu'! Vaai de geografia lui! În fine...

Print... Alunecă încetişor spre stânga tastaturii, spre Safira lui... Ceva îi spunea că nevasta lui se mai gândise, mai socotise, "apreciase totuşi pozitiv" prima lor întâlnire "cu schepsis" şi voia fie s-o rememoreze, fie s-o aprofundeze...

O rememorase deja; şi-o întorsese bine-bine pe toate părţile, o analizase, o notase, o jurizase... Safira voia s-o treacă chiar acum printr-o serie de îmbunătăţiri şi adăugiri menite să-i dea lui şah! Că după ce-şi storcea ea mintea, era rândul lui, nu? Păi... Păi...

Păi ia să împuşte el doi iepuri dintr-un foc! Îi făcu apel lui Cornel Buldogu' şi se preocupă de cămaşa nevestei lui - că era cald în birou. Safira părea deschisă anumitor opţiuni... iar ciocănitul în uşă îl făcu să zâmbească. Nevasta lui părea panicată acum - pentru că ea stătea pe birou iar cămaşa ei aterizase undeva în mijlocul camerei... Ridică un deget, zâmbind:

- Nu mişti, nu sufli!

Buun! Luă hârtiile din imprimantă şi nu-şi mai puse problema

propriei imagini de bulibaşă înfăşurat sumar în prosop; deschise uşa. Cornel salută prompt:

- Neaţa, şefu'!

- Neaţa. Fii atent! Ăsta...

Şi-i dădu hârtiile...

- ... e şefu' chinezilor care-au venit să-l caute pe şefu' de Paşte. Ar trebui să fie acum în hotel. Dacă nu-i acum acolo, înseamnă că e plecat în documentare, aşa că o să fie în hotel la prânz - când haleşte şi dă raportu'. În orice caz... Iei patru echipe şi te duci după el. Discret - că sigur e plin de dispozitive şi emiţătoare şi e înarmat. Nu ştiu cum faceţi, da' tre' să puneţi gheara pe el - discret, finuţ, fără să se sesizeze oamenii lui. Vezi, ştii unde sunt sticluţele...

Cornel aproba - că ştia unde erau sticluţele alea "ajutătoare"! Bun!

- Îl despuiaţi complet, acolo, pe loc, şi-l îmbrăcaţi într-o cămaşă de noapte albă - de-aia de poartă românii la ţară. Pe el îl duceţi la Cernica mică; şi rămâi tu acolo cu el. Îl lăsaţi în cămaşa de noapte, legat fedeleş, şi-l sedaţi; tu rămâi cu el, ceilalţi pleacă la treabă. Ca şi cum chinezu' nu-i acolo...

Cornel aproba, iar privirea îi cam fugea peste umărul lui... Nu-l lăsă să vadă că-i observa scăparea aia:

- Hainele lui, electronicele şi ce dracu mai are prin cameră i le puneţi într-un troller XXL şi le duceţi la gară, la conductor. Vezi, să prindă personalu' de Baia Mare. Ăl mai puturos personal, spre a mai îndepărtată destinaţie... Şi-o să vin şi eu, cu trupa, la Cernica mică. Da' după ce-mi termin treburile. Vorbim.

- Da, şefu'.

- Hai - executarea!

Consilierul lui rupsese mocheta de pe hol! Azur îl privea lung, mirat... Azur ascultase totul, din spatele lui Cornel; şi n-avea de ce să încerce să-i explice lui ce ordonase el! Aşa că încercă doar să pară foarte calm:

- Ce-i, voinice?

- Tati, unde-i mami?

- Mami face un duş. Fugi şi încuie uşa după Cornel; şi pune tu micul dejun, bine?

- Bine. Da' să ştii că s-a trezit Agata...

- Bine, o să-i spun lu' mami.

Băiatul lui porni spre bucătărie. Avea un mers gânditor, un pic nesigur...

Închise uşa şi-o încuie - deci! Unde rămăseseră?

Ştefan

Îl durea capul prin somn... Avea un vis cu migrenă. Nu ştiuse că existau şi vise cu migrenă! Ciudat... Oricum, mai bine se trezea. Nu se putea odihni aşa; şi decât să piardă vremea aiurea... Deschise ochii şi oftă greu:

- Ai luat, fă, nişte ness?

- N-am apucat; da' nu vrei nişte cremă de ciocolată?

Negă scurt:

- Nu, că mă doare capu' - nu stomacul.

Mm, şi ce-l durea! Cât era ceasul? Nouă şi două minute... Păi să înceapă lecţiile!

- Hai să-ţi zic o poveste.

- Stai, şefule!

Şi-o văzu ridicându-se, venind în faţa lui şi frecându-şi palmele... Ia! Cu o palmă îl apucase de ceafă, iar pe cealaltă i-o pusese pe frunte! Ce... Îl descânta de deochi. Probabil că era deochiat; deşi chiar n-avusese cine să-l deoache aşa, cu noaptea-n cap... Căsca... Şi gata.

- Gata, şefu' - acu' îţi trece. Mută-te un pic.

Da-da! Se mută pe locul ei şi-o trase pe ea la geam. După care ridică mâna şi-o invită în braţele lui... Roşcata lăsă capul pe umărul lui; o strânse bine lângă el şi începu să şoptească, în romanes:

- Pe vremea lui Ceauşescu, atunci când comuniştii au început confiscarea averilor aurarilor bătrâni, tata şi mama au fugit din ţară. S-au oprit în Franţa, unde un securist bătrân a avut grijă de ei şi i-a pitit în castelul unui conte. Acolo m-am născut eu, la castel. Contele avea şi el un băiat, Léon; iar când eu aveam trei ani, au intrat nişte nenorociţi... L-au furat pe Léon şi l-au ucis; iar dacă tata nu băga cuţitul într-unul dintre ei, contele rămânea văduv. Fă, de unde-ai ştiut că eram deochiat? Că mi-ai luat durerea cu mâna!

Ia s-o electrocuteze el, ca să nu-l mintă! Roşcata începu să râdă... şi plecă privirea:

- Păi, şefu', tu nu te uiţi niciodată în oglindă?

Ba da; aşa că râdea şi el... şi ridica un deget:

- Limbaju' ăsta mişto de tot e super, mă face să râd şi destinde atmosfera. Da' nu merge decât între noi doi. Nu ştiu cum plănuieşti să faci; da' atunci când apare terţa persoană, trebuie să vorbeşti normal. Nu te bosumfla aşa, că nu te cert. Până ajungem, nu te cert chiar deloc! Dar trebuie să-ţi spun ce şi cum - ca să nu zici că n-ai ştiut atunci când o să te cert!

Tânăra aproba... Decise să-i povestească mai departe - ca să nu transforme observaţia aia în dojană.

Isamu

Simţea că-i pocneşte capul. Şi inima. Sângele îi circula prin vene cu atâta forţă, că presimţea iminenţa unui accident vascular! În cinci minute, o să trebuiască să fie şef...

N-aveau nici o veste despre Ana. Absolut nimic - nici măcar o confuzie! Or, nu exista o fugă atât de perfectă şi o căutare atât de neatentă încât să nu aducă nici măcar o confuzie! Absolut nimic! Ce dracu - fugiseră cu trenul! Chiar nu-i văzuse nimeni când coborâseră din trenul ăla? Trebuia să se gândească bine - şi să ia măsuri! Cineva, cumva, trebuia să facă o confuzie - pentru ca el s-o raporteze iar Jun să nu mai urle la el aşa cum urlase de dimineaţă. Îl făcuse "de la idiot în sus", că nu ştia şi nici nu se preocupa să-şi instruiască subalternii şi să-i strunească corespunzător. Jun răcnise din toate puterile; probabil că-l auzise şi Cheng, de la biroul celălalt...

Cheng ăsta îl irita. Îl scotea din sărite! Nu vorbea decât dacă era întrebat; nu făcea gălăgie, nu ţăcănea cu pixul, nu se fâţâia pe uşă... Dar simpla lui prezenţă îl irita rău de tot! Simpla lui prezenţă îi amintea ce pericol uriaş plana acum asupra Anei. Azi-noapte, cedase presiunii şi trebuise să dea ordinul; şi-acum lucrurile se vor complica rău de tot! Valul 2 intrase deja în teren; echipele valului 1 trebuiau să sosească din clipă-n clipă...

Iar ăsta stătea pe capul lui!

Mobilul lui Cheng piui scurt. Chinezul se ridică:

- Au venit.

Da; ştia că veniseră. Se ridică şi el şi-l urmă. Cheng îi făcu loc să treacă primul... Glasvandul se deschise; dar se încruntă la chinezul care intenţionase să intre, aşa că tânărul păşi în spate şi "improviză" intenţia de a-i ţine lui glasvandul larg deschis... Ieşi în curte.

- Gilles şi Dewei!

Se apropiau amândoi... Dewei era vineţiu; Gilles era suspect de calm. Îl privi lung... Ochii albaştri se ridicară şi-l priviră lung... "Atacă" întâi la el:

- Gilles, unde sunt Ana, Florentina şi Léon?

Fu privit drept, pătrunzător; iar cuvintele veniră lent, sacadat:

- *Je ne sais pas.* (Nu ştiu)

Ana era salvată!

Ridică mâna şi-l plesni de-i întoarse faţa într-o parte! Răcni imediat la Dewei:

- Tu ştii? Unde sunt? I-aţi găsit?

Nu primi răspuns, aşa că strânse pumnul şi-l altoi în plină barbă. Şi începu să urle, repezindu-se berbeceşte în grupuleţele de tineri în costume negre şi răspândind cu mărinimie palme şi pumni:

- Gaşcă de cretini idioţi şi de tâmpiţi şi de împiedicaţi! Bandă de proşti şi de chiori şi de surzi! Asta sunteţi! O turmă de incompetenţi! O turmă de bărbaţi antrenaţi şi pregătiţi şi utilaţi cu toate elec-

tronicele cap de linie! "V-a făcut" o casnică cu doi preşcolari de mână! Aia nici măcar telefon n-are! Şi n-o ajută nici dracu în vremurile astea tulburi! Şi tot v-a făcut, idioţilor! Aah!

Şi gata - că nu prea mai ştia înjurături, de când stătea în birou şi făcea caşcaval cu acte! Se răsuci scurt şi porni spre glasvand. Şi nu mică-i fu mirarea să vadă cum Cheng se repede şi-i deschide glasvandul! Omul lui Jun era roşu-vişiniu în obraji şi se făcuse mărunţel... Traversă grăbit livingul şi începu să urce scările:

- Isabelle, te rog, spune-i lui Emilie să sune la catering - s-au întors echipele din teren.

- Da.

Urca... Nu - nu în birou! Trebuia să vorbească cu Gilles - dar nu în birou! Cheng atâta aştepta! Aşa că continuă să urce scările... La naiba! Va trebui să treacă prin dormitorul lui Ştefan! Dar cel mai sigur loc pentru discuţia aia era piscina. Ştia cum era construită; ştia ce era pe fundul ei, ştia câte dispozitive de bruiere erau montate în spoturile de pe marginea casei... Deschise uşile şi intră în dormitor. Şi privi lung patul...

Isabelle nu s-ar fi gândit niciodată să pună cuţitul şi pistolul pe perne; iar gândul ăsta îi întărea presupunerea că Ştefan trăia... şi-i spusese lui Diamant ce-are de spus, de luat şi de făcut atunci când ajungea la Cannes. Diamant se descurcase impecabil! Şi dosarele, şi...

Traversă dormitorul şi ieşi pe terasă. Întinse scurt un şezlong şi se aşeză.

Ştefan îi transmitea tot felul de mesaje. De la "lasă-mi familia în pace dacă vrei să-ţi las familia în pace" până la "să nu îndrăzneşti să te-apropii de viaţa mea privată", toate spuneau acelaşi lucru: "mă voi întoarce în curând". Nu era el prea sigur că acel "în curând" se va materializa înainte de sfârşitul anului; dar de întors, Ştefan se va întoarce cu siguranţă! Şi-atunci o să fie rău...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Gilles. Aştepta...

- Da.

- Vino sus la piscină, te rog.

Închise şi privi lung spre oraş... Spre palmierii ăia după care era oraşul...

Aici puteau vorbi. Nu ştia cum să-şi ceară scuze pentru palma aia care-i răsucise capul... Faptul că-şi pălmuise aşa salariatul protejat spunea multe în ochii salariaţilor celuilalt frate! Fusese o palmă pe care trebuise să i-o dea. Se îndoia că Gilles se interesase, în timp, apropo de statisticile consilierului lui Ştefan; dar, cu siguranţă, n-ar fi contat nici cât negru sub unghie faptul că era prima palmă plecată din partea lui, din ultimii cinci ani. Gilles îl privea obiectiv - şi cum era fratele lui Jun...

Glasvandul foşni... foşni... Paşii se apropiau... Îi făcu semn să-şi apropie urechea de el şi dădu să spună "Scuză-mă". Dar nu mai apucă:

- Puget-Théniers. Şi nu ţi-aş spune asta dacă n-aş şti că nu mai e acolo de cel puţin 24 de ore.

Gilles reveni la poziţia dreaptă... şi păşi spre glasvand. Se grăbi să-l oprească:

- N-am terminat.

Oftă greu şi se ridică; şi-l trase uşurel spre balustradă, şoptind:

- Sper că ai fost inteligent şi-ai ajutat-o; pentru că are prieteni puţini şi probleme mari. Jun o vrea, împreună cu copiii. Iar dacă o prinde, nu cred că pot s-o scap. O să încerc, dar nu garantez că şi reuşesc. Pe Isabelle a drogat-o Cheng cu barbiturice; dar dacă aude că Ana e în drum spre Cannes, Jun e aici în jumătate de oră - şi nu cred că o să-l lase tot pe Cheng. Cred că îşi aduce specialistul personal...

Gilles tăcea; el încerca să vorbească puţin, dar concentrat. Deşi ştia că omul ăla n-avea nici pic de încredere în el... Oftă din nou:

- Ştiu că n-ai încredere în mine - şi nu te acuz pentru asta. Dar ai grijă ce faci; că Ştefan o să se întoarcă, şi-o să ne ceară tuturor socoteală pentru ceea ce s-a întâmplat aici. Atunci, ar fi bine să ştii răspunsurile corecte - că vine chitit să ne ia gâtu' la toţi.

Se opri şi-l privi lung. Bărbatul de lângă el părea că nu auzise absolut nimic din ceea ce-i spusese. Bărbatul de lângă el zâmbea, ca întotdeauna; şi-avea aceeaşi privire calmă, comună, pregătită să plece la shopping cu contesa...

- De-acum încolo, să nu-mi mai spui unde e. Îţi notezi tu, unde ştii tu; dar cel mai bine păstrat secret este cel nespus. Jun are multe metode... şi multe substanţe care dezleagă limbi. Isabelle şi Emilie sunt interne acum - pentru că în vilă nu mai intră oricine şi oricând, iar Cheng a fost strunit corespunzător. Tu să ai grijă de tine - pentru că nu te pot face bodyguardul internelor. Şi eşti singurul care poate ieşi nesupravegheat din fortăreaţă.

De data asta primi o aprobare scurtă cu capul.

- A trebuit să trimit valul doi după ei - iar valul ăsta poartă uniforme de poliţie şi spune o poveste credibilă pentru potenţialii martori. Avem cel mult trei zile până vor afla ceea ce ştii tu acum. Iar atunci când vor afla localitatea către care se îndreaptă ea acum, o să insist să mergi şi tu acolo - ca să-ţi îndreptăţi greşeala de la prima căutare. Este însă o sarcină periculoasă. Vrei s-o primeşti?

Era privit lung...

- Trebuie ajutată să ajungă într-un oraş mare. Şi trebuie ajutată cu bani cash. Dacă aflu în ce oraş este, vrei să te duci tu? Sau trimit pe altcineva, cu aceeaşi sarcină?

- Mă duc eu.

- Bine.

Şi se sprijini de balustradă; semn că discuţia tocmai se încheiase. Gilles se îndepărtă:

- Sunt jos, la gard.

Aprobă cu capul... Glasvandul foşni...

Deci Gilles o ajutase pe Ana. Cu siguranţă, făcuse cumva rost de bani. Şi probabil că-i dăduse şi nişte numere de telefon! Echipa din Puget-Théniers înnoptase acolo; deci Ana primise ajutorul ăla ieri dimineaţă...

Era bine. Era mulţumit. Într-adevăr, Ana nu mai era acolo, în oraşelul ăla. Iar atunci când plecase, sigur o făcuse cu discreţia care-o caracteriza...

Ana trebuia ajutată să nu contacteze pe nimeni, cel puţin până în iulie - când se terminau raportările în China şi se primeau "planurile de încasări" pentru semestrul doi. Jun era stresat ca dracu; pe lângă raportări şi planificări, mai avea pe cap şi fuga Anei. Şi-o să aibă şi revenirea lui Ştefan, cât de curând! Iar nenorocitul ăsta de Cheng era ca un buldog credincios; era în stare să-şi dea viaţa pentru Jun. Spera din tot sufletul ca Gilles să fi reuşit s-o ajute pe Ana să înainteze cel puţin 500 de kilometri, într-o manieră cât mai nevăzută. Pentru că-şi dorea mult ca valul doi să urle "Puget-Théniers" până la sfârşitul săptămânii. Nu era bine ca urgenţele să se aglomereze toate-odată - Jun era crispat şi stresat...

Ştefan îşi va face simţită prezenţa în maximum o săptămână. Regele se va întoarce în Franţa - şi va reveni "printre cei vii" în stil mare. Adică cu cuţitul. În clipa aia, Jun o să se urce pe pereţi şi-o să urle de-o să spargă geamurile; iar Cheng o să-şi piardă autocontrolul atunci când o să-şi vadă stăpânul în pragul nebuniei. Şi-atunci el, fratele mai mic, o să fie în pericol - pentru că ei vor urla şi vor face ca toate alea şi vor azvârli ordine în dreapta şi-n stânga, iar el va rămâne calm şi va încerca să-şi protejeze regele. Iar ei, scoşi din sărite de faptul că nu reuşiseră să-l omoare pe Ştefan, or să-şi verse dracii pe el...

Se întreba, la modul cel mai serios, de ce era Jun atât de înnebunit s-o găsească repede pe Ana. Motive ar fi avut destule. În curând, intrau în luna mai; şi, din câte-şi amintea el, la 30 aprilie luau sfârşit nişte contracte importante care se derulau prin SAF Consulting, firma lui Ştefan. Şi mai era şi tona de bani negri care se strângea cu repeziciune şi pe care ei n-o mai puteau spăla "instantaneu"... pentru că nu aveau cazinouri... şi n-o puteau spăla alături, la italieni, pentru că ăia aveau nişte comisioane de-a dreptul nesimţite şi "se aveau la cuţite" cu Jun... Bănuia că Jun voia să treacă "victoria" asupra lui Ştefan în bilanţul lui pe primul semestru; iar ca să facă asta, firma lui Ştefan trebuia să ajungă pe numele lui iar el trebuia să semneze contracte de cel puţin suma pentru care semnase Ştefan la sfârşitul lunii martie, de exemplu. China era greu de impresionat; fratele lui ar fi trebuit să arate că, sub conducerea lui, firma creştea instantaneu. Că dacă o

menţinea pe linia de plutire, care mai era şmecheria? De ce-l lichidaseră pe Ştefan? Nu?

Deci o bună parte din nervozitatea lui Jun se datora raportării semestriale din iulie. Probabil că şefii lui habar n-avuseseră de planul ăla; probabil că fratele lui îşi imaginase că o să le facă o surpriză foarte plăcută, şi-apoi vor bea şampanie... Ehei!

Oricum, era foarte important să afle şi el ce ştia China despre mişcarea lui Jun - şi despre planul lui Jun. Ei doi, el şi Ştefan, funcţionaseră întotdeauna foarte bine şi nu avuseseră eşecuri răsunătoare. Nu pierduseră vapoare întregi cu marfă, nu pierduseră milioane de euro pe zi... Nici una dintre reţelele păstorite de Ştefan nu fusese arestată "în masă"... China fusese mulţumită de ei - că altfel s-ar fi ocupat China de lichidarea lui Ştefan! China ar fi făcut-o extrem de simplu - le-ar fi livrat apă plată "specială", iar în cinci minute ar fi fost toţi morţi. Otrăviţi. China punea o picătură de substanţă în supa de la restaurant... China punea un angajat să pulverizeze o substanţă în camera de hotel unde dormeau soţii Ionescu... China nu făcea gălăgie mare, aşa ca Jun. Iar asta îl făcea să creadă că Jun acţionase de capul lui. Şi de unul singur. Iar China nu ştiuse ce planuri are fratele lui mai mare. Asta era destul de îngrijorător - că Jun avea şefi mulţi, mari şi ancoraţi bine în politic...

China va afla de cascadoria lui Jun în clipa când Ştefan va învia. Că nu rata regele aşa ocazie de-a pune Externele la muncă! Războiul ăla se putea cu uşurinţă câştiga "la masa verde", dacă China pedepsea corespunzător copilul indisciplinat...

Ştefan avea umbrelă puternică acum. Cu siguranţă, după ce murise Ceauşescu, regele renunţase la umbrela Internelor - că nu-i mai trebuia! Majoritatea afacerilor mari erau în exterior; în plus, Externele erau “cu un cap mai înalte” decât Internele. Iar Ana şi copiii erau fugari prin Franţa - şi-i fugărea mafia chineză! Aşa că...

Aşa că habar n-avea ce va fi de-acum încolo. Nu voia să se gândească şi să presupună că Externele l-au preluat pe Ştefan pentru că au avut undă verde din China ca să-l apere. Ar fi fost o presupunere teribilă; şi nu voia să calculeze cât valora, în ochii Externelor, un conte francezo-român care-şi plătea corect impozitele câştiga în contul personal 5 milioane de euro anual... şi cât cântărea buna cooperare cu China... aia gri, care alimenta mulţi afacerişti şi politicieni români cu bani şi produse şi nu numai...

Era prea devreme pentru calculele alea. El se rezuma la calculele mici, aşa ca el. Şi ca Ştefan. Deci, Ştefan o să se-ntoarcă... iar el se hotărâse - o să-şi salveze regele. Indiferent dacă Ştefan va mai avea sau nu încredere în el, o să facă tot ce poate să-l salveze, să-l vadă reaşezat pe tronul lui - pe care-l câştigase cinstit şi corect, prin propriile eforturi... O să-i găsească şi familia, imediat cum scăpa de Cheng din birou...

Ştefan avea o familie frumoasă. O familie pe care el o invidia uneori. Ştefan şi Ana trăiau o dragoste specială...

Şi-i amintea în spitalul din Paris, lângă incubatorul lui Ramon... Şi-i amintea în acelaşi spital, plimbându-se pe hol cu cartofii prăjiţi... Îşi amintea povestirea ei despre cum apăruse pe lume Florentina... Îşi amintea dimineaţa aceea, la castel...

Ana era o femeie specială. O femeie bună şi blândă şi specială, care avea nevoie disperată de soţul ei. Ştefan era un bărbat drept. Şi cinstit. Ştefan însă era mort fără Ana... I-ar fi plăcut mult să poată face cumva să-i ajute să se regăsească... şi să le "sufle" cumva ideea să profite de ieşirea convenabilă din scenă, cea în care el fusese lichidat şi îngropat deja. I-ar fi plăcut mult să ştie că fugiseră, toţi patru; că se ascundeau undeva, într-un fund de colonie franceză, îşi făceau identităţi noi şi nu mai călătoreau niciodată în străinătate. Şi rămâneau acolo toţi patru, anonimi de condiţie medie dar atât de liniştiţi... atât de fericiţi...

Se răsuci pe-un călcâi şi se grăbi să intre în casă - trebuia să facă actele pentru nişte transporturi. Şi trebuia să termine cu prostiile - că Ştefan se întorcea săptămâna viitoare, iar războiul abia de-atunci încolo începea!

Diamant

Tresări şi scoase grăbit mobilul - cine-l suna? Privi numele... şi zâmbi. Şi înghiţi pe nemestecate, ca să poată să răspundă:

- Da.

- Şefule, am rezolvat problema. Ai avut dreptate, aşa că am rezolvat. Şi aşteptăm.

- Bine. Ne vedem la Cernica mică. Da’ nu acum; că mai am niţică treabă.

- Da, şefu’!

Închise şi reveni spre Safira:

- Aşa - şi ziceai că mama ţi-a întins cărţile...

- Da; le-a întins şi cică a văzut-o pe una care arată ciudat. Şi care se măsluieşte mereu, de parcă e camenion.

- Cameleon.

- Aşa cum zici tu. Şi voiam să te-ntreb - nu-mi zici şi mie cine e?

- Cine e cine, fă?

- Cameneonu’ ăsta de tot pică-n cărţile neamului!

- Nu e treaba ta, fă, cine e cameleonu’ ăsta!

- Diamante...

"Da, fă! Ce faci? Mă avertizezi tu pe mine?" Ridică o sprânceană la ea... şi mârâi, în romanes:

- Tu să-mi ţii mie contu’ atunci când o să-ţi dau motiv să te gândeşti la asta! Până atunci, să nici nu-ndrăzneşti, fă!

Şi-acum Safira rumega de zor supărare unsă din belşug peste mâncare... Ei, las-o să rumege!

Deci mânca, se lungea două-trei ore şi-apoi descuia seiful secret - ăla încastrat în perete chiar lângă seiful mare şi mascat cu tabloul lor de familie! Lua de-acolo seringile pentru dezlegat limbile şi se ducea la Cernica. O să consulte tabelul lui Popescu, ca să invite şi-un translator bun... Şi după aia îi trimitea filmul lui Ştefan şi se ducea cu toată trupa să facă dreptate.

Ana-Maria

Mm, parcă se auzea ceva... Se auzea un ţăcănit uşor, ca de taste. Dar parcă nu era ea foarte sigură...

Mm, ce-o durea spatele! Dormise neîntoarsă! Fusese obosită rău...

Păi, ia să se trezească, să facă rost de nişte mâncare şi să consulte harta! Că azi plecau mai departe! Deschise un ochi...

"Ptiu, să nu te deochi! Deştept şi şmecher, ca taică-tu!" Ochişorii verzi priveau cu maximă atenţie ecranul laptopului...

Îl privea lung şi-l revedea pe Ştefan al ei... Unde era Ştefan al ei? Unde-l ascundea Diamant? Tare-ar fi vrut să ştie asta - ca să ştie unde să se ducă la noapte...

Se ridică şi zâmbi:

- Neaţa, prinţule!

- Bună ziua, mami!

Şi râdea şmechereşte... Ia uite-l! Da’ cât era ceasul?

- Da’ cât e ceasul?

- Patru şi zece minute.

Aoleu! Patru deja? Se ridică imediat din pat:

- Aoleu, ce târziu e! De ce nu m-aţi sculat?

- Păi erai obosită! Şi ne-am gândit să te lăsăm să faci nani! Că şi tu ne-ai lăsat pe noi să facem nani în tren; nu?

Daa, cică era fair-play! În realitate, Léon ţinea extrem de mult la mămica lui! Privi lung prin cameră... şi simţi că-şi pierde zâmbetul:

- Florentina unde e?

- S-a dus să cumpere de mâncare.

Cee?

Se clătină scurt pe picioare - dar nu căzu. Nu căzu pentru că se repezi la el şi-l prinse bine de umeri:

- Ce-ai spus?

- Florentina s-a dus să cumpere ceva de mâncare. Şi îngheţată.

Dumnezeule mare! Şi totuşi - nu se putea aşa ceva! Florentina ple-

case? Stop! Când plecase?

- Când a plecat?

- La 3 şi 55. Uite, ţi-a lăsat şi un bilet!

Florentina îi lăsase un bilet! Aah! Se repezi şi-i smulse hârtia din mână!

Mami, eu am plecat să cumpăr de mâncare. Stai liniştită, că vin repede. Florentina.

Dumnezeule mare! Florentina plecase singură prin oraş! Doamne... Gata! Se ducea după ea! Aruncă geaca pe ea şi se repezi la uşă:

- Stai aici cuminte şi nu sufli! Auzi?

- ... Da, mami.

Răsuci clanţa... Ce dracu? Răsuci din nou! Numai că era încuiată! Păi... Léon chicoti, din spatele ei:

- A luat cheia cu ea şi a încuiat.

Adică... Stop! Total, acum, urgent!

Florentina plecase, în urmă cu 15 minute, să cumpere de mâncare. Îi încuiase pe ei pe dinăuntru şi plecase...

Se repezi la geam; îl deschise larg, deschise şi obloanele... Şi n-o vedea nici în dreapta, nici în stânga... Un sfert de oră... Ea habar n-avea dacă erau magazine în jur... Dacă erau chinezi în jur... Dacă Florentina ei se putea descurca să se-ntoarcă la hotel! Dacă reţinuse măcar numele hotelului! Doamne - dacă Florentina se rătăcea... Dacă fetiţa ei se rătăcea în orăşelul ăsta...

Încerca să privească în ambele părţi ale străzii. În acelaşi timp, eventual! Şi fără să atragă atenţia asupra ei! Probabil că toată lumea o vedea cum dă din cap ca nebuna, ieşită jumate peste pervaz...

Timpul trecea... Ea nu apărea... Mai treceau uneori oameni pe sub geam; dar Florentina ei...

Unde era Florentina ei? Şi cum dracu să facă să iasă de-aici şi s-o găsească? Putea suna la recepţie, să vină s-o descuie; dar n-avea cu cine să-l lase pe Léon! Şi dacă decidea totuşi să-l lase cu domnişoara de la recepţie, în ce parte s-o ia când ieşea din hotel? Dreapta sau stânga? Şansele erau 50-50; iar dacă greşea, se ducea dracului totul!

Ah, uite-o! Slavă Cerului, uite-o...

Fetiţa ei "se deghizase", cică. Avea părul strâns foarte-foarte tare şi coada făcută colăcel; îşi încheiase geaca până la ultimul dinţişor al fermoarului, iar de deasupra lui se vedeau clar buzele muşcate bine şi "botul" împins la extrem. Căra o sacoşă destul de mare, jumătate plină. Şi se grăbea, încercând să meargă câş - cu vârfurile spre interior şi călcâiele spre exterior. Fata lui Ştefan, regele aurarilor, încerca să nu semene cu prinţesa pe care-o cunoştea Isamu. Florentina ei nu se gândise nici o clipă că n-o căuta Isamu, ci nişte oameni care n-o cunoşteau deloc dinainte - şi doar comparau feţele de pe stradă cu chipul din fotografie. Aşa că efortul ei de-a părea "împiedicată" şi "strâmbă" era egal cu zero...

Gata - intrase în hotel. Închise obloanele, închise geamurile... şi-şi aminti că habar n-avea ce făcea Léon acolo, la laptop! Îl ocoli... şi zâmbi - băiatul ei descoperea regulile logicii matematice. Juca Minesweeper. Încerca să desluşească regulile acelui joc. În fine...

Cheia se răsuci scurt, uşa se deschise... O privea lung... Florentina intră, cu ochii la pat; şi cum n-o văzu acolo, se întoarse spre masă. Şi-i pică instantaneu zâmbetul... Mârâi scurt:

- Închide uşa aia.

Gata - se grăbea să închidă şi să încuie. Se gândea, probabil, că o să mănânce bătaie... Păi o să cam mănânce bătaie - ca să-i intre bine-n cap că nu mai pleca niciodată nicăieri aşa, că avea ea iniţiative! Fetiţa ei se apropie... şi încercă să zâmbească:

- Mami,

Se repezi şi-o prinse de gulerul gecii:

- Ai plecat la plimbare prin oraş?

"Şi habar n-ai tu ce-mi vine să te plesnesc peste ochi de nici taică-tu să nu te mai recunoască!"

O privea lung, cu furie, şi se pregătea s-o plesnească rău... Léon nu mai ţăcănea, semn că realizase şi el ce prostie mare de tot făcuseră - ea că plecase, el că n-o trezise pe mami atunci când surioara lui avusese idei...

Brusc, Florentina sparse tăcerea:

- Păi tu dormeai dusă! Şi era ora trei jumate! Ne-a fost foame! Şi n-am vrut să te trezesc, că ştiam cât de obosită erai! Sunt mare, ştiu şi eu să cumpăr de mâncare! Aşa că am luat bani de la tine din buzunar, m-am deghizat bine... Uite! Mi-am prins părul strâns de tot, am stat aşa cu botul în afară şi să ştii că mi-am închis geaca până sus de tot! Şi-am mers aşa, crăcănată! Şi să ştii că am luat patru porţii de mâncare şi patru îngheţate, tocmai ca să nu creadă vânzătoarea că suntem trei!

Şi-i întinse sacoşa... Ea o privea şi nu putea să creadă...

Nu putea s-o pedepsească. Nici nu voia s-o pedepsească! Îşi crescuse ambii copii în spiritul bunei înţelegeri şi a lămuririi "la masa verde" a problemelor. Indiferent cât de adânc scormonea prin memorie, nu-şi amintea mai mult de zece pălmiţe administrate uşurel la popou...

Dădu încet drumul gecii...

Nu putea s-o certe. Nu putea nici s-o pedepsească. Nu voia s-o bată... Nu voia s-o sperie vorbindu-i despre legat fedeleş şi răpit de pe stradă, cu căluş la gură şi pumni în cap şi dube negre şi...

Bine că se întorsese cu bine! Şi bine că nu le ciocănea nimeni la uşă! Aşa că... Aşa că îi luă sacoşa din mână:

- ... Cine era la recepţie? Tot fata de dimineaţă?

- Nu; era un băiat. Adică un bărbat. M-a salutat şi i-am răspuns. M-a întrebat unde plec singură şi i-am spus că mami nu se simte bine şi tati stă cu ea, aşa că m-a trimis pe mine să cumpăr ceva de mâncare. Şi l-am întrebat unde este cel mai apropiat fast-food cu mâncare caldă. Mi-a spus să fac la dreapta şi să merg până la prima intersecţie. Şi acolo am găsit un fel de braserie; da' era coadă. De-asta am stat aşa de mult...

Scoase pachetele din sacoşă... Îngheţatele... Léon fremăta tot pe scaun - dar nu zicea nimic, pentru că mama lui era vişinie probabil... Îngenunche în faţa ei şi îi scoase geaca:

- M-ai speriat îngrozitor de tare.

- Da' de ce?

- Pentru că m-am trezit şi am descoperit că tu ai plecat iar noi doi suntem încuiaţi în cameră. Să nu mai faci; bine?

Era botoasă şi încruntată, dar aproba... O strânse cu putere în braţe şi oftă greu:

- Să nu mai pleci niciodată înainte să-mi spui unde te duci. Bine?

Acum fu luată în braţe:

- Bine, mami.

- Florentina...

- Stai liniştită, că am înţeles!

- Nu, n-ai înţeles. Până acum, au avut alţii grijă de noi. Şi m-ai luat total pe nepregătite cu decizia ta de-a te duce brusc singură la cumpărături. Ştiu că eşti mare şi isteaţă şi te descurci; dar am nevoie de o minimă perioadă de acomodare cu gândul că eşti fetiţă mare acum...

Iar Florentina nu mai spunea nimic... Ea nu voia să-i spună cât de periculos era să iasă din ascunziş... Nu voia să-i spună că, dacă o vedea vreun poliţist că făcea singură cumpărături de-astea "pentru mami şi tati", probabil c-o ducea la secţie şi anunţa Protecţia Copilului...

O să-i spună totul diseară, după ce adormea Léon. Nu voia să-l sperie şi pe el. Îi era de-ajuns că o s-o sperie pe ea... Oftă greu şi-o pupă pe obraz:

- Hai să păpăm acum!

Şi se întoarse spre masă - unde constată că "micul prinţ" avea mustăţi mari, groase, de îngheţată cu ciocolată, şi ochi fericiţi...

Ce să mai spună?! Mai putea spune ceva? Nu, evident!

Or să mănânce şi-apoi or să se joace. Poate găsea nişte desene animate pe youtube, sau un joc gratuit cu doi jucători...

Oricum, nu vor mai ieşi azi nicăieri înainte de ora zece noaptea. Era prea periculos.

Ştefan

Descuie uşa şi intră în cameră. Aprinse lumina... Era o cameră

normală. Era OK. Aşa că lăsă sacoşa pe masă şi-o auzi pe Roşcată închizând uşa şi răsucind cheia.

Era norocos. Era al dracului de norocos! Nimeni nu-i povestise nimic niciodată despre cum decursese scalda lui; dar la cât de norocos era, cel mai probabil se scăldase într-o latrină! Gândul ăsta îl făcea să zâmbească uşor...

Băgă firul în priză şi se asigură că bateria laptopului se încărca. Roşcata se aşeză pe marginea patului; se simţea privit...

- Eşti prima la duş.

Gata - luase startul. Tot aşa, tupilată! Mm... Şi când se gândea că se înţelegeau atât de bine! Era atât de ascultătoare, atât de docilă şi dornică să facă totul perfect încât îi venea să-i dea cu ceva în cap - ca s-o ajute să uite partea aia cu tupilatul! Ştia însă că ticul ăla dezvoltat în copilărie va reveni în forţă, imediat cum cuţitul lui va tăia gâtul trădătoarei; aşa că-şi păstra energia pentru după acel moment.

Ia să-şi verifice el mail-ul... Popescu îi spunea că echipele din valul 1 de căutări fuseseră chemate la Cannes, iar din Nisa plecase valul 2 - echipe de poliţişti. Citea şi se încrunta... Popescu îl asigura că echipele alea erau filate cu grijă; iar oamenii care-i filau erau pregătiţi şi cu intoxicarea. Urmau să pozeze în localnici - şi să le spună chinezilor că auziseră o discuţie între Ana şi copii; ceva de genul "Ne întoarcem la Cannes, unde-o să stăm ascunşi la bătrânica aia drăguţă, prietena noastră." Ca să-i pună să scormonească foarte-foarte bine Cannes-ul. Ca să-i întoarcă din drum şi să-i ţină cât mai aproape de "bază". Citea şi se înfuria rău...

Senzaţia lui era că Externele ştiau unde e Ana acum. Ştiau cel puţin oraşul! Dar probabil că nu se grăbeau "să o recupereze" pentru că ea era speriată, el era "mort" iar chinezii erau foarte aproape de ea. Altfel nu-şi imagina de ce Popescu n-ar fi dat ordinul de recuperare a familiei lui! Pentru un european care cunoştea limba română, era floare la ureche! Se ducea la ea, cu o hartă turistică în mână, şi-o ruga frumos să-i arate pe hartă unde e primul Carrefour. Iar peste hartă era scris un bilet scurt şi la obiect! Şi gata - contactul era stabilit, lucrurile erau clare, Ana era ca şi recuperată... De fapt, era de-ajuns ca omul ăla să se ducă la ea, cu legitimaţia la vedere, şi să-i dea un bilet pe care scria numărul lui de telefon! Aoleu! Ia - el mai avea baterie la mobil?... Era aproape plină; o s-o încarce, oricum, că cine ştie ce se mai întâmpla...

Se grăbi să apese tastele...

Dacă oamenii dvs dau de ea, să se legitimeze de la distanţă şi să-i dea un bilet cu nr. meu de telefon.

Send... Deşi se îndoia că Popescu va ridica chiar şi numai o sprânceană în privinţa asta înainte să vadă totalul "lunii de miere" şi să bată palma "pe termen lung"... Popescu nu era nea Nicu; ăsta era vulpe bătrână, cu păr alb în mustăţi. Ăsta, până scotea din el un 1%, trecea anu'! Mm...

Log out... Celălalt mail acum. Oare ce-i scrisese Diamant? Aha! Deci voia să se răzbune... Ia - era pe mess? Nu. Îi făcu un apel şi închise. Şi-şi aprinse o ţigară - că vor dormi cu geamul deschis. Ştia că, fără Ana lui, va dormi iepureşte...

Gata. Diamant era online. Ia să vadă el ce şi cum!

"- Care-i planu'?

- L-am prins pe şeful chinezilor trimişi să documenteze Paştele. Suntem împreună chiar acum. După cea de-a treia injecţie, a spus lucruri chiar foarte interesante!"

Adică îl drogaseră... OK! N-avea o problemă cu asta! Mesajul îl făcu să ridice sprâncenele...

"Vrei poze?"

Ce poze? Ăsta era dement?

"Vrei poze, să le trimiţi la Cannes? Dar eu zic să le trimiţi după ce terminăm treaba. Ca să fie albumul foto complet!"

Daa! Genială idee! Diamant era mult mai diabolic decât el!

"Da; bagă o avanpremieră scurtă."

Se ridică şi se-apucă să încropească nişte sandwich-uri - că era riscant să comande cina-n cameră. Pate-ul de ficat era bun; să nu uite ca, la următoarea oprire la benzinărie, să cumpere nişte batoane de ciocolată şi-un Coca-Cola. Şi-o sticlă de jumate şi nişte ness. Tare greu îi era fără cofeină...

Piu! Ia - ce-i trimisese Diamant? Click... şi şoc!

Privea fotografia aia şi nu prea ştia ce să spună...

Chinezul avea vreo 50-55 de ani. Normal - el era creierul, nu executantul! Părea un fel de bunicuţ amabil. Adică păruse. Acum părea prizonierul Al-Qaida...

Diamant îl îmbrăcase într-o chestie albă... îl răsese în cap... şi-l legase fedeleş de scaun. Probabil că-i făcuse multe alte chestii pe care mintea lui, uluită de imaginile alea, nu le "procesa" acum...

Uşa băii pocni scurt iar Roşcata intră, înfăşurată bine-bine într-un halat de baie:

- Gata, şefu'.
- Vino-ncoa. Ete ce face colegu' tău.
- ... Cine-i ăsta?
- Şeful chinezilor care-au venit în România de Paşte.

Roşcata începu să râdă:

- Atunci colegu' meu face foarte bine...
- Vrea să-l ducă la Sinteşti.
- Dacă ştie că el i-a omorât, atunci să-l ducă.
- De omorât, i-a omorât lunetistul SRI-ului. Dar pe-ăla nu-l atinge nimeni; nu pentru că s-a jurat Diamant, oricum! Chinezul ăsta e, aşa... româno-francez. Dublu-adeziv.

Tânăra aproba, privind lung fotografia...

- Ia şi mănâncă. Ţie nu ţi-e foame?
- Nu prea. Dacă n-am mâncare, nu mi-e foame.

Serios?... Adică, da. Din copilărie până acu' doi ani, Roşcata îşi amintise că-i e foame numai atunci când avusese mâncare la îndemână. În fine...

Trase laptopul şi decise să-i scrie un mail.

"Pozele sunt OK, trimite-mi o selecţie după ce termini. Spune-i lui Popescu că vreau câte-un set de acte complet, pentru mine şi Roşcata. Să fie în franceză iar ea să aibă cel puţin 21 de ani. Să-mi trimită cumva actele la Rennes - că am nevoie de ele când ajung.

Fă rost de un server, pe care-l pui în camera cu arhiva. Să chemi un specialist să ţi-l pregătească. Să pui pe el toate informaţiile de care avem nevoie. Din clipa în care îl ai, nu mai transferăm fişierele prin mail."

Bun! Send... Închise laptopul şi porni şi el spre baie.

- Şefu'...

Da? Roşcata plecă privirea:

- ... Nu-i aşa că Rebeca e nume jidănesc?

Ptiu, să n-o deoache! Era deşteaptă pân' la Dumnezeu! Şi deşi fusese foarte atentă la lecţia prelungită pe care i-o predase azi toată ziua, uite că avusese timp să se gândească şi la anumite amănunte care nu păreau să fie regizate... Zâmbi slab şi se sprijini de perete:

- Rebeca este nume evreiesc...

Îi făcu semnul banului... şi continuă:

- Şi înseamnă "capcană".

O secundă de gândire, două... Tânăra începu să râdă şi-i făcu cu ochiul:

- Lasă, şefule - că ţi-i rezolv eu de n-au suflu!

"Aşa, fă! Aşa te vreau!" Intră în baie, râzând...

Fata asta era deşteaptă. Şi nu-l minţise - ştia şi strada, şi socotelile străzii. Pricepuse extrem de repede cum erau tabelele lui din Excel. Presupunea că-i va mai arăta de două-trei ori cum se făceau formulele şi cum se importau şi exportau datele alea dintr-un fişier în altul; dar în maximum două săptămâni putea spune că partea aia cu calcule era în siguranţă. Popescu nu-i trimisese încă lista - datele cu firmele şi conturile în care trebuia să facă viramentele comisionului Externelor. Dar nu era o grabă - încă n-avea firma Roşcatei! Şi era mort - nu putea să se-apuce să tragă sfori...

Ia - era apă caldă? Mm, era fierbinte! O să doarmă neîntors...

Ana-Maria

Florentina ridică brusc privirea spre ea:

- Mami, noi cât mai stăm aici?

- Păi, scumpa mea...

Se aşează lângă ei pe pat:

- M-am gândit că n-are rost să călătorim noaptea şi să dormim ziua. Mai ales că e foarte periculos să dormim atunci când ei ne caută! Dacă dau peste noi, ne iau ca din oală! Corect?

- Corect!

- Şi-atunci m-am gândit... Uite cum facem! Ne culcăm mai devreme, pe la opt... Şi plecăm mâine dimineaţă pe la 4. E întuneric, e sigur, mai toată lumea doarme la 4 dimineaţa... Ce zici?

- Eu zic că e mai bine aşa. Dacă ne găsim cazare pe la 6-7, e mai simplu să cumpărăm mâncare la 8-9, nu? Că atunci ies turiştii din case!

Aproba şi se gândea că avea totuşi o fetiţă mare şi isteaţă foc...

- Aşa că haideţi să ne culcăm azi mai devreme. E opt; eu zic să ne băgăm în pat.

Léon se grăbi să obţină cele cinci minute de derogare:

- Bine, da' mai stăm puţin!

- Cinci minute.

Bun! Ia să facă ea un duş... că mâine dimineaţă plecau devreme! Iar socoteala aia era perfectă prin prisma faptului că amândoi copiii o iubeau mult - şi erau tentaţi să-i facă surprize de-alea cum îi făcuseră azi. Or, dacă azi Florentina ar fi fost recunoscută de vreun chinez sau de vreun om de-al lui Ştefan...

După ce adormeau ei, o să pornească laptopul şi-o să studieze harta rutieră. Trebuia să-şi aleagă un traseu. Şi o ţintă. Mergea spre Paris... în principiu. Dar până acolo erau mulţi kilometri; aşa că...

Diamant

Accelera. Se grăbea. Rău! Era întuneric deja, era aproape unşpe noaptea iar el trebuia să ajungă repede înapoi, în orăşel! Că venea băiatul ăla cu serverul şi aveau treabă! O să-l păzească toată noaptea; iar o să se-ndoape cu cafea...

În faţa lui mergeau două BMW-uri; după el venea BMW-ul în care Cornel stătea pe bancheta din spate, lângă chinezoi. Iar în spatele lui mai erau două BMW-uri. Patru BMW-uri, a două pistoale fiecare ins... erau îndeajuns de multe arme ca să nu-şi facă griji pentru binele individului din maşina din spatele lui! Şi-aşa, nu mai văzuse niciodată-n viaţa lui chelie aşa perfectă! Ăla gândise mult! Ăla nu fusese niciodată "la execuţie"! Ăla era un trofeu nesperat - că după 20-30 de ani de gândire pentru mafie, moartea ăluia chiar "se va simţi" la nivel de Nisa şi Cannes! El o să le omoare "omu' de ştiinţă". Gândul ăsta îl neliniştea... şi nu prea. Avea cu el atâtea pistoale - şi se putea înconjura de atâtea alte arme, albe sau de foc, că zău că nu mai conta! Nu reuşise SRI-ul să-l omoare - şi reuşeau gălbejiţii ăia? Nee...

Trecu în viteză pe lângă semnul de circulaţie, aşa că scoase mobilul şi rosti scurt:

- Sinteşti.

Mobilul căuta grupul numeros al persoanelor pe care le cunoştea în Sinteşti... Selectă numărul bulibaşei...

- Da, Diamante.

- Bulibaşă, scoate oamenii din case şi adu-i la biserică - că vin să facem dreptate.

Închise şi apăsă uşor frâna - erau în localitate iar oamenii ăia or să iasă buluc...

Aa! Păi ia să bată el toba, cum zicea Ştefan! Călcă frâna şi mai şi... şi, când ajunse la 20 km/h, apăsă claxonul. Şi nu-i mai dădu drumul. Las' că suna el adunarea uite-acuşi! Hm...

Înainta încet. Nu se grăbea. Vremea câinoasă de-afară era perfectă pentru planul lui! Începuse "un pui" de vijelie, care ridica praful de prin şanţuri...

Satul se lumina. Casele se luminau. Pe măsură ce înainta, începea să vadă oamenii ieşiţi în drum...

Decise să oprească în faţa bisericii. Prin curtea aia trecea drumul care ducea la cimitir. Brusc, se întreba ce dracu să facă el cu chinezoiul, când s-o răci! Problema era... sensibilă, din motiv de Interne şi tonul tăios cu care-i vorbise individului joia trecută... În fine!

Bulibaşa era chiar acolo, în curte - şi-l aşteptase aşa cum trebuia! Femeile erau în stradă - ţipau şi se agitau teribil. Bărbaţii erau însă în curte - şi aveau făclii în mâini. Lumina aia era foarte... de efect! Coborî şi îi făcu lui Cornel semn să aştepte. Şi intră în curtea bisericii.

Ca la un semn, bărbaţii îl înconjurară - ca şi cum încercau să-l protejeze! De cine, sau de ce anume să-l protejeze - asta numai ei ştiau... Se opri în faţa bătrânului:

- Bună seara, bulibaşă.

- Bună seara, Diamante! După cum spuneai tu la telefon, foarte bună seara chiar!

Era vesel bulibaşa. Era fericit. În sfârşit, dăduse peste un bulibaşă tânăr dar cu respect faţă de tradiţie şi om de mare cuvânt! O să-l cam dezamăgească... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Bulibaşă, am o problemă mare...

- Care, Diamante? Că tu ştii câtamai cimitiru' e-aici în spate...

- ... Pe cel care-a apăsat pe trăgaci nu-l pot aduce... Am pus mâna pe chinezul care-a venit de la Nisa până aici tocmai ca să-l pună pe-ăla să apese pe trăgaci. I-am dezlegat limba şi-am aflat că el a organizat ambuscada. El le-a spus ălora unde să se ascundă, cum şi în ce direcţie şi în cine să tragă...

- Aa... Păi ăla-i şi mai bun! Ăla-i tatăl lor, mă! L-ai prins pe chinezu' ăla?

- Da.

- ... Da' eşti sigur că el e?

- SIE mi-a dat adresa şi pozele; iar fiolele i-au dezlegat limba, şi-a spus tot.

- Şi unde e? Adă-l încoace! Adă-l să-l judecăm noi!

Îl prinse de braţ şi-l privi lung:

- Bulibaşă, pe-ăla care i-a împuşcat pe Dan şi pe Laurenţiu nu mai pot să ţi-l aduc - că s-a dus dracu în China lui şi n-am cum să-l ochesc doar după poză! Bulibaşă, dezleagă-mă de jurământ!

Ei bine? Îl păcălise cu şmecheria aia? Era om bătrân; poate... Fu bătut scurt pe umăr:

- Stai liniştit, Diamante - te-am dezlegat!

Şi-l văzu repezindu-se spre maşini:

- Ia! Unde-i? Unde e nenorocitu'?

Aoleu, ce făcea bulibaşa! Se grăbi să-l urmeze şi să le dea oamenilor lui "dezlegare" să-l scoată pe-ăla de-acolo! Cornel deschise portiera şi coborî primul; şoferii filmau deja "evenimentul"... Se trase într-o parte - de-acum, el era doar un simplu spectator.

Chinezul era speriat. Adică îngrozit. Efectul fiolelor se dusese repede, după ce-i administrase antidotul; aşa că omul era conştient de ceea ce i se întâmpla. Ras în cap, desculţ, legat cu mâinile la spate, îmbrăcat în chestia aia albă, înconjurat de sute de ţigani furioşi care agitau făclii şi săbii şi cuţite, îmbrâncit şi înghiontit în toate direcţiile, chinezul ăla ştia deja ce-l aşteaptă. Şi probabil că ceea ce ţipa el acum era un fel de "Împuşcaţi-mă"...

Bulibaşa se opri lângă uşa bisericii şi fluieră scurt. Iar zbieretele se transformau încet în rumoare...

- Ia! Bă! Adă-l încoa! Ia! Atenţie la mine! Bă, mucles!

Chinezul nu mai ţipa nimic; de ce, numai el ştia! Plângea de mama focului - dar de zis, nu mai zicea nimic... Îl privea lung, pătrunzător... Bulibaşa le zicea oamenilor că Diamant, bulibaşa din Aurari, îşi ţinuse jurământul şi-l adusese pe cel care pusese la cale uciderea lui Dan şi-a lui Laurenţiu...

Ochii negri se ridicară încet... Dan lăsase în urmă o nevastă şi-un băieţel mic... Laurenţiu fusese logodit... Formă cu buzele, în franceză:

- *Vous n'avez pas tué le roi. Vive le roi!* (Nu l-aţi omorât pe rege. Trăiască regele!)

Chinezul era siderat! Era perplex! Ridică o sprânceană... şi-atât -

că ăsta ştia franceză, şi nu era singurul francofon de-aici! Dacă zicea acum ceva de Ştefan în franceză...

- Să mergem!

Ce? Cum? Unde mergeau? Câţiva tineri se repeziră şi-l prinseră pe chinez de mâini; şi-l smulseră practic de lângă oamenii lui! Porniseră spre cimitir; femeile alergau pe lângă ei, urlând şi vociferând şi aruncând cu pietre... Bulibaşa îi făcu semn să vină şi el; îl refuză şi-i făcu semn că se duce în biserică, să se roage. În clipa aia, bătrânul căzu într-o contemplare mută, gânditoare... Se întoarse spre Cornel:

- Trimite câţiva oameni cu ei - să filmeze şi să se asigure că nu-l găseşte poliţia. Să fie atenţi, să filmeze cât mai puţine feţe. Ştefan vrea să-i trimită chinezoiului câteva instantanee... Te aştept aici.

Cornel o rupse la fugă spre maşini; el privea lung masa de oameni care înainta pe drumul ăla. Era beznă; bătea vântul. Iar prin bezna aia înainta un convoi de oameni, cu făclii şi urlete şi-un pişpirel legat fedeleş în faţă. Convoiul ducea condamnatul la moarte... Oftă greu şi se apropie de preot - el rămăsese lângă uşa bisericii. El nu putea merge... deşi, poate că în adâncul sufletului lui, şi-ar fi dorit mult... Zâmbi slab:

- Părinte, aş dori, dacă se poate...

Arătă spre biserică - şi uite-l ce grăbit era să-i descuie! Intră, îşi făcu semnul crucii...

Biserica părea nouă. Era, oricum, foarte bine întreţinută! Era pur şi simplu o plăcere să stea acolo şi să se uite în jurul lui... Scoase teancul de bani şi cântări o donaţie pe măsura numelui şi renumelui...

Ridică privirea spre altar...

"Doamne, ai grijă de tanti Stela!"

Atât avusese de spus. Se răsuci din scurt şi ieşi. Şi porni încetişor spre spatele bisericii. Cornel îl aşteptase; acum îl urma, la jumătate de metru în spate. Vedea procesiunea aia ciudată în faţa lui... Se duceau undeva; habar n-avea unde, dar erau grăbiţi. Făcuseră la stânga. De ce, o să afle el... când se întorceau oamenii lui! Chiar era curios să ştie unde se duceau oamenii ăia! Scoase telefonul şi fotografie procesiunea... şi zâmbi:

- Ia sună băieţii - unde-l duc şi de ce?

Cornel se executa, prompt...

- ... Cică nu vor să spurce cimitirul - aşa că-l duc la groapa de gunoi.

Hm! La groapa de gunoi... "Adio, chinezule!" Şopti, încet:

- Cornele, noi doi trebuie să avem o vorbă...

Cornel era numai urechi...

- ... Cât de curând, o să înceapă războiul. Şi tu ştii cum suntem noi - nu avem 100% încredere în nimeni. N-avem încredere în umbrela asta; adică eu unul nu cred că ăştia sunt în stare să aibă grijă de orăşel. Şi de oamenii din el. Chestia asta cu chinezul şi răzbunarea e doar începutul. O să se afle repede cine l-a luat din hotel, unde l-a dus şi de ce. Şi vreau să fac o chestie...

Cornel era ochi şi urechi...

- Atunci când sunt eu acolo, nu mi-e frică de nimic. N-or să atace niciodată prin preajma mea - pentru că eu sunt pentru Ştefan ceea ce e Isamu pentru Jun. Înţelegi? Şi le e frică să nu mă nimerească. Da' atunci când eu plec de-acolo, pericolul creşte încetişor... Şi se face tot mai mare, pe măsură ce distanţa dintre mine şi orăşel creşte. Atunci când eu plec în Franţa...

- Stai liniştit, şefule! Sunt eu acolo! Ştii bine că eu nu prea ies din orăşel...

- Ştiu. Cu toate astea, ăştia sunt foarte bine antrenaţi; şi au mulţi bani, să cumpere oameni şi mai bine antrenaţi. Eu sunt pentru Ştefan ceea ce e Isamu pentru Jun. Tanti Stela e în spital; iar Ştefan încă nu simte foarte tare chestia asta, pentru că e preocupat să redevină viu şi să-şi recucerească poziţia. Dar atunci când tanti Stela...

Şi-l privi lung, pătrunzător...

- Jun o să facă urât când o să moară mă-sa. Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să fie dacă nenorocitu' ăla pune mâna pe Ana sau pe copii! Îţi dai seama ce-o să iasă atunci?

Cornel aproba, foarte serios...

- S-ar putea, la un moment dat, ca Ştefan să atace la nevasta lu' Isamu. Iar dacă aud chiar şi că s-a apropiat vreunu' de Safira mea...

- Stai liniştit, şefule - că sunt eu acolo! Am înţeles ce vrei să spui!

- Nu; n-ai înţeles. Ştefan e un domn; când ia ostatici, îi cazează într-o casă cu acoperiş şi le duce haleală şi apă de trei ori pe zi. Chinezoii, când iau ostatici... O să facem o chestie. Atunci când eu plec în Franţa, adică nu sunt în dormitor lângă Safira mea, tu dormi pe canapeaua din sufragerie.

Tăcere. Cornel nu spunea nimic...

- Ea încă nu ştie asta. Nu vreau să-i spun chestiile astea - c-o să se sperie. În prima noapte, joia trecută, m-a implorat să mă-ntorc viu de la Cannes. E o femeie sensibilă; şi cred că se sperie rău atunci când umblu noaptea cu treburi. Ţi-am zis ţie, acum, ca să ştii; şi să te gândeşti pe unde-ţi pitesti armele astfel încât să nu le găsească ăia micii. Ei or să fie la etaj, în camerele lor. Tu o să fii jos, pe canapea.

- Da, şefu'; am înţeles. Stai liniştit - n-o să se apropie nimeni de ei. Şi-aşa, paza se dublează pe timpul nopţii...

Zâmbi şi aprobă. Şi scoase telefonul, că-i venise o idee. Repede! Mesaj... Scria repede, ca să nu-i fugă ideea... Gata - avea şi mesajul pentru Isamu. Se sprijini de portiera maşinii şi-şi aprinse o ţigară - acum aştepta. Privea cerul plin de stele şi aştepta...

29 aprilie 2011 - vineri

Ştefan

Telefonul piui scurt. Ce se întâmplase? Era două dimineaţa! În fine... Aa, Diamant era! Ia să vadă el ce se întâmplase...

Porni laptopul iar foşnetul îi arătă că Roşcata se ridicase şi ea. El aştepta... Stick-ul de internet... Mail-ul... Mesaj nou, cu ataşamente. Întâi mesajul.

Totul a mers conform planificării. Îţi sugerez următorul mesaj: "Noi bem întotdeauna caimacul". Serverul e în lucru.

"Noi?" Adică... Adică "noi". Deşi...

Ia să vadă el pozele! Click... Aştepta şi opinia ei... Care nu venea... Întrebă, scurt:

- Ce-i?

- Nimic.

O privi lung... Era palidă, dar îşi păstra calmul. Aşa că oftă:

- Dan avea nevastă şi-un băieţel de doi ani. Laurenţiu avea o logodnică - şi se mutaseră împreună. Toate greşelile se plătesc. Ţi-am spus, când am plecat, că suntem în război.

- Da' şefu' - şi nu-i nici o problemă.

Chiar aşa?... Chiar aşa. Îşi revenise, după ce auzise că un copil rămăsese practic pe drumuri din cauza chinezului! Deşi nu chinezul ăla îi împuşcase... Oricum, era bine că Roşcata suporta cu stoicism imaginile de pe ecran! Tot satul îşi adusese aportul la uciderea omului ăluia! Aproape că-l tranşaseră! Îl despicaseră urât de tot...

Mesajul către Diamant...

Nu pune nici un mesaj. Trimite doar fotografiile. Şi ai grijă de pe ce mail le trimiţi!"

Şi-atât - închise totul şi se ridică:

- Hai, fă; că pierdem autocarul şi e nasol!

Gata, o băgase în alarmă! Bun! Împacheta şi el...

Ana-Maria

Cât era ceasul? Cinci? Perfect! La cinci jumate aveau tren. Ajungeau în La Mure la şase jumate. Iar de-acolo pleca mai departe cu autostopul. Gările aveau camere de supraveghere; trebuia să încerce măcar să le evite...

O scutură uşor pe Florentina:

- Théo, hai! Scularea! Repede-repede! Hai, că trebuie să plecăm şi e deja foarte târziu!

Trase scurt picioarele lui Léon şi împinse pantalonii peste izmenuţe. Prinţul dormea dus...

- ... Mami, să pun mâncarea într-o sacoşă?

Mâncarea de ieri... Da! Dacă i se părea în neregulă, le cumpăra lor ceva proaspăt şi pe-asta o mânca ea! Aprobă şi ridică băiatul. Aoleu, ce mare se făcuse! Şi greu! În curând, ea o să-i spună "micul prinţ" iar Florentina o va corecta "micul tanc"! Zâmbea şi îmbrăca băiatul...

O să reuşească. O să fie bine. Şi-o să primească, în curând, veşti despre Ştefan.

Isamu

Se întinse lung şi căscă... Şi-şi aminti instantaneu că avea o problemă! Uriaşă! Aşa că se ridică şi se grăbi să ocolească biroul, să apese Send and receive...

Avea trei mail-uri noi. Raportul echipei, raportul băncii... şi un mail de la alamicsirau@yahoo. Ăla mic şi rău nu putea fi decât Diamant... Şi avea ataşamente...

Se întreba de ce era băiatul ăla atât de căpos şi lipsit de orice urmă de diplomaţie - că războiul era momentan latent, iar nebunul ăla turna benzină cu găleata peste el...

Oo...

Scoase telefonul şi selectă numărul... Suna... Suna... Hai, că era prost! Cum să-i răspundă, dacă-l vedea hăcuit la propriu pe ecran? Îl tăiaseră... Îl tranşaseră - la propriu! Aproape că-i desprinseseră membrele de trunchi! Omul ăla... Omul ăla era...

Diamant calcula ciudat. Joia trecută, în schimbul de focuri muriseră cei doi cuţitari ai lui Ştefan. Azi-noapte, rudele lor îl uciseseră pe Jiao-long, pe care Jun îl trimisese în România ca să confirme - sau să infirme - moartea lui Ştefan. Jiao-long fusese şeful echipelor pe care Externele le "redirecţionaseră" cu o rapiditate de invidiat... Încă din primul raport, omul ăla îi informase că fusese reperat în clipa în care trecuse de check-out pe Otopeni şi era filat, urmărit şi interceptat cam "pe faţă", aşa. Semn că Diamant nu bătea pasul pe loc, iar Externele alea îl plăceau mult...

Ei, pe dracu! Externele îl plăceau pe Ştefan, nu pe Diamant! Şi cum Jiao-long îi anunţase încă de luni că are unele dubii, apropo de înmormântare şi nu numai...

Accesă fişierul... Copie codul... Unde erau emiţătoarele lui Jiao-long?... Şi unde dracu era locul ăla?... Baia Mare... Unde, în Baia Mare? Zoom... Zoom... Era în gară. Frumos! Putea jura că toate emiţătoarele alea erau îndesate într-un troller, la biroul de obiecte pierdute! Cu alte cuvinte, putea să trimită pe cineva să repatrieze rămăşiţele...

Îi trimise şi lui Jun mail-ul şi decise să facă o baie. Una de-aia prelungită - că, după ce începea războiul, nici duş n-o să mai apuce să facă!

Ştefan

Moţăia. Nu putea adormi. Autocarul înainta lin, dar el amorţise în poziţia aia. În plus, Roşcata avea treabă - exersa franceza. Avea un accent plăcut; la capitolul "sinonime" stătea prost. O să le-nveţe ea pe toate; partea bună era că, cel puţin în prima fază, Roşcata va vorbi puţin - şi doar cu subalternii direcţi. În relaţia cu partenerii lui de afaceri, ea va spune doar *"Oui, chef"*, *"Non, chef"* şi *"Biensur, chef"*. Dar ştia că va asculta cu mare atenţie toate cuvintele care-i vor ieşi lui din gură; aşa că vocabularul ei va cunoaşte o "explozie" bruscă...

Tresări şi deschise ochii - mobilul vibrase în buzunar. Cine era?... Diamant. Bun! Ia să-şi verifice el mail-ul... Aveau server. Minunat! Diamant îi trimisese adresa, userul şi parola iniţială. Se grăbea acum să intre... Bun! Şi-acum să schimbe parola... Şi-acum să facă un user pentru Roşcată... Ia s-o consulte şi pe ea! Că era parola ei, nu?

- Auzi, fă? Ia spune-mi tu mie la ureche... Ce mâncare îţi place ţie mai mult şi mai mult?

- ... Cinstit şi corect? Ceafă de porc la grătar.

OK! Arătă spre ecran şi scrise "meniul" într-un cuvânt. După care îi puse laptopul în poală:

- Ia intră tu pe server...

Ea se conforma...

- Numele... Parola...

Şi gata - reuşise. Râdea, fericită de reuşită... Selectă numărul lui Diamant. Vărul lui răspunse imediat:

- Da.

- Bravo, vere. Ia pune tu acolo fişierele cu socotelile...

- Acuşica, vărule!

- Ceva semnale de la amicul ofticat?

- Nimic.

- Bun. Mă anunţi, dacă are de comentat.

- Bineînţeles.

- Sună la spital şi vezi ce face Grasu. Şi-mi scrii şi mie noutăţile.
- Da, şefu'; imediat.

Închise şi îi arătă cum găsea fişierele noi... O trase din nou în braţele lui:

- Ia să te văd dacă te descurci! Bagă rezultatele în tabelul nostru.

Le deschidea... Făcea importul... Bun!

- Şi-acum bagă link-urile...

Le băga; încet, cu atenţie, cu unele şovăieli, dar îi reuşea! Copia celula, se muta în foaia corespondentă, se gândea un pic... şi apăsa acolo unde trebuia! El aştepta... ea le introducea... Le terminase, dar verifica să nu fi uitat ceva... Gata, că nu mai avea răbdare! O pupă apăsat pe frunte:

- Ptiu, să nu te deochi! Trimite-i mesaj, să ştie că am terminat...

Îi arăta el de unde se trimitea mesajul... şi trase stick-ul de net din laptop:

- Şi-acu' ne-am deconectat. Hai să te-nvăţ cum se colorează femeile! Fii atentă! Facem un grafic, vedem care e-n picaj, verificăm să nu fie în perioada dificilă a lunii... şi le colorăm!

Consiliera lui nu scotea un sunet. De când stătea în braţele şefului ei şi fusese pupată pe frunte, Roşcata avea o problemă - cu obrajii şi dezmeticirea. Da' las' că-şi revenea ea! Ia să vadă el ce mai făceau fetele lui...

Ana-Maria

Trenul încetinea... Şi gata - se oprise! Florentina apăsă butonul; se grăbi să coboare pe peron:

- Bun! Şi-acum ieşim în cea mai mare viteză din gară...

Se apropiau de ieşirea din gară... Gata - erau în stradă. În dreapta era... ceva - habar n-avea ce! Important era că în stânga vedea o bifurcaţie şi nişte semne de circulaţie. De-alea bune, orientative! La stânga era D529 - iar dedesubt scria Grenoble. La dreapta era N85 - şi tot Grenoble scria. Era perfect - Grenoble era spre nord! Adică spre Lyon - oraş mare... Îndeajuns de mare ca să se-ascundă şi ei în el! Zâmbi slab:

- Vezi tu indicatoarele alea de-acolo? Acolo mergem. Hai!

Se grăbea. Era dimineaţă deja - şi nu voia să rişte să facă cu mâna tocmai dubei cu chinezi! Mâine vor pleca şi mai de dimineaţă! Asta era ora la care oamenii se deplasau între case şi serviciu. Şi era riscant, dacă o reţinea careva! Şi-aşa, era o mamă singură, cu un copil în braţe şi unul de mână, toţi trei înarmaţi cu rucsace-n spinare şi chitiţi să facă autostopul! Periculoasă situaţie! Dacă nu găsea repede o maşină...

Se opri chiar în faţa indicatoarelor:

- Şi-acum facem cu mâna la maşini. Să fii atentă - dacă nu e numai şoferul înăuntru, să nu întinzi mâna! Că e periculos!
- Da, mami!
- Bun! Ne urcăm toţi trei în spate; eu în mijloc, tu la margine. Dacă-ţi fac semn, imediat cum opreşte maşina, cobori din ea! Clar?
- Da, mami.
- Şi încă ceva - pe drum, nu spune nimic. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Să sperăm că nu se trezeşte prinţul...

Vedea o maşină apropiindu-se... Şi, da - era doar şoferul. Întinse mâna spre stradă... Maşina încetinea... Care erau totuşi şansele ca prima maşină care trecea pe-acolo să-i ia mai departe, spre Grenoble?

Era o Toyota Corolla. Parcă scria ceva pe ea; un fel de reclamă... Şoferul era tânăr; nu-i dădea mai mult de 30-35 de ani. Asta era bine... Gata - oprise pe dreapta. Era o maşină de firmă; individul de la volan probabil că vindea aparate de aer condiţionat - sau făcea reclamă la aşa ceva. Oricum, oprise! Strânse mâna Florentinei şi alergă spre el...

Şi-acum, dacă se înşelase, o să fie rău... Nu - dacă se înşelase, o să-l întrebe în ce direcţie era Nisa. Şi-o să plece spre Nisa, până se uşchea ăla de-acolo! Se aplecă lângă geamul deschis:

- Bună dimineaţa! Mergeţi spre Grenoble?
- Bună dimineaţa. Da.
- Şi ne puteţi lua şi pe noi?
- Sigur! Urcaţi!

Îi deschisese portiera din spate; Florentina o deschise larg şi-i făcu semn să urce... Urcă şi ea... Şi gata - porniseră spre Grenoble!

Zâmbi amabil spre oglinda retrovizoare:

- Vă mulţumim că aţi oprit!
- N-aveţi pentru ce! Nu e nici ora, nici locul să staţi lângă şosea. În plus, merg la Grenoble...

Aşa; şi-acum păstrau liniştea... Ah, nu! Acum îl minţea cu nerusinare!

- Până aici am ajuns cu trenul; dar cum n-am avut bani de bilet...
- V-au dat jos din tren?
- Da.
- Cu doi copii minori, la ora asta?
- Da.

Tânărul mormăi nişte injurii scurte şi "la obiect"... Şi tresări, speriată serios de sunetul ăla metalic! *"Pentru cei care sunt pe E711, în zona Voreppe; accident cu două tiruri. Traficul e gâtuit."* Ce dracu era aia? Florentina şopti, strângând-o dureros de tare de braţ:

- Mami, ce s-a auzit?
- Aa, stai liniştită, domnişoară! E staţia mea.

Poftim? Deveni brusc bănuitoare:

- Aveţi staţie?
- Da, toţi avem.
- ... Staţi puţin, că nu înţeleg...
- Toţi şoferii distribuitori au staţii pe maşini. Ca să ştim starea drumului, condiţiile de trafic... Şofăm mult; şi ne prinde bine şi staţia, şi GPS-ul...

Da; avea şi GPS. Păi... Oftă greu:

- Ne-aţi cam speriat...
- N-am vrut! Dar... De ce?
- Pentru că noi ne plimbăm cu trenul fără bilet ca să ne îndepărtăm repede şi mult de pumnii lui tati.

Era privită lung prin oglindă... Păi dacă era bal, atunci bal să fie! Continuă:

- E mai bine să nu fim prin preajmă, când primeşte citaţia. E un tip coleric şi-are mulţi amici influenţi.
- Am înţeles. Ei, puteţi să staţi liniştite - că n-am să vă pârăsc.
- Sigur, nenea?
- Foarte sigur! Uite, vă dau cuvântul meu de onoare că n-am să vă pârăsc!

Florentina ei era un adevărat monument de şmecherie...

Era linişte în maşină. Distribuitorul de aer condiţionat nu asculta radio - asculta staţia. Asta era bine; dacă Isamu ar fi apelat la presă ca s-o găsească...

Isamu

Soneria telefonului sparse violent liniştea perfectă din birou. Îl luă... Jun. Deci era "ora de urlete". Acum era acum! Dacă nu-şi păstra calmul, lucrurile puteau degenera rău... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Ăla e nebun?

Decise instantaneu să tragă de timp:

- Poftim?
- Ăla! Vărul lui Ştefan! E nebun?
- Nu; e vărul lui Ştefan.
- Tu îţi dai seama că l-a omorât pe Jiao-long?
- Da. Eu ţi-am trimis pozele...
- Isamu, fii serios! Ăla l-a omorât pe Jiao-long!
- Iar dacă mă prindea pe mine, probabil că mă omora pe mine!
- Nu, tu nu înţelegi!
- Nu, frate - tu nu înţelegi. Diamant Ionescu nu are nimic în comun cu pozele alea. N-a fost acolo, nu s-a atins de Jiao-long şi pro-

babil are patru curve care pot depune mărturie la orice oră că el şi-a petrecut toată ziua de ieri alături de ele, într-un pat comun! Jiao-long a fost ucis; cu toate astea, noi n-am aflat absolut nimic până azi-dimineaţă, când am primit mail-ul. Iar între momentul când Jiao-long a fost luat pe sus şi momentul când am primit pozele, au trecut cel puţin 12 ore. Pentru că cei care l-au luat pe sus au avut timp să-i împacheteze lucrurile, adică electronicele, şi să le trimită la mama dracului, în partea cealaltă a ţării. Să fii sigur că n-a plătit un elicopter să facă chestia asta; le-a urcat în tren şi le-a dat drumul pe traseu! Eu nu le-am verificat deloc ieri, că mi-a raportat pe la 12...

Jun tăcea... Decise să continue:

- Diamant are şcoala lui Ştefan. Şi tocmai a preluat toate afacerile lui Ştefan. Mai nou, are susţinerea serviciului de spionaj extern şi primeşte ajutor de la toţi interlopii mari din România. Îţi aminteşti înmormântarea lui Ştefan? Îţi aminteşti ce-ai văzut în curtea cimitirului? Toţi ăia sunt acum de partea lui Diamant. Aşa că Diamant este acum mai puternic decât îţi imaginezi tu.

Fratele lui urlă la propriu în telefon:

- Cum să fie, mă, ăla puternic?! Mă, coate-goale ăla n-a împlinit 30 de ani!

- Şi totuşi, şi-a permis să-l omoare pe Jiao-Long ca să-i răzbune pe cei doi cuţitari semianalfabeţi.

- Isamu, fii serios! Fă ceva! Trimite o echipă în orăşel!

- Nu trimit nici o echipă în nici un orăşel.

- Isamu, mă scoţi din sărite! Trimite chiar acum o echipă la ăla acasă!

- Nu, Jun. Nu trimit pe nimeni, nicăieri.

- Mă! Tu te-ai dat cu ăla!

Mârâi sec, printre dinţi:

- Da' lasă-l dracu în pace odată! Lasă-i în pace pe toţi!

Jun nu mai urla. Oare făcuse infarct când auzise aşa sugestie? Decise să se explice:

- Las-o aşa! Nu-l mai vâna! Şi nu-l mai fila! Lasă-l să se ocupe de afaceri! Cât e el preocupat să facă bani pentru toată armata aia uriaşă pe care-a strâns-o, noi ne vedem de-ale noastre! Şi-o găsim pe Ana!

Fratele lui nu spunea nimic... Oftă scurt:

- Încă n-avem veşti din teren; dar sunt sigur că, în maximum 3 zile aflăm inclusiv încotro a plecat, unde-a ajuns şi la cine înnoptează. E mult mai important să salvăm SAF Consulting, decât să ne duelăm cu Diamant în răzbunări de-astea "de poveste"...

Şi-acum nu mai zicea nimic. Nu mai avea ce să-i zică. Nu-i mai rămăsese de spus decât că, în alea maximum 3 zile, Ştefan o să-şi facă apariţia în stil mare - şi-atunci vor avea nevoie de toată energia aia pe care-o iroseau acum cu prostii! Şi chiar că-l punea pe Cheng să-i injecteze nişte gânduri pozitive!

Într-un târziu, Jun bombăni:

- Insistă ca oamenii care-o caută să caute cu mare atenţie. Şi vreau să pui filtre. O să încerce să se ascundă într-un oraş mare, lângă graniţă. De fapt, ştii ceva? Trimite de urgenţă echipe mobile în toate oraşele de la graniţa cu Italia. Ştie că suntem slabi în Italia; o să-ncerce să ajungă acolo, ca să contacteze ambasada sau pe Diamant. Şi pune filtre şi în Grenoble - de jur împrejur. O să ajungă la graniţă, o să se sperie de echipele mobile şi-o să alerge spre un oraş mare, din centru, unde se poate ascunde mai uşor. Şi prefer s-o prindem pe un drum naţional, decât să tragem cu pistoalele în oraş.

Şi-atât - Jun îi închisese în nas. Dar nu se supăra - imaginile cu Jiao-long erau extrem de dure... Oftă scurt şi ridică privirea spre Cheng:

- Scrie un ordin care să trimită echipe mobile în toate oraşele de la graniţa cu Italia. Şi pune filtre în jurul oraşului Grenoble. Să specifici că e de preferat să o prindă în afara oraşului...

Chinezul aprobă scurt şi se puse pe tastat.

Bănuia că Ana ajunsese deja în Grenoble. Nu era departe de Puget-Théniers; din câte ştia el, erau sub 300 de kilometri distanţă. Iar Grenoble era un oraş mare şi variat. Între momentul în care Gilles fusese în Puget-Théniers şi momentul când el trimitea ordinul, Ana avusese tot timpul din lume să-şi găsească o ascunzătoare... Totul era ca ea să nu se sperie - pentru că "pune filtre în jurul oraşului Grenoble" însemna de fapt încercuirea oraşului. Iar "e de preferat să o prindă în afara oraşului" îi făcea pe oamenii fratelui lui să aibă o comportare vizibil fioroasă... Iar dacă ea se speria şi încerca să fugă din oraş...

Spera ca Ana să nu se sperie. Şi spera ca Ştefan să-şi facă apariţia "pe firmament" înainte ca echipele care verificau din nou sudul Franţei să ajungă în Puget-Théniers. Exista riscul ca persoana care-o adăpostise acolo să scape anumite informaţii; iar dacă Ana rămânea prinsă în Grenoble atunci când echipele de "poliţişti" intrau în oraş...

Ana-Maria

Camera era frumoasă. Era civilizată. Trăgea concluzia că, cu cât era mai mare orăşelul, cu atât mai uşor îi era să se cazeze fără acte...

Staţia vânzătorului de aer condiţionat se dovedise a fi mană cerească! Cu vreo zece kilometri înainte să ajungă în Grenoble, un şofer milos anunţase că oraşul e încercuit de filtre. Nu fusese foarte explicit; dar menţionase că echipele alea opreau maşinile în mod aleator. Aşa că ea avusese un moment de... panică inspirată - îl rugase pe şofer să oprească şi-i mulţumise pentru amabilitate...

Şi-apoi schimbase ruta. Stătuse un sfert de oră cu mâna întinsă spre trafic; dar reuşise să oprească o dubă de marfă. Şoferul, amabil, îi dusese până la Monastier de Clermont. De acolo, îi luase un tânăr - un puşti de vreo 18 ani, cochet şi foarte aranjat, care-i lăsase în Die. Iar în Die găsise o bătrânică scumpă foc, care-i adusese în Romans sur Isère. Mâncaseră la un restaurant; apoi se cazaseră central în Hotel Comfort. Scosese 100 de euro şi i se înmânase prompt cheia camerei duble în care se încuiaseră toţi trei...

Hotelul ăsta era o oază de verdeaţă în care orice om cu vedere de şoim se putea rătăci cu uşurinţă. Firma se vedea probabil din satelit - şi firma, şi piscina. Era cel mai contraindicat loc pentru a ascunde o casnică cu doi copii care fugea de mafia chineză! Ei o vor căuta din apartament în apartament, prin şifonierele bunicuţelor panicate, iar ea se va bălăci în piscina hotelului, la soare... Ha-ha!

Restul călătoriei îl vor face mâine. Din fericire, ocoliseră Grenoble - şi nu va afla niciodată dacă, într-adevăr, chinezii puseseră filtrele alea. Dar nici nu era foarte grăbită să afle adevărul. Poate va trăi să-l afle, cândva. Deşi, de mâine-ncolo, chestia aia cu Grenoble va rămâne doar statistică...

Era ora unu. Mâncaseră bine, iar Florentina părea acum destul de obosită. Léon era însă în mare vervă! Aşa că o s-o pună pe ea să se culce, iar ea o să stea cu Léon la laptop şi-or să se joace împreună. Diseară se culcau devreme, iar mâine dis-de-dimineaţă or să plece mai departe. Somnul "pe săturate" de ieri şi succesul autostopului de azi o ajutaseră să-şi pună gândurile în ordine - aşa că ştia ce avea de făcut.

Vor înainta tot cu autostopul - se va feri de mijloacele de transport care nu-i puteau asigura o cale de scăpare rapidă. Pe şofer îl putea lua la pumni; dar dacă o prindeau chinezii în tren... În plus, camerele de supraveghere din gări erau foarte periculoase - le-ar fi arătat chinezilor noua lor înfăţişare. Ştia că va ajunge la decizii radicale atunci când vor intra în oraşul ăla mare. O să-şi schimbe radical deghizarea actuală, cu hepatită şi ochelari; o să tundă copiii, o să se tundă şi ea, probabil că o să se şi vopsească... O să cumpere nişte ochelari pentru copii, imediat cum va găsi un magazin pentru actori... Poate-o să cumpere şi aluniţe - deşi alea erau riscante, mai ales atunci când copiii or să se spele pe faţă, sau or să se scarpine...

Deci, mâine de dimineaţă, or să plece la drum. Şi se gândea acum că va trebui să stea ea în faţă, lângă şofer - ca să pară că sunt împreună. Ca o familie. Se gândea că o să aibă totuşi nevoie de acte - la modul cel mai serios. Dar pe-alea o să le procure în oraşul mare în care-o să ajungă. Iar la noapte o să înceapă un jurnal pe laptop, până îşi cumpăra un registru.

Oftă greu şi se ridică; şi o luă pe Florentina pe braţe:

- Ia hai cu mine!

O aşează încet în pat... şi-o strânse uşor în braţe:

- Hai - trebuie să te odihneşti.

- Da' nu mi-e somn!

- Eu văd că ţi se închid ochii.

- Şi tu ce faci?

- Eu stau cu Léon, până oboseşte şi el; şi pe urmă ne culcăm şi noi.

- Mami... Să nu te duci nicăieri singură! Adică să mă trezeşti, dacă te duci undeva!

- Stai liniştită - că nu mă duc nicăieri.

- Mami, să ştii că Léon e cam năzdrăvan! Să nu ne laşi dormind - că prinţul se mai trezeşte uneori! Şi să nu-i vină idei...

- Am înţeles. Stai liniştită, că te trezesc dacă mă duc undeva. Deşi zău că n-am unde să mă duc!

Florentina nu-i amintea despre cină...

- Hai - la nani cu tine!

Bun! Şi-acum, să caute un joc "pe tăcute" cu Léon! Grea sarcină...

Ştefan

Autocarul încetinea; şoferul îi anunţa că făceau o oprire, din motiv de tahograf. Unde erau? Porni laptopul şi pregăti stick-ul... Deci stăteau 8 ore în Germania. Bine!

- Hai să coborâm şi noi şi să fumăm o ţigară.

Roşcata ştia că, în realitate, ţigara aia era pretextul pentru urechile spionului din spatele autocarului. În ultimele 36 de ore, fata asta începuse să-l cunoască binişor; adică începuse "să-l descifreze". Deja ştia când să vorbească şi când să tacă. Începuse să facă glume mai subtile, şi doar atunci când era cazul să facă glume. Şi nici nu mai picase-n muţenie atunci când el o invita să se comporte ca un cuplu. Încă n-o pupase; atunci o să fie frumos... Atunci o să se lase cu leşin...

Gata - se opriseră. Roşcata luă sticla cu apă şi porni spre uşă; o urmă.

Mm, era răcoare afară! Uitase că mergeau spre nord; în general, el plecase din Bucureşti cu haina pe braţ şi aterizase cu ea pe umeri; şi n-avusese timp să simtă diferenţa de temperatură, în cele 10-15 secunde scurse între scara avionului şi portiera BMW-ului. Acum, însă...

Opriseră într-o parcare. Scoase cardul şi i-l întinse:

- Ia fugi tu şi "procură" nişte dulciuri şi două cafele... Şi nu uita de ţigări!

O şi rupsese la fugă! Oof... Uneori avea aşa nişte apucături de consilieră bolnavă de nervi, că-i venea să scoată iar cuţitul la ea! Dar n-o s-o facă acum; subordonaţii lui Popescu îi supravegheau, discret...

Mergea încet spre capătul parcării. Căuta o zonă în care să poată vorbi liniştiţi. Iar capătul parcării era pustiu. Sigur, subordonaţii ăia erau dotaţi cu de toate - dar, dacă vorbeau îndeajuns de încet, poate că...

Trebuia să-şi contacteze subalterna - pe Edith. Ea fusese întotdeauna "cuminte"; nu-i comentase ordinele, nu-i criticase deciziile nici măcar aşa, printre dinţi... Cu Edith nu avusese niciodată probleme. Pe ea o va suna. Ea cunoştea câteva fete din zona lui Julie. La începutul anului, îi luase câteva "premiante" şi le mutase la Julie - cu rol de exemplu pentru puturoasele din vest. Ştia că fetele alea ţinuseră legătura cu fosta şefă... chiar şi numai prin prisma "visului" de-a se întoarce în sud! Julie era colerică. Şi nu se prea căznea să se apropie de angajate. Bănuia că Julie îşi trata frumos protejatele. Bănuia că în zona ei existase dintotdeauna o "celulă de rezistenţă" care strâmbase din nas atunci când auzea numele lui. Julie nu prea suporta să aibă şef; şi avusese momente când se întrebase, la modul cel mai serios, de ce dracu n-o schimbase din funcţie! Julie avea o asistentă isteaţă foc, cuminte şi foarte ascultătoare. Asistenta aia nu-şi "pârâse" şefa; dar, ori de câte ori el o întrebase ceva, ea îl informase prompt, amplu, şi despre ceea ce-o întrebase el, şi despre ceea ce n-o întrebase dar ar fi trebuit să întrebe...

Se aşează pe bordură şi lăsă laptopul lângă el. Roşcata se apropia în mare viteză, cu două cafele şi-o sacoşă pe jumătate plină...

Miza pe puştoaica aia - pe asistenta lui Julie. După ce-o răcorea pe matroană, se va duce la ea şi-i va cere socotelile. Iar dacă socotelile erau în ordine, ştia ce-avea de făcut.

Tânăra se aşează lângă el:

- Gata, şefu'. Vezi, că frige.

O privi lung... Roşcata se făcu din nou mică şi-şi înghiţi instantaneu restul de cuvinte programate până la sfârşitul săptămânii...

Îşi aprinse o ţigară şi mută laptopul pe genunchi: ia să scrie el replicile Roşcatei, ca să n-aibă surprize...

El scria şi fuma; ea probabil că îşi studia modelul fustei şi se pregătea să-şi ceară scuze, sau...

Şi gata. Stinse ţigara şi-o privi lung:

- Tu ce-ai, fă?

- Nimic.

- Ei, pe dracu! Ai făcut un bot de expoziţie! Ce-ai?

O secundă de tăcere... Roşcata şopti:

- Mă oftic atunci când greşesc şi te supăr. Nu vreau să te supăr; vreau să te ajut.

- Şi vrei cam prea din greu, uneori. Chestia asta cu scăpăratul din călcâie pe sub nasul oamenilor din autocar nu prea arată a tineri îndrăgostiţi...

- Ştiu. Şi ştiu că te supără. Da' mă reped să execut ordinu' - şi uit...

- De fapt, eşti tensionată şi ai nervii întinşi la maximum. O să-ţi treacă imediat cum o răcoresc pe-aia. Hai s-o suni.

- Pe cine?

- Pe Edith, şefa pe zona de sud. Ţi-am scris aici ce trebuie să spui; dacă ceva nu se potriveşte, o să improvizezi. Nu cred că o să ai probleme la chestia asta...

Ochii albaştri citeau, capul roşcat nega... Bun! Deschise fişierul-agendă... Îi arătă numărul... Suna; Roşcata ţinea telefonul între ei, aşa că auzea clar cum suna...

- Da.

- Bună ziua, doamnă.

- Bună ziua.

- Sunt Rebeca Ionescu şi am numărul dvs de telefon de la un bun amic, din Bucureşti.

- ... Da; şi ce doriţi?

- Şeful meu vrea să organizeze o petrecere privată. Foarte privată. Ajungem în curând în Rennes şi...

Edith se grăbi să dea "răspunsul corect":

- Firma mea de entertainment nu acoperă şi oraşul Rennes; îmi pare rău.

- Ştie şi el asta, dar nu vrea s-o sune pe Julie.

Roşcata făcu o pauză scurtă şi coborî puţin tonul vocii:

- Spune că, în ultimul timp, a devenit extrem de... schimbătoare. Şi-ar vrea să-i facă o vizită; să mai discute şi ei despre prezent, trecut şi viitor...

În acel punct al discuţiei, el scrisese "Acum o laşi pe ea să răspundă". Roşcata se conforma; Edith se gândea... Vocea subalternei lui deveni brusc extrem de serioasă:

- Şeful dvs doreşte să-i organizez eu petrecerea privată?

Arătă replica de pe ecran; Roşcata o citi imediat:

- Nu; doreşte să-i recomandaţi o domnişoară din Rennes care să-l însoţească la petrecerea asta privată. Una discretă, isteaţă şi mai ales statornică...

- Desigur! Să vă dau un număr de telefon...

Şi-acum aştepta numărul, ca să-l introducă şi el în căsuţa aia şi să afle pe cine-i recomanda Edith. Dacă o să vadă o "recomandare" greşită, era rău...

Roşcata îi puse telefonul la ureche. Edith dicta numărul... Îl repeta... El găsise deja fata - şi era OK. Carmen2006 era printre cele mai bune internaute din sud. Era un fel de "şefă informală" peste vreo 200 de ID-uri; şi nu concura cu Edith, ci o ajuta cu informaţii şi ponturi despre fete. Carmen era OK. Îi arătă Roşcatei că era mulţumit şi nu

mai ascultă finalul discuţiei; căută pe server userul şi parola pentru site-ul pe care lucra Carmen...

Nu; o aştepta să termine şi ea. Trebuia să-i arate cum se contactează fetele alea; trebuia s-o obişnuiască cu limbajul, cu stilul lui de lucru... Bun! Îi oferi o ţigară... şi zâmbi:

- Şi-acu', că se holbează toţi la noi, pupă-mă.

Gata - o dăduse-n comoţie cerebrală! Bufni în râs:

- Hai, fă, nu mai fii aşa crispată! Ia de-aici o ţigară...

Roşcata era vişinie - şi se repezise la pachetul de Marlboro... Îi aprinse ţigara şi turnă un kil de sare peste rana aia proaspătă, cu pupatul:

- Ei, atunci las' că te pup eu! Da' să nu te pună dracu să-mi pici pe jos, că jar mănânci! Ia - uite cum se face!

Se loga pe site... O căuta pe Carmen2006... Care era online! La ora asta, atâta-i trebuia - să fie-n grevă! Avea deja trei posibili clienţi; pălăvrăgea cu ei. El, ca "manager" al site-ului, vedea cum se muta de la unul la celălalt... Bun! New message...

"Fă, expediază-i pe-ăia, că frige."

Aştepta... Aha! Îi răspundea imediat:

"Cine eşti?"

Mormăi printre dinţi:

- Şi-acu' o bag în alarmă.

"Le roi est mort. Vive le roi. Expediază-i pe-ăia."

Aştepta... Vedea cum Carmen scria iar ceilalţi trei clienţi dispăreau de pe ecran, unul câte unul... Îşi mai aprinse o ţigară...

"- Vive le roi. Şi slavă Cerului!

- Ce s-a întâmplat cu Julie?

- S-a apucat iar de prafuri, la începutul lunii. Are pe unu' nou, tânăr şi bine hrănit, şi-o ţine din orgie-n orgie şi din praf în praf.

- Fetele ştiu?

- Fetele ştiu tot. Ştiu că a sunat şefu' ăl mic. Şi au aflat şi de Graţiela. Da' n-au ce să zică. Julie o ţine pe-a ei, că ea e şefa acum şi n-are nevoie de protecţia lu' şefu' ăl mic. Da' nu se interesează deloc de fete, doar de comisionu' ei. Fetele mai vechi zic că n-o să treacă o lună înainte să vină un şef mare şi să ne înghită în afacerea lui. Ele se gândesc deja să se uşcheascâ spre sud, spre Edith.

- Dă şi mie nişte ID-uri de fete de-astea..."

Primea ID-uri... Oo - dar astea erau fetele lui! Alea serioase! Alea... "campioane", care lucrau la el de ani buni şi de care nu avusese niciodată motiv să se plângă! Bun! Ia să-i dea temă de lucru:

"- Fă, temă de lucru. Mâine, la două dimineaţa, să fii la Gare Routiere, în Bld. Solferino. La autocar. Şi să nu afle nimeni că tu şi eu am vorbit azi una-alta.

- Nu, şefu', cum să fac asta!

- Bat eu toba, mâine dimineaţă.

- Mă gândeam eu că nu se cade să răspândesc eu zvonu' ăsta.

- Te gândeai bine. Mucles.

- Am înţeles, şefu'.

- Ştii că am memorie bună! Ţi-am reţinut ID-ul să ştii!

- Asta este o veste foarte bună pentru mine. Să vin cu o maşină încăpătoare?

- Nu. Vino cu maşina ta şi cu adresa unde petrece Julie.

- Da, şefu'.

- Spor la treabă."

Ieşea de pe site... Se deconecta... Îşi privi lung consiliera:

- Mâine dimineaţă revin la viaţă. Şi tot mâine dimineaţă noi doi vom colora femeile lui Julie. Peştele de la cap se-mpute; mă aştept să găsesc multe trădătoare printre fetele din tabelele ei. Aşa că-ţi spun de-acum - alea care n-au făcut nimic în ultimele trei zile sar gardu'. Iar alea cu încasări mici trec pe galben.

Roşcata aproba... OK; o să facă discuţia aia acum:

- Ai spus că vrei să mă ajuţi...

Aproba din nou...

- ... De ce?

- Pentru că sunt a ta acum. Şi pentru că ai făcut pentru mine ceea ce n-a mai făcut nimeni până acu'.

Serios? Ce? Îi făcu semn să continue... şi-o văzu scoţând buletinul din sacou. Ei, pe dracu! Începu să râdă - că asta era o copilărie mare...

- Nu, şefu'; până acu', nimeni nu m-a considerat o fiinţă. Toţi m-au folosit; da' nici unu' nu s-a grăbit să mă pună pe picioarele mele.

Dădu să-i răspundă, numai că nu mai avu când...

- Firme poţi să-ţi faci o mie - doar să-i zici lu' Popescu pe ce nume. Firma nouă puteai s-o faci pe numele soţiei, sau pe numele oricăruia dintre consilieri. Că nici unu' nu-şi permite să măcăne în faţa ta. Da' tu mi-ai făcut mie o identitate. Şi mi-ai zis "Ionescu". Şi nu ţii identitatea mea la tine-n buzunar. Şi nici nu-mi ceri bonu' de casă când mă-ntorc cu sacoşa. Şi mai sunt multe - da' mi-e că mă căpăceşti dacă detaliez...

Ia uite-o! Ea pusese bot, el râdea - că era tare scumpă, cum vorbea ea cu obidă despre trecutul ăla nenorocit... Oftă greu:

- Mâine dimineaţă o să-mi recapăt identitatea, tronul şi banii. În maximum cinci minute de la revenirea mea, chinezii or să afle că trăiesc. Şi-or să pornească după mine - să mă omoare de-adevăratelea. Şi cum mă cunosc bine şi ştiu că sunt greu de prins, or să crească presiunea asupra Anei. Cel mai rapid mod de-a mă învinge este să-mi ia familia ostatecă. În clipa când ei pun mâna pe soţia şi copiii mei, mă duc eu după ei - nu mai trebuie să mă găsească ei. Tocmai de-asta, am nevoie de ajutorul tău...

- Ştii bine că am să te ajut.

- Imediat cum redevin viu, ne urcăm în maşină şi dăm o tură prin toată Franţa. Trebuie să vorbesc cu oamenii - ca să mă asigur că merg înainte cu mine şi ca să ştie şi ei că regele nu i-a abandonat nici o clipă. Un şef care stă moţ în vila lui, 365 de zile pe an, e un şef pe care-l cam doare-n fund de subalterni. Altceva e atunci când le trec presonal pragul, le strâng personal mâna şi-i întreb personal ce le mai fac copiii.

- Ştiu.

- După ce le strâng mâna şi-i las să-mi spună ce le mai fac copiii, vorbim despre afaceri - temă la care n-am probleme. Eu îmi plătesc întotdeauna dările - şi comisioanele şi facturile. Tot. Eu n-am niciodată datorii la nimeni. De-asta ţi-am spus că mâine dimineaţă îmi recapăt identitatea, tronul şi banii.

Îl privea lung, atentă, şi aproba cu capul...

- Le voi spune oamenilor mei să o caute pe Ana. Iar ei o vor căuta. Ei se vor organiza, vor spiona chinezii, vor spiona poliţiştii... Ana mea e undeva în Franţa. În sud, cred eu. Şi totuşi, dacă e norocoasă, poate ajunge oriunde în ţara asta. O vom căuta deci în toate punctele cardinale. Şi cum războiul abia mâine-ncepe... La un moment dat, va trebui să las impresia că nu mă mai interesează de ea.

Îl înţelegea?... Nu, dar era atentă.

- La un moment dat, atunci când o să aflu măcar zona unde se ascunde, va trebui să le arăt chinezilor că ea nu mai este atât de importantă pentru mine. Ca să n-o mai vâneze. Ca să nu mai încerce s-o prindă şi s-o folosească drept momeală. În momentul ăla, va trebui să le arăt tuturor că am altă femeie. Pentru că, în ultimii şase ani, am arătat lumii întregi o dragoste imensă... care nu poate fi estompată de afaceri, sau de vreun hobby nou...

Acum îl înţelesese şi se făcuse iarăşi vişinie.

- Atunci când o să ştiu zona în care se ascunde Ana, noi doi vom pleca în direcţia opusă. Vom încerca să atragem cât mai mulţi chinezi după noi... astfel încât echipa discretă care va încerca să-i salveze pe ei să şi reuşească să facă asta...

Roşcata aproba. Bun, deci înţelesese! Acum...

- Aş putea s-o iau pe Carmen cu mine; dar am fi trei în maşină. Şi nu trebuie să audă ea amănunte despre afacerile mele.

Tânăra aprobă din nou. Şi se aplecă şi-l sărută.

Ea îl privea. El o privea. Ea nu se clintea; încerca să afle, din ochii lui, dacă o să mănânce bătaie - şi, dacă da, care era motivul: gestul sau "nemişcarea". Roşcata lui era confuză rău... şi vişinie toată...

N-o s-o certe. N-avea de ce s-o certe! Chiar el îi spusese, ceva mai devreme, să-l pupe! Ce, se răzgândise? Nu se răzgândise...

Ridică privirea peste ea... şi zâmbi... Roşcata reveni încet pe bor-

dură, lângă el, zâmbind în romanes:

- Trag concluzia că nu mă căpăceşti acu'...

- Nu; da' să pui mâna să strângi ban pe ban. Că Popescu o să afle repede cine e de vină pentru infarctu' subalternului lui - şi te pune să-i plăteşti spitalizarea!

Tânăra râdea de-a binelea acum:

- Las' că are ăla cu ce să-şi ia pastile! Mă apuc să fac nişte sandwich-uri?

- Nu. Iar dacă n-ai luat Snickers, capace scrie pe fruntea ta!

Gata - îşi amintise de sacoşă. Şi scotea, victorioasă, un pumn de batoane de-alea...

Fata asta o să-l ajute mult. Iar el o să aibă mare grijă de fata asta. Era cea mai bună consilieră pentru el!

Diamant

Acceleră şi trecu încet prin intersecţie. Ileana şi Victoria nu spuneau nimic - deşi ar fi trebuit să pălăvrăgească non-stop...

Titel îl rugase să se întâlnească azi la o crâşmă. Alesese el restaurantul Jariştea - că avea chef să se perinde prin faţa foştilor lui... ascultători. Internele trebuiau să se zgârie rău pe ochi, pentru ce se întâmplase joia trecută! Aşa că se îmbrăcase la 4 ace, luase două dintre escortele lui preferate şi se îndrepta chiar acum spre întâlnirea cu Titel. Avea două dispozitive de bruiaj la el - să fie...

Şi-acum parca... Cobora din maşină... Ileana îl luă de braţul stâng; Victoria, de cel drept. Putea spune că "era înarmat"... Ah - îi venea să râdă! Intră în restaurant.

Bineînţeles că Titel venise şi el însoţit! Şi tot de două escorte! La vederea lui, locotenentul lui Leonard începu să râdă şi se ridică:

- Aah, Doamne! Şi eu, care mă gândisem la tine...

Îi indica junele de la masă... Făcu o mişcare amplă şi le împinse pe fetele lui în faţă:

- Oare la cine m-oi fi gândit eu?!

Restaurantul se umpluse de hohote de râs. Fetele erau foarte vesele! Se cunoşteau bine, de la petrecerile comune; în plus, în branşa lor, "crema" era foarte interesată de veştile despre concurenţă! Se lăsă îmbrăţişat... Se îmbrăţişau toţi cu toţi, ca la nebuni... Îl prinse pe Titel de braţ:

- Şi-acum eu zic să lăsăm fetele să discute şi să ne retragem!

- Păi bineînţeles că ne retragem! Doar n-o să stăm să tragem cu urechea - nu? Ele au multe de vorbit!

Mergeau spre una dintre mesele alea retrase rău de tot... Puse ambele dispozitive de bruiaj pe masă; iar Titel bufni într-un hohot de râs... şi scoase ambele dispozitive pe care le-avea el în buzunare! Se aplecă spre el:

- Da' să ştii că, dacă scoatem şi pistoalele, o să fie nasol...

- Categoric! Ne dau ăştia afară!

- Eu zic să ne rezumăm la beculeţe!

- Beculeţe şi domnişoare - că asta-i de plăcere, cum zice cine ştiu eu...

Aprobă şi-şi aprinse o ţigară...

- ... Şi? Ce mai face?

Cum adică? Titel se aplecă spre el:

- Şefu' mi-a pus în vedere să mă întâlnesc cu tine şi să aflu ce face. Şi te somează să-mi zici dacă aveţi nevoie de ceva.

- Şi tu nu ştiai răspunsul la întrebările astea? Sau n-ai vrut să-l contrazici?

- Eu nu mai ştiu nimic despre el, de când i-am dat Roşcata şi-am plecat la treabă prin oraş.

Adică Titel nu ştia... Chiar nu ştia ce mai făcea Ştefan? Nu-i spunea Leonard? Adică Leonard nu se informa la Popescu? Adică Popescu nu-i spunea... Stop - că ameţise rău! Parcă ghicind motivul mirării de pe chipul lui, Titel clătină încet capul:

- Nu, Diamante. Şefu' nu primeşte de la ăla decât informaţiile care îl privesc. V-a făcut lipeala, s-a asigurat că puteţi funcţiona împreună şi apoi ăla a zis "Stop". Ce-i între voi, e între voi. Chiar dacă aveţi acelaşi om în capu' listei, informaţiile sunt confidenţiale. Foarte confidenţiale, aş adăuga eu, la sumele care se vehiculează între el şi diversele persoane cu care bate palma...

Tot nu era el foarte lămurit...

- Să moară cine mi-e mie mai drag dacă te mint!

Serios?! Îngustă scurt ochii:

- Te juri pe sufleţelu' lu' ăla micu'? Ştii tu care?

Titel redeveni serios:

- Da, Diamante. Ăştia nu-s ca nea Nicu. Ăştia nu dau din casă. Au o casă mare, cu multe apartamente închiriate; da' nu pun la avizier ultimele informaţii despre chiriaşi. Fiecare om cu informaţiile lui. Strict! Pentru ăştia, curiozităţile chiriaşilor apropo de ceilalţi chiriaşi reprezintă minusuri mari...

OK! Şi-aşa, ştia prea bine că o să aibă nevoie de ajutorul lui! În plus, trebuia să păstreze o frumoasă relaţie de prietenie cu Titel. Pentru orice eventualitate. Zâmbi deci:

- OK. A plecat, joi dimineaţă.

- Deci ajunge mâine dimineaţă.

- Da. Mâine dimineaţă începe iureşul. Şi-a luat cizme noi şi şi-a recuperat informaţiile de pe laptop. Şi mă aştept, la modul cel mai serios, să taie tot pe-atâtea câte a tăiat până acum, înainte să se gândească iar să plece în provincie să facă angajări.

Îl înţelesese? Sau trebuia să-i vorbească explicit la ureche? Îl înţelesese perfect! Era tot "un zâmbet şi-o floare"! Hm...

- Aşa că eu unul mă gândesc că sunt foarte mulţumit cu postul ăsta din România; că nu mi-ar place să fiu în Franţa, când se-nfurie.

- Îmi dau seama! Oricum, e bine că are umbrelă solidă. O să-i zic lu' şefu' ce mi-ai zis; să fie şi el cu ochii-n patru...

- Ştii ce nu-nţeleg eu, Titele? De ce vrea şefu' tău să aibă grijă de şefu' meu? Că rude nu sunt... De-mpărţit n-au...

- Şefu' meu are o treabă cu şefu' tău. Una afurisită rău.

- Ascult.

Titel avea dificultăţi mari în a-şi găsi cuvintele...

- ... Şefu' tău e un consilier al dracului de bun. Şi ştie al dracului de multe chestii. Cunoaşte foarte multă lume... Are capu' mai iute decât al multora; şi memorează repede. Şi mai are o chestie - pe care o au foarte puţini. E respectat. Are un cod al onoarei care impune respect. Cei pe care-i primeşte de parteneri sunt automat consideraţi oameni serioşi, cu o oarecare verticalitate...

Aha! Foarte mişto periajul - dar ineficient. Adoptă o mină serioasă:

- Ascult.

- Nu pot să-ţi dau detalii. Oricum, e o chestie care n-o să-l deranjeze nicicum. E vorba doar despre consiliere.

- Şi s-ar putea s-o accepte. Sau nu.

- Sau nu! Nu e obligat s-o accepte!

"Dap!" - ar fi spus el acum, dacă ar fi fost "internaut". Aşa, se rezuma la a da afirmativ din cap - într-adevăr, Ştefan nu era obligat să accepte... Titel, în schimb, trebuia să-şi informeze şeful - aşa că era foarte grăbit să afle cât mai multe despre Ştefan:

- Şi ce-are de gând? Mâine dimineaţă, după ce face iureş - ce-are de gând să facă?

- Să-şi regăsească familia şi să-şi recâştige tronul.

- Logic. O să-i zic lu' şefu' ce şi cum... Da' eu zic ca, imediat cum face iureşul şi se află că el apasă pe butoane, să-şi găsească o zi să se-ntâlnească cu ăla. Ştii cu cine... Cu proprietarul.

Cu Popescu. Aprobă scurt.

- Ăla are oameni în toate taberele de ţigani din Europa - şi nu numai. Ăla, plus ţiganii din tabere, îl pot ajuta mult, să ştii! Ăia sunt peste tot - pe străzi. Ea nu poate să nu meargă pe străzile alea! Între ea şi pâinea din magazin e strada. Ştii ce vreau să zic...

- Ştiu. Şi ştie şi el.

- Ăia o pot găsi - şi-o pot ascunde. Iar ăla o poate repatria. Ştii, prin programul ăla de repatriere! Ăla de stat, pe care chinezii nu-l monitorizează momentan...

Aha! O să-i spună lui Ştefan că şi Titel se gândise la varianta asta

cu repatrierea. Şi bineînţeles că n-o să-i spună lui Titel cum se gândise Ştefan la asta cu vreo 48 de ore înainte - şi se gândise complet şi complex, fiindcă găsise o dublă utilizare pentru programul ăla... Titel oftă greu:

- Oricum, o s-o găsească. În maximum o lună, or să fie din nou împreună.

- Acum, că se-ntoarce el la butoane, o s-o găsească extrem de repede. Momentan, ea ştie ceea ce e pe net. Când o să-l vadă şi pe el pe net...

Bărbatul de lângă el zâmbea:

- Mi-i amintesc atunci, în Inter, când cu dementu' de Dadan...

- Şi-ţi aminteşti cum înaintam pe strada aia şi urlam în şoaptă la chinez? Că care gang, că nu-s decât case?

Îşi amintea. Aveau aşa nişte amintiri mişto împreună... Titel oftă din nou:

- Adevărul e că devenise un rege cam monoton. Totul mergea perfect; dar de la prea mult dulce ajungi să ţi se-aplece. Ştii ce vreau să spun...

Aprobă scurt:

- A spus că s-a contesit - iar alarma asta tocmai i-a sunat toţi clopoţeii. Aşa că e pus pe fapte mari; şi cum de data asta e vorba de familia lui, eu îţi garantez că n-o să se oprească înainte să-l îngroape pe-ăla.

- Pe cine - pe-ăla micu'?

- Ăla micu' e aşa, mic dejun frugal! Nu ăla micu' a gândit şi-a orchestrat porcăria asta; aşa că ăla mare o să aibă în curând o problemă...

- Ăla mare are în primul rând o umbrelă!

- Ăla mare are multe lucruri. Are şi el doi copii - aşa, de început...

- Mă, ştii ce se-ntâmplă? Şi-al nostru are umbrelă. Şi are ceva mai mult - are nişte tovarăşi, mulţi, care-or să ridice armate numeroase! Şi-o să ne unim forţele într-o zi! Atunci să vezi tu apocalipsă!

- Să nu faceţi chestia asta. Nici măcar să n-o discutaţi!

- Băi! O să aibă nevoie de armată numeroasă!

- O să aibă nevoie de un atu.

Se sprijini de spătarul scaunului şi adoptă o poziţie... gânditoare:

- Oare mama lu' ăla mare mai trăieşte?

Titel făcuse ochii mari... Aştepta, în poziţia "gânditorului", ca Titel să calculeze gradele de rudenie - şi egalitatea războinării. Ştia şi el că tanti Stela e la spital, în comă, iar medicii erau rezervaţi...

Pe chipul bărbatului din faţa lui apăru un zâmbet larg - iar Titel se aşează şi el comod, în poziţia... cugetătorului probabil:

- El s-a gândit la asta?

- Suntem rude, ce dracu! Ne-am gândit în simultan! În plus, ceva îmi spune că mă va întreba asta în curând. Şi vreau să am răspunsul pregătit.

- OK! O să mă interesez, discret, ce şi cum. Deşi bănuiesc că babacii sunt puşi bine...

- E bine să ştim măcar ce fac şi cum se simt; nu? De restul adresei are cine să se ocupe!

- Evident!

- Aşa... Şi-acum hai să ne gândim la un platou cu nume complicat - ca să-l dăm pe bucătar în toate alea!

- Ne gândim; da' să ştii că cele mai mişto gânduri culinare îmi vin între două fete frumoase...

Aprobă, se ridică, îşi luă electronicele... şi-l trase pe Titel spre Ileana şi Victoria:

- Fac cinste.

- Te rog!

Era invitat între celelalte două domnişoare - care se grăbeau chiar acum să-i facă loc între ele... Dac'ar fi ştiut ea, Safira...

Ana-Maria

Era zece jumate; era târziu. Copiii încercau să adoarmă şi nu prea reuşeau. Absenţa mişcării fizice devenea o problemă...

Stătea la masă, în faţa laptopului, şi căuta ştiri. Nu găsea. Nu mai era nici o ştire despre Ştefan - sau despre "reglarea de conturi dintre interlopi". Nici în Franţa nu se spunea nimic despre contele de Perigord... Ei îi era frică să caute ştiri despre contesa de Perigord... Nici de jurnal nu putea să se apuce, pentru că ţăcănitul tastelor ar fi ţinut copiii treji...

Închise laptopul şi se grăbi să se lungească în pat, lângă Florentina. Întrebarea veni prompt, în romanes:

- Nimic nou?

- Nimic nou.

Aştepta... Nu urmă decât un oftat greu. Aşa că închise ochii şi-şi impuse să nu se mai gândească la nimic. Să adoarmă şi-atât. Să adoarmă înainte să se întrebe unde era soţul ei. Nu trebuia să se gândească...

Roşcata

Ştefan dormea. Probabil! Şeful ei avea un somn atât de uşor, că orice zgomot de ac căzut pe bordul autocarului l-ar fi făcut să deschidă ochii! Avea un şef...

Privea lung coridorul dintre scaune şi făcea un total preliminar. Şi trăgea concluzia că până acum se descurcase onorabil! Îşi dăduse şi ea seama că şeful ei, aşa "blând şi bun şi calm" cum fusese până acum, nu s-ar fi jenat să-i altoiască o scatoalcă după ceafă dacă o vedea cum greşea socotelile! Numai că şeful ei era un bun profesor şi-i explicase totul cu cuvinte simple şi la subiect; şi se descurcase. Nu greşise la socoteli. Nu greşise nici la telefon, nici la cumpărături... Nici când îl pupase...

De când îl cunoscuse, Ştefan îi spusese de multe ori că vor trebui să pară împreună. Iar înainte de toate, îi pusese în vedere să nici nu se gândească să-l pună la suflet! Ştia el ce ştia - că era uns cu toate alifiile, avea oglinzi destule ca să se-admire în voie şi-şi ştia valoarea şi renumele! Orice muiere ar fi fost tentată să-l pupe "altfel" azi. Nu însă şi ea, care avea cel puţin trei motive să lipească buzele de-ale lui şi să fie "rece ca stânca"...

Ştefan fusese mulţumit de pupatul ei. Probabil că apreciase... tentativa. Şi faptul că executase ordinul. Cu prima ocazie când "vor trebui să pară un cuplu", cum zicea el, o să fie vai de pielea ei! O s-o strângă în braţe şi-o s-o sărute aşa cum ştia el - că altfel nu i-ar fi crezut nici dracu. Iar ea o să trebuiască să facă cumva să se ţină pe picioare, să-l ia de braţ, să intre în camera lor şi să se-ncuie în baie - unde să-şi dea multe-multe palme şi să-şi amintească de imaginea...

Ştefan avea o familie frumoasă. Ştefan avea o nevastă frumoasă. Ştefan o avertizase că-i taie gâtu' fără regrete dac-o prinde că îl pune la suflet. Nu că încearcă să şi-l apropie - că se îndrăgosteşte ea de el. Aşa că... Aşa că, vorba lui - nici n-o să-ncerce! La urma urmei, trebuia să fie obiectivă şi să accepte adevărul - bărbatul ăsta de lângă ea n-o să se apropie niciodată de ea! Poate se va căţăra pe ea, la un moment dat; dar de apropiat... Niciodată!

Deci, mâine plecau la război...

Mâine, la două, or să coboare în Rennes. Îi aştepta Carmen, care-i va duce în încăperea unde petrecea acea Julie. Acolo, Ştefan va scoate cuţitul şi-i va tăia trădătoarei gâtul. Şi-atunci putea să considere că războiul începuse - chinezii vor afla despre Julie cu viteza sunetului, Ştefan îşi va transfera toţi banii în nişte conturi noi-nouţe iar la Cannes o să-nceapă un taifun cu grindină şi tornadă în simultan. Şi toate vor porni cu viteză supersonică spre ei doi! Ei bine, ea era hotărâtă - o să-şi apere şeful. Că avea un şef "de nota zece"! Ştia multe nu despre el, cât despre ceea ce făcuse, ceea ce spusese, ceea ce decisese... Era un om drept. Ştefan nu se juca; Ştefan plătea atunci când greşea - şi le plătea celorlalţi cu aceeaşi monedă cu care era el plătit. Chinezii îi băgaseră mama în comă, în spital; ea îl va urma şi-l va ajuta să le plătească indivizilor ălora cu aceeaşi monedă. Regele se va răzbuna...

În tabelele pe care le completase azi... şi pe care le va completa

mult timp de-acum încolo existau multe cifre. Explicaţiile erau scurte şi la obiect. Şi văzuse acolo o celulă în care scria "Comision 1"; sub ea scria "Comision 2". În dreptul amândurora era câte-o formulă: 5%. Ştefan nu le schimbase; şi nici nu-i spusese ei să facă schimbări acolo. Înţelesese, din povestirea lui, că el lua 5% iar chinezul, fratele cel mic, luase tot 5%. Asta o mirase un pic - şeful şi subalternul aveau acelaşi comision? El nu detaliase; ea nu întrebase. Rămăsese aşa - 5%...

Nu voia să presupună nimic. Avea 16 ani, iar viaţa ei era un lung şir de rateuri. Devenise "persoană oficială", cu act de identitate valabil, în urmă cu vreo 36 de ore. Nu-şi permitea să presupună nici măcar că Ştefan o va lăsa să achite cadoul pentru ziua lui Alin cu cardul lui! Nu venise cu el pentru bani; şi nici pentru acte. Nici pentru el...

Ce-o să fie, o să fie! Dacă o să vrea să-i dea şi ei ceva, bine; dacă nu, nu. Ea nu-i va cere nimic. Pentru ea, lucrurile erau extrem de clare. Îşi făcuse datoria faţă de Ăl de Sus - făcuse un copil. Iar dacă mâine se va trezi concediată, n-avea nici cea mai mică problemă în a se descurca singură! Cunoştea strada "pe de rost". Se descurca. Aşa că...

Aşa că trebuia să se odihnească şi ea măcar o oră. De dimineaţă începea războiul cu chinezii - şi trebuia să fie atentă, să nu uite ce-are de făcut. Ştefan îi dăduse instrucţiuni clare, apropo de discuţia lui cu Julie şi de transferul banilor. Trebuia să fie atentă, să nu uite ceva... şi să aibă grijă de şeful ei.

30 aprilie 2011 - sâmbătă

Ştefan

Era pregătit să dea ochii cu Julie - şi să învie. Îşi scosese lentilele negre, îşi pieptănase buclele, îşi făcuse planurile... Autocarul intra încet în autogară; el simţea că-şi pierde răbdarea... Căuta cu privirea chipul... Nu; n-o vedea pe Carmen. Or, dacă fata asta "uitase" să vină să-i ia, o să fie urât de tot! O să se ducă după ea - şi-or să-i meargă fulgii! Şoferul încetinea...

Şi gata - erau în Rennes. Roşcata se ridică şi luă sacoşele; luă el geanta de voiaj şi-o urmă. Lângă uşă îi aşteptau ceilalţi doi pasageri care coborau acolo... Mm, ce-l enerva existenţa ăstora! Parcă-i simţea suflând în ceafa lui! Dar n-avea ce face - umbrelă nouă şi trainică însemna libertate mai puţină şi siguranţă mai multă! Deşi, dacă peste cinci secunde în autogara aia se va opri o dubă cu chinezi, era sigur că ăştia doi or să se-ascundă primii! Aşa că...

Aşa că îşi urmă Roşcata - şi coborâră. O luă frumos pe după gât şi decise să pornească spre stânga - spre zona mai slab luminată. Asculta, atent; dar paşii spionilor nu-i urmau. Asta era bine...

Brusc, o flacără micuţă lumină bezna din parcarea aia! Ce era acolo? O brichetă?... Da; o brichetă, într-o maşină mică. Carmen trebuia să fie. Aşa că grăbi puţin pasul...

Cu câţiva metri înainte ca ei să ajungă la maşină, silueta de la volan se aplecă spre bord iar geamul lateral începu să coboare. Şi-acum o recunoscu şi el - Carmen era. Nefardată, nepieptănată, îmbrăcată cu helancă... Era bine. Strânse scurt umărul Roşcatei, să ştie că n-avea voie să leşine... şi se aplecă la geamul Fiatului. Tânăra de la volan zâmbi, monument de veselie:

- *Vive le roi!*

"Aşa cum zici tu!" Trase cuţitul din cizmă şi, în secunda doi, îl băgă în maşină şi lipi lama de gâtul ei. Ca să fie evident faptul că şefu' era supărat rău...

După câteva clipe de uimire amestecată cu spaimă, Carmen îşi reveni - îi prinse încheietura mâinii, se întinse uşor spre ea şi-i demonstră că ea mergea înainte cu el... Mârâi în romanes:

- Noi stăm în spate. Ai fost urmărită?

Carmen negă... Urcă lângă Roşcată şi trase portiera:

- Toarnă!

Motorul porni iar Fiatul ţâşni spre ieşirea din parcare, o dată cu informarea completă:

- Proasta de Julie a pus botu' şi te-a trădat. Şi s-a şi dat de gol, ca o proastă ce e! Toată strada vuieşte - indiferent de peşte! Toate ştiu ce-a făcut idioata!

- S-a băgat cu chinezii?

- Nu. Ăia n-au sunat pe nici una dintre şefe. Şi nici pe aurari. Ne-a sunat doar şefu' ăl mic. Toate i-au răspuns, numa' Julie nu. Şi zic fetele că aia mică, secretara ei, a vrut să-i răspundă lu' şefu'; da' Julie a plesnit-o peste ochi şi n-a lăsat-o. Şi pe urmă ştiu sigur că şefu' ăl mic i-a trimis un SMS şi i-a zis să se ducă la Grand Hotel Cannes, la şapte seara fix; da' ea a înjurat în gura mare şi-a zis că ea nu mai munceşte nici moartă pentru "ţiganii ăia doi"...

- Unde e acum Julie?

- E la o petrecere, cu stripper-ul ei.

- Stripper? Ultima oară era zugrav, sau decorator...

- Daa, maestru kung-fu! Cu specialistu' în feng shui a terminat de două săptămâni! Acu' are un stripper; unu' tânăr si viril şi cu liste lungi de cumpărături...

Îşi amintea cum o bătuse personal în decembrie, ca s-o dezmeticească din picajul ăla rapid...

- Am auzit că el o încurajează să tragă prafuri pe nas. El nu trage; da' ei îi aduce prafuri! Probabil ca s-o ameţească îndeajuns de tare să

nu-l mai pună să presteze!

Carmen chicotea; lui nu-i prea venea să râdă... Se grăbi s-o lămurească:

- Mergem întâi la ea; pe urmă ne întâlnim cu fetele.

Şi gata - se lăsase liniştea. El se întreba cum să facă să se afle repede... Ah, da! Mai avea o întrebare!

- Care e starea fetelor?

- Păi să ştii că fetele s-au cam hotărât să se mute-n sud. La Edith. Da' nici una n-are curaj să pornească. Una la mână, nu pot să o sune pe Edith s-o întrebe dacă face angajări, pentru că nu Edith face angajările! Pe şefu' ăl mic chiar nu le vine să-l sune... Aşteptau să vină concurenţa şi să-i taie macaroana lu' Julie; şi-atunci se urcau toate într-un tren şi se duceau la Edith. Că atunci îl suna ea pe şefu' ăl mic... şi-i cerea voie să le primească prin transfer... Şi pe ele, şi pe băieţii de la pază...

Aoleuu! Vai de ele! Şi de ei! Parcă nu el făcuse angajările alea - aşa gândeau! Sau le convenea noua situaţie creată? O lună de muncă "pe barba lor" era mult...

Fiatul încetini. Ridică privirea... Ia uite ce bine petrecea Julie! Hotel de patru stele, cu piscină şi multe altele... Hm! Coborî:

- Haideţi.

Îi plăcea să descopere că nici una dintre ele nu-i cerea amănunte organizatorice... Le luă pe amândouă pe după gât şi intră în hotel. Iar Carmen îi făcu recepţionerului cu mâna:

- Sus, la Julie!

Mda... Acum era lămurit. Intraseră "ca-n brânză", iar Julie petrecea zilnic acolo. Îi venea să urle, să scoată cuţitul şi să strice bunătate de hotel - şi nu era bine...

Urcau pe scări. Asta era bine. Lifturile aveau camere de supraveghere... Carmen porni pe coridorul etajului doi. O împinse pe Roşcată în spatele lui - ca să fie clar că locul ei era în spate, la luat notiţe. Se grăbeau un pic...

Carmen ciocăni în uşă. Aveau un semnal; iar ea îl ştia. Iar gândul ăsta "îi sună imediat clopoţeii"! O prinse de păr şi trase uşor:

- Cunoşti semnalul...

- Am participat şi eu la nişte party-uri de-astea. Nu erau party-uri; aşa că am preferat să pierd un ban grămadă...

Bine; "înghiţea" răspunsul ăsta. Julie avea imaginaţie - iar dacă se apucase de prafuri... Uşa ronţăia... şi se deschidea. Iar în faţa ochilor îi apăru o femeie de vreo 35-40 de ani, "aeriană" rău! Carmen o împinse în cameră şi intră:

- Am venit şi noi la party! Unde-i şefa?

O urma îndeaproape - nu voia să se depărteze de ea. Julie era nebună; în plus, îşi trădase şeful şi era drogată. Nu l-ar fi mirat să descopere că stripper-ul îi adusese şi-un pistol, pe lângă prafurile alea...

Camera era mare; generoasă chiar. Şi era mobilată. Ei însă se înghesuiseră 6 adulţi într-un pat de două persoane. Erau demenţi...

Imediat cum intrară, unul dintre "invitaţi" îi observă şi ridică vocea:

- Tu ce cauţi aici?

Vocea lui Carmen i se păru că "revarsă" asupra individului o tonă de ironie amestecată cu triumf total:

- I-am adus lu' şefa un musafir-surpriză!

Capul roşcat se ridică, se răsuci buimac... Îşi apucă subalterna de geacă şi-o trase în spatele lui, mârâind printre dinţi:

- Voi staţi în spatele meu şi nu măcăniţi.

Şi ea, şi Roşcata se conformară într-o clipă; aşa că trase cuţitul din cizmă, privind lung ochii buimaci din pat:

- Ce faci, fă? Aşa-i că ţi-a fost dor de mine?

Julie păru că se dezmeticeşte instantaneu - scăpă un ţipăt scurt şi sări din pat! Iar în secunda imediat următoare reuşi să se acopere cu ceea ce părea a fi o pereche de pantaloni bărbăteşti... Arătă punctul situat pe covor, la un metru în faţa lui:

- Treci!

Fosta lui subalternă nega repede-repede cu capul şi nu se clintea... Mişcarea îi atrase imediat atenţia - aşa că ridică cuţitul spre ei, în franceză:

- Nu vă clintiţi de-acolo şi nu scoateţi un sunet! Care cade din pat, pică doi metri sub pământ!

Îi rearanjase într-o ordine mult mai eficientă - ca pe oiţe. Nici unul n-o să cadă din pat; şi probabil că nici frig nu le era... Reveni spre Julie şi-o invită din nou în faţa lui; iar ea negă în continuare, în timp ce întreg corpul începu să-i tremure uşor... Ridică o sprânceană ameninţătoare, în romanes:

- Fă! Nu mă face să mă obosesc pân' la tine!

Iar nega - numai că acum prinsese glas! Şi turuia repede-repede:

- Şefu', am crezut că te-au omorât ăia! De-aia n-am răspuns la telefon! N-am avut încredere în ăla! Cum să preia ăla afacerea ta? Da' să ştii că am ţinut socotelile şi ţi-am pus bine comisionul în contul meu! Şi ţi-i virez pe toţi, mâine la prima oră! Cum se deschide la bancă, mă duc şi...

O oprise, într-un târziu. Gestul lui, care insistase s-o cheme în faţa lui, o oprise... Julie îl privea lung; el o privea şi continua s-o invite... Şi zău că o să se ducă după ea!

- Treci!

O secundă, două... Cu paşi şovăitori, Julie se apropie... şi se opri în faţa lui. Era speriată. Era dezmeticită bine. Probabil că n-apucase să prizeze, ci doar gâlgâise din belşug... Ridică cuţitul la nivelul ochilor ei - şi auzi primul suspin...

O privea lung şi se întreba de ce-l trădase femeia asta; ce nu-i plăcuse. De ce nu continuase cu Diamant. Ea încasa acelaşi comision pe care-l încasa şi el. Şi erau bani mulţi - foarte mulţi! De ce renunţase la ei? Se gândise poate că Diamant o să umble la procente? Se gândise că Diamant nu era capabil să conducă fetele? Se gândise că, dacă nu mai aveau protecţia chinezilor, rămăseseră descoperite? Se gândise că era mai deşteaptă decât "şefu' ăl mic"? Ce gândise muierea asta atunci când se căţărase pe craca aia mare, trainică, comodă şi luxoasă şi începuse să şi-o taie de sub picioare?

Era linişte - o linişte deranjată doar de suspinele ei. Oiţele din pat nici nu clipeau! Fetele din spatele lui probabil că nici nu mai respirau! Iar el o privea şi se gândea...

Nu; Julie nu mersese înainte alături de Diamant pentru că nu mai voia să muncească pentru "ţiganii ăia doi". Nu avea o problemă nici cu originea, nici cu părerea oamenilor apropo de originea lui. Dar simţea un gust amar când se gândea că muierea asta nu găsise o motivaţie ceva mai "înaltă"...

Julie bufni în plâns:

- Şefule, am crezut că te-au omorât chinezii!

Privi lung cuţitul... Era bun! Era perfect! Perfect finisat, perfect echilibrat, perfect ascuţit... *Le roi. Honneur et justice.* Şi-atât.

Apăsă uşor cu lama pe braţul ei. Ia - câte avertismente avea? Unu... Două. Două avertismente. Şi fusese îndeajuns de proastă să nu calculeze chestia asta... Decise să-i arate că ştia ce tocase gura ei proastă la urechile subalternelor:

- Noi, ţiganii, suntem mai negri, aşa... fiindcă suntem draci. Ai mai văzut tu drac mort, fă?

- Şefu,

Ia uite-o ce mirată era! Hm! Îi tăie scurt "cuvântarea":

- Ştii ce s-a întâmplat săptămâna trecută?

- Ştiu, şefule! Da' am crezut

- Ai organizat partea voastră de căutări?

Se învineţise toată când îl auzise vorbind despre ţigani; acum, băgase bărbia-n piept când îl auzise pomenind despre căutări! Era evident că ştia, că aflase... Era evident că se informase, apropo de acţiunile celorlalte şefe. Îi ridică bărbia cu vârful cuţitului şi plecă încet capul, electrocutând-o din greu cu privirea lui verde:

- Nevasta şi copiii mei au fost avertizaţi şi au dispărut la timp. Acum se ascund, nimeni nu ştie unde. Tu ai organizat căutarea, în ceea ce vă priveşte?

Bâiguiala ei îl scoase din sărite!

- N-am ştiut că

Vârful cuţitului porni spre stânga şi desenă un arc de cerc amplu; şi, în timp ce vârful se ridică în dreapta, el păşi spre stânga. Şi trase

mâna, rotind scurt încheietura.

Buf!

Era linişte...

Bun! Reveni la poziţia dreaptă şi aşteptă.

O privea şi aştepta...

Verifica "rezultatul" cu vârful cuţitului... Apropo! Bun cuţit! "O nebunie"! Să-şi amintească asta, data viitoare când va avea draci şi va voi să redecoreze! Să nu-l folosească la distrus mobilierul şi zidurile! Să nu-l ştirbească...

Ocoli trupul de pe covor şi se apropie de pat. Iar oiţele se strânseră în grup compact sus, pe perne... Trase cearceaful şi şterse lama:

- Vă îmbrăcaţi şi evacuaţi camera asta unul câte unul. Încet şi fără panică, în ordine şi linişte şi fără să faceţi pe cetăţenii-model care sună la 112. Mă voi interesa personal dacă apar declaraţii la dosarul de constatare a decesului...

Electrocutare... Băgă cuţitul în cizmă şi mârâi în romanes:

- Mergem.

Carmen se repezi să deschidă uşa; Roşcata o urma, dar cu paşi ceva mai calmi. Era ea palidă ca lămâia, dar se controla admirabil! Ieşiră din cameră; arătă spre scări, iar ele nu comentară nicicum decizia...

Ieşiră la fel cum intraseră - cu ele de gât. Iar Carmen ţâşni spre maşină. El urcă în spate, fără să spună un cuvânt; Roşcata îl urmă iar portierele pocniră. Maşina se puse în mişcare.

Bun! Folosi un ton calm - tonul lui de zi cu zi:

- Mergem la sediu acum.

- Da, şefu'.

Şi-atât; era linişte... Scoase mobilul special şi începu să scrie.

"Am rezolvat problema vestului. Vorbeşte cu omul. Să lase gălăgia să transpire azi, dar să aibă grijă să nu apară declaraţii şi să se încheie cu AN."

Send... Şi-acum aştepta. Ceva. Orice! Deşi ştia că amândouă or să tremure şi-or să plângă pe săturate doar după ce ajungeau în intimitatea propriei locuinţe.

Amândouă ştiuseră cum calculează regele aurarilor. Ştiuseră, din povestiri, cum era mişcarea aia din încheietură. Dar nu asistaseră niciodată la execuţiile lui. Roşcata mai dăduse cu cuţitul; dar doar aşa, ca să zgârie şi să aibă timp să fugă. Văzuse antrenamentul lui, în Bucureşti - dar una era antrenamentul unui bărbat înarmat cu un cuţit şi alta era imaginea şi sunetul cuţitului lung cât o sabie care vâjâie prin aer, antrenează corpul în mişcarea aia de scrimă şi taie "la milimetru" exact atât cât trebuie ca să determine victima să pice pe jos, în spasme, cu sângele ţâşnind în toate direcţiile...

Şi-acum ştia că are doi oameni de încredere. Avea planuri mari cu Carmen. Nu foarte mari, dar... măricele, oricum! Că fata asta n-o să-şi permită niciodată să-i înşele aşteptările! După ce văzuse mişcarea din încheietură... Hm!

Mobilul piui scurt. Îi scrisese că...

"Mă ocup imediat. Mi-a scris asistenta lu' aia, dar nu vreau să-i răspund. Nici ea nu mi-a răspuns la ultimele 3 SMS-uri."

Corect! Iar el era "şefu' ăl mic", nu o colegă de sex-chat! Deci asistenta lui Julie decisese să ia unele măsuri... Oare voia doar să-şi scape pielea? Sau "întrezărea" dispariţia lui Julie şi spera într-o avansare? O să se lămurească el, imediat cum ajungeau la sediu. Adică la viluţa discretă unde era înregistrat sediul social al celui mai mic, mai meschin şi mai perdant salon de înfrumuseţare care funcţiona în vestul Franţei. Se gândea...

Ia să facă el o verificare! Că avea o bănuială! Puse mâna pe umărul lui Carmen:

- Ai vorbit cu cineva despre discuţia noastră de aseară?

- Nu, şefu'.

- Fă, nu mă minţi!

- Dar

- Nu mă minţi, că nu-ţi iau gâtu'. Spune cinstit: ai spus cuiva ceva despre faptul că am discutat ieri?

Capul brunet negă scurt, ferm:

- Nu, şefu'. După ce-am vorbit, mi-am văzut mai departe de clienţi. Şi n-am vorbit cu nimeni. Nici n-am dat mesaje, nici n-am vorbit la telefon...

Îi dădu drumul şi reveni pe banchetă; iar Carmen bombăni:

- Ce crezi, că mie-mi convenea să mă ia concurenţa pe sus, la grămadă cu alelalte? Drogata aia era-n stare să ne vândă pe toate la kil!

Tot ce se poate! O dementă aşa ca Julie se putea gândi la orice modalitate de-a face un ban grămadă! Că avea un stripper acum - şi ăştia avea liste lungi de cumpărături!

Periferia era foarte tăcută, la ora asta. Era trei fără câteva minute. La trei fix va recâştiga vestul... Şi pe urmă mânca. Bun!

Coborî şi-i făcu semn Roşcatei să ia ea laptopul. Era galbenă ca lămâia dar nu se mai repezea tupilată ci doar venea grăbită - semn că făceau progrese notabile, ei doi... Carmen intră în vilă; o urmă.

Interiorul era aşa cum îl ştia el; un pic igrasios şi cam jegos. Le dăduse dispoziţie expresă să nu facă sediu de lux pentru o firmă cu venit zero... Carmen deschise uşa şi intră:

- Salut.

- Salut.

Aha! Betina, asistenta lui Julie, era la serviciu - şi părea trează! Asta era bine pentru ea...

- Ce faci?

- Socoteli. Lasă-mă, că sunt un car de draci!

- De ce, dragă?

Intraseră şi ei doi - el şi Roşcata. Asistenta stătea la birou, cu degetele răsfirate peste nişte coli, şi confrunta cifrele - după care le scria repede-repede pe tastatură:

- Au sunat fetele din Montreuil. Cică încep să aibă probleme cu concurenţa.

- Asta e nasol!

- Foarte. Şi i-am trimis un SMS, acum, că nu-i Julie aici. Da' nu mi-a răspuns. Nu ştiu ce să zic... Până la urmă o să-l sun şi gata! Îmi bag picioru' în socotelile ei, iau valiza şi trenu' şi-l sun!

Carmen îl privi lung, întrebător. Aprobă, privind lung capul şaten care nu se ridicase deloc spre paşii care intraseră după Carmen...

- Las' că nu-i cazu'. Problema e ca şi rezolvată.

- Ha! Fii serioasă!

- Fă, ia ridică tu nasu' din cifrele alea...

Betina ridică imediat capul. Iar în secunda doi ţâşni în picioare şi păşi într-o parte. Scaunul căzu, iar pocnetul puternic făcu uşa din dreapta să se deschidă...

Tânăra era panicată. Adică în pragul leşinului. Nu prea mai ştia cum o cheamă - şi nici câte secunde mai avea de trăit! Asistenta stătea drepţi şi-l privea lung, îngrozită...

Porni spre ea, dar ocoli biroul şi întoarse ecranul spre el. Într-adevăr, făcea socotelile. Era tabelul ăla vechi, clasic; tabelul lui. Julie nu se învrednicise să schimbe tipizatul. De ce-ar fi făcut-o, la urma urmei?! Dacă avea de la el modelul ideal... Apăsă tasta cu săgeata; o apăsa... O apăsa... Nu, nu era tabelul vechi; mai şterse Julie din rânduri. Dispăruseră asigurările medicale şi controalele periodice. Probabil că şi procentul de la "pază" scăzuse considerabil... Şi iată şi rubricile care-l interesau pe el! Comision I... Comision II. Şi erau completate amândouă. OK!

Ridică piciorul şi scoase cuţitul, întorcându-se spre ea:

- De ce n-ai răspuns la telefon?

Betina tremura toată, dar se grăbea să răspundă:

- Nu m-a lăsat.

- Dar tu voiai să răspunzi...

- Bineînţeles!

Cântărea cuţitul în palmă, minunându-se ca un ţânc idiot de cât de bine echilibrat era, şi-o electrocuta. Luase deja decizia; acum doar o speria bine-bine...

- ... I-am şi trimis un mesaj, azi-noapte, lu' şefu' ăl mic. Da' nu mi-a răspuns...

Se opri din joacă:

- Cine să-ţi răspundă, fă? Şefu' ăl mic? După câte zile te aşteptai tu să-ţi răspundă?

Puse latul lamei pe braţul ei şi-o întoarse un pic... Betina ştia prea bine "cum stă" - avea deja un avertisment. Îl primise atunci când Julie căpătase cel de-al doilea avertisment. Atunci când curva-şefă îşi luase Maseratti din banii destinaţi cheltuielilor de funcţionare, iar asta mică nu catadixise să-l anunţe şi pe el că matroana o luase razna. Răsuci cuţitul, iar capul şaten se plecă imediat; parcă-parcă voia să se tragă, să se ferească, dar nu îndrăznea...

Ei, uite - pe chestia asta, o să-i facă o tăietură care n-o să lase cicatrice!

- ... Ai primit al doilea avertisment. Nu există al treilea avertisment; aşa că ai mare grijă...

Bătu scurt cu cuţitul în monitor:

- Bagă gaz - că vreau rezultatele detaliate pe fiecare suflet.

Se aşeză comod pe canapea şi zâmbi:

- Ea este Rebeca - consiliera mea.

O invită să se aşeze şi primi laptopul. Roşcata nu uitase ce discutaseră ei doi; îl porni deci şi scoase biletul din buzunar:

- Betina, le chemi pe muierile astea aici, în maximă urgenţă şi discreţie. Carmen, pune-i noii voastre şefe un plasture. Şi ai grijă cum i-l pui - să nu-i rămână ditai semnu'!

Era linişte... El rămăsese cu mâna întinsă, dar Carmen era "unde-va departe"...

Betina porni încet spre el. Era de-a dreptul şocată! Avea ochii plini de lacrimi - şi de la usturimea tăieturii, şi de la decizie, şi cine mai ştia de la ce altceva... Tânăra se aşeză pe covor, lângă el şi îi pupă mâna:

- Săru' mâna, şefule.

După care şi-o puse-n creştet şi-o apăsă bine peste părul şaten; şi bufni într-un plâns nervos:

- Iartă-mă, şefule! Ştiu că ar fi trebuit să-mi fac bocceaua şi să plec, dar... tu nu ştii ce-a fost aici... Dementa aia are două pistoale în Maseratti... A tras cu ele pe geam... A chiuit şi-a jucat... şi ne-a zis că îşi deschide firmă de bodyguarzi... ca să asigure paza fetelor... Şi pe mine mă ciufulea zilnic... că-i ziceam că moartea ta e cusută... cu aţă albă... Uite.

Se scotocea prin buzunare... şi-i întindea un card:

- Comisionul.

Ia uite-o! Betina îi puse cardul pe tastatură:

- Ştiam că tot la tine-o să ajung. Comisionu' doi l-am pus într-un cont nou.

Şi i-l dăduse lui - care stătuse cuminte când în beci, când în apartamentul brunetei... O privea lung...

Ei bine, uite că o credea! Deşi căzuse nervos şi tocmai avusese un acces de plâns cu sughiţuri, deşi bocea din tot sufletul şi venise să-şi pună mâna lui în cap şi să-i spună că ea nu trădase nici o clipă - dar că n-avusese curaj să-i dea una-n cap matroanei, sau să fugă... El o credea pe Betina!

Chestia asta, cu angajările, el o impusese. El făcea angajări - nu matroanele, sau bodyguarzii, sau caporalii de pe străzi. El şi numai el. Tocmai pentru că el era regele aurarilor - şi se făcea coadă la audiţii, atunci când se afla că el le organiza. Şi uite ce bună era organizarea aia a lui! De atâţia ani de zile, reţelele lui erau impenetrabile. Nici concurenţa, nici uniformele nu reuşiseră să-şi infiltreze oameni în afacerile lui! Cei care erau infiltraţi, erau infiltraţi chiar de el - şi-avea grijă să-i aşeze acolo unde pereţii erau bine izolaţi fonic! Şi chiar dacă el n-ar fi apărut azi aici, săptămâna viitoare Edith l-ar fi sunat pe Diamant şi i-ar fi spus că vreo 500 de foste angajate vor să revină la serviciu...

Îi puse cardul în palmă:

- Du-te şi termină socotelile. Şi cheamă-le pe-astea aici, fuguţa şi cu discreţie maximă. Că ele nu ştiu ce ştiţi voi acu'...

Betina îl privea lung...

- Nu eu am fost şefu' vostru săptămâna trecută. Tu ai fost consiliera şefei; comisionul 2 e al tău. Iar începând de azi, comisionul 1 e al meu şi comisionul 2 al tău. Termini socotelile alea azi? Sau să mă-ntorc mâine după ele?

Gata - o băgase-n priză. Luase şi hârtia, şi cardul, şi se şi aşezase la birou! Socotelile alea erau aproape gata... O privi lung pe Carmen:

- Fă! Tu n-ai uitat nimic?

Ba da - uitase complet! O electrocută:

- Ce-am zis eu să faci şi-ai uitat să faci?

Gata - Carmen plecase după plasturele ăla. Iar el rămăsese la... Da - la masă. Ce pizzerii non-stop cu livrare la domiciliu erau prin zona aia? Google...

Roşcata

Nu mai ştia ce să zică. Adică nu mai ştia ce să facă şi ce să zică! Nu se aşteptase...

Deci aşa "funcţiona" regele aurarilor...

De vreun sfert de oră, Ştefan "colora femei", cum zicea el. Adică studia rezultatele financiare şi le marca, în tabel. Unele erau galbene; unele erau verzi. Câteva erau roşii. Presupunea că de alea nu se va ocupa tot el - că, la urma urmei, regele care se avânta-n gloata de muritori de foame era uşor dement! Rolul regelui era clar - conducea bătăliile, dintr-un loc sigur, şi ghida locotenenţii. Ăia se ocupau de trupe, prin caporali. Organizarea era clară...

Uşa se deschidea, din când în când. Veneau fetele chemate de Betina - cele de pe bileţel. Intrau, aveau un şoc... şi cum Ştefan nu le acorda nici cea mai mică atenţie, se aliniau frumos lângă peretele opus canapelei şi tăceau. Mâlc! Una nu sufla! Una n-avea mâncărici! Una nu-şi trecea greutatea corporală de pe stângu' pe dreptu'! Acum, după ce văzuse cum lucra regele, comportamentul femeilor ăstora era mai mult decât justificat!

Uşa se redeschise; tânărul intră şi turui:

- Bună dimineaţa. Aţi comandat pizza?

Carmen se repezi să rezolve problema... Îi făcu semn să le aducă la ea. Şi le desfăcu personal - că nu văzuse cum fuseseră făcute, iar fetele astea puteau încerca şmecherii... Ştefan nu spunea nimic, semn că era de acord cu decizia ei de-a se juca un pic de-a degustătorul...

Mda; era bună. Adică era delicioasă! Aşa că puse cutia în poală, iar şeful ei se servi...

Evita să le privească. Evita să-şi arate ochii. Nici ea nu era foarte OK, după ce auzise vâjâitul şi-o văzuse pe femeia aia agonizând, cu capul semi-desprins de corp şi sângele ţâşnind în toate direcţiile...

Ştefan

Gata - colorase tot. Şi se îmbuibase la propriu cu pizza! Cât era ceasul? Trei jumate. Bun! Stick-ul de net... Mail-ul... Ataşamentul... Adresa Betinei... Send. Ridică privirea spre ea:

- Ţi-am transmis ultimele ordine.

Aproba.

- Ai 24 de ore.

Aproba - că ştia cum mergeau lucrurile alea.

- Stai cu ochii pe ele - că s-ar putea să fi devenit individualiste, după atâtea zile de "zburdat"...

Aproba - aşa că se întoarse spre Carmen:

- Betina e şefa; tu eşti paznicul.

Pe una o dezmeticise, pe ailaltă o dăduse-n palpitaţii. Se grăbi să se explice:

- Tu ai terminat cu treaba. Tu o să stai aici, cu ochii pe ele. Pe toate! Momentan, îi raportezi zilnic Rebecăi - că şi tu eşti în probe. Şi să nu vă pună necuratul să mă minţiţi... Că nu-mi ia decât 24 de ore să vă concediez care-ncotro şi să aduc personal nou. E coadă la audiţiile mele - şi voi ştiţi bine asta!

Aprobau toate, ca dementele - inclusiv cele pe care le chemase pentru cu totul altă treabă! Ele aprobau... Hm!

Arătă spre cealaltă canapea - iar cele cinci tinere se repeziră să se aşeze. Bun! Pe cine trebuia să sune el, din tabelul Externelor, ca să facă nişte viramente fără să capete migrene? Ia să vadă el... Aha! Jean Bernard. Stupid de comun! În fine... Suna...

- Da.

Vorbitor nativ de franceză! OK! Ce trebuia să-i spună? Păi, la trei jumate dimineaţa, o să-i spună...

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Şi-apoi, fraza-cheie din tabel:

- Regele doreşte acces la vistierie.
- ... Oo, bună dimineaţa! În sfârşit, ne auzim!
- Da; în sfârşit, m-am hotărât să fac viramente. Multe!
- Vă ascult.
- Peste fix 25 de minute, şase bănci din Franţa şi două din România vor primi câte un pachet cu tranzacţii. Şi am mare nevoie să fie validate în cel mult cinci minute de la primirea primei tranzacţii.
- Aa, aveţi mesaj de alertare setat la cinci minute.
- Exact.
- Nici o problemă - se rezolvă. Daţi-mi pe mail lista cu băncile şi sucursalele.

I-ar fi spus că avea deja lista - care cuprindea toate conturile lui Ionescu Ştefan şi Ionescu Ana-Maria. Dar nu voia să rişte nimic, aşa că aprobă:

- Chiar acum compun un e-mail.
- Bun. Când suntem gata, vă anunţ. Dar am înţeles că, în principiu, va fi ora patru fix...
- Da, aşa aş vrea. Patru fix.
- OK. Mă ocup imediat cum primesc datele.
- Aştept telefonul dvs.
- 15 minute, maximum!

Închise şi ataşă tabelul la e-mail. Adresa... Send.

Şi-acum, Mozilla Firefox... Îi făcu semn Roşcatei să vină mai aproape de el şi căută pe Google... Asta era maşina care-l aştepta acum în garajul dealerului. Era frumoasă; era "bengoasă". Era o maşină de conte... şi nu numai - că era blindată. Deschise şi-un Wordpad oarecare... Şi începu conversaţia cu consiliera lui:

"Fă, să nu râzi acu', că te căpăcesc."

Îi făcu loc... Tasta repede cu o singură mână...

"- Nu râd, şefu'!

- Încruntă-te la ecran, de parcă îţi arăt crime de război."

Şi-acum se-ncrunta şi el... Şi scria:

"- Asta e maşina care ne aşteaptă în garaj. Ce zici?

- Şefule, e pe sufletu' meu. Da' mi-e că mă căpăceşti - că nu-mi permit să mănânc, să beau sau să fumez în ea.

- Ba o s-o facem albie de porci - că o s-o folosim pe post de rulotă.

- Şefule, e păcat de aşa maşină!

- Fă, tu mă contrazici aici?

- Nu, şefu'; sugeram şi eu..."

Aşa... Ridică privirea aia încruntată spre canapea... Gata - erau în alertă. Toate! Reveni spre tastatură:

"- Le-am dresat. Bun! Urmează transferurile bancare - şi nu vreau să avem dificultăţi tocmai când vine vorba de mălai.

- Dacă sunt internaute, n-avem probleme.

- Aşa am calculat şi eu. Deci asta e maşina de Franţa..."

Căuta, într-un tab nou, maşina de Bucureşti... Roşcata scrâşni scurt, în romanes, şi începu să apese tastele...

"- Şefule, tu mă dai în bâţâială cu limuzinele astea!

- Ba te dau în Merţane şi-n BMW-uri cât o să fie ziua de lungă!

- Păi... Săru' mâna, şefule!"

Se încruntă rău de tot:

"- Fă, nu mă face să râd! Păi eu le bag pe-astea în boale, sau...?

- Gata, şefu'. Nu mai zic nimic.

- Ba zi-mi dacă îţi place Merţul negru mat şi BMW-ul albastru marin.

- Şefule, eşti un geniu.

- Mulţumesc. Eşti foarte amabilă..."

Ridică privirea spre Betina:

- Adu cele mai proaspete şase laptopuri pe care le ai.

Şi apăsă tastele...

"- Conturile mari le bagi tu - că n-am încredere în astea.

- Da, şefu'.

- Dacă vezi că te-ncurci, să zici! E important!

- Ştiu, şi dacă mă-ncurc, îţi dau ţie hârtia mea.

- Aşa."

Şi, apropo de hârtie - ia să scoată el hârtiile alea! Să pună fişierul pe stick şi să-l printeze. N-o să le dea acum; dar voia să le aibă scrise, tăiate...

Roşcata

Regele ei era dat dracului! Era afurisit... şi-avea o minte genială. Ştia să joace teatru... Ştia să taie găuri...

Ştefan se ridică şi începu să distribuie laptopurile de pe birou. Primi şi ea unul; îl deschise, îl porni... Cât era ceasul? Patru fără cinci. Bun! Erau în grafic. Bernard îl anunţase că puteau face transferul la orice oră; dar dacă el zicea "patru fix", la patru fix le făceau!

Gata. Firefox... Şi-acum aştepta. Primi hârtia... Avea de "rezolvat" cinci conturi, la două bănci. Deci, două tab-uri. Deschise site-urile. Click pe Tranzacţii... Şi-acum aştepta. El distribuia hârtiile...

- Fiecare aveţi câte cinci tranzacţii de făcut. Şi nu vă dau decât cinci minute la dispoziţie. Unele aveţi două bănci; deschideţi ambele site-uri, ca să meargă repede. Când vă dau eu startu', băgaţi contul de plecare, contul de sosire şi parola; unde aveţi subconturi, bifaţi toate căsuţele. Apoi citiţi soldu' şi faceţi viramentu'. Să lăsaţi în fiecare cont fix 10 euro. Înţeles?

Ele răspundeau haotic, ca bezmeticele. Ea rosti doar un "Da" scurt... Mai erau doar două minute. Era calmă, liniştită, ştia că nu se va încurca...

Ştefan

Ei bine, avea emoţii. Mari! Putea da de nişte conturi golite şi închise deja... la fel cum se putea pomeni, peste cinci minute, scufundat pân' la gât în "cornul abundenţei". Dacă Jun bănuise că el nu murise joia trecută, îi golise conturile - şi-o făcuse "în numele" Anei. Şi compusese deja scrisorica explicativă pentru bănci şi Fisc, semnată olograf "Ionescu Ana-Maria". Isamu ştia toate datele necesare pentru completarea formularelor... Spera însă că-i păcălise; şi că mai avea ceva bani prin conturile alea. Altfel, o să fie rău de tot! O să trebuiască să se împrumute de la tovarăşii de afaceri... pentru prima oară în viaţa lui...

Ordonase conturile în ordinea descrescătoare a soldului. Ordinea aproximativă - că trecuseră şase zile lucrătoare, iar interfaţa cu banca funcţiona 24/7... iar chinezii ăia doi nu erau proşti deloc...

Zece secunde... cinci secunde... Era patru fix.

- Fetelor, start.

Tastaturile ţăcăneau... Porni, încet, prin spatele lor. Prima introducea chiar acum suma la primul cont... Şi a doua... A treia aştepta validarea parolei... A patra era la contul al doilea... Nu mergea rău! Se descurcau bine fetele lui! Iar lui îi era frică acum să se ducă spre canapeaua cealaltă - pentru că acolo se mutau vreo 22 de milioane de euro. Şi nu voia s-o streseze pe Roşcată şi cu prezenţa lui... Şi-aşa, ochii albaştri vedeau pe ecran soldurile! O privea cu coada ochiului; era mirat s-o vadă calmă...

Înapoi! A cincea era la contul al treilea... Şi a patra... A treia aştepta validarea celei de-a doua tranzacţii... Cât trecuse? Un minut doar? Păi stăteau foarte bine! Dar n-o să răsufle uşurat decât când se va termina totul. Abia după ce va deschide interfaţa de pe laptopul

lui, după ce va introduce parola şi va constata soldul final al noului lui cont.

Şi iar start prin spatele lor!... Laptopul numărul trei era o problemă. Mergea greu. Dar trecuseră doar două minute; iar tranzacţiile nu durau un minut. Avea o şansă să reuşească un transfer 100%. Dacă îi rămânea chiar şi numai un singur cont, unul singur - ăla era victoria lui Isamu. Ăia erau "banii de ciungă", cum se spune. Nu voia să-i lase nici un chior; îi era de-ajuns că-i lăsase firma...

Ocoli civilizat canapeaua aia şi se apropie de consiliera lui. Roşcata apăsa tastele cu o viteză ameţitoare! Ptiu, drace! Parcă era contabilă, aşa "împuşca" la ele! Şi le nimerea pe toate! Ăsta era contul patru; ăsta avea 3 milioane şi ceva... Introducea suma... Transfer... Bani recuperaţi. Şi-acum se muta la cealaltă bancă... Contul...

Nu mai stătea s-o păzească; nu voia s-o streseze. Aştepta... Se apropiau de trei minute...

Cea de-a patra fată de pe canapea ridică scurt hârtia. Prima! Le terminase pe toate! Luă hârtia şi-atât; şi cum nu primise altă comandă, ea rămase acolo, pe canapea, între colege... El aştepta... Se ridică şi hârtia primei fete; o recuperă... Se apropiau de trei minute... Şi a doua... Şi Roşcata lui... A cincea... Trecuseră doar trei minute... Laptopul ăla îl scotea din minţi...

Şi gata şi-a treia fată! Acum era acum! Dacă Bernard ăla făcuse vreo glumă proastă...

Se apropie de propriul laptop. Interfaţa cu banca... contul... parola... Extras de cont. Click.

... Mouse-ul se transformase într-un cerculeţ multicolor. Se rotea. Pe nervii lui se rotea! Dar nu putea să azvârle laptopul de podea; nu voia nici să ciobească bunătate de cuţit...

Gata! Extras de cont. Puţin peste 15 milioane. Nu se panica - apăruseră doar 4 transferuri, iar extrasul ăla era interactiv... Se activase butonul refresh. Îl apăsă... 18 milioane. Iar se activase...

N-avea de ce să-l mai apese - până nu-l suna Bernard, transferul banilor nu se încheiase. Îşi aprinse o ţigară. Aştepta... Era o linişte mormântală în casa aia...

Gata - că nu mai avea răbdare! Refresh!

... 44 de milioane, din 25 de tranzacţii. Hai - încă 5! Atât mai voia - 5 tranzacţii! Aşa, din ambiţie! Dacă Bernard ăla nu

Telefonul începu să piuie. Îl scoase şi răspunse:

- Da.
- Şase pachete a câte 5 conturi fiecare, 30 de tranzacţii validate cu succes.
- Urmăresc şi eu procesul; dar nu am decât 25.
- Celelalte 5 vin din România; or să apară peste câteva minute.
- Nici o problemă - important e să apară!
- Vor apare, credeţi-mă!
- OK. Dacă sunt probleme, vă sun.
- Dacă sunt probleme, mă sunaţi.
- Vă mulţumesc, dle Bernard.
- Cu multă plăcere.
- La revedere.
- La revedere.

Buton roşu... Era linişte... El nu se clintea de-acolo până nu vedea 30 de tranzacţii şi suma totală... Butonul nu se activa... Gata. Refresh. Acum primea soldul final.

58.427.152,44 euro. 30 de tranzacţii.

Isamu

Cum-cum? Piuia ceva...

Hei! Chiar piuia ceva acolo! Deschise cu greu ochii... şi auzi un nou piuit. Se ridică...

Era frânt de oboseală! Stătuse până la două jumate să vâneze mail-uri de directori executivi. Unele noi, pentru că alea vechi începeau să nu-i mai răspundă la mesaje... Şi era năuc de oboseală! Îl usturau ochii, îi cam vâjâiau...

Cee?

Ecranul era plin de alerte! Alerte de bancă! De cont! Ce dracu se întâmpla acolo? Nu mai avea opţiunea yes/no; avea doar un nenorocit de buton OK, semn că nu mai putea interveni...

Şi al dracului să fie el dacă nu erau 30 de alerte pe ecranul ăla!

Păi...

Se aşeză pe scaun şi luă prima alertă. BNP Paribas. Accesă interfaţa cu banca... Patru conturi - şi toate patru înregistraseră tranzacţii. Toate cele patru tranzacţii avuseseră loc... instantaneu! La 4:02. Era 4:08... În toate cele patru conturi mai erau câte 10 euro... Print. Şi OK! Apăsă cele 4 OK-uri - că nu mai avea ce să facă... Următoarea alertă: Société Générale. Cinci conturi. Avea o presimţire...

Verifica extrasele - iar presimţirea era tot mai puternică. Se transforma, încet-încet, în realitate. Cinci conturi - 50 de euro. Fix! Fără zecimale! Câte 10 euro în fiecare cont... Subconturile dispăruseră; depozitele bancare dispăruseră... Dobânzile dispăruseră... Print şi aici...

CIC Group. Şase conturi. Goale toate... Print...

HSBC France. Două conturi. Goale.

Crédit Agricole. Cinci conturi. Goale.

BPCE. Trei conturi. Goale.

BCR, în România. Trei conturi. Goale toate...

Raiffeisen Bank, tot în România. Două conturi. Goale...

Conturile familiei Ionescu erau goale. Iar în imprimantă îl aşteptau opt hârtii care confirmau asta. Se ridică şi le luă. Unele arătau şi ora ultimei tranzacţii; altele nu. Dar alertele de pe ecran nu-l puteau minţi - toate cele 30 de tranzacţii se făcuseră în 3-4 minute. Maximum. Fusese un adevărat efort colectiv...

Nu prea ştia ce să creadă; deşi...

O posibilitate era ca Ştefan să-şi fi golit adineauri conturile - adică să-şi fi luat banii înapoi. Erau banii lui, nu? Comisionul lui! După atâţia ani de muncă, i se părea normal să-şi vrea banii înapoi! La fel de bine, însă, putea fi mâna lui Diamant - care luase din seif tot ceea ce era important. Inclusiv actele conturilor. Numai că în actele alea nu scria despre sistemul de securitate care dădea alerte atunci când se făceau tranzacţii pe conturile respective - şi care îi dădea utilizatorului posibilitatea ca, într-un minut sau două, să anuleze o posibilă tranzacţie neautorizată. Deşi era posibil ca Ştefan să-i fi spus... Era posibil ca Ana să fie acum lângă Diamant - să fi pus împreună la cale recuperarea averii familiei Ionescu. Numai că varianta asta, cu Ana, i se părea 1% posibilă; iar varianta ca Diamant să fi "copt" aşa o cascadorie i se părea mai puţin plauzibilă decât varianta cu Ana. Aşa că...

Aşa că regele trăia. Şi-şi recupera "bunurile şi valorile". Recuperase actele din seif... Recuperase laptopul, al cărui emiţător era acum în mijlocul orăşelului - chiar sub brad, dacă era să se încreadă în acuitatea sistemului de urmărire şi supraveghere... Recuperase, în noaptea asta, banii... Şi-şi va recupera, în curând, şi familia. Asta era intenţia lui Ştefan, persoană inteligentă şi cumpătată care ştia ce putere are adversarul lui. Se lungi încet pe canapea...

Relaţia lor fusese una fifty-fifty; cât încasase Ştefan, atât încasase şi el. Şi din afacerile contelui, şi din cele ale lui Jun. Divorţul ar fi trebuit să fie la fel; numai că el, consilierul, avea un "avocat" extrem de puternic în persoana lui Jun. Ştefan îi transmisese până acum tot felul de semnale - şi toate indicau că regele aurarilor era capabil să accepte ideea înfrângerii. Adică a pierderii anumitor bunuri şi valori pe parcursul "divorţului", reprezentate în principal de SAF Consulting - şi de vilă. Dar voia să recupereze anumite lucruri: reţelele, partenerii, conturile, familia... Îi lăsa lui vila. Şi firma. Şi contactele - care puteau semna, bine-mersi, cu amândoi! Problema cea mare nu era Ştefan; problema era Jun - care ţinea musai să ia totul. Adică ţinea musai să-i demonstreze viitoarei “neveste chineze” a mezinului cât de "mare şi tare" era el şi ce partidă minunată ar fi fost el... Jun o să încerce să-l strivească pe Ştefan; şi-atunci Ştefan o să vină cu toată casa de avocatură pe capul lor! Interlopii şi Externele or să zdruncine rău divorţul ăla; viitoarea “mireasă” o să vadă un viitor “mire” învins, învineţit bine de pumnii “fostei neveste”...

Hai, că se ţicnise!

Jun o să afle că Ştefan trăia - pentru că Ştefan o să redevină vizibil în maximum 12 ore! Şi-atunci o să încerce să-l omoare. Şi-atunci Ştefan o să ridice armata împotriva lor. Şi-atunci o să fie război - iar China o să vadă asta. Şi n-o să-i placă. Dacă Jun insista să-l calce pe Ştefan pe gât iar gălăgia lor devenea deranjantă, China o să-l strunească pe Jun...

Din fericire, Cheng dormea azi pe canapeaua din living - pentru că dormea el pe canapeaua din birou. Era foarte bine aşa - de când Isabelle şi Emilie erau interne, simţea din nou că trăieşte şi el! Deşi buldogul lui Jun stătea ca molima pe capul lui...

Jun uitase complet de conturile lui Ştefan. Mizase, probabil, pe faptul că va fi declarat mort - şi deci băncile îi vor bloca automat toate conturile. Şi ştiuse că făcea degeaba hârtiile de transfer - pentru că nu avea semnătura contesei pe ele. Dacă Jun afla că Ştefan tocmai recuperase vreo 60 de milioane de euro, făcea comoţie cerebrală; aşa că n-o să-i spună ce se întâmplase azi. Atunci când fratele lui o să constate... paguba, o să-i spună că habar n-avusese ce se întâmplase în conturile alea; şi că probabil Ştefan se dusese personal la bancă, cu omul ăla de la Externe, şi făcuse transferurile din birourile directorilor... Îl îmbrobodea el cumva! Oricum, nu mai puteau face nimic în privinţa banilor ălora. Şi i se părea corect să fie aşa.

Închise ochii şi oftă greu: trebuia să se odihnească. Trebuia să facă cumva să doarmă dus, fără vise. Azi, Ştefan învia; iar el trebuia să fie foarte odihnit, dacă voia să reziste în faţa urletelor fratelui lui mai mare.

Ştefan

Log out... Închise ecranul şi se ridică:

- Carmen, adu o găleată cu apă şi-o geantă de voiaj mare cât un troller.

Tânăra alergase afară; el fuma, tacticos, şi se plimba pe-acolo, pe lângă canapelele alea... Arătă spre mijlocul camerei şi-i făcu Roşcatei semn "să se-apuce"! Aşa că ea se ridică, băgă laptopul în găleată... şi, după ce acel dispozitiv electronic scoase fum şi sfârâi straşnic, îl recuperă şi-l aşeză în geantă. Bun! Porni spre prima fată; îi luă laptopul şi i-l dădu Roşcatei. Şi-apoi reveni spre ea, zâmbind...

Scoase teancul de bancnote din buzunar şi-i făcu semn să vină în faţa lui. Mm, ce faţă făcuse! Parcă o chemase "la tăiere", nu la premiere! Îi prinse capul în palme şi-o pupă pe frunte. Şi exact peste pupicul ăla lipi o bancnotă de 500 de euro... Şi-acum mânza lui fremăta toată...

Hai - următoarea! Care voia să fie pupată "cu prioritate"?... Toate voiau; dar nici una nu-şi permitea să sară de-acolo şi să se repeadă în braţele lui. Toate bănuiau ce se întâmplase cu Julie şi de ce aveau o şefă nouă. Aşa că luă următorul laptop şi-o pofti el la pupat... Laptopurile sfârâiau, el le plătea... pe fetele lui minunate...

Bun! Era gata! Le privi lung, serios:

- Nu scoateţi o vorbă despre ceea ce s-a întâmplat aici. Şi nu spuneţi nimănui nimic despre mine. Mâine, dis-de-dimineaţă, Julie o să apară la ştiri. După care poliţia o să-l viziteze pe Isamu, la Cannes. Iar seara şefu' ăl mic o să bată toba. Atunci o să fiţi şi voi informate oficial. Până atunci însă, eu nu exist. Ne-am înţeles?

- Sigur, şefu'!

- Bun. Rebeca, cheamă un taxi.

Îşi mai aprinse o ţigară... Le privi lung, serios:

- Nu-mi place conceptul de recompensă. E periculos. Promisiunea banilor naşte monştri. Dar pericolul e mult prea mare, ca să nu mă gândesc la o formă de premiere...

Tăceau; erau foarte atente. Oftă greu şi se aşeză pe biroul Betinei:

- Soţia şi copiii mei sunt acum undeva în Franţa. Nimeni nu ştie unde - nici eu, nici Diamant, nici umbrela... Iar dacă nici umbrela asta nouă şi puternică nu ştie, atunci sunt sigur că nici chinezii nu ştiu. Numai că ea e una singură, iar copiii sunt mici. Iar ea e îngrijorată, pentru că eu sunt mort pe toate site-urile, în toate ştirile... Sunt speriaţi, toţi trei. Şi sunt îngrijoraţi. Diamant a dat deja ordin să fie căutată cu privirea pe stradă; dar să nu fie abordată. Să fie urmărită, după care să fie informat Diamant. Nu trebuie s-o speriem. Ea nu vă cunoaşte pe voi; ea cunoaşte câteva fete, pe care le-a văzut dansând pe la petreceri... Nu încercaţi s-o abordaţi; încercaţi să obţineţi adresa la care o poate găsi Diamant. Că numai în el ar putea avea ea încredere - în el şi în mine. Eu voi intra în curând în vizorul chinezilor...

Trase un fum... şi oftă greu:

- Cel care-mi va spune unde trebuie să mă duc ca să-mi recuperez soţia şi copiii în bună stare nu va regreta niciodată gestul. Pe-asta o garantez eu! Nu spun o sumă - că poate fi periculos. Dar eu, regele aurarilor, îmi dau cuvântul de onoare că ăla care mă ajută să-mi regăsesc familia n-o să regrete...

Betina se grăbi să-l liniştească:

- Stai liniştit, şefu' - că mă ocup eu de informarea lor.

- Tu ocupă-te de culorile alea!

- Sunt în lucru deja.

Roşcata îl anunţă scurt, din spate:

- Maşina e în faţa casei.

Bun! Se asigură că luase ea laptopul şi luă el geanta de voiaj:

- Să fiţi cuminţi.

- Sigur, şefu'!

- Şi să nu mă faceţi să vin iar să pun lucrurile-n ordine.

- Nu, şefu'; nu-i cazu'...

Da-da! Las' că vedeau ei ce mai făceau de-acu' încolo! Dacă "coloratura" de azi nu dădea roade urgent, le arăta el artificii! Ieşi; taxiul îi aştepta, într-adevăr, în faţa casei... Urcă în spate şi trase portiera:

- La apartamentele din cartierul Beauregard.

Bun. Redeschise laptopul... Stick-ul de net... Interfaţa cu banca... Contul... Parola... Soldul. Click. Întoarse ecranul spre ea. Roşcata se înveneţi instantaneu şi făcu ochii mari-mari... Îi prinse capul în palme şi-o pupă şi pe ea pe frunte - că merita! După care închise ecranul şi trase stick-ul:

- Au sfârâit toate?

- Toate.

- Bine. Cum ajungem, facem un duş şi ne odihnim. Iar mâine mergem la cumpărături - că nu se cade să ne urcăm în rulotă îmbrăcaţi în halu' ăsta!

Tânăra zâmbea şi aproba cu capul...

Despre Julie vor vorbi în cameră.

Roşcata

Era ciudat...

Ştefan încerca să adoarmă. Ea încerca să stea absolut nemişcată, ca să-l lase să creadă că doarme... Şi se gândea la ziua de azi, ca un total; deşi era de-abia cinci dimineaţă...

Blocurile din cartierul Beauregard îi lăsaseră impresia unor cămine de nefamilişti; dar interiorul era "de vis". Nu era un lux extraordinar; era curat. Şi era mobilat cu bun-gust. Erau într-un apartament cu două camere, închiriat pe numele ei. Şi, deşi aveau două camere la dispoziţie, el o poftise în dormitor...

Stăteau în patul de două persoane, unul lângă celălalt...

Nu - regele n-o să se caţere niciodată pe ea. N-avea de ce! Încerca doar s-o obişnuiască cu el - pentru că viaţa din jurul contelui se derula cu o viteză ameţitoare, iar în curând ei doi or să trebuiască să pară un cuplu... care se iubea mult... Nu aşa, sentimental; ci fizic. Contele îşi căuta în continuare familia; dar trebuia să arate tuturor că, până îşi găsea familia aia pe care-o iubea mult sentimental, îşi rezolva problemele fizice cu consiliera...

N-o deranja gândul ăsta - că nu intenţiona să ochească un oacheş cu care să se mărite fuguţa! Iar imaginea ei publică avea numai de câştigat dacă o strângea în braţe contele Ştefan! Tot ceea ce era asociat cu numele lui era "caimac"; după ce-şi despărţeau ei drumurile, o să fie o muiere vânată...

Oare or să-şi despartă drumurile?

... Nu prea se vedea îmbătrânind în biroul contelui Ştefan. Dacă şi-ar fi dorit un şoarece de-ăla "de birou", Ştefan şi-ar fi luat un triplu licenţiat şi nu l-ar fi cărat după el până-n Franţa. Ea era consiliera "de acţiune". Atunci când acţiunea se va sfârşi...

Şi de-aici nu prea mai ştia ce să creadă...

Iar făcuse ea prima duş; se întreba acum cum de contele ăla frumos şi deştept o lăsa singură, nesupravegheată, cu laptopul şi telefoanele la îndemână...

Nu realizase, atunci când făcuse transferurile, ce sume uriaşe introduce! Pur şi simplu copiase cifrele, modificând doar zecile! Şi nici nu ştiuse ce introduc celelalte... Nu ştiuse soldurile. Nici Ştefan nu le ştiuse; de-aia le spusese să scrie soldul de pe ecran...

58 de milioane de euro... doar cash-ul... Uau! Pe de altă parte, însă, chestia aia cu mafia chineză şi cu cuţitul... Ceea ce văzuse ea azi...

Oare adormise? Asculta, atentă... Era tentată să renunţe la intenţia de-a se duce la baie; pe de altă parte, dacă o prindea bocind în pat, o căpăcea de-i suna apa-n cap! Aşa că se ridică uşor... că nu mai putea să se abţină mult timp...

Iar ultimii paşi îi făcu în fugă. Năvăli în baie, trase zăvorul şi se trânti pe jos, lângă uşă. Şi-şi acoperi bine gura cu palmele, pentru că bufnise în plâns...

Treaba aia cu "luatul gâtului" n-avea voie s-o uite. Niciodată! Nici n-o să poată s-o uite vreodată...

Acolo, în hotel, Ştefan stătuse în faţa ei; adică ea stătuse în spatele lui, un pic spre dreapta. Văzuse cum îi ţinuse femeii ăleia bărbia ridicată... Şi n-apucase nici măcar să clipească - aşa că văzuse totul. Toată mişcarea. Toată acţiunea. Cuţitul pornise vijelios spre stânga şi-n sus, rotund ca la scrimă. Numai că el nu se repezise în faţă; el păşise spre stânga. Iar ea rămăsese fără "paravan". Brusc, în faţa ei rămăsese doar Julie. Şi cuţitul, care coborâse în viteză şi tăiase strict ceea ce trebuise să taie. Ştefan nu încercase s-o decapiteze; tăiase doar jugulara. Sau jugularele - că erau două, dacă-şi amintea ea bine explicaţiile primului ei şef. Nu încercase să observe detalii de asemenea fineţe; dar nu o decapitase. Şi nu durase mai mult de-un minut... până când femeia aia nu mai mişcase...

Plângea în hohote, riscând să-l trezească... dar trebuia să se descarce cumva. Azi ajunsese la Rennes, văzuse uciderea lui Julie, schimbarea matroanei pe zona de vest şi transferul a 58 de milioane de euro. Şi se şi cazase. Toate astea, în doar 3 ore... Iar războiul cu chinezii, ăla adevărat, plin de acţiune, nici nu începuse măcar!

Ştefan

Se ridică şi trase cuţitul din cizmă. Ştiuse că aşa o să-şi încheie "dimineaţa de muncă"; şi totuşi, îl necăjea gândul că o auzea plângând. N-o luase cu el ca s-o şocheze sau s-o vindece de conjunctivită; nici nu încercase s-o convingă că unicele lui arme sunt un stilou şi-un top de sugativă. Roşcata ştiuse cu cine pleacă la drum; ea îi făcuse cumpărăturile, la Sinteşti! Aşa că o s-o certe un pic pentru hohotele alea...

Luă telefonul şi începu să scrie mesajul.

"În jur de ora zece, avem nevoie de actele noi."

Send... Aştepta... Răspunsul îl făcu să râdă:

"Le vreţi la hotel, sau să organizăm o predare-primire ca-n filme?"

Păi adevărul e că el exagerase primul! Le dăduse temă de lucru: "Ghici în ce hotel m-am cazat!" Normal că-l luau la şuturi verbale, nu? Se grăbi să-i răspundă că le vrea la hotel. Şi-acum îi dădea adresa completă, inclusiv camera...

"Le veţi primi imediat cum comandaţi micul dejun."

Asta era un fel de "scuze acceptate"! Că ei ştiau să-şi păzească VIP-ul; el nu ştia să umble cu Externele după el... Lăsă telefonul pe masă. Şi rânji la el - ete-aşa, ca să aibă ultimul cuvânt! Hm...

Rebeca nu mai plângea în hohotele alea dramatice. Se mai liniştise. El o aştepta să iasă de-acolo; şi cum jaluzelele nu blocau chiar toată lumina de-afară, se sprijini de pervaz...

Aştepta... şi se enerva... rău...

În sfârşit! Clanţa băii scârţâi uşor; după un moment de ezitare, Roşcata împinse uşurel uşa... şi-o închise tot aşa uşurel. Încerca să nu facă zgomot... Încerca să se strecoare înapoi în cameră, de parcă cine ştie ce crimă făcuse - sau îl trădase, sau...

Tânăra făcu doi paşi şi ridică privirea spre pat. Şi cum el nu era acolo, o văzu blocându-se la propriu în uşă... Îl văzuse. Şi era speriată. Panicată de-a binelea! OK!

- De ce boceşti aşa?

Nu primi răspuns; în schimb, panica de pe chipul ei se dublă în intensitate. Şi cum nu se clintea de-acolo, decise să se clintească el. Adică să păşească spre ea. În secunda doi, o văzu "zburând" ca năluca peste cameră, peste pat... Fugise de el. Îi era frică de el. Şi asta era bine... uneori! Ridică cuţitul spre ea, hotărât să-i traseze foarte clar liniile directoare ale bunei relaţionări şef-consilieră:

- M-ai minţit cu ceva?

Se lipise de perete şi-acum nega repede-repede cu capul, la fel de panicată şi de îngrozită...

- Mi-ai greşit cu ceva?

Nega din nou.

- Ai făcut vreo prostie majoră?

Primi tot o negare, aşa că se apropie grăbit de ea:

- Şi-atunci de ce tremuri? Şi de ce te tupilezi aşa şi te fereşti, de parcă te-aştepţi să tabăr din clipă-n clipă cu pumnii-n capul tău?

Era în faţa ei; ea era, bineînţeles, aplecată într-o parte, în gestul ăla care-i trăda frica de el! Îi ridică bărbia cu degetul:

- De ce-ai sărit aşa adineauri? Din cauza ăstuia?

Şi-i puse cuţitul în faţa ochilor, panicând-o din nou... Roşcata şopti stins:

- Da.

- De ce? Crezi că te-am adus până aici doar ca să-ţi iau gâtu' "pă franţuzeşte"?

Acum o calmase definitiv. Nici nu mai tremura, nici nu mai încerca să se ferească. Acum era vişinie şi vedea în ochii ei cât de necăjită era că greşise şi-l supărase... Răsuci cuţitul şi întrebă, punându-i-l în faţa ochilor:

- Ce scrie pe lamă, fă?

- ... *Le roi.*

- Şi-aici ce scrie?

- ... *Honneur et justice.*

- Bun!

Îi întoarse spatele; trecu prin pat, băgă cuţitul în cizmă şi se aşeză comod pe burtă, pe locul lui:

- Le-am asigurat condiţii decente şi protecţie eficientă. Fetele mele încasează 70% din ceea ce achită clientul. Comisionul lui Julie era 5%; comisionul meu era tot 5% iar Isamu, care se ocupa de menţinerea umbrelei chineze între ele şi ochii poliţiei primea tot 5%. Restul de 15% sunt cheltuieli de funcţionare: analize medicale şi tratament, achitarea amenzilor, costul taxiurilor care le plimbă de colo-colo prin oraş... Bona care stă cu copiii lor, cât sunt ele la un party privat... Câte-un bonus pentru haine şi farduri...

Patul se lăsă uşurel... Continuă:

- Dacă aş da anunţ de angajare în ziar, m-aş pomeni cu juma din curvele din Rennes la uşă. Că să ştii că marea lor majoritate nu rămân cu 50% din ceea ce fac! Iar mica lor majoritate sunt bătute şi drogate şi puse să presteze pe gratis! Să-ţi mai spun şi câte dintre ele au analizele medicale la zi?

Bineînţeles că nu primi răspuns; aşa că se răsuci scurt şi-o privi cu ochi încruntaţi... Era plânsă şi supărată rău; dar nega. Bun! Reveni pe pernă, cu ceafa spre ea:

- Atunci n-o mai plânge atâta pe curva aia. O durea-n cur de fetele ei! Aia stătea şi petrecea toată noaptea, după care dormea toată ziua; iar astea se organizau singure. Şi-am aflat că Betina era singu-

ra care se căznea să le pună cap la cap şi să le ajute să ajungă-n grup la borcanul cu miere. Curva aia şi-a luat Maseratti din banii de analize şi de amenzi - că nu-i ajungeau 5%, comisionul ei. Şi-am urlat la urechea ei de zece ori, de la revelion încoa, da' n-a auzit nimic din ce i-am zis. N-o mai boci atâta; culcă-te. De dimineaţă avem treabă.

O simţea lungindu-se uşurel în pat... Aştepta... Oftă greu:

- Hai - întreabă-mă odată!

Roşcata îşi trase scurt nasul şi şopti:

- ... Avea copii?

Hm! Ridică iar capul şi se întoarse spre ea:

- Fă! N-avea aia atâta minte să aibă un copil! Cum dracu să bage un copil în Maseratti? Tu te-auzi ce spui? Să-i întindă ăla micu' piure de mere pe tapiţerie?

Tânăra oftă greu, uşurată... şi zâmbi. Şi-acum îşi pierdu el zâmbetul:

- Eu am doi - pe care i-am dorit şi pe care-i iubesc mai mult decât pe viaţa mea. Iar asta n-a contat nicicum pentru chinezii care mi-au zburat creierii joia trecută. Tuturor fetelor mele, eu le spun aşa la angajare: "Fetelor, dacă vreţi să prindeţi pensia, faceţi-vă manichiuriste!"

Era lămurită?... Foarte. Aşa că reveni pe perna lui, cu spatele la ea...

Degeaba; n-o să poată să adoarmă. Era obosit ca dracu şi-şi simţea ochii împăienjeniţi, dar n-o să poată nici măcar să aţipească juma de oră! Aşa că se ridică şi porni laptopul. Aşteptă... Click... Click...

Se sprijini încet de spătarul scaunului. Privea lung ochii căprui şi încerca să afle...

"Unde eşti, iubirea mea? Unde te-ai ascuns? Dă-mi un semn! Mi-e dor de tine..."

Atinse încet obrazul ei...

Ana-Maria

Auzea şoapte; şi totuşi, parcă nu s-ar fi trezit acum...

Ba trebuia să se trezească! Trebuiau să mănânce şi să plece mai departe! Cât era ceasul? Chinezii se trezeau la şase probabil! Deschise ochii şi constată că chinezii se treziseră demult...

- Neaţa, mami!

- Neaţa, mami!

Ia uite-i! Se treziseră amândoi - dar nu coborâseră din pat! Stătuseră acolo cuminţi şi şuşotiseră...

- Neaţa, picii mei!

- Mami, hai să cumpărăm ceva de mâncare!

Micul prinţ, adică viitorul "mic tanc", nu se dezminţea. Urechile prinţesei erau în pericol de înfulecare; aşa că se ridică şi se întinse cu poftă:

- Eu zic să comandăm micul dejun în cameră.

- Da' comandăm pizza?

- Pizza la micul dejun?

Florentina încercă să-şi compună o mască de îngrijorare, sub care să ascundă "realitatea pofticioasă":

- Păi ca să nu comandăm trei mic-dejunuri aici, la bucătăria hotelului, mai bine comandăm două pizza...

Ce şmecheri erau! Deci asta şuşotiseră ei... OK! Comandau online!

- La baie amândoi, la spălat. Iar eu comand pizza.

Porni laptopul... Cât era ceasul? Opt şi-un sfert. Până venea pizza, până o mâncau ei, se făcea nouă. Deci, pe la nouă jumate porneau din nou la drum...

Google... Pizza la domiciliu în Romans sur Isère... Prima pizzerie. Comanda două pizza extralarge...

Şi-acum Google maps. Romans sur Isère... Ocolise "la mustaţă" Grenoble. Ruta ei ar fi trebuit să fie Saint-Vallier, Saint-Rambert d'Albon, Le Péage-de-Roussillon, Vienne. Acolo trebuia să ajungă, diseară. Înainte să intre în Lyon, trebuia să afle dacă erau filtre şi acolo - sau Grenoble fusese doar un "accident". Jun Chèn avea destui subalterni ca să pună câte doi în fiecare tren, lângă fiecare şosea... Lângă fiecare duduie amabilă de la căile ferate, lângă fiecare duduie amabilă de la agenţia de voiaj, lângă fiecare controlor... Banii lui Jun Chèn puteau transforma orice cetăţean într-un chinez. Iar gândul ăsta îi punea un nod mare în gât...

Drumul lor de azi nu părea să aibă 100 de kilometri. Şi totuşi, presimţea că o să călătorească toată ziua. O să evite trenul şi astăzi. O să evite camerele de supraveghere din gări. Deşi era cel mai periculos mod de a călători, o să facă autostopul şi astăzi. Iar mâine, în Vienne, o să caute din nou ştiri... O să încerce să-şi amintească totuşi şi alte numere de telefon...

Ah - uitase! Numărul de telefon al primăriei orăşelului! Search... Primăria Aurari... Ăsta era! Îl introducea repede-repede în agenda mobilului... Şi Ambasada României la Paris... Îl introducea şi pe-ăsta... Şi se ridică, pentru că tocmai auzise o bătaie în uşă. Venise pizza.

Deschise cu zgârcenie uşa, iar tânărul bombăni:

- Bună dimineaţa. Aţi comandat două pizza extralarge?

- Da.

Întinse banii şi primi cutiile. Şi-i încuie uşa-n nas - că nu aştepta rest.

- Mulţumesc!

Răcnise prin uşă, fericit de-aşa bacşiş... Da' ce tot făceau copiii ei acolo? Deschise uşa băii şi începu să râdă - copiii cică se spălau! Adică se bălăceau şi se jucau cu spumă! Ridică vocea, ca să-i acopere:

- La pizza toată lumea!

Le era foame...

Imediat cum mâncau, plecau mai departe. Trebuia să-şi cumpere un notes şi să-şi noteze toate traseele alea - că nu putea merge cu laptopul în braţe pe stradă! I-ar fi prins bine şi o hartă rutieră a Franţei...

"Daa, şi un Merţan cu şase uşi! Da' multe mai vrei şi tu, Ano!"

Zâmbea...

Isamu

Alt mail? Ce mai era acum? Că nu-şi vedea capul de treabă, da' mail-ul ăla nu-l slăbea nici o clipă măcar! Ce mai primise acum? Newsletter! Minunat! Întinse mâna spre tasta Del, dar se opri... pentru că ochii lui citeau titlul ăla nesimţit de mare...

"Crimă oribilă în Rennes. Patroana unui lanţ de saloane de masaj, găsită cu gâtul tăiat."

Rennes... Julie. Femeia aia nu fusese niciodată isteaţă - adică îndeajuns de inteligentă să vadă oportunităţile şi "să miroasă" nuanţele de roz din propriile opţiuni de viitor. El se ţinuse cât mai departe de afacerile preluate de Diamant - şi totuşi, presimţea că femeia aia dăduse dovadă de prostie şi nu-i răspunsese noului ei şef la telefon! Şi-acum...

Click pe ştire - se încărca greu, că era breaking news...

Eei... Păi, cam asta fusese!

Se ridică şi se apropie de Cheng. Chinezul îl privea lung, serios... Luă pachetul de ţigări şi se servi - iar ochii negri deveniră uimiţi...

Şi gata! Se apucase de fumat!

Reveni la biroul lui Ştefan, se aşeză şi ordonă scurt:

- Ţi-am dat un forward, la un newsletter. Sună la Rennes, la oamenii noştri din poliţie. Să ne trimită urgent dosarul, cu fotografiile neblurate.

Cheng era om "de execuţie"; el lucra foarte bine în condiţii de stres, dar nu cu mouse-ul, ci cu sabia şi pistolul. Starea de agitaţie nervoasă îl împiedica să nimerească butoanele de pe ecran...

- Aah! Şi eram sigur!

Gata - Cheng zbiera. Minunat...

- Ştiam eu! De-aia n-au trimis certificatul de deces! De-aia nu e ea căutată din oficiu! De-aia nu te-a chemat nimeni pe la bănci, să-ţi ceară împuternicire de la moştenitoarea lui! Ia uite! Eram sigur!

Suflă lung fumul şi zâmbi:

- Erai sigur că...

- Eram sigur că trăieşte! Cum naiba au aflat nemernicii despre

planul nostru?

- De unde ştii că e mâna lui Ştefan?

- Te rog frumos să nu mă iei de prost!

- Da, cea de pe ecran este fosta matroană a lui Ştefan. Dar pozele sunt blurate; iar Diamant a învăţat de mic să mânuiască cuţitul. Şi să ştii că nu e singurul care ştie să taie gâturi! Băieţii ăia doi cu săbiile-n spinare - Asia, cum le zicea Ştefan - vin dintr-o localitate unde copiii întâi învaţă să ţină cuţitul şi după aia află ce-i aia linguriţă! Aşa că pune mâna şi sună la Rennes. Şi obţine fotografiile clare! Abia după aia să tragi concluzia că e mâna lui Ştefan, sau mâna vreunui ageamiu.

Cheng nu mai zicea nimic; apăsa tastele. El pufăia şi zâmbea... Zâmbea, aşa, ca prostu', deşi ştia că o să audă nişte urlete în curând... Buldogul îşi informa stăpânul - şi-abia după aia suna la Rennes. Buldogul nu se dezminţea...

Bună ţigară! Suflă iar fumul şi începu să apese şi el tastele. Îi trimitea lui Jun extrasele de cont - alea cu 10 euro sold. Dacă tot se înfuria, măcar să se-nfurie ca lumea, nu?... Aşaa...

Şi-acum, unde rămăsese? La actele containerelor. Multe şi variate - or să-i mănânce toată dimineaţa. Trebuia să-şi ia un consilier, care să le facă. Deşi, acum, că se întorcea Ştefan...

Şi gata - adio linişte! Telefonul lui suna. Îl luă şi răspunse:

- Da, Jun.

- Trimite de urgenţă echipele la Rennes! Să-l găsească şi să-i zboare odată creierii!

- Eşti sigur că e el?

- Băi, tu eşti prost?

- Nu. Eu ştiu că Diamant a luat lucrurile importante din seif. Şi ştiu şi cine l-a tranşat pe Jiao-long. Ştiu cine are grijă de Diamant, ştiu ce prieteni are Diamant... Iar transferurile bancare, dacă te uiţi cu atenţie pe extrase, sunt făcute în 4 minute. Iar ăsta se cheamă efort colectiv şi informaţii amănunţite. Clauza pentru sistemul de alertare este în contractele cu băncile - iar Diamant are originalele la contractele astea. S-ar putea să afli, într-o zi, că ei au găsit-o demult pe Ana!

- Ştii ceva, frate? Tu eşti prost! Da' prost făcut grămadă! Gata - acu' mă urc în elicopter şi vin acolo!

Şi închisese. Acum, partea proastă era că o să-i urle la ureche, peste vreo oră, aşa. Şi-o să urle tare şi foarte mult. În rest...

În rest, zău că nu-i mai păsa! Privi lung ţigara...

Deci de-asta fuma Ştefan aşa de mult...

Lumea văzută prin fumul ăla era ceva mai calmă. Concentrarea lui se canalizase spre "ce mai este de făcut". Şi nu mai erau foarte multe de făcut. Atunci când o să fie informat că Ştefan intrase în Cannes, o să-i lase cheile vilei pe birou, o să-i scrie un bileţel cu "Sună-mă" şi-o să se ducă acasă. Şi cam atât! Că dacă fugea de el, îi arăta că marşase la planul lui Jun; dacă nu fugea de el, murea exact la fel ca Julie - cu gâtul tăiat - înainte să apuce să spună "Salut". Şi parcă nu voia să-şi lase familia pe drumuri...

- Ţi-am trimis mail-ul din Rennes.

Deja? Buldogul era eficient şi cunoştea pe cineva "sus de tot"! Deschise mail-ul şi printă raportul; şi deschise prima fotografie...

Ştefan era.

Şi-acum - ce scria acolo? Scria că o găsiseră într-o cameră de hotel, dezbrăcată, cu urme vizibile de act sexual... Cu băutură şi droguri... De parcă asta-l interesa pe el! Scria că...

Aruncă hârtia pe masă - scria că Ştefan îi luase gâtul. Că i-l secţionase "din încheietură", cum spunea el, printr-o mişcare calculată şi exersată mulţi ani şi menită să taie toate vasele de sânge, plus carotida şi restul de cartilagii, dar fără să se atingă de coloana vertebrală. Superbă tăietură - o lovitură de maestru. Iar lui îi reuşea întotdeauna... Luă telefonul şi selectă numărul lui Gilles. Suna...

- Da.

- Vino în birou.

Şi-acum, să spere că buldogul nu mirosea nimic! Îşi cântărea cuvintele... Îşi pregătea frazele şi încerca să fie îndeajuns de limpede ca să înţeleagă şi el ce-avea de făcut... Cheng deschise uşa; iar gestul îl miră! Oare să fi mirosit buldogul ceva? Trebuia să fie atent...

Gilles intră şi se opri în faţa biroului lui. Îi făcu semn să ocolească şi puse pe ecran fotografia:

- O cunoşti?

- Din vedere. E una dintre matroane.

- A murit, azi-noapte. Cineva i-a tăiat gâtul. Te duci şi investighezi discret; şi ne spui şi nouă cine.

- OK.

- Ăsta e raportul poliţiei...

Îi dădea lui foaia printată... La urma urmei, de ce nu?! Wordpad...

"Îl găseşti şi-i spui unde e."

Şi-atât - închise fereastra. Print pe raport... Îi dădu şi foaia din imprimantă:

- Iar asta e concluzia preliminară a medico-legalului. Restul datelor ţi le trimit pe mail. Ia doi oameni cu tine şi porniţi spre aeroport - elicopterul vă aşteaptă deja.

- Am înţeles.

Gilles ieşi, închise uşa... Se ridică şi-i confiscă buldogului ţigările de pe birou:

- Trimite-i lui Gilles mail-ul...

Bune ţigări! Tari! O să ameţească...

Imediat cum termina ţigara asta, o să se ducă să încuie uşa de la dormitor. Şi pe cea de la camera copilului - prin care se putea intra în dormitor. Acolo era casa lui Ştefan - şi ştia că nu mai era binevenit în casa lui Ştefan.

Ştefan

Gata? Se trezea şi ea? Era zece deja! Hai, că aveau treabă! O privea lung... Nu; doar se răsucise pe-o parte şi luase-n braţe perna lui. Iar el tocmai decidea să n-o trezească acum. El revenea spre ecran...

Unde era Ana lui? Unde erau fetiţa şi băiatul lui? Erau speriaţi? Erau îngrijoraţi pentru el?... Da; erau îngrijoraţi pentru el. Şi chiar dacă Ana văzuse ştirile şi înţelesese că el scăpase, că era bine şi că se întorsese să-şi recapete tronul, ştia că soţia lui nu le arătase copiilor imaginile de la ştiri. Ana lui reuşise, cumva, să se facă crezută şi fără să trebuiască să le arate...

Oare Ana văzuse ştirile? Bănuia că da; soţia lui nu rezista mai mult de 24 de ore fără să ştie unde era soţul ei şi ce făcea. Aşa că văzuse imaginile alea cu cearceafurile... şi apoi pe cele cu cimitirul... Biata lui Ana! Oare ea mai urmărea ştirile? Oare mai spera? Că dacă ea nu mai spera...

Dacă ea nu mai spera, era tentat să creadă că familia lui trecuse graniţa în Italia. Adică ajunsese cumva pe teritoriul ăla pe care Jun nu

Tresări, speriat de reacţia tinerei din pat! Roşcata sări în spate - în tentativa de a se ridica instantaneu de pe ceea ce era doar perna, dar ea credea că e spatele şefului ei! Şi bineînţeles că tânăra lui consilieră căzu pe podea! Bubuitura se auzise extrem de tare, în condiţiile în care camera - şi hotelul - erau incredibil de tăcute... Bufni în râs:

- Neaţa, fă!

Roşcata era buimacă... şi începu şi ea să râdă:

- Neaţa, şefu'!

- Trag concluzia că avuseşi un coşmar...

O văzu ridicându-se încetişor - că o durea:

- Păi, şefule, tocmai visam că mă căpăceai...

Îi făcu semn să vină la el:

- De ce să te căpăcesc, fă?

- Pentru că mă căţăram pe tine!

- Şi-ar trebui să te căpăcesc pentru asta?

- Eu zic că da. Că dacă din cauza mea nu poţi să dormi, e normal să mă căpăceşti, nu? Tu trebuie să fii odihnit... iar eu mă foiesc şi te trezesc. Am văzut că ai somn uşor...

Asta aşa era! O prinse de încheietură şi-o trase în jos. Şi-o electrocută bine... Roşcata lui redeveni vişinie:

- Şi mai e şi chestia aia cu pusu' la inimă. Nu vreau să crezi că...

- Hai, fă; zi-i cu cuvinte!
- ... Nu vreau să crezi că încerc una şi alta.

Ridică o sprânceană:

- Aşa, fă - vezi că se poate şi cu cuvinte? Data viitoare, să zici totu' de la-nceput! Hai - spălarea şi la treabă! Că-i zece deja!

Îi dădu drumul - şi deşi se aşteptase s-o vadă fugind spre baie, Roşcata păşi normal. Bun! Deci asta era... Ridică receptorul şi apăsă R. Suna...

- Da, vă rog.
- Mic dejun pentru două persoane, vă rog.
- Desigur. Aveţi vreo preferinţă?
- Da - fără ou.
- Am notat. În cinci minute.
- Mulţumesc.

Închise şi scoase mobilul special - ăla pentru Diamant. Aştepta... Suna...

- Neaţa, vere!
- Neaţa. Fii atent, că am dispoziţii noi pentru tine. Am bătut toba.
- Oo, bravo! Să înţeleg că iar sunt "ăla micu'"?
- Nu; încă nu. Am pus ordine în lucruri şi am numit-o pe Betina.
- Asistenta?
- Da. Am făcut şi nişte internet banking...
- Oo, asta-i o veste minunată!
- Curat minunată! Şi-acu', că mi-am făcut încălzirea şi m-am uitat cinci ore la poze, am dispoziţii noi pentru tine.
- Dă-mi-le, ca să m-apuc de ele!
- Contactezi toţi consilierii şi le transmiţi să dea numărul tău oficial de telefon tuturor oamenilor. De la primul aurar până la ultimul cerşetor, toţi trebuie să aibă numărul tău. Dacă vreunul dintre ei o vede, te sună direct pe tine. Fără intermediari, fără lanţul ierarhic. Problema e serioasă.
- Ştiu.
- Iar informaţia se poate distorsiona atunci când circulă din vorbă-n vorbă. Tocmai de-aia, informaţia trebuie să ajungă direct la tine.
- Am înţeles şi mă ocup imediat.
- Şi să le spui - dacă te sună pentru orice altceva, se pot considera concediaţi. Ca să nu zici că sunt rău şi ţi-am dat telefonu' la gazetă...
- Stai liniştit, că anexa asta o puneam eu oricum! Asta-mi lipsea, să mă sune tot felul de indivizi...
- Exact. Să suni la persoana din tabel - să fie atentă şi să monitorizeze toate apelurile care vin spre tine. În caz că respectivul nu apucă să transmită ce-are de transmis, să putem să aflăm măcar oraşul din care-a sunat.
- Da, Ştefane. Am înţeles. Las' că mă ocup eu de asta.
- Bine. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se ridică - auzea fâşâitul liftului... Aştepta... Spionul ciocăni corect, de două ori. Descuie şi deschise cu zgârcenie uşa. Iar bărbatul în costum zâmbi slab:

- Bună dimineaţa, dle Georgescu.
- Bună dimineaţa.

Primi un plic alb... şi trebui să deschidă uşa, ca să primească şi tava cu micul dejun!

- Poftă bună.
- Mulţumim.

Şi cam atât. Închise, încuie... şi constată că micul dejun n-avea ou, dar avea multe alte bunătăţuri! Păcat de el - va sfârşi la gunoi. Ia - ce era în plic? Îl răsturnă pe masă... şi ridică puţin vocea:

- Ia să vezi tu ce ţi-a adus Moş Crăciun...

Roşcata se grăbi să ajungă lângă el... Îi dădu un cot, în glumă:

- Fă! Tu câţi bumbi cu acte ai scris pe lista lu' Moş Crăciun?

Râdea consiliera lui, cu ochii la plasticele alea... Ia să vadă el ce ispravă făcuse Popescu! Pe Roşcata lui o chema... tot Rebeca. Dar Georgescu. El era, bineînţeles, Şerban - şi erau amândoi cetăţeni români cu rezidenţă în Franţa. Perfect! Îşi adună actele lui, zâmbind slab:

- Vezi, că tot cu mine eşti şi-n actele astea. Aşa că ai voie să te caţeri pe mine-n somn. Că nu vreau să creadă unu' şi altu' că vânătăile sunt de la cafteală. Bine?
- Bine, şefu'.

Îşi luase şi ea actele. Era fericită - strălucea toată!

- Hai - ieşim la cumpărături.
- Păi nu mâncăm?

Şi arăta spre tavă... El o privea lung... Iar ei îi dispăreа zâmbetul... O văzu dându-şi o palmă după ceafă:

- Gata, s-a rezolvat. 30 de secunde, şefu'!
- Las-o uşor, că nu frige.

Nu de alta, dar el era în boxeri.

Ana-Maria

Îi privea lung şi nu-i venea să creadă că picii ăştia doi o puteau duce de nas cu atâta uşurinţă...

De cum ajunseseră la ieşirea din oraş şi întinsese mâna spre stradă, îi mersese "de minune". Oprise un bătrânel simpatic foc, sufletist şi foarte guraliv, care-i luase imediat cu Renault-ul lui de pe vremea victoriei aliaţilor. Drumul până în Beaurepaire fusese curată plăcere! Bătrânelul şofase încetişor, "de plăcere", şi le pusese muzică...

Iar în Beaurepaire nu le putuse rezista - şi merseseră în parculeţul cu leagăne. Preţ de-o oră, ei se jucaseră iar ea îşi făcuse tot felul de griji, în timp ce scrutase străzile şi băncile şi blocurile ca dementa...

Şi-apoi ea sugerase un restaurant cu mese în interior; ei ceruseră o pizzerie cu mese afară, la soare! Rezultatul era restaurantul cu mese în interior, unde ei mâncaseră fiecare câte-o pizza... şi unde şantajul sentimental al lui Léon câştigase câte două îngheţate pentru fiecare - una cu vanilie, una cu ciocolată...

- Gata sunteţi? Haideţi, că trebuie să mergem!

Florentina se ridică imediat; Léon înfipse linguriţa în cupa cu îngheţată şi-o îndesă pe toată în gură... Aoleu, o să răcească! Şi el se strâmba de la crema foarte rece, iar Florentina râdea de mutriţa lui... Îi prinse de mânuţe şi se grăbi să iasă.

Chiar în faţa ei era indicatorul către staţia de autobuz...

"Nu, Ana! Autogara are camere de supraveghere! Mergi tot cu autostopul!"

Porni spre dreapta - spre ieşirea din oraş. De-aici, nu se mai oprea decât în Vienne! Unde-i băga pe amândoi la culcare şi se uita pe ştiri. Dacă nici azi nu apărea nimic...

Dacă nici azi nu apărea nimic, o să trimită un mail la primărie. O să le dea numărul ei de telefon. Spera s-o sune cineva...

Isamu

Piuitul mobilului îl făcu să tresară. Nu era mobilul lui - aşa că Cheng sări în picioare şi se repezi spre uşă. Profită de ieşirea lui şi-şi mai aprinse o ţigară. Venise "urlătoarea". Avea nevoie de nicotina aia, ca să fie calm...

Uşa rămăsese deschisă. Auzea urletele jos, la parter... Auzea nişte palme... Auzea şi vocea lui Isabelle spunând ceva... şi-un nou set de palme. Nu va spune absolut nimic şi nu va face absolut nimic, pentru că Jun era furios şi avea pistol... Îl auzea urcând scările... Fratele lui năvăli la propriu în birou:

- Ei? Ai primit raportul de la Rennes?
- Da.
- Şi fotografiile?
- Da.
- Şi? Ce zici? Cine i-a luat gâtu'? Un necunoscut, nu?

Prefera să tacă. La urma urmei, vorbea el destul! Trase cu sete din ţigară... iar Jun schimbă brusc tema de discuţie:

- Tu fumezi?

- Da.
- ... Tocmai tu?
- Da; tocmai eu.
- ... Da' ce-ţi veni?
- Tocmai am realizat că sunt lucruri care mă pot ucide mai repede decât tutunul. Aşa că...

Îl vedea cum se înfurie; Jun se înroşea văzând cu ochii, se apleca spre el... Oftă greu:

- Degeaba faci aşa! Da - Ştefan i-a tăiat gâtu' matroanei. Deci, trăieşte! Şi are 58 de milioane de euro la dispoziţie ca să ajungă din Rennes în Cannes. Crezi că-i ajung?
- Isamu...
- Da, Jun.
- Isamu...
- Ce e?
- Pune mâna pe telefonul ăla şi
- Crezi că moare dacă-l sun? Eu cred că nu. Nici dacă e-n mijlocul unei furtuni cu tunete şi fulgere, nu cred că moare dacă-l sun!
- Pune mâna pe
- În plus, telefonul lui e acum în Bucureşti, în sediul SIE. Şi nu cred că răspunde cineva la el.

Jun se repezi şi se sprijini de birou, ca să-i poată urla de foarte de aproape:

- Pune mâna pe telefonul ăla şi pune ordine în lucruri!

Se aplecă spre el, zâmbind amabil:

- Sugerează-mi tu cum să fac asta! Să-l sun pe Diamant? Să-l sun pe dl Ionescu, la spital? Sau s-o sun pe Ana? Hai - dă-mi tu o idee...

Avea idei? Sau nu? După câteva secunde, decise să se sprijine de spătarul scaunului:

- Tu şi oamenii tăi aţi încercat să-l lichidaţi; şi aţi eşuat. El s-a întors în Franţa şi se ocupă de afacerile lui. Atâta timp cât nu se apropie de afacerile mele, eu nu mă iau de el. Că e puternic - şi ştiu cât de puternic poate deveni, atunci când vrea el. Dacă vrei să te lupţi tu cu el, spor la treabă! Dar pe mine să nu mă implici în asta!

Îşi văzu fratele ieşind ca vijelia...

Spera din tot sufletul ca Isabelle şi Emilie să fi fost inspirate şi să se fi încuiat în camera lor. Dacă le vedea acum, Jun îşi pierdea şi ultima brumă de autocontrol. Şi...

Ştefan

Da; rochiţa asta era bună. Semăna puţin cu rochiţa bleu a Anei - cea pe care i-o alesese el, în prima ei zi la Cannes... Numai că n-avea nasturi; era din lycra. Adică era perfectă. I-o puse pe braţ şi trecu mai departe. Şi rochia asta... şi asta... şi asta. Gata - la pantaloni acum! Lungi şi drepţi - două perechi de culori diferite. Scurţi, cu dungă - trei perechi, că venea vara. Două fuste conice... Cămăşi - vreo şase, modele variate...

- Şefu'...

Da - ce era? Se întoarse şi bufni în râs - o transformase în cărucior de cumpărături! Nu-şi mai vedea consiliera dintre haine! Arătă spre cabină:

- Hai - probă în viteză.

Ia să vadă el cum stătea magazinul ăsta la capitolul "costume, cămăşi şi-alte chestii bărbăteşti"...

Tresări şi scoase telefonul - cine-l suna?... Popescu? Oo! Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Bună ziua, dle Ionescu.
- Bună ziua, dle Popescu.
- Am veşti pentru dvs.
- Vă ascult.
- Tocmai am primit o reclamaţie, din partea unei turiste britanice care a vizitat săptămâna asta sudul Franţei.

Cum-cum? Turistă britanică în sudul Franţei, făcuse o reclamaţie! Hm! Se grăbi să întrebe:

- Actele?
- Nu. A declarat că şi-a pierdut unul dintre cardurile bancare în Puget-Théniers.

Cum-cum? Se sprijini de stativul cu costume - că se gândise la oraşul ăla, avusese şi-o presimţire...

- Banca i-a blocat cardul în ziua când a constatat dispariţia lui; dar a ajuns acasă, în Marea Britanie, şi a descoperit că cu cardul respectiv s-a achiziţionat un laptop.
- În oraşul pe care l-a vizitat ea.

Aşa - că nu fusese atent ce persoane mai erau prin magazinul ăla şi nu voia să rostească nici un reper verbal!

- Exact. Am investigat la magazinul Carrefour din localitate şi am constatat că tranzacţia a avut loc în data de 27, laptopul a fost plătit cu cardul respectiv iar cumpărătorul a ştiut PIN-ul. Numai că s-a mai ivit ceva...

OK - ce? N-avea de gând să spună odată?

- Am investigat toate băncile şi toate bancomatele din oraş; şi am descoperit că, în seara zilei de 26, o persoană posesoare de card eliberat de o sucursală din Cannes a cam făcut turul bancomatelor din oraşul ăla. Şi a retras, rând pe rând, suma de 5.000 de euro.

Cee? Cât? Păi... Popescu tăcea acum! Hei!

- Cine a făcut chestia asta? Şi de pe ce card?
- De pe cardul de salariu. Pe care colegii lui, posesori de carduri eliberate de aceeaşi sucursală din Cannes, l-au alimentat cu diverse sume variind între 500 şi 2.000 de euro.

Adică... Adică...

- Dl Donichioiu a ştiut despre acele tranzacţii; şi a avut grijă ca soldurile respectivelor conturi să nu ilustreze, la sfârşitul zilei, faptul că bodyguarzii dvs au făcut chetă...

Oo, nu! Oamenii lui făcuseră chetă pentru Ana! Era... Era incredibil! Nu-i venea să creadă! Popescu continuă:

- Dl Donichioiu este filat discret în ultimul timp; şi cum afacerile dânsului au de-a face cu ţara respectivă, a preferat să nu mă informeze. Şi vă roagă, prin mine, să nu-l sunaţi acum pentru problema asta cu conturile...
- Am înţeles. Deci o anumită persoană a făcut chetă, a retras banii...
- Da, pe 26 seara...
- Iar pe 27 cardul respectiv a achiziţionat un laptop.
- Exact.
- Vă mulţumesc pentru informaţii. O să trimit pe cineva acolo, să investigheze discret.
- Dar să investigheze extrem de discret, pentru că în dimineaţa asta am primit un raport referitor la un mare număr de poliţişti chinezi care sunt în Puget-Théniers şi investighează răpirea a doi copii.

"'Raţi ai dracului de chinezi!"

- Am înţeles. Nici o problemă - voi investiga mai discret decât briza mării...
- Oricum, investigatorul dvs va fi sub acoperirea noastră. Aşa că n-aveţi de ce să vă îngrijoraţi că o să-l oprească poliţia.
- Bine, dle Popescu. Vă mulţumesc pentru informaţie.
- Vă spun de-acum că investigatorul n-o va găsi acolo...
- Ştiu. N-o trimit s-o găsească; o trimit să investigheze...
- Înţeleg...

"Înţelegi pe dracu!" Popescu continuă:

- Avionul ajunge în Rennes peste două ore.
- Perfect. Mulţumim.
- Încă ceva! Curăţenia dvs a avut efectul scontat - agitaţia din Nisa s-a mutat la Cannes cu un elicopter. Departamentul meu este pregătit să contacteze autorităţile din Franţa. Doriţi să înviaţi?

Începu să râdă:

- Da. Dacă sunt amândoi la mine acasă, da.
- Sunt, sunt...
- Atunci, imediat cum ajung la hotel, vă trimit pe mail declaraţia

lui Grasu.

- O aştept. Iar pe dvs vă aşteaptă chiar acum pe mail povestea pe care v-am spus-o adineauri, dar cu personaje cu tot. Şi cu detalii cu tot. Investigatorul dvs le va găsi extrem de utile...

- Perfect. Vă mulţumesc, dle Popescu.

- N-aveţi de ce, dle Ionescu. Staţi liniştit - de protecţia dvs şi a subalternilor dvs ne ocupăm noi.

- E perfect aşa. Dle Popescu, când o să depăşim bariera persoanei a doua plural?

Şpionul-şef începu să râdă:

- Cred că după ce urcăm pe acelaşi yaht, ne strângem mâinile şi bem o cafea împreună.

- Aşa cred şi eu. Până atunci, însă, dle Popescu...

- Dle Ionescu...

Şi gata, că devenise enervant menuetul ăla! Închise şi reveni spre haine - ce costume aveau ăştia aici?... Un costum. Două cămăşi, o pereche de pantofi... şi gata! Două perechi de blugi, un snop de tricouri, două geci şi adidaşi. Şi se ducea chiar acum să plătească tot - că era în alarmă roşie! Ana lui fusese în Puget-Théniers! Şi primise acolo 5.000 de euro de la Gilles! Uau!

Puse teancul de haine pe tejghea şi arătă spre scaun:

- Luăm şi două trollere încăpătoare. Mă anunţaţi când e gata totul.

- Sigur că da!

Aşa... Se grăbea să se retragă în zona aia pentru clienţi VIP - că la aşa cumpărături, or să-i aducă şi-o cafea! El însă avea alt interes; el avea geanta de voiaj pe umăr. Trebuia să-şi citească mail-ul...

Gata! Laptopul pornea greu; el refuza cafeaua, Roşcata lăsa şi ea teancul de haine pe tejghea... Mail... parolă... Click. Citea... Îi făcea semn să vină şi ea şi citea...

26 aprilie, orele 12:00. Gilles îşi contactează unul dintre colegi şi îi spune că este "într-o localitate liniştită, plină de bătrânei amabili şi casnice care trăiesc din închirieri".

Începând cu orele 12:30, contul bancar al lui Gilles începe să fie alimentat cu sume între 500 şi 2.000 de euro.

Începând cu orele 14:30, Gilles începe să opereze retrageri de numerar de la diverse bancomate.

Dl Donichioiu a fost informat că doi subalterni din Puget-Théniers supravegheau cu maximă atenţie grupul de chinezi şi francezul care vizita toate bancomatele din oraş. Făcând propria investigaţie, dl Donichioiu a aflat despre operaţiunile bancare şi a reîntregit toate conturile înainte de orele 24:00, astfel încât o eventuală anchetă a angajatorului să nu observe operaţiunile financiare ale angajaţilor.

27 aprilie, orele 13:17. Cardul bancar al cetăţenei britanice Catherine Johnston achită un laptop, în magazinul Carrefour din Puget-Théniers.

29 aprilie, orele 16:00. Dl Donichioiu m-a invitat pe yaht, pentru o discuţie între patru ochi. Am aflat astfel că cei doi subalterni ai dânsului au văzut cum Gilles i-a înmânat dnei Ionescu suma de 5.000 de euro în dimineaţa zilei de 27 aprilie, pe terasa braseriei Le Sanya, unde dânsa a lucrat temporar. De asemenea, cei doi subalterni au reuşit s-o urmărească şi au aflat că locuia la o bătrână, pe Rue de la Haute Coste, ultima casă.

Adică ăia ştiuseră unde e Ana şi nu-i spuseseră nimic! Şi nici nu încercaseră s-o ajute! Apucă ecranul cu ambele mâini... Iar Roşcata puse uşor mâna pe umărul lui. Aşa că reuşi să se controleze... şi să citească mai departe.

Ei erau doar doi, iar în oraş erau 64 de chinezi, aşa că au decis să nu intervină decât în caz de maximă urgenţă. Dl Donichioiu n-a putut anunţa pe nimeni deoarece, în paralel cu căutarea dnei Ionescu, Jun Chèn a făcut şi o amplă investigaţie referitoare la modul cum a fost avertizată dna Ionescu. A aflat că Isabelle a primit un telefon şi i-a transmis dnei Ionescu parola. Dar nu a aflat cine a dat telefonul, aşa că a ţinut sub supraveghere persoanele din anturajul dvs, de la nivelul dvs. Acesta este motivul pentru care informaţiile de mai sus vă parvin cu întârziere.

Dl Donichioiu vă roagă să nu pomeniţi nimic din cele de mai sus în cadrul convorbirilor telefonice cu dânsul. Şi aceeaşi rugăminte o am şi eu.

Atâta-i scrisese Popescu. Nici o vorbă despre locul unde era Ana acum... Nici o vorbă despre plecarea ei! Ea plecase din Puget-Théniers? Sau o ascunsese bătrânica în continuare? Şi copiii? Unde erau copiii? Nu zisese nimic de copii! Aah!

Roşcata se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Şi ea unde e acum?

- Asta o să-mi spui tu, mâine. Te duci la casă şi iei de-acolo haine... ca pentru cumnata ei. Şi te schimbi - că restul pleacă la curăţătorie. După aceea, mergem la hotel şi discutăm. Şi apoi te duci la aeroport - Popescu trimite avionul după tine. Te duci în Puget-Théniers şi afli unde e familia mea.

- Da, şefu'.

Bun! Închise laptopul şi se ridică - să plătească odată şi să iasă de-acolo! Simţea nevoia să redecoreze; şi nu era bine să redecoreze...

Mda; vânzătoarea pricepuse ce vrea de la ea. Aşa că-i dădu cardul... Aşteptă... Roşcata se schimbase repede; aşa că ieşiră amândoi iar el întinse imediat mâna spre taxi...

Era linişte în maşină. Consiliera lui nu scotea o vorbă; cu siguranţă, se gândea la ceea ce citise - şi mai ales la "tema de lucru"! O s-o lămurească imediat cum ajungeau la hotel. Momentan, tăceau.

Roşcata

Gata - ei erau în cameră iar hainele erau la curăţătorie. Acum trebuia să fie foarte atentă...

Ştefan îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul... după care începu s-o informeze:

- Nu ştiu dacă ştii, dar Donichioiu îşi trăieşte mare parte din viaţă pe yahtul personal pentru că nu poate acosta în anumite ţări. Din motiv de arestare. Are afaceri importante; mai importante decât au fost vreodată ale mele. Şi are anumite relaţii de afaceri cu şefii lui Jun. Aşa că nu se poate certa cu ei; nu poate decât să mă ajute aşa, pe şest, şi să facă pe niznaiul atunci când ăia aduc vorba de mine. De-asta nu m-a sunat prompt, dar şi-a pus subalternii să-şi rişte pielea...

Pricepuse asta. Aştepta dispoziţiile acum.

- ... Te duci acolo, te cazezi şi treci pe la braseria Le Sanya. Treci şi pe la bătrână. Probabil că Ana i-a spus un adevăr ciuntit mult, pentru că altfel băbuţa ar fi sunat la poliţie... mai ales după ce-a văzut chinezii...

- Auzi, şefu'? Da' nu putea să-i spună că tu ai fost partener cu chinezii, dar ai dispărut de-acasă?

- Nu; bătrâna n-ar fi găzduit-o, pentru că ar fi presupus că vor veni şi după ea. Mai degrabă i-a spus că sunt un soţ violent şi am mulţi parteneri chinezi dubioşi; aşa că ea a luat copiii şi-a fugit de mine, iar partenerii chinezi mă ajută s-o găsesc. Cu siguranţă, Jun i-a trimis sub formă de echipe vizibile, îmbrăcate în negru... Iar francezii sunt sensibili la istorioare de-astea cu femei abuzate de soţi.

- Şi dacă o să dau de ea acolo, la bătrână sau într-o pensiune?

- Dacă dai de ea acolo, nu-i spui decât *"Vive le roi. Staţi aici."* După care te duci şi faci o retragere de 5.000 de euro. Şi mă suni. Eu îl sun pe Popescu, el îi contactează pe oamenii care-or să aibă grijă de tine pe-acolo... şi îi duc ei banii. Oricum, nu încerca s-o aduci aici. Las-o acolo, dacă e pitită cum trebuie. Popescu îi poate transporta, şi pe ea şi pe copii, într-un oraş mare; iar de-acolo îi ia pe toţi trei şi-i repatriază în România, cu acte false. Te rog eu mult - nu risca viaţa familiei mele.

- Stai liniştit, şefule.

- Roşcato, e pe viaţă şi pe moarte! Nu încerca să-mi faci mie o

bucurie! Linia dintre bucuria supremă şi dezastrul ireparabil e atât de subţire...

Ştia şi ea că era subţire...

- Orice-ar fi, atunci când vorbim la telefon, nu-i rosti numele. Dacă o găseşti, îmi spui că n-ai găsit-o. Dacă n-o găseşti, îmi spui că e acolo şi se-ascunde foarte bine. S-ar putea să-şi fi lăsat spioni...

Aproba şi îl privea lung...

Ştefan parcă nu mai era regele pe care-l ştia ea. Părea îngândurat; părea îngrijorat... Părea în pragul unei căderi nervoase cu plâns în hohote şi spart vesela şi urlat din toţi rărunchii...

Într-adevăr - dacă regele îşi pierdea familia, pierdea totul. Iar ea n-avea voie să lase să se întâmple asta. Aşa că va face doar ceea ce-i spusese el să facă... şi nu-l va dezamăgi.

Şeful ei scoase mobilul "privat" şi apăsă butoanele...

Ştefan

Trebuia să-l sune pe Diamant. Lui nu putea să-i spună... Despre o tonă de cocaină putea vorbi deschis la telefon; dar despre familia lui nu-şi permitea nici măcar să aducă vorba! Iar Jun ştia asta...

- Da.
- Ai rezolvat cu telefonul?
- Da, şefule.
- Bun. Vezi că diseară ai treabă.
- Am, şefule - cum zici tu!
- Eu zic că diseară, la opt fix, ora României, tu baţi toba. Tare şi cu ecou. Dar, până atunci, nici un sunet! Ştii tu...
- Am înţeles.
- Aşa. Şi ai grijă cum o baţi - că dacă uiţi vreunu', eşti mâncat!
- Nu uit nici unu'. Mi-am făcut deja listele şi le-am verificat de trei ori.
- Aşa. Să nu uiţi să le spui că parola s-a schimbat. Şi să bagi ceva de genul "imediat cum lucrurile se aşează pe făgaşul lor normal, o să şi petrecem sus pe mese, cu toţii".
- Da, şefule.
- Bun. Vezi că-ţi trimit pe mail declaraţia lu' Grasu. S-o citeşti şi s-o memorezi; să nu zică Grasu meu altceva, că foc şi pară mâncaţi amândoi!
- Bine.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se apropie de geam...

Deci Gilles făcuse chetă... Îi dăduse Anei 5.000 de euro; iar asta îl făcea să creadă că Ana nu mai era demult în Puget-Théniers! Localitatea aia era destul de mică; putea fi recunoscută uşor! Era aproape de Cannes, iar asta însemna că toate valurile de chinezi or să treacă prin ea, fără excepţie...

Ana lui plecase de-acolo. Dar bine că avea bani! Bine că se putea descurca în următoarele două-trei luni! Soţia lui o să încerce să ajungă într-un oraş mare...

Ridică încet privirea spre cer... Se întreba dacă va fi pedepsit...

Ana-Maria

Maşina se opri pe dreapta; îi zâmbi femeii de la volan, în şoaptă:

- Vă mulţumim din suflet pentru ajutor!
- Cu multă plăcere!

Florentina cobora... Cobora şi ea - mai greu, pentru că Léon era mare dar dormea dus... Şi gata - erau în Vienne. Oraş mai mare, mai animat, mai... variat! Arătă spre dreapta:

- Hai să încercăm la pensiunea aia.

Florentina ei îşi târâia picioarele. Şi ea era obosită. Şi ea voia să ajungă la pensiune. Imediat cum ajungeau, o să-i bage la culcare. Şi-apoi o să verifice iar ştirile. Dacă tot n-o să fie nimic nou...

Intrară în pensiune iar femeia de la recepţie luă o mimică plină de compasiune... Încercă să zâmbească:

- Bună ziua. Am dori o cameră...
- Sigur. Completaţi formularul, vă rog.

Completa cu un nume fictiv, cu date fictive...

- Théo, ia tu bani din buzunarul meu; vezi, în spate...

Picea ei achita camera; ea scria încetişor, ca să aibă domnişoara recepţioneră timp să evalueze situaţia... Îi returnă hârtia şi făcu semn cu capul spre piciul din braţele ei - care dormea dus în continuare:

- Pot să vă arăt actele după ce duc copiii în cameră?

Primi o aprobare... şi-apoi un gest de "lasă":

- Mergeţi şi odihniţi-vă mai bine. Dacă doriţi prânzul sau cina în cameră, e de-ajuns să le comandaţi.

Aprobă şi luă cheia; porniră toţi trei pe coridor... Penultima uşă. Descuie şi intră - şi-l lăsă imediat pe Léon pe pat. Era atât de mare şi de greu că fusese cât pe ce să-l scape! Începu să-l dezbrace...

- Mami, fac şi eu un nani?
- Sigur, draga mea.

Florentina era prima la culcare... Îi înveli pe amândoi şi se aşeză la masă. Şi-acum ştirile...

- Mami, dacă afli ceva, să-mi zici!
- Stai liniştită, că vă zic tot ce aflu. Fă nani, până văd eu ce şi cum...

Şi-acum, oare unde să se uite după ştiri din Franţa? De fapt... De fapt, întâi ştiri din România. Să înceapă cu Mediafax... Care nu zicea nimic notabil... France24 şi Le Monde acum. Aştepta...

Uau!

Se sprijini de spătarul scaunului şi se întinse cu poftă... După care îi zâmbi fotografiei blurate din belşug...

Breaking news. ***"Crimă oribilă în Rennes. Patroana unui lanţ de saloane de masaj, găsită cu gâtul tăiat."*** Şopti, doar pentru ea:

- Bine-ai revenit!

Privea lung blurul ăla... Indiferent cât s-ar fi căznit ei să înceţoşeze imaginea, ea ştia că numai Ştefan al ei putea obţine asemenea... "poziţie ireală" a capului faţă de corp. Iar efortul omului de la "prelucrare imagini" tot n-ar fi reuşit să acopere complet ceea ce ea numea chiar acum "capodopera soţului ei"! Era o prostie mare-mare, pentru că uciderea femeii ăleia nu putea fi numită capodoperă; dar, pentru ea, vestea aia era atât de bună că-i venea să râdă! Şi să chiuie! Şi să pupe poza femeii ucise de cuţitul soţului ei! Aşa că...

Stop! Da' Ştefan plecase în România în costum! Cuţitul era la Cannes!

... Zâmbi din nou... Da, cuţitul era la Cannes; dar Sinteştiul era în România!

Doamne, îi venea să chiuie! Şi dormeau copiii! Dacă-i trezea acum... Se aplecă şi privi lung siluetele din pat... Dormeau. Şi-aşa era cel mai bine - să-i lase să doarmă. Nu le putea arăta ştirea aia, pentru că nu putea să le spună: "Uitaţi, copii, tati trăieşte - a decapitat o curvă care-l trădase şi-acum a pus ordine în restul de curve! Şi, după ce mai taie nişte gâturi, sigur vine să ne salveze şi pe noi!" Trebuia să se gândească la o explicaţie pentru copii...

Realiza că o să fie greu, mai ales după ce copiii porneau televizorul şi vedeau ştirile...

Trebuia să urmărească cu mare atenţie ştirile din România. Soţul ei va învia "în stil mare" în România - unde tovarăşii şi partenerii de afaceri or să-i uşureze mult "efortul vizual". Fotografiile alea blurate erau pentru ochii francezilor... şi-ai lui Isamu. Şi ai lui Jun. Era foarte probabil ca domnul conte să nu fi păţit absolut nimic în Franţa! Că doar era conte - nu? Aşa că ea trebuia să urmărească cu mare atenţie site-urile româneşti... Oare Ştefan va învia "cu poze"? Avea mare nevoie de nişte poze cu tati! Copiii or să-şi piardă repede răbdarea după ce-or să afle că tati era bine, sănătos şi voinic, şi se lupta cu chinezii! S-ar putea să aibă probleme cu ei...

Ştia telefonul Primăriei Aurari. Ştia mobilul lui Florentin. Ştia numărul ei de telefon, la care răspundea Isamu - adică, dacă voia

musai să înjure pe cineva, avea pe cine! Şi mai avea ceva - avea telefonul de la Ambasada României. Putea suna şi la 112...

Acum era mult mai liniştită. Se ridică şi se apropie de pat. Ca de obicei, Léon dormea la perete - ca să nu cadă "micul tanc" din pat şi să strice bunătate de pensiune de-o stea. Îl privea lung... Îl îmbătrânea mental... Oftă greu:

- Mi-e aşa de dor de tine...

... Nu, parcă n-avea efectul scontat. Aşa, cu ochii închişi, parcă...

O să fie bine. Or să se ascundă în continuare şi-or să reuşească să se reîntâlnească cu Ştefan. Ea trebuia doar să fie atentă în jur, să nu lase urme, să nu rişte inutil şi să caute pe internet nişte fotografii sau nişte filmuleţe, pentru ochişorii lor...

Ia să le caute! Că dacă mai stătea mult acolo, cu ochii la Léon, chiar că începea să plângă!

Reveni la laptop. Google... Ionescu Ştefan. Search... La capitolul fotografii, milioane de Ionescu - şi se îndoia sincer că Ştefan al ei figura printre ele. La capitolul video, doar filmări de la lichidare... Regele aurarilor. Search... Aici chiar nu era nimic! Să încerce pe youtube?... La urma urmei, ce altceva putea face la ora aia? Jurnalul tot nu-l putea începe! Poate găsea filmuleţe de la petreceri mai vechi...

Isamu

În afaceri, lucrurile mergeau bine. În viaţa de familie însă, avea o problemă mare - Jun. Fratele lui nu plecase la Nisa - deşi numai el ştia ce mai avea de făcut aici, la Cannes! Urlase la oamenii din curte, până acu' vreo jumătate de oră. Acum nu se mai auzea. Bănuia că era jos, cu laptopul...

Isabelle încasase seria de palme fără să crâcnească - aşa că era pace, momentan, între fata în casă şi mafiotul cel mare. Dăduse ochii cu ea când o rugase să-i aducă o gustare în birou; avea obrajii roşii, un început de vânătaie pe pometele stâng şi ochii plini de lacrimi. Dar nu îl acuza pe el. Atunci când îi spusese să încerce să stea amândouă mai mult prin camera lor, ea îi zâmbise... Adică încercase să-i zâmbească...

Tresări - mobilul începuse să piuie. Pe afişaj scria "Paza"; probabil că sosise comanda lui! Comandase mâncarea pentru mâine. Şi ţigări - un cartuş. Răspunse scurt:

- Da.

- Vă caută dl Fournier.

Fournier? Ăsta cine mai era?

- E cu maşina de serviciu, dar e neînsoţit.

Maşina de serviciu... Neînsoţit... Se ridică:

- Cobor imediat.

Cine dracu era Fournier ăsta? Cobora grăbit scara... La dracu!

Fournier era, bineînţeles, Fournier! Dl Emilien Fournier, "cel dintâi poliţist din Cannes" - cum îl alinta Ştefan atunci când nu-l bombănea printre dinţi. Şi intrase deja în curte - uniforma şi maşina poliţiei îi făcuseră pe băieţii de la pază să deschidă poarta... Parcase chiar lângă maşina lui Jun; aşa că "urlătoarea" se va porni automat peste vreun sfert de oră...

Deschise glasvandul şi aşteptă; iar dl Fournier se apropie, cu mâna întinsă spre el:

- Bună ziua, dle Chèn.

- Bună ziua, dle Fournier.

Îl pofti să intre; arătă spre canapea şi se aşeză lângă el. Dl Fournier intră direct în miezul problemei:

- Dle Chèn, am veşti proaspete despre dl conte. Dar aş prefera să fie şi fratele dvs de faţă. Aşa că, vă rog să îl chemaţi şi pe dânsul...

Aah, Doamne! Ştefan ăsta era genial! Şi "împuşcase" un protector... mamă-mamă! Selectă numărul fratelui lui... şi nu mai trebui să apese butonul verde - uşa bucătăriei se deschise. Jun văzuse, probabil, sosirea poliţistului; aşa că se ascunsese în bucătărie şi băuse niscai apă rece. Era calm şi zâmbitor acum, de parcă venise într-o vizită de plăcere la frăţiorul mai mic...

- Bună ziua, dle Chèn.

- Bună ziua! S-a întâmplat ceva?

- Da. Am veşti despre dl conte.

"Ia - ce moacă faci acu'?" Jun era foarte calm... iar dl Fournier nu începu să vorbească decât după ce fratele mai mare se aşeză lângă fratele mai mic:

- Domnul conte este în viaţă, teafăr şi nevătămat. A fost, într-adevăr, la Bucureşti în ziua atentatului; numai că un complex fericit de împrejurări l-a salvat practic din atentat.

- Mai exact?

- Mai exact n-aş putea să vă spun acum. Din câte am înţeles

- Păi nu v-a informat partea română?

- Nu. Adică da. În fine... Ca să mă înţelegeţi, trebuie să ştiţi că dl conte a cerut protecţia serviciilor române de informaţii externe. Aşa că toate veştile despre el vin pe un canal întortocheat: serviciul român de informaţii externe informează serviciul francez de informaţii externe, care informează serviciul francez de informaţii interne - şi abia după aceea aflu şi eu... ce-a mai rămas!

Aproba şi zâmbea. Ce altceva putea face? Jun făcea exact acelaşi lucru... Dl Fournier continuă:

- Deci, dl conte este momentan decedat în România; am înţeles că în curând o să apară şi declaraţia care o să lămurească lucrurile şi o să anuleze certificatul de deces. Dar bineînţeles că eu o să fiu informat atunci când o să fiu informat...

El aproba...

- Dl conte este deci în România. Este ţinut într-o locaţie secretă şi sigură, până când noi, poliţia franceză, împreună cu omologii români, vom reuşi să aflăm cine vrea să-l ucidă şi vom lua măsurile legale.

"I-auzi, frate! Auzi ce zice omu' în albastru! Omologii anchetează! Ce părere ai despre chestia asta?" Jun aproba şi el:

- E bine, dacă e într-o locaţie sigură!

- E atât de sigură, că probabil doar omul lui de legătură cu serviciul de informaţii român o ştie.

Sanchi! I-ar fi zis el vreo două, dar se abţinea... Ah, da! Avea ceva de zis:

- Important este că a scăpat şi e în siguranţă. Sunt sigur că poliţia îşi va face datoria şi va descâlci repede iţele întregii probleme.

- Cu siguranţă, îi vom da de cap în curând. Despre doamna Ionescu nu am nici un fel de informaţii. Am trimis o întrebare referitoare la ea; dar până face tot circuitul, până în România...

Păi tot până-n România? Da' ce, ea dispăruse din România? Aproba cu capul şi tăcea mâlc, pentru că dna Ionescu nu dispăruse deloc - iar dl Fournier venise azi la vilă doar ca să-i informeze oficial că fuseseră tâmpiţi şi eşuaseră grandios... Jun se repezi să continue el discuţia:

- Nici noi nu avem veşti despre ea; dar o căutăm, cu toţi oamenii disponibili. Şi imediat cum avem veşti, vă vom informa prompt!

- Chiar voiam să discutăm despre asta.

"Şi-acum, frate, îţi taie craca!" Jun nu fusese atent la ceea ce aude, aşa că spusese adevărul. Acum, o să tragă repercusiunile propriei neatenţii! Aştepta... Dl Fournier îşi compunea frazele în minte... şi "se urnea":

- Rugămintea mea este să n-o mai căutaţi.

- Cum adică, să n-o mai căutăm?!

- Da - rugămintea mea este să retrageţi toate efectivele care o caută acum. Problema este foarte gravă şi foarte dificilă. Serviciul de informaţii externe român ne-a informat că are indicii cum că atentatul asupra vieţii dlui conte a fost comandat, organizat şi executat de mafia chineză.

Piciorul lui Jun se opri din bâţâială...

- Iar angajaţii dvs sunt chinezi - şi seamănă rău între ei. Pentru a evita orice confuzie nedorită, am rugămintea să opriţi toate căutările.

- Nu, dle Fournier. Dl conte e pus bine, ascuns de serviciile secrete române. Dar asta înseamnă că o femeie cu doi copii minori de mână a plecat în vacanţă şi n-a mai dat nici un semn de viaţă de nouă zile deja! Nu vom opri căutările; le vom intensifica.

- Dle Chèn, credeţi-mă că

- Dle Fournier, credeţi-ne că nu vom abandona căutările. Cel mult, vom folosi doar cetăţeni caucazieni; căutările însă le vom intensifica. Şi să nu vă mire dacă, peste vreo săptămână, o să punem şi-o recompensă!

- Asta chiar nu trebuie să se întâmple!

- Atunci găsiţi-o dvs, dle Fournier! Dvs şi omologii români!

Îşi bătu uşor fratele pe picior - că urlase prostii la şeful poliţiei din Cannes... Dl Fournier se ridică:

- Momentan, nu avem nici o declaraţie în privinţa dispariţiei ei. Sau a plecării ei. Dna Ionescu nu este dispărută; conform cu declaraţia dlui Isamu Chèn, dânsa este în vacanţă cu copiii.

- Da, şi preferăm s-o aducem noi acasă din vacanţă! Cu avionul privat!

Îl bătu din nou pe picior... şi se ridică şi el:

- În concluzie, dle Fournier, ne bucurăm mult să aflăm că dl conte e în siguranţă. Sper să-mi dea şi mie un telefon... atunci când măsurile de securitate luate de serviciul de informaţii român or să-i permită să facă asta.

- Sunt sigur că vă va contacta.

- În privinţa dnei Ionescu, eu zic să nu luăm nici o măsură legală acum. Probabil că şi ea se ascunde, cu ajutorul anumitor persoane... Şi mă gândeam că, dacă noi am face valuri... oficiale... i-am putea crea ei probleme. Cum spune englezul, *"no news is good news"*!

- Într-adevăr - cred că e mai bine să nu ne autosesizăm. Sunt sigur că, imediat cum aveţi veşti despre ea, mă veţi anunţa...

- În secunda doi, vă sun personal. Am cartea dvs de vizită, am telefonul dvs în memorie...

Bun! Până aici era bine! Îl calmase pe poliţist şi-l determinase să nu ancheteze el dispariţia Anei! Şi-i amintise, bineînţeles, că nu era bine deloc să vorbească despre mafia chineză în faţa şefului mafiei chineze! Fournier nu era prost deloc - şi stătea în postul ăla de mai bine de cinci ani, semn că avea toate doagele la locul lor şi ştia ce să facă şi ce nu... Iar situaţia era atât de alambicată şi problema atât de mare, că uite ce făcea omul ăsta! Se lăsa transformat în portavocea SIE! Şi mai pomenise şi de serviciul francez de informaţii externe... Îşi strânseră mâinile, iar poliţistul urcă la volan:

- Dacă am informaţii, vă sun.

- Mulţumesc, dle Fournier.

- La revedere.

- La revedere.

Pleca poliţistul... Reveni în vilă, trase glasvandul şi auzi imediat răcnetul:

- Ai auzit? Ai auzit tupeu de ţigan? Poftim - trimite poliţistul să ne spună să n-o mai căutăm!

- Taci!

Urlase şi el. Uite-aşa! Iar Jun tăcuse... Mârâi printre dinţi:

- De ce dracu nu ţi-ai ţinut gura? Practic, i-ai confirmat faptul că Ana n-a plecat în vacanţă, aşa cum am declarat eu, ci a dispărut cu tot cu copii! În loc să-l asiguri că ea e într-un loc sigur, ascunsă de noi până trece pericolul, tu îi confirmi că o căutăm ca bezmeticii? Că am pierdut-o? Şi că am omis să anunţăm poliţia că am pierdut-o? Ce-i în capul tău?

Fratele lui nu mai zicea nimic acum; aşa că continuă:

- Tu nu ţi-ai dat seama ce-a căutat ăsta aici? N-ai înţeles cine l-a trimis? Ce dracu! Ăla i-a tăiat matroanei gâtu', după care a dat ordin ca şeful poliţiei să vină până aici şi să ne spună amândurora care e alibiul - că poate voiam să dăm poliţiei un pont, apropo de autorul crimei din Rennes, şi să nu ne mai obosim să scriem anonima! Frate! Tu chiar îl credeai prost?

Jun îl privea lung... Împinse mâinile în buzunare:

- Tu, atunci când ai pus la cale tâmpenia aia de plan, te-ai gândit chiar şi numai o clipă cu cine te pui? Şi pe cine vrei să omori? Tu chiar ţi-ai închipuit că Ştefan e un idiot care se lasă ca o plăcintă în grija noastră, fără să-şi facă un plan de rezervă tocmai pentru varianta în care noi îl trădăm?

- Bă! Tu cu cine dracu ţii aici?

Ei, hai - că era prea mult pentru el! Traversă furios livingul, urcă scările, intră în birou şi trânti uşa. Şi nu mai luă o ţigară din pachetul lui Cheng - îi luă tot pachetul. Mm...

Era nervos. Furios chiar! Jun făcuse o tâmpenie monumentală azi! Şi-o să mai facă câteva, înainte să reuşească să-l potolească! Jun o să dubleze efectivele care o căutau pe Ana şi-o să mai "sigileze" nişte oraşe - uite-aşa, ca să nu facă ceea ce-i spusese poliţistul ăla să facă! Mai rău era că Fournier, dacă n-avea încredere în capacitatea serviciilor de informaţii de a o găsi pe contesă, sau dacă se hotăra brusc să iasă din imaginea aia de "gâscan", se putea sesiza din oficiu apropo de dispariţia Anei; şi-atunci toată poliţia franceză o să stea cu ochii pe străzi, pe femeile cu sau fără copii...

Afurisită situaţie - pentru că Ştefan se întorsese. Era nervos, era bogat şi era dispus să-şi dea toţi banii pentru a-şi regăsi familia. Era apărat de-un serviciu de informaţii puternic şi avea alături toţi marii interlopi români. Revenea în forţă, hotărât să-şi extindă afacerile - acum, repede, cât putea invoca motivul războiului cu mafia chineză! Partenerii români de afaceri nu agreau extinderi de-astea aşa... fără un motiv serios. Iar regăsirea familiei şi răzbunarea pentru tot ce se întâmplase în ultimele nouă zile erau cel mai puternic motiv pe care-l avea regele aurarilor să "crească" cu vreo 25%, aşa... Iar încasările vor creşte corespunzător! Şi mai erau şi oamenii pe care-i aduceau Externele - alţi afacerişti care lucrau sub umbrela aia. Ştefan va avea resurse practic inepuizabile ca să se răzbune pentru tentativa de omor, ca să-şi salveze soţia şi copiii şi ca să se lupte să revină pe tronul lui. Aşa că el...

El fuma, în biroul lui Ştefan, în scaunul lui Ştefan, şi întrezărea la orizont un război sângeros, lung şi foarte costisitor. Şi inutil! Dar în privinţa asta nu mai putea face nimic. Nu el - şi nici Jun. Nici chiar cel care zgârmase rahatul şi dăduse ordinul de lichidare nu mai putea îndrepta lucrurile! Aşa că...

Zgomotul îl făcu să zâmbească - ori de câte ori Jun era furios, uita că uşa de la birou se încuie automat. I-o deschise el... Fratele lui intră şi decretă:

- Vezi, că eu plec la Nisa. Că am treabă.

Ura-ura! Pleca acum? Că abia aştepta să-l vadă pornind spre elicopter!

- Eşti şef aici - fă cumva şi descurcă ţele!

Serios? Să descurce el ţele? Ce drăguţ din partea lui că-l "împuternicise"! Îl văzu ieşind...

Ca să descurce ţele, ar fi trebuit să-l contacteze pe Ştefan, să-i spună ce se întâmplase şi să-l invite să revină acasă. Să retragă personal echipele care o căutau pe Ana şi să le trimită la Nisa. După care trebuia să lase cheile pe birou, să le spună "Adio" celor două femei din vila lui Ştefan şi să plece. Acasă la el. Şi să suporte consecinţele acelor decizii - pentru că Jun îl lăsase acolo ca să câştige războiul şi să-l învingă pe Ştefan, nu ca să capituleze! Şi chiar dacă făcea toate astea şi-şi risca viaţa în faţa lui Jun, era 99% sigur că Ştefan nu se va întoarce. Ştefan nu-i va accepta capitularea. Şi nici nu-l va crede atunci când îi va spune că nu ştiuse nimic despre plan, că nu-şi ajutase fratele, că o salvase pe Isabelle şi îi virase zilnic comisionul... Că încercase să o găsească pe Ana ca s-o ajute să fugă de Jun...

El se gândea la Ştefan. Era sigur că Ştefan se gândea zilnic la el! Şi se întreba acum, când stătea în scaunul lui, la biroul lui, la calculatorul lui - ce credea Ştefan despre el? În ce tabără îl aşeza acum Ştefan? Îl pusese oare în tabăra trădătorilor? Aşa i se părea normal să facă omul care n-avea 100% încredere decât în el însuşi - să-l noteze la rubrica "duşman"...

Oare serviciul ăla de informaţii român aflase ce făcuse el? Oare ştia despre viramentele comisionului? Oare aflase despre Isabelle? Oare înţelesese acel tânăr în costum negru ce era în mintea lui - şi ce încercase să facă atunci când spusese că nu ştie codul seifului? Oare Ionescu Dumitru îi înţelesese corect cuvintele? Se îndoia; dar... Dar se întreba dacă Ştefan aflase toate astea. Se întreba dacă conta măcar 1%...

Ştefan era un om corect. Atunci când dădea ceva, se aştepta să primească exact cât dăduse. Iar atunci când primea ceva, dădea îna-

poi exact cât primea. Nu era niciodată dator cuiva; şi nici "n-avea de primit". Şi cum Ana şi copiii erau undeva în Franţa iar Ştefan tocmai revenise la viaţă...

Oftă greu şi luă telefonul. Trebuia să vorbească cu soţia lui. Reuşise să-i transmită, mascat desigur, ce se întâmplase în vilă - ce făcuse Jun. Reuşise să-i transmită să stea încuiată în vilă, cu Liwei, şi să fie foarte atentă la oamenii din jurul ei - oamenii care-o păzeau pe ea. De-atunci, o sunase zilnic; de fiecare dată, îi spusese nimicuri: că e bine, că rămâne în vilă pentru că "mai durează"... Dar în ultimele două zile n-o mai sunase. Din prevedere. Cheng stătuse aici, pe capul lui, şi... Selectă numărul ei... Suna...

- Alo?
- Ce face Fei-Yen (*rândunica*) a mea?
- Ce să fac... Mă întrebam de ce nu m-ai mai sunat.
- Sper că staţi cuminţi în casă - da?
- Ştii bine că da.

Era supărată; îi răspunsese tăios... Oftă greu:

- Ce e?
- Nimic! Ne-ai spus să stăm în casă, aşa că stăm în casă!
- Rândunico...
- ... E acolo?
- Nu; a plecat adineauri la Nisa. Te rog, nu ieşiţi din casă! O să dublez paza şi o să le dau ordine noi. Te rog să fii foarte atentă - şi imediat cum sesizezi ceva în neregulă, vreau să suni la 112 şi să spui că sunteţi în pericol!
- Isamu, mă sperii rău acum!
- Rândunico, nu e de joacă! E mai mult decât periculos acum!
- Dar de ce, iubitule? De ce-ţi face asta?
- Rândunico, nu mai e vorba despre Jun. Adică nu e vorba doar despre el.

Şi acum soţia lui tăcea... Şopti, simţind că stomacul i se strânge ca un ghem:

- Jun n-a reuşit. Aşa că s-a întors. E în Franţa - şi e mai puternic ca niciodată.
- ... Isamu, mă sperii!
- Ştiu. Dar trebuie să-ţi spun adevărul. Trebuie să ştii adevărul. În caz că... În caz că...
- Te rog, nu mă mai speria!
- Familia lui se ascunde undeva în Franţa. S-ar putea să încerce să vă sperie - ca să fugiţi şi voi. Ca să mi-o plătească.
- Dar de ce? Că tu nu i-ai făcut nimic!
- I-am trădat încrederea. El şi-a pus viaţa în mâinile mele, iar eu n-am avut grijă de ea. Mai mult - familia lui e fugară prin Franţa iar eu trimit echipele lui Jun după ea. Rândunico, nu pot să plec de aici. Şi nici nu pot să vă aduc pe voi aici. Aici e mai periculos decât acolo!

Soţia lui nu mai spunea nimic; suspina doar...

- ... Eu trebuie să rămân aici. E singurul mod de a-i demonstra că se înşeală atunci când mă trece în tabăra trădătorilor. Tu să nu-ţi faci griji pentru mine - sunt bine păzit aici. În plus...

"În plus, dacă e să mi se-ntâmple, mi se-ntâmplă şi-n vila lui Jun!" Nu-i spuse asta, ci se grăbi să-i dea ultimele instrucţiuni:

- Te rog din suflet, nu ieşiţi din casă. Nu ieşiţi nici măcar în curte! Ştiu că aveţi acolo zece oameni; o să vă mai trimit zece. Şi-o să încerc să-i schimb pe oamenii lui Jun cu nişte bodyguarzi francezi. Rândunico, să fii foarte atentă la oamenii lui Jun; bine?
- ... Bine...

Coborî mult tonul vocii:

- Ştie deja că nu-mi surâde planul lui; şi se poate pierde cu firea, dacă lucrurile se complică foarte tare... Poate să vă ia pe sus şi să vă încuie în vila lui, ca să mă determine să fac ce şi cum vrea el. Înţelegi?
- ... Da...
- Ţi-am spus - imediat cum sesizezi ceva în neregulă, suni la 112 şi-apoi la mine. Să nu pui mâna pe nici o armă. M-ai auzit?
- ... Da...
- Indiferent cât de speriată o să fii la un moment dat - să nu te apropii nici de pistoale, nici de săbii. Te rog din suflet!
- ... Bine...
- Şi nu mai plânge! Te rog!

El tăcea acum; ea suspina şi-şi trăgea nasul...

- ... Lucrurile or să se rezolve; dar o să dureze mult. Te rog din suflet să nu faci vreo prostie...
- Stai liniştit - că ştiu ce-am de făcut. Am grijă de Liwei, nu ieşim nicăieri, sunt cu ochii în toate părţile...
- ... Te iubesc. Să nu uiţi niciodată asta.

Apăsă butonul roşu şi lăsă încet telefonul pe birou. Tocmai îşi speriase îngrozitor soţia... şi probabil şi băiatul...

El nu putea pleca din biroul ăsta. Ea nu putea veni în vila asta. Nu se mai văzuseră de nouă zile; era pentru prima oară când se întâmpla asta, şi uite că "se simţea"...

Gata! Cheng nu trebuia să-i vadă slăbiciunea! Şi nu trebuia să-i amintească el lui Jun de Fei-Yen şi Liwei! Imediat cum dădea telefonul ăsta, ştergea înregistrarea convorbirii lor - şi de pe server, şi din listing... de peste tot! Dar, înainte de orice, trebuia să le asigure protecţia. Luă telefonul şi începu să caute în agendă... o firmă bună de bodyguarzi... O firmă pe al cărui proprietar îl cunoştea bine...

Ştefan

Era singur. Singur cuc. Roşcata plecase la aeroport în urmă cu vreo oră. El rămăsese, deci, singur...

Revăzuse ştirile şi putea spune că e mulţumit. Ultima "noutate" referitoare la femeia ucisă în Rennes intrase pe agenţiile de ştiri pe la 11. Poliţia investighează. Rămăsese aşa, "în coadă de peşte". Ştia că nu va vedea şi alte noutăţi pe tema aia. Ştia că poliţia nu va găsi niciodată probe sau martori...

Telefonul "oficial" începu să piuie. Popescu? Asta era important! Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Dle Ionescu, am rezolvat problema.
- Perfect. Pe care dintre ele?
- Pe cea mai arzătoare, desigur! În momentul ăsta, sunteţi oficial în viaţă. Şi sunteţi în România, ascuns bine de SIE. Am fost informat că şeful poliţiei din Cannes i-a vizitat pe fraţii Chèn şi le-a spus că sunteţi bine şi că aţi solicitat protecţia noastră. Din câte am înţeles, discuţia a durat cam 10 minute şi l-a înfuriat rău pe Jun Chèn...
- Mă bucur mult să aud asta.
- Mai ales partea în care bănuielile profesioniştilor care anchetează tentativa de omor asupra dvs se îndreaptă spre mafia chineză.

Poftim? Dl Fournier spusese chestia asta privindu-l în ochi pe Jun? Uau!

- Da, aşa le-a spus: că poliţia română cooperează cu poliţia franceză la anchetă şi că în scurt timp persoanele implicate vor fi prinse. Şi le-a mai spus că îi roagă să stopeze căutările.

Poftim?

- Poftim?
- Întrucât ambele servicii bănuiesc implicarea mafiei chineze iar oamenii lor sunt chinezi, i-a rugat să n-o mai caute pe dna Ionescu şi pe copii.

Şeful poliţiei din Cannes era nebun! Gata, era oficial!

- N-a obţinut nimic, bineînţeles; dar le-a arătat că merg pe o linie foarte subţire, la o înălţime foarte mare - iar alunecarea în oricare parte o să provoace o cădere liberă şi-o lovitură dureroasă.
- Aşa-i! Şi e perfect, dacă le-a spus şi chestia asta!
- Toate astea le-am aflat de la el; pentru că informatorul nostru nu mai e în vilă. A fost trimis de urgenţă să investigheze discret incidentul de azi-dimineaţă din Rennes.

Îl trimiseseră pe Gilles în Rennes... De ce dracu îl trimiseseră pe Gilles în Rennes?... Îşi dăduseră oare seama că el era informatorul SIE? Şi voiseră să-l îndepărteze de locul unde se luau deciziile? Sau îl trimiseseră să-l găsească pe el? Greu de spus...

- Dar vila este supravegheată discret; am aflat deci că, imediat după plecarea poliţistului, din vilă s-a auzit o discuţie răstită. Dl Jun Chèn a părăsit vila după alte cinci minute. Dl Isamu Chèn a vorbit la telefon cu soţia, după care a contactat o firmă de bodyguarzi.

- ... A contactat o firmă de bodyguarzi!

- Da.

- La ce i-o fi trebuit? Are 5.000 de chinezi la dispoziţie - iar el

- El a pus în jurul familiei lui un dispozitiv format din 20 de bodyguarzi. Şi numai 5 dintre ei sunt chinezi.

Adică... Adică Isamu n-avea încredere în Jun... Sau încerca să-l atragă pe el într-o cursă. Chinezul ăla era calculat şi răbdător; putea urzi ani în şir la un plan, până să-l pună impecabil în aplicare! Hm...

- Consiliera dvs e în avion, în drum spre Nisa.

- În drum spre Nisa?

- Cel mai apropiat aeroport este Nisa. În plus, e bine să ne afişăm împreună, noi şi dvs. Dă bine la imagine.

Corect!

- Zborul durează destul de mult; deci, în jurul orei 18, Rebeca Ionescu va ajunge în Puget-Théniers.

- Sper că va fi însoţită!

- Bineînţeles.

- Bun!

- Deci v-am dat veşti bune.

- Da.

- Atunci am rugămintea să-mi întoarceţi favorul şi să nu faceţi chiar atât de multă gălăgie pe-acolo încât să ne bată-n ţeavă omologii...

- Nu obişnuiesc să fiu gălăgios.

- Iar dacă trebuie să faceţi gălăgie, vă rog să-l informaţi şi pe colegul meu, dl Gaboraş.

- Chiar intenţionez să-l contactez, mâine sau poimâine.

- Bine, dle Ionescu. Dacă aveţi probleme, mă sunaţi.

- Vă sun.

- La revedere.

- La revedere.

Apăsă butonul roşu şi se lungi încet în pat... Era linişte... Şopti, ca pentru el:

- Şi-acu', după ce v-aţi umflat amândoi în pene nouă zile, tocmai v-aţi spart şi v-aţi desumflat ca două baloane fâsâite. V-aţi furat-o peste ochi - că nimic nu v-a reuşit. Nici lichidarea mea... Nici acaparare firmei... Nici măcar banii nu i-aţi luat! Şi ştiţi acum că aveţi un duşman proaspăt - unul care-şi plăteşte întotdeauna datoriile... Pe-asta am să v-o plătesc.

Sări din pat şi se apropie de fereastră. Privea lung strada, oamenii, maşinile... Căuta cu privirea o siluetă feminină... cu copil...

Ea! Ea avea doi copii! Amândoi erau băieţi; dar... O vedea trecând grăbită spre stânga; copiii aproape alergau lângă ea. Aşa mergea şi Ana lui acum - repede, să ajungă cât mai repede la adăpost... Aşa alergau copiii lui acum - repede, să se ascundă de chinezi...

Jun şi Isamu îl crezuseră mort; îşi închipuiseră deci că Ana va ceda relativ repede - şi va da un telefon, sau va reveni în Cannes... Sau va încerca să plece din Franţa, spre România. Probabil că, atunci când organizaseră o căutare discretă, mizaseră pe slăbiciunea mamei îndoliate; dar acum, după ce aflaseră că el trăia, presiunea asupra Anei va creşte simţitor. Acum aveau disperată nevoie de ea! Pe el nu-l puteau prinde; şi nu-l puteau nici lichida. Pe el îl apăra un serviciu de informaţii cu care China nu avea nici un interes să strice relaţiile; aşa că pe el nu vor putea decât să-l urmărească, mai mult sau mai puţin discret... şi să-i constate acţiunile! Singurul mod de a pune gheara pe el era şantajul; şi nu exista pe lumea asta o altă monedă de schimb, pentru el, decât Ana. Şi copiii. Probabil că dementii ăia doi se gândeau chiar acum să nu rişte s-o vadă pe ea încercând să se sinucidă ca să nu cadă prizonieră; probabil că se gândeau cum să facă să fure copiii...

N-or să poată să-i fure. Ana îi va ascunde şi se va expune singură, atunci când va trebui să iasă din ascunzătoare. Ca să poată să le dea copiilor să mănânce, Ana lui trebuia să iasă din ascunzătoare, să traverseze, să meargă pe trotuar... Să lase copiii singuri, încuiaţi undeva... Ana apreciase întotdeauna pozitiv faptul că el refuza să pună în gură mâncare sau băutură desigilate de alte mâini decât cele proprii; aşa că nu va risca să comande mâncare în cameră. O să trebuiască să iasă ea... Iar dacă chinezii o găseau primii...

N-or s-o găsească primii. N-or s-o găsească deloc! Oamenii lui puseseră osul la muncă - iar afacerile "decolau" chiar acum spre-n sus. Oamenii lui or s-o găsească, or s-o ajute, or s-o ascundă şi-or să-l sune pe Diamant. Aşa că, în maximum o săptămână, familia lui va fi lângă el. Lovi scurt geamul cu pumnii:

- Şi-atunci mâncaţi jăratec - mama voastră de nenorociţi!

După ce-şi recupera familia, le-arăta el lor! Numai să-şi recupereze odată familia...

Incertitudinea aia îl înnebunea! Incertitudinea aia îl făcea să plângă...

Unde era Ana lui?

Ana-Maria

Cina era delicioasă. Încuiase copiii în cameră şi plecase la cumpărături; şi le adusese mâncare caldă. Înfulecau toţi trei...

Brusc, telefonul începu să piuie!

Scăpă lingura din mână şi sări în picioare. Florentina ţipă scurt... Léon era speriat... Le făcu semn să nu scoată un sunet şi scoase aparatul din buzunar. Era un număr pe care nu-l cunoştea; iar înşiruirea de cifre nu i se părea cunoscută. Aşa că se prinse bine cu degetele de nas şi răspunse "fonfănit":

- Alo?

- Jacqueline?

Poftim? Jacqueline?... Hei! Trebuia să răspundă! Acum, repede!

- Nu.

- Aş putea vorbi cu Jacqueline?

Dna Jacqueline! Pe ea o căuta! Iar asta însemna că bărbatul de la celălalt capăt al firului era... Era...

- Alo?

La dracu! Iar uitase să răspundă! Mormăi scurt:

- Aţi greşit numărul.

Apăsă butonul roşu... Florentina şopti imediat:

- Cine era?

- Nu ştiu. Un bărbat.

- Şi ce-a zis?

- A cerut cu Jacqueline.

Léon se grăbi să-şi rostească întrebarea:

- Şi era chinez?

- Nu ştiu, puiule. Dar dacă m-ar fi urmărit cineva la cumpărături, ar fi intrat peste noi până acum.

- Şi-atunci a fost tati?

Ochii negri ai prinţesei ei străluceau... Negă scurt:

- Tati ar fi spus "Ano, unde eşti?".

Privea telefonul... Aştepta să sune... Dacă suna, era clar - îi găsiseră! Formă 112 şi puse degetul pe butonul cu telefon verde... Aştepta...

Ba nu aştepta deloc! Dacă o sunaseră tocmai ca să detecteze emisia aparatului? Şi o triangulau chiar acum? Habar n-avea cum se făcea chestia aia - dar sigur nu era aşa ca-n filme! Chinezii aveau aparatură sofisticată de ultimă generaţie... Se grăbi să intre în baie:

- Voi mâncaţi, că se răceşte.

Dădu drumul la apă în chiuvetă şi acoperi scurgerea cu palma. Nivelul apei creştea repede... Băgă telefonul în apă, scrâşnind:

- Na - triangulaţi-o pe-asta!

Aştepta... Aştepta... Avea senzaţia că "jucăria" aia ieftină nu se prăjea îndeajuns de repede; aşa că se grăbi s-o scoată, s-o dezmembreze şi s-o bage din nou în apă. Şi-acum era ceva mai liniştită...

Scoase cartela şi-o rupse - că treaba aia cu cartela fusese o prostie de la început! De pe telefonul fără cartelă putea suna oricând la 112! La ce-i trebuia ei telefon? Ce, aştepta s-o sune cineva?

Reveni în cameră şi se reaşeză lângă copii. Şi tăcu.

- ... Mami... Şi dacă a fost totuşi tati?

- Tati ar fi cerut cu mine. Iar dacă a fost tati, în 24 de ore ne găseşte şi fără telefon. Dar dacă au fost chinezii, sigur nu ne vor găsi! Am distrus telefonul.

- ... De ce?

- Ca să nu ne găsească după semnalul telefonului. Stai liniştită, că o să cumpăr altul. Ori mâine, ori poimâine... Vedem! Haideţi, mâncaţi - că nu mai e bună dacă se răceşte!

Florentina nu mai spunea nimic; mânca, încruntată...

Nu mai era nimic de spus. Indiferent cine-o sunase - n-o va mai suna. Niciodată. Ştefan o învăţase că cel mai eficient mod de a scăpa de un pericol era abandonarea lucrurilor care provocau pericolul. Ea tocmai aruncase telefonul în apă - şi-l defectase ireparabil. Şi rupsese şi cartela cu numărul pe care dna Jacqueline ar fi putut să-l rostească dacă i-ar fi făcut nenorociţii o injecţie care dezlega limbi. Aşa că...

Aşa că îi venea să ridice spre tavan privirea şi "acel" deget şi să spună, spre sateliţi, "Na - triangulaţi asta"...

Diamant

Cât era ceasul? Aproape şase... Păi, să se-apuce de treabă, nu? La opt fix, el trebuia să bată toba! Luă telefonul... Ia să vadă el dacă putea să-i dea lui Fernando al lui sarcina asta! Selectă numărul lui Rafael... şi i se răspunse prompt:

- Da, şefu'.

- Unde eşti?

- La treabă, şefu'. Sectorul patru.

- Unde cântă azi Salam?

- La Herăstrău, pe terasa Rastaurant. Aia de 400 de locuri. Are botez mare, că a născut nora lu' Nicuşor al lu' Chiriac. Şi-a făcut băiat!

- Bun! Şi la cât începe?

- Şefule, se-aude că agitaţia pe-acolo e-n toi şi-acu'; da' oficial, aşa, ei vin la şapte.

- Bine. Stai prin zona aia, că am o treabă cu tine.

- Da, şefu'!

Închise; Nicuşor al lu' Chiriac... Suna...

- Da.

- Să trăiască domn' Nicuşor şi nepoţelu' lui!

- Să dea Domnu'! Da' care eşti?

- Diamant, văru' lu' Ştefan.

- Aa, tu eşti mă?

- Eu sunt.

- Mă, să ştii că te-mbogăţeşti! Că nu te-am recunoscut!

- Să te-audă Al de Sus, nea Nicuşoare! Bre, aud că azi ai petrecere mare...

- Cea mai mare, mă!

- Şi mă laşi să am şi eu zece minute de bucurie în petrecerea matale?

Bineînţeles că nea Nicuşor al lui Chiriac nu înţelesese nimic! Se grăbi să se explice:

- Trebuie să fac azi un anunţ, nea Nicuşoare - unu' extrem de important. Şi trebuie neapărat să-l fac prin gura lu' Florin Salam. Şi musai la opt fix. Te rog eu mult de tot - nu mă refuza, nea Nicuşoare!

- ... Bine, mă! Şi ce vrei să faci?

- Păi, uite cum mă gândeam... La opt fix, trimit echipa şi fac anunţul. La opt şi zece, echipa pleacă şi botezul merge înainte aşa cum l-ai stabilit dumneata.

- ... Bine, mă! Da' despre ce-i vorba?

- Bre, să mor io dacă pot să zic ceva înainte de ora opt! Da' să ştii că e o veste minunată!

- Păi... dacă-i o veste minunată...

Zâmbi... şi-i aprinse, cum s-ar spune, toate beculeţele:

- E vorba despre bucuria aia mare de care v-am spus la *pomana*...

- Am înţeles. Bine, Diamante: la opt fix, crâşma, manelistu' şi invitaţii sunt toţi ai tăi!

Înţelesese nea Nicuşor; înţelesese totul!

- Îţi mulţumesc, nea Nicuşoare!

- Să trăieşti, Diamante! Şi vii şi tu, da?

- Eu nu pot să vin. Nu acum. Da' data viitoare, să ştii că îmi pun o cască de-aia de oţel peste urechi... şi vin şi eu!

- ... Bine, Diamante! Dacă te răzgândeşti, să ştii că eşti invitatul meu!

- Mulţumesc, nea Nicuşoare. Petrecere frumoasă!

Prea târziu - îi închisese. Normal - omul era ocupat! Organiza un botez! N-avea timp de palavre cu el! Deci avea crâşma, manelistu' şi invitaţii... Bun! Fernando acum...

- Da, şefu'.

- Unde eşti?

- La gară.

- Aha. Uite ce temă îţi dau eu ţie. Găseşti zece somelieri de-ăia adevăraţi, cu săbii şi căniţă de-argint şi toate celelalte şmecherii, şi-i duci la restaurantu' Herăstrău, la terasa Restaurant. Ştii care - cea mai mare de-acolo.

- Ştiu, şefu'.

- Bun. Acolo are botez nea Nicuşor al lu' Chiriac - da' noi n-avem treabă cu ei. Noi avem treabă cu invitaţii şi cu manelistu'; şi am primit zece minute, în botezul lui, ca să facem chestia asta cu somelierii. Deci, să reiau; duci somelierii acolo.

- Da, şefu'.

- Duci şi şampanie de-aia bună; de-aia pusă deoparte...

- Da, şefu'.

- Şi paharele bune. Alea... ştii tu care.

- Da, şefu'.

- Acţiunea începe la opt fix şi se desfăşoară cam aşa. La opt, somelierii intră pe terasă cu ospătarii şi cu mesele alea pe roţi, pline cu pahare şi cu şampanii. Eu îl sun pe Salam; şi când ăla începe să cânte, băieţii servesc şampania. Aşa cum se serveşte. Ştii tu - cu săbii şi tot tacâmu'.

- Ştiu, şefu'.

- Bun. Când s-a terminat acţiunea, vă retrageţi cu tot cu recuzită; şi plecaţi la treburile voastre. Că nu e petrecerea noastră. Ai înţeles?

- Da, şefu'.

- Încă ceva... Ai două ore la dispoziţie - şi sunt mai mult decât de-ajuns. Să organizezi totul la marea artă. Să nu dai greş, Fernando! Să iasă totul impecabil - că o să se filmeze! Şi ştii pentru cine se filmează!

- Ştiu, şefu'! Stai liniştit - o să fie "ca la carte"!

- Bine. Şi-mi trimiţi mie factura.

- Da, şefu'.

Închise... şi zâmbi: toba aia pe care-o s-o bată el azi... Mamă-mamă!

Isamu

Era opt jumate, dar avea senzaţia că trecuse o veşnicie. Nu primea nici o veste - nimic...

Oamenii nu puteau să dispară de pe pământ. Parcă ştiindu-i calculele alea, Ana dispăruse cu doi minori cu tot... Nu avea nici o ştire, nici un indiciu, nici un zvon... N-avea cum să pună armata de chinezi să se uite la nişte înregistrări din trafic, din simplul motiv că nu ştia în ce localitate trebuia să se ducă şi să strângă înregistrările... Pe mail primea tot felul de prostii, marea lor majoritate complet inutile...

Era linişte. Cheng părea calm; dar buldogul lui Jun era uns cu toate alifiile, aşa că se aştepta la orice din partea lui! În plus, îi dăduse de treabă. Făcea el documente pentru containere. Era deci linişte...

Recitea rapoartele poliţiei... Rapoartele tuturor oamenilor lor din poliţie, din sudul Franţei... Plictisitoare şi pline de găinării mărunte, de incidente stupide... Ce scria acolo? Scria despre o turistă care reclama că din contul ei, pe care-l blocase în data de 27, se plătise un

laptop. Păi britanicii aveau carduri cu chip? Fără PIN? Asta era o chestie nouă... Carrefour-ul confirmase faptul că acel card cumpărase un laptop în ziua de 27 aprilie, în magazinul din Puget-Théniers. Staţiune turistică destul de mare, destul de... animată...

Puget-Théniers!

Stop! Mimică împietrită, că buldogul era la post...

Raportul ăsta era de azi. Era "proaspăt"! Repede, celelalte rapoarte! Cel din 27! Îl deschidea... Căuta Puget-Théniers... Zâmbi slab şi-şi aprinse o ţigară.

Femeia asta era fantastică! Era... N-avea cuvinte s-o descrie! Era, într-adevăr, soţia lui Ştefan! Omul ăla era îngrozitor de norocos - pentru că reuşise să găsească singura femeie de pe planeta Pământ care-i putea sta alături din toate punctele de vedere!

În data de 27, când echipele lor părăsiseră oraşul Puget-Théniers, Ana-Maria Ionescu, contesă şi regină a aurarilor, furase cardul turistei britanice Catherine Johnston şi-şi cumpărase un laptop. Se întreba acum dacă Gilles chiar era idiot - în sensul că o găsise, dar nu se gândise nici o clipă s-o ajute cumva... Păi dacă prostănacul ăla făcuse aşa un rahat, chiar că-l dădea pe mâna lui Jun! Scoase telefonul şi selectă numărul bodyguardului veşnic zâmbitor...

- Da.
- Unde eşti?
- În hotel.

Aah! Îi venea să urle! Mârâi printre dinţi:

- Detaliază. Acum!
- Sunt în hotelul cu pricina, în camera de lângă camera cu pricina.
- Bun. Laşi pe cineva de încredere acolo şi te duci de urgenţă în Puget-Théniers. În ziua de 27 aprilie, în oraşul ăla a fost cumpărat un laptop, cu un card furat. Te duci şi investighezi. Şi afli totul, de data asta! Unde-a stat, ce-a făcut, unde-a plecat şi cu cine şi de ce! Şi când şi cum! Clar?
- S-ar putea să nu fie ea.
- Orice hoţ întreg la cap ar fi golit cardul la primul bancomat! Ăleia i-a dispărut strict contravaloarea laptopului! Şi nu la bancomat, ci la Carrefour! Ce hoţ îşi permite să se ducă cu un card de furat la Carrefour, să-i cumpere lu' sor-sa laptop?

Gilles tăcea; Cheng avea ochii ireal de mari şi fremăta tot! Mârâi din nou, printre dinţi:

- Ia elicopterul, du-te acolo şi de data asta fă lucrurile aşa cum trebuie!
- Da.

Închise şi stinse scurt ţigara:

- Şi tu ce te holbezi aşa la mine? Ai terminat cu containerele alea?

Gata - scăpase de el! Acum...

Acum, să nu-l informeze pe Jun - şi să facă o criză de nervi cu palme peste ochii lui Cheng, dacă buldogul îşi informa stăpânul! Nu de alta, dar era şef; şi cum tocmai găsise un fir care-l ducea pe urmele Anei, nu era bine să-l amestece pe Jun în el. Recuperarea Anei el trebuia s-o facă; pentru că trebuia s-o ia, s-o urce într-un elicopter, să-i spună pilotului să se ridice în aer şi să-i pună pistolul la cap - ca să-l determine să-i ducă în locul unde era acum Ştefan. Era practic unica şansă de a-şi salva el familia.

Diamant

Cât era ceasul? Fără cinci minute. Bun - exact la fix! Luă mobilul şi selectă numărul nevestei lui. Suna... Suna...

- Da.
- Safiro, ia vino tu niţel pân' la primărie...
- Uite-acuşi!

Şi-i închisese. Mm...

N-avea ce-i face. Aşa era ea! Aşa crescuse ea! Dacă toată copilăria ei vorbise la telefon numai cu oameni care ziceau "uite-acuşi" şi închideau, de ce spera el s-o schimbe aşa, într-o clipită?

Se ridică şi începu să-şi pregătească biroul. Hârtiile în stânga toate; plicurile pe colţ, la îndemână... Sticla de whisky... Paharul... Iar uşa primăriei pocni cu sete. Safira alerga pe călcâie...

Cum s-o schimbe într-o clipă?

Venise. Repede, cât de repede putuse ea, se prezentase la chemarea bărbatului ei. Iar el nu putea să nu observe asta... Şi asta, şi faptul că putea să-i dea o sarcină, o temă sau un secret şi să nu se îngrijoreze că nevasta lui vorbea fără rost, sau greşea ceva...

Ochii albaştri îl priveau lung... Luă plicurile şi i le puse în mâini:

- Uite ce vreau eu să faci... Azi, tu mă reprezinţi pe mine.

Era atentă... Îi şopti la ureche:

- În fiecare plic este un bileţel. Gata - Ştefan a rezolvat problema şi cu poliţia, şi cu actele - şi i s-a anulat certificatul de deces. M-a pus pe mine să anunţ că e în viaţă, e bine şi pleacă la război. Eu le spun partenerilor de afaceri; dar nu pot să dau ochii cu oamenii din orăşel. Mai ales cu bătrânii. Ştii la ce mă refer...

Ştia; şi ea ştia ce bocet general fusese în orăşelul lor...

- Aşa că am scris o scrisoare pentru ei. Le-am explicat ce s-a întâmplat, le-am explicat că pericolul era foarte mare, că lacrimile lor au fost unul dintre punctele forte ale planului de salvare a lui Ştefan şi mi-am cerut iertare faţă de ei că i-am minţit şi i-am lăsat să plângă şi să sufere după el. Du-te şi împarte-le tu; bine?
- Bine, Diamante.
- Iar în timpul ăsta eu anunţ partenerii de afaceri.
- Bine, Diamante.

Şi gata - îi întorsese spatele şi ieşise în fugă. Oof, Doamne! Oare o să reuşească s-o dezveţe vreodată? Se aşeză la birou...

Gata - ceasul arăta opt fix. Căuta numărul... Oare ce făcea întâiul manelist al ţării - cânta sau...?

- Oo - să trăiască Diamant!
- *Să trăiască şi Salam / Care este number one!*
- Mă, tu te-ai pus să-mi iei pâinea de la gură!
- Nu, maestre! Eu am o problemă foarte importantă cu tine. Cine cântă acolo; cin' se-aude?
- Împăratu'.

Adică Adrian. Bun!

- Şi cât mai are de cântat la piesa asta?
- ... Vreo două minute, cu tot cu dedicaţii.
- Bine. Astupă urechea ailaltă, că trebuie să-ţi spun ceva important.
- Zi-i, şefule!
- Am primit dezlegare să bat toba. Şi vreau s-o bat tare de tot - aşa cum se cuvine! M-am gândit că ţi-ar face plăcere să faci tu anunţul ăsta...
- Diamante, e o onoare pentru mine să fac anunţu' ăsta!
- Bun. Au ajuns somelierii mei?
- Vere, să ştii că sunt aicea nişte somelieri; şi sunt şi nişte ospătari, cu mese cu pahare şi şampanie. Da' stau în uşă şi nici nu se clintesc, să ştii!
- Bun! Asta-i bine - că aşteaptă să le dai tu startu'! Întâi şi-ntâi, îţi promit că vorbesc eu cu ei, să nu se supere pe tine că n-ai ţinut-o pentru ei.
- Cine, mă? Şi ce să
- Te rog o chestie. Jură-te pe sufleţelu' copiilor tăi că o cânţi pe toată, o adaptezi conform cu gradu' de rudenie şi nu primeşti nici o dedicaţie cât e ea de lungă!
- ... Băi Diamante, tu ai o părere foarte proastă despre mine! Păi nu-i melodia lui? Când vreodată am mai ciuntit eu dedicaţiile lui?
- Te juri?
- Mă jur, na!
- Bun. Ia şi tu un băiat cu camera lângă tine şi ia-i împăratului microfonu'.
- Stai aşa!

Îl auzea răcnind după unul dintre cameramani... Şi-acum lua microfonul... Orchestra amuţea... Salam spunea că e la telefon cu un bun

prieten al lui, Diamant, văru' lu' Ştefan - iar vocile din sală ziceau "să trăiască"...

- Aşa! Zi-i, vere!

- Zi-i aşa! M-am jurat pe sufletul copilaşilor mei că o să le fac curând o bucurie mare.

"Zice Diamant că s-a jurat pe sufletu' copilaşilor lui că o să vă facă în curând o bucurie mare."

- A venit ziua când putem să ne urcăm pe mese şi să râdem cu adevărat.

"Zice că acu' a venit momentu' când putem să ne urcăm cu toţii pe mese şi să jucăm şi să râdem cu adevărat."

- Le roi est mort. Vive le roi!

"Le roi est mort! Vive le roi!"

Şi cum numai o mică parte dintre ei ştiau parola, se grăbi să continue:

- Din partea lui Diamant pentru vărul lui, Ştefan...

"Din partea lui Diamant pentru vărul lui, Ştefan..."

- Pe care nici mafia chineză, nici aia japoneză, nici aia coreeană nu poate să-l omoare...

"Pe care nici o mafie dă pă lumea asta nu poate să-l omoare..." Zâmbi, simţind cum îl îneacă plânsul:

- Cântă, mâncaţi-aş guriţa ta! Bagă! *Cap şi pajură, noi suntem banu' şi stema*...

Şi-atât avusese de zis. Că îl podidise plânsul şi zău că nu mai putea scoate un sunet! Florin Salam cânta...

Cânta din tot sufletul lui, cu telefonul lângă gură, ca să-i audă eventualele dispoziţii; dar el nu mai putea să-i zică nimic. Auzea cum ţipau tovarăşii lui... O voce puternică, semănând mult cu vocea lui Titel, tocmai anunţase că Ştefan trăieşte şi s-a dus în Franţa ca să pornească războiul... Să-şi recapete tronul...

Puse telefonul pe speaker şi-l lăsă pe birou. Şi desfăcu sticla - avea mare nevoie de calmantul ăla!

... El bea whisky ca pe apa plată; din telefon se auzea Florin Salam cântând; şi se auzeau chiuituri şi pocnete de şampanie...

Mm, ce tare era! Bun calmant! Îşi şterse lacrimile şi începu să apese butonul Send. Pregătise vreo 12 mail-uri, cu mesajul complet, complex şi explicat pe înţelesul tuturor...

Am fost şi vom fi o legendă vie / Am trecut prin multe, dar lumea nu ştie / Am ştiut în viaţă cum să ne impunem / Şi în vârful piramidei să rămânem

Suntem veri buni şi nimic nu ne dezleagă / Împreună suntem o inimă-ntreagă / Forţa şi onoarea, apa şi pământul / Şi nimeni din lume nu ne întoarce cuvântul

Cap şi pajură, noi suntem banu' şi stema / Câţi au încercat, nu ne-au dărâmat emblema / Că numele nostru are greutate / Şi mereu în viaţă noi le-am câştigat pe toate!

Era bine. Era mulţumit. Florin cânta varianta integrală a melodiei - adaptată pentru veri, în loc de fraţi. Şi tocmai refuza nişte dedicaţii, deşi erau pentru Ştefan! Era bine - n-o să lălăie melodia aia mai mult de cele zece minute convenite cu nea Nicuşor! Aşa era cel mai bine. Şi-aşa, Ştefan o să vadă...

Uşa primăriei pocni scurt. Venise cineva - da' zău că nu mai conta! Şi nu mai conta nici că-l vedeau oamenii plângând ca un ţânc! Ridică mâinile şi începu să cânte şi el cu Salam!

Îmi aduc aminte când te luai de mine / Când judecam lumea spuneai că nu-i bine / Acum eşti de-acord cu părerea mea / Vezi cu ochii tăi cât este lumea de rea

Din uşă, nea Iulică îl privise lung, cu hârtia în mână... Începuse să zâmbească... Bătrânul ridică acum şi el mâinile şi începu să cânte şi el!

Vezi cum te fereşti, că e răutate / Că tu eşti acasă şi eu sunt departe / Şi lumea profită, crede că nu ţine / Că nu e şi vărul tău lângă tine

El cânta. Şi dansa, aşa, cu mâinile pe sus. Nea Iulică dansa de-adevăratelea! Iar în spatele lui începuseră să danseze şi ceilalţi - cei care desfăcuseră plicurile, simţiseră nevoia să-l plesnească bine pe primul bulibaşă din şatra aia care-şi minţise cu neruşinare oamenii, veniseră glonţ la el... dar renunţaseră, văzându-i bucuria plânsă...

Cap şi pajură, noi suntem banu' şi stema / Câţi au încercat, nu ne-au dărâmat emblema / Că numele nostru are greutate / Şi mereu în viaţă noi le-am câştigat pe toate!

Gata - orăşelul Aurari înebunise. Nea Adrian Ursu îi luase telefonul; iar el fusese apucat frumuşel de braţe şi smuls de pe scaunul lui şi scos pe uşă-afară! Îl duceau afară... Îl duceau spre părculeţ, spre brad, pe sub ochii bodyguarzilor... pe sub ochii mamei lui, care râdea şi fremăta toată...

Mult nu mai durează şi-o să fie bine / Vreau cu nerăbdare să fiu lângă tine / Să ne facem treaba cu ambiţie / La noi să rămână cap de linie

Pentru cine crede că ne-am speriat / Să asculte bine, să bage la cap / Sunt doar două variante pentru voi / Ori faceţi ca noi, ori faceţi ca noi!

Florin Salam cânta acum pentru invitaţii strânşi în restaurantul Herăstrău. Aici, nu mai cânta Florin Salam - cântau ei. Orăşelul Aurari urla refrenul. Şi bătrânii, şi tinerii, şi copiii... şi bodyguarzii... Cineva, habar n-avea cine, claxona de zor pe undeva pe-acolo...

Îşi recuperă telefonul şi apăsă butonul roşu - oricum n-ar fi putut auzi nimic în hărmălaia aia! Oamenii se organizau singuri - ăla aduce vinu', ăla încinge grătaru', aduc şi ei ce carne mai aveau prin frigidere... că venise vremea să bea şi să mănânce şi să joace pe mese...

Ridică privirea spre brad...

Aici era "cap de linie". Aici, chinejilor li se-nfunda. Rău! Aici, la bradul ăsta, or să se-mpiedice toţi. Ăsta era Ştefan. Ăsta era neamul lor. Numele lor. Viitorul lor.

Telefonul începu să vibreze. Privi afişajul... şi o rupse la fugă spre primărie: uitase complet că trebuia să-l ţină în priză! Acu' or să-l sune toţi - şi n-avea voie să rămână fără baterie! N-avea voie nici să rateze vreunul; aşa că apăsă butonul verde şi începu să râdă:

- Stai, mâncaţi-aş! Stai un pic, că n-aud nimic!

Alerga spre primărie şi râdea... şi plângea...

Ana-Maria

Oof! Ce se făcea ea cu prichindeii ei? Se plictisiseră rău - şi cum de-afară se auzea muzică, ei voiau la plimbare! La nouă jumate! Oof...

Se urcă în pat şi le făcu semn să vină lângă ea. Léon se conforma, încet şi fără chef; Florentina nici nu se clintea... Îşi strânse micuţul în braţe şi-i zâmbi prinţesei:

- Haideţi să vă spun ce-am văzut eu azi pe laptop, când m-am uitat după ştiri...

Acum venea şi ea repede-repede... Îi aşeză comod în braţele ei şi sărută creştetele necăjite... Şopti, oftând greu:

- Tati e bine. E foarte bine chiar!

Léon sări imediat din pat:

- Atunci hai să mergem acasă!

Nega încet cu capul, spre disperarea prinţului ei... Florentina oftă şi ea:

- De ce nu, mamă? Trebuie să ne întoarcem! Tati o să creadă că fugim de el!

- Nu, puii mei. Hai - haideţi înapoi.

Léon se trânti pe scaun şi puse mâinile-n sân, încruntat rău de tot:

- Nu vreau!

Florentina se aşeză lângă ea...

- ... Am văzut azi, la ştiri, că tati trăieşte şi e bine. Nu am văzut însă că i-a învins deja pe chinezi. Aşa că nu ne putem întoarce acasă. Nici el nu se poate întoarce acasă... Acum, sunt sigură că tati a scăpat cu bine. Şi că a început războiul cu ei. Dar până îi învinge, o să mai treacă ceva timp...

Micuţa ei decise s-o ajute un pic:

- Iar noi trebuie să stăm ascunşi, pentru că trebuie să ne ascundem de chinezi. Să nu ne prindă.

- Exact. Dacă ne prind pe noi, tati pierde războiul. Iar noi îl

pierdem pe tati. Chinezii ne omoară pe toţi...

Léon privea lung un punct de pe masă... se gândea... şi răbufnea:

- ... Da' de ce nu putem să mergem la tati?

- Pentru că tati trebuie să se ocupe de lupta cu ei. Nu de noi. Noi, de bine-de rău, suntem bine. Avem bani şi ne ascundem cât putem noi de bine. Mâine o să cumpăr alt telefon... E important pentru tati să nu fim lângă el. Dacă noi suntem lângă el, el se preocupă de noi. Şi nu mai e atent la chinezi. El trebuie să fie foarte atent la chinezi... ca să poată să câştige. Nu e bine să fim prin preajma lui. Ştiţi bine cum e tati - se opreşte în mijlocul străzii ca să vă aşeze vouă hăinuţele. Nu mai are voie să facă asta. El trebuie să fie atent la război; doar la război. Léon, te rog, vino la mine.

Léon nici nu se gândea să se conformeze...

- Dacă voi nu mă ajutaţi, n-am să reuşesc să vă ascund de chinezi.

Prinţul coborî de pe scaun şi "se prezentă" lângă pat. Îl trase sus, lângă ea:

- Noi trei trebuie să fim uniţi. Să nu ne certăm, să nu plecăm care-ncotro... Şi trebuie să avem răbdare. Şi mie mi-e dor de tati...

Băiatul ei îşi ascunse imediat faţa în bluza ei... Oof, Doamne! Şopti, încercând să-i tragă pe amândoi foarte-foarte aproape de ea:

- Nu faceţi aşa!

Léon plângea de-a binelea:

- Da' mi-e dor de tati!

- Şi mie mi-e dor de tati! Şi ştii ce fac eu, atunci când mi-e dor de el?

Îl aşteptă să nege... şi continuă:

- Mă uit la tine. Tu semeni mult cu tati; aşa că mă uit la tine... şi mi-e mai uşor!

Ia uite-l, ce mirat era! Florentina exclamă:

- Uite, acum semeni cu tati atunci când te duci la el şi-i spui prostii!

- Ba nu-i spun prostii!

O "semnaliză" uşurel şi se grăbi să-l liniştească:

- Vrea să spună că semeni cu el atunci când te duci şi-i spui lucruri pe care el nu se aşteaptă să le audă. Adică atunci când e mirat.

- Şi acum? Acum mai semăn cu el?

Se încrunta la amândouă... Florentina aprobă:

- Da; acum semeni cu el când greşesc temele. Şi când o supăr pe mami.

Léon bufni în râs.

"Acum semeni cu el când e fericit. Când suntem toţi patru şi..."

Se grăbi să se ridice:

- Ia să vedeţi voi o chestie!

Laptopul era pornit; aşa că intră pe youtube şi căută "Tom şi Jerry"... Amândoi aplaudau, fericiţi că în sfârşit au şi ei o preocupare plăcută... Îi înveli cu pătura şi se apropie de fereastră.

Mâine plecau spre Lyon. Şi ajungeau în Lyon! Gata - nu se mai putea aşa! În fiecare zi de "plimbare" de-asta ea cheltuia 100 de euro numai pe cazare! Trebuia să găsească o garsonieră de închiriat... Şi trebuia să găsească un mod de a-l contacta ori pe el, ori pe Diamant. Grasu era la spital. Adică spera ea să fie tot la spital, în recuperare. Aşa că trebuia să ia totuşi legătura cu soţul ei... măcar ca să-i spună că ei erau bine. Şi să-l lase să-i pună "o codiţă", ca să stea şi el liniştit şi cu mintea concentrată la războiul cu chinezii. Soţul ei trebuia să-şi canalizeze toată energia spre război; şi spre revenirea în afaceri. Războiul va fi costisitor - şi nici chiar hârtia igienică nu era pe gratis...

Mâine dimineaţă plecau spre Lyon. Şi, dacă vor avea un pic de noroc, mâine seară vor ajunge în primăria localităţii Aurari. Îndrăznea să spere că va fi extrem de norocoasă, că se va ciocni de vreun supus al vreunui partener de afaceri... iar prietenii lui Ştefan o vor ajuta să ajungă cu copiii în România...

Iar în noaptea asta scria. Gata! Începuseră să se precipite lucrurile, iar ea nu voia să uite ceva din odiseea fugii. Voia să-şi amintească totul. Şi să le plătească totul.

Florentin

Îşi privea lung sora şi nu-i venea să creadă că făcuse ea aşa o ispravă! Şi totuşi, Nicuşor povestea cu lux de amănunte cum azvârlise Luminiţa cu proprii pantofi după idiotul care încercase să fure din bijuterie...

Brusc, cumnatul lui amuţi. Da' ce se întâmplase? Nicuşor scormoni scurt prin buzunare... şi începu "să deseneze" pe iPhone. Violeta se revoltă imediat:

- Hai, zi-i!

- Stai aşa, că am primit ceva!

Luminiţa se grăbi să vadă şi ea ce desena bărbatul ei pe telefon:

- Ia! Ce-ai primit?

- Un mail... Un mail de la Diamant.

Erau amândoi vişinii. Şi tăceau. Şi citeau pe ecranul ăla micuţ... Se sprijini de spătarul canapelei şi-şi trase nevasta în braţele lui:

- Eu ţi-am zis!

Luminiţa nu păru foarte atentă la cuvintele lui:

- Ce, mă?

- Eu i-am zis lu' bărbată-tu, la petrecere la Crin...

Cumnatul lui mai desenă două liniuţe pe touch screen şi înlemni... Oftă greu:

- Şi n-ai vrut să mă crezi! Asta e! Ai ratat bunătate de petrecere!

Violeta se grăbi să continue:

- Şi ce petrecere! Ce-ai mai jucat...

- Păi mă pusesem cu călcâiele pe asfaltu' lu' Crin! Dacă tot m-a înfuriat cu băutura, de ce nu?!

Nevasta lui "se prinsese" într-o clipă că trebuise să schimbe subiectul. Luminiţa nici nu sesizase ce ziceau ei acolo! Nicuşor îl privea lung... înlemnit tot... Aprobă încet cu capul şi se ridică:

- Păi, nevastă, eu zic să pornim şi noi spre casă...

Luminiţa se ridică şi ea:

- Aoleu, păi hai să vă fac sacoşa! Hai, Vio, să mă ajuţi!

Ele porniseră spre bucătărie; el le privea pe ele, dar se simţea privit... Uşa bucătăriei se închise iar Nicuşor se aşeză imediat lângă el:

- Eşti nebun?

- Nu. Sunt un tată îngrijorat pentru copilul lui. Sunt un tată ciudat - că vreau s-o ştiu în siguranţă, dar nu vreau s-o văd venind la mine, sau la ai mei...

- ... Tu ştiai că...?

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Eu am făcut Paştele cu el, în apartamentul Crinei.

Fu imediat prins de cămaşă şi smucit scurt:

- Şi de ce n-ai zis, bă?

- Ca să nu te vadă duşmanii lui jucând şi chiuind! Deşteptule!

Îşi eliberă cămaşa şi schimbă subiectul:

- Tu afli veşti despre el mult mai repede decât le aflu eu. Te rog din suflet - când auzi ceva despre Florentina, să-mi zici şi mie!

- Eşti nebun? Bineînţeles că-ţi zic!

- Şi să nu scoţi un sunet despre mine şi el. Oficial, suntem duşmani de moarte. Iar asta-i prinde lui bine, atunci când trebuie să se ascundă sub poala mea. Că nu-l caută nici dracu la mine, după ce-am băgat cuţitu'n el iar el mi-a suflat şi nevasta, şi copilu'. Ai înţeles?

Nicuşor aproba ca la balamuc... Zâmbi:

- Iar dacă eşti cuminte şi te porţi frumos cu mine, data viitoare când mai calcă pe bec şi trebuie să-l vâr sub fusta mea te iau şi pe tine în vizită la Crina. Să ne scrie poliţaii-n dosare că suntem nişte cumnaţi mai... dementi, aşa...

Nicuşor râdea şi aproba. Cumnatul lui era răvăşit de parcă aflase că părinţii lui făcuseră un accident de circulaţie cumplit, dar erau amândoi teferi şi nevătămaţi. Nicuşor ţinea mult la Ştefan... Asta e! Doar n-o să-i impună să nu mai vorbească decât cu rudele - nu? Las' să fie ei prieteni...

Oare avea veşti despre Florentina? Oare aflase ceva - şi nu se mai ostenise să-l informeze şi pe pământălul ăla de florar? O asemenea descoperire l-ar fi marcat mult. După ce îşi călcase pe suflet şi-l ajutase...

O s-o sune mâine pe tanti Perla. Sau poate îl suna chiar pe Diamant! Acum, că Ştefan "înviase", avea de ce să-l sune - nu? Voia să ştie unde era copilul lui! Sau... Sau poate că nu suna pe nimeni. Că, la urma urmei, imediat după plecarea lui Ştefan din apartamentul Crinuţei lui, el îşi regăsise echilibrul. Nu era dispus să-l piardă iar, tot din cauza vărului lui Diamant.

Ştefan

Deschise ochii - piuitul ăla nu era al lui Popescu... Iar asta însemna că Diamant tocmai îi făcuse un apel! Se ridică şi porni laptopul.

Da; avea un mail de la Diamant. Era invitat pe server... Na, că-i pusese un fişier video! Ce era aia?

Îl deschise.

Recunoscu imediat interiorul... adică exteriorul de la restaurantul Herăstrău. Puse imediat pauză - şi privi chipurile de la mese... Ăla era un botez cu ştaif. Şi cu multe "personalităţi". Dar de ce îi trimitea Diamant filmarea unui botez? Play...

Florin Salam era chiar în faţa formaţiei; iar cameramanul era lângă el. Florin avea în mâna dreaptă microfonul, iar cu stânga ţinea telefonul la ureche. Era vesel. Era atât de vesel că începea să bănuiască ce va auzi...

"Aşa! Zi-i vere!"

Şopti, ca pentru el:

- Aah, Diamante, Diamante! Ce-mi faci tu mie, Diamante! Cum scapi din mâna mea, cum îţi dai în petic...

"Zice Diamant că s-a jurat pe sufletu' copilaşilor lui că o să vă facă în curând o bucurie mare!"... "Zice că acu' a venit momentu' când putem să ne urcăm cu toţii pe mese şi să jucăm şi să râdem cu adevărat!" *"Le roi est mort. Vive le roi!"*

Pe dracu! Ăia n-aveau de unde să ştie parolele lor! Ce-i venise lui Diamant? Se-mbătase, sau...?

"Din partea lui Diamant pentru vărul lui, Ştefan... pe care nici o mafie dă pă lumea asta nu poate să-l omoare..."

Vocea lui Florin tremurase un pic la "omoare"...

"Cap şi pajură, noi suntem banu' şi stema..."

Se sprijini încet de spătarul scaunului şi se aşeză comod - vărul lui era de-a dreptul genial...

Întotdeauna fusese de părere că asemenea scene nu trebuiau regizate nicicum. Riscul de-a se întâmpla ceva neprevăzut era mare; iar diferenţa dintre o filmare naturală, firească, şi o scenetă cu regie proastă era fantastică... Şi totuşi, uite că Diamant regizase prin telefon o scenă...

Trimisese somelierii să le deschidă şampania. Şi trimisese şampanie bună. Cea mai bună! Şi paharele alea speciale... Florin cânta "Cap şi pajură", varianta aia lungă şi cu cuvinte foarte frumoase, compusă special pentru fraţii ăia temuţi de toată lumea, bunii lui tovarăşi şi parteneri de afaceri, care-l ţineau pe Florin bine ancorat de ei - iar invitaţii se agitau, râdeau şi schimbau impresii...

Titel trecu prin faţa obiectivului, cu telefonul ridicat deasupra capului. Văzu clar cum Marian îl opreşte; iar gura lui Marian întrebă: "Aşa-i, mă? Trăieşte?" Titel răspundea imediat, răcnit ca să se-audă bine: "Bineînţeles că trăieşte! E în Franţa - porneşte războiu'. Şi să vezi tu cum îi călcăm noi pe-ăştia pe gât!" "Aşa, frate! Să mă anunţi!" "Te anunţ, mânca-ţi-aş!" Discuţia asta se auzise binişor pe lângă başi... Luau amândoi câte-un pahar cu şampanie... Titel îl dădea pe tot pe gât... şi-acum ţipa din toate puterile: "S-a spart ghinionu', bă!" În secunda imediat următoare, paharul de cristal întâlni podeaua - şi se sparse în mii de cioburi! Fu imediat urmat de alte pahare de cristal...

Tovarăşii lui strigau şi se agitau. Încercau să dea dedicaţii pentru el - dar Florin cânta, imperturbabil, de parcă nu erau pe lumea asta decât el şi microfonul... Bunul lui prieten, Florin, care-l ascunsese în beciul lui... Bunul lui prieten, Florin, cântase azi pentru Diamant şi Ştefan. Şi nu acceptase să fie întrerupt. Bunul lui prieten transmisese mesajul lor până la capăt. Şi cum camera video stătuse chiar lângă el şi filmase practic toată sala, trăgea concluzia că filmarea asta trebuia să ajungă pe internet. Pe youtube. Ca s-o vadă toţi - şi să afle toţi că el trăia şi strângea armată numeroasă. Ştia că nici unul nu-l va refuza... nu neapărat din prietenie, cât din corectitudine în afaceri...

Vedea pe ecran oameni care nu se ridicau niciodată de la masă - şi-i vedea acum bâţâindu-se şi dansând, râzând... Vedea oameni care, ca şi el, nu voiau să apară în fotografii nici măcar cu spatele - şi-i vedea dansând în faţa lui Florin, în primul rând...

Toţi voiau să-l ajute. Toţi erau cu el. Chinezii erau KO. Dacă n-o prindeau pe Ana, erau ca şi învinşi!

Dar dacă o prindeau...

Gata - că nu voia să plângă! Acum avea treabă! De plâns, putea să plângă şi după ce scria mail-urile alea!

Reply...

"Pune-l tu pe youtube şi foloseşte "Ştefan, regele aurarilor" în titlu. Dar nu trimite link-ul la Cannes."

Şi-acum, că tot era "oficial viu", era singur şi se plictisea îngrozitor, ce-ar fi să o contacteze pe Adina? Trebuia să-i ureze bun venit în echipă, să o asigure că era în perfectă siguranţă şi să-i mulţumească în avans pentru ajutor. Şi, bineînţeles, să-i spună că ea va comunica pe mail cu Rebeca...

Isamu

Tresări şi aproape că scăpă mouse-ul! Mesajul ăla de alertă mail era mititel şi discret - dar îl aştepta de mult prea mult timp, ca să nu-l impresioneze apariţia lui! Avea un mail...

Era o alertă Google. Crease, în urmă cu doi ani, o alertă pe motorul ăla de căutare. Cuvintele cheie erau "regele aurarilor". Şi uite că apăruse o menţiune...

Era pe youtube... Era o filmare... Play!

Filmarea era de azi; avea data şi ora în colţul din dreapta jos... Florin Salam spunea ceva... Stop! Îşi puse căştile şi reluă.

"Din partea lui Diamant pentru vărul lui, Ştefan... pe care nici o mafie de pe lumea asta nu poate să-l omoare..."

Închise fişierul şi-i trimise şi lui Cheng alerta Google. După care se ridică şi se mută în spatele lui:

- Verifică-ţi mail-ul... Apasă pe ea....

Cheng privea lung ecranul; el îi traducea, pentru că înţelegea româna dar nu putea s-o vorbească... Începu să-i arate chipurile cunoscute de pe ecran. Cheng aproba - semn că îi ştia şi el. Şi îi ştia bine, pentru că era galben pai şi-avea multe gânduri cu sabie şi ketchup bio în minte...

Aha! Ia să-i traducă şi partea aia! Finalul! Îl ştia pe de rost; îi plăcuse melodia asta, atunci când Ştefan i-o arătase "în original" şi i-i "prezentase" pe fraţii cu care contele făcea multe afaceri bănoase; aşa că nu-i era greu să-şi găsească cuvintele în franceză... *"Pentru cine crede că ne-am speriat, să asculte bine, să bage la cap, sunt doar două variante pentru voi: ori faceţi ca noi, ori faceţi ca noi"*. Bun!

Se aşeză pe marginea biroului:

- Ştii ce înseamnă asta, nu?

Cheng nu-şi permitea să aprobe; se temea probabil să se clintească...

- Înseamnă că şi-au rezolvat problemele. Au o umbrelă nouă - un serviciu de informaţii. Au informaţiile din seif. Au sprijinul tuturor oamenilor ăstora - care, dacă te uiţi mai bine la înregistrare, nu sunt chiar 100% loviţi în cap de vestea că au plâns ca proştii la cimitir... Iar de dimineaţă el a recâştigat şi fetele din vest. În maximum o lună, va avea o firmă nouă, nişte parteneri noi, nişte afaceri noi... Şi nu se va repezi să le recâştige pe-alea care merg mai departe cu noi; îşi va face altele. Unele cu profitabilitate mare şi timp scurt de derulare. O să-l vedem crescând cu ochii - şi depăşindu-l pe Ştefan cel vechi. Şi-asta înainte de sfârşitul anului. Şi ştii ce-i şi mai rău?

Acum nu-şi permitea să nege...

- Cel mai rău este că, după ce i-am tras gloanţe-n cap şi i-am băgat mama în comă în spital, noi îi fugărim familia prin Franţa. Şi nu vrem s-o găsim ca să i-o ducem înapoi; vrem s-o găsim ca s-o aducem la noi şi să obţinem SAF Consulting şi moartea lui. Asta e foarte rău. Asta îl motivează mult...

Cheng nu mişca, nu sufla...

- Serviciul român i-a făcut deja legătura cu serviciul francez; aşa că titlul de conte e salvat. N-o să-l piardă, orice-ar fi! Ceea ce înseamnă că n-o să se jeneze să-şi lase plete şi să fluture cuţitul şi pistolul în public. Şi-o să-l vedem de-acum încolo în filmări - în faţă, la lumină, mândru şi drept şi cu cuţitul în mână...

Era linişte... Oftă greu:

- ... Du-te şi tu la culcare - că nu mai avem nimic de făcut aici.

Îi întoarse spatele şi se lungi pe canapea, cu faţa spre spătar... Auzi paşii buldogului ieşind încet...

Privea lung spătarul canapelei şi se întreba... Se gândea la familia lui şi se întreba...

Ana-Maria

Gata. Copiii dormeau duşi, laptopul era pornit...

Wordpad...

Prima zi a jurnalului era 21 aprilie. Ziua când pe Isabelle o întristase vremea mohorâtă de-afară. Deci, 21 aprilie...

Lyon

Orléans

1 mai 2011 - duminică

Diamant

Melodia îl făcu să deschidă ochii... şi să sară din pat: aoleu, telefonul! Da' era beznă! Mm, şi ce-l durea capul... Noroc că ecranul era luminat; aşa că luă aparatul... şi simţi cum tot cerul îi cade în moalele capului: nea Dumitru era! Dacă se-ntâmplase ceva cu tanti Stela... Se grăbi să răspundă:

- Da, nea Dumitre.

- Diamante, te rog, trimite tu pe cineva la Otopeni, să mă aştepte.

Aprinse veioza şi privi ceasul - patru jumate... Hei! Se grăbi să răspundă:

- ... Sigur, nea Dumitre! Acum?

- Nu acum, că abia m-am urcat în avion. Aleodor zice că ajung pe Otopeni în jur de şapte jumate.

- Am înţeles, unchiule.

Şi-ar fi vrut să întrebe de tanti Stela - dar îi era frică să nu afle că...

- ... Vorbim când ajung şi eu. Pa, Diamante.

Şi-i şi închisese - semn că era supărat rău... Selectă numărul lui Cornel. Aştepta...

- Da, şefu'.

- Vezi, că se-ntoarce nea Dumitru. La şapte jumate, să trimiţi băieţii pe Otopeni, să-l ia.

- Da, şefu'.

- Să o întrebi pe fata aia exact la ce poartă vine...

- ... Am înţeles, şefu'. Stai liniştit, că mă descurc.

- Sunt sigur!

Închise şi se lungi în pat. Şi oftă greu... Safira şopti:

- ... A murit?

- Nu ştiu. Nu cred. Părea doar supărat.

- El ştie că ai bătut toba?

- El ştia că Ştefan trăieşte încă din seara când l-au împuşcat. Nu e vorba de asta... E vorba de război. Nea Dumitru ştie ce înseamnă să intrăm în război cu ăia. Şi e îngrijorat. Şi gânditor. Caută o cale de a evita vărsarea de sânge.

- ... Şi crezi că există o cale de-asta?

- Ar exista; dar numai chinezii pot trage războiul pe calea asta. Dacă ei ne provoacă, noi o să ripostăm. Şi-o să curgă sânge. De ei depinde... Hai să dormim - că e prea devreme.

Spera să o fi convins să tacă odată... Că doar nu era să discute "strategie militară" cu Safira! Nu era ea capabilă de asemenea discuţie! În plus, trebuia să-şi compună în minte nişte fraze pentru urechile lui nea Dumitru; iar ea îi zăpăcea gândurile. Din fericire, Safira lui tăcea...

Ana-Maria

Cât era ceasul? Şase jumate? Era târziu! Se luminase de ziuă deja, aşa că era rău de tot! Mergea grăbită... Din fericire, Florentina nu comenta nici ora, nici graba cu care se apropiau de gară; ea însă simţea că i se cam taie picioarele. Lipsit de "acţiunea" de 2-3 ore prin parcurile din Cannes, micul prinţ devenise deja "micul tanc"; îi amorţiseră mâinile cu el în braţe, iar fiecare pas pe care-l făcea parcă-i înfigea un cuţit în spate! Era nedormită. Dar era fericită. Era plină de energie! Scrisese toată noaptea la jurnal! Ajunsese la povestirea întâlnirii cu Gilles, la terasă...

- Mami, vine o maşină.

Ia - ce maşină?... Era un jeep. Dar zău că, la şase jumate, chiar nu mai putea să se gândească la toate alea...

Ba o să se gândească! N-avea voie să se lase pradă oboselii sau grabei! Aşa că privi jeep-ul... şi decise să-l lase să treacă. Ea "ţintea" spre maşini franţuzeşti cu peste 5 ani vechime. O lăsă deci să treacă şi întinse mâna spre Citroenul din spate. Care nu încetini...

Asta e! Următoarea! Bine că nu se trezea "micul tanc"; că n-ar fi putut să se aşeze în fund pe bordură şi să scoată mâncarea din sacoşă! Riscul de a fi luaţi pe sus, îndesaţi într-o dubă şi duşi la poliţie era mare; iar riscul ca prima persoană pe care-o vedea acolo să fie Isamu era uriaş! Omul ăla avea mare nevoie de ea...

De ce trădase Isamu?

... Poate-o să apuce să afle răspunsul la întrebarea aia. Până atunci, ea se grăbea chiar acum să se apropie de Nissan-ul care frânase şi se oprise la vreo 50 de metri de ei! La volan era o tânără blondă, care-i făcea chiar acum semn să se grăbească. Şi pusese şi avariile...

Ştefan

Deschise ochii şi oftă greu: în sfârşit, se făcuse ora opt! Intră în baie şi se privi lung în oglindă.

Azi era o zi mare - era ziua în care regele Ştefan pleca la război. Imediat cum se punea la punct cu propria înfăţişare, lua un taxi până la reprezentanţa BMW şi-şi lua maşina. Revenea apoi la hotel, împacheta şi pleca la plimbare prin Rennes. Avea cumpărături de făcut - multe şi variate! De la parfum şi after-shave, până la arme! Păi el mai mărşăluia mult în cizmele alea "de Bucureşti"? Era ditamai contele! Nu-i trebuiau şi lui două pistoale "civilizate"? Şi două *katana* - că pleca la război cu chinezii... Va fi un război al nervilor; dar vor şuiera şi nişte gloanţe prin el. Săbiile erau "de decor"; era totuşi bine să le aibă la el.

Hm; avea cearcăne... Adormise cu gândul la Ana; şi avea cearcăne. Roşcata nu-i transmisese nimic; nici un SMS măcar. Dar era fată isteaţă şi ştia că trebuiau să comunice electronic cât mai puţin. Ca să nu fie interceptaţi. Ca să nu se întâmple vreo nenorocire. Consilierei lui îi era frică de el; şi îi era frică să nu greşească. Din fericire, o va ţine atât de aproape de el, că o va ghida printre jaloane şi obstacole - şi-o va feri el de izbiturile inerente oricărui început. Aşa că...

Aşa că trebuia să facă un duş şi să plece la treabă. Că avea treabă. Imediat cum îşi lua BMW-ul, îl suna pe amicul lui specialist în electronice şi-i făcea o vizită. Şi ştia că, după ce va ieşi din casa lui, nimeni şi nimic nu-l va mai putea asculta, intercepta sau urmări dacă nu voia el să se lase urmărit şi interceptat. Avea omul ăla "de toate pentru toţi", cum se spune...

Şi-apoi îşi căuta familia. Trebuia să-i găsească. Trebuia să facă cumva...

Diamant

Era opt fix. El privea lung ecranul televizorului din birou...

Acu' o oră, îşi amintise de existenţa lui Gaboraş; aşa că îl sunase şi aflase că mama lui Ştefan era tot la spital, tot în comă... Şi că medicii sunt în continuare rezervaţi. Iar când îl întrebase în ţigăneşte care era părerea lui, Aleodor ăla oftase greu şi-i spusese în franceză că preferă să nu răspundă la întrebarea aia. Adică era rău. După părerea lui de spion cu studii superioare, care-l păzise pe nea Dumitru în spital şi trebuise să-şi informeze şi superiorii, tanti Stela nu-şi revenea. Nu-şi mai revenea. Niciodată. Iar dispariţia mamei lui îl va face pe Ştefan să înnebunească...

În rest, era linişte. Nu-l suna nimeni; nu avea nici un mail - nici de la Ştefan, nici de la Isamu, nici... Pur şi simplu, nimic! Iar liniştea aia îi dădea o migrenă îngrozitoare. Nu se-ntâmpla chiar nimic? Da' chiar nimic-nimic? Groaznic...

Mobilul vibră scurt, în buzunar. Se asigură că nu era Ştefan, ci paza, şi ieşi în uşa primăriei. Privea lung bradul... Ştefan ăsta avea cap de bulibaşă, ce mai! Bradul ăsta era "cireaşa"! Bradul era...

Maşinile opriră în faţa primăriei. Cornel coborî şi se grăbi să deschidă uşa... Da - unchiul lui era supărat. Foarte supărat! Dădea să plângă nea Dumitru...

I se făcu semn să se apropie; îşi strânseră mâinile şi porniră încet spre casa lui nea Dumitru... Tăceau amândoi... Îl aşteptă să descuie şi îl urmă. Şi încuie el - că nea Dumitru se obişnuise, de-a lungul timpului, să nu-şi încuie uşa. Bătrânul îl privi lung... Simţi cum i se umplu ochii cu lacrimi:

- Cum se simte tanti Stela?

- Nu ştiu, Diamante. Nu ştiu. Eu unul să ştii că nu mai sper să-şi revină. Eu sper doar... să nu sufere...

Se grăbi să-l cuprindă cu braţele - şi realiză acum cât de mic se făcuse impunătorul bulibaşă de-acu' zece ani, din poiana cu gărduleţ... Nea Dumitru se desprinse din braţele lui şi oftă greu:

- Am auzit, absolut întâmplător, o discuţie între medici. Cică au lovit-o cu un obiect de metal - o rangă, sau...

- Telescopică.

Nea Dumitru nu se gândise niciodată la telescopică; era mirat... Şi-acum aproba:

- Probabil că o telescopică. Mă îndoiesc că aveau pe-acolo rangă, sau coarbă, sau... Oricum, i-am rugat pe medici să aibă grijă să-i administreze calmante.

- Stai liniştit - o să am eu grijă de tanti Stela.

- Tu ai grijă de altceva.

- Am avut. Aseară, am anunţat oficial că Ştefan trăieşte. Şi că e în război cu mafia chineză.

Era privit lung...

- Popescu ăla de la SIE a vorbit cu serviciile franceze de informaţii externe şi a lămurit lucrurile. Ştefan a încropit o declaraţie pentru Grasu, să zică că în maşină era un bun amic de-al lui pe care-l ducea la o gagică... Aşa că certificatul de deces s-a anulat ieri.

- Bravo! Iar Ştefan ce zice?

- Ştefan e acum în Franţa. A spălat afacerea de jeguri şi a redevenit şef peste ea. Şi se pare că Ana a fost în Puget-Théniers, un orăşel turistic la distanţă de vreo 60 de kilometri de Cannes; aşa că Ştefan şi-a trimis consiliera să investigheze discret...

- ... Consiliera?

Aprobă şi arătă spre canapea:

- Are o consilieră nouă. O puştoaică de 16 ani.

- La 16 ani, consiliera lui Ştefan? Mă, ăsta a luat-o razna!

- Nu cred, nea Dumitre! Da' de ce nu-l suni?

Scoase telefonul "special", dar fu refuzat:

- Nu, lasă-l! Lasă-l acum. Ştiu că are multă treabă; iar dacă n-are, e mai bine să se odihnească. Şi-aşa...

Şi-aşa, dacă Ştefan întreba de tanti Stela... Se grăbi să schimbe tema discuţiei:

- Unchiule, poţi să stai de vorbă cu mine cinci minute? Că vreau să-ţi zic ce s-a întâmplat şi să-mi spui părerea dumitale.

- Sigur, Diamante!

Se aşeză lângă el, iar nea Dumitru ridică un deget:

- Numai că, dacă vrei un sfat bun, trebuie să-mi spui ceea ce s-a întâmplat; nu ceea ce crezi tu că s-a întâmplat.

- Ştiu.

- Şi trebuie să fii obiectiv - indiferent cât de tare îl urăşti tu pe Isamu.

Ridică mirat sprâncenele... Unchiul lui oftă greu:

- Întotdeauna am fost de părere că Jun e instabil, în relaţia cu Ştefan. OK, făceau afaceri împreună; adică Jun trimitea un mail cu trei rânduri iar Ştefan şi Isamu făceau restul de treabă. În schimb, Ştefan s-a folosit de numele lui Jun de multe ori; atunci când a simţit că urmează să aibă probleme, a spus "El e Isamu Chèn, consilierul meu. Isamu, fratele lui Jun... ştiţi voi care!" Şi i-a hărtănit ăluia şi avionul, şi elicopterele, şi vilele, şi oamenii... Dar acelaşi lucru putea să-l facă orice subaltern al lui Jun, contra unui comision fix. Partea proastă a fost că între Jun şi Ştefan n-a existat niciodată un total; o sumă. N-au avut niciodată un ghidaj după care să cântărească valoric ajutorul şi comisioanele şi... Şi n-au socotit niciodată cât dă şi cât primeşte fiecare. Au lăsat-o aşa... suspendată.

Aprobă scurt: da, asta aşa era. Nici unul dintre ei nu simţise nevoia unei "liste de preţuri"...

- Iar acum, că e criză şi marile firme îşi drămuiesc fiecare bănuţ, afacerile scârţâie. Iar Jun a început şi el să citească facturile pe care le plăteşte şi să se întrebe cât consumă avionul, câţi oameni sunt blocaţi cu paza lui Ştefan... În schimb, relaţia dintre Isamu şi Ştefan a fost cinstită şi corectă din secunda unu. Isamu încasa 5% - exact cât lua şi Ştefan. Şi erau pe picior de egalitate. Mai mult - Isamu făcea practic parte din familia lor. Nepoţii mei au crescut şi cu el; Stela îmi povestea că au fost momente când Isamu a fugit cu Léon la toaletă, când Isamu ţinea pălărioara şi poşetuţa Florentinei... I-am spus Stelei, îţi spun şi ţie şi-o să-i spun şi lui Ştefan - eu simt că n-a fost mâna lui Isamu. A fost mâna lui Jun - pentru care viaţa e doar un lung şir de cifre urmate de însemne monetare.

- Adică vrei să spui că Isamu e nevinovat!

- Eu sunt sigur că Isamu habar n-a avut ce face frati-su, până în joia aia. Gândeşte-te şi tu! Dacă i-ar fi ştiut planul, fie n-ar mai fi lăsat-o pe Ana să plece, fie i-ar fi dat ideea să facă o excursie de plăcere la Paris! Sau una de-aia surpriză, direct la primăria noastră!

La urma urmei... La urma urmei, avea dreptate!

- Atunci când judeci un om, lasă-ţi opiniile deoparte şi judecă-l după fapte. Şi fii obiectiv.

- Unchiule, eu am senzaţia că dumneata te-ai gândit mult la chestia asta, cât ai stat la Cannes.

- M-am gândit, să ştii! Pentru că îmi cunosc băiatul, îmi cunosc şi nepotul... şi ştiu ce pot face atunci când sunt împreună. Diamante, sfatul meu e să vă feriţi din toate puterile voastre să vă luaţi de ei. Adică să iniţiaţi voi bătălia. Înţelegi ce vreau să spun?

Negă, ca să-l audă vorbind răspicat şi să se lămurească...

- Nu vă duceţi la vilă ca să le luaţi gâtul. Nu vă apucaţi să le răpiţi nevestele şi copiii. Vedeţi-vă de afaceri - că sunt mai importante. Şi, mai ales, faceţi cumva să-i găsiţi pe Ana şi pe copii! Mă înţelegi?

- Da. Şi ştiu că oricine pune mâna pe ei, are practic putere nelimitată asupra lui Ştefan.

- Ei sunt slăbiciunea lui; unica lui slăbiciune. Ai mare grijă...

- Unchiule, eu fac ce pot! Am dat sfoară-n ţară şi mi-am pus pe jar şi oamenii mei, şi pe-ai lui, şi pe-ai amicilor noştri! Care-o vede, mă sună direct pe mine.

- Iar tu trebuie să zbori trei ore, plus juma de oră de-aici până pe Otopeni...

- Ştiu; dar n-am încredere în nimeni altcineva. Nu pot lăsa pe cineva acolo...

- De ce n-ai dat numărul lui Gaboraş?

Asta era o întrebare-capcană? Îl privi lung... iar soneria începu să piuie.

- Cred că maică-ta e. M-a sunat de zece ori, să mă-ntrebe când vin, când ajung...

Se ridică şi el:

- Mă duc şi eu la treburi...

- Diamante... Să ai grijă. Şi să nu fii părtinitor.

Aprobă scurt cu capul şi ieşi, pe lângă mămica lui. Care se grăbi să intre şi să încuie şi ea uşa...

Ana-Maria

Maşina opri pe dreapta; se grăbi să deschidă portiera:

- Vă mulţumim mult pentru drum!

- Să aveţi grijă!

Coborî grăbită... iar Léon şopti:

- Mami, să ştii că eu vreau la toaletă!

Aoleu! Urgenţă! Unde să-l ducă?... Unde să-l ducă... Era în mijlocul parcării din gara Lyon! Unde dracu să-l ducă la toaletă?

Parcă citindu-i gândurile, Florentina îşi luă fratele de mână şi porni grăbită spre dreapta. Léon alerga după ea; ea alerga după ei... Picea îl împinse între două maşini şi se aşeză "paravan". Se grăbi să ocolească şi să se oprească în partea cealaltă... Léon începu să râdă:

- Şi-acum să ştii că mi-e foame!

Florentina se stropşi la el, în romanes:

- Mă, da' multe nevoi mai ai şi tu!

- Ce vrei, dragă - dacă sunt bărbat...

I-auzi la el! Se întoarse şi-l privi lung... Prinţul o luă de mână:

- Şi-acum mergem la plimbare, da?

Păi... Păi, ce dracu să mai zică? Mergeau la plimbare! La urma urmei, erau în Lyon - oraş cu mai mult de-un milion de rezidenţi! Başca navetiştii... Şi era ora opt aproape. Era aglomerat - oamenii se grăbeau la serviciu. Aşa că aprobă şi-i prinse de mânuţe:

- OK. Mergem la plimbare. Dar facem chiar acum unele convenţii... Prima este că acum chiar suntem Marie, Théo şi Gabi. E un oraş mare, aşa că încap mulţi chinezi în el!

- Bine, mami. Să ştii că mie îmi place Gabi; dar uit mereu...

- Lasă, că o să te obişnuieşti. Apoi, trebuie neapărat să ne cumpărăm nişte ochelari de soare. Şi nişte şepci pentru voi. Bine?

- Da, mami.

- Deci, privirea în jur, la magazine. Iar eu mă uit după un telefon... Şi după micul dejun!

Florentina strânse mâna lui Léon:

- Hai, Gabi; hai să mergem!

- Bine, Théo!

Ia uite-i! O luaseră ca pe-o joacă! Dar era bine - că se obişnuiau cu numele alea noi. Avea o presimţire; după părerea ei, momentul revederii cu Ştefan era îndepărtat... Mult mai îndepărtat decât bănuiau ei, sau chiar şi ea...

Ştefan

Era bine. Era... Foarte bine! Şi se-ntreba ce-ar zice Roşcata dacă l-ar vedea acum! Probabil că ar fi leşinat instantaneu...

La nouă fix, intrase pe uşa dealerului BMW. Fusese aşteptat; aşa că semnase pentru primirea maşinii, refuzase cafeaua şi fumase o ţigară. După care văzuse cum bijuteria aia albastru marin se opreşte în faţa uşii... sub privirile uimite ale trecătorilor...

Aşa, "blindat" şi la propriu, şi la figurat, viaţa i se păruse ceva mai roz. Se întorsese la hotel şi eliberase camera. BMW-ul era burduşit bine...

Şi-acum aştepta. Stătea în faţa secţiei de poliţie şi aştepta să se-ntoarcă omul lui... Gata - poliţistul urcase în dreapta. A-ntâia şi acceleraţia la podea! Iar Robert răcni, speriat:

- Băi!

- Mucles, băi!

Râdea franţuzul cu gura până la urechi! Râdea şi se ţinea cu ambele mâini de cotiera din dreapta - că-i era frică, da'-i şi plăcea "să se dea cu BMW-ul"... Franţuzul ăsta era un tip tare de gaşcă! Şi drăguţ şi amabil şi înţelegător...

- Auzi, mă? Se aude, pe surse aşa, că ăla s-a instalat la tine-n vilă.

- Se-aude corect.

- Şi se-aude că nu ştii nimic de soţia ta.

- Se-aude corect.

- Şi nu vrei să

- Nu vreau s-o caute poliţia. Voi puteţi fi eficienţi, mă!

- Păi tocmai de-asta mă gândeam că, dacă am căuta-o noi, chiar am găsi-o!

- Şi tocmai de-asta nu vreau s-o căutaţi!

Tăcere... Oftă greu:

- Eu vă ştiu pe voi şi pe şefii voştri; ăla îl ştie pe ministru...

- Ai dreptate... Mă, situaţia e complicată rău!

- Este!

- ... Şi acum ce faci?

- Ce să fac; merg cu tine la magazin, după care mă apuc de treabă! Ia uite - e ora zece şi eu n-am făcut nimic pe ziua de azi!

- Ei, las' că ai făcut multe! Ia uite ce BMW ai făcut...

Daa... Robert se aplecă scurt spre stânga... şi şopti:

- Suntem urmăriţi.

- Aşa e.

Era uimit... Îl lămuri scurt:

- Şi suntem în siguranţă.

- ... Aa!

Exact. El nu ştia despre SIE - că asta nu era o chestie despre care să discute în gura mare. Robert o să-şi bată mult capul să afle cine-l apăra acum pe contele ăla uşor nebun...

Trase stânga de volan, depăşi pe contrasens şi făcu stânga. Şi parcă în faţa magazinului.

- Te-ai gândit la un model anume?

- Da. Şi vreau două.

- Aoleu!

- Plus muniţie pentru amândouă.

- Aoleu!

- Iar dacă-mi spui că te-ai pregătit pentru unul singur, stricăm prietenia.

- Aa, nu! Stai liniştit! Mă gândeam şi eu... aşa...

Opri motorul şi coborî:

- Ştii bine că plec la vânătoare! Credeai că-mi iau o praştie şi-o suliţă?

Robert nega şi râdea... Bun! Şi-acum, să-şi cumpere pistoalele alea, muniţia aferentă şi vreo două cuţite de vânătoare. Şi să pornească spre celălalt amic - ăla cu dispozitivele electronice. Se îndoia că o să mai găsească de-alea speciale, care "să ocolească" banda mobilului lui. Mai ales că nu mai avea mobilul ăla "aparte", de care se ocupase Isamu...

Da' nici Isamu nu mai avea contele ăla "aparte" care făcea bani şi din rahat! Aşa!

Gândul ăla îl binedispusese instantaneu! Deci se înarma, se "bruia" şi-apoi îşi lua şi săbiile şi pleca la treabă. Trebuia să facă nişte cașcaval azi; de-ăla neimpozabil. Cu cașcavalul ăsta va plăti oamenii care vor face cașcavalul impozabil pentru umbrelă.

Diamant

Cum-cum? Scoase telefonul şi se grăbi să se ridice de la masă:

- Scuză-mă, frate, da' e important!

- Stai liniştit, mă! Du-te în birou!

"În biroul tău? Ăla ascultat de Interne? Ha-ha!" Ieşi din casă, trase uşa după el şi răspunse:

- Da.

- Să trăiască şefu'! Roxana sunt!

- Zi-i!

- Sunt la uşa rezervei. Şi am o problemă mare!

- Zi-i!

Roxana coborî mult tonul vocii:

- Şefule, e unu' aici, Popescu Ion, cu doi poliţai. Mi-a arătat o legitimaţie de SIE şi mi-a zis că i-ai zis tu că Grasu vrea să facă declaraţii!

Adică Popescu era la Spitalul de Urgenţă? Hm...

- Şi eu nu i-am lăsat să intre; le-am zis că acu' doarme şi le-am trântit uşa-n nas. Da'-i aud pe hol, cum bombăne. Şi nu ştiu ce să fac!

- Grasu ce face?

- Se uită la mine şi nu zice nimic. Şi e cam verde, aşa...

- Pune-i telefonu' la ureche.

Aştepta... Grasu şopti, încet de tot:

- Da, bă!

- Fii atent! Şefu' s-a pus pe picioare, aşa că eu am bătut ieri toba. Popescu ăla de vrea să intre la tine e noua noastră umbrelă; şi i-a trimis şefu' declaraţia ta. Aşa că treaba e aranjată. Dacă însă ţi se pare că zice ceva nasol, gemi de două ori şi-ţi tragi una dintre perfu-

zii. Şi se orientează Roxana mai departe. Da, bă?

- Da...

Foşneau... Roxana întrebă, precaută:

- Şi eu ce fac acu'? Îi las să intre?

- Deschizi uşa, le zici că Grasu s-a trezit şi-i laşi să intre. Şi nu închizi telefonu'; îl ţii în mână iar tu te sprijini de pat, lângă Grasu. Ca s-aud şi eu declaraţia aia...

- Da, şefu'! Stai aşa!

O auzea deschizând uşa, spunându-le să intre... Auzea "Bună ziua"... de trei ori...

- Numele meu este Popescu Ion... Înţeleg de la dl Ştefan Ionescu că sunteţi îndeajuns de întremat ca să faceţi declaraţii, referitor la ceea ce s-a întâmplat în data de 21 aprilie...

Grasu gemu scurt iar Popescu... continuă:

- Deci, în ziua de 21 aprilie, aţi primit un telefon... de la un prieten, pe nume Şerban Georgescu... El v-a rugat să-l duceţi de urgenţă la o întâlnire de afaceri... la restaurantul Piccolo Mondo...

Zâmbea şi asculta; probabil că Popescu citea mail-ul lui Ştefan cu voce tare iar poliţiştii scriau după dictare...

- Fiind în apropiere, nu l-aţi refuzat... L-aţi luat, pe el şi pe cei doi amici de-ai lui... şi l-aţi dus până în faţa restaurantului... unde nişte necunoscuţi v-au atacat... În maşină, la momentul atacului, eraţi doar dvs, dl Georgescu şi cei doi amici ai lui... Aţi vrut să parcaţi, iar duba s-a apropiat în viteză şi v-a izbit din stânga... Din cauza şocului, v-aţi lovit cu capul de stâlpul uşii... Iar după ce v-a lovit duba, nu vă mai amintiţi nimic...

Era linişte în rezervă. Auzea doar respiraţia lui Grasu. Putea jura că omul ăla era vineţiu-albăstrui acum şi se uita când la unul, când la ăilalţi doi, când la Roxana - care, muiere curajoasă şi obişnuită să-şi lipească pumnii de chipie albastre, se uita lung şi ameninţător pe poliţiştii care scriau după dictare...

- OK; am consemnat. Semnaţi, vă rog... Primul martor, Popescu Ion... Al doilea martor, domnişoara...

- Roxana.

- Roxana şi mai cum?

- Ionescu.

Oare "ţinea"?... Bineînţeles că da! Doar era Popescu acolo, nu?

- Bun. Noi am terminat. Vă mulţumim şi vă dorim însănătoşire grabnică.

Auzea foşnete şi paşi; se îndepărtau, semn că Roxana îi conducea la uşă, dar telefonul îl uitase pe marginea patului... O auzi râzând:

- Gata, Grasule - s-au uşchit!

Tânăra lipi telefonul de ureche:

- Aoleu! Ce-a fost asta, şefule?

- Ce să fie, fă? Tu n-ai auzit? Declaraţia lu' Grasu! Apropo! Vezi, că Ştefan te-a văzut la televizor, lângă targă, şi mi-a zis să-ţi zic că e mândru de tine!

- ... Aşa a zis el?

- Păi eu ce-am zis, fă? Nu ţi-am zis că el a zis?

- ... Atunci zi-i lu' şefu' că vorbele astea ale lui mi-au mers direct la inimă! Direct lângă locu' ăla special unde e încuiaţi ochii lui *shukari*...

- Fă!

Apăsă butonul roşu, râzând... şi ridică privirea spre poartă. Gazda lui avea gard cu gratii şi poartă monumentală, din fier forjat. Ei, prietenii şi partenerii de afaceri, ştiau şi de ce gardul nu era din cărămidă şi poarta din tablă groasă. Era foarte plăcut sentimentul pe care-l avea în suflet atunci când stătea în dreptul uşii, privea în ochii bărbatului din maşina de filaj şi-i transmitea ceva gen "sâc-sâc"...

Reveni în casă, în living, iar gazda lui îl privi lung:

- Probleme, Diamante?

- Nu, stai liniştit. M-a sunat fata mea, de la spital. Grasu tocmai a dat declaraţia, apropo de împuşcături...

- Aha! Şi cum e?

- Cum să fie - aşa cum trebuie!

Râdeau toţi şase - că ştiau... Se reaşeză la masă:

- Lucrurile intră în normal.

- Aşa şi trebuie. Şi imediat cum reuşim să-i aducem pe ei aici, normalul ăsta o să-i calce rău de tot pe gât pe ăia!

Aprobă cu capul - că n-avea de ce să-l contrazică! Era bine dacă îi căutau şi oamenii lor; creşteau şansele de a-i găsi mai repede! Ştia că Ştefan era îngrijorat; şi el era îngrijorat...

Ana-Maria

În minte îi răsuna un cântecel vesel - iar paşii îi călcau în ritmul muzicii. Era veselă! Soarele strălucea cu putere, ei mâncaseră pe săturate, operaţiunea de deghizare fusese o joacă plăcută şi îi ajutase mult să-şi schimbe înfăţişarea...

Copiii mergeau în faţa ei, ţinându-se de mână. Erau veseli. Discutau despre deghizarea celuilalt. Léon avea şapcă cu Ferrari şi ochelari de soare ca Rambo; Florentina avea o şapcă cu paiete şi ochelari de soare cu Hannah Montana. Dacă aşa le plăcuse lor... Ea îşi strânsese părul şi nu-şi pusese şapcă. I se păruse prea stridentă şapca; optase deci pentru ochelari de soare... şi cam atât. Cu părul strâns şi împletit, nefardată nicicum, figura ei era extrem de departe de cea a doamnei contese uşor pudrată şi plină de bucle...

Copiii se opriseră la semafor. Îi ajunse din urmă, puse palmele pe umerii lor... Şi tresări - în spatele ei, o voce subţirică rosti, în romanes:

- Bă, vezi că eu dau fuga până acasă!

Întoarse un pic capul, ca şi cum se uita la trafic... Puştoaica de vreo şapte anişori, îmbrăcată cu fuste înflorate şi cu părul împletit cu funde roşii, se îndepărta grăbită... Se întoarse de tot - şi-acum îi văzu şi pe ei. Erau doi băieţi şi-o fetiţă - o bebeluşă. Băiatul cel mic avea vreo cinci anişori; ţinea bebeluşa în braţe şi cerşea, în franceză. Cel mare avea cam zece ani - şi-o bombănea pe sor'sa... în ţigăneşte...

Gata - se hotărâse! Aici, acum, o să încerce! Măcar să aibă certitudinea că o făcuse şi pe-asta! Şi că încercase! Avea cuţitul pe mânecă; aşa că...

Trase uşor copiii în spate... şi-i întoarse spre cei trei ţânci de lângă agenţia imobiliară. Băiatul cel mare mârâi în romanes:

- Zi-i mai cu foc - că am prins una!

Ce drăguţ din partea lui! Evident, ea nu era decât o franţuzoaică şi nu-i înţelegea - aşa că zâmbea amabil şi se apropia de băieţelul mai mic. Care se milogea acum de mama focului, legănând bebeluşa... Exclamă teatral, într-o franceză impecabilă:

- Oof, Doamne! Ţi-e foame, nu-i aşa?

- Da, doamnă! Dă-mi şi mie bani!

- Bani nu am; dar un pachet de biscuiţi cred că am. Vrei biscuiţi?

- Da, doamnă! Dă-mi şi mie bani!

Ştia una şi aceeaşi placă! Probabil era "proaspăt sosit"... Băiatul cel mare se apropie grăbit şi-o interpelă, într-o franceză lipsită de orice accent francez:

- E bolnav, doamnă, şi nu ştie să vorbească!

Scoase din sacoşă un pachet de biscuiţi şi i-l dădu băiatului cel mic. Iar el se milogi în continuare:

- Mersi, doamnă! Dă-mi şi mie bani!

Cel mare reacţionă imediat, în romanes:

- Gata, bă! Bă, eşti prost!

Îl redusese la tăcere... Cel mare le întoarse spatele şi porni încetişor spre stânga, bombănind ca pentru el, tot în romanes:

- Na! Cică să fac bani! Cu cine dracu să fac bani? Cu ăsta?

Şopti, între urechile copiilor:

- Staţi aici; nu vă clintiţi şi nu scoateţi o vorbă!

După care se grăbi să se ducă după băiatul cel mare:

- Scuză-mă, te rog...

- Da, doamnă!

- Tu ai grijă de ei, nu-i aşa?

- Da, doamnă! Sunt fraţii mei mai mici! Şi amândoi sunt bolnavi!

- Înţeleg. Şi-mi pare tare rău să aud asta! Crezi că vă pot ajuta

cu ceva?

- Nu ştiu, doamnă! Ei iau multe medicamente! Da' dacă vreţi să ne ajutaţi cu câţiva bănuţi...

- Ţi-am spus - bani n-am. Dar am nişte hăinuţe rămase mici de la copiii mei, care cred că v-ar fi vouă tocmai bune!

- Oo, vă mulţumim mult!

- Dacă vi le aduc aici, vă găsesc şi peste-o oră? Adică aici veniţi de obicei?

- Da; iar dacă nu suntem aici, să ştiţi că locuim pe strada asta din stânga, după podul cu calea ferată! E acolo un depozit de maşini; şi acolo locuim!

- Bine. Uite, am şi nişte suc, dacă vă place...

Puştiul zâmbea şi fremăta... şi-l mârâia iar pe cel mic, în romanes:

- Râzi, prostule! Că-ţi dă suc!

Scoase cutia de Prigat şi i-o dădu celui mic - care râse chinuit şi "spuse placa":

- Mersi, doamnă! Dă-mi şi mie bani!

Cel mare dădu ochii peste cap, dădu să erupă... dar se controlă în ultimul moment:

- E bolnav, doamnă!

Îl luă uşurel pe după umeri şi strânse bine în pumn puloverul de pe el. Şi mârâi în romanes:

- Hai, că mă ginesc ăştia p-aici şi e nasol. La dezmembrări staţi? La capătu' străzii, lângă tren?

Îl năucise cu informaţia aia "proaspătă"... Se grăbi să continue:

- Sunt nevastă de lăutar, aşa că nu te constipa. Tu ai o soră mai mică; ăştia doi sunt aduşi din România cu alte treburi. Şi-s "proaspeţi", că nu ştiu decât zece cuvinte toate. Pentru cine lucrezi? Pentru al lu' Mitică? Pentru Bronzatu'? Pentru Gică Şchiopu'?

Tăcea mâlc; dar cel mic, cel cu bebeluşa în braţe, rânjea acum cu toţi dinţişorii... Zâmbi "dulce", dar tot printre dinţi:

- Zi-i, că nu te torn! Duc copiii acasă şi mă duc la ai tăi; şi dacă sunt oameni serioşi, vă dau bani şi haine. Da' vreau să ştiu pentru cine lucrează ăştia doi: că vreau să vă dau vouă, nu lu' Bronzatu' sau lu' Mitică.

Puştiul se codea, se scărpina... adică verifica dacă putea să scape din mâna ei în caz că se smucea tare-tare... Şi până la urmă răspunse:

- ... Noi lucrăm pentru un rege.

- I-auzi! Pentru Ştefan, regele aurarilor?

O privea cu ochi uimiţi... Ei nu-i prea venea să creadă că avusese aşa noroc, să dea de oamenii lui Ştefan chiar "din prima"... Decise să rişte; aşa că îi dădu drumul, râzând:

- Nu ţi-am zis că bărbată-miu e lăutar? Bine; duc copiii acasă şi mă-ntorc. Tu dă-i bătaie aici! Şi învaţă-l şi alte cuvinte, dacă vrei să ai spor!

Porni spre Florentina şi Léon şi-i împinse spre semafor. Iar fetiţa ei zâmbi, în romanes, spre mutra perplexă a puştiului:

- Te-a făcut! Aşa-i că-i tare?

Da' ce-i venise? În fine... Băiatul începu să râdă... şi răspunse:

- M-a făcut, ce mai!

Îl făcuse, ce mai! Şi cum semaforul era verde, traversară toţi trei... iar Florentina şopti, în romanes:

- Mami, ăştia lucrează pentru tati?

- Sss...

Că cine ştie cine-i auzea... Îşi continuau drumul pe Route de Vienne... Şopti, la urechea ei:

- Trebuie să găsim cazare pe-aici. Urgent! Uită-te după hoteluri, hosteluri, pensiuni... Uită-te după anunţuri, după bileţele...

Se uita şi ea - şi îi venea să-şi dea palme că nu cumpărase o hartă... Că încă nu-şi cumpărase un mobil, cu cartelă...

Înaintau pe Route de Vienne... şi se părea că n-avea noroc...

- Mami, ce înseamnă "în regim hotelier"?

Poftim? Cum-cum? Florentina arătă spre ultimul bloc de dinaintea intersecţiei:

- Acolo scrie "închiriem camere în regim hotelier". Adică e hotel?

"Închiriem camere în regim hotelier. Relaţii la apt. 3." Slavă Cerului! Închiria camere fără acte! Numai să fie libere! Formă 3 la interfon...

- Da?

- Bună ziua. Aveţi un afiş pe uşă; închiriaţi camere?

Nu i se mai răspunse; în schimb, interfonul pocni. Se grăbi să intre... şi auzi paşii coborând pe scări. Oare care era apartamentul 3? Femeia care coborâse o privi lung:

- Dvs. aţi sunat?

- Da. Am dori să închiriem o cameră...

I se făcu semn s-o urmeze; urcau pe scări... O văzu apropiindu-se de uşa din stânga; o descuia... Strângea bine umerii copiilor şi simţea că inima îi bătea extrem de tare...

- Poftiţi. E o garsonieră nu foarte mare, semimobilată...

Ia - ce garsonieră era aia?

Din uşă intra într-un hol lung. Imediat în dreapta era bucătăria meschină, de doi metri pătraţi toată. În continuare era camera - mare cam cât dormitorul doamnei Zorilă, mobilată doar cu un pat. Femeia deschise ultima uşă:

- Şi aici e baia. Are cabină de duş...

- Şi cât e chiria?

- 20 de euro pe zi.

Scoase banii din buzunar:

- Achit acum trei zile, iar dacă e cazul să mai stau vă găsesc la apartamentul 3...

Femeia aprobă, luă banii şi-i dădu cheia. Şi ieşi.

Perfect!

Se repezi şi încuie uşa; după care reveni în cameră şi-i smuci pe amândoi pe pat. Îngenunche în faţa lor. Îi privea lung, speriată...

- ... Ce e, mami? Crezi că te-a minţit copilul ăla?

- Nu; de minţit, nu m-a minţit. Dar... Dar am emoţii.

- De ce?

- Pentru că o să mă duc la atelierul de dezmembrări şi-o să vorbesc cu părinţii lor... Şi s-ar putea ca mâine să mergem la tati.

Fremătau amândoi...

- Şi mi-e frică. Tocmai de-asta, pe voi nu pot să vă iau cu mine. Deşi ştiu că o să lipsesc cam jumătate de oră, şi-o să vă îngrijoraţi...

- Aa, stai liniştită! Noi stăm cuminţi aici şi te aşteptăm!

- ... Daţi-mi cuvântul vostru de onoare că sunteţi cuminţi. Că nu descuiaţi uşa, că nu vă duceţi la geam, că nu faceţi gălăgie...

- Mami, îţi dau cuvântul meu de onoare că poţi avea încredere în mine! Sunt mare şi ştiu ce-am de făcut! Da?

Prinţesa ei folosise un ton indignat... Zâmbi şi se ridică:

- Bine. Uite - vă pornesc laptopul... Adică stai să mă uit mai întâi pe hartă! Să văd unde suntem şi să stabilesc un punct de întâlnire! În caz că sunt, într-adevăr, oamenii lui tati, trebuie să-mi dau întâlnire cu tati undeva, nu?

Scormonea după laptop... Îl pornea... Florentina întrebă:

- Da' de ce?

- Cum adică?

- De ce nu le spui că suntem pe Route de Vienne, la numărul 201?

Oare avea reţea wireless? Da! Şi era neparolată! Perfect!

- Pentru că noi ne ascundem la adresa asta - şi nu-i bine s-o afle nimeni altcineva, decât noi. Mă duc la oamenii ăia, mă asigur că lucrează pentru tati şi îmi dau întâlnire cu ei într-un loc public. Dacă nu vine tati sau Diamant, mă-ntorc şi rămânem aici.

Google maps...

- ... Da' de ce?

- Pentru că nu am încredere în nimeni altcineva. Noi trei valorăm acum vreo 300 de milioane de euro. Plus viaţa lui tati. Aşa că, dacă nu apare tati sau Diamant...

Repede - Lyon... Route de Vienne... Aha! Aia era Rue Challemel Lacour! Iar ei merseseră înainte... Aici erau ei acum - la intersecţia cu Rue de Montagny. Ce era mai departe? Înainta... Mai în faţă urma altă intersecţie. Şi o piaţă generoasă... Place Belleville. Asta era! Rupse un colţ de ziar şi notă intersecţia... Route de Vienne cu Rue Audibert et Lavirotte. Gata! Şi-acum ea trebuia să ajungă la... linia

de tren... Aha! Şi uite şi dezmembrările! Se vedeau clar, pe Google maps! Bun! Şi-acum youtube...

- Hai, prinţeso - pune nişte desene. E bine dacă vă uitaţi la desene până mă întorc?

- Da. Ţi-am spus, stai liniştită. Că noi stăm cuminţi aici, mâncăm şi ne uităm la desene! Promit!

- Şi nu deschideţi geamurile pentru nimic în lume!

- Bineînţeles!

- Şi nici uşa!

- Mami, te rog!

Da, ştia, o cicălea rău... Ia - telefon aveau?... N-aveau. La 20 de euro pe zi, ce cerea şi ea?! Asta e! Goli sacoşa pe masă şi trase pătura de pe pat. O îndesă în sacoşă... Da; era destul de plină. Îi privi lung... Geamurile erau închise... Se grăbi să sărute creştetele copiilor ei şi ieşi. Şi încuie de două ori...

Şi-acum, să aibă totuşi încredere în fetiţa ei şi să se ducă la oamenii ăia! Dacă avea noroc, mâine o să-l aibă lângă ea...

Ieşi şi porni grăbită înapoi, spre intersecţia unde "lucrau" copiii. I-ar fi plăcut să poată să-l ia pe băiat cu ea; i-ar fi prins bine să ştie ce se vorbea la nivel de stradă, apropo de Ştefan...

Ea una era hotărâtă - se va duce la oamenii ăia. Spera din suflet să-l găsească pe băiat tot acolo, la colţ. Şi pe sor-sa. Şi pe cei mici. Spera din tot sufletul să nu descopere că unul dintre ei fugise repede acasă şi anunţase că o găsise...

Oare o recunoscuse? Greu de spus; dar o franţuzoaică aşa ca ea, cu accentul ei şi cu tenul rozé nu prea "trebuia" să ştie romanes...

Aha! Erau tot acolo! Fata se întorsese; acum, cei doi copii mari discutau, cu ochii spre colţul ei de stradă... Zâmbi şi-i arătă sacoşa; iar băiatul mai spuse ceva şi-o rupse la fugă spre ea! Oare ce se întâmplase? Puştiul întrebă, în romanes:

- Ne-aţi adus hăinuţele?

- Păi nu vezi?

Ochii negri "cântăriră" scurt sacoşa; băgă mâna în buzunarul interior şi scoase teancul de hârtii de 500 de euro. Şi-acum îl lăsase interzis... Porni spre calea ferată:

- Hai!

Gata - mergea grăbit lângă ea. Adică ea mergea grăbită - el alerga... Decise să spargă tăcerea, tot în romanes:

- Şi, ia zi-i - a fost agitaţie mare, zilele astea!

- ... De ce?

- Păi zicea bărbată-miu că nu ştiu care mare baştan din România a fost omorât! Mi-a zis şi care; da' n-am reţinut numele, că nu era rudă cu mine...

- Aa, da! A fost ceva agitaţie... Adică să ştiţi că nu a fost totuşi agitaţie mare; că lucrurile şi-au revenit repede! Adică noi nici n-am ştiut când s-a întâmplat schimbarea!

- Cum aşa?

- Păi despre regele nostru a fost vorba. Da' băiatu' care trece şi ne ia nouă încasările a venit la fel - la aceeaşi oră. Şi n-a cerut mai mult sau mai puţin. Nici n-a zis nimic...

- Aha! Păi şi-atunci tu de unde ştii pentru cine lucrezi acu'?

- Păi ştiu - că s-a aflat până la urmă! Şi tot pentru rege lucrez! Că a scăpat!

- Aha... Bravo lui - băiat deştept!

- Cel mai deştept!

Îi trase un cot uşurel, aşa, în glumă:

- Normal că unu' ca tine nu putea să lucreze decât pentru cel mai deştept! Aşa-i?

Puştiul roşise tot, dar râdea:

- Aşa-i, tanti!

- Şi ziceai că lucrurile nu s-au schimbat...

- Nu.

- ... La urma urmei, dacă zici că el a scăpat, or să se rezolve lucrurile şi la bărbată-miu.

- Păi de ce, tanti? Bărbatu' tău ce-a păţit?

- A fost în pană de clienţi! Weekend-ul ăsta n-a avut nici o cântare! Nimic! Cică sunt toţi supăraţi fleaşcă!

- Tanti, eu nu ştiu să-ţi zic cât de supăraţi sunt. Da' să ştii că acu' sunt foarte fericiţi! Toţi! Băiatu' care a venit de dimineaţă după încasările de ieri era cu manelele la maxim! Asculta cântecu' ăla al lu' Salam, cu cap şi pajură!

Cap şi pajură... O ştia! Cum era? *Cap şi pajură, noi suntem banu' şi stema*... Zâmbi slab:

- Da, o ştiu.

- Bun cântăreţ, Salam ăla!

- Păi tu asculţi manele?

- Ehe - şi-ncă cum! Când vine şefu' nostru, ne pune manele pe laptop! Ştii? Are un laptop de-ăla, şi ne pune să ne uităm la manele pe youtube!

- I-auzi!

- Daa... Şi-i vedem acolo pe toţi! Şi ieri i-am văzut!

- A fost ieri şefu' pe la voi?

- Da, şi a vorbit un pic cu tati. Nu mult - vreo cinci minute.

- Auzi? Da' taică-tu cu ce se ocupă?

- Ei - îl ajută pe ăla de la dezmembrări. Mama se ocupă de copii...

- De câţi copii?

Tăcea... Zâmbi slab:

- Treaba ta - nu-mi spune! La urma urmei, ce mă interesează pe mine câţi copii! E treaba voastră!

- Ştii, tanti...

Şi iar tăcea... Începu să râdă:

- Dacă-mi zici, ştiu! Dacă nu...

- ... Tanti, tu crezi că nouă ne place aşa? Să stăm în cartoane, la dezmembrări, şi să mâncăm din ce ne-aruncă unu' şi altu'? Da', uite - aici, de bine-de rău, ne mai descurcăm! Tata n-are un picior. I l-a tăiat trenu' anu' trecut, la Bacău, când umblam să strângem fier vechi. Ce dracu să facă el în România? Mama nici nu ştie să scrie! Ce să facă ea în România? Noroc cu regele nostru; că ne-a adus aici, ne-a aranjat să stăm la omu' ăsta, la dezmembrări... Şefu' de la dezmembrări ne-a lăsat să ne facem două căsuţe din cărămidă, în curtea lui. Tata îl ajută să desfacă maşinile; mama face de mâncare pentru toţi copiii de care am eu grijă. Şi uite că ne descurcăm! Avem mâncare, avem haine... Poate-o să ne ajute regele nostru să ne facem şi acte... Mai vine câte-o tanti de-asta frumoasă aşa ca tine şi ne aduce lucruri...

Îl admonestă cu degetul; el râdea, că ştia ce făcuse...

- Auzi? Da' tu ştii să citeşti? Tu mergi la şcoală?

- Mai merg, din când în când, la o femeie de-aici, care e foarte bogată şi face şcoală pentru copiii de români. Ştii tu - cheamă nişte copii la ea acasă şi ne învaţă ea. Da' nu mă duc tot timpu'; că trebuie să şi muncesc!... Da' eu ştiu să scriu şi să citesc! M-a învăţat tata! Şi-acu' stă seara cu mine şi mi-arată...

- Asta e bine. Şi sora ta? Ea merge la femeia aia?

- Când şi când...

Se vedea podul de cale ferată...

- ... Eu văd de zece copii. Cinci colţuri de stradă am. Când ai venit tu, mă pregăteam să fac turu', să văd care ce face şi să iau hârtiile. Că la zece trece băiatu' şi ia mălaiu'.

Aproba cu capul...

- Tanti, aici ar trebui s-o luăm pe sus. Da' să ştii că mie mi-e frică de tren, de când cu tata; nu-i aşa că vrei să mergem pe jos?

Pe sub pod?... Prin bezna aia?... Bine! Aprobă... şi zâmbi:

- Şi? Hai - mai zi-mi!

- Ce să mai zic?

- Ce faceţi voi toată ziua?

- Păi, ce să facem - bani facem!

Îl admonestă cu degetul şi-şi primi răspunsul:

- Stăm la colţurile unde ne trimite şefu' nostru şi facem bani! La zece dimineaţa şi la şase seara, el trece şi ia banii - sumă fixă! Ce scoatem peste, e al nostru.

- Şi scoateţi ceva peste? Sau munciţi mai mult pentru el?

- Tanti, să ştii că nu ne-mbogăţim din asta; da' nici nu murim de foame. E binişor. Nu ne culcăm cu burţile goale şi nu stăm în fundu'

gol pe stradă. Şi să ştii că tata a cumpărat ciment şi-a pus peste cărămizi, la camerele alea unde stăm noi.

- Asta e bine. Şi câţi copii sunteţi aici, la dezmembrări? Că n-am adus decât sacoşica asta...

- Aa, aici sunt numai eu şi sor-mea. Şi aia mică, de-o ţinea prostu' ăla în braţe. Ăilalţi nu stau aici; stau în altă parte.

- Şi cum faceţi de dimineaţă?

- Păi... cum să facem! Ne-ntâlnim la treabă!

- Pe ei cine-i aduce?

- Tanti, ei vin singuri!

Deci erau undeva în zonă... Ieşiră de sub pod iar puştiul arătă gardul din dreapta:

- Aici e, tanti. Hai pe-aici!

Pe unde? Îl văzu ocolind... Ocoli şi ea şi descoperi spărtura în gard. Era mică; dar nici ea nu era vreo obeză, aşa că reuşi să se strecoare şi ea, şi trase şi sacoşa... Intraseră prin fundul curţii. Puştiul o rupse la fugă spre coşmelia din cărămizi acoperite cu cartoane şi răcni:

- Tatăă! Mă tată!

O femeie răcni şi ea:

- Ce-ai, mă?

- Mamăă! A venit o tanti cu nişte haine!

Cârpa se trase scurt; femeia ieşi şi-o privi lung... Piciul începu să râdă:

- Vezi ce spui - că ştie ţigăneşte de te rupe, nu alta!

Aşa că femeia aia nu spunea nimic. Avea cam 35-40 de ani - dar se vedea că îmbătrânise înainte de vreme... De undeva din spate apăru în fugă o altă femeie - o bătrână de peste 50, care domoli imediat pasul şi se apropie de ea vorbindu-i în romanes:

- Bună ziua. Cine sunteţi şi ce vreţi?

Păi să-i spună, nu?

- Sunt Ana-Maria Ionescu.

Femeia nu păru impresionată de numele ei:

- Şi ce vreţi? Sunteţi de la Protecţia socială?

Lăsă sacoşa jos şi-l privi lung pe puştiul vorbăreţ şi descurcăreţ... Zâmbi:

- Zici că te uiţi la manele pe youtube?

- ... Da, tanti.

OK! Trase elasticul din păr şi-şi despleti coada. Şi scutură bine-bine capul... Se uitau la ea ca la o nebună...

Răsuci inelul şi ridică mâna, privindu-l lung pe copilul ăla pe sub sprâncene:

- Sunt Ana-Maria Ionescu, nevasta lu' Ştefan - regele aurarilor.

O secundă de tăcere; de uimire. După care femeia bătrână îşi trase încet baticul de pe cap iar cea tânără pică pur şi simplu pe jos! Iar puştiul o rupse la fugă spre maşini, urlând:

- Tatăă! Tatăă, vino repede! Vino, că a venit nevasta lu' regele nostru!

Ridică şi ea tonul:

- Mucles, mă! Nu ţipa!

Bătrâna se grăbi s-o înhaţe de mână şi-o trase spre cartoanele alea. Le ocoli şi văzu acum că erau două construcţii de-alea; iar între ele, peste ele, era întinsă o foaie de cort - ca un umbrar. Bătrâna o aşeză pe unul dintre scaune... şi, cu o viteză şi-o rapiditate care-o lăsară mască, se repezi şi-i pupă mâna!

Şi-şi aminti, într-o clipă, că n-avea voie să-i zică nimic!

Şi realiză, în clipa imediat următoare, că toţi or să-i pupe mâna!

Se înroşise toată... Bătrâna dispăruse după camera din stânga; se dusese probabil s-o ajute pe femeia tânără... Piciul se-ntorcea în goana mare; şi imediat cum o văzu, "puse frână" şi se apropie încetişor, privind-o lung... La naiba! Ce reguli avea şi Ştefan! Cum să-i pupe toţi mâna?... La urma urmei, era regina lor; nu? Bărbatul ei îi luase din România, unde bătrânii ar fi murit de foame iar copiii s-ar fi pierdut prin centrele de plasament, şi-i adusese în Franţa; unde stăteau în curtea unui om civilizat, aveau mâncare şi haine... Oof!

Auzea un gâfâit de bărbat obosit rău. Îşi amintea că tatăl piciului n-avea un picior...

La vederea ei, bărbatul se opri. Avea cam 40 de ani şi, într-adevăr, avea piciorul stâng retezat de deasupra genunchiului. Se sprijinea într-o cârjă. Şi cum puştiul semăna izbitor cu el... Ridică mâna cu inelul şi-l privi lung:

- *Le roi est mort*.

Tatăl piciului se clătină scurt - dar cârja îşi făcu din plin datoria. Piciul şopti cât putu el de tare:

- Ea e, tată! Am văzut-o pe laptop! Ştii ce frumos dansează? Şi uite ce frumoasă e!

Îl admonestă iar cu degetul - că roşise toată... Iar bărbatul îşi trecu mâna liberă prin păr, şi-apoi se şterse de transpiraţia de pe faţă şi-apoi îşi aminti că trebuia să-i pupe mâna iar el tocmai se murdărise foarte tare - şi-şi ştergea mâna pe haine... N-avea voie să-l oprească. Indicaţiile lui Ştefan fuseseră clare. Regina avea o etichetă strictă; aştepta, privindu-l lung... Bărbatul îi pupă mâna şi se aşeză pe jos:

- Bă! Ia şterge-o de-aici! Şi mucles - nu zici o vorbă! Nici lu' sor-ta nu-i zici!

- Nu, tată!

- Zi-i "să mor io"!

- Să mor io, na!

Bărbatul o privea lung şi aştepta ca paşii să se îndepărteze... în timp ce paşii femeilor se apropiau, grăbiţi... După care coborî mult tonul vocii:

- Parola s-a schimbat - este *Vive le roi*. Regele a scăpat cu bine; acu' s-a întors şi-a făcut dreptate - şi-a început războiu' cu chinejii. S-a aliat cu spionii de la Externe, de la SIE al nostru. Şi toţi tovarăşii lui ştie ce s-a întâmplat şi-i pun oamenii la dispoziţie la războiu' ăsta. Iar urgenţa număru' unu pentru toţi e găsirea ta şi-a copiilor. Da' zicea şefu' meu, ieri, că e foarte important să vă găsim noi primii - că nu se ştie niciodată care tovarăş poa' să-l trădeze. Aşa că ne-a dat ordin la toţi să stăm cu ochii pe străzi, să te urmărim pe şest dacă te vedem şi să-l sunăm direct pe Diamant atunci când ştim unde-aţi intrat, la ce adresă.

Aha... Păi, să-l sune pe Diamant!

- Ai telefon?

Bărbatul aprobă scurt şi scoase aparatul din buzunar.

- Sună-l. Ai număru' lui?

Na - că ea crezuse că "îl înfundă", dar omul aproba din nou! Una dintre femei se repezi la prima cocioabă, scotoci sus - între cartoanele care ţineau loc de acoperiş şi foaia de cort... şi scoase o carte de vizită! Ptiu, drace! Diamant le dăduse cărţile lui de vizită? I-o ceru cu mâna - şi constată că, da, Diamant îşi dăduse numărul de telefon tuturor subalternilor lui, mari şi mici... I-o dădu înapoi:

- Sună-l. Şi ai grijă ce-i spui. Să nu-mi rosteşti numele. Să încerci să-i dai de înţeles...

Bărbatul aprobă, luă cartonaşul şi formă numărul. Şi-acum asculta în receptor, cu ochii în ochii ei... Toţi trei se uitau lung la ea, de parcă încercau "s-o picteze mental" pentru posteritate...

Ei, la dracu! Se ridică şi se trânti pe jos, lângă el! Şi-şi lipi urechea de telefon - că nu putea crede ceea ce i se întâmpla acum! Omul ăsta avea numărul lui Diamant? Chiar aşa de înverşunat o căuta cumnatul ei acum?

- Da.

Bărbatul de lângă ea salută precaut, în romanes:

- Să trăiască şefu'!

- Să. Zi-i! Care eşti?

Ptiu, drăcie! Chiar Diamant era!

- Sunt Lăcătuş, din Lyon. Nu mă cunoşti...

- Şi-atunci de ce mă suni, dacă nu te cunosc?

- Pentru că voiam să-ţi zic... Şefule, n-ai să ghiceşti nici într-o mie de ani ce am eu acu' la mine-n curte!

Diamant începu să râdă:

- Ba o să ghicesc! Poliţia?

- Şi mai şi, şefule! Ia mai ghiceşte matale un pic. Ce nu visam eu niciodată să văd aici, în curtea mea din Lyon?

- Şi mai şi decât poliţia? Legistu'!

- Şefu', nu te deranjam pe matale dacă venea legistu'! Şefu...

Şi tăcea, pentru că nu era obişnuit să vorbească cifrat iar Diamant se cam răţoise şi-i vorbise din scurt, aşa... Şi-acu' se întorcea spre ea! Şi-i cerea, panicat, să-i sufle! Iar ea...

Diamant ridică tonul vocii:

- Zi-i, bă, odată! Ce vrei?

- Şefu' eu am acu' în curte...

O privea lung... şi turui, dintr-o suflare:

- ... o rază de soare, şefu'!

Aoleu! Îi trase telefonul din mână şi apăsă butonul roşu. Şi şopti:

- Să sperăm că n-au înţeles...

- Ba să sperăm că a înţeles! Şi că vine să te ia! Că aici nu-i sigur deloc, în cartoanele mele!

- Ştiu. Şi ştiu că toată mafia chineză e acu' pe urmele mele, la viteza maximă. Ei ascultă totul; să sperăm că n-au un traducător. Şi, în caz că au, să sperăm că n-au înţeles cum e cu raza de soare...

Bărbatul începu să râdă:

- Stai fără grijă, că regele a revenit în forţă! I-a luat gâtu' curvei care l-a trădat; şi se aude că într-o săptămână, cel mult, se pune pe picioare şi cu afacerile şi e ca nou! Cică şi-a recuperat banii, şi-a recuperat actele... Are o consilieră nouă, care cică-i dată dracului... Oamenii sunt toţi cu el... Şi zicea şefu' meu aseară, când mi-a adus cartonaşu' cu telefonul lui şefu' ăl mic, că de săptămâna viitoare regele suplimentează totu'. Ştii ce vreau să zic...

Da, ştia. Ştefan trebuia să facă bani, să plătească "utilităţile", aşa că profita de "starea de război" şi creştea-n toate cele: protecţie, afaceri, teritoriu... Se grăbi să se ridice:

- Nu mai vorbiţi la telefon - nici chiar cu Diamant! Dacă n-a sunat, înseamnă că a priceput mesajul şi te-a găsit în baza de date.

- În ce?

- În tabelele lui cu numerele de telefon. Deci ştie de unde l-ai sunat. N-ai de ce să-l mai suni. Şi-ar fi bine să nu mai suni pe nimeni. Şi să fii atent - chinezii mă caută cu disperare, şi pe mine, şi pe copii.

- Aoleu! Unde sunt copiii?

- Copiii sunt bine.

- Păi adu-i încoa! Vă ascund pe-aici, prin maşinile astea! Nici un chinez nu poa' să te găsească în curtea ăstuia!

- Nu; copiii sunt ascunşi bine acolo unde i-am pus eu. De-acum încolo, să nu mai spuneţi nimic nimănui despre mine şi ce-am vorbit. Să nu vorbiţi despre asta decât cu Diamant - şi numai când o veni aici şi-oţi sta faţă-n faţă. Dacă a înţeles ce i-ai zis, în patru ore Diamant o să fie aici, pe scaunul ăsta!

Aprobau toţi, ca dementii...

- Nu vă mai atingeţi de telefonu' ăla! Eu plec acum - şi să nu mă urmăriţi! Să nu încercaţi să aflaţi unde stau! Mâine, la ora două fix, o să fiu la intersecţia dintre Rue Audibert et Lavirotte şi Route de Vienne. În piaţa Belleville. Să vină ei acolo, să mă ia. Da' să le spuneţi că, dacă simt şi cel mai mic pericol, am şters-o de-acolo!

- Stai liniştită - că tot acolo o să mergem şi noi! Oi părea eu rablagit - da' ştiu să dau cu cârja!

- Voi nu mergeţi nicăieri - nici azi, nici mâine. Aţi fost deja interceptaţi. Telefonul lui Diamant e ascultat şi de românii noştri, şi de chinezii lor. Aşa că, în următoarea jumătate de oră, pe strada asta or să apară cel puţin patru turişti chinezi şi două dube negre. Iar acolo, sus, o să vedeţi o grămadă de muncitori care repară calea ferată. Şi-n blocurile de vizavi o să fie multă lume care n-are treburi urgente de făcut şi stă pe la geamuri... Aşa că voi nu faceţi nimic. Şi nu spuneţi nimic. Dacă vine Diamant, îi spuneţi ce aveţi de spus şi-i daţi adresa.

Îi dădu bileţelul:

- Dacă el vă dă sarcini mai departe, bine; dar altfel, să nu vă băgaţi. Că aveţi copii...

Aprobau toţi trei. Adică patru - că şi puştiul ascultase, de după cartoanele alea, şi vedea chiar acum cum dădea umbra lui din cap...

- ... Daţi-mi nişte haine ţigăneşti pentru mine şi copii. Şi să nu spuneţi nimănui nimic despre ele! Nici chiar lui Diamant! Aţi înţeles?

Ei aprobau că da, în timp ce femeia tânără se grăbea să intre în casă... Zâmbi slab, scoţând o bancnotă din buzunar:

- Piciule! Ia vino-ncoa!

O secundă, două... Puştiul apăru de după cocioaba de cărămidă. Era roşu ca racul, semn că ştia ce făcuse, ştia că n-avusese voie să tragă cu urechea... Îi prinse capul în palme şi se aplecă. Şi-l privi de foarte de aproape:

- Uită-te la mine.

Se conforma, speriat rău acum...

- ... Noi, părinţii, trăim pentru copii. Şi tot ceea ce facem, facem pentru copii. Să ai întotdeauna grijă de tine şi de părinţii tăi. Să asculţi de ei şi să-i respecţi cum se cuvine. Să înveţi de la ei. Să înveţi, ca să creşti mare şi să poţi să-i ajuţi atunci când or să aibă nevoie de ajutorul tău. Şi, în viaţă, să-i dai fiecăruia ceea ce merită. Ai înţeles?

Aproba... Închise ochii şi-l sărută pe frunte; şi, aşa cum o învăţase Ştefan, "pecetlui" acel sărut cu bancnota şi-i dădu drumul. După care se grăbi să revină spre Lăcătuş:

- Ieşirea "oficială" e pe partea cealaltă?

- Da.

- Şi dă într-o stradă circulată?

- Da.

- Pot să plec pe-acolo?

- Da.

Femeia tânără se apropia cu sacoşa... Îşi prinse din nou părul, întoarse inelul spre palmă... şi luă sacoşa:

- Vă mulţumesc. Nu faceţi absolut nimic ieşit din comun - reveniţi la ceea ce faceţi voi de obicei şi nu vorbiţi cu nimeni! Nu mai vorbiţi la telefon!

- Stai liniştită - ştim ce-avem de făcut.

Privi lung ochii negri... şi şopti:

- Aveţi grijă! Că aveţi copii!

Porni, grăbită, spre tabla mare din dreapta - acolo era ieşirea.

Deci Diamant dăduse ordin... Pentru Dumnezeu - Diamant ordonase ca toţi oamenii lor, "de la vlădică la opincă" să primească numărul lui direct de telefon! Şi să-l sune direct pe el, dacă dădeau de ea! Diamant îi căuta...

Deci nu se înşelase - Ştefan trăia. Scăpase - şi pusese ordine în afacerea cu curve. Da, el "trecuse prin Rennes". Lăcătuş spunea că-şi recuperase şi actele, şi banii... Iar dacă era să privească lucrurile prin prisma noilor informaţii, bănuia că soţul ei îşi recuperase şi actele de la Cannes - alea din birou. Oare ce faţă făcuse Isamu când îl văzuse pe Diamant intrând în vilă?

Şi unde era soacra ei?

Multe întrebări dificile... Poate îşi va primi mâine răspunsurile. Poate! Asta depindea de foarte multe lucruri: şi de Diamant, şi de... SIE? Serviciul de informaţii externe? Acum, Ştefan era apărat de spionii români? Uau!

Se vedea bine poarta; şi nu era nimeni în ceea ce părea a fi biroul de lângă gard. Probabil că aveau o sonerie, sau...

Ieşi şi întinse mâna spre trafic - trebuia să găsească un taxi. Se va duce glonţ în piaţa Belleville, va arunca o privire scurtă pe-acolo şi se va pregăti pentru întâlnirea de mâine! Trebuia să fie foarte atentă, pentru că n-avea voie să greşească!

Mâine, o să se deghizeze în ţigancă. În cea mai "pură" şi "oficială" ţigancă posibil. Aşa că trebuia să-şi cumpere o vopsea de păr, nişte farduri, o pereche de şlapi ieftini... Maşina opri pe dreapta; urcă în spate şi nu zâmbi:

- Place Belleville, vă rog.

Atuncă o privire în sacoşă... Da - îi dăduse o fustă plisată. Era bine. Era foarte bine. Dar cămaşă-i dăduse? Scormoni un pic...

Reveni spre geam - nu era bine! O să se uite acasă în sacoşă! Acum trebuia să fie atentă la trecători, la şofer... Ea şi copiii ei valorau 300 de milioane de euro - plus viaţa lui Ştefan! Ei trei n-aveau voie să greşească!

Isamu

Se întâmpla ceva. Cheng se ridicase - dar nu se clintise de la calculator. Stătea în picioare, cu ochii la monitor... Ce dracu vedea ăla acolo? Nu mai apucă să-l întrebe, pentru că imprimanta piui... iar Cheng îi aduse hârtia, rânjind:

- Şi-acum luăm măsuri; da?

Depinde ce-i adusese! Ia - ce era aia? Era un transcript... din romanes în franceză... O înregistrare a telefonului lui Diamant.

"- Da.

- Să trăiască şefu'!

- Cine eşti?

- Sunt Lăcătuş, din Lyon. Nu mă cunoşti.

- De ce mă suni, dacă nu te cunosc?

- Pentru că voiam să-ţi spun ceva. Şefule, n-ai să ghiceşti nici într-o mie de ani ce am eu acum în curte!

- Ba da! Poliţia?

- Şi mai şi, şefule! Ia mai ghiceşte o dată. Ce nu visam eu niciodată să văd aici, în curtea mea din Lyon?

- Şi mai şi decât poliţia? Medicina legală!

- Şefu', nu te deranjam pe tine dacă venea medicina legală! Şefu...

- Spune odată! Ce vrei?

- Şefu', eu am acum în curte o rază de soare, şefu'!"

Atât. Discuţia fusese în romanes; deci fusese mult mai "picantă", iar traducătorul nu era din etnie. Dar era concludentă. Ana-Maria era în Lyon - şi trecuse prin curtea acelui Lăcătuş. Ceea ce însemna că el avea o problemă imensă...

Iar Cheng îl privea lung, fremătând tot... şi-i arătă spre ecran. Ce-i arăta?... Aa... Selectă mail-ul şi văzu imediat mesajul de la directorul aeroportului din Lyon. Avionul privat "tricolor" tocmai primise aprobare de aterizare pe Saint-Exupery, Lyon. Deci Diamant venea în Franţa...

- Noi avem datele reţelei lor?

Aprobă cu capul - datele alea erau pe server, iar Cheng pusese întrebarea aia doar aşa, ca să nu pară atotştiutor! Deschise deci fişierul... căută numărul de telefon... copie adresa... şi oftă greu:

- Pune "ocheanele" să supravegheze adresa. Dizlocă un dispozitiv generos din Grenoble şi trimite-l în Lyon. Dar nu mai mult de 200 de oameni.

- Sunt prea puţini.

- Sunt de-ajuns. Ei dizlocă tot 200. Şi-or să fie şi vreo 50 de spioni. Amicii lui se vor repezi să aducă fiecare câte 10-15. Per total, se fac peste 600 de inşi. Iar asta atrage atenţia poliţiei.

- Poliţia nu este o problemă.

- Poliţia devine o problemă gravă dacă Externele române primesc dispoziţie să ne strice nouă apele! Vrei să vezi cum intră Fiscul în living şi ne cere nişte acte? Şi nişte semnături de conte pe actele alea?

Ştia că avea dreptate; aşa că continuă:

- Sunt de-ajuns 200 de inşi. Sunt sigur că Ana nu e la adresa asta. Ana stă ascunsă, cu copiii, şi aşteaptă să vină trupele. Cu siguranţă, le-a dat un loc de întâlnire, o dată şi o oră. Noi trebuie să fim la punctul de întâlnire. Iar Lăcătuş nu va scoate un sunet, până nu-l vede pe Diamant în faţa ochilor. Toţi ştiu care e miza... şi ştiu că noi ştim cum comunică, ştiu că-i interceptăm... Dizlocă oamenii. Găseşte o locaţie şi organizează dispozitivul. Pune adresa sub observaţie. Şi spune-le oamenilor să-şi pună mănuşile. Până nu aflăm exact ce, cât şi cum protejează externele alea, nu e bine să scoatem armele la el.

Cheng se grăbea la propriul calculator. Era fericit - era în extaz chinezul ăla! În sfârşit, avea şi el parte de acţiune! Scoase telefonul:

- Iar eu îl sun pe Gilles.

- De ce?

- Ca să-l trimit la Lyon!

- Lasă! Lasă-l să stea acolo! Şi cât scormoneşte pe-acolo, prin pădure, să facă bine să se gândească dacă loialitatea faţă de Ştefan e mai bună sau mai rea decât loialitatea faţă de Jun Chèn!

Hm... Îl privea lung - dar Cheng era foarte atent la ecran. Scria ordinul; făcea calcule mentale complicate apropo de cantitatea de gloanţe, raportată la numărul de arme, raportat la numărul de oameni - şi se gândea şi la o soluţie de cazare pentru oamenii ăia. Nu-i putea folosi pe cei din Lyon - pe care-i cunoştea toată lumea, dar care erau doar "ocheane". Ei observau - nu apăsau pe trăgaci. Luptătorii stăteau în cazarme; iar cea mai apropiată cazarmă era în Grenoble... Iar el tocmai se gândea că fusese consilierul lui Ştefan mulţi ani, aşa că toată "odiseea" aia de basm cu regi, armate, castele şi bătălii - nu lupte - îl cam "afectase" şi pe el...

Oare mai putea fi consilierul lui Ştefan? Se îndoia sincer...

Lăsă telefonul pe masă - n-o să-l sune pe Gilles. Cheng ştia că Gilles era omul lui Ştefan - ştia că fusese cel mai important bodyguard al regelui, din simplul motiv că regele avusese îndeajuns de multă încredere în el ca să-i dea în pază familia lui! Gilles fusese din prima secundă "omul lui Ştefan", la fel cum Isabelle fusese "menajera lui Ştefan", Emilie fusese "bucătăreasa lui Ştefan"... El era şi acum "consilierul lui Ştefan". De-asta stătea Cheng aici, cu el - ca să-l supravegheze. Fratele lui Jun era "în probe"; trebuia să demonstreze că era mai mult frate, decât consilier. Hm...

Gilles va rămâne în Alpi. Mai spre seară, când or să înceapă să vină informările din Lyon, o să treacă în revistă trupa din Puget-Théniers; şi o să-i mute pe cei mai "bătăioşi" la Lyon. Agitaţia care se va desfăşura mâine în oraşul ăla putea fi un paravan minunat pentru "accidentul" lui Gilles, în Alpi. Şi trebuia să aibă grijă de omul ăla.

Diamant

Cum-cum? Nu mai auzea nimic...

- Alo?

Nu auzea nimic... Privi ecranul - care-i arăta ceasul, wallpaperul şi reţeaua. Adică Lăcătuş ăla închisese. Apăsă telefonul verde, privi lung numărul...

- Ce-i, bă?

Îi făcu semn să-l lase - că trebuia să se gândească un pic!

Deci, îl sunase Lăcătuş din Lyon. Pe care el nu-l ştia. Şi-i spusese "şefule" - adică... Spusese...

Ce dracu era cu el? Ce era cu "nelămurirea" aia? Lăcătuş din Lyon tocmai îl anunţase că avea acolo, în curtea lui, "o rază de soare"! El era chiar tâmpit, de nu "procesa" informaţia aia?

... Nu era tâmpit; dar avea nevoie de câteva secunde, să se dezmeticească şi să se gândească cum ajungea urgent din primăria Aurari în Lyon, pe cine lua cu el, câţi oameni mobiliza acolo ca s-o recupereze pe Ana...

Telefonul începu să cânte. Popescu? Apăsă butonul verde:

- Da.

- Apelul a venit, într-adevăr, din Lyon. N-am apucat să-l triangulăm; dar e sigur Lyon.

- OK. Am nevoie de avion.

- E pe Otopeni. Te rog să-l contactezi pe Gaboraş - şi să nu faci nimic fără el!

- E mâna mea dreaptă la acţiunea asta.

- Bine. Îl anunţi tu?

- Da.

- OK. Să mă ţineţi la curent!

- Bineînţeles.

Şi-atât - îi închisese. Se repezi la uşă:

- Vorbim!

- Stai, bă! Şi cu aia cum rămâne?

- Vorbim, n-auzi?

- Diamante!

Stop - că avea şi omul ăsta dreptate! Se-ntoarse deci din drum şi întinse mâna:

- La 1 iulie, casa aia e gata.

Era bine aşa? Era bine dacă făcea nunta în iunie, în părculeţul din

mijlocul oraşului, iar la 1 iulie muta copiii în casă nouă? Nea Ovidiu îi strânse mâna, zâmbind:

- Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, Diamante!

- Şi matale asemenea! Că casă de piatră pentru copii dau eu! Am fugit, că arde!

- Fugi!

Alerga spre propriul domiciliu... Descuie şi intră. Safira zâmbi:

- Ce-i - a ajuns mirosul pân' la primărie?

Ce miros?... Aa, mirosul de friptură! Se grăbi să nege:

- Nu, da' miroase bine. Şi nu stau la masă.

O bosumflase instantaneu! Îi arătă telefonul:

- Arde!

Năvăli în birou, trânti uşa şi porni calculatorul. Şi căută numărul lui Cornel...

- Da, şefu'.

- Urgent, la mine acasă. Hai, că arde!

- Cinci minute.

Închise şi luă mouse-ul... Directorul cu subalternii... Fişierul cu Franţa... Tabul cu Lyon... Find...

Uite-l! Lăcătuş, din Lyon! Se grăbi să-şi noteze adresa... Bun! Şi-acum... Şi-acum, ia să vadă el cât de inteligent putea fi...

Google maps... Rue Challemel Lacour - iar calculatorul îi dădea mai multe opţiuni. Selectă Lyon... Zoom... Zoom... Zoom... Zâmbi... şi făcu o poză cu telefonul. Şi-acum ataşa poza aia unui mesaj nou, în care scria ***"Ai mare grijă de subalternii mei"*** şi pe care i-l trimitea lui Gaboraş...

Scoase telefonul special şi apăsă butonul verde. Suna... Suna... Inima i se strânse scurt - suna şi nu răspundea...

Ştefan

Tresări - că vibra buzunarul drept, nu cel stâng. Iar în dreapta era telefonul special... Bărbatul din faţa lui se gândea... El nu voia să întrerupă negocierea, că era foarte importantă...

- ... Bine, Ştefane. O facem. Cash sau virament?

- Tu cum vrei?

- ... Poftim?

- Firma nouă se înfiinţează peste câteva zile; aşa că, dacă vrei neimpozabil, se poate.

- Încă se mai poate - nu?

- Exact; încă se mai poate.

Buzunarul vibra lung... el nu putea să răspundă... Moldoveanul se gândea...

- ... Cash.

- OK. Jumate acum, jumate la Barcelona.

- S-a făcut. Câte zile durează?

- O săptămână, maximum.

Era uimit - şi era normal să fie aşa. Faptul că 20 de kile de cocaină pură plecau mâine dimineaţă din Chişinău şi peste şapte zile se-mpărţeau în Barcelona era un fel de "minune"! Nu degeaba i se spunea "rege" - iar dacă în curând or să-i spună "vrăjitor", îi înţelegea...

Blondul întinse mâna. Îi strânse mâna şi primi borseta neagră. O luă şi se ridică:

- Să-mi zici omu' şi adresa.

- Le ai în borsetă.

- OK. Atunci să-l informezi că mâine, la şapte dimineaţa, o să primească zece pizza. Să le refuze; da' las' că se prinde el...

- Bine, Ştefane. Şi-n rest, ce mai zici tu?

- Zic că-mi face mare plăcere să fac afaceri cu tine - da' acu' te rog să mă scuzi, pentru că am o treabă urgentă-urgentă...

- Aa, sigur! Stai liniştit!

Gata - "se evacua".

- Iar imediat cum terminăm treaba asta, să ştii că mai am vreo şase treburi cu tine!

- Una câte una - că aşa-i bine. Să vină civilizat, cu rându', nu toate-odată!

- Bineînţeles! De-aia îmi place să fac treabă cu tine - că merge totu' brici!

Păi da! Îşi strânseră iar mâinile şi ieşi din curte:

- Vorbim!

- Vorbim!

Urcă la volan, demară şi se integră în trafic. Q7-ele Externelor era chiar în spatele lui... Scoase specialul şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Băi, m-ai băgat în hipertensiune!

- De ce, bă? Că n-am răspuns?

Diamant tăcea...

- Las' că te obişnuieşti tu! Am bătut palma cu unu'; şi ştii că nu întrerup negocierile...

- Aha! Vezi, că eu mă duc la Lyon.

- Unde, mă?

- La Lyon. M-a sunat unu' - şi mă duc pân' la el.

Diamant îl anunţa că se ducea la Lyon... Că îl sunase unu'... Vărul lui continuă:

- Într-un sfert de oră sunt în avion, în decolare.

Într-un sfert de oră era în avion! Ana! Sunase unu' din Lyon! Se grăbi să-i răspundă:

- Vin şi eu - că trebuie să vorbim una şi alta.

- OK. Mă cazez şi te sun.

- Da. Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi apăsă acceleraţia la podea - Ana era în Lyon!

Doamne - cât de prost era! Cât de prost făcut grămadă putea să fie! De ce dracu nu gândise cu capul? De ce nu gândise logic? Ana lui plecase spre nord! De ce dracu nu-şi mobilizase armata de-a lungul drumului ei? De ce nu anticipase că soţia lui va merge din oraş mare în oraş mare - şi va face drumul ăsta pe cele mai mari, mai late şi mai uzitate autostrăzi? De ce n-avea acum posibilitatea să dea două telefoane şi să mobilizeze 200 de inşi în cinci minute? De prost, nu?

Fripse un pumn în volan şi scrâşni printre dinţi:

- Prostu' dracului, care n-ai grijă de ea!

Aşa-i venea să tragă stânga de volan şi să hârşâie BMW-ul ăla de parapet... dar se abţinea cu brio...

Ieşea din oraş, cu pedala la podea, turând şi forjând maşina aia şi făcând slalom printre celelalte maşini... Telefonul nu-i mai suna - semn că Audi-ul SIE nu se răzvrătea... Era pe autostradă. De-acum încolo, 800 de kilometri, o să se tot gândească... la ea...

Oare cum o găsiseră? Oare o găsiseră ei - sau îi contactase ea? Cunoscându-şi bine soţia, era tentat să creadă că ea decisese cărui subaltern să-i vorbească - şi să-i încredinţeze siguranţa ei şi a copiilor. Dar oare erau la subalternul ăla? Sau erau într-o ascunzătoare? Oare...

Oare nu făcea accident, dacă parcurgea următorii 800 de kilometri cu 200 la oră şi asemenea întrebări în minte? Era tentat să răspundă afirmativ la întrebarea asta - şi să încetinească. Dacă el murea... Şi totuşi, nu încetini - dar porni radioul. Mai bine asculta o dezbatere politică! Telefoanele nu sunau - nici ăla "oficial", nici ăla "special"...

Diamant

Soneria piuia... Gata - că trebuia să plece-n Franţa! Opri calculatorul, îşi luă laptopul şi ieşi. Şi-l găsi pe Cornel lângă uşă. La vederea lui, consilierul păli...

- Atenţie, amândoi! Eu plec în Franţa - suntem în urgenţă de grad zero. Iar cât sunt eu în Franţa, Cornel doarme pe canapeaua asta. Şi are mare grijă de familia mea.

Şi ridica un deget, ca să-i amintească discuţia aia din Sinteşti... Cornel aproba încet cu capul... Iar opinia ei chiar nu-l interesa! Aşa că o sărută şi ieşi. Urcă la volan, demară... şi frână în faţa primăriei.

Nu putea să plece chiar aşa - nu? Alergă în clădire, în birou şi năvăli la propriu peste şedinţa primarului!

- Mă scuzaţi, dar e urgent!

Lipi buzele de urechea unchiului lui şi şopti:

- Am găsit-o! Plec în Franţa!

- Bine. Să aveţi grijă!

Aprobă şi alergă afară. Iar telefonul oficial piui scurt. Cine era?

Zâmbi slab... şi nu mai alergă - păşi grăbit spre maşină. Aleodor Gaboraş tocmai îl anunţase că ***"obiectivul a fost localizat şi securizat"***, aşa că unica lui grijă acum era să ajungă la aeroport. Şi să-şi sune consilierii francezi, să-i anunţe că trebuiau să-l aştepte la aeroport.

Ştefan

Buzunarul stâng vibră scurt. Avea un mesaj - probabil că Popescu... Şi cum autostrada era dreaptă, scoase telefonul şi apăsă butoanele.

"Obiectivul a fost localizat şi securizat. A.G."

A.G. Vorbea despre obiectiv... Zâmbi slab:

- Aşa, Gaboraşe taică! Aşa! Ai grijă de ăia! Hai, că-i bine! Nu mi-au dat un cârpaci. E bine...

Căuta numărul Roşcatei lui... Gata. Suna...

- Da, şefu'.

- Ce faci?

- Bine, şefu'. La treabă.

Adică spiona pe-acolo, printre turişti şi pensionari. Bun!

- Bagă cărbuni acolo; că mâine dimineaţă, la opt fix, te iau din uşa aeroportului Saint Exupery, din Lyon.

- Da, şefu'.

- Aşa că vezi cum faci să ajungi acolo la opt.

- Da, şefu'.

Ar fi vrut s-o întrebe... Păi, s-o întrebe!

- Ceva veşti până acu'?

- Nu încă; da' mi-am făcut o idee.

"Nu încă" însemna că da. Iar "mi-am făcut o idee" însemna că... Că... Că tăcea ca prostu'! Încercă să-i zâmbească:

- Bine. Vorbim mâine.

- Opt fix, la aeroport.

- Exact.

Închise... şi oftă greu: "mi-am făcut o idee" însemna că... Că ştia unde se ducea Ana! OK - şi el ştia asta! Mersese spre nord, ajunsese în Lyon, iar dacă vor fi îndeajuns de tâmpiţi să n-o poată recupera acolo, probabil că se va duce şi mai în nord! Ana lui avea două variante: fie urca glonţ până-n Paris, fie o lua spre dreapta - Besançon-Dijon-Metz, spre România! Într-un fel, poate că era mai bine s-o ştie pornită spre casă. În zona aia, spre Balcani, el se descurca mai bine decât chinezul! Acolo erau "afacerişti" ca el. Acolo era Dejan, era şi Gojdu... Acolo Jun nu putea ataca decât dacă îl convingea pe Shen Qiao să-l lase să atace... De ce avea senzaţia că n-o vor putea prelua din Lyon?

Gândul ăla acţionă asupra tălpii drepte. Care apăsă acceleraţia.

Ana-Maria

Se apropia de uşa casei. Se apropia de ea şi revedea interfonul... şi-şi dădea seama că proprietăreasa nu-i dăduse o cheie de la interfon... Apăsă butonul 2 şi aşteptă - acum, dacă copiii n-or să răspundă, ea o să sune la 3. Dar o să se sperie rău... După câteva secunde bune, Florentina răspunse ţinându-se de nas şi tremurând bine de tot vocea, ca bunicuţa Scufiţei Roşii:

- Cine e?

Începu să râdă:

- Doi iezi cucuieţi, uşa mamei descuieţi, că mama v-aduce vouă...

Uşa pocnise; o împinse şi smulse hârtia aia cu "regim hotelier" - că putea s-o dea de gol! Intră şi se grăbi să închidă bine interfonul - că nu se întorsese nici măcar o dată, să vadă dacă era urmărită sau nu! Urcă scările în fugă, descuie...

Şi uite-o şi pe prinţesa ei! Slavă Cerului! O strânse în braţe... şi încuie uşa:

- Aţi fost cuminţi?

- Bineînţeles! Ce ne-ai adus?

- Mâncare caldă, Prigat, bomboane...

- Oo...

Scotea cumpărăturile din sacoşă...

- Dă-i tu lui Gabi să mănânce.

Ea trebuia să închidă imediat toate geamurile! Şi toate obloanele! Intră în cameră... Léon al ei stătea "regeşte" cocoţat pe perne şi se uita la desene. Era vesel - râdea... Ochii verzi râdeau...

"Mâine! Mâine o să-l vezi! Ai răbdare până mâine!"

Geamurile erau deja închise. Şi obloanele. Abia acum îşi aminti că ea le închisese, înainte să plece. Oof - era agitată şi uitucă şi împrăştiată rău...

Florentina intră, cu pungile cu mâncare. Aşa că reveni în bucătărie şi răsuci puţin obloanele de acolo. Trebuia să vadă strada; trebuia să observe toate mişcările oamenilor, pentru că fusese "în explorare" şi-şi făcuse o idee...

Cel de Sus ţinea cu ea. Până acum, "o nimerise" cu toate - şi cu copiii ăia, şi cu garsoniera asta, şi cu locul de întâlnire de mâine. Place Belleville era un spaţiu mare, generos, la vreo sută de metri distanţă de garsoniera lor. Era o şcoală acolo; iar în faţa şcolii era acel triunghi pietonal. Avea cam 50 de metri lungime pe Route de Vienne şi vreo 30 pe Rue Audibert et Lavirotte. În rest, zona era plină de magazine. Intrase într-unul dintre ele şi luase mâncare caldă. Aşa că mâine va avea unde să se ascundă; va avea unde să stea şi să vadă cine venea s-o recupereze. Putea număra liniştită chinezii...

În drum spre casă, pe lângă ea trecuseră două dube. Albe. Nu putea spune dacă erau ale lui Jun; dar două dube mergând în coloană, duminică dimineaţă, erau o chestie ieşită din comun. Prefera să fie prevăzătoare, pesimistă şi să se gândească la ce era mai rău. Era mai bine aşa. Era mai bine să se ferească... decât să trebuiască să fugă. Aşa că...

Aşa că desfăcu sacoşa şi scoase cumpărăturile. Şampon colorant numărul unu pentru păr - şi spera sincer să poată să se facă neagră catran... Trusă mică de farduri... Dermatograful, rujul roşu-roşu... Sandalele... Şi-acum era acum! Ce-i dăduse femeia aia?... Fustă plisată pentru ea, fustă cu flori pentru Florentina. Cămaşă galben-pai pentru ea, cămaşă roşie pentru Florentina. O cămaşă albastră pentru Léon şi pantaloni negri, lungi. Deci trebuia să le cumpere copiilor sandale, sau pantofi... O să iasă pe la două-trei, când ei dormeau; o să se deghizeze în cocălăreasă, o să-i încuie iar în casă şi-o să se ducă iar în recunoaştere. Route de Vienne avea dublu sens; în caz că chinezii veneau din partea cealaltă...

Iar dacă avea noroc chior, azi, la trei şi cinci, Florentina şi Léon vor fi treziţi de vocea lui tati...

Păi, să-şi pună vopseaua-n cap şi să stea să păzească geamul ăla! Negrul catran trebuia să lucreze o oră, din câte-şi amintea ea... Iar cât lucra vopseaua, poate mai scria la jurnal! Că iar se aglomerau evenimentele!

Diamant

Ultimii paşi; ultimii metri de tunel - şi gata, era în Lyon. Graţiela şi Mădălin îl priveau lung, din capătul culoarului. Erau tare frumuşei, aşa cum îi găsea acum - în deux-pieces şi costum! Erau ca un cuplu de afacerişti de succes... Nu ştia ce-şi făcuse fata asta de nu mai părea atât de... neinspirat aleasă să conducă escortele ravisante! Da' schimbarea era un real plus pentru biata Graţiela! Mădălin îşi strânse, scurt, coada; şi văzu cum costumele negre pornesc încetişor spre ei...

Acum vedea el cum era aranjamentul lor! Consilierii stătuseră la vedere; costumele stătuseră în mulţime. Probabil că "documentaseră" populaţia cu ochi oblici... şi pe cea care cunoştea bine limba română! O să afle el imediat!

Fu "integrat" printre ei din mers, aşa cum îi plăcea lui Ştefan să fie preluat, iar Mădălin îl anunţă, în romanes:

- Umbrela a asigurat curtea cu pricina; am trimis şi noi nişte oameni, să aibă grijă să nu se-ntâmple vreun accident...

Graţiela îl completă:

- Supravegherea de la aeroport e slăbuţă. Ştiau că vii; au trimis doi indivizi doar aşa, din principiu...

Da? Ia să le facă el o surpriză! Erau la... la... la stativul cu pliante din dreapta. Le zâmbi "dulce", privindu-i drept... şi ridică ambele mâini. Şi-i "împuşcă", aşa, în joacă... Mădălin începu să râdă:

- Şefule, da' ştiu că ai simţu' umorului...

- Şi să vezi ce de simţuri mai am! Ia-te de telefon; găseşte cea dintâia firmă de bodyguarzi din oraş. Anunţă-i că vin să semnez un contract pentru zece "ţestoase" şi trei maşini de intervenţie. Plătesc cu cardu' ăla "gold"...

Graţiela ridică degetul, râzând... că avea simţu' umorului cam prea dezvoltat pentru ceea ce-o să fie aici, în oraşul ăsta... Mădălin avea iPhone; desena de zor pe ecran şi nu se-mpiedica la ieşire... Oamenii lui veniseră pregătiţi - cârnatul de BMW-uri X5 oprea chiar acum în faţa ieşirii. Aşa că urcă în cel de-al treilea, împreună cu consilierii lui, şi se puseră în mişcare.

Drumul îi prinsese tare bine; cele trei ore fuseseră aur curat pentru el! Studiase pe toate părţile problema acelui telefon şi a locului unde se ducea. Lăcătuş era subalternul lui Ştefan de opt luni. Era dintr-un sat din Bacău; şi fusese sărac lipit până acu' un an, când îl surprinsese trenul la cules de fier vechi şi-i tăiase un picior. Tot satul vorbise despre nenorocirea lui; şi cum fusese om bun, unul dintre "scouteri" auzise de el şi de familia lui. Ştefan aprobase imediat transferul; aşa că familia lui fusese adusă în Lyon şi "repartizată" în cadrul schemei de personal. Ei locuiau în curtea unei firme de dezmembrări auto. Lăcătuş dezmembra, cât era ziua de lungă - şi primea 500 de euro pentru asta. Nevasta lui făcea de mâncare pentru 30 de copii - încasa 300 de euro pe câteva ore de mestecat în oală. Iar băiatul şi fata lui Lăcătuş erau caporali - aveau grijă de copii pe stradă. Nu se-mbogăţeau; dar nici nu mureau de foame. Aveau unde să stea, le rămâneau destui bani ca să îmbrace copiii şi să-i trimită din când în când la şcoală... Ştefan le pusese o steluţă în tabel - erau oameni serioşi, pe care se putea baza, aşa că erau "pasibili" de acte. Dacă îşi vedeau de treburile lor şi nu ridicau probleme, regele le putea facilita obţinerea rezidenţei. Odată cu rezidenţa, primeau multe alte facilităţi - inclusiv ajutor social şi asistenţă medicală. Lăcătuş se putea angaja undeva; nevasta lui putea să muncească şi ea cu acte. Rămânea bătrâna, mama lui Lăcătuş, să facă de mâncare la copii. Iar cu banii câştigaţi aşa puteau închiria două camere... Copiii treceau la treabă "în schimbul doi"; şi se duceau dimineaţă la şcoală, în fiecare zi...

Nu-l mai sunase nimeni - nici Ştefan, nici Gaboraş, nici Popescu. Nici Isamu. Nu-şi făcuse griji - chiar şi dacă Lăcătuş ăla dispărea de pe suprafaţa Pământului, el ştia acum unde s-o caute pe Ana! Lyon-ul era un oraş pe care oamenii lui, împreună cu oamenii tovarăşilor lor, îl "periau" integral în 48 de ore fără să se grăbească foarte tare! Indiferent cât de speriată ar fi fost, Ana le-ar fi făcut un semn atunci când i-ar fi văzut. Aşa că...

- Şefu'... Doamna întreabă unde să trimită bodyguarzii. Şi maşinile.

Cum... aşa? Pur şi simplu? Fără contract? Fără... Fără? Tânărul îi făcu cu ochiul:

- A găsit imediat numele Ionescu în baza de date...

Aha! "Bravo, Ştefane!" O să-l pupe, cu prima ocazie când îl vedea! Îi dădu bileţelul cu adresa lui Lăcătuş şi reveni spre geam. Se gândea...

Se gândea că telefonul lui era interceptat şi ascultat. Internele îl ascultaseră şase ani de zile. Acum îl ascultau şi Externele. Chinezii erau cei mai "longevivi" în privinţa asta... Şi cum era sigur că Isamu ştia limba română dar la romanes scârţâia serios, bănuia că angajase un translator. Unul care le ştia pe amândouă - plus franceza. Aşa că telefonul lui era "triplu ascultat". În jurul garajului ăluia era acum aşa un aflux de turişti...

- Şefu'... Mergem la ăla?

Aprobă - că doar nu erau să se ducă la hotel, să facă un duş şi să se odihnească! Nu? Trebuia să vorbească cu omul ăla!

Se îndoia că Ana se dusese la Lăcătuş cu copiii. Se îndoia că îi spusese omului ăluia unde se ascundeau toţi trei. Safira poate că i-ar fi spus; deşi nici chiar nevasta lui nu era aşa de fraieră! Aşa că omul ăla o să-i dea un număr de telefon... sau o adresă, o zi şi-o oră. Ana ştia câte erau în joc. Ştia că ei erau slăbiciunea lui Ştefan - şi că, dacă pe ei îi prindeau chinezii, Ştefan era ca şi mort. Ana îl iubea mult pe Ştefan... Ana o să fie foarte precaută! O să se gândească de 10 ori înainte să facă un pas spre ei! Dacă pe el îl aşteptaseră doar doi chinezi la aeroport, era evident că restul de ochi oblici ţineau garajul sub observaţie! Şi garajul, şi străzile adiacente! Apropo - ia să se uite el mai bine pe hartă - să vadă unde-şi poziţiona oamenii...

- Şefule...

Graţiela începu să-i arate oamenii de pe străzi... Ăia erau chinezi; turişti, bineînţeles, pentru că aveau aparate foto de gât şi le mergeau ochii-n cap ca la nebuni... Ăia erau românii - oamenii Externelor. Stăteau la 5-6 metri de chinezi şi aveau treabă. Unii citeau ziarul, alţii serveau un croissant cu cafeluţă... Alţii se holbau pur şi simplu la chinezi - iar chinezii nu prea ştiau încotro s-o ia şi unde să se-ascundă... Era bine. Era mulţumit de activitatea umbrelei lor. Mădălin îi arătă pe iPhone că ei, adică bumbul roşu, se apropiau de săgeata verde - curtea în care-şi trăia zilele acel Lăcătuş... Şi tot Mădălin îl lămuri:

- Alea-s maşinile Externelor. Când au ajuns oamenii noştri aici, le-au găsit parcate strategic. Şi cică e unu' care-a apărut ca din senin, aşa, a vorbit cu oamenii din prima maşină şi-a intrat în curte. Şi n-a mai ieşit.

- Da. El e consilierul nostru în materie de umbrelă franţuzească.

Îl priveau lung... Aprobă cu capul:

- El merge peste tot cu noi, pe teritoriul Franţei. Nu cu voi; cu mine. Şi cu Ştefan.

- Ca un *sidekick*, aşa...

- Vezi că ştii, mă?

- Ei, păi să ştii că după el au mai intrat vreo zece; şi nici unu' dintre ei n-a mai ieşit.

- Şi-ai noştri n-au intrat să investigheze?

- Nu. Ăla e omu' nostru; stă acolo de două ore. Toţi care-au intrat au arătat legitimaţiile la geamu' primei maşini. Iar ăia s-au uitat lung pe el... şi i-au făcut semn că totul e OK. Plus că vorbeau româneşte şi "ziceau de bine"...

Aha... Bine! Şoferul viră dreapta pe lângă cerşetorul care sprijinea stâlpul porţii şi intră în curte. Era plin de maşini - pe ambele părţi erau munţi de rable dezmembrate... Şoferul înainta printre munţii ăia deprimanţi...

Un nou viraj stânga - şi tresări! Pentru că fundul curţii era plin de oameni! Ce dracu făcuse Gaboraş acolo - şedinţă? Se grăbi să coboare şi se apropie de el:

- Salut.

- Salut.

- Nu era mai bine să rămână totul discret?

Tânărul îl trase spre foaia de cort dintre cele două cocioabe:

- Ar fi fost perfect; numai că ei au ajuns aici înaintea noastră.

Aoleu!

- Care ei?

- Ei - oamenii care repară brusc calea ferată.

Ia - care?... Aa... Începu să râdă:

- Ca să vezi - ce de chinezi lucrează la Căile Ferate Franceze!

- Să zicem mersi că angajează chinezi! Că dacă angajau francezi, era nasol de tot!

Ajunseră sub foaia de cort iar Gaboraş şopti:

- Oamenii ăştia sunt îngroziţi. I-am găsit înghesuiţi în casa din stânga, strânşi unu' într-altu' ca o turmă de oiţe. Nu i-am putut linişti până nu le-am dat veste antiglonţ. Şi tot n-am reuşit să scot ceva de la ei! N-am aflat decât că Lăcătuş a vorbit cu Ana, iar ea i-a spus să nu vorbească decât cu Diamant. Şi-atât - în rest, omu' a tăcut mâlc şi şi-a strâns familia în braţe.

Aprobă scurt şi trase cârpa din uşă:

- Ia, hai - toată lumea afară, la aer! Că mă-nfurii şi-i ia mama dracului pe chinejii ăia! Hai!

În cămăruţa aia pâlpâia o lumânare; ei se înghesuiseră toţi în ceea ce părea a fi o "schiţă" de pat. Acum însă băiatul râdea de mama focului iar Lăcătuş ofta uşurat... şi le dădea drumul:

- Hai! Aţi auzit ce-a zis şefu'! Hai să ieşim!

Bun! Reveni în curte şi văzu maşinile de intervenţie ridicând serios praful... Cele zece "ţestoase" coborâră din mers; le făcu un semn discret şi fluieră scurt spre BMW-uri:

- Ia! Băieţi! Care are "*Cap şi pajură*", varianta de youtube?

Toate mâinile sus, cu veselia de rigoare... Le făcu semn să umple atmosfera cu Florin Salam şi trase cârpa din uşă. Şeful "ţestoaselor" se apropie de el:

- Dl Ionescu?

- În persoană. Aveţi grijă de oamenii ăştia. Să nu se ia ăia de sus de ei...

Şi-i arăta chinezii de sus, care chiar uitaseră că ei se făceau că muncesc acolo... Bun; bodyguarzii se poziţionau pe lângă familia lui Lăcătuş... Băiatul se uita la el "ca la soare"; femeile stăteau lângă uşă, cuminţi şi spăsite de parcă venise să le certe... Iar aerul din jur se umplu de răcnetele lui Florin: "*Din partea lui Diamant pentru vărul lui, Ştefan... Pe care nici o mafie dă pă lumea asta nu poate să-l omoare...*" Şi-acu' simţi nevoia să arate cu degetul spre ei - că stăteau ca proştii şi se holbau la petrecerea lor, şi acu' trecea trenu' şi-i fleoştea...

Puştiul începu să cânte, fluturând mâna pe sus: "*Cap şi pajură, noi suntem banu' şi stema*"! Aşa! Aşa! Îi făcu semn să cânte mai departe şi se trânti pe jos, sub foaia de cort. Îl chemă şi pe Lăcătuş în faţa lui şi-l acoperi frumos cu cârpa aia... Se băgă sub aceeaşi cârpă, scoase dispozitivul de bruiaj şi-l aşează între ei. Şi-l privi lung, serios:

- Spune, Lăcătuşe! Cum a fost? Cum ai văzut-o?

- Păi eram aici, la treabă, când a venit ăsta micu' ţipând şi agitându-se rău. Că unde sunt, că a venit regina noastră. Am zis că n-aud bine! Că doar aseară a venit şefu' nostru şi ne-a zis ce şi cum şi mi-a dat cartonaşul ăla cu numărul tău! Şi am fugit şi eu cum am putut...

Arăta spre ciotul de picior...

- Când am ajuns şi eu, ea stătea pe scaun exact aici, unde stăm noi acum.

- Cum era?

- ... Adică cum era îmbrăcată?

- Nu; cum era ea. Arăta la fel cum era prin filmările alea cu manele?

- Da; dar nu era fardată. Părul îi stătea aşa, în valuri, pentru că îl ţine împletit. Mi-a zis nevasta că a venit cu el strâns - şi l-a desfăcut aici, ca s-o recunoască ele. Iar când a plecat, întâi l-a strâns şi l-a împletit...

- Aha. Şi cu ce era îmbrăcată?

- Avea adidaşi în picioare, blugi bleu normali, un pulover gri deschis şi-o geacă bleu.

- Aşa; şi ce-a zis?

- Păi eu am văzut-o şi-am rămas cu gura căscată! Regina aurarilor era la mine-n curte!

Aprobă cu capul...

- Iar ea a ridicat mâna uite-aşa şi ne-a arătat inelul. Şi-a zis *Le roi est mort*.

- Aşa; şi tu ce i-ai zis?

- Păi, mi-am dat seama că stătuse ascunsă şi nu ştia ştirile. Aşa că l-am trimis pe-ăla micu' de-aici şi i-am zis că s-a schimbat parola, că regele a scăpat cu bine şi-acu' s-a întors şi-a început războiu'... I-am zis de SIE şi de cartonaş... Ea m-a pus să te sun. Şi te-am sunat.

- Bun!

- Şi să ştii că ea mi-a luat telefonu' şi-a închis! Să nu crezi că ţi-am închis eu în nas, şefule!

- Stai liniştit - e bine că a închis. Asta i-a încetinit mult pe nenorociţii ăia de-acolo, de sus. Şi? Mai departe?

- Mai departe, mi-a zis să nu mai vorbim deloc la telefon. Şi să nu te mai sunăm - că ai înţeles ce şi cum, dacă n-ai sunat înapoi să mă-njuri că ţi-am închis. A zis că mă găseşti în nişte tabele...

- În tabele te-am găsit, după numărul de telefon, şi ţi-am găsit şi adresa. Aşa a ştiut băiatu' ăsta, Gaboraş, unde să vină şi să vă păzească. Şi ce-a mai zis?

- A zis să nu vorbesc cu nimeni despre ce zice şi face ea; să nu-ţi zic decât ţie, atunci când stai faţă-n faţă cu mine. Şi-a zis să n-o urmărim, să nu încercăm să aflăm unde se-ascunde cu copiii. Mi-a zis că mâine, la ora două fix, o să fie la adresa asta. Ss...

Luă bileţelul... Uau! Era scrisul ei! Nu era mâzgăleala băiatului lui Lăcătuş! Era scrisul Anei!

- Şi-a zis că, dacă i se pare ei că e în pericol, o şterge de-acolo. I-am zis că venim şi noi, da' ne-a zis că noi să stăm aici şi azi, şi mâine. Că am fost interceptaţi de chinezi şi că or să apară în maximum jumătate de oră.

- Şi-au apărut?

- La zece minute după ce-a plecat ea. La poartă a apărut o dubă neagră; altă dubă s-a oprit chiar la ieşirea de sub pod. Iar ăia de pe pod au apărut la vreo cinci minute după dube. Şi pe urmă au venit oamenii ăştia şi băiatul ăsta, Gaboraş; şi-atunci dubele au dispărut. Da' ăia de pe pod s-au dublat... Nici n-am mai lăsat copiii să iasă din curte! Mi-a fost frică, şefule! Ăia erau în stare să mi-i fure ca să-mi dezlege limba!

Aprobă scurt:

- Ai făcut bine. Acum sunteţi în siguranţă aici. Regele e în drum spre noi; ştie, şi vine cu acceleraţia la podea. Eu o să-i spun ce-am vorbit; şi-o să-i zic să vă mute. Că războiu' ăsta e şi pe motiv de onoare, de când s-au pus nenorociţii să-l omoare, pe el şi familia lui...

Lăcătuş aproba de zor...

- Da' ştii ce nu mi-ai zis? Cum a ajuns ea aici!

- Stai aşa, şefule! Stai!

Bărbatul se ridică destul de greu şi porni spre băiat:

- Bă! Ia treci acolo şi zi-i tot!

Piciul o rupse la fugă spre el! Ia uite-l! Deci Ana văzuse copiii la cerşit şi-şi spusese să încerce măcar... Băiatul plonjă direct în fund lângă el! Bufni în râs:

- Uşor, mă! Că rupi nădragii!

- N-are-a face! Mi-a dat regina mea să-mi iau nădragi noi!

Puse cârpa peste el:

- Cum aşa, mă?

- Ete-aşa! M-a luat de cap uite-aşa, mi-a zis să am grijă de părinţi şi să-i respect şi să învăţ şi să mă fac mare şi să-i ajut când or să aibă nevoie de mine! Şi m-a pupat uite-aici...

Îl pecetluise, cum zicea Ştefan! Hm...

- Şi mi-a pus 500 de euro pe frunte! Şefule, io nu mă mai spăl aici! Gata!

- Îţi spun un secret... Poţi să te speli liniştit. Într-o zi, regina şi regele or să vină la tine în vizită. Or să-ţi aducă haine, jucării şi ciocolată - iar dacă o să afle că ai ascultat de cuvintele ei, eu sunt sigur că regina o să te pupe din nou! Tot aici...

Apăsă uşor punctul ăla din fruntea piciului... care îl privea fascinat, cu ochii mari şi gura întredeschisă... Hai să-l urnească - că trecea timpul şi se pomenea că habar n-are ce să-i spună lui Ştefan!

- Ia zi-mi tu mie cum a fost cu regina. Cum ai dat de ea?

- Eram la intersecţie, cu un băiat nou.

- Ce intersecţie? Care dintre ele?

- Aia de la capătul străzii; la semafor.

- Aia cu strada care iese din oraş?

- Cu Route de Vienne.

- Aha! Şi?

- Şi sor-mea tocmai plecase spre casă. Iar eu mă căzneam să-l învăţ pe-ăla una-alta. Că-i nou, nici zece cuvinte nu rupe! Ea se oprise la semafor, cu copiii.

Mâinile îi ţâşniră singure şi-l prinseră pe puşti de umeri:

- Era cu copiii?

Îl speriase; răspunsul veni şovăit:

- ... Da. Cu fetiţa şi băiatu'.

- Şi ei cum erau? Cum arătau?

- Păi aveau nişte geci groase pe ei. Băiatu' avea o şapcă roşie cu căluţ negru aici în frunte şi avea nişte ochelari de soare de-ăia de nu vezi ochii prin ei.

- Şi fetiţa?

- Fetiţa avea şapcă de-aia şmecheră cu paiete şi ochelari de soare cu margini roz.

- Aşa; şi?

- Şi ea s-a dus la ăla micu' şi i-a dat un pachet de biscuiţi. Şi ăla a zis ce l-am învăţat eu. Da' ştia una şi bună - şi nu se potrivea neam! Iar eu m-am repezit să-i zic ei că ăla micu' e bolnav şi nu vorbeşte! Şi atunci ea a intrat în vorbă cu mine...

- Păi ăla micu' nu vorbeşte?

- Ba da! Da' nu vorbeşte franţuzeşte...

Ridică încet o sprânceană... că avea o cumnată şmecheră rău de tot...

- Şi m-am băgat eu să vorbesc cu ea în franţuzeşte! Ne-a dat şi suc... Şi ne-a zis că are nişte hăinuţe de la copiii ei şi vrea să ni le dea nouă. I-am zis unde stăm, iar ea m-a apucat uite-aşa...

Şi venea şi încerca să-l cuprindă...

- Şi-a strâns uite-aşa de puloveru' de pe mine...

Aha...

- Şi-a zis "Hai, că mă ginesc ăştia p-aici şi e nasol. La dezmembrări staţi? La capătu' străzii, lângă tren?"

Bufni în râs - Ana era teribilă, atunci când voia ea!

- Şi-a zis că e nevastă de lăutar şi de-aia ştie ţigăneşte aşa de bine. Şi-am crezut-o, na! M-a întrebat pentru cine lucrez. Ştia de nenea Mitică, de Bronzatu, de Şchiopu'... Şi mi-a promis că duce copiii acasă şi se duce la ai mei; şi, dacă vede că suntem oameni serioşi, ne dă haine şi bani. Da' a zis că vrea să ne dea nouă, nu lu' Bronzatu şi Şchiopu'. Şi-atunci am vrut să fug; da' mă ţinea bine de tot. Dacă mă smuceam, nu scăpam! Aşa că i-am zis că noi lucrăm pentru un rege; şi ea a zis atunci de şefu'...

- Cum a zis?

- A zis "Ştefan, regele aurarilor". Şi pe urmă mi-a dat drumul şi-a zis că duce copiii şi se-ntoarce. Şi-a plecat.

- În ce direcţie a plecat?

- Păi, uite, şefu'...

Puştiul făcu o cruce în praful de pe jos:

- Noi stăteam pe colţu' ăsta. Ea a venit de aici... şi s-a dus înainte.

- Şi noi în ce parte suntem acu'?

- Aici.

Adică Ana mersese înainte, pe Route de Vienne. Bun!

- Şi altceva? Altceva ce-a mai zis?

- Nimic - nu ţi-am zis c-a plecat?

- Ba da; da' nu s-a întors?

- Ba s-a întors, cu o sacoşă, şi-am fugit la ea!

- Era singură?

- Da; singură.

- Şi cam cât a lipsit, până s-a întors?

- Păi... Vreo juma' de oră, aşa! Că s-a dus sor-mea acasă, s-a întors şi-am şi vorbit despre care face turu' şi când.

Jumătate de oră însemna că Ana putea fi oriunde...

- Auzi, şefule?

Da; auzea, da' se gândea...

- *Shukară* mai e fetiţa lu' şefu' nostru!

Ia uite-l! Îi altoi una, în joacă:

- Mă!

- Ziceam şi eu aşa, şefule! Că a zâmbit la mine şi-am zis că-mi stă inima!

- Ia vezi! Că-i ditamai prinţesa!

- Ştiu, şefu'! Da' ziceam şi eu aşa...

Îl admonestă cu degetul şi trase cârpa de pe ei:

- Mucles! Nu zici nimănui nimic! Absolut nimic! Iar dacă tu îţi ţii guriţa asta mare şi tupeistă şi vorbăreaţă...

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- ... îi zic reginei s-o ia şi pe prinţesă, când o veni să te viziteze! Da' numa' dacă-ţi ţii gura!

- Gata, şefu'! Nici o vorbă! Nimic!

Puştiul era în vervă - îşi trăgea fermoarul buzelor şi-i străluceau ochii cu gândul la Florentina... în timp ce maică-sa şi bunică-sa mai aveau puţin şi picau pe jos de frică şi nu ridicau privirea spre el... Se ridică:

- Staţi liniştiţi - că sunteţi în siguranţă.

Porni spre Aleodor, care îi ieşi imediat în întâmpinare... Bombăni, în romanes:

- Ştiu unde va fi mâine, la două fix.

- Bun!

- Las "ţestoasele" aici - că e important să-i salvăm pe oamenii ăştia! Laşi şi tu o maşină?

- N-am cum. Am trei maşini, toate!

- Atunci chem eu nişte oameni.

Scoase telefonul şi oftă greu:

- Noi unde ne cazăm?

- Avem o vilă şi e goală; dar mă tem c-o s-o refuzi, pentru că e destul de departe de zona asta.

- Mădăline!

Tânărul alerga spre el...

- Găseşte o vilă de închiriat. Una mare, generoasă şi apropiată de zona asta.

- Am găsit-o deja. Adică Graţiela a găsit-o...

Serios? Găsise ea o vilă? Porni spre ea:

- Ce vilă?

- Păi, şefu', noi avem deja nişte vile... mari... şi generoase... mobilate aşa cum trebuie... discrete şi cu multă verdeaţă dimprejur...

Corect! Aveau super-vilele escortelor! Bravo!

- Evacuează una dintre ele şi baricadeaz-o bine; după care trimite-i lu' şefu' adresa. Mădăline, cheamă zece băieţi de la curăţenie. Să stea aici 24 din 24, cu "ţestoasele", şi să vadă de oamenii ăştia.

- Da, şefu'.

Bun! Şi-acum, că rezolvase toate problemele alea, se întinse tare, cu poftă... şi zâmbi:

- Bă! Ia vedeţi dacă e pe youtube aia cu "*Locu' unu, sunt mereu pe locu' unu*"...

Aşa! Că juca una scurtă, pe sub nasu' muncitorilor de la căile ferate, şi imediat cum veneau băieţii de la "curăţenie" - ăia care porneau şi stingeau scandaluri - se ducea să se cazeze. Şi-apoi apărea Ştefan - şi intrau toţi în priză! Intra şi el "la şef"...

Ana-Maria

Copiii dormeau. Ea terminase "transformarea" - era brunetă. Da' brunetă rău de tot! Strălucea toată! Bătea în albastru deja... Fusta îi stătea bine. Era lungă exact cât trebuia să fie - cât să nu se-mpiedice. Şi cămaşa îi venea bine. Era un pic cam strâmtă - va trebui să-şi ia alta, dacă nu voia s-o fure supuşii pe stradă... Hm!

Sau poate că nu va mai apuca să cumpere alta! Poate că mâine... Cine putea şti! Se ferea să fie prea optimistă; dar nici nu voia să fie pesimistă! Nu azi, când lucrurile merseseră foarte bine! Aflase că Ştefan era bine şi revenise în forţă, stabilise data, ora şi locul în care o să-l revadă mâine...

Ea spera măcar să-l revadă! În privinţa regăsirii lor, avea totuşi

dubii. Da, şi-ar fi dorit foarte mult... Dar nu avea voie să rişte. Nu acum. Important era să supravieţuiască cu toţii zilei de mâine. După aceea...

Intră în baia meschină şi desfăcu fardurile. Ia să vadă ea dacă-şi mai amintea... Întâi şi-ntâi, dermatograf. Mult, din belşug... şi pe sus, şi pe jos - că nu-şi cumpărase şi tuş... Şi-acum, să dea cu culoare! Îi trebuia un verde deschis... acum un verde închis... şi-acum albastrul ăla lucios. Mult albastru lucios! Şi rujul roşu... Se privi lung... Zâmbi, ca pentru ea:

- Mamă Doamne, Ştefane, ce bătaie mi-ai trage tu mie dacă m-ai vedea vopsită aşa!

Era ca un curcubeu ambulant... Da' aşa trebuia să fie, la aşa deghizare! Acum, părul! Îl despărţi în două, cu coada creionului, din frunte până la ceafă. Trase bine-bine de el... şi începu să împletească. Strâns! Cât de strâns putea! Trebuia să fie cât mai apropiată de ele, dat fiind faptul că ea n-avea funde, şi nici salbă la gât...

Ia - ce ieşise? Ieşise... ceva foarte diferit de femeia din imaginile de pe youtube. Ceva cu totul altfel decât fotografia pe care-o aveau acum chinezii. Şi altfel decât ochelarista bolnavă de hepatită care debarasase mese. Aşa că reveni în cameră, lăsă biletul sprijinit de farfuria de plastic, îşi puse cuţitul la mână şi ieşi. Încuie de două ori...

- Hai, Ano! Hai! Trebuie s-o faci şi pe-asta!

Coborî scările şi "luă atitudinea corespunzătoare": spatele drept, mişcare de şolduri pe ritm de manele, paşi mari şi curaj! Mult, mult curaj! Împinse uşa şi ieşi, pe direcţia stânga.

La dracu!

Ieşise chiar în faţa unui grup de trei chinezi! La dracu!

Se controlă imediat şi continuă să păşească. Cel care stătea spre stradă îi făcu loc; aşa că trecu prin spatele lui şi văzu imediat turistul care citea ziarul - da' nu cu privirea.

A dracului ea, treabă! Strada era plină de chinezi şi spioni! Deja!

N-avea voie să se oprească! Nu-nu! Trebuia să meargă mai departe! Chinezii o căutau pe ea; dar se uitau şi după ţigani care-o puteau ajuta! Şi spionii se uitau după ţigani - că sigur se aflase cum ajunsese ea la cocioaba lui Lăcătuş! Şi mai erau acolo şi subalternii lui Ştefan! N-avea voie să se oprească! Pentru Dumnezeu - copiii erau singuri în casă! Iar ea era singura care ştia în ce casă erau!

"Ano, gata! Limpezeşte-ţi mintea! Calm pe chip, pas drept şi mişcare din şolduri! Hai! Că dacă te dai de gol, voi muriţi iar copiii sfârşesc într-un orfelinat!"

Pas drept... Avea nevoie de-o manea! Zău că i-ar fi prins bine un ritm, ceva... Ce dansa ea cu mare plăcere şi-avea ritm de mers pe stradă? Avea nevoie... Aha! Nicolae Guţă! Cu dedicaţie specială pentru Isamu! Şi, cu pasul ferm şi spatele drept, tot înainte!

Hai, du-te, du-te, du-te / Şi nu privi 'napoi / Nimic nu va mai fi între noi / Hai, du-te, du-te, du-te / Departe undeva / Că eu nu te mai pot ierta!

Şi tot înainte spre piaţa Belleville! Acolo erau multe magazine; până acolo, trebuia să vadă de asfalt şi de maneaua aia! Şi să-i dedice lui Isamu strofa unu, chiar acum!

Îţi aminteşti şi tu că eu / Te-am iertat mereu / Când mi-ai greşit / Azi pot să spun şi nu greşesc / Nu te mai iubesc / Cum te-am iubit.

Iar manelistul repeta cuvintele alea în mintea ei, în timp ce patru perechi de ochi negri, din BMW-ul ăla second-hand iertat demult de soartă, de verificarea tehnică periodică şi de mecanici, se lipiseră de mersul ei... Ăia erau "curăţenia" - băieţi iuţi şi curajoşi, care atunci când vedeau sânge se-nfuriau, nu leşinau. Ăia erau "spatele" caporalilor; ţâncul lui Lăcătuş, atunci când avea o problemă serioasă, apela la "curăţenie". Iar băieţii se prezentau prompt, dădeau unde-apucau cu tot ce-aveau la-ndemână şi restabileau liniştea. Patru băieţi de-ăştia de la curăţenie tocmai plănuiau să treacă pe-aici şi mâine - ca să revadă mersul ei în ritm de Guţă...

Iar Guţă zicea refrenul în mintea ei, ca să poată ea să păşească...

Prezenţa băieţilor ălora o liniştise un pic. Pe băieţii de la curăţenie numai şefii mari îi puteau "dizloca" din zonele lor. BMW-ul nu fusese aici de dimineaţă - nici când veniseră ei în zonă, nici când trecuse ea prin piaţetă. BMW-ul era dovada că Diamant pricepuse mesajul - şi nu făcuse mai mult de patru ore, din primăria orăşelului până la cocioaba lui Lăcătuş. Scorul străzii era 1 la 2 - chinezi contra spioni şi interlopi. Era ciudată "apropierea" asta...

Şi iată şi magazinul! Intră şi se grăbi spre pantofii de copii... O pereche pentru Florentina... şi una pentru Léon... Repede, la casă! Plăti şi se grăbi să iasă. Porni înapoi, spre dreapta...

BMW-ul era tot acolo...

Chinezii nu se clintiseră de-acolo...

Spionii păşeau maximum trei paşi, stânga-dreapta...

Ea încerca să-i numere fără să-i încurce, pentru că privea asfaltul şi îi identifica cu coada ochiului, după pantofi şi pantaloni...

Aoleu! Interfonul! Fir-ar... Nu se gândise...

Apăsă clanţa şi constată, bineînţeles, că uşa era încuiată. Şi-acum, dacă Florentina întreba în română... Chinezii nu se clinteau - nici unul! Nici ăştia trei nu păşiseră dreapta sau stânga! Erau la doi metri de aparatul de pe zid - iar strada nu era chiar aşa de circulată ca să atenueze vocea...

Asta e! Nici n-o să poată să stea o veşnicie în faţa uşii încuiate! Apăsă butonul 2... Suna... Suna... Trase aer în piept, pregătită... Păcănitul o sperie - şi reacţionă, în romanes:

- Hai, Théo, dă-mi drumu' înăuntru, că nu mai pot de picioare!

O secundă... Dacă zicea...

Uşa pocni; intră şi-o închise bine după ea. Şi alergă pe scări, că speriase copilul ăla...

Descuie...

La vederea ei, Florentina sări scurt în spate şi scăpă un ţipăt! Năvăli înăuntru:

- Sst! Mucles! Nu mai ţipa!

Încuie şi auzi imediat un suspin... La dracu! Speriase copilul! Florentina şopti:

- Ştii cum m-ai speriat?

- Iartă-mă - chiar n-am vrut...

- ... Ştiu! Dar te-ai schimbat... aşa de mult că... nu te-am recunoscut!

Avea dreptate, bietul copil! Ei dormiseră - ea se vopsise, se boise, se îmbrăcase... O trase în bucătărie, la geam, şi începu să-i arate oamenii de pe stradă:

- Şi bine-am făcut, pentru că v-am luat pantofi care să se potrivească cu hainele ţigăneşti. Şi-am văzut şi ce-i afară. Uite: ăla de acolo e spion...

- ... Cum adică, spion?

- Adică lucrează la SIE: Serviciul de Informaţii Externe al României. E spion. E ca oamenii lui nenea Nicu, dar de vreo cinci ori mai deştept şi mai puternic.

- Aha...

- Uite şi chinezii... Îi vezi? Sunt aici, pe trotuarul nostru! Îi vezi?

Florentina se căznea să se aplece îndeajuns de mult ca să-i vadă prin obloanele semi-deschise...

- Lasă-i. Uite duba aia neagră. Aia-i dubă de-a lui Jun.

- Da, ştiu. Ni le-a arătat şi nouă dna Jacqueline.

- Iar în partea cealaltă, într-un BMW, sunt patru băieţi de-ai noştri; de-ăia care dau tare cu pumnul. Tati le spune "curăţenia".

- Ştiu; l-am auzit de multe ori vorbind cu Diamant despre ei.

- Toţi oamenii ăştia ne aşteaptă pe noi. Şi sunt înarmaţi şi hotărâţi să se-mpuşte unu' pe celălalt în plină stradă. Aşa că noi trebuie să rămânem momentan aici...

Ochii negri se umplură instantaneu cu lacrimi:

- Adică mâine nu te mai duci la intersecţie?

- Ba da. Cred că da - că dacă se-nmulţesc rău chinezii, n-o să am curaj să ies din casă.

- Mami, te rog eu mult de tot să te duci!

- O să-ncerc să mă duc! Totuşi, dacă

- Mi-e foarte dor de tati! Te rog, mami!

Oof... Îngenunche şi-o strânse în braţe:

- Nu mai plânge! Şi mie mi-e dor de tati! Şi-o să încerc să mă duc mâine la întâlnire. Doar să nu mă pui să jur - că n-am să jur. Dacă

e prea periculos, n-am să risc să ne-mpuşte chinezii - şi pe mine, şi pe el! Dacă nu reuşim să ne întâlnim mâine, ne întâlnim de mâine într-o săptămână!

Florentina suspina dar nu zicea nimic...

- Gata - înapoi la nani!

Micuţa ei nu comenta nimic; se ducea frumos să se culce. Ea rămase în bucătărie, în spatele perdelei, ascunsă bine...

Se va duce mâine la întâlnire. Singură, ştiind că copiii erau bine mersi ascunşi într-o cameră, parcă avea curaj să rişte! Mai ales acum, când se convinsese cu ochii ei că în costumaţia asta putea şi să-i îmbrâncească - că tot n-o vor recunoaşte! În plus, ştia că nici una dintre tabere n-avea interes să curgă sânge. Toţi ştiau cât valorau ei trei...

De fapt, care erau şansele ca oamenii lui Jun s-o ia pe ea pe sus, dacă nu era cu copiii? Îi voiau pe toţi trei - nu?

... Şansele erau totuşi mari; în cinci minute, seringa cu substanţa care dezlega limbi ajungea în aceeaşi maşină cu ea; iar în alte cinci minute, locul exact unde erau copiii...

O să rişte mâine. O să se ducă. Dacă o să vadă spionii "la posturi", da - o să se ducă. Iar până atunci, o să scrie! O să-şi noteze totul! "Mamă, Doamne! - să vedeţi voi jăratec pe pâine, când o să-mi citească regele jurnalul!" Jubila...

Ştefan

Ce dracu era acolo? Filtru de poliţie? Încetini... Nu - era blocaj în toată regula. Iar poliţistul de la circulaţie îi făcea lui semn să opreasc-că. Aşa că trase pe dreapta - că n-avea ce face, în situaţia dată. Ori buşea rău BMW-ul ăla, ori se conversa cu poliţiştii!

Se opri pe banda de urgenţă, la vreo zece metri de prima maşină. Poliţistul nu se apropia, dar nici nu pleca... Ce dracu voiau? Probabil că nici ei nu ştiau. Oricum, era hotărât să-i împuşte fără regrete! Dacă observa ceva în neregulă, pulbere-i făcea! Ana şi copiii erau în oraşul ăla, la cheremul chinezilor...

În faţa celor trei maşini de poliţie erau două Renault-uri. Iar după două-trei secunde de la gândul lui, ăla cu împuşcături, portiera maşinii din spate se deschise, iar din Renault coborî...

Ia uite-l! Da' mare mai crescuse şi Gaboraş ăsta! Hm... Îl privea lung...

Era cam slab - şi, prin dimensiunile alea "normale", nu-i inspira încredere. Ştia că n-avea cum să fie cât Grasu de mare - că nu era specialist în pumni şi înhăţat duşmani pe stradă! Era specialist în telefon; dădea telefoane şi aranja lucrurile în ordinea care-i convenea lui. Aşa că nu trebuia să fie "mare", ci să aibă o baterie-n plus în buzunar... Căra o geantă de voiaj; nu conţinea haine, pentru că nu era umflată... Îi făcu semn să vină în dreapta; iar bărbatul în costum negru se conformă. Descuie portiera...

Şi gata - "preluase" spionul. Bărbatul scoase legitimaţia:

- Aleodor Gaboraş.

SIE. Evident!

- Ştefan Ionescu.

Îşi strângeau mâinile... iar spionul deschise geanta:

- Două probleme urgente. Armele...

Şi-i întindea două pistoale... Hm! Le privea lung, fără să schiţeze vreun gest...

- Sunt "curate". Sunt ale departamentului nostru. E mai simplu să inventăm un angajat, decât să explicăm balisticii

Scoase pistolul lui şi i-l puse în faţa ochilor:

- Alea sunt praştii. Astea sunt arme.
- Noi nu avem asemenea arme.
- Ştiam - aşa că mi-am cumpărat singurel ce-mi trebuie.
- ... Iar dacă
- Dacă te simţi depăşit de situaţie, spune-mi acum - că mă descurc singur, atâta timp când ştiu numărul lui Popescu.

Aleodor îl privea lung...

- Degeaba faci aşa! Ce ştiu eu, nu ştie nici dracu. Dacă eu mă apuc să scriu o carte, 15.000 de oameni participă la cel mai elaborat, complex şi complet proces din istoria mondială a justiţiei. Aşa că nu veni la mine cu două praştii - că mă jigneşti! Vino cu zece telefoane neascultate - nu cu chestiile alea!

Bărbatul de lângă el se grăbi să ascundă pistoalele în geantă şi scoase o pungă de plastic, comună, în care se vedeau clar nişte telefoane comune... Aprobă cu capul - gata, îl iertase! Era el slăbuţ, dar mintea-i mergea - şi ştia ce-avea de făcut. Aleodor lăsă telefoanele în geantă şi scoase o vestă antiglonţ:

- Nu ţi le aduceam pe-alea, dacă aveam altele. Iar vesta te rog s-o porţi.

Evident! Se grăbi să şi-o pună pe deasupra:

- Asta, da. Că şi ei ştiu ce carte frumoasă aş putea scrie...

Şi-atât; Aleodor tăcea... Îşi aprinse o ţigară:

- Şi-acum? Mergi cu mine, sau cu ei?

Aleodor răspunse imediat, în romanes:

- Şi-acu' sunt omu' tău de la pază. Şi de la curăţenie. Un fel de Diamant mai prostănac, aşa; mai împiedicat...

Începu să râdă... şi răspunse:

- Ehei, Aleodoare - şi când mă gândesc că mă uitam la tine peste gard, ştiam că lucrezi la Bucureşti la birou şi mă-ntrebam ce dracu cauţi tu la biroul din Bucureşti...

- Ce să caut - pe tine! Nu? Am stat cuminte la birou şi-am învăţat. Mi-am făcut temele... mai puţin partea aia cu praştiile bugetare...

Bufni în râs şi arătă spre blocajul din faţă:

- Cum facem - dau în ei, sau...?

Aleodor îi făcu poliţistului un semn nedefinit; iar omul în uniformă suflă în fluier. Maşinile din faţă se puneau în mişcare... Porni după ei:

- Ai vorbit cu Diamant?
- Da, ne-am întâlnit la locaţie.

Deschise torpedoul, porni aparatul de bruiaj şi oftă greu:

- Spune tot. Şi ia-o de la început - că eu nu ştiu decât "Lyon".

- Ştiu ce ştii. Deci, un anume Lăcătuş l-a sunat pe Diamant şi i-a spus că el are în curte o rază de soare. Convorbirea a durat nu mai mult de 30 de secunde. Tocmai de-asta, noi n-am reuşit să-l triangulăm cu exactitate; dar Diamant mi-a trimis harta.

- Ce hartă?

Piuia... şi-i arăta poza - o hartă de Google maps. Diamant gândise repede şi bine...

- Am trimis imediat oamenii acolo; iar chinezii ajunseseră primii. N-au intrat - semn că în spatele lor e cineva care-o cunoaşte bine...

Deci Isamu... Bombăni scurt:

- Despre el, te ascult diseară.

- OK. Când au apărut maşinile noastre, au dispărut dubele lor. Iar omul vostru nu s-a clintit de la poartă.

- Bagă adresa pe GPS.

Că mergeau direct acolo, să vorbească cu oamenii ăia!

- Sigur? Diamant a stors deja totul de la ei!

- Sigur. Nu mă duc ca să-i interoghez; mă duc să vorbesc cu ei. Zi-i! Cine sunt?

- După cum zice Diamant, sunt

- Pe bancheta din spate e o geantă de voiaj. Scoate laptopul din fustă şi porneşte-l. Şi zi-i - că acu' ajungem!

Aleodor putea fi un fel de Napoleon lungan rău - că se descurca şi cu laptopul, şi cu povestirea:

- Copiii lui Lăcătuş sunt caporali. Ea i-a auzit vorbind şi a venit la ei. I-a descusut în franceză, le-a zis în romanes că e nevastă de lăutar şi le-a promis că se duce acasă şi se-ntoarce cu haine şi bani. A lipsit cam jumătate de oră; şi s-a întors fără copii, dar cu o sacoşă în mână.

- A ascuns copiii.
- Exact.
- Ai aflat unde?
- Dacă aflam unde, nu coboram eu din Renault-ul ăla - coborau ei.

Oftă greu... iar Aleodor continuă:

- S-a dus şi-a vorbit cu Lăcătuş. L-a pus să-l sune pe Diamant, i-a spus unde va fi mâine la ora două fix şi-a plecat. După 10 minute, au apărut chinezii. După încă 5 minute, am apărut noi.

Se mişcau greu. La naiba! Cum să-şi organizeze oamenii, să fie mai eficienţi? Oare greşise când decisese să nu lase informaţia să meargă pe drumul ei firesc? Dacă Lăcătuş îşi suna şeful direct, oare şeful direct s-ar fi descurcat să contacteze şeful cu curăţenia? Şi dacă-l contacta, oare se descurcau băieţii ăia de 18-19 ani, curajoşi dar repeziţi şi total lipsiţi de tact, s-o protejeze pe Ana de mafia chineză?

- A pornit.

- Fişiere... Salariaţi... Franţa... Lyon... Caută-l după numărul de telefon. Sau după adresă.

Frână la semafor şi-i luă laptopul din mână. Îl găsise Aleodor; citea acum despre acel Lăcătuş... Închise ecranul şi i-l puse-n poală; după care scoase mobilul oficial şi căută... Suna...

- Da, şefu'.

- Îţi trimit cinci suflete. Sunt importante; le duci la unu' care are locuri de lux şi-i spui că în tabelul meu ei au trei steluţe.

- Da, şefu'.

Închise şi demară. Viră dreapta, conform cu GPS-ul... Aleodor nu zicea nimic... Brusc, spionul sparse tăcerea:

- A deghizat bine copiii - aveau geci normale, uzuale, şi purtau şepci şi ochelari de soare.

- Tot o femeie singură cu doi copii este. E ca şi cum ai căuta un bărbat cu un singur picior. Îl vezi imediat pe Lăcătuş - indiferent cât de bine arată el în echipament de fotbalist.

Vedea podul de cale ferată. Acolo trebuiau să ajungă. Acum...

- ... Eşti sigur că ştii când şi unde o întâlnim?

- Da.

Iar piuia telefonul ăla... Aha! Încă o poză! Un bilet! Observă imediat că era scrisul Anei... Oftă greu... şi-şi primi şi explicaţia:

- Originalul e la Diamant.

Bun! Viraj dreapta, iar dreapta şi intră în curte.

- Stânga... Dreapta... Stânga.

Aha! Uite cocioabele! Şi uite şi paza! Diamant calculase bine...

La apariţia lui, ţestoasele luaseră poziţie de alertă iar băieţii de la curăţenie luaseră poziţie de drepţi. Iar Aleodor luase decizia să tacă din gură şi "să ia notiţe". Opri motorul şi coborî. Şi îi zâmbi puştiului de vreo zece anişori care-şi lipise palmele pe obraji şi se minuna de maşina lui cea nouă...

De după cârpa cocioabei din dreapta apăru o femeie de cel mult 40 de ani, care-l văzu imediat şi alergă înapoi... Oof! Aşa se-ntâmpla întotdeauna la baza piramidei! Trase cârpa şi intră după ea:

- Vino afară. Unde-s soacră-ta şi Lăcătuş?

Femeia aia nu se clintea... Decise să iasă:

- Du-te şi cheamă-i.

Aleodor rămăsese lângă maşină; nu în maşină. Avea sentimentul că spionul ăla îl studiase mult timp şi-l cam învăţase; îi ştia tabieturile. Fotografia biletul Anei cu mobilul, se ferea să işte suspiciuni rămânând singur în maşină cu laptopul... Mai făcu doi paşi şi puse palma pe umărul piciului, care rămăsese împietrit cu ochii la BMW:

- E mişto; nu-i aşa?

Copilul dădea din cap că da...

- E pe comandă. Şi e blindată - nu trec gloanţele prin ea.

- Şi geamurile?

- Şi geamurile sunt blindate.

- Uau...

- Îţi place?

- Sigur că-mi place!

- Şi vrei şi tu una aşa?

Puştiul sesiză imediat capcana - ridică privirea spre el, un pic speriat... Îl privea lung... O secundă... două... Răspunsul veni un pic codit:

- Nu vreau. Că până mă fac eu mare, inventează ăia alte maşini!

Şmecher puştiul! De fapt, era caporal - normal că era şmecher! Aşa că-i făcu cu ochiul, iar îngrijorarea fu înlocuită de un zâmbet larg şi fericit...

Veniseră şi ei - Lăcătuş şi mama lui. Şi surioara puştiului. Se întoarse spre ei, cu tot cu copil:

- Acum, pe loc, luaţi-vă actele, banii, valorile şi amintirile. În zece minute, vă mutaţi în alt oraş, al cărui nume nu vreau să-l rostesc acum şi aici.

Lăcătuş aproba; femeile nici nu ridicau ochii spre el...

- Am vorbit cu şeful de acolo; ştie că veniţi şi vă pregăteşte un apartament cu două camere.

- Săru' mâna, şefule!

Îl opri - că nu terminase:

- O să vă preia de la marginea oraşului; şi, în drum spre apartamentul ăla, o să treceţi pe la primărie, să vă obţină rezidenţa. Apoi, aveţi o săptămână ca să vă obişnuiţi cu noutatea; după care "intraţi în pâine". Una nouă - mai albă decât asta.

Bătrâna se repezi şi-i pupă mâna:

- Săru' mâna, şefule!

- Hai - împachetaţi! Zece minute! Iar tu...

Se lăsă pe vine, ca să-l vadă mai bine... Şi nu se mai putu abţine:

- Tu ai văzut-o azi pe regina mea?

Piciul aproba... Şi ştia că nu-i bine, pentru că chinezii de la căile ferate ascultau toate şoaptele lui...

- ... Aşa-i că-i frumoasă?

Aproba...

"Nu, Ştefane! Nu-l întreba nimic! Puştiul o să spună totul, iar ăia or să audă totul!" Trebuia să tacă - deşi ar fi vrut să stea de vorbă cu el ore-n şir...

- Du-te şi strânge-ţi jucăriile. Şi caietele şi cărţile!

Se apropie de unul dintre BMW-uri:

- Care-i mişcarea?

Cei patru şefi de maşini se apropiară în fugă:

- Absolut nici una. Supraveghează curtea şi-atât. Unu' nu se-apropie...

- Aha... Ei se mută azi din oraşul ăsta. Tu îi duci la marginea oraşului şi suni la numărul ăsta.

Îl căută în mobil şi i-l puse în faţa ochilor:

- Îi spui că i-ai adus pachetul cu steluţe; şi vă-nţelegeţi voi. Imediat cum pleacă ei, dăm foc aici.

- Da, şefu'.

Le făcu semn să ducă bagajele la BMW... şi se opri lângă Aleodor.

- Îi evacuezi?

- În fiecare dubă neagră "utilată" de Jun Chèn există o borsetă cu două siringi şi zece fiole. Iar cea mai puturoasă zeamă de-aia acţionează în cinci minute. Nu-i pot lăsa aici. Nici peste două luni n-aş putea să-mi scot din minte gândul că i-am lăsat aici...

Privea lung puştiul ăla dezgheţat, "pe sufletul lui", care fugea de colo-colo cu hainele şi caietele şi nu-şi lua ochii de la maşina lui...

- Diamant zicea că "l-a pecetluit".

Serios? Cine? Ana lui, nu? Că Diamant nu "pecetluia" - căpăcea...

- Şi cică puştiu' i-a zis, mai printre dinţi, aşa, că *shukară* mai e fetiţa lu' şefu' lui...

Făcu ochii mari... Aleodor aproba, abţinându-se să nu zâmbească... Îi şopti la ureche:

- Iar eu mă gândeam să-l bag în BMW, să vadă şi interiorul!

- Eu zic că mai bine nu. După ce l-ai întrebat dacă vrea şi el una, s-ar putea să interpreteze invitaţia...

Ei râdeau, ţestoasele erau mirate, oamenii ăia împachetau şi dădeau să plângă...

Gata; erau gata. Stăteau lângă BMW şi aşteptau. Şi-ar fi plâns în hohote, dar era el acolo şi nu-şi permiteau... Deschise portiera:

- Aleodoare, luăm ţestoasele cu noi. Lăcătuşe, mobilul.

I-l luă şi-i dădu 100 de euro:

- Ăsta s-a stricat. Băieţi - spor la treabă!

Urcă la volan şi demară - nu voia să vadă cum ardeau cocioabele alea. Îi amintea de multe momente nefericite...

Şi gata - plecaseră. Să revină urgent la treburile lui!

- Când ne întâlnim cu ea - azi sau mâine?
- Mâine.
- Atunci mergem să vedem zona.
- Ţi-o pun pe GPS.

Cel mai bine! Se apropiau de intersecţie... Stânga... înainte... înainte... Aici era? Da...

Trase pe dreapta şi opri motorul. Iar Aleodor oftă greu:

- Toată zona e împânzită de toată lumea.

Oare?... Da. Ăia erau chinezi... Ăia erau oamenii lui... El avea şi nişte cerşetori acolo; şi vedea şi două echipe de-ale lui Ion Puzle. Tovarăş bun cu el - semn că Diamant nu-l aşteptase la intrarea în Lyon pentru că avusese multă treabă...

Piaţeta era în formă de triunghi. Pe-o parte era o şcoală; pe celelalte două, erau străzi circulate. În spaţiul ăla din faţa şcolii nu era nimeni - dar pe străzi erau practic "umăr lângă umăr"! Zona era sufocată de oameni - şi de-ai lor, şi de-ai chinezilor! Plus BMW-urile de la curăţenie! Fumau, citeau, se plimbau, aşteptau, mâncau... Şi "s-ar fi mâncat" între ei la propriu, dacă ar fi văzut-o acum pe Ana! Ăla putea fi un teatru de război în toată regula!

Cerşetorii îl reperaseră primii. Spionii erau de un calm fantastic - iar asta îl făcea să se simtă ceva mai liniştit. Chinezii... şi toţi ceilalţi se uitau lung la maşina lui... El fuma şi se uita lung la piaţă... la străzi...

Ana alesese bine locaţia. Triunghiul ăla pietonal era locul primei lor confruntări cu oamenii lui Jun. Avea sentimentul că n-o s-o revadă mâine... Avea sentimentul că şi ea ştia asta... Oftă greu:

- Mergem să vorbesc cu Diamant şi să facem un plan. Bagă adresa.

Aleodor se conforma; el fuma şi se întreba... Se întreba dacă o s-o revadă mâine. Se întreba de ce Ana nu le dăduse şi o adresă la curte, sau un hotel - din care s-o preia Diamant, sau Aleodor, în cel mai subtil mod...

Ana-Maria

Dumnezeule mare! Nu-i venea să creadă! Stătea la geamul ăla, cu fruntea lipită de sticla rece şi ochii aţintiţi asupra străzii şi nu putea să creadă...

Copiii erau ocupaţi cu desenele animate; profitase deci de liniştea din cameră şi-şi trăsese scaunul lângă geamul de la bucătărie. Constatase că 50% din oamenii de pe strada aia erau acolo cu un scop clar - iar scopul ăla ea era...

Şi, după ce stătuse acolo şi studiase strada ore în şir, apăruse. El. Ştefan. Tocmai trecuse încet, cu cel mult 30 la oră, prin faţa geamului ei. Avea o maşină nouă; un BMW. Soţul ei nu se dezminţea - conducea un prototip încă în probe. În materie de... imagine şi obiecte personale, el ştiuse întotdeauna ce să aleagă...

Nu apucase să-l vadă "din prima"; observase botul maşinii şi abia atunci întorsese capul - ca să se minuneze şi ea de aşa prototip! Şi-l văzuse din profil, trecând spre centru... Probabil că fusese la Lăcătuş, la atelierul de dezmembrări, şi-acum se ducea să vadă piaţa unde-şi dăduse întâlnire cu el. Spera din tot sufletul să-l vadă trecând din nou pe-acolo - dar simţea că asta nu se va întâmpla prea curând...

Era... Era aşa cum îl ştia ea. Era neschimbat. Nu reuşise să-i vadă ochii; dar îi rămăsese în minte imaginea aia cu profilul...

Ceva îi spunea că mâine n-or să se regăsească. Ceva îi spunea că mâine nici măcar n-or să se revadă...

N-o să le spună copiilor că-l văzuse. O să tacă mâlc - ca să nu fie trimisă urgent afară, după tati! Léon asculta de ea; dar Florentina era mult mai ataşată de tăticul ei. Dacă pierdea încrederea micuţei ei, era rău de tot! Florentina se putea gândi că mami e prea fricoasă, sau nehotărâtă; şi putea să se încalţe, să descuie încetişor uşa, să se strecoare afară din casă... Florentina va ceda prima; iar dacă micuţa ei va face o greşeală... Dacă chinezii or să pună mâna pe Florentina, ea... Ea ce dracu o să facă? Cu cine-o să-l lase pe Léon, ca să se ducă să-şi salveze fetiţa? Nu putea avea încredere într-un pici de nici cinci anişori! Pentru Dumnezeu! Aşa că...

Aşa că o să încerce mâine să scape cumva de chinezii ăia şi să ajungă la soţul ei. Cu ambii copii. Privea lung trio-ul cu ochi oblici, care se mutase pe trotuarul de vizavi, şi încerca să-şi dea seama ce-or să facă ăia trei dacă or s-o vadă ieşind din casă cu copiii de mână...

Diamant

Îşi privea lung vărul. Era opt seara, iar ei "tocaseră" acolo până acu' vreo cinci minute - spuseseră tot despre tot. Şi despre Ana, şi despre Lăcătuş, şi despre chinezi şi ce mai făcuseră ei în ultima lună... În urmă cu cinci minute, Ştefan ridicase mâna, oprindu-i astfel pe amândoi, şi îşi aprinsese o ţigară. Se gândea. Era îngrijorat. Aleodor l-ar fi caracterizat cel mult "concentrat"; dar el îl cunoştea bine. Ştefan era îngrijorat...

Vărul lui trase o coală albă şi începu să deseneze intersecţia:

- Vom face în felul următor. Oamenii noştri stau în maşini; ai partenerilor stau pe trotuare. Să nu prind unu' de-al meu pe jos, că-i rup picioarele! Diamante, chemi 20 de bodyguarzi - ei or să stea în piaţă, în picioare, în punctele-cheie; iar patru dintre ei or să stea lângă Roşcata mea. Care-o să stea exact aici.

Şi le făcea un cerculeţ, în care scria R...

- Aleodoare, putem să schimbăm sensul de circulaţie pe strada asta?

- Da, dar pentru scurt timp.

- Atunci, Diamante, pui două BMW-uri de-ale curăţeniei să se ciocnească uite-aici, în capăt. La Rue Delore. Ştiu ei cum să se certe acolo cu orele. Şi să se ocupe şi de străduţele adiacente. Ştiu ei... Când le dai piu, mută maşinile; altfel, să-mi ţină strada asta goală!

- Se face.

- Bun. Tu stai aici - la evacuarea din piaţă. Lângă maşină. Prefer să te ştiu lângă bolidul lu' Gabi Parizianu' - că ştiu ce-i poate motorul iar Parizianu' e şofer bun. Eu voi sta aici, la vilă - ca să-i împărţim pe chinezi între locul ăla şi locul ăsta. Dacă e cazu', plec eu la plimbare - şi le-arăt oraşu' pe-ndelete. Deşi mă îndoiesc că or să muşte aşa momeală de grădiniţă...

Aprobă scurt - asta aşa era! Aleodor întrebă:

- Eu unde vrei să stau?

- Pe partea asta - în maşina unui alt amic de-al meu.

- Eşti sigur?

- Da. Şi-o să stai cu botu' spre ieşirea din oraş - că tu te duci să iei copiii.

Cum-cum? Făcu ochii marii...

- Tu, împreună cu Ion Puzle, vă duceţi să recuperaţi copiii. Care sunt undeva în zona asta...

Ştefan desena un oval...

- Dacă vine, Ana o să vină fie pe-aici... şi-atunci se duce la magazine şi evaluează zona prin vitrine... Diamante, tu stai în picioare, între maşină şi zidul casei. O să-ţi vadă capul şi-o să ştie că aia e maşina unde trebuie să ajungă ea. Dacă se întoarce şi traversează pe-aici, ca să vină la tine, tu laşi portiera deschisă şi te duci la Roşcată - ca să atragi privirile oblice după tine. Ea urcă în maşină, se lungeşte pe banchetă, tu te-ntorci şi plecaţi - schema clasică. Dar şi chinezii ştiu schema asta, aşa că vor avea oameni la toate colţurile. Mai ales la alea semaforizate. Ana mea e curajoasă; dar nu poate să treacă printre atâţia chinezi câţi or să fie acolo. Aşa că o să meargă pe lângă clădiri. Cred deci că ea o să evalueze situaţia şi-o să traverseze pe-aici - mai departe de piaţă. Şi-o să se apropie de tine "pe departe", pe lângă zidul şcolii. Roşcata va sta aici, lângă stradă, momeală cu bodyguarzi; dacă Ana apare lângă şcoală, o să fie mascată de verdeaţa asta. Şi-o s-o putem strecura cumva până la maşina lui Diamant, care evacuează imediat pe-aici... urmată de patru Jeep-uri. Care vrei tu, vărule!

Aprobă scurt.

- La primul semafor, maşina lui Diamant face dreapta iar celelalte fac stânga. Cum s-a pus verde acolo, Diamant îi dă Roşcatei semnalul; iar Roşcata anunţă în gura mare, în franceză, că şefa a fost recuperată şi toată lumea pleacă la maşini! Chinezii se vor agita în toate direcţiile. Aleodoare, tu trebuie să trimiţi toate maşinile spre centru, eventual cu claxoane şi balamuc. Chinezii se vor ţine după ei. O mică parte or să vadă mişcarea lui Diamant, dar se vor lua după cele trei maşini care merg în grup la stânga... Iar tu cu Puzle porniţi uşurel pe-aici... şi-mi găsiţi copiii.

Îi venea să-l pupe rău de tot! Cap de bulibaşă... Cap de rege care câştiga toate bătăliile!

- Ne ocupăm poziţiile dis-de-dimineaţă - la opt. Diamante, să faci un orar - care când pleacă să mănânce şi să plimbe ordinele. Să nu plece niciodată doi deodată; unul câte unul. E spaţiu deschis, toţi se văd cu toţi, aşa că nu e bine să se facă agitaţie... Pentru ca, atunci când Roşcata mea dă semnalul, efectul bulibăşelii să-i facă pe chinezi să ţâşnească-n turmă spre centru.

- Evident.

- Acum... Ana mea o să apară aici între unu şi unu jumate - ora la care oamenii muncii se agită în jurul mesei de prânz. După unu jumate, nici o şansă s-o mai vedem! Aşa că...

Aproba, privind lung când desenul, când Google maps...

Vărul lui era îngrijorat, obosit şi-un pic necăjit...

Ştefan presimţea că nu-şi va strânge mâine soţia şi copiii în braţe. Iar asta era rău. Ştefan se înşela extrem de rar...

Isamu

Bun mail! Bună poantă! Avea şi ataşament! Aah, ce bine că-l trimisese pe Gilles acolo! Îi toca bietului om nervii mărunt-mărunt - da' şi nervii lui Jun se tocau la fel...

Citea şi se minuna... Citea şi se gândea că Ana-Maria Ionescu şi copiii ei deveniseră brusc plimbăreţi. Vizitau. La ora unu jumate, plecaseră cu trenul spre Germania. La trei jumate, ea cumpărase o maşină second-hand, de la amărâtul de dealer din localitate, şi ieşise din oraş spre sud. Între patru şi opt, plecase de şapte ori cu autostopul - în absolut toate direcţiile! Şi-acum uite că cealaltă casieră de la gară zicea altceva! Ia să-i dea el *forward* lui Cheng... Îl privea lung şi rânjea la el... Chinezul se încrunta şi-şi verifica mail-ul... şi-acum întreba, precaut:

- Altul?

- Bineînţeles! Acum a cumpărat un bilet spre Toulouse, cu schimb şi continuare până-n Luchon! Ana pleacă-n Spania! Ha-ha!

Cheng nu-şi permitea nici să zâmbească... Bun! Şi-acum putea să-l sune pe Gilles şi să-l trimită urgent în Lyon!

Oamenii lui nu reuşiseră să afle nimic din ceea ce ştiau Diamant, Ştefan şi Aleodor Gaboraş - care pusese tot departamentul francez al SIE la dispoziţia lui Ştefan. Locul de întâlnire îl ştiau; dar nu ştiau ora. Împărţise cei 200 de oameni în trei schimburi, a câte 50. Iar 50 erau în maşini - dormeau, mâncau şi supravegheau străzile alea cu schimbul. Apăruse şi Ştefan; avea poze noi cu regele "în acţiune". Cheng nu le comentase nicicum; nici Jun nu-l sunase să-i spună părerea lui. El însă le privise şi "descifrase" repede gândurile contelui cu cuţit în cizmă...

Regele îşi luase o maşină blindată. Deci, va călători mult, prin mai toată Franţa. Probabil că va trece uneori şi pe alte meleaguri - dar se va feri să facă gălăgie prin Spania, sau Italia. El în Franţa era conte; în Franţa era Aleodor Gaboraş însărcinat să-i îndeplinească toate dorinţele. Şi tot în Franţa era şi familia lui! Aşa că, de ce-ar fi plecat regele din Franţa?

La cocioaba lui Lăcătuş, infirmul care se pomenise cu raza de soare în curtea lui, Ştefan venise spre seară. Avea poze şi cu nebunul de Diamant, care ar fi fost un actor magistral dacă ar fi avut timp să se dedice actoriei! Din clipa când apăruse el, făcuse un adevărat show! Totul îi reuşise - simplu, natural, fără "regie"... Vorbise cu ei în văzul chinezilor, în mijlocul curţii; se băgase sub aceeaşi cârpă cu ei şi aflase tot. Şi-asta în timp ce oamenii lor chinuiseră antenele alea la maximum, dar nu înregistraseră decât "*Cap şi pajură*"... Ştefan era altfel de actor; el n-avea actoria-n sânge, ci în minte. El apăruse normal, calm, cu BMW-ul ăla ultimul tip, ultimul răcnet, blindat... şi cu vesta antiglonţ pusă pe deasupra hainelor. Desfăcută. Ca un veritabil rege intangibil. Vorbise cu ei preţ de două minute; în alte cinci-zece minute, oamenii ăia împachetaseră. Şi-apoi plecaseră. Iar băieţii de la intervenţie, "curăţenia" cum îi spunea Ştefan, arseseră totul - cocioabele, lucrurile, cartoanele... Regele avea grijă de supuşii lui - întotdeauna.

Şi-apoi Ştefan trecuse fugitiv prin piaţa aia în care Diamant îşi instalase iscoadele, Gaboraş îşi instalase spionii iar Cheng îşi masase trupele; dar n-aveau nici o certitudine că acolo se va petrece ceva! Poate că acolo era "garnizoana"; poate că de-acolo vor pleca în trombă trupele care o vor recupera pe Ana din celălalt colţ al oraşului...

O vor recupera? Greu de spus... Dacă n-ar fi fost şi Cheng în biroul ăsta, da - de-acolo ar fi recuperat trupele lui Ştefan regina şi copiii. Numai că Cheng era lângă el; aşa că... Aşa că...

Telefonul lui începu să piuie. Jun? Mârâi scurt, printre dinţi:

- Dacă n-aş şti că el ţi-a ordonat să-l informezi prompt la fiecare băşină de muscă, te-aş plesni fără regrete!

Apăsă butonul verde:

- Da.

- Ăia sunt proşti?

- Ce vrei să spui?

- Ăia - românii ăia! SIE ăia! Sunt proşti?

- Nu; ne demonstrează că se pricep la multe chestii. Mai ales la dezinformare!

- Asta nu-i dezinformare! Asta-i prostie!

- Asta se numeşte avanpremieră. Aşa or să curgă informaţiile pe noi, data viitoare când o să căutăm informaţii. Numai că or să fie mai discrete şi mai credibile.

Jun tăcea acum...

- Singurul spion care-a raportat data exactă a debarcării din Normandia a fost luat la mişto tocmai pentru că şi-a dezinformat şefii foarte mult timp.

- Mâine dimineaţă îţi fac o vizită. Ai vreun indiciu despre oră?

- Nu.

- ... Am puţină treabă aici, de dimineaţă. După aceea vin la tine. Şi-o descurcăm noi!

"Cum vrei tu! Mie mi-e indiferent unde faci comoţie cerebrală!" Bineînţeles că rosti altceva:

- Te aştept.

Închisese... Selectă numărul lui Gilles. Şi-acum trebuia să-l certe şi nu prea...

- Da.

- Am primit ultimul raport.

- Da; conform cu spusele casierei din schimbul doi de la gară, a cumpărat trei bilete

- Am citit raportul. Măcar s-a uitat la poze? Sau "ţi-a servit-o" aşa, direct?

- S-a uitat la poze şi "mi-a servit-o" direct.

- Ana-Maria Ionescu şi copiii ei sunt acum în Lyon.

Gilles începu să râdă:

- Asta înseamnă că eu sunt idiot când ascult casierele astea cum îmi vorbesc când despre Spania, când despre Germania!

- Cine mai e acolo?

- Poftim?

- Oamenii lor sunt acolo?

- Da. E o tânără, cu un individ care are o legitimaţie şi nu se sfieşte s-o scoată şi s-o arate tuturor.

Serios? Şi lui de ce nu-i spusese?

- Ai poze?

- Da. Ţi le trimit imediat.

Aştepta... Nu închidea; el aştepta pozele alea... Aha! Uite şi pozele! O deschise pe prima...

Tânăra părea că are 20-22 de ani. Era micuţă şi slăbuţă; şi era roşcată natural. Îşi făcuse nişte şuviţe colorate pe-o parte, dar părul ei era roşcat...

- ... Ai ceva date despre ea?

- O cheamă Rebeca Ionescu; altceva nu ştiu.

Ionescu? Ha! Cum să nu?! Rebeca Ionescu!

- Dar ai documentat-o?

- Da.

- Şi?

- Şi-atât am reuşit să aflu, de la recepţia hotelului. A stat mai mult în cameră; a vizitat oraşul împreună cu omul cu legitimaţie, după care s-a retras în hotel. Şi-atât!

Deci Ştefan o trimisese "la punct fix". De ce oare? Dacă avea informaţii despre Ana, dacă ştia unde era Ana acum, de ce-şi trimitea spionul să investigheze "istoria"? N-avea sens...

- ... Bine. Mâine investigheaz-o pe ea.

Închise şi lăsă telefonul pe masă. Cheng nu spunea nimic...

Ana-Maria era în Lyon. Ştefan şi Diamant erau tot în Lyon. Gaboraş era în Lyon. Rebeca Ionescu era în Puget-Théniers... pentru că...

Pentru că Anei îi luase 10 zile ca să ajungă în Lyon. Adică stătuse un timp undeva, ascunsă bine, şi aşteptase... recuperarea. Şi cum în loc de oamenii lui Ştefan apăruseră oamenii lui Jun, ea ajunsese în Lyon...

Rebeca Ionescu se va îmbarca mâine dis-de-dimineaţă într-un zbor comercial şi va zbura la Lyon. Va avea asupra ei numărul de telefon al Anei. Iar show-ul de la piaţa Belleville din Lyon, spectacolul pentru care chinezii, spionii şi interlopii se bătuseră ca să prindă bilete-n primul rând, nu va avea niciodată loc.

Ştefan

Era 11 noaptea; era târziu. Casa era cufundată în întuneric. Le dăduse stingerea la zece. Se culcaseră toţi - ca să fie odihniţi mâine, când o să înceapă nebunia. Dar el nu putea să doarmă. El se gândea la regina lui...

Se ridică, oftând greu, şi porni laptopul. Îşi aprinse o ţigară... Fişiere... Foto... Regina mea... Selectă prima fotografie.

O privea lung...

Scoase telefonul oficial şi formă numărul tatălui lui - avea nevoie disperată nu de un sfat, cât de un calmant...

- Da.

- Bună seara, tată.

- Bună seara, Ştefane. Ce faci tu?

- Uite, sunt în Lyon... cu Diamant...

- Ştiu. Mi-a spus, când a plecat...

Tăticul lui nu ştia dacă puteau să vorbească. Ştia că telefonul lui era ascultat; era sigur, de fapt, că ambele telefoane erau ascultate! Asta îl zăpăcea rău şi-l făcea să tacă chiar acum... Oftă greu:

- ... Eu nu cred că o să vină.

- De ce?

- Pentru că o să vadă trupele pregătite de măcel şi-o să renunţe.

- Dacă are unde să se ascundă şi ce să mănânce, probabil că da - o să renunţe.

- Deşi ştie că depărtarea asta mă omoară cu zile...

- Ştie că apropierea ei de trupele lui Jun te-ar omorî mai repede. Aşa că nu se va apropia de trupele alea. Care-i situaţia acolo? Care sunt trupele?

- ... Aleodor zice că ei sunt 200. Noi avem tot 200.

- Oameni de-ai locului?

- Da - subalterni de-ai mei. Iar amicii mi-au trimis toţi nişte oameni - peste zece fiecare. Este...

- Este foarte aglomerat. Ai făcut planul?

- Da.

- Şi este un plan realist? Sau se bazează mai mult pe dorinţa ta de-a o vedea mai repede lângă tine?

Începu să râdă:

- Să zicem că nimeni nu m-a contrazis atunci când am desenat cerculeţe!

- Asta-i bine. Şi-atunci de ce nu dormi?

- Pentru că nu pot să dorm.

- De ce? Pentru că ştii că n-o să vă vedeţi mâine?

Nu mai răspunse...

- ... Pune mâna şi culcă-te. Dacă te vede mâine încercănat şi obosit şi buhăit, Ana o să simtă nevoia să-ţi dea palme! Şi-o prind chinezii şi se duce dracului totul! Pune mâna şi odihneşte-te! Şi arată-i mâine un rege fresh, atent şi alert, care ştie ce face şi câştigă bătălie după bătălie!

Avea dreptate. La urma urmei, nu era evident că Ana nu va veni mâine? Zâmbi:

- Ai dreptate. Cum se simte mama?

- ... Bine. Medicii spun că e bine.

Poftim?

- Adică şi-a revenit?

- Nu; e tot în comă. Dar îi administrează calmante, aşa că e bine.

Adică n-avea dureri... Simţea că-i vine să plângă...

- Când se întoarce Diamant, o să mă duc la ea. Că nu putem să lăsăm orăşelul ăsta aşa, de izbelişte.

- Am înţeles... Să mă ţii la curent, te rog.

- Bineînţeles; cum se întâmplă ceva, te sun. Ştefane...

- Da, tată.

- ... Să ai grijă acolo. Să fii atent ce faci. Şi să nu uiţi ce ţi-am spus eu întotdeauna.

"Bărbatul este stâlpul familiei." Asta învăţase de la tatăl lui, din secunda unu... Iar tatăl lui, bulibaşă adevărat, tocmai îl rugase frumos să aibă mare grijă de el - şi-o făcuse fără să le arate şi chinezilor că se gândea la fiul lui făcut din carne şi oase! Se grăbi să răspundă:

- Stai liniştit, că nu uit. Noapte bună, tată.

- Noapte bună, Ştefane.

Lăsă telefonul pe masă... Realiza că, dacă o suna acum pe Perla, afla cu certitudine că n-o va vedea mâine pe Ana - aşa că n-o suna...

Privea ecranul şi încerca "să se sature de ea". S-o observe milimetru cu milimetru, ca să şi-o încastreze cumva în minte... şi s-o viseze...

Ana-Maria

Reciti ultima frază... Puse punct şi se ridică. Jurnalul era complet. Regele va fi mulţumit de acea "relatare de război". Sau să-i spună "raport de activitate"? Hm...

Indiferent cum i-ar fi spus, jurnalul ei era necesar. Aşa că, dacă nu vor reuşi să se salveze mâine, ea va cumpăra totuşi un registru - pentru că laptopul putea păţi "un accident". Va printa colile scrise până acum...

Oare vor reuşi să se salveze mâine?

2 mai 2011 - luni

Diamant

Era răcoare - oamenii de pe trotuar purtau geci peste tricourile cu mânecă scurtă. Ei erau "puşi bine" în BMW-ul ăsta care-l dăduse rău pe el în palpitaţii; Ştefan dăduse drumul la climă...

Vărul lui nu dormise bine. Avea cearcăne şi era îngândurat. Şi avea, din nou, un aer trist. Deci n-o vor recupera pe Ana azi... Nu vor recupera nici măcar copiii! La şase dimineaţa, mişcând cu grijă aparatul prin spuma de ras întinsă pe obraji, realizase că Ana putea încerca să le predea cumva măcar un copil... N-avea curaj să-i spună asta şi lui Ştefan - care se bărbierise la cinci dimineaţa, după ce se încălţase cu cizmele. Îi simţea îngrijorarea şi nu voia să toarne un kil de spirt medicinal peste rana sângerândă. Tăcea deci... Şi Gaboraş tăcea, pe bancheta din spate...

Uşile aeroportului erau larg deschise - nu mai apucau să se închidă. Agitaţia aia era obositoare rău...

Brusc, portierele pocniră! Păi de ce descuiase uşile? Venise? Ia - unde era?

... Rămase cu ochii lipiţi de capul roşcovan... şi cu gura întredeschisă...

"Fir'aş al dracului să fiu eu, cu capu' meu cu tot!"

Roşcata era... Nu - Roşcata rămăsese undeva în Bucureşti şi-n amintirea lui. Rebeca Ionescu - cum cu mult umor şi mult mai mult sadism o "botezase" Ştefan - tocmai ieşise pe uşile aeroportului Saint Exupery din Lyon. Trăgea după ea un troller mic cât de-un voiaj de 24 de ore. Şi făcea capetele din jurul ei să se întoarcă uşurel...

Purta un costum impecabil, albastru marin. Pantalonii drepţi, la dungă, acopereau jumătate din tocurile ghetuţelor ungureşti "de fugă"; iar sacoul... Sacoul ar fi fost bun - era destul de lung şi n-ar fi luat forma pistolului din talie. Dar avea două rânduri de nasturi - un mare dezavantaj atunci când bătea vântul iar arma devenea o necesitate... Avea părul desfăcut - iar şuviţele alea vopsite erau de mare efect... Ochelarii de soare îi stăteau perfect... Rujul era perfect...

"Iar tu, Diamante, o să primeşti, în curând, scatoalca perfectă care-o să te dea cu capu' de geam..."

Aşa - că prea se holba la "colega lui"! Scoase telefonul şi încercă să fie foarte atent la ecran... Portiera se deschise...

- Neaţa.

- Neaţa tuturor.

Portiera pocni iar Ştefan anunţă scurt:

- Aleodor Gaboraş, de la SIE; Rebeca Ionescu, consiliera mea.

Motorul porni, maşina se puse în mişcare iar Roşcata zâmbi, în romanes:

- Şefule, ai avut dreptate.

- Adică?

- Adică ai avut dreptate să mă trimiţi în documentare. Am aflat o mulţime de lucruri interesante!

Mâna lui Ştefan îi arătă lui spre torpedo; îl deschise şi văzu imediat aparatele de bruiaj îndesate acolo... Porni unul şi-l puse între ei, iar vărul lui bombăni:

- Zi-i!

- A stat acolo, de pe 21 până pe 28.

Poftiim? Se întoarse încet spre ea... Vedea doar creştetul roşcat, pentru că ochii de peruzea erau atenţi la ce scormoneau mâinile în troller-ul ăla nesimţit de mic... Vărul lui ceru lămuriri:

- La gazdă?

- Aproximativ.

Maşina făcu scurt dreapta-stânga şi se opri. Ştefan se întoarse şi el - iar ea trase din troller nişte coli şi i le întinse:

- Şi dacă n-aş fi avut data şi ora tranzacţiei, din raportul băncii, să mor io dacă o recunoşteam!

Ia! Ce le dăduse?... Aa... Ana la Carrefour - când cumpărase laptopul. Imagini de pe camera de supraveghere. Imagini A4, color. Ştefan şopti:

- Cum dracu ai făcut, fă?

- Eei... Şefule, tu nu mi-ai dat pistol; da' mi-a dat domnu' Gaboraş un băiat isteţ şi cu legitimaţie şi-am improvizat acceptabil, zic eu...

- Detaliază!

- Stai aşa, şefu', să scap pielea lu' băiatu' ăla!

Roşcata îl privi lung, drept, pe Aleodor:

- Să ştii că a vrut să-ţi trimită ieri raportu'; da' i-am zis că or să ne intercepteze chinejii şi-or să facă felu' lu' şefa şi-o să fie nasol de tot. Aşa că ţi-a trimis raportu' la plic şi-a zis că, dacă nu-i faci apel până la şi-un sfert, se sperie şi-l bagă şi pe mail. Sună-l, să nu intercepteze chinejii ăia ceva...

Stop! Păi mai erau chineji acolo? Se grăbi să se lămurească:

- Mai erau chinezi în Puget-Théniers?

- Da; o singură echipă. Patru oblici şi-un băiat simpatic, franţuz, care zâmbeşte non-stop.

I-auzi! Îl privi lung pe Ştefan:

- Gilles...

Iar vărul lui aprobă:

- Isamu ştia de tranzacţia cu cardul - că primeşte rapoarte de la poliţie. Roşcato, care sunt şansele ca şi Gilles să ştie ceea ce ştii tu acum?

- Zero.

Serios? Era ea aşa sigură? Reveni spre ea, iar Roşcata zâmbi:

- Şefule, ai o nevastă - jos pălăria! I-a povestit gazdei că a fugit de-acasă cu copiii pentru că tu ai nişte parteneri chinezi periculoşi şi mai nou ţi-ai luat pistol. Iar gazda ei e printre cele mai respectate băbuţe din oraş. Aşa că chinejii ăia n-aveau cum să izbândească! Au trecut o dată pe-acolo, în 27, şi-au întrebat din uşă-n uşă, cu pozele-n mâini; şi-au plecat pe 28, cu zero informaţii. Pe 29, cu noaptea-n cap, a plecat şi ea. Iar gazda ei a vorbit cu oamenii... şi ştii ce-a făcut? I-a convins pe toţi că Ana e victima violenţei în familie - şi fuge de chineji, care vor s-o prindă şi să-i ia copiii. Aşa că oamenii ăia din Puget-Théniers s-au vorbit şi s-au sfătuit... Şi l-au făcut pe săracu' franţuzu' ăla zâmbăreţ să dea-n benga!

Ştefan începu să râdă. Şi el râdea, şi Gaboraş - iar el constata că Roşcata asta era o tipă pe cinste şi ştia când trebuia să-şi facă şefu' să zâmbească...

- Fetele de la gară i-au zis cu totul altceva; una a zis că i-a vândut bilete spre Spania, ailaltă spre Germania. Ăla de la maşini second i-a povestit vreun sfert de oră şi-a arătat lung spre sud, aşa...

Vărul lui aprobă... şi se rezumă la a zâmbi doar:

- Şi-asta-i foarte rău. El e cu oblicii după el, aşa că raportează tot ce află. Iar Isamu crede că îl tromboneşte...

Ea nu se gândise la asta; dar adevărul era că nici el nu se gândise la săracu' omul ăla, care trebuia să-şi scrie nenorocul prin rapoarte... Roşcata oftă scurt:

- Da' eu şi băiatu' ăla cu legitimaţie am fost iuţi şi-am avut noroc. Uite - ăsta e şerveţelu' pe care l-am şterpelit de la braseria unde-a lucrat chelneriţă...

Cum-cum? Cumnata lui, chelneriţă? Ştefan luă şerveţelul - se întinse şi văzu imediat desenul şi sigla braseriei, "Le Sanya"...

- Am mers în urma franţuzului; iar când chinejii care erau cu el s-au dus la omu' ăla şi l-au întrebat ce şi cum cu poza-n mână, ăla a dat din cap că nu, n-a văzut-o niciodată şi nu haleşte usturoi. Da' se făcuse vişiniu-stacojiu. Şi cred că i-a stat sufletu'-n el când l-a auzit pe chinez zicând că Ana e de fapt fata-n casă şi-a furat copiii ca să-l facă pe tatăl lor, mare baştan, să divorţeze de mama lor... Şi, cu toate astea, să ştii că n-a suflat o vorbă! Nimic n-a zis! A dat din cap că nu şi-atât!

Bun! Bun băiat!

- Şi-atunci băiatu' meu cu legitimaţie a zis că să mâncăm şi noi ceva. Ne-am aşezat pe terasă, am luat croissante şi după cinci minute

am făcut jogging.

- Ce-aţi făcut, fă?

- Jogging prin pădure. Patronu' de la braserie a aşteptat să plece chinezu' şi şi-a trimis unul dintre ospătari cu un bilet la verişoara lui... Şi l-a trimis pe bicicletă, aşa că a scos ăla tot untu' din noi...

Ştefan râdea din nou; toţi patru râdeau. Roşcata râdea cu ochii la râsul lui Ştefan... El râdea cu ochii la râsul ei... Ca la nebuni!

- Şi-am ajuns la verişoară, care e o băbuţă de aur şi-o doamnă adevărată şi face o cafeluţă delicioasă, după cum zicea băiatu' cu legitimaţie. El i-a arătat legitimaţia iar eu i-am spus că sunt cumnata ei - şi nici mie nu-mi place de chineji. I-am spus că Ana e româncă iar frati-miu e francez; iar eu am alertat SIE din România tocmai ca s-o găsim şi s-o salvăm de chineji...

"Ptiu, să nu te deochi!" E deşteaptă foc drăcoaica asta roşcovană!

- Şi-atunci femeia, dna Jacqueline, ne-a spus că a văzut-o pe 21 într-un parc, cu copiii. Plângea, era cu moralul la pământ iar copiii nu erau nici ei mai fericiţi. A invitat-o să locuiască la ea - în ultima casă de la capătul drumului, în moţu' muntelui, de unde se vede practic tot oraşelul... A ţinut-o la ea şi i-a aranjat să lucreze la verişorul ei, la braserie. A spus că e o femeie foarte specială şi are o educaţie şi-o comportare foarte frumoase. A spus că copiii sunt doi îngeraşi frumoşi, cuminţi şi deştepţi. Şi-a zis că să-ţi fie ruşine că eşti un satrap care bate şi chinuie aşa nevastă şi ţi-ai mai luat şi pistol! Şi pe urmă m-a lăudat - că încerc să te schimb şi încerc s-o ajut pe ea să fugă de tine până te schimbi tu. Şi mi-a dat şi numărul ei de mobil; dar e închis.

Cum-cum? Ştefan ridică scurt sprâncenele:

- Cum?

Roşcata trase de sacou - arătându-i lui că nasturii ăia dubli erau "fantezie", iar sacoul era de fapt cu capse - şi scoase un bileţel, pe care i-l dădu vărului lui...

Ştefan

Numărul ei de mobil? Numărul Anei lui? Luă hârtiuţa... şi-o puse imediat pe genunchi - pentru că mâna începuse să-i tremure, pe sub ochii lui Gaboraş, iar asta nu era bine deloc! Scoase mobilul special, formă numărul...

Ridică telefonul la ureche...

Era închis. Robotul intrase imediat, aşa că telefonul era închis. Băgă hârtiuţa în buzunar şi reveni spre ea:

- Şi altceva?

- Bătrâna i-a dat numărul de telefon al unei rude de-a ei, din Paris. Dna Florence. Dar era sigură că Ana n-o să apeleze la ea, aşa că n-a vrut să mi-l dea şi mie.

Cu alte cuvinte, ei trebuiau să supravegheze numărul Anei de mobil... Porni motorul şi se integră în trafic:

- Bine, fă. Ai un bravo de la mine pe ziua de azi. Şi mai ai încă şase, pentru restu' săptămânii, în caz că te puturoşeşti până lunea viitoare. Diamante, zi-i şi ei cum stăm aici - că mergem să vedem intersecţia.

Deci Ana... Ana coborâse din tren în Puget-Théniers. Ah - şi-i spusese lui Titel! În biroul Bambinei îi spusese! Ar fi putut-o salva chiar atunci - chiar în ziua atentatului! În timp ce el stătea în beci, oamenii lui Titel ar fi putut s-o salveze...

Dar cine dracu putea şti...

Avea numărul de mobil al Anei... Frână la semafor, scoase telefonul şi biletul şi confruntă fiecare literă... Îl formase corect. Apăsă din nou butonul verde... Nu - tot închis. Dar era aproape opt jumate - poate că dormea! Să-i lase un mesaj? Să-i scrie să-l sune urgent?

... Şi dacă o speria mai rău?

... Şi dacă îi interceptau chinezii mesajul?

Împinse telefonul în buzunar şi-i dădu biletul lui Gaboraş:

- Dă-l în urmărire. Poţi să afli când îl porneşte?

- Nu; dar pot să pun pe cineva să supravegheze un soft care-o sună din minut în minut.

- Nu. Numărul necunoscut sau privat ar speria-o - şi-ar arunca mobilul cu tot cu cartelă. Dă-l în urmărire - poate sună pe cineva! Sau poate-o sună chinezii! Poţi s-o triangulezi, nu?

Nu primea răspuns - semn că da, putea, şi se ocupa chiar acum... Diamant o informa pe Roşcata lui, care tăcea şi asculta... El nu asculta povestirea aia - era sătul de ea! El simţea că n-o s-o revadă azi - şi încerca să se împace cu gândul că măcar ştia că soţia lui era bine... Că avusese unde să stea, în Puget-Théniers... Că avea bani, că copiii erau cuminţi... Că era deghizată ca lumea, pentru că imaginea camerei de supraveghere din Carrefour o "prinsese" cam din spate şi nu-i dăduse certitudini...

Copiii lui stătuseră şapte zile cu o bătrânică din Alpi. Ana avusese încredere să-i lase cu ea. De fapt, poate că n-avusese încredere; dar n-avusese încotro! Se dusese la terasă! Muncise cu ziua ca să aibă bani de mâncare şi haine! Trebuise să îmbrace copiii - că plecase de la malul oceanului şi, după o oră, coborâse din tren la munte...

Iar el transferase 58 de milioane de euro...

Fripse un pumn în volan şi înfipse piciorul în acceleraţie. Vocea lui Diamant se opri... şi reluă, la volum mult mai mic. Trebuia să se controleze - deşi cei care-l cunoşteau bine puteau jura că acum se controla de minune...

- Aleodoare! Cum stă Lyon-ul la capitolul electricitate?

Arătă spre semafor. O secundă, două... şi-şi primi răspunsul:

- Cum vrei să stea?

- Nasol, de la doişpe la două.

- Se rezolvă.

- Iar până atunci, vezi dacă poţi să-mi obţii imagini de la camerele stradale. E important să

- Nu se poate. Am încercat, ieri, dar e un sistem ciclic de-o oră. În plus, pe partea asta nu-i nici o cameră. Abia în Place Belleville şi mai sus încep; până acolo...

- De la doişpe la două, hai să tăiem semafoarele. Şi-ţi pun eu la dispoziţie poliţişti care să dirijeze traficu'.

- E musai?

- N-ai vrea să evacuezi de urgenţă şi să constaţi că nu poţi fiindcă e roşu.

- O să încerc; dar nu promit nimic.

- Nu promite - rezolvă. Roşcato, fii atentă. Asta e strada pe care s-a întâlnit cu caporalii. La colţul ăsta...

Mergea încet în coloana de maşini, pe sub ochii tuturor...

- Aglomerată arteră, şefule!

- Prea aglomerată; dar nu pot face nimic în privinţa asta. Iar aici

- Ceva se poate face.

- Ce?

- Să trimitem băieţii să-i sperie!

- Ăştia nu se sperie nici de gloanţe - darămite de patru puştani într-un BMW second-hand.

Roşcata tăcuse mâlc...

- Iar aici e piaţa.

Şi, după cum vedea el, oamenii lor erau la post. Şi chinezii fuseseră matinali... Partenerii erau încruntaţi şi puşi pe fapte mari - iar aşteptarea aia îi înfuria rău...

- Şi-acu' mergem să te schimbi de scandal şi să-ţi arăt unde-i cerculeţu' în care-o să stai tu...

- Bine, şefu'. Deşi să ştii că nu cred c-o să vină.

- De ce, fă?

- Prea multă lume-n jur, şefule! Mai ales de-aia cu hepatită...

Bufni în râs - auzi! Cu hepatită...

- Cred că nici n-o să se-apropie de zona asta! Cred că a închiriat o cameră, la o pensiune de-o stea - şi-o să stea cuminte acolo cu copiii şi-o să aştepte s-o suni. Sau o să-l sune pe Diamant, după ce pleacă chinejii.

- Aleodoare, fă cumva să afli cine s-a cazat recent pe la pensiunile turistice de-o stea. Mai ales cazările alea fără acte!

- Dacă-s fără acte, slabă speranţă să le aflu eu!

- Avem totuşi o şansă s-o găsim aşa. În plus, şi tu eşti filat discret - iar chinezii păşesc pe urmele tale. Dă-le program de plimbare...

Parcă din scurt maşina şi coborî:

- Aici stăm, la acţiunea asta. Vino-ncoa.

O prinse de mână şi-o trase prin curte, prin living, sus pe scări până la etajul doi... O împinse în camera lor şi închise uşa. Şi-o încuie. Oftă greu... Aştepta restul de povestire - lucrurile care-l priveau doar pe el...

- ... Zicea bătrâna că a încercat să schimbe numele copiilor; Florentina era Fló, Léon era Leo iar ea era Anne. Dar nu le reuşea; mergea o dată, de două ori şi pe urmă copiii uitau... Ea le aducea aminte; şi pe urmă iar uitau...

Aproba încet cu capul - erau mici şi nu conştientizau nici pericolul, nici necesitatea acelor schimbări...

- ... Zicea că băiatul întreba tot timpul cât e ceasul şi când vine mami de la serviciu; fetiţa în schimb era foarte tăcută şi gânditoare. Şi avea mare grijă de băiat. Îi gusta mâncarea înainte să i-o dea, se ducea cu el şi la toaletă...

Da; la vârsta ei, Florentina era realistă. Şi ştia mult mai multe lucruri despre afacerile lui şi despre Isamu decât ştia Léon. În plus, ea îl studiase mult pe el; îl copia mult...

- Pe 26, chinezii au ajuns în oraş în jurul prânzului. Ana i-a văzut şi-a sunat-o; şi-atunci băbuţa a aflat că Ana aranjase o ascunzătoare pentru copii, în spatele curţii. M-a invitat s-o văd şi eu; dar i-am zis că nu e cazul, că o cred. Zicea că erau nişte cartoane; iar atunci când a sunat, Ana i-a zis Florentinei să se ascundă amândoi acolo. Bătrâna i-a ajutat să ajungă în fundul ascunzătorii, i-a acoperit bine şi-a rămas în curte, lângă ei - să nu se sperie...

Strângea bine clanţa în palmă. Strângea şi clanţa, şi pumnul, şi pleoapele, şi dinţii, şi...

- Bătrâna i-a văzut pe chinezi urcând pe drum; şi le-a spus şi copiilor să stea liniştiţi şi să nu se sperie. Pe urmă a vorbit cu chinezii; le-a spus că ea n-a văzut pe nimeni, dar că ea nu coboară în fiecare zi în centru iar turiştii nu se obosesc să urce chiar până la capătul drumului. Şi-abia după ce-au plecat chinezii, a fost şi Florentina de acord să iasă din ascunzătoare. A cerut să vorbească cu Ana la telefon - şi i-a spus că au trecut cu bine de verificare. După aia s-au dus amândoi sus, în camera lor, iar fetiţa a tras fotoliul în dreptul uşii...

Strângea bine clanţa aia - ca să nu pună mâna pe cuţit şi să strice totul... Roşcata şopti:

- Eu cred că e speriată rău, şefule. Şi n-o să vină.

- O să vină. Probabil că nici n-o s-o vezi... Tu o să stai la vedere; la stradă. Te înconjor cu bodyguarzi şi băieţi de-ai partenerilor. Trebuie să faci cumva să atragi privirile chinezilor - pentru ca ea să poată să se strecoare printre ei şi să ajungă la Diamant, la maşină. N-o să vină la tine - că nu te cunoaşte. O să se ducă la el. Şi cum pe el îl cunoaşte toată lumea...

- Şefule, zi-mi cum o să fie aranjamentul - şi mă descurc eu. Ai văzut că la picat pe jos nu mă-ntrece nimeni! Dacă trag şi-un chiot înainte, şase ambulanţe vin să mă resusciteze!

Începu să râdă... şi porni spre ea:

- Vino-ncoa, fă!

Îi prinse capul în palme şi-o sărută pe frunte:

- Bravo!

O trase apoi spre masă:

- Asta-i schema. Asta eşti tu... ăsta e Diamant... ăsta e Aleodor...

- Şi tu unde stai, şefule?

- Aici, în vilă. Or să mă supravegheze şi pe mine. Şi prefer să iau zece chinezi de-acolo şi să-i ţin în faţa casei. Hai - respiră şi tu şi ia o pauză zece minute. Te-aştept jos, la masă - ca să discutăm schema asta.

Luă hârtia şi ieşi. Şi decise să coboare - ca s-o lase să-şi tragă sufletul, să respire...

Aleodor stătea la masă. Apăsa de zor tastele telefonului, de parcă scria un mesaj... Se aşeză lângă el:

- Auzi, Aleodoare?

- Da.

- Ştii ce mă gândeam eu?

- Ce?

- Să-ţi cer scuze.

Era mirat; aşa că zâmbi:

- Dacă ai nişte gloanţe oarbe, mă gândeam să-ţi cer scuze că m-am luat de tine pentru praştiile alea...

Spionul lui începu să râdă şi se ridică:

- Cât le pregătesc eu, tu pregăteşte-ţi cuvintele...

Rămase singur...

Avea un trio de pomină! Diamant al lui era "baza" - se descurcase exemplar la tema asta şi-i mergea capul impecabil. Aleodor era consilierul perfect pentru Franţa - dacă-i cerea acum două kile de TNT, le avea în faţa lui în zece minute. Şi nu trebuia decât să-i promită că nu va arunca în aer nişte cetăţeni francezi, ci se va rezuma doar la clădiri, poduri şi străzi. Iar Roşcata...

Nu se aşteptase ca Roşcata să se descurce aşa de bine. Când o trimisese să investigheze localitatea aia, se gândise că o va vedea ieşind din aeroport cu o mutră pleoştită şi ochi temători. Când colo, ea îi adusese fotografiile din Carrefour. Şi telefonul Anei.

Scoase telefonul, apăsă butonul verde... Tot închis era. Poate dormea... Poate îl ţinea închis - şi-o să-l sune ea... deşi nu avea numărul lui, ăsta nou... Poate-l suna pe Diamant! Acum avea numărul lui Diamant, nu? I-l dăduse Lăcătuş... I-l dăduse?

Lăsă telefonul pe masă şi-şi aprinse o ţigară - nu, n-o s-o revadă azi. N-or să reuşească s-o recupereze azi. În schimb, el o să facă o demonstraţie de forţă... care-o să-i dea ei curajul de-a veni la următorul punct de întâlnire, la următoarea dată şi la următoarea oră. Azi, aici, în Lyon, Ştefan Ionescu o să-i dea nişte palme peste ochi lui Jun Chèn. Azi se vor deschide, oficial, ostilităţile. Azi o să înceapă războiul. Iar azi, regele aurarilor o s-o facă pe regină mândră de el! Şi-o s-o sperie rău... şi pe ea, şi pe copii...

Copiii lui se ascunseseră într-un maldăr de cartoane...

- Copiii voştri n-or să se poată ascunde.

Asta fusese aşa, un fel de constatare, doar pentru el...

Ana-Maria

Deschise ochii - aoleu! Cât era ceasul? Ridică încet capul... Amândoi dormeau duşi. Erau obosiţi - stătuseră până noaptea târziu la desene. Îi lăsase să stea mai mult, tocmai pentru ca ea să se trezească prima şi să aibă timp să se aranjeze! Îi lua destul de mult să se fardeze, să se împletească...

Intră în bucătărie şi se aşeză la geam. Privea lung strada... Era ora nouă. Era devreme. Ar fi trebuit să se ducă să le ia ceva de mâncare - mai ales pentru "micul tanc". Dar n-avea cheia de la interfon. Aşa că o s-o trezească pe Florentina... imediat cum îşi termina spionatul pe fereastră. Momentan era atentă la grupul de chinezi. Erau cinci, pe trotuarul de vizavi. Se opriseră un pic mai în faţă; unul dintre ei gesticula şi ţăţăia pe limba lui... Se împărţeau în două echipe... Trei dintre ei porniră spre stânga - spre piaţă. Ceilalţi doi porniră tot spre stânga - dar traversau chiar acum...

Azi, micul dejun era în dreapta! N-o să-şi forţeze norocul! Ştefan se aştepta s-o vadă în piaţa aia pe la unu, nu pe la zece! Nu-l putea "uimi" aşa; era mult prea important...

Şi uite şi spionul! Azi se plimba - şi era pe trotuarul de vizavi. Împinsese ambele mâini în buzunarele pantalonilor şi păşea agale, de parcă ieşise la promenadă...

Probabil că oamenii lui Ştefan fuseseră primii în piaţa aia - pentru că nici nu plecaseră...

N-avea nici o şansă să se întâlnească azi cu Diamant. Măcar cu Diamant! Piaţa aia era arhiplină încă de ieri - iar asta însemna că nu va reuşi...

Oare Ştefan va veni în piaţă, la ora două? Sau îl va trimite pe Diamant? Chinezii voiau să-l omoare. Era extrem de riscant pentru el

să-şi facă apariţia acolo, în mijlocul lor, în plină zi...

Gata! Gata cu gândurile alea! Să se schimbe, să se fardeze şi s-o trezească pe Florentina! Micuţa ei va plânge mult azi - pentru că nu se va revedea cu tati...

Isamu

Telefonul lui Cheng piui scurt; iar chinezul sări în picioare şi se repezi la uşă... Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză comod - venise urlătoarea. Acum începea spectacolul. Să nu uite să le-ncuie pe Isabelle şi Emilie în camera lor - şi să pitească cheia. Jun stătea destul de prost cu nervii...

Ştefan

Fuma prea mult - şi bea prea mult ness. Roşcata făcea ness bun; tare şi dulce. El îl bea ca pe apa plată - şi nu era bine, că îl agita...

- Am primit raportul cu închirierile.

Da? Aleodor îi întinse o coală A4. Pe ea, găsi o listă cu fix zece nume... Ridică privirea spre el...

- Mi-ai cerut închirieri fără acte. Astea sunt singurele autodenunţuri...

Hm; avea şi el dreptate! De unde să ştie el...

- În schimb, am obţinut oprirea semafoarelor - dar numai de la unu la două şi zece.

Aprobă şi ordonă:

- Diamante, sună-l pe şefu' de la curăţenie; la unu şi zece, să văd câte-o uniformă în fiecare intersecţie din zona asta.

Aşa! Că rezolva el problema ne-opririi semafoarelor! Aleodor oftă greu şi-i mai întinse o coală:

- Şi am şi-o veste proastă.

Ia - ce veste? Era un raport al poliţiei... 100 de chinezi îmbrăcaţi în poliţişti tocmai plecaseră din Grenoble... Trânti hârtia aia pe masă:

- Ei suplimentează.

Diamant scoase imediat telefonul:

- Suplimentăm şi noi?

- Nu.

Se uitau toţi trei la el... Scoase telefonul... Apăsă butonul verde... Telefonul Anei era închis... şi acum... Răbufni:

- ... Sună-l pe Mădălin. Să facă ce-o şti şi s-o găsească pe net! Trebuie să aibă măcar o căsuţă de mail! Un cont de Facebook sub pseudonim! Trebuie să găsească ceva! Trebuie s-o putem contacta cumva!

Fir-ar să fie de treabă - se pierduse cu firea! Ordinul începuse normal dar se sfârşise urlat! Şi nu era bine... Diamant piuia telefonul şi nu se grăbea să-i amintească faptul că Ana era prea ocupată cu fugitul şi pititul ca să se ocupe de postări cu tâlc pe reţele de socializare...

- Şefu', pot să am o idee?

Îi cerea voie să aibă o idee? O privi lung...

Roşcata părea că are tendinţa de-a se tupila din nou; dar, deşi îi era frică de răbufnirea lui, decisese să deschidă totuşi gura şi să spună o prostie - ca să-l oprească din urlat şi să-i înăbuşe intenţia de-a redecora... Aprobă scurt cu capul.

- Şefu', BMW-ul e blindat; nu?

Aprobă din nou.

- Şi geamurile?

Aprobă din nou...

- Atunci, mă gândeam că poate-ar trebui să ieşim la plimbare cu BMW-ul!

Poftim? Tânăra se grăbi să se explice:

- Pe de-o parte, face bine la moralul oamenilor. Că ăia sunt la mama dracu' şi dau comenzi prin telefon; da' ţie îţi pasă de oamenii tăi şi-i conduci personal, indiferent cât de galbene sunt străzile. Pe de altă parte... Pe de altă parte, dacă ea nu răspunde la telefon, poate reuşim să-i transmitem ceva aşa... din difuzoare...

Diamant începu să râdă:

- Ce să-i transmitem? Strategie militară?

Se ridică şi-şi puse dintr-o mişcare vesta antiglonţ:

- Că sunt aici şi-o caut. Hai, Roşcato - ia nişte manele şi hai. Diamante - care dintre ajutoarele noastre are maşină cu subwoofer?

Vărul lui nu mai răspunse - ţâşni pe uşă, în alergare fermă.

- Aleodoare, praştiile.

Le primi prompt... Întinse una spre Roşcată:

- Ştii cum se foloseşte?

- Aproximativ. Arată-mi unde-i piedica - şi promit să-l ţin drept.

Puse degetul pe buton şi-i arătă mişcarea de blocare-deblocare a armei:

- Aici. Iar dacă trebuie să tragi, ocheşte-n sus - că piaţa aia e plină de chinezi, ţigani şi spioni. Şi dacă nimereşti pe cine nu trebuie, iese nasol de tot!

Consiliera lui aprobă şi ieşi. Aleodor dădu să-i amintească de gloanţele oarbe, dar îi făcu scurt cu ochiul... şi se grăbi s-o urmeze. Roşcata lui nu se schimbase; era tot elegantă şi cochetă. Probabil că se gândise din nou la imaginea aia cu ea şi limuzina şi contele... Descuie maşina şi îl privi lung pe tânărul cu decapotabila:

- Îmi pui numa' piese cu succese şi mulţi başi: *Cap şi pajură*, *Locu' unu*, *Sunt stăpân pe şmecherie*... Fără jelanii de dragoste.

- Da, şefu'!

Bun! Dacă nu pricepuse şi "emitea" altceva, putea să fie rău... Urcă la volan şi trase portiera. Iar Aleodor zâmbi, din spate:

- Te rog să nu mă trimiţi în maşina cealaltă - că mă trage curentu' şi fac migrenă.

Încerca să râdă fără sunete... Din spate se auzea muzica...

"Duşmanii se plâng că n-au nici un ban / Lor nu le mai merge bine de un an / Dar eu ştiu să fac banii din orice / Şi nu le dau atenţie!"

Păi... hai să plimbe discoteca! Nu? La urma urmei, ideea Roşcatei putea funcţiona! Dacă avea norocul să treacă pe strada pe care se ascundea Ana lui, poate-i făcea semn... de la geam... Oftă greu:

- Roşcato, preiei partea dreaptă; Aleodoare, tu scanezi partea stângă. Ochii la geamuri. Dacă o vedeţi, să nu reacţionaţi; să memoraţi locul, numărul casei... Şi trimitem pe cineva s-o ia.

- Da, şefu'.

Ieşi din parcare, cântând încetişor:

- *Eu sunt stăpân pe şmecherie / Jun ca mine-ar vrea să fie / Da' io-n frunte mă menţin / El de bube mici e plin!*

Consilierii lui râdeau pe tăcute...

Ana-Maria

Micul dejun n-avea nici un gust. Ea nu-i simţea gustul. Ea mânca singură, în bucătărie, şi se uita cum se mişcau "valurile" de pe trotuare. Chinezii nu "variau" mai mult de doi paşi stânga-dreapta; spionii se plimbau de parcă erau soldaţi în post şi patrulau pe lângă gard... Iar oamenii lui Ştefan făceau ture - când încolo, când încoace, erau într-o veşnică agitaţie. Numai că nu alergau "pe toată suprafaţa"; aveau un spaţiu bine delimitat. Ei făceau tot un fel de patrulă - dar una agitată rău...

Când ieşise azi din casă, făcuse dreapta - şi găsise micul dejun la 20 de paşi distanţă de uşa cu interfon. Nu era cine ştie ce - ea nu-i simţea gustul. Dar nu voia să rişte să se ducă în stânga. Ceea ce văzuse ea ieri în stânga fusese "patrula de recunoaştere". Grosul apărea azi - şi nu voia să-şi piardă şi bruma de curaj pe care-o mai avea. Aşa că azi mâncau "de cură de slăbire"...

Florentina intră în bucătărie:

- Mami, să ştii că Léon e la toaletă.

- Bine.

- De cinci minute, e tot la toaletă.

O privi lung... şi zâmbi atunci când prinţesa îşi schimonosi chipul a "prinţ constipat":

- Bine.

- Mami, ce bubuie aşa?

Ce bubuia aşa? Tum, tum-tum, tum-tum, tum, tum-tum, tum-tum... Sări în picioare - manele!

Florentina reacţionă imediat - se repezi la geam! O prinse de umeri şi-o trase lângă ea, la distanţă de perdeaua aia, iar fetiţa ei ridică vocea:

- Dă-mi drumu'!

Nu! Mâna stângă peste ea - şi-o lipi bine de picioarele ei! Palma dreaptă peste guriţa care voia să ţipe "tati" din toate puterile... Bubuiturile se apropiau... încet... Începea să înţeleagă cuvintele...

"... duşmanii dar n-au ce să-mi facă / Că eu sunt capabil şi ei se atacă"

Făcu, involuntar, un pas în faţă...

"Şi eu sunt mereu-mereu învingător / Înaintea tuturor."

Ştefan conducea BMW-ul ăla superb; de pe bancheta din spate, un bărbat şaten studia cu mare atenţie casele de pe partea ei... Lângă Ştefan, în faţă, stătea o persoană îmbrăcată în negru - care cu siguranţă "radiografia" chiar acum casele de vizavi de ea...

Eu sunt stăpân pe şmecherie / Mulţi ca mine vor să fie

Florentina se zbătea şi încerca să-şi tragă capul de sub palmă; dar o ţinea bine! Îşi încleştase mâinile pe ea, pentru că BMW-ul albastru trecea printre grupurile de chinezi... Era nebun?

"Şi în frunte mă menţin / Şi am portofelu' plin. / Eu sunt stăpân pe şmecherie / Mulţi ca mine..."

Nu se mai auzea...

Trecuse. Încet, ca într-o plimbare de plăcere, Ştefan al ei trecuse pe Route de Vienne... cărând după el ditamai "casetofonul" negru mat, decapotat... Băgând chinezii ăia în toate alarmele posibile - că vorbeau la telefoane de parcă făceau reclamă la Ortel sau se hotărâseră "să trântească" bursa... Florentina se smuci scurt - şi îi dădu drumul. Prinţesa ţipă:

- De ce?

Poftim? Nu fusese foarte atentă...

- De ce nu i-ai făcut semn? Voiau să le faci semn! Ăla din spate după noi se uita!

Şopti, încruntându-se la ea:

- Iar sub geamul nostru sunt trei chinezi. Nu mai ţipa la urechea lor!

- Ba ţip! De ce nu i-ai făcut semn?

Puse mâinile-n şolduri şi trecu la romanes:

- Tu vrei să-l vezi pe tati împuşcat?

Florentina puse şi ea mâinile-n şolduri:

- Tu vrei să-l mai vezi pe tati? Sau încerci să fugi de el?

Nu-nu! Impertinenţe de-asta nu-i va accepta. Îi dădu, scurt, o palmă.

Era linişte... Ochii negri se umpluseră de lacrimi, dar Florentina nu renunţase la atitudinea bătăioasă... O trase într-o parte şi se aşeză la fereastră. Şi rupse un colţ de chiflă:

- Dacă îi făceam semn, chinezu' de sub geam vedea cum îi pica ăluia din maşină falca, cu ochii la noi. Şi, în 30 de secunde, eram morţi toţi trei. Da' las' că, la unu şi-un sfert, mă duc în piaţa aia. Dacă auzi împuşcături, să ştii că mi-au zburat creierii. Şi după aia n-ai decât să faci cum vrei tu! Cum ştii tu! Şi să ştii că mi-ar părea tare bine să-ţi zică şi ţie Léon că nu vrei să-l duci la tati! Să vezi şi tu cum e!

Chinezii de vizavi păreau retardaţi: cel din mijloc stătea pe loc, iar ceilalţi doi făceau câte-un pas în laterală, apoi reveneau... ca un perpetuum mobile. Nu se controlau; vorbeau la telefoane. Toţi. De parcă nu aveau un şef, aşa că fiecare îşi informa neamurile...

- ... Te rog să mă ierţi...

Făcu un semn de "lasă" - ca s-o facă să plângă şi să poată s-o împace până la unu...

- ... Mi-e foarte... dor...

La dracu! Îşi acoperi faţa cu palmele şi scăpă un suspin. Iar paşii mărunţi alergară în cameră... Léon întrebă, vesel, de dincolo:

- Ce e? De ce plângi?

Nu auzi răspunsul Florentinei, ci doar uşa băii trântindu-se; aşteptă... iar mânuţa micuţă o luă de gât:

- Mami, de ce plângi?

- ... Pentru că tati tocmai a trecut pe-aici, cu muzica la maxim...

- A trecut pe-aici?

- Da; a trecut încet pe stradă, cu muzică la volum maxim.

- ... Ne căuta?

- Ne căuta şi încerca să ne transmită că e şi el aici şi ne aşteaptă. Dar nu cred că putem să mergem azi la el.

- ... De ce?

Oftă greu, îşi şterse lacrimile şi se ridică. Şi-l aşeză pe el în picioare pe scaun:

- Uite... Oamenii ăia în negru sunt chinezii care ne caută pe noi... Omul ăla cu mâinile în buzunare are grijă de tati... Băieţii ăia în blugi şi tricouri strâmte sunt tot de-ai lui tati...

Îl lăsa să-i observe bine pe toţi... iar Léon exclamă, în şoaptă:

- Mami, chinezul ăla din dreapta are suport de pistoale exact ca al lui Diamant!

Aproba... Iar prinţul se întoarse spre ea:

- Atunci, mami, eu cred că mai bine rămânem pitiţi aici! După ce pleacă chinezii, putem să mergem la tati; dar acum nu e bine să ieşim!

Aprobă din nou şi-l dădu jos:

- Şi totuşi, o să mă duc până acolo şi o să încerc să-i transmit ceva. Dar nu acum; mai târziu. Hai, fugi şi mănâncă.

Léon o trase jos, lângă el, şi-o sărută pe obraz:

- Mami, te rog frumos să nu mai plângi!

Aprobă, zâmbind şi privind lung ochii verzi... Prinţul alergă în cameră:

- Théo, unde eşti?

Privea lung chinezul ăla... Avea, într-adevăr, ham dublu. Se vedea clar, pentru că purta o geacă de fâş care lua forma armelor...

Se ridică şi intră în cameră. Florentina era tot în toaletă; o auzea plângând. Léon încerca s-o împace prin uşă, dar nu avea spor... Luă laptopul şi reveni la bucătărie, la geam. Cu un ochi urmărea mişcările de pe stradă, cu celălalt supraveghea pornirea calculatorului...

Bun! Şi-acum... Şi-acum, să-şi facă un mail - nu? Era singurul mod de a-i contacta... măcar o dată. Toate mail-urile "oficiale" vechi erau supravegheate de Isamu; dar era sigură că or să-şi facă altele. Toţi - şi Ştefan, şi Diamant, şi Rebeca... Că aveau deja, de fapt, altele - că reveniseră în afaceri. Imediat cum le va afla...

Yahoo... Sign in... Un nume... Ana Maria Cioroacă. Verifica... Îi dădea alte opţiuni. O alese pe ana_maria.cioroaca şi începu să completeze formularul... Era doişpe jumate. Trebuia să se pregătească, să-şi împace fetiţa, să-i lase un număr de telefon... Şi de pe ce să sune? N-aveau fix! N-avea mobil! Nu gândise...

N-o să se întâmple nimic. O să se ducă, o să se întoarcă iar chinezii n-or să se prindă de mişcarea ei. Exact ca ieri.

Ştefan

Coborî de la volan şi împinse portiera cu putere. O trânti din tot sufletul! Din tot sufletul lui supărat fleaşcă...

N-o văzuseră - nici Roşcata, nici Aleodor. În consiliera lui avea încredere; în spion, procentul era de 99%. Externele puteau fi tentate să o ia pe Ana sub protecţia lor, ca să-l ţină pe el concentrat asupra afacerilor. Sau poate că îi ţineau despărţiţi ca să poată să strângă probe împotriva lui Jun... Sau ca să strângă probe împotriva lor... Sau ca să se asigure că luna aia "de probă" o să meargă foarte bine...

Oricum, el ştia ce-avea de făcut! "Doi într-unul", cum se spune! Îi "aranja" pe amândoi imediat! Intră în vilă şi aruncă cheile pe masă. Iar Diamant şopti:

- Sunt sigur că te-a auzit!

- M-a auzit şi staţia spaţială orbitală! Şi ce folos?

- Ştefane,

Hai, gata - că-i ajunsese! Veniseră şi ei? Da - erau toţi trei acolo. Trase telefonul oficial din buzunar şi selectă numărul... Suna... El bătea din picior... Suna şi nu răspundea... Aha!

- Da.

Bun! Isamu era! Perfect! Optă instantaneu pentru limba franceză:

- Dacă vă apropiaţi de nevasta şi copiii mei, vă spintec copiii alfabetic. Ţine-ţi câinii în lesă, dacă-l iubeşti pe Liwei.

Apăsă butonul roşu şi azvârli cu telefonul ăla de perete! Şi apucă şi de spătarul scaunului şi-l azvârli după telefon! Ce dracu mai era acolo? O farfurie cu nişte fursecuri - după scaun! O vază cu flori - după fursecuri! Şi ca să pună capac, înhăţă şi scaunul din dreapta şi-l aruncă după vază! Şi la dracu cu toate! Trase cuţitul din cizmă şi se întoarse spre ei... trei...

Isamu

Privi lung telefonul... Jun se repezi şi i-l luă din mână:

- Cine era?

- Ştefan.

Cheng se grăbi să completeze:

- S-a plimbat pe-acolo cu maşina, cu manelele la maxim, până acu' un minut. O fi beat!

"Dacă el e beat, tu eşti isteţ. Şi nu eşti..."

- Şi ce-a zis?

Cheng se grăbi să răspundă el:

- Că dacă ne apropiem de Ana şi de copii, ne spintecă alfabetic.

- Ia! Dă să ascult!

Şi se repezise la căşti...

Urmărea pe ecran acţiunea din piaţa aia; o urmărea pe GPS. Oamenii lor aveau emiţătoare. Ştia aranjarea... Ştia, simţea că Ana-Maria Ionescu nu se va duce în mijlocul agitaţiei... Adică spera să nu se întâmple o nenorocire azi. Jun ordonase ca nimeni să nu se atingă de Ana, copiii ei, Ştefan, Diamant şi tânăra cu păr roşcat. Şi, bineînţeles, nimeni n-avea voie să se apropie de dl Gaboraş! Pe ei îi menţionase cu nume şi prenume; în privinţa celorlalţi oameni prezenţi în piaţa aia, el prelungise ordinul şi le transmisese trupelor să nu tragă decât la picioare şi doar dacă era absolut necesar. Încerca să evite un măcel în piaţa Belleville; Jun nu-i comentase deciziile, semn că nici el nu plănuise să umple spitalele cu împuşcaţi...

Dar dacă se va întâmpla o nenorocire azi în Lyon...

Ştefan

Nu mai erau trei. Diamant fusese probabil primul care ieşise tupilat - şi-l salvase şi pe Aleodor, care nu-l văzuse niciodată redecorând şi pe care ieşirea lui nervoasă cu siguranţă îl blocase. Roşcata însă rămăsese lângă uşă - în living. Ochii albaştri îl priveau lung... Era speriată - dar nu ieşise. Ştia că nu-i greşise cu nimic regelui, aşa că...

Îi făcu semn să iasă şi-o urmă:

- Puneţi-vă vestele antiglonţ - mergem în piaţă. Gata - vă preluaţi locurile.

Ieşi şi se trânti la volan. Trase portiera. Aştepta... Aştepta... Diamant ajunse imediat lângă portiera lui:

- Tu te-ntorci aici!

- Da.

- Şi stai liniştit - că ne ocupăm noi acolo.

- Bine.

Paşii pe tocuri alergau de rupeau asfaltul... Porni motorul şi demară, pe sub nasul lui Diamant. Îl văzu în oglindă alergând la maşina lui Gabi Parizianu', aşa că şopti:

- Să ai grijă. Să ai mare grijă, Roşcato! Pentru ea, arunc toată lumea-n aer! Şi nu exagerez când zic asta!

- Şefule... Mi-ai zis deja ce-am de făcut. Iar eu ţi-am zis că n-am să te dezamăgesc.

Asta aşa era; dar... Decise să treacă la partea a doua a "dădăcelii":

- Să nu tragi cu pistolul, dacă nu e absolut necesar. Să nu-l ţii ostentativ, în faţă. Ai lângă tine 4 bodyguarzi şi 4 bărbaţi; lasă-i pe ei să se ocupe de chestia asta.

- Da, şefu'.

- ... Şi nu risca nimic. Nu risca, mânca-ţi-aş ochişorii tăi albaştri - că arunc lumea-n aer!

Roşcata nu mai răspunse, aşa că îşi aprinse o ţigară... şi decise să tacă. Oricum, se apropiau de piaţa Belleville...

Nu - Ana lui n-o să vină. Nu în nebunia aia care era acolo, în locul ăla! La fiecare cinci metri vedea cel puţin câte-un chinez! Unde spera el să vină Ana lui? Unde o chemase el pe Ana lui? În nebunia asta de-aici? Singură, speriată, cu doi copii de mână, el o chemase...

El avea vestă antiglonţ. Şi maşină blindată. Şi consilieri. Şi subalterni şi spioni şi amici. Ea avea doi copii de mână...

Opri pe dreapta şi-şi privi lung consiliera:

- Să ai grijă. Şi să nu rişti. Şi să nu uiţi că vreau să te-ntorci!

Roşcata zâmbi... şi închise portiera. Fusese preluată - bodyguarzii o conduceau chiar acum în locul ăla unde-o pusese el să stea... Se aplecă peste scaunul ei şi privi lung bărbaţii în blugi şi malete. Şi ei îl priveau lung. Arătă spre ochi... arătă spre Roşcată... şi se grăbi să demareze - că dacă vedea acum vreo femeie care semăna cu Ana lui, ieşea un măcel acolo...

Diamant

Vărul lui era genial. Genial! Ideea aia cu semafoarele şi poliţiştii era "de aur"! Treceau ca-n brânză prin intersecţiile alea...

Gabi Parizianu' încetini şi viră dreapta. Strada era goală - dar bănuise că aşa va fi. Dăduse personal ordinul - iar băieţii de la curăţenie erau preferaţii lui în materie de... "acţiune". Aşa că Parizianu' "aşează" jeep-ul un pic indecis - nici 100% pe stradă, nici 50% pe trotuar. Se întoarse şi privi lung "predarea" Roşcatei în grija celor 8 paznici...

Gata - Ştefan plecase.

Coborî din maşină şi-şi aprinse o ţigară. O privea lung pe femeia aia şi se gândea...

Se gândea că avea 16 ani. De ce-i spunea femeie? Pentru că avea deja un copil? Pentru că era îmbrăcată ca o femeie? Alte fete, la vârsta ei, se pregăteau să iasă cu colegul de clasă "la un suc" şi nu-şi băteau capul apropo de programa de la bac. Roşcata lucra pentru regele aurarilor - şi tocmai primise cea mai nenorocită sarcină. Aia de "pivot". Stătea în mijlocul evenimentelor, la vedere, în punctul unde gloanţele, dacă vor ieşi din pistoale, îşi vor intersecta traiectoriile. Şi, ce-i drept, nici pe ea "n-o freca" de programa de la bac...

Zâmbea, privind-o lung...

Ana-Maria

Cât era ceasul? Unu şi zece...

Închise mail-ul şi intră în cameră. Léon o privea lung, serios... Îi puse laptopul în braţe:

- Ia - pune nişte desene.

Trase perna din faţa de pernă şi-o azvârli pe pat. Luă izmenele din rucsac şi le îndoi; şi-apoi încercă să obţină o formă oarecum omenească... Avea mare nevoie de butaforia aia! Dacă voia să poată să păşească, trebuia să le dea ochilor un punct asupra căruia să se concentreze! Iar acel punct va fi bebeluşul pe care încerca din greu să-l înfaşe în faţa de pernă...

Gata; era gata. Îl prinsese bine - nu se desfăcea.

- Dă-mi un şerveţel.

Florentina se grăbi să se conformeze; prinse colţul între izmene şi

pânză, ca pe-o batistuţă... Şi-acum ea. Intră în baie şi aprinse lumina.

Era bine; era pictată bine pe la ochi, avea cozi împletite... Plecă capul şi ridică privirea - şi se grăbi să-şi ciupească bine-bine fruntea! Repede! Ca la storsul coşurilor! Strângea bine... Şi-acum freca bine...

Şi-acum era gata de plecare, aşa că reveni în cameră:

- Eu mă duc în piaţă. Voi staţi aici cuminţi; aţi înţeles?

Léon răspunse imediat, prompt:

- Da, mami. Stai liniştită, că noi ne uităm la desene animate şi te aşteptăm.

Florentina stătea pe marginea patului, îşi privea degetele şi nu spunea nimic...

- Théo, vino puţin.

O duse la bucătărie şi arătă spre bărbatul de pe trotuarul de vizavi:

- Nenea ăla lucrează la SIE. Să ţii minte - SIE.

Capul brunet aproba, dar ea tăcea mâlc.

- În caz că eu nu mă întorc până la ora trei, deschizi geamul de la bucătărie, dar nu şi obloanele, şi aştepţi. Dacă vezi vreun băiat de-al lui tati, de la curăţenie, îi faci pâs-pâs şi-i faci semn să nu scoată un sunet şi să plece. Ai înţeles?

Dădea din cap, deşi sigur nu pricepuse! Aah, îi venea s-o bată!

- El o să priceapă că n-are voie să se oprească sau să vină la tine; dar o să se ducă şi-o să-i spună lui tati unde v-a văzut. Şi vine tati şi vă ia. Ai înţeles?

Iar dădea din cap.

- Dacă nu vezi nici un băiat de-ăla de la curăţenie, dar vezi un nene de la SIE, îi faci lui pâs-pâs. Iar dacă nu trece nici un nene de la SIE, te uiţi după un poliţist. Deşi sunt sigură că n-o să lipsesc mai mult de 15-20 de minute...

Ochii negri, plini de lacrimi, se ridicară şi-o priviră lung:

- Să te întorci, da? Să te întorci cu bine!

Aprobă şi-i şterse lacrimile:

- Ştii bine ca mă întorc cu bine!

- Ştiu că e periculos acolo; şi nu vreau să păţeşti ceva...

- N-am să păţesc nimic. Cum observ ceva în neregulă, mă duc la SIE sau la curăţenie. N-or să-şi permită să mă împuşte în miezul zilei, în mijlocul străzii...

Florentina o privea lung...

- Orice-ar fi, să nu vă speriaţi. Să nu ţipaţi. Indiferent ce se aude de afară - împuşcături, urlete sau răcnete -, voi nu scoateţi o vorbă! Că poate fi o capcană! Dacă eu mă urc în maşina lui tati, chinezii or să tragă cu pistoalele ca să vă speriaţi voi şi să poată să vă găsească după ţipete! Să nu vă speriaţi! Să staţi în fund pe podea, în mijlocul camerei, şi să nu scoateţi un sunet! Ai înţeles?

Aproba de zor...

- Te juri pe viaţa lui tati că faci numai ce ţi-am zis eu să faci?

Aproba şi suspina - o speriase...

- Atunci când mă-ntorc, când sun la interfon, apeşi butonul şi spui doar "Da". Eu o să zic: "Eu sunt, Théo." Dacă nu auzi "Eu sunt, Théo", nu deschide.

- Bine mami. Mami, să nu păţeşti ceva!

O speriase rău! Oof - ce era în capul ei, de-şi şoca copiii aşa? O sărută pe frunte şi-o împinse în cameră:

- Hai - pune desene la laptop.

Îşi luă bebeluşul, trase adânc aer în piept... Verifică cuţitul de la încheietura stângă... şi ieşi. Şi încuie de două ori...

Şi-acum, să se ducă în piaţă! Avea o şansă - meschină, infimă... Dar trebuia să încerce. Apăsă butonul, împinse uşa şi ieşi. Şi rosti, calmă şi senină ca o zi de vară:

- *Pardon*!

Chinezul sări şi se dădu la o parte... Trecu pe lângă ei şi "reluă" de la strofa unu: *Îţi aminteşti şi tu că eu / Te-am iertat mereu / Când mi-ai greşit...*

Şi, cu ritmul ăla în minte şi în paşi, mergea pe Route de Vienne către Place Belleville. Către soţul ei. Către bucurie - sau către moarte.

Plecă privirea spre bebeluş. Ridică puţin colţul şerveţelului, pentru că îi cam tremurau picioarele... Ăia erau tot chinezi... Dumnezeule mare - câţi chinezi! De ce erau atât de mulţi? Oare Isamu se temuse că 50 de inşi nu pot ucide doi oameni? Nu înţelegea...

Trebuia să ridice totuşi privirea. Trebuia să-i vadă. Era deghizată într-o fiinţă care nu mergea cu ochii-n pământ. Aşa, îmbrăcată aşa, ar fi trebuit să meargă cu fruntea sus! Şi cu spatele drept! Şi să-i spurce-n romanes de să se spargă geamurile de la parter pe ambele părţi ale străzii ăleia! Iar ea mergea cu bărbia în piept...

Dar dacă nu putea... Şi simţea că o umflă plânsul...

Îşi trase scurt nasul şi şopti, în romanes:

- Ei, fir'aţi voi ai dracului să fiţi! Las' că v-arătăm noi vouă! Mama voastră de nenorociţi! Aţi încercat să-mi împuşcaţi bărbatu'-n cap? Dracu v-a luat! Ei, staţi aşa! Staţi, că v-arată omu' meu artificii măreţe azi! Aha!

Ridică capul. Şi privirea. Spionul era la post - şi tocmai trecea cu privirea peste chipul ei... şi trecea mai departe cu privirea, pentru că n-o recunoscuse...

Descoperirea asta parcă-i dădu aripi! Şi cum aproape ajunsese în piaţa aia, întoarse pur şi simplu capul spre şcoală...

Trebuia să cumpere prânzul, pentru copii. O să ajungă acasă în maximum 20 de minute - şi trebuia să le ducă ceva de mâncare. Ceva cald. Să nu se îmbolnăvească copiii. N-avea acte - n-avea asigurare medicală, în caz că vreunul din picii ei se îmbolnăvea. Trebuia să-i hrănească sănătos... cât de cât. Până acum, se ocupase Emilie de asta; dar bucătăreasa de la Cannes nu va găti prea curând pentru picii ei...

În acel triunghi generos, unde ea apreciase ieri că se va face un transfer "discret" al ei şi-al copiilor în maşina lui Ştefan, erau acum cam... 200 de oameni. De toate felurile, din toate taberele, cu arme variate, cu maşini de fugă sau nu... De la costume bune şi telefoane "cap de linie", până la cerşetori îmbrăcaţi în cârpe şi ologi cu genţi de voiaj la îndemână. Ăla era un adevărat butoi cu pulbere. Acolo va fi un măcel...

Traversă străduţa şi-şi continuă drumul, pe partea stângă a străzii. Se gândea că, dacă vreun chinez o recunoştea şi scotea pistolul, o să fie pulverizat "ca-n filme"...

Traversa cealaltă străduţă - şi constata că aici erau mai puţini chinezi. Şi mai puţini băieţi de la curăţenie. Şi nici un spion. Toţi erau pe partea cealaltă - pe partea cu piaţa... şi probabil că se uitau chiar acum la ea... Întoarse capul şi-i privi drept.

Tânăra din mijlocul trotuarului îi atrase imediat atenţia - era practic singura femeie din piaţa aia! Adică singura persoană din piaţa aia care avea în jurul ei 8 bărbaţi "ca munţii"... Şi stătea, ostentativ, în mijlocul trotuarului, la un metru de prima bandă de circulaţie, deşi era a dracului de periculoasă apropierea dintre ea şi trecerea vreunei dube...

"Are o consilieră nouă, care cică-i dată dracului". Cuvintele lui Lăcătuş se potriveau al naibii de bine cu imaginea roşcatei...

Stop! Stânga aici! An Grandt - snack&tacos. Intră şi oftă greu - că aici nu era nimeni...

Tânărul de la tejghea o privea lung, curios. Păi... Păi să dea comanda, nu? Şi să se uite afară - să vadă cine picase pe gânduri, cu ochii la uşa pe care intrase ea!

Ştefan

Stătea la masă, în camera lor, şi privea fotografiile. Avea fotografii frumoase, mari, bune calitativ... Doar atât mai avea acum. Ei erau departe... Ei erau la vreo 500 de metri, probabil - dar erau atât de departe! Îi venea să plângă ştiind că minutele or să treacă, oamenii lui or să se întoarcă, şi-or să împacheteze şi-or să plece... Şi iar n-o să mai ştie nimic de ea...

Nu se mai putea gândi la lupta din Place Belleville. Regele nu mai era rege - acum, era doar un soţ şi tată disperat, care ştia că nu-şi va regăzi azi familia...

Avusese de unde să aleagă; în sacoşa lui Aleodor găsise practic toate generaţiile de telefoane. Alesese unul care, după înfăţişare, nu putea avea mai puţin de 10 ani... Îl luă de pe masă şi selectă numărul Roşcatei. Suna...

- Da, şefu'.
- Vreo mişcare?
- Nimic.
- Fii cu ochii-n patru.
- Da, şefu'.

Închise... Scoase şi mobilul celălalt, apăsă butonul verde... Intuiţia îi spunea că Ana nu mai avea nici telefonul, nici cartela aia... Şopti, privind lung chipul femeii frumoase ca Luna de pe ecran:

- Dacă vrei să le scapi copiii şi nevestele, fă cumva şi... Fă cumva şi opreşte-mă - că plănuiesc să mă duc după ei! Vino şi opreşte-mă...

O luase razna - vorbea cu fotografia Anei! Dar...

Ana-Maria

Băiatul ăsta se mişca repede - extrem de repede! Deşi ea comandase patru meniuri cu de toate la pachet, el n-avea nici o dificultate în a le ambala...

Privea lung silueta îmbrăcată în deux-pieces... Ochii îi alunecară în planul... patru probabil, unde recunoscură capul lui Diamant - chiar între zid şi Jeep-ul nesimţit de mare...

Diamant era "evacuarea" iar fata aia roşcovană era "pivotul". Era pusă acolo ca să atragă atenţia chinezilor. Era, probabil, pregătită să urle, să leşine, să fugă-n cerc şi să ţipe "Săriţi, hoţii"! Iar restul erau "la mişto" - şi stăteau pe lângă chinezi tocmai ca să-i încurce, să-i zăpăcească şi să nu-i lase "să se desfăşoare". Şi cum lecţiile ei de strategie de-asta "militară" fuseseră predate de Ştefan şi explicate de Isamu - care fusese pe-atunci consilierul regelui în materie de securitate...

Motorul unuia dintre BMW-urile din faţa micului magazin cu mâncare caldă porni; după câteva clipe, maşina intră vijelios în trafic şi se îndepărtă de piaţetă. Şi, după alte câteva clipe, fu urmat de-o dubă neagră - semn că nimeni şi nimic nu se mişca "nedublat" acolo...

N-avea la cine să se ducă. Îşi dădea cu uşurinţă seama "cine cu cine ţine" în piaţa aia; şi totuşi, dacă ar fi ieşit acum din magazinaşul ăsta şi s-ar fi urcat în primul BMW de curăţenie pe care-l vedea, oamenii ăia mureau înainte să apuce să vadă şi ei cine se urcase-n maşina lor! Scopul ăla principal, care stătuse la baza nebuniei lui Jun, era lichidarea lui Ştefan. Acu' era sigură că chinezul nu ţinea musai să-l împuşte personal; aşa că l-ar fi lăsat "cu mare plăcere" să moară de inimă rea, la mormântul ei...

- Poftiţi.

Aha! Era gata! Îi dădu o bancnotă şi aşteptă restul... Şi cum terminase cumpărăturile şi făcuse şi analiza pieţei, decise să se scarpine bine pe frunte, cu unghiile... şi să iasă!

Împinse deci uşa şi ieşi. Şi constată că apariţia ei nu "mişcă" cu nimic trupele - nici pe-alea "pro", nici pe-alea "contra". Semn că nici unii, nici ceilalţi, nu-şi închipuiau că Ana-Maria Ionescu, contesa lui Ştefan, avea îndeajuns de mult curaj să treacă aşa pe lângă ei! Şi las' că le arăta ea lor uite-acuş!

"Eei, Ştefane - n-o să te sărut azi, da' nişte vorbe tot îţi transmit! Că şi tu mi-ai cântat mie..."

Să-i cânte şi ea lui - nu? Şi-o să-i cânte uşurel, aşa, o melodie care-l făcea de fiecare dată să roşească!

"Ce bărbat, ce shukarime / Fiţe, fiţe - arată aşa de bine / Pentru mine... Fiţe-fiţe... / Are talent unicat frumuseţe de bărbat"

Poliţistul oprise circulaţia pe Route de Vienne; aşa că grăbi pasul şi traversă neregulamentar spre piaţetă. Spre roşcovană. Spre singurul om pe care chinezii nu credeau că-l vor vedea vorbind cu cea mai căutată femeie din Franţa... Cânta aşa, uşurel, legăna şoldurile şi ţinea cu graţie izmenele pe braţul stâng... Tinerii începeau să-i acorde o minimă atenţie; dar era evident că n-o recunoşteau! N-o văzuseră niciodată aşa! În ultimii cinci ani, nu mai purtase fustele alea frumoase de la Cernica; fusese contesă. Iar ei nu ştiau... Ei nu-şi închipuiau că doamna contesă...

Mai avea cam zece metri până la ea - aşa că ridică vocea, în stilul caracteristic, în romanes:

- Alelei, Doamne - ce *shukară* muiere văd eu azi!

Se întorseseră toţi spre ea - aşa că îi făcu roşcovanei cu ochiul:

- Hai să-ţi ghicesc, mânca-ţi-aş!

Roşcata

Ia uite-o şi pe-asta! Ce tupeu pe ea! Astea agresive, aşa, şi vorbăreţe şi băgăcioase scoteau bani mulţi - dar nu din ghicit, ci din buzunărit! Aşa că mârâi la ea:

- Şterge-o d-aici!

Ţiganca se opri, dar ridică şi mai mult vocea:

- Haide, fă, să-ţi ghicesc! Că să-i iau şi io lu' ăsta micu' neşte lapte!

- Şterge-o, n-auzi?

Băieţii din spatele ei porniră spre bruneta tupeistă - şi-o văzu punând mâna cu sacoşa-n şold şi strângând bebeluşul în braţe şi-o auzi exclamând:

- Da' ce-ai, fă? Nu-ţi dă regele cinci euro, să-ţi afli soarta?

Iar în secunda imediat următoare, primul subaltern al lui Diamant înşfăcă umărul ţigăncii.

Nu-i dă regele cinci euro... ca să-şi afle soarta?

Soarta?

Stop! Ceva era anapoda aici! Ţiganca asta era nebună rău, de venea cu copilu' mic şi cu rânjetu' pe buze printre chinezii ăia plini de arme! Aşa că porni spre ea:

- Staţi!

Că primul gând care-i trecuse prin cap era că Ana luase legătura cu alţi subalterni, iar femeia asta venise special ca să-i strecoare un bilet pentru Ştefan! Începu să râdă, privind-o lung:

- Lăsaţi-o.

Se apropia de ea... şi ridică o sprânceană:

- Ia, fă! Ia să vedem dacă ştii, sau doar te faci!

Ţiganca pleca încet capul, fără să-şi ia însă ochii din ochii ei... Ochii ăia... căprui...

Din doi paşi, fustele multicolore ajunseră lângă ea. Sacoşa sfârşi pe braţ - la cot. Iar ţiganca îi ceru mâna... I-o dădu; şi văzu cum mâna stângă, cea care ţinea ghemotocul înfăşat, întinde palma...

Regina îi luă palma, o răsuci şi-o aşeză în palma ei stângă, peste inelul cu diamante.

Ana-Maria

Clar - o recunoscuse. Ea - că ceilalţi comentau de zor apropo de "o să afle Ştefan şi-o să ne căpăcească"! Dar ea cu roşcovana avea treabă! Aşa că îi luă mâna, întinse palma stângă şi-i puse sub ochi inelul cu diamante - ăla unicat, despre care şefu' ei cu siguranţă îi spusese ce şi cum! Şi-acum puse palma tinerei în palma ei şi începu să râdă:

- Eei, făi fato, păi tu ai zile frumoase de-acu' încolo! Tu o să călătoreşti mult... cu o maşină mare...

Unul dintre băieţii din spatele roşcovanei ridică ambele mâini în direcţia lui Diamant şi ţipă:

- Îi ghiceşte!

Aoleu! Diamant o recunoscuse! Şi-o gonea repejor de-acolo! Repede! Să-i spună şi restul!

- Şi-o să stai mult timp într-un oraş mare! Da' mare de tot! Aşa, cam cât Parisu' de mare!

Soneria telefonului le făcu pe amândouă să tresară. Aşa că dădu drumul mâinii şi-o privi pe tânără pe sub sprâncene, aşa cum privise, în ultimii şase ani, camera video care-o filmase dansând manele:

- Şi-o să călătoreşti chiar de azi! Răspunde - că te sună soarta!

Diamant

Şopti, privindu-le lung:

- Pariziene, mânca-ţi-aş...

Fir-ar a dracului de treabă să fie!

De când văzuse ţiganca aia dementă că traversează "româneşte" în Lyon, avusese o strângere de inimă. Ştiuse că o să facă ceva - că prea traversa cu intenţie! Iar când se dusese la Roşcată, care era îmbrăcată ca o franţuzoaică doldora de lovele şi avea opt paznici în jurul ei, se gândise că tâmpiţii ăia de chineji or să omoare o nevinovată - iar puradelu' din braţele ei o să rămână orfan. Aşa că se ridicase pe treapta Jeep-ului şi întrebase, prin semne, ce dracu fac muierile alea două acolo! Băiatul din spate tocmai îi răcnise că "îi ghiceşte"...

Iar el privise lung capul negru-negru şi tocmai realizase că ţiganca avea fuste şi puradel în braţe, da' în loc de batic pe cap avea două cozi...

Scoase telefonul şi selectă numărul Roşcatei. Le privea lung şi-i venea să urle - că nu făcea instantaneu apel...

Gata! Tresăriseră amândouă! Ana îi dăduse drumul şi-i mai spusese ceva! Iar Roşcata se buzunărea chiar acu'... Şopti:

- Răspunde, fă! Răspunde şi las-o să plece de-acolo!

Gata!

- Da.

Se grăbi să răcnească la ea în pura, dulcea limbă română - pe care-o pricepea foarte bine şi Isamu, fără translator:

- Fă! Ce dracu faci tu acolo?

- Ei, ce fac, ce fac! Treaba mea!

- Fă! Dă-i cinci euro şi mişcă la treabă - că-ţi ghiceşte şefu' nişte pălmi peste ocheane de nu-ţi mai trebuie!

- Da, bă!

Şi-i închisese. Bun! Băgă telefonul în buzunar, fără să le scape din ochi... Roşcata scoase o bancnotă şi-o băgă în scutecul copilului. Iar Ana îi spuse ceva, râzând - probabil tot despre ghicit - şi porni cu paşi veseli... spre el! Adică spre ieşirea din piaţă - dar spre ieşirea unde era şi el! Oare...

Roşcata se întorcea spre partea cealaltă a străzii; băieţii o înconjurau din nou. Ana se îndepărta de ea - şi-al dracului să fie el, că femeia aia îi dusese de nas pe chinezi! Nici unul n-o băga în seamă! Şi-o să reuşească să fugă... Ba uite că acum se oprea...

"De ce te-ai oprit, nebuno? Te omoară ăia, nebuno! Te omoară - şi-l omori pe Ştefan, dacă mori tu!"

Cumnata lui scotocea în scutec... Telefonul lui începu să vibreze... Îl scoase şi răspunse fără să se mai uite cine era - că nu putea să-şi ia ochii de la cumnata lui! Ana era nebună!

- Da.

Roşcata exclamă, în română:

- Băi, să nu mă spui!

Ana scoase bancnota... ridică scurt capul şi-o frecă de bărbie!

"Ptiu, să nu te deochi!" Se grăbi să răspundă:

- Nu te spun, fă; da' pune osu' la muncă! Acu' se face ora!

Iar primii paşi ai cumnatei lui fură dansaţi!

"Ptiu, să nu te deochi!" Roşcata ridică vocea, în telefon:

- Ce să se facă ora, bă? Că mai e o grămadă!

Fustele colorate îşi reluaseră drumul pe Route de Vienne. Fustele alea se mişcau tare bine, din şolduri; iar băieţii lui din BMW erau un pic... "derutaţi" de uşurinţa cu care femeia aia îndesa nişte bani în sân şi nu-i păsa cine vede chestia asta... Continuă:

- Ba nu se ştie cât mai e. Cum sună şefu', cum pornim!

- Aha. Auzi? Da' nu mergem acolo? Că o să întârziem! Să vezi tu că o să întârziem!

Ana aştepta ca băiatul de la circulaţie să oprească maşinile, ca să traverseze... şi dădea vesel dintr-un şold... că era nebună rău şi-i fraierise pe toţi 500 de gâscani din piaţeta asta... Aoleu - răspunsul!

- Nu, fă! Stăm acolo unde a zis şefu' să stăm şi aşteptăm să ne sune!

- Bine, bă.

Apăsă butonul roşu... Ana traversa... Înainta spre stânga...

Cumnata lui dispăruse din raza lui vizuală. Şi-acum era atent... Puse coatele pe maşină, băgă ambele mâini pe sub sacou şi apucă pistoalele - şi-acum era atent la chinezoi. Dacă vreunu' pornea după Ana, colivă scria pe el! Colivă şi sobor!

Scana piaţa aia cu privirea şi constata că nu se întâmpla absolut nimic... Că BMW-ul cu băieţii derutaţi tocmai se punea în mişcare conform planificării şi se îndepărta, spre centru... urmat de-o dubă neagră... Peste fix 20 de secunde o să apară BMW-ul care plecase spre centru în urmă cu trei minute... Şi-o să vină cu duba neagră după el...

Nu-i venea să creadă, cât de bine se descurcase Ana! Adică cât de bine se transformase! Diferenţa dintre doamna contesă şi ghicitoarea de azi era...

Tii - ce-o să mai înjure Roşcata! Că o avusese în faţa ochilor, vorbise cu ea, da' nu reuşise să i-o ducă lui Ştefan! Ia - ce făcea consiliera roşcovană?... Făcea bine; zâmbea şi păşea agale cinci paşi în sus, cinci paşi în jos... după care privea fotografia din mâna stângă şi se uita roată peste piaţă... Şi iar păşea agale...

Afurisită femeie! Afurisită rău de tot!

Amândouă erau afurisite rău! Că nici unul dintre cei opt bărbaţi care le păziseră nu-şi dăduseră seama ce fac ele acolo!

Piaţa era "îngheţată". Nimeni nu pleca, nimeni nu venea. Toţi o aşteptau pe Ana... Ha-ha!

Dădu drumul pistoalelor şi-şi aprinse o ţigară - că avea mare nevoie de-un calmant! Dacă nu fusese atent, iar vreun chinezoi de-ăla se prinsese de mişcare şi se luase după ea, sau transmisese mai departe informaţia... Dacă vreun chinezoi se prinsese, cu siguranţă îl observaseră băieţii lor - care nu puteau rata aşa mişcare din şolduri! Iar dacă ai lor o ratau, sigur nu ratau spionii aşa o mişcare "amplă" a chinezoiului! Oamenii cu ochi oblici parcă erau bătuţi în cuie! Nu se clintiseră mai mult de-un metru nici ieri, nici azi...

Deci uite că, până la urmă, plimbarea aia cu manele fusese bună! Ana venise totuşi la întâlnire. Şi chiar dacă n-avusese curaj să se urce într-o maşină de-a subalternilor ei, găsise o cale să-i transmită regelui...

Ana avusese cel puţin un cuţit ascuns în ghemotocul de scutece de pe braţ. Cumnata lui fusese întotdeauna de părere că o armă în plus putea deveni, la un moment dat, un atu capital. Iar el, oricât de "optimist" ar fi fost, zău că n-o vedea pe Ana-Maria avântându-se aşa printre chinezi, fără nici un fel de atu în mânecă! Aşa că Ana era înarmată... şi probabil că intra chiar acum într-o pensiune de-o stea sau o casă cu camere de închiriat în regim hotelier - pentru că nu putea să lase copiii încuiaţi şi să se plimbe o oră cu metroul...

Dacă Ştefan afla acum toate astea, ieşea măcel! Oraşul ăsta se inunda cu sânge! Dacă el, sau Roşcata, îi spuneau că Ana tocmai trecuse prin piaţă şi se ascundea la 5-10 minute de locul de întâlnire, se termina urât de tot! Aşa că aruncă mucul... şi-şi mai aprinse o ţigară.

Ana-Maria

Până aici, totul mersese bine; îi transmisese roşcovanei ce avusese de transmis şi reuşise să nu "colecţioneze" nici un chinez pe drumul de întoarcere. Dar era superstiţioasă - aşa că reîncepu să-l cânte pe Guţă-n gând, ca să nu piardă pasu'...

Se apropia de uşă... Şi de chinezii ăia de le zisese ea "*Pardon*" cu accent franţuzesc... Trecu de ei... Apăsă butonul - iar micuţa ei răspunse imediat, suspinând:

- Da.

- Eu sunt, Théo.

Uşa pocni; intră... O închise bine... Urcă încet treptele, fără să se grăbească, atentă la zgomotele din clădirea aia... Descuie şi întâlni imediat ochii plânşi ai Florentinei; închise uşa, o încuie şi-o prinse de mânuţă. Şi-o duse direct în sufragerie, unde se aşeză pe jos, o strânse cu putere în braţe şi bufni într-un plâns nervos, tremurat...

- ... Mami, nu mai plânge!

Léon era mai calm acum decât Florentina. Sigur, el nu realiza de

unde se întorsese ea! Florentina era mare; ştia mai multe... Florentina ei tremura toată şi-o strângea cu putere în braţe... Şopti, sărutându-i buclele:

- Gata! Nu mai plânge! M-am întors!

Iar ea aproba dar plângea în continuare... Păi adevărul e că n-o ajuta cine ştie ce - că şi ea plângea! Ea plângea nervos, cu hohote şi sughiţuri... Prinţul se grăbi să le cuprindă cu braţele:

- Da' nu mai plângeţi aşa!

Avea dreptate! Trebuiau să se oprească din plâns! Numai că ea trebuia să le spună adevărul - pentru că Ştefan va afla de mica ei "cascadorie" şi va trece din nou pe strada aia, cu casetofonul după el! Iar ea trebuia să-i convingă pe copii să nu ţipe după el! Aşa că încercă să fie coerentă şi să-i sperie... fără să-i sperie:

- Am fost acolo. Nu putem să mergem azi la tati. Piaţa aia e plină de chinezi înarmaţi! Nu putem să...

Florentina o bătu scurt, bărbăteşte, pe spate:

- Ştiu. Adică bănuiam că n-o să ne întoarcem azi la el. Nu-i nimic - or să mai fie ocazii!

- Sigur că da! O să iau cumva legătura cu Diamant, sau cu tati, şi o să stabilim un alt loc, o altă zi...

Plângeau toţi trei, pe covor, în mijlocul camerei meschin de mică...

- Lasă, mami! Mai bine hai să nu mai ieşim azi din casă! Avem mâncare, avem şi calculatorul... Şi-o să mergem mâine la tati!

Oof! Bietul Léon! El era dispus să mai aştepte o noapte... Se aşează şi ea "civilizat" şi-şi aşează copiii pe picioare:

- Haideţi să vă spun cum arată tati acum!

- Păi l-ai văzut?

- Nu; acum, în piaţă, nu l-am văzut pe tati. L-am văzut pe Diamant... şi el mi-a făcut semn s-o şterg repede de-acolo... Dar l-am văzut pe tati ieri seara. A trecut pe stradă... Şi a trecut şi azi, cu manelele la maximum.

- Azi l-am văzut şi eu!

Florentina devenise brusc entuziastă - pentru că vorbea despre tati. Ochişorii verzi o priveau cu nerăbdare...

- Şi-a lăsat părul lung, cred. Şi îl pieptănase spre spate.

- Daa, şi îi stă foarte bine aşa...

Prinţesa visa, cu ochii la imaginea lui tati...

- Are o maşină nouă acum. Un BMW mare... Uriaş, ce mai! Albastru închis. Cel mai frumos şi mai nou BMW care există în lume! Şi mai are ceva tati...

Amândoi se uitau lung la ea...

- Are o angajată nouă. O consilieră nouă. În locul lui Isamu, a luat o fată...

Şi-acum o să detalieze mult înfăţişarea fetei ăleia; în caz că ei i se întâmpla ceva... Sau în caz că era ea neatentă şi-o vedeau copiii pe stradă...

Diamant

Ana trecuse spre casă... în urmă cu două ţigări deja. Era de-ajuns. În plus, ca să-i ţină pe chinezi în priză, trebuia să pară că ei pleacă s-o ia pe Ana din altă parte! Aşa că scoase telefonul... şi-l băgă la loc, în buzunar:

- Parizianule, vezi că mă duc până la muierea aia.

- Stai, bă, aici! Un' te duci?

- Să vorbesc cu aia.

- Şi dacă...

Dacă ce? Aa, dacă apărea Ana! Porni spre Roşcată:

- Mă-ntorc în 20 de secunde.

Bun! O rupse la fugă spre grupul de pe trotuar; şi observă imediat că trecerea lui făcu o adevărată revoluţie printre oamenii din piaţă! Chinezii se agitau; doi-trei dintre tinerii de la curăţenie nu ştiau de ce fugea aşa, dar deciseseră instantaneu să fugă lângă el ca să-l apere! Spionii îşi împachetau ziarele şi îndesau cărţile prin buzunare. Cerşetorii nu mai spuneau *"S'il vous plait"* şi începuseră să scormonească prin sacoşe...

Frână lângă ea, o cuprinse cu braţul şi-i şopti la ureche:

- Du-te la vilă şi stai acolo.

- ... De ce?

- Ca să iei juma' din disperaţii ăştia şi să-i duci acolo! Şi ca să-i spui.

Era clar? Capul roşcat aprobă - aşa că-i dădu drumul şi băgă mâna în buzunar... trase un şerveţel-batistuţă, îl împături şi-l scoase de parc-ar fi fost cel mai nepreţuit bilet din lumea asta:

- Ia - du-i-l lu' şefu'. Strict pentru ochii lui.

Roşcata îl luă şi îl băgă în buzunarul interior:

- OK. Cine mă duce?

Cine-o duce?... Păi... Păi, al lu' Puzle, nu? Băiatul ăla, locotenentul lui Ion Puzle, îi plăcea mult - era un fel de Grasu cu Hummer! Fluieră şi-i făcu semn să se prezinte de urgenţă; şi-i deschise Roşcatei portiera din faţă:

- Adriane, o duci la şefu' val-vârtej - că e urgent!

- Gata, Diamante!

- Şi stai acolo - vezi ce-ţi zice.

Primi o aprobare... Şi gata - plecaseră. Îşi aprinse o ţigară şi le făcu celor opt semn să se uite după Ana! Porni încetişor spre jeep-ul Parizianului...

Goana lui prin piaţa aia stârnise un val teribil. Îi "zburătăcise" pe toţi ca pe găini! Nici ei nu ştiuseră care-ncotro s-o apuce! Trăgea deci concluzia că nici unul dintre ei nu era, în realitate, pregătit pentru apariţia Anei! Nici măcar spionii! De-asta venise cumnata lui acolo, în mijlocul trotuarului; de-asta se oprise...

Afurisite femei! Amândouă!

Ocoli jeep-ul şi se sprijini de zidul casei. Se întreba câte palme o să încaseze azi de la Ştefan pentru că nu se achitase de sarcina de a-i aduce soţia...

Ştefan

Auzea un motor "supărat" apropiindu-se în viteză... Ăsta era o măgăoaie mare! Şi numai ei aveau maşini de-astea! Se ridică şi se apropie de geam... Hummer-ul opri în faţa vilei; Roşcata coborî şi-o rupse la fugă spre poartă, spre casă...

De ce se întorsese? Ce se întâmplase? De ce...

Nu cumva o prinseseră pe Ana?

Se sprijini încet de masă - dacă chinezii o prindeau pe Ana, Diamant ar fi gonit cu interlopii după ei iar Roşcata ar fi venit să-i spună... Nu - Diamant ar fi gonit după ei iar Roşcata l-ar fi sunat de urgenţă, de pe scaunul din dreapta. Aşa că se întâmplase ceva. Altceva...

Uşa livingului se dădu de perete; tânăra năvăli înăuntru, se opri... şi adoptă imediat alura aia tupilată! Ce naiba se întâmplase? Consiliera lui tăcea...

- ... Tu ce cauţi aici? E fără un sfert! De ce nu eşti la locul tău?

Roşcata şopti, cu vocea gâtuită de teamă:

- Şefu', am ceva să-ţi spun între patru ochi.

Arătă spre scări - şi simţi cum îi creşte instantaneu tensiunea când o văzu tupilându-se grăbită... Urcă scările, intră în camera lor şi închise uşa. Şi-o privi lung:

- Zi-i!

Capul roşcat se plecă imediat; Roşcata şopti:

- Şefule, poţi să-mi iei gâtu'.

- De ce, fă?

- Că am avut-o pe nevasta ta în faţa mea, în mâna mea, şi n-am adus-o la tine.

Adică... Adică Ana venise totuşi? Păi şi-atunci unde era Ana? De ce nu-l sunaseră? Ce se întâmpla acolo?

Trase cuţitul şi i-l puse la gât:

- Spune tot.

Ochii albaştri scăpară două lacrimi - iar Roşcata începu să turuie:

- Eram în piaţă, unde m-ai lăsat, cu băieţii. La un moment dat, o cocălăreasă tânără, cu un bebeluş în braţe, a traversat strada şi a venit la mine, să-mi ghicească. Vorbea tare şi se înfigea cu tupeu, aşa ca "autoservirea"; şi la început am gonit-o. Dar ea m-a întrebat de ce-o gonesc! Ce, nu-mi dă regele cinci euro ca să-mi aflu soarta?

Asta Ana fusese! Dar... Ana lui, agresivă şi cu tupeu? Ana lui ştia să se comporte ca femeile alea care se băgau în sufletul omului şi se ţineau scai de el, cu gura mare, ca să se autoservească din buzunarele lui? Nu putea crede asta...

- Atunci, am avut gândul că poate a trimis-o pe cocălăreasă să ne dea un bilet cu alt punct de întâlnire şi altă oră! Şi i-am zis să-mi ghicească...

Aşa; şi? Roşcata tăcea şi-l privea lung... Scrâşni printre dinţi, ridicând mâna dreaptă:

- Spune - că-mi pierd răbdarea!

- Şi ea era, şefule! Ea era! Da' să mor io dacă am recunoscut-o! Abia când a venit la mine şi-a lăsat capu'-n jos şi s-a uitat la mine pe sub sprâncene, aşa cum se uita la tine când dansa la petreceri, mi-am dat seama că privirea aia a ei e! Şi pe urmă mi-a luat mâna cu mâna ei şi a întors palma stângă. Şi-am văzut la degetul ei inelul cu diamante.

Inelul cu diamante? Hm...

- Nu minţi, fă!

- Nu mint! Îl avea la deget, întors cu modelul în palmă!

Aha... Deci inelul era la ea... Roşcata începu să suspine:

- Şi a pus palma aşa... m-a lăsat să văd inelul... şi pe urmă a pus... mâna mea peste el... şi mi-a ghicit...

Iar dacă el nu se calma chiar acum, femeia asta făcea o criză de calciu - şi adio informaţie! Aşa că băgă cuţitul în cizmă, o prinse de umăr şi-o trase în braţele lui:

- Spune mai departe.

Roşcata îşi şterse lacrimile şi continuă:

- Mi-a zis că am zile frumoase de-acu' încolo. Că o să călătoresc mult, cu o maşină mare.

Maşină mare! Adică Ana îi văzuse! Îi ştia BMW-ul! Nu se plimbase degeaba cu "casetofonul" după el!

- Şi că o să stau mult timp într-un oraş mare de tot. Cât Parisu' de mare.

Ana ţintea spre Paris...

- Şi-apoi m-a sunat Diamant, iar ea mi-a dat drumul şi mi-a zis exact aşa: "Şi-o să călătoreşti chiar de azi! Răspunde - că te sună soarta!"

Deci aşa decursese întâlnirea dintre Ana şi Roşcată...

- Am răspuns iar Diamant mi-a zis să-i dau cinci euro şi să pun osu' la muncă, că-mi ghiceşti tu două peste ochi de nu-mi mai trebuie. I-am pus cinci euro în scutec

- Ce scutec, fă?

- Avea pe mână un bebeluş într-un scutec. Adică părea o sarma, aşa - da' de la distanţă se vedea ca un copil...

Ptiu, drace! Deşteaptă era! Deşteaptă foc!... Şi speriată rău...

- Şi-a plecat. Iar eu m-am făcut că o aştept pe nevasta ta - mergeam la stânga, mă uitam la poză, mă uitam la oameni; mergeam la dreapta, mă

- Eşti sigură că ea era?

Roşcata oftă greu:

- Da, şefu'. Mie-n sută! Când a venit la mine, n-avea nimic din poza nevestei tale; da' când a lăsat capu-n jos uite-aşa, am recunoscut-o. Şi-am recunoscut inelul cu diamante...

Deci aşa... Îi dădu drumul şi-şi aprinse o ţigară:

- Şi-acum unde e?

- Nu ştiu, şefu'. Eu am văzut-o traversând pe trotuarul celălalt şi plecând. Şi nu s-a luat nimeni după ea. Nici băieţii tăi de la curăţenie n-au recunoscut-o!

Ei, pe dracu! Îngustă scurt ochii:

- Zi-mi-o toată - din cap până-n călcâie! Cum arăta?

- S-a vopsit neagră-neagră şi avea părul prins în două cozi împletite. S-a fardat mult, strident şi din belşug; avea ruj roşu-roşu pe buze şi urme roşii pe frunte - ca şi cum şi-a stors coşurile. Avea o cămaşă galben-pai, într-o culoare, cu mânecă lungă; avea fustă plisată pe roşu, cu verde şi cu galben, iar în picioare avea nişte papuci. Pe braţul stâng ţinea un bebeluş; în mâna dreaptă avea o sacoşă cu mâncare caldă - că mirosea... Şi mergea exact cum merg femeile care n-au purtat în viaţa lor tocuri şi s-au antrenat zilnic cu găleţile cu apă. Dar ea era. Cred că şi Diamant a recunoscut-o...

Nu, Diamant n-o recunoscuse; în schimb, înţelesese că n-avea cine altcineva să se ducă la Roşcată, în mijlocul chinezilor, de parcă nici în dos n-o interesa de prezenţa ălora! Aşa că...

Scoase telefonul oficial şi selectă numărul lui Diamant...

- Da.

Închise ochii, astupă urechea liberă şi se concentră, ca să audă bine răspunsul:

- Cum e piaţa?

- Aglomerată ca dracu.

Părea calm; părea liniştit... Avea nevoie de ceva mai multe cuvinte ca s-o desluşească pe-asta - aşa că întrebă:

- Ea a apărut?

- Nu; nici urmă de ea. Şefule, n-o să apară. La câţi chinezi am văzut pe-aici, nici o şansă!

Adică el era sigur că Ana îşi consumase toată bruma de curaj... Prea bine!

- Staţi acolo până la şi cinci. Dacă nu apare, retrage oamenii - şi încercăm după-amiază.

Închise şi bombăni printre dinţi:

- Aşa, chinejilor; ca să vă ţin un pic în priză! Un pic mai mult, aşa! Laptopu'!

Consiliera lui se repezise să-i aducă laptopul, din living. Aştepta... Deci Ana trecuse prin piaţă - şi, contrar tuturor regulilor şi legilor de bun-simţ, n-o văzuse nimeni, n-o recunoscuse nimeni... Ha! Asta să i-o spună lu' mutu'! Selectă numărul lui Aleodor - şi se răzgândi imediat. Dacă SIE preferase să nu-l lase să-şi recupereze soţia, însemna că momentul fusese periculos. Şi însemna că SIE ştia unde se ascundea Ana acum - şi deci va organiza o recuperare a întregii lui familii!

Roşcata intră, cu laptopul desfăcut.

- Google maps. Caută Place Belleville, Lyon. Şi arată-mi cum a fost.

Tasta repede, mişca harta... şi întorcea laptopul spre el:

- Cred că a venit pe-aici - că n-am văzut-o de la început. A trecut pe trotuarul de vizavi şi s-a dus şi-a luat mâncare de aici. Pe urmă a traversat pur şi simplu pe-aici, a venit la mine exact aici, băieţii au împins-o cam aici şi apoi eu am chemat-o aici. Mi-a ghicit, după care s-a dus încolo. S-a oprit cam aici, preţ de câteva secunde, după care a continuat tot înainte. A traversat pe aici şi s-a dus încolo, aşa. Şi pe urmă n-am mai văzut-o eu; poate spionii sau curăţenia...

Privea lung harta şi se gândea... Se gândea că Ana purtase azi haine tradiţionale - iar nevasta lui Lăcătuş nu suflase o vorbă despre ele... Pentru că regina îi spusese să nu spună nimănui nimic. Ana ştia că era iubită; ştia că, dacă el ar fi ştiut de deghizarea aia, nici n-apuca să iasă din casă! Băieţii de la curăţenie o recunoşteau imediat - şi se repezeau şi-o luau pe sus. Şi începea un război de-ăla nenorocit, cu gloanţe şi mult sânge...

Oraşul era împânzit de chinezi. Aducerea lor aici fusese floare la ureche; dar convingerea lor să plece va fi un chin...

Îi făcu Roşcatei semn să vină aproape de el... şi-i şopti, încet, la ureche:

- Nu scoţi o vorbă despre ea. A fost doar o ţigancă şmecheră care ţi-a ghicit şi-a câştigat cinci euro. Ana-Maria Ionescu n-a trecut azi prin piaţă - nici nu s-a apropiat de locul ăla, sau de voi. Trebuie să răcorim situaţia şi să plecăm - ca să plece şi chinezii. Ca să poată şi ea să plece spre Paris.

Roşcata aprobă cu capul... Îi dădu drumul:

- Mergem în piaţă.

Închise laptopul, îl băgă sub pat şi încuie uşa. Şi se grăbi spre

Hummer-ul lui Adrian al lu' Puzle:

- Mergem în piaţă.

Urcă în spate, lângă Roşcată, iar Adrian se întoarse şi-l privi lung... Scoase praştia lui Aleodor de la brâu şi rânji cu satisfacţie:

- Mergem în piaţă - că vreau să bat toba.

Uriaşul de la volan începu să râdă:

- Bravo, Ştefane! Da' ai noştri ştiu ce vrei tu să faci?

- Nu.

- Oo... O să fie interesant... dat fiind că suntem toţi călare unu' pă ălălalt...

Îi arătă încă o dată cum ridică piedica de la pocnitoare:

- Roşcato, când îţi dau startu', deschizi geamu' jumate, te laşi în jos pe banchetă, scoţi mâna afară şi tragi în sus. Drept spre cer. Şi-l ţii bine, că are recul - şi te căpăceşte Aleodor dacă-i pierzi obiectu' de inventar!

- Da, şefule.

Adrian râdea; ea era serioasă. El amâna un pic discuţia aia pentru după ce băteau toba. Trebuia să-i explice de ce nu se supărase pe ea... că nu i-o adusese pe Ana...

Se apropiau de piaţa aia... Puse palma pe umărul lui Adrian:

- Las-o uşor de tot.

Hummer-ul de-abia se mişca acum - făcând abstracţie de claxoanele din spate. Îl privi lung pe Aleodor... Bărbatul clătină încet capul... Electrocutare!

... Îl speriase. Dar obţinuse adevărul - nu, nici el nu ştia că femeia aia cu fustă plisată şi bebeluş în braţe era contesa ale cărei apariţii pe la petreceri dăduseră toată Franţa cu cracii-n sus. Aşa că şopti:

- Fă dreapta aici.

Trecură încet pe lângă piaţă... Nu - nu se putea face nimic. Nu aici! Nu acum! Piaţa aia arăta ca un liceu românesc în febra bacalaureatului - faza afişării rezultatelor. Se călcau pe picioare la propriu! Erau nebuni! Îndesaseră piaţeta aia... şi ei, şi chinezii, şi Aleodor, şi amicii lui care ţinuseră musai să-l ajute... Şi culmea era că mai erau şi nişte francezi pe-acolo! De-ăia care ieşiseră să mănânce ceva, în pauza de prânz! Aia ce căutau într-un loc public? Ei nu observau "aglomeraţia"?

Trecu încet pe lângă Diamant, care înlemni cu ochii la el...

Intraseră pe Rue Audibert et Lavirotte. Mergeau spre Rue Pierre Delore. Iar el realiza ce era acum în sufletul Anei, în sufletul copiilor lui... care speraseră că azi vor ajunge din nou în braţele tatălui lor...

- Stop.

Frână.

- Întoarce.

Adrian se conformă, dar se opri... Zâmbi slab:

- Sună-l pe Diamant şi spune-i să taie traficu', că vin să bat toba.

Telefonul piuia... Şopti, privindu-şi lung Roşcata:

- Să nu spui.

- Nu spun, şefu'.

- ... Coboară geamu' jumate. Când ajungem în dreptu' lu' Diamant, scoţi mâna pe geam şi tragi până rămâi fără gloanţe.

- Da, şefu'.

Adrian tocmai spusese "Taie traficu', că vine şefu' să bată toba". Şi închisese. Zâmbi slab:

- Şi-acu', Adriane, lasă-te-n jos pe scaun şi scoate-i pistoanele pe ţeavă!

Hummer-ul hurui rău - şi ţâşni spre intersecţie!

Diamant

Poftim? Privi lung telefonul...

"Taie traficu', că vine şefu' să bată toba!"

Fluieră scurt spre puştiul care se juca de-a poliţistul:

- Taie traficu'!

Puştiul se răsuci şi suflă în fluier, crăcănându-se tot în mijlocul străzii ăleia! Se urcă pe scara Jeep-ului şi răcni, în romanes:

- Băă! Vine şefu' să bată toba!

Le făcu semn cu mâna să bage capu' la cutie, sări de pe scara aia şi se ascunse după Jeep. Hummer-ul ăla huruia ca un tanc şi se apropia în viteză...

Ştefan

Bună treabă! Bună socoteală! Şi bună maşină! Bun şofer...

Vedea şcoala apropiindu-se în viteză... Se lăsă în jos şi scoase mâna pe geam:

- Haide, fă! Cântăm! Start!

Şi gata! Începu să apese trăgaciul. Şi Roşcata împuşca de zor cerul...

Cu vuiet de motor mare şi supraturat însoţit de împuşcături, Hummer-ul trecu ca prin brânză pe lângă piaţa aia. Adrian trase scurt frâna de mână, răsuci maşina şi intră pe Route de Vienne. El împuşca cerul şi-i transmitea chiar acum Anei că o iubea îndeajuns de mult ca să facă un adevărat măcel acolo! În spatele lui izbucniseră ţipete, răcnete şi alte focuri de armă; dar era Gaboraş acolo, aşa că lucrurile erau ca şi rezolvate...

Terminase încărcătorul - aşa că băgă mâna înăuntru şi închise geamul. Şi constată că şi Roşcata terminase gloanţele. O trase şi-o culcă pe banchetă; se aplecă peste ea, pentru că dementii erau în stare să-i împuşte... Iar Adrian răcni, extaziat de atâta adrenalină injectată toată-odată:

- Ah, Ştefane, mânca-ţi-aş ochişorii tăi - ce bine ştii să le-aranjezi! Ca pă carcalaci i-ai făcut, Ştefane! Ca carcalacii fugea chinejii p'acolo!

- Bun! Atunci mergem la vilă, să-l sun pă carcalacu'-şef.

Roşcata bufni în râs; îi fripse o palmă la fund, râzând şi el:

- Fă, lasă hlizeala şi sună-l pe Aleodor! Zi-i să strângă butaforia şi să vină la vilă - că ne-am jucat destul cu carcalacii!

Hummer-ul se cutremura de hohotele de râs... Şi el râdea - şi-i venea să plângă...

Isamu

Cheng ridică scurt vocea:

- Diamant a fluierat spre un poliţist iar ăla a oprit circulaţia.

Opriseră circulaţia? Clar! Ridică scurt tonul vocii:

- Spune-le să nu tragă! Să nu scoată pistoalele orice-ar fi!

Ochii negri se uitau lung la el - iar Cheng tăcea... Ţipă la el:

- Spune-le!

Jun se întoarse şi urlă şi el:

- Zi-le să tragă în capu' lui!

Iar Cheng tresări şi aproape că scăpă telefonul din mână!

... Auzea şi el ţipetele şi pocnetele... piţigăiate ireal de difuzorul ăla mic... Brusc, Jun urlă:

- Trageţi! Zi-le să tragă în el!

Buldogul îşi recuperă telefonul şi urlă în el:

- Trageţi în el! Trageţi!

Aştepta, cu inima cât un purice...

- ... A dispărut, pe Route de Vienne. Şi n-au reuşit să tragă după el - că sunt mulţi civili...

Jun scrâşni:

- Totalul! Câţi răniţi?

- Câţi răniţi sunt?

Cheng asculta... Jun era din nou roşu ca racul şi părea în pragul comoţiei...

- Haide odată! Ce dracu zice ăla?

- Zice că nu sunt răniţi.

Poftim?

- Cum adică, mă?

- Zice că a trecut un Hummer în viteză, iar din Hummer s-a tras în plan vertical. Iar cât ne-am dezmeticit noi, am rămas singuri în piaţă.

Erau singuri în piaţă? Oo... Începu să râdă... Jun îl privea lung, vânăt deja-n obraji - iar el râdea în hohote, cu ochii la ei, pentru că nu se putea abţine...

Fratele lui făcu doar doi paşi şi-i altoi o palmă peste obraz:

- Ce dracu râzi, mă?

- ... A bătut toba.

- Ce-a făcut?

- Atunci când trupele au fost aliniate şi pregătite de treabă, a bătut toba.

- Vorbeşte clar!

Se sprijini de spătarul scaunului şi ridică mâinile, într-un gest de fatalitate:

- Bătălia s-a terminat! Putem să împachetăm!

Jun se repezi şi-l prinse de gulerul hainei:

- Cum să împachetăm, mă?

Frânse hohotul ăla de râs şi rosti sec:

- Repede - că în cinci minute vine poliţia. Şi nu-i e greu lui Gaboraş să informeze organele statului că mafia chineză a încercat iar să-l omoare pe conte! În Franţa, de data asta!

Se priveau lung... Cheng turui:

- Zice că se aud sirenele!

Jun îi dădu drumul şi se întoarse spre buldog:

- Spune-i să dispară toţi de-acolo. Duba din faţa vilei lui să se deplaseze la 50 de metri de poartă. Spune-le să bage glonţ pe ţeavă şi să aştepte ordinul meu.

Jun nu se dezmintea - era la fel de căpos ca întotdeauna! Simţea el că "şi-o furase" de data asta; şi nu era genul care să înghită uşor un asemenea afront!

Ana-Maria

Tresări şi strânse, involuntar, pumnii - împuşcături! Alea erau împuşcături! Multe!

Florentina scăpă un ţipăt scurt; iar reacţia ei fu imediată! Îi aplecă pe amândoi spre faţă şi se aplecă peste ei! Léon ţipă:

- Mami!

- Sst! Nu ţipa! Ne aud chinezii!

- Mami, cine trage cu pistolul?

Florentina exclamă:

- Tati - cine crezi?!

- Sst! Nici o vorbă! Sst...

Încerca să-i liniştească cumva - şi să şi asculte... Huruitul infernal trecu pe lângă ei şi se îndepărtă spre dreapta - spre ieşirea din oraş. Încă se mai auzeau împuşcături, acolo, departe... în stânga...

"Doamne, ai grijă de el! Ai grijă de Ştefan al meu! Te rog! Te implor - ai grijă de el!" Mintea ei urla...

Ştefan

Se apropiau de vilă. Adrian bombăni printre dinţi:

- Duba chinezilor nu mai e.

Împuşcăturile se desfăşuraseră acu' vreo cinci minute. Deci Isamu retrăsese oamenii... Zâmbi:

- Se pregătesc de atac. Iar carcalacu' mare e nervos - şi-a uitat că n-are voie să mă nimerească. Repede - urcăm toţi la etaj. Şi ne ţinem departe de geamuri. Vor ataca.

Bărbatul de la volan începu să râdă:

- Abia aştept! Că mi-au ruginit gloanţele-n pistol, de când aşteaptă şi ele nişte acţiune!

Maşina trase pe dreapta; se grăbi să coboare:

- Nu risca, Adriane - că nu-s ageamii. Ăştia chiar nimeresc. Iar eu o să-l strivesc acu' pe carcalacu'-ăl mare. Roşcato, ieşi după mine. Ştii tu - tupilată.

- Da, şefu'.

Alergă spre uşa larg deschisă şi le făcu loc să intre:

- Glonţ la etaj! Băi! Treceţi înăuntru! Şi nu staţi la geamuri! În maximum cinci minute, aici or să zboare gloanţe adevărate.

Băieţii lui intrau în vilă... Închise uşa şi se repezi pe scări:

- Roşcato, sună-l pe Diamant! Să nu vină încoace - nici el, nici Aleodor! Bagă!

Năvăli în camera lor, scoase telefonul şi selectă numărul lui Isamu. Suna... Suna... Răspunsese! Începu să râdă:

- Te-am făcut, prostule! Şi-am să te tot fac! Şi-o să ajung la tine - şi-o să te ia mama dracului!

Tresări - rafala aia chiar îl luase prin surprindere!

Cu un zgomot asurzitor, geamurile se sparseră. Toate! Aşa că se aruncă la propriu spre Roşcată şi-o trase la pământ. Şi se trânti peste ea - că nebuna era în stare să se repeadă la geam şi să-i împuşte cu gloanţe oarbe! În privinţa aia, cu siguranţă Adrian "o inspira" mult - că el se repezise la geam. Trăgea chiar acum după ei... cu gloanţe ruginite, dar foarte reale...

Isamu

Îi privea lung pe amândoi... Erau dementi. Amândoi. Se meritau reciproc. Ascultau la căşti - fiecare avea o cască şi-un telefon. Cheng vorbea cu şeful de echipă de pe dubiţa aia; Jun ţinea la ureche telefonul lui - pe care se repezise şi i-l smulsese din mână cu gestul unui ţânc de grădiniţă...

"Şi-acu', dacă l-ai rănit pe conte, dracu ne-a luat! Dacă nu-ţi zboară China creierii în două săptămâni şi nu primeşti sentinţa definitivă cu executare în trei luni, în şase luni suntem faliţi. Amândoi."

Fratele lui mai mare era mult prea preocupat de bătălia aia ca să se mai gândească la consecinţe...

Roşcata

Stătea cuminte pe podea - şi nu încerca să se mişte. Regele se trântise peste ea, uitând probabil că şi ea avea vestă antiglonţ... iar a ei chiar era închisă corect, "regulamentar"...

Era a doua oară, pe ziua de azi, când şeful ei se lungea peste ea ca s-o apere de gloanţe. Iar chestia asta o zăpăcea rău!

Adrian al lu' Puzle răcni:

- A venit Aleodor! Iar se-mprăştie ca carcalacii!

- Las' că-i bine! Le e frică de SIE! Nu vor să facă valuri!

Regele se ridică şi-o trase de braţ:

- Te-au nimerit?

- Nu.

Îl văzu grăbindu-se să-şi recupereze telefonul...

Ştefan

Zâmbi şi folosi un ton sfătos-înţelegător când i se adresă chinezului de la celălalt capăt al convorbirii telefonice:

- Ai pierdut meciul ăsta.

Vocea lui Jun începu să râdă:

- Cine ziceai că ajunge primul la cine?!

Uşa se deschise larg iar Aleodor năvăli în cameră. Aşa că apăsă butonul roşu - că n-avea rost să consume cartela pe fundul lui Jun! Spionul era roşu-vişiniu şi transpirase tot... Se trânti pe scaun:

- Află-mi unde locuiesc părinţii lui Isamu. Află asta azi, acum! Diamante!

- Prezent!

Vărul lui răcnise prezenţa gâfâind pe scări... Îl aşteptă să intre şi lipi degetul peste buze: ss... apropo de Ana şi ce ştiau ei că se întâmplase azi... Primi o aprobare, aşa că întrebă:

- Unde sunt amicii mei?

- În zonă. Au aflat de atac şi vin încoace chiar acu'!

- Bun! Când ajung şi ei, pornim în grup spre centură, intrăm pe Route de Vienne şi ne plimbăm. Din nou. De data asta, cu manele de dragoste.

Diamant aprobă şi scoase telefonul... Aleodor se aşeză lângă el:

- N-a venit.

- Nu - n-a venit.

- Şi ce-ai de gând?

- Tu ai filmat acţiunea din piaţă?

- Da - face parte din proceduri.

- Adu filmul ăla. Originalul integral şi needitat.

- De ce?

- O să vezi când mi-l aduci. Adriane, oare-o fi vreo petrecere de-a noastră în Lyon?

- Edi Bronzatu', văru' lu' Afrodita a lu' Sandu Popa, are botez mare. Primul băiat, după trei fete. Cică o să fie o paranghelie de-o să-i meargă vestea!

- Bun! Dacă te-ntreabă cineva, zi-le că o să trec şi eu, cu un cadou pentru ăla micu'. Roşcato, sun-o pe Graţiela. Să trimită nişte spiriduşi să remedieze lucrurile aici.

Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul - era aşa o agitaţie plină de adrenalină şi chef de muncă în jurul lui...

Ana lui se speriase rău; şi Ana, şi copiii. După ce văzuse cantitatea de arme îndesată în piaţeta aia, Ana lui se gândea la toate nenorocirile acum... Da' nu-i nimic! În maximum un sfert de oră, o să-şi facă el marşul triumfal... Şi-o să fie mai bine!

Ana-Maria

Acum nu se mai auzeau împuşcături. Dar nici sirene de salvări - semn că nu erau răniţi... Auzise doar poliţia - şi doar preţ de câteva minute. Probabil că maşinile de curăţenie nu aveau sirenă, de nu le auzise...

"Bătălia" - dacă-i putea spune aşa - durase cam 20 de secunde. Şi se terminase în urmă cu mai bine de-o oră. Şi-n rest, nimic. Nici zgomote, nici ţipete; iar chinezii se împuţinaseră simţitor. Sub geamul ei nu mai era decât unul singur. Parcă nici spioni nu mai erau atât de mulţi - dar nu-şi dădea exact seama ce şi cum aşa, din spatele geamului şi perdelei. Curăţenia însă dispăruse complet - semn că regele aflase deja viitorul consilierei lui şi încerca acum să convingă chinezii să plece...

Ştefan al ei evitase azi vărsarea de sânge. Era sigură că nu fusese nimeni rănit! Bănuia, de fapt, că soţul ei "bătuse toba" şi cam atât - iar ceea ce auzise ea huruind pe sub geamuri fusese o maşină mare şi rapidă, care-l plimbase pe rege atunci când bătuse toba. Ştefan era perfecţionist - şi era de părere că lucrurile bine făcute se fac unul câte unul. Nu putea să conducă bine şi să bată toba bine; aşa că la volan fusese altcineva...

Copiii erau speriaţi. Rău! Copiii ei nu întrebau de tati - dar nici nu le pria prânzul! Ei îi era frică să caute ştiri pe laptop...

Tum... tum-tum-tum, tum... tum-tum-tum, tum... Nicolae Guţă cu Denisa! La volum maxim!

Sări în picioare şi-i apucă de braţe:

- Repede! Haideţi la bucătărie!

Îi trăgea după ea, grăbită să nu rateze trecerea lui... şi-i opri lângă geam:

- Nu vă apropiaţi de perdea! Să nu atingeţi perdeaua! Şi să nu ţipaţi! Auziţi?

- Stai liniştită, mami, că

- Uitaţi-vă pe geam! Sst! Ia! Acu' trece! Fiţi atenţi! Ss...

Simţea că tremura toată... şi-şi asculta dedicaţia - că bărbatu' ei nu era întreg la cap uneori...

"M-am îndrăgostit de el şi îmi e dor / Ce n-aş da să-l am în faţa ochilor /

Prea departe ea de mine, eu de ea / Fără ea, e tot mai goală viaţa mea!

Da, plânge inima-n mine / Când mă uit... Când mă uit la poza lui /

Da, mă gândesc că nu mai vine / Şi-am rămas... Şi-am rămas al nimănui"

Ştefan al ei era nebun... Uite-i!

Florentina îi prinse scurt mâna - şi-o strânse cu putere! Da, ştia cum era aşteptarea aia...

Dumnezeule mare - Ştefan era nebun de legat!

Prima maşină era "casetofonul" - acelaşi BMW negru mat, decapotat. "Casetofonul" ăla emitea Guţă "la greu" şi înainta pe Route de Vienne în pas de promenadă! Ea mersese azi mai repede spre locul de întâlnire decât mergea acum maşina aia! Ştefan înţelesese că se ascundeau undeva în apropiere şi... După "casetofon" urma un Hummer... Un Mercedes de tăia respiraţia oricărui francez de rând... Şi uite-l şi pe Ştefan al ei!

Léon şopti:

- Uite-l pe tati!

- Ss...

El conducea BMW-ul; ţinea geamurile închise şi privea maşina din faţă. Îl văzu punând cotul pe portieră, acoperindu-şi gura cu degetele... în gestul ăla care pe ea o îngrijora uneori...

Trecea încetişor prin faţa geamului... Trecuse. Iar pe bancheta din spate văzu şi ea acum capul lui Diamant... şi capul Roşcatei. Regele şi consilierii lui. Iar regele conducea BMW-ul - adică "trecuse la butoane". Semn că dezbrăcase haina de conte şi era-n cizme acum. Perspectiva războiului cu Jun n-o bucura deloc...

Léon începu să râdă:

- Uau! Ai văzut, mami?

- Sigur că am văzut!

- Mami, da' el nu ştie că suntem aici; nu?

- Nu ştie. Bănuieşte că suntem prin zonă; dar nu ştie...

Sau ştia? La urma urmei... La urma urmei, ea trecuse azi printre câteva sute de persoane care studiaseră cu maximă atenţie fotografia ei! Care erau şansele să n-o fi recunoscut totuşi cineva? Măcar unul! Léon alergă în cameră:

- Eu mă duc să mănânc!

- Fugi.

Florentina îi strângea bine mâna... Şopti, oftând greu:

- Îmi pare rău, prinţeso - dar nu putem să mergem azi la tati.

- Ştiu. Ştiu că e periculos şi că alea au fost împuşcături adevărate. Şi ştiu că şi tu vrei să ne întoarcem repede-repede la el. Dar e mai bine să nu ne grăbim; să nu riscăm să ne prindă chinezii.

O sărută pe frunte... şi zâmbi:

- Ai văzut ce tati avem noi?

Florentina zâmbea şi ea şi aproba...

- Hai - fugi la masă! Să vorbiţi încet, da?

- Da, mami!

Reveni spre fereastră... Coada de maşini nu se terminase. Tovarăşii regelui aurarilor făceau "turul de onoare" - că doar câştigaseră bătălia de azi, nu? Aşa se făcea - turul de onoare! Oare ce faţă avea Isamu acum?

... Da' ce faţă avea Jun acum?!

Începu să râdă şi se apropie de geam. Mai spre dreapta... mai spre stânga... Chinezul era tot acolo, lângă geamul ei. Vizavi de el era spionul. Aşa că lăsă baltă postul ăla de observaţie şi se grăbi să mănânce şi ea ceva. Repede. Că după aia trebuia să se spele pe cap. Trebuia să dea cu mult şampon, ca să scoată negreala aia... ca să nu semene mâine cu ţiganca de azi...

Isamu

Jubila. La propriu! Avea un obraz roşu ca racul - dar zău că nu simţea nici usturimea, nici durerea cauzată de vânătaia în plină formare! Cheng şi Jun se holbau unul la celălalt. Erau descumpăniţi. Iar el jubila...

- ... Ce dracu face ăla, mă?

Tăcea şi privea punctele de pe ecran - oamenii lor, care se reaşezaseră pe străzile alea şi scrutau împrejurimile. Şi aştepta răbufnirea...

- ... Mă! Cu tine vorbesc! Ce dracu face ăla? Pune manele la populaţie?

- Vrei părerea mea sinceră, sau părerea mea pentru dracii tăi?

Fratele lui se schimbase la faţă - minunat! Decise să-i răspundă... cu schepsis:

- Părerea mea sinceră e că ne ţine pe noi pe loc, ca să poată Gaboraş să facă extracţia şi să-i pună familia la adăpost. Părerea care-ţi place ţie e că îi transmite nevesti-sii că el e teafăr şi că nu poate s-o ia azi. Acu', alege ce-ţi convine! Şi dă ordine în consecinţă!

Închise programul şi selectă mail-ul - că sigur avea o tonă de mail-uri de afaceri! Toată dimineaţa se ocupase numai de piaţeta aia! Jun mârâi printre dinţi:

- Data viitoare mă duc eu acolo! Şi văd eu cu ochii mei cum dracu de 300 de inşi n-au fost în stare să-l rănească măcar!

- BMW-ul ăla e blindat.

- Da' puteau măcar să tragă, bă! Să încerce! Încercarea moarte n-are!

Corect! Pe de altă parte, gloanţele ricoşau urât de tot din blindaj - şi bănuia că Lyon-ul ăla era un oraş populat şi cu francezi, nu numai cu regi ai aurarilor şi interlopi români prieteni cu ei! Oamenii ăia din teren gândeau - şi ştiau că şeful lor e coleric şi-are nervii greu încercaţi în ultimul timp...

Încasase ceva-ceva azi! Trei milioane de euro nu erau de colo! Din ei, doar 500.000 rămâneau pe firmă. Trebuia să calculeze cheltuielile, banii oamenilor şi comisioanele. Două, ca de obicei - el şi Ştefan. Le va vira în conturile în care le virase şi ieri, şi alaltăieri...

I-ar fi plăcut să spere că Ştefan mai făcea internet banking. Şi-şi verifica şi vechile conturi. I-ar fi plăcut să creadă că Ştefan era doar 99% convins de faptul că Isamu Chèn îl trădase. Dar îl cunoştea bine; ştia că regele, odată ce se întorsese cu spatele, nu mai privea în urmă. Gândul ăsta îl îngrijora. Şi îl nemulţumea. Şi îl întrista...

Ştefan

Gata - erau în faţa restaurantului. Cantitatea de limuzine era considerabilă; dar era de înţeles "frenezia" cu care se organizase petrecerea aia - era primul băiat după trei fete! Era coroana - nu?

Ce făcea acum coroana lui? Şi sceptrul? Unde erau copiii lui? Oare îl văzuseră azi? Insistase să meargă îngrozitor de încet azi, tocmai ca să apuce să-l vadă! Îl văzuseră?

Oftă greu şi parcă maşina la rând, între Jeep-ul Parizianului şi Hummer-ul lui Adrian. Diamant şopti:

- Îţi organizez ceva?

- Nu.

- Sigur?

- Foarte sigur. Când intrăm, intrăm toţi trei - cu mine la mijloc. După care eu dau noroc cu oamenii iar voi staţi în spatele meu. Diamante, o prezinţi pe Rebeca.

- Bineînţeles.

- Da' nu tuturor; doar celor care vin să vă salute şi celor care întreabă cine e. Pe ceilalţi lasă-i să-şi stoarcă mintea...

Se întoarse şi-i privi lung:

- După care mergem la o masă. Şi stăm toţi trei. În maximum cinci minute, presimt că eu voi fi luat pe sus şi mutat în spate, la ora de matematică. Voi rămâneţi la masă. Nu dansaţi, nu vă mutaţi la altă masă, nu vă duceţi nici pân' la bar! Ochii pe uşa de la intrare. Dacă apar ochi oblici, Roşcata se bagă sub masă iar Diamant se ocupă de ochii oblici. Înţeles?

- Da, şefu'.

- Da, şefu'.

- Bun. Şi-acum, haideţi la botez.

Coborâră, încuie maşina şi întinse mâinile în lateral. Diamant se grăbi să se bage sub mâna lui stângă; aproape imediat, Roşcata îl imită, în dreapta. Şi cum ei erau gata, porni spre uşa larg deschisă... şi intră.

Apariţia lui îi făcu pe bărbaţii din hol să amuţească. Se uitau lung la el, de parcă nu primiseră mail-ul lui Diamant de-atâtea zile! Şi habar n-aveau cine avusese război amplu azi în oraşul ăsta! Zău aşa! Ce era cu ei? Ridică o sprânceană... şi exclamă:

- Bau!

Şi gata - adio intrarea aia planificată în maşină! De-asta nu făcea planificări de regie! Pentru că nu se-mplineau niciodată!

Năvăliseră toţi pe el, într-o hărmălaie de nedescris! Era îmbrăţişat, bătut pe spate din toate părţile iar mâna lui strângea mâini peste tot pe-acolo! Ca la nebuni! Şi nu trecură mai mult de zece secunde - fu apucat de braţe şi de blugi şi smucit în sus! Mai apucă doar să-l vadă pe Diamant alergând în sală - că fu săltat la propriu şi se pomeni aşezat pe doi umeri de locotenenţi "adevăraţi"! Iar din sală răsună vocea lui Adrian, în microfon:

- Şi special pentru toţi invitaţii, marea surpriză a petrecerii! Să aibă noroooc!

Începutul muzical era limpede ca apa plată - *Dulce, dulce foc*. Trebuia să ţopăie - şi zău că n-avea nici un chef! Dar până la ţopăit, trebuia să intre!

Se apucă bine de umerii lor şi se aplecă - pentru că oamenii ăia erau euforici şi uitaseră că uşa are toc şi sus! Fu dus în sală, unde invitaţii izbucniră în urale şi aplauze iar invitatele începură să ţipe subţirel în extaz...

Ah, Doamne! Unde erau chinejii lui, să-l vadă acum? Ridică mâinile şi începu să cânte, trecând cu privirea peste oamenii care se ridicaseră în picioare la mese:

- *Sunt ţigan shukar şi dulce / Şi am şmecheria-n sânge / Şi de toţi invidiat / Sunt cel mai dulce băiat!*

Puzle arunca bancnote într-o veselie; Sandu Popa juca în faţa lui, total alandala peste fondul muzical, şi nu-l scăpa din ochi! Fericitul tătic, Edi Bronzatu', stătea la masă, sprijinit comod de spătarul scaunului şi râdea, ştergându-şi lacrimile...

Dulce, dulce foc! Dulce! / Sunt ţigan pe primul loc / Şi de toţi invidiat / Sunt cel mai dulce băiat!

Iar Afrodita ţipă, de lângă Adrian:

- Aoleu, Ştefane, mânca-ţi-aş ochişorii tăi - că am zis că mor!

Răspunse, râzând:

- Ştiu, Afrodito; aşa am zis şi eu...

Prima masă se grăbi să se ridice "în bloc". Locotenenţii lui Bronzatu', "şerifi" într-ale stabilirii de taxe noi în oraşul ăsta, scoaseră ultimele încasări şi se aşezară în semicerc în faţa lui. Diamant tocmai îl conducea uşurel pe băiatul cu camera video, ca să surprindă momentul din cel mai bun unghi...

Sunt ţigan cu caracter / Şi din viţă de boier / Am toate calităţile / Şi-am frumoase zilele

Mâinile se ridicară la unison; iar bancnotele începură să zboare spre el. "Scaunul" lui se legăna dreapta-stânga pe ritmul muzicii...

Fetele, dansatoarele lui Florin, dansau şi cântau odată cu Adrian, cu el, cu formaţia... iar sala cânta odată cu fetele. Iar lui nu-i venea să creadă că Diamant ăsta reuşea aşa nişte scene frumoase foc...

Gata - bancnotele din semicerc se terminaseră. Întinse mâna spre Adrian:

- Maestre, ia dă băţu' ăla-ncoa!

Adrian făcu câteva mişcări ample, iar melodia se termină scurt şi acceptabil; şi-l văzu ascunzând microfonul la spate!

- Şefule, tu n-ai nevoie de băţ!

- Bine, mă!

Le făcu băieţilor semn să-l dea jos de-acolo. Şi ridică vocea:

- Diamante! Rebeco!

Veneau amândoi. Nu-i era greu să vadă că nimeni din sala aia n-o observase până acum pe Roşcata lui... pe care şi-o închipuiseră a fi cel mult escorta lui Diamant în următoarele 2-3 ore... Da' las' că o observau acum! Se filma; aşa că întinse din nou braţele, iar ei se strecurară din nou sub mâinile lui... Şi zâmbi:

- Consilierii mei.

Trase capul lui Diamant şi-l pupă pe frunte; trase capul Roşcatei şi-o pupă pe frunte. Şi ridică două indexuri şi privirea spre cameră:

- Şi o dedicaţie specială pentru Jun Chèn! *La mişto te iau cum vreau eu / La mişto te fac, nu mi-e greu*

Restaurantul răsună odată cu el, pe un ton grav, de bărbaţi fumători: "*Două vorbe şi te-am ameţit / Te fac din cuvinte, nici nu ştii ce te-a lovit!*"

Şi gata - Adrian preluase melodia la microfon iar bărbaţii fumători preluaseră dedicaţiile. Nevestele bărbaţilor fumători ieşeau chiar acum la dans... Aşa că zâmbi:

- Mergem la masă. Care-i masa noastră?

Diamant arătă spre una dintre mesele din rândul doi. Le dădu drumul şi-i împinse înainte; şi imediat cum se aşeză între ei, palma grea se aşeză pe umărul lui:

- Ce faci, mă?

Se grăbi să se ridice:

- Să trăiască nea Sandu Popa şi toată familia lui!

- De ce mă superi tu pe mine, mă?!

- Da' cu ce te-am supărat, nea Sandule?

- Păi tu vii la mine la botez şi stai aici? Faci mişto de mine?

- Doamne fereşte! Doar că n-am fost invitat; şi m-au şi adus băieţii aşa, ca pe VIP...

- Taci - că-mi vine să te plesnesc de să nu te vezi! Ştii câte zile şi câte nopţi am bocit io, mă? Ştii cât am bocit io la mormântu' ăla, mă?

Gata - începuse urecheala! Oftă greu... şi coborî mult vocea, la urechea lui:

- Eu şi-acu' bocesc - că n-am reuşit să-mi găsesc familia.

Sandu Popa grăbi pasul spre ultima masă - aia de afaceri. Fu aşezat, iar bătrânul îl trase imediat ca să-i şoptească la ureche:

- Ştiu; mi-au zis băieţii mei ce s-a întâmplat. Tu acu' vorbeşti cu unu, Popescu Ion, de la SIE; aşa-i?

Poftim? Îl privea lung... Nea Sandu continuă:

- Bănuiam eu că Leonard nu ţi-ar fi făcut pileala cu vreun ageamiu. Ştefane, io îţi zic o chestie. Io am avut o problemă asemănătoare cu un macaronar. Şi să ştii că Popescu Ion mi-a recuperat mie familia şi mi-a pus-o bine. Nici n-am ştiut când mi-a recuperat-o! Am ajuns într-o noapte acasă, beat mort şi pe trei cărări şi puţind a parfum de damă, şi-am dat de floricica mea. Atunci am căpătat cicatricea asta...

Şi-i arăta urma de cusătură de la capul spart... Nea Sandu îl bătu scurt pe umăr:

- Popescu ăla ştie ce face. Şi mă jur pe sufletu' lu' Hernando al meu, dă l-am botezat azi în faţa lu' Dumnezeu, că nu te mint!

- Am înţeles, nea Sandule. Şi să ştii că mi-ai luat o mare greutate de pe suflet!

- Ştiu, Ştefane. Eu înebunisem atunci! Eu am trimis oamenii cu pistoale să intre-n casă peste italieni şi să-i caute prin şifoniere - şi nu i-am găsit!

Ştia şi el episodul ăla. Tatăl lui îl ţinuse la curent cu desfăşurarea lucrurilor iar contele îi explicase multe... Bronzatu' se aşeză lângă el, în partea cealaltă:

- Şi ce mai faci tu, Ştefane?

- Ce să fac - surprize plăcute! Nu?

Râdeau toţi trei; el îi privea când pe unul, când pe celălalt şi începea să calculeze: nea Sandu n-avea interese financiare cu el, dar voia să-i pună unele întrebări şi să primească nişte sfaturi de la el. Bronzatu' în schimb avea-n minte vreo paişpe teme de discuţie, toate financiare şi cu succes garantat pentru ambele părţi! Aşa că îşi scoase din minte gândurile despre Ana, Florentina, Léon şi Popescu şi deveni foarte atent la oamenii de lângă el. Şi începu cu începutul:

- Bronzatule, eu ştiu că tu ai nişte subalterni care-au făcut armata aia dificilă, de 5 ani...

Pe chipul amicului lui înflori un zâmbet gigantic. Bronzatu' aproba...

- Păi să-mi faci şi mie o factură pe cinci bucăţi - că diseară plec din oraş. Şi nu vreau să plec singur - să nu fac accident...

- ... Mă, tu ceri cafteală!

- Nu, eu cer factură. Ştii tu: salarii, comisioane, cheltuieli, adaos comercial... Aşa cum se face.

- Prima oară-i gratis - de probă. Na!

Şi se şi-apucase să dea telefonul care-i va garanta lui o escortă "supărată" rău! Se întoarse spre Sandu Popa:

- Ce-i, nea Sandule? Ce te apasă?

Trebuia să fie foarte atent...

Roşcata

Stătea cuminte pe scaun şi se uita la dansatoare. Se simţea privită. Se simţea măsurată, cântărită, apreciată, evaluată, socotită... Introducerea ei în lumea lui Ştefan fusese absolut firească - el o aşezase pe aceeaşi treaptă cu vărul lui şi-o pupase pe frunte, aşa ca pe el. Poziţionarea aia o lăsase mască - pentru că Diamant era, totuşi, vărul lui bun - şi consilierul lui de-atâţia ani de zile...

Se descurcase binişor azi, după părerea ei. Se speriase atunci când se întorsese la vilă şi realizase că trebuia să-i spună regelui cum o avusese pe soţia lui în faţa ei, dar o lăsase să plece... Amintirea aia îi dădea fiori; parcă simţea şi acum lama rece lipită de gât...

Regele apreciase pozitiv faptul că ea îi ascultase ordinul şi nu riscase. Auzise multe despre el - şi din poveştile copiilor, şi din frânturile de discuţii care se purtaseră în casa fostului ei şef din Franţa. Regele nu arunca inutil cu cuvintele; dacă zicea că "8,5", atunci 8,5 era. Nu 8,6. Nu făcea nici o excepţie. Şi nu exagera. Regele era un om calculat "pân' la Dumnezeu". Spusese azi că, pentru soţia lui, arunca lumea-n aer. Îl credea în stare...

Şi uite cum împuşcase ea azi cerul...

Atunci când el o anunţase că va fi consiliera lui, se aşteptase să primească o perioadă de două-trei luni pentru acomodare. Şi pentru cursuri intensive - că nu era deloc uşor rolul de consilier al regelui aurarilor! Primise în schimb lecţii scurte în autocar, preţ de două zile şi două nopţi; şi-apoi stătuse lângă el când îi luase curvei gâtul. După o oră, primise bileţelul cu 22 de milioane de euro. Şi-apoi primise sarcina de a găsi calea spre nevasta lui. O găsise; numai că nevasta lui probabil că aruncase mobilul... Iar el uite că n-o certase pentru că nu-i dăduse numărul de telefon în clipa în care-l aflase! Dacă ea ar fi fost în locul lui, zău că ar fi jucat-o în picioare pe cretina care irosise o zi şi-o noapte! Dar el...

Iar astăzi o pusese în mijlocul pieţei - momeală pentru chinezi. Şi tocmai la ea venise regina! Iar el nu-i luase gâtu' pentru lipsa de inspiraţie. Nu de alta, dar realizase că ea ar fi putut să-i transmită azi reginei un nou punct de întâlnire, sau telefonul lui Ştefan, sau... Dar n-o făcuse. Ea tăcuse mâlc. Deşi trăise jumătate din viaţă în oraşul ăsta şi-l ştia tot, cap-coadă, inclusiv cele mai straşnice ascunzători...

Ea ar fi călcat în picioare o asemenea cretină! Ea, dacă ar fi avut o subalternă atât de tâmpită, zău că i-ar fi crăpat capu' fără regrete! Dar el o luase lângă el în maşină, când băgase chinezii în crize cardiace. Şi se trântise de două ori peste ea, să n-o nimerească gloanţele. Şi-apoi o chemase sub braţul lui şi-o pupase pe frunte - punând-o pe picior de egalitate cu vărul lui, care îi salvase viaţa, îl pusese sub paza Externelor, o găsise pe Ana, recuperase afacerile...

Ce dracu căuta ea aici?

Palma lui Diamant se aşeză pe umărul ei; se întoarse scurt, pregătită să-i taie instantaneu macaroana...

Diamant

Roşcata nu zicea nimic. Privea lung ringul de dans şi zâmbea slab. Şi nu părea să observe că jumătate din sala aia se uita la ea, mai mult sau mai puţin voalat...

Colega lui era îngândurată - adică îi venea să-şi dea palme. O avusese pe Ana în faţa ei - şi n-o înhăţase, s-o îndese într-un BMW şi s-o trimită la Ştefan. Ştia prin ce trecea biata Roşcată - trecuse şi el prin asta. Mai ales atunci, imediat după ce Ana se întorsese la Florentin; alea fuseseră zile foarte grele pentru el, care trebuise să-l determine cumva pe Ştefan să nu-şi înfigă cuţitu'-n inimă... Şi nici n-avusese mintea de-acum, aşa că spusese multe trăznăi...

Din fericire, vărul lui crescuse. Şi o câştigase pe Ana. Ştefan era liniştit măcar din punctul ăsta de vedere! Ana era a lui - şi va încerca întotdeauna să se întoarcă lângă el! Pentru că-l iubea! Privit prin prisma asta, eşecul de azi nu mai era chiar atât de amar...

Puse palma pe umărul ei; iar Roşcata se întoarse scurt... Îi şopti, la ureche:

- Ce ţi-a spus?
- Poftim?
- Ce ţi-a spus ghicitoarea? Azi, în piaţă; ce ţi-a văzut în palmă?
- Că o să-mi meargă bine.
- Şi ţi-a ghicit numai de bani şi carieră?

Se trase un pic, să-i vadă ochii... Tânăra zâmbi:

- Mi-a ghicit de toate.

Se aşeză comod, ca şi când chiar era ferm convins că va auzi o povestire... iar ea reveni spre petrecere:

- Dacă-ţi spun, nu se mai împlineşte. Aşa că nu-ţi spun.
- Şi totuşi, ar fi bine să fiu informat...
- Vei fi informat.

N-avea nici o şansă - era isteaţă foc drăcoaica asta mică! Dar se aplecă din nou şi şopti:

- Nu-mi dai nici măcar un indiciu?

Şi-o privea lung... Roşcata părea foarte atentă la dansatoare:

- E de bine.

Afurisită...

Se sprijini de spătarul scaunului şi se concentră asupra lui Adrian. Care cânta. La dansatoare se uita ea...

Se pregătea de plecare. Acţiunea "murise" aici, aşa că el trebuia să se întoarcă în România. Avea atâta treabă acolo... mamă-mamă! Ştefan se apuca de făcut caşcaval - şi-i trebuia maşina de spălat! Care era ocupată momentan; şi, sincer să fie, avea senzaţia că necesita o minimă inspecţie tehnică. Nu scârţâia; dar nu-i strica un pic de ulei pe la încheieturi...

Avea un văr, jos pălăria! Când explica Ştefan o chestie, o adapta la viaţa de zi cu zi a celor care câştigau salariul mediu pe economie. Şi ieşeau aşa nişte explicaţii mişto! Maşina de spălat necesita nişte vaselină pe la încheieturi; adică el trebuia să treacă pe la nişte salariaţi bugetari, să se asigure că nu aveau probleme acolo. Cine-i asculta şi căuta să le descifreze "codurile" dădea în crize de nervi! Erau ciudaţi...

Erau trei acum. Adică... da - trei erau. Roşcata era începătoare iar Grasu era la Urgenţă. El trebuia să plece în România. Ştefan rămânea singur... descoperit...

Se aplecă din nou spre ea:

- Ceva îmi spune că azi mă întorc în România.

"Călătorie sprâncenată" - îi urau ochii de peruzea...

- ... Să ai grijă de el. Să nu accepţi să pleci la drum fără cel puţin o maşină cu cinci oameni! Să nu plecaţi singuri, langa aşa, pe autostrăzile Franţei!

Acum, ochii de peruzea erau serioşi. Şi atenţi. Despre ultimele veşti în materie de ghicit în palmă, nu voia să vorbească; dar despre Ştefan...

- Chinezu' ăla are nerv; şi e perseverent. Şi e puternic în Franţa. Ştefan are hărţi cu poziţionarea trupelor, a elicopterelor, a depozitelor... Dacă vezi hărţile alea, te ia cu fiori! Omul ăla "teleportează" 500 de inşi deodată doar aşa, cu un telefon!

Roşcata aprobă scurt. Se grăbi să continue - că, în sfârşit, femeia asta era atentă la el!

- Nu ştiu dacă Isamu e cu frati-su sau nu; dar sigur nu e cu noi! Aşa că n-ai ce să vorbeşti cu el... N-ai de ce să-i răspunzi la telefon... O să-ţi zică şi Ştefan; dar prefer să-ţi zic şi eu, ca să fiu sigur că ai auzit lucrurile astea măcar o dată...

Roşcata aprobă din nou; îl privea lung, atentă...

Ştefan

Îi privea lung... Scoase telefonul şi selectă numărul vărului lui. Diamant tresări şi întoarse imediat capul spre el. Îl convocă "din priviri" la el şi se ridică. Şi ajunseră în acelaşi timp în colţul încăperii.

- Te întorci azi în România.

Diamant aprobă, privind lung colţul peretelui. Vărul lui aştepta indicaţiile... El îl privea lung şi se întreba...

- Vorbeşte cu Mădălin, să-ţi dea un troller sau două. Dacă tot te întorci cu avionul...

Colţul gurii se ridică un pic - că înţelesese şi intenţia de-a transporta "fără migrene" două geamantane cu aur şi bani, şi pe-aia de a implica SIE în traficul cu diverse...

- Diamante...

Gata - îl privea drept. Îl electrocută lung, serios:

- Zilele astea navighez. Şi navighez cu ea.

În mintea vărului lui tocmai trecuse, scurt, gândul că Roşcata o să rămână pe yaht; următorul gând fusese de regret. Şi-apoi Diamant ascunsese repejor primul şi-al doilea gând...

- O să-i spun că n-am răpit-o, ci mi-a dat-o el. Chestia e că au un copil împreună. Indiferent cât de nepăsător o să pară el...

Diamant începu să râdă:

- Da' ce-ţi veni?

Zâmbi slab:

- Te rog - nu mă lua de prost!

Vărul lui plecă imediat capul...

- Ştii bine că în problemele astea nu-ţi zic nici să da, nici să ba. Ştii părerea mea, aşa că nu te mai bârâi la cap cu ea. Un singur lucru vreau să te rog - dă-mi timp să discut cu el. Şi cu ea.

- Ştefane, ai înţeles greşit!

- E important să nu stricăm apele cu ei. Că şeful îşi iubeşte mai mult subalternul, decât partenerul de afaceri trecătoare.

- Nu! Stai! Îi explicam ce are de...

Nu-l mai ascultase: se reaşezase la masă - iar Diamant se aplecă imediat lângă urechea lui:

- I-am spus ce-are de făcut când plecaţi langa prin Franţa!

Nu-i dădu atenţie. Dar Diamant nu se des-cocoţa din spatele lui... Bronzatu' nu mai zicea nimic, pentru că Diamant stătea cocoţat în cârca lui... Arătă scurt spre uşă; iar plecarea vijelioasă a vărului lui îi confirmă bănuielile. Aşa că se întoarse spre Bronzatu':

- Da; o facem. Mi-ai făcut factura?
- Ce factură, mă?
- Pentru oameni.
- Ţi-am zis, mă, că prima oară e bonus!
- Trebuie să ajung urgent în zona de coastă. Acolo o să am o discuţie... şi s-ar putea să mi se repartizeze nişte bodyguarzi. Aşa că prefer să-mi faci factură acum. Ca să stau eu liniştit...

Bronzatu' râdea uşurel şi nu-i venea să creadă...

- Hai - că te rog eu mult!
- ... Bine, mă! Fii atent! Un euro de căciulă, cu un euro pe kilometru. Asta-i factura.

Poftim?

- Cinci euro pe kilometru. După ce-i plimbi, îmi dai banu'. Sau vrei să achiţi un avans?

Clătină capul, zâmbind... iar Bronzatu' se aplecă spre el:

- Vremurile s-au schimbat, Ştefane. Cred că eşti ultimul care cere factură de la prieteni! Şi nu e normal aşa!
- Chinezul ăl mic mi-a adus nevasta la altar; iar ăla mare a stat

lângă mine când m-am însurat. Chinezului nu i-am cerut niciodată factură; şi nici el mie. Şi-ai auzit ce i-am zis Afroditei - am zis că mor!

Întinse mâna spre el:

- 5 euro kilometrul, plus motorina.

- OK!

Îşi strânseră mâinile; luă pachetul de ţigări iar Bronzatu' constată:

- Auzi, mă? Da' ştii că e mai bine aşa? Cu factură? Parcă te uşurează, mă!

- Ştiu. Îţi dă un sentiment de siguranţă, de linişte interioară...

Râdeau amândoi; mai câştigase două puncte în ochii amicului lui... Bun tovarăş de afaceri, cinstit şi corect în relaţia cu el...

Roşcata rămăsese la masă. Privea ringul - şi probabil că privea şi uşa aia prin care tocmai ieşiseră paşii furioşi ai lui Diamant. Se întreba când să vorbească cu ea; pentru că nu voia nici s-o sperie, nici să pară că se amesteca în problemele ei de suflet. Consiliera lui încă nu plânsese după Alin. Ea de-abia "intrase în pâine" - şi avusese foarte multă treabă. Investigase ascunzişul Anei, filase chinezii din piaţetă, trăsese cu pistolul, fusese pupată pe frunte în mijlocul unei adunări în care nu visase vreodată să intre... Încă nu se dezmeticise. Aşa că va discuta cu ea - dar nu acum. Din fericire, Diamant era finuţ - nu sărea pe ele din prima. Întâi tatona terenul...

Diamant

Ieşi furios din sală şi scoase mobilul. Mădălin... Suna...

- Da, şefu'.

- Vezi, că m-a trimis şefu' de urgenţă în România. Strânge şi mie hainele şi bagă-mi-le în valize. Ne întâlnim pe Saint-Exupery, când termini.

- Da, şefu'.

Închise şi selectă numărul lui Aleodor...

- Da.

- Vezi, că plec acasă. Avionul e aici?

- Da.

- Când poate decola?

- În principiu, atunci când ajungi în el. Sună-mă când eşti în aeroport.

- OK.

- Ştefan are treabă?

- Da. Să nu-l suni - aşteaptă-l la vilă.

- OK.

Închise şi oftă greu...

Ştefan ăsta era dat dracului! Cap de bulibaşă, ce mai! În fine...

Ieşi din clădire şi se apropie de bărbatul în costum:

- Cheamă-mi şi mie un taxi, te rog.

Individul fluieră scurt - iar unul dintre Mercedesurile negre se prezentă prompt în faţa covorului roşu.

Ştefan

Frână în faţa vilei şi opri motorul. Roşcata nu deschidea portiera... O privi lung:

- Diseară, trebuie să vorbim despre Diamant.

- Vorbim.

- După care vorbim şi despre Titel.

Tânăra zâmbi slab:

- Dacă vrei tu musai...

Se încruntă la ea... şi cum băieţii lui de la curăţenie înconjuraseră deja maşina şi-i făcuseră coridorul până la uşă, coborî - că vorbeau pe îndelete diseară, pe drum! Nu-i surâdea deloc ideea de a testa blindajul BMW-ului - că îi zgâriau vopseaua şi era păcat de el!

Se opri lângă şeful pazei şi arătă spre BMW-ul din spate:

- Băieţii sunt escorta mea.

- Am înţeles, şefu'.

Iar asta însemna că se ocupau ei cu "protocolul". Intră în vilă iar Aleodor zâmbi slab, pornind dispozitivul de pe masă:

- Trebuie să vorbim.

- Ştiu. Roşcato, laptopul.

O auzea fugind, sărind câte trei trepte deodată... Aleodor depăşise supărarea cauzată de orele petrecute în singurătatea din living; acum îl privea curios:

- Şi-acum ce urmează?

- Acum împachetăm şi plecăm.

Era mirat... Decise să-l lămurească:

- Ne luăm fiecare catrafusele şi plecăm la treburile noastre.

- ... Şi ea?

- Ea pleacă ultima.

Era privit cu neîncredere... Laptopul se aşeză pe masă, în faţa lui, pornit deja; aşa că Aleodor scoase un DVD... Le făcu semn să vină lângă el. Şi apăsă Play.

Măiculiţă Doamne, ce fusese în piaţa aia! Chiar aşa de mare aglomeraţie fusese acolo? Nu-şi imaginase cum arătau cifrele pe care le primise de dimineaţă atunci când erau reprezentate de oameni fizici, înghesuiţi într-un spaţiu dat...

Degetul Roşcatei ţâşni şi se lipi de poala fustei. Da - era o fustă plisată, pe roşu, care mergea pe trotuarul din stânga. Atât se vedea din ea - poala fustei. Aleodor zâmbi:

- Şi ce ţi-a ghicit?

- O să-ţi spună imediat. Ai răbdare!

Trecea... Trecea... Dispărea din cadru prin stânga... El privea aranjamentul trupelor şi era mulţumit de oamenii lui...

- Uite-o!

Tot Roşcata sărise cu exclamaţia! Probabil că o apăsa mult faptul că eşuase azi...

Da - îi ierta pe toţi. Dacă el, soţul ei, o privea lung şi nu zicea că era Ana lui...

Aici o abordase pe Roşcată. De la o distanţă de vreo 5 metri, aşa - că băieţii ăia din jurul consilierei lui erau "mari"... Roşcata o gonea... Ia uite-o! Ia uite ce gesturi realiste avea! Ptiu, să n-o deoache! Bijuterie de nevastă! Şi-acum Roşcata îi oprea şi se ducea la ea. Iar Ana se repezea la Roşcată, lipind bebeluşul de piept... Apăsă pauza:

- Spune-i.

- Mi-a spus că am zile frumoase de-acu' încolo. Că o să călătoresc mult, cu o maşină mare, şi o să stau mult timp într-un oraş mare. Mare de tot - cât Parisul de mare. După care m-a sunat Diamant şi s-a auzit telefonul.

Degetul ei apăsa tasta... şi-o apăsa din nou:

- Aici - am tresărit amândouă, iar ea mi-a dat drumul şi mi-a zis: "O să călătoreşti chiar de azi. Răspunde - că te sună soarta!"

Ce părere avea Aleodor?... Nici o părere. Habar n-avea ce văzuse el acolo! Apăsă tasta; urmăreau plecarea... Ana se oprea! Era nebună? Se oprea chiar lângă chinezi?... Scotea bancnota... Bufni în râs: ia uite-o! Făcuse 5 euro! Îi dădu Roşcatei un cot, râzând:

- Ete, fă! Tu i-ai făcut nevesti-mii safteaua azi!

- Şi dacă ştiam, să mor dacă nu-i dădeam un cec de-un milion!

- Nu-l putea încasa - că n-are acte. Las-o aşa.

Aleodor se aplecase spre monitor! În clipa când auzise de nevastă şi saftea, se aplecase... Ana aştepta să traverseze... Opri filmarea:

- Nu ştiu dacă ştiai; dar înainte să mă cunoască pe mine, a fost măritată cu un florar. Mare parte din imaginea pe care-ai văzut-o azi, a învăţat-o în perioada când avea o soacră a dracului. Restul, l-a învăţat pe vremea când şatra mea locuia într-o poieniţă - deşi n-a dormit niciodată acolo.

- ... Ea a fost? Ana-Maria?

- Da.

- ... Sigur?

- Sigur. Are inelul pe deget şi-l poartă întors cu modelul spre palmă.

Roşcata completă:

- Şi mi l-a arătat, înainte să-mi pună palma peste el.

Spionul îşi trecu degetele prin păr, alb ca varul în obraji... Se încruntă:

- Ce-ai?

- Ştiu unde e.

- Ştiu că ştii. Şi te rog să nu-mi spui şi mie unde e. Iar celor care ştiu unde e, te rog să nu le spui cine e acolo.

Amândoi tăceau şi-l priveau lung, nerăbdători să-i audă planul...

- Trebuie să plec eu, ca să plece şi chinezii şi să poată să plece şi ea. Aşa că îmi iau hainele, laptopul şi consiliera şi-am şters-o.

- Vrei să rămân aici?

- Nu. Vreau să mergi cu noi preţ de 100 de kilometri, să te întorci aici şi să aştepţi să plece chinezii. Şi-apoi să faci cumva să-i duci pe toţi trei în primăria orăşelului Aurari.

- Am înţeles.

- Crezi că poţi să faci asta? Dar sincer - fără să încerci să mă linişteşti pe mine, fără să-i forţezi ei cu ceva norocul...

- Da. Dacă tu pleci, chinezii or să plece mâine seară. Iar poimâine putem să acţionăm.

- Jumătate din chinezi pleacă odată cu mine.

- Nu prea cred.

De ce? Aleodor zâmbi:

- Sunt ocupaţi - dau declaraţii la poliţie.

Făcu ochii mari - la poliţie? Era nebun? Spionul aproba încet cu capul:

- Da; am instruit poliţia locală, aşa că i-au săltat, pe motiv de împuşcături neautorizate, şi i-au pus să dea cu pixu'. Unii n-au terminat nici acum! Şi, vorba aia - e aproape noapte!

- Chestia asta cu declaraţiile înfurie rău anumite persoane...

- Aşa şi trebuie - să-l înfurie. Ca să-l facă să dea cu capu' de pragu' de sus şi să nu se mai repeadă aşa când vede o uşă.

Într-un fel, Aleodor avea dreptate. Îşi aprinse o ţigară:

- Data viitoare, să mă întrebi înainte să faci de-astea. Ăla are mobilele întregului cabinet francez. Şi nu m-ar mira să aibă şi mobilul preşedintelui.

- Iar toate mobilele astea la un loc nu-l scapă, dacă a călcat pe bec. Între un incident internaţional şi stricarea prieteniei cu şeful trecător, ce crezi că va alege cabinetul ăla?

- Atâta timp cât banii lui achită cheltuielile cabinetului...

- Nu, Ştefane. În Franţa nu-i chiar aşa.

- Dacă zici tu...

Suflă lung fumul... şi oftă:

- Măcar e în siguranţă?

- Da. Am doi oameni în zona aia. Din păcate, sunt şi nişte chinezi pe-acolo - şi ne supraveghează îndeaproape. Aşa că nu putem interveni - nu acum! Mâine, când se eliberează cei 12 chinezi reţinuţi pentru împuşcături neautorizate, or să plece toţi cu coada-ntre picioare. Şi o s-o abordăm.

- Aveţi grijă, Aleodoare - că e speriată. Ai văzut-o cu câtă dezinvoltură s-a dus în mijlocul lor? Ai văzut-o cum s-a oprit lângă ei şi-a scos banii? Ana mea a ajuns azi înapoi în ascunzătoare, s-a trântit pe jos şi-a plâns cu sughiţuri! În momente de intensitate maximă, face faţă cu brio sarcinilor; dar când trece pericolul, bufneşte în plâns şi nu mai e bună de nimic.

- Stai liniştit - că ştiu cum s-o iau. Scrie-mi un bilet - să vadă că e scrisul tău.

Aprobă, iar Roşcata se repezi să-i aducă notesul... O să-i scrie...

- Tu te duci la ea?

- Încerc; dar s-ar putea să trebuiască să trimit un subaltern...

- ... Nu risca - du-te tu.

- Mă cunosc chinezii! Tu pleci acum; eu plec cu tine. Iar mâine seară ei mă văd iar vizavi de casa aia!

- Dacă nu te duci tu s-o iei, nu se duce nimeni.

Aleodor nu mai zicea nimic - dar se încruntase rău! Ridică pixul şi-l electrocută serios:

- În tine am încredere; în subalternii tăi, nu.

Braţele spionului se ridicară scurt, într-un gest de fatalitate. Aşa că se grăbi să scrie biletul pentru Ana.

"Aleodor Gaboraş e agent SIE şi e consilierul meu pe probleme de securitate în Franţa. Vă duce la aeroport, vă urcă într-un avion privat iar pe Otopeni vă aşteaptă Diamant. Vă rog, nu întârziaţi mult! Ştefan"

Şi-atât. Rupse foaia şi i-o dădu. Şi-şi aminti să copieze DVD-ul ăla pe harddisk! Spionul o să-l vrea înapoi - că-i trebuia ca să-l ataşeze la raport! Îl electrocută din nou:

- Nu spune nimănui ce-ai văzut azi. Ăla are sute de milioane de euro cash; iar oamenii tăi sunt bugetari.

- Stai liniştit.

- Stau foarte liniştit - că ţi-am reţinut înălţimea. Şi nu mi-e greu să calculez şi mişcarea din încheietură.

Muşchii feţei lui Aleodor picaseră instantaneu... Scoase DVD-ul şi i-l întinse:

- I-am spus Roşcatei, îţi spun şi ţie. Pentru ea, arunc lumea-n aer - şi vă spintec pe toţi, de la portar pân' la CSAT. Ăsta ţine-l pentru tine. Şi ai grijă ce scrii în raport. Nici o vorbă despre ea, despre ceea ce-a făcut azi şi despre locul unde se află acum. Dacă tu stai drept, nu înseamnă că nu sunt pe lumea asta oameni care stau strâmb.

Aleodor aprobă şi băgă DVD-ul în buzunarul interior. Scoase telefonul oficial şi selectă numărul lui Diamant...

- Da, şefu'.

- Unde eşti?

- În avion; mă pregătesc de decolare.

- Bine. Fă cumva să ajungi repede în oraşel şi să-ţi rezolvi problemele.

- Bine.

- Am vorbit şi cu Aleodor...

Îl privea lung pe spionul ăla şi se îndoia, sincer, că era capabil s-o salveze pe Ana... Decise totuşi să continue:

- E evident că porumbiţa a fugit, după ce-am bătut toba. Aşa că ia-te de telefon şi pune-ţi omu' să supravegheze gările şi aeroporturile din România. Aleodor are indicii că porumbiţa mea se duce acasă.

- Da, şefu'. Acu' alertez omu' şi trimit nişte echipe pe Otopeni.

- Sună-i şi pe tovarăşii tăi din oraşele mari - Constanţa, Iaşi, Arad... Să fie pregătiţi, în caz că avionul are probleme la aterizarea pe Otopeni.

- Da, şefu'. Stai liniştit, că mă ocup eu.

- Bine. Oricum, fii pregătit în orice clipă să te teleportezi la aeroport. Că porumbiţa mea n-o să se aşeze pe mâna unui necunoscut.

- Da, şefu'.

- Aşa. Şi vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi se ridică:

- Aleodoare, contactează-l discret pe Popescu. Spune-i că-i sugerez să mimăm repatrierea lor în acte.

- Să-i trecem pe listele de îmbarcare?

- Da, dat fiind că Diamant face trei ore dus, iar avionul face trei ore-ntors...

Spionul se ridică şi scoase telefonul:

- OK.

- Şi fă-ţi bagajele - într-un sfert de oră plecăm.

- Pot să întreb încotro?

- Nu.

Luă laptopul şi urcă treptele. Roşcata îl urma, încuia uşa... Porni dispozitivul de bruiaj de pe masă; şi apoi începu să împacheteze:

- Mergem în Bordeaux. Pe de-o parte, am afaceri mari acolo; pe de altă parte, zona aia e foarte propice pentru yahturi. Mâine facem afaceri. Poimâine navigăm.

Roşcata nu zicea nimic; şi ea îşi împacheta hainele...

- ... Te rog să te gândeşti, până poimâine, dacă vrei să rămâi consiliera mea sau nu.

- Vreau.

- Gândeşte-te până poimâine.

- Dacă mai spui o dată vorbele astea, mă arunc pe geam.

Poftiim? O privi lung, mirat... Roşcata era încruntată - furioasă chiar! - şi dădea să plângă:

- Dacă mai spui o dată vorbele astea, mă urc pe pervaz şi sar cu capu'-n jos.

Hm!

- Bine, fă! Şi ce ţipi aşa? Că te-am auzit!

Luase iar poziţia tupilată, cu bărbia-n piept... Reveni şi el la propriul troller:

- Ştiu că, atunci când te-am luat din Bucureşti, habar n-aveai ce înseamnă să fii consiliera mea. Ştiu că ieri ai făcut pe spionul iar azi ai tras cu pistolul. Mâine ar trebui să fie o zi paşnică; dar nu ştiu ce-o să găsim acolo şi cât de rău s-a înfuriat Jun când a auzit că oamenii lui au dat declaraţii la poliţie. Aşa că mâine s-ar putea să ne jucăm de-a Van Damme sau Bruce Willis. Iar poimâine, indiferent ce se mai întâmplă până atunci, o să navigăm cu Leonard. El te poate strecura înapoi, în Bucureşti, fără vâlvă mare. Dacă în cursul zilei de mâine te sperii foarte tare, poimâine pot să aranjez cu el o mutare de personal. Şi eu, şi el suntem ascultaţi "la greu" - aşa că asemenea lucruri nu se discută la telefon. De-asta am spus "poimâine"...

Trase fermoarul şi aşeză troller-ul în picioare, lângă pat. Şi se întoarse, pentru că ea nu scotea un sunet... Roşcata îşi privea lung degetele de la mâini. Era supărată fleaşcă...

- ... Ce-ai, fă?

- ... Te rog să mă ierţi.

- De ce?

- Că sunt proastă şi n-am reuşit să ţi-o aduc.

- Nu a fost vina ta.

- Ba da. Puteam să-ţi transmit numărul ei în clipa în care l-am aflat de la băbuţa aia.. Da' mi-a fost frică. Şi nu l-am lăsat nici pe băiatul ăla să i-l zică lu' Aleodor. Dacă aveam mai multă minte, puteai să-i ai acu' lângă tine...

- Nu a fost vina ta.

- Şi azi, în piaţă; dacă le făceam băieţilor un semn şi ţipam "Hoaţa", o luau pe sus şi-o duceau la maşină.

- Şi vă-mpuşcau chinezii pe toţi! Fă! Ce dracu!

Aşa! Că se enervase de-a binelea acu'! Ea nu se clintea... Scrâşni printre dinţi:

- Fă! Zi-i ce-ai de zis! Că-s în cizme!

Roşcata scăpă un suspin:

- Să nu mă dai înapoi lu' Titel! Că io-mi iau gâtu' dacă mă dai înapoi şi mă duce ăla acolo iar!

- Dacă mai zici căcaturi de-astea, te-arunc eu în cap! Ca să-ţi vină mintea la loc de pe unde-i plecată cu colindatu'! Împachetează odată!

Gata - o băgase în priză. Împachetă laptopul, verifică ambele telefoane... Şi ieşi, cu trollerul lui.

De cum îl văzu, Aleodor se grăbi să-l anunţe:

- Popescu a zis OK.

- Bun. Mergem.

Troller-ul lui plecase spre BMW... Iar unul dintre oamenii lui Bronzatu intră în vilă şi-i întinse un bilet. Ăla era mobilul care se va auzi în maşina din spate când suna el... Bun! Ridică vocea:

- Fă! Gata eşti?

Îi făcu cu ochiul lui Aleodor şi-i arătă uşa; se grăbi să urce la volan... Spionul zâmbea:

- E pedepsită?

- Rău.

Vedea cu coada ochiului cum smucea Roşcata de troller-ul ei...

Şi gata - erau gata de plecare. Motor... Înfipse stick-ul în modulator şi demară spre ieşirea din oraş.

Ştia că Ana era în Lyon. Soţia lui n-avea curaj acum nici măcar să se ducă să ia mâncare la copii! După ce trecuse cu nonşalanţă printre 300 de chinezi... Iar oraşul era practic sigilat - şi de chinezi, şi de ţigani, şi de spioni... Combinaţia aia era periculoasă; pe lângă ordinele primite de la şefi, între membrii celor trei tabere se născuseră multe sentimente negative în ultimele 36 de ore. Punctuale - unu la unu. Era de-ajuns să greşească unul - şi ieşea un măcel... mamă-mamă! Aşa că el înainta încetişor spre ieşirea din oraş şi se gândea că el pleca; iar Isamu şi Jun or să afle asta, or să le dea chinezilor ordinul de retragere... şi pe urmă intra în scenă Aleodor. Nea Sandu Popa se jurase pe sufletul nepoţelului lui - şi era om bătrân, nu se juca aşa cu vorbele. Sandu Popa şi tatăl lui erau tovarăşi buni din tinereţe...

Aşa că el o să se ducă să facă caşcaval, în Bordeaux. Şi, când o să se-ntoarcă, Ana lui o să-l privească lung, o s-o privească şi pe Roşcată... şi-o să pună mâna pe făcăleţ. El o să plece capul şi-o s-o lase să aleagă un punct, oricare voia ea... Unde să crape capu' idiotului care nu-i luase garsonieră şi nu-i făcuse un cont numai al ei, şi care-i încuiase actele false în seif...

Oftă greu şi-şi privi ceasul: era nouă jumate. Până la Bordeaux făcea vreo 7 ore! Vai de ochii, stomacul şi neuronii lui! Mâine discuta afaceri...

Semnal dreapta... Era pe autostradă. Bun! Luă telecomanda:

- Am făcut o descoperire foarte interesantă.

Aştepta... Aleodor întrebă:

- Ce descoperire?

- Şi maşinile ascultă muzică - şi funcţionează în funcţie de ceea ce emit boxele din ele.

- ... Serios?

- Da. Uite - îţi demonstrez imediat.

Selectă melodia 3, apăsă Play şi dădu mai tare... Mai tare... Roşcata îl privea lung, uimită că auzea aşa ceva în maşina ţiganului *shukar* şi dulce şi cu şmecheria-n sânge... Aleodor începu să râdă:

- Te rog!

Ridică un deget şi-l opri - că încă mai ziceau "na-na-na"... Începu să cânte, odată cu melodia:

Încă o dată soarele aprinde / Încă o dată ploaia te stinge / Ea nu mă minte, arătă ce simte, / Vorbeşte în cuvinte înţelese de ea.

Consiliera lui râdea - îşi întipărise pe chip un zâmbet larg, pentru că nu se aşteptase... Iar el cânta şi "dansa" cu pumnul drept pe sus, ca-n discotecă. Cânta; aştepta refrenul...

"... Vorbeşte în cuvinte înţelese de ea."

Înfipse piciorul în acceleraţie - iar maşina reacţionă aşa cum trebuia! Simţi cum cade cu tot cu scaun şi se afundă în spătar! BMW-ul "se lipise" de asfalt, iar ţâşnitura îl făcu pe Aleodor să exclame:

- Wow!

- Aha! Vezi? Jeep-ul din spate "nu gustă" Fly Project!

- Curat "fly"!

Exact! Curat zbor pe autostrada aia! Şapte ore de zbor... Roşcata zâmbi:

- Au schimbat şi ei muzica.

- Normal - că n-au voie să mă piardă. E pe bani! Cinci euro kilometrul, plus combustibilul!

O secundă de tăcere, două... Aleodor zâmbea:

- ... Chiar voiam să te întreb cine sunt băieţii ăia cinci...

- Oamenii lu' Bronzatu. Cinci foşti legionari.

- ... Iar şpilul cu cinci euro este...

- Este că plătesc pentru ei un euro de căciulă, per kilometru.

- Poftim?

- Regele aurarilor nu are datorii la nimeni. Niciodată. Tot ceea ce folosesc, plătesc - inclusiv hârtia igienică. De-aia n-am niciodată probleme cu banii - plătesc bine şi nu lucrez pe datorie.

Roşcata lui râdea şi fremăta toată - că avea un şef... mamă-mamă! Iar Aleodor oftă greu:

- Ehei, domnule conte - presimt că colaborarea noastră mă va purta la un alt nivel, mult mai înalt...

- Tot ce se poate! Ori te decorează preşedintele la Cotrocica, ori te-ngroapă cu onoruri militare - depinde de dracii din curu' lu' Jun!

- Da' până acolo eşti tu; şi-al dracului să fiu dacă bănuiam măcar c-or să mi se-ntâmple anumite chestii... de-astea!

- Ehei, Aleodoare - dac'ar fi ştiut nea Adi al lu' Stoica ce ginere a-mpuşcat, nu cred c-o mai învăţa pe fi-sa să mă jumule de bani!

- O-nvăţa să te jumule mai cu perdea. Da' lasă asta - că face parte din istorie acum. Ce facem mai departe?

- Te debarc la Clermont-Ferrand, unde facem o oprire de juma' de oră. Trebuie să iau un colet de acolo; tu rămâi în hotelul cu pricina, noi plecăm mai departe. O să fie beznă; să sperăm că nu se observă mişcarea...

- Crezi tu că ne va fila cineva acolo?

- Da. Ne va fila şi ne va urmări tot drumul. Dacă există în lumea asta o localitate cu 10 locuitori, Jun îl va aduce pe al 11-lea. Ăsta e motto-ul lui.

Aleodor nu mai spunea nimic... Oftă greu:

- Roşcato, "parchează".

- Da, şefu'!

Scaunul din dreapta se lăsa, ascultător, pe spate...

Ana-Maria

Gata - copiii dormeau. Cât era ceasul? Zece şi-un pic. Casa era cufundată în întuneric. Aici, în sufragerie, obloanele erau închise. Va trebui totuşi să aerisească un pic... Ia să se ducă să vadă ce era nou pe stradă! Se ridică uşor şi intră în bucătărie.

Chinezii erau la post. Nu se întâmplase absolut nici o schimbare. Erau acolo, neclintiţi...

Reveni încetişor în cameră, răsuci foraibărul şi deschise încet de tot geamul - să nu scârţâie...

Privi lung mogâldeţele din pat... La dracu!

Reveni în bucătărie şi începu să caute prin sertare. Şi prin dulapuri. Chiar nimic? Nimic-nimic? Doamne, chiar nimic?

Smuci şi ultimul sertar... şi zâmbi - un pachet de ţigări. Slim - dar nu mai conta! Scoase una, o aprinse... şi bufni în plâns.

Şi-acum ea ce făcea? Ce se făcea ea, cu doi copii mici, fără acte, cu bani puţini... Cum dracu reuşea ea să fugă de mafia chineză? Dacă vreunul dintre indivizii ăia se întorcea acum spre geam, îi vedea jarul ţigării! Atât trebuia să facă - să simtă fumul, să se-ntoarcă şi...

Se aşeză deci pe podea...

Azi, când trecuse ultima oară pe strada aia, Ştefan păruse îngândurat. Şi pusese degetele peste buze - semn că, în realitate, îşi ascundea cu mare măiestrie disperarea...

Ştefan plecase.

Soţul ei ştia ce fusese azi în piaţă. Soţul ei ştia de ce soţia lui nu se dusese azi la Diamant. Pe la şapte, gândindu-se la ceea ce văzuse în piaţă, înţelesese "schema" - ea ar fi trebuit să se strecoare până la maşina lui Diamant, în timp ce roşcovana trebuia să facă circ pentru chinezi. Dar nu putuse... Ştia că el ştia ce văzuse ea, ce simţise ea şi o înţelegea... Şi cum prezenţa lui în Lyon îi făcea pe chinezi să nu se îndepărteze de oraşul ăsta, Ştefan decisese să plece. Ştia asta - simţea că plecase deja... Plecase cât mai repede, ca să ia chinezii cu el şi să fie şi ea un pic mai liniştită... Să poată şi ea să plece...

Îi spusese roşcovanei că va sta mult timp într-un oraş mare cât Parisul. Ştia că soţul ei nu angaja proşti; şi chiar dacă fata aia se dovedea a fi nu foarte perspicace, sigur îi înţelesese el mesajul! Ştefan o s-o aştepte în Paris...

Chinezii vorbeau pe limba lor. Îi auzea clar, că erau foarte aproape de geamul ei. Ziceau ceva cu "ţ" mult. Ascuţită limbă! Nu pricepea o boabă...

Închise ochii şi oftă greu...

În dimineaţa zilei de 21 aprilie, soţul ei se trezise de dimineaţă. Se trezise şi ea, evident! El îşi pusese costumul - iar ea îi zâmbise şi-i aranjase gulerul cămăşii, aşa cum făcea de fiecare dată când soţul ei pleca în România... El îi zâmbise cu subînţeles, transmiţându-i că aveau ceva urgent de discutat între patru ochi imediat cum va reveni acasă... Ca de fiecare dată când plecase în România, Ştefan o rugase să nu coboare. O sărutase şi ieşise... Şi-atât; ea se schimbase, coborâse, constatase că minorii sforăiau şi-şi băuse cafeaua cu soacra ei. Şi apoi se treziseră şi micuţii - şi intraseră în rutina zilnică. Luaseră micul dejun, copiii se duseseră la lecţii, ea se uitase un pic pe site-urile de ştiri... Închisese Mozilla, dăduse să se ridice iar uşa bucătăriei se deschisese...

Dacă ar fi ştiut... Dacă atunci, de dimineaţă, ar fi ştiut...

- ... Mi-e dor de tine...

Ţigara se fuma singură. Ea nu mai putea să tragă fumul în piept - plângea prea tare! Şi, dacă se îneca şi-o auzeau chinezii...

- Mami, ce te doare?

Cum-cum? Deschise ochii... Florentina intră, şovăind... Stinse ţigara şi-o chemă în braţele ei:

- Să vorbeşti în şoaptă, că sunt chiar sub geamul nostru.

Micuţa aproba... şi se aşeză în braţele ei:

- Ce te doare? De ce plângi?

Luă mânuţa micuţă şi-o puse peste propria inimă:

- Mă doare sufletul...

Fu imediat strânsă în braţe...

- ... Mi-e dor de el. Mi-e foarte-foarte dor de el! Şi eu sperasem că azi o să reuşesc să-i păcălesc pe chinezi şi-o să ajungem la tati... şi uite că n-am reuşit!

- Lasă, mami! Nu mai plânge! O să reuşim mâine, sau poimâine!

Negă încet cu capul:

- O să dureze mult mai mult... Tati a plecat din Lyon.

Florentina oftă greu:

- A plecat deja?

- Da. Chinezii ştiu că, acolo unde e el, suntem şi noi. Adică ştiu că el o să vină mereu în locul unde-o să afle că suntem şi noi. Azi, în piaţa aia au fost extrem de mulţi chinezi - că de-aia n-am reuşit să ajung la el. Aşa că tati a plecat din oraş, ca să-i facă pe chinezi să plece după el şi să putem şi noi să plecăm mai departe, spre Paris.

- Ţi-a spus el să mergem la Paris?

- Nu; eu i-am transmis azi că ne îndreptăm spre Paris. Sper să fi înţeles...

- Ai vorbit azi cu tati?

- Nu; tati n-a venit în piaţă. Era prea periculos - puteau să-l împuşte chinezii! Dar a trimis o fată pe care-a angajat-o de curând. E micuţă, mai micuţă decât mine, şi e slabă. Are părul roşcat... Adică e roşcată. Şi sprâncenele ei sunt roşcate! Arată un pic ciudat...

- Aha...

- Şi are ochi albaştri. Părul este până la mijloc, aşa... Iar aici, într-o parte, are patru şuviţe de păr vopsite, pe partea dreaptă. Aşa, ca un sandwich: una albă, una vişinie, iar una albă şi una neagră. Îţi spun ca să ştii, să poţi s-o recunoşti... în caz că se întâmplă ceva...

Florentina o strânse din nou cu putere în braţe:

- Mami, nu mai vorbi aşa!

- Se poate întâmpla orice, puiule! Nouă, aici şi acum, ni se poate întâmpla orice! E mai bine să ştii toate astea - pentru că, dacă se întâmplă ceva rău, o să fii pregătită să vă salvaţi voi.

- Nu mai spune aşa!

- Ss...

Că vorbea prea tare...

- Prinţeso, cred că noi o să mai stăm aici şi mâine, şi poimâine.

- Bine, mami.

- Mâine, spre seară probabil, chinezii or să plece. Iar poimâine o să aşteptăm aici toată ziua... în caz că tati va trimite pe cineva după noi... Deşi nu cred că ştie unde locuim, în care casă... Şi-o să plecăm poimâine seară.

- Bine, mami.

Cum - nu protesta? Zâmbi slab:

- Vaai, nu-mi vine să cred! Nici un protest?

Florentina nega... şi ofta greu:

- Mami, să ştii că n-am vrut să te supăr azi!

- Ştiu. Şi nici eu n-am vrut să te lovesc! Dar îmi era foarte-foarte frică, trebuia să ajung acolo înainte de ora pe care-o ştia tati, mă gândeam că chinezii puteau să mă recunoască şi să vină aici în lipsa mea... şi să vă fure...

- Mami, îţi promit că n-am să mai zic niciodată nimic! Şi n-am

să-ţi mai ies din cuvânt!

- Stai liniştită, că mie mi-a trecut demult supărarea. Tu mai eşti supărată că m-am pierdut cu firea şi...?

- Nu, mami. Şi să ştii că n-am vrut să fiu răutăcioasă! Da' şi mie mi-e dor de tati...

- Ştiu, iubita mea. Şi mie mi-e dor...

Tăceau amândouă... Nu - Florentina zâmbi:

- Şi i-auzi ce dor îi e lui Léon de tati...

O ridică şi se ridică şi ea:

- El sforăie aşa pentru că e solid şi nu poate să respire bine.

- Nu e solid - e rotofei!

- Dacă era rotofei, avea colăcei de şuncă pe burtă. Şi nu are. Hai să te culci şi tu; bine?

- Bine. Da' promiţi că nu mai plângi?

- Da. Promit.

O înveli bine şi luă laptopul - ia să-şi facă ea itinerarul şi să se gândească la o soluţie de deplasare prin Franţa aia mare... Şi să continue, din păcate, jurnalul...

Isamu

Terminase treaba acu' vreo oră; aşa că juca Solitaire. Jun şi Cheng aveau şedinţă - comentau ultimele rapoarte. El nu comenta cu ei din simplul motiv că nu fusese invitat la şedinţă! Ei se sfătuiau între ei...

Deci Ştefan bătuse toba, Gaboraş bătuse la uşa care trebuia iar oamenii lor fuseseră luaţi "ca din oală". Trebuia să recunoască faptul că, deşi îl cunoştea pe Ştefan de atâţia ani, chiar nu se aşteptase la manevra aia...

Din fericire, oamenii lor aveau toţi permise de port-armă. Sigur, n-aveau voie să folosească armele alea aşa prin Lyon - aşa că , în seara asta, 12 subalterni ai lui Jun dormeau în arest. Nimic "dramatic" - doar o formalitate. Mâine seară le dădeau drumul. Numai că trupele erau "cantonate" în Lyon acum. Jun decisese să nu strice formaţiile, pentru că oamenii se cunoşteau între ei...

Ştefan înainta spre vestul Franţei. Echipa lor, care-i urmărea de la o distanţă generoasă, spunea că era însoţit de Gaboraş şi de-un Jeep cu cinci foşti soldaţi în Legiune. Deşi îşi petrecuse ultimii ani mai mult la Cannes, cu Ana, regele nu uitase cum se derulau "campaniile în teren". Gândul ăsta îl făcea să zâmbească; încerca să rămână totuşi serios, pentru că la trei metri de el se derula o şedinţă de-aia încruntată rău...

Jun se întoarse scurt spre el:

- Pot să te deranjez cinci minute?

Oftă greu şi minimiză Solitaire-ul:

- Dacă nu mă mai iei peste picior, putem să discutăm şi mai mult de-atât!

Şi-acum îl privea lung, calm... Fratele lui clătina încet capul...

- Te ascult.

- Ai auzit ce-am vorbit noi până acum...

"Vag - că v-aţi şuşotit şi v-aţi spus secrete printre dinţi!" Aprobă cu capul.

- Tu ce părere ai despre chestia asta?

Ce părere avea el? Hm...

- Părerea mea despre ceea ce s-a întâmplat ieri şi azi?

- Exact. Părerea ta, care i-ai fost consilier atâţia ani şi-l cunoşti bine. Tu ce zici? Care-i adevărul?

- Adevărul este că nici el n-a ştiut unde-i e familia, până ieri - când Ana i-a găsit pe oamenii ăia de la centrul de dezmembrări şi i-a transmis locul, ziua şi ora unde va putea fi găsită. Ea s-a ascuns; el a venit de urgenţă aici, împreună cu oamenii şi logistica, iar Diamant a alertat ceilalţi interlopi. Aseară au avut şedinţă. Din câte am observat eu când a venit aici, Gaboraş ăla e tânăr şi repezit - dar are minte multă şi e printre spionii de top. Sunt sigur că Gaboraş a aflat unde se ascunde ea. Şi cred că şi ea a aflat de mişcările de trupe şi s-a asigurat că salvarea ei chiar va avea loc azi...

Şi cum Jun se uita la el ca la un povestitor de baliverne, îşi aprinse o ţigară... şi continuă:

- Azi, la unu şi ceva, Ana a trimis o ţigancă cu un mesaj. Ţiganca a contactat-o pe Rebeca. Rebeca a mai stat zece minute în piaţă, ca să aibă ţiganca timp să se pună la adăpost, după care i-a dus lui mesajul. Iar el a bătut toba - adică şi-a retras oamenii şi i-a făcut pe-ai noştri să folosească arme de foc în mijlocul oraşului, în plină zi. Preluarea Anei n-avea cum să se facă azi, în piaţa aia. Aşa că ea i-a transmis locul şi ora următoarei întâlniri. Iar el ne-a trimis pe noi la poliţie, să dăm declaraţii şi să stăm la răcoare, să ne mai calmăm... După care a luat casetofonul coupé şi interlopii şi-a pus manele la maximum. Şi-a mers încet - ca să aibă oamenii lui Gaboraş timp să-i recupereze familia, din noul loc stabilit de Ana.

Acum era privit cu mult mai multă seriozitate! Decise să pluseze un pic:

- Gaboraş ştie că trupele noastre din Lyon numără mult mai mult de 300 de oameni; aşa că au stabilit ca Ştefan să plece. A plecat. Noi suntem acum în dubiu - să plecăm, sau să rămânem? Iar superiorii lui Gaboraş execută mutarea familiei Ionescu spre o locaţie sigură, în alt oraş. Probabil că îi scot din oraş, îi urcă într-un elicopter şi-i duc în primul aeroport disponibil - unde-i îmbarcă într-un zbor privat, pe direcţia Otopeni. De-acolo se ocupă Diamant...

Jun clătină încet capul:

- Eu cred că recuperarea a eşuat. Spionii nu s-au clintit de pe străzi.

- Spionii ăia sunt antrenaţi să stea săptămâni în şir într-un loc absolut pustiu. Că de-aia le zice spioni - fiindcă ştiu tactici de derută.

- Şi totuşi, eu cred că te înşeli.

- Tot ce se poate! Tu eşti 100% sigur că ai dreptate?

Jun zâmbea şi nega...

- M-ai întrebat ce părere am; ţi-am răspuns. Restul depinde doar de tine.

Maximiză Solitaire-ul şi reveni la joc. Era linişte în biroul de la Cannes...

- ... Cheng, scrie ordinul. Trupele nu se clintesc până mâine seară - dar pleacă cu surle şi trâmbiţe şi revin discret cu maşini comune. Ochii atenţi pe străzi, mai ales la ţigănci brunete. Dacă punem mâna pe ţiganca aia, avem o şansă să aflăm ceva.

La dracu! Exact cum era mai rău! Încercase s-o salveze, dar mai rău o băgase în gura lui Jun! Aah!

Închise Solitaire-ul şi verifică mail-ul. N-avea nici un chef...

Dacă-i scria lui Diamant un mesaj...

Dacă-l scria, îl scria degeaba. Diamant nu-l avusese niciodată la inimă. Gelozie de văr tânăr şi necopt... În plus, Jun l-ar fi călcat în picioare pentru aşa un gest! Iar Ana...

Să le ia dracu de mail-uri! Ce mai zicea presa din România? Agenţiile de ştiri? Scriseseră ceva despre Ştefan Ionescu, ăla care se-ngropase cu sobor de interlopi, dar nu murise totuşi? Era important să cunoască bine statutul lui Ştefan în România - că maşina de spălat în România era!

Ana-Maria

Vocile de sub geamul ei se opriră - se auzise o sonerie polifonică... Ţî-ţî-ţî ţârâţâţî... Trei răcnete ţâţâite pe trei voci... Ce dracu făceau acolo?

Lăsă laptopul şi se grăbi să se ridice în genunchi - că dacă ăia primiseră ordin să intre peste ea, dracu o lua! Trei chinezi antrenaţi de mafia chineză contra unei mame cu şiş pe mânecă. Scorul va fi dezastruos pentru ea! Îi căuta cu privirea... Aha! Traversau! Şi traversau toţi trei! Erau foarte atenţi spre stânga ei - spre Place Belleville...

Tresări la vederea dubiţei negre! Apăruse în viteză; frânase brusc. Auzi un hârşâit de uşă glisantă... Ţî-ţî-ţî... Duba demară spre dreapta.

Plecaseră chinezii!

Dădu să zâmbească; numai că ochii îi căzură pe trotuarul de vizavi.

Spionul SIE era la locul lui - dar era cam palid. În faţa lui, la nici 50 de centimetri de el, staţiona un Mercedes negru. Două perechi de ochi oblici scrutau clădirile, din habitaclul acelei maşini...

Se reaşează pe podea - nu plecaseră. Adică plecaseră cu scârţâit de roţi. Numai că nu plecaseră, în realitate. Le venise "schimbul" - oameni mâncaţi şi odihniţi, ascunşi în maşini comune, cu dispoziţii clare-n minte...

Mai avea mâncare pentru copii. Trebuia să se spele din nou pe cap - să dea bine cu Cif, ca să scoată cât mai mult din şamponul ăla colorant. Negreala ieşise cam jumătate; iar ea trebuia să fie şatenă mâine dimineaţă, ca să nu descopere că nenorociţii intraseră în lipsa ei şi-i furaseră copiii...

La ştiri nu ziceau nimic despre Ştefan Ionescu. Şi nici despre regele aurarilor. Consuma degeaba curentul şi-şi ţinea degeaba placa de reţea în reţea! Aşa că opri laptopul şi intră în baie. Cif avea destul...

Ştefan

Tresări şi ridică piciorul de pe acceleraţie. Scoase mobilul oficial...

Frână serioasă! Puse avariile şi intră pe banda de urgenţă. Roşcata mormăi:

- Au apărut ăia?

- Nu - mă sună Popescu.

Îi luă doar o secundă ca să oprească BMW-ul; tot o secundă îi luase şi ei să se ridice-n fund şi să oprească muzica, în timp ce Aleodor îşi desfăcu centura şi veni aproape de ei, între scaune. Apăsă butonul verde:

- Da.

- Bună seara. Popescu sunt...

- Bună seara.

- Dle Ionescu, vă sun ca să vă dau veşti bune. Porumbiţa e în mişcare, împreună cu puii - se îndreaptă spre cuib.

Îl privi lung pe Aleodor, care clătină încet capul... OK, deci asta era pentru urechile lui Jun! Începu să râdă:

- Oo, domnule Popescu! Ce veste minunată îmi daţi!

Popescu râdea şi el - mai cordial, aşa:

- Ştiu, ştiu! Şi doamna era la fel de fericită! Dle Ionescu, am o rugăminte.

- Ascult.

- Lucrurile sunt încă "încinse, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

- Înţeleg.

- Prin urmare, vă rog să ne lăsaţi să ne ocupăm noi de repatriere.

Popescu făcea o pauză; el decisese într-o clipă să tacă mâlc...

- ... Ştiu că vă doreaţi mult să fiţi acolo; dar vă rog să amânăm puţin revederea cu familia.

- ... Bine, dle Popescu. La urma urmei, important este să fie ei în siguranţă, nu?

- Evident!

- Atunci, fie; amânăm puţin momentul ăla. Atâta timp cât ei sunt liniştiţi şi în siguranţă, nu contează câte zile mai trec până am să-i revăd.

- Staţi liniştit, că sunt în perfectă siguranţă. S-a efectuat deja extragerea lor din locaţia unde se cazaseră iar acum sunt transportaţi într-o locaţie de-a noastră. Secretă, evident.

- Evident.

- Şi sigură, evident.

- Evident!

Tăcere... Decise să insiste:

- Bun. Deci ei sunt bine...

- Da. Sunt bine, sunt obosiţi şi speriaţi de toată odiseea prin care au trecut... Dar sunt fericiţi că se termină în curând - şi-or să ajungă în siguranţă la destinaţie.

- Bine, dle Popescu. Vă mulţumesc pentru informaţii şi pentru ajutor.

- Este de datoria noastră să vă fim de ajutor. O datorie plăcută, adaug eu...

"Vampiroiule mic ce eşti!" Erau nebuni! Popescu trecu lin la partea a doua a discuţiei:

- Ah, o întrebare! Doriţi să fiţi de faţă la consemnarea declaraţiei doamnei?

- Nu; prefer s-o obţineţi cât mai repede cu putinţă, ca să-i pot distruge pe şobolanii ăia doi!

- Am înţeles. Bine; atunci mă voi ocupa personal de partea asta.

- Şi ţinem legătura.

- Bineînţeles. Imediat cum putem face aranjamentele necesare revederii, o să vă anunţăm.

- Mulţumesc, dle Popescu.

- E plăcerea noastră, dle Ionescu.

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi-l privi lung pe Aleodor:

- Tu ai trimis raportul Puget-Théniers la sediu?

Primi o negare... şi zâmbi:

- Ce zici - scriem o declaraţie a doamnei?

Roşcata fremăta, nerăbdătoare să tasteze repede-repede nişte chestii care să-i dea-n comoţie pe chinezi... Aleodor aprobă:

- O scriu, o pregătesc şi ţi-o dau s-o trimiţi mai departe. Dacă el zice că e indicat s-o lăsăm "să transpire"...

Avea şi el dreptate! Prea întindea de SIE ăla ca de gumilastic! Totuşi - se luptau cu mafia chineză, nu? Băgă telefonul în buzunar... şi puse semnal stânga:

- Nu. Las-o. Lucrurile care merg prea bine sunt cusute cu aţă albă. Iar prea multe detalii strică. Las-o aşa.

Accelera spre Bordeaux... Roşcata pornea iar muzica...

- Pune-o pe 16 şi treci la culcare - că mâine faci matematică multă.

Aştepta... Se controlă în ultimul moment şi nu-şi lipi degetele de buze; le trecu prin păr şi reveni cu mâna pe volan...

"Ai plecat, am să fiu lângă tine în umbra ta / Dacă mă vei chema îţi voi arăta / O aromă de vis fără lacrimi în paradis / Sărută-mă uşor, de ochii tăi mi-e dor

Încă o seară fără tine / Am visat să fii a mea... / Tu nu erai iar lângă mine / Nu mai dormi pe perna mea..."

N-o să înţeleagă niciodată de ce-şi făcea singur rău, ca prostul! Dar... Dar era noapte, bordul arăta 217 km/h, autostrada era aproape pustie iar el nu avea voie să se întrebe cât din conversaţia lui cu Popescu fusese credibilă pentru Jun. Aşa că...

"Ţi-aduci aminte de zilele în care ne iubeam / În braţe ne ţineam, din casă nu ieşeam / Simte mai bine sărutul ce vine din amintiri / La telefon"

Telefonul! Telefonul ei! Repede! Scoase telefonul special şi-i selectă numărul...

Era închis...

Diamant

Încetini în faţa porţii şi-i făcu omului în uniformă semn să nu zică nimic... că e surpriză... Bodyguardul aprobă, râzând, şi-i deschise poarta. Trecu uşurel cu Mercedesul pe lângă el şi privi lung luminile din brad...

Era frumos bradul lor. Era ca-n poveşti! Nea Dumitru îl învăţase să pună nişte leduri în el. Nu riscase să-l facă salată de Crăciun; chemase un specialist care calculase intensitatea luminii şi desimea ledurilor. Şi arăta... Arăta ca-n vis!

Opri motorul şi lăsă maşina să alunece încet la vale. Îşi privea lung casa... Privea lung geamul dormitorului şi ştia că se grăbea, că se agita de pomană ca prostu'... Că era mult prea devreme...

Frână - ajunsese acasă. Coborî şi lăsă portiera descuiată. Intră în curte, încercă să meargă încet şi calm - că, deşi era unşpe jumate, poate-l vedea totuşi cineva... Descuie uşa şi intră.

Jaluzelele erau ridicate; lumina lunii intra cu generozitate prin gea-

muri. Aşa că, de cum păşi în casă, văzu silueta de pe canapea. Zâmbi slab... şi, cum avea vesta antiglonţ pe el încă de ieri, aprinse lumina.

În secunda doi, Cornel sări de pe canapea - şi aţinti pistolul asupra lui. El zâmbea; consilierul lui era buimac de somn dar ştia ce-are de făcut... Ridică încet mâinile, aprobând cu capul; iar Cornel oftă greu şi coborî mâinile:

- Şefule, mânca-ţi-aş ochii tăi - ce-mi faci tu mie...

- Ce-ţi fac? Te-ajut să te antrenezi! Şi te menţin în formă! Fugi la maşină şi adu valizele.

Consilierul lui alergă afară. Îşi drese scurt vocea... şi răcni:

- Fă! Mi-ai păstrat şi mie friptană? Sau te pun să coci în toiu' nopţii?

Uşa de la etaj pocni; paşii alergau pe călcâie... Da' zău că nu mai conta! Deschise braţele spre scări şi aşteptă...

Safira îl văzu - şi înflori toată...

Chiuitul ăla îi făcu urechile să ţiuie! Alelei, ce glăscior avea nevasta lui! Şi ce salt făcuse! Abia reuşise s-o prindă! Mâncase ea toată friptana...

Se auzeau şi guriţele copiilor, paşii mărunţei... Şopti, râzând:

- Ete, fă, ce făcuşi - sculaşi copiii!

Răspunsul fu un sărut de-ăla apăsat - apăsat bine de dor şi de îngrijorare, şi de gânduri negre şi bănuieli şi...

Cornel trecea pe lângă ei - aducea troller-ele. Unul câte unul - că aveau câte-o tonă fiecare... Şopti:

- Fă, bagă o friptană - că am ameţit de poftă!

- Imediat! Acu' m-apuc!

Şi-o şi ştersese spre bucătărie! Se grăbi să-şi ia fetiţa în braţe:

- Ia uite-o! Tu de ce nu dormi?

- Că ai venit acasă!

Se aplecă şi-l luă şi pe băiat:

- Tu tot de-aia nu dormi?

- Da!

Râdeau toţi trei... Safira năvăli în sufragerie:

- Cornele, adu tu o sticlă din beci!

- Imediat, Safiro!

Bun! Frumoasă conlucrare! Mai să creadă că "erau pe drumul cel bun"! Agata îl pupă apăsat pe obraz:

- Tati, hai să citim povestea!

- Hai să vă pupe tati pe amândoi...

Se aşeză pe canapea şi-i aşeză în faţa lui:

- Şi să vă duceţi sus, să citiţi împreună povestea. Că eu sunt frânt de oboseală - şi zău că mă dor ochii de mor! Mănânc ceva şi mă culc şi eu! Şi ne jucăm mâine; bine?

- Bine, tati!

Ia uite-o, că fugise deja! Se grăbi s-o oprească:

- Hei! Şi pupicul meu?

Agata se întoarse şi-l pupă pe obraz. Prinse căpşorul în palme şi sărută fruntea... Şi-acum băiatul lui... Azur zâmbea:

- Unchiu' Ştefan zice că ne pecetluieşti...

- Nu chiar.

- ... Şi-atunci?

- ... O să afli tu, când o să te faci mare aşa ca mine şi-o să ai şi tu copii. Hai - la culcare!

Urcau amândoi treptele. Cornel aştepta lângă canapea... Îi întinse cheile:

- Încuie maşina şi vino să vorbim. Stai la masă, da?

- Stau cu tine, şefule; da' nu mai pot să mănânc. Că mă fac pătrat - şi pe urmă m-alergi p'aici, pe lângă gard...

- Bine, mă! Încui-o şi hai încoa!

Îşi scoase haina şi se întinse lung, din toate puterile. Mm, ce trosnise! Şi ce bine era! Amorţise tot... Cornel intră; ordonă sec:

- Încuie uşa şi coboară jaluzelele.

Se executa... El îşi scotea pistoalele şi-şi desfăcea cămaşa... Scotea şi vesta... Şi-acum se îmbrăca din nou... şi se aşeza pe canapea:

- Desfă-le.

Îl privea lung, atent... Cornel avea 31 de ani. 10 îi petrecuse în Legiune. Era sigur că imaginea care i se va dezveli acum o să-l lase fără răsuflare...

Primul capac se deschise. Şi se închise imediat. Oof, Doamne! Se ridică şi-i trase capacul din mână. Desfăcu şi celălalt capac şi-şi aprinse o ţigară:

- Afacerile şi-au revenit şi merg la viteză normală acum. Ştefan m-a trimis de urgenţă la Bucureşti; şi cum am venit cu avionul umbrelei, s-a gândit el să profităm de ocazie...

Cornel se clătina pe picioare... Decise să pluseze:

- Astea sunt bagajele alea făcute la viteză, într-o oră şi fără preaviz. Dă-ţi seama cum arată cămăşile împachetate din timp!

Acum primi o aprobare.

- Aşa că dormi aici azi. Îţi pune Safira plapuma peste ele şi dormi pe ele.

- Da, şefu'.

- Iar mâine, dat fiind că Grasu are treabă, iei băieţii şi le cari după cum le-mpart eu. Valizele le duci lu' Fernando personal, sacoşele le duci conform cu lista pe care ţi-o dau eu... O să duci o sacoşă şi lu' Nicuşor al lu' nea Vlad, aurarul. Îl ştii; cumnatu' lu' Florentin Manolache. Ăia cu mall-u'...

- Îl ştiu.

- Pe-ăla, pe florar, să mi-l ţii sub observaţie. Discret. Foarte discret - că relaţiile sunt tensionate...

- Da, şefu'.

Uşa bucătăriei se deschise; Safira intră cu tava cu pahare şi înlemni la vederea valizelor... Zâmbi:

- Să nu le scapi, fă - că mi-e aşa o sete...

Gata - privirea-n podea, pas grăbit, venea la el cu tava... O chema mai aproape, mai jos... Păi sărutul lui unde era? Planul lui cum să avanseze, dacă ea o ştergea aşa?

... Acum era mulţumit; aşa că-şi luă paharul şi gustă şpriţul. Şi constată că Safira lui îl cunoştea bine din punctul ăsta de vedere - era perfect! Oftă greu, privind lung comoara...

Oare-o să vrea? Greu de presupus acum, aici, aşa...

Cum i-o fi scris!

Dădu paharul peste cap şi se ridică:

- Hai să le-nchidem - că miroase a ceafă cu cartofi şi-mi tulbură toată concentrarea!

Cornel Buldogu' râdea... El râdea, ştiind ce-or să audă urechile lui Cornel revărsându-se din dormitor peste fix o oră... şi imaginându-şi cum o să stea bărbatul ăsta în genunchi în faţa lui şi-o să-şi plângă soarta...

3 mai 2011 - marţi

Ştefan

Se asigură şi semnalizează dreapta:

- Eşti sigur că ei sunt?

Aleodor scoase telefonul şi i-l arătă:

- Ei sunt.

Telefonul vibra; aşa că ei erau... dacă zicea el... Trase pe dreapta şi se întoarse spre el:

- Te rog să te duci personal acolo.

Spionul aprobă scurt:

- Îţi jur că nu las treaba asta pe mâna unor ageamii!

Bine! Dacă jurase... Aleodor întinse mâna:

- Să ai grijă!
- Să mă ţii la curent!
- Vorbim!

Portiera se deschise, se închise... Privea lung prin oglindă silueta care alerga spre maşina din spatele BMW-ului din spate...

Gata - îl preluaseră. Porni din nou muzica dar o lăsă în surdină - Roşcata era obosită. Avea nevoie de ea trează, atentă şi alertă, pentru că azi după-amiază o va folosi de secretară. Iar dacă-i încurca cifrele, era prăpăd!

Isamu

Deschise ochii... Era ora unu - iar el nu putea să doarmă. Ştia că Jun era în vilă; ştia că Ana era în pericol. Moţăise cu grijă...

Se ridică şi se mută la birou. Verifica mail-ul... Aha! Ştefan vorbise cu Popescu! Şi vorbiseră aseară, imediat după şedinţa lui Jun cu Cheng şi trecerea filajului din "activ" în "pe şest"...

Zâmbi slab - învăţase multe expresii în ultimii şase ani. Constata acum că-i intraseră în vocabular. Se simţea un pic... zăpăcit de constatarea asta. Se simţea ca un copil de emigrant, care este luat din limba lui nativă şi e dus să facă şcoala în altă limbă. După care revine acasă şi constată că vorbeşte ciudat - şi parcă nu mai e foarte sigur de apartenenţa la o ţară sau la alta...

Decise să deschidă ataşamentul. Citea... Cică Externele o recuperaseră pe Ana. El se îndoia de chestia asta; dar, în fine... Apăsă iconiţa cu imprimanta şi aşteptă... Luă colile, le capsă şi ieşi. Cobora grăbit...

Jun dormea împrăştiat pe canapea; Cheng dormea pe fotoliu, lângă el. Buldogul nu-şi scăpa stăpânul din privire... Scutură scurt umărul fratelui lui, care tresări violent:

- Ce?

Îi puse colile pe pernă şi porni spre scări... Nu se auzea strigat... Nu-l auzea urlând, sau scoţând alte sunete...

Se lungi pe canapea, în birou, şi închise ochii - Jun n-o să ordone scormonirea Lyon-ului în toiul nopţii. Îi ajungeau 12 reţinuţi; gestul poliţiei din Lyon scuturase un pic încrederea fratelui lui în propriile forţe! Jun va aştepta dimineaţa. Aşa că el spera din tot sufletul ca spionii să o salveze pe Ana la adăpostul întunericului. Spera...

Mobilul piui scurt. Jun era. Da' ce-avea - lene să urce atâtea trepte? Decise să răspundă:

- Da.
- Vezi că eu plec.
- Bine.

Şi-atât - auzea ton de ocupat... Habar n-avea unde plecase - dar bine că plecase! O să doarmă bine acum, că era doar cu buldogul. Pe Cheng îl putea controla, atunci când urla îndeajuns de tare la el; în plus, ştia că Jun nu se ducea glonţ în Lyon, să discute personal cu trupele. Se ducea la Nisa, în bârlog, să tragă nişte sfori... să afle ce mişcări făcuse SIE în seara trecută, ce transferuri de persoane...

Roşcata

"Ai plecat, am să fiu lângă tine în umbra ta..."

Deschise ochii - ce auzea? Cum?

"Dacă mă vei chema îţi voi arăta"

Fir-ar ea a dracului de treabă! Regele ştia versurile alea pe de rost! Le şoptea; ea le asculta...

"O aromă de vis fără lacrimi în paradis / Sărută-mă uşor..."

Nu mai terminase versul ăla; nu-l mai şoptise. Probabil că făcea eforturi mari să rămână calm, concentrat la autostradă... Oftă greu şi scăpă un suspin...

- Neaţa! Ce-i - ai visat urât?

Nu putea să-i răspundă; nu putea nici măcar să întoarcă capul şi să evite să-l privească! Aşa că privea bezna, prin geamul din dreapta, şi încerca să-şi înăbuşe plânsul...

- ... Neaţa.

Trase aer în piept... şi-şi impuse să-i răspundă!

- ... Neaţa...

Halal răspuns! Scosese o miorlăială bocită în ultimul hal! Ştefan ridică scurt vocea:

- Fă! Ce-ai?

Nu-i putea răspunde... Şeful ei bombăni sec:

- Mai avem o oră până-n Bordeaux. Culcă-te la loc - că poate-ţi revii!

Aoleu, ce rău îl supărase! Îşi şterse lacrimile şi se ridică; ridică şi scaunul, că nu-i mai venea somnul acum... Mâna lui înşfăcă sticla cu apă şi i-o întinse; aşa că se linişti un pic... Şi oftă din nou. Şi de data asta îşi înghiţi suspinele şi rosti ceea ce voise să rostească încă de ieri, dar nu avusese curaj:

- Degeaba zici tu, şefule! Sunt o tâmpită şi-o proastă şi-ar trebui să-mi crăpi capu' pentru prostia pe care-am făcut-o în Lyon!

- Fă! Fă, tu vrei să te plesnesc? Iar începi?

- Da, şefule! Ştiu oraşu' ăla ca pe Tatăl nostru! Şapte ani l-am cartografiat! Toate grotele şi catacombele i le ştiu! Şi n-am fost în stare să-i zic şi ei măcar un ascunziş! Unu' singur! Nu m-a dus capu'! Nu pot şi gata - ce mai?!

- Roşcato, tu mă cunoşti bine - şi din povestiri, şi din ultimele zile. Ce crezi - mi-ar fi jenă să-ţi zic verde-n faţă atunci când faci prostii? Crezi că m-aş încurca în protocol şi nu ţi-aş zice ce-am de zis?

- ... Nu, şefu'.

- Bun! Să ştii că aşa e! Nu te-nşeli! Dacă aş avea să-ţi reproşez ceva, ţi-aş zice-o verde-n faţă, drept, cinstit, corect şi în toate limbile pământului! Aşa că începe odată cu căcatu' ăsta, că-mi vin dracii şi-l stric pe Philippe!

Pe cine? Îl privi lung, mirată... Ştefan era încruntat rău:

- BMW-ul. Philippe îl cheamă. L-am botezat pe la doişpe jumate...

Aha! Deci botezase BMW-ul... Cum ştia el! Ea una era o fire superstiţioasă; credea în noroc, ghinion, soartă... şi altele. Dacă el era ferm convins că maşina aia funcţiona mai bine dacă asculta Fly Project şi-o chema Philippe, atunci aşa să fie! Zâmbi:

- E un nume frumos. E un nume de rege. Philippe... Parcă-l văd citind o carte de versuri, de la numele ăsta!

Îl făcuse să zâmbească; şi acum zâmbea şi ea şi-şi ştergea repede lacrimile, ca să nu-l supere din nou... Ştefan decise s-o lămurească şi pe ea, apropo de calculele care-l determinaseră să nu-i crape capul:

- ... Ai făcut foarte bine că ai lăsat-o să plece. Şi ai făcut foarte bine că nu i-ai spus nimic. Copilul cu două moaşe rămâne cu buricul netăiat - iar fuga după două planuri eşuează întotdeauna. E foarte important ca Ana să fugă aşa cum ştie ea. Aşa cum poate ea să fugă. Nu aşa cum îi planificăm noi să fugă. Ea îşi cunoaşte forţele şi limitările - şi pe-alea fizice, şi pe-alea mentale. Şi-şi cunoaşte foarte bine copiii şi limitările lor...

Zâmbi slab:

- Vezi, şefu'? Eu ţi-am zis că-s proastă! Eu m-am gândit cum s-o scap eu - şi nu m-am întrebat cum convinge ea doi copii să se strecoare prin catacombe...

- Aici, acum, facem o convenţie. Ori de câte ori tu spui că eşti proastă, eu te plesnesc peste bot. OK?

Oups...

- Una la mână - eu nu angajez proaste. A doua la mână - atunci când angajez deştepte care se prostesc între timp, le plesnesc peste bot şi-şi revin imediat. E limpede, da?

- Da, şefu'.

Gata! N-avea voie să-l supere! Şi-aşa era el supărat fleaşcă, pentru că fusese ea pr... prea ghinionistă şi nu reuşise să...

- Mergem la Nicu Cărare - şeriful pe vestul Franţei. Mergem la reşedinţa lui din Bordeaux, aşa că ai grijă cum leşini când vezi luxul de-acolo... Ai auzit de Nicu Cărare?

- Nu.

- Iniţial, Nicu Petriceanu a fost boxeur. La 17 ani, avea LCM înregistrat la miliţie, pe pumnul drept, şi promitea să facă performanţă şi să câştige bine din sportul ăsta. Dar l-au dat afară de la club, în '90, când n-a vrut să boxeze cu nu ştiu ce şmecher dintr-o ţară africană; aşa că, la 30 de ani, Nicu s-a reprofilat - s-a băgat bodyguard... Prima zi de muncă, primul succes - a băgat şase băieţi în spital, cu varii fracturi şi rupturi interne. Dimineaţa l-a găsit în livingul unui bun amic de-al tatei, care la vremea aia era cămătar. Nicu s-a transferat deci cu serviciul... şi-a început să facă cărare. Printre datornici, printre şuţi, printre puştanii veniţi cu colinda la poarta şefului lui... Imediat cum i se arăta direcţia în care trebuia să pornească, Nicu făcea cărare. Cu pumnii. Şi dădea fără milă - ceea ce i-a atras două răni prin împuşcare, dar nu l-a oprit...

Îl privea lung şi nu-i venea să creadă că auzea trecutul adevărat, necenzurat, al lui Nicu Cărare - şef peste vestul Franţei...

- Şi într-o zi se duce cămătarul cu pricina la un bun prieten de-al lui. Care avea trei fete: Afrodita, Carmencita şi Liberarea.

- Şefu', să nu-mi spui!

- Dacă nu vrei, nu-ţi mai spun!

Râdeau...

- Liberarea avea zece anişori - şi era ciuca miştoului în sat, deşi taică-su avea afaceri mari cu fier vechi şi era perioada aia frumoasă când se vindeau fabricile la kil. Şi ajunge şefu' lu' Nicu acolo. Bărbaţii se aşează la discuţii şi-l trimit pe Nicu să ducă copiii să-şi ia un suc. Iar unul dintre golăneii satului zice de Liberarea. Şi-l ia Nicu-al meu de guler şi de cureaua blugilor şi-l azvârle pe sticlele de la bar. Asta aşa, de introducere. Patru operaţii, sute de copci, 58 de zile de spitalizare, dosar penal pentru Nicu Cărare... Numai că Afrodita a rămas cu ochii scurşi la aşa bărbat tânăr şi puternic şi curajos şi sufletist. Şi cum singurele ei atu-uri erau averea fabuloasă a lu' taică-su şi faptul că toţi fugeau de ideea de-nrudire cu ei, tatăl Afroditei află că ochişorii fetei lui se lipiseră de Nicu Cărare. Îl convoacă la el; îl ascultă la lecţii, îl măsoară, îl cântăreşte şi-i zice: "Dacă tu o iei pe fata mea şi-o faci fericită, eu o să am grijă să fii cel mai fericit bărbat de pe pământ". Ce crezi tu că zice Nicu?

- Nu ştiu!

- Nicu zice "Bine!"

Bufni în râs - serios? Ştefan aprobă cu capul:

- Şi s-a făcut nuntă mare; iar banii de la nuntă au intrat pe mâna lui Nicu. Care-a cumpărat o casă în Bordeaux, şi-a adus mireasa aici în luna de miere şi când s-a-ntors în România i-a dus lu' socră-su două lucruri: pe Afrodita fericită cu adevărat şi dovada că dublase banii de la nuntă.

Cum-cum?

- I-a dublat?

- Da.

- ... Păi... cum?

- Nimeni nu ştie. El nu spune nimic nimănui despre asta. Nici Afrodita nu ştie cum! Important este însă că îi dublase! Iar Afrodita plutea toată şi strălucea ca o nestemată de cât de fericită era cu Nicu-al ei! Şi-l ia socră-su şi-l pune la suflet... că e băiat bun, isteţ şi familist... şi-l introduce în lumea bună din România... care-l introduce în lumea bună din Franţa... Care a apreciat mult dublarea investiţiei într-o lună... Şi, în trei ani, Nicu Cărare a crescut de-a devenit şerif peste tot vestul Franţei.

- ... Păi... Cum, şefule? În numai trei ani?

- Da. Nu şi-a schimbat porecla - şi-a schimbat modul de acţiune.

Aştepta. Ştia că îşi va primi repede răspunsul...

- Dă la cărare. Şi nu mai dă cu pumnul - şi-a angajat armurier.

Aha... Acum înţelesese ea... Şi totuşi... Şi totuşi, cum... Cum? Că şi şefu' ei avea afaceri în vestul Franţei! Nu?

- De-atunci, Nicu a rămas şerif peste vest. Şi se-aude că are interese şi prin nord. Acum face afaceri cu imobiliare. În special terenuri.

În special terenuri. Ăsta era un indiciu... Afaceri cu terenuri, care dublau investiţia într-o lună... Aha! Zâmbi şi aprobă cu capul.

- Iar pentru mine are preţ special - un euro de suflet, pe zi. Ştii câte suflete de-ale mele trăiesc acolo, pe pământu' lui - că tu ţii socotelile...

Aprobă cu capul... şi înlemni:

- Aoleu! Socotelile! N-am făcut socotelile aseară!

- Le faci un pic mai încolo. Acum trebuie să vorbim altceva.

Vorbeau! Era numai urechi... Ştefan opri muzica şi rosti, sec:

- Trebuie să navighez cât mai curând. Iar tu o să urci cu mine pe yaht.

Aprobă - că ea făcea ceea ce-i spunea el să facă, nu ce-ar fi vrut ea să facă!

- Trebuie să dau ochii cu Popescu ăla - că nu-l pot fenta la nesfârşit. Şi nici nu-i bine să-l fentez aşa! Un om care nu-şi face timp pentru alt om este neserios şi dezinteresat. Ceea ce nu mă caracterizează. Aşa că...

- Aşa că navigăm. Am înţeles.

- Bun. După ce discut cu Popescu, o să discut şi cu Leonard. Mi-a transmis încă din momentul zero că are ceva de discutat cu mine. Vrea să-mi propună o afacere. El zice că e pe placul meu; dar mă îndoiesc că îmi face el aşa bucurie mare...

Ea nu ştia ce să-i spună pe tema aia - aşa că tăcea...

- Iar după ce discut cu el despre propunerea lui de afaceri, am să ridic şi problema ta.

Problema ei?

- O să-i spun că acum eşti consiliera mea, iar orice apropiere între tine şi Titel va isca un război pe viaţă şi pe moarte. El ştie deja asta; dar vreau să i-o spun de faţă cu Popescu - ca să fie limpede şi cu martori.

Nu spunea nimic; n-avea ce să spună...

- Cu toate astea, în probleme sufleteşti eu n-am să-ţi dau decât sfaturi; şi numai atunci când o să mi le ceri. Aşa că...

Aşa că... ce? Presimţea el că or să existe probleme sufleteşti cu Titel? Ha! Făcea mişto de ea! Parcă ghicindu-i gândul, bărbatul de la volan zâmbi:

- Şi, ia zi-i! Acum, că ai văzut cum e viaţa cu amândoi, ce zici - ce să-i zic lu' Leonard, apropo de tine?

OK! Se întoarse spre el şi-l privi drept:

- Şefu', te rog eu mult să nu mai insişti pe tema asta. Eu nu ling unde-am scuipat. Niciodată. Şi nu muşc niciodată mâna pe care-am pupat-o - şi care are grijă să nu mă-mpuşte chinejii. Poate nu mă crezi acu'; da' dacă decizi să mă ţii lângă tine, ai să vezi că nu te mint.

Ştefan nu zicea nimic. Tăcea, cu mimica serioasă împietrită pe chip... Se răsuci normal pe scaun şi privi drept prin parbriz:

- Zi-i ce vrei tu - da' eu la Titel nu mă-ntorc nici între patru scânduri.

- Nici chiar pentru Alin?

- Nici chiar. Eu pe Alin nu l-am dorit - nu atunci, nu aşa şi nu cu el. Da - e copilul meu şi-l iubesc, în felul meu. Dacă Alin păţeşte ceva, Titel are de-mpărţit cu mine; da' dacă ăla micu' ia zece pe linie la şcoală, să ştii că nu dau party.

Şeful ei tăcea. Părea atent la drum; în realitate, se gândea la cuvintele ei. Şi se întreba, ca orice om normal care avea copii făcuţi din dragoste, cum putea ea, ca mamă, să vorbească şi mai ales să gândească aşa despre copilul ei...

Plecă privirea spre sacoşa de la picioarele ei şi observă imediat bagheta, aşa că întrebă:

- Şefu', îţi fac un sandwich, ceva?

Ştefan oftă greu... şi-o privi lung:

- Aş vrea să nu am probleme cu Titel; nu din cauza ta.

- N-o să ai niciodată probleme cu Titel din cauza mea.

Ochii verzi reveniră spre parbriz:

- În maximum trei luni, o să am probleme mari cu Titel. Şi-or să se refere la tine şi la dragoste.

Păi dacă ştia el încă de pe-acum ce-o să facă ea peste trei luni, bravo lui! Ea nu ştia ce face mâine - aşa că se abţinea de la comentarii...

- Iar eu, din clipa în care te-am luat cu mine, am grijă de tine. Să ai grijă ce faci - să nu işti un război.

- O să am grijă - că nici eu nu vreau război. Titel face urât la draci. O să vorbesc cu el, dacă o să fie cazul. Deşi nu prea cred că o să intru în mari vârtejuri sentimentale...

- La botezul ăla din Lyon, cine s-a aşezat lângă tine la masă? În afară de Diamant, care e colegul tău şi vărul meu - cine s-a mai aşezat lângă tine?

- Nimeni.

- De ce oare?

- Fiindcă nu mă cunoşteau!

- Fiindcă nu există o altă consilieră. Toţi sunt consilieri; ele se numesc contabile şi nu merg la petreceri de-alea.

Aa... Ştefan zâmbi slab:

- Obişnuieşte-te cu gândul că te cheamă Rebeca; te va ajuta mult...

Bufni în râs:

- Haai, şefu', fii serios! Sunt roşie ca jidăncile şi am ochi albaştri! Sunt o creatură ciudată, slabă târ şi citită ioc!

- Eşti cu totul altceva decât ceea ce-i înconjoară pe ei. Ţigăncile sunt brunete, stau acasă şi cresc copii; romăncele care urcă aşa de sus sunt blonde. Tu eşti roşie - şi eşti consiliera mea. Şi te cheamă "capcană"...

Îşi acoperi scurt gura cu palma şi bufni în râs:

- Şi vrei să-ţi zic ceva? Să mor io dacă-mi stă mintea la muşchii lor!

Ştefan bufni într-un hohot zdravăn de râs... Scoase bagheta din sacoşă şi cotrobăi după ceva de pus peste pâinea aia:

- Aşa că poţi să fii liniştit - nu-mi arde mie de de-astea. Ei n-au decât să facă ce-or vrea; da' de la mai puţin de zece centimetri, tot ce-or să primească or să fie nişte pălmi, să ştii!

Şeful ei râdea şi dădea din cap aşa, a constatare...

Ei bine, nu-l minţise. Nu-i stătea ei mintea la prostii! Ea avea alte probleme! Trebuiau s-o recupereze pe nevasta şefului ei şi pe copii. Asta pe termen lung; că pe termen extrem de scurt, făcea nişte sandwich-uri cu caşcaval iar pe termen scurt trebuia să facă nişte socoteli la care n-avea voie să greşească. O să-i fie greu la început; o să-i ia ceva timp până o să-nveţe...

Ştefan

GPS-ul îi spunea să meargă înainte încă 200 de metri; se conformă, dar nu făcu dreapta. Intrarea pe domeniul lui Nicu Cărare era puţin mai încolo, printr-o poartă monumentală cu deschidere generoasă... Scoase bileţelul cu numărul de telefon al şoferului din spatele lui şi i-l dădu Roşcatei:

- Sună-i şi spune-le să facă exact ceea ce fac şi eu. Absolut tot ceea ce văd că fac eu. Să nu omită nimic.

Se conforma... Şi uite şi poarta! Era încuiată, evident! Opri în faţa ei, semnaliză de două ori cu faza lungă, opri motorul şi muzica şi aprinse plafoniera. Ştia convenţia; cei care n-o ştiau, nu reuşeau nici să convingă paza să iasă din tufişuri! Aşa că...

- ... Şi-acu' ce facem?

- Aşteaptă.

Asculta liniştea din jur; era o linişte perfectă, de noapte neagră în mijlocul pustietăţii... Nee! I-auzi! Îl auzise când călcase pe nişte pietriş! Sigur, el avea ani buni de antrenament la activ; Roşcata o să se sperie rău de umbra înarmată... Scoase port-actul, deschise paşaportul şi-l lipi de geamul lateral. O secundă, două, trei... Poarta pocni sec şi începu să se deschidă; aşa că băgă actele la loc... Roşcata şopti:

- Şefule, eşti "mare"!

Porni motorul, trecu de poartă şi nu acceleră peste 10 km/h:

- Sunt bine informat - întotdeauna. Nu mă duc nicăieri aşa, ageamiu după ureche. Şi le respect tabieturile. Cine nu opreşte motorul, nu aprinde plafoniera şi nu aşteaptă patrula cu actele la vedere nu-l ştie pe Cărare; aşa că n-are de ce să vrea să intre la el.

Se apropia de conacul ăla gigantic... Zâmbi:

- Şi-acu', să te ţii! Strânge bine din dinţi, să nu-ţi pice falca.

Trecu de senzor, iar luminile începură să crească în intensitate. Nicu Cărare făcuse aici "cap de linie" - şi-n tehnologie, şi-n confort. Rondul se lumina progresiv; iar bagajistul parcagiu ieşea din căsuţa lui şi-i arăta să-şi aleagă...

Făcu rondul şi parcă pe cel de-al doilea loc liber. Pe primul loc parca BMW-ul lui Bronzatu. Uşa de la parterul conacului, de lângă scări, se deschise larg - iar cei doi bărbaţi în uniforme alergară spre ei... Mârâi printre dinţi:

- Bagajiştii. Din momentul ăsta, ai mare grijă ce spui. Că tot ce spui se interceptează, se înregistrează şi se ascultă cu maximă atenţie.

- Da, şefu'.

- Inclusiv vocaliza de sub duş. Ai mare grijă.

Opri motorul, luă geanta cu laptopul şi coborî - iar bagajistul salută, zâmbitor de parcă nici nu-l trezise din somn:

- Bună dimineaţa, dle conte. Dacă aveţi bagaje...

Aprobă cu capul şi deschise portbagajul.

- Ambele?

- Ambele.

Troller-ele pluteau prin aer de parcă erau goale... Încuie maşina şi o aşteptă şi pe ea. Mergeau drept spre scările monumentale care duceau la uşa uriaşă, de castel... Uşa era deschisă; în faţa ei, în partea dreaptă, aştepta o tânără de vreo 20-22 de ani, în uniformă...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Poftiţi; dl Petriceanu vă aşteaptă.

Deci ea era domnişoara cu protocolul. Îi lămurise, scurt şi din prima, că Nicu nu mai agrea să i se spună "Cărare". După cea de-a 1.000-a cărare plesnită cu obiecte metalice, normal că încerca să-şi schimbe porecla! Intrară în holul gigantic, monumental... iar vocea lui Nicu îl făcu să tresară:

- Bine-ai venit!

Se răsuci şi privi în sus, spre balustrada de la primul etaj:

- Bine te-am găsit!

- Vă rog - urcaţi!

Arătă spre scările din stânga şi-o urmă; Roşcata încerca să urce fără să se-mpiedice, pentru că mocheta roz pal era prinsă de marmura grena cu bare de metal galben... iar ea avea imaginaţie bogată...

Nicu Cărare îl aştepta în capătul scării. Era în pijama; dar era o mare chestie faptul că se ridicase din pat, îşi pusese halatul şi ieşise să-l întâmpine pe el! Putea să-l sune şi să-i ureze noapte bună - la fel cum putea să-i spună domnişoarei cu protocolul să-i transmită că vorbeau mâine, pe la unşpe...

Mâna se întinse ferm spre el; se opri pe ultima treaptă şi-i strânse mâna:

- Îţi mulţumesc că mă primeşti în casa ta.

- Întotdeauna a fost o bucurie pentru mine să te am în casa mea. Iar domnişoara este...

- Rebeca Ionescu. Consiliera mea.

Îşi strângeau mâinile... Nicu Cărare o electrocuta rău de tot, aşa

cum ştia el, iar ea părea "de piatră"...

- ... Haideţi! Aţi mâncat?

- Prostioare, pe drum. Sincer să fiu, nu-mi doresc decât să închid ochii şi să uit ce s-a întâmplat ieri.

Oare ştia? Nicu se grăbi să răspundă:

- Ştiu. Mare ghinion...

Deci ştia. Bun! Asta însemna că nu greşise bătând atâta amar de drum până aici! Intrară într-unul din saloanele de la etajul unu, aşa că se grăbi să adauge:

- Dar, dacă vrei să vorbim acum, vorbim. Am depăşit demult punctul ăla de oboseală critică...

- Şi nu-i bine să te culci nemâncat - că faci gastrită.

Nicu luă telefonul de pe măsuţă şi formă interiorul...

- Două gustări, în salonul trei.

Roşcata se întoarse spre el şi-l privi lung:

- Nu mă simt prea bine...

Nicu tresări:

- Aoleu! Da' ce-ai?

- Sunt foarte obosită; atâta tot.

- Păi atunci du-te la culcare! Stai aşa!

Şi iar forma interiorul... şi râdea:

- Stai, că măgăoaia asta e aşa de mare că şi eu mă rătăcesc în ea! Trimite-o pe aia mică încoa.

Ochii negri se fixară pe chipul Roşcatei, preţ de-o secundă; apoi reveniră la el:

- Urâtă mânărie ţi-a făcut ăla, mă! Urâtă rău de tot!

Aproba încet cu capul - că nu vorbea Nicu de-astea de faţă cu muierile nu din secretomanie, ci din principiu!

- A! Stai liniştit, că băieţii tăi sunt bine. Mănâncă şi ei ceva şi se culcă. Mâine dimineaţă pleacă înapoi, la Bronzatu - le zic eu ce şi cum.

- N-am cum, nea Nicule! Nu pot să umblu singur prin Franţa!

- Da' cine ţi-a zis, mă, să umbli singur? Umbli cu patru maşini după tine, mă! 20 de inşi! Nu-s de-ajuns?

Oo, ce uimit era el! Mai ales că Nicu Cărare oferea servicii "cremă" şi avea preţuri în consecinţă! Primi o fluturare de mână şi-un răspuns vag:

- Las' că-ţi zic eu. Nu acu', că ne-am lungi prea mult la vorbă şi eşti obosit; mâine.

Uşa se deschise larg; Nicu zâmbi:

- Condu-o pe domnişoara în dormitorul doi, te rog.

Roşcata se grăbi să se ridice:

- Mulţumesc. Noapte bună.

- Noapte bună.

Aşteptau ca ea să iasă şi să pornească spre dormitorul doi, urmată de măsuţa ei cu rotile; aşteptau ca măsuţa lui cu rotile să intre şi să ajungă în faţa lui... Acum aşteptau "evacuarea" fetei care adusese măsuţa... Obositor protocol! El simţea că-i pică ochii-n gură de somn! În fine...

Gata! Ia - ce-i adusese acolo?

- Ştefane, noi doi trebuie să stăm serios de vorbă!

- Ştiu.

- Iar ca să putem să stăm de vorbă pe la doişpe, când te trezeşti şi tu, trebuie să ştii unele lucruri acum.

Aprobă scurt cu capul - că icrele alea erau delicioase!

- Ştiu că nu discuţi niciodată lucruri la care nu te-ai gândit în prealabil; prefer deci să-ţi dau acum tema de gândire - ca să discutăm deschis mâine.

Aprobă...

- Ştii ce-i ăla, nu?

Ce? Nicu arăta undeva pe perete... Aa, dolarul lui norocos, înrămat la loc de cinste chiar deasupra biroului! Zâmbi:

- Da; ştiu.

- Şi ştii ce înseamnă...

Ce însemna dolarul? Adică lunga teorie despre piramida mondială şi ochii care privesc atent printre supuşii de la bază... Da, ştia teoria aia:

- Ştiu.

- Ochiul ăla ne urmăreşte pe toţi; şi ne cântăreşte, ne judecă... Tu ai tot crescut, în ultimii ani. Ai crescut frumos; cum să zic eu... Ai crescut armonios. Aşa cum se creşte - încet, solid, cumpătat... Ochiul te-a văzut - şi e mulţumit de tine. Aşa ai ajuns tu să scapi dintr-un atentat gândit perfect, organizat perfect...

Poftim? Ochiul îl scăpase? Cum-cum? Rămăsese cu felia în aer...

- Am primit cadou două bilete, într-o croazieră în jurul lumii, anul trecut. O croazieră de-aia, *all inclusive*. Foarte interesant drumul; obositor, dar extrem de interesant!

Hm... Lăsă felia pe farfurie şi-l privi drept:

- Hai, nea Nicule - loveşte-mă!

- Se fac schimbări de ierarhie. Şi de organigramă. Unii cresc; alţii se prăbuşesc. Tu eşti acum în plin antrenament "spre-n sus".

- ... În sus?

- Da. Nu vreau să spun mai multe despre asta; că nu e bine pentru tine să ştii aşa ceva. O asemenea informaţie te poate dezechilibra rău...

Aprobă încet cu capul - că îşi făcuse deja o impresie, şi chiar nu era bine să aibă asemenea impresii...

- Leonard ştie că vii la mine. O să te sune, în jurul prânzului, şi-o să te invite pe yahtul lui miercuri. O să fie şi Popescu acolo. Să baţi palma cu el.

Aprobă scurt cu capul.

- Nu cred că Leonard o să-ţi propună afacerea aia chiar aşa repede. Jun Chèn ştie despre schimbările din organigrame şi ierarhii; dar nu ştie ce ştiu eu. Pe el l-a interesat un post de pe-o listă pe care tu nu figurezi. Şi nu s-a uitat pe lista pe care figurezi tu, ca să vadă în ce ape te scalzi. A sperat că face el repede o şmecherie, te-mpuşcă, după care zice că n-a ştiut, că-i pare rău şi că oricum mortu' de la groapă nu se mai întoarce...

Deci aşa...

- Te rog - serveşte!

- Mă crezi că nu mai pot să-nghit?

- Şi totuşi, eu te rog să serveşti.

Prea bine! Să deguste şi una cu paté şi gata!

- Nea Nicule... Tu ce mă sfătuieşti să fac?

- Păi, Ştefane, locul unde stai tu acum este ultimul loc înainte de prima treaptă peste dungă.

Prima treaptă peste dungă... Mm, ce se mai contesise! Trebuia să-şi dezmorţească mintea urgent!

- Dunga aia care zice cine şi când îşi poate permite să-ţi tragă gloanţe-n cap. Dacă treci deasupra dungii, problemele tale s-au rezolvat - şi-o să mori aşa ca mine, bătrân şi bolnav şi impotent...

Bufni în râs - nea Nicu chicotea...

- Deci, Ştefane, eu te sfătuiesc să nu refuzi o asemenea avansare. O să fie greu, până ajungi la ea; dar, odată avansat, te stabilizezi bine. Şi e mult mai greu să pici... ştii tu...

Ştia, ştia!

- Hai - du-te şi odihneşte-te. Vorbim pe îndelete când te trezeşti.

Se ridică şi-şi luă laptopul. Nea Nicu îl conducea...

- Pe tine te cazez în dormitorul unu.

- Nu; tot în doi.

Fu imediat prins de braţ. Nea Nicu mârâi printre dinţi:

- Ştefane!

- Nea Nicule, nu mă interesează copila asta. Dar, la un moment dat, va trebui să le arăt chinezilor că ea e noua mea rază de soare. Ca să poată regina mea să fugă, să se ascundă... Ca s-o salvez pe ea.

Nea Nicu nu înţelesese nimic... OK, o să detalieze!

- Ea este punctul meu slab. Dacă Jun pune mâna pe regina mea, mă predau singur în cel mult 12 ore. Am încercat s-o salvez ieri, în Lyon; a fost imposibil. Eu am plecat de-acolo pe la nouă; chinezii nici nu s-au clintit de la filaj. Ea e cu doi minori după ea; trebuie să le ia mâncare, apă, haine, să-i liniştească atunci când încep să plângă după mine... Sunt prea mulţi chinezi în jurul ei! Trebuie să-i las să creadă că importanţa ei pentru mine a picat dramatic; ca să micşoreze

dispozitivul şi să poată SIE s-o salveze, cu tot cu copii.

- Am înţeles. Da' ce rost are să dormi cu ea? Că nu te vede nici dracu în dormitoru' meu!

- Dacă o duc la o nuntă, o strâng în braţe, o pup şi ea-mi leşină, prafu' s-a ales de tot! Dacă intră camerista peste noi şi ne găseşte dormind una-n pat şi unu' pe fotoliu, iar s-a ales prafu'...

Nea Nicu aproba încet; se gândea... Şi-apoi îl trăgea pe coridor:

- Bine, mă! Cum ştii tu! Oricum - nu-ţi ţin eu contu'...

Se opri şi oftă greu:

- Nu pot, nea Nicule. Să vreau, şi tot nu pot.

Bătu uşor cu palma peste inimă... iar bărbatul zâmbi:

- Norocoasă femeie, nevastă-ta! Hai - noapte bună! Orice ai nevoie, iei telefonu' şi formezi 01.

- Bine, nea Nicule.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în dormitor... şi încuie uşa. Roşcata "se aliniase" frumos în stânga patului... Oftă greu şi începu să se dezbrace:

- Sper că ai mâncat ceva.

- Icre. De când sunt, n-am mâncat aşa bunătate!

- Dacă zici tu... Culcă-te.

- Şefu', te superi dacă te aştept şi pe tine?

Poftim? Tânăra se ridică într-un cot:

- Cât faci tu duş, eu bag două rapoarte de-alea! Te rog! Îmi stă pe creieri gându' că am fost puturoasă...

- ... Bine! Cum vrei tu!

Că dacă-i intercepta nea Nicu pachetele de date nu era o tragedie. Nea Nicu ştia poate mai bine decât el ce făcea, cât şi cum şi unde! Aşa că îşi luă haine de schimb şi intră în baie - să facă un duş de-ăla "ca la carte" şi să doarmă. Îşi dorea mult să nu viseze...

Ana-Maria

Privea lung ecranul...

Era supărată. Adică tristă. Mersul trenurilor era limpede - şi totuşi, parcă nu voia să intre în gara din Lyon. Erau multe camere de supraveghere... Era principala cale de scăpare din oraşul ăla! Aşa că sigur era împânzită de chinezi! Ce să caute ea acolo, în gara plină de chinezi? Redevenise oarecum şatenă; şi-avea doi copii de mână. Cum să se ducă în gară aşa, pur şi simplu? Nu era nebună... Nu voia să rişte...

Ieşise din casă de dimineaţă, la opt şi cinci. Îşi strânsese bine părul, se fardase cu mult albastru şi se îmbrăcase franţuzeşte. Geaca aia de Carrefour o făcea să pară uriaşă; şi cum ieşise nonşalantă pe uşa casei şi virase la dreapta, nu le atrăsese atenţia. Chinezii şi spionul se mutaseră la cealaltă uşă; adică la cealaltă casă. Probabil că nici n-o observaseră în prima fază...

Îşi făcuse cumpărăturile în dreapta; pe Rue de Montagny. Studiase şi împrejurimile alea - şi-i plăcuse ce observase. Adică, nici urmă de chinez sau spion. Trăsese concluzia că Jun dăduse dovadă de zgârcenie şi nu "populase" decât ruta pe care difuzase Ştefan manele. Şi cum spionii păzeau chinezii...

Avea un mobil nou - tot de-ăla ieftin - şi-o cartelă nouă. Şi avea destulă mâncare pentru două zile. Nu mai voia să iasă din casă; nu mai voia să lase copiii nesupravegheaţi. Chinezii erau la post - şi lucrau în trei schimburi. Ea era una singură, iar 8 ore din 24 le dormea...

Trebuia să plece de-aici. Trebuia să părăsească Lyon-ul înaintea chinezilor - ca să poată să ajungă în următoarea localitate şi să găsească o ascunzătoare ca lumea. Camera asta fusese curată binecuvântare - dar azi, acum, se dovedea a fi capcana perfectă... că nu putea să scoată copiii din clădirea asta, aşa că se tot gândea...

Florentina şi Léon mâncau micul dejun. Ea studia, pe laptop, mersul trenurilor. Nu ştia de ce-l studiază aşa, pentru că era hotărâtă să nu se-apropie de gară...

OK! Deci, fără trenuri! Bun! Şi-aşa, nu se simţea în siguranţă într-un mijloc de transport care circula cu viteză mare şi cu uşile încuiate şi-avea mai mult de-un spaţiu pentru pasageri! Autostopul era exclus...

www.atlassib.ro. Destinaţii... Bun! Grafic orar... Bun! Telefon... Formă numărul şi aşteptă...

- Atlassib, bună ziua.

Românca vorbitoare de franceză. Bun şi-aşa! Ea recurse la franceza literară:

- Bună dimineaţa, domnişoară. Numele meu este Jacqueline Marchal şi reprezint o asociaţie nonprofit din Lyon, care se ocupă cu studiul încălzirii globale. Cinci colegi de-ai mei trebuie să participe la o convenţie pe tema asta, în Strassbourg. Spuneţi-mi, vă rog - aveţi curse de autocar care tranzitează Strasbourg-ul?

- ... Sigur că da!

- În ce zi ajung acolo?

- O clipă, vă rog... Dânşii pleacă din Lyon, da?

- Da.

- O clipă... Autocarul iese din Lyon mâine seară, la orele opt fix, şi ajunge la Strassbourg poimâine la patru dimineaţa.

- Oo, e perfect! Convenţia este poimâine, cu începere de la orele 12. Pot să fac o rezervare, pentru cinci locuri?

- Sigur; doar să-mi daţi numele...

- Sigur! Notaţi?

Da, nota; şi-acum să-şi amintească nişte actori francezi... Îi "recita" la telefon amestecându-le numele cu prenumele...

- Bun; am notat. Achitaţi cash sau prin virament?

- Dânşii preferă să achite cu cash. Ştiţi, nu este o deplasare oficială; nu au nevoie de documente justificative. Şi sunt la limită cu timpul. Pot achita la şofer?

- Sigur că da.

- Să-mi spuneţi suma...

- O clipă; să calculez...

Aştepta. Şi zâmbea. În minte îi veneau versuri de manele de succes...

- 220 de euro.

- Perfect. Deci, unde opreşte autocarul?

- Nu ştiu exact. Vă dau numărul de mobil al şoferului; dacă-l sună dânşii mâine la şapte jumate, stabilesc cu el un punct de întâlnire. Eu o să-i spun că trebuie să ia cinci persoane...

- Aa, e perfect aşa! Vă ascult.

Nota numărul...

- Bine, domnişoară. Vă mulţumesc mult!

- Cu multă plăcere.

- La revedere.

- La revedere.

Închise şi se ridică: mâine la opt pleca spre Paris. Perfect! Ia să le ducă ea laptopul copiilor şi să vadă dacă mai rămăsese lapte! Brusc, i se făcuse foame!

Ştefan

Tresări şi deschise ochii - piuia! În secunda imediat următoare observă mişcare, în colţul din dreapta camerei, aşa că sări în picioare... Roşcata se ridicase de la masă; acum îi aducea telefonul:

- Neaţa, şefu'.

- Neaţa.

- Leo Mondialu'.

Aa... Păi, să răspundă!

- Da.

- Bună dimineaţa, Ştefane!

- Bună dimineaţa!

- Te-am trezit din somn; aşa-i?

- Nu; moţăiam un pic...

- Ştiu, ştiu... că ştiu unde eşti - şi ştiu cum face atunci când vede cearcăne-n faţa ochilor.

Deci Nicu Cărare îl ajutase să doarmă neîntors! Nea Nicu ăsta era

teribil... şi periculos. Făcea numai ce voia el şi primea indicaţii de la Ochiul ăla... ştia el care! Numai Ana reuşea să-l adoarmă aşa! În orice alte condiţii, auzea motorul de Dacie de la 500 de metri... În fine!

- Tot ce se poate! Mă simt, oricum, remontat!

- Asta-i bine. Te-am sunat ca să te invit oficial să faci o plimbare cu yahtul.

- Mulţumesc pentru invitaţie. Când şi unde-ncepe plimbarea?

- Mâine, la zece, de la un ponton din Arcachon. Îţi trimit detaliile pe mail.

- OK. Abia aştept să vorbim!

- Ştiu; şi eu, abia aştept să aflu ce părere ai!

Hm... Se rezuma la a râde uşurel; şi Leonard râdea uşurel. Amândoi erau ascultaţi "la greu"...

- Tocmai ţi-am trimis detaliile. Şi, întrucât consilierul tău în materie de securitate în Franţa i-a transmis şefului lui solicitarea ta, poţi spune că ai şi-un bonus!

- Oo, mulţumesc mult! Dar o veste bună am?

- Vestea bună eu ţi-o dau! Adică... Las' că vezi tu! Mâine!

- OK. Vorbim mâine.

- Vorbim. Salut.

- Salut.

Închise şi se întinse lung, cu poftă... Roşcata râdea:

- Şefule, mi-am făcut temele!

Arăta spre laptop. Era fericită. Era cu temele la zi - aşa că, după părerea ei, scăpase de căpăceală! Ia să vadă el ce făcuse consiliera lui...

Făcuse bine. Completase tabelele. Graficul ţintea spre-n sus, aşa că o bătu scurt pe umăr:

- Bravo! Mâine navigăm. Schimbă-te, că ieşim să vizităm.

- Imediat. Cu ghetuţe, sau...?

- Cu espadrile - că tu vizitezi grădina iar eu vizitez masa din grădină.

Se aşeză în locul ei. Stick-ul de net... Yahoo... Mail-ul oficial... O să bage adresa aia în GPS, mâine, şi-o să se ţină după indicaţii. Oricum, până acolo nu făcea mai mult de-o oră. Iar bonusul era... Zâmbi slab, ştiind că toate laudele care vor ieşi din el la adresa Roşcatei vor valora un pic mai puţin decât discuţia asta:

- Ia vino-ncoa, să mă consiliezi un pic!

Roşcata se prezentă drepţi în faţa lui. Apucase să se dezbrace - aşa că se înfăşurase în prosop pân' la gât...

- Aleodor nu e surd - şi şi-a făcut lecţiile. Leonard tocmai m-a anunţat că familia Chèn locuieşte într-o căsuţă modestă din Cartagena şi este păzită doar pân' la hypermarket şi-napoi.

Bănuia ea ceva; dar ştia că familia Chèn, aia cu care se luptau ei de zor, locuia la Nisa! Şi era nedumerită...

- Am adresa babacilor. Folosind informaţia asta, tu cum l-ai convinge pe şeful mafiei chineze pe Europa de Vest să-şi vadă de treburile lui?

Tânăra lui consilieră începu să râdă... şi ridică o sprânceană, cu subînţeles:

- Păi, în prima fază, i-aş face un scurtmetraj cu multe prim-planuri.

- Ceea ce o să-l determine să-i sigileze în casă.

- Ceea ce o să-i arate că mă gândesc la punctele lui slabe şi mă doare-n cot că-şi suplimentează el paza.

Hm... Se gândea... şi cum nu zâmbea, Roşcata se grăbi să-şi anuleze sfatul:

- Cel puţin aşa zic eu! Sau aveai alte planuri cu babacii?

Negă încet cu capul... Ea aştepta următoarele indicaţii, sau ordine, sau... Arătă spre baie şi rămase singur.

Se gândea...

Roşcata lui avea dreptate! Jun şi Isamu îşi puseseră bine familiile - adică nevestele şi copiii. Putea jura că şi Nisa, şi Cannes-ul aveau acum nişte cetăţeni foarte bine păziţi! Şi tocmai de părinţi uitaseră! Scurtmetrajul o să le demonstreze multe! O să le arate că-i uitaseră tocmai pe babaci... O să le demonstreze că regele îi supraveghea îndeaproape şi îi studia cu atenţie maximă... Şi-o să le demonstreze că, la o adică, pe regele aurarilor îl durea-n cot de trupele de chinezi care păzeau babacii - şi-atunci or să facă spume rău de tot, pentru că regele aurarilor nu făcea nimic dacă nu avea soluţia la eventualele probleme care se puteau ivi! Se vor gândi imediat că avea el o soluţie la suplimentarea masivă de forţe...

Ideea Roşcatei era foarte bună. El voia să-i sperie pe copii, nu să se ia de cei doi părinţi pensionari! Ce treabă aveau ei cu războiul ăsta? Ei îşi mâncau liniştiţi pensia într-o căsuţă mică, modestă, din Spania! El cu Jun şi cu Isamu avea de-mpărţit! Aşa că trase tastatura şi începu să scrie un mail pentru Diamant.

Diamant

Cum-cum? Un apel? Pe mobilul ăla special? Se grăbi să pornească laptopul...

Oare ce se întâmplase? Oare unde era vărul lui acum? Era important; din câte înţelesese el, existau multe metode de a intercepta un mail...

"Vărule, am pentru tine o temă de lucru foarte sensibilă, pentru care te rog să delegi cei mai iscusiţi subalterni pe care-i avem.

La adresa de mai jos locuiesc doi pensionari. Paza lor este minimă; nu am cifra exactă, dar din informaţiile pe care le am sunt doar însoţiţi până la hypermarket şi înapoi. Tema este un scurtmetraj de 10 minute cu cei doi pensionari. Vreau să începi cu filmarea lor la plimbare, să continui cu ei la hypermarket, ei la magazinul de haine, ei pe plajă, ei la crâşmă... Ei intrând în vilă... Ei în vilă, în cadrul activităţilor cotidiene - iar filmarea asta să fie făcută prin geamuri... Şi să finalizezi scurtmetrajul cu ei doi filmaţi noaptea, în infraroşu, de la capul patului. Să li se vadă toate coşurile de pe moacă, bąşca nişte tăişuri de sabie.

Te pupă vărul tău, Ştefan"

Şi urma adresa. Deci: familia Chèn, Cartagena, Calle del...

Stop! Familia Chèn? În Cartagena? Păi ăla nu stătea la Nisa?

Aa...

Începu să râdă şi deschise o conversaţie nouă cu faţa gri de pe Messenger...

"- Vărule, eşti diabolic!

- Sunt inventiv. Şi diabolic, dacă vrei tu!

- OK! Aplaud din toată inima orice acţiune care contribuie la comoţia cerebrală a individului ăluia. Dar te rog să-mi acorzi plăcerea de-a aranja şi nişte controale în Niro şi Europa.

- Nu. Controalele nu fac două parale. Acolo o să trimiţi pompierii, nu Garda Financiară. Şi-o să-i trimiţi când îţi zic eu că e momentul.

- Bine, vere! Tu ştii mai bine!

- Ai mare grijă cu filmările astea. Ca să obţii o comoţie cerebrală de calitate, surpriza trebuie să fie maximă!

- Ştiu, ştiu..."

Aştepta... Nu mai scria nimic... Decise să scrie el:

"- Ceva veşti?

- Nimic. Momentan aştept. Să-i fierască sfântu' să mă plictisesc eu de aşteptat!

- Dacă ai nevoie de mine, în 3 ore sunt lângă tine.

- Ştiu. Am mai multă nevoie de tine acolo, la butoane. Graficul merge-n sus - iar asta ne obligă să-l ţinem aşa.

- Mă ocup intensiv de partea asta.

- Bravo. Ocupă-te în continuare. Vorbim.

- Vorbim."

Ceva îi spunea că discuţia se încheiase; aşa că îşi notă adresa, cu atenţie maximă ca să nu greşească vreo literă sau vreo cifră...

Şi-acum, să consulte fişierele cu partenerii de afaceri! Se muta la celălalt calculator - şi-i venea să râdă, pentru că era aşa un om impor-

tant că jongla între două calculatoare...

Ia - ce bun amic de-al lui locuia în Spania, zona de nord, şi ştia să facă filmări de calitate? Filtra tabelul după "Spania"...

Ştefan

Ieşi din cameră şi zâmbi:

- Ceva îmi spune că vremea frumoasă de afară l-a scos-o pe gazda noastră în grădină.

- Tot ce se poate. Bănuiesc că grădina este la fel de generoasă ca şi casa; şi chiar sunt curioasă cum e amenajată!

- Adică?

- Adică presupun că n-aş putea să fac fotografii; cu toate astea, mi-ar face mare plăcere să privesc florile... Şi poate şi să le visez la noapte!

Nu mai continuă discuţia aia goală şi cam trasă de păr - vedea, prin glasvandul generos de la parter, silueta lui nea Nicu la masa de pe terasă. Probabil că erau aşteptaţi; bănuia că li se auziseră toate şoaptele...

La urma urmei, n-avea ce pierde - sau ce câştiga. Nicu Cărare era o persoană importantă. Influentă. Leonard respecta protocolul de la poartă, atunci când îl vizita; şi stătea drepţi, tăcut ca o stâncă şi receptiv ca un burete, atunci când nea Nicu Cărare îşi aprindea o ţigară şi părea dispus să pălăvrăgească despre una-alta. Nicu Cărare nu era genul de gazdă pe care regele aurarilor s-o refuze atunci când era invitat să servească o gustare şi-un pahar; ştia că omul ăsta care-l aştepta acum pe terasă îl putea ucide oricând, oricum - şi cu, şi fără aprobare. Omul ăsta "vorbea" cu Ochiul. El era printre primii care primeau organigramele; şi, uneori, era chemat la consultări. Putea influenţa organigramele alea. Aşa că, în funcţie de ceea ce va auzi acum, ştia ce-avea de făcut mai departe.

Ca să facă o glumă, putea spune că Nicu Cărare îi ştia viitorul mai bine decât i-l putea afla Perla. Iar ea nu greşea niciodată!

Scoase ambele telefoane şi i le întinse:

- Ţine. Dacă sună, răspunzi.

Roşcata se opri; îl privea lung... Zâmbi, electrocutând-o serios:

- Te prezinţi cu numele şi funcţia, anunţi că eu nu pot vorbi la telefon şi te oferi să preiei mesajul. Şi notezi - ca să nu uiţi. Ai grijă ce notezi...

Consiliera lui îi luă telefoanele. Trase glasvandul şi păşi în grădină - iar Roşcata zâmbi:

- Mm...

Ce-i? O văzu trăgând în piept aerul curat, cu iz de parfum de flori...

Îi zâmbea. Ochii albaştri străluceau. Era fericită. Îi plăcea aici, în grădina lui Nicu Cărare. Şi-i plăcea să fie consiliera regelui Ştefan. Scena asta figura şi ea în imaginaţia tinerei care-şi petrecuse copilăria pe străzi şi adolescenţa pe strada Chimirului, crescând copilul lui Titel. Lângă imaginea cu ea elegantă în limuzină, era şi imaginea ei în rochie şi espadrile, cu părul desfăcut, plimbându-se prin grădina unui om mult prea "mare" ca să fi auzit ea vreodată de el...

Imaginea ei îi amintea de alte imagini - mai vechi, dar tot cu o femeie roşcată natural, care strălucise şi ea... Şi presimţea că o să aibă o problemă. Mare. Uriaşă. Gigantică! Atunci când Diamant o s-o vadă pe Rebeca fericită, tare se temea el că o să aibă o problemă...

Se apropie de masă şi se aşeză lângă Nicu:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Roşcata zâmbi şi ea:

- Bună dimineaţa.

Nicu îşi scoase ochelarii de soare şi-o privi lung, drept... aşa cum ştia el... Ea zâmbea, pentru că ştia ce făcuse - şi nu făcuse nimic ce-ar fi putut să-l supere pe omul ăla... Brusc, Nicu bufni în râs, în romanes:

- Bine, fă! Te cred! Şi ca să nu zici că-s al dracului şi le ţin pe toate pentru mine, stai aşa!

Îl văzu luând telefonul, formând 01... De ce dracu nu-şi punea un sistem de interfon? De ce-i trebuiau zece taste, dacă apăsa mereu doar două?

- Trimite-l pe Danny la mine.

Iar asta însemna că... Că... Nici ea nu era mai lămurită - şi nu se aşeza la masă, lângă ei, fiindcă ştia care era uzanţa...

- Nu ştie decât franceză; să ştii, în caz că sună telefonul...

Deci Danny era un om, nu un pudel tuns frumos! Bun! Glasvandul foşni din nou; curiozitatea îl făcu să se întoarcă... "Ptiu, să nu te deochi!"

Danny se prezentă prompt în faţa şefului lui, care făcu scurt prezentările:

- Rebeca, Danny. Plimbare plăcută.

Gata - arătase spre grădină; iar Danny se întoarse, îi zâmbi Roşcatei şi o pofti s-o ia înainte...

Nea Nicu îşi aprinse o ţigară; scoase şi el pachetul... Bătrânul îşi scoase casca din ureche şi-o lăsă pe masă:

- Ştii că bătrânii sunt curioşi...

- Ştii că nu mă pot supăra pe dumneata...

El aproba...

- Ştii, Ştefane? I-am zis lu' taică-tu că bulibaşă mai bun ca tine n-o să găsească nici într-o mie de ani; da' dacă nu vrei tu să fii bulibaşă, l-am sfătuit să nici nu-ţi facă propunerea. E bine că m-a ascultat...

Sufla lung fumul, privea siluetele care înaintau încet pe aleea generoasă şi se întreba cum s-o ascundă pe Roşcata aia fericită de ochii lui Diamant...

- Deci - te-ai gândit?

- Oarecum.

- Vrei tu să mă pui pe gânduri?!

- Nu, nea Nicule. Vreau să ştiu cum a fost - pentru că trebuie să înţeleg ce mi se întâmplă acum şi ce se cere de la mine. Ca să ştiu ce am de făcut.

Nea Nicu ridică degetul... şi zâmbi:

- De-asta am scris numele tău! Exact de-asta! Cap de bulibaşă, mă! Cap de bulibaşă!

N-avea ce să spună; aşa că tăcu. Încerca să nu-şi răspundă singur la întrebarea "Unde, când, cum, de ce şi pentru ce ochi ai scris numele meu?"...

- Lucrurile s-au schimbat, sus în vârf. Infarct. Moarte naturală, firească... Văduva are 80 de ani iar copiii sunt cercetători - se beneficiază zi-lumină în microscoape. Aşa că moştenitorii moştenesc bunurile, iar afacerile sunt "pe piaţă". Doritori sunt, îţi dai seama! Aşa că organigrama înaintează o treaptă. Vestea a venit repede; şi cum "criza" a zăpăcit ierarhiile pe ici-pe colo, iar la nivelul ăla lucrurile chiar n-au voie să scape de sub control, s-a luat decizia ca fiecare numire să fie făcută pe bază de propuneri. Câte şapte pentru fiecare treaptă. Leonard se urcă mai sus, fără nici un dubiu; numai că trebuie să tragă pe cineva pe locul lui. El te-a propus pe tine.

- Leonard m-a propus pe mine?

- Da, şi a fost ferm în alegere. I s-a cerut şi o a doua nominalizare şi-a spus "Tot Ştefan Ionescu". Aşa că am fost convocat de urgenţă, împreună cu alţi prieteni, să discutăm propunerea lui şi să facem şi alte propuneri. Discuţia despre tine a fost o laudă continuă la adresa ta. Iar la acţiunea "alte propuneri", ai strâns cinci voturi din şapte.

Cinci din şapte? Uau! Nu-i venea să creadă...

- Tu ai fost uşor nesupravegheat, până acum. S-a făcut o informare scurtă, apropo de tine, iar Ochiul a fost mulţumit de ce-a aflat. Aşa că postul e ca şi al tău; dar, până nu se fac numirile, nu poţi fi sigur de nimic. După ce-a izbucnit rahatul ăsta cu Chèn, treburile stagnează. Toţi vor să vadă cum te descurci cu chinezul. De parcă simt nevoia să confirmi...

- Simt că Jun n-o să renunţe dacă e doar luat de urechi şi mustrat verbal. Ştiu că o să-mi ţină râcă; şi, fie peste două săptămâni, fie peste 20 de ani, tot o să-mi dea la cap.

- Exact. Aşa că nici nu solicită Chinei să-l urecheze, nici nu te aşează glonţ pe poziţie; aşteaptă să vă lămuriţi voi problemele.

Trebuia să câştige războiul ăsta! Clar! Dacă organigrama înainta iar el stătea pe loc, în cinci ani sfârşea la răcoare - fără şanse de eliberare condiţionată!

- Am fost informat că trebuie să am grijă de tine. Să nu păţeşti nimic. Lupta ta cu el e inegală; Ochiul vrea să vadă adevărul aşa cum e el, nu aşa cum îl poate aranja Jun. Ştii bine că o masă în oraş poate fi mai periculoasă decât zece trupe de desant călare pe-un tanc...

Ştia asta. O ştia bine...

- Jun Chèn nu ştie ce ştim noi, apropo de organigrama noastră. E foarte prins cu afacerile, unde a început să-i meargă destul de rău de când partenerii şi amicii tăi se-ncruntă la auzul numelui lui. Dar, deşi se-ncruntă, e pe bani; aşa că afacerile scârţâie, pârţâie şi ajung totuşi la linia de finish...

Evident! Toţi aveau de plătit nişte comisioane...

- Momentan, e un război cu mănuşi. Cu excepţia morţilor de la Bucureşti, v-aţi luptat curat. Am auzit că Ochiului îi place modul cum s-a descurcat Diamant la acţiunea lui Jun. Îi place şi modul cum pui tu problema şi faptul că lucrurile n-au răbufnit în tabloide sau prin dosare penale. Ai înviat discret, "cu perdea" - şi ştii că lor le place mult să nu-i vadă publicul spălându-şi rufele...

Ştia!

- Dă-i 'nainte! SIE o să-ţi recupereze familia. Leonard o să-ţi propună o afacere - una de care ai fugit cu îndârjire. Ocupă-te de ea - şi fă-o bine. Că, dacă avansezi, o moşteneşti integral! Iar dacă Ochiul vede că n-ai fugit de ea pentru că n-o poţi stăpâni ci pentru că ţi-a plăcut să păstrezi anonimatul şi să faci mult caşcaval cu acte, lucrurile sunt ca şi rezolvate.

Cum-cum? Nu înţelesese bine...

- Dacă le arăţi că te pricepi şi la asta, postul e al tău.

La naiba! De ce fugise atâţia ani de zile, tot nu scăpase! Dar... Dar ştia deja cum va fenta riscurile legate de afacerea aia; ştia cum va păstra anonimatul... aşa că zâmbi şi stinse ţigara:

- Deci sunt propus spre avansare...

- Da. Eşti propus, eşti susţinut, dar nu vei avansa decât prin forţe proprii. Noi te-am tras pe treapta de dinaintea liniei; dar deasupra liniei, nu te trage nimeni. Trebuie să te ridici singur.

Aprobă scurt cu capul - acum ştia ce avea de făcut. Nea Nicu arătă spre capul roşcovan care vorbea la telefon:

- Alegerea ei a fost o surpriză pentru toată lumea. Ai sărit-o practic peste toate gradele!

- Mie nu-mi place să ţin ierarhii. Consilierii mei nu trebuie să aibă peste 30 ca să fie consilierii mei. Eu pun omul potrivit la locul potrivit.

- Ştiu. Îţi spuneam doar că ea e o surpriză... Câţi ani are? 18? 19?

- 16.

Era privit lung... Nicu Cărare simţi nevoia unei confirmări:

- ... Şi i-ai dat telefonul?

- Da. Şi laptopul.

- ... Nu te înţeleg. Dar nu trebuie să te înţeleg eu - trebuie să te înţelegi tu cu ea. Şi ceva îmi spune că ea o să devină o problemă pentru tine.

- Tot ce se poate.

- E tânără, se bucură ca un copil mic prin grădina mea şi e la vârsta la care dragostea poate face ravagii.

- În cazul ei, dragostea nu mai face ravagii.

Era somat, din privire, să spună tot...

- Atunci când dragostea o să încerce să facă ravagii, o s-o duc la o nuntă, o s-o iau în braţe şi-o s-o pup cum ştiu eu. Şi n-o să mai aibă cine să facă ravagii cu dragostea ei.

- Nu-i aşa simplu.

- Ştiu. Lasă-mă să cred că e aşa simplu; şi mai vedem noi, pe parcurs...

- Bine, Ştefane. Deci mâine navighezi.

- Da.

- O să încerc s-o transport şi pe ea pe yaht. Am auzit că n-a navigat niciodată... mai ales cu yahtul lui Leonard!

Adică Nicu Cărare... Nicu Cărare o să încerce s-o transporte pe Ana pe yahtul lui Leonard mâine? Uau!

- Imediat cum Popescu îşi face treaba, intru eu pe fir. Momentan nu pot să intervin. Ochiul nu se bagă în războiul vostru; Ochiul are grijă să nu te-mpuşte nimeni în războiul ăsta - dar doar atât.

- Ochiul ăsta poate avea grijă de familia mea?

Primi o negare... şi-un zâmbet:

- Dar, dacă Popescu îşi face numărul, nu văd de ce te-ai îngrijora!

- Până nu-i am pe toţi trei lângă mine, nu pot să mă liniştesc.

- Te înţeleg...

Nu, nu-l înţelegea; dar n-o să-l contrazică...

- Poţi să ai încredere în Popescu. Noul aranjament îţi e favorabil; iar ordinele lui nu se schimbă aşa, cu una-cu două. China n-a aflat încă ce-a făcut Jun. Adică a aflat, dar nu ştie încă implicaţiile de pe organigrama noastră. Oricum, China nu poate să-i scoată din cap anumite lucruri. Dacă i s-a pus lui pica pe tine...

- Ştiu. Întrebarea mea este ce va spune China atunci când va primi raportările semestriale.

- Oo, habar n-ai tu câţi oameni aşteaptă cu nerăbdare să afle ce-o să spună China atunci! Cred că de-aia e şi el aşa înspumat şi chitit să facă gălăgie în public - ştie că trebuie să te învingă până la raportare. Dacă te-nvinge, are trei plusuri; dacă nu te-nvinge, are câte cinci minusuri pentru fiecare lună în care n-a reuşit să te-nvingă...

Aproba încet cu capul...

- Pune mâna aici, pe masă.

Se grăbi să se conformeze. Nicu Cărare puse palma peste mâna lui şi-l privi lung, drept:

- Maică-ta n-o să-şi revină. Niciodată.

Adică... Plecă grăbit capul:

- Ştiu.

- Gândeşte-te bine cum i-o plăteşti. Gândeşte-te prin prisma lucrurilor pe care le-am vorbit noi aici.

Îşi trase mâna de sub mâna lui:

- În chestia asta, nu accept să se bage nimeni peste mine.

- Ştiu; dar gândeşte-te

- Nu, nea Nicule. Dacă mă vor pe treapta aia, trebuie să mă accepte aşa cum sunt. Unele lucruri nu se schimbă niciodată - indiferent de valorile care sunt în joc. Indiferent de numiri şi mişcări de organigramă.

- S-ar putea s-o ia ca pe o chestie puerilă.

- Atunci să pună pe altcineva.

- Ştefane, gândeşte-te bine!

Se ridică:

- Nu trebuia să se ia de mama. A făcut-o; va suporta consecinţele.

- Ştefane,

N-avea rost să mai discute despre asta; aşa că băgă degetele-n gură şi fluieră scurt. Roşcata îl privi preţ de-o clipă; reveni apoi spre Danny, îi spuse câteva cuvinte şi-o rupse la fugă spre el. O fugă de-aia... cum ştia ea. Rafael nu exagerase cu nimic când scrisese biletul ăla. Roşcata lui rupea asfaltul de pe alee... Şi zău că Diamant o să leşine când o s-o vadă aşa cum o vedea el acum, îmbujorată toată şi cu părul fluturându-i în vânt! Gândul ăsta, coroborat cu cuvintele lui Nicu Cărare, îl cam îngrijora...

Roşcata ajunse la cele două trepte; le urcă şi se opri lângă el.

- Ceva apeluri?

- Da.

Primi telefonul ei şi constată că pe ecran avea imaginea mesageriei. Apăsă butonul... Şase mesaje în Drafts. Bun! Reveni spre nea Nicu:

- Cu permisiunea dumitale, noi ne grăbim să câştigăm războiul.

Bătrânul se ridică şi arătă spre glasvand:

- Bine, Ştefane. Dar te rog să nu mă refuzi - patru maşini, 20 de inşi.

- Nu te refuz.

"Că ştiu cine plăteşte - adică cine te-a pus să mi-i pui codiţă şi de

ce!" Băteau palma... Ochii negri îi priveau lung Roşcata... Nea Nicu reveni la masă:

- Vorbim.
- Vorbim.

Şi gata - îşi împinse consiliera peste prag şi-o urmă. Arătă scările; urcau grăbiţi...

Trebuia să vadă cine-l căutase; trebuia să vadă ce întâlniri stabilise Roşcata. Se aflase că era în Bordeaux; acoperea greu zona aia, pentru că era destul de retrasă faţă de Cannes şi Paris, aşa că tovarăşii sigur se vor înghesui să-l vadă azi! Veste care-l bucura mult, pentru că trebuia să facă caşcaval...

Roşcata

Începuse să ameţească. Era a treia întâlnire de afaceri în ultimele 60 de minute. Ea nu negocia; ea stătea la masă, lângă rege, şi consemna. Îi consemna cuvintele. Atâtea de-alea, de acolo până dincolo, cu un preţ de atâţia euro, din care atâta colo, atâta dincolo, cu termen de predare 5 - sau 8, sau 11... Ameţise!

În sfârşit, avea un motiv să spună că viaţa ei din ultimul an nu se scursese de pomană. Tasta repede, de când cu chat-ul. Calitatea aia o ajuta mult acum. Ei vorbeau liber; ea nu ştia metoda aia cu toate degetele, aşa că apăsa repede-repede, cu câte degete putea ea, şi era atentă la cifre...

Acum avea o pauză de zece minute - că se discuta despre nenorocitul ăla de chinez care-şi permisese să plănuiască să înfigă gloanţe în capul regelui. Aşa că recitea ceea ce scrisese şi se întreba cum dracu o să facă Ştefan... Ei! O să facă el cumva - că de-aia era regele aurarilor! Repede - totalul ei!

De dimineaţă, se trezise pe la opt. Renunţase la duş când văzuse că mişcarea ei nu-l trezise; pornise laptopul, îşi luase fişierele de pe server şi auzise un ciocănit discret în uşă. Gazda îi trimisese micul dejun - iar asta îi amintise imediat că erau ascultaţi "la secundă". Îşi făcuse tabelele şi totalurile, cât mâncase. Apoi le verificase. Şi apoi sunase telefonul lui - şi-l văzuse zburând la propriu din pat, ca un fel de ninja foarte-foarte experimentat...

Şi-apoi se plimbase printr-o grădină superbă, alături de Danny ăla...

Danny era grădinarul. Părea să fie stripper-ul şef; dar era doar grădinar. Îi vorbise despre flori, îi spusese tot felul de lucruri interesante despre ele... Telefonul sunase de şase ori; tot de şase ori, el constatase cu voce tare că "Uite o frunză ofilită!", sau "Aoleu - aia n-o fi vreo ciupercă?" şi-o lăsase să vorbească la telefon, să noteze... Regele n-o certase pentru absenţa agendei - semn că putea să improvizeze oricum, atâta timp cât obţinea rezultatul cerut de el. În rest...

După atâtea zile petrecute alături de el, după atâtea peripeţii cu şi fără gloanţe, constata că-i plăcea... Şi constata că nu exista riscul de a-l pune la suflet, de vreme ce dormea dus cu spatele la ea iar atunci când avea nevoie de ceva, cerea pe un ton ce ucidea orice urmă de drăgălăşenie. Tonul ăla şi felul de a-i cere anumite lucruri o plesneau de-i mergeau fulgii şi-o aşezau imediat în "cubul" ei! N-avea nici cea mai mică şansă să-l pună la inimă...

Trase laptopul spre ea. Ctrl+N. Ăsta era Vasilică "Trandafir". Cu ghilimele - că-şi zicea aşa fiindcă el importa trandafiri din ţări exotice. Flori de-alea bune... numa' bune de mirosit. Şi neîndoite cu medicamente comune. Era vorba despre... import. Tasta repede-repede...

Ştefan

Până aici era bine. Roşcatei nu-i scăpase nimic, semn că era chitită să treacă toate testele lui...

Prânzul era bun. Era comestibil. Era verificat - de vreme ce-l mâncau într-un restaurant românesc de pe terenul lui Nicu Cărare. Atâta timp cât nu-i căşuna pe meniu chinezesc, era OK să iasă în oraş.

Nu-i ieşea din minte chestia aia cu mama lui şi "mai gândeşte-te"! Din punctul lui de vedere, chestiile astea nu se negociau; şi n-aveau preţ. Puţine lucruri pe lumea asta n-aveau preţ. Familia era unul dintre ele. Rudele erau unul dintre ele. Onoarea era şi ea nepreţuită - şi se penaliza prompt...

Dacă mama lui va muri, Jun şi Isamu vor plăti. Aşa cum se plăteşte. Iar Ochiul n-avea decât să se supere! La urma urmei, ce-şi dorea Ochiul ăla? Un rege drept, cu principii solide? Sau un pămpălău măsurabil în valută şi diverse bunuri comune?

Buzunarul drept începu să vibreze. Diamant?... Mai rău! Număr nou! Aleodor! Ana lui! Copiii lui! Lăsă baltă furculiţa şi se grăbi să răspundă:

- Da, Aleodoare.
- Ah - şi-am zis că, dacă fac o şmecherie, mă-mbogăţesc!
- Fă şmecheria şi te-mbogăţeşti!
- Fii serios!
- Sunt foarte serios.

"Sau crezi că nu te premiez, dacă-mi salvezi familia de mafia chineză?" Ce naiba - era spion deştept!

- ... Omul meu tocmai m-a informat că are o bănuială, apropo de anumite locaţii. Mi-a spus că investighează discret. I-am spus să nu facă nici o mişcare fără ştirea mea - pentru că chinezii sunt pe poziţii, neclintiţi de-acolo unde au fost şi ieri.

"Adică eu am plecat degeaba de-acolo?"

- ... Nu a dizlocat dispozitivul?
- L-a subţiat considerabil şi l-a pus să fileze zona "cu perdea". Sunt tot acolo; dar unde-au fost trei, acum e doar unul. Şi nu mă îndoiesc că ăilalţi doi sunt în echipament complet, cu mâna pe clanţă...
- Nu acţionaţi.
- Nu vom acţiona până nu vom fi siguri că tot obiectivul s-a retras în cazarma de la Grenoble. Iar eu mi-am liniştit omul - că voia să facă o şmecherie şi să apese soneria...
- Spune-i să n-o apese. Aleodoare, nu riscaţi! Nu riscaţi nimic!
- Stai liniştit.
- Mai bine o pierdeţi din nou, decât să-i puneţi viaţa în pericol! Auzi?
- Stai liniştit, că n-o pierdem.
- Tu ştii ce s-a întâmplat în dimineaţa zilei de 22 septembrie 2002, în Novi Sad?

Aleodor tăcea - dar zău că nu-l interesa dacă spionul ăla ştia sau nu trecutul Anei!

- Ştii ce s-a întâmplat în seara zilei de 29 decembrie 2004, la mine la Cernica mică?

Tăcea - dar pe-asta o ştia bine... Coborî mult tonul vocii:

- Acum, trebuie să aibă grijă şi de copii. Nu mi-i omorâţi, Aleodoare! Nu mi-o omorâţi! E speriată ca dracu, nu poate calcula corect fiindcă n-are informaţii şi ştie că o caută ăl mai al dracu' chinez din ţara asta! N-o faceţi să încerce iar! Du-te acolo - că tu o ştii. Ai studiat-o, ai urmărit-o şi ştii unele lucruri despre ea. Şi las-o să se ducă acolo unde vrea ea, dacă vedeţi că e prea speriată.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu...

- ... Probleme?
- Sper că nu. Nu ştiu. Şi mi-e frică să mă gândesc la asta; aşa că nu mă voi gândi la asta. Tot ce-ai scris tu azi, îi trimitem Adinei. Şi-i trimitem şi modelul de contract-cadru. Ea o să se ocupe cu completarea spaţiilor punctate şi corectitudinea gramaticală în franceză şi-o să mi le trimită înapoi. Eu mă uit pe ele, le semnez, iar tu le trimiţi mai departe. Chestia asta o să ne mănânce cam 15 zile.
- Aşa de mult?
- Da. Partea scriptică o să dureze 15 zile; dar afacerile în sine demarează de mâine dimineaţă. În 15 zile, îţi fac firma; şi ştim ce nume şi ce sediu social scriem pe contracte. Iar din momentul ăla caşcavalul iese curat. O să vezi.

Roşcata aprobă scurt... Oftă greu şi împinse farfuria - nu mai putea înghiţi nimic. Era îngrijorat. Îşi amintise noaptea aia, la Cernica; îşi amintise mutra lui Gigi ăla... Iar Ana era acum speriată - şi ştia că,

dacă el scăpase, ea şi copiii erau principala pârghie de şantaj...

Întoarse laptopul spre ea:

- Facem viramente. Acum - ca să apară în extrasele de mâine dimineaţă.

Roşcata împinse şi ea farfuria şi oftă scurt:

- Facem!

- Deschide fişierul de la Popescu.

Îi picase faţa... N-avea ce-i face! Trebuia să facă şi viramentele alea! Umbrela trebuia plătită - nu? O speria posibilitatea de-a greşi tocmai acolo...

- N-ai de ce să te desumfli aşa. Sunt viramente bancare - nu bombe nucleare.

- Sunt bani.

- Şi dacă erau grisine era mai uşor?

Aproba...

- Atunci dă-i bătaie - că dacă exersezi cu bani, te obişnuieşti şi-ţi trece. Conform cu indicaţiile. Spor!

Îşi aprinse o ţigară. N-o privea; aştepta să-l roage să verifice el prima tranzacţie, ca să fie sigură că era bine...

Isamu

Era şapte jumate. Nu prea avea cine ştie ce activitate. Cheng valida tranzacţiile; el recitea rapoartele...

Cei 12 reţinuţi din Lyon fuseseră eliberaţi. Da, erau anchetaţi pentru "schimbul de focuri" cu cerul francez; dar de partea asta avea cine să se ocupe. Pe el altceva îl îngrijora. Se apropia momentul ordinului lui Jun; şi cum fratele lui era la Nisa şi nu-i împărtăşea şi lui informaţiile pe care le primea, era îngrijorat...

Mobilul începu să piuie; îl luă şi tresări - Fei-Yen? Ordonă, sec:

- Lasă-mă singur.

Aştepta... Uşa se închisese, aşa că se grăbi să răspundă:

- Da, rândunico.

- ... Ce faci?

- Bine, rândunico. Ce s-a întâmplat?

Nu răspundea... Se ridică:

- Ce s-a întâmplat?

Tot nu-i răspundea; dar o auzi suspinând. Şi simţi cum îi îngheaţă inima în piept... Şopti:

- Rândunico, mă sperii! Ce s-a întâmplat? E acolo?

- Nu.

Deci Jun nu înnebunise complet...

- ... Iartă-mă; te-am speriat!

- Rău! Rândunico, să nu mai faci!

Gata - acum plângea de-a binelea! Oof!

- Ce-i cu tine? De ce plângi?

- ... N-ai mai sunat... şi am crezut...

"Cum să te sun, când ăştia doi îmi ascultă până şi gândurile?" Cum să-i spună... Oftă greu:

- Te rog frumos, ia-l pe Liwei şi veniţi aici.

- Nu.

- Te rog, rândunico! Ia băiatul şi veniţi la mine! Hai! O vizită scurtă! Mi-e dor de voi! Te rog!

- ... Mi-e frică!

- N-are ce să ţi se întâmple! Te rog! Sunt doar 5 kilometri! În cinci minute sunteţi aici!

- ... Nu înţelegi... Mi-e frică...

- Rândunico... Aş veni eu să vă iau; dar nu pot să plec de-aici. Am multă treabă. Te rog din suflet - ia băiatul şi veniţi la mine. Îţi trimit eu câţiva băieţi?

Iar tăcea; tăcea şi plângea.

- Da? Îţi trimit zece băieţi, să te aducă la mine?

- ... Nu. Stai liniştit - că venim noi. Iau bodyguarzii şi venim.

- Vă aştept.

Închise imediat, ca să nu-i lase timp să se răzgândească... Luă laptopul şi ieşi.

Coborî grăbit în living şi arătă spre scări; iar Cheng îl privi preţ de-o clipă şi se repezi să dispară...

Laptopul pornea greu; i-ar fi prins bine o "curăţenie" - dar nu-şi permitea să-l formateze şi-apoi să muncească o săptămână la el. Nu acum, când războiul abia se-ncingea! Pornea...

Gata! Softul de urmărire... Emiţătorul din telefonul ei... Era în vilă. Încă era la adăpost. Şi emiţătorul lui Liwei?... Şi el era tot în vilă. Zoom... Zoom... Fei-Yen se pregătea de plecare; rândunica lui căra copilul după ea prin casă...

Îi venea să urle...

Avea un frate tâmpit. Distrusese totul! Stricase şi distrusese totul! După ce atâţia ani îşi văzuse de treburile lui şi totul mersese ca pe roate, Jun se găsise să dea cu tot succesul de pământ! Jun distrusese, într-o zi, toată munca lor de şase ani...

Gata - ieşeau din casă. Trebuiau să înainteze doar zece metri... Bun; se opriseră... Şi porniseră cu viteză. Erau în maşină. Veneau spre el. Ruta era... Ruta era cea bună. N-avea ce să li se întâmple în 5 kilometri; deşi, dacă se gândea el mai bine, îşi amintea că fratele lui mai mare trăsese cu AG-ul în Fidenza. Obţinuse rezultatul scontat - cei cinci indivizi care-l înşelaseră în afaceri - dar primise "interzis" pe teritoriul Italiei... Şi nici acum nu regreta pierderea - pentru că câştigase bătălia cu cei cinci indivizi...

Punctele se apropiau, încet şi sigur; el simţea că i se strânge inima-n piept când îşi amintea... Când se gândea...

Veneau la el. Oare or să şi ajungă la el? Jun îl bănuia de joc dublu - că de-aia îşi răcnea ordinele la urechea lui şi-l ţinea pe Cheng aici, la Cannes. Regele îşi recuperase banii şi identitatea - dar nu-şi dorea oare să recupereze şi firma? Şi casa? Oare familia şi-o recuperase? Habar n-avea; probabil că Jun ştia răspunsul, dar nu părea grăbit să i-l spună şi lui...

Erau în capătul străzii. Scoase mobilul şi selectă numărul lui Claude, bodyguardul pe care îl numise şef peste paza vilei după ce trebuise să-l detroneze pe Gilles de pe postul ăla.

- Da.

- Deschide poarta. Acum.

Buton roşu... Aştepta... Erau foarte aproape... Intraseră pe poartă.

Azvârli laptopul pe canapea şi se repezi la glasvand! Unde erau? Privea lung maşinile care se apropiau - trei maşini. Două BMW-uri negre - iar între ele era Mercedesul... Mercedesul blindat, cu geamuri fumurii...

Primul BMW vira scurt dreapta; Mercedesul îl depăşi şi opri la un metru de glasvand, în timp ce BMW-ul din spate viră stânga şi închise unghiul oricărui lunetist de dincolo de poartă. Deschise glasvandul. Iar în clipa când văzu ochii plânşi şi chipul speriat înţelese şi el prin ce trecea familia lui. Prin ce era el obligat s-o treacă...

Liwei alerga la el; prinse băiatul "din zbor" şi-l strânse în braţe! O trase şi pe ea în casă...

Plângeau toţi trei, ca proştii...

- Tati...

- Ss...

Şi Liwei plângea. Erau speriaţi - toţi trei. Înţelegea perfect prin ce trecea Ştefan acum - şi se întreba cum dracu de putea fostul lui şef să fie calm! Cum de putea să se ducă la afaceri, să râdă şi să glumească cu amicii şi partenerii... Cum putea să pună capul pe pernă seara când ştia că putea să-i viseze... şi nu erau lângă el atunci când se trezea...

Jun...

Fei-Yen oftă greu:

- Iartă-mă; dar n-am mai putut...

- Stai liniştită. Hai să stăm jos. Da? Hai să stăm aici şi să ne liniştim toţi trei. Că acum sunteţi în siguranţă. Ştii că geamurile sunt blindate, ştii că vila asta e păzită foarte bine...

Se aşezară, iar el trase băiatul în faţa lui şi începu să râdă:

- Ia uite cât ai crescut! Tii! De când nu ne-am văzut? Că ai crescut mare!

Liwei zâmbea şi-şi ştergea lacrimile:

- Tată, nu exagera! De 12 zile!

- Şi ce crezi, că n-ai mai crescut? Părul creşte cu un centimetru pe lună! Uite - ai părul cu trei milimetri mai lung decât l-am văzut eu ultima oară!

- Chiar patru, dacă socoteşti mai atent...

Da; chiar patru... Crescuse mare, ce mai! Nu-l mai putea duce de nas ca acu' trei-patru ani. Avea... Avea 11 ani deja! Era mare! Şcoala devenise mult mai complicată... iar el nu se mai ducea la şcoală, pentru că taică-su era blocat aici, în războiul cretinului de Jun...

Fei-Yen îi strânse cu putere mâna dreaptă; şi strânse şi mâna băiatului. Îl luă şi el de mână. Erau în cerc acum - cercul familiei lor. Cercul pe care-l făceau încă din ziua când băiatul lui împlinise un an. Ştia că asta o să-i liniştească pe amândoi în maximum 5 minute...

Uşa bucătăriei se deschise. Cine era? Isabelle îi văzu şi zâmbi:

- Bună seara.

Amândoi îi răspunseră - şters şi cam fără chef, pentru că ei nu ştiau nimic din ceea ce se întâmplase în vila asta în ultimele 12 zile. Aşa că... Aşa că dădu s-o roage să le pregătească cina - dar o văzu alergând înapoi, în bucătărie...

Aveau tot timpul şi pentru cină. Întâi şi-ntâi trebuia să le spună totul. Absolut totul! Trebuiau să ştie şi ei! Mai ales Liwei! Jun îi ştia bine slăbiciunile; o să încerce să le exploateze... Şi Fei-Yen trebuia să afle anumite lucruri - ca să nu se mai sperie în asemenea hal! Şi ca să poată să-i vorbească cifrat la telefon şi s-o liniştească fără s-o pună să iasă din casă! Şi el avea geamuri blindate la vilă; iar cei cinci kilometri parcurşi de familia lui îl trecuseră printr-un chin teribil...

Uşa bucătăriei se dădu de perete, speriindu-i rău pe toţi trei! Isabelle venea aproape în fugă, cu tava aia mare... Tânăra era veselă; era bucuroasă. Iar ochii albaştri se ridicau uneori spre ei şi parcă-i mângâiau...

Tava se aşeză pe masă:

- V-am adus o gustare, până e gata cina...

Şi era atât de fericită! Cum putea fi atât de fericită, când se uita la omul din cauza căruia se întâmplaseră toate nenorocirile din ultimul timp? În fine! Se grăbi să-i zâmbească:

- Mulţumesc.

Acum alerga înapoi... Arătă spre masă:

- Hai - serviţi.

- Nu, lasă - nu mi-e foame.

O privi lung, cu subînţeles:

- Rândunico...

Încerca să-şi "anuleze" dispoziţiile referitoare la mâncare şi băutură. Îl copiase mult pe Ştefan; în plus, şi soţia lui ştia că existau nişte valize cu seringi, fiole şi prafuri...

De fapt, nu! Se ridică şi-o ridică şi pe ea:

- Mergem chiar acum sus, la mansardă. Şi vorbim.

Se grăbeau; el nu putea merge mai repede de-atât - că nu era Isabelle şi putea să pice lat cu tot cu tavă...

Da; o să le spună totul. Sfârşitul războiului era foarte departe; iar până la sfârşit, vor trece prin multe clipe grele. Trebuiau să ştie totul, ca să supravieţuiască acelui război. O să-i supună la chinuri grele; or să treacă toţi trei prin momente infernale...

Ştefan

Cina fusese delicioasă. Mâncaseră cu nea Nicu, care se ţinuse de şotii şi de bancuri toată seara...

Azi nu-i mai băgase diverse chestii în instalaţia de aer condiţionat. Azi nu-l mai lua somnul. Azi se gândea...

Deci Ochiul ăla mare era aţintit asupra lui. Se ţinuse departe de el; nu ieşise în evidenţă cu nimic compromiţător şi nu făcuse niciodată valuri, aşa că nu fusese observat. Dar atunci când numele lui apăruse de cinci ori din şapte, Ochiul "intrase în alarmă"... Şi-acum trebuia să-şi confirme numele şi renumele, cum se zice! Nea Nicu menţionase amănuntul ăla cu treapta doar o dată - dar el îl ţinuse minte! Locul lui nu fusese pe treapta de sub linie; locul lui fusese pe o treaptă de mai jos. Menţionarea lui ca succesor de către Leonard Donichioiu şi de cinci din cei şapte afacerişti consultaţi de către Ochi îl urcase instantaneu cel puţin o treaptă. Aşa ajunsese el chiar sub linie - fusese săltat acolo. Şi-acum trebuia să confirme nu doar că merita să fie pe treapta aia; şi poate că nu era vorba nici despre urcarea lui deasupra liniei care-i salva practic viaţa şi-i asigura o bătrâneţe liniştită! El trebuia să confirme faptul că nu era un cal troian... Că nu era strecurat acolo, în nivelul superior al organigramei, de către un grup de oameni de afaceri care încercau să acapareze spaţiu, putere şi influenţă...

Primise o sarcină afurisită rău! Era avansat - şi n-avea voie să greşească! Dacă greşea, mureau cu toţii - şi el, şi Ana, şi Diamant şi Roşcata şi Grasu şi consilierii... Mureau toţi. El şi Ana sfârşeau la cimitir. Tot la cimitir sfârşea şi Diamant - vecin de groapă cu Grasu. Roşcata sfârşea înapoi pe strada Chimirului... Consilierii lor sfârşeau la Rahova...

Nu avea voie să greşească.

Închise ochii şi oftă greu - Aleodor nu-l mai sunase... El era departe de Lyon, iar Ochiul nu-i asigura Anei protecţia...

4 mai 2011 - miercuri

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii - poftim? Auzea râsete... Ţânţâieli vesele...

- 'Raţi voi ai dracului, cu sfinţii voştri oblici cu tot!

Se ridică şi închise geamurile - nenorociţii erau tot acolo! Tot sub geamul ei! Nu plecaseră; nici nu se clintiseră! Pesemne erau schimbul unu, că păreau plini de energie...

Cât era ceasul? Şase jumate... Oftă greu şi înveli copiii - că era răcoare de dimineaţă, iar ei trebuiau să doarmă până târziu azi! Începu să se îmbrace...

Chinezii nu plecaseră. N-aveau nici o intenţie să plece! Iar ea avea diseară autocar spre Strassbourg! Nu putea scoate copiii pe uşa casei - că ăia nu erau tâmpiţi, să nu observe combinaţia "una singură plus doi minori"! Aşa că trebuia să găsească o soluţie. Descuie uşa şi ieşi. Şi coborî uşor treptele...

Observase că la parter erau trei uşi: una în dreapta şi două în stânga. La etajul unu erau doar două uşi - iar dacă garsonierele alea erau identice, însemna că una din uşile din stânga "era cu schepsis"...

Prima uşă, cea dinspre ieşirea din vilă, avea yală. Cea de-a doua uşă însă era încuiată cu un lacăt. Iar asta însemna... Se apropie de ea şi ciocăni totuşi - poate era cea de-a doua intrare din garsonieră! Deşi se îndoia sincer că era aşa! Tăcea; aştepta... Din spatele uşii nu se auzea nimic; aşa că examină lacătul. Era destul de mare; şi era încuiat. Ţinea două tăbliţe, prinse de toc şi de uşă cu holtşuruburi... Era perfect!

Reveni încetişor în camera lor şi luă cuţitul. Şi se grăbi să închidă uşa, pentru că interfonul pocnise scurt... Aştepta... Paşii urcau... Urcau mai sus; aşa că puse palma peste inimă şi inspiră adânc, să se liniştească... Descuie uşurel şi ieşi. Era din nou linişte pe scară...

Coborî şi se apropie de uşa cu lacăt. Deşuruba holtşuruburile... Repede-repede, să nu vină cineva, să n-o surprindă cineva... Le trase din lemn, trase lacătul şi apăsă clanţa. Şi constată că avea noroc - nu era încuiată şi jos. Intră.

Era tot o garsonieră. Părea să fie simetrică cu cea în care locuiau ei; numai că holul era plin de mobilă şi de saci. Era o cameră de depozitare. Era plină de praf; dar asta nu conta. Se grăbi să închidă uşa. Traversă holul ăla...

Ferestrele camerei dădeau spre spatele casei - şi n-aveau gratii. Ca să ajungă până la ele, trebuia să se cţere pe mobilă... Sacii păreau moi; rupse unul dintre ei şi descoperi nişte haine. Perfect! Luă un snop de tricouri şi începu să şteargă praful - că pe-acolo voia ea să ducă copiii, iar dacă li se prăfuiau hainele băteau la ochi...

Se cţăra pe dulapuri şi ştergea, grăbită... Era la fereastră.

Trecea o femeie, pe trotuar. Între casă şi trotuar era o curticică mică. Aştepta totuşi să treacă femeia... Nu vedea nici un chinez, nici un spion... În sfârşit, strada era pustie. Răsuci foraibărul şi deschise geamul. Acum obloanele...

Da. Asta era ieşirea lor.

Închise totul şi se grăbi să iasă din cameră. Înşurubă unul dintre holtşuruburi... şi urcă scările în fugă. Şi abia după ce încuie uşa şi se asigură că copiii dormeau, răsuflă şi ea uşurată!

Să se spele pe mâini şi să pregătească micul dejun. Şi să se uite pe laptop după ştiri despre Ştefan. Poate că nu va trebui totuşi să ajungă la autocar azi. Poate că se rezolvase...

Ştefan

Era frumoasă vila aia. Era modernă. Micuţă, cochetă şi modernă - genul de vilă de afacerist "peste linie". În general, oamenii care stăteau peste linie aveau câteva vile de-astea micuţe şi cochete şi-un palat în genul celui în care dormiseră ei azi-noapte. Deci, probabil că proprietarul nici nu era acasă! Viluţa părea pustie...

Frână şi opri motorul chiar lângă ponton. Yahtul îi aştepta. Nu era nimeni pe punte; dar asta nu însemna nimic, de vreme ce ajunseseră cu zece minute înainte de ora stabilită! Acum...

Scoase unul dintre aparatele de bruiaj şi-l porni. Şi zâmbi:

- Deci acum vorbim cu Leonard şi cu Popescu - reprezentantul umbrelei. Eu vorbesc; tu probabil că o să te lungeşti comod la soare şi-o să savurezi momentul...

- Nu prea cred, şefu'.

- De ce?

- Crezi că pot să savurez vreun moment pe yahtul ăla?

- De ce nu?!

- Pentru că o să trebuiască să vorbesc cu el despre Titel; iar asta îmi taie tot apetitu'.

- Apropo de apetit; ştii ce ai de făcut...

- Ştiu.

- Bea apă acum, ca să stai liniştită...

Se conforma...

- Ai putea să lucrezi cu Titel?

Era uimită. Rămăsese "interzisă"... şi-acum se albăstrise îngrozitor:

- ... Da' de ce?

- Întrebam şi eu...

- ... Nu ştiu. Nu cred.

- Dacă Titel ar fi consilierul meu, ai putea lucra cu el?

- Dacă tu vrei să lucrez cu el, da - indiferent pentru cine lucrează el. Da' pentru el să nu mă pui să lucrez - că n-o să meargă.

- Pentru Diamant ai putea să lucrezi?

- Da. Da' de ce mă întrebi?

- Ca să ştiu.

Ochii albaştri se umplură instantaneu cu lacrimi:

- Şefu', de ce mă întrebi chestiile astea?

- Stai liniştită - ştii că nu mă jenez să-ţi zic atunci când greşeşti. Aşa că n-ai de ce să te îngrijorezi. Dacă greşeai, îţi ziceam ce-ai greşit.

Şi tot nu-l credea! Oof!

- Nu mi-ai spus nimic din trecutul tău. Eu îl ştiu aşa, văzut din afară. Ştiu prin ce-ai trecut atunci când ai fost în public. De la Titel n-am să aflu nimic niciodată; şi nici Leonard n-are ce să-mi spună. Ceea ce s-a întâmplat în spatele uşilor închise n-am cum să aflu decât de la tine. Am vrut să-mi fac o idee despre concluziile tale. Şi despre cum vezi tu viitorul. Stai liniştită - o să coborâm amândoi de pe yahtul ăla. Şi-o să plecăm amândoi cu Philippe.

Tânăra zâmbi şi-şi şterse scurt lacrimile:

- Fiu! Mă speriasem!

"Sări" imediat într-un ton glumeţ:

- De ce, fă?

- Am zis că am greşit viramentele alea...

- Ştiu că-ţi cer mult; dar te rog să încerci să creşti mare într-o zi cât altele într-un an. Promiţi să încerci măcar?

Arăta spre cap; spre partea aia care trebuia să se maturizeze repede-repede, ca să nu mai fie tentată să se gândească la tâmpenii...

- Promit să încerc şi să şi reuşesc.

- Bine. Hai!

Coborî şi-o aşteptă să ia laptopul... Porniră amândoi spre ponton.

- Pot să folosesc laptopul pe yaht?

- Da, dar ar fi bine să n-o faci.

- Aha...

Leonard zâmbea, în timp ce tânărul se grăbea să coboare scara... Urcă la bord şi strânse mâna întinsă spre el:

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit, în sfârşit, pe yahtul meu!

Popescu Ion rânjea la el cu o satisfacţie nedisimulată:

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa.

- În sfârşit, ne întâlnim!

- În sfârşit. Ea este Rebeca Ionescu, consiliera mea.

Leonard râdea şi strângea mâna Roşcatei:

- Ce ciudată e viaţa uneori!

Ea râdea şi aproba cu capul...

- Poftiţi.

Leonard arăta direct spre cabină; aşa că-şi apucă roşcata de braţ şi-o conduse spre uşile duble. Şi-o aşeză pe canapea, în margine; după care se aşeză lângă ea. Apreciase bine "organizarea" - Leonard se aşeză pe birou, în faţa lor, iar Popescu lângă el. Bun! Yahtul se pusese în mişcare... Gazda sparse tăcerea pe un ton jovial:

- Şi iată-te! În sfârşit!

- În sfârşit! Şi, după cum ziceai şi tu, viaţa e tare ciudată uneori! Vezi cum se schimbă lucrurile pe lumea asta? Te scoli rege şi te culci mort! Te scoli mort şi te culci rege-şef! Nu-i ciudat?

Leonard rămăsese cu râsul pe buze - dar se vedea de la trei poşte că-l blocase rău! Pe Popescu îl vedea cu coada ochiului; părea albăstriu... Îşi aprinse o ţigară şi decise să-i calmeze pe-amândoi:

- Mă contesisem rău de tot - şi nu era momentul. Aşa că treaba aia cu gloanţele-n cap m-a înfuriat până peste poate! Şi-am să-i demonstrez lui Jun Chèn că ar trebui să mi se spună balaur, nu rege. Că m-a împuşcat cu trei capete - şi-am patru acu'...

Leonard bufni în râs:

- Ia uite-l!

- Da-da! Uită-te bine la mine - că mă vezi pentru ultima oară în dimensiunea asta mititică! Data viitoare când ne vom vedea, o să zici "Ete ce-a crescut ăsta micu'!"

Ei? Cum era? Pricepuse, sau nu? Leonard ştia unde înnoptase el; ştia oare că Nicu Cărare îi spusese cum stăteau lucrurile?

- Ce vrei să spui?

Nu - habar n-avea. Şi era şi foarte precaut. Aşa că ridică o sprânceană şi răspunse dezinvolt:

- La aşa umbrelă mare şi aşa tentativă de lichidare, lucrurile s-au schimbat. Imediat cum termin de aranjat baza, fac firma. Şi intru în toate cele aşa cum se intră - bine şi cu cap. Vrei să-ţi enumăr punctele de interes?

Leonard negă scurt.

- Bun! Că-mi leşină şi umbrela, şi Roşcata când or să afle câtă treabă or să aibă de săptămâna viitoare-ncolo. Las-o aşa!

Râdeau toţi patru. El părea vesel - dar telefonul nu suna... Aleodor nu-l suna, iar el n-avea nici o veste... Oftă greu:

- Iar firma asta va fi mai mare decât anterioara. Ştii că nu vorbesc în vânt...

Leonard aproba cu capul... Îl privi lung, drept:

- Carevasăzică lucrurile se aşează...

Iar el se grăbi să continue:

- Da; lucrurile se aşează iar tu nu mai poţi fi împuşcat.

- Serios? Pe-asta cine ţi-a spus-o?

- Nicu. Nea Nicu. Ştii tu care...

Deci vorbiseră despre asta! Ia să pară el niznai:

- Ciudat; mie nu mi-a spus nimic!

- Dar ţi-a dat suită. Sau crezi că oamenii lui sunt nişte iluştri necunoscuţi?

Hm... Se vedea că era "navigator" - era lunecos ca un peşte! Ia să-l prindă bine-n cârlig:

- Încerci să-mi spui că anumite persoane îmi ţin partea?

- Nu; încerc să-ţi spun că, în materie de securitate personală, se doreşte să fii la fel de intangibil ca şi el. Ca să vă luptaţi de la egal la egal. Chinezul ăla s-a obişnuit să trişeze - dar la războiul ăsta n-are voie s-o facă. Tu nu-ţi permiţi să-l împuşti pe el; nici el nu-şi mai permite să se gândească să te-mpuşte.

- *And may the best man win!*

- *Exactly!*

- În cazul ăsta, trebuie să mă pregătesc de-un război lung şi costisitor. Şi cum ştiu că toate războaiele au nevoie de sprijin financiar, hai să discutăm o chestie.

Leonard îl invita să deschidă el subiectul ăla...

- Diamant mi-a spus că vrei să vorbim despre o afacere.

- Da. E vorba despre afacerea mea cu recuperări.

"Recuperări şi multe altele!" De ce nu era fair-play? De ce vorbea "ciuntit"? Leonard depăşi faza descrierii complete a afacerii cu recuperări:

- Am mare nevoie de un manager al afacerii ăsteia. Criza financiară i-a lovit pe toţi. Şi cum nu vreau să mă lovească şi pe mine, am decis să apelez la capul tău de bulibaşă...

Îi mulţumi cu capul pentru compliment... şi tăcu. Voia să audă termenii afacerii din gura lui...

- Ştiu că nu-ţi place tema. Ştiu că tu nu lucrezi decât pentru tine însuţi. Aşa că vreau să-ţi propun să încheiem un contract de consultanţă. Tu nu trebuie să-ţi faci simţită prezenţa în afacerea mea; trebuie doar să-mi înveţi oamenii să fie eficienţi.

- Să-i sfătuiesc? Sau să stau în spatele lor, cu cuţitul la vedere, şi să le zic care să meargă-n dreapta şi care nu?

- Să-i chemi la tine, atunci când ai chef, şi să le spui: "Tu te duci mâine la ăla şi-i zici aşa. Tu te duci la ălălalt poimâine şi-l tunzi. Tu nu te duci nicăieri săptămâna asta, că te filează poliţia." După care declari şedinţa încheiată şi-i trimiţi la treaba lor. Dacă vrei comision, îţi dau comision; dacă vrei sumă fixă, atunci sumă fixă va fi. Şi poţi să-mi foloseşti băieţii pentru a asigura securitatea familiei tale.

"Tu eşti nebun? Care familie? Aia despre care nu se ştie pe unde e şi ce face?" În fine... Negă scurt cu capul:

- Termenii contractului prin care firma mea asigură birotica firmei tale sunt următorii... Eu nu voi fi implicat în afacerea asta decât strict în postura de consultant. Nu voi fi implicat decât în problemele pe care mi le trimiţi tu sau omul tău direct; consilierul tău. Nu răspund pentru toată afacerea, ci doar pentru cazurile de care mă ocup eu. Pentru asta, vreau 5% din suma recuperată. Iar dacă am nevoie de băieţii tăi, îmi faci factură.

- Fii serios!

- Contractul expiră la sfârşitul anului şi n-are clauză de prelungire. Dacă mă doreşti consultant în continuare, navigăm printre iceberguri - şi discutăm. Astea sunt condiţiile mele.

Leonard coborî de pe birou şi întinse mâna. Se ridică şi-i strânse mâna... după care se reaşeză:

- Dle Popescu, consilierul meu mi-a povestit în detaliu întâlnirea pe care aţi avut-o în aprilie. Şi mi-a detaliat cu grijă termenii contractului. Luna de probă merge bine; cred că sunteţi mulţumit până acum...

- Sunt foarte mulţumit.

- Bun. Cu toate astea, avem termen 21 mai. Anul ăsta. Până atunci, nu se va întâmpla nimic "dramatic" - nici în ograda mea, nici în conturile dvs. Că aşa-i luna de miere - precaută şi plină de miere.

Popescu zâmbea şi-l privea lung...

- Ca avanpremieră pentru discuţia din 21 mai, trebuie să ştiţi că eu sunt afacerist - nu reportofon. Eu fac caşcaval cu acte - nu înregistrări ambientale. Dacă vreţi caşcaval, se face - repede, bine şi în cantităţile cerute. Dacă vreţi un stativ de microfon sau un turnător, nu v-aţi ales bine omul.

- Ştiu. Vă documentăm pe toţi de vreo doi ani, aşa că ştiu cum funcţionaţi şi de ce. Dacă voiam un turnător, vă impuneam un consilier.

- Mi l-aţi impus pe Gaboraş.

- Vi l-am pus la dispoziţie, ca om la execuţie. O să vă fie de folos.

- Iar dacă n-o să-mi fie, o să vi-l trimit înapoi.

- O să vă fie de mare folos imediat cum vă stabiliţi sediul social. La Aleodor sunt cheile care descuie toate uşile statului francez. Eu locuiesc în România şi-aş prelungi mult distanţa dintre ordin şi efectul ordinului. Am dreptate? Dvs mă sunaţi pe mine; eu sun departamentul cu pricina. Ei sună departamentul omolog din Franţa, care-şi contactează şeful, care mă sună pe mine să mă-ntrebe ce vreau... Şi-aşa mai departe!

- Da; adevărul e că am primit tot ceea ce-am cerut, atunci când am cerut...

- O să vă fie de mare ajutor cu actele firmei.

- Ştiu, aşa că momentan nu vi-l trimit înapoi. Suplimentar peste ceea ce am vorbit şi aţi vorbit cu consilierul meu, am nevoie de anumite... chei de la anumite uşi. Şi presupun că prin Gaboraş voi avea acces la ele.

- ... Anumite uşi... Ca de exemplu?

- Am nevoie de acces la serverele SIE.

Gata - era palid!

- Nu-mi trebuie acces non-stop, că nu scriu o carte. Atunci când am nevoie de o informaţie, vreau s-o obţin în timp util.

- OK. O să găsesc un nume şi-un telefon şi-o să le adaug la tabelul ăla lung...

- Şi vreau să pot apela oricând la serviciile STS-ului.

- ... Asta s-ar putea să dureze un pic; dar nu cred că vor fi probleme.

Serios? Îl privea lung... Spionul îl privea lung şi încerca să pară inocent-necunoscător...

- Dle Popescu, v-am sunat eu aseară să vă spun că viramentele mai durează un pic? Şi că nu cred că vor fi probleme cu transferul electronic?

- ... Nu. Corect! Mă scuzaţi câteva minute...

Popescu "se evacua" urgent... Rămăseseră singuri.

În secunda imediat următoare, chipul lui Leonard înflori tot! De-acolo, de pe birou, omul ăla râdea cu gura până la urechi şi-i arăta prin semne că "Aşa, aşa! Freacă-i ridichea şi mulge-l ca pe vacă!" Lângă el, Roşcata tremura uşor - pentru că râdea pe tăcute... Aştepta, cu ochii la Leonard; şi imediat cum auzi vocea lui Popescu mormăind ceva afară, oftă greu şi şopti:

- În ce măsură Externele astea pot fi tentate să mă ţină despărţit de Ana?

De ce era aşa uimit? Nu se gândise niciodată la varianta asta? Se grăbi să continue:

- E posibil ca Externele să ştie unde este familia mea acum, să o supravegheze discret dar să nu m-ajute s-o recuperez pentru că au interes în războiul dintre mine şi Jun?

- Ce interes să aibă?

- Sunt mai tânăr decât el şi mai bine văzut printre afacerişti. Ştii bine ce se-ntâmplă când cade o umbrelă ca Jun; ştii ce li se întâmplă celor rămaşi descoperiţi...

Leonard negă scurt:

- Nu - exclus! Omu' mi-a zis că i-ai virat azi 600.000 de euro pentru 12 zile - din care vreo şase ai stat în garaj cu motorul oprit şi te-ai uitat pe pereţi. Ăştia nu-s aşa idealişti; sunt ai dracului de pragmatici. Şi au nevoie de bani. Pe ei, cauza lui Jun îi lasă rece. Dacă le dai banu', ţin cu tine. Iar atunci când Jun face intervenţii, i se spune "nu se poate, iese incident diplomatic". Şi mai e o chestie, pe care tu n-ai de unde s-o ştii. Se-aude că China s-a cam hotărât pe cine pune şef peste Est; iar Isamu nu-i norocosu' câştigător. Aşa că Jun se va trezi curând în pom. Frati-su stă pe loc, tu ai devenit intangibil, afacerea scârţâie rău...

Serios? Afacerile lui Jun scârţâiau?

- Contractele tale se apropie de scadenţă.

Aa, afacerea lui scârţâia rău! SAF Consulting! Da, ştia asta.

- Isamu încearcă să le prelungească aşa, natural şi prin e-mail, dar reuşeşte arareori să-i convingă. S-a aflat deja că tu trăieşti şi-ţi reiei activitatea - iar oamenii să ştii că vor să lucreze cu tine! Cât de curând, firma ta o să ajungă-n pragul falimentului şi-o să se ţină doar în afacerile pe care le derulează Isamu cu firmele lui Jun. Că ăla n-are încotro - ca să-l facă pe frati-su să dea bine, trebuie să demonstreze ce bun manager e el! Graficele trebuie să iasă măcar orizontale; că dacă arată-n jos, e nasol...

Asta aşa era... Leonard arătă pe direcţia lui Popescu:

- Dacă faci caşcaval şi nu încerci să-i tragi în piept, eşti servit cu tot ce-ţi trebuie.

- Apropo - să-mi dai o listă cu băieţii tăi şi telefoanele. Da' să nu-mi dai toată organigrama; OK?

- Eu am cinci băieţi, care coordonează acţiunea în trei ţări. Dacă-mi pui Franţa pe picioare şi scuturi un pic România, e perfect!

- Să mi-i dai scrişi.

Leonard se grăbea să noteze pe-o hârtie cei doi băieţi. Popescu intra chiar acum, cu zâmbetul pe buze şi mâna întinsă spre el. Iar el era, în sfârşit, liniştit. Aşa că se ridică, dădu mâna cu Popescu şi se apropie de minibar; îl deschise şi alese o sticlă de whisky şi o cutie cu Coca-Cola. Turna în pahare, zâmbind uşor... În cabina yahtului era o linişte mormântală - pentru că niciodată, nicăieri, în nici o situaţie şi sub nici o formă, regele aurarilor nu servise de la oameni care încercaseră, la un moment dat, să-l omoare! Leonard încercase din greu; Titel avusese coşmaruri cu regele aurarilor...

Luă două pahare cu whisky şi le întinse spre ei. Popescu nu părea să dea mare atenţie gestului; Leonard însă îl privea lung... Luă şi celelalte două pahare şi veni lângă ei. Ridică, scurt, paharul cu whisky:

- Noroc!

Popescu ciocni primul cu el. Leonard ar fi vrut să ciocnească, dar parcă n-avea curaj... Şi gata! Parafaseră înţelegerile! Luă o sorbitură mică de whisky - cât o picătură - şi-i pasă paharul Roşcatei. Şi bău zdravăn din Cola aia. Mm, ce bună era! Rece, acidulată bine... Leonard tăcea şi-l privea lung... Da' ce-avea? Arătă scurt spre paharul consilierei lui:

- Sunt cu maşina; altfel...

În secunda imediat următoare, regele aurarilor se pomeni strâns cu putere în braţele lui Leo Mondialu' - afacerist de succes, proaspăt avansat... peştişor lunecos, dar bine prins acum în acul regelui...

Diamant

Tresări şi se grăbi să se ridice:

- Sunt în birou!

Safira părea că nu-i înţelesese cuvintele; dar Azur se ridică şi el:

- Mă duc şi eu la desene...

N-avea timp să le explice ce şi cum! Intră în birou, închise uşa şi-o încuie. Şi se grăbi să scoată mobilul lui Ştefan...

Apel; aşa că apăsă butonul laptopului şi-şi aprinse o ţigară: oare ce se mai întâmplase? Oare o recuperaseră pe Ana - şi-l trimitea pe el s-o ia de pe Otopeni? Dacă era aşa, avea deja aranjamentul în minte - cât lipsea el, împreună cu 10 BMW-uri "supărate", oamenii puneau de-un grătar în pârculeţ. Şi veneau şi lăutarii. O să-l cheme pe Salam - chiar şi numai pentru o melodie! O să-l aşeze lângă ea şi-o să-i spună că prin el se transmisese semnalul de alarmă...

Mail... parola... Mail. Ce zicea vărul lui?

"Am vorbit cu Popescu şi am bătut palma până la 21 mai. Am obţinut, suplimentar, acces la serverele SIE şi la STS. Şi am făcut, în sfârşit, pace cu Leonard.

Atunci când ai veşti de la Aleodor, mă suni instantaneu."

Fiu! Deci Ştefan făcuse, în sfârşit, pace cu Leonard Donichioiu! După cinci ani de conlucrare de succes...

Printă mail-ul şi se ridică - avea mare-mare nevoie de un sfat! Iar singurul care-ar fi putut să-i dea un sfat bun era unchiul lui! Aşa că năvăli pe uşă-afară şi-o rupse la fugă spre primărie - oare acolo era? La birou? Lumina era aprinsă; dar era târziu...

Intră vijelios - iar Mica sări în picioare. O speriase pe biata fată! Da' las' că-i trecea ei!

- Domn' primar?

- La dânsul.

Bun! Intră, închise uşa, o încuie... Unchiul lui zâmbea:

- Ce-i, Diamante? Vrei să te botez Intercity?

- Unchiule, acu' nu-mi mai scapi! Mă sfătuieşti, vrei-nu vrei!

- Stai jos şi spune.

Se aşeză, porni dispozitivul de bruiaj... şi-i întinse mail-ul. Nea Dumitru citea... şi-i înapoia hârtia:

- Asta nu mă ajută cu nimic. Ce s-a întâmplat, de fapt?

- Ştefan a făcut pace cu Leo Mondialu'. Acelaşi Leo care a în-

cercat cu înverşunare să-l omoare!

- Nu; acelaşi Leo care, de cinci ani încoace, face afaceri foarte bune cu Ştefan. Cine te-a ajutat să-l scapi, luna trecută?

Ridică mirat sprâncenele - cum adică?

- Cine te-a ajutat pe tine să-l scapi pe Ştefan?

- ... Salam.

- La ordinul şi cu ajutorul cui?

Se pocni scurt cu palma peste frunte:

- Al lui Titel. Fir-aş... Cum îl scoatem din capcana asta?

- Nu-l scoatem. Nu e o capcană; e avansarea lui. Adică a voastră.

Scoase ţigările din buzunar:

- Cum adică, unchiule? Zi-i pe limba mea, că nu pricep nimic!

Unchiul lui se aplecă peste birou şi şopti, privindu-l amuzat:

- Jun Chèn e şef pe felia aia de mulţi ani. A făcut mulţi bani, în multe moduri. Jun nu e ca Ştefan - Jun aruncă oameni în aer, atunci când nu-i poate învinge altfel. Banii şi succesul i-au gâdilat plăcut şefii; dar exploziile alea au făcut gălăgie. Afaceriştii ca Jun pornesc în forţă, cresc în forţă, conduc cu viteză şi cad zgomotos. Distrug tot ceea ce e pe terenul de aterizare... După părerea mea, Jun încearcă acum să se menţină cu botu'-n sus, în timp ce anumiţi oameni îl trag uşurel în jos...

Serios? Aoleu! Da'...

- Ce-i, mă? Că te-ai făcut albastru!

- Unchiule! Să nu-mi zici că Ştefan e vizat pentru locul lui Jun!

- Nee, nici gând! China e o chestie "cu circuit închis"! Dar chestia asta care s-a întâmplat şi se întâmplă acum e o bună ocazie pentru oamenii ăia să le demonstreze şefilor lui Jun că o schimbare la nivelul ăla este binevenită.

- Adică ăia se folosesc de Ştefan ca să-l trântească pe Jun! Asta-i şi mai rău!

- Ba asta-i foarte bine.

- Unchiule!

- Taci şi ascultă!

Gata - tăcea...

- Dacă Jun vrea să zboare creierii unui interlop din România, să ştii că reuşeşte fără nici cea mai mică emoţie. Chiar dacă România este în "pătrăţica" altui chinez! Ştefan a scăpat pentru că a fost ajutat să scape. Iar tu ai reuşit să-l ajuţi pentru că ai fost sprijinit şi îndrumat spre direcţiile bune, corecte...

Cu alte cuvinte... Nu, degeaba - era rătăcit total!

- Anumite persoane au vrut ca Ştefan să nu moară în aprilie, în Bucureşti. Jun şi-ar fi trimis omul lui - unul singur, cu o singură puşcă cu lunetă. Doar că a fost convins, cu tact şi multă diplomaţie, să nu strice şansele de avansare ale lu' frati-su; să stea cuminte, cu capul la cutie, şi să lase pe alţii să facă treaba. Înţelegi acum?

Iar acei "alţii" îl salvaseră de fapt pe Ştefan... Zâmbi slab:

- Gândindu-mă mai bine, îmi dau seama că Titel l-a anunţat pe Salam, Titel a vorbit cu Bambina şi cu Florentin... Titel l-a cazat acasă la Roşcată... Da' de ce-a luat-o Ştefan pe Roşcată?! De ce-a luat omul lui Titel şi l-a băgat în sufletul afacerilor personale?

- Pentru că Roşcata aia e un om capabil să facă ceea ce-i cere el. Şi pentru că n-o să-l trădeze niciodată.

- Haai, unchiule! N-o să-l trădeze niciodată?

- Da-da! Ştefan se pricepe la oameni. Dacă a luat-o pe ea, e sigur că fata asta n-o să-i înşele niciodată aşteptările. Şi n-o să-l trădeze niciodată.

La urma urmei, Titel o cam violase pe Roşcata aia; şi-o ţinuse pe post de incubator pentru fi-su, după care nu-i asigurase "pensie alimentară" ci o băgase la sex-chat! Iar vărul lui... Vărul lui ştia cel mai bine ce şi cum; nu?

- Iar dacă o să-l trădeze vreodată, el îi ia gâtu'. Cinstit, corect şi foarte repede - că e în permanenţă la nici un metru de ea.

Mda! Oftă scurt şi stinse ţigara:

- Mai e o chestie... Ştefan a aflat adresa părinţilor lui Jun. M-a pus să fac un filmuleţ de maximum zece minute, cu ei în diverse ipostaze, pornind de la plecarea la hypermarket până la prim-planuri în dormitor, cu săbii în cadru.

Nea Dumitru oftă greu... şi clătină încet capul:

- Nu se lasă.

- Cred şi eu că nu se lasă! Iar dacă tanti Stela păţeşte ceva rău, mama lu' Isamu se răceşte instantaneu!

Unchiul lui îl privea lung; el aproba, hotărât...

- ... De unde până unde ura şi ranchiuna asta în sufletu' tău pe Isamu?

... Poftim? Cum adică?

- Până-n martie, eraţi tovarăşi buni; acum, Isamu e vinovat pentru toate cele. De ce, Diamante?

- Pentru că e vinovat!

- Pentru că Ştefan stă acolo, cu el, iar tu eşti obligat să stai aici?

Aah! La naiba! Plecă capul şi decise să nu mai spună absolut nimic...

- Pentru că îl ţine în vila lui, la doi metri de el, zi de zi - iar la tine vine când vine şi stă cu tine doar cât să-ţi dea două ordine şi să te trimită la treabă?

Nu zicea nimic! Ce mai era de zis?

- ... Răspunde! N-ai zis că vrei să discutăm? Dacă eu vorbesc iar tu taci, nu se cheamă discuţie, să ştii!

Aprobă cu capul... şi decise să răspundă totuşi:

- Nu ştiu; probabil că de-asta!

- N-o face pentru că îl iubeşte pe el mai mult decât pe tine. Ştii asta, nu?

- Ştiu; dar o face.

- În meseria voastră, nu e bine să aveţi ranchiuni de-astea. Trebuie să judeci oamenii obiectiv, separat de sentimentele tale. Atunci când îl judeci pe Isamu, judecă-l după fapte. Isamu ştia că vom merge la Cannes; de-asta n-a vrut să descuie seiful la ordinul lui frati-su. Iar SIE zice că Jun urlă dispoziţii iar Isamu nu le prea ascultă. Uită-te la mine.

Ridică privirea...

- Capul răutăţilor e Jun; nu Isamu. Fratele cel mare a preluat toate butoanele; iar fratele cel mic îşi cunoaşte poama şi ştie că familia lui e în pericol tocmai pentru că frati-su e o poamă mare-mare. Tu îţi ţii familia aici, în fortăreaţă; şi eşti liniştit. Dar dacă Ştefan ar veni val-vârtej şi i-ar lua ca să-i ducă în fortăreaţa lui, nu ai avea prea multe de comentat. Tu faci ce spune Ştefan?

Aprobă...

- Chiar şi atunci când nu-ţi place?

Aprobă...

- Iar atunci când nu-ţi place, faci pe dracu-n patru să fie un pic şi ca tine?

Aprobă... Unchiul lui nu mai spunea nimic acum... Oftă greu:

- Ai dreptate, unchiule. Dar m-am obişnuit să zic mereu că el e de vină. Nu ştiu!

- Ai să vezi că Isamu o să vă ajute, la un moment dat.

Poftim?

- Isamu e un om calm, cumpătat, pe care nimeni şi nimic nu-l poate face să-şi încline balanţa într-o parte sau în cealaltă. El ştie cel mai bine ce-a făcut frati-su. Şi îl vede cum s-a schimbat, în ultimul timp. Eu îl ştiu pe Jun de pe vremea când îi puneam Anei salba la gât şi-mi înfăşam nepotul în spitalul din Paris. Era calm, era echilibrat... Acum, aud că urlă pe-acolo şi aleargă maratonu' între Cannes şi Nisa. S-a întâmplat ceva; ceva care a produs declicul. Genul ăsta de şef nu e agreat de protectori - că face gălăgie şi valuri mari şi murdăreşte cașcavalul. Protectorii lui Jun au început să strâmbe din nas - iar asta-l agită şi mai mult... Iar oamenii din umbră îl ajută pe Ştefan să-i pună piedică la fiecare pas...

- Auzi, unchiule? Da' cine sunt oamenii ăştia din umbră?

- Nu ştiu. Leo, deşi îşi zice Mondialu', nu-i chiar aşa de mondial cum pare. Sunt mulţi peste el... Când a vorbit Ştefan cu Leo?

- Azi, de dimineaţă.

- Şi unde s-au întâlnit?

- Pe yaht.

- Bine-bine, pe yaht. Ştiu. Da' unde? La ce ponton a acostat

yahtul? În ce ţară?

- În Franţa. Nu ştiu exact unde. Pe undeva pe lângă Bordeaux, oricum.

Unchiul lui îl privea lung...

Tresări, speriat de hohotul de râs! Nea Dumitru bufnise într-un râs sănătos! Iar el era foarte mirat, pentru că nu pricepea ce-i venise! Zâmbi şi el:

- Am spus ceva glumeţ?

I se făcea semn să aştepte, pentru că râdea în hohote şi nu se putea opri. Aşa că-şi mai aprinse o ţigară. Aştepta - n-avea ce face! Nea Dumitru tocmai dezlegase misterul; şi "era de bine"! Tare curios era să afle ce-l făcuse să râdă aşa cu poftă!

- ... Nu, Diamante - n-ai spus ceva glumeţ. Mi-ai dat o veste...

"Ce veste?" Aah - îi venea să urle!

Unchiul lui se întinse şi-i luă ţigările. Şi-şi aprinse şi el una! Ia uite... Râsul se potolea; el era tot mai atent, pentru că unchiul lui se transforma încet-încet în bulibaşă...

- ... Din clipa asta, să păşeşti ca pe ouă şi să te gândeşti de patru ori înainte să deschizi gura sau să scoţi pistoalele. Că sunt toţi cu ochii pe voi; iar dacă greşeşti, sfârşeşti primar în locul meu. Şi adio Ştefan şi afaceri! El se duce-n sus, tu rămâi primar în Aurari!

Cum adică?

- În Bordeaux locuieşte o persoană care poate să-l tragă pe Jun în jos. Nu izbândeşte singur; dar are mulţi amici de calibrul lui, care gândesc ca el. Leo Mondialu' dă telefon la secretara persoanei ăsteia şi-o roagă frumos să-l programeze în audienţă în mai puţin de 30 de zile...

Aha...

- Iar Ştefan a fost la persoana asta înainte să se urce pe yaht - şi-a intrat imediat, pentru că e băiatul meu. Ceea ce înseamnă că în mail-ul ăla sunt de fapt indicaţiile acestei persoane... Pe care fi-miu le-a urmat întocmai...

Deci acel cineva care-l putea prăbuşi pe Jun îi spusese lui Ştefan să bată palma cu Popescu şi să se împace cu Leonard. Hm...

- Ştefan este un om echilibrat. Deşi umblă des în cizme, nu scoate cuţitul decât atunci când îl foloseşte; şi nu-l foloseşte decât ca să facă dreptate. Asta e o calitate pe care puţini o au. Tu ai două pistoale - şi eşti la execuţie, cum se spune. Ai mare grijă ce execuţi şi pe cine. Ai grijă când, cum şi de ce le scoţi din toc! Ştefan urcă acum. Fă cumva să urci şi tu cu el!

- Crezi că mă va "debarca"?

- Nu; ba chiar s-ar putea să nu vrea să urce fără tine. Iar la nivelul ăla, chestia asta se numeşte "moft" şi se socoteşte cu minus. Fă cumva să nu devii un minus pentru văr-tu. Că nu-i faci numai lui o defavoare; amândoi aveţi de suferit dacă se-ntâmplă asta.

Aprobă scurt cu capul: asta aşa era...

- Tu eşti omul lui de bază în România. Ai grijă ca afacerile să meargă bine; ai grijă să iei deciziile corecte şi să pedepseşti pe cine merită pedepsit. Şi ai grijă să-l informezi corect apropo de ceea ce se întâmplă aici. Că poţi fi tentat să-i ascunzi unele lucruri.

- Niciodată!

- Nu mă contrazice, atunci când ştii că am dreptate.

Tăcu.

- În plus, ştii că tonul vocii tale poate da adevărului o altă faţă. Informează-l corect, ca să ia deciziile corecte şi să avansaţi amândoi.

Aprobă din nou şi se ridică:

- Bine, unchiule. Îţi mulţumesc pentru "consultaţie"!

- Stai jos.

Poftim? Nea Dumitru era serios; aşa că se aşează...

- ... Războiul cu Jun va fi lung. Va fi un război al nervilor. Ăla e obişnuit să arunce lucrurile-n aer; s-ar putea să vedeţi nişte incendii de-alea ca-n filme... S-ar putea să sune telefonul şi să afli că nevastă-ta şi copiii s-au încuiat în beci, speriaţi ca dracu...

Hm! Bine c-o ştia şi pe-asta!

- Isamu o să te contacteze pe tine, pentru că nu-l poate contacta pe Ştefan. Nu încerca să faci tu dreptate; şi nu încerca să îndrepţi tu lucrurile. Fii obiectiv şi transmite-i lui Ştefan adevărul. El e singurul care poate judeca faptele lui Isamu. Şi cum încă nu le poate judeca pentru că nu le cunoaşte cu obiectivitate, Isamu locuieşte în vila de la Cannes şi nu-l dă nimeni afară de-acolo...

- Pentru că îl apără frati-su!

- Pentru că Ştefan nu s-a dus la fisc, să închidă firma. Dacă el închide SAF Consulting azi, mâine poate trimite poliţia să-l evacueze de-acolo pe fostul angajat. Numai că n-o face! Pentru că trebuie să ştie adevărul, înainte să ia o decizie apropo de chinezul ăla!

Corect!

- Ştefan e mic; ăla e mare! Caşcavalul se face cu oameni mari, nu cu oameni mici! Ştefan nu trebuie să supere nici China, nici Bordeauxul! Nici America! Nici laponii din Laponia! Şi iar ai făcut căcatu' ăla cu Isamu! Băi! Ce dracu! Eşti gelos pe ăla ca o muiere!

Îşi acoperi faţa cu palmele... şi oftă:

- Nu pot, unchiule! Să mor eu dacă pot!

- Trebuie să poţi. Altfel l-ai salvat degeaba pe văr-tu în aprilie - şi-o să-l duci "pe bune" la groapă, înainte de sfârşitul anului.

Unchiul lui luă pixul şi deschise dosarul de pe birou - semn că putea să plece liniştit... Se ridică şi-şi aminti că nu-l informase apropo de chestia aia care-l rodea pe el uneori!

- Am luat o decizie organizatorică pe care trebuie s-o ştii şi dumneata. Cum presimt că Ştefan o să mă tot cheme urgent în Franţa, Cornel Buldogu' va dormi pe canapeaua din sufrageria mea atunci când eu nu voi fi în dormitor.

- Bine, mă!

- Aşa că nevasta n-o să mă sune niciodată din beci.

- Câţi ani crezi că-i poţi ţine încuiaţi în orăşelul ăsta?

- Toţi. Pân' la moarte.

- ... Cum ştii tu, mă!

Descuie şi se grăbi să iasă. Era bulversat de discuţia asta...

Deci Ştefan avansa...

De fapt, de ce-l mirau aşa de mult cuvintele unchiului lui? Sesizase şi el că Ştefan crescuse repede şi bine! Ajunseseră la un nivel la care "persoana importantă" din Bordeaux, pe care nea Dumitru o cunoştea bine, îl sfătuia pe Ştefan să facă pace cu amicii influenţi şi să nu tulbure apele în materie de securitate...

Aveau probleme. Mari! Şi el, şi Ştefan! El trebuia să se tempereze, să fie mai calm şi să se dezbrace de atitudinea de pistolar dement, ca să nu-i strice lui Ştefan imaginea. Ştefan trebuia să asculte de sfaturile anumitor persoane, deşi poate că opinia lui era alta...

Mm, ce complicat! Nu era mai bine să nu mai crească ei aşa? Să rămână mititei de tot, ca pe vremea când Ştefan îl lua din poieniţă şi-l ducea la apartamentul lui, unde pălăvrăgeau şi trei zile-n şir... şi mâncau salam cu pâine, după care suna unu' la uşă şi aducea o sacoşă cu bani, iar Ştefan suna la catering şi se îndopau cu cotlete... fără pâine, că "pâinea tâmpeşte"...

"Hai, că eşti prost grămadă!"

Şi gelos ca o muiere, ar fi adăugat el! Apăsă soneria; mămica lui alerga să-i deschidă... Intră, traversă casa şi se aşeză la masa de ghicit. Şi închise ochii, puse palma peste inimă... Ştia că acolo, pe perete, era o icoană...

"Acum şi aici, mă jur pe sufletul copiilor mei că n-am să încerc să schimb părerea lui Ştefan spunându-i numai ceea ce-mi convine mie şi ascunzând de el anumite lucruri." Îşi făcu cruce... şi oftă greu:

- Dă-mi de Ştefan.

Luă cărţile şi şi le puse-n cap - discuţia cu unchiul lui îl năucise rău de tot! Erau târâţi spre avansare, iar viaţa lui intra pe tărâmul negocierilor, al cântăririi avantajelor şi dezavantajelor, al compromisurilor... Nu era bun la asta. Ştia cum se face, dar nu-i reuşea întotdeauna. Era nesigur; se simţea nesigur atunci când trebuia să decidă între acţiunea corectă, verticală, şi cea care-i aducea maximul de avantaje...

Oare Ştefan o să-l înţeleagă? Oare o să fie vreodată tentat să-i dea drumul şi să-l lase în urmă? Habar n-avea! Asta era o întrebare de-aia la care se simţea nesigur...

- Hai - te-ai gândit?

Da, dar numai la tâmpenii! Aşa că se gândea acum la Ştefan, la

Ana... şi la el. Ei trei - neamul Ionescu. Ce-o să se-aleagă de ei? Îi dădu cărţile şi-şi aprinse o ţigară. Mămica lui şoptea descântecul... El era tot mai îngrijorat... Cărţile se aşezau încet pe masă... Porni dispozitivul de bruiaj şi auzi un oftat... şi-o şoaptă tristă:

- Bietul Ştefan!

Aoleu? Ce era cu Ştefan?

- Uite-l - e înconjurat de bani şi are omul de stat lângă el. În afaceri, îi merge din plin. Dar plânge şi e departe de casă. Plânge mult...

Iar asta nu era bine deloc...

- Ana e departe de el. E tematoare; e la drum... Şi e singură. Diamante, nu poţi să pui nişte oameni s-o ajute?

- Aş pune, mămico! Să mor eu dacă n-aş pune o mie de oameni în jurul ei! Da' habar n-am unde să-i trimit şi unde să le spun s-o caute.

Mămica lui aproba încet, tristă... Se încruntă:

- Deci zici că ei sunt în continuare despărţiţi.

- Şi-or să tot fie despărţiţi şi la distanţă mare unul de celălalt.

Deci Aleodor n-o să izbândească nimic în Lyon! Exact cum era mai rău! Persoana importantă îi spunea lui Ştefan să aibă încredere în SIE iar Aleodor îşi dădea cu stângu'-n dreptu'...

- Şi uită-te şi pe tine. Diamante, cine e femeia slabă şi cu păr ciudat care apare lângă tine?

- Rebeca - consiliera lui Ştefan.

Mâna mamei lui ţâşni şi se lipi de obrazul lui. Hei!

... Nu se aşteptase - iar capul îi zburase într-o parte... Mama lui continuă, pe un ton incredibil de calm:

- Şi tu eşti mai mereu pe drumuri. Şi te apasă multe griji. Da' n-ai de ce să te îngrijorezi - că în afaceri ai reuşită. Şi pici cu dragoste la aşternut.

O văzu ridicându-se, ieşind... A dracului ea de treabă, cu capul lui prost! Se gândise la familia Ionescu, nu? Da! Că era idiot! Deşi chestia asta era pur... informativă. Mămica lui îl putea prinde oricând - se gândea la el şi la dragostea lui şi puf! - Roşcata...

Se ridică şi ieşi. Unde se dusese? Aa, în bucătărie. Intră şi el, iar mama lui aruncă fulgere din priviri şi folosi un ton... calm şi normal:

- N-ai plecat?

- Nu.

- Credeam c-ai plecat...

Era supărată. O înţelegea... Oftă greu:

- Deci zici că ei sunt despărţiţi...

- Ţi-am mai spus asta.

- Dar se vor regăsi? Că e foarte important!

- Ei se vor regăsi întotdeauna.

- Ştii ce vreau să spun! Ana o să reuşească să se ascundă de chinezi?

- Da.

- ... Şi se vor regăsi.

- Da.

Zâmbi slab:

- Şi te-ai supărat foarte tare pe mine?

- Da.

Porni spre ea, cu intenţia de-a o îmbrăţişa şi-a o împăca, dar mama lui se răsuci scurt şi ridică un deget:

- De data asta nu-i aşa, să ştii! De data asta nu mai eşti băiatu' lu' mama! Se vede că ai crescut fără tată - şi n-a avut cin' să-ţi crape capu' la momentu' potrivit!

- Am avut cel mai bun tată - pe Ştefan.

- Ia vezi! Nu împroşca cu noroi în omu' ăla! Că omu' ăla ţi-a făcut numa' bine până acu'! Şi el ţi-a peţit-o pe Safira! Ai şi uitat partea aia?

- Nu, mamă; n-am uitat. Am ascultat de el, l-am privit cu atenţie şi am învăţat de la el. Şi vreau să fiu ca el.

- Tu? Ca Ştefan? N-ai nici o şansă! Ăla are principii, mă! Are reguli şi principii şi nu se joacă cu ele atunci când vede ţâţe! Tu nici Dumnezeu n-ai, mă!

Simţi cum i se umezesc ochii... Şopti:

- El are o femeie care-l iubeşte. Şi vreau şi eu să am aşa o femeie. Cer chiar atât de mult?

- Încerci să-mi spui că nenorocita aia care-ţi creşte copiii şi-ţi spală chiloţii nu te iubeşte?

- Nu mă iubeşte. Sunt o sarcină pentru ea - aşa cum sunt copiii şi chiloţii. Mă strânge noaptea-n braţe fiindcă e de datoria ei de nevastă s-o facă.

Mămica lui nu mai spunea nimic; freca cu îndârjire ultima farfurie din chiuvetă şi tăcea, încruntată... Oftă greu:

- Atunci când îl văd pe Ştefan râzând, cu ochii la Ana, îmi dau seama ce simte în sufletul lui. Eu n-am simţit niciodată aşa ceva; nici o clipă măcar. Nici cu Safira, nici cu celelalte.

- Dacă le dădeai ce-i dă Ştefan Anei, poate-ai fi simţit! Ehei, Diamante - viaţa să ştii că nu-i un sac în care să strângi tu de toate! Viaţa e ca ping-pong-u'! Dai şi primeşti! Dai şi primeşti! Mai dai pe lângă şi te pedepseşte să te duci după minge...

Oftă greu şi apăsă clanţa:

- Oricum, stai liniştită - Safira va rămâne nevasta mea. Iar Rebeca, dacă va fi, va rămâne un secret foarte bine păzit. Aşa ca toate celelalte.

Se grăbi să iasă, să pornească spre brad...

Îl prinsese, ce mai! Doar ce pusese juvetele lui jos, pe masă - şi lângă el apăruse Roşcata...

Se aşeză pe bancă şi lăsă capul pe spate. Bradul ăla era mare... "Băi, bradule - da' mare te-ai mai făcut, bă!" Aşa-i venea să-i zică...

Nu se supărase pentru palma pe care-o încasase. Unde dă mama, creşte! În plus, avea dreptate să-l "cadorisească" aşa. Era un nenorocit care-şi înşela nevasta! Adică care plănuia să-şi înşele nevasta - că încă nu se-apucase! Dar cărţile ziceau că va reuşi... mai devreme sau mai târziu...

Trebuia să-i dea alt nume Roşcatei. Dacă mintea lui îi spunea Rebeca, apărea prompt în cărţi - femeia slabă şi cu părul ciudat. Trebuia să-i găsească alt nume; un nume numai pentru el...

Privea lung bradul ăla nesimţit de mare şi se gândea... la un nume...

Ana-Maria

Gata! Era şapte jumate! Acum chiar plecau! Verifica din nou baia, camera, bucătăria...

- Mami, hai să mergem!

Léon era nerăbdător! Normal - le spusese, la prânz, că azi plecau în alt oraş. Iar bieţii ei micuţi fremătau acum de nerăbdare să iasă odată dintre cei patru pereţi ai casei din Lyon! Le lipsea mult activitatea fizică. Le lipseau ieşirile afară, în aer liber... Până acum, îi obişnuise să iasă mereu în oraş, în parc, în magazine - şi-acum îi încuia în casă fără drept de apel!

Da - nu uitase nimic. Îşi puse şi ea geaca şi rucsacul şi şopti:

- Încetişor, da? Pe vârfuri şi cu guriţele închise, ca să nu ne-audă nimeni!

Lăsă cheia pe masa din bucătărie, îi puse Florentinei bebeluşul-pui de pernă în braţe, ieşi după ei şi închise uşa. Coborau încetişor treptele...

- Stop!

Trecu ea în faţă şi se aplecă încet, să vadă prin gemuleţul meschin de deasupra uşii dacă spionul era pe trotuarul de vizavi... Şi, da - era. Şopti:

- Hai - uşa din stânga. Aia cu lacăt. Repede!

Îi urmă şi scoase cuţitul de pe mânecă. Deşuruba repede holtşurubul... Împingea copiii în hol... Închise uşa şi oftă scurt:

- Bun! Şi-acum sărim geamul şi mergem pe strada din dreapta până găsim un taxi. Fiţi atenţi! Mergeţi împreună, ţinându-vă de mânuţe, în faţa mea. Aţi înţeles?

- Da, mami. Stai liniştită, că n-am uitat! Doar am repetat toată ziua, nu?

Da, ştia că îi bătuse la cap toată ziua cu planul ăla... Îi împinse în cameră:

- Hai - sus pe mobilă, pe unde e praful şters! Repede!

Copiii nu comentau - se căţărau repede... Deschise geamul, se

asigură că strada era pustie... Obloanele vilei de vizavi erau deschise, dar geamurile erau închise şi neluminate. În blocul din stânga nu vedea pe nimeni la geam... Împinse scurt obloanele:

- Florentina, prima. Cobori şi mergi în dreapta, lângă gard, ca să nu te vadă chinezii din stradă!

Fetiţa ei nu avu dificultăţi în a sări de pe pervazul ăla scund. Îl ajuta pe Léon să coboare la fel... Sări şi ea şi închise obloanele. Şi le zâmbi, punându-şi "bebeluşul" pe braţ:

- De mânuţă, în faţa mea. Dreapta şi tot înainte!

Léon râdea, fericit că în sfârşit vede şi el frunze, maşini şi cer albastru... Porniseră la drum.

Din punctul de vedere al taxiului, n-avusese noroc. Strada asta avea sens unic - şi era spre Route de Vienne, nu spre scăparea ei! Aveau ceva-ceva de mers, până dădeau de celălalt capăt! Dar era unica rută posibilă; aşa că păşeau grăbiţi, în tăcere...

Din fericire, pe strada asta nu treceau chinezi. Şi nici spioni. Treceau tineri... Femei cu sacoşe... Maşini comune... Era frumoasă Franţa; îi plăcea. Franţa asta, cu oameni comuni, era o adevărată binecuvântare pentru ea!

Aha! Un taxi! Era liber?... Da; era liber. Întinse mâna iar maşina încetini. Pâsâi copiii, care se opriră prompt... Urcă în spate, lângă micuţi, şi închise portiera:

- La intersecţia Rue de Bourgogne cu Rue Saint-Simon. Şi am rugămintea să nu mergem pe Route de Vienne.

- Desigur!

Bun! Şi-acum... Şi-acum, se duceau la autocar! Florentina zâmbea; Léon fremăta tot... Le făcu semn să stea cuminţi şi lăsă capul pe spate, pe spătarul banchetei. În caz că treceau totuşi pe lângă nişte chinezi...

De data asta, nu mai risca nimic! De data asta chiar va reuşi să se ascundă! Şi să ascundă bine şi copiii! Trebuia să se pună la adăpost; după care trebuia să-şi facă o obişnuinţă din a "interoga" zilnic internetul ăla! Ştefan înviase în acte; în Franţa, era conte. Ştirile despre el, oricât de bine filtrate erau, ajungeau măcar în online! Şi-apoi... Şi-apoi, nu era evident că spţul ei îi va transmite chiar el unele lucruri? Cu siguranţă, soţul ei aflase despre "incidentul" cu cardul şi laptopul, din Puget-Théniers. Nu trebuia să fie medium ca să-şi dea seama ce se întâmplase acolo! Dacă Ştefan era acum apărat de SIE, sigur avea el un băiat iute şi descurcăreţ la tastatură, care să caute informaţii acolo unde se părea că nu există informaţii...

- Am ajuns.

Deja? Păi era opt fără douăzeci! Ea ce făcea pe-acolo, în aer liber, 20 de minute? În fine; privi lung în jur... Puteau să coboare; aşa că achită cursa şi-i ajută şi pe pici... Taxiul se îndepărta...

- Mami, da' unde e autocarul?

- Încă n-a venit. Iar până vine, mergem să luăm ceva de mâncare pentru drum. Haideţi la restaurantul de acolo. Hai - repejor, de mânuţe, în faţa mea...

- Oof, mami - devii cicălitoare!

Ia uite-o! Râdeau toţi trei... Le deschise uşa şi intrară în restaurant.

Ştefan

Ce dracu făcea Aleodor ăla? Scoase telefoanele, le privi lung... Nimic; nici o veste. Aah!

- Şefu', eu zic să nu-l suni.

Negă scurt şi băgă telefoanele în buzunare:

- Nu-l sun. Nu vreau să se grăbească şi să stric totul. Dar mă îngrijorează absenţa veştilor de la el.

De fapt, ia să-i dea el o idee lui Aleodor ăla! Scoase telefonul şi începu să apese tastele...

"Ia băieţii mei, pune-i să se îmbrace iar în uniforme de poliţişti şi foloseşte-i ca trupe de desant. În caz că chinezii ripostează, să pară că avem ajutorul poliţiei."

Send... Oftă greu...

Unde era Ana lui? Unde erau copiii lui? Erau în casa aia? Dacă da, oare aveau ce să mănânce? Nici o veste de la Aleodor însemna că Ana nu ieşise din casă. Spionul ăla voise să apese soneria; iar spionii apăsau sonerii numai dacă erau siguri că în spatele uşii vor găsi ceea ce caută.

Era îngrijorat...

Ana-Maria

Sacoşa nu era foarte grea. Trei kile de mâncare şi trei litri de apă - floare la ureche! Nici nu le simţea, pentru că mergea în spatele copiilor şi vedea cum se apropie, încet şi sigur, de autocarul cu sigla Atlassib...

Şoferul şi trei dintre pasageri erau chiar lângă uşă; fumau şi discutau. Privea lung pasagerii ăia - că nu voia să aibă surprize... Doi bărbaţi şi o femeie. Toţi trei veneau "de la cules"; vorbeau tare şi erau veseli că se întorc acasă. Vorbeau cu un puternic accent "dulce", moldovenesc...

Mârâi printre dinţi:

- Vă urcaţi în autocar şi căutaţi trei locuri libere pe stânga voastră. Adică spre trotuar.

Nu primi răspuns; dar ştia că o auziseră...

Florentina se opri lângă uşă, îl trase pe Léon şi-l săltă practic în autocar. Şi-l urmă, grăbită... Şoferul întinse mâna, exclamând:

- Hei!

- Bună seara. Sunteţi cursa care trebuie să ia cinci cercetători şi să-i ducă la Strassbourg?

Fu măsurată lung...

- ... Da.

Scoase fişicul de bani şi i-l întinse:

- Ăilalţi doi n-au izbândit. Poftim.

Omul ăla se uita lung la ea şi n-o credea...

- Noi suntem cei cinci cercetători. 220 de euro - cinci locuri. Ocupate sau nu - că nu vreau factură.

Şoferul se grăbi să ia banii şi să-i îndese în buzunar; aşa că urcă şi-şi găsi copiii aşezaţi în stânga, aşa cum le spusese ea...

- Jos rucsacele şi gecile.

Se dezbrăca şi ea...

Şi gata - plecaseră la drum.

Se întinse şi trase perdeluţa de la geam. O trase bine, ca să nu rişte... Şi cum n-avea încă încredere în şofer şi cei trei pasageri întorşi de la cules, rămase în picioare, pe culoar, cu ochii aţintiţi asupra lor...

- Mami, acu' mâncăm?

- Da. Încetişor, ascunşi bine după scaune - pentru că nu se mănâncă în autocar...

Léon chicotea, de vreme ce era "băiatul lui tati" şi-l bucura mult fiecare ocazie de-a încălca regulile şi-a rămâne nepedepsit...

Unde era tati? Unde era Ştefan al ei? În Lyon nu mai era; şi-i plăcea să creadă că plecase să facă caşcaval. Că nu se dusese la război. Spera să aibă cu el o suită numeroasă care să-l apere...

Isamu

Ciocănitul îl făcu să tresară; se întoarse şi dădu de sprâncenele încruntate ale lui Cheng...

- Poţi să vii în birou?

Aprobă şi şopti:

- Nu vă speriaţi; vin repede.

Îl urma... Cheng închise uşa şi anunţă, neutru:

- Spionii au dispărut de pe străzi.

Cum-cum?

- În numai cinci minute, au trecut nişte maşini comune care-au

frânat, i-au recuperat şi-au demarat. Şi-atât.

Hm! Da' ce se întâmplase?... Nu cumva Externele alea chiar o recuperaseră pe Ana? Aşa cum discutaseră telefonic Popescu şi Ştefan? Nu cumva spionii chiar stătuseră pe străzile Lyonului până acum tocnai ca să-i păcălească pe ei? Greu de spus...

- Deci acum suntem numai noi pe străzi.

- Nu; acum nu mai e nimeni pe străzi.

Poftim?

- Poftim?

- Jun a ordonat retragerea la opt fix.

- ... A ordonat retragerea?

- Da. Întregul efectiv a fost retras de la acţiune. Oamenii sunt în drum spre Grenoble.

Jun ordonase retragerea... Cât era ceasul? Opt şi-un sfert. Adică ei plecaseră la opt, spionii plecaseră la opt şi cinci-opt şi zece... OK! Îl privi lung, drept, calm... Cheng nu-i înţelegea tăcerea:

- ... Şi-acum ce facem?

- Ce să facem?

- Păi ce facem acum? Noi ne-am retras; la cinci minute după, s-au retras şi ei. Ce-nseamnă asta?

- Nu ştiu. Sună-l pe Jun şi întreabă-l pe el - că el a retras trupele.

Se grăbi să-i întoarcă spatele şi să revină la mansardă.

Se aşeză lângă ei şi le făcu scurt cu ochiul, zâmbind. Fei-Yen părea îngrijorată; Liwei era agitat rău... Le spusese totul; aşa că se grăbi să-i lămurească şi cu ultimele informaţii:

- Jun a retras trupele de pe străzi, la opt fix. Spionii s-au retras cu întreg efectivul, cinci minute mai târziu.

- Şi ce înseamnă asta?

- Asta poate însemna două lucruri. Unu, că Ana nu mai e demult în Lyon. Doi, că Ana este în Lyon iar Externele ştiu adresa exactă.

Soţia lui se gândea... Liwei îl prinse brusc de braţ; băiatul lui privea afişajul mobilului, care se luminase... Mobilul începu să piuie...

- Staţi liniştiţi - nu poate să ne facă nimic. Dacă e la Nisa, suntem în siguranţă. Sunt patru *katana* şi două pistoale în încăperea asta. Liniştiţi-vă.

Luă telefonul şi răspunse:

- Da.

- Frate, eu nu te înţeleg!

- Sincer? Nici eu pe tine! Dar cum pe tine nu te deranjează chestia asta, pe mine de ce m-ar deranja?!

- Tu ce vrei, de fapt?

- Eu nu vreau nimic. Tu m-ai sunat.

- Normal că te-am sunat! Ce dracu face ăla? A retras trupele! Toate! Ce-nseamnă asta?

- Habar n-am!

- Isamu!

- Jun! Nu ştiu ce înseamnă retragerea trupelor lui la cinci minute după retragerea trupelor noastre! Da? Tu ai retras trupele! Tu ar trebui să ştii ce-nseamnă acţiunea lui - nu eu! Că altfel nu te-apucai - nu?

Apăsă butonul roşu, zâmbind mulţumit... Fei-Yen mai avea puţin şi leşina... Şopti:

- În clipele astea, mă bucur că sunteţi aici, lângă mine, şi vedeţi cât de bine mă distrez eu la serviciu. De-asta n-am putut să vă sun. Şi tot de-asta n-am să pot să vă sun nici de-acum încolo. De-asta o să vă rog ca, atunci când vorbim altfel decât faţă în faţă în şoaptă, să aveţi mare grijă ce spuneţi...

Aprobau amândoi, grăbiţi... Iar telefonul piuia din nou. Hm! Îi răspunse din nou:

- Da.

- Mă omule! Mă! Tu îl cunoşti cel mai bine! Tu ştii de ce a retras trupele! Spune-mi şi mie! Te rog frumos!

Le făcu cu ochiul, oftând greu, "artistic"... Şi începu să-i explice, cu calm:

- Din clipa în care l-ai trădat, Ştefan s-a întors cu spatele la tine. Şi-a recuperat ceea ce-l interesa şi-a renunţat la toate celelalte. Tu vii şi-ţi trânteşti trupele în treburile lui; el le aduce pe-ale lui lângă ale tale! Şi aşteaptă! A aşteptat atâtea zile, da? Cum ai plecat tu, a plecat şi el! Face exact ceea ce facem şi noi - după ce facem noi, pentru că noi facem primii! Ştefan nu vrea războiul ăsta; nu vrea să se lupte cu tine. Ştii ce cred eu c-a făcut? Cred că şi-a zis "Ducă-se! Eu să fiu sănătos!" şi s-a apucat deja să-şi clădească un imperiu nou, un pic mai încolo! Dar ştii ceva? Asta a zis-o pentru urechile celorlalţi; pentru că în realitate abia aşteaptă să-şi revină financiar şi să lupte să-şi recapete bunurile! Ştii că sunt tot bunurile lui, nu? SAF Consulting e tot a lui! Şi casa asta, tot a lui e! Şi conturile sunt ale lui - că le-a golit, dar nu le-a închis! Iar eu, deşi tu m-ai pus rege peste toate cele, sunt doar angajatul lui! Apropo - îţi dai seama că n-am cui să-mi prezint demisia? Că el e-n vacanţă! Iar nevastă-sa nu-i nicăieri; dar ea e importantă în toată chestia asta doar în măsura în care vrei să-l vezi pe el trecând pe la birou!

- Ohoho, şi ce mi-aş dori să-l văd venind fuguţa la birou!

- Îmi dau seama! Dar tu-ţi dai seama că, dacă faci aşa un rahat, în 5 minute el desfiinţează firma şi ne evacuează cu poliţia? Inclusiv din birou - unde, apropo, eu apăs pe butoane acum?

- Şi ce vrei să spui?

- Că sunt unicul angajat care se ocupă de afacerile lui. Dacă o zbârcesc, eu plătesc. Iar dacă tu nu închei contractul cu SAF Consulting, eu nu-l închei... Momentan ne folosim de biroul lui. Şi de electronicele din el. Şi de firmă. Potoleşte-te o lună-două, până se liniştesc lucrurile - şi încercăm să luăm legătura cu el.

- Mă! Mă! Tu eşti prost, mă!

- Auzi? Ştii ceva? Ia sună-l tu pe Cheng!

Închise şi zâmbi slab...

Oare ce-o să spună Ştefan după ce va asculta convorbirea asta? De primit, o va primi sub formă de transcript; ce-o să spună după ce-o s-o citească?

... Oare o s-o citească? Ştiind că venea de la Cannes, din vila lui, oare o s-o deschidă măcar, să vadă cine cu cine vorbise?

Acum era încruntat...

Ana-Maria

Aha! Aici era! Tocmai trecuseră pe lângă semnul rutier al localităţii Beaune! Trebuiau să coboare!

Se grăbi să ajungă la şofer şi-i zâmbi cât putea ea de "dulce":

- Vă rog frumos - ne puteţi duce până la centura oraşului Dijon?

- ... Da, sigur. Dar de ce?

- Trebuie să ajungem urgent acolo. Vă rog mult!

- ... Bine, sigur! Nici o problemă!

Perfect! Reveni lângă copii şi începu să strângă mâncarea, laptopul, hainele...

- Ce faci, mami?

Se aplecă mult, ca să şoptească cât mai încet:

- Aici coborâm. Sst, că nu trebuie să ştie nimeni! Hai - împachetaţi şi voi! Strângeţi jucăriile, bomboanele... Hai - totul la rucsăcele!

- Mami, şi de-aici unde mergem?

- De-aici, mergem direct la gară, ne urcăm în primul tren şi mergem glonţ spre Bourges.

- Şi acolo?

- Acolo, închiriem o garsonieră şi aşteptăm.

- Ce aşteptăm?

- Ca tati să câştige războiul.

Florentina o privea lung:

- Şi nu mai fugim?

- Nu, prinţeso. Dacă ajungem acolo cu bine, ne ascundem într-o garsonieră şi stăm cuminţi atât cât trebuie să stăm - o lună, două, trei...

Nici ea, nici Léon nu mai aveau alte întrebări; adică ar fi avut ei mii de întrebări de pus - numai că nu era momentul pentru ele. Îşi puse geaca, rucsacul şi bebeluşul pe braţ şi le făcu loc să treacă. Îi urma...

Se apropiau de Dijon. Se apropiau de pâlcul de case... Erau vile; dar le spunea case, pentru că zona aia părea rurală...

Brusc, autocarul se opri. Păi... Păi, aici era? Ce dracu?

- Coborâţi, mergeţi la barieră şi vedeţi ce tren aveţi. S-ar putea să nu vină nimic acum, repede...

- Nici o problemă - am mai făcut autostopul.

Individul o privea lung, nedumerit că avea aşa o călătoare dilie care plimba trei minori cu autostopu' de parcă era taxiu...

- ... Ştiai că vrei să cobori aici? Sau e vreo problemă...

Şi arăta complice spre spatele autocarului...

- Nu; aici voiam să ajung.

- Şi-atunci de ce-ai mai plătit pân' la Strassbourg?

- Păi ce să caut la Strassbourg?!

- Păi n-ai zis că vrei să mergi la Strassbourg?

- Nu; am zis că cinci cercetători vor să meargă la Strassbourg. Ce, eu sunt cercetător?

Şoferul bufni în râs:

- Şi-atunci de ce-ai mai plătit pentru cinci?!

- Fiindcă nu opreai tu pentru trei.

Un nou hohot de râs... Bărbatul se ridică şi scoase fişicul din buzunar:

- Poftim.

Cum-cum? Îi întindea banii:

- Ia-i. E evident că ai fugit cu copiii de-acasă; aşa că ai nevoie de bani. Şi lasă-i încolo de cercetători; că o scot eu la capăt cu fata de la dispecerat.

OK! Luă banii şi-l privi lung:

- Mulţumesc.

Uşa autocarului se deschise:

- Hai - fugiţi! Şi aveţi grijă de voi!

- Mulţumim, nenea!

Florentina ei semăna cu tati - avea la şmecherie-n ea... mamă-mamă! Coborâră şi porniră spre şinele de cale ferată.

Era întuneric deja. Dacă n-ar fi fost iluminarea stradală, n-ar fi văzut nici bariera, nici şinele! Se apropiau...

- Stop!

Băgă bebeluşul în sacoşă, lângă sticlele cu apă, şi ordonă:

- Mă ţineţi de mâini! Şi nu-mi daţi drumul! S-a înţeles?

- Da, mami.

Se apropiau de căsuţa-canton... Uşa se deschise; un bărbat în uniformă ieşi şi-o interpelă scurt, tăios:

- Dumneavoastră?

- Bună seara. Mă întrebam - când trece următorul tren spre Bourges?

Individul o privea lung... Léon interveni:

- Vrem să ajungem la Bourges, la mamaia. Pe aici trec trenurile care se duc la Bourges?

Ciudat - bărbatul păru că "învie"!

- Da, pe aici trec! Următorul ajunge aici peste... 4 minute. Traversaţi şinele şi mergeţi acolo, pe asfalt. Şi nu staţi lângă şine; da?

- Da, nenea şeful de gară!

Mm, ce se mai umflase în pene! Léon nici nu-şi dădea seama când era şmecher aşa ca tati! Îi zâmbi şi se grăbi spre fâşia aia de asfalt denumit cu generozitate "peron"...

Erau singuri. Erau în pustietate. Nenea "şeful de gară" se întorsese în cabana lui - ca să-şi savureze momentul probabil! Odată era şi el şef de gară! Era noapte, era destul de frig... Le închise ea fermoarul gecilor:

- Bravo, prinţule! Aşa se face! Bravo!

- Păi mi-am dat seama că o să spui din nou că tu şi tati v-aţi certat, aşa că tu ai plecat la mama ta şi ne-ai luat cu tine. Auzi, mami?

- Da, puiule.

- Ştii ce mă gândeam eu?

- Nu ştiu, puiule.

- Eu mă gândeam să nu mai spunem la nimeni că tati face afaceri cu nişte chinezi răi.

Poftim?

- Parcă am povesti un film! Eu nu cred că ne crede cineva atunci când spunem că tati face afaceri cu nişte chinezi.

Apăi dacă nici piciul ei de patru ani jumate nu credea povestea aia...

- ... Bine. O să mă gândesc la altă povestioară. Nu ştiu; trebuie să mă gândesc bine la asta. Partea proastă e că bărbaţii chinezi sau japonezi fac copii cu ochii oblici, aşa ca ai lor. Iar voi n-aveţi ochi oblici, aşa că nu pot spune că tati este chinez iar oamenii care ne caută sunt angajaţii lui tati.

- Ochi oblici, adică aşa, ca două dunguliţe?

- Da. Ca ochii lui Isamu.

Florentina se repezi cu întrebarea:

- Auzi, mami? Da' Isamu e acum la noi acasă?

- Nu ştiu; cred că da!

- Da' de ce el stă acolo, iar noi trebuie să fugim?

- Pentru că, dacă noi ne întoarcem acolo, fratele lui vine şi ne omoară.

- Mami, da' e casa noastră!

- Iar tati o va recâştiga! Să-l lăsăm pe tati să se ocupe de asta iar noi să stăm cuminţi, ascunşi bine, şi să terminăm cu întrebările de grupa mică!

Mm - ce urât se uita Florentina la ea! Ei, şi? Se uită şi ea urât la Florentina:

- Că discutăm chestia asta de-o săptămână şi ceva!

Discuţia se încheiase - prinţesa întoarse capul spre stânga şi oftă uşurată:

- Vine trenul.

Auzi paşii în dreapta; dădu drumul mânuţelor, hotărâtă să tragă cuţitul din teacă... Ceferistul zâmbea:

- Bănuiesc că n-aveţi bilet...

- N-avem. Probabil că o să cumpărăm în gara următoare.

- Nu mai coborâţi din tren, că nu stă mult în Dijon. Plătiţi la controlor. Doar să vă duceţi la el; să nu-l aşteptaţi să vină el să vă controleze.

Aprobă scurt...

- Până la Bourges faceţi 4 ore - că e o cursă regională.

Aprobă din nou... Trenul încetinea... şi se oprea. Ceferistul îi deschise uşa; urcă cu copiii şi se întoarse spre el:

- Vă mulţumim.

- Călătorie plăcută. Controlorul e în dreapta...

OK! Să aşeze copiii undeva şi să se ducă după controlorul ăla! Că era important să plătească bilet, nu amendă! Şi-apoi, ca să nu adoarmă, o să scrie în jurnal cum fugise... cum luase autocarul...

Ştefan

Mm, cât de obosit era! Dar obosise cu folos azi - rezolvase o grămadă de treburi! Revăzuse amici buni, reînnodase relaţii bune...

Descuie uşa şi intră. Se asigură că nu-l aşteptase nimeni în camera de hotel, după care se grăbi să tragă perdelele şi jaluzelele. Şi văzu două maşini din suită parcate chiar sub geamul lui! Unul dintre băieţi îi făcea semn, discret, să se odihnească - că se ocupau eu de securitate...

Zâmbi şi coborî jaluzelele:

- Auzi, Rebeco?

- Da, şefu'.

- Bună treabă am făcut noi cu vizita la Bordeaux!

Ea nu spunea nimic... Îşi scoase geaca:

- Două maşini în spate, două în faţă. Doi oameni în recepţie, pe fotolii, şi încă doi la uşa personalului. Bună treabă!

Roşcata lui aproba şi aştepta, cu ochii la ecranul laptopului...

- Tu ce faci acolo?

- Îl pornesc.

- Pentru ce?

- Ca să verifici mail-urile, să-mi dai rapoartele şi să vezi dacă ţi-a scris Aleodor!

Ia uite! Doar ce-i spusese să-i crească mintea într-o zi cât altor

roşcate într-un an, şi se şi executase! Zâmbi slab:

- Auzi, fă? Ia du-te tu şi adu-mi o felie de lună!

Gata - o "ucisese"! Luase poziţia de drepţi şi-l privea lung, panicată... Începu să râdă:

- Glumeam. Du-te şi fă un duş, schimbă-te, linişteşte-te...

Se ducea, dar nu s-ar fi dus... Bine, fie! Deşi chestia asta cu explicatul propriilor poante era ciudată:

- Ţi-am zis, de dimineaţă, să faci cumva să-ţi crească mintea într-o zi cât altora într-un an. De-atunci până acu', mintea ta a crescut vizibil; şi-am zis că, dacă tot te execuţi cu viteza sunetului la toate dispoziţiile mele, să-mi faci şi mie rost de-o felie de lună! S-o pun deoparte pentru Ana...

Roşcata râdea. Era vişinie-n obraji, dar râdea... Arătă spre baie şi rămase singur.

Ia să-şi verifice el mail-ul! Parola...

Avea două mesaje - unul de la Adina, cu ataşamente, şi unul de la Popescu - tot cu ataşamente. Agrafa aia de birou putea fi o înregistrare... putea fi o fotografie... care să-i demonstreze că Ana lui era acum în orăşelul Aurari, la aceeaşi masă cu tatăl şi mătuşa lui...

Întâi mail-ul lui Popescu! Îi scria că...

Bună seara, dle Ionescu.

Nu am veşti despre acţiunea din Lyon, dar am o înregistrare a telefonului lui Isamu Chèn.

I. Popescu

Aah! Îi venea să urle! Şi să spargă! Păi pe el îl interesa ce vorbeau chinezii la telefon? Sau îl interesa familia lui? De ce nu-i trimitea înregistrări telefonice cu familia lui?

Telefonul!

Îl scoase, selectă numărul ei... Telefonul era închis...

Prea bine! Să vadă ce vorbiseră chinezii! La mail erau ataşate două transcripturi. Îl deschise pe primul; citea... Citea şi-i venea să râdă...

... Cum-cum? Era chiar uimit acum! Lui Isamu îi crescuseră colţi? Şi rânjea aşa cu ei la frati-su? Ia te uită... De fapt, chinezul ştia că frati-su avea nevoie de el. Că Jun trăsese deja nişte sfori apropo de fratele mai mic, aşa că nu prea mai putea da înapoi - mai ales după ce-l împuşcase în cap pe şeful lui Isamu! Trebuia să meargă înainte şi să demonstreze că "Isamu poate"! Aşa că avea nevoie de-un frăţior cuminte, care să vrea să se facă şef peste Est şi să organizeze un mic imperiu alături de fratele isteric. Săracu' Isamu - nimerise tot "la şef"! Dar diferenţa dintre şefi era colosală...

Şi al doilea transcript?... Aşa... Chinezul lui nu era prost... Chinezul lui era conştient că regele aurarilor nu era prost deloc... Avea senzaţia că chinezul lui îi cam ţinea partea... Hm!

Chinezul lui era dat dracului. Îi spusese lui Jun adevărul; dar o făcuse într-o manieră atât de diplomată, încât nu va putea niciodată fi acuzat că îl indusese în eroare. Deşi îl indusese în eroare! Conturile erau primul exemplu care-i venea în minte în momentul ăsta! Isamu le putea închide - avea împuternicire pentru asta. Tot Isamu, angajatul lui, ştia că demisia este un act unilateral care se putea anunţa într-un cotidian, la rubrica "Diverse"...

După cum scria în transcript, trupele se retrăseseră; dar Popescu n-avea veşti despre Ana...

"Ce mi-aş dori să-l văd venind fuguţa la birou!" Jun transformase totul într-un război personal. De-asta rămăseseră chinezii în Lyon şi după ce plecase el. Pentru că Jun nu mai încerca să-l pună pe Isamu şef. Încerca să-l răstoarne pe Ştefan - înfuriat, probabil, şi de faptul că se lăsase dus de nas de cei care-i promiseseră o lichidare simplă, scurtă şi "curată".

O să fie greu; or să urmeze vremuri grele...

Roşcata intră în cameră, înfăşurată bine în halatul de baie. Se ridică şi-şi desfăcu troller-ul:

- După ce termini, să salvezi transcripturile. Faci un folder nou, îl numeşti "Isamu" şi le salvezi acolo. Iar în denumirea fişierului pui întâi anul, apoi luna şi data - ca să le ordoneze automat.

- Da, şefu'.

Bun. Şi-acum să facă şi el duş. Adică să se depărteze de cele două telefoane. Dorinţa lui de a-l suna pe Gaboraş va atinge, curând, pragul maxim - şi nu era bine să redecoreze hotelul.

Diamant

Tresări - îu! Se speriase - ledurile din brad se aprinseseră brusc... Da' cât era ceasul? Zece fix. Uitase că el setase ora la care se aprindeau luminiţele alea...

Bradul era frumos. Era superb! Era învăluit în parfum de regina-nopţii. Era un vis...

Trecuse printr-un milion de nume. Părerea lui! Renunţase repede la "Mihaela", "Oana" şi "Raluca" - că doar nu era o femeie oarecare, nu? Îi trebuia un nume special... "Adela" i se păruse prea blond. "Aisha" i se păruse că-i va smulge un hohot de râs. "Betina" rima cu "tartina", cu "botina"... "Cătălina" s-ar fi potrivit; dar femeia aia era mult prea activă pentru asemenea nume. "Edith" era prea întortocheat, "Liana" ar fi lăsat-o să creadă că era slabă ca o liană, "Maya" suna ruseşte, "Sara" era prea bătrânicios, "Venus" ar fi stârnit tot un hohot de râs - dar unul urmat de-o remarcă acidă...

Stătea lângă bradul ăla de ceva timp! Încă n-ajunsese la un rezultat. Dar nu se grăbea nicăieri. N-avea nimic urgent de făcut. Adică ar fi găsit el ceva de făcut - dar cel mai urgent lucru pe care trebuia să-l facă era să-i găsească numele. Să-i afle numele, de fapt. O avea în minte. Când clipea, o vedea în faţa ochilor! Iar imaginea ei îi lăsa impresia că numele ei era...

Aah!

Isamu

Era o atmosferă foarte plăcută în birou. Aşa-i plăcea şi lui să lucreze! Cheng zăcea pe canapeaua din living, zăpăcit probabil de ordinele pe care i le răcnise stăpânul, iar ei stăteau în birou. Liwei îi povestea ce se mai întâmplase acasă; el asculta şi-şi verifica mail-ul...

Cum-cum? Avea un mail de la şeful autogării din Strassbourg. Ptiu, drăcie! Strassbourg? Uau! Îl deschidea chiar acum... Îi trimitea confirmarea de primire pe care-o ceruse...

Omul îl informa că un autocar Atlassib, cu numere româneşti, tocmai plecase din Strassbourg. Avusese, pe lista de pasageri, un plus adăugat după plecarea autocarului din Bucureşti. În dreptul plusului scria "cinci cercetători care participă la o convenţie în Strassbourg". Iar el sesizase că din autocarul ăla coborâseră doi pensionari fericiţi - şi ioc cercetători. Ridică mâna - Liwei tăcu, contrariat...

- Stai puţin - că trebuie să fac un virament important.

Print pe mail-ul ăla... Delete... Yes... Trash... Delete... Yes... Serverul acum... Delete... Yes...

Se grăbi să ia foaia din imprimantă - şi-abia acum realiză că şterse mail-ul înainte să fie sigur că se tipărise totul aşa cum trebuia! Citea, repede-repede...

Da! Era bine! Era perfect! Repede - harta Franţei! Da' repede - înainte să apară Cheng pe-acolo! Traseul autocarului fusese... Trecuse prin Lyon! Categoric! Ia să calculeze el ruta pe autostradă! Deci: plecarea din Lyon, sosirea la Strassbourg... 5 ore - 500 de kilometri. Era aproape miezul nopţii; şi cum numerele erau româneşti, era tentat să creadă că ştia de ce spionii plecaseră val-vârtej imediat cum chinezii lor îşi strânseseră catrafusele! Păi de ce să mai stea pe-acolo? Ce, Ana mai era pe-acolo, prin Lyon? Ha-ha!

Şi totuşi - de ce dracu Externele alea nu o duceau cu un elicopter?

... Ba cu un elicopter o duceau - că nu coborâse din autocar atunci când ajunsese la Strassbourg.

Şi totuşi...

Cheng îi arătase azi lista de îmbarcare pentru un zbor Paris-Bucureşti. Ana-Maria, Florentina şi Léon Ionescu figuraseră pe lista aia, alături de mulţi alţi români. Încercaseră să-i prostească arătându-le că

îi repatriau odată cu alţi rromi...

Deci, Ana fusese în autocar. Făcuse ea ce făcuse şi fentase pe toată lumea - şi pe-ai lor, şi pe-ai lui... Deşi, dacă se gândea mai bine, poate că Externele urmăriseră discret autocarul şi-o preluaseră dintr-o localitate de pe parcurs... Ce localităţi erau pe parcurs? Dijon... Besançon... Mulhouse... Şi cam atât. Le notă pe coală, o împachetă cu grijă şi-o băgă în port-act. După care oftă greu şi se ridică:

- Lucrurile se vor precipita în curând. Nici eu nu ştiu ce să mai cred despre ultimele veşti - aşa că e mai bine pentru voi să vă baricadaţi în casă şi să nu-i deschideţi. Aici, intră când vrea el. La noi acasă, intră doar atunci când îi deschideţi voi. Să nu-i deschideţi - da?

- Da, iubitule.

- Şi să nu vă speriaţi - că n-o să-mi facă nimic.

- Bine. Iubitule...

Îşi trecu încet degetele prin părul ei... şi oftă greu:

- Vă duceţi acasă, vă baricadaţi bine şi nu-i daţi drumul înăuntru. Bine?

- Bine. Iubitule, te rog mult, fă tu o vrajă mare...

Ce vrajă să facă?

- ... Fă o vrajă mare-mare pentru ca războiul ăsta să se termine repede. Şi să aibă happy-end.

- Rândunico, nu există războaie cu happy-end!

- Ştiu; dar cum nu poţi să dai timpul înapoi, nu pot decât să sper că vei reuşi să influenţezi viitorul măcar un pic...

- Eu o să încerc. O să încerc să limitez cât mai mult cantitatea de sânge...

- Adică va curge sânge?

Aproba încet cu capul... Liwei şopti:

- Dacă promitem că nu mai ieşim din casă, promiţi că nu ieşi nici tu de aici?

- Liwei, stai liniştit. Mie n-or să-mi facă nimic.

- Dar nu vreau să rişti!

- Am să risc cât mai puţin cu putinţă. Dar va trebui, la un moment dat, să mă duc să-l caut pe Ştefan şi să vorbesc cu el. El nu va veni aici; mă voi duce eu la el.

- Nu, tată! Să nu te duci! O să te omoare!

Îl prinse bine de umeri şi-l privi drept:

- Am mai multă încredere în el decât în Jun.

Fusese extrem de limpede - iar amândoi erau uimiţi... Aprobă cu capul şi descuie uşa:

- Hai - duceţi-vă şi odihniţi-vă. Să fiţi cuminţi... Liwei, să-ţi faci temele...

Băiatul lui aproba...

- Şi, ştiţi voi - când vreţi să discutaţi despre asta, apăsaţi butonul verde şi şuşotiţi. Da?

- Da, iubitule.

Coborau toţi trei treptele... Cheng ajunsese primul la baza scării, grăbit să se repeadă în birou...

Nu mai conta! Nimic nu mai conta! O să fie ce-o să fie!

Vedea, prin geamul glasvandului, agitaţia din curte. Bodyguarzii familiei lui se pregăteau de plecare; erau atenţi, erau bine pregătiţi, erau bine înarmaţi... Îşi sărută băiatul şi soţia şi trase glasvandul. Şi-i urmări cu privirea...

Plecaseră.

Închise glasvandul, îl încuie şi coborî obloanele. Şi se grăbi să ajungă înapoi, în birou! Repede - programul de urmărire! Emiţătorul lui Fei-Yen... Erau în drum spre casă. Se deplasau repede... Era noapte; străzile erau mai libere. Era normal ca şoferul să conducă mai repede! Urmărea emiţătorul pe hartă... Se apropiau... Acolo era un semafor; era roşu. Îşi privi ceasul - nu trebuiau să stea acolo mai mult de un minut. Privea când ecranul, când telefonul, când ceasul... Şi se puseră în mişcare. Dreapta... Stânga... Stânga... Dreapta... Intraseră în curte. Aştepta... Erau în casă.

Oftă uşurat şi închise programul. Lăsă capul pe braţe, pe birou... şi închise ochii.

Ştefan

Era târziu. Se simţea obosit. Se simţea sfârşit, după atâta alergătură şi atâtea calcule. Dar...

Ştia că Roşcata nu dormea. Ştia că se gândea la ziua de azi, dar nu-şi terminase încă socotelile despre ziua de ieri. Şi ştia că nu se gândea la Danny, ci la textele pe care le "consemnase" şi viramentele pe care le făcuse în conturile de pe lista lui Popescu. Şi, bineînţeles, la faptul că şeful ei o ţinuse lângă el la negocierea de pe yaht! Consiliera lui era crispată rău! Avea nişte conflicte mentale pe care se căznea să le rezolve, dar nu prea reuşea... N-o certa; o înţelegea, pentru că acu' o lună tânăra de lângă el nu-şi storsese mintea nici măcar să tasteze "vorbim" în loc de "vb"...

Oftă greu şi se ridică. Porni dispozitivul de bruiaj, reveni în pat şi se lungi cu faţa la ea. Ochii albaştri îl priveau lung...

- ... Mai spune-mi despre ea. Cum era?

Îi dăduse o temă grea - că oftase din tot sufletul ei... Roşcata se întoarse şi ea pe-o parte:

- Ce să zic... La început, nu mi-am dat seama că era ea. Aşa cum am văzut-o eu când m-a luat tare, cu mâna-n şold şi clonţu' mare, părea o ţigancă de 25-26 de ani, instruită să ascundă plasme pe sub fuste şi să fure cercei cu dinţii. Dar când a zis de rege, mi-am dat seama că e ceva ciudat cu ea. Şi i-am zis să-mi ghicească. Atunci s-a schimbat la faţă. A "pierdut" rânjetul ăla şi am văzut că era speriată. Cred că avea inima-n gât de frică! Venea spre mine şi lăsa bărbia în piept. Şi mă privea pe sub sprâncene aşa, de parcă avea suliţe-n ochi!

- Te electrocuta.

- Nu ştiu ce-mi făcea, da' zău că mi se cam strânsese sufletu'-n mine! Am zis că mă plesneşte peste ochi, şefu'!

- De ce să te plesnească, fă?

- Părerea mea?

Aproba încet...

- ... Da' nu mă căpăceşti!

Nega...

- Noi pusesem manele pe străzi, nu? Şi ne plimbasem pe-acolo, de parcă mergeam la nuntă! Când s-a uitat aşa la mine, am zis că o să mă plesnească şi-o să-mi zică că ce dracu caut eu în maşina ta, pe scaunul din faţă?

Serios? De-aia o electrocutase Ana pe Roşcată? Sau avea consiliera lui ceva micuţ-micuţ pe suflet?

- Atunci am recunoscut-o mie-n sută, de pe youtube. Din filmuleţele alea de la cântările cu manelişti. A venit în faţa mea...

Venise în faţa ei...

- Şi restu' îl ştii. Şefu', cât am stat eu acolo şi m-am făcut c-o caut cu privirea, m-am tot gândit la clipele alea... Era frumoasă. Şi aşa, cu părul negru şi împletit strâns şi cu semnele alea roşii pe frunte, era frumoasă foc! Buzele alea roşii ieşeau imediat în evidenţă! Aşa-i că nu le face cu botox?

Clătină încet capul...

- Şi sprâncenele sunt pensate frumos! Ea şi le face, nu?

Aproba...

- Sunt arcuite foarte frumos! Iar când mi-a luat mâna... Are pielea moale, catifelată; şi are degete lungi, drepte... Asta înseamnă când cineva zice "degete de pianistă"?

Aproba încet...

- Şi când mi-a luat mâna - n-a luat-o ca pe legătura de pătrunjel. Şefule, nevasta ta parcă are ceva magic! Este... Nu ştiu; n-am atâtea cuvinte ca să pot să-ţi zic. Este aşa ca femeile alea speciale care ştiu mai mult decât Louis Vuitton şi Givenchy. Alea care sunt speciale nu pentru că se căznesc să fie speciale, ci pentru că e-n firea lor să fie speciale. Alea care emană un aer de "altceva". Nu ştiu... Nu ştiu cum să-ţi zic. Nu te supăra pe mine...

Nega încet...

- Uite, ca să-ţi zic aşa cum ştiu eu... De când sunt cu tine, am văzut o chestie. Atunci când intri tu într-un loc, parcă se schimbă atmosfera. Se vede că tu eşti altfel. Te mişti altfel, mergi altfel, vorbeşti

altfel, te uiţi altfel! Eşti altfel! Eşti aşa cum ziceam eu că e-n firea ta să fii altfel. Adică special. Aşa e şi ea. Când apare ea într-un loc, schimbă totul. Şi se simte că a apărut ea.

- Tocmai de-asta mi-e mie frică.

Era mirată...

- Dacă intră în gară, se schimbă atmosfera. Dacă intră într-un magazin, se schimbă atmosfera. E specială şi iese în evidenţă.

- Nu, şefule. Te înşeli. Ştie cum să facă să pară o femeie de rând.

- Păi n-ai zis tu că are ceva magic?

- Da, şefule; da' numai când vrea ea! Adică atunci când a venit spre mine, să ştii că n-avea nimic magic! Şi nici când a plecat nu mai păşea magic! După ce-a lăsat capu' în jos şi m-a avertizat că-mi ia gâtu' doar cu puterea minţii dacă-ndrăznesc să mă uit mai altfel la bărbatu' ei, da - a fost ea, pe care-o ştiam eu de pe youtube. Iar când a zis " Răspunde, că te sună soarta", s-a uitat iar cu sulițele alea pe mine... şi puf - a dispărut magia. Nu ştiu cum a făcut; dar a făcut un pas în spate şi n-am mai văzut-o pe regina ta - am văzut-o pe ţiganca de 25-26 de ani chitită să facă bani de lapte pentru puradel. Totul s-a schimbat - gesturile, faţa, paşii... ea...

Oftă greu... şi şopti:

- Până la 18 ani, a fost o româncă oarecare din Braşov. La 19 ani, era o secretară de avocat de Bucureşti, răsfăţat şi întreţinut şi susţinut de părinţi. Apoi l-a cunoscut pe Florentin, într-o conjunctură foarte favorabilă lui. Ştii la cine mă refer?

Roşcata nega...

- Florentin Manolache - băiatul cel mic al lui Ioan Manolache. Florentin este ultimul fin al lu' Bambina...

- Aa, Florentin! Acu' îl ştiu! Soră-sa s-a măritat cu Crin, nepotu' lu' Bambina!

- Da. Florentin ăla. El a făcut pentru ea ceea ce nimeni n-ar fi făcut - pentru că o iubea. Sincer. Şi-atunci ea a vrut să-l vadă fericit - ca să-i mulţumească pentru ceea ce a făcut pentru ea. Şi, în jumătate de an, s-a transformat din secretară de avocat în florăreasă.

Era uimită...

- În jumătate de an, secretara româncă a devenit nora favorită a lui Ioan Manolache. Care, crede-mă, e printre cei mai drepţi şi verticali şi căpoşi ţigani din Bucureşti! Dar n-a reuşit să se adapteze 100% în casa socrilor ei. Pentru că nu-l iubea pe Florentin. Credea că-l iubeşte; dar nu-l iubea de-adevăratelea. Aşa că s-au mutat singuri, într-un apartament cu chirie; iar Ioan Manolache nu putea trăi aşa, departe de băiatul lui... Florentina mea este fetiţa lui Florentin.

Gata - acum era şocată!

- Eu o ştiu pe Ana încă dinainte s-o nască pe Florentina. Am intrat în curte, la o petrecere, şi am rămas cu ochii la ea. Şi-am simţit cum femeia aia se lipeşte de sufletul meu! Ştii cum? Ştii cum trage aspiratorul o pungă de plastic? Şi cât de tare-o ţine? Aşa a tras-o sufletul meu pe Ana-Maria... M-am interesat ce şi cum; dar eram în plină ascensiune, luptam să-mi asigur oamenii şi teritoriul şi am dat-o pe ea deoparte. Şi nu m-am mai interesat de ea. Până când, într-o seară, am intrat în casa lui Nicuşor al lui nea Vlad Racovici, aurarul, şi-am văzut pe plasma de-un metru cum dansa Ana-Maria tango. Şi-asta mi-a pus capacul. Atunci, sufletul meu a tras-o şi s-a închis. Şi nu i-a mai dat drumul niciodată.

Roşcata lui era transpusă toată în povestirea lui! Avea mimica aia pe care-o avusese, probabil, şi pe vremea când locuia la primul ei şef şi asculta copiii din Bucureşti cum povesteau aventuri de rege nebun cu ochi verzi...

- I-am aranjat o vizită în şatra lui tata, care la vremea aia era într-o poieniţă la o oră de Bucureşti. Şi-am apărut şi eu, la un moment dat. Ştii că ştiu să-mi fac apariţiile...

Aproba, încântată şi zâmbitoare şi nerăbdătoare să afle povestea cu regele cu ochi verzi şi florăreasa aia specială...

- Şi-am furat-o de la Florentin florarul. Nu puteam s-o văd ofilindu-se lângă el! Ana mea era ca un boboc de trandafir care nu se deschidea - pentru că nu primea ceea ce-i trebuia ca să se deschidă! Mi-a fost frică să nu moară bobocul; să nu se usuce lângă Florentin. Şi m-am repezit berbeceşte şi-am furat-o. Şi i-am oferit ceea ce crezusem eu că îi trebuie; ceea ce-şi doresc toate fetele alea care dansează manele pe youtube. Bani, confort, o viaţă de huzur lipsită de griji... M-a refuzat. Şi-a rupt venele cu nişte holtşuruburi ca să nu rămână lângă mine!

- De ce?

- Pentru că ea nu voia ce vor fetele alea. Ea nu visa să fie bogată. Ea nu visa să aibă bani cu toptanul şi să facă shopping toată ziua. Ea voia să aibă o familie. Să aibă grijă de bărbatul ei, să-şi crească copiii şi să fie iubită. Ea voia dragoste. Atât - toată dragostea omului de lângă ea. Şi m-am speriat.

- Tu, şefu'?

- Da, eu. Nu ştiam cum e viaţa aia pe care-o trăia Florentin. El se ducea în fiecare dimineaţă la florărie; eu mă trezeam când mă trezeam, mă duceam langa prin oraş fără prea multe repere-n minte şi mă-ntorceam acasă când mă-ntorceam, cu ce bani mă-ntorceam! Azi câştigam, mâine nu! Azi plecam la opt, mâine la doispe! Azi veneam la prânz, mâine nu mai ajungeam p'acasă! Iar poimâine poate dormeam în arest! Cum să o trag cu de-a sila în viaţa mea? Când ea voia stabilitate, seriozitate, linişte...

Se întristase Roşcata...

- Am dus-o înapoi la Florentin. Atunci m-a obligat tata să mă însor cu Rubina... Dar nu m-am lăsat. Femeia frumoasă ca Luna era în sufletul meu - şi nu era lipită acolo, ci era parte din el! Aşa că mi-am aranjat apele, am venit în Franţa, l-am cunoscut pe fratele lui Isamu şi-am dat drumul la SAF Consulting - firma mare, pe care-o vor ei cu disperare... Şi am găsit, în Bucureşti, o femeie dispusă să mă-nveţe ce înseamnă viaţa de familie. Viaţa pe care-o voia Ana mea. Am început lecţiile şi mi-am dat seama că mă speriasem degeaba, ca prostu'...

Roşcata începu să râdă uşurel...

- Şi, într-o dimineaţă de octombrie, soarta s-a schimbat. Profesoara mea de mariaj a murit - a fost ucisă de foştii mei protectori... M-am dus la Bucureşti; mi-am luat adio de la ea, am îngropat-o... şi l-am pus pe Diamant să se intereseze ce mai face Ana. Am regăsit-o într-un conflict îngrozitor cu Florentin, care uitase s-o mai iubească... Şi, deşi ştiam că sunt un biet novice la capitolul "viaţă de familie" şi-o am pe Rubina gravidă şi legată de mine, m-am dus la ea. I-am spus că eu nu-i ofer o salbă, ci o hârtie cu antetul statului. Inelul ăla pe care l-ai văzut la degetul ei stătuse încuiat în seiful de la Cernica; în seara aia mi l-am pus pe lanţ, la gât, lângă medalionul care-mi purta noroc, şi mi-am jurat că nu-l voi scoate de-acolo decât ca să i-l pun ei pe deget. Şi cum ea înţelesese că Florentin se schimbase mult, cum începuse deja să bănuiască de ce se căsătorise cu el, a hotărât să-mi dea şi mie o şansă. A avut încredere în mine; aşa că a cerut să meargă la maternitatea Giuleşti, unde medicul ei i-a făcut o întrerupere de sarcină... a lăsat fetiţa la Florentin şi-a venit cu mine în Franţa, la Cannes. Şi mi-a iertat multe stângăcii şi multe greşeli, pentru că a văzut ce era în sufletul meu... Şi-a înflorit; bobocul de trandafir a înflorit şi s-a transformat în femeia specială pe care-ai văzut-o tu...

Mm, ce mutră de adolescentă visătoare avea acum! Trebuia s-o înveţe poker - neapărat! Oftă greu:

- Rubina m-a simţit; şi s-a sinucis. A născut băiatul prematur. Şi n-a rezistat Ramon al meu - deşi îl doream mult, iar Ana nu s-a clintit de lângă el la spital... După trei zile, a murit şi el. Atunci m-am concentrat mult asupra Florentinei... Florentina e copilul meu. Nu contează ce zic testele ADN. În sufletul ei, Florentina simte că eu sunt tatăl ei. A simţit asta din prima clipă când m-a văzut - când avea şase luni şi se juca cucu-bau cu mine în Bucureşti, în BMW. Când mă vedea, chiuia şi se zbătea să scape din mâinile lui Florentin ca să ajungă la mine. Atunci când a venit şi ea la Cannes, mi-a spus din prima zi că eu sunt tăticul ei - de era s-o scap din braţe când am auzit-o... Iar eu, în clipa când am văzut-o, am simţit-o cum îmi intră în suflet... Ea este sceptrul meu. Aşa am simţit întotdeauna... Atunci când m-a auzit spunând asta, Ana şi-a scos steriletul. Şi mi-a pus coroana - mi l-a dăruit pe Léon. Şi cum avem la Cannes patru camere plus dormitorul nostru, am stabilit amândoi că vom face câte-un copil pentru

fiecare cameră din vilă - după care compartimentăm livingu', pentru că e prea mare şi face ecou. Livingu' e mare cât tot parterul vilei...

Râdeau amândoi... Simţi cum i se umezesc ochii:

- Dar nu-mi mai doresc asta. Nu-mi doresc decât s-o am din nou alături de mine - doar a mea. De când s-a născut Léon, Ana s-a concentrat asupra copiilor; iar eu am lăsat-o să facă ceea ce-şi dorea ea, adică să-şi crească ea însăşi copiii, şi m-am concentrat asupra afacerilor, calculând că, după ce cresc, copiii se descurcă singuri - iar ea va reveni lângă mine. Acum însă, când n-o mai am lângă mine, când n-am mai văzut-o de atâtea zile... Am nevoie de ea. Simt că mă sufoc... Şi uneori îmi vine să plâng; alteori îmi vine să pun mâna pe cuţit şi să-l iau pe Philippe la plimbare. Şi s-o găsesc eu. Dar ştiu că e riscant; ştiu că Jun vrea să mă vadă rece. Iar dacă eu mor, ei n-or să reziste mai mult de şase luni...

- Nu vorbi aşa, şefule! Cum să mori?

- Aşa cum se moare. Aşa cum a murit Şerban Georgescu în faţa restaurantului. Eu n-am voie să mor - ca să poată ea să trăiască... Dragostea ei e specială. Dragostea ei ridică. Cum să-ţi spun... Atunci când Ana îmi arată că mă iubeşte, eu mă simt aşezat în palmele ei şi ridicat deasupra ei, spre soare. Simt căldura dătătoare de viaţă a soarelui şi simt siguranţa palmelor ei. Acum e furtună deasupra mea. Şi numai ea mă poate ridica... indiferent cât de mare e canicula de-afară sau muntele de bani pe care stau.

Roşcata aproba încet cu capul, serioasă...

- Nu ştiu de ce am încredere în Aleodor. Nu înţeleg cum am reuşit să nu-l sun deloc... Nu înţeleg cum am putut să plec din Lyon, ştiind că ea e acolo...

- Ai plecat tocmai ca să o ajuţi pe ea! Ca să plece chinezii!

- Şi-au plecat - azi, la opt. Nu ştiu dacă de tot - dar de pe străzi au dispărut. Chinezii de la Cannes ziceau că şi spionii s-au retras... Eu n-am nici o veste de la ea... Şi mă gândesc uneori că o să adorm, iar pe la două noaptea o s-o aud ciocănind la uşa camerei...

- Oo! Păi asta chiar c-ar fi o surpriză!

- Crezi că ar fi posibilă?

- Şefule... tot ce se poate! La urma urmei, avem aici ditamai suita! Iar ea sunt sigură că e înconjurată de oamenii lu' Gaboraş!

- Şi copiii? Mă tem, uneori, să nu facă omul ăla o tâmpenie şi...

- Nee! Exclus, şefu'! Păi nu ştie că-i iei gâtu' dacă pierde copiii? Ce naiba!

La urma urmei, Aleodor îl cunoştea bine; ştia ce i se va întâmpla dacă nu-i aducea întreaga familie...

Deci, şi Roşcata era de părere că gândul lui nu era imposibil! Că, în noaptea asta, era foarte posibil ca Ana lui să ajungă aici, în Bordeaux, să fie adusă la uşa camerei şi să ciocăne uşor...

Închise încet ochii - trebuia să doarmă. Pentru că, în gândul lui, ea venea atunci când el dormea. Voia deci să adoarmă cât mai repede...

Diamant

Cerul era curat. Era plin de stele! Era o nebunie... Era ca o vrajă...

Rămăsese singur cuc acolo, în părculeţ. Bănuia că era trecut de miezul nopţii - orăşelul Aurari era cufundat în linişte. Stătea tolănit pe bancă, "răstignit" peste spătar, şi se uita la stele... Şi căuta pe cer litere care să compună numele ei...

Ameţise. Stelele alea păreau că porniseră într-un dans complicat... Ăla era un R. Mare, clar, "curat ca lacrima". După R venea... Venea... Îngustă încet ochii... Îl lua somnul, dar nu voia să adoarmă înainte să afle numele ei; aşa că făcu un efort să depărteze pleoapele...

Constata că nu putea să depărteze pleoapele... Că o să adoarmă acolo, răstignit pe bancă, ca un gâscan fraier...

- Diamante!

Cum? Sări în picioare şi se răsuci spre poartă! De-acolo se auzise! Ea era! Venise! Venise şi-l strigase!

... Era linişte... Era îngrozitor de linişte... Era pustiu...

Aţipise - exact ca un gâscan fraier!

Se trânti înapoi pe bancă şi-şi privi lung mâinile... Măiculiţă, în ce hal se speriase! Da' şi el era dement! Stătea în părculeţ în toiul nopţii? Normal că auzea voci! Mm...

Nu se putea linişti! Pur şi simplu, tensiunea i-o luase razna! Se speriase rău! Şi trebuia să se liniştească...

Gata - acum o să-i treacă. Acum respira corect, normal, iar inima îi bătea din nou într-un ritm cât de cât civilizat! Mm...

Şi-acum, că se liniştea, zău că-i părea rău că se liniştea! Îi părea tare rău că nu-i auzea paşii apropiindu-se... Că nu-i simţea braţele cuprinzându-l uşor din spate...

Închise ochii... şi decise, într-o clipă, că oricum era nebun! Şi deci era firesc să facă asta, dacă era nebun de legat!

Paşii se apropiau de el. Nu se grăbeau. Drăcoaica ştia că pe ea o aşteaptă... Era în spatele lui; se apleca şi-l cuprindea cu braţele... Parcă simţea părul ei pe ureche, pe gât... Şopti uşor, doar pentru ea:

- Mm... Raina...

5 mai 2011 - joi

Ana-Maria

Oof, Doamne! Bine că ajunseseră! Chestiile astea regionale erau un chin!

Peronul se mişca tot mai încet... Gata - se opriseră. Florentina apăsă butonul; făcu un pas mare, să nu se-mpiedice şi să cadă cu tot cu Léon... Şi decise să schimbe organizarea:

- Ieşim şi te duci glonţ la primul taxi pe care-l vezi.

Florentina nu răspundea, dar se conforma. Era adormită; voia să doarmă şi ea... Dar poate că cea mai obosită dintre ei, ea era! Care stătuse drepţi şi-i păzise pe ei, cât dormiseră ei! Léon era tot mai greu; sacoşa aia cu mâncare parcă se îngreunase mult...

Ieşiră din gară - iar unul dintre taxiuri porni motorul... dar nu se puse în mişcare decât după ce Florentina îi făcu energic cu mâna. Semn că nu era nici chinez, nici spion, nici român. Urcă pe bancheta din spate... şi oftă:

- Ştiţi cumva un loc unde să pot sta cu copiii cu chirie? O garsonieră sau un apartament...

- Da; ştiu. Vărul meu are o garsonieră de închiriat. Uitaţi-vă în săculeţul cu pliante; e acolo o jumătate de coală scoasă la imprimantă...

Da, o vedea. Ce scria acolo? O garsonieră confort unu sporit, la intersecţia Rue Barbès cu Bd. de l'Industrie. 40 de metri pătraţi mobilaţi, la etajul trei din şase...

- Şi cât vrea?

- Păi, eu ştiu că o închiriază în regim hotelier. Cere 20 de euro pe zi, dacă nu vreţi factură sau act de mână.

- Nu vreau decât să ajung în garsoniera lui. Şi să stau acolo şapte zile.

- Deci vă duc acolo?

- Da, dacă aveţi o cheie!

- N-am - dar îi dau telefon şi aduce imediat cheia! Locuieşte la cinci minute de mers pe jos.

- E departe de gară?

- Nu; nu chiar.

Iar dacă era o capcană... Zâmbi:

- Bine; mergem acolo.

Taxiul se puse în mişcare. Ea îl răsuci uşor pe Léon, ca să poată să tragă cuţitul de pe mânecă fără să rişte nimic... Asculta convorbirea telefonică; şoferul îşi anunţa vărul că i-a găsit o clientă pentru 7 zile...

- Gata. A spus că se duce repede acolo, să şteargă praful, să spele vasele - dacă sunt vase...

Aprobă încet cu capul. Şi acum nu mai spuneau nimic - nici el, nici ea. Mergeau în tăcere prin oraşul aproape pustiu... Florentina căsca din ce în ce mai des...

Sărută uşor fruntea prinţului ei - până la urmă, se părea că aveau noroc! Cineva, probabil Cel de Sus, îi ajuta. Reuşiseră să iasă din casa aia, reuşiseră să ajungă la autocar, să prindă trenul, să găsească garsoniera asta...

Sărută din nou fruntea lui Léon - că ceva nu era în regulă acolo...

Oftă greu - prinţul avea febră. Bănuia că răcise - ori în autocar, ori în tren. În autocar, aerul condiţionat funcţionase non-stop; în tren fusese curent... Gecile lor erau groase iar el transpirase...

După cinci minute, taxiul opri în faţa unui bloc cu şase etaje. Văzu clar indicatorul - Rue Barbès. Ajunseseră.

- Aici e.

Bărbatul se grăbi să coboare şi să-i deschidă portiera:

- Daţi-mi mie sacoşa.

I-o dădu - că era mult prea obosită... Şoferul formă un număr la interfon, care se deschise imediat; îl urmă. Liftul era la parter... Apăsase, într-adevăr, cifra 3...

De cum ieşiră pe palier, văzu uşa larg deschisă. Dinăuntru se auzea apa curgând; intră şi fu cât pe ce să se ciocnească de proprietar! Care se grăbi să se scuze în şoaptă:

- Ah! Mă scuzaţi! Poftiţi - aici! Am schimbat patul...

Aprobă şi-l lăsă pe Léon pe pat. Şi abia acum observă cât de roşii erau obrajii lui! Se grăbi să-i scoată geaca... Florentina se aşeză lângă el:

- Îl dezbrac eu.

Bună idee! Scoase banii şi plăti cursa taxi; după care îl conduse pe şofer la uşă şi se opri în uşa bucătăriei. Proprietarul freca bine-bine o farfurie:

- Aveţi de toate aici: maşină de spălat, cuptor cu microunde, televiziune prin cablu, internet wireless, acces la

- E perfect. Vă rog, lăsaţi-le aşa!

Se oprise, descumpănit... Întinse banii, zâmbind:

- Ne descurcăm noi. Stăm şapte zile; dacă va fi cazul să prelungim, nu cred că va fi o problemă...

- Aa, în nici un caz! Aveţi aici numărul meu de mobil...

Îl scria repede-repede pe-un post-it...

- Şi cheile de la interfon şi garsonieră.

- E perfect. Vă mulţumim.

- Şi eu vă mulţumesc. Noapte bună.

- Noapte bună.

Proprietarul "se evacua" în viteză... Încuie, puse siguranţa şi puse şi lanţul. Şi reveni în cameră, oftând greu...

- Mami, cred că Léon a răcit.

- Eu sunt aproape sigură de asta.

Preluă ea dezbrăcatul prinţului. Mm, ce tare frigea! Scotea grăbită hăinuţele...

- Mami, şi acum ce facem?

Îl aşeză pe Léon în pat, la perete, şi o luă pe Florentina la bucătărie:

- Uite ce mă gândeam eu... Nu putem fugi aşa, cu prinţul răcit. Ştii cum e când eşti răcită: n-ai putere, ameţeşti, curge nasul, răguşeşti... Eu cred că am reuşit să scăpăm de chinezi. N-or să poată să scormonească prin toată Franţa după noi - nu? Că se sesizează poliţia!

Florentina aproba...

- Atunci când am sunat la autocar, am anunţat că suntem cinci cercetători care merg la Strassbourg. Iar cercetătorii, de obicei, nu merg cu autocarul - iau avionul şi strâng fiecare bonuleţ ca să-şi recupereze banii. Deci, chinezii ştiu că noi suntem cercetătorii ăia; şi cred că am ajuns la Strassbourg. Dacă însă s-au prins de şmecheria cu coborâtul pe parcurs, cred că vor scormoni bine pe ruta autocarului, îl vor lua la întrebări pe şofer... Şi cum din Dijon noi am luat trenul direct de pe peron, din pustietate, şi am plătit la controlor, cred că putem sta liniştiţi în următoarele şapte zile. Şi-aşa, care sunt şansele să ajungă aici, în Bourges, şi să-l ia la întrebări tocmai pe taximetristul care ne-a adus în garsoniera asta?!

Prinţesa aproba cu fermitate.

- Aşa că eu zic să stăm aici şapte zile - că atât am plătit chiria. Până îşi revine Léon, până reuşesc să-l contactez cumva pe tati...

Acum aproba repede-repede, cu ochii mari şi fremătând de speranţă...

- Să ştii că eu caut tot timpul un mod de a-l contacta pe tati. Sau pe Diamant. Nu vă arăt şi vouă asta, ca să nu vă agit. E foarte dureros să ştii că încerci şi nu reuşeşti...

- Stai liniştită, mami! Ştiu că şi tu vrei să te întorci la tati!

O strânse tare-tare în braţe... şi reveniră în cameră:

- Să ai grijă la Léon - să nu răceşti şi tu. O să dormiţi împreună în pat. Să încerci să nu stai foarte aproape de el, să nu-ţi strănute în faţă, să nu mănânci şi să nu bei după el...

- Ştiu, mami. Stai liniştită - că mă descurc eu!

- OK. O să rămâneţi din nou singuri în casă, cât mă duc eu la cumpărături. Uşa asta e mult mai bună; are yală şi are şi lanţ. Să nu vă apropiaţi de ferestre... Să ai mare grijă de Léon, să nu se apropie nici el de fereastră... Aici avem şi televizor, aşa că vă uitaţi la desene, sau

la muzică, la filme...

Florentina aproba...

- Hai, prinţeso - schimbă-te şi bagă-te la culcare.
- Şi tu nu vii?
- Eu trebuie să găsesc nişte medicamente pentru micul prinţ!

Reveni în bucătărie. Trăgea sertarele, rând pe rând... Aha! Două pastile de Paracetamol! O să taie una din ele pe jumătate şi-o să i-o dea zdrobită, cu apă. Asta până de dimineaţă, când afla şi ea unde era supermarket-ul...

Florentina nu se luptase cu ea în privinţa planului de a sta aici şapte zile. Micuţa ei ştia că cea mai mare dorinţă a mamei ei era regăsirea lui tati! În plus, începuse să se obişnuiască cu distanţa dintre ei. Léon era foarte fericit că era mami lângă el - aşa că...

Aşa că vor sta aici şapte zile. Sau până reuşea ea să-l contacteze pe Diamant. Deşi avea sentimentul că mai degrabă o contacta pe roşcovana din Lyon - Diamant era urmărit, filat, ascultat, interceptat şi scanat mental...

Ştefan

Micul dejun arăta bine. Arăta comestibil. Nu-i simţea gustul - pentru că nu-l trezise nimeni azi-noapte. Auzise toţi paşii care trecuseră pe holul hotelului, dar nici unul nu se oprise în faţa uşii lor... Aşa că, ioc apetit. Mânca doar ca să nu-l ia cu ameţeală pe la prânz. Batoanele de ciocolată nu erau o soluţie viabilă, dar fiind faptul că era în război cu mafia chineză...

Roşcata mânca şi ea. Şi verifica mail-ul. Era tăcută; era mititică, cocoşată şi parcă băgase capul între umeri. Ştia că şeful ei era în pragul unei redecorări cam ca aia din Lyon - dar mult mai elaborată...

Tresări - telefonul din dreapta! Telefonul special! Se grăbi să-l scoată... Numărul nou al lui Aleodor. Apăsă butonul verde:

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Am veşti proaste.

Închise ochii, simţind că i se tăiase respiraţia...

Veşti proaste? Ce dracu făcuseră ăia acolo? Ce păţise Ana? Sau era vorba de copii? Înnebunea! Dacă ei păţiseră ceva, el pica mort pe jos în crâşma aia... Aleodor oftă greu:

- Ne-a scăpat printre degete.

Dumnezeule mare! Erau bine! Ana şi copiii erau bine! Doamne... Aleodor aştepta o reacţie, dar el nu putea să reacţioneze...

- ... Omul meu nu s-a clintit din faţa casei în care era ea. Ieri, la opt seara, chinezii s-au retras brusc, au împachetat la urgenţă şi-au părăsit Lyon-ul. La opt şi cinci, omul meu a sunat la sonerie - şi nu i-a răspuns nimeni. A intrat cu proprietăreasa, care a recunoscut-o imediat în fotografii. A investigat camera pe care a închiriat-o, casa scării şi şi-a dat seama că Ana a descuiat uşa unei garsoniere de la parter şi-au ieşit pe geamul de acolo. Care dă în strada din spate.

Gata! Asta era mult prea mult pentru el!

Apăsă butonul roşu şi lăsă mobilul pe masă... Împinse farfuria - că nu mai putea să înghită. Îşi aprinse o ţigară... Închise ochii, oftând greu... Roşcata şopti:

- Şefule, să nu-mi zici că s-au împiedicat!

Aprobă scurt:

- Ba s-au împiedicat rău. Au pierdut-o! Dobitocii ăia s-au agitat şi s-au scărmănat şi-au spionat-o până au pierdut-o! Poţi să crezi că dobitocii ăia n-au asigurat spatele casei?

Şi-o privi lung, că voia să-i ştie opinia... Consiliera lui era încruntată acum; socotea ceva... Brusc, ochii albaştri se îngustară:

- Auzi, şefule? Eu am senzaţia că ăştia nu prea vor să vă regăsiţi.

Cum-cum? Ea realiza ce spunea acolo? Îl dădea în alte alea, dacă-i băga asemenea idei în cap! Pe de altă parte, şi Popescu, şi Leonard, şi Nicu Cărare fuseseră foarte încrezători în regăsirea lor de azi! Adică de ieri - că de ieri trebuiseră să se regăsească, el şi familia lui! Şi toţi trei "greii" îşi arătaseră încrederea "nemărginită" în Aleodor...

- Da' ştii ce cred eu?

Ce mai credea ea?

- S-ar putea să n-o fi pierdut; s-ar putea s-o fi lăsat să plece aşa cum ştie ea şi s-o fileze discret şi să-i asigure o minimă securitate până o pot recupera în siguranţă! Iar atunci când or s-o recupereze, probabil că or s-o ducă glonţ undeva în Bucureşti, într-o casă de-aia conspirativă - sau cum le-o zice! La urma urmei, chinezii pe tine vor să te omoare! Nu? Cum să te aperi tu de chinezi, dacă eşti preocupat să-ţi aperi întâi familia? Şi cât de mare e riscul ca un glonte rătăcit s-o nimerească pe ea, sau pe copii?

- Cel mai bine păzit loc din lumea asta este orăşelul Aurari. Iar ei ştiu asta. Dacă Ana nu e acolo, atunci nu e în siguranţă - iar ei ar trebui să facă ceea ce le spun eu, nu ceea ce cred ei că-i bine.

Telefonul reîncepu să piuie. Tot Aleodor? Îi era pur şi simplu scârbă să-i răspundă! Dar...

- Da.

- Ştiu - dar n-am ce să mai fac acum. Am răscolit oraşul toată noaptea - de la cinci stele până la canalizare - şi n-am găsit absolut nimic. Eu sunt tot în Lyon; acum investighez posibilele rute pe care s-ar fi putut duce. La gară sigur n-a fost - am fost eu, am discutat cu directorul, cu oamenii, am văzut imaginile de la supraveghere... Îi rămân autostopul şi autocarele. Îţi jur c-o s-o găsim!

Apăsă butonul roşu şi lăsă din nou telefonul pe masă. Şi suflă lung fumul... după care zâmbi:

- Ai dreptate.
- Cum adică?... Şefu', ce-a zis ăla?

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Că a căutat-o peste tot, de la cinci stele la canalizare. Nu poate fi aşa de tâmpit, s-o caute în canalizare - aşa că au lăsat-o să plece. O filează discret... şi aşteaptă momentul propice ca s-o recupereze, cu tot cu copii. Sunt sigur că Ana nu iese niciodată "în trei". Iese singură, atunci când se duce să ia de mâncare; şi călătoreşte cu ei doar noaptea.

- Şefu'... Tu să nu uiţi că eu am 16 ani. Şi n-am crescut chiar aşa de mare în ultimul timp...

Roşcata arăta spre propriul cap... Se căzni să-i zâmbească măcar un pic:

- Bine. Goleşte farfuria, că plecăm la drum.

Şi-acum, cu gura plină, consiliera lui nu mai zicea nimic - nici despre Ana, nici despre Externe, nici...

... Oare o pierduseră? Sau o urmăriseră? Unde era Ana lui?

Scoase telefonul, selectă numărul... Avea telefonul închis...

Cum să facă?

Ana-Maria

Internetul nu-i mai spunea nimic despre Ştefan. Nu se mai întâmplase nimic. Era o tăcere destul de îngrijorătoare...

De fapt, n-avea de ce să se îngrijoreze. Era normal ca regele să-şi construiască regatul în liniştе! Ştefan nu era "gălăgios", aşa ca aceriştii de prin ziare. Ăia sfârşeau la răcoare; el scăpa din atentate ale mafiei chineze...

În ştiri, nimic nou. Pe youtube, nimic nou. Dar presimţea că în curând o să-şi vadă soţul alături de Florin Salam. Că doar Florin îl salvase - nu? Era normal ca regele să încerce să-i mulţumească cumva! Chiar şi numai făcându-i reclamă - dar cu siguranţă vor exista imagini cu ei doi împreună...

Strănutul o făcu să tresară; aproape imediat, Florentina bombăni:

- Mami, Léon împrăştie cu muci pe-aici!

Bufni în râs:

- Ce face?

Micuţa ei răspunse în romanes:

- Dă cu muci în pat!

Aoleu! Se grăbi să intre în cameră:

- Repede, treci la spălat! Şi dă bine cu săpun - să nu răceşti şi tu!

Prinţul strănutase; bineînţeles că azi va spăla aşternuturile alea... Se aşează lângă el şi-l sărută pe frunte:

- Neaţa, prinţule!

- ... Neaţa, mami...

Aoleu, ce răguşit era! Numai că trebuia să păstreze nota optimistă, ca să-l ajute să se însănătoşească mai repede! Aşa că zâmbi, în romanes:

- Ce faci, puiule? Te-ai apucat de fumat?

Prinţul râdea şi nega... Ochişorii verzi erau umezi, din cauza răcelii; dar erau veseli. Paracetamolul de azi-noapte îşi făcuse datoria. Îl ştergea la nas...

- Mami, cred că am răcit!

- Ba să fii sigur că ai răcit! Dar nu-i nimic; am găsit o garsonieră cu chirie şi am fost de dimineaţă la hypermarket, aşa că imediat cum mănânci, îţi dau siropel şi-o să te simţi mai bine. Ia spune-mi? Ce te doare?

- Nu ştiu. Mă ustură în gât... şi parcă mi-e somn!

Aoleu! Repede - palma la ceafă! Nu frigea foarte tare - aşa că îl durea tot corpul. Data viitoare când mai pleca la cumpărături, să nu uite să cumpere şi-un termometru!

- Ia să te schimbi tu în hăinuţele de casă, cât îţi aranjează mami un culcuş comod...

El se schimba, ea scotea aşternuturile şi aşeza pernele ca pe-un fotoliu... Înfofoli bine prinţul şi se ridică:

- Mă duc să fac micul dejun. Uite telecomanda... Dar să nu daţi tare. Bine?

- Bine, mami.

Intră în bucătărie. Să încălzească apa şi să facă ceaiul. Azi aveau pâine cu unt, cu miere şi cu ceai cu lămâie. Mai sănătos de-atât nu se putea! Mierea aia o să-i facă bine lui Léon...

Iar pentru după micul dejun le pregătise o surpriză. Cumpărase o cutie cu mai multe jocuri pentru copii, luase şi creioane colorate şi-o carte de colorat, o carte cu poveşti pentru prinţesă... Şi un registru cu multe file. Aşa că nu se vor plictisi.

Or să stea aici, în garsoniera asta, şi-or să aştepte. Nu putea risca să-l plimbe iar pe Léon prin aerul rece al nopţii; diferenţa dintre o răceală rebelă şi-o pneumonie era mare - dar pragul dintre ele putea fi foarte mic...

Isamu

Mobilul lui Cheng piui; el privi afişajul şi se repezi berbeceşte spre uşă... Oftă greu - deci venise "urlătoarea"! Frumos...

Afacerile mergeau bine. Încă mergeau bine. Încasările nu mai urcau cu viteza cu care urcaseră acum o lună; dar încă urcau. Se gândea cu groază ce-o să le mai spună oamenilor ălora peste vreo două luni... Că războiul ăla nu se termina în mai puţin de-un an! Exclus! Jun făcuse o fixaţie de-aia afurisită rău...

Uşa se deschise larg iar fratele lui intră, vesel:

- Salut!

- Salut.

Venea să-i strângă mâna; se ridică şi-i strânse mâna... iar Jun constată, un pic descumpănit:

- Ăsta-i costumul de săptămâna trecută...

Aprobă scurt cu capul.

- ... Păi tu n-ai mai dat pe-acasă?

De data asta negă.

- ... Păi de ce?

- Pentru că, atunci când Ştefan nu e acasă, eu locuiesc în birou.

Jun se încruntă, scurt:

- Cum adică? Ce vrei să spui?

- Că este un ritual pe care-l facem de şase ani; iar partenerii îl cunosc. Vaporul nu rămâne niciodată pustiu.

- Ce vapor, mă?

- Firma, mă! Biroul firmei! Ori de câte ori Ştefan a fost plecat, eu am fost aici. S-a aflat deja că el n-a mai dat pe-aici. Dacă o şterg şi eu, faliment scrie pe uşă!

- Fii, mă, serios! Du-te acasă, la familie! Schimbă-te, fă-ţi un duş,

- Fac zilnic duş. Aici.

- Ei, hai! Ai înţeles foarte bine ce-am vrut să-ţi spun! Du-te şi stai şi tu de vorbă cu Liwei, cu Fei-Yen... Şii tu!

Negă scurt cu capul. Jun îl privea lung... Îi zâmbi "dulce" lui Cheng:

- Nu, Cheng - n-ai să rămâi singur aici, indiferent cât de tare îţi doreşti tu chestia asta. Aşa că nu mai încerca "mişcări" de clasele primare - că nu-ţi merge.

Cheng era vişiniu, dar tăcea; Jun zâmbea uşor şi-l privea ca pe o comoară de preţ... şi preluă el discuţia:

- *Touché*!

- *Exactement*!

- Bine, mă! Cum vrei tu! Da' măcar trimite pe cineva să-ţi aducă nişte haine mai comode de-acasă!

- O să comand ceva, după-amiază.

- ... De ce? Alea de-acasă ţi-au rămas mici?

- Nu; dar nu vreau s-o sperii pe Fei-Yen.

Şi-acum rânji "dulce" la fratele lui - că n-o să reuşească să-i "împăneze" hainele cu microfoane! Aşaa... Jun ridică un deget; el fu mai vorbăreţ:

- *Exactement*.

- Am aflat o chestie care-o să te mire.

Ce aflase?

- ... Gaboraş ăla de la SIE e tot în Lyon.

Aşa; şi?

- ... Ce-o mai căuta acolo?

- Habar n-am! Ai cartea lui de vizită - sună-l şi întreabă-l!

Mm, ce se încruntase! Jun porni spre uşă:

- Dă ordin să pornească iar căutările. Tot din Cannes, tot radial. Până aflăm ceva ce ne va conduce la ea. Adică până punem mâna pe ea! Şi fă cumva s-o şi găsească!

Începu să râdă şi trase tastatura:

- Eu îl dau; dar să nu te-aştepţi la mari succese.

- Acolo, în Puget-Théniers, muieruşca aia roşie a aflat ceva! Să afle şi oamenii noştri ce-a aflat ea!

- N-or să afle absolut nimic; dar, pe de altă parte, n-am vrea să ni se plictisească oamenii! Nu? Dacă-şi ies din mână...

Fu străfulgerat de privirea aia furioasă... Jun ieşi. Şi trânti uşa biroului! Urlătoarea avea draci...

El zâmbea; el era fericit. Era foarte liniştit, ştiind că Ana se pusese la adăpost încă de azi-noapte - şi că nu mai era în sudul Franţei. Spera doar să aibă destui bani lichizi; spera să se descurce ea cumva să-l contacteze pe Ştefan, sau pe Diamant...

Ştefan

Autostrada era liberă; el gonea totuşi pe banda de viteză, pentru că mai avea planificate şase discuţii de afaceri şi trebuia să facă opt sau nouă...

Descoperise, atunci când cărăuşul îi pusese valizele în portbagaj, că trebuia să se concentreze asupra afacerilor. Să-şi umple timpul cu afacerile, ca să n-apuce să se întrebe unde e familia lui acum. Aşa că se preocupa să facă bani! Discutase cu doi distribuitori şi primise comenzi bune; acum se ducea la doi vânzători. Trebuia să bată palma pentru nişte containere cu flori - şi ştia el cine-i făcuse rugămintea asta, aşa că o servea prompt pe năşica lui Florentin...

Telefonul din stânga începu să piuie. Îl scoase şi se încruntă scurt:

- Popescu. Da.

- Bună ziua, dle Ionescu.

- Bună ziua, dle Popescu.

- În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru

Se grăbi să-l întrerupă, tăios:

- Nu avem ce discuta pe tema asta.
- Şi totuşi, evenimentele au fost de aşa natură că
- Nu avem ce discuta pe tema asta.
- Aleodor mi-a spus că intenţionează să

Schimbă limba, dar nu şi textul:

- *Nous n'avons rien à discuter sur ce sujet.*

O secundă de tăcere... Bărbatul schimbă subiectul:

- Am fost contactat de omologul francez. Doreşte să vă vedeţi.
- Data, ora şi locul.
- Online, în cursul zilei de mâine.
- Cum procedăm?
- Ar fi bine să-l vizitaţi pe dl Donichioiu.
- O să-l sun.
- Bun. Iar când ajungeţi la el, mă sunaţi şi vă fac legătura.
- Bine.
- La revedere.
- La revedere.

Apăsă butonul roşu... Roşcata zâmbi:

- L-ai cam plesnit, şefu'...
- Zău? Mie mi se pare că doar l-am anunţat c-o să-l plesnesc!

Roşcata tăcea mâlc acum... Îi puse telefonul în poală:

- Sună-l pe Leonard şi întreabă-l dacă ne primeşte mâine în vizită. Dacă da, să ne trimită adresa pontonului şi ora pe mail. Şi pe urmă sună-l pe Aleodor şi cheamă-l aici. Că poate-i vine, dracu, gându' să o caute iar ca s-o recupereze - şi mi-o omoară chinezii!

Şi-al dracului să fie el dacă nu făcea accident!

Înfipse piciorul în acceleraţie, fentă scurt maşina din faţă şi...

Şi decise s-o lase totuşi uşurel - că n-avea voie să moară. Dacă el murea, o omora şi pe ea. Şi n-o adusese alături de el ca s-o omoare!

Ana-Maria

Era aproape miezul nopţii. Se strecură încetişor în cameră...

Copiii dormeau duşi - amândoi. Se jucaseră foarte frumos azi; cutia aia cu jocuri fusese o decizie foarte bună! Deşi se simţise destul de ameţit, Léon făcuse faţă tuturor solicitărilor Florentinei, care îl bătuse la cap cu tot felul de jocuri cu pioni şi zaruri. Asta-i permisese ei să facă mâncare... Să facă puţină ordine şi în cameră, şi în gânduri...

Avea o listă de cumpărături; se întreba dacă să cumpere sau nu toate lucrurile alea, care vor necesita un troller mare pentru a putea fi transportate... Nu-şi putea alcătui o garderobă prea "generoasă"; pe de-o parte trebuia să aibă grijă de bani iar pe de altă parte avea nevoie de ambele mâini pentru a ţine copiii! Dar nu putea face abstracţie nici de posibilitatea ca adidaşii lui Léon, de exemplu, să întâlnească un ciob într-o zi ploioasă. Prinţul se putea oricând împiedica - iar atunci când o să cadă el, pantalonii se vor rupe instantaneu... Cum era mai bine? Cine-i putea spune cum să facă? Hm...

Puse palma pe fruntea prinţului... Nu - ardea în continuare. Aşa că deschise carneţelul şi scrise, cu litere de tipar: ***"Eu am ieşit până la farmacie. Mă întorc repede."*** Îşi puse geaca, luă bani şi ieşi.

La 10 minute de mers pe Rue Barbès era o farmacie non-stop. O să încerce s-o convingă pe farmacistă să-i dea antibiotic fără reţetă. Dacă i-l dădea, era perfect! Léon îşi revenea în maximum 48 de ore! Dacă nu... Dacă nu, o să cumpere oţet şi spirt şi mălai - şi-l punea ea pe picioare aşa cum o învăţase mamaia Stela!

Mamaia Stela...

Gândul ăla îi strânse instantaneu inima într-un cub de gheaţă...

6 mai 2011 - vineri

Ştefan

Deschise încet ochii...

O nouă zi fără ea. O nouă dimineaţă fără nici un sens... Unde erau copiii lui?

Se ridică şi intră în baie. Admiră cearcănele "de expoziţie"...

Adormise târziu; pe la două jumate. Şi nu era şapte; aşa că spionajul francez va obţine azi imagini cu un conte nedormit, îngrijorat, un pic gânditor...

Să le spună despre Ana? Parcă nu le-ar fi spus despre Ana... Deşi spionajul francez ar fi găsit-o într-o clipită...

Nu avea încredere în spionajul francez. Jun era puternic în Franţa; nu l-ar fi mirat să descopere că avea relaţii sus-puse în spionajul francez! Aşa că...

Aşa că o vor găsi oamenii lui. Discret, după cum le ordonase el, o vor vedea pe stradă şi îl vor informa. Şi de data asta o va aborda cineva de încredere. Cineva la fel de discret... care-o va chema la o anumită adresă, într-o anumită zi, la o anumită oră şi-i va lăsa o maşină cu geamuri fumurii cu plinul făcut, cu torpedoul doldora de bani şi-un set de acte pentru ea. Şi-un bilet - ***"Sună-mă când ajungi la tata la primărie"***. Atât.

Trebuia să-i pună frână lui Aleodor. Şi trebuia să se pună la punct - că azi urca din nou pe yahtul lui Leonard. Poate reuşea să mai smulgă nişte informaţii de la el...

Ana-Maria

Siringa cu siropel alb era pregătită; antibioticul ăla era amar, aşa că îi pregătise şi-un ceai dulce-dulce...

Intră în cameră şi se urcă în pat, lângă el. Prinţul era îmbujorat rău, semn că febra nu scădea...

- Prinţule... Prinţul lui mami... Léon! Hai! Hai hopa sus, să luăm siropelul!

Micuţul gemea prin somn... Îl ridică uşor şi încercă să-l dezmeticească măcar un pic:

- Prinţule, hai - hai să luăm siropelul! Atenţie la guriţă...

Gata! Şi-acum repede ceaiul! Ochişorii verzi se deschiseseră mari-mari, semn că zeama aia era amară rău... Îl aşeză înapoi în pat:

- Hai înapoi, la nani.
- Mami, ia-mă în braţe!

Oof! Se lungi lângă el şi-l trase în braţele ei... Prinţul se grăbea "s-o acapareze" şi cu mâna, şi cu piciorul...

Ştefan

Privea lung yahtul. Era frumos... De-acolo, de sus, se vedea cu totul altfel! Era mare, elegant, impecabil... Yaht de afacerist, ce mai! Pe de altă parte, ce n-ar fi dat Leonard să locuiască într-o viluţă pe jumătatea celei pe care-o avea el la Cannes! Soţia lui locuia într-un conac discret, pe undeva prin Newfoundland. Era "pusă bine" - şi ea, şi copiii, care făceau tot felul de afaceri mărunte. El naviga, cu afacerile alea mari... Iar în proprietăţile lui de pe teritoriul Europei locuiau amicii. Şi partenerii de afaceri. Eei...

Elicopterul cobora încet... Vedea pe punte patru fete în costume de baie. Dar nici picior de Leonard; aşa că... Aşa că, nimic. Fetele alea nu vor încerca să-i ia gâtu'. Nici măcar nu se vor gândi să-l stranguleze cu şnuruleţul de la sutien! Mai degrabă, vor calcula cum să-l lege

lejer, sado-maso! Aşa că...

Gata - aterizaseră. Coborî şi-o aşteptă şi pe Roşcată - care era, contrar numelui ei, cam palidă... N-avea ce să-i facă! O să se obişnuiască ea! Mai ales că se pregătea, la modul cel mai serios, să-şi cumpere şi el vreo trei elicoptere. Că avea cu ce. Şi chiar avea nevoie de ele! Îi prindea bine un mijloc de locomoţie rapid şi sigur...

Sigur, pentru Jun ar fi fost floare la ureche să-l prăbuşească! Mai prăbuşise el vreo doi! Ba că intrase o pasăre la elice, ba că zburase prea jos şi agăţase firele de înaltă tensiune... Urma defecţiunea la rotor, nu? În plus, ce-ar fi spus Ochiul de aşa o investiţie majoră? Şi gălăgioasă? Şi inutilă, de vreme ce avea la dispoziţie avionul privat al Externelor?

Zâmbi slab - Philippe n-avea de ce să se supere pe el. Tocmai renunţase la elice...

Urcă scara şi strânse mâna lui Leonard:

- Bine te-am găsit!

- Bine-aţi venit! Haideţi - vă aşteptam!

Şi arăta spre fetele alea... OK! Mergeau la fete atunci! Ele îi văzuseră, oricum - şi păreau nerăbdătoare să-l cunoască pe posesorul ochilor verzi ca otrava! Rămăseseră "ancorate" în ochii lui! Hm...

- Luaţi loc. Cu ce vă servesc?

- Pe mine, cu nimic. Momentan!

- Rebeca?

- O Coca-Cola.

O instruise în autocar apropo de diversele licori pe bază de arome identic naturale şi amestecul lor cu anumite substanţe; constata că nu uitase... Una dintre fete se grăbea spre minibar; Leonard reveni spre el şi oftă greu:

- Urâtă măgărie în Lyon!

Se încruntă scurt:

- Nu avem de ce să discutăm pe tema asta.

- Credeam că vrei să ştii cum a fost!

- Istoria asta nu mă interesează. Rezultatul e mai mult decât concludent; nu-mi trebuie informaţii despre paşii care au dus la eşec. Mai ales că, dacă mă-nfurii rău, îl las pe Aleodor la vatră înainte de vreme. Şi asta n-ar fi o decizie tocmai inspirată.

- Apropo - cât îl mai laşi să bănănăie prin Lyon?

- Cât vrea el! Că nu e omul meu, să-i zic eu ce să facă!

- Ba să ştii că e consilierul tău personal!

- Eu n-am consilieri aşa de slabi de minte.

- Ştefane,

- Măi Leo, zi-i şi tu - cât de idiot tre' să fie un spion ca să nu-l ducă tărtăcuţa să asigure spatele casei? Asta se-nvaţă la lecţia doi! Te uiţi bine şi numeri pe deşte câte căi de acces sunt până la obiectiv! Aşa-i zice pe limba lor; nu?

Leonard zâmbea şi aproba; nu-şi permitea să râdă de-a binelea, pentru că discutau despre familia lui fugară...

- Eu n-am consilieri care fac idioţenii de-astea.

- N-a făcut-o el. El n-a putut să se apropie de casă - că erau chinezii ăia peste tot şi-i ştiau bine mutra. El a stat într-o maşină parcată pe-o străduţă adiacentă. Şi să ştii că s-a căznit mult să reuşească...

- Rezultatul este fâs. E ca fotbalul - se joacă pe goluri. Şuturile şi plonjoanele sunt umplutura. N-a marcat la meciul ăsta; încă o ratare de-asta şi-l scot pe piaţa transferurilor.

- Ştefane...

Nu mai zicea nimic - că oricum va face ce voia el! Leonard pusese degetul peste buze; semn că trebuia să se calmeze, să nu se mai repeadă să arunce cu cuvintele... Oftă greu:

- Tu cum ai vorbi dacă ai şti că nevasta şi copiii îţi sunt fugari prin Canada?

- Eu n-aş vorbi - m-aş duce cu tancurile şi-aş găsi-o. Şi s-ar mai elibera un loc în organigramă - a lui sau a mea. Nu vrei tu să discutăm constructiv?

- Ba da. Hai să discutăm constructiv. Azi, la opt, am programată şedinţa cu băiatul tău din nord.

- Aha! OK. Să nu-l menajezi! Vezi, că el e băiat bun; dar nu prea are imaginaţie!

- Las' că-l destup eu! Sper doar să-mi vină pregătit - că altfel ţi-l trimit îmbujorat natural!

- Oo, abia aştept! Pe-ăsta nu l-a îmbujorat nimeni niciodată!

- În toate există un început!

Râdeau... Se ridică şi porni spre cabină:

- Mă duc să-mi prezint paşaportul la cameră.

- OK. Nu vin cu tine; te las să discuţi în linişte...

Aprobă şi-o privi scurt pe Roşcată; după care intră în cabină mult mai liniştit! Consiliera lui era hotărâtă să coboare cu el de pe yahtul ăsta! Era dispusă să înoate toată distanţa aia pân' la ţărm, numai să nu rămână pe yaht! Şi dac'ar şti ea ce petrecere de pomină o aştepta mâine seară...

Intră în cabină şi găsi calculatorul pornit. Bun! Scoase mobilul şi-l apelă pe Popescu... Mailul oficial... Parola... pe care oricum o s-o schimbe imediat cum ajungeau din nou în elicopterul ăla...

Popescu era online. Îl aşteptase; îi scrisese deja...

"Bună dimineaţa, dle Ionescu.

Ana-Maria şi cei doi minori au părăsit casa din Lyon în jurul orei 19.30. Au luat un taxi până la autogară, unde i-a aşteptat un autocar Atlassib. Din păcate, autocarul nu a putut fi urmărit deoarece avea un avans considerabil; dar ei sigur n-au coborât la destinaţie, ci pe traseu. Şoferul autocarului i-a spus lui Aleodor că a lăsat-o în Dijon, lângă gară; numai că a vorbit cu jumătate de gură, aşa că poate fi o minciună. De aici, nu mai ştim nimic despre ea."

Popescu

Mârâi printre dinţi, doar pentru el:

- Prea bine! Voi aţi vrut-o!

Apăsa repede tastele...

"Vă ordon să o lăsaţi în pace."

Enter! Aşa! El le ordona! Că el era şeriful la acţiunea asta! Nevasta, copiii şi caşcavalul erau ale lui - şi el spunea ce şi cum şi când se face! Clar?

... Foarte clar. Nu-i mai răspunsese. Bun! Acum, să lămurească şi problema pentru care venise până acolo!

"- Omologul francez s-a gândit la o videoconferinţă?

- Da."

Şi-i scria adresa de messenger... OK! Îl salută pe francez în scris; i se răspunse imediat. Se făceau reciproc prieteni, se adăugau la contacte... Activa camera...

Şi iată şi omologul francez! Mm, ce mândreţe de şef de spion! Solid, blond cu ochi albaştri şi mimică de Dolph Lungren! Locu'-ntâi la paradă, ce mai! Bărbatul era într-un birou - şi părea a fi singur. Îl văzu scoţând port-actul, desfăcându-l şi prezentând legitimaţia de serviciu:

- Charles Moreau.

Scoase paşaportul şi i-l prezentă:

- Ştefan Ionescu.

- Încântat să vă cunosc.

- Asemenea.

- Am vrut să stăm de vorbă faţă-n faţă pentru că dl Popescu a avut reţineri în a-mi trimite imagini cu dvs. după atentatul de la Bucureşti. Şi voiam să fiu sigur că nu-mi joacă vreo festă!

- Nu, nu e aşa glumeţ. Doar că s-a dorit revenirea mea în anonimat şi s-a rezolvat problema asta la Bucureşti. Durează un pic până se purică libertatea presei. Mai ales în România...

Dl. Moreau aproba... şi continua:

- Urmărim cu viu interes ce se întâmplă la vila dvs din Cannes. Am aflat că bunurile dvs imobile sunt intangibile şi v-aţi recuperat valorile mobile; iar asta a înfuriat rău o anumită persoană...

- Poate doar în măsura în care starea de lucruri de acum demonstrează eşecul planului anumitor persoane.

Bărbatul negă scurt:

- Persoană; nu persoane.

Ridică o sprânceană...

- Persoană. La singular.

Şi francezul ăsta zicea că Isamu e nevinovat...

- În orice caz, e important să rămâneţi anonim. Din câte am fost eu informat, intenţionaţi să deschideţi o nouă firmă.

- Da.

- O deschideţi pe numele dvs?

- Nu; pe numele meu va fi doar sediul social. Voi avea un contract de închiriere cu proprietara afacerii.

- Bun. E bine de ştiut - ca să n-apară probleme cu actele. De asemenea, ar fi bine să apelaţi la vechiul dvs contabil. Deşi continuă să se ocupe de firma de la Cannes, avem informaţii că este un om de încredere.

Aprobă scurt cu capul:

- Dacă voi avea nevoie de un contabil, voi lua în considerare această posibilitate.

Aşa - ca să nu i se urce prea tare la cap!

- Bun. Dacă aveţi vreodată nevoie de ajutorul meu sau al subalternilor mei, ştiţi cum să mă găsiţi.

- Ştiu. Şi chiar am nevoie de ajutorul subalternilor dvs.

- Ascult.

- Aş dori să ştiu unde este familia mea acum.

- Dle Ionescu... Referitor la familia dvs...

Bărbatul de pe ecran puse indexul peste buze preţ de-o clipă... şi abia după aceea continuă:

- ... prefer să nu discutăm nici măcar între patru ochi, în şoaptă, într-un bunker antiatomic pustiu.

Bufni în râs: cum-cum? Pe-asta trebuia s-o reţină! Cum zisese?

- Şi vă rog să nu insistaţi. Nu acum.

Individul îi făcea din nou semn să nu scoată un cuvânt...

Ochii albaştri deveniră brusc veseli. Bine-dispuşi. Şi optimişti. Ochii albaştri îi transmiteau că familia lui era foarte bine; că se ascunseseră bine, că nu erau chinezi prin preajma lor şi că erau supravegheaţi extrem de discret de serviciile franceze. Hm - francezii ştiau unde e Ana...

- ... Prea bine! Să sperăm că, în curând, voi reuşi să fac cumva să fiu din nou lângă ei.

"Că doar nu credeaţi că-mi place aşa, despărţiţi şi fără pic de veşti!"

- Să sperăm! Din informările mele, doamna Ionescu este extrem de precaută, de inteligentă şi de inventivă. Sunt sigur că, imediat cum războiul se va sfârşi, va ieşi şi ea din ascunzătoare.

"Băi! Să stai tu departe de familia ta atâta timp!"

N-avea rost să-i spună asta, că nu era amicul lui şi nici nu voia să-i schimbe opiniile! În plus, subalternii tuturor afaceriştilor români erau atenţi la străzi! Or s-o găsească ei! Deci...

Deci, zâmbi:

- Şi-acum, să vă spun de ce am nevoie de ajutorul dvs. Nu?

- Vă ascult.

- Am nevoie de o permisiune de acostare pentru gazda mea de astăzi.

- Perioada exactă şi motivul vizitei.

- De sâmbătă seara, orele 18, până duminică dimineaţa, orele 9.

- Motivul?

- Motivul este că e invitat la o petrecere.

Francezul era nelămurit. Începu să râdă:

- Merg mâine la prima petrecere de după atentat. Mi-ar face mare plăcere să fie şi el acolo...

- ... Prea bine, dle Ionescu. Acum vă completez permisiunea de acostare.

Bun! Bravo! Minunat! Leonard o să aprecieze mult invitaţia aia; iar când or să apară împreună la petrecere şi-or să stea împreună la masă, va mai câştiga un punct pentru avansare. Trebuia să se cţere deasupra liniei - infernal test...

Roşcata

Gata - Ştefan se dusese în cabină. Rămăseseră doar ei pe punte. Fostul ei şef o privea lung...

Da' ce văzuse ăsta la ea? Ce, n-o ştia? Ba o ştia bine! Aşa că se sprijini de spătarul canapelei şi-l privi şi ea drept. Leonard zâmbi:

- Fetelor, ia vedeţi voi dacă de pe partea cealaltă se văd delfinii...

Ce frumos le uşuise! Câtă graţie! Mai avea multe de-nvăţat...

- ... Şi? Cum te simţi?

- Poftim?

- Cum te simţi acum, în postura de consilieră a regelui aurarilor?

- Bine. Foarte bine, de fapt.

- Vă înţelegeţi bine?

- După părerea mea, da.

Leonard începu să râdă:

- De câte ori a urlat la tine?

- Niciodată.

- ... Serios?

- Foarte serios.

- Dar de certat, tot te-a certat!

- De certat, m-a certat uneori...

- Păi să ştii că toţi şefii îşi ceartă subalternii...

Ştia, ştia! Îi mai luau de ciuf, îi mai pocneau peste bot... Leonard continuă cu descusutul:

- Cu Titel ai mai vorbit?

- Nu.

- Nu te-a sunat?

- Nu.

- Şi nici tu pe el...

- Nici eu pe el.

- De ce?

Poftim?

- Poftim?

- De ce nu l-ai mai sunat?

- De ce să-l sun?

- ... Ca să-l întrebi despre Alin! Nu ştiu!

- Ca să întreb de Alin nu-l sun pe el, ci pe baba care-l creşte.

Leonard o privea lung şi-i cam transmitea să-i fie ruşine că vorbea aşa, în parabole... Zâmbi slab:

- Nu mă voi întoarce niciodată la el. Nici chiar între patru scânduri.

- Aşa mă gândisem şi eu. Şi să ştii că şi el zice cam acelaşi lucru! Am discutat ieri cu el, prin prisma faptului că în curând o să vă vedeţi...

Aşa; şi?

- Titel mi-a spus că acum eşti o femeie liberă; şi n-are rost să încerce să te ţină lângă el, dacă nu vrei tu să stai.

I-auzi! Aşa amabil era Titel? Hm...

- Chiar mi-a repetat faptul că, din punctul lui de vedere, viaţa ta te priveşte strict şi personal! Şi mi-a zis să-ţi zic că, dacă-ţi găseşti un băiat bun, să nu faci prostia să-l ţii ascuns; să ieşi liniştită cu el în lume, că n-are de ce să se ia de el.

- Dacă o să-mi găsesc un băiat bun, o să ies în lume cu el indiferent de opinia lui Titel.

Fostul ei şef râdea; ea era însă foarte serioasă:

- M-a cumpărat la 7 ani; între 7 şi 14, şi-a scos de mii de ori investiţia în mine. Între 14 şi 16, m-a pus să-i fac un copil. I l-am făcut. M-a dat regelui; acu' ce face, se răzgândeşte?

- Păi nu ţi-am zis că nu?

Ba da, îi zisese. Iar ea fusese fraieră şi-i arătase cât de... panicată era, în realitate, de gândul ăsta... Ia mai bine să tacă ea din gură!

- ... Deci zici că te înţelegi bine cu Ştefan...

- Foarte bine. Părerea mea, desigur!

Râdea cu subînţeles; Leonard o privea lung, zâmbind doar...

- ... Dacă ai probleme cu Titel, să-mi spui.

- Dacă am probleme cu Titel, îi spun lu' şefu'. Şi ştie el ce să facă mai departe.

- Cum vrei tu! Da' ziceam că scurtam lanţul telefoanelor...

- N-o să am probleme chiar atât de presante cu Titel.

Acum, Leonard râdea... Şi ea zâmbea. Şi tăcea. Aştepta următoa-

rea întrebare... sau apariţia regelui - care va ucide discuţia pe temele alea pe care nu prea ştia cum să le abordeze...

- ... În Lyon, a ieşit halimai mare...
- Aşa e.
- Păcar că n-a reuşit să-i ia acolo. Mare păcat!
- Data viitoare o să reuşească.
- Eşti tu sigură de asta?
- Sigură nu-s nici de ziua de mâine; dar, cu siguranţă, data viitoare nu vom repeta greşelile pe care le-am făcut data trecută. Şi-o să reuşim.
- Am auzit că ai tras cu pistolul...

Aprobă scurt cu capul.

- Nu-mi vine să cred că ai tras cu pistolul! Tu!
- Şefu' mi-a spus să trag cu pistolul. Şi-am tras!

Era uimit - cum, era aşa de simplu? Începu să râdă:

- Mi-a zis să am grijă să nu pierd pistolu' lu' Gaboraş - şi nu l-am pierdut...

Şi el râdea... Prea bine! La urma urmei, n-o să-i zică secretele şefului ei!

- În mare, cam ăsta e "secretul succesului". El îmi spune ce să fac, iar eu fac.
- Evident! Mirarea mea se referea la faptul că faci bine ceea ce-ţi spune el să faci.
- De ce? Ar trebui să greşesc?
- La 16 ani, e foarte uşor să greşeşti!
- La felul în care îmi spune ce-am de făcut, e imposibil să greşesc.
- Şi probabil că nu-ţi dă teme foarte complicate...

Ridică scurt din umeri - că pe-asta numai regele o ştia...

- Oricum, să ştii că e mulţumit de tine.
- Asta-i bine. Că mie-mi place să fiu asistenta lui - şi n-aş vrea să mă concedieze.
- Îţi place?
- Da.
- ... Tu vorbeşti serios?
- Da.

De ce era aşa mirat? Leonard se ridică:

- Oricum - ca să fie totul limpede, îţi mai zic o dată. Nu eşti obligată să-l suporţi pe Titel. Iar el nu mai are nici o putere asupra ta. Acum eşti consiliera lui Ştefan - şi eşti o femeie liberă, din câte observ eu. Aşa că atât eu, cât şi Ştefan, vom avea grijă să fii respectată conform cu actualul tău statut şi ne vom asigura că Titel îţi va respecta dorinţele şi deciziile.

Oo, perfect! Îi zâmbi "dulce":

- Mulţumesc.
- Să fii sănătoasă, cum se zice! Şi să ai grijă să nu-ţi superi regele! E un tip foarte sufletist; e pâinea lui Dumnezeu! Dar e un om drept; dacă îl loveşti, te va lovi.

Aprobă şi-şi înghiţi instantaneu cuvintele - că fusese cât pe ce să-i spună şi lui ce scria pe cuţitul regelui! Mm...

Mişcarea din dreapta ei îi atrase imediat atenţia. Ştefan ieşise din cabină; acum se apropia de ei, cu o coală A4 în mână. O întreba din priviri dacă e OK... Îl privi concludent, aşa că Ştefan începu să râdă:

- Uite, Leo; ca să nu zici că sunt rău şi n-am grijă de tine, ţi-am adus un cadou. Franţuzesc!
- Ia! Ce cadou?

Ce-i adusese? Murea de curiozitate...

Ştefan

Ei bine? Ce părere avea Leonard despre aprobarea aia? Momentan o citea; şi cum nu părea să înţeleagă, îl bătu uşor pe spate:

- Că doar n-o să mă duc să petrec singur; nu?

Acum îşi amintise şi el despre petrecerea aia din Bordeaux!

- Frumos cadou! Da' nu-i aşa că stai la masa mea?
- Bineînţeles că stau la masa ta! Da' să nu te mire dacă te iau cu mine, să dăm amândoi din buric!
- Aa, nu! Să nu faci asta!

Râdea zmeieşte, fiindcă Leonard Donichioiu se panicase serios auzind că va fi scos la dans...

- Şi ce-ai vorbit cu omul?
- Ei - de-ale noastre!

Leonard râdea... Nu prea era râsul lui, dar nici nu-i putea ordona să-i spună şi lui ce vorbise cu spionul francez...

Ana-Maria

Paşii se apropiau de uşă; ea ungea feliile de pâine şi aştepta chemarea la joacă... Florentina şopti:

- Mami, te superi dacă-ţi zic ceva?
- Nu mă supăr.
- Sigur?
- Sigur. Ce s-a întâmplat?
- ... Ştiu ce mi-ai zis ieri; da' să ştii că a început să mă usture gâtul şi nu mă simt prea bine...

Aoleu! Se grăbi să-şi pună palma pe ceafa ei... Micuţa oftă:

- Cred că am răcit şi eu.
- Nu-i nimic. Asta e! Intri şi tu în tratament şi gata!
- Şi îmi faci şi mie limonadă?
- Bineînţeles că-ţi fac!
- Da' îmi faci multă, aşa cum i-ai făcut şi lui Gabi!
- Bineînţeles.

Din casă, Léon se răsfăţă din plin:

- Maamii, ai zis că vii să ne jucăăm!
- Pregătesc cina şi vin.
- Da' haide!

Prinţesa ieşi...

Avea o problemă. Mare! Nu se putea duce la aceeaşi farmacistă să-i explice că avea nevoie urgentă de altă sticlă cu antibiotic! N-o să-i meargă şi-a doua oară! Va trebui să iasă repede-repede la cumpărături, ca să găsească o altă farmacie - sau o altă farmacistă de serviciu. Paracetamolul nu era dificil de procurat - se găsea la supermarket. Dar antibioticul...

Le duse farfuria şi-şi luă geaca:

- Mă duc să cumpăr medicamente pentru Florentina. Sunteţi cuminţi, da?
- Da, mami!

Aoleu, ce răguşit era prinţul! Să-i ia nişte bombonele cu miere...

Ba ia să lase ea prostiile! Şosete cu oţet, terci de mămăligă, zeamă de ceapă sau de ridiche neagră, miere cu lămâie... şi mai puţine antibiotice şi bombonele chimizate!

... Unde era soacra ei acum? Ce făcea? Oare plecase în România? Sau rămăsese în Franţa, cu gândul că Ştefan o să-i găsească repede iar ea trebuia să-şi ajute nora cu copiii?

Ştefan

Auzea paşi trecând pe holul hotelului. Paşii ăştia erau noi; erau "uşor rătăciţi". Iar el ştia că pe el îl căutau paşii ăştia. Îşi privi ceasul... şi se ridică:

- Mă duc să vorbesc cu omul lui Leonard.
- Eu stau aici?
- Da; pune tabelele la punct şi fă viramentele pentru azi.

Îşi puse cizmele, ieşi şi porni înainte, pe coridor. Paşii îl urmau cu fermitate acum; el se grăbea, pentru că-l vedeau franţujii ăia în cizme şi intrau la idei... Descuie ultima uşă de pe coridor şi intră. Or să stea în cameră; aşa că închise geamul şi trase jaluzelele. Şi draperiile.

Adrian, băiatul lui Leonard, părea rătăcit rău de tot! Se îngălbenise tot şi stătea într-un colţişor... Se aşeză în fotoliu şi puse "ameri-

căneşte" cizmele pe masă:

- Fă doi paşi în dreapta. Să te văd tot.

Se conforma... El îl măsura... Adrian ăsta avea vreo 22 de ani. Leonard îi scrisese că acu' şase luni păruse promiţător - în sensul că la recuperări cu pumnul nu-l întrecea nimeni! Dar de când trecuse la arme de foc, procentajul încasărilor scăzuse simţitor. Trebuia să-l strunească, să-l scuture un pic...

- Suge burta.

Ce mirat era!

- Hai odată! Suge burta când îţi zic!

Se conforma... şi degeaba - tot cocoşat stătea.

- Stai drept. Trage umerii în spate.

Aah - ăsta era chiar tăntălău? Se ridică şi-l smuci în faţa oglinzii. Şi, din trei mişcări şi patru palme zdravene, îi aranjă corpul într-o poziţie "civilizată" pentru fişa postului. Îi arătă să se uite în oglindă... şi se reaşeză:

- Asta e poziţia "de serviciu". Învaţ-o toată, că data viitoare te plesnesc dacă mai stai smerit într-un colţ. Uită-te bine în oglindă, memorează...

Adrian înlemnise în faţa oglinzii...

- Şi-acu' stai jos şi zi-i! Ce probleme ai?

Tânărul se repezi pe scaun, în faţa lui. Ţâţâi dezaprobator... şi oftă:

- Înapoi la oglindă. Mai vii o dată. Aşa cum se vine.

Era contrariat...

- Ai venit să vorbim. Vorbim! Da' poartă-te normal cu mine - că nu-s bau-bau! Ce dracu - te tupilezi p'-aici şi fugi de colo-colo ca o fată mare!

O secundă, două... În sfârşit, Adrian pricepuse! Şi zâmbea! Îşi scotea geaca, venea, îşi amintea şi lua din mers poziţia corectă conformă cu fişa postului... Şi se aşeza din nou. Bun! Îşi aprinse o ţigară:

- Şi-acu' zi-i: care-s muşteriii?

Scotea o hârtie... Bine şi-aşa! Că dacă i-ar fi recitat din memorie, l-ar fi plesnit!

- Am pe unu' care trebuie să-mi dea 40.000 de euro.
- Cât a luat?
- 15.000. I-a trebuit pentru nu ştiu ce operaţie a lu' mă-sa.
- Deci ţine mult la mă-sa.

Primi o aprobare; Adrian continuă:

- De-un an mă plimb după el. Că n-are, că nu merg afacerile...
- Unde stă?
- Într-o casă din Rouen.
- Câte etaje are casa?
- ... Două.
- Are pază?
- N-are. E un amărât de patron de chioşc cu de toate!
- Nu-l mai suni deloc. Iei zece băieţi şi te duci peste el. Să purtaţi veste antiglonţ - că patronii de chioşc sunt întotdeauna înarmaţi. Intraţi peste el, îi iei mama şi copilul cel mic şi-i spui că, dacă nu achită 60.000 de euro în 24 de ore, nu mai trebuie să achite nimic - că atât merge piaţa transplanturilor de organe zilele astea. Şi-i trimiţi tu ce-o să-ţi iasă peste 60.000 - dacă o să iasă-n plus! Te retragi şi-aştepţi să te sune. În timpul ăsta, găseşti o janghină de casă şi-o închiriezi o zi. Să aibă doar parter şi două intrări. Nu calci în ea - nici tu, nici băieţii tăi. Trimiţi o muiere, eventual o cerşetoare, să ducă acolo ce-i de dus. Pe-ai lui îi duci într-una din locaţiile voastre, unde-i plesneşti cât să le faci câteva vânătăi şi-i legi fedeleş împreună. Şi le faci nişte poze. Iar când te sună el, îi spui să se ducă la casa cu pricina - şi să aibă banii la el. O să vină fără bani şi urmărit. Când intră, o să găsească pe masă fotografiile cu baba şi pruncul faultaţi bine şi-un bilet pe care scrie de calculator ***"Asta pentru că ai venit cu poliţia."***. Şi vezi ce se-ntâmplă! Vezi dacă poliţiştii ies din bârlog, dacă e disperat sau doar încruntat...

Adrian aproba de zor...

- Îi faci chestia asta de îndeajuns de multe ori ca să-l vezi că îşi smulge părul din cap, umblă non-stop cu valiza cu bani la el şi te sună din minut în minut. Şi-a expediat poliţiştii. Abia atunci îi zici că mâine o rezolvaţi. Şi-l suni tu; să aştepte să îl suni. În clipa aia, pui băieţii să-l urmărească şi să-i dea în cap - dar să nu întârzie mai mult de-o oră. Îl pun jos, îl năucesc şi-i iau valiza cu bani. După care îl suni şi-i zici să se ducă acasă, că-l aşteaptă mă-sa cu grişu'. Aşa cum ţi-am zis-o eu, nu te-alegi cu dosar penal - şi-ţi faci şi renume. Dar... Nu-ţi împrăştii amprentele peste tot. Nu foloseşti aceeaşi cartelă telefonică pentru doi indivizi. De fiecare dată când el are "activitate", tu eşti în public, în alt colţ al oraşului. Şi ai grijă să nu păţească nimeni nimic îndeajuns de dramatic încât să trebuiască să chemi salvarea. Nu te ocupi de doi de-ăştia problematici în aceeaşi zi - că nu eşti Napoleon. Şi te duci la biserică, te spovedeşti, te împărtăşeşti, faci pace cu El şi cu tine... că de-mpuşcat oameni nu scapi. Nu în meseria ta.

De unde rânjise fasolea la el până acum, se făcuse vineţiu şi-avea o problemă...

- Partea bună la pumn e că victima supravieţuieşte. Partea proastă e că nu există pumn mai lung decât raza de acţiune a glontelui. Partea şi mai proastă e că, în orice confruntare, indiferent de arme şi forţe, şansele să plângă mă-ta sunt 50%. Tu vrei s-o faci pe mă-ta să plângă, mă?

Ridicase vocea la el aşa... fără o ţintă anume. Adrian nega grăbit...

- Atunci va trebui să plângă mă-sa. E ca-n junglă - cel mai isteţ câştigă. Celălalt moare. Dacă mori tu, e nasol. Va trebui să-l omori pe el. Dar să ştii că după al treilea te obişnuieşti...

Gata - îi smulsese un zâmbet. Bun!

- Hai - următorul!
- 120.000 de euro.
- Şi l-ai lăsat până acu'?
- A fost la răcoare! Ce era să-i fac?
- Să recuperezi banii! Sau crezi că el şi-a tras sufletul în puşcărie şi-a participat la cursuri de reconversie profesională? A făcut bani, mă! Şi-a făcut mulţi! 150.000 sunt ai tăi; trebuie să-i iei.
- Să nu te superi că te întreb...
- Întreabă.
- ... De ce ai spus 60 în loc de 40? Şi 150 în loc de 120?
- Fiindcă eşti recuperator cu pumnul - şi lucrezi pentru un cămătar, nu pentru o bancă. Care-şi plătesc datoriile la timp, jos pălăria! Atâta trebuie să dea, atâta dă - batem palma şi-l servim şi data viitoare. Care nu-şi plăteşte datoriile, se alege cu penalităţi. Veştile de genul ăsta circulă repede; şi te scutesc de efortul de-a alerga după datornici. Oamenii se sperie şi plătesc la timp - ca să nu le pui penalităţi. Şi atunci o să zici şi tu ca Guţă - faci bani când stai pe loc. Mai ai şi alte întrebări de-astea?

Acum nega şi era serios...

- Deci - 150.000. A fost la răcoare - pentru ce?
- Tâlhărie.
- Te duci la el cu trupa, îl aşezi la masă şi-i prezinţi un om în costum cu diplomat în mână: domnul e notar şi autentifică contractul de vânzare-cumpărare al casei.
- N-o să semneze.
- Serios? Da' subalternu' tău ce crezi că face cu ciocanu' de şnitele? Şniţele?

Rânjea... Era fericit foc băiatul ăsta! Tocmai descoperise "cornul abundenţei sfaturilor"; şi-i sorbea fiecare cuvinţel...

- Mă! Câţi mai ai pe listă?
- Vreo 16...
- Ia agenda aia de pe noptieră şi scrie-n ea. Că-i amesteci, dracu, şi se termină nasol!

Îşi aprindea altă ţigară; Adrian aducea agenda şi începea să mâzgălească...

Ana-Maria

Copiii încercau să adoarmă. Era greu - aveau nasurile pline-ochi şi nu se simţeau foarte bine, aşa că se tot foiau...

Le explicase că ea nu putea dormi cu ei. Că, dacă răcea şi ea,

n-avea cine să se mai ducă să cumpere mâncare şi medicamente. O înţeleseseră; aşa că ei se foiau acum în pat iar ea stătea pe întuneric în bucătărie şi privea ecranul... Tasta literele, alcătuia cuvintele alea şi-apoi se uita degeaba pe ecran...

Nici o veste despre Ştefan Ionescu. Nimic nou despre regele aurarilor. Nici despre orăşelul Aurari, nici despre Diamant... Zâmbi slab şi tastă "Isamu Chèn". Un cont de facebook, unul de pe altă reţea de socializare... Şi-n rest, nimic despre Isamu. Nici ştiri, nici fotografii... Jun Chèn. Enter. Absolut nimic! Diamant Ionescu. Enter. Nimic şi-aici. Nici măcar nu exista un Ionescu pe care să-l fi botezat părinţii Diamant! Nu mai ştia ce să caute... Jurnalul îl completase...

Opri laptopul, că stătea degeaba cu ochii-n el... Se ridică şi se apropie de fereastră.

Geamurile dădeau spre faţa blocului. Se vedeau casele până departe...

Cum să facă? Avea bani şi era ascunsă binişor aici. Dar voia mult să se termine toată nebunia asta; să poată pune copiii la adăpost serios... Să poată să-şi roage soţul să nu redecoreze - şi să plângă pe săturate în braţele lui... Unde era Ştefan acum?

7 mai 2011 - sâmbătă

Ştefan

Se trezise devreme. Din nou. Şase dimineaţa era o oră extrem de matinală; dar nu mai putuse dormi. Îl trezise gândul la Ana lui...

Era şapte şi-un sfert acum. Făcuse duş, se bărbierise, îşi scosese costumul, cămaşa, cravata... Roşcata dormea dusă. Plimbarea cu yahtul o obosise serios - ori plimbarea aia, ori "călătoriile de afaceri" de după, ori socoteala tabelelor şi viramentele. Le verificase - şi erau impecabile. Fata asta nu înceta să-l uimească - pe zi ce trecea, descoperea că decizia lui de-atunci fusese foarte bună. Roşcata era o consilieră pe cinste! Nici dacă ar fi intervievat un milion de persoane, recomandate de amicii lui afacerişti, n-ar fi găsit aşa un copil cuminte, ascultător şi silitor! Îi venea s-o pupe - dar ar fi trezit-o şi-ar fi lăsat-o să înţeleagă altceva. Aşa că se abţinea...

Ia să-şi facă şi el lecţiile - alea pentru diseara! Se aşeză şi tastă adresa magazinului... Rochia ei va fi albastru marin. Cu croială română. Dreaptă, crăpată decent pe picior... Nu; n-aveau aşa ceva. Dar mai bine cumpăra rochia după ce-o punea s-o probeze! Dacă va constata că nu-i venea bine... Îi trebuia un push-up "adevărat". Şi pantofi simpli, cu toc de 5 şi baretă - ca să nu-i cadă din picioare, în caz că va trebui s-o alerge azi prin curtea castelului... Dar, în privinţa accesoriilor, ştia că era mai bine să viziteze online - că n-aveau timp azi şi pentru asta.

Deci: Dolce&Gabbana... Light Blue - o bucată... Cardul...

Jaeger LeCoultre... Reverso... Modelul ăsta de ceas dădea bine cu orice haine; aşa că apăsa tasta 1... Cardul...

Aï Shiteru... Ce aveau de efect pe-acolo? Ea era slăbuţă; în plus, la aşa parfum nu se potrivea un cataroi galben bălăngănindu-se de gât! Deci... Ăsta era superb: lănţişor cu inimioară mică-mică, inel subţirel şi nu foarte sofisticat şi cercei la fel de mititei. Azi, Roşcata lui va fi "love". Spera doar să nu facă o greşeală punându-i atâtea inimioare; că se putea interpreta... O anumită persoană putea interpreta...

Şi-acum, coaforul! Îi făcea programare pentru ora şase, ca să nu întârzie la castel... Aşa...

Şi-acum, să-şi trimită asistenta la înfrumuseţare! Că mergeau la castel azi! Se ridică, se apropie de pat şi zâmbi:

- Aoleu, ce târziu e!

Tresărise... deschisese ochii... şi era în picioare, lângă pat, culegându-şi hainele de pe scaun:

- Neaţa, şefu'! De ce nu m-ai trezit până acu'?

- Pentru că trebuia să te odihneşti. Şi nu-i chiar aşa de târziu. Las-o uşor...

Îl privea lung, buimacă... Rânji la ea: "Da, fă - ţi-am copt-o! Iar! Te oftici?" Ochii albaştri îl rugau frumos să n-o mai sperie chiar aşa de tare...

- Hai - îmbrăcarea, că ai treabă.

Fugise în toaletă. Îi plăcea să constate că nu mai fugea tupilată...

Azi, o să redevină viu şi pentru afaceriştii cu greutate. Azi, în castelul ăla, o să negocieze sute de mii de euro - doar partea lui. Iar Roşcata lui va sări brusc la un nou nivel de consiliere - unul care nu căuta o maşină cu portbagaj generos, ci un vapor cu juma' de cală goală. Iar o să-i leşine consiliera...

Dacă nu leşina, o s-o pupe pe frunte! Şi-o să-i zică iar "Bravo"! Deşi nu-i stătea în obicei să rostească atât de des cuvântul ăla... Dar, pentru că ea se adapta atât de repede la cerinţele lui şi nu-l supăra, o să se adapteze şi el. Şi-o să-i zică "Bravo". Dar numai ei!

Zâmbea - auzea fosnetele din baie...

Gata - ea era gata. În trei minute se spălase, se schimbase şi se şi fardase! Cantitatea de praf albastru era "uşor inegală"; dar... Scoase din buzunar unul dintre carduri şi i-l puse în palmă:

- 0101 - ziua şi luna naşterii tale. Iei o maşină din suită şi te duci la cosmetică. Să te întorci până la doişpe, că avem treabă.

- Da, şefu'.

- Şi să te-ntorci "boboc".

Ochii albaştri trecură printr-o secundă de teamă - dar redeveniră repede inexpresivi:

- Da, şefu'.

- Hai - spor!

Îşi lua geanta, telefonul... îl mai privea o dată - că ea nu ştia despre petrecere iar el o trimitea să se facă "boboc" la cosmetică...

Rămăsese singur.

Şi-acum, să studieze un pic contractele, să identifice eventualele probleme şi să se pregătească - pentru că, până la doişpe, trebuia să dea în lucru ultimele afaceri şi să-şi urnească angajaţii. N-aveau timp de pierdut - oamenii lui aveau nevoie de bani, el avea nevoie de bani... Ochiul îl supraveghea cu atenţie...

Ana-Maria

Stătea în fotoliu. Moţăia. Se trezise devreme de dimineaţă, pentru că dormise chinuită pe fotoliul ăla - şi era obosită rău de tot! Dar ei erau veseli - amândoi. Se jucau macao. Léon profita de faptul că e mai mic şi încerca mereu să trişeze. Florentina îl corecta prompt, pe un ton uşor ridicat; el zicea ceva cu "Ce să fac - dacă sunt mic şi nu ştiu!", ceea ce-o făcea pe prinţesă să-l pupe pe obraz şi să-l asigure că nu se supărase...

Era perfect. Erau minunaţi! Erau înfofoliţi, răguşiţi şi "muciţi" bine - dar nu se simţeau rău. Nu boleau, cu ameţeli şi febră mare. Erau veseli; se jucau cărţi. Erau la fel de bolnavi, deşi Léon înghiţea antibiotic iar Florentina avea "tratament naturist". Aşa că ea îi supraveghea din fotoliu, printre gene - ca nu cumva să răcească şi ea! Că asta ar mai fi lipsit! Oricum, îi era somn...

Ştefan

Parcă din scurt BMW-ul şi coborî:

- Hai.

Roşcata se conforma. Era din ce în ce mai tăcută; plecase tăcută la cosmetică, se întorsese şi mai tăcută, iar de când plecaseră "la cumpărături" nu mai scosese un cuvinţel! Căra, conştiincioasă, geanta cu laptopul şi privea pe cât posibil în jos, spre asfalt... Încuie maşina, îi făcu semn să-i dea lui laptopul şi porni spre mall.

Azi făceau cumpărături "în doişpe" - ei doi şi zece inşi "mari şi răi şi cu renume". Renumele lui Nicu Cărare, evident! Se întreba cât să-l mai lase pe Aleodor să facă bătături alergând prin Lyon; că nu voia, totuşi, să-şi supere protectorii. Dacă Leonard decisese - şi insistase - să-l lase pe el succesor, nu se cădea să nu-i lase impresia că ascultă un pic şi de sfaturile lui! Aleodor o să-i prindă bine - chit că-l ţinea de vorbă, cât se fâţâia el prin Franţa, şi-i păzea laptopul! Disearâ, de exemplu, laptopul ăsta va fi o problemă... Dar era parolat; aşa că îl va lăsa în cameră, va încuia uşa şi va posta doi băieţi acolo. Şi va fi bine. Trebuia totuşi să-i găsească o întrebuinţare şi lui Aleodor. Avea un consilier pe probleme... "franţuzeşti" şi nu-l folosea. Ochiul va considera asta un minus...

Bun! Şi-acum, unde aveau rochii cu croială romană? Se uita la manechine şi încerca să găsească stilul... Aici! Apucă mâna Roşcatei şi-o trase în magazin. Şi se grăbi spre domnişoara care rămăsese cu ochii atârnaţi în ochii lui:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Ne interesează o rochie de seară cu croială romană pentru domnişoara. Aveţi?

- ... Da.

- Ne interesează una albastră. Aveţi?

- ... Da. Preferaţi albastru marin, albastru indigo...

- Aduceţi mai multe nuanţe - că nu ne-am hotărât încă.

Şi-acum o trăgea spre desu-uri... O cam trăgea, pentru că Roşcata începuse să opună rezistenţă... Mârâi printre dinţi, în romanes:

- Parcă aveai încredere în mine!

- Şi încă am.

- Nu se vede.

- Am; da' întrezăresc o ieşire cu rochie de seară şi încep să am emoţii...

- Să n-ai. Hai!

Un push-up aşa cum trebuia... Uite-l! Ce măsură? O "evaluă" din priviri, făcând-o să roşească violent... Îi puse umeraşul în braţe şi arătă spre domnişoara care tocmai scosese un teanc de rochii din depozit:

- Te duci şi-ţi alegi o nuanţă care să-i dea pe partenerii mei de afaceri cu cracii-n sus. Fuguţa - că eu caut pantofi. Cât porţi?

- 36.

OK. Roşcata se grăbea să probeze rochii; el se gândea că îi trebuiau pantofi argintii, ca să se potrivească cu bijuteriile... Luă modelul din raft iar domnişoara de lângă uşă ţâşni la propriu spre el.

- Modelul ăsta, 36, argintii - aveţi?

- Sigur!

- Domnişoara probează rochia; duceţi-i la cabină, vă rog.

Şi-acum o poşetuţă... mică şi nu în formă de inimă! Păi o făcea "love" toată? Căuta o poşetuţă micuţă cât un mobil şi-un pachet de ţigări... Asta era promiţătoare... Şi asta era frumuşică... Şi asta. Bun! Se aşeză comod pe canapea; acum aştepta...

Nu! Acum îi dădea un SMS lui Diamant! Că era aproape ora unu! Până se freza, până împacheta...

Şi iată şi Roşcata! Hm...

Era micuţă şi slabă. Cam prea slabă. Dar rochia o avantaja; rochia era grea şi "cu schepsis". Croiala aia romană peste push-up-ul "ca la carte" făcea toţi banii! Nici dracu n-o să se mai uite la restul, când o s-o trimită să danseze manele cu mâinile-n sus! Roşcata lui era capcana perfectă...

Oare pe cine va prinde capcana lui?

Îi făcu semn să se rotească încetişor. Ea se conforma...

- Ridică părul.

Se conforma şi se rotea, cum îi spusese el... Ei îi plăcea; ea era fericită. Ochii albaştri străluceau iar zâmbetul ăla micuţ era sincer şi ascundea starea de extaz...

Tare se temea el că va avea o problemă mare, cât de curând! Dar... Dar, ca orice problemă, avea părţi bune şi părţi proaste. Avantaje şi dezavantaje. Iar în cazul lui, marele avantaj "bătea" de departe tot chinul de-a drege dezavantajele! Aşa că întrebă:

- Ţie-ţi place?

Aproba - şi-i străluceau ochii...

- Atunci asta rămâne. Hai să-ţi alegi o geantă, să plătim şi să mergem la treabă.

Roşcata tocmai îi demonstrase că ştia să fugă pe tocuri de 5 - iar pantofii erau măsura ei. Bun! Diseară o să fie frumos...

Diamant

Cum-cum? Telefonul "special" piuise; se grăbi să-l scoată...

"Azi, la opt fix, să fii la Pavilionul Château Raba, în cel mai bun costum pe care-l ai."

Mm, ce bine! Ce bine că-l chema în Franţa! Nu putea să zacă aici, în orăşel, departe de Ştefan - şi de acţiune! Nu putea să se concentreze asupra afacerilor când ştia că cumnata lui era pe undeva prin Franţa iar el şi pistoalele lui făceau trei ore jumate până la unul dintre aeroporturile de lângă ea!

Se ridică şi-şi privi ceasul - era aproape două. Repede - duş şi

bagaj! Costumul era OK; trebuia s-o pună pe Safira să-i calce trei cămăşi, să aibă... Şi trebuia să se uite pe net, să afle şi el ce era Château Raba şi mai ales cum arăta pavilionul! Să nu dârdâie toată noaptea în costumul subţire...

Ia să vadă el mai întâi cu ce ajungea acolo! Să-l sune pe Aleodor, să-l întrebe dacă avionul era pe Otopeni! Că era foarte important! Dacă nu putea apela la Externe şi n-avea cursă comercială care să aterizeze la timp, trebuia să aranjeze cu alt afacerist! Şi "era pe bani"!

Ana-Maria

Azi era un pic mai cald decât fusese ieri. Ea îşi pusese totuşi geaca. Transpirase; dar n-avea rezolvare la asta. Trebuia să-şi cumpere nişte haine lălâi, care să-i ascundă silueta; că o femeie slabă şi frumoasă, aşa cum era ea, atrăgea imediat privirile pe stradă! Trebuia să devină comună; trebuia să-şi ia pulovere mărimea 56 şi nişte blugi prost croiţi. Trebuia să se obişnuiască să poarte şapcă... Pentru că renunţase la ochelarii primiţi de la dna Jacqueline, tocmai ca să nu semene cu ospătăriţa de la braseria Le Sanya...

Intră în magazin şi porni printre rânduri: pâine, dulceaţă, un pui, legume, cartofi...

Se simţea privită... insistent...

Inima i se făcuse mică-mică - şi de-abia mai bătea! Luă un pachet de cereale Nesquick cu vitamine... şi se răsuci fulgerător spre dreapta! La dracu - că avea cuţitul la ea! Îi lua gâtu' fără regrete!

Apucă să vadă ochii căprui aţintiţi asupra ei; bărbatul de lângă raftul cu cafea era acum foarte atent la ambalajul din mâna dreaptă. Iar ea revenea spre cereale...

Gata, că cereale luase deja! Mai departe! Dulceaţă de vişine... Pâine... O cutie cu lapte...

Se simţea din nou privită... insistent...

Porni spre stânga; ajunse la capătul raftului, păşi spre stânga ca să-l ocolească dar se-ntoarse-n loc. Şi-l privi lung, ucigător, pe individul îmbrăcat comun... care citea acum cutiile cu lapte...

Avea cam 35 de ani; era tuns cu freză, ca Gilles, dar era brunet. Şi nu era chinez. Dar asta nu mai era demult un reper! Banii lui Jun puteau cumpăra inclusiv boşimani - le planta el câteva hectare cu rădăcini, aşa că...

Aşa că porni spre el. Spre individ. Îl privea cu atenţie - îi urmărea reacţiile. Voia să înţeleagă ce era-n mintea lui acum, când ea venea cu paşi hotărâţi spre el... Individul nici nu se clintea - părea că nici nu sesizează apropierea ei! Aşa că se întinse pe lângă el şi luă încă o cutie cu lapte. Observă că are o cicatrice veche pe frunte, chiar la baza părului, cu trei copci; şi nu apucă să vadă mai mult, pentru că trebuia să se comporte natural. Aşa că reveni pe drumul ei spre pui...

Insul nu mirosea nicicum; iar cămaşa şi blugii erau comuni. Dacă individul o cunoştea, în sensul că era dintr-una dintre tabere, era 70% sigură că era spion. Francez, nu român - după etichetele de pe haine! Restul de 30% adăuga un "trădător" după "spion"; aşa că ea lua chiar acum un pui din raft şi încerca să-şi dea seama dacă individul se ţinea după ea... Luă şi legume congelate şi un săculeţ cu cartofi şi se grăbi spre casă. Mută produsele pe bandă... Le privea lung... Avea senzaţia că individul era chiar în spatele ei...

Păi...

Dacă se lua de el, risca să o ia pe sus - şi cine ştie ce se întâmpla cu copiii! Oricum, atrăgea atenţia asupra lor - a ei şi a lui! Aşa că mai bine stătea cuminte!

- Bună ziua. Doriţi şi pungă?
- Bună ziua. Da.

Casiera piuia repede; ea constata că insul nu pusese nimic pe bandă, aşa că probabil îşi va cumpăra ţigări... Ceea ce-i răspundea ei la multe întrebări...

Achită cumpărăturile şi ieşi. Şi întinse ferm mâna - iar taxiul opri în dreptul ei. Urcă în spate, oftând greu...

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Şi-acum taximetristul aştepta să afle unde-o duce! Ea îl privea şi... Decise să nu zâmbească:

- Fiţi bun; am senzaţia că mă urmăreşte cineva. Trebuie să ajung la blocul din capătul străzii; dar mi-e frică să merg pe jos până acolo. Puteţi să faceţi un ocol până acolo? Plătesc, să ştiţi!

- ... Staţi liniştită, că nu asta-i problema! Este cumva un bărbat în blugi negri, cu cămaşă bleu?

- Da.

- Se pregăteşte să iasă din magazin. Staţi liniştită - n-o să ştie încotro ne îndreptăm.

Bărbatul reveni în trafic şi viră pe prima stradă la dreapta. Apoi pe prima la stânga; apoi iar la dreapta. Conducea cu viteză; ea avea din nou inima mică-mică...

Habar n-avea unde era, aşa că avea inima mică-mică...

Îl privi lung pe taximetrist; avea cam 45 de ani şi era un şofer bun. Vorbise în franceză - fără accent. Exista însă riscul să fi făcut greşeala vieţii ei atunci când acţionase după primul impuls şi se urcase în taxi. Exista posibilitatea ca Jun să-şi fi luat nişte consilieri francezi - care lucrau cu subalterni francezi. În România, unii taximetrişti lucrau pentru taxi; alţii mai câştigau şi din servicii prestate micilor afacerişti ai străzii, sau prostituatelor... Alţii aveau legitimaţie de SRI şi nu luau clienţi - că le deconta departamentul motorina...

Maşina opri la semafor. Era roşu. Habar n-avea unde erau. Apucă mânerul portierei şi întrebă:

- Unde suntem?

- Aşteptăm să facem stânga pe Bd. de l'Industrie. De-aici mai sunt patru intersecţii şi ajungem la bloc.

Aha... Da - pe tăbliţa stradală scria "Bd. de l'Industrie". Oftă greu...

- ... Pot să vă întreb de ce vă urmăreşte?

Oftă din nou şi încercă să pară în pragul unui acces de plâns:

- Am părăsit domiciliul conjugal acu' două săptămâni. N-am mai suportat să mă lovească, pe mine şi pe copii. Şi-acum mă caută! Tare mă tem că m-a şi găsit...

- Dar de ce ieşiţi la cumpărături? De ce nu faceţi comandă pe internet? Nu trebuie să ieşiţi din casă; comandaţi şi vi le livrează la domiciliu!

- Probabil că aşa o să fac! Nici nu vă imaginaţi în ce hal m-am speriat!

- Ba îmi imaginez cu uşurinţă - după cum oftaţi...

Aha... Decise să nu mai spună nimic. Pregăti 20 de euro... Şi-şi jură ei însăşi că, dacă ajungea cu bine acasă, nu mai ieşea din garsoniera aia! Comanda totul pe internet...

Ba nu comanda nimic - că la adresa de livrare erau copiii!

Las' că ştia ea ce făcea! Imediat cum se va ciocni din nou de el pe stradă, în spatele ei, va scoate cuţitul şi se va da la el! Va ţipa "Ajutor! Hoţii!", sau "Săriţi! Obsedatul ăsta vrea să mă violeze!" şi gata! Şi-apoi pleca mai departe, spre alt oraş... Sau îl suna pe Diamant... Sau suna la Ambasadă... Sau la 112...

Diamant

Aeroportul din Bordeaux era aproape pustiu. Habar n-avea ce însemna asta; dar din cursa comercială cu care venise el coborâseră doar 10 persoane. Poate că nu era sezonul! În fine...

Îşi luă actele şi trecu de poartă. Şi observă imediat "comitetul de bună primire" trimis de Ştefan! Îl mira un pic să descopere că ştia doi dintre băieţii ăştia; îl mira să-şi scormonească prin amintiri şi să-şi confirme faptul că ei nu fuseseră la acţiunea din Lyon... Dar distanţa dintre Bordeaux şi Lyon era mare; în plus, Ştefan avusese destui amici în Lyon, aşa că nu simţise nevoia "să suplimenteze". Cei doi se apropiau de el, cu mâinile întinse:

- Salut şi bine-ai venit!
- Salut şi bine v-am găsit! Ce-i cu voi?
- Noi suntem suita regelui.

Poftim? Cel mai "fioros" îl privi cu subînţeles:

- Acum, noi suntem suita regelui.

Deci ei erau suita regelui... Oamenii lui nea Nicu Cărare erau... Doamne, Dumnezeule mare - că idiot mai era! Nicu Cărare era şerif în Franţa! Şerif mare de tot! Mai şerif decât era Leonard printre proprietarii de yahturi! Nicu Cărare era om bătrân - şi era bun prieten cu nea Dumitru...

- Mergem?

Aprobă şi porni spre ieşire. Unul dintre ei îi luă mânerul trollerului; răsucirea îl ajută să observe...

Ia uite şi celălalt "comitet de bună primire"! Ce frumoşi erau! "Artistici" şi cu ochi oblici! Îndoi încet coatele, strânse degetele... Şi făcu mişcarea aia cu încetinitorul, aşa, "s-o priceapă toată"! Şeful de echipă bufni în râs... Şi el râdea... că-i împuşcase pe chinezoii ăia exact cum împuşca Léon inamicii imaginari prin părculeţul din Aurari! El era chitit să-i împuşte de-adevăratelea, dacă aveau proasta idee să-i întoarcă gestul! Şeful de echipă folosi limba română:

- Dă-i dracu, că-s proşti ca noaptea! Hai - trebuie să te ducem la hotel şi să ajungem repede la paranghelie!

- Da' chiar - ce paranghelie e?

- Ee... Una de-aia, cu ştaif! O logodnă "la nivel înalt"! E de-aia cu lebede, frate!

- Adevărate? Sau împăiate?

Râdeau toţi în hohote! Urcă pe bancheta din spate; fu imediat încadrat... şi porniră la drum. Scoase telefonul, selectă numărul lui Ştefan...

- Da.

- Sunt în Bordeaux.

- Bine. Treci pe la hotel, fă-te giugiuc şi du-te glonţ la castel. Şi ocupă-te de securitate.

- Da, şefu'.

Îi închisese... Hm; i se păruse preocupat. Sigur calcula ceva - ori "adaos comercial", ori carotide de inconştienţi! Probabil că socotea afacerea aia a lui Leonard! Despre care, apropo - Ştefan nu-i spusese nimic până acum! O preluase? N-o preluase? Discutase cu Leonard despre ea?

Se distanţase mult Ştefan... Distanţa dintre ei părea să crească. Habar n-avea dacă făcea el ceva greşit, sau pur şi simplu aşa evolua viaţa lor! Dar porniseră de la momentul când hăpăiseră împreună cotlete în apartamentul din Bucureşti şi ajunseseră în situaţia în care el era la cinci minute de vărul lui, îl suna, schimbau patru replici, primea două ordine şi-nchideau. Şi nu se-ntâlneau, peste cinci minute, să stea de vorbă. Se întâmplase ceva...

Oftă greu şi decise să-şi şteargă problema aia din minte! Da, Ştefan nu mai vorbea cu el ca pe vremuri! Dar avea el motivele lui! Cu siguranţă, era extrem de ocupat! Cu siguranţă, avea multe probleme la care căuta o rezolvare - iar prima şi cea mai arzătoare problemă erau Ana şi copiii! Începuse războiul cu chinezoii ăia! Cum să-i ardă lui Ştefan de stat lungit pe spate şi depănat amintiri din copilărie?

Bun; şi-acum să calculeze cum era treaba aia cu oamenii lui Nicu Cărare...

Deci de-asta spusese nea Dumitru... Cum spusese nea Dumitru? Atunci când auzise că Ştefan fusese în Bordeaux, spusese că în oraşul ăla locuia o persoană care putea să-l tragă pe Jun în jos. Nicu Cărare era acea persoană. Nu izbândea singur; dar avea mulţi amici de calibrul lui care gândeau la fel ca el. Nicu Cărare se gândise la Ştefan, atunci când se luase decizia să se facă avansări; aşa că primise undă verde să-l apere el... şi-i transmitea lui Ştefan tot felul de sfaturi! Să se aibă foarte bine cu Leo Mondialu', să nu-l evacueze pe Isamu din vila de la Cannes... Să-l lase pe Aleodor s-o caute pe Ana - ceea ce lui i se păruse o tâmpenie...

Unchiul lui îi spusese să calce ca pe ouă şi să se gândească de patru ori înainte să scoată pistoalele şi să obţină aşa cum ştia el rezultatul scontat. Îi spusese să lase ranchiuna deoparte şi să-l informeze pe Ştefan prompt, corect şi complet. Şi-i spusese acum, pentru prima oară după atâţia ani, că dacă greşea, Ştefan mergea mai sus iar el rămânea primar în Aurari şi-atât. Când tocmai unchiul lui fusese cel care-i încurajase întotdeauna să meargă împreună, să facă bani împreună, să plece la bătaie şi la femei împreună... Şi mai spusese unchiul lui ceva; spusese că, dacă nu poate să facă abstracţie de propriile sentimente şi să-l informeze corect pe Ştefan, o să-l ducă "pe bune" la groapă înainte de sfârşitul anului. Ceea ce însemna că persoanele alea influente din anturajul lui Nicu Cărare erau cu ochii pe ei! Dealtfel, îşi infiltraseră 10 inşi în imediata apropiere a lui Ştefan - nu? Adică nu 10, ci 20 - că 10 erau cu el la aeroport iar ceilalţi 10 păzeau uşa camerei şi capota BMW-ului blindat!

Hm! Se-ntreba acum ce-o să gândească Nicu Cărare despre el atunci când băieţii ăştia or să-i spună că-i "împuşcase virtual" pe chinezii din aeroport! Fir-ar...

Trebuia să aibă mare, mare grijă ce face şi ce spune de-acum încolo! Leo Mondialu' îi spunea "săru' mâna" lui Nicu Cărare; iar Nicu Cărare spunea "săru' mâna" mai sus - la nivelul unde se luase decizia ca atentatul lui Jun să eşueze iar băieţii ăştia să aibă mare grijă de neamul Ionescu. Oare cât voiau oamenii ăia să-i avanseze? Se întreba asta pentru că, după părerea lui, dacă Ştefan câştiga războiul ăla, merita să urce trei trepte deodată! Chinezoiul conducea juma' de Europă; Ştefan învârtea nişte şmecherii minuscule, pe lângă afacerile ăluia!

Mm, ameţise deja! BMW-ul opri în faţa intrării în hotel; aşteptă, coborî şi primi troller-ul:

- Noi te aşteptăm aici.

- OK. Cinci minute.

- Şi 15 - că tu intri cu ei!

"Ei"! Tocmai fusese dezmeticit...

... Nu-nu! Privind lucrurile prin prisma noilor informaţii pe care le avea, parcă era tentat să renunţe...

... Ce va fi, va fi! În orice caz, el va face tot ce-i va sta în puteri să-l ajute pe Ştefan să avanseze cât mai mult şi cât mai repede! Şi, dacă va fi nevoie, va renunţa la visul lui. Şi va merge mai departe, alături de Ştefan. Numai că...

Numai că, în viaţă, totul era jumi-juma. Jumătate bine, jumătate rău. Jumătate da, jumătate nu. Poate-i era scris să n-aibă parte de sentimentul ăla - poate-i era scris să nu fie niciodată luat pe palme moi de femeie şi ridicat sus, spre soare... Poate-i era scris să moară bătrân şi hodorogit, într-un conac cât un castel, doldora cu de toate, înconjurat de copii, nepoţi şi strănepoţi - şi abia atunci, în momentul ăla, durerea din suflet să iasă odată cu ultima suflare...

Recepţionera îl aşteptase. Ştefan făcea vrăji uneori; făcuse una şi azi, pentru că femeia aia nu-l întreba cine e şi ce vrea, ci îi întindea o cartelă. O luă şi intră în lift.

Roşcata

Se privea lung...

Stilista încercase să-i vorbească despre un coc; dar o refuzase cu fermitate. La aşa rochie, avea nevoie de o coafură pe măsură. Şi-şi amintise de-un film pe care-l văzuse în copilărie, în livingul generos al primului ei şef. "Istoria lumii", prima parte. O parodie la care râseseră toţi în hohote - bătrâni, tineri şi copii. Azi, când probase rochia, în minte îi revenise imaginea tinerei blonde după care le scăpărau tuturor picioarele şi dorinţele. Mintea ei asociase "croială romană" cu coafura din film. Aşa că-i spusese stilistei să-i prindă bine părul într-o coadă de cal, să înfăşoare şuviţele colorate în jurul cozii şi să le prindă cumva; iar restul de păr, coada, să i-o bucleze. Stilista zâmbise şi aprobase; şi uite că tocmai terminase ultima buclă. Arăta "super"...

- Aşa e bine?

Era bine - dar trebuia să verifice asta din toate părţile! Luă oglinda şi se privi dintr-o parte... şi din cealaltă... Plecă încet capul privindu-se lung, aşa cum făcuse regina aurarilor... Se grăbi să aprobe iar makeup artistul se prezentă prompt, cu ditamai lădoiul profesional cu farduri! Oftă greu...

Iar avea emoţii! Când regele îi spusese "te duci la cosmetică; ai

trei ore ca să te-ntorci boboc", avusese o strângere de inimă. După care îşi amintise imediat că regele se putea căţăra pe ea oricând şi oricum, de vreme ce era a lui! Când o trăsese în magazin şi comandase un snop de rochii de seară, toate pe albastru, avusese iar emoţii - pentru că înţelesese de ce fusese trimisă la cosmetică. Acum avea din nou emoţii - pentru că nu mergeau la un *business lunch* cu doi executivi, ci la o petrecere răsfăţată. Aşa cum văzuse ea pe youtube. La petrecerile alea veneau oameni care valorau totul în bani - inclusiv vieţile supuşilor. Ştia sigur că venea şi Leo Mondialu'. Dar ştia că vor veni şi mai mari...

Iar ea o să intre pe uşă alături de regele aurarilor...

Trebuia să depăşească cumva momentul ăla de adrenalină maximă. N-avea voie să leşine! Regele nu ţipase niciodată la ea; şi totuşi, dacă ea leşina în seara asta la petrecere, s-ar putea să fie concediată...

Nu! N-o să fie concediată - pentru că n-o să leşine! N-o să iasă din cuvântul regelui ei! Şi n-o să-l facă de râs, orice-ar fi!

La petrecerea asta, Ştefan venea însoţit de ea şi de Diamant. Care erau şansele ca Leo să fie însoţit de Titel? Şi care erau şansele ca ea să trebuiască totuşi să se apere de el plesnindu-l peste ochi în public?

"Fă! Gata cu gândurile astea! Gata, că te-apucă şi leşini! Şi te concediază bunătate de şef - şi sfârşeşti la sexchat!"

Aşa era mult mai bine! De fapt...

Ridică o mână, iar pensula se opri; deschise un ochi şi zâmbi amabil:

- Se întâmplă cumva să aveţi un calmant? Sunt o fire emotivă şi...

Stilista aproba şi se grăbea să-i aducă pilula. Bun! Închise ochii - că se simţea deja mult mai bine!

Diamant

Măiculiţă Doamne, ce frumuseţe! Ce frumuseţe de petrecere o să se-ntâmple azi aici! Grădina asta era perfectă! Era cu lebede, într-adevăr - cu de-alea naturale, nu împăiate. Lebedele piguleau ceva prin lăcuşorul artificial din curte. Iar dacă la început privise lung mica terasă şi se întrebase dacă aia era petrecere sau şezătoare restrânsă, constatase că dacă veneau 200 de persoane azi, aveau toate şansele să se rătăcească una de cealaltă.

Atât curtea cât şi terasa de la etaj erau pregătite pentru musafiri - mese şi scaune cu aranjament sofisticat. Cele 9 camere erau gata să primească invitaţii osteniţi după atâta petrecere - adică, în fine... că asemenea paranghelii erau "stropite" de obicei cu muzică bună şi fete frumoase. Cele două apartamente erau rezervate. Cuscrii... şi logodnicii. Că nu era nuntă - mireasa n-avea 18 iar părinţii erau neo-clasici... Iar în curte se construise un podium micuţ pentru lăutari... şi-un podium generos pentru dansatoare. O să se danseze mult...

Simţi mişcare în spatele lui; aşa că se întoarse scurt, iar Titel întinse mâna râzând:

- Văru' lu' Ştefan! Aude Dacia încă din capu' străzii!

- Da' pe tine te-am auzit în trei metri - ceea ce înseamnă că tu eşti limuzină!

- Ete la el! Mă - tu mă periezi, sau faci mişto de mine?

- Eu mă pregătesc să te iau deoparte şi să te descos!

- Păi, hai - ai terminat?

- Da.

- Şi eu. Hai să dăm miez la lebede.

Poftim? Titel avea jumătate de pâine în mână; îl urmă, mirat:

- ... Da' ce-ţi veni, mă?

- Păi proprietarul a zis să nu dăm de mâncare la lebede; că poate se-neacă cu vreun os!

Bufni în râs... iar bărbatul din faţa lui bombăni:

- Aşa că vreau să văd dacă se-neacă cu coajă de pâine. Şi-aşa, nu vezi ce slăbănoage sunt?

Se opri lângă el şi primi coltucul. Titel le arunca miez... Aruncă şi el o bucată de miez:

- Hai, pui-pui-pui! Haai, pui-pui-pui!

Râdeau amândoi în hohote - că erau la fel de dementi amândoi! Şi la fel de periculoşi amândoi! Şi vor avea, cât de curând, acelaşi "centru de interes"... Decise să spargă el tăcerea:

- Şi cine mai vine azi?

- Păi n-ai văzut listele?

- Ba da; da' parcă vreau să te-ascult la lecţii!

Bărbatul de lângă el ridică o sprânceană:

- De ce - te antrenezi?

Poftim?

- Poftim?

- Lasă, că nu contează. Toată floarea cea vestită a temutului Apus o să bea şampanie printre păsăroaiele astea. Discuţiile doi la doi am înţeles că se vor purta pe terasa de sus; şedinţa o să fie în sala de la etaj.

- Ştiu. Eu altceva te-am întrebat.

Titel întoarse imediat capul! Se grăbi să-i scoată din minte gândul că avea unele bănuieli apropo de Nicu Cărare, avansare şi alte probleme de afaceri:

- Am văzut că regele apare cu cifra 2 pe listă.

- Sunt mulţi care n-apar cu cifra corectă. De-aia sunt băieţii pregătiţi să pună nişte mese pe gazon. Oricum, stai liniştit - că voi staţi la masă cu mine şi cu Mihaela. Ştii care Mihaela...

Habar n-avea - că Mihaele ştia o mie!

- Mihaela!

- ... Las-o - c-o ghicesc eu pân' la urmă!

- Ei, na! Mihaela, care ţi-a explicat cum înaintează yahtul prin apă...

Aa... Zâmbi "cu toţi dinţii":

- Aa... Mihaela...

Titel aproba cu capul... Se grăbi să atace problema care-l rodea pe el acum:

- Ştii că azi vine şi Roşcata...

Primi o aprobare scurtă şi fu corectat:

- Rebeca. Vezi să nu-ţi scape vreo Roşcată într-un moment nepotrivit...

Aprobă scurt şi-l lăsă să-şi găsească cuvintele - că nu era prost, pricepuse instantaneu de ce deschisese el tema aia de discuţie...

- ... Mă - ştii ceva? Eu m-am tot gândit la asta, de când a luat-o Ştefan. Femeia aia e o femeie liberă acum! Din clipa când am întrebat-o şi-am aflat părerea ei, femeia aia e liberă ca pasărea cerului! Poate să facă ce vrea ea cu viaţa ei! Da' ştii care-i chestia?

Nu, nu ştia - şi nici nu voia să-l întrebe "Care?", fiindcă Titel avea o memorie teribilă iar el avea planuri mari...

- E vorba de Alin. Nu cred că atunci, adică acu' doi ani, ea chiar a vrut să facă un copil cu mine. Dar l-a făcut. Şi-a rămas alături de el. Ştiu că ar avea multe să-mi zică despre partea asta...

Şi zâmbea aşa, "în dungă", pentru că nimic din ceea ce-avea femeia aia să-i spună nu era măgulitor pentru el...

- ... Dar eu am tras nişte sfori, am modificat aranjamentul la mese şi-o să-mi joc totuşi cartea. De dragul lui Alin.

Serios?! De dragul copilului?! Nu, zău?!

- Am pus-o să nască acasă şi-am înregistrat copilul cu acte de-alea cu schepsis. Eu aş putea să-i duc copilului ăluia câte-o mamă pe zi - că nu asta-i problema. Chestia e că e copilul ei. Şi, chiar dacă e consiliera lui Ştefan acum, mă gândesc că poate n-o să fie ea de acord să decid eu aşa şi să-i duc copilului altă mamă. Înţelegi ce vreau să spun...

Aprobă scurt:

- Şi eşti dispus să te însori cu ea?

Titel era siderat de aşa idee!

- Da' ce-ţi veni, mă?

- Singura rezolvare la chestia asta cu mama este să vă luaţi şi să-l înfiaţi.

- Bă! Tu păreai mai isteţ, bă!

- Nu înţeleg de ce-ţi pui problema mamei lui Alin. Iar la cum vorbeşti despre toate astea, eu unul sunt lămurit. Tu n-ai să-ţi joci cartea pentru că vrei binele copilului. Tu de fapt eşti foarte apăsat de gândul

că n-a mai vrut ea să stea...

Titel tăcea mâlc...

- Degeaba te superi!

- Da' nu mă supăr! Da' cine zice că trebuie să rămână mama lui şi-atât? Eu, din zece zile, două mi le petrec în Franţa! Şi n-ar fi foarte greu pentru mine să-l conving pe Ştefan să-i dea o seară liberă, când şi când!

- Şi-ajungi la vorba mea - te interesează femeia, nu mama.

- Mă! Tu eşti om serios?

- Da - că tocmai de-aia mă şi gândesc la lucruri serioase!

- Nu - te gândeşti la prostii româneşti!

N-avea rost să-l contrazică...

- N-am de ce să vreau să mă-nsor cu ea. Ea are 16 ani, eu 36. Arătăm ca dracu' în public şi ne râd şi curcile! În plus, de ce m-aş lega de ea cu acte?

Ridică scurt din umeri...

- Nu-mi stă mintea la sentimentalisme. Iar viaţa de familie o ştiu. Ştii bine că o ştiu...

Ştia, ştia... Ştefan îi cărase geamantanul! Cum să n-o ştie?!

- N-am nevoie de nevastă cu patalama şi făcăleţ şi pretenţii! Tu nu vezi ce bine mi-e aşa?

Şi se bătea scurt cu palma peste burtă...

- Nu, frate - nu-mi trebuie complicaţii sentimentale! Dacă vrea, bine; dacă nu, nu. Dar cartea mi-o joc! Cartea asta o s-o joc toată...

Adică o să insiste. Exact cum era mai rău! Raina o să-l respingă ferm, el o să insiste, ea o să scoată ghearele la el, el o să-şi arate colţii... Titel continuă:

- Şi pân' la urmă o să fie cum zic eu! Dacă ea vrea cum zic eu, bine; dacă nu, n-o să fie deloc - şi mă descurc eu cu Alin. Nu-mi trebuie bătăi de cap... Mai ales că am multe alte chestii la care să mă gândesc acum! E o perioadă în care afacerile sunt mult mai importante.

Acum aproba încet cu capul, de parcă ştia despre ce era vorba... Titel făcu un pas spre el, arătă în sus şi-i zâmbi cu subînţeles:

- Avansăm.

- Am auzit.

- Ce-ai auzit?

- Că avansaţi.

- Şi ce altceva ai mai auzit?

Hm! Aruncă toată pâinea aia în apă şi se întoarse spre el:

- Nimic; dar dacă simţi că trebuia să mai aud ceva, iată-mă - şi-s gata să aud!

Titel râdea; arunca spre luciul apei ultimele bucăţele de coajă... Fu luat pe după gât, iar locotenentul lui Leonard îi şopti la ureche:

- Să ai grijă de-acu' încolo ce faci şi cum şi când; că şi voi sunteţi propuşi pentru avansare. O avansare de-aia foarte importantă...

Aproba încet cu capul... Îi venea să-l întrebe dacă pentru avansarea aia se lua în calcul şi viaţa sentimentală - dar nu voia să fie împuşcat aşa de devreme. De-abia începuseră să apară primii invitaţi - ăia mai neimportanţi! Parcă ghicindu-i gândurile, Titel îl trase spre terasă:

- Auzi, mă? Văr-tu e dat dracului, să ştii!

- De ce, mă?

- Păi a vorbit aseară cu unu' dintre băieţii lu' şefu' şi i-a dat nişte ponturi. Şi ăla zice că a abordat patru şi-a recuperat deja trei. Era-n extaz când m-a sunat, pe la trei...

Aha! Păi, bine că ştia! Să-i zică lui Ştefan să nu-şi mai bată capul cu "informarea"!

Se simţea părăsit. Se simţea uitat. Dat deoparte. Vărul lui parcă nu mai era vărul lui... deşi chiar el îi spusese că voia să i se spună "şefu'" şi nu "vărule"...

Ştefan

Se privea lung în oglindă...

Arăta bine - ca de obicei! Arăta ca-n vremurile lui bune - şi se întreba ce-ar fi putut să adauge nou la imaginea lui. La vremuri noi, look nou! Ce-ar fi putut...

De tatuat, nu se tatua! Nici gând! Cicatricile alea de la cuţitele duşmanilor se rezolvau mai uşor decât un tatuaj! Cercel nu-şi va pune niciodată... Dacă-şi lăsa părul un pic mai lung... Dacă-şi lăsa părul un pic mai lung, o să pară mai "poetic"; mai "haiduc". Dar o să transpire. O să aibă o veşnică stare de disconfort şi-o să capete ticuri cu dat părul din ochi...

Nu va schimba absolut nimic. Era tot el. La vremuri noi, oameni vechi - şi stabili. Şi descurcăreţi şi abili. "Vreţi stabilitate? Eu sunt soluţia!" - aşa trebuia să sune reclama lui. Ochiul aprecia mult anumite valori...

Era opt fără un sfert - iar Diamant, împreună cu nouă oameni din suita lui nea Nicu, erau deja la castel. Ei nu se vor grăbi; ei vor pleca de la hotel la opt fix. Era important să ajungă mai târziu, ca să fie toţi de faţă... Leonard îi spusese că trebuia să "producă" azi nişte filmări de youtube. Era de acord cu asta - pe de-o parte, chinezii erau mult mai sexy cu bubiţe pe faţă! Pe de altă parte, Ana avea un laptop - iar Franţa era plină de reţele wireless neparolate. Ştia că soţia lui nu-şi va face prea curând un cont de email; dar probabil că copiii începuseră să întrebe ce mai face tati. Iar ea trebuia să ţină copiii liniştiţi. Soţia lui nu avea fotografii cu el; trebuia să-i dea, chiar şi numai pentru 24 de ore, nişte imagini pe care să le arate copiilor. Ca să-i liniştească. Prinţul şi prinţesa îl iubeau mult; trebuiau să-l vadă, pentru că le era dor de el... Ei îi era dor de el...

Ieşi din baie şi se opri. Şi-o privi lung... Roşcata îi ghici gândul - aşa că începu să se rotească uşurel...

- Stop.

Gata - o oprise. Luă sacoşa şi-o răsturnă pe masă:

- Apucă-te.

Reveni în baie... Ce naiba avea cu ea? Că era cuminte şi ascultătoare! Şi făcea tot ce-i spunea el, chiar dacă ei nu-i spusese nimic despre petrecerea aia! De ce tot "lătra" aşa la ea?

Nu era bine... Reveni lângă ea:

- Hai să te-ajut.

Probabil că în clipa asta i-ar fi spus, pe un ton răstit, că se descurcă şi singură. N-o spunea; tăcea şi-l lăsa să-i pună lănţişorul la gât... Oftă greu... şi şopti:

- N-ai făcut nimic. Doar că sunt îngrijorat. Nu ştiu nimic de ei...

- Stai liniştit, şefu'; ştiu că, dacă făceam eu vreo trăznaie, îmi ziceai.

- ... O să fiu o persoană uşor dezagreabilă, zilele astea. Până aflu ceva despre ei, o să tot mârâi aşa...

- Nu-i nimic, şefu'; mârâie liniştit.

I-auzi! Începu să râdă:

- Să mârâi liniştit?

Ea aproba, cu obrajii extrem de roşii...

- Bine, fă! Da' să nu te plângi după aia că mârâi prea mult!

- Nu mă plâng, şefu'! Doamne fereşte...

Avea o consilieră...

Era gata. Acum, parfumul! Făcu un pas în spate:

- Ia roteşte-te tu uşurel...

Ea se rotea, el o pulveriza... Consiliera lui zâmbea cu subînţeles:

- Şi-acu', şefu', zi-mi cine tre' să-şi prindă urechile în Rebeca.

Ia uite-o! Se şi vedea un fel de Mata Hari!

- Nimeni. Vorbim în maşină. Sună suita şi spune-le că vreau pază dublă la uşă.

Cele două telefoane poposeau în buzunarele pantalonilor. Actele în haină... Ţigările şi bricheta... Laptopul rămânea pe mijlocul mesei. Închidea chiar acum geamul, trăgea jaluzelele şi draperiile... Ieşi şi ordonă scurt:

- Nu intră nimeni.

- Da, şefu'.

Bun! Ea era gata?... Da. Închise uşa, o încuie şi porniră amândoi spre lift. Rămăsese stabilit că vorbeau în maşină...

Scoase mobilul şi începu un mesaj...

"Să ne aştepţi în parcare. Şi să nu regizezi nimic."

Îl trimitea lui Diamant... Liftul cobora repede... Recepţia amuţise... Bun! Primul test îl trecuseră! Numai că ăştia erau franţuji normali. El trebuia să impresioneze un chinez care mai văzuse aşa ceva; şi se îndoia că Jun va clipi mai altfel când îl va vedea alături de Roşcată! Aşa că...

Aşa că azi o să-i meargă bine în afaceri. Din câte înţelesese el, discuţiile se vor ţine în trei locaţii diferite: jos pe terasă, sus pe terasă şi sus în camera de şedinţe. Se îndoia că va fi chemat în cameră - cu toate insistenţele lui Leonard! În schimb, va admira peisajul de la înălţime aproape toată seara. Şi noaptea. Trebuia să rezolve cumva cu aşezarea aia - că trebuia s-o supravegheze pe Roşcată şi s-o scape de Titel. Locotenentul lui Leonard o să înnebunească cu ochii la ea! Şi-o să-şi amintească imediat că exista Alin, iar ea era mama ideală... şi multe altele!

Urcă la volan, porni motorul... Ieşi din parcare şi arătă spre torpedou. Consiliera lui scotea aparatul micuţ...

- Nu trebuie să prinzi pe nimeni - nici azi, nici aşa, la modul general. Azi, te introduc în cercul afaceriştilor cu care vei semna contracte.

- Eu?

- Da; tu. Eu contrasemnez din funcţia de consilier al tău; dar principala semnătură tu o ai.

O dăduse-n tensiune oscilantă...

- Săptămâna viitoare trebuie să-i dăm zor să înfiinţăm firma. O vom înfiinţa pe numele tău - cu tine proprietar şi director general, cu mine consilier şi cu Adina secretară. Îţi spun de-acum că oamenii cu care vei face afaceri nu vor accepta să semneze un contract nesemnat şi de mine; aşa că să nu-ncerci să demonstrezi cuiva ceva.

- De ce-aş încerca? Şi ce să demonstrez?

- Nu ştiu - şi zău că nu mă interesează. În materie de afaceri, sunt pragmatic. Dacă încerci să faci anumite lucruri fără ştirea mea, te priveşte; dar, înainte să te-apuci, aruncă o privire spre Cannes, spre chinezul care încearcă să facă lucrurile fără semnătura mea. Şi trage concluzii.

Roşcata nu mai zicea nimic; aşa că continuă:

- În concluzie, ieşim azi la o petrecere. Exclusivistă, dar fără zorzoane tradiţionale. E o logodnă. Or să vină oameni foarte sus-puşi... În mare, n-ai nimic de făcut. Eu o să stau cu Leonard la masă; tu o să stai cu Diamant şi cu încă două persoane. Te rog să eviţi să te certi cu Titel.

- Da, şefu'.

- Te rog să eviţi invitaţii ameţiţi.

- Da, şefu'.

- Te rog să nu dansezi tot programul artistic. Iar atunci când dansezi, te rog să nu le-ntreci pe fetele care-au venit tocmai ca să danseze.

- Am înţeles.

- Orice discuţii, cu oricine, trebuie să înceapă de la starea vremii şi să se oprească la starea vremii.

- Da, şefu'.

- Aşa că joacă rolul viitoarei femei de afaceri. Arăţi de 21 acum; nu-i lăsa să afle cât ai în realitate.

- Stai liniştit, şefu'.

Zâmbi slab... şi întrebă:

- Câte pilule ai înghiţit?

- Una singură. La coafor.

- Bine. Dacă o înghiţeai şi pe-a doua, te căpăceam!

Evident, nu primea replică...

- Azi, Diamant o să aibă sarcina de-a avea grijă de tine. Dacă ai probleme, el e rezolvarea lor.

- Da, şefu'.

"Şi vezi cum mi-l prinzi în Rebeca"...

Prefera să tacă. Prefera să n-o panicheze acum. Şi-aşa, o să se revadă azi cu Titel, care n-o cunoştea sub formă de directoare franţuzoaică... Şi care se aştepta probabil s-o revadă pe puştoaica aia tupilată...

Iată şi intrarea în curtea castelului. Erau aşteptaţi; opri totuşi în dreptul bărbatului de la pază, care se grăbi să-l invite să intre odată... Fu imediat preluat de băieţii în costume albe, care-i indicau locul de parcare "rezervat"... Bun. Opri motorul şi zâmbi slab:

- Cum te simţi?

- OK.

- Emoţii?

- Nu.

- Bine; atunci mergem.

De cum deschise portiera, îl "lovi" un hit total nepotrivit cu locaţia - "*Şmecher sunt de când mă ştiu*". Melodia lui Guţă suna ciudat aşa, cântată de un ilustru necunoscut. Dar probabil că ginerele voia să-şi vadă tatăl jucând cu pieptu' în afară; aşa că... În plus, ştia că azi le cântau mai mulţi inşi şi inse, printre care era şi Sorinel Puştiul; aşa că făcu un semn concludent spre suită, să "preia" paza lui Philippe, şi porni spre Diamant.

Diamant

Gata - venise Ştefan! Aruncă ţigara şi-şi aranjă scurt haina. Era bine; îi stătea bine costumul. Avea accesoriile potrivite, era proaspăt bărbierit, mirosea ameţitor...

Femeia asta o să-i pună capacul...

Nu-i venea să-şi creadă ochilor! Aia era Raina? Adică... Adică ea era? Aşa arăta puştoaica aia atunci când "se prezenta" la o petrecere? Măiculiţă mamă, ce conflicte o să aibă el azi cu Titel...

- Salut.

- Salut.

Raina îl privea cu curiozitate:

- Salut.

- Salut.

Ştefan se întoarse spre ea:

- Ia-l de braţ.

Deşi nu părea, creierul lui era alert; aşa că îi îndoi braţul fără să mai aştepte comanda lui. Fu luat de braţ... Ştefan zâmbi:

- Diamante, sarcina ta de azi e să ai grijă de Rebeca.

Aprobă scurt cu capul - că nu mai putea articula vreun cuvinţel! Vântul adiase dinspre ea - iar el fusese "pălit" serios... Creierul lui urla foarte-foarte multe lucruri despre Raina...

Ştefan porni pe alee, spre dreapta; ei îl urmau, tăcuţi...

- ... Au venit toţi?

- Mai sunt vreo doi.

- Cum e atmosfera?

- Calmă.

- Leo a venit?

- Da.

- Şi ştie că am ajuns şi noi?

- Ştie.

Îi răspundea cam din scurt; îl păştea o corecţie verbală... Da' ce să facă el, dacă fata asta îl pălise de două ori în 30 de secunde? Era şi el om - nu?

Ocoleau clădirea... Ştefan începea să râdă, pentru că se apropia un refren iar lor le reuşeau aparţiile chiar şi aşa, neregizate... Vărul lui intră în lumina reflectoarelor puternice şi ridică şi tonul, şi mâna:

- *Şmecher sunt de când mă ştiu / Sunt şmecher din tată-n fiu / Tatăl meu aşa mi-a spus / Să ţin mereu steagul sus!*

Nebunia începuse încă de la "de când mă ştiu". Da, se filma din vreo trei unghiuri. Şi era de mare efect scena asta! Se repeziseră toţi la el! El se ducea spre ei în paşi de dans, râzând şi cântând...

Gata - Ştefan devenise "inabordabil"! Aşa că zâmbi:

- Mergem la masa noastră?

- Eu aşa zic.

Bun! După voce, părea calmă. Deşi se uita lung la masa lor şi vedea un Titel ceva mai perplex decât fusese el... "Ehei, Titele - şi stai aşa, că încă n-ai mirosit-o! Atunci să te ţii senzaţie de leşin!" Locotenentul lui Leonard era mat...

Roşcata

Mm, ce era acolo! Ameţise! Se ţinea bine de braţul lui Diamant şi încerca să nu se-mpiedice - pentru că una erau imaginile de pe youtube, alta era realitatea înconjurătoare...

Era superb. Era o nebunie! Nici nu se compara cu ceea ce văzuse ea prin filmuleţele alea! Era o atmosferă demnă de femeia aia frumoasă, specială, care purta un inel unicat întors spre palmă şi ieşea în evidenţă şi-atunci când stătea drepţi ascunsă sub o pătură...

Şeful ei era acum în mijlocul invitaţilor. Îl năpădiseră. Era vesel; râdea şi se ridica pe vârfuri şi se-ntindea să strângă mâinile întinse spre el... Era fericit. Strălucea. Ochii verzi străluceau... Prezenţa lui schimbase totul în jur. Prezenţa lui transformase petrecerea "cu manele" într-o petrecere "cu ştaif". Se vedea că apăruse regele! Or să iasă nişte filmuleţe superbe! Chinezii ăia care-or să le vadă or să leşine de ciudă! Şi iar or să încerce să-l omoare...

Oof!

Redeveni atentă la restul petrecerii - că Ştefan rămăsese în stânga, pe micuţa terasă de la parter, iar Diamant o conducea spre meselе de pe iarbă. Şi tocmai la una dintre mesele alea stătea Titel...

Era neschimbat. Acelaşi Titel dintotdeauna - doar că era în costum. Ceea ce nu-l avantaja - dar pe omul ăsta nimic nu-l mai putea avantaja, în ochii ei! Nici chiar moaca aia uimită şi falca picată, nici măcar ochii măriţi de uimire...

Îl privea şi-şi amintea cum apucase geamul Jeep-ului cu ambele mâini şi-l implorase s-o lase să se-ntoarcă în Franţa! Iar el întinsese telecomanda spre maşină, apăsase butonul şi plecase. Şi nu-i luase în seamă gemetele. Încercase, la 14 ani, să se lupte cu geamul electric; geamul câştigase. Îi prinsese degetele... O lăsase-n parcarea aia două ore, cât făcuse el nu ştiu ce afaceri într-o clădire înaltă...

Diamant o trase uşurel prin spatele lui Titel - şi-i trase scaunul de lângă Titel! Era nebun? Palma lui o bătu scurt, ferm, peste degetele cu care-i strânsese involuntar braţul... "OK, colega! Da' mă scapi!" O s-o scape, că n-avea încotro! Primise ordin de la rege să aibă grijă de ea. Aşa că se aşeză lângă Titel; Diamant se aşeză lângă ea. Fata din faţa ei zâmbea:

- Bună! Eu sunt Mihaela!
- Bună. Rebeca.

Titel nu zâmbi:

- Bună.
- Bună.

Ea nu-l privea; ea era atentă la Ştefan. Şeful ei tocmai scăpase din mulţime şi se grăbea spre manelist. Oare ce melodie comanda? Era foarte important - pentru că se filma, iar filmuleţul cu sosirea regelui se va termina cu primele acorduri din melodia aia...

Diamant se aplecă şi zâmbi:

- Dacă sunt probleme, să-mi spui.
- O să-ţi spun - deşi mă descurc binişor şi singură...
- Azi "eşti pe numele meu", cum se spune. Aşa că, vrei-nu vrei, trebuie să-mi spui!
- Îţi spun... dacă e cazul să-ţi spun.

"Şi special pentru duşmanu' number one! Se ştiee!"

Aha! Bună melodie!

"La mişto te iau cum vreau eu / La mişto te fac, nu mi-e greu / Două vorbe şi te-am ameţit / Te fac din cuvinte, nici nu ştii ce te-a lovit!

Ştefan făcea mişcări de dans şi-i făcea manelistului semn să nu zică nume... Şi uite ce frumos pusese punct "regiei"! Fetele ieşiseră la dans, tovarăşii îl chemaseră pe el spre mese... Leonard îl aştepta cu braţele întinse la capătul terasei... Şi-acum îl lua şi-l conducea protector spre masa din spate - şi se vedea "super" cum se îndepărta spatele drept al contelui! Exact aşa cum regele bătrân îşi proteja şi-şi conducea cu grijă urmaşul spre tron! Îl condusese la mese... Ia - se mai filma? Nu; exact acum, băieţii lăsau camerele jos. Bun! Se întoarse spre Titel şi-l privi drept:

- Şi? Ce mai faci, ce mai zici?

Nu zicea şi nu făcea nimic; se holba la ea şi tăcea mâlc... Aşa că reveni spre dansatoare - că momentan era linişte la masa lor.

Diamant discuta ceva cu Mihaela; ceva referitor la nişte yahturi. Erau veseli - râdeau. Se cunoşteau deci... Mirosea bine Diamant; atunci când se aplecase spre ea, simţise izul ăla ameţitor... Hei!

Ea era, totuşi, o capcană. Aşa că trebuia să aibă mare grijă - să nu-l prindă tocmai pe vărul şefului! Din câte ştia ea, Diamant era însurat. Şi avea şi copii - nu ştia câţi, dar numărul lor chiar nu conta! Era însurat. În plus, nu-i stătea ei mintea la chestii de-astea. Probabil că, în următorii zece ani, n-o să se gândească nici o clipă la aşa ceva. Şi trebuia să-i mulţumească lui Titel pentru asta. Hm...

Parcă auzindu-i gândul, bărbatul din dreapta ei se ridică şi se grăbi spre clădire.

Ştefan

Zâmbea. Îşi privea lung vărul şi zâmbea... că era dat dracului şi făcea el ce făcea şi sfârşea aşezat între două femei frumoase pe care nu le chema Safira...

Tânăra blondă, din câte înţelesese el, debarcase împreună cu Leonard. Era acolo cu două scopuri precise: dansul şi Diamant. Numai că vărul lui era precaut şi un pic... retras în relaţia cu ea. După ce schimbau două-trei vorbe, Diamant se întorcea spre Roşcată. Care devea brusc precaută şi un pic retrasă...

Titel nu era la masă. Lipsea cam de multişor; şi nu stătea să-l identifice, pe la mesele locotenenţilor. El avea altă problemă acum; el bătuse palma cu şase dintre meseni - toţi mai "mari" decât el. Fusese puţin mirat când descoperise că "stătuseră la coadă"...

Leonard îl împingea în sus. Adică îl trăgea în sus. Îl trăgea tare - că îl ţinea la masa lui, se agita ca să atragă atenţia asupra lor, îi chema la discuţii în ordinea dorită de el... Leonard avea alură de proxenet. Îi făcea reclamă şi-i ţinea carnetul de bal. Devenise obositor...

- Hai sus. Hai, că trebuie să vorbim ceva.

Aprobă şi se ridică:

- Bine - dar stăm lângă balustradă.
- ... De ce, mă?
- Nu vreau să ratez momentul când consilierul tău se zgârie în colţii consilierei mele.

Hm; îl făcuse să râdă! Urcau treptele...

- Apropo de chestia asta. Lucrurile nu se amestecă; OK?
- OK; deşi nu cred că mai are vreo şansă la ea.
- Şansele sunt cu minus; el însă o să încerce. Şi cred că o să-i vorbească despre binele copilului.
- Adică n-are nici o şansă la ea.

Fu poftit la ultima masă de pe terasă; lângă balustradă. Se aşeză în stânga, că-i vedea mai bine de-acolo... Leonard se aşeză şi el şi oftă greu:

- Nu ştiu ce politică ai tu în privinţa asta; dar eu să ştii că nu mă amestec în problemele lor personale.
- Nici eu.
- Cu toate astea, i-am spus ei ieri că noi doi, eu şi tu, suntem garanţii faptului că istoria nu se va repeta. Iar el nu se va apropia de ea mai mult decât îl lasă ea să se apropie.

Aprobă scurt cu capul:

- Dacă nu-l struneşti tu, îl strunesc eu. Dar e păcat...
- Stai liniştit, că am eu ac de cojocul lui! Ce crezi, că mie mi-a plăcut rahatu' ăla cu doişpe plozi făcuţi de doişpe copile?

Serios? Nu-i plăcuse? Atunci de ce nu intervenise? Că doar Titel nu-i făcuse "în simultan", nu?

Presimţea că în următoarele cinci minute o să se convingă cu ochii lui de cuvintele lui Leonard. Titel se apropia de masa aia "cu probleme". Şi vedea determinare în paşii lui...

Roşcata

Aoleu! Aoleu, venea la ea! Şi era furios! Adică nu chiar furios; dar era hotărât să intre-n vorbă cu ea - şi să n-o întrebe despre starea vremii! Încerca să pară calmă, zâmbitoare şi uşor dezinteresată...

Scaunul se trase scurt - iar Titel se aşeză chiar lângă ea! Prima secundă fu de tăcere - că "îl lovise" parfumul... Cea de-a doua secundă însă marcă începutul discuţiei:

- Mă întrebai ce mai fac, ce mai zic. Fac bine, mulţumesc. Şi zic că arăţi foarte bine...

- Mulţumesc.

- Întotdeauna am fost de părere că eşti o femeie foarte frumoasă...

- Mulţumesc...

- Trebuie să stăm de vorbă.

Întoarse capul şi-l privi drept:

- Te ascult.

- Trebuie să vorbim despre Alin.

- Nu cred că am ceva de vorbit despre copilul tău.

Înlemnise... Ea simţea o durere surdă în piept - pentru că piciul ei nu împlinise încă un anişor, iar ea se dezbăra acum de el... Diamant se aplecă spre ea:

- Auzi ce zice Mihaela - de unde ţi-ai cumpărat rochia?

"Îţi mulţumesc!" Se întoarse spre ei:

- De la mall-ul local. A fost "cam din scurt", aşa că n-am avut multe opţiuni...

- Îţi stă foarte bine...

Mihaela îi făcea cu ochiul şi trăgea uşor de umeri în spate... Ea râdea... Iar Titel se aplecă spre ea:

- Şi totuşi, trebuie să vorbim.

Se întoarse spre el şi coborî tonul vocii:

- Ţi-am mai spus - n-am ce vorbi despre copilul tău. E al tău.

- Ce vrei să spui?

- Că e copilul tău. Nu poţi spune că n-am dreptate...

Diamant se aplecă din nou spre ea:

- Iar parfumul?

Ridică teatral sprâncenele:

- Ce-i cu parfumul?

- Cum se numeşte?

Plecă încet capul, fără să-l scape din priviri... şi şopti:

- Secret!

Diamant se întreba ce mare creator amestecase diverse chestii care miroseau aşa frumos şi-şi botezase rezultatul "Secret"; Mihaela, fată perspicace şi "fumată" bine la capitolul ăsta, râdea cu gura până la urechi... Titel se aplecă din nou spre ea:

- Te rog, vino cu mine.

- Unde? Şi, mai ales, de ce?

- Trebuie să discutăm! Te rog!

- Nu - n-avem ce discuta. Nici măcar din punctul de vedere al meseriei noastre!

- Ce meserie, fă?

Ha! Se aplecă şi ea spre el şi "sări" la romanes:

- Aia pe care-o avem amândoi acum! Aia de consilier! Tu eşti consilieru' lu' Leo Mondialu'; eu sunt acum consiliera lu' Ştefan, regele aurarilor. Aşa că pot să te refuz - de la egal la egal.

Titel trase aer în piept ca să zbiere ceva la ea; deci, ea continuă:

- Şi pot să te şi plesnesc - tot de la egal la egal.

Se întoarse spre Diamant şi fu imediat apucată din scurt de braţ; Titel mârâi la urechea ei:

- Ce vrei, fă, să-ţi dau ca să te-ntorci la mine?

Aruncă în spate, peste umăr:

- Dacă mă-ntorc la tine, te plesnesc.

Îi zâmbi scurt lui Diamant - că era un car de draci şi transpirase instantaneu! Iar Diamant se aplecă la urechea ei şi şopti:

- Eşti o tornadă de flăcări când te-nfurii. Superbă tornadă, aş putea adăuga...

Ia uite-l! El râdea, fericit de aşa potrivire de cuvinte; ea râdea - deşi ştia că roşise rău de tot... Şi iar fu apucată de braţ:

- Roşcato, mă scoţi din sărite!

- Numele meu este Rebeca.

- Fă!

- Ce-i, bă? Nu-ţi place numele meu?

Aşa - că prea se răţoia la ea! Îşi trase din nou braţul din mâna lui:

- Ia vezi! Că mă-nfurii şi...

Şi-o bufnea râsul, cu gândul la acel "tornadă de flăcări", plus "superbă"... Diamant o privea lung, râzând amuzat...

De ce oare avea senzaţia că vărul lui Ştefan o privea un pic mai "altfel" acum?

Titel o prinse din nou de braţ - de data asta, mult mai uşor şi cu atenţie:

- OK. Te rog să mă scuzi pentru ton şi cuvintele nepotrivite.

- Te scuz.

- Şi te rog să mergem amândoi într-o cameră din clădirea aia, ca să discutăm omeneşte anumite lucruri.

Oo! O invita într-o cameră! Hai, că asta era de pomină! Îşi trase din nou mâna şi de data asta se întoarse spre el. Puse cu graţie mâna pe umărul lui, îl trase cu grijă şi atenţie spre ea... şi-l lămuri:

- Cât ai fost şefu' meu, ai obţinut de la mine tot ce-ai vrut, când ai vrut şi cum ai vrut. Şi cu, şi fără să urli la mine cuvinte mai mult sau mai puţin frumoase. Acum nu mai eşti şefu' meu. Îţi aminteşti? M-ai vândut cu un euro! Acum, o să obţii de la mine numai ce vreau eu să-ţi dau. Iar eu nu vreau să-ţi dau nimic - nici măcar o palmă. Nu te mai căzni să obţii ceea ce ştii că nu vei obţine...

Îi dădu drumul, zâmbitoare, şi se întoarse spre Diamant. Care se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ce-ar trebui să fac ca să obţin şi eu atâta atenţie din partea tornadei de flăcări?

- Nu ţi-ai dori atenţia pe care i-o acord lui. Mai ales că, dacă n-ar fi ordinele lu' şefu', tornada asta i-ar cam pârjoli obrajii, să ştii!

- Oo...

"Daa!" Râdeau amândoi zmeieşte - şi ştia că râdeau pe nervii lui Titel, pe care-l auzea că-şi aprinde o ţigară chiar acum... şi se replia... Diamant se aplecă din nou spre ea:

- Mă laşi să pun ordine în relaţia dintre voi?

- Nu cred că eşti în măsură să faci tu asta.

- Eu am ordin să am grijă de tine - iar Titel se pregăteşte să te salte pe-un genunchi şi să te bată la popou' gol lângă lebedele albe. Mă gândeam deci să vă invit pe amândouă la dans...

Şi arăta şi spre Mihaela...

- ... şi să aleg eu melodia.

- OK; dar dacă n-o nimereşti, s-ar putea să te pui rău cu tornada aia... ştii tu care...

- Nici o şansă. Ai să vezi - îţi ştiu deja gusturile... şi nu numai.

Ia uite-l! Ridică o sprânceană... Numai că nu apucă să caute o replică - Diamant se ridică:

- Deci, doamnelor, vă rog...

Se ridică şi ea şi se grăbi s-o urmeze pe Mihaela.

Fata asta avea forme. Multe! Multe şi armonioase! Era perfectă! Era o escortă probabil...

Simţea cum Diamant o ţinea uşurel de mijloc. Ea încerca să nu-l lase totuşi s-o atingă...

Sorinel Puştiul cânta ceva cu bani şi duşmani. Era spre sfârşite, oricum! Diamant le opri în faţa lui; el cânta şi le privea când pe ea, când pe Mihaela... Şi "tăia" armonios melodia. Drept pentru care Diamant se aplecă la urechea manelistului şi-i spuse ceva extrem de scurt... Sorinel arăta OK şi rânjea de mama focului... Iar Diamant făcu un gest larg şi le luă pe amândouă pe după gât - şi se pomeni cu el acoperindu-i ochii cu palma! Hei! Se eliberă, râzând, şi constată că momentul ăla fusese de-ajuns pentru ca Sorinel să informeze formaţia apropo de melodia următoare - că rânjeau toţi de mama focului, în extaz... Bancnota trecu din buzunarul lui Diamant, în buzunarul lui Sorinel:

- Maestre...

Vărul lui Ştefan făcu un pas în spate şi arătă spre ele:

- Şi maestrele...

Doamne - nu era întreg la cap! Diamant chiar era nebun! Cum îi reuşeau "regiile" astea? Că amândouă erau acum centrul de interes al întregii petreceri!

Aoleu! Da' Ştefan unde era? Le vedea? Ce părere avea? Să danseze, sau să se scuze şi să se-ncuie-n BMW? Ridică privirea spre balcon... Primi OK-ul; aşa că ridică mâinile şi auzi... Boombastik!

Diamant

Bun! Şi-acum să se salveze de la o moarte în chinuri prelungite! Revenea la masă - şi încasa din plin suliţele lui Titel...

Oftă greu şi se aşeză pe scaunul Rainei:

- Trebuia să sparg cumva conflictul ăsta.

- Nu era un conflict - era o discuţie între doi oameni care au un copil împreună.

- Nu. Era un conflict între un bărbat insistent şi-o femeie chitită să-i spargă capul cu tocul. Şi era jenant să se-ncaiere consilierii printre lebede...

- Auzi, Diamante? Eu mă uit aşa la tine şi observ că te dai la ea! Şi nu pierzi nici o secundă!

Hm! Clătină încet capul, zâmbind slab:

- Nu, frate - nu mă bag la consiliera lu' văr-miu. Una la mână, nu se bagă ea la mine - şi mie nu-mi place cu cătuşe şi cu de-a sila. A doua la mână, nu tolerează Ştefan aşa o mişcare din partea mea. Şi-a treia la mână - am multe muieri care nu-mi dau migrenele pe care mi le-ar da ea. Ia uite ce frumos dansează Mihaela...

Iar Mihaela îi confirma spusele, pentru că dansa cu ochii la el acele "bum-bum-bum" şi avea mişcări explicite... Îşi mască gura cu palma şi coborî mult tonul vocii:

- Până acu', i-ai dat palme, şuturi, răcnete şi-o naştere la 15 ani. Şi nu observi că nu i-a plăcut deloc ce-a primit de la tine! O vrei înapoi? O vrei pe ea? Atunci trebuie s-o faci să te vrea şi ea pe tine - că cu de-a sila nu-ţi mai merge. Dacă nu-ţi ia Ştefan gâtu', îţi taie Leonard jucăria! Aşa că i-auzi ce vrea ea...

Iar Sorinel tocmai zicea că "*Eu mă dau mare cu tine / Când ieşi tu la dans cu mine / I-auzi, viaţa mea, i-auzi, viaţa mea!*". Raina dansa superb - nu se căznea să dea din şolduri din zid în zid, dar mişcarea era lină şi armonioasă şi-l ameţea pe el rău de tot... Spre deosebire de Mihaela, care putea oricând concura la Miss Taraf TV şi-avea şanse să "rupă" un record mondial referitor la dansul din buric, Raina părea o liană. O liană foarte sexy...

Era frumoasă. Era fericită. Era dedicaţia ei - şi ştia acum că de acolo, de la masa aia, doi bărbaţi o priveau lung şi-şi făceau "planul de cucerire"...

Roşcata

"Doamne, Diamante - să-ţi dea Dumnezeu sănătate!" Era momentul ei - şi-o ungea pe suflet! Totul era ca un balsam pentru ea! Ca o licoare caldă, specială, care o acoperea încet-încet şi-o vindeca! Îi vindeca sufletul...

Ridică privirea spre Ştefan - el ce zicea? Dansa prea provocator? Ar fi trebuit să se aşeze? Îl întreba asta din priviri... Drept răspuns, primi un zâmbet... Iar şeful ei îi făcu scurt cu ochiul! Adică "rupe-l"! Uau! Păi regele aurarilor se ţinea de şotii de-astea? Biinee...

Să-l rupă pe Titel, deci... Hai să-l rupă! Mişcare din şolduri... şi-acum şi din umeri... Pe spate, mai pe spate... Şi se-ntorcea uşurel şi armonios cu faţa la ei. Diamant era "uşor blocat"; Titel ştia mişcarea aia de pe vremea când încercase s-o facă "dansatoare pe net" - imediat înainte s-o facă chat-istă fără sex...

Şi zicea Sorinel Puştiul că "*S-a terminat şmecheria / Parc' ai fi Miss România*". Acum era partea aia despre care Titel habar n-avea că exista! Aşa că îl privi lung pe Diamant.

"Îţi place să fii plimbată, iubită şi alintată / I-auzi, viaţa mea! I-auzi, viaţa mea! / În centrul atenţiei, prinţesă între femei / I-auzi, viaţa mea! I-auzi, viaţa mea!"

Ochii albaştri se întoarseră spre Titel. Care n-o mai privea pe ea; îşi privea ţigara, pe care-o ascuţea de zor de marginea scrumierei... Ei vorbeau; ea dansa cu ochii la ei. Ea dansa şi-l privea lung pe bărbatul ăla ciudat care, din trei cuvinte, o făcuse să-i transmită ce vrea... de la el...

Stop! Era periculos! Diamant era foarte periculos! Dacă ea era Rebeca, Diamant era "Rebeca Maximus"! Fără să depună prea mult efort, Diamant îi atrăsese atenţia...

Dansa - dar n-auzea decât fondul muzical. Se gândea la seara asta; încerca să rememoreze momentele...

Da! Totul începuse cu "tornadă de flăcări", urmată de "Superbă tornadă"! Apoi o privise ciudat... Apoi o mai lăsase de câteva ori fără replică, spunând lucruri la care ea nu se aşteptase şi care-o "loviseră" în plin. Şi-apoi o condusese la manelist atingându-i uneori spatele cu degetele... O luase pe după gât şi-i pusese mâna la ochi - iar ea îl luase de mână ca să se elibereze! Doamne, ce tehnică avea omul ăsta! "O făcuse" aşa, fluierând!

"Fă! Bagă-ţi minţile-n cap! E vărul şefului tău, e însurat şi-are renume de fustangiu notoriu! Crezi că tu eşti marea lui iubire? Scândură cu ciuf roşu? Scoală-te! Şi rămâi trează!"

Bun; deci, melodia se va termina în maximum 30 de secunde. Păi ia să facă şi ea o dedicaţie - nu? Ştia ea una... numa' bună pentru amândoi, la urma urmei! Că şi Diamant ăsta, prea şi-o luase-n cap!

Dansa şi se apropia de tânăra care se mişca potolit într-un colţ. Cânta frumos; avea voce frumoasă. Duetele cu Sorinel fuseseră foarte reuşite! Îi făcu semn cu degetul... şi-o întrebă, la ureche:

- *Stop, stop, şmechere* avem?

- Avem, avem!

- Merge după asta?

- Bineînţeles! Îi fac semn acum...

Bun! Ea se întorcea la dans... şi aştepta, răbdătoare, să le facă celor doi amorezi o dedicaţie!

Ştefan

Avea o consilieră...

Biata lui Roşcată suferea. Mult! Plecarea de la Titel o făcuse să sufere, pentru că o despărţise de Alin. Dar rapiditatea cu care se petrecuseră lucrurile, multitudinea de schimbări şi sarcinile pe care le primise o ajutaseră să uite. Să se concentreze asupra noii ei activităţi şi să împingă imaginea piciului de nici un anişor într-un cotlon al sufletului. Şi uite că revederea cu Titel o lovise rău. O lovise "în plin". Roşcata zâmbea şi dansa - dar, în mintea ei, se întreba ce-ar fi fost mai plăcut pentru ea: să-i crape lui Titel capul cu tocul sau să se trânteească în fund pe podea şi să plângă? Îi era milă de ea; dar n-avea ce-i face. Copilul rămânea la Titel iar ea rămânea alături de regele aurarilor. Micuţa lui consilieră va trebui să se obişnuiască cu gândul ăsta...

Leonard se aplecă spre el, râzând:

- Uită-te ce mutră a făcut Titel!

- Văd. Tu vezi cum ascute ţigara aia?

- Da. Da' să vezi tu ce-o să se potolească atunci când o să ridic degetu' la el! Că îţi dai seama că am discutat cu el!

Aprobă - ştia că discutaseră problema Roşcatei...

- Hai, mă - nu mănânci?

Mai luă o bucată de chestie de-aia maro... Era bună. Era o delicatesă - una nedefinită în momentul ăsta. Nu simţea gustul mâncării; nu mai putea să mănânce. Văzută de-acolo, de sus, petrecerea era superbă. Era un vis! Iar el nu putea să nu se întrebe... El îşi impunea să privească ringul, pentru că dacă întorcea capul spre dreapta şi-şi imagi-

na că Ana lui va ieşi chiar acum pe terasă, sărea de la etaj direct în cap. Şi murea. Murea cu gândul la ea...

- Ia şi mănâncă! Se răceşte!

Aprobă din nou, dar lăsă furculiţa în farfurie. Nu putea...

Roşcata dansa frumos; dansa civilizat. Se mişca bine, armonios şi ţinea bine ritmul muzicii. Nu smucea şoldurile - le unduia ca o liană. Efectul vizual era superb... Şi Ana lui ştia să danseze aşa. Celelalte o invidiau - şi, la fiecare petrecere, o puneau să danseze aşa ca să înveţe şi ele cum se face... Ana lui ar fi fost cea mai frumoasă femeie din grădina asta. Cea mai specială. Regina petrecerii. Aşa, fără ea, petrecerea era o întrunire gălăgioasă cu manelişti şi dansatoare din buric...

- Da' mănâncă, mă! Ce-ai?

La dracu! Se aplecă spre el şi mârâi printre dinţi:

- Nu pot să înghit delicatese atunci când mă întreb dacă familia mea are ce pune pe masă!

O secundă de nedumerire... Leonard se concentră asupra propriei farfurii. Numai că se deschisese deja cutia Pandorei - iar el continuă, simţind cum îi zvâcnesc tâmplele de furie:

- Oare ce mănâncă acum familia mea? Friptură sau pâine cu margarină? Şi unde mănâncă - la masă, sau pe-o bancă dintr-un parc? Cine poate să-mi răspundă la întrebările asta? Zi-mi - că-l sun! Şi pe urmă golesc farfuria! Sau nu!

Evident, nu mai primea răspuns... Împinse deci farfuria şi-şi aprinse o ţigară. Noaptea era senină. Cerul era plin de stele. El era pe terasă, printre afacerişti mai mari decât el, elegant şi rafinat ca de obicei, însoţit de Leo Mondialu', păzit de oamenii lui Nicu Cărare... şi simţea că-i vine să plângă...

Roşcata

Bun! Domnişoara trecea la microfon! Şi-acum să le dedice preafrumoasa melodie doar aşa, din privire...

De cum se auziră primele acorduri, ochii lui Titel se ridicară scurt şi-o săgetară... Ea dansa uşurel şi ridica o sprânceană la el - ca să ştie că "a lui era" şi "putea s-o înghită toată"... Şi cum cuvintele alea se potriveau mănuşă, începu să le formeze cu buzele...

Te uiţi la mine, mă măsori din cap până-n picioare / Încearcă-ţi norocul la alte domnişoare / Nu eşti tu pentru mine, eu caut altceva / Îţi va surâde norocul poate cu altcineva.

Strofa asta se repeta; întoarse deci privirea spre Diamant, hotărâtă să-i cânte şi lui acelaşi lucru! Numai că ochii lui... Privirea...

La dracu!

Înapoi la Titel! Repede!

Nu! Mai bine în pământ! Până la refren, privirea în podiumul ăla!

... Oare se prinseseră?

... Nu voia să afle asta. Aşa că se va rezuma la "uciderea" lui Titel! Refrenul!

Stop, stop, şmechere / Dă-i drumul la altele / Vezi, vezi, vezi, vezi, hoţule / Termină cu fiţele / Nu-i loc, băiatule / Dă-i drumul la altele / Nu-nu-nu-nu-nu, fiţosule / Iubirea ta nu-mi trebuie!

Şi-acum era citeţ; aşa că se întorcea uşurel spre cântăreaţă. Tânăra era fericită - dedicaţiile curgeau, pentru că petrecerea părea "împănată" bine cu domnişoare nemulţumite... sau chitite să ajungă repejor într-o cameră din clădirea aia, la "împăcare"...

Era mult mai bine aşa - mai cu spatele la ei. Oricum, nu era singura care dansa. Era plin de fete, care de care mai bună dansatoare! Plus Mihaela! Trăgea chiar acum cu coada ochiului la Ştefan...

Şeful ei fuma. Leonard mânca - dar Ştefan fuma şi privea lung cerul... şi se gândea, probabil, la femeia specială care nu era acum lângă el... Ridică privirea drept spre el...

Tristeţea lui o făcea să-i dea lacrimile! Pentru că nu era corect aşa! Iar omul ăla chiar suferea! Omul ăla dădea să plângă - şi se întreba unde era soţia lui... Unde erau copiii lui...

Plecă grăbită capul - că nu mai dedica nimic nimănui! Gata!

Nu te mai ţine ca scaiul de mine / Că-mi iei tot aerul! Fii băiat finuţ şi tu! / Nici seara asta şi nici altădată / Nu pot fi cu tine, că inima mea e dată.

Diamant

Titel întrebă scurt, direct:

- Are pe cineva?

- Nu.

- Eşti sigur că nu vrei să spui "Nu ştiu"? Pentru că n-ar fi bine să mă minţi...

- Nu - nu are pe nimeni. Ştiu asta sigur, pentru că doarme în fiecare noapte în aceeaşi cameră, în acelaşi pat cu Ştefan. Iar ziua sunt nedespărţiţi. N-are pe nimeni - şi cred că-i place mult chestia asta.

Titel zâmbea... O privea lung şi zâmbea... Şi scotea telefonul. Acum era acum! Pe cine dracu voia să sune? N-avea nici un indiciu...

- Te duci în hotel, într-o cameră oarecare, iei un coş cu flori şi mi-l aduci la masă.

Hm... Deci aşa...

Titel nu era un concurent serios. Pleca "din start" cu un minus generos în ochii ei. Aşa că avea o şansă...

- Se răzbună.

Poftim? Nu fusese atent...

- Se răzbună pe mine. Şi pe ceea ce i-am făcut.

- Tot ce se poate! Momentan, ţi-a dat cu "stop-stop". Iar şefii sunt pe terasă şi ne-au văzut.

- Nici o problemă - n-au intrat zilele-n sac. Momentan "o dreg" - şi văd eu de mâine-ncolo ce-o să mai fie...

Ridică scurt din umeri! Păi dacă voia Titel musai "să şi-o fure" şi mâine, de ce să se opună el? Lasă-l s-o încaseze toată! Lui, sincer să fie, îi convenea...

Coşul ăla mare, uriaş, cu trandafiri se apropia de ei...

Roşcata

Dansa. Era tristă - şi probabil că asta se vedea clar în dansul ei. Abia aştepta să se termine odată melodia asta. Abia aştepta să se aşeze la masă, chiar şi lângă Titel, şi să nu se mai ridice! Ştefan îi spusese să nu danseze tot programul artistic. Asta era a doua melodie - iar dacă începuseră să discute "în manele", îi prindea 23 august nelămuriţi!

O să discute cu Titel - dar nu într-o cameră. Or să se retragă lângă lebedele alea, pe-o bancă, şi-o să-i spună... O să-i spună adevărul - întreg şi netrunchiat. Doar să se termine melodia asta...

Şi gata. Mihaela o prinse de braţ:

- Uau!

Ce "uau"? Tânăra arăta spre masa lor... unde apăruse... un coş uriaş plin-ochi cu trandafiri... numai unul şi unul...

- Sunt superbi! Şi sunt ai tăi!

Cum-cum? Ai ei? Mihaela părea uimită de uimirea ei:

- Tu n-ai văzut?

Negă grăbită şi porni spre masă. Diamant se ridică şi-i ieşi Mihaelei în întâmpinare:

- Ai dansat incredibil!

- Ei, n-a fost cine ştie ce...

Ei se duceau spre lac - spre lebede. Ea trebuia să se aşeze lângă Titel... Se aşeză lângă Titel - iar el se aplecă spre ea:

- Am înţeles.

- Mă bucur mult să descopăr că ne înţelegem cu frumosul.

- Da' ce credeai - că te iau cu japca?

- Titele, discuţiile astea mă întristează rău de tot! Te rog frumos - încetează cu ele.

Primi doar o ridicare din umeri... aşa că continuă:

- Între noi doi nu mai poate fi nimic. Am înţeles de ce m-ai luat la 14 ani şi-ai făcut ceea ce-ai făcut. Ţi-am lăsat copilul - adică ceea

ce-ai vrut să obţii de la mine. Acum, te rog - fă-mi şi mie un bine şi lasă-mă în pace.

O privea lung, serios... Continuă:

- În sfârşit, viaţa mea pare să se desfăşoare oarecum normal. Nu mai încerca să te strecori în ea - că n-am să te las s-o zăpăceşti din nou. Stai în viaţa ta, cu copiii tăi, şi uită de existenţa mea.

- ... Uite cum zic eu să facem. Tu vii oricând vrei tu să-l vizitezi pe Alin; iar dacă vrei să-l scoţi în Bucureşti, la o cofetărie sau prin parc, e de-ajuns să mă anunţi - şi vă asigur eu paza. Şi apăsăm reset. Ce zici - calculăm de la zero?

De la zero?

... Nu plănuia să-şi viziteze copilul - că nu voia să-l zăpăcească pe bietul Alin şi să-l facă să sufere şi să plângă! Dar aşa judeca acum; în iulie, de ziua lui, opiniile ei s-ar putea să se schimbe radical! Aşa că aprobă. Titel îi sărută mâna:

- Deci acum e zero-zero.

- Da.

Îl văzu ridicându-se, apucând coşul şi aducându-l lângă ea:

- Atunci ăsta e pentru tine.

"Şi cum dracu să-l duc acasă - sus pe BMW?"

"Da' chiar vrei să-l duci acasă?"

"Gata! Răspunde-i! Şi-l înjuri mai târziu!"

- Mulţumesc.

Titel o prinse de umeri şi-o sărută pe obraz. Gestul lui o blocă puţin; gestul lui îi aminti clipele alea când o tot luase de umeri... iar ea, mică şi slăbănoagă şi speriată, n-avusese curaj să spună "Nu"...

Imediat cum îi dădu drumul, luă coşul şi-l mută înapoi - în faţa mesei. Reveni lângă scaunul ei şi văzu că ecranul mobilului era luminat. Nu mai citi numele - ridică privirea. Şeful ei "o convoca" urgent sus, la masa lui. Oof...

Porni spre scări.

Cu siguranţă, o s-o certe! O s-o facă cu ou şi cu oţet, că se dăduse-n stambă pe-acolo şi văzuseră toţi coşul ăla şi auziseră toţi melodiile alea...

Urca scările... După ce că era el mâhnit şi trist, îl mai supăra şi ea! Doamne, cât de gâscă era! De ce-şi supăra şeful? Când avea aşa minunăţie de şef, de ce-l supăra?

Stăteau la ultima masă; şi păreau veseli. Se apropia cu paşi mari... Ştefan îi făcu semn să coboare spre el şi-i şopti, la ureche:

- Vrei să te retragi?

Poftim? Cum-cum-cum? Îl privea speriată şi nega energic; iar el ofta greu şi-o chema iar în jos...

- Vrei să te retragi de la petrecere?

Cum?... Adică cum adică?

- Camerele din clădirea asta sunt pregătite pentru invitaţii care obosesc înainte de tort. Vrei să te odihneşti un pic?

Adică voia să se odihnească un pic cu Titel? Zâmbi slab:

- Doamne fereşte!

Ştefan aprobă încet cu capul... şi concluzionă:

- Dacă te supără, spune-l lui Diamant. Iar dacă nici Diamant nu se descurcă, fă-mi un apel.

Aprobă - şi cum Ştefan reveni la discuţie, porni şi ea spre scări...

Şi uite că n-o certase; doar o întrebase dacă voia să se retragă cu Titel... dat fiind faptul că se ciondăniseră, apoi "îşi dedicaseră" şi-apoi apăruse coşul ăla uriaş şi pupicul lui Titel pe obrazul ei...

Se aşeză pe scaunul ei iar Diamant se întoarse imediat spre ea:

- Să guşti chestia aia bej! E o nebunie!

Ia - care chestie? Ptiu, drace - că nici nu observase că venise mâncarea! Oricum, se grăbea s-o guste - ca să nu-i vină lui Titel alte teme de discuţie-n cap...

Diamant

Mâncarea era delicioasă. Şi nu era otrăvită. Se asigurase de asta - o hrănise pe Mihaela cu un pic de de-aia, un pic de de-ailaltă... Oricum, dacă voiau să-i omoare, îi omorau cu micul dejun de la hotel - nu cu logodna oamenilor ăstora! Nu se făcea...

Era dement. Era fericit! Practic, el discuta cu amândouă - şi cu frumuseţea blondă debarcată azi special pentru el, şi cu tornada de foc - care nu-l făcea scrum dintr-o suflare, ci îl încălzea uşor, exact atât cât să-l moleşească şi să-l facă să se relaxeze, delectându-se cu ochii ei superbi... Iar de fiecare data când ochii ăia superbi fuseseră solicitaţi să se-ntoarcă spre Titel, citise în ei dezaprobarea pentru "obligaţie"... şi-apoi, extrem de repede, plăcerea de-a reveni spre ochii lui. Şi poantele şi glumele lui. Raina nu se întorcea spre el din prea multă dragoste; dar se întorcea cu multă plăcere, pentru că el întreţinea veselia la masa lor. Le spunea poante, vorbea ciudat, făcea comentarii glumeţe... Făcea pe dracu-n patru ca ochii de peruzea să stea aţintiţi asupra lui - iar buzele frumoase să râdă! Atunci când buzele râdeau, ochii străluceau...

Observă tresărirea lui Titel; bărbatul scoase telefonul şi se ridică. Hm - îl chemase Leonard... Apropo - ei unde erau? Că jos nu-i mai văzuse! Ridică privirea... şi-l văzu pe Titel apropiindu-se de ultima masă din dreapta. Acolo erau - la terasă. Titel se apropia de ei, iar Ştefan "îl înjunghia" cu privirea aia periculoasă... Leonard spunea ceva; Titel asculta. Acum aproba. Şi-acum pornea înapoi, spre scări, apăsând de zor butoanele mobilului... Se aplecă spre Raina:

- Ceva îmi spune că am rămas doar trei la masa asta.

- Tot ce se poate!

Clar - n-avea chef de vorbă. OK! Nici o problemă! El putea "marca" şi-aşa, pe tăcute! În plus, ca să aibă forţă s-o cucerească, trebuia să mănânce! Mânca deci; Mihaela comenta yahturile... El dădea aprobator din cap, ca s-o îndemne să continue... Titel se opri lângă ei:

- Eu am plecat. Petrecere frumoasă în continuare.

- Mulţumim.

El pleca... Plecase. Fu imediat bătut pe umăr; se întoarse şi fu din nou lovit de parfumul ăla...

- Ce-aţi vorbit?

- Poftim?

- Ce-aţi vorbit, cât am dansat noi?

"Ei - nu mare lucru! M-a întrebat cine e norocosul şi l-am minţit cu neruşinare!" Nu-i putea spune asta - nu voia să afle cum se vedea delicioasa pastă bej atunci când era întinsă pe costumul lui. Îi trebuia un răspuns... Ochii îi căzură pe mânerul coşului - şi improviză imediat, arătând spre el:

- I-am făcut instructaju'! Nu se vede?

Raina aproba, zâmbind... O privi cu subînţeles:

- Şi? Îţi place aşa?

- Aşa... cum?

- Aşa - modelul ăsta. Îţi place? L-am instructat bine?

Primi o nouă aprobare. Şi cum "factorul de stres" dispăruse, întoarse capul şi-i oferi scurt obrazul ăla bărbierit cu mare grijă...

Mm, ce pupic!

- Şi totuşi, l-ai instructat degeaba. Dar, privind lucrurile prin prisma aglomeraţiei din grădina asta, sunt sigură că "potenţialii" au luat notiţe...

Aproba, zâmbind, cu ochii la dansatoare... Se aplecă şi şopti:

- Şi totuşi, i-am instructat degeaba pe toţi.

- De ce?

- Pentru că nu-ţi doreşti un coş cu trandafiri.

O privi lung, curios: ghicise? Era mirată şi-un pic îmbujorată... Continuă:

- Ţi-am spus că îţi ştiu deja gusturile... şi nu numai!

- Mă îndoiesc; dar o să te las să crezi ce vrei tu...

Ei, na! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Raina.

- Poftim?

- Să ţii minte numele ăsta.

Gata - împinse farfuria şi se grăbi să-şi scoată ţigările. Avea mare nevoie de calmantul ăla...

- ... Cine e Raina?

Era mirată. Era curioasă. Voia să ştie cine e Raina...

- O să afli tu... într-o zi.

Ea se gândea... căuta prin memorie o Raina... Adăugă:

- Cred...

Acum era amuzată de şaradă! Bănuia că acea Raina era vreo domnişorică secretă... Clipi scurt - şi-i arătă, din privire, cine era Raina şi de ce:

- Sper...

Roşcata

Cum-cum? Nu!

Gata - privirea la ringul de dans! N-o să mai vorbească azi cu el! Nu-nu! Gata! Şi imediat cum ajungea la laptop, o să caute pe net ce însemna "raina"! Ea înţelesese că e un nume; dar putea fi cu totul altceva! Putea fi o floare, putea însemna ceva într-o limbă străină...

Nici el nu mai părea zorit să continue discuţia...

Aah - ce prostie monumentală făcuse! De ce-l pupase pe obraz? Ce-i venise? Ce, era frati-su? Era vreun amic din copilărie? De unde până unde-i venise ideea să-l pupe pe obraz?... Sigur, el o poftise să-i mulţumească aşa pentru instructajul lui Titel! Adică pentru domolirea lui Titel! Dar ea de ce se pusese la mintea lui? Ar fi putut să-i spună, la ureche, mulţumesc! Şi-atât! Ea îl pupase...

"Aah, cât de proastă eşti uneori!"

Pe chestia asta, o să se-ndoape rău de tot! Ca s-o doară stomacul şi să se indispună şi să nu mai rânjească deloc în seara asta! Ca să o găsească o prezenţă foarte neplăcută şi să se ducă cu Mihaela să se odihnească în căsoaia aia!

Murea de ciudă!

Ştefan

Titel tocmai îşi lua la revedere de la ei; el supraveghea cu atenţie masa aia, pentru că Leonard vorbea la mobil şi nu-i solicita atenţia...

Aha! Imediat cum plecase Titel, Roşcata îl bătuse pe Diamant pe umăr. Îl întreba ceva... Diamant nu ştia răspunsul, aşa că se gândea la o soluţie de moment... O găsise - coşul cu flori şi-o replică glumeaţă. Acum "ataca" el... iar ea nu sesiza atacul...

Băi!

Sprijini scurt falca-n pumn - că avea acum ocazia să afle şi el, în sfârşit, cum dracu le sucea Diamant minţile! Ce-i zisese, numai el ştia; dar o convinsese pe fata aia să-l pupe pe obraz! Tocmai pe fata aia care la 14 ani trecuse printr-un viol, la 15 născuse iar la 16 primise pentru prima oară un nume! Roşcata ura bărbaţii - şi, cu siguranţă, ura orice apropiere de orice bărbat! Numai că Diamant al lui tocmai obţinuse un pupic pe obraz... urmat nu de-un şir de palme, ci de o continuare a discuţiei... Acum el îi spunea ceva la ureche - iar ea se gândea...

Diamant devenise brusc agitat. Îi ştia ticurile - scormonea repejor după ţigări, ceea ce însemna că avea o stare de nervozitate agitată. Îi spusese ceva important; ea nu sesizase că era important, aşa că ea se gândea la cu totul altceva decât spusese el iar el "socotea" al doilea tir eşuat... Al treilea va fi "în plin" şi le va activa şi pe primele două. Roşcata va simţi o puternică stare de leşin iar Diamant se va concentra asupra petrecerii şi-o va lăsa să-şi recapete respiraţia. Se întreba doar cum îi va administra a treia lovitură! Probabil că nu tot verbal - pentru că tânăra aia avea 16 ani şi-o aversiune teribilă faţă de orice idee de relaţie cu un bărbat...

Exact! Ea întrebase; el răspunsese. Ea nu se prinsese... Aha! Tirul privirii! Îi spusese ceva scurt, fără s-o scape din privire! Iar ea luase poziţia de drepţi, cu ochii la ringul de dans! Acum el fuma, calm şi mulţumit de rezultat, iar ea privea prin tinerele care se unduiau şi constata că rămăsese fără replică. Şi că ar fi vrut să-i dea totuşi o replică; dar poate că-i era un pic teamă de continuarea acelei discuţii...

Cam atât se întâmplase la masa consilierilor lui. În continuare, probabil că Diamant va discuta cu Mihaela iar Roşcata va evita să mai discute cu Diamant. Se gândea să-i dea un SMS; dar dacă o sfătuia el să se ducă la dans, îi făcea mai mult rău decât bine! Îi arăta că văzuse totul, ştia totul... şi-i confima faptul că Diamant "trăgea în ea" tir după tir! Roşcata nu voia să-l supere, ca şef. Şi probabil că nu voia nici să afle ce părere avea şeful ei despre o eventuală relaţie între consiliera lui şi vărul însurat...

O să-i lase în pace. Şi-o să se întrebe şi el cât de înfuriat ar fi fost de o eventuală relaţie...

... Oricum, n-ar fi mers! Ea era aici, cu afacerile, iar el în România, cu afacerile! Se vor întâlni cel mult o dată pe lună - şi vor fi foarte ocupaţi cu altele! În plus...

Diamant ridică privirea spre el. Îl privea lung şi-i arăta că-l prinsese cu şmecheria... Şi uite că vărul lui nu se albea - şi nici nu se-nverzea! Semn că el, Ştefan, regele aurarilor şi şeful lor, avea o problemă...

Niciodată vărul lui nu-şi mai etalase aşa intenţiile în materie de amor! Viaţa lui privată fusese întotdeauna foarte privată! Atât de privată că nici el, ca văr bun, şef şi posesor a multiple mijloace de informare, nu putea spune c-o cunoştea mai mult de 70%. Diamant al lui zburase mult "din floare-n floare". Numai el ştia cu exactitate câte aterizări şi decolări făcuse... Şi uite că acum, brusc şi pe nepusă masă, Diamant decisese să facă paşii ăia în public. Ceea ce însemna că se schimbase ceva...

Oare cum se înţelegea Diamant cu Safira?

Ştia că vărul lui nu se însurase din dragoste. Avea uneori sentimentul că vărul lui nu cunoştea înţelesul acelui termen! "Dragoste" şi "Diamant" erau două chestii perfect paralele. "Amor" şi "Diamant" erau ca funia - mergeau împreună, strâns lipite; dar "dragoste" şi "Diamant"...

O să fie ce-o să fie! Oricum, el unul n-o să-l încurajeze! Ba chiar o să încerce să-l descurajeze! Că n-ar fi mers, la distanţă şi pe sărite! Mai ales atunci când Diamant era bulibaşă însurat iar Rebeca avea 16 ani şi-o aversiune teribilă pentru dragoste şi amor...

8 mai 2011 - duminică

Ştefan

Ospătarul se apropia cu paşi grăbiţi. Îl privi lung pe Leonard, care se întoarse...

- Sunteţi invitaţi în camera de şedinţe.

"Invitaţi"? Auzise el bine? Leonard se grăbi să se ridice:

- Hai!

Păi se părea că auzise bine! Aşa că se ridică, îşi luă telefonul şi-l urmă.

Pavilionul era superb. Era amenajat cu mult bun-gust. Asta-i plăcea aici, în Franţa - că schimbau destinaţia clădirilor istorice, dar nu le distrugeau semnificaţia. Nu-şi "faultau" singuri istoria. În jurul lui era lux; dar un lux bine gândit, bine cântărit...

Camera de şedinţe era mică - şi-i aştepta doar pe ei doi. Zâmbi slab - pentru o clipă, se gândise că reuşise să ajungă la o şedinţă a "greilor"...

Tânărul de lângă proiector îl privi lung pe Leonard:

- Am terminat procesarea imaginilor. Doriţi să le vedeţi, înainte să le uploadez?

Primise o aprobare, aşa că începuse să apese tastele... Iar proiectorul puse pe peretele alb frumuseţe de filmuleţ cu... el!

"Mm! Ştefane! Ce-ai mai crescut!"

Arăta bine. Arăta foarte bine! Era un afacerist de succes - iar imaginile alea parcă ţipau "E tocmai bun de avansare! El e viitorul! Avansaţi-l şi promovaţi-l! Acum - că ia uitaţi ce mândreţe de om de afaceri aveţi în faţa ochilor!"

Intrarea lui în petrecere fusese perfectă. Camera "prinsese" unghiul ideal; aşa că el apăruse pe după colţul casei în paşi de dans, cântând cu mâna pe sus. Se repeziseră la el de parcă era cine ştie ce VIP... Strângerile de mâini erau "de efect"... El se ducea la manelist... Aici avea mutră de ştrengar... Aha! Asta era! Asta "făcea toţi banii"! Leonard îl condusese spre mese - iar Ochiul o să vadă tocmai gestul ăsta! Tocmai gestul prin care Leonard îşi reconfirma sprijinul faţă de el. Perfect!

Filmarea se terminase; tânărul aştepta decizia... Leonard zâmbi:

- Bag-o. Şi pregăteşte alte trei-patru filmuleţe în care să ne vedem la masă, în planul secund.

Gata - reveneau pe terasă. Nu discutau în clădire... Se reaşeză iar Leonard zâmbi:

- Eşti telegenic.
- Tot ce se poate!
- Te asigur eu că eşti al dracului de telegenic!

Ridică din umeri - că nu asta conta...

- Ar mai fi vreo doi cu care ar fi bine să discuţi.
- Oricând vor ei să discutăm, discutăm!
- Momentan, sunt prinşi.

Aprobă cu capul... La masa consilierilor lui era linişte... Leonard scoase telefonul şi începu să scrie un mesaj. În timpul ăsta, el constata că Diamant discuta cu Roşcata - dar nu-şi mai vorbeau la ureche. Vorbeau normal, faţă-n faţă, despre chestii normale, fireşti...

Pe la două jumate-trei or să pornească şi ei spre hotel. Reuşise să rezerve camera de lângă camera lui pentru Diamant. Nu se îndoia că vărul lui va avea dificultăţi mari în a adormi în picioare, cu urechea lipită de zid...

Isamu

Frumoasă filmare! Şi frumoasă melodie! Adică melodii! Şi prima, şi a doua! Căutase acele prime versuri pe Google şi identificase titlul; îl găsise apoi pe youtube... şi zâmbise - că, într-adevăr, Ştefan îi cam lua la mişto! Era însă un mişto periculos. Cuvintele alea l-ar fi înfuriat rău de tot pe Jun! L-ar fi făcut să ţipe, să arunce cu diverse chestii în pereţi şi-apoi să atace. Asta era o chestie periculoasă - Ştefan arunca, momentan, cu manele în youtube, în timp ce Jun arunca cu gloanţe în oameni...

Ştefan revenise în afaceri. Revenise în forţă! "Documentase" puţin petrecerea şi obţinuse lista invitaţilor. Nume grele; el nu-i ştia decât după nume, aşa că habar n-avea care cine era pe ecran. Dar toţi erau "din eşalonul superior". Iar regele strânsese multe mâini acolo, în mijlocul grădinii...

Ciocănitul din uşă îl făcu să tresară. Cine era, la ora asta? Trase sertarul de sus şi apăsă butonul. Şi-apoi împinse sertarul - iar Gilles închise uşa şi se apropie de birou.

Se priveau lung...

- ... Să înţeleg că n-ai veşti.

Primi o negare...

- Şi-atunci de ce te-ai întors?
- Am primit de la Nisa ordin să ne întoarcem.

Deci Jun îl chemase înapoi! Hm... Clătină încet capul:

- Preferam să te ştiu acolo...

Gilles tăcea... Îi făcu semn să vină lângă el şi accesă link-ul. Se auzea bâzâitul subţire al căştilor... Regele mai intra o dată în petrecerea aia, invitaţii îl mai înconjurau o dată...

Pauză cu regele în prim-plan - că nu voia să-l pună pe omul ăsta să analizeze "acţiunea"! Gilles nu mersese niciodată la petrecerile pe unde negocia Ştefan; Gilles mersese mult la cumpărături, la plimbări diurne şi la grădiniţă. Voise doar să-i arate că Ştefan revenise în forţă. Şi-acum era acum!

Scoase port-actul şi trase hârtia:

- E evident că de căutarea familiei Ionescu se ocupă Jun, de la Nisa. Aşa că am altă misiune pentru tine.

Gilles citea mail-ul şi tăcea...

- O să-ţi dau de dimineaţă detaliile. În principiu, vreau să identifici potenţialii parteneri de afaceri şi să mă informezi discret. Să-ţi alegi o echipă de patru oameni de încredere...

Ochii albaştri îl priviră lung... El aproba şi încerca să-l roage să nu rostească anumite cuvinte...

- Am înţeles. Imediat cum primesc detaliile, pornim.

Şi gata - se grăbea spre uşă...

Degeaba - Gilles n-o să aibă niciodată încredere în el! Răul pe care-l făcuse Jun nu mai putea fi "anulat". Rămânea în memoria tuturor... Şi chiar dacă, printr-o minune, Ştefan ar fi acceptat un fel de împăcare - el rămânea "marcat". El era chinezul al cărui frate... El era chinezul care, de frica fratelui mai mare, stătuse la birou şi scrisese ordine. Şi chiar dacă jucase dublu şi-şi înşelase fratele ori de câte ori putuse, tot va fi chinezul care...

Diamant

Tresări şi scoase telefonul oficial. Primise un mesaj de la Ştefan. ***"Mergem"***. Oftă greu - că nu s-ar fi clintit de lângă ea nici peste-o lună...

- Ce e?
- Plecăm.

Raina zâmbea slab... Continuă, privind-o lung:

- Şi-aş fi vrut să mai stăm...
- Eu, sinceră să fiu, mă bucur că plecăm.

Poftim? Cum? De ce?

- De ce? Eşti obosită?
- Nu.
- Şi-atunci? Nu-ţi place petrecerea?
- Ba petrecerea e bestială.
- Nu-ţi place muzica?
- Aş dansa până mâine la ora asta!

- Şi-atunci?

Ochii de peruzea îl priviră lung... iar Raina trecu la romanes:

- Am descoperit, brusc, că îmi acorzi atenţie. Multă. Nu ştiu de ce-o faci - dar parcă aş vrea să n-o mai faci.

Aoleu! Aşa, direct? Hei! Se grăbi să-i anuleze cumva cuvintele:

- "Diamante, sarcina ta de azi e să ai grijă de Rebeca". Erai lângă mine când a spus asta!

- Şi sunt sigură că în dispoziţia asta intra şi tornada de flăcări...

Aah, la dracu! Deşteaptă femeie! Oare de câte ore îi "cocea" răspunsul ăsta? Că-l pălise de nu mai avea aer!

- Şi toate celelalte. Hai!

Ea se ridicase; ea era gata. El îşi lua ţigările, bricheta şi se apleca la urechea Mihaelei:

- Noi trebuie să plecăm. Îţi mulţumesc pentru seara superbă.

Un sărut pe gât... şi se grăbi s-o urmeze. Şi uite că Raina analiza-se toată seara aia - că se grăbea să nu-l lase s-o mai conducă o dată cu degetele pe spate... Afurisită femeie!

Ştefan coborâse de la terasă. Vorbea cu doi afacerişti. Stabileau, probabil, că detaliile afacerii le vor conveni pe mail, sau...

Raina nu-l mai luase de braţ... Vărul lui le aruncă o privire scurtă, edificatoare; după care începu să-şi salute sonor tovarăşii. Iar el... El decise, într-o clipă, să facă totuşi asta. Aşa că profită de spaţiul larg şi mulţimea din jur; şi-i oferi Rainei braţul. Bineînţeles că nu-l refuză; bineînţeles că îi zâmbea, dar ochii ei erau inexpresivi...

Şi gata - ieşiseră din lumina reflectoarelor. Porniseră spre parcare. Ştefan părea grăbit; era, oricum, îngândurat! Oare din cauza lor era îngândurat?

BMW-ul piui iar cei doi bărbaţi "se dezlipiră" de caroseria albastră şi se grăbiră spre maşina lor. Raina urca în spate; el trebuia să urce în faţă...

Ştefan scoase telefonul din buzunarul drept... şi-l băgă la loc. Şi-l scoase din nou - iar de data asta începu să apese butoanele... Suna pe cineva; oare pe cine suna?... Acel cineva avea telefonul închis. Iar Ştefan oftă greu... greu de tot...

Se întoarse spre dreapta - o sunase pe Ana. Era îngrijorat. Era, de fapt, în pragul unei depresii serioase! Tot ce avea el mai de preţ, soţia lui şi copiii lui, erau undeva în Franţa... Fără pază, fără arme, fără un adăpost sigur... la îndemâna chinezilor...

Mâna îi fugi scurt - iar pumnul lovi tapiţeria uşii. Raina şopti, din spate:

- Şefule, lasă-mă să

- Nu.

O tăiase, scurt, pe un ton vizibil supărat. Motorul porni, BMW-ul porni destul de ţâfnos spre poartă...

O să dea şi el "o circulară" către consilierii lui - să reinformeze oamenii de la bază. Strada. Să le amintească, în şoaptă şi pe şest, că regina trebuia găsită şi ajutată. Ar fi putut să pună şi-o recompensă - dar ştia că, pentru asemenea decizie, Ştefan îi lua gâtu' fără să clipească! Păi el voia s-o salveze pe Ana, sau s-o omoare? Că dacă se repezeau toţi pe ea...

Nu ştia ce să facă. N-avea rezolvare. El va fi trimis înapoi, în România, la făcut caşcaval. Şi la spălat caşcaval. Ştefan va fi ocupat cu firma, cu afacerile, cu nenorocitul ăla de chinez...

Cu nenorocitul ăla de chinez mai mare... că trebuia să se controleze şi să înveţe să fie obiectiv...

Raina îl cam refuzase... adică îl cam împinsese un pas în spate... Cum spusese? "Parcă aş vrea să n-o mai faci". Un fel de "Te rog frumos să nu mă mai tentezi"...

Încă puţin. Doar puţin! După primul sărut, femeia asta va fi a lui! Iar dacă ceea ce simţea el acum era adevărat, Raina era soluţia. Rezolvarea. Raina putea fi totul...

Roşcata

Uşile liftului se deschiseră. Diamant ieşi primul şi se asigură stânga-dreapta... deşi era evident că făcea asta degeaba, de vreme ce cei doi bărbaţi din suită erau chiar lângă uşa lor! Ştefan îi făcu semn să iasă şi ea; şi-o urmă. Privea lung silueta din faţa ei...

Arăta bine; era "bine". Era uns cu toate alifiile... Ştia multe cuvinte şi nu se-ncurca în ele; le unea în fraze cu subînţelesuri şi le "stropea" cu privirea aia ciudată... Dar nu era pentru ea. Şi nici ea pentru el.

El era însurat. Ea n-avea nevoie de încurcături - nici de-alea sentimentale, nici de-alea amoroase. Nu ducea lipsă de-amor; ştia ce-i aia şi "se lipsea". Chiar dacă ceea ce se întâmplase în viaţa ei din punctul ăsta de vedere era mai apropiat de "viol", prefera să-şi spună că fusese "amor" - şi să se concentreze la ordinele regelui. Era "momentul carierei" - un moment pe care, dacă-l rata, îşi nenorocea toată viaţa. Şi-aşa, presimţea că în maximum 6 luni regele o va lăsa în urmă. Sau o va numi "secretară", sau "contabilă", şi-o va aşeza la un birou, păzită de patru inşi... Probabil că abia atunci o să-şi amintească şi ea că există o parte sentimentală a vieţii; dar, până atunci, nici nu se gândea!

Chiar dacă arăta bine, ştia 1001 şmecherii gramaticale şi de gestică şi nu rata nici un moment propice, Diamant nu se va strecura niciodată în pat cu ea. Şi nici pe lângă pat. Nici pe lângă vreun fotoliu. Între ea şi bărbatul ăla nu se va întâmpla nimic. Iar dacă el nu înţelesese exprimarea ei un pic alambicată, o să i-o repete. Vor avea un lung şir de schimburi de fraze meşteşugite, pline de subînţelesuri şi multe altele... după care el o să intre în camera lui, exact aşa cum făcea acum, iar ea o să intre în camera ei. Şi cam atât.

Ştefan descuia uşa... Intră şi-l auzi... ieşind:

- Noapte bună.

Poftim?

Uşa se închise - dar nu se încuie. Aşa că se grăbi să-şi ia pijamaua - regele îi ordonase s-o găsească dormind! Ca să poată să stea şi el liniştit la laptop, cu ochii la familia lui şi lacrimile alunecându-i pe obraji...

Diamant

Îşi scoase haina şi-o lăsă pe pat. Puse dispozitivul de bruiaj în mijlocul mesei, îl porni şi se aşeză pe masă. Privea lung uşa...

Dacă va descoperi că îl aştepta degeaba... Că devenise "inutil"...

Uşa se deschise scurt. Ştefan intră... încuie uşa şi nu aprinse lumina; se sprijini de masă, lângă el:

- Lucrurile merg foarte bine aici. Am discutat azi cu oameni importanţi; şi-am primit comenzi importante. De luni încolo, oamenii noştri or să aibă multă treabă.

Aprobă scurt cu capul.

- Inclusiv băieţii tăi. Să te gândeşti la un cărăuş cu sânge-n instalaţie - că am pentru el o livrare importantă. O dubă de făină.

Cee? Făcuse ochii mari...

- Trebuie trecută peste podul de flori şi plimbată prin Moldova. Comisionul e mare; şi ceva îmi spune că marfa n-are capac.

- Am înţeles. Nu-i nimic - omu' pleacă cu nevasta.

Ştefan se gândea... şi aproba:

- Da - e bine, dacă are un Renault comun şi prezintă nişte cumpărături la vamă. Eu o să-i dau zor aici cu firma; că avem nevoie de ea. Am bătut deja palma cu Leonard.

Zâmbi şi aprobă:

- Ştiu. Mi-a zis Titel azi că puştiu' a avut succes la trei din patru şi era euforic...

- Păi dacă l-am învăţat eu cum să sugă burta, normal că nici maidanezii nu-l luau în seamă!

Ştefan râdea; şi el râdea şi-şi sorbea vărul din priviri... şi se simţea, în sfârşit, vărul regelui...

- Despre Ana, n-am nici o veste. Aleodor a rămas în Lyon de parc-ar avea treburi pe-acolo... Nici nu ştiu ce să fac! Cum s-o caut? Dacă o caut cu oamenii mei, apar imediat chinezii! Dacă las Externele să mi-o caute, idioţii nu asigură uşa din spate! Zi-mi tu - ce să fac?

- Să mă laşi să ţi-o caut eu.
- Tu! Să mi-o cauţi tu!
- Da.
- Că pe tine nu te urmăresc chinezii!
- Eu stau în România şi apăs pe butoane. Şi sunt informat prompt atunci când îi vede cineva pe stradă sau la cumpărături... sau în parc...
- Şi ce folos? Dacă te duci tu după ea, vin chinezii după voi! Dacă-l trimit pe Aleodor, mi-o omoară prin tâmpenie!
- Şi dacă nu trimiţi tu pe nimeni? Dacă o ghidăm noi uşurel spre România? Aşa, din om în om şi din ascunzătoare în ascunzătoare?

Ştefan nu mai zicea nimic...

- Ştiu că n-ai încredere decât în tine. Şi totuşi, cred că pe-asta n-ai s-o poţi rezolva tu. Va trebui să ai încredere în oamenii tăi.
- Nu. În privinţa asta, nu pot avea încredere în nimeni altcineva decât în consilierii mei.

Ridică scurt din umeri:

- Îl pun pe Grasu într-un BMW second, cu un şofer bun la volan, şi-l trimit s-o ia el. Pun televiziunile să transmită live de pe trotuar că Grasu e-n operaţie la Urgenţă; iar el se duce în timpul ăsta şi rezolvă problema.

Ştefan tăcea... El nu mai voia să spună nimic... Brusc, vărul lui îl privi lung:

- Şi tu? Tu ce mai zici? Ce mai faci?
- Ce să zic - nu mare lucru... Eu sunt cum mă ştii - stau în România şi apăs pe butoane.
- Toate-s bune acasă?
- Da.
- Tata ce face?
- E foarte bine. E mereu ocupat la primărie - că am primit cereri noi de instalare şi trebuie să analizeze bine dosarele...

I se părea că se încruntase un pic, ceea ce însemna că scuza aia nu fusese foarte bine gândită. Aşa că sări la subiectul următor:

- Zici că vă apucaţi de firmă?
- Da; săptămâna viitoare.
- Şi ai şi-un nume pentru firma asta?
- Nu; dar pofta vine mâncând, cum se spune...

Începu să râdă:

- Mă simt norocos, cum zice Google. Dacă-mi vine inspiraţia, pot să-ţi propun eu numele?

Ştefan era mirat:

- Vrei s-o botezi tu?
- Nu neapărat; dar, dacă-ţi place propunerea mea, să ştii că m-aş simţi onorat...

Încasă un pumn în umăr:

- Şi ce vorbeşti în parabole cu mine, mă?
- Nu, şefu'; da' ziceam şi eu...

Avea impresia că vărul lui o să scoată un pumn de seminţe din buzunar - şi-or să ronţăie amândoi ca-n tinereţe... Şi se simţea aşa de bine, că nu mai avea cuvinte... Ştefan zâmbi cu subînţeles:

- Mi-a plăcut cum ai discutat cu Titel.
- Omul insista să-i propună să redevină mama lui Alin. Şi-o deranja. Aşa că...
- Şi l-ai lămurit?
- Buştean. Eu i-am vorbit deschis; el a activat scutul iar informaţia a ricoşat. Dar i-a zis-o ea...
- Serios? Ce i-a zis?
- N-am auzit foarte bine; ceva cu "copilul tău e al tău iar viaţa mea e a mea".

Ştefan se gândea... Adăugă:

- Şi n-a glumit; nici n-a zâmbit. Îl urăşte îndeajuns de mult ca să-i dea zero şanse în următorii 2.000 de ani.
- Iar pupicul a fost pentru dedicaţie, sau pentru discuţia ta cu Titel din timpul dedicaţiei?

Încercă să rămână dezinvolt:

- Pentru că dedicaţia mea i-a informat pe "potenţialii" prezenţi la petrecere apropo de ce-şi doreşte ea.

Vărul lui aproba încet... Întunericul din cameră îl împiedica să observe trăsăturile fine - alea care i-ar fi putut spune dacă-l "păştea" o tăietură cu copci sau doar nişte palme şi şuturi bine ţintite... Ştefan se ridică de pe masă:

- Bine, Diamante. Odihneşte-te şi tu; ne vedem mâine, la doişpe, la micul dejun.
- OK. Noapte bună.
- Noapte bună.

Ştefan ieşea... Încuie uşa şi oftă greu: oare înţelesese?

Ana-Maria

Mm, cât de devreme era! Dădu să se ridice, dar... Dar amorţise rău în fotoliul ăla! Trebui să se mobilizeze serios ca să poată să se-ndrepte...

Copiii dormeau duşi. Păreau hotărâţi să spargă geamurile cu sforăitul! Erau răciţi; dar erau bine. Verifică să nu aibă temperatură... Luă laptopul şi intră în bucătărie: să mănânce ceva şi să le facă micul dejun.

Laptopul pornea; ea punea o cană cu lapte la încălzit... Youtube... Regele aurarilor... Cee?

Uau! Aia era o filmare nouă! Chestia aia nu apăruse ieri în lista de rezultate! Repede - click pe ea...

Fusese postată aseară. Pe la unşpe noaptea. Userul era neimportant - părea "botezat" din Războiul Stelelor. Şi zău că nu conta cine pusese imaginile alea acolo - important era că le pusese! Pe celelalte le văzuse doar ea; şi nu fuseseră cu Ştefan, ci doar cu Salam şi dedicaţia lui Diamant pentru Ştefan. Acum, în dreptunghiul ăla vedea clar chipul soţului ei...

Doamne - dacă va apăsa Play şi va obţine din nou *Removed by user*...

Play.

Uite-l!

Îşi acoperi gura cu degetele, simţind că i se umplu ochii cu lacrimi... El era! Ştefan al ei! El era! Cânta şi gesticula cu degetul. Era vesel. Ochii lui străluceau...

Şi ia uite cum se repeziseră toţi la el! Aha! "Na d'aici, chinezoilor! Ete că n-aţi reuşit! Şi ete cu ce forţe vă luptaţi! Ete ce-are el şi voi n-o să aveţi niciodată!" Gândea copilăreşte...

Îşi şterse scurt lacrimile. Zâmbea şi îl sorbea din privire... Îi privea chipul, zâmbetul, bucuria sinceră... Nu - Ştefan al ei nu se va retrage din afaceri. Niciodată. Locul lui acolo era; acolo se simţea el bine. Indiferent prin câte atentate va trece, indiferent câte sosii va duce Diamant la groapă, Ştefan al ei trebuia să trăiască printre prieteni. Şi să facă afaceri.

Acum se ducea la manelist. Îi spunea ceva; comanda ceva. Coborî privirea doar o clipă - bara de jos îi arăta că filmarea se va încheia în maximum 10 secunde... "*La mişto te iau cum vreau eu / La mişto te fac...*" Super-melodie cu dedicaţie pentru Jun, evident! Ştefan ţinea manelistul în frâu, să nu improvizeze cu nume; dar era evident pentru cine era melodia aia! Şi-acum intrau în scenă fetele şi ieşea el. Făcu ochii mari văzând cine-l conducea cu graţie pe Ştefan la masă... Leonard Donichioiu făcuse gestul ăla? Păi...

Gata - se terminase. Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu. Şi nu mai puse nici zahăr, nici ness în lapte. Trebuia să se gândească...

Ştefan revenise în afaceri. Revenise alături de Diamant şi de tânăra roşcată - care, deşi părea că dăduse bacul, probabil că nici nu ajunsese la treapta a doua de liceu. Probabil că ea era proprietara noii firme... Sau, poate că era doar o escortă! Era frumuşică; adică în Lyon i se păruse frumuşică! Acum, aşa, aranjată pentru petrecerea cu ştaif, i se păruse curată "lovitură sub centură"! Diamant păşise ţanţoş...

Ştefan îşi refăcea conexiunile. Războiul cu Jun nu se încheiase. Leonard profita, probabil, de bulibăşeala cu atentatul eşuat, situaţia neclară a firmei din Cannes, dispariţia nevestei şi copiilor şi toate

celelalte - şi-l propulsa pe Ştefan sus-sus! Cât mai sus! Cât de sus se putea! Gestul ăla avea o însemnătate puternică. Şi poziţionarea centrală în cadru, şi faptul că filmarea se terminase cu "promovarea" regelui - totul arăta că se schimbau organigramele. Leonard îl promova pe Ştefan. Probabil că nu era iniţiativa lui, ci dispoziţia altora, mai mari decât el; aşa că războiul cu Jun va deveni în curând violent...

Ştefan avea multe pe cap acum. Afacerile, roşcovana, chinezii... şi toate celelalte îl solicitau la greu şi fizic, şi psihic! Ceea ce se întâmplase în Lyon ar fi putut fi cu uşurinţă evitat dacă el şi Diamant ar fi plecat din oraş după ce vorbeau cu Lăcătuş! Ea s-ar fi întâlnit cu omul lăsat de el, care i-ar fi dat nişte acte şi-un card cu un milion de euro - şi, din momentul ăla, singura ei problemă ar fi fost numele oraşului. Se ducea în Toulouse, Nancy sau Caen, cumpăra un apartament la etajul 10 din 20 şi trăia din comenzi pe net. Şi, atunci când îşi termina şi el treaba şi treburile, venea şi-i lua de acolo! Ei însă deciseseră să rămână în Lyon, să se înghesuie toţi la punctul de întâlnire - deşi ar fi putut să-i fraierească *big time* pe chinezi doar amplasându-şi oamenii la două intersecţii mai sus...

Situaţia era "ciufulită" rău! Gândurile lui Ştefan erau şi mai "ciufulite"! Soţul ei avea nevoie de câteva zile, să deznoade nişte iţe şi să le pună în ordine. Aşa că ea şi copiii vor rămâne aici o săptămână.

Stinse ţigara şi-şi şterse lacrimile... Luă laptopul şi reveni în cameră. Îl puse pe pătură, dădu volumul la maximum, maximiză dreptunghiul cu filmul şi apăsă play. Şi-l întoarse spre copii. Le aştepta reacţia...

Primul se trezise Léon; numai că se întorsese pe partea cealaltă! Florentina bombăni:

- Mami, dă mai încet!

Îi privea atentă... Prinţesa ridică brusc capul... şi, dintr-un singur salt, se aşeză în fund în pat şi ţipă în romanes:

- Bă, scoală-te!

Léon se răsuci... şi începu să râdă:

- Aşaa, tatii! Biinee, tatii! *Da-da-da! Sus-sus-sus!*

Ia uite-l, ce juca prinţul cu degetele pe sus! Léon fremăta tot, cânta şi râdea; Florentina zâmbea doar şi-şi ştergea lacrimile... Ea ţinea laptopul şi nu-i venea să creadă că ochii negri ai prinţesei puteau "produce" lacrimi atât de repede...

Se aşeză lângă ea şi o cuprinse cu braţul:

- Nu mai plânge. Mă doare sufletul când te văd plângând!

Léon îi altoi surioarei lui un cot de toată frumuseţea:

- Da' de ce plângi, mă? Nu vezi ce vesel e el?

Se grăbi să şoptească la urechea ei:

- Lasă-l pe el. Hai - ţine tu laptopul. Aveţi grijă să nu-l rupeţi; da?

- Da.

- Iar dacă vreţi să vă uitaţi din nou, să dai mai încet; da? Că e dimineaţă şi se-aude prin pereţi.

Florentina aproba... Reveni în bucătărie şi începu să pregătească micul dejun.

Categoric, vor rămâne aici. Se bucura mult că, de data asta, apucaseră să vadă şi ei filmarea! Chiar dacă în cealaltă filmare nu apăruse decât Salam şi bucuria celorlalţi, pe ea mesajul acelei filmări o liniştise! Şi-o ajutase să nu dispere! Şi se simţise îngrozitor atunci când descoperise că ei n-apucaseră să vadă... Dar acum...

Să pună repede unt pe pâine şi dulceaţă pe unt şi să se ducă şi ea să-l revadă pe tati! Că şi ei îi era dor de el!

Ştefan

Foşnetul îl făcu să tresară. Aproape imediat, auzi şi ţăcănitul tastelor; aşa că deschise ochii... Deschise cu greu ochii şi-o văzu pe Roşcată la masă, cu ochii în ecran. Cât era ceasul? Unşpe jumate...

Era obosit; era frânt de oboseală şi-l usturau îngrozitor ochii! Abia pe la şapte reuşise să închidă fotografiile cu ei, să-şi dea cu apă rece peste ochii umflaţi de plâns şi să se culce odată! Sperase că apa rece va opri umflarea ochilor; se înşelase. Se simţea buhăit şi-l ustura pielea; şi probabil că avea şi cearcăne...

Se ridică pe marginea patului şi oftă greu - o să mănânce cu ochelarii de soare pe nas, ca vedetele! Mm, ce prostii monumentale făcea în ultimul timp!

- Neaţa, şefule.

- Neaţa.

- Am făcut calculele...

- Bine.

- Şi-am văzut şi filmările...

- Şi-ţi plac?

- Bineînţeles! Mai ales aia cu "*Stop, stop, şmechere*"! Nici nu-mi imaginam c-or s-o pună şi pe-aia!

Serios? O pusese Leonard şi pe-aia? Hm; probabil că "invocase" necesitatea de a-i face consilierei lui o cât mai bună prezentare! Tânăra de la masă jubila... Clătină încet capul:

- Nu mai asculta cuvintele manelelor. Nu pune bază în ele; şi nu le pune la suflet. Pentru binele tău sufletesc, nu al meu!

- Să ştii, şefule, că la maneaua asta am simţit cum mă vindec. Sincer!

- În realitate, ţi-ai făcut speranţe. Iar el n-o să renunţe cu una, cu două. Mă duc la baie; dacă vrei să vorbim despre asta şi când mă-ntorc, vorbim.

Intră în baie şi încuie uşa - o oprise. Trebuise s-o oprească! Era atât de entuziasmată de faptul că-i transmisese lui Titel "palme" muzicale, că trebuise s-o "aterizeze" cumva! Ce făcea ea nu era bine; era adolescentin şi avea valoare zero. Cu Titel, la vârsta pe care-o avea el, altfel se puneau lucrurile.

Roşcata

Uşa se închise, se încuie... La naiba! Avea dreptate!

Ea se bucurase ca proasta când îi transmisese "din buric" s-o lase în pace. El o lăsase să danseze, timp în care se gândise cum să pună problema... şi câştigase! O dusese de nas să dea reset, după care "marcase" cu coşul de flori. Din punctul ei de vedere, marcase un mare fâs; dar el simţea acum că "era pe val"! Aşa că o va ataca în forţă data viitoare când se vor revedea. Plănuia deci ca data viitoare să nu mai fie în rochie de seară şi pantofi cu toc; ca să poată să-l plesnească de să-i meargă fulgii! În problema aia, ea îl lămurea. Nu Ştefan, nu Leonard! Ea! Că pe ea o violase nenorocitul ăla - nu pe ei! Pe ea o pusese să nască la 15 ani şi-o îndesase apoi la sex-chat!

Mm, ce nervi avea acum! De fapt, ia să se aranjeze ea un pic - că mergeau la micul dejun! Regele avea ochii înroşiţi de plâns; o să mănânce pe terasă, ca să stea cu ochelarii de soare pe nas. Iar ea tocmai se hotărâse să fie o consilieră aşa cum trebuia să fie! Adică cât mai apropiată de imaginile alea de pe youtube.

Ştefan va deschide firma pe numele ei. O introdusese printre afaceriştii cu care va semna şi ea. În orice caz, cu care va da ochii măcar o dată pe an! Şi, vorba aia - cine ştie când şi în ce conjunctură urma să se vadă cu ei! Nu? Aşa că deschise troller-ul ei, scoase trusa de farduri... şi se mută lângă geam. Puţină pudră, puţin dermatograf, un pic de culoare pe pleoapă... Măcar aşa, "din principiu"! Să n-arate ca un copil tâmp! Trebuia să-şi dea şi cu ruj... Trebuia să înveţe cum să nu-l mai mănânce...

Picta de zor la propriile pleoape...

Tresări - uşa băii se deschisese destul de vijelios. Era concentrată asupra nuanţei de roz pal pe care-o întindea pe pleoape...

- Vrei să continuăm discuţia?

Poftim?

Ştefan o întrebase dacă vrea să continue discuţia. Nu voia; dar nici nu voia să-i spună "Nu"; aşa că plecă încet capul şi-şi înăbuşi oftatul...

- Fiind o discuţie despre viaţa ta privată, o continuăm numai dacă vrei tu.

Păi atunci... Şi totuşi - nu-i putea spune nu! Pur şi simplu!

- Rebeca...

Se întoarse încetişor spre el...

- În viaţa ta privată, eu nu dau ordine. Dau cel mult sfaturi - şi numai dacă mi le ceri.

Serios? Adică... Adică chiar ar fi lăsat-o să aibă o relaţie cu Titel? Chestia asta o lăsase ţuţ...

- Să înţeleg că nu vrei să continuăm discuţia.

Negă scurt cu capul, privind mocheta de pe jos.

- Ochii la mine... Spune tare: "NU".

Zâmbi, privindu-l lung:

- Nu.

- OK. În cinci minute coborâm la micul dejun.

Reveni spre geam - trebuia să termine de pictat şi să-şi facă ceva la păr! Probabil că o să-l strângă...

Da' de ce să-l strângă? Încă era un pic ondulat pe la vârfuri; aşa că, de ce să-l chinuie într-o coadă? O să-l lase desfăcut; şi, dacă va fi cazul, o să-i spună şi lui Diamant anumite lucruri! Deşi, în privinţa lui, i-ar fi plăcut mult să n-ajungă la vorbe neaoşe...

Avea un şef foarte special. Înţelegător, obiectiv şi fair-play. Nu ţipa, n-o plesnea, n-o trimitea să mute un munte în juma de oră... Nu se căţăra pe ea - şi-i respecta dreptul la viaţă privată... Şi nici măcar în privinţa acelui "Nu" n-o căpăcise! O învăţase cum se spune "nu"... deşi ea găsea lecţia aia extrem de grea...

Ştefan

Ieşi primul din cameră; Roşcata îl urma, cu laptopul. Iar tânărul din dreapta uşii îi întinse un plic. Îl luă... Nu scria nimic pe el; numai că nici paznicul nu zicea nimic. Aşa că decise să nu pună întrebări tâmpite - că dacă plicul ăla ar fi fost adus de un ilustru necunoscut, l-ar fi primit cu explicaţii verbale! Liftul urca... El abia aştepta să vadă ce era în plicul ăla...

Păşi în dreapta. Roşcata păşi şi ea în dreapta. Bun! Habar n-avea dacă tânăra ştia de ce făcuseră asta; important era că nu rămăsese pe loc! Uşile se deschiseră; intrau...

Chestia asta îl obosea rău de tot...

Unde era Aleodor? Şi de ce nu-l suna? Aştepta să-l sune el? Avea niscai treburi în Lyon? Nu mai ştia ce să creadă...

Ei, uite - se punea la mintea spionului şi nu-l suna! Aşa; ca să vadă şi el cum "funcţionau" Externele alea! Şi să se lămurească dacă nu cumva plătea cam mult pentru inutilitatea umbrelei!

Diamant îi aştepta în restaurant - pe terasă, la ultima masă de lângă tufele uriaşe din ghivece. Bun! Alesese bine locul... Se aşeză:

- Salut.

- Salut.

- Salut.

Desfăcu plicul şi scoase cele două coli...

Una era o foaie ruptă dintr-o agendă. Era scrisă pe genunchi, la propriu - pixul "împuşcase" hârtia ici şi colo. Iar pe hârtia aia scria, în franceză, cu bumbişori...

3 pâini, 1 borcan cu dulceaţă de vişine, un pui congelat, o pungă de legume congelate, un săculeţ mic cu cartofi, 1 pungă mare de cereale Nesquick cu vitamine, două cutii de lapte, 4 pliculeţe cu ness, un pachet de Virginia slims.

Fir-ar...

Doamne, cât de prost era el uneori!

- Ce-i?

Îi făcu semn să-şi vadă de ţigara aia - iar Diamant se grăbi s-o întrebe pe Roşcată cum a dormit. El citea cea de-a doua coală - o jumătate de A4...

"Nu mai face de-astea! Ea e slăbiciunea ta! Iar eu nu sunt singurul care are angajaţi abili! Ochiul te vede!"

Asta era în română. Şi era scrisă de un om care învăţase caligrafie pe vremuri. Nicu Cărare îi răspunsese la întrebarea "Oare ce mănâncă familia mea acum?" - şi-l urechea subtil...

Zâmbi slab şi deschise laptopul. Ia să-şi contacteze el spionul... Pe-ăla mic, desigur! Trebuia să-i dea temă de lucru - firma! Deşi n-avea nici nume, nici sediu...

Mail nou... către Aleodor...

"Salut. Nu ştiu ce faci acum, dar de mâine încolo o să netezeşti calea pentru noua firmă."

Send... El mai primise ceva?... Nu; absolut nimic. Aşa că închise laptopul şi ridică privirea spre ospătar:

- O cafea.

Consilierii îl priveau ciudat... Oftă greu şi adăugă:

- Şi micul dejun.

Aşa; comandase meniul zilei. Oricum va avea dificultăţi în a-l înghiţi; aşa că...

Nicu Cărare ştia unde e Ana; dar nu-i spunea şi lui. Ceea ce însemna că era mai bine să nu ştie el... Ca să nu se ducă val-vârtej s-o ia de-acolo. Ana şi copiii erau filaţi discret. Omul lui Nicu Cărare o însoţise pe Ana la cumpărături. Iar asta era bine. Adică, în fine - era bine că măcar nu ieşea singură din casă! Putea jura că soţia lui avea asupra ei un cuţit foarte bine ascuţit; dar era femeie. Era singură...

Oare cum se înţelegea cu copiii? Oare suportau micuţii lui să stea încuiaţi în casă? Putea jura că Ana nu-i scotea la plimbare sau la joacă... Ştia că are un laptop; probabil că-i "intoxica" la greu cu desene animate...

Micul dejun poposea în faţa lui...

Apucă furculiţa şi se repezi la farfurie - mm, ce foame-i era! Consilierii lui discutau despre petrecerea de aseară; Diamant încerca s-o uimească pe Roşcată cu date statistice. Câte lebede, câte mii de sticle de vin... Mare "vrăjitor", Diamant ăsta al lui! Trebuia să pregătească o replică scurtă pentru urechile Roşcatei. Fata asta nu putea vorbi despre trecutul ei; cu atât mai puţin, despre prezent sau viitor! El o să-i strecoare anumite sfaturi... Iar despre Diamant o să-i spună că... O să-i spună că...

Îl privi lung, prin ochelarii de soare... Cuvintele se aranjau frumos în mintea lui...

"Diamantele sunt frumoase, rare, scumpe... şi zgârie rău de tot. Zgârie şi cea mai dură piatră din lume. Ai grijă, când te joci cu diamantele." Exact aşa o să-i spună. În rest, era treaba lor - că şi dacă le punea centuri de castitate, ei tot făceau cum voiau ei! Aşa că...

Deci picii lui mâncau Nesquick... Ana avea bani de ţigări... Şi se apucase de gătit. Ei, poftim! Poftim, muiere căpoasă! Se răzbuna acum pentru toţii anii ăia de "gătit prin corespondenţă"! Dar gătea pentru copiii lor; aşa că nu se putea supăra pe ea...

Îi era dor de ea... Îi era foarte dor de ea; şi chiar dacă se uitase câteva ore bune la pozele ei, tot nu se săturase. Hăpăia deci grăbit micul dejun, ca să urce în cameră şi să se uite la pozele ei... înainte să plece la treabă...

Roşcata

Se întâmplase ceva. Ceva... bun, probabil. Ceva ce "reactivase" pofta de mâncare a şefului ei. O să-l doară stomacul...

Diamant nu mai încercase să-i spună anumite lucruri. Şi nici n-o mai privise altfel. Sigur, era Ştefan acolo! Dar nici atunci când regele îşi citise scrisoarea, Diamant n-o privise altfel. Probabil că fusese urecheat prompt aseară, când ea se grăbise să se culce iar Ştefan se dusese să vorbească cu vărul lui...

Scaunul se trase scurt:

- Vă aştept sus. Nu vă grăbiţi.

Gata? Pleca?... Păi... da - pleca. Terminase de mâncat şi se grăbea sus. Cu laptopul. Hm...

Diamant zâmbi slab şi şopti:

- Probabil că a primit veşti bune.

- Tot ce se poate.

- Voiam să te întreb...

Acum venea momentul ăla când trebuia să-l pună la punct...

- ... Şefu' te-a certat pentru scena de ieri, cu Titel şi manelele?
- Nu.
- Deloc-deloc?
- Deloc-deloc.
- ... Ciudat.
- De ce? Te-a certat pe tine?
- Nu; dar a văzut-o pe toată. Şi mi-a zis, aseară, că i-a plăcut cum am rezolvat eu potenţialul conflict.

Zâmbi slab:

- Mie mi-a zis doar să nu mai pun manelele la suflet. Pentru binele meu.
- Într-un fel, are dreptate; în alt fel...
- În alt fel, să ştii că m-am simţit foarte bine aseară. Mai ales la *"Stop, stop, şmechere"*.

Diamant râdea... Şi ea râdea şi mânca...

- Şi ştii ce-nseamnă asta; nu?

Negă scurt - nu. Ce însemna?

- Răzbună-te.

Poftim?

- Poftim?
- Dacă îl vrei pe Titel, răzbună-te! Plăteşte-i-o! Ca să-l pedepseşti! Ca să te simţi răzbunată! Şi ca să poţi să începi să uiţi.

Şi-o spunea cu atâta patos... O privea cu atâta determinare... Zâmbi slab:

- Da' cine-a zis că-l vreau pe Titel?

Îl lăsase mască-ţuţ... Diamant rămăsese cu ochii la ea, cu gura întredeschisă şi cu dorinţa de-a spune ceva - dar nu ştia ce să spună... Se grăbi să revină la micul dejun:

- Momentan, mă concentrez asupra carierei. Şi nu vreau să ştiu nimic despre nici un bărbat. Singura mea grijă e şefu' şi ce-mi spune să fac.
- Te înţeleg. La urma urmei, ai sărit la un nivel la care lucrurile sunt destul de complicate!
- Nu-i vorba de asta. Nu vreau să-l supăr pe şefu'. A făcut mult pentru mine. Adică a făcut pentru mine ceea ce n-a făcut nimeni, niciodată. Adică ceea ce nimeni, niciodată, nu s-a gândit să facă. Şi e corect cu mine. Nu vreau să-l dezamăgesc...
- Te înţeleg...

Acum mâncau în tăcere. Diamant "rumega" probabil la partea aia cu "nu vreau să ştiu nimic", coroborată cu partea ailaltă, cu cariera. Zâmbi slab - încă o "informare" de succes...

Diamant

Ieşi, încuie uşa şi se sprijini de toc: el era gata. Plecau la treabă. Ştefan îl ţinuse acolo după petrecere, iar asta însemna că vor negocia ceva "uriaş" azi...

Deci Raina se concentra asupra carierei. Şi nu voia să ştie nimic despre nici un bărbat. Avea o singură grijă - mulţumirea lui Ştefan...

Erau în 8 azi; nu? 8 mai! Până la 1 iunie o s-o pupe negreşit! O s-o pupe de-o să-i bage toate minţile-n cap! Hm!

Zâmbea slab...

Ana-Maria

Intră cu tava cu prânzul iar Léon exclamă:

- Hai la masă! Şi ai grijă să nu rupi laptopul!
- Lasă, că ştiu eu!

Florentina ţinea laptopul şi se ridica uşurel din pat... Era rândul ei să ţină laptopul; imediat cum se termina filmarea, îl ţinea Léon! Până diseară, ecranul ăla o să se albească rău! Îl pupau cu mare patos pe tati al lor...

Era ciudat. Filmările alea patru erau în continuare pe youtube; iar ea simţea că filmările alea erau acolo pentru ei. Cel puţin aia cu sosirea lui Ştefan - aia sigur era pentru ei! În celelalte, soţul ei apărea în planul doi, la masă cu Leonard şi cu diverşi alţi afacerişti importanţi. Oare Ştefan ştia unde erau ei?

Oare Ştefan avea cum să afle unde erau ei?

Hm...

Oricum, copiii erau în extaz. Tot răguşiţi, tot răciţi serios, dar spre vindecare. Iar starea aia euforică grăbea mult vindecarea! Aveau un tonus... mamă-mamă!

Ea nu mai putea să se uite la filmarea aia. Ea simţea că-i vine să plângă când auzea melodia şi revedea scena în faţa ochilor. Încerca din greu să nu plângă, ca să nu-i întristeze...

Ştefan

Era opt jumate iar la masa aia lucrurile începeau să ia o turnură ciudată...

Perfectase azi transportul a 30 de maşini de lux, pe 30 de platforme. Erau superbe. Impecabile. Erau "cap de linie". Erau importul perfect, cu acte perfect legale, şi reprezentau "capacul" perfect pentru adevăratul transport...

Lui Diamant îi plăcea tema aia. Studia de zor, pe laptop. Făcea rutele. Alegea oamenii. Turuia de mama focului, de-i ţiuiau urechile! De cinci minute, vorbea numai el! Pentru Dumnezeu! Ce-avea? Nu se mai oprea! Ridică încet privirea spre Roşcată...

Acum era evident. Acum era mai mult decât evident pentru el! Diamant turuia iar ea îi sorbea fiecare cuvinţel! Şi îl privea cu maximă atenţie! N-o făcea pentru că se înamorase brusc; dar Diamant ştia prea bine ABC-ul cuceririi. Şi-l aplica în momentele astea pe pielea bietei lui consiliere de numai 16 ani...

Apăsă, încet, ecranul laptopului - iar amândoi ridicară privirea spre el... El o privi pe ea:

- Te rog, lasă-ne singuri cinci minute.

Roşcata sări în picioare şi se grăbi să iasă. Diamant părea nedumerit... Îşi aprinse o ţigară şi fixă scrumiera cu privirea:

- Ia zi-i, vere: ce s-a întâmplat?
- ... Nimic! Făceam socoteala pentru
- Ce s-a întâmplat acasă?
- ... Nimic! Ce să se întâmple?

Fixa scrumiera cu privirea şi se încrunta uşor chiar acum:

- Aştept.

Diamant tăcea...

- ... Aştept, am spus.

Diamant tăcea în continuare...

- Diamante,
- Nu s-a întâmplat nimic.

Şi-o spunea pe-un ton de-ăla care ilustra din plin dimensiunea dezastrului de-acasă...

- Ai probleme?
- Nu.
- Ai probleme acasă?
- Nu.

Ridică privirea şi-l electrocută scurt:

- Cum te înţelegi cu Safira?

Ochii albaştri îl priveau lung... El îl obliga să se uite-n ochii lui şi-l asigura că aştepta răspuns... Ochii albaştri se umezeau încet... Se umpleau de lacrimi... Şi totuşi se întâmplase ceva acasă... La Diamant acasă... La dracu! Diamant plângea! Şi nu era teatru - era purul adevăr! Aah!

Plecă privirea spre scrumieră şi mai trase un fum. Vărul lui îşi ştergea lacrimile şi tăcea. Aşa că oftă greu:

- Întotdeauna să fii atent la nevastă. Şi să nu uiţi niciodată că femeia te ridică, femeia dă cu tine de pământ.

Ridică iar privirea spre el:

- Iar asta e valabil pentru toate femeile.

Vărul lui aproba grăbit şi-şi ştergea lacrimile...

- Pleci în România şi te ocupi de transportul ăsta.
- Da.
- Şi pleci acum.

Era privit lung... Îl privea lung... Diamant se ridică:

- Da, şefu'.

Îl auzea ieşind... Roşcata intra... El avea o problemă mare-mare...

Diamant

A dracului ea de viaţă!

Împinse uşa şi ieşi. Şi-o coti imediat dreapta - că ei n-avea ce să-i mai spună! Gata!

- Băi!

Nu-nu! N-aveau ce să mai spună - nici el, nici ea! În orice caz, nu acum - când el plângea ca prostu' de ciudă! Neputinţa aia îl făcea să urle! Şi n-avea de ce să urle la ea! Că nu-i făcuse nimic!

Năvăli în propria cameră, trânti uşa şi se repezi la troller - arunca hainele înăuntru, gonea la aeroport şi se ducea acasă! Că, vorba lui Ştefan - femeia te ridică, femeia dă cu tine de pământ! El n-avea de ce să vrea să se ridice - că nu-l lăsa şefu'! Aah!

Roşcata

Da' el ce păţise?

... Ptiu, drace! Diamant plângea?

Uşa se trânti în urma lui; şi cum se simţea privită de două perechi de ochi, se grăbi să revină în cameră şi închise încet uşa...

Ştefan fuma. Nu era nervos; era doar... serios. Aşa că decise într-o clipă să sară peste discuţia aia şi să atace următoarea temă de discuţie:

- Şefu', noi cât mai stăm aici?
- Ce vrei să spui?
- Mâine plecăm? Sau mai stăm aici?
- ... De ce întrebi?
- Fiindcă presimt că nu mai ieşim nicăieri în seara asta. Şi dacă tot aveam timp liber, ziceam să-mi pregătesc troller-ul...

Nu primea răspuns... Ştefan se gândea... Decise să ia taurul de coarne totuşi:

- Te-am supărat eu?
- Nu.

Bun! Asta voise să ştie! Se aşeză lângă el:

- Eu aş verifica mail-ul - că poate au trimis datele...

Mâna lui o invită să pornească laptopul... Bărbatul de lângă ea se ridică şi se apropie de geam. Nu spunea nimic; nici ea nu se grăbea să deschidă discuţia...

Nu era supărat pe ea; era îngrijorat. Şi pentru femeia aia specială, şi pentru copiii lor, şi pentru Diamant - a cărui turuială o înţelegea şi ea acum...

Da; primise patru rapoarte. Ia să bage ea datele alea! Că abia aştepta să vadă graficul! Observase că graficul ăla cu totalul mergea în sus. Uneori mai mult, alteori mai puţin - dar nu scădea niciodată. După cifrele alea pe care le tot introducea ea la "comision", nu-i era greu să calculeze cât cash avea acum regele aurarilor. Îi plăcea constatarea aia. Îi plăcea să descopere că omul ăsta avea destui bani pentru războiul cu chinezii. Se întreba de ce nu pleca odată la luptă, ca să-i învingă şi să-şi regăsească familia... Se tot întreba unde era regina - şi de ce nu încerca iar să-i contacteze. Se întreba unde era Aleodor... şi de ce nu era în stare s-o găsească pe regină. Se întreba...

Da' multe întrebări mai avea şi ea! Ia să nu se mai întrebe atâta - că-şi înfuria regele! Şi-aşa, îl cam supărase Diamant...

Diamant

Frână scurt şi opri motorul. Coborî, trânti din tot sufletul portiera aia şi deschise portbagajul. Smulse troller-ul, îl azvârli pe asfalt, trânti din nou cu sete tabla albă şi văzu uşa casei deschizându-se larg...

Cornel era îmbrăcat regulamentar; era ciufulit şi adormit şi apăruse extrem de repede. Aşa că ştia deja ce va găsi în sufragerie - canapeaua şi-atât. Gândul ăsta îl făcu să ofteze...

El era boul. El era prostul care se grăbea anapoda! Dacă n-ar fi încercat s-o impresioneze pe Raina cu orice preţ, ar fi fost acum tot în Franţa, în hotel, alături de ea şi de Ştefan! Şi-ar fi fost veseli! Dar se grăbise...

Trebuia să se tempereze. Fata aia nu putea fi grăbită - nu aşa cum voia el! În plus, Ştefan trebuia pregătit... Ştefan trebuia să-i vadă nefericirea - iar el nu-i arătase nimic până acum. Aşa că, începând de-acum, o să schimbe placa.

... Nu; începând de mâine seară, o să schimbe placa cu Raina. N-o să se mai lase "citit" aşa uşor. O să pară şi el dezinteresat. După ce-i acordase atâta atenţie şi-o bombardase cu fraze meşteşugite, schimbarea bruscă de atitudine o s-o facă să reacţioneze. Femeile adorau să fie curtate; să li se acorde atenţie şi să li se spună cuvinte speciale. Cu cât tirul ăla era mai intens, cu atât mai interesante şi inabordabile încercau ele să pară. Cum simţeau că sunt pe cale să piardă amorezul, cum se repezeau să-l mulţumească...

Apucă trollerul şi porni spre uşa larg deschisă. Cornel zâmbea:

- Să trăiască şefu'!
- Salut. Hai - înapoi la culcare!

Lăsă troller-ul la baza scării şi urcă treptele. Intră în dormitor...

Safira sforăia de parcă trăsese la jug zi-lumină...

Se opri lângă ea şi-o privi lung...

De ce?

... Femeia asta era nevasta perfectă. Tăcută, cuminte, ascultătoare, nu cerea niciodată nimic, nu-l bârâia la cap cu problemele ei, nu ieşea cu prietenele, vedea de casă, creştea copiii, o respecta pe mămica lui... Acum, că făcea totalul ăsta, i se părea evident că Safira lui nu putea fi 100% perfectă! Aşa că nevasta lui n-avea tocmai ceea ce era mai important! Deşi şi celelalte erau importante... Cam la fel de importante...

Se aplecă şi-o sărută... Şi, după o clipă doar, se pomeni îmbrâncit cu forţă! Hei!

Experienţa şi antrenamentul îl făcură să sară în spate, în picioare. Femeia din pat sări în spate şi foşni scurt. Şi-apoi aprinse veioza. Nevasta lui dormea dezbrăcată, dar cu cuţitul la îndemână. Cuţit bun - chiar el i-l adusese de la Sinteşti! Dacă n-ar fi sărit în spate, probabil că l-ar fi tăiat pe undeva pe braţ...

"De ce dormi, fă, despuiată şi cu uşa descuiată? Nu ştii că ăla doarme-n sufragerie?" N-o s-o întrebe niciodată asta! Îşi scoase haina, privind-o lung... Iar nevasta lui oftă greu şi băgă cuţitul înapoi, undeva în colţul patului:

- Aoleu, Diamante, ce-mi faci tu mine!
- Ce-ţi fac, fă?
- Mă dai în toate boalele!
- Da' tu nu mă dai pe mine în toate boalele, fă?
- ... Eu? Da' ce ţi-am făcut?

O privea şi nu-i mai răspundea. Tonul ăla începuse "să-l zgârie pe timpan". Era ciudat - tonul Safirei era neschimbat, dar opinia lui se schimbase mult în ultimul timp. În ultimele... şase luni, aşa...

Trebuia să afle unde era ascunzişul exact al cuţitului ăluia. Nu putea să i-l ia - că îşi ascundea ea altul, şi-l ascundea special de el! Safira lui, panicoasă şi uşor prea "simplistă" uneori, putea avea reacţii foarte periculoase! Mai ales când ştia ce însemna...

Se aşeză pe scaun. O privea lung... Purta costumul cu care mersese la petrecere. Ea nu părea să-i înţeleagă gândurile... nu părea să întrevadă intenţiile, planurile... Decise să spargă totuşi tăcerea... şi să-i dea măcar un indiciu despre ce aştepta el acolo, priponit pe scaun:

- Da' cine credeai că vine noaptea să te pupe, fă?

- Nimeni!
- De-aia dormi cu cuţitu' la capu' patului, ca urmăriţii generali?
- Nu, Diamante. Da' am auzit cum sforăie Cornel de rupe tencuiala; şi-am zis că dacă doarme aşa de bine, e mai bine să am şi eu o rezervă... în caz că vine vreun chinez să-mi ia gâtu'...
- Nu m-ai auzit când am intrat.

Nu mai zicea nimic...

- Stai liniştită; te cred.

"Dar mă-ntreb totuşi de ce dormi despuiată - că nu-i căldura lui Cuptor".

El o privea lung... Ea îl privea lung...

"Prea bine, Safiro!"

Se ridică şi începu să se dezbrace:

- Hai - culcă-te.

Era singurul care foşnea acolo; ea nu se clintea...

- ... Culcă-te! Nu ţi-e somn?
- Diamante, ce-ai?
- N-am nimic! Am venit acasă! Mă schimb şi vin şi eu la culcare.
- ... Eşti supărat?

Negă scurt cu capul; se grăbea să-şi pună tricoul... că el nu dormea despuiat...

Şi gata - se lungi lângă ea, se înveli bine şi se întinse cu poftă:

- Noapte bună...

Ea stătea în fund în pat, cu ochii la el; el închisese ochii şi tocmai se culcase...

- ... Diamante, ce-ai?
- Nimic, fă! Noi ne mai culcăm azi? Sau ne culcăm de mâine-ncolo?

Fu imediat prins în braţe:

- De mâine.

Nu, zău?!

- Aşa o fi, fă! Da' mi-e un somn de pic leşinat! Aşa că, de mâine seară-ncolo, ne culcăm liniştiţi amândoi. Hai - hai să ne odihnim, că mâine am treabă.

Gata - o întorsese pe perna ei. Era linişte... Cornel nu mai sforăia - semn că Safira lui ştia ce ştia când dormea despuiată şi cu uşa descuiată la dormitor...

- ... Auzi, Diamante?
- Ce-i, fă?
- Zicea nea Dumitru că ce face Ştefan? Că cică nu-l sună deloc!
- Păi nu-l sună - că nea Dumitru e ascultat aici şi pe telefon, şi cu microfoane, şi cu antene din stradă. De-aia nu-l sună. Da' pe mine m-a descusut rău azi, când am vorbit cu el... Şi sunt sigur că Ana şi copiii aici or să se ascundă. Aşa că Ştefan o să ne viziteze în curând.
- Aţi găsit-o pe Ana?

Decise să nu răspundă...

- Diamante, aţi găsit-o pe Ana?
- Dacă o găseam, nu crezi că o aduceam cu mine aici?

Aşa - că era proastă făcută grămadă şi nu sesiza! Hai - mai avea ceva de zis? Sau se odihneau şi ei?

... Nu mai zicea nimic. Aşa că închise ochii şi-şi puse chipul serios, atent, în faţa ochilor memoriei. Ca s-o viseze aşa - privindu-l drept cu ochii ăia de peruzea şi acordându-i lui toată atenţia ei...

9 mai 2011 - luni

Diamant

Azur şi Agata plecau la şcoală. Şi la grădiniţă. Safira avea multă treabă cu ei; aşa că el urca chiar acum treptele spre dormitor... Intră, închise uşa şi răsuci siguranţa.

Bun! Safira băgase cuţitul în colţul patului, chiar lângă pernă. Şi putea avea capcane sau semne... Ba n-avea ea atâta minte să-şi pună semne! Nevasta lui lipise teaca cu scoci, de lemnul cutiei în care stătea salteaua; şi n-avea nici un semn. Nici măcar nu încercase să pună cearceaful peste mâner! Trase, încet, cuţitul ăla...

Da; era cuţitul adus de el. Era ascuţit "la sânge", de parcă fusese pregătit pentru un măcel... sau pentru o operaţie...

Îl puse la loc şi se ridică. Şi scoase telefonul special, începu un mesaj nou...

Şi totuşi, parcă nu era o idee foarte bună mesajul ăla...

Cântărea telefonul în palmă şi se gândea că, azi-noapte, nevasta lui nu sesizase nici unul dintre "semnalele" pe care le-ar fi înţeles orice fată mare de liceu. Ori îmbătrânise ea, ori avea o problemă cu hormonii... Habar n-avea! Dar era evident că Safira lui era nevasta perfectă. Şi n-avea nici 1% din ceea ce însemna soţia perfectă...

Nu - nu-şi dorea o amantă. Îşi dorea o soţie-nevastă exact aşa cum era Ana! Adică pe jumătatea Anei - că nu trebuia să fie regină, ci doar nevastă-soţie de bulibaşă-manager. Safira era doar nevastă. Raina putea fi soţie; adică ştia cum să fie soţie... Ştia cum să fie şi nevastă - că trăise printre ţigani... Îl văzuse ieri plângând...

OK! Cum i-o fi norocul! Dacă-i era scris să moară de cuţitul lui Ştefan, asta e! Pasul ăsta o să-l facă! Şi-atât! După pasul ăsta, se va opri la distanţă şi va aştepta reacţia ei; momentul când ea va lăsa de la ea, conştientă în sinea ei că-şi pierde admiratorul...

"Te rog să pui firmei numele Raina."

Send... Şi acum aştepta. Ştia că ea era lângă el şi-l va vedea râzând. Ştia că el îi va spune de ce râdea. Ştia că ea se va îngălbeni instantaneu...

Ştefan

Mobilul special? Diamant - sau Aleodor! Se grăbi să citească mesajul... Ia uite la el! Începu să râdă:

- Ia uite, Rebeco, ce zice colegul tău!
- Care dintre ei?

Poftim?

- Păi câţi colegi ai tu, fă?
- Doi - Diamant şi Grasu.

Corect! Se grăbi să-i răspundă, ca să nu observe şi ea că el devenise împrăştiat şi uituc:

- Diamant.
- Şi ce zice?
- Zice să numim firma "Raina".

Şi uite că "era cu schepsis" - consiliera lui se albise şi se cam clătina pe picioare...

Îi făcu semn să se prezinte imediat în faţa lui. Şi apăsă butoanele mobilului:

"De ce şi de unde până unde?"

Send... O electrocută scurt, iar Roşcata turui:

- La petrecere, Diamant s-a aplecat la urechea mea şi mi-a zis "Raina". Eu n-am înţeles nimic; iar el mi-a zis să ţin minte numele ăsta. Că o să aflu eu într-o zi cine e Raina. Şi pe urmă a zis "Cred"... şi pe urmă s-a uitat lung la mine şi-a zis "Sper". Şi-atât.

Mobilul piui scurt... Ia - el ce zicea despre numele ăla?

"Pentru că e un nume care-mi place foarte mult."

- Stai jos.

Aah! La naiba! Se repezise tupilată la scaunul ăla! Şi el, care sperase că reuşise s-o vindece... Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu:

- Diamant are un cazier foarte amplu, foarte greu de documentat. Eu, ca văr şi şef al lui, cu resursele mele, pot spune că ştiu cam 70% din el. Întotdeauna şi-a ţinut cuceririle într-un secret aproape perfect; şi imediat cum a mirosit că l-am descoperit, a rupt relaţia şi-a început alta. Cu alta. Până am descoperit-o şi pe-aia - şi-atunci a rupt iar relaţia. Şi tot aşa... Cu toate astea, n-am primit niciodată reclamaţii apropo de el - nici de la mândre, nici de pe la părinţi sau soţi sau...

- Şefu'

Se grăbi s-o întrerupă - adică să continue:

- Observă deci că Diamant al meu e al naibii de uleios şi-al naibii de isteţ. Pentru el, a răsuci o şatră-ntreagă, cu bulibaşă cu tot, şi a-i convinge că hainele de pe ei sunt verzi şi nu roşii e un test pe care-l trece doar aşa, ca să nu-şi piardă antrenamentul... Cu toate astea, lucrurile sunt clare ca apa de izvor: deşi n-au dat cu pixul la primărie, Diamant este însurat cu Safira. Eu i-am peţit-o, la doi ani după ce ea i-a născut lui un băiat.

Acum Roşcata nu mai încerca să-l întrerupă; îşi privea mâinile şi tăcea.

- Diamant şi Safira au acum un băiat şi-o fată: Azur şi Agata. Şi nu se vor despărţi niciodată - nici în fapt, nici în teorie, nici pe perioada concediului de odihnă. Diamant e bulibaşă în Aurari - aşa că nu va divorţa niciodată. Pe el, doar Cel de Sus îl divorţează - iar din punctul ăsta de vedere, Safira este extrem de bine păzită de faptul că eu i-am peţit-o... Şi n-am peţit-o pe ea fiindcă mi-a plăcut mie, ci fiindcă i-a plăcut lui... îndeajuns de mult ca să-i facă şi-un copil... la foaia cortului, unde ştii cum e legea şi ce păţesc fetele care nasc înainte să le cunune bulibaşa...

Acum ce mai zicea?... Nimic. Nici măcar nu mai aproba! Se aşeză la masă, lângă ea, şi deschise laptopul:

- Repet - în viaţa ta particulară, eu nu mă amestec. Ţi-am spus ceea ce ţi-am spus pentru că trebuia să ştii lucrurile astea. Iar în privinţa faptului că Diamant şi Safira nu se vor despărţi niciodată, eu garantez că aşa va fi.

Nu mai era albă; era vineţie. Aşa că oftă greu... şi decise să-i scrie totuşi lui Aleodor. Mail-ul... parola...

Salut.

Nu te căzni să ne găseşti, că suntem în mişcare prin Franţa.

Firma se va numi "Raina Consulting". Va avea ca obiect de activitate consultanţa în afaceri, servicii de intermediere şi transport şi distribuţie. Nu ştiu formularea completă, e în actele SAF Consulting. Va avea un singur acţionar, Rebeca Ionescu, şi trei salariaţi: Rebeca Ionescu director general, Ştefan Ionescu consilier şi Adina Stroe secretară. Vorbim atunci când eşti pregătit să o înfiinţezi.

Send... şi gata - întoarse laptopul spre Roşcată:

- Anunţ-o pe Adina că avem nevoie de o copie după cartea ei de identitate.

Se ridică şi se apropie de geam. Se săturase de "peisajul" ăla ca de mere pădureţe...

Deci Diamant avea o problemă... Ba, mai mult - avea şi-un nume nou pentru Roşcată! Săraca fată, nici n-o să mai ştie cum o cheamă! Numai că problema chiar era serioasă acum. Niciodată, Diamant nu-şi mai etalase aşa cuceririle. Ştia că o va cuceri - că, la vârsta lui, răsucirea minţii unei tinere de 16 ani era floare la ureche! "Împuşcase" el 10 puncte şi-un pupic pe obraz doar aşa, fiindcă era la curent cu ultimele hituri în materie de manele! Şi totuşi - de ce Roşcata? Şi de ce "la vedere"?

- Şefu', Aleodor zice că vrea să ştie sediul social.

- Spune-i că încă nu-l ştiu; când îl voi afla, i-l voi comunica.

Deci, Diamant avea o problemă... Cât de deranjat va fi Ochiul de relaţia extraconjugală? În general, Ochiul nu se împiedica în asemenea amănunte; numai că Diamant era bulibaşă respectat, era şeful afacerii pe România şi ţintea la şefa afacerii pe Franţa. Asta putea complica rău lucrurile...

- Şefu', ai primit de la Aleodor un raport.

- Deschide-l.

Aştepta...

- ... E despre chinezi. Şi despre Gilles.

Oo! Despre Gilles? Ia să vadă el...

Deci Gilles investiga, împreună cu patru bodyguarzi francezi, zona Dijon, Besançon, Mullhouse. Gilles "acţiona" după Aleodor - că şi el investigase pe-acolo! Şi exista riscul ca el să o găsească pe Ana! O cunoştea, oricum, mult mai bine decât o cunoştea Aleodor! Aşa că...

Aşa că el nu luase în calcul partea aia de mail... Aia în care scria că lui Gilles Nisa îi trimisese ordinul de revenire la Cannes - şi nici n-ajunsese bine în vilă, că primise ordinul de a investiga ruta aia... Iar ordinul nou Isamu îl dăduse...

Chinezul lui era al dracului de bine informat! Avea un spirit de observaţie incredibil, un fler şi-o iuţime de minte care-l uimiseră întotdeauna... Chinezul lui primea rapoartele de îmbarcare în transportul în comun. Chinezul lui ştia şi el unde e Ana...

Închise laptopul şi oftă greu:

- Plecăm la treabă.

Se repezise spre baie; păruse grăbită. Şi-un pic tupilată. Înţelesese şi ea cine-l trimisese pe Gilles acolo. Roşcata lui se întreba acum cum şi ce să facă să-şi scape şeful de chinezi...

Ana-Maria

Mm, ce bună ieşise mâncărica! Mâine aveau tocăniţă cu sosişor - curat deliciu culinat!

Léon strigă din cameră:

- Mami, s-a stricat!

Aoleu! Se stricase laptopul? Lăsă baltă totul şi se grăbi să vadă ce s-a stricat...

- Uite - nu mai merge!

Filmuleţele lor nu mai mergeau. Gata - le scoseseră din reţea. *Removed by user*. Zâmbi cu subînţeles:

- Păi le-au şters ei!

- Cum, le-au şters?!

- Le-au şters, ca să nu rămână acolo şi să le vadă toată lumea.

Tonul Florentinei deveni imediat indignat:

- Păi nu le-au tot văzut până acum?

- Prinţeso, eu nu ştiu dacă filmuleţele astea se pot salva separat de youtube. Cred că se poate - dar trebuie să te pricepi! Deci, probabil că tati a pus filmuleţele acolo, ca să-l vedem şi să ştim că el e bine. Şi să stăm liniştiţi. Acum le-a scos, ca să n-apuce să le salveze toată lumea, să aibă toţi poze cu el...

Prinţesa aproba, fără chef...

- Asta e! Lasă, că or să mai fie şi alte filmuleţe!

Amândoi erau botoşi! Ia uite-i! Se stropşi la ei, în glumă:

- Ia uite-i ce botoşi stau amândoi! De parcă nu v-aţi uitat la ele non-stop până acum! Hai - căutaţi un film de desene animate sau nişte muzică - şi lăsaţi prostiile!

Revenea în bucătărie... Realiza, acum, că ea nu le văzuse decât de două-trei ori... şi-i era deja dor de el...

Diamant

Era linişte în birou. Ca de obicei, Safira avea treabă. Copiii se jucau iar el se concentra la inelele alea şi nu se putea hotărî! Aah!

Gata - ăsta era! Avea formă de verighetă - şi era bătut tot în dia-

mante. Era format din două inele de platină, unite între ele cu diamante. El o să-i spună lui Nicuşor să pună un singur rând de diamante - de-alea negre. Nu concura cu inelul comandat de Ştefan pentru Ana. Inelul lui Ştefan era sofisticat - exact aşa cum era şi Ana. El se gândea la Raina şi simţea că orice pietricică sau floricică-n plus ar fi stricat totul. La urma urmei, nu-i oferea un soi de mariaj?

Dacă n-ar fi luat-o pe Safira...

Dacă el n-ar fi luat-o atunci pe Safira, nu-ar fi ajuns bulibaşă. Nu ar mai fi construit orăşelul. N-ar fi avut doi copii frumoşi şi deştepţi. Şatra ar fi fost în poieniţă - ori aici, ori în Franţa. El ar fi fost un pârlit de aghiotant de-al lui Ştefan - şi cu siguranţă nu l-ar fi înaintat vărul lui aşa de sus în organigramă! Nu l-ar fi concediat, dar nici secund nu l-ar fi făcut...

Şi, la urma urmei, nu regreta c-o luase pe Safira! Nu-nu! Era cuminte şi respectuoasă; era vrednică, era tăcută... Era o mamă bună... Şi o nevastă bună. Nu-l trădase. Nu-l dăduse pierzaniei. Într-adevăr, Safira chiar ar fi putut să-l omoare. Ea însă nu-i ieşise din cuvânt. Iar asta o va salva, la un moment dat...

Downloadă fotografia inelului şi-o ataşă la un mail nou. Şi se apucă de treabă:

Salut, Nicuşoare!

Am o mare rugăminte la tine. Vreau să te rog să-mi faci un inel din platină cu diamante negre, după modelul din fotografie. Dacă ai inspiraţie, poţi modifica un pic, pe ici-pe colo - dar să iasă perfect. Când e gata, te vizitez.

Diamant

Send... Oftă greu şi se sprijini de spătarul scaunului.

Se gândea la ea. Se întreba cum să facă să-i pună inelul ăla pe deget. Se întreba dacă ea îl va accepta... Nu inelul - pe el! La urma urmei, era destul de cunoscut în Bucureşti. Încercase să-şi ţină viaţa privată departe de cea publică; şi totuşi, ceva-ceva tot "transpirase". Oare ce părere avea Raina despre trecutul lui? Şi despre prezent? Se ştia că bulibaşa din Aurari are nevastă şi copii... Se ştia că asta nu fusese niciodată un impediment... Numai că inelul ăsta era serios - mult mai serios decât toată viaţa lui privată de până acum! Oare mai putea fi credibil în ochii ei? Nu ştia...

Ştefan

Stătea lungit comod în pat. Era obosit; condusese mult azi şi mai discutase cu doi dintre băieţii lui Leonard. Ăştia fuseseră "corespunzători" şi ca ţinută, şi ca atitudine; aşa că sfaturile lui fuseseră mai mult "practice" şi se referiseră la cazuri mai complicate decât îi povestise băiatul ăla din Bordeaux. Ca ultimă soluţie, le spusese să lanseze zvonul că Leonard angajase un consilier care să-i "îndrume" băieţii cu sfaturi; să spună despre acel consilier doar că era o persoană importantă, temută, influentă şi intangibilă. Şi cu antecedente serioase în materie de obiecte tăioase. Dacă va fi cazul, o să-l plimbe pe Philippe prin preajma caselor datornicilor... Iar chestia asta nu-i plăcea deloc - numai că n-avea rezolvare, de vreme ce se dorea ca el să avanseze iar Leonard era cel care-l împingea uşor de spate şi-i arăta calea...

Nu putea să adoarmă. Nu-i era somn şi pace! Încerca să se gândească la afaceri - la Leonard. Dar gândul lui zbura în România. Gândul lui încerca să afle de ce Diamant decisese brusc să-şi găsească o amantă vizibilă! De ce nu mai apela la discreţia aia extrem de eficientă! Şi de ce "ţintea" tocmai la Roşcată! Ce naiba - era înconjurat de femei frumoase! Avea pe mână afacerea cu escorte! Dacă dădea un singur telefon...

Ce voia Diamant al lui de la Roşcată? De ce-şi risca liniştea şi siguranţa familiei pentru puştoaica asta de 16 ani? Oare se tâmpise verişorul lui?

- Şefu'...

Ştiuse că nu dormea. Sperase că nu va deschide discuţia; dar cum Roşcata ţinea musai să nu-l supere absolut niciodată... Oftă greu:

- Da.

- Cât am stat pe chat, am avut multe prietene. Şi toate aveau o vorbă... Indiferent cât de căpos ar fi, orice bărbat "rupe rându'" şi-şi ia tălpăşiţa după maximum două luni de insistenţe rămase fără răspuns. Iar eu m-am tot gândit şi n-am găsit altă rezolvare. Adică... Adică pe Titel ştiu cum să-l potolesc - îi zic că nu-mi plac bărbaţii graşi şi cu celulită pe fund. Da' Diamant e vărul tău şi e consilier aşa ca mine; şi-asta mă cam pune în dificultate... Nici nu vreau să mă cert cu el, nici nu vreau să fiu eu subiectul discuţiei voastre. Aşa că m-am gândit să-l las în pace. El zice, eu tac. El face, eu tac. Mai sunt 59 de zile şi-i trece.

Zâmbi slab... şi decise să pună punct discuţiei:

- Cum ştii tu.

Roşcata nu mai zicea nimic... El tocmai decisese să facă în curând o vizită în România - şi s-o pună pe Safira pe şine...

Safira făcuse ceva. Diamant nu înnebunise brusc, Rebeca nu-l semnalizase nicicum, aşa că era vorba de altceva. Ceva se întâmplase în timp, probabil. Diamant era schimbat; şi numai Safira putea fi cauza! Iar dacă va auzi că o prinsese cu vreunul... Mamă, Doamne! Dacă va auzi că Safira îl înşelase pe Diamant...

Gata cu gândurile! Mâine plecau la treabă! Şi trebuia să fie odihnit şi foarte atent - că plecau să facă turul Franţei!

10 mai 2011 - marţi

Ana-Maria

Bun. Luase tot ce avusese notat pe listă. Plus stick-ul de 2 giga şi pachetul de ţigări... Achită, luă sacoşa şi ieşi. Şi porni încet, ca într-o plimbare, spre blocul din capătul străzii...

Copiii erau bine. Antibioticul îl pusese pe picioare pe Léon. Florentina, mai mare şi mai rezistentă decât frăţiorul ei, se vindecase cu miere şi vitamine din citrice. Reveniseră amândoi la jocurile de pe laptop şi la desenele animate. Erau cuminţi, momentan. Nu cereau să meargă şi ei la cumpărături. Îi încânta laptopul. Dar în curând o să aibă o problemă cu ei...

Nu mai apăruseră filmuleţe pe youtube... Nu apăruseră spioni în faţa blocului; şi nici chinezi. Nu apăruseră nici cerşetori sau prostituate în colţul străzii...

Poate că cei cinci cercetători fuseseră un indiciu prea alambicat pentru noul consilier al lui Ştefan. Cu siguranţă, Isamu îl înţelesese; numai că Isamu lucra cu frati-su acum. Oare Ştefan cu cine lucra? Cu roşcovana? I se păruse extrem de tânără...

De fapt, fata aia cu părul roşu nu trebuia să fie nici în vârstă, nici doctor în ştiinţe. Trebuia să ştie cum mergeau afacerile. Dacă copilărise pe străzi, le ştia bine. Dar cine se ocupa atunci de transportul de mărfuri? Că ăla era cu documente! Puştoaica n-avea cum să ştie şi asta! Şi-atunci, cine plimba containerele pe oceanele lumii?

... Care containere? Pe-ale lui Jun le plimba Isamu acum! Pe ale partenerilor lui Ştefan le plimba... Diamant? Nee - el îşi plimba pistoalele prin România! Şi-atunci, se întreba...

Nu mai conta. Important era că Ştefan îşi revenise! Putea să i le plimbe oricine! El producea caşcaval; aşa că păşea în pas de dans prin adunările alea înalte şi-l propulsa Leonard... Ah - Leonard! El sigur avea un om care plimba containere! Oare...

Era prea dificil de calculat aşa. Oricum, în privinţa ei şi-a copiilor, consilierul lui Ştefan nu fusese perspicace. Cei cinci cercetători atipici care călătoreau cu autocarul şi nu cereau factură nu-i atrăseseră atenţia. Aşa că...

Aşa că ea nu mai ştia...

Se opri la semafor. Era roşu. Maşinile treceau rar, sporadic... Întoarse, involuntar, privirea spre stânga. Şi înlemni, pentru că...

Pentru că reveni spre semafor. Era prea târziu să mai reacţioneze. Tot ce mai putea să facă acum era să mute sacoşa în mâna stângă, ca să poată scoate cuţitul cu mâna dreapta. Mută sacoşa... Iar bărbatul comun, de 35 de ani, cu freză şi cicatrice în frunte, se opri la semafor lângă ea.

Aşteptau amândoi...

Individul avea mâinile goale azi. Îşi învăţase lecţia şi nu se mai lăsase văzut în magazin, aşa că o putuse urmări liniştit...

Problema era simplă - iar rezolvarea depindea de ceea ce va face individul. Dacă venea după ea în bloc, scotea cuţitul şi i-l înfigea în picior. Ştia punctul care-i asigura individului o moarte scurtă şi sigură. Problema era că până îmbrăca ea copiii, până împacheta, până plecau, apăreau deja ambulanţierii şi poliţia. Şi-o prindeau. Aşa că trebuia să-l momească undeva... În spatele ei era o bancă. Intersecţia era uriaşă - se îndoia că o putea traversa înainte ca individul s-o ia pe sus şi s-o îndese într-o maşină comună...

Becul roşu se stinse. Gata - era verde. Putea să traverseze. Dar nu-i prea venea să traverseze...

Ba o să traverseze! Iar dacă individul o să încerce să intre cu ea în bloc, ştia ce-avea de făcut - scotea cuţitul, ţipa "Ajutor" şi-l punea pe fugă. După care lua copiii şi nu mai împacheta - fugeau direct la aeroport, unde ea scotea paşaportul şi solicita prezenţa de urgenţă a ambasadorului... şi-o împuşcau chinezii prin geamuri...

Porni în traversare - iar individul porni şi el, lângă ea! La naiba! Ce să facă? Cum să facă? Cum să scape de el? De fapt... De fapt, cum să-l convingă să nu-l sune pe Isamu? Nu era chinez; dar...

Se apropia de scara blocului; insul rămânea undeva în spate... probabil ca să dea telefon... Ea nu ştia dacă să se grăbească sau nu... dacă să întoarcă capul sau nu...

Viră dreapta, pe aleea spre bloc, şi întoarse capul spre el. Trebuia să-l memoreze - ca să poată să-i descrie trăsăturile, în caz că scăpa totuşi... Insul se oprise la vreo cinci metri de semafor. O privea lung; şi imediat cum ochii ei îi întâlniră privirea, fu... salutată scurt cu capul! Hei!

Reveni spre bloc - hei! Ăsta o salutase! Dăduse scurt din cap - şi parcă-i şi zâmbise niţeluş! Fir-ar...

Descuie interfonul, intră şi urcă primele trepte. Şi se opri, hotărâtă să-l atace dacă intra după ea...

Insul nu era chinez - ceea ce-l făcea francez sau român. Dar nici român nu putea fi - că ar fi abordat-o! Spion nu era - ăia aveau alt stil, alte proceduri şi-ar fi filat-o dintr-o maşină! Insul ăsta era... Era al altcuiva. Oare al cui era insul?

Aştepta, în liniştea perfectă de pe palier... Îi plăcea să creadă că insul nu ştia etajul...

Nu-şi putea permite să aibă încredere decât în oamenii lui Ştefan. În oamenii lui Leonard n-avea încredere. Nici în Titel n-avea încredere în momentul ăsta! Jun era bogat şi influent - şi putea cumpăra pe oricine. Mai ales pe cineva de la baza piramidei, unde veniturile nu erau cine ştie ce...

Aştepta... Timpul trecea îngrozitor de greu...

Şi totuşi - dacă voia s-o ia pe sus, o lua fără prea mare efort! Şi-apoi răsucea blocul ăla cu susu-n jos şi găsea copiii! Aşa că... Aşa că urcă grăbită treptele, descuie uşa, intră...

Picii ei dormeau duşi. Ea avea o problemă uriaşă! Lăsă sacoşa şi se apropie de geam. Şi privi trotuarul, prin perdea...

Individul era tot acolo. Părea că aşteaptă pe cineva! Poate aştepta "artileria"! Cine ştie...

Îşi trase un scaun lângă fereastră şi-şi aprinse o ţigară. Fuma, îl privea lung şi aştepta reacţia lui. Aştepta... Aştepta...

Brusc, individul aruncă ţigara, îşi privi scurt ceasul şi traversă spre stânga. Şi-i ieşi din raza vizuală.

Fir-ar să fie!

Cine era ăsta şi ce voia? Şi pentru cine lucra? Întrebări imposibile...

Cu prima ocazie când mai ieşea, căuta o imprimantă şi scotea jurnalul din laptop! Ăla era o probă importantă! Poate unica probă...

Isamu

Telefonul începu să piuie. Îl luă... şi oftă:

- Da, Jun.
- Am primit lista cu ţiganii repatriaţi azi în România.
- Şi?
- Şi bineînţeles că pe locurile lor sunt alte persoane!

Hm! Zâmbi slab... şi bombăni:

- Aha...
- Am senzaţia că or să facă şmecheria asta ori de câte ori vor avea ocazia.
- Eu sunt sigur de asta.
- Atunci ordonă ca programul de repatriere să fie supravegheat cu maximă atenţie! Şi postează şi vreo două maşini la Otopeni - în caz că-i repatriază totuşi, să n-apuce să-i ducă în oraşel.

"Păi dacă reuşesc să-i ducă pe Otopeni, crezi că or să-i urce într-un taxi?" Era ciudat gândul ăsta - mai ales că Jun avea zeci de elicoptere, nu unul...

- Şi de restul mă ocup eu.
- "Restul" însemnând...
- O să afli tu. La tine acolo e liniştе?

- Da.
- Cum merg lucrurile cu firma?
- Binişor. Mă descurc - adică n-o falimentez.
- Bun! Vreo veste de la el, sau despre el?
- Nu, absolut nimic.
- ... Bine. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi-şi mai aprinse o ţigară - deci, să numească nişte oameni care să urmărească programul ăla de repatriere şi să moţăie în maşini, în faţa Aeroportului Otopeni, făcând abstracţie de oamenii lui Shen Qiao. Apoi, să-l întrebe pe Gilles dacă avea noutăţi. Şi apoi, să se ocupe de afaceri. Tocmai se lăudase că ţine firma pe linia de plutire; dacă dovedea contrariul, era rău!

Ana-Maria

Era zece. Copiii dormeau duşi. Ea nu putea să adoarmă - ea se calmase şi se re-speriase de vreo mie de ori până acum! Ajunsese la faza în care insul plecase la prânz cu gândul că venea noaptea şi nu-l auzea nimeni, nu-l vedea nimeni...

Şi totuşi, trebuia să se culce. Să se odihnească. Mâine va ieşi iar din bloc - şi nu voia să fie luată pe sus şi îndesată într-o maşină comună. Voia doar...

Voia foarte mult să-şi vadă soţul frânând în faţa blocului, coborând de la volanul BMW-ului, intrând în blocul ăla pentru ei... Dar dacă consilierul lui... Dacă...

Îi venea să plângă...

Indiferent cine ce ştia din toată nebunia aia - individul de azi o urmărise pe ea. Şi o salutase, în faţa blocului - semn că o recunoscuse, iar el şi Ştefan erau de aceeaşi parte a baricadei. Faptul că nici el, nici Ştefan, nici Diamant, nici Leonard şi nici chiar Isamu nu deciseseră să intre azi în blocul ăsta arăta un singur lucru - locul ei nu era lângă Ştefan. Nu acum. Locul ei - şi-al copiilor - era într-un ascunziş sigur. Războiul începuse - şi era atât de departe de final, încât... Încât, cel mai bine pentru Ştefan era să se concentreze asupra luptei şi a afacerilor. Trebuia să-l învingă pe Jun Chèn. Ca şi cum armata Lichtenstein-ului se lupta cu armata Franţei...

O să stea aici, cuminte, încă două zile - mâine şi poimâine. O să rezolve cu jurnalul, o să îndoape copiii cu citrice... Dacă salvarea lor nu intervenea până poimâine seară, lua copiii şi pleca mai departe. Îi spusese roşcovanei că se îndreaptă spre Paris. N-avea rost să stea încuiată în garsoniera asta cu lunile, dacă ei aflaseră unde e regina şi decideau totuşi să n-o recupereze! Copiii nu puteau fi crescuţi aşa, în garsonieră! Copiii aveau nevoie de atât de multe lucruri... De atât de multe activităţi...

Hei! Dar dacă omul ăla, insul de azi, era "cu ei", de ce nu-i pasase şi ei nişte acte false? Şi nişte bancnote? Le-ar fi fost mult mai uşor şi lui, şi ei! Ea s-ar fi ascuns mai uşor iar el ar fi putut-o urmări mai uşor! La dracu - nu mai înţelegea nimic...

Poate veneau mâine... sau poimâine... Poate mizau pe o recuperare, mâine sau poimâine, aşa că se fereau să-i dea acte ca să nu fugă din nou...

Oftă greu şi se ghemui în fotoliu - voia să doarmă, ca să nu se mai gândească la soţul ei, la pericolul din jurul lui... la faptul că-i era totuşi atât de dor de el... La faptul că era atât de îngrijorată pentru el...

Ce făcea acum Ştefan al ei? Unde era? Ştia că era bine; că avea o armată de oameni în jur, care aveau grijă de el. Dar...

12 mai 2011 - joi

Diamant

Cât era ceasul? Opt jumate? Mm, ce târziu era! La nouă fix, "rupea uşa"! Trebuia să ajungă azi la Cluj şi apoi la Nădlac. Afacerile... Şi era târziu rău de tot! Semna ordinele de plată...

Mica ciocăni scurt în tocul uşii:

- Vă caută cineva.
- Fă-mi legătura.
- Nu e la telefon; e la poartă. Paza vrea să ştie dacă să-l lase să intre sau nu.
- Cum îl cheamă?
- ... Popescu Ion.

Ia uite... Cum de angajatul SIE de la poartă nu-l ştia tocmai pe Popescu?... Da' cum de nu scotea Popescu legitimaţia la el?... Da' cum de venea "şpionul number one" în Aurari, la opt jumate, să discute între patru ochi cu unul de talia lui Gaboraş? Devenise uşor ciudat...

- Să intre.

Se aşeză comod şi termină de semnat hârtiile. Şi-apoi puse pe masă aparatul micuţ şi-l porni. Aştepta... Zâmbea auzindu-l pe Popescu intrând, abordând-o pe Mica...

Voise să-şi testeze angajaţii de la poartă - şi nu scosese legitimaţia la ei. Voise să ştie dacă orăşelul este sigur. Probabil că se pregătea de repatrierea Anei şi copiilor... Sau îşi făcea planul, în caz că se va ivi vreodată ocazia să-i repatrieze...

Şi iată-l păşind în birou. Se ridică şi-i strânse mâna:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Dle Ionescu, da' ştiu că ai aici un orăşel pe cinste!
- De sus se vede şi mai şi! Vă rog...

Se aşezau amândoi...

- Dle Ionescu, avem o problemă extrem de urgentă de discutat.

Aprobă, cu ochii la Mica lui - care se grăbea să le pună cafelele în faţă... Abia după ce uşa se închise, se aplecă spre bărbatul din faţa lui:

- Unde e cumnată-mea, dle Popescu? Unde-mi sunt nepoţii? Voi vă daţi seama ce iese dacă Ştefan îşi pierde calmul şi răbdarea?

Popescu deschise diplomatul şi scoase un snop de fotografii, pe care i le puse pe birou... în faţa ochilor...

Ameţise. În sfârşit, Externele o găsiseră pe Ana! În sfârşit!

- Nu ştiu unde e. Nimeni nu ştie. Şi tocmai de-asta, trebuie să trecem la planul doi.

Cum-cum? Păi o găsiseră, sau nu? El se holba acum la nişte fotografii cu Ana!

- Nu e ea. E o angajată a noastră, căreia îi ia două ore zilnic ca să se transforme şi să arate aşa. Angajata asta e în Sevilla; şi, după cum observi, se tot plimbă pe sub camerele de supraveghere din oraş, cu buzunarele pline cu acte portugheze...

Şi el, care sperase... Oftă greu:

- Şi care e planul?
- Ieri, dis-de-dimineaţă, Jun Chèn a pus o recompensă de 500.000 de euro pe capul fiecărui membru al familiei Ionescu. Şi i-a menţionat pe Ana-Maria, Florentina şi Léon.
- ... Şi pe copii?
- Bineînţeles. Ştirea s-a răspândit cu repeziciune. Aşa că, în momentul de faţă, tot poporul chinez stă cu ochii pe europence şatene cu copii de mână. Aşa că e mult mai indicat să le atragem noi atenţia spre o localitate anume, spre o persoană anume...

Şi arăta spre fotografiile de pe birou...

- Şi dacă o iau pe ea pe sus?
- Găsim alta şi-o punem să se plimbe prin Germania.
- Poftim?

Popescu se trase spre birou - şi coborî mult tonul vocii:

- Diamante, Ana-Maria Ionescu este în Franţa. Graniţele sunt foarte bine supravegheate, mai ales în ceea ce priveşte copiii! Nici cu barca cu vâsle nu se pot îndepărta de teritoriul francez!

Ei, pe dracu! Da' cu elicopteru' nu puteau? Parcă ghicindu-i gândul, Popescu continuă:

- Crede-mă că ştiu ce spun! Ana e în Franţa. Şi am semnale că sunt bine - şi ea, şi copiii. Dar, ca să fie bine în continuare, noi trebuie s-o repatriem cu surle şi trâmbiţe cel puţin o dată pe lună. Şi s-o plimbăm prin faţa camerelor de supraveghere din trei ţări deodată. Trebuie să-i ţinem pe chinezi în priză - şi să-i zăpăcim, ca să nu se poată concentra asupra unui singur punct. Trebuie să-i facem să-şi piardă încrederea în zvonuri... chiar şi în cele reale. Înţelegi?

Da. Înţelegea. Externele găsiseră utilă ideea locuitorilor din Puget-Théniers, care-l exasperaseră pe Gilles trimiţându-l în toate cele patru zări în simultan. Şi chiar era o idee bună! Într-unul din zvonurile alea se putea strecura şi adevărata familie Ionescu...

Ah! Fusese cât pe ce să aprobe! Se grăbi să-l amâne:

- O să-l informez pe Ştefan şi-ţi comunicăm decizia lui.

Două secunde de tăcere... şi un fel de scuză-povaţă-îndemn:

- Eu m-am ferit să-i spun despre recompensă. În general, mă feresc să-i dau veşti care-l pot face să-şi pună cizmele şi să agite rău lucrurile.

Se grăbi să-i dea şi el o scuză-povaţă-îndemn:

- Spune-i întotdeauna adevărul - clar, concis şi în timp util. Dacă nu are toate informaţiile, poate lua decizii greşite. Şi să ştii că nu-i chiar aşa de coleric...

Popescu zâmbea... iar el se sprijinea de spătarul scaunului chiar acum:

- Dle Popescu Ion... Nu sunt eu în măsură să spun asta; dar te asigur că îmi cunosc foarte bine şeful. Pentru el, a amâna cu 24 de ore o informare poate echivala cu a-i trăda încrederea. Să nu mai faci.

Îi picase faţa! Începu să râdă:

- Că nu sunteţi singura umbrelă care-şi doreşte cârnaţ cu acte! Pentru o bună conlucrare, ar fi foarte bine dacă Aleodor ăla s-ar prezenta prompt la datorie - şi-ar asculta de rege, nu de şefii de la Bucureşti.

- Aleodor este angajatul nostru.

- O fi; dar e războiul nostru. Dacă vrei să-l pui pe Aleodor să lucreze cu regele, lasă-l să facă ce spune regele. Altfel, o să ţi-l trimită înapoi - şi-o să se descurce fără el.

- Nu ştiu dacă eşti în măsură să-mi dai tu dispoziţii de-astea...

- Eu nu-ţi dau dispoziţii; eu îţi fac o avanpremieră la ceea ce-or să-ţi audă urechile peste-un sfert de oră. Că atâta-mi ia ca să scanez pozele şi să-mi informez şeful. Şi, vorba aia - noi şi voi suntem în luna de probă. Mai mult voi...

Popescu tăcea... Formă interiorul Micăi.

- Da.

- Cheam-o pe Delia.

Porni calculatorul. Şi porni şi laptopul. Căuta două-trei fotografii concludente... Uşa se deschise iar tânăra intră:

- M-ai chemat?

Se ridică şi-o pofti pe scaunul lui:

- Da. Scanează pozele astea.

Bun. Şi-acum, să scrie mail-ul... şi să se delecteze cu obrajii roşii ai spionului-şef!

Ştefan

Philippe era extrem de ascultător. Îi plăcea Fly Project; îi plăcea muzica ritmată. Se întindea bine la drum atunci când auzea ritm de aerobic. Şi Roşcata aprecia băşii ăia; degetul ei bătea ritmic în carcasa laptopului...

Mobilul din dreapta tremură scurt. Îl scoase...

- Porneşte laptopul.

Diamant îi trimisese un mail. Se întreba ce se întâmplase - că vărul lui nu-i scria de obicei atât de matinal! La Bucureşti era nouă fără un sfert...

- Gata.

- Intră pe "special"...

Roşcata se conforma...

- Citeşte.

Aştepta...

- "Neaţa. Îl am în faţa ochilor pe dl Popescu, care spune că vrea să creeze o diversiune amplă cu multe sosii în toate colţurile Europei şi cel puţin o repatriere lunar. Ai în ataşament o mostră."

- Deschide ataşamentul.

- Sunt trei fotografii.

Se asigură că putea privi ecranul... Uau! Adică... În fine - mergea! Aşa, cu ochelari de soare şi buclele alea "de reclamă" care atrăgeau privirile ca un magnet, putea spune că semăna bine cu Ana lui! Era bine... Reveni spre autostradă:

- Continuă.

- "Aflu de la dl Popescu că Jun Chèn a anunţat, ieri de dimineaţă, o recompensă pentru Ana, Florentina şi Léon. Câte 500.000 de euro pentru fiecare."

Strângea bine volanul în palme...

- "Ce să-i comunic dlui Popescu? Diamant."

Scoase telefonul din stânga:

- Sună-l pe Popescu.

Se conforma. Şi evita să-i spună părerea ei. Roşcata părea că evita şi să respire...

- Sună.

Luă mobilul...

- Da.

- Dacă o singură dată îmi mai ascundeţi asemenea informaţii, vă împing la un metru distanţă şi pun între noi şi voi o foaie de plexiglas. Ca să puteţi observa în voie cum şi cât de bine ne descurcăm fără voi!

- Dle Ionescu,

- Dle Popescu, să nu mă întrebi niciodată de ce n-am încredere nici în tine, nici în subalternul tău!

- Dle Ionescu,

- Aleodor se plimbă prin Franţa şi-mi trimite rapoartele scrise de colegii lui care-mi păzesc vila din Cannes! Iar eu aflu de la alte persoane că soţia mea cumpără pâine, dulceaţă de vişine, pui şi legume congelate, cartofi, cereale Nesquick cu vitamine, lapte, ness şi-un pachet de Virginia slims! Sunteţi slabi, dle Popescu! Îmi pare rău că vă spun asta - dar nea Nicu Ceauşescu vă dădea lecţii!

- Dle Ionescu,

- Dle Popescu, în clipa asta Serviciul de Informaţii Externe a primit un cartonaş galben. La al doilea, reziliem contractul - şi vă urez succese.

Apăsă butonul roşu şi-i dădu ei telefonul:

- Sună-l pe Aleodor. Spune-i că, începând de azi, vreau să primesc zilnic un raport care să acopere următoarele arii de interes: familia mea, mama mea, tatăl meu, consilierii mei, chinezii-problemă, afacerile mele. Şi apoi şi altele. Iar în ziua când raportul ăsta o să încapă pe juma' de A4, poa' să se considere concediat.

Roşcata apăsa tastele...

- Salut. Şefu' îţi transmite următoarele... Începând de azi, vrea să primească zilnic un raport în care să scrii despre - şi-acu' fii atent! Familia lui, mama lui, tatăl lui, consilierii lui, chinejii ăia nenorociţi şi afacerile lui. Şi pe urmă să scrii şi despre altele, care-or mai fi. Şi zice că, în ziua când toate astea încap pe juma' de coală, eşti concediat.

Avea fata asta aşa un stil de a-l calma cu o secundă înainte să tragă cuţitul din cizmă...

- Auzi, şefu' - vrea să ştie ce s-a întâmplat.

Se abţinu cu brio şi nu zâmbi:

- Spune-i tu.

În secunda doi, Roşcata se dezlănţui în ţigăneşte:

- Păi bine, bă! Ăia pune recompensă pe capu' lui nevasta şi copiii lu' şefu' şi tu taci, bă? Ce fel de consilier eşti tu, bă? D'-ăla mut?

Îi venea să râdă - puştoaica de 16 ani, cu ioc studii, freca rău ridichea absolventului cu diplomă...

- Ete, na! Sună-l pe şefu' tău, să-ţi zică el ce şi cum! Că tu nu-l ştii decât pe şefu' tău! Tu asculţi de ăla! Ascultă-l pe-ăla atunci!

Şi-i închisese-n nas... Şi-acum îl bombănea... Bun caporal! Avea stofă de general!... Aah! Nu mai putea rezista - aşa că zâmbi:

- Ce-ai, fă, de pufăi aşa?

- Păi nu vezi, şefu', ce face ăsta?

Ba da; vedea.

- Păi ăsta se joacă aşa cu viaţa lu' nevasta ta?

Bun general! Tocmai îl re-înfuriase... Se gândea... Se gândea şi calcula... Şi decidea chiar acum:

- Sună-l pe Diamant. Spune-i să dea sfoară-n ţară că regele pune recompensă câte 600.000 de euro pe capu' lu' Guan-yin, Enlai şi Sheng Li. Da' să-i avertizeze pe toţi - să nu se atingă de ei. Să fie ca replică la anunţul lui Jun; dar să nu care cumva să se lase cu victime, răpiri sau atentate.

Şi-i dădea celălalt telefon - cel special. Aştepta, pentru că voia să afle care era opinia ei despre avansurile colegului-verişor de şef...

- Salut. Şefu' zice să anunţi o recompensă de 600.000 de euro pe capetele lu' nevasta şi copiii lu' Jun. Da' să fie doar de formă; să nu se repeadă vreunu' să-i fure sau să le ia gâtu'... Da, exact... Da... Da, eu l-am sunat.

Roşcata asculta şi chicotea... şi-i şoptea şi lui, ca să râdă şi el:

- Cică Popescu ascultă acu' răgetele lu' Aleodor...

- Bun. Hai, zi-i să-i dea bice cu recompensa - că suntem cu 24 de ore în întârziere.

- Dă-i bice, că tre' să recuperăm 24 de ore. Salut!

Îi închisese-n nas - aşa că el unul era lămurit acum. Bietul lui Diamant găsise o pietricică extraterestră imposibil de tăiat...

Diamant

Închise şi-l privi lung, amuzat, pe Popescu. Care era stacojiu şi asculta răbufnirea nervoasă a subalternului...

- Vorbim.

Aha - îi închisese-n nas. Şi-acum? Ce mai spunea?

- Despre recompensă, eu am aflat abia aseară. Sursa noastră nu mai este în vilă, aşa că nu m-a putut informa prompt. În plus, este supravegheat şi ascultat - aşa că i-am comunicat să stea cuminte. Să nu rişte să fie demascat.

- Sunt sigur că, în clipa când va putea să comunice cu voi, o va face.

Aşa. Şi-acum? Popescu se ridică:

- Aştept să mă informaţi apropo de sosii şi repatrieri.

- Discut cu Ştefan şi te informez.

Ţinuse musai să-l vadă încetinind un pic; îl văzuse. Bun! Uşa se deschise, se închise... Se grăbi să apese butonul ăla care verifica mail-ul - că aştepta decizia lui Ştefan!

Ştefan

Mergeau în tăcere. De cinci minute, Roşcata nu mai spusese nimic. El se gândise, ea probabil încercase să nu-l deranjeze cu foşnetele... Încetini şi vră dreapta, în parcarea benzinăriei. Or să mănânce ceva, or să bea o cafea... şi-or să lămurească problema aia. Parca...

- Du-te şi ia două meniuri. Şi stai cu ochii pe ei - ştii tu...

- Da.

Bun! Telefoanele, laptopul... Soarele ardea cu putere - aşa că decise să stea la o masă de pe terasă. Ultima masă. Băieţii lui Nicu Cărare ocupau, strategic, masa următoare - ca un paravan între ei şi gloanţele care puteau veni dinspre pompele de benzină...

Ia să vadă el ce scrisese Diamant! Citea...

Roşcata nu pusese cuvinte de la ea; doar citise ceea ce scrisese vărul lui. Şi uite că avea încă un mesaj de la el.

Salut.

Popescu s-a uşchit, tuflit şi destul de îngrijorat. A spus că aşteaptă decizia noastră în privinţa sosiei. Aleodor l-a sunat şi-a urlat la el, iar el n-a ripostat. Mi-a spus că el a aflat despre recompensă aseară şi că se fereşte să-ţi dea veşti care te pot face să scoţi cuţitul din cizmă şi să faci iureş. I-am spus că greşeşte, dar nu ştiu dacă a priceput ceva din asta.

Spune-mi ce să-i spun despre momeala din Sevilla. Şi, te rog, scrie-mi exact ce trebuie să transmit trupelor cu recompensa aia, că te pricepi mai bine la cuvinte. Nu vreau să fac vreuna nefăcută şi să ne pomenim cu ei săltaţi de-acasă.

Diamant

Vărul lui "crescuse" bine de tot! Aşa-i plăcea şi lui! Îi venise mintea la cap... Se grăbi să-i răspundă.

Salut.

Ideea momelii din Sevilla este bună - dar femeia aia nu trebuie să fie prinsă de către chinezi. Nici o sosie nu e perfectă. Şi nici o sosie nu trebuie s-o păţească. Spune-i să o păzească bine şi pe femeia aia, şi pe toate celelalte care vor mai fi. În privinţa repatrierii, da - sunt de acord. Să fie câte-o familie Ionescu în fiecare avion repatriat de francezi prin programele guvernamentale. Din când în când, cred că e bine să facă o scenetă pe pistă, cu o femeie şi doi copii aduşi de-o maşină cu geamuri fumurii.

I-am dat lui Popescu cartonaş galben. Nu vreau să-l las să-mi mai ascundă informaţii atât de importante. Stai liniştit, că nu rămânem fără umbrelă! Viramentele cresc constant, aşa că şi atenţia lor va creşte constant.

Ştefan

Şi acum, mail-ul pentru angajaţi...

Ştefan, regele aurarilor, vrea să-i ia pe chinezi la mişto şi să le vâre morcovul cu tot cu frunze. Aşa că a anunţat o recompensă de 600.000 de euro pentru fiecare dintre membrii familiei lui Jun Chèn: nevasta Guan-yin, băiatul cel mare Enlai şi băiatul cel mic Sheng Li. În privinţa lui Isamu Chèn şi a familiei lui, nici o vorbă. Recompensa nu este reală, dar chinezilor le stă mai bine cu morcovul înfipt cu tot cu frunze.

Destinatar - Diamant... Carbon copy lui Popescu şi lui Aleodor... Send... Zâmbea... Roşcata îi lăsă tava lângă laptop şi se aşeză:

- Ceva veşti?

Întoarse laptopul spre ea... şi-o văzu zâmbind:

- Mişto. Or să dea-n hepatită C!

Aprobă... Şi acum, mesajul pentru Isamu. Schimba mail-ul - trecea la cel "oficial"...

"Ştefan, regele aurarilor, anunţă că oferă o recompensă de 600.000 de euro pentru capturarea, vie sau moartă, a fiecăreia dintre următoarele persoane: Guan-yin Chèn, Enlai Chèn şi Sheng Li Chèn. În privinţa lui Jun Chèn, suma variază în funcţie de cantitatea de suferinţă fizică, psihică şi sufletească prin care va trece."

Mail-ul oficial al lui Isamu... Send... Mobilul din dreapta începu să vibreze. Cine era? Ah - Aleodor! Ăsta se obişnuise să sune pe telefonul ăla special! De parcă pentru el "inventase" mobilul special! Aah, ce om! I-l dădu Roşcatei:

- Răspunde-i şi spune-i că acum mănânc.

Ia - ce-i luase? Mm, pulpiţe de pui! Şi cartofi! Şi salată! O bijuterie de consilieră! Chiflele erau proaspete...

- Da... Mănâncă... Zi-i, că-i zic eu... S-a jurat pe părinţii lui că

n-a ştiut nimic despre recompensă.

Ridică scurt din umeri.

- Aşa; zi-i mai departe... Zice că unde suntem - că vrea să vină încoa.

- Suntem la treabă - şi ne mişcăm mult. El să stea acolo şi să se ocupe de firmă.

- Şefu' zice că... Cică n-are ce să facă dacă nu ştie sediul.

- Spune-i să gândească.

- ... Zice că îl cam ţii de papiţoi.

- Spune-i că nu gândeşte. Apoi aminteşte-i de raportul ăla amplu, închide-i şi lasă-l să gândească.

Roşcata închise şi-i întinse telefonul:

- Era şucărit rău de tot!

Ridică din umeri... că el era "copt" tot iar asta nu-l mişca nicicum pe spion...

Deci Jun pusese recompensă... Refresh - şi uite că Isamu era binecrescut şi nu-i răspundea...

- ... Şefu', pot să te întreb ceva?

- Da.

- Crezi că Isamu ăla chiar e împotriva lu' frati-su?

- Da.

Şi-o lăsase fără cuvinte...

- Isamu ştie despre mine mult mai multe decât ştiu Internele şi Externele la un loc. Dacă ar fi marşat cu frati-su înainte, eu eram mort acum. Şi am încredere în ceea ce transmite informatorul. Şi mai e o chestie... Isamu a încercat să fie şef ca mine; iar dacă nu-i puneam eu garouri, acum era parastas de şapte ani. E un chinez isteţ şi-şi acceptă limitele. Ştie că locul lui e la calculator; ştie că locul meu e la relaţia cu oamenii. Nu vrea locul meu; vrea să-şi vadă copilul crescând, însurându-se şi făcându-i nepoţei. Pentru el, banii nu contează foarte mult; mai ales că are îndeajuns de mulţi bani pentru vreo patru generaţii, aşa...

Roşcata aproba, ronţăind pulpiţe de pui...

- Dacă frati-su nu-şi băga nasul, peste 30 de ani Isamu tot consilierul meu era; şi ne-am fi jucat împreună cu nepoţeii în curtea de la Cannes. Isamu e un tip fair play - exact ca mine. Cred că, dacă Jun n-ar fi fost agitat şi isteric, ar fi încasat nişte palme peste ochi în ziua atentatului meu.

- Şi până la urmă o să te-mpaci cu el?

- Nu ştiu; probabil că nu.

Nu mai auzea nici o întrebare...

Isamu

Aşa deci... Se grăbi să salveze adresa de mail şi-i trimise şi lui Jun mesajul. Şi-şi aprinse o ţigară. Selectă numărul fratelui lui...

- Da.

- Ai treabă?

- Oarecum. Ce-i?

- Ţi-am trimis un mail.

- Stai aşa...

Aştepta... şi-l auzea chiar acum râzând în hohote. Ştiuse că aşa va face; şi cum pregătise câte-o replică pentru ambele variante de reacţie, o folosi pe cea corespunzătoare:

- Să nu-mi mai spui "frate" - că nu mă consideri fratele tău.

Închise şi se ridică - ia să se aşeze el comod pe canapea şi să citească o carte! La urma urmei, începuse cartea aia acu' două luni! Aproape că uitase despre ce era vorba-n ea!

Mobilul lui suna - dar zău că nu-l interesa cine-l suna! El avea de citit acum! Cheng se ridică şi porni spre biroul lui, aşa că-l mârâi:

- Vezi-ţi de treburile tale. Fă tranzacţii. Şi documente. Hai!

Numai că nu putea să-i interzică să răspundă la propriul telefon! Aşa că răspundea... Îi spunea lui Jun că nu voia să răspundă...

- Te întreabă de ce te-ai supărat.

Făcea abstracţie de el... Cheng era binecrescut şi nu-l mai deranja... Ia să vadă el unde rămăsese cu cartea aia!

Ştefan

Roşcata dădu volumul mai încet:

- Un mail de la Aleodor - mesaj şi ataşamente.

- Citeşte.

- "Salut. La următoarea mişcare de-asta îmi înaintez demisia din SIE - că nici mie nu-mi place chestia asta. Ai mai jos informaţiile pe care mi le-ai cerut." Şi de-aici să ştii că e un fel de "colecţie" de mesaje de la alţii.

- Ascult.

- ... Despre nevastă şi copii, nu are nici o veste.

Asta e! Se aşteptase...

- ... Duduia de la spitalul din Cannes spune că starea mamei tale nu s-a ameliorat, dar nici nu s-a stricat. Este tot în comă, iar doctorii sunt în continuare rezervaţi... Un tip zice că tatăl tău e acum în Aurari. A avut nişte audienţe la primărie, imediat după ce a plecat Diamant; şi acum cică e la lecţia demonstrativă de la grupa mare. Cum adică, şefu'?

- Adică primarul a fost invitat să asiste la o oră de clasă de la grupa mare.

- ... Unde?

- În Aurari.

O secundă de tăcere - şi o răbufnire:

- Şefu', eu nu mai înţeleg! Cum adică, grupa mare în Aurari?

- Aurari este oraşul înfiinţat de Diamant pentru şatra noastră. Sunt 250 de familii acolo; şi au şi grădiniţă, şi şcoală, şi cabinet medical, şi atelier, şi club... Probabil că acu' trei ani nu te uitai pe TV5; au făcut un documentar de-o oră acolo!

Tăcea...

- Ce mai scrie?

- Că Grasu e bine, dar e tot la Urgenţă. Săptămâna viitoare îl operează să-i scoată glontele de lângă plămânul drept.

Aha! Deci Grasu lui era bine...

- Diamant a plecat cu suita, pe la nouă şi ceva. Cică, după rută, merg spre Cluj. Şi atât zice.

- Şi în ataşamente ce e?

- ... Un raport medical în franceză. De la Cannes... Şi unul în română, de la Urgenţă. Şefu', da' ştiu că i-ai dresat bine!

- Cred şi eu! La cât caşcaval le flutur pe sub nări...

Roşcata bufni în râs; şi el zâmbea. Doar zâmbea - că mămica lui era în comă la spital iar Ana era de negăsit...

Ana-Maria

Luă tava şi o duse la bucătărie. Se apropie de fereastră...

Individul era tot în faţa blocului. Adică era pe trotuarul de vizavi, în faţa băncii, şi aştepta pe cineva acolo. Foarte bună deghizarea; se vedea că ăsta avea stofă-n el şi era ieşit din "sistem"! Pe spionii SIE îi recunoscuse într-o clipă în Lyon! Ăsta, dacă n-ar fi privit-o lung, ar fi trecut absolut neobservat...

Îl urmărise cu privirea toată ziua de ieri. Nu se dusese la cumpărături; stătuse lângă geam şi-l urmărise. Şi constatase că insul pleca, venea, aştepta, iar pleca... O singură dată, la el venise o tânără. El o sărutase pe obraz; schimbaseră câteva cuvinte, apoi ea trecuse mai departe... Iar azi, când ieşise la cumpărături, el o urmărise discret; la întoarcere, descoperise că tânăra aia păzise discret scara blocului...

Ei erau oamenii cuiva. Nu ai lui Ştefan; ai altcuiva. Poate ai unui partener influent... Un partener mai mare, care-şi permitea să nu-l informeze pe Ştefan că-i găsise familia...

Azi se terminau cele şapte zile pentru care plătise garsoniera. Era filată şi urmărită de cel puţin două zile. Iar în jurul ei nu apăruseră

nici chinezi, dar nici cerşetori. Acea persoană importantă care-i asigura protecţia era de părere că familia regelui aurarilor nu trebuia să se întoarcă acasă; că era mai bine ca familia să rămână ascunsă. Departe şi de rege, şi de duşmanul lui. Departe de războiul în sine.

Dar, oare nu cumva tocmai familia lui Ştefan era "sămânţa de război"? Oare ea nu era ţinută departe de Ştefan tocmai pentru ca războiul să continue? Soţul ei "redecora" dacă o vedea plângând; nu-i era greu să-şi imagineze ce vulcan sub presiune era Ştefan acum! Dar poate că regele ştia unde era ea - şi înţelegea necesitatea de a n-o aduce val-vârtej lângă el...

Oftă greu şi reveni în cameră. Copiii se băgaseră la culcare. Florentina dormea; Léon admira tavanul... Luă laptopul şi reveni în bucătărie - ia să vadă ea la ce oră avea tren spre Orléans...

Diamant

Aştepta. Biroul senatorial nu era cine ştie ce - era evident că domnul senator nu petrecea aici decât o zi pe lună, cel mult! "Crema distracţiei" la Bucureşti era! Acum însă, domnul senator venise "în colegiu". Mâine era ziua băiatului lui; fericitul tătic voia să-i înmâneze personal cadoul! La aşa cadou...

Uşa se deschise larg; femeia ieşi, mulţumindu-i de mama focului domnului senator... Secretara îi zâmbi cu toată dantura la vedere:

- Domnul senator vă primeşte acum.

Îi zâmbi la fel de şarmant:

- Mulţumesc.

Domnul senator tresări şi se grăbi să se ridice:

- Oo, domnul Ionescu!

- Bine v-am găsit, domnule senator!

- Bine-aţi venit pe la mine! Dar, mă scuzaţi că vă întreb... S-a întâmplat ceva?

- Doar ceea ce trebuia să se întâmple.

Senatorul era transpus tot în chinul de a ghici ce se-ntâmplase rău cu cadoul! Şopti:

- Cadoul ajunge diseară la Nădlac. Voi fi şi eu acolo, aşa că lucrurile vor merge repede...

- Fiu! Mi-aţi luat o piatră de pe inimă!

"Ştiu, ştiu..."

- Când v-am văzut, am zis că s-a întâmplat ceva! Şi...

- Nu s-a întâmplat nimic. Adică n-ar trebui să se întâmple nimic. Poate doar dacă cei de la Nădlac sunt brusc loviţi de exces de zel...

- ... Cum adică?

- Adică, dacă cei de la Nădlac or să vrea să purice fiecare puricel, cadoul o să ajungă aici la timp - dar cu funda şifonată de excesul de viteză. De fapt, vă vizitez într-o altă problemă...

- Sigur! Vă ascult!

- Nu mi-aţi spus câte persoane vin la petrecere. Şi câte persoane trebuie să trimit eu la petrecere.

Bărbatul începu să râdă:

- Aa... Or să fie cam 200, 250 de inşi.

"Mişto! Deci tai trei-patru porci! Şi aduc patru-şase butoaie de bere! Şi-un tort cu cinci-şase etaje!" În fine...

- Iar la petrecerea de după, trimite-mi vreo zece...

Zece, adică doişpe. OK! Întinse mâna spre el:

- S-a notat. Am plecat - că trebuie să ajung la Nădlac.

- Aha! Bine! Şi staţi liniştit - că dau şi eu două telefoane... ca să nu aibă ăia vreun exces de zel!

Aprobă şi ieşi:

- Vă salut!

- Multă sănătate!

"Ehei, cât de bine-mi prinde mie urarea asta!" Că trebuia să zboare cu suită cu tot pe şoselele româneşti până la Nădlac, unde la orele 11 noaptea va ajunge şi platforma auto cu cadoul...

Ana-Maria

Era nouă seara. Se întunecase binişor afară... Intră în cameră şi începu să împacheteze hainele:

- Azi plecăm mai departe.

Se lăsase tăcerea... Continuă:

- De două zile, suntem urmăriţi de un bărbat. Nu mi-a zis nimic când s-a ţinut după mine la cumpărături; dar a păzit scara blocului de dimineaţă până seara. Ceea ce înseamnă că e mai bine pentru noi şi pentru tati ca noi să ne ascundem iar el să fie atent la războiul cu chinezii şi la afaceri.

Tăceau în continuare...

- ... În Lyon, când am vorbit cu consiliera lui tati, i-am spus că mergem în Paris. O să facem aşa cum am spus - adică o să mergem din oraş în oraş şi din ascunziş în ascunziş până în Paris. Sau până ne contactează tati.

- Da' tati de ce nu vine să ne ia?

- Pentru că este prea periculos ca să vină acum. Chinezii nu ştiu unde suntem noi trei; şi atunci îl urmăresc pe tati, ca să vadă unde se duce el. Dacă tati ar veni la noi, ne-ar găsi chinezii...

Florentina oftă greu:

- Şi mergem direct la Paris?

- Nu; o să ne oprim în Orléans. Trebuie să ne mutăm mereu, ca să nu ne găsească chinezii; dar trebuie să şi stăm câteva zile în fiecare oraş, ca să aibă tati timp să se gândească dacă poate trimite pe cineva să ne ia şi să ne ducă pe-ascuns acasă...

- Adică la Cannes?

- Nu; la bunicul, în Aurari.

- Aa... Am înţeles! Hai, Léon! Hai s-o ajutăm pe mami să facă bagajele!

- Da! Haide! Eu împachetez jucăriile!

Erau doi îngeraşi...

Roşcata

Şeful ei nu înceta s-o uimească. Şi, mai nou, constata că şi Diamant o uimea...

Adică Diamant înfiinţase un orăşel? Şi era bulibaşă într-un orăşel? Uau! Nu păruse chiar atât de... serios. Adică, în fine - Titel nu înfiinţa oraşele. Şi nici nu ducea la bun sfârşit o sarcină atât de mare şi de serioasă. Titel dădea ordine. Diamant construia... finaliza...

Gata cu Diamant! Deci, şeful ei nu înceta s-o uimească...

Trecuseră azi prin zece oraşe; în fiecare oraş, se opriseră de trei-patru ori. Punctual. Ştefan avea adresele partenerilor de afaceri în minte, că nu căutase nici pe laptop, nici pe GPS. Ea nu asistase la toate discuţiile; mai rămăsese în maşină, mai fusese trimisă să dea un telefon colo şi colo... Dar îşi dăduse seama că prezenţa regelui era necesară doar în măsura în care regele aurarilor ţinea musai să parafeze fiecare înţelegere cu o strângere de mână! Altfel, detaliile păruseră stabilite dinainte...

Iar ea se descurcase acceptabil - părerea ei! Inprovizase, încercase să vorbească corect şi cât mai elevat şi reuşise! Nici unul nu-i refuzase apelul; nici unul nu-i spusese că e ocupat, aşa că îl sună el pe Ştefan mai târziu. Vorbise ea cu ei... Vorbise cu oameni la care acu' o lună nu-şi permisese nici măcar să viseze că-i vor auzi ei glasul...

Regele avea nevoie de o secretară. Nu putea tasta şi şofa în acelaşi timp în care vorbea la telefon. Ea era, de fapt, secretara lui. Îi verifica mail-urile, îi citea mesajele, scria mesajele în locul lui, răspundea la telefon, dădea telefoane... Calcula veniturile şi cheltuielile - exact ca acum... Şi totuşi, regele n-o numise secretară - ci consilieră. Aşa că oftă uşor şi anunţă, cam cu jumătate de gură:

- Şefu', cred că avem o problemă.

Paşii se apropiară de ea. Îi puse laptopul în faţă:

- Fetele din sud au o problemă.

Se grăbi să se ridice; şeful ei se aşeză... Decise să-şi facă de trea-

bă pe lângă troller.

Un singur lucru îi dădea o puternică stare de... agitaţie. Şeful ei n-avea nici o problemă în a sta în boxeri în camera de hotel. Avea încredere în el; dar... Dar "ţinuta" aia îi făcea ei un gol în stomac. Şi-atât.

Oare unde era regina aurarilor? Unde erau copiii? Totuşi, erau mari! Adică "vizibili"! Din câte văzuse ea în fotografii, băiatul semăna leit cu regele iar fetiţa era frumoasă ca o păpuşică. Regina era superbă şi emana aerul ăla special... Chiar nu-i vedea nimeni? Chiar nu ştia nimeni unde erau? Regele oftase de multe ori, de-a lungul orelor petrecute la volan...

Se îndoia sincer că ea ar fi putut să-i găsească. Avusese un noroc chior în Puget-Théniers; iar dacă băiatul ăla cu legitimaţie n-ar fi avut "sânge-n instalaţie", iuţime de minte şi picioare sprintene, n-ar fi găsit-o pe bătrânică. Iar acum, gândindu-se la ea, nu-şi putea scoate din minte imaginea femeii frumoase care-o privise pe sub sprâncene şi-i "ghicise" că se vor revedea în Paris...

- S-a rezolvat.

Poftim? Ştefan se ridică:

- Trei videochaturi n-au avut net. Sau credeai că doar în România vine unul cu escavatorul şi taie curentul?

Râdea şi ea; dar mai uşurel. Simţea golul ăla în stomac...

Păi, putea să treacă peste momentul ăla. Şi peste celelalte. Atâta timp cât şeful ei n-o transforma în "secretară personală", putea să stea liniştită. Ştia deja că Ştefan n-o s-o transforme niciodată în secretară particulară... Că nu se va gândi niciodată să se cţere pe ea... Că avea, la urma urmei, câteva mii de femei doritoare să se strecoare de bunăvoie sub el...

Trebuia să depăşească momentul ăla. Trebuia să se folosească de clipele astea şi să treacă peste amintiri. Şi peste trecut. Diamant avea dreptate, în felul lui - ca să uite, trebuia să se răzbune. Numai că ea nu-l voia pe Titel. Şi nu voia să uite trecutul; voia să treacă peste el. Voia să se obişnuiască...

Mai avea o problemă; una care momentan era inexistentă, dar care la un moment dat o s-o lovească cu forţa unui TGV. Planul lui Ştefan. Partea aia cu "la un moment dat vom părea un cuplu". Atunci când bărbatul ăla o s-o ia în braţe şi-o s-o pupe...

Era mult prea devreme pentru gândul ăla. Momentan, trebuia să depăşească problema boxerilor. Ea nu putea "defila" altfel decât în pijamaua închisă bine pân' la gât. Nu de alta, dar era bărbat! Şi era şi şeful ei! Doamne fereşte, să aibă impresia că-i dădea ea idei! Brr!

Deci fetele n-avuseseră net... Oare de unde aflase chestia asta? Că nu sunase pe nimeni!... Din mail! Verificase mail-ul! Dar şi ea verificase mail-ul! Şi nu găsise nici un mesaj, în afară de ataşamentul "chior"! Mail-ul special era doar pentru conversaţiile cu Diamant... Probabil că intrase pe chat cu Edith, sau cu asistenta ei! El ştia; nu-şi permitea să-l întrebe...

Ana-Maria

Gata - acum plecau! Era zece jumate; la unşpe fix, trenul pleca din gară. Îşi puse geaca; Florentina îl îmbrăca pe Léon...

Garsoniera asta fusese perfectă pentru ei. Dar pleca spre Orléans - şi habar n-avea dacă va găsi şi-acolo un asemenea chilipir! Aşa că mai privi o dată, lung, camera aia... şi se grăbi să iasă. Florentina chema liftul, în timp ce Léon îşi punea ghiozdănelul... Ea încuia uşa...

Erau tăcuţi. Nici lor nu le convenea că plecau de-aici. Ei se gândeau că poate venea totuşi tati...

- Staţi liniştiţi; atunci când va fi momentul potrivit, o să ne întoarcem acasă.

Nu primi răspuns; aşa că ieşi din lift şi se grăbi să bage cheia în cutia de scrisori. Le făcu semn că ieşeau prin spate...

Strada era pustie. Întinse mâinile spre ei... şi, parcă simţindu-i tristeţea, amândoi îi strânseră cu putere mâinile.

Ia să lase ea prostiile! Ia să înceapă să caute un taxi! Era târziu; era aproape noapte. Trebuiau să ajungă la gară...

Isamu

Uşa biroului pocni scurt. Deci Cheng se gândise totuşi să se-apuce de treabă! De trei ore se plimba inutil prin living! Nu-i spusese nimic; dar faptul că nu-l invitase să servească cina la masa aia rotundă de patru persoane era un indiciu extrem de explicit...

- Salut.

Aa, Jun era! Şi mai bine! Azi îl plesnea!

- Salut.

Şi reveni la carte...

- Tot supărat eşti?

- Nu; chiar pot spune că sunt mai liniştit, de când m-am "dezfrăţit" de tine!

Fratele lui bufni în râs:

- Te-ai... cum?

- Dez-frăţit. Ceea ce-ar trebui să te facă să te gândeşti la unele chestii.

- M-am gândit. Şi-am venit să-ţi zic la ce concluzie am ajuns.

Prea bine! Închise cartea şi-l privi lung:

- La ce concluzie ai ajuns?

- Că ar trebui să te gândeşti bine la propria atitudine.

I-auzi! Tot el trebuia să se gândească la propria atitudine!

- La urma urmei, nu e evident că ceea ce am făcut, am făcut pentru tine?

- Voiai să faci ceva pentru mine? Era de-ajuns să-mi trimiţi nişte praline.

- Măi omule!

Azvârli cartea spre el şi răcni:

- Măi omule! Nu vreau să fiu şef! Nu vreau să ies din biroul ăsta! Şi nu vreau să mă războiesc cu Ştefan! Şi încă ceva! Nu am chef de musafiri! Tu n-ai treabă la Nisa?

Aha! Jun se încruntase rău... Se ridică şi porni spre birou:

- E zece jumate! Tu n-ai casă?

Fratele lui porni ameninţător spre el - aşa că ridică un deget de atenţionare:

- Nu-mi amintesc să te fi invitat aici! Nu e casa ta! Şi nici a mea! Aşa că te rog să ieşi afară!

Jun îl prinse de braţ:

- Potoleşte-te!

- Ieşi afară!

- Te plesnesc!

- Chem paza!

- Bă!

Se smuci scurt, îl prinse el de braţ şi-l îmbrânci cu putere spre uşă:

- Pa! Iar data viitoare să suni înainte să apari la poartă!

Fu apucat de revere; şi, înainte să apuce să reacţioneze, simţi ţeava rece împungându-l serios în obraz:

- Mai spune o dată cuvintele astea - şi să vezi tu ce-o să sentâmple!

Trase aer în piept, să mai spună o dată; dar... Dar îşi aminti că Fei-Yen şi Liwei erau acasă... Jun mârâi printre dinţi, cu ochii în ochii lui:

- Ce-am făcut, am făcut pentru tine. Morişca s-a urnit. Vrei-nu vrei, te faci şef! Şi n-ai decât să ţi-l angajezi subaltern, dacă ţii aşa de mult la el! Să-ţi intre bine-n cap vorbele astea - că n-am să le repet! Pune mâna şi fă bani! Şi recâştigă partenerii de afaceri! Iar dacă China te trimite să te-aşezi pe tron, te duci şi te-aşezi pe tron! Că dacă nu te duci, te ia mama dracului! Suntem amândoi în joc acum; iar tu eşti fratele meu şi joci în horă cu mine. Şi încă ceva, frăţioare! Ştefan al tău avea o vorbă... Eu te fac şef, eu îţi zbor creierii! Că eu n-am retardaţi în familie! Pricepi?

Uitase cât de convingător putea fi Jun când voia el...

- O să plec acum; dar să fii sigur că mă voi întoarce. Să pregăteşti datele contabile - că o să ţi le cer. Şi nu uita să faci bani, cât lipsesc eu...

Jun îi dădea încet drumul... El era sigur că, indiferent ce va spune acum, Jun nu-l va împuşca; dar n-avea nici o certitudine că fratele lui nu se va duce glonţ în vizită la cumnată...

Rămăsese singur în birou...

Nu ştia cum să facă. Nu ştia ce mai era de făcut! Mai putea face ceva? Mai putea îndrepta cumva lucrurile?

Pe Ştefan nu-l putea aborda. N-avea ce să-i scrie! "Scuză-mă" nu era o soluţie. Nici "Nu sunt eu de vină" nu era o soluţie. Dacă i-ar fi ştiut adresa atunci când primise mail-ul cu cei cinci cercetători...

Dacă i-ar fi trimis adresa Anei... Dacă ar fi aflat unde era Ana, l-ar fi dat în infarct; aşa că adresa Anei, dacă o va afla, i-o va trimite lui Diamant. Şi-i va specifica să nu-şi bage vărul în mormânt lovindu-l cu ştirea aia...

Dacă s-ar fi dus el după Ana...

De fapt, Jun abia aştepta să-l vadă ieşit din vilă! Jun l-ar fi blocat în trafic - şi l-ar fi luat pe sus de-acolo. Nu putea face "extracţia" din vilă, de vreme ce vila era supravegheată discret...

Nu ştia cum să facă. Se simţea depăşit de situaţie. Se simţea zăpăcit... Nesigur...

Scoase telefonul şi începu să scrie mesajul... Nu! Nu de pe telefonul lui! Era nebun? Îl trimitea pe Gilles la o moarte sigură! Ce era în capul lui?

Mai bine se lungea pe canapea. Mai bine încerca să se odihnească. Fusese cât pe ce să facă o prostie; iar la nivelul la care era el, o prostie putea însemna moartea unui om. Voise să-l trimită pe Gilles la Ştefan...

Ana-Maria

Oraşul era superb. Îi plăcea. Era animat; era "viu". De la gară, luase un taxi. Nu ştiuse să-i spună unde vrea să ajungă, aşa că îl rugase să-i găsească un hostel ieftin de-o stea. Taximetristul părea că ştie unde merge. Şi zău că nu se supăra dacă individul o plimba în cerc şi făcea aparatul să taxeze! Oraşul era superb...

Încetinea. Oare unde-o adusese?

- V-am adus la un complex rezidenţial modern. Aici sigur găsiţi ceva de închiriat! Măcar pentru seara asta!

N-avea ea norocul ăsta, să poată să închirieze un apartament aşa, fără acte! Dar... Dar achită cursa şi coborî. Era aproape doişpe noaptea, copiii moţăiau pe picioare... Să intre în "complexul rezidenţial" şi să încerce să găsească un adăpost!

Abia când apăsă butonul interfonului realiză că taximetristul nu-şi bătuse joc de ea. Pe geamul blocului era un afiş micuţ, cât jumătate de A4, pe care scria "Apartamente de închiriat". Iar bărbatul din cămăruţa de termopan îi deschise uşa. Intră şi se apropie de el:

- Bună seara.
- Bună seara.
- Caut o garsonieră de închiriat...
- Desigur! Imediat!

Se ducea să dea un telefon... Chema pe cineva... Florentina şopti:

- Mami, da' de ce nu căutăm noi o căsuţă de închiriat?
- Azi, acum, dormim unde putem; de mâine, o să caut o căsuţă.

Léon şopti şi el:

- Mami, da' dacă găsim o căsuţă, nu-i aşa că rămânem acolo?

Prinţul se plictisise de vizitat Franţa. Căuta stabilitate. Aşa că ridică scurt din umeri:

- Să vedem ce-o să găsesc! O să iau ziarul, o să dau nişte telefoane...
- Şi o să cumperi iar un telefon?
- Da, prinţule. O să cumpăr un telefon.

Liftul cobora. Ştia că în maximum zece secunde trebuia să discute despre acte...

Uşile se deschiseră larg - iar în faţa ochilor îi apăru ditamai stripper-ul de succes! "Ptiu, drace! Să nu te deochi!" N-avea 30 de ani; arăta ca-n revistele pentru femei. Şi o privise preţ de-o clipă - după care-şi puse pe chip un zâmbet de mare cuceritor:

- Bună seara.
- Bună seara.
- Dvs doriţi să închiriaţi o garsonieră?
- Da. Venim direct de la gară, iar taximetristul ne-a adus aici...
- V-a adus în locul potrivit! Poftiţi, vă rog...

Intrară în lift; tânărul arătă spre butoane:

- Ce etaj preferaţi: 4, 5, 8...?
- 4. Copiii...
- Bineînţeles. Atunci, etajul 4 va fi!

Léon chicotea; Florentina îl fixa pe individ cu privirea. Iar individul părea să nici nu observe cei doi pici - o privea pe ea cu acelaşi zâmbet cuceritor:

- Să înţeleg că sunteţi în trecere...
- Da; oarecum. În realitate, încercăm să ne rupem de trecut. Şi căutăm o localitate îndeajuns de mare ca să ne pierdem în ea...

Şi strânse protector copiii lângă ea...

- Am înţeles. Câte zile doriţi să staţi în garsonieră? Sau vă gândeaţi să închiriaţi pentru mai mult timp?

Uşile se deschiseră, aşa că îl urmă pe palier:

- Încă nu ştiu. Pentru început, mă gândeam să stăm aici două zile. Iar mâine, pe lumină, să... evaluez oraşul şi să stabilim toţi trei ce vom face.
- Aa, să înţeleg că votaţi...
- Bineînţeles că votăm! Suntem o democraţie!

Râdeau amândoi; el descuia o uşă...

- Poftiţi. Complet mobilată, complet utilată, 50 de metri pătraţi de confort.

Copiii "evaluau" chiar acum canapeaua. Ea "evalua" din privire geamurile...

- În dreapta e bucătăria, în stânga e baia...

Bucătăria avea de toate... Baia era OK... Reveni în cameră:

- Şi cât este chiria?
- 40 de euro pe zi. Sau 700 de euro pe lună.

Mda... Scoase banii şi se grăbi să-i întindă spre el:

- Două zile.
- Şi apoi votaţi. Ştiu...

Aproba... Primi un formular:

- O să vă rog să-mi completaţi formularul.
- Imediat. Théo, te rog - schimbaţi-vă şi la culcare.
- Da, mami. Hai, Gabi - schimbă-te!

Bun! Intră în bucătărie şi începu să completeze formularul. Numele! O să scrie... Johnston. Prenumele... Zâmbi şi scrise citeţ, cu majuscule, Catherine... că ,dacă n-o pricepeau nici pe-asta, era evident că trebuia să închirieze o căsuţă la curte pentru următoarele trei luni şi să se angajeze undeva... Scria că venea din Nisa - la mişto, aşa... Telefon n-avea... Trei persoane... Gata. Mâzgăli semnătura şi i-l întinse. Şi se ridică, să-l conducă la ieşire. Tânărul zâmbi:

- Deci dvs sunteţi Catherine...
- Ca în Catherine Deneuve.
- Iar pe dl Johnston îl cheamă...
- Michael. Ca în Michael Jackson.
- Aha! Bine, dnă Johnston. Cheile dvs... Asta e de la interfon... Dacă mai aveţi nevoie de ceva, mă găsiţi la etajul unu.
- Mulţumesc.
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Închise, încuie şi se grăbi să închidă geamurile - picii se schimbau iar noaptea era răcoroasă...

- Mami, de ce-a zis că te cheamă Catherine?

Se grăbi să întindă canapeaua şi să întindă cearceaful peste ea:

- Am scris în formular că mă cheamă Catherine Johnston.
- Da' de ce?

Aah! O trase lângă ea şi-i şopti la ureche:

- Pentru că pe tanti care a cumpărat laptopul în Puget-Théniers o cheamă Catherine Johnston.

Florentina făcu ochii mari... şi şopti:

- Da' pe tanti aia n-o căutau chinezii?

- Ba da. Numai că nenea ăsta n-are unde să ne anunţe acum. Până ajunge numele ăsta într-un calculator, or să treacă cel puţin 12 ore. Iar eu mâine dis-de-dimineaţă găsesc o căsuţă modestă şi ne mutăm acolo, sub alt nume. Ai înţeles?

Prinţesa aprobă; aşa că o sărută pe frunte:

- Stai liniştită - tati o să afle repede unde suntem.

- Păi dacă plecăm de-aici,

- Nu plecăm din oraş. E de-ajuns să trimită pe cineva aici - de restul mă ocup eu. Hai, treci la culcare.

Léon se băgase deja la perete; avea ochişorii mici... Înveli bine copiii...

Dumnezeule mare, cât de bine îi semăna! Şi cât de dor îi era de el! Unde era Ştefan al ei? De ce nu venea să-i ia acasă?

- ... Mami, să nu plângi!

Aoleu! O văzuse Florentina! O strânse tare-tare în braţe... şi oftă greu:

- Nu plâng. Haideţi - la culcare! Mâine dimineaţă, dacă nu sunt aici când vă treziţi, să nu vă speriaţi; că mi-a venit o idee şi, dacă funcţionează, ne rezolvăm o parte dintre probleme.

- Bine mami. Da' tu nu vii să faci nani?

- Ba da; vin şi eu. Întâi să pun mâncarea la frigider...

Avea noroc că picea era somnoroasă şi nu-şi amintea că biscuiţii nu se pun la frigider...

Îi era dor de el! Unde era soţul ei? Unde era Ştefan al ei?

Se grăbi să se încuie în baie - ca să n-o audă Florentina cum plângea. Nu voia să-şi întristeze micuţa...

Diamant

Privea lung bolidul negru mat...

După părerea lui, Maserati Quatroporte Sport GT S arăta foarte bine în varianta argintie. Dar, vorba aceea - putea el să se uşureze în gustul omului? El fusese întotdeauna de părere că orice maşină răsfăţată arăta bine atunci când strălucea în soare. Iar asta de pe platformă, deşi era răsfăţată rău, nu strălucea. Era negru mat. Domn' senator dăduse cu mucii-n fasole - părerea lui!

Era aglomeraţie mare în jurul platformei. Se strânseseră curioşii. Domnul Maserati călătorea fără prelată; şi era nou-nouţ. Era 2011. Arăta al dracului de bine... chiar şi aşa, negru mat...

Bărbatul în uniformă se apropie, zâmbitor:

- Am verificat actele şi sunt OK. Puteţi să mergeţi.

Bun! Luă documentele, strânse mâna întinsă spre el... şi îi făcu şoferului semn să tragă platforma aia în parcare. Motorul pornea... Platforma se punea în mişcare încetişor, că ducea-n spate 150.000 de euro... El privea tabla negru mat şi zâmbea, gândindu-se că în Mercedesul Atego care căra bijuteria cu roţi erau diamante de 15 milioane de euro...

Porni spre propriul Mercedes - bun! Încă 29 de maşini şi termina! Următoarea era mâine noapte, la Constanţa - şi nu era import, ci tranzit. El asigura doar transportul. Adică el aducea platforma...

"Jos pălăria, Ştefane! Cap de bulibaşă, ce mai!" Dac-ar fi ştiut Grasu ce pierdea...

13 mai 2011 - vineri

Ştefan

Deschise încet ochii...

Era dimineaţă. Foarte dimineaţă. Şi totuşi, era târziu. Trebuia să facă firma - şi să spele cşcavalul. Şi trebuia să se concentreze cumva la chestia asta, pentru că mintea lui se gândea acum la Ana. O visase...

Se ridică uşor, să n-o trezească pe Roşcată, şi porni laptopul. Intră în baie...

O visase pe-o plajă pustie. În dreapta nisipul, în stânga marea. O mare calmă, liniştită, cu vălurele mici de tot... Apa liniştită semnifica linişte. Iar nisipul semnifica apropierea de familie. Şi mai semnifica ceva - o persoană ipocrită care va încerca să-i influenţeze fie pe el, fie pe ea. Ana lui îi zâmbise. Păruse liniştită. Ana lui nu scosese un sunet; doar îl privise lung, drept, zâmbindu-i... Zâmbetul semnifica o dispoziţie interioară bună. Adică Ana era liniştită. Era sigur că filmarea de pe youtube o liniştise mult... şi probabil c-o făcuse să plângă...

Cum să facă să dea de ea? Habar n-avea... Dacă se ducea la Nicu Cărare, mânca o bătaie soră cu moartea - şi adio avansare... Aleodor îi era total inutil... Externele se jucau cu el de-a "uite ştirea, nu e vestea"... Subalternii nu-l mai sunau pe Diamant - semn că experienţa din Lyon o speriase rău pe femeia frumoasă ca Luna... Cum să dea de ea?

Reveni în cameră şi accesă internetul. Google maps... Franţa... Bun! Mută laptopul pe pat şi se aşeză lângă el:

- Rebeca...

Nu-l auzise. Trase aer în piept, s-o strige din nou, dar ochii albaştri se deschiseră prompt... iar consiliera lui mormăi, încă adormită:

- De câte ori m-ai strigat?

- O dată.

- Hai, că fac progrese! E bine! E târziu?

Dădea să se ridice, aşa că o opri:

- Nu. Alege un oraş.

Era mirată...

- Azi mergem să găsim sediul firmei tale. Alege un oraş.

- Păi, dacă zici că acolo trebuie să fie sediul... Bourges.

Poftim? Tocmai Bourges? Roşcata puse degetul pe ecran:

- E chiar în mijloc. Oriunde se iveşte o problemă, distanţa e aceeaşi - adică minimă... Ştii ce vreau să zic...

Serios?... Da. Era chiar în buricul Franţei.

- Ştiu. Şi te-ai gândit bine. E un oraş destul de mare. OK - azi mergem în Bourges.

Se aşeză la masă şi începu să apese tastele... Imobiliare Bourges... Vile cu două etaje... Roşcata făcea duş; el scormonea printre vilele alea şi se declara sincer dezamăgit...

Nu; nimic! Nimic acceptabil pentru firma lui! Aah! Dădu să apese x-ul din dreapta sus; dar... Dar zâmbi slab şi apăsă pe linkul albastru: *chateaux/manoirs*...

"Ei, păi dacă tot cresc, ia să mă comport în consecinţă! Sunt conte, da? Păi cine-a mai pomenit conte fără castel?" Gândul ăsta îl făcea să râdă...

Conacul ăsta era superb! Era... nesimţit de mare! Megalomanic! Tăticul lui o să-i recomande pilule...

Era o măgăoaie cu parter, etaj şi pod. Avea parcare generoasă... Avea piscină... Avea şi grajd pentru cal! Dumnezeule mare! Îşi lua un mini-castel...

"Ce să fac, naşule - eu am vrut să-mi cumpăr vilă! Da' dacă n-am găsit ceva îndeajuns de încăpător..." Naşul lui o să facă infarct...

Ptiu, drace! Avea şi turn de pază! Şi asta chiar era culmea! Acolo o să-i cocoaţe pe băieţii de la pază! Şi-o să-i pună să tragă cu arcul, să bălăngăne felinare-n noapte... Să zbiere "E ora doişpe şi totul e

bine!”... Bufni într-un hohot sănătos de râs! Nu se putea opri! Râdea cu lacrimi deja... Roşcata ieşi din baie:

- Ce-i, şefule?
- Am găsit sediul firmei.
- Şi cum e?
- Ca un castel.

Sticla cu şampon pocni de podea, cauzându-i lui un nou hohot de râs... Tânăra întrebă, precaută:

- Castel de-ăla adevărat?
- E un conac, de fapt. Dar arată ca un castel! Are şi turn... pentru pază...

Acum râdea şi ea - şi venea să vadă pozele...

- Este un conac din secolul al XIX-lea. 550 de metri pătraţi locuibili pe două nivele, cu 200 de metri pătraţi amenajabili în pod şi un hectar jumate de parc. Are 7 camere cu 4 săli de baie... Bucătărie... Salon mic, salon mare, sală de mese...
- Şi piscină. E perfect.
- Îţi place?

Ea aproba de zor... Îi plăcea la nebunie, că-i sticleau ochii... Roşcata se repezi spre ecran:

- Ăsta ce e?
- Grajdul.
- Are şi grajd?
- Da. Dar nu vom cumpăra un cal. Vom reamenaja grajdul ăsta... astfel încât să avem unde să-l închidem pe Jun, când om pune mâna pe el. Sună-i pe-ăştia de la imobiliare. Spune-le că Ştefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, vrea să vadă azi proprietatea cu numărul 100667vm. La doişpe fix suntem acolo; dacă ne place, o achităm tot azi.

Consiliera lui se repezi la mobil; o opri:

- Dar asta după ora nouă. Momentan, comandă micul dejun.

Şi-acum putea să facă şi el duş liniştit! Că de mâine-ncolo n-o să mai fie *homeless*! O să-şi ia mini-castel...

Oftă greu, sub apa fierbinte...

Toate astea aveau o însemnătate. Nu putea fi altfel! În noaptea de 31 decembrie, în castelul din Turenne, Ana-Maria făcuse un bebeluş dintr-un colţ de şerveţel şi-l pusese pe braţele figurinelor regelui şi reginei. După nici 12 luni, el îl ţinuse în braţe pe Léon. Iar azi, el îşi lua o casă asemănătoare cu un castel - că se hotărâse să cumpere conacul ăla. Ce putea să însemne asta? Mai ales că azi-noapte ea îi zâmbise...

Trebuia să fie atent la persoana aia ipocrită care va încerca să-l influenţeze. În rest, soţia lui îi aprobase investiţia - că-i zâmbise, liniştită...

Ana-Maria

Nouă fără cinci minute. Bun! Copiii dormeau duşi, încuiaţi în casă, iar ea tocmai ieşise din lift. Unde găsea un xerox?

În micul chioşc de termopan era un bătrânel acum; se opri în faţa lui şi-i zâmbi “aşa cum ştia ea”:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Spuneţi-mi vă rog, unde pot găsi un xerox?

Se aşteptase să primească o indicaţie alambicată; când colo, bătrânelul întinse mâna... şi deschise capacul unei imprimante multifuncţionale. Uau! Bun! Repede - scoase paşaportul:

- Dar mi-ar trebui vreo cinci...
- Nici o problemă.

Aştepta... Bătrânelul nu părea interesat de ceea ce scria în actele ei... Le luă, zâmbind:

- Mulţumesc!

Şi-acum repede - înapoi în garsonieră! Dacă găsea acolo foarfecă şi lipici... Dacă găsea foarfecă şi lipici, gonea cu un taxi până la mallul local şi-şi făcea singură copii xerox după copia xerox! Şi avea acte!

Descuie, năvăli în bucătărie... Lipici găsise - şi nu umezea cerneala, aşa că era perfect! Acum, foarfeca...

Ştefan

Gata - porniseră la drum. Opri muzica:

- Sună-i.

Roşcata se conforma...

- Bună ziua. Imobiliare Mercure?... Ne interesează o proprietate pe care o aveţi la vânzare... 100667VM... Da; conacul. Am dori să-l vizităm... Desigur. Rebeca Ionescu şi Ştefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne... Da... Să-mi daţi adresa... La 12 fix suntem acolo. Vă mulţumesc. La revedere.

Piuit - şi chicotit:

- Nu mai ştia nici cum o cheamă, de la conte-ncolo!
- Tot ce se poate. Bagă adresa în GPS.

Ea se conforma; el pornea din nou muzica...

- Bun. Vezi ce zice Diamant pe mail.

Aştepta...

- ... Zice că a început să transporte maşinile. Pe prima a preluat-o aseară şi o livrează azi la două. Şi cică pe următoarea o preia în noaptea asta, la Constanţa.
- Bun. După ce vizităm castelul, să-mi aminteşti să-i scriu. Altceva pe mail?
- Aleodor ne-a trimis un raport.
- Citeşte-l.
- ... E de la echipa care păzeşte vila din Cannes. Cică aseară, pe la unşpe, Jun a intrat în vilă vesel nevoie mare şi-a ieşit după cinci minute negru de supărare, trosnind şi bufnind. Dar nu ştie ce-au discutat, că n-au interceptat absolut nimic.
- Deci s-au certat în birou. OK. Tu când vrei să faci o vizită în România?

Tăcere... Întoarse capul şi-o privi scurt:

- Ce-i?
- Nimic. Atunci când îmi spui tu.
- Adică trebuie să-ţi spun eu când să te duci în România!
- Da. Că dacă tu nu-mi dai ceva de făcut pe-acolo, nu prea am de ce să vizitez ţara aia.
- Fă!

La naiba! Nu voise să ţipe la ea... Reveni la tonul normal:

- Când vrei să te duci pe la Alin?
- Niciodată.

Şi-o spusese cu atâta hotărâre în glas, că... Că decise să nu insiste:

- Bine. Atunci când vrei să te duci în România, e de-ajuns să-mi spui - ca să-ţi aranjez transportul şi securitatea.

Ea tăcea... Nici el nu mai spunea nimic. Ce dracu să spună - să-i facă morală pentru că nu voia să-şi viziteze copilul? Păi, la ce să-l mai viziteze? Pe Titel îl uşuise; de sunat, nu sunase nici măcar o dată la baba care-l creştea pe pici. Iar ea încerca să treacă peste toate şi să privească spre viitor - nu să se-ngroape în trecut! Aşa că...

Ana-Maria

Încuie uşa şi se repezi în cameră - le auzea guriţele!

Léon se juca la laptop; era foarte fericit că primea puncte multe. Florentina strângea fărâmiturile de biscuiţi şi-şi bombănea fratele...

- Bună dimineaţa.
- Neaţa, mami! Bine-ai venit!
- Bine v-am găsit. Văd că aţi mâncat...
- Ei, câţiva biscuiţi...

Léon, desigur - pentru care un mic dejun fără “suplimentare” era o poantă nesărată... Le întinse sacoşa:

- V-am adus ceva bun.
- Ia - ce?

Prinţesa trecu spre bucătărie, şoptind în romanes:
- Era cât pe ce să mă-nghită şi pe mine! Mare mâncău, mămico!
O trase lângă masă:
- Ss...
Scoase copiile xerox... Florentina citea... şi începea să râdă:
- Maria Florescu? Eşti sigură?
- Da. Şi numerele sunt altele.
Acum fetiţa ei zâmbea doar... Adăugă:
- Am avut puţin timp la dispoziţie; altfel le făceam pe îndelete, cu răbdare, şi scriam orice nume voiam eu.
- ... Da' cum le-ai făcut?
- Uite-aşa.
Scoase "originalul" şi-l despături cu grijă... Florentina începu să râdă:
- Mare şmecheră eşti! Exact ca tati!
- Da; exact ca tati. Fugi şi mănâncă, până găsesc eu nişte căsuţe de închiriat prin ziarul local.
Rămase singură; îşi aprinse o ţigară şi se apucă să-şi facă un ness. Cu puţin noroc, vor mânca prânzul în cu totul altă locaţie!

Roşcata

Conacul ăsta era un vis...
După părerea ei, era castel. Ştefan îi spunea conac - dar ea îl vedea ca pe-un castel! Era superb! Era uriaş! Era proaspăt renovat, ceea ce făcea ca de afară să pară că sunt cu toţii într-o scenă de film... Iar înăuntru mirosea a proaspăt iar camerele aveau aerul ăla luminos, de vilă selectă...
Agentul imobiliar fusese punctual; aşa că le descuiase poarta şi intraseră pe domeniul conacului. Un hectar jumate de grădină - habar n-avusese cum arăta un hectar jumate de grădină, dar acum putea spune că arăta fantastic! Avea loc inclusiv pentru pădurice! Adică avea şi pădurice acolo! Contele îşi cumpăra azi castel...
Privea lung în jur, încerca să pară serioasă doar şi se minuna, în gândul ei, de asemenea reşedinţă...
- Da; îmi place. Care este preţul final?
- 800.000 de euro.
- E OK. Să mergem la un notar; nu?
Agentul părea transpus în altă lume - privea prin conte şi-şi calcula mental comisionul...
Poftim! Nici nu visase ea să ajungă aici! Şi totuşi, era aici - datorită lui, şefului ei. Şi-atunci, cum să se ducă să-l viziteze pe Alin? Cum să creeze tocmai ea puntea între regele aurarilor şi mâna dreaptă a lui Leo Mondialu? Cum să rişte să piardă încrederea şefului ei? Când el, monument de îndoială şi precauţie, îi dăduse ei parola de la mail-ul lui oficial, îi dăduse ambele telefoane şi mânca pe nerăsuflate tot ce-i punea ea în faţă?
Porni spre maşină; îi auzea discutând despre taxe - taxa agenţiei, taxa locală, asigurarea conacului... Golirea conacului de mobilierul existent - şi eventuala redecorare, remobilare...

Ana-Maria

Taxiul înainta pe străduţă. Ea privea casele şi le recunoştea. Le văzuse pe Google maps, în Street view. După ce discutase la telefon cu proprietara, intrase să vadă poziţionarea casei. Iar poziţionarea aia era perfectă!
Căsuţa avea două camere şi un living. Era pe Rue Jean Effel, la numărul 33 - şi avea parcarea în interiorul curţii. Accesul se făcea printr-o stradă înfundată. Amănuntul ăsta era foarte important, de vreme ce plănuia să-şi cumpere totuşi maşină... În faţa casei, curtea era plină de verdeaţă; în spate era un bazin micuţ, pe care era ferm hotărâtă să nu-l umple niciodată cu apă, şi o alee care ducea spre o poartă. Deci, dacă apăreau chinezii în faţa casei, ea "evacua" prin spate - şi nimerea în parcarea sălii de sport Guy Moquet. Acolo se puteau ascunde printre maşini, până le venea taxiul...
Maşina opri în capătul fundăturii. Aici era. Şi era, într-adevăr, cum văzuse ea în Street view. Achită cursa şi coborî. Poarta se deschise imediat, semn că fusese aşteptată...
- Bună ziua.
- Bună ziua. Dna Marie Floresco?
- Da. Dna Adele Noiret?
- Da. Poftiţi...
- Mulţumim. Ei sunt prichindeii mei - Théodore şi Gabriel...
Iar ei salutau frumos...
- Casa nu este foarte complicată - în sensul că nu are cine ştie ce îmbunătăţiri sau dotări...
- Nici o problemă. Important este să fie sigură pentru copii.
- Este, este... Acesta e livingul...
Frumos living; destul de înghesuit, dar frumos!
- Şi cele două camere. Sunt egale, aşa că...
- Aşa că nu vor exista discuţii. E perfect.
- Bucătăria este aici. Are aragaz, dar cam atât...
- Nici nu-mi trebuie mai mult. Baia are cadă, sau duş?
- Duş.
- Şi mai bine!
- Iar aici este uşa din spate. Garajul...
Léon se grăbi să exclame:
- Mami, are şi piscină!
Iar agenta se grăbi să-l dezaprobe:
- Da, are un mic bazin, dar este spart. Nu se poate folosi.
Îi mulţumi din privire şi primi o aprobare şi-un zâmbet:
- Proprietara ştie - şi tocmai de-asta n-a adăugat bazinul la costul chiriei...
- E foarte frumoasă. Achit o lună.
- Doar o lună?
- Da; mă tem că, în prima fază, achit doar o lună. Vedeţi dvs... Soţul meu e plecat cu serviciul. Se întoarce în 10 iunie. Şi există riscul să nu-i placă! Noi o să facem tot posibilul să votăm democratic, pentru că nouă ne place mult; dar există totuşi un 1% dubiu...
- Am înţeles. În cazul ăsta, chiria din prima lună este 800 de euro. Iar dacă stabiliţi să rămâneţi în continuare, achitaţi trei luni a 700 de euro.
- E perfect aşa.
- O să vă rog să-mi completaţi actele... Aveţi o copie după actul de identitate?
- Da.
- Perfect! Altfel, am fi trebuit să căutăm un xerox...
"Ştiu, ştiu..." Tăcea, dădea aprobator din cap şi completa...
Florentina alesese camera din stânga; Léon, pe cea din dreapta. Ei se simţeau perfect aici! Ei nu ştiau că teancul cu bancnote se subţia...
Completa formularul şi se întreba ce-o să se facă ea peste-o lună...
Mai avea o soluţie. O ultimă soluţie. Îi scria lui Diamant, la primărie, ***"Trimite-mi 10.000 de euro cu Western Union."*** El îi trimitea; iar ea se urca în tren, se ducea la Paris, ridica banii din gară şi se urca iar în tren. Şi mai stăteau acolo 3-4 luni... sau 3-4 ore, funcţie de perspicacitatea chinezilor...
Momentan, stăteau aici. Şi vedeau ei ce mai făceau după aia!

Isamu

Calculatorul piui scurt. Mail? De la cine?... De la poliţie?
Citea... Citea şi nu înţelegea de ce Ana făcea asemenea imprudenţe colosale, de vreme ce văzuse şi ea ce desfăşurare de forţe era angrenată în căutarea ei... Şi le făcea tocmai acum, când reuşise să-şi piardă impecabil urma...
Oftă greu - Ana risca. Nu se putea abţine. Ana nu era Ana fără

Ştefan; şi îl iubea atât de mult, că risca totul, doar-doar o să reuşească să ajungă la el! Oof!

De data asta n-o să mai facă aceeaşi greşeală. De data asta apăsa butonul Forward...

Să i-l trimită şi lui Ştefan?... Şi să-l dea în infarct prematur trimiţându-i el adresa unde era soţia lui acum?... Nu.

Deci, mail-ul lui Diamant... Send. Print... Şi Delete. Şi-acum să şteargă mesajul ăla de peste tot pe unde se auto-salvase şi să dea restart. Ca să se şteargă absolut totul. Şi Cheng ştia de Catherine Johnston. Numele ăla era simplu - şi era uşor de reţinut. În plus, britanica aia habar n-avea cât de importantă devenise în ultimul timp - şi câţi oameni din Europa aşteptau s-o revadă în documente europene!

O să-l trimită tot pe Gilles. Dar, de data asta, o să-i dea o valiză plină cu bancnote şi-un set de acte false. Adică o să-i spună să-i facă el Anei acte false, pe ce nume voia el...

Se simţea ciudat. Se simţea... frustrat. El îi ajuta, dar nici unul dintre ei n-avea încredere în el! Era apăsător sentimentul ăsta! Era deprimant...

Diamant

Orăşelul era vesel; era animat bine de vremea frumoasă de-afară. El era atât de binedispus, că-i venea să fluiere! Şi nu era bine să fluiere! Stătea doar un sfert de oră la birou - după care pleca val-vârtej la Constanţa! Abia aştepta să ţipe la ei, să-l asigure cu atenţie pe Lamborghini Gallardo! O să-i pună să-l îmbrace în pături... şi n-o să se uite nici cu fundul la platformă! Mm... ce pierdea Grasu!

Aoleu, Grasu!

Parcă maşina dintr-o mişcare şi alergă în primărie, în biroul lui:

- Săru' mâna! Repede, actele - că într-un sfert de oră am fugit!

Scoase mobilul. Roxana... Suna...

- Da, şefu'.
- Unde eşti?
- Lângă pat.
- Ieşi pe hol. Poţi să ieşi pe hol?
- Da.

Foşnea...

- Gata, şefu'.
- Fă, tu vrei avertismente?
- ... Da' de ce, şefu'?
- De ce nu mă suni, fă, să-mi zici ce face omu' ăla acolo? Eu te ţin acolo de badegard, fă?
- Nu, şefu'! Da' dacă nu se-ntâmplă nimic!
- Fă! A cerut să vorbească cu mine?
- Da. Şi cu tine, şi cu şefu'.
- Şi de ce nu m-ai sunat, fă? Fă!
- Da' nu mai ţipa aşa la mine, şefule! Că mi-a zis doctorii că tre' să stea liniştit şi să nu facă tensiune!
- Şi n-a făcut, fă, tensiune când a auzit că nu vrei să-i dai telefonu' să vorbească cu mine?
- Nu.
- Nu?

Roxana sesiză imediat scăparea din urechează - că chicoti:

- I-am zis că i-ai promis nişte urechează când vorbeşti cu el. Şi n-a mai zis să-i dau telefonu'...

Îi venea să râdă - aşa că ţipă mai tare:

- Fă! Ce face ăla acolo? Ce zic doctorii? Vorbeşte!
- Zic că e bine. Se reface, încet şi sigur. Săptămâna viitoare, luni sau marţi, vor să-l opereze ca să-i scoată glontele din plămâni.
- Bine, fă. Să mă suni când afli în ce zi şi la ce oră îl operează. Că vin şi eu la spital.
- Bine, şefu'.
- Vezi - dacă te-ntreabă ce şi cum, nu-i zice decât veştile bune. Auzi?
- Da.
- Şefu' e bine, şefa şi copiii sunt bine... De-astea ca-n filme.
- Da, şefu'.
- Şi-acu' dă-l la telefon.

Aştepta... Vocea guturală şopti:

- Ce faci, bă?
- Bine, bă! Bă! Bă, mi-e dor de tine, bă!
- 'Rai al dracu să fii tu cu pielea aia afurisită de pe tine, bă! De ce nu vii încoa?
- Nu pot.
- De ce, bă? N-ai încălţări, să ieşi pă uşă?
- Suntem în război cu Jun Chèn. Nici eu, nici şefu' nu putem să trecem pe la tine. E nasol; îţi zic eu...
- ... Aha! Bine, bă! Bine că mi-ai zis! Că să mă fac şi eu bine odată şi să vin să v-ajut.
- Tu stai acolo cuminte, că eşti sub pază adevărată şi n-ai treabă! Şefu' a zis să stai cuminte acolo...
- Bine, bă.
- Hai, că vorbim.
- Vorbim.
- Şi dacă vrei iar să mă suni şi aia nu-ţi dă telefonu', să-mi zici!
- Bine, bă - îţi zic.
- Aşa! Hai - sănătate maximă, Grasule!
- Să aveţi grijă, Diamante!
- Salut!
- Salut!

Închise şi porni mail-ul... Şi se încruntă foarte-foarte tare, pentru că tocmai primise un mail de la Isamu...

- ...'Rai al dracu să fii tu, cu Dumnezeii mamii tale de gălbejit! Delete! Şi la dracu cu el! Ia - că avea şi-un mail de la Ştefan!

"Transportul de mâine e special. Să ai grijă cum te ocupi de el."

Transportul de mâine... Mâine venea altă maşină - un Ferrari de-ăla cu GTO la sfârşit. Bijuterie de 300.000 de euro. Ce era aşa special la ea? Era doar un import! Unul aşa cum fusese şi ăla de azinoapte! Ce era...

"Să ai grijă cum te ocupi de el." Adică... Adică să aibă el grijă. Ştefan ştia că se va ocupa el personal de transportul ăla. Ştia că va însoţi platforma...

Începea să înţeleagă... de ce trebuia să aibă grijă cum se va ocupa de transportul maşinii, de vreme ce era special... Şopti, ca pentru el:

- Fir-aş al dracului să fiu! Că ai un cap, vere... Cum dracu le calculezi, bă?

Asta era o întrebare de-aia "veşnică", fără răspuns...

Ştefan

Conacul era superb. Meritase fiecare bănuţ! Grădina aia era o oază de linişte şi aer curat. Auzea ciripitul păsărilor - se simţea ca în grădina castelului din Turenne...

Roşcata era în camera ei - despacheta. Adică "testa" fiecare locşor din căsoaia asta. Era sediul firmei ei - simţea deci că trebuie să-l ştie pe tot! O lăsa să-şi satisfacă curiozitatea - că era bine să ştie şi ea aranjamentul camerelor şi micile secrete ale clădirii. El stătea în grădină, la prima masă de lângă uşă, cu laptopul şi câteva hârtii, şi încerca să se concentreze...

Avea centrală termică şi butelie de gaz; îşi nota chiar acum să cheme firma şi s-o pună să mute butelia aia la 500 de metri de construcţie - în pădurice. Mâine aveau tot timpul să facă asta - să ducă butelia şi să tragă furtunul pe sub 10 cm de pământ. De luni încolo, se va ocupa o firmă de construcţii - şi va ridica o construcţie de cărămidă în jurul buteliei. Recipientul ăla era o bombă în adevăratul sens al cuvântului...

Apa menajeră o trăgeau dintr-un puţ de mare adâncime. Era perfect - că nu vor locui prea mulţi oameni aici! Poate de la anul încolo,

să înceapă să se îngrijoreze apropo de numărul de locuitori! Presimţea că, după ce "creşteau" şi luau examenele, el va face schimbări de personal. Presimţea că Roşcata va rămâne şefă în Franţa iar Diamant va rămâne şef în România. Grasu o să se facă bine şi-o să fie şef... O să fie şef la Cannes. Şef cu securitatea. El era singurul care putea avea grijă de Ana şi de copii...

Unde era Ana lui? Unde erau copiii lui? Cum se descurca soţia lui singură cu doi minori supăraţi?

... Înapoi la conac! Acum, repede, înainte să se-apuce de defrişat cu cuţitul! Deci, gazele şi apa nu erau o problemă. Mobilierul dinăuntru era o problemă mare; dar fostul proprietar se angajase prin contract să golească imobilul în 48 de ore. Nici el nu putea mobila mai repede - că doar n-o să cumpere nişte canapele de la magazinul din capătul străzii! Era sediul firmei - şi reşedinţa contelui! Mobilarea o să-i ia cam o săptămână...

Începea un mail nou pentru Diamant... Îi spunea s-o trimită pe Graţiela la adresa pe care i-o scria chiar acum...

Din punctul de vedere al securităţii, era "uşor în pom". În prima fază, o să îndese oamenii în living; dar trebuia să ia în considerare construirea unei căsuţe pentru ei. Nu voia să le pună chioşculeţe, ca la bodyguarzi. Nu voia să apeleze la bodyguarzi, de fapt. O să angajeze şi el foşti legionari - că erau buni. Ai lui Nicu Cărare păreau un soi de "terminatori" - nu le era foame, nu le era sete, nu le era somn, nu voiau la club sau la mall, nu plecau niciodată în "permisie" mai mult de doi... Deci, va trebui să construiască un corp de casă la vreo 30 de metri de conac. În stânga, după părerea lui. Conacul avea formă de r - drept şi în dreapta. Casa pazei va fi în stânga; iar între casa pazei şi conac va face 5-6 locuri de parcare. Ideea aleii de pământ era frumoasă, dar nepractică - dacă ploua, Philippe se împotmolea în noroi. Trebuia să toarne asfalt acolo...

Trebuia să aleagă două camere - biroul Roşcatei şi biroul lui. Trebuia să cheme o firmă de pază, să pună camere de supraveghere... Trebuia să evalueze bine tot conacul, ca să găsească locul potrivit pentru server...

Nota cu liniuţă lista de priorităţi şi se întreba pe cine putea pune să facă chestia asta. Graţiela era bună doar în prima fază - cât dădea ordinele şi găsea prestatorii de servicii. Dar modificarea conacului o să mănânce cel puţin o lună. Nu putea lăsa fetele nesupravegheate atâta timp; se gândea deci la un consilier... La un subaltern direct al unui consilier... Îi trebuia un francez, ca să poată urla la muncitori "pe limba lor"...

Nu. Degeaba. N-o să funcţioneze aşa. N-o să poată să se concentreze la conac, dacă mintea lui umbla langa, sufocată de gânduri negre! Trase deci o coală albă. Desenă un oval... Începu să facă cerculeţe în jurul lui...

În capul mesei va sta el. În stânga lui va sta Ana; în dreapta, Florentina. Lângă Florentina stătea Léon. Lângă Ana stătea Diamant; lângă el presimţea că va sta Roşcata, ceea ce însemna că în faţa ei stătea Grasu... Aleodor stătea lângă Roşcata... În faţa lui Aleodor... Stop. Tăticul lui va sta în celălalt cap al mesei; iar lângă el va sta mămica lui. Mai rămâneau două scaune; pe ele vor sta... Vor sta... Pe-un scaun va sta Adina; iar pe celălalt... Pe celălalt...

Era obosit. Nu fizic, ci psihic - era obosit rău de tot! Şi nu mai putea să calculeze! Nu mai putea continua aşa! Mintea lui începuse să refuze să continue în felul ăsta! Avea nevoie de Ana! Avea nevoie de regina lui! Ea l-ar fi cuprins cu braţele şi i-ar fi dat putere. Şi idei. Şi sfaturi bune. Şi uite că ea nu se apropia, să-l cuprindă cu braţele şi să-l ridice spre soare...

Ana-Maria

Era linişte. Era beznă. Copiii dormeau...

Ei nu-i era somn. Începuse azi registrul. Lipise o folie pentru documente pe coperta interioară şi băgase acolo printurile. Şi începuse jurnalul scris cu data de azi. Cu garsoniera şi cu căsuţa asta ca de pitici...

Nu primise nici un semn de la ei. Nici nu avea cum! Catherine Johnston era acum la ea acasă, în ţara lui Shakespeare! Şi totuşi, ea îşi dorea mult un semn! Ea îşi dorea mult ca soţul ei să-i trimită ceva... Să facă el cumva...

Oare cât vor sta aici? Dacă chinezii aflau de garsonieră, vor pleca mâine. Dacă Ştefan afla de garsonieră, vor pleca tot mâine... Dacă nici unul dintre ei nu sesiza numele ăla...

Nu mai ştia...

14 mai 2011 - sâmbătă

Roşcata

Se întinse lung, cu poftă... Măiculiţă, da' ce bine dormise! Aer curat - se vedea că îi pria noul sediu al firmei! Zâmbea, cu ochii închişi...

Firma! Noul sediu! Era la conac! Şefu' ei unde era?

Întoarse scurt capul... şi sări din pat, scrâşnind printre dinţi:

- Fir-ai a dracului să fii, cu capu' tău gol cu tot!

Adormise ca plăcinta în camera aia! Aah! Năvăli în baie şi se-nfipse glonţ la chiuvetă - spălarea, schimbarea şi la treabă!

Deci, nu-i venea să creadă! După cină, Ştefan rămăsese în living, cu Graţiela. Discutau pe marginea unei liste lungi cât două A4 faţă-verso. Conacul era perfect - dar va fi modificat radical pentru a întruni toate cerinţele contelui. Ea se dusese să facă un duş; intrase în camera în care îşi lăsase troller-ul, făcuse duşul, testase televizorul... şi, în cinci minute, adormise. Că de-aia se trezise ea acum singurică-n cameră! Se întreba cum de n-o trezise şeful ei aseară, ca s-o invite în dormitorul matrimonial. Se întreba cum să-şi ceară ea scuze azi pentru scăpare...

Gata! Repede - blugii, un tricou şi jos în living! La treabă! Cât era ceasul?... Unşpe! Aoleuu!

Se pieptăna la viteză... Dermatograf pe la ochi... Fără ruj! Şi fără prafuri - dă-le încolo! Era târziu! Îndesă mobilul în buzunar şi nu putu să nu observe că Ştefan n-o sunase... nici măcar ca s-o trezească... Păi...

Cobora scara... Nu era în living. Păi, unde era? În dreapta?... Nu; în stânga?... Nici. Unde era şeful ei? Ieşi în dreapta şi închise ochii... şi-l auzi undeva în spate! Bun! O rupse la fugă spre el!

Era cu Graţiela - examinau exteriorul conacului. Şi uite că-i zâmbea! Păi n-o certa? Frână lângă ei:

- Bună dimineaţa. Adică bună ziua...

Graţiela începu să râdă:

- Neaţa, încă!

- Neaţa, fă!

Nu se supărase. Iar dacă se supărase, îi trecuse când o văzuse venind în sprint turbat... Începu şi ea să râdă:

- Neaţa, şefu'.

- Ai vizitat bucătăria?

- Nu.

- Da' gimnastica de dimineaţă ai făcut-o. Treci la masă.

- Da, şefu'.

- Şi când termini, să vii şi tu la v'aţi ascunselea.

Cum-cum? Ştefan îi dădu Graţielei un cot complice:

- Un hectar jumate - grădină plus pădure. Îţi dai seama? Săraca fată...

Râdeau toţi trei - inclusiv ea, care adora uneori ca şeful ei să-i frece mărunt-mărunt ridichea şi să râdă...

- Hai, bagă micul dejun şi vino să negociem mobila.

- Da, şefu'.

Iar fugea în sprint spre uşa aia...

Aah, ce şef avea ea! O dulceaţă de şef! Îi pregătea o surpriză...

Ştefan

Privea lung pletele alea roşcate fluturând prin vânt şi silueta slabă ţâr... Zâmbi slab:

- Cum ţi se pare?

- Pentru mine, profesional vorbind, e OK. Adică ştie ce-are de făcut.

- N-are scăpări de exprimare, sau de atitudine...

- Nu; până acum s-a exprimat normal. Şi văd că se şi comportă normal.

- Mădălin ce zice?

- Mădălin? Nimic. Şi ştii cum e el - atunci când nu zice nimic, e de bine.

Mda... Porni încet spre dreapta:

- E o fată bună. E sufletistă şi corectă - şi cu ea, şi cu ceilalţi. Şi ştie deja ce-are de făcut... După ce-o şcolesc şi pun ordine în lucruri, ea o să fie Diamantul vostru.

- Am înţeles.

- E tânără; dar e "coaptă". Îşi ştie limitele...

Şi arăta spre cap... Completă:

- Să aveţi grijă de ea.

- Bineînţeles.

- Bun. Iedera asta trebuie să dispară. Ceva îmi spune că tot peretele va trebui rezugrăvit...

- Nu e mai bine să dăm jos toată iedera, de la început, şi să-l zugrăvim tot? Să nu iasă tărcat...

Privea lung peretele... Zâmbi şi şopti:

- Auzi, fă? Da' dacă mutăm tufa asta un metru mai încolo şi punem aici plexiglas?

Graţiela amuţise; începu să gesticuleze uşor:

- Stâlpi metalici de doi metri; plexiglas antiglonţ de doi metri. Iar toată iedera se mută cu rădăcini cu tot şi se întinde frumos pe plexiglas şi-l maschează...

Pixul scria repede-repede... Continuă, pe acelaşi ton:

- În sala de mese, să-mi pui o masă de 12 persoane.

- Da, şefu'.

- Ăsta e aranjamentul.

Îi dădea hârtia; ea o privea... şi nu spunea nimic. Bun! Continuă:

- Să-i spui lu' Mădălin să vină încoa mâine seară.

- Da, şefu'.

- Să aducă cu el cinci maşini de curăţenie. Or să rămână aici; aşa că am nevoie de nişte băieţi numa' unu' şi unu'.

- Da.

- Şi să-i spui să caute, printre familiile noastre, una tânără. Soţ şi soţie, cu cel mult un copil. Ea să facă curăţenie şi mâncare; el, să aibă grijă de măgăoaie.

- Da.

- Să fie aşa cum trebuie...

- O să-i spun la ce-ţi trebuie; şi ştie el...

- Bine. Iar tu aminteşte-le mereu fetelor ce au de făcut când pleacă la muncă.

- Le amintesc la fiecare şedinţă.

La naiba! Şi de ce-i spusese asta? Sperase că erau neatente, sau uitaseră... şi el avea totuşi cum să dea de Ana lui...

Diamant

"Fir-aş al dracului să fiu! Că ai un cap, vere..."

Era a zecea oară când mintea lui urla gândul ăla. Se gândise la el cam o dată la cinci minute - ceea ce însemna că mai avea puţin şi "făcea ora"...

Totul mersese perfact azi. Absolut totul - inclusiv bărbieritul, inclusiv unsul untului pe pâine... Plecarea din Aurari, drumul - totul fusese impecabil! Iar la două fix, două maşini de poliţie îl depăşiseră şi-l semnalizaseră să tragă pe dreapta. Se conformase; un comisar şef îi explicase că era vorba despre un control amplu, aşa că era rugat ca el şi platforma să tragă pe dreapta în prima parcare. În clipa aia, zâmbise. Îl poftise pe domnul comisar şef să meargă el înainte şi să-i indice parcarea cu pricina. Şi îl urmase. Trăsese pe dreapta după el, într-o benzinărie. Şi fuseseră încercuiţi de trupe... SPIR, DPIR, DGIPI, Jandarmeria... Ca la balamuc! Probabil că Internele comandaseră

“câte-o pereche din fiecare”. Umpluseră parcarea aia ca la nebuni...

De-o oră deci, se agitau toţi de mama focului pe lângă Ferrari. Îl supuseseră pe băiatul cu platforma la chinuri mari! Aduseseră ei o maşină de la ridicări; săltaseră bolidul, îl verificaseră pe la toba de eşapament şi scutul motorului... Şi-apoi o puseseră alături. Şi le verificaseră pe amândouă în interior. Avuseseră nevoie de aprobarea lui scrisă ca să intre-n ele; le-o dăduse, cu condiţia ca omul care verifica Ferrari-ul să fie un monument de curăţenie... În timp ce “trăpaşii” scormoniseră prin platformă ca la razie, “monumentul de curăţenie” verificase cu graţie, de două ori, fiecare cotlon al limuzinei. Era roşu tot bietul specialist - inclusiv în vârful urechilor - şi încerca să-şi dea seama unde erau ascunse “bunătăţurile”... Mai era un specialist acolo, cu câinele - şi tot arăta spre Ferrari, dar ciobănescul căsca şi se plictisea rău...

“Ehei, specialistule - dac’ai şti tu unde sunt bunătăţurile...”

Firma lui de transport avea 60 de platforme - şi mai noi, şi mai vechi. Şi toate erau ocupate weekend-ul ăsta. Pe una dintre platformele astea era acum cocoţat un Logan. Avusese accident aseară; şi cum proprietarul lui era unul dintre subalterni, băiatul ăla era chiar acum în cabina platformei second-hand, lângă şofer, înarmat cu două semiautomate şi cu ochii-n 44 după chinezoi. Iar bunătăţurile erau sub prelată.

Privea agitaţia forţelor albastre şi-şi imagina cum platforma aia second-hand, care scotea destul de mult fum negru pe la eşapament, înainta încetişor prin România asta nu foarte mare... Îl vizualiza pe omul lui de bază de la transporturi înghesuit în cabina proiectată pentru un şofer, nu pentru un mamut de trei pe trei; îl vizualiza pe subalternul care-şi pusese la bătaie maşina şi buletinul şi care nu ştia dacă să râdă sau să plângă... Şi vizualiza şi încărcătura - Loganul cu 50 de centimetri mai lung decât normalul, buşit lateral, acoperit cu prelată. Primise de dimineaţă fotografii cu el; bara din spate ieşea concludent de sub pânza kaki iar roţile de pe stânga aveau o poziţie ireală. Tocmai de-aia, maşina era sub prelată iar prelata era legată fedeleş de platformă... Şi arăta ca dracu - ca la nişte cârpaci începători...

Şi-şi permitea în momentele astea să vizualizeze şi clipa când platforma va ajunge la atelierul de dezmembrări din Baia Mare. Or s-o bage în garaj, or să încuie uşile, or să aprindă luminile şi-or să tragă prelata. Şi-or să înjure de mama focului când or să vadă caroseria umplută până la refuz cu pungi cu praf alb, îndesate şi strivite şi aranjate bine până-n “sufletul” tavanului - ca să încapă cât mai multe...

Internele erau acum opărite rău! Şi uite că tocmai aflase de ce toate instituţiile statului aveau prostul obicei să facă şedinţe, concedieri şi numiri duminica - marile rateuri se înregistrau, în general, sâmbăta...

“Fir-aş al dracului să fiu! Că ai un cap, vere...”

Ana-Maria

Era cinci. Mâncarea era gata - dar era prea devreme pentru cină. Copiii se jucau frumos, în living; ea îi privea din uşa bucătăriei şi se gândea...

Mai avea 2.000 de euro. Puţin - foarte puţin! Abia dacă-i ajungeau luna asta şi luna viitoare! Dar, poate că indiciul cu Catherine Johnston va funcţiona. Nu ştiuse codul numeric al individei; lipise nişte cifre la plesneală. Deci, cu siguranţă, acea Catherine Johnston din Puget-Théniers, ale cărei date incorecte vor aprinde zilele astea nişte beculeţe roşii pe la primăria din Orléans, va suna “clopoţelul” soţului ei!

Dar oare Ştefan ştia despre Puget-Théniers?

... Sigur că ştia! Gilles nu trădase! Gilles o ajutase atunci - şi cu siguranţă aflase şi Ştefan despre asta! Întrebarea era dacă mai urmărea cineva numele ăla...

Soţul ei era ocupat - îşi refăcea conexiunile şi clădea altă firmă. Alt viitor. Era o muncă titanică; era sigură că Ştefan era prins zi-lumină cu afacerile, cu partenerii... Şi călătorea mult. Atunci când călătorea, nu putea verifica personal mail-ul. Probabil că i-l verifica roşcovana... Dar cine stătea cu ochii pe mesajele venite dinspre instituţiile statului?

... Cu siguranţă, Isamu stătea cu ochii pe ele. De şase ani de zile, mesajele alea ajungeau în biroul din Cannes. Isamu n-o va rata pe Catherine Johnston. Dacă Ştefan pusese pe cineva, un băiat isteţ şi priceput la calculatoare, să intercepteze ce primea Isamu, probabil că va primi aceleaşi informaţii. Iar dacă bărbatul ăla care se plimbase cu BMW-ul albastru în Lyon stătea cu ochii pe vila din Cannes şi afla că chinezii demarau cu-a şasea spre Orléans, probabil că venea şi el încoace... Şi venea cu Externele, plus oamenii lui Ştefan...

Şi-o luau de la capăt! Exact ca-n Lyon! Chinezii, Externele, românii... toţi laolaltă, ca la nebuni...

Trebuia să existe o modalitate de a ajunge la Diamant, sau la Ştefan, fără să-i alerteze pe chinezi. Nu ştia care era modalitatea aia; se gândea la ea, dar era riscant “să prindă idei”. Nu cunoştea amănunte. Nu ştia, de fapt, mai nimic! Presupunea că ştie; dar era “uşor în ceaţă”. Iar dacă ea greşea, risca să moară şi ea, şi copiii. Risca să-l omoare pe el...

N-o să mai încerce să-l contacteze. Ea o să iasă zilnic din casa asta; aşa că, în cele din urmă, cineva o va recunoaşte pe stradă. Ştia să se facă recunoscută, la fel cum ştia să nu se facă recunoscută...

O să-i lase pe ei să o găsească - şi să-i aranjeze recuperarea. În Lyon, alesese ea locul de întâlnire. Acum o să-i lase pe ei să încerce. Cu riscul de-a eşua din nou... Cu riscul de-a fi rănită, sau - mai rău...

Roşcata

Mobilierul era superb. Era “de revistă”. Ieri, când văzuse conacul, i se păruse... locuibil. Acum însă, când mobilierul vechi de la etaj coborâse în living iar mobilierul nou ajunsese la etaj, conacul ăsta devenise “o bijuterie”. Ştefan se pricepea la mobilă. Nu ştia cum făcuse de nimerise dimensiunile - că nu măsurase nici măcar cu pasul...

Doar două dormitoare aveau pat dublu; restul aveau canapele extensibile. În fiecare dormitor existau un fotoliu şi-o măsuţă rotundă, micuţă... Un şifonier “ca de călătorie”, cu două uşi - una pentru umeraşe, una cu rafturi... Toate canapelele aveau ladă; şi paturile aveau ladă. Presimţea că pe una dintre canapelele alea se va odihni fata-n casă - care, dacă aveau puţin noroc, era soţia grădinarului priceput la toate...

Ştefan comandase draperii groase la toate geamurile. Zugrăveala exterioară era bej; obloanele erau albe iar jaluzelele erau grena. Foarte eficiente! Şi foarte “în ton” cu ţiglele! Dădeau foarte bine! Se apropie de geam, trase un pic draperia...

Şeful ei stătea la prima masă de lângă uşă. Citea ceva, pe laptop. Avea senzaţia că ţinea chipul orientat spre ecran, fixa cu privirea sigla producătorului şi încerca să pătrundă cumva în mintea soţiei lui... ca să afle măcar ce făceau copiii...

Cum naiba să-l ajute? Cum să afle ea unde era regina? Ştefan o ţinea lângă el - aşa că n-avea nici o şansă...

Împuşcăturile din Lyon se produseseră pe 2 mai. Trecuseră 12 zile - timp în care regina cu siguranţă se deplasase din localitate în localitate! Familia şefului ei putea fi oriunde acum - inclusiv în Portugalia, sau Ucraina...

Nu ştia cum să facă. Aleodor investigase în Lyon - şi dacă el nu găsise nimic... Numărul ăla de telefon din Puget-Théniers era demult la groapa de gunoi...

Ieşi şi coborî treptele; traversă livingul şi ieşi în curte. Şi oftă greu - pentru că şeful ei îşi privea lung soţia...

- ... Şefu’, să nu te superi pe mine; da’ eu am o neînţelegere.
- Spune.
- ... Ziceai că trebuie să ne antrenăm, pentru partea aia cu “să părem un cuplu”...

Îl făcuse să zâmbească...

- ... Şi totuşi, nu m-ai trezit aseară...

- Te-am lăsat să dormi liniştită; să te odihneşti. După ce punem camere de supraveghere şi aici, o să te odihneşti în dormitorul mare.

- Aha...

- Sau nu...

Sau nu - că o zăpăcise rău... OK - las' că pricepea ea!

- ... Bine, şefu'. Comand cina?

- Nu; ieşim în oraş.

- Atunci mă duc să mă schimb.

- Nu e cazul.

Privea lung fotografia aia... O privea şi ea... Oftă greu:

- Sunt sigură că va găsi ea o cale să ne spună unde e acu'. Da' eu zic ca data viitoare să evităm aglomeraţia...

Şeful ei nici nu aproba, nici nu refuza ideea... Şi zău că nu-i venea să-i spună la ce se gândea acum; aşa că se ridică şi reveni în living - tristeţea lui o făcea să se întristeze şi ea.

15 mai 2011 - duminică

Isamu

Mâncarea era bună - ca de obicei. Emilie nu se supărase pe el pentru că o încuiase practic în vilă. Gătea la fel de bine; gătea... neutru. Şi Isabelle zâmbea neutru... Nu se mai întâmpla nimic, iar ele nu ştiau ce să creadă despre acalmia asta. El ştia însă că acalmia nu va mai dura mult. Probabil că Diamant trimisese deja ordine noi către subalternii din Orléans; aşa că o să se işte în curând o oarecare rumoare acolo...

Mânca repede prânzul - cât de repede putea, în condiţiile în care nu voia să-l doară stomacul peste jumătate de oră. Trebuia să revină urgent în birou - că poate primea vreun mail de la băieţii lor din Orléans! Nici cu ai lor nu-i era ruşine; iar dacă Cheng afla numele oraşului, chiar că va curge sânge! Jun pusese recompensa; Ştefan mărise miza... Iar Ana era singură acolo, nepăzită de nimeni, şi umbla cu doi minori de mână. Uneori nu mai ştia...

Motorul se apropia de glasvand. Da' cine era? Tot Jun? Dacă el era, o să-i bată obrazul şi-o să-i zică "Puteai să suni înainte; că aşa convenisem...". Ce putea să-i facă? Mai scotea o dată pistolul la el... şi cam atât! Aştepta... Auzea rumoare în curte... Auzi uşa biroului pocnind scurt; Cheng alerga pe scările alea de parcă ardea undeva... Buldogul lui Jun se repezi în living, ordonând în telefon:

- Bagă-l în casă!

Pe cine să bage în casă? Se întoarse din nou...

De ce venise? De ce dracu nu pricepea odată? Gilles ăsta o căuta cu lumânarea! Şi zău că nu-l înţelegea! De ce se-ntorsese? El chiar voia să moară?

Oamenii lui Jun îl cărau la propriu spre glasvand; francezul nu opunea rezistenţă. Glasvandul fâşâi... Fâşâi din nou... Iar Cheng ordonă, în chineză:

- Percheziţionaţi-l!

Ridică scurt vocea:

- Îţi lipseşte acţiunea. Mâine, să ieşi şi tu la antrenament cu băieţii; că ai un exces de energie!

Cheng nu răspundea; foşneau de zor. El mânca în continuare - adică încerca să îndese mâncarea pe lângă nodul din gât... că dacă-l percheziţionau şi găseau cine ştie ce bileţel asupra lui, Gilles era ca şi mort...

- Am găsit-o!

Ptiu, drace! Cât pe ce să azvârle cu mâncarea pe-acolo! Răcnetul lui Cheng îl făcuse să tresară - iar dacă Ştefan ar fi comandat farfurii mai mici, ar fi ruinat faţa de masă! Buldogul fugea spre el; şi cum avea în mâini nişte coli A4 colorate, se ridică... Încleştă bine maxilarul, destinse bine fruntea şi-şi împietri musculatura. Şi, în secunda a doua, i se puse în faţă ditamai fotografia color! Păi...

Semăna foarte bine cu Ana-Maria Ionescu. Avea aceeaşi înălţime şi aceeaşi constituţie; şi arăta "bine" - adică purta un push-up de-ăla de care recomandau fotografii profesionişti. Numai că avea trei hibe: avea bucle de reclamă, avea nişte ochelari de soare nesimţit de mari şi zâmbea exact ca pe youtube. În toate cele trei fotografii. Aşa că nu era ea.

Cheng trase pistolul de la brâu şi-l puse la capul lui Gilles:

- Unde e? De unde ai fotografiile astea?

Oftă greu... Ochii albaştri îl priveau lung, dar Gilles nu scotea o vorbă... Îi întinse lui foile:

- Ţine puţin.

Şi imediat cum bărbatul luă hârtiile, se răsuci şi ridică mâna care ţinea pistolul spre tavan. După care începu să-i care dobitocului ăluia pumni şi palme şi înjurături elaborate în limba chineză - dialectul pe care-l pricepea dobitocul foarte bine... Cheng îşi acoperise capul cu

mâinile şi se ghemuise tot, oferindu-i spinarea ca pe-o tarabană generoasă... Gata - îl răsuci şi-l îmbrânci spre masă:

- Stai jos! Aici să stai! Şi să nu sufli!

Reveni spre Gilles - şi constată că oamenii lui Jun erau isteţi şi nu voiau s-o încaseze, aşa că-i dăduseră drumul. Francezul îi returnă fotografiile; îl invită prin gesturi pe canapea şi se aşeză lângă el - la geam. Era perfect aşa - Cheng vedea doar chipul lui împietrit şi spatele lui Gilles. Şi-acum... Şi-acum rosti, foarte calm:

- Spune-mi totul despre fotografiile astea.

- Sunt făcute de trei camere de supraveghere din Sevilla. Recompensa a dat roade. Omul care le-a făcut lucrează la paza gării, chiar la supravegherea video. A văzut-o pe cameră ieşind din gară şi urcându-se într-un taxi; i s-a părut că o recunoaşte, aşa că s-a uitat pe înregistrările din interior...

Cheng mârâi, de la masă:

- Şi cum de ţi le-a dat tocmai ţie?

Gilles se întoarse spre masă:

- Ştia că eu am fost cu echipele în Puget-Théniers. Avea cartea mea de vizită. M-a contactat, iar eu i-am dat mail-ul meu; dar n-a avut încredere în siguranţa corespondenţei electronice, aşa că mi le-a trimis prin poştă. Plicul e pe jos...

Da - plicul alb, mototolit bine, zăcea pe podea... Gilles reveni spre el. Şi-l privi lung... Acum, să fie foarte atent! Întrebă:

- Tu crezi că am găsit-o?

Fu privit concludent:

- Da.

Deci aia era o sosie-momeală pentru oamenii lui Jun. Externele române "aveau o socoteală". Fie voiau să vadă ce trupe chineze se puteau masa în 30 de minute în faţa gării din Sevilla, fie voiau să obţină o "scădere" a presiunii puse pe străzile din Franţa... Numai ei ştiau! Se grăbi să continue discuţia:

- Când a văzut-o? Când sunt făcute fotografiile?

- Ieri dimineaţă.

- Deci azi s-ar putea să fie oriunde altundeva, numai acolo nu.

- Azi, la exact aceeaşi oră, a fost văzută făcând exact acelaşi traseu. Omul m-a sunat şi mi-a zis că mi-a trimis fotografiile cu poşta. Iar de data asta l-am convins să-mi trimită traseul pe mail - pentru că a pus-o pe sor-sa s-o urmărească...

Gilles se ridică şi luă plicul; şi scoase din el un A4 scos la imprimantă...

Deci, conform cu hârtia aia, Ana ieşise din gară la zece jumate; luase un taxi, care-o dusese până în faţă la vechea fabrică de ţigarete. Iar de-acolo mersese pe jos, pe Calle San Fernando, până la Plaza de Cuba. Luase iar un taxi până la Plaza Santa Fe, intrase în Parque de los Principes iar acolo îşi pierduse urma. Habar n-avea pe unde erau străzile şi pieţele alea - dar Ana-Maria Ionescu vizita Sevilla...

Externele se jucau rău de tot cu viaţa lui Gilles! Oftă greu şi negă, încercând să-l convingă să nu mai joace în sceneta aia prost regizată:

- Pare a fi o sosie.

- Tot ce se poate. Numai că femeia asta are acum în poşetă prinţuri cu trei bilete de tren Sevilla-San Sebastian, în data de 22 mai. Şi trei bilete San Sebastian-Plymouth, pentru 23 mai.

Cum-cum? Gilles aprobă scurt cu capul:

- Toate comandate şi achitate electronic, pe numele Catherine Johnston. N-ar fi exclus ca o anumită persoană să ajungă în gara aia într-o dimineaţă şi să-i paseze un plic cu acte...

Se ridică:

- E posibil - ori în gară, ori în Plaza aia, ori între. Merită investigat. Mă duc să dau ordinul; iar pentru tine am o altă temă. E vorba despre doi parteneri de afaceri care nu înţeleg de ce domnul conte nu-i vizitează personal... Să vii în birou, după ce mănânci - să vorbim.

Porni spre scări şi mârâi la Cheng:

- Cere-ţi scuze imediat!

El urca; în living nu se auzea nici musca...

Diamant

Cumpărătorul întârzia. El se sprijinea de portiera limuzinei şi constata că devenise brusc interesant pentru 90% din femeile care treceau pe strada aia. Constata, cu o oarecare dezamăgire, că diferenţa dintre atenţia pe care-o primise ieri la ora asta şi atenţia pe care-o primea acum era dată nu de freza lui elaborată, ci de limuzină...

De data asta livra maşina odată cu "bunătăţurile". Bijuteriile erau în portbagaj - plecau chiar azi spre Serbia, spre bunul lui prieten Dejan, care le trimitea mai departe spre cumpărător. Maşina o comandase Dejan pentru băiatul cel mare. Cică luase nu ştiu ce testare la liceu...

"Ia să-i iau şi eu lu' Azur al meu o locomotivă cu aburi! De-aia adevărată! Că nici dracu n-are locomotivă!" Şi mai lua nişte fonduri europene şi făcea cale ferată-n Aurari. Ca să poată să exporte producţia şatrei... Se ţicnise rău!

Oare ce făcea Ştefan? Îi venea să scoată telefonul şi să-l sune! Şi să-l întrebe aşa: "Ce mai faci tu, vărule? Mai trăieşti? Eşti în lipsă de inspiraţie - şi de-aia nu m-ai mai sunat, că n-aveai ce ordine să-mi mai dai?" Se abţinea; la urma urmei, ei erau veri doar în ograda lui nea Dumitru! Dar Ştefan nu mai venise demult în ograda aia! Parcă şi uitase de taică-su! Iar pe mătuşi-sa chiar c-o uitase de tot! Ce se întâmpla cu Ştefan?

Nici Raina nu-l sunase... Făcuse rost de filmarea de la petrecere, dar n-o mai privise. Încuiase DVD-ul în seif şi-atât. Îi era frică să revadă imaginile alea; îi era frică să nu-şi piardă răbdarea şi s-o sune - şi să strice totul. Trebuia să pară rece şi dezinteresat, un pic supărat pe lipsa ei de atenţie... Iar ea nu părea să observe că el era un pic supărat...

Dar poate că avea şi ea treabă. Cu Ştefan. Nu voia s-o deranjeze...

- Salut!

Tresări şi se răsuci scurt. Şi-i zâmbi bărbatului din faţa lui:

- Salut.

Mâna se întinse prompt spre el; îi strânse mâna şi simţi imediat cheiţa în palmă...

- Scuză-mă de întârziere - maică-mea m-a pus să-i trimit un milion de mail-uri...

Începu să râdă:

- Ai nevoie de-o secretară, ce mai!

- Daa, de-aia particulară! Asta-i bijuteria?

- Nu ştiu; asta o fi?

Tânărul zâmbea, extaziat, scurgându-şi ochii pe tabla impecabilă... Scoase contractul din buzunar şi-l extinse pe capotă:

- Să-mi semnezi şi mie... În trei exemplare...

Primul... Al doilea... Al treilea era o coală albă. Iar individul scrise cu majuscule: ***"BRD Victoriei, căsuţa 21, parola 1597-bolid"***. Bun!

- E a ta acum.

Îşi strângeau din nou mâinile... că doar se ştiau de-atâta timp, iar pe-asta o făceau pe încredere... Decise să-l lămurească totuşi:

- Să ai grijă, dacă-i dai gaz; fuge de spate la viraje strânse. Nu ştiu de ce dracu le fac aşa de grele pe spate...

- Păi tocmai de-asta - ca să te-nvârţi cu ele! Măi Diamante - tu ai îmbătrânit, mă!

- Bag seama c-oi fi îmbătrânit! Ia să-mi caut eu un Volvo de-ăla ranforsat, cu mustăţi...

Râdeau - acum tânărul râdea fericit...

- Hai, dă-i gaz! Ai grijă!

- Da-da! Mersi mult, bă!

- Să fii sănătos!

Porni spre Mercedesul lui.

Nu se va duce acum la BRD; dar îi va transmite lui Ştefan datele cutiei de valori. El o va "marca" - adică va achita contravaloarea unei luni de închiriere a acelei cutii, din contul lui, cu numele lui... "adjudecându-şi" astfel conţinutul. Toate băncile din România îl cunoşteau pe conte; toate băncile alea erau mai mult decât încântate să aibă aşa un client "cu ştaif"... şi foarte mult mălai...

Isamu

Ciocănitul nu-l luă prin surprindere - deschise deci uşa şi scoase port-actul:

- Ţi-a mai făcut probleme?

Arăta spre parter - spre buldogul care nu-şi mai permisese să urce, după ce refuzase să execute ordinul de a-şi cere scuze... Gilles nega. Zâmbea în continuare - dar el zâmbea non-stop, aşa că...

- După cum îţi spuneam, am o temă pentru tine...

Scoase port-actul şi-i întinse hârtia:

- Sunt trei muşterii mai dificili.

Gilles citea; pe chipul lui nu apărea nici o expresie - nici veselă, nici uimită, nici încruntată... Deschise sertarul de sus şi luă unul dintre cardurile bancare "de rezervă":

- Du-te până acolo. Du-le un calup de vaselină, unge rotiţele, dă-le o cheie de contact...

Îi întindea cardul; Gilles îl lua, se asigura că avea PIN-ul notat pe verso... Arătă din nou în jos:

- Mă suni, dacă-ţi face probleme.

- OK.

Rămăsese din nou singur în birou...

Gilles prinsese încredere în el. Aşa-i plăcea să creadă. Bodyguardul lui Ştefan îi vedea acţiunile, îi executa ordinele alea... Poate va reuşi s-o convingă şi pe Ana că Jun era principalul vinovat - iar el încercase tot timpul s-o ajute să se ascundă. Ştia că Gilles nu-i va da Anei cardul, temându-se că era o capcană menită s-o identifice Cheng mai uşor în momentul în care făcea cumpărături sau retrageri. de la bancomat. Probabil că va scoate el o sumă oarecare... Şi probabil că tot el îi va face Anei rost de acte false. Bineînţeles că va alege un nume ciudat şi nu-l va spune nimănui niciodată... Nici chiar lui - deşi el juca, de mult timp, rolul apărătorului familiei Ionescu...

Ştefan n-o să-l ierte niciodată - şi nu, nici chiar el nu mai spera ca lucrurile să redevină aşa cum fuseseră cândva! I-ar fi plăcut însă să nici nu-i poarte ranchiună. Faptul că Ştefan nu-i inclusese pe Fei-Yen şi Liwei pe lista de recompense se datora strict faptului că Safira, Azur şi Agata nu intraseră încă în discuţie. În clipa când familia lui Diamant va fi băgată în război, soţia şi băiatul lui vor fi nominalizaţi prompt...

Ştefan

Telefonul din stânga începu să piuie. Îl scoase... şi tresări: paza? Da' ce se întâmplase?

- Da.

- A venit Aleodor Gaboraş.

- OK; lasă-l să intre.

Închise, zâmbind... Şi-acum, să vadă dacă spionul ăla era bun măcar de intermediar între el şi instituţiile statului! Îi trimisese adresa imediat cum semnase contractul, în faţa notarului. Nu primise răspuns - semn că Aleodor pricepuse ce-avea de făcut...

Aha! Avea un mail! Îl aştepta de două ore deja! Nu se îngrijorase, că-l ştia bine pe respectivul; dar aşteptarea, în general, îi crea o puternică stare de disconfort...

Mm, ce sonerie "nebună" aveau! Scula toată casa! Să-şi noteze s-o schimbe cu o chestie civilizată... Roşcata se ridică şi deschise larg uşa; Aleodor intră, salută... Graţiela se grăbi să se ridice:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Aprobă - că ea n-avea de ce să stea aici, cu ei. Aştepta... Aleodor se opri lângă el şi întinse mâna:

- Salut.

- Salut. Ia loc.

Bărbatul se conformă şi îi puse în faţă un dosar:

- Actele firmei.

Serios? Deja? Ia să vadă el dacă erau, într-adevăr, toate actele firmei, cu toate ştampilele şi semnăturile în original...

Dădea încet paginile... Da... Da... Şi asta era aşa cum trebuia să fie... Îşi aprinse o ţigară şi continâ "să deruleze"; Roşcata tăcea mâlc, Aleodor îşi pierduse vocea... El verifica actele alea... Dacă bătea acum cu piciorul în podea, săreau amândoi ca iepurii şi fugeau care-ncotro...

Ultimele erau contractele lor de muncă - în trei exemplare. Nu erau vizate de statul francez - semn că SIE nu-şi permitea să-l plastografieze... Bun! Închise dosarul şi i-l întinse Roşcatei:

- Dă-i bătaie. Mail Adinei. Spune-i să completeze contractul de închiriere între mine şi noua firmă. Şi să-şi facă bagajele - că se mută la conac.

- Ea ştie că se mută la conac?

- Păi nu-i spui tu acu'?

Roşcata chicotea, el zâmbea... Aleodor îl privea lung, serios... OK! Îl privi şi el lung, drept; iar ochii negri se plecară spre faţa de masă:

- ... N-am putut asigura spatele casei. Chinezii ne ştiau oamenii; orice mişcare a subalternilor mei provoca o mişcare a subalternilor lui. Riscam să ne-mpuşcăm reciproc - şi s-o nimerim şi pe ea. Dacă nu se grăbea...

Îl privea lung; Aleodor nu-şi permitea să ridice privirea spre el...

- ... Te rog să mă ierţi pentru eşecul din Lyon.

- Te iert că nu ai recuperat-o atunci; dar nu te-aş putea ierta pentru ridicarea din umeri pe care mi-ai oferi-o drept răspuns acum. Aşa că n-am să te întreb nimic.

Ochii negri nu se ridicau... Roşcata apăsa tastele cu grijă, să nu ţăcăne... Brusc, spionul sparse tăcerea:

- ... Am lansat momeala din Sevilla. Gilles le-a dus-o azi, la prânz.

- Sper că nu vă jucaţi cu viaţa lui Gilles...

- Nu. Am găsit chinezul potrivit, în locul potrivit, şi-am plasat sfătuitorul lângă el. Individul ştia că Gilles a fost în Puget-Théniers de două ori şi este omul lui Isamu. Sfătuitorul doar i-a amintit asta; şi l-a sfătuit să trimită pozele cu poşta... Să-şi pună sora s-o urmărească...

Deci Externele astea chiar lucrau aşa cum trebuia. Asta era bine...

- Isamu a dat deja ordinul, iar Jun l-a confirmat. Totuşi, au deplasat doar 50 de oameni - semn că au dubii.

- E normal să fie aşa. Sau credeaţi că or să umple zece Boeing-uri şi două' de trenuri cu luptători numa' unu şi unu?

- Ar fi fost bine să trimitem şi noi câţiva oameni acolo.

- Trimite tu - că tu ai de unde să ştii despre ea. Pe mine nu m-a informat nimeni. N-am un mail interceptabil care să-mi stârnească interesul...

Aleodor îşi rumega supărarea - că iar dăduse cu mucii-n fasole... Şi era prea supărat ca să se gândească la rezolvarea aia firească, stupid de simplă - aşa că i-o dădu el:

- Când au plecat chinezii la drum?

- La patru fix.

- E şapte. Pe la opt, pot să fac baza piramidei să se agite un pic. Dar dacă ăia sunt ageamii iar nevasta lui Jun e în perioada cu PMS, se lasă cu împuşcături.

Roşcata terminase de trimis mail-ul, aşa că îşi rosti nelămurirea:

- În ce perioadă?

- În perioada aia dificilă a lunii la femei. Hai - mergem prin oraş.

Râdeau - ei doi! Aleodor doar zâmbea. Aleodor chiar "o pusese la suflet". Păi, las' că-i trecea lui! Mâine... Poimâine...

Ana-Maria

Copiii se jucau. Singuri. Fiecare în camera lui. În aer plutea o puternică stare de nervozitate...

Descuie uşa din spate şi ieşi în curte. Şi zâmbi - pentru că alesese căsuţa perfectă. Reveni în living:

- Cine mă ajută să pun masa?

Tăcere... Florentina ieşi din camera ei:

- Te ajut eu.

- Bine. Hai cu mine.

Luă pătura şi ieşi în curte:

- Hai s-o punem aici, pe iarbă - că cimentul e prea rece.

Micuţa ei o prinse de bluză, o trase în jos şi-o pupă pe obraz:

- Mulţumesc, mami!

- Cu multă plăcere! Ştiu că vă doreaţi să ieşiţi mai des; dar dacă nu se poate...

- Stai liniştită - e bine şi-aşa!

Şi-acum fugea în casă, să-l anunţe şi pe Léon că mâncau cina la picnic! O urmă - trebuia să-i pună să-şi ia gecile! Că era seară, era răcoare...

Ştefan

Aşteptau. Din nou. Omul întârzia - dar era scuzabil. Avea şedinţă mare cu subalternii. Avansa doi şi trântea patru pân' la baza piramidei. O să vină răguşit rău...

Philippe era bine izolat fonic. Ei nu auzeau vocile copiilor de pe trotuarul de vizavi. Nu erau subalternii lui - şi-asta se vedea cu ochiul liber. Puştanii ăştia erau agitaţi şi zbierau extrem de tare. Ieşeau în evidenţă - şi-şi goneau potenţialii "muşterii" cu comportamentul ăla violent. Dacă ai lui ar fi făcut aşa, ar fi fost vai de spinarea lor! N-ar fi mâncat bătaie - dar n-ar fi mâncat nici mâncare seara! El avea alte reguli de "strunire". El nu-şi lăsa oamenii să le-ndoaie spinările. El "îi lucra" la stomac - şi mai ales la pofte. Ciocolată, Coca-Cola... Ţigări, la cei mai mari...

Erau zece - toţi băieţi. Cel mai mic avea vreo patru anişori; cel mai mare trecuse deja de 14. Se hârjoneau pe trotuar; vorbeau în ţigăneşte. N-aveau nici o logică...

Cei mai mari fumau şi discutau. Râdeau - vorbeau probabil de vreo fată, sau de vreun pont... Cei mititei stăteau pe scara casei şi se uitau la cei mai mari. Iar puştii între 6 şi 10 ani se alergau pe-acolo, se îmbrânceau...

Îi privea şi se întreba... Lor le era mai bine aşa? Sau le-ar fi fost mai bine în România? Greu de spus...

Piciul din dreapta scoase ceva din buzunar. Se concentra asupra acelui ceva, încercând să-l mascheze cât mai bine... Era ceva mic, că nu distingea până acolo... Unul dintre agitaţii care alergau se opri. Iar în secunda doi, piciul îndesă repede ceva în gură! Iar în secunda trei, agitatul îi altoi piciului o scatoalcă după ceafă! Hei! Se încăierau pe-o bomboană!

Piciul se ghemui tot şi-şi acoperi capul cu mâinile; agitatul îi mai dădu una. Şi-apoi unul dintre băieţii mari îi aruncă câteva cuvinte... Agitatul revenea la alergătură... Piciul se asigura că sursa scatoalcelor plecase...

Băi! Agitatul fugise pe lângă pici şi-i altoise una de aproape că-l răsturnase de pe scara aia! Aah - îi venea să se ducă la ei şi să-i reorganizeze cu pistolul! Dar nu erau ai lui; dacă se băga, se putea interpreta... Şi cu siguranţă era şi curăţenia lor pe-aici prin zonă - că zece băieţi strânşi la un loc reprezenta "transportul" spre şi dinspre locul unde dormeau noaptea...

Na! Iar trecuse pe lângă el, iar îl altoise! I se rupea inima-n el când îl vedea pe-ăla micu' suspinând! Roşcata şopti:

- Ai văzut, Aleodoare?

- Ce să văd?

- Ce face ăla.

- Care?

- Ăla micu'.

- Nu, n-am fost atent.

- A halit singur toată ciocolata. Ăla care fuge pe-acolo îl pedepseşte. Iar caporalii nu zic nimic.

- ... De ce?

- De ce, ce?

- De ce nu zic nimic?

- Ca să-nveţe. Data viitoare, s-o halească mai cu perdea - sau să n-o halească deloc.

Zâmbi slab... şi şopti:

- Staţi să vedeţi ce-o să facă ăla micu'.

Aştepta... Agitatul fugea din nou pe lângă scară şi-l căpăcea pe-ăla micu'... Ăla micu' nu mai plângea, da' se uita lung când la agitat, când la caporali... Îl fenta pe agitat... Acu' nu mai fusese atent...

Gata! Piciul sări în picioare şi-o rupse la fugă spre caporali! Agitatul fugea acum după el - da' prichindelul era de neoprit! Îi sfârâiau călcâiele! Ştia că, dacă-l prinde agitatul, îl pune jos şi-l ia la şuturi. Şi fugea "din tot sufletul"...

Piciul înhăţă piciorul unuia dintre caporali - şi aproape că-l trânti la pământ! Numai că trecu pe lângă el, fentă un alt picior şi puse frână. Şi se băgă cu capul sub mâna celui mai înalt dintre ei! Acum, piciul plângea din tot sufletul; iar tânărul ridică imediat privirea, îl văzu pe agitat venind în viteză... şi aruncă ţigara. Agitatul intră în cercul celor mari şi-l lovi pe pici cu piciorul. Iar în secunda imediat următoare, mâna caporalului se-nfipse în pletele jegoase ale agitatului...

Piciul nu se clintea de lângă caporal. Nu mai plângea; suspina doar. Îşi primea dreptatea. Şi mâncase ciocolata. Agitatul mânca acum bătaie de la patru caporali deodată...

- ... Da' pe-ăla de ce-l bat?

Roşcata se grăbi să-l lămurească pe Aleodor:

- Pentru că a exagerat cu pedeapsa.

- Şi-ăştia nu exagerează cu bătaia?

- Nu. Ăla mare decide când se termină pedeapsa lui. Bag seamă că îi contabilizează mai multe...

Da - vreo trei trăznăi. Îşi aprinse o ţigară... Caporalul cel mare îi altoi un şut în fund agitatului - iar ceilalţi se opriră. Şi cearta se opri. Şi fuga aia fără noimă se oprise. Era linişte din nou...

El fuma şi-i privea... Şi calcula... Şi-apoi recalcula...

În cadrul oricărei organizaţii exista o ierarhie. Cel nedreptăţit se putea duce la superiorul ierarhic ca să-şi spună problema; dacă nu găsea rezolvare la el, putea merge mai sus...

Piciul revenise pe treapta casei. Scotea chiar acum din buzunar un pacheţel. Se asigura că îl vedea caporalul cel mare... rupea câte-o bucăţică de ciocolată şi le dădea picilor de lângă el...

Iar el zâmbea şi-i privea lung...

La o adică, el putea să-l pună pe Popescu să-şi pună şefii să afle ce părere avea China despre mişcarea lui Jun! Ce ziceau oare şefii lui Jun apropo de ideea de a-l omorî pe contele producător de caşcaval cu acte - şi-a o face doar pentru a demonstra că Isamu putea fi şef? Sigur, SAF Consulting era doar una dintre făbricuţele mici de caşcaval; dar dispariţia ei nu va trece neobservată. Începând de mâine, el va începe semnarea contractelor pe Raina Consulting - şi-o să le semneze întâi pe cele în derulare, după care o să-i abordeze pe cei care rulau acum afaceri cu Cannes-ul. Şi-o să-i transfere la Raina. Jun o să se-nfurie rău - că trebuia să semneze el cu Cannes-ul ca să demonstreze ce bun şef era Isamu! Oare ce părere avea China de aşa o... "împiedicare măreaţă"? Ditamai şeful pe juma de Europă se-mpiedica de-un conte uşor necunoscut...

Încă nu era momentul să atragă atenţia Chinei asupra lui. Încă nu-şi revenise cum trebuia - şi nu-l trântise pe Jun aşa cum trebuia! Atunci când el va fi pe val, iar 90% dintre afacerile SAF Consulting se vor face cu firma lui Jun, da - atunci or să-i scapere lui picioarele pân' la caporalul cel mare. Dar, până atunci, el trebuia să-nghită şi "să-i dea bătaie", pentru că urmau raportările semestriale - iar caporalul cel mare nu va fi impresionat de plânsul lui dacă va avea o imagine preliminară a prostiei lui Jun! Caporalul trebuia să vadă brusc rezultatul - adică picajul. Ca să-i sară tensiunea-n aer şi să reacţioneze după primul impuls. Şi să-l apuce pe Jun de ciuf... şi să-l penalizeze bine de tot...

Zâmbea. Partenerul lui de afaceri tocmai parca ditamai Cadillacul Escalade lângă BMW - şi deschidea neaoş portbagajul, "ca să vadă tot poporu'" cum îşi pasau ei valizele cu bani de parcă erau chiloţi... Dar el zâmbea. Primise soluţia... de la un pici pofticios şi-un caporal bun...

16 mai 2011 - luni

Ana-Maria

Aici trebuia să fie...

Băgă schiţa în buzunar şi-l privi lung pe bărbatul care ştergea de zor praful de pe tabla neagră. Maşina era bună. Era perfectă! Era un BMW 320 de prin '95-'96, cu patru uşi, înfundat uşor la aripa dreapta faţă, care încă etala vopseaua originală. Adică omu' putea să nici n-o mai şteargă...

Acum, dacă va reuşi să-l convingă...

Gata - era verde. Traversă şi se apropie de el. Şi-l abordă direct în ţigăneşte:

- Sigur vrei 1.500 pe chestia asta?

Bărbatul tresări şi se răsuci imediat! Şi-o privi lung... Continuă, tot în ţigăneşte:

- Eu te-am sunat. Da' mai mult de-o mie nu-ţi dau pe ea.
- Păi eu am luat-o cu 1.200!
- Acu' câţi ani?

Individul căuta o replică usturătoare; nu-l lăsă s-o şi găsească:

- O mie şi nu-ţi cer acte.
- ... Şi cum dracu mergi cu ea fără acte?
- Mă descurc. Merge? Batem palma?

O privea şi nu răspundea... Zâmbi:

- Ia dă-i o cheie!

El tot nu-i răspundea... Plecă scurt capul, privindu-l drept:

- Că dacă n-o ia din prima, ai lustruit-o degeaba!

Ochii negri se îngustară... iar bărbatul deschise portiera:

- Bine! Hai s-o fac şi pe-asta!

Urca la volan... Da - BMW-ul porni din prima. Băgă scurt mâinile în buzunare:

- Deci, o mie. Batem palma?
- ... O batem. Da' numa' fiindcă eşti de-a mea.

Bun! Întinse mâna spre el... iar individul îi strânse mâna şi coborî de la volan:

- Aah, ce mi-ai făcut tu mie!

Scoase mia promisă şi i-o întinse, râzând:

- Ete ce ţi-am făcut eu ţie!

Începu şi el să râdă, privind-o lung... Urcă la volan şi dădu să tragă portiera; numai că individul prinse uşa... şi se aplecă lângă ea:

- Uite-aici!

Ce-i dădea?... Ăsta-i dădea actele!

- Ăsta e talonu' şi asta e asigurarea. Dacă te opreşte vreun gabor, zici că eşti sor-mea. Şi mă suni, dacă vezi că nu se dă dus.

Da' ce-avea? Îi făcea cadou maşina?... Nu - îi dădea actele, da' nu făceau contract. Îl privi lung, cu recunoştinţă:

- Să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

- Şi baftă de clienţi, ştiu! Hai - să ai grijă cum conduci. Vezi, că are viaţă-n ea! Să ai grijă cu acceleraţia!

Aprobă... Individul împinse portiera. Răsuci cheia - iar maşina porni, ascultătoare...

Ceva era putred în Danemarca...

"Nu-nu! Nu te gândeşti acum! Te gândeşti acasă, pe-ndelete, după ce-o bagi în garaj!"

Zvâcni în trafic şi viră dreapta. Şi acceleră - că nu voia să-i lase timp s-o urmărească, în caz că...

Avea senzaţia că lucrurile merseseră prea bine. Prea repede. Prea uşor. Ochii negri o priviseră lung... şi-apoi totul mersese strună! Ceva era putred acolo! Adică, în fine - nu putred, în sensul rău al expresiei! Avea strania senzaţie că insul o recunoscuse... Gândul ăsta îi determină piciorul drept să apese acceleraţia...

Aha! Aici era un Carrefour! Se grăbi să parcheze maşina... Încuie portiera şi alergă în magazin.

Azi, acum, aici, va cumpăra două telefoane mobile - unul pentru ea, unul pentru Florentina. Va lua şi ceva de mâncare, după care se va duce acasă. Iar mâine sau poimâine o să ia mai mulţi bani la ea; o să revină la Carrefour şi-o să ia mâncare mai multă, ca să nu trebuiască să iasă zilnic din casă. Va face aprovizionarea pentru toată săptămâna... Şi va ţine BMW-ul încuiat în garaj.

Apropo de BMW! Avea senzaţia că fusese recunoscută - aşa că trebuia să facă rost de nişte plăcuţe de înmatriculare şi să deghizeze maşina. Îi trebuiau nişte abţibilduri cât mai mari, cât mai colorate... Dar nu foarte mari, ca să nu o oprească poliţia - pentru că avea carnet de conducere, dar pe numele reginei...

Ştefan

Telefonul piui scurt. Îl împinse spre Roşcată... şi fu anunţat prompt:

- A venit Mădălin. E cu cinci maşini după el.

Paza. OK; aprobă cu capul...

- Şi cică mai e cineva în maşina lui. O familie - că e şi un copil...

Bun! Graţiela îi transmisese "lista", iar Mădălin îi aducea tot ce-i ceruse! Asta era perfect! Se ridică şi ieşi în faţa conacului. Privea lung cârnatul de maşini care se apropia cu viteză mică... Le făcu semn să parcheze în stânga.

Îi privea... Îi evalua...

Paza era bună. Băieţii ăia puteau speria 90% din toţi posibilii hoţi, jefuitori şi duşmani mai mult sau mai puţin declaraţi. Restul de 10% era Jun Chèn. Aşa că, după ce va termina renovarea conacului şi va construi căsuţa aia, va angaja nişte legionari serioşi. Va aduce şi vreo 10 Rottweileri... iar gândul ăla îi displăcea la culme pentru că prinţul şi prinţesa iubeau animalele şi-i vor trata ca pe pechinezi...

- Salut.
- Salut.

Mădălin arătă spre maşină:

- Soţ, soţie şi copil. Sunt în Franţa de trei ani; el e şofer pentru ai noştri, iar pe ea am băgat-o bucătăreasă la o cantină socială.
- Au rezidenţă?
- Ea, da. El n-a găsit de muncă. Deşi se pricepe la de toate, n-are calificare. Şi nici şcoală.
- Zici tu că se pricepe...
- Da. El meştereşte tot ce e de meşterit la depozitul la care e arondat.
- Iar puştiul?
- 10 ani. Merge la şcoală. Îl bate mă-sa de-l usucă dacă nu-şi face lecţiile!
- Şi merge degeaba? Sau...
- Şefule... Doar mă cunoşti!
- Au neamuri multe?
- Nişte bunici, la cuca măcăii în România. Nu-s ataşaţi...
- Ceva bunuri prin România?
- Nimic. Săraci lipiţi şi lefteri complet.
- Ştiu franceză?
- Ştiu, ştiu...
- Adu-i în casă.

Le făcu băieţilor semn să se apropie, iar "curăţenia" o rupse la fugă şi se alinie frumos pe două rânduri... ca la armată...

- Vizitaţi perimetrul. Evaluaţi căile de acces, aranjaţi-vă frumos ca să acoperiţi zona. Cinci rămân aici.

Şi de restul se ocupau ei. Intră în living şi se opri în faţa lor. Îi privea lung...

Erau tineri. Păreau fugiţi de-acasă în tinereţe - ea n-avea mai mult de 30 de ani, iar puştiul împlinise deja 10, aşa că... Erau curaţi; îngrijiţi. Erau buni. Îl privi lung pe el:

- Cum te cheamă?
- Luis Tabacu.
- Ce meserie ai?

- ... Lucrez ca şofer; dar mă pricep la mai multe...
- Unde-ai mai lucrat?
- ... În România, am lucram pe unde m-au primit; şi pe şantier, şi pe la oameni... Am fost şi la cules, toamna...
- Ceva vicii?
- Fumez - atâta tot.
- Şcoală ai?
- Şase clase.

Un pas în stânga:

- Şi tu? Cum te cheamă?
- Florina.
- Sunteţi luaţi cu acte?

Aproba cu capul...

- Ce meserie ai?
- ... N-am meserie.
- Ce-ai lucrat până acum?

Femeia se înroşi îngrozitor şi se grăbi să turuie:

- Am făcut curăţenie la cucoane. Şi am lucrat la cantină - la bucătărie.
- Ceva şcoală?
- Opt clase.

Încă un pas în stânga; şi-acum se aplecă şi-l privi lung... Puştiul era de-a dreptul îngrozit - semn că era cel mai lucid dintre ei! Îi făcu semn să-l urmeze şi intră într-una din camere:

- Închide uşa şi vino-ncoa.

Se executa repejor şi se aşeza pe scaunul din faţa lui...

- Cum te cheamă?
- Thomas.

Serios? Da' ce le venise? În fine...

- Ai zece ani deci...

Aproba... Se aplecă spre el:

- Tu ştii cine sunt eu - da?
- Da.
- Şi ştii de ce-aţi venit azi aici, da?
- Da.
- De ce?
- ... Pentru că aveţi nevoie de cineva care să facă curat, să gătească şi să aibă grijă de casă.
- Şi tu ce zici - ei pot să facă chestia asta? Da' sincer! Că dacă tu zici că da, eu îi angajez şi constat că nu se descurcă, să ştii că foc şi pară mă fac!

Puştiul se înroşise tot şi tăcea...

- ... Deci? Ce zici? Se descurcă?
- Eu cred că da! Dacă aveţi maşină de spălat şi fier de călcat, da.
- Aha... Ia spune-mi... Taică-tu o are cu băutura?

Primi o negare scurtă, fermă.

- Nici maică-ta?

Nega...

- Sigur?

Acum aproba. Şi-l apăsa ceva; aşa că tăcu şi aşteptă...

- ... Tati a avut un frate care bea mult. Şi l-a călcat maşina când venea de la birtu' din sat. Şi tati s-a jurat că n-o să bea niciodată.
- Aha... Da' se mai ceartă uneori? Maică-ta cu taică-tu - îi mai auzi uneori certându-se?
- Nu. Adică se mai ceartă uneori. Că zice mami că viaţa e grea şi banii sunt puţini...
- Şi se ceartă pentru bani!
- Nu; se ceartă că mami vrea să cumpere o casă şi tati îi spune mereu că n-au bani de casă. Şi ea se supără şi plânge...
- ... Iar tu mergi la şcoală?
- Da.
- În ce clasă eşti?
- A treia.
- Şi ce calificative ai.
- Foarte bine. Mai iau şi bine câteodată...
- ... Ţi-ar place să locuieşti aici?

Puştiul îl privea lung...

- Dacă îi angajez, o să locuiţi aici, în conacul ăsta. Ţi-ar place?

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, îl văzu zâmbind...

- Atunci îi angajez. Dar pun o condiţie. Tu te ţii de şcoală.

Aproba de mama focului!

- Şi te ţii îndeajuns de tare ca să mă convingi să te angajez şi pe tine, când termini liceul.

Aproba în continuare, aşa că se ridică:

- Iar dacă aud că eşti puturos şi nu-nveţi, vă duc pe toţi trei la poartă, vă scot în stradă şi încui poarta în urma voastră. Clar?
- Da!

Ridică un deget:

- Ce-am vorbit, rămâne între noi. Întotdeauna. Iar asta înseamnă că ei or să te întrebe ce-am vorbit iar tu o să spui doar "Nu pot să spun".

Thomas aproba - redevenise serios... Se aplecă şi trase puţin cuţitul din cizmă. După care ieşi:

- Hai.

Se apropie de ei:

- Am nevoie de o familie internă care să se ocupe de casa asta. Curăţenie, mâncare, reparaţii uşoare, tuns iarba, îngrijit florile... Ofer cazare, mâncare şi câte 1.000 de euro salariu, în următorii cinci ani. Şi vă fac şi cetăţenie franceză. N-am să vă pun să zugrăviţi un conac; şi nici să-l frecaţi până străluceşte tot. De astea se vor ocupa nişte firme specializate. Dar nu se vor ocupa zilnic; iar ceea ce fac firmele alea trebuie întreţinut. Graţiela o să vă arate casa. Uitaţi-vă bine în jur; iar când terminaţi de vizitat, vreau să-mi spuneţi cu sinceritate dacă faceţi faţă la sarcina asta. Start!

Se repeziseră amândoi - iar Florina înhăţase şi braţul puştiului...

... Oftă greu - unde era prinţul lui acum?

Ana-Maria

Frână şi opri motorul - gata, era în curte. Repede, să descuie garajul! Era sigură că Florentina o spiona chiar acum, prin perdea... Înainta încet, atentă să n-o zgârie tocmai acum...

Şi gata! Descuie portbagajul şi scoase sacoşele - iar Florentina se repezi să ia şi ea măcar două:

- Vaai, ce frumoasă e!
- Îţi place rabla asta?
- Daa! E super! Mami, da' nu-i aşa că de-acu' încolo mergem cu ea?
- Sigur că mergem cu ea!
- Ce bine! Nu-mi plăcea deloc cu trenul...

Aprobă şi încuie garajul. Şi-o grăbi pe prinţesă spre casă:

- Hai - hai să punem cumpărăturile la loc şi să vă arăt ce v-am cumpărat.
- Ce ne-ai cumpărat?
- O să vezi înăuntru. Hai!

În sfârşit, era acasă! Lăsă totul baltă în bucătărie şi se aşeză la masa din living. Şi puse cele două cutii cu telefoane pe masă. Léon se repezi să ia unul, Florentina îl luă pe celălalt... Puse mâinile-n sân:

- Aşa! Bravo! Vorbiţi din baie-n bucătărie!
- Da' eu îl ţin!
- Ba eu îl ţin!

Nu se putea înţelege cu ei; aşa că aştepta. O să le treacă...

Îi privea lung... iar gândul îi zbură la dimineaţa asta, per total...

Cu siguranţă, individul o recunoscuse azi. Ăla nu era chinez - şi n-avea cum să marşeze cu chinezii! Era, cel mult, neutru! Dar va anunţa mai departe că o văzuse. Şi cum ştia totul despre maşina aia...

N-avea voie să se culce pe-o ureche. Era sigură că soţul ei avea şi duşmani vorbitori de romanes! Nu-i erau toţi prieteni! Şi Papa avea duşmani - nu? Aşa că va evita să iasă cu maşina în oraş. O va lăsa în garaj, dacă n-avea multe de cărat...

Mâine stătea încuiată în casă - că mâine sigur o vor căuta pe

străzi! De-abia poimâine se va duce la Carrefour. Se gândea acum că ea cumpărase nişte abţibilduri cu flori şi fluturi... iar ei îi ştiau numărul de înmatriculare...

Abţibildurile erau "de deghizare". În caz că va trebui să fugă, va trage sub un pod sau într-o parcare subterană şi în zece minute lipea toate abţibildurile! Dar avea mare nevoie de nişte tăbliţe cu numere... De la un alt BMW eventual...

Léon zicea ceva; Florentina îi răspundea tăios. Ochii verzi se întorceau spre ea... Prinţul spunea ceva - dar ea nu-l auzea, pentru că se gândea de unde să facă rost de tăbliţe de BMW... Prinţul porni spre ea - aşa că scutură scurt capul şi se grăbi să redevină atentă! Primi cutia, iar Léon o pupă apăsat pe obraz şi se aşeză pe piciorul ei:

- Lasă, mami - ia tu telefonul meu!

Florentina se strâmba la frati-su - dar nu lăsa telefonul din braţe...

Să le pună cartelele, să le bage la încărcat... şi să pregătească masa. Şi să se gândească bine cum să facă cu maşina. N-avea voie să greşească - dacă într-un tren erau şi alţi pasageri, pe şosea erau ca şi singuri! Chinezilor le-ar fi fost extrem de uşor s-o oprească în trafic...

Ştefan

Privea un punct din mijlocul ecranului laptopului. În realitate, era atent la mişcările Florinei. Tânăra aranja masa. Se mişca repede. Ştia ce face. Nu-i scăpa nimic - adică nu trebuia să se întoarcă din drum ca să mai pună o furculiţă... Luis o ajuta. Îi plăcea - era iute şi îndemânatic. Nu se-mpiedicau unul pe celălalt; el aducea farfuriile, ea le aranja. Apoi ea punea tacâmurile iar el aducea tava cu paharele... Florina se mişca bine - era mobilă. N-o să răstoarne vazele cu trandafirii reginei.

Regina...

Trase o coală de hârtie şi începu să scrie lista de cumpărături: haine pentru Florina şi Luis - că o ajuta şi el la aranjarea mesei, iar de transportul bagajelor între parcare şi camera de oaspeţi el se va ocupa. Aşa că or să-l vadă musafirii. Două exemplare din celebra carte de bucate a Sandei Marin. Un Renault van - cu care Luis să meargă la cumpărături. Şi-acum bătu scurt cu pixul în hârtie; iar Roşcata se aplecă, citi ideile lui şi-i şopti la ureche:

- O măsuţă de-aia cu rotile, ca să nu facă potecă prin castel...

Fata asta era teribilă - îi simţise tristeţea şi-l făcuse să râdă... Se auzea o maşină...

- Vine cineva.

Aprobă şi zâmbi:

- Adina... cred.

Mai făcu un bumb: staţii de emisie-recepţie sau un interfon nenorocit, să nu-l mai sune tot timpul pe mobil... Şi încă un bumb: ladă frigorifică pentru provizii... Şi un birou pentru Thomas, care trebuia să-şi facă lecţiile... Ridică privirea spre Graţiela:

- Mâine mergi cu ei în oraş. Să-l transfere pe Thomas la şcoală şi să depună actele.

- Da, şefu'.

- Iar mâine seară avem "şedinţă de sumar": noi şi firmele implicate în reconstrucţie. Discutăm totul în grup, după care Luis preia controlul renovării.

Luis înlemnise lângă masă şi nu mai respira... Iar Roşcata deschise larg uşa. Şi uite-o şi pe Adina - rămăsese la vreo cinci metri de uşă şi se minuna de aşa conac cu turnuleţ romantic de pază...

Roşcata

Şeful ei se comporta... cam ciudat. Era serios - dar părea un pic încruntat. Era zâmbitor - dar zâmbetul ăla devenea uneori amenin ţător. În plus, atunci când Florina adusese mâncarea, Ştefan îl chemase pe Thomas şi-l aşezase la masă lângă ei. De parcă voise să ştie dacă era otravă-n mâncare...

Plutea ceva în aer. Atmosfera era apăsătoare - şi-un pic periculoasă. Nu pentru ea - că nu greşise cu nimic. Doar că... Doar că era ceva în aer. Nu putea spune ce...

În timpul cinei, discutaseră despre ce mai era nou în afaceri. Graţiela şi Mădălin "dăduseră raportul". Ştefan ascultase, completase, întrebase... Adina ascultase totul cu ochii măriţi de uimire... Şedinţa se terminase acu' juma' de oră. Adina despacheta, în camera ei; Aleodor era în curte, cu băieţii de la pază - stabileau pe unde trebuiau plantaţi senzorii de mişcare şi camerele de supraveghere pe care le va monta mâine dimineaţă firma de pază. Graţiela discuta cu fetele, pe mess. Mădălin citea ceva pe propriul laptop. Ştefan fuma...

Tresări - şeful ei se ridicase!

- Ia laptopul şi vino sus.

Se grăbi să se conformeze. Îl urma; părea că se grăbea... Intrară în dormitor; închise uşa şi fu poftită să se aşeze la masă, lângă el. Ştefan porni dispozitivul de bruiaj şi oftă scurt:

- Bun! Raina Consulting e funcţională iar locotenenţii au tras sforile! De mâine dimineaţă intrăm serios în pâine - şi îndosariem mult. Mâine începem să semnăm contractele pentru afacerile în derulare. Trebuie să contactăm partenerii şi să-i întrebăm dacă vor contract. Trebuie să facem contractele şi să le trimitem par curier. Poimâine dimineaţă o să începem să încasăm caşcaval curat, pe firmă. Te descurci cu dubla socoteală?

Aprobă scurt cu capul...

- Iar dacă nu te descurci, îmi spui - şi le facem împreună.

- Da, şefu'.

- Bun. Mâine după-amiază, după ce iau un calmant, încep să-mi contactez partenerii care încă derulează afaceri prin firma de la Cannes.

Aoleu! Deci de-aia i se păruse gânditor şi-un pic periculos...

- O să le spun că am o firmă nouă şi le propun să facem o anexă la contract, ca să îi transfer pe Raina Consulting. 90% dintre ei vor spune "Unde semnez"...

El râdea; ea zâmbea doar...

- Ai auzit ce-a spus Aleodor - primeşte de la Cannes semnale că Isamu nu prea vrea să le propună oamenilor mei afaceri noi. Dar Jun îl mână rău de la spate, aşa că în curând va trebui să se-apuce serios de treabă. Ceea ce înseamnă că o să-i dau şi eu o mână de ajutor să nu se mai apuce - şi-o să-mi trag oamenii înapoi...

Aproba...

- Şi pe urmă n-o să-ţi mai vezi capul de treabă. Din fericire, de hârţogărie o să se ocupe Adina.

Răsuflă uşurată, sonor, făcându-l să râdă... Şeful ei oftă scurt:

- Şi pe urmă ne luptăm cu chinezii - la propriu.

Adică? Ştefan luă o coală de hârtie şi făcu un dreptunghi mic, în stânga jos:

- Aici sunt eu.

În dreapta, făcu un dreptunghi mare:

- Aici e Jun.

Deasupra dreptunghiului mic făcu un semicerc:

- Umbrela mea... Şi zidul. Sau canalul, dacă vrei să crezi că ăsta-i un castel totuşi...

O linie verticală între el şi Jun.

- Pe partea lui e mafia chineză. Pe partea mea e Ochiul.

Ce ochi? Ştefan scrisese, deasupra umbrelelor "Ochiul" şi "China". Nu-şi permitea să-l întrebe - dar era îndeajuns de isteaţă ca să priceapă şi singură de ce erau scrise la acelaşi nivel!

- Umbrela mea nu poate fi mai puternică decât mafia chineză. Aşa că SIE mă protejează doar în măsura în care eu încerc să-mi găsesc familia şi s-o recuperez, iar în România am nişte afaceri bănoase şi discrete care trebuie să se desfăşoare şnur. În privinţa războiului, Ochiul mă protejează de mişcările parşiveşti ale lui Jun. Individul ştie multe mişcări de-astea, "pe la spate". Jumătate din războaiele în care-a luptat, le-a câştigat parşiveşte. De-aia a mâncat Thomas cu noi astăzi... De-aia se plimbă băieţii ăia cinci după noi cât e ziua de lungă...

Clar! Acum era mai clar ca niciodată! Ştia ai cui erau cei cinci

bărbaţi din maşina din spate; observase cum se schimbase şeful ei după ce vorbise între patru ochi cu Nicu Cărare...

- Ochiul vrea să mă vadă luptând cu Jun de la egal la egal. Dacă eu dovedesc că sunt îndeajuns de priceput... Că fac caşcaval şi-i ţin piept unuia de talia chinezului ăstuia... Dacă eu, împreună cu echipa aleasă de mine, îi demonstrez Ochiului că pot, Ochiul mă saltă deasupra liniei care desparte interlopii de afacerişti.

Cum-cum? Şeful ei ridică scurt o sprânceană:

- Între interlopul arestabil şi afaceristul onorabil este o linie. Uite-atâtica mai am până la ea...

Şi-i arăta fix un milimetru...

- Dar trebuie să arătăm că meritǎm să urcăm deasupra liniei. Şi trebuie să facem foarte mulţi bani, pentru că trebuie să cumpăr un dreptunghi...

Şi-l desena...

- ... Pe care îl are Ochiul, dar pe care nu-l voi primi cadou. Că, vorba aia - nici hârtia igienică nu-i gratis! Dreptunghiul o să mă aducă la nivelul afaceristului onorabil. Aşa că eu mă voi preocupa intens să-mi recuperez foştii parteneri de afaceri din Franţa. Şi voi insista asupra celor care fac afaceri şi cu Jun. Acolo unde aduce el marfă, voi aduce şi eu. Acolo unde prestează el servicii, voi depune şi eu o ofertă de prestări servicii. La fiecare contract pe care-l câştig în faţa lui, Ochiul îmi dă punctaj dublu - că îl învinge pe Jun...

Aproba şi simţea că rânjeşte din ce în ce mai tare... Şeful ei oftă greu:

- Jun este bine văzut în ochii şefilor lui din China atâta timp cât afacerile merg iar caşcavalul curge. China n-are timp să se uite zi de zi ce face Jun; China are propriile treburi. China are nişte corporaţii de-alea la nivel mondial, care-i solicită rău ficaţii! Aşa că, în privinţa afaceriştilor ca Jun, primeşte nişte raportări... În iulie, cel mai târziu, Jun trebuie să raporteze primul semestru. Are şi el nişte tabele standard, în care firma mea de la Cannes figurează de cinci ani la capitolul "Parteneri", cu plus constant... şi care acum va figura prăbuşită-n bot, fumegând ca dracu şi dându-şi obştescul sfârşit. China ştie cine mă ajută acolo - şi va face ochii mari... va cere un pahar cu apă rece şi-apoi va pune mâna pe telefonul roşu. Jun trebuie "să mă rezolve" până la 1 iulie; ca să poată să spună "dar" după ce spune "am prăbuşit fabrica de caşcaval". Aşa că "o să bage cărbuni" să mă sufle de pe hartă. Numai că Ochiul are grijă să am de ce să mă ţin, să fiu protejat...

Aproba de mama focului - că ştia deja ce va urma!

- Afacerile lui Jun or să înceapă să scârţâie. În clipa când vechii mei parteneri de afaceri se vor muta în bloc la Raina Consulting, partenerii lui Jun or să înceapă să şuşotească... Zvonurile astea circulă repede; şi pot face ravagii! Asemenea zvonuri, la nivele mai înalte, pot prăbuşi burse...

Aha! Acu' pricepea şi ea cum era cu "căderea bursei" despre care auzise rareori la televizor - că până acum avusese o idee abstractă...

- Afacerile lui Jun, alea mari de pe firmele lui, vor începe să scârţâie. În plus, el e forţat de tabelul cu raportarea să facă afaceri cu SAF Consulting - că trebuie să demonstreze ce şef de valoare e fratele lui mai mic! O să facă nişte firme franţuzeşti, pe care le va folosi paravan între el şi frati-su, ca să pară că Isamu a găsit parteneri noi; da' dacă China intră în detalii şi cere rapoartele numărul doi, Jun o încasează rău...

Râdea şi aproba ideea că individul ăla o s-o încaseze rău...

- Dacă dreptunghiul lui Jun începe să se macine şi să scadă în înălţime, China îl ia pe Jun de aici şi aduce pe altcineva. Observă că eu sunt acum la înălţimea ideală ca să dau cu ciocănelu'-n dreptunghiul lui şi să-l sparg bucăţele-bucăţele... Aleodor zice că Isamu stă cu mistria-n mână pe dreptunghiu' lu' frati-su şi nu se-apucă să repare ce stric eu...

Îi venea să aplaude! Fremăta toată - că-l şi vedea pe chinezoiul ăla căzând şi zdrelindu-şi rău orgoliul!

- China n-are nimic cu mine. Pe mine nu mă caută "mafia chineză"; mă caută "oamenii lui Jun". Atunci când Jun nu va mai fi pe dreptunghiul ăsta, războiul se termină - iar China o să mă contacteze şi-o să-mi propună reluarea afacerilor.

Poftim?

- Poftim?

- Caporalul l-a căpăcit pe-ăla agitatu'; da' piciul n-a trecut în altă echipă. Ba chiar s-ar putea să fi avansat un pas - că a scos ciocolata şi le-a dat şi celorlalţi...

Se pocni cu palma peste frunte - fir-ar... că nu-i picase fisa...

- Noi suntem aici - pe dreptunghiul nostru. Construim de zor la el. Aveţi mare grijă - că şi voi, consilierii mei, aveţi nişte ciocănele. Aveţi grijă în ce dreptunghi daţi! Ochiul e deasupra noastră - şi ne vede. Şi, în funcţie de ceea ce vede, mai adaugă sau mai taie din dreptunghiul pe care plănuieşte să ni-l vândă.

Aha! Da! Pricepuse! Dacă ei se-mpiedicau, dovedeau că sunt stângaci - sau, şi mai rău, incompetenţi! Şi-atunci nu mai avansau peste linia aia...

Şeful ei privea lung desenul; ea îl privea pe el şi fremăta toată...

- ... Iar în toată ecuaţia asta, familia mea e uite-aici...

La dracu! Desena un dreptunghi chiar deasupra dungii verticale dintre el şi Jun!

- Iar Jun e mai aproape de ea, că are dreptunghiul mai mare... Iar incompetenţii ăia de la SIE n-au asigurat spatele casei...

Îi venea să se ducă chiar acu' la geam şi să-i mai zică vreo două lu' Gaboraş ăla...

- Ana mea e cumpătată. E atentă, e echilibrată, e isteaţă şi poate fenta schemele lui Jun. Dacă Externele alea incompetente o lasă-n pace, ea ştie să se ascundă bine. Şi-ar putea sta cuminte în ascunzătoare până în iulie... sau august... când războiul se va încheia, iar ea va putea să coboare pe dreptunghiul nostru...

Şeful ei îşi aprindea o ţigară... şi-apoi ofta din nou greu:

- Şi tare mă tem că n-o să am atâta răbdare; o s-o găsesc şi-o să mă reped s-o prind... Şi risc s-o scap şi s-o văd căzând pe partea cealaltă...

- Exclus.

Tresări, speriată de privirea care-o săgeta acum!

- Nimic nu e exclus - pentru că nimeni nu e perfect. Cu atât mai puţin eu. Nici ea nu e perfectă. De-aia i-am spus lui Popescu s-o lase în pace - pentru că o cunosc, ştiu cum e ea... Ştiu... Dacă regina mea cunoaşte toate detaliile, face calculele corecte şi ajunge la rezultatul corect. Dacă însă nu are toate detaliile...

Şi probabil că nu le avea, pentru că nu ştia la cine dormiseră ei în Bordeaux şi de ce...

- Vinerea asta dăm cu ciocănelul în dreptunghiul lui Jun.

Aşa repede? Adică aşa târziu? De ce nu dădeau mâine cu ciocănelul ăla?

- Vineri, o să închiriem o super-vilă în centrul Cannesului şi-o să dăm acolo o petrecere de pomină. O să chemăm toată crema românească şi toţi consilierii mei; şi-o să punem din nou filmuleţe pe youtube.

Fiu! Deci sâmbătă, regina o să afle unele lucruri extrem de importante pentru calculele ei!

- Până atunci însă, trebuie să facem caşcaval. Mâine, la nouă fix, ne vedem în living. Să sperăm că firma de IT va fi punctuală...

Aprobă şi se ridică. Şi cum discuţia se terminase, se grăbi să iasă:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în camera ei, încuie uşa... şi oftă: deci aşa stăteau lucrurile...

Trebuia să-l ajute pe rege să facă caşcaval. Trebuia să-l ajute să dea cu ciocănelul în dreptunghiul lui Jun - şi-aici trebuia să fie atentă, pentru că era repezită din fire iar dacă se ducea ea să dea cu ciocănelul "fără autorizaţie", risca să pice de pe dreptunghiul regelui! Şi apoi, trebuia să-l ajute pe rege să prindă regina - şi copiii.

... De fapt, dacă se gândea puţin mai bine, poate că trebuia să-l oprească pe rege din tentativele lui de a-şi recupera familia. O spusese el, cu gura lui - regina ştia să se ascundă şi să aştepte sfârşitul războiului. Până în iulie nu era o veşnicie - erau doar două luni! Maximum trei! Regele n-avea voie să greşească, în privinţa reginei. Şi poate că Ştefan îi spusese şi partea asta cu regina tocmai ca s-o facă

să-l ajute să se tempereze...

Nu mai ştia ce să zică sau ce să facă. Ăsta era un calcul greu. Iar ea nu-l cunoştea pe rege chiar atât de bine, să presupună că i se transmisese o aluzie ca să... sau ca să nu! Aşa că o să facă un duş, o să doarmă neîntoarsă... Iar mâine, la nouă fix, se va prezenta cu mistria şi ciocănelul ei lângă şefu'! Dreptunghiul lor trebuia să crească!

17 mai 2011 - marţi

Isamu

Oftă greu şi apăsă Print... Apoi forward... Mail-ul lui Jun...

Tocmai primise un raport de la şeful echipei din Sevilla. Femeia din fotografii era de negăsit. Nu venise azi la gară; nu se dusese nici în parc, nu se mai plimbase pe-acolo, pe bulevardele importante... Pur şi simplu, intrase în pământ. În pământ spaniol - că în tren nu se urcase, în San Sebastian nu ajunsese...

Fie era, într-adevăr, Ana... ceea ce i se părea aproape imposibil, date fiind cele trei elemente de-a dreptul stupide pe care Externele le scăpaseră... Fie sosia avea azi relache. Era foarte probabil ca Externele s-o ascundă până plecau ei - şi-apoi s-o scoată iar la plimbare, ca să-i facă pe ei să se întoarcă. Războiul nervilor. Gilles putea confirma că Externele române se pricepeau de minune la diversiuni! După câte trăsese el în Puget-Théniers...

Mobilul începu să piuie. Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Am primit mail-ul.
- Bun. Cum facem?
- Dacă n-ai nimic împotrivă, pot să trec diseară pe la tine. Şi vorbim în birou.

Deci era important! OK!

- OK. Te aştept.
- Salut.
- Salut.

Închise... şi zâmbi slab: Jun Chèn îi cerea voie fratelui lui mai mic să-l viziteze...

Diamant

Dosarul oamenilor ăstora era "beton". Aveau toate hârtiile pe care le ceruse - inclusiv cazierul fiscal! Iar asta nu prea era OK... Trase deci un post-it si-l lipi pe coperta de carton. Şi scrise ***"Rafael - cu discreţie"***. Că puteau fi oamenii Externelor, la fel de bine cum puteau fi spionii Internelor...

Telefonul începu să piuie. Hm - Mica lui îi ştia chiar toate tabieturile! Dacă uşa era închisă, îl suna pe interior...

- Da.
- Aţi primit un plic. DHL-ul vrea să semnaţi personal...

I-auzi! DHL! Ăsta numai de la Ştefan putea fi! Păi...

- Pofteşte-l.

Trase sertarul de jos şi aşteptă. Spre deosebire de Ştefan, care-şi ţinea armele sus, el îşi ţinea armele jos. Că el se-arunca la pământ, lua pistolul şi trăgea de după sertarele alea. Ştefan prefera sabia - aşa că n-avea de ce să se-arunce la pământ...

Într-adevăr, era un curier DHL.

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Primi plicul; venea de la... De la un ilustru necunoscut. Dar la final scria "Albacete, Espana". Aştepta el un plic din Spania?

- Să-mi semnaţi şi mie...

Semna - că el era trecut la destinatar! Dar cine-i trimisese plicul... şi de ce? Puse pixul pe clipboard... şi se opri. Că tocmai îşi amintise de războiul cu Jun! Stop!

- O clipă.

Accesa directorul cu partenerii de afaceri... Spania... Find Consuelo Ignacia Alvarez... din Albacete! Ptiu, drace! Ea era nevasta lu' Aurel Ursanu'! Pardon - Aurelio Alvarez, după căsătorie! Semnă deci hâr-

tia omului şi zâmbi:

- Mulţumesc.
- O zi bună.

Aştepta... "Haai, ieşi odată!" Dar era vina lui că îşi proiectase ditamai biroul...

Gata! Rupse plicul şi scoase colile... şi-un DVD.

"Să trăiască regele!

Am îndeplinit tema de lucru. Negativele şi montajul sunt încă în computer; dacă regele decide să schimbăm cadre sau să lungim filmul, se poate.

Boşorogii sunt vai de capu' lor, iar bodyguarzii sunt pe lângă ei mai mult ca să-i ajute să coboare şi să urce scările. Au zece inşi la pază, dar ăia nu mai respectă demult procedurile. Sforăie în maşină toată noaptea, pleacă toţi odată să-şi ia bomboane, ăia din casă stau mai mult la televizor etc. În noaptea când am filmat noi interioarele, ăia trei din casă dormeau duşi iar ăilalţi şapte erau la curve! Deci ăi bătrâni sunt ca şi singuri acasă!

Am documentat bine locul şi avem inclusiv planul de atac. Ei mai mult de 40 de inşi n-au unde îndesa - iar pentru noi ăia sunt floare la ureche. Oricând e nevoie de noi, dă-mi un semnal şi în 60 de minute suntem în formaţie, cu armamentul necesar, în dispozitiv.

Cu stimă,
Aurel Ursanu'"

Şi-i pusese acolo şi planurile... Fotografii cu adnotări... Harta zonei, cu punctele de acces - şi marcase inclusiv străzile cu sens unic... Mamă-mamă!

Ia să vadă el DVD-ul! Puse discul pe platan... Aştepta...

Filmarea avea puţin peste zece minute... şi începea cu monumentele din oraş! O catedrală, stadionul, nişte fântâni arteziene... Hai, că erau demenţi! Erau...

Aha! Ia uite-i şi pe babaci! Da' era ciudat - că Jun n-avea 40 de ani, iar ăştia doi erau "scârţâiţi" rău! El mergea deja în baston iar ea şchiopăta serios! Păreau de vreo 70, aşa... În fine! Or fi făcut copii la bătrâneţe! Sau s-o fi bălacit Jun în Gerovital! Nu-l întrebase niciodată pe Ştefan cum ajunsese Jun aşa un şef mare de tot; dar presupunea că nu "se evidenţiase" din marea masă a interlopilor mărunţei. Era posibil să fi fost un student eminent - şi să-l fi recrutat şefii lui încă de pe băncile facultăţii. China aia funcţiona după alte reguli... Iar el îşi amintea acum că şi Berlusconi era brunet *corbeaux* la 70 de ani...

Pensionarii se plimbau mult. Într-adevăr, erau "ca vai de ei". Ea şchiopăta; avea ceva la piciorul drept şi era cam imobilă. El se sprijinea serios în baston - şi se mişca greu "per total". Era şi adus un pic de spate... Acum, de exemplu, se ţineau de braţ şi se plimbau printr-un parc. Încetişor, agale, că altă treabă n-aveau... Chinezii care-i păzeau erau sictiriţi de viaţă rău de tot şi chiar nu se îngrijorau pentru paza babacilor! Se holbau în dreapta, în stânga... Mestecau ciunga şi mărşăluiau complet fără chef, cu mâinile-n buzunare... Şi la plimbarea pe plajă erau la fel de "entuziaşti"... Şi la plimbarea prin parc din ziua următoare... Şi la plimbarea prin ceea ce părea a fi un muzeu de artă...

Îi privea şi nu-i venea să creadă că oamenii ăia îi păzeau pe părinţii "marelui" Jun Chèn! Iar ăla, care-şi spunea "şeful mafiei chineze pe Europa de Vest", nu sesiza că subordonaţii lui stăteau în Cartagena aia ca la pension! Păi...

Bătrânii se plimbau acum printre rafturile unui hypermarket nesimţit de mare. "Negociau" o pungă cu ceva plin de colesterol probabil, că se cam ciondăneau... Se întreba ce părere o să aibă Jun când o să vadă imaginile astea... Acum bătrânii erau în grădina din spatele casei. Ea cosea un goblen - o pânză pictată, ca la grupa mijlocie - iar el citea o carte. Ceva în chineză - băieţii puseseră, la montaj, imagini filmate din spatele bătrânului şi făcuseră zoom până redaseră pagina... Acum mâncau, tot în grădina din spatele casei... Acum ea uda florile iar el scormonea ceva prin pământ pe-acolo... Şi-acum intrau în casă. Filmările din interior erau făcute prin geamuri. Evident, bătrânii n-aveau de ce să tragă jaluzelele sau draperiile! Tot ce se întâmpla în casa aia bătrânească, în care locuiau doi pensionari în pragul cavoului, era la vedere...

Aici filmaseră mai mult. Aici, avuseseră mai multe activităţi de documentat. Dejunurile, aranjarea lucrurilor prin casă - care-l uimea prin prisma faptului că Ştefan îşi permitea două femei în vila de la Cannes iar mama lui Jun spăla, călca şi gătea singură -, lectura ziarului, spălatul farfuriilor, urmărirea filmului la televizor...

Se aplecă încet spre ecran - că aici era, de fapt, adevărata lovitură...

Bătrânii dormeau în acelaşi pat. Îi filmaseră la lumina lanternei - şi orientaseră becul în sus, ca să nu-i trezească dar să aibă destulă lumină ca să se distingă inclusiv "coşurile de pe moacă", cum spusese Ştefan...

Clar! Aurel Ursanu' era nebun! O mână de bărbat tânăr luase o şuviţă din părul bătrânului şi-şi tăiase cu o sabie ninja un suvenir... Şi bătrâna era "văduvită" de-o şuviţă... Săbiile se apropiau de gât... Iar filmarea se terminase.

Se sprijini de spătarul scaunului - că avea o temă grea...

Ştia că Ştefan plănuia să trimită DVD-ul ăsta la Nisa. Dar, dacă primea imaginile astea, Jun o să schimbe paza. Sau o să-şi mute părinţii într-un bunker antiatomic. Ştia că DVD-ul ăla era menit doar să le amintească chinezilor că erau în război; se gândea însă că tanti Stela era în comă, în spital...

Nu. Nu va lua el decizia asta. Unchiul lui îi spusese să-l informeze obiectiv pe Ştefan; aşa că... Aşa că ridică receptorul şi formă interiorul...

- Da.
- Cheamă-l pe Georgică Popitu'.
- Imediat.

Deschise ultimul mail primit de la vărul lui... Copie adresa firmei Raina Consulting... Şi dădu comanda de copiere a discului - să aibă şi el vreo trei-patru copii. În caz că pe-asta "o pierdea" DHL-ul...

Ana-Maria

Era zece jumate. Era târziu. Léon adormise la zece; pe Florentina o pusese să stea trează, cu mobilul în mână, şi să-şi păzească fratele. Cum sesiza ceva în neregulă, cum auzea vreun zgomot suspect în curte, prinţesa o suna pe ea. Iar ea suna la 112 şi gonea spre casă...

Mersese cu BMW-ul până la prima gură de metrou. Venise cu metroul până aici. Văzuse pe Google maps poziţionarea parcării. Avea în buzunar două patente... Avea modelul şi culoarea-n minte...

Mergea încet printre rândurile de maşini parcate... Căuta un BMW... Un BMW negru 320... Indiferent de vârstă, 320 să fie! Nu... Nu... Trecea pe rândul din dreapta... Uite-o!

Se tupilă şi îngenunche lângă bara din faţă. Numărul avea două şuruburi; mergea repede cu patentul... Se asigura că nu vine nimeni... Şi celălalt acum...

În spate! Repede, un pas în spate! Se trase la adăpostul aripii - iar farurile trecură grăbite... Înapoi la şuruburi! Avea mare nevoie de numerele alea! Numerele şi abţibildurile puteau face diferenţa dintre o fugă de succes şi capturare! Iar ea nu trebuia să se lase prinsă! Dacă nenorocitul ăla punea mâna pe ea, sau pe unul dintre copii...

Isamu

Cheng sări în picioare şi se grăbi să iasă. Oftă greu - mai nou, buldogul îşi setase mobilul să vibreze şi-l ţinea pe husă, ca să ştie numai el când suna... De parcă nu-l auzea bârâind uşor! În fine...

Venise Jun. Ceruse voie să vină, anunţase că vine târziu... N-avea de ce să se ia de el. Or să discute despre căutările din Sevilla... O să trebuiască să-i lase cumva impresia că se înşela, iar femeia aia din fotografii chiar putea fi Ana...

De fapt, avea oare certitudinea că Ştefan nu-şi recuperase deja

familia? După părerea lui, nu. Dacă Ana, Florentina şi Léon ar fi fost acum lângă el, Ştefan n-ar fi făcut filmări, să le pună pe youtube. Probabil că ar fi jucat în continuare rolul tatălui şi soţului îngrijorat... Diversiunea era foarte importantă. Ca dovadă, Externele făceau chiar acum o diversiune în Spania. El trebuia să menţină credibilă acea diversiune...

Ştefan le pregătea ceva. Regele nu putea să nu riposteze - că de-aia era rege! Iar regele aurarilor avea principii şi reguli de la care nu se abătea niciodată. Îşi călca pe inimă, pe suflet şi pe propriile dorinţe şi făcea ceea ce spusese că va face. Întotdeauna. Gândul ăla îl apăsa serios...

Uşa se deschise larg; Jun intră şi-l privi lung, serios:

- Salut.

Se grăbi să se ridice şi să-i strângă mâna:

- Salut.

Îl invita pe canapea... că aşa era frumos, să-şi invite musafirul să ia loc... Şi se aşeză lângă el. Fratele lui era serios... Oftă greu:

- Nu ştiu dacă e o diversiune. Ar putea să fie o sosie. La fel de bine, ar putea să fie mâna unui amic de-al lui.

- Detaliază.

- S-ar putea ca Ana să fi ascuns copiii undeva, la o babă amabilă, şi să fi ajuns în Spania. Şi, în timp ce amicul lui o ajută cu bani şi securitate, ea se plimbă prin oraş pentru ca noi să ne concentrăm asupra ei... iar un alt amic din Franţa să ia copiii şi să-i ducă foarte discret în România. Ştii bine că, dacă ajung în România, n-avem nici o şansă să-i mai vedem vreodată...

Jun ştia - aşa că aproba...

- Aşa că nu ştiu ce să zic. Franţa-i mare. Iar ea e deşteaptă, calculată şi mai răbdătoare decât un călugăr budist. Copiii o ascultă. Chiar şi Florentina - crâcneşte, se-ncruntă şi pune bot, dar face tot ce-i spune maică-sa să facă.

- Atunci eu zic să suplimentăm Sevilla cu 200 de oameni. Şi să ţinem oraşul sub observaţie - că avem destui oameni la camerele de supraveghere din trafic ca să nu ne scape nimic.

Aprobă cu capul - că aia era o decizie normală, date fiind circumstanţele.

- Mai zic să punem oameni suplimentari la gară, aeroporturi şi autogări. Şi să le transmitem directorilor să urmărească cu foarte mare atenţie listele de îmbarcare. Şi de debarcare. Toate listele. Mai ales pe cele care pornesc spre San Sebastian. De asemenea, ar trebui să stăm cu ochii pe transportul naval Spania-Marea Britanie... deşi mă îndoiesc că va risca să-i blocheze pe insula aia...

Aprobă din nou:

- Cred că aşa e bine. Să nu tratăm cu superficialitate pista asta. Externele române sunt binecunoscute pentru diversiunile foarte reuşite pe care le orchestrează!

- Ştiu. Tocmai de-asta, pe lângă oamenii noştri din Sevilla, deplasăm acolo încă 200. Cei mai buni. Vezi să aibă poze recente...

Aprobă - fratele lui încercase, deşi ştia şi el că Diamant luase DVD-urile din seif... La fel cum ştia că el ştia cifrul ăla...

- În rest, eu zic să mai treci totuşi şi pe-acasă. Fei-Yen o să uite cum arăţi!

- Stai liniştit, că am eu calculele mele.

Era mirat... Era nerăbdător... Era dezamăgit de tăcerea mezinului... Şi se ridica:

- Bine; cum vrei tu! Să trimiţi ordinele şi să mă ţii la curent.

- Bineînţeles.

Îşi strângeau mâinile... Jun porni spre uşă, bombănind ca pentru el:

- Deşi Sevilla asta pute rău de tot a ţeapă...

Nu mai avea ce să spună. Dacă ar fi încercat să-i răspundă, Jun s-ar fi întors din drum - şi în jumătate de oră ar fi desfiinţat înscenarea Externelor. Aşa că tăcea. Jun ieşea... Cheng se grăbea să-l conducă...

Se aşeză la calculator şi trase tastatura. Să dea ordinele şi să se culce...

Presimţea, brusc, că mâine o să se-ntâmple ceva... rău...

Ştefan

Tresări şi aproape că scăpă pixul! Staţia piuise scurt - iar Toni, băiatul de la curăţenie pe care-l avansase în funcţia de şef peste paza conacului, anunţă:

- Vine Mădălin. E singur.

- Să intre.

Deci era singur - fără suită. Se auzea motorul turat zdravăn - iar asta însemna că gonise ca dementul până aici... fiindcă se întâmplase ceva serios... Ceva foarte important, care nu putea fi transmis prin mail sau telefon... Oftă greu:

- Deschide-i.

Roşcata se grăbi să se conformeze. Şi ea simţea că locotenentul lui trebuia să ajungă cât mai repede cu mesajul! Luă pixul, puse din nou punctul pe i-ul final... şi lăsă baltă lista aia. Nu se putea gândi la ea. Cel mai important lucru care nu putea fi spus nici pe mail, nici prin telefon, era adresa unde era familia lui acum. Stomacul îi era ghem, avea un nod în gât...

- Salut.

- Salut.

Paşii se apropiară aproape în fugă:

- Şefu', trebuie să discutăm.

Mădălin era agitat rău. Normal - era noapte şi venise până aici într-un suflet! Îi străluceau ochii - semn că era ceva foarte important! Se ridică şi îl urmă lângă fereastră. Tânărul şopti:

- Şefu', am ceva pentru tine.

Şi-i întindea un bilet... Îl luă şi-l despături dintr-o mişcare.

"Sunt bine toţi trei. Lasă-i în grija mea."

Hei!

- Cine ţi l-a dat?

- Simion blondu'.

Iar "Simion blondu'" era... La dracu! Îl apucă de guler - şi-şi primi imediat explicaţia:

- Simion blondu' răspunde de traficu' de maşini pe partea de sus a Franţei. E omu' lu' Leo Mondialu'.

Gata - ameţise rău! Leonard ştia unde e Ana? Şi nu scrisese adresa pe biletul ăla? Oo, nu! Nu, nu, nu!

Scoase telefonul şi căută numărul... lui Leonard...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Am primit un bilet.

- Eu ţi l-am trimis. Am primit o infomaţie, m-am ocupat şi ţi l-a scris.

Şi-acum Leo tăcea; nici el nu ştia cum să-l abordeze ca să-i smulgă măcar numele oraşului... Brusc, Leonard "explodă", monument de veselie:

- Deci acum eşti şi tu liniştit!

- Sunt mai neliniştit ca niciodată!

- Haai, nu face aşa!

Apăsă butonul roşu... şi-i dădu totuşi drumul lui Mădălin. Că nu era el de vină - nu?

Ce mai avea de făcut?... Mai avea ceva de făcut? De găsit, n-avea cum s-o găsească. Ca să afle mai multe de la Leo Mondialu', trebuia să închirieze un elicopter şi să-l caute cu privirea pe mările şi oceanele lumii. Şi să zboare până acolo şi să-i pună cuţitul la gât. Iar ca să ajungă la Nicu Cărare era imposibil! Cu alte cuvinte...

Cu alte cuvinte, singura soluţie era Simion blondu'.

- Unde e acum Simion blondu'?

- În Le Mans - acolo are cartieru' general. Când m-a sunat, mi-a zis să ne întâlnim într-o parcare; şi-a venit cu elicopterul. Mi-a dat biletul, mi-a zis că se grăbeşte înapoi acasă şi dus a fost! Nici n-am apucat să citesc - că dacă-mi pica fisa atunci, nu scăpa el neinterogat!

- OK. Îi ştii mail-ul? Mess-ul?

- Ambele.

Bun! Roşcata pornea laptopul...

Deci un subaltern de-al lui Simion blondu' o văzuse pe Ana lui. Şi pe copii.

Stop! Îi văzuse pe toţi trei?

Hm... Foarte multe necunoscute - şi totuşi, atât de limpede mesajul! Numai că el, ca să creadă că într-adevăr erau bine toţi trei, avea nevoie de amănunte. Multe! Inclusiv cum erau îmbrăcaţi, dacă zâmbeau, dacă erau veseli...

- Şefu'...

Gata - pornise laptopul. Repede - mail-ul oficial... Mădălin îi oferea iPhone-ul, să-şi copieze adresa de mess...

"Salut. Ştefan sunt. I-ai văzut tu?"

Aştepta... Aştepta...

- Sună-l.

Aştepta... Era târziu, iar dacă omul era în elicopter şi n-avea telefon performant sau laptop în poală ştia că o să facă infarct...

- Mi-a refuzat apelul.

Gata - scria. Aştepta...

"- I-a văzut un subaltern şi m-a anunţat prompt.

- În ce oraş sunt?

- Cu tot respectul, dar nu pot să spun asta."

Fir-ar! Apucă paharul şi-l azvârli cu putere de podea! Ridică degetele deasupra tastaturii... şi se opri - că Simion ăla scria...

"M-a sunat o persoană foarte importantă şi mi-a dat unele dispoziţii, aşa că nu pot spune oraşul. Îmi pare rău."

Mârâi printre dinţi:

- Să vezi ce rău o să-ţi pară când o să te vezi prima oară cu mine! Că se vede munte cu munte...

Roşcata şopti:

- Şefu', da mess-ul lu' băiatu' ăsta e sigur? Că dacă el zice şi-l interceptează cineva...

O privi lung... O electrocută lung... şi se lămuri - Roşcata încerca să pară "nevinovată şi bine intenţionată". În realitate, încercase să-l convingă să nu mai întrebe oraşul...

"De ce, fă? Crezi că-i e mai bine singură pe-acolo?"

Roşcata era vineţie şi se ruga să se despice pământul, ca să poată să dispară din faţa lui...

Mădălin îi întrerupse electrocutarea:

- Mai scrie ceva.

Ia - ce scria?

"A cumpărat azi o maşină de la subalternul meu."

Şi mai scria ceva - aşa că întinse mâna spre Roşcată:

- Hârtie şi pix.

Le primi prompt. Notă, grăbit, "A cumpărat o maşină: marca şi numărul de înmatriculare?".

"Omul dăduse anunţ la ziar. Ea l-a sunat de pe o cartelă Orange, s-au întâlnit iar el a recunoscut-o imediat."

Notă "Numărul de telefon?"

"Cică se pricepe la negocieri!"

Ăstuia-i ardea de glume! Aah! I-ar fi zis el vreo două - dar se abţinea, pentru că Simion ăla "turna tot ce-avea voie să toarne"...

"Când şi-a dat seama cu cine negociază, omul i-a lăsat maşina la cât a vrut ea şi i-a dat actele fără să facă contract. I-a zis că, dacă o opreşte poliţia, să spună că e sora lui şi să-l sune dacă are probleme."

Slavă Cerului! Bine că n-o pusese să inventeze nişte acte, ceva! Ana putea folosi liniştită maşina aia! Dacă şofa corect, regulamentar, n-o oprea nimeni pân' la pensionare!

"A zis că, după părerea lui, ea şi-a dat seama că a recunoscut-o. Aşa că el n-a făcut nimic şi nu i-a zis nimic, ca să n-o sperie."

Da; făcuse foarte bine. Acum... Simion nu mai scria; apăsă deci grăbit tastele...

"- Marca maşinii, culoarea, numărul de înmatriculare.

- Nu am voie să spun decât că este un BMW."

Simţea că-i pocneşte capul! Mm... Ia să-l ia un pic la mişto!

"- Presupun că nici numărul de telefon n-ai voie să-l spui!

- Cu tot respectul, n-am voie să spun decât că e BMW. Nici mie nu-mi place, dar ordinul a venit de foarte de sus. Nici nu visam eu să mă sune acea persoană vreodată-n viaţă!"

Şi de ce-i spunea lui asta? Cu ce-l încălzea asta?

"Eu mi-am informat şeful, care a informat mai departe. Şi am primit telefonul ăla..."

Ce-i mai putea spune? Să-i spună să nu asculte ordinul dat personal de Nicu Cărare?

Îşi aprinse o ţigară; suflă lung fumul...

Ana nu dispăruse - fusese văzută într-un oraş din Franţa. Nicu Cărare ştia unde era Ana lui. Şi Leonard ştia. Şi Simion ăsta ştia. Iar probabil că omul care-o văzuse, care stătuse faţă-n faţă cu ea, ştia cele mai multe lucruri despre Ana! Şi localitatea, şi numărul de telefon, şi numărul maşinii... Dar cum el n-avea de unde să ştie încotro s-o apuce şi la ce uşă să bată ca să ajungă la vânzătorul BMW-ului, cum nu-l putea pune pe Aleodor să verifice toate numerele de Orange care telefonaseră azi de pe teritoriul Franţei, iată-l "în ceaţă"...

Oamenii ăştia nu voiau să-i spună unde era familia lui. De ce - numai ei ştiau! El, cum s-ar spune, "era cuminte"! Făcea cascaval, îşi plătea dările la timp, recupera serios în materie de afaceri... Nicu Cărare îl sunase personal pe Simion ca să-i transmită interdicţia aia. Deci, Ochiul îl ajuta - dar nu să-şi recupereze familia. Ochiul îi proteja discret familia - aşa cum îl proteja şi pe el, chiar acum, chiar aici! În concluzie...

În concluzie, trebuia să afle singur unde era Ana. Că nu putea s-o lase în grija lui Nicu Cărare! Ridică scurt vocea:

- Şedinţă cu consilierii!

Aşa - că Aleodor moţăia la vreun serial probabil! Apăsa tastele...

"Bine. Mulţumesc pentru ajutor."

Şi-atât - că nu-i plăcea deloc secretomania aia! Nu era Simion de vină - dar dacă nu-l saluta tăios, mai spărgea un pahar. Şi speria şi consiliera, şi fata-n casă! Florina mătura cu grijă cioburile, de parcă se temea să n-o certe că le mătura acum...

- Bine, Mădălin. Îţi mulţumesc.

- Şefu', eu habar n-am mai multe. Da' să ştii că nici eu nu sunt de acord cu rahatu' ăsta! Putea să-ţi spună oraşul! Nu era aşa o tragedie - nu?

Nu era o tragedie dacă ştia oraşul... Oftă greu:

- Ba da. Mă repezeam să trimit trupele s-o caute - şi veneau şi chinezii, se duceau şi spionii, săreau şi amicii locali cu niscai ajutoare şi mai făceam un festival de-ăla ca-n Lyon. Nu - de data asta va fi altfel. Fugi şi tu şi odihneşte-te. Când luăm o decizie, te anunţ.

Roşcata îl conducea pe Mădălin la uşă; el se aşeza la laptop... Ia să se conecteze el pe mail-ul special, cu Diamant! Să facă o conferinţă! Parola... Aleodor cobora şi el...

- Veniţi lângă mine.

"Salut. Bagă camera web, că avem şedinţă."

Îi făcu apel vărului lui...

Aştepta; fuma şi aştepta. Roşcata se aşezase în stânga lui; Aleodor stătea în dreapta şi tăcea mâlc, semn că tensiunea din aer atinsese cote explozive iar spionul se ştia deja cu musca pe căciulă... Faţa adormită se făcuse portocalie... Da, îi vedea camera şi îl invita... Diamant era în primărie, în biroul lui. OK! Şi acum, şedinţa!

- Salut.

- Salut.

- Avem o problemă.

- Ascult.

- Mădălin a venit val-vârtej şi mi-a adus acest bilet.

I-l punea la cameră, ca să-l citească singur... Diamant se gândea... şi tresărea aproape imediat:

- Au găsit-o!

- Da.

- Unde e?

- Nu vor să spună.

Vărul lui trecuse într-o clipă de la chipul extaziat, la cel furios:

- Cum adică, mă?!

- Îţi spun imediat. Mădălin a primit biletul de la Simion blondu',

care e şef peste geambaşii de maşini din nordul Franţei şi e omul lui Leonard.

Diamant îşi trecu scurt mâinile prin păr:

- Şi l-ai sunat pe Leonard?

- Da. Mi-a spus că nu poate să-mi spună nimic - şi să stau liniştit, că ei sunt pe mâini bune.

- Cum să stai, mă, liniştit?!

- Nu asta e problema noastră.

Era linişte din nou... Păi, să-i informeze şi pe ei!

- Am conversat personal cu Simion blondu'. Zicea că unul dintre oamenii lui a fost sunat, de pe o cartelă Orange, în urma anunţului pe care l-a dat la ziar. La întâlnire a apărut ea; care a negociat preţul. Omul a recunoscut-o; aşa că i-a lăsat maşina la cât a vrut ea, nu i-a cerut să facă contract, i-a dat actele şi i-a spus că, dacă o opreşte poliţia, să spună că e sora lui. Iar dacă are probleme, să-l sune.

Şi-abia acum îşi amintea! Scoase telefonul, selectă numărul... şi oftă greu:

- Clar - acum foloseşte altă cartelă. Deci, omul a fost prevăzător. Nu s-a comportat mai altfel, nu i-a dat de înţeles că a recunoscut-o... Dar are impresia că ea şi-a dat seama că a fost recunoscută.

Nimeni nu spunea nimic...

- Simion mi-a spus că, după ce şi-a informat şeful, a primit un telefon de la o persoană de la care nu visa să primească apeluri în viaţa asta; iar acea persoană i-a interzis să-mi spună oraşul, numărul de înmatriculare, telefonul...

- Cu alte cuvinte, sus s-a luat decizia să rămâi neinformat.

- Exact. Acum, problema e următoarea... Familia mea e undeva în nordul Franţei. Au un BMW second-hand, pe care intuiţia îmi spune că Ana n-a dat mai mult de 1.000 de euro.

- O chestie "antică".

- Exact. Maşina o va ajuta să fie mai nevăzută pe stradă.

- Da; din păcate, da...

- Partea bună este că va fi nevăzută pentru ambele tabere. Ana mea are acum un număr de telefon; iar dacă intuiţia nu mă înşeală, cred că avea şi nişte acte pregătite pentru contractul de vânzare-cumpărare.

- Crezi tu că riscă să folosească nişte acte "împrumutate"?

- Nu ştiu. În orice caz, are cu 1.000 de euro mai puţin în buzunare. La cum e viaţa în Franţa, nu cred că mai are mulţi bani. A locuit cu chirie, a mers şi cu trenul...

- Exact. Trebuie să dăm de ea.

- Deci, ştim că e undeva în nordul Franţei. Are un BMW vechi, cu acte în regulă - adică n-o va opri poliţia. Are un telefon mobil. Şi are nevoie de bani. Trebuie să facem cumva să aflăm în ce oraş e. Ceva îmi spune că ştiu cine are grijă de ea...

Şi îl privea lung, concludent...

- ... Aha. Nu ştiu ce să zic. Adică nu ştiu în ce măsură e bine să laşi lucrurile aşa.

- Nu le voi lăsa aşa. Ştiu deja că de la ei nu voi afla nimic în plus. Aşa că vom continua căutările pe partea noastră. În timpul ăsta, ne pregătim să suplimentăm business-urile. Discret - le facem pe toate discret...

Diamant aproba, deşi era evident că nici unul dintre ei nu-i înţelesese gândurile... Păi, să-i lămurească!

- Să începi să pregăteşti loturi noi - că am dat drumul la firmă şi facem angajări.

Acum fusese foarte limpede! Oamenii ăia noi, "loturile", or să privească poze cu familia lui ore în şir!

- În rest, nu se schimbă nimic. Orice informaţie trebuie să ajungă direct la tine. Când ai informaţii, discutăm în privat - exact ca acum - şi decidem cum facem să-i ducem pe toţi trei în Aurari.

- OK. Mă ocup mâine, la prima oră.

- Vorbim.

- Vezi, că mâine o să primeşti ceva de la mine.

Ochii albaştri îl priveau lung... Aprobă:

- Bine.

- Vorbim.

Închidea laptopul... Aleodor oftă greu:

- Bun; el aduce loturi noi iar Rebeca merge cu tine peste tot. Eu ce vrei să fac?

- Nimic.

- Să ştii că aşa, în ritmul ăsta, n-o să funcţioneze.

- N-am ce să-ţi dau să faci. Aşa că n-ai nimic de făcut.

Aleodor nu mai spunea nimic - dar era încruntat pân' la Dumnezeu! Se ridică şi luă laptopul:

- I-am spus lui Popescu, îţi spun şi ţie: îţi interzic să te mai ocupi de recuperarea familiei mele. Mâine dimineaţă sunt aici, în conac - că mi-a trimis Diamant ceva şi trebuie să-l primesc. În funcţie de ceea ce mi-a trimis, stabilesc planul pentru mâine după-amiază. Aşa că, până mâine după-amiază, n-am teme pentru tine.

Porni spre scări - iar Aleodor oftă greu:

- Tu chiar crezi că eu am vrut să iasă aşa?

- Nu. Dar a ieşit aşa cum a ieşit. Faptu-i consumat - aşa că treci peste el. Apropo - fă-mi rost de-un kil de acid sulfuric. De-ăla aşa cum trebuie.

Porni spre etajul unu. Nu auzea nici întrebări, nici exclamaţii, nici vreo scuză care să prevestească refuzul... Bun! Intră în dormitorul matrimonial şi închise uşa. Şi-o încuie - ca să fie limpede pentru Roşcată că "acţiunea s-a sfârşit" pe ziua de azi. Ca să doarmă şi ea liniştită, să se odihnească...

Aruncă hainele undeva pe podea şi se lungi în pat. Mobila era bună; era "caimac"! Salteaua aia parcă-l îmbrăţişase...

Deci Ana lui îşi luase BMW...

Nea Nicu Cărare ştia unde era Ana - ştia totul despre ea. Avea marca, culoarea şi numărul de înmatriculare - ceea ce însemna că în maximum 24 de ore afla adresa unde intra şoferiţa acelei maşini. Avea şi numărul de telefon - ceea ce însemna că putea să-i afle adresa mult mai repede, în caz de maximă nevoie... Chinezii aveau aparatură performantă - şi-o foloseau! Nicu Cărare era supravegheat "la greu" din toate părţile. Aşa că nu risca să o demaşte tocmai el pe nora lui nea Dumitru, amic bun de-al lui...

Nicu Cărare îi va asigura Anei întâi şi-ntâi paza. Va trimite nişte băieţi buni, conduşi de-un strateg excepţional, care va răspândi "armonios" echipa prin cartier. Va monta nişte camere de supraveghere performante, cu zoom bun, şi le va aţinti asupra adresei. Va orienta nişte antene spre direcţia telefonului... Şi va supraveghea foarte bine mişcările lui Jun. Un chinez în plus în oraşul ăla - iar strategul excepţional îşi băga subalternii în stare de urgenţă. Asta, într-un fel, era bine; în alt fel însă, era rău...

Dacă vreodată se va afla în pericol, Ana lui va fi umflată pe sus de pe stradă, îndesată într-o maşină blindată, legată bine şi sedată; la fel se va întâmpla şi cu copiii. Înhăţaţi, legaţi fedeleş, sedaţi şi duşi glonţ într-un bunker. Acolo, când îşi reveneau, li se spunea adevărul. Şi chiar dacă nu vor crede o iotă - vor rămâne prizonierii salvatorilor... "Şi las' că-şi revin ei, când or să se revadă cu toţii într-o locaţie sigură!" - aşa-şi va spune Nicu Cărare când va da ordinul de săltare. Tocmai cu chestia asta nu era el de acord. Tocmai asta îl îngrijora. Ana lui îşi pierdea minţile dacă nişte necunoscuţi îi luau copiii! Copiii vor fi şocaţi serios dacă nişte necunoscuţi îi vor lua pe sus şi-i vor lega fedeleş, într-o dubă cu geamuri fumurii! Copiii puteau claca... Iar Nicu Cărare, om sufletist şi pâinea lui Dumnezeu, îşi va spune "Da, da' i-am salvat!"! Pragmatismul bătrânului crescuse odată cu averea...

În orice caz - azi, acum, familia lui era păzită de oamenii lui Nicu Cărare. Iar gândul ăsta îl liniştea un pic!

Închise ochii şi oftă greu - spera din toată inima să-i viseze! Îi era îngrozitor de dor de ei...

Diamant

Privea lung ecranul...

Fusese prost. Ar fi putut să dea un Print screen - şi s-o aibă acum în faţa ochilor. Nu apăsase tasta aia; aşa că privea doar fereastra de

Yahoo. Sigur, putea să pună DVD-ul şi s-o revadă dansând...

Raina păruse gânditoare şi-un pic încruntată în seara asta. Nu, nu se gândise nici o clipă la el - se gândise la problema lui Ştefan. La faptul că oamenii lui Leonard o găsiseră pe Ana, iar acea persoană importantă, al cărui nume nu-şi permitea să-l rostească nici măcar în gând, decisese că regina aurarilor şi copiii trebuiau să rămână ascunşi, departe de rege. De ce, nu era foarte greu de bănuit! Ştefan trebuia să se concentreze asupra afacerilor; iar dacă Ana şi copiii ar fi fost în Aurari, probabil că regele ar fi călătorit săptămânal cu avionul... Şi mai erau şi videoconferinţele astea, care puteau fi oricând interceptate de chinezoi! Şi mai era şi paza regelui - dacă el vorbea la telefon cu Florentina iar un chinezoi se apuca să tragă-n el... Şi probabil că mai era ceva. Mai era şi dorinţa superiorilor lui Ştefan să-l vadă "revenit la viaţă". Vărul lui se contesise, după apariţia lui Léon. Cuţitul de la Cannes dormise în teacă atâta timp... Iar Ştefan nu era, totuşi, director de firmă; era interlop. Trebuia să se comporte în consecinţă - şi să acţioneze în consecinţă. Şefii lor îl voiau pe Ştefan "stăpân pe acţiune"... şi, cu un sadism incredibil, îl motivau punându-l să se lupte pentru familia lui...

În fine! Ca să revină la problema lui - Raina nu se gândise nici o clipă la el...

Îi fusese dor de ea. Când citise cuvântul "şedinţă", nu-şi imaginase că o va vedea aşezată lângă Ştefan! Se gândise că discutau ei doi! Când colo, apăruse ea...

Îi era dor de ea. O revăzuse - şi-i era şi mai dor de ea! Oare ce făcea Nicuşor? Cum mergea treaba la inelul comandat de el? Oare găsise diamante negre? Nu erau foarte rare; oricum, Nicuşor le putea comanda! Că doar îl ştia, că plăteşte oricât fără să comenteze, ca să obţină ceea ce-şi dorea el! Oare luase diamante mari? Sau mici? Să nu fie cataroaie... Oare cum o să iasă inelul? Că, dacă ieşea un fâs, făcea o criză de nervi monumentală! Şi se ducea la Paris, cu prima ocazie, şi-şi lua de-acolo un inel cu un singur diamant negru, de-un milion de euro! Tot unicat! Oof!

Privea partea stângă a ecranului. Stomacul i se strânsese într-un ghem micuţ - şi-şi amintea chipul ei preocupat şi-un pic îngrijorat...

Trebuia să se ducă acasă. Era târziu. Copiii se culcaseră. El trebuia să se ducă... şi s-o evite cumva pe Safira. Sau...

Nu mai ştia...

18 mai 2011 - miercuri

Ştefan

Era opt jumate; ei serveau micul dejun în sala de mese...

Azi venea masa aia mare de 12 persoane. Regreta sincer că-i dăduse Graţielei desenul; în momentele alea fusese foarte trist - şi foarte furios - şi "programase" poziţia fiecăruia la masă. Dacă ea le arătase celorlalţi aranjamentul, iar ei se vor aşeza mâine la noua masă conform cu schiţa lui, se îndoia că vor reuşi să mai înghită ceva! Din jurul mesei ăleia lipseau multe persoane; scaunele goale le-ar fi garantat tuturor o cură de slăbire de succes...

Staţia piui - iar Toni anunţă:

- DHL-ul are un plic pentru dl conte.

DHL-ul? Aleodor luă imediat staţia:

- De la cine e?

- ... Ionescu Diamant.

- Semnează şi trimite pe cineva cu plicul.

Bun. Era bun şi Aleodor ăsta la ceva - ştia cu organizarea! Să-l angajeze majordom...

- Curierul spune că trebuie să predea personal plicul dlui conte.

- ... Lasă-l să intre. Să-l preia băieţii de-aici.

Nu de alta, dar erau toţi înarmaţi până-n dinţi şi aveau şi zece paznici "numa' unu' şi unu'"! În sfârşit, spionul gândise...

Deci Diamant îi trimisese ceva... Trimisese acel ceva cu DHL-ul şi nu-l anunţase pe net decât că "i-a trimis ceva". Ceva foarte important, despre care nimeni nu trebuia să ştie nimic...

Mânca şi aştepta. La urma urmei, ce să facă - el alesese castelul ăsta, nu? De la poartă pân' la uşă era ceva drum! Aştepta...

În sfârşit! Aleodor deschise uşa... şi fu solicitat dl conte. Aşa că se ridică totuşi, semnă şi luă plicul. După cum se simţea, era ceva subţire şi dur... Parcă era şi un carton...

Se aşeză şi rupse plicul. Şi scoase un alt plic, pe care scria... Ha-ha!

- Adu laptopul.

Scria "Espana". Adică morcov în popoul lui Jun! Ce bine! Cu atât mai sonoră va fi ziua de vineri! Şi cu atât mai mult va creşte pericolul care plana asupra familiei lui! Dar...

Dar poate că era mai bine să râcâie rău lucrurile. Poate că, dacă tensiunea lui Jun atingea cote nebănuite, Ochiul se va speria un pic... şi-i va lua totuşi pe toţi trei pe sus, îi va lega fedeleş, îi va seda şi-i va duce glonţ sub bradul din Aurari. Aşa că Jun o să aibă o surpriză de proporţii...

Primi laptopul gata pornit, aşa că zâmbi:

- Haideţi la vizionare.

Punea discul; ei se aşezau...

Iar primele imagini, cu piaţeta cu statuie şi multă verdeaţă, îl făcură să bufnească într-un hohot sănătos de râs! Că nu erau întregi la minte! Dumnezeule mare - tunase şi-i adunase! Şi avea aşa nişte amici care-i "împletiseră" lui Aurel Ursanu' aşa o echipă...

Avea aşa o echipă care-i trimisese în plicul ăla inclusiv harta rutieră cu semnele de circulaţie şi temporizarea semafoarelor, băşca numărul oamenilor lor şi două propuneri de planuri de atac...

Uite-i şi pe bătrâni... Roşcata zâmbea:

- Vai de pensia lor!

- Nu trăiesc din pensie.

- Dar şi-ar fi dorit mult asta. Uite-i pe-ăia tinereii, cât de inutili sunt!

Asta aşa era... Bătrânii voiau să cumpere pui; ea voia, el nu voia. Se ciondăneau...

Filmul era de-a dreptul artistic! Fiecare "cadru" începea cu fotografia celor doi, care stătea pe ecran preţ de-o secundă, după care "prindea viaţă" şi devenea film. Următorul cadru tot cu fotografia începea...

de parcă încercau să transmită că fuseseră harnici şi silitori şi-şi bătuseră capul să-i filmeze toată săptămâna, de vreme ce purtau haine diferite...

Aleodor şopti:

- Aici exagerezi.

- Aş putea să ţin în palmă o bucată din Ana, în timp ce-o aud urlând în telefon de la juma' de Franţă distanţă. Jun cunoaşte multe tehnici - şi nu-s toate instantaneu letale. Are oameni care se şcolesc ani întregi pentru asta - şi-are la Nisa inclusiv cameră de tortură. Aşa că nu exagerez. Ba chiar sunt gentil şi-l anunţ că paza babacilor cam scârţâie...

- Îţi dai seama că o să-i "ranforseze" serios!

- Ştie că îi "ranforsează" degeaba. Dacă eu vreau să ajung la ei, voi ajunge la ei. Indiferent câţi oameni mor pentru asta.

Aleodor nu mai zicea nimic... Roşcata era tăcută rău de tot, că ea fusese cea care îi propusese să facă un scurtmetraj...

Aoleu! Aici tresărise şi el. Ştiuse că vor urma filmări din casă - dar nu se gândise niciodată cum vor fi. Nu-şi imaginase niciodată că oamenii lui vor consulta un regizor specializat în filme cu mult suspans...

Era linişte în living. Filmul era "mut". Dar nici lor nu le venea să spună ceva... Oftă greu şi şopti:

- Aleodoare, ştii de ce are Jun Chèn interzis în Italia?

- Da.

- Atunci îţi dai seama ce va urma de-acum încolo. Nu?

- Ba bine că da! Deşi, privind imaginile astea, mă gândesc că o să...

... Spionul amuţise. Dar nici el n-ar mai fi putut vorbi! Erau ultimele imagini - alea în care băieţii lui luau şuviţe de păr suvenir... şi puneau săbiile la gâtul bătrânilor...

Şi gata - se terminase. Decise să spargă el liniştea:

- Consilierii - opinii!

Aleodor răspunse imediat:

- Nu te sfătuiesc să foloseşti filmul ăla.

Roşcata răspunse şi ea:

- Trimis direct pe mail, că ajunge mai repede.

- Şi totuşi, îl voi trimite cu un curier special. Rebeco, închiriezi o vilă de lux în Cannes. Caută *luxury villas* - şi nu te uita la bani. Vineri, vom organiza în vila aia o petrecere "cap de linie". Vreau meniu răsfăţat, vreau "crema" maneliştilor şi vreau să obţii de la Diamant lista cu persoanele care au fost la *pomana* mea. Aia-i lista de invitaţi, la care o să adaug eu locotenenţii, amicii locali şi alţi câţiva care n-au voie să lipsească. La petrecerea asta mergi şi tu, Aleodoare - că eşti consilierul meu.

- OK. Doar să nu ţi se sperie invitaţii de aşa consilier bugetar!

- N-am invitaţi care se sperie aşa de uşor... Iar până vineri, să te ocupi de măsurile de securitate - şi aici, şi în Aurari, şi în Cannes.

- Am înţeles. Te rog să mă anunţi înainte să trimiţi discul ăla.

Îl privi lung... şi zâmbi:

- Tu vei fi singurul care vei şti secunda exactă când discul ăsta va ajunge la fraţii Chèn.

- ... Mă trimiţi să-l duc eu!

- Da.

- ... Bine. Azi sau mâine?

- Vineri, când ajungem la Cannes. Apropo - şi tu, tot vineri ajungi la Cannes. Ce ai de organizat, organizează telefonic. Nu vreau să ne vadă agitându-ne pe-acolo. Vreau să-i lovesc serios...

- Ştii ce nu înţeleg eu? De ce vrei să le trimiţi discul ăsta? Dacă tot e linişte şi pace, de ce vrei să-i agiţi?

Oof! Dădu să-i răspundă... dar se răzgândi:

- Rebeco, spune-i tu.

- Pentru că ăla trebuie să facă gălăgie! Pentru că ăla trebuie să raporteze la şefi succese financiar-contabile pe primul semestru. N-o să le aibă; aşa că o să încerce să raporteze lichidarea lu' şefu'. Nici asta n-o să-i iasă. Da' trebuie să-i amintim că şefu' o duce bine, ca să-l facem să încerce mai repede. Ca să facă gălăgie multă. Gălăgia asta se-aude în China, care e discretă şi tăcută. De la prea mult balamuc, pe China o ia migrena; iar atunci când are migrene, China schimbă sursa de migrene. Iar dacă ăla pică din postu' lui, e mai uşor de învins!

Şi când se gândea că el îi vorbise ei un sfert de oră despre chestia asta - şi-i şi desenase...

Aleodor era... blocat. Uimit-blocat. Roşcata era agitată; iar atunci când era agitată, se exprima într-un mod care lui îi amintea de expresia "în dialect", folosită mult pe vremea când Ana era prietena Ninei...

Oof, Doamne! Unde era Ana lui? Unde erau copiii lui?

Se ridică şi luă laptopul:

- Eu mă duc în birou - că aici o să fie balamuc mare.

Veniseră deja firmele contractate de Graţiela - le auzea huruind şi troncănind din toate echipamentele disponibile. Luis era afară; probabil că discuta cu şefii de echipe. Nu voia să-l supravegheze, pentru că nu ţinea musai să obţină un conac "de revistă" ci doar o locuinţă funcţională cu norme de securitate normale...

Ghetuţele cu toc îl urmau. Roşcata venea şi ea în birou, să se ocupe de sarcina pe care o primise. Bănuia că tânăra avea unele probleme de... meniu. El spusese "meniu răsfăţat"; ea voia să ştie dacă să comande calamar în proţap aurit sau doar "clasicele" icre negre...

Se aşeză la birou şi se aplecă pe lângă monitor:

- Cum merge?

Adina zâmbea:

- Bine. Nesperat de bine, pot zice...

Da? Da' de ce? Tânăra zâmbi strâmb:

- Nu mă aşteptasem să intru aşa repede în activitate, dat fiind faptul că eu doar aveam unele vagi bănuieli...

Aha! Şi ce, voia să dea înapoi? Parcă citindu-i gândul, Adina ridică prompt ambele palme:

- Nu mă plâng, Doamne fereşte! Şi chiar îmi place! Dar mă minunam şi eu că am reuşit să le fac pe toate! Nu mă ştiam aşa iute...

- Îţi spun un secret - Florina e de vină. I-am zis să-ţi pună vitamine-n supă...

Râdeau toţi trei... Se întoarse spre Roşcată:

- Bagă cărbuni, că ai mult de muncă. Vorbeşte întâi cu regele şi împăratul - să nu-i antameze altcineva. E vineri, zi de petrecere! Apoi găseşte vila - şi achită avansul, ca să n-o pierdem. Apoi suni o firmă care organizează paranghelii, le dai adresa vilei şi le ceri deviz. Dacă te întreabă ce vrei, le spui să-ţi trimită o ofertă *ultra-all inclusive*. Şi, în cazul de faţă, analizăm primele trei poziţii din fiecare categorie: mobilier, aranjamente florale, invitaţii... Abia după aceea ajungem la ceea ce voiai să mă întrebi - şi anume meniul...

Roşcata era roşie ca focul în obraji - dar râdea şi fremăta toată...

- Cândva între toate astea, sună-l pe Diamant şi cere-i lista. Iar în invitaţie trebuie să menţionezi neapărat că...

O aştepta să-şi ia hârtie şi pix...

- Că se sărbătoreşte pentru sufletu' copiilor lu' Diamant, care s-a jurat că o să le facă o bucurie mare-mare. Invitaţiile trimite-le neapărat azi. Jumătate din ei n-or să vină; cealaltă jumătate or să te întrebe când primesc biletele de avion. Pentru transport, aranjăm cu o companie particulară - dar asta numai după ce aflăm câţi vin. Să nu închiriem un Boeing 707 doar pentru scaunele din faţă...

- Da, şefu'.

- Spor!

- Să fie!

El deschidea chiar acum Google maps... şi privea lung Franţa... "Vizualiza" felia de sus, cum spusese Mădălin...

Unde era Ana?

Nu-nu! Înapoi la muncă! El avea mult de muncă azi! Avea parteneri de afaceri de recuperat! Avea contracte de negociat şi semnat! Avea sute de relaţii de reînnodat şi sute de rute de reactivat. Avea de vorbit cu contabilul - şi trebuia să-l convingă cumva s-o primească şi pe Raina Consulting, imediat cum îşi completa agenda cu noua adresă de livrare a rapoartelor SAF Consulting! Mamă-mamă, ce de treabă avea!

Diamant

Mobilul oficial începu să piuie; îl scoase... şi tresări! Şi se grăbi să răspundă:

- Da!
- Şefu', Roxana sunt.
- Ştiu. Zi-i!
- În zece minute maximum, Grasu intră în operaţie ca să-i scoată glontele de lângă plămâni.
- Aha! Bun! Perimetru' e asigurat?
- Bineînţeles!
- Bine, fă. Stai acolo şi ai grijă de el! Stai la uşa sălii! Să nu intre vreunu' neautorizat!
- Stai liniştit, şefu' - că e băieţii ăia de la serviciu' în cauză, e şi băieţii noştri... Grasu e în siguranţă!
- Bine, fă! Când se termină şi ai veşti, mă suni.
- Da, şefu'.

Apăsă butonul roşu...

Să nu uite să-i vireze şi ei nişte bani în cont. Că muncea, nu stătea! Era o muncă a naibii de grea să stea cu Grasu - şi nu-i era deloc uşor fetei ăleia să-l convingă tocmai pe Grasu trei capete să stea locului în pat şi să se facă bine! Şi-aşa, consilierul ăla stătea cuminte în rezerva lui, nu cerea să vorbească cu Ştefan, nu cerea un pistol şi-un BMW nou...

Tresări - acum trepida celălalt telefon! Cine era?... Raina? Uau! Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Am şi eu nevoie de-o listă de la tine.

Se aşeză comod în fotoliu... şi zâmbi:

- Spune-mi care listă îţi trebuie şi ţi-o dau.
- Lista cu invitaţii de la *pomana*.

Hm... Închise ochii, ştiind deja ce răspuns va auzi:

- Pot să te-ntreb de ce-ţi trebuie?

Raina chicoti:

- Nu...

Râdeau amândoi... El îi asculta râsul... Hei! Gata! Că el cică era inabordabil şi făcuse un pas în spate, nu?

- Ţi-o trimit imediat.
- Mercic!

Deschise instantaneu ochii - mercic? Se alinta aşa în conversaţia cu el? Uau! Parcă sesizându-şi scăparea verbală, Raina turui:

- Hai - trimite-o şi vorbim!
- Vorbim.

Şi-ar fi vrut să-i spună şi "Pa"; numai că îi închisese...

Lăsă telefonul în poală; lăsă capul pe spătarul fotoliului... Privea lung tavanul...

Şi-al dracului să fie el dacă nu era îndrăgostit lulea!

Sări în picioare şi reveni la birou, bombănind:

- Hai, că eşti prost! Să-i zici lu' Ştefan să-ţi facă diplomă!

Hai să-i trimită lista aia şi pe urmă să-şi dea nişte palme! Şi nişte şuturi în fund! Păi femeia aia îl avea la degetu' mic - şi asta trebuia să se schimbe urgent!

Mail nou... Ataşa lista... O să-i scrie...

Ce să-i scrie? Era, brusc, în pană de inspiraţie; aşa că nu ştia... Bătea cu degetul în tastatură şi nu-i venea nici o idee...

Privirea îi căzu pe telefonul de pe birou; aşa că zâmbi... şi se apucă de scris!

"Salut. M-a sunat adineauri aparţinătoarea lui Grasu, de la Urgenţă. În zece minute, colegul nostru intră în operaţie ca să-i scoată glontele de lângă plămân. Fata a spus că toată lumea e prezentă şi alertă; aşa că eu unul sunt liniştit. Cum am veşti, vă anunţ."

Cerea confirmare de primire... Send... Îşi aprinse o ţigară.

Ştefan avea nevoie de lista lui de la *pomana*. Cu siguranţă, vărul lui o ştia deja pe toată; cât stătuse în apartamentul lui Florentin, probabil că privise imaginile alea ore în şir! Plus filmarea de la restaurant, de pe youtube! Ştefan nu căuta în memorie o persoană anume; Ştefan primise azi DVD-ul cu părinţii lui Jun. Şi cum nu-l sunase ca să-şi exprime nemulţumirea, era evident că vărul lui era mulţumit de filmuleţul încropit în Spania! Informaţia asta, coroborată cu solicitarea listei complete de la *pomana* - nu de la cimitir! - erau indicii clare că Florin Salam şi Adrian Minune vor fi foarte ocupaţi weekend-ul ăsta! Era foarte curios dacă petrecerea va avea loc în România sau în Franţa. Ceva îi spunea că maneliştii ăia celebri vor cânta în buricul Cannes-ului... eventual gard în gard cu Isamu...

Gata - primise confirmarea de primire. Aşa că luă o gură de cafea... şi închise mail-ul. Ca să se poată concentra. Ca să-şi poată contacta băieţii şi să-i pună la treabă. Ştefan îi spusese să-i pregătească loturi noi de oameni. Băieţii or să-i caute cerşetori; el se va duce personal la Adelina "Miss" şi-i va explica ce fete voia să-i racoleze. Şi apoi va trece şi pe la cazinouri, împreună cu Fernando - că Ştefan se apucase serios de firmă, iar asta însemna că aveau multe rufe de spălat! Spălătoriile n-aveau voie să scârţâie...

Roşcata

Apăsă butonul roşu şi se încruntă rău de tot...

"Da' ce dracu ţi-a venit, fă, să te-ndulceşti cu el la telefon? Sau îţi place?" Aah!

Era furioasă. Acum era furioasă rău de tot! Chicotise şi glumise cu el la telefon! Şi pe urmă scăpase "mercic", de parcă vorbea cu cine ştie ce amică de pe chat! Da, era oficial - era proastă!

Se dusese dracului toată munca ei! Trebuia să numere din nou 60 de zile! Şi cât se ţinuse să fie rece, un pic tăioasă şi să nu zâmbească nicicum! Dar îi auzise vocea şi... Şi...

"Şi-a dracului să fii tu, că te-a văzut regele cum te hlizeai cu văr-su la telefon! Şi-i însurat, fă! E aşa de însurat, de nici nu-ţi imaginezi tu cât de însurat e!"

Gata - să pună osul la muncă! Era sigură că Diamant va veni la petrecerea de vineri. O să-l "lovească" verbal de câteva ori şi la petrecere! Şi las' că-i trecea lui! La urma urmei, îl putea refuza în faţă - nu? Asta, desigur, dacă mai insista el... Că era posibil să renunţe el...

Aah!

Se trânti pe scaun şi deschise un mail nou. Trebuia să se concentreze asupra temei pe care-o primise - petrecerea de vineri. Nu de alta, dar stătea în picioare în birou, de faţă cu şeful ei şi secretara, şi bănănăia fără rost pe-acolo, cu gândul la Diamant!

Ana-Maria

O să parcheze lângă magazin - ca să poată să intre repede. Şi, la ieşire, să azvârle cumpărăturile în portbagaj şi s-o şteargă cât mai repede!

Parcarea Carrefour-ului era aproape plină. Căuta un loc... Căuta un loc liber şi trebuia să fie atentă şi la oamenii ăia grăbiţi şi uşor buimaci, care habar n-aveau cum se cârmeşte un cărucior de cumpărături...

Tresări - şi mări mult ochii! În faţa ei, în dreapta, sprijinit de portbagajul unui Renault comun, Gilles fuma şi o privea lung...

Gilles era aici? Iar? Adică era aici pentru ea? Că la ea se uita - şi, dacă n-ar fi ştiut în ce maşină să se uite, cu siguranţă nu ar fi recunoscut-o! Şi, da - era aici pentru ea! Că altfel ar fi fost la Cannes, sau acasă cu logodnica!

Deci Gilles ştiuse...

Stop! Să parcheze odată! Şi uite şi locul salvator! Viră dreapta... Opri motorul.

Gilles era aici pentru ea. Cineva o recunoscuse şi aici, în Orléans - vânzătorul de maşini probabil! Ştefan n-avea aşa ceva în "domeniul

de activitate"; dar subalternii lui mai făceau una-alta, afaceri mărunte care nu dăunau imaginii lui Ştefan...

I se păruse că Gilles o aşteptase. Iar dacă o aşteptase, într-adevăr, pe ea, asta însemna că avea să-i dea ceva! Ori un bilet, ori un pachet...

Coborî din maşină, închise portiera dar n-o încuie. Şi nu-l mai privi - se grăbi spre magazin. Trebuia să-şi ia căruţ... Avea fisă; aşa că se grăbea acum să intre la adăpostul magazinului. Şi decise, într-o clipă, să nu-şi scoată ochelarii de soare.

Avea multe lucruri de cumpărat. Începea cu legumele... Activitate mare mâncătoare de timp, pentru că trebuiau puse în pungi şi cântărite... Ba nu cântărea deloc! Un sac mare cu cartofi! Patru săculeţi cu portocale! Bananele... Bananele trebuiau cântărite; aşa că le îndesa repede în pungă... Merele... Repede - roşii, ceapă, verdeaţă...

Deci Gilles o aşteptase afară... iar asta însemna că fusese informat despre plecarea ei de-acasă. Că altfel ar fi parcat după ea, nu? Ar fi venit după ea... Oare ce anume din înfăţişarea ei de azi trădase faptul că se ducea la Carrefour?... Zâmbi slab - sacoşele. Avea în portbagaj nişte sacoşe mari... Intrase în parcare prin punctul cel mai îndepărtat de magazin; mersese încet, ca să caute un loc liber, permiţându-i lui să parcheze şi să se aşeze la vedere... Stop - că nu ştia dacă Renault-ul ăla era al lui Gilles sau nu! Se putea sprijini de orice maşină din parcarea aia! Nu?

Gilles lucra acum pentru Isamu - dar nu-l trădase pe Ştefan... Oare mai lucra pentru Isamu? Gilles era angajatul unei firme de pază din Cannes; firma nu era nici a lui Ştefan, nici a vreunui alt afacerist cu care Ştefan colabora. Era a unui francez oarecare. Oare Gilles solicitase transferul la altă firmă? Oare lucra acum pentru firma lui Isamu? Oare...

Gata cu legumele şi fructele. Repede, la cafea! O cutie cu ness... Zahăr, făină, orez, ulei... Drojdie, arome pentru prăjituri... Cereale pentru micul dejun, biscuiţi... Şi gata. Repede, pe partea cealaltă! Detergent, un Mr Propper... Să ia galben - cu lămâie. Se întinse spre sticlă, iar mâna care ţâşni pe lângă ea o sperie de-a binelea!

- *Pardon*!

Un bărbat! Se întoarse imediat, bâiguind şi ea:

- *Pardon*...

La dracu! Cititorul de lapte! Bărbatul care-o urmărise în Bourges o privea chiar acum drept, vesel, de la 20 de centimetri distanţă! Şi mai şi profită de uimirea ei - pentru că o bătu scurt pe umăr:

- *Tu reste calme!* (Stai liniştită!)

Nu apucă nici să-l plesnească, nici să-l îmbrâncească, nici să ţipe, nici să-l fenteze, nici... Nu apucă nici să clipească - individul se răsuci şi se îndepărtă agale, cu sticla de Mr Propper în mână...

"Hei! Gata! Ia detergentul şi hai! Le calculezi tu pe toate, mai târziu!"

Luă şi ea o sticlă şi porni spre bureţi de vase. Avea bureţi de vase; dar nu se putea duce după omul ăla, aşa că se îndepărta de el...

Omul din Bourges o regăsise în Orleans. O căutase - asta era mai mult decât evident! După ce "şi-o furase" în Bourges, probabil că fusese urecheat bine de superiori; şi-o regăsise în Orléans, într-un Carrefour. În Orléans, o regăsise şi Gilles. Dacă ei ar fi fost oamenii chinezilor, nu le-ar fi fost greu s-o ia pe sus! Şi n-o luaseră pe sus - semn că intenţionau s-o ajute... să rămână ascunsă...

Nu mai ştia. Oricum, va fi foarte atentă! Ea şi copiii valorau vreo 300 de milioane de euro!

Aoleu! Copiii! Copiii erau singuri acasă! Duse mâna la buzunar... şi se controlă imediat - nu! N-o să-i sune! Dacă o interceptau pe ea, puteau triangula celălalt aparat! Doamne, ce prostie fusese cât pe ce să facă!

Ia să termine ea cumpărăturile şi să se ducă la copii! Da' mai repede, aşa!

Lua carne... Multă carne, să-i ajungă pentru toată săptămâna... Un bax de lapte, două cartoane de iaurt cu fructe... Măsline... Ouă - două cartoane... Nişte alune... Şi-acum, cărţi şi caiete! Era cu maşina, aşa că putea să care - iar prinţul şi prinţesa tocmai îşi reluau şcolarizarea! Păi ce credeau ei, că intraseră deja în vacanţă? Din păcate, la Carrefour n-aveau manuale; dar va lua alte cărţi şi multe caiete. În plus, putea găsi programa şcolară pe site-ul Ministerului...

Ce-i mai trebuia? O geantă de voiaj - una mare! Haine avea... iar dacă lua mai multe, constata că nu le putea căra după ea atunci când fugea de mafia chineză. În plus, hainele frumoase ispiteau copiii să ceară plimbare în aer liber! Aşa că, mai bine nu!

Se grăbea la casă... Începea să scoată produsele... Le aranja frumos, ca să aibă timp să se gândească...

Oare Gilles mai era în parcare? Dacă va constata că da, era în parcare şi era însoţit de nişte dube negre, va reveni în magazin şi va suna la 112. Dacă era în parcare şi era singur, se va duce la BMW - iar dacă el va veni să vorbească cu ea, bineînţeles că va vorbi cu el! Dar va trebui să fie foarte atentă, să nu fie o cursă iar dubele negre să-i aştepte două străzi mai jos...

Şi cu franţuzul ce făcea? Cu cititorul de lapte - pe-ăsta cum îl "scutura" din urma ei? Că ăsta era "cu totul altă plămădeală"! Pe-ăsta nu-l simţise decât atunci când voise el să-l simtă! Ăsta era un muşteriu dat dracului...

Gata - era în faţa casierei. Răspunse la salut şi începu să mute produsele înapoi în cărucior...

Oare pentru cine lucra cititorul de lapte? După cum spusese "*Tu reste calme*", simţise că era 100% francez şi avea ceva studii - că avea pronunţie bună şi accentul la locul lui. După părerea ei, ăsta era spion; da' unul de-ăla "de calitate"! Un spion "de pe raftul de sus" - că ea şi copiii valorau 300 de milioane de euro, plus viaţa regelui-conte! Cititorul de lapte fusese trimis de statul francez...

... Păi Ştefan nu bătuse palma cu SIE? Aşa-i spusese Lăcătuş! Păi şi-atunci...

... Achită cumpărăturile şi se grăbi spre uşa hypermarketului. Habar n-avea unde era spionul - dar senzaţia ei era că individul o urmărea îndeaproape. Şi cum se apropia de uşile alea, o idee îi încolţea uşurel în minte...

Gilles era bodyguardul ei de vreo... cinci-şase ani. Ea era slăbiciunea regelui - şi umbla mereu cu copiii regelui de mâini. Care erau şansele ca spionajul francez să nu observe asta?

Îi venea să râdă... Şi zău nu era de râs - pentru că Jun era mai mare decât regele aurarilor şi avea şi el relaţii cu spionajul francez...

Uşile se deschiseră larg. Ieşi.

Parcarea era la fel de aglomerată. Oamenii erau la fel de bezmetici. Gilles nu se vedea pe lângă BMW-ul ei - iar Renault-ul nu mai era acolo unde-l văzuse ea. Ceea ce însemna că Gilles era doar un mesager... Mesagerul cui?

Ajunse la maşină şi descuie portbagajul. Îndesa cumpărăturile înăuntru... cât mai repede, pentru că prinţul şi prinţesa erau singuri acasă...

Gilles nu o aşteptase; în orice caz, nu aşteptase să stea de vorbă cu ea! Ceea ce însemna că nu se schimbase nimic - el lucra tot pentru firma din Cannes şi primea ordine tot din vila de pe Avenue du Roi Albert. Şi încă nu era momentul ca ea să revină alături de Ştefan. Războiul nu se terminase; iar ea şi copiii erau slăbiciunea regelui. Cel care o găsise, îl trimisese pe Gilles în parcarea aia şi-l plătea pe cititorul de lapte, individul care avea conexiuni îndeajuns de mari încât să mobilizeze spionajul francez ca să aibă grijă de ei trei era de părere că locul ei este în ascunzătoare - alta decât cea a regelui. Aşa că ea luase decizia corectă, până la urmă! Trebuia să stea cuminte în căsuţa aia, cât mai nevăzută, cât mai neauzită... şi să-şi lase soţul să se ocupe de afaceri. Şi de război. Războaiele erau costisitoare - iar el o cam lua de la zero...

Urcă la volan, ieşi din parcare şi porni spre casă.

Accelera... Dreapta aici! Imediat stânga! Iar dreapta! Dacă o urmăreau, trebuia să-i zăpăcească rău...

Nu! Nu era bine ce făcea! Habar n-avea cum erau străduţele alea! Dacă nimerea una înfundată?

Şi gata - aici se oprea. Era la semafor...

Deschise torpedoul - dar nu găsi decât doi brăduţi parfumaţi şi-un pix. Iar dacă Gilles ar fi vrut să-i lase ceva, i-ar fi lăsat acel ceva...

Se aplecă spre volan şi pipăi încet, cu grijă, sub scaun. Simţi ime-

diat plasticul la degete. Era o pungă, sau un sac de gunoi. Conţinutul era dur, dreptunghiular...

Gilles "era cu ea" - şi-o ajuta din nou. Atât voise să ştie. Bun! Reveni pe spătar şi demară - se făcuse verde, iar copiii erau singuri...

Accelera... Ridica privirea spre oglindă, căutând să vadă ce maşină avea cititorul de lapte... şi nu-l vedea în spatele ei... Şi totuşi, ceva îi spunea că era urmărită şi supravegheată - dar de către nişte oameni care chiar ştiau cum se face chestia asta...

Dreapta... Dreapta din nou, frână şi stop - era în faţa garajului. Se grăbea să descuie... să tragă maşina în garaj...

Oftă greu... şi trase încet punga de sub scaun. Dacă era o bombă...

"Ei, pe dracu! Nu te-a urmărit atâta timp ca să te-arunce în aer!" Devenise maniacă; dar se speriase rău în Lyon... şi în Puget-Théniers... şi în Cannes...

Desfăcu încet punga. Făcu ochii mari la vederea teancului de bancnote... Ce mai avea acolo? Un paşaport... şi un bilet! Slavă Cerului - în sfârşit, avea un bilet!

"Isamu mi-a spus şi atunci, şi acum, în ce oraş eşti. El m-a trimis de fiecare dată să te ajut. Dar să nu ai încredere în el - Jun e şef la Cannes acum şi l-a postat pe Cheng lângă fratele mai mic, în biroul lui Ştefan. Eşti urmărită din umbră de oamenii unui protector important, care îl ajută pe Ştefan. Poţi să foloseşti liniştită actele, nu ştie nimeni de ele. Nu-ţi face griji pentru rege, are protectori puternici. Să ai grijă de tine şi de copii! Gilles"

Oftă greu... şi bufni în plâns - la naiba! Râdea şi plângea în hohote! Era bucuroasă de aşa veşti bune - dar se speriase îngrozitor, şi atunci, şi acum...

Hei! Da' ea nu se ducea în casă? Speria copiii ăia!

Se grăbi să coboare şi să mute cumpărăturile în sacoşă. Şi le târî până la uşa larg deschisă a casei... Florentina râdea:

- Da' ştiu că te-ai pus serios pe shopping!

- Am făcut provizii serioase! Trebuie să stăm încuiaţi în casă, să nu telefonăm, să nu ieşim pe stradă... Trebuie să ieşim cât mai puţin.

- ... De ce?

- Îţi explic imediat. Gabi ce face?

- Ce să facă - sforăie!

- Foarte bine. Hai să mă ajuţi să despachetăm.

- Da' îmi explici?

- Da. Îţi explic... şi-mi limpezesc şi eu gândurile.

Se asigură că uşa casei era încuiată şi intră în bucătărie:

- M-am întâlnit cu Gilles.

- Poftim?

- Gilles era în parcare la Carrefour.

- Adică ne-au găsit?

- Gilles lucrează pentru Isamu acum. Ai uitat că el e bodyguard la Cannes?

Florentina tăcea... Continuă:

- În Bourges, într-o zi, m-a urmărit un individ.

- ... Mami...

Da? Florentina era speriată rău, aşa că se grăbi s-o liniştească:

- Mă dusesem la cumpărături, când am simţit că sunt privită lung, insistent. Atunci mi-am dat seama că mă urmărea. În prima zi, am ieşit din magazin, am luat un taxi şi-am ajuns la apartament pe străzi lăturalnice. Dar data următoare, nu l-am mai simţit - şi s-a ţinut după mine până la bloc.

- Şi de ce nu mi-ai spus atunci?

- Ca să nu te sperii. Aşa-i că acum te-ai speriat?

Florentina nu răspundea...

- Dacă voia să-mi facă ceva, mă lua pe sus şi mă ducea între patru pereţi - unde mă droga şi-i spuneam adresa exactă la care vă găsea pe voi. El însă n-a făcut altceva decât a păzit blocul. L-a păzit discret - adică, dacă nu ştiai că are treabă acolo, chiar nu ţi-ai fi dat seama că are treabă acolo...

- ... Iar Gilles ce ţi-a zis?

- Gilles n-a zis nimic. L-am văzut în parcare; se sprijinea de-o maşină, fuma şi mă aştepta. Am lăsat portiera descuiată şi m-am dus la cumpărături. Când m-am întors, nu mai era acolo.

- A plecat?

- Da, pentru că eu am făcut cumpărăturile însoţită îndeaproape de individul din Bourges.

Florentina nu mai spunea nimic...

- Ceva îmi spune că individul e din serviciile secrete franceze. Că e prea priceput. E spion care-a terminat facultatea de spioni. Înţelegi?

- Da... Şi Gilles chiar nu ţi-a zis nimic?

- Nu; în schimb, mi-a lăsat o pungă sub scaunul de la BMW.

Răsturnă punga pe masă iar Florentina zâmbi:

- Ce bine că nu trebuie să te angajezi din nou!

- Ehei, dac'ai şti tu câte cărţi şi caiete sunt în gentoiul ăla de voiaj! Şi-s toate pentru voi doi!

- Nu-i nimic! Mai bine faci şcoală cu mine, decât să te ştiu toată ziua în oraş...

Mititica ei ştia cât de mare era riscul pe care şi-l asuma atunci când ieşea din casă. Şi simţea din plin responsabilitatea care-o apăsa pe ea, ori de câte ori rămăsese singură cu Léon... Florentina încerca să-şi dea seama câţi bani erau acolo... Îi flutură scurt şi zâmbi:

- 10.000 de euro.

- Şi cât ne-ajung?

- Cu multă grijă, atenţie şi cumpătare, cred că vreo cinci luni.

- Eei, da' nu cred că stăm noi aşa de mult aici!

- Nu ştiu cât stăm aici; dar cu siguranţă nu ne vom întoarce lângă tati prea curând.

Gata - prinţesa dădea să plângă... Despături biletul şi începu să-i citească şi să-i explice:

- ***"Isamu mi-a spus şi atunci, şi acum, în ce oraş eşti. El m-a trimis de fiecare dată să te ajut. Dar să nu ai încredere în el - Jun e şef la Cannes acum şi l-a postat pe Cheng lângă fratele mai mic, în biroul lui Ştefan."*** Iar asta înseamnă că Isamu face ce-i spune Jun; şi doar atunci când ştie că frati-su nu-l află, încearcă să ne ajute să rămânem ascunşi. ***"Eşti urmărită din umbră de oamenii unui protector important, care îl ajută pe Ştefan."*** Iar asta înseamnă că trebuie să rămânem ascunşi. Pentru că protectorul ăsta putea să-l trimită pe individul din Bourges la volanul unui taxi; eu urcam în maşina lui, aşa cum ştii bine că ne-am mai urcat până acum, şi, până la destinaţie, îmi povestea tot - şi ce mai face tati, şi ce mai face protectorul, şi unde să mă duc şi ce să fac ca să fim ajutaţi să ajungem la bunicul, în Aurari... Dar omul ăla ne urmăreşte şi-atât. E pregătit să intervină ca să ne salveze, în caz că suntem în pericol; dar nu ne ajută să ne întoarcem la tati. Iar asta înseamnă că războiul cu Jun nu s-a terminat - iar cel mai bine pentru tati este să se concentreze asupra războiului acum. ***"Poţi să foloseşti liniştită actele, nu ştie nimeni de ele."***

Aha! Actele! Uitase complet de ele! Ia - ce avea acolo?

... Uau! Un paşaport franţuzesc, pe numele Aimée Vainqueur! Cu fotografia ei! Părea făcut de Direcţia Paşapoarte - avea textura şi culorile paşaportului ei de contesă şi avea toate elementele de siguranţă... Hm! În fine! Reveni la bilet şi explicaţii:

- Mai scrie Gilles: ***"Nu-ţi face griji pentru rege, are protectori puternici. Să ai grijă de tine şi de copii! Gilles"*** Deci, trebuie să stăm cuminţi, ascunşi bine, şi să aşteptăm ca tati să-l învingă pe Jun.

- Ba eu cred că trebuie să pornim spre bunicul!

- "Regele are protectori puternici" - aşa scrie Gilles. Crezi că protectorilor ăstora nu le-ar fi mai simplu să ne transporte la bunicul şi să scape de belea, cum se spune? Crezi că, dacă protectorii ăştia considerau că acum locul nostru este lângă tati, nu puneau în punga asta trei bilete de avion şi procuri pe nişte nume fictive pentru voi doi?

Florentina nu răspundea...

- Dacă tati are sute de maşini iar Leonard are yaht, crezi că protectorii lui tati n-au un nenorocit de elicopter, să ne ia din prima parcare şi să ne ducă la tati?

Fetiţa ei nu răspundea; îşi făcea de treabă cu caietele şi cărţile... Oftă greu:

- Şi mie mi-e greu. Şi eu îmi doresc mult să-l revăd - şi să ştiu

că suntem din nou împreună. Dar trebuie să înţelegem că situaţia e foarte periculoasă; iar cel mai important lucru acum este viaţa lui tati. Şi vieţile noastre. Ţi-am spus - noi trei valorăm 300 de milioane de euro. Ştii cât înseamnă asta?

Nega... Puse teancul de bani pe masă:

- Pe lângă banii ăştia, pune încă 30.000 de pachete de bani identice cu ăsta. Asta înseamnă 300 de milioane de euro. Un yaht ca al lui Leonard, nou, costă cam 70 de milioane. O căsuţă ca asta costă cam 70.000 de euro. Noi trei valorăm cât vreo 4.000 de căsuţe de-astea, cu curţi cu tot.

Florentina nu spunea nimic... Oftă greu şi-o îmbrăţişă:

- O să stăm cuminţi aici, atât cât se poate. E bine că avem curtea şi puteţi să ieşiţi şi voi la aer curat măcar seara. E bine că n-avem vecini foarte-foarte apropiaţi de noi şi de ceea ce vorbim între noi... Dacă ne vor contacta şi vor găsi o cale să ne salveze, bineînţeles că ne salvăm! Nu?

- Bineînţeles.

- Dar dacă ei nu ne contactează, cred că e mai bine să stăm cuminţi. Nu uita că noi ştim foarte puţine lucruri despre ceea ce s-a întâmplat până acum! Noi am fugit şi gata! Protectorii lui tati ştiu adevărul... şi ştiu şi cum să-l ajute pe tati să scape de chinezi. Iar apariţia noastră se pare că ar complica lucrurile, în loc să le rezolve. Hai să-l ajutăm şi noi pe tati să câştige; bine?

- Bine, mami. Ne faci prăjitură?

- O să vă fac şi prăjitură - să mâncaţi cu lapte.

Micuţa aprobă, zâmbind... luă cărţile şi caietele şi ieşi. Florentina ei accepta realitatea, înţelegea de ce trebuia să stea departe de tati dar nu putea - sau nu voia - să-şi ascundă nemulţumirea. O înţelegea: nici ea nu era încântată de situaţie...

Deci avea acte acum... Avea paşaport; n-avea permis de conducere. Se putea descurca şi fără - mai ales că, dacă mergea regulamentar şi preventiv, n-o oprea nimeni! Mamă singură cu doi copii, într-un BMW "antic" - poliţiştii nu se complicau cu casnice de-astea...

Gata cu gândurile! O să mai calculeze la ele şi diseară, după ce adormeau copiii! Să redevină ea însăşi - mămica lor, varianta nestresată şi negânditoare! Trebuia să porţioneze carnea şi s-o pună la congelator. Şi-apoi, trebuia să se joace cu micuţii ei! Poate-i scotea în curte măcar jumătate de oră...

Ştefan

Era vesel. De fapt, era în culmea veseliei! Consiliera lui era genială! Reuşise să închirieze Vila California - luxoasă, spaţioasă, modernă... Şi, culmea, poziţionată tot pe Avenue du Roi Albert! Adică, dacă-l vor strânge pantofii, putea să dea o fugă până acasă, să-şi ia alţii! Ha-ha!

Oricum, Isamu va afla de petrecere. Şi de locul de desfăşurare. "Acţiunea" se va desfăşura în curte - aşa că chinezul lui trebuia doar să iasă pe terasă ca să-l asculte pe Salam cântând despre regi învingători şi mişto-uri la mişto... Ha! Ficaţii lui Jun vor fi greu încercaţi vineri seara!

Roşcata îşi drese scurt vocea şi bombăni:

- Mail de la Diamant. S-a terminat operaţia.

Întinse mâna şi primi imediat laptopul.

Operaţia se încheiase cu succes. Glontele fusese extras, Grasu fusese cuminte, nu se iviseră complicaţii. Acum, consilierul lui se odihnea la reanimare; iar el primea în ataşament scanări după raportul medical şi fişa medicală...

Era mulţumit. Deşi se cam contesise în ultimul timp, regele nu pierduse respectul supuşilor. Ba chiar avea impresia că supuşilor lui le plăcea viaţa aia "în alarmă"! De parcă se plictisiseră - şi ziceau "săru' mâna" de niţică acţiune...

Închise mail-ul şi zâmbi:

- Mesele vor fi argintii; iar fundele de la scaune, aurii. Regele ce-a spus - poate să cânte?

- Da, şi tot programul dacă e cazul. Dar n-o să fie. Vin şi Împăratul, şi Puştiul, şi Guţă...

Chicoti încetişor, ca pentru el:

- Vineri, Franţa are petrecere; aşa că România se va mulţumi cu Lady Gaga.

Adina râdea, ascunsă după monitor...

- Să-i spui Regelui că vreau să vină cu tarabana. Cu acea tarabană - ştie el care. Că am un plan cu el. Să-i spună băiatului că am o tamburină nouă şi vreau să-i fac rodajul.

Ele nu ştiau despre ce vorbea el acolo; dar Roşcata nota conştiincioasă iar Adina chicotea...

- Câte locuri avem, pân' la urmă?

- 200 în living şi în curte. Firma zice că poate amenaja şi cele şase camere; dar, ca să nu iasă îngrămădite, nu ne poate obţine mai mult de 50 de locuri extra.

- Atunci să nu le amenajeze. Câţi au confirmat că vin?

- 240.

- Trebuia să închiriem stadionul...

El clătina dezamăgit capul, ele râdeau... Aleodor probabil că îi auzea şi se oftica rău, în living... Se grăbi să continue:

- Nu-i nimic; data viitoare vom închiria sala mediteraneană de bal de la hotelul JW Marriott. 680 de locuri. Şi se ocupă ei inclusiv de odorizante. Până atunci însă, ne destrăbălăm într-o vilă răsfăţată... tu suni la firmă şi-i întrebi dacă pot schimba aranjamentul astfel încât să servim bufet suedez... iar eu mă duc chiar acum să discut cu Aleodor problemele de securitate.

Se ridică şi coborî în living. Aleodor vorbea la ambele telefoane deodată - la unul asculta, la celălalt mai spunea câte-un "Nu" sau câte-un "patru jumate cel târziu"... Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă... El se zorea să pună punctul final la ambele conversaţii...

- Scuză-mă...

- Stai liniştit. Cum stăm cu securitatea?

- Bine. Avem 50 de oameni împrăştiaţi pe toată proprietatea.

- OK. Vorbeşte cu omul nostru de la curăţenie - să pună maşini şi supraveghere în ambele capete ale străzii.

- ... Poftim?

- Vila este pe Avenue du Roi Albert.

Aleodor nu pricepea... Zâmbi:

- Ceea ce înseamnă că, dacă mă strâng pantofii, pot să dau o fugă până acasă şi să-i schimb.

Gata - era vineţiu! Începu să râdă:

- Nu vor îndrăzni să dea năvală peste noi - că Isamu nu vrea probleme cu poliţia şi nu vrea să mă înfurie cât să-l "concediez" şi să-l evacuez din biroul ăla mişto, plin cu electronice şi informaţii. Dar Jun e destul de coleric - şi e genul care chiar foloseşte lansatoare de rachete. Petrecerea mea o să-l macine rău; o să încerce s-o strice...

- Am înţeles. OK, mă ocup! Bine că mi-ai zis!

"Bine că ţi-am zis eu - că tu n-ai citit adresa. Sau ai presupus că sunt două străzi distincte cu acelaşi nume..." Uneori nu-l înţelegea pe omul ăsta! Zău aşa!

Cât era ceasul? Aproape două. Acuşi-acuşi apărea şi contabilul...

Diamant

Mobilul oficial începu să piuie. Cine ce voia de la el? Privi afişajul... şi zâmbi, apăsând butonul verde:

- Salut.

- Salut. E gata.

Fiu! Răsuflă uşurat, iar Nicuşor începu să râdă:

- Ai emoţii?

- Cine, mă - eu?

- Da, tu.

- De ce să am emoţii?

- Din motiv de diamante negre, de exemplu!

- Nu. N-am emoţii. Ştiu cum lucrezi, aşa că sunt foarte liniştit.

- Oo, mulţumesc!
- N-ai de ce. Eu îţi mulţumesc. Eşti la atelier?
- Da.
- Pot să trec să-l iau?
- Bineînţeles!
- Florentin nu-i acolo...
- Nu-i.
- Bine. În cinci minute am sosit.
- Cinci minute?
- Da.
- Ţi-ai luat elicopter şi nu mi-ai zis...
- Nu, mă! Sunt la Izvorul Rece, cu nişte amici...
- Aa...
- Hai, că vorbim!
- Vorbim.

Închise şi se întoarse spre tânăra de lângă el:

- Adelino, trebuie să plec. Ai înţeles ce ai de făcut...
- Sigur, şefu'! 200 de fete: 50 la chat, 100 pe stradă, 20 de maseuze şi 30 de spioance.
- Aşa, fă! Vezi că ştii? Aşa te vreau! Şi vezi... Să te ocupi personal de spioancele alea. Să nu plece-n Franţa tufe de Veneţia...
- Stai liniştit, şefu'! Le şcolesc eu! Le arăt poze, le explic unele lucruri... Le plesnesc bine, ca să memoreze trăsăturile...
- Fă cum ştii tu. Că ştiu că te pricepi...

Iar Adelina îi zâmbea dulce...

- Am plecat! Vorbim!
- Să trăiască şefu'! Vorbim!

Se grăbi să se ridice şi să iasă...

Fata asta era o adevărată... scamatoare în meseria ei! Ea racola angajatele lui Ştefan. Ştia cum să le ia, cum să le propună, cum să le îndrume spre una dintre "formele de angajare" disponibile... Tocmai de-asta, îi dăduse acum sarcina de-a pregăti un lot special - un lot bine instruit, a cărui principală preocupare să fie căutarea Anei cu privirea. Unele se vor amesteca în "sindicatul" deja existent; restul vor rămâne în stand-by, pregătite să se ducă toate într-un anumit oraş şi s-o caute. Aşa se gândise Ştefan...

Urcă la volan şi demară. Imediat, maşina din spate se puse în mişcare... Era în siguranţă; şi-avea cinci minute pentru gândul ăla. Un gând hoinar...

Fata asta, Adelina "Miss", ofta de mult timp după el. I-o spusese verde-n faţă acu' vreo trei ani, după o vizionare de succes. Ea adusese fetele, el le aprobase, ieşiseră la o cafea şi ea îi spusese direct: "Şefule, am o problemă. Mare! Mă inspiri rău de tot! Cum facem - facem sau nu facem?" Îl lăsase mască... Ea adăugase: "Ştiu că pe tine te inspiră escortele alea care pleacă-n Franţa. Şi voiam să ştii despre problema mea, în caz că pleacă toate şi rămâi neinspirat..." El râsese şi-o bătuse uşurel pe mână: "Bine, Adelino; dac-o fi să fie..." Nu fusese să fie. N-avea nimic cu ea. I se spunea "Miss" pentru că făcea ea ce făcea şi racola fete tinere şi frumoase; ea, ca persoană, era o fiinţă normală. Nu era nici grasă, nici slabă. Nu era 90-60-90, dar nici viceversa! Nu se coafa savant, nu se ducea la solar, nu-şi permanenta genele... Şi dac-ar fi făcut-o, tot nu l-ar fi inspirat. De ce, nici el nu ştia. Pur şi simplu! Nu... Nu-l atrăgea. Era deşteaptă, era iute şi dezgheţată şi era "inspirată"; dar...

Vină scurt stânga şi parcă în faţa mall-ului. Ovidiu era în florărie; avea treabă cu nişte clienţi. Lângă el, Violeta socotea ceva... Probabil că fetiţele erau la mamaia Lăcrămioara iar Florentin "avea treabă"...

Ana ar fi putut fi în locul Violetei - exact în locul şi în situaţia blondei cârlionţate pe nume Manolache! Florentin ar fi înşelat-o - pentru că Ana n-ar fi păstrat copilul ăla. Florentin nu şi-ar fi primit băiatul; şi-atunci s-ar fi răzbunat pe ea... uitând că o iubise cândva - şi că, dacă se calma un pic, putea regăsi în sufletul lui sentimentele de demult... În fine!

Se grăbi să intre în mall - şi-o făcu pe uşa din dreapta tocmai ca să nu-l vadă angajaţii lui Florentin! Că nu venise să-i amintească fetei ăsteia de nefericirile din căsnicie! În plus, era filat; iar Florentin se oferise să-l ajute pe Ştefan în continuare. Nu voia să strice puntea aia fragilă dintre verii vitregi... Împinse uşa şi intră, zâmbind:

- Sărut mâinile, stimată doamnă...

Luminiţa începu să râdă şi ieşi de după tejghea:

- Bine ai venit, stimate domn...

Se îmbrăţişau... Şi-acum se aplecă spre Victor şi întinse mâna:

- Să trăiască şefu'!

Piciul îi apucă mâna şi-o scuturâ bine-bine:

- Să trăiască ambii şefi!

Aah - îi venea să-l mănânce! Se făcuse aşa un băiat mândru şi frumuşel foc... mamă-mamă! Se grăbi să continue discuţia cu el:

- Ce mai faci tu, şefule?
- Uite, la magazin. O ajut pe mama...

La şase anişori, puştiul o ajuta pe Luminiţa. Auzise de la subalternul care-i aducea lui Nicuşor marfa că băiatul era foarte îndemânatic şi meticulos când venea vorba de aranjat vitrinele...

- Bravo! Aşa şi trebuie! Că ea e bătrână, mă, şi nu mai poate...

Victor râdea, cu obrajii înroşiţi de acel "e bătrână"; Luminiţa apăsa interfonul şi râdea şi-l bombănea în ţigăneşte... Şi-apoi se grăbea să redevină serioasă şi să revină lângă el:

- Mai ştiţi ceva nou?

Negă încet... Luminiţa şopti:

- Doamne! Pe unde-or fi? Cum s-or descurca?
- Nu ştiu; dar ceva îmi spune că prietenii lui Ştefan au găsit-o şi-o ajută acum să se ascundă, cu copiii.
- Crezi tu?
- Sunt sigur. Atunci când două armate numeroase nu pot găsi o femeie frumoasă cu doi preşcolari de mână, e ceva în neregulă...

Luminiţa zâmbea şi aproba... Nicuşor coborî în fugă treptele:

- Salut!
- Salut.

Primi cutiuţa vişinie; o deschise încet...

Dumnezeule mare! Ce frumuseţe...

Parcă auzindu-i gândul, Luminiţa şopti:

- Măiculiţă, Diamante - ăsta-i tentativă de omor prin infarct!
- Îţi place?

Aproba şi nu-şi lua ochii de la inel... Îl scoase din cutie şi-l privi lung... Îl răsucea încet, privindu-i montura şi modelul abia sesizabil, şi se întreba ce părere o să aibă Raina despre el... Ia s-o întrebe pe Luminiţa!

- Tu ce zici - a ce seamănă? A inel, sau a verighetă?
- A un fel de verighetă care nu se numeşte verighetă. Adică e evident că e un inel "de legat"; da' oricine-l vede, crede că e doar un inel.
- Bun.

Scotea port-actul, cardul personal... Nicuşor începea să-l privească ciudat... Şi gata - achitase inelul. Îl băgă în cutie şi se aplecă spre ei:

- Cu prima ocazie când vine la taică-su, vă invit pe la mine.

Nicuşor se grăbi să turuie:

- Aa, stai liniştit! Lasă, că "nu arde"! Lasă-l să fie atent la ale lui! Că e mai important să-şi rezolve problemele, decât să-l bat eu la cap cu ale mele! Şi-aşa, nu m-aş putea abţine şi l-aş întreba de ei; şi s-ar întrista...
- Nicuşoare... Cu prima ocazie când vine la taică-su, vă invit pe la mine.
- OK. Aştept să mă suni.
- Vorbim. Sărut mâinile, stimată doamnă...
- Mergi cu bine, stimate domn...

Dădea mâna cu Victor:

- Să ai grijă de ei, şefule!
- Sigur, şefule!

Îi venea să-l mănânce! Se grăbi să iasă...

Ia să se ducă el acasă şi să se-ncuie în birou! Trebuia să găsească un lanţ îndeajuns de lung şi îndeajuns de gros ca să nu piardă inelul! Şi-aşa, mergea spre Mercedes cu mâna bine înfiptă-n buzunar - ca să nu piardă cutiuţa cu inelul care nu era verighetă, dar era "de legat"...

Ana-Maria

Copiii mâncau. Azi mâncau în living - că n-avusese ea curaj să îi scoată în curte. Oricum, le era foame. Şi poftă! Prăjitura îi ieşise delicioasă...

Controlase youtube-ul - şi nu mai găsise nimic nou cu Ştefan. Nici despre Ştefan. Florin Salam cânta în continuare - dar nu făcea auzii către Jun Chèn şi nu-i transmitea ei secrete majore printre versurile din refren...

Léon era un mare mâncău! Înfuleca la propriu prăjitura şi nu bea lapte decât atunci când simţea că se îneacă. Florentina mai mult ciugulea decât mânca. Era gânditoare; era îngrijorată şi poate şi-un pic întristată...

Oftă greu şi se ridică:

- Mă duc să fumez o ţigară.

- Şi pe urmă vii să facem lecţii?

- Lecţii? La ora asta? E prea târziu! Lecţii facem mâine! Azi, dacă vreţi, ne jucăm...

- Daa!

Prinţul adora să se joace lângă mămica lui. Florentina zâmbea, semn că îi surâdea propunerea de petrecere a timpului liber - dar ea ar fi preferat să se joace cu tati...

Intră în bucătărie şi nu mai aprinse lumina. Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... Privi lung maşina parcată pe străduţă, la vreo 10 metri de gardul casei... Nu era nimeni înăuntru; dar în momentele astea îşi amintea o întâmplare de demult - de-acum vreo şapte, opt ani. Întâmplare cu un Jeep cu numere de Vrancea, care stătuse parcat în faţa blocului şi care fusese cel mai inspirat stativ pentru camera video... Nu ştia de ce-i venise în minte întâmplarea asta, dar...

Întâmplarea tocmai îi amintise de Florentin...

Ştia numărul lui de mobil - cel vechi. Bănuia că nu-l schimbase, pentru că de numărul ăla de mobil depindea succesul în afaceri. Aşa că, dacă l-ar fi sunat...

Nu. Pe Florentin îl va suna numai în cazul extrem în care ea ar fi fost despărţită de copii. Atunci îl va suna şi-l va implora să-i spună lui Ştefan o adresă. Dar dacă va fi drogată, sau legată fedeleş...

Se simţea depăşită de situaţie. Se simţea nesigură, speriată...

Diamant

Se privea lung în oglindă...

Găsise în seif un lanţ nici prea lung, nici prea scurt. Pe lanţul ăla pusese inelul. Îl purta la gât - exact cum purtase Ştefan inelul Anei. Şi totuşi, avea o problemă - se vedea prin tricou. Ziua, când purta cămăşi, era perfect; dar seara... Tocmai seara, când îşi punea tricoul şi se lungea în pat lângă Safira...

Nu! Inelul va rămâne aici - la gâtul lui! Ieşi din baie, stinse lumina şi se apropie de pat. Şi bineînţeles că Safira întrebă:

- Ce-i aia?

- Ce anume?

- Aia de la gâtul tău. Ai ceva pe sub tricou.

"Aah, ce ochi de vulturoaică ai!" Trase cu nonşalanţă de lanţ şi-l scoase pe deasupra:

- E un inel.

În secunda imediat următoare, Safira fu în picioare, lângă pat:

- Diamante!

- Nu zbiera! Inelul ăsta face 40.000 de euro şi e comandă specială. E unicat. E al unei persoane cu care nu e de joacă, aşa că prefer să-l ţin la mine. Că dacă-l pierd...

- Da' pune-l în seif!

- Şi ce fac, fă, dacă mă duc în Franţa şi dau ochii cu persoana şi mi-l cere? Îi zic "stai aşa, că e-n seif în Aurari?"

- Da' ce persoană importantă ţi-a dat ţie comandă de inel în Franţa?

- Un partener de afaceri de-al lui Ştefan.

- Şi zici că e-n Franţa...

Aha! Aici încerca "să-l prindă"! Ia s-o faulteze!

- E când în Franţa, când în Spania, când în Anglia... Umblă mult.

Se lungi în pat şi bătu scurt în saltea:

- Hai - hai să ne odihnim.

- Diamante, al cui e inelul ăla?

- N-auzi, fă, că e al unei persoane importante?

- Şi cum o cheamă pe persoana importantă?

- Nu-ţi trebuie ţie informaţia asta.

- Diamante,

- Fă, bag seama că tu vrei să-mi iei locu'! Tu vrei să-ţi dau nădragii mei şi pistoalele şi să te duci tu să faci bani!

Nevasta lui îl privea lung... Îi făcu semn să-i răspundă - dacă tot se-avântase în discuţie! Iar Safira mârâi printre dinţi:

- Diamante, eu nu uit, să ştii!

- Ce nu uiţi, fă?

- Eu nu uit că şi Ştefan a ţinut inelul Anei pe lanţ, la gât!

Bufni în râs:

- Hai, fă, că ai imaginaţie!

- Nu-nu! Aşa a fost! Mi-a zis maică-ta! Îl ţinea pe lanţ şi nu se despărţea de el nici noaptea-n somn!

- Aşa o fi fost, fă! Dacă zici tu...

El privea tavanul, zâmbind slab; ea stătea în picioare, lângă pat, şi nu ştia cum să-i zică... Nu ştia cum să-l abordeze, pentru că tema de discuţie isca scandal iar el zâmbea şi se holba-n tavan...

Auzi un foşnet scurt - şi-o exclamaţie isterică:

- Ce, Diamante - ori te gândeşti să te-nsori?!

Perfect!

Se răsuci şi sări din pat, peste pat, exact lângă ea! Şi-i altoi o palmă peste ochi de-o trânti pe covor!

Privea lung "rezultatul"... Calcula că asta era prima palmă pe care i-o dădea, de când o văzuse în şatră, indicată de degetul bulibaşei pentru ochii lui Ştefan...

Femeia asta nu-l iubise niciodată. Numai ea ştia de ce-l luase; adică numai ea ştia ce-o făcuse să-l aleagă pe vărul diliu al unui interlop periculos - şi s-o facă înainte de-a se stabili *darro* şi data nunţii. Urcase în maşina lui, acceptase propunerea lui, rămăsese gravidă, născuse... se mutase în şatra lui, unde născuse din nou... Dar nu-l iubise cu adevărat. Niciodată. Poate întrevăzuse, aşa ca Rubina, şansa de-a scăpa de sărăcie - şi de-a deveni "mare". Părinţii Safirei prosperaseră de-abia după ce le dăduse el un kil de aur, plus banii de la Ştefan. Dacă n-ar fi fost el, femeia asta ar fi sfârşit la foaia de cort. Ea însă decisese să-i accepte propunerea. Şi-acum era nevastă de bulibaşă - şi-avea tot ce-i trebuia, plus de-o mie de ori mai mult. Dar...

Nu mai exista cale de-ntors. Văzuse adevărul - el deschisese larg ochii şi văzuse realitatea. El "crescuse" - ea rămăsese pe loc. Şi el locuise într-o şatră; dar muncise, învăţase, se zbătuse şi devenise bulibaşă. Sus, în capul lui, creierul avansase. Creierul femeii ăsteia nu voise să avanseze...

Nevasta lui plângea. O lovise cu putere! Dar cel mai dureros era că o lovise... Decise să nu ridice tonul la ea:

- Fă...

Safira plângea. Nu se grăbea să-i răspundă - semn că şocul acelei schimbări în relaţia de cuplu îşi făcea din plin datoria! Mintea ei tocmai se-ntorsese înapoi în fusta înflorată...

- Uită-te la mine când vorbesc cu tine.

Gata - se liniştea. Se aduna de pe covor şi ridica privirea... Măiculiţă, da' ce-o lovise! O să se-nvineţească rău! Dar... Folosi acelaşi ton calm, coborât:

- Nu eşti tu nevasta mea, fă? Cum să mă-nsor? Nu-s însurat?

Capul se plecă; şi nu primi răspuns... Decise să continue tot aşa, cu calm:

- De unde până unde gându' ăsta în capu' tău? Umblu la fel de mult prin oraş. Şi prin ţară. Şi prin Franţa. Mi-au mirosit vreodată hainele a parfum de damă? Ai găsit vreodată ruj pe gulerele mele? Au sunat vreodată muierile cu puradeii-n braţe la uşa ta? Ţi-am dat

vreodată de bănuit că te-nşel?

Tăcea; dar nega.

- Şi-atunci ce-ţi veni, fă? Ce-ţi veni, în capu' ăla gol şi sec al tău, să te gândeşti că eu îmi las casa şi nevasta şi copiii pentru-o fustă? Ai? Cum te-ai gândit tu că bulibaşa din Aurari vrea să se-nsoare? Păi nu-s însurat, fă? Nu m-a însurat cel mai mare şi mai puternic popă de pe lumea asta, fă? Cum crezi tu că trec eu peste cuvântul lui Ştefan? Pentru o fustă?

Tăcea... Reveni în pat, pe locul lui:

- Treci la culcare. Şi nu mai fi, fă, aşa de încuiată! Te rog eu mult de tot - destupă-ţi mintea! Destup-o, că-mi vin dracii şi să mor io dacă nu te joc în picioare! Să mor io dacă nu mi se pune pata neagră şi te-ntreb şi eu de ce dormi cu curu' la mine de patru zile-ncoa! Şi-atunci să te ţii! Atunci să vezi tu discuţie!

Safira suspina. Şi nu spunea nimic. Nici nu venea în pat... Lui îi creştea rău tensiunea...

Aştepta... La dracu - ba nu mai aştepta deloc! Apucă perna ei şi-o aruncă pe jos:

- Atunci dormi acolo, fă, dacă nu mai vrei să dormi cu mine-n pat! Dormi unde vrei tu! Na - ia şi pătura! Că-i curent şi te trage la aia mică şi faci cistită!

Îi azvârli şi pătura şi reveni pe pernă. Şi se întinse lung, cu poftă... după care se întoarse cu spatele la ea:

- Noapte bună.

Aşa... Şi-acum putea să se culce!

... Nu, nu putea să se culce. Safira nu era proastă - iar în materie de fler, avea ea ceva-ceva acolo... Safira ştia foarte bine ce şi cum făcuse Ştefan ca s-o ia pe Ana. Ştiuse şi planul lui Ştefan în privinţa Rubinei. Planul nu se putea aplica şi în cazul lor; dar Safira ştia ce putere are bărbatul ei. Ştia că drumul de la poarta orăşelului până în Bucureşti şi înapoi era presărat cu pericole... Ştia că, la o adică, toată casa era plină de potenţiale pericole! Existau hoţi, jefuitori, violatori, demenţi, existau dosare încheiate cu autor necunoscut... Ea se putea intoxica cu cine ştie ce otravă de şoareci sau de gândaci turnată într-o sticlă de apă plată fără etichetă...

Safira nu era fraieră deloc. Nu venea în pat pentru că se gândea... cum să-l împace... pentru că viaţa era grea şi periculoasă uneori...

Auzea foşnetele... Nevasta lui se aşeză în genunchi, în faţa lui. Ţinea capul plecat; ofta greu... şi şoptea:

- M-am speriat. Maică-ta e tot mai îngândurată; de-o săptămână, refuză să mai dea în cărţi de tine. Iar tu ai venit azi cu inelul ăla... pus la gât...

O privea şi tăcea. Privea creştetul nevestei lui şi se întreba de ce nu crescuse şi creierul ei! Ce greşise? Ce-ar fi trebuit să facă el ca s-o ajute să crească odată cu el? Ar fi trebuit oare să angajeze o bonă la copii şi s-o plimbe prin Franţa? Şi prin România, pe unde se plimbase el? Ar fi trebuit s-o îmbrace în rochii sclipitoare, s-o cocoaţe pe tocuri şi s-o pună să danseze pe la petrecerile pe unde-şi negociase el afacerile? Ar fi trebuit poate să-i cumpere un manual? Nişte vitamine? Ar fi trebuit să-i angajeze un profesor? Profesor de... de...

Nevasta lui se aplecă şi sărută mâna care-o lovise:

- Iartă-mă.

Nu, n-ar fi trebuit să-i angajeze un profesor. Ar fi trebuit s-o scuture mai des - ca să-i ţină creierul alert. O lăsase să facă ce voise ea să facă - iar ea dormitase. Cum o plesnise, cum îşi revenise! Safira lui ştia care-i era locul - şi-şi ştia bărbatul îndeajuns de bine ca să nu-i trebuiască mai mult de cinci minute "s-o dreagă"...

Se ridică şi ieşi. Cobora grăbit treptele... Luă o pungă şi-o puse în lăcaş; şi apăsă butonul. Aştepta; punga se umplea destul de repede...

Când reveni în dormitor, constată că o lovise totuşi prea tare. O "dereglase" rău de tot! Safira lui rămăsese pe covor - şi-acum plângea în hohote! Oof!

O luă pe braţe şi-o aşeză în pat. Şi se aşeză lângă ea. Îi trase capul spre dreapta... Aici era. Puse punga cu gheaţă peste vânătaia în formare. Nevasta lui se grăbea să pună mâna peste mâna lui...

Nu ştia cum să-i spună să fie altfel. Nu ştia ce să-i ceară, de fapt! Nu putea să-i ceară să fie romîncă! Şi nici nu era sigur că voia aşa ceva! Ana era, totuşi, romîncă! Se născuse romîncă! Faptul că vorbea dumnezeieşte romanes, că avea un accent franţuzesc impecabil, că dansa dumnezeieşte manele, că juca dumnezeieşte cingherita şi că valsa dumnezeieşte prin castelele din Franţa erau nişte contradicţii îngrozitoare pentru care probabil că psihologii, istoricii şi specialiştii în chestii tradiţionale şi-ar fi scos ochii şi s-ar fi certat ani în şir! De ce Ana putea? Adică... cum de Ana putea? Cum îi reuşea transformarea din regină în contesă şi invers? Asta nu ştia el...

Asta voia el să obţină - şi era conştient că nu putea obţine aşa ceva de la Safira! Se simţise totuşi dator măcar să încerce. Nu reuşise. Eşecul repetat îl duruse rău... Eşecul repetat îl făcuse să o privească lung pe Raina... Să o privească, să o asculte şi să simtă că ea se putea transforma aşa cum se transforma Ana. Ea ştia să poarte şi haine franţuzeşti, şi haine ţigăneşti. Ştia şi ţigăneşte, şi franţuzeşte - şi dialectul ăla în romăneşte care-i plăcea Anei mult... Şi-l făcuse pe el să comande inelul de platină cu diamante negre... Acum, dacă Raina îi putea da lui ceea ce el nu-i putea cere...

Dar la asta se va gândi mâine probabil. Momentan, trebuia s-o împace pe Safira. Oftă greu:

- Nu mai plânge.

Da' de unde! Se grăbi să continue:

- Îţi spun de-acum, ca să nu zici că n-ai ştiut. Atunci când o să spui şi-o să faci cretinităţi de-astea, o să fac şi eu măgării de-astea. Pentru că, la asemenea gânduri cretine, nu există decât un asemenea răspuns măgăresc.

- Iartă-mă, Diamante! Da' mi-a fost frică să nu te pierd!

- Ţi s-a părut ţie că mă pregătesc de ducă, aşa?!

- ... Când te-am văzut... mi-am amintit imediat ce mi-a povestit maică-ta... Ce ţi-a căzut în cărţi luna trecută...

- Pe vremea când Ştefan îşi punea la gât inelul pentru Ana, Rubina era în spital, în Paris. Şi-i greşise lui Ştefan îndeajuns de mult pentru ca el să fie deja hotărât în privinţa viitorului ei. Şi cu Ana, şi fără Ana, Rubina sfârşea în curtea lu' taică-su; că se cocoţase în capul bărbatului ei, îmbrăcată în minijupe şi cu decolteuri pân' la buric şi cizme pân' la chiloţi, şi urla la el. Şi, în loc să-şi vadă de viaţa ei, de bărbatul ei, şi să se căznească să-i pună coroana aşa cum i-a cerut el, ea şi-a bătut joc de copilaşul din ea. N-a avut milă nici măcar de copilul ei. A răcit, a luat nu ştiu ce bacterii de la ştrandul public, făcea efort, nu mânca cum trebuia... Rubina a stat aproape toată sarcina în spitalul din Paris - internată, monitorizată, urmărită de-un sobor complet de academicieni şi asistente şefe, cusută ca să nu scape copilul ăla din ea... Aşa că nu inelul i-a semnat femeii ăleia sfârşitul. Dacă Ana nu ar fi acceptat oferta lui Ştefan şi-ar fi rămas cu Florentin, inelul ăla ar fi coclit în seif; iar Ştefan ar fi fost acum cel mai vânat burlac din toată Europa. Nu te mai gândi la chestii de-astea. Că nu sunt copia fidelă a lui Ştefan.

"Şi nici tu nu eşti, totuşi, copia fidelă a Rubinei! Tu mă respecţi - şi eşti femeie de casă." Iar asta îi va salva Safirei lui viaţa într-o zi...

- Ştiu, Diamante... Dar mi-e frică...

- Să nu-ţi fie. Ţi-am mai spus - pe mine m-a însurat ăl mai afurisit popă dintre toţi. Am o meserie înşelătoare - şi de-asta m-am oprit după prima palmă. Dar îţi fac o promisiune... Atunci când o să vreau să mă dezleg de tine, tu o să fii prima care-o să afle asta.

Şi-o asigura şi din privire că o s-o anunţe prompt imediat cum îi venea ideea asta... Safira oftă greu - şi închise ochii. O privea... Îi ţinea punga cu gheaţă şi-o privea lung...

Femeia asta nu-i greşise cu nimic. El "se românizase". El avea brusc nevoie de-o femeie care ştia să valseze. Safira, nevasta lui, era aşa cum trebuia să fie o nevastă de bulibaşă. Şi, indiferent care fuseseră motivele pentru care-l luase pe el, îl respecta - şi nu-l dădea pierzaniei. Iar pentru asta, el va avea grijă ca ea să nu păţească nimic rău. Să nu-i facă nimeni nimic rău. Viitorul era nesigur; dar el garanta că femeia asta nu va păţi nimic rău. El n-o va da pierzaniei...

Isamu

De-abia mai vedea literele. Privirea i se înceţoşase rău - semn că venise totuşi momentul să se lungească pe canapea...

Se ridică şi-şi scoase haina. Şi văzu că primea un mail... Ăsta ce mai voia? Era insomniac? La doişpe noaptea, el scria rapoarte? Click...

Simţi brusc nevoia să se aşeze. La birou, desigur! Ceea ce scria pe ecran era îngrijorător...

Omul lui Jun care răspundea de imobiliare în sudul Franţei primise o informaţie. O documentase, ceruse amănunte şi investigase. Şi, la doişpe fără cinci, îi trimitea lui acel mail prin care-l anunţa că Ştefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, simţea nevoia să joace vineri în Cannes. Pentru asta, închiriase Vila California - o locaţie exclusivistă la trei curbe distanţă de biroul în care stătea el acum! Asigurase paza mai întâi - iar la capitolul ăsta era sigur că Gaboraş ăla auzise "Bravo"... Aranjase cu firma organizatoare de evenimente, aranjase cu cateringul... Nu aranjase cu muzica, pentru că de asta se ocupa Ştefan personal - iar maneliştii or să vină cu un avion special... Raportul întârziase pentru că omul investigase fluxul de informaţii - şi ascultase nişte telefoane ca să afle cam care erau invitaţii...

Căută pe net Vila California... Privea fotografiile şi realiza că petrecerea se va desfăşura în curte, aşa că oamenii lui Jun vor auzi multe şlagăre în vogă...

Ştefan îşi organiza o "petrecere de revenire". Şi nu numai. Ştia că regele avea o firmă nouă, în Bourges, unde devenise proprietarul unui conac discret. Ştia că începuse să semneze contracte - şi să producă caşcaval cu acte, curat. Avea 58 de milioane de euro cash la dispoziţie. Avea o armată de prieteni dispuşi să-l ajute. Avea o umbrelă internaţională generoasă şi foarte serioasă. Şi avea nişte atu-uri serioase asupra lui - consilierul chinez picat în dizgraţie! Putea să-l concedieze, putea să-i trimită Fiscul să-i controleze actele, putea... Putea să vină la poartă, să intre şi să sune la 112 - ca să anunţe că nişte chinezi înarmaţi până-n dinţi pătrunseseră pe proprietatea lui fără să fie invitaţi. După care putea urca în birou... şi-i putea lua lui gâtu'. Ştefan avea multe puncte avans; şi uite că era îndeajuns de nebun ca să se pună cu Jun şi să şi joace după ce-şi recuperase partenerii de afaceri...

Avea o presimţire. Urâtă. Vineri se va întâmpla ceva rău. Petrecerea aia era "dansul victoriei" lui Ştefan - ceea ce însemna că mâine va urma un atac. Iar regele, atunci când ataca, era sigur că va câştiga. Vineri deci, lucrurile vor degenera - fiindcă Jun va riposta la atacul de mâine. Fratele lui nu ştia să riposteze decât făcând sângele să curgă pe asfalt. El unul se temea de ordinele pe care-o să le-audă vineri... Se temea de ordinele pe care le va da Ştefan vineri, după ce va curge sânge pe asfalt...

Oftă greu şi închise mail-ul - nu va confirma acum pentru primirea raportului. Va confirma mâine. În clipa când va apăsa butonul ăla, va trebui să apese Forward - şi să-şi informeze fratele. Iar Jun era în stare să dea foc la vila aia exclusivistă doar ca să se asigure că Ştefan n-avea unde să petreacă!

Războiul va fi dur...

Se lungi pe canapea şi oftă greu: vineri, Jun o să stea aici, cu el. Ceea ce însemna că el nu-şi va putea aduce familia aici. Fei-Yen şi Liwei vor trebui să stea acasă... singuri...

19 mai 2011 - joi

Isamu

Bun! Micul dejun fusese delicios! Să-i fie de bine! Se ridică şi intră în bucătărie. Închise corect uşa... Amândouă dădeau să plângă - de parcă venise să le gâtuie! Oftă greu:

- Urmează două zile dificile. Începe războiul; iar fratele meu o să urle pe-aici... O să vă rog ca, atunci când el vine aici, voi să evitaţi să ieşiţi din cameră. O să comand mâncare la o firmă de catering. În caz că Jun vrea să ştie de ce comand mâncare, o să-i spun că nu te simţi bine deloc - iar Isabelle are grijă de tine.

Bucătăreasa aproba de zor; şi Isabelle aproba de zor...

- Staţi încuiate în cameră şi nu faceţi gălăgie. În caz că insistă să vă vadă, îmi faceţi un apel - şi-l lămuresc eu ce şi cum.

Aprobau amândouă... Se grăbi să iasă - trebuia să trimită totuşi confirmarea aia! Exista riscul ca omul lui Jun să-şi informeze personal şeful!

Cheng valida tranzacţii. Era plictisit rău... Confirmă primirea mail-ului şi apăsă forward către... stăpânul buldogului... şi buldog. Send. Şi acum îşi amintea că "speranţa moare ultima" - aşa că el spera ca războiul să se încheie totuşi printr-un armistiţiu...

Buldogul făcuse ochii mari-mari... şi scotea telefonul. Zâmbi slab:

- I l-am trimis şi lui.
- Nu stă non-stop în faţa mail-ului.

Corect! Aştepta... Cheng îl anunţa că avea un mail important... Ia să vadă el cum stătea cu încasările! După aceea, trebuia să urmărească nişte containere. Nu multe - vreo 600, încărcate pe 4 vapoare diferite care pluteau în simultan pe două oceane...

Gata - Jun terminase de citit. Şi-l suna. Răspunse scurt:

- Da.
- Vineri seara vă fac o vizită.
- Bine; te aşteptăm.
- Vorbim vineri.
- Vorbim.

Şi-atât - auzea tonul... Asta nu însemna că Jun pregătea termenii armistiţiului; însemna doar că Jun avea treabă acum. Nici afacerile lui nu erau "vesele". Iar ale lui erau mai importante - el urmărea propriile vapoare...

Diamant

Ciocănitul timid îl făcu să tresară. Răspunse scurt:

- Intră.

Şi nu mică-i fu mirarea să-l vadă intrând în birou pe... Azur! Păi...

- Hei, bine-ai venit!
- Bine te-am găsit!

Îşi strângeau mâinile... şi-l poftea să ia loc în faţa lui, la birou:

- Ai venit să vezi "cu ce se mănâncă" meseria de manager?
- Nu. Am venit ca să te întreb ceva.
- Păi întreabă-mă.
- ... Ce-a păţit mami?

Aoleu! Vânătaia! Ridică sprâncenele sus-sus-sus:

- A păţit ceva?
- Are o vânătaie mare pe tot obrazul.

Bun. Mimică serioasă - şi-o aprobare cu capul. Azur era vizibil îngrijorat:

- Cine a bătut-o?
- Eu.

Îi răspunsese simplu, ferm, cu siguranţă-n glas... Băiatul lui îl

privea lung şi nu prea ştia ce să mai zică... Decise să-l lămurească:

- Vezi şi tu că sunt plecat mai tot timpul. Când în Bucureşti, când în ţară... Mai sună şi Ştefan şi mă cheamă în Franţa...

- Şi de-asta v-aţi certat?

- Nu ne-am certat. Ea a spus o prostie iar eu i-am răspuns.

- Şi-ai bătut-o!

- Pentru ceea ce a spus, nu exista decât un singur răspuns. I l-am dat.

Îl privea lung... Azur nu era deloc de acord cu "replica" vânătă de pe faţa mamei lui... OK! Îşi aprinse o ţigară:

- Nevasta mea s-a gândit că, dacă am chestia asta la gât, plănuiesc să mă-nsor românește, la Primărie. Şi nu cu ea - cu alta.

Scoase lanţul printre doi nasturi ai cămăşii. Azur zâmbea:

- Aşa a zis mama?

- Da. Iar la aşa tâmpenie uriaşă, să ştii şi tu că aşa se răspunde.

- Am înţeles. Da' de ce ţii inelul ăla la gât?

- Pentru că mi l-a comandat cineva foarte important. E un inel foarte scump; şi e unicat. Trebuie să am grijă să nu-l pierd; şi-ar fi bine să-l ţin tot timpul la mine, pentru că mă pot întâlni oricând cu persoana foarte importantă... care poate să mi-l ceară oricând...

- Aha!... Să ştii că mamaia e foarte supărată pe tine.

- Ştiu. E treaba ei!

Azur nu-i înţelegea logica...

- Uite cum stau lucrurile, de fapt. Eu sunt însurat cu Safira. Eu, Safira şi copiii noştri formăm o familie. Iar familia este întotdeauna pe primul loc. Felul cum înţeleg eu să ţin familia asta unită mă priveşte direct şi personal. Şi nu permit nimănui să se amestece în familia mea. Ei să-şi vadă de familiile lor. Eu sunt bărbatul Safirei şi tatăl vostru. Eu întreţin şi apăr familia noastră. Aşa că mamaia n-are decât să ia un calmant sau să se uite la un film vesel.

- Zicea că n-aveai de ce să o baţi.

- Nici ea n-avea de ce să zică că o înşel. Ştii care-i chestia? Atunci când cunoşti o fată şi te-ndrăgosteşti, amândoi sunteţi atenţi unul la celălalt. Tu te aranjezi, te bărbiereşti, te parfumezi, cumperi flori şi bomboane, te duci şi cânţi pe sub geamurile ei... Ea, pe partea ei, se aranjează, se fardează, face curat, îţi pregăteşte prăjituri, te pupă de te albeşte...

Azur râdea, roşu ca racul în obraji...

- Iar după ce te-nsori cu ea, lucrurile încep să se schimbe încetîncet. Înainte să te-nsori, erai mereu pus la punct; te duceai cu tot felul de chestii drăguţe la ea, stăteai două ore, o pupai şi plecai. Acu', după însurătoare, stai 24 din 24 cu ea. Şi te vede şi nebărbierit, şi şifonat, şi mai dă cu nasul şi de adidaşii ăia vechi... Ioc cadouri, flori şi bomboane - şi, în loc să stai non-stop de vorbă cu ea, tu trebuie să te duci la muncă, după care vrei să te uiţi la un film... Nici ea nu mai e aşa pusă la punct; o vezi dimineaţa fără farduri, o vezi seara cu bigudiuri... O mai auzi înjurând sau trăgând câte-un pârţ... Atunci când eşti îndrăgostit şi plănuieşti să te-nsori, uiţi că şi femeile râgâie câteodată!

Băiatul lui mai avea puţin şi pica de pe scaun de-atâta râs!

- Noi, bărbaţii, suntem mai... neatenţi la chestia asta - pentru că noi trebuie să avem grijă de familie. Dar pe femei le-apucă uneori ideile trăznite. Ele se uită în oglindă şi se gândesc: "Băi, da' ce-am îmbătrânit! S-a dus dracu şi decolteu', şi talia, şi uite ce-am albit!". Şi-atunci se uită aşa lung pe bărbatul lor...

Imita femeile, iar Azur râdea în hohote...

- Şi se gândesc: "Da' nu cumva ăsta a văzut una mai tânără şi mai frumoasă? Că parcă nu mi-a mai adus flori, bomboane şi cadouri în ultimele cinci minute - şi nici nu m-a mai pupat până la epuizare! Nici nu-şi mai bate capu' să tragă pârţuri fără sonor...". Exact în momentul ăla, bărbatul trebuie să ia atitudine; pentru că femeile fac idei fixe. Şi nu-i bine să le laşi pe femei să facă idei fixe. Trebuie să le pui repede înapoi pe şină, înainte să deraieze de tot...

Băiatul lui îşi şterse lacrimile... şi reuşi să se liniştească un pic:

- Am înţeles acum.

- Poţi deci să te duci liniştit acasă - că am rezolvat problema iar maică-ta e pe şina corectă.

Azur se ridică:

- Bine, tată. Te las să te ocupi de orăşel. Diseară vii devreme; da?

- Dacă tu vrei să vin devreme, o să vin devreme.

- Mie aşa mi-ar place. Să mai stăm şi noi toţi patru...

Era privit cu subînţeles... Zâmbi slab:

- Bine, şmechere. Azi vin devreme.

Băiatul porni spre uşă; se grăbi să-l oprească:

- Azure!... Mulţumesc pentru sfat.

Primi un semn de "E OK, nu te formaliza"... şi rămase singur.

Păi... Păi, putea spune că-şi câştigase copiii! Asta era foarte important. El crescuse fără tată; se gândise mult la cum se cresc copiii, din punctul ăsta de vedere! Avusese - şi încă avea - emoţii mari când venea vorba despre relaţia lui cu ei. Mai ales cu Azur! El era băiat; el urma să întemeieze, la rândul lui, o familie. Iar caracterele se formau la o vârstă fragedă...

Se descurcase şi de data asta! Oftă uşurat... şi puse palma peste inel. Presimţea că, în curând, va fi chemat în Franţa. Ştefan avea nevoie de el. Era practic singurul lui consilier cu vechime. Şi avea două pistoale, pe care le folosea de obicei împreună. Războiul era pe cale să izbucnească...

O să-i spună lui Aleodor să-i dea şi lui o vestă antiglonţ. Că nu voia să moară. Nu acum! Avea pe lanţul ăsta o promisiune... şi-o mare dorinţă. Şi-o speranţă. Poate că...

Ana-Maria

Era aproape ora două. Copiii erau cuminţi; şi erau obosiţi. Îi învelea bine pe amândoi...

- Maamii...

Léon era somnoros rău...

- Da, prinţule.

- Mami, când ne trezim mergem la plimbare?

- Nu ştiu; să vedem.

Ochii negri o priveau lung, atenţi... Zâmbi slab:

- Mă uit pe laptop; şi, dacă războiul s-a sfârşit, ieşim la plimbare.

Florentina oftă greu şi se răsuci pe burtă. Prinţesa sperase să audă alt răspuns...

- Da' dacă s-a terminat războiul, nu mergem la tati?

- Dacă s-a terminat războiul, mergem la plimbare. Iar tati o să ne găsească mai uşor. Hai - somn uşor.

- Maamii...

- Da, prinţule.

- Da' nu vii şi tu la nani?

- Ba da; vin şi eu. Mă uit pe laptop şi vin.

- Bine...

Se grăbi să se refugieze în bucătărie. Îşi făcea un ness... Încerca să nu suspine, ca să n-o audă copiii...

Ar fi vrut să ştie numărul de telefon al lui Jun. Să-l sune şi să-l întrebe de ce făcuse asta. Ce nu-i plăcuse? Ce nu-i mai plăcuse, de fapt? Ce-i făcuse Ştefan? Cu ce-l supărase? Îşi amintea că, cu o săptămână înainte de atentatul de la Bucureşti, familia Chèn îi vizitase - cu tot cu copii. Enlai şi Sheng Li se jucaseră cu Florentina şi Léon. Ea se plimbase prin grădină cu Guan-yin şi îi spusese cum să facă să-i înflorească orhideele mai repede şi mai des. Ştefan, Jun şi Isamu se distraseră pe cinste în birou, urmărind filmările de la ultimul botez cu ştaif... Şi-atât ar fi vrut să-l întrebe: de ce? Probabil că Jun ar fi râs şi i-ar fi închis... considerând că regina aurarilor se tâmpise...

Soţul ei n-ar fi "murdărit" firma. Nu pe cea din Franţa! Nu pe cea la care semna el documentele! Ştefan n-ar fi riscat puşcăria pentru un pumn de bani! Avea bani... să-i ajungă pentru zece vieţi de-acum încolo! Aşa că tot rahatul ăsta nu izbucnise de la vreo afacere riscantă, care "puţea" în documente. Era vorba doar despre bani. Şi despre Isamu. Afacerile mergeau; dar era criză economică mondială. Aşa că

mergeau mai greu. Probabil că Jun se gândise să-l omoare pe Ştefan ca să o poată face pe ea să-i doneze firma lui Isamu...

Dar Gilles îi scrisese că Jun este acum şef la Cannes. Ceea ce însemna că Isamu asculta de fratele mai mare. N-avea încotro - Jun era un mafiot "complet şi complex". Se întreba acum cât de mult îi displăcea lui Isamu ideea de-a deveni totuşi şef... dat fiind faptul că era subaltern de câţiva ani buni - şi în orice bărbat exista o mică părticică de orgoliu de-ăla special, "cocoşesc"...

Iar ea se ascundea aici, cu copiii... din cauza orgoliului cocoşesc al lui Jun. Sau al lui Isamu! De ce nu?! Poate că fratele mai mic aprobase ideea fratelui mai mare; şi, văzând că eşuaseră amândoi, se gândise să ţipe că el n-a fost de acord încă de la început - şi să arunce toată vina pe Jun. Şi uite-aşa "controlau" ei ambele tabere: şi pe cei pro-Jun, care ascultau de Jun, şi pe cei pro-Ştefan, care ascultau de "complotistul" Isamu...

Orice era posibil, în situaţia actuală. Şi, până una-alta, ea se ascundea cu copiii. Şi-o căuta mafia chineză - că SAF Consulting era tot pe numele lui Ştefan, iar unicul mod de a-l face pe contele rege să-şi doneze afacerea şi averea era capturarea familiei lui. Ea şi copiii erau în pericol. Poate că nici nu-şi imagina ea cât de mare era pericolul...

Fuma şi plângea pe tăcute. Îi era dor de el. Îi era dor de ei - de toţi ai ei! Şi-l dorea pe Ştefan aici, lângă ea - să redecoreze bucătăria, să dea foc la garaj, să ordone lichidarea lui Jun şi-a lui Isamu şi-a neamurilor lor şi-apoi s-o strângă în braţe...

Războiul putea dura ani în şir... Ea putea strânge teancuri de registre de-alea, scrise mărunt...

Ştefan

Era şapte jumate iar el unul era pregătit. Bătuse ieri palma cu contabilul, aşa că Adina trimisese azi primele documente la firma de contabilitate. De când se-apucase, de ieri dimineaţă, semnase 138 de anexe - şi recuperase mai mult de 160 de furnizori şi clienţi! Unii semnaseră şi cu Isamu; dar îi garantaseră că era ultima afacere pe care-o mai făceau cu chinezii. Nici Jun, nici Isamu nu ştiuseră ce-i auziseră lui urechile la negocierile astea! Nici unul dintre afaceriştii cu care bătuse palma nu fusese foarte încântat de amestecul mafiei chineze prin contabilitatea lor! Majoritatea afacerilor erau 100% curate... Şi doar atunci când avea nevoie de un capac sau de un "acoperiş" interveneau cazinourile. Şi marfa dublă. Şi incendiile de pe la depozitele în care cică ajunsese marfa aia asigurată... Şi toate celelalte!

Era obosit - dar era mulţumit. Aleodor îi adusese "un kil de acid sulfuric". Nu-l întrebase la ce-i trebuia; aşa că era mulţumit...

- Consilierii, în birou!

Roşcata făcu un pas şi-i zâmbi larg... ascultând tropăitul lui Aleodor pe scări... Adina râdea şi se ascundea după monitor...

- Am sosit.

- Văd.

Era privit lung, cu seriozitate... Îşi frecă încet mâinile:

- Şi-acum, să aplicăm capace! Scoatem, încet şi cu grijă, toate anexele care mută afacerile de la Cannes, aici. Le ordonăm în ordine alfabetică... şi pe urmă aplicăm capace. La treabă.

Îşi aprinse o ţigară şi se apropie de fereastră. În spatele lui se făcuse o agitaţie teribilă...

Luă o coală şi scrise frumos, caligrafic, undeva la mijloc: ***"Îndosariază"***. Asta va fi ultima pagină transmisă. Asta o să-l facă pe Isamu să se încrunte cu adevărat. Perfect! Abia aştepta... şi se cam zgâria pe ochi la gândul că nu-i va vedea încruntarea...

Jun o să ia foc. La propriu! O să se înroşească atunci când va vedea teancul; o să devină vişiniu atunci când o să audă totalul calculat de frati-su. Şi-o să ia foc mâine, când o să vadă DVD-ul! La urma urmei, interlopul ăla mărunţel din România îi documentase părinţii - şi-o făcuse inclusiv din interiorul casei! Interlopul mărunţel luase mostre ADN de la ambii părinţi... Da - va ajunge mai greu la mama lui Jun, atunci când o să vrea să meargă la ea; dar merita efortul. Ştia că o să se ducă după ea. Aleodor îi prezentase în fiecare seară un raport complet, cu două paragrafe nemodificate. În primul, spionul scria că habar n-are unde erau Ana şi copiii. În cel de-al doilea, starea mamei lui era neschimbată. Mămica lui era în comă...

Să se ducă mâine la spital?... Mâine, nu; dar poimâine ar fi putut să se ducă...

Închise ochii şi oftă greu. Şi-şi imagină că se opreşte în faţa unei uşi albe şi-o deschide. În faţa ochilor i se desfăşura o rezervă albă, impecabilă. Patul era întotdeauna în dreapta; aşa că vizualiza patul... Lângă pat erau aparatele medicale... În pat era...

Nu - nu putea să se ducă la spital. Nu putea s-o vadă acolo. Iar dacă s-ar fi dus totuşi la spital, următoarea lui oprire ar fi fost la Nisa. Şi nu era bine. Nicu Cărare îl apăra - dar Jun era nebun. Şi puternic. Jun n-avea nici o "emoţie" când venea vorba de aruncat oameni în aer; aşa că...

- Suntem gata.

OK! Reveni lângă ei şi-l privi lung pe Aleodor:

- Ce părere ai despre Isamu?

- ... Ce vrei să spui?

- Isamu s-a dat cu frati-su? A fost cu frati-su, dar ultimele evenimente l-au făcut să încerce să redevină consilierul meu? E neutru? Încearcă să ne răstoarne pe amândoi? Ce ştii?

- Practic, nu ştiu nimic. Teoretic...

Oftă greu:

- Aleodoare... Asumă-ţi răspunderea.

- Nu e o problemă de răspundere. Pur şi simplu încerc să învăţ să lucrez cu tine!

- Atunci te mai întreb o dată: ce părere ai despre Isamu?

Şi acum aştepta... Bărbatul oftă greu:

- Părerea mea este că ar da timpul înapoi, dacă ar putea. Şi n-ar face-o ca să-i reuşească fratelui lui planul.

- Deci tu zici că e cu mine.

- Da. Încearcă să fie cu tine fără să-şi vadă familia "arestată" la Nisa. Şi te ajută atât cât poate.

- ... Poftim?

- Te ajută. Şi cu Gilles... şi cu nişte rapoarte pe care le primeşte, dar pe care nu le trimite mai departe la Nisa...

Mda... Mototoli foaia şi-o azvârli în coşul de gunoi:

- Anexele.

Le primi; le aşeză pe primele frumos, corect, drept... şi le înfipse în fax. Formă numărul de la vilă...

- Şi-acum, dacă răspunde, Rebeca ridică receptorul şi cere, politicos, în franceză, un ton de fax. Dar probabil că nu răspunde...

Într-adevăr, intrase direct faxul. Apăsă butonul verde şi începu să râdă:

- Şi-acum le dăm capace...

Râdeau toţi patru...

- Aleodoare, dublează paza - şi aici, şi la Vila California. Iar mâine, când vin invitaţii, ai mare grijă...

- Cinci minute.

Bun! Scoase telefonul special şi selectă numărul lui Diamant. Suna...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Ce faci?

- Acasă, cu copiii. Ne jucăm.

- OK. Joacă-te până seara târziu - că de mâine n-or să te mai vadă câteva zile.

- Aha.

- Mâine avem petrecere. Aşa că, la opt dimineaţa fix, să fii în Cannes, însoţit de 20 de escorte cum nimeni n-a mai văzut vreodată.

- Am înţeles. Tot costum?

- Nu. Maletă. Şi pantofi comozi.

- OK.

- Să ai permisele la tine.

O secundă... şi-o aprobare:
- Am înţeles.
- Restul îţi trimit pe mail.
- Abia aştept!
- Ştiu, ştiu... Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi zâmbi:
- La Cannes plouă acum. Cu tunete şi fulgere plouă!
- Şi cu înjurături, cu siguranţă! Noi când mergem la vila aia?
- Nu foarte de dimineaţă. Trebuie să aibă şi el timp să se ocupe de securitate... şi să trimită escortele la înfrumuseţare! Sau credeai că vine cu ele "înfrumuseţate" gata?

Aleodor ridică scurt din umeri. Aoleeu, că încuiat mai era!
- Cele 20 de tinere extrem de frumoase vor coborî mâine din avion la opt fix. Vor fi vesele, volubile, pline de viaţă şi vor anima bine de tot aeroportul. Vor urca în două limuzine, pe sub nasul chinejilor care păzesc uşile şi parcarea... şi vor merge la faţa locului; la vilă. Unde Diamant le face o scurtă şedinţă de instruire, care ce camere foloseşte, cine face riduri în piscină şi cine face aerobic din buric; după care preafrumoasele june pleacă la plimbare prin oraş, în nişte maşini numa' una şi-una, însoţite de băieţii mei numa' unu' şi-unu'. Merg la masaj, la coafor, eventual la solar; îşi cumpără toate cele necesare, cu cardul meu, după care revin la vilă şi-şi preiau posturile. Vin invitaţii, se derulează petrecerea... Şi, a doua zi, se plimbă din nou prin oraş. Seara, sunt duse la aeroport. Ştii ce ţi-am "recitat"; da?
- Da - promo şi publicitate.

Roşcata se grăbi să adauge:
- Şi capace!

Exact! Confirma, cu degetul ridicat şi zâmbetul pe buze... şi pornea spre birou:
- Iar pentru ca toate astea să se întâmple mâine, eu trebuie să-i scriu acum lui Diamant un mail...

Aleodor se grăbi să-l urmeze:
- Cât te costă petrecerea asta?
- Zero euro.

Spionul era perplex...
- Petrecerea e dată de firmă. Escortele rămân cu excursia, hainele... şi viitorii clienţi. Şi promotion-ul, evident! Maneliştii cântă pe firmă... şi pe dedicaţii...

Aleodor zâmbea acum...
- Apropo - şi paza, tot pe firmă e. Iar caşcaval fără acte e o grămadă - aşa că şi partea română a securităţii va fi mulţumită.

Bărbatul se sprijini de birou:
- Iar DVD-ul?
- DVD-ul ţi-l dau mâine - după ce ajungem la vilă şi ne instalăm. Te duci la poartă, apeşi interfonul şi ceri să vorbeşti cu Isamu. Te va pofti să intri; tu îi vei spune că nu poţi să stai mult, aşa că preferi să iasă el... Iar dacă insistă, improvizezi. El o să iasă. Tu îi spui că te-ai văzut cu mine iar eu te-am rugat să-i aduci personal DVD-ul. Vă salutaţi frumos şi vii înapoi. Vii în mare viteză înapoi, fiindcă DVD-ul ăla va aprinde fitilul...

Aleodor îl privea lung... Deschise mail-ul - Diamant aştepta mesajul lui. Iar Aleodor înţelesese fiecare cuvinţel pe care-l auzise. Trebuia să termine repede azi, fiindcă trebuia să se culce devreme...

Diamant

Apăsă butonul roşu şi se ridică:
- Mâine dimineaţă plec în Franţa.

Azur îl privea lung... Ridică din umeri:
- Asta e! Ăsta e serviciul meu!
- Ştiu.

Bun! Se grăbi să intre în birou şi închise uşa. Laptopul pornea, ascultător... El ţinea mâna peste inel şi-l simţea în palmă...

De data asta, n-o să-i mai bată nici un apropo. Şi n-o să-i mai arunce nici o privire altfel. Nu era de joacă; acum avea inelul la gât. Dacă-l prindea Ştefan... În plus, voia să ştie părerea ei. Voia să ştie dacă ea făcea un pas în faţă, ca să-i iasă în întâmpinare. Sau ca să-l oprească din retragere. Mâine, el va bate în retragere; în funcţie de ceea ce va face ea...

Inelul ăsta avea două destinaţii posibile: pe degetul ei sau în seif. Rămânea de văzut...

Da - avea un mail. Ia să vadă el ce fel de escorte voia Ştefan! Şi să nu uite să-şi verifice actele! Trebuia să aibă ambele permise - şi cel de conducere, şi cel de port-arm. Şi să aibă şi multe gloanţe...

Chinezoii ăia doi or să ia foc mâine. Da' rău de tot! Presimţea că DVD-ul cu babacii era acum la Ştefan în buzunar; presimţea că el va ajunge la vărul lui înainte ca DVD-ul să ajungă la Isamu... Şi pe urmă se-mpuşcau! Ce bine! Să nu uite de vesta antiglonţ! Deşi funcţia pe care-o avea el îi garanta gloanţe-n cap, nu în piept...

Scoase mobilul şi începu să scrie mesajul. Cornel dormea azi pe canapea - fiindcă el pleca foarte matinal şi nu-şi putea lăsa familia nepăzită nici măcar "un pic, în buza dimineţii". În plus...

În plus, mai era ceva. Se hotărâse. El. Ori cu Raina, ori singur. Aşa că...

Isamu

Faxul piuia. Din nou. Da' ce tot primea maşinăria aia acolo? Şi-aşa, faxul ăla nu mai sunase de vreo... patru zile! Cine n-auzise încă de e-mail? Se ridică şi se apropie de colile căzute pe jos...

Anexă... referitoare la contractul numărul 388/2011... Serios? Ce anexă? Şi care contract? Ochii îi căzură în josul paginii. Iar în clipa aia simţi că se clatină...

Top Trailers Inc. tocmai îşi mutase operaţiunile de transport la Raina Consulting. Semnaseră olograf; ştampilaseră personal. Semnase şi Ştefan, imediat sub semnătura Rebecăi Ionescu...

Top Trailers achitase în contul SAF Consulting 6 milioane de euro anual! Pe anul ăsta, plătise 2,4 milioane. Hârtia aia din mâna lui îi garanta că de la restul de 3,6 milioane putea să-şi ia adio...

Ştia ce reprezintă asta - o nouă lovitură. O nouă bătălie din războiul lui Ştefan cu Jun. Ştefan o câştigase - la câte hârtii căzuseră din fax...

Cheng îl privea lung, serios...

Adună hârtiile şi se aşeză la birou. Căuta firmele în calculator... Nota pe anexele alea suma pe care-o pierduse SAF Consulting... Auzea foşnetele - dar nu voia să-i spună să nu se-atingă de hârtiile care încă mai intrau pe fax. Cheng trebuia să ştie ce se întâmpla. Chiar dacă o să-şi informeze prompt stăpânul...

Aduna sume care-i dădeau o puternică stare de leşin... Îl auzea pe Cheng anunţându-l pe Jun ce se întâmplase...
- Vrea să ştie cât ai pierdut.

Îi făcu semn să-i dea hârtiile; le primi prompt...
- Jun vrea să
- Încă mai socotesc la ele. Când o să am un total, o să-l sun.

"Nu ştie încă; calculează, iar faxul mai recepţionează... Da... Da."

Gata - închisese. Bun! El deschidea acel tabel complicat, conceput de contabilul lui Ştefan, şi introducea cifra pierdută... Enter. Undeva în josul paginii era răspunsul la întrebarea "Cât venit net a pierdut firma". Momentan, discutau despre o pagubă de vreo 4 milioane de euro. Dar faxul încă mai recepţiona. Aştepta, privind lung acel aparat imobil, gri, rece, care hâşâia uşor şi imprima pe hârtie dovada eşecului... Dovada pierderii bătăliei financiare... Îşi aprinse o ţigară.

Nu putea fi doar atât! Ştefan ştia că Jun avea posibilităţi să anuleze paguba asta. Fratele lui lua trei cerşetori cu nume franţuzesc, le făcea câte-o firmă... şi dă-i şi semnează contracte babane cu SAF Consulting! Problema era că el nu putea semna contracte în locul lui Ştefan. Vor lucra, probabil, cu tot felul de şmecherii... Jun era în stare

să-l plastografieze pe Ştefan! Era în stare chiar şi să-i scaneze semnătura şi s-o "ataşeze" electronic direct din imprimantă! Iar asta era riscant... Documentele rămâneau în arhivă; aşa că era riscant...

Faxul piui lung - şi se opri. Cheng se grăbea să-i aducă hârtiile... El căuta firmele în calculator şi socotea ce rulaj financiar va înregistra Raina Consulting anul ăsta... Băga suma finală în Excel... Ridică privirea spre fax, care suna din nou - şi piuia aproape imediat, semn că el calculase până acum doar o parte din pierdere... Luă telefonul şi selectă numele fratelui lui.

- Da.

- Faxul încă mai recepţionează. La ceea ce-am observat eu, bănuiesc că a mutat un venit net puţin peste 8 milioane euro.

- Aa, puţin!

- Pentru voi doi este puţin; pentru mine e cam mult...

- De ce?

- Pentru că trebuie să ţin SAF Consulting pe linia de plutire.

- Stai liniştit - că te-ajut eu să pluteşti, până o prindem pe curva aia mică.

Poftim? Jun completă:

- Şi pe ăia micii.

Trase aer în piept, pregătit să-l scuture un pic, dar fratele lui conchise scurt:

- Până-n iulie, totul se va rezolva. Crede-mă! Hai, că vorbim mâine seară.

Auzea tonul. Îi închisese...

Ia să caute el o comedie frumoasă pe youtube! Ia să "uite" el şi de fax, şi de Jun, şi de toate! Ia - ceva cu Louis de Funes găsea?... Aha! Asta era frumoasă! Închise totul şi lăsă doar youtube-ul. Şi-şi puse căştile - că dacă nu se uita la o oră jumate de comedie, făcea comoţie.

Diamant

Aşaa... Acum putea să aţipească şi el două ore, înainte să plece la aeroport! Un ultim sărut... O ultimă privire "complicată"... şi se răsuci. Îşi luă hainele şi lănţişorul de pe noptieră şi se grăbi să intre în baie. Încuie uşa.

Eşecul era amar. Eşecul de-a se face iubit de către nevasta lui era foarte amar! Că n-o neglijase! Îi adusese flori şi cadouri, o iubise în toate felurile, o răsfăţase cu surprize romantice... Şi ea tot nu-l putea iubi! Ciudată femeie! Oare Safira lui chiar nu ştia ce-i dragostea şi "cu ce se mănâncă? Sau "n-o freca" problema? Poate că nu-i păsa dacă se simţea el iubit sau nu! Poate că treaba aia cu iubirea n-avea nici o însemnătate pentru ea! La urma urmei, în şatra ei nu se produceau mari iubiri şi mari pasiuni - se produceau mariaje aranjate. Ioc iubire, ioc pasiune! Nişte copii, nişte muncă, nişte petreceri şi gata - la groapă! El nu putea să fie aşa. El îl văzuse pe Ştefan strălucind la propriu... În fine!

Spera "să se rezolve" mai repede. Safira lui "cântase" azi îndeajuns de tare ca să-l pună pe Cornel pe gânduri. Acelaşi Cornel care-o văzuse cu ditamai vânătaia pe obraz - şi care va afla, în curând, că el purta un inel la gât, pe sub haine. Cornel nu era prost; Cornel nu era ca Safira. Şi spera "să se rezolve" odată! El, Diamant Ionescu, avea renume de "bărbat adevărat"; chestia asta îl va face pe Cornel să se gândească mult înainte să acţioneze. Dar...

Dar se va întâmpla atunci când se va întâmpla. Dacă se va întâmpla, desigur! Era bulibaşă - şi consilier de rege. Era vărul regelui care tăia gâturile dintr-o mişcare! Neamul Ionescu avea renume de temut...

Dac-o să fie, o să fie. Dacă nu, nu. Cum i-o fi scris! El îşi dorea mult să poată să pună inelul cu diamante negre pe degetul Rainei; dar dacă n-o fi să fie... Dacă ea n-o să-l vrea pe el... Dacă Ştefan o să-i interzică...

Să se întindă în pat şi să încerce să adoarmă. Simţea un gol în stomac; se gândise la ea - şi avea emoţii...

20 mai 2011 - vineri

Diamant

Era gata de plecare. Safira îl privea lung, din micul holişor... Din spatele ei, Cornel îl privea şi el lung... Se aplecă şi-l privi drept:

- Să ai mare grijă aici.

- Stai liniştit, şefule.

- Stau foarte liniştit. Dar să ştii că acolo o să fie iureş; iar ăia n-au scrupule şi lovesc la punctul sensibil.

- Ştiu. Aici nu vor lovi - iar pe-asta ţi-o garantez eu!

Prea bine! Dacă garanta el... Reveni spre nevasta lui - şi mângâie încet obrazul vineţiu... Oftă greu:

- Te rog să ai încredere în mine - că şi eu am încredere în tine.

Safira aproba; dar îi evita privirea. Sigur, ăsta nu era un indiciu... Îi fură un sărut şi apucă mânerul trollerului:

- Aveţi grijă aici. Pa!

- Pa! Să ai grijă de tine!

Trecu peste prag cu dreptul şi se grăbi spre maşină. Lăsă troller-ul pe bancheta din spate... şi se simţi privit lung. Aşa că ridică privirea spre casa de vizavi. Mămica lui nu dormea; stătea la geam, pe întuneric, şi-l privea lung...

Decise să-i facă o vizită - şi să trişeze. Aşa că intră pe poartă şi alergă spre uşa larg deschisă... Fu tras în hol; mama lui şopti:

- Să ai mare grijă - că azi se-ntâmplă ceva rău!

Îi prinse mâinile în mâinile lui şi şopti şi el:

- Azi, Ştefan dă petrecere mare de tot la Cannes, la câteva sute de metri de vila lui. Şi are un DVD care-o să-i facă pe amândoi chinezoii să-şi piardă apetitul. Ceva îmi spune că tot azi se va întâmpla şi asta...

- Azi, Ştefan o să fie foarte supărat - şi-o să vadă moartea.

Cum-cum?

- Nu - el nu păţeşte nimic. Dar o să vadă moartea. Cineva de lângă el o să moară; cineva drag lui. Nu eşti tu; nu e nici femeia ciudată. E altcineva. Un bărbat şaten. Un om bun. Să ai grijă, Diamante!

- Stai liniştită - avem veste antiglonţ acolo.

- Să ai grijă spre cine îndrepţi pistolul şi când apeşi pe trăgaci. Te rog!

- Ţi-am spus - stai liniştită. Mămico...

Ar fi vrut s-o întrebe... Dar îi era ruşine s-o întrebe asta. Îi era ruşine s-o facă complice la planul lui. Aşa că-i sărută mâinile şi se grăbi să iasă. Trebuia să ajungă la aeroport, să se întâlnească cu fetele, să se-mbarce în cursa comercială care ateriza la Cannes la şapte jumate... Trebuia să le instruiască - fiindcă aseară primise "instrucţiuni complete" pe mail, iar fetele trebuiau să ajungă acolo informate temeinic...

Şi trebuia să scoată totuşi inelul de la gât. Nu venise încă vremea lui - iar decizia lui nu trebuia să vină înaintea greşelii Safirei! Dacă Ştefan îi mirosea planul... Aşa că, azi, inelul va sta în portact - cu tot cu lanţ.

Ana-Maria

Se simţea ciudat. Se simţea... privită. Deşi era în baie, sub duş, simţea că era urmărită...

Maşina parcată pe stradă o urmărea. Nu se înşelase. Habar n-avea dacă maşina aia era stativ pentru vreo cameră de supraveghere sau nu. Azi, acum, maşina aia era post de observaţie. Pe scaunul şoferului apăruse femeia din Bourges - cea care se întâlnise în faţa blocului cu cititorul de lapte. Apăruse acolo la şase dimineaţa; adică ea se trezise la şase, intrase în bucătărie şi-o văzuse pe geam, "la post"...

Ciudat - dar prezenţa acelei femei nu-i dădea siguranţă. Ar fi trebuit să se simtă mai sigură pe ea; mai liniştită. Femeia aia avea cu siguranţă o armă! Avea nişte numere de telefon în agendă - şi ştia exact pe cine să sune, în funcţie de situaţia ivită! Dar asta n-o liniştea nicicum! Prezenţa ei în maşină era dovada indubitabilă că azi se va întâmpla ceva. Iar ea stătea sub jetul de apă caldă... iar mintea ei calcula că acel "ceva" nu se va întâmpla aici, în Orléans. Ăştia doi erau spioni cu experienţă şi studii în materie de spionaj. Azi se va întâmpla ceva "pe front". Dacă ea sau copiii ar fi fost în pericol, femeia ar fi venit la sonerie, ar fi prezentat legitimaţia şi i-ar fi spus că e în pericol. Femeia stătea la volan. Citea ceva. Era sigură că ochii femeii se ridicau periodic spre geamurile casei...

Nu va ieşi azi din casă. Nu va risca viaţa copiilor. Nu va risca să fie prinsă - ucigându-l astfel pe Ştefan. Va sta cuminte în casă... Se va gândi la o cale de scăpare, alta decât ieşirea prin curtea din spate - în caz că apăreau totuşi chinezii...

Isamu

Zece jumate. Gata - Ştefan era în Cannes. Avionul tocmai atinsese pista aeroportului Mandelieu. Trase tastatura şi începu să scrie ordinul.

Le interzicea tuturor subalternilor lui să se atingă de Ştefan şi de suita lui. Le interzicea să-i abordeze sau să răspundă la o eventuală abordare sau provocare. Le interzicea categoric să ridice piedica armelor. Îi avertiza că era posibil ca Ştefan să tragă din nou nişte gloanţe oarbe-n aer - şi îi soma să nu răspundă la provocări... Selectă mailurile celor cinci şefi de echipe... Send.

Se sprijini de spătarul scaunului:

- Am ordonat trupelor să nu răspundă la provocări.
- Şi eu le-am spus acelaşi lucru.
- Şi le-am ordonat să nu se apropie de arme. Să nici nu-ncerce.

Cheng tăcea...

- Va încerca să ne înfurie - ca să facem gălăgie şi să-i dăm motiv să cheme poliţia. Următoarea mişcare, după anexele la contracte, va fi violentă. Aşa că le-am interzis tuturor să se lase angrenaţi într-o provocare, indiferent cât de reală pare situaţia.
- OK.

Cheng îl aproba... Dar probabil că buldogul avea ordine noi - să-i cânte lui în strună şi să execute ordinele care-i vor veni de la Nisa. Nu-şi făcea deci mari iluzii - azi, în Cannes, se vor auzi focuri de armă. Situaţie foarte dezavantajoasă pentru ei, care cunoşteau oameni sus-puşi din aparatul de stat dar concurau în materie de relaţii cu ditamai serviciul de spionaj român...

Azi se va întâmpla ceva. Simţea asta! Azi se va întâmpla un rahat mare-mare...

Ştefan

Mm, ce bine se simţea! Limuzina înainta uşurel, prin trafic, iar el se simţea acasă - deşi nu se ducea acasă...

Aterizaseră pe Mandelieu; bodyguarzii îi aşteptaseră în capătul tunelului iar oamenii lui, în aeroport. Trecuseră în formaţie compactă printre chinezii care-i aşteptaseră şi ei... Şi urcaseră în limuzina neagră, strălucitoare ca o ispită brunetă... Şoferul îi plimbase încetişor prin oraş. Roşcata nu ştia Cannes-ul; o surprinsese de câteva ori mărind ochii ăia albaştri...

Oftă greu:

- M-am luat cu treaba, Aleodoare, şi-am uitat să-ţi zic de vestele antiglonţ...

Aleodor se ridică şi porni spre capătul limuzinei... Iar el ridică receptorul şi apăsă butonul.

- Da.
- Fă stânga pe bd. Alexandre III, stânga pe Eugen Tripet şi intră pe Avenue du Roi Albert.
- Am înţeles.
- Cunoşti ruta?
- Da.
- Şi încăpem, sau...?
- Încăpem lejer...

Bun! Primi vesta antiglonţ şi mârâi printre dinţi:

- Să-ţi pui şi tu una - că mergem să-i duci discul.

Aleodor se conforma... şi-acum se dezbrăca:

- Nu. Nu va îndrăzni să împuşte un spion român.

Ridică scurt mâinile - treaba lui! Deşi el unul n-ar fi riscat! Chinezii aveau nervii greu încercaţi...

Roşcata era în continuare fascinată de vilele din jur. Peisajul i se părea lui uşor... "rural"; ea însă nu se uita la peisaj per total, ci la vile. Iar vilele erau... Decise s-o dezmeticească:

- E, totuşi, Coasta de Azur!

Tânăra tresări şi redeveni atentă la el:

- Aşa e. E frumoasă.
- E exclusivistă. Dar te obişnuieşti; după 48 de ore nu ţi se mai pare cine ştie ce.

Luă din nou telefonul, apăsă butonul...

- Da.
- Amicul meu trebuie să facă o livrare. Să fii atent, să nu-l pierdem pe-aici.
- Desigur.
- Bun. Înaintează încet...

Se apropiau de poarta lui... Vedea chinezii aliniaţi la gard... N-avea emoţii; geamurile fumurii îi ascundeau perfect. Şi totuşi, exista riscul ca plafoniera să se aprindă; aşa că şopti către Roşcată:

- Lungeşte-te pe canapeaua aia.

Se executa prompt... Zâmbi slab, în receptor:

- Frână. Nu opreşti motorul; aştepţi, eşti pe fază şi, după ce se întoarce amicul meu, îţi reiei drumul spre adresă.

Lăsă telefonul şi scoase DVD-ul:

- Ştii ce-ai de făcut, da?
- Da.
- Bun. Poftim.

Se mută pe canapeaua cealaltă şi scoase pistolul. Se lungi, privind-o lung... Roşcata îl privea lung... Aleodor cobora; portiera se închise.

Nu-l auzea. N-avea cum - maşina era bine izolată. Aştepta deci. Dacă spionul fusese neinspirat, va avea o problemă mare...

Ba nu aştepta deloc! Se rostogoli pe podea şi se mută lângă geam. Îl vedea bine; Aleodor se ducea spre poartă. Chinezul îi ieşea în întâmpinare - iar din spate, de pe alee, unul dintre bodyguarzii francezi venea în fugă... Consilierul lui apăsa butonul interfonului...

Isamu

Cheng tresări - şi apucă telefonul!

- Da... Fiţi atenţi şi nu vă lăsaţi provocaţi.

Ce se întâmplase?

- Vine cineva. O limuzină neagră tocmai a oprit în faţa porţii.

O limuzină neagră?

... Doar nu era nebun, să vină la vilă să-şi ia cuţitul!

Sări în picioare şi se repezi la uşă! Bineînţeles că Cheng îl urma la doi centimetri-n spate... La dracu!

Interfonul piuia; el cobora treptele câte trei deja! Isabelle înlemnise în uşa bucătăriei... Alergă la intrare şi apăsă butonul:

- Da!
- Bună dimineaţa. Numele meu este Aleodor Gaboraş şi aş dori să vorbesc cu dl Isamu Chèn.

Aleodor! Îl trimisese pe spion! Slavă Cerului! Că dac'-ar fi venit personal...

- Intraţi.

- Nu, nu pot să stau mult. Puteţi să-l rugaţi să vină la poartă? Am ceva pentru el şi trebuie să i-l înmânez personal.

Asta putea fi o cursă... sau nu! La urma urmei... La urma urmei, asta putea fi totuşi o cursă! El stătea încuiat în biroul ăla izolat perfect! Dacă Ştefan ar fi vrut să-i zboare creierii... Apăsă butonul:

- Imediat.

Întinse mâna şi-i luă telefonul lui Cheng. Selectă "Pază"... Suna...

- Da.

Întrebă în chineză:

- Cum arată? Are vestă antiglonţ?

- Nu, e în costum. Şi e vesel de parcă a băut ceva de dimineaţă.

Spionul era vesel şi "neasigurat". Acum, maşina!

- Limuzina a oprit motorul?

- Nu. Are portierele închise iar în faţă nu e decât şoferul.

Iar Ştefan n-ar fi umplut-o, totuşi, cu interlopi periculoşi înarmaţi cu semiautomate - că nici aliaţii nu debarcaseră în Normandia din vase de croazieră all inclusive...

- Vezi, că vin la poartă.

- Da.

Puse telefonul în palma buldogului şi trase glasvandul. Şi ieşi.

Într-adevăr, limuzina neagră bloca toată intrarea în curte. Portiera din faţă depăşise deja poarta; portiera din spate, dacă se deschidea, era paravanul perfect pentru orice trăgător...

Aleodor îl privea lung, vesel şi jovial de parcă se ducea la petrecere! Şi chiar la petrecere se ducea! Era în costum - părea "costumul de serviciu". Dar cu siguranţă avea şi-un troller micuţ "cu de toate"...

Cheng îl urma. Era la un metru în urma lui. Se apropia de poartă, fără să-l scape din privire pe bărbatul jovial... Realiza că, din spatele geamurilor fumurii, ochii verzi ca otrava îl măsurau lung chiar acum şi încercau să afle adevărul... probabil...

Brusc, spionul păli! Ptiu, drace - ce-i picase zâmbetul! Privirea i se aţintise asupra lui Cheng - ceea ce însemna că buldogul scosese pistolul. Omul fratelui lui avea dispoziţii clare. Iar una dintre cele mai clare dispoziţii era securitatea fratelui mai mic. O altă dispoziţie foarte clară era informarea promptă a stăpânului în privinţa tuturor şoaptelor auzite şi rostite de fratele cel mic - dar la asta se va gândi un pic mai târziu. Aşa că se opri în faţa gardului şi înfipse mâinile în buzunare:

- Bună ziua.

- Bună ziua. M-am întâlnit aseară cu domnul conte; şi, printre picături, i-am spus că azi trec prin Cannes. Domnul conte a profitat de ocazie ca să vă trimită acest DVD.

Un DVD; un blank într-o mapă albă, de hârtie. OK! Nu putea exploda; aşa că îl luă:

- Mulţumesc.

Aleodor făcu un pas în spate:

- N-aveţi pentru ce. Pe mine vă rog să mă scuzaţi; dar sunt aşteptat, şi-am întârziat deja.

Aprobă, privind lung geamul portierei din spate... şi întrebă, fără să-şi ia ochii din punctul unde simţea că erau acum ochii verzi:

- Ce mai face domnul conte?

- Face bine; călătoreşte mult. Şi plăcere, şi afaceri... Şi cam atâta ştiu despre asta - că nu-mi dă mie raportul.

Aproba şi-i transmitea bărbatului din spatele geamului fumuriu că şi el făcea bine. Nu aşa bine ca el, dar... binişor. Se ocupa - tot aşa - de afaceri. Şi, în rest, nu se întâmplase nimic nou. În ceea ce-l privea pe el, nu se schimbase nimic...

- Mă scuzaţi...

Spionul păşea cu spatele şi arăta spre limuzină...

- La revedere.

- La revedere.

Se răsuci pe-un călcâi şi porni spre casă. Maşina accelera, în spatele lui; Cheng nu-l urma, semn că nu era prost deloc şi făcea pe buldogul cu pistol... Intră în vilă şi zâmbi:

- Staţi liniştite.

Isabelle ştergea praful. Aproba cu capul şi-şi trăgea nasul...

Îi era frică să le dea concediu de odihnă femeilor ăstora. Sau fără plată. Îi era frică să le ştie la adresele din acte! Erau de-o mie de ori mai bine păzite aici, decât departe de ochii lui Jun! Chiar dacă prezenţa lor îi înfuria fratele, absenţa lor nu garanta ştergerea din memoria lui Jun Chèn. Isabelle fusese de la început "pe listă"; Isabelle şi Gilles. Pe Gilles nu-l putea ţine aici; pe Isabelle, da. Aşa că o ţinea aici... Şi o ţinea şi pe Emilie - că Isabelle n-ar fi stat singură cuc printre atâţia chinezi...

Se aşeză la birou şi apăsă butonul. Iar uşa pocni - Cheng năvăli înăuntru, roşu ca racul:

- Ce-i pe el?

- Nu ştiu. Vedem imediat.

Putea fi un virus care să le distrugă reţeaua, sau harddisk-urile... Putea fi doar un troian, care să se "lipească" discret şi să trimită tot fluxul de informaţii la încă o placă de reţea...

Şi iată că era doar un film. Păi Ştefan se-apucase de regie? Sau se gândise să se facă totuşi actor - şi-i era mai uşor să-i trimită un mesaj video? Play!

... Ce era aia? Un părculeţ cu o statuie. Ciudat! Ştefan se apucase să-i trimită "jurnalul de călătorie"? Era un oraş din Spania; recunoştea arhitectura, casele, hainele...

Sări în picioare, urlând la monitor:

- Nuu!

Mama şi tatăl lui...

Mobilul buldogului piuia... Gata! Gataa! Trase sertarul, apucă sabia şi i-o puse lui Cheng la gât:

- Pune-l pe masă. Acum!

Cheng se conforma... "Şi-al dracului să fii tu, dacă n-ai să mă faci într-o zi să-ţi tai degetele!"

Mm... Bună *katana*! Ştefan se pricepuse întotdeauna la arme! Mobilul lui Cheng era compus acum din două bucăţi. Iar nervii lui erau mai puţin întinşi. Aşa că bagă *katana* înapoi în sertar:

- Adu-ţi un scaun.

Se reaşeză la birou. Îşi urmărea părinţii prin hypermarket acum...

Şocul descoperirii trecuse. Era atent acum la restul detaliilor. La oamenii de la pază, care parcă erau asistente medicale dezinteresate... Privea chipul mamei lui şi-şi dădea seama că toate cuvintele alea vesele de la telefon erau o minciună - şi că în realitate avea dureri mari. Tatăl lui ieşea cu bastonul, deşi lui îi spuseseră întotdeauna că artrita şi reumatismul îl chinuiau doar dimineaţa şi seara...

Ar fi trebuit să aibă grijă de ei. Ar fi trebuit să-i aducă aici, la Cannes, şi să-i ţină alături de Fei-Yen. Jun insistase să le cumpere căsuţa aia în Cartagena. Jun insistase să le pună pază minimă. Jun luase deciziile în privinţa părinţilor lor. Iar el, ocupat cu afacerile şi cu propria familie, nu verificase...

Păi, verifica acum! Şi le calcula oamenilor ălora de la pază nişte gloanţe! Acum, de exemplu, ei se plimbau cu mâinile-n buzunare la 2-3 metri de familia Chèn! Femei, bărbaţi şi copii treceau pe lângă oamenii pe care ăia trebuiau să-i păzească - iar ei nu sesizau că oricare dintre ei putea fi un atacator... Că ei păzeau familia Chèn, ai căror fii locuiau în Franţa din motive bine întemeiate...

Stop! Îi filmaseră şi în casă?... Adică ăia de la pază erau atât de tâmpiţi că nu asigurau perimetrul? Şi nu coborau jaluzelele? Uau! Nici măcar perdelele nu le trăgeau! Omul care filmase stătuse probabil în vila de vizavi - şi uite că făcuse zoom şi numărase câte sferturi de cartofi erau în crăticioară! Alelei, ce-i aştepta pe-ăia! Alelei, ce criză de nervi o să facă Jun!

Anexele de aseară fuseseră o bătălie. Ştefan o câştigase - şi-şi făcuse turul de învingător azi, cu limuzina neagră. DVD-ul era o nouă bătălie - turul de învingător va dura însă mult mai mult şi se va desfăşura tot azi, în Vila California...

După DVD-ul ăsta, Jun va ataca. Şi va curge sânge.

Dădu să se ridice, dar se opri - pe ecran tocmai îi apăruse imaginea unui asfinţit poetic, cu soarele oranj sprijinindu-se peste acoperişurile spaniole...

Făcu ochii mari... incredibil de mari...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Jun.

- Da.
- Vino urgent aici.
- ... Ţi-am spus că vin diseară.
- Vii acum. Urgent. Te urci într-un elicopter şi vii.
- Da' ce s-a întâmplat?

Nu-i putea spune la telefon. Nu-i putea spune prin cuvinte! Aşa că închise... şi apăsă din nou play. Acum, că şocul descoperirii trecuse, putea să privească detaliile... şi să înţeleagă de ce primise acel DVD. Ştefan nu făcea nimic din care nu avea un câştig. Ce câştiga regele-conte dacă le arăta lor cât de prost păziţi erau părinţii lor?

Va calcula totul după ce va remedia problemele.

- ... Du-te la calculatorul ăla şi trimite un ordin nou. Schimbăm paza în Cartagena. Alegi un şef de echipă - unul care chiar ştie ce face - şi-l pui să-şi aleagă 20 de inşi, numai unu' şi unu'. Iar până diseară vreau să primesc pe mail un DVD cu dobitocii ăia zece plini de sânge, scuipându-şi maţele şi stropind cu sânge prin urechi!

Cheng se repezise la calculator. Bun! El privea lung imaginile... Observa abia acum că părinţii lui purtau haine diferite - semn că filmarea durase mai multe zile... Semn că filmarea aia era, de fapt, o documentare amplă, minuţioasă...

Ştefan nu avea oameni în Spania. Cel care filmase imaginile astea era subalternul altui afacerist. Iar asta îl ajuta mult să realizeze că războiul va fi lung, costisitor, sângeros... iar Jun îl va pierde "cu brio". Ştefan avea mulţi amici; mulţi aliaţi, de toate felurile. În plus, avea tot dreptul din lume să se răzbune pentru ceea ce se întâmplase! Şi pentru atentat, şi pentru mama lui...

Ah, la dracu! Mama lui Ştefan era în spitalul din Cannes - iar el nu se interesase nici măcar o dată de ea! Dar... Dar, dacă ar fi făcut-o, probabil că azi n-ar fi putut ieşi din casă. Regele ar fi interpretat gestul lui. La urma urmei, pe sub ochii lui şi în paza lui păţise femeia aia ceea ce păţise! Aşa că...

Aşa că azi va curge sânge. Spera că vor fi doar răni; spera că încă se mai putea sfârşi totul frumos, ca-n filme...

Ştefan

Se trase în spate iar portiera se deschise; Aleodor urca în limuzină... Se puneau în mişcare... Se aşeză pe canapea:

- Cum a fost?
- Exact cum ai spus că va fi. El mi-a răspuns la interfon...
- Paza te-a abordat?
- Da. "Bună dimineaţa. Căutaţi pe cineva?" Nu le-am răspuns; am dat din cap că da şi-am apăsat pe interfon. A răspuns destul de greu, să ştii!
- Trăieşte în birou.
- Crezi tu?
- Sunt sigur - i-am văzut costumul.
- Ciudat! Ar avea unde să doarmă...

Zâmbi slab... şi negă:

- Nu - n-are unde să doarmă. La parter, livingul e *open space*. Şi probabil că pe canapeaua de acolo doarme Cheng. La etaj sunt trei camere; două sunt ale copiilor iar în a treia dorm fetele - Emilie şi Isabelle. La etajul doi este locuinţa mea - unde nu-şi permite să intre. Iar la mansardă nu stă el - că de-acolo nu se aude când păcăne uşa biroului. Aşa că Isamu Chèn doarme în birou...
- ... În fine - tu ştii mai bine decât mine. A venit...
- L-ai văzut şi pe Cheng...
- Da, şi m-am cam speriat când l-am văzut scoţând pistolul...
- N-aveai de ce. Proteja investiţia stăpânului lui!

Roşcata chicotea încetişor... Continuă:

- Iar dialogul zici că a fost aşa cum l-am anticipat eu.
- Da. I-am spus că ne-am întâlnit aseară; şi cum ştiai că vin azi încoace, m-ai rugat să-ţi fac un comision şi să-i aduc DVD-ul. L-a luat, a spus "Mulţumesc" şi m-am scuzat - că eu mă grăbesc, sunt aşteptat undeva. Şi-atunci m-a întrebat ce mai faci!
- Se uita la mine.
- Poftim?
- Stătea în faţa ta şi se uita la mine. Fix la mine - deşi ştiu sigur că nu m-a văzut.
- Adică te-a simţit.

Aproba încet...

- I-am spus că faci bine. "Călătoreşte mult. Şi plăcere, şi afaceri..."

Asta era culmea! Începu să râdă...

- Şi-am adăugat că nu-mi dai mie raportul, aşa că să nu mă-ntrebe mai multe. M-am scuzat din nou, ne-am spus "*Au revoir*"... El a plecat, eu am plecat...
- Şi iată-ne ajunşi la locul destrăbălării!

Poarta era larg deschisă; în faţa ei, patru tineri se asigurau că nu veneau musafiri nepoftiţi. Doi de-ai lui Aleodor, doi de-ai lui. Aveau staţii; erau înarmaţi. Erau puşi pe fapte mari şi ştiau că azi or să tragă cu pistoalele alea... Limuzina opri în capătul parcării, lângă cealaltă limuzină neagră; luă telefonul şi apăsă butonul...

- Da.
- Mulţumim pentru plimbare.
- A fost plăcerea mea.
- Îţi trimit imediat următoarea cursă.
- Aştept.

Bun! Şi-acum, să vadă ce ispravă făcuseră consilierii lui! Era foarte curios cum arăta petrecerea argintiu-aurie; era curios dacă Diamant o adusese şi pe Althea - cea mai solicitată escortă din panoplia lui din Bucureşti. Că dacă n-o adusese, îl trimitea după ea!

Roşcata

Vila era superbă! Era ca un fel de... "cuibuşor de nebunii". Adică un fel de "altar pentru nebunii" - camerele aveau perete de sticlă spre petrecere. Şi spre ocean. Era incredibil! Piscina părea că "se scurge" până-n apa aia verzuie pe care pluteau nişte yahturi...

Se căznea să ţină pasul cu şeful ei. Era uimită de ceea ce vedea acum - dar trebuia să fie atentă şi la el! Petrecerea de azi trebuia să fie impecabilă; şi cum această petrecere va fi urmată de multe altele "şi mai şi", ea trebuia să reţină ce-i plăcea regelui şi ce nu. Nu voia să greşească. Ştefan avea şi-aşa destule pe cap, ca să-şi mai încarce memoria şi cu liste, aranjamente, meniuri, flori, culori, manelişti...

Ştefan se opri lângă piscină... şi fluieră! Alelei, da' ce fluierat! Se-auzise pân' pe partea cealaltă a oceanului! Aleodor exclamă:

- Măiculiţă mamăă!
- Şi stai să vezi efectul!

Da; ea vedea efectul chiar acum. 20 de tinere, nici una mai scundă de 1,75, nici una ieşită din tiparul femeilor extrem de frumoase şi extrem de "bine", se apropiau chiar acum de ei. Ştefan privea lung oceanul; zâmbea slab, pentru că auzea tocurile grăbite... Ea le privea drept, "ciobăneşte", pentru că nu se putea abţine... Ele păreau că se aliniază la propriu, ca soldaţii... Una dintre ele făcu un pas spre Ştefan:

- 20 de escorte antrenate, vitaminizate şi bine informate, la dispoziţia regelui.
- Mm... Prezenţa ta garantează întotdeauna succesul.

Tânăra se apropie şi-l luă pe Ştefan de mijloc:

- Ce să fac, şefule; îmi place să simt că eşti mândru de noi...

Ia uite-o! Se strecurase ca o liană pe lângă el şi-l şi luase de gât! Ptiu, drace - afurisită muiere! Adică bună escortă! Ştia tot abecedarul meseriei! Aleodor nu mai respira şi-avea ochii mari... Ştefan o prinse de mijloc şi se întoarse spre fete:

- Ia să vedem cu cine lucrăm azi...

Şi cum el voia "să inspecteze trupele", tânăra îi dădu uşor drumul şi-l urmă, la jumătate de metru în spatele lui... Ştefan se oprea la fiecare zeiţă şi-o privea lung, o saluta, schimba câteva cuvinte cu ea...

Ia uite, că pe-asta o întreba dacă o mai durea spatele... Ştia că mama ăsteia urma să se opereze - şi ştia şi locul exact al tumorii! Şeful ei nu înceta s-o uimească...

Întoarse încet capul spre stânga - spre mese. El era ocupat - vorbea la telefon şi studia de zor nişte hârtii. Îl privea lung...

Azi, Diamant purta maletă şi pantaloni negri. Îi stătea incredibil de bine... Iar ea îl privea lung... Îl privea şi se întreba... Se întreba dacă nu cumva i se păruse. Dacă nu cumva verii complotaseră un pic data trecută şi-o supuseseră unui test. Îl privea şi calcula... şi realiza că varianta aia era foarte posibilă! Ştefan voise să ştie dacă avea o consilieră serioasă. Se întreba acum ce părere îşi făcuse; ce părere avea şeful ei despre ea, după ce-l refuzase pe vărul lui - sexy, tentant, aparent doritor dar 100% însurat şi văr cu el. Probabil că trecuse testul; că nu mai auzise nimic despre Diamant, după ce spusese că peste 59 de zile o să-i treacă lui! Iar în condiţiile astea, se părea că "dăduse cu mucii-n fasole" glumind cu el la telefon. Şi spunându-i "Mercic". Se întreba...

Tresări - Diamant întorsese brusc capul. Şi bineînţeles că o surprinsese holbându-se la el! Bărbatul zâmbi şi-i făcu un semn scurt de "Salut" cu mâna liberă; reuşi să zâmbească şi ea şi ridică scurt din sprâncene, a "Salut, ce mai faci, cum merge treaba"... Iar el reveni la hârtii şi convorbirea telefonică; ea redeveni atentă la şeful ei, care vorbea cu ultima tânără...

Şi gata - "inspecţia trupelor" se terminase. Ochii verzi o chemară lângă el; se conformă şi fu prezentată:

- Rebeca, consiliera mea. Althea, şefa de echipă. Aţi văzut lista invitaţilor?

- Da, şi am discutat-o cu Diamant.

- V-aţi stabilit locurile?

- Bineînţeles.

- OK. Atunci să trecem la lucrurile cu adevărat importante...

Spusese asta râzând şi scoţând port-actul; Ştefan scotea chiar acum unul dintre cardurile "de cumpărături":

- Diamante, să nu-mi spui că tocmai tu eşti codaş!

- Nu, şefule.

Ia uite - că nici nu sesizase când venise şi el lângă ei! Ştefan îi dădu cardul:

- Pleci cu fetele şi cele două limuzine în oraş.

- OK.

- Aleodoare, vrei să mergi cu ei?

- Nu. Trebuie să văd cum stăm cu securitatea aici. Şi să-mi citesc rapoartele, să-mi ajustez aranjarea tactică...

- Bine. Atunci... spor la treabă, fetelor. Şi aveţi grijă...

Aveau, aveau! Adică nu se tundeau brusc la 2 centimetri arici, nu-şi opăreau picioarele cu ceară încinsă, nu exagerau cu solarul... Ştiau ele! Ştefan se întoarse spre ea:

- Noi ocupăm ultima cameră din capăt. Aia va fi încuiată - şi numai noi vom avea cheia. Fugi şi pregăteşte-te şi tu.

Aprobă şi se grăbi să-şi ia troller-ul de lângă casă. Trebuia să facă un duş, să-şi aranjeze cumva părul, să se fardeze... Îi auzea discutând despre manelişti, care apăreau pe la trei; la cinci apăreau invitaţii, "în bloc", pentru că veneau cu un avion particular care ateriza pe Mandelieu la patru jumate. La cinci şi-un sfert începea petrecerea. Îi venea să plângă... rău...

Trase glasvandul, intră şi-l închise. Şi se grăbi să tragă draperiile groase. Aprinse lumina...

Camera nu era foarte mare. Ba chiar i se părea înghesuită! Patul dublu ocupa aproape tot locul... Avea un dressing-room şi o baie; intră deci în dressing, desfăcu trollerul şi-şi şterse grăbită lacrimile - că era o proastă şi jumătate! Ea crezuse...

Şi cel mai rău nu era faptul că crezuse ea una şi alta! Cel mai rău era că descoperea acum că-i părea rău că nu era aşa cum crezuse ea! Iar asta o făcea să fie o proastă şi jumătate! Că, deşi ştiuse prea bine cu cine avea de-a face şi cu ce se ocupa Diamant, crezuse...

Aah! Alte lacrimi - şi-asta chiar era un dezastru! Dacă o vedea regele cu ochii roşii, botoasă şi sedusă şi abandonată, chiar c-o bătea!

Ia să facă ea un duş şi să se pregătească! Nu de alta - dar, după ce termina ea, era rândul şefului ei! Ştefan spusese "noi"; iar în "noi" puteau intra inclusiv Diamant şi Aleodor! Ei n-aveau haine? Ei nu voiau să facă un duş sau să se bărbierească? Ce, viluţa asta exclusivistă fusese închiriată ca să aibă ei unde să facă duş "individual"?

Să-şi dea repede cu apă rece pe faţă, ca să nu i se înroşească ochii...

Doamne - da' proastă mai fusese!

Diamant

Măiculiţă, ce viaţă avea şi el!

Stătea comod în limuzina neagră, se plimba agale prin Cannes şi privea lung 10 femei extrem de frumoase, extrem de guralive, extrem de vesele... Celelalte 10 femei li se vor alătura în centru; când vor coborî din limuzine, ele se vor minuna sonor pe o suprafaţă de 50 de metri pătraţi, după care vor intra în acea clădire - şi-o vor da cu cracii-n sus. Înfrumuseţarea şi cumpărăturile vor face franţujii să se strângă "ca la urs"... După care reveneau la vilă, mâncau ceva şi apăreau maneliştii. Fetele îşi făceau mici momente de coregrafie şi exersau dansul cu şi fără tocuri, în timp ce Florin şi Adrian îşi "acordau" corzile vocale; şi-apoi veneau invitaţii şi începea petrecerea... Şi-apoi se împuşcau cu chinezoii - că nu rămâneau ei ne-împuşcaţi azi! Mămica lui nu închisese ochii toată noaptea! Azi, cineva drag lui Ştefan o să moară...

Ei bine, el le privea pe fetele astea frumoase şi zâmbea. Şi se gândea că era al dracului - da' rău de tot! Raina îl privise astăzi lung şi se întrebase dacă nu cumva fusese victima unui test la petrecerea aia... Şi ce bot pusese Raina lui! Mm - îi venise s-o pupe...

Păi, tocmai se convinsese că şi ea se gândise la el - şi nu prin prisma faptului că el avea anumite liste pe care Ştefan i le cerea ei! Veste mai minunată decât asta nu exista! Aşa că se uita lung la femeile astea frumoase, se bucura sincer pentru bucuria lor de-a fi invitate la aşa petrecere privată şi constata că nici una nu-l inspira. Şi era fericit. Era îndrăgostit...

Isamu

Curtea se animase - chinezii se aliniau frumos, ca pentru inspecţie... Venise Jun. Cu siguranţă, era furios! Apăsă butonul telecomenzii şi aşteptă... Cheng alerga prin faţa lui şi "se revărsa" în mijlocul inspecţiei...

El aştepta pe canapea. DVD-ul aştepta cuminte în DVD-player, plasma era pregătită să redea imaginile... El era un pic mai liniştit, măcar în privinţa părinţilor lui. Îl sunase noul şef de echipă; într-adevăr, găsise în Cartagena o adevărată "destrăbălare" în materie de pază! Acum, însă, lucrurile reveniseră la normal - adică la nişte norme şi reguli de securitate normale pentru părinţii şefului mafiei chineze pe Europa de Vest. Inconştienţii erau chiar acum în drum spre Jaen - centrul de operaţiuni din sudul Spaniei -, legaţi fedeleş şi planificaţi pentru cel mai afurisit batalion disciplinar din istoria trupelor lui Jun! Şi pe bună dreptate! Ei fuseseră cea mai inconştientă echipă de pază pe care-o văzuse vreodată! Erau ca şi morţi...

Glasvandul foşni scurt; bătu cu palma în canapea, lângă el... Jun începu să râdă:

- Ce-ai, mă? Eşti palid ca dracu!

- Stai jos.

Fratele lui se conforma... Bătu şi în partea cealaltă:

- Stai şi tu jos.

Oftă greu... şi-şi începu informarea:

- După cum ştii, aseară am primit anexe la contracte...

- Ştiu. Şi nu sunt o problemă. Vei primi, săptămâna viitoare, contracte pentru o sumă dublă.

"Da; dar toate sunt legate de tine! Aşa că, în ochii Chinei, sunt egale cu zero!" N-o să spună asta; o să continue cu informarea:

- Azi, la zece jumate, Ştefan şi consilierii au aterizat pe Mandelieu. Iar la unşpe, o limuzină neagră a oprit în faţa porţii. Aleodor Gaboraş a coborât şi a apăsat pe interfon...

- A trimis omul serviciilor să vorbească cu tine?

- Şi-a trimis consilierul să vorbească cu mine. Aleodor e omul serviciilor, plasat pe postul de consilier.

Şi ştia că Jun înţelegea perfect "aritmetica" aia. Continuă:

- A cerut să vorbească cu mine. L-am poftit să intre, dar mi-a spus că e pe fugă, aşa că mă roagă să vin eu până la poartă. M-am dus şi mi-a zis că s-a întâlnit ieri cu Ştefan, care l-a rugat să-mi aducă un DVD. L-am luat, ne-am spus la revedere, el a plecat, eu am intrat în vilă...

Apăsă Play şi oftă greu - el revedea imaginile alea a o suta oară deja... Tocmai de-asta, întoarse capul spre Jun. Şi-l văzu încruntându-se scurt... Evident, nici lui nu-i plăcea ceea ce vedea! Aşa că scotea telefonul... şi nu se-ndura să ia privirea de pe ecran ca să găsească în telefon numărul subalternului direct răspunzător de Spania... Decise să îl oprească:

- Am rezolvat eu problema. Dobitocii ăia zece sunt acum în drum spre reeducare; iar în locul lor sunt 20 de oameni întregi la cap, conduşi de un şef întreg la cap.

Jun nu-i răspunse; dar lăsă telefonul. Fratele lui privea lung ecranul...

Filmul ajunsese la imaginile din casă - cele filmate pe fereastră. Jun începu să mormăie o înjurătură elaborată, în chineză... Se grăbi să-i ia telefonul. Iar fratele lui sări în picioare! Oftă greu, din nou:

- Ştiu - aşa am reacţionat şi eu...

- Regele tău e un om mort!

- Nu; e cât se poate de viu. Şi cât se poate de în siguranţă.

- În seara asta, regele tău moare!

- Te-ai gândit măcar o clipă că regele ăsta poate fi pârghia duşmanilor tăi către tine? Că, prin el, duşmanii tăi te pot răsturna?

Tăceau amândoi... Îşi trase fratele înapoi pe canapea:

- S-a aflat deja ce s-a întâmplat în aprilie în Bucureşti şi la Cannes. Iar afacerile merg aşa cum merg. Ei s-au mişcat repede - şi-au înhăţat o umbrelă serioasă, puternică. Dar ceva îmi spune că e mai mult decât atât. Ştefan e important pentru superiorii lui; ceva îmi spune că şi în grădina lor, sus de tot, s-a luat decizia de a proteja aşa investiţie tânără, arătoasă, curajoasă, deşteaptă şi descurcăreaţă. Şi mai ales productivă şi cu mari perspective de viitor. Orice mişcare asupra lui se va auzi în grădina noastră. Au şefii lui Ştefan nişte difuzoare mari, care "bat" până sus la noi...

- Tu crezi că ăsta e un barosan!

- Nu; tu îl subestimezi pe Ştefan. El a crescut încet şi sigur pentru că se ghidează după nişte reguli stricte. Altfel, cu capul lui şi curajul subalternilor lui, Ştefan era mare de tot acum!

- Frăţioare, fii serios!

- Sunt foarte serios. China nu se va certa cu serviciile române - că are interese mari acolo. Tu ştii la ce mă refer...

Jun nu aproba, deşi ştia prea bine la ce se referea! Ridică scurt din umeri:

- Azi, Ştefan are petrecere mare la Vila California.

- Şi unde-i vila asta? Că m-aş duce să-i zic eu vreo două!

- Ieşi din curte şi mergi spre dreapta 200 de metri. N-o poţi rata - e plină de bodyguarzi şi de firme specializate în entertainment.

Fratele lui era uimit de curajul lui Ştefan...

- Oamenii mei mă anunţă că 20 de escorte frumoase ca nişte zâne îşi fac încălzirea în centru, la masaj şi shopping, sub supravegherea lui Diamant şi ochii scurşi ai curioşilor... Iar avionul invitaţilor va ateriza pe Mandelieu la ora cinci. Pe la cinci jumate deci, or să se-audă primele manele. Or să se-audă bine, că ăia au sonorizare bună iar aici aerul nu-i foarte poluat...

Jun începu să râdă:

- OK! Atunci ştiu deja cum o să lovesc mingea asta! Cheng - hârtie şi pix! Iar tu, nu trişa! O să fie surpriză...

El n-avea voie să trişeze; se ridică deci şi scoase DVD-ul. O să-l încuie în seif. Adică nu în seif, ci în sertarul de jos al biroului. Oficial vorbind, el nu ştia combinaţia seifului ăluia! Şi nu era încă momentul să-i anunţe şi pe ei că descoperise bileţelul "de rezervă" scris de Ştefan pe spatele vreunui dosar sau al vreunui sertar...

Se răsuci şi-i privi drept. Se înţelegeau de minune! Jun scria; Cheng se întinsese pe toată canapeaua, chitit să trişeze... Jun începea să zâmbească; pe chipul lui Cheng înflorise un zâmbet extrem de mulţumit... Acum Jun râdea, Cheng aproba... Ce dracu scriau ăia acolo?

Gata - fratele lui pusese punctul final. Îi dădea buldogului biletul; iar buldogul se ridica, râzând uşurel, şi se grăbea să iasă...

- Ia zi-i, frate - ce-i bun de mâncare pe-aici?

Jun avea brusc poftă de mâncare. Iar asta însemna că pe biletul ăla scria unde, când şi cum va curge sânge pe asfalt. Sângele însă putea fi al mai multor persoane şi putea curge în mai multe locuri; aşa că se grăbi spre bucătărie:

- Ceva uşor, sau prânzul?

- Prânzul.

Intră şi închise uşa. Şi le privi lung pe amândouă:

- Vă rog să ne aduceţi prânzul.

- Da, domnule.

- După care puteţi merge să vă odihniţi...

Deşi le privea calm, încurajator, ele erau panicate de gândul că venise Jun - iar el venise personal să le spună să se-ncuie în camera aia...

Roşcata

Ştefan era preocupat de unul dintre mail-uri. Fuma şi citea... Oftă scurt:

- Probleme?

- Nu. Dar nici veşti bune.

Ce se întâmplase? Ce-l supărase aşa? Şeful ei răspundea tăios numai atunci când era supărat de-adevăratelea. Când era nervos, vorbea calm şi cam printre dinţi; când era supărat, vorbea puţin şi tăios. Acum era supărat...

- Stai jos.

Se grăbi să se conformeze.

- Iscoadele îmi spun că n-au reuşit s-o găsească.

Laptopul se întoarse spre ea:

- Unde e familia mea?

Oof... Şeful ei fuma; era un pic încruntat... Ridică scurt din umeri:

- Înaintează încetişor spre Paris.

Ochii verzi o electrocutară scurt:

- Nu-mi da certitudini bazate pe supoziţii!

Prea bine! Un tab nou... www.viamichelin.com... Plecarea din Cannes, sosirea în Paris... cu trecere prin Puget-Théniers... Drumul trecea automat prin Lyon, după care urca drept spre nord. Întoarse laptopul spre el:

- "Tu o să călătoreşti mult, cu o maşină mare, şi-o să stai mult timp într-un oraş mare! Da' mare de tot! Aşa, cam cât Parisu' de mare! Şi-o să călătoreşti chiar de azi!" Aşa mi-a zis regina aurarilor când mi-a pus mâna peste inelul cu diamante şi m-a avertizat din priviri că-mi ia gâtu' dacă îndrăznesc să visez măcar la bărbatu' ei.

- Da' ştii ce n-ai calculat tu? Ana poate să ajungă la Paris şi dacă ocoleşte prin Nantes!

- Numai că nu ocoleşte prin Nantes; merge drept. Merge încet, din oraş în oraş, şi face pauze de două-trei zile între deplasări.

Ochii verzi o electrocutară din nou:

- Fă! Tu-mi laşi impresia că ştii mai multe decât îmi zici!

Clătină scurt capul:

- Dacă aş şti ceva sigur, ţi-aş cere 24 de ore liber; şi m-aş întoarce cu ei, în 12 ore. Doar mă gândesc că nu stă cu copiii la vedere mai mult de două ore; şi cum călătoreşte noaptea, mai mult de două-trei ore nu se poate deplasa pentru că nu rezistă ei! Iar atunci când călătoreşte, preferă autostopul... Şi am sentimentul că la fiecare călătorie de-asta ea ne transmite un semn; după care se opreşte două-trei zile...

aşteptând să-i înţelegem semnul şi să ajungem la ea, s-o ajutăm să se-ntoarcă... şi-apoi oftează şi pleacă mai departe. Spre Paris. Nu cred că merge pe drumul ăla de pe hartă; nu cred că se apropie aşa mult de graniţa cu Italia, Elveţia sau Germania. Presupun că primul lucru pe care l-au făcut chinezii a fost să se asigure că n-o scapă din Franţa! Şi presupun că şi ea s-a gândit la ceea ce vor calcula chinezii. Aşa că, după părerea mea, ea merge făcând o buclă spre interior.

Ştefan îi strânse mâna în mâinile lui:

- Fă! Tu ai cap cât zece! Găseşte-o! Găseşte-mi familia - şi nici nu-ţi imaginezi cât de bine-o să-ţi meargă în tot restul vieţii tale!

- Nu-i vorba despre cum îmi merge mie. Să ştii, şefule, că dac-aş avea încă 1.000 de Roşcate, să le-mpart prin Franţa, aş găsi-o până-n iunie - şi-aş duce-o direct în orăşelul lui Diamant. Da' n-am cum. Oamenii tăi nu mă cunosc; n-ar şti ce vreau de la ei, ce aştept de la ei. Şi poate că au trecut pe lângă ea pe stradă dar n-au recunoscut-o... Diamant zicea că nici Lăcătuş ăla n-ar fi recunoscut-o; şi nici copiii lui. Ea le-a spus cine e; altfel ăia habar n-aveau...

Şeful ei îi dădu drumul şi scoase port-actul:

- Am uitat complet... Poftim.

Îi întindea un card argintiu. Visa Platinum. Deschis la BRD. Îl luă şi aşteptă instrucţiunile. Numai că şeful ei băgă port-actul în buzunar şi oftă greu:

- După părerea ta, unde-ar putea fi acum familia mea?

Păi... Privi harta preţ de-o clipă şi zâmbi:

- Şefule, nu m-ar mira să fie chiar în Bourges!

Ştefan începu să râdă:

- Ar fi culmea...

Da, ar fi fost culmea... Ea aştepta o altă întrebare, sau...

- ... Azi, la petrecere, n-ai mare lucru de făcut. Socializează şi distrează-te şi tu.

- O să încerc. Presupun că nu e obligatoriu...

- Presupune că, dacă stai momâie într-un colţ, "te activez" de la butonul de după ceafă.

- Am înţeles.

Şeful ei se ridică:

- Mă duc să mă pregătesc.

- Şefu'...

Îi arătă cardul, privindu-l întrebător... iar el zâmbi:

- E cardul tău.

Poftim?

- Poftim?

- Este cardul tău. Contul tău. Comision 2 - ăla e.

Şi-acum el profita de uimirea ei şi se ducea să se pregătească de petrecere. Ea rămăsese la masă, bulversată complet...

Da, regele era un om drept. Şi corect. Dar ea nu era "comision 2". Ea nu făcea ceea ce făcuse persoana care încasase acel comision. Din câte înţelesese ea, Isamu ăla dormise în birou, cu capul pe tastatură, pentru partea lui de bani! Ea petrecea la Vila California, băga nişte cifre într-un tabel, dădea telefoane şi citea mail-uri cu voce tare. Şi-l făcea să râdă atunci când îl simţea pregătit să taie nişte găuri. Iar pentru atâta lucru nu merita nici 1% din ceea ce făceau fetele şi aurarii - pe care, apropo, îi conducea Diamant! Darămite 5%, cât socotise ea în fiecare zi! În rest...

În rest, şeful ei era un om bun. Iar ea trebuia să-l ajute cumva să-şi regăsească familia! După părerea ei, regina era ori în Bourges, ori în Grénoble... Ori poate chiar în Paris! Poate că regina se ascunsese cu copiii în Paris şi aştepta următoarea filmare pe youtube - ca să ştie cum mergea războiul şi "care era scorul" la puncte. Poate că-şi făcea curaj să iasă din ascunzătoare şi să caute o subalternă sau nişte pici din România... Poate că se pregătea să contacteze Ambasada României... sau să pornească uşurel, nevăzută şi neştiută de nimeni, din orăşel în orăşel, spre dreapta - spre România...

Nu merita comisionul ăsta. Nu-l voia. Dar n-o să-i spună asta lui Ştefan. Îi era frică de furia lui. Şi-aşa era supărat...

Nu-şi putea refuza şeful; aşa că va învăţa, va scormoni şi-şi va bate capul - şi va ajunge o consilieră pentru comisionul 2! Momentan era secretară; dar Ştefan îi spusese azi că are cap cât zece. Era sigură că nu fusese doar un compliment amabil, care să-i gâdile ei urechile. Era sigură că putea să îmbunătăţească mult la ea însăşi...

Ana-Maria

Lăsă farfuriile în chiuvetă, dădu să revină în cameră dar se opri. Se auzea un motor supraturat apropiindu-se în viteză... Simţi nevoia să se apropie de geam. Văzu cum femeia din maşină priveşte spre capătul străzii - spre sursa acelui vâjâit - şi scoate ceva din torpedo. Apoi, brusc, vâjâitul se stinse...

Ce se întâmpla? De fapt, cine venea? Şi de ce se grăbea aşa? Şi de ce femeia aia scosese pistolul din torpedo? Erau chinezii? Veniseră chinezii? Păi să-i facă şi ei un semn - să aibă timp să scoată copiii pe uşa din spate şi să-i salveze prin parcarea aia! Dacă nu-i spuneau din timp, n-avea când să...

BMW-ul X6 vira încet stânga. Tresări, speriată, pentru că la volan era cititorul de lapte... Care aruncă o privire scurtă spre geamurile ei şi parcă maşina exact în faţa porţii, exact în aşa fel ca ei să iasă din curte şi să urce pe bancheta din spate...

Şi-acum aşteptau. Individul n-o semnalizase, n-o claxonase, nu schimba semne cu femeia... Individul privea cu atenţie ceva din poală. Ori un iPhone, ori cine ştie ce altceva! Părea concentrat acolo; ea îl privea lung, tremurând serios, cu lacrimile pe obraji... Bărbatul ridică telefonul la ureche. Aproape imediat, femeia din maşină ridică şi ea telefonul. El spunea ceva; ea asculta. Acum el tăcea, ea vorbea. Ea fusese mult mai scurtă - închisese şi pornise motorul. Deci se schimba paznicul... Nu; femeia mutase maşina pe celălalt trotuar. Şi-acum el întoarse capul spre casă... Ştia că n-avea cum s-o vadă prin perdea. Aştepta deci - aştepta şi-l privea lung... şi se ruga să nu fie totuşi omul chinezilor...

După câteva secunde lungi, interminabile parcă, bărbatul reveni spre acel ceva din poală. Iar ea se lăsă să cadă pe podea, lângă dulap...

De ce venise cititorul de lapte aici? De ce scosese individa pistolul? Ce se întâmpla? Veneau chinezii? X6 era o maşină puternică; stabilă şi puternică. Cititorul de lapte era spion "cu şcoală"; şi avea talent în meseria lui. Încerca să înţeleagă dacă era cunoscut pentru lucrurile astea - sau, tocmai, era un *perfect stranger* pentru că era talentat...

Cine era cititorul de lapte? Cine era femeia aia? Şi de ce veniseră, brusc, aici? De ce BMW-ul X6 oprise în faţa porţii? Şi, pentru Dumnezeu! - de ce nu-i spunea nimeni nimic? Ce-aveau cu ea? Îşi băteau joc de ea! Voiau s-o vadă picată pe jos, moartă, cu inima pocnită-n piept? Ei chiar nu bănuiau ce însemna pentru ea toată chestia asta?

Stătea pe podea şi plângea în hohote... Şi uite că greşise. Se lăsase pradă fricii şi cedase - iar paşii mărunţei veneau repede-repede...

- Mami! Mami, ce-ai păţit?

Léon ajunse primul la ea. Încercă să-şi ascundă chipul, dar n-avu nici o şansă - prinţul o prinse bine de păr şi trase cu putere. Şi trebui să le arate totuşi că plângea în hohote...

- Mami, nu mai plânge!

Se grăbi să-l strângă în braţe - ca să nu-l lase s-o privească! Nu voia să-i sperie! Florentina şopti:

- Mami, ce s-a întâmplat?

Aah, cât de proastă era! Ăia doi erau pe stradă, înarmaţi şi pregătiţi să-i ia pe toţi trei pe sus, chinezii probabil că se apropiau "în formaţie completă" iar ea bocea în fund pe podea! În loc să împacheteze repede banii, laptopul şi actele şi să stea cu ochii aţintiţi asupra străzii, ea bocea ca proasta!

- Mami, nu mai plânge! Te rog frumos!

Aprobă... şi se ridică:

- Haideţi în living. Haideţi, că e periculos aici.

Florentina o trăgea repede-repede; Léon o împingea cu putere. O aşezau pe canapea...

- Mami, da' ce s-a întâmplat?

Îşi privi lung fetiţa:

- Ştii că ţi-am zis despre bărbatul din Bourges?

- Da.

- E în faţa porţii, într-un BMW X6 negru. Şi el, şi partenera lui - care e în Volvo-ul parcat pe trotuarul din dreapta. Sunt amândoi înarmaţi şi pregătiţi să ne ia pe sus şi să încerce să ne scape.

Florentina se repezi la fereastră! Nu-i mai aminti să nu mişte perdeaua; n-avea nici un rost! O mişcase deja! Léon şopti:

- Mami, crezi că vin chinezii să ne fure?

- Nu. Cred că azi se întâmplă ceva. Azi, tati o să-l înfurie rău de tot pe Jun. Chinezii nu ştiu unde suntem noi; dar, chiar şi aşa, suntem în pericol - pentru că Jun e furios. Oamenii ăştia doi sunt aici ca să ne salveze, dacă va fi nevoie...

Prinţesa reveni lângă ea... o trase în jos şi-i şopti, la ureche:

- Da' dacă tot nu sunt chinezii aici, de ce nu ne iau acum să ne ducă la adăpost?

- Poate că noi trebuie să rămânem ascunşi până la sfârşit. Poate că aşa e cel mai bine şi pentru tati, şi pentru noi.

Léon oftă greu:

- Şi asta înseamnă că n-o să plecăm azi cu maşina aia mare din faţa porţii?

- Exact. Asta înseamnă că, dacă nu suntem într-un pericol imediat, nenea ăla din BMW are dispoziţie să ne lase aici, sub supravegherea femeii din Volvo, şi să se ducă la treaba lui.

Se ridică şi aduse registrul:

- Fiţi foarte atenţi la mine. Aici, în registrul ăsta, am ţinut un jurnal. Am scris în fiecare zi ce am făcut, cum am fugit, unde ne-am ascuns, cine ne-a ajutat... Registrul ăsta trebuie să ajungă la tati. O să-l car eu, în rucsacul meu, pentru că e greu. Dar dacă eu păţesc ceva,

Florentina ridică imediat vocea:

- Mami!

- Florentino, ascultă-mă! Dacă eu păţesc ceva, e foarte important ca voi să salvaţi registrul! Şi să aveţi grijă de el! Şi să i-l daţi lui tati! Aţi înţeles?

Léon se grăbi s-o liniştească:

- Da, mami. Stai liniştită - avem noi grijă de el.

- Am scris aici totul! Tati trebuie să ştie ce-am făcut noi, de când am fugit şi până ne-a găsit el! Ca să ştie cine îi este prieten adevărat şi cine nu! Şi ca să-i pedepsească pe oamenii care ne-au făcut rău!

- Am înţeles.

- Bun! Dacă eu păţesc ceva, prinţeso, îl continui tu - că ştii să scrii. Să notezi aici totul. Să notezi numai lucrurile adevărate. Să nu-l minţi pe tati...

Ea nega...

- Bun. Revenind la oamenii ăia doi, trebuie să fim atenţi. Au apărut ca vijelia şi s-au aşezat strategic: unul la gard, unul în capătul singurei străzi pe unde putem scăpa. Şi nu ştiu dacă sunt oamenii lui tati, sau ai vreunui prieten de-al lui. Nu ştiu ce vor de la noi. Nu ştiu ce pot face şi unde ne pot duce. Ştiu doar că nu sunt de partea chinezilor. Şi totuşi...

Acum erau tăcuţi amândoi...

- Faptul că oamenii ăştia doi au apărut brusc şi cam în viteză arată că pericolul e mare. Fie au venit chinezii în oraş, fie l-a plesnit tati pe Jun de i-au sărit nervii pe pereţi...

Copiii bufniseră în râs...

- În orice caz, noi trebuie să fim întotdeauna pregătiţi pentru ceea ce e mai rău. Adică pentru fugă. Ceea ce înseamnă că eu pregătesc rucsacul iar voi vă îmbrăcaţi cu hainele de plecare.

- Da' plecăm?

Florentina răbufni la fratele ei:

- Nu. Trebuie să fim pregătiţi să plecăm, dacă o fi să plecăm! Hai, nu mai pune atâtea întrebări! Îmbracă-te!

Prinţesa voia la tati. Tocmai aflase că dorinţa asta nu i se va îndeplini prea curând. În plus, o văzuse pe mami bocind, picată pe podea; aşa că Florentina se schimba şi se întreba în ce măsură mami mai putea avea grijă de ei. Nu plănuia să se-ntoarcă singură la tati; dar se gândea că, la un moment dat, ea va trebui să aibă grijă şi de frăţior, şi de mama bolnavă de nervi...

Trebuia să se controleze. Şi trebuia să aibă încredere în propriile forţe. Trebuia să se abţină, să nu mai plângă aşa de faţă cu ei... Trebuia să împacheteze şi laptopul, lângă bani; aşa că îl închise şi porni televizorul. Léon nu protesta...

Ştefan

De afară se auzeau acorduri de manele "comerciale". De-alea cu fete frumoase, succes în afaceri... Nimic grandios. Invitaţii îl aşteptau. Bănuiau probabil de ce draperiile erau trase şi glasvandul închis tocmai la ultima cameră a vilei. Bănuiau, probabil, că regele trebuia să-şi facă intrarea "la obiectivul camerei video" - şi aşteptau să apară regele! El aştepta să se termine melodia...

Scoase teancul de bancnote şi i-l întinse Altheei:

- Ştii ce-ai de făcut...

- Bineînţeles!

- Consilierii, la raport!

Se prezentau toţi trei... Diamant era vesel; Roşcata era gânditoare. Aleodor era amuzat de noul lui rol de... "interlop în cadrul SIE". Oricum, era bulversat de ţinuta pe care i-o impusese! Spionul voise să petreacă în costum; ca să-l facă să intre în ţinuta de interlop, îl amenin ţase că-l azvârle-n piscină şi pune momentul pe youtube, să râdă tot departamentul de el. Acum, se purta ciudat; de parcă purta o maletă din urzică proaspătă... Era tentat să creadă că ştie de ce Roşcata stătea în margine, lângă Aleodor; aşa că o privi lung... şi-o trase uşurel în faţă; o aşeză între ei şi făcu semnul ăla cu degetele... Tânăra bufni în râs şi-i luă de braţ. Iar formaţia încheie "simpatic" melodia... Althea trase glasvandul şi ieşi.

Asculta... Auzea murmurele... Ştia că femeia aia nu se grăbea. Nici una dintre escortele lui nu se grăbea... din principiu! Aşa că-i lua ceva-ceva ca să ajungă în mijlocul petrecerii...

- Bună seara doamnelor, bună seara domnilor... Bine aţi venit pe Coasta de Azur...

Îi răspundeau - mai în glumă, mai în serios. Ea nu se supăra - la capitolul "măgării şi alte indispoziţii", văzuse şi auzise lucruri mult mai grave decât astea...

- După cum probabil aţi aflat deja, astăzi sărbătorim un eveniment foarte important: revenirea regelui pe tron.

Aa, acum aplaudau! Frenetic - putea adăuga el... Althea "sări" scurt la romanes:

- Şi sărbătorim şi pentru sufletu' copiilor lu' Diamant, care s-a jurat că vă va face o bucurie mare-mare!

Buun! Râdeau toţi în hohote! Şi-acum bancnotele zburau spre cer:

- *Vive le roi!*

Iar tarabana "ataca" în forţă! Fetele ieşeau din cameră două câte două, făcându-i pe invitaţi să chiuie... Cristi Dules nu venise; în schimb, Adrian era în mare formă! Tocmai le spunea tuturor că în seara asta regele dă mare chef, ca să le arate tuturor cine e şef! Şi-i poftea să se apropie de mesele pline cu pahare - căci regele voia ca toată lumea să bea în cinstea lui!

Fetele ieşiseră; porni şi el spre uşă... şi aruncă, peste umăr:

- Să fiţi cu ochii-n patru - că o să se întâmple ceva azi.

Nu mică-i fu uimirea să audă replica lui Diamant!

- Ştiu.

Cum adică? Ce ştia?

Aah! Nu mai apucase să-l întrebe - ajunsese în lumină. Aşa că întinse braţele spre invitaţi... pe sub obiectivele camerelor video... şi porni spre ei - acum socializau, cinsteau, se îmbrăţişau...

Roşcata

Cum adică, "Ştiu"? Ce ştia Diamant şi ei nu ştiau?

Aah, n-avea cum să-l întrebe! Asta e! Mai târziu! Diamant ieşea primul, Aleodor al doilea; amândoi o aşteptau pe ea... Aoleu! O aplaudaseră şi-o chiuiseră de-o frigeau îngrozitor obrajii! Ia uite ce-i făcuseră!

Redeveni extrem de atentă - şi de concentrată asupra oamenilor din jur. Un grup de tineri porniseră spre ei. O parte dintre ei, îi cunoştea din Lyon. Erau "consilierii" celorlalţi regi, împăraţi şi şefi - şi, de data asta, presimţea că vor socializa şi cu ea. Aşa că dădu drumul mâinii lui Aleodor... şi strânse mai bine braţul lui Diamant. Nu de alta - dar tare era curioasă să afle ce părere avea el despre asta! Şi, mai ales, cum se va descurca colegul ei în situaţia dată!

Diamant

Uau! Raina lui "ataca" serios! Iar descoperirea asta parcă-i dădu aripi!

Strânse uşor braţul, ca să fie sigur că n-o scapă, şi le ieşi amicilor lui în întâmpinare:

- Bine-aţi venit!

- Şi tare bine te-am găsit! Şmechere - aud că tu te-ai plimbat azi prin oraş cu fetele astea...

Ridică o sprânceană, privindu-l drept:

- În limuzine cu geamuri fumurii. Două - una la dus, cealaltă la întors...

I-o zisese - dar gluma trebuia să se oprească aici. Aşa că arătă întâi spre ea:

- Pe Rebeca o cunoşti...

- Bineînţeles! Nu ne-am cunoscut în Lyon?

- Ba da.

Se grăbi s-o salveze:

- Aleodor e "proaspăt", ca să zic aşa...

Făceau cunoştinţă... El strângea puţin braţul, pentru că nu voia să-i scape mâna ei... Nu voia să facă el o mişcare care s-o determine să-i dea drumul. Voia să afle cât îl ţinea Raina de braţ - cât timp voia ea să-l ţină de braţ. Presimţea că până ajungeau la canapea...

Ei bine, azi o s-o zăpăcească rău! Azi o să-i ofere "una caldă, una rece"! O s-o ţină strâns, aşa, lângă el, şi-apoi o s-o conducă la canapea; unde-o s-o lase singurică o oră-două, timp în care o să se ocupe de petrecere şi de invitaţi. După care o s-o invite la primul blues al serii - şi-o s-o ia pe sus, dacă va primi un refuz! Şi-apoi o s-o conducă la bufetul suedez şi-o să dispară... Şi-o să re-apară... Şi tot aşa! După care el se ducea în România, unde problemele or să-i invadeze practic mintea. Ea o să rămână aici - şi-o să se gândească mult la el şi la noaptea asta... şi la posibilitatea ca discuţia lor de la cealaltă petrecere să nu fi fost totuşi un test - dar să fi fost cap-coadă un test discret...

Biata lui Raina! Habar n-avea ea ce-o aştepta!

Şi totuşi, mâna ei îi dădu drumul:

- I-auzi!

Ce să audă? Ce? Aa, da! *Dulce, dulce foc*, special pentru cel mai dulce rege "dă pă lumea asta", cum glumea Florin...

Gata - "o pierduse"! Raina dansa... cu spatele la el...

Păi, asta e! O-ncasase pe-asta! Toată o-nghiţise - ca pe-un cub de îngheţată! Repede, să se-ntoarcă spre amici - ca să nu-l vadă Ştefan cum i se scurgeau ochii după consiliera roşcovană!

Ştefan

Doamne, parcă erau doi ţânci de grădiniţă! Adică, în fine - nu de grădiniţă, că nu se trânteau pe jos şi nu urlau cu lacrimi! De liceu! Doi adolescenţi, liceeni fără minte...

Ea mersese cu Diamant. Îi dăduse drumul lui Aleodor şi-l ţinuse doar pe Diamant. Sigur, statura şi renumele spionului nu se puteau compara cu Diamant al lui; dar mai fusese ceva. Fusese acel ceva care-o făcuse iar să radieze... Iar vărul lui "defilase" la propriu cu ea de braţ! De mult, de foarte mult timp Diamant nu mai păşise aşa! Vărul lui avea cam tot ceea ce-şi dorea; aşa că erau foarte puţine lucruri care-l făceau să păşească aşa...

Şi zău că nu-i înţelegea - nici pe el, nici pe ea! Diamant al lui nu obişnuise să fie aşa "mut"! Iar ei îi spusese verde-n faţă că, în privinţa vieţii ei sentimentale, el nu se amesteca nici măcar cu un sfat nesolicitat. Dar uite că nu se aşezau la aceeaşi masă, să discute deschis problema; el recurgea la tertipuri de liceu, ea răspundea cu propriile şmecherii copilăreşti...

O să discute el cu ei. Nu acum; că încă nu se-ntâmpla mare lucru între ei. Şi era foarte posibil să nici nu se-ntâmple nimic! Câte asemenea jocuri copilăreşti cu finalitate zero văzuse el... Dar de vorbit cu ei, va vorbi. Că nu era în regulă. Diamant era bulibaşă însurat; ea era consiliera regelui aurarilor şi avea, totuşi, un copil cu Titel. Relaţiile între colegi nu funcţionau corect, normal; mai ales atunci când ea lucra în Franţa iar el în Bucureşti! Oftă greu... Tare se temea el că o să aibă conflicte cu amândoi...

Se întoarse spre Ion al lu' Ştoacă şi zâmbi cu subînţeles:

- Tu te mai ocupi cu alimentaţia publică?

Era privit lung... Continuă:

- Ştiam că aveai nişte covrigării... sau patiserii; nu mai ştiu... Ceva cu făină şi drojdie...

În secunda imediat următoare, bărbatul de lângă el etală un zâmbet larg, încântat de aşa idee:

- Încă le mai am. Dar mă pregătesc să le-nchid.

- De ce, mă? Că ies bani buni cu covrigi şi pateuri!

- Da, Ştefane; da' totu' e să ai cu ce să-i faci! Am luat acu' trei luni nişte făină nenorocită rău, de la unu'; şi s-a cam dus dracului clientela!

- Şi dacă ai avea făină bună...

- Ehei - dac'aş avea făină bună...

Scoase dispozitivul de bruiaj şi-l aşeză în mijlocul mesei:

- 50.000 kilu', puritate 90%. Da' îmi iei de la 100 de kile-n sus!

- ... Cât?

- 100 de kile. Nu pot mai puţin.

- ... E cam mult pentru mine.

- Şi n-ai parteneri care să se bage pentru ce nu vrei tu?

Ion se gândea... Se încrunta... şi nega scurt:

- Nu. Dacă o iau, o iau singur.

- Cum vrei! Dar, ţi-am spus: 100 de kile minim.

- OK.

- Banu' jos la livrare.

- Tot banu' jos la livrare?

- Da.

- ... Nu vrei un avans?

- Nu. Că nu rămân cu ea...

Ion zâmbea:

- S-a făcut! Când primesc o mostră?

- Când îmi dai un om care s-o testeze.

- Acum ţi-l dau.

Ion voia să ştie de unde are el marfă de puritate 90%, în asemenea cantităţi şi la asemenea preţ care-i tăiau la propriu respiraţia. Zâmbi şi scoase telefonul:

- E în România?

- Da.

- Spune-i să se ducă pe Otopeni. Da' să aibă paşaportul valabil - că altfel vizitează aeroporturi şi-atât.

Ion nu prea ştia ce să zică, cum să zică... Se aplecă uşor spre el:

- M-am hotărât brusc să cresc. Şi-am s-o fac muşcând din afacerile chinezului care m-a împuşcat. Eu nu mă ocupam cu de-astea; dar el se ocupa. Aşa că, uite ce-ţi ofer: 100 de kile de marfă a-ntâia plus, cu banii jos la livrare. Cinci milioane de dolari. Nu ştiu de unde-i aduci - şi nu mă interesează. Dar mă uit în ochii tăi şi deja ştiu că o să-ţi livrez doar colete de câte zece kile...

- Stai, Ştefane! N-o lua aşa!

- Sursa şi ruta nu te interesează.
- Bineînţeles că nu mă interesează! Da' stai să strâng banu'!
- Când ai banu' şi omu' cu paşaport valabil, mă suni.

Ion al lu' Ştoacă întinse prompt mâna spre el. Îi strânse mâna... şi zâmbi:

- Iar dacă nu erai aşa cum eşti şi nu ne ajutai la greu, ţi-o dădeam cu 60. Că e marfă a-ntâia plus - şi-asta ajunge greu până pe malu' Dâmboviţei.
- Auzi, Ştefane? Da' am bătut palma, da?

Aprobă scurt... Ion începu să râdă:

- Zi-mi şi mie, mânca-ţi-aş - de unde-o iei?
- De la ea de-acasă.

Aşa... Amicul lui începu să râdă:

- Bine, mă! La urma urmei, ai şi tu dreptate...
- Am.

O privi lung pe Althea... şi-o electrocută. O secundă, două... Tânăra bufni într-un râs teatral şi întoarse un pic privirea - doar cât să se asigure că el o "scutura" aşa. După care ochii căprui porniră într-o "scanare" scurtă prin curte şi se opriră asupra Carlitei. Frumoasă brunetă! Frumoasă şi ochioasă şi iute ca Salma Hayek! Ochii negri priviră ochii căprui; apoi se întoarseră spre el. Iar Carlita, frumoasa brunetă pe care-o chema Marieta-n buletin şi nu văzuse niciodată Spania de-aproape, porni spre ei. Zâmbi slab:

- Ioane, mi-e nu ştiu cum să-ţi zic; da' să ştii că eşti în mare pericol!
- De ce, mă?
- De infarct.

Evident, el nu vedea cum se apropia fata aia de el - că stătea cu spatele! Aprobă încet cu capul:

- Şi cred că după infarctu' de azi urmează migrena aia lungă... că tot ce-am eu intră la categoria a-ntâia plus...

Carlita puse uşor palmele pe umerii lui Ion:

- Mm, ce atmosferă tensionată la masa asta!

Aproba, privind lung uimirea lui Ion... Tânăra se aplecă şi începu să-i şoptească ceva la ureche; amicul lui făcea feţe-feţe, pentru că auzea unele lucruri pe care cu siguranţă nu le mai auzise vreodată! Îşi aprinse o ţigară şi se ridică:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi - dar am ceva foarte urgent de făcut!

Tamburina îl aştepta lângă masa cu aparatură audio; o luă şi ridică scurt vocea:

- Florine! Biţă - unde-i Biţă? Să-l văd pe Biţă uite-aici, în faţa mea!
- Nu, şefule! Lasă-l, că-l şochezi de tot!
- Da' de ce, mă? Că am auzit că are antrenament serios! Şi-şi împachetează şi plasturi atunci când pleacă la cântare în pantofi noi!

Scutură tamburina deasupra capului, făcând deliciul formaţiei şi învineţind tenul bietului băiat...

Păi, o să-l pună să joace un pic; după care o să-l umple de bani. Că-i salvase viaţa.

Ana-Maria

Bagajul era gata - strict lucrurile de maximă necesitate. Banii, laptopul, registrul, telefonul şi actele ei erau în rucsac; doar să-l tragă în spate şi să fugă! Copiii "salvau" câteva jucării, pijamalele...

Stătea la bucătărie, la geam. Nu se clintise de la geam. Nu-şi luase ochii de la oamenii ăia doi! Cititorul de lapte studiase de zor pe chestia aia pe care-o ţinea în poală; probabil o tabletă sau un iPhone. Ea ţinuse casa sub observaţie. Amândoi erau spioni adevăraţi - se făcuse ora şase iar lor nu le venise nici măcar poftă de-o ţigară...

Aha! Cititorul de lapte tresărise! Şi-acum vorbea la mobil! Deci mobil era! Un iPhone, ceva! Mai mult asculta decât vorbea... Acum spunea ceva scurt; şi iar asculta... Ce se întâmpla?

Individul apăsa pe touch-screen... Femeia ridica telefonul la ureche... Vorbea cu femeia din cealaltă maşină; se uitau unul la celălalt şi discutau...

Cititorul de lapte închise. Apoi privi lung casa... răsuci cheia în contact...

Încet, mult mai încet şi mai discret decât venise, cititorul de lapte plecase. Femeia rămăsese acolo, în maşină; şi nu părea hotărâtă să se mute pe cealaltă parte a străzii. Rămăsese acolo; numai ea ştia de ce...

Îşi aprinse o ţigară - că trebuia să facă un total!

Mai întâi apăruse maşina - Volvo-ul destul de vechi, destul de comun... Gol. Apoi, azi, apăruse femeia. Şi, brusc, apăruse şi bărbatul - cu o maşină mult mai nouă, mult mai puternică... Femeia se asigura că regina aurarilor nu era descoperită din greşeală. Şi că n-o tulea din nou, cu copiii, deghizată la ceas de seară în ţigancă focoasă sau cercetător britanic. Atunci când se ivea un potenţial pericol, se ivea şi cititorul de lapte - şi "bolidul de fugă". Ceea ce însemna că, dintre cei doi, el era şeful - ea era doar o bună trăgătoare. El conducea bine, trăgea bine cu pistolul şi "aparţinea" de o persoană sau o instituţie faţă de care chinezii se gândeau de patru ori dacă să scoată sau nu pistoalele. Aşa că...

Aşa că fuma şi-o privea lung pe femeia aia... Şi se întreba ce putea face femeia aia dacă apăreau acum patru elicoptere cu chinezi. Isamu povestise, anul trecut, cum "nebunu' de Jun" îşi pusese pilotul să aterizeze pe casa datornicului. Aşa că o privea şi se îndoia că femeia aia avea curaj să scoată telefonul şi să sune la 112 când vedea elicopterul coborând uşor deasupra garajului, cu chinezul pregătit de salt. Probabil că ar fi leşinat...

Momentan, însă, chinezii nu veneau. Şi nici românii nu veneau. Probabil că erau ocupaţi, sau...

Ştia că n-ar fi trebuit să fie sarcastică - nu în privinţa amicilor şi subalternilor lui Ştefan, oricum! Văzuse cu ochii ei, în Lyon, că oamenii ăia chiar îşi doreau s-o ajute! Dar Franţa era mare iar regina învăţase ceea ce ştia de la un adevărat maestru! Ea nu le dădea cine ştie ce mari indicii...

Azi se speriase. Rău! Făcuse o criză de plâns gândindu-se... Era de-ajuns un moment de neatenţie - iar ei trei mureau. Copiii ei...

Din fericire însă, existau oameni care voiau s-o ajute. Şi care-o ajutau. Existau oameni care trimiteau specialişti, profesionişti adevăraţi, să aibă grijă de ea şi de copiii ei. Dar care nu-i luau cu ei, atunci când pericolul iminent trecea. Iar asta însemna că nici ea, nici copiii n-aveau ce căuta acum în preajma lui Ştefan. Trebuiau să rămână aici, ascunşi bine, şi să aştepte.

Stinse ţigara şi intră în living:

- Haideţi să ne schimbăm.

Amândoi o priveau cu teamă... Zâmbi:

- Bărbatul cu BMW a plecat. Iar asta înseamnă că a fost o alarmă falsă - şi suntem din nou în siguranţă. Aşa că ne schimbăm... şi revenim la joacă.
- Şi ne faci şi nouă o prăjitură?

Léon întrevăzuse oportunitatea... Începu să râdă:

- Vă fac o prăjitură. Una dublă - ca să te saturi şi tu!

Prinţul râdea, fericit că el primea porţie dublă; Florentina râdea, amintindu-şi de vorba aia cu "micul tanc". Ea râdea, îi privea şi se gândea că la noapte, când strada se va cufunda în beznă, putea să se ducă cu nişte prăjitură la femeia aia; îi putea pune cuţitul la gât şi putea afla dacă asculta de ordinele unei instituţii de stat franceze sau de cele ale unei persoane fizice române extrem de discrete. Realiza că nu-i folosea la nimic răspunsul ăla; realiza că, dacă dădea dovadă de exces de curiozitate sau lipsă de inteligenţă, putea fi lăsată să se descurce singură...

Se răsuci scurt şi se grăbi să revină în bucătărie. Să facă prăjitura.

Ştefan

Aleodor se conversa cu oamenii lui Sile Cârcel; Sile era ocupat cu una dintre fete, aşa că băieţii lui aveau cinci minute de relache. Diamant discuta cu Trandafir. Hm; vărul lui voia musai "să se scarmene" cu nişte recuperări... Iar Roşcata se ducea chiar acum la manelist! Da'

ce-i venise? Îi spunea ceva; individul aproba de zor... Dacă va auzi o dedicaţie "cu nume" o să-i mute fetei ăleia gura la spate...

Formaţia "răsucea" melodia - şi trecea la un şlagăr... indecis. Pe aceeaşi linie melodică, două cântăreţe puseseră versuri diferite. Se întreba la care dintre ele se gândise consiliera lui...

Răsuflă uşurat - era doar "*Milionarii*". Era pentru invitaţi. Dac-o prindea că-i făcea dedicaţii lui Diamant...

- Eei, Ştefane - acu' înţeleg eu de ce nu vii tu prin România...

Costel Rusu' îl bătea uşor pe spate. Urma o discuţie de afaceri, aşa că ridică scurt din umeri:

- Am stat în România - şi-am clădit baza pentru asta.

- Ştiu. Cred că eu sunt singurul care ştie câte nopţi nedormite a tras săracu' taică-tu...

Habar n-avea el; dar îl aproba, ca să nu se lungească foarte tare...

- Auzi, Ştefane? Eu am auzit o vorbă...

Ce vorbă? Că-l făcuse curios!

- Eu am auzit că Leo Mondialu' îţi pregăteşte o surpriză plăcută!

- Cine ştie; mi-o pregăti!

- Şi-am mai auzit o vorbă... Să n-o mai cauţi.

Poftim? Costel Rusu' aproba încet cu capul:

- Las-o să se-ascundă şi concentrează-te asupra războiului cu chinezii. Vorbesc serios! Ştii că am urechi ascuţite şi ştiu multe limbi de circulaţie mondială...

- N-am să încetez niciodată s-o caut.

- Cum ştii tu! Da' să ştii că e mai bine aşa. Acum, în momentul ăsta, e mult mai bine aşa. În sensul că ea e bine aşa... Şi, la un moment dat, tu o să primeşti o informaţie - un pont. Şi-un sac cu puncte care-o să te-apropie foarte mult de finalul războiului.

Deci şi el ştia că Nicu Cărare se ocupa intens de securitatea reginei şi succesele regelui...

- Şi-am mai auzit una!

Ce mai auzise? Decise să-l ia pe după gât, ca să-l audă mai bine:

- Sunt numai urechi.

- ... Am auzit că văr-tu ţi-e văr numa' în curtea lu' taică-tu.

- Aşa e.

- Asta e bine. Asta dă bine... dacă înţelegi ce vreau să spun...

Aproba şi privea petrecerea aia nebună, cu interlopi care dansau de mama focului şi escorte frumoase care-i făceau să danseze de mama focului...

Şi înlemni, pentru că manelistul trecuse la strofa doi, care nu era însă referitoare la milionari - ci la un bărbat... Şi *ce bărbat, ce shukarime, fiţe-fiţe - arată aşa de bine pentru mine... fiţe-fiţe... are talent unicat frumuseţe de bărbat*. Şi-l luase rău migrena, pentru că era de-abia ora nouă iar consilierii lui "se-mpuşcau" din 30 în 30 de minute fie cu melodii, fie cu priviri, fie cu fraze vesele...

Roşcata comandase "melanj". Într-un fel, era bine - prima melodie ridicase milionarii de pe canapele iar la cea de-a doua escortele chiuiau şi se lipeau armonios de ei. În alt fel însă era rău - pentru că Diamant tratase petrecerea cu spatele, dar acum se întorsese şi-o privea lung... Şi era rândul ei să-l trateze cu spatele - numai că spatele ei se unduia armonios...

- Ştii ce mă-ntrebam eu, Ştefane?

- Ce?

- Mă-ntrebam ce capacitate de transport are Raina.

- Cu 25% mai mare decât a avut bătrânica de-aici.

- Eşti sigur? Pentru că am venit hotărât să discut o chestie cu tine.

Aprobă şi lăsă baltă spionatul consilierilor lui - îşi conduse invitatul la masă. Costel Rusu' se numea în realitate Costel Nistor şi făcea afaceri mari dincolo de Republica Moldova - spre est. Acolo unde numărătoarea fizică a tancurilor şi lansatoarelor de rachete nu se potrivea niciodată cu aia scriptică.

Diamant

Aah, ce-i făcea femeia asta! Păi ea o căuta cu lumânarea! Ea ţinea musai să-l vadă venind la ea, luând-o în braţe şi sărutând-o până dimineaţa! Raina înebunise de tot!

O văzuse ducându-se la manelist; iar când auzise despre milionari, scosese pieptu-n faţă şi stătuse la palavre cu invitaţii. Ştiuse că aia era melodia lui; şi-l flatase asta. Acum însă realiza că asta era de fapt melodia lui - nu prima! Prima fusese o "floricică" pentru urechile lui Ştefan, menită să îndulcească tonul cu care vărul lui putea urla acel "Ce-ai făcut, fă?". Raina era calculată... Şi dansa pentru el, cu spatele la el...

Păi, să-i arate cât de calculat era el! Se apropie de formaţie iar Adrian se grăbi să-i ia dedicaţia:

- Zi-i - cu ce te "lovesc"? Că eu urmez la microfon.

- Împărate, nu mă lovi tu. Lasă "oastea" să mă lovească...

Arăta spre formaţie; Adrian râdea în hohote de aşa exprimare... Completă:

- Că vreau să joc "ca la mama acasă"!

- S-a făcut, şefule! Şi după aia ce să fie?

- După aia? *Sunt stăpân pe şmecherie* - special pentru Ştefan, bineînţeles!

- Bine, şefule.

- Auzi, împărate? Uite - ca să nu zici că nu te-am lăsat eu să zici ceva când ţi-a venit rândul la microfon, ia să-i întrebi dacă mi-am făcut bine datoria şi dacă se distrează la maxim! Că ştii că m-am jurat pe copilaşii mei că o să le organizez o petrecere aşa cum trebuie...

- Ştiu, ştiu! Şi pe urmă băgăm sistemul îndrăcit. Gata - m-am prins. Las' pe mine.

Lăsa pe el... Se răsuci pe-un călcâi şi-o privi lung - Raina dansa cu faţa la mica scenă improvizată. O privea lung, încercând s-o facă atentă... Constata că era frumoasă de-i tăia tot suflul şi tot curajul şi toată forţa din picioare...

Raina îi observă privirea; zâmbi, preţ de-o secundă-două, după care realiză că voia să-i spună ceva şi porni spre el, în paşi de dans...

Era frumoasă. Îi stătea bine şi aşa, cu bluziţa bufantă până-n talie şi pantaloni lycra drepţi. Îi stătea la fel de bine cum îi stătuse rochiţa albastră; şi-n blugi, era la fel de frumoasă. Ea era frumoasă oricum... oricând...

Şi gata - era în faţa lui. Îşi scoase scurt hamul:

- Ţine. Şi stai aici, ca să ştiu de un' te iau!

Raina luă armele în virtutea inerţiei:

- Ce vrei să faci?

- Să joc - că m-am jurat la *pomana* pe sufletu' copiilor mei. Şi nu vreau să-i am pe conştiinţă.

Ea nu credea în jurăminte de-astea; în schimb, ea tocmai îşi amintise ceva! Aşa că fu prins de braţ şi tras în jos, spre ea:

- Ce-ai vrut să zici cu "Ştiu"? Când şefu' a spus că azi se-ntâmplă ceva,

- Azi o să moară un bărbat; unul la care Ştefan ţine mult.

Roşcata

Cee? Azi murea un bărbat, iar Diamant ştia asta? Mârâi printre dinţi:

- De unde ştii?

- De la mama.

Cum, de la maică-sa? Se încruntă rău la el:

- Nu face mişto de mine!

- Nu fac. Mama e ghicitoare. De-aia adevărată, nu de-aia închipuită! Mi-a spus, înainte să plec, că azi moare un bărbat la care Ştefan ţine mult; şi m-a sfătuit să am mare grijă spre cine ţintesc înainte să apăs pe trăgaci.

Diamant dădu să pornească spre spaţiul gol din faţa formaţiei; îl trase înapoi:

- Stai! Dar

- Vorbim după ce joc.

OK! Îi dădu drumul - că n-avea rost să-l oprească acum. Îşi orga-

nizase un moment special; şi se filma, pentru ochii duşmanilor. Totul trebuia să iasă impecabil...

Adrian Minune întreba invitaţii dacă se distrează; ei spuneau că da. Îi întreba dacă era o petrecere de pomină - acum aprobau şi fluierau şi aprobau... Întreba dacă-l dezlegau pe Diamant de jurământ - şi-l dezlegau, iar unii mai "veseli" chiar veneau repejor şi-l pupau... Şi gata - începuse melodia. Iar colţurile gurii îi picară, scurt - melodia îi amintea de petrecerile la care participase acu' 5-6 ani...

Fetele chiuiau; câţiva dintre locotenenţi ţineau ritmul cu palmele. Iar Diamant juca. Juca - şi-i ştergea instantaneu amintirile alea neplăcute, pentru că juca atât de frumos...

Ia! Începu să râdă - că o speriase şi-o şi lăsase mută! Dansul începuse potolit - iar el tocmai "băgase a doua", cum s-ar zice! Melodia se iuţea - iar picioarele lui nu se-ncurcau, palmele...

Nu mai putea să reacţioneze. Nici măcar să raţioneze nu mai putea! Se uita lung la el şi zău că nu prea ştia ce făcea ea acolo, dacă nu cumva ar fi trebuit să facă ceva... Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Trăise printre ţigani - iar singura lor distracţie, în văgăuna unde-şi duseseră zilele, fusese dansul! Muzica şi dansul! În fiecare seară ascultaseră muzică, jucaseră, cântaseră... Dar aşa ceva nu mai văzuse niciodată. Îl privea lung...

Acu' vreo şase ani, când începuse să urmărească atentă mişcările dansatorilor, observase că băieţii puteau fi împărţiţi în două categorii: "fasole săltăreaţă" şi "legaţi fedeleş". Săltăreţii "împrăştiau" mâinile şi picioarele în toate direcţiile, în timp ce capul şi trunchiul rămâneau pe loc. Legaţii fedeleş săreau ca nişte scânduri imobile şi singurul lor "aport" melodios la petrecere era pocnitul din degete. Diamant era din altă categorie - una pe care n-o mai văzuse. Ori era el un talent mai special, ori...

Diamant se mişca frumos; fluent. Când pornea spre dreapta, pornea cu totul. Şi nu rămânea imobil, ca un fotomodel cu cartea-n creştet. Diamant juca superb... şi-o lăsa pe ea cu gura căscată... O făcea pe ea - tocmai pe ea! - să-l privească per ansamblu şi să-şi spună, a doua oară pe ziua de azi, că îi stătea incredibil de bine, că era sexy, tentant şi-i aducea în minte gânduri cu prostii... care-o făceau chiar acum să roşească îngrozitor... La naiba!

Ia! Tresări - şi aproape că scăpă un ţipăt! Bărbatul din faţa ei sări cu putere - şi se răsuci prin aer, îndoind genunchii şi lovind în spate pantoful cu palma! Şi ateriză fix în faţa ei! Într-un genunchi! Îu!

Se clătină scurt spre spate - şi cineva, habar n-avea cine, o sprijini să nu pice! În faţa ei, într-un genunchi, transpirat fleaşcă, Diamant o privea ciudat şi pocnea ritmul cu degetele...

"Hai, fă! Nu fii aşa!" Parc-o ruga...

Bine! Fie cum voia el - că era momentul lui de fericire! Da' dacă se-nfuria regele, pe el să-l urecheze! Că el se-aruncase într-un genunchi la picioarele ei!

Ridica încet un deget, privindu-l lung şi numărând măsura... Şi sări scurt - şi-ncepu să joace.

Diamant

Alelei, măiculiţă, ce mai juca Raina lui! Ce frumos juca! Un singur salt dacă făcea - o zvâcnire doar, şi-o prindea în braţe! Şi nimic nu mai conta - nici Ştefan, nici Safira, nici...

Raina bătu scurt cu tocurile şi se opri. Şi abia acum schiţă un zâmbet micuţ... plin de subînţelesuri... Aah! - ce-i venea s-o pupe!

Şi tocmai ca să n-o pupe, sări spre dreapta - şi porni într-un "tur dansat al invitaţilor". N-avea mult spaţiu la dispoziţie; ceea ce însemna că o să ajungă repede înapoi, în faţa ei. Trebuia să se stăpânească; trebuia să fie cuminte, pentru că Safira era cuminte... iar moartea acelui bărbat o să-l doară mult pe Ştefan...

Tresări - hei! Cineva fluierase tare, ascuţit! Cine fluierase? Ce se întâmplase?

Ştefan

Cum-cum? Fluierase cineva! Şi se auzise dinspre poartă!

Sări în picioare şi se urcă pe scaun. Şi, de-acolo, de sus, îl văzu pe Aleodor în colţul vilei. Era vineţiu la faţă şi-avea o mutră panicată. I se arătă poarta...

Zborul hamului prin aer îi atrase imediat atenţia! Roşcata îi aruncase lui Diamant pistoalele; şi-apoi dispăruse pur şi simplu din ochii lui! Unde era Roşcata?

Toate capetele se întorseseră spre Aleodor... Răcni scurt:

- Adriane! Bagă!

Împăratul "avea experienţă" în asemenea "incidente"; aşa că ridică prompt microfonul şi anunţă melodios:

- *Eu sunt stăpân pe şmecherie / Mulţi ca mine-ar vrea să fie / Şi în frunte mă menţin / Şi am portofelul plin!*

Formaţia se dezmeticise - atacase prompt. Iar el descoperi că cei doi consilieri ai lui aveau tehnici diferite, dar la fel de eficiente - Roşcata se strecurase printre invitaţi iar Diamant îşi făcuse potecă cu coatele. Sări de pe scaun şi alergă după ei; Aleodor îi aruncă o vestă antiglonţ, pe care-o prinse "din zbor"... Spionul porni spre poartă:

- Nişte chinezi tocmai au aruncat un om plin de sânge dintr-o dubă!

Un om... Unde?

- Unde?

- Chiar în faţa porţii!

La dracu! Da' cum se întâmplase? Cum... Paşii îi încetineau fără să vrea...

Vedea clar pata de sânge din stradă; vedea dâra de sânge... Ei îl trăseseră în curte. Doi bodyguarzi încercau să-l ajute cumva...

Diamant îl depăşi în fugă - şi primi aproape imediat confirmarea celei mai negre bănuieli pe care-o avusese când auzise ce se întâmplase!

- E Gilles! Sunaţi la 112! Jeane - dă-i gaz!

Jean era şef peste băieţii de la curăţenie care păzeau azi Vila California; şi era ascultător - că tocmai pornise motorul X5-ului! Răcni după el:

- Nu pleci nicăieri!

- Da-da!

Poftim? Diamant îşi punea hamul "din mers", aşa - fugea spre X5, care tocmai ieşea pe poartă... Vărul lui primea "din mers" direcţia corectă - spre stânga, "spre vila lu' şefu'"... Îl văzu pe Diamant aruncându-se la propriu în X5! Bolidul ţâşni spre stânga... Privirea îi coborî spre trupul de pe asfalt.

Dumnezeule mare! Gilles era!

Trase scurt de costumele negre şi îngenunche lângă el. Văzu imediat cuţitul înfipt în abdomen... Dar nu conta - Gilles trăia! Încă mai trăia! Puteau să-l salveze! Dădu să răcnească după Aleodor - dar îl văzu la un metru distanţă, lângă Roşcată, vorbind la telefon şi făcându-i semn că e OK, se ocupă el, sunase la salvare... Se simţi prins uşor de mânecă - şi plecă privirea.

Roşcata

Dumnezeule mare! Doamne, ce scenă! Doamne, ce vedea ea acum!

Chinezii îl azvârliseră în stradă - cam cum deschizi portiera, arunci gunoiul şi pleci mai departe. Bodyguarzii îl trăseseră în curte. Bărbatul era plin de sânge - iar şeful ei era distrus...

Diamant gonise ca dementul spre poartă, spre BMW; privindu-l, avusese senzaţia că pleacă la război - şi-şi pune hamurile alea tocmai ca să poată să folosească pistoalele! În fine... Aleodor sunase după ajutor medical. Sunase la omul lui de la ambulanţă, pentru că-i spunea chiar acum "Vino urgent la Vila California, avem un înjunghiat"...

Bărbatul ăla era Gilles? Porni spre el... Da - el era. Bietul franţuz de care-şi bătuse joc un orăşel întreg. Bodyguardul care-o ajutase pe regină în momentele când toţi ceilalţi "băgaseră capul la cutie". Bătrâna îi spusese că orăşelul fusese împânzit de chinezi foarte bine

organizaţi...

Gilles îl privea lung pe Ştefan. Ştefan ar fi vrut să le dea lor ordine - dar nu ştia ce să le spună, aşa că-i privea lung când pe ea, când pe Aleodor... Mâna plină de sânge se ridică încet şi apucă maleta regelui. Şi-atunci realiză că trebuia să ajungă lângă ei! Ea trebuia să fie "reportofonul" - pentru că regele era distrus...

Se repezi în stânga francezului; iar regele se aplecă şi-i sprijini uşor capul. Ochii albaştri fixau cu privirea ochii verzi; Gilles gemu, greu:

- Nu te-am trădat...
- Ştiu! Nu mai vorbi! Ambulanţa vine imediat; nu mai vorbi!
- ... Isamu e cu tine...
- Lasă-l pe-ăla! Nu mai vorbi! Păstrează-ţi puterile!

Gilles o privi pe ea, preţ de-o clipă; apoi înghiţi greu... şi şopti:

- Ana... e în Orléans...

În Orléans? Fir-ar să fie de treabă! Exact pe ruta spre Paris! Exact cum spusese ea! Ştefan tăcea şi-l privea lung... Îl privea şi ea şi realiza că omul ăla mai voia să spună ceva - dar se lupta cu moartea...

- ... Aimée Vainqueur...

Iubita învingătoare... Iubirea învinge... Aimée putea fi un nume - şi însemna "iubită". Vainqueur însemna "câştigător, învingător" - şi, de asemenea, putea fi un nume. Să ţină minte! Să nu uite! Aimée Vainqueur!

Gilles se încordă brusc! Văzu cum sângele îi umple practic gura... Iar Ştefan urlă:

- Nu, Gilles! Nu! Nuu! Gilles!

Paşii se apropiară în fugă iar Aleodor apucă maleta regelui:

- Haide! Nu trebuie să fii văzut aici!
- Gilles!
- Ştefane, hai înăuntru!
- Nu! Unde dracu e ambulanţa?
- Vine într-un minut - şi ambulanţa, şi poliţia! Intră în vilă!

Aleodor avea dreptate - el se gândea la prezenţa regelui lângă cadavrul bodyguardului lui şi la apariţia numelui regelui prin documente oficiale! Aşa că oftă scurt... şi-şi impuse să fie practică. Şi să nu leşine.

Trase haina bărbatului de pe asfalt şi-l buzunări la piept. Scotea tot ce găsea! Un port-act, nişte hârtii, nişte chei... Repede - dincolo avea buzunar? Nu. Buzunarele exterioare acum! Mobilul... Alte hârtii... Un stick de memorie... Auzea sirena poliţiei "concurând" cu sirena ambulanţei - aşa că ridică vocea la Aleodor:

- În vilă! Repede!

În sfârşit, spionul "se făcu util" - şi-l luă pe Ştefan cu de-a sila de-acolo! Ea îl răsucea pe Gilles, să caute şi în buzunarele de la spate...

- Vii prin stânga! Intri prin stânga!
- Da!

Alte hârtii... un post-it... nişte coli A4 împăturite corect... Gata. Le strânse în poala bluzei şi-o rupse la fugă după ei!

Diamant

Aha! Uite duba! Tocmai făcuse stânga şi intrase în curtea lui Ştefan!

- Dumnezeii mamii voastre de nenorociţi! Acu' vă-mpuşc!

Jean se grăbi să-l contrazică:

- Ba trecem în viteză pe lângă ei - că asta nu-i blindată! Şi ăia au 30 de automate acolo!

BMW-ul trecu în viteză pe lângă poartă... viră stânga odată cu drumul... Hei!

- Opreşte!

Maşina zvâcni spre înainte - aşa că răcni la el:

- Opreşte dracu maşina asta!

Jean se conformă; coborî din X5:

- Întoarce-te la şefu'.
- Stai, şefule! Un' te duci?

Nu-i mai răspunse; porni cu paşi grăbiţi spre vila lui Ştefan.

Ştefan

Aleodor îl trăgea spre vilă - spre stânga. Şi-l trăgea tare! Tocmai forţa aia îl ajută să realizeze că auzea manele, chiuituri şi aplauze... că avea 300 de oameni în curtea asta, "pe numele lui" - şi nu trebuiau să vadă cât de afectat era în realitate el pentru moartea lui Gilles! Aşa că îşi trase braţul şi oftă greu; şi dădu să-şi treacă mâinile prin păr, ca să-şi pună pe chip o mască oarecum calmă... şi văzu sângele de pe propriile mâini...

Gilles murise! Dumnezeule mare - de ce-l omorâseră? Cine-l omorâse, de fapt?

... Nu conta cine băgase cuţitul în abdomenul omului ăluia! Diamant plecase după ei! Nebunul îşi pusese hamul şi plecase cu Jean, să facă măcel! Îşi trase braţul din mâinile lui Aleodor:

- Du-te la poartă şi rezolvă lucrurile acolo.
- Tu eşti prioritatea mea - întotdeauna!

Prea bine! Aleodor trase glasvandul; intră în living iar Marcel Neamţu' sări în picioare:

- Ştefane! Ce-ai păţit?
- Nimic.
- Cum nimic, mă? Eşti plin de sânge!

Şi-acum săriseră toţi în picioare! Zâmbi:

- Eu n-am păţit nimic. Staţi liniştiţi - se ocupă Aleodor...

Intră pe holişor, în urma spionului; uşa camerei se deschise larg iar Aleodor se repezi să tragă draperiile. Intră şi viră stânga. Era în baie.

Se privea lung în oglindă... Spionul şopti:

- Sună-l pe Diamant şi cheamă-l înapoi! Că nebunu' e capabil să se-mpuşte cu ăia!

Corect! Scoase mobilul şi selectă numărul. Diamant răspunse aproape imediat; spuse doar "Vii imediat înapoi", îşi primi răspunsul şi închise. Ordonă scurt:

- Du-te şi rezolvă cu poliţia şi cu ambulanţa.
- Te rog să nu
- Te rog să nu mă dădăceşti. Eşti consilierul meu - nu tatăl meu.

Şi cum nu auzea nici un foşnet, nici un pas, scoase telefonul oficial - Gilles va fi răzbunat chiar acum! Căuta numărul lui Cristi Amiralu', subalternul lui şef peste oamenii din Nisa... Suna...

- Da, şefu'.
- Iei un băiat bun la calcule, care-a mâncat morcovi, te duci la vila cu pricina şi-l pui să se ocupe de oamenii care sunt la vedere. Cât mai mulţi. Toţi, dacă poate.
- ... Da, şefu'.
- Vezi, că sunt vreo doi care stau pe acoperiş. Ăia cad mişto de tot de-acolo!
- Da' şefu'. Las' pe noi - o să-ţi placă!

Bun! Buton roşu... Şi dădu drumul la apă. Băgă mâinile sub jetul călâi... Sângele colora apa din chiuvetă... Aleodor nu se ducea să rezolve cu poliţia şi ambulanţa, el nu se grăbea să dea totuşi cu săpun...

Brusc, uşa pocni iar paşii năvăliră în cameră. Da' cine dăduse aşa năvală peste ei? Se aplecă...

Roşcata era speriată. Mergea iar repezită, tupilată - dar nu-şi pierduse iuţeala de minte. O văzu repezindu-se la pat şi deşertând tot ceea ce adusese în poala bluzei. Aşternutul era alb; unele hârtii erau murdare de sânge...

Cum spusese Gilles? Spusese întâi că nu îl trădase; apoi spusese "Isamu e cu tine". Şi-apoi... "Ana e în Orléans" şi "Aimée Vainqueur". Putea fi un nume... Putea fi o parolă... Putea fi doar o încurajare...

Reveni spre chiuvetă şi luă săpunul:

- Aleodoare, du-te şi rezolvă cu actele. Şi întoarce-te repede.

Acum, spionul ieşise. Se grăbi să-i dea şi ei ceva de făcut:

- Rebeco, scoate haine noi din trollere.

Consiliera lui foşnea prin cameră. Nu se mai simţea privit. Asta era bine. Evita să ridice privirea spre oglindă; evita să se facă pe sine însuşi să se simtă privit. Simţea cum îl doare sufletul... fizic...

Diamant

Păşea voiniceşte pe asfalt, spre poarta vilei contelui. BMW-ul îl urma, la câţiva metri. Dar el era chitit să meargă pe jos! Jean n-avea sânge-n el; în plus, era tânăr şi simţea că nu era pregătit să moară azi! Tocmai de-asta, îl trimisese înapoi, la petrecere - iar el se ducea singur acasă la vărul lui! Nu de alta, dar îşi amintise că el era vărul contelui - iar contele era proprietarul vilei. Aşa că o să intre acolo, în casa vărului lui. N-aveau cum să-l refuze - că chema imediat poliţia dacă-l refuzau! Şi imediat cum intra, se ducea la Jun ăla - care cu siguranţă era din nou pitit pe undeva pe sub vreun pat -, scotea pistolul şi-i zbura creierii pe-acolo! Şi pe urmă n-aveau decât să-l omoare - că murea liniştit şi împăcat! Îl scăpa pe Ştefan de pacostea aia - şi-l scăpa pentru totdeauna! Dacă Jun dispărea, dispăreau şi problemele!

Telefonul special începu să vibreze; îl scoase...

"Să ai grijă spre cine îndrepţi pistolul şi când apeşi pe trăgaci." Aşa-i spusese mama lui, când îl văzuse plecând în Franţa. Aşa că apăsă butonul şi oftă greu:

- Da, şefu'.
- Vii imediat înapoi.
- Da, şefu'.

Ştefan îi închisese...

Închise şi el şi se opri. Iar X5-ul se opri lângă el... Urcă pe scaunul din dreapta şi trânti portiera. Şi scrâşni printre dinţi:

- Şi-acum, dacă nu opreşti în faţa porţii, o să ai conflicte foarte mari cu mine. Atât de mari, că într-o lună eşti transferat în altă ogradă.

Jean nu spuse nimic; dar încetini un pic... Înaintau din ce în ce mai încet... El vedea siluetele îmbrăcate în negru, postate la gard...

Gata - se opriseră în dreptul porţii.

Duba aia pe care-o urmăriseră ei nu se vedea în curte - dar era loc berechet pe-acolo ca s-o ascundă chinezoii prin verdeaţă! Privea lung grupul de bărbaţi din capăt... Pe doi dintre ei nu-i cunoştea; pe-al treilea însă... Parcă îl ştia pe-al treilea. Parcă-l văzuse în birou, lângă Isamu, când venise aici cu nea Dumitru şi Aleodor şi deschisese seiful. Distanţa dintre ei era considerabilă, dar flerul aşa-i spunea - că ăla era omul lui Jun...

Brusc, individul întoarse capul spre el. Apăsă butonul şi coborî geamul - ca să fie clar că se uita la el... Bărbatul se răsuci spre poartă. Şi-abia acum observă ce făcea individul - se ştergea pe mâini, pe-o cârpă care fusese albă. Îşi ştergea mâinile de sânge şi zâmbea cu satisfacţie... El îl privea...

- Şefu', să nu te superi; da' ăştia bagă în curând glonţ pe ţeavă...

Prea bine! Ridică mâna; arătă spre proprii ochi şi-apoi spre individ. Şi, în timp ce chinezoiul se hlizea ca prostu' la el, Jean demară spre Vila California.

Adjunctul lui Jun îl ucisese pe Gilles. Acum ştia sigur. Îl recunoscuse pe chinezul ăla cu sprâncene împreunate. Avea "un dinte" împotriva lui încă de-atunci - că ştia cum era el, faţă de şeful lui! Dacă Ştefan îi spunea lui "Stai într-un picior", se conforma. Aşa şi individul ăsta; dacă Jun îi spusese "Omoară-l pe Gilles"...

Oare Jun îi spusese asta? Sau Isamu?

... Nu-nu! N-avea voie să facă supoziţii! Dealtfel, ajunseseră deja la vilă! Poarta era larg deschisă; în curte apăruse o maşină de poliţie şi-o ambulanţă. Medicul încerca să-l resusciteze pe Gilles...

Coborî "din mers" iar Aleodor îi arătă discret să ocolească vila şi să intre "prin faţă". Se conforma, pentru că avea hamul peste maletă iar poliţia era deja acolo...

Roşcata

Era speriată. Lucrurile care i se întâmplau depăşeau orice imaginaţie - şi-o speriau rău de tot! Vila, petrecerea, fetele, cardul platinum, dansul lui Diamant, moartea lui Gilles, faptul că Diamant ştiuse de moartea lui Gilles cu cel puţin 12 ore înainte... Imaginea franţuzului care...

Şi-l amintise, din Puget-Théniers. Păruse bodyguardul ideal pentru copiii regelui! Zâmbea non-stop şi-avea ochi albaştri, veseli! Azi nu zâmbise; azi, văzuse cum sângele îi umple brusc gura şi...

Se scutură scurt şi se grăbi să se ridice. Reveni în cameră, cu hainele. Ştefan i le luă imediat... El se schimba în baie; aşa că ea se repezi în dressing şi închise uşa. Să se schimbe...

Abia acum realiză că şi ea era murdară de sânge. Bluza se murdărise, dar nu ştia de unde. Ea nu se apropiase de Gilles; şi totuşi... Şi totuşi, ea îl buzunărise. O parte dintre hârtiile de pe pat erau murdare...

Mai văzuse oameni murind de cuţit; acum însă era altceva. Atunci fusese mică şi "pregătită", într-un fel, să vadă sânge. Acum, după nouă luni de stat cu ochii-n televizor, o naştere şi aproape un an de apăsat tastatura, venise în rai - adică alături de rege. Azi, în curte, ea se prăbuşise înapoi - lângă sânge. Căzătura asta o speriase rău...

Intră în cameră şi-l văzu pe Ştefan aşezat pe marginea patului. Golise complet port-actul; punea cărţile de credit la loc, nu înainte să le citească, atent... Aha! Pe-aia o dăduse deoparte! Era ceva cu cardul ăla! Acum citea o hârtie; era concentrat... Decise să nu se apropie de el - să nu-i strice concentrarea. Şi-aşa, urmele alea roşii de pe cearceaful alb îi strângeau stomacul...

Diamant

Trase glasvandul şi intră în vilă. Şi se opri - că toţi îl priveau lung... Le făcu semn să nu scoată o vorbă şi intră în holişor - trebuia să-i spună...

Ştefan citea nişte hârtii; erau murdare de sânge, aşa că erau probabil ale lui Gilles... Oftă greu:

- Duba a intrat în curtea ta.
- Ştiu.
- Dar nu ştii cine l-a omorât. Eu ştiu.
- Îl cheamă Cheng; iar dacă Jun i-ar fi spus să te omoare şi pe tine, ai fi murit cu gândul că fuga ta pe poartă a fost o greşeală capitală.

Deci se supărase pe el pentru că fugise la război...

Se aşeză pe marginea patului. Vărul lui citea nişte hârtii; păreau a fi ale lui Gilles! Ăla era un mail... cu un scris ascuţit în josul paginii, sub mesaj... Întinse mâna să-l ia, dar Ştefan ordonă scurt:

- Nu.

"Bine, vere! N-ai decât să faci ce vrei tu atunci! La urma urmei, nu eşti tu deştept şi noi tâmpiţi?"

Îşi propti coatele pe genunchi şi capul în palme. Şi închise ochii.

De afară se auzeau manele, chiuituri, râsete... El ofta greu... Raina nu se clintea de lângă uşa dressing-ului... Ştefan tăcea şi studia fiecare hârtiuţă...

Isamu

Jun era vesel - stătea tolănit pe canapeaua din birou şi inventa nume pentru firmele-fantomă cu care-o să facă el afaceri, de luni încolo. Amesteca nume şi bucăţi de cuvinte; rezultatul era cel puţin ciudat...

Uşa pocni scurt. Îu! Îl speriase! Cheng plecase de dimineaţă... şi nimeni şi nimic nu-i prevestise revenirea! Fusese o atmosferă atât de plăcută fără el! Depănaseră amintiri, bârfiseră pe unul şi altul... Aproape că uitase de ce era Jun aici şi faptul că războiul începuse...

Cheng intră:

- Bună seara.
- Bine-ai venit! Ce ne-ai adus?
- Un DVD.

Înlemni la propriu - buldogul îi întindea stăpânului DVD-ul comandat... Jun îl luă şi i-l dădu lui:

- Ia pune-l! Hai, că asta-i surpriza ta! Nu ţi-am promis că-ţi fac o surpriză?

"Şi cât mi-aş fi dorit să mi-o dai de Crăciun!" Luă DVD-ul şi se

aşează la birou. Cheng aştepta, în picioare; Jun venea şi el, să vadă imaginile...

Vedea un gard alb, înalt... Poarta era neagră... Hei! Pe băieţii ăia îi recunoştea! Băieţii ăia erau de la curăţenie! Privi poarta cu mai multă atenţie - şi realiză că filmarea se făcuse de undeva de vizavi, de foarte departe, iar cameramanul făcuse zoom la maximum... Băieţii ăia patrulau; nu suspectau nimic...

Brusc, vederea îi fu obturată de o dubă neagră! Duba se opri în faţa porţii. Şi-apoi porni în trombă! Iar în urmă... În urma ei...

Tresări! Înlemni! Iar în clipa când recunoscu costumul şi mai ales tunsoarea, răcni:

- Ce-ai făcut?!

- Ceea ce trebuia să fac de la început.

Îşi puse mâinile-n cap şi prinse bine nişte păr în pumni:

- Tu eşti nebun! Tu chiar n-ai înţeles cine era Gilles?

- Am înţeles perfect. Şi nu mai urla! Uită-te acolo! Vorbim după aia!

Da! Să se uite la filmare! Băieţii se repeziseră la el - şi-acum apăruseră şi nişte costume. Tocmai costumele îl recunoscuseră - şi ordonaseră să se deschidă poarta! Îl apucau, nu foarte "academic", şi-l duceau înăuntru... Doi dintre bărbaţii în costume încercau să-i acorde primul ajutor...

Şi uite-i şi pe ei! Primul ajunsese Aleodor. Diamant doar aruncase o privire spre trupul de pe asfalt; răcnise ceva în spate şi-apoi în stânga. Iar X5-ul îl preluase din faţa porţii! Diamant "era dat dracului" - şi adora să apese pe trăgaci...

Ajunsese şi Ştefan - şi Rebeca. Aleodor vorbea la telefon; Ştefan îngenunchease lângă Gilles... Aha! Gilles îl prinsese de mânecă! Ridică involuntar o sprânceană când o văzu pe acea Rebeca repezindu-se pe asfalt, lângă el, şi aplecându-se să audă şi ea...

Gilles spunea ceva; Ştefan încerca să-l oprească. Gilles spunea în continuare ceva... Ascultau amândoi... Brusc, trupul în costum se strânse ca într-un spasm... Şi văzu cum Ştefan îşi pierde autocontrolul iar Rebeca îl regăseşte pe-al ei! Ridică din nou sprânceana - Rebeca buzunărea costumul, ştiind că trebuia să găsească cel puţin mobilul şi port-actul... Aleodor îl ducea pe Ştefan spre vilă - îl trăgea serios spre vilă, pentru că omul ăla nu era obişnuit să se-ascundă ci să scoată sabia şi să-şi conducă personal trupele...

Jun mormăi, ca pentru el:

- O să-ţi pregătesc un cadou drăguţ - că a murit în mâinile lui, conform cu ordinul.

- Nu e cazul. Mi-ar face însă mare plăcere să mai primesc un ordin.

- Şi care-ar fi ordinul ăsta?

- Diamant.

Cee? Era nebun? Cheng zâmbea:

- S-a oprit cu BMW-ul chiar în faţa porţii. M-a văzut "revizuindu-mi ţinuta" şi mi-a făcut semn că e cu ochii pe mine. Şi mă gândeam că nu l-aş refuza - şi l-aş împuşca aşa, faţă-n faţă, ca să mă vadă bine...

- Nu. El va fi ultimul de pe listă. Că nu ţi-am spus - dar am şi-o listă...

Filmarea se terminase. Acum... Acum, palma fratelui lui îl bătu zdravăn, bărbăteşte, pe umăr:

- Ce zici - ce surpriză plăcută?!

- Şi ce surpriză plăcută o să ne facă nouă şeful lui Aleodor - care-o să vină aici, în 24 de ore, cu poliţia şi Interpolul cu tot!

- Fii serios!

- Sunt foarte serios! Gilles era omul SIE! Gilles raporta la şeful lui Gaboraş ăla!

- Gilles e mort - mai raportează doar Celui de Sus. Iar China poate schimba oricând persoana care e deasupra tuturor şefilor şefului lui Gaboraş ăla!

Adevărul era că, dacă se va considera că era nevoie de aşa ceva, China ştia ce, cât, cum şi când să dea ca să pună în fruntea acelui serviciu de spionaj o persoană aleasă de ea. Aşa că...

Aşa că nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Nu mai avea ce să spună. Ridică scurt din umeri... Jun se aplecă şi scoase DVD-ul; i-l întinse lui Cheng, care se grăbi să-l pună în carcasă... Fratele lui se abţinea cu greu să nu râdă:

- Cum ziceai că-l cheamă pe spionul ăla? Gaboraş?

Aprobă cu capul şi se aşeză la birou. Jun ieşea cu Cheng - îi dădea ultimele instrucţiuni despre "livrare"...

Îşi amintea că o văzuse pe Rebeca buzunărindu-l pe Gilles. Văzuse cu ochii lui cum tânăra scoate obiecte şi hârtii şi le pune în poala bluzei bufante pe care-o purta. Se întreba cum de Cheng nu-l percheziţionase pe Gilles... Se întreba dacă o făcuse, dar găsise mail-urile pe care i le dăduse el şi decisese să nu-l pârască stăpânului...

Nu ştia ce va urma - dar era evident că Ştefan nu se va opri aici iar Jun va riposta prompt. Şi cum Jun ştia exact care era valoarea lor, avea pretenţia ca riposta lui să fie de vreo 20 de ori mai puternică şi mai sângeroasă decât atacul lui Ştefan! Uciderea lui Gilles îl lovise pe rege direct în sentimente. Omul ăla, bodyguardul ăla, ar fi trebuit avansat demult! Dar era veşnic calm, veşnic zâmbitor... şi-l plăceau copiii. Aşa că rămăsese un soi de dădacă. Un soi de bonă...

I se strângea sufletul în piept când se gândea la omul ăla! Şi se întreba cum putuse el să fie atât de idiot, să nu-şi dea seama unde plecase Cheng şi cu ce ordine! Atunci când îi văzuse rânjind cu satisfacţie, ar fi trebuit să ştie...

Ştefan

Îşi aprinse o ţigară - trebuia să se gândească foarte bine...

Trecuse doar jumătate de oră - dar timpul ăla îi fusese mai mult decât de-ajuns ca să se pună la curent cu toate. Citise toate hârtiuţele, văzuse toate SMS-urile, ascultase toate înregistrările salvate în telefon... Îl auzise pe Isamu spunând lucruri care l-ar fi determinat pe Jun să scoată sabia şi să-şi ucidă fratele fără regrete! Îl auzise pe Isamu spunând că, dacă frati-su o prinde pe Ana, el o să încerce s-o scape dar nu garanta că o să reuşească. Aşa că ar fi fost bine dacă Gilles ar fi ajutat-o acolo, în Puget-Théniers... Şi-o ajutase. O ajutase mult...

Isamu ştiuse că frati-su nu reuşise să-l omoare. Ştiuse că o să se întoarcă - şi-o să fie hotărât să le ceară socoteală pentru cele întâmplate. Isamu îl sfătuise pe Gilles să aibă grijă de el, fiindcă e singurul care poate ieşi din vilă şi poate ajunge până la Ana... Isamu ştiuse ce-i cere lui Gilles - şi nu-i ordonase să se ducă din nou să o ajute pe regină. Îl întrebase dacă vrea să se ducă tot el, dat fiind faptul că era o sarcină periculoasă... Iar Gilles acceptase imediat...

Se abţinea. Se controla şi se abţinea impecabil - pentru că Gilles murise iar el nu putea înjunghia patul sau fotoliul din Vila California dacă nu voia "să primească interzis" la tot ceea ce însemna "scenetă în lux şi desfătare" în Franţa...

Deci Cheng o drogase pe Isabelle... care acum era internă, ca şi Emilie... Jun făcea crize şi urla la Cheng, care nu-l putea contrazice pe Isamu - fratele cel mic cu un calm şi-o răbdare infinite... Oftă greu:

- Isamu nu marşează cu frati-su. Face ceea ce i se spune, dar nu vrea să fie şef. Nici nu poate să se opună lui Jun, fiindcă are nevastă şi copil...

- Tu ai nevastă şi doi copii.

Ridică scurt degetul la Diamant - care se încruntă rău dar tăcu...

- Sunt aici foarte multe lucruri care dovedesc că Isamu nu marşează cu frati-su. Mail-urile astea, dacă ajungeau la Jun, îi semnau familiei mele sentinţa. Ana şi copiii ar fi fost morţi acum. Mesajele astea voi nu le-aţi interceptat, Aleodoare?

Spionul se apropia grăbit... şi nega:

- Nu. Nu putem intercepta absolut totul - n-avem nici aparatură, nici oamenii necesari...

Mda... Oftă greu:

- Isamu e rezervat spre reticent, iar Jun simte asta. Nu poate însă sta la Cannes cu el, pentru că are propriile afaceri. Aşa că-l lasă cu Cheng... Cu dulăul care-i pupă mâna şi-i aduce tot ce cere...

- Nenorocitul ăla cu sprâncenele împreunate?

Aprobă, iar Diamant mârâi printre dinţi:

- Se-ntâlneşte munte cu munte...

- Îţi ordon să nu te apropii nicicum de individ. Să nu-l provoci şi să nu răspunzi la provocările lui. Să-l supraveghezi de la distanţă, cu atenţie, dar să nu te angrenezi în absolut nimic care-l implică pe individul ăla. Nu glumesc!

- Ştiu că nu glumeşti. Să trimitem iar poliţia la ei? Că dacă se duce poliţia, le găseşte duba plină de sânge în curte!

- Mă îndoiesc că duba aia mai există acum. Iar de înjunghiat, să fii sigur că l-au înjunghiat undeva la iarbă verde. Dac'ar fi vrut să mă bage pe mine în documente oficiale, foloseau cuţitul meu - şi sunau ei la poliţie...

Roşcata oftă greu:

- Şi totuşi, chinezul face ce-i spune frati-su.

- Da; iar chestia asta, împreună cu faptul că nu l-au percheziţionat pe Gilles absolut deloc, mă face să cred că e doar vechea schemă a calului troian. Fie i le-au lăsat fiindcă încearcă să-i discrediteze ultimele cuvinte, fie i le-au pus în buzunare pentru că încearcă să-l pună pe Isamu într-o lumină favorabilă în faţa mea...

Luă mail-urile şi cardul şi le întoarse spre ei:

- Mesajele astea au intrat strict pe mail-ul lui Isamu. Cardul ăsta stătea în sertarul meu - şi numai eu îl scoteam de-acolo. Gilles nu avea acces la nici unele dintre ele.

Aştepta opinii... Roşcata oftă greu:

- Chinezii îl marginalizau în Puget-Théniers şi făceau pe dracu-n patru să-i împartă pe francezi - să nu-i lase doi în aceeaşi echipă. Mai mult de-atât, eu nu ştiu.

- Aleodoare, Gilles a fost în Lyon?

- Nu. Când a început totul, era în Puget-Théniers. Iar Isamu nu l-a mutat în Lyon, când a adus întăriri din zona aia.

Asta putea spune multe... la fel de bine cum nu spunea nimic! Oftă greu...

Nu mai ştia ce să spună. Auziseră cu toţii înregistrările din telefonul lui Gilles; şi totuşi, consilierii lui nu spuneau nimic... Trebuia să se gândească bine...

Îi ordonase lui Popescu să nu-i mai caute familia. Charles Moreau îi făcuse semn să nu spună nimic... Şi-i spusese că prefera să nu discute despre familia lui nici chiar între patru ochi, în şoaptă, într-un bunker antiatomic pustiu. Iar asta însemna că serviciile franceze o păzeau discret... Şi ce dacă o păzeau - chinezii ştiau unde e! Isamu îl trimisese pe Gilles în Orléans - iar Gilles o găsise şi-i dăduse 10.000 de euro! Şi nişte acte, probabil! Cu alte cuvinte, francezii ăia nu făceau mare chestie. Dacă reuşise Gilles să ajungă la ea...

Oftă din nou:

- Aleodoare, trebuie să faci pe dracu-n patru şi să-mi găseşti familia.

- Eu fac tot ce pot, Ştefane! Crezi că eu nu vreau să-i găsesc? Da' unde să-i caut?

Dădu să tragă aer în piept şi să-i spună "Orléans", dar un mobil începu să piuie. Tocmai Aleodor scotea telefonul... asculta... şi spunea că vine imediat. Spionul clătină încet capul:

- Mă duc pân' la poartă - am primit şi noi un DVD.

Întoarse capul spre Diamant, îi ordonă să nici nu clipească... şi reveni la Aleodor:

- Du-te.

Bun! Şi-acum, că rămăseseră singuri, le făcu semn să vină lângă el, îi luă pe amândoi de gât şi-i închise într-un cerc. Şi şopti încet:

- Ana e în Orléans.

Diamant

Cee? Ana era în Orléans?

Dădu să se tragă în spate, ca să pornească spre uşă - şi spre Orléans! Numai că Ştefan îl ţinea bine; şi-acum continua:

- Isamu a primit un mail, în data de 13 mai, care-l anunţa că dna Catherine Johnston, turista care şi-a cumpărat laptop în Puget-Théniers, a închiriat o garsonieră într-un complex rezidenţial din Orléans. Numele şi cifrele de pe formular nu se potriveau; aşa că alerta roşie a atras atenţia tipului de la primărie. Care l-a anunţat pe Isamu... Iar Isamu a printat mail-ul, i l-a dat lui Gilles împreună cu cardul de rezervă din sertarul meu şi l-a trimis acolo. Gilles avea azi asupra lui şi mail-ul, şi cardul, şi chitanţa care dovedeşte că a scos 10.000 de euro din contul ăla. Iar ceva îmi spune că banii ăştia sunt la Ana acum. Alt "ceva" îmi spune că i-a dus şi nişte acte...

Raina şopti imediat:

- Aimée Vainqueur - aşa a spus Gilles! E un nume, nu un mesaj!

Prefera să nu se clintească. Spunea "săru' mâna" că îl ţinea Ştefan de umeri, aşa, lângă el, cu capul plecat. Profita de ocazie - închisese ochii şi încerca, fără prea mare succes, să-şi împietrească o mimică serioasă şi calmă pe chip...

Erau în 20 mai. Deci, în urmă cu o săptămână Isamu primise mail-ul ăla. Tot în urmă cu o săptămână, el, cea mai idioată rubedenie pe care-o avusese vreodată vreun rege din istoria planetei Pământ, primise un mail de la Isamu - şi-l ştersese fără măcar să-i citească subiectul! Sau titlul! Dacă ar fi ştiut Ştefan...

- Să nu scoateţi un sunet faţă de Aleodor - că nu vreau să se mai bage ăştia în recuperarea familiei mele. De când n-au fost în stare să asigure spatele casei, nu prea-i mai cred în stare să se ocupe de recuperarea Anei şi a copiilor. Ştiu sigur că are cine să se ocupe de securitatea lor; dar de recuperare...

Se grăbi să-l asigure că ştie ce are de făcut:

- În jumătate de oră, bag oraşu' ăla-n priză.

- Nu, Diamante. Laşi oraşul aşa cum e. Orléans este una dintre "garnizoanele de bază" ale mafiei chineze. Nu agiţi apele acolo. Nu faci absolut nimic, mai ales după ce-a murit Gilles... şi după ce fac eu gălăgie la Nisa.

Atunci nu făcea nimic! Aştepta să primească ordinul...

- ... Când ajungi acasă, pregăteşti un transport - un lot nou. Să bagi în el nişte curve discrete şi nişte cerşetori cu privire ageră; pe-ăia să mi-i marchezi cumva, ca să ştiu să-i trimit în Orléans... Până îi transporţi tu acolo, Rebeca o să se ocupe de oraş - o să-l documenteze bine şi-o să aleagă magazinele cele mai convenabile şi străzile cele mai uzitate. Ca să stabilim unde plasăm lotul nou. Să stabileşti cu ei şi cu Graţiela o codificare. Ei să-i transmită codificarea Graţielei, care ţi-o transmite ţie. Diamante, ştii cum trebuie să acţionăm acum?

- Da - ca o boare de vânt. Uşor, discret şi neauziţi şi nevăzuţi de nimeni.

- Exact. Să nu-ncerci să-i salvezi din Orléans - că n-ai să reuşeşti. Ţi-am spus: oraşul ăla e practic "baza" pentru operaţiunile chineze din Paris. Nu e "baza" lui Jun; dar şi el are amici mulţi...

Aproba încet cu capul - şi-i venea să urle şi să se-azvârle cu capul de pereţi, că nu deschisese mail-ul ăla! Deşi se învenina degeaba - pentru că Isamu ar fi putut să-i scrie "Am găsit-o primii; aşa că luaţi-vă adio de la ei", iar asta i-ar fi provocat un infarct...

- Deci, dacă reuşeşti să iei legătura cu Ana mea, să încerci s-o muţi discret de-acolo. Mă contactezi şi ne sfătuim, în funcţie de ceea ce afli de la oamenii noştri...

Aproba, cu ochii închişi - şi nu-şi putea ierta totuşi prostia...

- În principiu, o să încercăm să-i ducem la un aeroclub - orice chestie care are un avion sau un elicopter şi organizează zboruri de agrement. Din clipa aia, sunt ca şi salvaţi. Îi urcăm într-un elicopter, îi ducem pe primul aeroport mare unde-i preia avionul privat pentru care aranjez eu personal cu cine ştiu eu - nu cu Popescu sau cu Aleodor...

El aproba, probabil că şi Raina aproba...

- Ei trei trebuie să ajungă în Aurari. Nu la conac şi nici la mine - indiferent unde-aş fi eu în clipele alea şi cât de disperat aş fi să-i văd în faţa ochilor. Ei trei trebuie să ajungă în orăşel. Şi mă duc eu la ei.

Raina rosti ferm:

- Am înţeles.

Se grăbi s-o imite:

- Am înţeles.
- Şi... discreţie maximă...

Ştefan le dădu drumul şi se întoarse spre pat. Strângea hârtiuţele... Întinse totuşi mâna şi luă mail-ul cu scris ascuţit. Într-adevăr, mesajul fusese trimis pe mail-ul lui Isamu... Scria acolo că în Puget-Théniers...

Lăsă hârtia pe pat - iar vărul lui o recuperă imediat! Corect - Aleodor nu trebuia să mai afle nimic despre Ana...

Uşa se deschise scurt - iar Aleodor intră, încruntat ca la balamuc, şi se repezi la plasma atârnată pe perete. Adusese un DVD. Păşi în spate, să vadă imaginile...

Deci, în timp ce el jucase ca apucatu' şi se aruncase la picioarele Rainei, nenorociţii îl împinseseră pe Gilles din dubă... Nu; nu-l înjunghiaseră în dubă. Ştefan avea dreptate! Îl înjunghiaseră într-un loc cu multă verdeaţă - şi stropiseră după aceea, ca să spele sângele. Duba nu mai exista - că la cât sânge cursese din el... Raina lui avusese prezenţă de spirit - se repezise "să înregistreze", pentru că Ştefan...

Ştefan era marcat serios de moartea omului ăluia! Şi pe bună dreptate! Gilles murise total aiurea! N-ar fi trebuit să-l omoare! N-ar fi trebuit...

Ce suflet putea să aibă chinezul ăla-n el, să-l lase pe Cheng să-l omoare pe Gilles? Asta nu putea el înţelege! Văzuse scrisul ascuţit pe mail-uri. Gilles avusese hârtiile alea la el. Că i le puseseră acolo înainte să-l azvârle din dubă, sau le avusese asupra lui şi ieri, asta nu conta. Aleodor spunea acelaşi lucru, nea Dumitru spusese acelaşi lucru...

Se răsuci scurt, trase glasvandul şi ieşi în curte. Petrecerea era "la apogeu" - dezmăţul total din jurul lui îi garanta faptul că sufleţelele copiilor lui erau salvate...

Oare ce făcea Safira? Ce mai făcea Safira lui? Oare Cornel avea grijă de ea? Sau nu? Că dacă n-avea grijă de ea, şi rămânea nevasta de bulibaşă gravidă cu bodyguardul, o tăia-n patru! Cu *katana* îi făcea cezariană!

Era nervos. Era iritat. Era supărat şi-i venea să plângă. Simţea că se înşelase - şi deci simţea că Isamu îi trimisese şi lui mail-ul ăla cu Catherine Johnston din Orléans. Şi deci el ar fi putut-o salva pe Ana încă de-acum o săptămână...

Isamu

Calcula comisioanele. Jun stătea la biroul mic şi se juca Need for Speed. Era nebun - adică era extrem de binedispus! Accelera sonor, înjura pietonii şi ceilalţi şoferi, se apleca stânga-dreapta... Om în toată firea, se maimuţărea şi rânjea ca prostu'...

Nu mai aveau ce să-şi spună. Uciderea lui Gilles "pusese capacul". Era atât de scârbit de tot ceea ce se întâmpla în jurul lui, că pur şi simplu nu-l mai suporta pe omul ăsta! Înţelegea să-l omoare pe Gilles pentru că trăda! Sau pentru că-l prindea telefonându-i lui Ştefan! Dar aşa? Doar pe baza unei supoziţii? Doar ca să se răzbune pentru că fusese atât de ocupat cu "altele" că uitase să mai verifice securitatea propriilor părinţi? Era prea mult...

Îi părea rău pentru Gilles. Se simţea vinovat pentru el - se simţea autor moral. Că el îl trimisese în Puget-Théniers, s-o ajute pe Ana! El îl trimisese să investigheze cei cinci cercetători! El îl trimisese în Orléans, cu cardul ăla din sertarul lui Ştefan! Dacă l-ar fi lăsat să stea cuminte lângă gard, sau l-ar fi concediat "din prima", omul ăla ar fi avut o şansă să scape...

Mobilul lui Jun începu să piuie. Fratele lui înjură scurt şi puse pauză. Şi răspunse:

- Da.

I-ar fi plăcut să-l vadă ridicându-se şi ieşind - ca să stea şi el liniştit. Dar dacă Jun ieşea, poate

- Ce-ai spus?

Uau! Scăpase mouse-ul din mână! Fratele lui sărise în picioare şi urlase - şi-l speriase de moarte!

- Cum, mă? Stai! Taci! Aşteaptă!

Jun ridică privirea spre uşă:

- Cheng!

Mm, ce-i ţiuiau urechile! Şi ce eficient fusese urletul ăla! Buldogul zbura peste trepte... Telefonul sfârşi pe birou; Jun apăsă butonul şi ordonă:

- Spune din nou, calm şi clar!
- Şefu', avem o problemă mare!
- Spune!
- Ne-au omorât şase oameni.

Poftim? Cum? Se ridică încet - pentru că vocea din telefon părea a fi a lui Xue, şeful pazei de la Nisa...

- Spune odată!

- Oamenii de pe acoperiş au căzut în curte. Brusc, aşa, de parcă li s-a făcut rău şi-au picat! Şi cât ne-am agitat noi să înţelegem ce s-a întâmplat, au mai căzut patru - de la etajele unu şi doi.

Uau! Ştefan nu se lăsa! "Bravo, Ştefane!" Probabil c-o luase şi el razna...

- Toţi au fost împuşcaţi în cap! Am luat poziţiile de luptă, dar n-au mai tras. Şi n-am putut să identificăm locul unde-au stat şi de unde-au tras. Probabil că au plecat deja - că e linişte acum...

Se strecuraseră pe undeva prin împrejurimi - un lunetist şi-un băiat cu binoclu performant. Documentaseră locul şi oamenii, studiaseră punctele de pază, calculaseră viteza şi direcţia vântului, stabiliseră ordinea în care or să-i împuşte... Şi-i împuşcaseră. După care nu mai stătuseră să vadă rezultatul - plecaseră, discret, aşa cum le stătea bine unor lunetişti...

Jun urlă:

- Copiii sunt bine?

- Toată familia este bine pusă la adăpost. Nu au păţit nimic - doar s-au speriat. E doamna cu ei...

Se grăbi să scoată telefonul. Selectă numărul...

- Da.

- Rândunico, în clipa asta îl iei pe Liwei, vă duceţi în bucătărie şi vă încuiaţi acolo.

Jun ridică vocea la el:

- Spune-i că trimit elicopterul după ei!

Îi făcu semn să nici nu se gândească şi contină:

- Staţi în bucătărie. Dormiţi în bucătărie.

Fei-Yen oftă greu:

- De ce?

- Te rog, nu-mi pune întrebări la telefon! Staţi în bucătărie! Nu vă apropiaţi de geamuri!

- Isamu, nu mă speria!

- Nu te sperii - îţi spun să vă adăpostiţi. Acum! Şi spune-le tuturor să intre în casă!

Soţia lui ridică imediat tonul vocii:

- Nu-nu! În casă nu-i las!

- Rândunico,

- În casă nu intră nici unul! Să stea afară sau să se ducă la ei acasă! Nu, Isamu - nici nu mă gândesc!

- Rândunico, duceţi-vă în bucătărie - şi tu, şi băiatul. Şi nu mai ieşiţi de-acolo!

- Bine.

Şi-atât - soţia lui îi închisese în nas...

Cheng ieşi în goană din birou - iar Jun luă telefonul şi-l băgă în buzunar. După care îl scoase din nou - şi-l băgă iar în buzunar...

Oftă greu şi-l prinse de braţ. Îl trase spre canapea... Jun nu se opunea... Tăceau... Brusc, fratele lui sparse tăcerea:

- Şase victime - toate împuşcate în cap.
- Am auzit.
- De ce n-ai vrut să-ţi iau familia şi să ţi-o pun la adăpost?
- Pentru că la tine acasă nu mai e adăpost - e o curată capcană.

Tăcea... Continuă el:

- Ştefan e pragmatic. I-ai omorât omul, îţi omoară omul. Iar la Gilles a ţinut îndeajuns de mult ca să specifice, în ordinul pe care l-a dat, că lunetistul poate să-şi facă de cap.

- Ştefan al tău e nebun. Şi-o s-o sfârşească, în curând, împuşcat în cap. Crede-mă că ştiu ce spun!

- Ştefan al meu, cum îi spui tu, n-a scăpat din atentat pentru că a avut o sclipire de geniu. A fost salvat - de undeva de foarte de sus.

Jun tăcea...

- Gilles era omul lui Ştefan. Şi omul Internelor. Ceauşescu a venit la Cannes de două-trei ori pe an, cred - o dată de Crăciun, o dată cu afaceri. Iar departamentul ăla nu putea avea chiar atât de multă încredere în conte ca să-l lase nesupravegheat - chiar dacă afacerile mergeau şnur. Aşa că l-au racolat pe Gilles. I-au explicat, probabil, că viaţa de conte e periculoasă iar afacerile cu mafia chineză sunt riscante - că altfel nu s-ar fi jucat Gilles de-a spionul internaţional...

- Ştii ce se-ntâmplă? Pe mine nu mă interesează ce şi cum şi-n ce fel lucrează ei! Eu reprezint mafia chineză. Pe mine, şefii nu m-ajută cu nimic - şi nici nu-mi dau instrucţiuni şi indicaţii. Eu mă descurc singur. Franţuzul ăla îmi stătea în cale - şi l-am eliminat. De restul, se ocupă mafia chineză.

Aproba - că ştia cum lucra Jun cu şefii lui...

- ... Oricum, războiul a început. Şi cum Ştefan poate veni aici şi te poate da afară, nu te sfătuiesc să-ţi chemi familia aici. Lasă-mă s-o duc la mine, la Nisa.

Se aplecă uşor spre el:

- Ştefan e în război cu tine. De ce mi-aş duce familia pe front, când pot s-o ţin deoparte? La urma urmei, observ că şi Ştefan e departe de familia lui.

Fratele lui se încruntă instantaneu...

- Habar n-am unde sunt - dar nu sunt lângă el. Habar n-am dacă-i caută sau nu - dar zău că asta nu-i important. Se prea poate ca unul dintre prietenii, şefii sau protectorii lui Ştefan să-i ţină familia deoparte, ascunsă bine, păzită bine...

Jun tăcea - dar era încruntat ca la balamuc acum...

- Crede-mă că ştiu ce spun - nu mai poţi să-l omori. Nici pe el, nici pe ea. Rezumă-te la războiul "clasic".

- Asta şi fac - iar Gilles se numeşte "victimă colaterală". Şi totuşi, în orice război există o parte ascunsă. Dar nu trebuie să-ţi explic ţie asta - că ştii foarte bine cum merg lucrurile în războaiele moderne. L-am trimis pe Cheng la Nisa, să se ocupe de pază. Eu stau aici - în caz că regele tău se pileşte la petrecere şi-i vine-n minte să mai facă vreo trăznaie, să fiu mai aproape de el...

Ridică scurt din umeri - dacă aşa voia el! Şi se ridică - avea de calculat comisionul regelui. Avea de făcut noile tabele, în care comisionul ăla să se oprească la el - pentru că îi vira lui Ştefan 5% din contractele lui, dar din ale lui Jun nu trebuia să-i vireze un euro! Fratele lui stătea prost cu nervii - şi era riscant...

Ştefan

Petrecerea era frumoasă. Era reuşită. Amicii lui se distrau pe cinste! Şi ei, şi nevestele lor, şi iubitele lor, şi escortele... şi lăutarii... El însă nu se putea distra. El zâmbea doar. Se aflase ce se întâmplase - iar tovarăşii lui îi simţiseră supărarea şi-l tot întrebaseră de vorbă. Îl abordaseră cu lucruri vesele, îi povestiseră tot felul de păţanii amuzante...

Nu putea să râdă. Nu putea să joace - nici măcar să ridice un deget şi să facă doi paşi ritmaţi! Pur şi simplu, nu putea decât să stea în picioare, lângă diversele grupuri de amici, şi să dea din cap că da. Sau că nu. Putea doar să zâmbească, să asculte şi să încerce să răspundă cu mai mult de trei cuvinte...

Brusc, se simţi privit insistent. Aprobă din nou cuvintele bărbatului din faţa lui şi întoarse capul spre dreapta. Şi deveni foarte atent la Althea, care păşea drept, apropiindu-se de el, şi avea în mâna dreaptă două pahare cu şampanie... Tânăra se opri lângă el:

- Trebuie să recunosc că de mult timp n-am mai fost la o petrecere atât de... specială...

- Este, într-adevăr, o petrecere specială.

- Şi mai trebuie să recunosc că de mult timp n-am mai schimbat eu câteva vorbe cu regele aurarilor... între patru ochi...

Subalterna lui îl înţelesese - şi-l salva de la chinul de-a socializa zâmbăreţ cu oamenii ăştia! Aşa că o prinse pe după umeri şi porni spre vilă:

- Dacă stau bine să mă gândesc, noi doi chiar n-am mai discutat de mult!

Mergeau încet; nu se grăbeau. Le lăsau invitaţilor timp să le observe retragerea...

Camera era goală; intrară, iar ea se grăbi să încuie glasvandul şi să tragă draperiile. El încuia uşa... Verifica baia şi dressing-ul, pentru că petrecerea devenise o nebunie necontrolată iar băutura curgea în valuri peste minţile invitaţilor...

Oftă greu şi se aşeză pe marginea patului:

- Mulţumesc.

- N-ai de ce, şefu'. Şi eu îţi mulţumesc.

- Tu? N-ai de ce...

- Ba am. Marcel Neamţu' mă caută de vreun sfert de oră, aşa. Şi nu vreau să risc.

Nu voia să rişte? Tocmai ea? Lui Marcel nu i se zicea Neamţu' pentru că era sas originar din satele transilvane... Patul se lăsă uşor în spatele lui:

- Se-aude că e genul care face fixaţii.

Palmele se aşezară uşor pe umerii lui:

- Şi e periculos, atunci când face fixaţii.

Mm... Masajul ăla parcă-l amorţea; îi destindea musculatura...

- Zic fetele că e nebun; că pistoalele îi dau idei...

Althea absolvise cursurile de masaj printre premiante...

- Până acu', m-a ferit Dumnezeu de de-ăştia; da' Ăl de Sus mai are şi alte treburi - aşa că mă mai feresc şi singură...

Aprobă încet cu capul... Palmele alunecară uşor...

- ... Şi-ar mai fi ceva... în afară de ăla... Ceva la care mă gândesc de mult timp...

Oftă greu... şi negă. Iar după o secundă de ezitare, Althea ridică încet mâinile peste maletă, până-i prinse capul între degete. Îi masa tâmplele şi şoptea "Tatăl nostru"...

Nu ştia cum să facă. Nu ştia dacă dăduse ordinele corecte. Nu ştia dacă nu cumva, chiar în timp ce femeia asta îl descânta, familia lui... Ce făceau copiii lui acum? Era aproape unşpe noaptea; ar fi trebuit să doarmă... Se întreba dacă dormeau într-un pat, în aşternuturi curate, sau aţipiseră într-un beci negru, rece...

- ... Mută-te un pic - că ai fost deochiat.

Se mută spre stânga şi-o auzi foşnind uşor... Ea se lungise în pat; el privea lung draperiile, umbrele de-afară... Althea oftă scurt:

- ... Şi-acum?

- Şi-acum te odihneşti două ore.

- Şi tu ce faci?

- Eu trebuie să calculez următoarea mişcare.

- Apropo... Urâtă măgărie, şefule! Urâtă de tot! Nenorocitu' ăla e sub orice critică...

Aproba...

- ... Da' eu sunt sigură că-l baţi!

- N-am încotro; trebuie să-l bat. Şi-o să-l bat.

- Mă gândeam...

Se gândea? Ce se gândea?

- Mă gândeam să stau o săptămână la Nisa. Atâta-mi trebuie, ca să mă aşez sub nasul lui. Ştii că am tehnică...

Da; avea tehnică...

- O săptămână - şi-l pun jos. Şi-i bag cuţitu'-n gât! Şi gata!

- Ştii ce-i aia acid gama-hidrobutiric?

- ... Habar n-am.

- I se spune "drogul violului". Se găseşte în toate formele: lichid, praf, capsule, granule... N-are culoare, n-are gust, n-are miros. Nu rămâne în sânge. Îşi face efectul în maximum un sfert de oră şi durează 3-4 ore. Habar n-ai ce-ai făcut în timpul ăsta; dar dacă cineva cu

imaginaţie ar vrea să te şantajeze cu alea trei ore, filmarea te-ar oripila serios... Eu i-am transportat, în ianuarie, 300 de kile de acid gama-hidrobutiric din Saratov până în Santiago de Compostela. Aşa că, dacă vrei musai să te aşezi sub nasul cuiva, ţi-l recomand pe Marcel Neamţu'.

Un nou foşnet - iar capul Altheei se aşează pe piciorul lui:

- Dac-ar fi să mă aşez sub un nas, m-aş aşeza cu mare plăcere aici...

O privea lung şi încerca să afle de ce făcea pe proasta... Ea îl privea lung... Tânăra oftă greu şi se ridică:

- Dar probabil că m-aş aşeza degeaba. Vrei să le spun că eşti obosit şi te-am lăsat să te odihneşti?

- De ce - ţi-e jenă să sforăi lângă mine?

- Nu, şefu'. Da' ni se duce vestea că ne-am conversat două ore în privat. Şi mă află regina - şi se necăjeşte...

Adevărul era că... avea dreptate! Dacă Ana auzea, cândva, cumva, că ea stătuse cuminte-n ascunziş şi văzuse de copii iar el discutase cu Althea două ore... în privat...

Glasvandul foşni uşor; îşi prinse capul în palme... Afurisită treabă! Şi nenorocită rău! Gilles murise...

Gilles murise în mâinile lui! Murise din cauza războiului ăstuia nenorocit... În plus, Ana era în Orléans - iar Isamu ştia asta! Şi putea accepta gândul că Isamu aflase asta acu' şapte zile; putea corobora informaţia asta cu toate cuvintele lui Aleodor - şi cu-ale lui Charles Moreau - şi putea accepta gândul că chinezul lui nu transmisese informaţia asta decât celor care puteau s-o ajute pe regină să se ascundă de mafia chineză. Încă nu calculase dacă Cheng îl percheziţionase pe Gilles sau nu; dar omul ăla, Cheng, nu era începător. Şi nici emotiv nu era. Primul lucru pe care-l făcuse după ce-l imobilizase pe Gilles fusese să-i ia arma; al doilea lucru fusese să-i golească complet buzunarele, ca să-i ia eventualele arme albe şi fiole cu otravă. Că aşa era la chinezi - ei aveau şi de-astea, aşa că se gândeau şi la de-astea... Cardul bancar nu i-ar fi atras atenţia; chitanţa l-ar fi făcut să-l întrebe la ce-i trebuiseră 10.000 de euro cash. Şi poate că Gilles bălmăjise ceva despre un comision sau o şpagă. Mail-urile lui Isamu erau însă limpezi ca apa de izvor...

Scoase telefonul şi începu să caute... Apăsă butonul verde. Era unşpe - dar pe yaht petrecerile se terminau mult după ora aia...

- Ei, salut!

- Salut. Am o problemă uriaşă.

- Păi, s-o auzim!

- Şeful tău nu mai este singurul care ştie marele secret.

Leonard tăcea... Oftă greu:

- Gilles a murit. Ei l-au omorât - şi-au avut grijă să-şi dea ultima suflare în braţele mele. Am găsit în buzunarele lui răspunsul la marea întrebare. E foarte posibil să-l fi aflat şi persoanele care l-au omorât.

- Dau un telefon şi te sun.

- Aştept.

Închise şi oftă greu... din nou...

Îi era frică. Era îngrozit de gândul că Cheng putea şofa degajat până la prima parcare, de unde-l putea lua un elicopter... Între Cannes şi Orléans erau mai puţin de o mie de kilometri. În plus, elicopterul zbura drept - şi zbura repede. Chiar acum, în clipele astea, Cheng putea coborî din elicopter... înarmat doar cu un pistol cu amortizor...

Se lăsă să cadă pe pat. Îi venea să plângă!

Nu-nu! N-avea voie să plângă! Îl vedeau toţi cu ochii roşii! Se făcea de tot rahatul!

Se ridică şi porni încet la plimbare prin cameră... Aşteptarea aia îl omora cu zile...

Diamant

O văzu pe Althea ieşind încet din cameră şi închizând glasvandul după ea. Deci Ştefan voia să fie singur... Oftă greu şi se apropie de Adrian:

- Maestre, da' nişte melodii lente n-aveţi?

- Ba uite-acuşi!

Bun! Îl auzea spunându-le băieţilor din formaţie că urma "o instrumentală legănată"... Porni spre Raina. Care-l văzu imediat şi deveni foarte atentă... O prinse în braţe şi scăpă "la mustaţă", după părerea lui, de "palmele corectoare":

- Trebuie să vorbim. Urgent!

- Vorbim!

Şi cum el o ţinea corect de mijloc şi tăcea, ea îl luă totuşi de gât. Acum aveau o poziţie "regulamentară". Acum se legănau încetişor... Perfect! Se grăbi să deschidă discuţia:

- Deci acum ştim o chestie...

Ochii de peruzea îl priveau lung, atenţi... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ştim unde e.

- Şi, din păcate, ştiu şi ei...

- Asta n-ar fi o nenorocire. Mă îndoiesc că, dacă ar fi prins-o, ar fi răbdat fierea-n ei să nu bată toba până acum! Aşa că ştiu şi ei, ca şi noi, numele oraşului. Ştiu adresa la care figurează - dar sigur nu locuieşte! - Catherine Johnston. Şi stau, probabil, cu un ochi la oraşul ăla mare şi cu celălalt la noi; şi aşteaptă să afle care-au fost ultimele cuvinte ale lui Gilles!

- Ştii ce-ar fi minunat acum?

- Ce?

- Să se-apuce Popescu să-i repatrieze. Orléans este un oraş mare, nu? Are aeroport! Ar fi foarte "tare" să se ducă poliţia cu nino-nino şi cu două-trei televiziuni, să ridice de la adresa cu pricina o femeie şi doi copii şi să-i transporte, la fel de gălăgios şi de vizibil, pân' la aeroport; unde să vină cineva cu legitimaţie de ambasadă şi trei coperţi de paşaport românesc... Şi unde să-i ducă pe toţi trei în fugă pe pistă, acoperiţi cu pături şi însoţiţi de 10-15 agenţi de-ăia adevăraţi...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Eşti atât de deşteaptă încât începe să mi se facă frică!

Raina bufni în râs:

- Ei, hai! Sau crezi că încerc să-ţi iau locu'?

Negă, privind-o lung... şi-i şopti la ureche:

- Nu de asta mi-e mie frică.

- Şi-atunci?

- O femeie atât de deşteaptă şi atât de frumoasă reprezintă o combinaţie aproape mortală...

Ei bine? Avea replică? După o secundă doar, Raina se ridică pe vârfuri şi-i răspunse:

- Şi ţi-e frică de moarte?

- Mi-e frică de femeia frumoasă şi deşteaptă care se transformă într-o clipă într-o tornadă de flăcări...

- Îţi spun un secret: să nu-ţi fie frică.

Serios? Raina îl privea amuzată; el o privea lung, zâmbitor... Fu tras din nou în jos.

- Să nu-ţi fie frică de ea - că n-o să-ţi facă niciodată nimic. Ai uitat; sau poate-a fost gălăgie atunci şi n-ai înţeles bine! Îţi mai spun o dată: nu ştiu de ce îmi acorzi, brusc, atât de multă atenţie - dar parcă aş vrea să n-o mai faci.

Şi-acum chiar că n-avea ce să mai zică...

O privea drept. Îi zâmbea - slab, ce-i drept, dar încă mai zâmbea. Ochii lui erau plini de regret... Raina oftă greu:

- O să-i zic lu' şefu', când iese de-acolo, să discute cu Popescu ăla. Poate e o idee bună, aia cu repatrierea.

- O fi; dar îi implică pe spioni.

- Da, dar nu-i implică în găsirea ei!

- Implică o acţiune a spionilor, desfăşurată în oraşul în care este ea. Crezi că ăia sunt proşti? Ăia nu se-ntreabă de ce franţuzul spion dublu o căuta pe Ana în Orléans? Şi de ce ei trebuie să se facă c-o iau pe sus din Orléans? După ce bat bine toba şi o transportă pe Ana, or să se-ntoarcă acolo şi-or s-o caute de-adevăratelea!

O tuflise rău - aşa că continuă:

- Numai că, cât lipsesc ei, noi ducem lotul nou acolo - şi-o găsim. Şi-o luăm noi.

- Eşti foarte sigur pe succesul lotului ăstuia...

- Da. Şefu' nu ştie, dar l-am format deja. Chiar acum, noi dansăm aici iar ei stau în Bucureşti, cu o profesoară exigentă şi atentă la toate detaliile, şi "bagă la cutie" trăsături, amănunte, mimici vesele şi triste... cu şi fără şapcă, cu şi fără ochelari de soare, cu şi fără coşuri stoarse pe frunte...

Fu tras în jos - iar Raina şopti:

- Eşti mult prea deştept ca să-mi închipui că nu m-ai înţeles bine de prima oară. Ceea ce mă face să mă-ntreb de ce-ai decis azi să insişti totuşi...

Cum-cum-cum? Brusc, voia să discute despre asta? Brusc, voia să ştie de ce insista cu ea? Se aplecă şi-i răspunse:

- Poate că nu mă pot abţine... Poate că am o presimţire - aşa că nu-mi bat capul să reuşesc să mă abţin...

Raina roşise uşor - şi-i evita privirea. El o privea drept, pregătit să-i spună pur şi simplu că... Fu din nou tras în jos:

- ... Acum încep să mă sperii eu...

- N-ai de ce.

- Şi totuşi, încep să mă sperii...

Atunci o s-o lase în pace! Azi! Că, de mâine-ncolo, o lua de la capăt! Şi tot aşa, până când n-o s-o mai sperie...

- ... Spuneai ceva, adineauri, despre o presimţire. În urmă cu câteva ore, ai spus ceva despre moartea unui bărbat important pentru şefu'. Ce mai face mama ta, Diamante?

Bufni în râs... şi şopti, în romanes:

- Mare noroc ai că-i aşa aglomerată peluza asta!

- Daa, îmi dau seama!

Serios? Constată că femeia din braţele lui era roşie ca roşia - dar râdea... Prea bine! O strânse scurt în braţe şi-i răspunse:

- Mama face bine, mulţumesc. Ultima oară când am vorbit cu ea, mi-a spus să nu-mi fac griji - că pic cu dragoste la aşternut.

Anticipase bine reacţia ei - Raina dăduse să sară cât colo! Numai că o ţinuse bine; aşa că continuă:

- Şi-a spus-o imediat după ce-a întins cărţile şi mi-a dat o palmă de-am văzut stele verzi...

Şi-acum slăbea strânsoarea mâinilor... şi cum îi vedea foarte bine creştetul, decise să-i dea drumul:

- Dar ceva îmi spune că despre asta vom vorbi altă dată.

- Cu siguranţă.

- Mă duc să-l întreb pe Aleodor ce înălţime are Cheng ăla. Că e bine s-o ştiu.

- Iar eu mă duc să fumez o ţigară. Şi să mă gândesc la presimţirea ta.

Cum-cum? Nu mai apucă să se lămurească - Raina pornise spre piscină. Spre stânga piscinei, unde nu era chiar aşa mare agitaţie...

Se răsuci pe-un călcâi şi porni spre poartă. Şi constată că iar "o făcuse de oaie"! Îşi spusese că face un pas în spate, că aşteaptă opinia ei despre renunţarea lui, că una şi alta... Şi sfârşise într-un genunchi în faţa ei, rugând-o să joace cu el! Îi spusese că pica cu dragoste la aşternut...

Unde era Aleodor ăla? Că avea de vorbit cu el! Trebuia să ştie amănunte. Voia să ştie dacă Cheng ăla purtase vestă antiglonţ. Nu că ar fi făcut el imprudenţa de a ochi pieptul chinezoiului; dar era important de ştiut! Şi era foarte important să se depărteze de femeia a cărei prezenţă îi dezlega instantaneu şi gura, şi inima!

Roşcata

Se opri la marginea piscinei - la un metru de ea. În faţa ei, la un metru, se deschidea o gaură neagră. Luminile multicolore ale oraşului străluceau ciudat...

Încă nu-şi permitea să răsufle uşurată. Încă mai simţea strânsoarea... Nu se speriase când se simţise "legată fedeleş" de el. Nimic din omul ăsta n-o speria - în condiţiile în care simpla prezenţă a lui Titel o făcea să se ghemuiască toată, ca un arici panicat...

Când o strânsese tare-n braţe, primul impuls fusese să fugă! Şi cum el n-o lăsase să fugă, al doilea impuls...

Deci, nu se înşelase - Diamant încercase atunci şi insistase acum. Înţelesese ce-i spusese ea la cealaltă petrecere; numai că nu se putea abţine. Şi, după cum spusese chiar el, nici nu se căznea prea tare să se abţină - pentru că avea o presimţire. Presimţirea acelui bărbat, care aflase chiar de la mama lui că "pica cu dragoste la aşternut", era mai mult certitudine...

Regele o avertizase. Îi spusese că Diamant e însurat şi are doi copii. Şi e bulibaşă - adică nu-şi prea face de cap încoace şi încolo. Menţionase că el garantează faptul că Diamant nu se va despărţi de nevastă... Şi-apoi spusese că nu se amestecă în viaţa ei sentimentală. Că, cel mult, îi dă un sfat; dar ordine nu-i dă. Fusese un fel de "Fă, vezi că la Diamant ai zero şanse. Dacă vrei să vorbim despre oricare alt bărbat, e OK, sunt aici, sunt atent, ştiu multe secrete despre multe persoane"...

Simţea că nu era bine să se apropie de Diamant. Nu-i era frică de el, dar... Dar era însurat, era bulibaşă şi era colegul ei. Şi vărul şefului ei. Avea toate "calităţile" unui eşec răsunător. Şi-atunci, de ce să se-apuce?! Şi-aşa, îl văzuse azi plecând la plimbare cu 20 de femei numa' una şi una! El gestiona toată afacerea cu femei! Câtă nevoie avea bărbatul ăsta de dragoste la aşternut cu puştoaica mică şi slabă, amantă la 14 ani, mamă la 15, chat-istă la 16...

Cu Diamant va fi altfel. Erau colegi - erau egali. Aşa că va vorbi cu el, va glumi, vor spune şi prostioare de-astea cu tentă spre orizontală... şi-atât. Nu vor ajunge niciodată la orizontală. Vor glumi o viaţă! Şi la 80 de ani, boşorogi sprijiniţi în bastoane, tot or să-şi bată apropo-uri sexy! Dar de culcat cu el, nu se va culca niciodată. Uneori, bărbaţii erau mai răi decât femeile când venea vorba despre bârfă şi răutăţi. Ştia cât de rău, cât de crud putea fi Titel - primul ei bărbat şi tatăl copilului ei. Parcă nu voia să afle cât de rău putea fi Diamant atunci când voia s-o vadă plângând, înfrântă...

Bun! Şi-acum, că se hotărâse, putea să fumeze o ţigară! Scotoci prin geantă, o aprinse şi suflă lung fumul. Şi se zgribuli scurt - îşi amintise cum o strânsese-n braţe şi-o trecuse un bufeu ruşinat rău...

Ştefan

Tresări şi se grăbi să se ridice - suna telefonul! Leonard era! Apăsă butonul verde:

- Da.

- Stai liniştit, că Ana este foarte bine ascunsă, foarte bine păzită, iar "clubul indivizilor" este supravegheat atent. Ăia doi n-au cum să se apropie de ea - n-au cum să iasă din Cannes nesupravegheaţi temeinic.

Asta era bine...

- Aşa că stai liniştit - familia ta e în siguranţă.

Perfect!

- Aleodor al tău primeşte chiar acum un telefon - şi-o să te lase în paza consilierilor, fiindcă el are o acţiune urgentă. Mâine, la prânz, se va întoarce cu un DVD; şi vei primi imagini cu acţiunea de recuperare a familiei tale - adică a sosiilor nevestei şi copiilor tăi. Va fi o acţiune elaborată, foarte realistă, care-i va face pe chinezi să crape de ciudă că noi am găsit-o primii...

Leonard Donichioiu râdea. Era foarte amuzat de ideile despre imaginile de mâine. El, tatăl şi soţul, nu-şi permitea nici să zâmbească...

- ... Ce-i cu tine?

- Ăia ştiu o adresă. Exactă.

- Ăia ştiu adresa pe care o ştiu şi-ai noştri - şi la care ea a locuit doar 12 ore. În rest, nu mai ştiu nimic altceva. **Ei**.

Pusese accentul pe acei "ei"... Oftă greu:

- Bine, Leonarde. Fie ca voi şi de data asta.

- Stai liniştit, că lucrurile or să se desfăşoare conform programului. Şi-or să meargă şnur!

- Leo... Tu ce ştii - obişnuiesc să beau, să trag pe nas, să-mi bag în venă?

- ... Da' ce-ţi veni, mă?

- Obişnuiesc să arunc cu vorbe goale-n aer doar de dragul de-a scoate sunete?

- Ştefane,

- Leo, tu mă cunoşti. Ştii cum sunt eu. Dacă Ana mea păţeşte ceva, pregătiţi-vă! Şi tu, şi şefii tăi, şi şefii lui Aleodor - toţi! Toţi care mi-aţi cântat la ureche să stau liniştit, că ea e în siguranţă! Leo, eu atâta vă zic: dacă Ana mea păţeşte ceva, îmi voi folosi toată viaţa, toată averea şi toată priceperea pentru a vă lua gâtu' la toţi. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Apăsă butonul roşu şi aruncă telefonul pe pat - asta fusese ultima oară când îi mai ameninţase! Se săturase el de când tot ameninţa la ei! Şi nici nu era bine să tot amenințe aşa la telefon! Ştia că era ascultat de Externe. Şi de francezi, probabil. De luna viitoare, presupunea că or să-l asculte iar chinezii... Ca la balamuc!

Intră în baie şi dădu drumul la duş. Simţea că frige. Simţea că făcuse temperatură doar gândindu-se...

Diamant

Ce dracu făcea femeia aia? Păi ea se dusese să-l ia pe Ştefan de la petrecere - sau doar să-l trimită la culcare? Ce vorbiseră ei doi? O prinse pe Althea de braţ:

- Ce faci?

- Vino-ncoa.

OK! Se lăsă tras într-una din camerele cu glasvandul deschis... iar tânăra oftă greu:

- Nu mă suporta nici să-i toc la ureche bancuri cu Bulă!

- Şi l-ai lăsat singur!

- Ce dracu era să fac?!

- Să stai acolo cu el! Dacă pică într-o criză de-aia nasoală? E singur acolo - şi e înarmat, fă!

- N-auzi că n-a vrut? I-am făcut masaj, i-am făcut dedeochi, l-am luat pe sus, pe jos - n-a vrut şi pace!

- Ce ţi-a zis?

- Nu trebuie să-mi zică, ca să pricep! Are ochi expresivi...

Da, ştia asta... Şi-o vedea ofticată rău - pentru că ea fusese angajată după ce Ştefan o adusese pe Ana la Cannes, aşa că îl "cunoştea" pe şefu' doar din legendele de demult...

- Ciudat, fă! Că arăţi a "frişcă cu caimac"!

Tânăra sări scurt, îl prinse de maletă şi-l smuci spre pat! Ia uite-o! Se lăsă să cadă pe salteaua moale şi bufni în râs:

- Ai înebunit?

- Da! Rău!

Înebunise. "I se pusese capsa". Fata asta era angajata ideală în proporţie de doar 99%. 1% ăla era o pacoste! 1% se numea "capsă"; şi o făcea să-şi piardă controlul...

Deci Ştefan refuzase să fie răsfăţat de cea mai răsfăţată escortă pe care-o avea. Sincer, se aşteptase la chestia asta. Vărul lui era îngrijorat pentru Ana şi copii. În plus, azi, Gilles îi murise în braţe. Şi mai erau atâtea... Normal că nu-i stătea mintea la tăvălit escorta prin paturile astea de 3 pe 3! Frumoasă femeie; frumoasă şi pricepută. Dar dacă era ea aşa ghinionistă...

Oare ce mai făcea Raina? Se gândise la presimţirea lui? Sau se gândise la presimţirile lui Titel? Deşi ştia că omul ăla are zero şanse să se apropie din nou de ea, prefera să fie pesimist. Ca să nu pice foarte tare, dacă ceva nu va merge cum socotise el...

Althea oftă greu... şi se ridică:

- Ce dracu aveţi, bă? Băurăţi bromură?

Se ridică, zâmbind... şi deschise glasvandul:

- Suntem îndrăgostiţi. Amândoi.

Aleodor se ducea glonţ la glasvandul din celălalt capăt... Decise să-l urmeze - că era important! Vedea în paşii lui determinarea aia grăbită, cauzată de ordinul telefonic primit chiar adineauri... Spionul trase de glasvand. Şi apoi ciocăni civilizat... Se opri în spatele lui:

- Probleme?

- Da. Dar ce-ar fi viaţa fără probleme...

- Dacă pot să te ajut...

I se aruncă o privire de-a dreptul ucigătoare... iar Raina se opri lângă ei:

- Probleme?

- Aleodor spune că ce-ar fi viaţa fără probleme...

Spionul le întoarse spatele. Cu indignare. Râdea pe tăcute, privindu-i ei seriozitatea... iar glasvandul se trase scurt:

- Intraţi.

Ştefan făcuse un duş - avea părul ud iar în cameră se simţea un abur uşor... Aleodor oftă scurt:

- Plec la Orléans.

Unde pleca ăsta? Nici Ştefan nu era mai vesel de aşa veste...

- M-a sunat şefu'. În noaptea asta filmăm la Orléans o acţiune de recuperare a sosiilor. Dat fiind faptul că ei nu ştiu ce ne-a spus nouă Gilles, iar pe Gilles l-au săltat ieri din Orléans, s-a luat decizia...

Ştefan aprobă scurt. Aleodor trase glasvandul:

- De dimineaţă vin tot aici - sper să mă aşteptaţi.

- Te aşteptăm până la 12 fix.

Paşii ieşiră... Rămăseseră singuri. Iar Ştefan le întoarse scurt spatele şi reveni în baie! Vărul lui închise uşa... Raina ieşi... O urmă. Şi se încruntă rău - pentru că femeia asta nu-i acordase nici cea mai mică atenţie! Absolut nimic! Femeia asta îşi bătea joc de el! Păi las' că-i arăta el uite-acuşi una-alta!

Viră dreapta, spre primul glasvand - ăla pe care-l lăsase el deschis. Althea se ascundea de Marcel Neamţu' - aşa că o găsea tot acolo unde-o lăsase! Se apropia de geamul deschis...

Nu - ar fi intrat degeaba. În plus, dacă intra acolo, pierdea cel puţin jumătate din punctele pe care le acumulase deja! Aşa că îşi continuă drumul - se ducea la poartă, să discute cu Jean. Aleodor plecase, aşa că paza "şchiopăta" un pic. Jean nu era nici începător, nici fricos; dar nu ştia unele lucruri. Ca de exemplu, nu ştia că Cheng ăla era "rezervat" pentru vărul regelui. Simţea nevoia imperioasă de a-i înfige un glonte-n frunte - acolo unde sprâncenele individului se uneau total inestetic! Acolo ţintea el...

21 mai 2011 - sâmbătă

Diamant

Era şapte dimineaţa, dar nu se simţea obosit. Ba se simţea mai fresh ca niciodată! Stătea în stânga lui Ştefan; erau chiar în capătul vilei. În dreapta lui Ştefan era Raina...

Conduceau invitaţii la limuzine. Petrecerea se spărsese pe la şase jumate - iar "evacuarea" era dificilă pentru că limuzinele trebuiau să oprească, să ia câte 10 persoane şi-apoi să înainteze încetişor pe străduţele şerpuite, înguste, până la aeroport. Ştefan se oferise să-i ducă la hotel - dar refuzaseră toţi. Nu că n-ar mai fi stat pe Coasta de Azur - dar regele aurarilor nu se întorsese la petrecere, după ce murise Gilles. Îi simţeau şi supărarea, şi nerăbdarea de-a trece la treabă - şi de a-l învinge pe chinez. Aşa că se retrăgeau repejor în Bucureşti, obosiţi şi fericiţi... Mai ales că unii aveau şi azi petrecere - dar în Capitală!

Vorbeau toţi cu toţi. Nici unul nu spunea ceva important. Toţi spuneau despre cât de frumoasă fusese petrecerea... Când le venea rândul la salutat, îşi strângeau mâinile şi spuneau "Oricând ai nevoie de ajutor, de oameni, de informaţii - mă suni!" Ştefan aproba, serios, şi le strângea mâna...

N-aveau nici o veste de la Aleodor. Adică el n-avea veşti; poate că pe Ştefan îl sunase! Vărul lui devenise secretos...

Se vedea "finalul" cozii de invitaţi. O vedea şi pe Althea, la braţul lui Marcel Neamţu'... Zâmbea; era fericită. Îl ţinea bine de braţ pe uriaşul ăla şi turuia despre pantofi. Râdea cu gura până la urechi - şi profita de fiecare întoarcere spre el ca să-l prindă de braţ şi cu mâna cealaltă... Althea era în extaz. Îi venea să se-arunce peste marginea piscinei, să-şi frângă gâtu'! Dar avusese de ales - ori vânzătoare, ori la şcoală, ori bani şi petreceri pe Coasta de Azur. Fusese alegerea ei! Marcel întinse mâna spre el:

- Bună treabă, Diamante! Bravo!

- Venind de la tine, o iau ca pe-un compliment...

Încasă o palmă peste umăr, în glumă. Dureroasă glumă! Marcel era maniac cu sala de forţă şi cu steroizii! O să explodeze într-o zi... Bărbatul se opri în dreptul lui Ştefan şi trecu la romanes:

- Ştefane... Mă suni - şi-o iau eu. Ştii că, pă limbile germanice, unu' nu măcăne...

- Ştiu, Marcele. Şi-ţi mulţumesc.

- Nu-mi mulţumi - sună-mă!

Ştefan aproba... Althea îşi privea lung şeful... Nasol - foarte nasol! Fata asta o să aibă o problemă! Se grăbi s-o liniştească:

- Vorbim despre chestia aia luni sau marţi.

- OK.

Şi gata - se dusese Althea, cu Marcel Neamţu'... Trebuia s-o ţină sub supraveghere, zilele astea. Marcel avea probleme mari - că de-aia se ducea la sală şi se-ndopa cu toate prostiile. Trebuia să stea puţin de vorbă cu ea, să-i explice cum erau problemele alea... ca să n-aibă ea probleme. Marcel era un băiat "a-ntâia", dacă ea ştia cum să-l ia. Şi-o să ştie! În plus, Marcel stătea mai mult prin Germania; pe ea, "slujba" o ţinea în România. Era 50% salvată...

Aştepta să plece toţi. Presupunea că ei vor rămâne aici - ca să-l aştepte pe Aleodor. În timp ce-l aşteptau, or să se odihnească. Vila avea destule camere pentru toţi... şi poate-i spunea şi lui la ce concluzie ajunsese după ce se gândise la presimţirile lui! Tare era curios...

Ştefan

Portiera se închise. Limuzina se puse încet în mişcare... Petrecerea se încheiase.

Ridică scurt mâinile şi-i luă pe după umeri. Şi porniră toţi trei spre vilă. Ridică privirea spre Jean:

- Ochii-n 44 - că nu s-a terminat.

- Da, şefu'.

Îl electrocută bine... şi grăbi puţin pasul. Nu voia să-l audă băieţii de la pază... Se opri în dreptul penultimului glasvand:

- Noi rămânem aici până la prânz. E şapte jumate; până la unşpe, somn de înfrumuseţare.

- Da, şefu'.

Îl împinse uşurel pe Diamant spre glasvandul deschis... iar ei doi porniră spre ultimul glasvand.

Roşcata nu comenta. Nici Diamant nu era grăbit s-o invite la o ultimă ţigară. Asta-i plăcea. Vărul lui îl respecta, indiferent cât de tare îi sfârâiau călcâiele... Nu ştia ce părere are Roşcata; se îndoia că o va afla azi. Oricum, era hotărât să nu se-amestece între ei. Iar atâta timp cât ea nu-l invita pe Diamant la o ultimă ţigară, el îi asigura retragerea. Exact ca acum!

O împinse în cameră şi închise glasvandul. Îl încuie... şi oftă greu:

- Odihneşte-te şi tu.

- Da, şefu'.

Tânăra intră în dressing-room. El se aşeză pe marginea patului...

Draperia era uni. Era eficientă - deşi soarele ardea cu putere afară, în cameră era aproape întuneric. O auzea foşnind... şi intrând în baie. OK, deci făcea duş. Se ridică şi ieşi; şi ciocăni la uşa lui Diamant - care se deschise aproape imediat...

- Vreau să te-ntreb o chestie.

Îi făcea semn să intre... Se sprijini de perete:

- M-aş duce la spital. Dar mi-e frică să nu-mi pierd autocontrolul.

- Ştiind ce-ai vedea acolo, te sfătuiesc să nu te duci.

Aşa se gândise şi el... dar îl durea sufletul... Oftă greu:

- ... Azi repatriază nişte sosii. Aleodor s-a dus să se filmeze băgându-i victorios în nişte dube...

- Dacă sunt atenţi la detalii, s-ar putea chiar să-i păcălim pe chinezi!

- Pe Isamu nu-l putem păcăli. Şi nici pe persoana care l-a percheziţionat pe Gilles.

Diamant îl privea lung... şi realiza abia acum că era normal să-l percheziţioneze cineva pe "arestat" şi foarte anormal să-i pună toate hârtiile alea la loc prin buzunare... Aprobă încet cu capul:

- Ştii cât de mică e inima-n mine? Cât vârful unui bold!

- Iar eu tocmai am dat în alte alea! De ce nu m-ai trimis pe mine? De ce nu mi-ai zis unde pleacă Aleodor? Eu trebuia să apar în filmarea aia! Eu - cumnată-su!

- Eu, bărbatul ei, trebuia să vă las aici şi să mă duc personal să-i iau de-acolo. Dacă te duceai tu s-o iei, eu trebuia s-o aştept pe Otopeni. Iar Jun e dement - e-n stare să arunce convoiul de maşini în aer. Aşa că noi suntem aici... suntem calmi, ne controlăm, ne vedem de treburile noastre - pentru că ei vor ajunge pe Otopeni, şi-apoi în Aurari, şi-apoi nu mai avem de ce să ne îngrijorăm... şi vom sta aici, calmi, atenţi şi preocupaţi să facem cașcaval...

Diamant nu ştia dacă să urle la el sau să-şi smulgă părul din cap pe tăcute. Clătină încet capul:

- Vărule... Pregăteşte lotul ăla. Dacă Popescu face o treabă bună iar Aleodor îşi joacă bine rolul, câştigăm cam o săptămână - maximum două. În astea 14 zile, trebuie s-o găsim şi s-o conducem uşurel spre casă.

- Lotul e ales - şi e-n pregătire deja. Doispe ore pe zi, se holbează la fotografii cu ei. Cum ajung acasă, îl evaluez şi-l trimit încoa. Şi-ţi garantez că în 48 de ore avem rezultate.

Îşi trecu încet degetele prin păr... şi oftă:

- Nu mai sunt om, Diamante! Nu mai sunt bun de nimic! Îmi vreau familia înapoi! Fă cumva...

- Stai liniştit, Ştefane!

- Fă cumva să-i aduci înapoi!

- N-auzi, mă, să stai liniştit? Imediat cum avem rezultate, mă ocup eu!

- Nu te juca, Diamante!
- Ce-ai, mă? Te-ai damblagit?

Poate că se damblagise; cine mai ştia...

Se răsuci şi ieşi. Reveni în camera lui, se grăbi să încuie uşa... Roşcata se lungise în pat. Îl privea lung, foarte serioasă... Se lungi lângă ea, spre glasvand, şi închise ochii.

Aştepta o întrebare. O rugăminte. O aştepta să-i ceară sfatul. Ştia că, după ce el intrase în cameră cu Althea, Diamant atacase în forţă. Nu trebuia să-i spună cineva asta; ştia, pur şi simplu, pentru că era vărul mai mare...

- ... Somn uşor, şefu'.
- Somn uşor, Rebeco.

Închise ochii şi-şi impuse să adoarmă... cumva...

Isamu

Isabelle se îndepărta grăbită... Ultimii paşi îi făcuse în fugă! Şi pe bună dreptate - se auzise uşa biroului păcănind, semn că Jun cobora la masă... Începu să-şi umple farfuria.

Era opt şi cinci; începuseră ştirile. Până acum, se "derulaseră" un incendiu de pădure şi-un accident pe autostradă - nici nu mai conta care dintre ele! Acum era informat despre cursul valutar şi i se promitea meteo şi horoscopul, puţin mai târziu. El îşi umplea farfuria - pentru că aseară nu putuse să mănânce, şi-acum se cam resimţea...

- Neaţa.
- Neaţa.

Fratele lui se aşeză lângă el:

- Cum merge treaba?
- Greu - încă n-am mâncat.

Jun bufni în râs; şi el zâmbea... Zâmbea doar, pentru că nu uita ce se întâmplase ieri şi la Cannes, şi la Nisa...

Fu apucat cu putere de braţ! Hei! Cât pe ce să se taie! Da' ce-i venise? Jun privea ecranul cu gura căscată... Se întoarse spre plasmă.

"Întrerupem ştirile pentru o informaţie de ultimă oră. Serviciile secrete franceze, în colaborare cu serviciile secrete române, au reuşit în cursul dimineţii de azi să pună la adăpost familia contelui Ştefan Ionesco, care a fost ţinta atentatului armat de la Bucureşti din 21 aprilie. Mai multe detalii are corespondentul nostru local, Florence Legrand"

Lăsă baltă şi furculiţa, şi farfuria, şi încercă să cuprindă cu privirea fiecare milimetru pătrat din ecranul ăla... Corespondenta transmitea din aeroport!

"Bună dimineaţa. În cursul nopţii, în oraşul Orléans a avut loc o dificilă operaţiune de salvare a trei cetăţeni francezi, de origine română. Ana-Maria Ionesco, contesă de Perigord, împreună cu copiii ei, Florentina şi Léon Ionesco, au fost scoşi în toiul nopţii din locuinţa unde se adăpostiseră şi au fost transportaţi de urgenţă la aeroportul din Orléans. Mai multe amănunte ne va oferi dl Aleodor Gaboraş, reprezentantul statului român. Bună dimineaţa, dle Gaboraş."

Ptiu, drace! Ia uite cine apărea la TV...

"- Bună dimineaţa. Este vorba despre punerea la adăpost a familiei contelui Ştefan Ionescu.

- Ce se află în spatele acestei operaţiuni? Din câte ştim, contele a fost implicat într-un incident în Bucureşti, luna trecută...

- Indirect, da. În urma investigaţiilor derulate la Bucureşti, am ajuns la concluzia că atentatul din 21 aprilie, în care au murit patru persoane şi au fost rănite alte şase, l-a avut drept ţintă pe contele Ştefan Ionesco. Am luat imediat legătura cu omologii francezi, care ne-au oferit tot sprijinul lor, şi am reuşit să izolăm în siguranţă şi maximă discreţie familia dlui conte.

- Dle Gaboraş, imaginile filmate de reporterul nostru în toiul nopţii sunt destul de neliniştitoare..."

Şi dădeau imaginile din timpul nopţii! Ia uite ce fusese acolo...

Acţiunea se petrecuse într-un cartier de blocuri. Păreau construcţii noi; probabil era un cartier rezidenţial cu garsoniere de închiriat. El nu citise adresa la care se cazase Catherine Johnston; nu voise s-o caute pe net, ca să nu rămână urme informatice în reţea... şi ca să nu fie el tentat să se ducă la ea! Preferase să nici nu ştie strada şi numărul!

"Se pare că a fost o operaţiune de amploare. Ce s-a întâmplat de fapt?"

Francezii lor "se ţăcăniseră". Erau acolo vreo 40 de jandarmi! Şi vreo 10 spioni francezi! Başca românii! Doi dintre spionii vizibil francezi purtau uniforme de gunoieri, mai erau câţiva cu veste reflectorizante de la drumuri...

"- Dna Ionesco vă poate asigura că imaginile pe care le difuzaţi acum sunt foarte liniştitoare!"

Băgaseră o maşină blindată cu spatele pe aleea blocului, iar de la blindată până-n scară făcuseră culoar de jandarmi...

"- În ce stare era familia contelui când aţi ajuns acolo?

- În stare foarte bună. Omologii francezi au avut în permanenţă cunoştinţă de locul unde se află familia Ionesco şi de necesităţile ei."

Copiii ieşiseră primii - adică agenţii francezi scoseseră copiii. Ăla era Léon - şi călătorea în braţele unui agent mare şi solid ca un munte... Greu de spus dacă era, într-adevăr, Léon - avea o pătură groasă peste el, iar pantofii erau comuni...

"- Care este starea psihică a dnei Ionesco? Şi mai ales a copiilor? Am înţeles că practic au fugit de acasă, în ziua atentatului, iar din acel moment au fost fugari! Era cineva rănit?

- Da, aşa este - au fost fugari. Starea lor psihică este bună. Şi nu, nu era nimeni rănit."

Aia era Florentina - ea era mare, mergea pe jos. Dar tot aşa, cu pătura-n cap, în fugă, ţinută de mâini de doi agenţi...

"- Adică nu au fost speriaţi de cele întâmplate?"

Se aplecă spre plasmă - acum ieşea Ana...

Nu era sigur...

Purta o geacă comună, de Carrefour, şi blugi. Avea gluga trasă bine pe cap şi ochelari de soare mari. Nu vedea nimic ciudat; o grăbeau - aproape că alerga...

"- Bineînţeles că s-au speriat! Dar am discutat personal cu ei şi, din clipa când am intrat în aeroport, vă asigur că şi doamna contesă, şi copiii s-au liniştit. Acum aşteptăm autorizaţia de decolare, pentru a-i transporta în România."

Inelul! Femeia din imagini tocmai ridicase mâna şi-şi acoperise obrajii cu un şal! Iar pe inelar vedea inelul cu diamante! Inelul ăla unicat, pe care-l ştia extrem de bine...

"- Consideraţi că în România vor fi în siguranţă?

- În România, statul român se va ocupa de siguranţa lor. Mai multe detalii nu pot să vă dau acum."

Imaginile din timpul nopţii se terminaseră; reveniseră la transmisiunea în direct din aeroport. Aleodor zâmbea amabil...

"- Evident! Familia Ionesco va părăsi Franţa cu un avion comercial?

- Nu, cu un avion privat, pus la dispoziţie de statul român.

- Partea română a elucidat misterul atentatului de la Bucureşti?

- Momentan, ancheta nu s-a încheiat; dar un rezultat preliminar arată că atentatul a fost plănuit şi executat de mafia chineză."

Hait! Ăsta o căuta cu lumânarea! Era nebun! Ăsta spunea cuvinte mari la o televiziune franceză...

"- Şi o ultimă întrebare: nu l-am văzut pe dl conte! Dânsul îşi aşteaptă familia în România?"

Gaboraş zâmbi "suav":

"- Aceasta este o informaţie confidenţială.

- Înţeleg. Bun! Vă mulţumim pentru informaţii şi vă dorim drum bun!

- Mulţumim."

Aleodor ieşi din cadru, grăbit să facă ceva; corespondenta se întoarse spre cameră. Acum ea rememora atentatul - iar dacă mai zicea ceva de mafia chineză, Jun spărgea plasma! Aşa că se întinse şi el şi opri sonorul. Şi se întoarse spre fratele lui...

Fratele lui nu spunea nimic. Doar privea ecranul. Tăcea mâlc... Brusc, Jun şopti:

- Adu laptopul.

OK! Se ridică şi urcă scările fără să se grăbească. Intră în birou... Privi lung în jur, încercând să-şi dea seama dacă exista în camera asta vreun obiect sau vreo informaţie care-l putea da de gol...

Ana-Maria era în Orléans. Încă mai era în Orléans. Ceea ce văzuse el la televizor fusese dezmeticirea Serviciului de Informaţii Externe român. Moartea lui Gilles şi replica lui Ştefan - adică uciderea chinezilor din Nisa - le arătase că nu era o joacă. Ei încercaseră să trateze totul românește - mai în joacă, aşa. Şi era foarte serios. Ceea ce se întâmpla în Franţa, între Ştefan şi Jun, era extrem de serios. Românii se dezmeticiseră. Probabil că, după eşecul îngrozitor din Lyon, Ştefan apelase la serviciile franceze - pentru care numele Jun Chèn avea greutatea "normală". Francezii îl ştiau bine pe Jun. Aveau tone de documente despre el! Rapoarte, informări, interceptări telefonice şi nu numai... Fotografii...

Jun îi ordonase lui Cheng să nu-l omoare pe Gilles. Să-l rănească mortal şi să-l lase să moară în braţele contelui. De-asta ieşise Cheng râzând din birou. Ei bine, chestia asta îl ajutase pe Ştefan să afle unde trebuia să filmeze Gaboraş sceneta cu recuperarea Anei şi copiilor. Jun mizase pe faptul că Gilles îi va spune lui Ştefan unde era Ana; iar el va afla destinaţia "taifunului Diamant" şi va trimite trupele cantonate în Orléans la adresa pe care-o ştia bodyguardul veşnic zâmbitor. Când colo, i se pusese sub nas faptul consumat...

Luă laptopul şi ieşi. Şi îl porni din mers - că era puturos, pornea destul de greu iar fratele lui avea nervii întinşi rău...

La televizor, ştirile avansaseră. Ajunseseră la greva de la uzina de maşini; care maşini, habar n-avea - că nu era atent... Jun nu mânca; Jun privea lung prin plasmă. Se gândea. Calcula...

Laptopul era gata. I-l puse în poală şi se aşeză. Şi ridică scurt din umeri:

- La urma urmei, asta e! Au găsit-o, au recuperat-o... Oricum, poţi să-l învingi şi fără ea!

Jun nu spunea nimic; accesa mail-ul. Căuta o informaţie, ceva, sau transmitea un mesaj...

Ar fi revenit la farfurie - că ştirea aia îi readusese brusc pofta de mâncare la limite maxime! Îi venea să chiuie - şi se abţinea... Dar nu revenea la farfurie. Se sprijinise de spătarul canapelei. Se uita lung în faţă... Se uita la fabrica de maşini de pe ecran. Părea a fi Citroen - habar n-avea ce transmiteau ăia acum! Mintea lui era chinuită de o întrebare extrem de dificilă - unde erau Ana, Florentina şi Léon? În Franţa? În România? În avion, între Franţa şi România? Era extrem de important să ştie asta, de vreme ce Jun nu spunea nimic... şi-şi verifica mail-ul...

- Poftim.

Primi laptopul. Ce-i arăta? Un mail de la directorul aeroportului din Orléans... Spunea că primise ordin de la serviciul francez de informaţii să dea cu maximă urgenţă autorizaţie de zbor avionului SIE. Şi o dăduse. În ataşament era lista pasagerilor, primită de la SIE; directorul specifica faptul că familia Ionescu era trecută la punctele 1, 2 şi 3... Avionul decola la opt şi-un sfert. Ochii îi căzură pe ceasul din colţul din dreapta...

Era opt jumate. Oficial, familia Ionescu era în aer, în drum spre Otopeni. Acum, oare care era părerea lui Jun?

Luă laptopul şi i-l întinse. Şi-şi feri la timp degetele - Jun trânti ecranul! Mm, ce furios era! Fratele lui se ridică şi porni încet spre scări. Bombănea o nouă înjurătură foarte elaborată, în chineză... Asculta zgomotele, pentru că era foarte important să ştie ce făcea Jun acum...

Aha! Ăla era piuit de taste de mobil! Bun! Jun "muşcase momeala" cu ac cu tot! Se repezi la farfurie - mm, ce foame-i era acum!

Ştefan

Deschise încet ochii - auzea paşi... Erau de bărbat... Purta pantofi româneşti, cu flecuri dure... Venise Aleodor.

Se ridică şi descuie glasvandul. Şi-l surprinse pe spion în faţa lui, cu mâna ridicată, pregătit să ciocăne corect... Aleodor începu să râdă:

- Bună dimineaţa.

El nu râdea:

- Neaţa.

- Am adus un DVD. Facem şedinţă?

Glasvandul de alături foşni scurt, aşa că zâmbi:

- Imediat. Rebeco, laptopul.

Foşnetul din spatele lui fu mult mai puternic - Roşcata dormise tun până la "Imediat". Sărise din pat şi se repezise la troller... Reveni în cameră şi începu să se îmbrace. Consiliera lui nu comenta; încă nu comenta faptul că ea folosea pijamale închise pân' la gât iar el dormea în continuare în boxeri...

Ieşi pe terasă. Mm, ce ardea soarele! Se aşeză la prima masă şi-şi controlă telefoanele. Nu sunaseră; dar le controla oricum... Diamant se aşeză lângă el. Aproape imediat, laptopul poposi în faţa lui, deschis şi pornit... Primi DVD-ul:

- Sunt două fişiere. Primul este cu transmisiunea în direct de la ora opt; al doilea este ştirea care se difuzează şi acum - şi se va difuza până la ştirile de la şapte. Când se va difuza înregistrarea transmisiunii în direct de la opt.

Gaboraş înnebunise - repatria familia Ionescu la televizor. De parcă chinezii erau tâmpiţi şi-aveau nevoie de nişte spectacole de-alea cu imagini explicite...

Roşcata se aşeză lângă el - iar Aleodor se grăbi să vină în spatele lui. Puse DVD-ul pe platan... Aştepta...

"Întrerupem ştirile pentru o informaţie de ultimă oră. Serviciile secrete franceze, în colaborare cu serviciile secrete române..."

Se întoarse spre el:

- Ai luat-o razna.

- Nu - am domolit lucrurile în Orléans. Şi n-a fost iniţiativa mea. Tot ceea ce s-a făcut, s-a făcut la dispoziţia lui Popescu, cu regia francezilor.

Primi o hârtie împăturită corect... şi nu mai apucă s-o desfacă - Diamant îl întoarse spre laptop!

Duduia de pe ecran era "foarte importantă". Transmitea de pe aeroportul din Orléans - şi-i plăcea mult să spună "contesă"! Folosea un accent ciudat, important... Mai multe amănunte le oferea Aleodor? Roşcata începu să râdă:

- Ete la el! Mă - tu ai ecuson şi n-ai zis!

- Francezii mi-au dat ecuson. Sunt foarte tipicari, foarte atenţi la detalii, plănuiesc până-n planu' şaişpe...

"În urma investigaţiilor derulate la Bucureşti, am ajuns la concluzia că atentatul din 21 aprilie, în care au murit patru persoane şi au fost rănite alte şase, l-a avut drept ţintă pe contele Ştefan Ionesco. Am luat imediat legătura cu omologii francezi, care ne-au oferit tot sprijinul lor, şi am reuşit să izolăm în siguranţă şi maximă discreţie familia dlui conte."

Zâmbi slab:

- Stai bine cu exprimarea!

- E textul lor. După ce-am tras dubla de la bloc, am primit un text; şi mi s-a spus să-l învăţ pe de rost. La aeroport am constatat că corespondenta televiziunii învăţase dumnezeieşte întrebările...

Serios? Ptiu, drace! Diamant sări instantaneu în picioare:

- Ptiu, drace!

Îl trase înapoi pe scaun şi se aplecă spre ecran.

Băgaseră duba blindată cu spatele la bloc. Făcuseră culoar de cagulaţi "numa' unu' şi unu'"... Vedea spionii francezi, îi recunoştea imediat pe subalternii lui Gaboraş... Recunoştea poliţiştii francezi în civil... Aici îl scoseseră pe Léon... Bravo! Bravo lor! Găsiseră un copil de aceeaşi statură! Bravo! Francezi calculaţi...

Asta era Florentina! Îi venea să urle! Putea jura că era Florentina! Adică picioarele Florentinei - că restul era acoperit de rochie şi de pătură...

Regina! Ana lui! Iubirea lui!

Apucă ecranul cu ambele mâini! O privea lung... Purta o geacă, nişte blugi... Avea gluga trasă bine pe cap - dar se vedeau nişte şuviţe

şatene. Ochelarii uriaşi semi-fumurii îi acopereau jumătate de faţă - iar buzele tremurau, pentru că lacrimile se prelingeau pe obraji. Foarte realistă deghizarea! Chiar părea Ana lui!

Inelul! Era Ana lui!

Sări în picioare, azvârlind scaunul spre spate. Apucă pistolul de la subţioara lui Diamant, îl trase şi-l lipi de fruntea lui Aleodor:

- Unde sunt? Unde i-ai dus?

Bărbatul din faţa lui oftă greu... Cu mişcări lente, line, trase haina de la costum, băgă două degete în buzunar şi scoase un inel... Îl luă.

Îl privea lung... Era un inel de tablă, vopsit galben, cu cioburi mititele lipite bine peste ceea ce ar fi trebuit să fie montura. Aleodor şopti:

- Este singurul lucru pe care n-au reuşit să-l facă perfect. Dar asta nu se vede în filmare. Femeia aia s-a descurcat impecabil...

Oftă greu... şi lăsă pistolul pe masă:

- Unde sunt?

- Citeşte-ţi biletul.

Despături foaia...

"Stimate dle conte,

Am luat toate măsurile care se impun, în situaţia dată. Doar angajaţii noştri cunosc adresa la care este dna contesă; adresa este confidenţială, secretă, iar dna contesă este foarte discretă. Pentru binele tuturor, ar trebui să profităm de asta şi s-o lăsăm să rămână ascunsă. Este, oricum, foarte bine păzită şi s-a stabilit deja contactul vizual. Angajaţii noştri sunt oricând gata să intervină, dacă se întâmplă ceva neprevăzut.

Am rugămintea să nu mă contactaţi pe canalele electronice pentru a discuta despre asta.

Charles Moreau"

Deci asta-i transmiseseră serviciile franceze... O singură întrebare mai avea; arătă spre ecran:

- Unde sunt acum oamenii ăştia? Femeia şi copiii?

- În avion. În maximum cinci minute, aterizează pe Otopeni militar, unde îi aşteaptă altă blindată - şi jandarmi români. Vor fi duşi direct în Aurari şi ascunşi acolo, momentan, într-o casă din spate. Casa va fi înconjurată de oamenii tăi. Jandarmii vor rămâne acolo toată ziua; spre seară, or să plece. Iar zilele astea, mâine sau poimâine, cei trei actori vor îmbrăca haine civile, vor urca într-un Logan şi se vor duce în Bucureşti. Şi de-acolo se descurcă ei...

Aprobă încet cu capul...

- Popescu l-a contactat deja pe tatăl tău şi i-a transmis vreo patru pagini de instrucţiuni. În casa aia foarte bine păzită, tatăl tău şi mama lui Diamant vor duce zilnic mâncare, băutură, haine, jucării... Seară de seară, în casa aia se vor aprinde luminile; iar nişte siluete mari şi mici vor trece uneori prin faţa geamurilor. Ritualul ăsta se va repeta zilnic, atât cât va fi nevoie. Şi-acum, nu-mi rămâne decât să tac... şi să sper că mi-ai iertat tâmpenia din Lyon.

Aprobă şi întinse mâna spre el. Aleodor îi strângea mâna... Oftă greu:

- Deci francezii o păzesc "de departe".

- Nu mi-au spus nimic - s-au ferit să discute cu mine chestii de-astea. Dar am înţeles că sunt cu ochii pe ea. Iar ea i-a observat - şi-a calculat corect, fiindcă nu le-a spart capetele cu tocul de la pantof.

Zâmbi slab şi se reaşeză:

- În condiţiile astea, noi trebuie să ne comportăm ca şi cum i-am găsit, i-am pus la adăpost şi suntem liniştiţi din punctul ăsta de vedere. Aleodoare... Tu ai încredere în serviciul ăsta francez?

- Da. Sunt realişti, sunt foarte bine documentaţi, sunt dotaţi cu toate cele... Şi sunt "pe teritoriul lor". Nu-şi permit să se joace nici cu vieţile lor, nici cu contele, nici cu Jun. Sunt foarte... serioşi.

- Bine. Atunci... Atunci, pentru toată lumea înconjurătoare, familia mea este bine pusă la adăpost, în orăşelul Aurari. Indiferent cine ne întreabă ce şi cum, ăsta e răspunsul nostru: Ana-Maria, Florentina şi Léon sunt acum în Aurari, păziţi straşnic. Dacă stăm faţă în faţă cu respectivul, îl privim lung... dar alte amănunte nu dăm. Sunt bine, sunt sănătoşi, sunt un pic şocaţi de toată tevatura... dar or să-şi revină. Iar eu nu mă duc la ei pentru că am foarte multă treabă aici, iar ei sunt în foarte mare siguranţă acolo. Aleodoare, socoteala cu casa aia e bună; dar o să-l rog pe tata să pună nişte paravane...

- Cum ştii tu.

- Faptul că eu sunt aici iar ei acolo bate rău la ochi! Faptul că nu mă urc acum într-un dispozitiv de teleportare bate şi mai rău la ochi! Eu sunt în Franţa; ei sunt în România. Voi ştiţi ce-au văzut toţi locuitorii de pe planetă pe youtube. Faptul că familia perfectă şi dragostea aia mare stau aşa, unul häis şi unul cea, e cea mai puternică dovadă... Dar, să zicem că noi avem foarte multă treabă aici. Deci, vom vorbi foarte mult despre afaceri şi despre război. Din 10 cuvinte, 9 trebuie să vizeze afacerile şi războiul. Cel de-al zecelea va fi despre faptul că familia perfectă este liniştită şi calmă, la adăpost, şi-şi aşteaptă tatăl şi soţul să termine afacerile şi să plece toţi patru într-o binemeritată vacanţă pe-o insulă pustie. În privinţa recuperării familiei mele - cea reală...

Aici, nu mai ştia... Diamant decise să intervină:

- Amicii au aflat că i-am găsit şi i-am dus acasă; aşa că oamenii lor vor reveni la treburile zilnice. Iar asta va adormi vigilenţa chinezilor şi va gâdila plăcut serviciile franceze. Loturile noi sunt gata - au ordine clare şi imagini proaspete în minte. Le trimit în Franţa; tu distribui oamenii cu steluţe în Orléans. Şi, în 48 de ore, aflăm ceea ce ştiu şi francezii - adresa ultrasecretă.

- Atunci când ajungi în România şi vorbeşti cu loturile alea, spune-le că jumătate din poliţia franceză umblă în civil printre civili. Deci, le interzic să scoată vreo vorbă apropo de adevăratul scop al prezenţei lor în Orléans. Stabileşti cu ei un banc; o poantă de două-trei rânduri, care să fie parola. Graţiela şi Mădălin îi vor aşeza pe oamenii ăştia în puncte-cheie, de care le interzic eu să se depărteze. Astfel încât, atunci când ei o văd pe ea sau pe copii, să se ducă acasă şi să-ţi transmită bancul. În clipa aia, tu ştii unde-au văzut-o... şi stabilim atunci, în funcţie de ce-au văzut ei. Dar, în principiu, ei îţi vor trimite strict bancul ăla. Şi n-o vor urmări. N-o vor fila, n-o vor privi altfel, nu se vor scărpina în creştet şi nu-şi vor face unul altuia semne. Ăla care-a văzut-o, tace din gură. Se duce acasă, îţi transmite bancul, primeşte de la tine expresia "Bă, tu te ţii de bancuri!" şi se întoarce la treabă. Şi tace, Diamante! Tace mâlc - că, dacă se supără franţujii, mi-i lasă cu curu'n baltă şi ne ia dracu pe toţi! Şi fac pareză şi crăp şi prafu' se-alege, Diamante!

Mm... Trebuia să se liniştească. N-avea de ce să se ia de ei, aşa că... Aşa că oftă greu:

- Aleodoare, vreau să ştiu ce fac chinezii. Ce-au făcut, de la opt şi-un sfert până acum. Vorbeşte cu cine-oi şti şi află-mi dacă Jun a muşcat momeala.

- Da.

- Noi mâncăm şi pornim la drum.

Diamant îl privi lung:

- Eu mai stau aici?

- Da. Tu pleci mâine. Azi, după ce mâncăm la soare, ne întoarcem la conac. Trebuie să vezi şi tu sediul firmei - nu?

- Oo, abia aştept!

- Să nu te-aştepţi la cine ştie ce - că e-n renovare.

- N-are a face! Am imaginaţie bogată...

- Şi-o să-l tot vezi, după ce-o să fie gata.

Vărul lui nu prea înţelegea... Dar o să înţeleagă el!

- Cheamă-l pe Jean.

Oftă greu... Scoase inelul de tablă şi-l privi lung...

Nu putea s-o salveze acum. Francezii ştiau unde era - şi nu se grăbeau s-o salveze ei. De ce, numai ei ştiau! Poate că Charles Moreau se temea de eventualele cârtiţe ale chinezilor; poate primise ordin să nu se amestece... Îl privi drept pe Aleodor:

- Nu înţeleg de ce nu îi salvează francezii.

- Nici eu. Poate că nu vor să se amestece în războiul tău cu Jun. Din câte ştiu eu, chinezul ăla cunoaşte lume foarte importantă...

Aproba încet... Jean se apropia în fugă... Scoase port-actul şi trase cardul de cumpărături:

- Du-te şi ia de mâncare. Să ţi-o pregătească în faţa ta.
- Da.

Bun! Şi-acum, să-şi verifice mail-ul... şi să vadă şi el cum ieşiseră filmuleţele de pe youtube! Era foarte important ca Ana să-l vadă calm, liniştit...

Isamu

Telefonul lui Jun începu să piuie. Fratele lui se ridică, se apropie de el şi apăsă personal butonul de sub birou, care deschidea uşa. Deci aştepta pe cineva...

Nu discutaseră. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte! Recuperarea familiei Ionescu îl lovise rău pe Jun! Cu toată zbaterea şi efortul lui, pierduse meciul ăsta. Ehei - dac'ar fi ştiut el...

Uşa se deschise larg iar Cheng intră, serios:

- Bună ziua.
- Salut.
- Salut.

Jun oftă scurt:

- Te las cu Cheng. Plec la Nisa.

Aprobă cu capul.

- Trebuie să mă ocup de afaceri. Şi să văd cât din eşecul de-aici s-a auzit în China.

"Aa, deci eşti şi tu de acord că a fost un eşec!" Fratele lui zâmbi:

- Şi, bineînţeles, trebuie să mă ocup de firmele alea cu care-o să faci tu afaceri! E sâmbătă; dar asta nu ne-mpiedică să semnăm contracte...

Aprobă iar şi-l văzu ieşind. Cheng îl urma, grăbit să-şi primească ordinele...

Zâmbea. Privea monitorul şi zâmbea. Era mulţumit de modul cum decurgeau lucrurile. Ştefan era tot la Cannes - oamenii lui de la spionajul Vilei California nu-i transmiseseră nimic. Şi era normal să fie aşa - invitaţii plecaseră de dimineaţă, iar după aşa petrecere de pomină domnul conte era obosit! Închiriase vila pentru 24 de ore; de ce să beneficieze de doar 18 dintre ele? Şi-aşa, din câte aflase el, conacul din Bourges era în renovare capitală. Muncitorii făceau hărmălaie mare, cel puţin în prima fază - cea a demolării. Din câte aflase de la oamenii lui din Bourges, oraşul ăla "sărea-n aer", economic vorbind, odată cu renovarea conacului. Contele făcea amenajări importante. Refăcea faţada, muta iedera, punea plexiglas antiglonţ de jur-împrejur... Şi probabil că mai ridica şi vreo trei clădiri moderne acolo - că îşi lua bodyguarzi serioşi. În ultimele zile, Ştefan fusese păzit de foşti legionari. Pesemne că "prinsese gustul"...

Acum, după ce lucrurile degeneraseră urât la Cannes şi la Nisa, va urma o săptămână liniştită. Mai ales că serviciile franceze îşi făcuseră datoria şi-l cam duseseră pe Jun de nas! Până va afla fratele lui adevărul, va dura cam două săptămâni. Timp arhisuficient pentru Ştefan să-şi pună familia la adăpost. Ştia 1001 metode de-a face asta discret, tăcut, nevăzut şi neauzit de nimeni...

Uşa pocni iar Cheng intră. Era la fel de serios. Închidea uşa, se ducea la birou... şi îl privea lung:

- Presupun că eşti supărat pe mine.
- Nu avem ce discuta, noi doi.
- Te înţeleg; la urma urmei, singura lui vină a fost că s-a băgat în toată chestia asta. Presupun că nu i-ai ordonat tu să se bage; că nu eşti genul...

Nu răspundea, nu comenta, nu-l privea... Cheng oftă greu şi-şi aprinse o ţigară...

- ... L-am percheziţionat personal, atunci când l-am urcat în dubă. Am avut o bănuială; aşa că mi-am pus oamenii să-l imobilizeze, după care le-am cerut să coboare. Am rămas doar eu cu el. Şi, până la aeroport, am citit fiecare cuvânt, fiecare literă...

Întoarse încet capul spre el:

- Acum ce faci? Mă ameninţi? Sau încerci să mă şantajezi?

- Nici una, nici alta. Am găsit asupra lui Gilles atâtea dovezi ale trădării tale, că m-am înfiorat! Dacă l-aş fi informat pe Jun...

- Deci încerci să mă şantajezi.
- Şi să obţin, ce anume?
- Nu ştiu! Spune ce vrei să obţii!
- Nu vreau să obţin nimic. Mai ales că nu l-am informat pe Jun; iar serviciile franceze şi-au făcut azi-noapte datoria... Cazul e închis, cum se spune. Cazul putea fi închis în alt mod. Ieri, la ora patru, eu ştiam adresa exactă a familiei Ionescu...

Corect! El îl percheziţionase pe Gilles şi aflase adresa... la care fusese cândva familia Ionescu! Sigur, asta era strict confidenţial şi nu va părăsi niciodată colţişorul ăla din mintea lui...

- Nu încerc să pic bine în ochii tăi. Că nu-mi foloseşte la nimic! Voiam doar să-ţi spun...

Îşi aprinse şi el o ţigară:

- Spune!
- ... Te înţeleg. Eu, ca om, înţeleg de ce ţi-a plăcut să stai mereu în umbra lui Ştefan. Înţeleg de ce perspectiva de-a fi şef nu-ţi surâde deloc... Jun spune mereu că trebuie să pună omul potrivit la locul potrivit. Şi, după părerea mea, Ştefan este omul potrivit pentru locul de şef în faţă, la relaţia cu partenerii de afaceri. Tu ai fost întotdeauna omul potrivit să apese pe butoanele din spate şi să-l ajute... Sunt sigur că Ştefan nu s-ar descurca să apese pe butoane. Iar tu, ştii bine că ai fost în faţă şi era cât pe ce...

Da, ştia. Se grăbi să-l completeze:

- Şi ştii cine m-a salvat atunci.
- Ştiu. Ştii şi tu că istoria aia veche a ieşit demult din calcule...

Da, ştia. Era o istorie îngrozitor de veche, iar după ea urmaseră multe evenimente care schimbaseră înclinarea balanţei...

- Personal, n-am fost de acord cu ideea lui Jun. M-a întrebat, în ianuarie, ce părere am despre posibilitatea ca tu să preiei Europa de Est şi i-am spus că în şase luni ai da colţul. S-a încruntat şi n-a mai spus nimic. Şi nici nu mi-a mai cerut vreodată opinia despre asta. Am aflat însă ce demersuri a făcut el în China... Părerea mea este că s-a grăbit. Şi s-a ambiţionat. Aţi fi primii fraţi din istorie care-ar conduce un imperiu. China se fereşte de imperii de-astea...

Nu aprobă, deşi Cheng avea dreptate...

- Dacă Ana-Maria nu primea ajutor şi nu fugea, iar serviciile române nu-şi băgau coada prin evenimentele din Bucureşti, planul lui Jun reuşea. Familia Ionescu era moartă acum. Iar Jun era pe lista neagră a Chinei, printre primii. De-asta am decis să nu-l informez...

Acum aprobă. Şi aşteptă. Cheng îşi căuta cuvintele...

- ... Jun nu va afla niciodată cum a decurs relaţia ta cu Gilles. E mai bine să nu afle. La urma urmei, franţuzul ăla e mort; iar Ştefan, indiferent cine şi cum calculează, câştigă bătălie după bătălie...

Într-adevăr - Ştefan câştiga bătălie după bătălie...

- Iar dacă Jun o prindea totuşi pe Ana, cu sau fără copii, în 30 de minute era mort.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele... Cheng zâmbi:

- Am şi eu informatorii mei... prin serviciile franceze.

Aa... Chinezul stinse scurt ţigara:

- Oricum, bine că s-a terminat cu bine. El e apărat de cine trebuie, familia lui e la adăpost... Afacerile or să-l ţină pe Jun ocupat în următoarele 60 de zile... Ce-mi dai de făcut?

- Validează tranzacţii. Eu trebuie să mă ocup de firmele alea noi - trebuie să caut contractele vechi şi să le îmbin cumva...

Cheng nu comenta sarcina excesiv de plictisitoare pe care-o primise; nici el nu mai era dispus să discute...

Deci, Cheng îl percheziţionase personal pe Gilles. Şi uite că făcea o descoperire ciudată - buldogul raţiona înainte să execute...

Primise azi o informaţie... ciudată. O informaţie care păruse a fi doar o scăpare verbală a buldogului - dar care fusese de fapt o informare bine gândită, bine plasată... Cheng îi spusese că, dacă Jun punea mâna pe Ana-Maria, în 30 de minute murea de mâna serviciilor franceze. Iar asta era... Era totuşi un şoc! Jun Chèn, şeful mafiei chineze pe Europa de Vest, murea dacă se apropia de regina aurarilor? Ba-

lanţa era dezechilibrată rău! Ori crescuse Ştefan îngrozitor de mult în ultimele zile, ori căzuse Jun incredibil de tare...

Luă un post-it şi-şi notă, cu majuscule: ***"Jun şi Ştefan"***. Trebuia să caute o cale de-a afla cum stăteau amândoi la capitolul protectori şi afaceri. Până să intre buldogul în birou, el fusese ferm convins că nici rachetele nucleare ruseşti nu se puteau apropia de Jun Chèn! Tocmai aflase că serviciile franceze aveau ordine noi...

Fie fratele lui supărase rău China, fie Ştefan fusese ajutat "să sară" câteva trepte bune în ierarhia de care aparţinea! Cândva, demult, Jun îşi permitea să detoneze persoane importante cu rachete, pe teritoriul unui stat european - şi nu se luase nimeni de el. Acum, Jun era în pericol dacă se apropia nepermis de mult de soţia şi copiii lui Ştefan Ionescu, conte francez şi interlop român de doar 26 de ani...

Încuiat în birou, ocupat cu apăsatul butoanelor, pierduse contactul cu ierarhiile. Jun aparţinea de o ierarhie creată în Asia; Ştefan ţinea de ierarhia europeană. Cele două "structuri" interacţionau armonios - şi se influenţau reciproc, astfel încât între membrii lor să nu existe disensiuni şi conflicte. În ierarhia europeană, lucrurile erau clare - şi "bătătorite" bine. În China presimţea el că "originase" problema...

Partidul Comunist Chinez va avea următorul congres naţional la sfârşitul lui 2012. Ştia că, la vârful conducerii, se va duce o luptă acerbă pentru putere. Pe lângă mişcările politice, mai erau şi gulerele negre - cei care "făceau legea" în materie de finanţe. Ei făceau caşcavalul necesar celor de la conducere pentru a rămâne... sau a veni la conducere. Ei decideau "interacţiunea" cu şefii lui Ştefan. China era al doilea mare partener comercial pentru Uniunea Europeană; Uniunea Europeană era cel mai mare partener comercial al Chinei. Trebuiau să se-mpace cumva! Pentru asta, rotiţele trebuiau să se îmbine armonios - iar caşcavalul trebuia să iasă pe ambele benzi transportoare. Era simplu - totul se rezuma la caşcaval. Ştefan fusese o rotiţă mai mică decât Jun. Se întreba dacă se defectase Jun... sau se ocupaseră şefii de dimensiunile lui Ştefan. Probabil că amândouă...

Gulerele negre erau pragmatice. Ştiau să facă mult caşcaval cu acte - şi puteau cumpăra lumea. Aveau cu ce. Comac, China Mobile, China Power International Development, China National Petroleum Corporation, Sinopec... Şi mai erau. Multe. Ei conduceau lumea. Ei se uitau pe raportările lui Jun. Cu ei încercase Jun să aranjeze, pentru a-l vedea pe el şef...

Brr!

Nu va fi şef. Cheng tocmai îi confirmase asta! Jun era în picaj! Scotea caşcaval puţin - şi se repezea prosteşte să defecteze o rotiţă a UE! Culmea era că nici măcar nu reuşise s-o defecteze! Ştefan se descurcase admirabil...

Ana-Maria, Florentina şi Léon trebuiau să ajungă la adăpost. Deadevăratelea. Astfel încât contele Ionescu să se liniştească şi să se concentreze asupra caşcavalului. Pe Jun, raportarea din iulie îl va calma mult - îl va reaşeza pe scăunelul lui. Dacă vor supravieţui până atunci, exista posibilitatea ca UE şi China să-şi cheme urgent subalternii, să-i pună faţă-n faţă şi să-i oblige să conlucreze. Ştefan nu l-ar fi iertat niciodată pe Jun; Jun nu l-ar fi înghiţit niciodată pe Ştefan, omul de care se-mpiedicase şi el, şi avansarea fratelui mai mic. Dar războiul s-ar fi încheiat. Ştefan şi Jun şi-ar fi rânjit amabil şi-ar fi făcut foarte mult caşcaval împreună. Şi nu şi-ar mai fi permis "să se faulteze" reciproc - că-i urecheau şefii, iar la nivelul lor asta era rău...

Tocmai primise un mail de la Jun. I se strânsese inima... Decise să-l citească.

Fratele lui îşi informa trupele că familia Ionescu "pare a fi în Bucureşti acum". Aşa se exprimase - "pare a fi". Continua cu ordinul de a supraveghea gările de pe traseul Sevilla-San Sebastian, mâine; iar poimâine, tot ceea ce însemna "mijloc de transport pe ape" care pleca din Franţa către Marea Britanie trebuia supravegheat cu grijă. Le ordona să-i raporteze direct lui, în caz că cineva vedea familia Ionescu... Şi-atât. Un ordin vag - o acceptare tacită a eşecului în privinţa aia. Asta era bine; dacă Jun ar fi ţinut-o tot înainte cu recompensa şi toate celelalte...

Stop! Recompensa n-o ridicase! Jun era foarte pragmatic atunci când venea vorba despre banii lui. Şi nu ridicase recompensa pusă pe capetele familiei Ionescu. Pentru că familia Ionescu "pare a fi în Bucureşti". Jun ridicase potera... şi nu prea. Hm...

Oftă greu şi închise mail-ul - că nu i se ceruse nici opinia, nici semnătura pe ordinul ăla. Deschise folderul în care mutase contractele "cu anexă". Trebuia să le ordoneze după produs - şi după mijlocul de transport. Trebuia să ţină SAF Consulting pe linia de plutire. UE şi China vor discuta, mai devreme sau mai târziu, despre cele două rotiţe - şi le vor pune să lucreze împreună. Presimţea că el va rămâne legătura dintre cei doi afacerişti. El se va asigura că Ştefan nu-l faulta pe Jun şi va fi garanţia că Jun nu-l faulta pe Ştefan. Va avea un rol ingrat şi periculos pentru el. Dar prefera să fie el legătura... decât să lase războiul să continue. Cursese prea mult sânge...

Diamant

BMW-ul semnaliză dreapta. Ajunseseră - vedea maşinile parcate "strategic", de-a dreapta şi de-a stânga porţii. Băieţii de pază deschideau poarta...

Măiculiţă, ce domeniu îşi luase Ştefan aici! Începu să râdă, în ţigăneşte:

- Vărule, m-ai dat gata!

- De ce, mă? Tu ai ditamai oraşul!

Nu mai răspunse; se minuna de frumuseţea drumului... de minunăţia aia de conac mare şi superb chiar şi aşa, plin de schele şi de muncitori şi de praf... Se minuna de plăcile mari de plexiglas antiglonţ, mascate de iederă bogată... BMW-ul opri în stânga conacului, în micul loc de parcare. Ştefan oftă greu:

- Şi-acum ne liniştim, servim cina... şi poate facem o carte mai târziu.

- Mergee!

Raina abia aştepta să-şi vadă şeful râzând. Tocmai îl făcuse să râdă. Cobora, grăbită să aranjeze cărţile... Coborâră şi ei. Îşi luă troller-ul din portbagaj şi decise să aştepte. Aleodor porni spre conac; Raina aproape că o luă la fugă ca să-l ajungă din urmă... Oftă greu şi şopti:

- Îţi promit că, în 48 de ore de la sosirea lotului, ţi-o găsim.

- Când o găsiţi... Să nu te abaţi de la planul meu. Spune-le oamenilor să o găsească şi atât - să te anunţe că au găsit-o şi să nu facă nimic care să-i dea de gol. E foarte important ca noi toţi, de la mine până la băiatul lui Lăcătuş din Lyon, să părem liniştiţi şi calmi şi concentraţi strict asupra afacerilor. Francezii sunt foarte buni în materie de spionaj; iar poliţiştii în civil sunt foarte eficienţi. S-ar putea să nu vrea francezii să-i găsesc; şi-atunci, dacă ne dăm de gol...

- Am înţeles. Stai liniştit, că ştiu ce am de făcut. Ei îmi transmit bancul, eu ţi-l transmit ţie...

- Iar după aceea eu îţi dau indicaţii mai departe. În principiu... În principiu, o să studiez harta locului şi-o să aleg eu punctul de întâlnire. Iar informaţia asta o să i-o ducă ei o persoană de care nici chinezii, nici francezii n-au auzit nimic niciodată.

Serios? Exista o asemenea persoană? Se îndoia; dar... Ştefan oftă:

- Şi s-ar putea ca după aia să ne dăm cu stângu'-n dreptu' - că tot pe tine te trimit după ea.

- Şi crezi tu că o să mă-mpiedic?

- Nu; dar o să trezeşti suspiciunile chinezilor, care-or să se ţină scai de tine. Mizez mult pe elementul-surpriză - şi pe bunăvoinţa francezilor. Şi pe sprijinul de la Bordeaux...

Aproba încet cu capul...

- Să ai grijă ce faci.

- Stai liniştit - că văd eu cum scap de chinezoi!

- Nu la chinezi mă refeream.

Şi-atunci? Îl privea lung... Vărul lui oftă din nou:

- Să ai grijă ce faci. Şi gândeşte-te bine - că relaţiile la distanţă nu merg.

Poftim? Ştefan smuci troller-ul şi-o luă înainte...

Era evident că nu voia să continue discuţia - aşa că nu se grăbi

să-l ajungă din urmă. Se referise la el şi Raina. Iar asta însemna că iar o făcuse de oaie şi se dăduse de gol la petrecere...

Intră şi el în conac şi se opri. Nu se aşteptase la aşa interior...

- Ei sunt Luis, Florina şi Thomas Tabacu. Diamant, consilierul şi vărul meu.

Erau îmbrăcaţi corespunzător, aliniaţi ca la inspecţie şi-l salutau milităreşte cu capul... Familia care se ocupa de conac. Era limpede ca bună-ziua! Ştefan urca deja treptele:

- Alege-ţi o cameră de la etajul unu şi fă-te fresh. Pe urmă ţi-l arăt pe tot.

OK! Urca şi el... Deşi fusese poftit "să-şi aleagă", i se indică prima uşă din dreapta. Se conformă.

O cameră simplă, normală - un dormitor. Lăsă troller-ul lângă pat, deschise larg geamurile...

După ce-o să se termine renovarea, conacul ăsta o să fie o oază de linişte. Şi de stabilitate şi siguranţă. Copacii mari, deşi din jur garantau asta! Aerul curat o să-l pună-n cap la noapte... Făcu ochii mari, privind construcţia aia... Bufni în râs şi şopti:

- Vărule, dacă o să pui un băiat în turnul ăla, pot spune că te-ai ţăcănit de tot!

Avea turn de pază! Turn, oricum! Părea funcţional... Ciocănitul în uşă îl făcu să zâmbească:

- Intră.

Cine era? Bărbatul. Luis, parcă... Se apropia de el, întinzându-i o foaie. Ce era aia?

- Dna Graţiela a spus că e mai bine să ştiţi...

Ce să ştie? Aa... Aprobă cu capul şi-l auzi ieşind grăbit... Oof!

Ştefan pusese o masă de 12 persoane în conacul ăsta. El făcuse aranjamentul scaunelor. Conform cu aranjamentul ăla, tras la xerox de Graţiela probabil, diseară or să mănânce puţin şi fără chef. Şi-asta nu era bine deloc...

O să facă pe dracu-n patru s-o găsească pe Ana. O să încerce să recupereze măcar copiii! Pe cumnata lui o încetineau mult copiii! Erau mici, erau vizibili, erau de-o sinceritate dezarmantă şi-o curiozitate teribilă... Din cauza lor, ea nu putea fugi decât noaptea. Dacă ar fi fost singură, altfel s-ar fi strecurat printre chinezi! Şi-ar fi tras o şapcă-n cap şi-o glugă peste, ar fi îndesat mâinile-n buzunare şi-ar fi trecut printre ei ca prin brânză! Dar cu doi copii după ea...

De ce nu recuperaseră francezii copiii? De ce nu voiau să-l ajute pe Ştefan decât supraveghiindu-i de la distanţă? Făcuse Ştefan ceva rău? Trebuiau oare să-i recupereze ei, singuri şi neajutaţi de nimeni, ca să demonstreze că pot s-o facă şi pe-asta? Nu înţelegea...

Măcar copiii să-i ia şi să-i ducă în orăşel! Şi pe urmă puteau avea surpriza să se pomenească cu ea la poarta conacului, într-o zi - speriată, plânsă, supărată şi chitită să le spargă capetele pentru atâtea stângăcii pe secundă...

Ana-Maria

Se ridică şi se întinse lung:

- Mm, ce-am amorţit!

- Mami, ce avem de mâncare?

Micul tanc cerea să fie realimentat... Începu să râdă:

- Acum mă duc să pregătesc cina. Daţi şi voi pe ştiri...

Intră în bucătărie şi decise că azi mâncau macaroane cu lapte. Scoase laptele, auzind gingle-ul ştirilor de la şapte... Prezentau principalele subiecte ale zilei; ziceau ceva despre o uzină de maşini unde fusese grevă... Ziceau despre ministrul culturii, care spusese o prostie mare-mare... Ziceau ceva despre un conte...

- Mami!

Conte! Ştefan! Se-ntâmplase ceva!

Lăsă baltă totul şi năvăli în living! Iar ochii îi căzură pe centrul acelei imagini - pe inelul argintiu sclipitor... Léon fremăta tot:

- Ai văzut? Despre noi era!

Florentina îl admonestă în şoaptă:

- Sst! Taci din gură! Dacă te-aude cineva?

- Cine să m-audă? Suntem singuri în casă!

- Oof! Poate să ne asculte din stradă, cu o antenă de-aia mare! Taci din gură odată!

Florentina se ofuscase; Léon tăcuse. Ea nu se putea clinti din cadrul uşii, pentru că tocmai se văzuse la televizor...

- Mami, ce-a fost asta?

Decise să intre şi se aşeză pe jos, în mijlocul covorului:

- Nu ştiu - dar cina întârzie.

- Vrei să mă duc să fac nişte sandwich-uri?

- Vreau să staţi cuminţi şi să nu scoateţi un sunet. Dacă dau ştirea asta acum, la şapte, înseamnă că e importantă. Linişte, vă rog!

Florentina şopti:

- Las' că mă duc eu să fac nişte sandwich-uri!

N-avea rost s-o oprească. Mai bine se concentra asupra televizorului. Şopti:

- Léon, dă-mi laptopul.

Prinţul se grăbea... Apăsă butonul, fără să-şi ia ochii de la televizor! Era nebună - încerca să urmărească şi prezentatorii, şi cele două benzi derulante! Şi mai pornea şi laptopul! Dar...

Dar tocmai se văzuse la televizor. Imaginea pe care-o văzuse de multe ori în oglindă, cu geaca de la Carrefour-ul din Puget-Théniers şi blugi şi ochelari de soare tocmai "se desfăşurase" pe ecran, în *prime time*! Era prea mult deja! Lucrurile deveniseră foarte... vizibile. Întâi atentatul de la televizor, apoi împuşcăturile din Lyon, iar acum ea în prim-plan...

Laptopul pornise. Căuta televiziunea... Click... Dădeau toate trăznăile acolo - vedete, emisiuni, documentare, dar n-aveau o secţiune de ştiri... Aha! Ştiri! Click... Căuta "conte"... Click...

"Oraşul Orléans a fost, noaptea trecută, locul desfăşurării unei dificile operaţiuni de salvare a trei cetăţeni francezi de origine română. Ana-Maria Ionesco, contesă de Perigord, împreună cu copiii ei, Florentina şi Léon Ionesco, au fost scoşi în toiul nopţii din locuinţa unde se adăpostiseră şi au fost transportaţi de urgenţă la aeroportul din Orléans, cu destinaţia finală Bucureşti. Reamintim că contele Ştefan Ionesco a fost ţinta unui atentat armat, în Bucureşti, în urma căruia patru oameni au fost ucişi şi alţi şase au fost răniţi."

Şi era şi-o filmare... Şi-atât. Ridică privirea spre ecran - pe site se va uita după ce vedea ce se difuza la TV.

- Gata! Au dat ştirea?

- Nu; încă nu. Sst!

Se pregăteau serios pentru ştirea aia! Tocmai terminaseră cu ministrul culturii... Aha! Bărbatul de pe ecran zâmbea:

"Serviciile secrete franceze, în colaborare cu serviciile secrete române, au reuşit în cursul dimineţii de azi să pună la adăpost familia contelui Ştefan Ionesco, care a fost ţinta atentatului armat de la Bucureşti din 21 aprilie. Mai multe detalii are corespondentul nostru local, Florence Legrand"

Iar corespondenta transmitea din aeroport!

"În cursul nopţii, în oraşul Orléans a avut loc o dificilă operaţiune de salvare a trei cetăţeni francezi, de origine română. Ana-Maria Ionesco, contesă de Perigord, împreună cu copiii ei, Florentina şi Léon Ionesco, au fost scoşi în toiul nopţii din locuinţa unde se adăpostiseră şi au fost transportaţi de urgenţă la aeroportul din Orléans."

Ptiu, drace! Uite şi imaginile! Léon... Florentina... şi ea. De data asta fuseseră mai atenţi. Îi puseseră sosiei pe deget un inel sclipicios şi-o puseseră să plângă la cameră. De data asta era mai bine... Mult mai bine... Pe ea o ţinuse de braţul drept chiar spionul român...

Hait - că românul avea limbariţă! Şatenul pe care-l văzuse în maşina lui Ştefan, în Lyon, scrutând casele cu privirea, era în aeroport acum, în faţa microfonului corespondentei locale! Era tot în costum - şi-avea şi ecuson în piept! Pe bandă, sub el, scria "Aleodor Gaboraş". Să ţină minte numele...

"- Ce se află în spatele acestei operaţiuni? Din câte ştim, contele

a fost implicat într-un incident în Bucureşti, luna trecută...

- Indirect, da. În urma investigaţiilor derulate la Bucureşti, am ajuns la concluzia că atentatul din 21 aprilie, în care au murit patru persoane şi au fost rănite alte şase, l-a avut drept ţintă pe contele Ştefan Ionesco. Am luat imediat legătura cu omologii francezi, care ne-au oferit tot sprijinul lor, şi am reuşit să izolăm în siguranţă şi maximă discreţie familia dlui conte.

- Dle Gaboraş, imaginile filmate de reporterul nostru în toiul nopţii sunt destul de neliniştitoare...

- Se pare că a fost o operaţiune de amploare. Ce s-a întâmplat de fapt?

- Dna Ionesco vă poate asigura că imaginile pe care le difuzaţi acum sunt foarte liniştitoare!"

Da! Tocmai le revedea şi erau, într-adevăr, foarte liniştitoare! Chinezii o văzuseră luată pe sus, cu tot cu copii, şi dusă la aeroport! Aşa că exista posibilitatea să fi scăpat, totuşi, de ei...

"- În ce stare era familia contelui când aţi ajuns acolo?

- În stare foarte bună. Omologii francezi au avut în permanenţă cunoştinţă de locul unde se află familia Ionesco şi de necesităţile ei."

Deci nu se înşelase - femeia şi cititorul de lapte erau spioni francezi...

"- Care este starea psihică a dnei Ionesco? Şi mai ales a copiilor? Am înţeles că practic au fugit de acasă, în ziua atentatului, iar din acel moment au fost fugari! Era cineva rănit?

- Da, aşa este - au fost fugari. Starea lor psihică este bună. Şi nu, nu era nimeni rănit.

- Adică nu au fost speriaţi de cele întâmplate?

- Bineînţeles că s-au speriat! Dar am discutat personal cu ei şi, din clipa când am intrat în aeroport, vă asigur că şi doamna contesă, şi copiii s-au liniştit. Acum aşteptăm autorizaţia de decolare, pentru a-i transporta în România.

- Consideraţi că în România vor fi în siguranţă?

- În România, statul român se va ocupa de siguranţa lor. Mai multe detalii nu pot să vă dau acum.

- Evident! Familia Ionesco va părăsi Franţa cu un avion comercial?

- Nu, cu un avion privat, pus la dispoziţie de statul român.

- Partea română a elucidat misterul atentatului de la Bucureşti?

- Momentan, ancheta nu s-a încheiat; dar un rezultat preliminar arată că atentatul a fost plănuit şi executat de mafia chineză."

Băi-băi-băi! Ăsta punea iar chinejii pe urmele ei! Şi pe urmele lui Ştefan! Era nebun?

"- Şi o ultimă întrebare: nu l-am văzut pe dl conte! Dânsul îşi aşteaptă familia în România?

- Aceasta este o informaţie confidenţială."

Nu, zău! Zâmbea, privindu-l lung...

"- Înţeleg. Bun! Vă mulţumim pentru informaţii şi vă dorim drum bun!

- Mulţumim."

Gaboraş ieşise din cadru; duduia se întorsese spre cameră, dar restul de transmisiune picase la montaj. Acum reveniseră în studio - iar bărbatul din faţa camerei zâmbea:

"- Un final fericit al unei poveşti întortocheate, al cărei deznodământ îl vom afla, cu siguranţă, după terminarea anchetei de la Bucureşti. Revenim la ştiri. Un tânăr de 18 ani a fost astăzi victima propriei neatenţii..."

Gata. Atât dăduseră. Ia să se uite ea şi pe site... Nu - era aceeaşi filmare. Era transmisiunea de dimineaţă. Ia uite! - la opt, o dăduseră cu *breaking news*...

Închise ecranul şi se răsuci spre copii. Îi privea lung...

Florentina stătea spre uşă - Léon spre geam. Mâncau amândoi sandwich-uri şi-o priveau lung... Citea în ochii lor un amestec de teamă şi speranţă. Teama de-a rămâne aici, speranţa de-a da ea un telefon şi a-l chema pe tati să-i ia cu maşina aia nouă... Oftă greu:

- Aţi înţeles ce s-a întâmplat, da?

Léon nega, Florentina aproba. Decise să le explice:

- Tati a aranjat cu spionii români şi cu ăia francezi să filmeze la garsonieră, unde am semnat eu cu numele Catherine Johnston. Au adus nişte sosii şi nişte poliţişti şi, azi-noapte, au filmat că ne-au găsit şi ne-au dus la aeroport.

- Da' de ce?

- Ca să vadă chinezii la televizor că noi suntem acum în Bucureşti. Jun a văzut filmarea, l-a recunoscut pe Aleodor Gaboraş, a recunoscut probabil şi nişte spioni francezi şi crede că gata, nu ne mai poate prinde. Aşa că îşi retrage chinezii şi-şi vede de alte treburi.

Léon înţelesese acum de ce se văzuseră salvaţi la televizor - şi zâmbea mulţumit. Florentina înţelesese asta încă de când difuzaseră ştirea, aşa că ea întrevăzu imediat oportunitatea:

- Şi asta înseamnă că putem să mergem mâine la plimbare?

Se grăbi să nege:

- Nu; înseamnă că şansele de-a mă prinde chinezii atunci când mă duc să cumpăr pâine au scăzut mult. Numai că chinezii ăştia nu stau încuiaţi în case; umblă pe străzi, cu afacerile lor. Ne pot recunoaşte oricând.

- Păi şi-atunci ce rost mai are filmarea aia?

- Prinţeso... Ceea ce s-a întâmplat la Lyon arată cât de multă lume era angrenată în căutarea noastră. Tati o să încerce să ne găsească mult mai discret acum. Chinezii cunosc oamenii lui tati - pentru că Isamu a rămas în birou, la calculatorul lui tati, şi are liste cu toţi. Filmarea de azi le-a arătat chinezilor că oamenii lui tati nu ne mai caută. Asta însă nu înseamnă că şi-au luat de tot ochii de la ei! Tati e în război cu Jun, da? Se luptă de zor, pentru firma lui tati! Oamenii lui Jun încă se mai uită la oamenii lui tati. Tocmai de-asta, cred că tati va aduce oameni noi... care să se uite după noi pe stradă...

- Şi-asta înseamnă că trebuie să ieşim din casă, ca să ne găsească!

- Nu; asta înseamnă că trebuie să stăm cuminţi în casă, pentru că spionii francezi ştiu unde locuim.

Florentina se încruntase; Léon se înseninase tot:

- Spionii francezi ştiu unde suntem noi?

- Da. Nu v-am spus? Chiar acum, maşina spionilor francezi e parcată pe stradă, cu faţa spre geamurile noastre.

- Şi de ce nu ne ajută spionii francezi? Trebuie să vină neapărat tati să ne ia?

Logica prinţului era corectă. Ea îl privea şi se întreba - de ce nu venea cititorul de lapte, cu X5-ul, să-i ia şi să-i ducă... Să-i ducă... Unde să-i ducă? "La sediu"? Adică în clădirea în care sigur lucrau şi nişte oameni de-ai lui Jun? Clătină încet capul:

- Jun este puternic şi are oameni în toate instituţiile statului. Este posibil ca, dacă spionii francezi ne iau de aici şi ne duc în altă ascunzătoare, oamenii lui Jun să afle - şi să ne fure.

- Păi cum să afle? Ce, Jun are chinezi peste tot?

- Nu, prinţule. Jun are mulţi bani - şi există pe lumea asta mulţi francezi, români sau americani care să-şi dorească o grămadă mare de bani...

Prinţul oftă greu:

- Păi şi-atunci cum facem?

- Facem aşa cum am hotărât de la început. Stăm aici cuminţi, ascunşi, şi aşteptăm să se termine războiul. Momentan, cei doi spioni care au grijă de noi sunt cinstiţi - nu-i interesează banii lui Jun.

- Păi şi-atunci ei ce primesc?

- Poftim?

- Ei ce primesc pentru că au grijă de noi? Dacă nu vor bani de la Jun...

Începu să râdă:

- Ei or să primească o medalie şi un serviciu mai important şi cu salariu mai mare. După ce-o să ajungem în siguranţă lângă tati, preşedintele Franţei o să-i cheme la el şi-o să le dea o medalie...

Florentina coborî de pe canapea şi intră în camera ei. Prinţesa era supărată rău... Léon "aprofunda" partea aia cu mulţumirea sufletească:

- Păi şi la ce le trebuie medalia aia? Nu era mai bine dacă pri-

meau bani? Adică ştiu că nu era bine dacă primeau bani şi ne spuneau lui Jun; dar ei nu vor bani?

- Prinţule... Pentru unii oameni, e mai important să fie cinstiţi şi să facă ceea ce trebuie să facă. Să simtă ei, în sufletul lor, că au făcut un lucru bun.

Léon se gândea... Decise să se ridice:

- Ştiu că v-aţi plictisit rău; dar vă rog să fiţi înţelegători. Tati ne-a ajutat să scăpăm de chinezii care ne urmăreau; dacă ieşim toţi trei prin oraş, s-ar putea să le atragem atenţia - iar toată strădania lui tati să fie egală cu zero. Îţi dai seama că, dacă or să descopere şmecheria lui tati, următoarea filmare n-o să mai aibă efect...

Prinţul aproba... Îl sărută uşor pe frunte:

- Mă duc să pregătesc cina.

- Mami, da' în curte ieşim?

- ... Mâine seară, mâncăm în curte. Şi, dacă văd că spionii nu se supără pentru că ieşim în curte, vă promit că o să ieşim mai des. Bine?

- Bine, mami.

Se apropie de uşa rămasă deschisă... Florentina îşi pusese pijamaua şi se lungise pe pat. Cu spatele la uşă. Prinţesa suferea rău de dor de tati...

- Şi mie mi-e dor de el. Dar n-avem ce face. Nu uita - noi trei valorăm 300 de milioane de euro, plus viaţa lui tati. Şi-a lui Diamant, şi-a lui Grasu... Şi cred că şi-a lui tataia Dumitru. Hai să încercăm să nu-i punem în pericol. Bine?

Nu primea răspuns...

- ... Nu uita cum a fost în Lyon. Nu uita cum am auzit împuşcăturile alea...

Florentina uitase "partea urâtă" a fugii lor. Uitase şi gloanţele. Sau poate că nu le uitase; poate că doar le ignora, pentru că ei îi era foarte-foarte dor de tati... Oftă greu şi decise să iasă; s-o lase să se gândească, să-şi dea şi ea seama că exagera...

Intră în bucătărie. Făcea macaroane cu lapte. Pusese laptele în crăticioară, dar nu aprinsese focul. Îl aprinse acum. Şi întoarse, involuntar, capul spre geam...

Volvo-ul era acolo. Era neclintit. Era gol. Femeia probabil că se dusese acasă... ca să-i convingă pe eventualii "contra-spioni" că regina aurarilor nu mai locuia în căsuţa de pe Rue Jean Effel 33. Aşa că era bine. Imaginile de la televizor avuseseră efectul scontat. Jun îi credea în Bucureşti acum...

Deci, problema cu chinezii era 90% rezolvată. Avea acum problema copiilor, care nu prea mai puteau să stea închişi în casă...

Reveni în cameră şi reporni laptopul. Léon se uita la desene. Ea aştepta să pornească odată... Youtube... Ştefan regele aurarilor... Zâmbi slab:

- Florentina, vii să vezi?

Nu - nu auzea zgomote din camera ei... Se ridică şi se grăbi să ajungă lângă ea. Şi, deşi prinţesa era mare iar ea era obosită şi stresată rău, decise s-o ia pe braţe. Florentina bombăni:

- Eu m-am culcat.

- Ba te culci peste cinci minute. Te rog frumos!

O aşeză pe canapea, apăsă play şi puse laptopul pe masă, în faţa lor. În secunda imediat următoare, prinţesa se repezi să maximizeze fereastra filmului...

Reveni în bucătărie şi scoase macaroanele - ea o să vadă filmările la noapte. O să stea până târziu şi-o să scrie în jurnal. Şi-apoi o să revadă filmările, încuiată în baie probabil, şi-o să-l privească... şi-o să plângă cu sughiţuri de dorul lui...

Ştefan

Masa era gata. Iar dacă nu era gata, dat fiind faptul că se făcuse ora opt, Florina o să vadă un şef extrem de încruntat! Ei erau privilegiaţi aici - aveau acces practic la tot domeniul! Măcar atunci când şeful era acasă, să respecte regulile!

Ieşi şi porni spre scări. Îi auzea discutând în living...

Înlemni, văzând cum se aşezaseră la masa de 12 persoane...

Graţiela luase totuşi o hotărâre bună. Era indispus - şi-i venea să redecoreze atunci când se uita la scaunele goale de lângă el! Asta le va aminti tuturor că regina şi copiii lipseau - iar revenirea lor era cât se poate de urgentă.

Trase scurt scaunul şi se aşeză. Iar uşa bucătăriei se deschise imediat... Ei bine, pe chestia asta n-o să-i certe, indiferent câte greşeli făcuseră sau vor face la aranjarea mesei! Pentru că azi erau punctuali, o să tacă...

Masa era dezechilibrată rău. În stânga lui, după scaunul liber, erau cei trei consilieri. Diamant probabil că jubila tot, pentru că stătea lângă Roşcată! Aleodor probabil că se simţea destul de ciudat, priponit tocmai acolo! Dar cu adevărat ciudat se simţea Adina - singura care stătea în dreapta lui. Spătarele scaunelor goale garantau cina scurtă şi lipsa apetitului...

Diamant tăcea; îşi privea paharul cu Coca-Cola şi tăcea. Roşcata căuta ceva în poală. Probabil că încerca să găsească un cuvânt care să-l facă să zâmbească măcar - şi-i era frică să facă totuşi zgomot... Aleodor oricum făcuse ulcer în Lyon... Adina dădea să plângă... ştiind că ea fusese ultima care-i văzuse la Cannes şi gândindu-se că, dacă ar fi ieşit cu ei la plimbare, poate-ar fi putut să-i ajute şi ea cumva...

Nu va schimba aranjamentul scaunelor. Cina, în forma de astăzi, era cel mai rece duş care se putea inventa! Era cea mai puternică motivaţie pentru cei trei oameni din stânga lui. Aşa că ridică furculiţa:

- Poftă bună.

Gata - start. Acum mâncau repede şi fără poftă - şi uitau despre invitaţia la jocul de cărţi. N-avea ce le face...

Florina gătea bine. Respectase reţeta Sandei Marin. Paharele sticleau, deşi conacul era în renovare complexă iar atmosfera era plină de praf. Faţa de masă era impecabilă. Nu se auzea guriţa lui Thomas... Era mulţumit de ei. Dacă o ţineau tot aşa...

Nu avea ce să le mai spună consilierilor lui. Discutaseră totul - şi afacerile, şi recuperarea familiei... Adina bufnea în plâns dacă o punea acum să spună "Da" sau "Nu"...

Or să tacă.

22 mai 2011 - duminică

Roşcata

Micul dejun era bun. Consta din două sandwich-uri "fără ştaif". Era opt , iar Florina se albăstrise când o văzuse intrând în bucătărie; aşa că îi făcuse repede ceea ce-i ceruse, adică cele două sandwich-uri, şi se scuzase cu cerul şi pământul că micul dejun nu era încă gata...

La şapte dimineaţa, acceptase ideea că nu mai poate să doarmă. Deşi fusese obosită, adormise supărată, cu gândul la scaunele alea goale... Iar la şapte deschisese ochii. Făcuse un duş şi coborâse. Şi-acum servea micul dejun la o masă din curte. Mintea ei era la laptop; dar laptopul era în dormitorul lui Ştefan, aşa că nici nu se gândea să-l trezească ciocănind la uşă, sau intrând pâş-pâş...

Uşa se deschise încet. Tresări, cu ochii în ochii lui... Diamant zâmbi slab:

- Neaţa.

Zâmbi şi ea:

- Neaţa. Matinal azi...

Îl văzu ieşind... şi ridicând puţin trollerul:

- Cine se scoală de dimineaţă, la aeroport ajunge!

Ah, la naiba! El pleca azi în România! Uitase complet! Şi realiza acum că-i picase rău faţa atunci când realizase că îl va vedea plecând în următoarele 2 minute...

"Nu-nu! N-ai voie să-ţi pice faţa! Repede - zi-i ceva!"

- La cât ai avion?

- Opt jumate. E cu escală - dar nu mă deranjează. Preiau nişte scrisori din Paris...

Aprobă încet cu capul... Iar Diamant porni spre capătul conacului:

- Să aveţi grijă aici.

Hei! Păi pleca deja? Se grăbi să-l oprească:

- Nu stai la micul dejun?

Ochii albaştri o priviră lung, amuzaţi:

- Opt jumate...

Ah, la naiba! Abia-i spusese că are avion la opt jumate!

"Şi-acum te-ai dat de gol, ca o proastă!"

Simţi cum face "combustie spontană" - iar obrajii o frig îngrozitor, în timp ce cămaşa se lipise instantaneu de transpiraţia rece de pe spate! Roşise rău... Ciudat - dar Diamant se grăbi "s-o salveze"!

- Las' că mănânc în avion.

Se grăbi să aprobe şi să bălmăjească şi ea ceva inteligent:

- Să ai poftă!

- Mersi la fel.

- Şi să ai grijă acolo...

Diamant întoarse capul şi-o privi lung, zâmbind... Şi ea îi zâmbea, deşi obrajii îi erau la fel de fierbinţi...

- Pa!

- Pa!

Şi gata - el îşi vedea de drumul lui... ea îşi vedea de-ale ei, urmărindu-l lung, aşa, cu privirea...

Nu-l mai vedea; dar se uita tot în direcţia aia. Ştia că era acolo, după zidul clădirii. Poate-o luase ea razna - dar simţea că voia să se uite aşa, lung, în direcţia în care era el... Auzi motorul pornind... BMW-ul trecea grăbit spre poartă; vedea, mititel de tot, capul lui...

Şi gata - Diamant plecase. Aproape imediat, uşa se deschise. Cine era? Cine-o văzuse? Aleodor...

- Neaţa.

- Neaţa.

Spionul arătă imediat spre farfuria ei:

- Trişezi...

- Nu neapărat. Mă-ndop - că nu vreau să aud reclamaţii de la şefu'.

Aleodor râdea şi-şi trăgea un scaun lângă ea... Şi-acum tăceau. Că n-aveau ce mari chestii să-şi spună, ea şi el. Tăceau... Spionul sparse primul tăcerea:

- ... A fost supărat rău, când cu Lyonul - nu-i aşa?

Aprobă încet cu capul...

- Şi încă mai e supărat.

- Şi-o să tot fie, atâta timp cât scaunele alea de la masă sunt goale.

"Aşa! Că poate te motivez..."

- ... E greu aşa, fără acte. Oamenii mei n-au cum s-o găsească, dacă nu-şi foloseşte identitatea.

- Francezii cum au găsit-o?

- Ţinându-se după chinezi, după Gilles... şi interceptând comunicaţiile de la Cannes. Ei au aparatură "adevărată". Şi specialişti "adevăraţi". Şi-o armată de oameni - băşca poliţiştii în civil. Eu degeaba dau tare-tare din barca mea cu vâsle - ei au vapor...

Avea si el dreptate... totuşi!

- ... Las' c-o să-i găsim noi! Săptămâna viitoare, sunt sigură că o să-i găsim!

- Tot ce se poate! Nu asta-i problema...

- Şi-atunci care-i problema?

- Problema e că Ştefan nu mai are încredere în mine, de când cu Lyonul. Şi-o să-l trimită pe Diamant după ea. Chinezii se ţin scai de el şi-n Bucureşti, vorba aia... Şi tare mi-e mie teamă că o să ne jucăm din nou ca-n Lyon...

- Nu cred. De data asta, o să fie altfel. Mult mai bine.

- ... Ar fi bine dacă m-ar lăsa să mă duc eu s-o iau. Cât e el ocupat cu afacerile, Diamant e în Bucureşti iar eu mă duc pe şest şi-o iau. M-am gândit chiar să vin cu voi, cu maşina; şi să mă lăsaţi la o adresă oarecare, iar voi să vă duceţi la afaceri... Eu să iau un taxi...

- Chinezii ăia nu-s proşti, să ştii!

- Nu-s; da' au ordin să se ţină după el. Eu, dacă zic în gura mare că am liber trei ore şi mă duc să caut nişte cadouri pentru rude...

- Păi să-i spui lu' şefu' ideea asta, când se trezeşte.

- S-a trezit deja.

Serios? Ştefan se trezise? Aleodor ridică o sprânceană:

- Sau credeai că Diamant a şters-o parşiveşte?

Aah, cât de proastă era! Se grăbi să se ridice:

- Am fugit la treabă!

- Treabă?

- Da, treabă!

Că n-o să-i explice lui ce treabă! Urca în fugă scările... Alerga pe coridorul ăla... şi ciocănea corect la uşa lui.

- Intră.

Se conformă şi zâmbi:

- Neaţa, şefu'.

- Neaţa.

Era supărat fleaşcă. Zâmbetul îi "pică" instantaneu... La naiba!

- Ce-i?

- Am venit să iau laptopul, să fac socotelile.

- Ia-l. Şi spune-i Florinei că vin la micul dejun la ora nouă.

Se grăbi să ia laptopul şi să iasă... Şi porni încet pe coridor...

Diamant n-o mai întrebase nimic. Nici nu-i mai spusese nimic... special. Se purtase pur colegial. Se îndoia că făcuse asta pentru că aseară îşi spuseseră "Noapte bună" şi se-ncuiaseră fiecare în camera lui! Era altceva... Poate că se răzgândise el... Poate că se hotărâse ea prea târziu... Poate că n-avusese el inspiraţie... sau dispoziţie... Poate că Ştefan îl vizitase aseară şi-i amintise că era însurat şi-avea şi doi copii...

Azi nu era o zi bună. Azi era o zi de tot rahatu'! Diamant plecase pur şi simplu, Aleodor încerca mişcări de ţânc cu ea, Ştefan era supărat fleaşcă... Degeaba ardea soarele cu putere - azi era o zi execrabilă! Aşa că...

Ştefan

Fuma şi-i privea lung...

Aleodor şi Roşcata stăteau în curte, la prima masă. Amândoi aveau

câte-o cană mare cu cafea în faţă... Îi plăcea ceea ce vedea. Atunci când Aleodor ieşise din conac, se aşezase lângă ea; dar atunci când ea revenise cu laptopul, se aşezase în faţa lui Aleodor. Puştoaica nu era fraieră deloc! Ascundea socotelile de ochii spionului...

Stinse ţigara şi porni spre uşă. Şi se opri totuşi...

I-ar fi plăcut să poată să închidă ochii şi să-şi imagineze că aici, în patul ăsta mare, dormea regina - iar el ieşea pe vârfuri, ca s-o lase să doarmă... Dar ştia că, dacă închidea ochii, n-o să poată să vizualizeze scena. Aşa că n-o făcea. Nici măcar nu încerca! Era destul de supărat şi-aşa - nu-i mai trebuia necazul propriilor neputinţe mărunte...

Ieşi şi porni spre scări. Thomas uda florile de la geamuri. Imediat cum îl văzu, puştiul se opri, lăsă sticla jos şi luă poziţia de drepţi... Şi-l salută politicos:

- Bună dimineaţa.
- Neaţa. Ocupat, văd...
- M-a pus mama să ud florile.
- Ai mâncat?
- Da.
- Da?
- Da. Noi mâncăm la şapte...

De ce, numai ei ştiau... Îi zâmbea; puştiul îl privea lung, cu neîncredere... Ciufuli uşor şuviţele şatene:

- Dă-i bătaie! Să nu le pui prea multă apă, că putrezesc.
- Da.

Era un copil cuminte şi muncitor. O să aibă grijă de el... O să aibă grijă să se ţină de şcoală... Coborî scările şi se grăbi să iasă:

- Neaţa.
- Neaţa.

Trase scaunul de lângă Roşcată, iar laptopul se întoarse spre el:

- Mail de la Popescu.

Şi-o văzu ridicându-se, grăbită probabil să-i aducă şi lui o cafea... Păi să vadă ce-i scria Popescu - nu?

Bună dimineaţa, dle Ionescu.

Astăzi suntem în 22 mai - iar şefii tocmai m-au anunţat că luna de miere s-a încheiat. Ce să le transmit? Mergem înainte în trimestrul de dulceaţă, sau batem palma pe-un an?

Ion Popescu

Ce simpatic! Cu alte cuvinte, lor le-a plăcut de mama focului cu contele! Şi cereau o prelungire a contractului, orice-ar fi! Roşcata venea cu cana... O lăsă s-o pună pe masă, ca să n-o scape, şi ridică tonul, în romanes:

- Fă! Tu câţi bani i-ai trimis lu' ăsta?

Gata - era vişinie-albastră. Luase poziţia de drepţi - dar era pregătită să se tupileze în orice clipă...

- N-auzi ce te-ntreb? Câţi bani i-ai trimis lu' Popescu pân' acu'?
- 1,420 a ieşit calculul.
- Şi mie de ce nu mi-ai zis, fă?

"Că nu mi-ai zis să-ţi zic" - urlau ochii ei. Dar gura tăcea. Era pregătită să fugă tupilat în conac... Gesticulă larg spre laptop:

- Ete - l-ai dat pe omu' ăsta în palpitaţii!

Roşcata tăcea... Aleodor nu ştia dacă să râdă sau să se ascundă sub masă... Ridică tonul şi mai şi, serios ca la balamuc:

- Zice că să batem palma orice-ar fi! Şi mă-ntreabă dacă o batem pe-un an, sau doar pe trei luni. Ete ce zice! Trimestrul de dulceaţă! L-ai dat pe omu' ăsta în dansuri populare, de zice de trimestru' de dulceaţă! Să nu mai faci, fă! Să nu mai faci, că ne moare spionii de infarct şi de comoţie şi dracu ne ia! Cine mai are grijă de noi p-aici?

El cam răcnise la ea. Aleodor însă începuse să râdă încă de la "orice-ar fi". Evident, până la sfârşit dăduse-n hohote de râs cu lacrimi! Ea însă îl privea lung, neclintită, serioasă... Iar el o privea lung şi avea sentimentul că exagerase rău... "Explodă" din nou:

- Şi-acu' ce stai acolo? Vino-ncoa, să serbăm! Vino-ncoa, să-ţi zic o vorbă!

Roşcata nu se clinti; în schimb, începu să tremure uşor din tot corpul... Se ridică, zâmbind de data asta, şi reveni la tonul normal:

- Hai, fă, nu face aşa! Ia - stai jos...

O aşeza lângă el; ea se aşeza maşinalicește, pentru că tremura rău... Aleodor râdea - dar o privea cu milă! Îşi dădea cu uşurinţă seama ce mutră avea Roşcata lui acum... Puse palmele pe umerii ei:

- Aleodoare, ia du-te tu şi adu paharele de cristal şi nişte şampanie... Şi pe Adina...

Spionul pornise spre conac; o simţea pe Roşcată tremurând în continuare... Oftă scurt:

- Acu' fix o lună, ţi-am spus "*Le roi est mort*". Îţi aminteşti?

Aproba...

- Spune-mi sincer... Ai regretat vreodată că ai plecat cu mine?

Acum nega repede.

- Nici acu' un minut?

Nega din nou...

- Mă bucur să aud asta. Pentru că nici eu n-am regretat că te-am ales pe tine. Şi-ţi mulţumesc că n-ai rămas atunci pe yaht. Îţi mulţumesc că mă ajuţi... Îţi mulţumesc că mă suporţi, pe mine şi "botezurile" mele nesărate...

Nu mai tremura aşa tare - dar tot tremura! Acum însă, era sigur că consiliera lui îl iertase pentru poanta foarte nesărată pe care i-o făcuse adineauri. Şi cum Aleodor tocmai punea pe masă şampania şi Adina patru pahare, se aplecă şi-o pupă pe creştet:

- Bravo, fă!

Spionul zâmbea... Se aplecă să vadă ochii albaştri. Şi cum lacrimile curgeau din ei "ca la balamuc", ridică mirat sprâncenele:

- Fă! Sigur n-ai regretat, acu' un minut jumate?

Roşcata lui zâmbea, plângea şi nega... Aşa că se aplecă şi luă şampania. Desfăcu sârmuliţa, agită scurt sticla şi-mpinse dopul:

- Doamne-ajută!

Sticla bubui, împroşcând şampanie peste tot - pe ei, pe masă... Repede - paharele! Măcar un deget de şampanie să bea şi ei! Adică să ciocnească! Aducea Aleodor altă sticlă, puţin mai târziu...

Serbau "căsătoria de-un an". Aleodor nu ştia asta - presupunea însă că şeful lui nu vorbise serios cu "trimestrul de dulceaţă". Adică spera că tâmpenia aia din Lyon, când nu asigurase ambele părţi ale casei, fusese anulată de filmarea impecabilă de la ştiri - şi nu afecta foarte mult perioada în care contele va conlucra cu serviciul de informaţii. Spionul râdea, dar nu-l privea. Semn că-i era teamă...

Diamant

Privea lung tava din faţa lui şi zâmbea...

Decolase în urmă cu jumătate de oră. Atunci când fusese întrebat dacă doreşte micul dejun, aprobase; şi-acum se holba la micul dejun şi nu se-apuca de el - deşi îi era foame! Se holba la farfuria aia şi se gândea la ea...

O văzuse înainte să iasă în curte. O privise lung, se delectase cu imaginea îngândurată... şi decisese să nu-i spună nimic - să plece repede. Ca s-o lase să se gândească la motivul pentru care nu încercase să afle dacă ea se gândise la presimţirile lui. Şi uite că aflase un lucru nou - da, Raina se gândise la partea aia cu "dragoste la aşternut". Şi putea spune că nu-l aşteptase în curte... dar se bucurase teribil când îl văzuse ieşind. Erau doar ei doi... iar el "o tuflise" instantaneu cu vestea că pleca glonţ la aeroport...

Când îşi dăduse seama că insistase să servească micul dejun în compania lui, roşise toată! Doamne, fusese atât de scumpă! Atât de... de-i venise să se repeadă şi s-o pupe rău! Se abţinuse - pentru că îl găsise pe Ştefan treaz, îmbrăcat corect, fumând la fereastră. Se delectase deci cu imaginea ei... cu regretul sincer din ochii ei... şi plecase la aeroport! Încercase să fie foarte atent la oamenii din jurul lui, la interacţiunea cu oamenii din jurul lui...

Şi-acum era în avion, în aer, în drum spre Paris. Avea în faţă micul dejun. Se holba la el şi nu-l începea...

Cândva, demult, Ştefan îi spusese că avea momente când se simţea ca un adolescent drogat. Datorită Anei, bineînţeles! Ei bine, aşa

se simţea el acum. Era aerian, zâmbea tâmp, mintea lui era plină de ea şi simţea că ar fi vrut să-i dea telefon şi să-i spună că o iubeşte - dar nu prea-i venea să-i dea telefon pentru că nu era sigur că-şi găsea cuvintele. Iar în timpul ăsta avionul se apropia de Paris iar micul dejun se răcea în faţa lui...

Şi era aşa de bine...

Ana-Maria

Léon se uita la filmările cu tati, de la petrecerea de la Cannes. Le văzuse şi ea, azi-noapte. Frumoase filmări! Până la trei plânsese, cu ochii la el! Pupase de multe ori ecranul... Florentina se uitase şi ea, dar numai puţin. Se retrăsese în camera ei, pe motiv că voia să scrie. Să exerseze. Să nu uite cum se fac literele. Îi spusese că azi e duminică, iar de mâine vor relua temele - dar ea insistase că se-apucă de azi, că are treabă, că e ocupată...

Oftă greu şi descuie uşa. Şi privi lung Volvo-ul parcat pe trotuar...

Ieşi, se grăbi la poartă şi apăsă clanţa. Da, era încuiată; dar simţise nevoia să verifice asta! Volvo-ul era gol...

Reveni lângă casă... făcu doi paşi în dreapta şi se aşeză. Şi privi atent de jur împrejur, încercând să-şi dea seama cât de bine protejată era de privirile indiscrete...

Nu vedea nimic - nici case, nici oameni, nici maşini, absolut nimic! Curtea asta era un fel de junglă! Era înconjurată de tufişuri dese, iar partea de fier forjat din gard era îmbrăcată bine în iederă. Răsuflă uşurată şi se ridică. Şi intră în casă:

- Repede, amândoi picii la mine!

Léon ajunsese aproape imediat; paşii Florentinei nu se auzeau... Prea bine! Luă prinţul de mână şi şopti:

- Promiţi că mă asculţi? Şi nu faci ce-ţi trece ţie prin cap? Şi vorbeşti în şoaptă? Şi îi spui prinţesei Théo?

- Promit!

Îl scoase în grădină şi-l trase acolo, în dreapta:

- Stai jos aici. Mă duc s-o aduc şi pe căpoasa aia mică.

- Şi nişte jucării!

- Da, şi nişte jucării. Fii atent la mine! Dacă vezi pe cineva pe lângă gard, te ridici şi intri în casă. Dacă te strigă cineva, te ridici şi intri în casă. Dacă vezi că a intrat cineva în curte, sari în picioare şi fugi în casă. Ai înţeles?

- Da, mami.

Şi gata, că-l dădăcise destul! Avea un băieţel isteţ şi ascultător! Nu trebuia "să-l toace" chiar aşa! Trebuia să aibă încredere în copiii ei...

Reveni în casă, o luă pe Florentina de braţ şi-o ridică de la masă. Şi apucă să citească "Dragă tati". Uau! Prinţesa îi scria regelui? Trebuia neapărat să citească scrisoarea aia, la noapte! Momentan, o ducea pe prinţesă în curte... O aşeza lângă Léon... şi-şi amintea că era mamă şi o urmărea mafia chineză - începu "să toace", pentru ea de data asta:

- Dacă vezi pe cineva pe lângă gard, te ridici şi intri în casă. Dacă te strigă cineva, te ridici şi intri în casă. Dacă vezi că a intrat cineva în curte, sari în picioare şi fugi în casă. Ai înţeles?

- Da.

- Mă duc după jucării şi mă-ntorc.

Alegă în casă - că făcea acum o imprudenţă colosală! Se lăsase "înmuiată" de supărarea Florentinei - şi-i scosese în curte atunci când maşina era goală! Aah! Dacă ar fi dus-o mintea...

Dar, poate că decizia ei era totuşi bună. Dacă maşina aia era stativ pentru camera de supraveghere, în maximum un sfert de oră o să apară femeia. Şi-aşa afla şi ea care era scopul maşinii aici! Dacă femeia nu apărea...

Din păcate, erau în Franţa. Nu putea să ude trei cearceafuri şi să le-ntindă pe trei sârme, între tufişuri. Trebuia să se bazeze pe desimea frunzelor... şi pe noroc. Şi pe spionii francezi. Şi pe ştirea de ieri dimineaţă. Aşa că or să stea toţi trei la soare... şi-apoi or să mănânce. Şi-apoi urma masa de prânz, somnul de prânz... şi poate renunţau ei la ideea plimbării...

Mâine se ducea la cumpărături. O să le ia o căsuţă de pânză, pentru grădină. Deşi se îndoia sincer că or să vrea ei să stea în ea...

Diamant

Opri motorul şi coborî de la volan. Oamenii îl salutau; el le răspundea grăbit. Trebuia să ajungă urgent în birou! Trebuia să-şi verifice mail-ul! Trebuia să ştie dacă fusese idiot...

Ultimii paşi îi făcu în fugă! Descuie uşa primăriei şi năvăli înăuntru. Apăsă butonul calculatorului... Îşi aprinse o ţigară şi se trânti la birou. Şi auzi uşa primăriei deschizându-se, închizându-se...

Nea Dumitru intră şi se aşeză în faţa lui. Bătrânul era serios. Nu era supărat, deşi probabil că nu vorbise "de-un car de ani" cu Ştefan...

Oftă greu:

- Unchiule, am senzaţia că va trebui să mă baţi.

- De ce, mă?

- Pentru că am fost idiot, deşi mi-ai zis să nu fiu idiot...

- Eu ştiu ce să zic? Cred că mai degrabă ar trebui să te pup, că mi-ai repatriat nora şi nepoţii!

Îl lua la mişto?... Nu. Îi spunea că aia chiar fusese o idee foarte bună! Numai că negă... şi completă:

- Ba o să mă baţi - că ai fi putut să-i ai aici acu' o săptămână.

Unchiul lui îl privea lung... Mail-ul! Repede! Pornea... Trash... Isamu... Apăsă pe mesaj. Şi descoperi că fusese, într-adevăr, un idiot...

- ... Bag seamă, după cum ţi-a picat falca, că ai fost idiot. Zi-mi acum de ce să te bat - că nu-mi reuşeşte, dacă n-am motivaţie...

Păi... Păi să înceapă cu începutul, nu? Scoase dispozitivul de bruiaj şi-l porni. Şi oftă greu:

- Ştefan şi-a cumpărat un conac în inima Franţei, lângă Bourges. A făcut firma pe numele Rebecăi, căreia i-a închiriat un spaţiu în conacul ăla... Şi a făcut 138 de anexe la contracte pe care le derula prin firma din Cannes. A mutat practic contractele alea pe firma nouă, Raina Consulting. I-a trimis lui Isamu pe fax anexele alea... Amicii din Spania l-au ajutat să facă un filmuleţ cu părinţii lui Jun. Aşa, de intimidare. Ştefan l-a trimis vineri pe Aleodor să i-l înmâneze personal lui Isamu, în faţa vilei, la gard; iar seara a dat petrecere mare, la Cannes. A închiriat o vilă de lux, la 200 de metri de vila lui, şi a chemat toţi oamenii care-au fost la *pomana*. Şi-a făcut paranghelie mare acolo... Când a aflat cât de bine se distra contele cu invitaţii lui, Jun i l-a trimis pe Gilles. Înjunghiat.

Nea Dumitru se aplecă spre el, peste birou... Oftă din nou:

- O dubă de-a lui Jun a oprit în faţa porţii; şi i-au dat vânt pe asfalt, după care au plecat... Gilles a murit în braţele lui Ştefan. Dar a apucat să-i spună unele lucruri... I-a spus că nu l-a trădat. I-a spus că Isamu e cu el - adică cu Ştefan, nu cu frati-su. I-a spus că Ana e în Orléans... şi-apoi a spus "Aimée Vainqueur". Şi-a murit. Ştefan a înebunit... Rebeca a fost isteaţă şi iute - l-a buzunărit şi-a luat tot ce-a găsit asupra lui: telefonul, hârtiile... Tot! Gilles avea asupra lui toată "documentarea" - mail-uri primite de Isamu, pe care chinezul i le-a dat atunci când l-a trimis să o ajute pe Ana... Avea inclusiv mail-ul pe care Isamu mi l-a trimis şi mie, acu' o săptămână; şi pe care eu l-am şters fără măcar să mă sinchisesc să-i citesc subiectul. Gilles s-a dus acolo unde scria în mail; a ajutat-o cu bani şi cu acte. Deci, dacă m-aş fi dus, aş fi găsit-o şi eu. Aşa că poţi să mă baţi liniştit - că o merit.

- ... Cu alte cuvinte, puteai să-i aduci acasă pe şest...

Aproba încet...

- Ştefan ce-a făcut după ce-a murit Gilles?

- Ştefan şi-a sunat omul din Nisa şi l-a trimis acolo cu un lunetist. Au lichidat şase bodyguarzi de la vila lui Jun. Iar Aleodor a fost trimis de urgenţă în Orléans, unde au filmat în toiul nopţii recuperarea familiei Ionescu...

- ... Şi-acum cum stau lucrurile?

- Acum? Acum, Ana e undeva în Orléans, păzită de serviciile secrete franceze. Se pare că chinezii s-au retras - sau, în fine, aşa zicea Gaboraş azi de dimineaţă. Oficial şi pentru toată lumea, familia

Ionescu e în Aurari. Iar eu am pregătit aici un lot nou de fete şi-unul de cerşetori. O parte din ei s-au antrenat intensiv zilele astea, cu ochii la fotografii recente...

Unchiul lui aproba încet...

- Şi totuşi, simt că Ştefan n-o să aibă încredere în Aleodor. Atunci când o să fie momentul să-i ia de-acolo, o să mă trimită pe mine. Iar eu am în permanenţă patru chinezi la un metru în spate. Aşa că am fost idiot...

- Ai cam fost, să ştii! Da' măcar te-ai dezmeticit?

- Da. După ce l-am văzut pe omul ăla murind, după ce-am văzut cu ochii mei mail-urile şi-am auzit din gura lui Ştefan care-au fost ultimele cuvinte ale lui Gilles... Da. Ai avut dreptate. Isamu nu l-a trădat pe Ştefan. Isamu încearcă doar să-şi ţină familia departe de dracii lui frati-su - şi deci se conformează la ce zice ăla, atunci când n-are încotro.

- Bun! E important să te dezmeticeşti şi să fii obiectiv...

Aproba, privind lung ecranul ăla... Ochii i se umplură cu lacrimi:

- ... Ce să fac, unchiule?! Aşa sunt eu! N-am încredere în nimeni! Cum să fi avut încredere în chinezul ăla? Când, vorba aia - Jun e frati-su?

- Era normal să n-ai încredere în el; dar trebuia să fii obiectiv. Şi să-l informezi corect şi complet pe Ştefan.

Aproba...

- ... Şi-acum ce-ai? De ce plângi?

Îşi şterse scurt lacrimile:

- Fiindcă femeia aia stă pitită, cu copiii, şi-i ţâţâie curu' de frică din cauza mea!

- Nu cred că tu eşti de vină pentru frica ei.

- Femeia aia stă acu' pitită, cu copii cu tot, iar el înghite cu ghionturi - pentru că am fost îndeajuns de idiot să nu citesc mail-ul ăla.

- Dacă l-ai fi citit, probabil te-ai fi gândit că e o cursă, menită să te ducă la un moment dat la o anumită adresă, la îndemâna chinezilor. Nu te învinovăţi chiar aşa...

Daa! Cum să nu se învinovăţească? Şi nea Dumitru, şi Ştefan, şi Aleodor - toţi îi spuseseră că Jun era capul răutăţilor! Iar el era consilierul lui Ştefan - şi-ar fi trebuit să-l informeze, inclusiv apropo de cursa aia! Îi era o ciudă...

- Eu zic aşa: las-o cum a picat. Nu-i mai zice lui Ştefan de mail-ul ăsta; că-l amărăşti degeaba. E istorie - timpul a trecut, ocazia s-a dus... Ana e în Orléans; şi-acum ştie şi Ştefan asta. Mail-ul ăla rămâne secretul nostru. Spune-i despre el de-abia după ce o recuperaţi pe Ana şi pe copii; adică atunci când informaţia din el îl va ajuta pe Ştefan să calculeze plusuri şi minusuri în dreptul chinezului lui. Tu concentrează-te acum asupra loturilor noi, asupra planului pentru recuperarea lor în siguranţă... Şi, pe viitor, încearcă să nu mai faci.

- Mă jur că nu mai fac!

- Bun! Şi-acum o să-ţi zic o chestie care-o să-ţi placă mult...

Nea Dumitru se sprijini comod de spătarul scaunului şi zâmbi:

- După ce se va termina războiul, Ştefan va trebui să se împace cumva cu Isamu.

Şi-asta o să-i placă lui mult? Se îndoia...

- Numai că fi-miu, odată ce s-a întors cu spatele, nu mai revine asupra deciziei. Şi va trebui s-o facă totuşi. O să se uite la chinezul ăla ca la întruchiparea răului... deşi ştie că nu l-a trădat... Şi-or să se mai întâmple unele lucruri, până se termină războiul. Nici Isamu n-o să-l prea aibă pe fi-miu la suflet - şi-o să fie şi el nevoit să revină la butoane, sub conducerea lui Ştefan... Bănuiesc că chinezul o să agreeze ideea - că sub comanda lui frati-su n-o să poată sta, iar strungar nu-i şade bine să se facă...

Începu să râdă - şi-şi şterse iar lacrimile...

- Numai că există o problemă. Chinezul ăsta, mic şi chinuit şi izolat în biroul de la Cannes, avea în aprilie ocazia să-l oprească pe Jun. Chinezul trebuia doar să se ridice de la birou, să se urce în maşină şi să se ducă la poliţie. Şi să facă o sesizare, cum că domnul conte a fost ucis, sau a dispărut misterios, împreună cu contesa şi copiii... Putea să sesizeze autorităţile. Putea să ceară sprijinul autorităţilor. Putea să se ducă la Fisc şi să anunţe că directorul firmei e de negăsit - aşa că statul francez trebuie să îngheţe activitatea firmei. El a ales însă să marşeze la planul lui Jun. Să conducă el firma mai departe. Nu contează pentru ce sau pentru cine a făcut-o. Nu contează ce comisioane calculează şi în ce conturi le virează. Isamu putea pune punct războiului în maximum trei zile. În schimb, a ales să contrasemneze ordinele lui frati-su - şi să-l împingă pe Gilles într-o situaţie care i-a adus moartea. Pentru ca Ştefan să-l ierte, chinezul să-şi mănânce papara iar tu să ai mulţumirea sufletească de care ai atâta nevoie, cineva trebuie să frece rău de tot ridichea chinezului. Acel cineva vei fi tu.

Poftim?

- Tu, Toma necredinciosul care n-ai încredere în nimeni şi nimic, trebuie să-ţi joci rolul până la sfârşit. Isamu nu poate da ochii cu Ştefan; aşa că o să tot vină pe-aici, o să tot încerce să dea ochii cu tine... Va trebui să-l faci să înţeleagă ce-a greşit. Şi va trebui să-l aduci în stadiul în care Ştefan să-l ierte.

Adică?

- Va trebui să-l faci să coboare atât de jos şi să-i pleci capul atât de mult, încât Ştefan să-l ierte totuşi.

Zâmbi slab... şi şopti:

- Dar până la asta or să mai treacă multe luni!

- Ohoho! Habar n-ai tu! Dar, oricum, apucă-te şi pregăteşte-te! Că nu se ştie niciodată când se-mpiedică Jun rău de tot...

Aprobă iar unchiul lui se ridică:

- Să nu mai spui nimănui despre mail-ul ăla. N-ai schimba cu nimic lucrurile; dar i-ai întrista pe toţi.

Opri calculatorul şi se ridică:

- Într-adevăr - i-aş întrista pe toţi. Şi-aşa, el e supărat fleaşcă!

Fu prins uşor de braţ:

- Eşti tu sigur?

Aprobă... şi-l lămuri:

- La conac, a pus o masă de 12 persoane. I-a dat Graţielei aranjamentul scaunelor; iar ea ne-a informat discret.

Scoase foaia şi i-o întinse. Bătrânul se încruntase rău acum...

- Aseară, am simţit pe pielea noastră cât de trist şi supărat e el. Crede-mă că a fost cea mai amară cină pe care-am băgat-o vreodată-n mine!

- V-a arătat ce simte el - tocmai ca să vă intre bine-n cap că prioritatea numărul unu este familia lui. Hai să mergem în căsuţa aia ultrapăzită, să bem o tărie... şi să ieşim veseli de-acolo. Că aşa trebuie să ne vadă toată lumea - veseli.

Corect! Se duceau să viziteze familia contelui - aşa că or să iasă foarte veseli! Şi foarte destinşi şi puşi pe petrecere! Ca să-i reuşească asta, se va gândi la Raina...

Aoleu, Raina! Şi Safira! Inelul! Trebuia să-şi pună iar inelul de gât - că-l sinucidea Safira dacă afla că "nepreţuita comandă" putea zace şi-n port-act! Mm....

Ştefan

Azi fusese o zi frumoasă. Plăcută. Petrecuseră practic toată ziulica - şi nu mai aduseseră vorba nici despre Ana, nici despre Gilles, nici despre Jun sau Isamu... Tocmai de-asta, cinaseră afară, în curte, la masa de patru persoane. Atmosfera fusese mult mai plăcută...

Era singur la masă acum - Adina avea de trimis nişte mail-uri, Roşcata făcea un duş, Aleodor aştepta un raport important...

Fuma şi se întreba dacă chinezul lui încercase să ia legătura cu el până acum. Se îndoia că-şi permitea Isamu să-l anunţe aşa, indirect şi evaziv, că "făcuse rost" de mail-ul şi telefonul nou. Şi se îndoia sincer că-şi permitea să facă asemenea imprudenţe pe sub nasul lui frati-su! Jun nu era prost - îl lăsase pe Cheng lângă frăţiorul rebel. Individul ăla n-avea scrupule - era un fel de Diamant, dar fără minte. De exemplu, el unul n-avea angajaţi de-ăia cărora să le spună "Taie-ţi

urechea dreaptă" iar în secunda doi ei să se execute...

Oftă greu şi trase laptopul. Şi intră pe mail-ul special - trebuia să vorbească cu Diamant. Mâine pleca iar la treabă - la hălăduit prin Franţa. Diamant trebuia să dea drumul loturilor noi - şi-apoi să se concentreze asupra afacerilor din România. Trebuiau să pară destinşi, relaxaţi, liniştiţi sufleteşte şi foarte serioşi din punct de vedere financiar. Ca să reuşească să-i ducă pe chinezi de nas, trebuiau să se întoarcă cu spatele la oraşul ăla... Dumnezeule mare! - cât de greu îi era să se-ntoarcă cu spatele la ea!

Îi făcu apel lui Diamant şi deschise fereastra de messenger.

"- Salut."

Aştepta; fuma şi aştepta...

"- Salut.

- Cum merg lucrurile acolo?

- Foarte bine, momentan. Orăşelul e bine, paza e foarte bună, organizarea e impecabilă.

- Asta e bine. Loturile noi sunt gata?

- Da.

- Trimite-le mâine par avion.

- OK. Am auzit un banc bestial..."

Aşa! Aşa era perfect! Nici chiar pe mail-ul special n-aveau voie să spună lucruri mari! Mess-ul zicea că Diamant apasă o mulţime de taste...

"- Cică un gropar săpa liniştit în cimitir şi mai trăgea din ţigară. La un moment dat, dintr-un mormânt iese o mână. El sapă şi pufăie mai departe. Din mormânt iese mortul cu totul; el sapă şi pufăie mai departe. Mortul vine şi încearcă să-l sperie; el sapă şi pufăie mai departe. Şi-atunci mortul se supără şi decide să plece să caute alţi oameni pe care să-i sperie. Dă să sară gardul cimitirului, dar se pomeneşte cu o lopată după ceafă. Groparul pufăie: «Râdem, glumim, dar nu părăsim incinta!»"

Aa, super-parolă! N-or s-o uite nici chiar puştii ăia mici, caporalii de 10-12 anişori! Era perfectă! Îi trimise un emoticon "adecvat"... Diamant apăsa iar tastele...

"- Mă bucur că te-am făcut să râzi. Îţi trimit pe mail-ul oficial lista cu noile loturi.

- OK. Aştept.

- Vorbim.

- Vorbim."

Se muta pe mail-ul oficial... Da, avea un mail nou... cu ataşament...

Trebuia să completeze rubrica "Destinaţie". Trebuia să fie atent la steluţe... Să trimită tabelul ăla Graţielei şi lui Charan, care coordona reţeaua de cerşetori... Şi lui Mădălin - în caz că indianul lui Diamant era neatent sau se lua cu altele...

Trebuia să fie optimist. Diamant nu azvârlea aiurea cu cuvintele. Îi garantase că, în 48 de ore de la sosirea lotului nou, va afla unde anume era Ana - şi va avea o cale s-o contacteze. Trebuia să se gândească bine...

Ştia deja pe cine va ruga să o contacteze. Îi plăcea să creadă că acea persoană nu glumise... Îi plăcea să creadă că el va reuşi să stea liniştit, la câteva sute de kilometri depărtare - şi-şi va pune din nou baza în Aleodor... care rămânea la conac pentru că făcea doar două ore pe autostradă între Bourges şi Orléans...

23 mai 2011 - luni

Ana-Maria

Era ora 11. Soarele ardea cu putere - dar picii ei nu vor face azi insolaţie. Erau încântaţi de căsuţa de pânză...

Era liniştită... şi nu prea. Ieri, la cinci minute după ce ieşiseră în curte, femeia urcase la volanul Volvo-ului. Se simţise tare anapoda, ştiind că o scosese din casă duminică, în ziua ei liberă; dar încercase să-şi spună că n-avusese încotro, aşa că trecuse destul de repede peste asta. Copiii fuseseră mulţumiţi; mâncaseră bine, dormiseră bine... Iar după-amiază se iscase un vânticel rece - şi avusese motiv să nu-i mai scoată în curte. Se gândise deci că avea nevoie de-o codificare cu femeia aia; că ar fi trebuit să-i facă un semn care s-o trimită acasă, la familie şi treburile personale...

Azi, la opt, femeia apăruse din nou; aşa că, la opt jumate, ea încuiase bine uşile şi ferestrele şi plecase la cumpărături. Tot cu maşina. Gonise ca apucata pe şosele, gonise îngrozitor printre rafturi...

Din fericire, copiii erau încântaţi de căsuţă. Numai că minunea nu va ţine decât trei zile. Când se întorsese de la Carrefour, amândoi o descususeră cu entuziasm apropo de cum e oraşul, dacă are parcuri frumoase, dacă în parcuri sunt locuri de joacă...

Cât de curând, va trebui să-i scoată la plimbare. O să facă o convenţie cu ei. Dacă voiau să vadă oraşul, îi urca în BMW şi-l vizitau aşa, din mers. Dacă voiau să meargă în parc, mergeau cu maşina până acolo - şi nu comentau deghizarea. Cu şepci în cap şi ochelari de soare pe nas! Obligatoriu! Nici la veceu n-aveau voie să le scoată... Oof!

Oare-or să se-ntoarcă vreodată acasă?

... Ce prostie! Bineînţeles că or să se întoarcă acasă! Casa lor era alături de Ştefan - iar la el se întorceau categoric, mie-n sută! Indiferent de localitate - dacă erau lângă el, erau acasă. Aşa că...

Aşa că se întreba ce mai făcea soţul ei... în afară de petrecerile alea răsfăţate de pe youtube! Se întreba dacă se căznea să rezolve problemele... Dacă se căznea îndeajuns de mult ca să le şi rezolve, dat fiind că Jun avea conexiuni şi relaţii mult mai sus decât avea Ştefan... Ei! Sigur că se căznea cât putea el de tare! Trebuia să fie foarte atentă, să nu pice într-o depresie! Că nici ei nu-i era uşor să trăiască departe de el! Făcea ea pe viteaza şi se concentra asupra siguranţei copiilor - dar mintea îi zbura la el... Concentrarea ei se ducea naibii... Avea accese de plâns cu sughiţuri şi tremurat incontrolabil...

Momentan, copiii erau mulţumiţi; dar în maximum trei zile or să iasă împreună la plimbare. Să se uite azi pe net, să găsească un părculeţ aproape de casa lor...

Ştefan

Treburile mergeau bine - era doişpe iar Roşcata îi trimisese Adinei datele pentru trei contracte noi. Se întreptau spre Chaumont - acolo îl găsea pe un bun amic de-al lui, specialist în colectarea de fier vechi. Avea un interes cu transporturile lui...

Philippe "gusta" Fly Project - rupea autostrada sub roţi! Maşina din spate făcea eforturi mari să nu-şi piardă protejatul din vedere...

Roşcata anunţă scurt:

- Mail de la Graţiela.

- Citeşte-l.

- ... "Loturile noi au ajuns la destinaţii. La ora două intră în pâine."

- Perfect. Să le dea startul cât mai repede.

Tânăra de lângă el tasta de zor...

Diamant se mişcase repede; Graţiela se mişcase şi mai repede! Cu ce dracu-i adusese atât de repede - cu elicopterele? Hm... Graba lor îi arăta două lucruri. Primul, că cina la conac îşi atinsese scopul.

Al doilea, că Diamant era mie-n sută sigur de reuşită. Iar el nu putea totuşi să nu se întrebe...

Dacă serviciile franceze ştiau unde era familia lui, de ce nu-l ajutau? De ce nu-i luau de-acolo? Domnul Charles Moreau îl rugase să nu discute electronic...

Se încruntă... şi bombăni:

- Sună suita. Ruta s-a schimbat - mergem la Evry.

Nu i se cereau explicaţii; Roşcata se conforma şi-atât. Aştepta... "*Ruta se schimbă. Evry.*" Bun!

- Caută lista cu partenerii de afaceri din zona Evry. Şi închiriază o cameră acolo.

Se va duce la Paris. Nu azi - mâine. Va sta faţă-n faţă cu Charles Moreau şi-l va întreba direct, deschis, de ce nu-i salva familia. Era tentat să creadă că ştia deja răspunsul - dar voia să-l audă de la el. Voia să simtă el că nu era altceva la mijloc...

Isamu

Închise mail-ul şi se ridică:

- Mă duc la masă. Vii?

- Nu.

Poftim? Cheng era foarte atent la ecran:

- Nu mi-e foame.

Serios? Ridică o sprânceană... şi nu-i mai aminti faptul că păruse mai "umanoid" de dimineaţă. Decise să coboare în living.

Isabelle ştergea marmura. La vederea lui, apucă grăbită găleata:

- Vă aduc cina?

- Te rog.

Se aşeză pe locul lui... Locul lui de demult, de pe vremea când în casa aia răsunaseră râsete vesele...

Privea lung masa, scaunele trase corect lângă tăblia albă... Ştia că războiul va fi lung. Ştia că, de-a lungul acelui război, o să mai curgă sânge. Ştia că asta îl va înfuria rău pe Ştefan... Se întreba ce şanse avea el să stea la masa asta şi după terminarea războiului. Ştia că şansele erau minime; se întreba dacă nu cumva erau nule...

Telefonul începu să piuie; îl scoase şi răspunse:

- Da.

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu.

- Ai primit raportul?

- Am primit multe rapoarte azi; la care te referi?

- La ăla pe care ţi l-am trimis acu' două minute.

- Am coborât la masă acu' cinci minute. Aşa că probabil l-am primit; dar...

- Aa, nu-i nimic.

- E urgent? Vrei să mă uit acum pe el?

- Nu. Oricum, m-am ocupat deja de chestia asta.

Oo, asta era o veste rea! Atunci când se ocupa Jun, se termina urât!

- Oamenii mei m-au informat că familia Ionescu n-a încercat să ajungă nici în Spania, nici în Marea Britanie. Aşa că o să-i fac lui Gaboraş ăla o surpriză neplăcută...

- Ştiai prea bine că pista aia a fost falsă.

- Da; ştiam. Dar m-a făcut să dizloc un obiectiv important acolo. Serviciul român o s-o încaseze rău azi!

Dacă aşa voia el... Isabelle intra cu tava; îl privea lung şi probabil că se îngrijora, pentru că mimica lui era cam panicată... Jun se grăbi să încheie discuţia:

- Hai, mănâncă. Vorbim după aia.

OK! Îi închisese deja; aşa că lăsă telefonul pe masă... Tânăra şopti:

- Dacă vă pot eu ajuta cu ceva...

Se grăbi s-o prindă de mână - şi-o strânse tare, ca să-i înţeleagă corect cuvintele:

- Nu ai cu ce să mă ajuţi. Nici să nu încerci...

Primi o aprobare grăbită cu capul; aşa că-i dădu drumul şi luă furculiţa. Cina mirosea ameţitor...

Jun voia să râcâie rana - să-i scoată pe spioni din sărite. Jun nu putea suporta faptul că îi "servea" lui Ştefan o lovitură, Ştefan para şi i-o trimitea înapoi... Şi pe urmă se-ntorcea cu spatele la el! Tocmai absenţa atacului iniţiat de Ştefan îl înfuria rău pe Jun! Contele era tânăr, era calculat şi răbdător... în timp ce Jun îmbătrânise şi avea nervii greu încercaţi de problemele de afaceri. Jun voia să se bată cu Ştefan ca să-l învingă înainte de raportare! Ştefan nu voia să se bată cu Jun pentru că momentan avea lucruri mai urgente de făcut - ceea ce-l făcea pe Jun să se ţină după fundul lui Ştefan...

Zâmbi slab: fratele lui va face gastrită! Dacă nu-şi revenea repede din pasa asta proastă, gastrita îl va "atinge" înainte de binemeritata corecţie a Chinei! O să fie rău...

Ana-Maria

Copiii dormeau duşi. Ea stătea pe podeaua din bucătărie, pe întuneric, cu laptopul pe genunchi, şi se uita lung la soţul ei... Mai ştergea o lacrimă, mai schimba înregistrarea...

Îi era dor de el. Îngrozitor de dor! Simţea că se-neacă de dorul lui! Simţea că nu poate respira...

Şi gata - filmarea se terminase. Dădu să apese pe replay, dar observă un pătrăţel nou...

Imaginea aia mititică, puchinoasă, părea să-l aibă pe el în prim-plan. Era ciudată; el stătea în genunchi şi ţinea ceva în braţe... Ce era aia?

Diamant

Mm, ce bine era! Mâncase pe rupte, făcuse o baie de-aia prelungită în apă clocotită... Şi-i era un somn... Şi nevestica lui îl privea lung de vreo două ore deja... Safira stinse veioza iar telefonul lui începu să piuie. Îl luă... Rafael ăl micu'? Da' ce se întâmplase?

- Da.

- Şefu', avem o problemă.

- Zi-i.

- Căutarea pe goagăl întoarce un filmuleţ nou pe youtube.

Aoleu! Da' de unde până unde?

- Ce filmuleţ, mă?

- Unu' nasol de tot!

Sări în picioare şi se repezi pe uşă-afară:

- Vorbeşte, mă! Ce filmuleţ?

- Îţi trimit linku' pe mail.

Şi-i închisese! Na, drăcie! Despre ce filmuleţ era vorba? Rafael păruse speriat; iar cercetaşul lui era oricum altcumva, numai fricos nu!

Laptopul pornea mai repede. Apăsă butonul şi se aşeză la birou. Spera ca pe Safira s-o ia repede somnul... Mail-ul... click... Scrâşni printre dinţi:

- 'Raţi ai dracului de chineji oblici!

Apucă receptorul şi-l duse la ureche. Şi-apoi îl puse înapoi în furcă - mai întâi trebuia să afle pe cine să sune! Repede - unde era tabelul de la Popescu?

Ana-Maria

Făcu click pe înregistrarea nouă. O accesa... Dumnezeule mare!

Acolo, pe asfalt, zăcea un om. Diamant fugea pe lângă el, punându-şi hamul. Apăruseră şi roşcovana, şi Ştefan... Spionul vorbea la telefon... Privirea n-o înşelase. Ştefan stătea, într-adevăr, în genunchi pe asfalt. Îl ţinea în braţe pe Gilles. Din Gilles cursese sângele care desenase dâra aia...

Şi vedea cum omul ăla agoniza...

Dumnezeule mare! Gilles era! Nu i se părea ei! L-ar fi putut recu-

noaşte dintr-o mie! Gilles era! Ridica mâna... Ştefan se apleca... Nu! Să nu moară! Să nu moară Gilles!

Murise! Pentru Dumnezeu - Gilles murise! Spionul îl trăgea pe Ştefan; roşcovana îl buzunărea pe Gilles! Şi nu l-ar fi buzunărit chiar aşa dacă omul ăla ar mai fi trăit! Nu l-ar fi întors aşa! Nu l-ar fi smucit! Se grăbea; venea poliţia, sau salvarea, sau...

Filmarea se terminase. Ea privea ecranul, strângea bine în mâini laptopul şi-şi amintea că îl văzuse pe omul ăla miercuri... Că omul ăla îi lăsase, miercuri, punga sub scaunul BMW-ului...

De ce-l omorâseră pe Gilles? De ce? Tocmai pe el! Tocmai pe omul ăla care nu făcuse niciodată nimănui nici un rău! Mârâi printre dinţi:

- De ce nu l-ai luat cu tine, consilier la securitate? De ce l-ai lăsat pe mâna lor?

Privea lung bărbatul de pe asfalt... Îl privea pe şeful acelui bărbat, care-l ţinea un pic ridicat... Simţea că o încearcă sentimente ciudate...

Lăsă laptopul pe podea şi îşi şterse scurt lacrimile - nu! Ştefan nu era vinovat pentru asta! Gilles se întorsese de fiecare dată la Cannes, la Isamu! SAF Consulting era în continuare a lui Ştefan - iar Gilles ştiuse asta! Şi vila era în continuare a lui Ştefan! Iar el fusese şef peste paza de la vila aia! Şi-ar fi fost de-ajuns să se urce la volan, să pornească motorul şi să plece! Şi să nu mai oprească decât lângă Ştefan! El însă rămăsese... El rămăsese lângă Isamu... ca s-o ajute pe ea...

Îşi amintea... Ei fuseseră practic nedespărţiţi. Ori de câte ori ea ieşise din vilă, el se apropiase, zâmbitor, pregătit să meargă cu ea la cumpărături, sau la plimbare... El dusese pe braţe copiii adormiţi... El le desfăcuse sticla cu apă... El fugise cu Léon la toaletă...

Alunecase pe podea. Nu se putea stăpâni - plângea cu sughiţuri! Plângea, tremura şi simţea că o lasă puterile... Gilles murise...

Apăsă tasta... Imaginile se reluau... Ştefan se repezise la el. Apoi realizase că rana era serioasă - şi răcnise ceva spre spionul român. Gilles îl apucase de mână... Gilles îi spusese ceva. Nu se vedea ce - dar îi spusese ceva destul de lung... Gilles îi spusese că o găsise. Că era în Orléans, că avea bani... Şi cu siguranţă îi spusese şi despre acte! Ştefan îi ştia acum numele! Deci ea nu trebuia decât să folosească actele şi...

Se ridică, greu, şi-şi puse un pahar cu apă. Trebuia să se liniştească. Gilles murise - iar lacrimile ei nu-l vor învia, ci vor trezi copiii! Care chiar nu trebuiau să vadă filmarea asta! Da - dacă le-ar fi arătat-o, ar fi putut să-i ţină în casă până se pensionau! Dar... Dar i-ar fi speriat rău. I-ar fi şocat. Se jucaseră cu el, se plimbaseră cu el, îi duseseră şi lui prăjiturele şi hamburgeri şi brelocuri şi-l desenaseră pe planşele de la grădiniţă ţinându-i de mânuţe. Gilles făcuse parte din viaţa lor. Fusese o parte foarte frumoasă... Şi se gândea acum că războiul ăsta era foarte violent, iar mama lui Ştefan... Unde era mama lui Ştefan?

Se repezi la laptop, apăsă Replay... Maleta lui Ştefan era neagră - iar Diamant era tot în negru. Ce dracu să înţeleagă? Aveau doliu? Sau n-aveau? Nu mai înţelegea... Cum să afle?

Era obosită. Şi tristă. Plângea şi-o durea rău sufletul...

Nu! Trebuia să se oprească! Acum!

Îşi dădea cu apă rece pe faţă... Îşi aprinse o ţigară şi se apropie de geam. Privea lung Volvo-ul pustiu...

Ea se întâlnise cu Gilles miercuri. Petrecerea fusese vineri. Vineri seara, Gilles murise...

Iar sâmbătă dimineaţă ei fuseseră salvaţi şi mutaţi vijelios în România! Doamne - acum pricepea ea... Acum calcula ea când apăruse cititorul de lapte cu X5-ul, de ce parcase chiar în faţa porţii şi de ce plecase la un moment dat...

Ştefan îi dăduse nişte palme usturătoare lui Jun. Discrete, silenţioase, dar usturătoare rău! Jun nu ştia "fineţuri" de conte; Jun ştia filmări sângeroase şi morţi... Iar externele române, împreună cu internele şi externele franceze, filmaseră recuperarea ei şi-o difuzaseră la TV, în *prime time*. Acum înţelegea ea de ce fusese salvată aşa, val-vârtej...

Atunci când chinezii îl săltaseră pe Gilles, sigur îl percheziţionaseră! Şi probabil că găsiseră lucruri compromiţătoare asupra lui - ca de exemplu, adresa la care se înregistrase ea cu numele din Puget-Théniers! Adresa apartamentului! De-acolo o luaseră, în filmare - de la complexul rezidenţial în care chiar dormiseră o noapte. Chinezii erau deci ferm convinşi acum că regina şi copiii le scăpaseră printre degete - şi nu mai aveau ce face în privinţa asta. Probabil că trupele se retrăseseră deja din Orléans... concentrate acum asupra regelui... Iar gastrita şi nervii lui Jun îl făcuseră să ordone apariţia filmării ăsteia pe net, "la liber" - ca mod de discreditare a lui Ştefan. Era sigură că soţul ei îl răzbunase pe omul ăla...

Acum, se făcuse linişte în oraş. Chinezii plecaseră. Şi românii plecaseră. Probabil că şi amicii lui Ştefan îşi retrăseseră oamenii. Soţul ei învăţa din greşeli - întotdeauna! Soţul ei va evita, pe cât posibil, aglomeraţia şi nebunia care fuseseră în Lyon. Şi cum Isamu rămăsese la Cannes, şef peste calculatoare şi server şi toate informaţiile din ele, calcula acum că probabil or să apară nişte prostituate noi pe străzile din oraşul ăsta. Şi nişte cerşetori "proaspeţi"...

Francezii ştiau unde sunt ei. Francezii îi supravegheau atent, prin camera fixată pe Volvo-ul ăla. Dar probabil că nu voiau să-i spună asta şi lui Ştefan. Jun era persoană importantă, cunoştea multă lume şi avea mulţi bani de dat. Era riscant...

Şi uite cum o să se-mplinească visul Florentinei - şi-or să plece toţi trei la plimbare... pe sub nasul prostituatelor noi de pe străzi...

Putea jura că Diamant era acum la Bucureşti, ocupat cu afacerile. Putea jura că Ştefan plecase în turul Franţei, cu BMW-ul. Putea jura că Aleodor Gaboraş îşi făcea de treabă pe undeva prin apropierea Orléans-ului... şi aştepta un telefon, de la o fată cu fustă scurtă şi privire ageră...

Se va mai gândi la asta. Nu se va grăbi să plece de nebună pe străzi, cu copiii după ea! Gilles murise! Şi probabil că şi mama lui Ştefan murise! Războiul era cât se poate de real - şi se ducea cu arme reale, cu morţi, cu recompense... Cu vânători de recompense... Cu trădători... Cu spioni...

Salvă link-ul acelei filmări în bookmarks. Dacă Florentina se va tăvăli mâine pe jos, urlând că trebuie neapărat să iasă la plimbare, o să-i arate filmul ăla. Şi pe urmă o s-o bată bine-bine - că era căpoasă şi nu pricepea cu frumosul, iar ea trebuia să-i arate cum mureau oamenii dragi lor...

Închise laptopul şi-l duse în sufragerie. Şi oftă greu, lungindu-se pe canapea...

Nu. Nu încă. Se ridică şi aduse jurnalul. Şi cum scrisese deja ziua de azi, oftă greu...

"Rămâi cu bine, Gilles! Îţi mulţumim..."

Şi-atât. Nu mai avea ce să scrie. Nu ştia cum altfel să ascundă de ochii Florentinei faptul că Gilles...

Doamne! - de ce-l omorâseră pe Gilles?

Roşcata

Din nou pe drum, prin Franţa. Din nou într-o cameră de hotel, din nou în patul de două persoane... Din nou în pijamaua închisă pân' la gât... Din nou cu ochii mijiţi, privindu-l printre gene pe contele în boxeri care stătea la masă şi privea lung ecranul laptopului...

Mâine mergeau la Paris. Ştefan nu-i spusese de ce; dar ea presimţea că regele avea nevoie de-o confirmare... palpabilă. Regele era adeptul discuţiei deschise, faţă-n faţă; aşa că mâine o să vrea să vorbească cu persoana care ordonase şi supervizase filmările din Orléans - alea cu poliţişti şi spioni şi familia regală deghizată bine sub pături. Cât făcuse el duş, ea verificase mail-ul - şi văzuse răspunsul la solicitarea lui de a-l vizita pe un anume Charles Moreau. Omul îl aştepta la birou, între nouă şi cinci... Şi-ar fi fost tare bine dacă ar fi venit şi el să se culce, că mâine trebuia să fie odihnit şi cu mintea limpede! El însă stătea la masă, la laptop, şi apăsa uneori o tastă...

Se răsuci încet cu spatele la el - că nu voia să-l spioneze. Şi nici nu voia să se întristeze. Regele se uita din nou la fotografii...

24 mai 2011 - marţi

Ana-Maria

Deschise încet ochii... Mm, ce-o usturau! Plânsese mult aseară - sigur erau umflaţi şi roşii! Se gândise că mamaia Stela murise pentru că nu fusese ea în stare s-o scoată în şuturi din vila aia... Se gândise că Gilles murise pentru că încercase s-o ajute pe ea... Se gândise că, dacă spionii ăştia doi decideau să se pensioneze anticipat şi să se mute pe-o insulă doar a lor...

Copiii dormeau. Era de-abia şase jumate. Nu putuse să doarmă...

Se ridică şi porni laptopul - trebuia să revadă filmarea! Trebuia să regândească totul "la rece", cu mintea odihnită. Ca să nu facă prostii! O prostie mică-mică putea să-i ucidă...

Mozilla... Link-ul... Înregistrarea fusese ştearsă. Ea o văzuse aproape de miezul nopţii; atunci apăruse pe net - pentru că ieri căutase cu disperare imaginile cu Ştefan şi cu siguranţă n-ar fi ratat-o! Deci filmarea stătuse "la liber" mai puţin de şase ore...

Filmarea fusese postată de oamenii lui Jun, special pentru ochii interlopilor, ai francezilor şi ai protectorilor lui Ştefan! Jun era gălăgios - Ştefan acţiona uşurel ca o boare, neştiut de nimeni... şi sigur îl răzbunase pe Gilles! În concluzie, cineva ştersese filmarea - iar acel cineva nu era nicidecum omul lui Jun...

Războiul nu se terminase. Războiul de-abia se-nteţea! Ştefan avea acum cel puţin două umbrele - una românească şi una franţuzească. Una dintre ele ştersese filmarea. Şi cum Ştefan trimitea caşcaval la umbrela românească, se întreba cine "stimula" umbrela franţuzească să stea cu ochii pe ceea ce transmitea camera fixată pe Volvo... Ştefan înviase - aşa că SAF Consulting rămăsese, indubitabil, a lui. Îşi făcuse acum şi-o firmă nouă - iar la aşa rege mândru şi conte ambiţios, era sigură că graficele noii firme erau abrupte rău! Protectorii soţului ei erau mulţumiţi - şi-şi apărau cu multă grijă investiţia...

În concluzie, ea nu prea ştia ce să facă. Francezii o păzeau discret - dar nu-i transmiteau numărul de telefon al persoanei care va veni la noapte să-i ia de-aici şi să-i ducă la aeroport. Nici nu-i transmiteau lui Ştefan adresa la care să trimită un nenorocit de Matiz care să-i recupereze familia. Aşa că...

Aşa că lucrurile stagnau. Ea era ascunsă aici, el probabil că sempărţea cumva în patru ca să încheie de patru ori mai multe contracte...

Profitând de aranjamentul ăsta, ea ar fi putut să schimbe numerele de la BMW, să urce copiii în maşină şi să plece. Spre România. Sau spre primul aeroclub care "să-i zboare" până-n Germania sau Austria. De-acolo, luau trenul. Sau achitau transportul pe calea aerului până în Ungaria. Şi-acolo achitau mai departe până pe Otopeni... Şi...

Şi-o luase razna - se visa la Hollywood. Visa să zburde cu copiii peste graniţa spaţiului Schengen, cu nişte acte aduse de Gilles şi fără nici un document pentru copii. Dar bine că se dezmeticise înainte să se-apuce să împacheteze, nu? Hm...

Or să stea cuminţi, ascunşi aici. Dacă ea nu le transmitea un semn sau un indiciu, ei n-aveau cum s-o găsească. Aşa era cel mai bine... momentan. Războiul se-nteţise rău! Jun avea draci, Ştefan dormea cu o mână pe cuţit şi una pe pistol... Ea mai lipsea din nebunia asta! Ea şi copiii!

Nu se va abate de la planul iniţial. Va sta cuminte aici, cât mai discretă şi mai ascunsă, păzită de spionii francezi, şi va aştepta terminarea războiului. Dacă va prinde vreodată un moment propice, va încerca din nou să se întoarcă la soţul ei; dacă nu, vor sta cuminţi aici atât cât va fi nevoie. Iar actele... Actele lui Aimée Vainqueur le va folosi doar în caz de maximă necesitate şi doar o dată. Gilles murise de mâna chinezilor; iar Jun avea nişte truse cu seringi şi fiole în fiecare dubă...

Ştefan

În sfârşit! Of, Doamne! Crezuse că nu mai ajunge! Parcă BMW-ul şi opri motorul. Şi scoase pistolul, pe care i-l puse Roşcatei în poală:

- Stai aici şi păzeşti maşina. Şi vezi să nu te-mpuşti.

- Da, şefu'.

- Mai mult de-o oră nu stau. Încearcă să nu socializezi cu nimeni...

Aproba... Coborî şi porni spre treptele clădirii. Şi simţi brusc o strângere de inimă - dacă francezii aveau alte planuri cu el...

Ei, hai! Doar n-or să-l aresteze! De ce şi-ar fi bătut capul s-o facă?! El îi ajuta pe ei să-l împiedice rău pe Jun - tot un nenorocit de interlop, dar mult mai zgomotos şi mai "murdar". Între două rele... În fine!

Bărbatul în uniformă îl privi lung, drept:

- Bună dimineaţa. Căutaţi pe cineva?

Scoase paşaportul şi i-l întinse:

- Da, pe dl Charles Moreau.

Următoarea întrebare ar fi trebuit să fie "de la ce departament?"; dar bărbatul deschise paşaportul, în virtutea inerţiei, şi-i pieri brusc zâmbetul. Forma chiar acum un interior... Anunţa că "a venit dl conte Ionesco"... Primi paşaportul şi indicaţia:

- La etajul doi, a doua uşă pe dreapta.

OK; etajul doi... Păi s-o ia pe scări - ca să se menţină-n formă! Viraj stânga şi start! Două câte două - că se grăbea! Din clipa când omul de la intrare spusese "Ionesco", Charles Moreau putea ascunde sau distruge documente!

Etajul doi! Şi iată că Charles Moreau îl aşteptase pe hol... Oare de ce-l aşteptase pe hol? Individul îi zâmbi:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Poftiţi...

Biroul era mic, dar modern. Şi omul ăsta era "blindat" cu dosare şi bibliorafturi - toţi pereţii din jur erau plini de rafturi aproape pline... Fu poftit să se aşeze iar francezul cu mimică de Dolph Lungren şi freză corectă zâmbi:

- Mă bucur să vă cunosc, în sfârşit.

- Bucuria mea este umbrită doar de motivul pentru care mă aflu azi aici. Aş fi preferat să vă vizitez doar ca să ne cunoaştem personal.

Ceşcuţa cu cafea se aşeză în faţa lui; bărbatul se aşeză şi puse scrumiera la mijloc:

- Da; din păcate, trebuie să discutăm lucruri practice.

Perfect! Ajunseseră exact la punctul pe care-l dorise! Se aplecă scurt spre birou:

- Unde este acum familia mea?

- Într-o căsuţă discretă, retrasă, din Orléans.

- Şi de ce nu este într-un bunker, sub pază armată?

Ochii albaştri îl priveau lung... OK, continua el!

- Dacă trebuie să dau o declaraţie despre cum încearcă mafia chineză să-mi omoare familia, o dau. Olograf. Dar nu cred că vă doriţi aşa ceva.

- Bineînţeles că nu ne dorim aşa ceva!

- Şi-atunci?

- Şi-atunci?

Îl privea lung... Individul trase sertarul, scoase un dosar şi i-l puse în faţă. Îl deschise larg.

Înlemni, cu ochii la ea...

- ... Iese singură la cumpărături. Iese ori în jurul orei două, când copiii probabil că dorm, ori dis-de-dimineaţă, înainte să se trezească ei. Este foarte atentă la deghizare. Poartă haine comune, lălâi, părul strâns corect, ochelari de soare...

Ana lui... Femeia frumoasă ca Luna slăbise? Aşa i se părea...

- Face cumpărături numai la hypermarket. Plăteşte întotdeauna cash... Revine acasă cât poate de repede...

Întinse fotografiile pe birou. Una lângă cealaltă. Avea nevoie de asta! Avea nevoie s-o vadă în mai multe ipostaze, ca să simtă că era bine supravegheată - şi deci bine păzită...

- E în paza a doi agenţi - doi inspectori, care i-au urmărit dis-

cret şi în Bourges.

Deci Ana fusese în Bourges! A dracului coincidenţă! Dacă-l întreba în ce perioadă fuseseră ei acolo şi afla că el întârziase 24 de ore cu cumpărarea conacului, crăpa inima-n el aici! Aşa că tăcea...

- Inspectorii au stabilit deja contactul vizual cu ea. Am fost informat că practic se înţeleg din priviri!

Serios?!

- Întotdeauna, atunci când ea iese, unul dintre ei rămâne la domiciliu iar celălalt o urmăreşte discret... Cooperăm foarte bine cu serviciile române de informaţii. Dl Gaboraş ştie întotdeauna ce să ceară - şi ştie să se impună până obţine ceea ce vrea.

Serios? Aşa de... "tare" era Gaboraş ăla? Prefera să nu comenteze...

- Momentan, lucrurile s-au liniştit. Dl Chèn a revenit la Nisa. Dar chiar şi aşa, cu tot efortul scenaristic şi de regie, oamenii lui au supravegheat foarte atent ruta Sevilla-San Sebastian şi ruta San Sebastian-Plymouth. Semn că, indiferent cât de bună sau de proastă e regia, ei verifică totul...

Aproba încet cu capul. Nu-şi putea lua ochii de la ea! Colţurile gurii erau coborâte - regina era supărată şi gânditoare. Şi probabil şi foarte speriată...

- Sunt bine ascunşi acolo. Pot rămâne acolo câteva luni bune! Cei doi inspectori îmi raportează personal, iar fotografiile şi documentele călătoresc într-un seif a cărui combinaţie o cunosc doar câteva persoane. Dl Chèn pare să fi muşcat momeala repatrierii. Noi însă îi păzim în continuare...

Ridică privirea spre el:

- Sunt sigur că aveţi fotografii cu casa. Vreau să le văd.

- Vi le-aş arăta cu dragă inimă, dar nu pot - plăcuţa cu strada e bătută chiar pe gardul lor...

Serios?! Îl electrocută scurt:

- De ce nu i-aţi luat de-acolo, până acum? Am informaţii că sunt în oraşul ăla încă din 13 mai. Suntem în 24. De ce nu le-aţi lăsat un mesaj, să fie pregătiţi de plecare la trei dimineaţa? De ce n-aţi trimis o singură maşină, cu un singur agent, să-i ia de-acolo la trei dimineaţa şi să-i ducă la maşina omului meu? Credeaţi că nu aş fi trimis o maşină să-i preia?

Francezul tăcea... Decise să continue:

- De ce n-aţi profitat de liniştea de-atunci şi n-aţi trimis inspectorii ăia să-i arate nişte legitimaţii şi să-i ia de-acolo? Vă face plăcere să vedeţi oameni murind?

- Dle Ionesco,

- Dacă dvs i-aţi fi recuperat discret, bodyguardul meu n-ar mai fi murit vineri seara la Cannes. Iar la Nisa ar fi fost linişte. Iar războiul dintre mine şi acel individ s-ar fi purtat cu mănuşi contabile.

- Ştiu.

- Şi? Dacă ştiţi, ce măsuri luaţi?

- Absolut nici una.

Cum-cum? Bărbatul îl privi drept, serios:

- Este riscant şi să încercăm să ne contactăm proprii agenţi! Orléans este unul dintre fiefurile mafiei chineze!

- Asta nu m-a împiedicat niciodată să am afaceri acolo.

- Pentru că n-aţi fost niciodată în război cu ei.

- Eu am şi azi, acum, afaceri mari în derulare în oraşul ăla. Dle Moreau, eu nu sunt în război cu mafia chineză. Eu sunt în război cu Jun Chèn.

Şi vedea în ochii lui că ştia asta - dar făcea pe prostu'...

- ... Dar sunt sigur că ştiţi deja asta. Prea bine, dle Moreau. Dacă dvs preferaţi să îi ţineţi ascunşi acolo, o să mă preocup intens să-mi salvez singur familia.

Abia acum francezul păru că se panichează:

- Vă rog să nu întreprindeţi nimic, nici o mişcare, fără ştirea mea!

- Este riscant să vă contactez pe căi electronice; şi umblu mult prin ţară zilele astea. Dar sunt sigur că cei doi inspectori care o păzesc acum pe soţia mea or să vă anunţe prompt referitor la ceea ce se va întâmpla în Orléans.

- Dle Ionesco,

- Dle Moreau, este familia mea şi voi face tot ceea ce este omeneşte posibil pentru a o pune la adăpost, în localitatea Aurari din România. Am toate resursele să fac asta; aşa că o voi face.

Se ridică:

- Voi încerca să păstrez zgomotul la un nivel rezonabil; dacă însă va fi gălăgie, voi face gălăgie.

Şi-l electrocută serios, ca să ştie că nu era de joacă...

- La revedere.

- La revedere.

Se răsuci scurt şi ieşi. Şi nu trânti uşa. Pentru că omul ăsta ţinea doi inspectori în Orléans, printre chinezi, ca s-o păzească pe Ana şi pe copii.

Îl înţelesese pe Moreau încă din prima clipă. Avea şi el superiori, care aveau şi ei superiori... Pe de-o parte, spionului-şef i se cerea să fie eficient; pe de altă parte, Jun Chèn avea o puternică influenţă sus de tot... Francezul "găsise echilibrul" aşa - cu doi inspectori care pluteau uşurel prin oraşul ăla, nevăzuţi şi neauziţi şi neinteresanţi pentru nimeni. Se ferea să ceară autorizaţie de zbor pentru unul dintre elicopterele departamentului; o atare cerere putea ajunge la Jun mai repede decât ar fi ajuns de la etajul doi, la etajul cinci al clădirii din care ieşea el acum...

Şi cum francezul ăsta fusese amabil şi-i arătase măcar o parte dintre fotografiile din dosar, o să-i facă şi el un serviciu - şi-o să dea el telefonul ingrat care-o să-l salveze pe Charles Moreau de urecheală.

Nicu Petriceanu; buton verde... Suna... Suna şi nu-i răspundea... OK! Leonard Donichioiu atunci! Urcă la volan şi demară spre ieşirea din Paris. Suna...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Mâine trebuie să ne vedem neapărat.

- Unde eşti?

- În Paris - dar mă întorc urgent la reşedinţa din Bourges. Mâine la nouă facem o videoconferinţă?

- ... Facem, sigur! Da' ce s-a întâmplat?

- Îţi spun atunci când ne vedem.

- Dă-mi măcar un indiciu.

- Sunt în Paris. Mă întorc în Bourges. Şi sunt un car de draci.

- ... Aha! OK! Îmi fac temele şi vorbim.

- Salut.

- Salut.

Închise şi oftă greu... Roşcata nu spunea nimic...

Or să discute la conac. Aşa era cel mai bine. Parcă nu mai avea încredere nici în dispozitivele de bruiaj! Parcă devenise maniac...

Ana-Maria

Copiii erau cuminţi. Încercau să adoarmă. Nu prea reuşeau, pentru că azi se cam smiorcăiseră când auziseră că rămân tot în curte, la căsuţa din pânză. Încercaseră un fel de şantaj sentimental; Florentina se apucase bine cu mâinile de ea iar Léon vărsase câteva lacrimi...

Nu se lăsase înduplecată. Rămăsese "pe poziţie". Îi întrebase dacă vor să iasă la căsuţă; ei spuseseră că nu, aşa că le arătase cele două camere... ei smiorcăiseră şi mai tare iar ea ridicase tonul: "Vă duceţi şi vă aduceţi cărţile şi caietele. Azi e marţi, aşa că învăţăm.". Nu mai smiorcăiseră; şi-şi petrecuseră toată dimineaţa desenând, colorând, scriind cifre şi litere...

Acum, copiii nu prea puteau să adoarmă. Îi usturau ochii şi aveau nasul plin. După masa de prânz, încercaseră din nou s-o şantajeze; şi le spusese din nou "Nu". Ei se smiorcăiseră, ea le întorsese spatele şi se dusese la bucătărie...

Mâine, va trebui să-i scoată în parc. Va trebui să facă şi ca ei, dacă voia să obţină ceva de la ei! Fuseseră crescuţi în democraţie; degeaba încerca ea să instaureze dictatura explicându-le că era mai bine să stea aşa, "sub papuc"! Poate-i mergea două-trei zile; dar după aceea,

când ea pleca la cumpărături, putea avea o surpriză extrem de neplăcută! Şi se îndoia că în spatele casei, în parcare, exista un alt stativ pentru o altă cameră de supraveghere! Copiii ştiau deja că erau supravegheaţi din Volvo; n-ar fi plecat pe-acolo, ci prin spate. Şi-ar fi lipsit cam o oră, ca să-i demonstreze ei că era maniacă şi obsedată şi vedea pericole la tot pasul...

Mâine vor ieşi în parc.

Se ridică şi-i sărută pe amândoi pe frunte. Şi se grăbi să ducă laptopul în bucătărie - să caute un parc cât mai apropiat de ei. Şi să se uite şi pe youtube. Şi pe ştiri. Deşi sfârşitul războiului era departe, poate se găsea un dement să-l împuşte pe Jun în frunte!

Hm! Speranţa murea ultima întotdeauna...

Roşcata

Era şase iar din bucătărie se auzeau zgomote de cină delicioasă...

De dimineaţă, ieşiseră din Paris pe direcţia Bourges; dar se mai opriseră la trei adrese. Mersese şi ea cu el; asistase la discuţii. Tăcuse, bineînţeles! Rolul ei fusese să ţină laptopul, să printeze contractul şi să-l semneze. Şi-atât. Era un rol uşor... fals - fiindcă ea semna pe linia punctată de sub "director general". Dar nici unul dintre ei nu se uita ciudat la ea. Probabil că Ştefan mai procedase aşa...

Încă nu discutaseră despre vizita lui în biroul francezului. Ea aştepta; era răbdătoare...

Telefonul începu să piuie - şi se opri imediat. O chema sus, în dormitor. Se ridică şi se grăbi spre scări...

O să tacă. O să asculte ce-i va spune el, o să-i spună părerea ei dacă o să i-o ceară... şi-o să încheie amintindu-i că ea împlinea 17 ani de-abia la anu', după Revelion. Şi-n rest, ştia el...

Ciocăni corect...

- Intră.

Se conformă şi zâmbi slab:

- Florina s-a apucat deja de cină.

Ştefan aproba încet... O chema la fereastră, lângă el... îi oferea o ţigară...

- ... Am vorbit azi cu Charles Moreau - omologul francez al lui Popescu. Avea un dosar destul de gros, cu multe fotografii...

Deci o văzuse azi! Perfect! Avea şi el nevoie de-o certitudine mică-mică - nu?

- ... L-am întrebat de ce nu-i recuperează ei. De ce nu profită de acalmia de-acum ca să trimită o singură maşină, cu un singur om, să-i ia de-acolo la trei dimineaţa şi să-i ducă două oraşe mai sus pe autostradă - unde să-i preia omul meu. Mi-a dat de înţeles că Jun are conexiuni puternice - şi e mai bine să nu se-apuce să scrie pe-o hârtie oficială adresa aia ultrasecretă unde familia mea este păzită de doi inspectori de încredere.

- Şi n-ai văzut în dosar care era adresa? Că-i luăm pe băieţii ăia cinci şi ne ducem noi acolo!

Ştefan clătină încet capul:

- Avea pregătit un dosar special pentru mine. Doar cu fotografii. Şi doar cu fotografii cu ea.

- Cum adică?

- Adică i-am cerut fotografii cu casa şi mi-a spus că nu mi le poate da, pentru că tăbliţa cu numele străzii e bătută tocmai pe gardul ăla...

Îngustă scurt ochii:

- Ce nemernic!

- Nu e nemernic; e realist. Şi e prins la mijloc. Pe de-o parte, Jun poate da telefoane la şefii lui. Pe de altă parte, eu sunt destul de nebun să trimit 1.000 de inşi acolo... Iar el nu-i ministru - e un salariat. Are familie...

Corect! Dar tot nemernic era! În fine...

- Cu alte cuvinte, n-am obţinut nici adresa, nici promisiunea că mă vor ajuta; dar m-am asigurat că mă vor ajuta cu vârf şi-ndesat!

Cum-cum? Ştefan zâmbea slab:

- I-am spus că, în condiţiile astea, mă voi ocupa personal de recuperarea familiei mele. Că e mai bine să nu comunic electronic cu el...

Şeful ei rânji amabil, cu extrem de multă satisfacţie, făcând-o să râdă...

- Şi că sunt sigur că cei doi inspectori îl vor anunţa prompt, prin metodele lor specifice, apropo de ce-am făcut şi când şi cum. I-am spus că voi încerca să fac operaţiunea asta discret, în linişte şi fără agitaţie; dar că, dacă va ieşi agitaţie, mă voi agita serios şi eu. Zbiera după mine, să mă oprească...

Era rândul ei să rânjească suav şi rândul lui să râdă...

- Nicu Cărare nu mi-a răspuns la telefon - dar e normal să fie aşa. Lui Leonard i-am propus să facem o videoconferinţă mâine la nouă şi m-a asigurat că îşi face temele şi vorbim. Acum...

Acum trebuia să fie atentă...

- Indiferent ce spune Leonard mâine, planul nostru merge înainte. Dacă francezii nu vor să iasă măcel acolo, să intervină - că le este extrem de uşor să-i ia de-acolo şi să-i ducă la adăpost! Şi le este şi mai uşor să-mi coordoneze oamenii astfel încât ai mei să facă totul ai lor să stea în cur în maşinile de filaj iar lucrurile să meargă şnur, în şoaptă.

Aprobă scurt cu capul. Ochii verzi o priviră drept:

- Când aflu în care parte a oraşului s-o caut, o să-i trimit un bileţel cu un loc de întâlnire şi-o dată, printr-o persoană pe care n-o cunosc nici chinezii, nici francezii, nici oamenii mei. Asta e floare la ureche, în clipa în care respectiva persoană e de acord s-o facă. În privinţa recuperării fizice... Eu trebuie să rămân aici - sau să mă duc să semnez un contract în Limoges sau Clermont-Ferrand. Tu vei merge cu mine - aşa cum mergi de obicei. Pe cine să trimit eu la locul de întâlnire să-mi recupereze familia? Şi să nu-mi spui că pe Toni, că mă supăr...

Dificilă întrebare... Încercă să fie obiectivă:

- ... Aleodor a mai pierdut-o o dată. În plus, nu-l cunoaşte ea. Nu fuge spre maşina lui cu tragere de inimă. Şi mai e o chestie - ăsta-i bugetar. Dacă se-apucă chinejii să tragă cu pistoalele spre maşina lui, ăsta se-ntreabă ce să facă - economie de gloanţe, sau economie de combustibil?

Ştefan nu zâmbea...

- Cred că Diamant e mai potrivit. Ea îl ştie, copiii îl ştiu - dacă e să le zică el "băgaţi-vă acolo", îl ascultă. Dacă apar chinezii, Diamant îi împuşcă fără regrete. Şi mai e o chestie... Pentru Diamant, familia Ionescu este importantă; pentru Aleodor, familia Ionescu este doar o sarcină de serviciu.

Şeful ei reveni spre fereastră:

- Diamant are în permanenţă un pluton de chinezi pe urme.

- Iar băiatu' ăla, Moreau, dacă vrea să prindă pensionarea în linişte, n-are decât să se preocupe! Da' auzi, şefu'? Persoana asta necunoscută de nimeni nu poate să se ducă cu maşina personală să-i ia?

Ochii verzi se măriră... şi-şi reveniră aproape imediat:

- Nu - că ajunge în Orléans cu avionul.

- Da' şefa n-avea un BMW second? Stabileşte-i punctu' de întâlnire undeva în afara oraşului - şi trimitem nişte blindate s-o ia!

- Jun Chèn ne-ar arunca bucuros în aer tot convoiul. Cu rachete ar trage după noi! Ăla a lichidat cinci capi ai mafiei italiene trăgând în elicopterul lor cu rachete, pe teritoriul italian. Crezi că se va jena să repete isprava în Franţa?

Era sigură că i-ar fi făcut chiar plăcere... Ştefan sprijini capul de tocul geamului:

- O să-l trimit pe Diamant s-o ia de acolo; or să se ducă la primul aeroclub şi...

"Şi lui Jun Chèn o să-i fie jenă să tragă după toată familia ta? Mai ales când ştie că e şi Diamant la bord?" Tăcea mâlc şi-l privea lung... Idee! Ridică scurt degetul:

- Şefu'! Da' dacă îi trimitem o muiere specialistă în coafuri şi machiaje? În prima zi, apare o familie tânără care-l ia pe Léon ras, tuns şi frezat şi vopsit roşcat şi-l tranzitează Franţa ca pe copilu' lor! A doua zi, pleacă Florentina - tot aşa, tunsă şi blonzită şi cu aluniţe şi ce se mai pune! Şi-n a treia zi pleacă ea!

- Problema se triplează. Dacă unul singur dintre ei cade prizonier...

A dracului treabă! Aşa era... Oftă greu şi plecă privirea:

- Atunci, şefu', eu nu ştiu. Dacă nu te superi, mă duc jos să bag o ţigară şi-un ness. Şi-mi scriu ideile pe hârtie. Da' tare mi-e că bat câmpii rău...

- Nu baţi câmpii. La astea m-am gândit şi eu. Şi m-am împotmolit exact ca tine - înainte de acel "dar" care dă rezolvarea problemei...

Porni spre uşă:

- Mă duc să mă gândesc.

- Nu te mai gândi. O să-l trimit pe Diamant. Şi-o să se descurce el, în funcţie de ce se-ntâmplă! Improvizează bine şi e descurcăreţ; o să vadă el ce-o să facă şi cum...

Atunci...

Ieşi şi închise corect uşa - ba se ducea jos, băga-n ea cofeină cu nicotină şi se gândea! Trebuia să aibă măcar o idee bună! Una mică-mică!

Ştefan

Era aproape miezul nopţii. Se simţea obosit - dar verifica mail-ul...

Nu - nimic de la Diamant. Loturile noi ieşiseră azi la muncă, dar n-o văzuseră. Ceea ce însemna că Ana pleca "românește" la hypermarket şi făcea cumpărături ca să-i ajungă cât pentru toată apocalipsa. Şi se-ncuia iar în casă, cu copiii...

Mail nou, lui Mădălin. Să pună oameni şi la intrarea în parcuri, sau la locurile de joacă. Prinţul şi prinţesa nu vor rezista prea mult la un regim de-ăla cazon, cu consemnare perpetuă în garnizoană. Or să vrea să iasă la aer curat, la joacă; iar ea n-o să poată să-i refuze. De dragul copiilor, Ana va renunţa la viaţa petrecută în spatele jaluzelelor şi draperiilor groase; şi va ieşi. Dar o va face pentru copii. Îi va duce deci într-un loc cât mai sănătos, care le plăcea şi lor mult...

Avea momente când o felicita pentru modul ăsta nou de viaţă. Avea momente când îi venea să urle îndeajuns de tare ca să-l audă şi ea - şi să iasă odată pe stradă, unde puteau s-o recunoască oamenii lui! Avea momente când s-ar fi aşezat în genunchi şi-ar fi plâns în hohote - pentru că îi zvâcneau rău tâmplele şi nu voia să rişte să facă comoţie...

Unde erau copiii lui? Unde era femeia frumoasă ca Luna? Locuiau într-o casă - în care? Voia musai să ştie asta, pentru că voia să le facă o vizită... Să-i vadă... Să-i strângă în braţe... S-o sărute şi să-i spună că o iubeşte...

25 mai 2011 - miercuri

Ştefan

Uşa conacului se deschise scurt. Ridică privirea spre ea... Roşcata era pusă pe fapte mari. Era odihnită, atentă, alertă... Era pregătită de videoconferinţă - avea două căni cu cafea în mâini. Zâmbi slab:

- Neaţa.

- Neaţa, şefu'. Am întârziat?

Negă scurt - era nouă fără zece...

- Ceva veşti?

Negă din nou... Telefonul începu să piuie; se grăbi să-i răspundă lui Leonard:

- Salut.

- Salut. Te-am deranjat?

- Nu.

- Spune-mi, te rog - tu ţi-ai cumpărat un conac lângă Bourges, nu?

- Da.

- Şi n-ai arborat încă drapelul regatului aurului, nu?

Se auzea un zgomot nedefinit... În fine! Ce drapel?

- ... Nu înţeleg.

- N-ai un drapel auriu fâlfâind pe-acolo, nu? Şi nici n-ai tuns păduricea, să scrie frumos "Ştefan" din aer, nu?

- ... Nu înţeleg unde vrei să ajungi. Şi de ce.

- Vreau să ajung la tine la conac! Ca să vorbim! Şi se tot uită băiatu' ăsta al meu în jos, da' zău că nu vede nici un conac...

Se auzea un zgomot tot mai puternic, vâjâit... Toni apăru de după conac, în fugă:

- Vine un elicopter!

Aprobă şi începu să râdă:

- Acum vă aud. Zi-i s-o ţină înainte - şi, când ţip, să ştii că tocmai m-ai survolat.

- Bine, mă! Da' să ţipi tare - că-i hărmălaie mare aici!

Ei, na! Auzi - să ţipe tare... Leonard îi dădea pilotului instrucţiuni; ridică privirea spre Toni şi zâmbi:

- Trimite un băiat în poieniţa din dreapta, să-i facă semn cu o cârpă, ceva...

Reveni la telefon:

- Conacul e învăluit într-un nor de praf, de la lucrările de renovare. Dar trimit chiar acum un băiat cu ADHD să se agite cu o cârpă în poieniţă. În principiu, eşti pe-aproape - că te-aud...

- Daa, bine! Mersi! Hai, că dacă nu-l văd pe băiatul cu cârpa, te mai sun.

- OK!

Închise şi începu să râdă:

- Deci "frige" rău. Nu numai că a debarcat - vine cu un elicopter până aici! Spune-i Florinei că avem musafiri.

Roşcata se îndepărta grăbită...

Consiliera lui nu păruse afectată de revederea neanunţată cu Leonard. De fapt, era sigur că, după "botezul de-o lună", nimeni şi nimic n-o mai putea şoca! O speriase rău cu gluma aia seacă...

Leonard venise să discute faţă-n faţă cu el - semn că lucrurile erau serioase. Ştia şi el că Orléans-ul era unul dintre oraşele mafiei chineze. Ştia că Ana habar n-avea lucrul ăsta...

Avea senzaţia că vâjâitul staţiona acum. Probabil că încerca să aterizeze în poieniţă... Şi uite că fusese norocos cu investiţia asta! Scoase mobilul şi selectă numărul lui Toni... Roşcata se reaşeza lângă el...

- Da, şefu'.

- Sună-l pe băiatu' care s-a dus să-i aterizeze. Spune-i să înfigă o cracă-n pământ, acolo unde e el acu', şi să-i zică lu' Luis că ăla-i locu' unde trebuie să zugrăvească haş-u'.

Toni tăcea... realiza ceea ce auzise şi reuşea să nu bufnească în râs:

- Da, şefu'.

Bun. Închise... şi se stropşi la ea:

- Şi tu ce râzi? Ce? Ai mai pomenit tu conac fără heliport?

- Nu, şefu'...

- Aşa...

Cică era serios; îi venea să râdă - iar asta se vedea pe mimica feţei... La naiba! Bufni în râs şi se aplecă spre ea - şi şopti:

- Să-mi aduci mâine aminte să cumpărăm două-trei maşinuţe de golf - de-alea mici! Că cine ştie unde dracu' înfige ăla craca! Şi-i un hectar jumate de pădure cu poieniţe p-aici!

Roşcata râdea din tot sufletul. Se înroşise toată şi-i curgeau lacrimile pe obraji! O privea şi se gândea că o să fie vai şi-amar de pielea şi inimioara lui Diamant...

Vâjâitul devenea tot mai stins - şi tot mai sacadat. Deci aterizase - nu se prăbuşise. Asta era bine... Oftă greu şi începu să caute pozele. Selectă directorul... Fotografia a cincea, care era preferata lui... Iar Leonard apăru de după colţul conacului:

- Mă, da' ştiu că nu te-ai încurcat!

Se ridică şi se grăbi să-i strângă mâna:

- Bine-ai venit la conacul meu.

- Ce conac, mă! Castel!

- Nu zice de două ori - că de-abia m-am convins pe mine însumi că-i doar conac!

Îi arăta turnul de pază... Leonard bufni în râs:

- Tot nebun ai rămas, Ştefane!

- Eu am vrut o vilă! Zău! Una de-aia modernă şi discretă rău, în oraş! Da' dacă n-aveau! Uite, întreab-o - n-aveau vile!

Şi-acum se salutau ei, iar ea se scuza şi intra în conac... Leonard se aşeză lângă el:

- Eei, da' ce-am mai zburat...

- Păi de unde vii?

- Din La Rochelle.

- E ceva drum!

- Iar tu te-ai aşezat fix în buricu' hărţii!

- Ai să râzi, dar ăsta a fost criteriul - să fie în buric.

- De ce, mă?

- Pentru ca drumul dintre sediul firmei şi potenţialele probleme din Franţa să fie mereu cel mai scurt.

Îl lăsase fără replică; arătă spre conac, ca să ştie că ea făcuse calculul ăla, şi întoarse laptopul spre el. Şi văzu cum privirea lui Leonard Donichioiu se îndulceşte rău şi devine bleagă şi admirativă...

Florina ieşi, cu tava, şi spuse frumos "*Bonjour*"; Leonard se întoarse, ezită o secundă... şi-i răspunse:

- Neaţa, drăguţă. Sper că n-ai pus zahărul în cafea!

Tânăra avu şi ea o secundă de ezitare; după care zâmbi larg şi negă.

- Bun! Perfect! Adă încoa!

Dacă acum era ora nouă, Leonard pornise-n zbor spre el pe la şapte...

- Auzi, drăguţă? Ia zi-i - mâncău' ăsta de conte a halit tot micul dejun?

Florina se făcuse albastră - şi era foarte aproape de momentul când va da drumul tăvii şi va leşina lângă cioburi! Îi făcu cu ochiul, ca să ştie că putea să-i răspundă glumeţ... iar ea negă scurt cu capul. Leonard trase cafeaua în dreapta şi bătu cu palma-n masă; iar ea se grăbi să revină în bucătărie... Musafirul lui reveni spre laptop, iar chipul îi redeveni bleg-admirativ... Închise ecranul:

- Sunt în Orléans, pe dreapta.

- Ştiu; mi-a spus aseară, când mi-a transmis aprobarea de debarcare.

- A vorbit cu Charles Moreau?

- Da. Şi să ştii că nu se poate face nimic. Nu e vorba că omul are familie sau i-e frică; e vorba că e periculos. Pentru el, pentru ei... Pentru toată lumea. Acum, în momentul ăsta, e foarte periculos.

Aproba încet... Îşi aprinse o ţigară:

- O să-i recuperez singur.

- Ştiu.

Poftim? Leonard zâmbea:

- Ştiu că o să-i recuperezi singur. După ce-am aflat de ce-ai trecut aşa fugitiv prin Paris, am informat mai departe şi-apoi am dat câteva telefoane... Situaţia e destul de încâlcită.

- Adică...

- Adică ei sunt bine ascunşi acolo. Agenţii ăia sunt bine infiltraţi, au stabilit contactul cu ea şi, din câte-am înţeles, comunică din priviri cu Ana ta. Ea e liniştită, s-a obişnuit cu prezenţa lor, se descurcă cu copiii, are bani... Orice om întreg la minte ţi-ar spune să profiţi de happy-end-ul de la televizor şi să-i laşi acolo, neştiuţi de nimeni, ascunşi bine... Şi să te zbaţi să-l învingi pe Jun cu viteza sunetului - ca să-i poţi repatria de-adevăratelea. Dar oamenii care ştiu ceea ce ştiu eu şi văd ceea ce-am văzut eu la voi...

- ... El ce-a zis?

- El a zis să fii tu însuţi. Şi s-a uitat lung la mine şi-atât. Tu ştii ce-nseamnă asta...

Hm! Nicu Cărare îl ştia. Îi ştia mai ales acţiunile, trăznăile şi succesele! Ştia că se ghidează după principii solide, că nu putea fi scos din ale lui...

- Deci e de părere să mă ocup singur de chestia asta.

- Evident! Şi-aşa, să ştii că am discutat câteva ore cu el despre toată situaţia - şi a lui, şi a mea, şi a ta...

Asta era important! Asta trebuia s-o audă! Îl privea lung...

- În privinţa ta, războiul înclină momentan balanţa spre tine. Îi răspunzi chinezului la fiecare atac; iar dacă el câştigă şase puncte, tu câştigi şapte. Şi nici nu-l ataci tu! Adică atacurile tale sunt discrete, tăcute şi au o motivaţie. El atacă gălăgios, mai mult din oftică; şi întotdeauna răspunsul tău valorează cu un punct mai mult decât atacul lui! Asta e foarte important pentru matematica punctajului...

Arăta în sus...

- Dar mi-a spus să-ţi transmit să ai grijă.

Evident! Să nu sară calul! Că era tânăr, ştia "mişcări complexe" şi putea să facă una de-aia nefăcută care-ar fi stricat totul! Leonard arătă spre laptop:

- Oricum, noi suntem siguri că vei reuşi să-i readuci lângă tine.

Aprobă scurt cu capul - ştia că e îndeajuns de inteligent ca să găsească o cale de a-şi transporta în siguranţă familia în Aurari.

- Iar asta va reprezenta un mare plus în ochii şefilor noştri.

- Nu mă interesează plusul ăsta. Mă interesează să-mi pun familia la adăpost.

- Ştiu, şi te susţin. Şi eu, şi toţi ceilalţi de deasupra mea te susţinem. Am senzaţia că asta doresc şi ei - să te ocupi singur de recuperarea lor şi să-ţi reuşească cu brio!

Aproba cu capul... Leonard oftă greu:

- Noi suntem români. Jun e chinez. Ne spargem capetele pe teritoriul francez, unde nişte francezi bugetari se preocupă şi de arabi, şi de spanioli, şi de sârbi, şi de imigraţia ilegală... şi de toate celelalte. Şi de familiile de-acasă. E normal să încerce să se-amestece cât mai puţin între noi!

- Şi cum în chestia asta s-au amestecat deja, or să stea cu ochii pe mine...

- Stau deja cu ochii pe tine. Şi ei au interes să crească; pentru că, dacă tu creşti...

Mâna lui Leonard arăta că la fiecare nivel exista o altă umbrelă... Începu să râdă:

- Să ştii că e pe-aici!

- Şi ce? Crezi că mă emoţionează cu ceva?

Nega...

- Crezi că el nu se gândeşte să-şi dea demisia imediat cum îşi spală obrazu' pentru rahatul din Lyon?

Nega...

- Şi-atunci? De ce să mă formalizez?

- De dragu' meu, na!

- Ee, păi dacă pui problema aşa...

Şi-şi aprindea o ţigară... După care revenea spre el:

- Aud că ai semnat cu Popescu pe-un an.

- Da.
- Deşi el îţi oferise şi varianta unui trimestru.
- Stabilitatea e cheia succesului.
- ... Ce vrei să spui?
- Că, pe de-o parte, afacerile din România necesită stabilitate. Că, pe de altă parte, noua firmă desfăşoară noi activităţi care trebuie să se sedimenteze bine. Stau cu Popescu un an. Pe urmă, mai vedem noi...

Şi făcea semnul cu umbrelele... Leonard ridică o sprânceană:

- Îţi impui termene strânse!
- Cresc repede şi nu-mi place să am restanţe.
- Momentan, eşti în grafic.
- Dar mă preocupă foarte multe lucruri. Afacerile, războiul şi familia. Trei grafice. Toate trebuie să meargă-n sus. Toate interacţionează. Şi toate se pot prăvăli, dacă se-ntâmplă ceva rău în oraşul ăla.
- Ştefane...

Se oprise - Florina aducea micul dejun... Leonard îşi freca palmele şi devora din priviri farfuria...

N-o s-o mai lungească. Aflase ceea ce voise să ştie. Francezii îl vor ajuta, dar nu-i vor face ei treaba. Protectorii îl sprijineau şi ei - dar nu-i vor face treaba. Nu putea decât să aştepte. Să aştepte şi să spere că loturile noi de subalterni îi vor găsi. Şi-atunci nu va putea decât să plănuiască realist, cu mare grijă, să plece la câteva sute de kilometri de ei şi să se roage să nu se-ntâmple o nenorocire...

Leonard înfuleca şi-i făcea semn că tocmai fusese teleportat în raiul culinar...

O să-l lase să mănânce. Apoi o să-i arate conacul. Şi-apoi or să se plimbe un pic prin aer curat. Dl Donichioiu nu va degusta şi prânzul; pe-ăla îl va servi la Bordeaux.

Ana-Maria

Era unşpe jumate iar casa se transformase într-un calvar...

Nu reuşise să facă lecţii cu ei - o fentaseră şi-o lălăiseră şi-o amăgiseră de parcă se vorbiseră s-o înfurie de dimineaţă! Nu voiseră nici în curte! Încă de când deschisese ochii, Léon îi zâmbise larg, se ridicase, o luase în braţe şi-o pupase apăsat pe obraz; şi-apoi întrebase: "Mami, nu-i aşa că azi mergem în parc?" Florentina recursese la "terapia inversă" - nu-i zâmbise, n-o pupase, nu-i servise decât mârâituri şi răsuciri cu spatele. Iar acum stăteau amândoi în fund pe covor, se ţineau de mână şi boceau că se sufocă în casă...

Îi privea lung...

Luă laptopul şi intră în bucătărie. Îl porni. Îşi aprinse o ţigară, îşi făcu un ness...

Google. Search. Stefan Ionesco... Nimic nou. Regele aurarilor... Nimic nou. Jun Chèn... Nimic nou. Întoarse încet capul spre geam. Volvo-ul era gol - semn că chinezii erau departe...

La urma urmei, ea ce voia? Voia ca soţul ei să reuşească să-i aducă lângă el? Voia să stea aici până o recunoştea vreun chinez în Carrefour sau pe stradă? Până trăda unul dintre spioni? Până afla din ziare că Ştefan făcuse infarct? Până afla că bărbatul ei murise de inimă rea?

Stinse ţigara şi închise laptopul. Şi oftă greu, intrând în living:

- Dacă vreţi să mergem afară, în parc, va trebui să discutăm nişte reguli clare. Iar voi va trebui să le respectaţi, indiferent dacă vă plac sau nu.

Se liniştiseră. O priveau cu ochi atenţi...

- Cât suntem afară din casă, ne păstrăm deghizarea.
- Sigur, mami!
- Bineînţeles!
- ... Cât suntem afară din casă, nu vorbim decât în franceză.

Aprobau amândoi.

- Tu eşti Gabi, tu eşti Théo iar eu sunt Marie. Sau mami. Nu vă depărtaţi de mine la mai mult de doi metri - nici ca să vă luaţi înghe-ţată, nici ca să vă daţi în leagăne, nici ca să vă duceţi la tati.

Aprobau de mama focului, disperaţi deja că dădăceala dura prea mult... Se grăbi să adauge:

- Nu fugiţi, nu vă tăvăliţi, nu vă căţăraţi, nu faceţi tumba - că n-avem voie să ajungem la spital. Iar restul de instrucţiuni vin pe parcurs. Mergem să vă pregătesc deghizarea.

Intră în camera lui Léon şi puse pe pat blugii, un pulover larg, o bluză de corp... Scoase şi şapca şi ochelarii de soare şi se grăbi spre camera Florentinei. Şi ea mergea în blugi şi-un pulover larg... Tot cu şapcă şi ochelari de soare...

- Schimbaţi-vă, cât mă pregătesc şi eu.

Îşi luă şi ea blugii şi puloverul larg. Îşi strânse bine părul, împleti coada... Îi auzea şuşotind, fericiţi că ei câştigaseră... Ridică vocea:

- Théo, îţi prinzi părul în două codiţe deasupra urechilor. Gabi, vino la baie.

Prinţul se prezentă imediat la apel! Îi umezi puţin părul şi-l dădu cu spumă. Şi-l perie bine-bine spre spate. Luă apoi conturul de buze şi-i făcu două aluniţe pe buza superioară. Şi-l avertiză, pe un ton extrem de serios:

- Să nu uiţi de ele. Să nu le ştergi!
- Nu, mami!
- Théo, ai terminat acolo?

Florentina venea în fugă... şi constata:

- Ia uite-l, ce bine arată!
- Normal, mă - m-a dat mami cu spumă! Ia uite!

O trase lângă ea şi începu să-i împletească codiţele. Florentina era frumuşică foc; iar ea trebuia să o urâţească, ceea ce-i va aduce protestele prinţesei... Îi făcu şi ei un punct de dermatograf pe nas. Şi acum ea...

Ea era încercănată, nefardată, pieptănată ca ultima casnică văduvă care nu plănuia să-şi refacă viaţa. Era bine. Dar parcă semăna totuşi mult... Aşa că îşi ciupi bine fruntea în două locuri şi se declară mulţumită. Acum, întrebare de zece puncte - mergea cu maşina? Parcul era destul de departe... pentru trei persoane căutate de mafia chineză! Pe de altă parte, maşina putea fi scăparea lor, în caz că chinezii...

Ei, chinezii! Important era să nu "defileze" la pas pe străzi! Aşa că îşi luă cheile şi actele, îşi puse cuţitul pe mânecă şi ieşi:

- Gata?
- Da, mami.
- Théo, îţi iei mobilul.
- Da, mami.
- L-am luat şi eu pe-al meu. În caz de ceva, ne sunăm.
- Da, mami.
- Şepcile pe cap, ochelarii pe nas şi haideţi. Şi nu uitaţi ce-am vorbit!
- Nu, mami!

Erau extaziaţi amândoi... Ieşi, încuie uşa şi ordonă:

- La maşină, în pas alergător.
- Păi mergem cu maşina?
- Da.

Gata - nu mai comentau. Descuie portierele şi le supraveghe urcarea pe bancheta din spate... Urcă la volan, dădu încet în marşarier şi porni pe străduţă.

Înainta cu zece la oră, pentru că Volvo-ul era gol iar francezii nu trebuiau să se sperie foarte tare - sau, Doamne fereşte, să creadă că ea nu mai avea nevoie de protecţia lor! Viraj dreapta... Frână la intrarea pe Rue des Fosses... Ceda trecerea... Începea să zâmbească, pentru că recunoştea X5-ul care se apropia cu viteză... Şi cum în afară de maşina aia nu se mai apropia nimic, vira dreapta, spre giratoriu. Spre parc.

Ziua era superbă. Soarele frigea! Dacă vor respecta regulile impuse de ea, copiii or să transpire rău...

X5-ul se deplasa încetişor în spatele ei...

Puse semnal dreapta şi vira pe Rue Jean Mermoz. Unde întoarse, după vreo zece metri, şi urcă maşina pe trotuar. Opri motorul şi oftă scurt:

- Am ajuns. Coborâţi pe partea dreaptă. Mergem spre giratoriu.

Copiii se conformau. Coborî şi ea şi încuie maşina. Şi porniră toţi trei spre giratoriu...

- Repejor, că ne poate recunoaşte oricine!

Ei grăbeau pasul; ea îi urma. Şi iată şi giratoriul...

- Dreapta. Şi fără chiote. Vorbim puţin...

Copiii se apropiau de intrare... Probabil că văzuseră plăcuţa pe care scria "Parc de l'Hermitage" - că erau foarte veseli...

Şi gata - era în incinta parcului. Prinţul şi prinţesa erau în extaz - mergeau în faţa ei, ţinându-se de mână, şi căscau la propriu gura la parcul ăla...

Ştefan

Locul unde Luis va vopsi după-amiază "haşu'" nu era departe. Se apropiau încet de elicopter iar el se gândea că ar fi putut pietrui o alee micuţă până acolo. 50-60 de metri erau floare la ureche...

Leonard nu mai spunea nimic. Rămăsese mut când văzuse minunăţia de conac cu turn de pază! În plus, îi povestise cum o să fie la final, după ce muncitorii terminau renovarea. Îi promisese că-i obţine el autorizaţia de debarcare ca să poată participa la inaugurarea oficială...

Oftă greu şi se opri. Şi-l privi lung:

- Spune-mi unde sunt.

Capul lui Leonard se plecă grăbit; iar alt răspuns nu primi. Aşa că îşi reluă drumul spre elicopter:

- Mâine am şedinţă cu oamenii tăi, în Nevers.

Leonard nu răspundea...

- O să accelerez partea asta cu ei - ca să intri în normal cu toată afacerea. Că ştii cum e - se află şi-n Serbia faptul că Franţa preferă să plătească la timp...

Fu apucat de guler şi tras spre el:

- Ascultă! Mi-eşti drag de parc-ai fi fi-miu! Da' nu pot să-ţi zic! Nu am datele astea! Geambaşu' i le-a zis lu' Simion faţă-n faţă; ăla m-a sunat şi mi-a zis că are unele informaţii. Eu am informat mai departe Bordeaux-ul - iar Bordeaux-ul l-a sunat pe Simion şi l-a şocat de mama focului. Îţi jur că nu ştiu unde e familia ta!

Aprobă scurt cu capul:

- Stai liniştit, că mă descurc eu. Peste vreo două săptămâni, cred că e gata castelul; şi mă gândeam să facem o petrecere...

- Nu ştiu; vorbim.

Ridică mirat sprâncenele:

- Nu vii?

- Nu ştiu. În funcţie de cum decurg lucrurile aici.

- ... De ce? Te-ai supărat pe mine?

- Nu. Dar nu-mi place deloc starea de lucruri - şi nu-mi place că nu se ocupă ei până la capăt! Eu aşa am fost crescut - când mă apuc să fac ceva, s-o duc până la capăt! Ăştia nu ştiu ce dracu au...

Ridică scurt din umeri:

- Împacă şi capra, şi varza, şi lupul. Aşa fac dintotdeauna. Lasă, că mă descurc eu! Nu ştii că mă descurc?

- ... Ba da.

- Şi-atunci?

- Nu ştiu... Mă simt vinovat faţă de tine.

- Pentru chestia asta cu Ana? Stai, mă, liniştit!

- Nu pot să stau. Când ştiu că omu' meu ştie şi eu nu pot să-l plesnesc până spune...

- Stai liniştit, Leo. Problema "e în lucru", ca să zic aşa. Stai liniştit. Îţi mulţumesc că ai grijă de noi.

Întinse dreapta spre el; cu stânga arăta în sus...

Gata - Leo Mondialu' se pregătea de decolare. Reveni la adăpostul copacilor şi-l privi lung...

Leonard avea mustrări de conştiinţă?... Nee! Altceva era la mijloc! Ceva mult mai important! Şi "mult mai important" însemna banii...

Mâne plecau la Nevers. Se grăbea să revină în conac... Ia s-o rupă el uşurel la fugă - că hectarul ăsta de-aici era cea mai indicată sală de forţă şi menţinere a formei fizice!

Când îl văzu, Toni sări în picioare. Îi făcu semn să stea jos, intră în living şi se sprijini de masă... Roşcata şopti:

- Ce-i?

- Nimic - am redescoperit beneficiile jogging-ului.

- Şi m-ai speriat pe mine rău...

- Nu te-ai speriat mai rău decât s-a speriat Toni. Sună-l pe celălalt băiat pe care ni l-a dat Leo. Să-şi aleagă câţiva băieţi, câţi crede el, dintre coordonatori, şi să se-ntâlnească cu mine la Nevers. Unde te interesezi şi închiriezi o cameră într-un hotel central...

Roşcata aproba şi-şi nota... O rupse la fugă pe scări:

- Şi stai cu ochii pe mail!

Că poate le scria Diamant un banc, iar ei nu observau!

Diamant

Intră în birou şi se aşeză în faţa monitorului: bună şedinţă! Avea nea Dumitru o tactică şi-o tehnică... mamă-mamă! Pe 25 iunie va fi nuntă mare-n Aurari; iar peste-o săptămână, pe 2 iulie, aveau inaugurare - tinerii căsătoriţi se mutau în casă nouă. Motiv de mare petrecere... Era prima nuntă "100% Aurari". Adică şi mirele, şi mireasa se născuseră în şatra lui nea Dumitru. Locuiseră doar în şatră. Copilăriseră împreună, făcuseră şcoala împreună... Era ciudat! Acum, ea avea 18 ani iar el 20; şi i se părea tare ciudat... În fine!

Mail-ul... parola... Tresări şi se aplecă scurt spre monitor!

"Să trăiască şefu'! Am auzit un banc mişto de tot! Cică un gropar săpa liniştit în cimitir..."

Uau! Adică îi văzuse? Chiar îi văzuse cineva în Orléans?

... Citea, realiza că era bancul stabilit de ei ca parolă, dar nu se putea concentra! Trebuia să se convingă că mesagerul era inteligent - şi nu pusese în mesajul ăsta vreo informaţie practică despre "tema de lucru"! Aşa că citea - dar nu se putea concentra...

Nu - după banc, nu mai scrisese nimic. Aşa că apucă mouse-ul şi copie adresa de mail; o mută într-un mesaj de messenger şi scrise ***"Raportează tot"***. Aştepta...

"Şefu', raportez! Am văzut-o mergând cu copiii în parc."

Ptiu, drace! Murea Ştefan! Crăpa inima-n el dacă afla asta acum! Că era ora zece noaptea în Franţa...

"La doişpe, au intrat în Parc de l'Hermitage. I-am recunoscut, deşi erau deghizaţi ca lumea, şi am văzut că nu mai era nimeni prin parc. Aşa că m-am plimbat pe şest după ei. La unu şi-un sfert au ieşit din parc şi-au luat-o spre stânga. Am ieşit după ei, dar dispăruseră de parcă-i înghiţise pământu'."

Perfect! Adică Doamne fereşte! Deci Ana adusese copiii până la parc cu BMW-ul. Perfect! Deşteaptă foc, cumnata lui! Teribilă... Se grăbi să apese tastele:

"Ai cinci minute să faci un raport complet, detaliat, explicit şi în ordine cronologică, pentru ochii lu' şefu'. Şi bagă detalii, că sunt importante!"

Şi-acum, cinci minute, recapitulare! Îşi aprinse o ţigară...

"Florycik_roz", cum îşi spunea muierea asta în mail, o văzuse pe Ana. Şi pe copii. Zicea că erau deghizaţi. O să afle el amănunte în următoarele minute...

Îşi puse un pahar cu whisky şi-l dădu peste cap - că începuseră să-i tremure picioarele...

De data asta, el o să fie "şeful de operaţiuni". O să aibă de-a face cu o ţară nouă, cu un oraş nou, cu oameni cu care nu lucrase direct... Băieţii de la curăţenie erau pricepuţi; dar el ştia într-un fel, ei lucrau în alt fel... El gândea româneşte, ei acţionau franţuzeşte...

- Şi-al dracului să fiu eu dacă nu mi-e frică...

Iar frica asta chiar nu-l caracteriza! Aşa că problema era mare... Mess-ul îi spunea că fata aia apăsa de zor butoanele... şi-şi făcea raportul... El refuza să citească ceea ce-i trimisese deja - prefera să vadă totul odată... Scoase mobilul şi selectă numărul lui nea Dumitru. Suna...

- Da, Diamante.

- Nea Dumitre, ai plecat acasă?

- Nu; încă nu.

- Pot să te rog să treci pe la mine?
- ... Sigur! Da' ce s-a întâmplat?
- Păi, voiam să te invit la un pahar de vorbă...
- Aa, bine! Hai că strâng aici şi vin!
- Te aştept.

Închise şi reveni spre ecran. Deschise Google maps şi căută "Parc de l'Hermitage, Orléans". Aha... Ia să vadă el cine era floricica asta roz! Tabelul cu loturile noi... Surpriză - nu era "lucrătoare"! Oare era "procurătoare"?... Da. Floricica roz avea 12 ani şi se specializase în furat din sacoşele cu gură largă. Ptiu, drace!

Puştoaica aia scria... Scria repede la vârsta ei... Trimisese destul de multă informaţie; aşa că maximiză fereastra şi începu să citească.

"Eram la locaţie, vizavi de Parc de l'Hermitage."

Verifică pe hartă... Deci acolo o trimisese Mădălin - să "lucreze" la sacoşele pensionarelor. OK - el ştia! O trimisese bine, oricum - că doar o văzuse pe Ana, nu? Reveni la mesaj.

"Au apărut de pe Rue Jean Mermoz şi au intrat în parc. Regina era în blugi şi-un pulover larg, gri. Avea părul strâns şi împletit şi nişte ochelari mari de soare la ochi şi avea semne roşii pe frunte de parcă o ciupiseră ţânţarii. Prinţesa era în blugi şi un pulover roz, avea două codiţe împletite bine şi şapcă cu paiete şi avea ochelari de soare."

Aha! Aşa zisese şi băiatul lui Lăcătuş - tot despre şapca cu paiete vorbise şi el! Mm...

"Prinţul era tot în blugi şi un pulover albastru închis. Avea şapcă galbenă cu Ferrari şi ochelari de soare. Prinţul şi prinţesa se ţineau de mână şi mergeau în faţă. Au intrat în parc şi au pornit pe prima alee din dreapta. Vorbeau foarte încet şi mergeau repede, de parcă venea ploaia."

Adică cumnata lui îi speriase rău de tot... Şi era şi normal să fie aşa! Ana ştia de cine trebuia să se ascundă - şi nu risca nimic!

"Ea s-a aşezat pe o bancă, lângă lac, iar ei s-au jucat un pic pe lângă apă. După aia au plecat pe partea cealaltă, au ieşit din parc şi s-au dus tot pe Rue Jean Mermoz. Am încetinit un pic, ca să văd dacă-i filează careva; şi când am ieşit, ei nu mai erau."

Da, pentru că plecaseră cu maşina. Normal! Era sigur că fusese şi-un spion francez cu ei - dar floricica asta de 12 ani se concentrase asupra reginei. Era prea mică, să se gândească la lucruri complexe. Oftă greu...

"Am rămas vizavi de parc şi mi-am făcut treaba. La opt, am ajuns la noi şi ţi-am trimis mail-ul."

"La noi" însemna casa în care floricica locuia împreună cu alţi "procurători". Se grăbi să întrebe:

"- Ai spus cuiva ceva?

- Nu, nimeni nu ştie nimic.

- Cine e acum lângă tine?

- Nimeni, m-am încuiat cu laptopul în veceu."

Şopti, ca pentru el:

- Pe chestia asta, dac-o să ne vedem vreodată, te pecetluiesc!

Ar fi fost prima... Acum... Se grăbi să tasteze:

"- Nu spui nimic nimănui. Mâine te duci tot acolo?

- Da.

- Mâine, dacă îi vezi din nou, îmi trimiţi un mail cu textul: «Şefule, nu mi-ai zis dacă îţi place bancul cu groparul». Dacă nu-i vezi, te duci şi poimâine. Şi, când îi vezi, îmi trimiţi mesajul.

- Da, şefu'.

- Când îl primesc, îţi răspund că e genial şi să-mi mai trimiţi bancuri de-astea mişto când le auzi. Iar dacă după aceea îi mai vezi, în fiecare seară în care-i vezi îmi scrii câte un banc - care-ţi place ţie.

- Da, şefu'.

- Bravo! Vorbim."

Şi-acum trebuia să salveze cumva discuţia... Selectă tot textul şi-l puse într-un word. Şi-l salvă aşa. Oftă greu...

Ştefan o să-l trimită pe el să-i recupereze familia. Iar el ştia o singură abordare - cu gloanţe. Aleodor o să fie foarte ocupat, preţ de vreo două săptămâni, după ce termina el de abordat problemele în Orléans! Presupunea că Ana o să se sperie - şi nici n-o să vină...

Log out... Log in... Mail-ul special... şi auzi soneria. Venise unchiul lui. La fix! Se grăbi să pună whisky în două pahare...

Nea Dumitru era vesel - intră şi exclamă:

- Ce faci, mă - *pliashka* fără mine?

Eei... Îi întinse paharul şi-l pofti nu pe canapea, ci pe scaunul lui de la birou. Unchiul lui se conformă; întinse paharul:

- Hai noroc, unchiule!
- Hai să-mi trăieşti, nepoate!
- Să dea Domnul!

Şi dădu paharul peste cap... Mm, ce tare era! Obişnuia să bea câte-un şpriţ, când şi când; acum se simţea "anesteziat" bine! Arătă spre laptop:

- Ia uite ce mi s-a întâmplat azi...

Scoase dispozitivul de bruiaj... Unchiul lui citea... şi-acum dădea şi el paharul peste cap - că se şi vedea "cu rudele-n Aurari"... Şopti încet:

- Tare mi-e că mă-mpuşc cu chinejii p-acolo...
- Iar asta e bine, să ştii.

Cum-cum? Făcu ochii mari...

- Tu apeşi pe trăgaci pentru o cauză nobilă şi ai toate motivele să te lupţi pentru neam; ăia nu vor decât să te-mpiedice să-ţi salvezi cumnata şi nepoţii. La Bordeaux şi mai sus, chestia asta vă aduce multe puncte!
- Nea Dumitre, să dea Domnul să ne aducă multe puncte! Doamne fereşte să-i aducă doar lui Ştefan puncte...
- Stai liniştit.
- Eu stau foarte liniştit - că ştiam despre ce-i vorba, atunci când am intrat în horă, şi nu mi-e frică de moarte. Alta e grija mea... Mi-e frică pentru Ana.
- De ce?
- Mă tem că Ştefan mă va trimite pe mine. Ceea ce înseamnă că Jun o să-l trimită pe Cheng. Îl ştii - ăla bocciu şi cu sprâncenele împreunate...
- Îl ştiu. Să ai grijă la el - că e mic şi periculos şi lunecos ca un piranha!
- Să ştii că eu o să-l împuşc pe-ăla.
- Stai potolit!
- Ăla l-a omorât pe Gilles.
- De unde ştii tu, mă, cine l-a omorât pe Gilles?
- Eu l-am văzut, din poarta vilei lui Ştefan, cum se ştergea pe mâini de sânge. Ăla l-a omorât pe Gilles; aşa că o să-l împuşc.
- N-auzi, mă, să stai cuminte? Să ştii că-l doare mai tare dacă-l plesneşte Jun pentru succesul vostru, decât dacă-l faci tu ciur!
- Dar eu n-am să mi-o iert niciodată, dacă nu-l împuşc!
- Diamante... Acolo unde mergeţi voi acum nu-i loc de de-astea. Acolo, trebuie să bei un pahar cu apă, să te linişteşti... şi să găseşti o cale. Alta decât aia din tinereţe. Ai înţeles?

Aprobă scurt... Unchiul lui se ridică:

- Ştefan s-a gândit cum faceţi?
- Da. O să-i trimită el un bileţel cu locul, data şi ora. Şi presimt că o să mă trimită s-o iau eu. Presimt că or să fie foarte mulţi chinezi pe-acolo...
- N-ai încotro - trebuie să faci cumva să-i salvezi. Ştefan nu se poate duce - ca să nu moară toţi! Iar băiatul meu să ştii că nu se va opri până nu-şi va şti familia aici, în siguranţă. Atunci când afli data exactă, spune-mi cu 24 de ore înainte - şi vorbesc eu cu el la cameră. Îi spun eu exact ceea ce trebuie să audă, ca să nu păţească nimeni nimic pe-acolo... Şi-aşa, nu ne-am mai văzut de ceva vreme...

Aprobă, iar unchiul lui se grăbi să iasă:

- Nu te mai panica aşa - o să fie bine.

Dacă zicea el... Se aşeză şi-i trimise discuţia lui Ştefan. După care îi făcu un apel pe telefonul "special"... şi zâmbi slab - dacă făceau videoconferinţă, sigur o va vedea şi pe ea!

Ştefan

Cum-cum? Telefonul special piuise doar o dată. Iar asta însemna că Diamant era! Avea veşti despre Ana!

Sări din pat şi se repezi la laptop! Apăsă butonul... Îşi aprinse o ţigară - că-i venea să azvârle cu drăcia aia de perete, la cât de puturos era... În sfârşit! Mail, parolă şi văzu imediat mesajul! Şi faţa portocalie! Ia să vadă mesajul... Deschise word-ul şi ordonă scurt:

- Vino să vezi şi tu.

Roşcata atât aşteptase - în două secunde, se oprise în spatele lui! Citea... Citea şi recitea, ca să nu-i scape ceva...

- ... Şefu', ia vezi tu cum e parcul ăsta! Că eu am un presentiment!

- Ce presentiment?

- Eu cred că tot ea a ales locul de întâlnire...

Oare? Oare la asta se gândise Ana când decisese să aleagă tocmai parcul ăla? Căuta pe hartă... Roşcata începu să râdă:

- Nu ştiu cât de lată e elicea de elicopter; da' ia uite câte haşuri ar putea zugrăvi Luis...

Corect! Un teren de fotbal, un spaţiu dreptunghiular cât patru proprietăţi lungime, cel puţin două spaţii deschise în parc, o alee "de fugă" care ducea în alt spaţiu deschis... Zâmbi slab:

- S-ar putea să ai dreptate. Numai că Orléans este unul din oraşele dominate de chinezi. Toate locurile astea de aterizare sunt ocupate deja.

- Păi ei vin cu elicopterul în propriul oraş?

- Jun, Cheng şi locotenenţii lui vin cu elicopterele.

Roşcata tăcea... Deschise o fereastră de mess şi oftă greu:

"- Se pare că a funcţionat.

- Şi-acum ce facem?

- Aşteaptă puţin."

Reveni la hartă. Privea lung zona, străzile... accesul... cartierul... Zâmbi slab:

- Afurisită muiere! A ales ea locu'! M-a cam băgat sub papuc nevasta asta a mea!

Roşcata chicotea... El scria mesajul... Ştergea "îl implor", scria "îl rog"... Schimba "nimeni" cu "nici chiar ea"... Enter.

"- Acum, eu o să te pun să te duci la Titel şi să-i transmită că îl rog să facă o minune. Să-i dea un mesaj, printr-o persoană pe care n-o cunoaşte nici chiar ea.

- Dificilă sarcină!

- Foarte. Să sperăm că acceptă. Şi că e inspirat.

- Care e mesajul?

- «Ea este de încredere. Vino şi mâine cu copiii în parc. Te întâlneşti cu Diamant în faţa parcului, la giratoriul cu flori, la 20.00 fix.» Şi să îl semneze cu numele lui. Să îl scrie de mână, ca să nu creadă că l-a scris altcineva. Persoana respectivă să i-l dea în parc, ca să ştie şi ea despre ce parc e vorba. Şi să aibă grijă să nu-şi dea nimeni seama că este un mesager şi-i duce un bilet.

- Am înţeles. Mâine dimineaţă mă duc pe capul lui Titel.

- Vorbim.

- Vorbim."

Log out... şi oftă greu:

- De ce am senzaţia că fac o greşeală?

- Poate pentru că o să se sperie rău?

O privi lung, drept:

- Poate pentru că presimt un eşec?

Roşcata tăcea...

- Ştiu că e bine ascunsă. Ştiu că chinezii o cred în Aurari, cu tot cu copii. Ştiu că o păzesc francezii... Dar nu pot.

- Ştiu. Şi mai ştiu două chestii.

Serios? Două - nu una? Tânăra ridică două degete:

- Unu, n-ai să pierzi nici o ocazie ca să încerci să-i recuperezi. Şi doi, ai să reuşeşti să-i recuperezi.

Aşa ştia ea!... Şi aşa şi era! Zâmbi şi-i făcu cu ochiul:

- Hai, treci la culcare! Treci, că mâine plecăm la şapte!

Mâine trebuia să vorbească cu oamenii lui Leonard. Şi să anunţe pe toată lumea că el îl consilia pe acel afacerist în materie de recuperări de sume date cu împrumut. Avea "spate"; era împins spre înainte. Iar francezii se pregăteau, încetişor aşa, să-l preia sub umbrela lor. Se întreba ce părere va avea Popescu despre asta. Se gândise azi, la prânz, că probabil va primi interzis în România... Că în cele două vile de la Cernica vor locui amicii lui, sau consilierii lui...

Nu. Nu va fi aşa. Nu se va transforma în Leonard Donichioiu. Va găsi el o cale...

Diamant

Oftă greu... şi apăsă Log out. Şi începu să apese tastele mobilului...

"Şerifule, am o afacere pentru tine. Ne vedem mâine dimineaţă?"

Send... Uau, ce târziu se făcuse! Ia să pornească el spre dormitor... că Safira lui sigur sforăia la ora asta! Oprea laptopul... iar mobilul piui scurt.

"Mâine la prima oră te vizitez la primărie."

Minunat! Apăsa tastele, ca să-i transmită şi lui răspunsul... Urcă treptele şi intră în dormitor.

Safira dormea dusă. Sforăia chiar! Zâmbea, dezbrăcându-se şi privind-o lung...

Dacă Florentin nu era căpos, până la sfârşitul săptămânii pleca în Franţa. Şi-o revedea. Trebuia să-i pregătească cu un semn - o frază cu subînţeles, sau o privire cu subînţeles... Ca să ştie şi ea că pricepuse cum fusese chestia aia cu micul dejun!

Se lungi în pat... şi şopti, ca pentru el:

- Ai avut dreptate - trebuia să mănânc înainte să plec... Ba da, aveau; dar n-am mâncat în avion...

Aici avea el probleme - la "de ce". Dacă spunea "Pentru că nu-mi ardea să mănânc singur", îl bătea Ştefan de-l asculta cu urechea! Dacă-i spunea "Aşa, pur şi simplu", nu înţelegea ea substratul... Aha!

- Pentru că m-am luat cu gândurile, apropo de ultimele evenimente... şi până am tras eu concluziile, am aterizat. Adio mic dejun...

Aşa era bine. Adică binişor. Era cam lung - cam multe cuvinte. O să mai "rafineze" mâine...

Ana-Maria

Zăcea lungită pe canapea. Era obosită. I se lipeau genele - şi-o auzea pe Florentina răsucindu-se în pat... Oof, Doamne - doar nu răcise din nou?!

Se ridică, greu, şi intră în camera ei:

- Ce e, prinţeso?

Fu invitată să se aşeze, iar Florentina o luă de gât:

- Mami... Vreau să-ţi spun ceva.

- Spune.

Fu pupată apăsat pe obraz... Micuţa şopti:

- Te iubesc, mămica mea!

Mare şmecheră era! Se grăbi s-o imite:

- Şi eu te iubesc, prinţesa mea!

- Şi, uite, eu îţi promit că o să fiu cuminte!

- Sunt sigură că o să fii foarte cuminte...

- Mami, mâine mai mergem în parc?

- ... Nu ştiu. Să vedem. Aş fi preferat să nu mergem în fiecare zi. Că ne iau oamenii la ochi...

- Atunci nu vrei să mergem mâine în alt parc?

- Săptămâna asta, mergem în parcul ăsta. E aproape pustiu, dar asta ne ajută să nu ne găsească chinezii. Şi totuşi, ar fi bine să nu mergem zilnic. Măcar la început!

Părea necăjită...

- Uite - dacă tu mă ajuţi să-l conving pe Léon să stăm mâine

acasă, promit că poimâine ieşim în parc mai devreme şi stăm mai mult.

- ... Bine, mami.

Bun! O sărută şi-o înveli bine:

- Hai - la culcare!

Se grăbi să iasă...

Nu era bine să iasă mereu în acelaşi parc, aşa cum nu era bine să iasă zilnic cu copiii din casă! Aşa că mâine va încerca să rămână în ascunzătoare; poimâine, când vor ieşi, probabil că vor merge în acelaşi parc - pentru că jonglatul între parcuri mărea mult şansele de succes ale chinezilor. Şi pentru că voia mult să se întoarcă lângă soţul ei...

Era sigură că Ştefan o căuta. Era sigură că repatrierea aia televizată adormise vigilenţa chinezilor - iar soţul ei va încerca să profite de asta. Ea trebuia să devină vizibilă; dar copiii îşi pierduseră răbdarea şi nu mai voiau să stea cuminţi, încuiaţi în casă, în timp ce ea "se plimba" până la Carrefour şi-napoi. Iar ea trebuia totuşi să rişte! Trebuia să se întoarcă la el! Îi era frică! Fără el, îi era frică...

Ştefan

Era târziu; foarte târziu. Mâine plecau la drum la şapte fix - ca să ajungă în Nevers la nouă. La nouă jumate începea şedinţa cu oamenii lui Leonard. Era pregătit... cel puţin din punct de vedere al speech-ului! Sufleteşte, nu va fi niciodată pregătit pentru afacerea aia. Probabil că, dacă o va moşteni, i-o va da lui Diamant - care-o va înhăţa cu ambele mâini, încântat că o să poată să-şi pună imaginaţia la treabă...

Nu putea să adoarmă. Nu putea să se ridice de pe scaunul ăla. Privea monitorul - şi vedea, maximizată, fotografia a cincea. Privea imaginea lor...

Ana îi ţinea pe genunchi - Florentina în stânga, Léon în dreapta. Râdeau. Le vedea fericirea în strălucirea ochilor...

Nu voia să treacă mai departe, la fotografia a şasea. Şedinţa foto fusese lungă; avea pe laptop fotografii cu ei împreună - toţi patru - şi avea la dispoziţie toate variantele, toate poziţiile, toate formele de fericire pe care le putea trăi alături de ei. Numai că ei nu erau alături de el; ei erau în Orléans, într-o căsuţă supravegheată discret de doi spioni francezi. Probabil că nici ei nu mai străluceau... aşa cum nici el nu mai strălucea...

Îi era dor de ei. Îi voia înapoi. Îi voia alături de el. Îi voia aici, în conac, în dormitorul lor, lângă el. Probabil că, atunci când o să reuşească să-i aibă lângă el, o să-i ia în braţe... şi n-o să le mai dea drumul. Ore în şir. Zile în şir. Atentatul ăsta fusese cel mai puternic, cel mai rece şi necruţător duş pe care-l primise vreodată! De dimineaţă, îi pupase şi-i îmbrăţişase; prânzul îl găsise în beciul lui Salam... Pe ei, prânzul îi găsise în tren, fugind de mafia chineză...

Oare când îi va avea din nou alături de el? Când?

Îi era frică să-i spună lui Diamant gândurile care-i treceau acum prin minte. Se bucura mult că vărul lui nu era aici - că nu-l vedea. Combinaţia gânduri-imagine era foarte periculoasă, în condiţiile în care Diamant avea două pistoale şi-l iubea mult...

Împinse laptopul... Puse braţele pe masă şi bărbia pe braţe. Îi privea lung... Şopti, încet, doar pentru el:

- Mi-e dor de voi... Mi-e aşa de dor de voi! Nu ştiu ce faceţi - aud că sunteţi bine, că azi aţi fost în parc...

Se uitau toţi trei la el - şi râdeau, fericiţi...

- Mi-e frică... O să-l trimit pe Diamant să vă aducă acasă. Am cumpărat o casă nouă, mare, cu grădină... Trebuie să veniţi s-o vedeţi. Trebuie să veniţi să-mi spuneţi ce mobilă să cumpăr... ce jucării...

Ei râdeau, fericiţi...

- ... Voi sunteţi fericiţi acolo? Sunteţi bine?

Râdeau. Erau fericiţi... Oftă greu:

- Dacă Diamant nu reuşeşte... Dacă se-ntâmplă ceva şi Diamant nu reuşeşte... Să nu vă ascundeţi de mine. Ştiu că or să vină şi ei; ştiu că o să vă speriaţi, că o să auziţi focuri de armă... Să nu vă speriaţi. Şi să nu fugiţi de mine. Să vă ascundeţi şi să-mi daţi de veste. Şi-o să vin eu însumi...

O privea lung...

- ... Să ai grijă de ei - să nu se-ntâmple o nenorocire...

Întinse mâna şi atinse ecranul... Ochii i se umplură de lacrimi:

- Mi-e dor de tine...

Ea râdea şi-l privea drept...

Nu! Nu era bine deloc!

Închise ecranul şi se ridică - nu era bine ce făcea el! OK, vorbea cu ei! Dar nu trebuia să plângă! Nu trebuia să se lase prins de gândurile negre! Dacă-i intra în cap că vor eşua, sau că Ana va fugi de el pentru a-şi putea proteja copiii...

Oftă greu şi se lungi totuşi în pat. Va trebui să adoarmă... într-un fel sau altul. Mâine avea treabă. Multă. În plus, mâine va afla dacă planul lui, cu Florentin, va funcţiona. Căposul ăla putea să-l refuze...

Dacă Ana va decide să se ascundă, împreună cu copiii...

Dacă vor eşua şi de data asta, Ana se va ascunde. Va fugi cât mai repede, cât mai departe de tot ceea ce însemna "Ştefan Ionescu" - pentru că lângă el erau chinezii. Nu va mai zâmbi; îşi va ţine copiii bine, foarte aproape de ea, şi se va ascunde îndeajuns de bine ca să nu poată fi găsită. Va sta acolo, cuminte, împreună cu copiii, şi va aştepta terminarea războiului. Şi doar atunci când va considera ea că războiul se terminase, atunci când se va convinge ea însăşi că era în siguranţă dacă ieşea din ascunzătoare... Doar atunci, el va afla din nou unde este familia lui. Până atunci, probabil că nici francezii, nici Nicu Cărare n-or să mai ştie nimic despre ei...

Dacă vor eşua acum, va fi vai de el! Nu va mai putea să-şi ascundă sentimentele. Va fi trist. Va fi ciudat... Va fi o prezenţă neplăcută pentru toţi. Şi va ieşi la iveală partea aia neplăcută din el; partea dură şi nemiloasă. Suferinţa din propriul suflet îl va face să ia decizii dure - şi să nu le regrete. Tocmai de-asta, trebuia să pună cât mai repede pe roate afacerea lui Leonard. Dacă bănuielile astea sumbre se vor adeveri, va fi vai de datornici! Îi va urmări el, cu BMW-ul şi cuţitul. Şi, dacă nu se va putea controla, putea pierde puncte importante în ochii celor care-l monitorizau atent. Nu-i era de puncte; îi era că puteau să-l omoare... Că nimeni nu e, la urma urmei, de neînlocuit - iar el nu e, la urma urmei, vreun geniu...

Se întoarse încet spre dreapta - spre locul unde ar fi trebuit să fie ea acum. Locul era gol. Perna era umflată, proaspătă... neatinsă... Trase încet perna şi-o strânse în braţe. Şi oftă greu: trebuia să se mulţumească cu mirosul de Ariel şi Lenor. Nu se gândise să cumpere o sticluţă de Anais Anais, preferatul ei...

26 mai 2011 - joi

Diamant

Era opt jumate, dar el era deja în biroul lui din primărie. Presimţea că Titel va prefera să apară "înaintea orelor de program", ca să nu-l vadă foarte multă lume... De parcă, dacă trecea cu Hummer-ul de poarta de la deneu, nu afla toată lumea! Hm! Fixaţii de interlop! De maestru interlop, adăuga chiar acum, auzind cum se apropia motorul ăla gălăgios rău...

Scoase dispozitivul de bruiaj şi-l aşeză pe birou. Şi aşteptă. Titel intra, o saluta pe Mica, era poftit să intre... Arătă spre scaunul din faţa lui, iar Titel zâmbi:

- Gata! Am sosit! Zi-i!

Să-i zică? Era atent, era pregătit să nu-i refuze nimic... Ridică hârtia şi citi cu voce tare:

- "Acum, eu o să te pun să te duci la Titel şi să-i transmită că îl rog să facă o minune."

Evident, nu pricepuse nimic. Îi întinse hârtia:

- Am localizat-o.

Uau! Bărbatul din faţa lui se repezise ca un uliu la hârtia aia! O citea repede-repede... şi ofta din tot sufletul:

- Mă trimite la Florentin.

- Exact. Vorbeşte însă despre o persoană pe care n-o cunoaşte nici chiar ea.

- O persoană pe care ea n-o cunoaşte, dar care să accepte sarcina asta şi în care Florentin are îndeajuns de multă încredere ca să-i ceară să-i salveze fetiţa din prima căsătorie. Ştiu la cine se referă - şi, sincer, nu cred că va accepta.

Serios? La cine se referea? Titel se aplecă şi luă un post-it; se aplecă şi el, citi numele... şi zâmbi:

- Cine ştie?! Pare destul de... determinată să-i facă lui pe plac.

- Cred totuşi că ea o cunoaşte.

- ... De unde s-o cunoască?

- Păi n-a fost prima lui soţie?

- Ba da; dar n-a prea făcut vizite de curtoazie. În perioada aia, stătea la vânzare.

Titel mai oftă o dată şi se ridică:

- Să vedem; să sperăm ea că acceptă. Că pe altcineva eu nu ştiu... Şi nu cred că acceptă Ştefan să implicăm o altă persoană!

- Tot ce se poate! La urma urmei, e familia lui în joc; nu?

- Nu e numai familia; e toată viaţa lui în joc. Dă-ţi seama ce s-ar întâmpla dacă, Doamne fereşte...

Se grăbi să bată în birou, la unison cu Titel... şi decise să îl conducă la uşă:

- Vrei să vin şi eu?

- Nu. Ştii că am tehnică...

- Ştiu, ştiu - da' am zis să mă ofer totuşi! Că aşa-i frumos, nu?

- Daa...

Titel ieşea, grăbit să pornească spre Bambina probabil...

Nici nu ştia ce să facă! Zău că nu mai ştia! Dacă se ducea el după Ana, riscul de eşec era uriaş. Mai bine îi trimitea cumnatei lui un bileţel cu "Urcă-te în tren şi vino încetişor până-n Aurari"! Ar fi fost de-o mie de ori mai sigur...

Gândul eşecului îl înnebunea! La gândul dezastrului nu voia el să se gândească...

Roşcata

Camera de hotel era cochetă; dar cam aglomerată. Se întreba câţi subalterni chemase omul ăla - că erau deja opt, plus ei doi...

Paşii se apropiară; auzi ciocănitul-semnal, aşa că descuie şi mai numără încă doi. Închise uşa, răsuci cheia... iar omul lui Leonard anunţă, timid:

- Ăştia suntem.

Ştefan se ridică... şi porni dispozitivul de bruiaj, pe care-l puse pe măsuţă:

- Deci, afacerile nu merg aşa cum ar trebui să meargă...

- Nu prea. Criză mare, cum zice Guţă...

Ochii verzi "retezară" instantaneu râsul vesel al dobitocului. Mm, ce-i mai plăcea când îi "plesnea" regele aşa! Păi ăştia chiar nu ştiau cu cine aveau de-a face? Ăştia n-auziseră de respect? Era regele aurarilor, nu Gigi "patru bile" din colţ! Îşi rupea din timpul lui extrem de preţios ca să-i destupe pe ei la minte - şi să-i ajute să facă nişte bani! Cine era pişpirelu' ăsta, să facă glume cu regele aurarilor?

- Toţi de aici aveţi probleme cu datornici peste 200.000 de euro. Suma e mare - iar ei nu se înghesuie să plătească asemenea sume. Primul pas către recuperarea banilor este evaluarea bunurilor imobile: case şi terenuri. Urmează celelalte bunuri: yahturi, maşini, bijuterii, acţiuni la bursă... Lista completă trebuie să conţină inclusiv evaluarea acelor bunuri - totul calculat până la ultimul euro. O să discut cu şeful vostru, să vă pună la dispoziţie nişte specialişti evaluatori...

Cu alte cuvinte, peste 200.000 de euro se putea plăti şi cu bunurile? Interesant! Deşi piaţa imobiliară era moartă... şi nici aia auto nu era mai vie... În fine! El ştia! Ea tăcea şi era foarte atentă...

- Cu totalul făcut şi "lista de cumpărături" în buzunar, plecaţi în vizită. La ceas de seară - că atunci sunt toţi acasă...

Era linişte... Ştefan o privi lung:

- Adu tu materialul de studiu.

Intră în baie şi luă farfuria. Nu-i auzea vorbind; asta o mira un pic... Aşeză farfuria pe masă; iar el puse lângă ea cutia metalică, încuiată cu lacăt, cu care coborâse azi dimineaţă din dormitor. Deci acum o să vadă şi ea ce era în cutie! Aah, murea de curiozitate! Nu îndrăznise să-l întrebe...

Ştefan descuie lacătul şi deschise cutia.

Privea lung sticluţele... Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Adică, în fine - văzuse pe net, prin reclamele la parfumuri, sticle care se închideau cu dopuri de-alea. Sticlele din cutie erau maro închis, iar dopurile erau tot din sticlă şi arătau ca o ciupercă - şi erau tot maro. Şi zău că nu ştia ce era aia...

Şeful ei scoase o sticlă şi le-o arătă:

- Conţinutul acestei sticle nu trebuie să intre în contact cu pielea voastră. Nu trebuie mirosit, nu trebuie să intre în contact cu ochii... Se neutralizează cu apă din belşug - dar apa nu vindecă ceea ce roneşte el.

Şi-acum scotea şi o pipetă din cutia aia! Ia uite! Nici nu văzuse pipetele! Hm...

Ştefan picură felia de pulpă de porc. Făcu ochii mari... şi ea, şi cei 10 tineri aliniaţi frumos ca să-ncapă toţi în primul rând... Dopul ciudat reveni peste sticlă iar şeful ei puse două-trei picături pe marginea farfuriei. Lichidul era galben-verzui şi părea unsuros.

- Acid sulfuric. Bunicile voastre îi ziceau vitriol şi-l aruncau cu mare plăcere pe obrajii amantelor bunicilor voştri. Face daune mari. Aţi văzut ce poate face acidul de baterie, nu? Ăla se numeşte electrolit şi este acid sulfuric diluat cu apă. Adică 37% acid sulfuric. Asta...

Şi arăta spre felia de carne...

- ... are concentraţie 98%. Asta face pozele alea urâte rău de pe net şi internează oameni la chirurgie reparatorie...

Unul nu scotea un sunet! Bun!

- Voi n-o să-l aruncaţi pe obrajii datornicilor; voi o să le puneţi familiile la masă şi o să le serviţi cina. Iar după ce le faceţi demonstraţia pe care-am făcut eu adineauri, lor o să le piară pofta de mâncare - aşa că cina va sfârşi pe podea. Poziţia corectă este în fund pe scaun, cu mâinile pe masă...

Nimeni nu scotea un sunet...

- Primul pas este scoaterea dopului. Întrebarea este: "Ştii ce e aici?", urmată de o mişcare scurtă pe sub nasul datornicului. Va încer-

ca să inhaleze cât mai mult, ca să răspundă corect - pentru că va fi speriat bine de echipa numeroasă care i-a strâns şi încercuit familia. Vaporii de acid sulfuric îi vor provoca dureri mari de stomac, usturime din vârful nasului până-n adâncul sufletului şi o stare generală care-l îndeamnă să cheme o ambulanţă. Atenţie mare la cantitatea de vapori pe care i-o daţi s-o inhaleze...

Şi-acum nici nu mai răsuflau...

- Urmează discuţia despre datorie. El va spune că n-are bani. Voi veţi scoate socoteala şi-i veţi demonstra că are bunuri - şi-s gata evaluate. După care îl anunţaţi că "şefu' primeşte şi plata în natură - dar bunurile îşi pierd 30% din valoare". Că aşa e viaţa... Calculaţi deci bunurile: casa, maşinile, yahtul... Discutaţi punctual cu şefii şi luaţi ceea ce-i interesează. Dacă omul e de acord, se cheamă un notar şi se parafează înţelegerea - perfect legal şi corect. Atenţie însă - că înţelegerea se face între datornic şi Popescu Ion. Sau Ionescu Ion. Vă descurcaţi voi...

Aprobau...

- Dacă omul nu e de acord sau crâcneşte la valoare, se trece la treabă. Distribuiţi nu mai mult de-o picătură pe fiecare mână - şi începeţi cu minorul cel mai mic. O ţineţi aşa, dacă e cazul, până la nevastă, mamă, amantă...

Unul dintre ei ridică timid un deget...

- Zi-i.

- Şi-i lăsăm aşa, picuraţi?

- Ideal ar fi să nu-i lăsaţi mai mult de trei urlete. O rană superficială poate fi motivată printr-un fier de călcat fierbinte sau câteva picături de apă clocotită. Dar o arsură de gradul trei stârneşte suspiciunile medicilor. Şi îl face pe poliţist să se-apuce să ancheteze. Ar fi bine ca în mijlocul mesei să puneţi un castron cu apă rece. Să fie...

Tânărul aproba... Ştefan îi privi lung:

- Întrebări?

- Când ne oprim?

- Când obţineţi semnătura pe actul de donaţie. Nu vă caliciţi la mai mult decât arată socotelile: suma datorată plus 30% penalizare. După ce-au semnat, vă strângeţi frumos mâinile şi-l invitaţi să mai treacă pe la şefu', când are nevoie - da' să fie corecţi data viitoare.

- Şi cum facem după aia cu casele şi maşinile?

- Aia e treaba unui departament care se va înfiinţa în curând. Voi le aduceţi; ei se ocupă de ele. Fiecare cu specializarea lui - că aşa e normal. Alte întrebări?

Nu; nimeni nu mai avea întrebări.

- La o oră după ce vom părăsi "în bloc" hotelul ăsta, lumea noastră va vui apropo de faptul că am făcut şedinţă cu voi. Mâine, cel mai târziu, faceţi primele recuperări - ca să fie evident că eu v-am dat ideea şi v-am şcolit. Se ştie despre mine că sunt corect. Aveţi grijă, deci, să nu-mi pătaţi obrazul - că am nişte cizme noi, bine ascuţite...

Îi electrocuta...

- Voi zece vreau să funcţionaţi lin şi calm şi uşurel ca o briză. Nu vreau să aud nimic despre eşecuri; vreau să aflu numai veşti bune. Toată operaţiunea, de la apăsarea soneriei până la ieşirea pe uşă, n-are cum să dureze peste 30 de minute, dacă ştiţi să vă organizaţi oamenii. Nu lucraţi cu pingele; şi nici cu şpriţari. Echipa care va însoţi sticluţa va fi formată din oameni serioşi. Altfel, riscul de-a mă vedea în faţa voastră în cizme este mare... mult mai mare decât riscul de-a fi voi arestaţi, judecaţi şi condamnaţi cu executare în Franţa. Nu vă cer succese pe bandă; cer o rată minimă de succes de 51%. Care nu face 51%, stă de vorbă cu mine... S-a înţeles?

- Da.

Evident, înţeleseseră toţi!

- Fiecare are două sticluţe. Să nu vă bazaţi pe vocea şi talentul vostru; să vă pregătiţi temeinic pentru fiecare acţiune în parte. Pentru început, vă sfătuiesc să vă cumpăraţi sticluţe de-astea; şi să exersaţi cu ulei de bucătărie îndeajuns de mult ca să deveniţi maeştri şi să nu vă accidentaţi, voi sau oamenii voştri. Să nu folosiţi acidul sulfuric în nici un alt scop, indiferent cât de mult v-aţi dori să mutilaţi pe viaţă o anumită persoană. Să ascundeţi cu mare atenţie sticluţele - să nu le vadă nimeni. Nici nevestele. Şi să aveţi grijă cum plănuiţi cea mai periculoasă parte din toată acţiunea - intrarea în casă şi mobilizarea membrilor familiei în jurul mesei. Să nu subestimaţi niciodată forţa şi determinarea gorilelor de la pază - şi nici disperarea unui cap de familie...

Aprobau toţi...

- Hai - aprovizionarea. După care mergem - şi ne strângem mâinile, veseli şi zâmbitori, în faţa hotelului.

Ştefan îşi aprindea o ţigară; ei se buluciseră la cutie... Ea încerca să-i privească pe ei - şi, cu coada ochiului, vedea nerăbdarea nervoasă din gesturile şefului ei...

Ştefan

Oamenii lui Leonard păruseră destupaţi la minte. Cu siguranţă, pricepuseră cum se folosea vitriolul; iar cei 2-3 care nu pricepuseră se pregăteau chiar acum să-i sune pe cei care pricepuseră...

Intrase în horă. Din câte ştia el, afacerea aia era uşor haotică. Leonard nu se ocupa de propriile business-uri aşa cum o făcea el. Dacă nu aveau succese, îl chema pe consilierul aferent şi-l făcea cu ou şi cu oţet. Omul îşi chema subalternii şi le freca ridichea... după care fiecare se descurca după posibilităţi, imaginaţie şi curaj! De-aia graficul afacerii de cămătărie nu reuşea să ţină pasul cu celelalte. Fie n-aveau ei idei, fie nu erau struniţi corespunzător...

O să-i strunească pe toţi. Le dăduse azi 200 de mililitri de acid sulfuric; mai avea 800 de mililitri şi-o Franţă mare-mare în care să le distribuie...

Va trebui să fie foarte atent. Se va afla că el îi consilia pe oamenii lui Leonard - ceea ce va inaugura al optulea... sau al nouălea caiet cu nume de duşmani. Chiar - oare câte caiete de-astea se strânseseră? Că nu-i mai socotise de vreo doi ani...

Accelera spre Bourges şi se gândea...

Roşcata oftă greu:

- ... Şefu', pot să te întreb...

Ridică un deget - şi-o opri. Şi-şi reluă gândul.

Se gândea la familia lui. Dacă Florentin accepta să-l ajute şi să-şi trimită amanta cu biletul, unde să stea el cât timp acţiona Diamant? Să stea în Bourges? Să gonească şi el la Orléans? Oraşul era plin de chinezi; ideea aia cu prezenţa lui acolo nu suna bine prin prisma asta... Că, indiferent cât de bine îl păzea Nicu Cărare, chinezii erau mulţi - şi se găsea unul să-l împuşte! Aşa că el o să stea...

O să stea la conac. Deşi era un gest de laşitate supremă din partea regelui să nu conducă personal operaţiunile de salvare a propriei familii, simţea că prezenţa lui acolo ar fi fost o exagerare...

De fapt, îi era frică. Se temea ca nu cumva Dumnezeu să afle că mai tăiase un gât, că se băgase în afaceri dubioase, şi să-l pedepsească...

Nu - nu se va întâmpla nimic. Totul va merge şnur. Zâmbi:

- Acum poţi să mă întrebi.

- Şefu', ce face ăla peste-o lună? Deschide târg imobiliar?

Arătă spre torpedou iar Roşcata se grăbi să pornească dispozitivul...

- Datornicul îi donează unui cetăţean fictiv casa lui, la o valoare cu 30% mai mică decât valoarea reală. Cetăţeanul fictiv vinde apoi casa către una dintre firmele lui Leonard, cu un adaos de 30%. Leonard scoate din firmă contravaloarea casei - bani curaţi, de care se poate folosi în alte afaceri - şi se alege cu casa pe numele lui. Deci, va avea un maldăr de bani neimpozitaţi şi neurmăriţi şi un profit minuscul pe firmă. Are proprietatea, cu care poate face mai multe lucruri... O poate vinde mai departe, deşi piaţa imobiliară este moartă. O poate vinde, cu o sumă foarte mică, unei persoane faţă de care are datorii sau la care are interese. Poate închiria fictiv proprietăţile, cu o chirie exorbitantă, caz în care îşi spală singur banii gri. Poate băga proprietatea în propriul circuit imobiliar - la închirieri. Iar atunci când nu mai are ce să facă cu ea, o asigură şi-i dă foc. Asigurarea plăteşte cash...

Consiliera lui zâmbea:

- Şi el ştie câte asemenea lucruri interesante poate face?
- Da; l-am informat ieri.

Roşcata nu mai zicea nimic - semn că se gândea la cuvintele lui...

Ia să fie el atent la drum! Cam zbura cu maşina aia pe autostradă; trebuia s-o lase mai uşor, dacă nu voia să vadă maşina bodyguarzilor cu motorul calat.

Florentin

Mobilul începu să piuie. Ei, drăcie! Da' ce se mai întâmplase acum? Îl scoase... Crina?

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Ce faci?
- Uite, sunt la Coşbuc - mă inspir.
- Tu vrei să ne supărăm?
- ... De ce?
- Păi în loc să vii la năşica ta să te inspiri pe săturate, tu te duci la piaţa de flori?

Bufni în râs şi porni spre ieşirea din piaţă:

- Doamne fereşte! Da' nu mă inspiram decât în materie de flori...
- Flori, ai? Las' că vezi tu, când ne vedem! Auzi - se inspiră în materie de flori...

Făcu scurt stânga şi se opri în faţa chioşcului:

- Auzi? N-aş putea să-ţi fac o vizită, peste vreun sfert de oră?
- Ba chiar te rog să-mi faci o vizită! Năşica te solicită urgent.

Şi-o spusese pe-un ton foarte serios, foarte contrastant cu vocea veselă dinainte! Hm... Zâmbi slab:

- Bine; un sfert de oră.

Închise şi-şi alese singur crinul. Tânăra îl recunoscuse - şi râdea cu gura până la urechi... Îi făcu semn să nu scoată un sunet, plăti şi se grăbi spre Audi - dacă Bambina îl solicita urgent, era ceva serios.

Se temea, sincer, să nu fie vorba tot despre Ştefan. Lucrurile se calmaseră în viaţa lui. Crina revenise în apartamentul cu trei camere şi redevenise femeia discretă care-l răsfăţa rău. Violeta se liniştise şi redevenise mama iubitoare, soţia iubitoare, nora iubitoare... Iar neamul lui nu zicea nimic. Nici nu-l alungau, nici nu-l luau în braţe - ştiau totul, dar se făceau că plouă...

Se simţea ciudat aşa, "exclus" la casa lui. Uneori simţea nevoia unor şuturi părinteşti. Ştia că greşeşte, ştia că singur nu se poate lupta cu tentaţia aia brunetă, şi nu putea să le spună să-l scuture ei. Că nu l-ar fi scuturat; i-ar fi amintit că e bărbat în toată firea, la casa lui, şi-ar trebui să se mobilizeze singur ca să se pună pe şine. Numai că nu putea...

Dacă o să fie iar vorba despre Ştefan...

O să încerce să-l ajute - dar o să-l roage să accepte să fie ajutat "de la distanţă". Nu voia să-l implice din nou în propriul prezent. Îi era foarte bine fără el. Era linişte şi pace şi armonie şi dragoste fără el! Cum apărea individul ăla, cum se ducea naibii totul! Amanta înnebunea, nevasta se dezmeticea, familia se înfuria, el se-mbăta şi făcea migrenă după migrenă...

Nicuşor nu-i mai spusese nimic despre Florentina. Nu ştia unde era fetiţa lui acum - dacă era în Franţa sau în Aurari. Iar dacă era în Franţa, habar n-avea dacă era lângă Ştefan sau încă se mai ascundea de chinezi. Nu voia să se întrebe ce mânca fetiţa lui, dacă avea cu ce se înveli noaptea, dacă avea unde să doarmă...

Evita, încet şi cu grijă, orice referire la ea - iar asta spunea multe! Oftă greu...

Păi, n-avea ce să facă! Trebuia să se gândească la ea! Măcar aşa, ca să-i găsească un apelativ! Ca să evite rememorarea chipului ei! O să-i spună... O să-i spună "individa". Şi-acum se putea gândi la fetiţa lui...

Cu siguranţă, fetiţa lui era foarte bine acum. Individa era isteaţă, descurcăreaţă şi harnică. Nu se jena să pună mâna să spele vase sau să dea cu mătura. Problema era că, dacă n-avea cu cine să lase copiii, nu putea pleca la muncă! Băiatul lui Ştefan, din câte-şi amintea el, avea vreo patru-cinci anişori... Florentina era mare şi isteaţă, din câte îi spusese Nicuşor. Avea curaj şi se descurca bine. Ea putea sta cu băiatul - dar nu 8-9 ore! Numai că individa fugise fără plasticele de la conturile barosane ale individului; aşa că trebuia să facă rost de bani de mâncare cel puţin. Se îndoia că pleca la furat de portofele; se îndoia că stătea în fund pe trotuar, cu mâna întinsă! Nu ea - madam contesa-regină! Ea spăla, probabil, vase. Şi cum nu putea spăla vase cinci minute, după care să fugă acasă să vadă de copii... Gândul ăla îl nelinişti rău...

Îi era dor de fetiţa lui. Ar fi vrut s-o revadă. Ar fi vrut să aibă putere şi curaj să-i ceară lui Nicuşor fotografii cu ea - că el avea o mulţime de fotografii, din concedii! Dar ştia că asta i-ar fi atras o ploaie de pumni şi de răcnete - şi-un denunţ la nevastă şi la amantă. Denunţul era foarte periculos...

Parcă maşina în faţa porţii şi se grăbi să coboare - că n-o mai băga înăuntru. Simţea, brusc, nevoia să-l vadă toată strada cu crinul ăla... Interfonul piui o singură dată; nici nu intră bine în curte, că uşa casei se deschise. Iar Crina roşi violent... Intră şi-i puse crinul în mâini:

- Juma' de oră m-am învârtit pe-acolo - dar numai el m-a inspirat. Năşica e?

Bucăţica ruptă din soare aproba cu capul, roşie şi timidă şi fâstâcită rău... Se grăbi să ciocăne în uşă şi se auzi poftit:

- Intră.

Se conformă... şi se albăstri tot - pentru că "domnul Dobre" mai stătuse o dată pe scaunul ăla, iar poziţia îi purtase noroc...

- Sărut mâna. Salut.
- Să trăieşti.
- Salut.

Se aşeză pe scaunul ghinioniştilor şi-o privi lung, atent...

- ... Mai am o rugăminte mare la tine. Cred că la fel de importantă ca prima rugăminte...
- Ce s-a întâmplat?

Dl Dobre scoase un aparat micuţ, îl porni şi-l aşeză pe birou:

- Problema e urgentă. Şi extrem de importantă. De ea depinde salvarea lor.

Serios?! Ajunsese individa contesă-regină la mâna lui, s-o salveze el?! Ce frumos! Bărbatul scoase din buzunar o hârtie; o luă, o despături...

Era printarea unei discuţii de messenger. Ştefan şi Diamant, din câte îşi dădea el seama. Diamant spunea că a funcţionat, referindu-se probabil la un plan! Individul concepea planuri de succes, atunci când voia el! Reuşise s-o ia pe individă şi prima, şi-a doua oară - şi reuşise să-i ducă pe toţi de nas şi prima şi-a doua oară! Aşa că... Aşa că Ştefan spunea chiar acum că o să-l pună de văr-su să se ducă la Titel şi să-i transmită că îl roagă să facă o minune...

Ha?

"Acum, eu o să te pun să te duci la Titel şi să-i transmită că îl rog să facă o minune." Întâiul cuţitar al Căii Lactee îl ruga pe florarul Florentin "să-l descurce"...

Gândul ăla îl făcu să zâmbească... şi să citească cu ochi mult mai înţelegători continuarea discuţiei.

Mesajul era clar - el trebuia să trimită pe cineva cu biletul ăla tocmai în Franţa, să i-l înmâneze Anei şi să se-ntoarcă. Afurisită socoteală... Ridică privirea spre dl Dobre:

- Nu poate găsi un sol de pe plan local? Că i-ar lua numai 5 minute - nu 3-4 zile!
- E foarte important ca nimeni să nu cunoască solul. Nici chiar ea.

Oftă greu... Bărbatul de lângă el şopti:

- Poţi s-o convingi pe Crina să facă o călătorie de plăcere?
- Pe Crina n-o poate convinge decât Crina; dar nu cred că la ea se referă.
- Atunci la cine?

"La Violeta, desigur! Pe Crina, ea o ştie; pe Violeta, nu!" Dar pe Violeta Manolache, ţigancă blondă şi creaţă şi măritată cu tatăl Florentinei... Mda!

- ... Nu, aşa e - la Crina se referă. OK. În principiu, da - pot s-o conving. Dar n-am s-o fac înainte de a afla unde este acum copilul meu.

Se aşteptase la o tentativă de fofilare şi-o minciună elaborată - când colo, individul turui scurt:

- E ascunsă, împreună cu copiii, într-o căsuţă micuţă de la periferia oraşului Orléans. Sunt bine toţi trei; ea are 10.000 de euro cash şi un set de acte perfect valabil, pe un nume franţuzesc oarecare.

- Şi-atunci de ce nu porneşte spre casă?!

- Pentru că SIE, din câte se pare, ar vrea s-o ştie departe de Ştefan - astfel încât eforturile chineze să nu se poată canaliza spre o singură ţintă mare şi să-şi piardă forţele încercând să acopere două ţinte mici. SIE al nostru nu se poate implica în recuperarea lor, fără să rişte un conflict serios cu mafia chineză. Serviciul de spionaj francez are nişte oameni care-o păzesc discret - dar nici ei nu se bagă. Iar Orléans este unul dintre oraşele controlate de mafia chineză. Francezii au difuzat la teveu, în *prime time*, o repatriere, cu nişte sosii; şi, din câte se pare, au adormit vigilenţa chinezilor. Acum, Ştefan încearcă să o contacteze, să-i transmită un loc şi-o oră de unde să-i ia şi să-i aducă în Aurari.

Cu alte cuvinte... Cu alte cuvinte, el era uşor prost. El îşi închipuia că... Indivizii ăştia doi, el şi ea, se luptau cu mafia chineză şi apelau la servicii de informaţii române şi franceze; el se gândise că ea n-o să se-apuce să şterpelească portofele, ci să spele vase şi...

Se ridică şi ieşi. Şi se apropie de bucăţica ruptă din soare - care stătea la biroul ei şi-şi privea lung crinul... Se lăsă în jos, lângă ea, şi şopti, privind-o lung:

- Am o rugăminte la tine.

Crina abia aştepta să-i spună "Sigur că da, îmi iau liber şi mergem". Oftă greu...

- ... Te duci până-n Orléans?

- ... Poftim?

- Vreau să te rog să te duci până în Franţa, la Orléans, să duci un mesaj. Un bilet.

- ... Tu glumeşti, nu?

- Nu. Vreau să te rog să te duci în Franţa, cu un bilet, şi să i-l dai unei anumite persoane.

- ... Are legătură cu...

- Da.

- Atunci nu mă duc.

- Te rog.

- Nici nu mă gândesc!

- Vreau s-o ştiu pe aia mică la adăpost.

- Iar eu vreau să-ţi fac un băiat - unul de care să fii mândru.

Cum-cum? Crina voia... Crina, care avea sterilet, voia să-i facă lui un băiat - şi nu se programase încă la ginecolog. Excelent! Clătină încet capul:

- Nebuna aia umblă prin Europa, cu copilul meu de mână şi mafia chineză pe urme, iar tu

- Eu nu mă duc s-o ajut. Nu pe ea.

- Pe fetiţa mea te duci s-o ajuţi?

- Nu.

Mda...

Se ridică, oftând greu, traversă tot livingul şi ieşi. Şi se grăbi să iasă din curte... Scrută scurt strada, dar nu văzu Hummer-ul negru; dar dl Dobre avea bani să-şi schimbe zilnic maşina! Aşa că urcă la volan, demară... şi scoase telefonul. Bambina voia să-l cheme înapoi... Decise să răspundă:

- Da, năşico.

- Nu fii supărat - că o conving eu.

- Te rog să nu-i spui nimic. Este problema mea - aşa că o s-o rezolv eu cu ea.

- ... Bine, Florentine; cum vrei tu.

- Săru' mâna.

- Să trăieşti.

Apăsă butonul roşu...

Deci individa se ascundea de mafia chineză. Românii nu voiau s-o ajute, ca să nu piardă caşcavalul chinez din România; francezii nu voiau s-o ajute, probabil ca să nu dea-n incident diplomatic - şi să piardă caşcavalul chinez din Franţa. Ea şi individul erau în situaţia aia idioată a copilului de 7-8 anişori care e prea mare ca să se strecoare prin spărtură şi prea mic ca să se poată căţăra peste gard. Mami şi tati ziceau săru' mâna că copilul e pus bine, la adăpost, şi nu-l ajutau... Exact cum era mai rău!

O va convinge pe Crina. Azi nu se ducea la ea - că era supărat. O să se ducă mâine - că era supărat. Individul şi individa puteau să aştepte! Dacă se ascunsese ea atâtea zile, se mai putea ascunde încă pe-atâta! Avea bani, avea acte, avea şi pază... Să aştepte!

N-o să-i lase să-i zburătăcească iar toată viaţa! Pe Crina o va convinge - dar n-o va grăbi nicicum. Aşa că individul n-avea decât să aştepte!

Diamant

Băieţii ăştia nu erau întregi la minte! Povestirile lor păreau rupte din bancuri cu interlopi - dar erau foarte reale. Şi zău că era nasol de tot să fugi de poliţie şi să ţi se rupă cureaua de la nădragi...

Mişcarea din uşă îi atrase atenţia; îl recunoscu pe Titel şi se ridică:

- Vin imediat.

Ce se întâmplase? Ce spusese Florentin? Îl refuzase? Titel avea o mutră nedefinită... Îl luă de braţ şi-l trase spre colţ:

- Hai să vorbim aici. Ai fost?

- Da.

- Şi ce-a zis?

- A vorbit cu aia, dar nu vrea. Cică o convinge el, azi sau mâine.

Aşa deci... Bombăni printre dinţi:

- Eu ştiu ce să zic... Parcă n-aş întârzia prea tare - că pot fi recunoscuţi pe stradă.

- Ştiu. E nasol, dar altă soluţie n-am. Aş putea să trimit o fată de-a mea; da' mi-e că iese urât...

- Oricum o să iasă urât - că tot pe mine mă trimite s-o recuperez de-acolo.

Titel îl privea lung, dezaprobator...

- Nu mai are încredere în Aleodor. La început erau OK; dar, după Lyon, nu mai are încredere în el nici cât să-l pună să comande patru pizza cu de toate.

- Nasol - că e omul vostru de legătură...

- Ei, pe dracu! E spionul de lângă rege!

- O fi - dar face legătura dintre voi şi vaselina care unge rotiţele.

- N-am avut niciodată nevoie de vaselină de la altu'.

- De data asta o să aveţi mare nevoie - crede-mă! De data asta, mişcările care se vor întâmpla pot să te dea-n leşin - sau în comă. Aveţi nevoie de ăla. Să aveţi grijă de el - că e ales pe sprânceană, şi n-aveţi timp să şcoliţi vreun novice.

Avea şi el dreptate! Titel ştia multe... de la Leonard. Îi mai trimisese el unele semnale, de când "conlucrau" cu acelaşi specialist SIE. Oftă greu... Titel îl bătu uşor pe umăr:

- ... Stai liniştit - o să fie ce-o să fie. Şansele de eşec sunt doar 50% - restul sunt şanse de reuşită.

Aprobă încet cu capul.

- Îţi spun de-acum - să nu împuşti oameni din fieful lor. Agarici, poţi să ciuruieşti fără număr; dar de şefi să nu te apropii.

- Bine, mă.

- Şi stai liniştit, că o convinge până mâine.

- Bine, mă.

- Îi spui tu?

Aprobă iar Titel porni grăbit spre uşă:

- Am fugit la treabă!

OK! Porni şi el spre masă...

Scoase mobilul special şi începu să apese tastele.

Ştefan

Mobilul special! Repede! Cine era?... Mesaj de la Diamant. Îi scria că...

"Problema e în lucru. Am promisiuni de rezolvare, dar nimic mai mult. Te ţin la curent."

Bine că măcar "urnise" lucrurile! Era important...

Oare ce faţă făcuse Florentin când auzise ce voia să-l roage? Probabil că rămăsese ţuţ, imediat după ce picase în extaz pentru că Ştefan Ionescu, veşnicul învingător, ajunsese să-l roage pe el ceva. Şi, furat de gustul dulce al învingătorului, uitase complet că fetiţa lui se ascundea de mafia chineză... care putea afla oricând un indiciu care să arate spre ascunzătoare...

Nu putea să-l grăbească. Nu putea să se urce în avion, să se ducă la femeia aia şi s-o roage personal să se ducă să ducă biletul. Dacă ar fi stat faţă-n faţă cu ea, ar fi convins-o în secunda doi! Avea cuţit, avea pistol, avea ochi verzi...

Trebuia să stea cuminte şi să-şi vadă de treburile lui. Că avea foarte multe treburi. Avea de pus pe picioare o companie de consultanţă - şi de maximizat fluxul de numerar. Aşa se exprimau oamenii care terminau facultăţi economice...

Împinse telefonul în buzunar şi redeveni atent la trafic - în cinci minute apăreau şi partenerii de afaceri. Roşcata nu spunea nimic... Şi cum era cuminte, ascultătoare şi isteaţă foc, îi dădu telefonul - să citească singură. Aştepta...

Nu - i-l dăduse înapoi fără să scoată un cuvânt. La urma urmei, ce putea ea spune? Dacă o bombănea pe fata aia, o convingea mai repede? Nu...

Florentin

Cât era ceasul? Zece jumate? Ia să se aşeze el un pic la calculator! Se ridică de la masă şi-i fură Violetei un sărut:

- Mă duc să-mi verific şi eu mail-ul.
- OK.

Aşa... Cât pornea calculatorul, el îşi punea un pahar de Coca-Cola...

Nu o mai sunase azi pe Crina. Nici ea nu-l sunase pe el - deşi ştia sigur că îl aşteptase să o ia de la serviciu, şi-apoi se aşteptase să-l găsească în apartament, şi-apoi se aşteptase să-l vadă în faţa uşii cu flori şi şampanie şi bomboane şi cine mai ştia ce anume bântuia prin imaginaţia ei bogată. El stătuse cuminte acasă, în familie. Crinuţa lui era opărită rău...

Mail, parolă... Era online? Da, era online. Să-i scrie ceva?... Nu; mai bine să aştepte. O să-i scrie ea ceva.

Avea multe mail-uri - şi toate erau cu prostii. Tot felul de oferte, tot felul de ghiduri pentru înfrumuseţare... Oare chiar existau oameni care comandau aşa ceva? Produsul minune care-ţi topeşte burta în doar trei zile! Mm...

Tresări - îl şi văzuse!

"- Ştiu că eşti supărat; şi ştiu că ştii că aş ajuta-o oricând pe fetiţa ta. Dar nu pot să mă duc la ea.

- Asta e. Nu poţi, nu poţi! M-am împăcat cu ideea."

Aşa, mai tăios; mai scurt. Ca s-o convingă repede...

"- E vorba despre mine, nu despre ea.

- Ea este cea mai importantă persoană pentru mine."

Aşaa... Numără până la trei şi continuă:

"- Florentina, bineînţeles. Dar dacă nu poţi, nu poţi. Stai liniştită, că nu sunt supărat.

- Daa, crezi că nu te simt!

- Sunt îngândurat, nu supărat.

- Şi la ce te gândeşti?

- La oamenii din jurul meu. Caut printre ei o persoană în care să am îndeajuns de multă încredere s-o trimit cu biletul ăla. Încă n-am găsit-o; o s-o găsesc. Lasă asta. Tu ce mai faci?

- Nu pot să spun că foarte bine...

- De ce?

- Şefa mi-a pus în vedere să nu-i mai trec pragul până nu-i aduc un magnet de frigider cu catedrala Notre Dame, împreună cu bonul de casă scris în franceză.

- Iar asta înseamnă că mâine nu te mai duci la serviciu?

- Exact. Nici mâine, nici poimâine... Chestia e că m-a avertizat deja - treaba mea n-o face nimeni! Aşa că, după ce-i aduc magnetul de frigider, o să mă aşez la birou şi-o să recuperez.

- Asta e neplăcut...

- Foarte neplăcut! Nici nu ştii cum a ţipat la mine şi cum m-a dat afară la cinci şi-un minut! Am zis că intru în pământ...

- Îmi pare rău că, din cauza mea, suferi tu.

- Eu nu sufăr din cauza ta.

- Suferi din cauza copilului meu."

Aşaa... Mai scria ceva?... Nu. Se gândea cum "s-o răsucească". Păi, s-o ajute un pic să n-o mai răsucească deloc!

"- Mâine dimineaţă trec pe la tine. Mă primeşti?

- Bineînţeles.

- OK. Am fugit şi eu la culcare. Noapte bună.

- Noapte bună."

Log out... Mm, ce bine se simţea! Era un nenorocit profitor...

Opri calculatorul de la buton - că nu mai avea nerv să aştepte după el! Se ridică şi porni spre baie: duş şi la culcare! Era obosit; iar mâine avea treburi... multe...

27 mai 2011 - vineri

Ana-Maria

Nimic nou pe net, nimic nou la televizor, la ştirile de la şapte. În cele două camere ale casei, copiii dormeau duşi. Jurnalul era completat. În faţa casei era linişte. Volvo-ul era pustiu. Cititorul de lapte nu-şi mai făcuse apariţia - nici cu X5-ul, nici fără. Trăgea deci concluzia că era bine...

Avea bani, avea un acoperiş deasupra capului, avea o maşină, un set de acte de care ştia numai Gilles... Putea sta aici, cuminţică, pân' la Crăciun! Asta, sigur, dacă nu cumva îşi amintea soţul ei că avea o familie...

Se simţea ţâfnoasă. Şi indispusă. Simţea că-i vine să plângă - să tremure şi să bocească cu sughiţuri. Nu ştia de ce... Poate de dorul lui... Poate pentru că-l visase, azi-noapte...

În orice caz, era frumos afară. N-avea nevoie de un prezentator TV ca să afle că cerul ăla curat ca lacrima va alimenta dorinţa copiilor de-a ieşi la joacă! Ieşirea de alaltăieri fusese perfectă - nu-i băgase nimeni în seamă în parc sau pe stradă, X5-ul îi condusese la întoarcere până în capătul străzii, iar în celălalt capăt al străzii îi preluase femeia din Volvo. Copiii se simţiseră bine - chiar dacă le impusese să se ţină de mânuţe şi să mărşăluiască pe alei şi-atât...

Azi o să le facă o surpriză. O să le cumpere cretă colorată şi-o minge şi-o să-i oblige să nu-şi scoată sub nici o formă şepcile. Şi nici ochelarii de soare. Erau bine mascaţi aşa; dacă erau cuminţi, se puteau juca în voie în fundul parcului ăluia...

Trebuia să fie atentă. Dacă cititorul de lapte nu va veni şi azi cu ei, trebuia să se gândească la alt mijloc de locomoţie. Ea nu uita că Jun arunca oameni în aer cu rachete...

Ia să termine ea cu prostiile! N-avea de ce să plângă şi să-şi smulgă părul din cap, în pragul depresiei! Era bine păzită, avea bani... Ia să încuie ea uşa, să se urce-n BMW şi să se ducă să cumpere ceea ce voia să cumpere! Că doar n-o să se ducă, cu copiii de mâini, la primul magazin cu jucării!

Florentin

Apăsă scurt soneria. O auzea alergând să-i deschidă... Intră şi se lăsă îmbrăţişat:

- Bine te-am găsit.
- Bine-ai venit. Da' ce-ai?
- Nimic.
- Serios, Florentine! Mă îngrijorezi! Ce-ai, de eşti aşa de supărat?
- Sunt îngândurat, nu supărat.

Crina îi dădu drumul.

- N-am găsit persoana aia la care mă gândeam aseară. Aşa că mai caut...
- Te rog frumos - hai să nu mai discutăm despre asta!
- OK.

O strânse scurt în braţe şi-o sălută destul de "ciobăneşte" de la podea. Ea râdea, chiţăia subţirel că nu vrea iar el păşea ferm spre dormitor...

Roşcata

Se privea lung în oglindă...

De dimineaţă, la micul dejun, făcuse socotelile. Graficul arăta tot în sus. Cifrele deveniseră de-a dreptul ameţitoare! De vreo două ori, se gândise să recalculeze - că "era pe bani"... Ştefan păruse mulţumit; o pusese să facă viramentele şi se dusese în dormitor. După jumătate de oră coborâse în birou şi-i spusese că e rândul ei să-şi viziteze camera şi să se-ntoarcă franţuzoaică; şi cum el coborâse conte impecabil, se privea în oglindă şi se întreba cu ce culoare să se fardeze azi...

Nu-i stătea mintea la asta. Regele era supărat fleaşcă. Îşi găsise nevasta şi copiii, dar nu găsise un om care să le ducă bileţelul. Şi ştia că în orice moment regina şi copiii puteau fi recunoscuţi - şi săltaţi pe sus, îndesaţi într-o dubă, duşi val-vârtej într-o casă plină cu chinezi... Şeful ei era realist - dar devenea deseori pesimist. Dacă regina era atentă şi nu făcea imprudenţe, era în perfectă siguranţă acolo, în Orléans. Oraşul era destul de mare - avea peste 100.000 de locuitori. Nu se puteau ascunde între 100.000 de oameni? Greu de crezut... Şi totuşi, el era pesimist. Şi trist. El s-ar fi urcat la volan, s-ar fi dus acolo val-vârtej, i-ar fi găsit şi s-ar fi încuiat cu ei în căsuţă. Şi şi-ar fi spus: "Sunt cu ei, aşa că pot să mor liniştit"...

O să se-mbrace în galben azi. Ochii o să-i fardeze cu un bleu pal. O să se asorteze cu eşarfa...

De când avea cardul, făcuse numai cumpărături online. Nu ducea dorul plimbărilor prin mall; ea trimitea comanda, ei trimiteau pachetul, Florina le spăla şi le pregătea...

Azi, Ştefan nu rostise mai mult de 50 de cuvinte...

"Hai, Rebeco - la treabă! Hai, că vă grăbiţi! Tu chiar vrei să te căpăcească?" Întrebarea aia era aşa, un fel de glumă bună! Şeful ei nici nu ridica vocea la ea...

Ştia ce-ar fi însemnat să eşueze şi de data asta; regele era departe de familia lui de mai bine de-o lună. Suportase nesperat de bine depărtarea aia! La cum vorbea despre ei, la cum privea fotografiile lor, regele se controla impecabil! Iar ea, care-l văzuse şi-l auzise de multe ori, se gândea acum că, dacă nu i-ar fi fost frică de eşec, i-ar fi propus să se ducă ea să-i ia din Orléans. Lua doi legionari de-ai lui Nicu Cărare şi pleca, cu BMW-ul blindat; şi-n 24 de ore se-ntorceau. Dar...

Dar trebuia să se fardeze şi să coboare. Şi să plece la treabă. Dacă ea ar fi putut să-i aducă, Ştefan ar fi trimis-o după ei. El însă nu-i spusese decât să urce în camera ei şi să se-ntoarcă franţuzoaică; aşa că deschise trusa de farduri şi se apucă de treabă.

Dacă până diseară nu primeau o veste bună din România, o să se ofere să se ducă ea. Dacă el va decide că ideea era bună...

Florentin

Privea tavanul. Fusese cuminte şi ascultător şi se prezentase la ea, de dimineaţă. Îi făcuse pe plac. Acum, nu mai era nimic de spus - ca dovadă, nici ea nu mai spunea nimic...

Crina se răsuci încet şi-l cuprinse cu braţul:

- Mă gândeam...

Se gândea...

- Mă gândeam că am putea merge amândoi.
- Crezi că, dacă-mi duc copilul la groapă, îmi trece?

Patul se ridică imediat - şi fu penalizat prompt, în romanes:

- Hai, că eşti tâmpit!
- Sunt doar realist. Pe fi-mea o caută mafia chineză, ca să stoarcă nişte sute de milioane de euro de la el. Crezi că exagerez atunci când mă gândesc că s-ar putea s-o omoare? Oare or fi tâmpiţi, să nu se sesizeze că eu, tatăl fetiţei fugare, mă duc glonţ în Franţa ca să mă plimb pe-acolo 24 de ore?

Nu-i mai răspunsese - aşa că se întoarse spre fereastră. Era trist... Oftă greu - şi decise, într-o clipă, să-şi rostească gândurile:

- Uneori, mi-e dor de ea. Mă întreb cum arată... dacă i s-au schimbat trăsăturile... Mă întreb dacă-şi mai aminteşte de mine... Alteori, zic mersi că nu am poze cu ea - şi nici veşti despre ea. De când cu balamucul de luna trecută, am început să mă întreb ce-aş face dacă m-aş pomeni cu ea la uşă, însoţită de un poliţist şi-un franţuz de la ambasadă...
- Ca ce chestie?!
- Nu i-au schimbat certificatul de naştere. Eu l-am rugat să-l lase

aşa. În caz că ei păţesc ceva, să n-o ducă Protecţia copilului într-un orfelinat...

Crina tăcea...

- Mă gândesc uneori că, dacă m-aş pomeni cu ea la uşă, n-aş duce-o acasă. I-aş cumpăra şi ei un apartament şi i-aş angaja o bonă. O femeie cu capul pe umeri, care s-o crească... Mi-ar fi frică s-o duc acasă. Pe vremea când încă mai stătea la mine, mama o chinuia spunându-i că maică-sa e moartă... Şi nu cred că Violeta ar primi-o. Florentina e altfel - de mică a fost altfel, iar Nicuşor mi-a spus că nu s-a schimbat deloc. E iute, e isteaţă şi vorbăreaţă, e curioasă, vrea să ştie, vrea să descopere... E opusul lor - al Aurorei şi Selenei. Iar Violeta ar urî-o, pentru că eu aş iubi-o... Chiar dacă aş renunţa la ideea băiatului - tot ar urî-o. Pentru că eu aş iubi-o infinit mai mult... decât pe ele... Probabil că ar ajunge să mă urască şi pe mine...

Patul se lăsă din nou, încet. Fu cuprins din nou cu braţul. Oftă greu:

- Mă gândesc că stă acolo, într-o casă de închiriat... Ea e mare - are şapte ani şi ceva. Frati-su încă n-are cinci; iar ea trebuie să aibă grijă de el. Când rămân singuri acasă, ea trebuie să se ocupe de toate. Să-i dea să mănânce, să-i pună apă, să-i încălzească mâncarea... Conturile alea doldora de euro sunt blocate - aşa că, cel mai probabil, va trebui să se angajeze undeva cât de curând. Iar fetiţa mea va deveni brusc bona fratelui ei. Va trebui să-i încălzească mâncarea, să-i taie pâinea, să-l schimbe, să-l oprească atunci când vrea să dea telefon sau să plece să-l caute pe taică-su... Să decidă dacă să răspundă sau nu la telefon... Mi-e frică. Mi-e îngrozitor de frică! Ei aveau bonă, fată-n casă, bucătăreasă - şi-acum ea trebuie să facă totul...

Şi-al dracului să fie el dacă se va mai abţine! Bufni în plâns - şi, odată cu refularea nervoasă, simţi că toată tensiunea iese din el... Iar el rămâne aşa, mămăligă, pe salteaua ortopedică...

- Hei! Te rog, nu face aşa!

- Nu mă mai pot stăpâni. Lasă-mă să mă descarc - OK?

Da, îl lăsa. Adică nu mai spunea nimic. În schimb, îl strângea şi mai tare-n braţe... Crina oftă greu:

- ... Atunci, după ce te descarci, mergem amândoi în sufragerie şi mă ajuţi să fac rezervare la primul zbor spre Orléans. Şi-apoi îmi spui ce am de făcut, cu cine trebuie să mă întâlnesc, unde trebuie să mă duc... Poate ai nişte poze cu ea, sau cu Florentina...

O convinsese - dar tot nu se putea opri din plâns. Pur şi simplu! Era aşa de bine, se simţea aşa de liniştit de când cedase în faţa nervilor, că voia "să plângă tot". Un strop să nu rămână neplâns! Ca să se liniştească...

Iar după ce se va asigura că bucăţica ruptă din soare îşi cumpăra bilet de avion, o va duce personal la Bambina şi-o va pune să-l cheme pe domnul Dobre. Să-i ceară fotografii recente, un traseu, nişte telefoane la care să răspundă persoane care puteau s-o ajute...

Dacă găsea avion azi, probabil că o să-i ducă biletul mâine dimineaţă. Şi, conform cu biletul, poimâine seară era operaţiunea de salvare. Nu înţelegea de ce-o lălăiau chiar în halul ăla... Nu înţelegea de ce individul nu realiza faptul că Florentina se putea tăia, se putea opări, se putea lovi...

De fapt, problema nu se punea aşa - ci aşa voia el să pună problema, în mintea lui. Dobre ăla spusese că individa are acte şi 10.000 de euro - aşa că nu pleca nicăieri înarmată cu mopul şi sticla cu Cif. Pericolul cel mare erau chinezii - şi dorinţa copiilor de-a ieşi la joacă. Şi faptul că mâncarea nu venea singură de la magazin pân' la uşă - iar a face comandă pe internet echivala cu a anunţa pe toată lumea care era adresa exactă a casei...

Nu se îndoia că individul avea grijă de familia lui. Nu se îndoia că erau bine ascunşi, bine păziţi... Dar era îngrijorat. Pentru Florentina. Ea era mai mare. Ea trebuia să aibă totuşi copilărie. Ea se jucase cu bodyguarzii lângă ea - iar acum se ascundea de mafia chineză, într-o perioadă a vieţii ei când principala ei preocupare ar fi trebuit să fie descifrarea tainelor abecedarului, iar visele ei nocturne ar fi trebuit să fie despre volănaşe şi seriale TV cu fetiţe cu fundiţe...

Diamant

Telefonul vibră scurt. Îl scoase... şi zâmbi. Nu degeaba erau verişori - afurisenia aia şi şmecheria se transmiteau genetic...

Titel tocmai îl anunţase, sec, ***"S-a rezolvat. Suntem în training. Vorbim diseară"***. Iar o aşa veste mare trebuia să ajungă imediat la Ştefan! Dădea deci forward către telefonul lui oficial, pentru că mesajul ăla spunea totul dar nu spunea absolut nimic...

Aşa! Şi-acum, să se preocupe un pic de partea lui de temă!

"Vorbim diseară" - adică pe la cinci o să primească vizita lui Titel. Trebuia să stabilească o parolă şi-un punct de întâlnire a Crinei cu floricica din Orléans. Poze nu-i trebuiau, pentru că floricica se putea scărpina în creştet atunci când apărea Ana prin zonă. Şi totuşi, nu se putea baza pe asta - aşa că o să pregătească totuşi nişte poze... Şi telefonul floricicăi - în caz că ceva mergea prost şi nu se întâlneau "din prima". Şi sigur mai erau câteva chestii de rezolvat! Cascadoria asta n-o să fie foarte simplă!

Ştefan

Telefonul vibră scurt; îl scoase şi i-l întinse Roşcatei:

- Citeşte.

Piuia...

- Diamant ţi-a trimis un mesaj primit de el de la Titel.

Titel! Florentin! Oare acceptase să-l ajute? Oare...

- "S-a rezolvat. Suntem în training. Vorbim diseară." Doar atât.

Bun! Zâmbi slab... şi oftă a uşurare. Era o mare victorie, faptul că fata aia acceptase să-i ducă un bileţel fostei mari iubiri a amantului ei! Deci diseară va primi veşti...

- ... Eu cred că "e de bine"!

- Momentan, e de bine. Să vedem cum fac să-l duc pe Diamant acolo...

- Nu vrei să mă duc eu?

Cum-cum? Roşcata turui repede-repede:

- Îmi fac cărarea invers, sau îmi pun o perucă brunetă, iau doi băieţi din maşina din spate şi rezolv problema.

- Nu.

- Sunt mai nevăzută decât Diamant.

- Şi totuşi, se va duce el.

"Da' de ce el şi nu eu? Pentru că sunt femeie - şi port fustă azi?" Roşcata tăcea mâlc... Mârâi ca pentru el:

- Am eu o socoteală.

Nu întreba ce socoteală...

De fapt, chiar avea o socoteală! Începuse "să-şi facă planu' ca ţiganu'" - pentru că trebuia să se gândească şi la asta. În noua organigramă, aia pe care-o va implementa imediat cum erau avansaţi şi primeau afacerile noi, Diamant era "consilier-şef şi vice-rege". Se descurcase admirabil luna trecută; se descurca admirabil şi acum, fără sprijinul lui Grasu - care fusese un fel de "şef peste 80% din România". Dacă pe Roşcată o şcolea pentru Franţa...

Grasu se va face bine; se întreba însă în ce măsură îşi putea relua locul. Se întreba dacă mai era bun pentru locul ăla - fiindcă afacerile vor trece la un alt nivel, la care statura impunătoare şi tunsoarea 0,5 nu prea mai "cadrau". Aşa că Grasu...

Grasu va reveni în organigramă. Va avea el grijă să revină pe-un loc fruntaş! Grasu lui fusese "contrabalanţa" - şi-l înfrânase deseori, cu folos. Îl salvase de multe ori de la a face greşeli de tactică...

Oricum, Diamant se va duce să-i recupereze familia. Trebuia să facă gălăgie în Franţa - ca să-i determine pe francezi să-i pună familia la adăpost. Adică, ori îi preluau "sub aripa lor", ori îi luau pe sus şi-i aduceau la conac - "sub aripa lui". Organizarea asta, cu familia lui "langa", nu le era benefică nici lui, nici francezilor. Aşa că Diamant şi oamenii lui or să tragă cu pistoalele... iar el o să se roage să le reuşească recuperarea. Adică să nu-şi sperie foarte rău soţia şi copiii. Ana lui se descurca admirabil în momentele de stres maxim - iar lui îi era frică de

momentele de după, în care ea plângea în hohote, calcula şi lua decizii referitoare la viitor...

Ana-Maria

Se pregăteau de plecare. Copiii se îmbrăcau de parc; ea se gândea la Volvo şi la femeia care probabil că scria rapoarte la serviciu acum...

Luă unul dintre ghivecele de la geamul livingului şi îl duse în bucătărie. Unde ridică ambele jaluzele... Puse ghiveciul în dreptul geamului şi privi lung maşina. Numără până la zece... şi reveni în living:

- Sunteţi gata?
- Da. Mami, nu ne luăm şi jucării?
- Nu.

Léon nu comenta răspunsul ferm... Descuie uşa şi aşteptă; Florentina apăru prima, deghizată "corespunzător"... Şi iată şi prinţul. Bun! Descuie uşa şi o deschise larg:

- Glonţ la garaj.

Se conformau; ea îi urma - şi constata că Volvo-ul era tot gol... Păi, normal că nu-i înţeleseseră "aranjamentul" - deşi ridicarea ambelor jaluzele era o schimbare majoră în comportamentul ei de fugară! Dar las' că înţelegeau ei pân' la urmă! În fine...

Descuie maşina, iar copiii urcară imediat în spate. Urcă şi ea, porni pe străduţă... îi zâmbi femeii care păşea grăbită pe trotuar, spre Volvo, şi opri la intersecţia cu Rue Stendhal. X5-ul nu se vedea nicăieri; aşa că viră dreapta şi porni, uşurel, spre intersecţia cu Rue des Fosses. Nu se auzea nici un motor furios... Dar femeia se urca chiar acum în Volvo - aşa că cititorul de lapte nu putea fi departe! Deci...

Deci, opri la semnul "Stop", se asigură şi viră dreapta. Şi văzu imediat X5-ul înaintând regulamentar spre parc! Bun! "Se aşează" în spatele lui şi şopti:

- Vedeţi X5-ul?
- Da.
- El ne păzeşte.

Nu răspundeau - dar ştia că amândoi se uitau lung la maşina aia... Era important s-o ştie - s-o recunoască. N-o să-i pună să-i înveţe numărul de înmatriculare; în schimb, o să-i pună să se uite lung la cititorul de lapte - pentru că nu avea încredere în alt agent. Omul ăsta era "sigur". Omul ăsta, dacă ar fi vrut să-i vândă lui Jun, ar fi făcut-o până acum. El şi femeia erau OK - că şi ea s-ar fi putut îmbogăţi într-o noapte! Dar în alţii n-avea încredere.

X5-ul încetini şi puse semnal dreapta puţin înainte de giratoriu; îl depăşi şi viră dreapta. Întoarse, parcă tot pe trotuar... Cititorul de lapte parca în spatele ei... Copiii coborâră; scoase din portbagaj sacoşa, iar la vederea formei rotunde Léon exclamă:

- Uraaa!
- Sst! Ai uitat?

Mergeau spre parc. Copiii aproape că alergau - văzuseră mingea...

Ştefan

Prânzul fusese bun. Acceptabil. Deşi era un restaurant cu ştaif, nu prea putuse să înghită...

Aha! Venise şi partenerul! Perfect! Se aplecă spre Roşcată:

- Verifică mail-urile.

Se ridică şi-şi strânseră mâinile:

- Bine-ai venit!
- Bine-ai venit tu la îndemâna mea!

Ha-ha! Glumeţ individul! Întotdeauna fusese aşa; şi deci, întotdeauna îi făcuse plăcere să stea cu el la o discuţie! Şi afacerile lor mergeau de obicei impecabil... Arătă spre dreapta:

- Rebeca Ionescu - consiliera mea.
- Şi directoarea Raina Consulting.

Venise cu lecţiile învăţate - ceea ce însemna că omul avea mare nevoie de el! Şi Roşcata presimţea la fel, pentru că îi zâmbea dulce iar el se topea în ochişorii ei fardaţi cu azuriu... Îl pofti să ia loc şi se aşeză:

- Şi? Cum merg lucrurile?
- Binişor. Bine, de fapt - dar mă îngrijorează o chestie.
- Şi anume?
- Şi anume, faptul că nu merg foarte bine. Tocmai de-asta, mă bucur mult că ai venit să stăm de vorbă...

Aha! Scoase dispozitivul din buzunar, îl porni şi-l aşeză lângă pachetul cu ţigări:

- Nici ale mele nu merg excelent. M-am grăbit deci să vin să stăm de vorbă...

Bărbatul de lângă el se aplecă şi şopti:

- Te mai ocupi de transporturi?
- Da; tu mai ai containere?
- Multe. Foarte multe chiar - că m-am ferit să fac afaceri cu Isamu...

"Da, ştiu. Ştiu că mă respecţi şi ţi-e frică să nu calci pe bec..." Aprobă, aşa că omul continuă:

- Să ştii că m-a contactat.
- Isamu?
- Da.
- Ar fi fost vai de el dacă nu te contacta!

Şi-acum omul era năuc, bineînţeles!

- SAF Consulting e a mea; el e angajatul meu, cu carte de muncă şi toate celelalte. E consilier pe probleme financiare şi de securitate. Cât sunt eu plecat, el trebuie să aibă grijă de firmă.

Tot năuc era... Rânji cu satisfacţie:

- Şi, în timp ce frati-su urlă şi tună şi fulgeră ca să-l pună şef, el stă în biroul meu şi-mi îngrijeşte firma. Şi aud că-mi calculează comisionul, îl virează în conturile mele vechi...

Acum, partenerul lui zâmbi şi el larg... Îşi aprinse o ţigară:

- Momentan, eu o ajut pe Rebeca să-şi pună firma pe picioare. Raina Consulting are nevoie de 600 de containere lunar. Dacă-ţi mai rămân ceva ruginituri, poţi să i le dai lui...
- Serios? Adică...
- Adică, ce?
- Adică eşti de acord să fac afaceri cu el?
- De ce nu? La urma urmei, nu vrei să-l iei de nevastă; nu?

Partenerul lui de afaceri era confuz; şi cum se simţea privit insistent din dreapta, zâmbi:

- Ia gândeşte-te un pic!

Se întoarse spre ea:

- Ce e?
- Mail din Bucureşti.

Adică... de la Diamant. Se aplecă spre ecran... Îi forwardase un mail de la aceeaşi femeie: "Florycik_roz". Femeia care-i văzuse pe Ana şi pe copii! Avea emoţii...

"Şefu, am mai auzit un banc super.

În tramvai, o tânără se întoarce spre bărbatul din spatele ei şi îi spune, furioasă: «Domnule, de un sfert de oră mă tot atingi pe fund!» Bărbatul rânjeşte la ea: «Şi deodată nu-ţi mai place, ha?»"

Adică Ana ieşise iar cu copiii! Şi tot acolo, în parcul ăla! Regina ştia că o căuta - şi voia să fie văzută! Perfect! Bufni într-un hohot zdravăn de râs:

- Asta-i bună! Asta-i super! Scrie-i că e super - şi că, dacă mai aude bancuri de-astea, să mi le trimită.
- Ce bancuri?

Se întoarse spre el:

- Văr-miu îmi trimite bancuri. Da' numa' de-alea, unul şi unul!
- Şi nu mi-l spui şi mie pe-ăla care te-a făcut să râzi aşa?

Aprobă... O să-i spună bancul; apoi o să-i spună contravaloarea contractului. Apoi bătea palma şi plecau, fiecare la treaba lui. Şi, mai spre seară, Diamant o să-i spună ce aranjase Titel cu Crina.

Fremăta tot! Avea emoţii mari...

Isamu

Mm, ce de mail-uri avea! Doar două spamuri; restul erau "adevărate". O să le ia pe rând - că nici unul nu părea foarte urgent.

Primul mail... era de la contabil. SAF Consulting mergea - adică nu decedase încă. Mai respira, încetişor şi fără vlagă... Deschise ataşamentul şi accesă propriile tabele. Făcea comparaţia... Sumele erau perfect identice - iar asta însemna că graficul lui "plat" era o realitate. Asta e! Nu era nici vrăjitor, nici contele Ştefan Ionescu! Şi-aşa, se minuna că reuşise şi-atâta!

Următorul mail... era de la omul lor de la transporturi. Era lista de îmbarcări din România. O primea zilnic. Deschise ataşamentul... Călătorii erau grupaţi pe mijloacele de transport şi oraşele de plecare. Avioanele erau primele. Oraşele erau în ordine alfabetică. Îl interesa Bucureştiul... Citea... Băban Grigore, Bocâncă Anamaria, Cacioara Ion, Ciocmărean Aurica, Elefteriu Bogdan... La ce dracu mai citea lista aia? Toate sunau la fel! Pentru el, nici unul dintre numele alea nu spunea nimic! Trecea repede peste prenume... Maria, Irina, Tudor, Marian, Petruţ, Crina Irina, Elena, Bogdan...

Crina Irina... Click pe Crina Irina. Ghebaur Crina Irina - din Bucureşti. Făcuse rezervare online la un zbor Bucureşti-Orléans... cu escală... şi se întorcea mâine seară la Bucureşti, tot cu escală...

Ghebaur Crina Irina pleca mâine de-acasă pe la două dimineaţa; la trei se îmbarca, la şase ajungea în Paris, la şase jumate decola spre Orléans... Şi vizita pe-acolo câteva ore - după care se îmbarca la patru după-amiază, zbura la Paris, unde îşi pierdea timpul până la opt, când se îmbarca spre Bucureşti... unde ajungea pe la unşpe... noaptea...

Trebuia să recunoască faptul că Ştefan greşise într-o singură privinţă - îl implicase foarte-foarte mult pe el în viaţa lui. Îl documentase pe Crin până la disperare - pentru că, prin Crin, regele aflase o mulţime de lucruri despre neamul Manolache. O mică părticică din informaţiile alea se referiseră la nora românică. Alea-l interesaseră pe Ştefan; dar el, din postura de consilier, citise totul. Ajunsese să-l urască pe Crin al lu' Bambina - că vorbea mult, umbla mult, era foarte discret... şi-l durea fix în cot de Ana-Maria. Aşa că...

Aşa că numele "Crina" îi atrăsese atenţia. Aşa, dintr-o întâmplare! Fusese la un centimetru distanţă de-a apăsa x-ul din dreapta-sus...

Ghebaur Crina Irina va călători mâine ore în şir pentru a-i înmâna Anei mesajul regelui - personal. Trebuia să recunoască faptul că Ştefan era dat dracului...

Şi-acum, el ce să facă? Păi...

Păi, dacă n-ar fi fost Cheng aici, s-ar fi ridicat, şi-ar fi luat ţigările şi-ar fi ieşit. S-ar fi urcat în Mercedes, ar fi pornit uşurel spre ieşirea din oraş... şi-ar fi condus corect, regulamentar şi foarte calculat, astfel încât să ajungă în Orléans mâine pe la nouă. Ar fi luat micul dejun pe-o terasă discretă - timp în care ar fi studiat harta oraşului şi şi-ar fi notat parcurile micuţe din oraş. Şi-apoi le-ar fi şters pe cele din centru. Ar fi căutat la periferie, în zonele rezidenţiale... Şi ar fi luat-o pe regină pe sus, ar fi îndesat-o în Mercedes şi-ar fi gonit cu 300 la oră până la conacul de lângă Bourges. Ca să se termine odată toată tărăşenia asta! Dar Cheng era aici, lângă el. Primise şi el aceleaşi mail-uri. Reveni în Thunderbird şi constată că buldogul văzuse lista aia cu o oră înaintea lui. Avea deci o şansă...

Ridică săgeţica, o puse peste x... Click. Click pe mail, drag spre folderul "Transportation"...

Şi-acum, următorul mail. Era de la omul lui din Marsilia. Îl anunţa că aveau probleme cu 10 containere. Nu primise încă actele. Ridică privirea spre Cheng:

- I-ai trimis actele în Marsilia?

- Încă de ieri, de dimineaţă. I le-am trimis acum şi pe mail - poate îi convinge cu nişte printuri...

Deci văzuse deja mail-ul aanterior - cel de la omul din minister. Şi nu spusese nimic. Bun! Până aici, totul părea a fi OK! Oftă greu:

- Ce-o fi cu DHL-ul?

- Cine ştie?!

Într-adevăr; cine ştie cine "împiedica" actele lor să ajungă la Marsilia! Probabil că nu un om de-al lui Ştefan...

Cu puţin noroc, Crina va ajunge cu bine în Orléans. Va identifica corect strada, parcul, persoana... şi va reuşi să se apropie de Ana îndeajuns de mult ca să-i dea biletul. Se îndoia că Ştefan va risca un mesaj oral; Ana era speriată, putea să nu reţină amănuntele... Cu şi mai mult noroc, vor reuşi s-o recupereze - şi pe ea, şi pe copii. Era important ca Ştefan să-i ducă pe toţi trei în Aurari - sau măcar la conacul din Bourges! Era important ca regele să nu-şi piardă autocontrolul. Să nu-şi întoarcă atenţia spre familiile lor. Jun avea doi copii; el îl avea pe Liwei. Mama lui Ştefan era în spital - iar ei primiseră deja DVD-ul ăla care îi anunţa că regele avea mostre din ADN-ul părinţilor lor...

Cheng nu trebuia să afle nimic nou despre Orléans. Nici azi, nici mai ales mâine! Şi cu siguranţă nu trebuia să afle nimic despre poimâine! Ştefan chiar va tăia capete, dacă Ana sau copiii păţeau ceva! Iar dacă nu păţeau nimic - dar recuperarea lor eşua...

Jun se gândea mult, zilele astea, la China. Teama fratelui lui era îndreptăţită - China nu aprecia acţiunile zgomotoase, iar serviciul român coopera de mama focului cu serviciul francez. Firma nouă a contelui mergea-n sus, în timp ce firma veche abia mai supravieţuia. În condiţiile astea, dacă Ştefan îşi punea oamenii să-i stârnească pe oamenii lui Jun să facă gălăgie...

Cheng spusese că, dacă Ştefan sau familia lui păţeau ceva, Jun devenea istorie în 30 de minute. Vestea asta era foarte neliniştitoare - îi arăta lui că China era supărată... rău...

Se ferea să contacteze el China. Încă nu era momentul să-şi spună el părerea apropo de sugestiile şi planurile lui Jun. Dacă el se repezea şi anunţa prea repede că nu voia să fie şef, aşa cum le sugerase fratele lui...

Îşi aprinse o ţigară - va încerca să ascundă acţiunea din Orléans. Dacă Ştefan era discret şi trimitea un om discret, recuperarea familiei lui va merge şnur - iar lucrurile se vor aşeza. Războiul se va ţine doar pe plan financiar. Dacă însă îl trimitea pe Diamant, sau pe tânăra roşcovană...

Avea senzaţia că Ştefan o să încerce să-i ia prin surprindere. Totuşi, avea la dispoziţie vreo 200 de copii şi femei care puteau duce biletul ăla - şi care nu trebuiau să zboare cu avionul pentru asta! Avea sentimentul că Ştefan o să facă oraşul ăla să bubuie - tocmai pentru că era plin de chinezi! După părerea lui, care-l cunoştea foarte bine, contele voia să se afle cum reuşise el să-şi recupereze familia - şi mai ales cum alergaseră chinezii care-ncotro, buimaci şi fără să ştie ce-au de făcut şi dacă să fugă sau doar să se tupileze...

Ştefan "creştea". Avea nevoie de victorii răsunătoare - fiindcă n-avea timp de pierdut. Creştea fără acoperire - adică se-ntindea mai mult decât îi permitea umbrela. Nu primea promovarea, dacă nu creştea! Va încerca să scurteze mult timpul cât exteriorul îi rămânea descoperit. Aşa că trebuia să-l învingă repede pe Jun - cel puţin la puncte! Altfel nu primea umbrela aia mare, acoperitoare, sigură...

- Ce e?

Poftim? Îl privi mirat... Cheng zâmbea:

- Încerci să afli dimensiunea universului prin calcule mentale?

Bufni în râs:

- Nu; încerc să calculez cât de rău se sperie Fei-Yen dacă o invit să ia cina aici, în living.

- Iniţial, cred că s-ar speria rău; dar, cu cât ajunge mai repede aici, cu atât mai repede se linişteşte!

Aprobă şi luă mobilul: ia să-şi invite el familia la cină... şi să adoarmă vigilenţa buldogului! După ce soţia şi băiatul lui plecau acasă, putea să stea aşa, picat pe gânduri, 12 ore - că nu-i mai atrăgea atenţia lui Cheng!

Diamant

Recitea discuţia cu floricica din Orléans... Era perfectă. Era completă. O ataşă la mail, apăsă Send şi-i făcu apel lui Ştefan pe mobilul

special. Şi-şi aprinse o ţigară.

Oare ce mai făcea Raina lui? Se descurca la fel de bine? După părerea lui, da; dar după părerea lui Ştefan? Ştia că toţi oamenii au un punct peste care "se prăbuşeau" - şi, din specialişti, deveneau incompetenţi. Oare unde era punctul Rainei? Nu voia s-o vadă "picată în dizgraţie", chiar dacă asta ar fi "debarcat-o" şefă peste vreo afacere şi-ar fi îndepărtat-o fizic de Ştefan! Da, el ar fi putut ajunge la ea fără să-l afle vărul lui; dar ar fi ştiut-o în pericol...

Gata - era şi el online. Abia aştepta să-i afle opinia! Floricica îi scrisese că copiii păruseră foarte fericiţi, Ana păruse un pic mai destinsă şi avusese în mână o sacoşă cu o minge şi încă ceva mic şi greu. Şi că, la plecare, îi urmărise pe toţi trei cu privirea şi pornise pe strada aia pe care plecau ei - şi constatase că-i însoţise un X5 albastru, condus de un tip şaten cu freză şi moacă de spion francez din tată-n fiu. Nu ştiuse să-i spună decât că Ana conducea un BMW negru; modelul nu-l ştia, iar numărul nu-l văzuse de la distanţa aia. Probabil că asta o să-l înfurie rău pe Ştefan...

Fereastra de Messenger se deschise prompt:

"- Salut, vere.

- Salut. Ai citit?

- Da. Ce veşti îmi dai despre persoana cu pricina? Ai vorbit cu Titel?

- Da. Mâine la opt aterizează în Orléans. A primit harta zonei unde e parcul; ştie cu cine trebuie să se întâlnească. Are şi un număr de telefon la care să sune, în caz că se rătăceşte, iar persoana cu pricina are numărul ei de mobil. O s-o apeleze, atunci când ei vor fi la locaţie, ca să nu ajungă prea devreme şi să se fâţâie pe-acolo.

- El a scris biletul?

- Da, Titel s-a asigurat cu ochii lui că e scris de mână şi e textul pe care l-ai trimis tu.

- Asta e bine. Mai departe, vă descurcaţi voi. Pe mine mă suni doar dacă e neapărată nevoie. Noi suntem ascultaţi de mai toată lumea. Isamu probabil că te interceptează pe tine...

- Mai mult ca sigur.

- Trebuie să comunicăm minimal, până la ora opt.

- Eşti sigur că vrei să mă duc eu să-i iau?

- Da."

Bombăni printre dinţi:

- Fir-ar a naibii de treabă! Deşi ştii că sunt filat şi urmărit de chinezoi, tu mă trimiţi s-o iau eu! Tu chiar vrei să mă-mpuşc cu ăia pe-acolo?

Probabil că asta voia vărul lui - să le arate tuturor că erau curajoşi, se luptau din greu, iar nenorociţii de chinezi îşi băgau din nou nasul acolo unde nu le fierbea oala! Ştefan se juca rău cu focul! Vărul lui uitase că era vorba despre Ana, despre copii... Ştefan scria...

"- O să discutăm mâine diseară despre asta. Până atunci, spune-i fetei cu bancurile să-i ia numărul de înmatriculare şi să citească pe maşină ce model e. Şi să ia şi numărul ăluia cu X5-ul - că e bine să-l ştim şi noi.

- OK, o să-i spun.

- Dar să-i menţionezi că, dacă e cineva prin preajmă, prefer să rămân neinformat."

Mm, ce-i mai venea să-l bombăne! Tocmai de-aia, îl şi bombănea printre dinţi... şi aştepta, pentru că Ştefan scria în continuare...

"- Aici, totul e bine. Foarte bine chiar. Am ajuns la un nivel ameţitor...

- Bravo. Şi aici totul e bine.

- Trebuie să discutăm despre o maşină de spălat franţuzească.

- Discutăm, discutăm!

- Fugi şi tu la familie. Să mă ţii la curent!

- Imediat cum aflu ceva, te anunţ."

Gata - Ştefan ieşise. Ia să recitească el toată discuţia... deşi răspunsul fusese ferm...

Oftă greu şi-şi aprinse o ţigară - deci el se ducea după Ana. El şi pistoalele lui. Trebuia să facă gălăgie, trebuia să-şi preia cumnata, trebuia să facă cumva să scape cu toţii cu viaţă de-acolo...

Chinezii "se juliseră" de două ori deja - o dată în Lyon, o dată când cu repatrierea televizată. Acum, la a treia acţiune, or să vrea să-şi ia revanşa - şi cu siguranţă Jun o să dea ordin să se tragă în plin! El unul aşa ar fi făcut - ar fi ordonat să se tragă în plin. Ceea ce însemna că el se va duce în Orléans, se va plimba pe-acolo... rotund, prin mai tot oraşul, împreună cu o suită vastă de subalterni cu faimă locală... şi, dacă va da nas în nas cu chinezii, va împuşca la ei fără regrete! Să-i spună lui Ştefan să i-l trimită pe Aleodor - că o să sfârşească în arest! Asta dacă nu sfârşea la spital, în perfuzii...

Probabil că o să plece către Otopeni în ultimul moment. Probabil că Aleodor îl va ajuta să decoleze nevăzut şi neauzit de nimeni. În Franţa însă, va ateriza "zgomotos" - şi va dezmetici chinezii. Dacă pleca de la aeroport, se oprea la o crâşmă şi-apoi "vizita" oraşul cu-a doua, putea să se oprească la opt fix în rondul ăla, să deschidă portierele, să le-nchidă şi să gonească la aeroport. Dacă nu-i reuşea chestia asta... Dacă nu-i reuşea chestia asta, probabil că se va duce glonţ în giratoriu, va scoate pistoalele şi va omorî nişte chinezi. Şi gata. Va încerca să nu-i omoare de tot, ci doar un pic, aşa...

O luase razna!

Oricum, trebuia să se gândească bine şi să-şi facă planul încă de pe-acum. Dar nu acum - ci mâine dimineaţă. O să-l cheme şi pe nea Dumitru şi-or să studieze cu atenţie imaginile de pe Google şi harta. "Extracţia" cumnatei lui era "aproape chirurgicală"...

Ana-Maria

Moţăia pe canapea; aproape adormise. Făcea totalul zilei de azi şi trăgea concluzia că "îi mergea din plin"...

Copiii se jucaseră pe rupte azi! Avusese o problemă în a-i convinge să stea după-amiaza în casă! Se cam răstise la ei, amintindu-le că nu-şi făcuseră temele. Ştia că mâine dimineaţă nu le va putea aminti faptul că o zi ieşeau, o zi nu... Ei vor spune că azi se jucaseră doar cu mingea - iar faptul că trasaseră un teren de fotbal cu creta pe asfalt "nu se punea". În plus, nici nu desfăcuseră sticluţa cu săpun pentru baloane! Dacă era defectă? Dacă nu era bună soluţia? Trebuiau s-o testeze urgent, iar asta nu se putea face decât în parc! Ştia deja ce-i vor auzi urechile mâine...

Micuţii ei mâncaseră pe rupte şi la prânz, şi seara. La băiţă, constatase că redeveniseră rumeni în obraji - şi descoperise că nu, nu deveniseră noctambuli. La zece fix, îi băgase în paturi; la şi cinci, sforăiseră în tandem...

Chinezii nu apăruseră nici la casă, nici în parc. Iar aleile alea fuseseră şi astăzi aproape pustii. Două pensionare vorbăreţe "nu se puneau"! Oricum, nu-i băgaseră nicicum în seamă! Cititorul de lapte stătuse cuminte în X5 şi-i adusese până în capătul străzii; la cinci minute după ce ea luase floarea din geam şi coborâse jaluzeaua, femeia ieşise din Volvo şi pornise încetişor spre birou...

O să iasă şi mâine cu copiii în parc. O să pună semnul, ghiveciul ăla, ca să facă o rutină - şi-o să încerce să ţină copiii cuminţi în casă până la zece, ca să stabilească şi-o oră de ieşire... Dacă plecau la zece şi se întorceau după două ore jumate, de săptămâna viitoare puteau ieşi şi de la cinci, la şase. Deşi, după părerea ei, era cam mult - iar ieşirea de seară se putea produce în curtea căsuţei, la adăpostul verdeţii abundente. Nu voia să întindă coarda - nu-i era jenă de spionii ăia, cât îi era frică de oamenii lui Jun. Şi de banii lui Jun. Era sigură că individul ăla pusese o recompensă pe capul ei; şi până nu afla cu siguranţă că repatrierea televizată avusese rezultatul scontat...

Îi era somn. Aproape adormise! Aşa că îşi aminti parcul...

Copiii se jucau în dreapta, cu mingea. Ea stătea pe bancă. Întorcea chiar acum capul spre stânga, spre intrarea în parc... Un bărbat înalt, brunet, cu ochi verzi, tocmai trecea de poartă... Se apropia de ei... Zâmbea; îi zâmbea şi ea, bucuroasă că terminase treaba mai repede şi venise şi el în parc...

Ştefan

Era aproape miezul nopţii. Roşcata dormea dusă. Încă mai dormea în poziţie de drepţi, cu pijamaua închisă până-n gât. Or să aibă o problemă, atunci când vor începe sceneta. Deşi îi plăcea să creadă că sceneta aia n-o să înceapă niciodată, pentru că Diamant o să-i salveze poimâine...

Ştia zona aia pe de rost. De trei ore, o studiase pe toate părţile - şi încercase să-şi facă un plan, pe care să i-l explice când mai bine lui Diamant... ca să nu iasă un fiasco... Din păcate, Google maps nu avea imagini din interiorul parcului. Ştia doar ce se vedea aşa, de-afară - din stradă. Şi cum Ana lui nu s-ar fi oprit cu copiii într-un loc care se putea vedea de la volanul dubei pline cu chinezi... Se abţinea şi nu-şi trimitea oamenii să filmeze prin parc - că erau toţi urmăriţi de chinezi, iar documentarea lor n-ar fi scăpat neobservată. Aşa că ofta greu şi încerca să-şi creeze în minte imaginile pe care le văzuse de sus. Încerca să identifice locurile unde erau bănci...

Închise ochii...

Intra în parc. Pornea pe aleea din dreapta. Mergea încet, pentru că soarele ardea cu putere iar parcul ăla era locul ideal pentru o plimbare romantică... Trecea de primul cerc generos de alei; trecea şi de-al doilea cerc, care avea o formă lunguiaţă ca de pară... Şi iată-i şi pe ei! Se opriseră lângă o bancă din al treilea cerc de alei. Acolo erau copaci mulţi; acolo nu-i vedea nimeni. Copiii se jucau. Le luase ea cretă, sau găletuşă şi forme, şi erau ocupaţi undeva lângă alee. Florentina purta şapca roz cu paiete; lui Léon îi stăteau foarte bine ochelarii de soare...

Regina lui stătea pe bancă. Îl văzuse. Îi zâmbea cu subînţeles... El se apropia încet... Se simţea privit lung, admirativ... Se aşeză pe bancă, lângă ea. Mâna ei îi strânse uşor mâna; aşa că se aplecă la urechea ei...

"Te iubesc"...

28 mai 2011 - sâmbătă

Diamant

Telefonul începu să piuie; îl scoase... şi oftă greu - trebuia să ajungă urgent la cazinoul de la Victoriei! Da' urgent de tot! Fernando era acolo încă de la opt! Cât putea să bată la crupierul ăla, fără să-l spitalizeze? Apăsă butonul verde:

- Da.
- Şefu', să mă scuzi - da' am impresia că ai uitat de noi.
- N-am uitat; doar că aştept un telefon foarte important. Nu pot pleca acum din orăşel.

Asta suna a prostie imensă, pentru că aştepta un telefon - şi spunea asta într-un mobil...

- ... Bine, şefu'. Atunci noi te-aşteptăm.
- Promit că nu mai întârzii mult.
- Stai liniştit, şefu'! Doar să treci şi pe la noi...
- Trec, mă! Nu vă las nevizitaţi...

Şi râdea cu subînţeles, iar Fernando rânjea şi el la crupier...

- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi tresări - avea un mail nou! Şi era de la Florycik_roz!

"Şefu', am un banc nou! Un american şi un român stau de vorbă. Americanul spune: «We have Barack Obama, Stevie Wonder, Bob Hope and Johnny Cash». Românul spune: «We have Traian Băsescu, no wonder, no hope, no cash». Am o tipă nouă în cartier, care ştie o grămadă de bancuri de-astea! O să-ţi mai trimit, imediat cum mi le zice şi mie!"

Aha! Repede, reply!

"Trimite-le repede, ca să nu le uiţi! Că sunt mişto de tot!"

Send... Oftă lung, încercând să scoată din el toată emoţia aia care-l făcuse să transpire instantaneu...

Şi-acum dădea forward la mail... şi-l apela pe Ştefan pe telefonul special. Şi-şi aprindea o ţigară şi se pregătea să-şi schimbe cel puţin cămaşa...

Vărul lui devenea portocaliu... El devenea foarte îngrijorat - fiindcă îi era pur şi simplu teamă să încerce să-l convingă să renunţe la împuşcături...

Ştefan

Roşcata îl ţinea de vorbă pe client. El citea bancul, şi-apoi mesajul, şi nu-i venea să creadă că planul ăla alambicat şi răsucit funcţionase...

Crina ajunsese în Orléans şi o contactase pe floricica roz. Dacă se lua după "am o tipă nouă în cartier", trăgea concluzia că bruneta o contactase personal - adică era deja la parc. Cât era ceasul? Nouă jumate... Nasol - dacă asistenta Bambinei se învârtea pe-acolo juma de oră, atrăgea atenţia asupra ei. Locaţia, aşa cum o văzuse el, era retrasă; dar...

Dar era bine că bruneta ştia unde trebuie să ajungă. Acum, totul era să ajungă şi Ana în parc! Fusese acolo ieri; dar alaltăieri nu se dusese. Dacă se lua după "matematica" asta...

Trebuia să trăiască cumva cu îndoiala în suflet. Aşa că apăsă tastele.

"Bravo! Ţine-mă la curent."

Send... Şi gata - împinse laptopul spre ea. Acum trebuia să fie atent la discuţie. Negocia un transport mare; era important...

Ana-Maria

Soarele ardea cu putere. Îi era cald - dar nu-şi scotea puloverul. Trebuia să pară cât mai lălâie, cât mai normală... şi casnică şi neinteresantă...

Ajunseseră în parc la zece şi zece. Nimic din ceea ce se întâmplase azi nu prevestea vreo schimbare. La cinci minute după ce pusese floarea în geam, femeia urcase în Volvo iar ei ieşiseră pe uşa casei. BMW-ul X5 îi condusese din nou până la intrarea în parc... Parcul era tot pustiu - în sensul că azi nu mai veniseră cele două pensionare, ci un cuplu, soţ şi soţie, la fel de vârstnici...

Florentina făcea baloane de săpun; Léon alerga după ele. Se jucau frumos. Îşi strigau bucuria în şoaptă - iar asta atrăgea atenţia asupra lor şi îi arăta ei că exagerase un pic cu regulile alea. Dacă lucrurile vor merge la fel de bine, îi va lăsa să fie ei înşişi în parc. Dar nu şi în weekend. Se aştepta ca locul ăsta să se anime un pic azi, când copiii nu erau la şcoală...

În capătul aleii tocmai apăruse o femeie. O tânără brunetă, îmbrăcată ca o turistă est-europeană... Bruneta purta blugi şi-o cămăşuţă cu mâneci scurte - dar avea un rucsac în spate şi o hartă în mână. Şi venea pe aleea pe marginea căreia stătea ea acum. Trebuia să fie atentă - tânăra purta ochelari de soare, iar sub ochelarii ăia puteau fi doi ochi oblici... Iar în hartă putea fi un cuţit...

Puse palma dreaptă peste încheietura stângă. Şi desfăcu uşor capsa. Simţea mânerul cuţitului în palmă...

De la o distanţă de vreo trei metri, tânăra rosti, într-o engleză cu accent balcanic:

- Mă iertaţi; vorbiţi engleză?

Se ridică în picioare şi aprobă:

- Da.

Nu-şi lua ochii de la mâinile ei... Tânăra ţinea harta cu ambele mâini - şi-o întindea spre ea:

- Îmi puteţi spune cum ajung la cel mai apropiat Carrefour?

Privea mâinile... şi realiză, într-o clipă, că femeia asta căuta Carrefour-ul în parc! Aşa că trase cuţitul, să-i fie la îndemână... şi i se arătă harta. Şi văzu imediat fâşia de hârtie albă aşezată peste hartă.

"Ea este de încredere. Vino şi mâine cu copiii în parc. Te întâlneşti cu Diamant în faţa parcului, la giratoriul cu flori, la 20.00 fix. Florentin."

Adică... Adică... Tânăra şopti în romanes:

- Ia biletu', că mă filează unu'!

O fila unul! Repede, să ia biletul!

Împinse cuţitul înapoi în teacă. Întinse mâna spre hartă... strânse hârtiuţa în pumn... şi întinse degetul. Şi-i răspunse în engleză:

- Nu ştiu; undeva prin zona asta. Îmi pare rău...

- Nu-i nimic!

Tânăra se răsuci pe-un călcâi; ea păşi în spate... şi-l văzu pe cititorul de lapte privind-o lung, cu maximă atenţie, de la mai puţin de zece metri! Ptiu, drace - nici nu-l simţise! Nu-l auzise, nu-l observase... Ăsta era spion adevărat! Îi zâmbi niznai, că nu mâncase azi usturoi, şi se reaşeză; şi întoarse capul spre copii. Se jucau - acum Léon făcea baloane iar Florentina le prindea. Iar bruneta îl întreba pe cititorul de lapte, tot în engleză, unde era Carrefour-ul...

Avea mare nevoie de-o ţigară; dar mâinile îi tremurau rău, aşa că prefera să nu le clintească din poală. Le împingea bine pe picioare; stăteau cuminţi. Doar ea ştia că tremurau...

Întoarse încet capul spre ei... O privi lung... Rememora vocea, cuvintele, pronunţia... Ptiu, drace! Ia uite...

O recunoscuse pe brunetă. N-o mai văzuse demult; dar unele lucruri "nu se uită", cum se zice! Pe brunetă o văzuse de două ori, în curtea Bambinei. Era asistenta ei, după cum o informase pe-atunci Ileana. Avea un nume de floare... Crina! Crina o chema pe bruneta frumoasă, stilată...

Crina socializa cu bărbatul, în engleză; el îi arătase pe hartă Carrefour-ul, ea întreba pe unde să iasă din parcul ăla... Îl anunţa, râzând miorlăit, că nu era din oraş şi că avea poftă de nişte produse de patiserie făcute în Carrefour... El îi cânta în strună - o conducea înapoi, spre ieşirea din parc, şi părea dispus să flirteze cu ea. Şi habar n-avea ea ce emoţii "tari" o aşteptau! Că dacă cititorul de lapte scotea legitimaţia la ea...

"Vino şi mâine cu copiii în parc. Te întâlneşti cu Diamant în faţa parcului, la giratoriul cu flori, la 20.00 fix." Nu era o minciună - ea ştia bine scrisul lui Florentin...

Ajunseseră să apeleze la Florentin... Care apelase, probabil, la Bambina - care o trimisese pe Crina... pentru că avea relaţii de afaceri cu Leonard, probabil! Deci...

Deci, războiul era mult mai serios decât îşi imaginase ea. Ştefan avea mii de supuşi şi mulţi, foarte mulţi prieteni - care aveau şi ei subalterni cu duiumul. Dacă ajunsese Ştefan să apeleze la Florentin... Dacă îl convinsese Bambina pe Florentin să treacă peste decizia de-atunci, de demult, când îi transmisese că ele două erau moarte pentru el şi o rugase să nu învie... Dar, oare avusese fostul ei soţ de ales? Diamant ştia să fie convingător; Leonard era convingător doar prin simpla intrare în încăpere! Iar dacă Ştefan fusese de acord ca toată "adunarea" asta de persoane importante să pună accent pe legătura de sânge dintre Florentin şi Florentina şi să-l pună să-şi salveze copilul...

Habar n-avea cine îl contactase pe Florentin. Habar n-avea cine o convinsese pe Crina. Ea ştia că soţul ei n-avea afaceri cu Bambina, dar Leonard avea foarte multe containere - şi vreo câteva vapoare încăpătoare. Şi cum Leonard "se filmase" îndrumându-l pe contele tânăr şi veşnic învingător...

Ea va analiza strict cele întâmplate.

Era a treia ieşire în Parc de l'Hermitage - şi apăruse biletul scris de Florentin şi "transportat" de asistenta Bambinei. Asta însemna că o văzuseră... Asta însemna că fusese văzută la prima ieşire - nu? Azi era sâmbătă; ea ieşise în parc miercuri, vineri şi azi. Azi primise biletul - ceea ce însemna că bruneta îşi cumpărase biletul de avion ieri după-amiaza. Deci ori o văzuseră ieri, ori...

Imediat după ce murise Gilles - adică imediat după ce Gilles îi spusese câteva cuvinte şi murise -, Ştefan aranjase filmarea cu repatrierea şi-şi trimisese oamenii s-o caute. Dar de ce nu-i spuneau francezii unde-i era familia?... Pentru că nu trebuia să ştie el unde erau ei. Pentru că el era extrem de important în "aritmetica afacerilor" iar Jun era extrem de furios în "aritmetica războiului". Şi arunca oameni în aer cu rachete. Dacă ea şi copiii ajungeau lângă Ştefan, Jun aducea un lansator de rachete, seta ţinta şi apăsa pe buton. Şi-l durea fix în cot că va trebui să se urce pe-un yaht şi să navigheze *forever*, ca Leonard! Important era că îl învinsese pe Ştefan...

Şi mai exista o variantă de răspuns la întrebarea aia. Francezii nu voiau ca ei să revină lângă conte pentru că aveau nevoie de o pârghie care să-l determine pe conte "să joace" pe-o melodie sau pe alta. Hm... Era însă un răspuns ambiguu şi nesigur - pentru că francezii nu s-ar fi jenat "să împiedice" afacerile franţuzeşti ale lui Ştefan. Iar ea "constatase" că soţul ei crescuse, nu scăzuse. Aşa că...

Aşa că, nimic. Întrebare: ce să facă ea mâine? Să vină în parc, la opt seara? Nu era foarte întuneric, la ora aia. Adică chinezii ar fi văzut-o. De ce n-o fi chemat-o ei la două noaptea, când... În fine!

Copiii desenau cu creta pe asfalt. Se jucau frumos. Cititorul de lapte nu se mai vedea; probabil că îi arătase brunetei direcţia spre Carrefour şi se urcase în X5. Şi îşi notase undeva, în agenda-carneţel, că astăzi "subiectul" lui fusese abordat - şi i se transmisese un mesaj. Mai mult de-atât n-avea de unde să ştie - iar dacă scosese totuşi legitimaţia la ea, probabil că bruneta rânjise dulce şi spusese "*nem tudom magyarom*" în ţigăneşte...

Începu să râdă - o luase razna...

Dincolo de toate astea, realitatea era cam aşa. Ştefan apelase la Florentin ca să-i transmită să vină mâine seară, cu copiii, la giratoriul din faţa parcului. Dar îi comunicase că o să vină Diamant să-i ia. Iar Diamant era "partea însângerată" a afacerilor soţului ei - unde era el, gloanţele făceau sângele să curgă. Habar n-avea ce socoteli îşi făcuse soţul ei; dar războiul era foarte departe de a se termina! Ea nu uita imaginile cu Gilles...

Ea ce să facă mâine? Să vină la giratoriu? Să încerce să-i lase un mesaj cumnatului ei? Şi ce să-i scrie? "Ne vedem la două noaptea"? Unde să i-l lase? Şi ce certitudine avea că mesajul va ajunge la el? Adică numai la el? Ce certitudine avea, de fapt, că cititorul de lapte nu va încerca s-o împiedice să ajungă la locul de întâlnire mâine, la opt, cu copii cu tot? Dacă francezii n-o salvaseră deja...

Tocmai făcuse o ecuaţie de-aia afurisită - şi avea şanse minime s-o rezolve corect...

Va avea încredere în soţul ei. Şi se va duce mâine, la opt, la întâlnire. Îi era dor de el. Se simţea nesigură fără el... El avea nevoie de ei; avea nevoie să-i ştie "puşi bine", în siguranţă, ca să se poată concentra asupra afacerilor şi războiului. Soţul ei nu ştia unde locuiau ei - că de-asta nu-i sunase bruneta la sonerie... De-asta nu-i sunase Diamant la sonerie, în toiul nopţii... De-asta nu-i sunase telefonul fix din living...

O să se ducă mâine la întâlnirea cu Diamant. Dar va avea grijă să fie în siguranţă - şi ea, şi copiii. Dacă apăreau chinezii, ei vor rămâne ascunşi. Şi se regăseau ei, într-un fel! La urma urmei, îşi putea lua frumos copiii de mânuţe şi se putea duce la Ambasadă! Sau se putea duce glonţ la Paris, la Fort Nogent, unde putea scoate banu' şi putea semna contractul cu actele noi. Şi-şi putea angaja patru legionari, care-i treceau ca prin brânză prin toată Europa şi-i depuneau în Aurari în maximum o săptămână! Ştefan lucrase foarte bine cu foşti legionari; îi spusese că sunt disciplinaţi şi ştiu ce înseamnă un ordin. Ea le putea ordona să-i ducă, pe ea şi copii, în orăşelul Aurari din România. Şi se ocupau ei de restul...

Ehei - dac'ar fi lucrurile atât de simple...

Mâine seară, o să improvizeze. O să se descurce ea cumva! Momentan, trebuia să zâmbească - parcul începuse să se anime. Şi cum toţi erau francezi în jurul ei, oricare dintre ei putea fi coleg sau colegă cu cititorul de lapte.

Roşcata

Şeful ei se controla impecabil...

Încă de dimineaţă, îl simţise agitat şi nervos. Şi gânditor. Se controla admirabil; reuşea să fie atent la discuţiile cu oamenii cu care se întâlneau. Asta era a treia discuţie. Ştefan vorbea despre sume uriaşe - şi reuşea să se concentreze la calcule, la termene de livrare...

Îi refuzase ideea de-a se duce ea după familia lui. Spusese "Nu" pe tonul ăla ferm... Şi era ciudat! Şeful ei voia să facă gălăgie în Franţa? Voia să-i determine pe chinezi să scoată armele şi să se-mpuşte în Orléans cu oamenii lui Diamant? Asta era o chestie nouă...

Îi era teamă pentru Diamant. Era, la fel ca toţi ceilalţi, doar un om din carne şi oase. Nu era "indestructibil", sau "impenetrabil". N-avea o armură de-aia din cap până-n picioare - şi nici scut, ca-n filmele SF. N-avea maşină blindată...

Îi era frică. Şi-o să-i spună şi lui, diseară, să aibă grijă mâine. Chiar dacă se va da de gol că se gândea la binele lui... La el...

Florentin

Se sprijinea de tejghea şi privea lung, aşa, prin geam... Prin geam şi prin trafic şi prin clădirea din faţă...

Decisese să stea azi lângă cumnatul lui. Ca măsură de prevedere. Îl cam neglijase în ultimul timp - şi nu voia să-l pună pe gânduri. Ovidiu tăcea şi zâmbea - dar judeca! Mutul... În fine!

Mobilul începu să piuie - şi-l dezmetici instantaneu! Se grăbi să-l scoată... şi oftă:

- Năşica. Ce s-o fi întâmplat?
- Cine ştie! Răspunde, oricum!
- Îţi dai seama că răspund! Sărut mâna.
- Să trăieşti, Florentine! Ce faci tu - ai treabă?
- Sunt la mall, la Moşilor. Dar nu e cine ştie ce activitate...
- Aha! Şi nu vii tu până la mine?
- Ba da, năşico! Da' ce s-a întâmplat?
- Uite, Crinuţa mea e bolnăvioară azi. Şi cică e în calculatorul ei o hârtie care-mi trebuie neapărat. Da' nu ştiu să umblu...
- Bine, năşico - hai că vin imediat!
- Fuguţa, că cică e importantă!
- Da, năşico! Săru' mâna!

Şi buton roşu, repede, că Ovidiu era lângă el iar Bambina putea să-i dea detalii "fatale"!

- Te-a chemat?
- Da. Crina e bolnavă iar ea nu ştie să umble la calculator.
- Aha...

Ieşea repede, pentru că în casa Bambinei erau în orice clipă a zilei cel puţin două persoane specialiste în informatică - iar Ovidiu ştia asta... Urcă la volan şi demară. Şi oftă greu, pentru că cumnatul lui nu era prost - şi-o să i se-nfunde într-o zi...

Crina nu-l sunase nici aseară, nici de dimineaţă... Crina stătuse ieri de vorbă cu domnul Dobre. Discutaseră vreo oră, aşa; după care ea i se păruse tăcută şi gânditoare. Individul era o persoană impunătoare şi "periculoasă" - şi imposibil de contrazis. Uite că el ştiuse ce să spună şi să facă s-o determine pe nepoţica Bambinei să nu-i iasă din cuvânt...

Şi uite că îi era dor de Crina lui! Atunci când o ştiuse aproape, aşezată cuminţică la biroul din livingul Bambinei, nu avusese sentimentul ăsta! Acum însă, că o ştia la câteva mii de kilometri... Ştiind că dăduse deja ochii cu femeia care...

Acceleră şi tăie toate benzile de pe contrasens - şi intră pe străduţă. Se grăbea rău! Era important! Era important nu să afle ce mai făcea individa, ci să se asigure că Crina lui era bine... că nu se luaseră chinezii de ea...

Parcă din scurt în faţa porţii, coborî şi alergă la interfon. Nu mai avea răbdare! Imediat cum poarta pocni, traversă curtea în fugă, intră pe lângă fata în casă iar năşica lui arătă spre biroul Crinei:

- Hai repede! Repede, că m-a sunat şi mi-a zis că nu ştiu ce client i-a trimis ei contractul pentru mine! Şi eu nu ştiu să-l scot din mail-ul ei!
- Păi, cum adică? Ea de ce nu-l trimite încoa?
- Eu ştiu, maică? Cică e trimis pe mail-ul ei! Eu nu ştiu, maică! Vezi şi tu acolo!

Prea bine! Se aşeză şi intră în propriul mail. Nu avea decât două spamuri şi-un newsletter. Aşa că oftă greu... şi introduse mail-ul ei. Bineînţeles că-i ştia parola... Observă imediat mail-ul din Drafts. Click... Zâmbi slab şi şopti:

- Sună-l pe Dobre ăla şi zi-i să-ţi facă o vizită.

Print... Citea repede-repede mesajul... Îi venea să înjure rău de tot - pentru că îşi trimisese iubita în mijlocul unui război adevărat şi fusese cât pe ce să fie arestată... Îi venea s-o pupe rău, pentru că era isteaţă foc şi nu-i trimisese mail-ul ci doar îl scrisese şi-l salvase... Apăsă Delete, confirmă şi se asigură că mesajul ajunsese în trash. Şi apăsă log out. Năşica lui îl privea lung, nerăbdătoare...

- E bine. A predat mesajul, s-a descurcat impecabil... Mai vizitează pe-acolo, după care porneşte spre casă.
- Oof, ce bine! I-ai zis să aibă grijă?
- Nu. Ştie că o voi aştepta pe Otopeni... şi e chitită să nu rateze momentul ăsta!

Bambina râdea zmeieşte, veselă nevoie mare...

Trebuia să plece înainte să apară dl Dobre. Casa Bambinei era filată discret. El apăruse azi aici ca vijelia - şi trebuia să plece ca vijelia, că cică avea treabă...

Şi-i era un dor de ea...

Ana-Maria

Era doispe jumate, aşa că se apropiau de ieşirea din parc...

Copiii erau fericiţi. Mergeau frumos, ţinându-se de mână în faţa ei. Florentina ţinea sacoşa cu mingea. Discutau în şoaptă - aşa că o să trebuiască să vorbească cu ei diseară...

Cititorul de lapte nu se vedea în faţa parcului. Se uitase special după el - dar nu era. În schimb, de la vreo 20 de metri, din dreapta porţii de acces în parc, doi ochi atenţi o priveau lung, drept... Era un copil; o fată de vreo zece anişori, cu ten hispanic şi păr brunet, des. Era îmbrăcată în stilul subalternilor lui Diamant; părea "procurătoare". Nu voia să presupună nimic, pentru că dimineaţa fusese neschimbată - şi-apoi toată lumea se răsucise cu susu'-n jos...

Aha! Asta era nou! Când venise, ea parcase prima - X5-ul parcase în spatele ei. Acum constata că cititorul de lapte mutase maşina în faţa BMW-ului ei. Iar primul gând care-i veni în minte fu că puştoaica încercase să se apropie şi să-i vadă numărul de înmatriculare...

Ăsta era un gând "de Hollywood"...

Evită să privească spre parbrizul X5-ului; îl ocoli, descuie maşina... X5-ul înaintă un metru şi se puse de-a curmezişul pe stradă! Da' ce-avea ăla? Insul îi arăta să întoarcă şi să o ia pe străduţe... Şi uite că gândul ăla "de Hollywood" era adevărat... Oftă greu şi se conformă. Şi demară spre casă.

- Mami, tu eşti supărată?

- Nu. Vorbim acasă.

Florentina nu continuă discuţia, iar Léon tăcuse mâlc... Ea vră dreapta... iar dreapta... apoi stânga şi oftă greu, în romanes:

- Trebuie neapărat să discutăm. O să facem o şedinţă, imediat cum ajungem.

- Bine, mami.

Prinţesa îi tăiase prinţului cheful de-a pune întrebări. Deşi avea doar şapte anişori, Florentina petrecuse mult timp prin preajma lui tati. Auzise multe despre interceptări, văzuse multe beculeţe aprinse, multe măsuri de securitate...

Ştefan

Mobilul piui scurt. I-l dădu Roşcatei şi acceleră:

- Citeşte.

- ... Diamant scrie "Suntem în grafic. Informează-te, vorbim diseară."

Deci... Deci... Se încruntă uşor:

- Cum adică, "informează-te"?

- Nu ştiu; aşa scrie! Informează-te, virgulă, vorbim diseară, punct.

- ... Ia verifică mail-ul special!

Viraj scurt dreapta-stânga, acceleraţia la podea...

- Da, mail nou. Câteva rânduri de la Diamant şi o poză... O scanare, de fapt...

- Scoate un aparat şi zi-mi întâi ce zice Diamant.

Roşcata se conforma...

- "Floricica nu a reuşit să vadă numărul BMW-ului. Când a încercat să se apropie, francezul a mutat X5-ul în faţa BMW-ului negru şi a coborât ameninţător de la volan." Atât.

- Iar ataşamentul?

- ... E un mail scris de Ghebaur Crina Irina - dar netrimis, că n-are nici un destinatar...

- Citeşte-l.

- ... ***"Am ajuns la opt şi mi-am cumpărat o hartă a oraşului. Am găsit repede parcul, aşa că am mâncat ceva şi m-am plimbat cu transportul în comun. Floricica era la locul ei. Bună fată, mi-a zis în 30 de secunde tot ce trebuia să ştiu. Şi am mai făcut o plimbare scurtă, că ajunsesem prea devreme. La zece jumate, a fost OK. Am intrat în parc şi am văzut-o undeva în capătul celălalt al parcului. S-a prins repede că mă duceam la ea. Am întrebat-o dacă ştie engleză; s-a ridicat şi a spus că da. Avea cuţit pe mâneca stângă; a rămas paf când a văzut biletul, a trebuit să-i zic eu să-l ia că ea nu reacţiona. Cât pe ce să ne prindă-n fapt individul care păzea intrarea în parc."***

Adică spionul francez! Mm...

- ***"Dar ne-am descurcat onorabil. Omul mi-a zis el unde e Carrefour-ul şi m-a condus la ieşirea din parc, încercând să mă descoasă din ce ţară sunt şi ce caut pe-acolo. I-am zis că sunt din Republica Moldova şi că vreau să mă stabilesc în UE. Şi cum am concediu, am venit în Franţa ca să-mi găsesc un logodnic simpatic şi statornic. Mai că nu i-am cerut numărul de telefon iar el mai că nu m-a întrebat direct numele, prenumele şi CNP-ul. Bine că nu s-a legitimat..."***

Roşcata tăcuse; se grăbi să întrebe:

- Mai scrie ceva?

- Da. Şefu', da' de unde ştia

- Niciodată să nu-ţi pui întrebări şi să nu tragi concluzii înainte de punctul final. Citeşte.

- ***"M-am dus la Carrefour, care e la mama dracului, şi mi-am luat pateuri, aşa cum îi spusesem individului. M-am oprit în Parc Pasteur, unde au net wireless şi era aşa de full că n-am găsit bancă liberă. Am scris raportul de mai sus şi mă pregătesc să salvez mail-ul şi să plec să vizitez pe-aici; la patru trebuie să fiu la aeroport. Crina"*** Atâta scrie.

- Crina n-a fost filată; francezul trebuie s-o apere pe Ana, nu intrarea în parc. A devenit suspectă în clipa când a intrat în parc. Probabil că floricica s-a uitat ciudat la ea sau a încercat să-i indice pe ce alee era Ana. Scrie-i lui Diamant să o contacteze pe floricică. Să nu-şi schimbe locul, dar să nu mai dea nici un fel de atenţie Anei sau copiilor sau francezului. Să nu mai încerce să se apropie de maşină - şi, dacă francezul se duce la ea, să întindă mâna şi să-i ceară un euro pentru ăia micii de-acasă. Dacă ăla scoate legitimaţia, ea se ridică şi fuge cât poate de tare. Şi nu ştie nimic, orice-ar fi!

Roşcata lui scria repede...

- Mai scrie-i lui Diamant că discutăm diseară, la opt fix. Videoconferinţă. Să fie punctual.

Aşa... Viraj dreapta scurt şi frână! Deschise portiera şi-o rupse la fugă după individ - că trebuia să-l ajungă din urmă! Cu ăsta avea o răfuială veche!

Ana-Maria

Încuie uşa, luă floarea din geamul bucătăriei şi coborî jaluzelele. Şi intră în bucătărie. Copiii se aliniaseră frumos pe canapea; erau serioşi... Îşi aduse un scaun şi se aşeză în faţa lor:

- O să vorbim în şoaptă. Da?

- Da, mami.

- Bun. Azi, în parc, a venit la mine o tânără brunetă...

Ei nu păreau s-o fi observat...

- M-a întrebat, în engleză, dacă pot să-i arăt pe hartă unde e Carrefour-ul. Şi mi-a pus harta în faţă. Deasupra era un bileţel...

Scoase biletul şi-l citi uşurel şi lent, ca să-l înţeleagă:

- ***"Ea este de încredere. Vino şi mâine cu copiii în parc. Te întâlneşti cu Diamant în faţa parcului, la giratoriul cu flori, la 20.00 fix. Florentin."***

Léon se grăbi să întrebe:

- Da' cine este Florentin?

Îi aruncă prinţesei o privire scurtă... şi improviză:

- Un bun prieten de-al lui Nicuşor. Oricum, biletul arată că oamenii lui tati ne-au văzut.

- Şi ne întâlnim cu Diamant acolo mâine seară?

- Nu ştiu. S-ar putea să apară şi chinezii...

Florentina se grăbi să protesteze:

- Mami, nu se poate! Diamant vine mâine seară aici ca să ne ia! Cum să nu ne ducem la el?!

- Este foarte periculos. Chinezii îl urmăresc pe Diamant peste tot! S-ar putea să iasă iar o bătălie ca-n Lyon!

- Mami, dar Diamant o să ne ducă la tati!

Oof... Léon se ridică şi el:

- Mami, trebuie să ne întâlnim mâine cu Diamant!

- Putem să facem în felul următor... Eu am văzut azi că fata aia din faţa parcului se uita lung la noi. Cred că e subalterna lui tati; aşa că aş putea să-i duc un bilet pentru Diamant...

- Da' de ce?

- Fiindcă ar fi mult mai bine să ne întâlnim cu Diamant la două noaptea. Ar fi perfect dacă Diamant ar veni cu maşinile în parcarea din spatele casei, pe la prânz, şi le-ar lăsa acolo. Iar noi am sări gardul la două noaptea... şi ne-am ascunde în ele. El ar putea trimite oamenii să le ia, cu tot cu noi, pe la cinci dimineaţa...

Tăcea şi-i privea - şi-i vedea atât de încruntaţi, atât de supăraţi pe faptul că ea nu voia să asculte de instrucţiunile trimise de tati... N-avea rost să le spună că cititorul de lapte încercase s-o oprească pe brunetă şi n-o lăsase pe ea să-şi apropie numărul de înmatriculare de ochii subalternei lui tati; aşa că oftă greu:

- Eu zic să nu ne ducem mâine seară.

- Ba eu zic să ne ducem mâine seară şi să mergem cu Diamant la tati!

Şi era atât de hotărâtă Florentina ei... Ridică scurt din umeri:

- Numai că voi sunteţi mici iar eu sunt mare.

- Şi asta nu înseamnă că trebuie să facem numai ca tine!

Ia uite-o, ce "prinsese glas"! O privi lung şi ridică un deget... După care reveni la şoapte - şi recurse la tonul serios, ferm:

- Schimbarea şi spălarea. Mâncaţi şi apoi vă culcaţi. Iar după-amiază facem lecţii.

Intră în bucătărie, îşi aprinse o ţigară...

N-ar fi trebuit să se "sfătuiască" cu ei. Acum, şi-i pusese-n cap pe amândoi! Da, şi ea voia să se întoarcă la tati; dar, dacă era periculos, o să-i plesnească pe amândoi peste gurile alea mari şi-o să gonească pe autostradă cât o ţinea BMW-ul!

... Sigur, asta doar dacă reuşea să treacă de X5...

Francezii încercau s-o ţină izolată, departe de orice ajutor, de orice cale de întoarcere la Ştefan. Mâine seară, ea o să aibă o problemă uriaşă cu francezii ăştia doi! Că erau spioni adevăraţi, ştiau proceduri şi tehnici şi-aveau mulţi colegi...

Diamant

Era opt fără zece. Era pregătit, era informat, Titel îi transmisese să stea mâine acasă şi să aştepte mesagerul lui...

Ieşi din biroul lui şi ciocăni uşor în biroul alăturat. Unchiul lui părea îngândurat:

- Intră.

Se conformă şi-l privi lung:

- Unchiule, ai cinci minute?

- Eu am cinci minute; tu nu prea ai...

Începu să râdă:

- Ba am - că ştiu să fug, şi-o pun pe Safira să pornească de-acum laptopul. Unchiule, nu vrei să vii şi tu?

- Păi ce să caut eu în şedinţa voastră?

- Nu vorbi aşa, unchiule! Zău!

"Că nu-s ţânc de ţâţă!" Nea Dumitru clătina încet capul:

- Nu, Diamante. Eu o să discut cu Ştefan după ce eşuezi tu.

Poftim? Îl privea lung...

- Am trecut pe la maică-ta azi. Scăpaţi toţi cu bine - dar băiatul meu n-o să fie fericit. Iar Ana apare în continuare afară din cărţile lui. N-o să reuşeşti. Din fericire, după cum spune maică-ta, nici n-o s-o păţeşti...

- Asta e o veste bună!

- Diamante, băiatul meu ştie ce face. După părerea mea, se cam grăbeşte - şi riscă să rupă căruţa, la viteza ameţitoare cu care-o trage spre înainte. Dar dacă-i spun asta azi, acum, pune bot şi nu m-ascultă. Aşa că o să i-o zic mâine - când o să fie atent la ce-i zic eu.

- ... Bine, unchiule. Atunci eu mă duc la şedinţă...

- Du-te şi ai grijă ce spui. Nu uita - chiar dacă-i spui că greşeşte, el va greşi. Se grăbeşte foarte tare. Îi este dor de ei, aşa că nu poate să nu se grăbească...

Aprobă încet... şi ieşi. Şi porni cu paşi grăbiţi spre casă.

Deci mâine se-mpuşca iar cu chinezii. De data asta însă, o să tragă el. Şi zău că o să tragă-n plin! Poate avea noroc să apară şi chinezoiul cu sprâncene împreunate...

Ştefan

Ceasul arăta opt fix. Porni deci camera, iar Roşcata se grăbi să se aşeze lângă el. N-avea ce să-i reproşeze - doar era şedinţă, nu? Dacă Aleodor n-ar fi fost la conac, ar fi participat şi el! Îl invita să-i vadă camera... Iată-l şi pe Diamant! Încercă să zâmbească:

- Salut.

- Salut.

- Ce veşti mai ai?

- Titel mi-a transmis să stau mâine acasă şi să aştept mesagerul lui.

- În ce context?

- În contextul în care trebuie să zbor ca omul invizibil.

Zâmbi slab:

- O să fii invizibil până la graniţa franceză. Indiferent ce avion îţi dă - Isamu va afla că aterizezi, cu jumătate de oră înainte să aterizezi.

- Tot e bine! Că nu-mi iau bagaj voluminos, aşa că termin repede formalităţile...

Vărul lui rânjea ca un zmeu paraleu... Oftă greu:

- Te-ai gândit cum facem?

- Da, şi nu am nici o idee.

- Eu am. De la aeroport, băieţii noştri or să te ducă la intersecţia Rue Condorcet cu Rue la Barriere Saint-Marc. Acolo sunt trei crâşmi. Intri şi serveşti cina. Amicii noştri vor veni şi ei... şi vor servi cina la oricare dintre cele trei crâşmi. M-am asigurat că or să-ncapă toţi acolo. Iar la opt fără zece, când sunteţi toţi în păr, ieşiţi, vă încolonaţi pe Rue Condorcet şi faceţi dreapta pe Rue des Fosses. În cinci minute ajungeţi la giratoriul ăla. La opt fără cinci, Ana mea trebuie să fie acolo - dacă nu e, înseamnă că nu vine deloc. Eu o să ţi-l trimit pe Aleodor la crâşmă. O să încerc să-l iau din pripă, ca să n-apuce să raporteze...

- Vrei să încercăm s-o luăm aşa, în zbor şi cam din mers?

- Altfel nu va funcţiona. Voi trebuie să formaţi un imens cârnat de maşini care să se mişte încontinuu. Tu trebuie să fii undeva în mijloc. În clipa când ajungi în giratoriu, dacă o vezi, pui şoferul să oprească, le deschizi portierele şi-i iei. Dacă nu, nu vă opriţi. Pune oamenii să se uite după ei, cu geamurile coborâte - şi să strige la ea, dacă o văd. Dar să nu opriţi cârnatul de maşini - că atunci vă transformaţi într-un lung cârnat de ţinte pentru oamenii lui Jun.

- Acum am înţeles.

- Dacă reuşeşti să-i iei din prima, ieşiţi pe centură şi tot înainte pe autostradă, spre conac. Dacă ajungi la giratoriu prea devreme, sau ai senzaţia că trebuie să mai treci o dată pe-acolo, treceţi prin intersecţie şi-o ţineţi înainte pe Rue de Fosses. Treceţi pe deasupra liniei de centură şi întâlniţi alt giratoriu; acolo vă întoarceţi spre oraş. Ţi-am trimis detaliile pe mail...

Diamant aproba...

- Să ai grijă câtă gălăgie faci.

- Câtă gălăgie vrei să fac?

- Atâta câtă trebuie ca să câştigăm măcar la puncte.

Diamant îl privea lung... Oftă greu:

- Indiferent cât de greu îmi este, trebuie să recunosc - şansele ca ei să fie mâine la punctul de întâlnire sunt 50-50. Dacă vin, am o şansă să-i revăd. Dacă nu vin, am o şansă să mai câştig nişte puncte împotriva lui Jun. Oricum, tu pleci mâine la drum cu premisa că-i găseşti şi-i aduci măcar până la Bourges.

- Bineînţeles! Da' ce credeai?!

- Nu credeam nimic. Voiam doar să fiu sigur... Să-ţi pui hands-free-ul mâine.

- Le pun pe ambele.

- O să arăţi ciudat...

El chicotea; Diamant râdea. Şi Roşcata râdea încetişor...

- În rest, vorbim mâine, după ce decolezi - şi numai pe telefoanele oficiale.

- Bine.

- Hai - fă-ţi planul şi odihneşte-te.

Şi gata - se deconecta...

- Şefu'...

Da? Roşcata era gânditoare...

- Zi-i, fă - să calculăm împreună!

- Da' dacă vine cu maşina?

- Nu vine cu maşina. Casa e supravegheată de doi agenţi. Unul rămâne cu ochii pe uşă, unul o urmăreşte cu X5-ul...

Vedea pe faţa ei că nu socoteau la fel...

- Vorbeşte! La ce te gândeşti?

- La faptul că n-o să se urce într-un taxi, pentru că ar trebui să coboare cu copiii într-o piaţă publică şi să aştepte lângă trotuar să fie salvată. Mă îndoiesc sincer că va face asta!

- Dacă va decide să vină la întâlnire, va veni cu maşina. Va parca undeva în zonă şi se va asigura că e OK să coboare. Francezul cu X5 n-o va lăsa să se expună inutil. Iar asta înseamnă că serviciile se vor implica, pe partea mea. Dacă va decide să nu vină totuşi, Diamant va strânge acolo o forţă impresionantă; şi vor face aşa o hărmălaie mare, că francezii vor prefera să se implice până-n gât şi să-i aducă la conac - ca să se termine hărmălaia. Au atât de multă treabă francezii ăia, că numai problema familiei mele le mai lipseau!

- Şefu'...

Ridică degetul şi sâsâi uşor... că se gândea la o chestie... Scoase mobilul special şi selectă numărul lui Diamant. Suna...

- Da.

- Tu ai mai vorbit cu tuşa Perla?

Diamant ofta greu şi nu răspundea... Oftă şi el:

- Deci nu va funcţiona.

- Ea aşa spune. Îi apare afară din cărţi. Iar tu nu apari fericit mâine seară.

Ce să mai spună... Diamant se grăbi să-l consoleze:

- Dar ştii cum spune mama - soarta se poate schimba într-o clipă! Eu îţi spun - dacă ea o să vină acolo, eu o să reuşesc s-o iau.

- Bine, Diamante. Ştii că am încredere în tine...

- Ştiu că, dacă n-aveai încredere în mine, nu mă trimiteai pe mine!

- Să ai grijă mâine...

- O să am mare grijă.

- Să purtaţi toţi veste - că nu-i de joacă. O să faceţi gălăgie pe teritoriul lor - şi, indiferent cât de lung va fi cârnatul de maşini, ei vor fi mai mulţi. Şi mai determinaţi.

- Ştiu.

- ... Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi se ridică:

- Ia întreabă-l pe Aleodor - ce mai ştie despre mama?

Pusese punct acelei discuţii - şi-i tăiase Roşcatei cheful de-a continua cu analiza planului. Dacă Perla spunea că nu-i va revedea mâine, analizau degeaba.

Florentin

Aeroportul era luminat feeric. Cu toate astea, nu era frumos. Părea tărcat şi... şchiop, strâmb...

Nu mai avea răbdare! Da' femeia aia nu mai venea odată? Privea lung uşile... Uite-o! Mm, da' ce supărată era! Îşi imaginase, probabil, că o s-o aştepte lângă scara avionului... Sau măcar în aeroport - nu ca un cioban necioplit, în maşină! Da' las' c-o împăca el imediat!

Porni motorul şi demară cu scârţâit de roţi. Le atrăsese tuturor atenţia - inclusiv ei! Înflorise toată bucăţica ruptă din soare...

Şi pentru că îşi călcase pe suflet şi se dusese să-i salveze fetiţa, şi pentru că strălucea aşa cu ochii la el... şi pentru că-i fusese foarte-foarte dor de ea, decise într-o clipă să uite de toate. Şi de discreţie, şi de locul public, şi de "băieţii veseli" care-l filau, şi de faptul că era finul Bambinei - şi-l ştia lumea! Coborî de la volan, ocoli, se repezi şi-o strânse în braţe! Şi-o sărută... încercând să-i transmită toată nerăbdarea care-l chinuise în ultimele ore...

... Avea senzaţia că o să-i leşine Crina-n braţe...

... Gata - că-i săltau ăia maşina! Oprise fix în faţa ieşirii din aeroport! Zâmbi slab:

- Mi-a fost dor de tine...

- Mie-mi spui?!

"Da, ţie-ţi spun!"

Se grăbea s-o conducă la Audi, ca să plece de-acolo şi să discute şi ei... Şi uite că acum, în maşină, ea tăcea - iar el n-o putea întreba cum a fost...

- ... Tu ai scos contractul pentru năşica din Drafts; nu?

- Da.

- Atunci ştii cum a fost.

Aprobă cu capul şi frână la semafor. Nu putea s-o privească, nu putea s-o întrebe...

Oftă greu şi întinse mâna. Fu imediat luat de mână - iar graba ei îi înfrână şi ultima zvâcnire de curaj...

- ... Ce-i? De ce eşti supărat?

- Nu sunt supărat. Sunt... lipsit de curaj, ca să zic aşa.

- Tu? Lipsit de curaj? La cum mi s-au tăiat picioarele acu' două minute, n-aş zice!

- Da, eu sunt lipsit de curaj. Sper să-mi revin înainte să ajungem, pentru că nu pot să urc azi...

- Ştiu. Adică bănuiam. Stai liniştit. Şi-aşa, nici nu vreau să mă gândesc ce i-ai spus...

- I-am spus că are Crin treabă cu mine, la Giurgiu. Da' i-am spus asta pe la şase...

Palma catifelată se aşeză peste mâna lui, pe schimbătorul de viteze:

- Stai liniştit.

Nu putea să stea liniştit, pentru că trebuia să-i spună... Semnaliză dreapta, viră dreapta şi frână. Şi opri motorul. Acum...

Strânse uşor mâna ei în propriile mâini:

- Îţi mulţumesc.

- Hei!

- Îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

- Fii serios!

- Sunt foarte serios.

- Şi tu m-ai fi ajutat pe mine!

- Dacă m-ai fi rugat să mă duc în Franţa ca să-i duc un bileţel primului tău soţ, nu mă duceam.

Crina tăcea... Îi sărută uşor mâna:

- Îţi mulţumesc că ai răbdare cu mine.

- Eu îţi mulţumesc că urmezi tratamentul pe care ţi l-am prescris.

Ia uite-o! Crina râdea; şi era frumoasă... şi sesiza încurcătura în care-l băgase:

- Hai, bagă dreapta şi accelerează; că mâine o să zici că eşti obosit - şi nu ştiu ce-ţi fac!

Aah, ce femeie! Se repezi şi-o sărută bine, ca să priceapă că Audi-ul nu pornea atunci când voia ea, ci atunci când putea şi el... şi semnaliză dreapta:

- Şi altceva ce-ai mai făcut? Ce-ai mai văzut pe-acolo?

- Ai să râzi - dar răspunsul corect este "pe oricine altcineva, numai pe ei nu".

Cum-cum? Cee? Adică nu-i dusese biletul?

- Copiii erau îmbrăcaţi până-n dinţi. Aveau şepci pe cap, ochelari de soare pe nas, pulovere lălâi şi eşarfe la gât. De-alea moderne, de poţi să ascunzi un elefant după ele...

Asta era o veste bună...

- Şi-n rest, am văzut monumente. Pe la trei, era să adorm în faţa statuii Ioanei d'Arc. Oraşul în sine să ştii că nu-i mare chestie. Seamănă mult cu centrul nostru vechi - varianta care nu cade peste trecători. E curat, e frumos, e mulţi conaţionali...

Începu să râdă...

- E greu să te privesc şi să-mi spun că e târziu...

Aoleu! Roşi violent şi chicoti:

- Îţi permiţi să faci de-astea, pentru că eu trebuie să fiu atent la condus...

Ea râdea şi aproba...

O s-o ducă acasă şi-apoi o să se ducă acasă. Şi-o să doarmă neîntors probabil! Crina reuşise performanţa să nu-i vadă fetiţa - iar asta era perfect! Tânjea după veşti despre ea, dar nu prea voia să primească veşti despre ea...

Ana-Maria

Era unşpe noaptea. Se făcuse târziu. Copiii dormeau; ea fuma, în bucătărie, cu harta zonei în faţă - şi nu înţelegea de ce soţul ei o chemase în piaţa aia, în locul liber... Oare-şi închipuia că se putea ascunde, împreună cu copiii, după cele două bucăţi de cărămidă care întruchipau intrarea în parc? Ceva nu era în regulă acolo...

Oftă greu... Avea sentimentul că nu se vor vedea mâine; avea sentimentul că mâine seară va vedea alte împuşcături pe youtube...

Nu ştia cum să facă. Se gândea, la modul cel mai serios, să pornească ea uşurel spre Aurari! Avea însă două mari... "dubii". Dacă o va recunoaşte vreun chinez pe traseu, erau ca şi morţi. Iar dacă mai stătea o lună-două în Franţa, putea să afle noua adresă a soţului ei - unde securitatea va fi draconică. Aşa că nu trebuia decât să reziste...

Oricum, mâine chinezii vor şti cu certitudine că repatrierea fusese "la mişto". Iar asta le va aminti că ultima "menţiune" referitoare la ea fusese "Orléans". Că nu degeaba venea Diamant până aici! Or s-o caute prin oraş; aşa că mâine va împacheta strictul necesar şi va urca totuşi copiii în BMW. Şi va supraveghea discret giratoriul ăla. Dacă va fi în siguranţă, se va duce la Diamant. Dacă vor apare chinezii...

Mişca încet harta... Dacă vor apare şi chinezii, va face stânga-mprejur pe Rue Jean Mermoz... apoi stânga pe Rue Stendhal... apoi stânga pe Rue la Barriere Saint-Marc, stânga pe Tangentielle Est... Şi tot înainte, direcţia Paris. Acolo chiar se putea ascunde - şi chiar putea decide ea condiţiile în care se lăsa găsită! Dacă Ştefan al ei se va folosi de ocazia asta pentru a-l pune pe Diamant să tragă cu pistoalele...

Iar se simţea ţâfnoasă...

... Era normal să fie aşa. Era obosită, speriată, confuză...

Nu reuşea să calculeze corect. Nu avea îndeajuns de multe informaţii ca să reuşească să ajungă la rezultatul corect. Asta îi dădea un puternic sentiment de neputinţă, de nesiguranţă, de slăbiciune...

Închise ecranul şi se ridică - mai bine se ducea la culcare. Decât să stea huhurez, să se gândească la toate prostiile, mai bine se odihnea! Şi-aşa, mâine o să aibă nevoie de toată energia disponibilă ca să-şi stăpânească picii! Ei se şi vedeau în braţele lui tati...

Ştefan

Privea lung tavanul. Abia aştepta să se întoarcă la conac, ca s-o ştie pe Roşcată liniştită în camera ei, dormind civilizat - adică comod... Că iar luase poziţia de drepţi! Iar îşi închisese pijamaua până-n gât! Avea ceva fata asta...

Da - avea ceva. Era îngrozită de apropierea fizică de un bărbat. Pe lângă asta, mai erau încă vreo trei-patru motive: dormea lângă şeful ei, care dormea în boxeri şi nu-şi mai văzuse nevasta de mai bine de-o lună. Normal că...

Trecuse o lună şi-o săptămână. "Se hrănea" cu fotografiile lor - şi avea senzaţia că asta nu-i făcea bine deloc! Planul de mâine era ciudat; toată acţiunea de mâine era ciudată... Amesteca familia cu războiul - făcea amestecuri periculoase şi se prefăcea că nu observă asta. Iar mititica asta de lângă el sesizase pericolul, încercase să-l avertizeze dar nu-şi găsise cuvintele potrivite - şi abandonase, sperând probabil că o să facă Diamant o minune...

Diamant n-o să facă nici o minune mâine. Ana lui, dacă era îndeajuns de determinată să se-ntoarcă lângă el, o să facă o nebunie - o să scape cumva de inspectorul cu X5, o să accelereze spre punctul de întâlnire, o să vadă coloana de maşini şi-o să-şi vâre cu tupeu BMW-ul printre ei. Şi-aşa or să iasă pe centură - şi-or s-o ducă până în Bourges, în coloană...

Dar dacă Ana n-o să facă totuşi o nebunie? Dacă o să vină cu copiii la parc şi-o să-i fie frică să rişte? Pentru regina lui, copiii erau sfinţi. Copiii erau principala ei "sarcină" - şi-o asumase singură, în momentul naşterii, şi se ţinuse cu dinţii de ea. Mai era şi presiunea chinezilor... Şi presiunea milioanelor de euro...

Perla spunea că el o să fie supărat şi mâine...

Da - soarta se putea schimba. Şi se va schimba. Mâine. Nu va fi supărat - va fi disperat! Va afla ce se întâmplase în giratoriul ăla şi va înţelege ce greşise. Va realiza cât de simplu ar fi fost să reuşească - să-l trimită pe Diamant, cu cârnatul de maşini, un giratoriu mai sus, adică acolo unde-i spusese să întoarcă, şi să-l pună să aştepte acolo. Şi să-l pună pe Aleodor să rămână lângă parc. Nu trebuia ca ea să se urce în maşina lor; trebuia ca Aleodor să se urce în maşina ei. Era simplu...

Era simplu - şi totuşi complicat...

Nu mai putea da înapoi. Nu mai putea schimba nimic. Ana lui era speriată deja - şi ştia că se va întâlni cu Diamant. El nu avea încredere în Aleodor... Roşcata atrăgea după ea acelaşi număr de chinezi ca şi Diamant... Cei cinci legionari i-ar fi şocat şi soţia, şi copiii...

Oftă greu şi închise ochii - nu mai avea ce să facă. Zarurile fuseseră aruncate. Nu putea decât să spere într-o minune... şi să facă eforturi supraomeneşti să se controleze mâine, la opt şi cinci.

29 mai 2011 - duminică

Diamant

Se uita la socotelile cazinoului de la Victoriei. Trăgea concluzia că individul meritase toată bătaia - plus un bonus! Făcuse ceva pagubă...

Interiorul începu să piuie; răspunse, un pic neatent:

- Da.
- Un Fan Courier...
- Imediat.

Se ridică... şi-şi aminti abia acum că Titel îi vorbise ieri despre mesager! Ia - ce-i trimisese? Ieşi din birou, semnă şi primi plicul. Şi se grăbi să-l rupă.

"Ţi-am aranjat un zbor particular care decolează de pe Otopeni la trei fix. Ajungi la şase jumate; dar, de la şase, ei or să afle cine e în avion. Pregăteşte-ţi un comitet de bună primire - o să ai nevoie! Să purtaţi veste antiglonţ şi să ai multe veste pregătite pentru ei, să-i acoperi cu ele dacă o fi nevoie. Ţi-am pregătit o listă cu oamenii la care poţi apela acolo. Nu subestima forţele lor - strânge tot ajutorul pe care-l poţi primi. Dacă e ceva, mă suni - şi acţionez şi eu, prin oamenii lui şefu'.

Titel

PS: Ai mare grijă pe cine împuşti şi unde."

Cu alte cuvinte, să se joace de-a pistolarul - da' aşa, ca-n filme...

Păi, aşa o să facă! O să împuşte toate vestele antiglonţ pe care-o să le vadă în faţa ochilor! Iar dacă apărea sprâncenatul...

Ăla era omul lui Jun. Ăla îl omorâse pe Gilles. Probabil că în buzunarul lui călătorise telescopica cu care Jun o lovise pe tanti Stela...

Special pentru sprâncenat, o să ţintească la picioare. Ca să-l rănească. Să-l aşeze-n fund pe scaun preţ de vreo două luni - să aibă omul timp să se gândească la evenimentele recente. Pe-ăla nu-l rata!

Ana-Maria

Micul dejun îi reuşise - le făcuse pâinici dulci la cuptor, cu lapte. Copiii mâncau în tăcere. Erau un pic încruntaţi... Oftă scurt şi şopti:

- Haideţi să facem o convenţie.

Gata - o sorbeau din priviri! Convenţie însemna compromis - iar ei ştiau asta...

- O să mergem diseară la punctul de întâlnire. Dar n-o să stăm acolo unde ne aşteaptă Diamant; o să stăm cuminţi în maşină. Dacă apar chinezii, fugim. OK?

- Şi tati cum o să ne mai găsească?

- Tati o să ne găsească întotdeauna - pentru că ne va căuta îndeajuns de mult şi de tare ca să ne găsească. Tati ne iubeşte şi n-o să se oprească niciodată - o să încerce mereu să ne aducă lângă el. Dar noi trebuie să fim atenţi la chinezi... Să nu-l punem pe tati în pericol, să nu fim noi în pericol... Ce ziceţi?

Florentina se grăbi s-o aprobe:

- Bine, mami! Aşa facem! Mergem până acolo şi ne ascundem. Şi, dacă vine Diamant şi nu apar chinezii, mergem la el.

- Da prinţeso.

Léon gesticulă scurt cu pâinica:

- Sunt de acord.

Afurisită democraţie... Zâmbi slab şi luă şi ea o pâinică - dacă vor pleca de-aici, cine ştie când o să mai aibă ocazia să coacă bunătăţuri pentru ei! În Franţa "se purta" plita electrică...

- Maamii...

- Da, prinţule.

- Da' nu-i aşa că, după ce mâncăm, mergem în parc?

Să mai meargă în parc?... Păi, da! Că dacă strica rutina chiar azi, se prindeau spionii ăia că bruneta îi transmisese ieri un mesaj! Aprobă:

- Bineînţeles. Ieşim cu mingea, creta şi baloanele. Şi nu facem nimic ieşit din comun. Nu vă uitaţi ciudat la bărbatul cu X5, nu vă agitaţi, nu vă uitaţi la rond sau la trotuare... Nu vorbiţi despre ceea ce-o să facem diseară...

Ei dădeau din cap că nu...

Copiii ei erau cuminţi. Ştiau că, în democraţia familiei lor, fiecare are drepturi şi obligaţii. Ei câştigaseră promisiunea că ieşeau şi azi în parc. Era sigură că n-or să-i iasă din cuvânt...

Ştefan

Piuitul îl făcu să deschidă imediat ochii! Mormăi, încă adormit:

- Cine e?
- Diamant. Floricica roz i-a trimis un alt banc.
- Citeşte.

- "Maria spală liniştită rufe pe malul râului. Deodată, o stâncă se desprinde din munte, cade peste Maria şi o striveşte. Ion priveşte lung scena şi bombăne: «Altă maşină de spălat distrusă de calcar...»"

Era nebună! Floricica aia roz era nebună rău... El încerca să moţăie, pentru că timpul trecea îngrozitor de greu... Începu să râdă:

- Ia răspunde-i! Zi-i că, dacă Maria era tânără şi frumoasă, Ion ar fi pus pastile de Calgon pe tot muntele!

Roşcata râdea şi ea şi se conforma. Iar el o privea lung...

Era o tânără specială. Era frumuşică; adică va fi frumoasă peste vreo doi ani, când se va împlini. Serioasă, avea mutriţa unui mic killer; dar, când râdea... Probabil că atunci "îşi scrântise" Diamant inima - când o văzuse râzând. Şi-o scrântise rău de tot, de vreme ce decisese să investească timp şi multă energie într-o femeie care ura bărbaţii...

Diamant

Ceasul arăta două şi-un sfert... Se ridică şi opri calculatorul. Luă laptopul, telefoanele şi se grăbi să iasă:

- Eu am o întâlnire de afaceri, în Bucureşti. Nu ştiu dacă mă mai întorc azi la birou.

Mica aprobă; aşa că ieşi şi porni grăbit spre casă.

Şi uite că abia acum îşi dădea el seama că pleca din nou în Franţa! Sigur, numai el ştia asta; aşa că o să-i dea lui Cornel un ordin alambicat...

Descuie şi intră - iar Safira îi făcu semn să meargă uşurel, că dorm copiii. Perfect! Se grăbea pe vârfuri spre dormitor, spre maleta şi pantalonii negri... Să nu uite geaca neagră - aia subţire şi bufantă, care ascundea la perfecţie vesta antiglonţ...

Se schimba şi pleca - evident, spre afacerea din Bucureşti! O să-l sune pe Cornel, la şapte fix, şi-o să-i spună să se ducă în sufragerie şi să nu se clintească de-acolo. Îl ştia pe Cornel - răspundea bine la ordine de-astea. În sufragerie va rămâne - nu-şi va permite să urce-n dormitor, indiferent cât de mult va insista ea...

Nu - se grăbea. N-o să se întâmple nimic. Safira n-o să rişte aşa de repede - iar Cornel nu era genul care să se-arunce pe nevasta şefului lui! Avea destule femei - că arăta bine! Aşa că...

Ştefan n-o să fie în Orléans; prin urmare, nici Raina nu va fi în Orléans. Dacă el va reuşi să-i recupereze pe Ana şi pe copiii, se vor vedea la petrecerea de la conac; dacă nu... Dacă nu, probabil că n-or să se vadă deloc. Iar gândul ăsta îl întrista rău...

"Băi! Gata cu gândurile! Trebuie să fii pe pistă la trei - iar tu stai şi te gândeşti la ea! Du-te la ea! Că te aşteaptă!"

Mm, ce bună motivaţie! Parcă făcuse armata, aşa se-mbrăca acum!

Isamu

Tresări - alerta de mail se deschisese exact peste căsuţa unde voia el să scrie cifra! Şi zău că îl speriase! Mm - nu se putea obişnui cu setările lui Ştefan... Şi nici nu voia să-şi facă propriile setări pe calculatorul lui...

Omul care fila discret DN1 fusese informat de către omul care fila discret orăşelul Aurari că Diamant plecase din orăşel, la două jumate, şi virase dreapta - spre el. Îl urmărise şi-l văzuse intrând pe Otopeni, pe pistă. Apoi poarta se închisese - şi nu mai ştia nimic. Evident, ei n-aveau oameni pe pista aia...

Cheng nu primise mail-ul ăsta. Omul din România lucrase pentru el şi Ştefan - adică i se subordonase direct lui. "Nu cunoştea noţiunea" de Cheng, sau pe cea de Jun. Era prea mititel...

Îi confirmă primirea mail-ului. Şi-apoi îl şterse. Şi-apoi îşi aprinse o ţigară - că, în jur de şase, Jun şi buldogul or să se agite rău de tot!

Se întreba de ce dracu nu făcea Ştefan o recuperare de-aia aşa cum ştia el - tăcută şi discretă ca o boare uşoară prin bezna nopţii...

Ştefan

Era cinci. Era un car de draci. N-avea stare. Simţea că îl mănâncă pielea...

Era în Tours. Până la conac făcea două ore. Până în Orléans făcea cam o oră - că depăşea viteza regulamentară. Întrebarea era... Aah!

- Te rog, sună-l pe Aleodor şi spune-i că se întâlneşte cu Diamant la şapte jumate, în Orléans. Să ia două' de staţii de emisie-recepţie şi să pornească deja, că e târziu. Şi să nu-l sune înainte să intre în oraş.

- Da, şefu'.

Bun! Şi-acum, că urnise lucrurile...

Nu putea să stea în camera de hotel. Înnebunea, închis aici pân' la opt! Se urca pe pereţi la propriu - sau se urca în BMW şi se ducea el să-şi găsească familia! Şi cum tocmai în momentele astea el trebuia să se plimbe prin oraş, calm şi destins şi fără griji, ca să-l vadă chinezii şi să raporteze mai departe... Scoase mobilul şi începu să caute un amic din oraşul ăsta. Un amic amator de ieşiri în aer liber, care ştia bancuri bune... Căuta... Aha! Buton verde! Din fericire, suna...

- Salut, Ştefane!

- Salut, Dorele! Te-am deranjat?

- Doamne fereşte! Mă prăjeam un pic lângă piscină...

- Ceea ce înseamnă că te-am deranjat totuşi...

- Nu m-ai deranjat - că mă prăjeam singur. Spune - cu ce pot să te ajut?

- Uite, sunt în Tours - şi mă gândeam să ieşim la o crâşmă, să mai discutăm şi noi!

- ... Sigur, Ştefane! În juma' de oră sunt în centru. Zi-mi o crâşmă!

- Propune-mi tu una.

Dorel se gândea... şi râdea:

- *Au Temps des Rois*.

- Bună alegere...

Râdea şi el - era în zona veche a oraşului, într-o încrengătură de terase şi străduţe alambicate şi înguste...

- Juma' de oră.

- S-a făcut.

Bun! Şi-acum, că avea o preocupare... şi doar un sfert de oră la dispoziţie, se grăbi să se schimbe.

Isamu

Era şase fără zece minute. Se întreba... Se întreba dacă o să întârzie telefonul ăla! Că doar nu era dement, să-i trimită un mail - nu? Avionul, după calculele lui, trebuia să aterizeze la şase jumate. Dacă întârzia zece minute, OK; dar pe teritoriul Franţei intrase la şase fără 15 minute. Avioanele private aveau piloţi buni...

Brusc, mobilul începu să piuie. Ptiu! Scăpase mouse-ul din mână! Mm, ce-l speriase! Îl luă... şi răspunse:

- Da.

- Bună seara. Avem o urgenţă.

- Bună seara. Ascult.

- La 18.33, Diamant Ionescu aterizează pe aeroportul din Orléans.

Cheng se ridicase deja - şi se apropia grăbit de el:

- Ai primit mail-ul?

Ce mail? Plecă privirea spre ecran... Aprobă şi arătă spre telefon:

- Vine cu un zbor comercial?

- Nu, cu unul particular. Şi au ştiut că sunt filaţi, pentru că l-au lăsat să decoleze şi să survoleze doar cu Ionescu şi iniţiala numelui!

Buldogul ridica deja mobilul la ureche... Oftă greu:

- Bine. Mulţumesc.

- Îmi pare rău - abia când au intrat pe teritoriul nostru, am obţinut numele întreg!

- Nici o problemă. Mulţumesc.

Închise şi lăsă telefonul pe birou. Cheng era isteric:

- În 40 de minute, Diamant aterizează în Orléans!

O secundă de tăcere... şi-un zbierăt pe care-l auzi clar chiar şi el!

- ... Cum, în 40 de minute?

- Serviciile l-au traversat Europa doar cu iniţiala numelui!

Auzea şi înjurăturile alea "artistice"... şi fu mirat să-l vadă pe Cheng întrerupându-şi şeful!

- Sun chiar acum la Orléans şi pun oamenii în alertă! Îl lichidăm?

"Dumnezeule mare - când te-ai făcut aşa tâmpit?" Se luă cu mâinile de cap - Cheng se tâmpise rău! Vorbea lucruri mari pe telefonul ăla... Jun urla lucruri şi mai mari, chiar acum - şi tot pe telefoanele alea ascultate:

- Nu fii dobitoc! Ăla nu face două parale! Puneţi mâna pe ea! Şi pe copii! Puneţi mâna pe unul măcar!

- Am înţeles!

- Şi nu trageţi în ei! Nu-i răniţi! Luaţi-i pe sus!

- Am înţeles!

- Iar tu ia elicopterul şi fă cumva să ajungi acolo cu viteza sunetului! Auzi? Fă cumva să te teleportezi acolo! Şi trimite toţi oamenii la aeroport! Adună oamenii din împrejurimi! Află-mi unde e Ştefan! Şi ţine-mă la curent cu absolut totul! Mama lor de nenorociţi!

- OK. Am plecat.

- Şi eu plec chiar acum spre Cannes. Nu mă aştepta - du-te!

- Da!

Cheng închise şi se repezi pe uşă afară...

Fir-ar să fie ea de treabă!

Nu-l înţelegea pe Ştefan! El nu voia să-şi recupereze familia? De ce punea războiul mai presus de siguranţa familiei lui? Oare încerca să nu gândească aşa cum calcula el acum că trebuia să gândească - tocmai pentru că fostul consilier îl cunoştea extrem de bine? Greu de crezut! Contele era pragmatic şi nu se temea decât de-un singur lucru: de pierderea familiei. Tocmai de-asta era îngrijorat...

Cheng va ajunge la timp - că se îndoia că Diamant ateriza, se ducea glonţ la Ana, revenea glonţ la aeroport şi gata! Dacă ar fi fost chiar aşa de simplu, ar fi făcut-o în toiul nopţii, cu acte false pentru Diamant. Ştefan voia să facă gălăgie - aşa că-i va lăsa lui Cheng timp să ajungă. Doar dacă...

Doar dacă nu cumva contele se gândise să îmbine utilul cu plăcutul şi războiul cu recuperarea familiei! Asta ar fi fost o combinaţie îngrozitoare...

Diamant

Cât era ceasul? 6.45. Întârziase destul de mult cu documentele şi bagajul de mână. "Se simţea" că era pe teritoriul inamic - pantele erau

mai abrupte pentru el. Dar bine că se cățărase până sus, nu? Şi nu numai că se cățărase - se şi echipase! Un individ mărunţel şi negricios, îmbrăcat într-o vestă reflectorizantă, urcase în avion şi-i adusese vesta antigloanţ. Îi era cald cu vestă şi geacă - dar era o căldură plăcută, liniştitoare... Mamă Doamne, ce-o să împuşte la ei!

Intra chiar acum în sala aia uriaşă... Şi vedea chiar acum grupurile de chinezi mişcându-se în simultan un metru spre el...

"Frumoasă coregrafie, băieţi! Exersaţi mult, aşa-i?"

Oamenii lui, curăţenia şi locotenenţii primiţi de la amici, îl înconjurau discret chiar acum şi-l însoţeau spre ieşire... Chinezii păreau posomorâţi de mişcarea aia mult mai naturală şi mai reuşită - şi simţea că le înţelege tristeţea... Un mobil piui scurt; întrebarea nu întârzie:

- Şefu', întreabă al lu' Ciurea - s-a schimbat ceva din planificare?

Negă încet cu capul iar tonul fu mult mai dulce acum:

- Mai are o întrebare: cică vrei cu cartofi prăjiţi sau cu piure?

Îl admonestă cu degetul, râzând, şi-l auzi spunând în telefon că "şefu' vrea să consulte meniu' înainte să dea comanda". Era bine... Se aplecă spre Graţian Lunganu', şeful "curăţeniei" din Orléans:

- Ai făcut rost de veste?
- Sigur, şefu'! Câte una pentru fiecare, plus patru în maşina ta.
- Ce maşină mi-ai adus?
- Un X6 negru.
- Una mai puţin strălucitoare n-ai?
- Şefu', o să fim opt X6-uri negre. Tu eşti al cincilea în aranjament. Nu cred că se ginește ăia...
- Atunci e bine. Şi cine-l conduce?
- Păi, dacă nu vrei să-l conduci tu, eu ziceam că Lucreţiu.
- Care Lucreţiu, mă?
- Lucreţiu care e cu biluţele. Moroi.
- Aa...

Habar n-avea care era Lucreţiu ăla zis Moroi, da' bine că era! Oare de ce-i ziceau Moroi? De la biluţe?

Ieşiră din aeroport... şi se opri - că nu erau întregi la cap!

În parcare, aliniate frumos, vedea 20 de limuzine una şi una. Toate de fugă. Toate "populate corespunzător". Şi-ăştia erau oamenii lor - "crema" curăţeniei! Băieţii ăia mari... cam cât Grasu de mari! Iar amicii le trimiteau alte limuzine, cu altă "forţă de luptă"...

Chinezii erau mâncaţi!

Se bătu scurt pe burtă:

- Sunt mâncaţi - cu beţele-i halim, ca pe puii Shanghai! Hai să citesc meniu' ăla şi să ne pregătim.

Graţian îl conducea spre X6-ele din mijloc. De lângă portiera şoferului îl privea lung un bărbat la vreo 45 de ani... Îi făcu semn să urce la volan şi urcă în dreapta - iar motorul porni imediat:

- Să trăiască şefu'.
- Şi toţi băieţii lui. Hai, bagă mare, că mi-e o foame de crăp! Şi dacă crăp, fac mizerie-n maşină!

Lucreţiu râdea uşurel:

- Lasă mizeria, şefule! Problema e să nu crăpi!
- Auzi, mă? Frumoasă maşină...
- Îţi place?
- Da.
- În două săptămâni, îţi trimit una la fel, dacă vrei.

Cum-cum? Îl privea lung... Omul era atent la parbriz; dar nu mai zâmbea. Era chitit să-i procure un X6 negru, cap de linie - şi probabil se-ntreba de la cine să-l ia! Reveni spre parbriz:

- Mai bine nu. Că nu-i bine să-mi etalez succesul prin România.
- Cum vrei tu, şefule! Mie doar să-mi zici - şi-n două săptămâni o ai.

Mm... Ce-nvârtea omul ăsta? Murea de curiozitate! Şi de draci! Nu putea să-l întrebe pur şi simplu, nu putea să-şi consulte tabelele...

Isamu

Telefonul sună o dată, scurt. "Paza" - adică venise Jun. Şi avea draci - adică îşi permiteau doar să-i deschidă larg poarta şi să-i facă lui apel pe şest, să nu facă infarct când o auzi uşa pocnind...

Deschise uşa biroului şi decise să se relaxeze. Nu se putea întâmpla decât ceea ce era posibil să se întâmple! Fratele lui năvăli în birou... şi începu să râdă, amenințător:

- Cică sunt la o crâşmă, în centru! Mănâncă! Să vezi ce de supă o să se scurgă din ei! Ca-n Tom şi Jerry!

Ridică scurt din umeri...

- Cheng e în drum spre ei. Cică forjează elicopterul ăla la maximum - iar la Lyon schimbă aparatul cu unul şi mai rapid! I-am zis deja să apară acolo aşa, pe calea aerului! Că dacă ei fac rahaturi şi aliniază cefele late în aeroport, las' să aliniem şi noi nişte specialişti şi nişte tehnologie! Că noi avem - nu suntem coate-goale, ca ei!

Ridică din nou din umeri...

- ... Şi tu ce zaci aşa şi nu zici nimic?
- Şi ce-ai vrea să zic? Bravo?
- Aş vrea să zici şi tu ceva! Părerea ta! La cât crezi că or să atace?
- Ce să atace? Pe cine? Şi de ce?
- Frate...
- N-au pe cine să atace.
- OK! M-am exprimat eu greşit! La cât crezi că or să se întâlnească cu ea?
- Habar n-am. Dar dacă Diamant stă cuminte în restaurant şi mănâncă, pesemne că mai pe seară...
- Deci de-astea faci!
- N-am făcut absolut nimic! Nu ştiu nimic despre asta! Şi nu înţeleg ce vrei să obţii de la mine!
- De la tine? Vreau să obţin un şef de la tine!
- N-ai să-l obţii niciodată. Nu sunt bun de şef. Nu vorbesc bine cu oamenii, nu ştiu să dau ordine, nu mă pricep la strategie... Dă-mi un puzzle cu 5.000 de piese - şi ţi-l fac singur-singurel. Da' nu mă pune să spun cu cuvinte cum am făcut...

Jun îl privea lung... El îl privea lung pe Jun şi spera să înţeleagă...

- ... Ştii ceva? Eu te las în pace, în durerea ta, aşa. Da' să ştii că n-o să-ţi meargă aşa şi cu China! Când or să te cheme să te anunţe că te-au făcut şef peste Europa de Est, va trebui să înveţi să spui cu cuvinte cum ţi-ai convins subalternii să facă un puzzle cu 5.000 de piese! Ia - unde-a ajuns Cheng?

Fratele lui se repezise la calculatorul mic. Iar el se trase cu scaunul lângă biroul lui...

La urma urmei, ce altceva mai putea face în seara asta? Să se uite pe ecrane, să afle ce se întâmpla în Orléans şi să se roage să nu moară nimeni! Să se roage să n-o prindă pe Ana, sau pe copii...

Click pe softul de urmărire emiţătoare.

Ana-Maria

Era şapte şi zece. Copiii mâncau cina. Erau suspect de tăcuţi şi se uitau la ştiri - deşi aveau la dispoziţie 100 de canale, din care vreo 10 erau de desene animate...

Luă rucsacul şi-l goli pe covor. Şi privi lung în jurul ei...

Mai întâi, banii - îi scoase din ascunzătoare şi îi puse pe fotoliu. Apoi laptopul... şi cele două mobile. Apoi actele de la Gilles. Apoi jurnalul. Apoi... Apoi, nu mai ştia. Să ia medicamentele care-i rămăseseră? Să ia nişte haine de schimb? Păi...

Luă cealaltă pereche de blugi şi-o puse în fundul rucsacului. Aşeză laptopul în picioare şi îndesă punga cu bani lângă el... Jurnalul, actele... Şi-n rest, haine - tricouri multe... Geaca o s-o lase aici. S-o buzunărească, să nu uite ceva... Repede, la copii acum! Le golea şi lor rucsăcelele...

Nu lua decât haine - şi electronicele care-o puteau ajuta în caz de eşec. Era evident că aici nu puteau reveni! Chinezii or s-o caute din casă-n casă, din centimetru în centimetru! Ştefan "îi minţise cu televizorul" - iar ăsta era un afront mare...

Spera să reuşească. Habar n-avea ce planuri avea Diamant şi cum

ar fi putut să fie organizat; dar ştia că va fi cu împuşcături! Se gândea cu groază că nu se vor putea nici măcar apropia de intersecţia aia... Se gândea că ar fi fost perfect dacă ar fi reuşit să i-l dea măcar pe Léon! Chiar dacă Ştefan ar fi putut interpreta, la un moment dat...

... Nu-nu! Fugiseră împreună - aşa că se întorceau împreună! Ori toţi trei, ori nici unul dintre ei!

Nu le lua şi gecile. Venea vara. În plus, o să le cumpere nişte jachete mai subţiri, mai "sport". Trebuia să se gândească bine la deghizări... Trebuia să scape cumva de cititorul de lapte, pentru că femeia urcase în Volvo pe la şase şi-un sfert, iar ăla va încerca s-o împiedice să ajungă la parc. Dacă n-o ajutase până acum să se întoarcă la Ştefan, n-o va face nici de-acum încolo! Probabil aveau ordin să-i ţină despărţiţi...

"Las' că am eu ac de cojocul tău! X5-ul e aşa o maşină solidă şi grea..."

Împacheta şi realiza că se pregătea pentru eşec...

Diamant

Scoase laptopul şi-l aşeză în faţa lui, pe masă. Îl pornea...

Mâncase bine - foarte bine! Băieţii ăştia erau de toată isprava - discutaseră lucruri vesele, amuzante... şi i se transmisese, din când în când, nivelul efectivelor. Intersecţia aia era plină de "somităţi" - iar străzile laterale erau pline de limuzine burduşite bine cu băieţi impunători şi curajoşi dotaţi cu arme serioase. Le tot amintise de vestele antiglonţ; ei confirmaseră faptul că nu uitaseră indicaţiile primite aseară târziu...

Mobilul începu să piuie. Aha! Aleodor! Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Salut.
- Salut. Ai ajuns?
- Da, tocmai am intrat în oraş.
- Stai aşa.

Întinse telefonul spre Graţian:

- Zi-i lu' Aleodor cum să ajungă aici. Măi băieţi - ia comandaţi şi pentru Aleodor un meniu complet la pachet! Că e şapte jumate - şi cred că-l haleşte pe drum.

Mail-ul oficial... Decise, într-o clipă, să-i scrie ei - nu lui. Aşa că selectă mail-ul ei... şi...

"Ordinele au rămas neschimbate?"

Send... Ronţăia alune şi aştepta. Şi-şi spunea că, dacă era online, îl iubeşte... Ha-ha!

"Da. Totul e OK acolo?"

Iar asta însemna... Însemna că... Însemna că habar n-avea ce însemna. Era o întrebare... neutră. Îi oferi un răspuns neutru:

"Da, totul merge conform planului."

Aştepta... Şi iar îşi spunea că, dacă-i mai scria ceva, era adevărat - şi îl iubeşte...

Numai că nu scria nimic... El privea ecranul şi ronţăia alune şi nu ştia ce să creadă... Ridică privirea spre tinerii din faţa lui:

- Ieşim şi formăm coloana, în drum spre Rue des Fosses. Când intrăm pe strada aia, înaintăm cu zece la oră. Geamurile jos, privirea pe străzi. Dacă e ascunsă undeva, e important să vă vadă - că vă recunoaşte după "model"...

Le arăta o siluetă cu muşchi mari şi ceafă lată; ei aprobau...

- Dacă o vedeţi, o pâsâiţi şi-i ziceţi în ţigăneşte să urce în al cincilea X6. Iar dacă eu am trecut deja de ea, opriţi şi-i deschideţi portierele! Şi mă anunţaţi!

- Da, şefu'.

Hait! Avea un mesaj nou! Se grăbi să-l deschidă...

"Tre' să plec cu şefu'! Vorbim! Să ai grijă de tine!"

Iaca...

- Ce-i, şefu'? S-a întâmplat ceva?

Na - că se dăduse de gol, ca un prost! Se-nroşise până-n vârfu' urechilor şi rămăsese perplex cu ochii la ecran! Şi se-ntreba ce dracu putea să răspundă la aşa un... atac, de vreme ce ea îl anunţase că tocmai plecase cu şefu'...

Zău că nu mai ştia! Îl lăsase cu gura căscată! Şi-asta chiar era o performanţă mare! Puţine femei o atinseseră, de-a lungul timpului...

- Şefu', ce-ai văzut acolo?

Se grăbi să închidă mail-ul - şi-apoi şi laptopul:

- Nimic - de-ale mele. Deci am stabilit cum facem; da?

- Da.

- Bun. Voi trei daţi fuguţa în celelalte crâşmi şi transmiteţi mai departe; iar eu îl zoresc pe băiatu' ăla care trebuia să-i facă pachetu' lu' Aleodor. La fără un sfert fix, ne ridicăm şi ieşim. La fără zece trebuie să fim aliniaţi, gata să intrăm pe Rue des Fosses.

- Da, şefu'.

Şi gata - ei ieşeau, grăbiţi să transmită ordinele... El îşi trecea mâna prin păr şi nu ştia cum să revină la mimica aia serioasă - pentru că îi venea să chiuie şi simţea că pluteşte, în delir...

Roşcata

Apăsă x-ul din dreapta sus şi accesă netul. Google maps... Intersecţia cu pricina... Se sprijini de spătarul scaunului şi ridică faţa de masă. O aşeză frumos în poală, strecură mâinile pe sub ea... Chipul îi era senin ca o zi de primăvară - dar mâinile îi tremurau rău...

Într-o zi, o să mănânce bătaie - de la Ştefan. Fusese avertizată că vărul lui e însurat - şi că va rămâne însurat! Cum îi spusese? Că nu se amestecă în viaţa ei decât cu sfaturi - şi doar dacă i le va cere ea. După care o anunţase că vărul lui e un crai cu state vechi - şi-l descrisese ca pe-un fel de descreierat care se sufoca dacă n-avea trei amante-n simultan. Iar la final o anunţase că el i-o peţise pe Safira lui Diamant - şi el garanta că numai Dumnezeu o să-l despartă pe vărul lui de nevastă...

Şi totuşi, ea îi scrisese "Să ai grijă de tine". Ea, colega lui, îi trimisese lui Diamant cuvinte de nevastă... sau de amantă... La naiba!

Lui Ştefan îi spusese că orice bărbat "rupe rându'" după 59 de zile de nepăsare. Îl lăsase să creadă că ea era nepăsătoare faţă de Diamant. Iar în timpul ăsta ea îi spunea lui Diamant dulcegării la telefon şi-i trimitea pe mail cuvinte de amantă...

O să-i ceară sfatul. Nu ştia când; probabil că nu azi. Azi, regele o să fie furios - şi disperat. Poate mâine...

Ana-Maria

Era pregătită. Copiii erau pregătiţi şi ei. Era opt fără douăzeci. Ar fi trebuit să plece...

Păi, să plece!

- Haideţi, copii! Şepcile pe cap, ochelarii pe nas, ieşim şi mergem la BMW.

Nu stingea luminile, nu oprea televizorul... Pur şi simplu deschise uşa şi lăsă copiii să iasă. Şi văzu cum femeia ridică telefonul la ureche... Asta e! O să se certe cu cititorul de lapte! Trebuia să aibă mare grijă să nu se lase apucată de mână, sau de haine - că el era înalt şi puternic şi cu siguranţă ştia tehnici de luptă, de imobilizare...

Încuie uşa şi băgă cheia sub covoraş, în colţul din dreapta-sus. Se grăbi apoi să descuie BMW-ul. Copiii urcau pe bancheta din spate... Ea auzea motorul turat la maxim apropiindu-se... Gata!

Se aruncă practic la volan şi răsuci cheia. Şi smuci maşina în marşarier! Repede - că venea ăla cu X5-ul şi-o bloca acolo!

Reuşi să iasă din garaj şi din curte. Apăsă frâna până la podea, exact ca el...

Şi-acum, avea o problemă. Volvo-ul femeii bloca unica ieşire de pe strada aia; X5-ul cititorului de lapte se oprise la câţiva centimetri de bara ei. Dacă voia să plece de-aici, trebuia să-i dea cumva deoparte...

Portiera maşinii din spate pocni - iar bărbatul se repezi la geamul ei:

- Întoarce-te în casă!

- Dă-te la o parte!

- Întoarce-te în casă acum!

Dădu să-i răspundă, dar îl văzu băgând mâna în buzunar - şi punându-i pe geam legitimaţia! Ptiu!

Deci ăsta chiar era spion francez...

- Întoarceţi-vă în casă şi staţi colo!

"Da' de ce, mă - sunt prizoniera ta?"

Ridică privirea spre el... Apăsă acceleraţia din ce în ce mai tare, fără să-l scape din ochi... Şi-acum, cu mişcare simultană de ambreiaj, dădea în spate. Încet. Cititorul de lapte zicea ceva - dar ea nu-l auzea. Că motorul ei făcea gălăgie mare. Florentina şopti:

- Mami, ce face ăsta?

- Ăsta încearcă să ne împiedice să mergem la tati. Da' stai aşa, că am ac de cojocul lui!

Se întoarse spre dreapta şi se răsuci spre lunetă:

- Capu' la cutie. Şi nu ţipaţi - că-i buşesc maşina şi mergem!

Prinţul şi prinţesa se aplecară în simultan pe banchetă! Simţi aproape imediat hopul - impactul dintre rabla ei şi bijuteria individului. Şi-acum supratura şi ridica piciorul de pe ambreiaj... şi izbândea, destul de greu, să împingă hardughia aia de X5... Cititorul de lapte tot ţipa pe lângă geamul ei...

Şi gata - avea spaţiu în faţă. Stânga maxim... repede marşarier... şi se va război cu femeia acum.

Individa stătea la volan. Era de un calm incredibil. O privea lung şi nici nu clipea... Acceleră scurt de două ori - individa nu clipi...

"Ei, păi stai aşa! Că n-am să pierd şansa de-a mă întoarce la bărbatul meu fiindcă ai parcat tu neregulamentar!"

Opri motorul şi scoase cheile - şi ordonă, în romanes:

- Florentina, încui după mine. Şi, orice-ar fi, nu le descuiaţi uşile!

Împinse portiera peste individ, coborî şi trase aer în piept. Şi începu să urle, cât putea ea de tare:

- Ajutoor! Ajutoor! Vor să-mi fure copiii!

Şi-acum se repezi la el:

- Ajutoor!

Şi se-apucă să-i care pumni şi palme pe unde apuca, scrâşnind printre dinţi:

- Trebuia să mă ajutaţi să mă-ntorc la el!

Un brânci din toate puterile şi-un nou urlet:

- Chemaţi poliţia! Ajutor! Răpitorii! Ajutoor!

Fu prinsă de braţe, iar individul mârâi şi el:

- Nu eşti în siguranţă lângă el!

- Îmi asum riscul! Acum pune-ţi colega să mute maşina!

- Nu pot să fac asta!

Se smuci şi urlă din nou:

- Poliţiaa! Ajutoor! Hoţii de copii!

Observă cu coada ochiului mişcare undeva în stânga - iar în secunda următoare, un bărbat se năpusti asupra cititorului de lapte:

- Stai pe loc!

Cititorul se grăbi să ridice mâinile:

- Serviciile secrete franceze!

Aa, da! Ridică piciorul şi-i altoi una undeva în stomac:

- Mafia de organe! Mafia sârbă!

Se întoarse spre bărbatul care-o ajutase:

- Vă rog, ajutaţi-mă! Imobilizaţi-i pe amândoi!

Şi cum cititorul rămăsese aplecat la 90 de grade, arătă spre femeia din Volvo:

- Sunt împreună! Ea m-a urmărit prin oraş! De trei zile stă acolo şi mă urmăreşte!

Salvatorul ei porni grăbit spre maşină - iar ea se sperie rău când se simţi cuprinsă cu braţele şi săltată pe sus! Cititorul de lapte îşi revenise incredibil de repede! Da' nu-i nimic - că avea ea ac de cojocul lui! Urlă din toate puterile şi încercă să-l altoiască cu călcâiele. Dar nu reuşi decât să-l facă s-o înjure bine-bine. Din fericire, vecinul se întoarse din drum şi reuşi s-o elibereze; iar cititorul de lapte exclamă:

- Sunt inspector

"Eşti, pe dracu!"

Cu toată forţa disponibilă, şut la bijuterii! Şi glonţ la muierea aia acu'! Cu aia o să se cam lupte...

Femeia o privea drept...

Se opri în dreptul uşii ei. O privi lung prin geam... Arătă spre în spate. Iar individa nici nu clipi. Iar ea scoase cuţitul şi lovi geamul cu mânerul - şi profită de sperietura individei şi-i puse cuţitul la gât:

- Marşarier doi metri. Acum!

Trăgea mâna spre spate, ca s-o oblige să mute maşina... Individa pornea motorul, dădea în spate...

Verifică "scena luptei" - dar acolo nu se schimbase nimic. Vecinul încerca să-l convingă pe cititorul de lapte să respire. Bun!

Se întinse şi smuci de cheie - şi i-o rupse-n contact. Şi-acum alerga la maşina ei... Florentina descuie, aşa că se repezi la volan şi ţipă:

- Chemaţi poliţia! Sunt mafioţi sârbi! Vor să-mi cumpere copiii! Mi-au oferit 3.000 de euro pentru fetiţă! Nu-i lăsaţi să scape!

Porni motorul şi demară, pe sub ochii inexpresivi ai femeii...

Şi-acum, repede - la giratoriu! Cât era ceasul?... La naiba! Indivizii ăştia "îi păpaseră" 8 minute! Accelera... Se gândea cu groază că femeia o să cheme întăriri...

Şi iată şi giratoriul! Se apropia repede de el - că accelera serios! Zona părea pustie... Oare nu venise Diamant?

Oare venea Diamant?

Era tentată să creadă că Diamant va veni. Femeia stătuse în Volvo, deşi contesa şi copiii nu făcuseră nimic ieşit din comun azi. Apăruse pur şi simplu acolo, la volanul maşinii... semn că avea informaţia că în seara asta se va întâmpla ceva...

Viră scurt dreapta, întoarse şi parcă pe acelaşi loc unde parcase şi azi-dimineaţă, şi ieri... Opri motorul şi oftă greu:

- Şi-acum aşteptăm.

- Mami, da' crezi că o să afle Diamant că suntem pe străduţa asta?

- Da.

- De unde ştii?

- Ne-a văzut fata aia din faţa parcului. Aia care i-a anunţat unde să trimită bileţelul.

Florentina nu mai spunea nimic... Léon nu spunea nici el nimic...

Începea să audă un uruit slab... Deschise geamul doar cât "să strice" izolarea fonică dintre ea şi mediul de-afară. Uruitul venea de la nişte motoare. Părea o hoardă de maşini - şi se apropiau de ea. Şi parcă nu se apropiau totuşi de ea...

Se răsuci şi privi în spate - veneau?... Nu se vedea nimic. În faţă, la giratoriu?... Nu - era la fel de pustiu ca întotdeauna. Şi-atunci, unde erau?

Diamant

Înaintau încet pe Rue des Fosses. Era opt fără zece. Ceva îi spunea că n-or să reuşească mare brânză...

De fapt, avea un presentiment - şi se părea că toţi băieţii simţeau pericolul în aer. El simţea că astăzi o să vadă sânge pe asfalt franţuzesc. Şi-asta nu era bine - că cică n-aveau voie să facă gălăgie în Franţa... Dar Ştefan îi spusese că principala lui preocupare trebuia să fie recuperarea Anei şi copiilor. Iar dacă asta nu-i reuşea, trebuia să facă gălăgie triplă - şi să câştige nişte puncte. Ştia deja că Ana n-o să vină...

Se apropia de giratoriu. Îl vedea clar - era o zonă largă, deschisă, iar rotundul din mijlocul străzii era ornat foarte frumos cu flori multicolore şi-o construcţie metalică avangardistă... Lucreţiu se repezi şi opri radio-ul:

- Se aude ceva!

Da? Ce se auzea? Asculta... Clar! Luă staţia şi anunţă:

- Chinezii ajung aici în zece secunde. Aşa că ea n-o să vină. Care sunteţi dezbrăcaţi, puneţi-vă vestele - că ne-mpuşcăm cu ei azi.

Eliberă butonul şi auzi imediat piuitul şi-apoi o voce tânără:

- Şefu', nişte dube negre vin spre giratoriu! Vin dinspre stânga - de pe bulevard!... De pe toate cele patru benzi vin! Şi zice colegu' că vin şi de pe strada din dreapta! Ce facem?

Ana-Maria

Privea lung spre giratoriu şi nu putea reacţiona...

Prin faţa ei "se derula" un lung cârnat de maşini. Limuzine numa' una şi una! Artistice! Ştefan trimisese o armată numeroasă după ea...

Tresări şi fu cât pe ce să scape un ţipăt! O dubă neagră trecuse în viteză pe lângă ea! Uau!

- Léon, capu' la cutie!

"Bravo, prinţeso!"

Florentina ascunsese prinţul - că ea nu putuse reacţiona! Ei foşneau în spate; ea se lăsa uşor în jos...

Încă două dube trecură în viteză pe lângă ea. Le vedea ocupând poziţii de luptă - se aşezau trei maşini pe două benzi şi "scuipau" din spate chinezi mici şi răi şi înarmaţi cu pistoale...

Diamant

Deci chinezii veneau val-vârtej spre ei... Prea bine!

- Când ajung la voi şi se opresc, vă opriţi. Cei care au trecut de giratoriu şi sunt prea departe, întorc şi revin la bătălie! Iar cei din spate intră pe contrasens! Trebuie să le tăiem retragerea - că ei sunt blocaţi toţi spre giratoriu!

Lucreţiu mormăi:

- Şefu', cred că pe noi "ne prinde" acţiunea tocmai acolo!

- E perfect.

Bărbatul de la volan râdea încetişor... X6-ele intra în intersecţia mare, generoasă... Dubele se opreau - şi se goleau "ca-n filme" şi-n dreapta, şi-n stânga lui! Chinezii păreau "inundaţie"... Apăsă staţia:

- Stop! Şi-acu' halim pui Shanghai!

Coborî din maşină şi se opri pe trotuar. Îi privea lung pe chinezii de vizavi... Erau îmbrăcaţi în negru. Ţineau pistoalele la vedere, ostentativ... El "îi scana" şi se întreba care era şefu' de operaţiune - ca să ştie pe cine trebuia să împuşte primul! Şi zău că nu-l vedea! Aici va avea o problemă...

Graţian ridică degetul spre stânga:

- Şefu!

Da? Ce era? Aa...

Ptiu, drace! Şefu' lor venea cu elicopteru'! Ori întârziase la curve, ori venea de departe... din cealaltă parte a ţării...

În orice caz, elicopterele alea se apropiau cu repeziciune. Şi cum ei erau practic descoperiţi aici şi se-ntinseseră ca un lung cârd de raţe numai bune de-mpuşcat, scoase ambele pistoale, ţinti cele trei dube de pe străduţa laterală şi începu să apese pe trăgaciuri, urlând înjurături în ţigăneşte.

Ana-Maria

Dumnezeule mare! Se dezlănţuise iadul acolo! Se-mpuşcau ca-n război!

Florentina ţipă scurt:

- Să plecăm! Mami, hai să fugim!

La naiba! Se răsuci şi se lăsă în jos, privindu-i printre scaune:

- Sst! Nu mai ţipaţi! Or să v-audă!

- Mami, hai să fugim!

- Taci!

Prinţesa tăcuse... Încercă să se facă auzită printre împuşcături:

- Trei dube cu chinezi au trecut pe lângă noi! Dacă fugim, ne văd şi se iau după noi!

- Mami, or să ne-mpuşte!

- Nu ne-mpuşcă, dacă nu se prind că suntem aici!

În secunda imediat următoare, vâjâitul elicopterelor acoperi hărmălaia războiului.

Elicoptere? Reveni spre parbriz - şi ridică privirea...

Diamant

Reuşise să nimerească doi chinezi de lângă dubele de vizavi - alea şase. Trăsese la picioare - indivizii se tăvăleau acum pe asfalt, pe lângă dubele alea. Se făcu mic lângă roata BMW-ului şi "scuipă" încărcătoarele goale. Realimenta, gândindu-se să mai împuşte şi spre cele trei dube din stânga...

- Şefu'!

Da? Lucreţiu arătă spre parc. Apucă să întoarcă capul şi să vadă cele două elicoptere negre apropiindu-se de iarbă; Aleodor "năvăli" lângă el:

- Ce faci, nebunule?

- Câştig puncte.

- Ce faci? Bă, tu te-ai tâmpit?

- Nu. Ştefan mi-a ordonat să-i recuperez familia; şi, dacă nu reuşesc, să-i câştig măcar nişte puncte!

Se trânti pe burtă lângă maşină şi ochi cu grijă spre stânga... Gata:

- Al treilea! Mai am şapte!

- Vino-ncoa!

Spionul îl apucase de vestă şi se opintea să-l ridice:

- Vino-ncoa, că te-mpuşcă ăştia! Şi ne ia mama dracului pe-amândoi!

Se ridică, iar Aleodor fugi cu el până la bucata de zid din cărămidă care străjuia intrarea în parc:

- Stai aici! Culcat, fă-te mic, că dacă te-mpuşcă ăştia suntem mâncaţi amândoi!

Avea şi el dreptate! Dar... Dar îl văzu fugind spre maşini şi răcni:

- Uită-te după ea!

Că poate venise totuşi - adică poate nu fugise chiar atât de repede...

Aleodor mai avea cam un metru până la maşina lui Lucreţiu; îl văzu îmbrâncit de forţa glontelui - şi-apoi spionul se aruncă pe asfalt! La dracu - îl nimeriseră! Văzuse cum sar stropii din el! Îl nimeriseră din spate! Adică trăseseră în el dinspre parc! Se întoarse spre elicoptere.

Amândouă aterizaseră - unul în prima poieniţă, la vreo 10 metri de el, iar celălalt ceva mai departe - şi stăteau "de-a latul". În primul dintre ele, aşezat într-un genunchi, cu braţele întinse spre Aleodor, sprâncenatul râjea şi-şi savura victoria...

Prea bine! El a vrut-o!

Se mută în stânga zidului. De-acolo îl vedea bine. Chinezul ţintea în continuare spre Aleodor - şi-l încurca rău şi poziţia, şi distanţa, şi portiţa de acces în parc, şi... Şi-or să-l încurce acum şi gloanţele lui! Ţinti vesta antiglonţ şi-i "administră" din scurt, aşa, şase gloanţe. Şi cum prostănacul căzuse-n fund, reglă tirul...

Gata. Era 1-1 acum. Aleodor avea mâna dreaptă rănită; chinezul tot de dreapta se ţinea. Sprâncenatul părea buimac; se uita în direcţia lui, dar nu-l vedea din cauza verdeţii abundente... OK! Adevărul era că nu putea rata el aşa "tur de onoare"! Se ridică pe vine, rânjind şi el cu satisfacţie, şi începu să ochească "uniformele" negre de lângă primul elicopter. Trăgea la picioare şi la veste. Şi se gândea că greşise totuşi - se grăbise "să-l îmbrâncească" pe nenorocit, în loc să tragă întâi în picior şi să-i asigure luna aia de stat în fund, "în post şi meditaţie"...

Gata cu joaca - că sprâncenatul răcnise ceva pe limba lui! Acum sigur îl văzuseră! Se trase la adăpostul zidului şi se asigură că Aleodor era bine. Şi, da - spionul era OK. Unul dintre băieţii lor tocmai "îl îndesase" într-un SUV uriaş... Şi nu mică-i fu mirarea când văzu geamul coborându-se şi pe Aleodor aţintind pistolul spre parc! Şi apăsând

pe trăgaci! Gloanţele alea îi ţineau pe chinezii din parc departe de bucăţica de zid după care era el ascuns...

Ia uite-l! Curajos spion! Chiar se simţea tentat să-l ierte pentru bâlbele recente...

Ana-Maria

Doamne! Da' nu se mai opreau odată?

Copiii se culcaseră pe banchetă când veniseră elicopterele; acum, Florentina spuse ceva - şi-şi făcură amândoi loc între banchetă şi scaunele din faţă. Se făcuseră mititei acolo...

Gestul lor o dezmetici un pic. Ridică încet capul, cât să vadă dubele prin parbriz... Văzu cum chinezii urcă într-una dintre dube trei răniţi; alţi trei chinezi "apţi" urcară şi ei, iar duba dădu în spate şi întoarse din scurt. Nu se clinti; îi văzu trecând în trombă pe lângă ea...

Şi celelalte două dube "împachetau". Prin gaura dintre ele vedea o părticică mititică de limuzină. Era albă - de-asta o vedea. Conflictul se desfăşura la vreo 20-25 de metri de ea...

Trei chinezi "se îmbarcaseră"; mai erau vreo şase pe-afară. Acum, dacă ar fi avut îndeajuns de mult curaj, ar fi putut să pornească motorul şi să dea încetişor în marşarier... şi să facă dreapta pe străduţa laterală, ca să întoarcă şi să plece de-acolo... Dar nu ştia ce vor face chinezii ăia în următoarele 60 de secunde; nu ştia pe unde vor pleca. Nu cunoştea cartierul, nu ştia dacă nu cumva o să se ciocnească de "întăriri"...

Din stânga, dinspre strada pe care era cârnatul de limuzine, apărură doi chinezi. Alergau - ţineau de mâini şi de picioare...

Omul ăla murise...

Una dintre dube dădea încet cu spatele... întorcea şi demara... Cealaltă nu pleca, semn că omul ăla chiar murise - şi nu era singurul... Ochii i se umplură de lacrimi când îi văzu... alergând... iar...

"Da' de ce boceşti tu pentru ei? Ei te căutau să te-mpuşte! Tu plângi de mila lor?"

Îşi şterse înciudată lacrimile...

... Şi-acum întorcea şi ultima dubă. Plecau! Chinezii spălau putina! Slavă Cerului - se termina cu împuşcăturile! Acum strada era liberă - şi vedea două limuzine oprite în intersecţie. Le vedea bine; păreau ciuruite serios...

Văzu un elicopter ridicându-se uşurel deasupra parcului... Şi, pe măsură ce aparatul de zbor se apropia, ea se gândea că de-acolo, de sus, maşina ei era foarte vizibilă...

Unul trecuse. Se ridica şi-al doilea acum...

Copiii ei plângeau rău de tot...

Lângă una dintre limuzine, pe asfalt, era o siluetă; vedea blugii înroşiţi de sânge mişcându-se uşor...

Diamant

Aleodor răcni, din maşină:

- Stai acolo! Fă-te mic, că se uşchesc!

Aprobă şi se lungi la baza zidului, în verdeaţa deasă... Elicopterele se îndepărtau cu rapiditate... Graţian răcni în staţie:

- Mama lor de pui fricoşi! I-am halit cu sos cu tot!

Bufni în râs - că ăla era nebun...

Se mai auzeau împuşcături sporadice - iar asta era bine. Carcalacul-şef se uşchise pe calea aerului, grăbit să-şi panseze buba - iar carcalaceii mititei se retrăgeau haotic. Tabăra lor câştigase puncte multe azi! Se temea să apese butonul şi să întrebe câţi răniţi aveau...

Se ridică pe vine şi scrută cu atenţie parcul pe lângă zid - dar era pustiu. Părea pustiu - că dacă sprâncenatul lăsase vreun lunetist mic şi ager pitit acolo, în verdeaţă...

Şi totuşi, n-o să poată să stea o viaţă pitit aici. Aşa că porni în fugă tupilată spre X6. Lucreţiu îi deschise portiera; năvăli pe scaunul din faţă şi se făcu mic acolo. Apăsă butonul:

- Avem răniţi?

- Doi - amândoi în picioare. Plus Aleodor, care pare zgâriat la braţ.

Aah - uitase de spion! Ştefan o să-i rupă urechile - că-i "defectase" consilierul... În fine - se descurca el!

- Hai - terminaţi cu ei, că trebuie să mergem.

Trebuiau să plece de-aici cât mai repede. Trebuiau s-o găsească pe Ana - care era ascunsă pe undeva pe-aici...

Ăla era planul numărul doi. Îl "văzuse" când fugise tupilat spre X6 - abia atunci întrezărise posibilitatea ca Ana să fi venit, să se fi ascuns undeva şi să aştepte să plece chinezii, ca să se ducă la ei! Aşa că avea nevoie de un pic de organizare... Că imediat cum plecau carcalaceii mititei, ei se răspândeau prin zonă şi-o căutau "cu efectivele complete"! Ochii îi căzură pe bordul maşinii - şi "înflori" tot!

- Ia pune harta zonei pe GPS!

Lucreţiu se grăbea să-l servească... Ia uite ce de străduţe aveau de puricat! Mm... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Aleodor.

- Da.

- Află ce raportează sprâncenatu' la Cannes - că e important! Şi află unde e ea, dacă ai cum!

- Ce dracu aveţi toţi cu mine? Să moară mama dacă n-am încercat să aflu zilnic unde e ea!

- Ştiu, mă, şi te cred! Da' acu' află dacă mai e în Orléans! Pune-l pe Popescu să afle - că, dacă sună Ştefan, o să întrebe!

- OK. Încerc!

Apăsă butonul roşu... Nu se mai auzeau împuşcături - în schimb, se auzeau sirenele poliţiei! Apăsă butonul staţiei:

- Gata, Graţiane?

- Două' de secunde, şefu'!

- N-avem două' de secunde. Vin gaborii - aşa că pornim la planu' doi. Ne împrăştiem urgent pe toate străduţele şi ne uităm după ei - că s-ar putea să fie prin zonă!

- Şefu', nu-i bine! Ne ginesc gaborii că avem maşinile ciuruite!

- Stai, mă, liniştit! Nu-i Aleodor cu noi? Şi încă ceva! Dacă vedeţi un X5 albastru, condus de un franţuz înalt şi brunet şi cu freză, opriţi-l şi anunţaţi-mă imediat.

- Da, şefu'. Pornim pe străduţe. Băieţii, ochii după şefa şi după un X5 albastru condus de-un franţuz brunet.

Aşa - că dacă n-o recuperase pe Ana, poate punea gheara pe spionul ăla care-o păzise până acum! Şi-l storcea bine-bine de informaţii... că pe el îl durea în cot de locul ăluia de muncă...

Isamu

Îşi privea lung monitorul. Nu îndrăznea să ridice ochii spre Jun - nu acum, când fratele lui era furios...

Amândoi urmăreau agitaţia punctelor de pe hartă. Românii ocupaseră două străzi - ei, trei plus parcul. Şi totuşi, Cheng spusese "Aşteaptă puţin", după care îi anunţase că trebuie să se retragă. Jun urlase la el iar Cheng răspunsese tot calm: "Ba ne retragem chiar acum." Şi întrerupsese legătura. Jun frângea monitorul ăla cu privirea şi insista să-l sune...

- Bă! Unde eşti?

- Părăsesc Orléans-ul pe calea aerului.

- Mă! Ce dracu ţi-am spus eu să faci şi ce faci tu?!

- Mi-ai spus să stau aici şi să-i decimez. Dar asta nu se poate. Aşa că am luat morţii şi răniţi şi-am decis să ne retragem.

- Te întorci imediat acolo!

- Operaţiunea a fost un eşec - şi-a noastră, şi-a lor. Ne împuşcam ca proştii acolo. Ea n-a venit; iar ei nu respectă nici o regulă, nici un ordin, nimic! N-au o organizare - sau, dacă o au, sunt conduşi nu de-un strateg, ci de-un om care cunoaşte viitorul. Nu avea rost să rămânem acolo şi să vedem care termină primul muniţia.

- Cheng!

- Da, Jun.

Cheng era calm; Jun era în pragul comoţiei... Tot Cheng continuă:

- Aleodor e rănit. Şi eu sunt rănit. Ea n-a venit; în schimb, am văzut de sus maşinile de poliţie apropiindu-se de giratoriul ăla. Şi ei au răniţi şi decedaţi; n-are rost să ne-mpuşcăm cu ei până la ultimul om. Am fost mai iuţi, ne-am luat oamenii şi-am şters-o. E rândul lor să dea declaraţii...

Chinezul ăsta era un bun psiholog...

- ... Bine. Vii încoace cu viteza sunetului.

- Am înţeles.

Jun închise şi lăsă telefonul pe masă. Fratele lui privea ecranul şi nu spunea nimic... El prefera să nu spună nici el ceva...

Se gândea la Ana şi la copii. Era ciudat - că nu era soţia lui, să se gândească la ea în momentele astea! Dar nu putea să nu se gândească la biata femeie care învăţase să plângă fără lacrimi, de dragul soţului ei. Femeia aia care "le trăise pe toate" - şi-acum asistase, cel mai probabil, la un adevărat măcel urban... Cheng spusese că e rănit. Şi că au morţi şi răniţi. Asta suna foarte rău - morţii ăia sunau foarte rău la urechile Chinei! Habar n-avea cum sunau morţii la urechile şefilor şefilor lui Ştefan - dar nu puteau să sune bine. Agitaţia de pe teritoriul Franţei, stat paşnic şi prieten cu toată lumea, era foarte păguboasă în economia punctelor care înclinau balanţa războiului...

Probabil că copiii plângeau... Probabil că şi ea plângea - iar dacă făcuse rost de-o maşină şi conducea, "era de rău", că putea face un accident...

- Transmite un ordin către Huang Fu. Să trimită echipe mixte care să supravegheze echipele lor. S-ar putea să se fi împuşcat cu noi acum ca să fie siguri că-i lăsăm în pace la noapte - adică atunci când o scot din bârlog.

Aprobă şi deschise un mail nou. În momentele astea, nu era bine să-l contrazică. În plus, ştia că Jun o să plece azi la Nisa, imediat cum apărea Cheng. După ce pleca el, putea vorbi personal cu Huang Fu - şi-i putea ordona să nu mai tragă nici un foc de armă în oraşul ăla. Era sigur că recuperarea familiei Ionescu se încheiase cu un eşec - iar agitaţia care va urma se va referi strict la Diamant şi investigaţiile despre locul unde locuise Ana, ce făcuse, ce mâncase...

Ana-Maria

Gata! Elicopterele tocmai trecuseră pe deasupra lor! Şi cu siguranţă n-or să se întoarcă! Aşa că acum plecau şi ei! Acum, înainte să înceapă chinezii să scotocească pe străduţele lăturalnice!

Întinse mâna şi porni motorul:

- Nu vă clintiţi de-acolo!

Maşina era ascultătoare... Ea dădea încet în marşarier... mergea încetişor cu spatele... şi făcea stânga... Şi gata - n-o mai vedeau. Mai avansă doi-trei metri; stânga maxim... Întorcea în loc...

Accelera pe Rue Henri Coullaud. Accelera şi încerca să-şi amintească imaginea de pe Google maps. Ştia că undeva spre stânga era linia de centură... Ştia că undeva în faţa ei puteau fi dubele cu chinezi - şi-atunci chiar că nu mai scăpa...

- Mami...

- Sst!

Florentina tăcu... Aici trebuia să facă stânga... Strada făcea la dreapta... Ea făcea din nou stânga... şi iar stânga. Indicatorul din faţa ei îi arăta că "o nimerise" - şi-avea intrare pe centură pe-acolo...

- Mami...

- Taci!

Că mult mai vorbea şi fata asta! Zău! Ce mai avea de întrebat? Ce mai avea de comentat?

Accelera şi-şi ştergea înciudată lacrimile...

Se împuşcaseră ca nebunii - şi-asta numai din cauza ei! Diamant venise până aici ca s-o ia pe ea...

Oo, Doamne - oare Diamant scăpase cu bine? Că-l aşteptau copiii acasă!

Bufni în plâns şi frână la cedează trecerea. Şi începu să ţipe, în romanes:

- Ai dracului să fie ei de chinezi! Al dracului să fie el Jun, cu tot neamul lui! Şi cu frati-su cu tot!

Gata - putea să se bage în trafic! Acceleră serios şi reuşi să intre pe linia de centură. Acum, trebuia doar să conducă regulamentar şi să se ia după indicatoare. Nu era departe de Paris - aşa că nu se mai oprea până acolo!

- Mami, hai să ne-ntoarcem!

Cee? Ridică scurt tonul:

- Ce-ai spus?

Florentina se grăbi să răspundă:

- Hai să ne-ntoarcem şi să ne ducem la Diamant!

Începu să ţipe, în romanes:

- Taci! Taci, că-mi vin toţi dracii şi te rup cu bătaia! Că de la tine a pornit totu'! De la tine şi de la frati-tu! Că aveţi mâncărici în fund şi vă sufocaţi în casă! Na! Voi aţi vrut în parc! Voi n-aţi vrut să auziţi şi să băgaţi la cap ce v-am spus eu! Nu v-am spus că e periculos? Nu v-am spus că chinezii or să încerce în continuare să pună mâna pe noi? Ca să ajungă la tati şi la banii lui? Nu v-am spus că trebuie să stăm în casă, încuiaţi bine, şi să nici nu ne gândim să plecăm la plimbare? De ce n-aţi fost copii de înţeles, mă? De ce m-aţi tot pistonat cu parcul?

- Pentru că

- Pentru că aţi avut mâncărici în fund! Acu' e bine că au murit nişte oameni nevinovaţi acolo? E bine că nişte femei au rămas văduve? E bine că copiii lu' ăia au rămas fără tată?

Ţipase la ei - dar nu se mai putuse controla! Chiar se-mpuşcaseră de-adevăratelea! Chinezii ăia doi muriseră! Colegii lor fuseseră răniţi! Oamenii ăia... În minte îi stăruia imaginea siluetei de pe asfalt, de lângă limuzină, care mişcase încet piciorul plin de sânge... La dracu! O să le spună totul!

- Şi hai să vă mai spun ceva! Că n-am vrut să vă spun, şi dacă vă spuneam poate era mai bine! Gilles a murit!

Aşa! O auziseră? Copiii nu spuneau nimic...

- Mă, voi aţi auzit? Gilles a murit! În ziua aia când a dat tati petrecerea la vilă, Jun l-a omorât pe Gilles şi l-a dus şi l-a azvârlit pe asfalt în faţa vilei! Eu am văzut filmarea aia pe youtube! Eu l-am văzut pe tati cum îl ţinea în braţe şi l-am văzut pe Gilles când murea! Războiul ăsta e de-adevăratelea! Chiar se omoară între ei! De-aia n-au vrut spionii să ne lase să plecăm azi de-acasă - fiindcă ştiau că vin chinezii şi-or să se împuşte de-adevăratelea cu Diamant! Acu' aţi înţeles?

Tăceau; ea trecea chiar acum pe sub pancarta mare care-i spunea că, dacă voia să meargă spre Paris, trebuia să facă dreapta pe A10... Asta era A10; semnaliză, viră la dreapta... Şi gata - pornise spre Paris.

- ... Mami...

Léon voia să-i spună ceva; nu mai ţipă la el, dar nici nu-i vorbi "dulce":

- Da.

- ... Nu ne minţi?

Prinţul îi pusese întrebarea în franceză - semn că era bulversat de veştile alea şi voia să înţeleagă bine toate cuvintele pe care le va auzi. Aşa că-i răspunse în franceză:

- Nu. Nu vă mint. Gilles chiar a murit. Era plin de sânge pe burtă, pe piept... Gilles a murit.

Florentina şopti, printre suspine:

- Hai să ne-ntoarcem la Diamant.

Mm... Reveni la tonul ţipat:

- Cum să ne-ntoarcem la Diamant? De unde ştii tu că Diamant n-a murit acolo, în faţa parcului?

- Mami, nu vorbi aşa!

- Ba vorbesc chiar aşa - că văd că nu te trezeşti la realitate! Se omoară între ei! Chinezii vor să pună mâna pe noi iar tati vrea să ne găsească şi să ne ducă la el! Şi ori de câte ori se întâlnesc, se omoară între ei! Eu cu ochii mei am văzut azi trei chinezi răniţi şi doi chinezi

morţi! Şi-un băiat în blugi sângerând pe asfalt! Gata cu prostiile! Dezmeticeşte-te! Dacă ăia pun mâna pe noi, ne omoară! Auzi? Ne omoară, aşa cum sunt sigură că au omorât-o şi pe mamaia Stela!

Léon bufni în hohote de plâns; Florentina ţipă la ea:

- Nu spune aşa de mamaia!

- Da' ce credeai, că Jun i-a chemat un taxi, s-o ducă la aeroport?

- N-auzi să nu mai zici aşa?

- Da' tu n-ai auzit că n-aveam ce căuta în parc? Mafia chineză ne caută să ne ia gâtu' şi tu vrei în parc? Atâta creier ai în cap? Dacă te-ar auzi taică-tu, s-ar îngrozi! Că te ştia deşteaptă!

Florentina plângea; Léon plângea în hohote. Ea regreta din tot sufletul că le dăduse vestea asta aşa... Oftă greu, în romanes, şi încercă să se calmeze:

- Vezi de ăla micu'. Şi liniştiţi-vă. Aşa a fost să fie. Să sperăm că Diamant a scăpat azi cu bine. Să sperăm că tati e pus bine la adăpost... Să sperăm că reuşim să ajungem la Paris... Că, dacă ajungem la Paris, ne putem ascunde ca lumea... până găsesc eu o cale sigură să-l contactez pe tati...

Florentina revenise pe banchetă şi-l ridicase şi pe Léon. Acum, ea îl ţinea în braţe. Prinţul plângea la fel de tare; şi ea plângea... şi-l tot mângâia pe cap... şi-i şoptea despre mamaia... Decise să tacă.

Parisul era perfect pentru ei, în prima fază. Speriaţi bine de împuşcături şi de cuvintele ei, copiii vor sta cuminţi în casă cel puţin o lună! În cea de-a doua lună însă, o să trebuiască să găsească un parc...

Cititorul de lapte era spion în slujba Franţei. Avea acum certitudinea asta - îi văzuse legitimaţia. Iar francezul ăla n-o ajutase azi. În loc să-i spună că o escortează până la parc, el îi blocase maşina şi-o somase să se-ntoarcă în casă. Ei ştiuseră forţele pe care le strânsese Diamant; ştiuseră, probabil, şi câţi chinezi vor participa la schimbul de focuri. Ştiuseră şi despre elicoptere...

Serviciile franceze voiau ca Ştefan să stea departe de familia lui. Iar asta însemna că ea trebuia să accelereze acum spre Paris.

Trebuia mai întâi să se oprească undeva, să schimbe numerele de înmatriculare şi înfăţişarea maşinii. După care trebuia să accelereze spre Paris, unde să se cazeze urgent la prima pensiune pe care-o vedea. Iar mâine, trebuia să găsească o garsonieră cu chirie... Să tundă copiii, să le cumpere ochelari de la un magazin pentru actori... Să se tundă şi ea scurt, să se decoloreze...

Nu vor reveni prea curând alături de Ştefan. Aşa că ea trebuia să se gândească la soluţii pe termen lung. La cazare pe termen lung, la deghizare pe termen lung... Trebuia să tragă cât mai mult de banii ăia...

Diamant

BMW-ul opri în faţa unei case nu foarte arătoase; se grăbi să coboare iar Graţian îl pofti să intre în "cartierul general" - adică locuinţa lui. Care chiar nu părea a fi locul de unde se conduceau afacerile regelui aurarilor în Orléans! Abia când apăsă clanţa, observă încuietoarea "ca de Alcatraz"... Intră şi salută scurt; iar mama lui Graţian se grăbi să-i răspundă şi să-l poftească să intre în stânga. Unde se pomeni într-o sufragerie mică, în care masa şi scaunele ocupau trei sferturi din spaţiu... Dacă aşa-i plăcea lui Graţian?! Se aşeză şi oftă greu:

- Cheamă-l pe Aleodor, cu laptopu'. Şi adu-ţi şi tu toate cele. O să stăm aici, pe capu' maică-tii...

- Stai liniştit, şefu', că nu se supără! Ei îi place când vede că am activitate!

Cum-cum? Ăsta îl lua la mişto? Graţian zâmbea cu subînţeles, în şoaptă:

- Că cică nici dracu nu face bani când doarme-n cur la televizor. Aşa-mi zice când mă scoală la şapte...

Aa... Aprobă şi-l privi lung pe Aleodor:

- Tu eşti grav?

- N-am nici pe dracu! "M-a botezat", cum se zice!

Nu, zău?! De-aia se schimonosise tot de durere? Ia să vadă el cât de botezat era spionul! Se ridică, îl aşeză pe scaun şi-i făcu cămaşa să pârâie:

- Graţiane, fii cu ochii pe oameni. Coordonează-i! Să purice toate străduţele din cartier! S-o caute pe regină şi-n cel mai meschin gang! Nu-i de joacă! Ăia chiar o omoară, dacă pun mâna pe ea!

- Ştiu, şefu'!

- Şi-ar fi perfect dacă ar găsi-o acum - că chinezii s-au dus dracului, aşa că e momentul ideal s-o luăm acu', repede!

Graţian alergă afară. El se concentra asupra rănii... Da - spionul era "botezat". Rana era superficială. Era însă o rană de glonte! Prima rană din agitata lui carieră de James Bond... Ridică puţin vocea:

- Tanti, te rog, adu şi mie spirt şi-un bandaj!

- Acuşica!

Aleodor strângea bine ochii, dinţii şi toată fiinţa lui... El rupea toată mâneca şi "evalua dauna" pe toate părţile... Glontele era undeva prin parc, probabil; aşa că turnă spirt din belşug şi începu să-i înfăşoare braţul, fără să ţină cont de gemetele lui. Se gândea... Se tot gândea...

- ... Cum e rana?

- E OK.

Deci Aleodor venea din şatra lu' Popoiu... Asta era bună! Asta era extrem de bună! Zâmbi spre femeia de lângă el:

- Tanti, n-ai matale nişte rachiu?

- Acuşica!

Da' alte cuvinte nu mai ştia? În fine... Aleodor scoase mobilul - iar el observă imediat că ecranul era luminat. Spionul răspunse:

- Da... Da... Şi acum unde e?

Cine? Ana? Sau sprâncenatul? Murea de curiozitate...

- ... Aha... Ceva veşti despre partea franceză?... Da, ştiu; într-un sfert de oră mă duc acolo şi lămuresc lucrurile... Da... Da. Vorbim.

Şi-atât. Bărbatul de pe scaun oftă greu:

- Popescu. Cică partea franceză a pierdut-o. Zice că Ana le-a făcut un balamuc monstruos în public şi i-a "indisponibilizat" pe amândoi în mai puţin de zece minute.

- Zece minute? Le-a fost jenă să recunoască c-au fost doar cinci!

- Nu ştiu, dar acum a dispărut. Nimeni nu ştie unde e.

Se încruntă scurt:

- A dispărut cu tot cu copii?

- Bineînţeles! Mai multe amănunte n-avea nici el - că cică era balamuc mare la partea franceză iar ăla i-a vorbit scurt şi expeditiv. Mi-a zis că mă aşteaptă poliţia la giratoriul ăla ca pe-un măr copt!

- Păi te duci imediat! Stai aşa!

Legă bandajul şi luă sticla de rachiu. O desfăcu... şi zâmbi:

- Tu primul, Părinte!

Aleodor era uimit... şi buimac rău... El îi întindea sticla, spionul n-o lua...

- Hai, mă! Ia o duşcă!

"Da' hai mai repede - că dacă te dumireşti, mă baţi în faţa subalternilor! Şi e nasol de tot!" Îl mai îmbie o dată:

- Cel mai bun anestezic! Bagă!

Aleodor bău o duşcă; luă şi el o înghiţitură şi zâmbi:

- Şi-acum te-am botezat "Părintele". Vii din şatra lu' Popoiu, eşti sufletu' comunităţii şi tu le dai tuturor prima împărtăşanie. Şi ultima. De-acu', eşti Aleodor "Părintele" - indiferent dacă-ţi place sau nu.

Spionul avea o mutră taare lungă! Mama lui Graţian rânjea, încântată că asistase la botez... Biinee! O să-i spună ca la ţânci!

- Nu există consilier al lui Ştefan fără botez. Şi fără nume de botez. Tu tocmai ţi-ai primit numele - aşa că bagă a cincea spre giratoriul ăla. Şi nu te îngrijora, că-l informez eu pe şefu'! Hai, Părinte - spor!

Îl mâna spre uşă... Femeia se grăbi să iasă:

- Stai să-i dau o bluză, ceva! Unde-l trimiţi aşa, căpitan cu banderolă?

Aleodor începu să râdă; el râdea deja - şi mai lua o duşcă de rachiu... Spionul scoase din nou telefonul. Lăsă sticla şi scoase şi el mobilul - trebuia să-l sune pe Ştefan... Dar întâi trăgea cu urechea...

- Aha! Bun - foarte bine! Dă-mi-l imediat pe mail! Sper că nu e-n chineză!... Hai - imediat!

Deci primise înregistrarea convorbirii dintre Orléans şi Cannes...

Perfect! Apăsă butonul verde. Suna... Ofta greu, pentru că suna - iar el n-avea veşti bune...

Ştefan

Mobilul oficial vibră în buzunar; mişcarea aia slabă îi şterse din minte subiectul de conversaţie, aşa că amuţi... Dorel redeveni serios:

- ... Ce s-a întâmplat?

Ridică mâna şi-l opri; scoase mobilul... Diamant era. Adică telefonul lui Diamant. Îi era frică să răspundă...

La naiba! Apăsă butonul verde:

- Da.
- Noi am terminat aici.
- Ce-aţi terminat?
- Împuşcăturile. Avem doi răniţi mai serios, plus o zgârietură la Aleodor. Ei au patru răniţi mai serios şi doi morţi. Şi pe sprâncenatu' împuşcat în braţ.

Cum-cum? Îl împuşcase pe Cheng? La naiba! Sări în picioare:

- Şi Ana? Copiii?
- N-au venit.

La dracu! Ţâşni spre ieşirea din spaţiul terasei, ridicând vocea în romanes:

- Cum n-au venit, mă?
- Nu erau la locul de întâlnire - şi nici pe traseu. Ne-am întâlnit cu chinejii în rond şi ne-am "salutat" vreo cinci minute; după care ei s-au uşchit când au auzit poliţia. Eu am trimis imediat toţi oamenii pe străduţe, radial, s-o caute.
- Diamante, nu se poate! Au fost acolo! Eu sunt sigur că au fost acolo!
- De-acasă au plecat sigur; dar nu mă întreba unde sunt acum. Aleodor a vorbit cu omu'; cică şefa le-a făcut ălora un balamuc monstruos în public şi i-a "indisponibilizat" pe amândoi în mai puţin de zece minute. Iar din momentul ăla, ei au pierdut-o.

Nu se putea! Cum s-o piardă? Erau un serviciu de spionaj francez! Ăia nu pierdeau oamenii aşa, în cinci minute! Se trânti la volanul BMW-ului:

- Cum s-o piardă, mă? Cum să piardă trei oameni?
- Nu ştiu. Oricum, ăia nu ştiu unde e şefa acum. Iar la partea franceză e balamuc mare - că am făcut ca toţi dracii p-aici, şi noi, şi chinejii!

Răsuci cheia în contact iar portiera din dreapta pocni - aşa că demară, simţind că ochii i se umplu cu lacrimi:

- Mă, tu eşti dement? Cum adică, au pierdut-o?
- Şefu'...

Corect - punea întrebări tâmpite... Roşcata anunţă scurt:

- Mail de la Aleodor. Înregistrarea discuţiei Orléans-Cannes.

Bun! Era important să ştie ce transmisese Cheng! Acum, să-i dea şi el ordine lui Diamant!

- Diamante, nu te clinteşti de-acolo până nu afli unde e familia mea! Ai auzit, mă?
- Da, şefu'.
- Stai acolo, cu Aleodor cu tot, şi faci ce dracu-oi face şi-mi spui unde mi-e familia! Că vă ia mama dracului pe toţi!

Şi gata! Apăsă butonul roşu, apăsă frâna... îşi acoperi încet faţa cu palmele...

Nu-i venea să creadă! Pur şi simplu, nu-i venea să creadă!... Ştiuse, încă de aseară, că astăzi va fi trist - dar îndrăznise să spere că soarta se putea schimba într-o clipă...

Auzea claxoanele - dar nu putea reacţiona...

- ... Un anume Cheng i-a spus lui Jun la telefon că şi noi, şi ei au morţi şi răniţi. Nu cred că ea s-ar fi apropiat de aşa teatru de război cum descrie omu' ăsta aici...

Cheng... Jun îşi trimisese omul de încredere cu ordine clare. Iar ăla executa ordinele punct cu punct, cuvânt cu cuvânt şi paragraf cu paragraf. Aşa că fusese un adevărat teatru de război acolo. Cheng nu-şi mintea niciodată şeful; iar dacă-i spusese despre morţi şi răniţi...

Trebuia să accepte realitatea - pentru că n-o putea schimba nicicum. Dacă stătea acolo, în mijlocul şoselei, şi-şi acoperea ruşinea cu palmele, nu se-ntâmpla o minune. Aşa că ridică palmele de pe faţă şi apucă volanul. Şi acceleră uşurel...

N-avea cum să schimbe trecutul; dar de viitor se putea ocupa "din plin"! Oftă greu... şi-o informă:

- Nu ştiu cum dracu au aflat chinezii de rond - dar acolo şi-au dat întâlnire. S-au împuşcat vreo cinci minute. Aleodor e rănit, Cheng e rănit - şi ceva îmi spune că Diamant e răspunzător pentru asta...
- Cheng e şef de echipă?
- Cheng e consilierul lui Jun. Eu îi spuneam, mai mult sau mai puţin în glumă, "Buldogul".
- Da' Cheng ăsta nu stătea la Cannes, cu Isamu? Că aşa ziceau toţi - că Jun stă la Nisa iar Cheng stă în biroul tău, la Cannes!

Ptiu, drace! Corect! Iar asta însemna că serviciile francezo-române chiar minţiseră chinezii cu televizorul - iar el dăduse dovadă de tâmpenie colosală...

- ... Am spus o prostie?
- Nu; tocmai mi-ai explicat de ce n-or s-o găsească.
- Şefu', te rog io mult - nu mă mai fierbe aşa!
- Cheng stă la Cannes, cu Isamu. Când au fost informaţi că Diamant aterizează în Orléans, Cheng a fost urcat într-un elicopter şi trimis val-vârtej acolo. Ca să facă atâta amar de drum în două ore, elicopterul ăla a fost forjat serios... Sunt sigur că ăla a ajuns "la limită" - aşa că a apărut la giratoriu cu elicopterul. Şi cum e consilierul lui Jun, nu călătoreşte neînsoţit. Ana mea a văzut azi un cârnat imens de interlopi români, un batalion de dube chineze şi două elicoptere negre burduşite cu chinezi. Ştii unde e soţia mea acum? Foarte-foarte departe de locul unde s-au întâlnit forţele astea!

Tânăra oftă greu, din suflet parcă...

- Acum, Diamant o caută pe străduţele alea - dar mă îndoiesc că mai e în oraş.
- Şi-asta înseamnă că a pornit spre Paris, nu?
- Asta înseamnă orice. Inclusiv că a hotărât să pornească singură spre România. Germania-Austria-Ungaria-România: cel mai scurt drum posibil.
- Eu nu cred asta, şefule.
- De ce?
- Pentru că te-am auzit zicând că "au pierdut-o". Te refereai la oamenii francezilor, nu? La ăia doi inspectori...

Aprobă scurt iar Roşcata turui:

- Ăia voiau ca ea să rămână ascunsă cu copiii - că dacă voiau să ţi-o dea ţie, o duceau azi la aeroport iar Diamant nici nu mai cobora din avion! Cred că au încercat s-o oprească. Iar şefa am senzaţia că îţi seamănă mult - care nu-i cu ea, e împotriva ei. Mi-e că le-a făcut balamuc şi-a pus oamenii de pe stradă să cheme poliţia, după care a încercat să se întâlnească cu Diamant şi n-a reuşit... Eu nu cred că şefa o să se apropie de graniţele alea filate şi controlate de colegii ălora doi. Eu cred că o să-şi amintească ce mi-a zis mie în Lyon - şi-o să accelereze până-n Paris. Acolo o să "piardă" maşina, că o ştiu franţujii... Şi-o să stea cuminte până se termină războiu'.
- Fă, ai înnebunit? Cum să stea cuminte până se termină războiu'? Eşti dementă?
- Nu - da' nu cred că ea o să vrea să ştie ce urmează după elicopterele alea.

Aici avea dreptate... Frână în parcarea hotelului şi coborî:

- Mergem glonţ în cameră şi punem cap la cap veştile. Şi ne lămurim cum a fost - ca să ne putem face planul mai departe. Nu cred că francezii mă mai ajută. Şi nici nea Nicu nu-mi va mai zice nimic. Va trebui s-o găsesc singur.
- O s-o găsim. Dacă ajunge în Paris şi închiriază o cămăruţă într-o suburbie liniştită, o să se liniştească şi ea. Şi-o să ne contacteze. Şi te rog din suflet, şefule - data viitoare, trimite-mă pe mine!
- Data viitoare mergem amândoi.

Aşteptau în faţa liftului... El se simţea incredibil de calm, de vreme ce tocmai calculase că făcuse o tâmpenie monumentală şi pierduse foarte multe avantaje... Se aplecă şi-o pupă în creştet:

- Bravo, fă!
- Da' ce-am făcut?
- Las' că afli tu!

O să afle ea... altă dată! Intrară în cabină; apăsă butonul şi-o anunţă şi pe ea:

- Mâine dimineaţă plecăm la Nisa.

Ochii albaştri îl priviră lung... şi reveniră spre uşi:

- Da, şefu'.

... Îi plăcea de ea. Îi plăcea la nebunie de consiliera lui mică şi roşie toată - şi deşteaptă şi inspirată... Dacă ea nu s-ar fi grăbit să pună întrebări cu voce tare şi să caute răspunsurile cu voce tare, el şi-ar fi descărcat furia pe Philippe - şi-ar fi făcut-o în mijlocul oraşului. Fusese însă preocupat cu cuvintele ei. Se mai calmase, oricum! Acum, de exemplu, în ciuda eşecului total, n-ar fi redecorat totuşi bunătate de hotel...

Diamant

Rachiul ăsta era tare bun! Se oprise după a treia duşcă - şi nu se simţea obosit, ci perfect remontat! Parcă băuse Red Bull, nu tărie! Era ciudat...

Oricum, citise cu maximă atenţie discuţia dintre sprâncenat şi Jun Chèn. I se păruse un pic... dezechilibrată. Jun răcnise, Cheng vorbise normal. Jun spusese "Du-te", Cheng ăla spusese "Ba pe-a mă-tii!" Foarte-foarte dezechilibrată discuţie...

Ei nu aveau morţi; ei aveau doar doi răniţi. Lupta fusese ciudată - în sensul că chinezii fuseseră mult mai bine aşezaţi, mult mai bine protejaţi, dar aveau pierderi mai mari. Era ceva în neregulă acolo... Aşa cum era în neregulă şi "ei nu respectă nici o regulă, nici un ordin", nici "şi ei au răniţi şi decedaţi", nici "am văzut de sus maşinile de poliţie" - fiindcă ei plecaseră înainte să apară poliţia... Ca şi cum Cheng ăla îşi cam trombonea şefu'! Nu voia să-şi bage-n cap asemenea socoteli - că sprâncenatul era periculos şi aveau deja multe de-mpărţit, ei doi. În plus, dacă se-apuca de calculat şi descoperea că Cheng trăgea acum spre Isamu fiindcă zilele lui Jun erau numărate iar Isamu îi succeda la tron...

Nu făcea calcule chiar atât de complicate; făcea unele simple, care-i priveau strict şi personal. Oftă scurt:

- Graţiane, anunţă tot oraşul: pun premiu 50.000 de euro pentru omul care mă va duce la franţuzul brunet cu X5.
- Gata, şefu' - acu' se transmite!
- Şi pune-ţi oamenii să supravegheze cu maximă atenţie ieşirile din oraş.
- Pe-asta am făcut-o deja.
- Bun. Ceva veşti de la Aleodor?
- Nu, dar mi s-au întors nişte băieţi de la faţa locului şi mi-au zis că Aleodor se descurcă de minune. Cică le dă ălora nişte pălmi verbale, de nici nu-l recunoşti! Parcă-i alt om!
- Este alt om. E botezat acum.
- Aa, ce bine! Şi ce nume a primit?
- Părintele. Puteţi să-i ziceţi "Popă" când vă-nfurie...
- Ei, n-o să fie cazul! E un tip OK, să ştii!
- Ştiu. Puteam să fiu rece acum, dacă nu era el.

El fusese sincer - dar spusese lucruri pe care nu le mai spusese până acum, aşa că Graţian nu răspundea... El rememora scena şi-şi amintea că spionul îl dusese la gard, spionul trăsese în chinezii din parc şi-l "servise" cu foc de acoperire - deşi fusese rănit...

Oftă greu şi începu un mail nou - trebuia să-şi pregătească raportul. Unul foarte, foarte complex, complet şi elaborat, care să-l salveze de la avertizarea sângeroasă...

Ana-Maria

Se apropia de intrarea în Chevilly. În maşină era linişte - şi tot atât de linişte era şi în afara ei. Nu părea s-o urmărească cineva... Copiii se liniştiseră. Nu mai plângeau. Nici nu vorbeau. Nu voia să se întoarcă să vadă ce fac, ca să nu facă vreun accident tocmai acum...

Gata! Puse semnal stânga şi depăşi banda continuă. Şi opri "birjăreşte", cu botul în tufişurile dese. Se întoarse spre banchetă... Léon adormise; Florentina se uita lung, fix, pe geam... Şopti:

- Lasă prinţul acolo şi hai să mă ajuţi.

Fusese împăciuitoare - dar prinţesa era supărată rău... Îşi luă "butaforia", coborâră, încuie maşina şi scoase roata de rezervă din portbagaj. O sprijini de maşină şi se aşeză pe vine în faţa numărului:

- Şi-acum aşează-te lângă roată aşa cum trebuie ca să nu mă vadă nimeni ce fac.
- Da, mami.

Florentina ţinea roata; ea deşuruba repede-repede numărul de înmatriculare...

- ... Mami...
- Da.
- ... Să ştii că n-am vrut să iasă aşa. Da' mi-e dor de tati!

Înşuruba cât putea de repede numărul de înmatriculare nou... Oftă greu:

- Ştiu. Şi mie mi-e dor de el - că altfel vă băteam la fundul gol când v-am auzit că vreţi în parc şi vă legam fedeleş în casă când plecam la cumpărături. Şi eu am sperat că de data asta o să funcţioneze. Numai că n-a funcţionat - ba a fost mai rău...

Florentina nu continua discuţia... Luă unul dintre abţibildurile cu flori şi-l lipi pe portbagaj:

- Uită-te discret dacă e cineva prin zonă cu ochii pe noi.

Luă încă unul, să-l pună pe aripa din dreapta. Mm, ce prăfuită era maşina! O ştergea cu palma, că n-avea timp să caute o cârpă...

- Nu e nimeni.
- Bun!

Lipi floarea şi apucă roata:

- Hai şi în partea cealaltă.

Acolo era mult mai simplu - tufişurile alea mari o mascau foarte bine. Florentina stătea cuminte lângă roată; ea încerca să desprindă şurubul ăla fără să-l rupă - că nu luase în calcul hazardul şi n-avea nici un fel de soluţie de lipt la ea... Decise să vorbească în romanes:

- Prinţeso, trebuie să discutăm o chestie.
- Da, mami.
- ... Bărbatul cu X5 este spion francez. Aşa cum nea Nicu era spion român.
- Am înţeles.
- Omul ăla, împreună cu femeia, ar fi putut să ne ia de la casa unde-am stat şi să ne ajute să ajungem la tati. Sau la Diamant. Sau la aeroport, ca să ne întoarcem în România, la tataia Dumitru. Omul ăla ştie tot ce s-a întâmplat până acum în războiul dintre tati şi Jun. Şi nu ne-a ajutat cu nimic. Femeia ne-a păzit casa iar el m-a păzit până la Carrefour şi înapoi. Ştii ce înseamnă asta, da?
- Da.
- Ce? Spune, ca să fiu sigură că ai înţeles.
- ... Că trebuie să rămânem ascunşi.

Şi-o spusese cu o voce tremurată... Oftă din nou şi se ridică:

- Exact. E periculos să fim acum aproape de tati. Şi e periculos să călătorim până în România. Cu avionul nu putem să mergem, pentru că ne trebuie acte...

Şterse repede-repede capota; dezlipi cea mai mare floare şi-o lipi exact în mijloc! Şi îi dădu şi ei două floricele mici:

- Pune şi tu. Aşa că o să mergem la Paris, o să găsim un loc unde să stăm şi-o să aşteptăm să treacă timpul.
- Da, mami.
- Şi eu aş vrea să pot să mă întorc lângă tati; dar... Dar cred că o să treacă mult timp, până să reuşim să fim iar împreună.

Lipea şi fluturaşi. Erau frumoşi. Dădeau foarte bine pe fond negru.

Florentina nu spunea nimic...

- În seara asta, dormim unde putem; iar mâine o să închiriez o garsonieră, la periferie. Iar după aceea, mâine seară, ne schimbăm înfăţişarea - toţi trei.

Prinţesa nu comenta...

- Voi vă tundeţi iar eu mă vopsesc blondă.

Se pregătea să-i altoiască două la fund şi să înăbuşe protestul - dar uite că Florentina tăcea... Lipi şi ultimul fluture şi descuie maşina:

- E perfectă. Haide.

Florentina urcă în spate; ea se repezi spre tufişuri - şi aruncă hârtiile cât mai departe, după verdeaţa deasă. Reveni la maşină... se aşeză pe pământ, lângă tabla neagră...

Nu ştia dacă Ştefan venise azi în Orléans. Bănuia că nu; adică presupunea că nu! După tam-tam-ul din Lyon... În bilet scria că ea trebuia să se întâlnească cu Diamant. Aşa că Ştefan era undeva în Franţa... dar nu în Orléans. Aşa că el era bine. Şi Diamant era bine - cumnatul ei purta vestă antiglonţ şi avea un simţ al autoapărării foarte bine dezvoltat. În plus, fusese însoţit de nişte limuzine pline cu băieţi de la curăţenie - şi de-ai lor, şi de-ai altora! Aşa că şi el era bine...

Nu ştia foarte multe lucruri despre acţiunea de azi - şi nici despre "starea războiului" nu avea cine ştie ce informaţii. Aşa că o să ajungă la Paris, o să contacteze un cunoscut şi-o să afle mai multe...

Scoase telefonul şi oftă greu... Da - era mai bine aşa. Trebuiau să ştie şi ei că ea şi copiii erau bine - şi că n-avea rost să-i mai caute ei, pentru că vor fi de negăsit. Tocmai ca să nu-i mai caute ei - şi să nu se mai împuşte nici cu chinezii, nici cu francezii, nici cu africanii... Aşa că se răsuci, deschise portiera şi trase rucsacul. Avea acolo, în buzunarul exterior, două cartele prepay nou-nouţe...

Dezmembra telefonul... Schimba cartela - şi-şi trăgea nasul, pentru că-i venea să plângă...

Îşi va ruga soţul să n-o mai caute. Iar Ştefan nu-i refuzase niciodată nici o rugăminte. Va rămâne acolo, în Paris... şi va risca. Ea nu ştia cum se schimbaseră lucrurile în "aritmetica" afacerilor soţului ei. Se baza pe faptul că nu era fraieră - şi va trage ea unele concluzii, după ce va observa unele indicii...

Îi era dor de el - dar îl va ruga să n-o mai caute. Cu riscul ca el să interpreteze...

Şi-acum... Şi-acum, formă prefixul ţării... Nu, n-avea curaj să afle dacă Diamant purtase azi vesta antiglonţ. Aşa că formă numărul lui Florentin, pe care nu-l uitase... Suna...

"Pentru mine, voi două sunteţi moarte. Dacă am însemnat vreodată ceva pentru tine, te rog să faci cumva să nu înviaţi." Vedea cu ochii minţii hârtia aia! Vedea cu ochii minţii scrisul lui, un pic nesigur...

Suna... Îşi amintea cum îl privise pe colonelul Nicolae Ceauşescu şi-i zâmbise, foarte sigură pe ea, atunci când spusese "Nu vom învia niciodată pentru el"... Îl privise drept, fericită că în sfârşit fetiţa ei era a ei - şi se repezise să spună...

Auzi un păcănit scurt - şi-apoi vocea lui, serioasă:

- Da.

Înghiţi greu... şi încercă să vorbească îndeajuns de tare şi de repede ca să n-o înece plânsul:

- Spune-le că-i rog să nu mă mai caute. Întâi să-şi rezolve problemele. O să-i caut eu.

- Bine.

Răspunsul lui venise extrem de repede - semn că se aşteptase ca acel "cârnat" de cifre să fie numărul ei de mobil. Şi cum Florentin nu mai spunea nimic... Apăsă butonul roşu. Că nu voia să învie. Nu voia să fie o povară pentru omul care-o salvase atunci de la moarte...

Se grăbi să se ridice şi urcă la volan. Porni motorul, se asigură din scurt... Traficul era incredibil de lejer - de parcă nici un parizian nu-şi petrecuse weekend-ul la casa de vacanţă sau în drumeţie, sau în vizită la rude... Accelera... Atinsese 80 km/h; aşa că deschise geamul doar cât să arunce telefonul. Şi-l închise. Şi se concentră asupra drumului - se ducea la Paris.

Florentin

Rămăsese cu telefonul la ureche. Deşi o auzise închizând, el rămăsese cu telefonul la ureche... şi parcă aştepta să mai spună ea ceva... Orice...

Oftă greu şi se ridică:

- Năşico, cred că ai o problemă mare.

Bambina se uita mirată la el. De lângă Bambina, cele două femei îl priveau lung...

- Hai în birou, să-ţi spun ce problemă mare-mare ai.

Femeia se ridica greu; în spatele ei, Crina şi Violeta se priveau lung, mirate de mutra lui şi cuvintele ciudate... Nu-şi făcea griji în privinţa lor - că doar îl lăsa pe Roberto aici, cu ele! O urmă pe Bambina, închise uşa şi-o încuie:

- Sună-l pe Dobre.

Naşa lui se încruntă rău:

- De ce, mă?

- Pentru că au eşuat. Tocmai m-a sunat, să-mi spună să le transmit un mesaj.

Bambina era vişinie; răsfoia agenda... Îi forma numărul de pe telefonul ei... Primi aparatul. Suna. El aştepta, calm... Aparent calm, pentru că vocea aceea îi răscolise amintirile... Amintiri frumoase, din apartamentul doamnei Zorilă, de pe vremea când lipeau ecografii pe cartonul de pe perete şi erau fericiţi... La dracu!

- Da!

Măiculiţă, ce răcnise! Decise să-şi păstreze calmul:

- Salut. Titel?

- Da. Tu cine eşti?

Individul era isteric - şi răguşit. Semn că aflase deja despre eşec, de vreme ce era în mijlocul activităţii şi urlase ordine şi dispoziţii până acum. Se prezentă deci corect şi intră în miezul problemei:

- Florentin Manolache sunt. Am senzaţia că n-au reuşit.

- ... Şi ce te face să crezi asta?

- Faptul că tocmai m-a sunat. Şi dădea să plângă.

Titel răcni de-i ţiuiră instantaneu timpanele!

- Bă! Ia, linişte!

Şi-acum "revărsă" asupra lui calm şi lapte cald şi miere multă:

- Zi-i Florentine - te-a sunat Ana?

- Da.

- Şi ce-a zis?

- Că îi roagă să n-o mai caute. Să-şi rezolve problemele mai întâi. Şi că o să-i caute ea.

Titel tăcea... Oftă greu:

- Dădea să plângă. Ce dracu s-a întâmplat?

Bărbatul reveni la urletele răguşite:

- S-au împuşcat cu chinezii, ca dementii! Măcel au făcut acolo! Război urban! Toată zona e sigilată de poliţie şi de criminalişti! E ca la nebuni!

Mda. El unul se lămurise. Greşise enorm atunci când decisese să-l ajute pe cretinul ăla! Aşa că nu se mai putu abţine - ridică şi el vocea:

- Eu am auzit-o plângând - şi se auzea trafic în fundal. Aşa că a aflat şi ea ce s-a întâmplat acolo.

- Ea n-a venit la întâlnire!

Ei, pe dracu! Cine - ea, să rateze o întâlnire cu Ştefan? Nee! Mârâi printre dinţi:

- N-o mai căutaţi! Nu vă mai apropiaţi de ea! Lăsaţi-o să se ascundă! Lăsaţi-o în pace! El s-o lase în pace! Ce dracu vrea, să-i sape groapa?

Şi cum tocmai îşi amintise de cretinul ăla, apăsă butonul roşu şi se concentră asupra rostirii corecte a celei mai elaborate înjurături în ţigăneşte care se inventase vreodată...

Diamant

Sufrageria lui Graţian era "ca-n filme". În spaţiul ăsta meschin se

înghesuiau acum şase inşi - şi toţi aveau treabă aici! Pe masă erau patru laptopuri, plus al lui. El stătea pe-un scaun - îi trimisese lui Ştefan raportul referitor la aterizare, cină şi împuşcături şi aştepta acum concluziile şi dispoziţiile lui. Dar ceilalţi parcă nu-şi permiteau să stea jos lângă el...

N-o găsiseră pe Ana. Şi nici pe omul cu X5. Nici nu mai spera s-o găsească pe ea! Era evident că plecase din Orléans. Dar unde se dusese, rămânea un mister... Diseară, la zece, floricica roz va fi adusă la Graţian acasă şi va spune totul. Momentan, era ascunsă bine. Îi era lui frică să le ordone s-o scoată de-acolo - pentru că încă nu dăduse de insul cu X5...

Mobilul oficial începu să piuie. Îl luă... şi oftă greu: acum or să-i ţiuie urechile! O să audă cuvintele lui Leonard, răcnite de Titel...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- L-a sunat pe Florentin.

Cum-cum? Poftim?

- I-a spus că vă roagă să n-o mai căutaţi şi să vă rezolvaţi mai întâi problemele. Şi că o să vă caute ea.
- ... Titele, fii serios! Cumnată-mea să spună aşa ceva?
- Da. Popescu se zbate chiar acum să obţină înregistrarea de la Vodafone. Probabil că nu va reuşi decât mâine pe la prânz; dar numărul de telefon o să-l primesc din moment în moment!

Numărul ei de telefon? Oo, Doamne! N-aveau ei aşa noroc... Dar oare chiar aşa spusese Ana? "Nu mă suna, te sun eu?" Aşa-i transmisese ea lui Ştefan? Hm! Nu prea ştia ce să zică...

- Ţi-am spus - ca să ştii. Imediat cum primesc ceva, vă trimit şi vouă. Cunoscându-l pe Ştefan, cred că e bine să ştii dinainte unele lucruri, ca să-ţi pregăteşti unele cuvinte...
- OK; mersi.
- N-ai de ce. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... De ce Titel îşi începuse convorbirea cu o informare promptă şi-apoi îl periase? Că treaba aia cu "să ştii unele lucruri, să-ţi pregăteşti unele cuvinte" suna a "ia uite cum te ajut eu benevol şi cu multă plăcere". Ce voia Titel să obţină? În fine...

Scoase telefonul special şi începu să aştepte, cu ochii la mail.

Deci Ana îl sunase pe Florentin... De ce? Pentru că el scrisese biletul? Pentru că nu voia să-i sune pe ei - pe el sau pe Ştefan? De ce îl sunase tocmai pe Florentin? Asta o să se-ntrebe Ştefan - la întrebarea asta trebuia să aibă el răspunsul corect.

Aha! Venise mail-ul! Doamne, ăştia erau nebuni! Scriseseră numărul ei de telefon chiar acolo, la începutul mail-ului! Se grăbi să-l apeleze pe Ştefan; suna...

- Da, vere.
- Am numărul ei.
- Ce număr?
- L-a sunat pe Florentin, acu' vreo zece minute. I-a spus că ne roagă să n-o mai căutăm şi să ne rezolvăm problemele mai întâi. Şi-a zis că o să ne caute ea.

Şi-acum aştepta să audă urletul şi zgomotul de casă demolată dintr-un singur pumn...

Ştefan

Deci Ana îl sunase pe Florentin... Stop! De unde-l sunase?

- De unde l-a sunat?
- De pe un mobil.
- De unde ştii?
- Am numărul în faţa ochilor.
- Dă-mi-l.
- Ţi-l trimit chiar acum pe mail.

Ridică vocea la el:

- Spune-l!

Întinse mâna spre Roşcată şi primi imediat mobilul ei! Diamant dicta, el apăsa cifrele...

- Aşteaptă.

Buton verde... Nu - avea telefonul oprit. Oftă greu:

- Are telefonul oprit. Veşti despre ea ai?
- Nu - absolut nimic. O căutăm cu efectivul complet, dar nici urmă de ea.

Îngustă ochii... şi mârâi printre dinţi:

- Stai acolo şi afli unde a stat şi cum de-aţi reuşit s-o pierdeţi din nou. Clar?
- Clar, şefu'.
- După aia, vorbim. Nu înainte; după ce afli ce s-a întâmplat, vii la mine şi-mi dai raportul.
- Am înţeles.

Închise şi oftă din nou... şi-i făcu Roşcatei semn să se aşeze lângă el:

- Am nevoie de un total - şi de-o concluzie. Dar nu mă pot concentra. Ai aflat toate veştile şi ai citit raportul lui Diamant. Fă tu totalul şi concluzia.

Privea lung ochii albaştri, panicaţi... Încerca să-i arate că e calm, că se controlează admirabil, că n-o supune unui test ci doar are nevoie de ajutorul ei... Tânăra şopti:

- A fost acolo - iar dacă ar exista camere stradale, am vedea clar BMW-ul parcat pe-o străduţă laterală. A văzut o parte din ceea ce s-a întâmplat; că n-a fost în rond, să vadă acţiunea din toate planurile. Dar de auzit, sigur a auzit toate împuşcăturile. Adică mă îndoiesc că risca să plece de-acolo în timpul luptei - adică înainte să plece elicopterele... Că alea ar fi putut s-o vadă de sus...

Aprobă...

- Şi cred că s-a folosit de faptul că e la periferie - şi-a ieşit din oraş cât mai repede. Şi abia după ce a ieşit, a dat telefonul ăla. Dar de ce nu te-a sunat pe tine?!
- Pentru că nu-mi ştie telefonul pe de rost.
- Şi pe-al lui Florentin îl ştie?
- Da.

Era mirată...

- Florentin şi-a luat numărul ăla de mobil când s-au mutat împreună cu chirie. Trăiau din salariul ei şi din ce "ciugulea" el; şi cum el îşi căuta serviciu, şi-a luat un mobil... pe care ea îl suna zilnic, formându-l la un telefon vechi cu disc...

Roşcata zâmbea, "luminată" de acea explicaţie simplă... Îi făcu semn să continue - iar ea continuă:

- Când a plecat spre întâlnirea cu Diamant, era pregătită să se întoarcă la tine - aşa că şi-a luat din casa aia tot ce-i trebuia. După ce a văzut sângele curgând şi chinezii survolând-o la joasă altitudine, cred că a ţâşnit spre ieşirea din oraş. Şi să ştii că eu o ţin pe-a mea - s-a dus glonţ spre Paris. Acolo mi-a zis mie că se duce - şi într-acolo a ţintit zi de zi, până acum! Numai că s-a tot oprit, că poate-poate...

Aprobă încet... şi, pentru că ea n-o cunoştea pe Ana aşa cum o cunoştea el, decise să continue el:

- Acum nu se mai opreşte. S-a speriat rău - pentru că inspectorii ăia doi care-au păzit-o i-au dat un fals sentiment de siguranţă. Şi exact când a avut nevoie de ei, n-au ajutat-o. Au lăsat-o singură, cu copiii în maşină, să audă războiul şi să vadă sânge pe asfalt. Atunci când s-a întâmplat asta, Ana mea...

Nu putea să rostească cuvintele alea; nu putea să-şi accepte eşecul, compus din mii de prostii mari şi mici - toate făcute de el. Aşa că schimbă un pic tema discuţiei:

- Avem numărul ei de telefon - deşi am sentimentul că, după ce foloseşte o cartelă, o aruncă imediat. Tot ceea ce mai putem să obţinem acum este adresa unde a locuit.
- Pe de-o parte, poate ne-a lăsat un bilet sau un semn acolo! Pe de altă parte, dă bine în ochii şefilor să investigăm discret şi cu folos.
- Şi-i umple pe chinezi de spume şi hepatită. Scrie-i lui Diamant ce-are de făcut - eu comand cina.

Se ridică şi îşi înăbuşă oftatul - era trist...

Nu-şi regăsise familia. Nu reuşise decât să-i sperie rău pe toţi trei - şi să-i piardă din nou! De-abia se aşezaseră într-o căsuţă discretă, de-abia scăpaseră de chinezi, de-abia primiseră certitudinea celor doi inspectori francezi - că apăruse el şi distrusese totul...

Nu putea să nu se învinovăţească. Era un om drept - îşi asuma greşelile şi-şi primea cu fruntea sus pedeapsa. Cu fruntea sus trebuia "s-o tragă" şi pe-asta; cu fruntea sus trebuia să trăiască zi de zi fără ei, fără să ştie unde sunt, ce fac, dacă sunt bine... Pierduse avantajul lui Moreau; dacă mâine se va duce la el şi-i va cere fotografii cu familia lui, va obţine cel mult un deget indicând spre uşă...

O să comande cina. Adică... Adică, mai bine trimitea un băiat de-al lui Nicu Cărare să le cumpere ceva. Măcar să ştie cine l-a omorât... dacă într-adevăr voiau să-l omoare!

- Şefu', Diamant zice că Popescu îi obţine înregistrarea de la Vodafone, cândva în cursul nopţii.

- S-o trimită în clipa în care o primeşte.

- Şi mai zice Diamant că l-a botezat pe Aleodor. I-a zis "Părintele".

Poftim? O privi lung, mirat... Roşcata zâmbea:

- Zice că l-a împuşcat Cheng în braţ. Rana e superficială; dar e prima, aşa că l-a botezat.

Mda... La urma urmei, Aleodor avea nevoie de "nume de scenă", măcar cât lucra cu ei. Şi se bucura mult să constate că războiul ăla avea şi părţile lui vesele. Se bucura să descopere că ei erau veseli acolo, în Orléans, unde se împuşcaseră cu chinezii parte-n parte şi pierduseră urma familiei lui...

Ieşi şi se grăbi să se apropie de capătul holului - acolo se retrăsese omul lui Nicu Cărare, într-un con de umbră. Nu mai putea să zâmbească...

Diamant

Graţian năvăli în sufragerie:

- În cinci minute, apare şi puştoaica.

Deci o aduceau pe floricica roz. În sfârşit! Omul specialist în portrete-robot se plictisise rău de tot! Intră în mail-ul special şi-i făcu un apel lui Ştefan. Îl invita să-i vadă camera... Aştepta... Aştepta şi presupunea că va vedea un Ştefan albastru-vineţiu şi-o consilieră speriată de moarte - iar în planul doi va observa tapetul jumulit de pe perete şi-o bucată din masa înjunghiată de cuţitul vărului lui... Tânăra intră în cameră - adică fu împinsă în cameră. Era speriată rău! Avea un metru înălţime, vreo 25 de kile şi o aduseseră doi inşi de patru ori mai mari decât ea - plus că stătuse cuminte în ascunziş toată seara...

- Tu eşti floricica roz?

Aproba grăbită cu capul.

- Vino-ncoa.

Trase un scaun lângă el şi-i făcu semn să se aşeze. Ea se conformă. Iar pe ecran apărură sprâncenele încruntate ale lui Ştefan.

Iar în secunda doi, tânăra "se scurse" la propriu pe podea!

Mama lui Graţian se repezi s-o ridice; dar tot unul dintre băieţi o luă pe sus şi-o scoase din cameră. Reveni spre ecran şi oftă scurt:

- Cred că în cinci minute îşi revine.

- Cine ţi-a spus despre telefon?

- Titel.

Vărul lui împinse propriul laptop, ridicându-se - iar el se pomeni faţă-n faţă cu Raina... care oftă greu:

- Ai veşti?

Negă, sorbind-o practic din priviri... I se părea foarte îngrijorată...

- Fă cumva să ai veşti!

- Am pus recompensă pe ăla cu X5. Iar imediat cum îşi revine floricica, o pun faţă-n faţă cu specialistul în portrete.

Se aşteptase s-o vadă oripilându-se; când colo ea se gândea... şi zâmbea slab:

- Bun! Ăla ne-ar prinde tare bine!

- Ăla ştie multe-multe...

- Da' să fii atent când îl vizitezi; că sigur are nişte autorizaţii în alb pe-acasă!

- Stai liniştită, că mă descurc.

Tânăra ridică scurt o sprânceană:

- Ştiu; da' simţeam nevoia să-ţi amintesc...

Ridică şi el o sprânceană. Şi-şi compuse repede fraza-cheie: "După cum vezi, te-am ascultat - şi sunt întreg." Trase aer în piept, iar mama lui Graţian intră:

- Hai, mititico! Hai! Şi nu te mai speria aşa! Bine?

- Bine.

La naiba! De ce n-o mai lăsaseră leşinată încă cinci secunde? Aah! Îi venea să facă "bau" la ea, ca să mai câştige cinci secunde...

Ana-Maria

Parisul era un oraş frumos. Acum, însă, i se părea mult îmbătrânit. Era noapte, iar luminile stradale nu-l ajutau cine ştie ce să pară capitala Franţei...

Oricum, era la periferie. Era unşpe noaptea. Nu voia decât să tragă pe dreapta, să plătească o cameră şi să pună copiii în pat. Şi să plângă; să plângă mult... pentru că pierduse totul şi nu prea ştia ce mai putea să facă...

Aha! O pensiune! Una de-aia de-o stea, cum căuta ea! Parcă maşina şi coborî:

- Hai!

Florentina era pe jumătate adormită; Léon sforăia în toată regula... Îşi luă rucsacul, iar prinţesa luă rucsăcelele; ridică prinţul în braţe şi-i dădu ei cheile:

- Încuie maşina şi hai! Repede!

Florentina se grăbea cât putea ea de tare... Intrară în ceea ce se numea pompos "pensiune", dar era doar o casă cu etaj în pragul prăbuşirii... La vederea ei, femeia se ridică:

- Aoleu! Puneţi-l aici, în fotoliu!

- Lăsaţi, că nu e greu! Vrem o cameră...

- Sigur! 25 de euro.

Oare avea mărunt - sau scotea 500 la ea şi-o băga în toate alea punând-o să deschidă seiful şi să scormonească cinci minute după rest?... Avea. Primi deci imediat cheia:

- La etajul doi, prima uşă de lângă scări.

Nu-i ceruse acte; aşa că luă cheia, mulţumi cu capul şi urcă treptele. Era întuneric beznă acolo...

- Aici, mami.

OK! Îi dădu cheia:

- Ia vezi dacă găseşti clanţa...

Prinţul se îngreunase simţitor. Sau era ea foarte obosită. Oricum, nu mai conta - îi ducea înăuntru şi-o lăsa pe prinţesă de pază. Ea trebuia să mute maşina 100 de metri mai în faţă, eventual în faţa unei alte pensiuni...

Nu putea crede că scăpase atât de uşor de cei doi spioni! Adică de spionajul francez! De nea Nicu, de exemplu, n-ar fi putut scăpa aşa. Ar fi filat-o, ar fi urmărit-o - el ar fi chemat întăriri sau i-ar fi dat maşina în urmărire. Dar ăştia doi cedaseră pur şi simplu - şi-o lăsaseră să plece...

Intrară în cameră iar Florentina se grăbi să aprindă lumina. Camera era mică şi înghesuită - dar era un adăpost peste noapte. Lăsă prinţul pe pat:

- Mă duc să mut maşina. Tu încuie şi păzeşte-l pe prinţ până mă-ntorc. Să laşi cheia în uşă. Dacă bate cineva fără să cânte "Trei iezi cucuieţi", nu răspunzi; iar dacă auzi că încearcă să descuie, suni la 112.

- Da, mami.

- Şi vezi să n-adormi! Că dacă mă laşi să cânt la uşă până dimineaţă...

Ea zâmbea - adică se căznea să zâmbească realist. Florentina n-avea

nici o reacţie... Băgă rucsacul sub pat şi se grăbi să iasă. O auzea pe micuţă încuind...

La vederea ei, femeia se ridică:

- S-a întâmplat ceva?
- Nu. Mă duc să mut maşina.
- Aha.
- Ştiţi cumva de unde aş putea lua ceva de mâncare?
- Dacă sunteţi cu maşina, mergeţi spre centru - şi sigur găsiţi un non-stop sau o terasă!

Aprobă încet cu capul... şi ieşi. Se grăbea - era obosită şi neatentă şi nu voia să rişte... Muta maşina mai în faţă... şi-şi dădea seama că mâine trebuiau să meargă pe jos până aici... Nu - mâine, ea ieşea prima şi aducea maşina în faţa pensiunii. N-o să rişte nimic! După ce văzuse elicopterele...

Viră dreapta şi opri motorul. Era perfect aici! Din strada principală, se vedea numărul de înmatriculare şi floarea de pe portbagaj. Coborî şi porni grăbită spre centru. Aşa, singură, putea "defila" prin faţa a mii de chinezi! Nu-i era frică! Ştia că n-or s-o recunoască! Dar cu copiii...

Căuta un non-stop. Trebuia să mănânce ceva, dacă voia să judece corect şi mâine! Nu-i era foame; dar lipsa apetitului se datora tristeţii, amintirilor... A imaginilor care-i reveneau în minte...

Ieşise într-o stradă importantă. Habar n-avea cum se numea - dar chiar în dreapta vedea o firmă luminoasă cu un curcan mare şi bine rumenit. Era deschis; aşa că viră dreapta...

Ce era chestia aia? Chestiile alea, de fapt! Fluturau în vânt ca o rochiţă din hârtie creponată...

Staţia de autobuz era plină de hârtii şi hârtiuţe. Citea şi nu-i venea să creadă... Mare parte din bileţele erau garsoniere şi apartamente de închiriat; citea şi trăgea concluzia că banii îi puteau ajunge mai mult de cinci luni, pentru că chiriile erau mici la periferie...

Va cumpăra de mâncare şi se va întoarce la pensiune. După ce se culcau copiii, va intra pe Google maps şi va studia Parisul de sus. Va alege o zonă... deşi şi zona asta era sigură atâta timp cât între ea şi punctul în care intra autostrada în oraş erau trei curbe în direcţii variate... I-ar fi prins bine o hartă a metroului...

În fine! Să-şi cumpere ceva de mâncare, să-şi pună fetiţa să se culce şi să-şi facă planul. Şi pe urmă mai vedea ea ce mai făcea!

Raina

Sami

31 mai 2011 - marţi

Isamu

Mobilul lui Jun începu să sune; fratele lui mormăi, absorbit de imaginile de pe ecran:

- Da... Da. A venit Cheng.

Aha! Apăsă prompt butonul care debloca uşa. Şi acum aşteptau...

După ce răcnise la Cheng, Jun nu mai spusese mare lucru. Două cuvinte despre cină, trei cuvinte despre "idioţi" - care scormoneau rahatul prin Orléans de parcă chiar îşi închipuiau că or să-i mai creadă apropo de locaţia unde era acum familia Ionescu... Aşa că preferase să tacă şi el. Era mai bine aşa; mai sănătos. Jun nu-şi descărcase încă nervii...

Paşii urcau pe scări... Cheng intră, lăsă geanta de voiaj lângă uşă şi oftă greu:

- Bună dimineaţa.

- Stai jos şi spune.

Jun îl luase tare; el n-avea de ce s-o facă, aşa că îl salută:

- Bună dimineaţa.

Cheng ridică scurt din umeri:

- Am forjat elicopterele până acolo şi i-am prins exact în mijlocul acţiunii.

- Pune-o pe hartă.

Şi cum o punea pe harta de la calculatorul celălalt, se mută lângă fratele lui... Degetul lui Cheng se mişca repede pe ecran:

- S-au strâns în zona asta - şi-au mâncat aici, unde sunt trei restaurante. La opt fără douăzeci, au ieşit în gaşcă; s-au aliniat cu maşinile pe Rue des Fosses şi-au pornit cu zece la oră în direcţia asta... Huang Fu a trimis trupele să-i întâlnească aici, la giratoriu. Când s-au intersectat, coloana s-a oprit. Cei care trecuseră s-au întors, iar cei care nu trecuseră încă s-au aliniat... Eu am venit pe-aici şi am aterizat în parc. Iar Diamant a deschis ostilităţile.

Jun nu spunea nimic, deşi omul lui făcuse o pauză tocmai bună pentru asta... Cheng continuă:

- Ne-am împuşcat nu mai mult de cinci minute, când Huang Fu mi-a dat raportul. Noi aveam patru răniţi şi doi morţi; iar când l-am întrebat ce părere are, a spus că ne omorâm ca proştii unii pe ceilalţi şi pierdem substanţa - adică locul unde sunt acum femeia şi copiii. Ăia mergeau în partea asta cu un scop - şi cu 10 la oră. De-aici ar fi trebuit s-o preia, din zona asta - şi cred că nici ei nu ştiau punctul exact unde urma să-şi facă ea apariţia. Dar la ce bătălie a fost acolo, el zicea că ea sigur a accelerat deja spre ieşirea din oraş. L-am întrebat care ieşire iar el a spus că habar n-are - dar cu siguranţă o femeie cu doi copii care aude şi vede ce s-a întâmplat acolo o să caute o ieşire din oraş şi-o s-o folosească. În secunda doi, i-a sunat telefonul. Omul nostru i-a spus s-o şteargă de urgenţă de-acolo, pentru că venea poliţia - iar noi avem deja trei minusuri în Orléans, de când cu ultimele afaceri eşuate. Aşa că i-am spus să retragă oamenii. Am decolat... şi cam atât. El mi-a raportat din oră-n oră, de-atunci; la fiecare raport, mi-a spus că românii scormonesc fiecare străduţă din zonă - dar că n-au rezultate.

- Spune-i să continue să-i monitorizeze de-aproape. Unde e cartierul lor general?

Harta se mişca repede-repede...

- Aici, în casa lui Graţian Lunganu', şeful lor cu securitatea.

- Aha... Rana ta cum e?

- Superficială. Dezinfectant şi bandaj...

Jun nu spunea nimic... Cheng nu mai spunea nimic... El nu-şi permitea să scoată vreun sunet... Brusc, fratele lui porni spre uşă:

- Mă duc să mă culc. Să mă anunţaţi, dacă aflaţi ceva nou.

- Bineînţeles.

Uşa se deschise, se închise... Cheng se ridică şi se grăbi spre geanta de voiaj, din care scoase vesta antoglonţ... şi i-o puse în braţe! Da' ce-avea? Buldogul şopti, privindu-l lung:

- Ia examineaz-o un pic!

OK! De ce - avea ceva? O aşeză pe birou, o privi lung per ansamblu... Cheng îi muta mâna acolo unde ar fi trebuit să examineze... Uau! Da' cine-l ciuruise în halul ăla?

- Diamant. După ce l-am împuşcat pe Aleodor în braţ, Diamant a tras şase gloanţe în vestă. Adică a tras până m-am dezechilibrat şi-am căzut în fund. Şi-abia atunci m-a împuşcat în braţ. Diamant Ionescu e nebun!

- Nu - e doar foarte eficient şi se ocupă de "instruirea" subordonaţilor. Şi e crescut de Ştefan - aşa că are aceleaşi principii.

- Eu l-am împuşcat pe Aleodor, el m-a împuşcat pe mine...

Aprobă scurt, încercând să înţeleagă de ce el "apăsase start" şi îl împuşcase pe angajatul SIE altundeva decât în vestă... Cheng evită să-i răspundă la întrebarea aia:

- N-au reuşit s-o recupereze.

- Ştiu. Şi nici nu vor reuşi - nu va mai voi ea să fie recuperată înainte de sfârşitul războiului.

Buldogul tăcea acum... Porni spre uşă:

- Du-te şi fă un duş. Şi trage-ţi sufletul - că nu se mai întâmplă nimic în noaptea asta.

Cobora grăbit treptele... Acum încetinea, pentru că Jun se întinsese pe canapeaua din living şi părea că doarme... Intră în bucătărie şi închise uşor uşa. Luă o tavă, două farfurii...

Îi punea cina pe tavă şi se gândea...

Brusc, buldogul fratelui lui devenise foarte vorbăreţ cu el. Cheng nu era aşa - nu şuşotea secrete pe la spatele lui Jun. El îl iubea pe Jun! Ar fi fost ca şi cum Grasu s-ar fi apucat să şuşotească secrete, despre acţiunile lui Ştefan, la urechea omului lui Leonard Donichioiu! Era împotriva firii! Aşa că încălzea mâncarea şi se gândea...

Cheng putea schimba abordarea cu el pentru că aşa îi ordonase Jun. Cu alte cuvinte, fratele mai mare putea încerca să-şi "lipească" omul de fratele mai mic. Motive erau destule! Fie ca să afle secrete de-ale lui Ştefan, fie pentru a influenţa deciziile... Îl "plantase" la doi metri de el; acum putea să-i ordone să ia un chip uman, care să-l apropie puţin de el... Măcar cât de-o discuţie omenească şi-un schimb sincer de opinii! Dar astea erau subtilităţi pe care Jun le practicase în urmă cu vreo zece ani - când încă nu-şi consolidase teritoriul şi poziţia şi avusese nevoie de mulţi spioni şi multe persoane care să influenţeze discret anumiţi duşmani sau parteneri de afaceri. Asemenea fineţuri erau istorie pentru actualul Jun. Asta însă nu era literă de lege - iar Jun ştia multe moduri de-a influenţa oamenii cu care interacţiona. Şi mai ştia Jun o chestie; ştia că fratele mai mic îl cunoştea bine şi era şcolit chiar de el! A testa pe el tehnicile pe care chiar el i le predase părea o idee stupidă...

Cheng putea însă avea şi alte motive pentru a încerca să-i arate lui partea "umană" pe care-o avea. Mai presus de "buldog", Cheng era întâi şi-ntâi un supravieţuitor. Da, îi era loial lui Jun; dar faptul că îşi netezea încetişor calea spre fratele mai mic nu reprezenta neapărat o trădare a fratelui mai mare! Cheng aflase, din propriile surse, că scaunul lui Jun începuse să se clatine. Acţiona deci în consecinţă - încerca "să supravieţuiască". Dacă şeful cădea, aghiotantul era la mâna celor care vor numi următorul şef. Pentru aghiotant existau trei roluri: cel de aghiotant al noului şef, cel de aghiotant al unui alt şef şi cel de "însoţitor" al fostului şef. Cheng putea încerca să evite cea de-a treia variantă - şi să se lipească de el. Fie că îl vedea pe el şef în locul lui Jun - ceea ce i se părea a fi de domeniul SF-ului! -, fie că întrezărea o posibilitate de împăcare a lui cu Ştefan - şi-atunci se gândea că regele-conte o să-l primească pe-un post de sluguliţă pe aghiotantul celui care fusese şeful mafiei chineze pe Europa de Vest şi care avea capul plin de tactici, informaţii, legături, relaţii... Şi care era docil şi ascultător ca un buldog...

Luă tava şi ieşi. Şi urcă pe vârfuri treptele, zâmbind...

Trebuia să fie atent la Cheng. Buldogul ştia multe şmecherii - şi

era un supravieţuitor prin definiţie. Trebuia să întrevadă cumva motivul pentru care omul ăla şuşotise azi cu el un secret...

Intră şi lăsă uşa larg deschisă. Îi puse tava pe biroul mic şi se aşeză la calculatorul lui Ştefan. Survola şi el harta zonei ăleia... încercând să afle unde era Ana acum, dacă era cu copiii - sau "îi pasase" cumva lungului cârnat de maşini despre care vorbise Cheng... Ana putea fi tentată să-l trimită pe Léon la Ştefan - pentru că Florentina era mare, ştia unele lucruri şi înţelegea de ce trebuia să facă sau să nu facă un anumit lucru. În plus, Ana ar fi fugit mult mai repede şi mai bine cu un singur copil! Nu i-ar fi trimis pe amândoi la Ştefan - pentru că n-avea motiv să rămână ea fugară! Şi probabil că s-ar fi ferit să i-l trimită pe Léon - pentru că atunci băiatul lui ar fi fost la el iar fata ei la ea, iar Ştefan ar fi detonat lumea când ar fi calculat aşa... Şi nici invers n-ar fi avut cum să facă - ea nu putea fugi cu Léon, băieţel năstruşnic de nici cinci anişori care încă mai încerca să desluşească viaţa de zi cu zi...

Cheng intră, închise corect uşa... şi se grăbi spre el! Da' ce-avea? Ce se întâmplase? Chinezul luă mouse-ul, trase harta şi apropie imaginea de parc. Şi-i arătă o porţiune de stradă:

- E unica stradă care are trotuar lat pentru parcare. Când am ajuns eu acolo, aici erau patru maşini. Când am plecat, rămăseseră doar două. Pun gâtu' jos că Ana-Maria Ionescu avea azi, acolo, o maşină neagră. Nu ştiu marca sau modelul. De la distanţă şi în viteză, părea "croiala" clasică de BMW; dar nu garantez că era un BMW. Şi, ştiind că e o femeie cumpătată şi-are doi copii cu ea, cred că a făcut uite-aşa...

Îi arăta cum maşina imaginară intra pe strada aia... Harta se lărgea... se lărgea... Degetul lui Cheng se plimba pe străduţele alea...

- Iar de-aici, de pe centură, n-am nici o idee. Dacă s-a dus spre Paris, a fost isteaţă foc. Dacă s-a dus spre Vierzon, cu ţinta Bourges, a fost genială - că mâine dimineaţă poate să intre în curtea conacului şi să-şi sune bărbatul de pe telefonul fix. Nu ştiu...

Aproba încet... şi-şi dădea seama că Ana n-avea de unde să ştie că Ştefan avea o nouă proprietate, aşa că biata contesă îşi plângea chiar acum amarul într-o pensiune nenorocită din capitala Franţei...

Minimiză harta şi maximiză mail-ul:

- Poftă bună.

- Mulţumesc.

Cheng se grăbea la biroul mic...

Îi făcea jocul. Îi adusese cina - şi nu oricum, ci încălzită şi prezentată frumos, pe tavă! Jun n-ar fi făcut asta pentru nimic în lume! N-o făcea nici pentru nevastă-sa, darămite pentru subalternul lui! Îi răspundea amabilităţii lui Cheng cu amabilitate. Deveneau umani unul cu celălalt... Cel care va ceda primul şi va face propunerea, va pierde. Ştia că el nu-i va solicita niciodată lui Cheng să-l părăsească pe Jun ca să vină lângă el; aşa că aştepta să afle adevărata motivaţie a amabilităţii buldogului...

Ştefan

Privea lung monitorul. Aştepta. Îi trimisese lui Charles Moreau invitaţia să-i vadă camera şi-i făcuse un apel. Acum aştepta. De cinci minute tot aştepta...

Aha! Gata - acum se vedeau! Spionul-şef era negru-vineţiu şi-avea un bot de parcă îl invadase toată armata germană... Nu zâmbi:

- Bună seara.

- Bună seara.

- Bănuiesc că ştiţi de ce vă deranjez...

- Ştiu. Şi nu am veşti despre familia dvs.

Serios? Plecă încet capul, fără să-l scape din privire:

- Sunteţi sigur?

- Foarte sigur. I-a deconspirat pe ambii inspectori care o păzeau şi i-a indisponibilizat la adresă. Aşa că nu ştim unde s-a dus. Şi nici unde e acum. Presupun că a fost din nou în parc. Poate mă lămuriţi dvs...

- În parc n-au fost decât două elicoptere.

- În cazul ăsta...

În cazul ăsta? Bărbatul din faţa camerei ridică scurt din umeri:

- În cazul ăsta, nu ştiu ce să vă spun.

- Spuneţi-mi marca, modelul şi numărul de înmatriculare. Şi spuneţi-mi şi adresa la care au fost indisponibilizaţi cei doi inspectori.

- Nu pot să vă dau aceste informaţii - sunt confidenţiale.

- Presupun că şi numele şi locaţia celor doi inspectori sunt tot confidenţiale...

- Exact. Nu vă pot spune decât starea de lucruri de acum. Am pierdut-o.

Şi părea foarte determinat să-şi susţină afirmaţia aia până la capăt... Se lăsă pe spătarul scaunului:

- Prea bine, dle Moreau. Am înţeles. Şi vă înţeleg poziţia, la urma urmei! Sunteţi într-o situaţie foarte dificilă, care vă pune în posturi nepotrivite...

- În plus, doamna a dat un adevărat spectacol în public. Nu-mi pot compromite oamenii aşa!

- Vă înţeleg. Dar vă spun un secret, dle Moreau. În maximum două luni, veţi fi pus într-o altă situaţie foarte dificilă. Veţi fi în neplăcuta postură de-a mă contacta. Desigur, voi încerca să fac tot ceea ce-mi stă în puteri... ca un bun cetăţean al Franţei. Dar mă tem că nu-mi voi compromite oamenii. Şi nu voi şti nici adrese, nici numere de înmatriculare...

Bărbatul în costum se aplecă spre laptop:

- Să înţeleg că nici n-are rost să vă deranjez; nu?

- Eu nu vă sugerez nimic; nici nu vă garantez că memoria nu-mi va juca feste atunci sau altădată. Doar vă promit că vă voi ţine la curent cu propria investigaţie referitoare la familia mea. Nu de alta, dar lucrurile se mai schimbă. Şi, la un moment dat, poate veţi decide să riscaţi din nou compromiterea unor agenţi.

Spionul zâmbi scurt, forţat:

- Poate.

- Şi poate riscaţi cu folos, data viitoare. Poate-i puneţi s-o ajute să ajungă cu bine acasă.

- "Acasă"?

- Da; acasă la ea. În Bourges.

- Aa, în Bourges...

Hai, gata - că se săturase! Se aplecă şi el spre monitor:

- Sunt un om practic, dle Moreau, iar menuetul ăsta îmi provoacă o greaţă îngrozitoare. Adevărul este că Jun Chèn nu-şi permite să mă omoare, aşa cum nici eu nu-mi permit să-l omor pe el. E o problemă... de ierarhie. Şi de management în afaceri. Managerul bun este promovat; cel slab este schimbat din funcţie. Companiile însă vor conlucra. Întotdeauna. Indiferent de manageri.

- Şi ce-ar trebui să facă şeful bursei, atunci când doi manageri de companii listate nu se mai înţeleg?

- Ar trebui să rămână echidistant şi obiectiv şi să nu se amestece în problemele lor. Dar asta se întâmplă numai în manualele de economie. În ceea ce mă priveşte, cine nu e cu mine, e împotriva mea. Iar pe cei care sunt împotriva mea îi ocolesc cu grijă.

- Dle Ionescu,

- Dle Moreau, Isamu Chèn e împotriva mea. Îl ocolesc. Nu mă interesează ce face el fără mine; mă interesează ce fac eu. Aceeaşi regulă vi se aplică şi dvs.

- Ceea ce nu e foarte corect!

- De ce?

- Pentru că i-am asigurat securitatea doamnei Ionescu şi copiilor până aseară, la opt fără douăzeci, când dânsa s-a luat la bătaie cu oamenii noştri!

- Poate că n-avea nevoie să-i asiguraţi securitatea! Poate că avea nevoie doar să o transportaţi, discret, la aeroport.

- Adică

- Adică o filaţi discret de atâta timp şi n-aţi putut s-o urcaţi într-un avion cu 200 de ţigani repatriaţi? N-aţi putut să-i strecuraţi un bilet în care să-i daţi adresa noii ei reşedinţe? Dle Moreau - haideţi să nu ne jucăm de-a preşcolarii.

Individul tăcea...

- Voi face propria investigaţie. Şi vă voi ţine la curent cu ea. Dar vă asigur că, dacă va fi vorba despre securitatea familiei mele, nu voi apela la dvs.

Moreau ridică din umeri. La ora aia, îi era indiferent...

- La revedere, dle Moreau.

- La revedere.

Log out... Oftă greu:

- Să strângi cu grijă fiecare informaţie şi fiecare probă pe care ţi le trimite Diamant. Să le printezi color când ajungem la conac şi să faci un dosar pe care să scrii "Orléans".

- Da, şefu'.

Oftă greu... Scoase telefonul oficial şi începu să apese... Suna...

- Da, Ştefane.

- Bună seara, tată.

- Bună seara, Ştefane.

Voia să-i spună, dar nu putea să-şi descleştеze maxilarul...

- ... M-a sunat Diamant, pe la unşpe jumate. Mi-a zis ce s-a întâmplat...

"Şi tu ce zici?" Nu putea să scoată un sunet...

- Că-ţi place sau nu, să ştii că e greşeala ta. Era de ajuns să ceri 24 de ore cu familia ta; erai luat discret de la conac, transportat discret la ei, transportat discret înapoi la conac...

Înghiţi greu... şi şopti:

- Ştiu. Şi ştiu că am să plătesc din greu pentru greşeala asta!

- Ei, hai! Nu dramatiza! Sunt sigur că francezii or să-i găsească din nou!

Habar n-avea el... deşi...

- Şi încă o chestie! S-ar putea să te găsească ea pe tine!

Oof! Bietul lui tată încerca să-i ridice moralul - şi-l minţea nu foarte diplomatic...

- Ana nu poate trăi fără tine; aşa cum nici tu nu poţi trăi fără ea. Iar copiii or s-o convingă de fiecare dată să-ţi uite trăznăile şi să se ducă şi la următoarea întâlnire cu Diamant, şi-apoi şi la următoarea...

- Data viitoare, mă voi duce eu acolo.

- Bineînţeles. Dar îţi dau un sfat - fă cumva ca războiul să se termine înainte de data şi ora următoarei întâlniri. Fă cumva să se termine odată războiul ăsta - şi-atunci să ştii că se va termina şi aşteptarea ta.

- Ştiu. Şi fac tot ce pot... Dar ştii că nu depinde de mine...

- Ştiu. Şi totuşi, cred că ai putea face unele lucruri...

- Momentan, nu pot face nimic.

- De ce, Ştefane? Din orgoliu?

- Nu.

- Şi-atunci?

Nu-i mai răspundea. N-avea rost să-l amărască spunându-i că primea zilnic rapoarte de la spitalul din Cannes - şi nici unul nu menţiona vreo ameliorare...

- ... Te las să te gândeşti. Şi să te odihneşti. Sunt sigur că eşti obosit...

- Sunt îngândurat şi abătut.

- Atunci nu lua decizii acum. Odihneşte-te; ia un somnifer şi dormi. Iar mâine dimineaţă regândeşte totul.

- Bine, tată.

- Şi nu-ţi face griji - că ei sunt bine. Tu şi Ana vă potriviţi ca două picături de apă; aşa că, ştiindu-te pe tine, să ştii că eu sunt foarte liniştit în privinţa lor.

- Aşa e. Ai dreptate. Şi eu am încredere în ea.

- Păi vezi? Odihneşte-te şi recalculează mâine, cu mintea limpede.

- Bine. Mulţumesc pentru sfat, tată.

- Să fii sănătos şi să-ţi fie cu folos!

Cum-cum? Începu să râdă - că aia era o expresie nou-nouţă...

- Noapte bună, Ştefane.

- Noapte bună, tată.

Lăsă telefonul pe masă... Simţea că-i vine să plângă...

Roşcata

Şeful ei era într-o stare deplorabilă...

Cât vorbise el cu Moreau, ea fumase la geam. Apoi, el vorbise cu tatăl lui; iar telefonul, deşi era unul ieftin, avea difuzoraş bun. În liniştea aia mormântală de la ora unu noaptea, vocea tatălui lui se auzise binişor. Îl cam dojenise - semn că bătrânul vedea războiul ăsta cu totul altfel decât îl vedea Ştefan. Bătrânul era mai pacifist...

Oricum, şeful ei dădea să plângă. Ea nu ştia cum să-l ajute! Nu ştia ce să-i spună, ce să-i facă să-l ducă în pat şi să-l determine să adoarmă repede! Îi simţea suferinţa sufletească şi parcă se strânsese inima-n ea...

- Eu cred că am pierdut-o.

Cum-cum? Şoptise cuvintele alea - iar ea nu fusese foarte atentă. Se grăbi să stingă ţigara şi să se aşeze la masă, lângă el. Şi se rugă să nu-i spună ceva ce avea legătură cu cuvintele care-i scăpaseră ei...

- Cred că am pierdut-o pentru totdeauna.

- Şefu', să ştii că nu există "pentru totdeauna". Şi ştiu că n-ai s-o pierzi niciodată!

- Am greşit nepermis de mult. Am făcut o greşeală monumentală atunci când am trecut peste cele mai simple şi stupide norme de prudenţă şi-am chemat-o cu copiii la parc! Din cauza mea, Ana a renunţat la o ascunzătoare ideală şi la paza inspectorilor francezi! Şi a venit la locul de întâlnire, cu ambii copii, şi în loc să fie salvată, a fost martora unui măcel! Acum, ea e fără adăpost şi fără pază; iar chinezii au aflat că ea nu e în Aurari, ci în Franţa - adică pe teritoriul lor. N-am făcut altceva decât s-o scot dintr-un mediu sigur şi să-i pun iar chinezii pe urme!

- Eu nu cred că ea vede lucrurile aşa.

- Rebeco, tu n-auzi ce-ţi spun eu aici? I-am stricat şi acoperirea, şi liniştea, şi tot rostul pe care şi-l făcuse acolo!

- Şi tu crezi că ea îşi dorea foarte tare liniştea şi rostul din Orléans?

- Nu-mi vine să cred că am fost atât de idiot ca să-mi chem familia în centrul câmpului de luptă! Tu îţi dai seama că, azi, soţia şi copiii mei puteau fi la intrarea în parc atunci când au început împuşcăturile?

- Eu îmi dau seama că, azi, soţia şi copiii tăi puteau să fie la Bourges. Dacă dobitocu' ăla de franţuz şi prostănacu' de român nu-şi strângeau mâinile pe sub masă, ei trei erau transportaţi pe şest până la Bourges. Da' au făcut nenorociţii pactu'...

Ştefan nu spunea nimic... Se grăbi să continue:

- Să ştii, şefule - după părerea mea, dacă tu nu orchestrai aşa o bătălie cum a fost azi acolo, o orchestra ea. Fiindcă şi ea vrea să se întoarcă. Şi ei, şi copiilor le e dor de tine! Dacă ea s-ar băga să-şi ia pistol, îţi spun că ai afla din ziare în ce cartiere se-ascunde!

Şeful ei nu spunea nimic...

- Şi lor le e dor de tine; şi nu uita că tu ai poze cu ei, şi-ţi mai alini suferinţa! Ei n-au nimic! Ei au, uneori, nişte filmări pe youtube - filmări care dispar de-acolo după un timp! Îţi dai seama cât de tare ţipă şi plâng copiii de focul tău?

Capul brunet aproba încet...

- Şi ei vor să se întoarcă; şi tu îi vrei înapoi. Iar singurul vinovat pentru rahatul care s-a întâmplat azi e nemernicu' ăla de chinez! Jun! Ăla e o javră nenorocită şi se bagă mereu în treburile tale! Pe-ăla îl apasă rău! Ăla-i bestia cea mare!

Ştefan nu spunea nimic...

- ... A fost linişte în cameră şi am auzit şi eu ce ţi-a spus tatăl tău. Cred că are dreptate; cred că nu-i bine să iei decizii acum. Şi-aşa, e unu noaptea! Ce se poate întâmpla noaptea? Şi ăla cu X5-ul doarme noaptea! Cred că şi Diamant şi Aleodor moţăie cu capetele pe masă!

- Noaptea e cel mai bun moment pentru ea să se întoarcă.

- Şi crezi că-şi permite cineva să nu te sune dacă se-ntâmplă asta?

Ştefan nega...

- Păi vezi? Uite, stau eu aici, la laptop, şi supraveghez mail-ul şi telefoanele. Cum apare ceva nou, te trezesc.

- ... Sigur?
- Şefu'... Crezi că-mi permit să te trombonesc?

Ştefan nega - dar zâmbea un pic...

- Pe bune - odihneşte-te puţin! Că ăia doi au creierele prăjite de oboseală şi împuşcături! Tu trebuie să iei deciziile...

Gata - îl convinsese! Îl văzu lungindu-se încet în pat... Trase laptopul şi verifică mail-ul. Nimic nou...

Alinie frumos mobilele în dreapta laptopului. Le-ar fi scos soneria - să vibreze doar. Dar nu voia să încaseze capace tocmai acum. În plus, îi era frică să nu adoarmă ea în fund pe scaun - şi să rateze vreun telefon. În ultimul timp, contele avea mare succes în afaceri - iar nefericirea din dragoste era evidentă...

Ştefan

Auzise un piuit. Unul clar! Adormise aproape imediat - şi nu visase decât negru. Negru şi linişte. Piuitul se auzise clar...

Deschise ochii şi-o văzu în fund pe scaun, cu ochii la el... Părea speriată; aşa că ordonă scurt:

- Citeşte.
- Popescu ţi-a trimis două fişiere audio.

În sfârşit! În sfârşit, înregistrarea de la Vodafone! Dar de ce două? Avea oare o înregistrare a telefonului ei? Una despre care nu-i spusese şi lui? Se repezi la masă - iar ea se repezi pe partea cealaltă a scaunului, la un metru distanţă! N-avea timp s-o certe acum pentru tentativa de tupilare - privea ecranul...

Mail-ul nu conţinea nici un cuvânt. Nici o literă. Nimic. Doar două ataşamente. Erau wave. Le salvă, maximiză sonorul... şi-l deschise pe primul. Acum...

Înregistrarea începu cu un păcănit scurt. Auzi zgomot de trafic intens - şi-apoi vocea lui Florentin rosti, extrem de serioasă, "Da."

O secundă de tăcere... Dumnezeule mare!

"Spune-le că-i rog să nu mă mai caute. Întâi să-şi rezolve problemele. O să-i caut eu."

Iar el răspunse imediat cu "Bine"... Auzea zgomot de trafic... amândoi tăceau... şi-un păcănit. Şi gata - se terminase...

Deci ea îi ruga să n-o mai caute. Le transmitea să-şi rezolve mai întâi problemele. Şi îşi luase, într-un fel, angajamentul că o să-i caute ea...

Apăsă din nou Play. Trafic intens... "Da"... şi vocea ei. Era gâtuită de plâns. Şi de spaimă. Şi de tristeţe. Regina lui făcuse azi eforturi mari să nu plângă înainte să apese butonul roşu! Iar după ce-l apăsase...

Iar asta însemna... Asta însemna că nici Moreau, nici Diamant n-or s-o mai poată găsi. El n-o să mai afle unde era familia lui. N-o să mai afle ce mâncau... N-o să mai afle nici măcar în ce oraş erau! Nici în ce ţară erau! Dacă Ana se va ascunde... Până acum, Ana lui încercase să-i transmită indicii care să-l conducă la ascunzătoarea ei; dar dacă ea voia să se ascundă de el... Ea se ascunsese de Jun - şi uite că Jun n-o găsise. Dacă se va ascunde şi de el...

Apucă încet ecranul... şi suspină:

- Nu face asta! Nu fugi de mine! Te rog!

Rebeca şopti imediat:

- Şefule, nu face aşa!

N-o luă în seamă - începu să scuture uşurel ecranul:

- Să nu faci asta! Să nu te-ascunzi de mine!

La dracu - că nu se mai controla! Bufni în plâns:

- Fă! Să nu te-ascunzi de mine! Auzi? Să nu mă laşi! Ştiu ce-am făcut! Ştiu de ce-ai plâns azi! Da' n-am vrut, fă! N-am vrut decât să te-aduc înapoi... Să nu-mi faci asta! Auzi? Să nu-mi faci una ca asta...

- Şefu',

Răcni din tot sufletul:

- Ieşi!

N-auzi decât un foşnet. Nu ieşise - dar tăcuse mâlc pentru următoarele 12 luni. Bun! Puse mouse-ul peste Play... Îşi trase nasul... Şi acesă cea de-a doua înregistrare.

Începea tot cu un păcănit. Şi-un zbierăt: "Da!" Era vocea unui bărbat! Oare mai sunase pe cineva? Ana lui mai

"Salut. Titel?"

Oftă greu: nu, nu Ana îl sunase pe acel bărbat. Florentin îl sunase. Pe Titel. Pe omul care-l pusese "s-o servească" pe Bambina. Iar din ceea ce auzea el acum, trăgea concluzia că Titel fusese informat apropo de desfăşurarea războiului din Orléans - şi se implicase serios în ceea ce se întâmplase acolo după împuşcături. Era răguşit rău... Stop. Şi play. Trebuia să fie atent...

"- Da!
- Salut. Titel?
- Da. Tu cine eşti?
- Florentin Manolache sunt. Am senzaţia că n-au reuşit.
- ... Şi ce te face să crezi asta?
- Faptul că tocmai m-a sunat. Şi dădea să plângă.
- Bă! Ia, linişte!... Zi-i Florentine - te-a sunat Ana?
- Da.
- Şi ce-a zis?
- Că îi roagă să n-o mai caute. Să-şi rezolve problemele mai întâi. Şi că o să-i caute ea... Dădea să plângă. Ce dracu s-a întâmplat?
- S-au împuşcat cu chinezii, ca dementii! Măcel au făcut acolo! Război urban! Toată zona e sigilată de poliţie şi de criminalişti! E ca la nebuni!
- Eu am auzit-o plângând - şi se auzea trafic în fundal. Aşa că a aflat şi ea ce s-a întâmplat acolo.
- Ea n-a venit la întâlnire!
- N-o mai căutaţi! Nu vă mai apropiaţi de ea! Lăsaţi-o să se ascundă! Lăsaţi-o în pace! El s-o lase în pace! Ce dracu vrea, să-i sape groapa?"

Şi-atât. Păcănitul de final şi-atât...

La urma urmei, el ce voia? El, care ştia cel mai bine care era starea de lucruri şi ce-i putea pielea lui Jun Chèn, ce voia? Să-i sape groapa soţiei lui? S-o omoare din dragoste? El ce voia să facă acum, când nu fusese capabil să gândească în atâţia ani un plan pentru salvarea ei, când nu fusese în stare să-i ascundă undeva o maşină, să-i plătească o bâbuţă la care să se adăpostească în caz că...

Florentin avea dreptate. El ce voia să facă acum? El era pus bine, înconjurat de oameni loiali, doldora de bani şi de arme şi de protectori influenţi. Dar ea? Ea avea nişte acte asupra cărora probabil că avea dubii mari, avea câteva mii de euro, doi copii de mână şi tocmai fusese din nou luată la ţintă de mafia chineză. Normal că îi rugase...

Oftă greu şi închise totul. Deschise folderul lui... Fotografia cinci... Scăpă un suspin:

- Iartă-mă... N-am vrut...

Atinse uşor ecranul...

- Să nu te ascunzi de mine! Îţi jur că nu mai fac! Îţi jur că n-am să mă mai grăbesc niciodată! Iubire, te rog... te rog... să nu fugi... de mine...

Ea îi zâmbea... Strălucea. În fotografia din faţa ochilor lui, ea strălucea. Dar acolo unde era ea acum, Ana era tristă. Era plânsă. El ştia bine că, în clipa când hotărâse să scape de cei doi inspectori francezi, sufletul ei fusese plin de speranţă - şi contrazisese din toate puterile mintea care-o sfătuise să se-ncuie în casă şi să nu respire prea tare...

Ana lui nu va mai asculta de dorinţele sufletului - va asculta doar vocea minţii. Vocea raţiunii, care n-o înşelase niciodată. Femeia asta ascultase de multe ori de dorinţele sufletului - şi, de câteva ori, suferise mult din cauza asta. Pe-atunci, fusese tânără. Fusese neştiutoare şi nu foarte înţeleaptă - şi nu-şi înfrânase dorinţele prin puterea raţiunii. Acum însă, Ana avea o vârstă, ştia ceea ce ştia şi era cu ambii copii de mâini. Acum, raţiunea îi va aminti cine era Jun... Îi va aminti hărţile lui, cu buline şi cifre şi foarte multe date despre forţele mafiei chineze în Franţa... Acum, sufletul va spune "Sună-l" dar raţiunea o va întoarce cu spatele la telefon. Şi chiar dacă ochii ei îl vor vedea pe stradă, raţiunea o va întoarce cu spatele... la el...

- ... Să nu te întorci cu spatele... Să nu mă ocoleşti... Îţi jur că nu mai fac! Jur, fă! Mă auzi?

Bineînţeles că nu-l auzea! Că doar vorbea cu poza ei! Plângea şi vorbea cu ea... ca un nebun...

La dracu!

Închise poza şi redeschise mail-ul. Nu mai primise nimic - dar asta nu însemna că nu va primi nimic peste noapte! Diamant nu dormea la ora asta! Diamant scormonea prin Orléans...

Îi trimise şi lui cele două înregistrări şi se ridică. Şi abia acum observă că Rebeca se ghemuise în colţul camerei! Se făcuse micămică, cam cât o pernuţă de mică, şi-şi acoperise capul cu mâinile... Îi era frică de el - iar asta era bine. Foarte bine chiar! Numai că, în unele momente, teama ei va fi un dezavantaj... Îşi şterse scurt lacrimile şi se opri lângă ea:

- Scoală de-acolo.

Tânăra se grăbi să se conformeze; o prinse de braţe şi-o săltă scurt de la podea. Şi-o "pironi" de zid - ca să se facă bine înţeles:

- Ceea ce vezi şi auzi tu, rămâne pentru tine! Clar?

Era îngrozită - tremura toată şi aproba, privindu-l lung...

- Nici pe patu' de moarte să nu scoţi din tine ceea ce vezi şi auzi tu!

Aproba... Decise să adauge:

- Indiferent cine-ţi dă ultima împărtăşanie! Indiferent dacă e tata sau Diamant sau patriarhul! Ceea ce vezi şi auzi tu, iei cu tine în mormânt! Ai înţeles, fă?

- Da, şefu'.

Desfăcu degetele:

- La culcare.

Năluca roşcovană aterizase în picioare - şi se repezise spre pat, tupilată şi mică şi speriată rău... O urmă şi se aşeză pe marginea patului. Şi-şi şterse din nou lacrimile... Oftă greu:

- O să fugă de mine. Până acum, a tot cedat dorinţei de-a ne regăsi; dar războiul care-a fost acolo, care l-a făcut pe Titel să-şi piardă glasul urlând la subalterni, o s-o facă să asculte doar de vocea raţiunii. Iar raţiunea o va face să stea ascunsă până la finalul războiului. Indiferent cât de greu le va fi, ei şi copiilor. Până nu se termină totul...

Rebeca nu scotea un sunet...

- Să fii foarte atentă de-acum încolo. Şi să ai mare grijă de-acum încolo. Nu ştiu cum, dar tu reuşeşti să mă răzgândeşti atunci când intenţionez să redecorez. Să fii atentă... Atunci când simţi că o iau razna, să faci cumva să mă opreşti. Să nu mă laşi să exagerez. Să nu mă laşi să devin prea violent, sau prea răzbunător, sau prea depresiv...

Se întoarse spre ea şi-o privi lung:

- Dacă eu greşesc, ne ducem toţi la vale. Iar starea mea de spirit va atinge curând minime istorice. Să nu laşi minimele astea să interfereze cu afacerile. Auzi?

Capul roşcovan aproba energic...

"Şi să nu-ţi fie frică - că n-am să-ţi fac nici un rău." Nu-i putea spune asta... dar o putea împinge uşurel spre cineva care avea foarte multe "redecorări" de-ale lui la activ! Aşa că oftă greu:

- Iar dacă te întrebi, în mintea ta, ce-ai putea tu să faci ca să mă opreşti, întreabă-l pe Diamant ce înseamnă "redecorare". Noapte bună.

- Noapte bună.

Se lungi lângă ea...

Ana va fugi de el; aşa că el trebuia totuşi să pună în aplicare planul ăla... Planul care-o va face pe regină să plângă şi să se îndoiască...

Se ura pe el însuşi. Îi venea să se scoale de-acolo, să ia coada mopului din baie şi să se bată singur! Din cauza lui... Şi tot el o s-o chinuie... şi cu planul, şi cu distanţa... şi cu schemele lui Jun, care nu va ceda cu una-cu două şi va trece la atacuri directe...

Oftă greu şi se ridică - n-o să poată să adoarmă. Trebuia să-şi dea cu apă rece pe faţă, să-şi contemple ochii roşii şi umflaţi... şi doar atunci când va reuşi "să se monteze" îndeajuns de bine, să se-ntoarcă în pat.

Roşcata

Mamă, Doamne! Până acu' vreo cinci secunde, fusese ferm convinsă că îi va pune mâna-n gât - şi-o va sugruma în mai puţin de-un minut...

Trebuia să-i intre bine-n cap - Ştefan era şeful ei! Nu amicul ei! Iar ea îşi permitea cam multe cu şeful ei! Cum îndrăznise ea să se bage în cuvintele lui pentru nevasta lui? Cine era ea, să-l oprească să mai vorbească cu poza nevestei lui? Şi-o luase-n cap...

Când urlase la ea "Ieşi", singurul lucru pe care-l putuse face fusese să se-arunce pe jos, să se ghemuiască acolo... şi să spună "Tatăl nostru". Fusese sigură c-o să bage cuţitu'-n ea! Şi când o săltase de la pământ şi-o făcuse afiş pe peretele ăla, fusese sigură c-o să bage cuţitu'-n ea... Acum, când primise sarcina de a-l înfrâna, era sigură că o să bage cuţitu'-n ea...

Regele plângea de dorul ei... de dorul reginei lui... Regele era nesigur pe regina lui? De ce? Îi lăsase ea impresia că nu voia să fie 100% a lui? Îi lăsase ea vreodată impresia că o s-o şteargă, uşurel, cu prima ocazie când va scăpa nesupravegheată? Făcuse el ceva care s-o supere în asemenea hal? Nu de alta, dar din ceea ce observase ea în ultima lună, regina nu era nici fricoasă, nici laşă, nici fraieră! Şi nici aşa de uşor influenţabilă cum credea el! Regina călca pe cadavre ca să ajungă la soţul ei! Băga mâna-n foc că regina fusese acolo, la parc...

O să încerce să-l tempereze cumva. O să încerce să distingă clar între motivele supărărilor lui şi să nu se mai bage vreodată în discuţiile dintre el şi nevasta lui... Bănuia cam ce însemna "redecorare" - că nu era un termen aşa complex. Presupunea însă că "redecorare" plus "Ştefan" însemna mobilă distrusă şi meniul lipit pe tavan. Şi multe altele... Văzuse în Lyon un fel de "redecorare" de-asta. Într-adevăr, regele se abţinuse atunci admirabil...

Îl respecta. Şi, da - atunci când ochii verzi aruncau scântei, îi era frică de el. Dar simţea că omul ăla nu-i putea face nimic rău. Omul ăla o întrebase de câteva ori de ce-i era frică de el, de vreme ce nu-i făcuse niciodată nimic. Şi nu-i greşise niciodată cu nimic. Trebuia să fie extrem de atentă, să nu-i greşească. Azi, când încercase să-l împiedice să vorbească cu fotografia soţiei lui, greşise...

Trebuia să fie atentă - şi, atunci când problemele se refereau la familia lui, să poarte mănuşi şi să facă un pas în spate. Să nu mai deschidă gura aia proastă, să nu-l mai întrerupă... Trebuia să înveţe să-şi ţină gura. Şi să nu mai încerce "să-l mămoşească". Atunci când el plângea, nu ea era cea care trebuia să-l consoleze ci, cel mult, Diamant...

În problemele lui de viaţă personală, ea n-avea ce căuta. Aşa că...

Aşa că închise ochii şi oftă greu: dacă ea nu adormea repede, el n-o să poată să adoarmă repede. El oricum n-o să adoarmă repede... Iar mâine trebuia să fie odihnit, pentru că plecau de dimineaţă la Nisa. Avea el o socoteală, de se ducea tocmai acum în oraşul lui Jun Chèn...

Ana-Maria

Era şapte jumate - iar copiii dormeau duşi. Se simţea obosită; o usturau rău ochii şi-i venea iar să plângă...

Le lăsase un bilet şi ieşise. Le luase micul dejun... Acum, "jumulea" o staţie de autobuz. Rupea bileţelele care ofereau garsoniere de închiriat. Unele aveau scrisă şi strada; pe altele scria doar "în zonă". N-avea timp să le sorteze acum; vânzătorul de la magazinul Ortel tocmai descuia lacătul. El era "centrul de interes" - avea nevoie de mobil... Şi calcula acum că ar putea să-şi cumpere vreo trei - ca să nu mai rămână niciodată în pană de electronice!

Porni spre el, zâmbind şi făcând un calcul ciudat! De fiecare dată când cumpărase un aparat, fusese nevoită să-l azvârle - şi să-şi ia altul. Făcând o extrapolare, trăgea concluzia că trebuia să-şi cumpere două aparate - ca să aibă rezervă. Putea jura că, dacă-şi lua două, nu va mai fi nevoită să distrugă nici unul...

Dar asta însemna că Ştefan nu va mai reuşi să dea de ea... Nu; asta însemna că ea şi copiii ei nu vor mai fi niciodată într-un pericol

atât de mare cum fuseseră în Orléans! Chiar dacă va avea un singur telefon! Aşa că rosti calm:

- Bună dimineaţa. Un telefon - cel mai ieftin pe care-l aveţi.

Diamant

Ieşi din vilă şi-şi puse ambele hands-free-uri. Nu arăta ciudat; arăta "sărit" rău...

Lucreţiu îşi închisese uniforma aia până-n gât - şi avea cearcăne. Făcuse parte din echipele care puricaseră străduţele alea de la patru la opt - şi se vedea că fusese foarte ocupat şi ieri. Era un poliţist foarte "atipic" - avea uniformă, cearcăne şi-un X6 ultimul răcnet cu care traversase linia frontului "la viteză mică". Aruncă o privire spre portierele ciuruite... şi urcă în dreapta. Iar motorul porni imediat:

- Încotro, şefu'?

- În faţa parcului. De-acolo, pornim încet pe străduţe.

- Am înţeles. Vezi, că am primit portretul-robot. Nu cred că l-ai văzut...

Serios? Primiseră portretul-robot al spionului cu X5? Lucreţiu arăta în spate; Aleodor îi oferi şi lui o coală A4... Ia uite...

- Avem 1.000 de bucăţi. Graţian zicea că o să ne zici tu ce facem cu ele; dacă le lipim pe stâlpi sau doar întrebăm oamenii, cu ele-n mână...

Scoase mobilul oficial şi selectă numărul lui Graţian.

- Da, şefu'.

- Bagă oamenii în uniforme şi dă-le câte o coală A4.

- Şi le dau drumul pe traseu, din casă-n casă. Perfect! Acelaşi perimetru?

- Da.

- Am înţeles. Acu' m-apuc!

Închise. Se apropiau de parcul ăla... Maşinile municipalităţii spălaseră sângele de pe asfalt; totuşi, el vedea chiar acum locul unde... Zâmbi slab:

- Ce zici, Părinte? Ne reuşeşte mişcarea cu colile A4?

- Nu ştiu, fiule; poate! Dacă le sfinţesc eu în prealabil, poate!

Zâmbea; ştia că şi Aleodor zâmbea. Lucreţiu râdea fără sonor... Lui îi era frică să scoată telefonul şi să-şi sune vărul; îi era frică să audă întrebări, îi era frică să audă vocea ei şi să afle că Ştefan redecorase... Raina nu ştia ce însemna redecorarea; ceea ce văzuse ea în Lyon fusese doar "introducerea"! Dacă Ştefan se pierduse cu firea... Nici atunci, în Lyon, ea nu ieşise din cameră atunci când şeful lor începuse să arunce cu obiectele pe-acolo. Probabil că nici acum n-o făcuse... Dac-o lovise, sau o rănise din greşeală... Dacă îi căşunase pe ea... Nu ştia...

Oricum, mişcarea asta cu uniformele o să le reuşească. Oamenii lor vorbeau franceză. Erau europeni. Aveau uniforme de poliţie. Oamenii lor puteau păcăli bătrânelele amabile...

Ah, ce era să uite!

- Părinte, sună tu la sediul central şi zi-le să-mi trimită un portret de-ăsta pe mail.

- Imediat.

Aşa; că el putea să-şi acceseze mail-ul de pe mobil... În plus, prefera sincer să-l informeze aşa pe Ştefan. Discuţia faţă-n faţă cu el putea fi periculoasă, după aşa eşec!

Ştefan

Deschise încet ochii... Se ridică şi oftă greu: era opt. Trebuia să pornească spre Nisa. Şi-aşa, urmau opt ore de şofat până acolo; şase, dacă decidea să accelereze peste limita admisă de lege... Va accelera.

Verifică mobilele... Era opt fără un sfert - semn că era nerăbdător să ajungă acolo şi să se-apuce de treabă. Era, de fapt, nerăbdător să treacă încetişor prin faţa vilei lui Jun Chèn... călcându-i şi strivindu-i dureros nervii ăia fini... şi să discute un pic cu Vasilică. Nu era omul lui; era omul altui afacerist de succes. Unul care venise şi la *pomana*, şi la petrecerea de după - şi care-l asigurase că avea tot sprijinul lui în războiul ăla. Iar Vasilică avea cea mai puternică trupă de "alpinişti" din Nisa. El avea o temă pentru Vasilică; după ce i-o dădea, se ascundea în hotel... şi aştepta atacul lui Jun. Va înghiţi mult Red Bull, pentru că trebuia să fie cu ochii-n patru şi urechile ciulite bine...

Intră în baie. Mamă Doamne, ce ochi cât cepele avea! Trebuia să facă ceva şi cu roşeaţa, şi cu cearcănele. Şi-apoi trebuia să-şi trezească consiliera... şi să plece spre Nisa.

Roşcata

Îşi urma şeful. Ştefan nu se grăbea; în schimb, ea prefera să meargă un pic mai în spatele lui. Nu-i era frică de el. Nu părea mai supărat decât fusese aseară. Îi vorbise normal azi - ba chiar îi şi zâmbise atunci când fusese cazul! Pur şi simplu, simţea nevoia...

Simţea nevoia să-şi amintească în fiecare clipă că el era şeful. Ca să nu mai uite - şi să nu mai facă poante cot la cot cu el. Lui nu-i displăcea; ea însă uita unde era "linia de demarcaţie" şi greşea - şi sfârşea băgându-şi nasul şi poantele acolo unde nu-i fierbea oala. Prefera să evite să se-ntâmple asta; prefera să se aşeze singurică pe locul ăla din spate. Că nu erau egali, să meargă umăr lângă umăr!

Philippe piui scurt. Urcă în dreapta şi scoase laptopul. Îl porni. Şi-acum aştepta... Privea lung prin parbriz... El făcea ceva acolo - habar n-avea ce... Motorul porni... iar hărmălaia din maşină o făcu să tresară! Îu! Ce era asta?

- Dacă vrei să dormi, o opresc.

- Nu mi-e somn.

- OK.

BMW-ul ţâşni din parcare, derapă scurt şi se-nscrise la "cedează trecerea". Ştefan concluzionă, ca pentru el:

- Deci lui Philippe al meu îi place şi Metallica...

Hărmălaia asta se numea Metallica. Să ţină minte - era important! Fly Project erau pentru călătoriile de afaceri. Metallica erau pentru călătoriile de război. Să nu uite...

Porni mail-ul şi tresări - un mesaj de la Diamant! În secunda imediat următoare, mulţumi Celui de Sus că şeful ei era ocupat cu condusul - şi deci nu-i vedea chipul şi nuanţa! Deschise mesajul:

- Mail de la Diamant.

- Citeşte.

Nee - n-o s-o prindă aşa uşor! Scoase întâi drăciuţa cu buton verde, o porni şi-abia după aceea începu să citească:

- "Neaţa. Am periat zona toată noaptea, dar n-am dat de X5. Probabil îl ţine într-un garaj. Avem portretul-robot al individului. Am îmbrăcat băieţii în uniforme şi i-am trimis pe teren, cu poza omului în mâini. Cum am veşti, te anunţ. Diamant" Are şi ataşament.

- Pune-l pe ecran.

Deschidea poza... Deci ăla era spionul! Frumuşel foc! Frezat corect, cu zâmbet de franţuz şarmant... Citise, în mail-urile anterioare, că era înalt şi "bine"...

- OK. Am primit rapoartele?

Primiseră rapoartele?

- ... Da, pe toate.

- Spor la treabă.

"Să fie." Înghiţi scurt şi încleştă maxilarul - şi nu scoase un sunet. Doar d deschise primul ataşament - că n-avea de ce să-i continue ea poanta. N-avea ce să caute la acelaşi nivel cu el! Nu erau la acelaşi nivel! Ea ştia asta - şi nu încerca să urce mai sus...

Ana-Maria

Înainta încet pe Rue Héléne Boucher. Cartierul era cochet; şi era

liniştit. Era periferia - dar nu se vedea asta. Ei îi plăcea, oricum! Copiii nu spuneau nimic; erau somnoroşi, botoşi şi încruntaţi amândoi. De-abia scosese cuvintele din gura lor de dimineaţă...

Era sigură că visaseră amândoi urât. Era sigură că îi usturau ochii. Era sigură că îi dureau sufleţelele de dor de tati...

Rue Jean Racine. Viră dreapta - şi văzu imediat giratoriul din faţă. N-avea rond, n-avea floricele, n-avea construcţie metalică; dar era rotund. Îi amintea...

Trecu de poştă, trecu prin giratoriu... A treia la dreapta. Număra...

În maşină era linişte...

Dăduse şase telefoane; alesese o mansardă generoasă, pe Rue des Douves, la numărul şase. Chiria era acceptabilă - 400 de euro pe lună. Îi plăcea gândul că aveau două cămăruţe... Că era la mansardă - şi deci, de la geamuri, se vedea până departe... Şi nici nu stăteau vecinii de vizavi să se uite la ei! Îi surâdea gândul ăla! Chirie mică, spaţiu pentru toţi trei... Zonă rezidenţială de periferie, unde nu-i căuta nimeni... Perfect!

Stânga - şi-a doua casă pe stânga. Înainta încet... Ah, ce bine că avea parcare! Viraj stânga, opri motorul şi oftă scurt:

- Aici e. Haideţi.

Copiii nu comentau...

Până-n prânz, Léon o să răbufnească - iar Florentina o să-i ţină isonul. Dar era hotărâtă să nu cedeze! Să nu le cedeze nici moartă! Să-şi impună deciziile şi să nu se mai pună la mintea lor! Mai ales că lăsase toate hainele dincolo - şi fusese de-o prostie imensă, pentru că acum va trebui să le cumpere altele...

N-aveau interfon - dar asta n-o deranja. N-aveau nici lift - iar ăsta era un avantaj pentru ea, care-i putea auzi când urcau... Proprietarul spusese că îi aştepta la adresă; urca scările, strângând bine mânuţele în palmele ei, şi simţea că în casa asta or să-şi petreacă ei vara...

Diamant

Afurisită treabă! Afurisită rău de tot!

Se făcuse ora zece. Bănănăia fără rost prin cartierul ăla de două ore deja! Era frustrant! Îi venea să plângă de ciudă! Mai ales că Ştefan îi trimisese confirmare de primire a mail-ului cu portretul-robot dar nu-i scrisese nici "Bravo", nici "Dă-i bătaie", nici "Mediocrule, aveam pretenţii de la tine"...

Mobilul începu să piuie; apăsă butonul şi mârâi printre dinţi:

- Da.

- Şefu', l-am găsit pe ăla cu X5-ul.

Cum-cum? Apucă bine cotiera:

- Ce-ai zis?

- Că l-am găsit pe ăla cu X5-ul.

- Bă, eşti sigur?

- Sunt foarte sigur. Sunt în faţa casei lui.

- ... Da' cum dracu ai făcut, bă?

- Păi, uite, unu' dintre băieţi m-a sunat acu' zece minute şi mi-a zis că a dat peste un om care are un băiat de vreo doişpe anişori. Băiatu' a făcut alaltăieri poze cu prietenii; şi, într-una din poze, apare şi un X5. Omu' nu-l ştie personal pe franţuzu' de umblă cu maşina aia; da' îşi aminteşte că i-a văzut moaca pe-acolo, prin zona lui, în ultimele şapte zile. Am zis să încercăm; i-am cerut poza, el s-a dus în casă şi-a adus telefonu' lu' fi-su...

Îi venea să-l înjure bine pentru că făcea pauze în exprimare...

- Părintele a vorbit cu omu' lui de la poliţie şi-a aflat adresa pe care e înmatriculată maşina. Am venit la adresă, Părintele a apăsat soneria şi-a deschis portretu'-robot în persoană. Omu' s-a făcut liliachiu când a văzut legitimaţia; au negociat vreo două minute, după care l-a poftit pe el să intre iar mie mi-a închis în nas. Şi-am zis să te sun; să ştii şi tu...

- Bine. Foarte bine! Dacă Părintele nu izbândeşte, dă-mi adresa - şi izbândesc eu de-l ia mama dracului!

- Sigur, şefu'!

- Aşa; şi...

Piuitul îi tăie vorba; scoase totuşi telefonul din buzunar... şi se grăbi să apese butonul roşu şi-apoi pe cel verde:

- Da, Părinte.

- Rue Jean Effel 33.

- S-a notat.

- Şi notează că o ştim de la vecini.

- S-a notat şi asta.

- Să-mi confirmi, când ajungi acolo. Oricum, o să vin şi eu, mai târziu...

- Te aştept.

Închise şi oftă greu:

- Rue Jean Effel 33. Bagă mare, că mi-a zis-o pe telefon şi sunt interceptat din toate părţile!

Lucreţiu demară:

- Ştiu zona. Am "periat-o" personal azi-noapte - dar nu am observat nimic suspect...

Nici n-avea ce să observe suspect! Ce să observe - o casă cufundată în întuneric?

X6-ele zbura pe asfalt, peste treceri pentru pietoni, pe lângă semafoare roşii...

Nu mai spunea nimic. Încerca să-şi adune gândurile. Încerca să-şi imagineze ce va găsi acolo... Încerca să anticipeze, ca să nu aibă surprize, ca să nu uite ceva, ca să nu-i scape vreun amănunt...

Viraj scurt dreapta. Viraj stânga. Semnul era clar - stradă înfundată. Ridică sprâncenele - că cumnata lui chiar nu era genul care să locuiască atâtea zile pe-o stradă cu o singură cale de scăpare...

Maşina viră încet stânga, mai înaintă vreo zece metri şi se opri. Lucreţiu opri motorul:

- Aici e.

Aici? În fundul fundului străzii? Se îndoia sincer...

- ... Bă, eşti sigur?

- Da, şefu'. Uite ce scrie pe gard: Rue Jean Effel. Iar pe casă e lipit numărul 33.

Mda; aici era. Foarte ciudat...

Coborî de la volan şi observă imediat mişcarea de la poarta din dreapta. Un bărbat solid, la vreo 35 de ani, ieşise din propria curte şi se apropia grăbit de el... şi-acum încetinea, probabil pentru că văzuse armele... Scoase hârtia şi-o despături, improvizând cu un accent foarte teatral:

- Inspector Besson. Mă scuzaţi - l-aţi văzut cumva pe bărbatul acesta prin zonă?

Na, că se făcuse galben ca lămâia! Se grăbi să completeze:

- Avem informaţii că urmăreşte o femeie cu doi copii. L-aţi văzut?

- ... Da. Aseară. A încercat să-i fure copiii, sau să-i cumpere - n-am înţeles foarte bine...

Făcu un semn discret către Laurenţiu, care avea uniformă regulamentară şi deci se grăbi să preia "interogatoriul amabil". Se apropie de poartă...

Era ciudat; în casă era aprinsă lumina, deşi era zece dimineaţa iar ziua promitea să fie extrem de frumoasă. Asta îl ducea cu gândul la un tertip - Ana încercase să-l păcălească pe spion... Cine ştie! Oricum, se apropia de uşă acum. Părea încuiată... Apăsă clanţa - da, era încuiată. Apăsă soneria - iar bărbatul solid ridică vocea:

- Nu e acasă. A reuşit să plece ieri cu copiii şi nu s-a mai întors.

Deci aşa... Într-adevăr - nu venea nimeni să-i descuie. Era deci în faţa unei dileme. Dacă spărgea uşa, era nasol - făcea gălăgie şi alerta vecinii. Dacă îl căuta pe proprietar, intra cu cheia lui - dar băga un martor în casă... Nu ştia ce să facă... Se întreba ce-ar fi făcut Ştefan...

Ştefan ar fi spart uşa! Două călcâie şi gata - o dădea de perete, cât părea ea de solidă! Şi-atunci... Şi-atunci, trebuia să se gândească prin prisma Anei. Că ea alesese căsuţa asta din fundul fundăturii...

Cumnata lui venise cu copiii în Orléans... cu trenul sau cu autostopul. BMW-ul apăruse în ştirile despre ea după ce apăruse ea în Orléans. Asta însemna că... Asta nu însemna nimic. În orice caz, proprietarul îi dăduse o cheie. Ca să n-o piardă, probabil că o pusese pe

inelul de chei. Atunci când plecase, Ana încuiase uşa... Băgase, oare, cheile în buzunar? Sau scosese cheia casei de pe inel? Nu prea avusese timp; în plus, mai erau şi spionii, şi frica de chinezi, şi... Nu - Ana încuiase şi băgase inelul de chei în...

Care inel de chei? Avea chei?

Zâmbind, ridică mâna şi pipăi tocul de sus al uşii. Nu, nu era acolo. Iar dacă nu era acolo, trebuia să fie jos. Pe după ghivece, sau...

Sau sub preşul prăfuit, aşezat strâmb...

Ridică colţul din dreapta - Ana era dreptace. Îi zâmbi larg cheii... Descuie şi deschise larg uşa. Şi auzi clar televizorul! Păi...

Păi ea era aici, sau...? Sau venise proprietăreasa? Păşi în holişor şi ridică vocea, în franceză:

- Bună dimineaţa. E cineva?

În dreapta era o uşă; se aplecă puţin şi constată că găsise bucătăria... şi era pustie... Mai făcu un pas. Încă unul. Părea a fi livingul. Începea să vadă televizorul...

Înlemni. Şi se opri. Şi ridică vocea, în romanes:

- Ano, eu sunt - Diamant! Să nu-mi dai cu ceva-n cap...

Avusese impresia, preţ de-o clipă, că cumnata lui era după uşă - şi era înarmată. Dar... Dar nu-i răspundea nimeni. Aşa că mai făcu un pas... se lăsă pe vine şi scoase pistolul. Şi se repezi în mijlocul livingului!

Nu era nimeni după uşă. Şi nici pe canapea. Toate cele trei uşi erau deschise. Părea a fi două camere şi baia. Şi uite că nu era totuşi nimeni...

Sperase să-i crape cumnată-sa capul cu mopul - şi să-i pună apoi comprese, în drum spre aeroport...

Pe masă zăcea ceea ce părea a fi cina. Hm - cumnata lui făcuse nişte pâinici cu stafide şi le dăduse copiilor lapte cald... Intră în prima cameră - şi observă imediat hainele azvârlite pe scaun şi creioanele colorate răspândite pe covor. Aici stătuse Léon. Ia - dincoace locuise Florentina?... Da - hainele ei erau aşezate corect pe scaun. În plus, pe măsuţă aşteptau, ordonate, nişte caiete, un creion şi-un stilou...

Reveni în living şi scoase telefonul oficial. Primise adresa pe numărul ăsta, aşa că Popescu ştia deja unde să-l caute, în caz că... Selectă numărul vărului lui.

- Da.

Ia uite - că-i răspunsese Raina! Se grăbi să schimbe repede tonul şi cuvintele:

- Salut.
- Salut.
- Ştefan e pe-acolo?
- Conduce.

Adică zbura pe şosea. Cum era mai rău!

- Ce s-a întâmplat?
- Spune-i că sunt în mijlocul livingului casei unde-au locuit.

O auzea repetându-i cuvintele... Ştefan îşi recuperă telefonul şi întrebă scurt:

- Eşti sigur?
- Da. N-au împachetat nimic - doar au ieşit pe uşă. Nici cina n-au mai strâns-o! Chiar acum, mă uit la nişte pâinici cu stafide cum numai cumnată-mea ştie să coacă!
- Cum ai ajuns acolo?
- Unul dintre băieţi a dat de X5. Părintele a dat un telefon, s-a dus la domiciliu şi i-a stors cumva adresa asta.

Ştefan tăcea... dar doar preţ de-o secundă:

- Încet, meticulos şi cu maximă atenţie la detalii, documentezi tot, strângi tot şi-mi aduci tot. Inclusiv declaraţiile vecinilor şi-ale X5-ului.
- Am înţeles.

Şi-i şi închisese... semn că orice referire la eşecul de aseară îi strângea vărului lui stomacul şi-i umplea ochii cu lacrimi...

Reveni în holişor şi accesă camera foto - să documenteze tot, să strângă tot...

Ştefan

Apăsă butonul roşu şi semnaliză dreapta... Opri pe banda de urgenţă. Căuta numărul... Suna...

- Da, Ştefane.
- Neaţa, Leo.
- Neaţa.
- Dă-mi toate datele despre BMW.
- Despre ce BMW?
- Dacă tu îmi dai date despre BMW, peste vreo două ore îţi trimit poze din casă!
- Ce casă, omule?

Apucă bine volanul şi începu să zbiere-n telefon:

- Şi nici nu te-ntreb de ce dracu era Titel răguşit, la un sfert de oră după ce Diamantu' meu s-a împuşcat cu chinejii în Orléans! Că Steaua n-a avut meci aseară, ca să-l tragă de la berea rece! Şi nici nu te-ntreb ce ordine a răcnit şi către cine! Şi nici de ce! Nu te-ntreb decât număru' de înmatriculare, na! Atâta tot! Ţi se pare că-ţi cer prea mult?

Buton roşu... Azvârli telefonul spre Rebeca şi acceleră. Şi trase stânga de volan! Renault-ul îl feri în ultimul moment... El accelera şi schimba vitezele ca nebunul... Jeep-ul nu se mai vedea în spate... Simţea că îi zvâcnesc tâmplele - şi că, dacă nu înfigea maşina într-un obstacol dur, înebunea...

Piuit - şi anunţ prompt:

- Mesaj de la Leonard Donichioiu.
- Citeşte.
- "BMW 320 negru, model '96, cu patru uşi, înfundat uşor la aripa dreapta faţă". Şi ne dă şi numărul de înmatriculare.
- Trimite informaţiile lui Diamant şi Părintelui - dar nu le trimite numărul de înmatriculare.

Că nu voia să rişte să-i vadă agitându-se prea devreme. Era de-abia zece jumate; Ana avea nevoie de timp ca să găsească o garsonieră...

Ana-Maria

Copiii erau mulţumiţi de mansarda asta. Era luminoasă; era intimă. Proprietarul folosise gipscarton ca să împartă spaţiul în aşa-zise camere. Pereţii aveau nu mai mult de un metru jumate înălţime. Era "haios" - ca să treacă de la open space la două camere, ea trebuia să se tupileze...

Aici n-avea cuptor; avea doar o plită electrică. Nici gratii la geamuri n-avea - dar fusese fermă în privinţa asta, aşa că nu-şi făcea griji. Aveau un televizoraş mic, vechi, cu tub. Copiilor nu părea să le trebuiască o plasmă de-un metru... Proprietarului nu-i trebuiseră actele ei, ca să declare la primărie că vrea să plătească impozit pe venit...

Ea verificase netul - şi nu apăruseră ştiri despre Ştefan. Acţiunea din Orléans fusese descrisă de presa locală ca fiind un exerciţiu de luptă al poliţiei. Jurnaliştii avea simţul umorului - menţionaseră că se folosise mult sos de roşii iar acţiunea păruse atât de reală că mulţi locuitori sunaseră la 112... Şi cam atât. Nici un comentariu la ştiri, nici o opinie... Şi muriseră oameni acolo...

Oftă greu şi se aşeză pe patul ei:

- Veniţi să vă spun ceva.

Veneau amândoi. Erau veseli. Uitaseră. Le va aminti ea acum - şi nu-i plăcea să facă asta, dar n-avea încotro... Le prinse mânuţele în mâinile ei:

- Vă place aici?
- Da! E foarte frumos!
- Ştiu că era mai frumos dincolo, unde aveaţi câte-o cameră fiecare. O să vă rog să staţi împreună, de data asta.
- Da, mami. Stai liniştită!
- O să rămânem aici.

Tăcuseră. Amuţiseră...

- O să stăm aici cel puţin o lună. Aşa că ne vom schimba înfăţişarea. Eu mă vopsesc blondă iar voi vă tundeţi.

Florentina se prinse imediat cu mâinile de coadă:

- Da' nu mă tund!

Léon îşi acoperi părul cu palmele:

- Da' de ce?

- Atunci n-o să ieşiţi din casă. N-o să vă duceţi nicăieri - nici până pe preşul din faţa uşii! Nici la cumpărături, nici la plimbare, nici până-n faţa geamului!

- Da' de ce?

- Fiindcă nu vă dau eu voie!

- Da' de ce?!

- Că nu vreau să mai moară oameni!

Şi gata - diseară se tundeau. Nimeni nu mai protesta, aşa că trebuia să se ducă la Carrefour şi să cumpere un pieptăn şi-o foarfecă. Şi să-şi folosească fantezia! Putea să cumpere şi-o maşină de ras - ei n-aveau nimic împotrivă... Bun! Bombăni încetişor, ca o constatare:

- Şi-aşa, n-o să ieşim niciodată toţi trei. Ieşim câte doi.

Florentina calculă imediat consecinţele:

- Şi-l lăsăm pe Léon singur acasă?

- Da. E destul de mare ca să priceapă că trebuie să stea cuminte la televizor şi să aştepte să ne-ntoarcem noi.

Prinţul etală un zâmbet mare:

- Aa, stai liniştită, mami! Stai liniştită, că v-aştept acasă! Da' după aia mă duci şi pe mine afară!

- Bineînţeles! Da' vă îmbrăcaţi cu aceleaşi haine!

Îi zăpăcise pe amândoi...

- Ca să păcălim lumea, o să-i lăsăm să creadă că sunteţi unul şi acelaşi copil.

Ei? Ce părere aveau? Îi înţeleseseră raţionamentul? Florentina se gândea... Şi Léon se gândea, dar el se închipuia îmbrăcat în rochiţă roz - şi-avea o problemă... Brusc, ochişorii negri se umplură cu lacrimi:

- Mami, să nu mă tunzi de tot!

Oof! Dădu s-o tragă spre ea, dar Florentina păşi în spate:

- Să nu-mi tai părul scurt ca la negri!

La urma urmei... Zâmbi slab:

- OK. A fost o idee proastă. Tu eşti înaltă şi slăbuţă, Léon e rotofei şi mai scund cu un cap decât tine. O să facem altfel. Când ies cu tine, mă fardez din belşug; iar când ies cu Léon, nu mă fardez deloc. Stai liniştită - da?

- Mami, tu cât vrei să mă tunzi?

- Îndeajuns de mult ca să nu te recunoască chinezii pe stradă... şi îndeajuns de puţin ca să-ţi crească la loc până se termină războiul. Stai liniştită - n-o să fie aşa dramatic cum îţi închipui tu. Şi-acum, dacă promiteţi că staţi cuminţi aici, eu mă duc să cumpăr foarfecă... şi gel de păr, şi clămiţe noi... Şi haine, bineînţeles!

Léon era precaut:

- Da' mie îmi cumperi pantaloni, da?

- Bineînţeles. Nu ţi-am zis că am renunţat la ideea aia proastă? Hai - la desene animate amândoi!

Se ridică şi începu să scormonească în rucsac - ca să-i vadă mutaţi după bucata de gipscarton, în patul lor...

Era îngrijorată - şi bulversată. Avea o mie de gânduri în minte. Acum, de exemplu, se întreba dacă să trimită adresa lor pe mail-ul primăriei Aurari...

Avea dubii mari în privinţa capacităţii lui Ştefan de a-şi mobiliza oamenii mai repede decât şi-i mobiliza Jun. Aşa că mail-ul ei n-ar fi făcut altceva decât ar fi reeditat cele două bătălii de până acum - chinezi, români şi spioni, toţi laolaltă, împuşcându-se cu aplomb. În Lyon nu fuseseră victime; în Orléans, ea numărase doi morţi şi patru răniţi. Aici, în Paris, orice era posibil! Aşa că or să stea ascunşi... iar ea n-o să trimită adresa asta nimănui. O să se ducă la cumpărături, o să tundă copiii iar de mâine o să înceapă o viaţă nouă. Intermediară. Un fel de hibernare... până se termina războiul. Iar după aceea ştia că nu-i va lua mai mult de 24 de ore ca să se aşeze, împreună cu copiii, în faţa ochilor lui...

Iar ca să-şi pună planul în aplicare, avea nevoie de-o listă de cumpărături. Foarfecă, pieptăn, perie, gel, clămiţe... Alte haine... Alte caiete, alte creioane - că fusese toantă şi nu cărase totul la portbagaj...

Diamant

Privea lung sacoşa aia mare şi "inventaria" din priviri hainele, caietele, creioanele... Da; scrisese totul. Scrisese cum descoperise casa, cum o găsise, ce găsise înăuntru... Şi scrisese fiecare obiect pe care-l găsise şi îl luase de-acolo. Inclusiv ce găsise în frigider şi în coşul de gunoi. Raportul lui era complet. Şi cum Aleodor avea pe stick înregistrarea discuţiei cu spionul francez, se întoarse spre el... Primi stick-ul şi-un ton calm:

- ... Ne roagă să nu-i folosim numele. Şi să nu-i aflăm numărul de telefon.

- De ce - îi e frică de furia contelui?

- Zicea că mi-a spus totul - aşa că l-ar suna degeaba. Dar dacă-l sună de pe mobil, îl bagă în rahat - că mobilul lui Ştefan e supravegheat şi ascultat de toată lumea. Omu' n-are copii; da' are nevastă, casă, un rost... O slujbă pe care ar putea s-o piardă...

- Bine, mă! Da' ştii care e chestia? Dacă lui Ştefan i se pare că ceva nu se potriveşte în ceea ce-o să audă în înregistrarea aia, franţuzu' îşi pierde slujba prin neprezentare. Că-i ia gâtu'.

- Nu e cazul. A povestit juma' de oră; şi tot ce-a zis se potriveşte mănuşă cu ce ştiam eu.

- Acu' ai tu grijă - să nu-ţi pierzi tu capul...

- Diamante, omu' a fost tranşant şi-a vorbit deschis. Şi a recunoscut cinstit că, în prima zi, a pierdut-o ca ultimul prostănac! Imediat cum a informat-o că e urmărită, ea a luat un taxi care-a pornit în direcţia opusă destinaţiei corecte. Şi oricât de tare a gonit el cu BMW-ul pe-acolo, n-a reuşit să dea de ea. Aşa că...

- Aşa că, dacă ea vrea să se ascundă, n-o mai găsim nici noi.

- Omul a spus, clar, în înregistrare, că e mai bine s-o lăsăm să se ascundă. Aşa spune dealtfel toată lumea şi asta e şi părerea lui - că, dacă noi nu mai târâm chinezii până-n apropierea ei, ea ştie să-i fenteze "fluierând". Că i-a fentat şi-n Lyon fără să clipească măcar - şi pe-asta ţi-o garantez eu! Omu' meu a văzut-o fentând chinezii pe-acolo! Crede-mă că ştiu ce spun!

Ştia că ştie ce spune. Aproba încetişor cu capul, întrebându-se cum dracu să-i scrie el lui Ştefan să n-o mai caute pe Ana...

- Diamante, Ana-Maria Ionescu, deşi pare mică şi neajutorată şi sperioasă ca o căprioară, l-a caftit pe franţuz de l-a lăsat lat fără suflare, după care i-a pus cuţitu' la gât colegei lui şi i-a rupt cheia în contact dintr-o singură mişcare. După care a plecat cu copiii spre întâlnirea cu tine. Şi nu era mai încruntată decât de obicei. Ana-Maria Ionescu are graţia unei feline... şi armele unei feline.

Zâmbi slab:

- Că frumos le mai zici tu, Părinte...

- Dă-te-n...

Se supărase Aleodor - se ridicase şi ieşise, bombănindu-l printre dinţi... Reveni spre monitor. Şi... Şi concluzionă, în scris:

"Părintele zice că spionul a fost sincer când a făcut destăinuiri complete. Şi mai zice că şefa e-n stare să-i fraierească pe toţi - de la chinezul ăl mare până la cerşetorul ăl mic. Zice că are graţia unei feline, dar şi armele unei feline.

Diamant

PS: Spionul i-a spus repede adresa, dar nu şi numărul BMW-ului. Omul din poliţie al Părintelui "răsfoieşte" chiar acum BMW-urile cu număr de Orléans; dar dacă maşina a fost înmatriculată în Toulouse..."

Ataşă şi înregistrarea cu spionul, şi raportul lui Lucreţiu despre ce văzuse vecinul aseară... şi apăsă send. Şi oftă greu: oare ce făcea Raina lui acum?

Roşcata

Nisa era un oraş frumos. Turistic. Şi pitoresc. Da' de unde! Era aglomerat ca la balamuc, supraconstruit şi răs-construit, cu drumuri înguste şi şerpuite ca la balamuc, cu milioane de vile care mai de care mai "unicată"... N-ar fi rezistat să locuiască în aşa labirint! N-ar fi reuşit să găsească drumul spre casă! Nu înţelegea cum reuşea Ştefan să nu se rătăcească, de vreme ce nu pusese adresa pe GPS...

- Închide geamul.

Da' ce-i venise? Apăsă butonul... şi constată evidentul:

- E închis.

- Uită-te pe dreapta.

Se uita. Era un gard verde şi, la vreo cinci metri de el, un viloi. Ce era aici? Ştefan tăcea; dar nu mai accelera... Gardul se termina; începea un alt gard, cu alt viloi. Aici era? Şeful ei tăcea şi conducea tot mai încet...

- Aia galbenă.

Care? Hotelul ăla? Ce, acolo se cazau? Ştefan zâmbi:

- În maximum cinci secunde, o să se-audă un urlet.

Da' de ce? Ce tot zicea acolo?

- Aia-i reşedinţa lu' Jun.

Apucă cotiera şi-o strânse bine - Jun ăla avea hotel?... Nu; Jun avea o reşedinţă mare şi luxoasă ca un hotel de nouă stele! Îngustă ochii, privind lung balcoanele cochete şi geamurile mari şi luminoase - deci aici locuia Jun Chèn...

- Trei... doi... unu... start.

Hait! Şopti, cu ochii la ultimul etaj al mastodontului:

- Şefule, urlă! Nu se-aude, da' se vede!

Că în toate balcoanele ieşiseră câte-un chinezoi sau doi - şi toţi se uitau spre ei! Ştefan începu să râdă:

- Şi-acum, să le dăm cu flit şi să ajungem odată! Nu mai pot de foame!

Aha! Evident, n-o să glumească despre cum dă ea fuga şi ia nişte shaworma! Nu-şi permitea...

Lucrurile se mai schimbaseră, de când fusese repusă la locul ei. Acum îşi ştia cu precizie lungul nasului. Şi nu voia să-l supere. Şi-aşa era el supărat; dacă îl mai necăjea şi ea...

- Vasilică locuieşte într-o casă modestă - mult mai modestă decât a lui Jun. Cu toate astea, e un fel de Titel de Franţa al lu' Giovani Dinţaru'.

Dinţaru'? Păi de ce apela Ştefan la el - n-avea destui trăgători buni şi destule arme? Nu-şi permitea să întrebe asta; sigur avea el un plan! BMW-ul accelera serios, că "le dădea cu flit" de eşapament în nas şi-apoi mâncau...

- Ceea ce s-a întâmplat în Orléans dovedeşte că războiul avansează. De la menuetul nonviolent din Lyon, am ajuns la consilieri care se împuşcă între ei ziua în amiaza mare într-un parc public. Lucrurile or să degenereze rău; şi cum acum sunt sigur că nici francezii nu ştiu unde e familia mea, îmi permit să mă-mpuşc cu chinezii.

Nu prea înţelegea ea calculul ăla, dar prefera să tacă. O să-i explice el, sau o să se prindă ea...

- Jun are relaţii mari în toate instituţiile statului. Iar reşedinţa lui e în Franţa. Aşa că...

Aa... Zâmbi slab:

- Şi cum Titel era răguşit rău iar Leonard ţi-a dat datele BMW-ului fără să clipească, se pare că regina a reuşit să se-ascundă bine de tot...

- Aşa mă gândeam şi eu. Şi-apoi mă răzgândeam, şi iar mă gândeam şi mă răzgândeam...

"Şi nu-mi vine să joc viaţa familiei mele la ruleta asta..." Asta ar fi spus şeful ei, dacă ar fi putut să continue. Din păcate, era vorba despre soţia şi copiii lui - care cine ştie unde erau acum...

Plecă privirea spre laptop şi privi lung mail-ul de la Diamant. Ştefan nu-i spusese să-i citească raportul, sau mesajul. Aşa că le citise în gând. Diamant îl găsise pe spionul ultrasecret - ceea ce ea probabil că n-ar fi reuşit. Sigur, probabil că el n-ar fi reuşit să bea cafeluţa doamnei Jacqueline şi să plece de la ea cu numărul de telefon al Anei! Aşa că "era 1-1"...

BMW-ul frână lângă un stâlp de electricitate. Da' ce se întâmplase? Stăteau... Ştefan aştepta ceva - numai el ştia ce. Ea privea "peisajul" - adică gardurile variate şi vilele înghesuise cu lopata...

Ptiu, drace! Ce-o speriase! Poarta celui de-al treilea gard păcănise - şi-acum se deschidea destul de repede... Ştefan viră dreapta:

- De-astea o să tot vezi, de-a lungul timpului. Unul din Italia a încercat să-şi pună un buton ca de semafor, pe-un stâlp; da', după două săptămâni, l-au luat la ochi năzdrăvanii cartierului - şi-a trebuit să-l scoată.

Aha! Deci acolo, lângă stâlpul ăla, era un senzor sau... Sau o cameră de luat vederi. Mai degrabă o cameră. Cine nu ştia "semnalul", n-avea de ce să sune la sonerie - că nu era binevenit.

Curtea era plină de verdeaţă; avea senzaţia că tufişurile alea bogate or să-l zgârie pe Philippe... Şi iată şi vila. Era mică şi gheboasă şi îmbrăcată inestetic în iederă. Cam ca o casă bătrânească dintr-un cartier răsuflat din Bucureşti. Lângă vilă însă aşteptau doi bărbaţi "ca bradul", înarmaţi până-n dinţi. Aşa că închise laptopul - că insul putea avea tot felul de programe şi şmecherii aici!

Uşa casei se deschise înainte ca Ştefan să frâneze; bărbatul care ieşi în curte era foarte bucuros de aşa musafir...

- Bine-aţi venit!

- Bine te-am găsit. Rebeca Ionescu, consiliera mea...

Bărbatul o măsură scurt - preţ de-o secundă - şi întinse prompt mâna:

- Vasilică Oprea.

Întrevăzu imediat... gândul individului, aşa că zâmbi slab şi întinse şi ea "mânuţa":

- Rebeca Ionescu. Îmi pare bine...

Vasilică păru că întrevede şi el... "mânuţa" şi-i oferi tot un zâmbet de-ăla, slab:

- Încântat de cunoştinţă. Poftiţi...

OK - pofteau! În timpul ăsta, ea îşi amintea cuvintele lui Ştefan... "Rebeca este nume evreiesc... şi înseamnă "capcană"." Şi zău că îi venea să râdă! Azi, capcana era îmbrăcată franţuzeşte şi urma să-i uşureze contelui negocierea!

Ştefan

Până aici, totul mersese bine. Defilase "cu folos" prin faţa vilei lui Jun, Vasilică îl primise cu braţele deschise, mâncarea era bună, gazda era ameţită rău de tot de ochişorii albaştri ai capcanei lui... Care capcană înţelesese imediat de ce nu fusese poftită să admire iedera de-afară şi râdea chiar acum cu graţie, făcând conversaţie... OK!

Lăsă furculiţa şi-l privi lung pe Vasilică:

- Am o afacere cu tine.

- S-o auzim.

- Vreau să-mi documentezi familia lui Jun Chèn.

Vasilică începu să râdă:

- Tu faci mişto de mine!

- Nu. Eu vreau să aflu totul despre familia lui Jun Chèn - nevasta şi copiii.

Bărbatul de la masă îşi luă ţigările... Aştepta, privindu-l lung - că nu voia să-l sune pe Giovani. Ar fi obţinut un "Bineînţeles" şi-o documentare chinuită, făcută din obligaţie... Fumul se ridica încet... Vasilică zâmbi:

- În 48 de ore, vei avea documentarea completă.

- Nu te grăbi - nu e urgent...

- E foarte urgent şi poţi avea nevoie de ea oricând. Aşa că voi face eforturi ca, în 48 de ore, să ai informaţiile care-ţi trebuie. Întrebare: o să folosească şi Diamant documentarea asta?

- Tot ce se poate!

- Bun! Îmi place tema asta...

Păi, da - că Vasilică nu-şi zicea "Beznă" aşa, pentru că avea multe

baterii de lanternă!

- Să-mi faci un preţ.

- Ţi-l fac.

Se ridică şi luă laptopul:

- A doua uşă pe dreapta, parcă...

- Exact. Cheia e în broască, dacă vrei să...

- Nu e cazul. Mi-a scris Diamant - şi sunt curios...

- Apropo de Diamant! Nasoală mişcare, în Orléans! Nasoală rău de tot!

- Îţi povesteşte Rebeca...

Veste care pe Vasilică îl bucura mult...

Păi, să-l lase să se delecteze cu ochişorii ei albaştri şi să-şi citească mail-ul. Dacă era ceva urgent...

Ana-Maria

Arăta bine. Arăta... normal - ca o blondă cu ochi căprui. Ca orice franţuzoaică "de oraş" - slăbuţă, blonzie, neinteresantă...

Nu se decolorase - alesese o vopsea profesională care-i mai deschisese culoarea părului. Pe tub scria "blond platin"; ei îi ieşise un fel de şaten deschis cu bej... Abia acum descoperise că unele şuviţe erau mai stricate - pe părul din creştet, blondul prinsese mai deschis. Era foarte interesantă culoarea...

Oricum va sta mai mult cu părul prins! N-o putea pune pe Florentina s-o tundă - că ieşea un dezastru care-o dădea instantaneu de gol! În funcţie de cum evoluau lucrurile în "aritmetica" războiului, se va tunde şi ea... sau nu.

Hm - era părtinitoare şi ipocrită. Pe ei îi tundea; dar nu se îndura să-şi taie propria podoabă capilară... Dar poate că nu era părtinitoare; şi nici ipocrită. Poate că îşi dorea extrem de mult să fie observată şi recunoscută pe stradă - pentru că îi era dor de el. Şi se gândea, în ipocrizia ei, că ea trebuia să fie cea mai puţin schimbată... deşi Léon semăna perfect cu Ştefan iar Florentina era bucăţică ruptă din Florentin... Îşi spunea, părtinitoare desigur, că copiii erau cunoscuţi doar din poze - în timp ce ea se tot perindase prin public, la braţ cu Ştefan. Şi dansase pe youtube...

Ce era cu ea? Avea procese de conştiinţă ciudate faţă de simpla acţiune de tundere a copiilor! Totuşi - nu exagera un pic? În fine...

Copiii erau cuminţi - se uitau la televizor. Erau foarte atenţi, pentru că ea terminase vopsitul acu' vreo jumătate de oră şi ştiau că urma tunsul lor... Întinse oferta de la Carrefour pe jos şi puse scaunul în mijlocul colilor multicolore:

- Haideţi! Cine e primul la tuns?

Florentina dădea să plângă; Léon tot nu era foarte sigur că mami nu intenţiona să-i pună fundiţe-n cap...

- Haideţi, nu vă îngrămădiţi! Unul câte unul!

Prinţul ei începu să râdă:

- Oof! Bine, hai că vin eu!

Îl privea lung... Era vesel. Avea încredere în ea - şi nu ţinea foarte mult la podoaba capilară. Pentru el, era mai important ca mami să vadă ce băiat cuminte şi ascultător e el - şi să-l pupe, după ce-i ciopârţeşte părul. Ochişorii lui străluceau. Din nou. Ochii lui îi aminteau de soţul ei...

La naiba!

Trebuia să-şi mascheze cumva ochii plini de lacrimi - aşa că se grăbi să se aplece şi să ia tricoul de pe fotoliu:

- Hai, stai jos.

Fiu! Prinţul nu-i văzuse lacrimile...

Îi puse tricoul pe umeri, îl prinse bine la bărbie...

O să-l tundă scurt - băieţelul ei era rotofei şi-o să transpire rău vara asta. În plus, dacă-i făcea ţepi cu gel, o să semene mai puţin cu freza corectă a lui Ştefan. În ultimii doi ani, soţul ei "virase" uşor spre stilul eminescian...

Roşcata

Ştefan descuia uşa; ea aştepta, pregătită să se-ascundă după cei doi legionari din spatele ei...

Nu - n-avea ce să bubuie. Şi nici cine să-i împuşte. Aşa că îl urmă şi închise uşa.

- Porneşte laptopul.

OK! El intrase în baie; ea se grăbea la masă... Deschise laptopul şi-l porni; şi ordonă, corect, telefoanele lângă el. Trebuia să-l întrebe pe Aleodor dacă nu cumva greşea punându-le pe toate lângă bluetooth-ul laptopului; că poate îi interceptau chinezii cumva... În fine!

Deschise mail-ul şi constată că şeful ei nu mai primise nimic pe mail-ul oficial. Presimţea că asta o să-l înfurie rău...

- Sună-l pe Diamant.

Hait - alta acum! Să-l sune ea pe Diamant! La naiba!

... De fapt, nu era evident că trebuia să-l sune odată şi odată pe Diamant? Erau colegi, el era vărul şefului ei...

- Oficial sau special?

- Special.

Aha! Selectă numărul şi aşteptă; suna...

- Da.

- Salut.

O secundă... şi-i simţi zâmbetul din voce:

- Salut.

- Ceva veşti?

- Nimic momentan. Aşteptam un telefon de la Ştefan - o indicaţie, un sfat, o dispoziţie...

- A fost ocupat. Dar tocmai mi-a spus să te sun. Aşa că m-am conformat... da' iar e ocupat!

Îl auzea râzând; râdea şi ea şi privea lung laptopul...

- Păi, dacă tot m-ai sunat, hai să vorbim; nu?

- OK, vorbim! Cum merge treaba acolo?

Încă o secundă... şi-un răspuns serios:

- Merge. Adică, în fine... Căutăm maşina. Nu prea avem şanse de reuşită, dar o căutăm!

- După părerea mea, şansele sunt zero.

- Şi după a mea. Dar am băgat-o în sistem, cum se zice. Aştept veşti - un radar, o parcare câşă...

Ştefan întârzia în baie; Diamant tăcuse... Era o linişte idioată... Decise să pună acea întrebare - şi încercă să nu-i mai transmită mesaje cu subînţeles:

- Dar în rest e linişte, nu?

- Da; e linişte.

- Bun!

Diamant reîncepuse să râdă! Da' de ce? Spusese doar "Bun"! De ce râdea...

... Pentru că nu spusese "Bun", şi nici "Asta-i bine" - exclamase "Bun!"! Iar el era un afurisit rău şi plin de şmecherie, care ştia să vâneze tocmai indicii de-astea! Aah!

Şeful ei intră în cameră. În sfârşit! Se grăbi să-i întindă telefonul:

- Diamant.

Şi-acum se grăbea să se-nchidă ea în baie! Când realizase ce făcuse tonul vocii ei, roşise rău...

Ştefan

Gata - îi lăsase să vorbească, se lămurise şi el aşa că acum treceau la treabă! Şi cum vărul lui era într-o dispoziţie foarte bună, intră direct în subiect:

- Salut. Sper că ai luat totul de acolo!

- Salut. Absolut totul. Inclusiv gunoiul.

- Bun. Ai găsit-o pe proprietară?

- Nu, şi nici ea nu ne-a deranjat. Şi mă gândeam să trimit trei muieri cu Pronto, să lustruiască ce-i de lustruit.

- Le trimiţi mâine la prima oră. Şi le spui să termine repede -

că nu-i bine să atragem atenţia vecinilor asupra noastră.

- Stai liniştit - m-am prezentat inspector Besson, aşa că le îmbrac în uniforme şi suntem perfect acoperiţi.

- Bine. Ceva veşti despre maşină?

- Nu. E în lucru şi la circulaţie, şi la fisc. Dar fără numărul de înmatriculare, nu pot decât să sper că omul de la radar o s-o recunoască cumva la volan!

- Scrie: CA-364-VA. Costică, Andrei, 3, 6, 4, Victor, Andrei. Ai scris?

- ... Da. Pot să te întreb de unde-l ai?

- De la o sursă de încredere. Vorbim când termini acolo.

- Bine.

Apăsă butonul roşu... şi lăsă mobilul pe masă. Se gândea...

Se gândea că Ana ajunsese la Paris încă de aseară. Culcase copiii într-o pensiune obscură şi căutase, pe net probabil, o garsonieră de închiriat "cu luna". Ajunsese în garsoniera aia azi de dimineaţă - iar la prânz, când copiii dormiseră duşi, ieşise şi rezolvase cumva problema vizibilităţii maşinii. Ana lui era isteaţă - ştia că vânzătorul BMW-ului o recunoscuse, şi deci că ei au numărul ei de înmatriculare. Se va folosi de maşina aia ca să le transmită ceva... Calcula chiar acum că Ochiul îl voia vesel şi liniştit şi concentrat la război şi afaceri - şi ştiuse numărul maşinii ăleia, iar Titel răguşise rău în timpul bătăliei din Orléans... Se gândea că existau dispozitive de urmărire care se ataşau pe diversele obiecte în mişcare... Existau subalterni isteţi cu vedere ageră...

De fapt, el voia să ştie unde e maşina nu neapărat ca să se ducă val-vârtej să-i ia de-acolo. Voia să fie sigur că Ana plecase din Orléans - şi să se asigure că ajunsese cu bine la Paris. Nu-i spunea asta lui Diamant pentru că avea el o socoteală...

Obrajii Rebecăi erau un bun indicator - mai ales pentru el, unicul om în faţa căruia fata asta nu putea să mintă. Azi, obrajii ei indicaseră spre Diamant. Nu era, totuşi, îngrijorat. La câte trăise copila asta, probabil că primul lor sărut se va întâmpla în cincinalul următor! Aşa că...

Aşa că or să rămână azi aici. Şi poate şi mâine - în funcţie de Jun. Era tentat să rămână mai mult, ca să primească personal documentarea... şi, bineînţeles, să doarmă dus pe nervii lui Jun! Îşi imagina cu uşurinţă ce răcnete auzeau acum urechile lui Isamu...

Las' că aşa-i trebuia! Fusese acolo, în vilă, când frati-su scosese telescopica şi-o lovise în cap pe mama lui! Şi tot în vila lui era şi acum! Aşa că...

Isamu

Oftatul greu, adânc, sparse ciudat liniştea din birou! Da' ce păţise - primise citaţia de divorţ? Cheng se sprijini de spătarul scaunului şi-l privi lung, serios:

- Am primit un mesaj de la Jun. Ştefan e la Nisa.

Cum-cum? Ştefan se dusese la Nisa? Hm...

- Cică a trecut încetişor cu maşina pe lângă vilă. Oamenii lui au spus că l-au văzut arătându-i roşcovanei casa. Chestie care i-a picat lui Jun destul de greu...

Normal că-i picase greu! Era o sfidare "pe faţă"! Ştefan defilase cu BMW-ul blindat pe sub geamurile perdantului! Hm...

- După care s-a oprit la omul unui alt român. Tabelele tale îl numesc Vasilică Oprea, zis "Beznă", şi îl prezintă ca fiind subalternul direct al lui Giovani Magnani, zis "Dinţaru'".

Ştefan căuta luptători de elită? Sau cercetaşi iscusiţi? Dinţaru' se ocupa cu lucruri "fine" - şi îşi anestezia, de obicei, victimele. Era un tip discret, care făcea mizerie în şoaptă - şi-apoi curăţa impecabil după el, tot în şoaptă...

- ... Tu ce zici?

- Că are treabă cu Vasilică Beznă. Afaceri. Iar dacă drumul cel mai scurt spre casa ăluia nu trecea pe lângă reşedinţa lui Jun, Ştefan nu făcea un ocol doar ca să-şi etaleze noua maşină.

- ... Şi ce crezi?

- Ce să cred?

- Ce crezi despre chestia asta?

- Nu cred decât că are nişte afaceri cu Vasilică. I-a dat temă de lucru; dacă aşteaptă rezultatul, o să doarmă la un hotel; dacă nu, pleacă azi mai departe.

- Unde?

- Acolo unde are treabă.

Cheng nu putea înţelege cum de era el aşa de calm şi "lipsit de curiozitate"! Zâmbi slab:

- Are de construit o afacere ceva mai mare decât a fost asta. Şi-are o consilieră nouă, tânără şi neinstruită, şi-un consilier minus în România. Plus războiul cu Jun. Crede-mă că n-are nici timp, nici chef de copilării!

Buldogul zâmbea abia perceptibil... Reveni spre mail. Era calm, era senin ca ziua de-afară...

Ştefan defilase azi pe sub nasul lui Jun - şi va dormi la noapte pe nervii lui Jun. Mâine dimineaţă va zâmbi atunci când va pleca din Nisa - pe acelaşi drum, fireşte, adică pe sub nasul lui Jun... cu treaba rezolvată...

Ce afacere făcea Ştefan cu Vasilică "Beznă"? Ăla era un fel de Grasu de Franţa pentru Giovani Dinţaru'. Un fel de Titel pentru Leo Mondialu'. Ştefan avea nevoie de serviciile lui - şi era atât de important, că nu-şi permisese să-i vorbească despre asta decât faţă-n faţă, bruiaţi "la greu". Presimţea că ştia deja despre ce era vorba. Îl speria un pic presimţirea asta...

Trebuia să se pregătească pentru discuţia cu Jun. Trebuia să se gândească la motivele pentru care Cheng devenise brusc "uman". Trebuia să o găsească pe Ana - ca s-o ascundă mai bine. Trebuia să-şi pună familia la adăpost, într-un fel sau altul...

Ana-Maria

Léon era fericit - se admira de zor în oglindă... Prinţul era foarte mulţumit de noua frizură tinerească. Îi făcuse ţepi cu gel; iar el îi pipăia şi se întreba cum stătea părul lipit aşa...

Florentina se ridică, oftând greu, şi porni spre scaun. Prinţesa dădea să plângă... N-avea ce-i face. Trebuia să-i schimbe cumva înfăţişarea. Doar n-o s-o vopsească şi pe ea blondă, nu? Avea 7 ani şi părul negru! Cum s-o facă blondă?

Îi puse şi ei tricoul pe umeri... Micuţa scăpă un suspin...

Gata! Tocmai schimbase tot planul! Se gândise s-o tundă rotund, "castronel", ca să-i păstreze forma. Dar dacă tunsul ăla era chiar aşa un factor de stres, o s-o tundă altfel! Şi-o s-o lase să plângă rău, pentru ca apoi să se bucure de tunsoarea modernă...

Desfăcu elasticul şi-o pieptănă încetişor... că ştia că o durea când trecea cu dinţii de plastic prin buclele alea violente...

Alese o şuviţă de la spate, fixă degetele chiar la ceafă... coborî încă doi centimetri şi tăie.

Diamant

A naibii să fie ea de treabă! Aleodor întinse degetul spre formularul de pe ecran:

- Iar de-aici încolo, maşina a mai fost vândută de cel puţin două ori.

- Cum, mă? Dacă ăsta-i ultimul proprietar, cum?

- Uite-aşa - fără acte!

- Da' de unde ştii că încă doi?

- Unul e omul din organigrama lui Leonard. Iar al doilea, adică primul, e omul care a cumpărat-o din Castelnaudary.

- De unde?

- Din sud-vest. Omul lui Leonard se ocupă de nord. Maşina a

ajuns cumva din sud-vest, în nord.

- Părinte... Dă-o în urmărire.

- Nu. Dacă se ia poliţia de ea pe stradă, se sperie şi face vreun accident.

- Dar în 24 de ore putem să aflăm şi localitatea, şi adresa exactă!

- Eu nu fac aşa ceva fără aprobarea lui Ştefan.

Aprobă încet cu capul - la urma urmei, Aleodor avea dreptate...

- Degeaba faci aşa! Ştii bine că e periculos! Dacă Ana se sperie pe autostradă, la 120 la oră, se poate întâmpla o tragedie!

Aşa era. Iar cumnata lui ştia că se lupta cu şeful mafiei chineze - adică un personaj influent...

- Diamante, las-o aşa. Eu n-o cunosc personal pe femeia asta - iar ea n-a acţionat niciodată din proprie iniţiativă, pentru că a fost mereu lângă Ştefan iar el e regele şi s-a ocupat el de toate. Dar de când am auzit ce-a avut spionul de spus apropo de ea, să ştii că am tras unele concluzii! Dacă Ana vrea să găsim maşina, o s-o găsim în maximum 6 ore. Dacă nu vrea să o găsim, n-o s-o găsim niciodată. Să ştii că diferenţa dintre a-l vedea pe el botos şi a-l vedea pe el în doliu este de 5 centimetri, sau de 5 minute, sau de cinci cuvinte-n plus...

- Sau de-un Distonocalm şi nişte apă rece. Ai dreptate. Aşteptăm veşti şi nu râcâim pojghiţa - că dacă nu mai e urmărită de franţuji, e mai greu de detectat de către chinezi.

Aleodor se ridică. El rămase lângă laptop...

Unde era cumnata lui?

Ana-Maria

Spălase vasele şi făcuse curat în mica lor bucătărie. I se închideau ochii de somn. Era aproape zece, iar copiii moţăiau la televizor... Şi ştia că ea trebuia să scrie şi în jurnal azi...

Florentina era supărată. Rău! Chiar dacă tunsoarea aia franţuzească cu colţ îi reuşise de minune şi-i venea prinţesei extrem de bine, ea plânsese şi-şi suspinase amarul preţ de vreo două ore. Până nu-i arătase ameninţător foarfeca, nu reuşise s-o oprească din bocit. Şi asta nu era bine. Ştia că fiecare asemenea lacrimă va mări un pic distanţa dintre ele două. Florentina era "fetiţa lui tati" - şi trebuia să locuiască cu mami, după regulile impuse de mami, în condiţiile în care tati nu pomenise niciodată nimic despre ce-ar trebui să facă ei atunci când sunt în asemenea situaţie. Prinţesa se gândea că mami inventase atât de multe interdicţii şi atât de multe "instrumente de tortură" - ca de exemplu fuga din Orléans, refuzul de a-i scrie lui tati o scrisoare, încuierea în casă zi şi noapte... Probabil că în căpşorul cârlionţat exista şi dubiul apropo de contactarea lui tati în Lyon...

Oftă greu şi se aşeză lângă ea:

- Iubita lui mami, îţi jur că îţi stă foarte bine!

- Ştiu. Nu e vorba de asta...

Îi era dor de tati... N-avea cum s-o ajute. Era singurul lucru pe care nu i-l putea da - pe tati! Era singurul subiect pe care nu-l negociau - tentativele de a se întoarce alături de tati. Era periculos - o ştia şi prinţesa. Dar ce să facă, dacă îi era dor de el?! Probabil că şi atunci, demult, la şase luni, bebeluşei Florentina îi fusese dor de nenea cu ochi verzi şi BMW cu cucu-bau! Aşa că...

Aşa că îi chemă pe amândoi în braţele ei şi se aşeză comod. Léon visa practic cu ochii deschişi; se aplecă la urechea Florentinei:

- Mâine dimineaţă, mă duc să pitesc maşina şi să fac o şmecherie care să ne scape de chinezi un timp.

- Bine, mami.

- O să vă las micul dejun în bucătărie. Dacă eu nu sunt acasă când vă treziţi, te rog să ai tu grijă de prinţ.

- Da, mami.

- Să nu vă apropiaţi de geamuri, să nu dai drumul la aragaz, să nu te-apuci să tai pâinea... Să nu-ţi vină idei să plecaţi la plimbare...

- Stai liniştită.

- Ştiu că te doare să auzi cuvintele astea; dar să ştii că trebuie să le spun. De două ori, l-am lăsat pe tati să pună la punct planul care să ne readucă împreună - şi de fiecare dată Diamant s-a împuşcat cu chinezii. Acum, o să facem invers; şi anume, o să facem noi planul. Adică eu, sfătuindu-mă cu voi. Şi-o să mergem noi la el - ca să nu mai afle chinezii cum vine Diamant cu avionul în Franţa...

- ... Da' promiţi că o să încercăm măcar?

- Da, Florentina - promit. Promit că o să fac tot ce-mi stă în puteri să ne întoarcem la tati cu prima ocazie care se iveşte!

- Bine, mami.

O sărută pe frunte şi se ridică:

- Hai - băgaţi-vă la culcare. Eu trebuie să scriu în jurnal. Şi să mă gândesc bine ce fac mâine... şi mai ales cum fac!

Micuţa nu înţelesese mare lucru, dar era prea obosită ca să se lungească la vorbă. Ocoli deci peretele ăla "scund" şi se lungi pe patul ei. Şi privi lung tavanul, încruntată...

Mâine dimineaţă trebuia să scape de BMW. N-avea emoţii - îl ducea oriunde în Paris, îl parca regulamentar, punea numerele reale în geamuri şi pleca. Şi, în 24 de ore, Diamant ajungea lângă portiera şoferului, împreună cu specialistul cu pontoarcă. Problema ei era cum să obţină maximum de beneficii din abandonarea BMW-ului...

Se gândea, la modul cel mai serios, să încerce şi ea să-i păcălească pe chinezi. Acum, repede, cât încă nu erau dezmeticiţi! Orice om, uitându-se pe hartă, concluziona că mămica fugară nu putea goni decât spre Paris! Iar asta însemna că ea trebuia să găsească o modalitate de a-i îndepărta pe chinezi de oraşul ăsta...

Ştefan

Era linişte. Era târziu. Se gândea la familia lui...

Era mie-n sută sigur că Florentina îi ridica Anei probleme. Prinţesa nu putea înţelege de ce mami fugea de tati. Şi nici de ce prinţul n-avea nimic împotriva planurilor lui mami. Aşa percepea mintea micuţei de şapte anişori - că Ana nu voia să se întoarcă la tati. Că nu putea - sau nu ştia - să înţeleagă semnalele transmise de tati. Şi deci, că nu-şi dădea silinţa să ajungă iar lângă el. Cu siguranţă, prinţesa "cunoştea" cel puţin zece moduri de a-l contacta pe tati. Cu siguranţă, considera că mami ratase cel puţin 20 de momente ideale ca să-i fenteze pe chinezi şi să ajungă ori la Diamant, ori direct la el. Şi-ar fi contrazis-o pe mami de cel puţin 30 de ori pe zi, pe tema lui tati! Asta era rău - Ana îşi punea baza în prinţesă, atunci când încuia uşa şi se ducea la cumpărături! Dacă micuţa decidea brusc să ia situaţia în propriile mâini...

Oftă greu - trebuia să înceteze să mai fie atât de pesimist. Da, scenariul în care Florentina strângea mânuţa lui Léon şi pornea pe prima stradă înainte, în căutarea unui cerşetor "de-al lui tati", era un scenariu realist. Trebuia însă să spere că ea nu se gândea la asta. Trebuia să spere că Léon va asculta de mami şi, dacă nu va reuşi să-şi oprească surioara, măcar nu va pleca împreună cu ea...

Întoarse capul spre Rebeca:

- Dormi?

- Nu.

Dar nici nu se clintise, semn că ar fi spus cu mare plăcere "Da" - şi se temuse că e îndeajuns de supărat ca să nu guste gluma. Păi...

- Mâine dimineaţă, îl contactezi pe omul lui Leonard din sud. Îl convoci, împreună cu nouă mânji premianţi, la unşpe fix aici. Şi o să închiriem o cameră...

- Mă ocup, mâine la prima oră.

O privea lung... Fata asta o să fie tare frumuşică, peste vreo doi ani! Momentan, era în schimbare. Era slabă; şi îi lipsea strălucirea. Era supărată - în sufletul ei se strânsese multă supărare...

Reveni spre masă - spre partea lui de pat. Se tot întreba...

Şi dacă totuşi Ana decidea să se ascundă de el?

1 iunie 2011 - miercuri

Ana-Maria

Primi restul, deschise portiera şi mai privi o dată ceasul de la bordul taxiului. Aoleu, cât de târziu era! Se făcuse zece jumate deja! Copiii sigur se treziseră! Alerga spre uşa vilei...

Urcă scările în fugă; şi abia atunci când se opri în faţa uşii realiză că unica cheie era în buzunarul ei. Şi-şi aminti că Florentina avea mobil şi promisese că, dacă se întâmplă ceva, o sună. Aşa că lăsă sacoşele jos, descuie şi deschise larg uşa.

Prima reacţie fu să păşească înăuntru şi să se asigure că geamurile erau toate închise! De cea de-a doua reacţie nu mai avu timp, pentru că micuţii ei se repeziră s-o îmbrăţişeze! Oof, Doamne! Se speriaseră!

- Bine-ai venit! Hai repede!

Repede? Da' ce se întâmplase?

- Haide, să nu te vadă vecinii!

Aa, asta se întâmplase! Apucă iar sacoşele şi le duse în aşa-zisa sufragerie. Florentina încuia uşa; Léon se repezise la ea şi-acum cotrobăia prin două sacoşe deodată...

- Uau!

Ce, uau? Ce găsise? Prinţul îşi strângea cadoul în braţe... Florentina se grăbi să caute şi ea prin sacoşele voluminoase:

- Şi eu?

- Ai şi tu ceva. La mulţi ani de ziua copilului!

Ei uitaseră ce zi era azi; ea, nu. Aşa că o strângeau bine-bine în braţe şi-i mulţumeau... şi-o pupau apăsat pe obraji...

- Maamii...

Léon avea nevoie urgentă de ceva; bănuia deja ce...

- Maamii, da' ceva gustos nu ne-ai adus?

- Ba da. Prăjituri.

Ea doar le scosese - ei le desfăceau... Se aşeză pe jos, printre sacoşe, şi-şi începu povestirea de la capăt:

- Am plecat la şapte de-acasă şi am dus BMW-ul în parcarea Gării Austerlitz - care este chiar în centrul oraşului. L-am lăsat acolo, cu numerele originale proptite în geamuri, şi-am intrat în gară, unde am cumpărat trei bilete de tren Paris-Cherbourg pentru vineri.

- Păi nu rămânem în Paris?

- Noi rămânem în Paris; chinezii pleacă în grup spre Cherbourg...

Léon se repezi şi-o luă de gât:

- Mămica mea deşteaptă!

Şi-o şi pupa apăsat pe obraz... Bufni în râs:

- Băieţelul meu şmecher! Aşaa... După ce m-am lăsat filmată de camerele de supraveghere de la casa de bilete cu părul desfăcut şi inelul cu diamante aşezat corect pe deget, am luat metroul şi m-am dus la cumpărături. Şi am umplut sacoşele, pentru că azi e ziua voastră...

Iar o pupau amândoi rău de tot...

- Şi-apoi am luat un taxi până aici, pentru că se făcuse târziu şi mă speriasem...

- Nu trebuia să te sperii! Ştii bine că ştiu să am grijă de Léon!

- Ştiu; şi totuşi, m-am speriat. Aşa sunt mamele - o să vezi tu, când o să te faci mare şi-o să ai copii!

Florentina râdea şi nega...

- Aşa că acum le-am atras tuturor atenţia asupra oraşului Cherbourg, de unde se traversează destul de uşor în Marea Britanie. Or să aibă impresia că plec cu voi în Anglia. Tati ştie numerele originale de înmatriculare ale BMW-ului şi ştie şi numele pe care am cumpărat biletele, Aimée Vainqueur - care este ales de Gilles pentru actele astea pe care le am acum.

- Aa...

- Deci, tati va şti că suntem în Paris. Şi cum chinezii or să se repeadă să închirieze un vapor întreg, ca să fie siguri că pleacă cu efectivul complet în Anglia, noi o să ne strecurăm încetişor... dacă şi numai dacă va fi 100% sigur s-o facem... până la tati. Sau la un prieten de-al lui tati. Dar asta numai dacă va fi 100% sigur s-o facem! Bine?

- Bine, mami.

- Deci stăm cuminţi în casă până vineri seara. Şi pe urmă mai vedem noi ce facem. OK?

- OK, mami!

- Haideţi - desfăceţi-vă cadourile şi la joacă!

Prăjiturile erau delicioase...

De când le spusese că or să încerce să se strecoare ei până la tati, copiii "reveniseră la viaţă". Străluceau amândoi. Râdeau şi fremătau...

O să-i lase să creadă că vineri va fi ultima noapte pe care-o dormeau departe de Ştefan. Sâmbătă, o să încerce să contacteze pe cineva - un cunoscut, un subaltern, o rudă... Sau o să le spună o gogoşică şi-o să amâne momentul ăla cu vreo două săptămâni...

Încă nu ştia ce-o să fie sâmbătă. Spera să găsească o sursă de informaţii credibilă, de la care să afle "mersul războiului" - şi mai ales "mersul afacerilor" lui Ştefan! Trebuia să ştie sigur ce protectori avea soţul ei în clipa asta - pentru că cititorul de lapte încercase s-o împiedice să capete răni prin împuşcare în Orléans, dar nu încercase să-i strecoare noua adresă a soţului ei sau vreun carnet de conducere pe-un nume franţuzesc. Deci umbrela lui Ştefan nu era franţuzească. În schimb, Gilles îi scrisese în bilet că e urmărită din umbră de oamenii unui protector important, care îl ajută pe Ştefan. Şi că soţul ei are protectori puternici. Asta se întâmplase la mijlocul lunii mai; aşa că simţea nevoia unor veşti proaspete...

Se ridică şi intră în bucătărie - trebuia să pregătească prânzul. Copiii serbau de zor 1 iunie...

Ştefan

Îi privea lung...

Se vedea de la trei poşte că oamenii din nord făcuseră vâlvă cu succesele lor în materie de recuperări "chimizate". Încă nu aflase câţi rău-platnici vizitaseră camerele de gardă ale spitalelor de urgenţă; dar nu aflase nici câţi subalterni de-ai lui Leonard se auto-accidentaseră cu zeama aia. Aşa că "era de bine". Iar oamenii din nord erau vorbăreţi - ceea ce-l făcea să ridice tonul la ei, data viitoare. Trebuia să afle cine ce vorbise. Astfel de lucruri nu se discutau "cu colegii la o berică" - şi-o să le spună asta! Răspundea de ei; iar dacă ei aveau gurile sparte, el trăgea ponoasele! Hm...

El îi privea lung; ei priveau cutia de pe dulap. Ei ştiau deja ce era acolo...

Se simţea ţâfnos şi îngrijorat. Nu avea veşti de la Diamant. Nu avea veşti nici de la Aleodor. Avea nişte rapoarte care indicau creşterea afacerilor - şi cam atât. Acalmia asta din viaţa lui sentimentală îi displăcea rău...

Împinse mâinile în buzunare şi oftă greu:

- Aţi vorbit cu nordul?

- Şeful ne-a făcut informarea apropo de succesul lor. Şi normal că am întrebat, ne-am interesat...

Hm... Sudul era condus de-un om în toată firea. Avea 38 de ani; şi sesizase că îi displăcea informarea aia "informală", aşa că încercase să îndulcească puţin situaţia...

Nu. N-o să plece. Avusese intenţia să le pună cutia-n braţe şi să iasă - să se ducă în camera lor şi să se-ncuie acolo. Şi nu era bine. Se simţea ţâfnos. Se simţea irascibil. Simţea că îl mănâncă pielea şi tălpile şi că-l doare fruntea de la încruntarea aia teribilă! Aşa că se întoarse spre dulap; şi aşa, cu spatele la ei, inspiră... expiră... ridică sprâncenele şi-şi reaşeză muşchii feţei într-o poziţie normală, calmă...

Luă cutia şi reveni spre ei - o să le vorbească normal. Nu era vina lor că Ana era departe de el. În plus, Ochiul îl vedea - şi avea diverse moduri de-a se informa apropo de ce mai face candidatul la avansare.

N-avea voie să greşească. Trebuia să treacă peste linia aia groasă...

Roşcata

Intră şi ea în cameră şi închise uşa. O încuie...

Şeful ei era supărat. Rău! Da' rău de tot! Din punctul în care stătuse ea, îl văzuse schimbându-şi fizionomia, căznindu-se să nu se încrunte la băieţii lui Leonard...

N-avea cum să-l ajute. Nu ştia unde era familia lui. Şi nici nu putea să treacă peste cuvântul lui. Dacă el o trimitea să-i găsească, se ducea - şi făcea pe dracu-n patru să reuşească. Dacă nu...

Ştefan verifica mail-ul... se uita la propriul ceas... şi se aşeza la masă. Ea nu se clintea de lângă uşă. Avea un presentiment... Şeful ei scoase ambele telefoane şi le lăsă pe masă; după care oftă greu:

- Tu ai treabă?

- Nu.

- Ba da; îţi dau eu o treabă foarte importantă.

OK! Se grăbi să se oprească în faţa lui. Era atentă... Ştefan scoase port-actul... şi-i întinse cardul de cumpărături:

- Te schimbi în ceva comod, iei doi băieţi de jos şi te bucuri de ziua liberă.

Ha?

- ... Ai liber azi, toată ziua. Ia doi băieţi şi bucură-te de ziua liberă.

Îi tot întindea cardul... Îl luă - şi întrebă:

- Şi ce-am de făcut?

Ochii verzi o priviră lung, miraţi:

- Habar n-am! Plimbă-te prin oraş, fă shopping, du-te la salon, la o pizza... Fă şi tu ce fac fetele în timpul liber!

Iaca - o trimitea langa prin oraş! Îl privea lung, mirată; râdea încetişor, aşa, şi tot nu-i venea să creadă... Ştefan începu să râdă şi el... şi trecu la romanes:

- Fă! Pune blugii pe tine şi ieşi odată! Şi să nu te-ntorci până nu te-oi chema eu!

Aha! Se repezi la troller, râzând de-a binelea, şi-l auzi bombănind-o:

- Ete la ea! Şi pe urmă pune bot - că de ce-o reped aşa!

Daa! Blugii, un tricou, o jachetă - şi fuga să se schimbe! Că avea o zi liberă - şi trebuia să beneficieze de ea! Şi cum n-o să se ducă la un salon, pentru că era jenant să-i sune telefonul şi să fugă pe uşă-afară cu ceara pe juma' de picior, o să facă shopping. Plănuia să-şi cumpere un foen cu perie încorporată, un depilator, nişte creme de zi şi de noapte... Un parfum "de zi", două-trei perechi de cercei... Tii, ce de lucruri avea de cumpărat!

Ştefan

Gata - Rebeca plecase la shopping. Iar dacă diseară o va vedea despachetând un parfum, nişte cercei şi-o bluziţă bufantă roz pal cu breteluţe, el unul era lămurit - liniştea lui Diamant "avea zilele numărate"...

Se ridică şi încuie uşa. Şi-şi scoase masca destinsă de pe chip. Laptopul îl aştepta...

Nu era îndeajuns de puternic ca să se uite la filmări; aşa că deschise fotografia cinci... Porni aparatul de bruiaj...

O să-i spună totul chiar acum. O să-i spună... O să încerce să-i spună cât de mult o iubeşte. Cât de dor îi e de ea. Cât de greu trec secundele petrecute departe de ea... O s-o roage să-l ierte; şi să nu fugă de el. O s-o roage să se întoarcă... Să nu-l uite...

Diamant

A dracului ea de treabă! Se făcuse doispe jumate şi el n-avea nimic de transmis lui Ştefan! Aşa nu se mai putea! Ce naiba!

Îndesă telefoanele în buzunare, luă laptopul şi ieşi:

- Hai, Părinte - mergem să investigăm pe teren.

Lucreţiu nu aşteptase "invitaţie specială" - alerga chiar acum spre X6. Urmărindu-l cu privirea, observă colantul negru lipit peste găurile din uşi... Biata maşină! Îl durea sufletul când o vedea "cârpită" aşa, ca o Dacie 1310! Imediat cum se întorceau din teren, o să-i dea liber lui Lucreţiu - şi-o să-l someze ca până mâine să repare maşina! Îl durea sufletul pur şi simplu! Superbitatea asta...

Urcă în faţă şi trase portiera. Aleodor urcase deja în spate - şi-acum era curios:

- Şi unde investigăm azi?

- La parc - la locul bătăliei.

Accesa mail-ul... Bineînţeles că Ştefan n-avea ce să-i scrie, atâta timp cât el nu-i dădea veşti despre care să scrie...

- Trebuie s-o luăm metodic - ca s-o punem cap la cap şi să ne dumirim.

- Şi cum vrei să ne dumirim?

- Uite-aşa! Nu mergem la parc, ci la casă. Şi îi refacem drumul.

- Care drum, mă?

Se răsuci scurt spre el:

- Suntem trei creiere în maşina asta! Dacă gândim constructiv, s-ar putea să fim în stare să mergem pe urmele ei!

Aleodor nu mai zicea nimic... BMW-ul se strecura repede prin trafic, pentru că şi Lucreţiu voia s-o găsească pe Ana... Şi probabil că accelera şi se gândea la avansare, sau la o primă... sau la un post mai apropiat de rege...

- Care aveţi hârtie şi pix?

- Vezi în torpedo.

Aha! Trase o linie verticală şi notă, sus de tot: "Ana pleacă de acasă".

- La ce oră a zis franţuzul că a plecat cu copiii?

- La 7:48.

Cum-cum? Zâmbi cu neîncredere:

- Ştie el aşa de sigur?

- Da. E obişnuit să se uite mereu la ceas, pentru că trebuie să scrie rapoarte exacte. Când el a frânat în faţa garajului casei, era 7:42. Când a ridicat privirea şi-a văzut BMW-ul ei dispărând pe străduţă, s-a uitat iar la ceas şi arăta 7:48.

OK! Notă, în stânga liniei, 7:48. Şi-acum aştepta... Lucreţiu intra pe stradă şi avansa spre fundătură... Gata.

Scoase mobilul şi porni cronometrul:

- Şi-acum, Moroiule, îţi închipui că eşti un BMW 320 negru, model '96, cu patru uşi, înfundat uşor la aripa dreapta faţă. Îţi închipui că eu sunt vocea ta interioară iar în spate sunt cei doi copii minori ai tăi. Şi mergi corect pe drumurile publice, ca să nu te oprească vreun poliţai şi să constate că n-ai acte pe maşină. Hai - apasă feminin pe acceleraţie şi porneşte spre parc.

Start cronometru. Făceau drumul încetişor, calm... Lucreţiu conducea "ca de damă"... Oprea la "cedează trecerea"... Oprea la "stop"... Nu accelera, deşi şoseaua era goală... Aleodor răcni, speriindu-i rău pe amândoi:

- Uite-acolo locuri de parcare! Bă! Să ştii tu că acolo a oprit!

Cât trecuse? Patru minute. Da, se cam potrivea!

- Moroiule, te urci pe primul loc de parcare.

Lucreţiu se conforma... Întinse mâna şi-i opri motorul. Şi opri şi cronometrul. Patru minute jumate. Zâmbi slab, notându-şi ora şi locaţia de-a lungul liniei:

- Patru minute. Deci, la 7:52, Ana a oprit motorul şi-a pus copiii să se lungească pe banchetă. Noi am plecat de la crâşmă la fără zece fix; până aici am făcut două-trei minute. Aşa că ea a stat aici şi s-a uitat lung la coloana noastră de limuzine...

Le arăta intersecţia, giratoriul - care se vedea destul de clar... Lucreţiu puse contactul şi setă GPS-ul; Aleodor şopti:

- Pe-aici, pe lângă ea, au trecut trei dube cu chinezi! Şi tot din direcţia asta au venit şi elicopterele!

- De-asta am zis noi că n-a venit la întâlnire!

- Când, de fapt, a fost aici. Şi am sentimentul că ar fi plecat cu demaraj în secunda doi, dacă nu i-ar fi fost frică c-or s-o vadă chinezii din dube! Că noi ne-mpuşcam cu ei - da' ei erau pe partea asta a dubelor!

Corect! Chinezii folosiseră dubele drept paravan - iar ea le văzuse perfect spatele, mişcările, armele... Aleodor se grăbi să continue:

- Pe noi nu ne-a văzut - pentru că noi eram în faţa parcului. Probabil, s-a gândit că o să fie o altă ocazie, mai cu noroc. Şi cred că a aşteptat să plecăm toţi...

- Nu! N-a aşteptat decât să plece chinezii!

Lucreţiu porni motorul. Dădu încet în marşarier, intră pe străduţă... şi întoarse acolo. Se grăbi să pornească cronometrul:

- Bagă, Moroiule! Hai - că faci bine! Eşti femeie, eşti speriată, tocmai ai văzut un adevărat război urban cu sânge pe asfalt şi ai ambii copii pe bancheta din spate! Încetişor, fă ceea ce ar fi făcut ea!

Iar el calcula chiar acum: 7:52 plus cele şase-şapte minute cât duraseră împuşcăturile... Opt fix! Ana plecase din locul ăla la 8 fix! Şopti:

- Părinte, la ce oră i-a sunat lui Florentin telefonul?

- 8:18.

Lucreţiu exclamă:

- Şefule, io mor, să ştii!

- De ce, mă?

- Şefule, e genială! A ieşit direct pe centură! Ptiu, să n-o deochi! E deşteaptă de ne-a rupt pe toţi! Uită-te şi tu - direct în şoseaua de centură!

Într-adevăr... BMW-ul intra pe şoseaua de centură... Aleodor începu să râdă:

- Iar tu eşti un actor minunat - că ai luat-o spre Paris. Cu siguranţă, spre Paris a luat-o şi ea!

Bun! Privea telefonul, cronometrul... Simţi nevoia să-i amintească:

- Să n-o calci! Să mergi regulamentar! Aminteşte-ţi că n-ai acte pe maşină şi valorezi cât nici nu-ţi imaginezi! Şi mai ai şi copiii în spate!

- Stai liniştit, că nu uit! Acu', că văd că funcţionează...

Într-adevăr, înaintau cu 45 la oră. Aveau limitare la 50; dar el mergea cu 45. Bun şofer; bun actor...

Privea când drumul, când cronometrul. Trebuiau să înainteze 18 minute...

- Deci a trecut de Cercottes...

O localitate mică... Aleodor se tot întindea să-i vadă cronometrul... Înaintau...

Înaintau...

- Suntem pe Rue de Paris. Asta e chiar culmea!

Aproba, cu ochii la drum...

- A trecut şi prin Chevilly...

Se apropiau de limita de timp...

Nu! Greşise! Se grăbi să se corecteze:

- Sigur s-a oprit undeva pe dreapta! Sigur! A plecat de-acolo speriată rău - sigur s-a oprit să se liniştească!

- Şi să liniştească şi copiii!

Aah, ce tâmpenie!

- Asta e; am greşit. Mergem înainte până la 18 minute; şi pe urmă ne mai gândim.

Aleodor se grăbi să-l lămurească pe Lucreţiu:

- Sigur a rămas pe drumul naţional!

- Categoric!

- Deci a ocolit Artenay...

Nu - nu-l ocolise. Aici erau cele 18 minute - chiar în dreptul caselor! Iar ei n-aveau unde să întoarcă, sau unde să oprească, sau... Opri cronometrul:

- Vezi unde poţi să întorci. Aleodoare, hai să ne gândim. Deci, e cu copiii pe bancheta din spate - şi tocmai a văzut ceea ce ei i s-a părut a fi un măcel total. Fuge de mafia chineză, dar trebuie să respecte cei 50 km/h. Şi nu cred că l-a sunat pe Florentin aşa, din mers.

- Cu siguranţă, a oprit undeva. După cum se auzea traficul în înregistrare, nu l-a sunat din maşină - ci de lângă şosea.

Lucreţiu oftă greu:

- Sigur a oprit undeva - că trebuia să liniştească copiii! Daţi-vă seama cum plângeau copiii, după ce-au văzut acţiunea noastră...

Ptiu, drace! Avea dreptate! Şi cum Lucreţiu tocmai întorsese, porni cronometrul:

- Atunci o să-i dăm... cinci minute ca să liniştească copiii. Deci mergem înapoi cinci minute.

Aleodor mai avea puţin şi se aşeza între scaune - aşa se lungise să se uite la cronometrul ăla!

BMW-ul revenea spre Orléans...

Înaintau...

- Am ajuns iar la Chevilly...

Mai aveau un minut - aşa că zâmbi:

- Treci prin Chevilly - că nu s-a oprit în mijlocul localităţii ca să ţină copiii în braţe!

Un minut... 30 de secunde... Ieşeau din Chevilly - iar Lucreţiu exclamă:

- Şefule, eu îţi zic o chestie - da' nu te superi!

- Nu mă supăr, mă! Zi-i! Trage pe dreapta şi zi-i - că aici sunt cinci minute.

Contrar dispoziţiilor lui, bărbatul de la volan întoarse violent BMW-ul. Şi frână "din tot sufletul". Da' ce-avea? Degetul lui Lucreţiu se întinse prompt spre parbriz:

- Să ştii că noi, ăştia trei, am rezolvat greu problema pe care ne-a dat-o şefa!

Ce-i arăta acolo? Aa...

Pe dreapta drumului erau nişte tufişuri. Iar între asfalt şi tufişuri era loc... de-o maşină sau chiar două...

Coborî şi o rupse la fugă spre locul ăla - că acolo se oprise cumnata lui, ca să liniştească puţin copiii şi să-l sune pe Florentin! Fugea acolo - deşi habar n-avea de ce alerga chiar aşa...

Gata. Ajunsese. Scoase pachetul cu ţigări - şi-acum ce mai făcea? Până aici rezolvase problema; de-aici încolo cum şi ce să mai facă, s-o găsească? Avea mare nevoie de-o mână de ajutor... Aleodor se opri lângă el şi oftă greu:

- Şi de-aici chiar ni s-a-nfundat!

Suflă lung fumul:

- Exact! De-aici, nu mai ştim decât că a mers tot înainte până-n Paris. Dar unde anume în Paris...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Mădălin. Suna...

- Da' şefu'.

- Unde eşti?

- În periplu prin ţară.

- Te urci în primul avion şi vii la Paris - că trebuie să discutăm.

- Da, şefu'.

- Sun-o şi pe Graţiela şi cheam-o şi pe ea - că diseară vorbim în trei.

- Aranjez şi te sun, să-ţi zic unde ne strângem.

- OK.

Închise şi oftă greu... Aleodor şopti:

- Ia să-mi sun şi eu oamenii de la transporturi, să-i pun la muncă! Parisu'-i mare - iar tentaţia de-a ajunge repejor în Aurari e şi mai mare...

Aprobă...

Încerca să vadă, pe jos, urmele maşinii. Era nebun - că acolo opreau zilnic zeci de şoferi, probabil! El însă avea nevoie să simtă că investiga în continuare. El nu avea voie să se oprească - pentru că ar fi realizat evidentul, şi anume faptul că de-aici înainte nu mai avea nici un indiciu...

- Băă!

Cum-cum? Ce-avea Lucreţiu de urla aşa?

- Băă, să mor io!

Da' ce păţise? Şi, mai ales, de ce păţise ceva în tufele alea? Aleodor

alerga spre tufişul mişcător... Porni şi el în direcţia aia - iar Lucreţiu "erupse" pur şi simplu dintre crăcile verzi, fluturând...

- Şefu', să mor io! Să mor io dacă nu e genială!

Cine - Ana? Ştia că era genială - da' ce-avea omul ăsta de urla aşa? I se puse în faţa ochilor o hârtie albă, lucioasă, iar Lucreţiu urlă practic la el:

- Şefu', să mor io! Să mor io dacă m-am gândit la asta vreo clipă!

Îi luă hârtia:

- Ce-ai, mă?

Aleodor începu să râdă:

- Autocolant pentru maşină. A lipit abţibilduri pe maşină. A deghizat BMW-ul.

Ce-a făcut? Spionul aproba de zor cu capul, rânjind cu toţi dinţii, în timp ce Lucreţiu ţopăia pe loc şi mai avea puţin şi exploda de la atâta adrenalină... Plecă privirea spre hârtie.

Pe-o parte era lucioasă; pe partea cealaltă era mată şi era imprimată cu sigla producătorului. Avea o formă ciudată... Ce dracu era asta?

- E un fluture! Şi mai sunt acolo!

Şi-atât spusese Moroi - se aruncase înapoi în tufişuri! El privea hârtia şi nu-i venea să creadă...

Deci cumnata lui plecase de la războiul din Orléans... Plecase grăbită, speriată, cu copiii plângând pe bancheta din spate... Ieşise din oraş şi accelerase spre Paris; trecuse de prima localitate, iar faptul că n-o urmărise nimeni o liniştise puţin. Şi probabil că-şi amintise de camerele de luat vederi - de radare. Aşa că se oprise într-un loc un pic retras, lipise repede-repede abţibildurile pe maşină...

Lucreţiu frână în faţa lui şi-i puse în mâini alte hârtii albe. Acum era mai mult decât lămurit! Recunoştea formele alea de flori...

Oftă greu şi începu să le numere... 14 abţibilduri, de forme şi mărimi variate. Şi-acum calcula el că Ana stătuse ascunsă cu copiii, plănuise în avans şi se gândise la fiecare variantă, la fiecare detaliu... Zâmbi slab:

- Nu, băieţi. Mai e ceva. Dacă Ana s-a gândit la deghizarea maşinii, mai e ceva. Şi să n-am parte de ce mi-e mie mai drag, dacă BMW-ul ăla n-are acum alte numere.

Se uitau la el ca la o roabă cu motoraş...

- Dacă şefa i-a pus spioanei cuţitu' la gât, să fiţi siguri că habar n-avem noi pe unde i-au umblat picioarele şi ce-a făcut ca să se ascundă aşa de bine! Fiindcă am uitat de turista cu laptopul - care a reclamat dispariţia cardului bancar. Iar eu, în clipa asta, mă declar depăşit de situaţie.

Îi prinse frumos de gât pe amândoi şi şopti:

- Cât mi-e ea de cumnată - recunosc cu mâna pe inimă că m-a bătut măr la faza asta. Eu nu mai am curaj să iau decizii acum. Nu mă mai bag să presupun cum e bine şi cum nu. Singurul care poate să hotărască de-acum încolo e şefu'.

Aprobau amândoi energic. Bun!

- Părinte, nu scoatem un sunet. Dacă şi-a deghizat maşina, o să mizeze pe faptul că e de nerecunoscut acum, aşa că o s-o folosească în continuare. În concluzie, nu facem nimic, nu zicem nimic, nu ne uităm lung după maşini colantate... Chinezii sunt cu ochii pe noi. Nu e bine să le dăm idei, ce şi cum şi unde să caute. Şefa se poate folosi oricând de maşina aia; aşa că o lăsăm moartă acum. Eu vorbesc diseară cu Graţiela şi Mădălin - şi pun curăţenia din Paris să identifice maşinile cu flori şi să le ia numerele de înmatriculare. Da' altceva nu facem. Mâine dimineaţă plec la Nisa - şi discut cu şefu' faţă-n faţă. Şi urmăm ordinele lu' şefu' - strict, fără floricele sau improvizaţii. E groasă treaba!

Aprobau amândoi în continuare. Aruncă deci ţigara şi porni spre X6:

- Până nu vorbim cu şefu', nu transmitem nimic pe canalele obişnuite. Acum ne întoarcem fuguţa în Orléans, împachetăm şi plecăm la Paris. Şi să ştii, Moroiule, că eşti un geniu!

Lucreţiu avu o reacţie ciudată - o rupse la fugă spre tufişuri! Da' ce dracu mai făcea acolo? Mai erau autocolante pe care nu le luase? Aleodor îl prinse de braţ:

- Hai - lasă-l să se ocupe şi de el! Că de investigaţie s-a ocupat destul! Uite ce de treabă a făcut!

Bufni în râs şi urcă în dreapta... şi şopti:

- La urma urmei, a făcut de toate săracu'! S-a împuşcat cu chinezii, m-a plimbat prin Orléans, a condus muiereşte, a găsit colantele...

Aleodor chicoti:

- Merită şi el să se uşureze în linişte!

- Nu; merită să se uşureze. Da' nu în linişte, că ne grăbim!

Şi se-ntinse şi apăsă lung pe claxon... Aleodor râdea, deşi era curată nesimţire din partea lui ca, la 25 de ani, să-i facă aşa unui bărbat de 40-45 de ani...

Tocmai de-asta, lăsă claxonul în pace şi reveni la autocolante. Le privea lung...

- ... Auzi, Aleodoare? Presupun că florile astea sunt de mai multe culori...

- Evident! Că doar n-or să fie toate florile de 18 centimetri roşii! Sunt şi pe albastru, şi pe galben...

Oricum, aveau un indiciu foarte important! BMW-urile 320 din '96 nu erau maşini de damă; în general, erau maşini de şmecheraşi şi de emigranţi pârliţi. Nu "cadrau" cu floricele şi fluturaşi...

Portiera pocni iar motorul porni prompt. Lucreţiu nu-şi permitea să-l bombăne, deşi în mod normal ar fi putut să-i dea nişte şuturi în fund... Luă hârtia şi pixul şi continuă să scrie "traseul" Anei. Avea mare nevoie de notările alea; trebuia să i le trimită lui Ştefan. Despre flori însă nu-i va scrie nimic. Florile i le va duce personal...

I se făcuse frică. Când văzuse hârtiile alea, realizase că era un ageamiu şi-un cârpaci mediocru. Cumnata lui era, într-adevăr genială - iar el era un ageamiu. El se gândea la toate - şi la afaceri, şi la război, şi la Raina - şi se baza pe forţă: pe oameni şi pe pistoale. Ea însă... Ea îşi calcula cu mare atenţie fiecare pas. Ea era cu copiii şi ştia că orice greşeală, orice omisiune, orice pas greşit o putea costa viaţa. Aşa că ea îşi plănuia cu grijă fiecare mişcare. Ca dovadă, atunci când cumpărase maşina se gândise deja cum să-i schimbe înfăţişarea...

La dracu!

Se răsuci scurt spre Aleodor:

- Părinte, mânca-ţi-aş sufletu' tău! Cum ai zis că era cu spionii?

Aleodor nu-l înţelesese; era mirat...

- Gagica stătea la casă iar X5-u' mergea cu Ana?

Primi o aprobare; ridică hârtiile:

- În magazin, sau doar până-n parcare?

Spionul era vişiniu... Lucreţiu zâmbi:

- Dacă mergea cu ea în magazin, să fii sigur că pe-astea le-a luat de la benzinărie. Şi nu i le-a arătat şi lui!

Păi... Zâmbi slab:

- La urma urmei, cred că s-a mirat şi ea că ăia o păzeau, da' nu-i indicau drumu' spre casă. În plus, chestia asta ar fi în stilul ei. Aşa-i făcea şi lu' Ştefan - dacă el ştia că urma să primească un cadou, primea un cadou şi-o surpriză...

Îşi amintea cum îşi pusese vărul lui mâinile-n cap în anticamera ecografului doctorului Petrescu...

Oftă greu şi rolui totul - şi abţibildurile, şi foaia...

Era confuz. Era zăpăcit rău de ultimele descoperiri! Era prea tânăr pentru aşa o cumnată isteaţă - şi matură şi calculată! Deşi avea mii de bătălii la activ şi milioane de euro "bătuţi pe muche", Ana îl făcuse mat...

Ştefan

Râdea. Şi plângea. Se uita la filmarea cu prinţul...

De trei ore, se uita la filmările cu ei - le luase pe toate, de la început. Filmarea cu Florentina proaspăt venită la Cannes - cea în care îi pusese pilota pe spate şi-i re-aranjase părul... Ecografia în care bătuse palma cu Şuncă, în spitalul din Cannes... Filmările bebeluşului Léon, în camera lui şi-n patul de 9 metri pătraţi... Primii paşi... Prima lecţie reuşită de înot a Florentinei... Prima reuşită "la linguriţă" a lui Léon...

Fiecare Crăciun, fiecare Paşte...

În ultimele trei ore, se simţise din nou bine. Adică binişor, dat fiind faptul că Ana apărea rar în filmări iar el era singur acum în faţa laptopului. Dar... Dar fusese bine. Mai bine, oricum, decât dacă şi-ar fi stors mintea să calculeze unde era familia lui acum! Preţ de trei ore, îi simţise mai aproape. Preţ de trei ore, sufletul nu-l mai duruse chiar atât de tare...

Telefonul special începu să piuie, speriindu-l de-a binelea! Se grăbi să-l scoată şi răspunse:

- Da.
- Ţi-am trimis un mail.
- OK.
- Mâine dimineaţă trebuie să-ţi fac o vizită.

"Trebuie" - asta era o chestie nouă... Diamant era serios:

- Să-mi zici unde să vin.
- Îţi trimit adresa pe mail.
- OK.
- Sper că e important!

"Adică nu zbori toată Franţa doar ca să te pierzi în ochii ei albaştri!"

- Foarte important. Atât de important, de fapt, că m-am speriat şi nu ţi-am trimis nici un indiciu despre ceea ce-o să-ţi spun mâine.

Aoleu! Diamant era speriat? Încercă să râdă cât mai fals:

- Diamante, "toarnă" tot!
- Stai liniştit, că e de bine. Iar tot ce pot să-ţi spun acum, la telefon, este că Ana-Maria e genială.

Poftim?

- Despre restul, îţi spun mâine - între patru ochi.

Deci era... Era strict secret şi-l speriase rău pe Diamant. Bine!

- Mâine dimineaţă.
- Înainte de prânz, oricum. Ce zici de mail-ul meu?
- N-am apucat să mă uit.
- Atunci uită-te. Şi, dacă crezi că e cazul să mă opresc în faza asta, să-mi zici.
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi minimiză filmarea. Mail-ul special... Avea acolo o fotografie. O deschise...

Ia uite ce făcuse vărul lui! Reconstituise drumul Anei! Se căznise s-o pună pe hartă - de parcă explica la proşti, nu lu' Ştefan regele aurarilor! "Super"! Ia să vadă el isprava...

Mda...

Deci Diamant reconstituise drumul Anei - pe intervale orare certe. Probabil că se cronometrase - el ştia! Oricum, descoperise ceva foarte important de-a lungul drumului. Atât de important încât se speriase şi n-avea curaj să-i spună "electronic" ce şi cum. Asta era OK - că şi-aşa plănuise să-l oprească din investigat! Diamant avea treabă în România! Treabă multă de tot! Aşa că trase tastatura... şi-i trimise numele hotelului şi adresa. O să-i rezerve şi lui o cameră, ceva mai târziu; adică o s-o pună pe Rebeca să-i rezerve o cameră. Era foarte important să-i vadă nuanţa obrajilor când îi dădea tema...

Diamant

Tocmai trecuseră din nou pe lângă locul ăla...

Porniseră spre Paris: el, Aleodor şi Lucreţiu. Mădălin şi Graţiela îl aşteptau deja la una dintre casele de protocol. Intenţiona să le dea dispoziţii clare oamenilor lor - să facă pe dracu'-n patru şi să găsească BMW-ul în noaptea asta! Avea nevoie de certitudini! Avea mare nevoie de Ana - s-o ia pe sus şi s-o ducă la conac... şi s-o încuie în turn... până ajungea şi Ştefan... de la Nisa... Iar atunci când Ştefan urca în turn... Raina o să-l ia pe el de gât... şi-o să-i spună că e cel mai isteţ cavaler... care existase vreodată în regat...

Realiza că muzica tocmai se oprise - dar nu mai avea putere să-i zică lui Lucreţiu s-o lase să cânte. Aţipise. Nu voia să se trezească, pentru că în visul lui Ana era în turn... Iar până la Paris era posibil să ajungă şi Ştefan, cu Raina...

Isamu

Aha! În sfârşit! Şi uite că afurisitul ăla îl suna exact în timpul mesei! Era limpede acum că Jun voia să-l ştie suplu, plin de energie şi de adrenalină...

- Da.
- Ce faci?
- Uite, mănânc.
- Ţi-a zis Cheng că Ştefan a defilat pe-aici azi?
- Da.
- Ei bine, o să defileze şi mâine! Tocmai am primit informaţia că a închiriat încă o cameră - şi stau şi mâine!
- Aşa; şi?
- Cum adică, "şi"? N-auzi ce-ţi zic eu aici?
- Ba da! Şi?
- Frate,

Se grăbi să ridice tonul la el, pentru că Isabelle tocmai ieşise din bucătărie:

- Frate, nu te-nţeleg! Aveai impresia că Nisa e oraşul tău? Ia uită-te pe geam - să vezi ce de turişti sunt acolo! Tot turist e şi el - că stă la hotel!

Închise şi azvârli telefonul pe masă. Şi-i zâmbi tinerei, asigurând-o astfel că, deşi vorbise în chineză, nu schimbase tabăra. Isabelle nu-şi permitea să-i zâmbească - Cheng mânca la televizor, în spatele lui...

Jun nu mai suna; pofta lui de mâncare creştea văzând cu ochii...

Dacă o să-l mai sune, o să-i spună că poate să stea liniştit. Că, atâta timp cât Ştefan era în Nisa, el era în deplină siguranţă. Se întreba ce făcea Ştefan la Nisa... Ca să-l calce pe Jun pe nervi, îi ajungeau 30 de secunde - trecea pe lângă vilă, încetişor, ca într-o plimbare. O făcuse deja. De ce dormea Ştefan în Nisa? Ce treabă avea Ştefan cu omul lu' Dinţaru'? Ce problemă extrem de sensibilă nu puteau rezolva specialiştii lui Grasu? Avea Grasu o divizie întreagă de specialişti! De ce nu apela Ştefan la ei? Grasu era şi acum în spital - că altfel ar fi fost şi el informat apropo de externarea lui! Dar asta însemna doar că oamenii din subordinea lui Grasu ascultau acum ordinele lui Diamant. Aşa că...

Aici avea el un dubiu. Aici era îngrijorarea lui. Ştefan venise la Nisa ca să discute cu Vasilică "Beznă" - omul care "stingea lumina" oricui fără să clipească. Venise să-i dea o temă. Adică să-i propună o afacere. Faptul că rămăsese în Nisa putea arăta că Vasilică ezitase - şi ceruse indicaţii de la Giovani. Care Giovani auzise o temă asupra căreia nu putuse răspunde pe loc...

Lăsă furculiţa în farfurie - nu mai putea înghiţi. Vasilică "Beznă" era consilierul francez al lui Giovani. Giovani nu avea prea multe dubii - că era "mare". Dacă Giovani nu putea răspunde la acea întrebare decât după 24 de ore de gândire...

Privea telefonul şi-şi dădea seama că nu putea să-şi sune fratele şi să-l întrebe cum îi mergeau afacerile. Nu putea să-l întrebe pe Cheng ce mai făcea China... mai ales ştiind că buldogul încerca să devină uman în ochii lui...

Nu-i rămânea decât să spere că Ştefan îşi va recupera repede familia. Şi că şefii lui Jun vor interveni repede - şi-l vor repune la locul lui. Spera că războiul se va termina indecis - şi repede...

Se ridică şi porni spre scări. Iar Cheng rosti scurt:

- Îl stârneşte.

Poftim? Buldogul îl privea drept:

- Îl stârneşte. De-aia stă acolo - ca să-l calce pe nervi. Îl râcâie şi-l agită şi-l stârneşte să mai înceapă o bătălie.

Cheng nu era prost; numai că nu ştia amănuntele apropo de Dinţaru' şi Beznă. Aşa că ridică din umeri şi urcă încet treptele. Se

ducea în birou - avea treabă. Trebuia să urmărească anumite numere de telefon - adică să le dea acum în urmărire. Casa lui Beznă nu putea fi ascultată; şi nici telefonul lui. Dar telefoanele celor şase locotenenţi ai lui erau "aşa şi-aşa". Iar el era fratele lui Jun Chèn. De vreme ce Beznă nu se ocupa de salvări de persoane, era oarecum liniştit...

Oare de ce încercase Cheng să-şi demonstreze calităţile de strateg? Ce-avea de câştigat? I se părea de domeniul fantasticului posibilitatea ca mâna dreaptă a şefului pe Europa de Vest "să-şi caute de muncă" pe lângă consilierul lui Ştefan, regele aurarilor! De unde până unde se duceau directorii de sucursale să se facă secretari la concurenţă? Era anapoda rău...

Diamant

Gata - în sfârşit, ajunseseră la vila unde-l aşteptau Graţiela şi Mădălin! Lucreţiu tocmai oprise BMW-ul lângă trotuar; deschisese portbagajul, iar troller-ul lui pornise grăbit spre casă... Aleodor înţelese într-un târziu că era în plus şi coborî; se întoarse deci spre bărbatul de la volan:

- Nu vrei să rămâi şi tu?
- Nu, şefu'.
- Sigur? Mi-ar prinde tare bine părerea ta...

Lucreţiu nega; era foarte serios când făcea asta... Cum să-i spună? Că era om în toată firea! Cum naiba să facă? În plus, băieţii de la curăţenie se grăbiseră să-i facă coridorul de la portieră pân' la uşa casei! Şi se uitau la el, că nu cobora... Păi... Păi, "netezi" scurt carcasa laptopului cu palma şi nu ridică privirea:

- Voiam să te-ntreb o chestie.
- Ascult.
- ... Tu ai multă treabă prin Orléans?
- Atunci când mă suni tu, n-am treabă. Niciodată.
- Şi n-ai vrea să te ţin ocupat mai tot timpul?
- Eu ştiu ce să zic, şefule?

Îl privi lung, serios... iar Lucreţiu bătu scurt cu palma în volan:

- Eu cred că aici e locu' meu.
- Să înţeleg că te înţelegi bine cu Graţian.

Lucreţiu aprobă...

- Să înţeleg că, la o adică, pot să te sun...
- Bineînţeles! Şefule, chestia e că mi-am făcut un rost aici. Ştii? Am muiere, am copii... şi nu mă trag ăia micii de poale de foame când ajung acasă. Propunerea ta mă unge pe suflet - da' am o vârstă. A început să se vadă rugina...

Începu să râdă:

- Bine, Moroiule!
- Da' nu te superi!
- De ce să mă supăr?
- Că te refuz.
- Păi nu m-ai refuzat! N-ai zis să te sun? O să te sun, stai liniştit! Te las să-i faci bijuteriei tinichigeria şi te sun...

El râdea; Lucreţiu zâmbea doar şi-avea o problemă mare... Întinse mâna spre el:

- Să ai grijă la întoarcere.
- Şi tu, şefule - să ai grijă cu chinejii. Şi să mă suni!
- Te sun, te sun...

Ciudat - omul ăsta îi refuzase propunerea de avansare dar abia aştepta să fie convocat la următorul măcel... În fine! Coborî şi-i zâmbi:

- Vorbim!
- Vorbim.

Bun! Era însoţit în curte, în casă...

- Să trăiască şefu'!

Ia uite-i! Duet! Se încruntă la ei:

- Şi consilierii lui. Şedinţă urgentă.

Mădălin era serios; Graţiela zâmbea uşor şi-l poftea să urce... Abia după ce tânărul încuie uşa camerei de la etajul unu, lăsă laptopul pe masă şi porni aparatul de bruiaj. Şi oftă greu:

- Şefa e aici - şi e nepăzită rău de tot!
- Au pierdut-o franţujii?
- Bineînţeles!
- Cunoscând-o pe şefa, asta nu mă miră...

Zâmbi cu subînţeles:

- Cunoscându-mă pe mine, îţi permiţi să spui asta; că dacă i-o ziceai lu' şefu', era nasol...

Mădălin zâmbea şi aproba...

- Mâine dimineaţă mă duc să vorbesc personal cu şefu'. Am veşti pentru el, despre Orléans. Iar dacă mă duc fără veşti despre Paris, mă bate de mă ologeşte. Aşa că avem noapte albă.
- Sigur, şefu'. Zi-ne ce şi cum - şi garantăm rezultate.
- ... Garantaţi?
- Cele mai tari echipe, în Paris sunt, să ştii! De la noi se schimbă ora şi se stinge lumina, cum se zice...

Aha... Păi, să le zică!

- Căutăm maşina. Acum avem numărul de înmatriculare. Chestia e că şefa e aşa o regină isteaţă şi descurcăreaţă, că e foarte posibil să-şi fi procurat alte numere. Sau să le fi modificat pe alea vechi. Aşa că uite cum facem... Tura asta, lucrăm cu curăţenia - că ei ştiu foarte bine modelu' ăsta de BMW. Căutăm o maşină neagră, cu aripa dreapta faţă înfundată uşor. E singura chestie pe care n-ar putea s-o schimbe - că nu se duce cu ea la service!
- Evident!
- În rest, totul se poate schimba. Inclusiv culoarea.

Graţiela zâmbi slab:

- Mă îndoiesc că se-apucă şefa să dea cu sprayu' pe BMW...
- Cu sprayu' n-o da; da' poate s-o colanteze. Dacă şi-a găsit o ascunzătoare cu garaj, poa' să colanteze la ea cât e ziua de lungă!
- Iar dacă nu are garaj, poate să oprească la prima benzinărie şi să-şi ia abţibilduri. Oferta e variată: floricele, şoricei, ursuleţi, femei goale, sigle de toate felurile, gheare, flăcări... De toate!

Aprobă - că Mădălin îi dăduse o nesperată mână de ajutor! Graţiela se grăbi să întrebe:

- Deci curăţenia se ocupă de identificarea BMW-urilor. Eu ce fac?
- Tu pui fetele la bătaie. Curăţenia pleacă cu trei fete în fiecare maşină; cum găsesc un BMW, fata coboară şi examinează pe şest maşina. Dacă e înfundată pe dreapta faţă, rămâne acolo şi ne transmite numărul. Şi-l pun pe Părintele să se ocupe mai departe, să afle proprietarul.

Acum pricepuseră amândoi. Ridică un deget:

- Comunicăm electronic cât se poate de puţin. Prefer să vină fata cu un taxi până aici şi să-mi zică că a găsit-o, decât să constat că chinejii au ajuns acolo înaintea noastră.
- Da, şefu'. Stai liniştit, că "o rezolvăm". Mă duc să dau ordinele. Trimit băieţii la crâşmă, la pizzerie sau la un Mac?
- ... Trimite băieţii la primul Mega sau Carrefour.

Ia să-i facă el lista de cumpărături! Lapte şi tăiţei. Zahăr aveau - că escortele îşi serveau clienţii cu cafeluţă... Dar n-aveau zahăr vanilat! Neapărat, să le facă listă!

Ana-Maria

Moţăia uşurel în pat...

Copiii se uitau la film. Era aproape zece. Se pregătea "să le dea stingerea". Îi lăsa totuşi până la sfârşit. Lui Léon îi plăceau mult filmele cu muschetari...

Patul se lăsă uşor - iar asta o făcu să deschidă imediat ochii! Florentina o privea lung, îngrijorată:

- Mami, da' eu nu mai merg la şcoală?

Cee?

- Că, dacă lipsesc prea mult, o să mă lase repetentă!

Mm... Florentina pierdea şcoala! La naiba! Nu se gândise...

- Degeaba învăţ eu acum - că dacă n-o să putem să ne întoarcem la tati până pe 15, o să pierd şcoala!

- Ştiu. Dar nu-i o problemă - rezolvă tati cu şcoala. Stai liniştită...

- Eşti sigură?

- Foarte sigură! Asta însă nu înseamnă că pui cărţile-n cui şi nu mai înveţi!

- Păi învăţ! Da' dacă nu mă notează doamna...

- Lasă, că te notează anul ăsta - şi termini cu brio clasa I! Dar asta nu înseamnă că ajungi într-a doua fără să ştii toate literele! OK?

- OK. Mami, mie mi-e somn...

- Ştiu, prinţeso; dar tu ştii cât de mult îi plac lui Léon filmele cu muschetari...

Florentina aproba şi se urca lângă ea... O strângea uşor în braţe, o învelea bine...

Oare cum să facă să afle veşti despre Ştefan? Oare cum să afle noua lui adresă? Bănuia că era păzită ca la balamuc de oameni de încredere - care erau şi ei păziţi de nişte batalioane de chinezi. Tocmai pentru că acolo s-ar fi dus regina - la rege acasă. Cu toate astea, ar fi riscat...

Dacă se ducea la ambasadă, implica prea mulţi oameni în război. Nu ştia ce protectori avea Ştefan - şi nici cât de tare se supărase cititorul de lapte pentru cafteala şi balamucul pe care i le administrase. Nu avea voie să rişte...

Nu ştia. Nu mai ştia. Era obosită - şi se făcuse cald şi bine sub pătură. Ridică puţin vocea:

- Noapte bună, Léon!

- Mai stau puţin!

- Când se termină filmul, opreşti tu?

- Sigur, mami!

Uşa era încuiată, aragazul era oprit, geamurile erau închise bine... Închise ochii şi oftă greu - oare ce făcea Ştefan acum? Oare era bine? Oare avea treabă? Oare se culcase deja? Oare era acasă? Oare... Oare era singur?

Zâmbi slab - asta, ultima întrebare, nu era buclucaşă. Ci idioată!

Roşcata

Privea lung tavanul. Era târziu. Era unşpe jumate aproape. Nu putea să adoarmă, deşi stătea nemişcată. Ştia că, deşi ea nu se clintea, nici Ştefan nu putea să adoarmă. În plus, mai ştia ceva... important...

Mâine venea Diamant. Aflase asta în clipa când revenise la hotel şi încuiase uşa după ea. Ştefan o pusese să-i rezerve şi lui o cameră. Evident, o luase pe cea de alături! Numai că venirea lui Diamant îi dădea fiori... reci...

Ştefan îi spusese că el nu se amestecă în viaţa ei privată. Şi menţionase că vărul lui avea un cazier de fustangiu de-a dreptul impresionant... Şeful ei îi pusese anumite întrebări, la un moment dat. Nu-l minţise; numai că una zicea şi alta făcea! Ea îi zicea că-l lasă pe Diamant "să toace" singurel 60 de zile calendaristice - dar se alinta la telefon, insista să ia împreună micul dejun, îi transmitea "să aibă grijă de el"...

Oftă greu şi se ridică - nu putea să doarmă. Şi nu era normal să se culce acum, aşa, înainte să-i spună şi lui ce tâmpenii monumentale făcuse ea în ultimul timp, apropo de vărul lui! Aşa că se dădu jos din pat... Porni dispozitivul de bruiaj şi-l lăsă pe masă; mută cizmele de lângă dulap, lângă pat şi se aşeză în genunchi în faţa şefului ei. Jaluzelele erau ridicate iar noaptea era senină. Îl vedea bine; îl privea lung... Ochii verzi o priveau lung... Deşi ştia ce făcuse - şi ce-o aştepta -, simţea că nu-i era frică de el...

Ştefan ridică, scurt, sprâncenele - că tăcea ca muta! Oftă din nou... şi plecă privirea spre propriile mâini:

- Şefu', cred că merit un avertisment.

- Ce-ai făcut?

Era calm. Tonul lui i se păruse calm. Şi chiar dacă ar fi urlat la ea - ea tot n-ar fi dat înapoi! Aşa că... Aşa că oftă din nou:

- Am nesocotit cuvintele tale.

- Pe care dintre ele?

Înghiţi scurt şi simţi că face combustie spontană - şi tot focul ăla îi carbonizează instantaneu obrajii:

- Pe alea despre Diamant.

A naibii ea de treabă! Numai ce se gândise la el, şi-i săriseră toate graficele-n aer! Şi se şi înroşise! Normal că merita un avertisment - că-l minţise pe Ştefan...

Aşternutul foşni uşor - închise, involuntar, ochii... Îl auzi trecând spre dulap... Făcea ceva lângă masă... Se întorcea. Gata - acum o s-o bată rău...

- Poftim.

Poftim?

- Ia de-aici.

Deschise ochii şi văzu pachetul de ţigări...

Ştefan se aşezase pe covor, sprijinit de pat. Cizmele nu mai erau acolo unde le adusese ea. I se oferea o ţigară; luă una mai mult aşa, ca să nu-l supere şi mai şi... Mm, ce tari erau! Şeful ei îşi aprindea şi el o ţigară - şi-apoi o privi lung, drept:

- Ţi-am spus: în viaţa ta privată, tu iei decizii. Eu doar te sfătuiesc. Ceva îmi spune că ai o problemă cu viaţa privată; şi ai nevoie de-un sfat azi, acum, de vreme ce el vine mâine încoace...

Cum-cum-cum? Înlemnise, cu ochii la el... Ştefan ridică scurt din umeri:

- E viaţa ta, treaba ta. Ai destulă minte-n cap ca să fiu sigur că înţelegi în ce încurcături ai putea sfârşi. Aşa că eu doar te sfătuiesc; decizia îţi aparţine în totalitate.

Şi-acum trăgea din ţigară, sufla fumul şi-o privea lung, atent... serios... pregătit s-o sfătuiască şi-atât... Oftă greu şi plecă privirea spre scrumieră:

- Ştiu ce ţi-am spus. Şi nu te-am minţit. Numai că am o problemă. E prima oară când mi se-ntâmplă - şi nu ştiu de ce se întâmplă chestia asta. Nu ştiu cum să fac...

- Ce problemă?

- Păi, uite - ţi-am zis că orice bărbat renunţă după maximum 60 de zile de ciocănit degeaba la aceeaşi uşă încuiată. Şi ţi-am zis că nu mă interesează chestia aia... ştii tu care...

Ştefan tăcea... Decise să completeze:

- Chestia cu amorul. Chiar nu mă interesează! Şi i-am zis şi lui. Adică i-am zis la petrecerea cu lebede că nu ştiu de ce îmi acordă brusc atâta atenţie, dar parcă aş vrea să n-o mai facă. A zis că e din cauză că i-ai dat sarcina să aibă grijă de mine; da' să ştii că n-a fost chiar aşa!

O credea? Sau o lăsa "să toace", ca să poată s-o plesnească mai bine la final? Ridică privirea şi-l văzu aprobând cu capul... N-avu curaj să-l întrebe de ce aproba aşa; continuă:

- Şi după aia mi-ai zis să-i cer lista cu invitaţii de la *pomana*. Când l-am sunat, m-am pregătit să vorbesc normal, corect şi să nu-i las "spaţiu de manevră"; da' discuţia a mers normal, corect - şi totuşi nu foarte corect... şi mi-a scăpat un "Mercic" în loc de "Mersi". Nu ştiu de ce. Pe cuvânt! Aşa mi-a ieşit pe gură! Ştii ce m-am ofticat când mi-am dat seama cum a ieşit discuţia aia?

Ştefan aproba şi zâmbea! Adică îi văzuse şi el încruntarea de pe chip! Tocmai zâmbetul ăla parcă-i dădu aripi - se grăbi să continue:

- Şi pe urmă m-am gândit la discuţie şi mi-am dat seama că n-a mers deloc normal şi corect! Eu i-am zis că am nevoie de o listă de la el; el a zis să-i zic care listă şi mi-o dă. Eu i-am zis că lista cu invitaţii de la *pomana*. El a zis "Pot să te-ntreb de ce-ţi trebuie?" şi eu am zis "Nu". Şi-am început să râdem amândoi, de parcă cine ştie ce banc bun am spus! Şi pe urmă el mi-a zis că mi-o trimite imediat şi eu am zis "Mercic"! Şi mi-am dat seama că trebuie s-o iau de la zero cu alea 60 de zile...

Şeful ei arătă spre ţigara ei; trase un fum şi se grăbi să continue:

- Şi pe urmă, la conac! În dimineaţa când a plecat, eu eram în curte. Mâncam. El a ieşit cu troller-ul. Mi-a zis că cine se scoală de dimineaţă, la aeroport ajunge. L-am întrebat la cât are avion, a zis că

la opt jumate şi-a pornit spre maşini şi-a zis "Să aveţi grijă aici". Şi eu am întrebat: "Nu stai la micul dejun?", iar el a zis "Opt jumate"... Şi iar m-am ofticat! Fiindcă m-am înroşit ca o roşie, iar el a văzut asta!

Ştefan aproba şi zâmbea - iar ea mai că nu ţipa:

- Şi tot el a zis "Las' că mănânc în avion". Eu i-am urat să aibă poftă. Mi-a zis mersi la fel, după care gura mea a vorbit iar fără cap! I-am zis "Şi să ai grijă acolo". De ce, nici eu nu ştiu! Să mor io dacă ştiu de ce vorbeşte gura fără cap!

Şi-şi şi altoi un dos de palmă-n capul ăla prost... Şi apoi oftă greu:

- Iar când cu Orléans-ul... A intrat pe mail-ul lui oficial, la şapte jumate, şi mi-a scris pe mess. M-a întrebat dacă ordinele au rămas neschimbate. Eu i-am zis că da şi l-am întrebat dacă totul e OK acolo. A scris "Da, totul merge conform planului". Şi n-a mai zis nimic. Şi, după vreo două minute, m-am speriat şi i-am scris "Tre' să plec cu şefu'! Vorbim! Să ai grijă de tine!"

Ştefan ridicase imediat sprâncenele! Deci era adevărat - greşise rău... Ridică încet din umeri:

- M-am speriat că s-a întâmplat ceva. Şi-am vrut să-l fac să râdă.

- Să zâmbească.

- Să râdă. Mereu râde când ştie că mă fac roşie ca o roşie...

Iar dădea aprobator din cap. Şi cum îi povestise tot ce se-ntâmplase, oftă din nou:

- Şefule, nu ştiu de ce e aşa; dar el e singurul bărbat de pe planetă de care nu mi-e frică. Adică ştii ce vreau să zic!

Nu ştia. Nega. Păi...

- De Titel mi-a fost frică când mi-a dat coşu' ăla cu flori şi m-a pupat pe obraz - când m-a luat de umeri, a îngheţat sufletu'-n mine. Şi de tine mi-e frică uneori... când nu suntem la conac - deşi ştiu că n-am de ce să-mi fie frică. Da' de el nu mi-a fost niciodată frică. Nici cu lebedele, nici cu petrecerea de la Cannes... Atunci, la Cannes, am dansat şi-un blues - şi nu mi-a fost frică...

Ştefan stinse ţigara şi reveni spre ea:

- Ce planuri de viitor ai?

Cum adică?

- Trebuie să ai nişte planuri pentru viitorul tău, nu? Ce vrei să faci în viitor? Vrei să te măriţi, cu catastif şi popă? Vrei să naşti la un moment dat un copil pe care să-şi dorească sufletul tău să-l naşti? Cum vezi tu viitorul tău?

- Şefule, nu-mi trebuie nici catastif, nici popă - că nu mă-ncălzesc cu nimic. Iar de născut, să ştii că nu se vede nici o intenţie la orizont...

Îl făcuse să râdă... Redeveni serioasă:

- În plus, meseria din prezent nu "se pupă" cu mariajul. Iar dacă mă leg totuşi de unul şi eu umblu langa săptămâni în şir în timp ce el stă şi m-aşteaptă la piscină, până la urmă o să-l văd cuplat cu fata-n casă.

Şeful ei zâmbea şi aproba:

- Eşti realistă.

- Eu ştiu ce să zic? Dacă-i scriu lui Diamant chestii de-astea...

- Eşti realistă şi l-ai simţit.

Poftim? Ştefan părea amuzat de propriile cuvinte:

- Vărul meu îţi face perfuzii încă de când aţi sărit amândoi peste balcon, în Bucureşti.

Ce-i făcea? Perfuzii? Ce perfuzii?

- ... Ce perfuzii?

- Perfuzii cu Diamant. Scopul lui este ca Diamant să umble prin sistemul tău circulator... să ajungă şi la creier - şi-a ajuns deja... şi să sfârşească în inimă...

Adică...

Adică nu mai zicea nimic. Nu mai era nimic de zis. Ştefan avea dreptate. Fiecare privire, fiecare zâmbet, fiecare sunet fusese o picătură de perfuzie... Care umblase în voie prin sistemul ei circulator şi practic pusese stăpânire pe creier. Dacă îşi permisese ea să se-aşeze frumos în faţa şefului ei, care era vărul lui, şi să facă destăinuiri complete...

- Nu trebuie să te necăjeşti. N-aveai cum să prevezi asta; şi n-aveai cum să te opui. Are o tehnică foarte specială, foarte eficientă, şlefuită în timp şi gândită în aşa fel încât să nu mă alerteze pe mine - care-i sunt ca un tată. Eu îl cunosc de vreo 20 de ani; îi ştiu cazierul, îi ştiu ticurile şi gesturile, îi ghicesc gândurile iar atunci când mă împotmolesc, mă uit lung pe el şi zice tot. Tu însă n-ai avut nici o şansă...

Tot ce se poate! Ea nu-l cunoştea pe Diamant; ea abia acum realiza că omul ăla era pretutindeni în mintea ei - şi-i aprindea obrajii ca pe torţe, semn că ajunsese foarte aproape de inimă... Palma lui se aşeză încet pe umărul ei:

- Uită-te la mine.

OK! Ridică repede privirea... Ştefan era serios acum:

- Tu şi el nu puteţi avea o relaţie normală. Voi veţi fi cel mult amanţi.

Aoleu!

Mâinile ţâşniră ca din puşcă iar palmele îi acoperiră instantaneu chipul! Doamne, ce-i auziseră urechile! Nu mai bătea inima-n ea...

- Iar dacă o să ajungeţi până acolo, nimeni nu trebuie să afle ce-i între voi. O să staţi faţă-n faţă şi-o să discutaţi despre vreme; o să mergeţi pe stradă la juma de metru distanţă. Ce-o să fie, o să fie doar în mintea voastră. Iar dacă n-o să aveţi încredere deplină unul în celălalt, o să sfârşiţi prin a vă împuşca reciproc.

Aoleu!

Palma de pe umărul ei se ridică - şi, după cum se mişca vocea lui, deduse că Ştefan se ridicase:

- Vă ştiu pe amândoi - şi n-am interes să te mint. Dacă ştii că nu poţi trăi cu gândul că e însurat, iar tu îi eşti doar amantă, sfatul meu este să te retragi uşurel şi să cauţi un alt drum. Pentru că o asemenea relaţie, indiferent de cum ar decurge lucrurile după ce se stinge lumina, ţi-ar aduce un gust amar şi multe lacrimi în suflet. Şi nu cred că vrei să mai suferi din cauza vreunui bărbat. Hai - vii la culcare?

Aprobă încet cu capul...

Cu alte cuvinte, ajunseseră la începutul discuţiei. Era treaba ei în ce încurcături se băga - ale lui Titel, ale lui Diamant sau ale lui Vasilică Beznă. Era viaţa ei, treaba ei, iar şeful ei n-o ajuta decât spunându-i secretele pe care le ştia el despre respectivul şi ajutând-o să-şi pună gândurile în ordine. El n-o influenţa. El îi expunea obiectiv problema şi-o lăsa să decidă singură dacă se va da cu capul de peretele din dreapta sau de cel din stânga. Că, de dat cu capul, tot va da într-o zi! Că doar n-o să se călugărească... şi nici n-o să întreţină un bondărel care să se cupleze cu fata-n casă...

Deci Diamant îi făcea perfuzii încă de când se întâlnise cu el la Dristor şi se lungiseră pe bancheta taxiului...

Spusese adevărul - şi-şi primise sfatul. Trebuia să se gândească bine. Dacă îl voia pe el, îl va avea doar sporadic - câteva ore, după ce el termina de împuşcat chinezi. După aia el îşi primea ordinele şi pleca la aeroport. Şi era însurat - aşa că ea nu primea flori, el nu primea telefoane sau SMS-uri... Mda...

Ştefan şopti, în romanes:

- Hai, fă, treci la culcare! Că dacă-ţi zice mâine că avionu' e cel mai sigur mijloc de transport şi nu trebuie să te îngrijorezi toată noaptea pentru pasageri, iar te faci roşie toată!

Bufni în râs - şi se ridică. Deci n-o avertiza. Nici n-o certa. Nici n-o încuraja... La urma urmei, de ce-ar fi făcut-o? Era evident că Diamant făcea doar ce voia el - iar vărul mai mare zâmbise azi de multe ori, semn că observase unele "perfuzii" şi probabil că avusese deja o discuţie între patru ochi cu vărul mai mic...

OK! Era din nou în pat, lungită corect pe partea ei, cu ochii-n tavan...

Păi... O să fie ce-o să fie! Şi-aşa, se uita lung la ea, se analiza în trecut şi în prezent şi concluziona că în viitor n-avea nevoie nici de-un soţ, nici de-un tată! Era consilieră de rege, 24/7. Partenerul ei n-avea ce căuta în suita cu care călătorea - nici sub formă de bodyguard, nici sub formă de secretar, nici... Iar în condiţiile astea, ţinând cont de faptul că retrasul într-o chilie ieşea complet din discuţie, nu era oare destul de limpede faptul că unica rezolvare era un amant? Fie el Diamant, sau Titel, sau Vasilică Beznă? Şi-atunci...

Şi-atunci, stătea ea cuminte cu ochii-n tavan şi se gândea...

Titel era cel mai contraindicat amant pe care-l putea găsi. Îi era frică de el. Avea cu el un copil, făcut în urma unui viol şi-a unei se-

chestrări de aproape doi ani. Era consilierul unui şef care, în urmă cu vreo şase ani, ţinuse morţiş să-l omoare pe şeful ei. Lucra în România, în timp ce ea lucra în Franţa. Şi, nu în ultimul rând, avea peste dublul vârstei ei. Titel avea deci toate "calităţile" unui eşec total. Aşa că Titel ieşea din discuţie. Următorul pe listă...

Următorul era Diamant. Adică, în fine...

Nu! Următorul pe listă era stilistul. Sau maseurul. Sau escorta pe care i-o trimitea, discret, Graţiela. Adică "accidentele întâmplătoare". Şi zău că nu era chiar atât de "disperată"! Aşa că tot la Diamant ajungea...

Diamant era mai apropiat de vârsta ei. Erau consilierii aceluiaşi şef. Nu-i era frică de el. Era foarte interesat de ea... sau, în fine, aşa părea! Aşa spunea Ştefan - că-i făcea "perfuzii cu Diamant", discret, încă din secunda numărul unu! Era însurat, adică n-o să facă niciodată crize apropo de timpul scurt petrecut împreună... Era bulibaşă, adică n-avea nici un interes să se afle... Şi deci nici n-o s-o bârâie cu flori şi declaraţii de dragoste, nici n-o să aibă ideea să se mute "la ea", sau "cu ea"... El lucra în România, ca şi Titel; numai că venea în Franţa ceva mai des decât omul lui Leonard. Şi mai era o chestie... Ea şi Diamant aveau un motiv "oficial" ca să se-ncuie în aceeaşi cameră - discutau probleme de afaceri. Discuţiile alea puteau dura între 5 minute şi 5 ore. Orice apropiere fizică între ei, în afara a patru pereţi încuiaţi cu cheie, se putea motiva prin faptul că erau colegi şi conlucrau cu succes la temele date de şeful lor. Putea să-l ţină de braţ, puteau să danseze la petreceri, puteau să hălăduiască prin oraş - aici sau acolo...

La chestia asta existau şi inconveniente. Primul era că nevasta lui Diamant n-o să creadă niciodată că între el şi consiliera lui Ştefan nu era nimic "personal". Al doilea era că Diamant mai avea un pic şi-i intra în inimă - iar asta putea naşte probleme mari... El avea un cazier sentimental impresionant, după cum spunea Ştefan. Făcuse faţă cerinţelor de "discreţie" - că se îndoia că Safira îi ştia 10% din cazierul ăla! Oare avea ea îndeajuns de multă minte să fie la fel de discretă ca şi el? Avea dubii mari, în ultimul timp, pentru că mintea îi ordona să fie calmă dar obrajii îi luau foc instantaneu...

În fine! Ce-o să fie, o să fie! Ea o să-ncerce să nu fie! Că, la urma urmei, chiar n-avea nevoie de partea aia cu amorul! Dacă el n-o să se sature s-o tot vâneze şi s-o tot fugărească, bine. Dacă nu, nu.

Şi gata! Acum, se culca!

Ştefan

Deci aşa...

Păi, putea spune că nu ratase prea multe perfuzii! Din câte spunea ea, "ratase" doar discuţia pe mess - aia în care ea îi spusese lui Diamant să aibă grijă de el. Discuţia de la terasă fusese foarte interesantă şi "constructivă" - şi, ştiind ce se întâmpla în Orléans, se concentrase asupra lui Dorel. Nu-i dăduse Rebecăi atenţie - pentru că ea apăsa mereu tastele. Cum o prindeau "online", cum se repezeau toţi cu întrebări, cu informaţii, cu "alarme" mai mult sau mai puţin reale...

Rebeca îl cam pusese la inimă pe Diamant. Într-un fel, lui îi convenea socoteala asta - că, dacă se-nfiripa ceva, lucrurile se vor desfăşura strict în Franţa! Iar lui îşi permitea să-i pună cuţitul la piept şi să-l someze să fie mut ca un peşte, neclintit ca o statuie şi vertical ca linia dreaptă! Pe ea nu trebuia s-o someze; ei trebuia doar să-i spună unele lucruri şi s-o anunţe că o vrea mută ca un peşte, neclintită şi neroşită... Şi se descurca ea mai departe! Fata asta făcea eforturi supraomeneşti ca să nu-i iasă din cuvânt...

Vărul lui era tânăr - iar mariajul cu Safira şi apariţia Agatei nu-i îngrădiseră nicicum libertatea. La nivelul la care fuseseră ei până-n aprilie, joaca lui de-a fluturaşul discret intrase la capitolul "diverse" şi nu fusese supărătoare pentru superiori. Acum însă, că avansau, Ochiul era atent la toate detaliile. Iar un consilier "săltăreţ" era periculos pentru sănătatea afacerii - pentru că putea "să salte" într-un scandal sentimental care să tulbure apele liniştite ale fabricilor de cașcaval. Ochiul n-avea nimic împotriva relaţiilor extraconjugale. Leonard naviga cu patru subordonate după el şi nimeni nu era deranjat de treaba asta pentru că erau "cele patru subordonate" - întotdeauna aceleaşi. Dacă una dintre ele se supăra şi cădea peste bord, Leo Mondialu' naviga mai departe doar cu trei...

Într-un fel, era bine dacă reuşea să-şi lege vărul de Rebeca. Îi punea în vedere anumite lucruri şi-i promitea o pedeapsă îngrozitoare dacă nu asculta de el şi-şi înşela amanta cu altă amantă! Şi avea el grijă să-i aducă împreună când şi când... Dacă ei intrau în aceeaşi cameră şi răsuceau cheia, aveau un motiv simplu - discutau lucruri importante despre bunul mers al fabricilor de caşcaval. Şi nu-i afla nici dracu... Ei doi se puteau plimba liniştiţi prin Mall - aveau ce căuta unul lângă celălalt. Iar după ce el va începe sceneta cu Rebeca, chiar că n-o să-i bănuiască nimeni...

Mm - doar ce-şi amintise de sceneta aia şi se încruntase...

Nu scăpau de planul ăla - nici el, nici Rebeca lui. Or să joace rolul amorezilor - iar Ana, dacă îşi căuta informaţiile despre el pe youtube, va vedea unele filmări care-o vor face "să plănuiască" un făcăleţ nou! N-avea însă ce-i face. Iar în momentele astea îi plăcea să spere că scenele pe care le va regiza el vor fi atât de reuşite încât o vor face pe soţia lui să cumpere făcăleţul, să ia copiii şi să pornească "lansat" spre Bourges fără să mai calculeze riscuri şi chinezi înarmaţi. Îi plăcea să creadă că o să-l sune Adina într-o zi şi-o să-i spună să vină la conac, fiindcă avea o surpriză care nu mai putea aştepta... Îi plăcea să creadă că Ana o să-i înţeleagă planul şi n-o să pună la suflet imaginile cu manelişti celebri şi Rebeca sexy şi fierbinte... şi îmbrăţişări...

Gândul la îmbrăţişările alea viitoare îl făcu să zâmbească. Deci prichindica asta roşcovană avea momente când îi era frică să nu-l vadă răsucindu-se spre ea! Hm...

Se răsuci spre ea şi se abţinu greu să nu zâmbească - mâine, Diamant o să capete o migrenă "monumentală" încercând să calculeze dacă Rebeca avea cearcăne fiindcă se gândise la el, sau fiindcă se gândise cum să scape de el!

Diamant

I se închideau ochii de somn! Era unşpe jumate, dar nu se-ndura să lase castronul şi să închidă ochii. N-avea veşti de la consilieri. Pe teren, "acţiunea" era în toi. Băieţii de la curăţenie forfoteau de zor prin Paris iar fetele înaintau, încet şi sigur şi cu maximă atenţie, pe fiecare străduţă, prin fiecare parcare...

Începuse să primească telefoane de la partenerii de afaceri ai lui Ştefan. "Curăţenia" verifica totul - inclusiv teritoriul care nu le aparţinea. Nu avuseseră probleme în privinţa asta; dar partenerii voiseră să ştie de ce băieţii lui Ştefan "încălcaseră graniţele". Le explicase că nu aveau de-a face cu o invazie, ci doar cu o verificare "sensibilă". Mare parte din ei înţeleseseră corect acel termen cu ghilimele şi se oferiseră să ajute; le mulţumise şi-i refuzase "cu graţie"...

Tăiţeii cu lapte îi reuşiseră de minune. Graţiela se făcuse vişinie când îl văzuse apucându-se de gătit... şi-apoi hăpăise toată porţia ei. Probabil c-o durea stomacul...

Încerca să se concentreze asupra ecranului. Se uita la filmări de la petreceri cu manelişti celebri. Încerca să calculeze gesturi şi priviri. Căuta "alipiri" şi "dezlipiri". Deşi nu primise nici o veste despre aşa ceva, el le căuta. El încerca să facă abstracţie de sforăitul sonor al lui Aleodor şi să nu adoarmă în fund pe scaun, cu tăiţeii în braţe. El n-avea voie să adoarmă, înainte să primească veşti concrete despre Ana şi prezenţa ei în Paris! Dacă o găsea...

Dacă o găsea, trimitea băieţii de la curăţenie după ea. Le spunea să se ducă la uşă, să apese soneria şi să spună: "Săru' mâna, eu sunt Gigi de la curăţenia lu' regele nostru. Vă rog să veniţi cu mine la Diamant, care e aici, în Paris." Şi-apoi se descurcau ei cumva s-o convingă...

Auzea paşi grăbiţi urcând scările... Oare cine venea? N-apucă să încerce să-şi răspundă - uşa se deschise energic. Noroc că ţinuse bine castronul ăla! Mădălin năvăli în cameră, închise uşa, o încuie şi şopti:

- Şefu', am dat de dracu!
- De ce, mă? Ce s-a întâmplat?
- Şefa are acte pe numele Aimée Vainqueur?

Lăsă castronul pe masă şi deveni foarte, foarte atent:

- Da. De ce?
- Fiindcă figurează pe o rezervare la un bilet de tren pentru trei persoane, Paris-Cherbourg, la cursa de vineri.

Şi era miercuri noaptea spre joi...

Luă hârtia întinsă de Mădălin. Bilet de tren scos la imprimantă de... Gare de Paris - Austerlitz, Paris. Habar n-avea unde era, dar putea jura că pe undeva prin centru! Avea nume de centru... Datele alea erau limpezi ca apa de izvor - Aimée Vainqueur şi alte două persoane părăseau Parisul vineri, înainte de ora prânzului. Celelalte două persoane nu apăreau "*enfant*" - dar ăsta nu era un indiciu concludent! Poate îi scăpase ei - sau poate luase intenţionat biletele aşa, ca să nu atragă atenţia chinezilor! Ridică vocea:

- Aleodoare, dezlipeşte ochii!
- Ha?
- Scoală, că ai treabă.

Gata - spionul era atent, alert, aşezat la masă şi înarmat cu telefonul personal.

- Obţine cumva înregistrarea camerelor de supraveghere de la gara Austerlitz, în intervalul orar 8-8:30.

Îi arătă data şi ora de pe hârtie şi i-o luă:

- Iar intuiţia îmi spune că te urci în maşina lu' Mădălin şi te duci personal să rezolvi problema.

Aleodor se repezi la uşă:

- Hai, Mădăline!
- Stai aşa, mă!
- Nu stau deloc! Dacă au sistem ciclic la gară, şi probabil că au, suprascriu automat înregistrările! Şi se duce dracu totu'!
- Bine! Fugiţi! Nu mă suni şi nu suni pe nimeni! Te duci la pază, iei DVD-ul şi-l aduci încoace personal!
- Evident!
- Şi vezi câte alte curse mai sunt până atunci!
- Evident!
- Şi nu-l suni pe şefu'!

Aleodor răcni, de undeva de la parter:

- Evident! Bă, eşti sadic!

Nu era sadic - era prevăzător. O să-i scrie imediat un SMS, să-l someze să nu-l sune nici pe şefu' lui de la Bucureşti...

Reveni în cameră, închise uşa... şi scoase mobilul. Îi scria chiar acum Graţielei să se prezinte urgent la vilă. O va trimite pe ea în zona gării. Avea un presentiment...

Ana-Maria nu s-ar fi cazat în centrul Parisului. Ana-Maria ar fi ales cel mai mărginaş cartier al Parisului. După ce-ar fi trecut de indicatorul de intrare în Paris, ar fi virat o dată la stânga, o dată la dreapta şi-ar fi căutat o pensiune de-o margaretă sau o garsonieră obscură, pe-o stradă desfundată eventual. Ar fi cumpărat biletul ăla de tren cu actele de la Gilles, ca să-şi anunţe prezenţa în capitala Franţei... Şi l-ar fi cumpărat pentru vineri pentru că...

Ana cumpărase biletul de tren azi, la opt jumate dimineaţa. Avusese ea un plan...

Dacă Ana-Maria plănuia să plece din Franţa, va ascunde BMW-ul într-un garaj sau o parcare generoasă - şi-l va folosi cel puţin pentru a ajunge la graniţă! Nu la graniţa cu Marea Britanie, desigur, ci la cea estică... La naiba - că nu se descurca deloc fără hartă! Google maps...

Deci, Ana era în Paris. Luase un bilet de tren pentru vineri - cică se ducea la Cherbourg, ca să traverseze canalul în Marea Britanie, la Portsmouth probabil. Ştefan va da mâine dimineaţă în lucru ruta aia - dar cumnata lui sigur nu va cumpăra un bilet de feribot! Îi va lăsa să-şi spargă capetele ghicind localitatea-ţintă - şi ei, şi chinezii...

După părerea lui, Ana va urca vineri copiii în maşină şi va accelera spre Germania. Aşa era logic - ei bănănăiau prin nordul Franţei iar ea o ştergea parşiveşte la dreapta. Avea de parcurs 2.300 de kilometri până în Aurari - dar dacă mergea încet, regulamentar, cu numere false la maşina colantată, în trei zile intra bine-mersi pe poarta orăşelului. Şi nimeni şi nimic n-o putea opri din drum. Dacă mergea regulamentar, după ce ieşea din Franţa putea prezenta chiar şi actele ei "originale"! Ştefan nu mai avea cine ştie ce "forţe" în ţara aia...

Ba nu se ducea-n Aurari, fiindcă avea nevoie de-un snop de acte pentru copii...

Dar se putea opri în Ungaria, care nu "aparţinea" de Jun ci de chinezul şef peste Europa de Est! În plus, Ştefan avea afaceri mari în România - ceea ce însemna că "asigura" foarte bine graniţele României. Pe ambele părţi, logic, de vreme ce reţelele lui de cărăuşi "fluierau" peste graniţele alea indiferent de încărcătură...

Începu un mesaj nou. Pentru Aleodor. Să-i scrie...

"Te rog din suflet, nu anunţa pe nimeni."

Send... Paşii urcau din nou treptele - de data asta erau paşi uşori, semn că venise Graţiela...

- Da, şefu'.
- Iei o maşină de curăţenie...

Google maps. Căuta gara aia... Arătă spre ecran:

- Vă duceţi în zona asta şi căutaţi maşina. O căutaţi temeinic. Iar dacă o găsiţi, vii şi-mi spui personal. Nu mă suni, nu-mi dai mesaj - vii tu.
- Da, şefu'.

Bun! Se aşează în faţa laptopului şi oftă greu - şi-acum aştepta!

2 iunie 2011 - joi

Isamu

Cum-cum? Parcă-l striga cineva...

Hei! Chiar îl striga cineva! O voce de bărbat! Deschise ochii şi constată că era obosit rău - nu-l auzise pe Cheng apropiindu-se. Bulldogul era serios:

- Aleodor Gaboraş investighează la Gara Austerlitz din Paris.

Cum-cum? În Paris? Se grăbi să se ridice:

- Ce investighează?

- Omul nostru nu ştie. Cică a aflat de sosirea lui acolo pe la două - iar spionul a intrat în sediul gării pe la doişpe. La două jumate, l-a văzut ieşind, însoţit de-o gardă numeroasă.

- La ce departament a investigat?

- Nu ştie.

- Să ştie. Urgent! Diamant a ieşit din vilă?

- Nu; e tot acolo.

Se aşeză la birou. Deschidea mail-ul... Da; primise şi el aceeaşi veste - Aleodor investigase la gară. Şi investigase foarte discret, adică intrase ca orice cetăţean, se dusese la clădirea de birouri, intrase şi scosese legitimaţia - şi încuiase uşa după el. Foarte "punctual", foarte discret, de vreme ce nici unul dintre oamenii lor nu-l "mirosise"...

- Trimitem pe cineva acolo?

- Nu. Ne ajung oamenii ăia. Să-i lăsăm să creadă că nu ne-am prins... Află-mi ce activitate proaspătă fac oamenii lui Ştefan. Aleodor nu investighează singur!

Cheng aproba cu capul, preocupat să scrie mail-ul...

Deci Ana ajunsese în Paris...

Diamant

Deschiderea uşii îl făcu să tresară - şi apucă în ultimul moment tăblia mesei! Ptiu, drace! - că fusese cât pe ce să cadă pe spate! Năvăliseră peste el şi-l speriaseră îngrozitor! Adormise în fund pe scaun...

Graţiela nu zâmbi:

- Iartă-mă, da' e urgent ca dracu'! Am găsit maşina!

Aleodor făcu un pas mare-mare şi-i întinse un DVD:

- Am filmarea.

Deci avea filmarea... Aveau şi maşina... OK! Pe rând! Le făcu semn să se aşeze lângă el:

- Cine mai ştie de filmarea asta?

- Nimeni. Adică mi-am chemat omul de la Căile Ferate Franceze şi-am năvălit în gaşcă în camera cu sistemele de supraveghere. Omul a stat cu ochii pe ei; băiatul de la tastatură mi-a pus să văd filmarea de la casele de bilete, mi-a salvat-o pe DVD şi-a şters înregistrarea.

- Eşti sigur?

- M-am asigurat personal că imaginile cu Ana lipsesc în momentul ăsta de pe serverul Căilor Ferate Franceze.

- Imaginile de la casa de bilete, da; dar celelalte?

- Celelalte, de la cele peste o mie de camere de luat vederi din gara aia, se vor suprascrie automat, la opt jumate.

Şi-acum era cinci şi-un pic... Oftă greu:

- Ceva chinezi la orizont?

- Nimic. Când am ajuns noi acolo, era doar personalul din tura de noapte. Care e mult diminuat faţă de personalul din celelalte două ture. Am intrat discret, fără să ne prezentăm cu numele şi funcţia...

- Bine. Să sperăm că nu se prind...

- Nu se prind. Mădălin a primit pe mail lista zilnică cu biletele şi ştia numele. Şi nu şi-a alertat nicicum sursa de încredere - i-a dat confirmarea de primire a mail-ului şi-atât. Aşa că nici ăla nu ştie ce-a trimis de fapt...

Bun! Se întoarse spre Graţiela:

- Zi-mi despre BMW. Unde l-ai găsit?

Primi telefonul ei, gata deschis la imagini:

- Chiar în parcarea gării. E plin de flori şi fluturi şi are două rânduri de numere de înmatriculare.

Cum-cum?

- Pe-alea originale, pe care le căutam noi, le-a pus în geamuri. Arată ca dracu...

Întoarse involuntar capul spre fereastră, spre bezna nopţii... şi şopti:

- Acum, în clipa asta, iei un băiat priceput şi te duci acolo. Iei numerele din geamuri şi le bagi sub scaunul din dreapta. Scrii pe-o hârtie ***"Numerele sunt sub scaunul din dreapta"***, o împătureşti şi i-o laşi pe scaun. Şi ai mare grijă să nu te ginească chinezii şi să nu te prindă dimineaţa! Clar?

- Cristal! Am fugit!

Graţiela se repezise la uşă... Puse DVD-ul pe platan şi opri internetul. Aştepta... Ia uite...

Cumnata lui se vopsise blondă. Adică încercase să se vopsească blondă. Avea multe nuanţe prin păr; într-adevăr, era mai deschis.... Aleodor întinse mâna spre ecran:

- Şi-a pus ochelari de soare de divă, tocmai ca să atragă atenţia asupra ei.

- Şi a defilat pe-acolo cu părul desfăcut, proaspăt şamponat şi ondulat. Asta "pute" rău. N-o să plece vineri spre Cherbourg.

- Evident. Ceea ce înseamnă că te-ai gândit bine cu numerele - s-ar putea să plece cu BMW-ul...

- Deşi ştie că e riscant să apară pe lângă gara aia...

- Poate că acolo şi-a găsit să stea cu copiii! În zona aia!

- Ha! În buricul Parisului? La Ritz eventual!

Aleodor nu continua discuţia...

Filmarea se terminase. Acum, el trebuia să ia o decizie. Adică... Adică, nu văzuse încă pozele cu maşina! Privi telefonul din propria palmă - şi realiză că Graţiela plecase ca vijelia fără el! În fine - asta era bine acum, fiindcă n-avea timp de pierdut. Ia să transfere el pozele pe laptop... Să copieze şi filmarea de pe DVD pe hard şi să se informeze un pic, cât se făcea transferul. Îl abordă pe Aleodor, în ţigăneşte:

- Tu ai vorbit cu Bucureştiul?

- Nu.

- Sigur?

- Extrem de sigur.

- ... Ştii ceva? Habar n-am ce gândeşti şi de ce. Dar cred că te-ai convins şi tu că anumite persoane vor să-l ştie pe Ştefan îngrijorat 24 cu 7. Iar asta dăunează grav afacerilor.

- Deci eu

- Nu ştiu de ce şefii ăştia gândesc aşa. Că se joacă cu focu'! Chinezu' ăla e dement şi e chitit să-i cânte prohodu' lu' văr-miu. Iar dacă Ana sau copiii păţesc ceva, Ştefan înnebuneşte. Şefii tăi şi-ai franţuzului cu X5 nu-l ştiu pe Ştefan cum face când înnebuneşte. S-ar putea ca vărul meu, atunci când înnebuneşte din motiv de familie, să facă publice informaţiile din bibliorafturile de afaceri. Şi-atunci chiar că dă Europa-n clocot!

- Băi,

- Eu te sfătuiesc sincer să-l ajuţi pe Ştefan. Ca să nu păţească şefa ceva. Nici şefa, nici copiii - că noi ne referim la şefa, da' să ştii că văr-miu înnebuneşte la fel de tare şi pentru ăia micii!

- Diamante,

- Lasă-l dracu de Bucureşti, că pe-ăia îi doare-n cur de toţi şi toate - inclusiv de tine. Dacă familia lui păţeşte ceva, Ştefan îţi ia gâtu' instant - că tu n-ai asigurat spatele casei în Lyon. Iar pe şefii tăi nu-i doare de gâtu' tău. O să-i doară doar atunci când eu o să declar cu voce tare la proces că am transportat aur, bani negri şi droguri cu avionul privat pus la dispoziţie de Serviciul de Informaţii Externe - şi am şi date, şi ore, şi dovezi şi poze şi de toate ca să demonstrez că

şefii tăi mănâncă foarte bine de pe urma lu' Ştefan. Da' de tine ălora să ştii că nu le pasă - mori tu, trimit pe altu'. Acu', fă ce vrei. Dacă vrei să-l suni pe Popescu, sună-l. Da' eu te sfătuiesc sincer să n-o faci.

- După împuşcăturile din Orléans, Popescu mi-a interzis să mai contactez Bucureştiul. Zicea că sunt filat şi urmărit, iar canalele de comunicaţii sunt compromise. Mi-a ordonat să stau cât mai aproape de Ştefan şi să-l ajut, prin pârghiile mele din Franţa, să-şi recupereze familia. Protecţia noastră n-are griji în materie de Jun Chèn. Da' franţujii au o jenă mare când vine vorba de chinezu' ăla - că şi el distribuie caşcaval în Franţa.

Aha. Spionul nu-i spusese mari noutăţi - da' se uita la el şi se dădea mirat, ca să-l lase să aibă şi el momentul lui de glorie...

- Eu, dacă puteam s-o salvez în Lyon, o salvam. Da' n-am vrut să risc, când am văzut ce forţe adusese chinezu' acolo...

Nu, zău! Atunci, Aleodor avusese alte ordine! Numai că n-o să-i spună chestia asta acum - că n-avea nimic de câştigat dacă se certa cu el. Aşa că deschise prima fotografie...

- Foarte eficientă deghizarea! Arată bestial aşa!
- Chiar zici că-i maşină de blondă!
- De studentă blondă, fugită de-acasă cu junele visurilor ei.
- Daa...

Maşina era plină de abţibilduri. O privea şi parcă n-ar fi numit-o BMW - avea aşa o alură de Opel "de damă"... Şi iată şi numerele noi! BH-381-KQ. Aleodor scoase telefonul... şi renunţă:

- Mai bine n-o căutăm. Stai să vedem ce socoteli are cu maşina! Pe de-o parte, chinezii sunt cu ochii pe noi - şi ştiu că, dacă noi doi suntem în Paris, n-am venit să vedem Luvrul. Iar dacă ea a defilat aşa pe la camerele de supraveghere din gară, e evident că n-o să se urce vineri în tren! Poate vrea să plece cu maşina!

Se gândea... Vedea tabla numărului aşezată pe bord şi se gândea...

- ... Aleodoare, ceva îmi spune că tu rămâi azi aici.
- Dacă ai încredere în mine, lasă-mă aici. Dacă nu, ia-mă cu tine.

Poftim? Îl privi lung - dar bărbatul de lângă el îşi studia cu maximă atenţie mâinile:

- Ştiu că n-aveţi încredere decât în voi. Iar după Lyon...
- Dacă n-aveam încredere în tine, te legam de mine - şi moţăiai lângă mine toată noaptea. Rămâi aici şi te faci că supraveghezi aeroporturile. În timpul ăsta, o maşină de curăţenie o să parcheze lângă BMW - şi-o să emită manele la volum mititel, să nu se-audă decât până la doi metri distanţă...
- Deci vrei să le lăsăm impresia că Ana pleacă cu avionul.
- Vreau să le lăsăm impresia că BMW-ul ăla e un BMW ca toate celelalte - şi nu merită atenţia lor. Cumnată-mea o să plece cu orice altceva, numai cu trenul ăla nu!

Spionul aproba...

- Şi încă ceva. Nu cred că o să mai folosească actele cu Aimée Vainqueur. Cred că e extrem de prevăzătoare - şi se descotoroseşte de tot ceea ce foloseşte o dată. Numărul de telefon din Puget-Théniers e istorie, numărul de telefon din Orléans e istorie...
- Iar dacă ştie cum se interceptează telefoanele, s-ar putea ca şi aparatele să fie istorie!

Da - probabil că le aruncase cu totul...

- Ana-Maria Ionescu este atât de grijulie şi prevăzătoare, că mă sperie.
- Ana-Maria Ionescu şi copiii ei valorează acum undeva spre 400 de milioane de euro - plus viaţa lui Ştefan. Plus procesul ăla amplu care aruncă toată Europa-n aer. Dac-ar şti asta, îţi garantez eu că n-ar mai fi aşa de împrăştiată şi neatentă!

Aleodor zâmbea slab...

- ... Unde e avionul?
- Avionul externelor? În Nancy, cred. Trebuie să întreb.
- Întreabă. Şi, dacă ar ajunge aici mai devreme de nouă jumate, fă-l să ajungă aici.

Spionul piuia la telefon...

Va aştepta să se întoarcă Graţiela; după care va afla veşti despre avion. Şi, dacă nu se putea ridica altfel în aer, va închiria un elicopter. Ar fi avut mare nevoie de-o insignă de teleportare...

Intră pe mail-ul personal şi oftă greu - nu putea să plece până nu le transmitea ordinele lui Ştefan. Aşa că trebuia să-l trezească din somn la cinci jumate...

Ştefan

Piuia! Telefonul lui! Deschise ochii şi se ridică. Piuia telefonul special - iar în clipa când realiză asta, prin minte îi trecu gândul că va apăsa butonul verde şi-şi va auzi regina plângând, uşurată...

Şi dacă o va auzi plângând acum?

Se repezi şi apăsă butonul verde!

- Da!
- Salut.

Era Diamant... Oftă greu:

- Salut.
- Am veşti.
- Dă-mi-le.
- Ţi le pun pe server. Te rog să le iei acum şi să le ştergi instantaneu.

Se repezi la laptop:

- Evident!
- Cum îţi trimit veştile, mă urc într-o chestie cu aripi şi vin.
- OK.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi accesă serverul. Aştepta... Rebeca trecea grăbită spre baie, cu hainele în braţe... Începeau să apară fişierele - poze. Le transfera pe hard una câte una - ca să nu piardă nici una, ca să nu uite să şteargă nici una... Apăruse şi un document word; îl luă şi îl deschise.

"Am rezolvat problema dublurii. Aleodor e în stand-by. Vezi că pun şi o înregistrare video; transferul o să dureze."

Aha! Deci să aştepte şi înregistrarea... Despre ce dublură era vorba? Şi de ce Aleodor era în stand-by? Nu cumva SIE îşi băgase iar nasul în socotelile lui? Nu cumva "inventaseră" o dublură nouă, pe care s-o repatrieze cu tam-tam? Îşi impunea să nu se-apuce să-şi răspundă la întrebări; să aştepte să primească toate fişierele. Avea pe hard o mulţime de fotografii, dar nu se putea apuca de ele până nu venea şi înregistrarea...

Gata. O lua chiar acum. Deschise trollerul şi scoase o maletă şi blugii - să câştige timp, cât se transfera fişierul...

Şi gata - el era îmbrăcat, înregistrarea sosise, serverul era "golaş". Decise să deschidă întâi înregistrarea. Click...

Îşi aprinse o ţigară şi trase scaunul lângă el - o aştepta şi pe ea. Rebeca încerca să-i îndeplinească toate dorinţele, să-l ajute să-şi găsească familia şi să se pună la punct cu toate informaţiile pe care nu le ştia. Şi-aşa, era obişnuită să-şi trăiască viaţa "la băţul de chibrit"...

Gata - uite-o. Se repezise spre scaun:

- Ce-am ratat?
- Nimic - te-am aşteptat.

Porni înregistrarea. Era de la o cameră de supraveghere. Era dintr-o... gară. O gară din Paris - că din Paris va veni Diamant, de dimineaţă. Se întreba din ce gară; se întreba dacă

Mâna îi tâşni singură şi izbi tasta space! Ochii priveau capul blond plin de onduleuri vaporoase...

Nu-i venea să creadă...

- Şefu', asta-i gara din Paris! Gara mare!
- Ce gară, fă?
- Aia mare! Aia din centru! Nu ştiu cum îi zice - da' e cea mai mare!

Gara Austerlitz. Ana lui fusese ieri, la opt şi-un sfert, în gara Austerlitz din Paris. În gara unde Jun avea ceva afaceri... şi ceva oameni care supravegheau afacerile alea. Se dusese singură acolo...

Dumnezeule! Se dusese singură? Sigur nu luase şi copiii?

Mâna ţâşni şi izbi tasta space! Iar ochii o urmăriră cu atenţie până la ghişeu...

Era singură. Vorbea cu angajata Căilor Ferate Franceze. Poziţionarea camerei îl avantaja - vedea profilul soţiei lui...

Ana purtase ieri ochelari de soare mari. Avusese părul desfăcut. Pusese pe tejghea mâna cu inelul cu diamante - şi-o ţinuse acolo, la vedere. Iar dacă vreun chinez ar fi urmărit azi imaginile camerelor de supraveghere, el ar fi putut fi acum văduv... De ce riscase soţia lui ieri? Şi ce "cumpărase" de la gară? Încotro plănuia Ana lui să plece?

Aha! Îi dăduse individei paşaportul! Păi şi-atunci...

Mâna izbi din nou tasta space! Şi-acum revenea repede-repede la imaginile de la Diamant... Uite-l! Ăla era biletul! Deschise fotografia...

Gare de Paris-Austerlitz, Paris, France. Bilet de tren. Trei locuri adult la cursa Paris-Cherbourg. Numele: Aimée. Prenumele: Vainqueur.

Atât voise să ştie. Scoase mobilul, selectă numărul lui Popescu iar Rebeca şopti:

- Şefule, nu-i mai bine să ne uităm până la sfârşit la filmare? Şi să vedem şi pozele...

Îl oprise "la fix"! Tocmai fusese cât pe ce să ia decizii înainte să cunoască toate amănuntele şi detaliile! Şi-i spusese o singură dată fetei ăsteia să nu ia niciodată decizii înainte să ajungă la punctul final! Bună elevă - trăgea el concluzia acum! Reveni deci la înregistrare.

O privea lung... Ana îi zâmbea vânzătoarei... Achita biletul... Lua biletul... Şi pleca. Şi cam atât...

Selectă prima fotografie şi-o maximiză. Rebeca bufni în râs:

- Ia uite!

BMW-ul era plin de flori! Îşi trecu scurt mâinile prin păr - Ana lui deghizase BMW-ul...

- Şefule, să ştii că şefa mea e genială!

Păi... Păi de-asta spusese Diamant ieri, la telefon, că s-a speriat! Descoperise că are o şefă genială! Şi, într-adevăr, era genială! Mascase aripa lovită cu un fluture mare, multicolor... Următoarea fotografie... Următoarea... Rebeca se repezi spre laptop:

- Şefu'!

Îi făcu semn să aştepte. "Derula" mai departe... Iar consiliera lui se lăsă din nou pe spătarul scaunului:

- Să mor io dacă nu e genială rău!

Aproba încet, cu ochii la numărul de înmatriculare din geam... Derula fotografiile - şi-acum vedea undeva în fundal un final de firmă luminoasă cu "litz", semn că maşina era în parcarea gării...

Numărul de pe bord era dublura; iar Diamant rezolvase problema, adică trimisese un băiat priceput şi luase numerele din geam. Aleodor era în stand-by - adică avea actualele numere ale BMW-ului dar nu le "cerceta"...

Ana-Maria redevenise regină preţ de cinci minute. Adusese BMW-ul în parcarea gării şi-l abandonase acolo. Se lăsase filmată "în toată splendoarea" când scosese actele noi-nouţe şi cumpărase trei bilete spre Cherbourg - cu bătaie vizibilă spre Portsmouth, Marea Britanie. Ana lui renunţase şi la ideea drumului până-n Aurari, şi la actele alea, şi la BMW...

Ana-Maria calculase războiul. Se speriase rău în Lyon. Se panicase rău în Orléans! Calculase deci totul şi-şi amintise... Îşi amintise că soţul ei trebuia să se ocupe de serviciu acum mai mult ca niciodată. Intraseră în luna iunie; se apropiau raportările semestriale. Ea poate că nu se gândise la asta; dar el ştia că se apropia şi raportarea lui semestrială, dar şi raportarea lui Jun... Ea voia să se ascundă de toată lumea pentru că nu suporta să vadă oameni murind din cauza ei. El ştia că ea trebuia să se ascundă acum de toată lumea, inclusiv de el, încă o lună. Ca să n-o găsească Jun. Ca să nu poată chinezul ăla nenorocit să raporteze că îl omorâse pe Ştefan, regele aurarilor - iar fratele mai mic îi moştenise şi averea, şi afacerile. Dacă Ana rezista ascunsă până în iulie... Până la 1 iulie...

Ana lui tocmai "ieşise din scenă". Ajunsese în oraşul pe care-l vizase încă de la început. Îşi găsise să locuiască la o adresă comună, foarte discretă, şi se simţea în siguranţă. Aşa că îşi orchestra ieşirea din scenă - şi se-ascundea la adresa comună. Şi aştepta să se termine războiul. Soţia lui se hotărâse să facă asta înainte să-l sune pe Florentin - adică imediat după ce văzuse măcelul din Orléans. Era sigur acum că el o să plângă mult...

Asta e! O să plângă! Şi ea o să plângă! Şi copiii or să plângă! Iar toate lacrimile astea or să-i înrăiască rău de tot pe toţi patru! O să-i înrăiască şi-o să-i întărească. Şi-o să-i unească. Iar atunci când scenета lui cu Rebeca o va înfuria îndeajuns de tare, Ana-Maria o să-şi cumpere făcăleţ nou...

Luă telefonul şi apăsă butonul verde. Popescu o să-l înjure...

- Mda...

- Bună dimineaţa, dle Popescu.

- ... Bună dimineaţa, dle Ionescu. Matinal...

- Foarte. Am informaţii cum că soţia mea se pregăteşte să părăsească teritoriul francez.

- ... Nu ştiu ce informaţii aveţi dvs - dar eu vă garantez că nu va părăsi Franţa.

- Garantaţi!

- Da, garantez.

- Aţi mai vorbit cu omologul în ultimul timp?

- Bineînţeles! Tocmai de-asta v-am spus - familia dvs nu va putea părăsi teritoriul francez, aşa că ar fi tare bine să nici nu se-apuce să încerce!

- Va încerca, mâine probabil.

- Va încerca degeaba.

- Cine ştie...

- Dle Ionescu, familia dvs nu se va putea apropia de graniţele Franţei!

- Eu ştiu ce să zic? Două graniţe terestre, două graniţe navale, nenumărate graniţe aeriene...

- Ana-Maria Ionescu n-o să treacă de graniţă nici cu trotineta, nici cu barca cu vâsle, nici cu planorul! Că n-are de-a face cu ageamii!

Mm, ce-l înfuriase! Popescu răcnea în telefon! Probabil că băieţilor de la interceptări le ţiuiau rău urechile...

- Aşa că v-aş fi recunoscător dacă v-aţi concentra mai mult asupra afacerilor! Nu de alta, dar Diamant Ionescu se cam joacă de-a pistolarul într-o ţară fondatoare a UE în care poliţia şi justiţia chiar funcţionează! Ar fi minunat dacă Ana-Maria ar încerca să rămână la fel de discretă ca şi până acum! Şi-ar fi de-a dreptul genial dacă dvs v-aţi concentra asupra afacerilor şi-aţi lăsa-o să stea discretă! Şi n-aţi mai strica ceea ce se construieşte cu greu în relaţiile româno-franceze! Şi-atât! Să aveţi o zi bună!

Şi-atât; auzi tonul...

OK! Meniu... Calendar... 3 iunie, orele 19:00, new alarm. La descriere, apăsa tastele şi scria Popescu... Save... Luă telefonul special şi selectă numărul lui Diamant - care răspunse imediat:

- Da.

- Unde eşti?

- În picioare, în hol, lângă troller. Le zic ce-mi zici tu şi plec la aeroport.

- OK. Asiguraţi discret grădina cu flori.

- E asigurată.

- Aleodor e lângă tine?

- Nu, e sus, în camera lui.

- Tu ce zici - să-l las pe el acolo?

- Am vorbit cu el azi-noapte - şi eu zic că aşa e bine...

- OK. Atunci Aleodor rămâne în stand-by. Trimite pe cineva discret la celălalt capăt, să tragă cu coada ochiului. Şi vino-ncoace, că avem de vorbit.

- Da.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu... Rebeca şopti:

- Auzi, şefu'? Da' de ce s-a expus aşa? Adică, prea pute! Zău aşa! Apare în gară aranjată ca pe youtube, ţine inelul la vedere şi foloseşte actele lui Gilles. Lasă BMW-ul în parcarea gării centrale, cu două seturi de numere de înmatriculare la vedere. Şi nu-nţeleg de ce!

- Jun o ştie regină - adică frumoasă, cochetă, bună dansatoare şi foarte departe de organizarea mea. O asociază cu petrecerile şi dis-

cuţiile mondene între neveste de afacerişti. Pune egal între ea şi nevastă-sa - şi o tratează în consecinţă. Ceea ce a făcut ea ieri dimineaţă n-are o logică - dar îi arată lui Jun că de data asta ea face planul! Aşa, haotic şi prost pregătit şi cu gafe şi împiedicat - ca de damă! Asta îmi permite mie să stau departe de Paris - şi să-mi recuperez vărul de-acolo. Chinezii or să rămână s-o caute. Şi Aleodor rămâne acolo. Iar eu, mâine, la şapte seara, o s-o ajut să plece.

- Unde?

- La un bun amic de-al meu. După care o să mă concentrez asupra afacerilor.

Rebeca îl privea lung, stupefiată... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Şi-a găsit o ascunzătoare pe cinste şi-a liniştit copiii. Are bani, iar acte nu-i trebuie. Nici BMW-ul nu-i trebuie - poate să-şi cumpere oricând o maşină franţuzească comună cu care să care sacoşele de Carrefour. Mâine, Ana-Maria şi copiii mei or să se joace liniştiţi cărţi, pe covorul din cămăruţa unde locuiesc cu chirie... Iar seara târziu, Aleodor se va ocupa de BMW - îl va urca pe-o platformă şi-l va duce în curtea conacului, unde-o să-i amenajăm o poieniţă simpatică. Ca un fel de suvenir-remember...

Nu, n-o lămurise...

- În clipa în care eu anunţ Externele că mi-am salvat familia, iar Aleodor ia suvenirul şi pleacă liniştit din Paris, chinezii or să mă creadă. Şi-or să facă foarte multe şedinţe, în cadrul cărora vor analiza ce-a mers prost pe partea lor de război. Peste vreo săptămână sau două, unul din noi o să-l viziteze pe-un italian faimos - că în Italia Jun nu îndrăzneşte să intre. Îmi va aduce veşti despre soţia mea şi copiii mei, care preferă să rămână ascunşi acolo... şi să mă lase să-mi văd liniştit de afaceri... După care urnim planul nostru - ăla în care părem un cuplu în ochii celorlalţi. Şi nu mai acţionăm la repezeală, cu surle şi trâmbiţe şi pistoale prin oraşe; când o fi să fie, acţionăm discret, punctual...

Rebeca nu zâmbea - dar acum aproba! O privi lung:

- Comandă micul dejun - că într-o oră jumate am şedinţă cu Diamant.

Tii, ce rău roşise! Şi ce se repezise să-şi ascundă tenul roşu pe lângă telefon! Diamantul lui avea zilele de linişte numărate...

Isamu

Cheng tuşi scurt... şi anunţă:

- Omul s-a interesat discret, la gară. Gaboraş a investigat filmările camerelor de luat vederi. Şi a şters ceea ce-a luat pe DVD.

- Dar cu siguranţă nu-l interesa şpaga din sistem. Află intervalul orar pe care l-a şters - şi obţine lista de vânzări bilete, cu cash şi online. Despre mişcările lor ai veşti?

- Încă nu.

- Dă-le zor, că treaba e serioasă. Spionul a rămas acolo cu un scop. Zi-le să bage cărbuni - că Diamant vine la Nisa ca să-i spună lui Ştefan un secret mult prea important ca să poată fi transmis electronic. Şi nimic altceva nu-i aşa de secret, decât familia lui.

- Ceva îmi spune că au învăţat din greşelile trecutului...

Aprobă încet cu capul:

- Ceva îmi spune că de data asta or s-o lase să facă cum ştie ea. Iar ea ştie unde trebuie să ajungă şi de ce; şi cred că şi-a făcut un plan şi despre "cum"...

- Tot ce se poate! Jun spunea că e o tipă calculată...

- În plus, ştie că ei sunt urmăriţi pas cu pas - dar ea e liberă ca pasărea cerului. Şi tot ceea ce trebuie să facă este să nu se apropie de ei!

Aproba şi Cheng...

- Află-le mişcările - urgent, că trebuie să-l informez pe Jun la opt, cel târziu.

Acum, se lăsa liniştea. Cheng avea treabă; el trebuia să se gândească bine cum s-o ajute pe Ana-Maria...

Diamant

Frumos oraş. Frumos aeroport. Frumos "comitet de bună primire". El era însă nespălat, nebărbierit, nemâncat şi nedormit. Avea aşa o stare care-i ucidea orice urmă de diplomaţie şi-l îndemna să discute deschis cu Ştefan...

Jeep-ul opri în faţa hotelului. Coborî şi văzu cum uşa i se deschide larg... Primi troller-ul şi-l smuci după el. Şi intră în hotel. Recepţionera îl privi lung şi puse pe tejghea o cartelă... Adică "treci în camera ta"! Adică "treci la raport"! I se uşurase pe cât posibil tranzitul până la camera lui pentru că era poftit direct în şedinţă. "Super"! Şi el, care-şi permisese să spere că vărul lui îşi amintise, în sfârşit, că avea un văr...

Ce cameră avea?... 25. Putea jura că uşa lui era imediat după cei doi tineri de pe coridor! Ăia asigurau securitatea regelui. Oamenii din jeep. Se apropia de ei. Ştia că erau băieţii lui Nicu Cărare. Îi privea lung... Ei îl priveau lung... şi îl salutau cu capul. Le răspunse, descuie uşa camerei lui şi intră. Şi oftă greu - era ţâfnos şi irascibil şi nedormit... Şi plănuia să facă o prostie monumentală - să ţipe un pic la vărul lui...

Păi, hai să ţipe la el! Că dacă se luau la harţă, poate-şi făcea curaj să-i zică şi de Raina! Scoase telefonul oficial, selectă numărul... Ştefan spuse "Da"; îl anunţă, pe un ton "oficial":

- Sunt în camera mea.

Bun. Închise şi trânti troller-ul pe podea. Scoase colantele, propria schiţă cu traseul Anei, porni dispozitivul de bruiaj... Uşa se deschise, se închise... Reveni la poziţia dreaptă şi-l privi lung:

- Salut.

- Salut.

- Deci i-am refăcut traseul, cu cronometrul şi-un şofer afurisit de bun. A fost la parc; a fost parcată pe-o străduţă laterală şi a văzut o parte din ceea ce ei i s-a părut a fi un măcel în toată regula. Imediat cum au plecat chinezii, a dat în marşarier, a virat dreapta şi-a ieşit pe centură. Şi a mers întins până la intrarea în Chevilly, unde s-a oprit şi-a colantat maşina. Probabil că tot acolo a schimbat şi numerele.

Arătă spre hârtiile de colant; Ştefan îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor:

- Ai aflat ale cui sunt numerele pe care le-a pus?

- Nu. Aleodor e în stand-by. Ca să nu alertăm chinezii, în caz că o să vrea să mai folosească maşina...

Primi o aprobare cu capul; continuă, pe acelaşi ton rece:

- A ţinut-o apoi drept înainte până în Paris. Şi nu ştiu unde stă - că Parisu'-i mare, iar ea a intrat în el noaptea.

Ştefan nu scoase nici un cuvânt - nici chiar unul care să-l penalizeze pentru tonul tăios şi exprimarea "ascuţită"! Aşa că continuă:

- Azi-noapte, Mădălin a năvălit în camera mea şi m-a întrebat dacă şefa are acte pe numele Aimée Vainqueur; aşa am aflat despre biletul de tren. Am trimis curvele pe teren, cu curăţenia, ca să găsească maşina şi l-am trimis pe Aleodor la gară, după filmări. Graţiela a găsit BMW-ul şi l-a fotografiat. Am trimis-o înapoi, cu un băiat iute de mână, să ia numerele originale din geamuri şi să le bage sub scaun. I-a lăsat un bilet cu locul unde sunt numerele alea. Şi i-am lăsat şi-o maşină de curăţenie lângă BMW, să emită manele la volum mic şi să supravegheze zona. Şi s-o păzească - în caz că apar şi chinezii pe-acolo. Aleodor a rămas în Paris; aşteaptă ordinele tale. Mi-a zis că n-a informat Bucureştiul, pentru că Popescu i-a spus să nu-i mai raporteze. Fiindcă e filat şi interceptat rău. Aşa că el are ordin de la superiori să ne ajute şi atât.

Ştefan aprobă din nou... Îndesă şi el, ostentativ, mâinile în buzunare:

- Şi-atât. Acum aştept ordinele tale.

Ochii verzi îl priveau lung... El se încrunta la vărul lui; îl sfida şi-i reproşa foarte multe lucruri aşa, din priviri... Ştefan mârâi, în romanes:

- Ce-ai, bă?

Ce-are? "Erupse" din tot sufletul:

- Ce-am? Am de toate! Că nu mă bagi deloc în seamă! Mă tratezi ca pe ultimu' executant de pe stradă! Şi constat că a trecut o lună de când ţi-ai prăpădit ultima oară cinci minute din viaţă ca să stai

omeneşte de vorbă cu mine!

Ştefan porni spre el - nu se clinti, ci se grăbi să spună tot ce-l apăsa:

- De parcă n-am fi rude! Şi nici măcar şef şi subaltern! Mă tratezi de parcă ţi-aş fi duşman!

Palma vărului lui îi lovi cu putere obrazul! Iar gestul ăsta îl înfurie de-a dreptul! Întinse scurt mâinile, într-un gest fatalist, şi privi cu furie ochii verzi:

- Sau doar o cunoştinţă întâmplătoare! Un aurolac, sau un portpistoale! Gradul de rudenie dintre noi se pare că a murit undeva pe parcurs! Cine ştie - o fi crăpat în Orléans! Sau l-o fi împuşcat lunetistu' din Bucureşti! Dracu' ştie!

Ştefan era furios acum; îl privea lung... Decise să nu-l mai sfideze din priviri; decise să strângă colantele alea - de care el fusese extrem de mândru, dar pe care vărul lui nici nu le privise - şi să le bage înapoi în troller:

- Da' ştii ceva? Nu-i nimic! M-am obişnuit! Chinezu' ăla nenorocit care mi-a luat locu' în sufletu' tău mi-a făcut rodaju', în atâţia ani! Aşa că n-o să fiu gelos acu' pe roşcovana ta - care-a luat locul chinezului! Nu-nu! Lasă - tu să fii fericit!

Azvârli colantele peste haine şi-i întoarse spatele - şi porni spre fereastră:

- Eu o să mă descurc! Mă duc în orăşel, stau printre flori, mai organizez o şedinţă la primărie... Ca subalternii, na!

Paşii se apropiară în fugă; fu prins de umăr, răsucit, apucat bine de gulere şi izbit fără milă de perete. Ştefan şopti:

- A crăpat unu' important, de sus de tot. Aşa că toţi de sub el avansează. Leo Mondialu' urcă un pas; şi m-a propus în locul lui pe mine - care eram cu trei paşi mai jos decât el. Când l-au auzit insistând cu persoana mea, şefii au luat cu săruri şi-au făcut şedinţă cu şapte persoane foarte importante; iar Nicu Cărare, care-a fost şi el invitat la şedinţa asta, mi-a zis că cinci din şapte m-au scris pe foaie tot pe mine. Ştii ce-nseamnă cinci recomandări din şapte, venite de pe treapta pe care stă Nicu Cărare?

Nicu Cărare? "Acel" Nicu Cărare? Ştefan îl scutură scurt:

- Ştii ce-nseamnă locu' lu' Leo Mondialu'? Acolo ajungem noi, înainte de Crăciun!

Cum-cum?

Ştefan îl trase înapoi la verticală şi-i dădu drumul; simţi cum se clatină, aşa că se lăsă uşor pe spate şi se sprijini iar de perete, ca să nu pice pe-acolo... Vărul lui oftă greu:

- Aşa că te ţin departe de mine şi de Ochiul ăla care se uită să vadă ce fac. În general, şefii nu agreează ca subalternii să lucreze cu familia; că de-aia Isamu n-o să ajungă niciodată coleg cu Jun. Şi de-aia ţi-am zis verde-n faţă, acu' câţiva ani, că suntem veri doar în curte la tata - în rest suntem şef şi subaltern. Pentru că nu pot să nu te favorizez. Nu pot să nu-ţi iert cioacele. Nu pot să urlu la tine că omori chinezi pe teritoriul Franţei şi-l răneşti intenţionat pe omu' lui Jun. Că eşti văr-miu!

Nu mai avea ce spune. La urma urmei... La urma urmei, ce mai era de spus? Ştefan fusese limpede! Iar el ştia cum stau treburile alea cu şeful şi subalternul! Se-nfuriase ca prostu', când ar fi fost de-ajuns să-l roage să treacă prin orăşel - ca să stea şi ei liniştiţi în curte, la un grătar şi-o cană de vorbă...

- Momentan, nu ne zice nimeni nimic. Iar dacă o să ne zică, o să refuz cu fermitate avansarea şi-o să vedem dacă se face o excepţie în cazul nostru sau nu.

Adică Ştefan... Adică, la o adică, vărul lui dădea cu piciorul la aşa o avansare mare... pentru el? Ca să nu-l lase pe el în urmă, bulibaşă în Aurari şi cam atât? Ştefan era dispus să-şi rişte libertatea... şi viaţa pentru fundul lui? Hm... Şi el îl bănuise... Vărul lui se întoarse spre fereastră:

- Încerc, pe cât posibil, să te ţin departe de mine din două motive: unu, am nevoie disperată de tine să-mi conduci afacerile din România!

Şi-acum fu luat din nou de guler:

- Băi! Tu eşti Titelu' meu! N-ai observat asta? N-ai observat că tot ce se-ntâmplă în România e sub comanda ta?

Ochii i se împăienjeniră - şi reuşi cu greu să şoptească fără să suspine:

- Ba da; tu ai observat vreodată că ţi-e dor de văr-tu?

Vărul lui zâmbi slab şi-i dădu drumul:

- Da - de multe ori... Şi mi-am dat seama că, doi, dacă chinezii îmi află gândul ăsta, te-mpuşcă fără să clipească! Pe Rebeca o ţin lângă mine şi oamenii lui Cărare. Pe tine unde să te ţin? Încuiat în orăşel? Nu stai tu! Iar dacă stai, pe cine să trimit cu suita să conducă România? Pe Cornel Buldogu? Pe Grasu, cu ambulanţa? Cine să aibă grijă de tata şi de maică-ta - Safira?

Ochii verzi îl somau să răspundă la întrebările alea - şi să găsească el o rezolvare! Plecă privirea şi oftă scurt:

- Şi mai sunt şi tâmpit pe lângă toate celelalte calităţi - că te iau la rost...

Fu imediat strâns în braţe şi bătut bine pe spate:

- Lasă, mă, că nu mă supăr! Şi eu am uneori nevoie de câte-o scuturătură de-asta...

Ei, na! Las' că ştia el! Vărul lui făcea eforturi uriaşe să-l ţină lângă el, iar el nu observa asta! Ştefan îl trase lângă masă:

- Ia hai să m-asculţi la lecţii...

- Cine, mă - eu pe tine?

- Da. Tu pe mine. Tu ne cunoşti pe amândoi - şi pe mine, şi pe ea. Ascultă ce spun eu acum şi corectează-mă dacă greşesc. Că s-ar putea să fiu subiectiv...

OK. Ştefan avea dreptate... într-un fel. El îi cunoştea, oricum, mult mai bine decât îi cunoştea Raina! Aşa că aştepta...

- Vărule... S-a perindat pe la camerele de supraveghere, blondă şi zâmbitoare şi cu biletul de tren în mână. Aşa că n-o să plece cu trenul. A lăsat BMW-ul ăla să zacă o zi şi-o noapte în parcare, cu ambele numere afişate-n geam - aşa că n-o să plece nici cu BMW-ul. Eu sunt sigur că mâine Ana-Maria, Florentina şi Léon or să încuie bine uşa şi-or să se joace pe covorul din cameră toată ziulica...

Aproba încet...

- Ei îi convine aşa. Planul meu cu Marea Britanie ştii bine când a apărut şi cum. Dar dacă-i duci plicul pentru Marea Britanie, mă îndoiesc că o să-l ia. E periculos să traverseze în Marea Britanie. Ea ştie engleză - dar copiii nu. În plus, ştie că în Paris e de-ajuns să iasă pe stradă, să se ducă la primul cerşetor şi să se prezinte cu numele complet - şi va primi instantaneu ajutor.

Aproba în continuare...

- Eu cred, deci, că Ana s-a descotorosit de tot ceea ce ne putea alerta în privinţa ei şi-o să se ascundă. O să facă aşa cum ne-a transmis prin Florentin: o să stea pitită bine şi-o să ne contacteze ea, atunci când o să creadă ea că e momentul s-o facă.

Din păcate, trebuia să fie sincer şi să aprobe...

- În privinţa acţiunii "Gara Austerlitz", Jun a aflat deja că Aleodor a investigat pe-acolo. O să facă propria investigaţie. Iar Aimée Vainqueur nu e un nume foarte inspirat...

Într-adevăr - "dragostea învingătoare" bătea rău la ochi şi transmitea multe...

- Jun o să mobilizeze oamenii în jurul gării, o să le pună codiţe oamenilor mei şi-o să aştepte veşti. Dacă Ana mea nu apare la gară până mâine seară... Şi am ajuns să sper din tot sufletul că n-o va face... Ei bine, dacă i-am înţeles corect planul, intenţionez să-l anunţ mâine seară pe Jun că mi-am recuperat familia. O să-l sun pe Aleodor şi-o să-i zic să urce BMW-ul pe-o platformă şi să-l ducă la conac, unde să-l plaseze într-o poieniţă simpatică pe post de aducere-aminte a peripeţiei prin care-a trecut familia mea. Şi-apoi o să-l sun pe Popescu şi-o să-l anunţ că familia mea tocmai a părăsit teritoriul Franţei şi se îndreaptă spre o locaţie ultrasecretă a unuia dintre partenerii mei de afaceri - unde-or să stea ascunşi toţi trei până la terminarea războiului. În clipa aia, la gura lui Jun or să înceapă să se vadă bulbuci mici...

Aproba, râzând...

- Iar dacă eu voi şti să mă stăpânesc iar tu vei şti să transmiţi noile ordine, Ana e în siguranţă. Chinezul are mai puţin de 30 de zile ca să mă-nvingă în ochii şefilor - după raportare, m-ar învinge degea-

ba, aşa că nici n-o să se mai căznească. Iar eu sunt deja într-un punct care mă face 99% intangibil...

- Auzi, vere? Dacă o să se-ntâmple aşa, iar cumnată-mea tunde copiii şi se face negru *corbeaux*, s-ar putea chiar să afli la un moment dat că Florentina şi-a reluat şcoala!

Ştefan făcu ochii mari... Foarte mari... şi-şi puse mâinile-n cap:

- Aoleu! Prinţesa pierde şcoala!

Păi el nu ştia că aia mică pierdea clasa întâi?... Ştia - dar uitase. Pe lângă război, atentate, afaceri, bani, subalterni şi spioni de două naţionalităţi, situaţia şcolară a Florentinei era mizilic! Se grăbi să-i dea o idee:

- Transfer-o la o şcoală privată din România.
- Cum s-o transfer, mă? Şi de ce s-o transfer?
- Uite-aşa - ca să pot eu să mă duc cu plicu' la directoare!
- Bă! Fii serios!

Vărul lui era afectat rău de vestea aia! Parcă-l năucise! Ştefan mărşăluia prin cameră şi nu vedea soluţia... Se sprijini de masă:

- Taică-tu m-aşteaptă să mă-ntorc în România, ca să poată să vină el la Cannes. Trimite-l şi pe Aleodor acolo. Dacă se duc amândoi la şcoală şi discută cu directoarea, lucrurile se pot rezolva discret, pe şest...

Ia uite la el! Parcă-i oferise răspunsul la cine ştie ce mare întrebare existenţială! Se grăbea să apese tastele mobilului, ca să nu uite...

Îl privea lung...

Ştefan slăbise un pic. Părea tras la faţă. Părea palid. Era trist... Era apăsat de probleme şi de griji. De ideile din mintea lui depindea viitorul a zeci de mii de oameni - aşa că trebuia să fie foarte atent la afaceri... În timpul ăsta, trebuia să se ferească de atacurile parşivеşti ale lui Jun. Trebuia să aibă grijă de consilierii lui. Trebuia să încerce să "uite" că mama lui era în comă la spital iar tatăl lui nu-l suna cu lunile... Trebuia să-şi găsească cumva familia fugară prin Franţa - şi de fiecare dată când recuperarea Anei eşuase, visele şi speranţele lui Ştefan se prăbuşiseră...

Oftă greu şi se ridică de pe masă - trebuia să-i spună! Nu era de joacă! Adică era mult mai serios decât îşi imaginase el! Locul lui Leo Mondialu' era înfiorător de sus! Ei urcau trei trepte deodată! Dacă "ameţeau" şi nu mai calculau corect, prăbuşirea de la o asemenea înălţime îi putea omorî...

Nea Dumitru avea dreptate. Trebuia să fie atent să nu-şi îndrume vărul pe un drum greşit. Ştefan îşi punea mare bază în el; iar el n-avea voie să-i ascundă anumite informaţii... dat fiind faptul că vărul lui făcuse extrem de multe afaceri cu Jun, iar şefii lor ştiau asta...

Gata - Ştefan terminase de butonat. Plecă privirea... şi oftă greu - vărul lui trăia în cizme. Vărul lui era într-un război continuu... Şopti, simţind că nu are putere să-l privească acum:

- Cred că a venit momentul să-mi dai un avertisment.
- De ce, vere?

Îşi căuta cuvintele... iar Ştefan încercă să-l ajute:

- Pentru Orléans?

Negă scurt. Încerca să-şi ordoneze măcar primele două fraze...

- ... Ai pierdut vreo afacere?

Negă din nou.

- Atunci n-am de ce să te avertizez.

Ba nu! N-avea voie s-o lase aşa! Trebuia să-i spună! Dar era greu... Era greu - dar era important. Îşi iubea vărul! Îl iubea ca pe-un tată! Ca pe tatăl care-l crescuse şi-l sprijinise şi ajutase zi de zi, în fiecare zi a vieţii lui! Şi tocmai de-asta, el o să capete primul avertisment azi. Ca să ştie şefii ăia mari că Ştefan nu se juca; iar ei doi erau veri doar în curtea lui nea Dumitru. Şi ca să-şi amintească şi el, zi de zi, că n-avea voie nici să uite, nici să omită, nici să-l mintă pe Ştefan - indiferent cât de mare era ura lui pe chinezul ăla! Aşa că... Aşa că ridică privirea spre el:

- Isamu mi-a trimis un mail pe care nici nu m-am obosit să-l deschid. Dacă-l deschideam, aflam încă din 13 mai că Ana e în Orléans. Şi reuşeam s-o duc discret în Aurari, cu tot cu copii. Nu mai mureau atâţia oameni, n-o mai speriam aşa, ei erau bine acum... Erai şi tu bine acum...

Ştefan era bulversat de informaţia asta. Nu se aşteptase ca tocmai el, vărul lui, care-i demonstrase de multe ori că era gelos pe chinezul ăla, să-i spună ce faptă bună făcuse chinezul în ultimul timp!

- ... Vorbeşte clar! Ce mail?

- Ana a închiriat în Orléans o garsonieră, pe numele turistei britanice care şi-a luat laptop din Puget-Théniers. Isamu a aflat asta - şi l-a trimis pe Gilles la ea, cu banii şi actele. Mi-a trimis şi mie mail-ul pe care Gilles îl avea asupra lui la Vila California. Aici a greşit chinezul - trebuia să ţi-l trimită ţie...

Vărul lui nici nu clipea... nici nu respira... Vărul lui era uimit. Vărul lui calcula câte zile şi câte ocazii pierduseră doar aşa, pentru că Diamant Ionescu era cretin... Oftă greu:

- Eram furios. Am şters imediat mail-ul şi-am şi uitat de el. Dar în seara în care a murit Gilles, în vila California, ne-ai spus despre mail-ul pe care Isamu nu i l-a trimis lui Jun. Iar eu mi-am amintit ce făcusem. Am tăcut - am fost laş şi-am tăcut. Iar când am ajuns acasă, am căutat mail-ul în trash şi-am înţeles că sunt tâmpit şi nu te merit...

- Fii, mă, serios!

- Sunt foarte serios. Eu am pierdut-o pe Ana-Maria de două ori. Ba chiar de trei ori - că în Lyon mă uitam la ele ca prostu', da' nu m-am clintit de lângă maşină.

- Bă, fii serios!

- Ştefane! Am nesocotit toate regulile pe care mi le-ai impus şi am încălcat mare parte din ordinele pe care mi le-ai dat! Iar în chestia cu mail-ul poţi spune că te-am minţit!

- Nu m-ai minţit, ci ai preferat să nu-mi spui. Şi nu-i nimic - bine că mi-ai zis acum!

Cum-cum?

- Poftim?

- Bine că mi-ai zis acum! Adică bine că mi-ai zis că a încercat încă de pe-atunci să ne contacteze. Adică vrea să fie găsită. Voia să fie găsită - că, după împuşcăturile din Orléans... După împuşcăturile din Orléans, probabil că o să fugă de mine.

La dracu! Nervii vărului lui erau la pământ - şi-asta nu trebuia să se întâmple! Se repezi să-l contrazică:

- Fii serios!

- Sunt foarte serios. Ana o să se ascundă inclusiv de mine - ca să nu mai audă gloanţele şuierând în preajma noastră.

- Ştefane,

- O să se pitească şi-o să aştepte finalul războiului. Chiar dacă ştie că o să ajung, într-o zi, s-o acuz că a fugit de mine...

Îl privea lung... Nu-i venea să creadă că vărul lui, Ştefan Ionescu, conte de Perigord şi rege al aurarilor, dădea să plângă când se gândea că soţia lui o să prefere să stea ascunsă cu copiii şi să nu rişte... Decise să-l rupă din gândul ăla - şi să obţină şi avertismentul:

- Greşeala rămâne. Avertizează-mă. Taie-mă. Ca să nu mai fac.

- Nu. Ţi-ai învăţat lecţia.

- Dar am greşit!

"Iar tu eşti un om corect şi drept şi cinstit şi trebuie să mă pedepseşti măcar de ochii lumii!" Ştefan nega în continuare:

- Şi-o să mai greşeşti! Nu asta e problema acum!

- Ba tocmai asta-i problema! N-aveam voie să greşesc!

- Vărule!

- Acolo unde m-ai pus tu, n-aveam voie să greşesc! Mai ales în probleme de familie!

- Încetează!

- Taie-mă!

- Nu!

La dracu! Răcni la el:

- Vărule!

Ochii verzi îl electrocutară scurt, pe acelaşi ton răcnit:

- Diamante!

La dracu! Apucă scurt cămaşa şi smulse din toate puterile!

Ştefan îi întoarse spatele, traversă toată camera din doar trei paşi, ieşi şi trânti uşa!

La dracu!

Ştefan

La dracu!

Îl ocoli din scurt pe băiatul lui Nicu Cărare şi intră în camera lui. Unde trânti uşa - gest şi zgomot care-o făcură pe Rebeca să sară în picioare... Arătă scurt uşa băii; tânăra se repezi, tupilată, pe direcţia indicată de el... Bun!

Se repezi la pat, smulse perna şi-o azvârli cu toată puterea de perete! Şi cealaltă pernă! Şi păturile! Şi iarăşi pernele! N-avea voie să distrugă nimic! N-avea voie nici să facă comoţie...

Se trânti pe scaun şi-şi acoperi faţa cu palmele...

Deci Diamant fusese gelos pe Isamu... Avusese, probabil, momente când fusese gelos şi pe Ana... sau pe copiii care-l ţinuseră la Cannes, departe de el...

Trebuia să recalculeze totul. Diamant nu putea sta departe de el. Habar n-avea cum se va sfârşi războiul cu Jun; dar, uite că afla veşti clare despre chinezul lui. Isamu nu marşa la planurile lui Jun, Isamu ţinea cu contele, Isamu îl trimitea pe Gilles s-o ajute pe Ana să fugă şi să se ascundă, Isamu îi trimitea lui Diamant informaţia care putea salva regina... Oricât de ştiinţifico-fantastic suna, probabil că va auzi, la un moment dat, că Isamu "votase" pentru detronarea fratelui lui...

Dacă războiul se va sfârşi aşa cum îşi dorea Ochiul, el şi Isamu vor trebui să găsească o cale să continue împreună. Isamu o găsise deja - şi probabil că, indiferent de evenimentele viitoare, chinezul lui se va comporta de parcă nimic din toată nebunia asta nu se întâmplase. El era cel care va trebui să-şi calce pe inimă şi pe principii şi să-şi spună de foarte multe ori "A făcut multe împotriva ordinelor lui Jun, a ajutat-o pe Ana, mi-a ţinut firma pe linia de plutire, mi-a virat corect şi cinstit comisionul, mi-a anticipat mişcările şi s-a conformat la ele - aşa că am încredere în el"...

Acum, Diamant ştia că avansau. Ştia şi cât avansau. Saltul ăla pe care-l făceau ei era de domeniul fantasticului - iar riscul de a-şi frânge gâturile la o aterizare prea "din scurt" era foarte mare. N-aveau voie să greşească - tocmai ca să poată să aterizeze cu bine la punctul marcat de Ochi pentru ei...

El avansa. "Creştea". Constata acum că, pe măsură ce crescuse, îşi lăsase familia în urmă şi se tot dusese înainte... Tatăl lui nu-l suna niciodată - şi nici el nu-i forma numărul de telefon. Mama lui era în spital la nici 40 de kilometri distanţă de locul în care era el acum - şi uite că nu se ducea s-o vadă, deşi în fiecare seară era informat că medicii sunt rezervaţi... Diamant creştea în România, iar asta îngroşa zidul dintre ei... Familia lui era undeva în Franţa - iar creşterea lui îi făcea să-şi dorească să rămână departe de el...

Ana-Maria putea rămâne mâine în Paris, la fel de bine cum putea pleca azi în Australia. Sau lunea viitoare, în Italia. Toate variantele erau plauzibile, cu excepţia uneia. Ana lui nu se putea duce la conac... Şi simţea că tocmai o regăsise şi-o pierduse din nou... Îşi simţea sufletul amar ca fierea... şi nu avea rezolvare...

Francezii nu se mai băgau să-i găsească lui familia. Popescu era incapabil de aşa performanţă. Dacă el făcea un pas mai iute, Isamu afla în secunda doi - iar Cheng era lângă el, pregătit să-şi informeze stăpânul din casa galbenă şi mare cât un hotel luxos. Cu alte cuvinte, n-avea rezolvare... Nu ştia ce şi cum să facă - şi simţea brusc că nu mai voia să rişte... Ştia că în Lyon se înjurase printre dinţi şi în Orléans se împuşcaseră; simţea că urma ceva "grandios", cu flăcări mari, în stilul lui Jun...

N-o să rişte.

Ridică vocea:

- Vino-ncoa.

Paşii se apropiau grăbiţi... Ridică privirea spre ea. Era speriată - dar ştia că n-o s-o căpăcească acum, indiferent dacă făcuse ea ceva greşit sau nu. Aşa că oftă greu:

- De mâine, revenim în forţă la afaceri. Alea ale lui Leonard - că ale noastre merg brici. Afacerea lui o să ne mănânce tot timpul şi-o să ne ţină multe zile pe drumuri. Dar priorităţile, alea adevărate, nu se schimbă.

Întinse mâinile spre ea; după câteva secunde, Rebeca întinse şi ea mâinile... Strânse bine palmele ei în ale lui:

- Să fii pregătită, la orice oră din zi şi din noapte, să te ridici, să iei un pistol şi un băiat descurcăreţ şi să te duci să-mi aduci familia acasă. Eu nu mai pot s-o fac. Şi-mi pun familia în mâinile tale şi ale prietenilor... Şi mă jur pe viaţa nevestei mele că dacă voi eşuaţi, iar ea păţeşte ceva, vă voi tăia capetele în mijlocul Parisului, sub Arcul de Triumf, la ora prânzului.

- Nu vom eşua.

Şi-o spusese atât de ferm, atât de sigură pe ea... Îi dădu drumul şi-şi aprinse o ţigară:

- Aşteptăm să vedem ce face ea mâine. Şi, dacă n-apare pe lângă BMW sau pe lângă gară, o ajut eu să dispară din memoria lui Jun. De mâine seară deci, oricine o vede pe stradă are obligaţia să o ajute cu bani şi eventual cu acte - şi să-i spună adresa conacului şi-atât. Să-l suni pe Toni, să-l pui să scruteze discret împrejurimile. Dacă oamenii care-mi păzesc conacul sunt înconjuraţi de oamenii lui Jun, să formeze un cerc nou care să-i înconjoare pe chinezi. Iar dacă Jun face şi el un cerc nou, să facă şi Toni un cerc nou. Să facă cercuri de-astea până rămân ai mei pe exterior.

- Da, şefu'.

Suflă lung fumul... Din camera de alături nu se auzea nimic... O electrocută zdravăn:

- Dă-mi o idee care să scurteze războiul.

Rebeca nu zâmbi:

- Lasă-mă să ţi-l lichidez pe chinez.

Cee? Bufni în râs:

- Tu chiar n-ai idee cu cine ai de-a face!

- Ba da - cu un om făcut din carne şi oase şi cinci kile de borş, care nu trăieşte într-un bunker şi nu e de neînlocuit.

... Adică vorbea serios? Chiar asta era în capul ei? Să-l lichideze pe Jun? Hm... Se ridică şi puse palma pe fruntea ei; concluzionă, ca pentru el:

- Ciudat - n-ai febră...

- Da' am imaginaţie bogată şi mi-au plăcut mult filmele cu lunetişti. Ăia sunt super-băieţi - că nu le tremură mâna.

Aprobă încet cu capul; Rebeca continuă:

- Nici ăluia din Bucureşti nu i-a tremurat mâna în aprilie... Nici băiatului tău nu i-a tremurat mâna când a aflat că a murit Gilles...

Se aplecă la urechea ei şi şopti, râzând, în romanes:

- Fă, nu-mi da idei! Că-mi pun toată mafia chineză-n cap, la nivel mondial, şi tu n-ai fustă aşa de largă ca să m-ascunzi!

Rebeca râdea uşurel - că ştia ea ce şi cum făcuse de reuşise să-l facă să râdă... Şi cum atmosfera era destinsă, normală, iar soţia lui trebuia stârnită să-şi cumpere făcăleţ, calculă într-o clipă bluziţa cu bretele, înălţimea... detenta mâinilor ei... gestul cu care el va opri reacţia ei... şi-o sărută uşor pe umăr.

Era pregătit s-o prindă scurt în braţe şi s-o imobilizeze aşa, înainte ca biata lui consilieră să scoată propriul cuţit de sub fustă...

Roşcata

Hait! O pupa pe umăr!

Nu! Să nu reacţioneze! Nu acum! Era atât de nervos şi atât de supărat că putea să-i ia gâtu'!

... Ba n-o să-i ia gâtu' deloc! Şi nici n-o s-o dezbrace! Regele o pupa pe umăr - dar n-o strângea în braţe. Ceea ce însemna că regina va întârzia câteva luni bune, iar ea şi regele vor juca o scenetă pentru care ea trebuia să se antreneze intens...

Ştefan

Nu. Mâinile ei nu porniseră nici spre el, ca să-l împingă, nici spre cuţit - ca să-l scoată şi să-l ameninţe. Mâinile ei erau cuminţi. Iar râsul ei nu se frânsese panicat. Rebeca râdea în continuare uşurel...

OK! Trecuse testul ăsta! Ia să-i vadă obrajii - erau roşii? Se trase un pic în spate... Rebeca păşi şi ea în spate şi-l privi drept:

- Mă duc să fac rost de-un pistol.

I-auzi! Pistol! Ridică o sprânceană:

- La ce-ţi trebuie, fă?

- Păi n-ai zis să fiu gata oricând să iau un pistol şi-un băiat descurcăreţ?

Ia - că se obişnuise cu rolul şi sceneta! Ia s-o supună la cazne şi mai şi! Ridică puţin tonul:

- Fă, tu faci mişto de mine?

- Nu, şefule!

- Şi-atunci de ce vrei să faci rost de-un pistol tocmai acum?

Şi făcu un pas în faţă. Ea făcu în acelaşi timp un pas în spate... iar buzele frumoase păstrară doar o urmă din zâmbetul de adineauri:

- Şefule, nu-i frumos ce faci. Şi dacă mai faci aşa fără motiv de cuplu pentru ceilalţi, cum zici tu, să ştii că am şiş sub fustă. Şi zi, şi noapte.

Adică cum? Rebeca ridică degetul...

Ochii ei chiar păreau hotărâţi să nu-l refuze, în caz că-şi dorea el "s-o guste" - dar îi gatantau că ea o să scoată apoi şişul ăla de sub fustă şi-o să şi-l înfigă imediat sub stern, cu vârful orientat în sus...

Se reaşează pe scaun:

- Bine, fă! Du-te şi ia-ţi un pistol. Da' vezi de unde-l iei; şi vezi să nu te-mpuşti cu el!

O văzu luându-şi geanta şi ieşind; uşa se închise...

O s-o lase să-şi ia pistol. Ştia deja unde se ducea Rebeca - la Vasilică Beznă. Iar ăla nu era nebun, să-i dea o armă "necurăţată" şi fără documente! Era deci liniştit...

Rebeca Ionescu trecuse testul şefului ei. Încă două-trei repetiţii de-astea, şi sceneta putea începe. Dar el ezita, totuşi; el încă mai spera că nu va fi nevoie... Că nu va trebui să-şi păteze numele integrându-se în "normal"...

Diamant

Gata. Era fresh din nou. Făcuse un duş, se bărbierise, se schimbase în haine proaspete...

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele - că era cretin...

Deci Ştefan era propus spre avansare. De fapt, nu era propus - ci azvârlit spre-n sus! Cinci inşi din şapte, la nivelul la care stăteau oamenii care influenţau guverne şi "comandau" legi, era o chestie... Erau cam ca un rezultat de 90% la alegeri! Sau ca un uragan! Ştefan era ca şi avansat! Vărul lui va urca pe locul lui Leo Mondialu'...

Leo Mondialu' scotea, după părerea lui, 100 de milioane anual - partea lui, desigur! Numai că Leo lua mare parte din comision. Ştefan îl făcea jumi-juma cu consilierul. De-asta stătea Titel cuminte şi "nu ridica praful"...

Oare cum se va face "trecerea"? Oare Ştefan va prelua afacerile de la Leo? Oare le va cumpăra? Că doar ăla nu era nebun să scrie "Cadou" pe-o hârtie şi să-şi ia adio de la aşa sursă de venit! Probabil că va trebui să le cumpere... Avea vărul lui atâţia bani ca să cumpere atâtea business-uri de aşa amploare? Probabil că da! Iar dacă n-avea, probabil că se va împrumuta... Sau va plăti eşalonat...

Acum înţelegea el... Păi de-aia era Ştefan consilier la afacerea lui Leo! Trebuia să se impună şef în faţa oamenilor! Şi cum vărul lui era renumit pentru "mişcarea din încheietură" şi verticalitatea propriilor principii, dar n-avea vechime în materie de recuperări şi cămătărie, trebuia să demonstreze că se pricepe şi la aşa ceva! Iar după ce-l cunoşteau oamenii şi se ataşau de el ca ursul de stupul productiv, Leo făcea anunţul... Şi...

Nu. N-o să extrapoleze aşa. N-o să facă el asemenea calcule. Mutarea pe treapta lui Leonard Donichioiu nu era treaba lui - şi n-avea de ce să se gândească la asta. Nici nu era sănătos să se gândească la asta - fiindcă îşi băga-n cap unele lucruri... Şi-şi deturna singurel atenţia de la propriile probleme. Pe el îl interesa strict "saltul". El trebuia să sprijine "saltul" ăsta. Iar şefii ăia mari n-or să-i salte dacă nu erau productivi! Sau, în cel mai rău caz, or să-l salte pe Ştefan şi-or să-l debarce pe vărul mai puţin priceput...

Tocmai de-asta, el o să se-ntoarcă în România şi-o să pună osul la muncă! Trebuia să demonstreze că ei doi, el şi Ştefan, erau excepţia care confirma regula cu rubedeniile! Trebuia să-l sprijine pe Ştefan! Trebuia să-i dea un motiv solid să se ducă în faţa oamenilor ălora şi să le spună "Eu avansez numai împreună cu Diamant; altfel, nu." Nu trebuia să le dea oamenilor ălora motiv să-l debarce...

Şi cum pe Ştefan îl păzeau oamenii lui Nicu Cărare, tocmai fusese idiot. Răcnise la urechea lor. Nicu Cărare ştia deja că verii se certaseră. Şi probabil că ştia şi de ce se certaseră! Degeaba bruia el conversaţia din cameră, dacă urla de să se-audă şi două etaje mai sus! Făcuse o tâmpenie monumentală azi...

Se grăbi să-şi ia telefoanele şi ieşi. Iar oamenii lui Nicu Cărare îl priviră lung... Ciocăni la uşa lui Ştefan.

- Da.

Intră... Vărul lui închise laptopul:

- Încuie uşa.

Se conformă; era chemat lângă el, la masă... Se aşeză. Şi tăcu.

- Ce-i cu tine, Diamante? Ce-ţi veni, să fii gelos pe Isamu?

- ... Înainte să pleci în Franţa, ne vedeam zilnic. Vorbeam zilnic. După ce-ai plecat cu Rubina, veneai săptămânal în România. Iar după ce-a apărut Isamu ăla...

Ştefan nu mai spunea nimic... Oftă greu:

- Mi s-a părut normal ca Ana să te acapareze. M-am bucurat din tot sufletul meu că te-a acaparat - pentru că te-am văzut fericit... Numai că, pe ea o acaparau uneori copiii. În clipele alea, Isamu venea repede şi stătea lângă tine. Şi ştia totul despre tine. Cu el vorbeai zilnic - pe mine doar mă sunai uneori... Iar când veneai în România, te aşteptam la aeroport, te duceam unde aveai treabă şi pe urmă... De la un punct încolo...

- De la un punct încolo, te-ai simţit dat deoparte.

- Exact.

- O vorbă din bătrâni zice să-ţi ţii întotdeauna prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape. Pe el l-am ţinut foarte aproape - şi i-am pus cuţitu' la gât de vreo douăj' de ori, să ştii!

Serios?

- Între momentul când Ana a venit la Cannes şi momentul naşterii lui Léon, am scos cuţitul la el de patru ori. Motivele au fost variate - modul cum se uita la dansul soţiei mele, exprimări nefericite... Am tăiat un monitor cu *katana* atunci când m-a înfuriat rău...

Uite că nu ştiuse...

- Iar vorba asta din bătrâni să ştii că se aplică şi în cazul Rebecăi.

Aoleu! Raina! Întoarse capul spre unica uşă din cameră, cea de la baie:

- E aici?

- Nu. S-a dus să-şi ia un pistol.

Un... ce?

- Că sigur o să-i trebuiască. Să vedem când dracu o să apuc s-o şi şcolesc cum să-l folosească! Trebuie să pun osu' la muncă! Trebuie să fac bani... mulţi...

Deci Ştefan o să cumpere afacerile lui Leonard...

- Pe Rebeca ştii bine de ce o pun să doarmă în patul meu. Aşa că să nu fii gelos pe ea. Niciodată. Chiar n-ai de ce, crede-mă!

Se grăbi să nege şi întinse mâna spre el - şi-i ceru mâna. Ştefan nega încet cu capul... OK! Îi luă mâna şi-o strânse în mâinile lui:

- Te rog să mă ierţi că sunt aşa idiot.

- Nu eşti idiot; eşti repezit. Şi nu ştii multe lucruri.

- Sunt repezit şi uneori nu ascult de tine.

- Dar asculţi de mine în problemele majore. Iar în problemele

minore, uneori "nimereşti" mai bine decât mine. Asta e bine. Asta îmi arată că gândeşti...

- Prost.

- Uneori prost, alteori foarte bine.

- Deseori, însă, gândesc prost. Ştefane, nu încerca să-mi spui că sunt un geniu - că nu sunt! Am momente de prostie monumentală! Sunt gelos pe chinezul ăla, şterg mail-uri importante... Îl împuşc pe-ăla în umăr ca să-l răzbun pe Aleodor...

- Înhaţi ditamai umbrela SIE, faci munca a trei consilieri, controlezi toate afacerile din România cu mână de fier...

Ştefan încerca să-i demonstreze că părţile bune erau mai multe şi mai importante decât cele rele... Oftă greu:

- Mă jur, pe viaţa copiilor mei, că n-am să mai greşesc.

- N-am nevoie de jurăminte. Şi te rog să nu te mai juri pe copiii tăi.

- Copiii mei sunt singurul lucru sfânt din viaţa mea. Viaţa mea nu face două cepe degerate; dar Azur şi Agata sunt lumina ochilor mei. Dacă mă jur pe viaţa lor, ştiu sigur că nu-mi încalc jurământul.

- Şi totuşi, eu te rog să nu te mai juri niciodată pe viaţa copiilor tăi.

"Şi-atunci cum să-ţi dovedesc că n-am să mai greşesc? Pe ce să mă jur, ca să mă motiveze să gândesc şi să nu mai fac prostii?"

Prefera să tacă...

- ... Să nu-mi mai ascunzi nimic - nici bune, nici rele. Să-mi spui întotdeauna totul. Şi să-mi spui fapte, nu concluziile tale despre faptele alea.

- Aşa mi-a spus şi nea Dumitru. Ştiu că are dreptate... Ştiu ce calităţi şi ce defecte am. Şi-am să încerc să nu-ţi stric ţie socotelile cu defectele mele.

- Diamante, iar începi?

Nega încet...

- Ai uitat de ce ne-am apucat noi de afaceri? Ai uitat de ce n-am rămas în rulote, cu trusele şi aurul şi focul de şatră?

Hm; îl lua "de departe"! Dar de data asta n-o să-i mai meargă aşa! Se grăbi să-l contrazică:

- Asta a fost valabil pe vremea când Grasu gonea prin Bucureşti ca să te oprească să-i tai pe unu' sau pe altu'. Acum, lucrurile sunt mult mai serioase. Acum, masa în oraş devine o problemă...

- Nu neapărat. Vezi tu, Diamante... Eu, când am primit o umbrelă şi permisiunea "să cresc", nu m-am repezit ca alţii să explodez; eu am crescut cu măsură. Încetişor, consolidat, cu atenţie ca să nu ies de sub protecţie... Eu nu am nici măcar o amendă de circulaţie; iar dacă mă duc să cer datele de la fisc, obţin un certificat de cetăţean-model. Orice idee despre vreun dosar penal este o utopie... Atâta timp cât eu nu capăt "pete", nu mi se va întâmpla nimic. Tu ai "pete"?

El avea datorii? Sau dosare? Era anchetat pentru ceva? Negă încet... iar vărul lui se ridică şi-l trase şi pe el în picioare:

- Ceea ce ne face valoroşi. Noi, trupa noastră, suntem o achiziţie foarte valoroasă pentru organigrama Ochiului - pentru că putem să stăm în lumina reflectoarelor. Noi nu navigăm non-stop; noi ne permitem să mergem oriunde vrem să mergem şi s-o facem cu fruntea sus. Iar asta înseamnă că masa în oraş e sigură. Trebuie doar să evităm restaurantele chinezeşti. Hai - azi mâncăm spaghetti.

Poftim?

- Du-te şi ia-ţi ce-ai de luat - că ieşim în oraş.

Se repezi pe uşă-afară - să-şi ia telefoanele, să ascundă laptopul, să încuie camera...

Ştefan

Uşa se închise încet în urma lui... Zâmbi slab - deci Diamant era gelos pe Isamu... şi-un pic şi pe Ana! Dar pe ea o iertase, pentru că ea îi făcea vărul fericit. Trebuia să recalculeze totul! Urgent! Trebuia să facă cumva cu el... Cu ei...

Rupse o coală din agendă şi-i scrise Rebecăi un bilet: ***"Noi suntem în oraş. Odihneşte-te. Vorbim diseară."*** Ascunse laptopul şi ieşi. Şi constată că Diamant îl aşteptase drepţi în faţa uşii! Măi, să fie! Era nerăbdător nu pentru că-i era foame, ci pentru că presimţea discuţia aia dintre veri - aia după care tânjea de-atâta timp! Îl privi lung pe băiatul din stânga:

- În afară de Rebeca, nu intră nimeni.

- Am înţeles.

Bun! Şi-acum îl prinse pe Diamant pe după gât şi porniră amândoi spre lift. Mergeau... În mintea lui încolţea o idee... Începu să râdă:

- Auzi, vere? Ştii ce voiam eu de mult timp să fac dar n-am mai făcut demult?

- Nu; ce?

- Asta.

Strânse scurt braţul şi-l lipi de el. Şi-i frecă bine-bine capul! Diamant încerca să scape - dar râdea, aşa că n-avea nici o şansă să reuşească... Şi cum nu voia să-l vadă chel, îl pupă cu ţoc şi-i dădu drumul:

- Aşa! L-am frecat, l-am pupat, acum creşte! Hai la spaghetti!

Liftul urca, ascultător. Diamant încerca să-şi rearanjeze freza oglindindu-se în uşi... Urcară în cabină şi apăsă L; după care profită de faptul că erau doar ei în lift şi zâmbi:

- Deci, spaghetti.

- De ce, vere? Nu-ţi mai place cotletul?

- Ba da; dar cotletul nu-mi poate răspunde la întrebarea "De la cine pot închiria nişte metri pătraţi în Italia, pentru oamenii mei?" - aşa că azi mâncăm spaghetti.

Diamant îl privea lung, siderat... Ridică scurt din umeri:

- Ce vrei, vărule - e drum lung până departe, iar timpul să ştii că e chiar insuficient! Ca să ajungem cu bine pe malul celălalt, trebuie să ne extindem! Germania e o idee proastă din două motive: limba şi verticalitatea angajaţilor statului. Aşa că nu mâncăm wurst...

El râdea, Diamant râdea... Se întreba dacă Jun avea o cameră în lift - sau două...

Roşcata

Se apropia de cei doi băieţi ai lui Nicu Cărare. Evident, o priveau lung, drept; aşa că îi salută cu capul. O salutară şi ei... Ciocăni corect şi fu imediat informată:

- Au ieşit.

Aha! Păi... Apăsă clanţa, că nu avea cheie... şi intră. Şi încuie după ea - că se indispusese rău...

Deci ei ieşiseră! Unde? Şi de ce n-o luaseră şi pe ea? Aah - ea şi ideile ei creţe! O mâncase-n dos să se ducă să-şi ia pistol...

În fine! Aveau şi ei nevoie de momentele lor de intimitate! Erau veri - dar asta nu se văzuse până acum. Probabil că doar în discuţiile alea din camera lui Diamant îşi spuneau "vere" şi vorbeau despre părinţi, mătuşi şi unchi...

Lasă! Mai bine că plecaseră doar ei doi! La urma urmei, Diamant era mai important decât ea - şi nu stătuse lângă Ştefan mai mult de 48 de ore cap-coadă, de când pupase ea mâna regelui! Aşa că...

Aşa că zâmbi şi puse cutia pe masă. O deschise, privi lung arma...

Vasilică fusese încântat s-o ajute! De cum o văzuse, lăsase baltă şedinţa cu subalternii şi-o poftise în biroul lui. Unde o servise cu o cafeluţă, îi ascultase cu atenţie solicitarea şi dăduse două telefoane. Şi-o ţinuse de vorbă, despre Jun Chèn, până sosise pistolul. Omul ăla ştia foarte multe lucruri despre chinezul-şef...

Îi plăcea pistolul. Era... potrivit - nici prea mare, nici prea mic. Nici bărbătesc, nici "de damă". Era... unisex. Bufni în râs şi şopti, ca pentru ea:

- Să-i zic şi lu' şefu' chestia asta...

Şi totuşi, n-o să-i zică poanta cu pistolul unisex. Nu voia să rişte să devină prea prietenoasă, sau chiar obraznică cu el. Mintea ei nu crescuse îndeajuns de mult ca să ştie când să se oprească din vorbit;

iar graniţa dintre gluma bună şi cea deplasată era mică...

Păi, se părea că azi stătea singurică-n cameră! Asta e! N-o să se odihnească... ci o să se relaxeze. O să facă o baie cu săruri şi spumă şi multe chestii care dădeau fineţe pielii... după care o să treacă la "faza doi": epilat, mască de păr, mască de faţă, ulei de corp, haine noi şi sexy...

Era hotărâtă să i-o plătească lui Diamant! Păi el venise în Nisa, se cazase în camera de alături da' nu se învrednicise să bage capu' pe uşă şi să-i spună şi ei un "Bună"? După ce-i bătuse milioane de apropouri şi "rânjise suav" la ea, el făcea pe interesantu'? Las' că-i arăta ea azi! Îi arăta ea un mare spate şamponat, cremuit şi parfumat ameţitor! Îi arăta ea lui!

Ana-Maria

Google nu-i dădea veşti despre Ştefan Ionescu. Şi nici despre contele de Perigord nu aflase nimic nou. Nici despre Jun Chèn. Youtube nu mai "documentase" petrecerile din branşă...

Florentina se opri lângă ea. O privi lung:

- Ce e?
- Ai găsit ceva veşti despre tati?
- Nu.
- Nimic-nimic?
- Absolut nimic. Tati are treabă - s-a întors la afaceri.
- Şi-atunci...

Prinţesa îşi privea mâinile şi-şi căuta cuvintele... Încercă să zâmbească:

- Spune - că nu te cert. Discutăm. Ce e?
- ... Crezi că putem să ieşim la plimbare? Nu acum - diseară, după ce se face întuneric! Doar un pic! Doar cinci minute, în jurul blocului! Ne deghizăm bine de tot şi nu ne recunoaşte nimeni! Te rog!
- Nu putem să ieşim din casă azi şi mâine. Şi cred că nici poimâine.

Florentina nu spunea nimic... Decise să-i dea şi explicaţia:

- Am dus maşina la gară şi-am abandonat-o acolo; iar noi avem bilete de tren pentru mâine. Aşa că, până mâine seară, n-avem voie să ieşim nici până la uşă. Dacă stau bine să mă gândesc la chinezi, s-ar putea ca ei să se aştepte să plecăm poimâine cu alt mijloc de transport; de-aia am spus "cred că nici poimâine"...

Şi-acum o aştepta să se gândească la ceea ce auzise... Florentina oftă scurt şi concluzionă:

- Asta e! Mai bine să fim prevăzători! Lasă, că avem tot timpul să ieşim! Doar n-o să stăm încuiaţi aici până la Crăciun; nu?
- Bineînţeles!

Se grăbi s-o pupe pe frunte, iar prinţesa se grăbi să ajungă după zidul de gipscarton, ca să-i spună şi prinţului că nu puteau ieşi...

N-avea rezolvare la plictiseala lor. De bine-de rău, aveau televizorul. Puţin mai târziu o să le dea şi laptopul...

Avea de toate în casă. Nu mai avea cuptor, ca să le facă prăjituri şi biscuiţi; dar le putea face multe alte lucruri la aragaz! Pâine avea destulă; ea una simţea că nu prea mai avea apetit, de când...

Oare Diamant venise în Paris? Oare reuşise să-i atragă aici, în oraşul ăsta îndeajuns de mare pentru a-i ascunde ei spaima? Roşcovana ştia că trebuia să ajungă în capitală; cu siguranţă, îi spusese asta şi lui Ştefan. Iar Ştefan probabil că se gândise la Lyon şi Orléans şi i se făcuse sufletul mic cât un purice când calculase forţele chineze cantonate în Paris...

O să încerce să-şi piardă urma. Abandonase BMW-ul, luase biletele de tren... Poate va reuşi să păcălească chinezii; poate nu! Oricum, de data asta era un pic mai liniştită. Era într-un oraş mare şi variat, plin cu turişti de toate naţiile...

Îi era dor de el. Persoana care punea filmuleţele pe youtube era sadică - le ştergea după câteva zile. Dar era un miracol că le punea chiar şi numai pentru 24 de ore! Ştefan se expunea extrem de mult, ieşind din colţişorul ăla care nu se vedea niciodată şi aşezându-se central în cadru! Bănuia că n-o făcea fiindcă simţea nevoia de celebritate. O făcea pentru ei - pentru ea şi pentru copii. Risca mult... Ea nu-şi permitea să rişte să instaleze pe laptop cine ştie ce programe pentru salvat filmuleţele alea. Dacă virusa laptopul...

Îi era dor de el. De zâmbetul lui. De ochii lui. De palmele lui. Îi lipseau îmbrăţişările, şoaptele... Îi lipsea întreaga lui fiinţă! Şi cum n-avea rezolvare la distanţa asta uriaşă dintre ei, încerca din greu să nu plângă... şi să se mobilizeze gândindu-se că războiul se va termina repede, iar ea va putea să se întoarcă la el...

Dacă treceau cu bine prin zilele următoare, de luni încolo va începe să se gândească la o cale de a-l contacta. Avea nevoie de informaţii. Din ceea ce văzuse şi auzise pe youtube, trăsese concluzia că Ştefan îşi recuperase lichidităţile. Presupunea deci că nu-l răbda pe el inima să trăiască fără să aibă o reşedinţă! Trebuia să afle adresa noii reşedinţe a contelui... Trebuia să-i afle noul număr de telefon... Diamant avea telefon - şi-i ştia şi ea numărul. Dar îl ştiau şi chinezii - aşa că nu-l putea contacta pe numărul ăla. Presupunea că cumnatul ei avea şi-un număr nou, special pentru discuţiile cu Ştefan; pe-ăla ar fi fost bine să-l ştie şi ea...

Ştefan

Mm, ce bine se simţea! Şi Diamant era vesel şi plin de viaţă; le prinsese bine ieşirea prin oraş! Discutaseră vrute şi nevrute despre rude, despre Aurari... Cât se îndopaseră cu spaghetti, discutaseră un pic şi despre afaceri... Şi, cel mai important, aflase numele, adresa şi telefonul lui Cesarino Pesce, care avea afaceri ample pe "piaţa terenurilor" din Italia. Era o cunoştinţă neutră - în sensul că se ştiau, se salutau dar nu făcuseră niciodată afaceri. O să-l sune mâine şi-o să-l viziteze. Bănuia că proprietarul crâşmii îi anunţase deja intenţia de-a închiria trotuare italieneşti...

Ieşiră din lift şi întrebă, în romanes:

- Tu ce zici să fac - indoor sau outdoor?
- Acolo? Părerea mea este că acolo merge o chestie auto. Piaţa limuzinelor e în creştere.

Deci Diamant îl îndemna să deschidă o filială a escortelor... Trebuia să se gândească - şi să discute cu respectivul! O fi vrut el să închirieze - dar trebuia să spună destinaţia terenului! În funcţie de ceea ce spunea el, i se vor oferi anumite loturi. El va trebui să selecteze ceea ce-i trebuia - în funcţie de amplasare, vecini, vad... Bufni în râs:

- Ehei, Diamante taică - afacerile astea nu-s aşa simple cum crede lumea!

Diamant râdea... Băiatul din stânga uşii era foarte serios:

- A venit Rebeca.

Aprobă şi observă, cu coada ochiului, ezitarea paşilor de lângă el. Diamant "se luase cu văr'su" şi uitase de Rebeca... Intră şi zâmbi:

- Bine te-am găsit.
- Bine-aţi venit.
- Salut.
- Salut.

Era şapte jumate, iar Roşcata lui era "fiartă" rău! Dăduse în clocot de vreo şase ori până acum! Şi, la fiecare clocot, mai adăugase câte-un pic de condiment: duşul, părul, hainele, fardul, privirea aia indiferentă cu care-l "servise" pe Diamant... Arătă spre laptop:

- Ceva nou?
- Da, dar nu-i nimic urgent. Aleodor e în stand-by şi acum; de BMW-ul de la gară nu s-a apropiat nimeni. Iar raportul de seară e neschimbat.
- Ceva chinezi în plus la Paris?
- Nu; absolut nimic. Oamenii lui Aleodor sunt cu ochii-n patru, după cum zice el, dar n-au observat nici o suplimentare de trupe, nici un fel de agitaţie...
- Or să se-agite rău, de mâine dimineaţă-ncolo.

Îi făcu semn să se ridice - şi evaluă, dintr-o privire, bluziţa cu mâneci scurte şi fusta largă, puţin peste genunchi. Aşa că se aşeză în

locul ei şi trase laptopul mai aproape:

- Eu rămân aici, să văd raportul şi să mă pregătesc pentru mâine. Diamante, iei cina cu Rebeca.

Nu-i privea - n-avea de ce! Chiar dacă murea de curiozitate să vadă mutra vărului lui, se abţinea "din greu"... Consiliera lui se dezmetici prima - se grăbi să-şi ia telefonul de pe masă. Ieşeau amândoi...

Diamant va fi extrem de ocupat în România, în cursul următoarelor... şase luni. Cu unele mici excepţii, el şi Rebeca n-or să se mai vadă aproape deloc. Aşa că trebuia să-i ajute să se lămurească. Diamant avea nevoie de răspunsuri; Rebeca avea nevoie de-o discuţie deschisă. Dacă o făceau azi, putea spune că avea doi consilieri extrem de inteligenţi. Spera doar să fie îndeajuns de lucizi şi realişti să nu-şi spele rufele în restaurantul hotelului...

Roşcata

Ah, mamă, Doamne! Ce bucurie mare îi făcea şeful ei! Ieşi, iar Diamant închise uşa şi-o pofti uşor spre lift:

- Cred că te-ai plictisit rău...

- Ba nu m-am plictisit deloc. Am făcut un duş de-ăla "pe-ndelete"... Am găsit timp şi pentru mine şi-ale mele... Aşa că acum sunt calmă, remontată şi zâmbesc.

- Şi stai să vezi ce-o să mai zâmbeşti după masă!

Îi zâmbi zmeieşte:

- Ce vrei să spui?

- Că abia aştept să mănânc o ceafă de porc, cu cartofi prăjiţi. Şi cum gândul ăsta mă remontează, să vezi tu ce de bancuri o să-ţi spun imediat cum mă asigur că farfuria plină-ochi e-a mea!

- Aa... Ciudat - nu pari un mare mâncău...

- Sunt o fiinţă ocupată, aşa că ard multe calorii...

Şi râdeau de zor, în timp ce uşile liftului se închideau...

- Deci aţi fost în oraş...

- Da. Păcat că n-ai venit şi tu.

- N-am putut - şi eu am fost în oraş.

- ... Ai avut treabă?

- Da.

- ... Şi pot să te-ntreb ce treabă? Sau...

- Am făcut shopping.

- Aa...

Îi venea să râdă - că-i freca ridichea încetişor, aşa, în timp ce el o tot îmboldea la fel de încetişor...

- Sper că nu mănânci doar o salată micuţă cu mult oţet!

- În ciuda aparenţelor, şi eu sunt o fiinţă ocupată...

Diamant râdea... Ea îl privea lung şi descoperea că vărul lui Ştefan avea un râs superb, iar ochii parcă-i străluceau...

Reveni spre uşi - gata, că iar o lua cu roşeală! Şi adio "frecare de ridiche"! Trebuia să-l stârnească bine-bine, ca să-l facă să spună odată ce vrea de la ea şi să-l refuze odată! Nu-i plăcea chestia asta cu roşeala în public! În plus, Ştefan îi spusese că planul cu "cuplul" mergea înainte. Ştia ce însemna planul ăla. Ştia că şeful ei o s-o strângă în braţe şi-o s-o sărute ca pe-o amantă...

Brr! Doar se gândise la asta şi-o apucase migrena! Hm...

Ieşiră din lift şi porniră spre restaurant:

- Mm... Simţi? Simţi aroma de ceafă de purceluş?

Nega, râzând. Diamant "adulmeca" pe-acolo... Intrară şi fură imediat poftiţi la o masă din dreapta. Stăteau unul lângă celălalt; vedeau tot restaurantul. Diamant alesese scaunul de la perete - probabil ca să poată să reacţioneze, în caz că un chinez mic şi galben năvălea peste cina lor...

- Ei, poftim! Aici nu se mai simte aroma de purceluş!

- Poate l-au terminat!

- Aoleu! Doamne fereşte! Ce-ţi veni, să cobeşti?!

Ha-ha! Nu era întreg la minte! Şi el râdea; şi-i era teamă să râdă acum cu ochii la el, ca să nu roşească...

Dar dacă Diamant ar fi strâns-o în braţe? Întoarse capul şi-l privi lung:

- Şi ce mai e nou prin România?

- Nu mare lucru... Adică, în ceea ce ne priveşte, noi sunt numai veniturile. Le ştii, că doar primeşti rapoartele...

- Le primesc. Mă întrebam...

Era atent. O privea lung, drept...

- ... Ştii că n-am apucat nici acum să mă uit pe Google, să văd localitatea Aurari?

- Ai tot timpul! Iar ceva îmi spune că o s-o vezi în curând şi "live".

- Tot ce se poate! Numai că voiam s-o văd de sus...

Diamant scoase telefonul oficial şi începu să apese tastele... Şi i se puse în faţa ochilor o fotografie "de sus":

- Ăsta e. L-am pozat când l-am survolat, în martie.

Aha! Arătă spre cercul mare din mijloc:

- Aici e bradul?

- Da. Aici e simbolul nostru.

- E mare...

- Are aproape 20 de metri.

Cât? Îl privea lung, uimită... Diamant începu să-i arate, cu degetul:

- Aici e primăria... Aici e atelierul - vezi că se întinde pe două străzi? Trebuia să fie mare, ca să-ncapă toţi! Şi-aşa, e pe două etaje...

Aproba; degetul lui trecea la următoarea fotografie:

- Aici am vrut să bag o bancă; da' mi-a zis nea Dumitru că mă obosesc degeaba! Ce să facă oamenii noştri la bancă?

Corect! Erau aurari...

- Aici e cabinetul medical, care are şi farmacie... Uite magazinul... Clubul... Parfumul tău e bestial...

Bufni în râs şi reacţionă - se trase spre stânga. Iar el se grăbi s-o tragă înapoi lângă el:

- Stai, că e de bine!

- Ba e de foarte rău!

Şi-i dădu telefonul. Diamant părea descumpănit:

- De ce?

Îngustă ochii şi şopti în ţigăneşte:

- Păi tu te-ai dilit de tot? Ne gineşte franţujii ăştia şi ne spune lu' şefu' că m-adulmeci în crâşmă!

Iar el râdea, amuzat de cuvintele ei, şi renunţa la a o adulmeca...

Ospătarul se apropia, cu două meniuri; aşa că deveni atentă la el. Or să comande, or să mănânce... şi mai vedeau ei ce făceau după aceea! Oricum, de discutat, vor discuta strict despre Aurari!

Isamu

Începea să se îngrijoreze. Telefonul lui Jun întârzia extrem de mult! Nepermis de mult! La ce veşti îi trimisese de dimineaţă...

Aflase intervalul orar pe care-l ştersese Aleodor din serverul Căilor Ferate şi-şi pusese omul să investigheze un pic. În jurul prânzului, primise de la el o fotografie cu Ana traversând gara. Femeia aia ieşise rău de tot în evidenţă ieri! Chiar voise să iasă în evidenţă - şi-i reuşise de minune asta! Blondă, cu părul desfăcut şi ochelarii de soare pe nas, Ana făcuse capetele bărbaţilor să se răsucească încetişor după ea! Era frumoasă regina aurarilor; era frumoasă şi specială. Şi deşteaptă...

Folosindu-se de ora din colţul fotografiei, obţinuse lista cu biletele vândute de casieria gării. Numele Aimée Vainqueur îi sărise imediat în ochi; dar, faţă de Cheng, nu spusese decât că "ochise" vreo cinci posibilităţi. Din fericire, în intervalul ăla orar fuseseră cinci femei care cumpăraseră bilete pentru trei persoane...

Iar în restul zilei, se preocupase de afaceri. Ca să nu se mai gândească la ea - şi nici la Ştefan. N-avea cum să-i salveze! Nu el! Jun nu putea fi contrazis, nu putea fi răzgândit... Nici Cheng nu mai spunea nimic...

Telefonul începu să piuie. Se grăbi să-l ia... şi răspunse:

- Da.

- Salut.

- Salut.
- Am primit mail-ul, dar am avut treabă.
- Nu-i nimic.
- Ai mare grijă mâine - să nu pierzi din ochi graniţele şi trenurile.
- Bineînţeles.
- Nu mai suplimenta forţele din Paris: n-are rost s-o faci. Zici că ei nu se agită; şi că Diamant e la Nisa, cu Ştefan, iar Aleodor stă în vila escortelor şi nu scoate nasul nici până la fereastră. Lasă-i aşa. Dacă ei suplimentează, trimitem şi noi nişte echipe. Dacă nu, nu. Oricum, suntem în superioritate numerică...
- Suntem.
- OK. Nu cred că ea o să se urce în tren. Probabil că, în timp ce Aleodor va sprijini zidul gării, o maşină comună o s-o preia pe ea cu copiii de la o adresă oarecare.
- Aşa cred şi eu.
- Oricum - încearcă să afli unde locuieşte. Măcar cartierul! Măcar zona! Află ceva!
- O să încerc.
- Şi pune mâna şi scrie ordinul.

Jun îi închisese... Fratele lui mai mare era copt de supărare! Afacerile îi mergeau tot mai rău; pe Ştefan nu-l împiedicase, ci mai mult îl împinsese spre mai bine! Ana-Maria, casnică cu doi copii de mână, le scăpase printre degete de nenumărate ori...

Trase tastatura şi începu să scrie ordinul. Practic, nu era un ordin; ci doar le arăta că nu adormise cu capul pe tastatură, iar ei nu erau singurii care munceau. În fine...

Nu-i plăcea ce se întâmpla acum. El era obligat să marşeze la ordinele lui Jun. Nu putea să rişte vieţile soţiei şi copilului lui! Trebuia să facă ce i se spunea. Abia aştepta să se termine odată, ca să poată să-i urle lui Jun în faţă unele lucruri...

Fratele lui nu era foarte apropiat de el. Ei erau fraţi, iar asta însemna că "se iubeau enorm" şi fără să se sune reciproc zi-lumină. Dacă Jun se înfuria şi răcnea la el unele lucruri...

Trebuia să-l contacteze pe Ştefan - dar nu acum, ci după ce Jun se supăra şi-l părăsea cu tot cu buldog! Iar asta se putea întâmpla doar de poimâine încolo. Spera din tot sufletul să nu se fi înşelat, iar Ana să nu încerce să se apropie mâine de gară... cu copiii...

Trebuia s-o salveze cumva. Va face tot ce-i va sta în puteri ca să-i salveze pe toţi trei de Jun! Fratele lui nu mai avea limită cam de multişor...

Diamant

Cina fusese "o nebunie"! Raina comandase şi ea ceafă de purcel cu cartofi prăjiţi; iar cina asta n-o s-o uite niciodată! Îi spusese bancuri; ea râsese şi-i spusese şi ea bancuri...

Stătuseră în restaurantul ăsta vreo trei ore, după părerea lui. Oricum, se făcuse târziu. Se lăsase noaptea. Ştefan nu-i sunase - semn că se gândea la afaceri, iar singurătatea camerei îl ajuta mult acum...

Se simţea fericit. Se simţea... ciudat...

De vreun sfert de oră, se mutaseră la bar - la cafea şi ţigară. Era mai intim la bar; puteau vorbi deschis, în şoaptă, şi nu-i auzea nimeni. Raina stătea pe scaunul de lângă el şi-i povestea despre conac... Decise s-o întrerupă:

- Cum facem să-i transmitem şefei adresa conacului?
- ... Nu ştiu; n-am idee. Poate doar să-l punem pe Florin Salam sau Adrian Minune să-i compună regelui o melodie şi să punem pe youtube imagini cu bunurile - maşinile, conacul...
- Nu merge. Ştefan nu e ca nebunu' ăla din Marea Britanie, să-şi descrie verbal BMW-ul. În plus, el a acceptat să apară în filmuleţele de pe youtube din două motive: ca să afle partenerii că s-a întors la treabă şi ca să aibă Ana ce să arate la copii. Altfel, nu l-ar fi văzut nimeni niciodată. Întotdeauna a stat în colţul ăla în care nu se filma...

Capul roşcat aproba încet... Oftă greu:

- Dacă eram un pic mai atent...
- Ai fost foarte atent.
- Nu. În Orléans, puteam să închiriez şi eu un elicopter.
- Daa, exact asta mai lipsea - să se-mpuşte elicopterele între ele!
- Degeaba zici tu! Elicopterul ăla ar fi văzut-o parcată pe străduţă - şi-ar fi urmărit-o.
- Iar chinezii l-ar fi urmărit pe el!

Oftă greu:

- Am scăpat-o printre degete de două ori...
- Tu n-auzi să stai cuminte? Stai cuminte, că ştiu eu ce zic!

Raina îl privea lung şi arăta în sus, spre camera lui Ştefan. Încerca să-i transmită că ştia ea unele lucruri - şi era OK, îi garanta ea că era OK... Şopti, încercând s-o electrocuteze ca s-o determine să spună adevărul:

- Spune sincer - de câte ori a redecorat în ultimele zile?

Raina se gândea... şi se grăbea să se lămurească:

- Ce înţelegi prin "redecorat"?
- Câte rânduri de mobilă a distrus?

Tot nu-i înţelesese cuvintele! Oof!

- În Bucureşti, înainte ca şefu' să se-nsoare cu Ana, Grasu remobila complet o dată pe lună. Ştefan a remobilat vreodată aici?
- După ce-aţi discutat, azi, a intrat în cameră şi-a azvârlit cu aşternuturile de perete. Dar altceva, nu.
- Sigur?
- Sigur.

Plecă privirea şi scoase o ţigară din pachet:

- Asta înseamnă că e mult prea trist ca să mai redecoreze...

Raina ofta greu... şi se apleca spre el... şi-i şopti la ureche:

- Are poze cu ei. Se uită mereu la ele... Uneori vorbeşte cu ea...
- Mda... Din păcate, e trist din cauza mea.
- Hai, fii serios!
- Din cauza mea, el e trist iar ea trăieşte zi şi noapte cu pericolul mafiei chineze plutind deasupra ei.
- Băi, te rog să fii serios! Cum să fie din cauza ta?!
- E din cauza mea. Am eşuat de atâtea ori... N-am fost în stare să trimit două curve s-o ajute, atunci când i-am transmis parola, în aprilie. N-am fost în stare să-i zic lui Ştefan să-i cumpăr un apartament discret la Cannes... Nu ştiu; am momente când realizez că sunt aşa de prost, încât nici eu nu mă pot suporta!
- Diamante, nu mai vorbi aşa!
- Sunt un prost şi-un nimicos şi-un bleg!
- Nu-i adevărat! Băi, încetează!

Trăgea încet din ţigară, cu ochii la ceaşca cu cafea, şi-şi făcea caracterizarea cu toată sinceritatea din sufletul lui! O făcea încetişor, în şoaptă, fiindcă nu câştiga nimic dacă urla pe-acolo... Tânăra de lângă el oftă greu şi... Şi întinse mâna şi-l luă pe după umeri! Mm...

- Stai liniştit, OK? Că nu e din vina ta! Tu ai reuşit s-o avertizezi şi să-l scapi pe el! Fii serios! E vina lu' ochi oblici ăla! Ah, Doamne! - nu-mi dă mie şefu' undă verde! Ce m-aş mai duce să-i fac ăluia o vizită...

Serios? Ea, la nici 1,60, voia să-i facă o vizită lui Jun Chèn? Foarte, foarte interesant...

Stăteau amândoi la bar, nesupravegheaţi, şi vorbeau prostii. În timpul ăsta, el se gândea că Ştefan avansa - iar el trebuia să-l ajute să avanseze repede şi bine şi fără probleme! Ceea ce însemna că el se va întoarce mâine în România... Şi va rămâne în România...

Palma ei îl mângâia uşor pe spate... Era bine. Îi era bine. Palma ei îl liniştea. Dar palma ei rămânea, alături de ea, aici - în Franţa. Şi...

Îi luă mâna de pe bar şi i-o sărută; şi se grăbi să se ridice:

- Eşti o femeie de aur. Dar e totuşi vina mea.
- Stai!

Nu mai stătea deloc! Ieşea chiar acum, cât de repede putea el, ca s-o facă să iasă după el! Pentru că trebuia să ştie! Trebuia să-i spună! Avea mare nevoie de-un răspuns!

Roşcata

Ia uite ce făcea nebunu'! Se repezise ca berbecul pe uşă-afară! Îşi luă ţigările şi se grăbi să-l urmeze.

Unde era?... Aha! Uite-l! Ieşea din hotel! Păi dacă el credea că asta era rezolvarea, se înşela! N-o să-l lase să se plimbe singur prin oraş, cu sentimentul ăla de culpabilitate în suflet!

Se grăbea să-l ajungă din urmă şi nu prea reuşea! Diamant aproape că alerga... Ea mergea cât putea de repede, dar... La naiba! O rupse la fugă după el:

- Stai! Stai aşa!

Diamant nu părea s-o audă! Adică o ignora! Aah!

- Stai, nebunule! Stai pe loc!

Ea alerga, el n-o băga în seamă... Îl prinse de braţ şi se grăbi să se oprească în faţa lui:

- Opreşte-te!

- Nu!

Poftim?

Diamant

Să se oprească? Acum? Tocmai acum, când o avea în faţa ochilor lui, singură, nepăzită de nimeni, neinfluenţată de nimeni? Niciodată! Aşa că o prinse de braţe şi-o înhăţă bine! Şi-o smuci spre el - că prea stătea la un metru distanţă! Şi imediat cum o avu lângă el, se repezi şi-şi încolăci braţele în jurul ei. Şi-o sărută.

Şi-şi aminti imediat că o imobilizase!

Îi dădu drumul imediat!

Şi-şi aminti imediat că era liberă să fugă acum!

Îi prinse uşor capul în palme...

... Ameţise; simţea că pluteşte. Întreaga lume dispăruse. Era îndrăgostit...

Roşcata

Nu se poate! Nu! Să nu facă asta! De ce dracu făcea asta?

... La urma urmei, ce făcea? O săruta! Era o crimă?

... O înhăţase şi-o smucise în faţa lui; după care o prinsese ca-ntr-o menghină şi-o sărutase... Şi-i dăduse imediat drumul, gândindu-se probabil să nu semene cu Titel...

Palmele lui îi dădeau fiori. Palmele lui... Degetele lui alunecau uşor printre şuviţele de păr. O săruta - şi-i transmitea foarte multe lucruri... Îi transmitea că...

Nu! Nu-nu!

Trase scurt fusta, apucă mânerul cuţitului şi-l scoase din teacă. Şi lipi lama de piciorul lui "ca la carte" - exact acolo unde era artera femurală. O mişcare scurtă a mâinii ei - şi porneau spre spital...

Gata! Să-i dea drumul odată! Apăsă puţin mai tare, ştiind că n-avea cum să-l taie cu latul lamei...

Diamant

Cu alte cuvinte, să-i dea drumul - că altfel îl tăia! Păi, să-l taie! Că, dacă ea nu-l voia... Dacă ea...

El o sărută... Ea ar fi trebuit să-l taie, dar uite că nu-l tăia... Iar el parcă-şi dorea să-l taie - ca să moară acum, repede, în braţele ei...

Ea nu-l tăia. Iar el n-avea curaj să deschidă ochii şi să-i afle opinia. Prefera s-o sărute... şi să-şi închipuie că ochii de peruzea erau închişi, iar ea plutea alături de el...

Şi totuşi...

Şi totuşi, erau în public. Erau pe trotuar - iar în faţa hotelului luminile stradale erau aprinse. El trebuia să-l ajute pe Ştefan să urce - şi trebuia să urce alături de el. Şi parcă n-ar fi riscat să întindă prea mult coarda cu ea - dacă ea îl împingea acum, speranţele lui se prăbuşeau ca ghiulelele la pământ! Aşa că zâmbi... deschise ochii şi se trase înapoi doar o idee - doar cât să poată şopti:

- N-am eu norocul ăsta, să mor de mâna unei femei frumoase...

Ochii de peruzea îl priveau lung... El îşi dorea mult de tot s-o sărute din nou - şi de data asta să nu se mai oprească... Păi, s-o sărute - dar capul roşcat se răsuci scurt, oferindu-i obrazul şi-o şoaptă tăioasă:

- Dă-mi drumul.

Voia să-i dea drumul...

La urma urmei, obţinuse ceea ce voise - nu? Îi transmisese ceea ce voise să-i transmită...

Nu voia s-o sperie. Nu voia s-o şocheze sărind aşa pe ea şi sufocând-o cu nebunia lui. Aşa că desfăcu încet braţele... Cuţitul se ridică la fel de încet de pe piciorul lui...

Raina făcu un pas în spate. Îl privea lung - şi parcă-l întreba ce-i venise! De ce se repezise aşa s-o sărute! Da' ea chiar nu ştia? Chiar nu bănuia nimic? Chiar nu simţise nimic? De când se cunoscuseră şi până acum, Raina nu-l simţise?

Împinse mâinile în buzunare... şi decise să-i dea totuşi certitudinea pe care şi-o dorea.

Fata asta nu credea nici în simboluri, nici în gesturi. Nu avusese niciodată de-a face cu ele. Nu le ştia - probabil că-i era frică de ele. Îi era frică să nu interpreteze greşit... OK! Zâmbi slab:

- Trebuia să ştii - atâta tot. Restul e decizia ta.

Şi-acum nu mai interpreta nimic - ştia. Şi cum îi era ciudă pe propria slăbiciune - pentru că voise să-i spună mai întâi că o iubeşte, dar nu-şi putuse descleşta maxilarul pentru cuvintele alea, făcu un pas în dreapta... şi porni, la fel de grăbit, spre hotel. Spre camera lui. Trebuia să se încuie-n ea şi să se gândească bine la toate - şi la afacere, şi la Raina, şi la viitor... La reacţia ei de azi... La reacţia pe care-o va avea femeia asta mâine...

Roşcata

Adică... Adică trebuia să ştie... Să ştie că... Că el...

Stop! Stătea în mijlocul trotuarului, cu cuţitul în mâna dreaptă! Ridică repede fusta şi băgă cuţitul la loc, în teacă! Şi-acum...

Şi-acum stătea în mijlocul trotuarului şi...

Şi trebuia să se mişte odată de-acolo! O vedeau oamenii! O putea vedea Ştefan, de la fereastră! O puteau vedea oamenii lui Nicu Cărare! O putea vedea vreun chinezoi - şi-o putea împuşca!

Se răsuci pe-un călcâi şi porni spre intrarea în hotel. Evident, el intrase deja. El probabil că făcuse nişte paşi mari-mari, de vreo doi-trei metri... Nici ea nu era mai înceată. Se gândea că fusese de-a dreptul genială azi, când alesese pantofii cu toc mic şi gros... Era conştientă de faptul că se controla admirabil - dar nu era "performanţa" ei, ci a spaimei...

Doamne Dumnezeule mare! - ce descoperise ea azi...

Nu - nu era posibil! Se văzuseră de câteva ori! Nu vorbiseră decât despre prostioare amuzante şi despre afaceri! De unde până unde? Cum de Diamant Ionescu, bulibaşă în Aurari, om cu nevastă şi doi copii acasă, îi transmitea ei asemenea lucruri? Tocmai ei - puştoaică de 16 ani, fosta femeie a lui Titel, mamă a copilului lui Titel... colegă cu el... subalternă directă a omului care-l însurase... Tocmai Diamant Ionescu, bărbat cu cazier impresionant, încercase azi să-i transmită că era îndrăgostit de ea! Şi zău că pe-asta n-o putea crede! Cum să se îndrăgostească de ea? Asta era o prostie imensă! Era o minciună! Nu se putea să fie adevărat!

Ultimii paşi îi făcu în fugă; intră în lift, apăsă butonul... Avea inima mică-mică de tot, pentru că se putea pomeni cu el urcându-se în lift cu ea - şi cerându-i o discuţie, sau o opinie, sau...

Uşile se închiseră. Trase aer în piept, ca să bufnească în plâns...

şi-şi aminti de oamenii lui Nicu Cărare. Aşa că expiră încet... încetişor, ca să nu înceapă să plângă... Momentul deschiderii uşilor se apropia vertiginos...

"OK! Hai - cu calm! Ei nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat. Încetişor, cu calm, arată că eşti liniştită... Că nu s-a întâmplat nimic..."

Ieşi din lift şi porni spre ei. Amândoi o priveau lung - iar ea simţea că-i venea să-i strângă de gât! Erau aşa nişte fiinţe care-şi împietreau chipurile şi o puneau pe ea în dificultate... Viră stânga şi ciocăni la uşă.

- Intră.

Şi-acum trebuia să dea ochii cu şeful ei... Adică cu vărul lui, care-i spusese că Diamant avea un cazier impresionant în materie de femei, că era uleios şi isteţ şi era capabil să răsucească o şatră-ntreagă...

Intră în cameră şi închise uşa. O încuie...

Parcă îi era frică să se întoarcă spre el...

- ... Simt că devin cicălitor. Şi nu-mi place să devin cicălitor. Dacă vrei un sfat, te aştept; dacă nu, mă culc. Da' hotărăşte-te repede, că mâine plecăm de dimineaţă.

Îi vorbise pe un ton rece...

Păi, să se ducă să-şi recunoască greşelile! La urma urmei, atâta lucru putea să facă şi ea - nu? Să recunoască, cinstit şi corect, că ar fi trebuit ce-l puţin să-l îmbrâncească pe Diamant azi - iar ea nici măcar nu se gândise la asta...

Intră în cameră şi se aşeză în fotoliu. Ştefan o privea lung... Ea îl privea lung... Şi totuşi - cum naiba să-i spună asta?

- Ştiu că sunt extrem de inteligent; da' gândurile n-am cum să ţi le ghicesc!

Zâmbi slab, deşi el râdea... Păi, să-i spună! Dar... Oftă greu:

- Mi-ai spus că a peţit-o la doi ani după ce-a născut.

Primi o aprobare.

- ... Ţi-a spus şi de ce a aşteptat trei ani?

- Ar fi aşteptat pentru totdeauna, probabil. Dar erau prea multe-n joc. Tata mă voia bulibaşă; eu o voiam pe Ana la Cannes. Tata n-avea pe cine să numească succesor, din neamul nostru. Şi-atunci Diamant a schimbat foaia cu el - şi i-a arătat că poate fi el bulibaşă. Numai că, pentru postul ăsta, trebuia să îndeplinească anumite condiţii. Una dintre ele era "să devină om serios". Aşa că m-a pus să i-o peţesc; iar bulibaşa şatrei ei le-a făcut nunta în aceeaşi noapte.

Cu alte cuvinte, Diamant n-o luase pe Safira din dragoste; o luase pentru că trebuise să fie însurat, ca să poată fi numit bulibaşă... Şi-atunci...

- Ştii bine cum se practică la noi: nevasta şi amanta sunt două chestii distincte.

... Da - chiar el îi spusese, azi-noapte, că ea şi Diamant vor fi cel mult amanţi! Aşa că...

Aşa că nu mai putea spune nimic. Pur şi simplu, era năucită de acea veste! Diamant... Nu se putea aşa ceva! Pur şi simplu, nu se putea! Mintea ei nu accepta informaţia aia...

- ... Dacă vrei să vorbim, vorbim; dacă nu, nu. În privinţa vieţii tale private, nu trebuie să-mi dai nici raportul, nici socoteala. Dar gândeşte-te bine ce faci - că acolo unde mergi tu, merg şi eu. Să nu stârneşti un război... Să nu distrugeţi totul grăbindu-vă să vă etalaţi relaţia...

Se grăbi să nege - că n-or să aibă ce să etaleze, pentru că între ei n-o să fie niciodată o relaţie...

- O să am nevoie de planul ăla - ştii care. Faceţi cumva să rămâneţi secreţi până

- Între mine şi Diamant nu va fi niciodată nimic.

- Să ştii că nu există "niciodată". Cuvântul "niciodată" e o minciună.

Îşi acoperi faţa cu palmele...

- Sper să aveţi destulă minte să nu vă afle nimeni. Că, dacă vă află cineva, tu o să porneşti un scandal monstruos - şi-o să distrugi totul: şi afacerea, şi şatra, şi pe mine, şi pe tine... Totul!

Nega grăbită...

- O să stau cu ochii pe voi - fiindcă sunt mult prea multe lucruri în joc, ca să mă-ncred în capacitatea voastră de-a vă gândi de trei ori înainte să vă zâmbiţi mai altfel. O să vă controlez şi-o să vă impun bariere. Să nu încerci să le treci. Să ai încredere în mine. Că nu-ţi vreau răul.

- Ştiu. Dar n-o să fie cazul, pentru că nu se va întâmpla absolut nimic.

- Roşcato... Uită-te la mine.

OK! O să încerce! La urma urmei...

- Să vă ascundeţi. Să nu vă ştie nimeni.

- Între mine şi Diamant n-o să fie nimic - nici acum, nici altădată.

Ştefan zâmbi slab... şi şopti:

- ... Fă cumva să nu mi-l omori. Asta e cel mai greu; că, dacă-l vrei, dragostea ta poate să-l omoare. Dacă nu-l vrei, răceala ta poate să-l omoare...

Cu alte cuvinte... Cu alte cuvinte, şi el înţelesese... Văzuse anumite lucruri, primise anumite indicii, probabil că vorbise azi una-alta cu vărul lui... Vorbise cu Diamant azi? Adică vorbise şi despre problema "Rebeca"?

- ... Pot să te întreb ceva?

- Da.

- ... Ai vorbit azi cu el?

- Nu.

Nu? Îl privea lung... Şeful ei părea că zâmbeşte:

- Iar dacă tu nu voiai să vorbeşti cu mine, nu vorbeam nici cu tine. Nu-s chiar aşa de guraliv şi băgăcios cum crede lumea.

Bufni în râs - şi se controlă imediat. Nu era de râs; era chiar foarte serios! Ştefan oftă greu:

- Or să vină vremuri grele. Iar dacă sesizez că vă puneţi în pericol unul pe celălalt, vă tai macaroana fără să clipesc. Dacă avansarea are de suferit din cauza voastră, "debarc" pe unul dintre voi - şi vă despart prin neprezentare, cum se zice. Dacă se va întâmpla ceva între voi, se va întâmpla când şi cum spun eu. Pentru că eu ştiu unele lucruri pe care nici tu, nici el nu le ştiţi. Aşa că să nu crezi că azi nu puteai mânca masa de seară aici, lângă laptop...

Aprobă încet - acum înţelegea ea...

- V-am lăsat să vă lămuriţi. Acum v-aţi lămurit. V-aţi lămurit?

Ea se lămurise? Păi... se cam lămurise! Aşa că aprobă...

- Asta înseamnă că poţi să redevii consiliera mea şi colega lui - şi să-l obligi să stea potolit în rolul lui. Din "costumul" de consilieră nu ieşi decât când îţi dau eu voie. Altfel se duce dracului totul - pe mine mă-ngroapă la Bellu lângă Grasu, pe el îl bagă la răcoare, tu sfârşeşti înapoi pe strada Chimirului...

- Ştiu că nu-i de joacă.

- Şi deci ştii că n-am nimic cu tine. Sau cu el.

Aproba...

- Bun! Şi-acu' treci la culcare, că mâine plecăm de dimineaţă.

OK! Sări în picioare şi-şi luă pijamaua. Şi se repezi în baie, că era târziu iar regele trebuia să se odihnească...

Era ciudat. Nu se aşteptase ca Ştefan, pe al cărui cuţit scria "Dreptate şi onoare", să-l încurajeze pe Diamant să-şi găsească amantă! Se gândea că prefera, probabil, s-o ştie pe ea liniştită şi atentă la treabă. Probabil că socotise şi el şansele ei de măritiş şi le dăduse acelaşi rezultat nul. Numai el ştia cum şi ce calculase înainte să ia decizia să-i spună cuvintele astea! Oricum...

Oricum, treaba era serioasă. Rău! Dacă şefii se supărau, Ştefan o păţea urât de tot! Diamant ajungea la puşcărie, împovărat de-un milion de dosare pentru care era sau nu vinovat, iar ea era transportată repejor înapoi, sub acelaşi acoperiş cu baba care-l creştea pe Alin. Toate astea o îndemnau să stea cuminte-n banca ei şi "să nu se bage". Să fie mult mai atentă pe viitor şi să evite să-l mai lase să ajungă la buzele ei. Numai că acum, după ce-i trecuse spaima şi emoţia...

Descoperea acum că cuvintele lui Ştefan nu erau doar aşa... cuvinte-n vânt. Sărutul ăla...

Nici nu ştia cum să spună! Cum să gândească! Sărutul ăla fusese... Fusese ca şi cum şi-l dorise, dar nu şi-l dorise. Adică l-ar fi plesnit pe Diamant pentru impertinenţă, dar parcă l-ar fi plesnit doar

pentru că nu-i întorsese capul după aia - ci ascultase de ea şi-i dăduse drumul. Nu ştia...

Se comporta ciudat. Gândea ciudat. Aşa că, mai bine se culca.

---

3 iunie 2011 - vineri

Diamant

Luă telefonul, privi afişajul... Era aproape miezul nopţii. El nu putea să adoarmă. El nu-şi putea scoate din minte...

Era ciudat. Adică Raina reacţionase după primul impuls - scosese cuţitul, ca să se apere. Numai că nu se apărase; doar îl ameninţase... de parcă avusese nevoie de acel gest ca să justifice scoaterea cuţitului... Şi-atât! Îl lăsase s-o sărute! Nu-l lovise cu pumnii, nu-l împinsese, nu încercase să se zbată...

Nu ştia ce să creadă. Nu ştia ce era în mintea ei. Parcă-i era şi frică să afle răspunsul la întrebarea aia - aşa că se întreba ce era în mintea ei şi revenea la certitudini. Azi o sărutase...

Ştefan nu venise, leu-paraleu, să-l ia la palme. Şi nici să-l pupe. Vărul lui nu se amestecase niciodată în problemele lui sufleteşti. Încercase, de câteva ori, să-l rupă de unele tinere "păguboase". Nu insistase; doar îl sfătuise. Nu-l luase la pumni şi palme, nu-i dăduse şuturi în fund, nu se dusese peste ele ca să le gonească... Şi totuşi, acum era cu totul altceva. El era însurat. Iar de călcat pe de lături după ce-o luase pe Safira, călcase sporadic şi numai cu subalterne. O dată şi-atât! Acum, era vorba despre consiliera lui Ştefan - minoră, mamă a copilului lui Titel, pentru care el pregătise un inel cu diamante negre...

Nu prea ştia ce să mai zică. Nu ştia nici ce să creadă. Ar fi trebuit să se culce - ca să fie odihnit mâine. Nu ştia dacă va pleca dis-de-dimineaţă sau seara târziu. Dacă era să asculte de propriul instinct, mâine vor merge toţi trei în Italia - ca să închirieze terenul. Ştefan mâncase cina în cameră pentru că studiase hărţi, analizase parteneri români şi încercase să identifice "puncte" unde se putea strecura şi el. Chestia asta nu-i luase mai mult de două ore...

Oare mâine o s-o încaseze, pe motiv de "sărutat consiliera"? Era sigur că Raina intrase în cameră şi începuse să tremure toată! Şi era mie-n sută sigur că, dacă ea intrase veselă şi nepăsătoare, Ştefan o electrocutase din priviri şi aflase totul...

Trebuia să se culce...

Oare ea dormea? Hm...

Ştefan

Rebeca făcea duş. El era pregătit de şedinţă - şi de plecare. La unşpe fix trebuiau să fie în Genova, ca să închirieze terenul. După aceea, Diamant va avea foarte multă treabă... mai ales în România, unde va trebui să selecţioneze viitoarele angajate. De aranjamentele din Italia se va ocupa Graţiela - pe care-o va trimite pe capul colegului lui Aleodor, să deschidă firma, să aleagă casele, să le mobileze corespunzător... Le dădea două săptămâni până la inaugurare. Ei nu ştiau asta; ei nu ştiau nici măcar că "Italia" nu mai era o ţară cu semnul "interzis" pe ea! Gândul ăsta era năstruşnic şi-l făcea să râdă...

Nu voia să râdă acum, înainte să dea ochii cu Diamant - şi să-i vadă pe ei dând ochii unul cu celălalt. Vărul lui nu-şi mai făcuse simţită prezenţa, după "atacul la Rebeca" de ieri. Presupunea că-i era jenă de el - că de ea probabil că nu-i era jenă! Uneori, deciziile lui Diamant îi lăsau un gust amar...

Îi făcu un apel, porni aparatul şi deschise uşa. Diamant "luase startul" în clipa când auzise telefonul, probabil - pentru că îl aşteptase în faţa uşii, între cei doi oameni ai lui Nicu Cărare. Întinse mâna, iar vărul lui se repezi să-i strângă mâna...

Nu - n-o să-l electrocuteze. N-o să afle aşa ce se întâmplase ieri între ei. Dacă vărul lui voia să discute cu el, bine; dacă nu, o să suporte consecinţele! Ştia că Rebeca nu-i va ieşi din cuvânt; iar distanţarea şi răceala ei or să-l facă pe Diamant să-şi roadă mâinile mărunt-mărunt...

- Stai jos.
- Şedinţă?
- Da.

Se aşeză şi el. Diamant se aşezase în dreapta lui. Rebeca nu ieşise din baie. Aşa că nu se mai putu abţine - îl privi lung:

- S-a întâmplat ceva?
- Nu.

Era calm, senin, nu se întâmplase nimic... Prea bine! El o voise! Trase laptopul; Google maps... Italian Riviera... Uşa băii se deschise, se închise, Diamant o salută cu clasicul deja "Salut", ea răspunse tot cu "Salut"... Şi gata - erau "în formaţie completă".

- Azi, stăm împreună. Avem unele treburi de rezolvat. Dar cea mai importantă treabă se va desfăşura diseară... Diamante, ai vreo veste de la Aleodor?
- Nu - absolut nimic.
- Rebeca?
- Nimic.

Îşi privi lung vărul... Lung de tot... Diamant zâmbi slab:

- Dacă era ceva, mă anunţau; ori Graţiela, ori Mădălin... Că amândoi au dispoziţii speciale. Şi amândoi au maşini şi carnet. Spionul e pe jos - şi nu-l văd luând un taxi...

Cu alte cuvinte, Aleodor era supravegheat acolo cam ca bebeluşul unui şeic arab printre 20 de bone. Asta era bine; asta îi demonstra că Diamant gândea... Bun!

- Diseară, dacă Ana nu apare nici la gară şi nici pe la feriboturile din Cherbourg, eu o să-l sun pe Aleodor şi-o să-i spun să mute BMW-ul cu floricele în curtea conacului, pe motiv că e o chestie sentimentală - iar Ana s-a ataşat de maşinuţa aia, aşa că vrea s-o păstreze suvenir. După care îl voi suna pe Popescu şi-l voi anunţa că familia mea a părăsit teritoriul Franţei şi se îndreaptă spre locaţia ultrasecretă pusă la dispoziţie de un bun amic de-al meu. Din clipa aia, ordinele se schimbă.

Ridică privirea spre ei şi-i electrocută, rând pe rând:

- Vă interzic, tuturor, să mai încercaţi să-mi recuperaţi familia. Clar?

- Clar.
- Clar.
- Imediat cum se va termina renovarea conacului, voi avea grijă ca TV5 să prezinte un amplu reportaj despre "bijuteria arhitecturală restaurată atât de inspirat de noul ei proprietar, contele Stefan Ionesco" - şi-atunci o să ştie şi ea unde ar fi bine să ajungă, împreună cu copiii.

Şi Rebeca, şi Diamant zâmbeau - numai ei ştiau de ce! Probabil că aseară discutaseră inclusiv despre cum să anunţe regina că avea o nouă proprietate pe teritoriul Franţei! În fine - decise să continue:

- Subalternii mei trebuie să fileze în continuare străzile, în căutarea lor. Dar, dacă îi văd pe stradă, trebuie doar să-i ajute cu bani şi eventual cu acte. Trebuie să-i spună adresa conacului... şi să nici nu îndrăznească să se ofere s-o ducă până acolo! Dacă ea le cere asta, da - s-o ajute. Dar altfel, să nici nu-ncerce să-i sugereze aşa ceva! Ana mea e speriată, după Orléans. Şi este, zic eu, evident că e mult mai calculată şi mult mai grijulie decât mine în privinţa revenirii lor acasă. Aşa că mă voi baza pe capacitatea ei de a se strecura printre chinezi... Nu voi mai încerca să-i schimb planurile. Ştiu că vrea să se întoarcă. Ştiu că eu şi voi suntem înconjuraţi de mulţi spioni de-ai lui Jun. Noi nu trebuie să apărem prin preajma lor. Ea trebuie să se întoarcă singură... ca să reuşească să se întoarcă cu bine.

Diamant aproba cu capul. Roşcata aproba şi ea cu capul. Bun! Împinse laptopul şi arătă spre harta de pe ecran:

- Mergem jos, mâncăm şi pe urmă plecăm cu Philippe şi suita la Genova. I-am scris ieri un mail lui Cesarino Pesce, iar el m-a anunţat că mă aşteaptă. Dacă ne înţelegem în privinţa termenilor contractului, voi închiria nişte metri pătraţi în zona asta, între Ventimiglia şi Fiumaretta di Ameglia. Riviera italiană. Aici o să facem o firmă nouă, care se va ocupa cu servicii de entertainment. Diamante, te ocupi de recrutare. Graţiela se va ocupa de restul - firmă şi locaţii. O să-i spun lui Popescu că mă extind pe teritoriul Italiei - şi-o să-mi zică el dacă acolo lucrăm tot cu Aleodor, sau are alt om... Dacă bat palma cu italianul azi, peste fix 15 zile vreau să inaugurăm 20 de locaţii.
- Câte angajate vrei per locaţie?
- Să vedem ce preţ îmi face ăla. Să nu uităm că mai sunt şi şoferul, menajera, bodyguardul...

Diamant aproba de zor... Se ridică:

- Rebeco, sună-l pe băiatul lui Leonard din sud. Ne vedem cu el şi oamenii lui diseară, la opt. Diamante, vezi când ai avion spre casă azi, după ora cinci.

Intră în baie, închise uşa şi-şi lipi urechea de lemnul rece - murea de curiozitate să afle dacă se foloseau de ocazie ca să şuşotească!

Roşcata

Deci se extindeau în Italia - ţară unde Jun "avea interzis". Ştefan ţinea musai să-l vadă pe chinezul ăla făcând bulbuci... Perfect!

Şi cum şeful ei se dusese în baie iar ochii albaştri o priveau lung, scoase telefonul şi trase laptopul spre ea. Căuta numărul de telefon... Ochii albaştri o priveau lung iar ea se căznea din greu să nu-l privească, să nu roşească... Formă numărul şi apăsă butonul verde. Şi ridică privirea spre el.

"Ce-i, Diamante? Vrei un răspuns? Vrei să ştii ce părere am despre sărutul tău?"

Ochii lui Diamant coborâră spre masă, în timp ce mâna lui Diamant trăgea laptopul...

- Da.
- Bună. Rebeca sunt, consiliera lui Ştefan.
- Aa, sărut mâna!
- Ne putem vedea diseară, la opt?
- ... Da - sigur că da!
- Să fiţi zece toţi - OK?
- OK.
- Vorbim.

Şi apăsă butonul roşu. Diamant probabil că-şi rezerva online biletul. El ştia ce făcea acolo! Oricum, se încrunta rău la monitor...

Se ridică şi-şi aprinse o ţigară. Şi preferă să rămână lângă fereastra deschisă. Măcar să nu-i mai fie atât de "la îndemână"! N-avea nici o dorinţă să se vadă înhăţată şi sărutată din nou! Încă nu-şi răspunsese la unele întrebări. Încă se mai gândea că cea mai bună modalitate de a ieşi dintr-o încurcătură era să nici nu se bage-n ea...

Diamant

Raina făcea pe interesanta. Sau era dezinteresată de el. Ori una, ori alta - ea ştia! În orice caz, nu-l băga nicicum în seamă. Se simţea trist şi abătut şi părăsit... şi plouat, ca un câine jegărit...

Micul dejun fusese foarte interesant - prin prisma faptului că Ştefan tot vorbise, ea tot întrebase... El nu găsise nimic de spus - aşa că tăcuse şi ascultase. Discuţia fusese, oricum, interesantă...

Se apropiau de BMW-ul blindat. Se pregătea să se aşeze în faţă, cu spatele la ea... adică să-şi ia adio de la orice semn, orice privire, orice zâmbet...

Se trânti pe scaunul din faţă şi oftă greu: asta e! N-o să-şi primească azi răspunsul! De fapt, de ce se gândise că fata asta o să-i pice pleaşcă-n braţe? Când îi ştia foarte bine trecutul, de ce sperase că un sărut va fi de-ajuns ca s-o convingă să spună "Da"? În fine...

Ştefan porni motorul. Casetofonul pornise automat; acum scana...

Lumini, umbre şi lacrimi şi mii de ploi / Vin să te arunce peste nori / Ştii că vei cădea pe umbra mea

Zbori, vreau să te mai visez / Peste flori pot să-mi imaginez / În culori vreau să te desenez pe o stea

De câte ori vreau să te văd, ştiu că te voi visa / De-atâtea ori mă voi trezi în umbra ta!

Departe de mine, departe de ploi / Departe de amândoi / O rază de soare şi sufletul doare / Te vreau înapoi

Vărul lui apăsa rău acceleraţia. Erau încă în Nisa - oraş mic, înghesuit şi plin de oameni. Şi totuşi, el accelera. Nu-i pria Fly Project azi...

I se părea lui, sau era o atmosferă apăsătoare în maşină? Nu ştia ce să mai zică... Se simţea ca un câine plouat, bătut şi lipsit de orice speranţă...

Ana-Maria

Era frumos afară. Era cald. Din fericire, copiii dormeau - şi deci nu voiau să iasă în parc. Asta era bine...

Mai avea cam 5.000 de euro. Erau destui. Şi-aşa, o dusese regeşte până acum! Nu-şi refuzase nimic, nici ea, nici copiii! Din păcate, n-o să mai poată folosi actele de la Gilles...

Bietul Gilles!

Se grăbi să intre în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Ochii i se umpluseră de lacrimi. În clipa când îşi amintise de el, când îl văzuse cu ochii minţii zâmbindu-i slab simţise că o doare sufletul! Iar lacrimile ieşiseră pur şi simplu...

Gilles murise din cauza lor... Din cauza ei, mai bine zis - că ea "îl lăsase de fraier" în faţa Shop-ului şi-o ştersese pe geamul din spate! Iar el trebuise "să n-o găsească" în Puget-Théniers... şi nici în Orléans... Probabil că fusese trimis s-o caute şi în Lyon...

Îşi şterse, înciudată, lacrimile - gata cu plânsul! Dacă plângea, nu va reuşi "să-l învie"! Trebuia să rămână calmă - şi trebuia să se gândească bine la ceea ce va face de-acum încolo. Dacă o prindeau chinezii, putea spune că omul ăla murise degeaba! Hm...

Oare reuşise să-i păcălească pe chinezi cu "schema" biletelor de tren? Greu de calculat asta... Isamu avea tehnologie de top în biroul lui Ştefan. Jun avea nişte angajaţi care mânuiau o tehnologie şi mai şi! Probabil că aflaseră imediat că ea... Dacă actele pe care i le lăsase

Gilles fuseseră făcute de el personal, probabil că numele ăla "era curat". Dar, după moartea lui Gilles, era foarte posibil ca Jun să-şi fi pus oamenii să-i investigheze activitatea - şi să afle totuşi despre acte. Aşa că...

Aşa că oricum oamenii lui Ştefan fuseseră la gară! Iar chinezii se ţineau după oamenii lui Ştefan, ceea ce-i ajuta mult să afle că ea fusese la gară...

În orice caz, Ştefan ştia că ea era în Paris! Îşi folosise actele - şi se lăsase filmată în toată splendoarea ei buclată de zile mari! Era sigură că Ştefan aflase... Soţul ei era extrem de inteligent. În plus, soţul ei ştia cum gândeşte şi cum calculează soţia lui. O cunoştea bine. În condiţiile astea, se întreba dacă Ştefan înţelesese deja ce plănuia ea să facă. Se întreba ce părere avea el despre intenţia ei de-a mai rămâne ascunsă un timp... Cuvintele pe care i le spusese ea lui Florentin l-ar fi ajutat mult pe Ştefan să se liniştească - şi să suporte cumva depărtarea de ei. Dar oare se obosise Florentin să-i transmită lui Ştefan cuvintele ei? La urma urmei, o rugase să nu învie. Putea să fie al dracului - să-şi spună că ea era oricum moartă pentru el, că treaba ei cu Ştefan nu-l privea, că Florentina nu-l mai băgase nicicum în seamă, că roamingul costă...

Luni, imediat cum se stabiliza şi ea emoţional cât de cât, o să încerce să-i transmită soţului ei câteva cuvinte. Încă nu ştia cum s-o facă; dar va găsi ea o cale! Nu se putea să nu existe o cale! În secolul XXI, în era email-ului şi a MMS-ului, nu se putea să nu reuşească să-i transmită măcar cinci cuvinte! Două propoziţii! Scurte! "Noi suntem bine. Te iubesc." - atâta tot! Trebuia să găsească o cale...

Îi era dor de el! Îi era atât de dor, că o durea sufletul numai când îşi amintea de el! Iar când închidea ochii şi şi-l amintea în faţa ei, parcă i se tăia respiraţia! Când Léon râdea, fericit, ea înlemnea cu ochii la el şi i se tăia respiraţia...

Oare cine era roşcovana cu care vorbise ea în Lyon? Cine era tânăra care stătea pe scaunul din dreapta regelui? Părea că luase locul lui Isamu. Dar era prea tânără. De la distanţă, speriată şi emoţionată şi-un pic cam neatentă, îi dăduse 25 de ani. Dar, văzută de aproape, fata aia n-avea încă 20. Oare era secretara lui Ştefan? Oare îl ajuta cu telefoanele şi laptopul? Lăcătuş spusese că era consiliera lui Ştefan. La nici 20 de ani, se îndoia sincer că fata aia putea ocupa postul de consilieră! Dar, cine ştie?! Orice era posibil! Nici ea nu crezuse că Jun o să vrea să-l omoare pe Ştefan! Şi nu crezuse nici o clipă că va reuşi să scape de mafia chineză! Aşa că... Aşa că fata aia putea fi consiliera lui Ştefan! Orice era posibil...

Oftă greu şi-şi prinse capul în palme - n-avea rezolvare. Trebuia să stea aici, cuminte. Nu putea să-şi contacteze soţul, nu putea să-şi contacteze rudele... Probabil că Braşovul era acum un oraş foarte apreciat de turiştii chinezi...

N-avea cum să dea de Ştefan al ei. Habar n-avea unde-l putea găsi! Iar să pornească spre România... Îi luase 43 de zile să ajungă din Cannes, în Paris. Făcuse un drum de mai puţin de 1.000 de kilometri în peste o mie de ore. Înaintase cu viteza melcului obosit, speriat şi ezitant. Până în Bucureşti erau vreo 2.400 de kilometri - plus graniţa spaţiului Schengen. Ar fi trebuit să tranziteze Germania, Austria, Ungaria... să strecoare copiii fără acte... şi "să taie" România coruptă, în care justiţia şi poliţia ascultau de ordinele anumitor persoane. Era sigură că toată Franţa era "sigilată" bine - iar la fiecare punct de trecere a frontierei erau cel puţin trei perechi de ochi aţintite spre femei şi spre copii. Deci, nu ştia cum să facă... Nu ştia ce să facă...

O să rămână în Franţa. O să încerce să rămână în Paris. O să încerce să se deghizeze mai bine... Copiii erau tunşi; se gândea să se tundă şi ea. La urma urmei, venea vara! N-o să fie o căldură toridă ca-n Bărăgan; dar, oricum...

O să fie bine. Soţul ei va câştiga războiul cu Jun. Iar după ce el va câştiga, ea se va întoarce...

Plângea. Şi ştia că o să plângă de multe ori, de-acum încolo! Îi era dor de el... Îi era tot mai dor de el...

Ştefan

Apăsă frâna, opri motorul dar nu scoase contactul - pentru că ea nu trebuia să audă decât muzica din maşină. Se grăbi să coboare:

- Hai.

Avionul privat al Externelor aştepta pe pistă, cu uşa deschisă. El oprise la vreo 20 de metri de scară. El avea o vorbă cu Diamant; aşa că îl aşteptă să-şi scoată troller-ul şi-şi aprinse o ţigară. Şi-l luă pe după gât, îndreptându-se încetişor spre avion:

- Deci acum lucrurile vor creşte repede. Riviera italiană e interesantă, din punct de vedere financiar. Pune pe picioare cazinourile - şi vezi cum faci, să mai deschizi vreo patru.

- Am înţeles.

- Da' fă şi tu de-alea mari! Că, la urma urmei, acum avem "spate"!

- Bine, Ştefane.

- Şi încă o chestie... Plănuiesc să deschid un cazino aici.

Diamant întoarse imediat capul! Da' ce spusese aşa de... "dramatic"? Vărul lui se grăbi să se lămurească:

- Crezi că nu mai prididesc?

- Nu. Cred că o parte din venituri se pot rezolva aici - fără să le mai plimbăm prin toată Europa...

Vărul lui tot nu înţelesese că nu voia "să-l debarce"; vărul lui încă mai avea în suflet sămânţa de îndoială că o să sfârşească bulibaşă în Aurari şi-atât! Aah, ce-i venea să-l bată... Diamant ridică scurt din umeri:

- ... La urma urmei, plimbarea cu valiza prin Europa e riscantă!

- Nu ştiu dacă e; dar sigur va deveni riscantă. Şi mai e o chestie... Acum, eu am devenit "vizibil". Pe măsură ce cresc, o să fiu tot mai în faţă. Iar asta necesită o oarecare activitate financiară "la vedere". Firma de consultanţă e "pentru cunoscători". Pentru oamenii "de condiţie medie", dă bine un cazino de-ăla mare, ca-n Las Vegas...

- Adică vrei să faci un cazino mare?

- Da. Unul de-ăla nesimţit, pe vreo şase-şapte etaje... Gen Las Vegas. Luminiţele or să-i convingă pe oamenii "de condiţie medie" că din ele vin banii pentru întreţinerea conacului... şi celelalte.

Diamant aproba. Îi venise inima la loc vărului lui! Aşa că se opri lângă scară... şi decise să atace acum problema aceea:

- Îmi pare rău că n-am apucat să stăm de vorbă.

- Păi n-am stat de vorbă?

- Nu. Şi-mi pare, sincer, rău.

Vărul lui deveni brusc precaut:

- ... Ce vrei să spui?

- Că, atâta timp cât viaţa ta privată nu afectează afacerile, eşti liber să faci ce vrei cu ea. Iar eu n-am să mă bag în viaţa ta privată, aşa cum m-am băgat înainte să te-nsori. Eu o să-ţi dau cel mult sfaturi, atunci când ai să mi le ceri. Şi-ai să mi le tot ceri - pentru că lucrurile or să se complice odată cu avansarea şi războiul. O să se complice şi privatul tău, şi-al meu, şi-al Rebecăi, şi-al lu' Grasu...

Diamant tăcea şi privea asfaltul pistei... Prea bine! Îl bătu puternic, bărbăteşte pe umăr:

- Dar, ca s-o scurtez mult, sunt sigur că vei rămâne acelaşi bărbat discret dintotdeauna! Şi sunt sigur că nu vei risca nimic, niciodată - indiferent de persoană, conjunctură şi motivaţie. Pentru că, dacă viaţa ta privată va afecta afacerile, ţi-o "rezolv" de nici n-ai să ştii ce te-a lovit!

Vărul lui nici nu se clintea! Nici nu clipea! Bun! Îi mai altoi o lovitură de-aia "de îmbărbătare" şi-i dădu drumul:

- Dar despre asta vom vorbi data viitoare. Hai - fugi, că depăşiţi ora aprobării şi dormi pe pistă!

Întindea mâna spre el... Diamant se repezise să-i strângă mâna. OK!

- Vorbim.

- Vorbim.

Se răsuci şi porni spre BMW. Şi constată că Rebeca ascultase muzică, dar ştia foarte bine ce vorbise el cu Diamant - şi se făcuse mică în scaun. Păi, să se facă mică şi să stea cuminte acolo! Că dacă "călcau pe bec", îi "rezolva" de n-aveau suflu!

Urcă la volan, porni motorul... Diamant intră în avion - şi nu se întorsese să le facă cu mâna, ca-n filme. Aşa că însoţitorul de zbor se căznea cu uşa iar el pornea încetişor spre ieşirea de pe pistă... mulţumit că întâi îi dăduse vărului lui speranţe şi-apoi le izbise de pista aia cu toată puterea...

Şi-acum, să discute cu oamenii lui Leonard! Trebuia să manageriez afacerea aia cât mai bine. Şi cât mai repede. Era unul din testele obligatorii pe care trebuia să le treacă.

Diamant

Se aşeză pe scaun şi oftă greu. Şi închise ochii - abia acum începea să simtă adevărata spaimă din suflet! Se speriase când îl auzise pe Ştefan vorbind despre "viaţa privată"...

Era ciudat; vărul lui îi spusese că nu se amestecă în viaţa lui privată... după care spusese că miza pe capacitatea lui de-a nu risca nimic, pentru nimic în lume. Că, dacă risca, "i-o rezolva de nici n-o să ştie ce l-a lovit"! Atunci îl lovise, de fapt. Atunci dăduse Ştefan cu el de pământ...

Habar n-avea ce să mai creadă. Habar n-avea ce să gândească! Se simţea trist şi abătut; la întoarcerea de la Genova, Ştefan ascultase numai melodii franceze. Melodii de dragoste. Tăcuseră mâlc tot drumul, toţi trei...

Se simţea vinovat pentru starea în care era acum Ştefan. Se simţea vinovat pentru pierderea Anei. Era vina lui că Ştefan era trist şi-un pic îngrijorat. Era vina lui că nu închiriase un elicopter în Orléans... Că nu prevăzuse apariţia chinezilor în giratoriul ăla... Că nu prevăzuse nici apariţia ei - şi nu studiase cu atenţie harta, nu căutase punctele unde s-ar fi putut ascunde cu copiii şi-ar fi putut spiona punctul de întâlnire... Era vina lui. Gândul ăsta îl pleoştea rău...

De când intrase în camera lui Ştefan, de dimineaţă, şi până în momentul ăsta - când avionul rula deja de pistă -, Raina nu-l băgase în seamă. Nu căutase de vorbă cu el, nu-l privise mai altfel, nu-i transmisese nici "Da" dar nici "Nu". Pur şi simplu, nu-l băgase în seamă! Iar ăsta era al doilea gând care-l pleoştea rău de tot...

Raina păruse total dezinteresată de el. Păruse că răspunsul ei era "Nu" - iar el refuza să vadă răspunsul ăsta pentru că o iubea şi-şi dorea să primească de la ea un "Da". Aşa că trăgea o concluzie dureroasă - degeaba îi spusese Ştefan că îi dă voie să-şi trăiască "privatul" în discreţie maximă şi cu grijă maximă! Dacă n-avea cu cine...

Ştefan

Privea lung telefonul...

Îi ceruse lui Aleodor situaţia din Paris. O primise în urmă cu cinci minute - şi era "plată". Ana nu-şi făcuse simţită prezenţa nici în gară, nici în parcarea gării. Raportul spionilor din Cherbourg, trimis tot lui Aleodor şi retrimis spre el, arăta că soţia lui nu ajunsese acolo cu un alt mijloc de transport. Trebuia să accepte evidentul - îi ghicise planul. Ana îi zăpăcea pe chinezi şi rămânea în Paris. Iar el...

El îl informase deja pe Aleodor în privinţa "operaţiunii speciale" - şi o făcuse în aşa fel încât, dacă era interceptat, să nu se dea de gol că făcea o cacealma. Aleodor aştepta acum ordinele lui. Probabil că spionul îi înţelesese socotelile - că era băiat isteţ şi-l studiase îndelung în ultimii şase ani. Şi servise şi el cina la conac, la masa mare şi cam pustie. Aşa că...

Aşa că el trebuia s-o ajute acum pe Ana. Deşi îşi dorea din tot sufletul s-o ia şi s-o îndese într-o maşină, sau un elicopter, ca s-o ducă la Bourges, el o să ia telefonul ăla, peste-un minut, şi-o să înceapă să formeze numere. Şi-o să o ajute. După care o să plângă mult...

Regina trebuia să rămână ascunsă, împreună cu copiii regelui. O spusese Nicu Cărare, o spusese spionul francez... O spusese multă lume care chiar nu vorbea ca să se afle-n treabă! În condiţiile astea, el...

Telefonul începu să piuie. Îl luă şi opri alarma. Era ora şapte. Trebuia să-i sune... Păi, să-i sune!

Selectă numărul lui Aleodor şi-şi aprinse o ţigară. Spionul răspunse aproape imediat:

- Da.
- Ce mai faci tu, Aleodoare taică?
- Uite, şefule, ce să fac - la datorie!
- Aha! E bine; e foarte bine că spui cuvintele astea. Că n-ar fi fost frumos din partea ta ca noi să asudăm din greu iar tu să te răsfeţi cu angajatele Graţielei...
- Aa, nici o şansă! Angajatele sunt imposibil de convins!
- Asta fiindcă n-ai rostit preţul corect!

El chicotise cuvintele alea; Aleodor râdea de-a binelea... OK! Să treacă la lucruri concrete:

- Aleodoare, uite de ce te-am sunat. Am discutat cu regina şi mi-a spus că nu se poate despărţi de BMW-ul ăla al ei. Că are valoare sentimentală. Aşa că te roagă mult să faci cumva să-l duci la Bourges, în curtea conacului.
- Aa, nici o problemă! E plăcerea mea! Să înţeleg că s-a rezolvat...
- S-a rezolvat, acu' vreun sfert de oră.
- Bun! Mă bucur sincer că în sfârşit s-a terminat cu chinul lor!
- Stai să vedem ce-o să fie! Eu o să insist să rămână ascunşi; numai că trebuie să vrea şi ei asta!
- Sunt sigur că ei vor tot ceea ce vrei tu...
- Să vedem; o să vorbesc cu ea... Oricum, fă cumva să duci BMW-ul la Bourges.
- Acum sun după o platformă.
- Iar tu mergi cu el şi rămâi la conac, până la noi ordine.
- OK.
- Ne pregătim de-o extindere mare - dar întâi trebuie să discut cu Popescu unele lucruri. Vorbim mâine.
- OK; Vorbim.

Închise şi selectă numărul lui Popescu acum...

- Da, dle Ionescu.
- Bună seara, dle Popescu.
- Bună seara.
- Sper că nu v-am deranjat...
- Nu; sunt în drum spre casă.

Cu alte cuvinte, îl deranjase! Zâmbi:

- Atunci voi fi scurt. V-am sunat ca să vă anunţ că problemele s-au rezolvat, aşa că relaţiile româno-franceze sunt ca şi salvate.
- ... Mă tem că nu înţeleg...
- Ana-Maria, Florentina şi Léon Ionescu au părăsit teritoriul francez în urmă cu... vreo 20 de minute.
- ... Adică i-aţi găsit?
- Da. Şi i-am şi recuperat. De 20 de minute, familia mea nu se mai află pe teritoriul Franţei. Fiţi bun şi informaţi-l dvs pe omolog, pentru că eu m-am cam certat cu el...
- ... Desigur, îl voi informa eu. Pot să ştiu unde sunt acum?
- Sunt în drum spre locaţia secretă aleasă de-un bun amic de-al meu ca să-i adăpostească. Vor rămâne acolo, cred, câteva zile; după care voi găsi o cale să îi duc pe toţi trei în Aurari.
- Şi nu puteţi să-mi spuneţi nici măcar ţara în care sunt?
- Nu. Pentru mai multă siguranţă, e bine să n-o aflaţi...

"Palme-palme-palme-palme!" Perfect!

- ... - că poate sunteţi interceptat! N-aş vrea să stric totul tocmai acum, când sunt atât de fericit că i-am găsit! Aşa că vă rog să nu vă supăraţi pe mine - dar nu pot să vă spun nici unde sunt, nici unde se duc, nici la cine se duc...
- ... În cazul ăsta, felicitări - aţi reuşit.
- Mulţumesc. Deci acum lucrurile intră în normal - şi ne rezumăm doar la caşcaval şi la protecţie. Aleodor are jurisdicţie doar în Franţa?
- Franţa, Spania şi Italia.
- Bun! Atât voiam să ştiu. Vă mulţumesc pentru eforturile considerabile pe care le-aţi făcut pentru recuperarea familiei mele.

El zâmbea - spionul era indispus rău şi avea o problemă de exprimare...

- ... A fost plăcerea noastră.
- La revedere, dle Popescu.
- La revedere, dle Ionescu.

Apăsă butonul roşu iar Rebeca şopti:

- Mamă, Doamne! Ăla face acu' 13-14 şi-l freacă rău pe Aleodor la ridiche, iar chinezu' face 99-100 şi-i curg spumele turbării pe la colţu' gurii. E perfect!

- Din clipa asta, familia mea e la cheremul celorlalţi. Dacă Jun nu ne crede, o să vadă că ne retragem oamenii şi spionii şi-o să-şi dubleze efectivele. Şi-o să-şi dubleze şi recompensa - şi-atunci chiar pot spune că mi-am distrus familia. Că ăia pun mâna pe ea şi...

- Stai liniştit - nimeni nu poate pune mâna pe ea. Nici chiar noi!

Poftim? O fulgeră cu privirea aia încruntată... Rebeca zâmbea:

- Am tras şi eu o concluzie! Nici noi n-am putut să punem mâna pe ea...

Într-adevăr... Aproba încet cu capul...

- Şefu'...
- Ce-i?
- Te rog să mă ierţi dacă am spus o prostie.
- N-ai spus nici o prostie. Sunt eu tensionat rău...
- Oricum, te rog să mă ierţi dacă mă ia entuziasmu' pe sus şi zic prostii. Oi fi eu şcolită pe stradă; da' încă nu mi-a crescut mintea îndeajuns de tare...

Zâmbi slab, evitând s-o privească:

- Stai liniştită. Ai pregătit sticluţele?
- Da.
- Atunci dă-ţi cu ruj, juma de oră.
- Gata, şefu'! Mă duc să hidratez gura asta mare şi vorbăreaţă...

Iar îl făcuse să râdă! Afurisită femeie...

Scoase telefonul special şi începu un mesaj nou:

"Interceptează vila de la Cannes. Vreau să aflu tot ce se întâmplă acolo, de la flatulaţie până la urlet furios."

Send... Aleodor... Şi-acum, să scrie ordinul. Şi să spere că nu făcea greşeala vieţii lui. Să spere că o ajutase - nu că-i semnase practic sentinţa...

Isamu

Tensiunea îi atinsese cote alarmante. Şi totuşi, nu putea să se ducă la bucătărie, să ia un calmant. Nu voia să-l lase pe Cheng nesupravegheat nici măcar o clipă! Era opt; telefonul lui Jun nu putea întârzia prea mult...

Aşteptaseră toată ziua un semn de la ei - ori de la Ana, ori de la Ştefan. El ştiuse că nu va primi nimic; ştiuse că regina aurarilor nu va fi atât de fraieră încât să se apropie la mai puţin de 10 kilometri de gară sau de portul din Cherbourg! Nu se apropiase; chinezii lui Jun mărşăluiseră în ambele locaţii cât fusese ziua de lungă şi transmiseseră, din oră-n oră, că nu se întâmplase nimic. Că oamenii lui Ştefan nu-şi făcuseră apariţia, că cerşetorii nu se agitaseră, că nici o prostituată nu abordase altceva decât potenţiali clienţi bărbaţi...

Fusese deci oarecum liniştit în privinţa siguranţei Anei... până în urmă cu o oră, când fusese informat că oamenii lor interceptaseră două apeluri telefonice. Ştefan îl sunase întâi pe Aleodor; vorbiseră în română, iar regele fusese vesel. Şi spionul se înveselise, de la un punct încolo. Şi-apoi Ştefan îl sunase pe Popescu Ion, şeful lui Aleodor... Care fusese vesel, dar se cam posomorâse spre finalul conversaţiei. Ceruse înregistrările aşa, în română. Le primise imediat; le ascultase şi înţelesese că regele risca...

De fapt, regele îşi ajuta soţia să se ascundă. Nu, Ana nu părăsise teritoriul Franţei. Ar fi putut s-o facă, pentru că era o femeie extrem de inteligentă şi şmecheră şi existau multe moduri de a face asta. Numai că n-o făcuse - era speriată şi avea ambii copii cu ea. Prezenţa ambilor prichindei o făcea să fie extrem de precaută - şi să nu rişte nimic. Ana-Maria avusese întotdeauna un foarte accentuat simţ al măsurii. Ana-Maria calculase întotdeauna corect. Îl calculase şi pe Jun - şi, după părerea lui, nu-i zâmbise niciodată ca unui prieten, ci ca unui partener de afaceri de-al soţului ei. Probabil că îi simţise gândurile, opiniile...

Aşa că Ana-Maria, Florentina şi Léon Ionescu erau acum în Paris. Se încuiaseră bine într-o garsonieră ieftină, închiriată undeva la periferie, şi încercau să nu se plictisească foarte tare. Aşteptau sfârşitul războiului. Probabil că Ana oscila între a râde, înjurându-i printre dinţi pe chinezii ăia tâmpiţi pe care-i fraierise fără prea mare efort, şi a plânge de dorul soţului ei. Probabil că copiii nici nu râdeau, nici nu plângeau - pentru că şi lor le era dor de tati...

Trebuise să-i traducă lui Cheng înregistrările; buldogul se înveneţise rău când auzise că "S-a rezolvat, acu' vreun sfert de oră" şi că "Ana-Maria, Florentina şi Léon Ionescu au părăsit teritoriul francez în urmă cu vreo 20 de minute". Buldogul ascultase tonul calm, vesel al contelui şi-l crezuse. Şi se grăbise să-şi informeze stăpânul. Jun nu spusese nimic; Cheng fusese chiar lângă el atunci când îl sunase, iar după ce chinezul îi spusese că "au părăsit teritoriul Franţei", Jun tăcuse... şi închisese. Şi nu mai sunase. La şapte jumate, primiseră transcripturile - iar Cheng i le trimisese şi lui. Aşteptau deci...

De fapt, el aprecia că Jun va intra din clipă-n clipă pe uşă şi va începe să urle. Eşecul era usturător... mai ales că intraseră deja în iunie, regele îşi revenise financiar iar pierderea reginei le cobora lor trupele la nivelul unor ţânci de grădiniţă... Nu putea să se ducă să ia un calmant, aşa cum nu putea s-o roage pe Isabelle să-i aducă o pilulă. Deşi i-ar fi prins tare bine să fie calm, pentru că Jun va veni furios, va urla, probabil că va azvârli anumite lucruri prin vilă...

Degeaba se uita la Cheng. Degeaba îl studia cu coada ochiului - şi tot degeaba l-ar fi străfulgerat cu ochi furioşi! Cheng era palid - semn că se aştepta la o răbufnire violentă a stăpânului lui. Cheng stătuse cu el în birou, dar cu siguranţă îşi consiliase şeful prin mail. Era foarte posibil ca Jun să-i atribuie buldogului o parte din eşec. Iar penalizările fratelui lui erau crude...

De ce încercase Cheng să devină "uman" cu el? De ce încercase să-i demonstreze că are minte de strateg? De ce nu-l pârâse atunci când îl prinsese cu mail-urile în buzunarele lui Gilles? La întrebările astea n-avea răspuns. Şi se temea de posibila reacţie a omului ăstuia. Era posibil ca Cheng să mizeze pe ajutorul lui, la un moment dat. Era la fel de posibil ca, dacă nu-l va primi, să deschidă gura şi să spună ce ştie - ca să deturneze furia stăpânului... Era la fel de posibil ca buldogul să fie doar un cal troian - şi deci, dacă se repezea să-l scape, putea să obţină un rânjet... şi-o furie dublă. Nu ştia deci ce să facă...

I-ar fi trimis lui Fei-Yen un SMS; se temea însă să n-o sperie inutil. Se temea să nu-i fie interceptat mesajul - putea să-i vadă intrând în vilă alături de Jun, şi-atunci lucrurile se schimbau radical...

Tensiunea lui atinsese cote ameţitoare. Aştepta. Timpul se scurgea greu... Cheng nu spunea nimic...

Diamant

Apăsă frâna şi opri motorul. Şi privi lung casa...

Era frumoasă căsuţa lui. Micuţă şi cochetă. Nu ieşea în evidenţă, ca alte case din Aurari. El încercase să le facă pe toate cam la fel; dar oamenii voiseră o cameră în plus, sau un balcon mai larg, sau geamuri mai mari... Căsuţa lui era "potolită". N-avea termopanele aurii, dar nici nu i se scorojea vopseaua. Înăuntru, în căsuţa lui, era mariajul lui. La fel de "potolit". Nu săreau scântei multicolore, dar nici nu se-ntrebau dacă celălalt o fi acasă sau nu. Totul era cumpătat acolo. Şi nevasta, şi copiii, şi liniştea...

Oftă greu şi coborî de la volan. Şi-i făcu mamei lui semn cu mâna. Era privit lung, cu seriozitate... Cine ştie - poate-i întinsese cărţile! Poate văzuse în ele sărutul! Sau poate văzuse în ele refuzul Rainei şi tristeţea lui! Numai ea ştia - iar ea îl privea lung, de la geam, şi nu-l

invita s-o viziteze... Îşi luă trollerul şi intră pe poartă. Şi constată că uşa era larg deschisă iar Azur şi Agata fremătau şi ţopăiau pe prag...

Îi privea lung şi-i venea să-şi dea pumni în gură - că nu le adusese nici măcar o bomboană...

Intră şi închise uşa. Şi-i strânse pe amândoi în braţe - că ei erau viitorul lui. Ei erau motivul pentru care făcea ceea ce făcea. Pentru ei, îşi dădea bucuros viaţa...

Copiii erau în extaz - vorbeau amândoi deodată, îl strângeau bine-bine de gât şi-l pupau de mama focului. Se simţea... Se simţea fericit. Nu împlinit - fericit. Nu le înţelegea cuvintele pentru că nu stătea să le asculte; dar chiar şi dacă le-ar fi înţeles, s-ar fi simţit tot fericit. Avea el în suflet un gol... Avea golul ăla pe care nu-l putea umple nicicum! Aşa că era foarte fericit... şi cam atât!

- Hai, copii! Mai lăsaţi-mi şi mie o bucăţică de tati!

Ia uite-o! Dădea copiii la o parte ca să se bage ea! I-ar fi zis vreo două; dar se simţi eliberat din strânsoarea mânuţelor mici, aşa că se ridică şi fu imediat îmbrăţişat! Şi sărutat! Safira se repezise la el ca un uliu... Iar el o cuprindea chiar acum uşor cu braţele, fiindcă nu putea...

- Bine-ai venit!

Era fericită Safira lui! Foarte fericită! Radia toată de fericire! Începu şi el să râdă:

- Bine v-am găsit!
- Fripturica ta e gata în zece minute!
- Deci am picat la ţanc!
- La marele ţanc!

Nevasta lui se răsuci şi porni spre bucătărie:

- Fugi şi schimbă-te! Cornele, aduci tu o sticlă?
- Sigur, Safiro!

Ia uite-l şi pe Cornel... Îi strânse mâna şi luă mânerul trollerului:

- Adu sticla şi hai să-mi zici ce-a mai fost pe-aici. Pe urmă îţi zic şi eu ce teme am primit de la şefu'... Şi pe urmă mâncăm!
- Da, şefu'! Imediat!

Şi el se repezise spre uşa beciului - de parcă abia aşteptase să dispară din faţa lui! Şi uite cum rămăsese singur în living...

Luă trollerul şi se grăbi să-l ducă în dormitor. Coborî apoi uşurel scările... Uşurel şi încetişor şi neauzit de nimeni, pentru că el "cică" se schimba acum... În bucătărie era veselie mare; Safira tocmai îi spunea lui Cornel că ce bine se gândise ea să facă azi grătar! Că, uite - îi venise Diamantu' acasă! Cornel replica imediat - venise vesel şi plin de energie, aşa că totul era OK! El stătea pe fotoliu, asculta dialogul lor şi realiza că Safira şi Cornel trecuseră de la "Da" şi "Nu" la discuţii complexe despre starea lui de spirit. Prima oară când îi lăsase singuri aici, Safira păruse un pic speriată iar Cornel luase poziţia de drepţi şi păruse că nu se va clinti din punctul ăla în care stătuse. Acum, glumeau şi râdeau...

Uşa se deschise larg; Cornel intră, cu faţa de masă şi farfuriile, şi se grăbi să-l informeze:

- Aici să ştii că n-am avut probleme. Doi băieţi de-ai mei sunt în spital - au avut intervenţie şi s-au încăierat cu unii într-un club. Da' nu-i nimic grav. Partea de cazinouri merge bine, adică n-am "muiat" nici unul...
- Ştiu - că am primit raportul lui Fernando. Adelina e în Bucureşti?
- Nu ştiu; cred că da! Vrei să aflu?
- Nu.

Scoase telefonul şi începu să scrie mesajul...

"Mâine, opt fix, la Cocoşul Roşu."

Şi-acum revenise spre el. Cornel însă nu continuă discuţia, ci se repezi în bucătărie. Aproape imediat, Safira exclamă:

- Uşor, diliule!
- Aoleu, iartă-mă!
- Nu-i nimic! Da' era să mă răstorni!

Serios? Era s-o răstoarne? I-auzi! Şi-o prinsese-n braţe, de n-o dărâmase? La viteza cu care năvălise în bucătărie... Safira se apropie, cu tava cu paharul lui de şpriţ... Paharul era perfect - aburit, aşa cum îi plăcea lui să savureze şpriţul. Numai că năvala lui Cornel vărsase un pic pe şerveţel. Vedea clar dâra de lichid... Safira aştepta, oferindu-i şpriţul...

- Nu; azi nu.

Era uimită! Se ridică şi se mută la masă:

- M-am hotărât, brusc, să renunţ la tabietul ăsta. Aşa că eu nu beau.

Nevasta lui era descumpănită... Cornel intră, cu coşul cu pâine, aşa că ridică vocea:

- Copii! La masăă!

Cornel se dusese să mai aducă cine ştie ce... Safira îl privea lung şi nu înţelegea de ce bărbatul ei nu mai considera "sănătate curată" un pahar de şpriţ înainte de masă... Îi zâmbi cu înţelegere:

- Bea-l sau aruncă-l. Că eu nu mai beau alcool.
- ... Pot să te-ntreb de ce?
- Pur şi simplu, m-am hotărât să mă las! Ce, nu s-a mai pomenit aşa ceva?

Nevasta lui aproba şi zâmbea... Cornel intra, cu castronul plin-ochi cu grătar delicios...

- Hai - bea-l sau aruncă-l! Şi hai la masă!

Safira alergă cu paharul în bucătărie... iar Cornel zâmbi:

- Să ştii, şefule, că ai luat o decizie bună.
- Ştiu, mă! Toate deciziile mele sunt bune! Că de-aia sunt şef!

Râdeau amândoi. El râdea şi se gândea...

Se gândea că planul lui mergea tot mai bine! Safira nu se gândise să-i ofere lui Cornel paharul. Îl "receptase" ca fiind "paharul bărbatului ei" - şi nu-l dăduse celui care-o păzea zi şi noapte. Mămica lui îl privise azi lung din cauza tristeţii din sufletul lui, nu din cauza legăturii dintre Cornel şi Safira. Observa însă că erau pe drumul cel bun! El o să fie foarte ocupat cu cazinourile - şi cu recrutarea de cărăuşi. Deschideau o rută nouă, în ţara de baştină a mafiei, aşa că trebuia să fie foarte atent pe cine angaja! În plus, cele patru cazinouri nu trebuiau să fie în Bucureşti. Plănuia să se extindă şi în alte oraşe. Trebuia să discute întâi cu Ştefan; dar el unul se gândise la Suceava, Deva, Alexandria şi Slobozia. Oraşe nu foarte mari, adică "cu locuri libere". Nu erau singurii interlopi din România care "păstoreau" stabilimente de soiul ăla. Trebuia să obţină unele aprobări, să stabilească anumite cote de piaţă...

Bufni în râs şi se servi cu două fripturi mari:

- Ştefan are o vorbă nouă: afacerile astea nu-s aşa simple cum crede lumea!
- Să ştii tu!

Cornel era foarte destins; Safira încă îl privea mirată... Las' că se lămurea ea! Oricum, el n-o să mai bea decât de trei ori în viaţă: o dată, la "petrecerea burlacilor". A doua oară, o să bea la logodnă. Iar a treia oară... A treia oară, o să bea pentru cel de-al treilea copil al lui. Şi-atât! În locul ăla unde vor ateriza ei, nu exista "marjă de eroare". Şi cum se cunoştea bine, prefera să nu rişte vreodată să nu poată judeca drept din cauza lichidului din pahar.

- Auzi, Diamante? A auzit Cornel un banc bestial. Ia zi-i, Cornele, bancu' ăla de mi l-ai zis mie ieri!

Ia - că îi zicea şi bancuri! Ce drăguţ din partea lui! Îl privea drept şi aştepta bancul; copiii râdeau şi ei, semn că fuseseră de faţă atunci când Cornel îl spusese prima oară...

Aa, un banc cu Bulă! Bun! Ia să fie atent - că bancurile cu Bulă erau reuşite! Deci Bulă se ducea la şcoală într-o dimineaţă, când...

Tresări şi se grăbi să scoată telefonul oficial - avea un mesaj! Amuţiseră toţi...

Ştefan

Mobilul special vibră scurt în buzunar. Le făcu tinerilor semn că are treabă două-trei secunde...

Diamant îi trimisese un mesaj.

"Primesc veste de la puradeii din Nisa că o anumită persoană se îndreaptă spre un anumit heliport."

Deci Jun aflase că familia regelui era la adăpost şi se ducea la Cannes, să-şi tragă fratele mai mic de urechi. Mm, ce-i plăceau veştile astea! Da' dacă-i distrugea frumuseţe de vilă...

Dacă-i distrugea frumuseţe de vilă, el va avea grijă să-l pună să plătească renovarea. Că războiul va fi lung - şi nu va fi câştigat prin abandon, ci la puncte! El puncta de zor, în cadenţă de mitralieră... Minunat!

Îi făcu Rebecăi semn să vină la el. Îi arătă mesajul şi-i şopti la ureche:

- Sună-l pe Vasilică.
- Imediat.
- De pe "special".
- Evident.

Aşa. Bun! Reveni spre băieţi - iar cel mai solid dintre ei se grăbi să reia discuţia:

- Cu cei până-n 500.000 e simplu. La ceilalţi însă mă tem că o să avem probleme.
- Nu neapărat. Cu ceilalţi, puteţi negocia o reeşalonare. Dacă dau jumătate din sumă în 24 de ore, primesc o lună păsuire - cu condiţia ca luna următoare să achite tot.
- Şi dacă nu achită?
- Dacă nu achită, trecem la ultima fază. Ăla micu' se mută de-acasă.

Îl priveau lung... Adăugă:

- Se mută acolo unde ştim noi. Şi stă acolo până-şi achită părinţii datoria. Dar până la asta mai e. Momentan, vom inventa "insolvenţa". Ştiţi ce-i aia?

Evident, nu cunoşteau termeni economici. Ei erau mai practici, aşa...

- Insolvenţa este imposibilitatea unei persoane sau a unei companii de a-şi mai achita datoriile. Atunci când o persoană intră în insolvenţă, i se pune poprire pe venituri. Aşa şi voi; o să vă aşezaţi între datornic şi sursele lui de venit şi-o să primiţi ceea ce-aveţi de primit. Va trebui însă să fiţi foarte atenţi şi foarte bine informaţi. Şi să vă aşezaţi între el şi absolut toate veniturile lui. În plus, în caz de insolvenţă, unul dintre voi se face asistentul lui - şi doarme cu el în casă, răspunde la telefonul lui, citeşte primul faxul şi emailul... Ştiţi voi...

Ei aprobau, rânjind cu toţi dinţii, iar Rebeca se apropia de el... Tânăra îi şopti la ureche:

- A fost încântat de veste. Are doi tineri alpinişti, pe care îi trimite chiar acum la treabă.

Deci Vasilică trimisese doi dintre specialiştii în intrări prin efracţie ca să-i obţină "documentarea". Perfect! Cu cât obţinea mai repede imaginile, cu atât mai bine! Regina şi copiii erau undeva în Paris, singuri, nepăziţi, neprotejaţi... De la Cannes nu primise încă nici o veste...

Roşcata

Ştefan se plimba încet prin cameră. Şeful ei era îngrijorat. De-un sfert de oră, de când se întorseseră de la întâlnirea cu băieţii lui Leonard, omul ăsta se plimbase încet prin cameră, de la uşă până la fereastră şi-napoi...

Ea stătea la masă. Urmărea ceasul din dreapta jos; la fiecare minut, apăsa butonul. De fiecare dată, mesajul era acelaşi: "No new messages". Se muta pe yahoo, unde rezultatul insistenţelor ei era acelaşi...

Tresări, speriată ca la balamuc - telefonul oficial începuse să sune! Ştefan se aşeză lângă ea, o trase aproape de el şi răspunse:

- Da, Aleodoare.
- Noi am terminat aici. Maşina e pe platformă, asigurată bine, şi în cinci minute porneşte spre Bourges.
- OK. Porneşti şi tu cu ea - şi rămâi la conac. Da' să-l suni pe Luis acum şi să-i zici că pregătească o poieniţă simpatică, rustică...

Aleodor începu să râdă; şi şeful ei râdea, deşi ea simţea cum tremurul piciorului lui făcea masa să trepideze...

- Bineînţeles!
- Iar de pozat bijuteria o să mă ocup eu, când trec pe-acolo.
- Chiar voiam să te întreb dacă regina vrea poze!
- O să vrea - doar că momentan nu-i stă mintea la asta, aşa că nu mi-a zis nimic. Săptămâna viitoare vin şi eu la conac - şi-o să-l pozez pe îndelete.
- Am înţeles. Regina are mail?
- Încă nu. Va avea, atunci când va ajunge la locul stabilit. Oricum, pozele i le voi duce personal. Îţi dai seama că săptămâna viitoare n-am să mă mai pot abţine...
- Îmi dau seama...
- Abia aştept să-i văd!
- Îmi dau seama că şi ei abia aşteaptă să te vadă!
- Şi să vezi ce bine-or să prindă pozele cu BMW-ul! Fii atent! În poieniţa aia, să-i zici lui Luis să pună o masă de lemn, patru scaune gen taburet, un leagăn de lemn pentru copii şi nişte pitici de grădină.
- Oo, o să fie minunat! Cred c-o s-o amuze ideea grupului statuar cu BMW!
- O să râdă cu lacrimi! Şi-o să adore BMW-ul din grădină! Presimt că o să se-apuce să dea o tură cu el prin curtea conacului!
- Adevărul e că are loc acolo să facă şi drifturi!
- Şi drifturi, şi liniuţe, şi hai că am luat-o razna amândoi! Porniţi la drum, că se face târziu. Dacă e ceva, mă suni.
- Bineînţeles.
- Vorbim.
- Vorbim.

Şeful ei apăsă butonul roşu şi oftă greu:

- Scrie-i Adinei un mail. Să-l pună pe Luis să aleagă o poieniţă de vreo 20 de metri pătraţi, în apropierea conacului. Acolo o să ajungă, în noaptea asta, BMW-ul cu flori. Să-l parcheze frumos într-o parte a poieniţei ăleia. Iar până luni, să meşterească o masă de lemn cu patru scaune gen taburet şi-un leagăn. Şi să comande nişte pitici de grădină. Vreo 20...

Îl privea lung, mirată... Ştefan şopti:

- Dacă fac ceea ce aud ei că spun că fac, chinezii or să mă creadă. Şi n-or s-o mai caute. Dacă însă eu vorbesc prostii la telefon, or să dubleze şi echipele de căutări, şi recompensa.

Corect! Trase laptopul şi începu să apese tastele, repede-repede...

Isamu

Acum era acum! Jun tocmai ieşise pe uşă. Aveau şedinţă - îl auzea ordonând chiar acum ca şefii de echipă să intre în living. Avea un gol imens în stomac şi-şi simţea tâmplele zvâcnind. De la nouă jumate, de când intrase pe uşa vilei, fratele lui nu scosese nici un cuvânt; doar îl dăduse pe Cheng la o parte de la calculator şi tastase, citise, tastase, citise...

Liniştea asta era îngrijorătoare. Liniştea asta prevestea o răbufnire teribilă. Presimţea că azi se va certa rău de tot cu el! Presimţea că azi...

Jun trebuia să-şi accepte înfrângerea. Asta era cel mai greu - mintea lui Jun accepta greu gândul că pierduse bătălia. De-asta era fratele lui atât de apreciat de China - pentru că nu se lăsa. Şi dacă era jos, la podea, ciuruit şi tăiat şi sângerând şi dându-şi sfârşitul, el tot căuta cu privirea o armă! Iar ultimul lui gest era tentativa de a-l ucide pe oponent! Stilul ăsta de "luptă până-n pânzele albe şi înapoi" le plăcea şefilor. De-asta nu-l urecheaseră cine ştie ce până acum...

Cheng tăcea. Nu se mai întorsese la calculator; rămăsese pe canapea. Buldogul îl privea lung şi tăcea... Uşa biroului era întredeschisă, aşa că auzea zgomotele de la parter... De ce-l privea aşa?

- Şedinţă! Toată lumea în living!

Ei, da! Ăsta era Jun! Ăsta era fratele lui mai mare! Răcnetul probabil c-o făcuse pe Isabelle să se repeadă sub pat... Se ridică şi-i făcu semn lui Cheng s-o ia înainte. Simţea, brusc, nevoia de-a rămâne ultim-

ul. Se gândea, brusc, la un gest radical din partea fratelui mai mare...

Şefii de echipă erau în living. Se aliniaseră frumos în dreptul plasmei - în faţa canapelei. Şase oameni, toţi "unul şi unul", specializaţi în diverse acţiuni de complexitate mare şi fineţe maximă, îşi priveau şeful cu teamă...

Jun fuma. Se sprijinise de stâlpul de rezistenţă care despărţea canapeaua de restul livingului; privea masa de sticlă şi fuma... tăcut... Cheng se opri lângă ultimul şef de echipă, în rând cu ei. El se opri lângă fratele lui. Care răcni din tot sufletul:

- Idioţilor!

Măiculiţă, ce urlase! Îl speriase şi pe el! Simţea că-i ţiuie urechea - iar răcnetul ăla fusese doar introducerea...

- Dobitocilor! I-au scos din Franţa! I-am pierdut! Dobitoci incapabili ce sunteţi! Unde e familia Ionescu acum? Unde e, mă? Unde?

Cheng se grăbi să răspundă:

- El a fost în Italia, azi-dimineaţă. Poate fi acolo. Ştie că noi n-avem acces acolo şi...

Jun făcu doi paşi mari-mari de tot şi-şi luă buldogul la palme:

- Şi cum de-a ajuns acolo, mă? Ultima oară a fost văzută la Gara din Paris! Cum a ajuns din nordul Franţei, în sud-estul ei? Ai? Cum aţi supravegheat, mă, graniţele? Cum aţi urmărit listele alea de îmbarcare? De ce plătesc atâţia oameni, mă, dacă voi vă pişaţi pe informaţiile lor? Unde v-a fost mintea, mă, în timp ce nenorocitu' ăla şi-a ajutat familia să fugă?

Cheng nici nu clipea! Încasa palme ca un manechin de silicon! Nu schiţa nici un gest, nici o grimasă, nimic! Stătea drepţi, "regulamentar", şi încasa loviturile alea...

Brusc, Jun făcu un pas în stânga - şi trecu la pălmuirea minuţioasă a celorlalţi:

- Voi unde-aţi fost, mă? Cum de n-aţi găsit-o în Puget-Théniers? De două ori aţi trecut pe-acolo! De două ori aţi scormonit prin munţii ăia! Cum dracu aţi scormonit, mă? Ce dracu aţi făcut, mă? Mă! Voi sunteţi şefi de echipă? În echipa mea? În armata mea? Sunteţi nişte rahaţi, mă! Nu sunteţi în stare să găsiţi o casnică răsuflată cu doi copii de mână! Ce zic eu - nu sunteţi în stare nici măcar să împuşcaţi un ţigan nenorocit!

Gata! Răcni, din toate puterile lui:

- Nu e un ţigan nenorocit!

Fratele lui să răsucise imediat - şi-l privea acum pe el, cu ochii bulbucaţi şi chipul schimonosit de furie! Continuă, coborând doar puţin tonul vocii:

- E un conte al dracului de deştept! Şi de norocos! Şi de bine informat! Ăsta o să-ţi semneze ţie sentinţa - că te-a mâncat în fund, şi te-ai scărpinat rău de tot!

Jun porni cu paşi mari spre el. Era vineţiu la faţă. Era vineţiu şi bulbucat şi strângea pumnii chiar acum! Iar el era pregătit să-şi încaseze papara - şi n-o să clipească nici el!

Cheng întoarse scurt capul şi-l privi drept. Într-o fracţiune de secundă, observă dârele roşii de pe obrazul drept - şi realiză că, de data asta, trebuia să se schimbe ceva! De data asta, el, Isamu Chèn, o să schimbe ceva!

Jun trase braţul spre spate - ca să-l lovească cu dosul palmei drepte! Ca să-l zgârie şi pe el cu inelul! Prea bine! Ridică braţul drept într-o mişcare largă şi devie lovitura. Şi cum mâna lui dreaptă era în poziţia ideală, profită de asta - şi-şi pălmui fratele.

Şi-acum aştepta - că nu voia să-şi forţeze norocul plesnindu-l şi cu dosul palmei... Jun Chèn se albăstrise... El îl sfida, din priviri - şi era pregătit să moară de gloanţele fratelui lui, la fel cum era pregătit să pareze următoarea lovitură şi să-l mai pălmuiască o dată...

Jun şopti:

- Aşteptaţi-mă la maşini.

Vedea siluetele grăbindu-se spre glasvand. Cheng îl privea lung, drept; el îşi privea fratele şi se întreba dacă va fi nevoit să-l plesnească din nou...

Jun făcu un pas în stânga şi-l ocoli. Fratele lui se ducea glonţ la scară... Îl invită pe Cheng să-şi urmeze stăpânul; şi urcă şi el. Acum era acum! Dacă Jun îşi amintea de pistolul din primul sertar, putea spune că murise înainte să-şi ia adio de la Liwei...

... Uşa biroului era încuiată! Oo, ce minune! Jun n-avea card de acces! Cheng se grăbi să scoată cardul; iar Jun i-l smulse din mână şi... Şi i-l întinse lui! Măi, să fie! Era o şmecherie acolo... Hm!

În fine! Le deschise uşa şi-i urmă. Şi se grăbi să ocolească biroul şi să se aşeze în scaunul lui Ştefan - adică aproape de *katana* şi de pistol. Şi-acum aştepta...

- ... Deci tu zici că ăsta o să-mi semneze mie sentinţa...

Aprobă scurt cu capul; şi cum Jun folosise un ton normal acum, îi răspunse pe un ton normal:

- Da. Pentru că ăsta, cum îi zici tu, nu moare când vrei tu; moare când vrea el. Iar dacă te-ai luat de familia lui, să fii sigur că ţi-ai semnat sentinţa. A bătut palma cu Externele române; şi-acum, că şi-a salvat familia, în maximum o săptămână firmele tale or să piardă toată piaţa din România. Fiindcă ai avut tu gărgăriţe-n cap!

- Eu pe individul ăsta îl împuşc personal!

- Tu? Pe el? Tu pe individul ăsta o să-l plăteşti de nou! Şi-o să ajungi să-i pupi mâna, ca să-ţi scapi copiii!

Jun începu să râdă; se încruntă şi scrâşni printre dinţi:

- Ştii ce nu pricepi tu? Ştii de ce el scapă de fiecare dată şi tu nu? Tu dai banu' şi pleci; şi uiţi că te-a ajutat cineva vreodată. El, dacă-i sună telefonul, pune mâna pe cuţit şi-şi ajută tovarăşii. De-aia îl ajută toţi; de-aia îl protejează. El plăteşte tot ce-are de plătit şi se bagă în prima linie pentru tovarăşii lui. Iar tovarăşii lui îl plătesc cinstit şi corect şi sar în faţă pentru el. Nu ca tovarăşii tăi!

Fratele lui scoase pachetul cu ţigări din buzunar:

- Mie nu mi-a plătit niciodată serviciile.

- Nici tu pe-ale lui. Aţi fost chit, să ştii! Cât a dat, atât a primit - nimic mai mult sau mai puţin.

- Mie nu mi-a dat aşa, când am calculat. Aşa că o să-l caut şi-o să-i cer restanţa - firma şi conturile. SAF Consulting.

- Şi-o să obţii un glonte-n frunte!

Jun râdea... El nici nu zâmbi măcar:

- Ai mare grijă cât lungeşti războiul ăsta! Ai văzut cât de repede şi-a revenit, după atentat? Ai văzut ce-a ieşit la Lyon? Ai văzut ce-a ieşit la Orléans? Aşa va ieşi peste tot! O să fim sufocaţi de oamenii lor, or să ne tragă clapa şi-or să câştige puncte după fiecare bătălie dând câte-o chermeză la un restaurant de lux! Iar toate astea se-aud până-n China! Ai să vezi - ai iscat un război infernal, de pe urma căruia nu vei câştiga nimic!

- Ba voi câştiga; pentru că voi pune până la urmă mâna pe nevasta şi copiii lui. Şi-atunci o să vină singur în faţa mea! Şi-o să-şi bage cuţitul ăla în inimă, în faţa lor! Că aşa îi spun eu!

- N-o să pui niciodată mâna pe nevastă-sa. Şi nici pe copii. Ai să vezi. Prietenii or să-l ajute şi n-or să-l trădeze niciodată. N-o să reuşeşti decât să consumi resurse şi nervi şi draci şi să scoţi juma de China din sărite! Să nu uiţi niciodată că Ştefan îţi ştie slăbiciunea. Dacă tu nu plăteşti cât trebuie, unde trebuie, ai probleme. El a bătut palma cu Externele - e mult mai acoperit decât era pe vremuri. Nu mai are nevoie de umbrela ta - are o umbrelă puternică! Politică! O să înceapă să ne "lucreze" transport după transport. O să ai un milion de containere care ruginesc prin mai toate porturile lumii! Că nu ţi le duce nimeni! Atunci să te văd, cum te descurci cu China! Atunci să văd de unde scoţi bani ca să-ţi plăteşti protecţia!

Jun ridică din nou tonul:

- Şi ce propui, mă? Să-l caut şi să-mi cer scuze?

- E prea târziu pentru asta. L-ai trădat; ai încercat să-l omori. M-ai băgat şi pe mine în căcatul tău. Dacă vreodată o să te ierte şi-o să accepte să-ţi transporte căcaturile, n-am să mai fiu eu la butoane. Ai dinamitat totul.

- Ba tot tu o să fii la butoane, prostule! Că şi el trebuie să mănânce o pâine! Şi cea mai bună pâine, noi o facem!

- El n-are nevoie de căcaturile tale chinezeşti; el mănâncă cozonac de UE. Şi are îndeajuns de mult cozonac de-ăsta cât să dea şi la alţii - că are cazinourile, care-s pe numele şi pe puterea lui, şi pe-alea

nu i le ia nimeni. El face acolo caşcaval cu documente, cum zicea nevastă-sa - cel mai bun caşcaval din lume! Şi nimeni, sub nici o formă, nu-ţi va permite să schimbi tu patronul fabricii de caşcaval.

- Şi ce încerci să-mi sugerezi? Ce zici tu că ar trebui să fac eu acum?

- Nu mai ai ce să faci; ai distrus deja tot ce se putea distruge. Du-te înapoi, la Nisa - şi ia-ţi şi sluguliţa cu tine. Şi roagă-te să nu te trezeşti, într-o dimineaţă, cu familia spintecată alfabetic pe peluza casei.

Fratele lui fuma şi-l privea lung; el îl privea lung, cu calmul împietrit pe chip...

Mâna fratelui lui stinse ţigara în scrumieră:

- OK. Să zicem că noi ne întoarcem la Nisa. Tu ce-o să faci?

- Nu. Nu "să zicem". Voi doi vă întoarceţi azi la Nisa - şi nu vă mai apropiaţi nicicum de el sau de familia lui. Eu o să încerc s-o contactez pe ea - care, dacă a ajuns în ascunzătoarea aranjată de el, o să plângă, o să se descarce şi-o să se calmeze. Ea e mai abordabilă decât el. În orice caz, o să-l contactez şi pe el. O să încerc să-l liniştesc cumva; o să-i spun că te-ai întors la treaba ta, iar războiul s-a sfârşit. Vestea asta o să-l facă să râdă în hohote; dar ceva îmi spune că, după ce-o să râdă, o să ceară informaţii despre ce s-a întâmplat aici în lipsa lui. O să-şi verifice conturile - şi pe-alea ale SAF Consulting, şi pe-alea personale...

Jun nu părea deloc convins de ceea ce spunea el acolo... Continuă totuşi:

- În cel mai fericit scenariu, Ştefan se întoarce şi vă reluaţi colaborarea. În cel mai nefericit scenariu, tu eşti rechemat în China iar eu sfârşesc la cimitir, lângă Fei-Yen şi Liwei. Undeva între limitele astea e viitorul...

Fratele lui îl privea lung... Era serios; îl măsura, îi studia trăsăturile... Jun şopti:

- Tu nu vrei, mă, să fii şef? Tu nu vrei să stăpâneşti toată Europa de Est? Tu nu vrei să le spui tu oamenilor ce să facă şi ce nu? Ţie-ţi place să fii sluguliţa unui ţigan?

Clătină încet capul, lăsându-şi toate sentimentele să emane prin zâmbetul amar al buzelor:

- N-ai vrut niciodată să deschizi ochii şi să-l priveşti drept. Ai preferat să-l categoriseşti după arborele genealogic şi-atât. E un om. E un suflet mare. Atât de mare, încât s-ar putea să-ţi cruţe copiii.

- Să înţeleg deci că nu vrei să fii şef în locul lui.

- Nu.

Şi-acum Jun va exploda din nou... Ciudat - fratele lui îi vorbi pe acelaşi ton calm:

- Atunci faci ce vrei. Dar fă cumva să-l ţii pe ţiganul ăsta departe de mine; iar dacă îl convingi cumva să se întoarcă, anunţă-l că se va descurca fără umbrela mea. Şi fără avioanele mele şi fără oamenii mei şi fără să rostească numele meu. Eu nu mai vreau să aud de el. Şi nu mai vreau să aud nici de tine.

Cum-cum? Jun făcu un pas spre el:

- Ştii ceva? O să plec acum; o să mă întorc la Nisa, la treburile mele. Tu stai aici şi gândeşte-te bine ce vrei să faci! Da' bine de tot! Acum, văd că munceşti în continuare pentru firma lui; şi-i virezi în continuare comisionul. Ştiu că o să-l cauţi până la urmă - şi ştiu ce-o să-i spui, atunci când o să-l găseşti. Da' eu atât îţi spun - gândeşte-te bine ce-i spui! Dacă tu decizi să-l aduci înapoi aici şi să te aşezi iar sluguliţă sub papucul lui, poţi să uiţi că eşti fratele meu!

Serios? Chiar vorbea serios?

Fratele lui se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Cheng îl privea lung...

Jun chiar vorbise serios?

- Hai odată! Hai, că ne grăbim!

Buldogul îi zâmbi scurt şi se grăbi să iasă!

Adică Jun chiar vorbise serios?

Sări în picioare şi se grăbi să-i urmeze! Cobora repede, pentru că îi auzea în living...

Şi uite-i cum ieşeau din vilă! Uite maşinile cum se pregăteau de plecare! Se apropia grăbit de glasvand... Uau! Uite chinezii cum se adunau de la gard! Uite-i cum cărau, în pas alergător, lăzile mari cu arme şi uniforme şi toate celelalte! Nu-i venea să creadă!

Se opri înainte să iasă din vilă - că asta era...

Uau!

Înfipse scurt mâinile în buzunare. Jun îl privea lung; el îl privea lung pe Jun şi-i transmitea, prin toată fiinţa lui, că prefera să rămână "sluguliţă" sub papucul lui Ştefan decât să ajungă şef alături de fratele nebun...

Jun Chèn urcă pe bancheta din spate a BMW-ului. Cheng urcă pe scaunul din faţă. Maşinile se puneau încet în mişcare... Lui tot nu-i venea să creadă... Curtea se golea cu repeziciune... Lui nu-i venea să creadă...

Şi uite-l şi pe Claude, mâna dreaptă a lui Gilles, cum se apropia grăbit de el! Era uimit bietul om! Avea 38 de ani, dar tot nu putea spune că le văzuse chiar pe toate... Deschise glasvandul şi aşteptă; bărbatul luă poziţia de drepţi:

- Dl Chèn a părăsit incinta.

- Bine.

- O dată cu el, au părăsit incinta şi bodyguarzii chinezi.

- Bine.

Era privit lung... Îl privea lung... Claude era perplex... Decise să-l dezmeticească - şi să-l şi informeze:

- Încuie poarta - că nu se mai întorc. Iar dacă se întorc totuşi, nu intră fără aprobarea mea.

Pe chipul lui Claude apăru, vie, speranţa... şi dispăru aproape imediat, lăsând locul calmului "de serviciu":

- Am înţeles.

- Şi reorganizează oamenii, astfel încât să asiguraţi corespunzător perimetrul. Dacă mai ai nevoie de personal pentru asta, mă anunţi - ca să sun la firmă şi să solicit oameni.

Primi o aprobare cu capul... Cam atât avusese de spus; aşa că închise glasvandul şi-l încuie. Luă telecomanda, apăsă butoanele... Acum erau baricadaţi în vilă. Se grăbi să urce treptele şi ciocăni corect la ultima uşă de la etajul unu. Isabelle întrebă imediat:

- Cine e?

- Isamu.

Tânăra alerga să-i deschidă... Uau - da' ce speriate erau! Amândouă erau roşii ca doi raci opăriţi bine şi tremurau în ultimul hal! La naiba! Îi auziseră răgind unul la celălalt în chineză şi-şi închipuiseră că, gata - le executau şi le îngropau undeva în fundul curţii! Încercă să zâmbească:

- Din seara asta, Cheng nu mai ia masa cu noi.

O secundă, două... Emilie răsuflă uşurată; Isabelle îşi acoperi gura cu degetele...

- O să vă rog să rămâneţi interne - pentru că războiul nu s-a terminat. Eu vă garantez că aici sunteţi în deplină siguranţă. Dar dacă nu vreţi să rămâneţi aici, eu n-am să vă împiedic să vă întoarceţi la familie. Decizia vă aparţine. Noapte bună.

Se grăbi să intre în birou; se aşeză pe canapea...

Trebuia să facă curat aici! Camera asta era mizerabilă rău! Poate-l ajuta Isabelle mâine... dacă nu decidea să plece...

Era mie-n sută sigur că Jun nu va ceda victoria aşa, cu una-cu două! Planul lui fusese clar - eliminarea contelui şi acapararea întregii lui averi. Odată ce declanşase planul şi pusese lunetistul să apese pe trăgaci, Jun nu se mai putea opri! Jun va încerca să meargă până la capăt - şi să-l omoare pe conte. Nu mai era vorba nici despre avere, nici despre avansarea lui, nici despre servicii neplătite; era vorba despre onoare şi despre principii. "Marele" Jun Chèn nu se putea împiedica într-un amărât de conte...

Aşa că fratele lui o să tot încerce să-l omoare pe Ştefan. Tentativele vor eşua - pentru că pe Ştefan îl protejau persoane influente, aşa că lichidarea lui ieşea deja din discuţie. În schimb, fiecare tentativă va mai întinde un pic nervii şi aşa greu încercaţi ai regelui aurarilor. Jun o să-l tot râcâie, iar Ştefan o să răbufnească... Iar lupta va fi inegală... Iar el o să pice din nou la mijloc, deşi o să fie singurul care chiar n-o să aibă de-a face cu lupta...

Tocmai "se poziţionase" în războiul ăsta în rolul chiorului care

încasa capacele. Pe Ştefan nu-l putea urmări; iar dacă Jun îi va "tăia" accesul la interceptările profesionale, îl va putea asculta pe conte doar sporadic, atunci când se va afla într-un oraş îndeajuns de mare ca să ascundă o dubă cu aparatură. Nu va mai şti nici mişcările lui Jun - care nu se va apuca tocmai acum să-i spună lui unde-o să se ducă şi de ce! În schimb, ambii combatanţi aveau la dispoziţie un ins pe a cărui spinare îşi puteau vărsa nervii - fratele mai mic al lui Jun Chèn. Ştefan o să-l ameninţe pe el, Jun o să-l ameninţe tot pe el...

Şi cum Jun Chèn era foarte bine cunoscut ca fiind viclean, se aştepta să descopere că fratele lui putea încasa palme în faţa subalternilor - cu condiţia ca din chestia asta să câştige ceva. Şi anume, liniştea fratelui lui mai mic. Putea încerca să-i lase lui senzaţia că "scăpase"; ştia deja că el o să-i contacteze pe Ştefan şi pe Ana. Putea să-l ţină sub supraveghere; şi imediat cum unul dintre ei se va apropia de el, putea apare un lunetist... Era foarte posibil ca Cheng să-şi fi strecurat anumite programe şi anumiţi viruşi în reţeaua informatică din vilă. Aşa că mâine o să schimbe parola de la server. Iar săptămâna viitoare, dacă lucrurile nu se vor schimba nicicum, poate o să rişte şi-o să aducă un informatician foarte bun, care să se ocupe un pic de reţeaua asta. Şi, în rest, va fi foarte, foarte atent atunci când va încerca să-i contacteze pe Ştefan sau pe Ana! N-avea voie să greşească... N-avea voie să se lase folosit pe post de momeală pentru conte şi contesă...

El putea să-i salveze. Tot el putea să-i şi ucidă...

Se întinse pe canapea şi închise ochii - îi era somn...

Ştefan

Tresări şi deschise ochii. Roşcata şopti:

- E un mail.

Exact! Se grăbi să se ridice şi se aşeză la masă. Şi "constată" mesajul de la Aleodor, cu ataşament cu tot...

"Salut.

Ai în ataşament înregistrarea audio şi transcriptul în română. Discuţia s-a ţinut în living, după care fraţii Chèn şi Cheng au urcat în birou. Trebuie să ştii că, după discuţia din birou, Jun Chèn a plecat, împreună cu Cheng şi toţi oamenii lor, iar Isamu a rămas la vilă doar cu bodyguarzii francezi. I-a reorganizat imediat astfel încât să asigure tot perimetrul doar cu ei, după care a coborât obloanele. Pare că s-a culcat.

Aleodor"

Adică... Adică, cum? Jun discutase cu Isamu, după care îşi luase oamenii şi buldogul şi plecase? Nee... Îşi rosti invitaţia în romanes:

- Ia vino, fă, încoa şi zi-mi ce înţelegi tu din scrisoarea Părintelui!

Rebeca se repezi şi-şi trase scaunul lângă el. Citea şi ea repede-repede... Relua şi ea repede-repede...

- ... Păi cum adică, şefu'? Am câştigat războiul?

- Nu - n-are sens să renunţe atât de repede, din atât de puţin! Ăsta nu renunţă nici pe patu' de moarte! Altul e şpilul...

Avea ca ataşamente un fişier audio şi-un transcript. Deci discutaseră în chineză. OK - transcriptul întâi! Îl deschise şi începură să citească amândoi... Rebeca şopti:

- Măiculiţă, ce copt a fost chinezu'!

Aproba încet şi citea... Şi se încrunta pentru acel "casnică răsuflată"... Hm! "Ţigan nenorocit"? Nici nu era de mirare că-şi permisese să-i tragă gloanţe-n cap! Jun Chèn iubea şi ura la fel - adică maxim. Pe el nu-l iubise niciodată. Rebeca se încruntase rău şi ea... Degetul ei arătă spre ecran:

- Aici oare cine pe cine a pocnit?

- După cum merge transcriptul, cred că Isamu şi-a pălmuit fratele mai mare.

- Aşa zic şi eu - că uite ce mult vorbeşte ăla înainte de palme! Şi uite, vezi? Isamu zice de tine doar cu numele "conte"! Ăsta ştie ce-i aia respect!

- Ăsta ştie că vila e filată discret de francezi şi tot ceea ce se şopteşte acolo, în afara biroului, este imediat imprimat pe bandă magnetică. Ştie şi că Aleodor are contacte strânse cu omologul lui francez... În orice caz, l-a pocnit pe frati-su în faţa oamenilor. Uite, aici Jun le zice subalternilor să iasă...

Şi cam atât fusese transcriptul ăla... Împinse laptopul spre ea şi-şi aprinse o ţigară. Rebeca îşi aprinse şi ea una:

- Şefu' ştii ce mă gândeam eu?

- Ce, fă?

- Mă gândeam că i-am prostit. Adică şefa i-a prostit cu BMW-ul şi Cherbourgul şi Marea Britanie, iar tu i-ai prostit cu telefoanele pe care le-ai dat. Jun ăla era prea opărit, ca să cred că a făcut show doar pentru urechile francezilor şi-ale noastre! Eu sunt sigură că chinezu' ăla e ferm convins că am reuşit să-ţi recuperăm familia şi-am pus-o la adăpost. Şi nu cred că se mai întoarce acolo, la vila ta.

- Se va întoarce măcar o dată, sub formă de vizită. O să-l lase pe frati-su să se calmeze, timp în care va drege propriile afaceri; după care o să apară în vizită cu flori şi bomboane şi zâmbetul pe buze...

- Auzi, şefu'? Eu mă gândeam că ăştia doi au atâta tupeu că sunt în stare să te cheme înapoi, la vila din Cannes!

- N-o vor face niciodată. Sunt orgolioşi amândoi.

- Şi-atunci, tu ce zici? De ce au avut discuţia asta?

- Pentru că Jun îl crede pe Isamu puturos şi nemotivat. Aşa că acum l-a lăsat şef singur-singurel. Indiferent de rezultatul perioadei petrecute în vilă şi pe lângă ea, chinezul se va întoarce cu prima ocazie când fratele mai mic va spune "ajutor".

- Se va întoarce, îl va căpăci corespunzător, îl va ajuta şi-i va lăsa nişte "ajutoare".

- Vezi că ştii?

- Nici nu-i greu! Chinezul ăla nu-i complicat...

Ba era extrem de complicat - numai că nu ştia ea asta! El, de exemplu, se căznea să anticipeze următorul pas al lui Jun şi nu reuşea...

- Şi mai e o chestie. Dacă noi am aflat, din mai multe surse, că Isamu nu marşează la planul lui Jun, să fii sigură că şi Jun ştie chestia asta. E posibil să se fi certat cu el ca să-i lase impresia că gata, s-a retras din socotelile lui şi-l lasă să stea sluguliţă la mâna ţiganului nenorocit. Ştie că Isamu va încerca să mă contacteze. Probabil mizează pe faptul că va şi reuşi. În secunda doi, va trimite doi oameni discreţi, cu puşcă cu lunetă şi dispoziţie clară să-mi ochească fruntea sau ceafa. Că n-am inventat eu şmecheria, să ştii!

Rebeca aproba încet...

- Jun Chèn nu se predă nici pe patul de moarte. Acum, cred că stă în cumpănă - şi nu e foarte sigur că familia mea a părăsit Franţa. Ştie că are oameni pricepuţi. Ştie că graniţele sunt supravegheate corespunzător. Pe de altă parte, noi am fost ieri în Italia. Poate-a aflat deja că am închiriat pământ acolo; oricum, va presupune că puteam aranja ascunderea familiei mele acolo, unde el nu are acces, prin mijlocirea şi cu ajutorul unor oameni foarte bine pregătiţi în chestii de-astea. Dar mă cunoaşte bine - ştie că nu-mi pot încredinţa familia pe mâinile unei persoane pe care-am cunoscut-o ieri-alaltăieri! Aşa că va trebui să-i demonstrăm că nu l-am trombonit. Zilele astea, o să luăm un elicopter şi-o să mergem val-vârtej peste un bun prieten de-al meu. Care-mi va pune la dispoziţie o vilă retrasă, foarte bine păzită, foarte bine "sigilată"... Unde eu o să mă duc cu flori şi jucării şi tu o să rămâi la uşă vreo două ore...

Pe chipul Rebecăi înflorise un rânjet fericit, plin de satisfacţie...

- În orice caz, nu facem nimic şi nu spunem nimic. Şi nu schimbăm nimic din planuri şi ordine. Cearta asta a avut loc în living, în prezenţa subalternilor lui Jun. După ce Isamu şi-a pălmuit fratele, Jun i-a dat pe toţi afară. Dar discuţia nu a continuat în living, deşi normal era să-i dea afară tocmai ca să poată să rămână pe loc şi să discute cu frati-su. În concluzie, lucrurile rămân exact aşa cum sunt acum.

- Ai dreptate.

Ştia că are dreptate... Se gândea şi se tot întreba la ce prieten bun să apeleze el ca să mimeze ascunderea familiei Ionescu... Se întreba dacă Jun Chèn era capabil să încaseze palme de la Isamu doar ca să-l

ducă pe el de nas...

De fapt, oare chiar încasase palma aia?

Zâmbi slab şi se ridică:

- Ia vino-ncoa!

Rebeca se grăbea să vină în faţa lui...

- Dă-mi o palmă.

Gata - acum îi leşina bunătate de consilieră! Tânăra făcuse ochii mari şi era în pagul leşinului...

- Hai! Vorbesc foarte serios! Dă-mi o palmă!

Capul roşcovan nega cu fermitate... Se încruntă, în romanes:

- Fă! Tu n-auzi ce-ţi zic eu? Dă-mi o palmă!

Nu, tot n-o convinsese! Ridică vocea la ea:

- Fă! Scot cuţitu' la tine! Dă-mi o palmă!

Mâna dreaptă a Rebecăi se ridică şi porni spre el. O fentă prompt şi bătu scurt din palme. Şi zâmbi, privind chipul perplex din faţa lui:

- Trucul numărul doi al oricărui clovn de circ. Aşa că tocmai am "reactivat" socoteala aia cu Isamu pe post de momeală conştientă de faptul că trebuie să mă prindă şi să mă omoare, ca să-mi ia locul. Hai - la culcare.

Şi-acum, că "rezolvaseră misterul" din toate punctele de vedere şi se gândiseră la toate variantele, reveneau în pat. Rebeca se repezise la locul ei, luase imediat poziţia de drepţi... Oftă greu şi se lungi lângă ea:

- Va trebui să mă ajuţi. Ştiu că ţi-e frică, ştiu că te ia cu leşin, dar... Dar te rog din suflet să mă ajuţi la chestia asta.

- Ştii bine că o să te ajut întotdeauna.

Îi luă mâna şi şi-o puse pe piept. Şi şopti:

- Mă jur pe vieţile copiilor mei că n-am să-ţi fac nimic. Niciodată. Nici nu vreau, nici nu pot. Aşa că trebuie să ieşi din poziţia de drepţi. Dacă urnim planul, o să intrăm brusc în atenţia tuturor. Camerele video se pot bruia; şi o să le bruiem. Dar o să apară într-o dimineaţă o cameristă care va intra peste noi pe motiv că n-a văzut semnul de pe clanţă. Dacă tu o să dormi drepţi...

Era sigur că înţelesese...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi-acum, să încerce să adoarmă! Nu era sigur că o să şi reuşească, dat fiind faptul că ea n-o să închidă ochii toată noaptea...

Roşcata

Cu alte cuvinte, trebuia să se obişnuiască repede cu prezenţa foarte apropiată a şefului ei. Adică planul cu ea amanta lui se va urni în maximum o lună. OK - ea era pregătită! Adică, aproape pregătită! Chestia asta cu dormitul în acelaşi pat o ajutase mult - şi nu mai leşina atunci când el făcea anumite gesturi. Când o pupase pe umăr, nu leşinase. Acum stătea cu mâna pe pieptul lui şi era mie-n sută sigură că n-o să leşine...

Păi, ce să mai zică? Nimic, evident! Regele se jurase pe vieţile copiilor lui că n-o să-i facă nimic niciodată! În plus, regele ăsta avea "o ofertă vastă", numa' una şi una! Probabil că Althea abia aştepta să-i trimită două zâne frumoase, pufoase şi vitaminizate bine - că doar era şefu', nu vreun ageamiu! Aşa că tocmai realizase o chestie... interesantă...

Nu-i mai era frică de el. Nu în privinţa asta, oricum! Ştia că existau bărbaţi care pur şi simplu nu puteau să-şi înşele soţiile. Ştia că Ştefan ştia ce era în mintea lui Diamant - şi se îndoia că îi putea face aşa un rahat gigantic vărului lui, de vreme ce avea o mie de alte modalităţi de a nu-l lăsa să se apropie de ea! În concluzie, ea stătea lângă el, cu mâna pe pieptul lui, şi era liniştită. Simţea că o doboară oboseala. Îi era somn...

4 iunie 2011 - sâmbătă

Roşcata

Visul ei era "super"! În visul ei, se făcea că era la plajă - acolo, pe Coasta de Azur! Stătea la soare - era înconjurată de bodyguarzi fioroşi, care-i ţineau admiratorii entuziasmaţi la distanţă. Savurase un delicios cocktail slab alcoolizat şi cu multe banane şi căpşuni şi acum zăcea la soare. Stătea pe burtă - poziţia ei preferată. Soarele îi încălzise spatele... Îl vedea pe Diamant apropiindu-se cu două cupe mari cu îngheţată. Mm, ce bine arăta! Era sexy - şi ştia asta! Îi zâmbea ei cu subînţeles... promiţându-i că imediat cum devorau îngheţatele alea vor trece la ars calorii... ca să nu facă celulită... de la îngheţata în exces...

Simţi cum nisipul se surpă practic sub palma ei! Hei! Iar Diamant se opri... Ea simţea ceva prin păr, ca o boare de vânt... Diamant se schimbase la faţă... Hei!

Hei! Foşnise ceva! Nu cumva venea apa peste ea? Deschise ochii.

Diamant dispăruse; dispăruse şi plaja. Era în camera de hotel din Nisa. Şeful ei tocmai o sărutase pe cap - mulţumit că îl înţelesese, intenţiona să-l ajute de-adevăratelea cu planul lui şi dormise buştean până la ora asta cu mâna pe pieptul lui -, după care pornise spre baie. Nu se clinti... Abia după ce auzi uşa închizându-se şi zăvorul ţăcănind, se ridică uşor din pat.

Păi, putea spune că făcea faţă cu brio solicitărilor lui. Momentan, fireşte! Momentan, lucrurile se întâmplau doar "între patru ochi", iar ea ştia dinainte ce urma să se întâmple. Şi nu se întâmpla niciodată ceva "dramatic" - antrenamentul lor înainta cu paşi lenţi, dar fermi. Se obişnuise cu el dormind în boxeri lângă ea. Se obişnuise... oarecum şi cu gândul că o s-o tot pupe. Şi se gândea acum... Ciudat! Se gândea că pupicurile alea or să-l facă pe Diamant să fiarbă de furie! Gândul ăsta îi făcea, brusc, plăcere. Era ciudat; îl visase apropiindu-se sexy cu două îngheţate, calcula acum că el o să fiarbă iar ea o să zâmbească... Foarte, foarte ciudat!

În fine! Ia să-şi pregătească ea nişte haine de-alea franţuzeşti cu tocuşor şi să se gândească la nişte farduri! Era veselă! Era atât de veselă şi de mulţumită că putea face faţă cerinţelor regelui, că-i venea să chiuie şi să danseze pe-acolo! Soarele lumina cu putere; va fi o zi minunată...

Ştefan

Micul dejun era acceptabil. Nu prea avea poftă de mâncare - nu-l sunase nimeni, iar asta într-un fel era bine dar în alt fel era rău...

Rebeca verificase mail-urile de dimineaţă; acum conversa cu Adina. Citea şi râdea...

- I-auzi, şefule! Cică la prânz ne livrează piticii!

- Ce pitici, fă?

- Aia de grădină! Leagănul mai întârzie vreo 24 de ore. Luis bocăne la masă şi scaune încă de la şase dimineaţa, de-a băgat-o pe Adina în migrene complexe...

Zâmbea... Tonul Rebecăi deveni brusc serios:

- Mail de la Vasilică Oprea.

- Citeşte.

- *"Cu foarte multă plăcere! Raportul îl primeşti diseară."* Şi un link; nu ştiu de la ce e, aşa că eu nu dau click...

Trase laptopul şi zâmbi:

- O arhivă mare.

Făcu el click pe link; conexiunea era bună, downloadul mergea repede... Micul dejun se răcea, dar nu asta era problema lui acum. La zece fix, trebuiau să fie pe Bdul Dubouchage - şi era "de afaceri",

adică nu putea să întârzie. Dacă se ducea nemâncat la întâlnire, o să rămână nemâncat până după prânz! Şi-o să-l doară stomacul...

Păi, asta e! Să-l doară! De ce nu mânca, în loc să se holbeze la transferul ăla? Poate pentru că nu putea să înghită până nu vedea ce-i trimisese Vasilică Beznă? Hm...

Gata. Dădu comanda de dezarhivare şi reveni spre micul dejun. Acum, omleta i se părea amăruie. Trecea prin stări ciudate - şi nu putea întotdeauna să le contracareze...

- ... Ce e, şefu'? Ce-a trimis?

- Cred că fotografii. Să vedem!

Scoase telefonul şi începu să scrie mesajul...

"Suntem în cod galben. Dublaţi paza. Ştefan"

Laptopul dezarhiva cât putea el de repede; el înghiţea cât putea el de repede... Rebeca era cât putea ea de calmă...

... Şi gata! În sfârşit! Câte fişiere erau acolo?... 325. Fotografii, toate. Vasilică era nebun! Dar nici Jun nu era mai normal la cap, cu aşa o casă mare cât un hotel! O deschise pe prima.

Uau! Chiar avea imagini din vila lui Jun! Vasilică Beznă se întrecuse pe el însuşi! Era... Era incredibil!

Hei! Uite-o şi pe Guan-yin! Gusta ceva, aplecată peste masă! Evident, o fotografiaseră din spate; dar ştia sigur că ea era! Avuseseră aparatură bună; zoom-ul era bun, detaliile erau foarte clare în ciuda faptului că - bineînţeles! - nu folosiseră blitz-ul... Minunat! Următoarea cu cine era? Hm - Enlai şi Sheng Li jucau cărţi în living! Ce frumos! Enlai avusese doi aşi! Şi mâncase biscuiţi probabil, pentru că avea câteva fărâmituri pe mâneca puloverului!

Era foarte ciudat... Giovani Dinţaru' mergea cu el la războiul ăsta! Clar! Dacă aprobase el aşa documentare "temeinică"...

Din cele 325 de fotografii, doar câteva erau cu familia lui Jun. Mare parte din ele imortalizau doar interiorul vilei. Sigur, celor doi alpinişti nu le scăpase nici o cameră! Dar nu riscaseră inutil. Şi-aşa, chiar şi o singură fotografie cu ei era de-ajuns! El avea vreo zece...

Repede! Mail nou! Destinatar... Zâmbi şi apăsă încet tastele, delectându-se din plin cu căldura aia plăcută care-i cuprindea sufletul... Ataşă fotografia cu nevasta, pe cea cu copiii jucând cărţi, pe cea care surprinsese uşa întredeschisă a biroului lui Jun... Şi două-trei de-alelalte, "generice"! Ah, să nu uite! Puse şi una cu nişte chinezi mici şi răi şi înarmaţi bine care nu se sesizaseră că aveau musafiri... Una de sus în jos, cu focalizare în curte... Şi una cu "dormitorul matrimonial". Aşa, ca o invitaţie pentru Jun să intre-n cadru! Că ar fi fost de tot rahatu' să moară-n chiloţi, în patu' personal, ucis de-un prăpădit de ţigan nenorocit! Hm...

Gândul ăla îl făcu să se încrunte rău. Da' rău de tot! Şi cum ştia că mail-ul va ajunge la Jun prin forward, apăsă tastele...

"A fost frumos în Orléans..."

Send! Da, fără subiect! Send acum, până nu se răzgândea!

... Şi gata - mail-ul se dusese. Era deja în căsuţa poştală a lui Isamu. Acum, mail-ul de la Vasilică! Forward... Aleodor şi Diamant. Cu mesajul suplimentar: **"*Părinte, dă-le jos şi fă-le să dispară.*"** Send... Închise laptopul:

- Sună paza şi spune-le că, din clipa asta, doi oameni stau în permanenţă la un metru distanţă de spatele meu. Şi fii şi tu cu ochii-n patru - că tocmai i-am dat chinezului cu piper pe la cur.

- Şi-l ustură rău; ştiu...

Ea încercase să-l facă să râdă; el însă nu putea să râdă. Nivelul de violenţă latentă tocmai se acumula în forţă... şi va răbufni, cât de curând, într-o nouă bătălie. El era pregătit! Adică abia aştepta să înceapă următoarea bătălie!

Luă telefonul şi trimise mesajul întâi lui Diamant... Apoi lui Aleodor... Şi-apoi se repezi asupra farfuriei, în romanes:

- Hai, fă! Bagă cărbuni, că plecăm la afaceri - şi ăia n-au decât bomboane expirate la recepţia office building-ului!

Rebeca înfuleca şi ea, deşi se vedea cu ochiul liber că el era codaşul...

Ei bine, tocmai îi revenise pofta de mâncare! Şi simţea un mâncărici acut în buricele degetelor, să apese nişte taste şi să pornească sistemul de supraveghere din vilă! Simţea o dorinţă teribilă să vadă moaca lui Isamu...

Dar se abţinea. Avea şi el mândria lui! Orgoliul lui! Doar n-o să tragă aşa cu coada ochiului în propria casă! În propria casă, va intra cu fruntea sus, pe uşă, civilizat, aşa cum se intră! Dacă Isamu reuşise să-i spargă parola de la camerele de supraveghere - şi deci s-o schimbe - s-ar fi făcut de tot râsul! Cam ca un pici dat afară din căsuţa de joacă, care tot dă târcoale şi caută o găurică să tragă cu coada ochiului înăuntru...

Diamant

Mobilul oficial piui scurt. Îl scoase...

"Suntem în cod galben. Dublaţi paza. Ştefan"

Adică vărul lui tocmai dăduse cu ardei iute peste chinezoi! Perfect! Selectă numărul lui Cornel Buldogu...

- Da, şefule.

- Dublează paza - şi la gard, şi în interior. Pune doi oameni înarmaţi în spatele lui nea Dumitru şi fă-le toate actele la urgenţă - că unchiu' cred că vrea să plece la Cannes, la spital. Să poată ăia să zboare cu pistoale cu tot.

- Da, şefu'! Mă ocup imediat!

Închise şi zâmbi slab: deci erau în cod galben! Să-şi pregătească vesta antiglonţ şi încărcătoare noi! Şi after-ul ăla "de efect" - că războiul se ducea în Franţa, aproape de Raina...

Isamu

Tresări şi clipi des de câteva ori - probabil că aţipise! Era o linişte mormântală în toată casa, de când plecase Cheng; el aţipise pe sărite azi-noapte, îngândurat şi grijuliu apropo de planurile lui Jun...

Tocmai văzuse un mail de la stefanionescu2011@yahoo.com. Era noul mail al lui Ştefan - iar asta arăta că Ştefan îi trimisese un mail. Cu alte cuvinte, el visa cu ochii deschişi - adică dormea dus, în fund pe scaun. Să-i fie ruşine! Că dormea în timpul orelor de program...

Ridică mâna stângă şi se scărpină serios în cap. Şi descoperi că îl doare! Adică nu aţipise?

Păi şi-atunci...

Se aplecă mult spre ecran. Vedea clar literele; le citea din nou "şi-i dădea" tot stefanionescu2011@yahoo.com...

Şi dacă era o farsă de-a lui Jun? Sau vreun test de-al lui Cheng? Mută mouse-ul... Făcu click...

"A fost frumos în Orléans..."

Da - de la el era mail-ul. Deci Ştefan "deschisese discuţia" cu el! În sfârşit! Ce-i ataşase? Păreau fotografii. Dar cine ştie ce puteau fi fişierele alea! De vreme ce Ştefan lucra cu SIE, puteau fi orice! Aşa că o să le salveze... ca să poată pune antivirusul să le scaneze înainte să le deschidă...

"A fost frumos în Orléans" putea însemna că... Că... Era obosit şi nedormit iar mail-ul ăsta îl luase pe nepregătite. Nu se aşteptase ca regele să-i scrie consilierului trădător. Se întreba dacă una dintre fotografiile alea conţinea vreun virus informatic, sau...

Gata. Antivirusul raporta 0 pericole. Deschise prima fotografie.

Nu! Nuu! Era Guan-yin! Şi era fotografiată din cameră! O fotografiase cineva din vilă! Ştefan avea pe cineva în vila lui Jun! Fratele lui avea un spion în casă! Dumnezeule mare! Îşi privea lung cumnata... şi îi era frică să apese pe iconiţa care-i va da imaginea următoare...

O apăsă totuşi - că trebuia să le vadă pe toate înainte să tragă o concluzie! Următoarea imagine era din vilă - şi nu surprinsese pe nimeni. Asta era o imagine luată de undeva de sus, de pe vilă - şi surprindea curtea. Următoarea... Următoarea era din dormitorul lui Jun...

Aici era ceva în neregulă. Oamenii lui Jun nu aveau acces în partea aceea a vilei. Nu aveau acces în dormitorul lui şi în camerele copiilor! Era foarte... Era foarte ciudat. Foarte neliniştitor. Se tot întreba cine făcuse

Dumnezeule mare! Enlai şi Sheng Li! Reveni în mail! Forward! Jun Chèn! Cheng! Send! Luă telefonul şi căută numărul fratelui lui. Îl căută destul de mult, pentru că tremura tot şi nu prea nimerea butoanele alea mici...

- Da.
- Salut. Verifică-ţi mail-ul.
- O să-l verific.
- Verifică-l acum. În clipa asta.
- O să-l verific atunci când pot!

Bufni într-un râs nervos:

- Îţi garantez eu că vrei să-l verifici acum!
- ... Bine, mă! Stai aşa, să ajung în birou...
- Aştept. Nu închid. Aştept să ajungi în birou şi să-ţi verifici mail-ul.
- Bine, mă! Da' ce-ai?
- O să vezi tu imediat ce-am. Imediat cum verifici mail-ul.
- Aoleu! Ai devenit cicălitor ca o babă "expirată"!

"Las' că vezi tu imediat cât de cicălitor am devenit! Şi cât de expirat!"

Aştepta, privindu-şi lung nepoţii... şi-şi dădea seama că pierdea timp preţios stând la taclale cu el! Fei-Yen şi Liwei erau acasă! Şi erau păziţi "ca-n fiecare zi"! Şi chiar acum, când el asculta tăcerea fratelui lui, rândunica şi băiatul puteau fi scoşi pe sus din vilă, legaţi fedeleş şi cu scoci peste gură...

Tresări la auzul urletului lui Jun! Gata - deschisese prima fotografie. Cea cu Guan-yin. Când va ajunge la copii va fi apogeul; atunci va auzi fie focuri de armă, fie o horcăială. Oricum, Cheng primise şi el mail-ul; şi cum Jun îl pedepsise pălmuindu-l, presupunea că buldogul era "la post", adică în faţa unui calculator. Imaginile îl vor face să-şi caute şeful; aşa că va suna buldogul la 112, îi va acorda primul ajutor...

Fratele lui urla înjurături - şi le amesteca cu blesteme şi mii de promisiuni de acţiuni sângeroase, toate îndreptate asupra familiei Ionescu. Nu se grăbea să-l întrerupă. Jun trebuia să refuleze, ca să nu facă comoţie...

Aha! Fotografia cu băieţii! Auzea clar împuşcăturile! Trebuia să fie foarte atent - că acum o să audă şi unele indicaţii care-l priveau. Momentan, Jun urla la Cheng. Îi urla să pregătească reşedinţa din Heliopolis, din Île du Levant. Îi urla să tripleze paza acolo, să sune la aeroport, să facă plinul la elicopter, să obţină autorizaţia de zbor, să se asigure că soţia şi copiii erau transportaţi în perfectă siguranţă până la elicopter... Aha! Se grăbi să răcnească:

- Bă!

Jun tăcuse... şi-acum "reexploda":

- Ce-i? Ce nu-ţi convine acum?
- Fei-Yen şi Liwei rămân la Cannes.
- Bă! Tu eşti prost?
- Nu. Eu ştiu cel mai bine ce să fac cu familia mea. Iar familia mea rămâne aici, cu mine.

O secundă de tăcere, două, trei... Jun bufni într-un râs nervos:

- Bine, bă! Treaba ta!

Şi cam atât - îi închisese...

Păi, bine că-i închisese! Că el avea de dat un telefon foarte important! Căuta în agendă... Suna...

- Da.

Fei-Yen era veselă. Încercă să-şi îndulcească şi el glasul:

- Bună, rândunico.
- Bună, iubitule!
- Ce faci tu?
- Uite, mă pregăteam să ies cu Liwei la cumpărături.
- Ba vă pregăteaţi să veniţi la mine.
- Bine; venim şi la tine...
- Nu; veniţi direct la mine.

Tăcere... Reveni la tonul grav, serios:

- Vă luaţi câteva schimburi şi veniţi la mine. Urgent.

Soţia lui se gândea... şi se grăbea să aprobe:

- Bine. Acum pun câteva lucruri într-o valiză şi venim.
- Cât împachetaţi voi, trimit maşina să vă ia.

Fei-Yen se gândea din nou... şi acum aproba:

- Bine, iubitule. Aşteptăm maşina.
- Mă suni, dacă e ceva.
- Bineînţeles.
- Vă aştept.

Închise şi se ridică. Şi oftă greu - că iar îi trecea prin momente grele...

N-avea încotro. Trebuia să-i aducă aici, în vila lui Ştefan. În unicul loc unde Jun nu va mai intra neinvitat - adică de unde nu-i va putea lua pe sus! Ştia că vila lui Ştefan era supravegheată discret de serviciile franceze. Serviciile astea "nu ratau" sosirea familiei lui - trimitea maşina după ei, aşa că vor fi urmăriţi discret de acasă până aici. Iar Ştefan, dacă se hotăra totuşi să vină aici, nu le putea face nimic în vila asta filată şi supravegheată serios. Nu-şi strica el statutul de conte doar pentru că era furios, sau...

Coborî în living şi ciocăni la uşa bucătăriei. Emilie deschise uşa; o privi lung:

- Fei-Yen şi Liwei vor locui la noi, pentru câteva zile.
- ... Sigur - nici o problemă!

Oftă greu, privind-o lung... şi se grăbi spre uşă - trebuia să-l roage pe Claude să trimită nişte bodyguarzi francezi să-i aducă familia. Oricum, în momentele astea îşi punea mai multă bază în francezi decât în chinezi! Aşa că...

Ştefan

Discuţia fusese foarte constructivă. Şi "rodnică". Rusul ăsta chiar voia să facă afaceri cu el. Făcuse multe afaceri cu Leonard - toate finalizate cu succes. Azi, Dimitri Popov îi vorbise lui despre deschiderea de noi rute. Şi despre consultanţă în transporturi. Isamu ar fi făcut infarct dacă i-ar fi pus în faţă aşa un contract avantajos! El oricum s-ar fi albăstrit tot când ar fi auzit de 15%! L-ar fi luat cu vertij!

Cafeaua era foarte bună. Mirosea foarte bine. El nu bea cafea - şi nici Rebeca. Partenerul rus însă părea hotărât "să bată litrul" până-n prânz...

Consiliera lui tresări şi scoase telefonul... după care le zâmbi dulce:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi două minute...
- Desigur!

Rebeca nu s-ar fi retras de la discuţie decât pentru unul dintre colegii ei. Şi cum nu i se înroşiseră obrajii, trăgea concluzia că Aleodor avea veşti...

- Iar tu? Aud că ai probleme cu un chinez!
- Nu am probleme. Suntem în război - atâta tot.

Dimitri ridică sprâncenele...

- Problemele vin odată cu Fiscul. Războiul nu intră la "probleme".

Mm, îl făcuse să râdă! Insul gusta cu foarte multă plăcere cașcavalul cu acte! Bun!

- Apropo - de câte ori te-a vizitat Fiscul?
- În ultimii şase ani, de două ori.
- Şi?
- Şi?
- ... Aa...

Iar râdea zmeieşte...

- Abia aştept să ne-apucăm de treabă! Leonard zice că eşti cel mai bun constructor de patinoare pe care-l cunoaşte!

Poftim?

- Poftim?
- Adică atunci când construieşti o afacere, lucrurile merg lin şi repede ca un patinator pe patinoar!

Aa! Bufni în râs:

- Aşa zice Leonard?

- Da. Şi cred că mai are nişte comparaţii de-astea fistichii în minte; da' special pentru mine a "compus" o chestie rusească, cu gheaţă...

- Tot ce se poate!

- Atunci aştept contractul şi pregătesc marfa.

- Ar fi bine să n-o pregăteşti. Ca să n-o pregăteşti de două ori.

- Poftim?

- La fiecare contract, numesc un om care se ocupă de el. Omul însoţeşte marfa din clipa în care se formează transportul şi până la livrare. Aşa că să nu pregăteşti marfa - ca să nu munceşti de două ori.

- ... Adică omul tău asistă la încărcarea containerelor?

Aproba... şi adăuga:

- Şi s-ar putea să se uite şi-n lăzi. Depinde...

- La urma urmei, trebuie să fii sigur că elimini toate sursele de probleme! Nu?

Aproba încet cu capul... Start!

Îl electrocuta din greu. Îl privea drept, îl electrocuta şi îşi răspundea la întrebarea "De câte ori plănuieşte Dimitri Popov să-mi pună pielea la bătaie şi să mă tragă-n piept?"...

O să-l sune pe Leonard. Şi-o să-l pună pe Diamant să se intereseze discret ce afaceri avea rusul în România. Că ţărişoara aia era aşa o piaţă de desfacere mare şi bună... şi era plină de racheţi! Oricum, rusul părea OK. Electrocutase bine la el şi nu văzuse nici un gest, nici o reacţie care să-i trădeze tentativa de a-l minţi. Aşa că zâmbi şi scoase telefonul. Iar Rebeca se apropie de el... Tânăra îi şopti la ureche, în romanes:

- Părintele are veşti despre chineji şi morcovi mari.

Aprobă şi se ridică:

- O să-ţi trimit contractul pe mail.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Îşi strânseră mâinile şi se lăsă condus spre uşa biroului... Scoase imediat telefonul. Începu să apese tastele. Liftul urca... el apăsa tastele... Coborau... Rebeca nu spunea nimic, semn că era extrem de isteaţă şi "îi crescuse mintea"...

Fură "preluaţi" de lângă lift. Băieţii lui Nicu Cărare erau şi ei în alertă. Deci cum zisese consiliera lui? "Părintele are veşti despre chineji şi morcovi mari." Adică fotografiile alea îi băgaseră în crize cardiace. Mişto! Super! Îi plăcea mult războiul ăsta! Păcat că nu era şi Ana lângă el, să râdă şi ea...

Urcă la volan şi porni motorul:

- Sună-l şi dă-mi-l la telefon.

Trebuiau să plece repede de-aici, din preajma rusului. Astfel de afacerişti aveau aparatură performantă. Şi chiar dacă fusese foarte atent, existau multe moduri de a-l "dota" cu un microfonel mititel...

- Salut. Şefu' e liber acum.

Luă telefonul şi arătă spre torpedo... Gata.

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Te-ai uitat pe mail?

- N-am cum. Zi-mi aşa.

- La câteva minute după ce mi-ai trimis SMS, Isamu l-a sunat pe Jun. Ăla s-a pus pe urlat; iar în înregistrare se aud şi focuri de armă. Aproape imediat, Cheng a intrat în acţiune. Pe scurt: vila lui Jun din Heliopolis - Île du Levant este chiar acum pregătită să devină un castel fortificat. A triplat paza de acolo, a redus personalul auxiliar la două chinezoaice bătrâne şi şi-a contactat deja oamenii din poliţia locală. Tot Cheng a contactat aeroportul şi a făcut aranjamentele de rigoare. În urmă cu vreun sfert de oră, familia lui Jun Chèn, cu el în frunte, au pornit pe calea aerului spre vila din Heliopolis. În urma lor a rămas ordinul de-a căuta camere de supraveghere, camere spion, aparatură de interceptare... Absolut totul. Cheng a zis ceva de genul "jos gletul de pe pereţi".

Idiot! Dar, în fine - el trebuia să se descurce cumva cu şeful ăla coleric, uşor nebun! Chiar dacă el îi trimisese fotografii de bună calitate, făcute de o cameră digitală profesională, ăla marşase la nebunia stăpânului şi căuta camere web de-un megapixel... În fine!

- Pe partea cealaltă, Isamu l-a pus pe Claude, şeful pazei tale, să ia Mercedesul lui şi să-i aducă nevasta şi copilul în vila ta.

Cum-cum?

- Cum?

- Familia lui Isamu este acum în vila ta. Atâta tot. Ăla n-a dublat paza, n-a baricadat ferestrele... Doar şi-a adus familia acolo. Omologul zice că ea avea o valijoară medie - ca pentru o şedere de 3-4 zile...

Aha... OK!

- Bine. Tu ai rezolvat cu fişierul?

- Da.

- Şi cu paza?

- Da. Toni al tău e în delir, că are o grămadă de treabă şi-i place la nebunie. Au terminat cu senzorii din curte - acum sunt la senzorii de la gard.

- Să-i dea bice, să termine înainte să se înnopteze.

- OK. Vezi, că tatăl tău vrea să ajungă diseară la Cannes.

Înlemni. Apăsă uşor frâna - că vestea aia îl lovise în moalele capului...

- Am aranjat deja cu paza franceză - 20 de bodyguarzi la aeroport, la spital şi la hotel. Pe lângă ei, sunt 20 de-ai noştri, de la curăţenie, şi am semnale că şi omologul o să aibă grijă să nu se-ntâmple nimic.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... oftă greu...

Părăsea Coasta de Azur. Urca până la Chambery, unde avea diseară o întâlnire foarte importantă cu nişte oameni de afaceri sârbi. Cu ei va pleca, pe la doişpe, spre Serbia. Ei veniseră în Franţa cu un avion privat; el şi Roşcata se vor strecura pâş-pâş şi nu vor figura pe lista de îmbarcare... Se întreba ce moacă vor face chinezii când îl vor vedea ţopăind pe youtube la cea mai bengoasă petrecere sârbească petrecută în afara Franţei...

Părăsea Coasta de Azur. Nici acum nu avea putere să pună frână, să întoarcă maşina, să şofeze până la spitalul din Cannes... Să o mai vadă o dată... poate pentru ultima dată...

Oftă greu şi selectă numărul tatălui lui:

- E de bine. Jun s-a retras în vila de vacanţă, într-un moţ de insulă, iar Isamu şi-a mutat familia la mine-n casă. Amândoi sunt înfipţi bine în morcovi proaspeţi.

Rebeca râdea; el nici nu zâmbea... Suna...

- Da, Ştefane.

- Sărut mâna, tată.

- Să trăieşti.

- Ce mai faci dumneata? N-am mai vorbit de atâta amar de vreme...

- Ce să fac; bine. Mă pregătesc de plecare. Nu ştiu dacă ţi-a zis Aleodor că vin la spital...

- Aleodor mi-a zis, adineauri. Dar mă aşteptam să-mi zică Diamant, de dimineaţă!

- Diamant nu ştie că-l las singur aici. A plecat din Aurari la cinci dimineaţa. Zicea că i-ai dat o temă nouă şi foarte urgentă, aşa că e foarte ocupat. Dar Mica mi-a zis că are audienţe de la patru; o să-i zic atunci că-l las şef aici.

- Am înţeles. Nu ştiu cum să facem să ne vedem...

- Stai liniştit.

- Nu prea stau liniştit - pentru că, din aprilie încoace, de-abia am vorbit la telefon de două-trei ori!

- Stai liniştit. Ştiu că nu poţi s-o vezi pe patul de spital.

Îşi acoperi imediat gura cu degetele - îl înţelesese...

- Şi ştiu că nu poţi să vii în faţa mea ştiind că ea e în comă la spital iar nenorocitul ăla jubilează nepedepsit. Stai liniştit - te înţeleg. Şi nu mă supăr că nu mă suni...

Ehei... Ar fi fost tare bine să fie aşa! El însă îl simţea supărat. Tatăl

lui se pregătea să-i zică vreo două! Că-l cam abandonase...

- Am înţeles că Aleodor vine şi el la Cannes, mâine. O să-mi spună el, între patru ochi, ce s-a mai întâmplat. Presimt că în curând o să mă suni din nou la ceas de noapte... Şi vreau să fiu pregătit, ca să pot să te ajut.

- Bine, tată. Cred că trec prin România săptămâna viitoare. Sper să-ţi pot face o bucurie mare...

- Să nu-mi spui că

- Nu-ţi spun absolut nimic. O să-ţi spună Aleodor, între patru ochi.

Aşa - că nu putea să-l mintă în halul ăla! Şi-aşa, îl minţise în aprilie - îl lăsase să creadă că-i murise unicul copil! Ce naiba!

- ... Bine, Ştefane. Tu eşti bine, da? Adică eşti liniştit, calm şi concentrat la treabă. Da?

- Da, tată.

- Bine. Stai liniştit - că agitaţia se va domoli, şi-o să ne vedem noi pe îndelete, în Aurari.

- Bine tată. Sărut mâna.

- Să trăieşti, Ştefane.

Şi-atât - îi închisese. Dar altceva chiar nu mai era de spus. Lăsă telefonul în poala Rebecăi... Îşi impuse să revină cu gândurile la nenorociţii ăia doi...

Deci imediat cum văzuse fotografiile cu propria familie, Jun îşi băgase vila-n carantină şi se mutase, cu familie cu tot, pe Île du Levant. Isamu, deşi nu fusese ameninţat în nici un fel până acum, îşi mutase familia în casa lui - adică în singurul loc unde chiar nu putea să-i omoare! În concluzie...

În concluzie, putea scurta mult războiul. Întrebarea era ce părere aveau serviciile despre ideea lui! Că dacă serviciile nu marşau la aşa iniţiativă...

- Ia sună-l pe Popescu!

Rebeca butona... Luă telefonul şi zâmbi:

- Bună ziua, dle Popescu!

- Oo, bună ziua, dle Ionescu! Nici nu bănuiţi cât mă bucur că m-aţi sunat!

- Ba să ştiţi că bănuiesc! Sunt sigur că aţi aflat deja ultimele povestiri cazone de pe frontul de vest...

- Le-am aflat, sigur că le-am aflat! Ştiu şi despre relocarea celor două familii, mi-aţi spus că dna Ionescu şi copiii nu se mai află în Franţa... Trag concluzia că faceţi bine, dle conte!

- Ba fac chiar foarte bine!

- Nu - dacă făceaţi foarte bine, nu mă mai sunaţi pe mine! Ascult - cu ce vă pot ajuta?

- Dle Popescu... Ştii ce face un puradel de-un metru atunci când încasează capace de la un puradel de-un metru douăzeci?

Popescu era blocat cinci minute, ca la Robingo; se grăbi să-l deblocheze, că nu voia să lungească prea mult discuţia cu el:

- Îl pârăşte la puradelul de-un metru jumate. Şi v-am sunat să vă întreb pe dvs, persoană foarte bine informată... Oare şefii lu' Jun ăla ştiu ce face Jun p'-aici?

- Dle Ionescu, nu ştiu ce ştiu şefii lui Jun. Dar şi eu sunt de părere că ar cam fi momentul să afle - inclusiv cu amănunte. Îmi contactez superiorii şi vă anunţ ce decizie s-a luat în privinţa asta.

- OK. Aş putea s-o fac şi eu; dar sunt sigur că o sesizase venită din partea dvs. va fi citită cu mult mai multă atenţie decât o epistolă a unui conte oarecare...

- Dle Ionescu... Degeaba insistaţi - dacă şefii spun "Nu"...

- Prea bine, dle Popescu. Aştept telefonul dvs.

- Vorbim.

- Vorbim.

Şi-acum... Şi-acum accelera spre Chambery. Dacă ajungea devreme, poate reuşea să se odihnească două-trei ore...

Isamu

Gata - acum ştiau totul. Acum el tăcea şi aştepta părerea lor. Liwei oftă greu:

- Tată, dar dacă unchiul se întoarce totuşi aici?

- Jun se va întoarce aici - măcar o dată. Chit că vine în vizită cu bomboane de ciocolată, tot mai trece o dată pe-aici! Nu poate să se abţină! N-o să poată să creadă că mă pot descurca şi fără el!

Fei-Yen se grăbi să completeze:

- Şi va încerca să te atragă din nou de partea lui. Nu ştiu... Iubitule, nu crezi că ar fi bine să-i scrii lui Ştefan?

- Nu. Orice tentativă de a-l contacta înainte de sfârşitul războiului lor poate fi folosită de Jun ca să mă discrediteze. Indiferent de ceea ce-am făcut şi-am spus - eu rămân fratele lui. Asta nu se va schimba niciodată...

- Tată, dar dacă şefii unchiului or să-l cheme pe el înapoi în China, ţie ce-or să-ţi facă?

- Mie? Nu ştiu. Teoretic, nu-mi vor face nimic. Eu am fost cuminte, am stat în banca mea, am făcut firma asta să prospere cât am putut... Acum o ţin pe linia de plutire...

- Dar dacă unchiul le va spune că a acţionat la sfatul şi îndemnul tău?

Zâmbi slab şi şopti:

- Nimeni nu poate minţi după anumite injecţii - nici chiar "marele" Jun Chèn!

Liwei tocmai îşi amintise de injecţiile alea - şi se liniştise ca prin minune! Se întoarse spre Fei-Yen:

- Vă rog să rămâneţi aici.

- Rămânem. Dar unde dormim?

- Aici, la mansardă. Este practic unicul loc unde vă pot proteja. Vila este supravegheată discret. Dacă Jun va încerca să intre şi nu va reuşi, serviciile vor acţiona. Dacă nu vor acţiona, voi suna eu la 112 şi voi chema poliţia. Şi-atunci chiar că vor acţiona! În plus, Ştefan nu vă poate face nimic rău aici, în casa lui. Dacă el îşi pierde imaginea de conte impecabil şi capătă vreun dosar penal, toate afacerile lui se termină brusc. Iar el ştie asta. Nu cred că va prefera să piardă totul doar pentru o mulţumire de moment...

- Dacă soţia lui păţeşte ceva, Ştefan nu va mai ţine cont de nimic.

- Soţia şi copiii lui sunt acum în Italia.

- Eşti sigur?

- Sunt foarte sigur că nu mai sunt în Franţa! Ştefan i-a spus omului lui din Serviciul român de Informaţii Externe că a reuşit să-i scoată din ţară şi sunt în drum spre ascunzătoarea pusă la dispoziţie de un bun prieten de-al lui. Diamant s-a întors la afaceri, Aleodor stă la conac şi trage sfori din umbră, el umblă prin Franţa după contracte... Viaţa lor a reintrat în normal. Numai că familia lui Ştefan rămâne ascunsă - iar chestia asta îi displace lui la culme. De-asta încearcă să grăbească finalul războiului.

- Crezi că a avut un spion în vila lui Jun?

- Nu. Înainte să apară pozele, Ştefan a vorbit cu subalternul unui foarte bun partener de afaceri de-al lui. Respectivul are o grupare care se ocupă cu furturi din locuinţe. În cadrul acelei grupări, sunt câţiva "alpinişti" - care fură din hoteluri. Sunt tineri care se pot căţăra pe exteriorul clădirilor până la etajele superioare. Sunt sigur că la Jun au fost doi alpinişti de-ăştia.

- Doi?

- Da - lucrează întotdeauna în perechi. Se susţin reciproc, iar când urcă la înălţimi mari au şi coardă... În fine, nu contează! Ştefan va grăbi finalul războiului. Jun nu va putea să ţină pasul cu el - că are multe alte probleme pe cap şi nici nu mai e atât de sigur pe el cum era până acum. În concluzie, Jun poate fi tentat la un moment dat să rişte o nouă mişcare radicală. Şi ceva îmi spune că Ştefan stă mult mai bine acum, decât stătea în aprilie. Ceva îmi spune că Ştefan a scăpat din atentatul din aprilie fiindcă anumite persoane foarte suspuse au planuri mari cu el.

- Iubitule, m-ai zăpăcit rău! Ce vrei să spui?

- Dragii mei...

Puse mâna dreaptă pe umărul băiatului, mâna stângă pe umărul rândunicii lui... şi oftă greu:

- O să vă rog să aveţi încredere în mine. Ştiu că o să fie greu, de la un punct încolo, să faceţi ceea ce vă voi cere. Ştiu că va deveni tot mai periculos, tot mai aproape de lupta lor... Dar eu atât vă spun: voi doi sunteţi tot ceea ce am eu pe lume. N-am să risc niciodată nimic, când vine vorba de voi. Vă rog să aveţi încredere în mine.

- Tată! Dar ştii bine că avem încredere în tine! Şi eu, şi mama!

- Ştiu; dar o să vă spun asta şi mâine, şi poimâine... Poate n-o să credeţi că voi lua deciziile potrivite; eu însă ştiu unele lucruri. Şi simt unele lucruri. Puteţi să aveţi încredere în mine? Atât de multă încredere încât să mergeţi când spun eu, cum spun eu, acolo unde spun eu? Şi să faceţi doar ceea ce vă spun eu să faceţi?

- Da, tată! Eu am încredere în tine - şi îţi promit că n-am să-ţi ies din cuvânt!

Liwei era un copil - habar n-avea ce promisese adineauri! Fei-Yen începuse să-i înţeleagă socotelile, aşa că îl privea lung şi nu se grăbea să-i răspundă... O trase şi-i şopti la ureche:

- Dacă îţi jur că onomastica de 32 de ani te va găsi cu fetiţa noastră în braţe, promiţi?

Soţia lui bufni în râs:

- Ai grijă ce spui! Că s-ar putea chiar să se întâmple!

- Se va întâmpla. Totul e să ai încredere în mine. Şi să faci ceea ce-ţi spun eu să faci - atât şi nimic mai mult.

- ... Bine. Am încredere în tine. Ce trebuie să facem?

- Acum, nimic. Şi să sperăm că nici pe viitor nu va trebui să faceţi ceva anume. Nu depinde decât de ei...

Îi dădu drumul şi se întoarse spre băiatul lui:

- Ce zici, Liwei - îţi place aici, la mansardă?

- Da. E plăcut. E... interesant!

- Atunci fă-te comod şi vezi ce muzică găseşti prin rafturile alea. Eu trebuie să-i spun rândunicii mele mici un secret...

Băiatul lui râdea şi aproba - că nu era chiar atât de mic încât să nu bănuiască ce urmau să discute mama şi tatăl lui! Fei-Yen cobora scara, un pic îngrijorată...

Singura opţiune era biroul. Dar, în momentele astea, în condiţiile în care el zăcea încuiat departe de ea de mai bine de-o lună jumate...

Ştefan

Mm, ce pipe frumoase! Şi interesante! Fiecare avea o poveste! Fiecare avusese un proprietar special! Le ştia aproape pe toate; apăruseră şi unele noi, rare... Şi pur şi simplu nu se putea sătura de poveştile lor!

Sârbul ăsta era "o minune de băiat", cum zicea cântecul - făcea afaceri bune, avea avion particular, colecţiona pipe şi nu numai şi avea o memorie cam cât un harddisk de mare şi de bună. Avea şi-o educaţie de-aia "pe sufletul" tatălui lui - că ţinea minte omul, locul şi fapta ca nimeni altul! Pe el, de exemplu, îl ţinuse minte că-l dăduse pe Dadan pe mâna lui Leonard; dar cum nu el îl omorâse şi nu el fusese de vină pentru asta, îi spusese că îl înţelege. Şi că "afacerile sunt afaceri". Sârbul, dacă avea ceva de împărţit, avea cu Leonard. Cu contele Ionescu n-avea nimic, chiar dacă Leonard îl susţinea acum. Era un stil de gândire foarte "aparte". "Cap de bulibaşă", ar fi spus Ana lui - că răsucea totul cum îi plăcea lui ca să-i pice bine...

Unde era Ana lui? Unde erau copiii lui? Voia să creadă că erau bine... Că erau ascunşi bine, că aveau bani, aveau un acoperiş deasupra capului... Nu-i mai plăcea să creadă că aveau şi protecţie - fiindcă francezii nu-i mai protejau, românii habar n-aveau despre ei iar gândul la orice altă protecţie îi dădea fiori...

Mobilul "oficial" începu să vibreze în buzunar. Îl scoase, iar gazda îl bătu uşor pe umăr:

- Dacă ai încredere, vorbeşte în birou.

Negă scurt şi se apropie de geam:

- Da.

- Bună seara, dle Ionescu.

- Bună seara, dle Popescu.

- Vă sun în legătură cu discuţia noastră de azi...

- Sunt numai urechi.

- Mi-am contactat superiorii şi am descoperit că se gândiseră deja la soluţia propusă de dvs, aşa că aveau pregătită un soi de scrisoare-sesizare-reclamaţie...

Aha! Adică şi ei se gândiseră să ajute un pic China să se hotărască să-l debarce odată pe Jun... Bun!

- Am citit-o, am completat-o şi-am cizelat-o prin părţile importante. Şi chiar acum, la opt şi zece, apăs butonul Send...

Poftim? Stop! Stop, că habar n-avea ce scria în scrisorica aia iar nebunu' de Popescu o trimitea înainte s-o vadă şi el!

- Şi gata - am îndeplinit ordinul.

Popescu râdea; el nu:

- Sunteţi siguri că aţi scris scrisorica ideală?

- Foarte, foarte siguri!

- Aş vrea s-o citesc şi eu.

- Chiar acum vă trimit fişierul. Deşi, sincer să fiu, parcă n-aş face asta. Mail-ul dvs nu e foarte sigur...

- Atunci vă rog s-o trimiteţi cu un curier în Aurari, la Diamant.

- Prea bine. Mâine dimineaţă, scrisoarea va ajunge în mâna vărului dvs.

- Bine. Mulţumesc.

- Noi vă mulţumim, dle Ionescu! O seară bună în continuare.

- Mulţumesc la fel.

Popescu închisese... Porni spre Rebeca - şi observă imediat cum fruntea i se destinde, sprâncenele se ridică... Consiliera lui îi observase "starea de spirit" şi se cam speriase! Îi făcu semn să-i iasă în întâmpinare şi-o întrebă, la ureche:

- Cât ai virat către umbrelă?

- Luna trecută? 2,4.

Aah - o bomboană de fată! O pupă scurt pe cap şi zâmbi:

- Hai la pipe!

Habar n-avea dacă-i venise inima la loc; dar ştia mie-n sută că prezenţa ei era un adevărat balsam pentru Milan Marici! Băiatul ăla simţise că face apoplexie când auzise că roşcata lui nu bea cafea! Că doar n-o s-o invite mâine "în oraş, la un pahar de apă plată cu lămâie"...

Ana-Maria

Copiii dormeau duşi. Trişase azi - le dăduse lapte cald cu miere şi-i rugase să stea cu ea la film. Îi ţinuse în braţele ei, înveliţi bine... şi reuşise să-i adoarmă...

N-avea nici o veste despre Ştefan. Internetul nu zicea nimic. Nici televiziunile nu ziceau nimic. Contele Ionescu redevenise invizibil - semn că se ocupa de afaceri. Site-ul orăşelului Aurari era "neclintit"... Urmărise cu mare atenţie filmuleţele puse pe youtube de români. O singură petrecere răsuflată, cu chipuri necunoscute, cu invitaţi puţini...

Îi era dor de Ştefan al ei. Îi era dor de liniştea aceea caldă pe care i-o aducea prezenţa lui. După ce adormise copiii, se retrăsese în patul ei şi stinsese lumina. Acum, era linişte. Îşi auzea clar suspinele...

5 iunie 2011 - duminică

Roşcata

I se lipeau ochii de somn - dar nu putea să adoarmă. Nici nu voia să adoarmă! Băiatul ăsta, Milan, putea fi foarte periculos! Putea s-o sărute - şi-atunci se ducea dracului totul, cum zicea şeful ei, pentru că azi avea pistolul la ea...

Plecaseră de la vila cochetă din Chambery puţin după miezul nopţii. Ajunseseră repede la aeroport - iar în avion discuţia se mutase spre automobile de epocă. Sârbul ăsta diliu cu care bătuse palma şeful ei avea vreo douăzeci. Sârbul "colecţiona în draci" orice, de la maşini de epocă până la oase de păsări cântătoare. Şi le ştia pe toate - ştia amănunte despre fiecare obiect pe care-l avea. Era diliu...

Zborul direct, cu avionul privat, durase doar două ore. Erau în Kjustendil, unde se ţinea cea mai "tare" petrecere sârbească din partea asta a Europei! Iar ea la petrecerea asta mergea! N-avea rochie de seară, dar îi stătea bine în haine franţuzeşti. Oricum, nu hainele o vor face specială, ci părul. Încet-încet, pe măsură ce începuse să "noteze" ce discuta şeful ei cu partenerii de afaceri, înţelesese de ce-o pusese să-şi facă alea patru şuviţe colorate. Apropo - trebuia să le re-coloreze pe la rădăcină, zilele astea. Depinde ce zicea Ştefan, când îi mai dădea două ore libere...

Băiatul ăsta, Milan, se amorezase rău de şuviţele ei colorate. El vorbea şi franceză, spre deosebire de ceilalţi doi sârbi care rupeau binişor în româneşte - aşa că ei doi "se franţuziseră" tot drumul. De la aeroport urcaseră într-o limuzină; iar el se grăbise să se aşeze în faţa ei. Era... interesant Milan, în principiu. Avea nişte fabrici de electronice. Avea, după părerea ei, o avere estimată între 30 şi 40 de milioane de euro. Numai că averea asta era 80% blocată în bunuri. Şi oricum nu era interesată de el. Mintea ei se gândea acum la altcineva...

Oare când mai treceau şi ei prin România? Că voia să vadă şi ea localitatea Aurari!

Zâmbi slab: ca să fie sinceră până la coadă, voia să vadă o anumită persoană din localitatea Aurari. Pe Safira. Din motive lesne de înţeles. Dar momentul de sinceritate tocmai se sfârşise - aşa că îl privi lung, drept, pe Milan:

- Tu nu colecţionezi nimic?

Ochii negri clipiră scurt... iar sârbul improviză:

- Nu. Eu sunt stilul Neoset - mai lejer, mai aerisit...

Începu să râdă... şi-şi trecu încet degetele prin păr, amestecând şuviţele colorate între ele... după care se aplecă spre el:

- Eu sunt stilul japonez: o saltea şi patru pereţi de hârtie.

Ia uite-l ce se-mbujorase! Reveni repede pe spătar, iar Ştefan o trase spre el şi-i şopti, în romanes:

- Când intrăm, te duci glonţ la masă şi te aşezi. Scoţi telefonul şi filmezi toată melodia următoare. Şi, orice-ar fi, orice-ai auzi, nu dansezi la petrecerea asta!

- Da, şefu'.

Bun! Îşi primise indicaţiile, aşa că reveni spre Milan. Numai că el era preocupat cu telefonul lui acum. Întoarse deci capul spre fereastră...

În urmă cu două luni "universul ei" fusese Bucureştiul - şi două dintre Mall-urile lui. Azi era consiliera regelui aurarilor... Mâine, dacă Jun era iute de picior, putea fi o sinucigaşă care nu greşise ţinta...

- Am ajuns.

Gata? Aici era?... Da. Aici era feeria de beculeţe care orna grandoman faţada restaurantului. Coborî, iar Ştefan îi oferi braţul. Iar ea "se cenzură" la timp, pentru că fusese cât pe ce să ofteze uşurată c-o salvase de Milan... Intrară în restaurant.

- O să te rog să iei laptopul... şi pe Milan...

"Aah, şefule, ce-mi faci tu mie..."

- ... Şi să mă aştepţi la masă.

Şi uite cum mâna cu care ţinuse braţul lui primi laptopul, iar braţul lui Milan se flexă prompt pentru cealaltă mână a ei... Prea bine! Îl luă de braţ şi intrară în sală. Şi rămase un pic uimită, pentru că aranjamentul era foarte ciudat...

Mesele erau aşezate în U, ca să formeze ringul de dans. Numai că ringul ăsta nu era apropiat de uşă, aşa cum ştia ea, ci era tocmai în capătul celălalt al sălii! Dansatorii trebuiau să treacă printre toate mesele alea ca să iasă să-şi dea cu apă rece pe faţă... Iar formaţia cânta undeva lipită de perete. De parcă voiau să fie siguri că lăutarii care falsau îşi primeau papara toată...

- Masa noastră este chiar în faţă. Te rog...

Şi nu numai c-o ruga - o ţinea uşor cu mâna de talie în timp ce-o conducea printre mese şi scaune. Mare şmecher, Milan ăsta! Dar, la urma urmei, realizase şi ea că n-avea de ce să-i dea "cu tocu' la intelect"! Azi, acum, erau la o petrecere. El încerca să puncteze; ea putea să-i zâmbească, să-i vorbească, să-i spună câte-n lună şi-n stele, pentru că de dimineaţă pleca împreună cu Ştefan - şi slabă speranţă să-l mai revadă pe bietul sârb! Aşa că se îndrepta către ring; păşea uşor, ca o păpuşică franţuzească, condusă de mâna lui...

Era şi ăsta un antrenament, nu? Cine ştie când mai organiza şeful ei vreo petrecere - şi avea nevoie de ajutorul lui Diamant!

"Ehei, Rebeco - te-ai ţăcănit rău de tot! Să vezi tu ce-ţi altoieşte regele vreo două peste visele astea erotice care-ţi bântuie prin cap în ultimul timp!"

Mâna o trase spre stânga, iar Milan reapăru prompt în dreapta ei:

- Rebeca, dânsul este dl Filip Gojdu... Rebeca Ionescu...

"Dânsul" era un bărbat la vreo 45-50 de ani, "bine", cu început de chelie şi foarte mulţi bani prin buzunare. Un fel de Leonard mai bătrân. Aproape imediat, bărbatul din stânga se ridică şi el.

- Dl Dejan Djukanovici, Rebeca Ionescu...

Ăsta era mai tânăr - avea până-n 35 de ani. Şi era mai sărăcuţ decât Filip. Deşi era mare şi ca înălţime, şi ca diametru, ăsta făcea eforturi mari să reziste tentaţiei de a-şi etala bogăţia. Nu purta lanţ la gât, dar avea ditamai ghiulul la mână. Iar sacoul comun, atunci când voia el, dezvelea un ceas cam cât vreo zece Loganuri... Bătrânul se grăbi să întrebe:

- Domnişoara este invitata ta?

- Într-un fel, da. Sigur, mie unul nu mi-ar displace ideea...

Aah, ce simpatic! El râdea; ea râdea franţuzeşte. Cele două seifuri ambulante chicoteau cu subînţeles, în timp ce Milan îi trăgea ei un scaun, de la masa de lângă masa celor doi... Se aşeză. Era chiar în faţa ringului. Iar Milan se aplecă şi şopti, extrem de aproape de urechea ei:

- Te rog din suflet să mă aştepţi două minute.

I-auzi!

Dădu să-l privească lung, ca să-i ceară explicaţii pentru acel "din suflet", dar realiză că i-ar fi oferit buzele - adică o invitaţie către ele! Aşa că aprobă cu capul şi-l văzu, cu coada ochiului, apropiindu-se de cele două seifuri... care se ridicară... şi "ieşiră din cadru". Deci se duseseră să discute ceva. Perfect!

Ştefan o pusese să se ducă la masă, să se aşeze, să păzească laptopul şi să filmeze "melodia următoare". Nu-i dăduse amănunte - dar presimţea că era vorba despre o nouă filmare pe youtube! Aşa că scoase telefonul, setă camera video... privi lung printre dansatori... printre meseni... şi-l văzu, în sfârşit, alături de ceilalţi doi sârbi! Stăteau în stânga ringului; Ştefan era cu spatele la sală iar ceilalţi doi păreau că încercau să-l ascundă...

Şi gata - melodia sârbească se terminase. Cântăreţul zicea ceva "pe limba lui" - ea oricum nu pricepea o iotă... Apăsă butonul şi ridică telefonul. Şi-şi imobiliză mâna dreaptă cu cea stângă. Se aplecă puţin, să-i vadă pe lângă telefon...

Gata - vocalistul anunţase vesel "paiduşca" iar şeful ei se grăbise să ajungă pe ringul de dans! Ia uite ce făcea Ştefan! El şi ceilalţi doi sârbi se apucaseră frumuşel de umeri, ca la horă... Şeful ei "despachetă" dintr-o mişcare ceea ce părea a fi un şervet de-ăla alb de pe-o masă... Iar orchestra atacă în forţă.

... Uau...

Şeful ei era perfect...

Verifică repede ecranul - ia! Reuşise s-o facă pe-aia nefăcută şi să rateze bunătate de start? Nu. Reveni repede spre ei...

Ori erau prieteni din copilărie şi participaseră împreună la toate serbările câmpeneşti ale comunităţii, ori se cunoscuseră la cursurile de dans unde îi învăţase pasu' ăsta. Cert era că păşeau toţi trei la fel. Aveau acelaşi ritm, aceeaşi direcţie, ridicau piciorul la aceeaşi înălţime... Ce dracu - fuseseră în vreun ansamblu de jocuri populare sârbeşti?

Verifică ecranul, să fie sigură că îl avea pe el în cadru...

Oamenii din jur se adunaseră lângă mesele din faţă. Chiuiau şi aplaudau, bucuroşi, deşi nu mai era o melodie sârbească de petrecere, ci una machedonească. Dar era o bucurie potolită; aşa ca şi dansul. În mare, nu se-ntâmpla mare lucru - cei trei dansatori se învârteau în jurul ringului, făcând mereu aceeaşi secvenţă de paşi. Doar şeful ei flutura şervetul alb. Şi totuşi, oamenii ăştia nu-şi doreau mişcări complexe... În fine!

Verifică din nou ecranul... şi tresări - în stânga ei, cineva tocmai răcnise un "Dejane" de se cutremuraseră paharele pe masă! Da' ce-i venise?... Ia uite...

Seiful cu început de chelie se agita de mama focului. Răcnea ceva spre în spate, dând haotic din mâini şi arătând mereu spre ring. Iar după câteva secunde, celălalt seif ajunse şi el la masă, privi ringul preţ de-o clipă şi... Şi bufni în plâns! Băi! Păi ăştia ce-aveau?

Scaunul din dreapta ei foşni; iar Milan se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Amândoi îi sunt prieteni buni. Prieteni adevăraţi. Şi-au pus amândoi pielea la bătaie în aprilie şi l-au ajutat. Iar acum e prima oară când se revăd, de când cu atentatul...

Aha... Păi... Filip Gojdu şi Dejan Djukanovici se îmbrăţişau şi ţopăiau ca doi ţânci, cu ochii la ring...

Şeful ei era un geniu...

Ritmul melodiei se iuţise, încet-încet. Ceea ce începuse ca un fel de horă potolită devenise pe nesimţite o melodie iute. Cei trei dansatori făceau mişcări iuţi acum; îi aminteau puţin de jocul lui Diamant...

Scaunul din dreapta ei se mută lângă ea; iar sârbul o prinse pur şi simplu de mijloc! Îu!

- Sunt adeptul Neoset, după cum spuneam. Îmi plac lucrurile simple, dar speciale. Îmi plac hainele normale, dar elegante. Îmi plac siluetele normale, dar drepte. Îmi place părul drept, dar mătăsos. Îmi plac ochii albaştri, expresivi... Iar dacă trag acum o linie şi fac totalul, ajung la concluzia că eşti o femeie extrem de interesantă... extrem de specială...

Şi-i spusese lucrurile astea în gura mare, lângă telefon, deşi era evident că ea filma acolo! OK! Ia să-l "execute"! Zâmbi, privindu-l drept:

- Iar tu eşti un adevărat maestru al cuvintelor. Există însă un impediment... temporar.

Milan o privea lung, mirat...

- Sunt în timpul serviciului.

Sârbul bufni într-un râs sănătos, sincer...

- Iar relaţiile înfiripate în timpul serviciului nu sunt de durată. Prefer deci să nu înfirip nimic azi... gândindu-mă că poate ne vom reîntâlni într-o zi, în timpul meu liber...

Tânărul o privea lung - şi probabil că rememora cuvintele ei, ca să le înţeleagă bine... Milan zâmbi:

- După cum spuneam - eşti o femeie extrem de specială. Şi extrem de pricepută în mânuirea cuvintelor!

"Ehei, dac'ai şti tu câţi am îmbârligat eu pe chat cu mânuţele-astea două..." Ia să-i taie ea macaroana acum, cât era udă fleaşcă:

- Dacă zici tu! Oricum, momentan sunt o femeie foarte ocupată. Şefu' zice că până la sfârşitul anului sunt "consemnată în cazarmă". Şi cum ştiu că nu poţi avea chiar atât de multă răbdare, nu-mi fac mari iluzii referitor la modul cum îmi voi petrece timpul liber... de după Revelion.

- Cine ştie! Există şi bărbaţi răbdători...

- Or exista! Eu încă n-am cunoscut nici unul; dar sunt tânără...

- Ai tot timpul...

Aproba, cu ochii la Ştefan...

Şi gata! Melodia se terminase în forţă! Iar cei doi bărbaţi năvăliră la propriu pe ring şi-l prinseră pe Ştefan ca într-un sandwich! Ia!

Râdea, cu ochii la ei, şi simţea cum mâna care-o ţinea de mijloc se retrăgea uşurel...

Ştefan

Măiculiţă, ce-l mai dureau picioarele! Da' bine că nu uitase paşii! Când plănuise o nouă înregistrare pentru familia lui, nu luase în calcul lipsa antrenamentului! Din fericire, însă, dansul era pentru el ca mersul cu bicicleta. Deşi probabil că pe-ăla îl uitase deja...

Filip Gojdu îl ţinea bine. Da' bine de tot! Îl durea braţul - şi se simţea "ca la razie"! Machidonul zicea ceva, ştergându-şi de zor lacrimile de pe obraji - dar nu-l auzea, pentru că şi Dejan zicea ceva către Filip - şi se cam certau...

Îşi văzu consiliera aşezată la masă, cu telefonul aţintit spre el... Zâmbi către locul ăla micuţ unde-ar fi trebuit să fie obiectivul - iar Rebeca lăsă telefonul jos. Şi cum Milan se şi aplecase spre urechea ei, deveni foarte atent spre cei doi bărbaţi din jurul lui.

- Stai cu noi la masă!

- Bineînţeles că stau cu voi la masă! Da' ce credeaţi, că am venit să dansez?

- Mă, Ştefane - da' ce frumos ai dansat...

- Ei, nu ştii? Melodia noastră - că alta nu ştiu!

- Da' promiţi să-nveţi, ştiu...

Se aşează în faţa unei farfurii goale; Filip se grăbi să se aşeze în dreapta lui, iar Dejan în stânga. Şi amândoi se aplecară spre el! Măi, să fie! Filip oftă greu:

- Mă, Ştefane - prin ce spaimă m-ai trecut tu pe mine...

- Nu mai spune, Filipe! Nu mai spune - că n-ai văzut înregistrarea cu Diamant, la Piccolo Mondo!

- Ba am văzut-o. Da' să ştii că pentru diliu' ăla de văr-tu nu mi-a fost aşa de frică! Eram mie-n sută sigur că nu-l nimereşte nici unu'! Că ăla nu-i om să-l ciuruie gloanţele! Mie mi-era frică pentru tine! Că-l ştiu pe Jun şi ştiu ce-i poate pielea!

Scoase aparatul de bruiaj iar Dejan începu să râdă:

- Fii serios! Te rog eu mult!

- Sunt foarte serios.

- Şi-asta înseamnă că ne jigneşti!

Îl porni, îl puse pe masă exact între ei şi oftă greu:

- Nu. Asta înseamnă că am nevoie de ajutorul vostru. Iar dacă lucrurile n-or să meargă bine, eu o să mor.

- Nee... Nu te cred!

Puse palmele peste mâinile lor:

- Vreau să închiriez o casă pe teritoriul Serbiei. O vilă. Una retrasă de la drumurile circulate, cu o curte generoasă, cu o pază draconică, unde să pot să-mi ascund familia.

Ei bine? Ce mai ziceau acum? Filip îl privea lung, mirat; Dejan făcuse ochii mari-mari...

- Mi-am luat un conac în Bourges - dar ăla e-n stare să tragă cu rachete-n el, doar ca să mă vadă băgându-mi cuţitul în inimă. I-aş putea duce în Aurari... Dar am făcut în aprilie un test acolo. Am pus emiţătorul din vechiul meu laptop sub brad; iar după două săptămâni a dispărut de-acolo. Că o fi fost vreun şobolan sau vreun chinez, nu ştiu; cert este însă că nu i-aş duce acum în orăşel...

- Îţi pun la dispoziţie vila mea! Casa mea de vacanţă!

Dejan se repezi să-l contrazică pe Filip:

- Ce casă de vacanţă, mă?! Aia e mai mult o cabană pescărească!

- Nu aia, mă! Casa de vacanţă de pe malul lacului Gruza!

- Fii, mă, serios! Aia e riscantă!

- E aşa cum vrea el! Departe de drumuri circulate, cu o curte generoasă, cu

- Nici n-are curte! E în sălbăticie! Intră ursu'-n ea când i se face

foame!

- Nu sunt urşi în zona aia. Poţi să instiui pază draconică acolo. Îţi duc eu zece echipaje, unu' şi unu'!

- Ei, na! Duci tu! Îi ţin eu, la mine la vilă! Ştefane, fii atent! Am o vilă în Brestovac. E aproape de E-75, dacă ai nevoie de-o cale rapidă de evacuare. Dar nu e la stradă; şi nici în localitate. Este în mijlocul unor tarlale, mascată într-un pâlc de pădurice, între Brestovac şi Lipovica.

- Bă, fii serios! Acolo poţi să crăpi de şaişpe ori, până se prinde careva că e o casă-n păduricea aia! Ce dracu! Omu' ăsta e serios, iar tu te ţii de poante!

"Omu' ăsta", adică el, se uita când la unul, când la celălalt, şi urmărea cu maximă atenţie "pălmuirea reciprocă". Dejan şi Filip mai aveau puţin şi se-ncăierau la propriu peste farfurii şi pahare şi aranjament floral micuţ pe centru. Filip se întoarse spre el:

- Ştefane, fii atent! Vila mea e pe malul lacului, la vreo 4 kilometri de Knic. E drum bun în apropiere - iar din drumul asfaltat se face un singur drumeag către vilă. E o zonă liberă, "limpede" - nimeni şi nimic nu se poate strecura neobservat pe-acolo. Am deja senzori de proximitate montaţi de jur-împrejur; şi nu-mi ia mai mult de 24 de ore să-mi dotez oamenii cu echipament termo. De bunurile mele oricum nu se-apropie nimeni! Tu ştii ce spate am...

Aprobă... şi oftă greu:

- Uitaţi care e planul meu. Jun Chèn nu ştie unde e familia mea acum. Alaltăieri seara, l-am anunţat oficial pe omul SIE că familia mea a părăsit teritoriul Franţei. Ieri de dimineaţă, i-am trimis lui Jun fotografii din interiorul vilei lui.

- Ouch! Asta-i crudă rău, Ştefane!

- Crudă şi dată prin mult ardei iute. Iar ieri la ora opt seara, omul meu din SIE a trimis în China un mail... cu antet...

Erau perplecşi amândoi...

- Am bătut recent palma cu Cesarino Pesce şi am închiriat pământ de la el. Vreau să-l sun şi să-l rog să-mi trimită avionul lui privat. Avionul trebuie să aterizeze pe teritoriul Serbiei şi să intre direct într-un hangar. Din hangar trebuie să iasă 15 maşini blindate, care se vor despărţi în trei echipe şi vor accelera pe trei drumuri diferite spre o anumită locaţie... unde chinezul n-are acces...

- Chinezul ăla n-are acces în Serbia. Shen Qiao are; dar, din câte am înţeles, ăla e cu sabia deasupra capului. Şi se îngrijorează foarte tare pentru binele lui, nu pentru al lui Jun. Se aude că Shen Qiao va fi rechemat în China în curând...

- Din cauza asta a încercat Jun să mă omoare.

- Ştiu. Da' mare tâmpit şi ăla! Chiar îşi închipuia că o să-l lase cineva "să pună de-o dinastie" în Europa?

Aproba încet cu capul...

- Tâmpit! Şi nebun!

- S-o droga! Cine ştie...

Se grăbi să revină la tema care-l interesa pe el:

- Oricum, am nevoie de locaţia aia. După ce cele trei echipe ajung acolo, lasă ce-au de lăsat şi pleacă, o să mă duc şi eu, cu flori şi bomboane şi jucării... Pe sub nasul chinezilor lui Shen Qiao, care nu au de ce să acţioneze dar îi vor transmite şefului lor că cei mai importanţi afacerişti ai Serbiei păzesc o anumită vilă, transportă acolo un VIP important... Tot chinezii ăia or să discute, la un pahar de vorbă, cu amicii lor - subalterni ai lui Jun...

Nici Filip, nici Dejan nu se mai grăbeau să se războiască în vile şi locaţii şi pază...

- Mă îndoiesc sincer că familia mea va ajunge vreodată pe teritoriu sârbesc. Dar trebuie să le arăt chinezilor că ei nu mai sunt în Franţa...

Făcuseră amândoi ochii mari! Abia acum le picase fisa cum era socoteala cu avionul privat şi maşinile blindate şi paza şi chinezii şi toate celelalte! Deci? Se mai băgau şi acum? Filip zâmbi slab:

- ... Eei, păi dacă asta e socoteala ta, uite ce zic eu! Foloseşte vila mea de la lacul Gruza şi paza de la Dejan.

Poftim? Dejan sări imediat de pe masă:

- Da-da! Paza ţi-o asigur eu!

- Nu. Eu asigur paza vilei iar tu asiguri paza zonei. Că ai tăi sunt mai fioroşi, da' ai mei ştiu şmecheriile locului şi capcanele.

- ... Bine, mă! Hai, că merge!

Bun! Îi văzu strângându-şi mâinile... şi zâmbi:

- Să-mi faceţi factură. Amândoi.

Dejan sări în picioare şi se repezi spre uşă:

- Dă-te-n...

Degeaba făcea aşa! Dacă nu-i făcea factură, nu-l includea în plan! Filip era mai înţelegător; el ştia de ce era atât de important să plătească totul corect, cinstit, curat... Filip dădu paharul peste cap şi îl privi drept:

- ... Uite cum zic eu să facem. Ţi-o închiriez cu 1.000 de euro pe lună - că eu nu stau în ea, iar oamenii oricum îi ţin blocaţi acolo. Dacă însă chinezul trage cu rachete-n ea, îmi plăteşti reparaţia.

OK! Îşi strânseră mâinile şi oftă greu:

- Dejan ăsta ţine musai să stricăm prietenia...

Ba nu - Dejan se reaşeza chiar acum în stânga lui:

- Bine! Uite cum facem! Te costă un euro pe lună!

Îl privea lung... Dejan îşi aprindea o ţigară, cu gesturi nervoase...

- ... Zi-i! Vrei aşa?

- Nu.

- Atunci cum vrei?

- Vreau 30 de oameni şi 5 ATV-uri care să patruleze pe-acolo din juma în juma de oră, zi şi noapte.

- Bine.

- 10.000 de euro pe lună.

- Perfect! Bate palma!

Sârbul cedase? Atât de uşor? Hm... Bine! Băteau palma! Dejan nu-i dădu drumul:

- Cu o singură condiţie. Pe nenorocitu' ăla la mine-n pădurice îl îngropi! Eu ţi-l transport, eu ţi-l cobor - da' eşti de acord să-l cobor la mine-n pădurice! La Brestovac!

- La cine te referi?

- La Jun.

Aa... Dejan răbufnise, furios, şi spusese "Dă-te-n". Urmarea nerostită îi amintise sârbului de mămica lui, de spital... Zâmbi slab şi-şi trase mâna:

- Ăla n-o să păţească nimic.

- Ştefane...

- Ochi pentru ochi, Dejane! Ştii ce principii am! Ochi pentru ochi! Iar de coborâtul ăluia se vor ocupa ei.

Şi-acum, că lămuriseră problema, se lăsă comod pe spătarul scaunului, opri aparatul de bruiaj şi oftă greu:

- Mă, să ştiţi că tot drumu' m-am întrebat şi-am socotit! Şi-am ajuns la concluzia că nu se deranja Filip al meu atâta amar de drum, dacă nu auzea ceva despre-un viţel la proţap!

Filip râdea şi aproba; Dejan sărise în picioare, chitit să prindă un ospătar şi să-l bată bine pentru omisiune...

Ia! Rebeca lui ce făcea?... Păi, făcea foarte bine! Îşi pusese parfumul sub nasul lui Milan, care-i tot arăta fotografii frumoase cu bunurile lui, ţinând telefonul aproape de el - atât de aproape, încât parfumul ei levita în voie pe sub nasul lui! Consiliera lui jubila chiar acum, amintindu-şi că ea era o capcană şi bucurându-se foarte tare că era centrul universului lui Milan... O s-o lase să "savureze" momentele alea; iar "lovitura de graţie" va veni de dimineaţă.

Roşcata

Mm - simţea c-o fură somnul! Şi nu era bine s-o fure somnul atât de aproape de Milan! Sârbul era teribil! Deşi îl cam "uşuise" în ultimele 120 de minute, el insista...

Palmele care se aşezară pe umerii ei o dezmeticiră instantaneu! Vocea şefului ei era zâmbitoare:

- Să-ţi spun ultimele veşti...

Aprobă cu capul... şi-l auzi şoptindu-i la urechea opusă lui Milan:

- Tatăl lui Milan este general; şi tot general era şi pe vremea războiului. Dacă vrei să te măriţi, e momentul să-l iei în calcule pe el şi jumătatea lui de miliard de dolari - bunuri şi cash. Ai cinci minute să faceţi schimb de numere de telefon - plecăm.

Adică ăsta avea... Ăsta micu', sârbu' de lângă ea, care-i tot dădu-se târcoale şi-i tot şoptise vorbe dulci la urechiuşă, avea...

- Ce e? S-a întâmplat ceva?

La naiba! Îl privi lung... aşa... lung... şi zâmbi:

- În cinci minute plecăm.

Milan păli:

- Deja?

Aprobă... oftă greu...

"Aah, Diamante, Diamante! Habar n-ai tu cât de norocos eşti, Diamante!"

Plecă privirea spre masă:

- Ţi-am spus că, până la sfârşitul anului, sunt "consemnată în cazarmă". Avem multă treabă...

- Ştiu... Să-i spui lui Ştefan că tata a fost foarte supărat când a auzit ce s-a întâmplat. Mi-a spus, luna trecută, să-l anunţ dacă contele îi cere ajutorul. Că vrea şi poate să-l ajute. Îl cunoaşte personal pe chinezul şef peste Europa de Est. L-a scos din câteva rahaturi mari, în ultimele şase luni; aşa că poate să vorbească cu el...

Aproba încet cu capul. Privea masa. Se gândea că stătea lângă jumătate de miliard de dolari, dar mintea ei încerca să găsească cuvintele potrivite ca să nu-i dea numărul ei de mobil... Milan se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Despre Ştefan, am auzit multe lucruri. Şi cum eu nu fac afaceri cu el, n-am să-ţi cer numărul de telefon. Nu vreau să-ţi fac probleme...

Zău? Păi, ea una îi era sincer recunoscătoare pentru asta! Şi-i şi arătă asta - îl privi drept, cu recunoştinţa întipărită pe chip...

- Am mai auzit despre el că nu e un balaur, aşa cum îl crede lumea. Şi deci, atunci când afacerile mă vor duce în Franţa, o să-l sun pe el. E bine aşa?

Aah, Doamne! Îi venea să-l pupe! Aproba şi se gândea că, dacă-l pupa acum pe obraz, Milan ăsta o s-o culce pe masă, ca-n filme, şi-o s-o pupe de-adevăratelea! Aşa că nu-l pupa... Sârbul întinse mâna spre ea; puse mâna în mâna lui, iar sârbul i-o sărută:

- Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut companie în seara asta.

- A fost o reală plăcere pentru mine să-ţi ţin companie...

Palma se aşeză iar pe umărul ei:

- Mergem.

Se grăbi să se ridice:

- Atunci, poate vorbim!

- Să sperăm că mai vorbim.

Şi-acum Ştefan strângea mâna sârbilor din jurul lui şi îi oferea ei braţul; se grăbi să-l accepte, salutând şi ea cu capul... Porniră spre uşă. Iar şeful ei scoase telefonul oficial...

- Bună dimineaţa... Da, am rezolvat... Da. Am o rugăminte mare... Da, avionul... Da; exact cum am discutat... Sigur că da. Aştept factura... Nu, nu glumesc... Eu tot ce folosesc, plătesc. Altfel, nu folosesc deloc... Bine... Sigur. Vă mulţumesc... Vorbim.

Şi gata - ieşiseră din restaurant, iar şeful ei încheiase conversaţia. La fix, ar fi spus ea - pentru că se auzea o elice de elicopter...

- L-am rugat pe Cesarino Pesce să-mi închirieze avionul lui privat. Ştii pentru ce...

Aprobă, deşi habar n-avea...

- Avionul va ateriza pe aeroportul ales de Dejan. Va intra direct în hangar, unde ei se vor muta într-una dintre cele 15 maşini blindate care-or să-i aştepte...

Aha! Discuţia asta era mai mult decât necesară! Făcea parte din planul ăla elaborat, complex şi foarte realist referitor la regină şi copii! Aşa că aproba de zor, în timp ce ocoleau restaurantul...

- Şi-or să-i ducă la vila lui Filip Gojdu. Filip şi Dejan sunt afacerişti de succes. Împreună, mută munţii din loc la propriu. Acum, de exemplu, şi-au unit forţele ca să mă ajute. Filip îmi pune la dispoziţie cea mai sigură vilă pe care-o are; iar Dejan îi asigură o pază draconică. La vila aia o să mergem noi azi...

Aha! Adică azi, după-amiază probabil, ea o să sprijine uşa vilei ăleia preţ de două ceasuri, timp în care el cică se va certa cu regina pe motiv de... refuz de-a reveni alături de el. Şi-apoi urneau planul ăla cu pupat şi "cuplu". Hm...

- Dar momentan mergem să ne odihnim.

Aprobă - că ştia el despre ce era vorba! El trebuia să ştie, nu ea!

Urcă în elicopter şi-şi prinse centura; şi imediat cum urcă şi el, pilotul închise uşa...

Decolau...

Regele deschidea laptopul, îl pornea...

Plecă privirea spre pământ. Se vedea frumos; se vedea ciudat. Becurile alea de pe faţada restaurantului contrastau serios cu lumina palidă a iluminatului stradal. Iar casele erau cufundate în beznă... Ei se ridicau destul de repede...

Palma lui o făcu atentă; primi laptopul... şi citi întrebarea de pe ecran:

"Aţi făcut schimb de numere de telefon?"

Ei, poftim! Punea întrebări "indiscrete"!

... "Ba nu, proasto! Vrea să ştie dacă se mai poate baza pe tine, sau te-au apucat gânduri de măritiş!" Se grăbi să apese tastele...

"- Nu. Mi-a spus că nu vrea să-mi facă probleme, aşa că o să te sune pe tine atunci când afacerile or să-l ducă în Franţa.

- Şi vrei să-ţi dau liber, când mă va suna?"

Hm...

"Nu."

Ştefan o privea lung, mirat, amuzat de discuţia aia... Negă cu capul, iar el se grăbi să tasteze...

"- De ce, fă? Nu vrei juma de miliard de dolari? Şi pe Milan bonus?

- Nu. Eu vreau altceva.

- Ce?"

Ridică privirea... El era amuzat de toată tărăşenia. Bănuia că ea "îi frecase ridichea" lui Milan, bănuia că sârbul insistase iar ea îl tot ţinuse la distanţă... Oftă greu... şi puse palma pe piept, în dreptul inimii. Ştefan reveni spre tastatură...

"Şi eşti dispusă să plângi şi să suferi pentru asta?"

Păi...

"Da."

Ochii verzi erau miraţi acum... Şeful ei reîncepu să tasteze. De data asta nu prea mai zâmbea. Era atent la ceea ce scria. Oftă din nou... şi primi laptopul.

"Ce vrei tu, nu se poate nici evalua, nici cumpăra. O să-i spun lui Milan că eşti îndrăgostită de logodnicul tău, care e strict secret desigur; ai grijă să-i spui acelaşi lucru, dacă vă veţi mai vedea vreodată. Vrei un sfat?"

Aprobă, încercând să zâmbească... El tasta repede-repede...

"Dacă vei reuşi să obţii ceea ce-ţi doreşti, o să străluceşti aşa ca mine. Şi-o să plângi aşa ca mine. Şi-apoi o să străluceşti din nou. Obişnuieşte-te cu socoteala asta, ca să-ţi fie mai uşor atunci când o să plângi."

OK! Aprobă din nou, iar el îi ceru telefonul. I-l dădu şi sprijini capul de scaun şi uşă...

Cerul era curat - şi era plin de stele! Străluceau frumos... Ea se gândea la el - şi se concentra rău la gândul ăla, ca să-l facă s-o viseze pe ea...

Ana-Maria

Mm, cât de devreme era! Şi era abia duminică! Azi va fi o zi infernală! Azi, copiii or să i se urce în cap iar ea o să-i dea jos de-acolo cu palme la fund! Ea le spusese că de luni seară puteau ieşi la plimbare; ei vor încerca s-o convingă să trişeze azi măcar cinci minute...

Porni laptopul şi se apucă să-şi pregătească un ness. Îi era somn... O dureau oasele... O durea sufletul, gândindu-se că iar o să-i tasteze

numele şi-o să obţină ştiri vechi de două luni...

Gata cafeaua, gata laptopul. Îşi aprinse o ţigară şi deschise Google. Ştefan Ionescu. Search... Nu, nimic. Regele aurarilor. Search...

O înregistrare nouă! Doamne - o înregistrare pe youtube! Click repede! Repede, să nu i-o şteargă! Pagina se deschidea înfiorător de greu...

Şi-acum, dacă era extrem de ghinionistă, înregistrarea dispăruse. Că şi chinezii aveau specialişti în informatică - şi sigur le făcea o plăcere imensă s-o ştie pe ea suferind rău de tot! Click...

Uite-l! Oo, Doamne! Uite-l...

Bufni în plâns - şi se grăbi să-şi acopere gura cu palmele. Îl vedea grăbindu-se spre ringul de dans, împreună cu alţi doi bărbaţi, şi realiza că Ştefan slăbise un pic...

Hei! Să dea mai încet! Să nu trezească copiii! Nu încă! Să apuce să se bucure şi ea de el...

Filmarea era făcută cu un telefon. Calitatea imaginilor nici nu se compara cu ceea ce văzuse ea luna trecută! Dar imaginile astea erau perfecte. I-l arătau pe el - bine, sănătos, la afaceri...

Ştefan se dusese la sârbi - la prietenii lui Dejan. Ea îl ajutase să înveţe paşii de la paiduşkă; ea îl ajutase, de fapt, să memoreze secvenţa aia. Nu ştia dacă soţul ei îşi mai amintea "poezioara" care-l ajutase să danseze atunci impecabil... şi să deschidă o linie nouă de afaceri cu Serbia. Îi plăcea să creadă că, azi-noapte, soţul ei rememorase poezioara... soţiei lui...

Plângea în hohote şi încerca să nu scoată un sunet! Dacă se trezeau copiii... Dar dacă... Dacă el nu-şi amintise poezioara... Dacă el începea s-o uite...

Nu! Cum s-o uite?! Cum ar fi putut Ştefan s-o uite pe femeia pentru care răsturnase lumea cu susu-n jos? Cum s-o uite pe femeia a cărei fotografie o păstrase dumnezeieşte în portact, lângă inimă? Hm!

Trebuia să fie foarte atentă - să nu cadă în depresie. Gândurile astea nu erau deloc în regulă! Soţul ei, Ştefan al ei, se expunea aşa pe youtube pentru ea! Şi pentru copii! Şi-şi trimitea vărul la măcel tot pentru ea! Ca s-o salveze pe ea! Ca să salveze copiii! Diamant se împuşcase cu chinezii, în Orléans, pentru ea...

Stop. Şi play. Îl privea lung... Părea preocupat. Gânditor şi preocupat. Era atent la paşi şi la mişcarea cârpei albe din mâna dreaptă; dar era preocupat. Se întreba unde era familia lui... Se întreba unde-i putea găsi, cum îi putea aduce acasă...

Unde era acum "acasă"? În Aurari? În Franţa?... În Serbia? Avea disperată nevoie de-o sursă de informaţii...

Lângă telefonul ăla care filmase azi-noapte, un bărbat vorbea în franceză; ea însă n-avea stare să-l asculte - şi să-l înţeleagă. Ea îşi privea soţul şi parcă plutea... Hei! Vocea guturală! Roşcovana! Ea îl filmase pe Ştefan! Derulă repede înapoi...

... Nu - nu înţelegea nimic. Muzica fusese prea tare, chiuiturile şi aplauzele din jur îi bruiaseră... Se îndoia, oricum, că Ştefan i-ar fi transmis ei ceva aşa, bruiat şi mormăit încetişor! Tocmai pentru că el ştia cel mai bine ce însemna un cuvânt prost înţeles în

Melodia se termina. Din stânga, doi uriaşi... Dejan! Şi Filip Gojdu! Amândoi se repeziseră să-l strângă pe Ştefan în braţe! Ia uite-i, ce fericiţi erau! Nu-i venea să creadă...

Soţul ei făcuse afaceri mari azi-noapte!

... Oo, Doamne! Privirea aia pentru ea fusese! Zâmbetul ăla pentru ea era! Ştefan al ei ştia despre laptop - şi ştia că regina lui nu putea stăpâni copiii dacă nu le dădea uneori câte-o "porţie de tati"... Iar la final îi transmisese şi ei ceva...

Şi gata - filmarea se terminase. Dădu să apese replay, dar... Apăsă pe săgeţică şi citi comentariul filmării.

"Regele aurarilor şi Rebeca, la petrecerea din Kjustendil."

Şi-acum să apese replay...

Nu; acum, să se ridice şi să le dea copiilor "porţia de tati". Pe de-o parte, era posibil ca înregistrarea să dispară până se trezeau ei; pe de altă parte, era posibil să-l privească cu mai multă atenţie - şi să descopere că era rănit, sau...

Se ridică şi duse laptopul în pat. Şi-i scutură încetişor:

- Copii! Hei... Tati a mai pus o filmare pentru noi.

Florentina sări în fund şi-o privi lung, cu ochi buimaci... Îl scutură din nou pe Léon:

- Prinţule, hai - trezeşte-te! Hai, că poate intră chinezii şi şterg înregistrarea! Şi nu mai apuci să-l vezi pe tati!

Gata - se trezise şi el. Florentina îi trase laptopul din mâini, fixând ecranul cu privirea. Se grăbi să revină în micuţa bucătărie...

Azi stăteau cuminţi în casă. Ştefan se dusese în Kjustendil, la Dejan, cu un scop clar. Războiul se ţinea în Franţa - el însă dansase în Serbia. Era un şpil acolo... Iar până nu-l afla, nu putea să rişte să se abată de la planul ei. Era sigură că şi el încerca s-o ajute cumva - iar riscul de-a face o prostie era imens! Nu ştia stânga ce face dreapta...

Diamant

Oare cine ce-i trimisese? Loganul negru din faţa primăriei părea "să ţină" de Popescu Ion. Dar maşini negre aveau şi şefii lui Ceauşescu! Mamă Doamne, ce-ar mai fi râs dacă ar fi descoperit că Internele îi voiau înapoi! Le-arăta el "frecare de ridiche", dacă îndrăzneau să încerce să joace ping-pong! Păi întâi se-mbuibaseră cu caşcaval, apoi puseseră lunetistul să-l lichideze pe Ştefan şi-acu' voiau să se-mpace? Niciodată!

Hm! Ştefan avea o vorbă: "Niciodată e o minciună - nu există niciodată." Iar asta chiar că l-ar fi bulversat rău...

Intră în primărie, îi salută pe băieţii de la pază şi deschise uşa anticamerei. Iar tânărul în costum negru se ridică prompt:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Am un plic pentru dl Ştefan Ionescu.

OK! Luă plicul... Da - Popescu îi trimisese ceva lui Ştefan. Ceva subţirel... cam cât o coală A4. OK!

- Vă roagă să-i faceţi apel, să ştie că l-aţi primit...

Bine! Îi făcea chiar acum apel...

- La revedere.
- Mulţumesc. La revedere.

Se grăbi să intre în birou şi închise uşa. Şi ridică imediat plicul spre geam - deşi era plic bun, gros...

N-avea nici o şansă; aşa că scoase mobilul special. SMS nou...

"Am primit un plic, de la Popescu pentru tine."

Send... Şi-o ţigară. Şi calculatorul. Azi se simţea extrem de bine! Azi o să fie cald; iar lui îi pria căldura în maletă şi pantaloni negri! Era ţinuta lui preferată! Hm...

Gata - îi răspunsese!

"Să-l încui în seif."

Zâmbi, ca pentru el:

- Bine, vărule! Îl încui! Da' eşti sigur că nu-i ceva urgent?

Că murea de curiozitate... Uşa se deschise scurt:

- Bună dimineaţa.
- Neaţa.
- Corespondenţa... Audienţele... Azi, ar fi bine să chem firma de amenajări...
- Cheam-o.

Că florile din părculeţ erau triste de-o săptămână deja. Mica se grăbea să iasă...

Păi, să pună plicul în seif şi să-l uite acolo! Şi să-şi vadă de-ale lui - că ia uite ce teanc mare îl aştepta pe birou! Plus afacerile! Plus preselecţia fetelor! Mm...

Ştefan

Îi era somn...

Avea senzaţia că Rebeca adormise. Pusese capul pe spătarul scau-

nului, sprijinit de uşă, şi nu se mai clintise. Deşi în elicopter era o hărmălaie afurisită, ea părea să doarmă dusă...

Avea deja 250 de vizualizări pe youtube. Mulţi "abonaţi" la căutările alea automate după cuvinte-cheie! Unul era sigur Isamu! Îi plăcea să creadă că unul dintre click-urile alea era al Anei...

Îu! Ia uite-o! Păi ea nu dormea? Rebeca îi cerea prin gesturi laptopul...

"Se aude discuţia mea cu Milan?"

Hm! Avea şi ea o problemă! Foarte interesant! Foarte...

"Se aude ceva, dar nu se înţelege nimic."

Tasta repede...

"- Mi-a spus să-ţi spun că tatăl lui îl cunoaşte personal pe chinezul şef peste Est. Şi că, dacă ai nevoie de ajutor, el abia aşteaptă să-i amintească ăluia de datoriile neplătite.

- Asta o spune el, sau taică-su?"

Înţelese prin semne că "ăl bătrân" îl iubea mult... Aprobă cu capul şi o trase spre el. Peste el. Şi-i arătă, în depărtare, Bucureştiul...

Diamant

Zeama de flori nu era scumpă. Măcar să fie eficientă! Semna repede factura, pentru că avea nişte afaceri de condus...

Telefonul special începu să vibreze; apăsă butonul verde:

- Da.

Aoleu, ce hărmălaie! Parcă-i "explodase" urechea! Undeva în fundal, Ştefan răcni:

- Bă, vezi să nu ne-mpuşti!

Şi... Şi-atât - se întrerupsese. Aah! Buton verde... iar uşa biroului se dădu de perete. Cornel Buldogu năvăli practic peste el:

- Şefu', se-aude un elicopter!

Ha?

... Elicopter! Să nu-l împuşte! Sări în picioare:

- E Ştefan! Zi-le să nu tragă în el!

Consilierul lui se repezea afară; el se grăbea să-l urmeze... Era senin azi - cerul era curat ca lacrima! Într-adevăr, se auzea un vâjâit... De unde venea? Din ce parte?

- ... Uite-l!

Aha! Îl vedea şi el! Păi, să-i iasă în întâmpinare! Şi cum orăşelul era astfel gândit încât singurul loc civilizat pentru aterizare era în punctul unde drumul de acces se bifurca pe lângă parc, porni spre zona aia şi răcni:

- Bă! Mută maşina de-acolo!

Că ăla cu amenajările stătea chiar în "punctul sensibil"! Îi făcea semn s-o tragă pe prima străduţă la dreapta... Privea lung elicopterul şi simţea cum se strâng oamenii în jurul lui, să-l vadă pe Ştefan...

Elicopterul era particular - scria ceva pe el şi era multicolor. Oare cine-l "servise" pe vărul lui? Un partener, sau un prieten? O să afle el, în maximum cinci minute! Acum, vedea silueta pilotului, scaunul liber din faţă... Ştefan stătea în stânga... Uite-o! Uite-o şi pe Raina! În sfârşit! În sfârşit, o avea aici, în Aurari! În sfârşit, o să poată să se plimbe prin orăşel şi să şi-o amintească...

Patinele atinseră asfaltul - iar Cornel Buldogu se repezi direct în dreapta! Adică spre ea! Aah!

"Nu! Nu le da de bănuit!"

Porni imediat spre stânga, zâmbindu-i vărului lui...

- Salut.

- Salut.

Primi laptopul; iar Ştefan coborî. Şi cum motorul nu se oprea, deducea că elicopterul pleca gol. OK! Deci stăteau mai mult! Perfect! Vărul lui arăta spre stânga; porni în fugă după el... Raina alerga lângă Cornel, în timp ce elicopterul se ridica...

Şi gata - depăşiseră "pragul" elicei. Iar Ştefan fu imediat înconjurat, îmbrăţişat...

Acum! Repede! Unde era Raina? Nici n-apucă să termine gândul ăla, că se simţi luat de braţ:

- Salut!

- Salut!

"Măiculiţă, da' de câte zile şi nopţi n-ai mai dormit?" Era topită de oboseală, iar cearcănele îi ajunseseră pân' la călcâie! Şi totuşi, ea zâmbea:

- Bestial! Pozele alea sunt vax! Nu se compară...

Aprobă... şi se grăbi să se lămurească:

- Cât staţi?

- Maximum şase ore.

Era zece... Adică pân' la patru. Şi probabil că vor dormi amândoi, că nici Ştefan nu era mai "proaspăt"! Oof...

- Avem o şmecherie mare în derulare...

Se aplecă şi-i oferi urechea... Raina începu să râdă:

- Da' te informează şefu' imediat!

Aha! Cornel răcni, speriindu-l serios:

- Şefu', unde-l cazăm pe omu' ăla?

Care om?... Aa, pilotul! Aterizase undeva în dreapta, lângă casele în construcţie... Arătă spre hotel; şi cum mâna ei nu-l mai ţinea de braţ, se întoarse spre Ştefan...

Ştefan era bulibaşa. Ştefan era sufletul lor. Dacă ar fi făcut schimb de locuri, pe el l-ar fi bătut cu pietre pentru spaima din aprilie şi absenţa de până acum! Pe Ştefan însă uite cum îl îmbrăţişau...

Ştefan

Mamă Doamne, ce "îmbrăţişare colectivă"! Parcă-i luaseră toată puterea - atâta îl îmbrăţişaseră şi-l trăseseră de la unul la altul! Dar, normal că erau fericiţi! Din aprilie, de la atentat, nu-l mai văzuseră! Şi normal că se bucurau...

Se trase spre stânga, intră în părculeţ şi se urcă pe-o bancă. Şi-i privi lung, de sus... Spre mirarea lui, se făcea linişte... OK!

- ... Bine v-am găsit!

Evident, bine a venit - pe multe voci, în multe interpretări...

- Lăsaţi-mă cinci minute, să-mi duc consiliera într-o casă, şi promit că mă-ntorc!

Nea Iulică ridică imediat vocea la el:

- Ce vorbă-i asta, Ştefane?! Du-te şi odihneşte-te! Că eşti rupt de oboseală!

Acum, îi observaseră cearcănele - şi-l trimiteau imediat la culcare! Se grăbi să se impună:

- În cinci minute, mă-ntorc!

Unde era Diamant?... Evident, lângă Rebeca! Se grăbi să ajungă lângă el şi mârâi printre dinţi:

- Stăm numai 6 ore, că arde! Du-ne într-o casă mobilată, unde să putem dormi câteva ore.

- Haideţi. Safiroo!

Se grăbi să refuze:

- Nu vrem mâncare - vrem doar să dormim!

- Bine! Safiroo!

Hei! Se simţi smucit, îmbrăţişat şi pupat apăsat pe ambii obraji! Tuşica lui plângea cu gura până la urechi, fericită că-l vedea viu şi nevătămat...

- Sărut mâna, tuşico!

- Să-mi trăieşti! Hai, fugi la culcare! Fugi!

Şi-o vedea cum o lua pe Safira de braţ şi-o oprea din goana spre el... Îl urmă pe Diamant.

Vărul lui nu spunea nimic. Nici Rebeca nu spunea nimic. Diamant era la jumătate de metru în faţa ei; iar el era la un metru în spatele ei. Din locul unde era el, capul roşcovan se vedea la înălţimea umărului lui...

Nu; era prea obosit ca să mai calculeze de-astea. Dac-o fi să fie, o să fie şi gata! Că degeaba le băga el beţe-n roate! Aşa cum degeaba o legase tuşica Didonia pe Ana de Florentin! Soarta era soartă! Cum le era scris, aşa o să le fie! Şi ceva îi spunea că mânjilor din faţa lui le era scris să plângă unul după celălalt... şi să ardă împreună,

atunci când lacrimile nu le stingeau focul dragostei...

Era obosit...

În jurul lor apăruseră băieţii de la pază. Cornel Buldogu se mişcase repede - şi cum avea ceva vechime "în branşă", înţelesese că azi "vizitau incognito" şi că "frige rău". Se simţea ca preşedintele în apropierea băii de mulţime...

- Aia-i bună?

Diamant arăta spre ultima casă de pe strada aia. Aprobă... şi acceleră puţin - că trebuia să-i ia pe amândoi pe după gât! Era aşa o imagine mişto de tot... şi pentru oamenii din orăşel, şi pentru parteneri, şi pentru duşmani... Aşa! Zâmbi slab:

- Ia zi-i, Diamante - unde-i Merţanul meu blindat?

- În garaj.

- Să-l aduci aici. Din clipa asta, nu te duci nici pân' la pâine fără el.

- Păi şi tu?

- Eu... Eu nu vezi că zbor la propriu?

Rebeca râdea...

- ... Şi zic şi eu că, dacă o fi să vin pe jos odată, ţi-oi face milă să mă plimbi şi pe mine!

- Hai, bă! De ce vorbeşti aşa?

- Fiindcă-s obosit, agitat, gânditor, nelămurit, temător... şi toate celelalte.

Mobilul începu să sune. Cum-cum? Filip? Ia să răspundă el...

- Da.

- Salut, Ştefane.

- Salut, Filipe!

- Uite, te-am sunat să-ţi spun că lucrurile au decurs exact aşa cum ai vrut tu. Iar familia Ionescu tocmai "s-a sigilat" acolo, ştii tu unde...

- Bun! Perfect! Dă-mi numărul de telefon de-acolo!

- Nu, n-am fix acolo. Dacă vrei să-ţi dau numărul şefului de la pază...

- Am numărul lui! Dar aş vrea să vorbesc cumva cu Ana, nu cu el!

- Păi sună-l pe el. Da' să ştii că am aflat că Ana ta s-a încuiat cu copiii în dormitor. A zis că vrea să-i liniştească şi să se odihnească alături de ei. Iar băiatul meu zicea că sunt speriaţi rău de tot, iar ea părea nedormită de vreo 48 de ore. Eu zic s-o laşi să doarmă măcar un pic, cu copiii...

- ... Bine, Filipe. Atunci o să-l sun pe el, pe la trei jumate, ca să stabilim la ce oră trec pe-acolo.

- OK. Dacă mai e ceva, să mă suni!

- Bineînţeles. Îţi mulţumesc, mult, Filipe!

- Stai liniştit - că e plăcerea mea! Vorbim!

- Vorbim.

Buton roşu... Oftă greu... şi mormăi, ca pentru el:

- E speriată. Aşa după cum am anticipat, după ce s-a terminat totul şi-a simţit că nu mai este în pericol, a clacat.

Se grăbi să-şi reia vărul în îmbrăţişare şi să-l bată uşor pe umăr... ca să nu-l audă rostind "Cine, vere?"... Tăceau amândoi - aşa că adăugă:

- E nedormită de foarte mult timp. E şi speriată. Şi copiii sunt obosiţi...

Diamant aproba cu capul, privind cu maximă atenţie asfaltul pe care călca...

- Las' că-i liniştesc eu diseară! Să dorm şi eu două-trei ore - şi să vezi ce repede rezolv problema!

- Şi ce faci? Îi muţi în Bourges?

- Nu ştiu; să vedem! Trebuie să vrea şi ei...

Tăcere... Vărul lui oftă greu:

- Adevărul e că îl ştie pe ăla că e trilula!

Aproba, iar Diamant se repezea să descuie repede-repede uşa... Intrară în casă.

Imediat cum închise uşa, de pe partea cealaltă a ei începură să curgă ordinele lui Cornel - lanţ uman în jurul casei, privirea peste tot, glonţ pe ţeavă, erau în alertă maximă... Şopti, zâmbind amuzat:

- Diamante, Cornel servi cu ciocolată azi?

- Nu ştiu; da' eu zic că zice bine! Nu?

Aprobă şi arătă spre masa din living:

- Stai jos. Rebeco, pe scări în sus. Oricare cameră vrei tu - că toate au baie cu duş şi paturi duble.

Aştepta... Imediat cum auzi uşa închizându-se, Diamant scoase din buzunar dispozitivul de bruiaj. Mm, ce mai crescuse vărul lui! Chiar îi venise mintea la cap! Preferă să vorbească extrem de încet:

- Să ştii că n-am glumit! În următoarele cinci minute, aduci Mercedesul meu aici şi nu mai ieşi din el!

- Am înţeles.

- Bun. Şi-am să-ţi explic imediat şi de ce... Azi-noapte am fost la Kjustendil, la o petrecere sârbească. Am beneficiat de discreţia unor buni amici, care ne-au zburat cu avionul lor, adică fără documente... Am închiriat de la Filip Gojdu vila lui de vacanţă, de pe malul lacului Gruza. Vila e izolată; are un sistem de securitate foarte bun, are şi senzori, şi *night vision*... Dejan a dus acolo 30 de oameni şi 5 ATV-uri, care patrulează non-stop. Apoi, pe la cinci, l-am sunat pe Cesarino Pesce şi l-am rugat să-şi trimită avionul personal la Kragujevac, cu problema aia despre care am vorbit... Avionul a aterizat la Kragujevac şi a intrat direct într-un hangar ultrapăzit de oamenii lui Dejan. Din hangarul ăla au ieşit 15 maşini blindate, care s-au împărţit în trei echipe şi au făcut drumul până la vilă pe trei rute diferite...

- Şi acum, oficial vorbind, familia ta e în vila lui Filip şi e păzită de Dejan.

- Exact. După-amiază, eu şi Rebeca ne ducem acolo, cu elicopterul; ea rămâne afară, eu intru în vilă fericit şi plin de speranţă şi ies după jumătate de oră încruntat şi plin de draci. Şi vă dau telefon şi ţie, şi lui Aleodor. În altă ordine de idei, în plicul pe care l-ai primit de la Popescu azi este hârtia oficială, cu antet SIE, care a ajuns aseară pe masa şefilor lui Jun.

Diamant întoarse încet capul... Aprobă, zâmbind:

- De-aia ţi-am spus să umbli numai cu Mercedesul meu blindat. Ăia or să ceară urgent explicaţii. Şi chiar dacă-l iau acum la rost, n-or să-l bage-n reeducare instantaneu. S-ar putea ca Jun Chèn să rămână şef încă două-trei luni... în funcţie de câte alte preocupări urgente are China în perioada asta. Şi cred că are - că li se apropie congresul şi, din câte am înţeles, au şi ei nişte lupi tineri şi însetaţi rău...

Ciudat; dar vărul lui i se părea un pic neatent! Oare la ce se gândea Diamant? Ce calcula? Scrisoarea despre Jun? Transportul Mercedesului? Atitudinea Rebecăi, care nu-l prea băgase în seamă azi? Era mult prea obosit ca să-l electrocuteze; aşa că îşi aprinse o ţigară...

- ... Le-am mai pus aseară o filmare pe youtube. Filmare care nu-şi găseşte, totuşi, rostul - de vreme ce ei cică sunt puşi bine în vila lui Filip... Nu ştiu...

- Te-ai gândit bine, cu filmările alea. Chestia e că n-o văd eu pe Ana instalându-şi un soft care să le salveze!

- Şi eu m-am gândit la fel. Dar filmarea asta trebuie să dispară în 48 de ore. Dacă eu plec de la ea tunând şi fulgerând...

- Ai putea să începi să-i pui filmări care "s-o oftice"!

- Tu-ţi dai seama ce-ar însemna pentru Ana mea aşa ceva? Cu ce s-o oftic? Să-i arăt ce conac frumos am eu? Crezi că se oftică dacă-i arăt aşa ceva?

Diamant nega... El parcă nu voia să-i spună şi lui despre planul cu Rebeca...

- ... Las' că ştiu eu ce fac!

- Tu nu ştii ce să faci; aşa că te rog să nu faci nimic.

Vărul lui preferă să tacă... Era linişte... iar asta îl ajuta să audă apropierea unor paşi grăbiţi...

Roşcata

Urcă scările şi se pomeni într-un holişor de-un metru pătrat. Pe fiecare perete era câte-o uşă...

Ea intrase în casă, traversase livingul şi urcase scara... Camera

din dreapta avea "vedere" spre curtea casei; aşa că intră în camera din dreapta.

Mm, ce frumos era aici!

Patul dublu era poziţionat chiar sub fereastră. Nu era o aşezare foarte convenabilă, dat fiind că "era în curent", dar dacă stătea în pat putea privi nestingherită peste orăşel! Iar chestia asta "făcea toţi banii"! Oare cine amenajase căsuţa asta? Diamant?... Ei, pe naiba! De parcă el avea timp să se joace de-a designerul de interioare! O amenajase o femeie! Una îndrăgostită, probabil! Lângă pat era un şifonier dublu. La peretele din dreapta erau aliniate două scaune şi-o măsuţă, iar în stânga era o uşă. Era... baia, evident. Cabină de duş, toaletă şi chiuvetă. Şi-atât. Nici nu trebuia mai mult...

Reveni în cameră şi se aşeză pe marginea patului. Mm, ce moale era! Din ce era - din puf de pinguin? Se afundase toată în minunăţia asta de pat! O să doarmă neîntoarsă...

Întoarse capul spre fereastră...

Perdeaua nu era îndeajuns de deasă ca s-o împiedice să o vadă bine pe tânăra care aproape că alerga... Simţi cum stomacul i se strânge ca un ghem de ghimpi...

Avea cam 1,60. Era mărunţică, aşa ca ea - dar numai înălţimea le asemăna oarecum! Era brunetă, iar de sub batic ieşea o coamă groasă de păr negru, ondulat. Părea să aibă ochii negri sau căprui - nu-şi dădea seama de la distanţa aia. Dar de restul nu-i era deloc greu să-şi dea seama! De exemplu, cămaşa albă ascundea un bust numărul patru, generos, iar betelia fustei lungi arăta ceea ce fusese, acu' vreo cinci ani, o talie de viespe. Din mişcările fustei, deducea că existau şi nişte şolduri "corespunzătoare"... Şi cum "ansamblul" ăsta tocmai năvălise pe poartă şi se repezise către uşă, oftă greu şi se ridică. Şi decise să coboare şi ea în sufragerie. Îşi făcuse o idee...

Când o văzuse, azi, lângă el, Diamant strălucise. Scurt - preţ de-o clipă! Doar cât să vadă şi ea cât de mult îl bucura sosirea ei aici! Numai că ea o văzuse adineauri pe nevasta lui - pe cea cu care făcuse un copil înainte să se-nsoare. Pe cea de care îl legase Ştefan, care se pricepea extrem de bine la oameni şi ştiuse că Diamant va fi bulibaşă iar ea nevastă de bulibaşă. Aşa că tocmai decisese să se lămurească odată! Să afle şi ea... de ce?! De ce Diamant Ionescu îi acorda ei atâta atenţie?! De ce Diamant Ionescu o sărutase în mijlocul trotuarului din Nisa?! De ce-i arătase că o iubeşte?! Oare chiar o iubeşte? Pe ea? Pe puştoaica roşie toată, care nu împlinise încă 17 ani, arăta ca o scândură "prost rindeluită" şi-avea un copil cu Titel?

Cobora treptele; auzea în living vocea calmă, lină, blândă, ca de păpuşică mică-mică şi scumpă...

Diamant

Ciocănitul brutal în uşă îl sperie rău! Aoleu! Cine dădea năvală? Profită de poziţie şi puse mâna pe tocul pistolului:

- Intră.

Uşa se deschise larg... iar Safira lui năvăli în sufragerie:

- Gata! Bine-ai venit, Ştefane!

- Bine v-am găsit, Safiro!

Şi uite că nici asta nu pricepuse că Ştefan era obosit frânt! Şi asta avea chef de îmbrăţişări şi pupături pe obraji! Tăcu şi-i luă sacoşa de rafie din mână - că dacă Ştefan nu protesta...

Hei! Tresări scurt - undeva în spate, în spatele Safirei, apăruse o siluetă! Raina! Coborâse! De ce coborâse? Nu se culcase? Nu-i zisese Ştefan să se culce? Ce-i venise?

... La naiba! Rainei îi venise "poftă" să-i cunoască lui nevasta! Aah, ce tâmpenie! Lăsă sacoşa şi arătă spre Safira:

- Ea e Safira, nevasta mea. Rebeca, colega mea şi consiliera lui Ştefan.

Ochii de peruzea se mutară spre Safira. O priveau drept. Drept în ochi. Ciudat, dar Raina lui zâmbea...

Roşcata

Aşaa! Ia să se cunoască ea cu nevasta lui Diamant!

Tânăra se dezlipi din braţele lui Ştefan şi se întoarse spre ea. Şi rămase mască, cu ochii la ea... preţ de-o secundă poate. După acea secundă, privirea femeii suferi schimbări mari! Iar ea trase imediat concluzia că Safira bănuia ceva - pentru că o privea lung, serioasă, şi parcă încerca să-i intre-n minte... Întinse mâna spre ea:

- Rebeca.

- Safira.

Şi-acum, repede spre Ştefan:

- Şefu', eu aş face rapoartele...

- Tu te duci şi faci nani. Adică stai aici, la masă, mănânci şi apoi faci nani.

Aprobă cu capul, iar Safira se repezi la sacoşă:

- Aoleu, am şi uitat! V-am adus ceva gustos!

Serios? Ia - ce le adusese? Pâine, o farfurie cu răcituri, nişte cârnăciori proaspăt prăjiţi... Coca-Cola, apă minerală şi platâ, pahare, farfurii, tacâmuri... De toate! Şi, da; putea spune că-i era foame. Mai ales că aşa, de aproape, constatase două lucruri foarte importante care-i re-destinseseră stomacul. Unu, Safira avea ochii negri - şi-ar fi trebuit să-şi ia lentile de contact, ca să-şi ţină bărbatul aproape. Doi, Safira mirosea a cârnăciori - şi-atât.

Se grăbi să împartă farfuriile - că era femeie, mai presus de musafiră la masa aia!

Ştefan

Era obosit - foarte obosit! Discuţia deja începuse să-l irite - Diamant voia să ştie cum fusese petrecerea de la sârbi, iar Rebeca îi povestea cu mare grijă - ca nu cumva să-i scape vreo vorbă despre Milan... Ăştia se jucau cu focul. Ăştia habar n-aveau ce făceau! O să-i pună repejor "pe şine" - că nu era de joacă! Dacă o să se înfiripe ceva între ei, el trebuia să se impună încă de-acum - ca să-i ajute să nu fie ucişi de propria imprudenţă...

Cârnăciorii fuseseră acceptabili. Fuseseră "din comerţ" - iar Safira îi prăjise în ulei. I se păruseră cam graşi, cam chimizaţi... În fine!

Telefonul lui Diamant piui scurt. Vărul lui privi ecranul şi se ridică:

- Pe mine mă scuzaţi, da' mă cheamă la poartă să semnez pentru Merţ. Ştii tu care...

Deci venise maşina! Bun! Se ridică şi el:

- Semnezi, treci pe la primărie şi apoi te duci la treabă.

... Ce, era mirat că-l trimitea la muncă? Se încruntă scurt, iar Diamant se grăbi să iasă... Nici nu se mai obosi să privească spre ea:

- Iar tu treci la culcare.

Rebeca aproape alerga spre scări...

Acoperi mâncarea cu farfuriile şi-şi aprinse o ţigară. Îi era somn... Foarte-foarte somn...

Dădu drumul ţigării în paharul cu apă, lăsă capul pe masă...

Diamant

Bun! Semnă, primi cheile şi actele şi urcă la volan. Nu, încă nu răsucea cheia...

Pe actele maşinii scria Brabus E V12 Mercedes Benz E-Class W212. Era blindat. Era negru mat. Era impecabil. Iar Ştefan tocmai îl somase să nu iasă fără el nici pân' la colţ...

Ia să vadă el cum funcţiona maşinuţa asta! Că el avea o problemă mare! El nu se prea înţelegea cu computerele de bord! Alea voiau să-l ajute să se relaxeze; el voia să simtă că şofează. Şi nu se-nţelegeau...

Tura uşurel motorul... Acceleraţia era sensibilă. Maşina era nouă, tunată, pregătită să scape de nişte chinezi mici şi răi şi plini de arme... Bordul părea destul de... simplu. Sigur, asta din punct de vedere al

butoanelor! Ştia însă că şmecheria era în ecranul din dreapta! Acolo o să se ducă "lupta cea mare"... Aha! Avea un buton cu bec verde! Ia să-l stingă! Aşa... A-ntâia... O tura bine...

Sus ambreiajul!

Ptiu, drace! Frână! Clipi scurt - că dacă n-ar fi fost roţile drepte, s-ar fi dus direct în livadă...

Clar! El şi maşina asta trebuiau să aibă o discuţie serioasă! Momentan, o s-o conducă încetişor... încetişor de tot... spre primărie...

Oamenii îl priveau lung - şi se gândeau, probabil, că bulibaşa o luase razna şi-şi cumpărase rachetă...

Şi gata - o parcase. Şi-acum, repede la calculator!

Năvăli în primărie şi trecu ca vijelia pe lângă Mica:

- Ceva veşti?

- Nimic. Am reprogramat toate audienţele pentru mâine, tot de la patru. Dra Adelina a sunat, dar i-am spus că sunteţi într-o urgenţă zero şi a spus că o să vă pregătească un mail cu candidatele mai răsărite...

- Perfect. Dă-i bătaie!

Intră în birou, închise uşa şi-o încuie. Şi porni repede-repede calculatorul...

Doamne, ce bine! Doamne, nu-i venea să creadă! Raina era aici! Raina era în căsuţa aia...

Ştefan i se păruse un pic rezervat, atunci când stătuseră toţi trei la masă. Vărul lui îi simţea pe amândoi; şi, dacă era să fie totuşi sincer, era sigur că vărul lui l-ar fi invitat în părculeţ, lângă brad, l-ar fi pus jos şi-ar fi sărit cu picioarele pe el. Raina sigur îi spusese că o sărutase! Sigur-sigur! Altfel n-ar fi auzit el partea aia cu "Îmi pare rău că n-am apucat să stăm de vorbă" şi nici partea aia cu "ţi-o «rezolv» de nici n-ai să ştii ce te-a lovit". Ştefan îi suporta multe; şi-i înghiţea multe. Şi-l ştia că nu-şi refuza nici o plăcere! Ştia că "vei rămâne acelaşi bărbat discret dintotdeauna", ştia că "nu vei risca nimic, niciodată"... Dar îi era greu vărului lui "să înghită" partea aia cu "hai să prezentăm nevasta la amantă şi viceversa". Sigur, situaţia fusese de aşa natură că trebuiseră să se cunoască "oficial"; şi totuşi, parcă n-ar fi trebuit să le "introducă" el, şi Ştefan! Că Raina era, în primul rând, consiliera lui - şi abia după aceea colega vărului lui... În fine!

Repede, internet... youtube... regele aurarilor... Uite-o! Îşi puse căştile şi apăsă play. Dăduse volumul la maximum - că era o filmare cu telefonul.... Ştefan dansa perfect! Avea ţinuta perfectă, făcea pasul perfect, mişcarea perfectă cu mâna... Hait! Cineva răcnise "Dejane"! Nu ştia cine, dar aproape că nici nu mai conta! Toată lumea aplauda şi chiuia, iar Ştefan dansase impecabil! Acum auzea un mormăit de bărbat... Aha! Şi-asta era Raina lui! Avea o voce inconfundabilă! Dar ce zicea? Repede, să dea înapoi... "Dejane"... Mormăit... în franceză parcă... Vocea ei... Nu pricepea nimic... "*Service... relations... dant le service... pas durable... Donc, je prefere... rien... je pense que... nous reverrons...*"

Hait - că încercase unu' s-o agaţe! Pauză, repede! Se sprijini de spătarul scaunului...

OK! Scoase telefonul special... şi-l băgă la loc - că se tâmpise rău de tot! Ăla era telefonul pentru Ştefan! Uite, tocmai de-asta îi spusese vărul lui că "i-o rezolvă"! Deci, mail... Aleodor...

"Aleodoare, ajută-mă urgent!

Şefu' a pus o filmare nouă pe youtube. Undeva în fundal, se aude o discuţie a Rebecăi cu cineva. Fă tu o vrajă mare şi discretă rău ca discuţia aia să ajungă pe mail-ul meu fără muzică, iar muzica să ajungă înapoi pe youtube fără Rebeca.

Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, Părinte!

Diamant"

Send, repede, ca să nu se răzgândească... Şi uite că tocmai îl pusese pe Aleodor pe gânduri, apropo de el şi Rebeca! "Discretă rău" şi "vrajă mare" egal "Diamant cu mintea pe pereţi"...

... Da' las' să ştie şi el! Că nu se ştia niciodată când o să-i prindă bine faptul că ştie şi el! Şi-acum, ia să vadă ce venise pe mail...

... Ba să pună osu' la muncă! Trebuia să facă preselecţia pentru Italia! S-o sune pe Adelina... Mm, ce-o să-i facă Adelina când o să-l vadă în aşa maşină bengoasă! Hm! Dar... Dar oare o să vrea maşina asta bengoasă să-l ducă pe el? De vreme ce era "maşina lui Ştefan"... Şi avuseseră deja un mic conflict, lângă poartă...

Opri totul şi se grăbi să iasă:

- Sunt în oraş. Mă suni, dacă e ceva.

Şi-acum se apropia de ea... Era frumoasă. Era superbă! Avea blindaj la roţile din spate - ca să fie clar pentru toată lumea ce şi cum...

Urcă la volan... Avea emoţii. Maşina putea să-l omoare - că dacă se-nfigea frontal cu ea într-un TIR, la 220, nici mama blindajului nu-l salva! Trebuia să se-nţeleagă cumva cu ea... Puse contactul - iar bordul se lumină... Măiculiţă, ce maşină! Chiar că era navetă spaţială!

Îu! Asta "prinsese glas"! Singurică, aşa, de parcă avea... voinţă! Scotea din boxe o chestie gen... Radio Cultural. Auzea un cvartet de coarde... Ia - Kiss FM ştia?... Ştia! Bun! Să pornească la drum atunci! A-ntâia... Încetişor înainte... Mergea binişor... Numai să n-o zgârie...

Şi uite că se oprise... numai ea ştia de ce...

"Hai cu tata! Înc-o dată! Hai, că se poate!"

Încetişor înainte... Şi iar se oprea... Mârâi printre dinţi:

- Fă! Tu mă faci de râs!

Maşina nu claxona, nu-l stropea cu lichid de parbriz, nu-i supraîncălzea scaunul sub fund... Opri motorul şi oftă greu, cu voce tare:

- Uite ce-i. Eu nu te-am vrut pe tine. Eu stăteam foarte bine cu Mercedesul meu! Care, apropo, e o maşină mult mai cuminte decât tine! Da' Ştefan mi-a spus să te iau pe tine. Iar tu eşti maşina lu' Ştefan. Deci, ai grijă ce faci! Şefu' a zis să mergem împreună! Mergi, sau te spun?

Se tâmpise - vorbea cu maşina! Şi nici măcar n-avea contactul pus, ca să climpăne şi ea din becuri! Oof!

Contact... Cvartetul de coarde... "Da' lasă-l încolo de cvartet de coarde! Dă-i 'nainte, că te râd şi puricii satului!" Încetişor înainte...

Începea să zâmbească... Maşina era cuminte - înainta pe lângă părculeţ fără să se mai împotmolească...

Terminau rondul...

Se apropiau de poartă...

Frână. Puse mâna pe schimbătorul de viteze... şi şopti:

- Fii atentă! Mergem în Bucureşti, în aglomeraţia dracului. Să fii cuminte, să nu facem accident! Că e păcat de Dumnezeu! Auzi, mă?... Auzi?

Probabil că-l... auzea! Nu?

Privea lung bordul... luminile roşii...

- ... Ce zici de "Claire"? Îţi place?

Se tâmpise rău de tot - vorbea cu maşina...

Brusc, unul dintre beculeţe începu să pâlpâie. Hait, că iar "lua iniţiative"! Mm - şi-ar fi trebuit să citească măcar prima pagină din instrucţiunile de utilizare... În fine! Măcar să se facă de râs aici, în orăşel! Apăsă butonul.

"*Wilkommen*" Bun! Computerul de bord... Îl lăsa să-şi seteze temperatura în habitaclu... acum îi ajusta scaunul... oglinzile laterale... Acum îl întreba cum "surfau" - City, Highway, Sport... Îl întreba şi viteza maximă pe care bănuia că o s-o atingă...

Se aplecă şi pupă emblema de pe volan:

- Claire, *ich liebe dich*! Porumbiţa lu' tata...

Aah, şi plecase fără ochelarii de soare...

Ştefan

Oftă greu... şi deschise ochii. Atât odihnise, în ultima jumătate de oră - ochii. Nu putea adormi... Nu ştia...

Nu ştia ce-o să fie - şi nu putea să adoarmă. Nu ştia dacă nu cumva făcea o greşeală cu planul lui. Nu ştia ce-o să creadă Ana...

Voia s-o lase pe ea să decidă când şi cum se întorcea la el. Adică hotărâse deja că ea va hotărî, ea va organiza, ea va rezolva cumva problema deplasării... Nu ştia ce să ordone mai departe. Nu ştia ce să le spună oamenilor de jos - de pe stradă. Să le spună s-o caute cu privirea? Să le spună că familia lui era la adăpost - şi s-o lase pe ea să decidă dacă mai voia să apeleze la vreun subaltern? Problema lui nu

era o posibilă trădare. Problema lui era că, dacă Ana era la pământ şi ţipa ajutor, subalternul lui putea s-o vadă, s-o recunoască şi apoi să-şi spună "Nee, regina noastră e la adăpost! Nu-i ea - e o confuzie!" Şi să plece mai departe...

Se ridică, oftând greu, şi urcă uşor scările... Oare Rebeca adormise? Avea o consilieră ascultătoare şi cuminte; dar dacă el era atât de obosit încât nu putuse adormi... Apăsă uşor clanţa şi împinse uşa...

Dormea. Hainele o aşteptau pe marginea patului; iar asta însemna că, dacă Diamant îşi amintea brusc că mai avea ceva să-i spună "colegei" lui, vărul lui făcea infarct. Chiar dacă roşcovana era învelită bine pân' la gât...

Scoase uşor cheia din uşă, închise... şi-o încuie. Că-i văzuse telefonul pe noptieră, aşa că Rebeca nu se va panica prea tare când va descoperi că era "prizonieră". Şi-acum cobora... încuia şi uşa casei, le făcea băieţilor semn că nu intra şi nu ieşea nimeni şi-apoi pornea voinicește spre capătul străzii. Se grăbea să vorbească cu mătuşa lui. În spate, auzea patru perechi de paşi...

Soarele dogorea. Era aproape prânzul - şi era iunie. Simţea cum îl cuprinde somnul... şi nu era bine, pentru că va trebui să se concentreze...

Nea Iulică se grăbi să-i iasă în întâmpinare:

- Ce faci, Ştefane? Tu nu te odihneşti?

- Nu pot să adorm. Până nu vorbesc cu tuşica, nu pot...

Bătrânul râdea cu subînţeles... şi se grăbea să continue discuţia:

- Şi Ana? Copiii?

Acum era acum! O să-i spună că... că...

- Despre Ana şi copii nu pot să spun nimic.

- Măcar sunt bine?

- Da; sunt bine.

- Ei, atunci sunt liniştit. De ce nu-i aduci aici?

- Eu mă gândisem că cel mai bun loc pentru ei, aici e. Dar m-am consultat şi cu ea şi am decis ca ei să rămână momentan într-un loc ultrasecret.

- De ce, mă?

- Pentru că chinezul e periculos. Omul care are grijă de mine şi de afacere i-a contactat deja superiorii; dar mai durează până îl trag de urechi şi-l repun pe şine. Aşa că războiul nu s-a terminat.

- Păi vezi? Şi-atunci de ce nu-i aduci aici? Că cel mai bun şi mai bine păzit loc, tot aici e!

- Eu ştiu ce să zic, nea Iulică...

- ... Cum adică, mă? Ce, n-are încredere în noi?

- Ba da. Dar Jun e un tip care nu se dă în lături de la nimic. De exemplu, a preferat să primească interzis pe teritoriul Italiei doar pentru că a avut încăpăţânarea să omoare patru inşi deodată. A tras cu rachete într-un elicopter italienesc, care survola teritoriul italian. Aşa că n-am încredere în el. Aici e România, nu Italia. Aici, el şi-a permis să-mi tragă mie gloanţe-n cap. Nu cred că s-ar jena să provoace un incendiu, sau o explozie...

Nea Iulică era palid ca lămâia şi aproba energic...

- Ana a spus că e mai bine să rămână acolo momentan.

- În ce ţară e?

- În Serbia.

Bătrânul se gândea... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- E în vila celui mai tare machidon, păzită de oamenii celui mai tare sârb, pe teritoriul unei ţări unde China are un alt şef. Unul cu toate doagele-n cap, care n-are nimic de împărţit nici cu mine, nici cu războiul meu. E într-o zonă semi-pustie... Sunt şi nişte spioni pe-acolo... Tind să-i dau ei dreptate - şi să-i las acolo momentan.

- Iar dacă reziști tu să stai departe de ei, înseamnă că aşa e mai bine. Auzi? Da' tu te-ai întors acasă la tine, la Cannes?

- Nu. Am cumpărat un conac, în centrul Franţei.

- Conac?

- Da. Unul mare, spaţios, ca să încap şi eu, şi noua firmă...

Ajunsese în faţa porţii, aşa că întinse mâna spre el:

- Dacă nu-l filmează Diamant primul, or să-l filmeze francezii. Şi-or să-l difuzeze pe TV5.

- Păi să ne spui şi nouă când se dă la televizor!

- Sigur că vă spun! Nea Iulică, te rog să mă scuzi că...

- Stai liniştit, Ştefane! Hai - fugi şi informează-te!

Bun! Aproape că alerga spre uşa larg deschisă... Intră, Perla încuie şi-l strânse bine-n braţe... Oftă greu:

- Sunt distrus, tuşico!

- Ştiu. Şi tare mi-e teamă că n-o să-ţi treacă prea repede!

Serios? Adică spunea asta pentru că aşa-i ieşiseră cărţile? Perla îl trase spre ultima cameră... şi încuie uşa în urma lor. Se aşeză la masă:

- Tuşico, dă-mi de Ana!

- Nu pot şi nu vreau să dau de rude. Dar pot să-ţi spun tot ce-am văzut aseară, când am dat de mine şi neamul meu.

- Bine. Spune-mi ce vrei tu - numai spune-mi ceva!

- Eei, Ştefane... La tine, a fost o lungă perioadă de fericire-n dragoste. Acum a venit perioada ailaltă, cu multe lacrimi în dragoste. Tu şi Ana o să fiţi departe unul de celălalt. Amândoi o să fiţi bine; adică n-o să păţiţi nimic. Dar, în dragoste, o să plângeţi şi-o să suferiţi mult. Iar la sfârşitul perioadei cu lacrimi, o să vă regăsiţi şi-o să fiţi fericiţi din nou.

Oftă greu - era uşurat...

- Mi-a spus Diamant ce s-a întâmplat prin Franţa aia şi-am văzut şi eu în cărţi. Ştefane, eu te sfătuiesc să nu-ţi mai forţezi norocul. Să nu mai încerci să forţezi mâna sorţii. Ştii bine că soarta se poate schimba. Dar tu trăieşti în pericol acum; şi tot în pericol e şi ea. Nu încerca să obţii fericirea din dragoste mai devreme decât ţi-o va aduce soarta.

- Am înţeles. Şi chiar m-am gândit s-o las pe ea să se întoarcă. Ea ştie cel mai bine unde e, în ce condiţii trăieşte acolo, care e starea de spirit a copiilor... Ea ştie cel mai bine ce şi cât poate ea să facă ca să se întoarcă la mine.

- Exact. Deci, în dragoste, eu zic să nu mai încerci să schimbi lucrurile. Lasă-le aşa. Mie cărţile mi-au arătat că şi tu, şi ea, plângeţi la fel de mult. Şi vă iubiţi la fel de mult. Iar bucuria din dragoste o să mai întârzie un pic - şi-o să vină odată cu bucuria cea mare din afacerile tale.

- Şi asta când vine?

- Nu ştiu. Nu acum, oricum! Reuşita în afaceri o să se clădească încet, puţin câte puţin. Tu ai un plan mare în minte. Iar până la sfârşitul anului, să ştii că o să-ţi îndeplineşti planul ăsta exact aşa cum l-ai gândit! Şi n-o să mai ai de-a face cu omul de stat - o să devii tu omul de stat.

Poftim? O privea lung, mirat...

- O să te transformi din juvete, în rege. O să devii important ca un om de stat, pentru alţi afacerişti. O să iei decizii foarte mari, foarte importante... Tu o să faci legea. Aşa-mi arată cărţile. Iar atunci familia ta se va întoarce - şi veţi fi fericiţi cu toţii.

Aproba, privind-o lung... Îi venea s-o întrebe cum naiba să reziste el încă şase luni departe de familia lui...

- Îţi mai spun o dată - nu forţa mâna sorţii. Nu toate lucrurile se pot obţine instantaneu. Tu acum eşti în război cu juvetele de ghindă. Este un om puternic şi are mulţi oameni de partea lui. Este un om periculos. Trebuie să-l învingi pe el; dar n-ai să-l învingi decât crescând în afaceri şi-n ochii celorlalţi.

- Şi cum se va termina războiul ăsta?

- Vei câştiga. Mai ai două hopuri mari; două pericole. Dacă nu ţi se schimbă soarta, treci cu bine peste ele. Iar după al doilea hop, o să-l învingi - şi-ai să câştigi totul. Să stai liniştit, că eu le văd bine în cărţi; şi-o să te sun şi-o să-ţi zic eu care sunt hopurile alea mari şi care nu-s. Iar după ce-l învingi pe chinez, o să mai treacă ceva timp până la bucuria mare...

Adică el câştiga războiul, dar ea nu se întorcea imediat... Şi nu înţelegea de ce?! Dacă el îl învingea pe Jun, ea de ce va alege să rămână departe de el? Oare din cauza planului lui cu Roşcata?

- O să fie supărată pe mine? De ce-o să întârzie atâta?

- Pe-asta n-o ştiu. Mi se măsluiesc cărţile, pentru că ea e cu copiii şi are şi ea oameni în jurul ei care-o ajută. Oricum, să ştii că nu te va uita nici o clipă. Atunci când mă gândesc la ea şi la tine, ea îmi apare singură şi cu dragostea întreagă-n suflet.

- Nu se îndoieşte de mine? Din cauza Rebecăi?

- Nu. Acum, cel puţin, nu. Dacă însă faci tu ceva şi schimbi soarta...

- Vreau s-o pun pe Rebeca să joace rolul amantei mele.

Perla se învineţise toată... Se grăbi s-o lămurească:

- L-am lăsat pe chinez să creadă că mi-am ascuns familia la ăl mai al dracu machidon de pe lumea asta şi-o păzeşte ăl mai tare sârb. Eu nu mă pot muta în Serbia; şi nici nu pot trece zilnic pe-acolo. Aşa că va trebui să mă prefac... certat cu ea. După-amiază, o să mă duc acolo plin de speranţă, o să stau juma de oră şi-o să ies vânăt de furie şi scrâşnind. Şi-o să mă dau foarte supărat pe Ana, care nu vrea să se întoarcă acasă şi preferă să stea ascunsă acolo cu copiii - adică departe de mine. După care, peste vreo lună probabil, o să mă etalez cu Rebeca pe la petreceri... O să pun filmări pe internet, cu noi dansând împreună...

- Atâta timp cât nu-i pui filmări cu tine iubind-o pe Rebeca asta, eu sunt sigură că Ana o să zâmbească... şi-o să stea foarte liniştită. Auzi? Da' Rebeca ştie ce planuri ai tu?

Aproba încet...

- Şi îi place ideea?

- Nu. Adică cred că nu-i place! Mi-a spus deja că eu sunt şeful ei - şi fac ce vreau eu, oricum. Dar dacă o oblig să se culce cu mine, îşi bagă cuţitu'-n inimă. Şi o cred, să ştii! Fata asta face orice, numai să nu mă supere.

- Nu cumva te-a pus la inimă?

- Nu. A trecut prin multe; iar eu am scos-o dintr-o viaţă pe care nu i-aş dori-o nici chinezului ăluia de mă războiesc eu cu el! Se simte datoare să mă ajute cât poate de mult. A făcut schimbări mari... A plecat la război alături de mine. Când i-am pus pistolu'-n mână prima oară şi i-am zis "trage-n sus până păcăne a gol", a tras în sus până a terminat gloanţele.

- Auzi, Ştefane? Eu am o problemă mare-mare...

- Ce problemă ai, tuşico?

Perla luă cărţile, le răsfiră scurt şi scoase juvetele de inimă roşie. După care amestecă restul cărţilor... şi i le oferi:

- Ăsta e Diamant al meu. Pune o carte peste el.

OK! O carte... Una din dreapta. Oricare. Trase o carte şi-o întoarse... iar Perla i-o luă din mână şi-o puse lângă Diamant:

- Poftim. Mai trage una.

Una din stânga. Ba nu - din mijloc! Trăsese... Mătuşa lui oftă greu:

- Diamant, Rebeca ta şi dragostea întreagă.

Uau! Nu se aşteptase...

- Ştiai de chestia asta?

- Într-un fel, da. Nu ştiam că e dragoste întreagă! Credeam că sunt aburi de-ăia cum are el uneori...

- Nu, Ştefane. Din aprilie, numai aşa-mi cad cărţile! El, ea şi dragostea. Uite - mai pune o carte!

Să mai pună o carte... tot din dreapta. Ptiu, drace!

- Reuşita. Încă una!

Încă una! Casa! Ei, la naiba!

- Tu ce ştii despre ei?

- Că el îi tot dă târcoale şi face tot felul de lucruri ca să se strecoare în inima ei.

- Iar ea? Ea i-a răspuns la semnale?

- Ea, care are o situaţie extrem de grea din punctul ăsta de vedere, am senzaţia că nu poate să-l oprească. Şi parcă nici n-ar vrea să-l oprească! Nu ştiu...

- Da' ea ştie situaţia lui?

- Da. I-am spus totul - inclusiv cazierul de fustangiu pe care-l are.

- Şi?

Şi ridică scurt din umeri - că dacă aşa le era soarta...

- Ştefane! Tu eşti de acord cu aşa ceva?

Oftă greu şi-o privi lung:

- De ce mă întrebi, tuşico? Nu ştii cum s-a însurat şi de ce? Şi nu ştii că n-a mai fost niciodată îndrăgostit?

Că doar era maică-sa şi-l cunoştea cel mai bine! Ea văzuse de fiecare dată-n cărţi şi amanta, şi absenţa dragostei! Mătuşa lui oftă greu:

- Ba ştiu. Şi ştiu cum iubesc bărbaţii din neamul ăsta. Aşa că...

Aşa că ajunsese şi ea la vorba lui - ce mai era de făcut? Să le pună beţe-n roate? De ce? Şi pentru ce să-i oblige să rişte inutil? Era periculos...

- ... Oricum, să ştii că stau deja cu ochii pe Safira.

Hm! Se încruntă scurt...

- De când cu atentatul tău, Diamant a fost mai mult pe drumuri - şi prin România, şi prin Franţa. Safira m-a tot pus să dau de ea şi de el; şi-a văzut şi ea ceea ce ai văzut şi tu adineauri.

Aoleu! Uite că pe-asta n-o mai luase în calcul...

- Prostuţa, s-a repezit să-i ceară socoteală. Şi-a văzut-o tot orăşelul cu ditamai vânătaia neagră-vineţie pe faţă.

Asta era rău! Dacă Diamant îşi lovise nevasta... Se grăbi să-i confirme bănuielile:

- Să stai cu ochii pe ea. Şi să mă anunţi, imediat cum ceva ţi se pare în neregulă! Nu-i de joacă!

- Ştiu...

Mătuşa lui se ridică:

- Hai - du-te şi tu şi odihneşte-te.

- Nu pot.

- De ce, Ştefane? Eşti topit de somn!

- Mai am o singură întrebare.

- Spune.

- ... Ce-o să se întâmple cu mama?

Uşa se deschise scurt:

- Nu ştiu. Haide, treci la culcare.

Oof, Doamne! Deci... Îşi acoperi încet faţa cu palmele:

- ... Când?

- Nu ştiu.

- Tuşico, când?

- Nu ştiu. Eu sper că curând.

Că se chinuia... Se simţi prins uşor de umeri:

- Hai! Te rog! Haide să te întinzi două ore măcar!

Aprobă şi se ridică. Şi se lăsă condus pe holul ăla lung pân' la uşă...

- Să ai grijă, Ştefane. Şi să asculţi de mine. Că ştii că-ţi vreau binele!

Se grăbi s-o sărute pe obraz:

- Ştiu, tuşico. Şi-ţi mulţumesc că mă ajuţi.

- Hai, fugi!

Se grăbi să iasă şi fu imediat încadrat de cei patru tineri... De ce-l urmăreau aşa, numai ei ştiau! Că în orăşel era în siguranţă! În fine...

Ieşi în stradă... şi simţi brusc nevoia să nu pornească acum spre căsuţa în care dormea Rebeca. Ceea ce văzuse el azi, ceea ce îi arătaseră cărţile era extrem de serios. Şi cum aflase că şi Safira văzuse exact aceeaşi aranjare a lucrurilor... Traversă şi intră pe poartă. Se tot gândea cum să-i spună... Cum să facă să n-o sperie îndeajuns de tare ca s-o determine chiar el să sune la poliţie sau...

Apăsă soneria - iar paşii se apropiară în fugă. Safira deschise larg uşa şi zâmbi sincer:

- Bine-ai venit! Păi nu dormi?

- Nu. Nu pot să dorm.

- Atunci hai să-ţi fac o cafea.

Negă cu capul - că n-avea acum stare să-i explice cum erau formulele alea de stil. Închise uşa şi-o conduse în living:

- Copiii sunt acasă?

- Azur e la şcoală iar Agata la grădiniţă. Diamant a plecat la Bucureşti, cu treburi...

Bun! Atunci... O trase în faţa lui şi-o prinse bine de umeri. Şi o electrocută serios - iar ea înlemni şi păli... Îşi compuse un ton foarte grav:

- Să ai mare grijă de-acum încolo. Avansăm, în afaceri. Şi avansăm mult. Să ai mare grijă ce vorbeşti şi cu cine. Să nu mi-l dai pierzaniei...

Obţinu o negare energică cu capul şi-o cumnată împietrită de frică... Se grăbi să adauge:

- Dacă scapi ceva, să ştii că nu-i musai să te aflu eu; te află alţii,

care te-ascultă prin toate mijloacele. Iar ălora nu le place să li se tulbure apele - că mănâncă de pe urma mea şi-a oamenilor mei. Să ai mare grijă de tine. Să nu vorbeşti cu nimeni. Când te duci la soacră-ta să-ţi ghicească, să-ţi scrie pe hârtie şi să arzi totul după ce citeşti...

Safira aproba...

- Nu e de joacă. Ăştia care ne apără pe noi acum ne apără de toată lumea. Inclusiv de neamuri şi familie. Ai mare grijă - că e foarte important să-ţi creşti copiii până la capăt.

Da. Ştia şi ea asta. Iar el avea senzaţia că gândul ăla cu ameninţarea bărbatului cu pâra la poliţie trecuse cel puţin o dată prin căpşorul brunet din faţa lui...

- ... Atunci când ţi l-am dat, te-ai jurat că n-ai să-l dai pierzaniei.

- Şi-am să mă ţin de jurământ până o să pun mâinile pe piept. Da' de ce mi-aduci aminte de asta? Mă bănuieşti că vreau să spun ceva?

- Nu. Am aflat că eşti foarte îngrijorată din cauza consilierei mele.

Capul se plecă prompt iar bărbia se înfipse în piept...

- Eu ţi l-am dat de bărbat. Şi eu garantez că o să rămână bărbatul tău. Eu garantez că tu o să rămâi nevasta lui. E clar?

Primi o aprobare scurtă. Adăugă, ridicându-i capul şi făcându-i semn să se uite-n ochii lui:

- Eu şi faptul că el e bulibaşă. El n-o să fie niciodată divorţat; el va rămâne însurat cu tine până o să devină văduv. Iar în privinţa asta eu garantez că n-o să ţi se întâmple absolut nimic. Ai înţeles?

- Da.

- Şi eşti mai liniştită?

- Da. Acum, da.

O sărută pe frunte şi porni spre uşă:

- Atunci pot să mă duc să mă lungesc şi eu două ore.

Descuie şi ieşi. Şi porni în lungul drum spre ultima căsuţă de pe strada aia...

Era trist. Deşi aflase că planul ăla incredibil, infernal, îi va reuşi întru totul, deşi aflase că va câştiga războiul şi că la final el şi Ana vor forma din nou o familie fericită, se simţea trist. Se simţea lipsit de vlagă, lipsit de chef de viaţă... Îi venea să plângă. Îi venea să se trântească în fund pe jos şi să plângă în hohote! Şase luni? Jumătate de an, departe de familia lui? De Ana lui? În condiţiile în care habar n-avea unde erau ei acum? Dumnezeu îl pedepsea îngrozitor de rău...

Ana-Maria

Vocea subţirică a lui Léon o făcu să tresară:

- Mami, s-a întâmplat ceva!

Ce? Porni spre ei, iar Florentina exclamă:

- Filmarea nu mai porneşte!

Aoleu! O şi şterseseră? Da' de ce? Apăsă pe play... Nu. Refresh... Play... Nu. Închise ecranul:

- Au şters-o. Haideţi la masă.

- Mami, da' după ce mâncăm ieşim la plimbare?

- Nu, prinţeso. Azi e duminică, aşa că stăm cuminţi în casă.

- Da' de ce? Că, uite - tati a fost la o petrecere! Iar asta înseamnă că pericolul a trecut!

- Nu, asta înseamnă că a fost foarte bine păzit iar înăuntru a fost ultra-păzit. Haideţi la masă.

Léon ocoli zidul şi se apropie de ea; Florentina doar ridică tonul:

- Dacă nu promiţi că ieşim azi afară, eu nu mănânc masa de prânz.

- Atunci n-o mânca! Poftă bună, Léon!

Ochii verzi o priveau lung, dezaprobator...

- Nu. Nu vreau să mai văd oameni murind împuşcaţi. Aşa că azi stăm în casă.

- ... Da' aici suntem în Paris!

- Şi?

- Şi nu mai suntem în Orléans!

- Şi crezi că aici nu se pot împuşca oameni?

- Nu, da' aici nimeni nu ştie unde suntem! Nici nenea ăla cu BMW-ul albastru nu ştie unde suntem! Mami, te roog!

- Ce mă rogi?

- Te roog, hai să ieşim puţin la plimbare! Cinci minute!

- Nu.

Prinţul se încruntă scurt şi puse mâinile-n sân:

- Atunci nici eu nu mănânc!

- Nu mânca! Treaba ta! Eu mănânc!

Puse laptopul pe masă şi se aşeză în faţa farfuriei ei. Léon ocolea chiar acum zidul improvizat... Scrise sus, în bara de căutare, regele aurarilor. Search... Îi dădea tot filmarea aia. Click pe ea... Play...

Şi uite că se rezolvase! Acum se vedea din nou! Îi anunţă, scurt:

- Veniţi să vedeţi?

Nu primi răspuns. Păi, să-i lase-n pace! Discutaseră problema ieşirii la plimbare şi avuseseră o convenţie! Dacă ei voiau s-o încalce...

Ia să fie ea atentă - că poate înţelegea totuşi ce spusese Rebeca!

... Ciudat, dar nu-i mai auzea vocea... Şi nici vocea bărbatului nu se mai auzea! Iar asta însemna că ei încercaseră să-i transmită ei ceva, iar ea nu reuşise să înţeleagă...

Asta e! Data viitoare, să vorbească şi ei mai tare! Era sigură că, sâmbăta viitoare, Ştefan va dansa în România! Cele mai frumoase clipuri de petrecere, tot cu manele erau! Iar cele mai "citeţe" voci tot ale amicilor lui erau!

Mâncarea era delicioasă! Copiii ei erau în grevă; dar nici ea nu era mai prezentă! Ea intrase deja în atmosfera petrecerii de pe ecran...

Diamant

Apăsă frâna, iar Claire se opri prompt în faţa primăriei. Ei bine...

Ei bine, maşina asta era ca o vrajă! După ce lămuriseră lucrurile, ei doi, iar el realizase că avea de-a face cu o femeie frumoasă, puternică şi specială, totul mersese mult mai bine! Claire asta era un vis! Un vis comod, elegant, puternic... Claire era ca o tigroaică. Şi-o iubea de nu mai putea! Tocmai de-asta, trecu uşor cu palma peste bord şi şopti:

- Mulţumesc, porumbiţa lu' tata!

Şi-acum, repede la calculator! Era aproape ora trei! Abia aştepta să audă ce spusese Raina la petrecerea aia! Era curios să afle dacă auzise bine... şi dacă presupusese corect. Era foarte important pentru el să ştie tot timpul în ce grad de euforie îndrăgostită era!

Mailul... Uraa! Mail cu ataşament de la Aleodor!

"Salut. Ai un ataşament. O să-i zic lui şefu', dacă mă întreabă, că superiorii mei au dorit scoaterea părţii aleia, pe motiv că Rebeca trebuie să rămână cât mai misterioasă."

Aha! Deştept spion! Şi discret! O să-i ducă o ciocolată, cu prima ocazie când mai pleca în Franţa! Ia să asculte el acum...

Bun! Mult mai bine! Muzica se auzea încet, în fundal; la cât de înfundată era, îi plăcea să spere că cuvintele vor fi clare...

"- Sunt adeptul Neoset, după cum spuneam. Îmi plac lucrurile simple, dar speciale. Îmi plac hainele normale, dar elegante. Îmi plac siluetele normale, dar drepte. Îmi place părul drept, dar mătăsos. Îmi plac ochii albaştri, expresivi... Iar dacă trag acum o linie şi fac totalul, ajung la concluzia că eşti o femeie extrem de interesantă... extrem de specială...

- Iar tu eşti un adevărat maestru al cuvintelor. Există însă un impediment... temporar... Sunt în timpul serviciului. Iar relaţiile înfiripate în timpul serviciului nu sunt de durată. Prefer deci să nu înfirip nimic azi... gândindu-mă că poate ne vom reîntâlni într-o zi, în timpul meu liber...

- După cum spuneam - eşti o femeie extrem de specială. Şi extrem de pricepută în mânuirea cuvintelor!

- Dacă zici tu! Oricum, momentan sunt o femeie foarte ocupată. Şefu' zice că până la sfârşitul anului sunt "consemnată în cazarmă". Şi cum ştiu că nu poţi avea chiar atât de multă răbdare, nu-mi fac mari iluzii referitor la modul cum îmi voi petrece timpul liber... de

după Revelion.

- Cine ştie! Există şi bărbaţi răbdători...

- Or exista! Eu încă n-am cunoscut nici unul; dar sunt tânără...

- Ai tot timpul..."

Şi gata. Finalul înregistrării. Se sprijini încet de spătar...

Era mască. Îşi simţea la propriu gura întredeschisă de-atâta uimire! Raina şi bărbatul ăla... Dar cine era bărbatul ăla? Că nu-i spusese pe nume şi nici nu-l filmase! Trebuia să afle cine era bărbatul ăla!... Misiune imposibilă...

Ia să mai asculte o dată! Individul încerca să fie secretos, în sensul că vorbea pe un ton coborât...

Insul era sârb! Clar! Deci ieri, la petrecere... Oare îi obţinuse numărul de telefon, până la finalul petrecerii? Nu putea s-o întrebe... Nu putea să-l întrebe pe Ştefan ce bărbat îi dăduse Rainei târcoale...

În orice caz, indiferent dacă ea îi dăduse sau nu numărul de telefon, problema lui era uriaşă! Imensă! Raina lui avea curtezani! Mulţi sau puţini, numai ea ştia! Dar chiar şi unul singur dacă ar fi fost - ăla, unul, îl călca rău pe nervi...

Se manifesta foarte ciudat. Şi gândea şi mai ciudat! Doar o sărutase - o dată şi mai mult "cu japca"! Şi deja era gelos? Hm...

În orice caz, trebuia să facă ceva! Urgent! Trebuia să o facă cumva să se gândească la el! Şi ziua, şi noaptea, şi seara, şi dimineaţa! Şi să-l şi viseze! Să aibă momente când i se părea că-i auzea vocea - exact aşa cum avea el! Pentru că, dacă ea se va manifesta aşa ca el, însemna că era îndrăgostită lulea. De el. Aşa cum era el îndrăgostit de ea.

"Ehei, Diamante taică, vise! Cum să te iubească, dacă tu stai aici şi ea acolo?"

Se ridică şi scoase plicul din seif. Era atât de nervos... Atât de nervos... Era atât de nervos, că nu mai putea sta aici! Aşa că opri brutal calculatorul, direct de la buton, şi ieşi. Şi porni cu paşi grăbiţi spre căsuţa lui Ştefan.

Deci Raina avea admiratori... pe care nu-i plesnea direct peste tupeu, ci pentru care se căznea să găsească cuvinte frumoase, politicoase... Da' cine era individul?! Cine îşi permisese să-i spună că e o femeie extrem de interesantă şi extrem de specială?

"Da' tu cine eşti, bă, să-ţi permiţi să te-nfurii pentru că are ea curtezani? De-ăia OK, neînsuraţi, nelegaţi de România..."

Dacă n-ar fi ştiut că Ştefan dormea iepureşte, ar fi golit încărcătoarele alea spre cer! Deci, nu-i venea să creadă! Nu putea să creadă că exista pe lumea asta un dobitoc care...

Un dobitoc care se repezise s-o sărute, dar nu se grăbise "s-o lovească" măcar cu o garoafă ofilită... Un dobitoc care avea pretenţii, deşi era însurat cu altă femeie şi-avea copii destul de mari...

Întrebă, prin semne, dacă Ştefan era înăuntru; băieţii aprobau de zor. Dădu să intre, dar...

Dar îşi aminti că vărul lui dormea iepureşte. Aşa că se aşeză frumos pe prag... îşi aprinse o ţigară... şi începu să pună la punct un plan extrem de elaborat, menit s-o oblige pe Raina să-i dea un răspuns.

Ştefan

Tresări şi deschise ochii - auzise o voce de bărbat...

Adormise în sufragerie, lungit pe canapea. Înţepenise tot, pentru că dormise neîntors - iar canapeaua aia era perfectă pentru orice altceva, numai nu pentru odihnă! Îl dureau oasele...

Bănuia că Diamant se întorsese din oraş. Bănuia, de fapt, că-l cam trăgea aţa prin preajma Rebecăi lui! Şi se încrunta rău când se gândea la asta! Că nu prea era de acord cu "pierderea capului"! Şi el era îndrăgostit de Ana - dar îşi vedea de afaceri cu toată atenţia şi toată determinarea posibile! Diamant trebuia să se obişnuiască cu starea aia pe care-o cântă artiştii-n bluesuri...

... Îşi amintise de Isamu. Asta îi spusese Isamu la Cannes, la 24 de ore după ce Ana se mutase la el. Amintirea chinezului nu era grea; amintirea clipelor din care făcuse şi chinezul ăla parte prinsese acum un gust amar. Şi strica tot farmecul amintirii respective! Se simţise minunat atunci! Şi s-ar fi simţit minunat şi acum, când îşi amintise... numai că cuvintele alea ale lui Isamu îi năvăliseră în minte şi stricaseră totul. Aşa că se ridică, traversă sufrageria şi - deşi se simţea cu nervii întinşi la maximum - deschise uşa.

La vederea lui, Diamant sări în picioare:

- Eu te-am trezit?

Negă şi-i făcu loc să intre - că o fi fost el îndrăgostit, dar bine că măcar căuta motive plauzibile ca să stea prin preajma ei! Mm... Luă plicul şi-i arătă masa:

- Nu pot să dorm. Până nu sunt sigur că am reuşit să-i fraieresc pe chinezi, n-am să pot să dorm.

- Păi şi cum faci să afli dacă i-ai fraierit?

- ... Din câte ştiu şi presupun eu, ei nu mai primesc de la Internele române informaţii despre noi. Iar pe francezi îi "hrăneşte" Popescu cu ceea ce vrea el să-i hrănească. Deci chinezii ştiu sigur ceea ce i-am spus lui Popescu la telefonul ăla ascultat - şi anume, că familia mea a părăsit teritoriul Franţei şi e în drum spre o ascunzătoare ultrasecretă care nu-mi aparţine. De dimineaţă, avionul italianului a aterizat în Serbia; unde nişte băieţi mari şi răi şi antrenaţi în război au făcut o mică demonstraţie de forţă până la vila lui Filip... Dar eu sunt acum în Aurari - în condiţiile în care nu mi-am mai văzut nevasta şi copiii de la sfârşitul lui aprilie. Contează foarte mult ceea ce vor vedea şi auzi chinezii în seara asta. Eu ştiu să joc teatru. O să intru în vila aia ca un taifun fericit. Voi ieşi taifun nefericit, furios şi frustrat. Şi încruntat. Şi supărat pe regina mea. Nu ştiu însă dacă Isamu o să mă creadă - pentru că el mă ştie bine. Şi ştie că nu mă pot supăra pe Ana mea...

Diamant aproba încet cu capul...

- Cum merge preselecţia pentru Italia?

- Bine. Mai avem mâine o tură şi terminăm.

- Adelina a înţeles ce ne trebuie, nu?

- A înţeles şi-a făcut şi-o minimă triere. Că e criză mare în România, şi multe cred că se pricep la una-alta...

- ... Imediat cum termini, bagă-le în şcolarizare. Graţiela ţi-a mai dat vreo veste?

- Nu. Şi oricum, nu cred că o să-mi dea mie veştile astea! Tu eşti şeful...

Luă plicul şi-l îndoi bine-bine. Şi porni spre scări:

- Să fii atent aici.

- Bineînţeles.

- Foarte, foarte atent! Jun Chèn poate încerca să ne despartă cumva.

- Serios?

Diamant părea amuzat de aşa idee... El nu zâmbi:

- De la Grasu nu mai am nici o veste.

- Am eu - dar nu ţi le-am mai spus, pentru că sunt mereu aceleaşi. Roxana mă informează zilnic. Grasu e bine; se pune pe picioare, încet-încet. Săptămâna viitoare îl operează iar, să-i mai scoată un glonte. Cum face un pic de sânge-n el, cum îl taie...

Hm...

- Ai grijă de el. Roxana să fie şi ea cu ochii-n patru. Ţi-am mai spus - Jun Chèn poate încerca multe mişcări... Iar una dintre ele este să ne spargă în bucăţi - ca să ne poată învinge mai uşor.

- Am înţeles.

Urcă scările, răsuci cheia şi ciocăni scurt, puternic. Auzi un foşnet... şi vocea ei:

- Cine e?

- Eu. La patru fix, plecăm.

- Vin imediat.

- Vino încetişor până la patru.

Reveni în living şi porni laptopul. Diamant tăcea...

- ... Am auzit că ai avut un conflict cu Safira.

- Eu nu l-aş numi "conflict".

- Tu nu obişnuiai să-ţi pocneşti femeia de să-i faci vânătăi negre pe faţă.

- Nici ea nu obişnuia să zbiere la mine c-o înşel şi vreau s-o părăsesc.

- Lămuriţi-vă problemele. Şi ai grijă de nevasta ta. Ţi-am mai spus: femeia te ridică, femeia dă cu tine de pământ...

Diamant aproba cu capul... doar aşa, ca să vadă el că-i dădea dreptate! În fine! Treaba lui! Da' dacă făcea Safira vreuna nefăcută, o să-l bată pe Diamant... O să-l bată cu funia udă până-i schimba un rând de piele! Îl ologea! Îl desfigura! De-un milion de ori îi spusese...

Nu-i era frică de Safira. Era monitorizată bine. N-apuca decât să formeze acel număr - convorbirea se întrerupea, iar următorul ei apel era deviat către subalternii lui Popescu. Şi totul rămânea între ei. Se întreba ce să facă el cu Safira! Că dacă ea trăda...

Nu. Safira n-o să trădeze.

Ia - mai erau mezeluri?... Erau! Înfuleca şi ştia că se îndopa rău, pe sistem nervos...

Ia - mailul ce mai spunea?... Spunea veşti de la Vasilică. Raportul referitor la pozele din casa lui Jun. Ia să vadă el...

... Deci acţiunea decursese perfect, oamenii lucraseră impecabil, nu lăsaseră urme, nu se lăsaseră descoperiţi - evident, de vreme ce "supravieţuiseră" şi predaseră fotografiile! Din câte auziseră ei, oamenii lui Jun erau... delăsători. Şi plictisiţi. Şi moşcăiţi şi adormiţi şi foarte neatenţi. Vorbiseră în franceză - deşi limba chineză era un avantaj incredibil pentru ei! Vorbiseră "prostii" - adică comentaseră faptul că şeful lor ţipa tot mai mult, iar asta însemna că făcea tot mai puţini bani... Bombăneau una-alta şi despre cele două "acţiuni" - Lyon şi Orléans. La Lyon, se simţiseră jigniţi de faptul că trebuiseră să se legitimeze şi să dea declaraţii. La Orléans, însă, muriseră oameni... Şi mai bombăneau ceva oamenii lui Jun; bombăneau că tot efortul, toate riscurile şi toată nebunia se făceau pentru un om care nu voia să se ridice de pe scaunul executantului şi să se aşeze pe cel al şefului. Hm...

Dacă şi chinezii ziceau acelaşi lucru... Se întreba cum suporta Jun vestea că fratele mai mic n-o să-i fie partener în cea mai "tare" dinastie construită vreodată! Din păcate, la întrebarea asta nu putea primi un răspuns decât dacă se transforma într-o musculiţă micuţă şi se strecura cumva în aceeaşi cameră cu el. Şi poate că nici cu Cheng nu discuta Jun chestia asta! Era genul de şef care nu-şi recunoştea greşelile...

În fine! Deci la patru plecau. Ah, să nu uite!

- Trimite pe cineva să-l anunţe pe pilot că la patru decolăm. Să facă inventarul şi să spună dacă trebuie să alimenteze - ca să ne ocupăm de chestia asta.

Diamant ieşea, grăbit...

Roşcata

Coborî treptele şi zâmbi:

- Şefule, să ştii că nu-i corect aşa!

- Cum aşa, fă?

- Păi m-ai trimis să dorm... şi-am ratat toată distracţia!

- Lasă, că n-ai ratat nimic. O să mai venim aici; şi-o să-i cunoşti pe toţi. La un moment dat, o să-ţi doreşti foarte mult să plecăm repede...

- Nu cred.

- OK! Încă nu i-ai cunoscut pe bătrânii comunităţii!

Aa, da! Asta o să fie distractiv! Ea râdea; Ştefan zâmbea doar... Îl privi lung... şi şopti:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu. De ce?

- Nu ştiu...

- În cinci minute plecăm.

Aprobă... şi nu se mai aşeză. Că plecau, oricum!

- Mergem direct la elicopter şi pornim la drum. O să ajungem în jur de ora şapte jumate-opt - funcţie de cât durează realimentarea. Tu rămâi afară, eu intru în cabană. Încearcă să pari atât de rece şi respingătoare, ca să nu se-apuce nimeni să caute de vorbă cu tine...

- Asta e simplu...

- Iar atunci când eu ies, tu mă priveşti plină de speranţă şi-apoi "îţi pică falca". Ştii deja ce şi cum, aşa că n-ai să-mi leşini pe-acolo...

- Stai liniştit, că m-am mai obişnuit!

- Asta e bine. Urcăm în elicopter şi plecăm. Ajungem înapoi, la Philippe şi oamenii ştii tu cui... şi nu ne mai oprim până în Bourges. Din clipa când coborâm din elicopter, urechile tale or să audă foarte multe lucruri...

Aproba... Parcă-i era şi frică să-l privească drept, pentru că sprâncenele i se încruntaseră rău...

Şeful ei verifica chiar acum telefoanele, oprea laptopul, se asigura că are în buzunar... un plic A4 împăturit în duşmănie parcă, se asigura că pistolul avea piedica pusă şi pornea spre uşă. Se grăbi să îl urmeze - plecau.

Ieşiră din casă şi porniră glonţ spre poartă. În spatele lor, tinerii "se repliau" repede şi-i urmau... Auzea vâjâitul elicopterului...

Tresări la vederea bărbatului care alerga într-un suflet spre ei! Da' omul ăla ce păţise? Deveni brusc extrem de atentă... Iar bărbatul frână prompt şi gâfâi greu:

- Ştefane! Pleci deja?

- Da, nea Ovidiule. Mă duc să-mi văd familia!

- Am înţeles... Sperasem să stăm şi noi de vorbă...

- Săptămâna viitoare, cred că mai trec pe-aici. Nu ştiu sigur. Oricum - cu prima ocazie, îţi promit că vin la dumneata şi stăm de vorbă pe-ndelete.

- Bine, Ştefane. Voiam să-ţi zic...

Şi de ce nu-i zicea? Că aproape ajunseseră la elicopter! În fine...

Ea una se simţea privită. Şi ştia sigur că Diamant era prin zonă, pe-acolo! Se simţea privită de zeci de ochi - şi, pe lângă asta, simţea şi-un laser de-ăla magnetic, care aproape c-o obliga să ridice privirea din pământ şi "s-o alinieze" spre elicopter...

- Spune, nea Ovidiule.

- Nu ştiu dacă ţi-a zis Diamant... Pe 25 iunie, Adriano al meu se-nsoară cu Irina a lu' Costică ăl bătrân. Şi mă gândeam că poate îţi face plăcere să vii şi tu la nuntă, cu Ana...

Aha! Ştefan îi strânse imediat mâna:

- Pe 26 iunie, o să fiu aici.

Îi făcuse o bucurie uriaşă! Nea Ovidiu ăsta mai avea puţin şi bufnea în plâns! Ştefan îl bătu scurt pe umăr, le făcu cu mâna şi decise să urce în elicopter pe uşa din stânga. Pentru că, la uşa din dreapta, Diamant o aştepta; şi-o privea chiar acum lung... iar ea simţea că nervii şefului ei erau îndeajuns de bine întinşi ca să-i bată bine pe-amândoi chiar aici, sub elice...

Diamant

Afurisită femeie! Venise până aici cu bărbia-n piept! Ştefan vorbise cu nea Ovidiu iar ea studiase asfaltul! Aah! Îi venea să-i zică vreo două...

Şi totuşi, n-avea voie să-i zică nimic. Nu era normal ca ei doi să schimbe ocheade pe sub sprâncene tocmai aici, în mijlocul orăşelului, sub privirile atâtor oameni! Iar ea nu era, totuşi, obligată să-l privească pe el! Poate că, după ce-o cunoscuse pe Safira, nici nu mai voia să-l privească! Poate că Raina se gândise un pic mai bine... şi ajunsese la concluzia că balanţa ei înclina spre "Nu"! Şi-atunci, de ce l-ar mai fi amăgit cu o privire sau cu un zâmbet? Nu?

Ştefan se urca prin partea cealaltă. Uite că nu apreciase bine - şi va trebui să ocolească drăcia asta ca să-şi primească ultimele ordine... Deschise uşa şi-i oferi mâna, s-o ajute să urce. Iar Raina...

Roşcata

Gata - plecau. Ea trebuia să se urce pe-acolo, pe lângă el. Privirea lui îi ordona să-l privească... Ea ştia că, dacă îl privea acum, roşea toată - şi se ducea dracului totul...

Diamant îi deschise uşa şi-i oferi palma, ca punct de sprijin. Nu puse palma în palma lui; răsuci mâna şi-l luă de mână. Şi, în timp ce

piciorul ei urca scara, degetul ei mare trecu uşor peste mâna lui...

Era în elicopter acum; aşa că-i strânse scurt mâna şi-i dădu drumul. După care se aşeză pe scaunul ei, calmă şi senină şi destinsă ca o zi frumoasă de primăvară, şi îşi concentră toată atenţia asupra centurii de siguranţă. Că dacă-l privea acum, leşina - şi era rău!

Diamant

Raina nu se sprijinise de mâna lui! Ci îl luase de mână în toată regula! Şi parcă simţise şi-o răsucire uşoară a degetului mare, peste mâna lui! Iar strângerea mâinii... Ptiu, drace! Femeia asta...

Nu mai înţelegea nimic!!

"Stop, Diamante! Faţa de poker! Urgent! Sunteţi în mijlocul orăşelului!"

Săltă pometii doar un pic, cât să obţină un zâmbet micuţ, natural, destins; pometele drept se mai ridica un pic, ca să-i dea zâmbetului un aer de putere şi siguranţă. Aşa era faţa de poker - orice altă mimică nu i-ar fi ieşit acum! O vedea cu coada ochiului, concentrată asupra centurii...

"Ei, stai aşa! Faci de-astea? Ia să-ţi dau eu motiv să te gândeşti la mine încă 48 de ore!"

Hotărî brusc să nu mai ocolească elicopterul; urcă pe scară, se întinse prin faţa ei şi îşi concentră toată atenţia asupra vărului lui:

- Mă suni, să-mi zici ce căsuţă să pregătesc.
- Bineînţeles.
- Vorbim!
- Vorbim!

Îşi strângeau mâinile... Coborî şi... se auzi strigat!

Roşcata

Ia uite-l ce făcea, afurisitul! Se juca cu ea!

"Ei, stai aşa! Tu te-ntinzi pe-aici pe sub nasul meu? Ia să-ţi fac eu un duş rece!"

Strigă, privindu-l lung:

- Diamante!

Ia - că-l dăduse-n alte alea! Chipul era neschimbat - dar ochii deveniseră brusc foarte temători...

Se trase spre marginea scaunului şi se-ntinse spre el; şi cum el se aplecă spre ea... îşi acoperi gura cu palma şi zâmbi, la urechea lui:

- Să ai grijă de tine!

Dădu să revină pe scaun, dar vocea lui replică imediat:

- Îţi place să mă amăgeşti!

Hei!

Reveni imediat pe scaunul ei! Îl privea lung - da' ce-i venise? De ce spusese asta? Chiar credea că îl amăgeşte? Că se joacă cu el? Că mintea ei nu se gândea chiar deloc la el - iar tot ceea ce se întâmplase era doar o joacă?

Diamant coborî şi trase uşa. Ciudat - dar chipul lui parcă împietrise aşa, cu zâmbetul ăla micuţ şi "şmecher" pe buze...

Adică el chiar n-o credea? El chiar nu observase nimic?

Uşa se închise - iar ochii albaştri se ridicară spre ea.

"Tu chiar crezi că mă joc? Chiar crezi că te amăgesc? Nu - nu te amăgesc."

Negă scurt cu capul. Şi gata - atât avusese de spus. Că o cam supărase cu cuvintele alea!

Îşi puse căştile şi se asigură că centura era închisă bine... Se asigura îndelung, pentru că o cam necăjise şi nu voia să vadă tot orăşelul lui cum îi pică ei faţa şi cum i se umplu ei ochii cu lacrimi şi cum i se coboară ei colţurile gurii...

Diamant

Măiculiţă, Doamne! Nu se juca! Nu-l amăgea! Raina chiar îi strânsese mâna! Şi chiar se gândea la el - şi se îngrijora pentru el! Măiculiţă, Doamne! - dacă urla şi juca pe-aici, strica totul! Iar dacă nu urla şi juca pe-aici, îi exploda inima-n piept!

Ba nu-i exploda nimic - că era tot orăşelul de faţă la plecarea lui Ştefan! Repede, să se dea în spate! Alergă lângă Cornel, se întoarse... Elicopterul se ridica uşurel, iar ea scotea mobilul din buzunar... Iar el o privea lung şi simţea că ameţeşte şi transpiră - şi dă-n tremurici, ca un drogat...

Elicopterul se îndepărta...

"Gata, Diamante! Împrăştie-i pe toţi, încuie-te în primărie şi joacă!"

Se răsuci spre Cornel şi începu să dea ordine:

- Du băieţii înapoi, în dispozitiv. Vezi, că mâine avem acţiune amplă; să vii mai târziu la mine, să vorbim.
- Da, şefu'.

Aşaa! Şi-acum, repede în primărie! Avea mare nevoie de-un deget de "anestezie" de 12 ani...

Azi era vesel. Azi sărbătorea. Azi, el va sărbători ziua în care Raina se hotărâse...

Oare ce anume o hotărâse? El? Atitudinea lui? Vreun cuvânt de-al lui? Orăşelul? Sau Safira? Ar fi fost bine să poată să dezlege misterul ăsta; că era important! În funcţie de răspuns, putea afla motivul pentru care Raina se hotărâse...

Nu. Azi, n-o să se gândească la asta absolut deloc! Azi, o să fie fericit şi-atât.

Intră deci în birou, închise uşa şi-o încuie. Şi începu să joace!

Ştefan

Era şapte jumate, iar ei survolau o tarla părăsită. Vedea, undeva în depărtare, şi vila lui Filip...

Şi uite şi unul dintre ATV-urile lui Dejan! Cei doi tineri îmbrăcaţi în uniforme verde militar patrulau, aşa cum le ceruse el...

Elicopterul se apropia de casă. Era o vilă generoasă! Da, era pe malul lacului; dar, în accepţiunea lui Filip, "căbănuţă pentru pescuit" însemna "şase dormitoare pe două nivele, plus parter şi mansardă". Războiul ăla fusese mană cerească pentru unii! În fine...

Îşi desfăcu centura şi-şi scoase căştile. Rebeca îşi eliberă şi ea urechile, aşa că o anunţă în gura mare:

- O să stau ceva, să ştii!
- Stai liniştit, şefule!
- Să ai grijă!
- Bineînţeles.

Încă doi metri... Încă un metru... Gata - erau la sol.

Deschise uşa şi sări din elicopter - şi-o rupse la fugă spre uşa larg deschisă! Un bărbat la vreo 45-50 de ani, înarmat până-n dinţi, îl aştepta pe prispa casei... El alerga cât putea de repede, pentru că ştia ce ştia...

Dintr-un salt, urcă toate cele trei trepte - şi se opri în faţa lui. Bărbatul luă poziţia de drepţi şi-l informă, într-o engleză chinuită rău:

- Viktor Petrovici, şeful de dispozitiv.
- Ştefan Ionescu. Câte persoane din cadrul pazei au intrat în vilă, de ieri încoace?

Bărbatul îl privea lung... ezita... şi răspundea:

- De când a venit doamna, una singură - eu.

"Aşa, aşa! Te-aşteaptă un premiu consistent!"

- Bine. Vorbim după!
- Vă aştept aici.

OK! Năvăli în living şi împinse uşa în urma lui. Şi trase un chiot zdravăn, aşa cum ştia el...

Nu-i răspundea nimeni... Casa aia făcea ecou! Oare Filip observase că viloiul lui era "uşor pustiu"? Adică trăgea a singurătate? Cine ştie...

Şi-acum, să ia loc într-un fotoliu confortabil şi să citească cu mare

atenţie "scrisorica chinezească"! Că, jumătate de oră cel puţin, se putea gândi în linişte la politică... şi afaceri.

Ana-Maria

Învăţase filmarea pe de rost - şi paşii, şi gesturile, şi zâmbetele... Probabil că, dacă ar fi avut chef să danseze, ar fi putut să facă toate mişcările soţului ei doar ascultând melodia! Avea senzaţia că învăţase până şi chiotele alea...

Paşii se apropiau încet de ea. Era... Léon. Ea însă era în continuare de neclintit! Dacă ei putuseră să stea în greva foamei până acum, la opt şi-un pic, putea şi ea să ţină supărarea până îi auzea cerându-şi iertare! Pe amândoi - nu numai pe unul singur! Că amândoi se jucaseră de-a grevistii botoşi...

- Maamii...

Ridică privirea spre el şi-şi compuse un chip şi-un ton dulci şi suave şi pline de nervi:

- Da, Léon.
- ... Mami, mai eşti supărată pe noi?
- Nu sunt supărată pe voi! Ce-ţi veni să spui asta?
- ... Păi nu eşti supărată pe noi că n-am mâncat?
- Nu.
- ... Şi putem să mâncăm acum?
- Bineînţeles! Doamne fereşte! - da' ce, vă interzic eu să mâncaţi?

Prinţul se aşează repede-repede la masă; iar ea se ridică şi-i luă farfuria cu supă din faţa ochilor:

- Numai că va trebui să aştepţi până pregătesc cina.

Tăcere... Continuă:

- Că supa asta cu găluşti s-a stricat, stând pe masă.

Vărsă farfuria în chiuvetă. Era liniste...

- Iar eu am zis că vreţi să prelungiţi greva, aşa că n-am pregătit nimic pentru masa de seară.

Se răsuci şi-l privi lung, senină şi calmă:

- Da' nu-i nimic - o pregătesc acum.

Aşaa... Spălă farfuria şi-o puse în uscător; şi-apoi ocoli frumos zidul de gipscarton şi luă şi farfuria Florentinei... pe care-o răsturnă tot în chiuvetă... Paşii se apropiau... Fetiţa ei oftă greu, din toată inima:

- Ştiu că am greşit. Te rog să mă ierţi că...
- Bine; te iert.
- ... Şi te rog frumos să-l ierţi şi pe Léon. Eu l-am instigat...
- Tu l-ai instigat, dar capul lui a decis. Şi ştiam că are şi el gură şi voce, aşa că poate să vorbească pentru el - n-are nevoie de purtător de cuvânt.

Léon tăcea, bineînţeles! Putea jura că era îmbufnat şi încruntat şi furios şi-o considera pe Florentina unica vinovată - că doar ea îl instigase... Dealtfel, fetiţa ei sparse din nou tăcerea:

- ... Recunosc: m-am gândit că, dacă ieşim, poate ne recunoaşte cineva... Sau poate mai dăm de vreun cerşetor de-al lui tati...
- După care cerşetorul ăla îl anunţă pe Diamant, care-l anunţă pe tati, care trimite iar armata după noi - şi-or să se împuşte din nou...
- Mă gândisem că poate de data asta or să facă ei o şmecherie...
- Prinţeso, de data asta n-am să mai risc eu să-i las pe ei să facă planul! Că ei sunt maeştri în bătăi şi gloanţe! Iar tati, care e conte în Franţa, nu-şi permite să i se facă un dosar penal, la poliţie, pentru constituire de grup infracţional, instigare la violenţă, instigare la crimă... şi câte-or mai fi prin legile Franţei! Clar?
- Da, mami. Da' ce să fac - dacă mi-e dor de el...
- Şi mie mi-e dor de el. Dar să ştii că, dacă-l bagă la puşcărie, o să ne fie şi mai dor de el! Aşa că eu una prefer să rabd de dorul lui acum... şi să fac planul aşa cum ştiu eu. Astfel încât să evit să mai iasă balamuc pe teritoriul Franţei.

Florentina tăcea... Léon tăcea... O să-i lase în pace. O să facă cina şi-o să-i lase la televizor. Timpul o să treacă, încet-încet. Or să doarmă... iar mâine vedeau ei ce mai făceau! Şi-aşa, trebuia să se-apuce de teme cu ei! Or fi fost ei fugari - dar şcoala era şcoală, grădiniţa era grădiniţă...

- ... Pot să te ajut cu ceva?
- Nu. N-ai cu ce.

Aşa. Că încă era supărată pe ea. Era supărată, de fapt, pe toată lumea! Şi pe sârbii ăia care dansaseră cu Ştefan, şi pe Rebeca, şi pe Jun, şi pe prezentatoarea rubricii meteo... Avea o stare ciudată. Se simţea ţâfnoasă... tristă... parcă şi-un pic "dată deoparte", ca să nu spună "părăsită"...

Ştefan

Mda...

Împachetă frumos plicul şi se ridică. Şi stinse, scurt, ţigara.

Popescu avea nişte şefi "foarte OK". El însuşi era un tip "foarte OK". Compusese perfect scrisorica asta; băga mâna-n foc că "făcuseră sfat" cu un batalion de psihologi, lingvişti şi consilieri în "problema chineză", ca să alcătuiască textul ăsta! Era un text foarte "iute" - cam ca un platou cu ardei iute. Un platou frumos, apetisant, prezentat impecabil - dar iute. Pe şefii lui Jun îi usturase rău citirea acelor rânduri...

Evident, SIE vorbea "în nume propriu" şi făcea acele "menţiuni" în spiritul protejării şi promovării bunei înţelegeri între "partea română" şi "partea chineză". SIE nu înţelegea de ce dl Jun Chèn, cetăţean onorabil şi afacerist responsabil, decisese brusc să rupă violent relaţiile cu contele Ştefan Ionescu, afacerist respectabil cu afaceri importante în Franţa şi România. Scrisoarea menţiona că "de-a lungul a şase ani de relaţii fructuoase, atât de afaceri cât şi de amiciţie", între afaceristul chinez şi cel român se formase o legătură trainică, "parafată" de prezenţa dlui Isamu Chèn în stafful contelui şi de rolul "extrem de important" pe care îl avea acesta în organigrama contelui. Şi deci, SIE nu înţelegea de ce dl Jun Chèn decisese, la sfârşitul lunii aprilie, "să ordone lichidarea contelui Ştefan Ionescu şi să încerce preluarea întregii moşteniri, prin eliminarea soţiei şi a celor doi copii ai contelui". Bineînţeles, "conducerea SIE a luat decizia de a proteja atât viaţa contelui, cât şi pe cele ale membrilor familiei lui şi a făcut toate demersurile necesare pentru ca tentativa de a prelua afacerea să se soldeze cu un eşec". Frumoase exprimări - pline de ardei iute...

Una peste alta, SIE se întreba retoric "ce l-o fi apucat pe Jun ăla al vostru, de-a dat cu mucii-n fasole?" - şi lăsa întrebarea aşa, în aer. Adică nu solicita răspuns. Că nu se-apuca SIE să ceară răspuns de la China! Dar chiar şi-aşa - chinezii ăia, şefii lui Jun, erau aşa nişte oameni cărora le displăceau la culme "valurile" în afaceri...

Jun va fi urecheat serios. Dar nu va fi detronat. Mai presus de orice, China voia să ştie "rezultatele financiare". În funcţie de ele, decidea ce va face în continuare. Iar el trebuia să dinamiteze rău de tot rezultatele alea ale lui Jun! Numai că se simţea trist... şi singur...

Dacă Ana decidea să rămână ascunsă, cu copii cu tot, până la sfârşitul războiului...

Oftă greu şi porni spre uşă. Şi se-ntoarse totuşi din drum - pentru că uitase un mic amănunt! Apucă paharul cu apă de pe masă şi răcni bine de tot, în romanes:

- Atunci staţi aici, fă!

Şi-l azvârli cu toată puterea în geam!

- Staţi aici! Da' aici să staţi!

Alergă la uşă, o descuie şi-o smuci bine de tot. Ieşi, scăpărând scântei, şi trase uşa după el cu atâta ciudă, că avu senzaţia că-i smulge clanţa! Bărbatul înarmat până-n dinţi, Viktor, se repezi să-i iasă în întâmpinare... Întrebă, în romanes:

- Ştii ţigăneşte?
- Da.
- Atunci fii atent! Tu eşti singurul care ai voie să intri în casă. Ei, familia Ionescu, n-au voie să iasă de-acolo. N-au voie nici să se apropie de geamuri! Dacă vor ceva, îţi spun ţie. Iar tu le aduci tot ce vor, cu excepţia armelor şi a electronicelor. Şi ai grijă şi la medicamente...

Îl privea lung, pătrunzător; individul aproba, privindu-l cu maxi-

mă atenţie...

- Dacă vor să vorbească cu mine, mă suni tu şi le dai telefonul. Altfel, n-au voie să comunice cu nimeni.

- Am înţeles.

Se răsuci scurt şi ridică privirea spre geamurile de sus, de la primul etaj... Mormăi ca pentru el:

- Las' că ţi-arăt eu, fă!

Reveni spre Viktor şi-şi strânseră mâinile. Şi-apoi porni spre elicopter. Evident, captase atenţia tuturor vieţuitoarelor de pe malul lacului ăluia! Îi făcu pilotului semn să învârtă de elicea aia, iar bărbatul se repezi să urce-n aparatul de zbor... Rebeca era palidă, speriată şi avea din nou poziţia aia... pregătită să se tupileze. Era perfect - oamenii lui Dejan vedeau tot spectacolul ăsta şi începeau să aibă dubii apropo de cabana goală pe care-o păzeau ei de zor! Mai ales că nu intraseră niciodată în ea! Show-ul lui, urmat de ordinele lui Viktor, se vor concretiza la un moment dat într-un raport menit să-i dea ulcer lui Jun Chèn...

Îşi electrocută consiliera şi arătă spre elicopter; Rebeca se tupilă repejor spre uşa ei... Urcă în elicopter, trase uşa şi scoase telefonul oficial. Şi selectă întâi numărul lui Aleodor...

- Da, şefu'.

- Unde eşti?

- La Cannes, cu tatăl tău.

- Bine. Chiar acum, suni la conac şi sistezi toate pregătirile pentru familia mea.

Tăcere...

- Sistezi totul! Şi redecorarea camerelor copiilor, şi remobilarea, şi cumpărăturile - tot! Că ei nu mai vin. Ei rămân în ascunzătoare.

- ... Bine.

- Ana s-a speriat foarte tare şi nu vrea să rişte nimic. Aşa că ea vrea să rămână aici, cu copiii, până se termină războiul.

- Am înţeles.

- Bun. Ajung şi eu acasă, cândva... în cursul nopţii.

- Dacă e ceva, să mă suni.

- Evident. Vorbim.

Buton roşu. Deci Aleodor era la Cannes, cu tatăl lui. La spital. La capul mamei lui, care fusese zdrobit de-o telescopică... Şi-acum selecta numărul lui Diamant... Suna...

- Da, vere.

Cum-cum? Mormăi printre dinţi:

- Unde eşti?

- În primărie.

Da, "mesteca" vocalele. Adică era beat. Mm, ce-i mai venea să-l bată! Sau să-l trimită acum, urgent, să ducă personal un Samsonite cu făină 90% şi-unul cu verzişori pân' la Timişoara! În fine!

- Sistează toate pregătirile din orăşel. Ana şi copiii rămân în ascunzătoare.

- ... Vorbeşti serios?

- Da.

- ... Da' de ce?

- Fiindcă aşa vrea ea. Mai ai întrebări tâmpite?

- ... Nu.

- Foarte bine; că am eu una inteligentă. Şi, dacă ţi-o pun acum, or să te usture rău urechile! Mişcă la culcare!

Buton roşu... Îi zvâcneau tâmplele...

Elicopterul se ridica încet; Rebeca stătea în stânga scaunului din stânga şi nu-i prea venea să-i întindă căştile... Le luă el şi şi le puse. Şi accesă calendarul mobilului - trebuia să-şi facă un planning clar, cu probleme punctuale, cu întâlniri, cu telefoane... cu vizite aici, la familia lui...

Na - că Diamant avea limbariţă acum! Decise să-i răspundă:

- Da.

- Dacă te-ai certat cu Ana, nu-ţi vărsa dracii pe mine!

- Pe tine îmi vărs dracii atunci când te-aud beat!

- Nu sunt beat; mi-am dat cu Lidocainã.

- ... Cu ce, mă?

- Cu fâs de-ăla de dentist. Mă doare toată falca de crăp; cred că m-a tras curentul, sau ceva de genul ăsta. Mi-am dat cu fâs de dentist, de "mi-a picat" juma de faţă...

Aha...

- Du-te la maică-ta, să te repare; iar mâine du-te la dinţar şi fă-ţi o radiografie.

- Evident. Ana a decis să rămână acolo?

- Îţi dai seama că nu eu i-am propus aşa o idee genială!

Diamant ofta greu, sonor... Oftă şi el la fel de sonor:

- ... Într-un fel, o înţeleg. E de-a dreptul şocată de toată tărăşenia! A văzut, zilele astea, atâtea arme câte n-o să vadă în zece vieţi de-acum încolo! Şi, într-adevăr, a văzut morţi în Orléans; atunci cred că a decis ca ea şi copiii să rămână ascunşi. Şi cât mai departe de mine. Din păcate, am ajuns "sursa de pericol" a familiei mele.

- Nu vorbi aşa!

- Păi dacă aşa e?! Mi-a spus, civilizat şi destul de limpede, să mă duc să câştig războiul - că ea şi copiii mă aşteaptă acolo.

- Şi dacă-i iei pe-ăia micii şi-i aduci încoace?

- O omor, dacă-i iau copiii! Tu te auzi ce spui?

- Atunci ia-o pe sus, cu tot cu copii! Pune oamenii ăia să-i lege fedeleş şi du-i la conac!

- Ca să ce? Ca s-o văd tristă şi deprimată şi supărată?

- Păi şi-atunci cum vrei să faci?

- Nu ştiu...

- ... Auzi, vere? Eu cred că cumnată-mea e mult mai speriată decât crezi tu. Cred că e şocată de-a binelea! Şi eu zic s-o laşi să se liniştească întâi... Acolo, din câte mi-ai zis tu, e linişte. Şi pace. Şi natură şi lac şi foarte mulţi băieţi talentaţi cu ochii-n patru. Las-o acolo o săptămână-două, până se linişteşte. O să vezi - până la urmă, o să-ţi zică ea că vrea să se mute la conac!

- Tot ce se poate! Oricum, altă soluţie n-am! O las să stea acolo, cum vrea ea, şi... Şi aştept. Că într-o zi o să trebuiască să se întoarcă!

Diamant începu să râdă:

- La urma urmei, nu mai plăteşti chiria - şi ţi-o evacuează ăla!

Începu şi el să râdă:

- Ia vezi tu ce prostii spui - că am nişte draci...

- Stai liniştit, vărule - într-o lună, maximum două, Ana şi copiii or să se-ntoarcă acasă.

- Ştiu. Şi, apropo de copii! Diamante, ascultă bine aici, la mine! Dacă vreodată, prin cine ştie ce întâmplare întâmplătoare, copiii lui Jun Chèn ajung pe mâna noastră, mă suni imediat. Şi nu te atingi de ei - îi ţii încuiaţi într-o cameră până ajung eu la ei.

- ... Bine, vărule. Pot să te-ntreb de ce?

- Pentru că, din clipa asta, regele aurarilor le pregăteşte copiilor lui Jun Chèn nişte şedinţe de "terapie". De-aia de care au trăit copiii mei.

- Aoleu! Ce-au păţit copiii?

- Chiar vrei să ştii ce-au păţit?

- Bineînţeles că vreau! Spune!

- S-au bucurat în şoaptă, Diamante! Copiii mei, prinţul şi prinţesa mea, au aşteptat pe scaune până le-am făcut semn că pot să se ridice şi să vină în braţele mele! Tu-ţi dai seama prin ce-au trecut şi în ce hal s-au speriat?

Diamant bombănea ceva la adresa lui Jun Chèn...

- Să nu uiţi cuvintele mele. Să mi-i pui bine, dac-o să pui vreodată gheara pe ei - că am nişte restanţe la ei.

Apăsă butonul roşu. Şi oftă greu. Acum chiar că-l crezuseră! Nu de alta, dar ţipătul lui şi zgomotul paharului veniseră după ce el năvălise în vila aia, stătuse acolo cam o oră iar dinăuntru nu se auzise nici măcar un pârţ...

Diamant

Privea lung tavanul...

Îl durea măseaua... cică! Partea aia cu Lidocaina avea avantaje şi

dezavantaje. Faptul că reuşise să-l păcălească pe Ştefan, după ce se îmbătase ca un porc cu whisky şi jucase ca un măgar prin tot biroul ăla, era un avantaj. Faptul că era mentolată şi puţea a dentist de "parfumase" toată casa, iar era un avantaj - că nu-l mirosise Safira a tărie! El "se dădea" proaspăt neconsumator de alcool... Pe de altă parte, Lidocaina îl ţinuse azi departe de friptură cu cartofi prăjiţi. Special pentru el, Safira pregătise la cină piure cu ficăţei de pui. Dezavantaj clar! Şi-apoi se înveselise din nou - pentru că tot din cauza Lidocainei fusese învelit bine şi lăsat "să se odihnească"... Şi cică tot din cauza Lidocainei, căreia îi trecuse demult efectul, el nu putea să adoarmă - şi stătea cu ochii-n tavan şi cu mintea la ea... La atingerea mâinii ei, la mângâierea degetului ei...

Safira se răsucea încet... Parcă se răsucea spre el - nu era sigur, că nu era atent la ea...

- ... Nu dormi?
- Nu pot. Iar îmi zvâcneşte falca...
- Păi mai dă-ţi cu de-aia!
- Nu - că fac şoc şi pun SMURD-ul pe drumuri. Las' că-mi trece. Tu culcă-te, nu sta după mine!
- Nu prea pot să adorm...
- Cum aşa, fă? Că-i aproape doişpe!
- Păi, uite... Mă gândeam la fata aia... La consiliera lu' Ştefan...

Se abţinea cu greu să nu se-ncrunte...

- Care-i şmecheria cu ea?
- Cum adică, fă?
- Adică, cum de-a luat-o Ştefan tocmai pe ea ca s-o pună în locul chinezului ăluia? Că una era chinezul, care ştia de toate şi-i mergea creierul brici, şi alta e roşcovana asta mică şi slabă şi ciudată rău!
- Ştefan ştie cel mai bine ce om îi trebuie şi pentru ce.
- ... Auzi, Diamante?
- Ce-i, fă?
- ... Zici că Ştefan era supărat rău când te-a sunat?
- Era copt de supărare.
- Sau era doar un pic supărat?
- Fă! Zi-i ce vrei să zici!
- ... Nu cumva fata asta îi ţine de cald până se-ntoarce Ana?

Se răsuci scurt şi se căţără pe ea. Safira era mirată de iniţiativa bruscă de-a o ţine trează până târziu... Îi prinse uşor încheieturile mâinilor, le ridică... Le prinse sub palma stângă şi puse palma dreaptă-n gâtul ei. Şi se ridică uşor, sprijinindu-se bine în palma dreaptă:

- Fă! Tu-i ţii contu' lu' Ştefan?

Safira nega din toate puterile - şi se chinuia să respire. El se ridica tot mai mult - cu cât mai sus era el, cu atât mai puţin aer primea ea...

- Ţie chiar nu ţi-e frică de mine? Şi de văr-miu? Tu crezi că, dacă eşti nevasta mea şi cumnata lui, poţi să deschizi gura şi să scoţi din tine toate rahaturile din lume? Şi să-i ţii tu contu' la femei, cu care se culcă şi cu care nu?

Ea nega şi se zbătea din ce în ce mai tare! Iar el o ţinea din ce în ce mai tare - fiindcă tocmai îşi amintise de cuţitul ăla din colţul patului!

- Să nu-ndrăzneşti, fă, nici să te gândeşti măcar la aia - la Rebeca! Pentru tine, Rebeca e la fel de apropiată cum a fost şi Isamu! Pe-ăla nu l-ai vorbit aşa; n-o vorbi nici pe ea!

Safira dădea haotic din cap. Se sufoca. Aşa că o lăsă să respire... şi coborî din pat. Simţea, brusc, nevoia să se depărteze de ea... Realiza că, în clipele astea, lua în calcul posibilitatea ca nevasta lui să ia cuţitul şi...

Îşi aprinse o ţigară - deşi în dormitor stabiliseră încă de-acum doi ani să nu fumeze - şi se apropie de geam. Şi mârâi printre dinţi:

- Ce, ai rămas fără subiect de vâlvă? Ai uitat de ce voi, femeile, trebuie să ştiţi cât mai puţin din afacerile noastre, ale bărbaţilor? Ai început "să te ceri" în nădragi de şefă?

Nu primea răspuns...

- Vezi, că nu-mi place! Ştefan m-a întrebat azi de ce te-a văzut lumea pe-aici cu faţa vânătă. Nu-mi plac chestiile astea. Nu-mi place faptul că am început să avem probleme, imediat cum a apărut Rebeca asta. Eşti geloasă pe ea?

- ... Am văzut-o...

Hait - c-o văzuse! Se răsuci şi-o privi lung; Safira încerca să respire normal... şi continua:

- ... la mama ta... în cărţi... alături de tine... şi la aşternut...

Bufni într-un râs sănătos. Râdea în hohote puternice, de bărbat care tocmai auzise un banc extrem de bun... Iar Safira, care reuşise să-şi recapete suflul, bufni în suspine violente:

- De ce râzi, mă?... Râzi că-mi pasă... de noi doi?
- Eu ţi-am mai zis, fă! Ţi-am zis, da' văd că n-ai ţinut minte! Fă! Eu sunt bărbatu' tău - da?
- Şi umbli cu inelul... ăla la gât!
- Iar începi?
- Da, Diamante!... Încep!... Că-mi pasă... şi nu vreau... să te pierd...
- Da' cine-a zis că mă pierzi?
- ... Am văzut... în cărţi...
- Ai văzut că mă pierzi!
- ... Am văzut... că pici la aşternut...
- Şi-ai zis că pic cu ea! Ha! Tu ştii cine-i asta?
- ... Nu...
- Şi dacă-ţi zic, te juri pe sufletu' copiilor noştri că nu mai zici la nimeni?
- Da.

Tăcea. Aştepta...

- Mă jur pe sufletu' copiilor noştri... că n-am să zic la nimeni.
- Asta a fost muierea la care l-a trimis Leo Mondialu' pe Ştefan, imediat după ce l-a scos din beciul lui Salam. Rebeca a fost salariata lui. S-a născut şi-a crescut în Franţa, iar în România a venit acu' doi ani. Ştefan a cumpărat-o de la el fiindcă e mult mai bună decât chinezul ăla, în materie de stradă. Ăla ştia economie; iar economie ştie şi Ştefan. Ăla, în schimb, habar n-avea cum funcţionează reţeaua de pe stradă. Asta ştie tot. Asta e dată dracului...

Safira tăcea... Stinse ţigara şi porni spre ea. Şi-o văzu dând înapoi repede-repede... Nu - nu se lăsă! Ajunse deci în faţa ei şi o privi lung, amuzat de ceea ce-i va spune:

- Rebeca are 16 ani.

Gata - o dăduse-n alte alea! Continuă, pe acelaşi ton amuzat:

- Şi vreo 40 de kile. Eu, dacă aş vrea să pic la aşternut cu o muiere, alta decât tine, să ştii că n-ar trebui să dau decât un singur telefon - şi se prezintă trei, toate "dotate" corespunzător cum îmi place mie. Iar tu n-ai sesiza nimic - nici măcar un iz de parfum pe cămaşa mea. Aşa că să nu-ţi fie frică - că Rebeca pică la aşternut cu altul.

Safira îl privea lung... Brusc, nevasta lui şopti:

- ... Şi tu cu cine pici la aşternut?

Se repezi şi-o prinse-n braţe - şi se-aruncă cu tot cu ea pe pat:

- Ia ghici?!

Nevasta lui chicotea şi cică se zbătea să scape. El îi dădea zor cu dezbrăcatul... pentru că, de când Safira chicotea, el nu mai simţea golul ăla în stomac gândindu-se la cuţitul din colţul patului...

Isamu

Era linişte în vilă. Era îngrijorător de linişte chiar...

Fei-Yen şi Liwei dormeau duşi. Saltelele de sus, de la mansardă, erau foarte comode, iar geamurile alea "cu acces la nori" aveau efectul număratului oilor. El însă nu putuse să adoarmă. El n-avea nici o veste. El nu mai avea nici un informator. Iar asta era extrem de rău! Aşa că îi lăsase să adoarmă şi coborâse în birou. Şi căutase ştiri... veşti... indicii... Răsfoise îndelung agenda, în căutarea unei persoane dispuse să-l ajute într-un fel sau altul...

În urmă cu cinci minute, decisese să lase "războiul informatic" pe mâine. Acum, avea multe restanţe într-ale afacerilor. Nu validase nimic azi. Nu făcuse nici o plată. Rămăsese rău de tot în urmă şi cu documentele! Se simţea depăşit de evenimente...

Tresări - că tocmai primise un mail nou! Un mail de la Cheng! Păi...

Era un mail... ciudat. La subiect, scria "Eu nu ţi-am transmis nimic azi". Şi iar se întreba de ce făcea Cheng lucrul ăsta! Iar se întreba ce rol purta Cheng în războiul lui Jun cu Ştefan! Iar se întreba de ce Cheng era uman...

Printă mesajul şi se ridică. Şi se mută pe canapea, cu tot cu hârtie. Pe-asta trebuia s-o citească cu atenţie...

"Salut. Te rog ca mail-ul ăsta să rămână între noi.

Ştefan a fost azi-noapte la sârbi şi a discutat cu Filip Gojdu şi cu Dejan Djukanovici. Imediat, vila lui Filip Gojdu, de pe malul lacului Gruza, a fost pregătită pentru oaspeţi, iar Dejan a detaşat acolo 30 de luptători foarte buni. Avionul personal al lui Cesarino Pesce, cel care i-a închiriat lui Ştefan teren pe toată Riviera italiană, a aterizat la Kragujevac, a rulat pe pistă şi a intrat direct în hangar. De acolo, au ieşit 15 maşini, blindate toate, care s-au împărţit în trei coloane şi au ajuns la vila lui Filip Gojdu pe trei drumuri diferite. Toate trei au intrat pe domeniu, şi-apoi toate trei au părăsit domeniul. Iar de-acolo noi nu avem informaţii. Ştefan şi Rebeca au zburat de dimineaţă cu elicopterul lui Filip până în Aurari, unde s-au odihnit. De acolo, au zburat direct la vila lui Gojdu. Ştefan a stat înăuntru cam o oră jumate; imediat cum a părăsit vila, şi-a sunat consilierii şi a oprit toate pregătirile - şi pe cele din Aurari, şi pe cele din Bourges - pentru că Ana preferă să rămână în vila aia, departe de război. Chiar acum, Ştefan accelerează cu BMW-ul spre Bourges. Paza lui reuşeşte cu greu să ţină pasul cu el şi se aude că e foarte furios.

Imediat cum am informaţii noi, ţi le transmit şi ţie. Dar te rog să nu afle Jun despre asta."

Lăsă hârtia jos...

Cheng încerca să devină aliatul lui. Sau era pus de Jun să-i intre pe sub piele şi să-i testeze lui fidelitatea faţă de fratele mai mare. Era pus în dificultate; ar fi trebuit să-i răspundă buldogului... Dar conta foarte mult ce-i va spune...

Se mută la birou şi începu un mesaj nou...

"Salut. Mulţumesc."

Cheng... Send... Îşi aprinse o ţigară.

Deci Ştefan îşi ascunsese familia... Trase adânc fumul în piept. Ridică privirea spre spoturile din tavan...

Din 21 aprilie, Ştefan şi Ana nu se mai văzuseră. El fugise prin România, ea fugise prin Franţa... Acum, el îi aranjase ei transportul la sârbi. O transportase cu avionul noului lui partener, italian...

Cesarino Pesce era puternic. Era influent. Dacă el zicea "*Basta!*", cariera afaceristului care-l supărase se sfârşea brusc, "italieneşte" - adică sângeros. Ştefan îl rugase să-i transporte familia; el aprobase imediat... Poate-o fi fost "contra cost", vorba aia! Că Ştefan avea reputaţie de om corect, bun-platnic...

Avionul îi dusese acolo, pe malul lacului. Bănuia că era o locaţie absolut pustie... El se dusese în Aurari...

Ana şi copiii dormiseră la sârb; Ştefan dormise la Diamant...

Fumul ieşea din ţigară şi se ridica spre spoturi...

Şi-apoi, seara, când se trezise, Ştefan se dusese la ei. Discutaseră cam o oră jumate, după care el plecase singur... Supărat nevoie mare că nevasta nu voia să se-ntoarcă acasă...

Suflă lung fumul spre spoturi... şi zâmbi - îşi amintea cum stătuse el o zi întreagă lângă Ana, în timp ce Ştefan şofase ca dementul de la Paris... şi-apoi luase elicopterul, de pe autostradă... ca să ajungă la Ana... care, în mintea lui, se supărase pe el şi voia să plece... Îşi amintea povestirea lui Grasu, care-o legase pe femeia aia cu scoci şi-şi sprijinise şeful rănit... Îşi amintea povestirea lui Diamant, care-i descrisese cu lux de amănunte cum se dusese Ştefan, într-o dimineaţă foarte devreme, acasă la Ana-Maria Manolache, înarmat cu două hotărâri de divorţ şi-un inel de platină cu diamante...

Ana-Maria Ionescu nu era pe malul lacului Gruza. Ana-Maria Ionescu era în Franţa - în Paris, după părerea lui. Contele Ştefan Ionescu, rege al aurarilor şi afacerist de succes, avea un singur lucru pe care-l preţuia mai mult decât pe propria viaţă - de care era conştient că depindeau cam 10.000 de oameni, başca nişte mii de afacerişti "documentaţi" bine. Acel lucru era Ana-Maria. Dacă Ştefan Ionescu ar fi ştiut unde este Ana-Maria Ionescu, n-ar fi fost acum în drum spre Bourges, bombănind şi bodogănind că "nevasta nu vrea să vină acasă"! Hm; îi venea să râdă....

Ştefan realizase că riscase nepermis de mult - şi riscase viaţa familiei lui! Cu siguranţă, Ana-Maria venise la întâlnirea din Orléans! Şi la cea din Lyon! Ana-Maria nu putea rata nici o întâlnire cu Ştefan! Indiferent de riscuri, ar fi găsit ea o cale... Şi cum Diamant rămăsese în Orléans şi investigase cu maximă atenţie, aflase probabil unde stătuse ea ascunsă în timp ce el îl împuşcase pe Cheng; şi cum Parisul era uriaş, probabil că Ştefan n-avea nici cea mai mică idee apropo de locul unde era familia lui acum. Probabil că se gândise foarte bine, "la rece", calculase toate eşecurile - şi calculase ceea ce greşiseră oamenii lui... Şi trăsese concluzia că trebuia s-o lase, totuşi, în pace. La urma urmei, Ana-Maria fugise cu copiii şi cu hainele de pe ei! Şi cu maximum 1.000 de euro în buzunar! Şi nu reuşise mafia chineză să-i prindă...

Ştefan o lăsa pe Ana să se ascundă - şi să facă ea planurile de întoarcere. Şi, în timpul ăsta, făcea eforturi mari ca să-l învingă odată pe Jun, pentru ca ea să se poată întoarce acasă...

Stinse ţigara şi se aplecă spre ecran. Avea de validat tranzacţiile, de aranjat documentele, de făcut plăţile... Şi avea o treabă foarte importantă de făcut. Avea de pus la punct un fel de "reţea de informatori", care să-l ajute s-o găsească el pe Ana. Era unica şansă pe care-o avea. Ştefan nu-l va ierta decât dacă va face pentru el ceea ce-ar fi trebuit să facă. Să aibă grijă de familia lui. Dacă el o găsea pe Ana...

Să nu uite să cheme un informatician priceput! Dar nu acum - că informaticienii buni dormeau la ora asta. Mâine... Poimâine...

6 iunie 2011 - luni

Ştefan

În sfârşit! În sfârşit, conacul! Doamne - cum reuşise să şofeze aşa până aici? Cum de nu adormise? Că era nedormit de atâta amar de timp...

Semnaliză dreapta. Vedea agitaţie în dreptul porţii; vedea umbre mişcându-se...

Erau opt - şapte băieţi "numai unul şi unul" şi Toni. În dreapta porţii aşteptau un ATV şi-o motocicletă. Erau "blindaţi". Era sigur că, în spatele porţii, erau şi două BMW-uri "de fugă". Toni era băiat serios şi-i plăcea mult titlul de "şef al pazei conacului"...

Opri în dreptul lor şi coborî geamul; Toni luă poziţia de drepţi:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Totul e în regulă?

Tânărul aprobă scurt cu capul.

- I-ai trezit?

Aproba din nou; se controlă la timp şi reuşi să nu se încrunte:

- Bine.

Intră pe poartă şi acceleră spre luminile din faţă - că dacă oricum îi trezise... Şi se gândea...

În urmă cu cinci ani, la Cannes, nu-l prea interesase dacă Isabelle dormea în vilă doar ca să aibă el o cină caldă la trei noaptea. Acum, după cinci ani, se simţea prost că-i trezise pe toţi. Se întâmpla ceva cu el; şi se întreba dacă era bine, sau rău! Oare trebuia să redevină Ştefan de demult? Sau, din contră - trebuise să devină Ştefan din prezent, ca să avanseze în organigramă?... Trebuise să moară unul "de foarte de sus", ca să avanseze el. Dar întrebarea rămânea aceeaşi: era de preferat Ştefan contele de demult, sau Ştefan omul-conte din prezent? Hm...

O să-l întrebe asta pe tăticul lui, când se va duce în Aurari "de plăcere".

Ia uite ce clădire frumoasă "crescuse" acolo, în stânga drumului de acces! Deşi era întuneric, avea senzaţia că era aproape gata! Adică aproape "la roşu"! Plexiglasul antiglonţ era, oricum, montat - iar iedera de pe conac se mutase peste pereţii ăia de doi metri înălţime. Şi-acum se întreba el: cum să-l creadă lumea că Ana nu voia să vină aici, de vreme ce-i montase plexiglas de-ăla de jur-împrejurul casei?

Parcă maşina pe primul loc şi tresări - goana lui Luis îl speriase de-a binelea! Bărbatul se opri lângă portieră. Coborî şi fu imediat salutat:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Am contactat deja muncitorii şi le-am spus să vină după ora 12.

Aprobă scurt cu capul, iar Luis se repezi la portbagaj:

- Primele trei camere sunt gata, dacă băieţii vor să...

Adică ceea ce vedea el acolo era finalizat "pe sfert". Şi mobilat, tot "pe sfert". Gândul ăsta îl făcu să zâmbească:

- Bine. Sper că Florina nu s-a trezit...
- Ba s-a trezit şi-a pregătit un fel de cină-mic dejun...
- Nimic sofisticat, sper...
- Biscuiţi de casă şi ceai, sau lapte - ce doriţi...
- Perfect. Chiar nu pofteam o halcă de porc la proţap...

El râdea; Luis doar zâmbea. Luis era "constipat" rău; probabil trebuise să ia decizii, apropo de renovare şi construcţia pentru pază, şi calculase toată ziulica de azi care erau şansele să fie concediat... Simţi nevoia să-l... oprească cumva:

- Du-le în living şi lasă-le acolo. Şi mergeţi şi voi la culcare.
- Am înţeles.

Îl privea lung... Omul ăsta era nebun! Alerga ca nebunul cu ambele trollere după el, de parcă îi lua cineva gâtul dacă lăsa impresia că se moşcăie! Dar probabil că le plăcea mult aici, la conac. Şi voiau să rămână interni. La urma urmei, el le oferea o viaţă "super" aici! Faţă de ceea ce pătimiseră ei prin UE, înainte să-i spună el lui Mădălin să-i aducă o familie...

Ocoli maşina şi deschise portiera. Şi îşi scutură uşurel consiliera:

- Rebeca...

Ochii albaştri se deschiseră prompt, buimaci... Încercă să zâmbească:

- Hai să te culci omeneşte, în camera ta.
- Gata, şefu'!

Şi cobora, grăbită să nu-l supere... Încuie maşina şi se apropie de oamenii lui Nicu Cărare:

- Luis spune că trei camere de-acolo sunt terminate. Odihniţi-vă şi voi ca lumea.
- Mulţumim.

Porni spre conac...

Arăta ciudat aşa, îmbrăcat tot în schele. Habar n-avea în ce stadiu erau cu renovarea; dar dacă apucaseră să facă atât de mult din căsuţele alea, iar Luis era chiar atât de "constipat", presupunea că nu avansaseră cine ştie ce cu conacul. Într-un fel, era mai bine aşa - că ţinea nişte oameni la pază, şi degeaba le cerea el să fie vigilenţi dacă ei dormeau în maşini şi erau nespălaţi şi hămesiţi...

Intră şi se abţinu din nou să nu se încrunte. Pe masa din living apăruse micul dejun-cină cu biscuiţi de casă şi lapte cald...

Troller-ele aşteptau la baza scării; îl luă pe-al lui şi se grăbi să-l ducă în dormitor. Dădu să iasă, să revină în living după lapte şi biscuiţi... Dar...

Florina intrase în dormitor, făcuse curat, aranjase patul... şi probabil că năvălise din nou înăuntru, în urmă cu vreo cinci minute, şi-i aprinsese veioza. Vedea deci că patul era aranjat milităreşte...

Vedea patul gol. Ar fi fost atât de bine să fi deschis uşa şi s-o fi văzut pe ea acolo, dormind dusă, dezvelită indecent... De-atâtea ori se întorsese la Cannes în toiul nopţii! De-atâtea ori o văzuse dormind dusă în patul de nouă metri pătraţi! Avea însă impresia că niciodată nu apreciase imaginea aia la adevărata ei valoare! Deşi de fiecare dată simţise cum îl cuprinde o linişte interioară extrem de plăcută, absenţa ei de acum îl făcea să realizeze cât de mult contase în realitate prezenţa ei...

"Nu ştii ce-ai avut, până n-ai pierdut!" Oare o pierduse? Sau doar "o rătăcise", pentru un timp? Nu mai ştia; şi avea tendinţa să devină pesimist. Aşa că răsuci cheia... îşi aruncă hainele pe jos, stinse veioza şi se lungi în mijlocul patului. Şi trase pătura peste cap.

Roşcata

Privea lung uşa aia...

Urcase în urma lui. Urcase mai încet, pentru că troller-ul era greu pentru ea... Îl auzise lăsându-şi bagajul în cameră; îi auzise paşii revenind la uşă şi oprindu-se. Şi, după câteva secunde, văzuse uşa închizându-se şi auzise cheia răsucindu-se. Şeful ei intenţionase să coboare să bea măcar laptele cald; dar imaginea patului gol îi tăiase orice poftă de mâncare şi probabil că-i pusese un mare nod în gât...

Oftă greu... şi intră în camera ei. Veioza era aprinsă. Camera aia strălucea de curăţenie... Patul mare, dublu, era aranjat "la dungă"... Data viitoare, când mai plecau pe undeva, o să-i cumpere Florinei un cadou. Ea lăsase o oarecare dezordine acolo; fata asta îi pusese lucrurile la loc, ştersese praful, aerisise, parfumase discret totul...

Lăsă troller-ul lângă şifonier şi ieşi - spre deosebire de şeful ei, ei îi pierise cheful de somn. Pur şi simplu o durea sufletul când îl vedea chinuindu-se aşa! Şi zău că îi venea să-l ia pe Toni şi pe băieţii lui Nicu Cărare şi să-i aducă familia acasă! Dar dacă el...

Coborî uşor treptele şi se grăbi să stingă lumina. Obloanele erau deschise; pe ramele de la plexiglas, Aleodor şi Toni instalaseră nişte lumini. Habar n-avea dacă erau becuri sau spoturi. Oricum, luminau conacul exact cât să nu fie deranjant pentru cei care erau înăuntru şi

să fie foarte deranjant pentru cei care încercau să se apropie din afară. Curtea era pustie, după cum vedea ea. Frunzele de iederă foşneau uşor uneori...

Întoarse scaunul spre geamuri şi se aşeză. Şi se servi cu biscuiţi şi lapte... Laptele avea miere! Era îndulcit cu miere! Era delicios... Şi biscuiţii erau buni. Aveau gustul ăla ciudat al dulciurilor pregătite în casă. Pentru orice orăşean obişnuit cu chimicale, biscuiţii de casă aveau un gust ciudat...

Mişcarea iederei îi amintea de petrecerea de la Vila California. Şi de petrecerea cealaltă - unde ea îl pupase pe obraz şi, deşi îi spusese că prefera să nu fie curtată tocmai de către el, îi tot "zgârmase" preocuparea aia...

Iar el o sărutase...

Mm, ce nebunie! Doar clipise o dată - şi-l şi revăzuse repezindu-se la ea, prinzând-o ca-ntr-o menghină şi sărutând-o! Iar amintirea aia îi aruncase tensiunea-n aer - îi înroşise obrajii, îi crescuse temperatura din tălpi până-n creştet şi-i strânsese, scurt, stomacul...

Repede, o înghiţitură de lapte! Trebuia să-şi revină! Că poate cobora Ştefan - şi-o prindea roşie-n obraji şi cu gândul la bulibaşa însurat!

Laptele cald o moleşea rău...

Lăsă braţul pe masă şi capul pe braţ. Privea iedera...

Azi, îi mângâiase uşor mâna. Şi-apoi se gândise că poate el nu sesizase mângâierea aia - şi-l strânsese de mână. Pe-aia sigur o simţise! Mai ales că îl strigase şi-i spusese la ureche, în faţa tuturor, să aibă grijă de el... Iar el îi răspunsese imediat cu "Îţi place să mă amăgeşti"...

Atunci, în momentele alea, nu realizase tot ce se întâmplase. Acum însă, obosită şi moleşită de laptele ăsta cald, îi era mai uşor să rememoreze... şi să sesizeze ce ratase pe moment. De exemplu, ratase parfumul ăla... Un parfum pe care puţini bărbaţi alegeau să-l poarte, pentru că era ciudat - dulce-acrişor-amărui... Hm; şi-apoi, azi ratase şi suflul. Suflul lui la urechea ei. Iar dacă ar fi fost atunci conştientă de amestecul ăla, s-ar fi scurs pe scaun... aşa cum "se scursese" acum pe masă.

... El o întrebase, din privire, de ce-l amăgeşte. Iar ea negase şi-l privise lung. El rămăsese perplex, pentru că nu se aşteptase ca ea să accepte o relaţie tocmai cu el - vărul însurat pe vecie cu Safira...

"Voi doi o să fiţi cel mult amanţi." Ştefan nu glumise. Nici nu încercase s-o răzgândească. Fusese sincer. Ea şi Diamant vor fi cel mult amanţi... Într-un fel, situaţia aia i-ar fi convenit. Că n-avea nevoie de-un bărbat atârnat de gâtul ei zi şi noapte. Când ea se ducea în România, îl lua la o discuţie despre afaceri şi parteneri; când el venea în Franţa, doar Ştefan putea să-i oprească să discute despre afaceri şi parteneri... Şi-n rest, nu se deranjau reciproc. Nu picau fleoşc unul pe capul celuilalt, nu sforăiau unul la urechea celuilalt, nu trebuiau să se uite la acelaşi film... Partea proastă era că, dacă ea îl punea la suflet...

"Haai, Roşcato! Ia fii tu serioasă! Recunoaşte tu cinstit şi corect că l-ai pus deja la inimă!" Iar asta însemna că, în clipa când ei doi vor deveni amanţi, fiecare clipă petrecută departe unul de celălalt va fi o lungă tortură... Fiecare moment când sufletul va cere o convorbire telefonică iar mintea o va refuza, va fi un lung supliciu...

Dar atunci când vor fi împreună...

Dacă acum el ar fi aici...

Sări în picioare şi se grăbi să urce scările. Năvăli în camera ei, încuie uşa, azvârli hainele de pe ea şi se-aruncă în pat. Şi strânse uşor în braţe perna de lângă ea...

De-asta renunţase şeful ei la biscuiţi de casă cu lapte cald...

Isamu

Ei poftim! Iar mânca bătaie! Dar în clipele astea îi convenea să piardă la cărţi - pentru că soţia şi băiatul lui râdeau. Şi râdea şi el, "marele perdant"...

Era o zi minunată! Se treziseră împreună, mâncaseră împreună, se jucaseră împreună... De azi-noapte, problemele restante zăceau în calculator - iar el era foarte fericit. De parcă presimţea apropierea nefericirii...

Telefonul începu să piuie. Îl scoase... Paza? Apăsă butonul verde:

- Da.

- Dl Jun Chèn doreşte să intre.

Aah! La dracu! Mii de draci şi de ghinioane, toate sparte-n capul lui! Sări în picioare:

- Câte persoane îl însoţesc?

- Patru.

Adică era în trecere; nu plecase iar la cucerit vile de conţi francezi! OK!

- Poftească-l să intre.

Închise şi şopti:

- A venit Jun.

Fei-Yen era albă ca varul; Liwei începuse să tremure uşor, iar asta îl făcu să se încrunte rău:

- Fiţi serioşi! E cu doar patru bodyguarzi, ceea ce înseamnă că nu stă mai mult de-o oră! Fei-Yen - staţi amândoi aici, cuminţi, şi nu faceţi zgomot! Puneţi-vă telefoanele pe silenţios, ca să nu se-audă cântând, şi nu vă îngrijoraţi! Vă rog!

- Bine! Hai, fugi!

- Vino să închizi uşa!

Coborî scara, iar Fei-Yen închise capacul trapei. Acum era ceva mai liniştit, pentru că mansarda aia era bine izolată fonic...

Ajunse la etajul unu şi constată că uşa biroului era închisă! Şi cum Jun n-avea card de acces, coborî la parter.

Fratele lui străbătea agale livingul. Părea... incredibil de calm. Părea gânditor. Intrase numai el - pe cei patru bodyguarzi îi vedea chiar acum lângă glasvand, pe-afară...

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit.

Părea "paşnic" - aşa că întinse mâna... şi-apoi arătă spre scări:

- Mergem în birou?

- Nu, că nu pot să stau mult...

Slavă Cerului! Îl privea drept, atent, pregătit să-şi turuie răspunsul şi să-l conducă la uşă...

- Am primit un telefon, de dimineaţă. Şi-un mail.

Aşa; şi? Presupunea că nu era prima oară când primea mail-uri, nu?

- Distinşii domni din China care m-au votat pentru postul pe care-l ocup vor un raport amănunţit. Vor să descriu pe larg necesitatea detronării lui Ştefan, modul cum a fost îndepărtat de la conducerea firmei, motivul şi modul cum am reuşit să fac balamuc la Bucureşti, în "felia" lui Shen Qiao... Motivul pentru care am alocat resurse importante pentru prinderea Anei şi-a copiilor... Starea financiară actuală a firmei lui Ştefan - care era printre cele mai profitabile "felii" partenere... Umbrela m-a sfătuit să scriu pe larg şi cu detalii; iar dacă mai sunt lucruri care s-au întâmplat dar pe care distinşii domni din China nu le-au menţionat, m-a sfătuit să le scriu cu lux de amănunte. Şi să încerc să nu scriu interpretări, ci fapte.

Fratele lui era ca şi detronat - că numai atunci, când cu Italia, îi mai ceruse China aşa un raport "amănunţit şi pe larg"...

- Umbrela nu mi-a dat amănunte; dar m-a asigurat că nu Ştefan s-a plâns de mine.

- Umbrela lui s-a plâns la umbrela ta.

- Probabil...

Adică SIE amestecase politicul şi mai ales "relaţiile bilaterale" în războiul dintre doi bărbaţi de afaceri. Jun era detronat deja - doar că dura un pic scrierea documentelor...

- Aşa că mă duc de urgenţă la Nisa. Am de scris un raport...

- Mă îndoiesc că eu te pot ajuta cu ceva.

- N-ai cu ce să mă ajuţi - că tu nu ştii detaliile. În plus, tu trebuie să te ocupi de firma asta.

Aprobă încet cu capul... Jun îl privi lung:

- L-ai contactat?

Negă.

- Nici pe Diamant?

- Nici.

- Aud că Gaboraş ăla e aici, la Cannes, cu taică-su. Sunt în spital chiar acum.

Or fi! Şi ce? Propunea el o vizită "în grup"?

- ... Oricum - indiferent ce zice China, lucrurile mai pot fi salvate. Dacă pun mâna pe ea...

Clătina încet capul, dezaprobator...

- Nu-mi trebuie decât aprobarea lui Shen Qiao!

- Cât de tare trebuie să te lovească, să pricepi că ai pierdut deja războiul?

Jun porni spre glasvand, cu paşi mari. Decise să continue:

- Cât de tare trebuie să te scuture China ca să pricepi să-l laşi odată-n pace? Şi acum, când ştii bine că şi-a pus deja familia la adăpost, tu tot încerci să zgârmi rahatul ăsta!

Glasvandul se închise scurt, ferm... Portierele pocniră... Şi gata - plecase. Alergă grăbit pe scări şi ciocăni în trapă:

- Eu sunt! Gata, Jun a plecat!

Trapa se deschise; urcă lângă ei şi fu imediat strâns în braţe...

Oof, ce-i mai speriase! Dar o să se termine totul - şi-or să se liniştească şi el, şi Ştefan...

Ştefan

Situaţiile contabile erau limpezi ca bună-ziua. Raina Consulting era o adevărată mană cerească! Avea nişte venituri de-a dreptul ameţitoare... Abia aştepta să vadă veniturile firmei de la Cannes! Contabilul îi promisese că i le trimite imediat cum le primeşte şi-şi face calculele. Era tare curios cum se descurca Isamu cu SAF Consulting...

Mobilul oficial începu să vibreze; îl scoase şi ridică mirat sprâncenele... În fine! Buton verde!

- Da.
- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Dl conte Ştefan Ionescu?

Voce caldă, calmă, neutră, de femeie de... 30-35 de ani, nefumătoare, purtătoare de deux pieces...

- Da. Cu cine am onoarea?
- Numele meu este Adele şi sunt asistenta personală a dlui Nicu Petriceanu.

Hait! Nicu Cărare! Încercă să zâmbească, deşi simţea cum se-nvârtea conacul cu el...

- Îmi cer scuze pentru deranj...
- Nu mă deranjaţi. Vă ascult.
- Dl Nicu Petriceanu ar dori să stea de vorbă cu dvs cât mai repede posibil. Credeţi că puteţi veni la reşedinţa dânsului din Bordeaux mâine, la 11:30?
- Da; desigur.
- Bun. Dl Petriceanu vă aşteaptă.
- Voi fi punctual.
- Vă mulţumesc.
- Şi eu vă mulţumesc. O zi bună.
- O zi bună şi dvs.

Şi gata - buton roşu... Ridică mirat sprâncenele... Rebeca zâmbi:

- ... Ori era şefa, ori ai câştigat loteria europeană...
- Ori m-a sunat secretara domnului Nicu Petriceanu.

Şi-acum era rândul lui să se delecteze cu mutra ei uimită...

- Ai despachetat?
- Da.
- Bun; fiindcă trebuie să re-împachetezi, într-un troller mititel cât pentru 24 de ore. Mâine, la unşpe jumate, trebuie să apăsăm butonul soneriei; şi-asta înseamnă că plecăm în jumătate de oră.

Tânăra o rupse la fugă spre scări! Îşi privi scurt ceasul...

Era cinci jumate. Dacă plecau la şase, ajungeau cândva la miezul nopţii. Bineînţeles că or să se cazeze într-un hotel... Lui îi convenea aşa! Nicu Cărare îşi permitea să facă tot ce voia el să facă! Ultima oară, îi pusese "praf de nani" în instalaţia de aer condiţionat, de nu auzise nici aviaţia militară făcând exerciţii pentru paradă...

Se grăbi să coboare treptele şi intră în bucătărie:

- În jumătate de oră, plecăm.
- Vă pregătesc ceva pentru drum?
- Nu. Spuneţi-le muncitorilor să vină mai devreme mâine - ca să termine mai repede.

Luis aproba de zor şi probabil se gândea că greşise când decisese să-l lase să doarmă în linişte... Şi-acum, să-i anunţe şi pe oamenii lui Nicu Cărare că porneau spre Bordeaux... să-şi împacheteze şi el un costum nou şi să pornească odată! Făceau şase ore, dacă traficul era aglomerat!

Ana-Maria

Cât era ceasul? Zece fără zece. Afară era întuneric beznă...

Astăzi, copiii ei fuseseră exemplari. Minunaţi! Astăzi, nu mai auzise nimic despre ieşirea la plimbare. Făcuseră un fel de lecţii-exerciţii, se jucaseră, glumiseră, se uitaseră la televizor... Contrar presupunerilor ei, copiii nu mai voiseră să vadă filmarea cu tati. Aşa că n-o revăzuse nici ea - deşi îi fusese tare greu să se abţină...

Se ridică şi se întinse cu poftă:

- Ei? Ce ziceţi? Mergem?
- ... Unde să mergem?
- La plimbare!

O secundă de tăcere... şi-o erupţie sonoră, însoţită de tropăit şi îmbrăţişări cât mai puternice! Ea se lăsă în jos... Îi strângea în braţe şi sâsâia fără prea mare spor... Decise să se ridice:

- Gata cu gălăgia, că ne aud vecinii! Hai - îmbrăcarea!
- Mami, da' ne deghizăm bine de tot!
- Da. Ne îmbrăcăm şi mergem. Dar să nu vă aşteptaţi să mergem cine ştie unde!
- Nu, mami! Mergem unde vrei tu! Şi nu stăm mult!

Vaai, ce prinţesă cuminte şi ascultătoare şi prevăzătoare era ea! Evident, nu mai avea cui să-i amintească despre greva foamei... şi toate celelalte! Amândoi se grăbiseră să se schimbe... Aşa că se grăbi şi ea spre baie - trebuia să-şi prindă părul, să-şi mai stoarcă un pic tenul...

Diamant

Era zece. Era târziu...

Prefera să stea în birou - în cel din propria casă. Prefera s-o lase pe Safira să culce copiii. Avea o stare ciudată... O stare tristă, pleoştită rău de tot...

Raina nu-l sunase. Nici nu-i scrisese. Nici Ştefan nu dăduse vreun ordin... Era deci trist, pleoştit şi-i cam venea să plângă. Mai ales când se gândea că nevasta lui o să-l aştepte-n pat, foarte fericită că ieri rupseseră arcurile saltelei... Plănuia dealtfel să-i spună că aşteaptă un mesaj important, de la Ştefan. Pe mail. Şi să rămână la birou. Ar fi dormit bucuros în fund pe scaun, cu capul lângă tastatură, dacă asta l-ar fi îndepărtat de patul ăla...

Tresări scurt - că telefonul oficial tocmai începuse să cânte! Ia - nu dădea Domnul să aibă şi el o urgenţă care să-l scoată din casă?... Roxana! Da' ce se întâmplase? Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Să trăiască şefu'!
- Şi subalterna lui number one! Zi-i!
- Şefu', cred că avem o problemă aici, la spital...
- Ce problemă, fă?
- Păi, uite, după ce-a mâncat masa de seară, Grasu a zis că vrea să se plimbe un pic prin rezervă.
- Păi are voie?
- Are, are! Şi s-a plimbat vreo cinci minute, până s-a împiedicat de nu ştiu ce drăcie de măsuţă de-asta şi-a fost cât pe ce să cadă! Şi

imediat a început să se simtă rău.

- Cum aşa, fă?

- Uite-aşa. Am chemat doctoru', care i-a făcut raze de-alea şi-a zis că s-a mişcat glonţu' număru' doi. Şi că să stea cuminte-n pat. Iar dacă nu se simte mai bine până de dimineaţă, cică îl bagă urgent în operaţie.

- Aha! Păi de ce nu-l bagă acu', fă?

- Că cică profesoru' specialist în operaţia asta e la alt spital acu', la altă urgenţă. Şi abia mâine dimineaţă poate să vină-ncoa şi să-l opereze pe Grasu.

- Aha...

- Şi-am zis să ştii... Că zicea medicii p-aici că Grasu n-ar fi tocmai pregătit pentru operaţia asta, şi cică s-ar putea să apară complicaţii...

- Ce complicaţii, fă?

- Păi cică nu-i destul de întremat ca să-l taie iar! Iar dacă nu-i destul de întremat, poa' să se-ntâmple orice! Ei sunt pregătiţi, îţi dai seama! Da' dacă

- Fă! Tu-ncerci să-mi zici că Grasu poate să moară mâine?

- Io-ţi zic ce-mi zic mie doctorii p-aici! Că, vorba aia - dacă Grasu păţeşte ceva, e capu' meu în joc! Nu?

- Păi să fii sigură că e! Ia stai aşa, că vin acolo!

Închise şi se ridică - ia să se ducă el la Grasu la spital! Avea Mercedes blindat, avea o armată de băieţi care să-l apere, avea... Avea o problemă mare de tot cu Grasu, care se ţinea de plimbări prin rezerva aia...

Ah! Să nu uite! Căuta... Cornel. Buton verde...

- Da, şefu'.

- Vino la mine.

Buton roşu... Îşi strângea lucrurile, oprea calculatorul, lua nişte bani la el, se asigura că pistoalele erau încărcate... Îşi punea geaca de piele... Şi alerga la uşă şi-o descuia chiar înainte ca subalternul lui să apese pe sonerie!

- Da, şefu'.

Arătă spre canapea şi ieşi:

- Noapte bună.

Şi-acum se grăbea spre Mercedes. Le făcea băieţilor de la pază semn că avea nevoie de două maşini iuţi, care să-l însoţească...

Ana-Maria

Se ridică uşor, să nu-i trezească, şi se strecură în bucătărie. Închise uşa...

Copiii dormeau duşi. Ideea plimbării fusese minunată! Iar plimbarea în sine fusese mai mult decât necesară şi "picase la ţanc". Ieşiseră din bloc şi porniseră spre dreapta. Merseseră cam zece minute, încet, şi ajunseseră la capătul străzii; unde traversaseră şi reveniseră până la bloc... Iar acolo, ea decisese să meargă înainte până la celălalt capăt al străzii. Ei nu refuzaseră ideea; în capăt, traversaseră şi se întorseseră. Iar în clipa când intraseră iar în mansarda lor, amândoi o strânseseră în braţe şi-o pupaseră şi-i mulţumiseră...

Plimbându-se aşa, încetişor, prin cartier, văzuse mulţi copii. Şi multe mame. În mod ciudat, majoritatea mamelor cu care se intersectase ea azi avuseseră doi copii. Ştia însă că asta nu era neapărat o regulă... Ştia că şi chinezii, şi Ştefan căutau o mamă cu doi minori. Şi ştia că mâine n-o să mai funcţioneze ideea aia cu "ne plimbăm noaptea şi numai pe strada noastră". Cât de curând, copiii or să vrea să vadă magazine... Apoi, şi parcuri...

Trebuia să le cumpere hăinuţe şi manuale. Că fusese proastă rău şi le lăsase pe celelalte în Orléans, aşa că avea de făcut cumpărături. Special pentru asta, mâine va încerca ceva nou. Florentina era îndeajuns de mare; dar dacă îi lăsa unul dintre mobile lui Léon...

Copiii vor fi tot mai greu de stăpânit. Copiii îşi vor uni forţele, în clipa când vor descoperi slăbiciunea lui mami - şi-o vor obliga să-l caute pe tati. Numai că mami era îngrozită de ideea asta... Mami era îngrozită şi de ideea că-l putea pierde pe tati... Lui mami îi era îngrozitor de dor de tati - şi exista riscul să greşească, dacă se grăbea...

Nu. Mami trebuia să se-aşeze în fund, pe gresie, şi să-şi bocească nefericirea. După care trebuia să fumeze o ţigară şi să scrie în jurnal. Şi-apoi trebuia să se ducă la culcare. Mâine, mami o să aibă treabă multă - şi va avea nevoie de toată atenţia de care era capabilă! Mâine, ochii şi mintea lui mami n-aveau voie să se simtă obosiţi! Tocmai pentru ca, într-o zi, mami şi tati...

7 iunie 2011 - marţi

Diamant

Privea lung posterul ăla uriaş...

Grasu lui era din ce în ce mai rău. Când ajunsese el în rezervă, aseară târziu, îl găsise oarecum vesel. O trimisese pe Roxana acasă, să-şi rezolve şi ea ce-i rămăsese nerezolvat din aprilie-ncoace, şi se încuiase în rezervă cu el. Şi voise să-i povestească "noutăţile". Numai că emoţia revederii şi apoi panica acelor noutăţi îi făcuseră lui Grasu mai mult rău decât bine; şi cum, după cinci minute, aparatele începuseră să piuie, medicul de gardă venise şi-l sedase. Şi se văzuse, brusc... singur! Se aşezase pe scaun, în locul Roxanei, şi-i păzise somnul - că altceva n-avusese ce să facă...

Nu reuşise decât să-i spună că toţi erau bine. Că Ştefan scăpase, revenise în Franţa, îşi luase o consilieră şi-şi făcuse o firmă nouă. Şi avea protecţie zdravănă, "de sus". Atât. Când Grasu şoptise: "Şefa?" iar el spusese "Ana se ascunde, cu copiii, undeva în Franţa", Grasu o luase razna. Se albise, se înroşise şi-apoi se albăstrise tot. Respiraţia i-o luase razna. Iar aparatele făcuseră în toate felurile... După cinci minute, Grasu adormise iar el se aşezase în locul Roxanei şi-l păzise...

Cât stătuse acolo şi-l păzise, îşi amintise o mulţime de lucruri! Păţaniii vesele şi triste... Şi-şi amintise şi de-o sarcină a lui Grasu de care numai el avusese voie să se ocupe. Sarcină care îl făcuse pe Ştefan să fie de acord cu ieşirea vărului lui "în public". Înainte de apariţia acelei sarcini, el fusese în ochii tuturor un fel de aghiotant prostuţ de-al consilierului Grasu. Numai că se întâmplase...

Imediat cum se întorsese Roxana, el gonise aici. Şi constatase că făcuse bine că venise! Trandafirii deveniseră imortele, lumânările erau istorie... "Remediase problema". Acum totul era din nou în regulă. Acum...

Privea lung posterul şi se gândea că trebuia să-l schimbe. Soarele îl decolorase. Pânza aia îşi pierduse strălucirea. Trebuia să se ducă la apartamentul lui Grasu şi să caute acolo fişierul, sau numărul băiatului care-l făcuse...

Oare Agapie mai trecuse vreodată pe-aici? De-atunci, de la înmormântare, oare mai venise vreodată la femeia pe care nu fusese în stare s-o facă fericită? Probabil că nu; după faliment, Mugur Agapie dispăruse în marea masă a celor 17 milioane de români care nu ieşeau cu nimic în evidenţă. Aşa că...

Privea lung ochii negri... Zâmbetul... O ruga, în gând desigur, să-l ajute pe Grasu azi... Îi adusese trandafiri roşii. Şi bomboane cu ciocolată şi cărţi şi creioane colorate. Îi adusese lumânări noi... Plătise femeia să-i spele geamurile... La zece fix apărea şi firma de catering - şi "omenea" tot cimitirul ăla...

Oftă greu... Şi cum avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi, păşi în spate şi porni, încruntat, spre celălalt mormânt pe care-l cam neglijase în ultimul timp.

Ştefan

Se apropiau de poartă. Încetini, vră uşor dreapta... şi nu mai opri motorul, pentru că unul dintre bodyguarzi se apropia grăbit. Scoase portactul, dar i se arătă să intre direct... Ia uite! Da' de când făcea Nicu Cărare aşa derogări pentru amărâtul ăla de rege al aurarilor? Era tare ciudat! În fine...

Se apropiau de castel - că era cât un castel de mare. Se întreba dacă Grasu intrase deja în operaţie. Veştile de la Diamant nu fuseseră tocmai încurajatoare! Faptul că o simplă mişcare greşită reuşise să mute glontele într-o poziţie care-i punea viaţa în pericol îi demonstra că făcuse o greşeală mare lăsându-l pe Grasu pe mâna medicilor din Bucureşti! Păi el, conte de Franţa şi interlop de soi în România, cu avionul SIE la dispoziţie, nu se gândise să-şi ducă consilierul la ăl mai al dracului spital din Paris? Sigur, problema era că acolo, în Paris, oamenii lui Jun ar fi ajuns mult mai repede la Grasu lui. Aşa că renunţa la ideea aia... şi parca BMW-ul pe locul indicat. Rebeca zâmbi:

- Oare cum o fi grădina în iunie?

- Cu siguranţă, mult mai frumoasă decât a fost în mai! Hai!

Coborâră şi fură imediat salutaţi:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Scările alea monumentale se cam tociseră. Oare nea Nicu ştia că tocmai intrarea îi "ştirbea" imaginea? Probabil că nu; probabil că nu mai ieşise pe partea aia a casei de vreo... patru luni. Şi vârsta, şi măsurile de securitate... Gândul că, peste vreo 20 de ani, putea fi şi el aşa îi dădea fiori reci...

- Bună ziua. Dl Petriceanu vă aşteaptă.

Normal! Doar oprise motorul la 11:29 fix! Traversau livingul ăla uriaş, spre geamurile mari...

Şi uite-l şi pe nea Nicu Cărare! Evident, servea o cafeluţă la masa din grădină! Lângă el aştepta Danny... Rebeca îşi drese scurt vocea - şi-atât, aşa că îi dădu mobilele şi ieşi în grădină:

- Bine te-am găsit!

- Bine-aţi venit!

- Bună ziua.

Nea Nicu se ridică şi-i strânse mâna. Şi-apoi o prinse pe Rebeca de umeri şi-o pupă cordial pe ambii obraji. Şi se delectă cu roşeaţa aia puternică... Începu şi el să râdă, în romanes:

- Bre, nea Nicule, te rog eu mult - nu mi-o "deregla"!

- Bine, mă! Fie! De data asta o iert! Hai, copii - plimbare plăcută!

Rebeca lui abia aştepta să-l ia pe Danny de braţ şi să se-ndepărteze de moşul ăla tupeist şi băgăcios şi mult prea deştept pentru secolul ăsta! Fu poftit să se aşeze lângă el. Priveau amândoi grădina... El privea lung părul roşcat şi se întreba dacă Diamant era o soluţie pentru ea... dacă ea era o soluţie pentru Diamant...

- Poţi să stai liniştit - că Grasu tău scapă.

Poftim? Îl privi lung, mirat...

- Internele prinseseră curaj; aşa că le-am băgat pe ţeavă un cartof încins. Instantaneu, au preferat să facă zece paşi înapoi şi să bage capul în pământ, ca struţii. Aşa că...

- Nea Nicule, iartă-mă că te-ntreb... De unde ştii toate lucrurile astea?

- Ehei, Ştefane... Într-o zi, o să afli de unde. Şi-o să le ştii şi tu pe toate, aşa ca mine. Dar n-ai să fii fericit - că o să te doară rău şi reumatismul, şi gastrita...

Începu să râdă - că avea nea Nicu aşa un stil de-a ocoli răspunsurile... mamă-mamă!

- Te-ai apucat să tragi cu pistoalele prin Franţa. În Lyon, te-ai apucat să baţi toba pe lângă o şcoală, în miezul zilei, printre cetăţeni francezi, chinezi şi români. În Nisa, oamenii lui Jun au căpătat brusc vertij şi şi-au frânt gâturile de asfalt. În Orléans, l-ai trimis pe Diamant - iar rezultatul a fost doi morţi, şase răniţi, un serviciu francez de informaţii "faultat" rău şi "explodarea" situaţiei în toate direcţiile. Familia ta e undeva în Franţa, francezii sunt reticenţi în a te ajuta în continuare... Tu obişnuiai să ţii lucrurile în frâu. Tu păstrai liniştea în ţara paşnică - şi te rezumai la a face gălăgie în ţara gălăgioasă. Cum de-ai inversat ţările?

- Eu îmi trăiesc viaţa după principii pe care nimeni şi nimic nu mi le va schimba vreodată. Eu nu atac niciodată pe nimeni; şi nici nu fur pe nimeni.

- Ştiu.

- Aşa că, atunci când cineva mă calcă pe bombeu, spun "Au". Iar atunci când cineva ridică mâna la mine, îl plesnesc de-i merg fulgii.

- Ştiu. Şi Ochiul ştie lucrurile astea. Ai fost supravegheat cu grijă, din aprilie până acum; şi, deşi mă aşteptam să mă pună să te chem aici ca să-ţi înroşesc rău curu' cu cureaua, uite că am primit cu totul altfel

de dispoziţii...

Poftim?... Cum adică?... Păi îl urechea? Sau nu-l urechea? Că se apucase "să-i facă totalul" - şi parcă n-o făcuse pe tonul ăla care urma să zică "Bravo, Ştefane, dă-i 'nainte"! Nicu Petriceanu servi o pralină... şi continuă:

- Ochiului îi place ce faci - şi financiar, şi mai ales militar. I-a plăcut inclusiv riposta violentă, cu gloanţe adevărate, din Orléans! Nu ştiu de ce - probabil "şi-au furat-o" în ultimul timp de la partenerii francezi, sau de la ăia chinezi... Nu ştiu. În orice caz, am dispoziţie să-ţi spun că Ochiul îţi respectă deciziile. Că, atâta timp cât războiul vostru se duce cu bătălii punctuale iar acţiunile tale au la bază cauze obiective, ei te sprijină. Şi mai trebuie să-ţi transmit ceva...

Aha! Aici era şpilul! Era atent - că tocmai fusese lăudat, aşa că va urma o serie de interdicţii...

- Nu e un ordin, sau vreo dispoziţie. E doar un sfat. Nu mai încerca să-ţi găseşti familia înainte de sfârşitul războiului.

Cee? Cum? Ridică şi sprâncenele, şi tonul:

- Cum să fac asta, nea Nicule? Dacă li se-ntâmplă ceva?

- N-are ce să li se-ntâmple.

Ei, pe dracu! Nea Nicu turui:

- S-au ascuns din nou. Nu mai încerca să-i găseşti.

- Nea Nicule! Dacă pe fetiţa mea o loveşte o maşină? Dacă intră un beţiv cu maşina în ei, pe contrasens? Dacă Ana mea se-mpiedică în bucătărie şi-i intră cuţitu'-n burtă? Ce vreţi de la mine? Să câştig războiul şi să descopăr după aceea că soţia şi copiii mei sunt într-un cimitir?

- Ochiul a ridicat rău tonul la partenerul francez. Care acum stă în expectativă şi e rezervat, cu privire la ajutorul pe care ţi-l poate oferi.

- N-am nevoie de ajutorul lor.

- Ştefane, ascultă-mă cu atenţie! Nu-i mai căuta! Lasă-i acolo unde sunt acum!

- Îi voi căuta zi de zi, clipă de clipă! Până-i voi găsi!

- Jun Chèn a primit ordin să pregătească urgent un raport referitor la tine şi la ceea ce s-a întâmplat între voi din aprilie până acum. Pe lângă scrisorica lui Popescu, la urechile Chinei a ajuns şi bătălia voastră din Orléans. Iar China l-a pus să scrie în detaliu ce s-a întâmplat. Am înţeles că vor şi o explicaţie pentru atentatul asupra ta. Şi date financiare referitoare la cum mai merge acum firma ta de la Cannes. De 48 de ore, de când a primit solicitarea, Jun e gânditor, tăcut şi un pic împrăştiat...

Adică acum "frigea" rău. Bine că-l pusese pe Diamant să umble în Mercedesul ăla blindat! Şi bine că vila lui Gojdu era goală! Oof, Doamne! Unde era Ana lui acum?

- O să se ducă în curând în China, să-şi prezinte raportul. Nu face gălăgie înainte să aflăm ce se decide acolo.

- Ăia au alegeri mari, la anul. Au foarte multă treabă. Aşa că prezentarea raportului se poate întâmpla şi peste două luni!

- Detronarea ta va fi oricum cuprinsă în raportul lui financiar din iulie - pe care China îl va consulta la timp şi cu prioritate. Tocmai de-asta îţi spun: nu mai face gălăgie până atunci.

Îngustă încet ochii... şi scrâşni:

- Dacă Jun Chèn se ia de mine, îi răspund în consecinţă. Dacă mâine aflu că Jun Chèn mi-a omorât copiii, mâine mă duc şi-i omor copiii. Mâine - nu după raport.

Nea Nicu zâmbi înţelegător:

- Nu te înfuria aşa - că nu asta am vrut să spun! M-am referit la război - mai ales la ăla financiar.

- Ăla financiar merge înainte aşa cum a mers şi până acum.

- Raportul tău financiar este practic o linie verticală. Las-o mai uşor. Ai "atacat" Riviera italiană. Ai deschis linia de aprovizionare cu America de Sud. Ai semnat cu nişte ruşi importanţi şi ai pus mâna pe 90% din partenerii vechi. Ai băgat acceleraţia-n podea şi-ai zburat pe lângă toţi. Las-o niţel mai uşor. Stabilizeaz-o. Fixeaz-o bine, ancoreaz-o în realitate...

Nea Nicu avea dreptate. Dacă se făcea aşa un afacerist care "urcă firma pân' la cer", i se puteau întâmpla unele lucruri foarte neplăcute - venite inclusiv din partea amicilor lui! Că dacă devenea o ameninţare pentru ei şi afacerile lor...

- Mai stai pe la conacul ăla; mai du-te pe la petreceri. Dormi mai mult. Las-o aşa două-trei luni - nu te mai extinde. Oamenii au înţeles că ai avut nevoie de bani, ca să-ţi revii. Ţi-ai revenit. Ridică piciorul de pe acceleraţie...

Aprobă încet cu capul...

- Iar după prezentarea raportului, ceva îmi spune că băieţii mei se vor plictisi rău - iar războiul cu Jun se va fâsâi. China e foarte nemulţumită de activitatea lui Jun.

- Nea Nicule, eu nu am treabă cu China; am treabă cu Jun. Iar China ştie asta.

- Şi Ochiul ştie asta - şi-ţi transmite că te sprijină. Şi-ţi mai transmite ceva. Îţi transmite că te promovează.

Ha?

Cum?

Cum-cum? Ce spusese? Nea Nicu zâmbea... şi aproba:

- Da, Ştefane - i-ai câştigat. Afacerea ta, asta nouă, e ca un vulcan în plină erupţie. Bătăliile cu Jun s-au terminat întotdeauna în favoarea ta; iar afacerea lui Leonard a pornit în sus ca racheta. Tu te descurci exemplar cu toate, de parcă te clonezi ca-n filme şi eşti în toate părţile în acelaşi timp. Dintr-un singur telefon şi-o vizită de câteva ore, ai reuşit să închiriezi pământ italienesc calitatea I-a şi i-ai lăsat ăluia o impresie minunată! Regina ta i-a dat pe toţi pe spate cu ceea ce-a reuşit să facă, singură şi cu doi copii de mână. Şefii sunt hotărâţi să te avanseze, atunci când va veni momentul. Iar momentul ăsta depinde de momentul când China va da de pământ cu Jun Chèn. Şi va da de pământ cu el - stai liniştit în privinţa asta! Întâi îl izbesc bine pe-ăla din Est, care era primul pe listă... Şi pe urmă, imediat, "îl rezolvă" şi pe Jun.

Aproba şi tot nu-i venea să creadă... că "se rezolvase" cu vreo trei luni înainte să se rezolve...

- După ce Jun este rechemat în China iar în locul lui va veni noul şef, vei fi trimis să discuţi cu ei - şi să relegi legătura de afaceri cu vestul chinezesc al Europei. Dacă discuţia ta cu noul chinez va merge aşa cum trebuie... şi ceva îmi spune că va merge aşa cum trebuie... tu vei primi instantaneu "avansarea oficială" - şi toate celelalte - pe-o tavă de platină. Iar regina ta se va putea întoarce acasă. Dar...

Dar...

- Dar ai mare grijă cum dai cu mucii-n fasole până atunci! Că lucrurile astea or să se desfăşoare în timp! Să nu te-aştepţi să-l cunoşti pe noul chinez vara asta! În toamnă, da; dar, cât dogoreşte soarele, să ştii că poţi să-ţi pui un hamac în curtea conacului şi să te relaxezi acolo, la umbră.

Daa, sigur! O să se relaxeze el imediat!

- Aşa că, dragul meu Ştefan...

Mâna se întindea spre el... Îi strânse mâna şi fu invitat să serveasscă praline. Negă scurt... Nicu Cărare şopti:

- Auzi? Văr-tu ăsta e aşa o figură care-mi ridică mie probleme...

- Ce-a făcut?

- Ce **n-a** făcut! N-a mai făcut ceea ce făcea el de obicei!

Ce?

- Ce?

- N-a mai făcut muierile să zbiere. Şi e bulversant - că de unde ne-ntrebam cu toţii ce haleşte şi ce muzică ascultă de face faţă la tot puhoiu', acu' ne punem problema dacă nu cumva s-a pocăit!

Zâmbi slab... şi şopti:

- Nu; nu s-a pocăit.

- Şi-atunci?

- Şi-atunci, nu ştiu.

- Ciudat - că doar tu l-ai crescut, tu l-ai şcolit... Tu i-ai fost, uneori, confident...

- Cine ştie, nea Nicule! Noi, bărbaţii din neamul Ionescu, suntem mai... speciali. Iar dacă zici că eu l-am crescut, eu l-am şcolit iar el m-a luat pe mine de model... Cine ştie! Poate s-a îndrăgostit!

Nea Nicu bufni într-un hohot zdravăn de râs! Îl privi cu subînţeles:

- De ce râzi, nea Nicule? Crezi că nu se poate? Nu ştii că şi eu m-am potolit tot aşa?

- Ba ştiu că se poate - şi ştiu ce-ai păţit tu cu Ana-Maria! Da' chestia asta cu dragostea e singura variantă care ne-a scăpat! Că să ştii că l-am întors pe toate părţile şi-am socotit fiecare posibilitate! Ori că s-a pocăit, ori că a făcut ceva la cap - nu ştiu, vreo depresie sau ceva... Ori că s-o fi lovit săracu' ştii tu unde...

- Şi n-aţi calculat că poate s-a lovit chiar în inimioară!

- Ce vrei, mă! Suntem moşi bătrâni! La noi nu mai ţine cu inimioara; noi mai mult cu suferinţa fizică...

Daa...

- Şi oare de cine s-o fi îndrăgostit Diamant al tău?

- Habar n-am. Şi, sincer să fiu, habar n-am avut că s-a lăsat de iubit-viteză. Grasu mi-l fila de obicei...

- S-a lăsat - am informaţii sigure.

- Dacă zici că viaţa lui amoroasă îţi ridică dumitale probleme, o să încerc să-l descos - că să ştii că în problemele astea e sperios ca un iepuraş şi se fofilează ca nimeni altul. Dar nu prea ştiu de ce amorul lui Diamant ar trebui să fie pe ordinea de zi a Ochiului...

- Păi, este! Că el conduce România în numele tău şi te-ajută cu Franţa! E persoană publică - e bulibaşă acolo şi practic el conduce orăşelul ăla. Are pe numele lui zeci de firme; are mii de angajaţi, mai mult sau mai puţin legali. Şi are două pistoale pe glonţ la subraţ. Problemele lui sufleteşti devin brusc şi problemele noastre - pentru că, dacă el calcă greşit şi-şi scrânteşte piciorul...

- N-o să calce greşit.

- Garantezi tu?

- Garantez eu.

- Cum crezi! Eu am auzit că o cam pocneşte pe nevastă-sa în ultimul timp!

- Aşa-i viaţa de cuplu - una caldă, una rece. În plus, în viaţa asta de cuplu sunt doi oameni - el şi ea.

- Mda...

Priveau amândoi spre cele două siluete care se plimbau agale prin grădină...

- ... Te-ai gândit ce faci cu ea, pe termen lung?

- Da. Îi dau Franţa.

Şi-acum el servea o pralină şi se simţea privit...

- ... Ce faci?

- Ea o să mă reprezinte în Franţa - partea de stradă.

- ... Crezi că experienţa de viaţă îi va fi de-ajuns?

- Nu. Ştiu că se descurcă admirabil cu strada. Ea discută cu consilierii "de stradă". În plus, îi place la nebunie noul post. Şi noul şef. Nu-mi iese din cuvânt. Dacă aş striga-o acum şi i-aş spune să se cţere în copacul ăla şi să bălăngăne cinci minute de prima cracă, o va face. Vrei să vezi?

- Nu. Înţeleg ce vrei să spui...

- Ea e perfectă pentru Franţa. În plus, am încredere în ea. O să vezi în curând că, dacă i-aş fi spus să atârne de craca aia, ar fi făcut-o fără să comenteze.

Nea Nicu aproba încet... El aştepta ca discuţia să ajungă în punctul acela, ca să-l lovească cu aşa veste...

- Şi ea o să devină, la un moment dat, o problemă...

- Ea n-o să fie niciodată o problemă.

- Crezi? Cât timp o să mai treacă înainte să te pomeneşti că vine unu' cu flori şi bomboane şi-o invită la plimbare?

- Nea Nicule... Viaţa sentimentală a consilierilor mei nu va fi un impediment pentru afaceri. Eu garantez chestia asta. Spune-i asta Ochiului.

- Bine, Ştefane! Da' să ai mare grijă - că ochii văd, inima cere, duşmanii ştiu "tehnici complexe" de atac...

Aproba... Rebeca râdea, în timp ce Danny povestea cu aplomb şi gesticula de zor...

- ... Te grăbeşti înapoi?

- Poftim?

- Te grăbeşti înapoi, la conac? Sau rămâneţi la masă?

- Păi, dacă ne inviţi la masă, noi nu te refuzăm...

Nea Nicu râdea şi-l certa cu degetul. Şi lua telefonul ăla pe care de obicei apăsa doar tasta zero...

Ana-Maria

Copiii se uitau la desene animate. Iar se plictiseau rău... Luă laptopul şi ocoli zidul. Şi se aşeză între ei şi ecran:

- Trebuie să discutăm.

Erau atenţi...

- Va trebui să mergem la cumpărături. Şi vreau să mergeţi şi voi.

- Şi chinezii?

- Vom face o şmecherie... Vom merge câte doi.

Nu o înţeleseseră, aşa că se grăbi să le explice:

- Florentina e mai mare; ea poate să rămână singură acasă fără să se sperie. Deci, întâi îl iau pe Léon şi merg cu el prin magazine. Venim înapoi, mâncăm iar Léon se culcă. Cât doarme el, eu o iau pe Florentina şi-o duc şi pe ea pe-afară. Eu am un telefon, iar acasă rămâne celălalt telefon. Dacă se întâmplă ceva, mă sunaţi - şi-n cinci minute sunt la uşă. Ce ziceţi?

Evident, Léon răspunse imediat:

- Mami, da' eu sunt destul de mare ca să rămân singur acasă!

- Ştiu. Numai că te poţi speria de zgomotele vecinilor. Sau poate să vină cineva la uşă şi să te sperii crezând că e un chinez. E mai bine ca noi să plecăm atunci când tu dormi. Că dormi adânc - şi nu auzi nimic prin somn.

Florentina îşi altoi fratele cu cotul:

- Las-o aşa, mă! Că tu ieşi primu' la plimbare!

Ia uite-o! Da' ce nu-i convenea? Ridică o sprânceană... iar prinţesa îi făcu cu ochiul. Aha! Se grăbi să se ridice:

- E doisprezece. Hai, Léon - schimbă-te, că mergem pe-afară.

Prinţul sări de pe pat şi se grăbi spre hăinuţe... Se aşeză lângă Florentina:

- Tu ce zici de ideea mea?

- Că e o idee bună. Ei caută o mamă cu doi copii. Aşa, dacă tu ieşi doar cu unul dintre noi, n-o să se obosească nimeni să se uite cum arăţi şi dacă semeni...

- ... Crezi că prinţul poate să rămână singur acasă?

- Da. Dacă-i obosit bine şi adoarme, da - micul tanc poate rămâne singur acasă...

Florentina chicotea; ea zâmbea...

- Dar crezi că tu poţi rămâne singură acasă?

- Da, mami.

Léon se grăbea teribil:

- Mami, hai! Tu nu te pregăteşti?

Ba da - se pregătea. Puse laptopul în braţele prinţesei şi se grăbi să-şi strângă părul... Îşi punea puloverul ăla gigantic, oribil şi lipsit de orice sex-appeal... şi ochelarii de soare...

Léon era gata - se prezentase prompt lângă uşă... Îi scoase şapca şi-o aruncă pe jos:

- Pe-asta o ştiu deja chinezii, din Lyon. Trebuie să cumpărăm alta.

- Păi şi ies aşa, fără şapcă?

- Da - pentru că ai ochelarii de soare.

Alergă la pat şi-i puse Florentinei mobilul în mâini:

- Prinţeso, să fii cuminte!

- Da, mami! Plimbare plăcută!

Léon ieşi; îl urmă, încuie uşa...

Avea inima mică-mică...

- Haide, mami! Mergem?

- Da, Gabi. Hai.

Nu auzea nici un protest la auzul celuilalt nume - semn că era momentul ideal să-i ceară tot ce voia să obţină de la el. Léon ar fi promis acum orice - inclusiv că termina Harvardul şi-apoi se făcea vidanjor! Hm...

- Mami, şi unde mergem?

- Cred că pornim spre primul Carrefour.
- Aa...
- O să mergem pe jos şi-o să ne întoarcem cu transportul în comun. Vezi, să fii atent pe drum - ca să ochim un părculeţ sau un loc de joacă...
- Aha! Haide, mami!

Acum se grăbea rău!

- Şi ce trebuie să cumpărăm?
- Păi, întâi şi-ntâi îţi trebuie haine. O şapcă nouă, un trenci nou... Apoi, "materiale de studiu" - cărţi, caiete, creioane, acuarele...
- Şi creioane colorate!
- Şi cărţi de grădiniţă.
- Şi luăm şi un joc de calculator?
- Să vedem. Mami trebuie să ia şi lapte, şi ceva de mâncare...
- Aha!

Ieşi şi scoase telefonul. Şi selectă numărul Florentinei... Suna... Ştia că va răspunde chiar acum...

- Alo?
- Ce faci? Eşti cuminte?
- ... Mami, nu e deloc frumos ce faci tu cu mine! Ştiu să stau singură acasă! Nu trebuie să mă verifici aşa!
- Nu te verific pe tine, verific telefoanele.
- ... Da? De-aia m-ai întrebat dacă sunt cuminte?
- Nu; te-am întrebat pentru că voiam să fac un spirit de glumă.
- A fost un spirit de glumă nereuşit, să ştii!
- Ştiu. Şi-o să-ţi aduc ciocolată când mă întorc.
- Nuu, că nu ştii de care vreau.

Serios? Ea, mama ei, nu ştia de care ciocolată să cumpere? Super!

- Las' că-mi iau eu, când ieşim azi...

Aa! Ce şmecheră se făcuse asta mică! Zâmbi, încetişor, în romanes:

- Aah, ce şmecheră te-ai făcut!

Apăsă butonul roşu... şi prinse mâna prinţului - acum căutau Carrefour-ul şi un loc de joacă.

Diamant

Tresări şi deschise larg ochii - telefonul oficial piuia! Cine era? Se grăbi să răspundă:

- Da!
- Şefu', Roxana sunt.
- Zi-i!
- Grasu porneşte spre blocul operator.
- În ce stare e?
- E ca ieri; da' au zis că nu vor să rişte. Că profesoru' ăla e aici şi e pregătit de operaţie. Şi oricum or să trebuiască să-l opereze, mai devreme sau mai târziu!
- Bine, fă! Ştii ce-ai de făcut - da?
- Sigur, şefu'! Sunt umbra lui!
- Aşa. Şi mă suni când ai veşti!
- Sigur, şefu'!
- Şi fii cu ochii-n patru! Auzi?
- Da, şefu'! Stai liniştit - că-s "proaspătă" şi-i încing de nu se văd dacă apar pe-aici!
- Aşa, fă!

Închise şi-şi privi ceasul... Mm, ce obosit era! Cum reuşea Roxana să reziste la programul ăla? Că el îl păzise pe Grasu o singură noapte, da' era frânt!

Lăsă din nou capul pe birou...

Roşcata

Prânzul cu Nicu Petriceanu fusese o adevărată plăcere! Omul ăsta era minunat... Şi Danny fusese minunat... Telefoanele nu-i întrerupseseră plimbarea prin grădina aia minunată... Şeful ei era vesel...

Acum, însă, plecau. Tocmai îşi luaseră la revedere de la Nicu Petriceanu; erau conduşi către ieşirea din palat...

Şi gata - puteau să plece.

- Ei? Cum ţi-a plăcut?
- A fost "super", cum se spune...
- Bun; pentru că, imediat cum ajungem acasă, noi doi trebuie să avem o discuţie serioasă.

Da? Da' ce se întâmplase? Că fusese vesel până acum!... Şi părea vesel în continuare! Urcă pe scaunul din dreapta, trase portiera şi întrebă:

- Am făcut ceva nepotrivit?
- Nu. Vorbim la conac.
- ... Da, şefu'.
- ... Vezi ce e nou pe mail.

Semn că până la Bourges ea citea mailurile, el răspundea scurt şi-n rest ascultau muzică. Hm; se întâmplase ceva...

Oare greşise ea ceva? Oare i se păruse ceva în neregulă la plimbarea ei cu Danny?... Oare Nicu Petriceanu avea microfoane prin grădină - şi spusese ea ceva nepotrivit? Greu de ghicit aşa...

Oare Ştefan aflase unde era familia lui?... Oare încercase să afle unde-i e familia, dar nu reuşise? Nu mai ştia...

Ana-Maria

În sfârşit, prinţul adormise. Fusese extrem de agitat până acum. Plimbarea lor îl obosise - dar îl şi entuziasmase rău! Îi turuise guriţa până acum! Se minuna că reuşise să mănânce, la cât vorbise şi râsese şi se agitase...

- ... Gata, mami?

Oof, biata ei prinţesă! Cât suferea Florentina ei, departe de tati şi aproape de răsfăţatul de Léon! Aprobă şi-o văzu repezindu-se la uşă...

Special pentru fetiţa ei, plimbarea lor o să dureze mai mult. Avea mare nevoie de ea. Dacă Florentina ei făcea o depresie sau se supăra brusc...

Lăsă mobilul pe măsuţă şi ieşi. Şi încuie de două ori: gazele erau oprite, geamurile erau închise... Micul tanc începuse deja să sforăie...

Şi-acum, înapoi la Carrefour! Florentina alergă ultimii paşi şi împinse cu putere uşa blocului. Şi năvăli practic în căldura puternică a soarelui... Biata ei prinţesă!

Capul brunet se întoarse scurt spre ea. Nu-i vedea decât zâmbetul - un zâmbet extaziat. Era sigură că şi ochii ascunşi de ochelarii de soare erau fericiţi... Arătă spre dreapta şi-o urmă.

Ştefan

Lăsă cheile pe masă şi se aşeză pe marginea patului dublu. Şi privi lung perna... Perna ei...

Făcuseră drumul în tăcere. Ea calculase rapoartele de ieri - şi-apoi şi pe cele de azi. El ascultase muzică şi se concentrase asupra drumului. Şofase civilizat - în limita de viteză. Era nouă jumate deja...

Scoase telefonul şi-i făcu Rebecăi un apel. Şi se întoarse spre uşă. Aştepta...

Gata. Venise. Năvălise, de fapt, în dormitor. Încerca să pară calmă, dar ochii îi trădau teama... Îi făcu semn să vină în faţa lui şi-o privi lung:

- Nicu Cărare m-a informat că am fost deja avansaţi. Adică şefii s-au hotărât deja să ne avanseze. Avansarea oficială va avea loc după înscăunarea noului chinez pe Europa de Vest, după semnarea unui contract între noi şi el. Contract de colaborare-cooperare-conlucrare. E limpede până aici?

Capul roşcat aprobă scurt.

- Şefii noştri au o problemă. Diamant nu mai are patru amante-n simultan. S-a lăsat brusc de toate patru. Am fost întrebat de ce; şi i-am

spus lui nea Nicu Cărare că s-ar putea să fie îndrăgostit.

Consiliera lui se clătină scurt faţă-spate. Deşi primul impuls fusese "să ţină de ea", se opri înainte să schiţeze vreun gest:

- Viaţa lui sentimentalo-privată e foarte importantă în ecuaţia afacerilor. E persoană publică, are câteva zeci de firme în afacere, are vreo sută în contul personal, conduce toată acţiunea din România şi mă ajută şi-n cea franceză. În condiţiile astea, n-are voie să aibă "puseuri"... "depresii"... N-are voie să i se aprindă sufleţelul pentru supuse nepotrivite... Şi multe altele!

O privea lung, serios... OK! Continuă:

- S-a pus şi problema ta. Aceeaşi problemă - numai că la viitor. Ei ştiu trecutul tău; şi probabil ştiu că nu te vei întoarce niciodată la Titel. Ştiu şi că o să te îndrăgosteşti, la un moment dat...

Fata asta voia să aprobe, sau să nege? Că nu-şi dădea seama! Era prea speriată, ca să se mai gândească să-i răspundă la aşa întrebare evazivă...

- Şi mi s-a spus: "Vei primi avansarea, imediat cum semnezi contractul cu chinezul nou. Dar..."

Şi făcea o pauză...

- "Dar, ai mare grijă cum dai cu mucii-n fasole până atunci!" Problemele voastre sufleteşti pot umple iahnia noastră cu muci.

Aştepta... Ea nu spunea nimic...

- Dacă nu-i stă mintea la treabă, Diamant face greşeli - şi-l împuşcă ori şefii, ori concurenţa. Ori vreun procuror tânăr şi dornic de avansare. Mintea lui poate să zboare la dragostea ta... sau la nepăsarea ta. Ţi-am mai spus - fă cumva să nu mi-l omori...

Iar ea era prea panicată ca să mai poată clipi sau respira...

- Pe 25 iunie, mergem la o nuntă în Aurari. În dimineaţa zilei de 26, vreau să aud de la tine un răspuns clar - îl vrei sau nu-l vrei pe Diamant. Pentru că nu e de joacă.

Rebeca părea că va bufni în plâns cât de curând... Se ridică şi o prinse uşor de umeri. Şi-şi începu investigaţia, electrocutând-o uşurel din privire...

Trecu imediat de spaima momentului, trecu de teama cuţitului din cizmele lui, trecu şi de teama concedierii... şi întâlni o îngrijorare. O studia îndelung chiar acum... Îngrijorarea ei era legată de el - şeful ei. Rebeca nu ştia cum să-i spună că era îndrăgostită lulea - şi, da, Diamant era "fericitul câştigător"... Oftă scurt:

- Chinezul din Est va fi schimbat în curând; Jun trebuie să facă urgent un raport detaliat apropo de războiul cu mine, iar nea Nicu zice că noul chinez din Vest va fi înscăunat până-n Crăciun. După ce avansăm şi primim "certificatul" în cadru festiv, lucrurile se vor schimba. Până atunci însă, sper să aveţi destulă minte să nu vă afle nimeni. Sper să aveţi destulă minte să ascultaţi de mine, indiferent cât de greu va fi...

Fata asta nu mai ştia cum o cheamă...

- În problemele tale sentimentale, eu nu mă bag. Dar în ceea ce poate afecta afacerile mă bag - şi reorganizez. Indiferent cine este problema ta sentimentală şi de ce. Ar fi bine să ai încredere în mine - că la organizare nu mă-ntrece nimeni...

Rebeca aprobă încet cu capul... Îi dădu drumul şi se reaşeză pe pat:

- Florina a pregătit cina. Eu să ştii că mănânc şi mă culc.

- ... Şi eu...

Şi-o spusese cu o voce miorlăită şi ştearsă şi vlăguită...

Desfăcu primul nasture al propriei cămăşi iar paşii alergară afară din dormitor. Zâmbi slab: bietul lui Diamant! Va intra la stăpân...

Roşcata

Năvăli în camera ei şi închise uşa! Şi-o încuie! Dumnezeule mare! Ce-a fost asta?

Adică şefii voiau să ştie...

Tocmai descoperise că avea o problemă mare... Uriaşă chiar! Gigantică! Şefii voiau să ştie la cine-i stătea ei mintea! Şefii... Şefii lui Nicu Petriceanu voiau să ştie asta! Oamenii care învârteau lumea şi-o aranjau cum voiau ei...

Ştefan avea dreptate. Trebuiau să fie foarte atenţi. Trebuiau să rămână secreţi... Nimeni nu trebuia să afle nimic! Că, dacă se afla şi "nu se aproba"...

Avea mare nevoie de-o ţigară! Şi-un calmant! Cu prima ocazie când o mai trimitea şeful ei "să iasă prin oraş, ca fetele", trebuia să-şi cumpere neapărat calmante! Că, dacă-i afla cineva...

De fapt, de ce era ea atât de sigură că Diamant o voia pe ea? Ce, ea îl voia pe el?

Aprinse ţigara, suflă lung fumul... şi zâmbi - că dac'ar fi după ea...

Îşi mai făcuse ea, la un moment dat, nişte socoteli apropo de viaţa privată. Aia mai îndepărtată, aşa - că "n-o frigea" foarte tare să se-ncuie urgent în aceeaşi cameră cu un bărbat! Trăsese concluzia că la Titel nu se întorcea nici moartă, trăsese concluzia că un *outsider* s-ar fi cuplat finalmente cu fata-n casă... Şi tot la Diamant ajunsese! Păi...

Diamant ăsta avea nişte... "avantaje" unice. N-o putea bombarda cu el însuşi. Nu stăteau zi-lumină faţă-n faţă, legaţi cu fir de mătase. Nu se puteau certa - pentru că, în scurtul timp petrecut împreună, ar fi fost ocupaţi cu alte chestii... În caz că se certau, exista Ştefan - care-i strunea pe amândoi de le mergeau fulgii în toate direcţiile! Şi, în ultimă instanţă, dacă era să nu meargă totuşi, se despărţeau... şi gata! Aşa că...

Trase cu sete din ţigară şi zâmbi, în şoaptă:

- Aşa că, la urma urmei...

Aşa că, la urma urmei, până pe 26 dimineaţa avea tot timpul să se mai gândească la asta! Că nu era Miss Univers, nu era amanta perfectă, la capitolul "fizic plăcut" nu era nici dinamită dar nici praştie, la capitolul "cap" nu era nici Einstein dar nici retard...

Deci şefii lui Nicu Petriceanu ziceau că Diamant nu mai are patru amante-n simultan. Le părăsise pe toate patru-odată. Ştefan, vărul lui mai mare, care-i urmărea îndeaproape viaţa privată şi-l legase de acea Safira, îi spusese lui Nicu Petriceanu că Diamant putea deveni brusc "om serios" pentru că se îndrăgostise... Oare? Oare chiar se îndrăgostise? De ea - "normalitatea cu n mic"? Greu de crezut! Când îl văzuse, la Cannes, alături de cele 20 de escorte...

Şi uite cum, la ora zece noaptea, nemâncată şi nespălată şi neschimbată de hainele "de călătorie", ea fuma în propriul dormitor şi încerca să-şi amintească dacă atunci, la Vila California, Diamant se retrăsese cu vreuna dintre fetele alea!

- Hai, că te-ai tâmpit!

Exact - se tâmpise! Dragostea tâmpeşte - asta era o regulă! Chiar Ştefan îi spusese, adineauri, că mintea lui Diamant putea să zboare la ea în loc să stea cuminte, concentrată la treabă! Şi uite cum mintea ei zburase la el, iar ea îşi afuma camera şi întârzia la cină! Şi-o vedea şefu' venind târziu, "afumată" şi aeriană, şi-o ciufulea rău! Păi ea îl ajuta, sau îi dădea noi motive de migrenă?

Stinse ţigara şi se grăbi spre şifonier - să se schimbe şi să coboare la cină.

Trebuia să-şi facă un program ferm - şi "să-l încuie" pe Diamant în anumite zone ale acelui program. De exemplu, la Diamant se putea gândi seara - după ce încuia uşa. Adică după ce îşi punea pijamaua şi se lungea în pat. În rest, ar fi fost tare bine dacă nu l-ar fi lăsat pe acel bărbat să-i invadeze gândurile! Pentru ca şefii "să-i aprobe" pe ei doi, ar fi fost bine să nici nu sesizeze că ei doi erau "ei doi"! Ar fi dat foarte bine în ochii lor să-l cheme iar pe Ştefan la Nicu Petriceanu, cândva prin august, şi să-l întrebe "Da' consilierii tăi cum de n-au explozii hormonale?" El le-ar fi spus ce şi cum, iar şefii ar fi rămas blocaţi 5 minute şi-apoi i-ar fi privit admirativ... Iar pentru a-i reuşi chestia asta, trebuia să-l încuie bine. Să nu-i mai scape "minunăţii verbale", să nu mai roşească în momente nepotrivite... Să nu-i mai transmită anumite lucruri în văzul tuturor, în mijlocul orăşelului, stârnindu-l astfel pe el să-i răspundă şi mai şi...

Gata - acum cobora la cină. Şi era calmă. Ştia că şeful ei nu era indiscret, ştia că discuţia pe tema "voi doi" se terminase deja...

Diamant

Tresări - şi sări la propriu din pat! Telefonul oficial! Cine era? Ştefan? Raina?... Uau! Roxana! În sfârşit! Apăsă butonul verde şi mârâi, în romanes:

- Dacă şi-acu' zici că n-ai veşti, vin acolo!
- Nu, şefu'! Acu' am veşti!
- Păi zi-le odată!
- Au apărut nişte mici complicaţii, aşa că l-au ţinut la reanimare până acu' cinci minute. Da' acu' suntem din nou în rezervă. Şi am analizele şi rapoartele - sau cum le-o mai zice...
- Caută un fax şi trimite-le urgent la primărie!
- Da, şefu'!
- El ce face? Cum se simte?
- E destul de "decolorat" la faţă; da' e bine. Respiră normal, se uită lung la mine şi-mi face semn că e OK...
- Pe bune? Ia dă-l la telefon!
- Nu pot; adică nu poate să zică nimic, că are o mască de-aia de oxigen...
- Aha! Ia pune-i telefonu' la ureche!

Aştepta... Auzea respiraţia aia fâşâită, de mască... Zâmbi:

- Auzi, Grasule? Dacă-mi mai dai vreodată emoţii de-astea, să mor io dacă nu mă urc în maşină, vin acolo şi te bat de-ţi sună apa-n cap! Şi iau o pungă d'-aia cu băşini de duc copiii la şcoală şi ţi-o bag în instalaţia de aerisire! Stai să vezi tu ce-o să păţeşti, dacă mă mai sperii în halu' în care m-ai speriat acu'!

Apăsă butonul roşu şi începu să se îmbrace - că nu voia să mărşăluiască pân' la primărie aşa, în pijama...

- Unde te duci?
- Pân' la primărie.
- ... Păi, la ora asta?

Se răsuci scurt şi-o mârâi:

- Da' ce sunt eu, fă? Funcţionar, să termin programu' la cinci?
- Nu, Diamante; da' ziceam şi eu...
- Ai grijă ce zici; să nu zic şi eu una-alta...

Şi gata - ieşi şi coborî grăbit scările... Ei, uite - pe chestia asta, azi, o să se gândească numai la Raina! Uite-aşa!

Roşcata

Era linişte în conac. Era târziu. Ştefan probabil că dormea dus - sau se uita din nou la poze cu regina. Oricum, pe perioada cinei şeful ei purtase o mască senină, calmă. Aşa că nu prea ştia...

Se considera o persoană... obiectivă. Aşa că şeful ei bănuise de ce el ajunsese primul la masă. Când ajunseseră acasă, discutaseră deschis despre ea şi Diamant; întârzierea ei la cină fusese deci justificată. Şi subiectul din timpul mesei era justificat - vorbiseră despre amenajarea conacului şi-atât. Evident, şi insomnia ei era justificată... tot de Diamant...

Încuiase uşa. Se băgase în pat. Era deci "momentul Diamant". Privea lung fereastra, umbrele copacilor şi se gândea la el... Şi-l amintea, în Aurari... Şi-l amintea acolo, lângă elicopter... Atunci când o privise lung şi-i dăduse fiori...

Aah - ce afurisit! Îi dădea fiori şi-aşa, de la distanţă!

Mobilul începu să piuie. Aoleu! Cine avea insomnie?... Ia uite...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Te-am trezit?
- Nu; am insomnie.
- Aha. Şefu' doarme?
- Nu ştiu; cred că da!
- Că de-aia te-am sunat - ca să nu-l trezesc pe el, în caz că...
- Aha...

O secundă de tăcere... Diamant tresări:

- Deci, îţi trimit pe fax nişte hârtii, pentru el. Nu sunt urgente - poţi să i le dai mâine, dacă doarme.

Coborâse deja din pat, descuiase uşa şi-acum cobora treptele:

- OK. Despre ce e vorba?
- Despre operaţia lu' Grasu. S-a terminat pe la patru, dar l-au ţinut la reanimare până acum. Probleme minore, zic ei...
- Aha...
- Acum, însă, e bine. E treaz, comunică cu Roxana... Cică mai şi ciupe asistentele pe-acolo...

Bufni în râs; şi el râdea... Hârtiile ieşeau din fax chiar acum... Se grăbi să spargă tăcerea:

- Câte coli îmi trimiţi?
- Patru.
- ... Gata: le-am primit.
- Ţi-am spus - nu e urgent. Dacă doarme...
- Mă orientez. OK...

Şi-i scăpase un "OK" de-ăla oftat uşor... Iar el ofta uşor chiar acum:

- Vorbim mâine, probabil...
- Probabil. Oricum...

Îi venea să râdă şi nu putea să continue! El aştepta continuarea... Gata! Zâmbi larg:

- Mercic pentru fax.
- Să creşti mare, ca să zic aşa...
- Cresc, cresc! Hai, că mă duc la şefu'. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi porni spre scări. Şi tresări, speriată rău - că Ştefan o aştepta în umbra din capătul scării... Întinse hârtiile spre el:

- S-a gândit că tu dormi...

Şeful ei luă hârtiile:

- Dacă nu îţi spun să nu mă trezeşti, atunci mă trezeşti. Întotdeauna.

Aprobă şi-l urmă. Şi se grăbi să îl informeze:

- Operaţia lui Grasu s-a terminat pe la patru, dar l-au ţinut la reanimare până acum... zece minute. Când l-au mutat în rezerva lui. Diamant zice că e bine; e treaz, comunică cu Roxana şi ciupe asistentele.

Şeful ei bufni într-un hohot zdravăn de râs! Se grăbi... "să se disculpe":

- Aşa a spus Diamant!
- Sunt sigur că tu nu spuneai "ciupe", ci "dezmiardă"!

Râdea şi ea - că tot "ciupe" i-ar fi ieşit pe gură...

- Bine. Hai - du-te la culcare. Şi, ţi-am spus - dacă nu-ţi spun să mă laşi să dorm, mă trezeşti întotdeauna.

Aprobă şi se grăbi să revină în camera ei. Închise uşa, o încuie... şi se trânti în pat: tii! Doar ce se gândise la Diamant, şi-o sunase! Curată telepatie! O luase razna...

... Poate că era îndrăgostită - cine ştie! Aşa că trase perna de alături şi-o strânse bine-n braţe...

Şi se întinse şi trase şi pătura. Înveli bine perna din braţele ei...

Aah - acum avea ea spatele dezvelit! Încerca să se înfofolească cumva...

Şi-acum învelea iar perna... cu grijă, ca să-i lase "capul" afară...

Gata. Acum era bine. Acum... Acum, perna din braţele ei era desumflată. Tuflită. Turtită. Păi dac-ar fi fost Diamant aşa de... "suplu", zău că nici nu l-ar fi observat! Aşa că se ridică şi-l bătu bine-bine, ca să-l umfle la loc...

Avea nevoie de o altă abordare. Clar! Se lungi în pat, se înveli bine la spate, trase uşor perna, o înveli... bine... şi constată că lumina din curte o deranja acum. Iar ea îl culcase pe "Diamant" la geam. În concluzie, făceau chiar acum schimb de locuri... Iar se învelea... Iar îl învelea... Acum era bine... dar îşi prinsese părul sub propriul umăr, şi-o cam durea... Bombăni, în romanes:

- Ete ce repede se complică viaţa femeii, când apare un bărbat în ea!

Bufni în râs... şi pupă sonor capul lui "Diamant" - că era "super" aşa, cu el în braţe...

8 iunie 2011 - miercuri

Ştefan

Mail-ul ăsta era destul de... ciudat. Fusese scris de-un rus, în franceză. Omul nu stătea foarte bine cu gramatica, iar la capitolul "expresii" era nul. Că doar era rus, nu? Din toată nebunia asta de cuvinte traduse parcă de Google, el trebuia să presupună nişte cantităţi, nişte condiţii de livrare...

Mobilul lui începu să piuie. Şi cum el era în fotoliu iar mobilul pe masă, îi făcu Rebecăi semn să răspundă ea. Tânăra se conforma... şi pornea grăbită spre el. Da' ce se întâmplase? Cine era?

- Tatăl tău.

Aha! Păi... Se încruntă scurt... şi răspunse:

- Da.

Auzi un oftat greu... greu de tot... iar tăticul lui întrebă, cu voce ştearsă:

- Ce mai faci tu, Ştefane?

"Ce mai faci tu, Ştefane?" Tatăl lui tocmai îl întrebase ce mai face, în romanes. Era... opt dimineaţa - că Florina încă mai cocea la micul dejun. Din câte ştia el, tatăl lui era la Cannes, împreună cu Aleodor...

"Ce mai faci tu, Ştefane"...

Întrebă, cu vocea gâtuită de plâns:

- A murit?

- La 3 dimineaţa.

Îşi acoperi grăbit faţa cu palma - iar lacrimile ţâşniră pur şi simplu...

- ... Nu i-a mai rezistat inima. Dar e mai bine aşa, să ştii! Că se chinuia... De atâta timp stătea acolo şi nu se întrevedea nici o ameliorare...

Nu putea spune nimic... Nu putea reacţiona... Plângea - şi nu putea scoate un sunet... Tăticul lui oftă din nou:

- E Aleodor aici; m-a ajutat cu actele, mi-a aranjat repatrierea... A avut grijă să nu se afle nimic...

Din fericire, îl trimisese pe Aleodor la Cannes. Dar îl trimisese acolo ca să-l păzească! Ca să fie sigur că Jun nu-i făcea nimic tatălui lui! Şi uite că...

- Tu eşti primul căruia i-am spus. Băiatul ăsta zice că a aranjat să nu se afle nimic în următoarele 24 de ore. Te las pe tine să te ocupi de chestia asta - că tu-ţi ştii socotelile... Dar te rog să nu vii la înmormântare.

Poftim?

- Ştiu că îţi doreşti să fii alături de ea; dar te rog să nu vii. O s-o facem în România. O să vină Diamant, o să vină şatra...

Îl ruga să nu vină şi el. Indiferent cât de crud părea, tatăl lui îl ruga să facă cumva să nu fie toţi într-un loc, la îndemâna...

- Te rog să stai acolo. Şi să ai mare grijă de tine - că numai tu poţi să-mi găseşti nora şi nepoţii. Stai acolo şi găseşte-i; auzi?

Trebuia să răspundă! Şi trebuia să spună ca el! Trebuia să-l ştie liniştit... pentru că plânsese toată noaptea şi... Înghiţi greu şi răspunse cu fermitate:

- Da.

- Vorbim, Ştefane. Să ai grijă de tine.

- Bine. Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

... El trebuia să rămână departe de ei. Departe de neamul lui, de şatra lui... Departe de ea... El era continuatorul neamului lui. Trebuia să aibă grijă, în primul rând, de familia lui. Şi de urmaşii lui. Aşa-i spusese tatăl lui, care-i repetase până la exasperare "Nu uita niciodată de unde vii, cine te-a făcut, de unde-ţi iei puterea şi principiile"...

Prea bine - el va rămâne departe de ei. De ei toţi. Şi, în timp ce ei o vor duce la groapă pe Ionescu Stela, el, fiul ei, va avea grijă de familia lui. Şi va face dreptate.

Închise laptopul şi se ridică:

- Mergem.

Adina înlemni, cu ochii la obrajii lui plânşi. Rebeca probabil că pălise încă din momentul când îl văzuse punând mâna peste faţă! O privi lung:

- Ia laptopul, telefoanele şi pistoalele - în cinci minute plecăm.

Urcă scările, traversă holul şi intră în dormitor. Şi îşi luă cizmele. Se încălţa, încruntat...

Trebuia să rezolve cumva problema informaţiei. Ei vorbiseră la mobil - pe mobilele alea ascultate şi interceptate de multă lume. Dacă vreunul dintre "ascultători" îl alerta pe Jun, lucrurile se vor complica mult...

Nu. Nu se vor complica deloc. Va pleca acum spre Cartagena. Iar dacă Jun îi va muta urgent pe bătrâni în Melbourne, el se va îmbarca în primul avion spre Australia. Şi-apoi spre Crimeea. Şi tot aşa - până-i va găsi. Dar, în caz că oamenii care-i ascultau nu se grăbeau să-l informeze pe chinez...

Avea nevoie de o diversiune. El nu avea afaceri cu Spania - iar supravegherea spaţiul aerian al Franţei era "specialitatea" lui Jun. Aşa că îşi luă actele lui Şerban Georgescu şi se grăbi să coboare.

Rebeca îl aştepta lângă uşă. Îşi pusese geanta cu laptopul de gât, avea toate mobilele în mâini... Era palidă... O electrocută scurt pe Adina:

- Noi plecăm - avem o afacere urgentă în Marea Britanie.

Primi o aprobare cu capul, aşa că ieşi. Philippe piui, iar oamenii lui Nicu Cărare năvăliră în fugă din casa în construcţie... Urcă la volan şi, imediat cum portiera din dreapta pocni, demară spre poartă:

- Sună-l pe Aleodor. Să lase pază serioasă la Cannes şi să facă cumva ca, la nouă jumate, să fie pe aeroportul din Bourges, cu un avion privat garat pe pistă.

- Am înţeles.

Ea piuia... Poarta se deschidea, iar el ieşea destul de vijelios în şoseaua aia circulată...

Se întreba cum să facă să-i păcălească pe chinezi. Cu siguranţă, vor afla în curând de moartea mamei lui! Înainte de ora prânzului, Jun va fi informat prompt de către buldog! Şi-atunci o să ceară informaţii despre el - cel care îşi plătea întotdeauna datoriile! Dacă el se ducea glonţ în Cartagena...

- Părintele zice că a rezolvat cu actele şi a aranjat deja transportul la Bucureşti. A convins conducerea spitalului să ţină totul strict secret şi să-ţi ţină rezerva aia încă 24 de ore...

Aprobă cu capul - că aşa era perfect.

- Zice că, în jumătate de oră, tatăl tău va decola spre Otopeni. Te roagă să nu te superi - dar ar vrea să se asigure că decolarea merge şnur, pentru că s-a folosit de alte nume iar aeroportul ăla ne poate ridica probleme.

Aprobă din nou.

- În concluzie, zice că ar putea ajunge aici la zece.

- Bine. Imediat cum termină acolo, să mă anunţe - să-i spun lui Diamant ce-are de făcut.

O aştepta să termine de vorbit cu Aleodor. Simţea teama şi nervozitatea din tonul ei. Îi cam ordona spionului... Bun! Coborî mult tonul vocii, în romanes:

- Iar după ce decolăm, îl cauţi discret pe Aurelio Alvarez, alias Aurel Ursanu', şi-i spui să-şi ascută săbiile - că vin să fac dreptate.

- Da, şefu'.

- Îi spui să ţină locaţia sub supraveghere, să inventarieze paza, să facă planu' şi să organizeze echipele - că nu pot să stau mult. Şi îi aminteşti că vreau factură.

- Da, şefu'.

Bun. Şi-acum... Cum făcea el cu Jun? Trebuia să-i dea o preocupare... Trebuia să-l agite bine-bine... El trebuia să ajungă în Cartagena după lăsarea întunericului. Şi-aşa, or să facă gălăgie pe-acolo! Jun întărise paza părinţilor lui după ce-i trimisese el filmuleţul cu babacii proaspăt tunşi! Hmm...

- Sună-l pe Diamant, de pe special.

Aştepta... Primi telefonul şi îşi auzi vărul mormăind, preocupat:
- Da.
- Dormi?
- Nu, semnez acte.
- Bun. Vere, ia spune - ai rezolvat cu nevasta lu' Ceauşescu?

Aştepta... Diamant tăcea mâlc, semn că uitase complet de femeia aia... Omisiunea prin uitare i-o ierta; dar neputinţa de a-şi asuma cinstit şi corect şi cu voce tare scăparea nu putea rămâne netaxată. Aşa că ridică tonul la el:
- Răspunde: da sau nu?
- Încă n-am apucat.
- Păi apuci acum. Trimiţi oamenii la ea, s-o ia pe sus împreună cu copiii şi s-o ducă în mare secret şi mare grabă pe Otopeni. Trebuie să pară ca şi cum ar fi Ana şi copiii. Îi urci într-un avion de linie, alături de cât mai mulţi de-ai noştri, şi-i debarci la Crawley, Marea Britanie. Acolo or să fie mulţi chinezi; numai că acolo ei or să coboare cu fruntea sus, demascaţi, ca să se vadă că nu sunt familia Ionescu - şi să nu păţească nimic. Ai grijă ca femeia aia să intre în posesia plicului din seiful tău şi-a cardului lui nea Nicu, după care îi ajuţi să dispară pe-acolo. Imediat cum ştii ora la care ajung la Crawley, mă suni pe ăsta şi-mi zici. Şi-acum te sun pe mobilul oficial - vezi, să pari adormit.

Închise şi-i dădu telefonul:
- Acum sună-l de pe ălălalt.

Primi prompt mobilul... Diamant mormăi:
- Mda...
- Salut.
- Mda...
- Bă, scoală!
- Ha? Ce, mă?
- Diamante, scoală, n-auzi?
- Gata, vere, m-am sculat!
- Vere, strânge cât de mulţi poţi şi zboară-i la Crawley! Şi ia cu tine şi plicul pe care l-ai pregătit pentru Marea Britanie!
- ... Vărule, eşti sigur?
- Bă, nu fii prost! N-auzi ce-am spus eu? Sunt în drum spre aeroport - mi-a făcut rost omu' nostru de un avion privat. Într-o oră decolez! Diamante, să nu-mi greşeşti de data asta! Să nu păţească ei ceva, mâncaţi-aş ochişorii tăi, că o faci pe mă-ta să plângă la mormântu' tău!

Buton roşu... Îi dădu mobilul şi acceleră - deşi ştia că trebuia să se-nvârtă prin Bourges fără rost până la nouă jumate. Era nervos. Era agitat şi simţea cum îi fierbe sângele-n vene...

Făcea o cascadorie "monumentală". Muta nişte oameni din Bucureşti în Crawley - şi-i muta degeaba. Mâine sau poimâine va trebui să-i re-mute, pe şest eventual... ca să nu pară că "invadează" piaţa din Marea Britanie... tocmai acum, când Nicu Cărare îi spusese să ia piciorul de pe acceleraţie şi "s-o stabilizeze"...
- ... Scrie-i un SMS pe special. Să ia bilete la un zbor cu escală: Bucureşti-Paris-Crawley, Marea Britanie. Pleacă azi, se întorc mâine. Şi, când se întorc, să lase toţi oamenii în Paris. După ce aterizează la Crawley, să facă echipe de câte patru inşi şi să plece să viziteze monumente britanice. Cât se fâţâie ei pe-acolo, cu chinezii după ei, noi ne terminăm treaba. Iar dacă Ana e într-adevăr în Paris, de mâine dimineaţă vom avea efective serioase acolo.

Rebeca tăcea şi tasta de mama focului... El simţea că fierbe - şi nu putea să plângă...

Diamant

Privi lung telefonul... Ia uite...

Existau doar două explicaţii la ceea ce se întâmplase adineauri. Una era că Ştefan aflase unde era Ana - şi-şi ducea oamenii la Paris ca să poată s-o recupereze. A doua era că Jun aflase cât de plină era casa lui Filip Gojdu - iar Ştefan voia să-i dea două palme zdravene arătându-i o cacealma de maestru, în timp ce muta nişte oameni în oraşul pe care trebuiau să-l scormonească...

În orice caz, el avea ordine noi. Aşa că trebuia să înceapă cu... Cu Cornel. Ia să-l zboare el pe Cornel pân' la Crawley şi-ndărăt! Ca să vadă dacă asta le aducea nefericirea-n priviri, lui sau Safirei! Era bine de ştiut, cum se zice! Îi făcu apel... Şi-acum, să-l "activeze" pe Rafael ăl micu' - şi să dea de nevasta lui nea Nicu. Şi-aşa, uitase complet de ea! Îl frigeau obrajii acum, când realizase că uitase complet...

Reuşise să găsească un zbor Bucureşti-Paris, cu 40 de locuri libere. Le luase pe toate - şi tocmai introducea datele contului "de cheltuială", când paşii intrară iar uşa se închise. Cornel părea vesel:
- Neaţa, şefu'.
- Neaţa. Pleci în Anglia.
- Plec, şefu'.

Ridică privirea spre el... Era, într-adevăr, vesel. Era ciudat...
- Da' ce-ai, mă?
- Nimic, şefu'.
- Ba ai tu ceva - că eşti vesel de parcă ai câştigat la Loto!
- Nu, şefu'! Am auzit că vine nea Dumitru azi - şi cred că se pune de-o petrecere în weekend.

Serioos? Se sprijini de spătarul scaunului:
- Da' cine ţi-a spus ţie că se-ntoarce nea Dumitru azi?
- Păi, tanti Perla a luat-o pe Safira cu ea şi s-au dus să facă curat la nea Dumitru. Că cică vine azi înapoi, în România.

Mămica lui o luase pe Safira... să facă curat acasă la nea Dumitru... care venea azi înapoi, în România... de la Cannes... şi omisese să-l anunţe că vine înapoi şi-o să aibă nevoie să-l aştepte cineva pe Otopeni...

Reveni spre ecran:
- Deci, pleci în Anglia. Am 40 de locuri; trei vipuri sunt ale lu' şefu'. Alege 36 de băieţi deştepţi şi pregăteşte-i de plecare.
- Da, şefu'.
- Te-aştept să-mi zici pe cine iei.

Îi făcu semn să se ducă fuguţa la treabă...

Deci murise tanti Stela...

Roşcata

Aeroportul din Bourges nu părea să fie mai animat decât de obicei. Ea îl vedea pe camerele de supraveghere - pentru că ei îl aşteptau pe Aleodor în camera pazei - şi i se părea destul de... adormit. Directorul insistase să-i aibă musafiri la o cafea, dar Ştefan refuzase ferm şi ceruse să stea în biroul pazei...

Ştia ce se întâmplase. Deşi şeful ei nu scosese o vorbă despre telefonul tatălui lui, acel "vin să fac dreptate" era mai mult decât limpede. Bănuia că mişcarea cu Crawley era diversiune pentru ochii chinezilor. Bănuia că vor zbura şi ei la Crawley - că la părinţii lui Jun nu se puteau duce "cu soarele-n creştet"! Totuşi, una era Spania, alta era Franţa! Probabil că nu vor lucra tot cu Aleodor...

Aha! Uite-l şi pe Aleodor! Tocmai intrase în aeroport! Da' de unde venea? Nu venise tot cu un avion? De ce intra pe uşa mare a aeroportului?... Mm, ce repede se mişca! Mergea - dar făcea nişte paşi demni de triplusalt! Se grăbea - era zece fără cinci. Se ducea la informaţii, arăta legitimaţia... Femeia chema pe cineva de la pază... Şi gata - veneau. În 30 de secunde, Aleodor va fi alături de ei. Probabil că Ştefan îi va smulge doliul ăla din piept... sau va sparge nişte monitoare, furios că el nu-şi amintise să-şi pună aşa ceva...

Uşa se deschise scurt:
- Neaţa.
- Neaţa.
- Mergem?

Ştefan aprobă, aşa că se grăbi să iasă... Aleodor începu să mormăie, în ţigăneşte:
- Avionul ne aşteaptă.

Şi-acum se-ntorcea şi-i întindea o hârtiuţă; Ştefan citea... Recitea probabil, pentru că ezitase preţ de-un pas... şi băga hârtiuţa în buzunar:
- Cine a vorbit cu el?

- În cinci ore, cred că foarte mulţi oameni au vorbit cu el. Că am ordine clare.

- Ascult.

- Merg cu tine, am grijă să nu-ţi lipsească nimic şi-ţi îndeplinesc toate dorinţele.

- ... De la cine sunt ordinele astea?

- Ehei... Oricum, sper să găsesc, undeva în avion, un încărcător compatibil; că dacă rămân fără baterie la mobil, e nasol!

- Atunci doresc să ajung în Cartagena, cu escală la Crawley. Îţi spun amănuntele după ce decolăm.

Ieşiră din clădire... direct pe pistă, iar Aleodor se aşeză pe remorca maşinuţei de transportat bagaje. Adică mergeau cu... chestia aia?... Sigur?... Sigur - Ştefan îl urmase. Se aşeză şi ea şi se prinse bine de margine... Şi gata - porniseră pe pistă.

Era ciudat. Adică era... ca-n filme. Văzuse ea recent un film de dragoste în care el încerca să ajungă la ea, ea era în avion iar el făcea tot felul de şmecherii pe pistă - de parcă era pista lu' mă-sa. Râsese pe-atunci şi-şi spusese "Niciodată!". Şi uite că Ştefan avea dreptate: "niciodată" era o minciună. Ei se plimbau cu "trenuleţul de bagaje", în "vagonul" patru, printre avioane de-alea mari cât transatlanticele...

Nu mai vorbeau. Era gălăgie mare acolo! Vâjâit de avioane, de motoare, de tot felul de maşinării... În plus, probabil că Aleodor nu voia să rişte nimic. Aşa că tăceau. Ea se ţinea bine de marginea remorcii şi realiza că, dacă nu era atentă, putea să-i scape geanta cu laptopul. Dar nici n-ar fi dat drumul remorcii! Şoferul se grăbea; ea era nesigură pe propria capacitate de-a se menţine acolo...

Ăla era avionul cu care zburau azi? Frumos avion; elegant... Oare al cui era? Că habar n-avea ce însemnau literele şi cifrele de pe el, dar era vopsit foarte frumos. Nu-i venea să întrebe; dar tare era curioasă...

Gata - coborau. Se des-cocoţă cu grijă şi se asigură că nu pierduse nici un telefon... Bun! Aleodor urca primul, Ştefan ultimul. Începea să aibă emoţii mari...

Era un avion - aparent, ca oricare altul. Era însă de-ăla *executive* - se vedea clar că angajaţii nu aveau acces la el pe perioada vacanţei! I se indică un loc; se aşeză, iar Aleodor se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Am aranjat totul la Cannes. Şi la Otopeni. Spitalul nu scoate un cuvinţel până mâine; pe nea Dumitru o să-l aştepte o dubă de-a noastră pe pistă, iar la ieşirea în deneu o să li se alăture şi trei maşini de filaj. Am copiat ideea ta - schimbul se va face în hangar...

- El zboară cu avionul vostru?

- Da.

- Iar avionul ăsta cum l-ai procurat? De la cine?

- Avionul ăsta mi-a fost pus la dispoziţie ca unic mijloc de transport acceptat de omul ăla de pe hârtie.

Adică? Cum adică? Ei nu-i spuneau nimic? De ce făceau aşa? Şeful ei simţi nevoia să-şi confirme informaţia aia:

- ... Omul ăla mi-a trimis mie avionul ăsta?

Spionul aproba; Ştefan părea uimit... Şeful ei se întoarse încet spre dreapta şi porni agale spre ceea ce părea să fie cabina piloţilor. Iar Aleodor o înhăţă de braţ şi-i şopti la ureche:

- Şefu' lu' Nicu Cărare i-a trimis un avion de serviciu. Sst!

Adică... Cum? Şeful lui Nicu Cărare îi trimisese lui Ştefan Ionescu avionul lui de serviciu, ca să poată să ajungă incognito în Cartagena şi să-i ia gâtu' mamei lui Jun? Uau!

O voce de bărbat tânăr îi anunţă că decolau. Ştefan ce făcea? Nu se aşeza?... Ba da - se aşeza în faţă, pe unul dintre primele scaune. Îşi punea centura... Se apleca, îşi prindea capul în mâini...

Ştefan plângea.

Aleodor îi trase un cot:

- Pune-ţi centura!

Se conformă şi fu rândul ei să-l apuce de braţ:

- Da' cine-i ăla cu avionu' şi ce-nvârte?

Spionul se întinse spre măsuţă şi luă o hârtie. Îi arăta antetul... Era acelaşi desen cu cel pe care-l văzuse ea pictat pe avion: un I şi doi de C, cu globul pământesc în ei. Dedesubt, pe o bandă albastră, scria "International Chamber of Commerce" şi, mai jos, "Te world business organisation"...

Unde erau regina şi copiii? Răspunsul la întrebarea asta devenea o necesitate extrem de urgentă, de vreme ce şefii beneficiau din plin de războiul subalternilor pentru a se împunge reciproc...

Isamu

Tresări şi se repezi să deschidă mail-ul! Cheng scrisese acelaşi subiect - "Eu nu ţi-am transmis nimic azi"! Ia să vadă el ce se întâmplase...

"Salut. E bine să ştii că în cursa Bucureşti-Paris-Crawley se află o anume Macarei Loredana, însoţită de Macarei Olimpia şi Macarei Radu, ambii minori. Au fost luaţi pe sus de la o adresă din Bucureşti şi transportaţi în cea mai mare secretomanie până la Otopeni. În acelaşi avion tocmai s-au îmbarcat 36 de băieţi de la curăţenia din Bucureşti, în frunte cu Cornel Ţăcălău, zis Buldogu, omul lui Diamant. Iar Ştefan a ajuns la aeroportul din Bourges la nouă jumate, dar nu s-a îmbarcat în nici un avion, de linie sau privat. Din prevedere, Jun a trimis 100 de inşi la Crawley; dar are dubii în privinţa veridicităţii informaţiei."

Cu alte cuvinte...

Oare Ana şi copiii ajunseseră până la urmă la Bucureşti?... Da' nu erau în vila aia de pe malul lacului? De ce voia Ştefan "s-o zboare" în Marea Britanie? Tocmai acolo, pe insula aia răcoroasă unde el n-avea decât o mână de amici şi zero forţă de muncă, zero afaceri...

Nu; se întâmplase ceva. Ştefan "avea un interes" în Crawley. Google maps... Se plimba pe harta aia, dar "nu vedea şpilu'"...

Cheng nu-i pomenise nimic de vreun telefon de la Ştefan către Diamant. Era ciudat - Diamant nu acţiona de capul lui! Ori făcea o livrare valoroasă... şi ştia doar el de ce folosea 40 de inşi la chestia asta... ori...

Habar n-avea ce se întâmplase. Dar sigur se întâmplase ceva! Şi sigur se va întâmpla ceva acolo, la Crawley! Dar ce?

Diamant

Mobilul lui piui scurt. Îl scoase... Paza era. Adică nea Dumitru. Şi tanti Stela. Se grăbi să oprească calculatorul şi să iasă. Îi aştepta...

În orăşel intrase doar duba - maşinile de filaj probabil că alesese-ră să nu se deconspire, sau... Şi cum toţi ceilalţi nu trebuiau să bănuiască nimic, porni spre casa unchiului lui. Se grăbea - că prefera să-i anunţe el, rând pe rând, între patru ochi...

Duba îl depăşi încet - şi nu opri. Aşa că grăbi el pasul. Uşa casei se deschise larg, iar mămica lui alergă la poartă... El ştia că nea Dumitru n-avea poartă de acces pentru duba aia, aşa că trebuiau să facă o şmecherie cu sicriul...

Unchiul lui coborî - iar mama lui se grăbi să-l îmbrăţişeze! Iar el se grăbi să se apropie de şofer:

- Salut. Mai chem doi oameni?

- Nu.

Fu prins de braţ şi i se şopti la ureche:

- E la capelă, la Bellu. Ss...

Adică... Adică cum? Nu mai apucă să-i ceară lămuriri - individul îl întoarse spre unchiul lui. Care-l prinse de celălalt braţ şi-l îmbrăţişă cu putere...

- ... Unchiule...

- Hai în casă.

Corect - discutau în casă. Ştia că orăşelul era monitorizat - nu ştia sigur câte urechi îi ascultau, dar bănuia că erau multe...

Gata - erau în living. Nea Dumitru încuie uşa şi oftă greu:

- La aeroport, am vorbit cu băiatul care m-a aşteptat. I-am zis că e mai bine s-o ducem la Bellu - ca să nu se afle.

- Cum adică, Dumitre? Cum adică, să nu se afle?

- Nu trebuie să se afle azi.

Îşi trecu scurt degetele prin păr, mârâind printre dinţi:

- Trebuia să facă el aşa!

- A fost decizia mea, nu a lui. Ştiam că o să vrea să facă dreptate. Iar dacă nu s-a sfiit să-şi respecte principiile în probleme de importanţă mult mai mică, era evident că n-avea nici un rost să m-apuc să-i amintesc de afaceri, de politică, de pericole...

- Nu, unchiule! Aşa face mereu! Mă lasă "să dospesc" în Aurari şi se duce singur!

- În problemele lui, se duce singur. Şi le rezolvă singur. Iar tu nu cred că ai de ce să te simţi "neimplicat" - că ai fost "vioara-ntâi" la toate acţiunile lui din ultimul timp!

La urma urmei, nea Dumitru avea dreptate. Şi nici nu era locul şi momentul pentru discuţia asta. Aşa că oftă greu... iar unchiul lui şopti:

- Azi-noapte, pe la trei, i-a cedat inima. Au încercat s-o resusciteze, dar... Dar, după un anumit moment, i-am oprit. Adică i-am rugat să se oprească. Era evident că nu şi-ar fi revenit! De-atâtea zile...

Îi înţelegea şi decizia, şi calculele. Dar nu înţelegea de ce el nu aflase asta la trei şi-un minut!

- Pe Ştefan l-am sunat la opt; după un sfert de oră, Rebeca l-a sunat pe Aleodor şi l-a chemat urgent cu un avion privat la Bourges. Ceea ce mi-a confirmat faptul că am luat decizia corectă atunci când l-am pus pe Aleodor să-i prelungească viaţa cu încă 24 de ore. El va fi lângă Ştefan - şi va avea grijă să nu se întâmple nimic rău. Imediat cum se termină lucrurile acolo, va lăsa informaţia să circule; până atunci însă, chinezii n-au voie să afle nimic.

Mda; el nu se gândise deloc la chinezi! El se gândise la mătuşa lui... la cuţitul lui Ştefan... şi-atât!

- De când s-a întâmplat şi până la opt, băiatul ăla, Aleodor, n-a prididit cu telefonul. Şi nici nu vă imaginaţi cine m-a sunat pe mine...

Cine-l sunase? Nicu Cărare? Cine?

- ... Am primit nişte veşti foarte importante, în noaptea asta. Ştefan va fi avansat înainte de Crăciun - şi va prinde un post cum nici n-a visat el! Aşa că oamenii ăia care-l avansează au început deja să-l protejeze. Au nevoie de el. Adică îl doresc pe postul ăla nou. Şi-l doresc îndeajuns de mult ca să-l ajute inclusiv la răzbunarea mamei lui.

Cum-cum? De la un punct încolo, "îl pierduse"...

- Perlo, îţi mulţumesc pentru efort; dar nu trebuia să te grăbeşti...

Mămica lui şopti, negând încet cu capul:

- Azi, Steluţa mea vine acasă.

Unchiul lui se răsuci scurt şi porni spre uşă:

- Hai, că mă duc la primărie. Nu uitaţi - nimeni nu trebuie să bănuiască nimic! Zâmbiţi, purtaţi-vă normal... Ştiţi voi!

Se grăbi să-l oprească:

- Unchiule, da' ai lăsat pază acolo?

- Da.

- Păi de unde? Că mie nu mi-ai zis nimic, iar Cornel e în Anglia!

- Titel are şase persoane: patru bărbaţi şi două văduve tinerele. SIE are patru inşi. Internele au şi ei patru inşi. Iar cheia de la cavou e în buzunarul meu.

Aah! Iar Titel ăla! Şi Internele! Fleoşc! Ce mai căutau Internele în treburile lor? Dădu să-l întrebe cine re-amestecase Internele în viaţa lor "economică", dar unchiul lui se grăbi să iasă... Iar mămica lui îl prinse de braţ şi şopti:

- Bă! Tu lasă clonţu' mic!

- Da' ce-am zis, mămico?

- Tu-i ceri socoteală lu' unchi-tu?

- Nu, mămico! Da' dacă nu mi-a zis nimeni nimic, nu trebuie să ştiu şi eu una-alta? Că acu' sună Ştefan şi-mi zice cine ştie ce - şi eu habar n-am pe ce lume trăiesc!

- Mă! Tu să nu mai ai opinii! Şi să ai grijă de-acu' încolo - să te gândeşti de patru ori înainte să deschizi gura sau să te duci undeva!

- Mămico, ce-ai cu mine?!

Mâna mamei lui îl strânse cu toată puterea de braţ - iar ea şopti, privindu-l lung:

- Până-n Crăciun, Ştefan va deveni om de stat. Ai grijă, "să nu-i strici ploile"!

Devenea, ce?... Da' ce făcea, se făcea primar, sau senator? Şi cum "să-i strice el ploile"? N-avea cum să afle asta, pentru că mama lui ieşise... Safira şopti:

- Om de stat. Adică şef mare, care decide peste vieţile altora şi face el regulile.

Aa... Om de stat... De-ăla din cărţi... Păi... Adică Ştefan... Da, ştia că avansau; da' chiar "om de stat"? Nu-i venea să creadă...

"Bă! Dezmeticeşte-te şi du-te la primărie! Şi ajută-l pe unchi-tu să facă faţă la sarcina asta!" Deşi părea puternic, stăpân pe el şi foarte stabil, nea Dumitru Ionescu putea claca oricând. Aşa că ieşi.

Ştefan

Aterizau... Aterizau... Gata - aterizaseră pe London Gatwick Airport. Lângă Crawley. Cursa comercială cu care venea nevasta lui Ceauşescu va ateriza în jur de ora două...

Avionul înainta pe pistă. Presupunea că se va gara în dreapta - lângă celelalte. Ei, oricum, nu se vor clinti din avion! Nici nu vor deschide uşa! Ei nici nu zburaseră, dealtfel! Aleodor îi spusese că aparatul ăsta de zbor era atât de defect, că zăcea de jumătate de an pe-o pistă de pe Tavaux Airport, lângă Dijon! Şi nu-l reparase nimeni! Ei zburau aşa... ca Supermanii! N-aveau nevoie de autorizaţii de-alea cu ştampilă şi semnătură şi oră fixă de plecare! Ei erau...

Ridică privirea şi întâlni două perechi de ochi foarte atenţi, foarte serioşi... un pic îngrijoraţi... Îi făcu semn lui Aleodor să vină lângă el; iar Rebecăi îi făcu semn să se odihnească. Aşa... Şopti, în romanes:

- Ia spune-mi tu mie cum a fost cu telefoanele şi cu avionul ăsta...

- Păi, cum să fie... Azi-dimineaţă, la trei şi-un sfert, a trebuit să-l sun pe Popescu şi să-i spun ce s-a întâmplat. Şi-atunci

- Aleodoare, mama mea a murit. Nu evita cuvintele astea. Te rog!

Spionul îşi privea atent degetele...

- ... Prefer să aud cuvintele reale, nu pe-alea potrivite. Bine?

- ... Bine. Deci, după ce-a murit mama ta, tatăl tău mi-a spus... Mi-a spus că o să te duci s-o răzbuni. Indiferent cât te va costa asta şi ce va însemna asta în aritmetica războiului cu Jun. Mi-a zis că n-ai să te opreşti până n-ai să faci ceea ce trebuie să faci; şi-ar fi bine să te ajut să faci repede, pentru că ăla nu-i prost şi nici stângaci. Iar dacă ăla află că ai motiv să o cauţi pe mă-sa, lucrurile se vor complica rău. Aşa că l-am sunat pe Popescu. El, ca dealtfel toată lumea, se aşteptase la finalul ăsta... El mi-a ordonat să fac în aşa fel încât să merg cu tine peste tot, să am grijă să nu-ţi lipsească nimic şi să-ţi îndeplinesc toate dorinţele. Mi-a spus că mama ta trebuie să trăiască şi astăzi prin documente şi prin spitalul ăla, aşa că tot ceea ce fac trebuie să fie extrem de discret. După care mi-a trimis o listă cu cinci nume şi numere de telefon, singurele care trebuiau să afle ce s-a întâmplat. Le-am sunat pe toate cinci; şi m-a cam luat cu ameţeală când am descoperit pe cine trezesc din somn la trei jumate...

- Vreau să văd lista asta.

Aleodor butona telefonul... şi i-l întindea. Un SMS. Într-adevăr, cinci bărbaţi şi cinci numere de telefon. Primul era Nicu Cărare; dar ceilalţi... Cel care-i trimisese lui avionul era al treilea. Şi păreau ordonaţi ierarhic. Era exact cum era mai rău!... Sau cum era mai bine...

- Continuă.

- Am tot vorbit la telefon, de la trei la opt. Ei mi-au spus unde să sun şi ce să spun... La ora opt, am constatat că lucrurile erau rezolvate - adică mama ta fusese deja transportată în avion, spitalul ştia că ea e în rezervă, rezerva era în continuare pe numele tău... Nici o veste din spitalul ăla nu "transpirase" spre Nisa sau Cannes. Şi-a apărut, la opt şi-un sfert, un francez. Omolog cu mine - da' de două ori mai înalt. Ne-am strâns mâinile, mi-a şoptit că numele numărul patru l-a trimis să se asigure că lucrurile rămân neschimbate la Cannes, iar eu am plecat cu tatăl tău spre aeroport. Acolo, el s-a îmbarcat în avionul SIE.

Eu m-am pomenit îndrumat spre minunăţia asta...

Aproba încet... şi rostea următoarea întrebare:

- Şi în România ce-ai aranjat?

- În România, nimeni nu ştie nimic despre ceea ce s-a întâmplat în Franţa. Avionul nostru a aterizat pe Otopeni militar. Acolo l-a aşteptat Titel, împreună cu şase persoane - patru bărbaţi şi două femei - şi-o dubă. Una de-aia normală, albă, de transport marfă. Tatăl tău s-a urcat în duba noastră gri închis, cu numere concludente, şi-a pornit spre Aurari, urmat de trei maşini de filaj - tot ale noastre. Titel s-a dus cu duba la Bellu. Acum, mama ta e în capelă, cu cele două femei... cu cei patru bărbaţi asigurând perimetrul, alături de cei patru agenţi ai noştri şi cei patru poliţişti de la Interne. Şi nici oamenii din Aurari nu ştiu nimic!

Interne? Îl privi lung, mirat...

- E şmecheria omului numărul doi. Nu ştiu, Ştefane - nu mă întreba de ce-au decis aşa! Cred că va trebui, la un moment dat, să te apuci de vizitat - şi să-i iei la întrebări personal. Eu îţi dai seama că nu-mi permit...

Aprobă şi-l bătu scurt pe umăr:

- Îţi mulţumesc pentru ajutor.

- Acu' sper că nu plănuieşti să mă laşi la vatră! Nu de alta, da' tocmai m-am obişnuit şi cu specificul muncii, şi cu oamenii, şi cu noul nume de botez...

- Nu, Părinte. Nu te debarc.

Spionul fremăta tot...

- Iar ceva îmi spune că o să-mi fi consilier şi la anul. Dar să vedem cum te descurci până atunci...

- Eu sper să nu te mai dezamăgesc.

- Ştii... Atunci când stau liniştit şi mă gândesc la modul cum s-a desfăşurat războiul ăsta, trag concluzia că m-ai dezamăgit cu folos, cum s-ar zice. Cine ştie ce se putea întâmpla...

- Nu e chiar aşa...

Oare Aleodor chiar regreta eşecul din Lyon? Şi pe cel din Orléans? Asta numai el putea şti! Oricum, era prea obosit şi prea supărat ca să-l mai electrocuteze acum şi să-şi umple mintea şi cu asta. Aşa că îl bătu uşor pe spate:

- Întreabă-l pe Popescu dacă poate să ne facă dovezi palpabile că ne-am petrecut toată ziua de azi la vila unde e acum familia mea. Şi după aia odihneşte-te şi tu.

Aleodor se ridică şi reveni lângă Rebeca, scoţând telefonul. Îi privea lung...

Avea doi consilieri "pe cinste". Aleodor se descurcase bine de data asta. Dacă moartea mamei lui va rămâne secretă până diseară...

Nu. Trebuia să se gândească la altceva - că iar simţea cum îi fierbe sângele! Şi nu era bine să fiarbă acum. Aşa că se gândea la lista aia... La lista celor cinci oameni importanţi care-l sprijineau acum "pe faţă"...

Ochiul cerea "debarcarea" lui Jun. Ochiul făcea, prin el, o demonstraţie de forţă pentru China. Jun călcase pe multe becuri; şi uite că se luase decizia ca tocmai în becul contelui Ştefan să se taie chinezul ăla! Era ciudat, într-un fel. Dar buturuga mică răsturna carul mare...

Isamu era prea mic ca să conteze în ecuaţia aia. Isamu trecea la "pagube colaterale". Dacă chinezul lui va decide să-şi răzbune mama, Liwei va rămâne orfan de tată. Iar el nu va putea schimba nicicum asta - pentru că nu va face un compromis în privinţa asta. Mama lui fusese ucisă; iar el va face dreptate. Avea o singură datorie în viaţa asta, pe care n-o va putea plăti niciodată. Laura nu apucase să se bucure de băieţelul ei. Datoria aia, la femeia cu care fusese opt luni de zile, îl durea uneori... Îşi imagina cum l-ar fi durut datoria faţă de mama lui...

Trase cuţitul din cizmă şi-l privi lung... *Le roi. Honneur et justice.* Lama era gravată adânc...

Nu. Nu va face compromisul ăsta. Va face dreptate - şi-apoi va sta cu fruntea sus în faţa tuturor. Nu el deschisese războiul ăsta - ei îl deschiseseră. Iar Isamu fusese în vilă, lângă fratele lui, atunci când Jun scosese telescopica. Nu-l oprise. Probabil că nici nu încercase să respire mai altfel! Atâta timp cât nu se opusese, Isamu marşase la planul lui Jun. Asta era realitatea. Era limpede, clară, indiscutabilă...

Băgă cuţitul la loc şi lăsă capul pe tetieră - nu putea să adoarmă. Era linişte, era o atmosferă calmă... Dar nu putea...

Isamu

Un mail nou! Oo, Doamne! Oare ce va citi acum? Oare care era şmecheria cu Crawley? Că doar nu înnebunise Ştefan, să-şi ducă familia în Marea Britanie!

"Crawley a fost o cacealma şi nu prea. Femeia şi copiii care au călătorit cu 37 de bodyguarzi este văduva colonelului Ceauşescu. După checkout, s-au oprit chiar în mijlocul nostru, iar Cornel i-a dat un plic, un card şi i-a predat unui ofiţer britanic care i-a dus într-o zonă a aeroportului în care noi nu avem acces. Românii s-au împărţit apoi în echipe de câte patru, au luat fiecare câte-un plic şi-au plecat în pas iute prin oraş, conform cu indicaţiile. Cornel a fost luat pe sus şi dus la casa lui John Oldham, fost Ion Rigău, bun prieten şi partener al lui Leonard Donichioiu. Jun a format echipe care filează echipele lor. Imediat cum am veşti, te anunţ. Iar dacă ai alte veşti, te rog să mă anunţi. Cheng"

Cu alte cuvinte...

Cu alte cuvinte, Ştefan obţinuse aprobarea Internelor pentru "eliberarea" familiei lui Ceauşescu. Nu se îndoia că, pe lângă numele noi, Ştefan le dăduse multe alte hârtii importante în plicul ăla! Iar pe card... Pe card erau banii lui Ceauşescu, înmulţiţi de Ştefan. Dacă nu-l înşela calculul mental, vreo trei milioane jumate...

Iar după ce o predase ofiţerului britanic care se va asigura că femeia şi copiii începeau o viaţă nouă chiar azi, Cornel Buldogu distribuise nişte plicuri şi se urcase în maşina trimisă de partenerul de afaceri. Băieţii "vizitau", el stătea la cartierul general al partenerului şi aştepta veşti... Ce "vizitau" băieţii? Primiseră nişte plicuri - adică Diamant avusese informaţiile alea din plicuri încă de dimineaţă. Nouă echipe, a câte patru inşi, umblau prin Crawley conform cu indicaţiile pe care Diamant le pregătise încă de dimineaţă...

... Nu - habar n-avea! Ori documentau case de vânzare, ori o căutau pe Ana! Habar n-avea! Şi oricum nu-i stătea mintea la asta! Era două jumate; mâncaseră toţi trei prânzul, iar el se pregătea să urce la mansardă şi să se lungească lângă ei. Şi să se odihnească un pic, cu ei. Se ridică şi se grăbi să iasă.

Ana-Maria

Se făcuse ora patru. Florentina beneficiase azi de jumătate de oră de plimbare în plus, faţă de Léon. Din fericire pentru urechile lor, prinţul nu ştia asta; şi, tocmai ca să nu afle şi el "ce şi cum", ele se îndreptau chiar acum spre casă...

Prinţesa îi strânse scurt mâna. Ce-i? Ochelarii de soare păreau că se uită spre stânga. Îi urmări privirea... şi se încruntă rău de tot...

- ... Mami...

Acum or să se certe. Sau, şi mai bine, acum o să-i dea o mamă de bătaie de să n-o poată duce toată! Florentina insista:

- Mami...

- Da, Theo.

- ... Chiar nu vrei să mai încercăm o dată?

- Nu.

Aştepta continuarea, ca să poată s-o altoiască bine de tot; plănuia să caute pe net informaţiile despre Vila California şi Gilles... Treceau chiar acum prin dreptul cerşetoarei de pe trotuarul de vizavi... Florentina nu spunea nimic... Ea era încruntată rău de tot...

Şi gata - aici făceau dreapta şi intrau pe străduţa lor. Acum, prinţesa o să se dezlănţuie, iar ea o s-o bată rău de tot... Sau poate nu! Oftă greu:

- Nu toţi cerşetorii de pe lumea asta ne pot ajuta. Mare parte din ei probabil că ar vrea să poată să pună mâna pe noi - ca să poată şefii lor să obţină de la tati bani, influenţă, afaceri... Reţele...

Florentina tăcea...

- Orice om are prieteni. Şi duşmani. Un om cu un prieten are un duşman. Un om cu o mie de prieteni are o mie de duşmani...

Socoteala asta nu era pe placul prinţesei - aşa că o rostise degeaba. Dar dacă-i spunea doar "Nu", se putea pomeni cu ea ieşind pe-ascuns din mansardă, ducându-se la cerşetorii ăia şi încercând "să-l contacteze ea pe tati". Iar asta ar fi fost un dezastru!

Florentina se grăbi spre uşa blocului. Era supărată prinţesa... Păi, n-avea ce să-i facă. O să tot fie supărată, în următoarele luni! Că războiul cu Jun nu se putea sfârşi aşa, din trei bătălii scurte! Războiul ăla o să fie unul lung şi sângeros...

Descuie uşa, iar Florentina se grăbi să intre. O urmă şi se asigură că Léon dormea dus. După care o luă pur şi simplu de mână şi-o trase la bucătărie. Şi şi-o aşeză în braţe:

- Şi eu aş vrea să mă întorc la tati. Dar mişcarea cu cerşetorii nu mai ţine. Chinezii s-au prins ce şi cum atunci, în Lyon. Iar în Orléans, tati ne-a găsit tot cu ajutorul oamenilor lui de pe străzi. Francezii ăia doi n-au vrut să ne lase să ne întoarcem; ăia erau din serviciul secret şi ştiau multe lucruri. Ştiau că e periculos, că or să apară imediat chinezii... O să mai aşteptăm un pic - câteva zile. După care o să fac cumva să iau legătura cu un om de-al lui tati. Dar nu cu unul care stă pe străzi. De fiecare dată când am apelat la oameni "la vedere", chinezii au aflat...

Florentina aprobă şi coborî din braţele ei. Era la fel de supărată pe ea; dar acum măcar îi dăduse o explicaţie plauzibilă! Acum putea ea să-l îmbrace mâine pe Léon şi s-o lase pe Florentina singură acasă - şi să aibă încredere în ea, că nu se ducea glonţ la cerşetorii ăia...

Trebuia să aibă încredere în ea.

Ştefan

Poftim? Cum? Deschise grăbit ochii...

Unul dintre piloţi tocmai se aplecase spre Aleodor. Îl striga şi-l scutura încetişor... Spionul se trezea... El mijea ochii şi îşi ascuţea urechile, că voia neapărat să audă...

- Se strică vremea în sudul şi sud-estul Spaniei. Ar fi bine să plecăm acum. Dacă ajungem prea devreme, pot să cer un hangar...

- Imediat.

Aleodor se ridica şi pornea spre el. Îi plăcea decizia asta "instantanee", aşa că nu-l mai chinui cu tot drumul ăla - îl privi lung şi-i răspunse la întrebare:

- Mergem. Dacă e cazul, aşteptăm acolo.

Pilotul era vesel. Probabil că se plictisise rău...

Cât era ceasul? Patru jumate. Ajungeau în Cartagena la lăsarea întunericului. Ar fi fost perfect...

- Află-mi ce mai face Cornel în Crawley. Dacă s-au oprit să mănânce, trimite-i la treabă. Trebuie să pară alerţi şi pe fugă, ca să-i ţină pe chinezi lipiţi de ei.

- Da, şefu'.

Ia uite ce ticuri verbale căpătase Aleodor Gaboraş! Doar ce-i spusese că nu-l debarcă - şi se şi vedea aşa ca Diamant, cu două pistoale la brâu, păşind periculos printre interlopi şi spioni francezi şi ridicând o sprânceană la ei! Mare belea îi făcuse Diamant cu botezul ăla! Dar...

Diamant

Nea Dumitru se gândise bine să vină la primărie. El se gândise prost când decisese să stea cu el! Unchiul lui îi chemase, rând pe rând, pe toţi bărbaţii din Aurari. Le spusese, de fiecare dată, acelaşi lucru - că tanti Stela murise, că ei trebuiau să păstreze secretul, că era viaţa lui Ştefan în joc... Nu prea înţelegea cum avea omul ăsta atâta încredere în nişte moşi sclerozaţi, de-şi punea viaţa unicului lui copil în mâinile lor! Dar uite că o făcea. Nea Dumitru reuşea cumva să împace teama pentru viaţa lui Ştefan cu teama pentru destrămarea şatrei. Nu de alta, dar ei conduceau oamenii ăştia. Şi-i cam minţeau, în ultimul timp. El minţise când cu atentatul, minţise la *pomana*... Se jurase de mama focului... el, bulibaşa lor...

Mobilul îi vibră scurt în buzunar. Cine era?... Mămica lui? Se grăbi să iasă din birou şi-o văzu în anticameră. Da' ce se întâmplase?

- Diamante, vezi că eu mă duc pân' la Bucureşti.

- De ce?

- Că mi-am adus aminte că îmi trebuie unele lucruri.

Hm... Negă scurt cu capul:

- Eu te rog să rămâi aici.

- Da' am şi eu nevoie de nişte lucruri!

- Îţi promit că merg eu mâine cu tine. Dar nu te duce azi.

Mămica lui era încruntată... El o ruga din priviri să mai aibă puţină răbdare... Decise să-i dea el alternativa aia, deşi ştia că o asemenea rezolvare ieşea din discuţie:

- Fă-mi o listă şi trimit un băiat descurcăreţ, dacă e aşa urgent.

I se întoarse spatele:

- Lasă. Mergem mâine amândoi.

O supărase... Dar n-avea ce-i face. Era prea periculos! Cornel se plimba prin Londra, el habar n-avea unde era Ştefan şi ce făcuse... dacă făcuse... Soarta se putea schimba într-o clipă, iar chestia asta ea i-o tot spunea...

Reveni în birou - că era tentat să-şi sune vărul, iar asta chiar ar fi fost o dovadă de cretinism major!

Ştefan

Privea lung pista, copacii, luminile... Da - la Cartagena se strica vremea. Începuse să bată vântul; norii de pe cer păreau plumburii şi alergau grăbiţi...

Ana lui adora să privească fuga norilor pe cer; Ana lui putea sta zile întregi la mansardă, cu ochii la cer... Unde era Ana lui?

Şi gata - aterizaseră. Rosti scurt:

- Rebeco, contactează-l pe Aurelio. Spune-i că tocmai am aterizat - şi vreau să mă duc direct acolo. Şi să termin repede.

Avionul începtinea... Fusese linişte în avion, la zborul ăsta. Cu excepţia ordinelor, el tăcuse; şi-atunci tăcuseră şi ei şi încercaseră să pară foarte concentraţi asupra electronicelor. Rebeca studiase laptopul. Putea jura că, în clipa asta, toate tabelele erau completate, toate viramentele erau făcute, toate celulele care trebuiau colorate erau colorate corespunzător... Iar Aleodor probabil că jucase Solitaire - stau stătuse pe mess, cu iubita. Chiar - Aleodor ăsta oare cum stătea cu viaţa privată? Că trebuia să ştie şi asta! Doamne fereşte, să-l cheme Nicu Cărare la Bordeaux ca să-i spună că Părintele trebuia răspopit!

- Şefu', Aurelio zice că e pregătit şi aici, şi acolo. Adică ne aşteaptă la capătul pistei, cu nişte subalterni de-ai lui, şi are deja alţi subalterni în zona aia. Şi cică la vilă e linişte şi pace. Sunt 20 de chineji şi babacii - şi se pregătesc toţi de culcare.

Aprobă şi făcu câteva mişcări ample, să se dezmorţească. Iar îi fierbea sângele...

- Aleodoare, spune-i pilotului că în maximum 40 de minute suntem înapoi. Să fie pregătit de decolare; să nu ne prindă furtuna...

Spionul îl privea lung... Arătă spre cabină. Şi-apoi reveni spre Rebeca:

- Tu vrei să rămâi la maşină?

- Nu.

Hm... Copilotul trecu pe lângă el, aşa că îl urmă:

- Hai.

Uşa se deschidea, scara cobora... De jos, de pe pistă, Aurel Ursanu' îl privea lung... În clipa când păşi pe asfaltul spaniol, bărbatul de lângă maşină porni spre el, cu mâna întinsă:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit. Sunteţi gata?

- Suntem pe poziţii şi abia aşteptăm să ajungem acolo!

Poftim? Aurel se grăbi să adauge:

- Că la ce rahat a făcut ăla, chiar o merită!

Aprobă şi păşi spre maşină. Iar bărbaţii de pe pistă se repeziră la propriu în maşini...

Urcă în dreapta, iar Rebeca urcă imediat în spate. Aleodor fugea pe scara aia... Imediat cum se puseră în mişcare, mormăi:

- Să fie pregătiţi să-i imobilizeze - şi să evite vărsarea de sânge.

- Bineînţeles! Aşa le-am spus şi eu! Stai liniştit, că lucrurile or să meargă şnur! De-atunci, de când cu filmarea, ştii că i-am filat zilnic? Ştiu şi unde şi la ce oră se bese ăl bătrân!

Aproba, fixând parbrizul cu privirea...

Unde era regina lui? Acum, în clipa asta, un calcul rudimentar şi cam evaziv ridica "valoarea" regelui aurarilor spre 400 de milioane de euro - proprietăţi, bunuri, conturi, oameni, rute, informaţii... Toate astea puteau fi ale celui care punea mâna pe Ana lui. Aşa că nu putea să nu se întrebe - unde e Ana lui? Ar fi fost tare bine să n-o mai recunoască nimeni! Ar fi fost tare bine să n-o găsească nici francezii lui Moreau, nici românii lui Popescu! Orice nenorocit nu s-ar fi sfiit să o omoare, după ce primea cele 400 de milioane de euro! Iar dacă ea murea...

Nu. Ea n-o să moară. Şi nici copiii n-or să moară. El o să crească, încet-încet. Probabil că o să valoreze jumătate de miliard până-n toamnă - şi-atunci o să fie avansat. Şi-apoi o să se-ntoarcă şi ea... Şi-or să fie fericiţi. Se gândea că ei or să fie speriaţi, şocaţi... Dar or să fie fericiţi - iar spaima şi groaza or să le treacă mai repede la conac, alături de el. De Revelion, dacă avea noroc, toată nebunia asta o să fie doar o amintire urâtă...

- Încă cinci minute.

Cinci minute... Bine. Ordonă:

- Părinte, sună-l pe omologu' şi zi-i să vină după noi, cu măturа, făraşu' şi mopu'. Să nu întârzie mult - că în cinci minute ajungem şi-n alte cinci minute am şi terminat.

- ... Şi ce să-i spun că vrei să faci?

- Spune-i că vreau să-i plătesc lui Jun Chèn cu aceeaşi monedă, la cursul de schimb valabil azi.

- Rişti să-ţi vezi copiii măcelăriţi de dementul ăla!

- E un risc pe care mi-l asum.

Ia - mai zicea ceva?... Nu; se apucase de trimis SMS-uri probabil, că piuia mult... Aurel şopti, ca pentru el:

- Să sperăm că nu începe ploaia până ajungem; că dacă-i bagă pe toţi în casă, nici dracu nu mai poate să intre acolo!

- N-o să înceapă.

Bătea vântul; norii goneau pe cer, aşa că n-apucau să se cioc-nească...

Maşina accelera, prin atmosfera aia de sfârşit de lume...

Aurel scoase mobilul... piui... şi răcni!

- Acum! Intraţi peste ei şi imobilizaţi-i pe toţi!

Şi frână! Se opriseră... Aurel se grăbise până aici; sau se luase cu gândurile şi uitase să-şi sune oamenii şi să pornească atacul. Trebuiau să aştepte ca "trupa de asalt" să-şi facă treaba... El se gândea acum la un discurs, dar cuvintele nu veneau... Ba tocmai îi veniseră nişte cuvinte "proaspete" în minte! Se grăbi să le rostească:

- Să nu atingeţi nimic - nici clanţe, nici mobilă, nici oameni... Nimic.

Era linişte... Nimeni nu răspundea... Nimeni nu respira...

Mobilul piui. Aurel demară, viră dreapta, stânga... şi opri în mijlocul îngrămădelii de maşini second-hand. Se grăbi să coboare şi să intre în curte - ca să nu-l vadă toată lumea aşteptând în mijlocul străzii!

Oamenii lui Aurel erau nebuni. Ai lui erau curajoşi; ăştia aveau atât de mult curaj, că intrau la categoria "duşi cu pluta rău de tot". Săriseră gardul, urlând din toţi rărunchii ca dacii şi romanii laolaltă, şi-i imobilizaseră pe chinezi pe unde apucaseră - în grădină, în curte, în hol... În casă...

Începuseră să-i scoată pe paznici în curte şi "să-i atârne" frumuşel cu mâinile legate de uluci. Treaba lor, efortul lor! El avea treabă în casă; aşa că intră, iar consilierii şi Aurel îl urmară imediat...

Şi aici era bine. Aici, şase români "frăgezeau" trei chinezi. Dar babacii unde erau?

- Ei unde sunt?

- Acu' vin şi ei!

- Îi vreau aici, în living.

- Imediat! Stai un pic!

Nu prea avea timp de stat... Privea lung chinezii... Ia să facă el o şmecherie! Întrebă, în franceză:

- Care dintre voi ştie şi franceză, şi chineză?

Unul se agita, încântat probabil că scăpa de frăgezeală şi de perspectiva căluşului... Paşii începuseră să coboare scările care duceau la etaj... Aleodor îl anunţă, în romanes:

- Omologul zice "trei minute".

Omologul zicea trei minute... Arătă spre covor, la un metru de el; iar oamenii lui Ursanu se grăbiră să-şi aducă "captura" în punctul ăla.

Erau bătrâni. Şi rablagiţi. Mama lui Jun şchiopăta, pentru că avea o vârstă iar fractura de-acu' opt ani nu se mai putea suda "ca-n tinereţe". Ştia că tatăl lui Jun umbla uneori, în zilele ploioase, sprijinit într-un baston. Acum însă îl sprijineau doi uriaşi. Bătrânul părea un copil pe lângă ei! Bătrânul îl privea lung, speriat...

Erau bătrâni, rablagiţi şi chinuiţi şi uitaţi de Dumnezeu. Şi erau nevinovaţi. La fel de bătrână şi chinuită şi nevinovată fusese însă şi mama lui. Iar mama lui murise. O privea lung pe femeia din faţa lui...

Scoase mâinile din buzunare şi ordonă, arătând în spatele bătrânilor:

- Translatorul, acolo.

Aştepta... Bun; şi-acum... Şi-acum, reveni la bătrân. Care avusese timp să-l recunoască - şi era mirat acum! Nu înţelegea de ce băiatul ăla frumuşel, partener de afaceri cu băieţii lui, nu stătea la Cannes, cu fata aia frumoasă foc cu care se-nsurase! Se întreba ce căuta băiatul ăla din poze tocmai aici, în Cartagena - şi de ce venise aşa, războinic, cu gorilele alea! Păi... Păi, să-i lămurească!

- Eu sunt Ştefan. Regele aurarilor. Isamu a lucrat pentru mine, iar eu am făcut multe afaceri cu şi pentru Jun.

Aştepta traducerea... Ciudat - dar, atunci când îşi rostise numele, chipul bătrânului se destinsese! Semn că auzise numai lucruri bune despre el! Dar asta nu însemna nimic. Însemna, cel mult, că Jun nu se sfătuia cu taică-su atunci când lua decizii! În fine - n-avea timp de de-astea. Se grăbi să continue:

- Nu am absolut nimic cu voi. Dar fiul vostru, Jun, a încercat să mă omoare. Nu i-a reuşit; şi încearcă, în continuare, să mă omoare. Mă vânează prin toată Europa, el şi oamenii lui...

Aştepta traducerea...

- Acelaşi fiu al vostru, Jun, încearcă să pună gheara pe soţia mea şi pe copiii mei. M-a împiedicat, de două ori, să-i recuperez - iar familia mea refuză acum să iasă din ascunzătoarea unde am reuşit s-o duc şi e îngrozită de clipele prin care-a trecut. Aşa că azi, acum, eu şi Jun Chèn suntem în război. Azi, acum, am venit aici ca să fac dreptate.

Aştepta...

- Pe 21 aprilie, Jun a năvălit cu oamenii în casa mea. I-a strâns pe toţi în living, a adus-o pe mama mea în capul scărilor şi a lovit-o cu un băţ telescopic în cap, zdrobindu-i oasele craniene. După care i-a dat vânt pe scări. Din 21 aprilie, mama mea a zăcut, în comă, într-o rezervă a spitalului din Cannes.

Aştepta - şi simţea că iar îi fierbea sângele în vene...

- Azi, la trei dimineaţa, mama mea a murit. Tot azi, la nouă jumate seara, mama lui Jun o să moară. Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.

Acum era atent...

Chinezul din spate traducea repede, de parcă-l grăbea cineva! Iar bătrâna păru că strănută. Omul lui Ursanu o prinse bine de braţ - numai el ştia de ce, fiindcă femeia aia nu încerca să fugă...

Bătrânul începu să turuie, cu voce ştearsă... Chinezul ţipa - traducea rugăminţile bătrânului. Numai că nici lacrimile femeii, nici

vocea bătrânului, nici ţipetele paznicului nu-l puteau ajuta să înţeleagă cuvintele alea! Nici nu-şi bătea capul să le înţeleagă...

Scoase cuţitul de la cizmă. Bătrâna schiţă imediat o tentativă de-a se apăra... Bătrânul turuia, chinezul ăla zbiera pe-acolo... Aşeză cu grijă latul vârfului şi ridică bărbia bătrânei - moment în care bătrânul amuţi... Privi lung ochii negri... şi se hotărî:

- Datorită lungilor ani de prietenie cu Isamu, îţi fac un favor. Tu vei muri repede.

Bătrâna aprobă scurt cu capul. Iar bătrânul se smuci şi dădu să se repeadă la el! Subalternul lui Ursanu aproape că-l scăpă - şi se repezi să-l apuce mai bine! Bătrâna întoarse privirea spre soţul ei! El dădu să se repeadă spre ea! Uriaşul îl prinse pe bătrân de umeri şi-l smulse practic în spate! Iar ochii negri reveniră spre el... rugându-l să-i facă favorul ăla...

Bărbia se ridică de pe cuţit - aşa că roti scurt mâna şi păşi în stânga.

Roşcata

Gata. Se terminase totul. De când intraseră în casa asta, nu trecuseră mai mult de cinci minute...

Bărbatul de doi pe doi care-o ţinuse pe mama lui Jun îi dăduse drumul în clipa când femeia lăsase capul spre spate. Fusese atent şi iute şi prevăzuse rotirea cuţitului. Şi-l crezuse pe regele aurarilor ageamiu - aşa că se ferise de cuţit. Păi, se ferise degeaba! Cuţitul ăla se rotise perfect! Ea mai văzuse o dată rotirea aia - şi ştia că şi mişcarea de-acum fusese impecabilă...

Cuţitul o răsucise în loc; mama lui Jun se rotise la 180 de grade şi căzuse pe spate, în dreapta lui Ştefan. Sângele ţâşnea cu putere - numai că regele era la un metru de ea. Tot la vreun metru de ea era şi bătrânul - care plângea şi ţipa, "ancorat" bine de omul lui Ursanu... Chinezul care tradusese înlemnise cu ochii la cadavrul de pe covor...

Şeful ei scoase din buzunar o cârpă neagră, şterse scurt lama şi băgă cuţitul în teacă. Şi se răsuci şi-l privi concludent pe Aleodor:

- Mergem.

Aurel o prinse de umăr şi-o trase după el. Se gândise probabil că aşa o fată micuţă şi plăpândă o să rămână şocată de acea priveliţte! Ei bine, se înşelase! Mai multă nevoie de ajutor avea spionul, care era alb ca varul în obraji...

De cum ieşiră, văzu duba neagră parcată în faţa gardului. Era mare; era... uriaşă chiar! Era acoperirea perfectă... Imediat cum ieşi şi el, Aleodor şopti:

- Aşteptaţi-mă în maşină.

Unde se ducea?... Ah, da - scotea legitimaţia! Corect! El trebuia să discute cu omologul... Urcă pe bancheta din spate. Îşi privea lung şeful, care stătea pe scaunul din faţă...

Ştefan nu era nebun. Nu era nici turbat după mişcarea aia rotundă, "din încheietură". Dacă ar fi putut, Ştefan ar fi gravat pe cuţitul ăla cuvântul "recuzită"... Ştefan privea lung prin parbriz şi se gândea şi socotea şi căuta răspunsul la întrebarea "Ce trebuie să fac, ca să gravez «recuzită» pe cuţit?"...

Portiera se deschise, se închise iar Aleodor anunţă, în romanes:

- Am rezolvat. Avem jumătate de oră, înainte să se afle.

- Atunci mergem direct la aeroport.

Ştefan nu-l contrazicea pe Aurel, care pornea motorul şi demara în trombă...

Era linişte... Brusc, şeful ei ordonă:

- ... Peste fix jumătate de oră, spitalul din Cannes dă drumul informaţiei.

- Şi eliberează acte conform cu ora oficială. Am înţeles.

Şeful ei aproba...

Ea aştepta. Ei nu-i dăduse nici un ordin. Oare n-avea nici un ordin pentru ea? Nu voia să-l anunţe ea pe Diamant, sau să sune în orăşel, sau... Sau la conac...

Ştefan

Gata - erau în avion. El îşi reluase locul din faţă; Rebeca şi Aleodor stăteau în spate, pe locurile lor... Suna ciudat chestia aia cu "locurile lor" - de parcă era avionul lor, ca să aibă locuri în el...

Deci, să recapitulez.

Mişcarea cu Crawley îi reuşise perfect. Cornel dormea azi la Rigău, în timp ce oamenii lui scormoneau prin oraş după informaţii - şi distribuiau ce-aveau de distribuit. Ei trei figurau ca zburaţi de dimineaţă la vila lui Gojdu, cu un avion particular închiriat pentru 24 de ore. Acum, de exemplu, se pregăteau în Serbia actele lor de decolare şi survolul până la Bourges... Peste vreo zece minute, tatăl lui va putea să-şi scoată masca şi să plângă...

Mămica lui murise. Mămica lui...

Şi-o amintea în Turenne... Îşi amintea doar un fragment mic - şi obişnuia să şi-l amintească des, tocmai pentru că era atât de mic încât nu-l putea lăsa să se micşoreze şi mai mult! Îşi amintea ziua - fusese o zi frumoasă, luminoasă, puternică... Soarele strălucise cu putere atunci; iarba i se păruse perfectă, ca un covor minunat... Alergase toată dimineaţa prin grădina castelului. Se jucase de-a regele; îşi apărase regatul, se luptase cu nişte regi răi, salvase supuşii, pedepsise exemplar trădătorii... Avusese o grămadă de treabă! Iar ea ieşise din castel şi venise până la marginea grădinii ca să-l cheme la masă. Ea îl strigase, el îi spusese că vrea să mai stea... "Vino să mănânci!" "Nu mi-e foame!" "Ştefane, treci la masă!" "Da' nu mi-e foame!" "Ţi-am făcut supă cu găluşti!" "Da' nu vreau!" Iar ea se încruntase... şi-apoi zâmbise şi întinsese mâinile spre el: "Da' un pupic vrei?" O rupsese la fugă spre ea. Iar ea începuse să râdă. Ea strălucise aşa frumos, în lumina irealã a soarelui... Îl prinsese de subţiori şi-l ridicase şi-l învârtise... Îl ridicase sus, spre soare...

Decise să lipească fragmentul din Turenne de un alt fragment...

Şi-o amintea acum la Cernica, în sufragerie. Ana îi spusese "Sărut mâna", ea răspunsese "Să trăieşti, maică" şi-apoi îşi privise admirativ viitoarea noră... Şi-apoi o lăudase, din priviri, pentru că îi făcea băiatul atât de fericit...

"Am insistat, am rugat-o, am încercat s-o iau pe sus..."

Ana lui va fi distrusă atunci când va afla! Ana o să plângă în hohote şi-o să se considere unica vinovată pentru moartea mamei lui! Că dacă ar fi fost mai fermă, dacă ar fi luat-o pe sus la propriu... Ana lui o să-şi amintească cum mămica lui o luase de mână şi-i logodise - şi-o să pice într-o depresie nenorocită... Florentina o să sufere mult şi-o să facă o criză cu urlete când va descoperi că acel *galbi* primit de la mamaia rămăsese în seiful de la Cannes... Léon n-o să mai vorbească cu ei zile în şir, ca pedeapsă că nu avuseseră grijă de mamaia...

Scoase telefonul special şi începu să scrie.

"Pune-mi poze pe server."

- Laptopul.

Rebeca se prezentă prompt, cu el deschis. Îi închise toate fişierele... Salva fotografiile, le ştergea de-acolo...

Era, totuşi, idiot. Îşi repetase greşeala făcută atunci cu Ramon. Nu se atinsese de băiatul lui - şi-apoi regretase enorm... Din aprilie şi până acum, nu se dusese la spital. O să regrete enorm, toată viaţa lui, că nu se dusese s-o mai vadă o dată! Ea n-ar fi făcut niciodată aşa ceva! Ea nu s-ar fi clintit de la capul lui! Indiferent cât de mult ar fi durut-o fiecare clipă petrecută în spitalul ăla! Iar el...

El îşi aprindea chiar acum o ţigară - fiindcă nu voia să plângă. N-avea voie să plângă. Până n-ajungea în dormitorul din conac, n-avea voie...

Diamant

Gata; acum era bine. Ştefan îşi luase fotografiile de pe server şi le ştersese. Asta era bine. Asta arăta că vărul lui făcuse dreptate - şi-acum putea să-şi plângă şi el mama...

Oftă greu şi se ridică. Şi descuie uşa, ieşi...

Se terminase. Ştia sigur asta. Ştefan se dusese şi-şi răzbunase mama. Şi-acum o plângea...

O rupse la fugă spre casa unchiului lui! Gata - puteau s-o aducă pe tanti Stela! Trebuiau s-o ia de-acolo, de la capelă! Păi cum s-o ţină atâta timp acolo? Când ar fi trebuit s-o aducă aici de la bunul început?

Năvăli în curte, alergă la uşă şi apăsă soneria. O apăsă din nou... Şi din nou... Unde era unchiul lui? Dormea?... Sau se întâmplase ceva?

Aoleu!

Scoase telefonul...

- Da, Diamante.
- Unde eşti, unchiule?
- La maică-ta. De ce?
- Hai că vin acu' să-ţi zic! Stai aşa!

Închise şi oftă scurt - că trebuia să fugă înapoi, până acasă, da' să intre în casa de vizavi! Ei, poftim situaţie! Fugea, fără să comenteze...

Intră şi-şi sărută mama pe obraz. Şi năvăli ca vijelia în living:

- Unchiule, gata.
- Ce gata, mă?
- Gata - am terminat.

Îi făcu semn să nu mai zică nimic. Căuta mesajul... Nea Dumitru aprobă şi se ridică:

- Păi, dacă ai terminat, mă duc şi eu acasă...

Se ducea să se schimbe - şi uita ce le transmisese Aleodor! Uita că, până nu-i suna spitalul din Cannes, tanti Stela era bine mersi, în rezervă...

Ca un făcut, mobilul unchiului lui începu să piuie... Nea Dumitru aproba cu capul, privind trist afişajul...

- Alo?... Da... Da, eu sunt... Da... Când?... Da... Înţeleg... Nu, din păcate nu pot să vin... O să mă consult cu fiul meu şi vă anunţ... Da... Mulţumesc... Da... La revedere...

Un piuit... şi-un oftat suspinat:

- S-a dus Steluţa mea...

La dracu! Se repezi şi-l strânse în braţe... şi se repezi pe uşă-afară! Şi afară din casă. Alergă în curte, trase ambele pistoale şi ochi cerul; şi goli încărcătoarele, urlând...

Isamu

Gata - acum va câştiga el! Zarul arăta şase, aşa că îi va mai trebui doar un trei - iar el era maestru în trei! Apucă pionul, sări şase paşi şi tresări - telefonul! Liwei se răsuci, se întinse mult ca să ajungă la el... şi exclamă, mirat:

- Bunicul!

Cine? Pe afişaj scria "Tata"...

"Tata"! Crawley! Fusese o diversiune!

Apăsă butonul şi auzi imediat hohotul de plâns!

Mama lui Ştefan murise! Dna Ionescu murise! Iar Ştefan... Ştefan...

- ... Isamu?... Tu eşti?
- Da, tată.
- ... Isamu... Mei-Xing... a murit...

Dădu drumul telefonului şi-şi acoperi faţa cu palmele: Ştefan...

- Tată, ce s-a întâmplat?

Şopti, printre suspine:

- A murit bunica.
- Ba nu!

Liwei se repezi la telefon - iar el se repezi şi-i luă telefonul din mână! Fei-Yen se grăbea să-şi strângă băiatul în braţe... Ridică telefonul la ureche şi oftă greu:

- Cum s-a întâmplat?
- ... Nu-ţi pot spune... decât două lucruri... Unu, în noaptea asta... plec în China... Doi... stai departe de Jun... Cât mai departe! Auzi?... Să staţi toţi departe... de nenorocitul ăla...

Aoleu! De ce spunea cuvinte de-astea la telefon? Se grăbi să se ridice şi le făcu semn să stea cuminţi acolo, că el are treabă în birou:

- Tată, nu vorbi aşa!
- El este vinovat... El a omorât-o... pe maică-ta.
- Tată, te rog! Ce-a spus poliţia? Ai chemat poliţia?
- ... Ascultă-mă!... Eu plec azi în China... şi nu mă mai întorc... niciodată...

Năvăli în birou şi se repezi la calculator:

- Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat!
- Ai grijă de familia ta!

Şi-atât - îi închisese... A

păsă butonul - dar nu primi nici un mail. N-avea nici un mail... Nimeni nu-i trimisese nici un mesaj...

O să trimită el unul. Chiar acum! Deci, Jun Chèn, cu copie la Cheng...

"Felicitări. Ai omorât-o pe mama."

Send...

Şi-acum, un mail nou. Către Diamant Ionescu... Îşi şterse lacrimile şi reapăsă tastele...

"Jun nu a acţionat şi în numele meu. Îl rog pe Ştefan să mă contacteze, pentru că trebuie să stăm de vorbă. Nu trebuie să mai curgă sânge nevinovat."

Puse mouse-ul pe butonul Send... îşi şterse din nou lacrimile...

Ceva nu era în regulă. El făcea nişte greşeli imense. Adică fusese cât pe ce să trimită mesajul ăsta... cel mai contraindicat mesaj din lume... de vreme ce Ştefan îi scrisese de pe mail-ul personal atunci când îi trimisese fotografii...

Se lepădă de Jun. Îi cerea lui Ştefan să-l contacteze. Îi scria lui Diamant. Trimitea un text pe care nu-l recitise - nici chiar din grija de-a nu-i scăpa vreo eroare de tastare. Ar fi vrut...

Oftă greu... şi-şi aprinse o ţigară. Şi-şi şterse din nou lacrimile - trebuia să se concentreze. Trebuia să ia o decizie înainte să-l sune Jun - sau, şi mai rău, să-l invadeze! Fei-Yen şi Liwei erau aici, la el! Şi chiar că nu-i putea trimite acasă acum! Ştefan se dusese în Cartagena, în casa pe care Jun o burduşise cu paznici, şi... Şi era foarte posibil să se urce-n avion şi să vină aici, să-şi recupereze casa! Că era casa lui...

Ei bine, n-o să fugă de-aici! Dacă Ştefan venea să-şi reia casa în primire, el o să-l aştepte în uşă, cu cheile pregătite. El nu va fugi. Dacă-i era scris să trăiască şi mâine, va trăi; dacă nu, nu. Era simplu...

Telefonul începu să piuie. Îl luă... şi răspunse:

- Da.
- Am vorbit cu tata...

Nenorocitul nici măcar nu suspina... Se grăbi să-i răspundă:

- Nu ştiu ce-ai vorbit tu cu el; dar mie mi-a spus că pleacă azi în China.
- A plecat deja în China.

Serios?

- Sunt amândoi în drum spre aeroport - sfatul unei anumite persoane influente din Spania... Nu ştiu ce-a fost în capul meu! Trebuia să-i trimit eu acolo, în clipa când am văzut că dementu' ăla are acces la casă!

Ce mai putea să spună? Poate doar faptul că, indiferent cât ar fi vorbit şi cât de explicit s-ar fi exprimat el, Jun tot n-ar fi priceput...

- Isamu, spune-i lui Fei-Yen să-l ia pe Liwei şi să vină la Nisa!
- Soţia şi copilul meu nu au ce căuta lângă tine.
- Eu le pot asigura protecţia.
- Tu omori tot ce atingi. Stai departe de familia mea - şi nu încerca s-o atingi.

Buton roşu... Repede - paza! Claude... Suna...

- Da.
- Aveţi ordine noi.
- Ascult.
- Încuiaţi căile de acces şi fiţi extrem de atenţi - că s-ar putea să avem musafiri. Dacă apare Jun Chèn, îl ţineţi în faţa porţii şi mă anunţaţi. Şi împuşcaţi pe oricine încearcă să intre neinvitat.
- Am înţeles.

- Iar dacă vine Ştefan, îl poftiţi să intre şi triplaţi paza.

Claude tăcea... Închise şi se sprijini de spătarul scaunului. Jun insista cu telefonul - dar n-o să-i mai răspundă...

Erau chit - Ştefan şi ei. Mama lui Ştefan murise, ucisă de Jun, aşa că mama lui Jun murise, ucisă de Ştefan. Contele nu negocia niciodată - plătea tot ce era de plătit. Pe-asta le-o plătise cu vârf şi-ndesat... Şi se gândea acum că sosia lui Ştefan şi Asia muriseră - iar Ştefan încă nu-i pusese să plătească...

Jun insista. Apăsă butonul roşu...

Deci mama lui...

Jun insista... Prea bine!

Apăsă butonul Send, luă telefonul şi răspunse scurt:

- Să treci moartea mamei în raport - şi pe-a mamei noastre, şi pe-a mamei lui. Şi să specifici undeva acolo că nu vreau să fiu avansat. Nu vreau să fiu în preajma ta. Aş vrea, dacă se poate, să mă dez-frăţesc de tine şi să dau timpul înapoi până în aprilie. Dar cum asta nu se poate, o să mă pun la adăpost, împreună cu familia mea, cât mai departe de tine. Să nu mă mai cauţi niciodată. Nu mai eşti fratele meu.

Închise... şi-şi şterse lacrimile. Şi opri calculatorul...

Se ridică, oftând greu, şi porni spre mansardă - acum, trebuia să le spună şi lor...

Diamant

Nu se putea clinti de la fereastră. Ar fi vrut să aibă îndeajuns de multă putere să iasă din birou, din primărie, şi să se ducă acolo. Şi să-l dea la o parte pe băiatul din faţă. Dar nu putea. Aşa că stătea în primărie, pe întuneric, şi-i privea lung... Şi nu se gândea să-şi şteargă lacrimile, sau să-şi aprindă o ţigară, sau să înghită un calmant...

În ciuda împotrivirilor lui, nea Dumitru îl sunase pe Titel şi-l rugase să o aducă pe tanti Stela. Nici nu voise să audă de băieţii de la Stoica! Nici nu voise să audă de dric! Aşa că Titel urcase pe scaunul din dreapta al dubei albe de marfă... Şi tot nea Dumitru îi interzisese omului lui Leonard să intre în orăşel. Se părea că era singurul care considerase că Titel putea să o aducă pe mătuşa lui până-n poarta casei. Nu - tot orăşelul se strânsese la brad... Porniseră, cu nea Dumitru în frunte, spre poarta mare de la drumul naţional. Şi o aduseseră ei. Titel ăsta era un băiat pe cinste! Titel îi citise unchiului lui gândurile şi socotelile. Făcuse crucea...

Era... Se simţea inutil. Nu ştia ce are de făcut! Tocmai acum! Şi tocmai el, bulibaşa lor! Îi privea şi realiza că, dacă vreunul dintre ei o să-i ceară să iasă de-acolo, o să se facă de râs rău de tot...

Tanti Stela era în casă acum. Mămica lui stătea cu ea; mămica lui şi câteva femei bătrâne. Restul oamenilor se strânseseră în părculeţ. Nimeni nu lipsea; nici chiar Safira lui! Şi copiii erau acolo! Azur era supărat; Agata nu prea înţelegea ce se întâmplase şi de ce ţipau aşa femeile alea...

Ar fi trebuit să cheme cateringul... dar se gândea că putea să facă o greşeală de neiertat, pentru că nimeni n-o să se atingă de mâncare...

Nea Dumitru scoase mobilul... Oare cine-l suna? Oare cine aflase primul?... Oare aflaseră? Adică, dacă Aleodor îl informase pe Popescu, cu siguranţă că mai-marii aflaseră încă de dimineaţă! Na - că-i vibra şi lui mobilul! Îl scoase... Avea un mesaj de la Aleodor. Păi...

"Salut. Vezi, că de mâine dimineaţă o să aveţi musafiri importanţi. O să ai acolo nişte mascaţi şi nişte poliţişti; să nu te iei de ei, că sunt trimişi ca să asigure paza. Pregăteşte o parcare generoasă undeva în orăşel şi asigură tu paza înăuntru. Şi ar fi bine să găseşti un loc larg şi să desenezi un cerc şi-un H în el. Aleodor"

Deci o să aibă mulţi musafiri importanţi... Nu - unchiul lui o să aibă mulţi musafiri. Or să vină, or să aducă nişte flori, or să schimbe câteva cuvinte cu el... poate şi cu vreun alt bătrân... şi-or să plece. N-or să meargă la cimitir. N-or să stea la *pomana*. O să fie un fel de pelerinaj... că unchiul lui nu era un fitecine iar Ştefan creştea tot mai mare...

O să vorbească cu mămica lui, peste vreo două ore; o să-i ceară lista. Poate-o să-şi facă îndeajuns de mult curaj ca s-o lase să meargă şi ea cu băieţii la cumpărături... deşi, de când aflase că Jun Chèn era în doliu, parcă şi lui îi era frică să treacă de poartă...

Deci, trebuia să picteze un cerc şi-un H pe locul unde "se parcase" pilotul sârb. Dar nu acum; că încă nu putea să iasă...

Ştefan

Se apropiau de conac. Era linişte în maşină. Era o linişte mormântală aproape, pentru că telefonul lui Aleodor piuia din când în când... Rebeca se grăbise să se aşeze şi ea în spate. Ori îi era din nou frică de el, ori... Numai ea ştia! Oricum, consiliera lui nu scosese un sunet. Nu deschisese laptopul. Era ciudat...

Abia aştepta să ajungă acasă. Abia aştepta să urce în dormitor, să încuie uşa şi să poată şi el să plângă! Mămica lui murise; el mai ucisese un suflet... a cărui unică vină era că făcuse un copil tâmpit... Aleodor rosti, pe un ton neutru:

- Am veşti din Anglia.

- Ascult.

- Familia colonelului Ceauşescu este pusă bine, cu ajutorul serviciului de spionaj britanic. Doamna Mills îţi mulţumeşte din suflet pentru ajutor.

Aprobă încet cu capul... Şi totuşi, doamna Mills îl ura. Pentru că, din cauza lui, îi murise ei bărbatul. Nea Nicu, colonelul mucalit care salvase situaţia de milioane de ori...

De ce-l omorâseră? De ce nu-l "reeducaseră"? "Reeducaseră" atâţia angajaţi rebeli, de-a lungul anilor! De-ăia tâmpiţii, care habar n-aveau pe unde se vâră glontele pe ţeavă! Nea Nicu fusese o adevărată comoară pentru departamentul ăla; iar ei preferaseră să-l omoare... Nu se îndoia că avusese şi nea Nicu cioacele lui! Făcuse şi el anumite lucruri care-i scoseseră şefii din sărite! Dar să-l omoare...

Deci îl omorâseră la Roma, în faţa aeroportului...

Când aflase şi el, într-un târziu, că Ana era gravidă cu Léon, nea Nicu îşi contactase superiorii, îi băgase-n şedinţă şi-i obţinuse lui o protecţie mare-mare pe teritoriul României. Aşa, pur şi simplu, fără să i-o ceară el. Stătuseră apoi în curte, la Cernica, şi discutaseră despre perechea de curcani... şi cuibarul franţuzesc... Şi curcanii, şi cuibarul erau acum în curte la Cernica mică. Unul dintre băieţii de la pază le dădea mâncare, le schimba apa... Probabil că mai făcea mişto de ei când şi când... adică atunci când colegii lui făceau mişto de el şi-l numeau "inginer avicol"...

Colonelul Ceauşescu nu-şi vizitase foarte des curcanii. Pe el îl vizitase; dar păsările nu le băgase în seamă. Nu se supărase... Adică nu realizase acest aspect până în urmă cu zece secunde, când mintea lui "inventariase" automat de câte ori paşii colonelului se opriseră lângă gardul de sârmă - şi-i dăduse un rezultat cu o singură cifră. Probabil că colonelul avusese mulţi fini...

În orice caz, el, ca fin al lui nea Nicu, se achitase de sarcină. Făcuse ceea ce spusese că face - întotdeauna. Iar acum, că nimic din ceea ce fusese al colonelului nu mai era la el, curcanii...

- Rebeco, dă-i un SMS lui Diamant. Când are timp, să se ducă la Cernica mică şi să facă cumva să dispară curcanii de-acolo.

Tânăra nu spunea nimic; apăsa tastele. O privi prin oglindă, preţ de-o clipă. Era serioasă... Era foarte serioasă şi parcă dădea să plângă. Şi zău că n-avea de ce să plângă! Murise mama lui, nu a ei! Ea ce-avea? Hm...

Încetini şi viră stânga. Toni îl salută scurt cu capul; îi răspunse şi nu opri - abia aştepta să ajungă în conac...

Parcă maşina pe locul lui şi coborî.

- Bună seara.

- Bună seara.

Luis privea când portbagajul, când pe el... Negă scurt cu capul şi se grăbi să intre.

- Bună seara.
- Bună seara.

Florina şi Thomas îl priveau lung... Habar n-avea de ce îl aşteptau oamenii ăştia aşa... ca pe-un soi de boier de-ăla gras şi chel şi cu orgoliul nemângâiat! Că nu simţea nevoia "să facă prezenţa" ori de câte ori ajungea acasă! Nu simţea nevoia să vadă cum, buimaci şi îmbrăcaţi anapoda, "semnau condica" la două dimineaţa! El voia să fie curăţenie, să nu scârţâie uşa... şi să fie comestibilă mâncarea! Şi-atât! Probabil că şi ei, ca şi toţi ceilalţi mărunţei, "se hrăniseră" cu legenda regelui aurarilor! Şi se comportau în aşa fel încât regele din legendă să fie mulţumit! Ei ştiau...

Intră în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Şi se aşeză pe jos. Porni laptopul... Aruncă cizmele undeva la perete... Deschise prima fotografie şi bufni în plâns.

Isamu

Stătea în faţa calculatorului... pentru că nu putea sta la mansardă. Liwei făcuse o criză de nervi - ţipase, aruncase cu tot ce-i picase în mână, spusese o mulţime de lucruri la adresa lui Ştefan Ionescu şi-a familiei lui... Încercase să-l oprească - dar nu reuşise. Şi-atunci Fei-Yen îi făcuse semn să se ducă în birou. Şi-l luase ea deoparte pe copilul de 11 ani care tocmai aflase că cel mai bun prieten al tatălui lui îi omorâse bunica...

Nu valida tranzacţii, nu căuta ştiri, nu făcea plăţi... Stătea acolo, în birou, şi încerca... Ciudat - dar încerca să plângă. Constata că nu mai reuşea... Că îngrijorarea cauzată de băiatul lui parcă strivise durerea şi suferinţa...

Hm! Cheng îi trimisese iar un mail... Da' ăsta ce dracu mai voia? Pe-ăsta de ce-l mânca în fund? Ce-i tot trimitea rahaturile lui? În fine...

"Salut. Dl Chèn a decolat spre China, în urmă cu un sfert de oră. Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce s-a întâmplat.

Jun a primit raportul şefului de la pază. Au venit mulţi, au luat vila cu asalt şi i-au imobilizat pe toţi. Discuţia s-a purtat în living, la parter, cu ajutorul unuia dintre băieţii noştri, care ştie şi franceză. Ai în ataşament declaraţia lui. În orice caz, după ce ei au plecat, a venit un reprezentant al statului spaniol - o persoană foarte influentă - care le-a spus că cel mai bine este să evacueze urgent şi definitiv vila. S-au ocupat ei ca într-un sfert de oră să părăsească locaţia. Din câte am înţeles, pompierii încearcă şi la ora asta să stingă incendiul de-acolo.

Din punctul de vedere al probelor ce se pot ataşa unui dosar, Ştefan a zburat azi-dimineaţă în Serbia, cu un avion privat al ICC şi ambii consilieri după el. A ajuns la vila lui Filip Gojdu cu un elicopter închiriat cu contract şi factură şi achitat prin virament bancar. Şi-au petrecut toată ziua acolo. Seara, evident, s-au întors toţi trei la Bourges cu aceleaşi mijloace de transport... Au acte perfecte, ştampilate şi semnate în original, pe programul ăsta.

Jun a spus, în urmă cu câteva minute, că momentan este foarte ocupat cu raportul. După aceea, va fi foarte ocupat cu afacerile. Şi după aceea se va ocupa şi de Ştefan.

Încă o dată, îmi pare nespus de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o. Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui.

Cheng"

Ridică scurt o sprânceană... şi mormăi printre dinţi:

- Tu o să m-ajuţi pe mine când m-oi muta pe Marte!

Şi totuşi - de ce voia omul ăsta să devină uman? Oare presimţea "detronarea" lui Jun? Oare încerca să se lipească de o persoană care avea şanse să nu fie rechemată în China?... Oare, dacă Jun va fi rechemat în China, ce decizie se va lua în privinţa lui - a fratelui mai mic? Se întreba...

Fratele lui făcuse prostii monumentale. Şi, în loc să încerce să cârpească ici şi colo şi să-şi spele imaginea, el se adâncea tot mai mult în rahatul ăla cu uciderea lui Ştefan! Jun Chèn nu va mai fi mult timp şef peste Europa de Vest. Atunci când va fi detronat, probabil că va fi rechemat în China, împreună cu familia... Oare ce se va decide în privinţa fratelui mai mic? Care fusese doar un executant, un locotenent care apăsase pe butoane aşa cum îi ordonase Ştefan? Da, apăsase corect butoanele alea. Făcuse un cuplu perfect alături de regele aurarilor. Numai că regele avea altă firmă acum. Şi alţi consilieri. Regele reuşise să-şi atragă vechii clienţi în noua firmă. În condiţiile astea, Isamu Chèn "era în plus". Era singur cuc pe partea aia a frontului... şi făcea un nenorocit de 10% chinuit şi stors şi scremut. Dacă Jun nu-i va mai da contracte pe care să le ruleze prin SAF Consulting...

Se simţea ca un fel de... băiat de mingi. În deşert. Până acum, el cărase mingiile pentru Jun şi Ştefan. Acum, Jun şi Ştefan încălecaseră pe câte-o cămilă şi se fugăreau ca dementii pe-acolo. Iar el rămăsese ca prostu' în picioare, în soare, cu mingile şi crosele şi fără nici un ajutor, fără nici o indicaţie... În fine!

Ce avea în ataşament? Un fişier mp3. Îşi puse căştile... şi descoperi că şeful de la paza vilei din Cartagena îşi înregistrase subalternul. Iar bietul om era şocat de ceea ce văzuse. Îl auzea ţipându-şi povestirea repede-repede... Din fericire, omul ăla reţinuse bine cuvintele lui Ştefan. Şi constata că regele nu minţise - le spusese părinţilor lui, cinstit şi corect, ce se întâmplase. Acel "familia mea nu mai vrea să iasă din ascunzătoare şi e îngrozită de momentele prin care-a trecut" era perfect adevărat - indiferent unde erau acum Ana şi copiii. Asculta...

"Datorită lungilor ani de prietenie cu Isamu, îţi fac un favor. Tu vei muri repede. Aşa a spus, exact cu cuvintele astea!"

Oftă greu şi îşi scoase căştile. Nu voia să asculte mai departe. Ştia cum fusese. El nu participase la nici una dintre "vizitele" în care Ştefan făcuse dreptate; participase, în schimb, la multe antrenamente... Văzuse de multe ori cum calcula Ştefan distanţa, unghiul, cât de mare trebuia să fie pasul ăla în stânga... Ştia că mişcarea aia, executată corect, producea victimei chinuri minime şi-o moarte rapidă...

Deci aşa se întâmplase...

Trase tastatura şi începu un mail nou. Îl ruga pe şeful pazei de la el de-acasă să se ducă în dormitor, să-i aducă un costum alb. Şi să le aducă şi lor haine albe. O să-i roage să le poarte măcar o săptămână. El oricum le va purta mult timp de-acum încolo... dacă va mai trăi mult timp!

Cuvintele lui Ştefan nu-i garantau că el va fi iertat. Se vor reîntâlni... cândva. Nu putea şti ce se va întâmpla atunci. În ultimele două luni, se comportase... ciudat. Bulversant. Nu fusese de acord cu Jun, dar transmisese ordinele lui. Trimisese chinezii după Ana - dar îl trimisese şi pe Gilles... Ştefan gândea pragmatic. Iar în problema consilierului care trădase doar pe jumătate, numai Ştefan ştia ce decizie va lua! Probabil că nici el nu ştia ce decizie să ia...

Nu mai ştia...

9 iunie 2011 - joi

Diamant

Îşi privi scurt ceasul şi se aşeză la birou. Era ora nouă; îşi începea programul la primărie. Azi va avea o zi grea... Azi, ei toţi vor avea o zi înfiorătoare.

În clipa când Nicu Cărare coborâse din elicopter, la cinci jumate dimineaţa, iar nea Dumitru bufnise în plâns şi se grăbise să-l îmbrăţişeze, realizase că habar n-avea pe ce lume trăieşte... şi se dezmeticise instantaneu. Intrase în priză - şi rezolvase toată organizarea aşa, într-o clipită parcă! Absolut totul era aranjat - de la cavou până la paharele de pe mese. Slujba va începe la ora cinci; Stoica veneau la şase jumate... La şapte jumate erau la Reînvierii... Dorinţa lui nea Dumitru - să o înmormânteze la Reînvierii. Avea el o socoteală...

Unchiul lui era sfârşit. Chiar se mira că se mai putea ţine pe picioare! Se mira că nu-l dobora durerea... şi faptul că nu pusese nimic în gură de mai bine de 24 de ore...

Gata. Mail-ul... parola... Şi avea mail-uri! Spam... Spam... Ştiri... Isamu... Ha? Un mail de la Isamu! Scrâşni printre dinţi:

- Ce tupeu ai în tine, chinezule!

Click...

"Jun nu a acţionat şi în numele meu. Îl rog pe Ştefan să mă contacteze, pentru că trebuie să stăm de vorbă. Nu trebuie să mai curgă sânge nevinovat."

Păi... Păi se sprijini de spătar şi-şi aprinse o ţigară. Şi mai citi o dată mesajul chinezului...

Deci chinezul ăla mic şi şmecher şi tupeist şi cu o mie de feţe încerca să se disculpe. Încerca să se dezică de acţiunile lui Jun. Încerca să-i transmită lui Ştefan că el nu mergea alături de frati-su... Ha-ha! Şi-o să-l creadă Ştefan pân' la loc comanda! După care culmea tupeului atingea cote nebănuite - pentru că Isamu îi scria vărului lui Ştefan că îl roagă pe Ştefan să-l contacteze! Cu alte cuvinte, "vreau să vorbesc cu el, da' spune-i să mă sune el"! Ăsta depăşise orice limită a bunului simţ! Ori erau amândoi fraţii bolnavi cu capul, ori era adevărat că prostia e contagioasă... Şi-apoi, chinezul zicea unicul lucru de bun-simţ; şi anume, că nu trebuie să mai curgă sânge nevinovat. O făcea pe mă-sa nevinovată; da' şi mama lui Ştefan era nevinovată la războiul ăsta, iar el accepta indirect asta...

Şi uite cum stătea el ca prostu' la birou şi ardea gazu' degeaba! Salvă mail-ul... Intră în mail-ul special şi ataşă mesajul. Şi-l trimise aşa - fără nici un cuvânt din partea lui. Se convinsese şi el că unchiul lui avea dreptate - iar el trebuia să-l informeze repede şi corect pe Ştefan...

Să-i facă un apel?... Mai bine nu; că poate dormea. Poate reuşise să-l doboare oboseala şi aţipise, spre dimineaţă...

Ştefan

Oftă greu şi-şi şterse lacrimile - că la el veneau paşii ăia uşurei, de femeie mărunţică şi slabă...

Plânsese toată noaptea. Pusese pozele pe-un stick şi-l băgase într-o ramă foto mare. Şi stătuse acolo, pe covor, cu pozele ei, şi-şi amintise şi bune, şi rele. Şi plânsese... şi-şi răcorise sufletul. Şi tocmai acum, când se pregătea să-şi sune tatăl, uite că Rebeca se grăbea să-l cheme probabil la micul dejun...

Ciocănitul corect îl făcu să ofteze din nou...

- Şefu'...

Nu - n-o să-i răspundă. Şi n-o să mănânce micul dejun. Nu putea să înghită nici măcar apă...

- ... A venit un mail de la Diamant...

Decise să se ridice totuşi - ca să-l audă că e treaz, e bine dar nu poate să vorbească. Şi nici să citească mail-uri. Rebeca decise totuşi să continue:

- A primit un mail de la Isamu; şi ţi l-a trimis...

Deci aşa! Isamu îi scrisese lui Diamant! Chinezul era "terminat" - suferea după maică-sa, frati-su era în pragul concedierii, nevasta şi copilul dârdâiau de frică iar el habar n-avea ce planuri avea fostul lui şef cu el! Ei bine, uite că n-avea planuri cu el! Nici măcar unul mic, aşa, "la derută"!

Paşii se îndepărtară grăbiţi... Era o fată deşteaptă şi-l înţelegea nesperat de bine. Avusese un noroc dumnezeiesc cu fata asta...

Hm! Trădătorul voia să facă pace! Oare calcula inclusiv că va fi iertat? Asta n-ar mai fi fost culmea tupeului, ci culmea prostiei...

Da' chiar! El nu se lua chiar deloc de Isamu? De ce nu se ducea el să-i răpească nevasta şi copilul? Că o fi fost Isamu maestru în securitate; da' nevasta şi copilul erau o pârghie atât de puternică, încât nu se putea abţine să nu se gândească să apuce bine de ea şi să-l sufoce un pic pe trădător! Dacă reuşea să-i fure...

Dacă reuşea să-i fure lui Isamu nevasta şi copilul, Jun s-ar fi grăbit să-şi caute cumnata şi nepotul. Şi, evident, n-ar mai fi ţinut cont de nimic! Ar fi aruncat în aer vila lui Filip, ar fi descoperit că familia Ionescu nu se ascundea acolo şi-ar fi pornit potera prin Paris. Că acolo fusese văzută ultima oară. Şi mai era ceva! El se războia cu Jun. Dacă cumnata lui Jun dispărea împreună cu copilul, oare ce i se putea întâmpla Safirei?

Trebuia să se liniştească puţin. Trebuia să se gândească bine şi să fie obiectiv...

Până acum, el acţionase ca răspuns la atacurile lui Jun. Nicu Cărare îi spusese că Ochiul îl sprijină în privinţa asta. Trebuia să fie foarte atent şi să nu se lase pradă tentaţiei de-a face el prima mişcare. N-avea voie să atace - pentru că Europa şi China vindeau de zor dintr-una într-alta...

Dar dacă fura el copiii lui Jun?... Ca răspuns la ce? Că, uite, trecuseră vreo 14 ore de când el îi omorâse mama, iar Jun nu-şi făcuse simţită existenţa! Nici nu mai ştia ce să creadă...

Dacă fura copiii lui Jun, îşi punea în cap toată mafia chineză! Iar asta nu era bine chiar deloc, pentru că habar n-avea unde puteau fi Ana şi copiii...

OK! Era fair-play şi recunoştea că exagerase cu planul ăla. Isamu nu-i făcuse lui nimic rău - ba chiar o ajutase pe Ana, prin Gilles, şi nu transmisese către Jun acele informaţii care puteau duce la capturarea lor. Iar el aflase din multe surse că Isamu nu-l trădase - dar pur şi simplu nu mai putea avea încredere în el! Pur şi simplu! Mail-ul ăsta venea la aproape două luni de la atentat! Isamu mărşăluise, în războiul ăsta, alături de hoarda lui Jun - şi chiar nu contau motivele care-l făcuseră să decidă aşa, sau dacă îi făcuse sau nu plăcere să-i şicaneze lui nevasta! În plus, Isamu putea fi calul troian trimis de Jun, care încerca să intre cumva în noua lui "armată".

Şi uite că era fraier - că socotea una şi alta înainte să citească mail-ul de la Diamant...

Descuie uşa şi ieşi. Iar Thomas se opri, cu stropitoarea în mână şi ochii aţintiţi asupra chipului lui înroşit de plâns... Încercă să zâmbească cumva:

- Neaţa.
- Bună dimineaţa. Nu vă simţiţi bine?
- Ba da; de ce?
- Pentru că sunteţi palid...

Îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Sunt supărat. Mama mea a murit, ieri dimineaţă...

Puştiul înfipse bine bărbia în piept:

- Îmi pare rău...
- Stai liniştit.

Cobora...

- Bună dimineaţa...

Se salutaseră - şi, deşi Aleodor şi Rebeca îl priveau chiar acum

lung, el decise să se liniştească mai întâi. Aşa că traversă livingul şi-şi puse un pahar cu apă. Şi-l bău pe tot...

Bun! Şi-acum, unde era mail-ul ăla? Rebeca se ridica, el se aşeza...

"Jun nu a acţionat şi în numele meu. Îl rog pe Ştefan să mă contacteze, pentru că trebuie să stăm de vorbă. Nu trebuie să mai curgă sânge nevinovat."

Nesemnat, nesalutat, necitit după tastare - era tentat să creadă că Isamu era zguduit rău de veştile stârnite de rege... Şi probabil că şi Fei-Yen avea un oarecare efect asupra chinezului. Dacă ea spunea "Mai bine nu", aşa rămânea! Cam ca Ana lui, aşa...

Aleodor se apropie şi îi întinse două coli:

- Corespondenţa Nisa-Cannes.

Aha! Asta era importantă! Ia să vadă el ce părere avuseseră cei doi fraţi despre vestea că erau în doliu...

Deci, în sudul Franţei se aflase atunci când bătrânul îl sunase pe Isamu. Nu ştia ce vorbiseră, pentru că spionul lui nu avea acces la chiar toate informaţiile... După care Isamu îşi informase fratele că reuşise să-şi omoare mama. Apoi, conform cu lista aia cronologică "pân' la secundă", Jun sunase iar Isamu nu răspunsese... pentru că scrisese mail-ul... Şi apoi Isamu răspunsese. Iar asta era "documentată" bine, pentru că vila lui era supravegheată discret. Citea...

Deci Isamu "se dez-frăţise" de Jun. Cel puţin aşa scria acolo! Dacă Aleodor îl minţea... Dacă şefii lui Aleodor îşi dezinformau subalternul... Dacă Jun încerca să-l strecoare pe Isamu printre noii supuşi ai regelui...

Şi apoi se întâmplase o chestie bulversantă. Cheng îi scrisese lui Isamu. Îi transmisese ultimele veşti...

Omologul lui Aleodor fusese foarte convingător; familia chineză decolase cu maximă urgenţă pe direcţia China, iar casa din Cartagena era acum un maldăr mare de scrum şi jar. Translatorul avea memorie bună... Umbrela lui produsese un alibi "beton"... Iar Jun părea să se fi dezmeticit. Chinezul îşi ordonase priorităţile - şi-şi făcea raportul cerut de superiori. Nu ştia dacă vizita ţiganului nenorocit în Cartagena contribuise cu ceva la "aterizarea" lui Jun cu picioarele pe pământ şi capul pe umeri; în orice caz, Cheng susţinea că el era acum prioritatea numărul trei. Conform cu mail-ul ăla, el avea acum "o fereastră" de vreo două săptămâni ca s-o găsească pe Ana. Dar dacă Jun şi Isamu nu se dez-frăţiseră, avea în faţa ochilor capcana perfectă...

Şi ia uite ce scria acolo! ***"Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui."*** Păi Cheng lucra pentru unul dintre fraţi şi se oferea să-l ajute pe celălalt? Hm...

Lăsă hârtiile pe tastatură şi oftă:

- În concluzie, rămâne aşa cum am stabilit.

Erau bulversaţi...

- Toate astea sunt egale cu zero. Poate fi o capcană, menită să mă determine să profit de "fereastra" de două săptămâni când Jun e concentrat asupra celorlalte probleme din viaţa lui. N-am să risc nimic; aşa că nu schimb ordinele.

Îi dădu hârtiile lui Aleodor şi apăsă "reply", pentru Diamant.

"Scrii un mail nou cu următoarele cuvinte: "Indiferent dacă ai zâmbit sau nu, ai mers alături de el. Du-te cu el. În privinţa sângelui care curge acum, voi aţi deschis robinetul. Ştefan" şi i-l trimiţi lui Isamu. Ordinele nu se schimbă."

Send... Se ridică:

- Unde este acum familia lui Jun?
- Ei sunt pe insulă; el e la Nisa.
- Şi familia lui Isamu?
- Sunt toţi trei în vila ta.

Serios? În vila lui? Aleodor aproba încet... Şopti:

- Ştie că nu-mi permit să mă duc să-mi murdăresc gresia. Şi ştie că nici Jun nu-şi permite acum să-mi murdărească gresia. Ai veşti din orăşel?

Spionul aprobă şi îi întinse alte două coli:

- De la cinci dimineaţa, orăşelul Aurari a început să primească musafiri.

Serios? Ochii îi căzură pe listă... Îşi trecu încet degetele prin păr - că rămăsese fără cuvinte...

Nu; discuţia dintre Jun şi Isamu nu era o capcană. Jun făcuse zece paşi în spate. Jun aflase cine primise autorizaţii de survol şi acostare... Aflase, probabil, că o mulţime de oameni care nu obişnuiau să-şi părăsească reşedinţele ca să viziteze nişte magazine locale se urcaseră acum "la urgenţă" în nişte avioane şi zburaseră 3.000 de kilometri doar ca să-i prezinte lui Dumitru Ionescu sincere condoleanţe...

Oftă din nou şi se ridică:

- Mâncăm şi ne apucăm de treabă. Trebuie să consolidăm afacerea; aşa că azi stăm toţi patru în birou şi consolidăm.

Şi-acum, s-o anunţe pe Florina că mâncau micul dejun. Cât mâncau ei şi se căznea el să înghită măcar un ceai, o să le spună ce însemna "consolidarea afacerii". Şi-apoi or să facă munca lui Isamu - documente, tranzacţii, telefoane la oamenii-cheie... Urnirea reţelelor, verificarea predării bunurilor... şi multe, multe altele! "Execuţia". Spera să reuşească să se adâncească în muncă îndeajuns de mult ca să nu se întrebe ce se întâmpla în România...

Ana-Maria

Era ora unu jumate iar picii ei dormeau duşi...

Plouase toată ziua. Plouase infernal, cu stropi mari şi rafale de vânt. Ţinuse geamurile deschise şi aerisise bine mansarda; iar Léon fusese primul care refuzase ideea plimbării pe aşa o vreme câinească. Aerul curat şi rece îşi făcuse datoria - copiii ceruseră să mănânce prânzul pe la doişpe jumate. La unu, Léon adormise. Florentina căscase cu poftă şi renunţase şi ea la plimbare...

Îi privea şi nu prea mai ştia ce să facă...

Era tentată să pornească spre România. Aici era plin de chinezi; iar după ce descoperise că Jun nu se jena să tragă cu pistolul prin ţara-mamă a Uniunii Europene, trăsese concluzia că în România ar fi fost mult mai protejată decât aici! Dacă rămânea în Paris, banii îi vor mai ajunge pentru cel mult trei luni; dacă însă decidea să pornească la drum, cu banii ăia putea să cumpere o maşină second-hand comună, un Ford sau un Opel, şi să ajungă "lejer" până la graniţa cu România - adică până la vameşii care făceau afaceri cu Ştefan. Sigur, după ce-l pocnise pe spionul francez, trebuia să se gândească pe unde să părăsească Franţa... şi, după ce trecea de graniţă, lucrurile erau simple. Şofa încet şi cu atenţie, se opreau să mănânce la restaurante obscure, dormeau prin moteluri de-o stea... La graniţă, aştepta cărăuşii - sau îl suna pe Diamant, sau suna la primăria Aurari...

Planul ăsta avea o hibă mare. Hiba se numea "chinezii". Dacă ea pleca din Franţa şi chinezii descopereau asta, o vor găsi relativ repede. Şi cum Ştefan n-avea oameni nici în Germania, nici în Austria... Planul ăsta o putea duce până la Budapesta - unde-l putea chema pe Diamant, cu "artileria". Dar planul ăsta o putea duce strict pân' la graniţa Franţei - unde Jun avea mulţi subalterni...

Trebuia să-l contacteze pe Ştefan. Trebuia măcar să-l liniştească, spunându-i că ei erau bine şi că se ascunseseră bine! Trebuia să primească nişte veşti reale, pe care să-şi fundamenteze deciziile! Şi cum cerşetorii nu erau o soluţie, iar prostituatele erau filate şi de poliţia franceză, şi de mărunţeii chinezi, căuta o soluţie...

Trebuia să dea de cineva care nu lucra pe stradă. Asta nu era foarte greu; se ducea la un internet-café, intra pe unul dintre site-urile internautelor lui Ştefan şi... Şi se deconspira, ea şi placa de reţea din Paris. O altă opţiune erau escortele. Şi fetele "de lux". Nu - alea erau filate discret de poliţie, pentru că umblau cu persoane importante! Îi rămâneau escortele...

Da - escortele erau perfecte. Lucrau "în grup", sub diferite paravane - saloane de masaj, şcoli de dans, cursuri private de limbi străine... agenţii de modelling...

Începu să zâmbească...

Şi cum în 48 de ore va fi bine-mersi, în braţele soţului ei, decise să-şi viruseze laptopul. Îl duse în bucătărie şi-l porni. Îşi făcea un

ness şi se întreba cum naiba reuşise să fie atât de împrăştiată şi să uite tocmai de ea! Hm...

Ţigara asta era "o nebunie"! Şi ness-ul ieşise bun! Acum, că avea o idee perfectă-n minte, toate erau "super"! Ia să vadă ea ce mai făcea "fotomodela" Iuliana! Agenţia de modelling se numea... Toate se numeau cu "roi" şi "reine" - deşi ea n-avea nici o firmă pe numele ei. Iuliana, dacă-şi amintea ea bine, se numea Julianne în cărţile de vizită... Căuta Julianne, roi, modelling. Enter. Iar răspunsul era...

Răspunsul era chiar în faţa ei. Click... Iat-o şi pe Iuliana! Mm, ce frumuşică se făcuse! Îi venea s-o mănânce, nu alta! Curat fotomodel! Când îşi amintea ce dezastru mestecător de ciungă intrase pe poarta vilei din Cannes...

Julianne putea fi contactată la un număr de mobil. Perfect! Şi-l scrise pe un post-it, opri laptopul şi se înfofoli bine. Un bileţel pentru copii, în caz că se trezeau... Gata - încuie uşa şi se repezi spre scări.

Cel mai apropiat telefon public era în capătul străzii. Alerga spre el. Ploua infernal, iar geaca ei avea o glugă de fâş subţire cât foiţa de ceapă! Bineînţeles că n-o pusese pe cap ca să se apere de ploaie, ci pentru că nu-şi mai prinsese părul şi nu trebuia să fie recunoscută...

Şi gata! În sfârşit, ajunsese în cabina telefonică! Era ciuciulete! Mamă-mamă, în ce hal ploua! Mm...

Formă numărul... Avea fisele la îndemână... Suna! Doamne, suna! Acum, totul era ca site-ul să fi fost "la zi"! Că dacă fata aia îşi schimbase numărul de telefon...

Suna... Nu răspundea... Tresări şi aproape scăpă receptorul, când auzi clinchetul! Vocea adormită mormăi încetişor:

- ... Mda...

Decise, într-o clipă, să vorbească în română:

- Bună. Iartă-mă că te-am trezit...

Iuliana se gândea... o secundă... două...

- ... Mm, nu-i nimic! Da' cine e?

- Păi sunt o veche cunoştinţă de-a ta; mă întrebam dacă mai eşti în Nisa, sau...

- Aa, nu, dragă! Nu mai sunt în Nisa de mai bine de doi ani! M-am mutat central, în Paris! Da' tu cine ziceai că eşti?

- Dacă-ţi zic că Maria, sigur nu mă mai ştii! Aşa că îţi zic doar că sunt o bună prietenă de-a ta din copilărie, din Rahova. Am stat în Nantes până acum; da' mi-am pierdut serviciul, aşa că am încercat şi în Paris... Şi mă cam pregătesc să mă-ntorc acasă.

- Nasol, fato!

- Aşa-i. Şi cum suntem amândouă în Paris, ziceam că poate putem să ne vedem diseară! Să mai vorbim şi noi... Despre cartier, despre fete...

- Bine, fato; da' să ştii că eu seara am treabă! Dacă e, vii la mine şi nu stăm mult!

- Bine. Pe la ce oră să vin?

- ... Uite, vino la opt; că eu încep treaba de la nouă jumate-ncolo.

- Bine. Îmi dai adresa?

- Sigur! Scrie!

Să scrie! La naiba! Pe ce să scrie?

- Stai un pic.

Băgă mâinile în buzunare... Mobilul! Slavă Cerului!

- Gata!

- Passage Beslay numărul 14, apartamentul 8. E în arondismentul 11. De la staţia de metrou Parmentier, mergi pe Avenue Parmentier şi e prima la dreapta.

- Stai liniştită, că mă descurc. La opt sunt la tine.

- Te aştept.

- Pa.

- Pa.

Închise... şi zâmbi: acum trebuia s-o rupă iar la fugă prin ploaie...

Păi, o să fugă repede-repede acasă. Unde o să împacheteze cu grijă. La opt, de-abia începea să se însereze; dar până discutau, până ajungea la o concluzie, până îşi făcea planul, constata că "se făcea" de miezul nopţii. Şi trebuia să fie pregătită să vină, să ia bagajele şi să pornească spre România. Cât mai repede. Cât mai scurt. Cât mai invizibilă. Iuliana o putea ajuta mult mai mult decât Diamant şi Grasu la un loc - pentru că ea nu era urmărită şi interceptată...

Isamu

Se trânti în scaun şi oftă greu - avea un băiat de toată isprava, care-i semăna mult inclusiv la încăpăţânare...

Liwei nu putea accepta ideea că Ştefan scăpa nepedepsit. Fei-Yen îi explicase situaţia în toate modurile posibile, dar băiatul lui era de neclintit: Ştefan trebuia să ajungă la închisoare pentru crimă, iar ei trebuiau să sune la poliţie. Era ciudat, pentru că nu-l ştiuse atât de ataşat de bunicii pe care-i vedea de două-trei ori într-un an! Dar probabil că Fei-Yen îl mai punea să-i sune, sau...

Porni mail-ul... şi tresări - că îi răspunsese Diamant! Uau! Se grăbi să apese...

Se grăbi să-şi aprindă o ţigară... şi altoi un pumn în biroul ăla cu toată puterea lui! A naibii ea de treabă! Mm...

Diamant îi spusese lui Ştefan despre mail-ul pe care-l primise. Probabil că i-l trimisese ca atare! Ştefan îl pusese tot pe Diamant să-i scrie... că nu se-apuca regele să-l caute pe băiatul de mingi atunci când voia pişpirelul să fie contactat... Erau cuvintele lui Ştefan. Era stilul lui Ştefan. Diamant i-ar fi compus patru pagini de înjurături complete şi complexe...

Tresări şi ridică privirea - cine era? Liwei intră, încruntat rău, şi înlemni - pentru că încruntarea lui era mult mai mare decât cea a tânărului rebel. Fei-Yen intră şi ea şi se retrase spre canapea...

Voia să-l împace cumva pe Ştefan. Adică trebuia să-l împace cumva, înainte să mai curgă sânge nevinovat! Numai că nu ştia cum să facă asta. Nu putea vorbi cu el... Nu-l putea suna, nu-i putea scrie direct lui... De fapt, nu-l putea contacta pe Ştefan pentru că era realist - şi ştia că avea 99% şanse să nu-l poată împăca vreodată! Vorba aceea - omul ăla avusese suspiciuni în privinţa lui şi înainte de prostia lui Jun, pe vremea când fusese linişte şi pace şi armonie iar el fusese trup şi suflet pentru regele aurarilor! Acum, Ştefan era în război cu Jun; iar el era mărul discordiei şi principalul motiv pentru care izbucnise războiul şi muriseră nişte oameni. Aşa că avea şanse zero...

Momentan, Ştefan n-avea nimic cu el - pentru că el nu încercase să-i facă vreun rău. Ba, mai mult - o ajutase pe Ana, atât cât putuse. Iar regele îi răspundea la mail-uri. Dacă însă Jun încercase să îl folosească de momeală şi accelera căutarea Anei în loc să-şi scrie raportul... Serbia nu era în panoplia lui Jun, dar asta nu era un impediment. Fratele lui mai mare era îndeajuns de dement ca să încropească o trupă de comando şi să-i trimită să detoneze vila lui Gojdu! Dacă Ana şi copiii erau într-adevăr acolo...

Toată nebunia asta trebuia să înceteze. Azi, aici, acum. Jun nu se va opri decât atunci când va fi rechemat în China. Când nu va mai avea pe mână avioane, limuzine sport şi zeci de mii de oameni dornici să-i îndeplinească toate dorinţele. Şi cum nu putea şti ce le va scrie Jun şi ce va încerca să omită, o să scrie şi el o scrisoare către şefii din China. N-o să le facă nici "teoria turului de scrutin" şi nici propuneri. Le va spune ce-avea de spus... el, băiatul de mingi care servise prompt fiecare rege şi-acum era uitat în deşert... Şi-apoi o să se roage să nu-l omoare. Să nu-l recheme. O să se roage din tot sufletul lui ca şefii să facă o vrajă... şi să-i convingă pe şefii lui Ştefan să-l accepte totuşi...

Suspinele lui Liwei îl înfuriau rău! Ridică privirea spre el:

- Încetează.

Băiatul nu spunea nimic, dar parcă suspina mai tare! Răcni la el:

- Încetează odată! Gata cu bocitul! Ce-ai?

- Tu n-o iubeşti pe mamaia?

- Ba da. Dar dacă bocesc şi-mi smulg părul din cap, n-o să învie. Şi nici dacă sun la poliţie, n-o să învie!

Liwei îngustă scurt ochii; ridică imediat indexul, a atenţionare:

- Fii atent - că n-am să repet chestia asta... Jun a făcut o prostie monumentală. Şefii din China tocmai i-au cerut un raport detaliat despre prostia asta. Şi ştiu sigur că şi şefii lui Ştefan s-au plâns la şefii

din China despre Jun. În curând, Jun va fi rechemat în China. Iar asta înseamnă că îşi va pierde şi postul, şi beneficiile. Guan-yin, Enlai şi Sheng Li vor pleca cu el. Şi vor rămâne în China. Dacă au foarte mult noroc, n-or să sfârşească într-un cimitir ci într-un fund de sat, cu identitate falsă şi zero bani în cont. În ceea ce mă priveşte, problema mea sunteţi voi doi. Şi eu. Momentan, eu nu am şef. Eu sunt un executant mărunt, care stau aici pentru că Ştefan nu mă dă afară. Eu aparţineam de "felia" lui Jun, dar eram o punte între şefii din China şi şefii lui Ştefan. Dacă Jun cade - şi, repet, o să cadă rapid! -, eu rămân în aer. Şefii pot să ne cheme şi pe noi înapoi. Ştii ce înseamnă asta?

Băiatul lui aproba, cu capul plecat...

- Ceea ce a făcut Ştefan se numeşte dreptate. Când vrei să faci o pauză de la jocurile video, citeşte despre Hammurabi. A devenit rege al Babiloniei la 25 de ani şi a făcut primul cod de legi din istoria lumii. Zice el aşa: dacă un constructor nu reuşeşte să construiască bine o casă iar casa se prăbuşeşte şi-l ucide pe proprietar, constructorul va fi omorât. Iar dacă fiul proprietarului va muri şi el, atunci şi fiul constructorului va fi ucis. Şi mai spune multe lucruri. Să-l citeşti. Şi să-l înţelegi. Şi să trăieşti pe lumea asta - nu în jocurile video.

Liwei tăcea... Fei-Yen îl privea lung şi nu părea să aibă vreo opinie apropo de cuvintele lui...

- În războiul ăsta dintre Jun şi Ştefan, eu am mers cu amândoi - şi cu nici unul. I-am ajutat pe amândoi - pierzând astfel sprijinul şi încrederea amândurora. Numai că, în lumea asta în care trăim noi, executanţii, viaţa e grea. Atunci când un şef cade, executantul cade şi el sau "iese pe piaţă". Cotaţia mea pe piaţa transferurilor este aproape de zero acum, când am jucat de ambele părţi într-o lume în care verticalitatea face 51% din decizie. Dacă rămân fără şef, rămân şi fără protecţie. Iar primii care află asta sunt duşmanii...

Soţia lui oftă greu... Oftă şi el:

- Momentan, sunt aici - în biroul lui Ştefan. Iar el nu mă dă afară. Sunt fratele lui Jun, iar el nu mă duce pe sus în tabăra lui de la Nisa. Voi nu sunteţi nici la Nisa, nici acasă - sunteţi aici. Şi să ştii că nici eu nu ştiu ce umbrelă am acum - darămite duşmanii mei! Cred că încă mai am umbrela lui Ştefan... de vreme ce conduc firma lui Ştefan, fac plăţi prin conturile lui Ştefan, virez comisioane în conturile lui Ştefan... trimit calculele la contabilul lui Ştefan... Nu ştiu. În orice caz... Vă anunţ pe amândoi, ca să ştiţi şi să nu avem discuţii. Prefer să rămân cu Ştefan. Acum caut o cale să-l contactez şi să-l conving cumva să nu mă invite să părăsesc casa - şi, implicit, şi afacerea lui. Pentru că, dacă mă rupe complet de el, în 48 de ore viaţa noastră se va schimba radical. Ne poate împuşca vreunul pe stradă. Ne poate da altul foc în casă. Ne pot lua pe sus nişte conaţionali, în vederea repatrierii. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să ne dea Ştefan afară...

Liwei oftă şi el şi şopti:

- Iar asta înseamnă

- Asta înseamnă că Florentina şi Léon îşi plâng acum bunica. Şi nu numai ei! Azur şi Agata îşi plâng mătuşa. Diamant îşi plânge mătuşa, dl Ionescu îşi plânge soţia... Asta înseamnă că acest război trebuie să înceteze cât mai curând - înainte să plângă şi alţi oameni. Cred că pot să scurtez un pic durata războiului; aşa că tu te linişteşti, pentru că eu trebuie să scriu un lung mail pentru şefii din China. Şi trebuie să fiu atent ce scriu, dacă vreau să se tragă anumite sfori pentru ca Ştefan să mă ţină aici în continuare.

Băiatul lui îl privea lung... Clătină încet capul:

- Aşa aş fi făcut şi eu. Dacă Ştefan ar fi omorât-o pe bunica, în secunda doi eu luam pistolul şi-i împuşcam mama. Degeaba te superi...

Şi cum Liwei prefera să tacă, trase ultimul sertar şi scoase mapa cu CD-uri. Undeva acolo, pe unul dintre CD-urile alea, era salvată o informare trimisă de el în urmă cu vreo trei ani în China. O putea folosi de model. Pe de-o parte, nu se simţea în stare să "compună"; pe de altă parte, "compunerea" de atunci avusese succesul scontat. Şi cum el urma să-şi roage şefii nu să nu-l disponibilizeze, ci să-l menţină pe postul de punte de legătură...

Diamant

Privea lung masa aia nesfârşită...

Era mulţumit. Totul ieşise bine. Adică nesperat de bine. Fuseseră cu toţii atât de bulversaţi, atât de întristaţi şi de prezenţa sicriului, şi de "procesiunea" de oameni veniţi să-şi prezinte condoleanţele...

Cateringul nu întârziase - şi nu făcuse prostii majore-n meniu. Băieţii lui se descurcaseră admirabil. Preoţii nu dăduseră rasol... Cavoul era proaspăt spălat, curăţat, primenit şi pregătit... Şi cavoul Laurei arăta bine acum. Rafael dăduse de băiatul iute de mână care făcuse posterul; şi se ocupase el de printare, îi contactase pe părinţii Laurei, schimbase pânza...

În cimitir nu erau decât oamenii din orăşel. "Somităţile" plecaseră din Aurari aşa cum veniseră. Se filma "full HD", cum se zice; deşi se îndoia că Ştefan o să vrea să vadă...

Oftă greu, din tot sufletul... Nea Dumitru nu mai plângea. Plânsese destul până acum! Şi-o să plângă destul când o să ajungă acasă şi-o să încuie uşa... şi-o să asculte tăcerea din casă...

Tare bine-ar fi fost să poată să dea de Ana! Nepoţeii ar fi fost acum curată mană cerească pentru unchiul lui! Dar dacă nu ştia unde şi cum s-o găsească...

Ana-Maria

Avea emoţii mari - şi ea, şi copiii. Erau în taxi. Tăceau mâlc. Asta era bine pentru ea, care se simţea obosită de toată vorbăria de-acasă...

Imediat cum se trezise, Léon observase geaca ei udă fleaşcă şi-o întrebase ce-i cumpărase bun şi gustos şi dulce. Trebuise să-i spună unde se dusese prin ploaia aia infernală; iar amândoi copiii parcă luaseră foc! Gata - s-întorceau la tati! Degeaba încercase ea să-i tempereze - nu reuşise decât să vorbească singură. Acum, Florentina fremăta toată; Léon bătea ritmic cu piciorul în scaunul din faţă, semn că şi răbdarea lui se apropia de final...

Făcuseră bagajele. Împachetaseră totul de data asta şi le lăsaseră lângă uşa de la intrare. Avea la ea doar rucsacul ei cu laptopul, banii şi actele. Era atentă la numele străzilor. Încerca să afle unde erau şi încotro se îndreptau. Taximetristul n-o cunoştea, nu părea s-o ocolească, dar ea era prevăzătoare...

Gata - intraseră pe Avenue Parmentier. Mm, frumos cartier! Plăcut! Liniştit, cochet... Se aranjase foarte bine Iuliana! Îşi amintea că, în urmă cu 6 ani, Ştefan îi promisese un contract pe 5 ani cu posibilitate de retragere. Fata aia fusese isteaţă foc şi nu se retrăsese...

Viraj la 90 de grade... Passage Beslay. Gata - ajunseseră. Numărul 14... Perfect. Achită cursa şi coborî. Şi aşteptă să-şi vadă picii ieşind...

- Théo, apasă tu pe 8!

Aşa...

- Da.

- Bună. Maria sunt...

Uşa pocni prompt... Ce bine! Acum, apartamentul opt trebuia să fie la etajul... La etajul la care-o să fie! Urcau pe scări! Copiii se grăbeau...

Şi uite şi uşa. Bun! Întinse mâna spre sonerie, dar tabla vişinie se deschise brusc - şi i se puse în faţa ochilor ditamai pistolul! Hei!

... Făcuse greşeala vieţii ei - dar... Iuliana o avertizase pe Isabelle... Crezuse că...

"Adio, Ştefane!"

Pistolul coborî încet... Privea ochii măriţi de uimire... Iuliana păşi încet în spate:

- Dumnezeule mare! Iartă-mă! N-am vrut să te sperii! Iartă-mă!

Fiu! Slavă Cerului! Aprobă încet cu capul şi întinse mâna spre ea:

- Dă-l încoa.

Primi imediat pistolul ăla! Mm - şi avea piedica ridicată... Parcă ştiind că pericolul trecuse, Florentina îl împinse pe Léon în apartament. Îi urmă şi închise uşa. Iar Iuliana se repezi să-i pupe mâna... Ei îi venea s-o ia de păr şi s-o ciufulească bine, pentru că o speriase îngrozitor cu arma aia - şi ştia că n-avea de ce s-o ia de păr, pentru că

era normal ca "fotomodelul" să aibă o armă pregătită atunci când o căuta o anume "Maria din tinereţe"...

- Mă ierţi? Te rog eu mult! N-am ştiut că tu eşti!

- Ştiu.

- Şi mă ierţi? N-am vrut să te sperii - da' nu ştiu nici o Maria! Şi-ai vorbit în româneşte, ceea ce s-a întâmplat extrem de rar de când sunt în Paris!

- Calmează-te - că m-am speriat, mi-a trecut şi te-am iertat. Poftim.

Iuliana luă pistolul şi se grăbi să-i conducă în cameră:

- Haideţi - intraţi! Doamne, Ano - ce surpriză mi-ai făcut tu mie...

- Ştiu. Pune drăcia aia undeva şi hai să vorbim.

- Imediat!

Camera aia era un pic... ciudată. Avea o canapea mare, confortabilă, din ceea ce păreau a fi perne, aşezată pe un schelet metalic cu multe elemente ciudate. Imita nişte flori din fier forjat; şi pe alocuri depăşea cu vreun metru nivelul pernelor care întruchipau spătarul. Într-un colţ erau două fotolii fără cotiere şi-o măsuţă micuţă... Pe pereţi atârnau, aranjate cu foarte mult bun-gust, nişte draperii uni - pe vişiniu. Lumina venea de la nişte spoturi ascunse meşteşugit deasupra bibliotecii... Jaluzelele erau coborâte... Covorul era un fel de mochetă şerpuită - şi era îngrozitor de greu de întreţinut, pentru că era moale şi pufos şi numa' bun de-ntins oasele obosite pe el... Aici "lucra" Iuliana. Aici şi la domiciliul clientului - dar clienţii vechi, stabili, aici trăiau momente de neuitat...

Copiii se aşezară pe canapea; ea rămase în picioare. Iar Iuliana năvăli la propriu din cămăruţa cealaltă, unde-şi ducea în realitate traiul de zi cu zi... şi se repezi şi-i mai pupă o dată mâna:

- Aoleu, Doamne!

- Gata! Calmează-te!

"Gata, că sperii copiii!" Şi-o cam speria şi pe ea... Iuliana şopti, privind-o lung:

- Ia uite ce noroc pe mine...

- Eu nu l-aş numi noroc. Să nu suni pe nimeni! Să nu spui nimănui că m-ai văzut - sau că te-am sunat!

- Ştiu - am ordine clare. Şefu' ne-a zis să nu comunicăm cu nimeni; să te ajutăm aşa cum vrei tu să fii ajutată şi să te îndrumăm cumva spre casă...

Deci şi Ştefan era realist... Arătă spre televizor:

- Dă-le drumul la desene sau la ştiri şi hai să vorbim.

Aşa... Unde era bucătăria fetei ăsteia? Vedea o uşă în partea aia... Aha! Mm, ce bucătărie cochetă! Nu cumva o folosea pentru clienţii speciali? Nu de alta, dar fetele astea "speciale" aveau un stil foarte aparte de a-şi mulge clienţii de bani! Unele "compuneau" nişte poveşti atât de pline de suspans, că puteau a gogoşi de la paişpe kilometri - iar clienţii nu se prindeau... În fine!

- Gata! Auzi? Stai să-i zic lu' şefa că mi-e rău de mor şi nu ies azi la treabă.

- OK.

Iuliana îşi aducea laptopul... Cutia cu ness era chiar pe dulap; aşa că se ridică şi se-apucă "să frece" două ness-uri.

- Aoleu! Fii serioasă! Stai că fac eu acum o cafea!

- Tu vorbeşte cu şefa. Şi nu te formaliza.

Folosise un ton extrem de convingător... Se grăbea să termine repede ness-urile, pentru că fata asta putea apăsa tastele greşite - şi le omorau chinezii pe-amândouă...

Se aşeză lângă ea şi privi ecranul. Evident, stăteau pe mess... Iuliana îi spunea că-i este rău... Şefa îi spunea că-i pare rău să audă aşa veste proastă şi-o sfătuia să doarmă două-trei ore, să mănânce nişte pâine prăjită cu brânză şi să iasă la treabă ceva mai târziu, într-un club... Iuliana mulţumea... şi închidea messenger-ul. Bun! Se întoarse spre ea... iar tânăra şopti, întristată brusc:

- Condoleanţe...

Poftim? Ridică mirată sprâncenele... Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi... Tânăra aprobă:

- Da. Azi o înmormântează, la Reînvierii. S-ar putea să se fi terminat - că e şapte şi-un pic la ei...

Aproba...

- Da' las' că şi ei sunt în doliu acum! La ei, durerea e dublă! Că ei sunt doi la părinţi...

Adică Ştefan... Îşi aprinse o ţigară şi şopti, în romanes:

- Am stat ascunsă cu copiii şi-am aflat doar ce-am văzut la televizor şi la ştiri. Aşa că toarnă tot! Absolut tot!

- Păi, ce să zic... Cică, oficial vorbind, soacra ta a murit aseară; dar, neoficial, a murit ieri dimineaţă, pe la trei. Iar Ştefan l-a pus pe Aleodor să aibă grijă să nu se afle nimic şi s-a dus în Cartagena, după părinţii lui Jun. Şi i-a luat gâtu' lu' mă-sa.

Mm... Oftă greu:

- Şi spaniolii ce zic?

- Ce dracu să zică - mai pot să zică ceva? Şefa, să ştii că regele aurarilor a crescut mult de când nu l-ai mai văzut tu! Şi mai are de crescut, că "e pe val" rău de tot! Se-aude, mai pe departe aşa, că până la sfârşitu' anului "creşte" şef pe locu' lu' Leo Mondialu'.

Hait! Cum-cum? Luă o gură de cafea, că se înnecase cu fumul...

- Cică nişte buni prieteni de-ai lu' socră-tu, oameni extrem de importanţi, au aflat că sunt locuri libere mai sus pe liste; şi l-au propus pe şefu'. Şefii ăi mari de tot l-au pus la proba de lucru. Şi cică s-au pişat pe ei când au văzut ce talent înnăscut au pe palme! Se-aude că sunt chitiţi să-l avanseze pe Leonard, că aşa e ierarhia... Iar pe locul lui vor să-l pună pe Ştefan.

Puse palma pe palma ei şi-o privi lung:

- Nu-l avansează; îi dau voie să cumpere de la Leo Mondialu' afacerile, reţelele şi influenţa şi-l acceptă ca posesor al lor şi partener de afaceri cu ei. Cu banii de la Ştefan şi cu ce are el, Leo Mondialu' îşi cumpără afacerile cu care avansează - şi pe care le va conduce în continuare.

- ... Adică şefu' trebuie să dea bani ca să avanseze?

- Ai primit tu vreodată hârtie igienică gratis?

Iuliana se încruntase... şi-acum, brusc, se destinsese toată! Da' ce gânduri îi trecuseră prin căpşor, de trecuse aşa de repede prin stările alea?

- Auzi, şefa? Tu nu ştii... Şefu' ţi-am zis că e pe val rău de tot! Şi şi-a luat de la Titel al lu' Leo Mondialu' o consilieră de nota paişpe!

- Roşcovana. Rebeca.

- Da. O ştii?

- Am vorbit cu ea în Lyon.

- ... Păi tu ai fost în Lyon?

Aprobă cu capul şi-i făcu semn să continue - că "o pocnise" sinceritatea şi se dăduse de gol...

- Aşa. Şi cică fata aia e un mic geniu! Cică şefu' e foarte mulţumit de ea...

Aproba în continuare... Iuliana continuă:

- Aşa că şefu' o cară după el pe fata asta, care face şi pe secretara, şi pe consiliera, şi pe contabila... şi probabil că-i ţine şi pistolul, când nu poate el să intre cu pistolul la negocieri. Pe lângă fata asta, SIE al nostru i l-a dat pe Aleodor, care e al doilea consilier şi îi rezolvă toate problemele din afara României... Diamant conduce toată România uite-aşa pe degete...

Făcu ochii mari:

- Să nu-mi spui că Grasu a murit!

- Nu; Grasu e la Bucureşti, la Spitalul de Urgenţă. L-au ciuruit rău în atentat - da' l-au salvat. Şi-l ţin acolo şi-l tot operează... Cică se recuperează, da' greu. Şi, cât lipseşte el, se ocupă Diamant de afacerile din România. Auzi, şefa? Ştii ce-a făcut Ştefan? Şi-a recuperat toţi banii din conturile vechi la care avea chinezul acces, şi-a cumpărat un conac uriaş lângă Bourges şi şi-a făcut o firmă pe numele Rebecăi. Raina Consulting. Şi şi-a recuperat aproape toţi partenerii de afaceri de pe firma veche şi i-a tras pe firma asta nouă!

Aproba, cu bărbia înfiptă-n pumn; o lăsa să vorbească, pentru că fata asta ştia foarte multe...

Ştefan

Era unşpe jumate. Era târziu...

Oftă greu şi se ridică din pat - nu putea să adoarmă. Până nu se convingea că tatăl lui era bine, chiar n-o să poată să închidă ochii! Aşa că luă mobilul oficial... pentru că nu fusese îndeajuns de inteligent să-i spună lui Diamant să-i ia tatălui lui un telefon nou... şi selectă numărul. Suna...

- Da, Ştefane.

- Bună seara, tată.

- Să trăieşti.

Şi-acum nu mai ştia...

- ... Stai liniştit. Aici, totul e bine. Ne-am întors acu' vreo oră. E linişte în orăşel...

- Şi tu?

- Eu sunt bine. Stai liniştit. Eu mă obişnuisem... Mă obişnuisem cu gândul că o s-o pierd. Ţi-am spus - se chinuia. Şi chiar nu merita să se mai chinuie mult!

Aproba cu capul...

- ... Iar tu?

- Şi eu sunt bine... Binişor, de fapt; nu bine.

Tatăl lui tăcea... Oftă greu... şi-şi puse planul în aplicare:

- Ana nu vrea să vină la conac. Şi nu vrea să-i lase nici pe copii să vină aici. Ea zice că e în mai mare siguranţă acolo...

- Şi să ştii că are dreptate! Totuşi, e un teritoriu sigur! E păzită foarte bine... Eu zic s-o lăşi acolo.

Deci vorbise cu Diamant. Bun! Or să discute despre asta când se vedeau între patru ochi; momentan, se grăbea să nu facă o pauză foarte mare:

- Păi o las - că doar n-o s-o aduc cu de-a sila acasă!

- Ştefane...

Tăcea - că aşa ar fi tăcut dacă, într-adevăr, Ana lui ar fi refuzat să se întoarcă...

- Las-o acolo. Dacă tu ai avut încredere s-o duci acolo iar ea are încredere să stea acolo, atunci las-o acolo. Războiul încă nu s-a terminat. E important ca ei să fie foarte departe de front...

- Ai dreptate. Dar e greu... Nu mă pot duce mereu la ei. Şi mi-e dor de ei!

- Te înţeleg. Va trebui să rabzi şi să faci cumva să scurtezi războiul.

- Ştiu.

- Şi să consolidezi ceea ce ai obţinut până acum. Nu ştiu dacă ai vorbit cu Diamant...

- N-am vorbit azi.

- Atunci îţi spun eu... M-am văzut azi cu foarte multă lume. Am revăzut buni prieteni din tinereţe... Las-o pe Ana departe de front şi concentrează-te pe două aspecte: scurtarea războiului şi consolidarea afacerilor.

- Asta şi fac. Numai că mi-e foarte dor de ei. Ultima oară când i-am văzut, m-am cam ciondănit cu ea...

- De ce? Ce-a făcut?

- A refuzat şi mobilul, şi laptopul.

- Probabil se gândeşte că vi se pot intercepta conversaţiile; şi nu vrea să se simtă principala vinovată pentru eventualele atuuri pe care le-ar putea câştiga Jun.

- Şi-şi privează copiii de bucuria de a-şi vedea tatăl.

- Tatăl poate să se ducă mai des pe la ei.

- Tatăl trebuie să consolideze afacerea. Şi să câştige războiul.

- Tatăl ar trebui să fie mai calm. Şi mai liniştit. Îţi garantez eu că războiul s-a scurtat mult!

- ... Ce vrei să spui?

- Că e de bine. Restul îţi povestesc când vii pe-aici. Apropo - când mai treci şi tu pe la mine?

- O să încerc să te vizitez cât de repede posibil. Dacă nu reuşesc mai devreme de 25, te sun.

- ... Aha! Bine; atunci te-aştept.

- ... Noapte bună, tată.

- Noapte bună, Ştefane.

Apăsă butonul roşu...

Cea mai grea sarcină era cea de părinte. El trecuse doar printr-o mică parte a "meseriei" de părinte; şi se gândea acum, în clipele astea, că Florentina era de-abia în clasa întâi, iar Léon era la grădiniţă... Şi urmau momente grele - şi pentru copii, şi pentru ei, părinţii. Urma liceul, prima dragoste, prima dezamăgire în dragoste... Urmau frustrările cauzate de prezenţa bodyguarzilor inclusiv în veceul şcolii, răutăţile colegilor invidioşi, "iubirile-sugativă"... Urmau atentatele... Fuga dintr-o ţară în alta... Dacă nu era cumpătat, or să vină şi astea! Era de-ajuns să se lase purtat de furie o dată - şi putea sfârşi ca Jun! După cum spunea tatăl lui şi lista lui Aleodor, prin orăşelul Aurari trecuseră azi oameni "de miliarde"... care azi îl iubeau şi arătau *thumbs up*, dar mâine...

Veneau vremuri grele. Iar el se tăvălea şi se chinuia în griji şi gânduri negre încă din clasa întâi. O să albească repede...

Gândul ăla îl făcuse să zâmbească; aşa că se lungi în pat şi închise ochii - poate-o visa... măcar o clipă...

10 iunie 2011 - vineri

Ana-Maria

Iuliana o privea lung, descumpănită... Îşi aprinse o ţigară şi-i făcu semn să nu scoată o vorbă. Trebuia să se gândească bine şi să ia o decizie; pentru că era ora două, fata asta nu plecase azi la muncă iar dacă chiulea şi mâine o lua curăţenia la ochi - chiar dacă plătea conştiincioasă ce era de plătit pentru ambele zile. Aşa că...

Iuliana intrase pe mess cu o mulţime de fete. Aflase multe lucruri de la ele; o parte erau legendă, dar o parte erau adevărate. O parte le ştiuse şi ea; o parte "le calculase" în lungile ore de singurătate - şi-i dăduse acelaşi rezultat...

Ridică privirea şi-o electrocută din plin:

- Să nu spui nimănui că ne-am văzut. Nici lui Ştefan să nu-i spui nimic!

- Şefa, mă taie dacă află!

- N-are de unde să afle.

- Ba are! Că mă electrocutează şi dracu mă ia!

- Iuliano... De fiecare dată când a aflat în ce oraş sunt, Ştefan a făcut iureş. Şi nu-i bine să facă atâta gălăgie în Franţa. Şefii ăia sunt înţelegători - dar nu agrează răsfăţaţii. Şi mai e ceva... În Orléans, am avut o "codiţă". Un serviciu francez de informaţii. Inspectorii ăia doi m-au păzit, dar nu m-au condus spre soţul meu. Iar când am plecat la întâlnirea cu Diamant, să ştii că am făcut un show complet ca să pot să scap de ei! Serviciul ăla ştie cel mai bine care e "mersul" războiului. Iar dacă serviciul a încercat să mă împiedice să ajung la întâlnirea cu Diamant... şi cu elicopterele chinezilor... Chiar nu e de joacă.

- Ştiu, şefa. Ştiu. Da' ştiu şi cât suferă şefu'...

Ochii i se umplură instantaneu de lacrimi:

- Şi noi suferim. Dar nu avem de ales. E mai bine să plângem acum... şi să ne bucurăm, după aia, ani în şir.

- Aşa e.

- Aşa că te rog din suflet să nu spui că ne-am văzut. Şi să nu spui că ţi-am cerut cizmele cu buzunare.

Chipul tinerei înflori... şi se pleoşti instantaneu:

- Cât porţi? Că eu sunt mai înaltă!

- 38.

- Eu am 39. Hai să le probezi!

Şi se repezea pe uşă-afară...

Era bine Ştefan; îşi revenise bine. Cât stătuse în bucătărie, alături de Iuliana şi colegele ei, aflase şi văzuse o mulţime de lucruri! Inclusiv fotografii cu conacul din Bourges, de pe site-ul agenţiei imobiliare! Ştefan al ei nu se juca...

Şi tot Ştefan al ei le spusese tuturor că familia lui era la vila lui Filip Gojdu. Bun machedon; un suflet de aur. Ţinea mult la Ştefan... Iar asta însemna că soţul ei încerca s-o ajute. Acum, numai el ştia la ce-o ajuta - la întoarcere, sau doar la ascuns...

Oricum, Ştefan al ei suferea mult. Circula zvonul, printre fetele alea discrete şi foarte-foarte deştepte, că regele aurarilor stătea nopţi în şir în faţa laptopului, cu poza reginei pe ecran... De câteva ori, regele fusese văzut în public încruntat, cu colţurile gurii lăsate şi cu ochii roşii şi-un pic umflaţi... Se auzise, la un moment dat, că regele chiar vorbise cu poza aia; dar pe-asta n-o credea! Soţul ei nu făcea de-astea - nu când erau oameni în jur! Aşa că aia era legendă...

Iuliana năvăli în bucătărie:

- Ia vezi! Uite şi şosete groase...

Cizmuliţele astea erau "cremă"! Înalte până la jumătatea gambei, un pic elastice, aveau un toculeţ de fix 3 centimetri. Şi amândouă aveau pe lateral un şiret de piele. Deasupra lui se vedea un ornament foarte frumos, foarte simpatic... Ia să vadă întâi dacă-i veneau! Ar fi fost tare bine...

Mm, erau perfecte! Începu să râdă:

- Sigur porţi 39?

- Da.

- Înseamnă că m-am îngrăşat eu...

- Ba să ştii, şefa, că îmi pari slăbită şi palidă.

Îi făcu semn s-o lase baltă cu indicaţiile nutriţionale şi trase uşor ornamentul...

Deci trebuia să-l smucească puţin, ca să şi-l arunce-n palmă, pentru că nu putea apuca decât cel mult doi centimetri din mâner - şi putea să-l scape. Apoi, cuţitele astea două n-aveau protecţie pentru deget. Dacă nu le ţinea bine, sau rata ţinta şi nimerea într-un obiect dur, îşi putea reteza degetele cu ele! Cuţitul din dreapta avea mânerul lung şi lama groasă şi scurtă; cel din stânga avea mâner scurt şi lamă subţire şi lungă. Cu unul tăia, cu unul înjunghia. Straşnică socoteală... Băgă cuţitele înapoi în cizme:

- Poţi să mi le împrumuţi?

- Şefa, eu nu le-am mai purtat de juma de an - că nu se potrivesc la noile mele ţinute. Aşa că ţi le fac cadou.

Se aplecă şi-o sărută pe frunte:

- Îţi mulţumesc.

- Să fii sănătoasă şi să nu mă-njuri dacă, Doamne fereşte, te tai! Sigur ştii să foloseşti de-astea?

Aprobă... şi renunţă la demonstraţie:

- Iuliano, să nu spui că ne-am văzut! Să nu spui că am pălăvrăgit ore în şir! Că-l dai în alte alea, dacă află că am vorbit şi nu te-am pus să mă ajuţi să ajung la Bourges!

- Da' chiar, şefa! De ce nu vrei să te-ajut să ajungi la Bourges? Că ştiu o mulţime de băieţi tineri şi descurcăreţi şi numa' buni de avansare! Dau un telefon, vine un băiat de-ăsta cu o maşină, te urci în spate cu copiii şi-o calcă pân' la conac!

- Nu.

- ... Atunci îţi dau maşina mea! Am un Fieţel de-ăla broscuţă, roşu şi mic şi frumos foc! Nici dracu nu te recunoaşte în buburuza mea plină de abţibilduri! Şi-ţi dau şi actele mele - că poţi să te vopseşti, să te fardezi şi să semănăm niţel! Şi poţi să ajungi până-n România, în Aurari, cu Fieţelul! Consumă puţin, e aproape nou...

- Nu.

- Atunci, dacă vrei, rămâneţi aici, la mine! Uite ce frumos e... Sunt şi eu, e şi pistolul...

Nega ferm cu capul... că fata asta trebuia să muncească iar orice întrerupere în activitate atrăgea atenţia asupra ei...

- Vorbesc serios, să ştii!

- Şi eu. Răspunsul meu este "Nu".

- Atunci îţi fac rost de alte acte! Vorbesc cu băieţii şi cumpărăm un paşaport italienesc sau spaniol!

- Şi cu copiii ce fac?

- Îi dai lu' Florin! El cântă prin toată Europa acum - şi nu le face "şnur", că n-are cum! Se duce, se-ntoarce; se duce, se-ntoarce!

- El nu călătoreşte cu avionul? Unde bagă copiii - la bagaje de mână? Îi ascunde-n toba mare?

- Uneori merge cu avionul; alteori merge cu băieţii, cu dubiţele cu instrumente...

- Nu, Iuliana.

- De ce, şefa? Că poate să ducă copiii în Aurari!

- Nu vreau să mă despart de copii.

Tresări şi scăpă ţigara din mână când auzi ţipătul Florentinei:

- Da' tu nimic nu vrei!

Cum-cum? Iuliana sărise şi ea în spate; şi acum vedea cadrul uşii. Vedea prinţesa oprită chiar pe mijloc, cu mâinile-n şolduri, cu atitudinea aia bătăioasă... O electrocută cu privirea:

- Fă, te pocnesc!

- Da' de ce să mă pocneşti?

- Nu mai ţipa!

- Pentru că vreau să merg la tati? De-aia mă pocneşti?

Sări în picioare şi se repezi spre ea:

- Fă!

Braţul Iulianei o prinse de mijloc - iar tânăra se strecură imediat între ele:

- Pocnitul chiar nu e o soluţie.

"Ia - că te pocnesc şi pe tine!" Că nu lua ea lecţii de educarea copilului de la Iuliana! Tânăra îi dădu imediat drumul şi se întoarse spre Florentina:

- Să ştii că nu e de joacă cu chinezii ăia! Şi să ştii că nu eşti chiar atât de mare ca să ştii ce e bine şi ce e rău! Numai mami e în măsură să calculeze ce puteţi să faceţi şi ce nu! Iar dacă mami zice că nu e bine aşa cum zic eu, ştie ea ce ştie!

Florentina nu mai apucă să răspundă, pentru că Léon o prinse de braţ şi-o trase pur şi simplu din uşă:

- Da' de ce ţipaţi aşa?

Îşi privi lung fetiţa:

- Uite, pentru că sor-ta zice că sunt proastă şi habar n-am pe ce lume trăiesc.

Iuliana îi arăta, din priviri, că tocmai exagerase - în opinia ei, desigur! Iar prinţul ei ciufulit, pe jumătate adormit şi cu ochişorii mici şi umflaţi de somn, intră în bucătărie şi o apucă de bluză:

- Haai, maami!

Se lăsă în jos... şi fu luată drăgăstos de gât:

- Ştii bine că nu-i aşa! Tu eşti cea mai deşteaptă şi cea mai frumoasă mămică din lume!

Iuliana bufni în râs; ea încă se abţinea... Prinţul o pupă sonor pe obraz:

- Stai liniştită, mami! Ştii bine că noi o să facem întotdeauna cum spui tu! Ştii că suntem cuminţi...

- Ştiu, puiule...

Şi-l şi pupa, pentru că făcuse el cum făcuse şi-şi ferise sora de corecţia părintească... Florentina suspină, din uşă:

- Tu nu vrei să te întorci la tati! Tu nu accepţi nici o idee, nici un sfat care ne poate ajuta să ajungem iar lângă tati!

- Iar tu ştii bine ce-am vorbit noi două în ultimele două luni. Ştii cum a murit Gilles; da? Ştii cum a fost în Orléans! Ştii cum ne-am trântit pe jos în Lyon când am auzit împuşcăturile! Ştii ce săbii mânuieşte Isamu şi ce mitraliere au oamenii lui Jun! Le ştii - că le-ai văzut de multe ori!

Florentina tăcea... Iuliana oftă greu:

- Să ştii, prinţeso, că tăticul tău le-a spus tuturor că voi sunteţi ascunşi la un bun prieten de-al lui. Şi acolo a pus pază serioasă, ca să creadă chinezii că voi chiar sunteţi acolo. E foarte important să rămâneţi ascunşi...

Florentina nu mai spunea nimic... Iuliana se întoarse spre ea:

- Auzi? Da' de ce nu te duci tu în apropierea unei tabere de ţigani? Că să ştii că ţiganii sunt uniţi! Şi toţi ştiu de întoarcerea lui Ştefan! Or să aibă mare grijă de tine! Taberele de ţigani sunt chiar ultimul loc unde v-ar căuta chinezii!

- Nu ţine. Ştefan m-a repatriat o dată aşa, din taberele de ţigani.

- Şi crezi că nu te poate repatria de-adevăratelea?

- Nu e chiar aşa de simplu...

Iuliana oftă greu, Léon oftă greu... Florentina suspina, în cadrul uşii... Oftă şi ea şi le dădu şi explicaţia acelei decizii:

- Nu ne putem întoarce acum la el. Are multe pe cap - şi afacerile, şi războiul, şi avansarea... Noi l-am încetini - pentru că ar sta clipă de clipă alături de noi, la conac sau în Aurari. Iar dacă ar trebui să călătorească, nu ne-ar lăsa acasă - ne-ar lua cu el. Şi l-am încetini. Jun n-ar mai trimite comando-uri - ar trimite batalioane întregi după noi! L-am pune pe el în pericol... legându-l de mine şi de copii...

- Gândindu-mă mai bine la şefu' şi la ultimele veşti, să ştii că tind să-ţi dau dreptate.

Oftă greu şi se ridică:

- Haideţi să mergem.

- Păi plecaţi acum, în toiul nopţii?

- Da - luăm un taxi.

Florentina îi întoarse spatele şi porni spre sufragerie. Léon îi zâmbi:

- Şi mergem acasă?

- Mergem înapoi, în mansarda noastră.

- Şi facem nani?

- Da; facem nani.

- Şi faci şi tu nani?

Se ridică, zâmbind acum:

- Da.

- Şi mă ţii în braţe când facem nani?

- Da, prinţule...

Iuliana şopti:

- E un scump! Şi te iubeşte mult...

Aproba... că pe ea Florentina o îngrijora, dar nu putea spune asta...

- Vă fac comandă la taxi?

- Nu; te schimbi şi mergi cu noi. Te lăsăm la treabă, după care ne ducem acasă.

Iuliana nu comenta; se grăbea spre cealaltă cameră, să se schimbe...

Prinţesa era supărată. Foarte supărată! Oftă greu şi se aşeză lângă ea:

- Nu face aşa! Crezi că eu nu vreau să mă întorc la tati?

- Da; exact asta cred! Cred că nu vrei să te întorci la el!

- Iubita mea...

Prinţesa n-o mai asculta - se întorsese cu spatele. Ştia că n-avea ce să-i facă...

Îl ţinea pe Léon în braţe şi se gândea la ultimele veşti. Se întreba dacă luase decizia corectă. Din punct de vedere "militar", da - luase decizia corectă. Numai ei mai lipseau din taifunul în care era acum Ştefan! Soţul ei trebuia să avanseze - şi-avea nevoie de bani ca de aer! Locul lui Leonard era scump... Bănuia că urma să cumpere multe afaceri - adică multe reţele, cu tot ceea ce cuprindeau ele: aprovizionare, oameni, clienţi, distribuţie, protecţie... Bănuia că Leonard o să-i vâre pe gât recuperările - din care ieşeau bani frumoşi, dar care erau şi foarte periculoase... Bănuia că Ştefan va trebui să vândă unele afaceri, ca să-şi poată permite să le cumpere pe cele noi... Şi trebuia să se descurce fără Isamu. Trebuia s-o şcolească pe Rebeca aşa, din mers; şi cum fata aia i se păruse extrem de tânără, iar Grasu era în spital, se întreba...

Iuliana intră şi se grăbi să-i întindă un plic:

- Uite - ăştia sunt toţi banii cash pe care-i am acum.

- Te rog să fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă. Ia banii - or să-ţi prindă bine. Mi-i dai înapoi când se termină războiul şi reintri în posesia contului. Te rog din suflet!

Oof! Prea bine! Luă plicul... iar Iuliana adăugă:

- Acum ai numărul meu de mobil. Dacă ai nevoie de ceva, mă suni - şi se rezolvă.

- Bine.

- Mergem?

- ... Păi nu te aranjezi?

- Nu - că nu mă duc în club.

... OK! Ea ştia! Probabil că se ducea la un client vechi, căruia o să-i spună o gogoşică despre cum se speriase ea rău azi-noapte, când visase urât, şi venise repede la el ca să nu se mai simtă singură... Gata - porneau spre mansardă. Coborau scările...

Florentina era tăcută; Léon fredona un cântecel. Ea era prea obosită ca să se mai poată gândi la toate astea. În plus, veştile o bulversaseră rău... Soacra ei murise; Grasu era în spital. Rebeca era un geniu. Ştefan acceptase ca SIE să-i vâre pe gât un spion...

Într-o zi, ea o să se revadă cu Isamu. În ziua aia, în clipa aia, o să-i tragă două palme peste ochi! Că marşase la planul lui Jun şi alimentase războiul ăla cu comportarea lui duplicitară! Şi-l omorâse şi pe Gilles! De ce nu-l concediase pe Gilles? De ce îl lăsase să se implice în căutarea ei? Chiar nu bănuise că Jun o să-l omoare?

Ieşiră din clădire iar Iuliana se grăbi spre stradă. Ea puse palmele pe umerii copiilor... şi-i opri chiar lângă uşă. Nu era bine să fie văzuţi împreună. N-ar fi putut suporta ideea că ea era principala vinovată morală pentru moartea Iulianei...

Ştefan

Privi lung lista... şi concluzionă:

- Deci, ajungem la Paris în jur de ora zece. Ne cazăm şi-l contactăm pe băiatul lui Leonard. La unşpe fix, îl avem în faţa noastră. Discutăm despre cazino, îi dau ultimele indicaţii şi-mi dă lista. Şi apoi pornim după datornici. Asta înseamnă ora doişpe. Să ne începem "raidul" cu prânzul?

Rebeca zâmbea:

- Cum vrei tu, şefule! Să ştii că mie nu mi se-apleacă dacă fug cu stomacul plin...

Râdea şi completa "to do list" cu prânzul... Aleodor se apropie şi se aplecă un pic spre el:

- Am o informaţie ultra-confidenţială care "frige". Isamu a contactat China.

Cee? Mâna îi ţâşni automat şi prinse braţul spionului. Îl electrocuta chiar acum, pentru că trebuia să ştie totul... Hm; spionul era îngrijorat! Ciudat...

- Nu ştiu conţinutul mail-ului; dar, după dimensiunea fişierului ataşat, să ştii că sunt vreo patru pagini de text...

- Când poţi afla conţinutul?

- Atunci când o să-mi dea şi mie *carbon copy*.

Adică... Aleodor se ridică:

- Unele canale de comunicaţie sunt prea "sus" chiar şi pentru noi.

Iar el ar fi trebuit să ştie asta, de vreme ce beneficiase atâţia ani de "linia sigură" pusă la dispoziţie tocmai de China aia...

Păi, socoteala era simplă. Isamu putea transmite şefilor din China două variante de scrisoare. Una în care îşi exprima totala distanţare şi dezacordul faţă de planul lui Jun... Şi una în care îşi exprima dorinţa fierbinte de-a ajuta "partidul şi poporul" slujindu-l cu dăruire şi abnegaţie din postul de şef peste Est. Ambele variante se încheiau cu formula "voi urma cu sfinţenie liniile directoare trasate de superiori"...

Se sprijini de spătarul scaunului şi-i privi lung pe amândoi:

- Conţinutul scrisorii, sau cel al fişierului ataşat, nu mă interesează. I-am lăsat lui Isamu SAF Consulting, biroul, casa... La orice oră, îşi poate face acte pe ele - că e maestru în documente. N-are decât să facă ce vrea el cu ele.

Aleodor se grăbi să-l contrazică:

- Şi totuşi, el virează în continuare bani în conturile vechi.

- Cu care poate să se spele liniştit pe cap.

- Îţi calculează şi-ţi virează prompt comisionul.

- E treaba lui; îl priveşte. Aia nu mai sunt banii mei.

- Este, totuşi, contul tău...

- La care el are acces total, din clipa în care îşi face acte pe el. Tot ceea ce a însemnat "Cannes", nu mă mai interesează. Acum am umbrela SIE - şi pe cea a Ochiului. Nu mai am nevoie de umbrela chineză. Şi chiar mă bucur că am ieşit de sub umbrela aia...

- S-ar putea să constaţi, la un moment dat, că drumurile vi se vor intersecta.

- Voi avea grijă ca unul s-o ia pe sus şi celălalt pe jos. Astfel încât traficul meu să nu deranjeze traficul lui şi viceversa.

- Doar că noua ta firmă este în buricul Vestului. Şi e "fruntaşă". După schimbarea lui Jun, noul şef o să te contacteze prompt...

Începu să râdă, privindu-l amuzat:

- Zic şi eu ca lordul John: "La asta mă voi gândi mâine"...

Acum "se prinsese"? Rebeca lui se prinsese de şmecheria verbală încă de la partea cu conturile; Aleodor abia acum se dezmeticise! Spionul roşi violent obrajii şi-şi trecu scurt degetele prin păr... Clătină încet capul:

- Las-o uşurel, Părinte, că dai în comoţie cerebrală - iar asigurarea ta medicală te-nfundă într-un spital românesc, nu într-unul franţuzesc!

Tânăra mai avea puţin şi pica pe jos de-atâta râs; Adina hohotea, ascunsă după monitor, Aleodor voia să-i răspundă pe măsură dar nu-şi găsea cuvintele... Păi nici n-o să le găsească prea uşor! Aşa că reveni la lista aia... şi auzi vocea Rebecăi rostind, serioasă:

- Şefu', au intrat banii de la Ştoacă.

- Dă-i un print.

Deci Ion făcuse rost de bani, până la urmă...

Ion îi transmisese la sfârşitul lui mai, prin Carlita cea focoasă, că şi-a făcut paşaport nou. Imediat, procurase acte pentru bunul lui amic "cu probleme" şi-l trimisese în Peru. De-acolo, omul se descurcase... şi "antamase" 100 de kile de făină 90%, cu care zburase în Haiti. Acolo îşi făcuse omul lui Ştoacă o vacanţă superbă - cinci zile *all inclusive*. Omul fusese în extaz şi transmisese OK-ul. Ştoacă intrase în fibrilaţii, cu ochii la poze cu omul lui care "degustase" bunătăţuri în mijlocul raiului... şi uite că strânsese cumva şi-i virase 5 milioane de dolari! Omul lui Ştoacă "cărase" bunătăţurile pe numele lui, în cala avionului. Şi se despărţise de ele pe aeroportul din Liège, unde el avea un băiat descurcăreţ şi foarte sărac care lucra la încărcare-descărcare. De acolo, Mihaela "Bici" le însoţise-n zbor, într-un avion privat, până la Clinceni - unde-o preluase Dorin Ţăranu' şi-o adusese-n Bucureşti. Marfa era păzită "dumnezeieşte" la Cernica mică. Acum, trebuia să facă livrările. Îi trimisese deja lui Diamant lista cu instrucţiuni... pe care o deschidea chiar acum...

Special pentru afacerea asta, îşi storsese mintea şi "compusese" 100 de locuri de predare-primire a mărfii - cu tot cu "proceduri". Azi o s-o testeze pe... 42. Figura cu Mega Image-ul. Stupid de simplă, stupid de uşor de executat...

- Scrie-i lui Diamant un 42.

Rebeca se conforma... Oare-o să le reuşească? Asta depindea mult de Interne...

Diamant

Aştepta; era răbdător. Mirel, omul lui Ştoacă, era prins în trafic la vreo două staţii de Mega Image-ul cu pricina. Într-un fel, era bine că întârzia; dacă Internele aveau oameni prin zonă, băieţii lui or să-i observe mai uşor când or să înceapă să se foiască...

Staţia de emisie-recepţie piui:

- A venit.

El nu emitea; el aştepta...

- E în magazin...

Şi-o să se ducă să cumpere cinci pungi de pufuleţi. El stabilise să fie pufuleţi, tocmai pentru că pachetele alea erau grele şi bătucite bine...

- Fata l-a servit...

Adică tânăra trimisă să-i pună cheia de la dulăpior în coş se descurcase admirabil. Acum avea emoţii - că Mirel nu ştiuse decât locul, nu şi modalitatea în care va intra în posesia mărfii...

- Plăteşte... Ia cheiţa...

Emoţiile creşteau în intensitate...

- Ia ecologica...

Sacoşa mare de pânză de Carrefour...

- O umple...

Punea pufuleţii "capac"...

- A plecat.

Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară - că nu se terminase. Mirel intrase în posesia pachetelor. Numai că acum băieţii îl escortau discret până acasă, pentru că avea în punga aia de pânză juma de milion de dolari...

Ana-Maria

Azi era frumos afară. Erau ceva nori - dar erau răzleţi...

Pe Léon îl dusese azi la locul de joacă din parc. Şi imediat cum se convinsese că micul tanc dormea, ieşiseră amândouă la plimbare...

O dusese pe prinţesă tot la locul de joacă. Dar ceva fusese în neregulă cu ea. Florentina nu profitase de faptul că era în pantaloni; nu se dăduse pe tobogan, nu alergase pe-acolo, nu o pusese s-o învârtă în mini-căluşei... Florentina se urcase în primul leagăn pe care-l văzuse. Şi nu mai coborâse de-acolo. Nu i se făcuse sete, nu i se făcuse foame,

nu ceruse o bomboană sau un milion de euro... Nu comentase atunci când decisese să se-ntoarcă acasă...

Ştia că era supărată. Ştia că mintea micuţei "procesa" de zor cuvintele rostite de Iuliana. Şi varianta cu băiatul iute cu maşină care-i putea duce la conac... şi pe cea cu maşina Iulianei, cu care puteau ajunge până-n Aurari, lângă brad... Şi pe-aia cu mutatul la Iuliana - şi probabil că o "cupla" cu imaginea lui tati venit în goana mare să-i salveze de-acolo... Şi probabil că se gândea şi că putea sta cuminte într-un geamantan trei zile şi trei nopţi, ştiind că tati va fi cel care o va ajuta să iasă de-acolo...

Gata - aici "li se-nfundase" În faţa lor mergea un tânc de vreo patru anişori, cu mămica lui de mână. Bună mămică - foarte "eficientă"! Ţâncul era extaziat de vizita la Disneyland... Femeia păşea îndeajuns de repede ca să n-o poată depăşi, dar îndeajuns de încet ca să n-o lase nici să se îndepărteze... Florentina nu spunea nimic... O bătu uşor pe umăr:

- Stai liniştită - toate lucrurile or să se rezolve.

Primi un oftat scurt şi-un "Ştiu." neconvingător... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Şi-ţi promit că la anul, pe vremea asta, o să fim toţi patru în Disneylend. O să-l rog pe tati să ia din nou apartamentul Sleeping Beauty...

Un nou oftat şi-un "Bine"... Ia s-o binedispună!

- Hai să luăm nişte hăinuţe!

- Nu, lasă; nu mai cheltui banii...

- Haai, că avem destui bani! Ne-a mai dat fata aia, azi-noapte - ai uitat?

- Nu; dar cine ştie când o să reuşim...

- Stai liniştită. Am aflat, azi-noapte, că tati o să-şi rezolve toate problemele până la Crăciun. Aşa că hai să luăm hăinuţe!

Şi-o trăgea spre magazinul cu haine de copii, hotărâtă să-i cumpere orice rochiţă voia ea...

- Lasă. Mai bine, hai la Carrefour! Luăm de-acolo; că sunt mai ieftine.

Păi tot haine de la Carrefour voia ea? În fine...

Se întâmpla ceva cu prinţesa. Era tristă şi îngândurată. Şi, din nefericire, ea nu avea cuptor în mansardă, ca să-i pregătească ceva dulce şi gustos. Din nefericire, n-avea nici certitudinea că diseară va găsi pe youtube o filmare nouă cu tati...

- Mami, în Carrefour au medicamente?

- Medicamente? Da. De ce?

- Păi mă gândeam să luăm nişte vitamine...

- Luăm! Da' de ce? Nu vrei mai bine nişte fructe?

- Nu. Hai să luăm multivitamine efervescente. În loc de suc.

- Bine; de-alea luăm.

Prinţesa era serioasă; colţurile gurii erau lăsate... O pupă pe frunte şi intrară în Carrefour.

Diamant

Mm, ce plictiseală...

Mirel ajunsese cu bine acasă. Ştoacă îl sunase să-l invite "la o halcă de batal la proţap" - care era semnalul că intrase în posesia mărfii şi era mulţumit de ea. Din fericire, marfa fusese "a-ntâia"; dacă ar fi auzit "miel", ar fi fost nasol - că ar fi trebuit să accepte invitaţia şi să-l viziteze cu un kit de-ăla de la Antidrog...

În orăşel era linişte. Şi tristeţe. Toţi erau în doliu - inclusiv el, care avea până şi ciorapii negri. Toţi ţinuseră musai să treacă prin biroul lui azi - amintindu-i mereu că tanti Stela murise...

Telefonul de pe birou piui scurt.

- Da.

- Dl Dobre Titel e în anticameră.

Ia uite ce şmecher se făcuse Titel ăsta! Picase aşa, pe nepusă masă, ca să nu poată să spună că are alte treburi! Hm - Titel devenise cam... băgăcios, aşa...

- Să intre.

Se ridică... şi strânse mâna întinsă spre el...

- Salut, bulibaşă!

- Salut, consilierule.

Râdeau amândoi... Îi arătă scaunul din faţa biroului şi se aşeză. Şi primi un CD!

- Azi nu sunt consilier, ci poştaş.

I-auzi! Da' ce era acolo?... Era un CD *noname*, pe care o mână grăbită zmângălise ***"Salam - pune-ţi căştile!"*** OK!

- Nu acum; că nu "frige". Eu l-am ascultat şi pot să-ţi spun că e bestial. Şi-o să-i crească instantaneu tensiunea lui Ştefan, dacă decizi să i-l dai! Deşi eu te-aş sfătui să nu faci asta...

- De ce, mă?

- Uite-aşa. O să-l asculţi şi-o să afli. Tu chiar trebuie să-l asculţi; dar lui nu ştiu dacă e foarte bine să i-l dai...

Aprobă şi puse CD-ul în primul sertar, pe care-l încuie...

- În rest, toate-s bune. Leo al meu e în extaz de când a semnat contractul de consiliere cu Ştefan. Chiar se gândeşte să-l roage să-i dea şi doi-trei băieţi specialişti în relaţii cu publicul, care să stea pe lângă oamenii lui şi să spună de la-nceput "ăsta da", "ăsta nu", "ăsta luna viitoare"... "ăsta să se ducă la bancă, dacă are nevoie de bani"...

- Nu cred că şefu' o să fie de acord cu asta.

- Nici eu. Şi nici el. Da' e aşa de fericit, de când a început să încaseze-n draci, că a început să spună prostii...

Serios?! Iar pe-asta i-o spunea Titel tocmai lui? Hm! Oare de ce se apucase Titel să-l bârfească pe Leo Mondialu' la el?

- Văr-tu ăsta e teribil. E ca un extraterestru - tot ce-atinge, dă cu plus!

Zâmbi slab:

- E bun. E dat dracului. D-aia nu se lipeşte moartea de el - şi lu' Dracu' îi e frică de el!

Titel râdea şi aproba... şi scotea ţigările din buzunar:

- Şi de Roşcată mai ştii ceva?

"Deci de-asta te-ai grăbit să faci pe poştaşul!"

Zâmbi şi se concentră asupra propriilor cuvinte - care trebuiau să-l facă pe Titel să se zgârie pe ochi, dar să nu divulge vreun secret!

- Rebeca e mai tare decât chinezul; că are sânge iute şi minte ageră. Văr-miu n-a ridicat vocea la ea nici măcar o dată - şi crede-mă că asta se întâmplă extrem de rar!

Titel zâmbea şi cam atât; şi cum în zâmbetul ăla era şi bucurie sinceră, dar şi regret, se grăbi să continue:

- E mâna lui dreaptă.

- Ştiu. Ştiam că o duce mintea... Şi Alin e isteţ foc. I-am dus o fată tânără, să se ocupe de el; şi mi-a spus că puştiul e iute, e descurcăreţ şi pare să aibă un IQ peste medie. Te rog să nu-i spui...

Se grăbi să nege... iar mobilul "oficial" începu să piuie! Ia - cine era?... Ciudat - un număr necunoscut. Dar se obişnuise cu numerele astea, de când schimbaseră umbrela; aşa că răspunse:

- Da.

- Ce dracu faci, mă?

Se încruntă scurt - auzise o voce groasă, răguşită rău, de bărbat de-ăla "şmecher"... Ştoacă nu era - că-l sunase deja, şi-n plus îl avea salvat în mobil! Dintre spioni nu era, că avea "accent specific"! Mai privi o dată telefonul - şi cum numărul nu-i era cunoscut, decise să mârâie la isteţul care-şi închipuia că aşa se făcea "introducerea" la interviul pentru angajare:

- Care dracu eşti?

- Bă, cască urechea la mine! O să mă scol de-aici, într-o zi; şi-atunci o să te ia mama dracului! Unde-i şefa, mă?

I-auzi! I-auzi-l! Sări în picioare, râzând, şi răcni:

- Grasu? Grasule, tu eşti?

- Da cine dracu credeai că e, mă - vocea conştiinţei tale?

Ia uite la el! Se reaşeză, râzând:

- Hai, bă! Ce dracu mă iei aşa! Că m-ai şi speriat...

Acum, Grasu râdea şi el - şi-i recunoştea bine vocea!

- Da' cum să te iau, bă? Când am auzit ce-am auzit, cum să te

iau?! Păi tu ce faci acolo, mă? Treabă sau nani?

- Auzi, bă? Da' tu mai stai mult p-acolo?

- Ehei, Diamante, stai tu liniştit! Că mai am de zăcut prin spitale cică până prin august!

- De ce, mă?

- Băi, e groasă. Zic doctorii p-aici că trebuia să mor de şapte ori până acu', la cât de bine m-au tamponat băieţii. Tre' să fac recuperare, poate-or să mă opereze şi pentru al treilea glonte... Cică să vadă cum îmi revin, şi stabilesc ei după aia ce teste mai fac pe mine.

- Aha! Bă, ţin-te bine - că vin la tine! Tre' să vorbim! S-au întâmplat lucruri mari, cât te-ai odihnit tu!

- Ştiu şi te-aştept. Băi, Ştefan ce mai face? Că, uite, e doi băieţi la uşa mea care zic că face bine; iar fata asta de lângă mine rânjeşte şi zice că şefu' e pe val. Da' eu l-am sunat şi nu răspunde. Aşa că, dacă nu-mi zici tu ce mai face, parcă nu i-aş crede...

- Şefu' face bine şi nu prea.

O secundă de tăcere... şi-o întrebare, pe un ton mult mai serios:

- Ce-ai zis?

- Că toate în viaţă sunt jumi-juma: şi bune, şi rele. Trec pe la tine. În juma de oră să fii halit şi hidratat şi cu pilulele înghiţite - că vin să te dau cu roatele-n sus.

- Te aştept.

Apăsă butonul roşu iar Titel se ridică:

- Deci zici că Roşcata mea se descurcă...

"Aa, deci tot de Raina mea te mănâncă pe tine!"

Ia să-l plesnească rău de tot - şi să-i taie macaroana!

- Rebeca se descurcă de minune; şi cum n-am văzut-o "avertizată" nici măcar verbal, tind să cred că a priceput ce se cere de la ea şi se conformează impecabil. Oricum, eu am văzut-o de câteva ori în Franţa. Ştii, când cu chinezoii. S-a făcut aşa o femeie "dă belea", că parcă nu te-aş sfătui să dai ochii cu ea înainte să înghiţi calmante.

Titel râdea; dar "nu era râsul lui". Cuvintele lui îl loviseră serios! Titel venise să se intereseze "Ce mai face Roşcata" cu gândul că găsea el "o fereastră" de două-trei zile, să se ducă-n Franţa, să dea de Ştefan şi să-l roage să nu-i ia gâtul consilierei incapabile - să i-o dea înapoi, de dragul lui Alin... Parcă ghicindu-i gândurile şi sesizând tăcerea aia nepotrivită, consilierul lui Leonard porni spre uşă:

- Aha... Păi, dacă zici că e cuminte şi ascultătoare, s-ar putea să n-o revăd prea curând.

Ridică scurt umerii şi încuie uşa după el:

- S-ar putea!

- Vrei să mai trimit doi băieţi la uşă la Grasu?

Gata - Titel "îşi revenise". Bun băiat! Bun consilier! Sesizase tonul lui şi faptul că insistase cam mult cu "ce mai face Roşcata mea", aşa că trecuse repede la teme de afaceri! Se grăbi să-l refuze:

- Nu; o să trimit eu patru. Că dacă e aşa de întremat ca să-mi frece mie ridichea, o să înceapă să iasă la plimbare prin zona aia. Şi e IGPR-ul aproape...

Titel aproba... Se întoarse spre Mica:

- La mine în birou nu intră nimeni.

- Da, şefu'.

- Aşa; şi spune-i lu' Cornel să trimită încă patru oameni la uşă la Grasu.

- Da, şefu'; imediat.

Bun; şi-acum, să se urce în Mercedes şi să pornească spre Spitalul de Urgenţă! Avea atât de multe de povestit... şi atât de multe sfaturi bune de primit... Titel arătă spre maşină:

- Frumoasă limuzină! Frumoasă şi unicat prin România!

Puse mâna pe capotă şi zâmbi, mângâind-o uşor:

- E a lui Ştefan. Blindată. Şi, dacă vrei să ştii, o cheamă Claire.

Consilierul lui Leonard bufni într-un hohot sănătos... care nu-l afectă nicicum, aşa că continuă:

- E o doamnă stilată şi elegantă. Dacă nu ştiai, perechea ei e în Franţa; îl cheamă Philippe, e albastru şi adoră Fly Project.

Titel îşi trase scurt sufletul, îşi şterse lacrimile şi reuşi să îngaime:

- Şi Claire ce adoră?

- Muzică clasică.

Un nou hohot de râs... Continuă:

- Mozart ascultă la drum lung; prin oraş îi place Bach noaptea şi Vivaldi ziua. Iar în anumite momente acceptă şi Grieg - dar o singură melodie.

- Ce melodie, mă?

- "*I love you*". Sst, să nu audă Safira...

Şi-acum Titel redevenise foarte-foarte atent - realizase că nu glumea, că în maşina aia chiar se asculta muzică clasică... Zâmbi slab:

- Te-aş lua să-ţi demonstrez; da' văd că eşti cu ursuzu' ăla...

- Aa, da! Ursuzu' meu "serveşte" orice - de la Florin Salam la Lady Gaga. Nu face nazuri...

Aprobă cu capul... şi-l salută scurt:

- Vorbim.

Urcă la volan, trase portiera... şi mângâie uşor emblema de pe volan:

- Ce ştie el...

Cheie...

- Diamant.

Maşinuţa îi regla toate cele cum îi plăcea lui... Că aşa-i plăcea lui! Îi dădea "reset" de fiecare dată când o lăsa în parcare, sperând că într-o zi o să găsească în ea un hoţ disperat, cu lacrimile pe obraji şi nervii la pământ...

Ana-Maria

Nu ştia ce să facă. Nu ştia ce să mai spună. Avea o problemă mare cu prinţesa - iar Léon o complica mult...

De când ajunseseră înapoi acasă, Florentina era morocănoasă. O convinsese cu greu să probeze totuşi rochiţa. Da, era frumoasă. Da, îi venea bine. Nu, n-o strângea. Şi se schimbase repede în trening... Degeaba probase şi ea fusta aia lungă, verde, şi încercase să o antreneze într-o paradă a modei cu cele câteva hăinuţe pe care le avea; Florentina ei fusese imposibil de scos din starea aia tristă, preocupată...

Şi-apoi se trezise Léon. Prinţul o văzuse în fusta verde şi se repezise cu complimentele şi cu îmbrăţişările şi pupăturile... Florentina se retrăsese imediat la televizor. Iar ea nu putuse să discute serios cu prinţesa, pentru că prinţul îi solicitase practic toată atenţia! Şi toată dragostea! Şi aproape toate cuvintele...

Îi oferise ciocolată; o refuzase. Îi oferise cartofi prăjiţi; o refuzase. Îi oferise Coca-Cola - Florentina o refuzase imediat, aşa că Léon "se înscrisese" şi la porţia prinţesei... Avea sentimentul că prinţesa îi pregătea ceva; şi tare se temea ea că o să se confrunte cu o evadare la noapte...

Se aşeză lângă ea, pe pat:

- Prinţeso, ce-i cu tine?

- Nimic; ce să fie?!

- Eşti tristă şi supărată.

- Ei, o să-mi treacă!

- Ia uită-te la mine...

Florentina se uita la ea. Avea o privire atât de goală, atât de ascunsă... "Dumnezeule, cât semeni cu taică-tu! La fel de căpos şi obtuz era şi el!" Hm...

- Picea lui mami, te rog frumos să zâmbeşti.

- Mă doare un pic burta; da' e pe trecute, aşa că...

- Vrei nişte lapte cald, cu miere?

Primi o negare scurtă... iar Léon atacă în forţă:

- Mami, da' mie îmi faci lapte cald cu miere?

- Da, prinţule.

Îşi sărută prinţesa şi se ridică. Iar atacul continuă:

- Mami, şi pui şi puţină ciocolată?

- Da, dar numai puţină - că se apropie ora de culcare.

- Şi îmi faci şi cornuri bune şi dulci şi moi?

- Prinţule, n-avem cuptor! Unde să le coc?

O secundă de descumpănire... şi-o replică "dulce", special pentru mămica lui:

- Aa, nu-i nimic! Stai liniştită, mami, că mănânc cu pâine! Nu te îngrijora! Las' că ne mutăm noi de-aici, şi-o să avem din nou cuptor!

Daa... Aprobă, în virtutea inerţiei, şi porni laptopul. Şi-acum pregătea laptele... Şi căuta pe youtube... Şi căuta şi pe Google... Nimic! Da' chiar nimic-nimic despre Ştefan! Aah! Cum să facă s-o împace pe prinţesă?

Prinţul o cuprinse cu braţele şi puse capul pe burta ei... Oof, Doamne! Léon era fericit, că o avea pe ea! Florentina însă suferea mult, departe de tati! Iar pe-asta nu ştia cum s-o rezolve...

Diamant

Se lăsase seara - dar adevărul era că "se lăsase cu folos". Îl găsise pe Grasu treaz, vitaminizat şi pregătit să-l asculte. Aşa că o trimisese iar pe Roxana acasă şi vorbise... Măiculiţă, ce mai vorbise! Îi povestise totul, repede-repede şi în şoaptă, iar Grasu tăcuse mâlc şi-l ascultase cu ochii măriţi de uimire...

Şi-acum, că terminase informarea aia "urgentă", îl privea lung...

- Diamante, opreşte-te. Adică opriţi-vă cu toţii.

Era rândul lui să-l privească uimit...

- Războiul ăsta o să fie greu! Mult mai greu decât toate celelalte războaie prin care-a trecut şefu'! Chinezul ăla e periculos; pentru că e influent. Tu poate nu ştii; dar eu am auzit multe despre el. Şi legende, şi adevăruri. Am rostit şi eu de câteva ori numele lui, când m-am ciocnit de probleme prin vămi. Şi să ştii că eu ziceam "Jun Chèn" iar uşile se izbeau instantaneu de perete! Fără telefoane, fără secunde de gândire - pur şi simplu instantaneu!

Aprobă încet cu capul:

- Da; da' acum chinezul are probleme!

- Nu! Acum chinezul trebuie să răspundă la câteva întrebări. Abia după ce şefii lui se vor gândi la răspunsurile alea, chinezul s-ar putea să aibă unele probleme! Diamante, să-i spui lu' şefu' să n-o mai caute pe şefa.

- Asta să-i spui tu, bă! Că mie mi-e dragă viaţa - şi-am copii de crescut! Şi cum "oficial" Ana e la Gojdu-n vilă, n-aş putea să-i spun asta decât între patru ochi! Şi nu ştiu dacă ţi-am zis; şefu' are un cuţit nou-nouţ! Aşa că...

- Bă, nu face pe prostu'!

- Atunci nu face nici tu pe prostu'! Că tu ai fost lângă el atunci şi tu i-ai lipit-o cu scoci! Ştii cum face când vine vorba de ea! Şi de copii!

- Diamante... Trebuie s-o lăsăm să pună copiii la adăpost - şi să se adăpostească şi ea. Momentan, n-a găsit un adăpost bun. A găsit numai soluţii de moment, de câteva zile. Şi ceva îmi zice că a aflat multe veşti despre război; aşa că o să caute un adăpost de-ăla antiatomic...

- Grasule, tu nu ştii cum face Ştefan prin conacul ăla! Iar eu îi cam dau dreptate!

- Nu, Diamante. Tu nu ştii cum şi ce poate face Ana atunci când simte că copiii ei sunt în pericol.

- Ba ştiu - că am auzit ce-a avut de povestit franţuzul care-a păzit-o în Orléans!

- Eu am încredere în şefa. Ştie multe chestii, ştie multe şmecherii... Şi are chestia aia pe care numai femeile o au. Şefa o să fie bine. Atâta timp cât nu agităm noi apele din jurul ei, eu îţi garantez că familia lu' şefu' e în perfectă siguranţă.

- Da' de ce nu vine, mă, la conac? Tu ştii ce conac şi-a luat Ştefan în Bourges?

- Îmi imaginez. Tu ai fost acolo?

- Da.

- Şi nu ţi-ai dat seama că primul loc filat de chinezi este bârlogul lui Ştefan? Şi de-aproape, şi de departe, şi din satelit, şi din tuneluri subterane...

Ce putea să mai zică...

- Ana ştie că nu se poate apropia nici de conac, nici de graniţele Franţei. Pun gâtu' jos că e în Paris. Şi pun gâtu' jos că şi-a schimbat deja înfăţişarea - şi ea, şi copiii. Sunt sigur că ies la plimbare, la cumpărături, la joacă... Râd, glumesc, vorbesc pe stradă, ca nişte oameni normali care habar n-au cine e Jun Chèn ăla...

Tot ce se poate! La urma urmei, oraşul ăla era aşa de mare... Iar în Paris era cam aceeaşi climă ca în Bucureşti. Ochelari de soare, un ruj vineţiu şi gata - era deghizată perfect...

- Eu o să-i zic lu' Ştefan, când l-oi vedea. Că la telefon nu pot să-i zic nimic...

- Păi să nici nu-i zici la telefon! Nici cu mine nu vorbeşte la telefon! Stăm pe mess...

Grasu aproba...

Îu! Sări cât colo şi apucă pistolul! Iar asistenta medicală înfipse mâna-n buzunarul voluminos, plin-ochi... şi oftă greu:

- Vine vizita de seară.

Aprobă şi se grăbi să-i strângă mâna amicului lui:

- Grasule, nu ştiu dacă mai vin şi mâine - depinde de şefu' şi de umbrela lu' şefu'. Da' îţi zic o chestie... Mă duc chiar acum în Aurari şi-ţi pregătesc o viluţă cochetă. Tu bagă vitamine intensiv, ca să te externezi cât mai repede!

- Şi să n-o mai ciup pe domnişoara? Nici o şansă!

Porni spre uşă:

- Ai grijă să n-o ciupi de legitimaţie!

- Aoleu! Păi eu credeam că domnişoara are numai ecuson!

- Ehei, Grasule - câte legitimaţii ţi-au făcut ţie injecţii în ultimul timp...

Dădu să iasă, dar asistenta exclamă:

- De ce i-ai spus? Uite - acu' s-a ruşinat!

Bufni în râs... şi decise să plece totuşi la treabă. Nu de alta, dar se ciocnea de vizita medicală. În plus, avea de vizitat nişte cazinouri. De-alea de-ale concurenţei falimentare. Ştefan îi spusese să "dospească" la afacerea aia. Intenţiona să ia opt-nouă cazinouri falimentare... şi să le închidă. Ca să facă vadul pentru cele patru cazinouri mari care se amenajau chiar acum în mare secret, sub zvonul de "unităţi bancare mari"...

Roşcata

Tabelul cu încasări era interesant azi. Fetele avuseseră un "zvâc" mare; încasaseră, per total, cu 20% mai mult decât de obicei. Iar până acum "zvâcul" se rezumase la 5-6%. Nu-l putea întreba pe Ştefan care era explicaţia, pentru că erau băieţii lui Leonard la masă. Cinau "în oraş"; adică Ştefan se lăsa văzut la masă cu recuperatorii. Aşa, ca să-i pună pe gânduri pe unii datornici - spusese el atunci când o trimisese să se îmbrace franţuzeşte. Aşa că ea tăcea, mânca şi tasta cifre. Introducea celelalte rapoarte. O să-l întrebe ea ce se întâmplase cu fetele, când ajungeau la conac...

Îu! Aproape c-o speriase! Fereastra de messenger sărise în faţa Excel-ului!

"Să trăiască şefu' şi toţi consilierii lui!"

Ea stătea pe mail-ul special al lui Ştefan, iar Diamant era vesel - semn că avea veşti bune pentru Ştefan. Se grăbi să tasteze, zâmbind slab şi "prezentându-se"...

"Să trăiască şi colegu' lu' a mai roşie consilieră a regelui!"

Şi-acum cartofi prăjiţi cu şniţel! Nu voia s-o vadă băieţii ăştia râzând...

"Să trăiască şi a mai shukară consilieră dă pă lumea asta!"

Era nebun! Scria cuvintele alea pe contul special al lui Ştefan? Era dement! Repede, să-i scrie ceva mai "pământesc"!

"- Ce mai faci tu? Petreci indoor începutul de weekend?

- Da, sunt frânt de oboseală. Am gonit prin oraş toată ziulica. Am trecut şi pe la Urgenţă..."

Deci trecuse pe la Grasu. Aha! Păi, aia da veste mare! Se grăbi să se informeze - să ştie dacă îl deranja pe Ştefan acum sau îl informa

imediat cum plecau spre conac!

"- Şi ce mai face colegul nostru consilier?

- Ce să facă - face bine. Se vitaminizează. A rămas acelaşi mucalit dintotdeauna. O tot ciupe pe asistenta aia specială de legitimaţie..."

Aoleu! Păi trecuse la "chestii de-astea" cu legitimaţii? Da, erau pe mail-ul special; dar...

Recitea rândurile... Păi, să pună punct discuţiei cu el şi să-şi informeze şeful... ca să nu-l lase pe Diamant să se dea de gol făcându-i complimente roşcovane omului care-l însurase cu bruneta.

"Bun, bravo! Ţi-l dau pe şefu'."

Enter... înghiţi şi se aplecă spre Ştefan:

- Şefu', Diamant e online.

Primi o aprobare cu capul, aşa că continuă:

- Zice că Grasu a rămas acelaşi mucalit dintotdeauna.

Ochii verzi se măriră scurt - iar chipul şefului ei se destinse instantaneu! Îl privea lung şi se întreba care era legătura dintre Ştefan şi bărbatul care-şi riscase viaţa pentru el în Bucureşti şi care reuşea să-l facă să se bucure aşa...

Ştefan

Deci Grasu îşi revenise binişor! Iar Diamant îl vizitase! Perfect! Luă laptopul şi se ridică:

- Mă scuzaţi cinci minute.

Sigur, sigur, nici o problemă... Se mută la masa de alături şi... şi zâmbi slab. Citea rândurile din fereastra aia... alea anterioare, produse de consilierii lui... Se gândea cu groază că o să trebuiască să-l urecheze - şi-apoi să-i binecuvânteze decizia...

Oricum, frumos compliment! El, ca şef, văr şi locţiitor de tată, nu putea să-l acuze că intenţiona s-o înşele pe Safira! Putea cel mult să-l felicite pentru limbaj şi "graţia" cu care îi făcea complimente colegei lui! Aşa că... Aşa că se încruntă scurt, preţ de-o clipă... realizând că Diamant îi complimentase consiliera pe mail-ul lui, folosindu-se astfel de ocazie pentru a-l "informa" şi pe el mai pe departe, aşa...

"- Salut.

- Salut. Am fost la Grasu azi.

- Cum se simte?

- Binişor. Zâmbeşte, oricum, şi a rezistat la o discuţie de trei ore.

- Asta e bine. Am mare nevoie de el.

- Ştiu. I-am spus să ia cu vitamine, că-i pregătesc o casă în Aurari.

- Una care să-şi păstreze secretele.

- Bineînţeles.

- Cu medicii ai vorbit? Ce spun?

- Spun că sunt optimişti, că îşi revine dar că mai e drum lung până departe. Şi că or să-l opereze şi pentru al treilea glonţ."

Normal că n-or să-l lase cu glonţu'-n el! Hm!

"- Mâine, te duci la el şi-i duci un telefon alb-negru şi-o cartelă prepay. Şi-i spui să le aibă la îndemână şi să nu le folosească decât pentru mine.

- Îl instructez eu, n-ai grijă. Oricum, are telefonul Roxanei, dacă vrea să sune pe altcineva.

- Să-i aminteşti asta, că poate nu ia în calcul varianta cu Roxana. Şi să-i spui că mâine după prânz îl sun.

- Da, şefu'. Îţi pregătesc un mail-raport.

- Îl aştept. Ceva "dramatic"?

- Nu.

- Atunci vorbim.

- Vorbim."

Log out... Reveni la masă şi puse laptopul în faţa Rebecăi. După care ridică privirea spre băieţii lui Leonard:

- Mă bucur să aud că treaba merge bine. De săptămâna viitoare încolo, puteţi să începeţi discuţiile între voi. Discret, cu aluzii apropo de faptul că cinăm uneori împreună...

Ei aprobau... Rebeca tasta de zor... Doar nu intrase iar online cu Diamant! Era atent, cu coada ochiului... Nu; introducea cifre şi "naviga" cu săgeţile alea ca la jocurile cu maşini de curse. Era bine; se făcuse bine înţeles cu log out-ul ăla...

Ana-Maria

Mm, ce somn îi era! Dar nu putea să adoarmă, pentru că prinţesa se tot zvârcolea...

Se aşeză pe marginea patului şi-o privi lung... I se părea un pic cam îmbujorată; aşa că puse mâna pe fruntea ei:

- Ce e, prinţeso? Nu te simţi bine?

- Mă doare burta.

N-avea temperatură, dar o durea burta. Putea fi... Putea fi indigestie; nu? Deşi nu mâncase nimic în neregulă...

- Stai liniştită, că-mi trece.

- Te doare tare?

- Nu; mă sâcâie...

Aha... Léon dormea dus. Florentina avea ochii aproape închişi... Poate că era o indigestie. Poate că avea crampe, sau... Oricum, nu părea a fi ceva dramatic. O să stea s-o păzească - cu riscul de a-i ţine încuiaţi în casă mâine...

Grija ei cea mare nu era durerea de burtă; grija ei era tristeţea prinţesei. Florentina era isteaţă şi avea memorie bună. Ştia că, dacă ieşea din casă şi mergea spre stânga, ajungea într-o zonă comercială. Iar în zonele comerciale avea şanse să găsească ori cerşetori, ori şuţi... Prinţesa răcnise la ea, azi-noapte, pe motiv că ea nu voia să se întoarcă la tati. Era evident că micuţei îi intrase în cap gândul ăla; şi cum era un gând periculos...

O să stea s-o păzească în noaptea asta, orice-ar fi. Şi-o să se-ndoape cu ness mâine, ca să nu adoarmă în fund pe scaun...

Diamant

Frână şi opri motorul. Şi se întinse lung, cu poftă...

Era unşpe jumate. Când ieşise pe uşa propriei case, spusese "Mă duc în Bucureşti" şi îl sunase pe Cornel. Îşi privea acum lung casa şi se întreba cât de norocos putea să fie să-i prindă chiar azi...

Nu se îndoia de faptul că o să-i prindă. Nu rata Safira lui aşa o şansă uriaşă de-a se răzbuna pe nebunul care umbla cu inelul la gât! Safira lui "se emancipase", de când era nevastă de bulibaşă. Începuse să calculeze că ea stătea zi-lumină în orăşel, în casă, şi se îngrijea de toate cele - inclusiv de bărbat. Calcula şi cei doi copii, de care tot ea avea grijă... Şi calcula şi bărbatul ăla care n-avea un program fix, care-şi pusese un inel cu diamante negre la lanţul de la gât şi care făcea ce făcea şi dispărea din dormitor exact în "momentul-cheie"... Oare o să-i prindă azi? Ar fi fost tare bine să-i prindă înainte de deschiderea Rivierei italiene. Azi vorbise cu Raina pe mail-ul lui Ştefan. Vărul lui nu era nici prost, nici chior. Cu prima ocazie când se vor vedea, urechile lui vor fi în mare pericol...

Coborî de la volan şi zâmbi:

- Neutru.

Scaunul îşi revenea, oglinzile baleiau uşor... Şi gata - Claire se culcase. Ia să se ducă şi el la culcare...

Descuie uşor uşa şi intră. Şi constată că ordinele îi fuseseră respectate întocmai - Cornel sforăia "la viteză maximă", pe canapea...

Dădu să închidă uşa, dar se opri. Păşi într-o parte...

Zâmbi... şi închise uşa. O încuie şi începu să aştepte... Aştepta să i se obişnuiască ochii cu întunericul; pentru că ştia unde trebuie să ajungă, dar trebuia să fie atent să nu-i ia Cornel gâtu'! Dacă-l simţea... Dacă încă mai avea reflexele formate în Franţa...

Gata. Acum era acum! Îşi scoase pantofii şi porni încet spre canapea. Trebuia să ajungă chiar lângă piciorul dinspre geamuri... Aşa... Se apleca... Da - acolo era. Şi, da - era ceea ce bănuise el că putea să

strălucească în lumina puternică a becului stradal. Reveni la uşă, îşi luă pantofii şi traversă camera. Şi urcă scările cu atenţie, păşind când stânga, când dreapta - ca să ocolească zonele care scârţâiau. Apăsă uşor clanţa dormitorului...

Safira dormea dusă. Tot dezbrăcată, bineînţeles! Numai că acum el zâmbea...

Băgă agrafa în buzunarul pantalonilor şi tuşi sonor. Şi-o văzu ridicând imediat capul:

- Diamant?
- Da, fă - eu sunt.
- Aha...
- Da' cine credeai că e?
- Ei, na! M-ai speriat! Ce voiai să zic, "hoţii"?

Safira lui se emancipase rău de tot! Îşi pregătise şi explicaţia! "Io n-am vrut, el a sărit pe mine! Şi cum să ţip - să m-audă copiii?" Frumos; foarte frumos! Se schimba, grăbit...

- Ai rezolvat?
- Da.
- Asta-i bine...

Daa, era minunat! Îi venea s-o întrebe dacă şi ea rezolvase... Şi strângea bine-bine maxilarul, ca să tacă...

Ca să-şi obţină eliberarea, trebuia să-i prindă în flagrant. Şi cum avea deja o bănuială apropo de "mersul lucrurilor", se întreba cum să facă şi când să-i anunţe că întârzie iar în oraş! Şi-apoi se întreba cum să calculeze minutul ideal pentru întoarcerea acasă! Avea "o fereastră" de cel mult zece minute pentru flagrantul ăla... Şi n-avea inspiraţie...

Se lungi lângă ea şi căscă cu poftă... se întinse... După care se întoarse şi-o pupă cu ţoc:

- Noapte bună, Safiro.

Reveni pe perna lui şi zâmbi:

- Ce bine-i să dormi...

Nevasta lui nu-i zicea că-i mai bine să te culci şi-apoi să dormi... Bun!

Ana-Maria

Începuse vântul. Probabil că în curând va începe să plouă...

Îi era frig; dar nu voia să se învelească. Ştia că aţipise - şi ştia că, dacă va adormi de-a binelea, nici parada militară n-o s-o poată trezi! Era atât de obosită...

Auzi un foşnet... Un foşnet lung... Léon mormăia ceva - dar era prea obosită ca să înţeleagă...

- Maamii! Florentina a vomitat pe pijamaua mea!

Aoleu! Florentina! Copilul!

Sări în picioare şi se repezi şi pocni comutatorul. Şi văzu cu groază...

Léon se ridicase şi-şi privea, scârbit, mâinile şi bluza. În faţa lui, chircită toată, Florentina ei...

Dumnezeule mare!

Se repezi la ea şi-o ridică în picioare:

- Florentino! Prinţeso! Hei! Hei...

Prinţesa era moale ca o cârpă, zâmbea ca prin somn şi şoptea ceva despre tati! Hei! O luă repede pe sus şi alergă în baie. Şi dădu drumul la apă rece:

- Iubito, ce-i cu tine? Florentina! Hei!

Léon strigă, din cameră:

- Mami, cred că Florentina a mâncat prea multe bomboane!

Bomboane? Da' nu mâncase bomboane! Nu le cumpărase bomboane! Ridică vocea:

- Nu le atinge! Vino încoace, să te speli!

Îi curăţa bine nasul, gura... Îi dădea cu apă rece pe faţă... Ochii negri se deschiseră brusc; prinţesa trase aer în piept... Avu inspiraţia s-o răsucească şi-o prinse de mijloc, aplecând-o deasupra căzii. Şi văzu cu ochii ei "bomboanele"... Ce naiba erau alea?

Gata cu bomboanele! Prinţesa era prioritatea zero acum!

Repede, apă rece! O trase deasupra chiuvetei; îi spăla repede faţa, cu multă apă rece... Prinţesa gemea, îi promitea lui tati că o să fie cuminte şi n-o să-i strice laptopul... Mânuţele lui Léon intrară sub jetul de apă:

- Mami, ce-a păţit Florentina?
- Florentina a luat medicamente.
- De ce?
- Nu ştiu. Oricum, dezbracă-te şi spală-te - mergem la spital.
- Da, mami. Mami, da' crezi că o să fie bine?
- Trebuie să fie bine. Trebuie...

Privi lung capul brunet plin de bucle...

Gata - că trebuia să ajungă la spital cu copilul ăsta! Înghiţise medicamente! Multe! În cadă erau vreo patru; iar voma era bleu. Iar ea era tâmpită, pentru că nu pricepuse de ce vrea Florentina ei cea tristă şi gânditoare să treacă pe la rafturile cu multivitamine! La naiba! O luă pe sus şi-o duse în bucătărie, pe scaun. Şi deschise larg geamul:

- Ţi-e mai bine?

Capul brunet nega încet...

- Rezistă încă un sfert de oră - mergem la spital.
- Mergem la tati...

A dracului ea de treabă! Ridică vocea la ea, punând două linguriţe de ness în cană:

- Da! De data asta sunt de acord! Mergem glonţ la tati ăla care te-a răsfăţat şi te-a zgârmat între coarne, să vadă ce copil tâmpit a obţinut! Vrei! Luăm un taxi până acolo! Vrei?

Florentina oftă greu:

- Da...

Ei, pe naiba! Nu obţinea nimic acum - doar trăgea de timp aiurea! Adăugă patru linguriţe de zahăr, un pic de apă şi frecă energic... Léon se opri în cadrul uşii:

- M-am spălat. Dar nu găsesc pijamaua cealaltă...
- Pune-ţi blugii şi-o bluză groasă, că mergem la spital.
- Bine. Mami, da' dacă mă culc la tine-n pat, nu poţi să mă laşi acasă?
- Nu. Te duci şi te-mbraci. Repede!

Crema de ness era gata. Luă o linguriţă plină şi-i deschise gura - şi i-o turnă în gură:

- Înghite! Înghite acum! Haide!

Florentina se strâmba, părea că voia să vomite din nou... Se repezi şi-i dădu iar cu apă rece pe faţă:

- Să n-adormi! Ce dracu ai înghiţit, copil tâmpit?
- Nu ştiu...
- Ce-ai furat din Carrefour? Ce pastile erau?
- ... Nu mai ştiu...

Aoleu! Era tot mai rău! Repede - încă o linguriţă de ness! Léon intră în bucătărie:

- Mami, eu sunt gata.
- Bravo. Stai cu sor-ta aici şi ai grijă de ea. Să nu se clintească de pe scaun! Cum o vezi că vrea să se ridice, o iei la palme! Ai auzit? Palme peste ochi!

Prinţul era nedumerit, dar n-o contrazicea:

- Da, mami.
- Şi să n-o laşi să adoarmă! Auzi? Să nu cumva s-o laşi să adoarmă!
- Nu, mami!

Bun! Închise geamul - că Florentina ei avea mult mai multă iniţiativă decât bănuise ea! Se repezi în cameră...

Întâi şi-ntâi, avea nevoie de-o pungă! Curată! Punga de Carrefour! Strânse cu grijă voma din pat, apoi pe cea din cadă... În pat mai văzuse vreo trei pastile. Dar voma era albastră - semn că digerase deja destule! Legă bine punga... şi se repezi înapoi, în baie - trebuia să se deghizeze cumva! Spitalele aveau camere video! Iar ea n-avea acte! Ea avea doar actele contesei... care în cinci minute umpleau spitalul de chinezi... pentru că erau în Paris...

Repede, cozi cu funde! Era cea mai rapidă deghizare - şi cea mai bună! Împletea...

- Mami, Florentina zice ceva despre Disneyland!
- Bun! Ţine-o de vorbă! N-o lăsa să adoarmă! Mai dă-i palme, când vezi că stă să adoarmă!
- Da, mami!
- Da' uşor, aşa! Să n-o învineţeşti!
- Da, mami!

Gata - cozile erau gata. Fardurile! Negru jos, negru sus, două dungi de roşu pe obraji şi era gata! Hainele acum! Fusta peste pijama... Cămaşa peste pijama... Cizmele cu buzunare... Cuţitul de mână... Rucsacul cu bani şi acte... Gata! Năvăli în bucătărie iar prinţul şopti:

- Mami, să ştii că-i e rău!
- Ştiu. Hai - mergem!
- Stai să-mi pun adidaşii!
- Pune-i! Repede! Şi ia şi gecile!

Ridică prinţesa în braţe, luă punga şi se grăbi să descuie. Léon încerca să se grăbească foarte tare - aşa că nu nimerea cu piciorul pe lângă limba adidaşilor...

- Mami...
- Da, prinţeso!
- Hai la tati...
- Acum mergem la tati! Să n-adormi! Să nu te culci - ca să-l vezi pe tati! Că la tati mergem!

Florentina respira neregulat deja! Dumnezeule mare - dacă Florentina păţea ceva...

- ... Mîncinoaso...

Or să discute despre asta mâine - când îşi revenea! Momentan, se grăbea s-o contrazică:

- Ba la tati mergem! O sun pe Iuliana şi-i zic să-l cheme pe tati la ea! Şi mergem la ea şi ne întâlnim cu tati!

Léon alerga spre ea, cu cele două geci în braţe... Ieşi, încuie şi se repezi pe scări:

- Ai grijă să nu cazi! Ţin'te de balustradă, că nu pot să te ţin!
- Da, mami! Stai liniştită!

Ba nu stătea deloc liniştită! Léon era rotunjor şi nu se mişca foarte bine... Auzea la ureche respiraţia neregulată a prinţesei...

Ieşiră din bloc şi decise spre... stânga:

- Stânga, Gabi! Repede! Trebuie să găsim un taxi!
- Da, mami! Ai grijă să nu te-mpiedici!

Corect! Că dacă picau amândouă pe asfalt... Apucă poala fustei şi-o strânse bine. Şi încercă să alerge cât de repede putea - pentru că strada era pustie... iar ea avea disperată nevoie de-un taxi...

- Florentino, să n-adormi!

Prinţesa tăcea. O scutură cu putere:

- Fă, să n-adormi! Auzi?

Acum gemea. Acum era bine.

- Ia cântă! Cântă un cântecel! Hai! Tare! Tare, să te-audă şi Léon!

Abia o auzea ea - dar bine că cânta! Era foarte important să nu adoarmă...

Isamu

Tresări şi înlemni - tocmai primise un mail... Un mail pe care-l aşteptase, dar nu chiar atât de repede. Un mail din China...

Păi, să-l citească! Întâi să-şi aprindă o ţigară... Apoi, să se aşeze comod... Privea lung fumul şi se gândea, ironic fireşte, că aia putea fi "ţigara învingătorului" sau "ultima dorinţă"...

Şi-acum, să citească. Click. Ataşamentul... Open...

Mesajul era scurt. El nu era nici lăudat, nici mustrat pentru tărăşenia pe care le-o scrisese. El primise "dispoziţiile" - semn că China ştia deja ce făcuse Jun şi n-avea nelămuriri de lămurit. Nu cu el, oricum! El era prea mic pentru chestia asta; în plus, îi plăcea să creadă că lui nu i se cereau explicaţii pentru că era "perceput" ca fiind în afara acelui război. Le scrisese că el nu avusese nici o implicare - nici în planul de lichidare, nici în planul de instalare pe postul din Est...

El primea, deci, ordinele: trebuia să restabilească relaţiile cu Ştefan. Trebuia să refacă legătura de afaceri cu regele aurarilor. Bineînţeles că nu specificau nimic despre legătura de amiciţie - că nu-i interesa partea aia! Cu frumosul sau cu urâtul, el trebuia să-l facă pe Ştefan să revină la afacerile cu China. Le plăcuse caşcavalul cu documente... Şi, ca mulţumire - sau "premiu" - pentru reluarea relaţiilor de afaceri, lui i se promitea rolul de "om de legătură". Hm; nici chiar ei nu-şi permiteau să-şi închipuie că regele, care ţinea de altă ierarhie, o să-l "înghită" tocmai pe el pe postul lui vechi, de consilier...

Oricum, mesajul Chinei era liniştitor. Nu-l vor rechema în China. El şi familia lui vor rămâne în Franţa. Momentan! Problema lor urgentă - şi deci şi-a lui - era Ştefan. Dacă îşi va relua afacerile cu China, el va rămâne cu familia în Franţa - şi făceau şefii lui cumva ca să-l "planteze" ca om de legătură între noul şef chinez şi conte. Dacă însă eşua... Dacă nu reuşea să-l convingă pe Ştefan...

Trebuia să acţioneze cât mai repede. Trebuia să se-apuce chiar de mâine! Şefii îl urmăreau, discret desigur, şi ştiau totul! Şefii ăia trebuiau să ştie, în caz de eşec, că chiar încercase să execute ordinul! Dacă voia să rămână în Europa, "lipit" de vreun şef chinez mai mare sau mai mic, trebuia să arate că măcar încercase...

Reply, repede...

"Bună seara.

Vă mulţumesc pentru încredere şi vă garantez că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a reuşi.

Isamu Chèn."

Send... Printă dispoziţiile Chinei şi se ridică. Şi porni, încet, spre mansardă...

China o să-l schimbe pe Jun. Jun n-o să se lase schimbat aşa, cu una-cu două - şi va încerca să rămână ferm pe poziţie şi "s-o cârpească" în ultimul moment. Fratele lui avea mulţi prieteni influenţi şi aici, şi acolo; aşa că urca scările şi se gândea la ordinele lui... la familia lui...

La vederea lui, Fei-Yen se grăbi să se ridice:

- Ce s-a întâmplat?

Închise trapa mansardei şi se aşeză lângă ei:

- Am primit ordinele din China.

Mm, cum se repeziseră amândoi să-i ia hârtia! Citeau amândoi... El îi privea lung şi realiza că-i era deja dor de ei... Fei-Yen oftă greu:

- Şi-acum ce-ai să faci?
- O să acţionez în conformitate cu ordinele primite.

Arăta spre hârtie...

- ... O să-l cauţi?
- Bineînţeles. Dar o să am grijă să nu-i ies în cale atunci când nu vrea să vorbească cu mine. Ştefan o să mă evite, atâta timp cât nu va avea calculele făcute în privinţa mea. Iar acum nici măcar nu se gândeşte la calculele astea! Acum are multă treabă - îşi construieşte un imperiu şi se luptă cu Jun. N-are nici timp, nici răbdare să obţină toate informaţiile care să-l ajute să-şi formeze o părere obiectivă. În plus, până nu va discuta cu Isabelle şi Emilie, va considera că nu are toate informaţiile...
- Păi şi-atunci cum o să faci?
- O să-l asaltez pe Diamant - care e tânăr şi impulsiv şi degustă din plin rolul de vice-rege pe care-l ocupă. Din fericire pentru mine, Diamant ascultă de unchiul lui. Iar unchiul lui mă cunoaşte mult mai bine decât toţi ceilalţi la un loc.

Soţia lui începu să râdă:

- Crezi?
- Da. M-a răsucit pe toate părţile, m-a studiat, m-a interogat... Dacă nu treceam testul, nu-şi lăsa unicul băiat în grija mea.

Nu mai ziceau nimic. Uitaseră că el apăsase butoanele şi-i transmisese lui Ştefan: "Fă la dreapta", "Ascunde-te", "Semnează", "Fugi"...

- Acum, o să vă rog să mă ajutaţi şi voi. N-am să reuşesc să mă apropii de ei fără ajutorul vostru.
- ... Şi ce putem face noi? Că noi chiar n-avem nimic de-a face cu ei!
- ... Aş vrea ca, mâine dimineaţă, să mergem toţi trei în Aurari.

Soţia lui înlemnise; băiatului lui i se umeziseră ochii... Liwei şopti:

- Or să ne omoare!

- Ei sunt singurii care n-or să vă omoare niciodată. Dacă Diamant se va repezi şi vă va opri ostateci acolo,

- Asta e o prostie!

Nu luă în seamă cuvintele lui Liwei; îşi reluă ideea:

- Dacă Diamant se va repezi şi vă va opri ostateci acolo, va trebui să aibă grijă de voi. Ştie că războiul ăsta se poartă punctual; ştie că orice acţiune de partea noastră determină o acţiune de partea lor - şi invers. Ştie că, dacă voi păţiţi ceva, familia lui păţeşte ceva. Eu sunt fratele lui Jun; el este vărul lui Ştefan. El este egal cu mine în matematica asta; iar voi sunteţi egali cu Safira şi Azur...

Băiatul lui era supărat; băiatul lui dădea să plângă...

- În plus, ăla este unicul loc unde Jun nu vă poate ajunge. Orăşelul este construit extrem de inteligent; este păzit "la sânge", iar voi veţi fi păziţi şi mai şi - tocmai pentru că sunteţi egali cu nevasta şi băiatul bulibaşei.

Fei-Yen oftă greu... Se grăbi să-i îmbrăţişeze:

- Ştiu că e greu; şi ştiu că n-o să staţi acolo ca la pension. Ştiu că or să facă presiuni mari asupra voastră... Cât sunteţi acolo, nu trebuie să faceţi absolut nimic. În orice caz, să nu încercaţi nicicum să mă ajutaţi! Dl Ionescu este extrem de inteligent! Să nici nu încercaţi să-i strecuraţi una şi alta! Să răspundeţi cu sinceritate la întrebări... şi să vorbiţi normal, atunci când vorbesc ei cu voi. Sinceritatea şi obiectivitatea sunt calităţi pe care dl Ionescu le preţuieşte mult...

Soţia lui aproba cu capul... Băiatul lui suspina...

- Ştefan va afla în curând că trebuie să-şi reia afacerile cu China. Va refuza s-o facă, atâta timp cât trebuie să bată palma tot cu Jun pentru asta; iar asta îi va scurta considerabil fratelui meu şederea în Europa. Atunci când contele îl va cunoaşte pe noul şef, vor stabili canalul de comunicaţie şi omul - sau oamenii - de legătură. Conform cu dispoziţiile şefilor, eu voi fi unul dintre oamenii ăia de legătură. Iar încrederea lui Ştefan în mine a scăzut de la 99%, la zero. Faptul că eu îi demonstrez că am 100% încredere în el, în capacitatea lui de a discerne corect binele de rău şi de a lua deciziile drepte, o să-l pună serios pe gânduri... şi-o să-l cam oblige "să mă calculeze" mai devreme decât apreciază el că mă va calcula. Sunt multe lucruri de care trebuie să ţină cont. E şi Gilles, sunt şi cele două dăţi când am ajutat-o pe Ana să fugă... E şi mail-ul pe care i l-am trimis lui Diamant şi care i-ar fi condus direct la Ana... Sunteţi şi voi, cel mai valoros gaj care poate exista...

Soţia lui oftă greu:

- Deci noi o să rămânem prizonieri acolo.

- În prima fază, da; după ce se termină războiul, o să fiţi un fel de musafiri "de-ai casei"...

- Isamu... Eu am încredere în tine. Dacă tu spui că e mai bine să stăm prizonieri acolo, atunci o să mergem acolo.

Oof, Doamne! Îi strângea tare-tare în braţe... Îi săruta pe amândoi, pentru că-i era deja dor de ei... Se ridică:

- Mă duc să aduc actele din seif.

- Şi ne laşi singuri aici?

- Nu; vă las cu paza. Nu lipsesc mai mult de-un sfert de oră - că e noapte, străzile sunt libere...

- ... Bine, iubitule. Noi o să ne culcăm...

- Hai - odihniţi-vă. Mâine ne trezim la opt, mâncăm şi-apoi mergem la aeroport.

Deschise trapa şi coborî. Şi-o auzi închizând după el...

Fei-Yen era speriată rău. Rămânea singură aici, în casa lui Ştefan, la cheremul lui Jun...

Coborî grăbit treptele, luă telecomanda şi ieşi în curte. Formă codul... Vila se sigila prompt... Urcă la volanul Mercedesului şi porni încet spre poartă. Iar bodyguardul făcu ochii mari-mari... Frână şi începu să aştepte. Ştia că Claude era pe-acolo, prin zonă... Gata - uite-l! Coborî geamul şi-l privi lung, concludent:

- Nu intră şi nu iese nimeni. Într-un sfert de oră sunt înapoi.

- Am înţeles.

Poarta se deschidea... Demară. Şi acceleră. Avea doar un sfert de oră la dispoziţie să aducă actele false din seif. Lui Jun îi lua 20 de minute să ajungă în curtea vilei lui Ştefan, din momentul când primea informaţia...

Ana-Maria

Nu! Nu! Să nu adoarmă! Se grăbi să coboare geamul, să o ridice spre aerul rece...

Găsise taxi imediat cum ieşise în strada circulată. Urcase în spate, cu Léon, şi spusese "La cel mai apropiat spital, cât se poate de repede!" Şoferul accelerase serios...

Florentina delira... Delira, cu gândul la tati şi la piscina de la Cannes, cu gândul la tati şi joaca în parc... De vreo două ori, fusese cât pe ce să adoarmă! O trezise cu ordine şi palme ferme! Dar micuţa ei respira tot mai greu. Micuţa ei învârtea încet capul, ameţită serios, şi delira...

Léon şopti:

- Mami, da' pastiluţele nu se dizolvă aici?

- Nu se dizolvă complet, până ajungem.

- Ajungem imediat.

Ce bine-ar fi fost să ajungă instantaneu...

Se întreba cum să facă în spital, la camera de gardă. Or să-i ceară actele. O să încerce să-i trombonească spunându-le un nume şi nişte cifre. Dacă vor încerca să le valideze online, o să fie rău...

Dar dacă nu intra prin faţă? Dacă îl ruga pe taximetrist să intre cumva pe la urgenţe, pe unde intrau ambulanţele... O să încerce.

- Pot să vă rog să ne duceţi la intrarea de la urgenţe?

- Sigur că da. Staţi liniştită! Uitaţi, acolo este...

Da! Ăla era un spital! Avea ditamai firma, luminată bine... Se aplecă spre Léon şi şopti:

- Umblă în rucsac şi scoate nişte bani. Nu mulţi - câteva bancnote de 50 de euro.

Se întoarse... Piciul scormonea... Şi era adormit - adică avea toate şansele să-l îmbogăţească pe taximetristul ăsta... Taxiul viră dreapta şi intră pe alee. Se apropia de uşile mari, glisante, luminate bine... Îi întinse 50 de euro şi deschise portiera:

- Mulţumim!

- Multă sănătate micuţei!

Doamne-ajută! Léon cobora şi el... Florentina şopti:

- Mami...

- Da, prinţesa mea.

Nu mai primi răspuns - în schimb, simţi cum trupşorul din braţele ei începe să tremure... Aoleu!

O săltă pe umăr, prinse mâna prinţului şi-o rupse la fugă spre uşile alea! Care, din fericire, se deschiseră prompt!

Gata - era în spital!

Şi-acum încotro s-o apuce? Dreapta? Stânga? Că avea doar două opţiuni! Dreapta sau stânga! O să meargă spre... stânga! Repede! Căuta camera de gardă... Pe prima uşă nu scria nimic... Nici pe-a doua... La dracu! O rupse la fugă pe hol, strigând în franceză:

- Ajutor! Ajutaţi-mă! Fetiţa mea s-a intoxicat cu medicamente!

Şi... Nimic! Nu se întâmplase nimic! Nu ieşise nimeni! Era linişte! Ăştia dormeau româneşte toţi! Răcni din toţi rărunchii:

- Ajutor! Copil intoxicat cu medicamente! Ajutoor!

Auzi un pocnet scurt; se întoarse... şi văzu doi bărbaţi în halate albe! Perfect! O rupse la fugă spre ei:

- Ajutaţi-mă! Fetiţa mea s-a intoxicat cu medicamente!

Unul dintre ei era francez - avea o freză blondă inconfundabilă! Celălalt însă părea arab. Şi era, oricum, mai în vârstă decât francezul! Avea vreo 45... Iar ea fugea spre ei... iar spălăcitul zicea ceva, zâmbind a zeflemea, şi voia să intre înapoi, în camera aia! Se grăbi să strige din nou:

- Vă rog, ajutaţi-mă!

Spălăcitul apucă braţul arabului! Îl privea lung şi-l implora să nu plece...

Nu - arabul nu pleca nicăieri! Arabul se holba la ea cu nişte ochi mari, uimiţi, şi nu se clintea de-acolo! Aşa că alerga spre el... I se tăiau genunchii, dar ea încerca să alerge...

Sami

Ce ciudat! Asta era o ciudăţenie care sfida regulile firii...

Tânăra care urla prin spitalul adormit, la doişpe şi-un sfert, părea să n-aibă mai mult de 50 de kilograme. Purta o fustă verde până-n pământ, care-i strângea lui stomacul ca un ghem - că o şi vedea împiedicându-se şi căzând cu tot cu copilul ăla pe ciment! Purta o cămaşă roşie - care chiar nu se potrivea cu fusta verde închis. Purta două cozi împletite cu cârpe roşii... Căra pe umărul drept un copil de vreo şapte anişori, în pijama, iar cu mâna stângă "tracta" un băieţel grăsuţ, greoi, de patru-cinci ani. Şi-l privea lung, speriată şi încrezătoare şi panicată şi disperată... Nu-i dădea decât vreo 25 de ani. Şi vreo 50 de kile, la înălţimea aia... Şi avea forţa şi determinarea unui bărbat în toate puterile...

Se simţi tras spre stânga; iar Denis zâmbi, printre dinţi:

- Hai - că n-are asigurare medicală.

Hei! Îşi trase braţul şi porni spre ea. Şi se opri din nou - pentru că pasul făcut de el o determinase pe ea să deschidă gura...

- Vă rog, ajutaţi-mă! Are şapte ani şi a înghiţit nişte pastile albastre. Nu ştiu ce pastile sunt, dar se găsesc la Carrefour! A mâncat lapte cu biscuiţi şi nu s-a simţit rău; la ora zece s-a băgat la culcare, dar n-a putut să adoarmă şi s-a tot foit. Iar la 11:45 a vomat de două ori.

Tânăra se opri în faţa lui - iar mâinile i se întinseră involuntar, şi primi copilul...

- I-am dat cu apă rece şi i-am dat două linguriţe de concentrat de ness! N-a mai vomat, dar a delirat tot drumul. Şi acum tremură!

Întoarse capul spre copil - mai mult ca să se dezmeticească! Femeia aia, ţiganca nebună cu fustă prea lungă şi greutate prea mică, vorbea franceza literară! Vorbea limba aia mai bine decât el!

Tresări şi dădu să se ferească - şi văzu o pungă de Carrefour "aterizând" în poala micuţei din braţele lui!

- Am strâns aproape tot ce-a vomat! Eu am văzut şapte pastile albastre; dar...

Adică adusese... Păi femeia asta era o ţigancă nebună care ştia proceduri de prim-ajutor şi franceza literară?

- Achit tot ce-i de achitat! Am cash! Vă rog, ajutaţi-mă! Salvaţi-mi fetiţa!

Stop! Fetiţa! Copilul! Copilul tremura - şi-şi pierduse cunoştinţa! Se răsuci şi împinse uşa cu piciorul. Şi ezită o clipă, pentru că auzi...

Ana-Maria

Ce dracu avea ăsta? De ce stătea ca momâia în mijlocul holului? De ce n-o ducea în camera aia, să-i facă spălături stomacale şi să-i dea un antidot, ceva? Ori se gândea şi el, ca şi blonziu', că făcea gaură-n bugetul spitalului? Se grăbi să-l lămurească:

- Achit tot ce-i de achitat! Am cash! Vă rog, ajutaţi-mă! Salvaţi-mi fetiţa!

Brusc, arabul se răsuci spre uşă şi-o deschise cu piciorul. Gata - prinţesa ei era bine. Prinţesa ei... era leşinată... şi tremura rău... şi vomase albastru...

Privi lung capul brunet, cărunt, şi şopti în română:

- Iar dacă nu reuşeşti, Dumnezeu să te ierte - că eu nu te iert, şi-ţi iau gâtu'!

Halatul alb intră grăbit în cameră... Uşa se închise...

... Auzea două voci - una tânără şi mai subţirică şi una groasă, cu un ton grav. Ăsta sigur era arabul! Spălăcitul nu putea să aibă voce de bas - că era spălăcit până-n adâncul maţelor lui! Şi şovin şi nenorocit şi negru la suflet...

Léon oftă greu:

- Mami, hai să stăm jos!

Da; să stea jos... La 3-4 metri de uşa aia erau câteva scaune, sudate unul de celălalt. Se aşează... Léon se aşează lângă ea şi întinse picioarele, oftând greu:

- Mm, ce-am obosit! Mami, da' ce repede ştii să fugi!

Aproba cu capul - că numai ea ştia în ce hal îi tremurau picioarele şi-o durea mijlocul...

- Hai, nu fii îngrijorată! Acum o să fie bine! O să vezi că o să se facă bine!

Aproba, privind lung uşa aia... Iar deschiderea ei o făcu să tresară! Spălăcitul ieşi, o văzu şi porni grăbit în direcţia opusă...

- Mami...

Prinţul coborâse de pe scaun şi venise în faţa ei. Léon voia în braţe; ea nu putea să-l refuze... pentru că fusese un băieţel cuminte şi-o iubea mult... Şi-l urcă pe genunchi şi fu imediat luată de gât:

- Mami, noi o să dormim aici?

- Dacă ţi-e somn, închide ochii. Deşi să ştii că o să te trezesc, dacă medicul mă trimite să plătesc sau să cumpăr vreun medicament...

- Nu-i nimic. Să mă iei cu tine, da? Dacă te duci undeva, să mă iei cu tine!

- Bineînţeles că te iau cu mine! Cum să te las singur aici?!

Prinţul era mult mai liniştit acum! Prinţul îi dădu drumul din îmbrăţişare, dar lăsă capul pe umărul ei şi se ghemui confortabil...

Îl cuprinse cu braţele şi-l înveli cu geaca Florentinei. Şi încercă să-i ferească ochii de lumina puternică... şi de ochiul camerei de luat vederi din capătul holului...

Uşa se deschise din nou - şi de data asta ieşi chiar arabul! Dădu să se ridice, cu tot cu Léon, dar i se făcu semn să stea acolo; venea el la ea...

- S-a intoxicat cu un sedativ. Din fericire, e din plante; şi n-avea cum să înghită mai mult de 20 de comprimate. A vomat nouă; pentru restul, îi facem spălături gastrice, îi administrăm un purgativ şi-i dăm o cafea.

Ha? Ridică mirată sprâncenele - ca să nu se-ncrunte la el, că o lua la mişto cu ideea ei cu ness-ul...

- Serios - îi dăm o cafea şi-o ţinem trează cât mai mult timp. Iar după ce se stabilizează, o lăsăm să doarmă.

Deci nu greşise... Nu greşise când îi făcuse un ness... Şopti, gâtuită de plâns:

- Deci o să fie bine?

Primi o aprobare cu capul - şi bufni în plâns! Şi-şi strânse prinţul în braţe... Auzea paşii îndepărtându-se spre uşa deschisă...

11 iunie 2011 - sâmbătă

Sami

Ridică privirea spre monitor. Cifrele alea îi plăceau mult. Micuţa dormea. Scăpase. Îşi va reveni. Acum, el trebuia să se ducă s-o certe pe ţiganca nebună care vorbea franceza literară şi ştia foarte bine ce-avea de făcut în caz de intoxicaţie cu medicamente. Porni spre uşă... şi mai privi o dată micuţa din pat. Era palidă; era slăbită. Şi totuşi, îşi dădea seama că era un copil plin de viaţă, plin de energie, vesel şi isteţ... Şi totuşi, se părea că înghiţise 20 de pastile pentru că nu putea să se ducă la tati. Înainte să o lase ei să adoarmă, micuţa fusese ameţită rău; şi spusese multe lucruri...

Apăsă încet clanţa... Ieşi pe hol - şi, deşi se aşteptase să constate că ţiganca nebună plecase demult acasă, ca să culce băiatul, descoperea acum că tânăra era tot aici... Că adormise, în fund pe scaun, cu copilul în braţe... Îi venea să râdă şi nu prea - pentru că ţiganca nebună se fardase cu rujul şi întinsese inegal dungile alea ca de indian... care însă nu puteau masca trăsăturile... Iar copilul ăla semăna izbitor...

Femeia asta îi amintise de cineva. De o altă femeie. Aveau cam aceleaşi trăsături, cam aceeaşi culoare a părului, aceeaşi formă a feţei... Puştiul era grăsan; dar trăsăturile lui... Şi totuşi, nu exista comparaţie între cele două femei! Chiar dacă amândouă păreau să locuiască în Paris! Şi nici între copilul ăsta şi bărbatul ăla! Aşa că o bătu uşor pe umăr - iar ochii căprui se deschiseră imediat! Îi făcu semn să tacă şi să-l urmeze; iar tânăra sări dintr-o mişcare copilul pe braţe şi sări în picioare. Şi se repezi să-l urmeze...

În fine! Intraseră, iar ochii căprui rămăseseră pironiţi asupra fetiţei din pat. Arătă spre scaunele din colţul opus, încercând să se încrunte cât mai rău şi mai fioros... Bun! Şi-acum s-o sperie bine de tot - ca să fie mult mai atentă data viitoare!

- Cum a reuşit un copil de opt ani să pună mâna pe sedative?

Tânăra oftă greu... şi plecă privirea spre piciul din braţele ei:

- Am fost împreună la Carrefour. Mi-a spus că vrea multivitamine efervescente. Am trecut pe la raionul ăla...

Adică le furase. Nu prea credea chestia asta; dar... O văzu scormonind în buzunarul gecii băiatului; şi cum scosese un şerveţel, întrevăzu imediat şmecheria de a-i înmuia inima cu niscai lacrimi - aşa că întrebă, tăios:

- Sunt copiii tăi? Sau sunt de furat?

Ochii căprui îl fulgerară scurt pe deasupra şerveţelului... şi-l făcură să adauge:

- Că nu-ţi seamănă. Tu eşti şatenă, ei sunt bruneţi. Şi nu seamănă nici între ei. E cazul să chem poliţia, sau Protecţia copilului?

Primi o negare scurtă, un oftat... şi-o explicaţie:

- Fetiţa am făcut-o cu primul soţ.

Da; asta putea explica... Iar fundele şi imaginea aia de ţigancă nebună putea fi asociată cu un ţigan şi mai nebun, care s-o ia cu tot cu primul copil...

Băieţelul se răsuci, mormăind prin somn, şi deschise ochii. Şi imediat cum o văzu, etală un zâmbet larg... şi se răsuci pur şi simplu, încălecă peste ea şi-o luă de gât! Ia uite la el! Tânăra îl bătea uşor pe spate... şi-apoi îşi acoperi încet gura cu palma şi şopti:

- Soţul meu, tatăl copiilor mei, face afaceri cu oameni periculoşi. A dispărut de-acasă la sfârşitul lunii aprilie. Eu am fugit cu copiii... şi cu hainele de pe mine... Iar ea... n-a mai suportat nesiguranţa... şi depărtarea de tati al ei...

O făcuse să plângă. Nu asta intenţionase; dar era bine, într-un fel, că se descărca de tensiunea aia nervoasă... Îşi ştergea nasul... Piciul mormăi, adormit:

- Lasă, mami, că Florentina o să se facă bine!

Ea aproba cu capul şi-l mângâia uşor cu palma pe spate...

El privea lung, interzis, inelul de la mâna ei... Inel mare, "serios", din platină, cu montură de diamante...

Stăteau într-o zonă slab luminată. Aici nu se mai observau dungile ciudate de pe obrajii ei. Aici, diamantele alea străluceau. Iar el o privea şi realiza că orice era posibil... Că ea putea fi...

Avea nu mai mult de 30 de ani. Era frumoasă. Era o aşchie de om, dar putuse să alerge cu grăsanul de mână şi 30 de kile pe-un umăr. Hainele şi cozile nu se potriveau cu franceza pe care-o vorbea. Îl anunţase, în română, că o să-i taie gâtul dacă micuţa ei nu-şi revenea. Şi purta la mână un inel de platină cu diamante veritabile. La aceeaşi mână, mâneca cămăşii se ridicase un pic; el vedea chiar acum ceva ce părea să fie o curea... dar nu de ceas... Era...

Capul şaten se lăsă uşor pe căpşorul brunet. Iar tânăra zâmbi. Iar el prinse bine cotierele scaunului - că ea era!

Ana-Maria

Zâmbea uşor şi-şi strângea prinţul în braţe. Ştia acum că Florentina o să scape; ştia că era de-ajuns să lase prinţul pe scaun, pe motiv că are mare nevoie la toaletă, şi rezolva problema medicului din două mişcări! Unu, scotea cuţitul din mânecă şi i-l punea la gât; doi, îi lega mâinile la spate, cu propriul cordon de la halat sau cu furtunul vreunei perfuzii, şi-l lega de piciorul patului. Camera aia era plină de leucoplast, ca să-i acopere gura! Şi-apoi sălta micuţa pe umăr, îl lua pe Léon de mână, ieşea, vira la dreapta şi alerga...

Momentan însă zâmbea şi-şi îmbrăţişa băiatul. Îi transmitea toată dragostea ei, aşa cum şi el îi transmitea dragostea lui... Calcula paşii, calcula perfuziile - pe care trebuia să le scoată, înainte s-o urce pe prinţesă pe umăr... Vocea medicului o făcu să tresară:

- Pune băiatul pe cealaltă brancardă şi odihneşte-te şi tu.

Aprobă încet şi şopti:

- Vă mulţumesc din suflet, domnule doctor!

- Pe la şase, o să vă mute asistenta într-o rezervă. Te rog să nu încerci să iei fetiţa şi să fugiţi. Are nevoie de toate perfuziile pe care i le-am prescris.

Aproba încet, cu ochii închişi...

- N-am să chem Protecţia copilului. Şi nici poliţia. Şi nici n-o s-o trec pe fetiţa ta în registrele spitalului. De dimineaţă, pe la opt, o să vin în rezerva voastră şi-o să-ţi spun şi de ce.

Oo, Doamne! Deschise imediat ochii, hotărâtă să găsească cuvintele potrivite pentru a-i transmite cât de mult îi mulţumeşte! Dar îl văzu ieşind grăbit. Şi închizând uşa. Privea lung uşa aia...

Oare chiar n-o să cheme Protecţia copilului? Sau poliţia? Sau...

Florentina furase din Carrefour un tub de sedative - şi probabil că-l înghiţise pe tot. Stările prin care trecuse micuţa ei îi demonstraseră că intoxicaţia fusese puternică! Din fericire, reuşise s-o aducă la spital la timp. Şi cum medicul spusese că micuţa a vomat 9 din cele 20 de pastile, era evident că pe celelalte 11 trebuia să le elimine altfel. Îi făcuseră spălături gastrice, îi dăduseră laxative... Îi puseseră o perfuzie - şi-i făcuseră, cu siguranţă, şi nişte injecţii...

Florentina ei dormea dusă acum. Dar, după ce intrase cu medicul în camera aia, numai ea ştia ce spusese, despre ce vorbise... Probabil că nici ea nu ştia ce spusese - pentru că delirase încă din mansardă! Probabil că asta îl determinase pe medic să nu alerteze autorităţile - delirul Florentinei despre tati. Şi poate şi despre chinezi...

În orice caz, simţea că putea avea încredere în medicul ăsta. Iar dacă nu putea avea încredere în el...

Se ridică încet şi se apropie de cealaltă brancardă. Îl aşeză pe Léon acolo... Scoase mobilul din rucsac şi începu să apese tastele...

Avea numărul de telefon de la Ambasadă. Avea numărul primăriei din Aurari. Avea mobilul lui Diamant. Putea apăsa tastele 1, 1, 2 şi apoi butonul verde...

Îşi trase un scaun între cele două brancarde, se aşeză şi puse mâna peste prinţ - să nu se răsucească prin somn şi să cadă de-acolo. Lăsă capul pe brancardă... Florentina dormea dusă, cu guriţa întredeschisă...

O să doarmă cu grijă. Adică o să încerce să aţipească doar. Trebuia să audă fiecare mişcare, fiecare şoaptă...

Sami

Ieşi din spital şi scoase pachetul cu ţigări. Zâmbea slab...

Ia să-l trezească din somn! Deşi omul ăla nu-i greşise cu nimic, aşa că ar fi preferat să-i răspundă şi să-i spună că era de gardă... Apăsa butoanele... Uite-l. Buton verde. Suna...

- Oo, bună dimineaţa, Sami!
- Bună dimineaţa, Elam. Eşti de gardă, sper...
- Da; sunt de gardă.
- Bun; că tot de gardă sunt şi eu...
- I-auzi! Tot acolo lucrezi?
- Da, tot acolo... Tu? Tot la privat?
- Tot. Dar ce s-a întâmplat?
- Poftim?
- Ce s-a întâmplat, de mă suni la trei jumate dimineaţa, după doi ani de tăcere?

Păi... Oftă greu şi-şi pierdu zâmbetul:

- Voiam să te întreb ceva, referitor la cineva...
- Te ascult.
- ... Dacă-ţi mai aminteşti, în 2005, la începutul lui decembrie, ţi-am făcut o vizită la spital...
- Da, sigur că-mi amintesc!
- Am mers la restaurant şi-am băut o cafea...
- Şi ţi-am promis că te ajut să te angajezi la noi, dar nu am reuşit...
- Nu e vorba de asta. Îţi mai aminteşti cuplul ăla frumos din restaurant, care stătea la o masă din dreapta noastră?
- ... Ce cuplu?
- Erau tineri - până-n 25 de ani. Ea era şatenă şi avea bucle lungi şi frumoase; el era brunet, cu ochii foarte verzi...
- Aha! Da - mi-i amintesc!
- Poţi să-mi zici ceva despre ei? Îţi mai aminteşti ceva despre ei?
- Păi, ce să-ţi zic... Nu mare lucru. Nu am fost în echipa lor. Ei avuseseră probleme cu o naştere.
- Şi cu un prematur, ştiu. Dar sigur s-a discutat pe-acolo despre ei... Îţi mai aminteşti ceva din ce zicea lumea?
- Un pic. El cică era din viţă nobilă. Şi avea un consilier, sau un secretar - nu mai ştiu bine. Era un chinez al dracului rău de tot. Nu zâmbea niciodată, iar când spunea "*s'il vous plaît*" voia să zică "*allez, bouge*"!
- Aha! Şi mai ţii minte cum s-a terminat cu naşterea şi prematurul?
- Au murit. Nu mai ştiu amănunte... Da' vorbeau fetele de la recepţie că individul era român şi că chinezul ăla a făcut într-o clipă acte complete şi complexe pentru ambii decedaţi, cu destinaţia "România".
- Deci a murit şi prematurul...
- Eu aşa ştiu. Mama a murit prima; prematurul a murit după câteva zile...
- Deci copilul nu era al femeii frumoase din restaurant...
- Sami! Fii serios! La aşa bărbat cu consilier chinez, tu credeai că ajunge o singură femeie?
- ... Aşa-i! Şi tu ce mai zici?
- Ce să zic... Nu mare lucru! Auzi? Da' de ce mă-ntrebi de ei?
- Dacă vrei să ştii răspunsul la întrebarea asta, ne putem vedea în weekend! Şi ţi-l spun! Şi mai vorbim şi noi de-ale noastre! Chiar mi-e dor de tine, să ştii!
- Şi mie mi-e dor de tine, dar în weekend lucrez. Vreau să plec în concediu în august, aşa că trebuie să fac nişte ture duble...

Zâmbi slab:

- Aşa-i la privat...
- Da; dar eu îmi fac concediul în Bahamas, la cinci stele.
- Aha! Eu prefer să dorm în concediu...

Râdeau amândoi... Prietenul lui se grăbi să adauge:

- Stai liniştit - luna asta ne vedem sigur!
- Abia aştept. Să mă suni tu - că la tine-i mai greu să-ţi iei liber.
- Exact. Aşa-i la privat...
- La revedere, Elam.
- La revedere, Sami.

Apăsă butonul roşu... şi aruncă ţigara - ei bine, da. Ea era. Femeia din Paris. Femeia din restaurantul spitalului privat. Femeia frumoasă pe care-o sorbise din priviri toată lumea... şi care-şi odihnise capul pe umărul bărbatului pe care-l privise lung toată lumea...

Deci soţul ei păţise ceva. Dispăruse de-acasă în aprilie... Ea fusese căsătorită cu alt bărbat - şi-o făcuse pe fetiţă. După care ceva nu mersese, iar ea luase copilul şi se dusese cu bărbatul cu ochi verzi... şi consilier chinez... Cu bărbatul cu care puştiul de 4-5 anişori semăna îngrozitor de bine...

Consilierul ăla se părea că era cauza dispariţiei bărbatului cu ochi verzi, pe ale cărui trăsături le moştenise băieţelul rotofei. Tânăra spusese "Soţul meu face afaceri cu oameni periculoşi" - iar chinezul îndeplinea toate criteriile sintagmei "om periculos". Ea fugise... Consilierul nu se agitase azi prin spitalul ăsta, semn că ea fugise de el...

Ea avea acum probleme mari. El îşi amintise mult mai multe amănunte din discuţia de-atunci, dintre el şi Elam! Bărbatul cu ochi verzi avea o soţie română, cu probleme mari de sănătate - care murise la naşterea prematurului. Femeia frumoasă, care zăpăcise tot restaurantul ăla, era probabil amanta. Adică viitoarea soţie. Adică actuala soţie. Elam îi povestise pe-atunci că tot spitalul şuşotea despre cum venise femeia aia val-vârtej, imediat cum murise mama bebeluşului, şi luase prematurul în braţe - şi nu-l mai lăsase decât atunci când îi ceruse pediatra să-l lase în incubator. Se zvonise că şi atunci când micuţul era în incubator, ea băga mâinile înăuntru şi-l ţinea de mânuţă, sau îl mângâia... El nu ştiuse că prematurul murise. În ziua când îşi băuse cafeaua alături de Elam, prematurul fusese bine. Vestea morţii acelui copil îl întristase...

Femeia de-atunci, din 2005, devenise soţia bărbatului cu ochi verzi şi consilier chinez. Se părea că luase decizia corectă - pentru că avea un băieţel cu el iar micuţa asta din prima căsătorie delirase numai despre tati al ei şi despre întoarcerea la tati al ei... Cel cu ochi verzi, nu negri - aşa ca ai ei... şi care îi promisese că, atunci când va creşte mare, o să-i cumpere lentile de contact, ca să aibă şi ea ochi verzi... aşa ca tati al ei...

Spera să poată s-o convingă pe femeia aia. Ea avea probleme mari şi avea mare nevoie de ajutor - de adăpost, de linişte şi de sprijin în contactarea soţului ei. El avea mare nevoie de o tânără serioasă, cu doi copii, pentru Tasnim - care plângea în fiecare seară după copiii ei. Aşa că, de dimineaţă, el o să-i propună. O să încerce. Spera să reuşească...

Isamu

Era aproape şapte. Îi privea lung... Fei-Yen şi Liwei dormeau duşi. El însă nu reuşise să adoarmă. El stătuse neclintit toată noaptea, îmbrăţişat de amândoi, şi se tot gândise...

Jun avea oameni peste tot. Şi Ştefan avea informatori peste tot. El făcuse rezervările pe numele pe care le ştiau amândoi. Cheng cu siguranţă îl va observa, pe lista de îmbarcare pentru Otopeni...

O să fie ce-o să fie! Ştia că China, atunci când dădea un ordin, nu se juca - şi se asigura că subalternul va avea toate condiţiile ca să şi reuşească să-şi ducă ordinul la îndeplinire. Se întreba ce era acum în mintea lui Jun... Ce părere avea Jun de faptul că fratele lui mai mic, omul pentru care el pornise războiul cu Ştefan, avea acum ordin să se împace tocmai cu Ştefan - şi se grăbea să execute acel ordin...

Se ridică uşor şi coborî. Se grăbea... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Claude.

- Da.
- Vino în vilă.

Şi-acum se întreba cum să-i spună... Glasvandul foşni uşor; încer-

că să zâmbească:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Bodyguardul era atent; aştepta...

- ... După micul dejun, eu şi familia mea mergem în România.

Bodyguardul era KO...

- Cât lipsim noi, din vilă nu iese nimeni. Şi nu intră nimeni. Sigur, dacă vine Ştefan, lucrurile stau cu totul altfel - că doar e casa lui...

Primi o aprobare cu capul. Acum... Acum, oftă greu:

- O să încerc să mă întorc înainte de cină. Eu trebuie să stau aici, să ţin SAF Consulting pe linia de plutire şi să fac cumva să-l împiedic pe Jun să acţioneze.

Acum Claude nu mai schiţa nici un gest. Aşa că repetă:

- Deci, după plecarea noastră, te rog să intri în vilă şi să ai grijă ca, cu excepţia lui Ştefan, nimeni să nu treacă de glasvandul ăla - nici spre poartă, nici dinspre poartă.

- Am înţeles.

Întinse mâna spre el... iar bărbatul în costum negru se grăbi să-i strângă mâna. Şi-acum putea să spere că va reuşi să se întoarcă aici. Că nu-l vor încuia bodyguarzii pe-afară, cum se spune! Avea mare nevoie de aparatura şi informaţiile din birou...

Parcă ghicindu-i gândurile, Claude ieşi. Iar el se întoarse încet spre scări... Isabelle şi Emilie îl priveau lung, din uşa bucătăriei...

- ... Azi, o să lipsesc toată ziua. Vă rog să nu plecaţi.

Negau cu hotărâre amândouă.

- Claude o să aibă grijă de voi.

Aprobau cu hotărâre amândouă. Păi... Oftă greu şi porni spre scări - mai avea atât de puţin timp de petrecut alături de ei!

Diamant

Răsuci cheia şi deschise larg uşa. Şi ridică privirea spre cer - era o zi minunată...

- Vii la prânz la masă?

Ridică vocea, pentru că o auzea trebăluind prin bucătărie:

- Nu ştiu. Dacă n-am venit până la două, nu mai vin.

- Bine. Să ai grijă...

- Stai liniştită.

Ieşi, închise uşa dar nu se îndepărtă. Număra... Unu, doi... La şapte, auzi clar paşii apropiindu-se, cheia răsucindu-se... Păi, se apropia vertiginos momentul ăla - ştia el care! Calcula ca diseară să schimbe locul cuţitului; dar dacă-l schimba prea devreme... Se va mai gândi la asta; momentan, pleca "la serviciu"!

Claire avea mare nevoie de-un duş. Imediat cum termina cu corespondenţa şi plăţile la primărie, plecau în Bucureşti - şi-o ducea la spălătoria aia bună, care nu zgâria vopseaua şi folosea detergenţi de calitate! Porumbiţa lui merita cu prisosinţă un "masaj de relaxare"...

Ieşi pe poartă şi observă imediat deschiderea uşii mamei lui. Păi ea dormise acasă? El ştiuse că doarme la nea Dumitru, ca să-i mai aline tristeţea şi singurătatea! Dar uite că...

Mama lui se apropia grăbită de poartă, invitându-l din priviri să vină la ea... Se conformă; iar mămica lui îi luă mâinile, le împreună... şi şopti, strângându-le cu putere:

- Te dezleg de Safira.

Poftim? Adică... Adică cum?

Strânsoarea dispăru brusc! Iar ea aproape că alerga spre casă! Păi... Păi cum adică? De ce?

... Ei, na - de ce?! El nu ştia de ce? El nu ştia ce are în buzunarul pantalonilor?

... Deci de-asta trecuse mămica lui pe-acasă... Hm...

Deci se întâmplase ieri... Bun! Păi să înceapă să calculeze! Când pleca el în Franţa?

"Da' din poarta maică-tii când te clinteşti? Nu de alta - da' te vede nevastă-ta, se prinde şi adio flagrant!"

Bun gând! Îl puse imediat în mişcare! Porni cu pas iute spre primărie.

Deci se ducea, semna ce-avea de semnat şi apoi gonea la Bucureşti. Spăla maşina, cumpăra mobilul şi cartela şi i le ducea lui Grasu. După care nu mai avea mare lucru de făcut - aşa că se întorcea la primărie. Şi se gândea când pleca în Franţa, ca să-şi însceneze plecarea cu 24 de ore mai devreme...

Acum era bine să-i prindă - cât erau "proaspeţi"! Acum se-ncingeau bine şi se lăsau purtaţi de val! Acum erau tentaţi să rişte - că după cinci-şase "şedinţe intensive", intrau în normal şi redeveneau vigilenţi. Erau ei proaspăt amorezi - dar el avea renume de bărbat adevărat...

Intră în primărie:

- Neaţa.

- Neaţa, şefu'.

- Te aştept.

Mica sări prompt în picioare şi luă teancul de hârtii. Bun! Intră în birou şi se aşeză. Şi primi întâi ordinele de plată.

- Panseluţele...

Semna...

- Lumina de la brad - o regularizare...

Semna...

- Ultimele materiale de construcţie de la casa lui Adriano al lu' nea Ovidiu...

Aha! Deci era pe sfârşite! Bun! Ordinul de plată era neştampilat, pentru că se construia printr-o firmă de-a lui. Descuie deci cubul, trase primul sertar şi văzu imediat CD-ul...

"Aoleu, Diamante, ce îndrăgostit eşti! Adio urechi!"

Uitase de CD-ul de la Titel! CD-ul cu Salam! Şi-l primise ieri, nu azi cu noaptea-n cap!

Ştampilă ordinul de plată şi constată că restul de hârtii erau corespondenţa; aşa că i le dădu şi rămase singur...

Repede - laptopul! Şi căştile! Scria "pune-ţi căştile"...

Primise numai prostii prin poştă! Nici nu ştia de ce orăşelul Aurari avea cutie poştală! Oamenii din orăşel aveau propriile adrese; dar pe el îl mâncase-n fund să facă o cutie de-asta poştală la primărie! Şi uite ce primea! Prostii! Pliante şi oferte de tot felul! Unii erau şmecheri şi le băgau în plicuri albe, ca să prostească omul mai uşor...

Gata. Puse CD-ul şi-şi puse căştile. Şi-acum, să asculte...

"Să trăiască şefu'! Iuliana sunt, nepoata lu' Florin Salam. Şefule, am ceva important să-ţi spun. Ieri, m-a sunat o fată, Maria, care mi-a zis să ne întâlnim ca să discutăm despre copilăria noastră din Rahova. Mi s-a părut ciudat; şi-am invitat-o la mine. Şi, când am deschis uşa, m-am pomenit faţă-n faţă cu regina noastră..."

Hait - c-o băgase pe mânecă! Dracu îi lua - şi pe el, şi pe Iuliana, şi pe Titel! Apăsă repede pauza şi scotoci după ţigări! Nu nimerea buzunarele, că-i tremurau rău mâinile... Şi-acum, play!

"Era cu prinţul şi prinţesa. Mi-a cerut informaţii; i-am spus tot ce ştiam eu - şi despre război, şi despre afaceri, şi despre conac... După care copiii s-au culcat, iar eu am intrat cu fetele pe mess şi-am mai aflat una-alta... Ea a stat lângă mine şi-a aflat totul. A aflat şi despre chestia aia cu vila sârbului; a aflat şi despre tanti Stela, Dumnezeu s-o odihnească, şi s-a întristat rău..."

Aoleu - Ştefan o să facă urât de tot! În fine...

"Pe la două noaptea, n-am mai avut ce să-i spun; atunci, ea şi-a aprins o ţigară şi m-a pus să-i promit că n-am să spun nimănui nimic despre vizita ei la mine. Nici chiar ţie!"

Vai şi de urechile reginei, când o să ajungă Ştefan prin preajma lor! Chiar că o s-o urecheze pentru asta!

"Eu i-am zis că asta nu se poate; şi-atunci mi-a zis că, dacă afli în ce oraş e, vii încoace şi faci iureş. Şi că şefii tăi nu sunt înţelegători până-n pânzele albe, iar chinezii îţi supraveghează fiecare mişcare. Mi-a zis că în Orléans a filat-o un serviciu francez de informaţii, care cu siguranţă ştia care

e mersul războiului, şi că ăia au încercat să o împiedice să ajungă la întâlnirea cu Diamant. Şi că e clar că ea trebuie să stea ascunsă, cu copiii. N-am putut s-o contrazic...”

Mda... Urechile reginei erau salvate, imediat cum Ştefan auzea chestia asta. Se mai liniştise puţin...

“Mi-a cerut cizmele cu buzunare şi i le-am dat. Am zis că e mai bine să aibă o armă la îndemână, la un moment dat. Şi pe urmă am început să-i ofer ce m-a dus pe mine capu’! Întâi i-am zis că-i aduc un băiat iute şi isteţ, cu un BMW de fugă, care s-o ia de la mine cu copiii şi s-o ducă la conac. Iar ea mi-a zis “Nu”. Pe urmă i-am zis că-i dau Fiatul meu roşu, cu tot cu actele mele, şi poate să ajungă până-n Aurari cu el că nu se prinde nimeni. Şi-a zis “Nu”. I-am zis să rămână la mine, că ştii că am pistol şi tot confortu’. A zis “Nu”. I-am zis că-i fac rost de acte italieneşti sau spaniole, cu care poate să se urce-n orice avion - şi-a zis că ce face cu copiii. I-am zis că Florin călătoreşte cu dubiţele cu instrumente şi poate să-i ducă el... şi-a zis că nu vrea să se despartă de copii. Şi-atunci aia mică a răcnit, din uşă, că ea nimic nu vrea! Şefule, cât pe ce să ciufulească prinţesa la mine-n bucătărie! Să ştii că şefa mi s-a părut slăbită, tristă şi destul de chinuită cu nervii...”

Pauză. Trebuia să bea un pahar de Coca-Cola, că ana era tristă şi chinuită iar pe el tocmai îl trecuseră toate transpiraţiile amintindu-şi de cuţitul ăla nou de Sinteşti... Şi Play.

“Aia mică e şi ea destul de supărată şi-o suspectează pe regină că tărăgăneză lucrurile şi că nu vrea să se întoarcă la tine. I-am zis şi eu că nu-i de joacă cu chinezii - şi s-a uitat urât pe mine. Şi pe urmă a venit prinţul, ciufulit şi adormit, şi-a luat-o pe maică-sa de gât şi-a pupat-o şi i-a zis că ea e cea mai deşteaptă şi mai frumoasă mămică din lume iar ei or să facă tot ce spune ea şi n-or s-o supere! Ştii cum, şefu’? Îmi venea să-l mănânc! S-a agăţat de gâtu’ ei şi-a pupat-o şi-a calmat-o imediat...”

Adio mobilă în conacul ăla...

“Şi pe urmă i-am mai zis eu prinţesei unele lucruri, ca să ştie că maică-sa n-a minţit-o cu războiul şi cât de periculoşi sunt chinezii. I-am zis lu’ şefa să se ducă prin preajma unei tabere de ţigani şi să aştepte s-o repatrieze românii; da’ a zis că ai făcut deja mişcarea asta... Şi pe urmă i-am dat toţi banii pe care-i aveam în casă, vreo 2.500 de euro, şi-am plecat toţi patru cu un taxi; pe mine m-au lăsat în centru iar ei s-au dus mai departe. M-am întors imediat acasă şi m-am înregistrat... Şefa zice că nu se pot întoarce acum la tine, pentru că tu ai foarte multe lucruri importante pe cap. Iar dacă ai şti unde sunt ei, ai sta cu ei - şi s-ar duce dracu totul. Şi se gândeşte şi la armata ăluia, care v-ar vâna mult mai rău fiindcă dintr-o lovitură reuşită ar putea să vă omoare pe toţi... Mi-a zis că se descurcă bine cu copiii şi are bani. Şi că preferă să se ascundă şi să stea cuminte, ca să nu rişte să se mai apropie chinezii de ea. Cică în Lyon, ea locuia la etajul unu, chiar pe strada pe unde-ai trecut tu cu BMW-ul şi manelele, iar sub geamul ei au stat în permanenţă trei chinezi, iar vizavi de geamul ei era un spion român, iar la cinci metri la dreapta era curăţenia noastră. Şi zicea că e cu copiii, aşa că nu vrea să rişte nici un strop măcar!”

Ana avea dreptate. Dacă văzuse forţele comasate atunci în Lyon, avea mare dreptate să gândească aşa! Grasu spusese bine că Ana ştie ce face şi e capabilă să-l dea pe Jun în comoţie cerebrală cu spume la gură...

“Şi cam atât am vorbit cu ea. Faţă de cum o ştiam eu, ea mi s-a părut un pic palidă şi cam slăbită; dar zâmbea tot aşa ca pe vremuri. Copiii însă mi s-au părut foarte serioşi şi parcă emană o stare de nervozitate permanentă. Regina zice că-i ţine mai mult în casă, cu laptopul şi televizorul şi lecţiile, iar chestia asta le cam toacă nervii. Ţi-am zis ce şi cum cu prinţesa... I-am zis reginei să mă sune, dacă are nevoie de ceva - că-mi ştie mobilul, probabil de pe site-ul de serviciu. De dimineaţă, m-a sunat de la un telefon fix, aşa că nu ştiu dacă ea are mobil. Cred că are; nu ştiu... La un moment dat, a zis ceva despre o mansardă. Dar n-am cerut amănunte - şi ea n-a mai zic nimic despre locul unde stă... Şi alte veşti nu mai am. Îmi pare rău, şefu’; am încercat s-o conving să se întoarcă, dar n-am reuşit.”

Şi gata - se terminase înregistrarea...

Îşi mai aprinse o ţigară! La urma urmei, tocmai ascultase cea mai importantă veste despre Ana şi copii!

Da - cumnata lui avea dreptate să gândească aşa. Deşi ura din tot sufletul faptul că nu ştia unde era cumnata lui acum, trebuia să fie obiectiv - şi-atunci îi dădea dreptate. Chinezii se ţineau scai de ei toţi - şi de Ştefan, şi de el... Şi probabil şi de Aleodor! Iar dacă Raina lui ar fi ieşit singură prin oraş, sigur ar fi avut vreo zece chinezi la filaj! Spitalul de Urgenţă Bucureşti era filat, consilierii lui erau filaţi... Şi imediat cum aflau că ei începeau să se agite, ochii oblici făceau un pas mai aproape şi se-agitau şi ei. Iar ăia erau mai mulţi - că aveau un şef mai mare şi mai potent. În Lyon, împuşcaseră cerul pe sub geamul ei; în Orléans, muriseră oameni sub ochii ei! Dobitocii ăia de chinezi puseseră moartea lui Gilles pe youtube... Fata asta îi spusese Anei despre tanti Stela...

Cumnata lui era o femeie cumpătată - şi ştia foarte bine cât valorează, ea şi copiii. Ştia că, dacă chinezii puneau mâna pe ea, Ştefan se urca în BMW, accelera şi se prezenta prompt să fie ucis... Cumnata lui n-o să mai rişte nimic. Ştia acum că, oficial vorbind, ei trei erau în vila sârbului. Aşa că o să stea cuminte în Paris, ascunsă cu copiii, şi-o să aştepte ca Jun să piardă războiul - şi să şi capituleze. Abia după ce războiul se termina, după ce chinezii dispăreau din preajma lor, cumnata lui o să aibă curaj să se ducă la un telefon public, să formeze numărul unuia dintre ei şi să spună o adresă din Franţa. Acum, totul era ca Ştefan să aibă atât de multă răbdare...

Dacă vărul lui rămânea calm - adică se rezuma la a remobila conacul - şi nu strica puntea aia de legătură cu Ana, Iuliana o va putea ţine pe cumnata lor la curent cu mersul războiului. Şi deci, şi cu instaurarea păcii. Dacă însă Ştefan îi va ordona Iulianei să mintă...

O să-i ducă discul atunci când se ducea în Franţa. N-o să-i spună acum decât că avea un mesaj pentru el - dar nu era urgent. O să încaseze un set de palme - dar o să-l ajute pe vărul lui să se autoconvingă că era oricum prea târziu să încerce să facă vreo şmecherie cu Iuliana. Iar în funcţie de ceea ce-i va spune Ştefan Iulianei, o să-i spună şi el câteva lucruri fetei ăleia...

Gata! Repede, să încuie discul în seif şi să pornească spre Bucureşti! Claire era murdară iar Grasu n-avea mobil! Iar el n-avea voie să fie aşa ca acum - împrăştiat şi uituc!

Ana-Maria

Era ora opt. Razele soarelui năvăleau în forţă prin ferestrele mari - dar Florentina nu se trezea...

La ora şase fix, deschiderea uşii o făcuse să deschidă şi ea ochii. Şuşotise deci cu asistenta - care-i spusese că Florentina era bine, că semnele vitale erau bune... Şi fuseseră mutaţi într-o rezervă - repede şi discret, că ei erau incognito acolo! În mod ciudat, vizita de dimineaţă le ocolise. Auzise medicii trecând pe coridor - dar uşa nu se deschisese... Aceeaşi asistentă revenise, în jur de şapte jumate, şi-i spusese că analizele prinţesei ieşiseră bine. Şi că, după ce termina tratamentul, Florentina putea pleca acasă. Îi mulţumise şi-i îndesase 50 de euro în buzunar. Se cam luptase cu ea, că nu voise să-i primească...

Asistenta nu mai intrase în rezerva lor. Iar ea uitase s-o întrebe cum îl cheamă pe medic. Dacă omul ăla chiar revenea la ele, o să se

facă de râs... Nu putea să iasă pe hol, să întrebe pe cineva, pentru că Léon se putea trezi oricând... Nu voia să apese butonul de deasupra patului Florentinei, pentru că omul ăla avea şi alte treburi...

Uşa se deschise scurt. Sări în picioare, răsucindu-se... şi înlemni. Iar medicul zâmbi şi-i întinse tava:

- Bună dimineaţa.

Se repezi să-i ia micul dejun din mâini:

- Bună dimineaţa.
- Mă bucur că m-ai ascultat şi n-ai fugit.
- Mă bucur că v-aţi ţinut de cuvânt.

Era mirat, aşa că adăugă:

- Cu poliţia şi Protecţia copilului...

Bărbatul nu mai spuse nimic; ocoli patul, îşi aruncă privirea pe analizele de pe clipboard... După care arătă spre geam. OK! Se grăbi să ajungă în punctul spre care se îndrepta el... şi şopti:

- M-am gândit toată dimineaţa - şi nu există cuvinte cu care să vă mulţumesc că mi-aţi salvat fetiţa!

- Tu ai făcut jumătate din treabă, spunându-mi corect ce s-a întâmplat, cum s-a manifestat... şi aducând punga aia.

Era mult mai priceput la cuvinte decât ea; iar ea descoperise brusc că nu prea mai ştia ce să spună... Medicul întinse scurt mâna:

- Sami.
- Ana.
- Aveţi unde să locuiţi?

Poftim? Ridică mirată sprâncenele...

- Aveţi unde să locuiţi acum?
- Da, stăm cu chirie într-o mansardă.

- Dar presupun că nu te poţi angaja undeva, pentru că trebuie să stai cu copiii.

Aprobă... şi "tăie discuţia":

- Mă descurc.

Bărbatul arătă spre scaune... OK! Se aşeză...

- Te descurci - dar n-ai tiparniţă de bani. Şi e riscant să te descurci, când picii ăştia doi depind de tine. Eu locuiesc într-o casă exagerat de mare, împreună cu sora mea. Suntem două persoane în şase camere. Şi avem mare nevoie de o tânără serioasă şi cu capul pe umeri, care să ştie să gătească acceptabil şi care să şteargă praful o dată pe săptămână. Iar sora mea ar avea mare nevoie de o prietenă care s-o înveţe limba franceză şi s-o ajute să treacă peste faptul că copiii au rămas la soţul ei. Eu am învăţat-o minimul, cât să se înţeleagă cu oamenii; dar nu pot face minuni, dacă sunt la spital mai tot timpul. Nu oferim un salariu enorm; oferim 800 de euro, plus cazare şi mâncare pentru tine şi copii. Dacă vrei...

Ei bine, rămăsese mască... Medicul şopti:

- Soţul tău a dispărut la sfârşitul lui aprilie - iar tu ai fugit cu copiii. M-am gândit un pic - şi presupun că consilierul ăla vă caută prin toată Franţa...

Cee? Ăsta ştia de consilier? Ce ştia despre consilier? Care consilier? Ce ştia omul ăsta?

- Decembrie 2005. Tot restaurantul spitalului se uita la voi! Eraţi pe buzele tuturor - şi voi, şi consilierul chinez care rezolva toate problemele doar pocnind din degete! Presupun că el a trădat, sau...

Decembrie 2005... restaurantul spitalului... Îl privea lung şi nu-i venea să creadă... Nu-l regăsea în memorie...

- ... A scăpat?

Poftim? Cum? Sami o privi lung, serios:

- Bebeluşul prematur - a scăpat?

Ramon! Nu se înşelase... Înghiţi greu nodul din gât şi negă:

- Nu. A murit la două zile după naştere. Şansele de supravieţuire au crescut, încet-încet, de la 30% la 50%. Iar după două zile a murit...

Auzi un foşnet scurt - şi ridică imediat privirea! Descoperi că medicul se învineţise tot la faţă şi-şi privea mâinile... Sami se grăbi să se scuze şi să schimbe subiectul:

- Îmi pare rău să aud asta. Oricum, spui că ai unde să locuieşti - şi că o să te descurci. Totuşi, soţul tău are probleme iar tu ai fugit doar cu hainele de pe tine. Iar micuţa ta e isteaţă foc şi îi este tot mai greu să se-ascundă, departe de tati. Dacă vrei, puteţi să veniţi la mine - unde sora mea e acasă 24 din 24 şi poate sta cu ochii pe ei atunci când tu ai alte treburi. Suntem musulmani - dar mai presus de asta, suntem oameni normali. Nu căutăm Mecca cu busola, nu ţinem Ramadanul, mâncăm porc... Şi sper că nu te-am jignit cu oferta...

Ochii negri o priveau lung, serioşi...

... Omul ăsta o recunoscuse. Omul ăsta, medic de profesie, o văzuse atunci în spitalul privat, în restaurant - în unul dintre momentele când Ştefan reuşise s-o ia de lângă Ramon şi-o dusese şi-o îndopase cu de-a sila. Omul ăsta ştia despre Isamu - consilierul chinez "care rezolva toate problemele doar pocnind din degete". Presupunea că acel consilier trădase. Într-un fel, presupunea corect... Şi nu alertase pe nimeni - nici poliţia, nici chinezii... Şi uite că-i oferea adăpost la el acasă! Oare de ce?

... Îi oferea adăpost, 800 de euro cash şi mâncarea pentru ea şi copiii ei. Şi-i cerea în schimb să şteargă praful, să gătească ceva comestibil... să stea cu sora lui, ai cărei copii rămăseseră la soţul ei, şi s-o înveţe franceză... Şi probabil că se mai gândea la ceva omul ăsta, care recunoscuse, în spatele chipului speriat de acum, chipul frumos de atunci. Dar pe-asta o s-o lămurească la următoarea lor discuţie. Acum...

Acum erau în spital. Medicaţia Florentinei o să se prelungească cel puţin până la prânz. El ieşea curând din tură... dacă nu cumva ieşise deja. Se va duce acasă, se va odihni... şi va reveni la spital după-amiază. Păi...

Păi, ce-o costa să zică "OK" acum şi să se mai gândească până după-amiază? Negă scurt şi zâmbi:

- Nu; de fapt, e o ofertă bună. Şi-o accept. Să vedem dacă o acceptă şi ei - că în familia noastră se votează democratic...

Sami zâmbi şi se ridică:

- Atunci eu o trezesc pe micuţa pacientă, o cert şi mă duc acasă. Voi rămâneţi aici, cu perfuziile... iar eu mă întorc, pe la şase, să vă iau.

Aprobă, că n-o costa nimic... şi se ridică şi ea. Medicul prinse braţul Florentinei şi-o scuturâ uşor:

- Florentina... Trezeşte-te, Florentina...

Îl privea şi realiza că-i spusese numele fetiţei... numele real... Şi numele ei! Ştia că o cheamă Ana! Iar dacă Florentina delirase despre tati... iar el fusese în spitalul privat... Léon se trezise - dar o văzuse şi nu se speriase. Acum o privea lung... ea venea lângă el şi-i zâmbea, făcându-l şi pe el să-i zâmbească şi să strălucească tot...

Prinţesa pleoscăi sonor... iar Sami prinse bine mâna fetiţei:

- Hai, Florentina - deschide ochii.

Iar ochii negri se deschiseră imediat! Micuţa ei dădu să sară din pat - dar nu reuşi, pentru că el ţinea bine mâna cu perfuzia... Făcu un pas în faţă; iar după secunda de uimire, Florentina o recunoscu şi şopti:

- Mami, unde suntem?
- La spital.
- Da' de ce?
- Ce-ai făcut ieri, în Carrefour?

Capul brunet se plecă scurt... Trase aer în piept, pregătită s-o certe bine, dar Sami i-o luă înainte:

- Ieri, ai făcut două lucruri extrem de urâte, la care ar trebui să te gândeşti foarte bine de-acum încolo şi pe care ar fi foarte bine să nu le mai faci. Primul, ai furat.

Ia uite-l! Se abţinu cu greu să nu ridice mirată sprâncenele... Medicul lăsă mâna Florentinei şi începu să trebăluiască pe-acolo, pe la aparate şi fiole:

- Al doilea, ai încercat să te sinucizi. Din fericire, mama ta a ştiut ce să facă şi te-a salvat. Şi te-a adus aici în timp util, ca să nu suferi mai târziu pentru greşeala ta. Că să ştii că, dacă mai întârziaţi jumătate de oră, putea să fie mult mai rău! Ţi se blocau rinichii şi ajungeai la dializă! Trebuia să vii săptămânal la spital, să-ţi punem un aparat care să-ţi cureţe rinichii! Şi doare rău, să ştii! Nu e de joacă cu medicamentele!

Mm... Avea metodă domnul doctor! Atitudinea de medic, tonul serios, vocea groasă şi halatul alb făceau minuni chiar acum! Florentina

nu ridica privirea din poală... Léon jubila tot, fericit că în sfârşit prinţesa aia răsfăţată îşi găsise naşul...

- Să ştii că nu-i deloc bine ce-ai făcut tu! Ştii, da?
- Da.
- Şi promiţi că nu mai faci?
- Da - promit.
- Bun! Mănâncă puţin la micul dejun şi puţin mai mult la prânz. Cina poţi s-o mănânci toată. Te rog să ai grijă să nu scoţi perfuzia. Şi te rog să n-o mai superi pe mama. OK?
- OK.

Florentina ei zâmbea acum; Sami zâmbea şi el şi scria de zor în fişă... şi-o lăsa pe pat:

- Vorbim după-amiază, în jur de şase.

Aprobă iar cu capul. Îl auzea trecând prin spatele ei, spre uşă...

- La revedere, Ana.
- La revedere, Sami.

Şi gata - rămăseseră singuri. Imediat, Florentina şopti:

- I-ai spus cum te cheamă?
- Da.
- De ce? Dacă-i anunţă pe chinezi?
- Tu i-ai spus mult mai multe, azi-noapte.

Era uimită... Aprobă, aşezându-se pe marginea brancardei:

- Când am ajuns la spital, delirai. Adică vorbeai, fără să-ţi dai seama ce spui. Te-am auzit vorbind aşa mult timp după ce te-a dus în camera de la urgenţe...

Prinţesa ei dădea să plângă...

- Dar să ştii că tot răul e spre bine. Mi-a propus să ne ascundem la el acasă.

Amândoi erau uimiţi! Se grăbi "să-i lovească" cu ştirea aia:

- I-am spus că, în principiu, sunt de acord. Când vine asistenta, o s-o întreb mai multe despre el; iar dacă ceea ce-o să-mi spună ea o să fie în regulă, da - ne vom muta la el.

Şi-acum prinţesa sări ca arsă:

- Cum să ne mutăm la el?! Nu se poate!
- Mi-a spus că locuieşte împreună cu sora lui într-o casă mare, cu şase camere. Iar din câte am înţeles eu, sora lui este despărţită de soţul ei, iar copiii ei au rămas la el. Ea nu ştie franceză; în plus, stă singură acasă toată ziua, pentru că el e la spital... Mi-a propus să-mi dea 800 de euro salariu şi să ne ţină la el, pe cazare şi mâncare, dacă eu gătesc, fac curat şi-i ţin companie surorii lui. Iar eu să ştiţi că sunt de acord cu planul ăsta.
- Mami, dar nu se poate!
- De ce, prinţeso?
- Păi nu ne întoarcem la tati?

Se încruntă scurt:

- Ba da. Dar până îşi rezolvă tati problemele, noi trebuie să rămânem ascunşi. Viaţa în mansarda aia era şi este periculoasă. Chinezii ne pot găsi oricând acolo. În plus, mi-am cam pierdut încrederea în tine, domnişoară.
- Mami, dar nu se poate!
- Ce nu se poate? Să-mi pierd încrederea în tine?
- Să ne mutăm la el!
- De ce?
- Pentru că nu se poate!
- De ce?
- Pentru că nu-l cunoaştem!
- Eu îl cunosc.

Şi iar îi lăsase mască...

- În urmă cu cinci ani, am fost internată într-un alt spital din Paris. Sami a făcut parte din grupul de medici care m-a tratat atunci. Nu a fost el doctorul principal; dar a fost printre doctorii mei... M-a recunoscut azi-noapte, cu toată deghizarea mea de doi bani... Noi am ajuns aici puţin înainte de miezul nopţii. Dacă voia să ne facă rău, chema poliţia. Sau Protecţia copilului. Sau pe chinezi, dacă ţinea musai să ne dea pe mâna lui Isamu. El în schimb mi-a promis că nu te trece în fişele spitalului. Şi s-a ţinut de promisiune.

Léon "atacă" tava cu micul dejun:

- Atunci, dacă zici că e OK, ne mutăm la el!

Era 2-1. Se mutau. Ridică un deget şi se ridică:

- Dar mai întâi vreau să aflu unele lucruri de la asistentă. Léon, vino lângă Florentina - că şi ea trebuie să mănânce.

Prinţul se muta repede pe cealaltă brancardă. Florentina era încruntată, dar tăcea...

Păi, o să fie ce-o să fie! Dacă asistenta îi va răspunde la întrebări, se va muta la Sami! Dacă nu va auzi ceea ce-ar fi trebuit să audă, plecau pe la patru - şi-i lăsa un bilet în care-i explica faptul că votaseră, iar ea rămăsese în minoritate...

Sami

Descuie şi intră. Şi zâmbi, în franceză:

- Neaţa, Tasnim!

Nu primi răspuns; în schimb, auzi clar foşnetul de şerveţele din bucătărie... Oof! Se grăbi să intre şi s-o strângă în braţe, în arabă de data asta:

- Tasnim, te rog!

Iar ea aproba şi-şi ştergea lacrimile... Zâmbi slab:

- Neaţa.
- ... Neaţa, Sami.
- Ai dormit bine? Sau ai visat vreun bau-bau?

Capul surorii lui aproba şi nega în simultan...

- Hai - zâmbeşte! Diseară îţi fac o surpriză!
- Ce surpriză?
- Păi dacă-i surpriză, cum să-ţi spun ce surpriză?! E surpriză!

Ochii negri îl priviră lung... iar Tasnim zâmbi:

- Eşti vesel.

Aprobă şi şopti:

- Pentru că diseară îţi fac o surpriză! Una mare-mare de tot! Compusă dintr-o surpriză mare şi două surprize mai micuţe...
- De ce mă chinui? Spune odată!

O trase la masă şi-o aşeză pe-un scaun. Şi oftă scurt:

- Îţi aduc o prietenă.

Ochii surorii lui se măriră ireal de mult:

- Prietena ta?
- Nu. Viitoarea ta prietenă.
- Hm! Pentru o clipă, am avut senzaţia că ai înviat...
- Tot n-ai înţeles că astfel de cuvinte nu mă mai răănesc?
- Eu tot sper - şi încerc să te răănesc cumva... tocmai ca să te ajut să-ţi revii!
- O să-mi revin eu...
- Aşa spui de 20 de ani deja! N-ai obosit să tot torni gogoşi?

Negă şi redeveni serios:

- Diseară, îţi aduc o prietenă. O tânără care are mare nevoie de ajutorul nostru - şi care presimt că ne va ajuta, la rândul ei.
- ... Bine! Deşi...
- O să locuiască aici, împreună cu cei doi copii ai ei.

O privea lung... Tasnim se îngălbenise instantaneu... Continuă:

- Din câte mi-a spus şi am înţeles eu, soţul ei face afaceri cu oameni periculoşi; iar omul lui de încredere l-a trădat, sau aşa ceva... Oricum, el a dispărut de acasă la sfârşitul lui aprilie. Ea a fugit tot atunci cu copiii... Se ascund. Iar fetiţa ei e cu nervii la pământ. O suspectează că nu vrea să se întoarcă la soţul ei; aşa că ieri a furat nişte sedative de la Carrefour şi le-a înghiţit pe toate.
- Nu se poate!
- Ba da. Ea a năvălit în spital puţin după miezul nopţii... Şi restul o să-ţi povestească ea. Oricum, i-am propus să se mute la noi. Ea face mâncare şi curăţenie, te învaţă franceză şi-şi ţine de urât. Noi o ascundem aici, la noi acasă; o ajutăm cu copiii, o ajutăm cumva să se liniştească şi o ajutăm să-şi găsească soţul.
- Sami, dar nu e periculos? Dacă el face afaceri cu oameni periculoşi...

- Stai liniştită - dacă e periculos, ne dăm deoparte. Vreau să te rog... Să n-o sperii. Şi să o tratezi ca pe-o prietenă, nu ca pe-o menajeră.

Tasnim se ridică şi ieşi, înfuriată de cuvintele lui... Ridică vocea, ca să-l audă:

- Am vrut să fiu sigur că am atins şi acest aspect!

Ca răspuns, auzi uşa trântindu-se. Hm...

La urma urmei, poate că se agita degeaba! El ieşise din tură la şase şi moţăise în cabinet până la opt. I se închideau ochii de somn - aşa că trebuia să se odihnească, pentru că la noapte se întorcea la spital. Şi nu fusese inspirat să pună o asistentă medicală să stea cu ochii pe tânăra aceea. Putea avea deci surpriza să constate, diseară la şase, că Ana plecase...

Paşii se apropiară grăbiţi iar Tasnim reveni în bucătărie:

- OK! Cine e? Şi cum de ai încredere s-o aduci aici şi să mă laşi cu ea?

- O cheamă Ana şi e, aşa ca şi tine, un suflet chinuit.

- ... Cum adică?

- Adică are doi copii; o fetiţă de opt anişori şi-un băiat de vreo cinci, cred. Fetiţa a făcut-o cu primul soţ, iar băiatul cu al doilea. Cu cel cu afaceri necurate... E o femeie serioasă şi sufletistă - şi are nevoie de adăpost. Aşa cum am văzut-o eu, e o persoană citită, inteligentă şi cumpătată. Te rog să te porţi frumos cu ea şi cu copiii şi să încerci măcar să-i fi prietenă. Sunt sigur că ea nu ţi-ar putea trăda vreodată încrederea...

Sora lui oftă greu şi se ridică:

- Bine, Sami. Dacă zici că e serioasă şi...

- Când mi-a pus fetiţa-n braţe, mi-a spus ce simptome a avut şi la ce ore. Şi mi-a dat punga cu ceea ce-a vomat copilul acasă. Este o femeie foarte inteligentă. Şi are ceva aparte...

Tasnim zâmbi larg, făcându-i cu ochiul... Bufni în râs:

- Numai la prostii îţi stă gândul!

- Lasă, că ştiu eu!

Se grăbi să iasă - că ştia ea... Şi abia după ce încuie uşa dormitorului, oftă greu. Ea ştia că, de 20 de ani, el nu reuşise să uite. Şi nu reuşise nici să treacă peste sentimentul ăla nenorocit de vină... peste durere...

Isamu

Ce ciudat era aeroportul ăsta! Nu-l mai văzuse de mai bine de-un an - şi aproape că uitase cât de pipernicit şi cârpit era! Indiferent ce-i puneau, cum îl văruiau şi câte chestii electronice îndesau în el, Aeroportul Internaţional Henri Coandă i se părea la fel...

Prinse bine mâinile lui Fei-Yen şi Liwei şi porni spre ieşire. Şi observă imediat mişcarea bruscă din dreapta! O siluetă îmbrăcată în negru ţâşnise ca din puşcă de-acolo! Cine era?

... Aha! Şopti, ca pentru el:

- Să nu vă speriaţi - că n-au ce să ne facă.

Ei nu răspundeau - deşi îl auziseră. El îi conducea spre ieşire, privindu-l lung pe bărbatul care mergea în acelaşi pas cu el, la vreo zece metri mai în dreapta... Ăsta era omul lui Jun - şi n-avea ordine referitoare la el şi la familia lui. De-aia mergea "pe flanc" şi păstra distanţa - raportase şi îşi aştepta ordinul. El trăgea, deci, concluzia că Jun aflase abia acum despre călătoria lui în România; iar asta spunea multe! Ieşeau chiar acum din aeroport...

În faţa intrării erau trei maşini. Trei Audi A4 negre, cu geamuri fumurii. Unul dintre geamuri se cobora chiar acum... Sun Peng era foarte îngrijorat:

- Bună dimineaţa.

Îşi opri familia la un metru de maşină:

- Bună dimineaţa.

- Înţeleg de ce ai venit în România. Nu înţeleg de ce n-ai venit singur.

- Am primit un ordin; acţionez în consecinţă.

- Ştiu despre ordin; mi-a spus Shen Qiao... Şi totuşi, ceea ce faci tu e foarte riscant.

- Ştiu. Dar e unica soluţie.

Era uimit? Hm... Decise să scurteze mult conversaţia:

- Ai venit ca să încerci să mă opreşti?

- Am venit ca să-ţi ofer protecţia noastră. Şi să îţi punem familia la adăpost.

- De siguranţa familiei mele mă ocup personal.

- Eşti sigur că o să ieşi viu din locul spre care te îndrepţi acum?

Aproba încet...

- ... Eşti sigur că nu vrei ca ei să te aştepte la mine acasă?

Aproba încet... Sun Peng oftă greu:

- Cum vrei! Cum ştii tu! La urma urmei, tu îi cunoşti bine pe amândoi! Îţi dau o maşină?

- Nu, mulţumesc.

- Să te ducă până acolo doar!

- Nu, mulţumesc.

"Că eşti omul lui Shen Qiao! Te-ai tâmpit?" Era privit lung... Bărbatul de pe banchetă zâmbi:

- Nu te pot obliga să urci într-o maşină; dar nu mă poţi obliga să nu-ţi pun o maşină pe urme...

Aproba... Geamul se închidea cu repeziciune... Cele trei motoare porniră aproape la unison. Suita lui Sun Peng se îndepărta... Şi-acum, să caute un taxi şi să rostească adresa lui Dobre Titel.

Ştefan

Philippe al lui era ascultător - şi-i plăceau la nebunie autostrăzile! Era un prinţ "de cursă lungă"... care "devora" Fly Project...

Se grăbea spre Lille. Cu afaceri. Ducea o valiză de documente, pentru foarte multe transporturi - şi mai căra şi nişte recuperatori după el, şi nişte băieţi întreprinzători de-ai lui Nicu Cărare... Era aşteptat cu documentele; accelera... Rebeca anunţă prompt:

- Şefu', e unu fix.

- Pune hands-free-ul pe special.

Aşa...

- Sună-l pe Grasu.

Rebeca piuia de zor; putea jura că era toată un zâmbet... Primi casca şi telefonul şi abia apucă să şi-o pună, că auzi vocea răguşită:

- Da.

- Salut, Grasule.

O secundă de tăcere... şi-un suspin!

- Aoleu, şefule! N-am crezut, când mi-a zis Diamant! Am crezut că n-am reuşit...

Aoleu! Dacă-l dădea iar în cine ştie ce complicaţii, cu cel de-al treilea glonte? Se grăbi să râdă cât mai credibil:

- Linişteşte-te, bă! Ştii cum zice Diamant - şi lu' dracu' i-e frică de mine! Eu nu mor, mă, când vor palizii ăia! Te linişteşti, da?

- Da, şefule.

- Aşa. Şi pune mâna şi fă-te bine! Că am nevoie de tine ca de aer!

- Şefule, eu fac ce pot. Da' poa' să-ţi zică şi Diamant - ăştia nici nu mă lasă să mă ridic din pat! Mă ia cu ameţeală dacă încerc să mă ridic!

Ei, poftim - acum se simţea vinovat pentru neputinţa de-a se vindeca mai repede! Se grăbi să-l liniştească:

- Stai, mă, liniştit - că am glumit!

- Şefu', eu stau; da' să ştii că nu-s liniştit deloc! Că mi-a povestit Diamant ieri cum s-a împuşcat cu chinezii! Şi nu-i bine!

- Stai liniştit, că-i foarte bine. O să trec şi eu pe la tine, într-o zi. Nu ştiu când, nu promit nimic.

- Nu-nu! Şefule! Nu veni până aici, dacă nu e sigur! Lasă, că mă fac eu bine - şi-atunci să ştii că mă leg de tine!

- Bă! Când o să te faci tu bine, eu te leg de mine! Auzi?

Grasu râdea uşurel; râdea şi el, ca să-l liniştească odată...

- Ia zi-i, Grasule - cum te simţi?

- Cum să mă simt; binişor...

- Cum se poartă ăia cu tine pe-acolo?
- Aa, din punctul ăsta de vedere mă simt foarte bine!
- Bun! Urechile lu' Diamant sunt salvate...
- Auzi, şefu'? Apropo de Diamant...
- Ce-i cu el?
- Se descurcă? Sau...?
- Mă, se descurcă de minune! Ca toţi consilierii mei dealtfel! Nu ştiu dacă ţi-am zis - sunteţi patru acum.
- Mi-a zis el ceva-ceva...
- Daa, am un consilier pe probleme de diaspora...

Grasu bufni într-un hohot sănătos de râs - iar Rebeca chicotea lângă el... Continuă:

- Şi mai am o consilieră de-aia cum îmi place mie: mică, iute şi-a dracului rău de tot!

Şi-acum trebuia musai să-i vadă obrajii! Ia - erau roşii-roşii? Da; erau cei mai roşii obraji de consilieră care existaseră vreodată pe pământ! Aşa că adăugă:

- E roşcată natural şi-o cheamă Rebeca.
- ... Hm; întotdeauna ţi-au plăcut şaradele! Ei s-au prins?
- Nu ştiu; iar dacă nu s-au prins, ghinionul lor! Grasule, am o sarcină nou-nouţă pentru tine.
- Şefule, oricând vrei să mi-o dai, eu abia aştept "să revin în circuit"!
- O să ţi-o dau în curând; că mai sunt unele lucruri de pus la punct, înainte să intri tu în scenă.
- Bine, şefule.
- Aşa că mănâncă, bea şi relaxează-te; că atunci când ţi-oi pune-n poală sarcina asta, o să fie vai de tine!
- Gata, şefu'! Acu' m-apuc!
- Aşa; şi pup-o pe Roxana din partea mea şi spune-i c-am zis "Bravo".
- Bine, şefu'. Şi după aia o pup şi din partea mea...
- Pup-o, pup-o...

Că ştia el "ce şi cum" era cu Grasu al lui... Se grăbi să-i amintească:

- Numărul ăsta e numai pentru consilierii mei; şi pentru Ana.
- Ştiu, mi-a zis Diamant.
- Iar numărul tău e numai pentru mine şi pentru consilierii mei.
- Şi pentru şefa.
- Aşa, Grasule. Hai - fă-te bine!
- Gata, şefule! Dacă-i ordin...
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi-i dădu telefonul şi căştile. Rebeca zâmbea:

- Se simte mai bine?
- Acu', că m-a auzit, se simte mult mai bine. Grasu meu mă iubeşte mult...

Arătă spre torpedou şi aşteptă aprinderea becului verde...

- L-am scos cândva dintr-un dosar penal. 25 de ani făcea, dacă nu se ciocnea de mine. Şi-i făcea dintr-o prostie mare-mare... De-atunci, am fost nedespărţiţi. Pe vremea când eram mic şi-aveam o umbreluţă cât o şepcuţă de bebeluş, a avut grijă de mine ca un frate mai mare... Acum, e rândul meu să am grijă de el. Şi-o să am cea mai mare grijă de el! O să-l ţin cuminte-n pat, la recuperare, şi-o să fie cel mai bine păzit interlop din România. O să-i duc un laptop şi toate informaţiile despre Ana şi copii; iar el o să rezolve misterul şi-o s-o găsească. El o cunoaşte bine; dintotdeauna a fost o armonie perfectă între ei. Gândesc la fel, sunt la fel de cumpătaţi şi grijulii, au cam aceleaşi etaloane de măsură a riscului... O să-l folosesc numai la asta! El o s-o găsească! Altă treabă n-o să aibă, decât să stea în pat, să studieze informaţiile pe toate părţile şi să-mi găsească familia.
- Dacă o cunoaşte bine, atunci da - o să poată s-o găsească. O să fie ferit de stresul chinezoilor din umbră...

Aproba încet cu capul...

Grasu lui o să se facă bine. Şi-o s-o găsească pe Ana. Iar în clipa când familia lui va fi din nou lângă el, Grasu va primi cea mai dificilă şi mai importantă misiune din viaţa lui. Dar cum până la momentul ăla mai era mult, redeveni serios... şi se concentră asupra drumului - traficul începea să se aglomereze.

Isamu

Achită cursa şi coborî. Şi strânse bine mâinile lor - acum era acum...

Hm; frumoasă viluţă! Mică şi discretă! N-avea piscină, n-avea arteziană-n curte... Avea maximum patru camere - deşi proprietarul ei era îndeajuns de important să aibă şi heliport, şi elicopter! Era ciudat! Dar omul ăsta făcea caşcaval neimpozabil - şi nu era bine să bată la ochi, cu prea multă bunăstare! Aşa că se apropia de uşa normală, metalică, şi realiza că nu mai avea cale de întors...

Apăsă, scurt, soneria. Fei-Yen şopti:

- Aici stă Diamant?
- Nu; pe Diamant o să-l găsim în orăşel. Aici stă un bun prieten de-al lui Ştefan.
- Un subaltern?
- Nu.

Bâzâitul îl îndemnă să ridice privirea; se abţinu însă la timp. Camera de supraveghere se rotea chiar acum spre ei...

Îl mira să constate că omul ăsta n-avea bodyguarzi. Şi nici fată-n casă, sau grădinar. Da, era evident că nimeni nu-şi permitea să se apropie de el; dar s-ar fi aşteptat la o minimă pază! La urma urmei, ce putea face un om cu un pistol în faţa a cinci atacatori?... Dar cine-şi permitea să-l atace?! În fine...

Cheia ronţăi prelung... Uşa se deschise iar Titel întrebă, tăios:

- Ce vrei?
- Să discutăm.
- Nu mai avem subiecte comune de discuţie.
- Şi totuşi, ar fi bine să discutăm despre Ştefan.

Cu un gest scurt, Titel trase pistolul din spate, de la curea, şi-l aţinti spre fruntea lui Liwei:

- Pleacă. Şi nu te întoarce niciodată.

Cu alte cuvinte, nici măcar o discuţie nu puteau purta...

Aprobă scurt cu capul. Pistolul se retrase, uşa se închise, cheia ronţăi prelung... Decise să se răsucească şi să-i îndrume pe amândoi spre poartă:

- Mergem în orăşel.

Ieşiră în stradă şi porniră spre dreapta. Iar Liwei suspină scurt. Oof! Îl cuprinse pe după umeri şi-l sărută pe creştet:

- Stai liniştit - n-ai să păţeşti nimic.
- Eşti sigur?

O sărută şi pe ea:

- Stai liniştită, rândunico. Jun este mult mai periculos decât ei toţi la un loc.

Trebuia să-i liniştească cumva! Le spunea cuvintele care-i liniştea şi se gândea cu groază că Titel putea să-l sune pe Diamant - şi atunci chiar că nu trecea nici de gard! Diamant l-ar fi sunat pe Ştefan, care ar fi înţeles imediat de ce-şi ducea fostul lui consilier familia "în bârlogul duşmanului"...

Ana-Maria

Era aproape ora trei. Copiii nu dormeau; se jucau fazan în toate cele trei limbi pe care le cunoşteau. Ea se prefăcea că moţăie, ca să nu fie cooptată în jocul lor. Încerca să nu le transmită îngrijorarea ei...

La două jumate, uşa se deschisese - şi constatase că asistenta pe care-o aştepta ea avea alte treburi, mai urgente. Tânăra care intrase îi schimbase Florentinei perfuzia; pe ea n-o întrebase, pentru că n-ar fi putut avea încredere în ea... Nu-i inspirase încredere. Aşa că tăcuse. Acum regreta, evident! Sami venea la şase - iar ea era foarte-foarte departe de-un total şi-o decizie!

Paşii se apropiau pe hol... Şi se opreau! Aoleu! Nu cumva era Sami?

Uşa se deschise încetişor... Oo, slavă Cerului! Femeia intră şi zâmbi:
- Hei! Păi voi nu dormiţi?
- Nu, că nu ne e somn!
Se grăbi să se ridice şi se apropie de ea:
- A trecut o domnişoară şi ne-a schimbat perfuzia...
Femeia aprobă, pregătind o injecţie... Şopti încetişor:
- Voiam să vă întreb ceva...
Primi o nouă aprobare şi-o explicaţie:
- Domnul doctor zice că asta e ultima.
OK; era ultima. I-o băga în perfuzie... Acum! O prinse de braţ şi-o privi lung, rugător:
- Vă rog, răspundeţi-mi la o întrebare!
- Spune.
- Dl doctor... E de încredere?
Evident, asistenta deveni precaută:
- Ce vrei să spui?
- Vreau să spun că a aflat că n-am unde să locuiesc cu copiii şi s-a oferit să mă angajeze internă, pentru curăţenie şi mâncare. Şi nu ştiu... Adică nu ştiu despre el decât că-l cheamă Sami şi locuieşte împreună cu sora lui; şi, cum să spun... Nu l-aş refuza, pentru că am mare nevoie de aşa un ajutor imens; dar l-aş refuza, pentru că nu-i ştiu decât numele şi sunt cu copiii. Şi nu pot să risc...
Femeia zâmbi slab:
- Sami Fakhouri e un medic bun, un suflet minunat şi un bărbat serios.
Fiu! Răsuflă uşurată şi zâmbi şi ea...
- E libanez, dar locuieşte în Franţa de vreo 20 de ani. Are 42 de ani... e necăsătorit şi, de când lucrează aici, adică de vreo şase ani, nu s-a interesat de nici o asistentă sau doctoriţă.
- Într-un fel, asta mă bucură; în alt fel însă...
- Nu ştiu cu certitudine ce şi cum, că nu vorbeşte niciodată despre asta. Dar se zvoneşte prin spital că a fost căsătorit, în Liban, iar soţia lui a murit la naştere. Şi aşa s-a hotărât el să facă medicina. În mare, să ştii că e un om aproximativ normal. Nu zâmbeşte prea des, dar nu se supără pe glumiţele noastre. N-a onorat niciodată invitaţiile la onomasticile colegilor şi n-am auzit să fi ieşit vreodată la o bere cu vreun medic de-aici, din spital... Are o imagine de pustnic foarte prins în gândurile lui - şi să ştii că, atunci când n-are pacienţi, stă în cabinet şi citeşte poezie franceză.
Aha! Păi, ce mai putea spune în afara faptului că Sami Fakhouri părea un înger trimis din ceruri ca s-o ajute să se ascundă, cu copii cu tot? Nimic, evident! Femeia o bătu uşor pe umăr:
- Eu cred că poţi să accepţi liniştită oferta lui - e un adevărat gentleman.
Aprobă şi zâmbi:
- Vă mulţumesc.
- Cu plăcere.
O aştepta să iasă... Se răsuci spre ei:
- Aţi auzit, da?
- Da, mami.
- Şi ce ziceţi - ne mutăm la Sami?
Léon aproba de zor, rânjind la ea de mama focului. Florentina tot nu era foarte convinsă... Dar şi ea tăcea. Aşa că "era oficial" - se mutau la Sami...
Se apropie de fereastră şi decise să nu-i mai privească. Ei oricum aveau de şuşotit, ştia bine asta…
Chestia asta cu mutatul era bună. Mansarda nu era un loc sigur pentru crescut minorii ăştia isteţi şi emancipaţi rău de tot! Ferestrele n-aveau gratii, uşa avea o singură încuietoare, existau vecinii... Clădirea de vizavi era populată...
Într-un fel, era bine că se mutau; în alt fel însă, era rău. Fugara lua cei doi minori şi "se încuia" în casa unui medic arab pe care-l cunoscuse în urmă cu nici 24 de ore. Dar poate că miza şi pe proverbialul ei noroc chior... Şi, de ce să mintă - poate că se gândea un pic şi la varianta în care omul ăla o să-i dea motiv să-l sune pe Diamant, să ia copiii şi să fugă la prima secţie de poliţie! Îi era dor de Ştefan al ei... Îi era frică, dar îi era şi dor...
- Şi hăinuţele de dincolo le mai luăm?
- Sigur că da. O să vă las cu sora lui Sami şi o să dau o fugă, cu un taxi...
- Şi iei şi jucăriile - da?
- Da, prinţule.
El era foarte mulţumit de noua aşezare a lucrurilor. Prinţesa însă o privea lung şi tăcea... Se aşeză lângă ea:
- Ce e?
- ... Nu ştiu... Parcă n-aş vrea să stăm la ei...
- Nici mie nu-mi place situaţia asta. Dar să ştii că, din punctul de vedere al siguranţei noastre, e mai bine să nu stăm singuri.
- Şi dacă tocmai ei ne spun chinezilor?
- Iubita mea... Diferenţa între chinezi şi arabi e atât de mare, că n-au nici o şansă să se întâlnească vreodată!
- Ştiu; dar nu ziceai tu că noi trei valorăm 300 de milioane de euro?
- Ba da. Şi totuşi, o să ne mutăm la Sami.
- Atunci, dacă tu ai încredere în el...
- Momentan, nu am încredere în nimeni.
Ridică piciorul şi scoase cuţitul lung de la cizmă:
- Tocmai de-asta, eu o să ţin un telefon iar celălalt telefon o să stea în permanenţă la tine. Vom face ca la dna Jacqueline; o să găsesc un loc unde să vă ascundeţi, sau o cale de scăpare prin care să vă fie uşor să fugiţi, şi-o să stabilim un punct de întâlnire. Şi un cod. O să vezi - nu mă reped cu capu' înainte aşa, fără un plan!
- Bine, mami. Voiam să-ţi spun... Te rog să mă ierţi pentru prostia pe care-am făcut-o aseară.
- Am să te iert în clipa în care vom fi din nou alături de tati. Ca să n-am surpriza să constat că te iert prea devreme şi-o mai faci o dată.
- Ştii bine că n-o s-o mai fac niciodată!
- La fel de bine ştiam, în mintea mea, că n-o s-o poţi face niciodată! Şi iată-ne la spital!
Florentina tăcea...
Nu mai voia să discute cu ea. Mutarea la Sami apăruse pe fondul tentativei prinţesei de-a se sinucide cu somnifere. Care apăruse pe fondul refuzurilor ei de a se repezi în goană spre conacul lui tati. Era deci o tensiune mare, acumulată în timp, pe care nu voia s-o accentueze inutil, cu discuţii inutile. Pe măsură ce timpul va trece iar problemele se vor rezolva, tensiunea se va ridica... şi vor discuta despre toate câte se întâmplaseră. Momentan, însă, tăceau.

Diamant

Se aşeză la birou şi porni calculatorul. Avea strania senzaţie că trebuia să facă ceva - dar habar n-avea ce anume... O restanţă, sau... Habar n-avea!
Grasu era "dotat corespunzător" acum. Claire era curată, proaspăt tratată cu tot felul de substanţe frumos mirositoare, şi chiar avea impresia că porumbiţa lui îl adusese acasă mai lin decât de obicei. Ştia că "o luase razna" considerând-o ca fiind un soi de inteligenţă artificială; dar între el şi Mercedesul ăla era o relaţie specială. Şi-i plăcea s-o alinte... uneori!
Gata - calculatorul pornise. Mailul acum... Mobilul oficial piui lung.
- Da.
- Vă caută dl Chèn.
Poftim?
- Poftim?
Băiatul de la pază se grăbi să detalieze:
- Dl Isamu Chèn. E într-un taxi, la poartă, împreună cu o doamnă şi un băiat. Par familia... Şi spune că vrea să vorbească cu dvs.
Ia uite-l! Al dracului el chinez - că-i picase pleaşcă pe cap, cu tot neamul lui!
Stop! Stop, că asta era atât de importantă că-l durea deja capul!
Deci Isamu, omul pentru care se făcuse războiul ăsta, venise cu

nevasta şi copilul până-n Aurari, ca să vorbească cu el - vărul mai mic şi subalternul lui Ştefan. Asta puţea a capitulare de la paişpe poşte! Şi era important să se gândească foarte bine şi să nu ia el deciziile! În orice caz, n-avea voie să-l gonească! Isamu fusese omul lui Ştefan - şi încă mai era. Şi deci Ştefan decidea ce şi cum o să se-ntâmple cu Isamu! Dacă Ştefan va hotărî să se împace cu chinezul, el o să trebuiască să-i zâmbească...

- Percheziţionaţi-l şi apoi aduceţi-i la mine pe toţi trei! Mama lor de gălbejiţi...

Închise... Verifică sabia din primul sertar... Hamul nu şi-l scosese...

Isamu venise să discute cu el - şi poate chiar şi să-şi negocieze revenirea printre oamenii regelui. Ei bine, asta nu se va întâmpla prea curând! Dar asta era "partea lui Ştefan". În ceea ce-l privea pe el şi momentul ăsta, ştia deja că o să-i sară ţandăra şi-o să se-nfurie şi-o să vorbească peste el şi-o să-i uite cuvintele în secunda doi. Aşa că luă telefonul şi selectă numărul lui Cornel...

- Da, şefu'.

- Te duci urgent la pază, porneşti camera de supraveghere din biroul primăriei şi-i dai drumul să înregistreze. Laşi pe unu' deştept acolo, să supravegheze maşinăriile, şi vii în goana mare încoace.

- Da, şefu'.

Închise... şi zâmbi: primise un mail de la Titel.

"Salut. În urmă cu cinci minute, m-am pomenit cu toată familia Isamu la uşa casei. Mi-a spus că vrea să vorbim despre Ştefan, aşa că am pus pistolul la capul copilului şi i-am zis să plece şi să nu se întoarcă niciodată. S-ar putea să vină şi la tine; vezi ce faci! Titel."

Bun! Şi-acum...

Şi-acum, realiza că nu mai avea timp să calculeze mişcarea chinezului! Ăla nu venise în vizită de curtoazie - şi părea chitit "să-şi pună la bătaie" nevasta şi copilul, garanţie că n-o să-ncerce să se detoneze prin preajma lui Ştefan! Oricum, chinezoaica şi băiatul erau o monedă de schimb nesperat de valoroasă! Şi cum el nu era în măsură să ia decizii în războiul ăsta, cum n-avea timp să-l sune pe Ştefan şi să-i ceară indicaţii, cum putea oricând să-i urce în avionul Externelor şi să-i "returneze" la adresa de domiciliu franţuzesc...

Telefonul de pe birou piui. Răspunse, simţind cum inima îi bate tot mai puternic...

- Dl Isamu Chèn e în anticameră, cu soţia şi băiatul.

- Să intre.

Deschise sertarul şi puse pistolul din stânga pe masă. Şi aşteptă... Îşi spunea "văzând şi făcând" şi-i aştepta... Uşa se deschise larg.

"Mama ta de nenorocit! Îi bagi pe ei la înaintare!"

Prima intrase ea. Fei-Yen. Strângea bine mâna lui Liwei, care părea că făcuse hepatită... Din spatele lor, Isamu îl privea lung...

Dacă n-ar fi ştiut că chinezul ăla are piele de plastic şi nu-şi arată trăirile şi sentimentele, zău că l-ar fi împuşcat în mijlocul calmului - adică direct în frunte! Ştia însă că chinezul avea emoţii. Îl simţea. Şi cum toţi trei erau în alb - ca trei porumbei ai păcii -, se ridică şi luă pistolul de pe birou, mârâind în română:

- De când te-aştept eu pe tine - mânca-ţi-aş coliva ta de chinez!

Isamu puse palmele pe umerii soţiei şi copilului şi îi conduse în faţa biroului lui:

- Am venit să discutăm.

Cei doi băieţi ai lui, rămaşi în uşă, îl priveau lung şi aşteptau ordinul... Iar ordinul lui era...

Ordinul lui, după care trebuia el să judece, era cel dat de nea Dumitru: să fie calm şi obiectiv. Aşa că le făcu semn să iasă, împreună cu minorul şi femeia. Chinezul ridică mâinile de pe ei, iar chinezoaica şi puştiul se grăbiră să iasă... Imediat cum rămaseră singuri, ridică din nou pistolul şi-l aţinti asupra pieptului chinezului:

- Zi-i! Ce vrei?

- Nu am ştiut absolut nimic despre planurile lui Jun. Nu am ştiut nici ce face, nici de ce o face. Din fericire pentru mine, Gilles a decis să rămână la vilă şi să mă ajute. Gilles nu l-a trădat pe Ştefan nici o clipă măcar şi a acceptat să se ducă acolo unde l-am trimis. S-a dus în Puget-Théniers şi i-a dus Anei bani. S-a dus în Orléans şi i-a dus bani şi acte. A acceptat să joace rolul dezinformatorului, pentru SIE, atunci când Cheng era stăpân pe butoanele din Cannes... A acceptat să stea ascuns în Alpi, atunci când i-am spus să se ascundă acolo...

"Aşa; şi? Care-i şpilu'?" Îl privea lung, pe deasupra pistolului, şi plănuia să-l întrebe dacă intenţiona să scrie o carte - sau doar îşi făcea ultima spovedanie...

- Ştiu că Ştefan a revenit în forţă în afaceri.

Chinezul ridică încet mâna şi scoase din buzunarul interior al hainei nişte hârtii, pe care le despachetă şi începu să i le pună pe birou:

- Ştiu că ea e paravanul pentru noua lui firmă. Şi ştiu că ea va fi paravanul pentru aparenta retragere a reginei din viaţa publică. Ştiu că regina e acum undeva prin Paris...

Zâmbi slab:

- Ana şi copiii sunt pe teritoriul Serbiei - adică acolo unde sateliţii voştri văd în ceaţă.

Isamu zâmbea şi el slab şi clătina încet capul... După care redevenea serios:

- M-am certat cu Jun. M-am dez-frăţit de el, de fapt; şi mi s-a pus în vedere că, dacă aleg să rămân subalternul lui Ştefan, pot să-mi iau adio de la protecţia fratelui mai mare.

- Tu? Să alegi, tu?

- Da. Şi am ales. Renunţ la fratele meu pentru Ştefan.

"Apăi stai aşa!" Că îi crescuse instantaneu tensiunea şi-i pocnea sângele-n urechi de furie! Ridică piedica armei şi răcni la el:

- Cum, mă?! Întâi vrei să-l omori pe văr-miu şi acu' zici că-l iubeşti de nu mai poţi?

Isamu folosi acelaşi ton calm:

- Nu eu am încercat să-l omor.

- Cum nu tu, mă? Cum nu tu? Cine dracu a apăsat pe butoane p'-acolo? Cum ai putut, mă, să muşti mâna care ţi-a pus perfuzii şi ţi-a schimbat bandajele?

- Ţi-am spus - eu n-am ştiut

- Şi cum de ai tupeul să vii aici, mă? Păi tu ce dracu faci? Vii aici şi-mi spui mie, vărul lui bun, că "ai ales să renunţi la frati-tu pentru Ştefan"? Cum îţi permiţi, mă?

- Diamante,

- Bă! Mie ceva îmi spune că ai fost de faţă când s-a îmbolnăvit tanti Stela! Ai? Ia zi-i - ai fost acolo?

Isamu aprobă - aşa că scrâşni printre dinţi:

- Şi n-ai mişcat un deget ca s-o scapi. Telescopică a avut - nu?

- A intrat pur şi simplu în birou şi m-a chemat afară.

- A făcut un pas în spate, şi-a luat avânt... Hai, zi-i - cum a fost? Aşa a fost?

- Când am ieşit, ei se agitau la etajul unu. Jun se oprise în capătul scării; când m-a văzut, m-a luat şi m-a adus lângă el. Iar ceilalţi au adus-o pe dna Ionescu.

- Şi frati-tu a făcut un pas în spate, a extins telescopica, şi-a luat avânt şi-a dat în duşmănie! Aşa-i?

- Jun ne-a anunţat pe toţi că Ştefan a fost ucis, din ordinul lui. A spus că Asia au murit, că Grasu va muri în curând iar de tine se va ocupa pe parcurs, pentru că eşti prea laş ca să continui lupta.

Cum-cum? Aşa spusese ăla? Ee, păi dacă ăla credea chestia asta despre el, o să-i arate el! Isamu se grăbi să continue:

- A scos telescopica, a spus că el va reîntregi încet-încet familia Ionescu şi-a lovit-o în ceafă. Cheng a ţinut-o, să nu cadă; dar Jun a apucat-o şi a împins-o pe scări.

Răcni din toate puterile, în romanes:

- Deci aşa a fost! Bun! Bine că ştim! Bă! Adu-i încoa! Adu-i să vadă cum moare ăsta!

Uşa se deschise imediat; iar Cornel intră, îmbrâncindu-i pe amândoi chinezii înăuntru. Cornel al lui parcă-i citise gândurile - le pusese cătuşe şi probabil că le spusese băieţilor să-i păzească cu pistoalele-n mâini, ca să fie cât mai fioroşi şi să-i sperie cât mai bine! Fei-Yen şi Liwei erau în pragul infarctului... Băgă pistolul în toc şi scoase sabia din sertar:

- Aşaa! Hai - amândoi, aici, în dreapta!

Puştiul bufni în plâns - iar Isamu se grăbi să redeschidă discuţia:

- Fă aşa cum crezi tu că e bine. Dar dacă vrei musai să omori pe cineva, omoară-mă pe mine.

- Bă! Tu nu eşti consilieru' meu, să-mi dai indicaţii de-astea!

- Jun este fratele meu - iar eu am fost motivul pentru care a izbucnit războiul ăsta. Şi, deşi nu mi-am dorit nici o clipă postul ăla, n-am avut tăria de a-l refuza în faţă.

Ocoli grăbit biroul, cu sabia întinsă spre el:

- Tu n-ai avut multe, mă! Da' las' că "o rezolvi" în viaţa următoare! Crezi în căcatu' ăla cu reîncarnarea?

Isamu făcu un pas în spate şi lăsă capul pe spate:

- Hai; fă-o scurt, din încheietură, cum te-a învăţat el!

Chinezoaica bufni în plâns şi începu să turuie ceva în chineză! Păi ea vorbea cu bărba-su? Ce-i zicea? Îl ruga să bage bărbia-n piept, ca să nu poată să-l omoare? Dracu ştia! - că aveau şi ăştia o limbă... Oricum - copilul bocea, nevasta bocea... Diliu' ăsta de chinez din faţa lui privea neonul şi nici nu clipea... Scrâşni printre dinţi:

- ... Nu, chinezule! Nu "te fac" din încheietură! Te fac ţărăneşte! Că nu meriţi să mori ca un domn! Ţi-ai pierdut dreptul ăsta atunci când s-a îmbolnăvit tanti Stela!

Ridică sabia spre dreapta. Acum, "oficial" vorbind, el era chitit "să-l pălească" ciobăneşte, ca la tăiat de copaci...

Aah! Ăştia îl scoteau din sărite - că boceau acolo, da' nu se clinteau! El miza pe ei că se-aruncă pe el, să-l oprească, sau pe chinez - să-l ferească! Iar ei boceau şi nici nu se clinteau de-acolo! Păi ei sufereau, sau îşi împărţeau deja moştenirea? Flutură artistic sabia spre ei:

- Bă! Mucles! Gata - că-l rezolv pe-ăsta şi vă rezolv şi pe voi! Nu rămâneţi nerezolvaţi!

Evident, fluturarea sabiei spre ei îi speriase! Chinezoaica bocea subţirel, ca un şoricel, iar băiatul plângea în hohote. Da' era sigur că Florentina şi Léon plângeau şi mai şi după tatăl lor! Aşa că reveni în faţa chinezului şi luă din nou poziţia pădurarului cu experienţă:

- Aah, ce bine că sunteţi în alb! Că sunt dinamovist din naştere!

Uşa se deschise larg iar unchiul lui intră în birou:

- Sunt în alb pentru că sunt în doliu.

"Slavă Cerului!"

Da' mult îi mai luase, ca să intre! Numără trei secunde - suspansu' ca-n filme - şi lăsă sabia jos - încet, "artistic"... Isamu plecă şi el capul... Iar nea Dumitru se opri lângă el şi se răsuci spre chinez:

- Nu ştiu de ce-ai venit azi aici - ceea ce cauţi tu este în altă parte. Dar dacă tot ai venit, o să lămurim lucrurile în ceea ce ne priveşte pe noi doi.

Mm, ce bine vorbea unchiul lui! Bulibaşă, ce mai! Isamu îşi privea cu maximă atenţie pantofii şi nici nu respira! Nici nevastă-sa nu mai chiţăia... Iar nea Dumitru continuă:

- Tu eşti şi fratele lui Jun, şi consilierul lui Ştefan. Iar de când a început războiul, ai mers cu amândoi deodată - l-ai ajutat pe fratitu şi ai ajutat-o şi pe nor-mea. Nu ştiu ce vrei să obţii şi în ce parte vrei să te duci; dar soţia şi copilul tău rămân aici, în oraşul meu, până se lămuresc lucrurile şi se aşează pe un făgaş paşnic. Ei or să fie garanţia mea că mâinile tale nu se vor ridica împotriva băiatului meu şi-a familiei lui.

Nea Dumitru tăcuse; Isamu nu spunea nimic - şi nici nu ridica privirea din pământ! Mm - se simţea atât de bine... Tot unchiul lui sparse tăcerea:

- Te sfătuiesc să faci cumva să scurtezi războiul ăsta.

- Am primit ordin

- Nu mă interesează ce ordine ai primit tu şi de la cine. Eu, bunicul Florentinei şi-al lui Léon, încep să-mi pierd răbdarea. Aşa că soţia şi băiatul tău or să rămână aici. Iar atunci când o să simţi că ţi-e dor de ei, aminteşte-ţi că băiatului meu îi e dor de familia lui. Cornele, pune-i cătuşe.

Îu! Da' ce-i venise? Că până acum el fusese singurul "paşnic" din încăperea asta! Subalternul lui se grăbea teribil... Nea Dumitru arătă scaunul din faţa biroului; Isamu se aşeză imediat... Iar el îl privea...

De ce oare simţea că atitudinea asta spăsită şi umilă a chinezului era sinceră? Oare fiindcă era sinceră? Oare fiindcă Isamu regreta moartea mamei lui Ştefan? Sau fiindcă văduvul stătea la un metru de el - complicele la crimă? Cine ştie...

- Voi staţi aici şi-l păziţi; voi veniţi cu mine.

Iar în cel de-al doilea "voi" intrase şi el - aşa că se repezi şi opri calculatorul, după care îi urmă.

Nea Dumitru mergea în faţă; îl urmau doi băieţi de la pază, Fei-Yen şi Liwei - încadraţi de alţi băieţi de la pază - şi el. Ciudat era faptul că tocmai după el urmau marea masă a băieţilor de la pază...

Era ceva în neregulă în socoteala asta! Dar zău că nu-i stătea mintea la asta! Se întreba ce ordine primise Isamu! Nea Dumitru îl întrerupsese exact în momentul când chinezul voise să le spună şi lor ceea ce Aleodor nu le va putea spune vreodată - şi anume, ce vorbise Isamu cu China! Ar fi fost atât de bine să ştie asta...

Dar, bineînţeles că n-aveau nici o garanţie a sincerităţii chinezului. Ar fi putut auzi adevărul; la fel de bine, ar fi putut auzi o minciună frumoasă...

Mergeau spre capătul orăşelului - spre casele goale "din fundul curţii". Îl auzea pe nea Dumitru spunându-i unui tânăr de la pază să-i zică lui Cornel să-i trimită urgent două fete... Începea să înţeleagă planul unchiului lui; nu-l aproba, dar... Dar, într-un fel, îl aproba. Le prindeau bine doi ostatici "importanţi". Isamu era practic tras de partea lor! Cum spusese nea Dumitru? "Eu, bunicul Florentinei şi-al lui Léon, încep să-mi pierd răbdarea." Hm! Avea sentimentul că nea Dumitru stătuse în anticameră şi ascultase discuţia lui cu Isamu... că era bulibaşă, adică "şef peste şmecherie"...

Gata - aici îi băga. Casa avea trei camere - living jos şi două dormitoare la etaj. Era complet mobilată şi utilată, avea de toate - inclusiv net wireless... Unchiul lui descuie şi intră; şi arătă spre living:

- Scoateţi-le cătuşele.

Hm! Decise să tacă mâlc şi să nu se amestece în socoteala unchiului lui; aşa că băgă mâinile în buzunare. Ca să pară important. Nu ţinea musai să facă pe durul în faţa lor; avea însă sentimentul că Isamu o să-i viziteze lunar - şi-o să afle tot ce se întâmplase în orăşel şi-n familia Ionescu. Din punctul ăsta de vedere, da - trebuia să fie un interlop fără milă şi fără scrupule şi "fără frână"! Aşa că se şi încruntă - ca să fie limpede opinia lui!

Unchiul lui se opri în faţa familiei Chèn şi trecu la limba franceză:

- Asta este casa în care veţi locui. Tu şi băiatul tău nu aveţi voie să părăsiţi orăşelul. Tot ce ai nevoie, scrii pe listă şi ţi se va aduce. Dacă vrei să ieşi din casă, poţi să ieşi; dar vei fi păzită de două persoane. Acelaşi lucru este valabil şi pentru băiatul tău. Două femei te vor păzi în permanenţă, inclusiv în casă. Nu ai voie să comunici cu nimeni din afara orăşelului - nici la telefon, nici pe internet. Să nici nu-ncerci! Nici tu, nici băiatul! Aţi înţeles?

Aprobau de mama focului...

- Tot ceea ce vei păţi tu, va păţi şi băiatul tău; dacă tu te omori, va muri şi băiatul tău. Iar dacă tu, băiete, faci chestia asta, să ştii că maică-ta păţeşte acelaşi lucru. Dacă tu înghiţi 20 de pastile, eu personal îi bag maică-tii pe gât 20 de pastile. Clar?

Aprobau...

- Sunteţi prizonierii lui Ştefan. Şi cum Ştefan nu este nici barbar, nici ucigaş, poţi fi sigură că nu vei păţi nimic atâta timp cât tu sau Isamu nu vă veţi implica în războiul dintre Ştefan şi Jun. Mă! Adă doi saci de la bucătărie!

Ce voia să facă? Uşa pocni, speriindu-l de-a binelea. Cele două tinere în uniformă alergaseră într-un suflet... Unchiul lui le împărţi sacii:

- Fiecare într-o cameră. Dezbrăcarea până la piele. Şi nu încercaţi să pitiţi două-trei electronice - că vă prind cu ele şi vă încui în beciul primăriei!

Aha! Deci asta voia să facă! Pe Fei-Yen o luase una dintre cele două fete; Liwei mergea lângă unul dintre băieţi... Nea Dumitru îl prinse de braţ şi-l trase deoparte:

- De ce nu mi-ai zis că vine Isamu?

- N-am ştiut. Mie paza de la poartă mi-a zis că a venit; şi n-am

apucat nici să clipesc, că au ajuns în anticameră!

- Aha! Vezi - s-o instruieşti pe Safira, să vină în fiecare zi să le aducă ceva bun de mâncare; ori o prăjitură, ori ceva afumat... Să afle şi ea ce mănâncă chinezii şi să pună să coacă. Ai înţeles?

Aprobă cu capul - deşi habar n-avea de ce Safira lui trebuia să devină prietena sau bucătăreasa chinezoaicei!

- Să pui opt băieţi să păzească casa asta - dar să nu intre niciodată înăuntru. Muierile alea două or să stea aici şi-or să trăiască doişpe cu doişpe. Asta aşa, pentru început. Peste-o săptămână, s-ar putea să le desfiinţăm...

Cum ştia el! Că era mult mai inteligent "la faza asta"!

- Din ăia opt băieţi, să-i dai unuia un Logan şi-un card. Ăla o să fie "băiatul de cumpărături". Să-i zici să nu facă economie; dacă Fei-Yen vrea icre de Manciuria, să ia de-alea bune. Şi să tai telefonul de-aici, în prima fază. Pe urmă vedem noi ce şi cum facem... dacă facem!

Bine. Pricepuse. OK. Unchiul lui pornise într-o plimbare de-aia supărată prin tot livingul...

Primul apăru băiatul. Hm; improvizaseră. Puştiul se înfăşurase într-un cearceaf. Oricum o să le cumpere azi haine - că veniseră aşa, "balerini"! Să aleagă un băiat care se pricepea la măsuri...

Şi iat-o şi pe Fei-Yen! Tot în cearceaf. Mm, un evantai şi două andrele îi mai lipseau - şi era curată japoneză! Îi venea să râdă... Nea Dumitru primi sacii cu haine şi porni spre uşă:

- Luaţi hârtie şi pix şi faceţi lista cu ce vă trebuie acum, urgent. Aveţi cinci minute.

Ieşeau... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Cornel.

- Da, şefu'.

- Trimiţi opt băieţi la numărul 12 D, să asigure perimetrul. Unuia dintre ei, cel mai descurcăreţ, îi dai un Logan şi-l chemi în viteză maximă la primărie - că pleacă la cumpărături.

- Da, şefu'.

- Şi vezi, că chinezu' din faţa ta ştie românește!

- Ştiu, şefu'!

Aşa! Bun! Închise... iar nea Dumitru oftă greu:

- Vorbim după ce pleacă Isamu.

OK! Atunci s-o sune pe Safira - că era prânzul deja! Suna...

- Da, Diamante.

- Safiro, pune mâna şi fă o friptană aşa cum ştii tu. Două porţii mari le împachetezi frumos, cu cartofi prăjiţi şi salată şi pâine, şi le duci la casa de la 12 D.

- Bine, Diamante. Da' de ce?

- Fiindcă acolo s-au mutat nevasta şi copilu' lu' Isamu. Iar tu ai sarcină de la nea Dumitru să le duci în fiecare zi câte ceva de mâncare. Azi, le duci prânzu' - şi poate şi cina, în funcţie de ce-şi scrie ea pe listă.

- ... Bine.

Închise şi intrară în primărie. Din câte vedea el, chinezul nici nu se clintise... iar ei erau aşteptaţi. Deci Cornel îi alesese chiar pe băieţii ăştia doi! OK! Atunci... Se grăbi să descuie sertarele şi le întinse unul dintre cardurile de cumpărături. Consilierul lui tocmai îşi recuperase cătuşele... iar Isamu primi cei doi saci.

- Unul dintre băieţi o să te ducă la aeroport. Sau ai treabă în Bucureşti?

Chinezul nega, cu capul plecat... Mă! Nu cumva ăsta "dădea apă la şoricei"? Nu-i prea venea să se-aplece şi să se uite - că-l certa nea Dumitru rău de tot! Aşa că... Aşa că se aşeză la birou, porni calculatorul... şi deschise un Solitaire - că aşteptau lista de cumpărături. Era linişte; o linişte mormântală. Chinezul nu foşnea cu sacii, nea Dumitru nu se plimba pe-acolo, lui zău că nu-i venea să facă click...

Isamu

Deci ei rămâneau aici... într-o casă goală, probabil, sau într-o casă a unuia de la pază... Îi dezbrăcaseră complet - semn că n-avea şanse să-i audă la telefon... sau să-i vadă la camera web... N-avea nici o şansă să primească veşti de la ei. Iar acum, când era în primărie, păzit de oamenii lui Diamant, ţinând în mâini pungile cu haine, simţea că regreta decizia de aseară. Asta era practic unica modalitate de a-l contacta pe Ştefan - şi regreta mult că decisese s-o facă! Nici n-apucaseră să mai schimbe o privire, sau un cuvânt, sau o îmbrăţişare...

Nici nu plecase - şi se gândea cum să facă să poată trece, în iulie, de poarta aia mare de la drumul naţional...

- Gata, şefu'!

Gata? Ce gata? Tatăl lui Ştefan bombăni, ieşind:

- Drum bun.

Se ridică... şi ridică privirea spre Diamant. Bărbatul stătea la birou, tolănit comod în scaunul de piele, şi-l privea lung...

"Te rog din suflet - nu le face rău..."

Diamant luă mouse-ul şi se concentră asupra ecranului:

- Drum bun.

Cu alte cuvinte, "Nu încerca să-mi spui tocmai tu ce şi cum să fac"... Diamant nu era nici nebun, nici înnebunit după violenţă; dar el nu putea să vadă asta acum. El ştia că rândunica lui şi băiatul rămâneau aici... fără nici un mijloc de comunicare... Fără nici o cale de-a se asigura că erau bine, că aveau măcar minimul necesar... Că nu erau transportaţi, în toiul nopţii, într-o altă locaţie - mai prost păzită, mai periculoasă...

Fu prins de braţ şi tras spre uşă. Ieşi şi fu condus la portiera deschisă... Plecaseră spre Otopeni.

Oare unde-i duseseră? Privea lung casele şi încerca să afle unde erau rândunica şi băiatul lui... Poate-i vedea la geam! Poate se uitau după el! Poate...

Degeaba - n-o să reuşească niciodată! Dealtfel tânărul de la volan era grăbit rău de tot! Ieşise din giratoriu şi accelera acum spre poartă...

Erau pe drumul naţional. Porniseră spre Bucureşti - adică spre Otopeni. Ochii îi alunecară spre oglinda din dreapta; vedea clar maşina pusă de Sun Peng pe urmele lui...

Diamant

Şi gata - era singur... Îi răspunse lui Titel la mail cu un ***"A trecut şi pe la mine"*** şi-şi aprinse o ţigară. Nu rata nea Dumitru aşa şansă minunată pentru predarea unei noi lecţii de viaţă...

Unchiul lui intră şi închise uşa:

- Eu am încredere în Isamu.

Cee? Se încruntă scurt şi nu se sfii să-şi arate indignarea:

- Cum să ai încredere tocmai în ăsta, nea Dumitre?

- Uite-aşa! Îl cunosc bine; şi ştiu cum gândeşte. Ştiu cât de rău îl doare faptul că au venit trei şi pleacă singur...

- Nea Dumitre, de ce-l plângi pe-ăsta de milă? Matale nu ştii ce-au scris degetele ăstuia la calculator! Matale nu ştii ce ordine a preluat de la frati-su şi-a transmis mai departe către chinezoii lui! Matale n-ai fost acolo când au început chinezoii să tragă în noi! Matale nu ştii ce-am văzut eu acolo şi ce-au făcut ei acolo! Şi cât sânge a curs acolo din cauza ăstuia şi-a lu' frati-su! Ăştia nu merită milă, să ştii!

- Toţi oamenii merită milă. Şi să ştii că ştiu cum a fost în Orléans; că am văzut multe la viaţa mea şi-mi imaginez ce-a fost acolo. Eu atât îţi spun: Isamu n-a venit azi aici strecurându-se pe uşa din spate, în timp ce frati-su dormea. Isamu s-a descotorosit de Jun şi a primit aprobarea şefilor din China ca să vină aici, în inima bârlogului lui Ştefan, şi să-şi lase familia gaj - ca să-i recâştige încrederea. Eu îl ştiu pe Isamu; iar omul ăsta nu riscă nimic niciodată. Cu atât mai puţin, viaţa şi siguranţa familiei lui! După ce l-a văzut pe frati-su luând-o razna şi-a aflat cum i-a murit mama, te asigur eu că Isamu nu mai riscă absolut nimic.

- Şi ce facem, nea Dumitre, dacă asta e o înscenare? Ce facem dacă ăia doi nu s-au certat nici o clipă, iar Isamu şi-a lăsat nevasta şi copilul aici doar ca să-l facă pe Ştefan să lase garda jos? Că, la urma urmei, şef peste Est înseamnă un maldăr de bani uite-aşa de mare! Şi

e tânăr chinezu' - se-nsoară a doua oară, cu una de 18, şi-i face aia la puradei de n-o să aibă un' să-i culce noaptea! Şi încă o chestie - ce facem dacă se-apucă să bată el toba că Ana e în Franţa?

- Nu, Diamante. De data asta n-ai dreptate. Isamu n-o să bată toba; şi nici n-o să încerce un şantaj pe tema asta. Vorbeşte cu omul tău de la Externe; vezi ce zice. Dar eu îţi garantez că Jun şi Isamu şi-au despărţit drumurile.

- Iar eu sunt sigur că Jun e furios pe frati-su; şi i-a pus în vedere lu' Isamu - ori pune mâna pe Ştefan într-un fel sau altul, ori îi ia gâtu'. Iar ăla a-nceput să se-apropie de noi! Pasu' unu - şi-a "plantat" neamurile aici, unde sunt în siguranţă! Pasu' doi - îi vizitează regulat! Pasu' trei - face el pe dracu-n patru să-i viziteze atunci când e şi Ştefan aici! Iar nevasta e schimbabilă! Nea Dumitre! De când m-a luat Ştefan cu el la treabă, ştii câte sacrificii de-astea de familie am văzut şi-am investigat? Mamă, Doamne!

Unchiul lui oftă greu:

- Faci ce vrei, Diamante; faci ce vrei şi crezi ce vrei. Dar să nu-l minţi pe Ştefan. Şi să nu-i ascunzi nimic. Să-i scrii cinstit şi corect ce-a fost aici; şi să asculţi de el, când o să ia o hotărâre.

- Bineînţeles, nea Dumitre! Una-i părerea mea, din sufletu' meu, şi alta-i informarea lui Ştefan!

- Iar în privinţa familiei lui Isamu... Lasă-i pe mâna mea.

Aprobă scurt.

- Să nu te bagi. Şi să nu te-ncrunţi. Să mergi pe mâna mea - că am eu o socoteală...

- Da, unchiule.

Nea Dumitru ieşi şi închise uşa. Şi-acum...

Şi-acum, să obţină înregistrarea camerei de supraveghere de deasupra capului lui şi să i-o pună lui Ştefan pe server. Şi să aştepte opinia vărului lui - care sigur se va încrunta atunci când o să-l audă debitând dovezi de gelozie pe Isamu...

Ştefan

Ei bine, uite că rămăsese fără cuvinte. Şi uite că şi consiliera lui amuţise de tot...

Când îl sunase Diamant, să-i spună că are un mail şi-o înregistrare pe server, nici nu-şi imaginase ce-o să vadă şi-o să audă! Urcaseră în cameră, el citise mail-ul, Rebeca se grăbise să salveze filmarea... Şi stătuseră amândoi la masă şi se uitaseră ca proştii la filmare! Zău că nici nu ştia ce să spună...

Îşi aprinse o ţigară şi mută cursorul... până dădu de secvenţa aia. Privea lung ecranul... Isamu lăsase capul pe spate şi privise drept neonul - de parcă chiar aşteptase lovitura aia! De parcă nu-l cunoştea pe Diamant şi şmecheria care-l caracteriza! De parcă nu ştia ce actor bun era vărul lui atunci când voia el...

Scoase telefonul oficial şi selectă numărul lui Aleodor...

- Da, şefu'.

Ia uite-l! Păi ăsta înnebunise de-a binelea! Spunea cuvinte de-astea pe telefonul ascultat! "O coti" şi el pe partea... abstractă a lucrurilor:

- Părinte, ia spune-mi tu mie ultimele veşti despre Jun Chèn...

- Nici o veste despre el. Se ocupă de afacerile lui. Fluxul de documente Nisa-China s-a intensificat cu 20%. Probabil că are probleme...

Spionul chicotea...

- L-a mai căutat pe Isamu?

- Nu. De pe 8, de când au discutat la telefon despre dez-frăţire, Jun nu l-a mai căutat pe Isamu. Şi nici Isamu pe Jun. Isamu ştii că a trimis un ataşament .doc în China...

Tocmai aflase ce discutase Isamu cu China...

- ... Bine. Te informez diseară - că s-au întâmplat chestii importante. Cine e acum în vila mea de la Cannes?

- Aflu şi te sun.

- Urgent, te rog.

Închise şi privi lung imaginea de pe ecran...

Nu fusese acolo, ca să-l electrocuteze din privire şi să-i afle gândurile; dar se vedea de la trei poşte că chinezul lui voia să redevină "al lui"! Iar el simţea că asta nu se mai poate. Că ruptura dintre ei era imposibil de reparat cumva. Nu mai putea avea încredere în el - nici el nu ştia de ce, pentru că aflase ce se întâmplase în aprilie la Cannes şi ştia că Isamu riscase mult atunci când o ajutase pe Ana. Şi totuşi...

Şi totuşi, omul ăsta, care-l cunoştea de atâţia ani de zile, le scrisese şefilor că el nu vrea să mai fie fratele lui Jun. Şi probabil că le explicase cum şi-ar dori el să poată să dea timpul înapoi... Se îndoia că tocmai China fusese cea care îi spusese să-şi ducă familia în Aurari şi s-o lase gaj la regele aurarilor. Aia fusese ideea lui Isamu. El ştia, mai bine decât toţi la un loc, cât de mult îşi iubea chinezul lui familia. Şi uite că familia lui Isamu era acum în "inima bârlogului lui Ştefan"...

Isamu ştia că Ana era în Paris; şi-i înţelesese şi planul de-a o pupa fierbinte pe Rebeca în mijlocul petrecerii, pentru a ridica din presiunea care apăsa asupra reginei lui. Judecând "uşor rudimentar", trăgea concluzia că Isamu nu intenţiona să-i spună lui Jun unde s-o caute pe Ana. Dar poate că avea de-a face cu o capcană foarte elaborată...

Telefonul începu să piuie.

- Da, Părinte.

- Acum, la Cannes sunt bucătăreasa, fata-n casă şi bodyguarzii francezi. Iar vila este 99% sigilată.

Cu alte cuvinte... Aleodor zâmbi:

- Te gândeai să treci pe-acolo să-ţi iei nişte haine?

- Nu. Mă întrebam cum de nu încearcă Jun să-şi înfigă steagul în turnul castelului meu.

- Ţi-am zis - ăla e foarte ocupat acum cu China. Cel puţin aşa mi se spune mie! Dar dacă stau un pic şi mă întreb de ce n-a dat năvală să pună gheara pe birou şi documente, trag concluzia că nu sunt dezinformat...

- OK. Ţi-am spus - vorbim diseară. Sau mâine, când ajung şi eu la conac.

- Da, şefu'.

Na - că iar "o comisese"! Se grăbi să încheie, înainte să se prindă toţi că lui Aleodor îi plăcea la culme misiunea asta:

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi oftă greu:

- Clar - acum îl am şi pe chinezu' ăsta pe cap...

- Eu mă întreb cum de-a aflat unde-i şefa?! Adică unde nu-i?!

- N-a aflat; s-a gândit la toate indiciile şi-a tras concluzii. E genul de om care-şi procură informaţiile, îşi face calculele şi-şi asumă propriile concluzii. În plus, mă cunoaşte bine. Îl cunoaşte şi pe Diamant destul de bine - şi ştia că n-o să-l taie.

- Era evident că n-o să-l taie acolo, în propriul birou! Că puşcărie scria pe fruntea lui!

- Atunci când e furios, Diamant nu se gândeşte la repercusiuni. Face ce vrea el, aşa cum vrea el, iar după aceea cârpeşte o scuză şi-un motiv pentru greşeală. Aşa că, dacă era într-adevăr furios, Diamant ar fi pictat costumul chinezului cu roşu - măcar un pic, aşa, din principiu!

- ... După cum a scris Diamant în mail, crezi că se poate ca cei doi chinezi să se fi certat?

- Da. Acum ştiu sigur că Isamu şi Jun şi-au despărţit drumurile.

Rebeca îl privea lung, cu neîncredere...

- Jun are oameni peste tot - inclusiv la salubritate. Aşa că a ştiut că frati-su şi-a luat familia şi s-au îmbarcat într-un avion cu direcţia România. Dacă n-a ştiut, a fost informat în secunda doi de către Shen Qiao - care este şef peste Est şi chiar ştie lucrurile astea! Sunt sigur că Sun Peng, consilierul lui Shen Qiao în România, l-a aşteptat pe Isamu la aeroport. Faptul că l-a lăsat să ajungă în Aurari cu un taxi denotă nu că n-a avut o maşină disponibilă pentru fratele lui Jun, ci că Estul nu se bagă în războiul din Vest - şi nu ţine partea nimănui. Şi denotă poate şi faptul că Isamu nu vrea să implice Estul în relaţia lui cu mine. Iar în privinţa Chinei, să ştii că se aplică întotdeauna regula numărul unu: China are întotdeauna dreptate.

Consiliera lui zâmbea slab:

- Şi-acum ce planuri ai? Mergem la Cannes, să-ţi iei nişte haine

şi să schimbi yala?

- Nu.

Şi era uimită...

- Familia lui Isamu este în Aurari - în grija rudelor mele. Isamu e pe undeva prin aer - că băiatul lui Diamant l-a lăsat la Otopeni şi l-a văzut ducându-se glonţ în aeroport. La Cannes nu e nimeni "din conducere" - deşi Cheng chiar nu participă la întocmirea raportului lui Jun, aşa că s-ar putea repezi până acolo! În concluzie, lucrurile nu trebuie să se schimbe. Isamu trebuie să se întoarcă în vila mea.

- ... Dar e casa ta; ăla n-are casa lui? Stă cu chirie, sau ce-are?

- Conform cu contractele încă în vigoare, înregistrate la autorităţile franceze, Isamu este consilierul meu în materie de afaceri şi securitate - şi are dispoziţie să se ocupe de SAF Consulting. Rebeco, ţi-am mai spus: între cei doi zgârie-nori plini cu birouri şi afaceri bănoase sunt foarte multe poduri de flori. Isamu a fost întotdeauna podul dintre mine şi Jun - adică dintre Ochi şi China. Ochiul mă iubeşte mult şi mă trage-n sus. China o să-l trântească pe Jun, o să pună în locul lui un alt costum negru cu mai multă minte pe umeri şi-o să-i dea ăluia dispoziţie să se îndrăgostească urgent de Isamu - podul de flori cu care eu m-am înţeles de minune şi-am clădit succes după succes şi milion după milion. Tare mi-e mie teamă că şi eu voi primi la un moment dat un ordin de-ăsta, de la Ochiul meu...

- ... Şi ce-o să faci? O să te-mpaci cu ăla?

- Soluţii sunt multe. Există inclusiv soluţia închirierii unui birou dintr-un zgârie-nori, unde să împart spaţiul disponibil în trei - eu, el şi secretara - şi pe unde să nu trec de mai mult de două ori pe lună. Numai că nu asta se doreşte...

- ... Şi-atunci ce-o să faci?

- O să spun ca lordul John: la asta mă voi gândi mâine.

Trase laptopul şi intră în mail-ul special. Ia - era vărul lui pe-acolo, "prin zonă"?... Da, era şi se făcuse portocaliu de-atâta aşteptare! Zâmbi şi apăsă tastele...

"- Să te porţi frumos cu ei. E foarte important să se simtă ca nişte musafiri pe-o insulă izolată - nu ca nişte prizonieri într-un orăşel ostil.

- Evident. Dar cum ştii că am nervu' sensibil când vine vorba de chinezul ăla, o să-l las pe tatăl tău să se ocupe de asta.

- E şi mai bine aşa. Numai vezi, să nu-l dai de gol punând bot la ei şi încruntându-te la deciziile tatei!

- Îţi dai seama că o să iau lecţii intensive de poker..."

I-auzi! Diamant lua lecţii de poker! Îi trimise emoticonul ăla care se tăvălea pe jos în hohote şi bătea cu pumnii în podea... Diamant continuă:

"Mi-a adus Titel un CD pentru tine. E o manea mişto de tot, de la Salam, cu dedicaţie pentru regele aurarilor şi cămătarilor."

Deci avea un CD...

Diamant îi trimisese chiar acum trei puncte de suspensie - adică ştia el ce şi cum! Şi-acum scria...

"Dar m-am gândit să ţi-o aduc personal, când o fi să te vizitez zilele astea."

Deci înţelesese corect! Avea un mesaj audio de la Salam! Şi dacă voia să i-o aducă personal, atunci... Se grăbi să-i ordone:

"- Bag-o pe mail.

- Nu pot. E prea mare. Oricum, e mult prea importantă..."

Adică era un mesaj de la Florin, mult prea important ca să fie pus pe mail - şi pe care i-l aducea Diamant personal, zilele astea. CD-ul fusese adus personal de către Titel...

Se încruntă rău de tot...

"Pune ACUM înregistrarea pe server."

Bătea cu degetul în muchia laptopului... Privea când fereastra de mess, unde Diamant nu scria nimic, când ceasul din colţul din dreapta jos... Timpul trecea, el se înfuria... Mârâi printre dinţi, în romanes:

- Du-te în baie. Şi stai acolo.

Rebeca se ridică imediat - şi îşni spre uşa băii! Avea o consilieră foarte isteaţă! Şi cum şi ea se gândise la aceeaşi posibilitate... Ea nu ştia nimic despre Iuliana; dar ştia că Florin îl ascunsese în beciul propriei locuinţe, că tot el făcuse "marele anunţ"...

Ana o contactase pe Iuliana. Şi-acum îi zvâcneau tâmplele - pentru că nu se gândise nici o clipă că...

Diamant scria...

"Ţi-am pus-o pe server. Titel mi-a adus-o pe un blank pe care scrie «Salam - pune-ţi căştile».

Repede, s-o ia de-acolo! N-avea încredere în reţeaua aia încropită de Diamant. Vărul lui era bun la butoane - dar nu de-alea de calculator. Cine ştie ce pişpirel instalase calculatoarele, serverul... Cine ştie dacă nu cumva pişpirelul lucra pentru Popescu! Că ăştia erau spioni, nu poliţişti - şi deci erau mult mai bine pregătiţi în materie de actorie! El nu uita că şi Aleodor era angajatul SIE - şi vorbea ţigăneşte ca nimeni altul...

Gata - o luase. Acum o ştergea de pe server... N-avea căştile în bagaje; aşa că porni dispozitivul de bruiaj şi apăsă play. Şi strânse bine din dinţi - că o să devasteze totul pe-acolo...

"Să trăiască şefu'! Iuliana sunt, nepoata lu' Florin Salam."

Oftă greu şi închise ochii - fără Ana lui, devenise şi el împrăştiat şi uituc... Şi încerca acum să-şi spună că Ana nu mai vorbise cu Iuliana decât ocazional, pe la petreceri, şi pălăvrăgiseră nimicuri despre ultimele modele de pantofi la modă... aşa că n-avusese cum să prevadă...

Deci soţia lui se dusese la Iuliana cu ambii copii - adică riscase şi ieşiseră din casă toţi trei. Dar, cu cine-ar fi putut să-i lase? Că nu putea să-l lase pe Léon singur acasă! Ori îi lua pe amândoi, ori...

Regina lui primise informaţii. Adevărate, îi plăcea lui să creadă... Aflase şi despre vila lui Gojdu, şi despre mămica lui...

Lovi tasta space şi-şi aprinse o ţigară. Altă ţigară. Ana lui se dusese la Iuliana cu calculele făcute - şi calculase să rămână ascunsă, cu tot cu copii, până la sfârşitul războiului. Ceea ce aflase de la Iuliana îi întărise convingerea că nu făcea o greşeală. Şi imediat cum avusese certitudinea că aflase totul, încercase să redevină invizibilă pentru el. Simţea că-l doare sufletul...

Apăsă space - iar vocea Iulianei se auzea din nou în camera de hotel...

Da - era de acord cu cizmele cu buzunare. Ana ştia să folosească cuţitul. Oricum, avea mult mai multă încredere în ea însăşi atunci când avea o armă la îndemână!... Iuliana propusese, ea refuzase. Din nou, şi din nou... Şi din nou...

"Să ştii că şefa mi s-a părut slăbită, tristă şi destul de chinuită cu nervii..."

Smulse cuţitul din cizmă, se repezi şi-l înfipse în pat! Şi trase cu toată forţa, impunându-şi să nu urle...

Iuliana îi povestea cum încercase ea să liniştească prinţesa, iar el hăcuia patul ăla în toate direcţiile şi-n toate felurile... strângând bine din dinţi, ca să nu scoată un sunet...

Înfipse cuţitul în pernă şi se trânti pe pat. Tăcea. Nici Rebeca nu simţea nevoia să scoată vreun sunet. Doar Iuliana vorbea...

"Şefa zice că nu se pot întoarce acum la tine, pentru că tu ai foarte multe lucruri importante pe cap. Iar dacă ai şti unde sunt ei, ai sta cu ei - şi s-ar duce dracu totul. Şi se gândeşte şi la armata ăluia, care v-ar vâna mult mai rău..."

"Şefa ta are dreptate. Dar..."

Oare Anei chiar nu-i era dor de el?... Bătea câmpii rău...

Iuliana îi spunea ce văzuse Ana - cât văzuse, din războiul lui cu Jun. Şi descoperea acum că ochii femeii mult mai frumoasă decât Luna văzuseră foarte-foarte mult pericol... Mulţi chinezi şi gloanţe şi sânge...

"Faţă de cum o ştiam eu, ea mi s-a părut un pic palidă şi cam slăbită; dar zâmbea tot aşa ca pe vremuri. Copiii însă mi s-au părut foarte serioşi şi parcă emană o stare de nervozitate permanentă. Regina zice că-i ţine mai mult în casă, cu laptopul şi televizorul şi lecţiile, iar chestia asta le cam toacă nervii. Ţi-am zis ce şi cum cu prinţesa..."

Ridică vocea:

- Fă, vino-ncoa!

Rebeca intră în cameră. Era albă ca varul. Încerca să-l privească pe el - dar ochii albaştri alunecau uneori spre pat...

- Nevastă-mea a înnebunit. E singură cu doi copii în Franţa, n-are bani, n-are acte, chinezu' ăla de la Cannes ştie adevărul iar ea fuge acum şi de noi! După ce-a văzut câţi chinezi roiesc în jurul lor şi cât de chitiţi sunt să pună mâna pe ei, nevastă-mea insistă să stea cu chirie dracu ştie pe unde şi să se zbată de una singură cu doi copii de mână! Şi-o învaţă pe angajata mea să nu-mi raporteze! Şi refuză orice ajutor, din partea oricui!

- Ca să nu se mai simtă vreodată vinovată.

O privea lung şi-o pălmuia din priviri - că deschisese gura şi vorbise înainte să termine el de vorbit... Rebeca simţi nevoia să-şi motiveze opinia:

- ... Dacă ştie cum a murit Gilles şi-a aflat şi cum a murit mama ta...

Aici avea dreptate... din păcate... Rebeca continuă:

- Într-un fel, are dreptate. Şi e bine cum zice ea. Atâta timp cât noi suntem departe de ea, şi chinezii sunt departe de ea.

- Şi "curăţenia" mea e departe de ea şi de chinezul norocos care-o recunoaşte!

- Dar acum ştie că, dacă e în pericol, formează numărul fetei ăsteia şi-i spune o adresă.

- Şi ea mă sună pe mine, iar eu trimit băieţii la adresă, să le recupereze cadavrele.

Rebeca tăcea acum... Îşi acoperi faţa cu palmele:

- Ştiu că ai dreptate - dar înnebunesc...

- Şi eu ştiu că ai dreptate - dar eu ştiu că, dacă intri pe mess cu Iuliana asta, o să afli că erau toţi trei deghizaţi.

- Asta n-ajută la nimic - şi în Orléans au fost deghizaţi, şi i-a recunoscut o puştoaică de 12 ani.

- Iar ea ştie asta şi acum i-a deghizat mai bine.

Clătină încet capul... Rebeca şopti:

- Şefa are spre 30 de ani, nu?

- Face 29 în octombrie.

- Şi i-a fraierit de mama focului pe toţi chinezii, mari şi mici, deştepţi şi proşti, iuţi şi împiedicaţi, înarmaţi şi dezarmaţi... Şi pe francezi... Şi chiar şi pe Diamant!

Ce mai putea să spună? Să-i amintească din nou de chinezul norocos, care-i putea recunoaşte aşa, dintr-o prostie? Sau dintr-o întâmplare? Rebeca lui avea 16 ani - şi credea că norocul e infinit...

- Sunt sigură că-şi doreşte mult să se întoarcă. Şi sunt sigură că m-a văzut pe youtube - şi-o să aibă grijă să-ţi amintească mereu de ea... O să-ţi transmită mesaje, atunci când o să fie sigură că nu vor fi interceptate... Acum are numărul Iulianei. O s-o sune, când şi când - adică atunci când o să aibă nevoie de bani, sau n-o să se mai poată descurca fără acte. În clipa când i-am trimis acte, am găsit-o - şi-o putem proteja.

La urma urmei, Rebeca avea dreptate! Dacă o convingeau pe Ana... Dacă îi trimiteau nişte acte, iar ea le folosea... Oftă greu:

- Dacă o să-i trimitem acte şi-o să le folosească, n-am să mă pot abţine - şi-am să trimit oamenii după ea. Şi-o s-o luăm de la capăt, cu Lyon-ul şi Orléans-ul... Nu. De data asta, n-o să mai meargă aşa. Gilles i-a dus acte; ea le-a folosit iar noi ne-am dus năvală peste ea - cu tot cu chinezii după noi. Dacă Ana va avea nevoie de acte, şi le va procura singură. Şi nu ne va spune şi nouă asta. Soţia mea se-ascunde de mine...

- Haai, şefu' - ştii bine că nu-i aşa!

Îi făcu semn să iasă pe uşă... Paşii se îndepărtară...

Rebeca ieşise; aşa că se lungi pe pat şi şopti:

- Se-ascunde de dragostea mea...

Şi-al dracului să fie el, dacă n-o să plângă în hohote! Ana lui fugea de el! Ana lui ştia cum să facă să nu fie găsită...

De ceea ce se temuse, nu scăpase! Devenise un pericol pentru familia lui! El şi afacerile lui o făcuseră să se-ascundă de dragostea lui...

Diamant

Ştefan nu mai scrisese nimic. Luase înregistrarea de pe server, o ştersese şi nu mai scrisese...

Vărul lui era tot portocaliu pe Messenger. Aştepta deci un semn - o înjurătură, un blestem... O întrebare de bun-simţ, de genul "De câte zile îmi ascunzi înregistrarea asta?"...

Ar fi sunat-o pe Raina; dar dacă nu calculase bine cantitatea de nervi acumulată în vărul lui, risca s-o vadă bătută bine şi cu telefonul spart în creştet. Aşa că privea omuleţul portocaliu şi aştepta. Şi se ruga să se-ntâmple ceva... Şi nu se-ntâmpla nimic...

Sami

Ieşi din lift şi porni pe coridor, spre cea de-a patra uşă. Era ciudat, dar avea emoţii...

Oare îl aşteptase?

Ana-Maria

Scoase mobilul... Era şase şi-un sfert. Florentina "păpase" toate perfuziile. Asistenta îi spusese, la ora cinci, că fetiţa ei îşi revenise complet - şi că nu vor exista nici probleme, nici sechele. După care ieşise, fără să-i spună să plece, sau să aştepte...

Ea aştepta. Mai aştepta până la şase jumate. Sau până la şapte - dar nu mai mult de şapte! Nu voia să dea nas în nas cu vizita medicală, pentru că asistenta luase şi clipboard-ul - iar Florentina ei nu figura în documentele spitalului. Aşa că...

Tresări la auzul deschiderii uşii! Venise? Se răsuci...

Ce ciudat! Chipul lui se destinsese când o văzuse - iar ea simţise că uşurarea aia teribilă o făcuse să-i zâmbească sincer! Şi ştia cum era ea, când zâmbea sincer - emana bucurie! Simţea că omul ăsta o s-o ajute mult...

- Bună seara.

- Bună seara.

Sami închise uşa şi se apropie de Florentina:

- Cum te simţi?

- Foarte bine! Gata - nu mai am nimic!

Ochii negri o priviră lung, aşa că se grăbi să confirme:

- Aşa a spus şi doamna asistentă.

- Atunci înseamnă că aşa e. Le-ai spus despre propunerea mea?

- Da.

- Şi? Aţi votat?

Aprobă încet cu capul... şi zâmbi:

- Da, şi te-am aşteptat.

- Deci mergeţi la mine şi la Tasnim.

- Da.

- Bine. Facem un ocol, să vă luaţi lucrurile?

- Dacă nu întârziem prea mult... Adică, bănuiesc că tu intri în tura de noapte...

- Da, dar de-abia la ora zece. De-asta am venit acum - ca să avem timp să vă duc, să mă-ntorc...

OK! Atunci... Întinse mâinile spre copii şi-i aduse în faţa lui:

- Florentina... Léon...

Îşi strângeau mâinile, el se prezenta... Îşi luă rucsacul şi ieşiră. Şi-acum...

- O să ieşim prin spate.

- OK.

Şi-acum începeau practic "o nouă eră" a fugii lor prin Franţa. Una foarte statică, stabilă... Cel puţin, aşa îi plăcea ei să spere! Că or să ajungă la Sami, or să despacheteze, or să doarmă... Iar de mâine, lucrurile or să meargă tot mai bine. Parisul era uriaş; dacă ceva n-o să fie cum trebuie...

Léon sparse tăcerea:
- Nenea Sami, da' tu locuieşti într-o casă sau în bloc?
- În casă. Şi spune-mi "Sami".
- Bine, Sami. Şi ai multe camere în casă?
- 6 dormitoare şi un living.
- Şi de ce ai aşa de multe dormitoare?
- Pentru că am locuit împreună cu doi colegi. Fiecare folosea două camere şi plăteam chiria în trei. Dar ei s-au mutat; aşa că...
- Şi de ce n-ai adus alţi colegi acolo?
- Pentru că n-am găsit pe nimeni care să vrea să se mute.
- Şi acum tu stai singur acolo?
- Da - eu şi sora mea.
- Şi ce faceţi cu atâtea camere?
- Păi...

Sami nu continuă; dar se apropiau de uşa spitalului. Probabil că, după ce treceau de bodyguard şi halatele albastre din curte, o să continue dialogul... Într-adevăr, ieşiră iar medicul arătă spre stânga:
- Sora mea a stat în Libia până la 18 ani. S-a pregătit pentru facultate; dar n-a mai apucat să vină în Franţa şi să se
- Tu stăteai în Franţa?
- Da. N-a mai apucat să vină aici, pentru că s-a îndrăgostit de un băiat din Siria. Părinţii noştri au fost de acord cu căsătoria lor; iar ea a plecat în Siria, cu soţul ei. Acolo, a făcut doi copii - un băiat şi-o fată, aşa cum sunteţi voi. Dar am aflat, în urmă cu şase luni, că soţul ei şi familia lui se purtau foarte urât cu ea. Şi atunci am chemat-o să vină să mă viziteze în Franţa. Şi-am oprit-o aici. Am convins-o să se despartă de soţul ei... Am tot sperat să reuşesc să-i aduc şi pe copiii ei aici, în celelalte camere din casă. Dar n-am reuşit.
- De ce?
- Pentru că legea din Siria spune că copiii care nu au împlinit 18 ani nu au voie să plece din ţară fără acordul părinţilor.

Sami scoase un mănunchi de chei; Renault-ul galben din faţa lor piui scurt... Iar el continuă:
- Tatăl lor nu e de acord ca băiatul şi fata să vină să locuiască aici. Şi nu-i lasă să vină la Tasnim.
- Păi are voie?
- Da. Acolo, în Siria, aşa e legea.

Urcă pe bancheta din spate şi-i făcu semn lui Léon să închidă guriţa. Iar băiatul ei se grăbi să întrebe:
- Şi sunt mari copiii lui Tasmin?
- Tasnim. Fetiţa ei are 10 ani iar băiatul are 8 ani.
- Şi ei o văd pe Tasmin pe internet?
- Tasnim. Nu, nu au voie la calculator.
- Da' de ce?
- Nu ştiu; aşa vrea tatăl lor.

Îl bătu uşor pe prinţ pe picior şi sâsâi... iar Florentina bombăni, în romanes:
- Gură-spartă!

O bătu şi pe ea pe picior iar Sami zâmbi:
- Lasă-i să întrebe. Pe de-o parte, e bine să fie curioşi; pe de altă parte, e mai bine să le spun eu unele lucruri.

OK - atunci să întrebe! Dacă nu-l deranja curiozitatea, debitul verbal şi turuiala lor...

"Ehei, domn' doctor! În 24 de ore, o să-ţi doreşti să se inventeze un magazin de unde să-ţi cumperi două ore de linişte!" Zâmbea şi privea lung poarta spitalului; în curând, o să înceapă "o nouă eră"...

Diamant

Tresări şi smulse telefonul special de pe birou! Cine era?... Un număr nou de Franţa. Păi... Decise să răspundă:
- Da.
- Salut.

Ia uite-o! Raina era! Zâmbi şi-şi drese scurt vocea:
- Salut.
- M-a expediat din cameră, aşa că m-am repezit şi-am cumpărat un telefon.
- E nervos?
- A fost nervos; acum e doar foarte supărat.
- Am vrut să-i aduc personal înregistrarea. Dacă eram acolo, aveam o şansă să-i mai îndulcesc amarul...
- N-aveai. Pe mine m-a trimis în baie înainte să apese play - şi-a făcut patul ferfeniţe.
- Tot e bine că întâi te-a trimis în baie! Putea să facă abstracţie de tine - şi-atunci chiar te speriai!
- Oricum m-am speriat! În fine... Părintele zice că chinezul nu minte.
- Părintele poa' să zică ce-o vrea el să zică! Pe mine nu mă convinge!
- Cică a plecat înapoi, imediat cum a ieşit din orăşel.
- Treaba lui! Îl priveşte!

Raina tăcea... Oftă greu şi şopti:
- Lui îi convine - că ne-a pasat nouă neamurile, şi-acu' ne batem noi capu' să le asigurăm bunăstare şi protecţie!
- Asta aşa e! Dar cică frati-su e ocupat cu şefii. Şi mă gândeam că acu' ar fi fereastra ideală... ştii tu pentru ce!
- Exact aşa mă gândeam şi eu. Da' ai tu vreo idee despre cum să facem?
- Nu prea...

Şi-o auzea oftând la telefon... Se grăbi să facă "o buclă mare" spre subiectul care-l interesa pe el:
- Voi când vă întoarceţi la conac?
- Cred că mâine dimineaţă. Tre' să urnim noua afacere - şi sunt multe de făcut.
- Ştiu... Iar prin Serbia când vă mai duceţi?
- Habar n-am! De ce?
- Ca să ştiu - să merg şi eu.
- Nu cred că e o idee bună să fim toţi trei în acelaşi loc nesigur.
- Ba e o idee minunată! Mai ales că abia aştept să mă uit lung pă ei şi să aflu care-i ăla răbdătoru' care trage linii şi face totaluri în ritm de paidUşcă.

Aşa! I-o zisese! Ca să nu creadă că nu ştia ce face ea "în timpul serviciului"! Ia - ea ce părere avea? Raina tăcea... şi-acum bufnea în râs:
- ... Doamne, Diamante! Da' ce-ţi veni?
- Îmi veni o mare dorinţă de-a verifica dacă are cartilaju' moale la nas!
- Băi, tu ai înebunit?
- Da; te miră asta?
- Mă cam miră, să ştii!
- N-ar trebui să te mire! Ar trebui să te pună pe gânduri! Şi să te facă să te gândeşti serios la chestia asta!

Râsul Rainei deveni imediat glumeţ:
- La care chestie; la Milan?
- Vrei tu să te gândeşti la Milan?
- Eu vreau să mă gândesc la mine; da' nu reuşesc!
- Păi, cum aşa?
- Păi tu nu te-auzi ce spui? Vrei să-i spargi nasu' lu' Milan! Şi asta-mi zăpăceşte toată concentrarea!
- Şi de ce să nu i-l sparg?!
- Păi ce treabă ai tu cu el?

Dădu să-i răspundă - dar se gândi mai bine şi tăcu. Şi "reformulă", din alt punct de vedere al problemei sârbului ăluia:
- N-am treburi cu ăla; da' m-am gândit că are ceva atu-uri, de-a îndrăznit să spună ceea ce a spus. Şi mă gândeam să-l "defectez" niţel.
- Diamante!
- Ca să văd dacă-i pui lui plasturi, sau mie compresă.
- Diamante...
- Da, Raina...

Şi-acum tăceau... aşa că auzi clar o sonerie de mobil. Iar ea oftă:
- Hai, că mă sună şefu'. Vorbim.

- Vorbim.

Şi-atât - îi închisese-n nas. Ori o sunase Ştefan, ori făcuse ea mobilul să cânte - asta numai ea ştia. În orice caz...

În orice caz, Raina nu-l întrebase "Cum îţi permiţi să-mi ţii tu mie contu'?"! Ea o lăsase aşa... în suspans. Nu-i spusese cine era individul, dar îi spusese cum îl cheamă - de parcă i-ar fi plăcut să facă singurel o investigaţie şi să-şi afle "concurentul". Care bineînţeles că nu-i era concurent, pentru că nu apărea în calculele ei...

Oare pe cine calcula femeia asta? I-ar fi plăcut tare mult să afle chestia asta; dar...

Roşcata

Apăsă butonul roşu... şi opri melodia celuilalt mobil. Şi oftă greu - că Diamant înnebunise rău de tot, în cel mai nepotrivit moment pentru asta! Ştefan era supărat fleaşcă, regina se ascundea inclusiv de ei, Jun ăla nu era muştruluit, familia lui Isamu era în orăşel - iar Diamant voia să spargă nasul băiatului de general care decisese să încerce măcar! Lucrurile se complicau rău de tot...

Diamant trebuia să se potolească. Adică "s-o lase mai moale". Ea nu-l ajuta cu nimic la chestia asta - încercase să-i spună că în momentul de faţă se concentra asupra carierei, dar era sigură că nebunul ăla nu-i înţelesese aluzia! Iar Ştefan avea nervii întinşi la maximum - şi putea răbufni...

Nebunul de Diamant...

De fapt, ce voia Diamant de la ea, de-o tot "pistona" aşa? Voia să-i cadă pleaşcă-n braţe? Nu - că nu era chiar atât de diliu, să-şi închipuie că mama copilului lui Titel îi pica la aşternut la a treia întâlnire "de serviciu"! Şi-atunci, ce voia Diamant? De ce făcea presiunile alea verbale? Păi, ca să-i gâdile ei timpanul şi orgoliul! Şi ca s-o facă să se gândească la el! Şi ca s-o ajute să se hotărască odată...

Prima oară când or să se revadă, o să profite şi-o să-i dea un indiciu. După care o să-i spună că ea nu era adepta Neoset - iar japonezii nu dormeau pe jos din prea mult drag pentru simplitate. O să încerce să-l roage să aibă răbdare şi să nu o preseze... Să nu-i dea ultimatumuri... Să nu încerce vreodată să braveze, în faţa amicilor, cu cuvinte care-o puteau înjosi...

Înghiţi greu nodul din gât şi porni spre hotel - o să stea jos, în recepţie. Probabil că băiatul ăla din spatele ei se va bucura mult că nu-l plimba pe la monumente sau prin parcuri...

Ana-Maria

Probabil că se apropiau de adresa lui Sami. Habar n-avea unde trebuiau să ajungă; dar mergeau cu maşina de jumătate de oră deja! Se plictisise... Se şi îngrijorase un pic...

Când acceptase ideea de a împacheta acum totul, plănuise să-l ia pe Sami deoparte, în bucătărie eventual, şi să lămurească cu el problema "fetei în casă". Voise să-i spună, cu diplomaţia şi graţia care-o caracterizau, că ea e căsătorită... şi e femeie serioasă. Dar nu apucase nici măcar să-i facă o cafea; copiii o băgaseră imediat în complicatul proces de împachetare a tuturor hăinuţelor şi jucăriilor pe care le aveau. Nu putuse să se îndepărteze de ei nici măcar zece secunde! Nu apucase să-i spună...

Acum, Florentina îl pusese pe Sami să-i povestească ce face el la spital. Cu ce se ocupă. Sami îi explica, în termeni îngrozitori de simpli, că el era primul medic pe care-l întâlneau înjunghiaţii, împuşcaţii, striviţii de asfalt...

- Aici e; în intrândul ăsta.

Ia - unde? Aha...

Erau pe Rue Pauline Borghese; în dreapta se făcea o intrare... cu barieră...

- Allée Borghese.

Bariera era mai mult "teoretică". Renault-ul intră pe străduţa îngustă; trecură pe lângă primele două case, care aveau şi etaj, iar Sami parcă maşina pe partea stângă - în faţa singurei case "pe pământ". Gardul era compact, ceea ce însemna că n-avea nici garaj...

- Cum vi se pare?

- E frumoasă. E micuţă şi retrasă.

- Aproape ascunsă după verdeaţă şi vilele din jur.

Exact asta voise şi ea să spună. El coborâse deja... Şopti, cu ochii la casă:

- Cum e - vă place?

- Da. Păcat că n-are curte...

Prinţesa suferea rău de claustrofobie! Dar... O sărută pe creştet:

- Las' că vedem noi cum facem! Haideţi! Şi, vă rog frumos - nu o luaţi la descusut şi pe ea!

- Nuu, mami!

- Şi nu-i arătaţi că ştiţi deja unde sunt copiii ei.

- Nuu, mami!

- Vă daţi seama că biata femeie suferă mult...

Florentina oftă greu şi deschise portiera. Prinţesa era mare - calcula că şi copiii lui Tasnim sufereau mult, aşa cum suferea ea de dorul lui tati al ei... Coborî, îl aşteptă şi pe Léon... şi intrară în curte.

Într-adevăr, spaţiul dintre gard şi uşă era meschin. Îl străbătură repede şi îl urmară pe Sami în casă.

Intrarea se făcea într-un holişor micuţ, pătrat. Din holişor se deschidea livingul. Aranjarea era extrem de simplă: două uşi pe dreapta, două uşi pe stânga, o uşă chiar pe lângă intrare... În living erau două canapele care formau un L, o masă de patru persoane, televizorul şi-o bibliotecă - adică mai mult nişte rafturi. Pe unele erau cărţi, pe altele erau aranjate foarte frumos câteva nimicuri...

Sami lăsă bagajele jos şi se grăbi să-i arate în jur:

- Ăsta e livingul. În stânga stau eu, lângă mine stă Tasnim... Iar voi o să staţi aici, în dreapta.

Aprobă şi privi lung cea de-a patra uşă...

- Acolo e bucătăria, iar aici e o baie micuţă. Aveţi şi voi o baie în camerele voastre.

Aprobă din nou, întrebându-se de ce era atât de agitat... Şi exact în clipa când Sami se pregătea să-şi strige sora, uşa din stânga se deschise.

- Aa, în sfârşit! Hai să ţi-o prezint pe Ana.

Deci ea era Tasnim...

Avea cam 30 de ani. Era brunetă, mărunţică... şi cam prea rotofeie. Adică era rotunjoară spre rotundă! Avea însă un chip expresiv... Femeia se apropie, cu mâna întinsă:

- Bună. Eu sunt Tasnim, sora lui Sami...

- Bună. Ana. Ei sunt Florentina... şi Léon.

Copiii se uitau lung la ea, cu curiozitatea specifică vârstei; ea se uita la copii şi nu scotea o vorbă... Se răsuci spre bagaje:

- Păi, să duc bagajele şi să vizitez bucătăria, nu?

- Aa, stai liniştită!

Da-da! Cum să nu! Ducea sacoşele, repede-repede...

Din living, intrarea se făcea într-o cameră relativ mică, din care baia ocupase aproape jumătate. Aici încăpuseră canapeaua, un fotoliu, un şifonier cu două uşi şi-o măsuţă meschină. Şi-atât. Lăsă sacoşele şi intră în camera următoare. Aici lucrurile erau ceva mai bune. Aici exista un pat dublu şi un şifonier. Aici or să doarmă copiii; ea o să ocupe prima cameră. Într-un fel, era bine; în alt fel, însă...

"Da' ce voiai tu, Anuţo - un palat?"

Sincer? Sincer de tot, ea ar fi vrut un conac. Sau şifonierul ei din Cannes. Gândul ăla o făcu să se încrunte...

- Ce e?

Aoleu, o văzuse Florentina scăpărând fulgere din priviri! Se grăbi să zâmbească:

- Nimic - stai liniştită. Vă place aici?

- Da; e frumos.

Era foarte frumos, iar camera lor, a micuţilor ei, avea o singură uşă - care dădea în camera ei - şi gratii la fereastra dublă. Din punctul ei de vedere, era perfect aici!

- Apucaţi-vă să despachetaţi şi puneţi-vă lucrurile în şifonier. Mă duc să vorbesc cu Sami şi cu Tasnim. Să vedem ce-mi spun - ce trebuie să fac, ce fel de mâncare le place...

- Bine, mami.

Verifică şifonierul şi constată că era gol. Aşa că se grăbi să iasă. Ei erau... Ei erau în bucătărie. Şi vorbeau în arabă. OK; se aşeză pe canapea şi începu să aştepte...

Sami

Tasnim intră în bucătărie şi lăsă uşa deschisă; aşa că se asigură că Ana şi copiii intraseră în camera lor şi se grăbi să-şi urmeze sora. Ochii negri păreau neîncrezători... O privi lung, rugător:

- Acordă-i o şansă; OK?

- Păi am zis eu că nu-i acord?

- Te simt reticentă...

- Ei, stai liniştit! Tu stai la cină?

- Nu; prefer să vă las să discutaţi.

- Bine. Deşi să ştii că nu prea văd ce-am putea discuta...

- Vezi? Eşti reticentă!

- M-am obişnuit singură.

- Şi asta nu-i bine. Tocmai de-asta am invitat-o să se mute la noi. Copiii să ştii că sunt vorbăreţi şi foarte curioşi - şi sunt sigur că ştiu o mulţime de jocuri!

- O să mă joc cu ei... când o să mă joc. Când o să pot.

- Bine. Atunci eu plec spre spital.

- Să ai grijă...

Aprobă şi ieşi. Şi tresări - că nu se aşteptase s-o găsească în living... Ana zâmbea:

- Şi acum, meniul...

Începu să râdă:

- Nu ştiu. Vezi ce găseşti prin frigider. Orice! Ţi-am spus - nu căutăm Mecca cu busola şi mâncăm porc cu aceeaşi plăcere cu care mâncăm şi pui. Inspiră-te, improvizează ceva pentru astăzi iar mâine fă-mi o listă. Eu fac cumpărăturile de obicei... Şi, dacă vrei, puteţi să veniţi şi voi cu mine.

- În prima fază, aş prefera să stau în casă.

- Cum vrei tu.

- OK. Întrebare: pot să intru la tine în cameră?

Poftim? Nu înţelegea rostul acelei întrebări... Tânăra zâmbi:

- Praf, aspirator...

Inima i se strânse scurt, preţ de-o clipă - dar reuşi să mascheze gândul ăla:

- Cum vrei. Nu ţin musai. Adică până acum mi-am făcut singur curat...

- Atunci o să vedem...

Se priveau lung... Arătă spre uşă:

- Eu plec la spital.

- OK. Serviciu uşor.

- Mulţumesc.

Şi gata - acum chiar pleca la spital! Sau la cumpărături! Sau la plimbare prin oraş! Trebuia să se gândească...

Ieşi, încuie uşa şi urcă la volan. Şi oftă greu - că nu se gândise la asta...

De 20 de ani, îşi făcea singur curăţenie. Îşi spăla singur rufele. Îşi gătea singur. Brusc, însă, decisese să o aducă în casa lui pe ea - pe femeia aceea din spitalul din Paris. Nu se gândise niciodată...

Acolo, în camera lui, el şi Fathia fuseseră împreună zi de zi, clipă de clipă... Pe Kamari nu o primise acolo; doar pe Fathia. Preferase să-şi spună că micuţa Kamari fusese de vină pentru ceea ce se întâmplase - şi n-o primise alături de el şi de soţia lui. Şi trăiseră împreună, doar ei doi, 20 de ani... Numai că, începând de mâine probabil, în camera aia va intra şi Ana. Va şterge praful, va aspira covorul, poate va schimba şi perdelele... Va ridica fotografia lor şi o va şterge de praf... El se va întoarce de la spital şi va vedea că cineva mutase rama...

La urma urmei, nu-i putea cere Anei să nu-i facă curat în cameră. Probabil că şi Tasnim o să fie reticentă, în prima fază, faţă de străina care o să le mute, involuntar, lucrurile prin camere; şi-atunci Ana se va întreba de ce-o mai angajase! Şi-o să se gândească imediat că arabul ăla bătrân şi chel şi cam burtos pusese ochii pe ea - şi-avea gânduri necurate. În clipa când va socoti asta, Ana va fugi. Iar el chiar voia s-o ajute! El n-o luase din mansarda aia ca să-i strice liniştea şi socotelile! El chiar plănuise să o ascundă la el acasă şi să găsească o cale să-i contacteze soţul. Să-i ajute cumva să se regăsească. Şi-i amintea atunci, în restaurantul spitalului; îşi amintea chipurile lor, gesturile... Dragostea aia imensă...

Ia să se ducă el la cumpărături! Măcar lucruri neperisabile să cumpere! Bănuia că mâine îl va aştepta o listă pe vreo două pagini...

Ana-Maria

Şi gata - el plecase. Acum, ea trebuia să vorbească cu Tasnim...

Se ridică şi ciocăni uşor la uşa bucătăriei. Iar uşa se deschise larg. Femeia zâmbea:

- Intră!

Se conformă şi închise uşa. Şi-o privi lung, drept... Sprâncenele brunete se ridicară - iar ea zâmbi:

- Sami a spus ceva despre limba franceză...

- Da, învăţ limba franceză...

- Eu ştiu franceză, română, engleză şi romanes.

Chipul lui Tasnim se lumină brusc:

- Eu ştiu engleză mai bine decât franceză!

- Atunci propun să vorbim în engleză, pentru început.

- Oo, sunt de acord!

Deci, "o coteau" în engleză... OK!

- M-am gândit să mă apuc să pregătesc cina; şi apoi, "să dau proba de lucru" în camerele noastre. Dacă vă place, fac mâine curat şi la voi. Ce spui?

- ... Că n-am înţeles "proba de lucru".

- Adică voiam să fac curat întâi la mine în cameră. Nu vreau să vă invadez. Adică să dau năvală în viaţa voastră şi s-o curăţ şi s-o hrănesc aşa cum ştiu eu. Ceea ce fac eu aici trebuie să vă placă vouă, în primul rând.

Tasnim râdea:

- Nu suntem aşa de ciudaţi cum ne crezi.

- Nu vă cred ciudaţi; dar aveţi rostul vostru. Uite, de exemplu, în România, mama mea nu făcea ceea ce făcea mama soţului meu. Şi invers.

Iar era mirată - nu înţelesese engleza aia literară pe care-o ştia ea. Oof!

- Mama folosea orice farfurie la orice lucru. Soacra - mama soţului meu - avea un castron pentru cartofi, alt castron pentru salată, o anumită furculiţă pentru întors friptura în tigaie...

Femeia râdea şi aproba...

- Aşa că fac ceva gustos pentru cină şi şterg praful în camerele noastre. Iar mâine vă invit să vedeţi cum e la noi. Dacă vă place, vă fac la fel şi vouă. E bine aşa?

- E foarte bine. Ce vrei să faci pentru cină?

- Nu ştiu ce-avem în casă.

I se indică frigiderul; îl deschise şi constată... mezelurile. Şi cum de-alea erau o grămadă, întrebă:

- Avem făină şi drojdie?

Iar nu înţelegea... Mâine, or să discute cu Google translate. Azi însă va improviza:

- Pizza?

- Nu, mulţumesc. Eu ţin un regim de slăbire...

- Atunci pentru tine ce să pregătesc?

- Nimic - azi n-am voie decât un fel de suc de fructe. Şi mi-l

fac singură. Fă ceva bun pentru voi.

- OK.

Femeia se grăbea să iasă... Ieşi şi ea şi se grăbi spre camera copiilor. Ia - ce făceau? Se descurcau?... Bineînţeles!

- Copii, eu mă duc să fac nişte sandwich-uri calde. Voi sunteţi cuminţi aici, da?

- Bineînţeles! Punem hăinuţele la loc, aranjăm jucăriile şi manualele şi pe urmă ne uităm la desene!

- Cu atenţie, să nu stricaţi laptopul.

- Da, mami!

Florentina fusese deranjată de acel "cu atenţie"... Se grăbi să iasă - că îi era o foame de lup! Iar minorii ăştia doi or să-i mănânce în curând urechile! Mai ales "micul tanc"...

Isamu

Taxiul opri în faţa porţii. Care era, bineînţeles, închisă... Achită cursa şi coborî. Acum era acum! Dacă-l încuiaseră pe dinafară...

Îi făcu un apel lui Claude şi închise. Şi îl văzu apropiindu-se în goană... şi repezindu-se să-i deschidă poarta. Cât pe ce să răsufle uşurat...

- Bună seara.

- Bună seara. Ceva veşti?

- Absolut nimic. Am ţinut băieţii în alertă, dar nu s-a întâmplat absolut nimic.

Hm... Porniră amândoi spre vilă:

- Ştefan a dat vreun telefon?

- Nu.

- Nici Jun?

- Nici dl Chèn.

- Nici chiar Cheng?

Claude zâmbea şi nega... Zâmbi şi el:

- Atunci e evident că n-am fost dezinformat.

Tăcere... OK - să-l informeze!

- La un nivel extrem de înalt, s-a luat decizia ca eu să încerc să restabilesc legătura cu Ştefan. Şi relaţia de afaceri dintre Ştefan şi cel care se va muta la Nisa în locul lui Jun. Mi-am lăsat familia în mâinile lui Diamant, ca garanţie că nu voi decide niciodată să redevin fratele lui Jun; şi mă aşteptasem la o minimă reacţie...

"Ei, na! Tocmai tu faci pe prostu' şi zici că Ştefan ar fi trebuit să dea fuga să se-mpace cu tine!" Cam asta spuneau ochii lui Claude... Decise să continue:

- În orice caz, ei sunt mult mai în siguranţă acolo, decât aici. Vor veni vremuri tulburi la Nisa; iar eu sunt motivul pentru care Jun o să păţească anumite lucruri...

- Voi instrui băieţii să fie vigilenţi - şi să fie atenţi la mânuirea armelor de foc.

- Nu băga băieţii în chestia asta.

- Rolul meu este să păzesc vila şi pe cei care sunt în ea.

Cu alte cuvinte, ţinea el musai... Prea bine! Aprobă şi intră în vilă.

Livingul era curat. Era exact aşa cum îl ştia el. Isabelle nu schimbase nimic. Făcuse curat, dar... Ciocăni în uşa bucătăriei şi intră:

- Bună seara.

La vederea lui, chipul Isabellei se lumină instantaneu! Primi un zâmbet fericit şi-o voce puternică:

- Bună seara. Vă aduc imediat cina.

- Nu te grăbi.

Emilie îl privi lung:

- Îmi pare rău, dar nu mai avem lapte pentru doamna...

- Soţia şi băiatul meu au rămas în Aurari.

Şi-acum "se pleoştiseră" amândouă! Decise să iasă, să urce scările... şi să se răsucească pe-un călcâi. Exact aici stătuse mama lui Ştefan...

Diamant avea dreptate. Fusese de faţă atunci când "se îmbolnăvise" dna Ionescu şi nu mişcase un deget ca s-o scape. Nu scosese un sunet, nu schiţase un gest... Ieşise din birou şi fusese luat pe sus. Făcuse patru sau cinci paşi, fusese oprit lângă Jun... lângă ea... Îl auzise spunând că... şi-l văzuse scuturând mâna stângă. Şi nu scosese un sunet... Nici nu schiţase vreun gest...

Intră în birou şi se grăbi să pornească calculatorul lui Ştefan. Trebuia să-şi verifice mail-ul; trebuia să afle dacă şefii mai spuseseră ceva... Dacă Jun îşi exprimase opinia apropo de deciziile şi acţiunile fratelui mai mic...

Se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi porni mail-ul. Şi începu să selecteze corespondenţa...

Nimic de la China. Nimic de la Ştefan. Nimic de la Jun. Oftă greu şi închise ochii.

Se simţea trist. Şi era şi-un pic panicat, pentru că realiza care era "marea reuşită" a deciziei lui. Reuşise doar să se plimbe 7 ore cu avionul şi să-şi piardă soţia şi copilul. Şefii n-aveau nici o opinie, apropo de "mişcarea" făcută de el. Jun nu urla, Ştefan nu râdea... El stătea ca prostu' în biroul ăsta şi se căznea să nu supere pe nimeni...

Pe de-o parte, se simţea liniştit în privinţa siguranţei familiei lui. Ştia că n-or s-o ducă acolo ca la *resort*; dar ştia şi că n-or să-i ţină legaţi fedeleş într-un beci. Acolo, în Aurari, Fei-Yen şi Liwei erau în perfectă siguranţă. Dacă Ştefan ar fi ştiut unde era Ana, ar fi luat-o pe sus şi-ar fi dus-o în Aurari! Aşa că...

Aşa că familia lui rămăsese gaj în mâinile românilor. Iar el constata că nu-i mai era frică de Ştefan - şi nici de Diamant. Lui îi era acum frică de Jun. China era departe de omul care avea în mâini puterea de-a ucide oameni pe teritoriul francez. Atunci când Jun va primi decizia Chinei, va fi furios. Şi exista riscul să-şi amintească... Exista riscul să vină aici, cu un cârnat de maşini burduşite cu oameni înarmaţi până-n dinţi, şi să facă un măcel. În caz că se întâmpla asta, calcula acum să le ia pe Emilie şi Isabelle şi să le ducă jos, în garaj. El pleca cu Isabelle pe-o motocicletă, iar Emilie - care nu avea nici carnet, nici maşină, nici îndemânarea şi mobilitatea necesare să se urce pe cealaltă motocicletă în spatele lui Claude - urma să-şi pună o pălărie pe cap şi să plece de-acolo pe jos. Se întreba dacă calculul ăsta o putea salva pe Emilie. Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să discute mâine cu vecinul de alături, s-o primească pe bucătăreasă la el... Se întreba dacă n-ar fi fost şi mai bine s-o ascundă în dormitor, în nişa de sub pat... Se întreba dacă...

Se întreba dacă o să poată să treacă de gardul localităţii Aurari. O să se ducă uneori să-i viziteze; şi se întreba acum dacă nu cumva Diamant va socoti că nici Ştefan nu-şi vizita familia lunar! Diamant putea să-l întoarcă de la poartă...

Veneau zile grele. Zile de singurătate, în ditamai vila, cu problemele Chinei şi-ale lui Jun pe cap, cu problemele firmei lui Ştefan... Cu dorul de ei...

Ia să se ducă el să facă un duş! Că îl cam mâncau degetele să-l sune pe Diamant şi să-l întrebe dacă poate vorbi cu soţia şi băiatul lui! Iar bărbatul ăla avea o aversiune teribilă faţă de el - şi cu siguranţă se va folosi de aşa un motiv minunat ca să se ducă la Fei-Yen şi Liwei şi să urle pe-acolo, fluturând sabia!

Ana-Maria

Casa era cufundată în linişte...

Copiii fuseseră mai mult decât încântaţi de sandwich-urile calde. Ea găsise toate sticlele de care avusese nevoie şi făcuse cele două camere să strălucească din nou... Era curat aici, la Sami; dar se pusese praful în cele două camere nelocuite de atâta timp. Sigur, pentru Lăcrămioara Manolache casa asta ar fi reprezentat "un dezastru şi-o îngălătură cum n-am mai văzut de când sunt"! Ea însă n-avea "aspiraţii" chiar atât de înalte. Nu voia să trăiască într-un laborator steril. Iar aici era, totuşi, curăţenie.

Copiii se culcaseră pe la 10. Le plăcea mult aici. Erau încântaţi şi de patul dublu, tot al lor, şi de faptul că lăsase laptopul pe mâinile lor, şi de mirosul plăcut de aer curat şi spray de mobilă de calitate... Mâine va spăla aşternuturile şi perdelele; iar în bucătărie, în masca chiuvetei, văzuse o pungă cu Ariel şi-o sticlă cu Lenor. În amestec cu parfu-

mul spumei cu care frecase covorul, o să iasă o nebunie florală acolo! Spera să le placă şi lor - ca să le facă şi lor aşa frumos... parfumat...

Mirosea frumos... Mirosea ca la Cannes, în zilele de luni. Isabelle avea luni ziua de curăţenie generală. Luni seara, în dormitorul lor mirosea exact aşa! Iar el intra şi zâmbea, inspirând sonor parfumul ăla plăcut şi scoţând aerul printr-un fluierat admirativ... atunci când nu-l auzea Isabelle... Ştefan al ei avea uneori momente de copilărie. Iar ea adora momentele alea! Adora momentele concentratului de bulibaşă, adora momentele contelui... Simţea că o doare inima când realiza că trebuia să stea departe de el - iar el suferea acum, aşa ca şi ea...

Se ridică uşor şi ieşi. Tasnim se uita la un film. În arabă, bineînţeles. Se apropie încet de canapea... iar femeia tresări:

- Ah, fir-ar să fie! Te-am trezit?

- Nu. Nu pot să adorm.

Fu invitată să se aşeze lângă ea... iar televizorul se opri:

- Sami nu mi-a spus cum ai ajuns în situaţia asta.

Adică cum, "asta"? Ce-i spusese Sami?

- Mi-a spus că soţul tău face afaceri cu oameni periculoşi şi-a dispărut de acasă la sfârşitul lui aprilie. Iar tu ai fugit cu copiii. Aşa e?

Aprobă scurt cu capul:

- Da. Se ajuta reciproc cu un individ periculos. Din câte am înţeles eu, respectivul a făcut calculele, a tras linie şi-a concluzionat că ajutorul pe care i l-a dat soţului meu valorează mai mult decât beneficiile pe care le-a primit. Şi a plănuit să-l omoare şi să-i "moşteneacă" averea. Soţul meu era în România când a aflat asta; m-a avertizat la timp, aşa că am reuşit să iau copiii şi să fug... Pe el l-au ajutat prietenii; şi am aflat că şi-a revenit financiar, şi-a făcut altă firmă şi-acum se războieşte cu individul. Tocmai pentru că ei se războiesc, eu trebuie să rămân ascunsă...

Şi-acum îşi aduna gândurile şi elimina toate numele chineze din viitoarele fraze...

- Îmi pare tare rău să aud asta!

- N-ai de ce. La urma urmei, el a scăpat - nu? A scăpat şi revine în forţă! Şi noi am scăpat...

- Da. Aşa e - ai dreptate. E foarte important că e bine, că n-a păţit nimic... Şi-acum ce face - îl plăteşte?

- Nu ştiu; cred că nu. Ceea ce a făcut individul nu e deloc corect. N-a calculat corect tot ajutorul pe care i l-a dat soţul meu în afaceri.

- Asta e tare rău - când doi oameni lucrează bine împreună şi unul dintre ei se răzgândeşte brusc.

- E îngrozitor. Se cunosc bine, îşi cunosc punctele vulnerabile, sensibilităţile, secretele...

- E ca şi cum ar sta faţă-n faţă, fără nici o armă, fără nici un fel de apărare...

Aprobă... şi oftă greu:

- Dar sunt sigură că soţul meu va reuşi să-l învingă. Are mulţi prieteni adevăraţi, care îl ajută întotdeauna. O să reuşească; şi-atunci o să putem să ne întoarcem lângă el... şi să fim fericiţi din nou - şi eu, şi copiii.

- Da. Sunt sigură că o să reuşiţi...

Şi-o spusese cu jumătate de gură... Tasnim oftă şi şopti:

- Voi sunteţi norocoşi. Voi încă vă puteţi regăsi. Noi însă...

- "Noi"?

- Da - noi. Eu şi Sami suntem fraţi, iar destinele noastre sunt într-un fel asemănătoare...

Privea lung părul negru ca abanosul, chipul frumos, buzele care dădeau să plângă... Oftă greu:

- Dar despre asta cred că e mai bine să vorbim mâine; nu? La urma urmei, războiul soţului meu va fi de durată! Iar eu gătesc destul de bine! Aşa că o să avem tot timpul...

Buzele frumoase zâmbeau iar capul femeii aproba. Aşa că se ridică:

- Noapte bună, Tasnim.

- Noapte bună, Ana.

Intră în camera ei şi închise uşa. Şi decise să o încuie - ca să nu aibă probleme nici cu minorii, nici cu "majorii". Se lungi pe canapea...

Tasnim voise să-i spună povestea lor - a ei şi-a lui Sami. Dar nu putuse să vorbească astăzi despre chinul şi durerea sufletului ei. Realizase că tatăl Florentinei şi-al lui Léon trecea printr-un chin asemănător ei; şi pur şi simplu...

O să-i spună mâine. Sau poimâine. Până atunci, ea o să închidă ochii... şi-o să încerce să-l viseze...

12 iunie 2011 - duminică

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii. Şi zâmbi - amândoi minorii stăteau lângă canapea şi-o priveau lung, veseli... Şopti:

- Neaţa, puişorii lu' mami...

- Neaţa, mami!

Şi-o pupau amândoi... Florentina se grăbi să-i dea raportul:

- Ne-am spălat, ne-am schimbat şi-am venit să te trezim!

- Mami, mie să ştii că mi-e foame!

Aoleu! Micul tanc trebuia realimentat! Se grăbi să se ridice:

- Imediat pregătesc micul dejun.

- Stai, că nu e urgent! Fă-te şi tu frumoasă...

Aa! Îl înghionti în glumă:

- Păi ce, mă - nu sunt frumoasă?

- Ba da; dar parcă eşti mai frumoasă după ce dai cu apă rece pe faţă, speli dinţişorii, îţi aranjezi părul...

- Bine, prinţule. I-aţi spus bună dimineaţa lui Tasnim?

- Nu; n-am vrut să ieşim din cameră fără ştirea ta.

Noaptea fusese un sfetnic bun pentru Florentina - prinţesa se odihnise şi realizase dimensiunea dezastrului pe care fusese cât pe ce să-l facă. Aşa că redevenise cuminte. Bun!

- Duceţi-vă la bucătărie, spuneţi-i bună dimineaţa şi discutaţi cu ea. Dar să vorbiţi rar, ca să înţeleagă ce spuneţi.

- Mami, da' Tasnim nu ştie franceză?

- Nu prea. Acum învaţă. Să vorbiţi rar şi să nu folosiţi cuvinte complicate.

- Bine, mami! Hai, Léon - îţi fac eu sandwich-uri.

Se luaseră frumos de mânuţe... Îşi aminti şi-i opri:

- Să vorbiţi în şoaptă - că Sami a fost la serviciu azi-noapte şi trebuie să doarmă şi el.

- Da, mami.

Ieşeau... Păi, să se aranjeze şi ea şi să se-apuce de treabă!

O să-şi pună treningul. Observase ieri că Tasnim purtase blugi; deci la ei nu exista o regulă "cu fustă". Vestea asta o bucura mult - aseară îşi amintise de mamaia Lăcrămioara...

Auzi clar râsul femeii şi apoi vocea ei, spunând că Sami încă nu venise acasă. Păi cât era ceasul?... Nouă jumate! Cât se prelungea tura din spitalul ăla?... Aa, se dusese la imam...

Stop! Sami se dusese la imam! O să-i spună imamului totul, iar imamul o să investigheze... şi-or să pună gheara pe ea şi pe copii!

Îşi scoase pijamaua cu viteza sunetului! Se îmbrăca la fel de repede... Îl auzea pe Léon întrebând... Nu, imamul nu era şeful lui Sami, ci preotul lui... Nu, Sami nu avea treabă cu imamul; aşa făcea el în fiecare duminică, se ducea la imam. Nu-i plăcea să se ducă vineri, odată cu toţi ceilalţi musulmani; el se ducea duminică, când imamul era un pic mai liber... Nu, nu se ducea să se roage, aşa cum făceau ceilalţi; se ducea să discute cu imamul... Ce discutau? De toate! Despre viaţă, despre moarte, despre Coran... Da, imamul îi dădea lui Sami numai sfaturi bune. Şi-acum Tasnim îi întreba despre biserica la care mergeau ei de obicei. Aici o să aibă o problemă - ei nu mergeau la biserică... Florentina îi explica lui Tasnim că tati al ei nu mergea la biserică, aşa că nu mergeau nici ei... Da, tati credea că există Dumnezeu - dar nu simţea nevoia să se exteriorizeze ducându-se la biserică. Oftă greu - tati ştia sigur că Dumnezeu există şi adună şi punctele albe, şi pe cele negre...

Ia să se ducă să se spele! Să se facă frumoasă odată! Prinţul ei o dorea cu bucle...

Azi, o să termine curăţenia, o să facă ceva de mâncare la repezeală şi-apoi o să se-aşeze la laptop... şi-o să afle şi ea unele lucruri despre Liban şi libanezi. O interesa foarte mult meniul - adică sarcina ei. Or fi mâncând ei porc; dar cine ştie ce sos turnau pe el! Trebuia să afle asta; ca să rămână aici. Dormise neîntoarsă...

Sami

Aştepta, răbdător... Se retrăsese în marginea coridorului micuţ; şi-acum aştepta. Se simţea obosit... Dar avea nevoie de-un sfat. Sau poate de-o confirmare a faptului că nu greşise...

Gata - imam Arif se apropia de el. Era grăbit - ca în fiecare zi dealtfel. Îi plăcea bătrânului lui imam să pălăvrăgească cu el despre una şi alta! Şi avea senzaţia că toată graba asta şi bucuria discuţiei erau menite să-l convingă "să-şi revină"...

- *As-salamu alaykum*, Sami.

- *Walaykum assalam*, imam Arif.

Bărbatul descuia uşa camerei de oaspeţi. Intrau, se aşezau... Imam Arif îl privea lung, curios... şi concluziona şi el, aşa cum o făcuse Tasnim ieri:

- Eşti vesel.

- Da. Am făcut o faptă bună şi sunt mândru de asta. Sunt mândru de mine...

- Ce-ai făcut?

- ... Am salvat o fetiţă.

Imamul ştia totul despre el, aşa că se grăbea să-i arate cât de mult se bucura de reuşită...

- Şi cum am aflat că mama ei a fugit de-acasă cu ea şi frăţiorul ei mai mic, am decis să le ofer adăpost în casa mea.

Acum era privit lung...

- Au fugit de-acasă pentru că soţul ei, tatăl pacientei mele, are probleme mari cu nişte parteneri de afaceri. El a dispărut la sfârşitul lunii aprilie; ea a fugit cu copiii...

- Trebuie să se întoarcă la soţul ei.

- Se va întoarce, atunci când va fi sigură că nu mai e nici un pericol.

- Nu - trebuie să se întoarcă azi, acum!

- E ortodoxă - aşa că se poate întoarce acasă atunci când vrea ea.

Aşa! Că prea-şi închipuia că pământul era plin-ochi cu musulmani practicanţi! Era linişte; imam Arif se gândea... Decise să adauge:

- O cunosc pe femeia asta. Adică am mai văzut-o o dată, tot într-un spital din Paris. Pe atunci, era cu soţul ei. Eu mă dusesem să vizitez un bun prieten... Soţul ei avea un bebeluş născut prematur.

- ... Stai, că nu înţeleg... Cum adică, soţul ei avea un bebeluş?

- Adică, la vremea aia, soţul ei era căsătorit cu altă femeie, care a născut un bebeluş la opt luni. Femeia a murit la naştere; bebeluşul a murit după două zile. Iar tot spitalul vorbea despre femeia asta pe care-am revăzut-o eu acum! Pentru că ea a venit val-vârtej la spital, imediat cum a murit mama naturală, şi nu s-a depărtat o clipă de băieţelul ăla...

Imam Arif se gândea... Era prea linişte! Liniştea aia îl încurca rău de tot! Oftă scurt:

- I-am propus să o angajez internă. Şi a acceptat. Nici copiii n-au spus "Nu"...

Imamul ridică privirea şi întrebă, amuzat:

- De ce-ai luat o creştină ortodoxă cu doi copii şi-ai dus-o în casa ta?

- Pentru că avea nevoie de ajutor. Iar eu, la rândul meu, am nevoie de ajutor cu Tasnim.

I se făcu semn să continue - aşa că continuă:

- Femeia asta vorbeşte foarte bine franceza literară. M-am gândit că o poate ajuta pe Tasnim să înveţe... În plus, de fiecare dată când m-am întors acasă, mi-am găsit sora plângând. Îi e greu fără copiii ei - iar dacă stă toată ziua în casă, nu are prea multe lucruri la care să se gândească. Femeia asta are tot doi copii - şi-o să fie mai uşor şi pentru sora mea...

- Sami... Nu-i frumos să ascunzi adevărul faţă de imamul tău.

Dar nu-i ascundea nimic!

- Nu-ţi ascund nimic!
- Nu e frumos...

Da' ce era cu oamenii ăştia? Ce-aveau cu el, de-l bănuiau că avea gânduri de însurătoare? Chiar aşa de... disperat părea? Imam Arif îl dojenea cu degetul:

- Iei o ortodoxă, mamă a doi copii, şi-o ascunzi în casa ta; după care vii aici, strălucind de fericire, şi-mi explici că ai făcut o faptă bună pentru că ai nevoie de ajutor cu Tasnim. Zău că nu-i adevărat! Ne cunoaştem de atâţia ani!

Cu alte cuvinte... Zâmbi slab:

- Este căsătorită, are doi copii şi se va întoarce la soţul ei în curând. Nu, nu intenţionez să mă însor. Şi n-am adus-o la mine pentru că vreau să obţin de la ea beneficii sexuale.

- Am înţeles. Şi-ai venit să-mi spui că...

- Că am adus-o la mine, cu tot cu copii... Soţul ei avea atunci, în celălalt spital din Paris, un consilier asiatic. Era genul de om care privea o foaie, clipea iar când deschidea ochii foaia era scrisă, semnată şi ştampilată. Am sentimentul că problemele soţului ei sunt legate de chinezi. Ea şi soţul ei sunt români; iar chinezii nu prea stau consilieri la români...

- Depinde de chinezi!

- Chinezii ăia care rezolvă acte complicate doar clipind din gene nu stau consilieri la români stabiliţi în Franţa decât dacă i-a pus şeful lor chinez să stea.

Că aşa era peste tot - inclusiv la ei! Bătrânul se gândea... şi ofta greu:

- Dacă e într-adevăr aşa cum spui tu, da - femeia asta are mare nevoie de ajutor. Chiar vrei să te bagi în chestia asta?

- Da. Dacă nu pentru ea, dacă nu pentru Tasnim... Pentru copii. Fetiţa ei a înghiţit un flacon de sedative, încercând să-şi determine părinţii să facă o minune şi să se regăsească. Iar ea chiar nu se poate descurca singură cu doi minori. Ca să se poată ascunde, are nevoie de bani. Ca să facă rost de bani, trebuie să muncească. Iar asta ar însemna să lase copiii acasă şi să se ducă la serviciu. Fetiţa are opt anişori; băiatul e mai mic. Nu poate...

- Bine; Sami. O s-o ajutăm.

Se grăbi să ridice mâinile:

- N-am venit ca să te rog să te implici!

- Ştiu. Dar acum, că mi-ai spus ce probleme are femeia asta, vreau eu să o ajut. În plus... Te rog să ai mare grijă. Eşti medic la urgenţă; ştii bine cu ce se ocupă majoritatea asiaticilor care ţi-au trecut prin mâini. Soţul ei e român; are un angajat-minune, chinez. Asta îl face pe soţul ei mai isteţ, mai descurcăreţ şi mai important decât chinezul ăla care rezolvă problemele doar clipind mai altfel.

Nu se gândise la varianta asta. Acum însă, când îl auzise pe imam Arif trăgând acea concluzie logică, realiza că bărbatul din spitalul din Paris nu era nici funcţionar, nici muncitor. Păruse a fi patron. Emanase un fel de distincţie aristocrată... Bătrânul se ridică:

- Du-te acasă şi află cât mai multe lucruri despre ea. Şi fii foarte atent la asiaticii din jurul vostru. Dacă şi duminica viitoare o să-ţi doreşti la fel de mult să o ajuţi, adu-o la mine.

Făcu ochii mari - Ana în moschee?

- Ca să fiţi amândoi în siguranţă, ea va trebui să se deghizeze. Şi sunt sigur că consilierul ăla nu şi-o poate închipui cu *hijab*.

Cum-cum? *Hijab*?

- Numai că, indiferent cât de corect este îmbrăcată şi cât de originale sunt actele pe care i le pot eu da, comportamentul o poate da de gol. Să n-o laşi să poarte *hijab*, dacă nu ştie ce şi cum are de făcut. Tu ştiu că n-ai să poţi să-i spui - pentru că nu vrei s-o superi şi s-o vezi plecând. Săptămâna asta, fă-o cumva să nu-şi dorească să iasă din casă. Iar dacă vă înţelegeţi bine în următoarele şapte zile şi vrei în continuare să o ajuţi, adu-o duminica viitoare aici.

Aprobă iar imam Arif se grăbi să se îndepărteze:

- La revedere, Sami.

- La revedere...

Rămăsese singur...

Nu se putea clinti de-acolo! Nu se gândise nici o clipă...

Ana era o femeie frumoasă. *Hijabul* nu putea schimba asta. Dar, pentru un ochi obişnuit cu imaginea părului frumos, îngrijit, lăsat liber pe umeri şi ondulat un pic, schimbarea ar fi fost radicală. Iar ea ar fi putut să iasă pe stradă fără nici o grijă! Aceeaşi rezolvare i se putea aplica şi Florentinei - deşi micuţa îşi dorea mult să fie recunoscută... În privinţa lui Léon, probabil că o pereche de ochelari cu rame groase ar fi făcut minuni! Dar oare va accepta micuţul o asemenea deghizare?

Oftă greu şi se ridică - pornea şi el spre casă...

Într-un fel, se bucura mult că imam Arif voia să-l ajute. Adică s-o ajute pe Ana. Imam Arif era un bun musulman. Avea cuvânt - când spunea că face ceva, atunci chiar făcea! De-a lungul anilor, îi încredinţase multe secrete - şi nu-i înşelase niciodată încrederea. Aşa că...

Aşa că, dacă vor trece cu bine de "săptămâna de probă", da - o va aduce pe Ana la discuţia cu imamul lui. Ideea *hijabului* era foarte bună. Nu prea ştia el care erau relaţiile dintre musulmanii "afacerişti" şi chinezii "afacerişti" de pe teritoriul Franţei; dar se îndoia că Ana va trebui să vină săptămânal la moschee! Iar dacă ieşeau la plimbare pe stradă...

Se vor descurca! Totul era să vrea ea să rămână la ei şi peste acele şapte zile! Imam Arif avea dreptate - ca să o poată ajuta, trebuiau s-o ţină lângă ei. Femeia musulmană nu ieşea niciodată singură din casă - cel puţin teoretic! Ana cu *hijab* avea nevoie de Tasnim cu *hijab*, sau de el îmbrăcat tradiţional. Privind lucrurile prin prisma asta, tocmai decisese că se grăbea spre casă! Tasnim era singură cu Ana; şi cine ştie ce subiect de discuţie puteau atinge! Dacă ajungeau să se certe...

Urcă la volan, porni motorul iar mobilul începu să cânte... Oof! Azi o să aibă o zi grea! Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună dimineaţa, dle doctor.
- Bună dimineaţa.
- Dl Boisvert vă roagă, dacă puteţi, să veniţi de urgenţă la spital.
- Ce s-a întâmplat?
- Accident în lanţ, pe E19. S-au anunţat cel puţin 30 de răniţi, iar noi suntem cel mai apropiat spital.
- În 20 de minute sunt acolo.

Închise şi montă hands-free-ul... Selectă numărul lui Tasnim. Spera să n-o audă iar trăgându-şi nasul...

- Bună, Sami!

Era veselă! Ce bine! Se grăbi să-i răspundă:

- Bună, Tasnim. Ce mai faceţi voi?
- Uite, noi facem foarte bine! Adică eu fac foarte bine!
- Să înţeleg că Ana nu face foarte bine?
- Ana face un mic miracol!
- Iar asta e de bine? Sau...
- E de foarte bine! Tu unde eşti?
- Tocmai am plecat de la moschee.
- Ce bine! Îţi spun lista de cumpărături?
- Nu, că mă întorc la spital. A avut loc un accident în lanţ pe autostradă; şi m-au sunat...
- Aa... Bine, Sami! Vrei şi tu un miracol?
- ... Ce să vreau?
- Un miracol, aşa cum o să am eu în maximum o oră!
- ... Nu ştiu despre ce miracol vorbeşti; dar dacă tu crezi că mi-ar folosi miracolul ăla, OK - vreau şi eu. Şi mai vreau un lucru.
- ... Spune.
- Vreau să sper că vă înţelegeţi îndeajuns de bine ca să vă găsesc pe toţi patru, când mă întorc.
- Aa, stai liniştit! Ne înţelegem excelent!

Şi râdea şi era veselă şi exuberantă şi plină de energie...

- Bine; atunci sunt liniştit... Pa, Tasnim.
- Pa, Sami!

Închise şi se concentră asupra drumului - trebuia să ajungă urgent la spital.

Ştefan

Opri motorul şi coborî. Şi porni, grăbit, spre uşă. În spatele lui, Rebeca îi spunea lui Luis că da, aveau bagaje...

N-ar fi trebuit să rămână în Lyon peste noapte. Ar fi trebuit să plece aseară - ca să nu-l vadă atâta lume încruntat, trist, cu ochii roşii şi umflaţi de plâns! Ar fi putut boci liniştit aici, la el acasă! Dar...

Dar decisese să rămână în Lyon - şi nu închisese ochii toată noaptea. Se gândise la ei... La cuvintele reginei lui... La motivele pentru care regina lui fugea din toate puterile şi se ascundea de dragostea lui... Se întrebase dacă dragostea lui îi putea omorî. Trăsese concluzia că da - şi reîncepuse să plângă. Şi se autopedepsise - lăsase ochelarii de soare în torpedou. Se întreba acum ce-o să se facă el după ce urneau planul ăla cu el şi Rebeca amanţi! Că dacă şi-atunci o să boceaască după nevastă...

Traversă livingul şi intră în birou:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Aleodor sărise în picioare, în poziţia de drepţi; Adina îşi pierduse zâmbetul când îi văzuse starea de spirit... Se aşează la biroul lui:

- Ceva noutăţi?

- Da.

I se indicau cele trei teancuri de hârtii aşezate frumos pe marginea biroului lui. Hm! Se ridică şi luă trei tăviţe pentru documente. Scria pe ele cu markerul... "Familia"... "Afacerile"... "Facturile". Astea erau de-ajuns momentan. Porni calculatorul... şi-i făcu Rebecăi un apel. În secunda imediat următoare, uşa se deschise iar consiliera lui intră cu laptopul deschis... semn că-l cunoştea bine, aşa că fugise într-un suflet şi aşteptase pe partea cealaltă a uşii să fie chemată...

Acum îi venea să râdă. Ajunsese "la birou" de numai 30 de secunde şi băgase deja spaima-n ei! Îi reorganizase fără cuvinte! Oare chiar aşa de "balaur" părea? Da, era încruntat şi nedormit şi-avea ochii roşii; dar chiar aşa? În fine...

Primi laptopul, aşa că scoase un stick din sertar şi dădu comanda de copiere la cele două fişiere - filmarea din Aurari şi înregistrarea Iulianei. Şi-şi aprinse o ţigară. Era linişte... Adina nu mai apăsa tastele, Aleodor nu mai mişca mouse-ul, Rebeca se ascunsese la propriu după monitor... El fuma şi reuşea cu greu să nu râdă...

Intră în mail-ul special şi începu un mesaj nou.

"Salut. Azi ai o sarcină foarte importantă şi foarte specială, la care te rog să te concentrezi îndeajuns de mult ca să nu faci nici cea mai mică greşeală. Cumperi un laptop nounouţ, ultraperformant - şi nu îl cumperi online. Aduci un băiat priceput care să-l instaleze - şi nu te mişti de lângă el, cât se ocupă de chestia asta. Îl umpli cu absolut toate informaţiile despre Ana - şi ai grijă să nu uiţi ceva. La noapte, duci laptopul ăla lui Grasu. Să-i spui că îl rog din tot sufletul meu să facă cumva să afle adresa unde mă pot duce să-mi recuperez familia. Să nu uiţi să-i spui că informaţiile despre Ana n-au ce să caute pe mail-ul oficial. Şi să-i duci şi o tabletă performantă pentru orice altă activitate pe internet."

Send lui Diamant... Copierea se terminase; scoase stick-ul şi i-l întinse lui Aleodor:

- Părinte...

Aleodor se repezise să ia stick-ul, de parcă cine ştie ce bombă nucleară era... Şi-acum, mail-ul oficial. Trebuia să stabilizeze, să consolideze... Privi lung monitorul Rebecăi:

- Rebeco, azi consolidăm afacerea.

Capul roşcat apăru imediat pe deasupra monitorului:

- Da, şefu'.

Ah, la naiba! Îi venea să râdă! Avea fata asta aşa un stil de-a spune "Da, şefu'"... Ia să-şi verifice el corespondenţa şi să pună osu' la muncă! Că Leonard avea afaceri mari şi scumpe! Iar el trebuia să le ia pe toate!

Isamu

Oopaa... Avea un mail de la Cheng...

"Salut.

Ultimele veşti vin cu întârziere, pentru că am fost pe teren.

Jun a primit o informare referitoare la mail-ul pe care l-ai trimis în China. Ştie deci că ţi s-a dat sarcina de a reînnoda relaţia de afaceri cu Ştefan şi a înţeles că nu vei fi tu cel desemnat să conducă Europa de Est. Vestea nu l-a necăjit atât de mult cât l-a necăjit faptul că ţi-ai lăsat familia ostatică în mâinile lui Diamant. Spune că nu are încredere în el, pentru că e prea tânăr, prea repezit şi nu se poate controla în anumite momente. Dar a decis să nu se mai amestece în problemele tale. Ştie că nu se mai poate apropia momentan de tine şi se concentrează asupra afacerilor. Şi asupra războiului. Pe calculatorul lui a apărut un folder "Ştefan", la care eu nu am acces.

Afacerile scârţâie destul de rău; se pare că graficul raportării va arăta o curbă în scădere în ultimele trei luni.

Raportul lui Jun va fi gata la sfârşitul săptămânii viitoare. Când am veşti despre decizia Chinei, te anunţ.

Oricând ai 5 minute libere, te rog să mă suni. Aş vrea să discut cu tine o problemă sensibilă.

Cheng"

Ia uite! Ia uite-l ce făcea şi ce scria acolo! Marcă cu mouse-ul ultimul rând... şi-şi aprinse o ţigară.

Consilierul fratelui lui, buldogul care transformase fiecare ordin al şefului lui în lege şi nu-i ieşise niciodată din cuvânt, făcea în ultimul timp nişte lucruri care sfidau orice lege a firii. Îi cerea lui scuze pentru întârzierea cu care veneau ultimele veşti, după care "dădea tot din casă", promitea "să verse" prompt tot ce va fi nou de-acum încolo şi încheia rugându-l să-i dea un telefon. Îl şi anunţa că voia să discute "o problemă sensibilă"...

Cheng ştia cu siguranţă că Jun era în cădere liberă - şi nu se va putea opri înainte să se zdrobească de rechemarea în China. Buldogul îşi scrisese deja "cererea de transfer"; acum, căuta un şef care să fie dispus să-l primească. Primul vizat era el. Se cunoşteau destul de bine, colaboraseră impecabil pe vremea când el ceruse diverse lucruri iar Cheng i le pusese la dispoziţie, aşa că şansele de a i se aproba transferul în subordinea lui erau mari. Probabil că se aflase deja cine pleca în Est. Schimbarea lui Jun era o chestie "proaspătă"; până se anunţa eliberarea postului, până se primeau propunerile, până se analizau, până se vota se puteau întâmpla foarte multe. Iar pe Cheng îl apăsa rău riscul de-a nimeri în subordinea unui necunoscut! Dacă acea persoană avusese vreodată de suferit din cauza ordinelor pe care Jun le dăduse iar Cheng le executase, o să fie vai de bietul buldog! Noul stăpân putea să-i pună fundiţă roşie la gât, hăinuţă tricotată turcoaz cu roz şi-un lanţ scurt, legat bine de poarta vilei din Nisa. Cheng se putea transforma din buldog în chihuahua...

N-o să-l sune. Niciodată. Se întreba dacă să-l primească aici, atunci când va apare la poartă! Că sigur se va pomeni într-o zi cu el în vizită! Vila era filată discret - şi, mai nou, o fila şi serviciul de informaţii român! Deşi dl conte era "oficial" într-un concediu prelungit, cu familia, francezii ăia nu erau proşti...

Avea sentimentul că francezii ştiau totul. Avea sentimentul că ei se ocupaseră de actele contelui, că ei rezolvaseră înfiinţarea firmei... Că, la urma urmei, ei o ascundeau pe Ana - şi-o ascundeau inclusiv de soţul ei! Ştia prea bine unde era regina aurarilor acum; ştia că era tot în Franţa. Şi-atunci...

Din nefericire, odată cu Ştefan pierduse şi sursele de informaţii. Fuseseră dintotdeauna ale lui! El le formase, el le organizase... El le recuperase integral. Avea mare, mare nevoie de informaţii... Nu ştia unde e Ştefan, ce face şi mai ales încotro se îndreaptă! Era groaznic! Trebuia să recâştige încrederea unui om despre care nu avea ştiri decât de pe youtube...

Iar peste toate astea, simţea că se sufocă de dor. Nu putea să-i sune,

nu putea să-i viziteze... Ştia, simţea că se purtau frumos cu ei! Dar... Dar îi era dor de ei. Ajunsese în momentul în care îşi spunea că, dacă nu vede, nu poate să creadă. Şi se chinuia inutil...

Ana-Maria

Tasnim avusese un şoc când o invitase în camerele lor. Se delectase cu parfumul, cu luciul mobilei şi culorile vii ale covorului şi se repezise s-o anunţe că putea intra oricând în camerele ei! Îi făcuse curat - aşa cum îi plăcea mamaiei Lăcrămioara. Primise un pupic pe obraz... şi-o rugăminte. Aşa că tocmai intrase în camera lui Sami şi privea lung în jur... Se simţea o intrusă - şi nici nu se-apropiase de uşa dormitorului!

Camera lui Sami era simplă. El n-avea canapea în mini-sufrageria lui; avea doar două fotolii, o măsuţă şi ditamai corpul de bibliotecă. Avea propriul televizor... Avea o mulţime de cărţi pe rafturile alea. Şi pe măsuţă era o carte...

Pe televizor era o ramă A4...

Tănărul din fotografie, Sami era. Râdea şi strălucea tot, îmbrăţişând uşor o tânără cu chip copilăros, care strălucea şi ea... şi care murise la naştere...

Ce ciudată era viaţa uneori! Ce avusese viaţa cu Sami, de-l pedepsise în halul ăla? Se uita la fotografia lor şi vedea în ea dragostea imensă dintre ea şi Ştefan! Îşi imagina deci cu uşurinţă ce fusese în sufletul lui când se întâmplase nenorocirea! Îi muriseră şi soţia, şi copilul... Brr!

Ia să pună ea mâna să frece bine totul! Trebuia să fie foarte atentă, pentru că nu voia să se vadă că trecuse pe-aici. Adică voia să le lase impresia că "Zâna curăţeniei" venise la geam, scuturase bagheta magică şi totul redevenise ca nou, foarte curat şi foarte parfumat. Avea mare nevoie de serviciul ăsta, de casa asta, de oamenii ăştia doi...

Diamant

Zece secunde... Cinci secunde... Gata - laptopul lui Grasu era pregătit. Îl opri... Şi gata - el pornise spre spital!

Ieşi, alergă la maşină şi urcă în Mercedes. Şi scoase mobilul - că la chestia aia nu renunţa nici mort!

- Da, şefu'.
- Cornele, vezi că mă duc pân' la Sinteşti, cu treburi.
- Gata, şefu' - acu' pornesc spre canapeaua ta!

"Şi ce-ţi mai place să stai pe ea!"

Chiar o să-i întrebe, cu prima ocazie când mai găsea agrafe pe-acolo: o culca pe canapea, sau o punea să-l încalece? Hm...

- Să fii atent...

"... să nu-mi torni vreun puradel!"

- Sigur, şefu'!
- Vorbim.
- Vorbim.

Porni motorul şi demară. Şi îl văzu pe unchiul lui îndepărtându-se pe străduţă, spre casa chinezilor... El ştia cel mai bine cum trebuiau să procedeze cu familia lui Isamu! Acum, de exemplu, le ducea o prăjitură. O ţinea ca pe tort, aşa că nu putea fi o colecţie de poezii...

Păi, în chestia asta nu se băga! Da' în celelalte, ca de exemplu instruirea lui Grasu, trebuia să se bage rău de tot! Dacă reuşea careva să intre pe firul conversaţiilor lor speciale, chiar că se termina totul! În maximum o săptămână, puteau fi şi arestaţi, şi condamnaţi! Ei vorbeau lucruri serioase pe mail-urile alea...

Bun! Şi-acum, viraj dreapta şi acceleraţie la podea! Şi multă-multă speranţă-n suflet! Că se apropia inaugurarea Rivierei italiene - şi-ar fi fost tare bine să se ducă acolo cu motivul pregătit! Avea el un plan; iar Raina lui sigur o să-l pârască lui Ştefan! Aşa că trebuia să aibă ce să spună, atunci când vărul lui o să descopere inelul şi-o să-i pună cuţitul la gât!

Ana-Maria

Mm, ce obosită se simţea! Dar nu voia să se culce; acum copiii dormeau, aşa că era momentul ideal să discute cu Sami! Trebuia să facă discuţia despre "fata-n casă"; ar fi fost minunat dacă o făcea departe de urechile copiilor...

Se ridică şi verifică picii... Şi se grăbi să intre în living. Tasnim urmărea, ca în fiecare seară, un film în arabă...

- Sami a venit?
- Nu; încă nu.
- "Încă nu"? Stă în spitalul ăla de 24 de ore...
- A stat şi mai multe. Doarme acolo. Doarme pe bucăţele - funcţie de urgenţele care intră pe uşă. De exemplu, azi a avut un accident în lanţ, de dimineaţă. Probabil că a preferat să rămână să doarmă acolo. Din nou...

Mda... Tasnim oftă greu şi opri sonorul televizorului:

- Uneori, o urăsc pe Fathia pentru asta.

Cine era Fathia şi ce făcuse, ca să merite ura femeii ăsteia minunate? Nu-şi permitea să întrebe...

- Fratele meu a iubit dintotdeauna frumosul. Şi poezia şi muzica. A fost dintotdeauna o fire liniştită. Până la 20 de ani, i se întorcea stomacul pe dos când vedea sânge!

Adică...

Preferă să tacă. Mai bine s-o asculte cu atenţie. Astăzi, Tasnim părea dispusă să vorbească... Şi cum vorbea o engleză un pic inexactă, prefera să se concentreze asupra cuvintelor şi mai ales asupra sensurilor acelor cuvinte. Era foarte important să afle trecutul omului care o ascundea, pe ea şi pe copii!

- Sami al meu era student în anul patru la Litere, când s-a întâmplat. A fost o adevărată tragedie...

Tăcea...

- A fost foarte ciudat; pentru că totul păruse perfect. Ei se iubeau, părinţii şi-au dat acordul într-o clipă... Şi-apoi, totul s-a sfârşit. Totul s-a prăbuşit. Ea avea doar 19 ani; şi mult timp după aceea, Sami...
- ... Am văzut fotografia - şi îmi dau cu uşurinţă seama ce-a însemnat pentru el...

Femeia din faţa ei era uimită:

- Ţi-a spus?
- Ce anume?
- Ţi-a spus deja despre ele?
- Nu; am aflat la spital...
- Şi ce-ai aflat la spital?
- Că soţia i-a murit la naştere.
- Şi soţia, şi fetiţa.

Iar asta putea explica grija cu care se purtase Sami cu Florentina. Sau poate nu! Cine ştie...

- ... S-au iubit mult. S-au căsătorit. Ea a rămas imediat gravidă; şi deşi toată familia i-a mustrat că s-au repezit să facă repede copii în loc să fie liniştiţi şi fericiţi câţiva ani, ei erau încântaţi de perspectiva de-a deveni părinţi. Sarcina a evoluat foarte bine, fetiţa era sănătoasă... Urma s-o cheme Kamari, care în arabă înseamnă "Luna"... Şi s-a întâmplat nenorocirea! Fathia s-a simţit rău într-o seară; a băut o limonadă şi s-a culcat. Şi a doua zi... El era la cursuri; când a ajuns acasă, s-a gândit că Fathia plecase la plimbare. Şi abia după două ore şi-a dat seama că poate s-a întâmplat ceva... Când a ajuns la spital, a aflat... Atunci s-a lăsat de facultate. Era trist, plângea tot timpul... După trei luni, a plecat de-acasă. A venit în Franţa. A muncit oriunde a fost acceptat. A fost şi zugrav, şi şofer, şi baby-sitter... A avut ambiţie şi-a învăţat franceză singur, după manuale. Şi apoi a dat la medicină. S-a depărtat mult de familie...

Da. Se distanţase de tot ceea ce-i amintea de tragedia prin care trecuse. Ştia sentimentul ăla... Oftă greu şi decise să... tacă. Poveştile lor

nu se asemănau; în plus, nu prea voia să-şi povestească viaţa în faţa unei femei pe care-o cunoscuse săptămâna asta!

- Şi s-a concentrat strict asupra medicinei. A fost un student eminent; a fost un stagiar sârguincios şi-a devenit un medic bun. N-a primit niciodată reclamaţii...

Adică a fost şi foarte norocos! Tasnim oftă greu şi se ridică:

- Şi n-am mai auzit niciodată de vreo femeie în preajma lui. Te superi dacă mă duc la culcare?

- Nu; de ce?!

- Fiindcă te las singură...

- Stai liniştită. Şi mie mi-e somn; mai stau 5-10 minute la ştiri şi mă culc...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Tasnim se grăbea să intre în camera ei; se grăbea, de fapt, să se ascundă înainte să audă întrebări legate de ea şi copiii ei. Nici azi, sora lui Sami nu putea vorbi despre ea. Nu era o problemă de încredere; şi ea avusese momente când ar fi vrut să vorbească, dar tăcuse mâlc. Ştefan o învăţase să treacă peste punctul nodului în gât...

Se grăbi să intre în camera ei şi-şi desfăcu părul. Îl peria bine-bine, ca să fie lucrurile cât mai evidente... N-avea rost să se şi fardeze; dar îşi puse cuţitul pe mânecă - pentru că azi o să vorbească cu Sami despre statutul menajerei din casa asta. Nu-i era frică de el; ştia că omul ăla nu era un pericol pentru ea. Dar nu voia să lungească discuţia pe tema aia - aşa că va rosti câteva cuvinte iar gestul va face restul...

Opri televizorul şi se aşeză comod - şi-acum îl aştepta şi se gândea la ceea ce auzise...

Deci, dacă soţia lui murise când el fusese în anul 4 de facultate, se căsătoriseră când el fusese anul 3. Adică avusese 21-22 de ani. Tânăra din fotografie nu părea să fi împlinit 20... Oare de ce murise Kamari? Cu siguranţă, medicii puseseră un diagnostic; iar dacă nu-l puseseră, el era medic - aşa că-l aflase cândva în facultate...

Sami

În sfârşit, ajunsese şi el acasă...

Tura se prelungise - dar asta nu mai era demult o noutate pentru el. Preferase să moţăie în cabinet. Parcă-i fusese frică să vină acasă! Parcă-i fusese frică să descopere că se certaseră... Şi, într-un fel, îi fusese frică să nu o facă el să plece! Deşi rolurile lor erau clare iar el nu se apropiase de ea la mai puţin de jumătate de metru, femeia aia ştia prea bine că existau pe lumea asta tot felul de oameni... şi tot felul de bărbaţi. I-ar fi plăcut mult să reuşească s-o ducă la imam Arif; aşa că preferase să nu stea prin preajma ei. Din câte auzise el la telefon, ele se înţelegeau bine. El însă parcă ar fi fost în plus...

Descuie uşa şi intră. Şi constată că veioza era aprinsă şi acum, la ora asta...

Tresări - Ana era pe canapea! Şi cum observă imediat buclele...

La naiba! Îşi amintise de imaginea din spitalul din Paris! Şi parcă nu voia să-şi amintească...

Luă sacoşele şi intră, păşind apăsat... Nu - dormea dusă. N-o să-l audă. Deschise sonor uşa bucătăriei şi lăsă sacoşele acolo. Şi reveni în living - unde constată că femeia de pe canapea nu se clintise...

Se apropia de ea... Dormea?... Da; dormea. Adormise pe canapea. Probabil că-l aşteptase - că altfel nu înţelegea de ce adormise tocmai aici şi nu în camera ei!

... Brusc, un gând afurisit îi săgetă mintea! Doar nu se întâmplase ceva cu ea! Ceva rău! Se grăbi s-o prindă de umăr:

- Ana!

Ochii căprui se deschiseră prompt - şi-l străfulgerară, cu o privire cuprinzătoare care parcă-l îngheţă acolo, în locul ăla! Foşnetului nu-i dădu atenţie; dar când simţi un obiect dur lipindu-se de piciorul lui, parcă i se tăie respiraţia!

- Să ai mare grijă, domnule doctor; că în atribuţiile mele de menajeră intră menajul şi bucătăria. Şi atât.

Obiectul ăla dur îl apăsa pe picior... exact peste vena femurală... Ridică palma de pe umărul ei, dar nu încercă să se îndepărteze de cuţit:

- Nici nu mă gândeam că ar intra şi altceva. Şi dacă n-aş şti că eşti singură cu copiii şi speriată în ultimul hal, să ştii că m-aş supăra rău de tot pentru cuvintele astea!

- Unele lucruri se subînţeleg; altele se discută cu cuvinte.

- Şi tocmai de-asta nu mă supăr pe tine...

Cuţitul se retrase încet. Îşi impuse să nu privească arma; cu siguranţă, era un cuţit! Păşi în spate şi se aşeză pe cealaltă canapea. Şi o privi lung...

Era frumoasă; chiar şi aşa, nefardată şi obosită şi speriată, era frumoasă...

Ana-Maria

Deci o lămuriseră şi pe-asta! Bun! Minunat! Băgă cuţitul înapoi în teacă şi dădu să se ridice:

- Am pregătit o supă de legume, un

- Am vorbit azi cu imamul meu. I-am spus despre voi.

Cu alte cuvinte, să nu încerce să schimbe vorba - că nu terminaseră punctele importante ale discuţiei. Reveni pe spătarul canapelei:

- Sper că ai fost foarte atent ce i-ai spus; chinezii ăia care mă caută pe mine nu se jenează să pună uşa jos.

- Stai liniştită; imamul nostru nu seamănă deloc cu preotul vostru. Şi îl cunosc bine. De şapte ani, de când tot stau de vorbă cu el, nu mi-a trădat încrederea. N-o s-o facă nici acum.

Aha... OK! Atunci, ea asculta cu maximă atenţie ce spusese imamul lui! Făcu ochii mari - că Sami scosese un pachet cu ţigări... Şi mai mari, pentru că îşi aprinsese el o ţigară...

"Hei! Omul e în casa lui, în livingul lui, aşa că n-are decât să fumeze!" Îşi rearanjă muşchii feţei, pentru a obţine o expresie normală; pur şi simplu, nu se aşteptase ca tocmai el să fumeze... Nu-l "percepea" ca fiind fumător! În fine...

- Imamul spune să-ţi pui un *hijab* când ieşi din casă.

Hijab. Ce era aia? Trebuia să fie o chestie tradiţională; iar chestia tradiţională pe care-o ştia ea se numea *burqa* şi era interzisă în Franţa. Dar ce era ăla *hijab*? Scormonea prin memorie după imagini de pe stradă... Imagini cu femei musulmane... cu capul acoperit şi baticul ăla înfăşurat în jurul gâtului... şi să-i dea Allah multă sănătate imamului ăluia deştept care avusese aşa o idee perfectă...

Zâmbea. Ştia că-i strălucesc ochii - pentru că era ideea perfectă! Singurul moment când ea avusese părul acoperit de o bucată de material textil fusese în spitalul din Paris, la naşterea lui Léon, după ce socrul ei îi pusese salba la gât. O văzuseră Ştefan, Diamant, Grasu... Şi-atât. În rest, nu-şi acoperise capul nici măcar cu o eşarfă de-aia cochetă, franţuzească! Şi Sami zâmbea acum:

- Nu confunda *hijabul* cu *burqa*. *Hijabul* îţi acoperă tot părul; *burqa* îţi acoperă şi faţa. Şi cum statul francez a interzis *burqa* în public, m-am tot gândit azi, cât am cusut şi-am lipit răniţi... *Hijabul* îţi lasă faţa descoperită. Iar dacă ţii în permanenţă o batistă în mână, poţi să ţii mâna la nas. Dacă apare poliţia, laşi mâna jos...

Zâmbea tot mai mult, şi mai mult, şi ştia că nu-şi putea ascunde bucuria...

- Tot imamul o să-ţi facă rost de acte arăbeşti. Originale, zice el. Cu actele alea, date fiind căsătoriile mixte din vremurile noastre, nu va fi nici o problemă faptul că nu ştii arăbeşte. Eşti franţuzoaică, iar numele ţi l-ai schimbat la căsătorie. Soţul tău e plecat în Tunisia - sau în Liban, sau în Siria - cu serviciul, tu stai în Franţa fiindcă nu ştii arăbeşte... Se pot găsi multe poveşti care să justifice actele şi necunoaşterea limbii. Dar va trebui să vii cu mine duminica viitoare, să vorbeşti şi tu cu imamul; pentru că s-a mai văzut nevastă de musulman care să nu ştie limba, dar nu s-a văzut nevastă de musulman care să meargă înaintea lui pe stradă.

Aprobă, fremătând toată de fericire! Că era ca şi scăpată! Sami se ridică:

- Să înţeleg că vrei să mergi duminica viitoare cu mine la imam?

- Da.

Bărbatul porni spre uşa camerei lui:

- Bun. Până atunci, gândeşte-te bine şi fă-ţi curaj să-mi povesteşti câte ceva despre chinezii ăia care nu s-ar jena să pună uşa jos. Cred că e normal să ştiu şi eu unele lucruri despre ei, nu?

Îl văzu apăsând clanţa... şi decise să fie sinceră cu el:

- Mafia chineză.

Îl "blocase" acolo, cu mâna pe clanţă... Ea tăcea şi-l privea lung, curioasă să vadă dacă era el pregătit să audă azi cine erau chinezii ăia care puteau năvăli în forţă peste ei... Sami reveni pe canapea:

- Deci te caută mafia chineză...

Aprobă şi plecă privirea spre propriile mâini:

- Soţul meu are multe afaceri, cu multe organizaţii; inclusiv cu mafia chineză. Consilierul lui era omul de legătură... Au încercat să-l omoare; dar oamenii lui au aflat la timp. Pe mine m-au avertizat - şi am reuşit să fug cu copiii. Pe el l-au ascuns, l-au ajutat... Soţul meu este o persoană destul de cunoscută în mediile înalte din Franţa. Făcea afaceri "ascunse", pe care le muta "la vedere" - şi le transforma în afaceri legale. Din afacerile lui ieşeau bani curaţi. Dar este singurul care are drept de semnătură pe contracte. Iar el n-o să le dea chinezilor firma, indiferent cât or să încerce ei să i-o ia. Ca să-l convingă, ar trebui să pună gheara pe mine şi pe copii... Şi cum nu avem contract prenupţial, eu îl moştenesc în caz că i se întâmplă ceva. Aşa că fratele cel mare al consilierului chinez are mare nevoie de mine şi de copii...

- Punând pistoalele la capetele copiilor, te poate convinge să semnezi actul de donaţie sau împuternicirea pentru el.

- Exact. Oamenii soţului meu m-au găsit de două ori, din aprilie până acum. Şi chinezii m-au găsit tot de două ori - şi şi-au băgat nasul şi pistoalele în toate tentativele de recuperare a mea şi-a copiilor. A curs sânge...

Sami nu spunea nimic... Oftă greu:

- Am uneori sentimentul că chinezii nu m-au luat pe sus doar pentru că ascunsesem copiii...

Bărbatul aprobă şi se ridică:

- Atunci, mâine dimineaţă o s-o rog pe Tasnim să-ţi cumpere câteva *hijaburi*. Iar când se întoarce, să vă uitaţi pe internet. *Hijabul* n-o să facă minuni; ar fi bine să porţi *abaya*, sau *jilbab*, sau o tunică... Nu ştiu - uitaţi-vă pe net, inspiraţi-vă şi plecaţi la cumpărături.

Păi puteau să plece la cumpărături? Sami începu să râdă:

- Cu *hijabul* pe cap, desigur...

Ah, da! Desigur! Dacă-i cumpăra mâine *hijab*... El râdea, ea râdea... iar el pornea spre camera lui:

- Du-te şi odihneşte-te. Mâine, Tasnim îţi va organiza garderoba; iar viaţa ta se va complica rău de tot... mai ales după ce se va apuca să-ţi umple şifonierul!

De ce vorbea aşa? Femeia aia era pâinea lui Dumnezeu! Sau a lui Allah - era un pic confuză la ora aia... Sami intră în camera lui:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Se ridică şi ea şi stinse veioza. Şi-şi lumină drumul până la uşa camerei ei cu bricheta...

Sami

Intră, închise uşa şi porni spre fotoliul lui preferat. Şi se opri - se întâmplase ceva...

Se gândea... Calcula şi se gândea la discuţia telefonică cu Tasnim... Ana făcuse un miracol. În living fumaseră; şi de-asta nu simţise schimbarea când venise. Dar aici...

Involuntar, întoarse privirea spre ramă. Spre fotografie. Dacă... Decise să aprindă lumina.

Da; ştersese praful şi lustruise mobila. Niciodată nu mai văzuse mobila asta atât de proaspătă! Era un miracol, într-adevăr; şi tot miracol era şi faptul că femeia asta aşezase fotografia în exact acelaşi punct în care-o pusese el. De parcă făcuse o poză - şi-apoi o consultase şi calculase câţi centimetri...

Lucrurile nu păreau mutate din loc; dar era evident că, dacă va ridica acum cartea, va constata că mobila strălucea şi sub ea. Aşa că femeia asta făcuse un miracol... şi probabil că era frântă de oboseală după ce curăţase şase camere plus livingul...

Deci o urmărea mafia chineză... Ea era românca; el era român. Auzise, uneori, nişte cuvinte într-o limbă pe care n-o cunoştea, dar o mai auzise. Avea un presentiment...

Oricum, o va ajuta. O va ascunde. Asta spusese că face, aşa că asta va face! Indiferent cine sau ce era ea, sau soţul ei! Femeia asta şi copiii ei nu vor păţi nimic rău.

Hm; el se îngrijora pentru ea, uitând că femeia frumoasă îi pusese azi cuţitul într-un punct vital...

Era foarte ciudat. Şi deciziile şi reacţiile lui erau ciudate, şi deciziile şi reacţiile ei, şi povestirile lor... Totul era atât de ciudat!

Intră în dormitor - şi nu-l mai uimi parfumul de aici. Şi nici patul aranjat "ca la armată". Voia să se schimbe şi să se odihnească. Şi să nu se mai gândească la nimic. Erau prea multe lucruri pe capul lui - şi se întâmplaseră mult prea multe pentru capacitatea lui analitică, ciuntită oricum de oboseala cronică! Aşa că se va odihni, va face tot ce va putea ca să-i oprească aici... Şi-o să analizeze el pe parcurs ce mai rămânea de analizat! Că nu-l grăbea nimeni!

Ana-Maria

Închise uşa şi-o încuie. Şi începu să râdă, aplaudând uşor...

Sami chiar voia s-o ajute! Sami nu intenţionase nici o clipă să o aducă în casa lui pentru altceva decât strict menaj şi bucătărie! Iar vestea aia o bucura mult! Se simţea bine aici; şi copiii erau foarte bucuroşi să o aibă pe Tasnim. Se jucaseră azi împreună toată ziua! Femeia i se păruse veselă; copiii se repeziseră să-i explice tot felul de cuvinte în franceză... Îi cam făcuseră capul calendar. În orice caz, ea nu păruse deranjată de asta... Sora lui Sami nu mâncase ceea ce pregătise ea; îşi făcea nişte amestecuri de legume şi fructe de-o culoare ciudată şi-un gust care nu putea fi extraordinar de bun. Ţinea un regim de slăbire. Dar trecuse prin bucătărie, când şi când, şi-o surprinsese mirosind... şi ieşind repede-repede. Ea trebuia să mănânce chestia aia... Brr! O să încerce să discute mâine cu ea despre regimul ăla; că nu i se părea OK. Oare Sami ştia cât de "bine" mânca sora lui? Că era medic - iar el chiar ştia ce şi cum trebuia să mănânce Tasnim ca să nu pice pe stradă! În fine...

Oamenii ăştia doi erau minunaţi. Tasnim era o minunată parteneră de joacă pentru copii, iar ei erau încântaţi de aşa prietenă nouă de joacă. Sami se dusese azi la imam ca să-i ceară un sfat - ca să-i poată ascunde cu succes. Oamenii ăştia doi...

Dacă îi reuşea deghizarea, chiar că n-o va recunoaşte nimeni! Nici Ştefan n-o va recunoaşte! Va avea ea grijă...

Va avea ea grijă...

Trebuia să rămână ascunsă. Acolo unde era el, era periculos acum - nu atât pentru ea şi copii, cât pentru el! Ei erau cel mai puternic mod de a-l convinge pe el să capituleze! El trebuia să meargă acum acolo sus, pe coridorul făcut de supuşii lui, fără să se dezechilibreze şi să cadă. Era periculos. Era viitorul lui în joc. Era viaţa lui în joc...

O să strângă din dinţi, o să le umple copiilor mintea cu multe alte lucruri şi-or să stea ascunşi aici. Şi-or să-l lase pe el să se concentreze asupra afacerilor. Să lăţească acel coridor, să-l întărească... Atunci când războiul se va sfârşi, ea va prinde mânuţele copiilor lor şi va fugi într-un suflet spre el! Dar până atunci, o să rămână ascunsă. Pentru binele lui.

Azi, în timpul discuţiei cu Sami, i se făcuse frică. Vorbise despre mafia chineză - şi îi fusese frică să-i dea de înţeles omului ăstuia că ea şi copiii ei valorau vreo 300 de milioane de euro! Da, medicul ăsta

era un om minunat; dar orice om avea un preţ... Aşa că va rămâne aici şi va încerca să păstreze cât mai mult timp secretul ăsta. Dacă ei vor insista să afle cine e ea - cu nume de familie şi număr de asigurări sociale -, poate-o să le spună. Sau poate-o să-şi ia copiii şi-o să plece... din nou...

Oftă greu şi se aşează pe canapea - o să pornească laptopul, o să caute ştiri despre Ştefan... Şi-apoi o să încerce să adoarmă. Îi era dor de el; îi venea să plângă, pentru că ştia deja că nu va găsi ştiri cu el, sau imagini...

Diamant

Claire tăia grăbită marcajele dintre benzi. Şi trecerile pentru pietoni. Claire se grăbea spre casă. El se grăbea spre casă...

Îi dusese lui Grasu laptopul şi-i arătase cum ordonase informaţiile pe el. Şi apoi discutaseră despre viitor. Ştefan avansa; iar Grasu era de aceeaşi părere cu Ana. Locul ei nu era lângă rege acum; locul ei ar fi fost într-un bunker ultrapăzit! Dar cum n-o puteau băga într-un asemenea bunker, locul ei era acolo unde putea ea să stea. Războiul cu Jun fusese prea "rece", după părerea lui Grasu; iar asta însemna că adevăratele focuri de armă, explozii şi atentate periculoase vor urma abia de-acum încolo. Ana n-avea ce căuta în focul războiului! Ana trebuia să rămână cât mai departe de atentate şi gloanţe! Şi trebuia să reziste cumva departe de omul pe care-l iubea. Şi cum era cu ambii copii, Ana îşi va alege cu foarte mare grijă ascunzătoarea, astfel încât să le ofere copiilor protecţia maximă. Iar dacă găsea o asemenea ascunzătoare, unde să fie în siguranţă şi să se simtă bine, ea şi copiii trebuiau să rămână acolo. Departe de Ştefan şi de război. O să fie greu... O să fie îngrozitor de greu să-l convingă pe Ştefan că Ana nu se ascundea de el! Vărul lui o să sufere mult - şi cum el calcula întotdeauna toate variantele, o să ajungă şi la cea în care Ana luase copiii şi decisese să "moară" pentru regele aurarilor aşa cum "murise" cândva pentru Florentin florarul. Atunci, Ştefan o să scoată pistolul...

Frână şi opri muzica. Scoase telefonul... Era unşpe jumate; iar el ieşea acum din Bucureşti. Până în orăşel făcea 25 minute. Dacă o seta pe Claire pe modul "sport", făcea doar 15; dar se îndoia că se va grăbi chiar atât de tare...

Ei bine, se hotărâse să le forţeze mâna. Ca să-i prindă odată! Discutase azi cu Grasu... Discutaseră despre dragoste. Şi încredere. Şi sentimente. Discutaseră despre Ana şi Ştefan - dar gândul lui zburase departe... şi se tot împiedicase de bariera aia din Aurari, pe numele ei mic "Safira"... Suna... Suna... Gata.

- Da, Diamante.
- Ce faci, fă?
- Uite, am culcat copiii şi-acum strângeam prin bucătărie...
- Aha! Cornel e acolo?
- Drepţi pe canapea.

"Aah, ce proastă eşti! Păi stă drepţi în picioare pe canapea, fă?" Poate stătea lungit pe canapea, cu ea deasupra - şi-atunci, da, ea îl vedea că stă drepţi pe canapea... Hm!

- Bine, fă. Să nu mă aştepţi - că eu rămân în Sinteşti.
- Aoleu! S-a întâmplat ceva?
- Nu, fă! E petrecere mare aici - şi-a trebuit să cinstesc măcar cu bulibaşa!
- Aa...
- Aşa că du-te şi culcă-te. Vorbim dimineaţă, când vin.
- Bine, Diamante. Să ai grijă!
- Am, am! Noapte bună.
- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu, oftând greu: el îi spusese că e la petrecere iar ea îi urase "Noapte bună". Mm... Demară şi acceleră spre Aurari.

Safira lui fusese o tipă isteaţă, atunci când o cunoscuse el! Emancipată şi destupată la minte! Oare se tâmpise după naşterea Agatei? Sau se destupase el la minte - şi văzuse realitatea? Habar n-avea! Şi chiar îi era frică să se gândească la asta! Că dacă el fusese aşa tâmpit în tinereţe...

Dacă ar fi fost tâmpit, Ştefan l-ar fi lăsat să văruiască liniştit gărduleţul rustic din poiană. Aşa că poate fusese, într-un fel sau altul, "limitat". După mutarea Anei la Cannes şi transferul de la Armată la Interne, Ştefan începuse să-l implice mai mult în afaceri. În partea aia "de vârf", unde oamenii vorbeau corect gramatical iar parfumurile costau mai mult de 50 de euro litra. Îl implicase în afacerea cu fete - şi-i arătase cum se construia şi se manageria "departamentul escorte". Fetele alea erau... Poate că ele îi destupaseră mintea! Habar n-avea! În orice caz, ele se grăbiseră să-l schimbe - de la pantofi pân' la gusturi în materie de nuanţe de ruj. De parcă le fusese jenă cu aşa şef - şi luaseră măsuri...

Indiferent de motivul acelor schimbări, distanţa dintre el şi Safira crescuse. Ajunsese el să încerce s-o schimbe... Nu; nu putea spune că-i era ruşine cu nevasta lui. Că nu-i era ruşine cu ea. Era mama copiilor lui - şi o respecta pentru asta. Şi pentru faptul că acceptase s-o ia el. Şi pentru faptul că suportase multe, pe vremea când Azur nu împlinise anul iar ea locuise în casa părinţilor ei, sub privirile dispreţuitoare ale celorlalţi... Numai că intervenise o mică problemă... de suflet. Lunetistul apăsase pe trăgaci; iar Ana dispăruse. Iar Ştefan începuse să sufere "la vedere". Iar el văzuse diferenţa dintre Ştefan fericit şi Ştefan trist. Şi realizase cât de mult însemna Ana pentru vărul lui! Ştefan nu se mai simţea ridicat către soare, cum spunea el. El, vărul lui, privea cu ochi obiectivi "picajul" ăla. Şi calculase şi socotise şi trăsese concluzia că el nu picase şi nu va pica vreodată - din simplul motiv că nu se ridicase nici un centimetru măcar! Cum să pice?! Ceea ce ar fi trebuit să fie dragostea Safirei nu-l ridicase. Nu-l făcuse să se simtă mai special, sau mai important măcar în ochii femeii pe care-o luase din cort şi-o făcuse nevastă de bulibaşă respectată de oameni bătrâni cu cuvânt greu în comunitate. Safira făcuse 23 de ani anul ăsta; iar nea Iulian şi nea Laur îi spuneau "Săru' mâna" când o întâlneau pe stradă. Hm...

Voia oare să se dezbare de ea? Sau voia doar un motiv care să-l determine pe Ştefan să spună "Bine, mă"? Că nici el nu mai ştia ce voia! Era tot mai complicat... şi mai complicat şi zău că nu ştia ce să facă! Sau ce să creadă! Când auzea de Raina, îşi pierdea capul! Zâmbea tâmp şi-şi amintea că avea inelul ei de gât... Poate că era îndrăgostit - nu?

Semnaliză şi viră scurt; băiatul lui de la pază se grăbea să deschidă poarta... Opri lângă el:

- Nu-i mai anunţa - că trezim tot orăşelul.
- Bine, şefu'.

Aşa - că primul pe care l-ar fi anunţat ar fi fost Cornel! Strânse bine volanul în palme... Accelera... Şopti, punând palma peste emblemă:

- Claire, o să te rog să nu faci gălăgie. Trebuie să ne strecurăm neauziţi...

Se apropia de brad... vira încet... intra pe străduţă... Şi gata - ajunseseră. Opri motorul, coborî şi nu mai trecu în mod neutru - ca să nu facă zgomot. Închise uşor de tot portiera... şi şopti:

- Să nu faci gălăgie... Te rog eu mult...

Casa era cufundată în întuneric. Perdelele rămâneau nemişcate. Nu se auzea nimic - nici greierii nu scârţâiau, nici pantofii lui nu scrâşneau pe asfalt... Nici poarta nu scârţâi. Aşa că intră în curte, se apropie de uşă... descuie... şi intră.

Canapeaua era goală.

Inima i se strânse scurt! Nu se aşteptase la reacţia aia - aşa că mâna i se ridică, involuntar, şi se aşeză pe locul ăla dureros...

Simţea inelul în podul palmei...

Acum, aici, se putea sfârşi totul. Ajunsese la un fel de bifurcaţie a vieţii lui. Dacă intra în casă, punea punct mariajului cu Safira. Dacă ieşea din casă, încuia inelul în seif şi-şi lua mintea de la Raina. Stătea chiar în uşă; sub palma dreaptă erau cele două posibile decizii. Trebuia să decidă... între nevasta simplă, care-l respecta şi nu-l dădea pierzaniei, şi tânăra care ar fi putut să-l iubească - dar numai dacă voia ea...

"Pici cu dragoste la aşternut." Aşa-i spusese mămica lui, imediat după ce-i dăduse o palmă care-i zburase capul într-o parte. Dragostea la aşternut era reprezentată de două cărţi - dragostea şi aşternutul. Iar mămica lui îl dezlegase deja de Safira...

Traversă livingul, urcă scările cu grijă şi se apropie de uşile copiilor. Luă cheia de pe toc şi încuie uşa lui Azur... Şi uşa Agatei... Din dormitor se auzeau zgomote şi şoapte...

Apăsă clanţa şi deschise larg uşa. Aprinse lumina. Scoase pistoalele şi le aţinti asupra lor. Şi-acum...

După inevitabila secundă de uimire, Safira scăpă un ţipăt scurt! Iar Cornel sări în picioare, lângă geam, şi-şi înşfăcă pantalonii de pe podea:

- Diamante, să nu tragi!

Mârâi, privindu-l lung:

- Să nu-ndrăzneşti să cauţi obiecte metalice...

Consilierul lui nega de mama focului - nu, n-o să se-apropie nici mort de armele azvârlite pe-acolo, pe covorul şefului lui! El era foarte preocupat de acoperirea propriei goliciuni! Reveni spre Safira, care se trăsese spre tăblia patului şi se acoperise cu cearceaful până-n gât:

- Mâinile în poală.

Safira dârdâia toată şi strângea cearceaful ăla-n pumni chiar sub bărbie...

- Fă! Mâinile în poală! Acum!

El vorbea în şoaptă; Cornel reuşise să-şi pună nădragii, aşa că întinse mâinile spre el:

- Nu trage, Diamante!

- Mucles - că trezeşti copiii, şi chiar că-ţi zbor creierii p-aici!

Acum bărbatul de lângă geam aproba de mama focului...

Băgă pistolul din stânga în toc şi închise uşa. Şi-o încuie. Safira plângea cu lacrimi uriaşe, pe tăcute... şi, electrocutată bine de privirea lui, lăsa chiar acum mâinile în poală. Bun! Reveni spre Cornel:

- Şutează pistolu' ăla încoa.

Iar Cornel se executa cu viteza sunetului... Bun! Porni spre pat, cu pistolul aţintit asupra ei:

- Mâinile în poală. Să nu respiri mai altfel...

Safira nega şi plângea...

Se aşeză pe marginea patului şi-i puse pistolul la cap. Şi-o ridică uşor, cu atenţie, se întinse prin spatele ei... şi se abţinu greu să nu zâmbească - îi luase cuţitul pitit în colţul patului. Gata - acum el ştia deja finalul. Cornel nu-l ştia; Cornel şopti, deşi ştia că în asemenea momente şi în asemenea stare de jignire şeful lui nu se putea controla:

- Diamante, te rog din suflet!

Se sprijini comod pe pernă şi băgă şi celălalt pistol în toc. Şi-şi trase cu grijă şi graţie nevasta spre el. Îi aşeză frumos capul pe braţul lui, flexă cotul şi privi cu maximă atenţie punctul ăla de la baza nasului. Ăla unde aşeza el acum lama rece, foarte ascuţită...

- Diamante... Şefule...

"Şi-acu' ce mai ai de zis, fă?"

Făcea abstracţie de ăla - şi-o privea lung, atent...

Safira nu se clintise din poziţia în care-o aşezase el. Ţinea mâinile în poală; era crispată şi încordată ca un arc, tremura uşor dar nu se clintea de-acolo. Strânsese bine-bine pleoapele şi suspina pe tăcute! Îşi aştepta pedeapsa...

Foşnetul îl făcu să tresară - şi se-ntoarse imediat spre el! Ăsta se tâmpise? Voia să-l atace?... Nu; adică nu încă! Cornel se repezise să ocolească patul. Mârâi, sprijinind mâna cu cuţitul pe obrazul Safirei şi răsucindu-i capul spre stânga:

- Mă!

Safira tresărise şi scăpase un icnet - că se speriase! Crezuse că gata, îi tăia nasul! Bărbatul din faţa lui fu şi el păcălit de efectul vizual - şi căzu în genunchi:

- Diamante! Ia-mi mie gâtu'! Taie-mă, omoară-mă - da' nu-i tăia nasu'!

I-auzi! Ştia el mai bine ce şi cum trebuia să facă bărbatul care-şi prindea nevasta în pat cu altu'! De parcă el era bulibaşă pe-aici! Cornel se grăbi să continue:

- Nu ea a fost de vină! Nu ea! Eu am sărit pe ea! Taie-mă pe mine! Ia-mi gâtu'!

Se încruntă scurt la el:

- Nu contează care-a câmbit primu'. Picioarele ei s-au desfăcut; şi nu s-au desfăcut doar o dată...

Băgă mâna în buzunar şi scoase agrafa aia aurie, mare, pe care-o recuperase de pe covor şi pe care i-o puse Safirei sub ochi... Nevasta lui lăsă capul pe braţul lui - şi se destinse toată. Da, îşi recunoştea greşeala - şi-şi accepta pedeapsa. Aşa că aruncă agrafa spre Cornel şi puse palma pe fruntea ei, pregătit s-o taie:

- Aşa că n-am să pedepsesc greşeala; am să pedepsesc recidiva.

Ridică mâna de pe obraz... Lama era udă de lacrimile ei... Cornel se repezi, în genunchi, spre el:

- Nu, Diamante! Taie-mă pe mine! Ia-mi gâtu'! N-a fost ea de vină!

Îl aşteptă să ajungă în raza lui şi-l lovi cu sete, cu piciorul, în plină faţă. Că prea prinsese curaj!

... Îl trântise cât colo - şi-acum nu mai auzea şi alte îndemnuri şi poveţe de la el! Cornel se aduna cu greu de pe jos - că-l izbise rău şi-l cam ameţise... Reveni deci spre Safira; o prinse de păr şi-i trase capul jos, în poala lui. Şi-o privi lung, cu cuţitul pregătit să-i taie totuşi nasul:

- Acum, aici, vreau să ştiu cine mai ştie despre tine şi Cornel.

Nevasta lui mai suspină de două ori şi răspunse:

- Numai tu.

- Acum, aici, vreau să ştiu dacă a mai fost vreunul. Şi nu minţi - că te aflu...

Încă un suspin... două... şi-şi primi răspunsul:

- N-a fost decât el.

Şi cum ştia deja că nu fusese decât el, şi poate că asta era a doua oară când se întâmpla...

Oftă greu şi decise să renunţe la şoapte; folosi un ton extrem de coborât, cât să-l audă bine amândoi dar să nu trezească copiii:

- Ai fost fată mare când te-am avut prima oară. Ai suportat şuşotelile şi chicotelile şatrei tale şi ocările neamului tău până am venit şi te-am luat de la taică-tu. Mi-ai făcut şi mi-ai crescut doi copii frumoşi şi deştepţi; şi nu m-ai dat pierzaniei. Iar eu sunt bulibaşă aici. Nu mai trăim la cârpa cortului; aşa că n-am să te dau pe mâna alor tăi. Şi nici n-am să-ţi tai nasu'. Nici n-am să-i tai nefericitului ăstuia scula. În schimb, n-am să te mai ating niciodată. Şi o să stabilesc o regulă - pe care, dacă vreunul dintre voi o încalcă, vă duc pe amândoi în parc, vă leg împreună de bradul ăla, vă ud cu benzină şi vă dau foc de vii.

Avea vreunul ceva de comentat până acum? Safira tăcea mâlc şi asculta, cu pleoapele strânse bine-bine; Cornel se ghemuise pe podea şi pusese fruntea pe covor şi palmele pe cap. Nici unul nu zicea nimic... OK! Să continue el atunci!

- Voi doi vă comportaţi normal: tu eşti nevasta bulibaşei iar el e consilierul bulibaşei. Tu, Cornele, nu mai intri în camera asta. Niciodată. Dacă ea vrea să desfacă picioarele, le desface în baia de jos, pe maşina de spălat. Şi numai după doişpe noaptea, în nopţile când eu sunt plecat de-acasă. Şi numai după ce e sigură că copiii dorm duşi. Dacă voi încălcaţi regula asta, eu vă leg de bradu' ăla şi vă dau foc de vii. Asta-i regula. Aşa vor fi lucrurile de-acu' încolo. Altfel ardeţi amândoi în părculeţ.

O mută înapoi pe pernă şi se ridică. Şi făcu un singur pas spre uşă - Cornel se repezi, îi prinse piciorul şi-i pupă zgomotos pantoful! Ete la el! Se grăbi să se elibereze... şi ieşi. Şi închise corect uşa.

Păi...

Păi, cam atâta avusese de făcut şi de spus. Descuie uşa Agatei, intră încet... Dormea dusă fetiţa lui; aşa că se aplecă şi sărută uşor fruntea micuţă. Şi se grăbi să iasă. Descuia şi uşa lui Azur...

Băiatul lui se dezvelise şi "încălecase" perna. Lumina felinarului stradal îi arăta un băieţel suplu, înăltuţ, bine proporţionat... Dormea cu faţa spre fereastră; aşa că ocoli uşor patul şi se aplecă...

Băiatul ăsta de opt anişori va deveni, într-o zi, bulibaşă în Aurari. Din punctul ăsta de vedere, nu putea spune că era un tată bun pentru el. Nea Dumitru petrecuse multe mii de ore alături de Ştefan. Nea

Dumitru îl învăţase pe Ştefan să judece oameni şi fapte. El era extrem de departe de Azur. El se ocupa de afaceri, de orăşel... Oare-ar fi trebuit să stea mai mult cu băiatul lui?... Dar dacă ar fi stat mai mult cu el, oare-ar fi ştiut ce să-l înveţe? La şmecherie nu-l întrecea nimeni; dar îşi amintea imaginea lui nea Dumitru, care se dusese cu prăjituri la femeia şi copilul celui care stârnise un război şi nu ridicase un deget ca s-o salveze pe tanti Stela şi realiza că mai mult decât şmecherie nu-l putea învăţa pe Azur.

Aşa că n-o să se retragă în orăşelul Aurari, aproape de Azur al lui; o să-i spună băiatului că nea Dumitru se simţea singur după ce murise tanti Stela şi cu siguranţă îi era dor de Florentina şi Léon. O să-i spună că ar fi fost bine ca el, nepoţelul lui, să stea mai mult timp cu el. Aşa făcuse şi nea Dumitru, când îl îndemnase pe Ştefan să se ţină scai de poala contelui. Aşa şi el - o să-şi îndrume, uşor-uşor, băiatul spre un om care chiar putea să-l transforme într-un bulibaşă drept, stimat de toţi ceilalţi.

Îl înveli şi-i sărută fruntea. Şi lăsă cuţitul pe şifonierul lui, înainte să iasă.

Auzi imediat şoaptele din dormitor. Ei, poftim - acum se certau! Erau tâmpiţi amândoi - că el tocmai le dăduse dezlegare, iar ei se certau ca chiorii! În fine...

Coborî şi intră în bucătărie. Nu-i era foame. Se simţea atât de bine, încât chiar nu putea să înghită ceva! Îşi aprinse o ţigară, ca să-şi poată împietri pe chip mimica aia supărată...

În sfârşit, îi prinsese - şi se dezlegase de Safira. Era foarte mulţumit de sentimentul ăsta de eliberare pe care-l simţea acum. Chiar dacă între el şi Raina nu se va întâmpla nimic, se bucura sincer că pusese zidul ăsta între el şi femeia care-i era alături de şase ani de zile, dar tot nu reuşise să-l iubească! N-avea nevoie de sex; de-ăla găsea peste tot în jurul lui! Avea nevoie de dragoste. Şi nu voia să se mai simtă vreodată slab şi neputincios - aşa cum se simţise atunci când încercase s-o facă pe Safira să-l iubească şi eşuase. Acum era aşa de bine...

Cu prima ocazie când se va vedea cu Ştefan, îi va spune ce se întâmplase. Ştia deja ce să-i spună ca să-l convingă să n-o taie el pe Safira. Din punctul ăsta de vedere, n-avea nici o grijă. În plus, dacă afla Ştefan, cu siguranţă o să afle şi Raina! Habar n-avea cât valora în ochii ei faptul că acum era dezlegat de nevasta oficială; dar presupunea că unul dintre minusurile pe care tânăra aceea le luase în calcul atunci când îl refuzase voalat fusese reprezentat de nevasta aia pe care i-o dăduse Ştefan personal...

Uşa bucătăriei se deschise, se închise... Ea era. Suspina în continuare. Cu siguranţă, îi trecuse sperietura. Acum plângea de ciudă. Probabil că desfăcuse picioarele ca să se răzbune pe aşa bărbat nepăsător şi veşnic plecat de-acasă - şi uitase să calculeze şi restul! El, când îi pusese cuţitul la nas, calculase totul corect, cu voce tare - de la foaia cortului până la unşpe şi-un sfert, azi! Ea abia acum calculase ce şi cum... Ea ştia ce-i trecea prin cap acum! Oricum, Safira lui suspina de zor. El n-o băga în seamă. El îşi privea ţigara. Era supărat; avea o faţă aşa de supărată, că-l dureau sprâncenele... Safira se aşeză în genunchi în dreapta lui şi şopti, printre suspine:

- N-am să încalc niciodată regula. Şi n-am să te dau niciodată pierzaniei.

Ete la ea! Zâmbi cu subînţeles:

- Păi să n-o faci, fă! Că te-ai jurat în faţa lu' Ştefan; şi ăla nu-ţi taie nasu' - îţi taie gâtu'!

Nevasta lui lăsă fruntea pe piciorul lui:

- Ştefan nu m-a minţit atunci; mi-a dat bărbat bun...

Redeveni instantaneu serios:

- Bun; dar nu şi prost. Dacă rămâi gravidă, te leg de brad şi-ţi dau foc.

Nevasta lui aproba de zor...

- Dacă te află careva, te leg de brad şi-ţi dau foc.

Aproba în continuare. Bun!

- Dacă îl mai găsesc în patu' meu, te leg de brad şi-ţi dau foc.

Era de acord şi cu asta. Se grăbi să adauge:

- Apropo - să schimbi aşternutu' ăla.

Acum aproba cu viteza sunetului...

Nu mai avea ce să-i spună. Îşi termina ţigara şi-i asculta suspinele... Auzea, uneori, foşnete din spatele uşii - semn că Cornel făcea 13-14 pe-acolo prin living şi plănuia un speech frumos, sau o intervenţie în forţă care s-o scape pe Safira de pumnii bărbatului încornorat... Păi hai să-i potolească pe-amândoi - că, dacă se certau şi nu mai voiau să se retragă pe maşina de spălat, o să fie nasol de tot! Puse mâna pe capul ei... oftă greu şi începu s-o mângâie uşor pe păr:

- Ştiu că vin şi plec la ore ciudate. Ştiu că stai mai mult singură. Ştiu că eşti tânără şi frumoasă - şi el nu-i singurul căruia i s-au scurs ochii după tine. Te-am înţeles - că nu sunt un şătrar de-ăla obtuz şi cu capu' pătrat. Da' să nu-ţi baţi, fă, joc de mine! Să nu mă faci de râs pe-aici! Şi mai ales, să nu mă faci de râs în faţa copiilor! Auzi, fă?

Safira aproba... Stinse ţigara şi-o ridică - şi se ridică şi el:

- Hai la culcare. Hai - că-i târziu.

O cuprinse uşor pe după umeri şi intrară în living. Cornel înlemnise în faţa canapelei, în picioare... Ocoliră frumos mobila şi ajunseră la scări; o împinse să urce prima şi se întoarse totuşi spre consilierul în care va trebui să aibă încredere şi mâine, şi poimâine:

- Culcă-te şi tu - că mâine plecăm cu treburi.

Cornel îl privea lung şi aproba cu capul...

Urcă scările şi intră în dormitor. Safira smulgea cu ciudă aşternutul de pe pat...

Îşi luă pijamaua şi se grăbi să se încuie în baie. O să facă un duş pe cinste şi-o să se lungească lângă ea în pat. Şi cum Safira era o bună gospodină, parfumul floral din aşternuturi o să-l ajute să adoarmă repede, făcând abstracţie de suspinele ei.

Iar dacă era îndeajuns de obosit şi de fericit, poate-o să reuşească să şi-o închipuie pe Raina alergând printre flori cu parfum ameţitor... ca s-o viseze...

13 iunie 2011 - luni

Sami

Tresări şi deschise ochii - că parcă ciocănise cineva! Oare... Oare visase?

... Nu! Nu visase! Ciocănea cineva la uşă! Se ridică greu... Păi era ora şapte! Cine avea insomnie?

... Nu cumva era Ana? Nu cumva se supărase şi voia să plece?

Sări în picioare şi-şi puse halatul. Şi deschise uşa, cu inima mică cât un purice... Tasnim zâmbea cu gura până la urechi:

- Neaţa! Vezi că eu plec la cumpărături!

- ... Poftim?

- V-am auzit vorbind aseară, aşa că am fugit la cumpărături! Să nu-i spui, da? Să fie surpriză!

Îi auzise aseară şi fugea la cumpărături... Se ducea să-i cumpere Anei haine! Ia uite-o! Începu să râdă:

- Tasnim, eşti incorigibilă!

- Sunt! Şi sunt şi foarte căpoasă! Aşa că, fii atent! Cât sunt eu plecată, tu du-te la imam şi zi-i să-ţi aducă azi actele.

Hei! Se încruntă scurt:

- Ce vorbă-i asta?!

- Aşa ca toate vorbele! Femeia asta are nevoie de acte, ca să poată să iasă cu copiii din casă măcar până la primul parc sau primul magazin! Dacă tot o ajuţi, atunci ajut-o până la capăt!

- Am s-o ajut; dar nu e după mine! Imam Arif mi-a spus că mă aşteaptă duminica asta cu o decizie!

- Iar tu te duci azi la el şi-i spui că te-ai decis mai repede şi vrei actele. Lui poţi să-i spui că am plecat la şapte să cumpăr haine pentru ea şi pentru copii - ca să nu creadă că-l minţi...

- Ba nu mă duc nicăieri!

- Ba te duci! Că dacă tu nu vii azi cu actele alea, am împachetat şi-am plecat!

Cee? O prinse de braţ:

- Ce-ai spus?

- Că mă mut la hotel, dacă nu-i aduci actele azi. Şi-atunci o să plece şi ea - că nu e genul care să stea internă în casa unui bărbat singur. Aşa că fă cumva să-i aduci actele alea azi! Ascultă-mă pe mine, că ştiu ce spun! Gata - eu am fugit, că e târziu!

Fu pupat apăsat pe obraz; o văzu grăbindu-se să iasă...

Ei, poftim - că acum dăduseră în extrema cealaltă! Sora lui pleca de-acasă cu două ore mai devreme decât deschiderea oricărui magazin de haine... El primise ordin "să stoarcă" urgent nişte acte de la imamul lui - şi nu-i displăcea ideea...

Adevărul era că Florentina şi Léon aveau nevoie de lumina naturală de-afară. Şi de aerul curat şi soarele din parc. Copiii Anei erau cuminţi; dar erau chinuiţi aici, în ascunzătoarea-temniţă...

Reveni în pat şi închise ochii - era prea de dimineaţă ca să plece la imam. Era de-abia şapte! În plus, se simţea extrem de obosit...

Ştefan

Micul dejun era foarte bun; foarte gustos. El, însă, îl înghiţea destul de greu. Dimineţile la conac ar fi fost extrem de plăcute, dacă n-ar fi fost masa asta nesimţit de mare şi aranjamentul scaunelor! Rebeca şi Aleodor stăteau undeva în stânga; vizavi de ei stătea Adina. Iar în jurul lui scaunele erau goale...

Atmosfera era totuşi destinsă. Aleodor povestea trăznăioare de agenţi SIE în prima misiune a vieţii lor. Erau amuzante. Le asculta şi zâmbea şi el; dar în mintea lui revenea, obsesiv, chipul ei. O visase... din nou...

Mobilul lui începu să piuie. Cine era?... Toni?

- Da.

- Dl Donichioiu e la poartă.

Leonard acostase! I-auzi! Da' cu ce ocazie?

- Câte maşini?

- Una plină.

- Să intre.

Închise şi îşi privi consilierul:

- I-auzi, Părinte! Cică dl Donichioiu tocmai intră în preafrumoasa curte a conacului!

Aleodor scoase telefonul şi începu să-i acceseze funcţiile... O privi lung pe Rebeca... şi auzi exact răspunsul la ceea ce-o întrebase din priviri:

- Totalul este stabil în sus iar plăţile sunt la zi.

Aha! Perfect! Se ridică şi se grăbi să-i iasă amicului lui în întâmpinare:

- Spune-i Florinei să mai aducă un mic dejun aici şi patru afară, pe terasă.

Ieşi, făcu câţiva paşi şi se opri - Leonard se apropia de el, cu mâna întinsă:

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai venit!

Se îmbrăţişau; Leonard îl strângea bine-bine, ca să ştie că-i era tot mai drag în ultimul timp... Se grăbi să le arate băieţilor masa din curte şi să-l conducă pe el în conac. Leonard intră şi zâmbi:

- Bună dimineaţa, doamnă consilieră!

- Bună dimineaţa, dle Donichioiu!

- Tot neurecheată, observ...

Rebeca zâmbea:

- Vă aşteptaţi să devin un mic elf?

Leonard bufni într-un hohot straşnic de râs... Şi el râdea. Şi Rebeca râdea. Adina şi Aleodor dispăruseră, aşa cum le şedea bine unei secretare şi unui spion... Iar Florina intră, zâmbind, cu ditamai tava:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Se grăbi să intervină, ca să nu-i şocheze fata-n casă:

- Sper că iei micul dejun cu mine...

- Bineînţeles!

Se grăbi să-i indice scaunul din dreapta lui. Scaunul Florentinei... Şi "atacau" micul dejun! Leonard era foarte binedispus:

- Am venit să discutăm o chestie.

- Sunt numai urechi!

- Ce planuri ai cu Isamu?

Se opri din mestecat. Îl privea lung...

- Cheng îi tot trimite informaţii de la Nisa. Din ultimul mail am aflat că Jun şi-a intensificat corespondenţa cu China. Le trimite cifre; iar până la sfârşitul săptămânii le va trimite şi raportul referitor la războiul vostru. Dar nu despre asta e vorba...

Şi-atunci, despre ce era vorba?

- În ultimul mail, individul a fost mai mult decât explicit - a început prin a se scuza pentru întârzierea cu care îl informează şi a încheiat cu rugămintea să-i acorde cinci minute de discuţie, oricând vrea el. Cheng vrea să discute cu el o problemă sensibilă. Exact aşa a numit-o: "problemă sensibilă"...

Buldogul pupa din greu popoul fratelui cel mic. Zâmbi slab:

- Jun e în cădere liberă.

- Curba financiară de pe ultimele trei luni e în scădere. Iar consilierul lui Jun îşi caută alt şef.

- Păi, să-i dea Al de Sus spor la treabă - cum se spune!

- Ştii bine că nu e atât de simplu...

- Crezi că Isamu o să fie promovat?

- Nu. Isamu şi-a primit deja ordinele. Trebuie să te împace îndeajuns de mult ca să faci din nou afaceri cu viitorul şef din Vest.

Deci le plăcuse caşcavalul cu documente - şi-l puneau pe Isamu să facă o minune... sau o şmecherie...

- Iar dacă reuşeşte, primeşte postul de consilier al tău. Şi-l primeşte, să ştii! Să nu crezi altceva...

Zâmbi slab, privind-o pătrunzător pe Rebeca:

- Şi uite de ce Fei-Yen şi Liwei sunt acum în Aurari...

Capul roşcat aprobă iar Leonard îi continuă ideea:

- Exact. Ceva îmi spune că chinezului tău i s-a promis că va redeveni al tău. Iar el vrea musai să fie al tău!

Ei puteau să-i promită chinezului orice - inclusiv pământ pe Lună! Leonard putea spune orice voia el! În privinţa lui Isamu, decizia îi aparţinea în întregime lui! Şi exista întotdeauna varianta biroului dintr-un *office center*... În fine! Decise să schimbe subiectul:

- Iar referitor la Diamantu' meu, ai veşti?

- Nu. Nimic. Titel îi tot dă târcoale şi i-a pus codiţă; dar nu aflu decât că e cuminte şi silitor. Şi se plimbă din afacere-n afacere, după care goneşte acasă. Ieri a fost la Grasu.

- Ştiu; eu l-am trimis.

- Ai ceva planuri cu consilierul ăla imobilizat la pat?

- Da. Dar sunt strict secrete şi foarte confidenţiale, aşa că...

Leonard îl privea lung... după care ridică privirea spre pereţi. Căuta ceva... Degetul se întinse prompt:

- Cred că acolo i-ar sta cel mai bine.

Serios? Unde?... Chiar în faţa lui. Chiar deasupra şemineului. Aprobă:

- Acolo îl vedeam şi eu; dar nu sunt foarte hotărât să-l pun acum.

- Pot să întreb de ce?

- Mi-e de-ajuns că văd de trei ori pe zi scaunele din jurul meu goale.

Leonard tăcea... Şi-şi amintea brusc ceva - pentru că se întoarse spre Rebeca:

- Te rog, aduci tu laptopul?

Ea aprobă şi se ridică... Rămăseseră singuri.

- E la fel de cuminte şi ascultătoare?

- Da; şi s-a făcut de două ori mai deşteaptă. Poţi să-i transmiţi lui Titel că Roşcata nu mai există pentru el. Sau pentru Alin.

- Şi-a luat deja mintea de la ea. Iar lui Alin i-a dus o fată tânără şi isteaţă foc. Nu despre asta era vorba.

- Atunci despre ce era vorba?

- Ei... Lumea vorbeşte... şi se tot minunează de aşa consilieră tânără şi extrem de inteligentă...

Îl privi lung şi-l electrocută:

- Indiferent cine e deasupra mea şi ce vrea - în pătrăţica mea, eu sunt rege. Dacă le place, bine; dacă nu, să caute pe altul.

- N-o lua ca pe-un afront! Ce dracu!

- Este un afront să mi se pună la îndoială capacitatea de a lua decizii în propriile afaceri!

- Lumea vorbeşte despre voi doi.

- Lumea are gură - iar gura vorbeşte atunci când nu mănâncă.

Leonard începu să râdă:

- Asta-i bună! Asta să ştii că o zic mai departe!

- Bun! Zi-o mai departe!

Rebeca intră, cu laptopul deschis, şi îl puse în faţa lui Leonard. Care se grăbi să apese câteva taste şi întoarse ecranul spre el:

- Îţi convine Le Mans?

Poftim? Cum? Îi arăta harta Franţei şi-l întreba dacă îi convine Le Mans?

- Ştiu că ai început să cauţi clădiri mari, monumentale; iar din aşa ceva nu poţi face decât un cazino. Te pot ajuta, dacă îţi convine Le Mans.

Eei, păi asta era o cu totul altă situaţie! Sigur că-i convenea! Era în nord-vest, la 200 de kilometri de Paris, vreo 250 de kilometri de Bourges, aşezat strategic între Nantes, Rennes şi Caen... Era departe de Riviera franceză şi de concurenţa de acolo. Era oarecum retras... Zâmbi slab:

- În principiu, da - îmi convine. Dar trebuie să studiez problema geopolitică de acolo. Şi să găsesc clădirea ideală.

Leonard zâmbea:

- Clădirea există - şi-o să-ţi placă. Şi geopoliticul arată bine, după părerea mea. Dar, bineînţeles, decizia îţi aparţine.

Apăsă ecranul laptopului:

- În pătrăţica mea, decizia îmi aparţine. Întotdeauna.

Bărbatul de lângă el reveni spre micul dejun:

- Fata asta a ta găteşte foarte bine.

- Aşa e. Mai ales că a primit un ordin complicat, aşa că se străduieşte din greu...

- Serios? Ce ordin?

- Să aşeze pe Rebeca 5 kilograme.

El zâmbea; Leonard râdea. Rebeca se înroşea rău de tot...

- Şi trebuie s-o facă repede - că alea cinci kilograme or să-mi trebuiască în curând la o chestie extrem de importantă.

Şi-acum ştia că tânăra de la masă se va îmbuiba, ca să-i fie lui pe plac. Asta era bine. Regele aurarilor nu se etalase niciodată cu femei-aşchiuţă...

Sami

Deschise ochii şi oftă greu... Cât era ceasul? Opt şi-un sfert. Deci zăcuse în pat atâta amar de vreme doar ca să constate că nu mai putea adormi...

Tasnim o plăcea mult pe Ana. Atât de mult încât se trezise azi cu noaptea-n cap ca să-i cumpere haine. Ca s-o ajute să se ascundă la ei în casă. Şi în familie. Tasnim uitase complet că femeia aia trebuia să-şi regăsească soţul - şi liniştea. Era devreme pentru asta - dar se gândea acum că sora lui o să sufere mult atunci când Ana şi copiii se vor întoarce la bărbatul cu ochi verzi. Gândul ăsta îl făcea să se întrebe dacă făcuse bine atunci când îi spusese că-i aduce o prietenă - şi nu un ajutor la treburile casei. Era complicat...

Se ridică şi începu să-şi pregătească hainele - că era obosit, dar nu putea să adoarmă. Aşa că o să facă un duş, o să se pună la punct şi-o să se ducă la imam Arif. Spera să-l poată convinge să uite de termenul pe care i-l dăduse...

Ana-Maria

Gata - acum putea "să plece la serviciu". Deschise uşa şi constată că toată casa părea cufundată în linişte...

Intră întâi în bucătărie - dar nu era nimeni acolo. Ciocăni la uşa lui Tasnim... Poate că dormea! Sau poate că plecase pe undeva! Porni spre uşa lui Sami şi se opri imediat - că el sigur dormea la ora asta! Şi cum prinţul şi prinţesa dormeau duşi, uite cum o să stea ea singurică huhurez...

Îşi aduse laptopul şi decise să se aşeze la masă. Şi văzu abia acum biletul! Hm...

"Bună dimineaţa.

Tasnim a plecat la cumpărături cu noaptea-n cap şi a avut grijă să mă trezească şi pe mine. Şi cum n-am mai putut adormi, am plecat la imam. De-abia când am ieşit mi-am dat seama că uşa nu are decât două chei; sper să nu te sperii, dar să ştiţi că sunteţi încuiaţi în casă...

Vin cât pot de repede.

Sami"

Aha! Deci erau singuri acasă...

Foarte bine! Avea mâncare gătită, casa strălucea de curăţenie iar copiii dormeau. Era momentul ideal să-şi înceapă documentarea despre femeia musulmană! Nu se putea duce la imamul lui Sami fără câteva minime cunoştinţe! Şi chiar dacă era riscant să se-ncreadă în ceea ce scriau unii şi alţii pe bloguri sau pe forumuri, trebuia să le ştie pe toate - şi lucruri corecte, şi lucruri greşite! Măcar să aibă o idee...

Sami

Aştepta, aşezat în exact acelaşi punct al holişorului... şi trăgea concluzia că cine-l vedea, îl credea vreun practicant înrăit! Imam Arif de-abia plecase de-acasă, iar el îl aştepta deja, răbdător...

- *As-salamu alaykum*, Sami.

Se grăbi să-i răspundă:

- *Walaykum Assalam*, imam Arif.

Imamul lui se grăbea să descuie şi să-şi lămurească nelămurirea:

- Trebuie să se fi întâmplat ceva serios, dacă ai venit atât de devreme la mine!

- Da. I-am spus aseară ce-am discutat şi a fost de acord. De fapt, a fost încântată de idee...

Bătrânul zâmbea:

- Asta-i bine. Înseamnă că are capul pe umeri şi nu-şi subestimează adversarii. I-ai spus că vreau să discut cu ea?

- Da.

- I-ai spus că va trebui să vină aici?

- Da.

- Şi?

- Şi nimic - o să vină aici.

- ... Eşti sigur că n-are nimic împotrivă?

- Da.

- ... Şi ai venit până aici azi ca să-mi spui că a fost de acord?

- Da. Şi ca să te rog să-mi faci rost de acte azi.

Imam Arif mări mult ochii... Începu să râdă:

- Tasnim a tras cu urechea aseară şi ne-a ascultat discuţia. Aşa că azi, la şapte fix, m-a trezit şi mi-a spus că se duce să cumpere haine musulmane. Şi m-a avertizat că, dacă nu mă-ntorc azi cu actele, ea împachetează şi se mută la hotel.

- ... Serios?

- Foarte serios. M-a ameninţat şi-a plecat cu viteza sunetului, la şapte dimineaţa, să cumpere haine...

- Pe măsură ce-mi povesteşti ce se întâmplă la tine acasă, simt tot mai imperioasă dorinţa de-a o cunoaşte pe femeia asta!

- E o femeie specială; o să-ţi facă plăcere să stai de vorbă cu ea.

- Tot ce se poate! Dacă a reuşit ea s-o facă pe Tasnim să se implice...

- Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri la mine acasă, pentru că am fost la spital. Dar am impresia că Tasnim s-a ataşat rău de tot de noua ei prietenă şi de copiii ei. Că nu ţi-am spus - cumpără haine pentru toţi trei!

Imam Arif râdea... Oftă scurt, zâmbind şi el:

- Aşa că te rog frumos să faci cumva să-mi faci rost de nişte acte. Astăzi.

- Asta e dorinţa lor - a ei şi-a lui Tasnim. Tu vrei să-i fac rost de acte?

- Da.

- ... Chiar dacă ştii că este căsătorită şi se va întoarce la soţul ei?

Îl privi lung, drept, şi nu mai zâmbi:

- Da. Nu am absolut nimic în comun cu ea - iar între mine şi ea nu se va întâmpla nimic niciodată. O voi ajuta până la final, aşa cum am promis. Şi mă voi ţine la distanţă de ea - aşa cum am promis.

- I-ai promis ei asta?

- Nu; i-am promis Fathiei.

- Fathia a murit în urmă cu

- I-am promis fotografiei Fathiei atunci.

Imamul ridică ambele palme, semn că n-avea de gând să se certe iar cu el pe tema aia, şi se ridică:

- Atunci te aştept diseară, la şase, să-ţi dau actele. Şi te rog s-o pui pe Tasnim să-ţi promită că nu vor ieşi nicăieri, nici chiar în curte, înainte să vorbesc eu cu femeia asta.

- Am înţeles.

Şi gata - putea să plece. Obţinuse o promisiune... şi-l înfuriase din nou pe imam cu Fathia. Dar n-avea ce-i face! Avea şi el principiile lui! Pe imam nu voia să-l mintă - şi nu putea să-l mintă! Aşa că imamul trebuia să-l suporte... şi să încerce, în continuare, "să-l aducă pe drumul cel bun". Chiar dacă simţea şi ştia că nu va reuşi...

Păi şi-acum ce să facă? Să se-ntoarcă acasă? Parcă era prea devreme pentru asta... Tasnim avea dreptate - Ana o să aibă o problemă atunci când o să fie doar el acasă. Aşa că ar fi fost bine ca, cel puţin în prima fază, să evite astfel de momente. Şi cum Tasnim cumpăra haine, adică "se bălăcea" la propriu în tot felul de lucruri care trebuiau examinate şi pipăite şi "cântărite" toate, decise să se ducă la cumpărături. Azi o să cumpere de mâncare...

Diamant

Tresări şi deschise ochii - şi se grăbi să oprească alarma mobilului. Trebuia să se ridice şi să plece la serviciu...

Safira nu era lângă el. Probabil că pregătea copiii pentru grădiniţă şi şcoală; ea ştia! Oricum, el era singur în dormitor. Se grăbi să-şi ia o maletă şi pantaloni negri din şifonier şi să se schimbe.

Nu reuşise s-o viseze pe Raina. Nu visase nimic - dormise dus, ca un tanc rămas fără combustibil. Probabil că şi sforăise ciobăneşte peste suspinele ei... Oricum, se simţea odihnit şi plin de viaţă şi de energie! Iar asta era foarte bine! Azi avea de făcut livrări importante - şi se simţea îndeajuns de "curajos" ca să treacă pe la Grasu şi să-i spună şi lui că era liber şi fericit. Nu-i va spune probabil decât că era îndrăgostit; dar dacă nu spunea nimic nimănui, îi exploda creierul! Iar dacă omul care-i documentase cu grijă fiecare amantă îi va da şi-un sfat după ce-i va auzi păţaniile sentimentale, era şi mai bine! Mai ales dacă sfatul era menit să-l apropie de ea...

Coborî în living şi intră în bucătărie:

- Neaţa tuturor!

- Neaţa, tati!

- Neaţa.

Safira se căznea din greu să zâmbească. Avea ochii umflaţi şi roşii şi un bot mare-mare... Se grăbi să se lămurească:

- Cornel a plecat?

- Da, la şase jumate, când m-am trezit eu. Zicea că se grăbeşte să se pună la punct. Că i-ai zis că-l iei azi la treabă.

- Păi îl iau - aşa că s-a orientat bine. Ia - ce mâncăm azi?

- Pentru tine, am făcut sandwich-uri calde. Copiii au orez cu lapte...

- Mm, şi cu scorţişoară! Vreau şi eu!

- Imediat.

- Şi dă să păzesc eu sandwich-urile alea, cât ai tu treabă! Dacă apare vreun lup flămând care să-ncerce să le fure...

Gata, copiii primiseră "semnalul" - începea povestea de dimineaţă. Stimularea imaginaţiei - şi exersarea mutrei de poker! Azur zâmbea; Agata îi arăta dinţişorii mici şi albi... Se aplecă spre ea, rostind conspirativ:

- Sau vreun vultur pletos...

Azur se grăbi să-l corecteze, râzând:

- Pleşuv, nu pletos!

- Pletos şi paranoic, de la Antena 3! De la talk show!

Băiatul lui râdea - şi-i jucau de fericire ochii ăia albaştri, minunaţi! Agata râdea subţirel şi aplauda, deşi habar n-avea ce înseamnă "paranoic" - sau pleşuv, sau pletos... Safira îi puse farfuria în faţă; şi cum ea zâmbea doar, se grăbi s-o întrebe:

- Ce-i? De ce eşti supărată?

- Nu sunt supărată; sunt atentă aici.

Şi folosise tonul ăla destins, ca un clinchet de clopoţei...

- Păi să fii atentă! Că e important! Dacă vine lupu' - ce dracu facem?!

Azur se ţinea cu mâinile de burtă şi râdea în hohote. Agata aplauda de zor... Şi el râdea! Numai Safira zâmbea. Aşa că o lăsă să se-ntoarcă şi-i trase o palmă la fund, în joacă:

- Da' râzi, fă!

Ia - ce izbândise? Da, râdea - adică dezlipise buzele. Se încruntă

la ea, în glumă:

- Sau vrei să te gâdil?!

Safira se gâdila rău, aşa că se grăbea să-l refuze:

- Stai, că râd acuşi! Stai să pun farfuriile astea!

Ba nu stătea deloc! Exclamă:

- Fă! Fă, fugi - că te mănâncă vulturu' pletos!

Şi se repezi şi-o prinse bine-n braţe. Repede, gâdilat la subraţ! Safira râdea în hohote şi se zbătea în zadar să scape... Azur râdea, cu ochii la ei...

Ştefan avea dreptate - copiii erau cel mai important lucru din viaţa părinţilor. Iar dragostea pentru propriii copii putea convinge pe oricine să facă lucruri imposibile şi inacceptabile în alte condiţii! O prinse deci de ceafă şi-o sărută... Şi-o electrocută, râzând:

- Mult mai bine aşa! Ia - a mâncat lupu' sandwich-urile?

Copiii se repezeau să ia şi ei câte-o felie... Se reaşeză la masă şi oftă greu:

- Azure, am nevoie de ajutorul tău.

- Da, tată.

- Tu intri în vacanţă pe 15...

- Da.

- O să te rog ca, pe perioada vacanţei, să încerci să stai mai mult cu nea Dumitru.

Se lăsase tăcerea... aşa că continuă:

- Acum e singur. Şi suferă mult. Iar nepoţii lui sunt de negăsit. Cred că se plictiseşte rău şi se simte îngrozitor...

- Stai liniştit, tată - o să-l ajut eu să se înveselească.

- Aşa. Iar cât stai cu el, încearcă să-l înţelegi şi să-l ajuţi la treburi. Că ai multe de învăţat de la el.

- Sigur, tată.

Îl privi lung, serios:

- E foarte important să asculţi de el şi să înveţi. Pentru că el a fost şi este cel mai bun bulibaşă care-a existat vreodată în şatra asta. Şi-o să fii şi tu bulibaşă aici, când ţi-o veni vremea.

Uşor-uşor, rumoarea şi veselia din bucătărie se stinseseră. Era linişte acum. Azur era foarte serios... Continuă:

- ... Asta va fi meseria şi funcţia ta. Le vei moşteni de la mine, atunci când o să fii pregătit să conduci şatra. Aşa că să fii atent la nea Dumitru. Şi să asculţi de el.

- Da, tată.

Bun! Şi cum era linişte, lăsă sandwich-ul pe farfurie:

- Safiro!

Paşii alergau spre el... O prinse de încheietura mâinii, încruntându-se, şi se ridică:

- Fă! Ce-am zis eu, fă? Ce ţi-am zis eu ţie?

O speriase - şi speriase şi copiii. Şi uite cum le preda el acum prima lecţie de şmecherie! Privi lung capul plecat... şi răcni:

- Păi nu ţi-am zis, fă, să râzi? Tu n-auzi? Râzi!

Copiii bufniseră în râs; Safira reuşise să-i scape din mână şi-acum fugea în jurul mesei, râzând. Ochii ei îl priveau cu recunoştinţă şi încercau să-i mulţumească cumva...

O să fie bine - şi cu Safira, şi cu Raina. Iar el o să fie, în sfârşit, fericit...

Ana-Maria

Auzi cheia răsucindu-se în uşă şi se grăbi să se ridice - oare cine venise? Aştepta... Auzi o bufnitură zdravănă; iar uşa se deschise, împinsă cu piciorul. Tasnim gâfâia, dar râdea fericită:

- Bunăă!

- Bună! Aoleu, ce-ai cumpărat acolo?

Se grăbea s-o ajute cu sacoşele... Femeia se grăbi să lase cumpărăturile pe covor:

- Mm, da' ce-am obosit! Clar - chiar trebuie să slăbesc!

- Păi nu ţii regim? O să slăbeşti! Sau nu dă rezultate?

- Nu prea dă...

- Dacă vrei, eu ştiu nişte şmecherii...

- Lasă, că-mi zici tu! Hai să vezi ce-am cumpărat!

Ia - ce cumpărase? Nu-şi permitea să-şi bage nasul în sacoşe, aşa că aştepta... Tasnim desfăcu o sacoşă şi zâmbi:

- Na, că Florentina-i prima!

De pe canapea, ochii negri o priveau cu neîncredere...

- Ţi-am luat o *abaya*! Hai să vezi!

O... ce? Cum? Tasnim scoase din sacoşă... Uau! Era frumoasă! Era superbă... Florentina o ocoli şi şopti, cu ochii la rochie:

- E foarte frumoasă...

- Ştiu! Şi mie mi-a plăcut! Hai - o probezi?

Buclele brunete aprobau de zor... Ea o ajuta pe prinţesă să scoată bluza de trening...

Abaya era o rochie cu mâneci lungi, lungă până la glezne şi puţin în cloche. Cea pe care o îmbrăca Florentina acum era albastru marin. Un albastru închis, un pic strălucitor... La gât şi pe mâneci avea cusută dantelă bleo din mătase. Modelul dantelei era, evident, specific musulman...

- Tii, ce bine că am nimerit-o la lungime! Ia! Stai, că mai am ceva pentru tine! Ia prinde-ţi părul!

Aha! Gata - ştia ce urma! Se grăbi să-şi scoată elasticul din păr şi să-i întindă micuţei ei buclele bine-bine... Florentina nu prea mai zâmbea...

Hijabul era alb. Avea o terminaţie de dantelă albă... Tasnim i-l punea pe cap; acum îi aranja repede cutele...

- Gata! Hai la mine, să te vezi în oglindă! Hai, că am oglindă de-aia mare!

Se grăbi să-şi ia prinţesa de umeri şi s-o clintească de-acolo. Florentina adora rochiţele, dar adora şi buclele; apariţia *hijabului* ucise brutal bucuria rochiţei... Tasnim o trase în faţa oglinzii:

- Ei? Ce zici? Vezi ce bine-ţi stă?

Florentina aprobă scurt, cu o mutră foarte lungă! Aoleu! Halal diplomaţie! Trase aer în piept, ca s-o scuze, dar femeia zâmbi cu subînţeles:

- Aici, pe la colţuri, se prind nişte ace speciale, ca să nu-ţi alunece de pe cap. Sunt tot felul de modele de ace de-astea! Şi agrafe, şi clămiţe... Ia stai un pic! Stai, că am şi eu pe-aici nişte ace...

O văzu deschizând cutia de pe noptieră... Uau! Avea zece mii de ace acolo! Tasnim prinse unul albastru la hijabul alb şi-o întoarse din nou spre oglindă:

- Gata. Şi-acum eu zic că poţi să te duci să te-aşezi în faţa chinezului ăluia trădător, că n-o să te recunoască!

Florentina înlemnise, cu ochii la propria reflexie din oglindă. Şi abia acum îşi dădu seama că micuţii ei nu ştiau ce vorbise ea cu Sami aseară... Tasnim adăugă:

- Aşa că o să ne îmbrăcăm cu toţii arăbeşte şi-o să plecăm la plimbare! Şi-o să scoatem limba la ei - şi tot n-or să vă recunoască!

Ochii negri se ridicară şi-o priviră pe ea. Aprobă cuvintele lui Tasnim, zâmbind, iar prinţesa reveni la propria reflexie... Dar acum zâmbea; aşa că decise să-i explice logica acelei deghizări şi mai ales necesitatea *hijabului*:

- Noi nu am purtat niciodată altceva decât pălării cochete şi părul desfăcut şi lăsat pe umeri. Dacă ne deghizăm aşa, vom fi imposibil de recunoscut. Nici Diamant nu ne-ar putea recunoaşte...

Prinţesa îşi revenise; strălucea de fericire şi începuse să se admire stânga-dreapta... Tasnim se grăbi să iasă:

- Stai, că mai am! Stai, să le probezi pe toate!

Puse palmele pe umerii prinţesei:

- Tati nu are nici un prieten arab. Nici Jun nu are prieteni arabi, din câte ştiu eu. De când am fugit, noi ne-am deghizat în turişti; iar eu m-am îmbrăcat cu fusta plisată în Lyon. Deghizarea aia n-o mai puteam folosi; dar pe-asta... N-or să se gândească nici o clipă că ne putem ascunde în haine de-astea...

- Şi-asta înseamnă că o să ieşim la plimbare?

- Şi la plimbare, şi în parc, şi la cumpărături... Dar numai aşa - cu *hijab* şi rochiţe de-astea musulmane.

- Şi dacă mi-e cald?
- Dacă ţi-e cald, o să mănânci foarte multă îngheţată.

Florentina se răsuci scurt şi-o strânse cu putere în braţe! Oof! O îmbrăţişa şi ea... Iar Tasnim intră, monument de veselie, împreună cu Léon şi două sacoşe:

- Gataa! Noi ne costumăm aici! Ale tale vezi că sunt dincolo - fugi şi schimbă-te! Hai!

Léon o prinse de mână şi-o dădu pur şi simplu afară!

- Hai, du-te!

Ia uite-l! Tasnim râdea şi-i făcea semn să se ducă să se-mbrace odată! Păi...

Ieşi în living şi se apropie de sacoşe. Şi-i sări în ochi un material negru, mat, brodat ici şi colo cu spirale argintii şi trandafiri cu nervuri roşii, şi frunze verzi...

Uau!

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. De când era în Franţa, nu văzuse... Dar adevărul era că nici nu insistase să se holbeze la femeile musulmane de pe stradă! Le văzuse... şi-atât! Descoperea acum că hainele lor erau superbe... fascinante...

Alergă în camera ei şi se grăbi să se schimbe... Se chinuia să-şi ridice fermoarul - şi nu reuşea, pentru că se grăbea...

Gata - era gata. Gâtul părea nefinisat - dar ştia că e aşa pentru că peste el va veni *hijabul*. Îşi prinse scurt părul şi se-apucă să-l împletească strâns-strâns... Şi-acum, să se ducă s-o vadă şi ei!

Materialul foşnea uşor; ea descoperea că Tasnim se pricepea la măsuri, iar *abaya* ei era lungă exact cât fustele alea de demult... Desfăcu cealaltă sacoşă - şi recunoscu imediat materialul mătăsos al *hijaburilor*. O să-l ia pe cel... negru cu dantelă groasă, argintie. Al ei era desfăcut - nu ca al Florentinei, care se trăsese pe cap ca o căciuliţă! Aşa că va avea nevoie de ajutor... Intră în camera lui Tasnim şi ciocăni la uşa dormitorului. Léon aproape că smulse clanţa din ţâţâni:

- Mami, uite ce haină am eu!

Ochii verzi o văzură, se măriră... iar prinţul şopti:

- Maamii...

Prinţul primise de la Tasnim un costum; pe deasupra tricoului purta o haină grena în stil cazac - după părerea ei - şi pantaloni negri. Se grăbi să-i "spulbere" uimirea şi să mute subiectul discuţiei asupra lui:

- Da - haina ta e foarte frumoasă. Aşa se poartă, cu pantaloni negri?

Ridicase privirea spre Tasnim - dar femeia o privea lung şi nu spunea nimic... Aoleo! Nu cumva făcuse vreo prostie!

- Am făcut ceva nepotrivit?
- Nu; doar că am rămas cu ochii la tine! Eşti foarte frumoasă!

La naiba! Roşi violent şi se grăbi să schimbe subiectul:

- Ba sunt foarte normală. Mă ajuţi?
- Bineînţeles! Hai - stai jos!

Se aşeză pe scăunel, în faţa oglinzii, iar Tasnim zâmbi:

- Ba eşti foarte frumoasă şi arăţi foarte bine şi aşa, îmbrăcată cu *abaya*! Şi fetiţa ta e frumoasă foc, şi băieţelul... Numai eu sunt ca un butoiaş!
- Eei! Ba nu eşti deloc butoiaş!
- Ba sunt. Aşa mă simt, aşa mă văd în oglindă - indiferent ce-aş îmbrăca şi cât aş modifica la hainele mele!
- Păi, dacă vrei, eu zic ca de mâine încolo să te laşi pe mâna mea. Şi te ajut eu să slăbeşti.

Tasnim nu părea convinsă... Insistă:

- Eu îţi garantez reuşita - dar faci ce-ţi spun eu!
- OK!
- Faci numai ce spun eu! Şi nu trişezi!
- Nu trişez! Dacă tu arăţi aşa subţirică după două naşteri, atunci pot şi eu să dau jos slănina asta!
- Atunci, mâine, eu fac micul dejun. Iar de la nouă încolo, avem treabă amândouă.
- OK! Acum, hai să-ţi pun *hijabul*!

Gata - era cuminte, era atentă...

- Nu e greu; totul e să prinzi foarte bine agrafele, pentru că marea majoritate a *hijaburilor* sunt din mătase şi alunecă imediat. După aia e simplu! Te obişnuieşti repede cu el! Ia să vedem... Deci, întâi o să acoperim bine părul...

Şi-i punea pe cap un fel de capişon...

- Iar peste el o să ne jucăm! Hijabul îl putem aranja în multe moduri! Sunt o grămadă de filmuleţe pe net, sunt şi scheme... Stai aşa, că nu-i bine!

Da' ce făcuse? Tasnim ieşi grăbită... Florentina zâmbea, privind-o lung:

- Şi să ştii că nici nu mi-e cald!

"Păi sigur că nu ţi-e cald - că-ţi place să primeşti cadouri, iar *hijabul* alb îţi scoate în evidenţă ochii ăştia superbi!" Aprobă cu capul...

- Gata - am venit! Şi-acum, uite cum se face cel mai simplu model...

Cum? Că era curioasă! Florentina veni repede în dreapta ei; Léon le ocoli şi se grăbi să vină în stânga. Tasnim scormonea prin cutia ei cu mii de accesorii superbe...

Sami

Parcă maşina şi opri motorul. Şi privi lung casa...

Jaluzelele erau ridicate - dar perdelele nu se mişcau. Presupunea că Tasnim ajunsese deja - că era ora unu! Aşa că o să le găsească probând hainele, sau...

Coborî şi scoase sacoşele din portbagaj. Reuşi să le agaţe pe toate cu cele zece degete disponibile... Reuşi să ajungă la poartă, şi apoi la uşă... şi ciocăni cu piciorul - că n-avea cum să apese soneria!

Auzi clar râsetele dinăuntru; apoi paşii se apropiară în fugă. După "greutate", Tasnim venea... Uşa se deschise larg:

- Bine-ai venit!
- Bine v-am găsit.

Intră şi fu imediat pupat pe obraz:

- Ai reuşit?
- Diseară, la şase, mă duc să le iau.
- Perfect! Hai să vezi o surpriză...

Altă surpriză? Ia să vadă el o...

... Scăpase sacoşele din mâini. Ceea ce vedea el nu era o surpriză. Ceea ce vedea el acum nu se putea denumi nicicum - pentru că el avea acum un şoc...

O privea lung... Îi privea lung... Erau fericiţi. Parcă fremătau! Iar el nu putea...

Tasnim trecu ca vijelia pe lângă el:

- Ei? Ce zici de aşa surpriză?
- Ce să mai zic - am rămas fără cuvinte!

Sora lui râdea şi aplauda; şi Ana era fericită - şi râdea...

- Îi mai trebuie doar lentile de contact colorate - ca să fim siguri că am rezolvat totul!
- Iar lui Léon o să-i fac ochelari, la spital. Nu de-ăia adevăraţi, bineînţeles...

Ei îl priveau... El îi privea...

- ... Hei! Ce-ai rămas aşa acolo? Vino-ncoa!

OK! De fapt, chiar era cazul să intre! Acum, până nu înţelegeau şi ele de ce rămăsese în uşă!

Se apropia de ea... De ei trei... Înghiţi greu şi aprobă:

- Da. Sunt total schimbaţi. E deghizarea perfectă, ce mai!

Tasnim îl trăgea pe lângă ei, ca să-i vadă bine şi dintr-o parte, şi din spate... Se grăbi să râdă:

- Pentru o clipă, chiar voiam să te-ntreb cine-a venit cu copiii în vizită! Ce mai - m-aţi lăsat fără cuvinte!
- Şi tu nu ştii - dar le-am luat mai multe modele!

Se opri în faţa Anei - şi făcu un lucru pe care nici el nu şi-l putea explica! O privi drept, dar nu ca să fie credibil - ci ca să-i admire ochii fardaţi impecabil!

- Eu ţi-am spus aseară: viaţa ta se va complica rău în clipa în

care o laşi pe Tasnim să intre în garderoba ta!

- Acum, că am văzut ce schimbări face, să ştii că o s-o rog să repetăm experienţa asta!

Aprobă şi se grăbi să revină la sacoşe:

- Hai - spor la joacă!

- Stai să te-ajut!

Nu! Să nu-l ajute! Să nu vină după el! Parcă ghicindu-i gândul, Tasnim o opri:

- Lasă, că le duce el! Hai să probezi tunicile şi pantalonii!

- Păi am voie pantaloni?

- Bineînţeles! Şi să vezi ce pantaloni! Ştii cum o să pice croiala pe tine? Impecabil! Hai să vezi! Şi Florentina are tunică şi pantaloni! Şi un *hijab* bleo! Şi-o să trebuiască să mergem să luăm şi pantofi! Dar acolo mergeţi cu mine, că nu pot să vă ghicesc măsura...

Léon se grăbi să protesteze:

- Păi şi eu am doar un costum?

Ele nu-l mai auzeau; ele probau acum pantalonii şi tunicile. Dealtfel Tasnim, Florentina şi Ana intraseră deja în camera lui Tasnim! Băiatul părea descumpănit... Zâmbi:

- Aşa sunt fetele - cum intră într-un magazin cu haine, cum îşi amintesc că le mai trebuie ceva! Lasă - cu prima ocazie când mergem cu toţii la cumpărături, mă ocup eu de garderoba ta. Şi-ţi iau nişte cămăşi aşa cum trebuie...

Băieţelul zâmbea, fericit; ochi ăia verzi parcă-i strângeau stomacul...

Gata! El ducea acum sacoşele la bucătărie şi punea mâncarea la loc! Şi-apoi se grăbea să se-ncuie în camera lui! Când intrase şi văzuse în faţa ochilor familia pe care şi-o clădise-n minte în clipa când o sărutase prima oară pe Fathia...

Ana-Maria

Tasnim fremăta toată - şi nu părea să fi observat reacţia fratelui ei. Prima reacţie - prima expresie a feţei, la vederea ei alături de copii. Momentul ăla când sacoşele aterizaseră sonor pe podea. Hm...

I se puseră în mâini o pereche de pantaloni albi şi-o bluză roz pal, cu broderie vişinie:

- Fugi şi schimbă-te!

- Şi cu *hijabul* cum fac?

Fu trasă scurt în jos; iar din trei mişcări şi patru răsuciri, Tasnim scoase şi acele, şi agrafele, şi baticul! Ia uite!

- Hai - repede la baie!

O împingea spre baia ei... Intră şi închise uşa. Şi oftă greu - că o să aibă o problemă mare...

Sami avea 43 de ani. Se căsătorise la 21-22. Rămăsese văduv la 22-23. De-atunci, era singur... Singur cuc... 20 de ani de singurătate - şi-apoi apărea ea, împreună cu copiii ei, se îmbrăcau în acelaşi model de haine pe care-l purtase soţia lui şi-l întâmpinau în mijlocul sufrageriei, ea ţinând umerii ambilor copii sub palme. Iar el înlemnea în hol şi-i cădeau sacoşele din mâini. Îi era frică să se gândească la faptul că el îi propusese să se mute în casa lui, el se dusese la imam, el găsise o soluţie pentru ea şi copii... Tasnim ştia toate astea. Tasnim se grăbea teribil s-o integreze repejor în imaginea din mintea fratelui ei. Singurătatea aia nu era sănătoasă...

20 de ani de singurătate...

Oftă din nou şi-şi scoase *abaya*. Se îmbrăca... Se gândea... Se gândea la femeia asta cu suflet de aur, care-i dorea fratelui ei tot binele din lume şi calcula probabil că aşa mamă cu capul pe umeri nu putea refuza aşa o partidă matură, serioasă, sufletistă, mare iubitoare de copii, care-o scăpa şi de chinezi, şi de bărbatul cu ochi verzi şi viaţă prea periculoasă pentru aşa femeie liniştită şi cu capul pe umeri...

Pantalonii îi erau buni; şi tunica era bună. Tasnim se pricepea la măsuri... Ieşi din baie şi-o privi lung, oftând în engleză:

- Îmi pare rău...

Femeia păli instantaneu:

- Nu sunt bune?

- Sunt perfecte. Îmi pare rău că l-am şocat aşa. Nu m-am gândit...

- Da' nu l-ai şocat deloc!

Plecă scurt capul şi-o străfulgeră pe sub sprâncene:

- Fii serioasă!

Tasnim se grăbi să revină spre *hijabul* Florentinei:

- OK; l-ai şocat. Şi bine i-ai făcut! După 20 de ani de bocit, e cazul să observe că Pământu'-i mare. Şi e populat.

- Asta da; dar e foarte contraindicat să observe că trăiesc şi eu pe Pământul ăsta.

- De ce?

Exact cum anticipase! Exact cum era mai rău! Se grăbi să răspundă:

- Pentru că eu şi copiii mei ne vom întoarce la soţul meu.

Tasnim arătă spre scăunel:

- Nici n-am susţinut vreodată altceva!

Se aşeză şi oftă din nou:

- M-ar durea mult să ştiu că i-am făcut rău...

- Venirea ta aici i-a făcut extrem de mult bine. Şi şederea voastră aici o să-i facă bine - indiferent ce se va întâmpla în viitor. Chit că-şi va spune, la un moment dat, că strugurii mari şi frumoşi sunt acri; imediat după aceea se va gândi că poate găsi de-ăia mai mititei, care-ar trebui să fie dulci...

Bufni în râs:

- Trebuie să câştigi întotdeauna?

- Bineînţeles! Acum facem un model care-mi place mie mult! Mai ales că ăsta are franjuri...

Era curioasă cum era modelul ăla. Florentina se tot admira în oglindă, pe sub privirea necăjită a bietului prinţ cu o singură costumaţie-deghizare...

Ea n-o să-şi cumpere pantofi. Şi nici sandale. Ea avea cizmele de la Iuliana.

... Va încerca întâi să-l ocolească, pe cât posibil; apoi se va aşeza în faţa lui şi îi va vorbi ore în şir despre Ştefan... Apoi îi va spune, cu cuvinte atent alese, că e un om minunat şi un tată minunat şi o partidă minunată - dar ea îşi iubea soţul mult prea mult ca să poată vreodată să vadă pe altcineva decât pe tatăl copiilor ei. Şi-apoi îi va spune "Nu, eu nu te vreau - nici acum, nici peste-un an, nici într-o viaţă viitoare". Şi-apoi va scoate cuţitul... îşi va lua rucsacul şi copiii şi va ieşi pe uşă. Şi va merge mai departe. Poate-şi va face curaj să meargă spre sud - spre conac...

Sami

Privea când fotografia, când uşa...

Se liniştise. Se calmase. După ce constatase că nu putea dormi iar de citit nici nu putea fi vorba, se retrăsese pe fotoliul lui preferat, din colţ. Plânsese, cu ochii la ea; se simţise îngrozitor de vinovat pentru felul cum o privise azi pe Ana. Şi plânsese - om în toată firea, cu toate doagele la cap...

Acum însă era bine. Era liniştit. Le auzea pe ele râzând - şi se liniştise şi el. La urma urmei, trecuseră 20 de ani! Tasnim îi spunea acelaşi lucru pe care-l auzea de-atâta timp de la imam Arif - că era momentul să treacă peste nenorocirea de-atunci şi să încerce să-şi amintească faptul că era, totuşi, viu! Că el nu murise odată cu ele... Şi că avea o vârstă la care graficul şarmului lui de mare cuceritor cobora vertiginos. Era, deci, momentul să acţioneze. Ori cu femeia asta, ori cu alta...

Şi totuşi, avea o problemă. Îi promisese Fathiei că nu se va apropia de Ana. Şi îi spusese Anei... Adică o lăsase să înţeleagă că nu se va apropia de ea. Luase acea decizie într-un moment de maximă luciditate şi seriozitate. Iar el era un om de cuvânt. Indiferent cât de bine îi stăteau ei hainele, indiferent cât de frumos o farda Tasnim, el nu se va apropia de ea. La urma urmei, era căsătorită! Avea doi copii! Iar bărbatul ei era bine, sănătos, şi avea toate atuurile din lume! Înalt, frumos, deştept, plin de bani...

Se ridică şi se privi lung în oglindă. Îmbătrânise. Se îngrăşase, avea o calviţie "măricică spre impunătoare", avea cearcăne... Nu - n-avea rost. N-avea rost nici măcar să se gândească să încerce să se-apuce să-i bată vreun apropo! Ea era o zână; bărbatul care-i ţinuse capul pe umărul lui şi-o hrănise cu dragoste şi bucăţele mici de şniţel putea fi cu uşurinţă un fotomodel de succes. Aşa că n-o să se întâmple nimic între zână şi Sami Fakhouri. Nici n-o să se gândească să încerce...

Ia să se ducă el la imam şi să ia actele alea! Că şi-aşa stătea degeaba! În plus, îi lăsa Anei impresia că se ascundea de ea - şi nu voia să o facă să se simtă "în plus". Femeia asta era în stare să plece...

Diamant

Grasu al lui mâncase vitamine. Multe! Roxana spunea că se trezise dis-de-dimineaţă şi stătuse cu nasul în laptop, tăcut ca un peşte. Ei nu-i zisese nimic despre ce studiase acolo de zor; şi nici n-o lăsase să vadă sau să audă ceea ce vedea şi auzea el. Dar, de două ore, de când stătea lângă patul lui, Grasu turuia de mama focului despre Ana! Şi despre acţiunile lor! Şi despre fuga ei şi cum şi cât de bine se ascunsese de chinezi! Înjurase şi spurcase şi-i lăudase şi-i blestemase pe toţi - şi de-ai lor, şi de-ai ălorlalţi. Numai pe şefa lui n-o scosese din "mânca-i-aş" - ba guriţa aia deşteaptă care-l sunase pe Florentin, ba ochişorii ei iuţi care observaseră chinezii la timp, ba căpşorul ei isteţ, ba picioruşele iuţi care goneau ca vântul şi ca gândul... Îi mâncase până şi degeţelele alea flexibile care şterpeliseră cardul englezoaicei! Iar Roxana nu se clintise din rezervă...

Grasu era fericit. Râdea non-stop, deşi asta îi cauza dureri la ultima operaţie, şi-i străluceau ochii ca la balamuc. Grasu era încântat de şefa lui cea deşteaptă şi iute, care fraierise mafia chineză. Şi-acum nu prea ştia ce să mai zică...

Se întoarse spre Roxana:

- Fă! Ia du-te tu şi ia nişte chimicală! Şi aşteaptă-mă afară - că vin să fumăm o ţigară şi să te-ntreb una-alta.

Paşii alergau spre uşă... Gata - erau singuri. Acum... Grasu şopti:

- Cum dracu facem, Diamante, să dăm de şefa? Că şefu' cred că-i copt!

- Şefu e mort de supărare. Şi mi se pare c-a mai slăbit, din aprilie până acum. Şi-a pus în conac o masă mare, de 12 persoane; şi să ştii că fiecare are locul lui la masa aia! Scaunul lui! Ai şi tu un scaun! Avea şi tanti Stela un scaun! Şi ştii ce atmosferă e acu' acolo? El stă în capu' mesei; în celălalt cap, ar trebui să stea nea Dumitru. Ana ar trebui să stea în stânga lui, iar copiii în dreapta. Pe stânga, după Ana, stau eu; apoi Rebeca şi Aleodor. Pe dreapta, după copii, stai tu, Adina şi tanti Stela. Ştii cum arată masa aia acu'?

Grasu aprobă scurt cu capul.

- Îţi dai seama cât de bine mănâncă el acolo, cu doar trei oameni la masă? Şi-ăia răsfiraţi bine, departe de el? Şi ştii cum arată el, înconjurat de scaunele goale?

- Nu-i bine, Diamante! Nu-i bine chiar deloc! Poa' să dea-n hepatită dacă mănâncă în atmosfera aia!

- Poa' să dea-n damblageală! Ai auzit înregistrarea lu' Iuliana a lu' Salam; da? Am aflat că, atunci când a ascultat-o iar aia a zis că şefa stă rău cu nervii, Ştefan a scos cuţitu' şi-a hăcuit patu'. Doi metri pătraţi de saltea, cearceafuri şi perne - ferfeniţă a făcut totu'!

- Doamne fereşte, să nu-i plesnească vreun vas la cap! Diamante! Fii atent! Fii atent la mine aici, că m-am gândit toată ziulica... Când mai vorbesc cu el, o să-i zic că, după părerea mea, şefa e cu siguranţă în Paris. Şi că îl sfătuiesc să mute discret lotul ăla de angajaţi pregătiţi pentru Orléans; să-l mute în Paris. Să-i distribuie pe cartiere - o săptămână colo, o săptămână colo... Dacă ne merge mişcarea şi e de acord să-i mute, vorbeşti cu ei să te informeze strict pe tine. Şi nu scoţi o vorbă, Diamante, despre ceea ce afli! Nu sufli o vorbă la urechea lui! Nu clipeşti mai altfel! Pui mutra de poker şi ţii totu' doar pentru noi! Că şefu' e-n stare să facă măcel în oraşu' ăla - şi se duce dracu totu'!

Şi nici n-o ajutăm cu nimic pe şefa!

Aproba grăbit... Grasu părea panicat; se grăbi să întrebe:

- Ce e? De ce ţi-e aşa de groază?

- Mi-e groază de ăla. De Jun. Zici că în curând o să trimită raportu' la şefi. Ăia n-or să-l plesnească instantaneu; aşa că ăla o să-şi facă rău de tot de cap! Că dacă tot şi-o fură peste bot, măcar să ştie de ce şi-o fură! Şi mi-e frică, Diamante! Că pentru România am avut totul pregătit; da' în Franţa n-avem nimica! În Franţa suntem în fundu' gol! Şi dacă Ştefan păţeşte ceva...

- N-o să păţească nimic. E asigurat. Adică foarte asigurat. Adică mai mult decât asigurat...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Avansăm. Creştem. Cică până la sfârşitul anului ne aşezăm pe locul lui Leo Mondialu'.

Şi-acum Grasu avea nevoie de nişte injecţii - şi de defibrilator. Şi de-un sobor de medici, să-l ajute să respire. Aprobă încet cu capul:

- E oficial. A crăpat unu' sus de tot şi toată lumea avansează. Leo Mondialu' urcă o treaptă. Iar pentru treapta pe care stă acum, l-a propus pe Ştefan. Care ştii bine că era trei trepte mai jos! Şefii habar n-aveau ce şi cum; şi-au făcut comisie. Iar cinci oameni din şapte au scris tot "Ştefan" pe foaie... Şi acum creştem. Ştefan a primit în subordine un spion SIE oficial, cu legitimaţie şi carte de muncă - iar ăla rezolvă tot ce înseamnă "problemă" în UE. A primit şi o escortă serioasă, de la unul din membrii comisiei... Şi, din câte se pare, a devenit o pilulă mult prea mare şi prea amară ca să mai poată Jun să-l înghită. Ăla e-n picaj liber; e mâncat. Iar Ştefan al nostru urcă ca racheta. Şi cică Isamu a primit ordin să facă ce-o şti să-l împace pe Ştefan îndeajuns de mult ca să facă afaceri cu viitorul şef pe Europa de Vest. Nu ştiu dacă ţi-am zis - da' chinezu' şi-a adus nevasta şi băiatul în Aurari. Şi n-a comentat nicicum când i-am reţinut prizonieri...

Grasu închise ochii şi oftă greu:

- Atunci Ştefan e salvat. Mai trebuie doar s-o salvăm pe şefa... şi pe copii...

Aprobă, se aplecă la urechea lui şi şopti:

- Şi cum toate schimbările astea "dinamită" nu mă puteau lăsa rece şi neafectat, să ştii că m-am îndrăgostit...

Ei bine? Grasu bufni într-un hohot zdravăn de râs - şi se apucă cu ambele mâini de operaţie:

- Bă! Bă, tu o să mori cu cătuşe la mâini, în scula goală, în aşternuturi de mătase!

Negă încet - că nu era ceea ce bănuia el că este! Şi cum bărbatul din pat râdea în hohote şi chiar nu-i mai dădea nici o atenţie, trase laptopul şi începu să caute fotografia aia...

Uite-o! Fotografia din Lyon! Raina şi Ana, faţă în faţă - iar camera le filmase din spatele Anei! Întoarse laptopul spre el şi puse degetul pe ea... Grasu se liniştea repede, pentru că el zâmbea şi aproba încet cu capul... Şi-acum auzi un oftat:

- Nu - o să mori drepţi, în costumu' ăl bun, cu gâtu' tăiat de cuţitul lui Ştefan.

Negă din nou... şi se hotărî să scurteze mult şarada. Scoase lanţul de sub maletă şi-i puse în faţa ochilor inelul de platină cu diamante negre. Şi-acum Grasu era uimit:

- Bă! Adică tu chiar te-ai îndrăgostit? De-adevăratelea? Adică fără sex? Adică nu doar cu sex?

- Exact. Iar mama zice că pic cu dragoste la aşternut. Şi ştii că dragostea şi aşternutul sunt două cărţi distincte... Una-i una, alta-i alta. Se pare că mie or să mi se întâmple amândouă... Cu ea, femeia mică şi slabă şi cu părul ciudat... cum zice ea...

Lui Grasu nu-i venea să creadă! De parcă nu el îl urmărise prin Bucureşti atâţia ani! De parcă nu el le pozase pe toate! Nu-l înţelegea! Chiar era atât de greu de crezut că Diamant Ionescu se putea îndrăgosti de-adevăratelea? Hm...

Ei bine, o să-i arate. O să-i arate lui Grasu exact sentimentul ăla minunat care-l stăpânea în momentele astea! Aşa că-şi scoase masca de poker - şi începu să legene uşurel mâna în care ţinea lănţişorul...

Ştia că îi străluceau ochii. Ştia că e în culmea fericirii. Ştia că se

simţea de parcă plutea uşor deasupra scaunului, pentru că se simţea ameţit ca un adolescent drogat - şi-asta doar pentru că se gândea la ea şi ştia ce are aici, pe lănţişorul ăsta! Grasu era siderat... El aproba, zâmbind...

- ... Te-ai culcat cu ea!

Acum neagă; iar Grasu oftă uşurat şi şopti:

- Atunci, Diamante, fă pe dracu'-n patru să obţii aprobarea lui Ştefan - că altfel îţi zic eu că adio dragoste şi aşternut! Adio femeie cu păr ciudat! Că el te-a însurat cu Safira! Nu uita asta!

Nu, nu uita asta. Şi nu voia ca Grasu să fie primul care afla ce ispravă făcuse el cu Safira şi Cornel. Aşa că aprobă ferm.

- Da' gândeşte-te bine, Diamante! Că nu mai ai 18 ani, să ţi le treacă pe toate cu vederea! Dacă eşti sigur că ea e perechea ta perfectă, spune-i lu' Ştefan adevărul; da' dacă nu eşti sigur că ea e perechea ta perfectă, eu zic să renunţi înainte să te-apuci să-i dai ceva de înţeles. Că cu Ştefan nu e de joacă - nu şi în privinţa asta. El ştii bine că nu aprobă chestii de-astea de-o lună-două - nu cu tine şi nu cu oamenii lui de încredere! Ea e consiliera lui; şi nu-şi permite s-o piardă. Şi nici pe tine nu-şi permite să te piardă...

Asta aşa era... Că el era îndrăgostit şi plutea cu capu'-n nori, da' ceea ce voia el chiar putea complica rău lucrurile! Aşa că se ridică şi băgă inelul înapoi, sub maletă:

- O să-i spun, cu prima ocazie când mă cheamă acolo. Că nu vreau să discut aşa ceva cu el la telefon.

- Doamne fereşte! Mai ales că o să se simtă nasol când o să vadă cum îl copiezi în toate...

- Ba nu-l copiez deloc!

- Ba îl copiezi pas cu pas şi mişcare cu mişcare! Şi uiţi că la vremea aia Rubina era trei sferturi întoarsă la ta-su iar Ana spusese deja "Da"! Apropo - fata asta ştie ce şi cum?

- Probabil că bănuieşte. Dacă a acceptat ideea că ceea ce-au văzut ochii ei şi-au auzit urechile ei e adevărat, da - atunci ştie. Dacă nu...

- Dacă nu, crede că ţi s-a pus pata să beţi amândoi o cafea în privat. Şi probabil că se jenează să te plesnească peste ochi, pentru că eşti văru' lu' şefu'...

- Tot ce se poate! Oricum... Oricum, data viitoare, când mă duc acolo, îi spun. Şi-i arăt şi inelul. Ca să ştie că nu glumesc - şi nici nu-mi arde de cafele.

Grasu zâmbi:

- Data viitoare, să vii cu noaptea-n cap; că data viitoare discutăm despre ea. Se vede cu ochiu' liber că eşti amorezat rău, aşa că ai nevoie de ajutor...

Aprobă şi-i strânse mâna:

- Mă anunţi, dacă te sună şefu' şi-i zici chestia aia. Ca să ştiu - şi să mă pregătesc.

- Sigur, Diamante!

- Vorbim.

- Vorbim.

Se grăbi să iasă şi-i făcu Roxanei semn să intre. Şi-acum el se grăbea rău de tot la treabă. Cornel probabil că adormise pe scaunul din dreapta! Mai ales că-l lăsase cu contactul pornit, iar Claire cânta numai ce voia ea...

Ana-Maria

Studia de zor tabelul cu calorii. Pregătea mai multe meniuri pentru Tasnim. Mâine începeau regimul ăla pe care-l ştia ea; ăla cu aerobic pe sistem şi mâncare fără sare. Ea îl ţinuse, demult, empiric şi "cam din sărăcie"; Tasnim o să mănânce foarte bine în perioada imediat următoare! Îşi notase o mulţime de ingrediente delicioase...

Auzi un ciocănit scurt în uşă şi se grăbi să deschidă. Sami îi întinse un paşaport:

- Actele tale. Sunt ale unei libaneze care a emigrat în Franţa, cu familia.

Aha! Se grăbi să-l deschidă - iar în faţa ochilor îi apăru un chip oarecum comun... Femeia din fotografie avea ochii negri; deci trebuia să-şi cumpere lentile de contact. Din fericire, purta *hijab* - iar asta le putea face să semene mult! Nici n-avea pete sau aluniţe pe faţă... Asta era minunat!

- Oficial, te numeşti Zaynah Masrood. Te-ai numit Ana, dar te-ai căsătorit cu un libanez stabilit în Franţa, împotriva dorinţei familiei tale, şi ai decis să-ţi schimbi ambele nume. Şi ai vrut să pleci în Liban cu el şi cu copiii din prima ta căsătorie; numai că el s-a îmbolnăvit şi aţi rămas aici, la tratament. El a murit în urmă cu doi ani; iar tu n-ai mai plecat. Iar limba arabă n-ai apucat s-o înveţi. Iar dacă poliţistul mai are şi alte curiozităţi, suni la numărul de pe bileţel. E un bileţel acolo...

Unde?... Da - chiar la ultima pagină era un bileţel. Scria "Imam Arif" şi un număr de mobil.

- E imamul meu - cel care ţi-a trimis actele. Tu doar să-l suni - şi se ocupă el de restul.

Aprobă şi oftă greu:

- Îţi mulţumesc.

- Cu plăcere.

Sami se răsuci şi porni spre camera lui. Se grăbi deci să adauge:

- Şi promit că n-o să am probleme cu actele.

- În Franţa, poliţia întâi te arestează şi abia după aceea, la secţie, te întreabă cum te cheamă şi dacă ai acte.

- Şi totuşi, eu promit că nu voi ajunge niciodată la poliţie.

Ochii negri o priviră lung... iar Sami începu să râdă:

- Eu te-am văzut deghizată - şi-ţi garantez că cel puţin jumătate din poliţiştii din Paris or să vrea să afle repede cum te cheamă!

Aah, cât de rău era! De ce spunea asta? O făcuse să roşească rău de tot! Parcă şi el era puţin jenat de obrajii ei - se grăbea spre camerele lui... Reveni în cămăruţa ei şi închise uşa. Şi privi lung paşaportul.

Era eliberat de autorităţile din Liban. Coperta era albastru închis. Era destul de "chinuit" - în sensul că avea vreo şase vize şi multe-multe ştampile, iar colţurile erau un pic zdrenţuite... Era valabil până în 2013. Femeia asta, Zaynah Masrood, emigrase în Franţa... Şi nu-şi folosea paşaportul, de vreme ce "îl folosea" imam Arif... Era un şpil acolo. Cu siguranţă, Ştefan ar fi dezlegat şarada aia într-o clipă! Dar Ştefan nu era aici...

Se apropie de geam şi sprijini fruntea de zidul rece. Nu vedea afară; ţinea jaluzelele coborâte în permanenţă la camerele lor. Cu toate astea, ştia că începuse să se însereze...

Se simţea neputincioasă. Din nou. Se simţea înghesuită într-un colţ, prinsă într-o ascunzătoare meschină şi încolţită din toate părţile - şi de chinezi, şi de spioni, şi de oamenii lui Ştefan... Se simţea părăsită... Uitată de undeva prin Franţa...

Nu mai apăruseră filmuleţe pe youtube. Ori se gândise că nevastă-sa e fată deşteaptă şi sigur ştie să le hackerească pe-alea pe care i le pusese deja, fie uitase să le-azvârle şi lor nişte "resturi". Cu siguranţă, era foarte "prins". Afacerile, bată-le vina! Afacerile alea cu mulţi bani, multe femei şi multe petreceri cu femei!

Stătea cu capul pe zid, plângea şi nu-şi putea da seama ce se întâmplase cu ea. În urmă cu cinci minute, fusese foarte veselă şi plănuise regimul lui Tasnim. Iar acum plângea de parcă prostiile din capul ei puteau fi adevărate! Zău că nu înţelegea...

Îşi şterse lacrimile şi se grăbi spre camera copiilor:

- Puilor, eu am terminat. Vreţi laptopul?

Sigur că îl voiau! Când vreodată fuseseră desenatul şi coloratul mai interesante decât desenele animate?! Reveni la ea...

Se lungi pe canapea, cu faţa la perete - că voia să plângă. Să se chinuie cu gândul ăla, cu sentimentul că Ştefan uitase de ea şi de copii... Pur şi simplu, nu avea forţa necesară să se lupte cu gândurile alea negre care-o năpădiseră aşa, deodată! Şi-atunci o să plângă! O să bocească în hohote, cu faţa ascunsă bine-n pernă, sperând că era adevărată zicala aia cu "După supărare, vine bucurie"! Poate că soţul ei avea petrecere în seara asta - şi-atunci filmuleţele vor apare online cândva spre dimineaţă! Cine putea ştii...

Eh - îşi făcea planuri aiurea! Sigur că avea petrecere diseară!

Oficial vorbind, regina nu voia să stea alături de soţul ei - aşa că multele doritoare se şi înfiinţaseră "la ofertă"! Şi unde se putea da cea mai "tare" probă de lucru pentru ochii verzi ai regelui, dacă nu în mijlocul ringului, pe ritm de manele?

Bufni în plâns şi-şi acoperi repede gura cu perna - să n-o audă cineva!

14 iunie 2011 - marţi

Ştefan

Era şase jumate; era devreme. El nu putea să doarmă - simţise la un moment dat că-l frige aşternutul! El privea lung copacii din curte şi se gândea la familia lui...

Ana n-ar fi refuzat-o pe Iuliana dacă n-ar fi avut unde să stea cu copiii - şi dacă nu s-ar fi simţit sigură pe ea. Minorii nu erau uşor de stăpânit; Léon putea fi cucerit cu un pupic de la mami, dar Florentina era de neînduplecat dacă nu o contrazicea el. Şi totuşi, uite că Ana lui rezista...

Ana lui se gândea la el. La binele lui. Ana lui, obişnuită să se sacrifice pentru cei pe care-i iubea, se gândea că războiul era-n toi - iar el era în toiul războiului. Iar Diamant şi Rebeca nu-l lăsau să se întristeze, iar şefii şi partenerii de afaceri nu-l lăsau să se plictisească. Şi, în concluzie, rămânea ascunsă - ca să poată el să se concentreze... El avea poze cu ei; ei n-aveau nimic cu el. Nici un rând măcar! Nici o poză de departe, micuţă cât un timbru! Sâmbătă, trebuia să le pună iar filmuleţe. Asta era dificil, pentru că sâmbătă urnea planul... Şi nu voia să pună pe youtube momentul când el o s-o sărute pe Rebeca. Şi nici momentele cu pipăituri şi ciupituri şi "joculeţe" explicite. Dacă ea le arăta şi copiilor filmuleţele alea... şi probabil că le arăta...

Îi era frică. Acum putea s-o piardă definitiv. Dacă Ana lui nu avea încredere deplină în el, o s-o piardă în clipa când o s-o sărute pe Rebeca. O s-o piardă şi pe ea, şi pe Florentina. Probabil că Léon va fi trimis cu viteza sunetului în Aurari, pentru ca el să le lase pe ele-n pace...

Dumnezeule, ce nebunie! Ce tâmpenie şi de dezastru făcuse nenorocitul ăla de Jun! Putea pierde totul...

Ba nu! N-o să piardă nimic! O să facă el cumva! O să găsească el o soluţie! Trebuia să existe o soluţie! Era marţi; avea tot timpul...

Ana-Maria

Micul dejun al lui Tasnim era gata. Aduse tava în living iar ochii negri, lipiţi bine de somn, se măriră mult:

- Aoleu! Ăsta e micul dejun?

- Da - şi va trebui să-l mănânci tot.

- Păi tu mă pui la îngrăşat rău de tot!

- Nu; o să vezi. Începi cu cana cu ceai şi termini cu grepfruit-ul.

Şi tot nu era convinsă că ăla era meniul de regim! Că-i făcuse inclusiv un ou fiert - şi ăla avea calorii! Tasnim gusta ceaiul... şi se strâmba rău de tot:

- Mm, n-are zahăr chiar deloc!

- Asta e şmecheria - n-are zahăr. E amar şi e şi acru - că am pus lămâie-n el. E cald, aşa că o să-ţi taie repede foamea şi-o să-ţi dea senzaţia de sătul. Dacă nu-ţi place ce mănânci, nu mănânci cu poftă - şi-atunci nu se depune nici un gram. Asta e regula numărul unu la regimul de slăbire - să nu mănânci cu poftă. Iar după ce mănânci, stai jumătate de oră şi treci la aerobic.

- Ce aerobic?

- O oră de aerobic din buric. De-ăla ca lumea - cu efort mare. După ora de aerobic urmează 30 de minute de saună în cadă, în apă fierbinte. Şi apoi relache şi relaxare. De la momentul terminării mesei şi până la finalul relaxării, nu mănânci şi nu bei nimic. Şi faci cât mai mult "aerobic pe sistem", cum spun eu. Dans. Orice stil, orice gen, important e să faci mişcare şi să transpiri.

Sora lui Sami oftă greu... şi ridică furculiţa:

- OK! O să încerc! La urma urmei, e mult mai bine aşa decât cu zemurile alea de ieri!

Bun! Se grăbi să completeze:

- Şi apoi, oricând vrei tu, ne apucăm de franceză.

- OK!

- Până atunci, eu fac un pic de ordine şi mă ocup de lecţiile copiilor.

Léon oftă greu, a lecţii, făcând-o pe Florentina să bufnească în râs... Se grăbi să-l pupe pe creştet:

- Stai liniştit, prinţule; încă 20 de ani de şcoală şi se termină!

Bună încurajare! Prinţul era extrem de liniştit acum! Se grăbea spre bucătărie, bucuroasă că în casa asta era veselie mare...

Poate că apăreau azi imagini pe youtube. Îi era dor de el...

15 iunie 2011 - miercuri

Sami

În sfârşit, putea spune că se odihnise şi el ca lumea...

Muncise ieri toată ziua. Când ajunsese acasă, pe la nouă, le găsise discutând timpii verbelor în limba franceză. Bineînţeles că nu le întrerupsese - se dusese în bucătărie şi descoperise tava cu cina lui pregătită, aranjată... O luase la el în cameră; mâncase singur, într-un fel bucuros că le lăsa să discute amândouă ca două bune prietene ce erau. Şi-apoi se lungise în pat şi pornise laptopul. Îşi pusese un film; în jumătate de oră, adormise buştean...

Ieşi în living şi auzi imediat zgomotele din bucătărie; aşa că intră şi zâmbi:

- Bună dimineaţa.

Ana părea veselă:

- Bună dimineaţa.

- Pregăteşti micul dejun?

- Da, pentru Tasnim. Dar mă opresc - că încă doarme.

- Stai liniştită!

Şi deschise ferm frigiderul, ca să n-o lase să-l servească ea...

Era linişte în bucătărie. Ea frământa ceva într-un castron; el scotea nişte mezeluri... şi nu-şi mai putu înfrâna curiozitatea:

- Eşti sigură că pentru Tasnim pregăteşti?

Ana aprobă; se grăbi să se aşeze, ca să poată s-o privească lung:

- Ea ştie?

- Ştie - şi abia aşteaptă să fie gata, ca să mănânce tot din farfurie.

- ... Adică nu mai ţine regim de slăbire!

- Ba da; dar ţine unul eficient acum.

Zâmbi slab:

- Eficient sau nu, bine că s-a lăsat de sucurile alea! Ai văzut ce-şi pregătea?

- Vag. Oricum, nu arătau foarte apetisant!

- Erau dizgraţioase şi dubioase - şi mă mir că nu a ameţit pe stradă, de la cât s-a înfometat!

- Cu regimul meu, n-are nici o şansă să ameţească!

- Sunt sigur de asta.

Ea frământa şi nu voia să ştie de ce era el aşa de sigur de asta... El mesteca sandwich-ul şi se întreba cum şi ce să spună ca să redeschidă discuţia... Aha!

- ... Deci vă place aici...

- Da. Foarte mult chiar!

- Îndeajuns de mult ca să rămâneţi aici mai mult de-o lună?

Capul şaten aprobă; şi apoi ochii căprui îl priviră drept, veseli:

- Îndeajuns de mult ca să rămânem aici până la finalul războiului cu chinezii. Asta dacă ne ţineţi, desigur!

- Ştii bine că vă ţinem! Ce vorbă-i asta?!

- Eei... Se pot întâmpla multe...

Ce voia să spună? N-avea curaj s-o întrebe asta; iar ea nu continua discuţia, ci se grăbea să ia cocă şi să formeze nişte batoane... pe care le punea în tavă...

Şi gata - tava era în cuptor iar ea se aşeză în faţa lui, la masă:

- Am s-o rog pe Tasnim să-mi spună ce am de făcut duminică.

Ridică mirat sprâncenele:

- Poftim?

- Duminică, la imam. Ai spus că mă aşteaptă.

Aprobă - şi tăcu mâlc. El nu putea să-i spună nimic...

- O s-o rog pe ea să-mi spună ce să fac şi ce nu. M-am uitat şi pe internet; iar mare parte din lucruri sunt foarte limpezi pentru mine.

Serios? Ana aprobă:

- Am jucat ani în şir un rol asemănător.

Acum chiar era curios!

- Unde? Şi când? Şi mai ales de ce?

Ana oftă greu... şi arătă scurt spre propria faţă:

- Chestia asta drăgălaşă mi-a atras multe nenorociri. Primul meu soţ m-a salvat dintr-o nenorocire de-asta cu vreo două ore înainte să mor; şi nu mi-a cerut decât să mă căsătoresc cu el. Am făcut-o - şi n-a fost vorba de recunoştinţă. În fine... În casa primilor mei socri, femeile aveau un regim aproximativ asemănător.

- Ce-mi spui tu mi se pare foarte ciudat. Am avut şi am colegi români - şi nu-mi lasă impresia că există, în viaţa lor, ceva care seamănă cu viaţa mea din Liban!

- Primul meu soţ e de etnie rromă. Ţigan, cum le place francezilor să spună. Şi al doilea soţ e tot rrom...

Ochii căprui erau neatenţi; mintea femeii frumoase din faţa lui calcula ceva dificil - cam ca o omisiune de dificil...

- ... În fine! Oricum, ştiu cum e să stau în planul doi, mică şi tăcută şi cu privirea mai mult în pământ. Şi chiar îmi place rolul ăsta! Nu mă simt în largul meu să vorbesc în prezenţa străinilor. Prefer să stau cuminte într-un colţ, să ascult, să văd, să înţeleg...

Exact aşa cum făcea el acum! O stârnise să vorbească - şi nu se mai clintea nici cât să ia o nouă felie de pâine, tocmai ca să nu-i tulbure cuvintele! Era frumoasă şi avea o voce plăcută; atunci când vorbea, gesturile şi mimica îi arătau sinceritatea ei...

- Deci a rămas stabilit - duminică merg la imam.

Aprobă cu capul. Ana îl privea lung... Decise să spună totuşi ceva:

- Iar de luni încolo plecaţi la plimbare.

- Ar fi minunat să putem să ieşim din casă!

- Dacă vă îmbrăcaţi aşa cum trebuie şi vă comportaţi aşa cum trebuie, o să fiţi în perfectă siguranţă.

- Ştiu. Nu ştiu însă cum or să se comporte copiii! Eu am ceva antrenament în postura femeii din umbră; dar Florentina şi Léon sunt crescuţi altfel.

- Am văzut că i-ai încurajat să-şi pună inteligenţa să lucreze în favoarea lor.

- Şi i-am încurajat să încerce să obţină întotdeauna ceea ce vor.

- Iar asta e foarte bine...

Ana aproba... Decise să continue - ca să poată atinge subiectul pe care-l viza el:

- Florentinei îi plac hainele?

- Da. Momentan! Să vedem ce se mai întâmplă peste-o săptămână! Amândoi sunt obişnuiţi să se joace în parc. Iar dacă *hijabul* o încurcă pe tobogan, o să am o problemă...

- Dacă o să sesizezi că vrea să renunţe, să-mi spui. Că ştiu deja ce să-i spun ca s-o conving...

O făcuse curioasă. Bun! Atunci...

Atunci, nu. N-o să-i spună acum. Data viitoare. Adică altă dată. Se grăbi să se ridice:

- Mă duc să mă pregătesc...

Capul şaten aproba încet...

Ieşi şi porni spre uşa lui - mai bine pleca la spital. Nu-i plăcea deloc ce se întâmpla în ultimul timp în mintea lui - şi-o să ia măsuri în privinţa asta!

Ana-Maria

Zâmbi slab şi se ridică. Şi verifică fugitiv batoanele din cuptor...

Sami voise să-i spună ceva. Nu ştia ce; ceva despre copii. Adică despre Florentina. El ar fi trebuit să aibă o fetiţă...

O să încerce să fie mai nevăzută pentru el. Asta va fi greu în zilele când era liber - pentru că o s-o vadă-n casă! Dar în rest, seara de exemplu, putea sta cuminte în camera ei, cu copiii...

Săptămâna viitoare, o s-o sune din nou pe Iuliana. Tot de la un telefon fix. O s-o întrebe "ce mai face războiul" - deşi era evident că războiul va merge înainte mult timp de-acum încolo! Era sigură că Iuliana o să-l anunţe pe Ştefan că o sunase şefa, iar sistemul lui nervos era şi-aşa chinuit rău de tot de ceea ce se întâmpla în jurul lui...

Când îşi amintise de familia Manolache, îşi amintise şi de Florentin. Şi de mamaia Lăcrămioara. Şi de nea Ioan. Îşi amintise cum o primiseră în casa lor... Şi atunci, ca şi acum, voise să se ascundă de cineva. Şi ei, ca şi Sami, o primiseră cu braţele deschise. Şi totuşi, uite că nu-i fusese dat să rămână cu Florentin. Deşi omul ăla o iubise cu adevărat, uite că...

Când îşi amintise de Florentin, în minte îi venise Asociaţia Florarilor. Şi adresa mall-ului. Ambele aveau numere de telefon. Le putea afla "răsfoind" câteva pagini de internet. Poate reuşea să afle cumva numărul Bambinei... Şi Nicuşor avea telefon - ba avea chiar mai multe telefoane! Numai că Nicuşor era prietenul lui Ştefan; iar Isamu ştia asta. Şi Nina avea telefon - dar îşi luaseră rămas bun una de la cealaltă în urmă cu vreo cinci ani. Şi era periculos s-o contacteze. Isamu ştia de Nina...

... Nu. N-o să sune pe nimeni. O să stea aici, cuminte, şi-o să afle ştiri de pe youtube. Şi din ziare. Era sigură că Ştefan va sărbători sfârşitul războiului printr-un *mass message* de toată frumuseţea! N-o să rămână ea neinformată...

Batoanele începuseră să miroasă frumos. Creşteau frumos...

Azi, cu puţin noroc, o să afle ce se întâmplase cu Tasnim. Era sigură că nu va afla ce motive avusese Sami s-o ia din familia soţului ei. Dar va afla măcar despre copii! Le va afla numele, vârsta... O va stârni la o discuţie şi-o va asculta cu atenţie. Şi-apoi îi va spune că copiii ei erau mari şi aveau noţiunea de "mamă". Şi-o cunoşteau pe ea - mama lor. Şi cu siguranţă erau isteţi şi judecau şi ei ce se întâmplase cu părinţii lor! Peste mulţi, mulţi ani, copiii lui Tasnim nu vor mai avea nevoie de permisiunea tatălui lor ca să-şi facă paşaport şi să vină în Franţa. Aşa că, după părerea ei, sora lui Sami nu trebuia decât să aştepte trecerea timpului. Copiii se vor întoarce la ea. Întotdeauna, copiii se întorceau la părinţi.

Se ridică şi începu să strângă masa: unii copii nu se întorceau totuşi la mama sau la tatăl lor. Ea, de exemplu, refuza să încerce să-şi amintească numărul de telefon de la Braşov. Ştia că-l ştie; dar nu voia să-şi împrospăteze memoria, tocmai ca să-l uite. Chiar nu era curioasă apropo de reacţia mamei ei atunci când va afla că fiica şi nepoţii ei sunt urmăriţi de mafia chineză! Probabil că ar fi înjurat-o bine şi-ar fi dezmoştenit-o - din nou. Aşa că...

Isamu

Îi era dor de ei. Se apropia ora mesei - şi ştia că va mânca singur, la masa de patru persoane... şi-şi va aminti, din nou, cum mâncaseră toţi trei la masa aia - şi fuseseră fericiţi. Momentan, se stăpânea admirabil când venea vorba de pus mâna pe telefon şi sunat în Aurari. Nimeni nu s-ar fi obosit să-i cheme la telefon! Şi cum era mult prea devreme ca să-i viziteze...

Oftă greu şi se ridică. Şi se reaşeză - Cheng îi trimisese un mail...

"Salut.

Am reuşit să intru în folderul «Ştefan». Jun ţine un singur document acolo, intitulat sugestiv «document1». N-am încercat nici să-l printez, nici să-l copiez, pentru că reţeaua de la Nisa e plină de programe-spion; dar l-am citit cu atenţie şi am aflat unele lucruri foarte importante pentru tine.

Din câte spun iscoadele lui Jun, Ştefan este acum protejat de oameni foarte influenţi şi este sprijinit din plin ca să urce pe locul lui Leonard Donichioiu. Spionul român are ordin să-i netezească toate drumurile şi să-l asculte cu sfinţenie. Mai nou, Aleodor Gaboraş a căpătat porecla «Părintele» şi i se adresează lui Ştefan cu apelativul «şefu'», aşa ca şi ceilalţi consilieri ai lui. Documentul lui Jun este organizat sub formă de listă cu bumbi; după exprimare şi cuvintele folosite, par a fi selecţiuni dintr-o informare venită din China.

Din câte spune Sun Peng, Fei-Yen şi Liwei sunt cazaţi într-o casă dintr-o zonă retrasă a orăşelului. Sunt păziţi în permanenţă de opt oameni la exteriorul casei şi de două femei ca gărzi de corp în interiorul casei. Au la dispoziţie un băiat care le face cumpărăturile. Iar cumpărăturile sunt foarte variate, semn că nu li se refuză nimic.

Sper că n-ai uitat de rugămintea mea. Sună-mă - e important şi pentru tine, şi pentru mine.

Cheng"

Deci buldogul voia musai să schimbe stăpânul! Bună treabă! Să-l schimbe! Da' să nu vină aici, la Cannes, să-şi depună CV-ul - că el unul nu i-l primea nici mort!

Fei-Yen şi Liwei erau foarte bine păziţi! Şi se părea că nu erau trataţi ca nişte prizonieri, ci doar ca nişte străini, musafiri nepoftiţi, care nu aveau cum să plece de-acolo - aşa că erau bine supravegheaţi, ca să nu-şi bage nasul în cine ştie ce! Diamant ştia că o să se tot pomenească cu el în primărie, rugându-l să-l lase să-şi viziteze familia! Diamant se maturizase mult şi începuse să-şi arate isteţimea aia mult peste medie şi şmecheria nativă. Şi-l amintea în birou, fluturând sabia...

În fine! Nu-i făcea bine deloc să-şi amintească momentele alea - ultimele lui momente alături de ei. Îi era dor... Aşa că îşi aprinse o ţigară şi reciti mail-ul - doar partea aia cu Ştefan...

Deci Ştefan creştea mare şi frumos şi pufos ca un cozonac apetisant, pe sub nasul Chinei. Iar în timp ce Jun era în plin picaj, el îi scrisese Chinei o lungă povestire a războiului şi-i rugase să-l lase să se dez-frăţească de nebunul ăla. Normal că Cheng voia să rămână cu "fratele supravieţuitor", care primise ordin să salveze relaţia de afaceri şi căruia i se promisese vechiul lui post de consilier al regelui! Din clipa când aflase ce ordine trimisese China, Jun se potolise cu atacurile la Ştefan - şi se concentrase asupra raportului "cu probleme" şi-a cifrelor semestriale. Probabil că realizase şi el ce prostie monumentală făcuse atunci când încercase să-i sugereze Chinei pe cine să pună şef în Est! Probabil că-l usturaseră rău obrajii atunci când aflase "cu cine vota" frăţiorul neastâmpărat. Şi poate că decisese să îşi reordoneze priorităţile. Nu de alta - dar se putea oricând întâmpla o nenorocire! Fratele lui mai mare era intangibil pentru Ştefan sau pentru şefii lui Ştefan; era însă foarte... demolabil, faţă de China. Aşa că...

"Ştefan este acum protejat de oameni foarte influenţi şi este sprijinit din plin ca să urce pe locul lui Leonard Donichioiu." Din fraza asta trăgea concluzia că în documentul lui Jun nu se pomenea nimic despre spionajul francez. Semn că spionajul ăla era aproape inexistent. Şi-asta nu era bine deloc! În Lyon, fusese plin de spioni români şi francezi! Acum, francezii păreau că se retrăseseră... După ce Ştefan anunţase în gura mare că-şi recuperase familia, spionajul francez dispăruse. Deşi era evident că domnul conte era protejat din plin de umbrela franceză, spionii nu erau pe-acolo...

... Să-i fi recuperat, totuşi, Ştefan? Şi să fie ascunşi în vila aia din Serbia? Chestia asta i se părea imposibilă, din simplul motiv că regele nu avea încredere decât în el însuşi. Iar dacă el era foarte-foarte ocupat, nu avea încredere decât în Diamant. Care, dacă era şi el foarte ocupat, îl lăsa pe dl Ionescu să se ocupe. Iar dl Ionescu nu era niciodată ocupat - nu atunci când venea vorba despre nepoţeii lui. Nu atunci când rămăsese singur, fără femeia alături de care trăise o viaţă grea dar plină de satisfacţii sufleteşti... Nu; Ana-Maria, Florentina şi Léon nu erau în vila din Serbia. Aia era o cacealma mult mai bună decât repatrierea televizată a serviciilor. Aşa că...

... Să-i fi găsit Jun? Asta părea o variantă şi mai imposibilă! La cât de filat era fratele lui mai mare şi la cât de neglijent se exprima atunci când era furios, capturarea familiei Ionescu n-ar fi trecut neobservată! Cheng îi spusese că, dacă Jun o prindea pe Ana, indiferent dacă punea gheara şi pe copii sau nu, în maximum 30 de minute era un om mort. Informaţie sigură, primită de la serviciile franceze. Jun trăia, era bine mersi şi se ocupa de afaceri. Deci Ana nu era la el...

... Ana se ascundea. Iar Ştefan habar n-avea unde se ascundea Ana, cu copii cu tot. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi putut să-şi vadă liniştit de afaceri! Ar fi trecut pe la ei cel puţin o dată pe săptămână - indiferent ce alt program i-ar fi sugerat persoanele alea importante care-l ajutau să urce în ierarhie! Ştefan o iubea mult pe Ana; atât de mult, încât probabil că se întreba "unde e regina mea" mai des decât se întreba "unde e familia mea". Şi reuşea să zâmbească şi să se concentreze numai el ştia cum...

Trebuia să facă cumva să-l ajute pe Ştefan. Trebuia să facă cumva s-o ajute pe Ana! Războiul nu se sfârşise! Iar dacă nici chiar spionajul francez nu ştia unde erau Ana-Maria Ionescu şi copiii ei...

Ana-Maria

Ora cinei se apropia cu repeziciune. Pregătise o mâncărică delicioasă - cu sos. Observase că farfuria lui Sami se întorsese aseară curată-curată, de parcă o spălase... Şi totuşi, plănuia ca imediat cum va putea să iasă din casă la cumpărături, să înceapă să studieze intensiv reţete libaneze - şi să le facă. Dacă tot îi ţineau aici şi aveau grijă de ei...

Mm, ce sete îi era! Ia să caute ea ceva rece în frigider!

Intră în bucătărie, deschise larg uşa şi privi "per ansamblu" rafturile. Coca-Cola diet, o cutie cu Santal de piersici, apă minerală... Lapte...

Se repezi şi luă cutia cu lapte. Şi nu mai avu răbdare să caute un pahar - o desfăcu, o puse la gură... Şi închise ochii - era delicios... Era dulce şi bun şi mătăsos şi-i mângâia gâtul... Îl înghiţea cu nesaţ, de parcă tocmai sosise dintr-o lungă plimbare prin deşert...

Şi gata - să-i fie de bine! Puse dopul şi... Şi nu mai puse cutia pe raft. Închise uşa frigiderului. Tocmai băuse pe nerăsuflate jumătate de litru de lapte - iar asta era o chestie inimaginabilă pentru ea! Privea lung cutia aia...

În minte îi venise o dimineaţă specială, la Cernica mică. Dimineaţa de după "alarma" lui Grasu, când Ştefan vizitase Giurgiul doar ca să-i poată face ea o surpriză plăcută, la 12 fix. Ea se ridicase uşor din pat, se dusese la toaletă şi apoi se dusese la bucătărie... Îşi pusese un pahar cu lapte - deşi nu-i plăcea laptele nici măcar în cafea -, îşi făcuse două sandwich-uri cu brânză - deşi de obicei mânca brânză o dată pe trimestru, cel mult - şi stătuse la soare, în curte. Şi-apoi se duseseră în şatra Safirei, iar Ştefan dăduse *mass message*...

Nu-i venea să creadă! Adică era gravidă?

... Mamă, Doamne! Era gravidă! Era gravidă? Dacă era gravidă?

Se grăbi să se aşeze - că i se tăiaseră picioarele! Puse cutia cu lapte în faţa ei... Şi-acum, cu calm şi luciditate, calcula!

La începutul lunii martie, se dusese la un control ginecologic; iar medicul Petrescu o sfătuise să scoată steriletul şi să facă o pauză de vreo două-trei luni. Cum Ştefan avusese mult de muncă în perioada aia, decisese să nu ia contraceptive; se luase după calendar... şi folosise foiţe, de vreo două ori...

Deci, rămăsese gravidă cândva la mijlocul lunii martie - până-n aprilie, oricum! Iar dacă...

Ptiu, drace! Îşi lipi ditamai palma pe frunte, că fusese gâscă rău de tot! Păi erau în iunie! Iar ea nu se-ngrijorase deloc că nu trebuise să cumpere "chestii femeieşti", de când fugise cu copiii!

Stop! Ia să socoată ea altfel! De când scosese steriletul... De când scosese steriletul, trecuse printr-o singură "perioadă nefericită" a lunii. După aceea...

Deci în aprilie se întâmplase...

Ia uite... că era gravidă...

Se ridică şi puse cutia cu lapte la loc. Auzea paşi în sufragerie. Nu voia s-o prindă Tasnim aşa, gânditoare şi analizând cutia cu lapte pe toate părţile...

Ieşi şi se grăbi spre camera ei. Într-adevăr, Tasnim era. Îi începeau serialele - trei la număr -, aşa că se aşeza comod pe canapea, la televizor. Intră, închise uşa, o încuie...

Puse uşor mâinile pe burtă... zâmbind...

Nu putea să se ducă să-şi ia un test de sarcină - deşi testul ăla era mai inutil ca niciodată! Dacă din aprilie până-n iunie nu se mai întâmplase nimic, bineînţeles că era gravidă! În plus, nu o putea ruga

pe Tasnim să-i cumpere unul. Nici nu era foarte sigură că era bine să le spună acum "vestea cea mare"! La urma urmei, avea sentimentul că putea deveni foarte repede o mică pacoste pentru ei. Avea doi copii mici, o urmărea mafia chineză, umbla cu actele unei alte femei, trebuia să meargă cu Sami la imam... Asta-i mai lipsea - să le spună că e gravidă! Şi, eventual, să dea foc la casă. Dacă nu era atentă, risca să devină o povară pentru oamenii ăştia. Şi ar fi putut s-o poftească să-şi caute altă ascunzătoare, sau ar fi putut să se-apuce să-l caute ei pe Ştefan... Sau să sune pur şi simplu la poliţie, sau la ambasadă...

Deci începutul lui aprilie... Socotind empiric, erau două luni jumate. Socotind cu calendarul, erau vreo 9 sau 10 săptămâni. Cât de mici erau copiii la 10 săptămâni? Nu mai ţinea minte... Câteva grame, oricum! Atunci când Ştefan vizitase Giurgiul, sarcina ei avusese 12 săptămâni. Diamant se speriase că Léon îşi muşca prea tare cordonul ombilical, iar medicul spusese... Spusese ceva de genul "are câţiva centimetri şi vreo 20 de grame, aşa că nu poate să-l sfâşie". La 12 săptămâni, 20 de grame; la 10 săptămâni...

Nu se putea concentra. Era...

Intră încet în baie şi închise uşa. Se privea lung în oglindă...

Nu-şi dădea seama dacă era schimbată. Parcă nu se îngrăşase; dar, de vreme ce-şi cumpăra lunar haine noi, era şi greu de "urmărit" aşa. Probabil că se îngrăşase puţin... Nu mult - puţin, pentru că nu avea poftă de mâncare iar spaimele prin care trecuse...

... Oare n-or s-o afecteze? Dacă ea se speriase rău de câteva ori, oare micuţa ei...

De ce-i spunea "micuţa ei"? Avea ea vreun presentiment că era fetiţă? Hm...

Apăruse deja linia?... Nu; nu apăruse. Celelalte două linii de pe abdomen îi apăruseră cam la 12 săptămâni. Deci mai avea două săptămâni la dispoziţie, să se hotărască ce va face mai departe. Putea să rămână la Sami... Putea să pornească spre conac... Putea să iasă din casă, să vireze dreapta, să se ducă la primul cerşetor şi să-i spună că ea e regina aurarilor şi vrea să vorbească cu regele ei...

Cum făcea ea de-acum încolo ca să se ascundă de chinezi? Era gravidă! O să facă o burtă mare şi-o să meargă ca raţa, o să aibă picioarele umflate şi-o să stea dreaptă - adică cu burta-n faţă, ca un soldat fruntaş...

Dacă îşi punea pantalonii de la Tasnim şi tunica, croiala o să-i accentueze rotunjimile. Iar dacă bebeluşul ăsta era fată, o să facă un bot mare şi umflat şi-o să se umple de pete şi de coşuri pe faţă. O să "împlinească" din nou un număr în plus la sutien... Şi uite-aşa, regina aurarilor o să fie o "chestie" extrem de diferită de regina aurarilor din memoria colectivă! O să fie frumos - o să treacă pe lângă Ştefan pe stradă, o să-l îmbrâncească cu cotul iar el n-o s-o recunoască! Şi-o să-şi ceară el scuze, văzând că e gravidă...

Ia uite de ce avusese ea stările alea depresive şi de ce bocise ca proasta din toate tâmpeniile! Era gravidă! Normal că "făcuse ca toate alea", dacă n-o electrocutase el! Ştefan avusese o problemă mare în a-i suporta mimica fără zâmbet; ea avusese o problemă fantastică trebuind să zâmbească non-stop...

Oricum, n-o să le spună nimic - nici copiilor, nici gazdelor lor. O să încerce să tărăgăneze cât mai mult momentul descoperirii... şi-o să mizeze pe talia ei subţirică şi pe "am mâncat multă pâine săptămâna asta", sau "cred că m-am balonat, că mă doare stomacul"...

Când or să afle copiii...

Zâmbi şi se lungi pe canapea. Strânse perna în braţe... şi şopti, doar pentru el - pentru Ştefan:

- Cred că o să mă baţi rău de tot de data asta! Iar după aceea o să mă săruţi şi-o să te bucuri de aşa fetiţă frumoasă...

Simţea ea că era fetiţă! Ea aşa şi-ar fi dorit! Să fie fetiţă! Să aibă şi Ştefan fetiţa lui - "originală"! O avea pe Florentina, care era înnebunită după el. Dar nu era "a lui"! Şi ei i-ar fi plăcut să fie fetiţă... Să-i facă rochiţe, să-i pună clămiţe şi fundiţe... Să recupereze, cum s-ar spune, anul ăla pierdut la vânzare de papuci şi lanterne. Iar dacă era băiat, atunci era şi mai bine! Ştefan o să aibă doi brazi! Peste vreo opt-nouă ani, or să facă o fotografie superbă, cu Ştefan stând pe scaun, cu cei doi băieţi aşezaţi la picioarele lui şi ea şi Florentina în spatele lui... Şi-or s-o pună în livingul conacului, mare cât tot peretele...

Şi pe urmă porţionau livingu' - că-l ştia ea pe Ştefan, aşa că cu siguranţă şi livingu' conacului făcea ecou!

Nu, nu înnebunise - era gravidă. Şi visa... la soţul ei...

Ştefan

Îşi privi ceasul şi oftă greu - era zece jumate. În România, era nouă jumate. Grasu cu siguranţă nu se culcase! Aşa că intră în mail-ul special... şi constată că era aşteptat... Oof - Grasu lui îl iubea incredibil de mult! Atât de mult încât decisese să moară, în aprilie, ca să scape el! O să-şi amintească întotdeauna asta. O să-l ţină foarte-foarte aproape de el, ca să nu mai rişte vreodată să-l piardă...

"Salut, Grasule!"

Aştepta... Ia uite, că-i răspunsese imediat!

"- Să trăiască şefu'!

- Mă aşteptai?

- Bineînţeles! La aşa sarcină importantă..."

Deci trecuse o dată prin toate datele pe care i le trimisese... Bun!

"- Ai studiat sarcina?

- Am trecut o dată prin toate, rapid; de mâine, o să încep să le scormonesc bine-bine.

- Nu ştiu în ce măsură e necesară scormonirea asta. N-o să se întoarcă niciodată în locurile prin care-a trecut.

- Ştiu, dar ne poate lăsa indicii, pe care noi le-am fi putut omite.

- Cum crezi tu. Oricum, cred că ţi-ai făcut o opinie..."

Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu - că o să primească acum confirmarea temerilor lui. Grasu îl iubea - şi tocmai de-asta nu putea să-l mintă! Messenger-ul îi spunea că Grasu apăsa multe-multe taste...

"- Şefule, din câte am văzut eu, să ştii că şefa e mie-n sută în Paris. Aşa i-a zis şi Rebecăi, aşa o conduce şi drumul pe care l-a urmat. Ştie că acolo se poate ascunde în mulţime. Şi ştie că acolo ai tu un apartament. Nu ştiu dacă şi-a păstrat cheile, sau le-a abandonat odată cu telefonul şi emiţătoarele; dar s-ar putea să se gândească să ia copiii de mânuţe, să ia un taxi până acolo, să intre în clădire şi să-i spună portarului că şi-a uitat cheia acasă. Şi să se încuie în apartamentul ăla, până vine armata ta s-o ia."

Ptiu, drace! "Ptiu-ptiu, Grasule - să nu te deochi!" El uitase complet de duplexul ăla! Probabil că şi Jun uitase de el! Oricum, îşi nota chiar acum să trimită nişte băieţi discreţi să fileze zona aia...

"- Şi mă mai gândisem că Diamant a pregătit nişte oameni foarte bine antrenaţi, pentru Orléans. Nu poţi să-i trimiţi în Paris?

- Grasule, tu ştii ce mare-i Parisul?

- Ştiu, şefu'. Dar îi repartizezi pe cartiere. Toţi într-un cartier; apoi îi muţi în alt cartier... Ea nu cred că se mută de colo-colo. Ea cred că şi-a luat altă maşină şi n-o foloseşte decât la două lucruri: să facă aprovizionarea o dată pe săptămână la hypermarket şi să ducă copiii într-un parc. Ai noştri pot să fileze hypermarketurile şi parcurile.

- Şi dacă se prind chinezii?"

Grasu nu mai scria nimic... Se grăbi să scrie el:

"- Ideea cu oamenii din Orléans nu e rea. O să-i zic lui Diamant să se ocupe de transferul lor discret. Tu cum te simţi?

- Binişor. Mă pregătesc şi strâng puteri pentru ultima operaţie.

- E totul OK acolo? Vrei să-ţi mai trimit ceva? Vrei să vin să mârâi la ăia pe-acolo?

- Nu, şefu', nu e nevoie. Am de toate. Roxana e o dulceaţă..."

I-auzi! Deci Roxana era o dulceaţă! Ce frumos! Ia să-i zică el vreo două...

"- Mă, voi sunteţi cuminţi acolo?

- Îngeraşi, şefu'!"

Probabil că râdeau toţi trei acum - şi toţi trei se gândeau că adevărul nu se va afla niciodată... Trecu încet degetele peste taste... şi oftă:

"- Mi-e dor de ei."

Enter... şi închise mail-ul - că n-ar fi trebuit să-i spună şi lui asta! După ce că era într-o convalescenţă prelungită, după ce că îi dăduse o sarcină extrem de grea, îl mai şi bombarda cu tristeţea lui! Bietul lui Grasu făcea şi el ce putea! Bineînţeles că nu putea să facă minuni... Dar nu se putuse abţine. Grasu era alături de el de atâţia ani! Grasu îl înţelesese şi-l ajutase întotdeauna! Grasu i-o legase atunci, demult, cu scoci; Grasu-i spusese că ar fi trebuit s-o ducă atunci, repede, la Cannes. Grasu era, într-un fel...

O să-i găsească - nu se îndoia de asta! Iar ideea cu transferul lotului din Orléans... Lotul ăla nu putea face minuni. Orléans-ul era oarecum ordonat; Parisul însă era un mic Turn Babel. A încerca să găseşti o femeie cu doi copii în Paris echivala cu termenul "imposibil".

Ştia şi el că nu existau nici "niciodată", nici "imposibil". În practică, nu existau. În teorie, însă, erau omniprezenţi. Lotul ăla de fete şi copii nu puteau găsi regina... până la proba contrarie! Adică până la întâmplarea aia foarte norocoasă, când unul dintre ei se uita la balcoanele de vizavi şi-o vedea pe ea întinzând nişte rufe în soare. Cam aşa trebuia să gândească, dacă voia să nu clacheze. Şi-o să gândească aşa, chit că-şi dădea pumni în cap până damblagea! Dacă el devenea depresiv, praful şi pulberea se alegeau de toate!

Îşi notă în calendarul mobilului să-i dea mâine lui Mădălin ordine noi. Şi-şi notă, imediat sub Mădălin, "numiri". Avea nevoie de oameni. Avea nevoie de o ierarhie clară...

Azi era miercuri; sâmbătă inaugura Riviera italiană. Azi trimiseseră invitaţiile, aşa că ziua de mâine era destinată analizării angajaţilor italieni. Avea deja escortele; trebuia să găsească o şefă printre ele şi să-i "aloce" o asistentă - o fată deşteaptă, 100% devotată lui, care să ţină socotelile, să aibă gestiunea fetelor şi să-l avertizeze pe el atunci când matroana o lua razna. Că toate o luau razna după o lună de domnie! Una nu putea rezista tentaţiei de-a se manifesta ca o şefă absolută, unică...

Trebuia să se consulte cu Diamant; dar el unul simţea că avea nevoie de un alt consilier pentru cerşetori. Unul mult mai implicat, atent şi "vorbăreţ şi comunicativ". Charan făcea o treabă excelentă; dar nu participa niciodată la şedinţe, la informări... Nu îl suna niciodată pe Mădălin să-i spună cât aur avea de predat luna asta... În plus, de când le dădea "ordine amestecate", începuse să se zăpăcească chiar şi el! Acum, de exemplu, ar fi trebuit să-i transmită lui Mădălin să mute încet-încet lotul Orléans în Paris; dar Mădălin era consilierul lui în materie de aur. El ţinea socotelile, aranja transportul, plasa "procuratorii" în diverse oraşe, pe zone... În materie de investigaţii de-astea, Diamant era şefu'; numai că Diamant conducea România. Avea o problemă... mare...

Era zăpăcit şi bulversat. Fără ea, parcă n-avea început şi nici sfârşit! Şi nici o noimă! Fără ea, nu se putea concentra...

Unde era regina lui?

17 iunie 2011 - vineri

Diamant

Încă două semafoare şi ajungea la Nicuşor. Şi uite că nu mai avea răbdare! Deşi Claire fredona tot muzică clasică, el simţea că fierbe tot...

Mâine avea petrecere mare. Mâine inaugurau Riviera italiană. Aşa că se trezise dis-de-dimineaţă şi se dusese "la salon". Era proaspăt masat, ras, tuns, frezat, bronzat discret, probat cu costumul nou...

Mâine o să le spună. Mâine o să facă o mişcare uriaşă cu Raina lui! Păi trecea timpul degeaba pe lângă ei! Zău aşa! Măcar să ştie sigur ce şi cum! Măcar să aibă o certitudine, ceva! Măcar... Măcar să ştie dacă voia şi ea să fie sărutată! În lungile lui ore de insomnie de până acum, se tot gândise la sărutul lor - şi trăsese concluzia că se repezise, o imobilizase şi-o sărutase. Iar ea nu prea apucase să-şi spună opinia apropo de iniţiativa lui. Ei bine, mâine ţinea musai să-i afle opinia. Mâine o să facă pe dracu-n patru s-o prindă cumva între patru ochi şi să afle ce şi cum! Nu de alta, dar el "se ambalase" rău de tot! Şi poate se-ambalase de unul singur, ca prostănacu'!

Ca de exemplu, acum! Era ambalat "pân' la Dumnezeu"! De nevastă se dezlegase, inel îşi cumpărase, freza şi-o făcuse, Althea era în cod roşu încă de la şase dimineaţa... Nicuşor o să facă infarct...

Indiferent ce-o să fie, dac-o fi să fie ceva între ei, el era hotărât. Dacă va fi ea, va fi minunat. Dacă însă nu va fi ea, asta e! Va încuia inelul ăla în seif şi se va concentra asupra afacerilor. Şi asupra copiilor lui. Şi-aşa, se bucurase din plin de viaţă până acum! Nu prea mai avea curiozităţi... şi nici nu va mai simţi vreodată dorinţa de a încerca să facă o altă femeie să-l iubească! Dacă...

Viraj dreapta şi frână bruscă, cu botul în geamurile lui Florentin! Ete-aşa - ca să-l oftice rău pe maţe cu aşa mândreţe de maşină! Îl ştia el pe băiatu' lu' Manolache! O fi părând el degajat şi dezinteresat - dar cu siguranţă îi zisese una-alta lui Ştefan, cât îl ţinuse ascuns la el! Că nu se putea abţine florarul, la aşa pierdere! Şi Ana, şi Florentina...

Coborî de la volan şi nu mai ocoli clădirea - intră pe acolo, prin partea florăriei. Bineînţeles că Florentin era la treabă, în dreapta lui Ovidiu! Ia să intre el să cumpere nişte flori frumoase foc...

Împinse uşa şi-i zâmbi larg:

- Salut!

- Salut.

- Fă-mi şi mie, te rog, zece buchete de trandafiri. Să fie mari. Şi albe. Toate. OK?

Ovidiu îl privea lung, buimac; Florentin fu ceva mai iute ca reacţie:

- OK. Cât de mari?

Îi arătă cu mâinile un cerc amplu şi se grăbi să iasă:

- Sunt la Nicuşor; mă-ntorc.

Aşa - ca să nu vină peste el şi să-i deranjeze. Trecu pe lângă cele două magazine şi intră în bijuterie. Iar Victor ieşi de după tejghea şi-l întâmpină cu mâna întinsă:

- Să trăiască şefu'!

- Să trăiască ambii şefi!

"'Ca-ţi-aş guriţa ta de băiat pe sufletu' meu!"

- Sărut mâna.

- Să creşti mare, maică!

Ia uite la ea! Luminiţa râdea şi-i amintea, din priviri, că data trecută o cam făcuse babă...

- Nicuşor e?

- E.

- Şi e singur? Că trebuie să vorbesc ceva cu el. Am un business ultrasecret...

Iar ea îi debloca uşa... Urcă scara în spirală şi trase de sfoara care acţiona clopoţelul ăla cu clinchet subţirel... Iar Nicuşor zâmbi:

- Intră, iubire!

Se grăbi să se conformeze:

- Auzind cuvintele astea de la tine, mă simt flatat...

Mm, ce roşu se făcuse! Şi se fâstâcise rău de tot!

- Salut!

- Salut. Eşti ocupat?

- Nu pot să spun că da; sunt... curios să aflu ce vânt vesel te-aduce azi pe la mine!

Da - ştia şi el că era foarte vesel! Aşa că... Aşa că îşi trase un scaun lângă el, oftă scurt aşezându-se şi decise să fie sincer:

- Am mare nevoie de ajutorul tău.

- OK! Nici o problemă! Spune despre ce-i vorba şi te-ajut!

- Păi... Sigur mă ajuţi?

- Bineînţeles! Spune!

Să-i spună!... Să-i spună... Dar cum să-i spună?! Parcă înţelegându-i dificultatea de a-şi găsi cuvintele, Nicuşor îl bătu uşor pe umăr:

- Spune, mă! Că te-ajut! Zi-i! Să-i zic lu' Safira că ai dormit la noi azi-noapte?

Negă încet... şi oftă din nou, privindu-şi lung mâinile:

- Eu n-am prieteni. Am parteneri de afaceri, am amici, dar prieteni n-am. Tu eşti printre foarte puţinii prieteni ai lui Ştefan. Vrei să fii şi prietenul meu?

Şi n-avea curaj să-l privească... Bărbatul de lângă el bufni într-un hohot sănătos de râs:

- Da' sunt prietenul tău de-o viaţă, mă!

Serios? Chiar se considera şi prietenul lui? Îl privi lung... Nicuşor aproba:

- Mă întristează faptul că n-ai sesizat încă asta; dar uite că-ţi revii. Aşa că te iert...

Prea bine atunci! Se ridică:

- Dacă eşti prietenul meu, atunci vii cu mine.

- Unde, mă?

- Nevesti-tii îi spunem că am nevoie de tine, să evaluezi nişte bijuterii ale unor baştani importanţi din Galaţi. În realitate, mergem la o petrecere albă aici, în Bucureşti.

Prietenul lui era amuzat de aranjamentul ăla:

- Petrecere, vineri dimineaţa?

- Da; o petrecere a burlacilor.

Nicuşor râdea în continuare - dar făcuse ochii mari! El nu mai zâmbi absolut deloc acum:

- Plec în Franţa la noapte; aşa că petrecerea burlacilor are loc azi.

- Şi cine se-nsoară, mă?

- Eu.

Râsul se frânse brusc. Bărbatul de lângă el înlemnise la propriu... Scoase încet lănţişorul de sub cămaşă, privindu-l lung:

- Eu.

Nicuşor era vişiniu-pământiu. Privea inelul şi-şi amintea, probabil, cum venise el val-vârtej şi-o întrebase pe Luminiţa dacă bijuteria aia era mai mult inel sau mai mult verighetă...

Lampa se stinse iar Nicuşor se ridică:

- Hai.

Ascunse inelul sub cămaşă şi ieşi. Îl auzea încuind atelierul... Intră în bijuterie şi se grăbi spre vitrina cu pandantive din pietre preţioase. De mic, fusese fascinat de culorile minunate ale pietrelor! Şi niciodată n-avusese parte să se bucure şi el de ele! Acum, de exemplu, îl atrăgea pietricica aia brun-roşcată...

- Luminiţo, vezi că plec cu Diamant.

Şi-acum îi şuşotea la ureche chestia aia cu bijuteriile de la Galaţi. El se uita la pietricica aia... Întinse mâna spre Victor:

- Şefule, ia vino-ncoa!... Ia spune-mi tu mie - ce piatră e aia?

- ... Tati, ce piatră e aia?

- ... Aventurin. Semipreţioasă, din familia cuarţului.

Avea un nume uşor... nepotrivit. Aventurin. Parcă nu suna bine! Nicuşor continuă:

- Vine din italiană, din "per avventura", pentru că sticla de Murano, care are aceeaşi culoare ca ea, a fost descoperită accidental.

Cu alte cuvinte, "din întâmplare"... Şopti, la urechea puştiului:

- Ia-o de-acolo şi pune-o bine; şi când mai vin pe-aici, îţi dau dublu decât e preţul ei.

- Gata, şefule - s-a făcut!

Se grăbi să iasă:

- Sărut mâna, Luminiţo.

- Să aveţi grijă!

Aprobă şi viră dreapta. Nicuşor şopti:

- Nu ieşim pe-aici?

Negă şi grăbi puţin pasul... Năvăli la propriu în florărie - şi se pomeni în imperiul trandafirilor albi de expoziţie! Tejgheaua aia era ireală! Era plină de trandafiri albi, floricele albe, celofan alb, funde albe... Ca la nuntă! Sau ca la virgine! Şi erau superbe toate! Mm - nici nu era de mirare că Florentin avea aşa succes cu florăria! Florile erau proaspete iar angajatul ştia să facă buchete superbe! Ovidiu lucra la ultimul aranjament; scoase cardul, examinând petalele impecabile...

- ... Auzi, Diamante?

- Ce-i?

Nicuşor tăcea; aşa că întoarse capul şi i se arătă că era dus rău cu capul... El aproba şi se grăbea să încarce braţele prietenului lui cu buchete mari, superbe, de trandafiri incredibili...

Şi gata - porneau spre vila "de protocol" unde se ţinea petrecerea lui albă.

Isamu

O să aibă o problemă cu containerele cu ghete. Şi n-o să fie bine deloc! Ghetele alea trebuiau să ajungă neapărat în Oran până la sfârşitul săptămânii. Adică duminică seara, cel târziu. Patru containere pline-ochi, care se încăpăţânau să nu părăsească Valencia... de parcă o anumită persoană trăsese nişte sfori şi le priponise bine acolo...

Avea un mail nou. Să fie armatorul? Ia să...

Nu. Era Cheng. Din nou. Îi era şi frică să mai deschidă mail-urile de la el! Dacă-i scrisese iar că aşteptase telefonul lui...

"Salut.
Raportul a ajuns în China.
Cheng"

Scurt, expeditiv, concentrat... Ori era foarte supărat pentru că raportul ajunsese în China, ori încerca să-i arate că-l jignise cu tăcerea aia mută. În orice caz, nu intenţiona să-i răspundă...

Diseară, înainte să încuie vila, o să-i spună lui Claude să fie foarte atent zilele astea, pentru că Jun îi putea lua din nou cu asalt. Dacă fratele lui îşi va spune că merita măcar satisfacţia de a distruge vila lui Ştefan, erau în mare pericol...

Diamant

Frână şi opri motorul. Perdeaua de lângă uşă se mişcă discret, ca o umbră...

Nu mai vorbiseră. Tăcuseră mâlc tot drumul. Cine ştie ce trecea prin mintea lui Nicuşor acum! Fie se gândea că îşi luase belea pe cap când îi spusese că era şi prietenul lui, fie se întreba dacă "se cade" să ceară să facă un duş... Fie se întreba dacă s-o înşele sau nu pe Luminiţa... Cine ştie!

Coborî; fără un cuvânt, Nicuşor îl imită şi începu să scoată florile de pe banchetă. Aştepta; nu voia să spună ceva. Făcuseră drumul în tăcere - semn că prietenul lui era foarte precaut şi se pregătea să se scuze, pe motiv că avea febră musculară, sau... Dar nu-i nimic! Or să intre, o să le cunoască şi el pe fete... şi-o să se destindă el! Că dacă nu se destindea de bunăvoie, îl destindeau ele - şi-atunci chiar că o să fie vai de febra lui musculară!

Luă şi el cinci buchete şi intrară în curte. Iar uşa vilei se deschise

larg. Althea optase pentru o petrecere "vărătecă"; nimic greu, nimic sofisticat, fără portjartiere şi bice. Rochiţe albe de vară - cele mai bune! Cele mai plăcute şi cele mai normale rochiţe albe pe care marile case de modă le scoseseră pe piaţă. Escortele lui Ştefan mâncau o bătaie cruntă dacă intrau în vreun magazin de-ăla cu preţ unic!

Şefa escortelor se fardase frumos azi! Natural - în ton cu albul comandat de el! Se fardase aşa... ca pentru el! Aşa că intră, fără un cuvânt, şi-o aşteptă să încuie uşa în urma lui Nicuşor. După care luă un buchet, i-l puse în braţe şi-o sărută. O privea lung, pentru că trebuia să ştie ce bănuia ea despre petrecerea asta...

Althea nu bănuia decât ceea ce trebuia să bănuiască - şi anume, că şefu' ăl mic voia să petreacă alături de prietenul lui şi zece femei frumoase îmbrăcate strict în alb. Bun! Îi dădu drumul şi zâmbi:

- Bună...

- Bine-aţi venit...

Mm, ce bine ştia să-şi joace rolul! Putea jura că Nicuşor făcuse ochii mari şi se abţinea cu greu "să nu-i pice falca"! Femeia zâmbi:

- Mm, Diamante, sunt superbe! Îţi mulţumesc...

Ia uite-o! Da' ce sărise aşa pe el? Ah, da - era rândul ei... să se bucure că, în sfârşit, şefu' ăl mic "îşi revenise la viaţă" şi-o invitase şi pe ea la petrecerea lui! În general, obişnuise să evite să invite şefele la paranghelii cu el - dispoziţie de la Ştefan, care nu voia ca una sau alta dintre ele să se simtă răsfăţată, sau defavorizată...

Imediat cum i se dădu drumul, se întoarse spre Nicuşor:

- Nicuşor, Althea...

Ea strânse imediat buchetul în braţe şi-şi ascunse zâmbetul după petalele albe:

- Bună!

- Bună...

- Haideţi, intraţi! Vă aşteptam!

Îl împinse pe Nicuşor să intre după ea - ca să-l lase să-şi aleagă singurel cele cinci surori ale lui Venus care-i vor şopti azi la ureche secrete nemaiauzite... Şi scăpă repede de florile lui. După care se aşeză pe colţarul dinspre uşă:

- Mm, ce bine miroase! Ce ne-aţi pregătit gustos?

Althea se aşeză lângă el:

- Ia ghiceşte!

Îi arătă lui Nicuşor colţarul din faţa lui:

- Păi... Crochete de caşcaval... Şi ceva cu pui - hai, spune ce!

- Aripioare cu susan. Aah, ce rău eşti!

- De ce?

- Fiindcă nu vrei să ghiceşti!

- De ce să ghicesc, dacă-mi poţi spune tu?

- Aşa!

- Ca să mă chinui?

Iar ea zâmbea şi nega... şi se apleca peste el, ca să-l mai sărute o dată...

Nicuşor zâmbea, cu ochii la el. Avea un zâmbet ciudat. De ce zâmbea aşa? Adică, de ce avea timp să se uite la ei doi şi să zâmbească aşa? Trase capul şi se uită spre uşă. Fetele erau toate în bucătărie - se certau pe vaze. N-aveau decât şase vaze. Parcă le păliseră-n cap cu trandafirii ăia... Bătu uşor în canapea:

- Ia stai tu jos aici şi spune tot meniul!

- Pui Shanghai, ciuperci pizza, mini-frigărui, *french fries*...

Bufni într-un hohot de râs, în romanes:

- Fă - tu te-ai amorezat de viaţa-n *french*!

- M-oi fi amorezat, şefule - da' să ştii că, dacă vrei, mai spre seară aşa îţi pregăteşte fata un castron de pomana porcului. Unu' de-ăla aşa cum se face...

- Mai pe seară. Îţi zic eu când...

Nicuşor era perplex, aşa că decise să schimbe subiectul şi să-l antreneze şi pe el în discuţia lor:

- Îţi place vila asta?

- Da. Şi-mi place aranjamentul ăsta, cu două colţare în jurul mesei.

Althea râdea încetişor; ea ştia de ce era aranjamentul aşa! O să ştie şi el! O să afle azi ce şi cum... Femeia de lângă el se ridică şi începu să desfacă o sticlă cu vin:

- Auzi, Diamante? Da' de ce-ai venit cu maşina? Tu nu bei?

- Ba da.

- Păi şi...

- Păi şi ce? Adu şi tu aperitivu' ăla... Şi pune un CD cu ce-mi place mie.

O văzu făcând mutriţa aia gânditoare... Ridică o sprânceană la ea, cu subînţeles, şi-i luă sticla; ridică şi ea o sprânceană şi se grăbi spre raftul cu CD-uri... O să se ocupe el de vin. Avea o socoteală; dacă ea îi înţelesese ridicarea din sprânceană... Scoase dopul, iar ea zâmbi:

- Nicuşor... Nu te supăra - poţi să mă ajuţi, te rog?

- Sigur!

Gata - îl ridicase şi-l dusese la rafturile de pe perete. Scoase sticluţa din buzunar, apăsă pipeta şi începu să numere... Atent, ca să nu fie probleme...

- Te rog, dă-mi tu CD-ul de sus - că n-ajung...

- Sigur; care din ele?

Sticluţa în buzunar...

- Cel pe care scrie Buddha Bar.

- ... Poftim.

Gata. Turna vinul în pahare...

- Mulţumesc. Eei, ce bine-i să fii înalt...

- Uneori, nu-i foarte bine!

- Nu te cred...

Gata - ei socializau, amuzaţi de problema înălţimii lui Nicuşor. Althea era pe tocuri - nu pentru Nicuşor, ci pentru el. Avea el o obsesie cu tocurile înalte - iar ea spera... Muzica se auzea în surdină...

El era ocupat acum - număra secunde. Una, două, trei... Şapte secunde; iar paşii intrau grăbiţi chiar acum. Se dezmeticiseră şi ele... Ridică paharul:

- Păi, Nicuşoare... La mulţi ani, cum se zice!

Ciocneau - ei doi şi Althea. Masa se umplea cu repeziciune; dar asta nu le scuza pentru desincronizare, aşa că zâmbi:

- Voi vă puneţi singure.

Şi dădu paharul peste cap - aşa! Că el venise cu flori, iar ele îl lăsaseră să le-aştepte! Că erau ocupate cu florile! Alea erau mai importante decât el!

Fetele nu comentau; schimbau propoziţii scurte referitoare la aranjarea mesei. Ciupercile se răciseră. Pâinea trebuia prăjită. Îl simţeau nervos - şi încercau să nu-l stârnească...

Althea lăsă paharul pe masă şi ocoli colţarul... Mm, ce bine ştia să-i maseze umerii! Avea certificat - şi făcuse cursurile alea de masaj de-adevăratelea! Rămăsese încruntat; iar ea se aplecă la urechea lui:

- Mm, ce tensionat eşti! Tocmai azi, când în sfârşit m-ai invitat şi pe mine la petrecerea ta...

Aproba cu capul...

- Nu vrei să te faci comod?

Să-şi scoată armele?... Da; le va scoate. Dar nu acum; mai târziu. Momentan, urmărea cu maximă atenţie şi ochi încruntaţi "activitatea" de pe colţarul de vizavi. Ameţitele se dezmeticiseră - şi se ocupau acum de prietenul lui. Althea şopti:

- Lasă-le; le ciufulesc eu, mâine.

- Nu e vorba de asta.

- Ţi-am spus - mă ocup eu mâine de ele. Te rog, relaxează-te.

- Încerc.

- Te implor să şi reuşeşti!

Poftim? O privi lung, mirat...

- ... Ceva îmi spune că n-am să te revăd prea curând lângă mine - nu pentru asta. Şi-aş vrea... Aş vrea să nu te încrunţi azi.

... Ce-i drept, ea era escortă. Ea ştia multe cuvinte în limba română - şi avea un talent nativ în a relaţiona cu oamenii din jurul ei. Era frumoasă, ştia să se facă dorită şi ştia cum să-i facă pe ceilalţi s-o dorească. De ce dracu el era atât de tâmpit încât să-i ceară Safirei lui să fie aşa ca Althea? Ha!

Zâmbi uşor, delectându-se cu mutriţa ei rugătoare:

- ... Bine. Dar numai pentru că m-ai rugat tu.

Şi-acum reveneau la masă - şi la discuţie şi muzică. Şi pe urmă mai vedeau ei...

Ana-Maria

Copiii încercau să adoarmă. Nu prea reuşeau, pentru că mâncaseră prăjitură cu cacao şi-şi petrecuseră toată dimineaţa la lecţii. Acum, ochişorii lor erau larg deschişi...

- Mami?
- Da, prinţeso.
- ... Tu ai încredere în Tasnim?
- Da; de ce?
- Pentru că astăzi, când a venit la televizor la serialele ei, m-a întrebat în ce oraş locuim şi pe ce stradă.

Hm...

- Şi nu i-am spus. Adică i-am spus că stăm la Cannes, într-o casă de la periferie; şi că nu ştiu strada, pentru că i-au schimbat recent numele şi l-am uitat. Şi oricum nu-mi foloseşte s-o ştiu, pentru că tati mă duce cu maşina la şcoală în fiecare zi. Şi pe urmă m-am prefăcut că am multă treabă aici...
- Ai răspuns foarte bine. Copii... Momentan, ne este bine aici. Am găsit o casă primitoare, oameni primitori şi dornici să ne ajute... Ne-am făcut nişte deghizări. Va trebui să încercăm să rămânem aici cel puţin o lună. Iar cât stăm aici, să nu le spuneţi lor nimic din ceea ce i-ar putea ajuta să afle cine suntem în realitate. Bine?
- Bine, mami. Da' noi când mai mergem în parc?

Prinţul se plictisise... Oftă greu:

- Duminica asta, adică poimâine, o să mă duc cu Sami la omul care ne-a trimis actele. O să mă înveţe cum să ne purtăm ca să putem să-i păcălim pe chinezi cu hainele noi. Şi, după ce facem exerciţii şi reuşim să ne purtăm corect, o să ieşim din casă. O să mergem şi în parc, şi la cumpărături, şi la plimbare...
- Promiţi?
- Promit, prinţule.
- Maamii...

Ştia deja ce urma, aşa că se abţinea să nu zâmbească:

- Da, prinţule.
- Da' tu nu eşti obosită?
- Ba da. Ia să mă odihnesc şi eu aici, lângă voi!

Se lungi lângă ei şi-i cuprinse cu braţul. Acum vor adormi...

- ... Mami...
- Da, prinţeso.
- ... Crezi că tati se gândeşte la noi?
- Tati se gândeşte tot timpul la noi. Şi îi e dor de noi mai mult decât ne este nouă dor de el - sunt sigură de asta!
- ... Crezi că o să ne putem întoarce vreodată?
- Bineînţeles!
- Şi mai e mult până ne întoarcem la tati?

Dacă mai era mult...

Prinţesa avea nevoie de certitudini. De un termen clar, cert, înainte de care urma să-l regăsească pe tati al ei. Parcă şi ea avea nevoie de-un termen de-ăsta! Aşa că...

Rămăsese gravidă la începutul lui aprilie. O să nască... în preajma Crăciunului. Şi cum n-o să poată să nască "în fugă", zâmbi slab:

- Indiferent ce se întâmplă, eu vă promit că vom petrece Crăciunul alături de tati. Indiferent cum merge războiul lui, sau ce face Jun. Crăciunul o să-l sărbătorim în familie.

Florentina nu mai avea întrebări; Léon era foarte fericit că mami pusese braţul peste el...

Da - atât va dura "odiseea fugii". Se va întoarce acasă la Crăciun, cel mai târziu! O să se îngraşe, sarcina o să devină vizibilă iar duşmanii lui Ştefan nu erau orbi; aşa că trebuia să se gândească bine dacă să se întoarcă acasă gravidă, sau lăuză. Asta era o problemă...

Diamant

Acum totul era perfect. Acum chiar că se distrau! Mâncaseră din toate - şi fuseseră delicioase toate! El servise doar un pahar; dar ei băuseră o baterie de vin - deşi nu era cald în living! Nicuşor se destinsese - şi era el însuşi acum. Fetele probabil că se bucuraseră mult când descoperiseră că bărbatul de pe canapeaua aia avea simţul umorului şi râdea cu poftă atunci când era cazul...

Picăturile îşi făcuseră efectul. Trecuse o oră deja - iar ei erau cei mai buni prieteni! Aşa că se aplecă la urechea Altheei:

- Pune discul doi.

Femeia parcă zbură de pe canapea - aşa de grăbită era să treacă la "partea explicită"! Îşi scoase hamul, întrebând în gura mare:

- Ce desert ne-aţi pregătit, fetelor?
- Aa, am luat mini-amandine! Şi am făcut ecleruri cu vanilie şi caramel! Ştii ce bune sunt?
- Îmi dau seama; numai că nu vreau nici, nici.

Erau atente... Le făcea semn să se ridice, ca să le vadă per ansamblu... Althea aştepta...

- Vreau un tort. Cu fructe şi cu ciocolată şi cu caramel şi cu frişcă. Şi cu blat de... Cu blat de...

Nicuşor era curios. Habar n-avea ce comanda el acolo - dar picăturile erau eficiente, aşa că prietenul lui era deschis la toate nebuniile pe care-o să le propună el...

La aşa prieten înalt şi greu de-urnit, trebuia o zână subţire, înaltă şi cu chip expresiv...

- Cu blat de Maia.

Fetele aplaudau; Maia roşise un pic, pentru că ştia ce sarcină primise. Muzica reîncepu... iar fetele trecură la pregătirea blatului. Maia trebuia să ajungă pe masă, suport pentru fructe, ciocolată şi frişcă. Nicuşor era uimit de ceea ce vedea... Şi zău că, dac'ar fi realizat până acum că omul ăsta era şi prietenul lui, l-ar fi luat la mult mai multe paranghelii de-astea! Da' dacă nu ştiuse! Zău...

Blatul era pe masă; apăruseră tuburile de frişcă şi sirop de ciocolată, de caramel, de vanilie... Fructele... Mm, ce grăbite erau s-o orneze pe Maia! El aştepta, privindu-l lung pe Nicuşor. Brusc, prietenul lui devenise reticent... Oftă greu:

- Nimeni n-o să-şi mai amintească nimic mâine. De ce faci aşa?
- Da' ce-am făcut?!

Nicuşor era precaut - nu voia să-l supere, nu voia să-l contrazică... Dar nici nu prea voia să servească tort cu el. Aşa că clătină încet capul:

- Crezi că eu sunt mai periculos decât Ştefan?
- Da' ce-ţi veni, mă?
- Eşti prietenul meu?

Primi o aprobare cu capul.

- Şi crezi că m-aş duce mâine să-i spun unde-am fost azi?

Acum primi o negare.

- Crezi că o s-o pun pe vreuna dintre ele să te sune mâine?

Nu - n-o credea nici pe-asta.

- Te-am mai invitat vreodată la petrecerile noastre?

Nu.

- Şi crezi că te invitam acum, dacă nu era o ocazie specială?

Nu mai răspundea...

"De ce, Nicuşoare? E ultima mea petrecere! De ce?"

Acum citea regret în ochii lui - regreta că-l supărase... Bun!

Ridică mâna Maiei şi lăsă paharul în palma ei. După care luă un spray de frişcă şi-şi făcu o floricică... Şi se aplecă şi servi sirop de ciocolată cu frişcă. Mm, ce bun era! Marfă nemţească, calitatea-ntâia! "Blatul" era delicios şi abia aştepta să fie "devorat"... Nicuşor începu să râdă:

- Bine, mă! Ia să vedem dacă am reţinut...

Ia - reţinuse ceva? Sau trebuia să-i mai arate o dată?... Nee, era băiat deştept! Reţinuse - şi-i lăsa impresia că poftea şi nişte fructe, da' avea unele reţineri. OK! Arătă spre fructe şi-apoi se ridică:

- Fetelor, ia serviţi şi voi nişte tort! Şi aveţi grijă...

Da' bineînţeles că aveau mare grijă de prietenul lui! Îi arătau ele

tot ce era de arătat! Prinse mâna Altheei şi-o ridică; şi-o trase uşurel spre scări, spre dormitorul mare - şi nesupravegheat video -, rezervat pentru oameni care nu trebuiau să ajungă "pe peliculă"...

Althea închise uşa şi-o încuie; şi se apropie de el aşa cum ştia ea... Şi totuşi! O prinse de umeri şi-o aşeză frumos pe marginea patului; după care porni dispozitivul de bruiaj şi se aşeză lângă ea:

- Vreau să vorbesc ceva cu tine.

- Te ascult.

- Dar vreau să-mi promiţi că, în clipa în care ieşim de-aici, uiţi tot ce-am vorbit.

- Credeam că ştii că sunt discretă...

- Nu e vorba de asta.

- Şi-atunci?

- ... Am nevoie de-un sfat. Şi nu mă simt deloc în largul meu, pentru că e un secret uriaş...

Femeia se ridică şi deschise barul. Habar n-avea de ce se ridicase; dar...

Dar zău că n-avea nici un chef să petreacă! Îşi amintise de Raina. Îşi amintise că trebuia s-o cucerească cumva, iar stomacul i se strânsese ca un ghem... Nici vinul nu mai avea efect! Băuse un singur pahar - dar zău că era mai treaz ca niciodată! Althea reveni lângă el şi-i întinse un pahar:

- Picură.

Poftim?

- Ştii că e eficient. Picură - şi-ai să fii sigur că nu-mi voi mai aminti nimic.

Să picure?... Nu. Îi luă paharul şi-l puse pe noptieră. Şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Cum să fac o tânără de 16 ani să se îndrăgostească de mine?

O secundă, două... şi-un răspuns pe-un ton amuzat:

- Să te uiţi lung pe ea şi să-i zâmbeşti în colţul gurii. Reuşită garantată!

- ... Tânăra de 16 ani locuieşte în Franţa, a avut o copilărie chinuită şi-a trecut printr-un viol de doi ani. Cum s-o fac să se îndrăgostească de mine?

Ei bine? Avea un răspuns? Althea foşnea... Auzi bricheta ronţăind... Nu - n-avea. Nici ea nu ştia... Nici ea nu-i putea da o idee, sau...

- ... Fii tu însuţi. Nu face nimic plănuit, nimic programat, n-o bombarda cu flori sau cu biletele de dragoste... Fii 100% tu însuţi. Şi spune-i de la început că locuieşti la 2.000 de kilometri distanţă. Dar să ştii, Diamante - chestiile astea la mii de kilometri nu prea funcţionează, mai ales când tu ai multă treabă aici iar ea nu plănuieşte să emigreze spre Est.

Oftă greu... Şi acum oftă şi ea:

- Cât de grav e?

Trase încet lanţul de sub cămaşă:

- Letal.

- ... Uau! Diamante, e bestial!

- Şi-o să sfârşească în seif, dacă nu-mi dai un sfat bun.

- Spune-i totul despre tine. Spune-i cu ce te ocupi şi

- Ştie totul despre mine. Inclusiv că sunt însurat şi am doi copii.

- Atunci... Nu ştiu, Diamante. Astfel de tinere urăsc bărbaţii. Ea e solo acum?

Aprobă.

- Şi, din câte-mi spui tu, n-ar prea avea motive să caute un nou început. Eei... Eu zic aşa; du-te acolo şi fii tu însuţi. Şi stai prin preajma ei o oră, două, trei... Las-o să vadă că nu eşti numai consilier cu pistoale la subraţ şi şef peste atâtea mii de suflete. Arată-i că şi tu mănânci, bei, dormi, te bărbiereşti, foloseşti scobitoarea, îţi cumperi una şi alta... La 16 ani, puştoaicele nu prea observă dincolo de imaginea publică; s-ar putea ca tu să fii pentru ea "răul" ăla cu două pistoale - şi-atât.

OK - deşi nu-l ajuta cu nimic, pentru că ea se gândea la o puştoaică oarecare... Iar el nu-i putea spune adevărul...

- Iar după alea câteva ore, fă cumva să rămâneţi între patru ochi. Şi fii tu însuţi. Dar să nu încerci "s-o pui jos". Să nici nu te gândeşti la asta, înainte să-ţi arate că s-a gândit ea la asta. Asta-i părerea mea. Şi-n rest...

În rest... Oftă greu:

- ... Stinge lumina.

Jaluzelele şi draperiile erau eficiente - rămăseseră în întuneric... Probabil că aşa o să fie şi atunci când o s-o atragă pe Raina într-o cameră din viloiul ăla de pe Riviera... Se ridică şi se apropie de ea. Era cam înaltă, faţă de Raina lui.

- Descalţă-te.

Bun. Aşa era mai bine...

- Desfă-ţi părul.

Se conforma. Nu mai părea la fel de grăbită ca acu' o oră; bănuia deja ce plan avea el în minte...

Şi dacă...

O să încerce. Chiar dacă ştia că nu e bine ce face, trebuia să încerce! Trebuia măcar să-şi dovedească lui însuşi că putea face asta! Parfumul Altheei o să facă diferenţa. Parfumul nu era la fel. Nu exista deci riscul să-i şoptească numele...

Ştefan

Porni motorul şi mai privi o dată, lung, clădirea aia uriaşă... Portierele pocniră; aşa că demară:

- Torpedoul.

Rebeca se conforma... Şi-acum puteau să discute:

- Ce părere aveţi despre clădirea asta? Rebeca?

- Pare OK. Dacă structura de rezistenţă e încă ţeapănă, eu cred că e OK.

- Aleodor?

- Cu actele n-o să fie o problemă. Municipalitatea o să zică săru' mâna că scapă de mamutul în paragină şi-şi dezvoltă şi turismul.

Rebeca chicoti:

- În plus, or să aibă maşina de spălat la îndemână - şi primarul, şi colegii dlui Moreau.

Se grăbi să adauge:

- Ceea ce mă duce cu gândul că voi primi curând un telefon. Să sperăm că are ce să-mi spună - în afară de "vă rog frumos"...

Tăceau amândoi...

Avea uneori senzaţia că consilierii lui uitau prioritatea numărul unu - regina şi copiii. Îi înţelegea - ei nu-i iubeau aşa cum îi iubea el! În plus, ei erau extrem de ocupaţi. El gândea, planifica şi ordona; ei puneau ordinele lui în practică. Sarcina lor era mult mai agitată şi mai solicitantă decât a lui. În fine... Să revină la cazino acum:

- Cinci etaje ne sunt de-ajuns. Dar vreau să folosim şi subsolul.

- Bar?

- Club.

- Se poartă barurile.

- Tocmai de-asta, eu o să fac acolo un club mare, spaţios, pentru toate gusturile.

Rebeca probabil că râdea în pumni, pe bancheta din spate; surghiunit pe scaunul din dreapta, Aleodor tocmai îşi dezmeticea mintea amorţită şi o obliga să gândească ca o minte de Părinte. Zâmbi şi completă:

- Cele mai mişto chestii din arhiva mea sunt "colectate" din cluburile mele. Şi din casele de protocol.

- Înţeleg... Şi ai o arhivă voluminoasă?

- Foarte.

- Iar asta înseamnă că trebuie să schimb urgent subiectul. OK. Te-ai gândit cum "porţionezi" cele cinci etaje?

- Da. Patru vor fi cu de toate peste tot; al cincilea va fi privat.

- Club privat?

- Nu neapărat club. Partenerii mei de afaceri nu agrează să fie trecuţi pe liste. Aşa că va fi doar privat. La etajul ăla, care probabil că va fi trei, nu vor opri decât două lifturi, care vor fi acţionate cu carduri. Vor exista două tipuri de carduri pentru etajul ăla - unul perma-

nent, unul de 24 de ore.

- Mm, şefule - păi tu faci aici o mică nebunie!

- Exact. O nebunie controlată. Şi cum nebunia asta trebuie să fie completă, Rebeco, notează! De analizat harta, de găsit două-trei orăşele discrete în apropiere, de găsit apartamente cochete sau viluţe mici înconjurate de verdeaţă...

- Şefule, eşti teribil...

Aleodor râdea şi aproba de zor... Ura că trebuia să facă asta - dar trebuia s-o facă!

- Părinte, notează! Dacă rapoartele zilnice referitoare la familia mea nu vor suferi o schimbare cât de mică până la 1 iulie, îl voi contacta pe Popescu.

Bărbatul din dreapta lui nu se clintea, nu răsufla...

- Notează - să nu uiţi.

Viraj scurt dreapta - şi frână, în coada cozii de la McDrive. Trebuia să înghită ceva înainte să i se facă rău - pentru că drumul era lung până la Bourges. Şi n-avea cine ştie ce poftă de mâncare.

- Rebeco, când vine Diamant?

- Mâine dimineaţă, la nouă fix, pe aeroportul din Nisa.

- Mâine suntem ocupaţi cu lansarea; iar ăştia nu lucrează duminică. Vizităm din nou locaţia asta luni.

- Da, şefu'.

O auzea tastând de zor...

Mall-ul ăsta ar fi trebuit să fie un proiect imobiliar de succes; dar criza economică îl stopase brusc, anul trecut, în faza acoperişului. Costase 14 milioane de euro; municipalitatea rămăsese cu clădirea pe cap, după ce executase silit dezvoltatorul imobiliar şi scăzuse preţul clădirii la 8 milioane. Rebeca nu-l cunoştea pe Leonard - nu aşa de bine cum îl cunoştea el! Dacă Leo Mondialu îi recomandase clădirea aia, atunci putea s-o cumpere fără grijă - că era zdravănă şi foarte stabilă. Şi mai era ceva - ceva ce el, la vârsta şi experienţa lui, ştia, dar ea n-avea cum să ştie. Clădirea aia va fi asigurată la sânge. Şi cum era "la roşu" acum şi fiecare sac de tencuială o să coste o mică avere... Plus aparatele, plus asigurarea de viaţă a personalului... O lua cu opt; o renova pân' la 15. O mobila şi-o umplea cu electronice pân' la 25. Şi-apoi făcea asigurarea pe 30. Uneori era extrem de diabolic...

Zâmbi slab - o să-i meargă bine. Clădirea asta o să-i aducă banii pentru avansare. Dar dacă Diamant zicea "Nu", n-o lua. Diamant al lui "avea nas" la chestiile astea - şi iubea cazinourile. Dacă el o va evalua şi-i va spune că nu are potenţial, atunci putea s-o cumpere, s-o renoveze, s-o utileze, s-o asigure, s-o inaugureze şi-apoi să-i dea foc - că praful se alegea de ea!

Deci Diamant venea mâine...

Nu fusese inspirat s-o privească prin oglinda retrovizoare, atunci când o întrebase când vine vărul lui. Era sigur că Rebeca nu clipise mai altfel - dar îi sărise tensiunea-n aer iar genunchii îi tremuraseră un pic la auzul numelui lui. Cât de curând, o să ia măsuri - fie o să-i bată bine, fie o să-i încuie într-o cameră cu un pat şi-un pachet de Durex! Avea prea multe griji pe cap - intenţiona deci să le rezolve pe cele mai importante cât mai repede! Familia era de maximă importanţă; în plus, era vorba de doi consilieri. Dacă ei aveau "o problemă", el rămânea cu Părintele şi cu Grasu. Şi...

Diamant

Zăcea în pat, cu ochii închişi. Asculta petrecerea de dincolo de uşă. Picăturile erau eficiente; Nicuşor o să aibă multe de spus când o să-şi facă ultima spovedanie... Sau nu...

Aşternutul foşni uşor...

- ... Auzi, Diamante? Apropo de ce mi-ai zis tu... şi de ultimele evenimente recente...

Ce stil avea! Doamne! Evident, de-asta era şefa lor - era maestră în toate! Inclusiv în cuvinte! Îl făcuse să zâmbească...

- ... Se va îndrăgosti instantaneu.

- Eu ştiu ce să zic...

- Ascultă-mă pe mine, Diamante! Dacă vei fi tu însuţi...

Prefera să tacă. Nu-i plăcea că aflase şi ea unele lucruri...

- ... Arată-i ce înseamnă ea pentru tine. Arată-i fără cuvinte - şi-ai să vezi că am dreptate!

Se ridică şi-şi trase boxerii:

- Bine! Dacă o să fie aşa cum zici tu, ai de la mine o baterie de şampanie şi-un cadou frumos. Dacă nu, ai de încasat zece capace în faţa subalternelor. Şi-acum hai să le salvăm pe fete.

Althea se ridică şi ea:

- Adevărul e că ceea ce se-aude e destul de îngrijorător, din punctul meu de vedere! E de-abia vineri; iar dacă mi le scoate pe toate din uz tot weekend-ul, e nasol de tot!

Corect! Apăsă clanţa, dar nu deschise uşa:

- Apropo de petrecerea asta... Să le spui să nu-l caute. Niciodată. Şi să nu arate nimănui niciodată că-l cunosc de undeva.

- Le voi instructa prompt.

Bun! Şi-acum, ia să guste el nişte amandine! Tort ştia sigur că nu mai era...

Ana-Maria

Mm, avea trei atu-uri! Perfect! Trei atu-uri şi doi aşi însemnau cinci mâini. Abia aştepta!

Tasnim trase o carte, o puse jos iar Sami exclamă:

- Acum vă bat! Rău!

Îl văzu pregătindu-se să scoată o carte; dar se opri. Bărbatul din faţa ei scoase mobilul... şi lăsă cărţile pe masă. Tasnim oftă greu, posomorându-se instantaneu...

- Da... Da, eu sunt... Da... Câte persoane?

Sami se îndepărta, grăbit, spre camerele lui. Tasnim şopti:

- Fir-ar să fie! De şase luni, de când sunt aici, încerc să-l conving să-şi oprească mobilul în clipa când intră pe uşă!

Deci îl chemau la serviciu... Asta e! Lăsă cărţile pe masă:

- Lasă - şi-aşa e târziu! Trebuie să mă apuc să pregătesc cina...

Uşa pocni iar Sami le anunţă, din holişor:

- Îmi pare rău, dar m-au chemat la o urgenţă. Puneţi-o pe Florentina să joace în locul meu!

Tasnim făcu un gest de "las-o baltă". Iar el nu mai aşteptă fraza drăguţă menită să-l ajute să plece liniştit la drum - ieşi şi încuie uşa... Şi cum Florentina se juca împreună cu Léon un fel de Piticot franţuzesc şi era atât de absorbită de "acţiune" că nici nu se auzise nominalizată, începu să strângă cărţile:

- Trebuia să-i spui ceva drăguţ. A plecat supărat...

- Lasă, că aşa merită! Aşa i-au făcut mereu! Toţi, din toate spitalele pe unde-a lucrat, l-au luat de fraier şi l-au sunat ori de câte ori n-au avut personal disponibil! Şi vrei să-ţi mai zic ceva? Prima lui nevastă era un înger de femeie - dar cred că-i zicea vreo două de-i mergeau fulgii, dacă-i făcea aşa ceva! Iar el ştie asta!

Hm! Ridică privirea spre ea şi-o electrocută un pic:

- Păi a fost căsătorit de mai multe ori?

- Cum adică?

- Ai spus "prima lui nevastă"; a fost căsătorit de mai multe ori?

Femeia zâmbi... şi parcă se îmbujoră un pic:

- Cutia asta cu jocuri stă de şase luni sub patul meu; iar azi, ştii bine că n-am scos-o eu de-acolo.

Mda; se lămurise! Clar! Trebuia să ajungă urgent la bucătărie - adică departe de urechile copiilor! Iar dacă ea rămânea la serialele ei, ar fi fost perfect! Parcă ghicindu-i gândul, Tasnim continuă:

- Mă uit la el şi-l văd complet schimbat. Şi tare mi-e mie că tocmai i-au venit gândurile serioase la cap...

Lăsă cărţile în cutie şi se ridică:

- Mă duc să pregătesc cina.

Intră, închise corect uşa - adică nici prea repede, nici prea "tare"...

Aluziile lui Tasnim deveniseră explicite. O înţelegea. Era sora lui şi-i voia tot binele din lume. Şi cum era mare amatoare de seriale siropoase, cu multe iubiri imposibile care deveneau brusc posibile şi de succes, femeia aia îl şi vedea pe fratele ei ieşit din starea de suferinţă pustnică, însurat cu o femeie foarte frumoasă şi cuminte şi care avea doi copii înţelegători şi dornici de-un tată de-ăla blând şi bun ca Moş Crăciun...

Lucrurile deveneau extrem de complicate. Era evidentă încercarea lui Tasnim de a-i împinge gândurile spre bărbatul blând şi bun ca Moş Crăciun. Tasnim avea toate doagele la cap, trecuse printr-o experienţă nefericită cu primul bărbat şi ducea dorul propriilor copii. Ar fi bănuit-o de... "imaginaţie debordantă", cu ea crescându-i pe Florentina şi Léon şi pe bărbatul blând şi bun ocupându-se cu grijă de fericirea femeii foarte frumoasă şi cuminte. Ştia însă că fraţii avuseseră o discuţie extrem de serioasă, înainte ca ea şi copiii ei să intre în casa asta. Între momentul ofertei şi cel al lui "Haideţi", Sami venise aici şi discutase cu Tasnim. În clipele astea, îi era frică să calculeze ce anume discutaseră...

O îngrozea gândul că Sami se putea gândi la aşa ceva. Îl amenin-ţase cu cuţitul şi avuseseră discuţia aia - dar parcă îşi simţea inima mică-n ea când se gândea... O îngrozea gândul că poate Sami "calculase" ceva, cuţitul ei îl făcuse să recalculeze iar acum el acţiona conform cu noile calcule - menite să-l aducă tot la ea. Pe ea n-o îngrozea posibilitatea de-a se trezi într-o zi cu el în camera ei; o îngrozea gândul că în secunda doi va trebui să-şi ia copiii, banii şi laptopul şi să plece. Şi să găsească o nouă ascunzătoare. Aici, în casa asta, picii ei dormiseră neîntorşi. Aici, Florentina şi Léon nu se mai certaseră, nu se mai plictisiseră foarte tare... Copiii ei se simţeau în siguranţă aici. Iar dacă ea îl refuza violent, poate că bărbatul blând şi bun ca Moş Crăciun o să simtă nevoia să-i plătească refuzul cu o răutate...

În orice caz, trebuia să găsească o cale sigură de a-l contacta pe Ştefan. Era gravidă - şi nu era deloc de joacă! Avea copiii cu ea! Trebuia să găsească pe cineva la care să poată să strige "Ajutor" fără s-o audă chinezii, sau duşmanii! Cineva care, în secunda doi, să ia telefonul şi să-l anunţe pe Ştefan personal! Şi cum soţul ei era în plină ascensiune, sub o umbrelă nouă şi trainică dar care avea mare nevoie de informaţii despre noul protejat, trebuia să se gândească foarte bine...

Oamenii lui Ştefan erau filaţi. Poate nu şi cei de pe străzi - dar eşalonul imediat superior era supravegheat discret. Aşa că va trebui să se gândească la oameni apropiaţi de ea... Legaţi de ea, dar nu şi de el. Şi trebuia să fie un om de încredere, care să nu-i spună nimic lui Ştefan dar s-o ajute discret... Ştefan n-avea oameni de-ăştia în subordine. El pedepsea prompt minciuna prin omisiune. Din punctul ăsta de vedere, era mie-n sută sigură că Iuliana raportase prompt totul, la nivel de citate cu ghilimele, în maximum 24 de ore de la vizita ei! Avea deci nevoie de cineva... Cineva influent, din tabăra ei, care să-i înţeleagă decizia de-a rămâne departe de soţul ei...

Oftă greu - afurisită problemă! Ţaţa Dida ar fi fost perfectă! Numai că ţaţa Dida murise; iar Perla era filată serios, fiindcă era mama consilierului-văr. Pe Nicuşor nu voia să-l implice... De Ninuţa se despărţise demult... O să se mai gândească la asta; dar tare se temea ea că tot Florentin o să rămână varianta finală! Îi ştia mobilul, îi ştia adresa, ştia adresa mall-ului, pe-a Bambinei...

Gata - terminase de tocat. Răsturnă totul într-un castron şi începu să toarne ulei, sare, piper...

Momentan, nu va face nimic. Şi nu va spune nimic. Dacă Tasnim va deveni şi mai explicită, îi va spune direct în faţă că era o femeie serioasă, că era căsătorită şi că se va întoarce la soţul ei. Dacă Sami va încerca să se apropie de ea, o va face conform cu noile calcule - adică încetişor şi lin, cu gesturi mărunte zi de zi. Deci, ea o să pară mai rece şi mai distantă cu ei. O să-şi arate mai des tristeţea cauzată de dorul de Ştefan. O să poarte fuste largi şi lungi şi bluze largi prin casă. Cu puţin noroc, în următoarele două luni Sami nu va suspecta nimic apropo de sarcina ei - şi deci ea putea rămâne cu copiii aici. Zece săptămâni trecuseră; mai avea un pic şi termina primul trimestru. Perioada aia nesuferită trecuse nesperat de repede şi de bine! O să aibă grijă să facă totul cu moderaţie, cu grijă şi atenţie... Şi-o să fie bine.

Intră în living şi puse castronul pe masă:

- Cina e gata.

Tasnim era curioasă:

- Ce mâncăm azi?

- Salată cu brânză şi surpriză.

Adică pastramă de piept de pui. Ochii negri sorbeau din privire castronul; se grăbi deci să aducă şi farfuriile, tacâmurile... şi să treacă discuţia aia despre Sami la capitolul "trecut":

- Şi despre ce-i vorba în serialul ăsta?

O să fie o seară lungă pentru ea... dar plăcută. Lipsită de aluzii. După care mergeau la culcare. Şi mai vedeau ele ce făceau mâine!

Diamant

Poarta se deschise larg în faţa lui; băgă a-ntâia şi porni încet de tot înainte, spre bradul strălucitor...

Petrecerea lui avusese de toate - şi bune, şi rele. Fusese o petrecere de-aia de pomină... Două dintre fete adormiseră "la serviciu", de la prea multă hidratare; una dintre ele îşi vomase şi sufletul din ea, cică de la frişcă în exces... Dar alte incidente n-avuseseră. Până la zece, când decisese să pornească spre casa lui Nicuşor, el reuşise să se-mbete rău de tot...

În clipa când frânase în faţa vilei, Nicuşor îl rugase să-l ducă la un hotel. Îi dăduse dreptate - nu exista explicaţie plauzibilă pentru alcoolemia aia! Nu şi pentru urechile Luminiţei! Aşa că îl dusese acasă la Althea, care-i promisese că va face o mică vrajă şi-l va repune pe picioare până mâine...

Şi-apoi pornise spre casă - spre Aurari. Încetişor, cu avariile puse, geamurile coborâte şi 20 la oră, pregătit să susţină sus şi tare la urechea tablagiului chitit să facă un ban grămadă că se stricase ceva la computerul de bord şi de-asta nu voia s-o accelereze - ca să n-o pârlească de tot...

Ajunsese cu bine până la poartă. Străbătuse cu bine bucata aia de drum drept. Acum se apropia încet de rond, cu viteza a doua... Viră încet dreapta, frânând totodată... şi nu mai rezistă - oftă greu:

- Ajută-mă şi tu, porumbiţo! Ajută-mă, că sfârşim dracu-n şanţ şi ne omoară Ştefan pe-amândoi!

De parcă putea maşinuţa aia să se conducă singură...

Frână... Calcul de parcare... Recalculare a calculului... A-ntâia uşurel... Redresa... Gata - acum oprea motorul şi trăgea frâna de mână, înainte să se-ntâmple cine ştie ce! Oftă greu:

- Îţi mulţumesc, porumbiţo. Acu' odihneşte-te. Eu plec în Franţa, la Ştefan şi Raina; aşa că tu o să te odihneşti câteva zile...

Coborî şi zâmbi:

- Şofer neutru.

Claire se culcase. Şi-acum, lungul drum către uşa casei...

Încerca să meargă drept, că poate-l vedea careva şi i se ducea vestea-n orăşel că se făcuse mangă... Realiza că, dacă îi prindea din nou împreună, nu va fi în stare nici măcar să scoată un pistol, aşa, din principiu...

Descuie şi intră. Şi dădu cu ochii de Cornel îmbrăcat "regulamentar", în poziţie de drepţi lângă canapea. Şi nici urmă de Safira... Bun! Îi făcu semn să tragă fermoarul peste buze; iar el aprobă şi se grăbi "să-l recupereze" de pe prag. Îl ajuta să ajungă întreg la scări... Îl ajuta să urce treptele... Intră în dormitor şi-i închise uşa-n nas. Bun! Şi-acum putea să pice pe jos şi să sforăie până la cinci - când se va ridica, se va îmbrăca şi va pleca val-vârtej spre aeroport. Asta, desigur, dacă nu cumva era ea drăguţă să-l ajute! Momentan, ea stătea în fund în pat şi-l privea lung...

Să încerce să ajungă măcar până la masă! Un pas, doi, trei... Era lângă masă - şi se sprijini de ea. Îşi scoase pantofii... Şi pantalonii - că tot era acolo iar masa era zdravănă... Hamul... Cămaşa... Şi-acum, el şi pistoalele porneau încetişor spre pat... Ea tot nu se clintea de-acolo...

Gata - se aşezase! Era salvat, cum se spune! Aşează hamul pe tăblia

patului, în "poziţia de culcare" - care-i permitea lui să scoată pistoalele în mai puţin de-o secundă -, şi se lungi lângă ea. Şi se întinse cu multă poftă...

- Pune şi mie ceasul la cinci.

Safira se conforma, fără un cuvânt. El privea lung tavanul... Trase cearceaful şi închise ochii - că se culcase.

- ... Ai spus că te-ai lăsat.
- Ce-am spus?
- Ai spus că te-ai lăsat de băut.
- Păi m-am lăsat.
- Dar ai venit acasă îndeajuns de beat ca să trebuiască să te sprijini de mobilă ca să nu pici.
- Am fost la o petrecere a burlacilor. Şi nu puteam să cinstesc cu limonadă - ce dracu!

O secundă, două, trei...

- ... Şi cine se-nsoară?
- Un bun prieten de-al meu.
- ... Şi-ai fost şi tu la petrecerea lui.
- Da. M-a invitat, împreună cu zece femei frumoase, şi m-am conformat!

O secundă, două, trei...

- ... Şi i-ai dus zece femei frumoase.
- Da.

O secundă, două, trei... Patru...

- ... Deci te-ai ocupat de organizare...

Safira lui era din nou extrem de emancipată. Nu se ridicase să-l ajute. Nici nu-l întrebase dacă se simţea bine, sau dacă voia un Antinevralgic. Constatase alcoolemia, îl lăsase să se descurce şi-apoi se pregătise să-i reproşeze că venea beat mangă după ce spusese că se lăsase de băut. Şi-acum îl lua la mişto! El nu-i tăiase nasul când o prinsese că adusese un alt bărbat în patul lui, iar ea făcea mişto de el! Că cică el se ocupase de organizare! Ca un eunuc tâmpit! Începu să râdă:

- Fă, nu face pe proasta - că nu eşti proastă! Am venit acasă beat mort, nu plin de bani!

Tăcere... Continuă:

- Iar dacă ştiam că te-ai emancipat aşa de tare încât să te-apuci să-mi ceri socoteală, să mor dacă mai veneam!
- Nu ţi-am cerut socoteală. Doar că n-ai mai venit niciodată aşa...
- ... Nici eu nu m-am gândit vreodată că o să vreau să mă-mbăt în halu' ăsta. Da' am riscat; şi să ştii că-i bine, fă! E foarte bine! Preţ de câteva ore, am uitat de supărări... Şi-am fost foarte ocupat. Îndeajuns de ocupat ca să nu-i explic lu' ginerică de ce Ştefan ţinea doi paznici la Rubina, iar eu am fost îndeajuns de tâmpit să pun unu' singur la fusta ta.

Patul se ridică uşor; Safira foşnea... şi se grăbea să iasă. Probabil că se ducea în baia aia de jos, să verifice dacă maşina de spălat era îndeajuns de zdravănă. Nu de alta - dar el pleca la cinci şi-un sfert, iar copiii se trezeau târziu sâmbăta!

Puse palma pe inel şi privi lung tavanul...

Deci, trebuia să fie el însuşi... Trebuia să-i arate că era un om normal - şi, la fel ca toţi oamenii normali, avea sentimente şi era capabil să iubească. Şi apoi trebuia s-o atragă într-un loc sigur, ferit de ochi şi urechi indiscrete, şi să fie el însuşi. Să nu-i sugereze nimic sexual, dacă nu îi sugera ea aşa ceva... Şi-apoi, putea doar să spere. Dacă Raina îl voia, va face ea următorul pas; dacă nu, el va pune inelul în seif. Şi-atât. Nu exista altă soluţie, sau altă variantă...

Uşa se deschise, se închise... O auzea umblând pe-acolo... Safira se aşeză lângă el şi aprinse veioza:

- Ia un Antinevralgic.

Şi cum îi întindea toată folia, se asigură că era Antinevralgic şi luă două. Nevasta lui se ridică:

- Ţi-am pus ligheanul sub pat.
- Bine.
- Să mă trezeşti, dacă ţi se face rău.
- Bine.

Veioza se stinse; ea ocolea patul... Se lungea lângă el...

- Noapte bună, Diamante.
- Noapte bună, Safiro.

Şi totuşi, ceva era ciudat... Adică se simţea el ciudat - fie de la picăturile alea, fie de la alcoolul în exces... Fie de la omisiunea de-a verifica locul cuţitului... O găsise azi în cămaşa de noapte; dar asta nu era concludent...

Scoase mâna de sub cearceaf, oftând greu, şi o aşeză uşor peste mâna ei. O mângâia uşor, cu degetul mare... Şi mai oftă o dată:

- Mulţumesc.
- ... N-ai pentru ce.
- Ba eu cred că am.

Gata - Safira lui începuse să suspine:

- Ba n-ai. E normal să... am grijă de tine... Că eşti bărbatu' meu... şi...
- Ss... Nu mai plânge. Nu vreau să te fac să plângi...

Daa, cum să nu! Acum bocea din tot sufletul! O trase cu capul pe umărul lui şi sâsâi uşor... Şi închise ochii - că o ţinea bine, cu spatele la cuţit, aşa că era în deplină siguranţă acum.

Roşcata

Privea lung umbrele copacilor şi zâmbea. Îl strângea uşor în braţe şi încerca să nu-şi imagineze cum o să fie mâine, la aeroport. Încerca să nu plănuiască nimic. Încerca să nu-şi spună că el o va privi mai lung, sau mai pătrunzător, sau... Încerca să-şi spună că totul va fi normal şi firesc - pentru că era Ştefan de faţă. Dacă nu-şi spunea chestia asta, dacă nu se convingea că reacţiile lui naturale şi fireşti şi foarte colegiale de mâine se vor datora doar ochilor verzi, risca să înceapă să plângă. Şi nu trebuia să plângă. Se simţea vulnerabilă - sufleteşte vorbind. Era în pragul unei căderi psihice. Simţea de parcă un singur gând ar fi fost de-ajuns ca s-o facă să râdă - sau să plângă în hohote. Se gândea deci că ea o să caute ceva pe laptop, până urca şi el. Pe urmă îşi spuneau "Bună" şi plecau spre Genova. Şi pe urmă, seara, urma petrecerea. Ştia deja ce melodii o să solicite, ce-o să danseze şi cum şi cu cine şi pentru cine...

Azi primise rochia. O comandase pe net, împreună cu Ştefan; şi nu mică-i fusese uimirea să descopere că şeful ei se pricepea foarte bine la ascuns defecte şi evidenţiat calităţi! Rochia ei de mâine seară era roz pal. Era lungă până-n pământ şi dreaptă şi se termina superb cu pantofii cu toc de 12, roşii ca focul. Avea două breteluţe de-alea extrem de subţiri, tot roşii, iar pe piept avea un imprimeu mare cu trandafiri. Tot roşii ca focul. Foarte interesant modul cum designerul îşi asigurase succesul la femeile "mai puţin dotate"! Rochia era cambrată pe talie, dreaptă pe şolduri şi-apoi perfect dreaptă pân' la călcâie. Şi-avea o crăpătură îngrozitor de înaltă, pe dreapta - de parcă "o pârâise" la cusătură când o probase prima oară. O probase azi - şi era "dinamită". În clipa în care ea va păşi în încăpere, Diamant va face infarct...

Telefonul începu să piuie - iar ea începu să râdă: ei, poftim! Iar se gândea la el, iar o suna... Cee? Ştefan? Sări din pat şi se repezi la blugi:

- Da, şefu'.
- Vino până la mine, te rog.

Să se ducă până la el... OK!

- Zece secunde, şefu'.
- Te aştept.

Închise şi "viră" spre halat. Îl suprapuse bine-bine de tot - şi fuga la uşă! Opt, şapte... Descuia, ieşea pe hol... Cinci, patru, trei - ocolea "din scurt" măsuţa cu flori de pe coridor, doi, unu, frână. Apăsă clanţa şi intră în dormitorul şefului ei.

La naiba! Omul ăsta era îngrozitor de trist! Îi venea să-şi dea cu ceva-n cap - măcar să fie îngrijorat pentru capul ei, dacă de zâmbit nu putea zâmbi la aşa gest "radical"! Ar fi făcut orice ca să-i scoată tristeţea aia din suflet! Dacă ar fi ştiut unde-i şefa...

Ştefan zâmbi slab:

- Iar ai venit în goană?

Aprobă grăbită şi fu chemată prin gesturi... Se opri în faţa lui; şi cum el întinse mâinile spre ea, îi dădu mâinile. Ochii verzi erau îngrozitor de trişti:

- Mâine, la petrecerea de după inaugurare, urnim sceneta.

OK! Aprobă cu capul, fără să clipească măcar.

- Eşti pregătită pentru asta?
- Da.
- Eşti sigură?
- Da.

Nu era el foarte convins... Zâmbi slab:

- Sunt pregătită pentru orice gest şi orice cuvinte care fac parte din scenetă.

Ochii verzi o priveau lung... Ea aproba, plină de optimism, bucuroasă că în sfârşit îl făcuse să se gândească la afaceri - şi mai uita şi el de singurătate... Brusc, ochii verzi se umplură cu lacrimi:

- Spune-mi tu cum să fac să n-o pierd! O să ne vadă pe youtube şi-o să înnebunească!

Oof, Doamne! Oftă greu, din tot sufletul:

- Nu ştiu, şefu'. Să mor dacă ştiu! Şi să ştii că gându' ăsta îmi cam dă fiori! Că m-a avertizat încă din Lyon să nu-ndrăznesc să mă apropii nici cu gându'...

El zâmbea; dar acum nu-i mai ardea ei de zâmbit! Că, dacă urneau sceneta, Diamant o să creadă că... Iar ea n-o să poată să-i spună, pentru că nu-i dăduse Ştefan dezlegare să-i spună! Şi zău că acum chiar că-i venea să plângă! Dacă... Dacă el credea... Dacă el apuca să creadă cu adevărat că între ea şi Ştefan se întâmpla ceva, îndoiala aia n-o să-i iasă vreodată din suflet! Nu mai ştia...

- ... Hai - du-te şi odihneşte-te.
- Noapte bună, şefu'.
- Noapte bună, Rebeco.

Se grăbea să iasă... Închise uşa şi dădu s-o rupă la fugă spre camera ei! Şi renunţă imediat la idee, pentru că şeful ei auzea şi cel mai mic foşnet! Aşa că îşi acoperi gura cu palmele, pentru că-i venea să plângă...

Dacă ea îl pierdea mâine pe Diamant...

Încuie uşa şi se grăbi să revină în pat. Strânse cu putere perna în braţe... Dac-o să-l piardă...

Ştefan

Oftă greu şi se ridică - problema asta va deveni în curând intergalactică! Nu socotise prezenţa - şi speranţele - lui Diamant! Şi uite că parcă lui nu i-ar fi spus adevărul...

Nu era vorba despre Rebeca - şi nici despre Diamant. Era o problemă de... familie. Diamant avea familie. Avea acasă nevastă şi doi copii. Avea un rost şi-un rol foarte importante în comunitatea lui. Atunci când se însurase, ştiuse că o să fie bulibaşă - şi că nu va divorţa niciodată. Ştiuse - şi ştia - că avea dezlegare la mii de curve - dar nu la amantă. Aşa se numea Rebeca, dacă-i pica în braţe: amantă. Nevasta stătea cuminte-n orăşel, cu copiii, iar el venea în Franţa şi se iubea sincer cu amanta. Şi pe urmă se-ntorcea la nevastă - şi la copii. Rebeca nu era proastă - în maximum o lună o să conştientizeze ce i se întâmpla şi o să sufere mult... Şi cine ştie ce prostie era capabilă să facă!

Aşa că uite cum se răzgândise el - şi n-o să le mai pună mâine Direcţia 5. Şi nici n-o să-i spună lui Diamant despre scenetă. O să-l lase să creadă că el ajunsese primul la Rebeca. Îl cunoştea - aproape imediat, vărul lui îşi va spune că ea era o femeie neserioasă, de vreme ce rânjea şi mieuna cu el la telefon şi-apoi se culca cu vărul lui! Şi-o s-o scoată din planurile lui. O să revadă frumuseţea Safirei, o să reapreciezе grija cu care femeia aia ocrotea cea mai de preţ investiţie a lor - adică familia... Iar pentru Rebeca existau atâţia Milani pasionali şi fără obligaţii prin afacerile lui, că zău că nu se-ngrijora! Ştia de ce "se aprinsese" aşa consiliera lui! Din motiv de "insistenţa şi şmecheria lui Diamant"! Văzuse cu ochii lui atacurile vărului pofticios şi fâstâcеala copilului chinuit şi fără minte! Cum dispăreau atacurile, cum o să-şi revină şi ea...

Intră în mail-ul oficial şi deschise tabelul cu angajatele. Căuta... Şi-acum să vadă dacă era online... Da; era. Scria, repede-repede...

"Bună seara, Iuliana

Referitor la vechea ta prietenă din Rahova, spune-i că ai vorbit cu mine şi că sunt de părere că ideile ei sunt foarte bune. Dă-i datele mele de contact şi pe-ale Rebecăi - telefoane şi mail-uri - şi spune-i să mă contacteze, ca să stabilim o întâlnire. Să-i spui să nu-şi facă idei preconcepute, bazate pe ceea ce se vede la televizor şi pe internet, pentru că realitatea e alta.

Ştefan"

Recitea... Send. Şi-acum aştepta. Trebuia să fie sigur că Iuliana înţelesese exact ceea ce-i spusese el. Şi - de ce să mintă! - spera să afle veşti...

Iuliana scria... Acum recitea, pentru că nu mai apăsa tastele...

"Să trăiască şefu'!

Imediat cum mă contactează din nou, o să-i transmit ce mi-ai zis. Nu m-a mai căutat de-atunci, aşa că nu ştiu dacă s-a întors în România sau a hotărât să mai încerce o dată în Franţa. Imediat cum am veşti despre ea, te anunţ - şi promit că fac rost de telefonul ei.

Iuliana"

Da; înţelesese totul, mai puţin partea aia cu televizorul şi internetul. Pe-aia o s-o înţeleagă duminică, când internetul va vui...

Opri laptopul şi se lungi în pat - trebuia să se culce. Mâine pleca la drum lung - şi avea de inaugurat ditamai afacerea. Mâine trebuia să aibă mintea limpede, pentru că va discuta cu foarte mulţi oameni cu bani...

Unde era regina lui? Unde erau copiii lui? Oare şi lor de era dor de el? El simţea că-l doare pieptul... şi-i venea să plângă şi de ciudă, şi de neputinţă...

18 iunie 2011 - sâmbătă

Diamant

Încerca să nu se grăbească. Încerca să păşească normal, între cei patru bărbaţi "ca brazii" care-l preluaseră de la intrarea în aeroport şi-l conduceau acum spre ieşirea pasagerilor. Abia aştepta s-o revadă! Abia aştepta să se delecteze cu zâmbetul ei...

Deşi băuse ieri ca porcul şi dormise doar câteva ceasuri, se trezise la primul piuit al ceasului. Şi sărise-n picioare mai ceva ca soldaţii la auzul gornistului! Se îmbrăcase în viteză, împachetase în ultra-viteză, băieţii îl duseseră ca vântul şi ca gândul pe Otopeni... Şi se ferchezuise în avion. Era bine în avionul Externelor; aveau de toate acolo! Profitase din plin de toate - se bărbierise cu grijă, se frezase... Păi nu plecase la-nsurătoare? Ba da! Cum să se-nsoare nearanjat? Doamne fereşte! Când o să afle Aleodor cum se examinase el în oglindă trei ore...

Uite şi maşina! Ştefan îl aştepta chiar în faţa uşilor! Mm - ce maşini avea vărul lui! Numai una şi una! Philippe strălucea-n soare ca un Făt Frumos al automobilismului... Hai că se tâmpise!

Era vesel. Era nedormit şi euforic şi simţea inelul legănându-se uşor la fiecare pas. Era pregătit, fizic şi psihic şi sufleteşte, să-l scoată de-acolo şi să-l pună sub ochii ei - şi să-i spună că o iubeşte. Aşa că aranjamentul din maşină nu-l deranja nicicum - ba chiar îl bucura! Aleodor stătea lângă Ştefan; el o să urce chiar acum în spate, lângă ea...

Portbagajul se deschise, iar unul dintre băieţi îi luă troller-ul. Deschise deci portiera şi urcă în maşină:

- Neaţa, neaţa, neaţa!
- Neaţa, vărule! Mm, ce străluceşti!
- Mai ceva ca soarele, ştiu!

Strânse mâna lui Aleodor şi se întoarse spre ea - strălucind tot! Şi-i împietri zâmbetul pe buze când văzu ochii de peruzea înroşiţi şi un pic umflaţi!

- Neaţa.

Şi cam atât - revenise spre laptop. Era supărată...

"Băi! Privirea înainte! Te vede Ştefan - şi el încă nu ştie nimic despre Safira! Gata!"

Ridică privirea spre vărul lui:

- Mergem direct?
- Da. Iar până ieşim din Nisa, spui tot.
- Păi... ce să spun?
- De ce străluceşti aşa! Hai - toarnă!

Începu să râdă şi... şi întoarse capul spre geamul lui:

- Nu ştiu, vere - da' sunt în starea asta încă din secunda când a piuit ceasu'. Cred că-mi prieşte aeru' franţuzesc!
- Sau ăla italienesc! Sau poate te bucuri c-am pus-o şefă acolo pe Lucia!

Cum-cum?

- Pe Lucia ai pus-o acolo?
- Da. Ştii tu care Lucia...

Mm, ce-l fulgera vărul lui prin oglindă! Se grăbi să zâmbească "cu schepsis":

- Dacă-i Lucia aia la care mă gândesc eu acum, da - o să facă treabă bună.
- Aia e.

Deci Lucia, escorta cu care-şi petrecuse el vara lui 2009, fusese avansată... Bună fată! Frumoasă şi deşteaptă - şi chitită să facă grafi-cu' ei să sară din pagină! Lucia îi adusese lui Ştefan multe pagini interesante, pentru arhivă! Şi nici nu "transpirase" foarte tare ca să le obţină! Era o actriţă foarte talentată şi era de părere că preludiul începea odată cu intrarea pe uşă. Lăsa astfel impresia că aşa era ea... zâmbitoare, cu mers lasciv şi privire provocatoare...

- ... Spui?
- Ce să spun?
- Diamante...

Lui Ştefan nu-i prea ardea de glume. Părea supărat. Adică ştia bine că era supărat, pentru că Ana şi copiii erau pe undeva prin Franţa... Oftă greu:

- Mâine, după petrecere.

Vărul lui nu mai spuse nimic; după câteva secunde, auzi Fly Project, la volum mediu...

De ce era supărată Raina lui? De ce plânsese? Cine-o supărase? O certase Ştefan? Păţise vreun "accident" cu ţinuta pentru petrecere? Ce era cu ea? Avea ochii roşii...

Ar fi vrut să-i spună acum. Să se aplece la urechea ei şi să-i spună că îi cumpărase un inel cu diamante pentru că o iubeşte şi vrea să se aşeze la picioarele ei pentru tot restul zilelor lor. Măcar i-ar fi luat gândul de la supărare! Dar dacă i-ar fi spus asta, probabil că ar fi mâncat o bătaie soră cu moartea. Ea ar fi leşinat, Ştefan s-ar fi grăbit să tragă pe dreapta şi s-o readucă în simţiri... după care ar fi electro-cutat-o până ar fi auzit motivul leşinului. Şi l-ar fi bătut... mamă-mamă! Ştefan nu ştia de Safira...

Ştefan

Ajunseseră cu bine în Genova. Deşi era obosit şi trist şi făcuse drumul ăsta pentru a doua oară doar, reuşise să nu rateze intrările şi ieşirile pe autostrăzi - şi ajunseseră la timp. Oraşul era frumos... iar ea nu era în dreapta lui, să vadă şi ea... să comenteze aşa cum ştia ea şi să-l facă să râdă...

Oftă greu şi intră în casă - iar Lucia se grăbi să se ridice:

- Să trăiască şefu'!
- Şi fetele lui, o mie de ani!
- Aoleu, şefule - asta-i pedeapsă!
- Ia şi tu cu E-uri - că sunt bune! Te conservă!
- Daa, şi-o să fiu cea mai sexy cutie de tablă din Italia!

Ea râdea; el, nu. El încercase să se destindă - să-şi mute gândurile de la Ana, la afaceri. Nu reuşise. Aşa că oftă greu şi porni spre scări:

- Unde ne cazezi?
- Ultimul etaj.

Prea bine! Poate reuşea să doarmă măcar două ore! Avea o temă dificilă pentru Aleodor... Deschise prima uşă din dreapta - că nu-l interesa să "locuiască" în dormitorul matrimonial! Nu-şi dorea decât un pat de-o persoană... Şi bineînţeles că nimerise unul de două persoane - de parcă Cel de Sus făcea mişto de el şi ţinea musai să-l vadă tăvălindu-se pe jos, cu spume la gură...

Trebuia să facă cumva să se-adune. Diseară inaugura afacerea din Italia; mâine or să se odihnească iar poimâine or să viziteze din nou locaţia pentru cazino. Dacă Diamant spunea că e OK, marţi o să înceapă demersurile - adică o să-i spună Adinei să trimită oferta pe mail. În 24 de ore, va primi răspunsul pozitiv; şi-atunci o s-o cumpere şi-o să se apuce de treabă. Diamant o să treacă mai des prin Franţa...

Nu - nu mergea aşa. Nu putea calcula aşa. Vărul lui ieşise azi din aeroport strălucind tot de fericire! Se întâmplase ceva la Bucureşti! Se întâmplase ceva serios, iar el habar n-avea ce anume! Şi trebuia să afle asta acum - nu mâine, după petrecere!

Ieşi şi coborî în living, iar Lucia se grăbi să-l întâmpine:

- Fetele sunt gata. Facem şi aici mişcarea din Cannes, cu Diamant şi limuzine?
- O fac doar ele - că am eu treabă cu el. Trimite-le cu bodyguarzii.

Îi aştepta să coboare. Consilierii lui ştiau că urma şedinţa - şi repartizarea sarcinilor pentru ziua de azi. Inaugurau afacerea la şase fix, la restaurant. Din câte spunea Lucia, acolo totul era pregătit până în cel mai mic amănunt. Locul ăla era sigur. Dar mai erau multe amănunte de perfectat; şi-i auzea chiar acum tropăind ca nişte ţânci grăbiţi pe scările alea...

Îi aşteptă să ajungă în faţa lui şi anunţă, pe un ton care nu admitea

replică:

- Diamante, tu iei două maşini după tine şi mergi cu Rebeca, cu limuzina neagră. Ăsta e traseul.

Şi-i dădea ei hârtia aia, pentru că el nu se învrednicise să fie sincer şi să-i spună şi lui de ce era aşa de fericit. Nu ştia de ce, dar se simţea răutăcios - şi parcă simţea nevoia să-i facă vărului lui o răutate... ca să nu-l mai vadă strălucind aşa...

- Da, şefu'.

- Folosiţi constructiv timpul ăsta şi arată-i şi lui planurile din Le Mans.

Că discuţia aia "din cuvinte" o făcuseră după ce ieşiseră din Nisa.

- Da, şefu'.

- Părinte, tu rămâi aici - că am o sarcină pentru tine.

- Da, şefu'.

Îl privi lung - de ce dracu insista să-i spună aşa? Încerca să se bage pe sub pielea lui? Încerca să-i câştige încrederea? Încerca să-i sugereze că era pregătit să-şi dea demisia de la SIE? Ce-avea Aleodor de vorbea aşa?

Îi făcu Rebecăi semn să se apropie, o prinse uşor de ceafă şi-i şopti extrem de încet, la ureche:

- Nu-i spui nimic despre scenetă. Îi ceri stilistului o coafură creaţă fără permanent şi-l întrebi dacă poate să-ţi ascundă şuviţele colorate fără să le taie. Dacă poate, bine; dacă nu, nu. Ai grijă ce şi unde vorbeşti, că ăsta e teritoriu nou pentru noi iar băieţii or să-şi ascută urechile. Când terminaţi, veniţi direct aici. Întrebări?

Primi o negare scurtă, aşa că îi dădu drumul:

- Spor.

- Să fie!

Şi gata - ei plecau. El aştepta să-i vadă ieşind pe uşă... Bun!

- Părinte, vreau un raport detaliat despre ultimele 7 zile din viaţa lui Diamant.

Nu mică-i fu uimirea să-l vadă băgând mâna în haina de la costum şi scoţând o hârtie împachetată corect!

- Astea sunt ultimele 48 de ore; dacă le vrei şi pe celelalte, m-apuc. Dar înainte să m-apuc, va trebui să avem o discuţie... tehnică.

Arătă spre scări şi-l urmă. Deci Aleodor avusese raportul în buzunar... O să se ia de el! O să-i spună ca, data viitoare când mai avea veşti despre neamul lui, să i le transmită instantaneu. Nu-i plăceau surprizele de genul ăsta...

Închise uşa şi-o încuie:

- Ascult.

- M-a contactat ieri Popescu. Zice că nu e urgent; dar ar fi bine să discutaţi, când treci prin Bucureşti.

- Despre?

- Despre Interne.

Ridică scurt o sprânceană:

- Pentru mine, departamentul ăla nu mai există.

- Şi totuşi, ei vor înapoi. Cică îl pistonează de vreo lună, aşa, apropo de schimbările politice, de raportul pe justiţie, de presiunile care se fac...

Deci Internele începuseră să ameninţe voalat Externele că or să tulbure apele, dacă nu erau incluse în convoiul cu bunătăţuri pe care-l trăgea regele aurarilor după el! Hm... Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul... După care începu să râdă încetişor:

- Nu-mi ia mai mult de 48 de ore ca să mut totul din România, în Serbia. Totul - inclusiv cazinourile, inclusiv cărăuşii şi distribuitorii... Toate reţelele - de la bază pân' la consilieri! Iar piaţa afacerilor este ca un ocean. Atunci când în mijlocul oceanului apare brusc o gaură mare, masele de apă se deplasează pentru a umple golul creat. Se formează un vârtej foarte agitat, foarte puternic, care trage absolut totul la fund. Dispariţia de pe piaţa afacerilor a mii de oameni aşa, deodată, o să işte în România contemporană un război cât un cataclism de mare. Amicii mei sunt fair-play - dar doar cu mine. În clipa în care eu le spun că m-am retras iar teritoriul e liber, or să se repeadă să-l cucerească. N-or să negocieze şi nici n-or să se-ncaiere; or să se împuşte ca-n filme, ziua-n amiaza mare, fără să le pese câtuşi de puţin de raportul pe justiţie sau dotarea Poliţiei române. Spune-i lui Popescu să le transmită celor de la Interne că regele aurarilor nu va mai lucra cu ei decât punctual, pe anumite acţiuni, pe perioade bine determinate şi pe sume fixe. Pentru departamentul care mi-a tras gloanţe-n cap, eu nu mai sunt dispus să livrez caşcaval pe bandă. Dacă le convine aşa, bine; dacă nu, să-l caute pe regele tinichigiilor - şi să se ocupe de el. Că merge bine piaţa cu fier vechi.

Aleodor aproba, zâmbind slab. Nu se îndoia că omul ăla îi memorase fiecare cuvinţel... Despături hârtia şi decise să-l urecheze:

- Când ai primit informaţiile astea?

- Azi-noapte, la trei.

Hm... Într-adevăr, îl găsise de dimineaţă în faţa laptopului. N-avea ce-i zice. Deci, Diamant al lui...

Diamant al lui îşi petrecuse ziua de joi la muncă. Trecuse şi pe la Grasu, scurt, înarmat cu nişte sacoşe... Şi-apoi se dusese acasă. OK, până aici nimic anormal, nimic important... Vineri, dis-de-dimineaţă, se dusese în Bucureşti. Zăbovise destul de mult la un salon de masaj şi înfrumuseţare; în jurul prânzului, se dusese la mall-ul de pe Moşilor... de unde ieşise însoţit de Nicuşor şi zece buchete de trandafiri albi "made by Florentin"... Se dusese pe str. Erou Iancu Nicolae... la numărul la care ştia că era o vilă de protocol din afacerea lui... Unde-l aşteptase Althea... şi alte nouă fete... Şi de unde plecaseră amândoi pe paişpe cărări, storşi de vlagă şi plini de alcool, în jurul orei zece. Diamant condusese încetişor până în Tei, unde virase stânga şi pornise spre locuinţa Altheei. Nicuşor - şi alcoolemia lui - rămăseseră la ea; iar el făcuse o vrajă mare-mare şi reuşise să ajungă acasă, în Aurari, în patul Safirei. Condusese cu 20 la oră, ca să nu lovească maşina... Aici se termina raportul. Bun!

- Care a fost motivaţia petrecerii?

- Nu ştiu. Fetele n-au discutat despre asta pe mess. E practic singurul loc unde ne putem băga noi nasul; pentru telefoane, trebuie să apelăm la Interne.

- Fetele mele nu vorbesc aşa ceva la telefon.

- Şi nici pe mess nu-s foarte explicite. Mi-am stors creierii patru ore ca să deduc ce şi cum! Oricum, Nicuşor a ajuns la mall la nouă dimineaţa, fresh, vesel şi cu o poveste credibilă. Cică a fost cu Diamant la o afacere, unde a evaluat nişte bijuterii, şi i-a oprit socru' mare la petrecere.

Aprobă, zâmbind slab... Diamant făcuse o mică nebunie ieri în Bucureşti pentru că... Pentru că...

- Şi pe mine m-au mirat veştile astea. De mult timp, cuvântul de ordine la el a fost "discreţie". Iar ieri s-a etalat cu două maldăre uite-aşa de mari de trandafiri albi...

- Să sperăm că nu l-a recunoscut nimeni pe Nicuşor. Nimeni din anturajul nevesti-sii.

- Aa, stai liniştit! Diamant le-a ordonat fetelor să nu-l sune, să nu-l caute şi să nu scoată o vorbă despre el. Dacă n-aş fi avut privirea ageră iar el n-ar fi avut doi metri fix, nici nu l-aş fi recunoscut în pozele din informare!

Ce bine-ar fi fost să nu existe neprevăzut... În fine! Îi înapoie hârtia:

- Crezi că poţi afla motivul dezmăţului?

- Nu. "Le-a picurat".

Diamant era nebun...

- În plus, nu cred că le-a spus altceva decât că vrea să petreacă împreună cu prietenul lui. Nici chiar Althea nu cred că ştie motivul adevărat! Singurul care-ar putea şti ceva e Nicuşor. Dacă şi-o mai aminti! Şi, bineînţeles, dacă Diamant i-a spus lui adevărul! L-a luat de la muncă, pe sub nasul nevesti-sii...

Aprobă şi-i făcu semn să se apropie. Îl prinse bine de ceafă, ca să ştie că acum chiar nu glumea...

- Chestia pe care-o să ţi-o spun acum va rămâne între noi doi.

Primi o aprobare scurtă. Rosti clar, rar, ca să fie bine înţeles:

- Strict între noi doi...

- Da, şefu'.

Bun!

- În seara asta, o s-o invit pe Rebeca la dans. La un blues. În

timpul blues-ului, o s-o strâng în braţe, o s-o sărut iar ea o să-mi răspundă pe măsură. După care plecăm amândoi de la petrecere, spre o destinaţie clară şi cu intenţii evidente...

Spionul nici nu mai respira...

- Tu vei duce la restaurant un băiat deştept şi talentat, care va filma mai multe melodii şi mai multe cadre - ca să am ce să pun pe youtube, pentru Ana. De dansat, nu dansez decât blues-ul ăla; aşa că să se descurce cu cadrele alea şi să mă prindă la masă în planul doi - nu mai departe... Iar la blues, să-l instruieşti să mă filmeze de când mă ridic şi până ieşim împreună - că am mare nevoie de filmarea asta.

Primi o aprobare scurtă.

- Filmarea asta va face două chestii. Îi va arăta lui Jun că sunt supărat fleaşcă pe nevastă-mea - şi nici n-o mai vizitez, de vreme ce am aşa roşcată disponibilă lângă mine... Şi îi va arăta Anei că a sosit momentul să-şi cumpere un făcăleţ şi să oprească un taxi. Ai înţeles?

Da - acum chiar înţelesese! Bun!

- Asta înseamnă că ai înţeles şi de ce chestia asta trebuie să rămână între noi...

- Evident.

- Iar "strict" ăla se referă şi la Diamant. Ai înţeles?

- Da, şefu'.

Îl trase spre spate şi-l electrocută bine - ia, înţelesese?... Da. Înţelesese - şi-i plăcea joculeţul ăla cu nervii lui Diamant. Spionul îi ascundea ceva - acel "ceva" care-l făcuse deja să bănuiască că între Diamant şi Rebeca se înfiripa ceva. Hm... Îi dădu încet drumul:

- Te rog frumos ca, data viitoare când mai afli ceva despre consilierii mei, să-mi spui prompt.

- Da, şefu'.

- Iar dacă bănuieşti ceva apropo de consilierii mei, să-mi spui prompt.

- Da, şefu'.

O să spere că Aleodor pricepuse măcar de data asta ce şi cum! Descuie uşa:

- De problema petrecerii din raportul tău o să mă ocup mâine, la prânz. Du-te şi pune-te la punct. Sau odihneşte-te - vezi tu!

Aleodor ieşea... Închise uşa şi-o încuie. Şi se lungi pe pat... O să doarmă două ore. Era ameţit de somn!

Roşcata

Bileţelul de la Ştefan era complet - scria inclusiv ora la care avea programare la stilist! Şoferul aştepta, cu portiera deschisă... Îi dădu adresa, urcă şi se aşeză pe canapea; iar Diamant se grăbi să se aşeze lângă ea. Portiera pocni... Imediat cum maşina se puse în mişcare, bărbatul de lângă ea oftă uşor:

- De ce-ai plâns?

Poftim? Îl privi lung, mirată...

- Ai plâns azi-noapte şi n-ai dormit mai mult de patru ore. Cine te-a supărat?

- Nimeni.

- Ţi-a zis Ştefan ceva?

- Nu.

- Te-a supărat Părintele?

- Nu.

- Te-a sunat Titel?

Ia uite-l! Dădu să-l repeadă dintr-o suflare... dar se opri. Diamant nu încerca s-o facă să zâmbească, sau să-i arunce două-trei apropouri legate de ei doi. Diamant era serios. Nu glumea... Nu făcea o conversaţie "chioară"... Ridică scurt din umeri:

- Nu m-a supărat nimeni. Doar că îmi făcusem unele socoteli; iar viaţa mi le cam dă peste cap...

- Pot să te ajut cu ceva?

Cum adică?

- Dacă pot să te ajut eu cu ceva, să-mi zici.

Aprobă cu capul. El era foarte atent la propriul mobil... Avea ochi superbi - ochi albaştri ca azuriul cerului! Privea lung profilul ăla serios, aparent concentrat asupra cine ştie cărei aplicaţii...

Ei bine, o să-i spună. O să rişte şi-o să-i spună. Şi dacă i-o fi scris... Dacă Cel de sus...

- Vreau să-ţi spun un secret.

Diamant se aplecă spre ea; îi puse laptopul în poală, lipi uşor palma stângă pe obrazul lui şi-i şopti la urechea dreaptă:

- Eşti prima persoană care vrea să ştie de ce sunt supărată. Şi eşti primul care se oferă să mă ajute atunci când mi-e greu. Îţi mulţumesc.

Îl sărută uşor pe obraz şi reveni pe canapea. Acum zâmbea; îi aştepta reacţia, zâmbind... Diamant întorcea încet capul... Ochii albaştri o priveau lung, serioşi... La naiba! Roşi violent, aşa că luă laptopul şi se grăbi să turuie:

- Hai să punem osu' la muncă, că acu' ajungem la coafor şi adio discuţie! Fii atent! Leonard ne-a făcut rost de planurile clădirii. Şefu' zicea că la etaju' trei o să fie clubu' privat; iar restu' a zis că le vrea amestecate. Iar la subsol vrea un club mare, spaţios, pentru toate gusturile.

Gata - pusese pe ecran planul parterului. Ochii albaştri o priveau lung... Ea simţea că-i vine să plângă - pentru că nu putea să-i spună despre planul lui Ştefan... Nu putea să-l roage să aibă încredere în ea... Nu putea să continue cu turuiala despre cazino, aşa cum nu putea să închidă ochii şi să-l lase s-o sărute...

Diamant se aplecă încet spre ea; întoarse un pic capul, ca să n-o sărute totuşi... Palma lui se lipi uşor pe obrazul ei, iar el şopti:

- Promit că diseară, la petrecere, o să-ţi spun de ce.

Se grăbi să aprobe - ca să nu-i simtă fiorul ăla...

Şi gata - redeveniseră "regulamentari". Diamant arătă spre laptop:

- Ăla e parterul?

- Da. Are o intrare centrală lată, grandioasă. Mai sunt două, aici şi aici; dar cred că şefu' o să vrea să aibă controlul strict asupra intrării şi ieşirii.

- Astea două vor fi pentru salariaţi. Şi pentru VIP-uri incognito probabil. Aici e un spaţiu liber; se repetă şi la celelalte etaje?

- Da, are un fel de gaură în mijloc. Dar nu ştiu cât de sigură e. Dacă se-mbată vreunul şi pică peste balustradă...

- O să mă gândesc la chestia asta - pentru că vreau să fac aici o chestie pe care n-a mai făcut-o nimeni, niciodată în Europa. Şi-mi trebuie spaţiul gol...

- Păi ce chestie vrei să faci?

Diamant zâmbea:

- O să afli luni, o dată cu ceilalţi. Luni mergem acolo, nu?

Aprobă şi se aplecă spre el:

- Şi nu-mi zici şi mie?

- O să-ţi zic luni.

- Ai tu suflet să mă laşi să mă topesc de curiozitate atâta timp?

Ochii albaştri o priveau lung... Diamant scoase dispozitivul de bruiaj... după care şopti:

- La fiecare etaj, la fiecare tip de joc, jackpot-ul de la inaugurare va fi o maşină. Iar de fiecare dată când un client câştigă maşina, toate jocurile se opresc. Lumina scade la jumătate - şi porneşte programul special la arteziana de la parter. Lumini şi joc de apă, vreo 5 minute; după care arteziana se opreşte, iar din tavan coboară frânghii şi leagăne. Acrobaţi şi acrobate, în costume fantastice, or să-şi facă numărul preţ de vreo zece minute, în acordurile unui cor suav cu făclii autentice şi coregrafie bine gândită. Şi apoi fericitul câştigător intră în posesia premiului.

Uau! Îl privea lung şi se întreba unde încăpeau atâtea idei geniale în capul lui...

- Cinşpe minute de viral, pe net. Cel puţin 30% mai mulţi vizitatori în primele trei luni, faţă de concurenţă. Nu ştiu în ce măsură o să aprobe Ştefan chestia asta; că o să trebuiască să ţină nişte salariaţi care stau degeaba 80% din timp...

Negă scurt:

- Nu. Jackpot-ul maşină poate fi valabil doar pentru anumite

mese - care sunt deschise doar sâmbăta, sau duminica.

Primi o aprobare cu capul:

- Ne sincronizăm binişor...

Hei! Roşi uşor şi trecu la planul etajului unu:

- Nu ştiu unde să punem barurile şi restaurantele.

- Nu ne trebuie restaurante - nu trebuie să servim mâncare caldă! Clientul comandă o gustare, care îi e adusă la masa la care joacă. Iar barurile pot fi rotunde, aşezate ici şi colo - printre mese. Ca să fie accesibile...

- Paza unde-o vezi?

- La subsol.

- Acolo va fi clubul.

- Care nu va avea dimensiuni apocaliptice. Clubul va fi tot rotund - dar va avea o dimensiune rezonabilă. În restul de spaţiu vor fi birourile pazei, contabilitatea, seifurile, biroul lui Ştefan... Un vestiar de patru pe patru...

Aproba - şi se ferea să-l mai privească. Iar îi trecea prin minte gândul ăla cu genialul. Şi nu voia să mai roşească aşa, sub ochii lui.

Ana-Maria

Intră uşor în bucătărie şi închise uşa:

- Gata, au adormit.

- Bun! Le prinde bine somnul de după-amiază!

Exact. Tasnim oftă uşor şi adăugă:

- Şi copiii mei dormeau la prânz... Acum, cine ştie dacă mai are cine-i culca!

Se aşeză şi decise să continue discuţia pe tema aia:

- Au rămas cu soţul tău?

- Fostul soţ. Şi cu mama şi sora lui. Cu cumnatul...

Mda - încă un bărbat care nu se putuse dezlipi de mamă. Dar cum era vorba de altă ţară şi altă mentalitate, prefera să nu se pronunţe nicicum...

- ... Mama lui vrea să deţină controlul total asupra oamenilor din casă. Toată lumea trebuie să facă ce spune ea.

- Iar tu te-ai răzvrătit.

Primi o negare - şi se grăbi să închidă fermoarul buzelor şi să nu mai scoată un sunet...

- ... În urmă cu un an, soţul meu mi-a spus că e momentul să mai avem un copil. Eu n-am vrut; dar cum nu era după mine... Când am descoperit că rămăsesem gravidă, i-am scris lui Sami; iar el m-a ajutat. Mi-a trimis medicamentele şi instrucţiunile după care să le iau. Le-a ascuns într-o pereche de pantofi... Le-am luat; şi s-a rezolvat. Dar mama lui a devenit bănuitoare. Iar el a devenit violent. Iar eu am început să iau totuşi în considerare sfaturile şi îndemnurile lui Sami... După o lună de coşmar, am reuşit să-l conving pe soţul meu că mi-ar face bine o vizită la părinţi. Mi-am luat bilet de avion spre Liban; iar Sami mi-a cumpărat biletul spre Paris, pe acte de-astea de care ai tu acum... şi pe care eu le-am primit în aeroport, mulţumită aranjamentelor făcute de imam Arif... Tot el m-a ajutat cu divorţul... şi cu actele... La noi, divorţul se pronunţă la tribunalul religios. El s-a dus la imamul lui... Oricum, imam Arif m-a ajutat mult.

Îi simţea vocea tremurând uşor - aşa că se grăbi să schimbe subiectul:

- La el merg eu mâine, nu?

Primi o aprobare cu capul.

- Din câte spui tu, e un om sufletist şi dornic să ajute. Nu ştiu însă în ce măsură asta mi se va aplica şi mie - care sunt ortodoxă...

- El nu te ajută pe tine; îl ajută pe Sami să te ajute.

Poftim?

- O să vezi, când o să ieşim din casă. Când o să ieşi din casă deghizată. Oamenii sunt ciudaţi; judecă după înfăţişare şi aparenţe. Asta îi determină pe cei judecaţi să strângă rândurile, să fie uniţi şi să-i ţină pe ceilalţi la distanţă.

- Ştiu. Soţul meu e minoritar...

- Iar în "tabloul" ăsta cu cele două tabere, Sami iese din tabăra noastră şi te ia pe tine, cu copiii, din tabăra cealaltă. Şi te ascunde în tabăra noastră. Normal că imam Arif face tot posibilul să te convingă să rămâi cu noi...

Aah, ce vicleană era! Se şi grăbise să bată apropoul ăla! Decise s-o contrazică:

- Şi totuşi, mă voi întoarce în tabăra mea înainte de sfârşitul anului.

- Bineînţeles! Decizia îţi aparţine în totalitate! Voiam doar să fiu sigură că ai înţeles unele lucruri... şi că vei înţelege corect anumite lucruri pe care le vei observa şi auzi mâine.

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu grija cu care imam Arif o să-ţi explice de ce trebuie să porţi anumite lucruri şi să faci anumite gesturi.

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Te rog, Tasnim - fii sinceră cu mine!

- Sunt foarte sinceră cu tine! Mâine, imam Arif îţi va acorda şi timpul lui, şi atenţia lui, şi vastele lui cunoştinţe în materie de limbă franceză. Şi asta pentru că vrea să-l vindece pe Sami. E ca un triunghi alambicat - imam Arif vrea să-l vindece pe Sami de Fathia, aşa că te va ajuta pe tine să rămâi lângă noi cât mai mult timp. Tu mă vei ajuta pe mine să trec peste gândul că copiii mei au rămas acolo, eu o să vă ajut să ieşiţi din casă... Şi poate-o să te ajut să treci peste momentele de tristeţe - dacă mă laşi, desigur!

Oftă greu... şi şopti:

- Eu mă voi întoarce la soţul meu.

- Iar noi te vom ajuta s-o faci, dacă vom vedea că nu reuşeşti singură. Imam Arif cunoaşte multă lume; în plus, dacă el cere ajutorul cuiva, îl va obţine.

- O să vedem ce-o să fie. Mai e mult până o să se termine războiul soţului meu. Dar n-aş vrea... N-aş vrea ca Sami să încerce să se depărteze de soţia lui apropiindu-se de mine.

Tasnim roşi uşor - şi se grăbi s-o contrazică:

- Sami n-o să facă niciodată asta! Dacă a spus că nu, atunci aşa rămâne - nu se răzgândeşte! Dar prezenţa ta aici o să ne ajute pe noi să-i demonstrăm că n-o să moară instantaneu dacă vreo femeie se va apropia de el la mai puţin de doi metri!

Daa, cum să nu?! Tasnim nu ştia să mintă... Se ridică şi se grăbi să iasă:

- Mă duc să mă lungesc un pic lângă copii. Mă simt obosită...

Şi-acum "se evacua" repede, ca să pună punct discuţiei ăleia stupide...

Deci trebuia să se lupte şi cu Tasnim, şi cu imamul! Oo, ce veste minunată! Zău că-i venea să împacheteze! Dar...

Dar n-o să împacheteze. O să mai rămână aici. Sami o ajutase necondiţionat - iar ea putea să-l ajute măcar aşa, cu prezenţa! Omul ăla se depărtase de toţi şi toate - şi-şi îngropase viaţa în medicină şi poezie. Şi odihnă. Se îndoia că el şi Tasnim jucaseră măcar un amărât de tabinet în ultimele şase luni...

O să-l ocolească uşurel, cu grijă. Şi-o să fugă, dacă nu se putea altfel. Trebuia să fie foarte atentă...

Zâmbi, lungindu-se greu pe canapea - hai, că o luase razna! Îşi făcuse o mie de planuri şi de griji bazându-se doar pe aluziile lui Tasnim! Când bietul Sami nici nu clipea mai altfel - şi nici prin gând nu-i trecea că una şi alta! Era gravidă...

Ia să aţipească ea o oră-două! Se simţea obosită...

Diamant

Era ora patru. Dacă în cinci minute nu ieşea de-acolo, se ducea el după ea! Şi-o încreţea el de-i mergeau şuviţele! Întârziau la petrecere! În plus, se plictisise rău...

Aha! Uite-o! Şi...

Şi era superbă. Durase atât de mult pentru că stilistul dăduse-n damblageală ondulând şuviţă cu şuviţă tot părul ăla lung şi des şi roşu.

Parcă era "afro" - dar era roşie! Şi-i stătea bine... Aoleu! Unde erau şuviţele colorate?

- Te-ai tuns?

Negarea capului făcu miile de cârlionţi să joace... lăsându-l pe el mască...

- Mi le-a împletit spic, la rădăcină, ca să nu se vadă. Dispoziţie de la şefu'.

Aha! Aşa, creaţă toată, părea altfel. Părea puţin mai... deschisă anumitor opţiuni. Părul drept o făcea să pară foarte serioasă, foarte distantă...

- Deci? Îţi place?

Aprobă cu capul - ca să nu spună un "Da" chior.

- Hai, că e târziu!

Aha! Îşi amintise şi ea că era târziu! Se grăbi să-i deschidă uşa şi-o urmă. Mm, ce frumoase erau şuviţele alea creţe! Se întreba cum era rochia! Oare va purta rochie? Sau pantaloni şi-o bluziţă decoltată?

- Ce-o să porţi diseară - rochie sau pantaloni?

- O rochie roz.

Urcă în limuzină, trase portiera şi zâmbi cu subînţeles:

- Oo, roz! Preferata mea...

Raina dădu să-i azvârle vreo 20 de cuvinte ascuţite, dar ezită... şi zâmbi, aranjându-şi cârlionţii cu un gest cochet:

- Eu una n-am nici o grijă! Are şi-un imprimeu roşu, aşa că "sunt asigurată"...

Ia uite-o! Mârâi la ea, în romanes:

- Ce a dracului te-ai făcut!

Transformarea fu instantanee - şi-l lăsă mască:

- Ete la el! După ce că el începe cu alea-alea, pe urmă se ia de mine că m-am făcut eu a dracului!

Şi-l mai şi pufnea pe nări, ca un balaur jignit... Se sprijini de spătarul canapelei:

- Nu te-ai schimbat nici un pic măcar. Ai rămas aceeaşi tornadă de flăcări.

Iar ea râdea... iar el redevenea serios:

- Superbă tornadă...

Raina clătina încet capul, râzând şi privind lung prin geamul din faţă...

"Am descoperit că îmi acorzi atenţie. Nu ştiu de ce-o faci - dar parcă aş vrea să n-o mai faci." Aşa-i spusese Raina lui la prima petrecere la care fuseseră împreună. El tocmai repetase "figura de stil" cu tornada; ea nu-şi repeta frazele de-atunci. Semn că îşi mai schimbase opinia, pe parcurs. Aşa-i plăcea lui să spere în clipele astea, când întorcea şi el privirea spre acelaşi geam şi-o lăsa să se gândească la ziua de azi...

Roşcata

Era gata. Trebuia să coboare. Trebuia să iasă de-aici şi "să se dea" nepăsătoare apropo de mimica contemplativă pe care-o va arbora Diamant. Rochia îi venea ca turnată. Imprimeul şi sutienul o făceau să pară un fel de reclamă vivantă la silicoane. Crăpătura era de efect. Se fardase uşor, gândindu-se că dacă o va bufni plânsul nu trebuia să-i curgă negreală pe obraji. Parfumul ei o să-l cam clatine pe Diamant pe picioare...

Gata - în clipa asta ieşea şi cobora în living! Că o căpăcea rău Ştefan, dacă întârziau din cauza ei!

Ieşi şi coborî treptele. Îi auzea vorbind în living; comentau despre lista invitaţilor. Foarte mulţi oameni de afaceri italieni - de-ăia adevăraţi. Inclusiv Cesarino Pesce, marele magnat al "imobiliarelor" de pe Riviera italiană. Inclusiv afacerişti români de renume, stabiliţi în Italia! Aleodor o să socializeze mult...

Şi gata - poposise şi ea în living. O făcuse cu naturaleţe, făcând abstracţie de ceea ce-i arătase oglinda de sus, din cameră - aşa că nici ei n-o luaseră în seamă. Cu coada ochiului, examina mimica lui Diamant...

Diamant îşi pusese pe chip o expresie de calm absolut. Nu clipea mai altfel, nu "prindea" o nuanţă mai altfel... Pur şi simplu "era neclintit". Urechile ei erau deci salvate - pentru că, dacă Ştefan ar fi întrebat-o ce discutaseră în limuzină şi nu era mall, i-ar fi spus totul fără să clipească...

- Haideţi.

Prea bine! Evident, Diamant o invita să treacă prima şi rămânea în urma ei...

Omul ăsta era teribil! Nu se lăsa nici mort! Şi cu Ştefan de faţă, el tot nu se lăsa! Cum se-ntorcea Ştefan cu spatele, cum făcea el una de-aia "neaprobată"...

Urcă în limuzină şi i se indică scurt locul ei. Se grăbi să se aşeze, mulţumită că nu va face vreo gafă din motiv de neatenţie...

Şeful ei era încruntat. Era evident că nu-i plăcea ceva! Îl apăsa ceva... Îl necăjea ceva - şi nu era îndeajuns de grav ca să-l facă să urle, dar nici îndeajuns de acceptabil ca să poată să zâmbească şi el. Nu părea a fi legat de ea - aşa că era oarecum liniştită. Spunea "oarecum" fiindcă nu apucase să-i spună lui Diamant... Adică nu apucase să-i dea vreun indiciu...

- Părinte!

- Da, şefu'.

- Azi, Rebeca e sarcina ta.

Ridică imediat capul - cum-cum? O dădea pe mâna lui Aleodor? Bărbatul se grăbi să răspundă:

- Da, şefu'.

Ochii verzi o priviră lung, serioşi:

- Iar tu te distrezi conform cu ce-am vorbit noi doi. Ora aproximativ informativă este unu-unu jumate-două...

Aprobă încet cu capul...

- Diamante, tu stai lângă mine. O să cunoşti multă lume...

Iar Diamant aproba, privind-o lung tot pe ea...

Ochii verzi se întoarseră spre Diamant - iar ea se grăbi să plece privirea. Ei discutau acum despre fete şi vile. Şi despre invitaţi. Ei nu-i venea să ridice privirea... Aleodor se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Dacă zâmbeşti şi te faci că plouă, promit că-ţi zic un secret imediat cum ne aşezăm la masă!

Aprobă, zâmbind... OK! Ia să facă ea conversaţie cu spionul!

- Şi cam despre ce-i vorba?

- Ei... O să afli tu! Ce, te grăbeşti?

Şi părea ameninţător - semn că, dacă el va fi urecheat pentru "şuşoteală neautorizată", o va băga repede pe ea în faţă ca să fie şi ea certată măcar un pic... Oare ce voia să-i spună Aleodor? Mm - abia aştepta să ajungă odată! Mai era mult până la restaurantul ăla?

Diamant

Deci azi nu se va putea apropia de Raina... Ba bineînţeles că se va apropia de ea! Şi ştia deja cum o să facă! O să pândească momentul când Ştefan va fi într-o discuţie de afaceri şi-o să iasă "până la toaletă". Şi-o s-o sune cu ID ascuns. Ea n-o să răspundă dinăuntru, din hărmălaie. O să iasă şi ea. Şi-atunci o s-o sărute...

Nu. Atunci, o să-i spună ceea ce promisese să-i spună. Şi-apoi o s-o lase pe ea să decidă...

Limuzina se oprise; bodyguarzii tocmai terminaseră de făcut "tunelul", aşa că se grăbi să se ridice şi ieşi primul. Totul părea OK, aşa că se dădu la o parte... Şi-acum mergea în urma lui Ştefan - aşa cum era normal să facă. Ştefan era şefu'; el era un fel de consilier-prim, că erau rude...

Intrară în restaurant şi fură întâmpinaţi de-un ins în costum. Părea a fi şeful de sală... Na - că era directorul! Aşa-i spusese Ştefan - "domnule director"! Mm, cât de împrăştiat era! Şi-asta numai din cauza ei! Că ea nu-l lăsa să se concentreze! Ea apărea plină de creţuri roşcate, îmbrăcată în rochia aia "pe sufletul lui", urcată pe tocuri - aşa cum îi

plăcea lui - şi-apoi îl lua de braţ de Aleodor! N-avea voie să se întoarcă spre ei, pentru că i-ar fi căzut masca de poker şi-ar fi mâncat bătaie chiar în mijlocul petrecerii...

Ştefan "socializa" cu directorul - adică primea raportul. Veniseră toţi invitaţii, se servise una-alta, DJ-ul primise comanda şi se pregătise cu multă muzică uşoară... Momentan, se auzea un pianist care se juca uşurel pe clape. Iar lângă pian, în spatele uşilor duble, era petrecerea. Invitaţii murmurau, acoperind uneori pianul... Oare ce intrare îşi făcea Ştefan de data asta? Nu ştia nimic - ei se preocupaseră de organizare. El şi ea. Pe el nu-l putea întreba acum, pe ea ar fi trebuit s-o întrebe la întoarcerea de la stilist... Dar, dacă nu oprise nimeni pianistul nici după două minute de la intrarea regelui în incintă...

Spre marea lui mirare, Ştefan porni direct spre uşile alea! Aoleu! Se grăbi să-l urmeze! Şi...

Şi gata - intraseră. Doi ospătari îi aşteptau cu paharele... goale! Păi... Păi, gata - nu mai era de joacă! Vărul lui părea că nu

- Aa, Ştefane!

Cine-i văzuse?... Aha! "Perucă"! Păi îl invitaseră şi pe el? Vărul lui ridică palma şi-l salută uşor, discret... Iar Gigi începu să-şi croiască drum spre ei, hăulind în gura mare la maximum de decibeli:

- Păi ce faci, Ştefane? Fără rege şi-mpărat? Fără intrare triumfală? Ce-i asta?

Chiar aşa! Ce era asta? Ştefan zâmbi slab, trist, şi bătu uşor cu degetul în...

"Şi fir-ar capu' tău afurisit să fie, Diamante, că ai uitat complet că văr-tu e-n doliu! Şi că şi tu ar trebui să porţi doliu, dobitocule!"

Fusese foarte gentil când se auto-caracterizase cu acel cuvânt...

Gigi "Perucă" ezită o secundă - după care se avântă şi mai şi sprenainte şi exclamă şi mai tare:

- Aoleu, Ştefane! Iartă-mă, mânca-ţi-aş! Iartă-mă, frate!

- Stai liniştit.

- Cum să stau, mă?! Iartă-mă - da' chiar am uitat!

Gigi "Perucă", specialist în "coafat" orice persoană care putea să-i dea nişte valori, îl strângea pe Ştefan în braţe şi-şi exprima în gura mare regretul... sub ochii întregii săli...

"Şi ia uite, Diamante, cât de dobitoc ai fost! Ţi-a făcut văr-tu o intrare de nota paişpe, da' tu n-ai folosit-o! Că eşti dobitoc şi te gândeşti numai la ale tale!"

Era supărat - da' foarte-foarte supărat! Zău că nu-i mai ardea nici să trăiască! Făcuse o gafă de neiertat... Iar dacă-şi punea doliu în piept peste 5 minute, sau peste 5 ore, ar fi făcut o gafă şi mai mare! Aşa că n-o să-şi pună... N-o să caute cuvinte să-i ceară iertare lui Ştefan pentru omisiune. Da' pentru doliul ăsta, chinezoii ăia or să plătească! Avea el grijă de asta!

Cesarino Pesce ajunsese şi el lângă ei - numai că "Perucă" nu-i dădea drumul lui Ştefan! Îi tot zicea nişte lucruri la ureche - ceva cu "coafat" chinezii, probabil! Aşa că bietul italian, neobişnuit "să stea la coadă", se orientă într-o clipă - şi se întoarse spre ei:

- În sfârşit! Chiar mă întrebam când veniţi!

- Da, am întârziat un pic. Traficul...

- Ştiu cum e! Mai ales că voi aţi venit cu un mijloc de transport atipic...

Îşi strângeau mâinile, râzând unul la altul...

- Frumoasă petrecere!

- Mă bucur că vă place. Nu m-am ocupat eu de organizare, ci Rebeca; dacă o să vă placă până la final, e numai meritul ei!

Individul îi dădu drumul şi se întoarse spre ea:

- Rebeca! *Ma che bellezza*!

- Signore Cesarino, *vi prego*!

Ia uite-i! Se "macaroneau" pe limba lui, iar ăla tocmai o strângea în braţe! Şi-o şi pupa pe amândoi obrajii! Ia - că-i creştea tensiunea! Din fericire pentru el, italianul îşi aminti şi de Aleodor - şi întinse mâinile spre el, exclamând:

- *Signore Sacerdote (preot - ital.)*!

- *Signore* Pesce!

Italianul râdea în hohote; Aleodor râdea şi el, un pic îmbujorat... Iar Ştefan scăpă, în sfârşit, de "Perucă" - şi-l salvă pe spion. Dar de ce râdeau aşa? În fine...

- Haideţi să urnim petrecerea. Haideţi, că e destul de târziu!

Păi, să urnească petrecerea! Dar cum?

Vărul lui se apropie de masa din dreapta, luă o sticlă cu şampanie, desfăcu sârma dintr-o mişcare şi-o agită scurt. Dopul pocni - iar sala începu să aplaude. Mai ales fetele, bineînţeles, care ţipau "bravo"! De-asta îi aşteptaseră ospătarii cu paharele goale...

- Bine aţi venit la petrecerea de inaugurare a companiei noastre!

Alte aplauze, alte urale - mai bărbăteşti acum, că doar lor le era dedicată compania asta! Aleodor îl anunţă, la ureche:

- Eu şi Rebeca mergem la masă.

Cum ştiau ei! El trebuia să fie atent la Ştefan. Care umplea paharele cu mişcări ample ale mâinii... şi-apoi primea un şervet alb. De restul se ocupau ospătarii. Cesarino arăta spre masa lui - unde erau libere doar două scaune, dar unul dintre gorilele din spatele tinerilor investitori de succes se grăbea să aducă un al treilea scaun şi să-i facă loc...

Roşcata

Masa lor era lângă perete - în cel mai îndepărtat loc faţă de geamuri - şi cam în mijloc. Ştefan îi explicase că îi era greu unui lunetist să strecoare glontele printre dansatori, iar cei care năvăleau pe uşă cu automatele la vedere se aşteptau să-l găsească pe el la ultima masă din colţ - acolo unde stătuse dintotdeauna. În primele cinci secunde de busculadă, ei trebuiau să se deplaseze spre uşă - fiindcă spre uşă stăteau de obicei "neimportanţii" care erau evacuaţi printre primii...

Se aşeză şi oftă greu:

- Ai văzut faza cu doliul?

- Da. E justificarea lui pentru faptul că nu-i arde să ţopăie şi să lălăie manele.

- E supărat rău...

- Ştiu...

Spionul se scotocea prin buzunare - după ţigări probabil. Ea se uita lung la masa lui Pesce. Se uita la ei - la Ştefan şi la Diamant. Ciudat, dar nu păreau veri - adică nu semănau ca fizionomie. Aveau ochi de culoare deschisă - dar ai lui Ştefan era verzi, ai lui Diamant albaştri. Ştefan era mai înalt, dar mai suplu; Diamant era cu vreo 10 centimetri mai scund, dar era mai bine "lucrat". Cine nu-i cunoştea, n-ar fi zis că sunt rude...

- Să ştii că e sincer.

Poftim? Aleodor pusese pe masă un dispozitiv de bruiaj - şi-apoi spusese cuvintele alea... în timp ce ea se uitase la Ştefan...

Aoleu!

Se răsuci spre el, panicată pân' la Dumnezeu:

- Poftim?

După o secundă de gândire, bărbatul bufni în râs:

- La Diamant mă referem...

Fiu! Doamne, prin ce sperietură o trecuse omul ăla! Era nebun! Era dement la cap şi-o făcea de leşina tocmai acolo unde n-avea voie să leşine! Deci la Diamant se referea...

"Să ştii că e sincer"...

Diamant... Era sincer atunci când spunea că... Aoleu!

Îl privea lung, cu ochi speriaţi... Probabil că era albă ca varul... Aleodor se aplecă spre ea şi coborî mult tonul vocii:

- Ţi-a pregătit ceva. Eu bănuiesc ce, dar nu vreau să-ţi spun bănuielile mele. În orice caz, acel ceva este făcut de Nicuşor, prietenul bun al lui Ştefan... şi-al lui Diamant, mai nou...

Aprobă încet cu capul, deşi habar n-avea ce spunea omul ăla despre ce i-a pregătit ei Diamant! Nici numele "Nicuşor" nu-i spunea mare lucru! Dar aproba, simţind că mişcarea muşchilor punea sângele în mişcare - şi-l trimitea să-i coloreze obrajii într-o nuanţă ceva mai normală...

- Ştiu sigur că Nicuşor a comandat, la un moment dat, nişte diamante negre. După care cardul lui Diamant, ăla personal cu comisio-

nul lui, a achitat o factură consistentă... cu diamante negre.

Deci era ceva cu diamante negre. Nu şi le putea imagina - ea le ştia pe-alea transparente. Dar dacă erau negre, bănuia că erau ca alea transparente, dar negre... Aleodor zâmbi cu subînţeles:

- Nu ştiu în ce măsură chestia cu diamantele negre a fost influenţată de discuţia ta cu sârbul. Oricum, ăluia i-ai tăiat-o foarte frumos; foarte elegant - şi abia aştept să te-aud cum i-o tai azi!

Ceee? Dădu să-l prindă de guler, dar se controlă la timp:

- Tu de unde ştii de ăla?

- Diamant m-a rugat atunci să fac cumva ca discuţia ta cu sârbul să ajungă pe mail-ul lui, dansul lui Ştefan fără discuţia voastră să revină pe youtube, iar toate astea să se întâmple înainte să se trezească şefu'. Nu l-am putut refuza. Şi mai e o chestie...

Încă o chestie? Mamă Doamne, da' ce bine informat era băiatul ăsta! Îi tăiase respiraţia de-a binelea cu veştile alea! Deci Diamant... Aleodor continuă:

- Ieri, Diamant l-a luat pe Nicuşor de la atelier şi l-a dus la ceea ce, după părerea mea, a fost o petrecere a burlacilor. Au fost acolo ei doi şi zece escorte. A fost o nebunie necontrolată, după cum discutau azi-dimineaţă fetele pe mess...

Deci Diamant vizitase nişte femei foarte frumoase ieri...

- Nicuşor e însurat cu acte şi-are şi-un copil. Acu', socoate şi tu care-a fost burlacul...

Adică... Adică Nicuşor era însurat. Iar Aleodor zicea că fusese o petrecere a burlacilor... Dar şi Diamant era însurat! Adică... Adică era însurat cu Safira şi-aveau şi doi copii! Ce tot zicea ăsta aici? Mârâi la urechea lui:

- Păi Diamant nu-i însurat cu Safira?

- Nu ştiu - că în orăşel n-am acces. Oficial, e însurat tradiţional cu ea; dar să ştii că mă uit lung la el... şi mi se pare genul de om care poate să rezolve o asemenea problemă, dacă vrea s-o rezolve.

Păi... Păi dacă Aleodor zicea... Deci Diamant era sincer... Oof!

Nu mai ştia ce să creadă. Nu mai ştia ce să calculeze şi ce nu! Situaţia era foarte bulversantă - şi nu se simţea în stare nici măcar să-şi pună o paloare cât de cât normală pe chip! Bănuia că făcuse o mutră lungă...

De fapt...

Diamant încerca să se apropie de ea. Mai cu vorba, mai cu gesturile şi ocheadele, mai cu sărutul ăla... Şi deci comandase o chestie cu diamante negre...

Stop! Ştefan ştia ceva din toate astea? Că ea îi spusese lui Ştefan multe lucruri despre cum nu-l vrea ea pe Diamant! Şi nu prea se comportase în consecinţă! Se grăbi să-şi răspundă la întrebarea asta:

- Şefu' ştie?

- Lui Ştefan i-am făcut un raport despre ziua de ieri - strict faptele, fără opinia mea apropo de motivul acelei petreceri. Dar despre diamante nu l-am mai informat - că nu era normal să aflu nici eu chestia asta.

- Apropo - da' tu cum ai aflat chestia cu diamantele?

Aleodor ezita... şi venea şi mai aproape de ea, ca să-i şoptească la ureche:

- Internele vor înapoi, la el. Aşa că fac un filaj discret şi ne informează pe noi... Pentru că nu pot să-l informeze direct pe el, pe gratis, după ce i-au tras gloanţe-n cap...

Aprobă încet cu capul...

Păi, un lucru era clar! Diamant se hotărâse să insiste la ea! De ce, asta numai el ştia; dar, dacă nu era vorba de-un rol menit s-o facă să-i pice-n braţe...

Aleodor spusese că era sincer...

Aah, ce prostie! Roşise rău! La naiba! Ia să se întoarcă ea spre petrecere - şi să fie atentă la treburile ei de serviciu! Că dacă mai roşea mult aşa, risca s-o urecheze şefu'! Şi nu voia să-l supere! Şi-aşa era el supărat rău...

Diamant

Se făcuse opt seara. Mâncaseră deja aperitivul, iar DJ-ul trecuse la hituri ritmate - de dans. Fetele îşi făceau cu prisosinţă datoria şi-i ajutau pe invitaţi să se dezmorţească. Ele ştiau programul de azi - ei doar îl bănuiau. Oricum, bănuiau corect - de la petrecere, plecau către vilele alea de protocol...

Raina lui nu dansa. Nu se ridicase de lângă Aleodor. Discutau ceva. Vedea clar beculeţul verde aprins, lângă platoul cu fructe...

Redeveni atent la vărul lui - care ridicase brusc vocea. Ştefan discuta cu un afacerist român - şi tocmai fusese întrebat dacă familia lui îşi mai revenise din sperietură. Vărul lui tuna şi fulgera şi juca impecabil rolul soţului jignit profund de decizia soţiei lui de-a sta departe de el, cu copii cu tot. Individul încerca acum să-l împace - adică să-l oprească măcar - dar n-avea nici o şansă. Ştefan tocmai informa toată adunarea prezentă de faptul că Ana-Maria Ionescu şi copiii erau în vila lui Filip, în Serbia. Iar discuţia despre cumnata lui îi amintise că nu discutase nimic despre chinezi azi, cu Ştefan; presupunea că vor vorbi mâine, când se trezeau. Şi presupunea că, dacă s-ar mai fi întâmplat ceva, Ştefan l-ar fi anunţat. Încă erau în "fereastra" de câteva zile în care Jun era foarte ocupat cu şefii lui. Cu siguranţă, chinezul nu uitase de Ştefan; aşa că va reveni la planurile iniţiale imediat cum va avea timp s-o facă. Probabil că şi Jun ştia cât de nemulţumiţi erau şefii lui. Probabil, deci, că va încerca să rezolve repede problema regelui aurarilor...

Melodia de dans se termină; şi aproape imediat auzi un blues... Ăsta era nebun? "Ucidea" bunătate de antren cu chestia aia?... Nu; se servea felul doi. Reveni spre propria farfurie. Şi ridică ochii. Şi văzu rochia roz pal ridicându-se...

Bărbatul care-o conducea pe Raina lui la dans era înalt cam cât Ştefan. Era tânăr - până-n 30 de ani. Era "bine" - în sensul că costumul avea pe ce să stea frumos. Era aranjat, ferchezuit, parfumat probabil până-n dinţi... Pe el altceva îl îngrijora - şi anume, faptul că ea îi zâmbea. Nu părea să-i displacă invitaţia lui la dans...

Gata - o luase în braţe. Frumos, corect, fără aluzii. Ea îl luase de gât la fel de corect. Ei dansau blues, alături de alte patru perechi, şi discutau ceva vesel. Părea o discuţie nevinovată... Plecă puţin capul, ca să pară atent la ceva de pe masa lor... şi ridică privirea. Şi studie cu maximă atenţie buzele ei...

Vorbeau în franceză. Era prea tensionat ca să înţeleagă cuvintele - dar buzele ei formau vocalele cu accent francez. Cine era individul? Se cunoşteau, ea şi individul; se cunoscuseră înainte de petrecerea asta. Iar el se întreba...

Scoase mobilul şi începu mesajul...

"Cine e individul?"

Send lui Aleodor. Aştepta, privindu-i lung...

"Milan Marici. De taică-su ai auzit în perioada războiului."

Sârbul! Sârbul cu "eşti o femeie extrem de interesantă, extrem de specială..."

Gândul ăla îi dădu instantaneu un bufeu teribil - pe care n-avea cum să-l evite. Ştia că se făcuse vişiniu... Tatăl individului avusese de-a face cu războiul; dacă nu era un interlop versat, rău şi sângeros şi fără scrupule, ci un general... Iar după costumul de pe fiu, deducea că taică-su nu-l îmbrăcase niciodată în blugi şi tricouri cu muşchi. Băiat de general deci...

Ăsta era "adeptul Neoset" căruia ea îi spusese că era în timpul serviciului! Hm...

Roşcata

Milan era un scump şi-un drăguţ - şi observase că ea nu se ridicase nici cât să-şi mute trupul cinci centimetri pe perna scaunului, aşa că se grăbise să intervină cu prima ocazie. Habar n-avea de ce omul ăsta ţinuse morţiş să-şi justifice invitaţia la dans - dar o făcuse, preţ de vreo 60 de secunde. Ea zâmbise şi-l ascultase. Şi-acum el aştepta

ca ea să propună următorul subiect de discuţie. Numai că ea era în pană de subiecte de discuţie cu el. Aşa că tăcea - şi-l privea drept, aşteptând să sugereze el o temă...

- Pot să te întreb ceva?

Aprobă.

- Tu, atunci când eşti în timpul serviciului, stai jos?

Bufni în râs... şi ridică din umeri:

- Depinde de Ştefan.

- Ăsta e un răspuns cu două înţelesuri. Ori ţi-a spus să stai lângă colegul tău şi să observi lucrurile, ori ţi-a spus că azi ai liber - şi nu ţi-a plăcut muzica. Ia să vedem...

Milan era un scump şi-un drăguţ - şi-un perseverent, adăuga ea acum... OK! Să i-o zică atunci!

- Sunt în timpul serviciului - dar n-am primit nici o indicaţie de la şeful meu. Aşa că "lucrez" - chiar şi atunci când aştept indicaţiile lui!

- Şi crezi că, dacă îl rog frumos să-ţi dea liber azi, am şanse de reuşită?

- Sincer? Nu cred.

Îl pleoştise rău...

- Mi-a spus să stau lângă Părinte. Şi-a adăugat că, în jur de ora două, vrea să discute ceva cu mine. Aştept deci ora două... sau vreo indicaţie "intermediară".

- Înţeleg... Pot să te întreb cum îl cheamă?

Poftim?

- Poftim?

- Cum îl cheamă pe cel pentru care te-ai duce personal la Ştefan ca să-i ceri o zi liberă?

Plecă încet capul:

- Ce te face să crezi că ţi-aş spune ţie asta?

- Nu ştiu. Poate faptul că sunt un bărbat răbdător... Poate perseverenţa mea... Nu-mi place să-mi fac reclamă. Şi nu vreau să-mi fac reclamă. Îmi spui?

Negă scurt:

- Numele lui este secret.

- Deci acel bărbat există...

Aprobă, reuşind cu greu să nu ofteze...

- OK. Am înţeles. I-ai spus lui Ştefan despre oferta tatei?

- Da.

- Şi?

- Şi a spus "Bine". Şi-atât.

- Spune-mi sincer - are nevoie de ajutor?

- Cu toată sinceritatea îţi spun că, atunci când va avea nevoie de ajutor, îl va cere şi îl va obţine. Momentan, nu are.

- Bun. E important să câştige el războiul ăsta...

Aprobă... şi reuşi să nu ofteze nici acum - se terminase melodia. Întrebarea o făcu să zâmbească din nou:

- Eşti de acord să ne revedem în acelaşi loc, peste vreo jumătate de oră?

- Bineînţeles!

Milan îi sărută mâna:

- Atunci te conduc...

O conducea... Se reaşeză lângă Aleodor şi aşteptă... iar spionul începu să fredoneze uşurel, printre dinţi:

- Uită-te la mine, am păr alb în mustăţi / Sufletul lui e făcut bucăţi!

- N-aş zice - a renunţat repede.

- Ba eu sunt sigur - că şi acum e la fel de stacojiu! Mai că-mi pare rău că i-am răspuns la întrebarea "Cine e individul"...

Aa... Apucă furculiţa şi "ucise" caşcavalul pane - o să se-mbuibe bine şi n-o să-l privească absolut deloc! Încă nu găsise soluţia la uriaşa problemă care era acum sceneta cu Ştefan...

Ana-Maria

Ciocănitul scurt, corect, o făcu să tresară. Se grăbi să se ridice şi să deschidă uşa:

- Da?

Sami zâmbea slab:

- Au adormit?

- Încă de-acu' jumătate de oră.

- Aş vrea să discutăm un pic despre dimineaţa de mâine...

Ah, da! Vizita la imam! Aprobă şi fu invitată în living. Erau doar ei doi acolo - Tasnim îi lăsa să discute... Ea se aşeză pe o canapea, Sami pe cealaltă:

- Din câte am înţeles de la Tasnim, n-aţi discutat cine ştie ce despre imam Arif şi vizita la el.

- Nu pot spune că am discutat; dar m-am informat electronic şi mi-am dat seama că n-o să am probleme mâine.

- ... Ce vrei să spui?

- Că am mai afişat o atitudine asemănătoare, în tinereţe. Şi ştiu cum şi ce să fac ca să nu-l supăr.

Sami o privea lung, serios... Ridică uşor din umeri:

- Stau corect, frumos, cu capul un pic plecat, iar dacă nu vorbeşte cu mine, nu ridic privirea din covor. Încerc să stau cât mai retrasă, cât mai ferită de privirile celorlalţi. Vorbesc puţin, nu pun întrebări stupide, ascult cu atenţie ce-mi spune... Şi-n rest, am sentimentul că mă va ajuta el.

- O să te-ajute. O să stabilească el unde staţi, o să deschidă el discuţia... Atunci când intrăm, să-l saluţi cu "*as-salamu alaykum*", care înseamnă "Pacea fie cu tine". Dacă el te salută primul, atunci tu să-i răspunzi cu "*walaykum assalam*". Să nu încerci să dai mâna cu el; adică să încerci să nu-l atingi. Când i te adresezi, să-i spui "imam Arif". Şi, în rest...

În rest? Primi un zâmbet slab:

- În rest, să te-ntorci cu mine aici.

Poftim? Îşi împietri pe chip mimica aceea destinsă, zâmbitoare, şi nu răspunse. Iar el... El realiză că se exprimase ciudat şi se grăbi să se explice:

- Ah, asta-i o prostie! Normal că te întorci - că doar copiii rămân acasă, cu Tasnim! Altceva voiam să spun...

Şi era fâstâcit şi nu-şi găsea cuvintele...

Nu-l va ajuta. Dacă Sami plănuia, undeva în mintea lui, să-i strecoare unele apropouri, acum era momentul ideal! Casa era cufundată în linişte, veioza dădea o lumină ciudată...

- ... Voiam să spun că, de când aţi venit voi, casa asta parcă s-a trezit la viaţă. Ştiu că n-o să rămâneţi cu noi la nesfârşit; ştiu că o să vă întoarceţi la soţul tău. Dar n-aş vrea să plecaţi aşa de repede...

Eei, acum era mult mai bine! Mult mai "limpede"! Ia să limpezească ea tot ce mai era nelimpezit:

- O să mai rămânem aici cel puţin două luni. Cel puţin până se termină războiul. În astea două luni, e foarte important ca nici noi, nici el să nu păţim ceva. Noi suntem... Cum să spun... Noi suntem o familie magică. Noi suntem uniţi prin dragoste - şi adulţii, şi copiii. Chinezii mă caută pentru că ştiu ce va face el în clipa când eu voi păţi ceva rău. Iar el face acum foarte multe lucruri pe care în alte condiţii nu le-ar fi făcut niciodată - pentru că ştie ce voi face eu în clipa când el va păţi ceva. Şi are mare grijă să nu păţească absolut nimic...

- Ştiu. V-am văzut atunci şi-am înţeles. Voi puteţi sta departe unul de celălalt - şi să vă simţiţi mai apropiaţi ca niciodată. Dar nu puteţi trăi unul fără celălalt. El are veşti de la tine?

- Nu. Nu cred.

- Ar fi bine să ne gândim la o modalitate de a comunica, voi doi.

- Nu. Exclus. El e supravegheat din toate părţile - iar comunicare înseamnă un punct de plecare, un traseu şi-un punct de sosire a informaţiei. Oricine dintre cei care-l supraveghează poate face traseul ăsta în sens invers - şi nu e bine să-l facă. Noi trebuie să rămânem ascunşi, pentru ca el să reuşească să răzbată printr-o perioadă foarte dificilă...

- Întotdeauna va exista o cale de a-l contacta fără ca oamenii care-l filează să afle asta. O să mă gândesc la o soluţie. Şi-o să-l rog şi pe imam Arif să caute o soluţie. Pe 19 iulie începe Ramadanul. Tot atunci, încep şi călătoriile de afaceri ale musulmanilor. Chit că trimitem pe cineva personal - dar de contactat, îl vei contacta.

Dădu să-l contrazică, dar el continuă:

- Nu ştie nimic de voi - şi e îngrijorat. Mintea lui stă numai la voi. Iar ca să se poată concentra la război, trebuie să-i trimiţi veşti şi să-l ajuţi să se liniştească puţin în privinţa voastră.

Sami avea dreptate... Bărbatul se ridică:

- O să mă gândesc - promit! Mâine plecăm pe la zece...
- Bine.
- Noapte bună, Ana.
- Noapte bună, Sami.

Îl aşteptă să ajungă la uşa lui, să intre, să aprindă lumina şi stinse veioza. Acum el o aştepta, cu uşa deschisă, să ajungă la uşa ei... Îşi mai zâmbiră o dată; iar uşile se închiseră în acelaşi timp.

Apucă cheia, dădu s-o răsucească... dar renunţă. Nu ştia de ce - dar avea încredere în el. Era gravidă, iar asta începuse s-o cam afecteze...

Totul va fi bine mâine, la imam. Iar dacă ceea ce-i va spune imamul va fi bine, o să-l contacteze pe Ştefan. O să-i trimită o scrisoare. Sau un mail. Sau un SMS, prin Diamant. O să vadă ea! În orice caz, Sami avea dreptate - Ştefan era îngrijorat. Mintea lui trebuia să se concentreze şi asupra afacerilor, şi asupra războiului - şi cum el nu ştia nimic despre ea şi copii...

Se lungi uşor în pat şi puse palma peste bebeluşul lor. Închise ochii... Îşi imagina ochii verzi măriţi de uimire la aflarea veştii că avea, în sfârşit, veşti... Îşi imagina strălucirea ochilor verzi...

"Suntem bine toţi trei"... "Am acte, am bani, am unde să stau cu copiii"... "Spuneţi-i lui Ştefan că îl iubesc mult"... Să-i spună şi despre bebeluş? Dacă-i spunea, Ştefan făcea infarct. Aşa că o să-i spună... O să-i spună...

"Spuneţi-i lui Ştefan că îl iubesc mult şi că va avea o surpriză de proporţii, când ne vom revedea, la sfârşitul anului." Şi va încheia cu "Ana". Şi-atât.

Şi-acum trebuia să se culce. Mintea ei era plină de strălucirea ochilor verzi - iar dacă va adormi repede, ştia că-l va visa...

Diamant

Gata - până aici! Gata, că-l apucau toate alea şi făcea vreuna nefăcută!

Îşi luă mobilul şi se ridică:

- Mă duc să dau un telefon.

Ştefan aprobă cu capul, după care se grăbi să revină la discuţia cu neamţul. În afaceri, vărul lui încerca să se-ntindă brusc în toate direcţiile - cam ca lava unui vulcan furios. El unul n-avea nimic împotrivă! Dar înainte de "întinderea" aia, trebuia să dea un telefon. Şi cum Raina stătea tot la masă, lângă Aleodor, dar socializa de mama focului cu Milan ăla, îl privi lung pe colegul lui... porni spre el, cu telefonul la vedere... trecu pe lângă el şi apăsă clanţa uşii din spatele lor. Na, că era încuiată! Pipăi scurt... găsi cheia, o răsuci şi intră.

Ei, drăcie! Nimerise într-o cameră-debara! Stivele de scaune şi mese erau îndesate într-un colţ... Dar camera asta era perfectă! Repede, să formeze numărul ei! Adică să-şi seteze telefonul să nu trimită numărul apelantului - şi-apoi s-o sune! Ia să vadă el...

Roşcata

Telefonul începu să piuie. Ia uite - da' cine-o suna? Ridică privirea spre Ştefan - numai că el fuma şi discuta cu un blond în vârstă. Privi afişajul... "Număr necunoscut". Hm...

Luă aparatul şi mai citi o dată. "Număr necunoscut"... Aleodor se aplecă la urechea ei:

- Du-te în camera din spatele nostru şi răspunde. Şi, dacă-i şefa, ai grijă să memorezi tot!

Aoleu! Putea fi regina! Aoleu!

Sări în picioare, împinse scaunul şi văzu imediat uşa! Se grăbi să ajungă la ea, apăsă clanţa... Slavă Cerului, era descuiată! Năvăli în cămăruţa aia şi împinse uşa după ea. Şi n-o mai închise - apăsă butonul verde:

- Da!

Asculta... Nu spunea nimic! Cel sau cea care-o sunase nu scotea un sunet! Păi... Decise să insiste:

- Alo?

Tresări şi sări cât colo când auzi foşnetul! Şi mai ales când văzu lumina albăstruie...

Diamant apăsă butonul roşu, privind-o lung...

Era întuneric în camera asta. Singura sursă de lumină era crăpătura uşii şi lumina albăstruie de la telefoanele lor. Inima îi bătea cu putere... Şi cum el făcu un pas spre ea, ea făcu doi paşi în spate:

- Nu-nu! Nu te apropia! Stai acolo - că ţip!

Diamant se opri:

- Ţi-am promis că-ţi spun de ce.

Aa... Şi voia să-i spună asta acum, aici, în întuneric? Era nebun...

- De ce am grijă de tine şi vreau să te ajut... Cred că acum pot să-ţi spun de ce.

Păi să-i spună - şi să se întoarcă la petrecere! Adică la lumină - şi la îndemâna lui Ştefan! O speriase rău... Bărbatul din faţa ei o privea lung... Brusc, Diamant oftă greu, parcă din tot sufletul:

- Pentru că te iubesc.

Nu! Să nu spună asta! Se grăbi să scuture capul, ca să-l facă să nu mai spună asta...

- Iar tu îmi laşi impresia că te joci cu mine - şi mă amăgeşti.

Nu-nu! Nega repede-repede:

- Eşti nebun? Ne prinde Ştefan!
- E adevărat? Te joci cu mine?

Nega în continuare - iar el continuă cu întrebările:

- Mă amăgeşti?

Negă... şi se opri din scuturatul capului - că n-avea rost să-i răspundă aşa. Nu era el genul care să se-ncreadă în asemenea răspunsuri mute! Aşa că trase aer în piept şi-i răspunse aşa cum îşi dorea el:

- Nu, Diamante - nu mă joc cu tine. Şi nu te amăgesc.

Îl văzu făcând un pas spre ea - şi întinse palmele spre el, ca să-l oprească:

- Nu!
- Nu vreau decât să mă conving că nu mă amăgeşti.
- Stop! Stai pe loc! Stai acolo!

Reuşise să-l oprească - dar nu şi să-l răzgândească!

- Ţi-am spus - nu vreau decât să mă conving că nu mă minţi. Că nu mă amăgeşti.

Întinse un deget de avertizare:

- Nu te apropia de mine! Că ştiu eu ce-ţi poate pielea şi ce iute eşti de mâini! Ştii bine că am mai păţit-o o dată...
- Îţi jur că nici n-am să clipesc mai altfel!
- Nu te cred!

Diamant o privea lung... Ea nu avea totuşi încredere în el... Şi parcă nici în ea însăşi n-avea cine ştie ce încredere! Dacă ajungea iar în faţa lui şi se-apuca să-i demonstreze că nu-l amăgea...

Bărbatul din faţa ei băgă telefonul în buzunar, ridică palmele, i le arătă... şi le duse încet la spate. Cu alte cuvinte... Cu alte cuvinte, bărbatul din faţa ei zâmbea slab, cu mâinile la spate, şi-i garanta din privire că n-o să clipească deloc - tocmai ca să n-o sperie... Pentru că voia să ştie...

Păi...

Păi, ea ce să mai facă acum?! Trebuia să-i demonstreze! Trebuia, de fapt, să-l convingă cumva să aibă încredere în ea... Păşi spre el şi-i făcu semn să se mute mai în spate... Mai în spate... El se conforma, pe măsură ce ea păşea spre el...

Gata - îl dusese la perete. Diamant părea dispus "să fie cuminte"... Ea păşea spre el şi simţea cum teama se transforma încet în emoţie...

Şi gata - era în faţa lui. Îl avea acolo, în cămăruţa aia, sprijinit cuminte de perete şi cu mâinile la spate... Şi simţea cum stomacul i se strânge şi mai şi - şi parcă simţea acolo, în interiorul ei, zbaterea

aripilor unui fluture...

Prinse uşor reverele costumului:

- Ai încredere în mine?

Primi o aprobare scurtă cu capul. Dar ştia că n-o înţelesese... că nu-i înţelesese cuvintele... Că nu înţelesese sensul acelor cuvinte. Aşa că îngustă scurt ochii:

- Jură-te că ai încredere în mine orice-ar fi!

- Jur!

Şi părea atât de serios... Atât de convins...

Ochii albaştri îi arătau... Fluturele se zbătea - şi-i atingea stomacul cu aripile... Se apropia de ochii albaştri care-i spuneau că n-o minţise... că o iubea...

Atingerea buzelor făcu ochii albaştri să se închidă încet...

Dumnezeule mare! Era îndrăgostită de el! Era... Simţea dragostea lui - şi simţea că nu se mai poate stăpâni! Ştia, simţea că găsise ceea ce-şi dorise dintotdeauna - ceea ce putea s-o ajute să se vindece sufleteşte! Simţea că trebuia să-i arate că nu-l amăgeşte! Simţea că, dacă voia să aibă o şansă să nu-l piardă la două noaptea, trebuia să-i arate... că îl iubeşte...

O să-i arate. Chiar acum. Ca să nu-l piardă! Fiindcă nu voia să-l piardă! Abia îl găsise! Abia reuşise să treacă peste convingerea că ea nu va putea iubi vreodată un bărbat! Abia descoperise...

Îi prinse uşor capul în palme... Pentru că îl iubea, şi îi transmitea prin sărutul ăsta şi prin gestul ăsta şi prin toată fiinţa ei că îl iubea mult...

Diamant

"Fă cumva să rămâneţi între patru ochi. Şi fii tu însuţi." Asta îşi amintise atunci când îi arătase mâinile şi le dusese apoi la spate. Iar ea îl trimisese la perete şi-l urmase. Şi-l pusese să jure că o să aibă încredere în ea orice-ar fi...

"Arată-i ce înseamnă pentru tine. Arată-i fără cuvinte!" Asta îşi amintise atunci când închisese ochii şi decisese să nu-i ascundă nimic...

Raina îi răspunsese la întrebare - şi nu-l minţise. Se convinsese că era sinceră, în clipa când îl sărutase. Dar după numai o secundă - sau poate două -, se dezmeticise. Devenise foarte conştient de ceea ce i se întâmpla. Pentru că i se întâmpla un lucru pe care nu-l anticipase, la care nu se gândise şi care-l luase pe nepregătite. Palmele ei îi ţineau uşor capul. Gestul ei, felul cum era ţinut, îl dezmeticise instantaneu - şi-l făcea să se simtă uşor ca un fulg. Acum, simţea că pluteşte, la un milimetru de pământ. Simţea că-i zvâcneşte tâmplele iar inima îi bate cu putere. El îi arătase ce însemna ea pentru el; acum, ea îi arăta că era un prost când îşi închipuia că ea se joacă şi-l amăgeşte din priviri...

Da. Se simţea iubit. Se simţea ridicat uşor de la podea... Se simţea... Simţea cum palmele ei îl acoperă cu dragoste - aşa ca-n SF-uri cu multe efecte speciale... În orice caz, ştia sigur că reuşise. Raina îl iubea. Adică poate că nu-l iubea încă - dar se ataşase de el şi-l dorea mult. Oare...

Nu! N-avea voie "s-o exploreze"! Sub nici o formă! Dar...

Dar simţea nevoia s-o atingă. Ea îi ţinea capul - şi făcea din el tot ce voia ea, în clipele astea. El ar fi vrut s-o atingă... El ar fi vrut nu s-o cuprindă cu braţele, ci să pună palmele pe mijlocul ei. I-ar fi plăcut ca gestul lui s-o facă să plutească, aşa cum plutea el acum...

Trase încetişor de tot mâinile de la spate... şi atinse rochiţa. Şi se sperie îngrozitor!

Roşcata

Nuu!

Atingerea aia o dezmeticise instantaneu - şi-o speriase îngrozitor! Şi-i frânsese brusc zborul ăla îndrăgostit! Tocmai sperietura o făcuse să-i dea drumul, ca arsă, şi să sară în spate! Şi să deschidă repede ochii - că poate se repezea la ea şi-o imobiliza din nou, ca atunci! Descoperi deci că Diamant nu se putea clinti - o privea lung, un pic aplecat, cu palmele încă ridicate acolo unde fusese adineauri ea... Iar privirea lui...

Privirea lui stârni tot roiul de fluturi din stomacul ei! Mâna stângă apăsă involuntar locul ăla - iar cea dreaptă îl avertiză, scurt:

- Să ai încredere în mine!

Şi gata! Gata, că se prindea Ştefan şi se ducea dracului totul! Şi-aşa, dispăruseră amândoi în acelaşi timp! Iar ea dispăruse ca tornada de lângă Milan!

Ca tornada de flăcări... Era nebun!

Se repezi la uşă, o smuci cu putere... şi încercă să păşească normal. Intră în lumina puternică din sală, aruncă o privire spre masa lor şi văzu că spionul şi sârbul stăteau cu faţa spre ring...

Trebuia să ajungă la masă. Trebuia să se aşeze acolo, la locul ei, şi să joace rolul consilierei pe care-o sunase un necunoscut, din greşeală. Numai că... Numai că era ameţită - iar tensiunea-i era vraişte. Iar stolul de fluturi se zbătea, dornici să scape odată...

Aah! Ciudată senzaţie! Apăsă din nou fluturii, sperând că o să-i mai domolească, şi porni spre uşa sălii, făcând eforturi mari ca să păşească drept.

Diamant

Îl apostrofase - şi-apoi ieşise ca vijelia. Rămăsese singur în cameră. Uşa era întredeschisă acum, aşa că intra mai multă lumină, mai mult zgomot...

Oo, Doamne! De ce nu reuşise să se abţină? De ce nu ascultase de Althea? Atunci când văzuse cât de bine îi mergea comportându-se după sfaturile ei, de ce încercase s-o atingă? El nu ştia cât de greu îi era Rainei lui chiar şi numai să se gândească la asta? De ce stricase momentul ăla magic?

Astăzi se simţise ridicat... Nu - se simţise smuls practic de la podea şi azvârlit spre soare! Într-o singură clipă, parcă-l teleportase sus...

Deci ea...

Se lăsă încet pe vine, sprijinindu-se de perete, şi-şi acoperi faţa cu palmele - ei bine, da! Era îndrăgostit lulea! Era îndrăgostit până-n ultima celulă componentă a corpului lui! Era... Era ciudat, pentru că o simţise îndrăgostită de el. Şi nu putea fi chiar aşa! Un copil chinuit, aşa cum era ea, nu se putea îndrăgosti de-un bărbat cu cazierul lui aşa, într-o clipă! Iar asta putea însemna că Raina se gândea la el de mult mai mult timp, dar îi ascunsese cu maximă grijă asta...

Doamne, cât de fericit era! Îi venea să râdă! Îşi amintea momentul ăla special şi-i venea să râdă! Şi-i venea şi să plângă - fiindcă nu-l lăsase să-i arate şi el...

În orice caz, mâine dimineaţă el avea treabă! Acum, că văzuse cât de bine funcţionau sfaturile Altheei, plănuia ca mâine dimineaţă să-i spună din nou că o iubeşte şi să-i arate şi inelul! Ca să fie foarte limpede şi pentru ea faptul că nu era un fustangiu neserios - şi-avea planuri solide cu ea! Dacă mâine o călca maşina pe Safira, el ţinea doliu fix atât cât se ţinea - şi-n prima zi de după, juca la nunta cu ea... Cu Raina lui...

Era fericit. În sfârşit, se simţea iubit! În sfârşit, simţea şi el că reprezenta ceva pentru sufletul unei femei! Adică exista o femeie pe lumea asta care să-l iubească. Pe el. Pe el personal - nu pe vărul lui Ştefan, nu pe Diamant cel specialist în nopţi de-amor... Pe el ca fiinţă. El fără pistoale, fără bani, fără picături, fără averi, fără familie, fără amici şi probleme şi petreceri şi bucurii şi tristeţi. Pe el. Sentimentele lui clădiseră sentimentele ei...

"Şi hai că te-ai tâmpit rău de tot! Te-a pocnit poezia - şi nu te-ai gândit cum şi în ce context îi zici lui Ştefan de Safira! Că ăla nu-i întreg - ăla odată te lasă văduv..." Şi nu era bine ca Ştefan să facă asta. Safira era deja aşezată în locşorul ei, strunită şi potolită bine...

Se ridică greu şi porni spre uşă. Şi descoperi că parcă simţea pământul mai altfel sub proprii paşi...

Ieşi, închise uşa şi-o încuie. Şi porni, senin ca primăvara, spre Ştefan. Vărul lui era la fel de prins în discuţia cu neamţul...

Se aşeză şi ridică privirea spre masa de vizavi... Raina nu era acolo. Dar asta nu-l îngrijora - Milan stătea cuminte pe scaun şi-o aştepta să se întoarcă. Ce frumos! Habar n-avea el cât de îndrăgostită era ea...

Ştefan

Îi venea să râdă - şi-asta nu era bine deloc! Nu putea să râdă când îl asculta pe Herr Schaefer vorbindu-i despre comerţul cu oi, miei şi alte rumegătoare mici! Ăla era capacul ideal pentru nişte transporturi speciale! Nici un vameş nu era nebun să se bage-n fundul vagonului cu miei ca să scormone-n căcăreze! Şi tocmai când discutau despre capac şi plăpumioară, uşa se deschisese...

Rebeca intrase în camera aia grăbită de parcă o suna apocalipsa. Ieşise parcă la fel de grăbită. Dar diferenţa dintre tânăra care intrase şi cea care ieşise...

Lipsiseră cam... trei minute. Putea spune că folosiseră eficient timpul ăla scurt - şi se lămuriseră. Adică îşi răspunseseră la unele întrebări. Ea ieşise apăsând cu palma dragostea din stomac şi clătinându-se pe vreo trei cărări, iar el probabil că se lăsase-n fund pe ciment şi râsese ca un adolescent drogat - adică îndrăgostit.

Amândoi erau îndrăgostiţi lulea. Probabil se sărutaseră, sau... O să afle asta mâine, după ce se odihneau iar ea îşi va fi terminat de aranjat cuvintele-n minte. O să-l informeze ea, scurt şi cu cuvinte clare...

Ei bine, avea un văr şi-o consilieră îndrăgostiţi lulea unul de celălalt. Ea nu ieşea din cuvântul şefului ei. Iar vărul lui nu-şi permisese niciodată să-i iasă lui din cuvânt. Şi-atunci, el îi zâmbea lui Herr Schaefer şi aproba uşor cu capul, în timp ce calcula avantaje şi dezavantaje...

O să-i lase să se apropie unul de celălalt. Va susţine, la o adică, că voise s-o "dezlege" definitiv pe Rebeca de Titel, legând-o de un membru al familiei lui - care-o putea ţine sub control, financiar vorbind. Şi va adăuga că Diamant trebuia şi el legat bine - pentru că avansau la un nivel unde zborul lui din floare-n floare era inacceptabil. Habar n-avea ce părere va avea Ochiul despre decizia lui. Dar, după cum îi spusese şi lui Leonard, în pătrăţica lui, el era şeful. Ochiul n-avea decât să-l ia ca atare sau să aleagă pe altcineva. Nu el se ceruse avansat; ei ţineau musai să-l avanseze. În plus, la nivelul ăla la care urcau ei, stabilitatea era o chestie foarte apreciată. Iar dacă-i ieşeau socoteala şi planul...

Herr Schaefer spunea prostii. Piaţa din Germania era făcută - şi nici un afacerist, fie el catolic, ortodox sau musulman, nu va sta cu mâinile-n sân când îl va vedea pe el intrând "apoteotic" în culoarul îngust al legilor gri din ţara aia. Vameşii intrau acolo unde erau trimişi să intre - iar denunţurile erau la mare modă în ultimul timp. Aşa că neamţul lui vorbea multe vorbe...

O s-o ajute pe Rebeca să-i fure minţile lui Diamant. Şi-o s-o lege de el. Şi-o să aibă grijă să le dea nişte ordine clare şi să le impună o conduită foarte strictă, foarte riguroasă... Diamant era însurat cu Safira - şi va rămâne familist convins, pe teritoriul României. Dacă planul lui se va împlini, vărul lui va veni des în Franţa - şi va fi fericit. Rebeca nu prea avea de ce să se ducă în România - iar dacă o va trimite totuşi acolo, cu treburi, o va caza la Cernica şi-i va ordona personal lui Diamant să aibă grijă de ea. Şi-uite ce frumos se aranjau lucrurile...

Văzând şi făcând. Momentan, voia să-l fiarbă bine de tot pe Diamant - fiindcă fusese acuzat, nu demult, că uitase de el şi-l abandonase în România, că nu-l mai considera vărul lui...

Aha! Uite-o şi pe ea! Se dusese să-şi tragă sufletul, să-şi repună butoanele în ordine - cum zicea Ana...

Ana lui...

Ana lui o să vadă filmarea, pe youtube, şi-o să se înfurie rău de tot. Şi probabil că se va ridica, îşi va lua copiii şi banii şi se va urca în primul taxi liber pe care-l va găsi. După care va rosti "Bourges" - şi va scoate cărămida de euro. Şi nu se va opri pentru nimic în lume, mizând pe faptul că un bărbat atent şi calculat ca el sigur utilase complet bucătăria conacului - şi deci va găsi acolo şi făcăleţ, şi tigaie! Mm - cât era ceasul? Nu mai avea răbdare!

19 iunie 2011 - duminică

Ştefan

Gata - în sfârşit, era ora două! Selectă numărul lui Aleodor...

- Da, şefu'.

- Te duci la DJ şi-i spui să pună un blues. După care îl ocupi pe Milan 30 de secunde - că am cam amorţit pe scaunul ăsta.

- Da, şefu'.

Închise şi băgă ţigările şi telefoanele în buzunar... O electrocută scurt. Rebeca ridică privirea... şi mută, dintr-o mişcare, telefoanele şi ţigările în faţa scaunului lui Aleodor. După care reveni spre petrecere...

Era gânditoare. De fapt, era un pic speriată. El trebuia să fie foarte atent de-acum încolo. Nu trebuia să uite că fata asta are doar 16 ani - iar la vârsta ei fiecare sărut era o pecete a dragostei...

Gata - blues-ul începuse. Se ridică şi se aplecă la urechea lui Diamant:

- Noi plecăm. Voi rămâneţi aici şi aveţi grijă.

Bun. Şi-acum se apropia de ea...

Diamant

Adică... Adică ei plecau. OK - da' ei, cine? El şi Aleodor? El şi Raina? Cine, ei? Că trebuia să afle urgent ce însemna "voi rămâneţi aici"! Dacă-l lăsa la petrecere cu Raina... Deşi se îndoia sincer că va avea el aşa baftă mare-mare de tot...

Vărul lui se aplecă la urechea lui Aleodor, preţ de două-trei secunde. Şi apoi... Şi apoi Ştefan puse palmele pe umerii ei şi-i spuse ceva... Şi-apoi întinse mâna - şi-o invită pe Raina la dans. Ea zâmbea, se ridica... El vedea în faţa ochilor gesturile care-o conduseseră pe Ana spre ringul de dans de-atâtea ori...

Înlemni, cu ochii la ei...

Roşcata

Gata! Asta era! Venea! Venea s-o invite la dans - şi-apoi plecau împreună! Oo, Doamne! Nu putea să-l privească pe Diamant! Îi era frică...

Ştefan se aplecă la urechea lui Aleodor... Spionul aprobă scurt - iar palmele şefului ei se aşezară uşor pe umerii ei:

- Am senzaţia că tu n-ai dansat azi mai deloc!

Zâmbi slab şi aprobă cu capul... iar Ştefan îi oferi mâna dreaptă - cea dinspre Milan:

- Milane, mă tem că ţi-o răpesc...

Iar Milan se muta imediat, cu scaun cu tot, ca să-i facă ei loc "să fie răpită"... Puse palma în palma lui şi-l urmă. Şi fu condusă pe ring. În mijlocul ringului. Fu cuprinsă uşor de mijloc; iar mâna lui îi puse palma undeva pe umărul lui...

Nu se îndoia de faptul că regele era un dansator desăvârşit. Nu se îndoia de faptul că gestul ăla ar fi făcut orice femeie să-i leşine-n braţe. Pe ea însă o lăsa rece şi îmbrăţişarea, şi gestul. Şi seriozitatea cu care o privea...

Ştefan

Rebeca lui era un pic speriată. Şi-un pic panicată. Nu-i era frică de el - îi era frică să nu-l piardă pe bărbatul de la masă, care-i privea lung şi auzea clar murmurul din sală, scăpările verbale ale amicilor lui...

Dansau o melodie frumoasă. O melodie de dragoste. Habar n-avea cum se numea sau ce spunea solistul, pentru că era năpădit de gânduri...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- I-ai spus ceva?

- Poftim?

- I-ai spus ceva, cât aţi discutat?

O secundă, două...

- Nu mi-ai spus să-i spun, aşa că nu i-am spus. Dar...

Zâmbi slab, pentru ochii martorilor prezenţi:

- Dar?

- Dar l-am întrebat dacă are încredere în mine. Şi-a spus că da. Aşa că...

Aşa că strânse un pic mai mult braţele - şi se simţi imediat luat de gât. Hm - acţionau la unison! Rebeca era foarte atentă la el, pentru că ştia care era miza şi nu voia să greşească... Iar amicii lui erau foarte atenţi la el, bărbatul perfect care trăise o viaţă perfectă alături de femeia perfectă, dar azi era supărat rău pe ea - şi începuseră să spună unele lucruri, să exclame... Se grăbi să-i ocupe consilierei lui mintea cu altceva:

- Să înţeleg că te-ai apucat să calculezi...

- Mi-ai dat termen până pe 25. Nu vreau să trebuiască să cer o prelungire...

- Să n-o faci - că n-ai s-o primeşti. Suntem în criză de timp. Avansarea oficială trebuie să ne prindă cu temele făcute - pentru că nu se ştie ce şi cum se-ntâmplă acolo sus şi care vor fi noile reguli...

Rebeca aprobă. Oftă greu:

- Ai încredere în mine?

- Da.

Da? O privi lung, serios... primi o aprobare cu capul... şi se folosi de ea - mai strânse puţin braţele. Rebeca nu îndrăzni să-şi lase cârlionţii pe haina lui, aşa că plecă puţin capul... OK! Se aplecă din nou şi-i şopti la ureche:

- De când am convins-o pe Ana să vină cu mine la Cannes, nu m-am mai putut apropia de o altă femeie. Şi nici pe Rubina n-am mai putut-o săruta. Mă îndoiesc că te voi putea săruta pe tine acum... aşa că nici n-am să-ncerc.

Rebeca aprobă... O sărută pe gât - iar din sală auzi o voce groasă exclamând "Uau". Consiliera lui nu ridică privirea din haină; dar aplecă un pic capul... ca să o poată săruta încă o dată...

Ridică uşor mâinile pe spatele ei şi-şi afundă faţa în părul ei. N-avea de ce s-o mai sărute - creţurile roşcate mascau "acţiunea". Şi-o simţi cum îşi trece degetele prin părul lui şi lasă capul pe spate...

În mijlocul sălii, în văzul tuturor, se desfăşura o scenă "fierbinte" cu rege tandru şi rochie roz care nu-i aparţinea reginei. Sala nu mai murmura - exclama în gura mare anumite lucruri! El încerca să nu zâmbească; el ridica acum mâna stângă, trecea pe sub cârlionţi şi strecura degetele prin părul ei. Şi nu mică-i fu mirarea când o simţi împingându-se spre el şi lăsându-se pe spate! Hei! Păi...

Păi era momentul să se retragă! Acum, urgent!

- Plecăm!

Se simţi împins uşor - şi-i dădu drumul. Mm, era îmbujorată! Nu-l privea; pleca imediat privirea, zâmbind slab... Se lăsă luat de mână şi tras uşor spre ieşire. Iar primul lui pas "pe direcţia orizontală" declanşă strigătele şi chiotele şi fluierăturile nebunilor...

Deci, plecau. Limuzina îi va duce la vilă, unde vor urca împreună pe sub ochii băieţilor de la pază, se vor schimba şi se vor odihni. Fără să-l sune pe Diamant. Iar mâine, pe la prânz, dacă va constata că vărul lui fusese cuminte şi regreta sincer înstrăinarea de vărul mai mare, o să-i spună şi lui că putea sta liniştit...

Diamant

Doamne, Dumnezeule! Ce vedea? Ce era asta? Dumnezeule - ce se întâmpla acolo?

Blues-ul începuse normal - cu invitarea şi plimbarea ei până-n mijlocul sălii. Urmase poziţia de dans - absolut normală! Şi-apoi discuţia - absolut normală. Undeva pe-acolo, prin discuţia aia, începuse anormalul. Ştefan se tot aplecase, să-i spună unele lucruri la ureche. Ea aprobase şi răspunsese rareori cu cuvinte. Şi-apoi el o trăsese mai aproape - iar ea îl luase de gât. Şi-apoi o trăsese şi mai aproape! Iar ea plecase capul şi privirea! Iar el o sărutase pe gât - iar ea înclinase un pic capul, ca să-i facă loc s-o sărute din nou! Dumnezeule mare! Ce era asta?

Ieşiseră! Tocmai ieşiseră din sală! Ieşiseră împreună, ţinându-se de mână...

Întoarse încet capul spre Aleodor - el văzuse chestia asta?... Da. O văzuse. Şi-l privea pe el drept, serios. De parcă ştia... De parcă ştia cum îl doare sufletul...

Trebuia să se concentreze asupra discuţiei cu "Perucă". Ăsta era nebun - şi-avea planuri nebune. Aşa că el, rămas acum unicul reprezentant al regelui la petrecerea asta, nu trebuia să aprobe ceva, vreo propunere de afaceri, vreo şmecherie...

Era furios. Era răvăşit şi panicat şi simţea gustul amar al disperării în suflet! Nu era vorba despre Ştefan! Nu era vorba despre faptul că vărul lui i-o luase înainte! Nu era vorba despre faptul că plecase cu ea! Era vorba despre faptul că ea... Ea lăsase capul într-o parte... şi apoi pe spate... şi-şi trecuse degetele prin părul vărului lui...

Mută mâna pe masă şi se aplecă puţin, să ia paharul cu apă. Şi găsi imediat inelul, cu degetele celeilalte mâini...

Acolo, sub inelul ăla, era inima lui. Şi durerea din inima lui. O durere surdă, care parcă nu-l lăsa să respire cum trebuie...

Deci ea...

Ridică paharul la gură şi începu să bea. Şi să bea. Şi să bea... sub privirea serioasă a lui Aleodor... N-avea voie să plângă aici, aşa că trebuia să bea tot...

Lăsă paharul pe masă - aşa i-a fost scris! Spre deosebire de Ştefan, el făcuse multe greşeli în afaceri - şi în deciziile din afaceri. Probabil că rupsese multe degete şi spărsese multe capete fără să aibă dreptate s-o facă. Şi nici nu se gândise vreodată să şi le spele făcând gesturi frumoase, donând mâncare şi jucării la orfani sau botezând nebotezaţi de prin orfelinate. Aşa că Dumnezeu îl pedepsea... dându-i să guste câteva secunde de rai şi-apoi îndepărtându-l pentru totdeauna de ea...

Dădu drumul inelului - o să-l pună în seif. Şi n-o să mai spere. Azi, ea îl ridicase. Şi-l lăsase apoi să cadă. Îl ridicase sus de tot, punându-l să jure că are încredere în ea şi sărutându-l... şi lăsându-l să creadă că era sinceră şi-l iubea...

Ştefan

Se apropiau de vila de protocol. El o privea pe ea; ea îl privea pe el. Nu scoseseră o vorbă...

Stăteau faţă-n faţă. Se aşezaseră aşa fără ca el, sau ea, să sugereze asta - de parcă el se temea să n-o sperie iar ea se temea să nu-l "inspire"... Oftă greu şi se întoarse spre fereastră:

- Nu ştiu ce să fac. Dă-mi un sfat.

- Despre ce e vorba?

- Despre filmarea cu blues-ul nostru.

Rebeca oftă greu... şi şopti:

- Eu zic să n-o pui pe youtube. I-am auzit pe toţi cum hăhăiau - aşa că ştirea asta o să circule repede. Dar nu cred că regina are acces la bârfele amicilor tăi...

- Am făcut sceneta asta şi pentru urechile ei. Problema e că, dacă o pun pe youtube, o pot găsi copiii. Florentina ştie să-şi caute singură desene...

Tânăra oftă din nou:

- Atunci nu ştiu. Sincer! Părerea mea e să n-o pui. Dar...

- Dar bârfa asta va circula prin toată lumea mea - de la regi până la cerşetori. Va fi imposibil să n-o audă şi ea. A găsit soluţia Iulianei; fie va apela tot la ea, fie va găsi o altă cale să se informeze. În orice caz, o va afla în cel mult o săptămână.

Rebeca tăcea...

Era îngrijorată. Era gânditoare şi îngrijorată rău de tot! Plecase fără să-i mai dea lui Diamant vreun semnal cum că trebuia să aibă încredere în ea. Şi n-avea decât 16 ani - şi iubea pentru prima oară...

Limuzina opri lângă trotuar. Aşteptau - bodyguarzii alergau să le facă culoarul. Aşteptau... Gata. Deschise uşa şi se grăbi să-i ofere mâna... Şi aşa, ţinând-o de mână, intră în vilă.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Asiguraţi perimetrul. Cu excepţia consilierilor mei, nu intră nimeni - nici chiar micul dejun.

- Da, şefu'.

O trase în faţa lui; Rebeca urca scările... şi nu greşea uşa - descuia camera în care se cazase el. O urmă şi închise uşa. Şi n-o mai încuie...

Tânăra şopti:

- E OK dacă dorm în halatul de baie?

Negă şi deschise troller-ul. Şi scoase punguţa comandată odată cu rochia. O auzea îndepărtându-se grăbită...

Din păcate, n-avea ce-i face. Trebuia s-o folosească la sceneta asta. Şi nu se va întâmpla nimic "dramatic" în următoarele 8 ore. Ştia deja că Diamant nu era genul care să-şi tragă gloanţe-n cap numai din asta! În plus, îl lăsase cu Aleodor...

Se dezbrăcă şi azvârli hainele peste tot pe covor. Şi oftă greu, lungindu-se în pat... Puse palma pe mânerul cuţitului din cizmă şi se aşeză comod. O aştepta...

Gata - Rebeca ieşise din baie. Probabil era vişinie toată, pentru că desu-ul din două piese era foarte sexy, foarte decoltat... Patul se lăsă uşor, pe partea cealaltă. O auzea fosnind; ştia că-şi aranja părul...

Palma ei se aşeză pe spatele lui:

- Noapte bună, şefu'.

- Noapte bună, Rebeco.

Închise ochii. Ştia că ea se holba la un obiect oarecare din cameră şi se gândea la Diamant... Ştia că-i venea să plângă, pentru că avea 16 ani şi iubea pentru prima oară...

Roşcata

Gata - era îmbrăcată corespunzător, aşezată corespunzător...

Simţea un gol în piept - ca o bulă mare de aer. Se gândea la Diamant... Se gândea că, zilele trecute, îşi imaginase scena de azi, din restaurant, şi jubilase la gândul că-l va oftica rău...

Oare îl pierduse? Probabil că nu. Adică nu încă! Dar cum Ştefan lăsase uşa descuiată...

Dacă Diamant va intra şi-i va vedea aşa, pe Ştefan în boxeri şi pe ea în chestia asta minusculă, cu palma pe spatele lui Ştefan, putea să-şi ia adio de la el. Dacă însă nu va avea curaj să intre... Dacă va avea încredere în ea...

Dar cum să mai aibă încredere în ea, când o văzuse topindu-se senzual în braţele vărului lui?! Ce naiba! O fi ea o puştoaică fără minte; da' chiar atât de proastă nu era! Ştia că, în momentele astea, Diamant fuma ţigară de la ţigară şi se încrunta la propria cană cu cafea... Şi încerca să afle răspunsul la întrebarea "Cum să fac s-o uit?"...

În orice caz, n-o s-o poată uita până mâine! Adică până azi, la prânz! Iar atunci când o să se vadă cu el, o să găsească ea o cale să-i spună ce se întâmplase! Adică ce nu se întâmplase! În fine - se va descurca ea!

Ştefan se ridică încet - aşa că se grăbi să-şi retragă mâna. Îl văzu aşezându-se pe marginea patului... Dumnezeule, cât de supărat era! Se ţinea cu mâinile de cap, de parcă încerca să pătrundă cumva în mintea reginei lui şi s-o convingă cumva să se întoarcă la el...

Îl văzu ridicându-se, luând unul dintre telefoane... Apăsa tastele...

- Totul e OK?

Oare pe cine sunase? Pe Părintele, sau pe Diamant? Abia aştepta

următoarea întrebare...

- ... A ieşit bine?... Şi celelalte?... Să supervizezi personal filmările; şi să te asiguri că funcţionează link-rile.

Deci cu Aleodor vorbea. Aha! Oare îi spunea să-l liniştească un pic pe Diamant? Sau îşi lăsa vărul să fiarbă? De ce-ar fi vrut să-l chinuie în halul ăsta? Ştefan oftă greu... şi şopti:

- Pe-aia cu mine şi Rebeca n-o pune pe youtube. Mă văd copiii...

Oof, Doamne! Doamne! - cât de supărat era! Şi cât de trist...

- ... Nu. Pune-le pe celelalte. Pune deschiderea... Ce mai ai?... Pune-o şi pe-aia... Da... Nu - pe-aia n-are rost... Bine. Ce face?... OK. Vorbim la prânz.

Telefonul piui. Ştefan revenea în pat, lângă ea... Puse din nou mâna pe spatele lui...

Tocmai realizase că omisese un lucru foarte important! Şi anume, arta teatrală de care dădea dovadă Diamant! Ştefan o cunoştea extrem de bine - şi-l supunea la tot felul de teste, ca să poată să afle adevărul! Diamant tocmai trecea printr-un test foarte dur...

Dar şi ea era curioasă dacă Diamant jurase strâmb. Îl pusese să jure că are încredere în ea, iar el jurase fără să clipească! Tare curioasă era cum or să decurgă lucrurile la prânz...

Ar fi fost tare bine să reuşească să adoarmă! Şi totuşi, gândul ăla o apăsa rău...

"Pune mâna şi culcă-te, că-l ţii pe Ştefan treaz - şi-l superi şi mai şi! Şi-aşa, ce rost are să stai huhurez? Faptu'-i consumat, sceneta a început... Dacă n-are încredere în tine acum, cum crezi c-o să aibă încredere-n tine atunci când el o să fie în Aurari, cu nevastă-sa, iar tu o să dansezi manele cu Ştefan pe youtube?! În plus, dacă te crede atât de perversă încât să te culci cu amândoi verii, oare nu-i cazul să te întrebi dacă te merită?"

Aşaa... Şi-acum avea o motivaţie foarte puternică, aşa că putea să se culce. Ca să n-aibă cearcăne la prânz, când o să dea ochii cu el!

Diamant

Dimineaţa era răcoroasă. Îi era frig - fiindcă era obosit. Şi era şi trist...

Se lungise pe canapeaua din limuzină. De pe cealaltă canapea, Aleodor îl privea lung; dar el prefera să privească cerul prin geamul chepengului. Nu-i ardea de vorbă...

- ... A fost o petrecere foarte reuşită.

Aprobă încet cu capul, fără să-şi ia ochii de la mişcarea stelelor de pe cer...

- ... Ştii ce cred eu? Cred că poţi să stai liniştit.

Aprobă din nou - că nu dădea nici două cepe degerate pe opinia ăstuia! Ăsta oricum habar n-avea pe ce lume trăia! Aşa că...

Aşa că el privea lung stelele... şi încerca să-i spună visului lui "Adio" - dar nu putea...

Se întreba de ce se mai gândea la ea. Dacă ea putuse... Adică dacă ea... Îi spusese să aibă încredere în ea. Şi-apoi plecase cu Ştefan. De ce-i mai spusese să aibă încredere în ea atunci?! El nu-i ceruse nici confirmări, nici promisiuni! De ce? De ce-i spusese Raina lui...

De ce-i mai spunea Raina? Şi de ce o mai considera a lui? Era a lui Ştefan acum! Iar atunci când se va întoarce Ana, probabil că va deveni a lui Milan...

- Hai! Hai, că am ajuns!

Se ridică greu şi-l urmă. Băieţii îl priveau lung, serioşi; el i-ar fi întrebat dacă şefu' intrase în casă ţinând mâna consilierei în mâna lui... sau ţinând-o de mijloc... sau ţinând-o pe braţe...

Aleodor porni spre scări; el se aşează comod la masă şi începu să scoată ce-avea prin buzunare - telefoanele, ţigările, cărţile de vizită primite la petrecere...

- Tu ce faci, mă?
- Nimic. De ce?
- Păi nu vii la culcare?
- Ba vin. Mai fumez una şi vin.

Spionul nu-l credea; dar nici nu insista să-l vadă îndesat în camera lui. Aşa că rămase singur...

Îşi aprinse o ţigară...

Pipăia încet inelul...

Avea o bănuială. O să afle adevărul atunci când se trezeau şi ei. Dar tare se temea el că Ştefan o pusese pe fata asta să-i zdrobească visele şi speranţele, ca să-l determine să-şi vadă de Safira lui şi "să-l pensioneze" pe Diamant cel jucăuş prin alte paturi! Iar dacă era aşa...

Dacă era aşa, o să le arate inelul şi-o să le spună că reuşiseră. O să i-l dea lui Ştefan - să facă ce-o vrea cu el. Şi-apoi o să refuze orice altă discuţie pe tema aia. O să-şi îngroape visul, speranţele... Şi-o să-şi vadă de-ale lui. De afaceri. La Safira nu se va întoarce niciodată. Şi nici pe la escorte nu va mai trece. O să...

O să vadă el! Oricum... Oricum - el constatase, în limuzină, că avea totuşi încredere în ea, în ciuda a ceea ce văzuse cu ochii lui. Dar dacă ea îi va înşela încrederea, va şterge totul. Va uita totul. Şi va ignora, pe viitor, totul.

Fuma, privind lung scrumiera aia...

Ana-Maria

Se privea lung în oglindă şi nu-i venea să creadă...

Tasnim jubila, cu ochii la ea. Îi tot aranja eşarfa de pe cap şi zâmbea larg, extrem de fericită... O fardase cu nuanţe pale, naturale. Îi pusese hijabul în alt stil decât la proba anterioară. Se asigurase că *abaya* era călcată şi se aranja frumos... Din cizmele cu buzunare nu reuşise s-o scoată; dar nici nu insistase foarte mult! Se gândise, probabil, că cizmele nu se vedeau - şi se concentrase asupra capului. Ea se privea în oglindă şi nu-i prea venea să se ducă aranjată aşa în mijlocul unor bărbaţi - nici musulmani, nici ortodocşi! Dacă ar fi văzut-o acum Ştefan, regina Ana cea cu bucle ample ar fi fost în mare pericol!

Îşi luă batista şi se ridică:

- E perfect, Tasnim. Îţi mulţumesc.
- E o adevărată plăcere să mă joc cu tine, crede-mă! Hai, fugi - că e târziu!

Aprobă şi intră în living - iar Sami se ridică imediat:

- Gata? Mergem?
- Da.
- I-ai lăsat Florentinei un bilet, să nu se sperie când se trezeşte?
- Da. Ştie că azi merg la imam, dar i-am lăsat şi bilet...

"Şi telefonul - şi i-am scris şi ce-are de făcut, dacă va simţi vreun pericol!" Era gravidă, iar starea ei de spirit oscila brutal între optimism extaziat şi pesimism suicidar...

Sami ieşi şi se grăbi spre poartă. Îl urmă, nu la fel de grăbită, şi i se deschise portiera din spate:

- M-am gândit că perdeluţele
- Te-ai gândit foarte bine.

Şi-acum aştepta... Motorul porni, ascultător... Oftă greu şi decise să-şi privească mâinile.

Îi era dor de el. Simţea că-i vine să plângă când se gândea la el! Ea suportase cu mare greutate plecările lui "de afaceri" - şi-alea dureră doar câteva zile! Şi-l ştiuse în perfectă siguranţă! Putuse vorbi cu el la telefon la orice oră din zi şi din noapte! Acum, el era departe... Ultima oară, îl văzuse în dimineaţa zilei de 21 aprilie. Azi era a 60-a zi fără el. O durea sufletul...

Sami

Privea lung şoseaua. Şi semnele de circulaţie. Şi pietonii. Evita să se uite în oglinda retrovizoare. Risca să facă accident, dacă o vedea acum. Aşa că prefera să facă accident din motiv de neasigurare! Tasnim ştia ce voia să obţină de la el - iar frumuseţea femeii ăsteia o ajuta mult să-l supună la teste dificile...

Ana era o femeie frumoasă. Şi specială. Şi îndrăgostită de soţul ei. Toate aceste trei adevăruri incontestabile îl făceau să privească lung fotografia din camera lui - şi să citească poezie. Şi să se înfurie rău în clipele când Tasnim făcea abstracţie de evident...

Ce bine că găsise loc de parcare! Viraj dreapta... Şi-acum mergeau la imam Arif.

Coborî şi-i deschise portiera. Şi-şi aminti abia acum că nu-i spusese tocmai chestia asta! Şopti deci, mai printre dinţi:

- La musulmani, femeia merge singură...

- Şi în urma bărbatului. Ştiu.

Deci ştia. Se uitase ieri pe internet sau îi spusese Tasnim... Nu mai conta, oricum! Încuie maşina şi-o auzi chicotind:

- Întrucât nu ştiu drumul, situaţia asta îmi convine de minune!

Începu să râdă... şi porni grăbit spre uşă. Cei doi bărbaţi din dreapta lor îl priveau lung - că era un medic cunoscut în comunitate şi tocmai apăruse la moschee însoţit de-o zeiţă...

Ana-Maria

Sami se opri lângă o uşă. Se opri şi ea, lângă perete, şi-l privi cu ochi veseli:

- Perfect!

- Aici este sala de oaspeţi. Acum aşteptăm. Ar trebui să apară...

- Nu-i nici o grabă.

- Dacă se trezeşte Florentina, s-ar putea să se sperie.

- Nu e aşa sperioasă precum pare. I-am lăsat bilet, e şi Tasnim acasă...

- Aha! Uite-l!

Sami porni spre bărbatul care se apropia de ei. Ea făcu un pas în spate şi ajunse lângă perete. Îl privea lung...

Imamul lui Sami părea a fi un bătrânel "de poveste". Avea cel mult 1,60, cel puţin 60 de ani şi "se purta" cu barbă. Părea un bunicuţ glumeţ, cu buzunarele doldora de bomboane şi jucărele pentru nepoţei...

Ajunseseră în faţa ei - iar imamul se opri, privind-o drept. Coborî mâna cu batista şi-l privi şi ea drept:

- *As-salamu alaykum*, imam Arif.

Şi-acum aşteptau ca imamul să se dezmeticească din uimire... Gata!

- *Walaykum assalam.*

Şi mai spusese el ceva, în arabă... Sami începu să râdă! Da' nu era corect! Ce-i spusese, de râdea aşa? Imamul era ocupat să descuie uşa; îi vedea clar zâmbetul şi auzea râsul lui Sami şi zău că-i venea să le zică două fraze-n romanes! Ca să râdă şi ea! În fine...

Imamul intră şi trecu la limba franceză:

- Te rog - intră. Sami, mă tem că tu va trebui să aştepţi afară...

Da' de ce?... El ştia! Important era s-o lămurească pe ea, nu să facă şezătoare acolo!

Camera era aproximativ pătrată - un pătrat cu latura de nu mai mult de patru metri. Covorul de pe jos era roşu; iar de jur împrejur erau câteva perne. Văzuse ieri câteva fotografii asemănătoare, pe net; şi-i văzuse stând direct pe covor. N-avea o problemă cu asta; ba chiar i se părea mai comod aşa! Bătrânul se grăbi să mute două perne într-un colţ şi arătă spre ele:

- Ia loc.

Se conformă - şi se aşeză pe covor. Perna era tocmai bună ca să sprijine mâna pe ea... Se aşeză şi el şi-o privi lung, blând şi sfătos şi amabil ca pâinea proaspăt scoasă din cuptor:

- Nu mi-ai spus cum te cheamă.

- Ana.

... Da' ce spusese? Că iar rămăsese "blocat"! O privea lung - iar mintea lui zburase brusc undeva departe... Decise să repete:

- Numele meu este Ana.

- Da. Am înţeles. Dar, în arabă, Ana înseamnă "eu". Şi e ciudat...

Fu cât pe ce să-i spună că o cheamă Ana-Maria de fapt - dar se opri la timp. Nu trebuia să spună prea multe - iar uzanţa o ajuta mult să tacă chitic...

- ... În fine! Observ că te-ai pregătit temeinic pentru întâlnirea noastră de azi.

- Niciodată nu plec undeva cu lecţiile nefăcute.

- Faci foarte bine. Ai putea fi pusă în situaţii neplăcute...

- Sau, mai rău, mi-aş putea jigni interlocutorul. Încerc, pe cât posibil, să evit asta.

Primi o aprobare - şi o întrebare:

- Şi te-ai pregătit cu Tasnim?

- Da. Am căutat şi pe internet - şi-am întrebat-o apoi tot pe Tasnim dacă e adevărat...

Bătrânul începu să râdă:

- Ai făcut foarte bine că ai întrebat. Nu toate lucrurile de pe internet sunt adevărate. Şi cum am aflat că te înţelegi bine cu Tasnim, n-am să-ţi vorbesc ore în şir despre ce trebuie să faci şi ce trebuie să eviţi să faci. Sunt sigur că sora lui Sami se pricepe la asta mult mai bine decât mine. O să-ţi spun doar că femeia musulmană nu iese niciodată singură din casă şi-o să te sfătuiesc ca, indiferent ce întrebare sau nelămurire ai, s-o întrebi pe ea. Ştiu că e dornică să ajute...

Aprobă încet cu capul...

- Atunci când te îmbraci aşa... Nu vreau să mă înţelegi greşit. Am observat din prima clipă că ştii să joci rolul unei femei musulmane. Dar trebuie să ştii de ce-o faci, ca să-ţi reuşească întotdeauna. Şi-atunci o să-ţi spun că Islamul dă *hijabului* înţelesul de modestie, intimitate şi moralitate. Coranul învaţă şi femeile, şi bărbaţii musulmani să se îmbrace modest. Dar noi suntem în Paris - aşa că poţi să alegi orice culoare, orice model... din magazinele specializate, desigur!

- Desigur!

El râdea, ea râdea, probabil că Sami îi auzea chicotind acolo şi făcea 13-14 prin faţa uşii...

- Te sfătuiesc să-ţi cumperi lentile de contact albastre sau negre. Actele parcă erau cu ochi negri - nu?

- Da. O să-mi cumpăr negre.

- Bun. Şi eu zic ca, pe sub hainele musulmane, să porţi eagări şi-un maieu sau un tricou cu imprimeu colorat. Imediat cum sesizezi că urmează să ai probleme, intri în primul gang, scoţi *abaya* şi *hijabul* şi eşti ca şi scăpată. Eşti o europeancă frumoasă - şi-ai să te amesteci imediat printre franţuzoaicele din Paris.

Aah, ce-i făcuse! Când auzise "frumoasă" rostit aşa de omul ăsta, roşise până-n vârful cizmelor şi nu mai ridicase privirea din podea!

- Am auzit că eşti căsătorită...

- Da; sunt căsătorită şi am doi copii.

Imamul tăcea... Ridică privirea şi redeveni serioasă:

- Şi îmi iubesc soţul, aşa că mă voi întoarce la el înainte de sfârşitul anului. Sami ştie asta; şi Tasnim ştie...

"Nu de alta, dar am aflat ce complotaţi voi doi - tu şi Tasnim - şi-ar fi tare bine să încetaţi! Nu pentru mine - pentru Sami!"

În fine... Bătrânul se gândea la ceva... şi-o întreba din nou:

- Sami mi-a spus că unul dintre subalternii soţului tău l-a trădat. Dar n-am înţeles exact ce forţă are acest subaltern, încât să te determine pe tine să fugi cu doi copii micuţi şi să stai ascunsă pe ici şi pe colo...

- Vă rog să mă iertaţi, dar asta nu vă pot spune.

- Atunci nu-mi spune. Dar cum Sami mi-a pomenit ceva despre un chinez care, în urmă cu cinci ani, "producea" acte perfect valabile numai clipind scurt din gene, trag concluzia că el a trădat. Şi că e o persoană influentă.

- Este.

Bătrânul aproba încet... Şi-acum revenea spre ea:

- Nu mă supăr că nu ai încredere în mine. E normal pentru o femeie de vârsta ta, cu doi copii mici, să nu discute despre mafia chineză cu un străin.

"Aah, Sami - ce-o să-ţi fac eu ţie!" Îi spusese tot! Absolut tot! Imam Arif era bine informat...

- Comunitatea arabă din Franţa face afaceri cu mafia chineză.

70% din arabii din Franţa sunt magrebieni: marocani, algerieni sau tunisieni. Ei aduc haşiş, pe care chinezii îl cumpără şi îl duc în Germania şi ţările nordice. În rest, ne ferim să facem afaceri cu ei. N-avem puncte sau viziuni comune. Noi suntem interesaţi de anumite lucruri, ei sunt interesaţi de alte lucruri... Încercăm să ne evităm, pe cât posibil.

Aha! Bine că ştia...

- Ţi-am trimis un bileţel cu numărul meu de telefon. L-ai primit, da?

- Da.

- Să mă suni, dacă ai vreodată probleme. Şi eu cred că o să ai, în curând, probleme.

Serios? De ce spunea asta?

- Eşti o europeancă frumoasă, cu acte libaneze şi îmbrăcată corect. Iar atitudinea pe care-o afişezi va face mulţi musulmani să se-ntrebe ce şanse au...

- Voi avea grijă să nu am probleme de genul ăsta.

Şi-i arătă batista... Bătrânul zâmbea:

- Oricum, nu subestima riscul ăsta. Cred că ar fi bine să joci rolul prietenei lui Sami.

Se grăbi să nege:

- Nu. Nu-l voi implica niciodată în asemenea scenetă.

- De ce?

- Pentru că nu ar fi corect nici faţă de el, nici faţă de mine şi copiii mei. Astfel de scenete pot fi înşelătoare. Şi prefer să nici nu mă gândesc la aşa ceva.

- Cum crezi tu! Eu ţi-am spus părerea mea; în rest...

Aprobă cu capul - că ştia ea ce complotau imamul şi surioara mai mică...

- Să nu-ţi fie frică nici de Sami, nici de Tasnim. Dacă au spus că te vor ajuta, te vor ajuta. Cuvântul cântăreşte mult la noi. Suntem oameni de cuvânt. Ca dovadă, Sami te-a luat la el acasă, ţi-a procurat actele...

Aprobă din nou, privindu-l lung...

- Îl cunosc pe Sami de mai bine de şapte ani. E un om corect. Să faci întotdeauna ceea ce spui că vei face - şi să încerci să nu-l minţi. El nu te va minţi.

Aprobă din nou.

- În urmă cu vreo trei sau patru ani, unul dintre prietenii lui a încercat să-i prezinte o musulmană. Nu i-a spus sincer ce are în minte; a organizat tot felul de întâlniri aparent întâmplătoare, i-a spus ei multe lucruri despre el... Iar atunci când a aflat adevărul, Sami a ridicat între el şi acel prieten un zid. Nu s-a mai interesat de el, nu l-a mai ajutat, s-a distanţat mult de el...

- Am înţeles.

- Şi ai înţeles, sper, de ce nu e bine să-i spui că rămâi la el în timp ce mintea ta plănuieşte să plece...

- Am înţeles - şi le-am spus şi lui, şi lui Tasnim, că eu şi copiii mei ne vom întoarce la soţul meu, atunci când conjunctura ne va fi favorabilă. Mai nou, mi-am impus şi un termen - înainte de sfârşitul anului. Nu cred că e bine să lungesc prea mult perioada asta...

- Care este acum situaţia voastră? Ţii legătura cu soţul tău?

- Nu. Am încercat de trei ori să mă întâlnesc cu oamenii lui şi de fiecare dată am eşuat, din cauza chinezilor. A devenit din ce în ce mai riscant şi mai periculos - aşa că, după cel de-al treilea eşec, am decis să nu mai încerc. Îl las să-şi rezolve problemele, iar eu stau ascunsă cu copiii. Şi încerc să mă deghizez cât mai bine, pentru că el va face întotdeauna tot ce-i va sta în puteri ca să ne readucă lângă el. Şi n-are rost să rişte atât de mult acum, când chinezii sunt cu ochii pe el şi armele pregătite. Atunci când lucrurile se vor rezolva, ne vom întoarce la el; până atunci, însă...

- Ai cum să-l contactezi?

- Nu.

- Ba eu cred că ai cum. Nu voi mai spune însă nimic, înainte să promiţi că nu-l vei amesteca pe Sami în probleme care au tangenţă cu chinezii ăia.

Ridică prompt mâna şi-o puse pe piept, în dreptul inimii - şi-l privi lung, rostind în romanes:

- Jur că nu-i voi amesteca niciodată pe Sami şi pe Tasnim în războiul soţului meu.

Imamul făcuse ochii mari-mari... Îi traduse în franceză, iar el începu să... râdă:

- Dacă ştii adresa unei cunoştinţe comune, ai cum să-l contactezi. Îi scrii o scrisoare şi te duci la poştă.

- Franţa este împânzită de camere de supraveghere.

- Iar camerele de supraveghere de la poşta franceză înregistrează ciclic şi suprascriu în permanenţă imaginile mai vechi de patru ore.

Ia uite... Ia uite, că habar n-avusese de asta... Începu să zâmbească, calculând că orice scrisoare plecată din Franţa făcea cel puţin două zile până-n România...

- Ai înţeles, da?

Aprobă, râzând:

- Da, şi vă mulţumesc pentru ajutor.

- Nu-mi mulţumi; ai grijă de tine şi de copii. Şi te rog să ai grijă şi de Sami şi Tasnim. Să nu-i împingi în războiul vostru...

Negă - şi apoi aprobă, fericită... Bătrânul o privea lung, zâmbind şi el... Brusc, imamul se ridică:

- Să vorbeşti cu copiii şi să le spui ce au de făcut.

Se grăbi să se ridice şi ea:

- Am tot făcut-o, în ultima săptămână. Am să insist, pentru că micuţii ne pot da de gol cu sinceritatea lor...

Imamul deschise uşa:

- Mă bucur mult că te-am cunoscut şi am stat de vorbă.

- Şi eu mă bucur - şi vă mulţumesc că ne ajutaţi.

- O secundă doar...

Bătrânul îl prinse pe Sami de braţ şi-l trase în cameră. Uşa se închise... Răsuci scurt batista şi-şi acoperi faţa. Şi începu să aştepte.

Sami

Ei bine? Ce părere avea de ea? O ajuta? Adică îi spusese ce şi cum să facă, să n-o găsească chinezii? Imamul zâmbea:

- Este o europeancă foarte frumoasă, foarte isteaţă şi foarte cumpătată. O să se descurce foarte bine.

Fiu! Răsuflă uşurat...

- Când mai treci pe la mine, o să-ţi spun de ce ai luat-o la tine acasă şi-o ajuţi. Şi-acum du-te - du-o acasă, la adăpost.

- Imam Arif, poate să iasă cu copiii?

- Dacă şi copiii învaţă ce-au de făcut, da. Dar numai însoţiţi de Tasnim.

Bun! Perfect!

- Hai - fugiţi!

Şi era dat pur şi simplu afară din camera de oaspeţi! Uşa se închise repede... Păi... Păi, ea ce zicea?

- Cum e? E OK?

Batista coborî, dezvelind zâmbetul fericit:

- Da.

- Atunci hai să mergem.

Porniră spre ieşire - el primul, ea în urma lui. Din fericire, nu venea nimeni din faţă, să-l vadă însoţit de aşa zeiţă şi să-şi închipuie cine ştie ce...

Ana-Maria

Gata - porniseră spre casă. Adică... Adică nu chiar spre casă:

- Imam Arif mi-a dat o soluţie de a-l contacta pe soţul meu.

- Hm - foarte bine! Deci şi el e de părere că e bine să-l contactezi, din când în când...

- Da. Crezi că putem să ne oprim la o poştă?

- Sigur. Îi trimiţi o scrisoare?

- Da. Scrisoarea va ajunge peste cel puţin două zile; iar camerele de supraveghere din poştă înregistrează ciclic. Adică suprascriu imaginile mai vechi de patru ore.

- Aa, e perfect! Stai să vedem dacă am hârtie pe-aici...

Şi scormonea în torpedo, în timp ce conducea... Primi hârtia şi pixul. Şi-acum - cum spusese că o să-i scrie? Privea lung hârtia...

Nu trebuia să încerce să scrie frumos. Trebuia să scrie pur şi simplu! Şi cum n-o să-i scrie direct lui...

Nu! N-avea voie să se răzgândească! Îşi compusese aseară câteva idei; le va scrie pe hârtia aia şi va spera...

"Suntem bine toţi trei. Am acte, am bani, am unde să stau cu copiii. Staţi liniştiţi, că noi ne descurcăm."

Asta compusese ea aseară, asta scrisese. Urma partea aceea pentru Ştefan. Dar parcă lipsea ceva...

"Nu ne căutaţi - vă rog, nu mai aduceţi chinezii în preajma noastră! Atunci când o să am nevoie de ajutor, o să vă contactez eu."

Reciti... şi se declară mulţumită. Aceleaşi cuvinte i le spusese şi lui Florentin. Iar dacă Ştefan nu-l crezuse pe Florentin, cu siguranţă o va crede pe ea! Şi-acum... Şi-acum, încheierea!

"Spuneţi-i lui Ştefan că îl iubesc mult şi că va avea o surpriză de proporţii atunci când ne vom revedea, la sfârşitul anului. Ana"

Şi gata. Ieşise o scrisorică scurtă, un pic fugitivă... Dar era un început! Era... ceva! Erau veşti de la ea! Nu ştia ce altceva îi putea scrie ca să-l liniştească. Nu voia să-i influenţeze deciziile legate de război cu cuvintele ei. Ea nu ştia amănuntele. Ea n-avea voie să-i trimită acum sfaturi...

Gata - asta era. Asta îi va trimite lui Ştefan. Şi-acum...

N-o să trimită scrisoarea asta în Aurari - că n-ar fi ajuns în Aurari. Trebuia s-o trimită unei persoane neutre... Unei persoane din afara războiului, dar care îi va da cu siguranţă scrisoarea aia lui Ştefan. Sau lui Diamant. Acea persoană era...

- Tu ai internet pe telefon?

- ... Sigur! Poftim!

Primi imediat telefonul. Intră pe net... Google... Asociaţia Florarilor din România. Go... Click pe ea... Contact... Maşina se opri:

- Am ajuns.

Bun! Avea bani, avea scrisoarea, avea adresa... Să se ducă să-i trimită soţului ei veşti!

Ştefan

Deschise încet ochii...

Era linişte. Palma ei stătea, cuminte, pe spatele lui. Întoarse încet capul... şi întâlni ochii albaştri, zâmbitori:

- Neaţa, şefu'!

- Neaţa. Când te-ai trezit?

- Acu' vreo oră.

- Şi de ce nu te-ai dus să mănânci? Nu ţi-e foame?

- Ba da. Da' n-am vrut să te trezesc...

Clătină încet capul... Rebeca se grăbi să se ridice, veselă nevoie mare:

- Da' acu', că te-ai trezit, eu zic să comandăm juma' de porc fript, cu mujdei.

Ete la ea! Bufni în râs:

- Juma' de ce?

Consiliera lui intrase deja în baie, grăbită probabil să n-o vadă el în compleul ăla minuscul:

- De porc. Cu colesterol. Şi desert!

- Şi nu vrei şi-o supă-cremă?

- Las' că e destui franţuji care să pască zeamă de legume! Comand porcu'?

- Comandă, fă! Da' ştii ce zic eu? Păstrează-ţi poftele pentru când ne-ntoarcem la conac. Şi-acu' eu zic să suni după nişte pizza.

- Gata, şefu'! Acuşica! Stai să ies din batistuţa asta, şi comand!

Era teribilă! Râdea, amuzat...

Deschise troller-ul. Un tricou şi-o pereche de blugi erau perfecte acum, când avea şi el 12 ore de concediu... Porni laptopul şi se îmbrăcă. Şi decise să verifice întâi filmările.

Aleodor fusese ascultător. Pusese cele trei filmuleţe pe care i le spusese el. Nu pusese filmuleţul cu el şi Rebeca; şi nici pe cel în care el şi Diamant discutau cu cei doi bărbaţi foarte importanţi în piaţa armelor. Ăia nu trebuiau să se vadă; filmarea aia era deci "rebut"...

- Gata! De care să fie?

Era îmbrăcată şi înarmată cu telefonul.

- Mie ia-mi una uriaşă cu de toate. O mănânc aici - trebuie să verific mail-ul...

Rebeca aproba şi căuta o pizzerie în zonă...

Avea un mail de la Leonard. Se auto-invita la conac, în cursul săptămânii viitoare. Îi scria chiar acum că era oricând binevenit în conacul lui; doar să-l sune cu 3 ore înainte, ca să fie acasă. Primise şi rapoartele consilierilor, raportul lui Aleodor...

Spionul lui îl informa că petrecerea fusese un real succes - iar Laura zicea că fetele îşi completaseră planning-ul pe următoarele două săptămâni. Dl Pesce plecase pe trei cărări, pe la patru, cu două escorte. Italianul ăla se-ndrăgostise de el, după cum spunea Părintele. Asta era bine! Asta era perfect... Şi mai zicea Aleodor că azi-dimineaţă, când veniseră ei, Diamant rămăsese în living "să mai fumeze una". Şi nu urcase în camera lui nici după o oră, când spionul îi trimisese lui raportul. Deci Diamant...

Nu - nu-l credea totuşi îndrăgostit. Rebeca era o capcană pentru toţi. Vărul lui picase în capcana asta - numai că, dacă nu era stăpânit de sentimente serioase, el unul putea avea probleme mari cu ei doi. Aşa că n-o să-i încurajeze; nu acum, oricum!

- Şefule, pizza e pe drum.

- Bine. Te duci jos?

Rebeca îl privea şi nu răspundea...

- I-am spus ieri lui Aleodor să nu-i spună nimic. Dacă vrei să-i spui tu, bine; dacă nu, o să-i spun eu - la conac probabil.

Primi o aprobare, aşa că arătă spre uşă. Şi rămase singur.

Nu era sigur de Diamant. De ea era mai mult decât sigur! Ea era îndrăgostită rău de tot de vărul lui cel diliu şi şmecher "până-n Rai tur-retur"! Trebuia să fie atent la el şi s-o ajute pe ea. Că dacă rămânea fără ea... Dacă Rebeca lui acţiona conform cu vârsta cronologică, era rău! Consiliera lui era doxă în materie de afaceri şi stradă; dar iubea pentru prima oară, aşa că în materie de dragoste era o biată începătoare...

Diamant

Se uita pe ştiri - pe telefon. Nimic nou sub soare. N-avea chef de mail-uri; şi nici de youtube. Încerca să-şi ocupe timpul cu prostii - ca să nu se întrebe cât era ceasul... şi cât de obosiţi erau ei, care plecaseră de la restaurant la două dar cine ştie când apucaseră să se odihnească...

Deschiderea uşii de la etaj îl făcu să tresară! Se treziseră! Adică veneau şi ei! Venea... Ea era. Erau paşi uşori, de femeie slăbuţă şi iute. Pe Ştefan nu-l auzea; dar parcă nici nu-l mai interesa! Avea aşa o stare depresivă...

Aleodor închise laptopul şi se ridică:

- Eu mă duc la mine - că nu se cade să te plesnească cu public.

Poftim? Bărbatul îşi luă calculatorul şi se grăbi spre scări...

N-avea nici un chef să judece tot rahatul ăla. Zău că nu mai avea chef nici să trăiască măcar! În lungile ore cât stătuse la masa asta şi afumase pereţii, judecase totul - tot ce se putea judeca în chestia asta! Nu mai voia! Nu mai putea! Gata - voia să plece cât mai repede în România... şi gata!

- Neaţa!

Nu ridică privirea spre ea:

- Neaţa.

Raina părea veselă:

- Am comandat pizza uriaşă pentru toată lumea! Vrei pizza, da?

Ridică scurt din umeri - că-i era absolut perpendicular dacă va fi pizza sau ciorbă... Paşii veseli se apropiară; iar ea puse palmele pe umerii lui şi se aplecă peste el. Şi-l pupă scurt pe obraz. Ei bine...

Ei bine, n-avea rost. După seara de ieri, chiar că nu mai avea nici un rost!

- Da' ce-ai? Eşti supărat?

Ridică din nou din umeri - că nu mai avea nici un rost... Scaunul de lângă el se trase scurt - iar ea îl prinse de braţ şi-l răsuci spre ea:

- Hei! Te rog să-mi răspunzi! Eşti supărat?

Ridică încet capul şi-o privi lung...

Roşcata

Mamă Doamne, da' ce supărat era! Fleaşcă! Ce zicea ea, fleaşcă - era la pământ! Zob! Era ca un afiş strivit de-un Boeing...

Diamant nu dormise azi-noapte. Simţea dealtfel mirosul pregnant de tutun în exces, semn că bărbatul din faţa ei fumase ţigară de la ţigară şi se întrebase de ce dracu îl mai pusese să jure că are încredere în ea! Şi de ce-l mai sărutase! Acum, de exemplu, ochii albaştri o priveau cu tristeţe - şi n-o întrebau de ce coborâse ca o tornadă veselă şi-l pupase pe obraz. Constatau doar că ea venise şi-l pupase... de parcă îşi închipuia că putea dormi în ambele paturi în acelaşi timp...

"Oof, Doamne! Şi cică eu sunt aia imatură!" Zâmbi slab:

- Hai să-ţi spun un secret.

Diamant nu se clintea din poziţia aia - şi nu-şi lua privirea aia tristă din ochii ei!

- Hai! Hai, că acum am voie să ţi-l spun.

Şi cum el nu se clintea de-acolo, îl prinse de umeri şi-l trase spre ea... şi-şi mască gura cu palma, ca să fie sigură că nimeni altcineva nu va afla vreodată secretul ăla:

- Regele e un adevărat maestru în toate; iar în materie de jucat teatru, e actor emerit.

Îi dădu drumul - ia! Pricepuse? Sau trebuia să detalieze?

Diamant

Adică Ştefan era un adevărat maestru în toate. Mda, frumos compliment! Numai că ea continuase: iar în materie de jucat teatru, e actor emerit. Chestia asta îl zăpăcea rău de tot... La ce se referea? La faptul că făcuse dragoste cu ea şi-şi jucase foarte frumos rolul de amant pasional? Ce dracu voia să spună? Că nu pricepea nimic!

Fu din nou tras spre ea.

- Nu s-a atins de mine - nici azi, nici ieri, nici alaltăieri. Nu s-a atins de mine niciodată, de când m-a luat de la Titel şi dormim în aceeaşi cameră, în acelaşi pat. Începând de azi-dimineaţă, eu şi şefu' jucăm o scenetă cu dublu rol - de a-l face pe chinez să creadă că regina nu mai e foarte importantă pentru rege... şi de a înfuria regina îndeajuns de mult ca să se-ntoarcă val-vârtej acasă, înarmată cu făcăleţu'. Şi-asta să n-o spui la nimeni - că e un secret ultrasecret...

Adică Raina... Cum adică? Tânăra îi dădu drumul şi se ridică:

- Mă duc să fac o cafea. Vrei cafea?

Aprobă cu capul, deşi ea se îndepărta - şi nu-l vedea...

Deci Ştefan...

... Da' chiar! El abia acum realiza că Ştefan dormea de-atâta timp cu Raina în cameră! Cum dracu de nu văzuse asta până acum? Păi...

Ia uite...

Deci jucau o scenetă. Mda - o jucau foarte bine! Erau amândoi doi actori desăvârşiţi! Dacă reuşiseră să-l facă pe el să-şi piardă încrederea în ea... Dacă stătuse el huhurez treaz până la ora asta şi se gândise el "să se călugărească"...

"Da, Ştefane - jos pălăria! Actor desăvârşit!" Da' chiar! Cum dracu de uitase el că vărul lui nu se mai putea apropia de altă femeie, de când o cunoscuse pe Ana? Cum dracu de uitase el cum urlase Rubina la nea Dumitru, pe vremea când Ana se muta la Cannes iar ea zăcea în spitalul din Paris? Iar Ştefan nu mai putea nici s-o pupe? Doamne, ce gâscan era!

Şi când se gândea că o bănuise pe zâna asta de-o mârşăvie enormă...

Se ridică şi-o urmă în bucătărie. Raina freca o cană întreagă cu ness. Făcea multe porţii acolo. Era serioasă... O prinse uşor de umeri:

- Da - este un actor desăvârşit. Dar tu îl întreci, de departe. Aproape că m-ai păcălit...

Ea se trase scurt spre dreapta şi începu să mute câte două linguriţe de cremă în fiecare cană:

- Aproape?

- Dacă m-ai fi păcălit, ai fi găsit creier pe covor când coborai, de dimineaţă.

- Hai - nu exagera!

- Nu exagerez. Vreau să-ţi arăt ceva.

- Mai bine gândeşte-te cum îl împaci pe şefu'. Că e destul de supărat pe tine, pe chestia asta cu încrederea!

- O să-i arăt şi lui. Dar vreau să vezi tu prima. Ca să nu leşini de faţă cu el şi să mănânc bătaie că-i şochez consiliera...

Raina se întoarse spre el:

- OK. Arată-mi.

Păi... Era necăjită. Adică era un pic întristată de lipsa lui de încredere la adresa ei. Că doar o crezuse în stare să viziteze două paturi în acelaşi timp! Dac-ar fi fost în locul ei, i-ar fi scos toţi dinţii impertinentului care...

Oftă greu:

- Ţi-am cumpărat ceva. Un cadou. Adică nu un cadou. Cum să spun...

O prinse din nou de umeri, iar ea rosti scurt:

- Te rog să-mi dai drumul.

De ce? Ce-avea cu el? Credea c-o mănâncă?

- Exact aşa mă apuca Titel când voia să mă mute prin cameră, pe direcţia pat.

Aoleu! Îşi trase mâinile ca ars:

- Iartă-mă!

- Te iert - că ştiu că n-ai ştiut. Deci?

Deci... Deci, nu mai ştia ce voise să spună. Nu mai ştia unde rămăsese cu bălmăjeala lui! Vestea aia îl lovise rău... Raina îi întoarse spatele:

- Las' că-mi arăţi tu - că avem tot timpul. Azi avem relache, mâine vizităm Le Mans şi-apoi mergem la conac. În 48 de ore, avem tot timpul.

Auzi paşi în spatele lui, aşa că se grăbi să iasă. Şi-aşa, nu mai putea să-i arate inelul! Dăduse cu tona de muci în tona de fasole...

- A venit un băiat cu zece pizza.

Da - o să le preia el. Ea avea treabă - şi era şi supărată fleaşcă! Ea avea multe amintiri urâte cu apropierea bărbaţilor de ea. El nu le ştia. Cu siguranţă, ea îl iertase pentru gestul ăla; dar nu-şi ierta el idioţenia! Şi nu-şi ierta faptul că uitase ce-i spusese Althea! Îi zisese să n-o atingă! Dar îi zisese şi să-i arate fără cuvinte...

Nu mai ştia. Era complet dat peste cap! În ultimele cinci minute trecuse de la agonie la extaz şi-napoi! Avea nevoie de un timp de gândire - şi repliere. Cinci minute, sau juma de oră...

Roşcata

Pizza mirosea ameţitor. Ness-ul era aproape gata... Aoleu! Mobilul ei! Îl scoase şi răspunse:

- Da, şefu'.

- Ia pizza mea şi pe Diamant şi veniţi sus.

- Da.

Şi lua şi ness-ul lui, că ştia ea ce şi cum...

- Diamante, ia o pizza şi hai la şefu'.

Se conforma. N-o mai privea - semn că regreta din tot sufletul faptul că-i amintise... Dar nu-i spusese deja că-l iertase? Cum să se supere pe el, dacă el nu ştiuse? Sigur că nu se supărase! Ea se supărase pentru că o bănuise capabilă să doarmă pasional în două paturi! Că altfel nici nu i-ar fi spus de ce vrea să ia mâinile de pe ea! Fusese necăjită rău...

Diamant apăsă clanţa şi intră. Îl urmă, închise uşa şi puse cana în faţa lui. Ştefan stătea la masă, în faţa laptopului:

- Trebuie să discutăm despre Le Mans. Ai văzut planurile?

Evident, vorbea cu el! Şi era supărat rău de tot pe el! Tonul era concludent - iar graba cu care răspunse Diamant ilustra faptul că şi el ştia cât de supărat era Ştefan pe el:

- Da.

- L-ai comparat cu celelalte?

- Da, şi cred că putem face acolo un cazino "dinamită".

- Cum ţi se pare?

- La prima vedere, e OK. E bine că are spaţiul ăla gol între etaje.

- Ăla e un real pericol pentru clienţii ameţiţi.

- Ăla e de mare efect şi de mare ajutor, mai ales pentru pază. Dacă punem un plexiglas la etajul trei, paza poate sări pe el de la cinci.

Iaca! Îl afectase fumul de căpşună din restaurant? Cum să

- Ce să facă, mă?

- Ai spus că la trei o să fie club privat. Acolo, oamenii noştri trebuie să poată ajunge în maximă viteză.

- Sărind ca-n filme pe-o foaie de plexiglas! Tu te-ai tâmpit!

- Nu; eu calculez că plexiglasul o să oprească sinucigaşii şi beţivii de la aterizarea în arteziana de la parter.

- Prefer să-i pun "cep" de ciment acolo şi să montez arteziană la etajul trei!

- Ar fi păcat să ratăm jocurile de lumini şi acrobaţii...

Aoleu - acum şefu' lor o să-l plesnească rău...

- ... Ai început să vezi acrobaţi?

- Mă gândisem ca, la unele mese, jackpotul să fie o maşină. Iar atunci când se câştigă jackpotul, să se oprească toate jocurile, să slăbească intensitatea luminii în tot cazinoul, să băgăm un joc grandios de arteziană şi-apoi de sus să coboare acrobaţi care...

Ştefan ridicase degetul când auzise de jocul grandios de arteziană. Diamant mai spusese câteva cuvinte - şi-acum se oprise. Ştefan era încruntat...

Ochii negri o săgetară scurt - şi fu invitată să se-aşeze lângă el. Se grăbi să se conformeze... Aoleu! Aşa, de-aproape, se vedea fiecare cutişoară şi fiecare rid de pe chipul şefului ei! Şi scăpăra fulgere din priviri! Îl fulgera pe Diamant chiar acum:

- Ascult: ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic!

- Şi-atunci de ce-ai ieşit ieri din aeroport trosnind de fericire?

- Pentru că mă bucur de fiecare dată când vin aici.

- Cum adică?

- Adică atunci când vin aici, îmi iau gândul de la problemele de-acolo - şi mi-e bine.

- Ce probleme?

- ... Probleme.

- De afaceri?

- Nu.

- Vorbeşte, că mă-nfurii rău!

Diamant se codea, Ştefan se înfuria... Ea încerca să-l privească pe Diamant în aşa fel încât să-l determine să spună odată... Iar Diamant deschise gura şi sparse totuşi tăcerea:

- ... Eşti prea supărat cu ale tale, ca să-ţi mai zic şi eu de-ale mele.

În clipa aia Ştefan se răsuci, ridicându-se, şi porni spre marginea patului. Adică spre cizme! Aoleu!

"Spune-i, Diamante! Spune totul acum, înainte să scoată cuţitul!"

Încerca să-l convingă "din privire" - dar el o privea lung pe ea şi parcă nici nu se gândea la discuţia cu Ştefan...

Şuieratul metalic al lamei scoase din teacă îl dezmetici. Diamant făcu un pas în spate:

- Jură-te pe viaţa copilaşilor tăi că n-o să faci nimic şi n-o să zici nimic!

Ea nu-şi permitea să-i privească! Nu-nu! Ştefan era furios şi luase cuţitul! Îşi privea mâinile, în poală! Paşii se opriră lângă masă:

- Mă jur. Acu' toarnă tot.

O secundă, două... Un oftat greu:

- ... Am prins-o pe Safira cu Cornel.

Cuum?

Lama şuieră scurt - şi văzu, cu coada ochiului, cum cuţitul loveşte cana. Iar cana pocni, azvârlind cu ness...

Aoleu! Laptopul! Curgea pe laptop!

Se repezi şi prinse plasticul negru - şi-l trase-n poală! Şi se strecură cu el sub masă! Repede, să-l şteargă! Cursese ness pe el? Da! La dracu! Să-l oprească şi să-l şteargă!

Îşi scoase bluza şi răsturnă tastatura - să curgă afară! Încerca să şteargă cât mai bine... Diamant oftă din nou:

- Nu face aşa, vărule! O înţeleg! E tânără şi frumoasă; iar eu sunt rareori acasă. Iar ei mişună ca bondarii pe lângă floare. Eu am înţeles-o şi-am iertat-o.

Ha? O iertase? Adică o iertase pe nevastă-sa că "se-ntinsese" cu subalternul lui? Heei! Nici Ştefan nu era foarte familiarizat cu calculul ăla:

- Ai iertat-o!

- Da. E mama copiilor mei şi e muiere de bulibaşă. Dacă-i tăiam nasu', se ducea dracu totu' - începând cu orăşelul şi sfârşind cu avansarea. Las-o aşa cum a picat. Nu era prima oară când îmi puneau coarne. Şi-am făcut o convenţie cu ei... Ea n-are voie decât cu el, după miezul nopţii, şi numai în baie. Şi numai atunci când eu sunt plecat iar copiii dorm duşi.

Ia uite ce afacere mişto de tot făcuse Safira aia! Primise dezlegare la amant! Ha! Ştergea bine-bine tastele şi calcula că, dacă n-ar fi fost vorba de muierea pe care i-o peţise Ştefan, Diamant probabil că ar fi sinucis-o în secunda unu... Ştefan mârâi, printre dinţi:

- E treaba ta, vărule! Viaţa ta, casa ta... Da' dacă te află cineva, eşti prostu' satului. Şi chiar că se duce dracu totu'!

- Nu; le-am spus că, dacă se află, îi leg pe amândoi de brad şi le dau foc.

Aa... Ştergea bine-bine şi zâmbea slab - că începuse să înţeleagă... şi calculul, şi decizia, şi condiţiile... şi înţelegea şi un picuşor din "am prins-o" ăla organizat...

- E strict treaba ta. Acu', eu ce să înţeleg? Că tu ai undă verde la muieri; nu? Că dacă ea te-nşeală cu unu' din subordonaţii tăi, presupun că n-o să te duci să pupi după ăla!

Ia - că acu' era foarte important! Ce zicea Diamant acum? Nu mai freca laptopul, ca să audă mai bine...

- Discuţia pe tema asta e încheiată. E viaţa mea privată - şi mă priveşte doar pe mine. Dacă vrei să auzi tâmpenii despre Le Mans, continuăm; dacă nu, eu mă duc să mănânc.

Aoleu! Aşa tăios vorbea el cu Ştefan? Da' ce-avea - se ţicnise? Îşi permitea asemenea ton şi asemenea ultimatumuri? Ştefan nu răspundea... Ea nici nu mai răsufla, ca să nu le amintească de prezenţa ei acolo...

Brusc, Ştefan se răsuci şi porni spre fereastră; iar Diamant se răsuci şi el şi porni spre uşă. Îl auzi ieşind...

Acum era acum...

Ana-Maria

Coborî din maşină şi-i făcu cu mâna femeii din uşa casei. Tasnim era veselă - şi foarte nerăbdătoare! Cu siguranţă că stătuse ca pe jar...

- Bine-aţi venit! Cum e?

- Bine te-am găsit. Foarte bine, zic eu...

- Ce-a spus?

Sami se grăbi să-i răspundă în arabă. Şi-acum iar râdeau amândoi! Oftă greu... iar el îi traduse şi ei:

- A spus: "E tânără, frumoasă şi deşteaptă. Sigur e pământeană?"

I-auzi! Roşi violent... iar tropăitul o salvă, făcând-o să se întoarcă spre copii!

- Maamii!

Îi prinse pe amândoi în braţe! Léon era fericit - se întorsese mami a lui, aşa că el nu voia decât s-o strângă în braţe! Florentina era mult mai realistă decât prinţul:

- Mami, ce-a spus imamul?

- A spus că ştiu ce am de făcut şi sunt bine pregătită. Şi, dacă ascultaţi de mine, putem merge liniştiţi la plimbare.

- Aa! Ce biinee!

- Şi-a mai spus ceva. M-a învăţat cum să fac să-l anunţ pe tati că suntem bine şi că poate să stea liniştit în privinţa noastră.

- Cum?

Le dădu drumul şi îi împinse spre canapea. Şi nu le răspunse decât după ce se aşezară cu toţii:

- I-am scris o scrisoare.

- I-ai scris lui tati?

- Da. Adică am scris o scrisoare pentru tati, am pus-o într-un plic iar pe plic am scris adresa unei persoane care ştiu sigur că îi va duce scrisoarea lui tati.

Sami se grăbi să se lămurească:

- Iar la "Expeditor" ce nume ai scris?

- Maria Florescu.

- Şi ce adresă?

- Adresa oficiului poştal de unde am trimis scrisoarea.

Adulţii erau sideraţi, copiii erau în extaz:

- Şi ce i-ai scris lui tati?

- I-am scris să stea liniştit, că noi suntem foarte bine şi avem de toate. L-am rugat să nu ne caute, pentru că ar aduce din nou chinezii în apropierea noastră şi e prea periculos. Şi i-am mai scris că îl iubim mult şi că o să aibă o surpriză uriaşă atunci când ne vom revedea, în decembrie.

Léon se repezi cu întrebarea:

- Ce surpriză?

Florentina oftă scurt:

- Decembrie...

O trase în braţele ei:

- Tati trebuie să ştie că, în cel mai rău caz, nu ne vom revedea înainte de luna decembrie. Dar dacă lucrurile se vor schimba, ne vom întoarce la el mai devreme.

Prinţesa zâmbi:

- Bine.

- Mami, ce surpriză?

- Nu ştiu - dar trebuia să-i promit ceva! Suntem în iunie - până-n decembrie, facem noi o surpriză mare pentru tati...

- Daa!

Bun! Se grăbi să se ridice:

- Mă schimb şi pregătesc prânzul.

- Nu vrei să ieşim la un restaurant?

Tasnim fusese bine intenţionată - şi probabil că-i făcuseră micuţii ei capul calendar cu ieşitul afară! O privi lung:

- Nu putem ieşi înainte să mă asigur că copiii ştiu ce au de făcut.

- Ah!

Sami se ridică şi el:

- Ana are dreptate. Copiii sunt sinceri - nu ştiu să mintă. Trebuie să înveţe cum să se poarte şi ce să nu spună.

Şi-o zisese pe tonul ăla de medic cu experienţă, care nu acceptă să fie contrazis... Tasnim oftă şi se ridică şi ea:

- Oof! Bine! Şi-aşa... Şi-aşa, dacă mergeam la restaurant, voiam să renunţ la regim.

- Să renunţi? De ce?

- Fiindcă nu dă roade. N-am slăbit decât jumătate de kilogram.

- Aşa puţin?

- Da.

- Asta înseamnă că greşim undeva. Îţi promit că mâine mă ocup cu maximă atenţie de regimul tău şi voi remedia problema.

- Nu, lasă! E evident că nu pot slăbi mai mult!

- Ba poţi - iar de mâine, o să slăbeşti cum trebuie.

Tasnim nu era foarte convinsă, dar nici n-o contrazicea; aşa că se grăbi să se schimbe.

Copiii se retraseseră în cămăruţa lor. Erau veseli; discutau despre ce vor face atunci când vor ieşi prima oară la plimbare. Erau nerăbdători - li se acrise încuiaţi în casă...

După prânz, o să-i lase să se odihnească; iar spre seară o să-i ia la o discuţie serioasă apropo de ceea ce aveau de făcut în public. Se îndoia că va putea evita ieşirea afară mai mult de 48 de ore...

Diamant

Intră în camera lui, închise uşa şi-o încuie. Şi se repezi la pat! Înşfăcă perna, îşi afundă bine faţa în ea şi începu să râdă...

Doamne, ce fericit era! Gata - era ca şi dezlegat de Safira! Ştefan îl considera deja dezlegat de femeia aia! Şi nici n-o s-o taie când o s-o aibă în faţa ochilor pentru prima oară! Lucrurile se aranjaseră perfect! În plus, îl auzise şi Raina...

Ei bine, acum ştia şi ea. Şi cum era fată deşteaptă şi copilărise printre ţigani, ştia ce pedepse se dădeau pentru asemenea fapte! Va afla repede calculul lui Ştefan, care era furios şi cu siguranţă îi va spune că-l va dezlega de femeia de care-l legase...

Până la urmă, uite că Cel de Sus nu-l uitase. Şi-l ajutase atunci când nu-i dăduse curajul şi cuvintele necesare pentru a-i vorbi despre inel! Raina trebuia să afle veştile alea în ordinea lor firească! Dacă ar fi aflat întâi despre inel, atunci i-ar fi înţeles imediat complotul şi cu siguranţă n-ar fi apreciat vorba aia cu "Scopul scuză mijloacele"! Şi nici n-ar fi putut să se ascundă de ochii lui Ştefan. Dar aşa, ea doar bănuia...

Doamne! - cum reuşea să nu scoată un sunet? Cum reuşea să nu chiuie? Îi venea să arunce perna aia cât colo, să chiuie şi să joace ca la balamuc! Cum reuşea să se abţină? Era un mister...

Ştefan

Deci aşa...

Safira îl înşelase pe Diamant cu Cornel. Vestea asta îl întrista rău - pentru că ştia cum ajunsese Cornel în preajma Safirei şi mai ales cine-l trimisese acolo. Şi acum bănuia şi scopul...

Rebeca se ascunsese sub masă. Probabil că gândul la sărutul lor de ieri o făcuse să se sperie aşa! Probabil se gândise că o să ţipe la ea - că se giugiulise cu vărul lui, bărbat însurat şi cu doi copii acasă, şi-l încurajase să facă tot felul de tâmpenii majore! Ei bine, n-o să ţipe. N-o să-i zică nimic. Adică o să-i zică...

- Ieşi de-acolo.

O auzea foşnind... Băgă cuţitul înapoi în cizmă şi-o văzu drepţi lângă masă, cu tricoul plin de ness, strângând bine laptopul la piept... Consiliera lui turui în şoaptă:

- L-am şters repede şi nu cred că s-a stricat.

- Fă-i proba. Şi schimbă-te.

Îi venea să urle... Îi venea să spargă... Tocmai Safira! Tocmai ea! Ce dracu era-n capul lui Diamant? Cum putuse să facă asta? Cum putuse să se gândească măcar să-şi distrugă familia? El nu se gândea la copii? Nu se gândea la sufletu' maică-sii, care-şi pusese speranţe mari în nora aia frumoasă şi cuminte? Nu se gândea la sutele de ore în care el, şeful şi vărul lui, îi explicase cum şi de ce femeia era cea care ridica bărbatul - şi putea să şi dea de toţi pereţii cu el? Şi-apoi, de ce-o făcuse? Îşi închipuise că Rebeca o să-i pice-n braţe - şi-apoi

o să-şi dea demisia şi-o să se mute-n Aurari, ca să-i crească pe-ăia micii? Îşi închipuise că Rebeca îl va ocoli atâta timp cât era însurat? Îşi închipuise că Perla mai era femeie în putere, să-i crească lui copiii cât golănea el colo şi dincolo? Aah!

- Laptopul merge.

Se răsuci scurt spre ea - şi-o văzu un pic speriată...

- Ce-ai de eşti aşa galbenă?

- Îmi pare rău că am adus cana sus, deşi nu mi-ai cerut-o. Nu m-am gândit...

- Dacă n-o aduceai, dădeam în laptop. Spune ce-ai.

Rebeca tăcea şi-l privea lung... Îi făcu semn să se-apuce să spună ce-are de spus; iar ea oftă greu şi parcă-şi pierdu brusc glasul:

- E vorba despre calculul meu.

- Ce-i cu el?

- L-am terminat - şi am rezultatul.

- Ai calculat totul?

- Da.

- Eşti sigură că nu vrei să aştepţi până pe 25?

- Da - foarte sigură.

Adică era îndrăgostită până-n vârful urechilor. Prea bine!

- Ascult.

- ... În principiu, dac-o fi să fie vreodată un bărbat în viaţa mea, mie mi-ar place foarte mult ca acel bărbat să fie Diamant.

Şi-acum se stacojise şi băgase bărbia-n piept. O privea lung...

- Eşti sigură?

- Da.

- Foarte sigură?

- Foarte sigură.

- Stai jos.

Se aşeză lângă ea şi şopti:

- Ce s-a întâmplat ieri la petrecere?

- ... Ieri, când am plecat spre coafor, m-a întrebat de ce-am plâns. M-a întrebat dacă am probleme şi mi-a zis că, dacă vreau, el vrea să mă ajute, indiferent de problemă... În fine! I-am spus că e primul care se interesează de supărările mele şi se oferă să mă ajute; iar el a zis că, seara, o să-mi spună şi de ce-o face. Iar la petrecere m-a sunat cu ID ascuns. Aleodor mi-a zis să mă duc în camera din spatele nostru şi, dacă e regina, să memorez tot ce-mi spune. Dar nu era regina; era Diamant. Şi... Şi mi-a spus că mă iubeşte. Şi când a văzut că m-a speriat... A pus mâinile la spate şi n-a mai făcut nimic. Adică dacă eu decideam să ies, el nu mă oprea. Şi... Şi îl cred. Acum, îl cred. Aşa că, dacă o fi să fie cineva, vreodată, eu aş vrea să fie el.

- Dar tu îl iubeşti?

Rebeca tăcea - şi-şi ascundea chipul... Îi ridică încet bărbia:

- Îl iubeşti?

Ochii albaştri erau vinovaţi - vinovaţi de iubire. Aşa că... Aşa că oftă greu:

- Dacă el te iubeşte şi tu nu-l iubeşti, e rău. Dacă tu îl iubeşti şi el doar crede că te iubeşte, iar e rău. El stă în România, tu în Franţa. El are nevastă şi copii, tu umbli peste tot cu mine şi te-nvârţi printre Milani spilcuiţi şi "liberi de contract". Relaţia voastră are toate şansele să eşueze. Şi totuşi, relaţia voastră poate funcţiona perfect, dacă ştiţi s-o gestionaţi aşa cum trebuie. Ai încredere în mine?

- Da.

- Eu sunt obiectiv - pentru că vă văd pe amândoi, primesc informaţii despre amândoi şi nu mă afectează nicicum stările prin care treceţi. Dacă voi vă aruncaţi prea repede în relaţia asta, puteţi eşua. Dacă o tărăgănaţi prea mult, iar puteţi eşua. Ai încredere să laşi chestia asta pe mâna mea?

- Da.

- Şi ai îndeajuns de multă încredere ca să asculţi de sfaturile mele şi să ignori opiniile şi dorinţele tale?

- Da.

Oftă greu... Rebeca plecă din nou capul:

- Ştiu că îmi vrei binele - că nu mi-ai vrut niciodată răul. Şi ştiu că şi lui îi vrei tot binele din lume. Dacă e bine pentru amândoi să fim împreună, atunci o să fim împreună. Dacă nu...

- Dacă nu, e mai bine să vă opresc înainte să se-ntâmple cine ştie ce.

Acum primi o aprobare. Se ridică şi-şi aprinse o ţigară:

- O să-ţi spun un secret - şi anume, calculele mele. Că şi eu calculez, de ceva vreme.. Mie, ca şef şi văr al lui, mi-ar conveni de minune să-l leg de tine. Ştiu cum şi pe unde să-l conduc ca să-l aduc în situaţia în care să-i impun o anumită conduită şi anumite reguli care-i pot salva viaţa acolo sus, pe noile noastre locuri. Noi, conducerea afacerii, trebuie să fim oameni serioşi. El a golănit până să devii tu consiliera mea. A golănit cu perdea, aşa că şefii nu s-au prea sesizat; dar a făcut şi greşeli imposibil de omis. Dacă-l leg de tine, îi salvez viaţa. Dar eu trebuie să mă asigur că, dacă îl leg de tine, îţi va fi şi ţie bine... Ştiu deja ce-ţi doreşti. Ştiu ce-ţi trebuie. Şi ştiu că el poate fi omul care-ţi trebuie ţie. Dar înainte de a vă încuia pe amândoi în aceeaşi cameră şi-a spune "start" în relaţia dintre voi, trebuie să mă conving că Diamantul meu n-o să te zgârie - şi să am grijă să aibă forma şi dimensiunea perfecte pentru montura Rebeca.

Făcu o pauză. Aştepta întrebări, sau... OK! O să continue tot el!

- Momentan, aflu despre el lucruri care mă uimesc. Aflu, de exemplu, că de când ai apărut tu alături de mine, Diamant n-a mai călcat prin paturi străine. Aflu că i-a lăsat nevesti-sii un singur bodyguard în casă, în condiţiile în care eu personal i-am explicat, acu' mulţi ani, de ce am pus la fusta Rubinei doi bodyguarzi care plecau împreună să facă pipi - şi se-ntorceau tot împreună. Aflu că a devenit violent cu nevastă-sa şi-a început s-o plesnească. Şi aflu, ieri la prânz, din informarea lui Aleodor, că alaltăieri Diamant şi-a organizat petrecerea burlacilor - de parcă plănuia să vină încoace să se-nsoare. De-asta a ieşit din aeroport plutind de fericire - a venit cu gândul să-ţi spună că te iubeşte. Şi a făcut pe dracu-n patru să mă facă să-l descos - ca să-mi poată spune că se consideră dezlegat de Safira şi că şi-a aranjat apele în România în aşa fel încât afacerile şi imaginea lui publică să nu aibă de suferit. Constat deci că e ferm hotărât să facă tot ce-i stă în puteri ca să te facă să-l iubeşti...

Îi ridică din nou bărbia - dar Rebeca nu ridica privirea... Zâmbi slab:

- Noi doi o să facem o şmecherie mare... şi-o să fiţi fericiţi. OK?

Primi o aprobare cu capul. O privea lung, un pic amuzat de fâstâceala ei...

- ... Să nu încerci să te grăbeşti. Să nu-l laşi să te grăbească. Tu ai răni mari în suflet; nu încerca să le-ngropi înainte să se vindece.

Rebeca aproba grăbită... şi scăpa un suspin... Se ridică:

- Să fii sinceră cu mine - şi să-mi spui tot ce se întâmplă între voi. Dacă nu poţi să spui, scrie; informează-mă cumva. Spui că Aleodor te-a trimis în camera din spatele vostru?

- Da.

- Acelaşi Aleodor mi-a dat raportul apropo de petrecerea burlacilor. Spionul nostru vrea să-mi reintre în graţii - aşa că o să exploatez la maximum chestia asta şi-o să-l pun la treabă.

Nu mai zicea nimic...

- În principiu, încearcă să refuzi orice gest şi orice privire în public. Încearcă să pari dezinteresată; să-i fii cea mai bună colegă şi cea mai bună amică, fără nici un fel de aluzie la altfel de relaţie între voi. Toţi sunt deja cu ochii pe tine - pentru că eşti singura consilieră printre atâţia consilieri şi eşti mai bună decât bărbaţi maturi, în toată firea. Şi pentru că am început sceneta. Deci, fă cumva să nu vă ştie nimeni, niciodată, momentele speciale. El a fost întotdeauna discret; dar cu tine am observat că acţionează fără să mai ţină cont de lumea înconjurătoare. Şi-asta nu-i bine. Când ajungem sus, pe noile locuri, voi trebuie să fiţi deja "montaţi"; altfel, s-ar putea să nu aprobe ei... Iar până vă "montaţi", ar fi minunat dacă şefii n-ar bănui nimic. Ca să nu-mi transmită, prin Nicu Cărare, una şi alta.

Rebeca aprobă şi oftă greu:

- Pot să te rog ceva?

- Da.

- ... Dacă o să simţi că relaţia mea cu el nu e OK, pot să te rog

să ne opreşti?

- Nu. Dacă relaţia voastră nu va fi OK, am să vă opresc - chiar dacă mă implori să n-o fac. Du-te şi tu şi mănâncă ceva.

Tânăra se grăbi să iasă...

Deci "era oficial", cum se spune! Rebeca era îndrăgostită de Diamant. Era îndrăgostită de-adevăratelea - dacă îşi făcuse ea atâta curaj ca să-i spună lui verde-n faţă că îl vrea pe Diamant! Iar vărul lui...

Vărul lui era de-o şmecherie care-l speria. O împinsese pe Safira în braţele lui Cornel ca să poată s-o îngenuncheze - şi s-o reducă practic la tăcere. Nu calculase că Safira putea să se îmbrace frumos, cu fusta aia bună, şi să spună că se duce la Mall ca să-şi cumpere nişte chiloţi; şi, imediat cum intra-n Bucureşti, se putea duce la poliţie şi putea da o declaraţie care să-i radă pur şi simplu de pe faţa pământului! Sau calculase şi asta şi-o rezolvase el cumva - şi considerase că îi dăduse vărului-şef o migrenă îndeajuns de mare ca să o mai suplimenteze cu detalii tehnice! Problema Safirei o va rezolva oricum personal, cu prima ocazie când va ajunge în Aurari. Va vorbi cu ea; dar nu se va mai baza pe jurămintele ei. Trebuia să-i planteze cumva o "codiţă" cu urechi ascuţite şi minte iute... Trebuia să-i pună telefoanele - fixul şi mobilul - sub supraveghere strictă...

Şi trebuia să se lămurească şi el apropo de adevăratele sentimente din sufletul vărului lui! Diamant era un actor înfiorător de bun! Diamant îl jucase pe degete, acu' şapte ani, pe Ioan Manolache - şi pe toţi ai lui! Iar în ultimii şapte ani se perfecţionase mult...

Dacă va observa ceva necurat la el, o să-i oprească. Definitiv. Dar dacă nu... Dacă, într-adevăr, vărul lui se îndrăgostise sincer...

Ana-Maria

Gata - copiii erau în pat. Ea cică era şi ea în pat, să se odihnească; în realitate, era la masă, în faţa laptopului. Apăsa tastele cu foarte multă grijă, ca să nu ţăcăne...

"Ştefan regele aurarilor". Search...

Uau! Trei filmări noi pe youtube! Oare mai funcţionau? Click... Da! Funcţionau! Se ridică şi năvăli peste copii:

- Hei, treziţi-vă!
- Ce-i, mami?
- Tati ne-a mai trimis trei filmări cu el. Sst...

Linişte, că dormea Sami! Şi nici n-avea chef să-i arate lui Tasnim cât de bine semăna Léon cu tati! Se aşeză între ei şi puse laptopul pe genunchi. Stop, maximizare ecran şi play. Ştefan deschisese petrecerea...

Copiii se bucurau în şoaptă. Chinuită bucurie! Dar chiar nu voia să-i implice pe Sami şi Tasnim în problemele ei! Dacă vor afla cine era tati - cu nume şi prenume -, în maximum o lună îl vor contacta ei. Şi vor ajunge şi ei ţinta chinezilor. Ei nu ştiau foarte multe lucruri despre Ştefan, despre chinezi şi despre pericol. Ei trebuiau să rămână deoparte...

Slăbise soţul ei. I se părea tras la faţă şi trist. Încercase să zâmbească - dar nu mai avea strălucirea aceea specială... Ştefan suferea. După tristeţea cauzată de atentatul ăla, după durerea provocată de moartea mamei lui, după multitudinea de probleme cauzată de urnirea unei afaceri de la zero, soţul ei se confrunta acum cu dorul de ei...

Da' las' că primea el scrisoarea aia - şi se liniştea! În clipa când va realiza că ea avea mai multe căi de a-l contacta, îngrijorarea lui Ştefan se va mai domoli. Îl privea lung...

Îi era dor de el. Ar fi vrut să poată să pună pauză - şi să-l prindă într-un prim-plan. Şi să-l privească ore în şir - ca să poată să-şi imortalizeze în memorie imaginea lui... Să-l imortalizeze...

Ptiu, drace! Doamne, cât de proastă fusese!

Se grăbi să se ridice şi alergă să-şi aducă telefonul... Repede! Meniu, cameră foto... Pauză la filmare... Şi poză. Ia - ce ieşise?... Ieşise o poză neclară, înceţoşată, cu dungi orizontale peste chipul lui. Florentina o trase spre ea şi-o pupă apăsat pe obraz:

- Mămica mea deşteaptă!

- O să găsesc eu o cale!

- E foarte bună şi asta! S-o salvezi!

Oof, Doamne! Biata ei prinţesă suferea rău de dor de tati...

O să mai încerce aşa, cu camera de la telefon. Dar era un telefon ieftin - şi nu putea face minuni. Va trebui să găsească o altă soluţie...

Mai târziu. Poate diseară, sau mâine. Acum voia să stea aici, cu copiii ei, şi să-l privească. Şi să se bucure că-l vedea viu, sănătos şi în putere, avansând cu paşi mari în afaceri...

Şi gata - filmarea se terminase. Se grăbi să deschidă discuţia, în şoaptă:

- Copii... Trebuie să vorbim ceva.

- Da, mami.

- Imamul mi-a spus azi că ne ajută, dar cu o condiţie. Să nu îi amestecăm pe Sami şi pe Tasnim în problemele noastre. Aşa că vă rog mult să fiţi atenţi ce spuneţi şi ce faceţi. E foarte important ca ei să nu afle cine-i tati. Adică să nu afle cum arată, cum îl cheamă sau unde poate fi găsit. Clar?

- Da, mami. Da' de ce?

- Pentru că s-ar putea să încerce să ne ajute ei să ne întoarcem la tati. Şi ei nu ştiu cât de periculoşi sunt chinezii. Dacă ei încearcă să-l contacteze pe tati, care are telefoanele urmărite şi ascultate, există riscul ca Jun să afle. Şi ne pomenim cu chinezii aici!

Florentina o aprobă, încruntată:

- Ai dreptate! Nu trebuie să ştie!

- Aşa că voi staţi cuminţi aici, vă uitaţi la tati cu sonorul cât mai încet şi, dacă vă întreabă ce faceţi, spuneţi că vă uitaţi la desene animate. Şi nu spuneţi nimic despre numele lui, sau despre oraşul în care este conacul lui... Nu spuneţi nimic despre vila de la Cannes...

- Stai liniştită, mami! Eu n-o să scot un sunet!

Léon era micuţ - dar ferm hotărât... Îl sărută pe creştet:

- Aşa. Să aveţi grijă. Şi-acum haideţi să ne uităm mai departe...

Copiii nu mai aveau răbdare...

Ştefan

Ieşi din vilă şi rosti ultimele dispoziţii:

- Îi raportezi Graţielei zilnic.

- Da, şefu'.

- Orice întrebări sau nelămuriri ai, le discuţi cu ea. Dacă nu te lămureşte ea, mă cauţi pe mine.

- Da, şefu'.

- În caz de nevoie, ştii pe cine să suni...

- Ştiu.

Bun! Puse troller-ul în portbagaj şi porni spre portieră:

- Părinte, tu stai în faţă.

Diamant nu comenta aparenta "detronare"; se muta în spate. Urcă la volan, porni motorul...

Rebeca stătea lipită de uşa ei; vărul lui părea că-i înţelesese intenţia de-a fi "un pic retrasă" şi se sprijinea de uşa lui...

Scoase stick-ul la care muncise două ore azi şi-l montă... Şi dădu mai tare - ca să se-nţeleagă versurile. Şi încă de la primele acorduri, Aleodor zâmbi:

- Azi mergem lin...

- Ba mergem normal - că facem opt ore până la conac.

Spionul tăcea acum. Era perfect - că tocmai începeau versurile...

"Superficial mi-ai apărut la început / Fără să vreau, alături mi-ai rămas / Cine eşti tu"

Ridică privirea spre oglindă. Nu-i vedea, aşa că trebuia să recurgă la o mică şmecherie...

Reorientă oglinda laterală din stânga. Acum o vedea. Zâmbea uşor... şi probabil îşi spunea că avea un şef ca o minune, care nu urla la ea, o înţelegea şi-o ajuta - şi chiar voia să-şi lege strâns vărul de ea! Iar el? Ia - el ce făcea? Oglinda laterală din dreapta... El se gândea. Adică nu sufla. Arbora mimica de poker şi nici nu clipea! Sorbea fiecare notă, fiecare literă...

"N-ai înţeles, tăcerea mea te respingea / Nu ştiu de ce atâta vreme-ai insistat / Dar într-o zi răbdarea ta m-a înduioşat / Fără să vreau, în viaţă mi-ai intrat

Cine te crezi? N-ai nici un drept / Să intri-n viaţa mea şi să-mi furi inima / Cine te crezi? N-ai nici un drept / De toate astea tu eşti cel vinovat!"

Clar! Reorientă oglinzile - că îl aşteptau opt ore de condus întins până acasă! Opt ore de Direcţia 5! Zob îi făcea pe-amândoi! Avea şi nişte Holograf pe-acolo, şi nişte Andra...

Dacă n-o să înghită un somnifer, n-o să reuşească să doarmă la noapte. Direcţia 5 avea melodii şi pentru el. Nu le eliminase din selecţie - pentru că aveau versuri frumoase. Şi le prindea bine celor doi porumbei să calculeze totul încă de-acum! Trebuiau să fie conştienţi de faptul că or să aibă şi vremuri grele, departe unul de celălalt - ca să nu se certe ca proştii din toate rahaturile. Aşa că o să le lase să cânte şi-o să strângă din dinţi - şi-o să încerce să nu asculte. Să se îngroape în gânduri cu multe-multe cifre, cu problema Internelor, cu stabilizarea afacerii...

Oftă greu şi apăsă acceleraţia - tocmai stabilise că vor ajunge acasă înainte de miezul nopţii.

Diamant

Hm...

El ieşise din camera lui Ştefan, intrase în camera lui şi se încuiase acolo. Ştefan rămăsese cu Raina. Discutaseră ceva - că pe ea o auzise ieşind de-abia după vreo zece minute. Când se reîntâlniseră, la o cafea şi-o ţigară, păruseră toţi trei sereni şi destinşi de parcă n-aveau nici o problemă - nici măcar cu pantofii noi sau cu nuanţa ei de fard! Acum însă, când plecaseră, Ştefan îl pusese pe Aleodor să stea în faţă - pe locul unde-ar fi trebuit să stea el. Vărul lui era supărat... pe el...

Şi uite că nu ascultau Fly Project - muzica perfectă pentru opt ore de condus întins prin UE! Ascultau muzică lentă... Habar n-avea cine cânta - dar cânta bine. Fata asta spunea cuvinte de dragoste...

Nu voia s-o privească. Nu voia să-l stârnească pe Ştefan - ca să nu-l audă răbufnind în răcnete furioase şi cuvinte explicite, lângă urechile spionului. Nu se simţea în largul lui alături de Aleodor - mai ales după ce descoperise că individul îi înţelesese planurile doar aşa, din trei indicii mărunte...

Mda; frumoasă melodie! Foarte frumoasă! Jos pălăria! Şi-acum ce urma? Hm; suna tot a melodie lentă. Suna foarte bine...

"De-acum n-am să mă mai tem că va mai trece-o zi din viaţa mea fără tine / De acum eu te-am găsit

Fiecare ceas, fiecare pas, orice clipă cu tine / De acum sunt fericit"

Oo, Doamne! De ce-i făcea Ştefan asta? De ce-l "plesnea" cu melodii de dragoste? Voia să-l chinuie? Încerca să-l încurajeze?

"Eşti îngerul meu / Eşti tot ce mi-am dorit şi îţi promit - n-am să te pierd

Eşti îngerul meu / Şi, dacă mă iubeşti, eu te primesc să mă păzeşti"

Oftă greu şi lăsă capul pe tetieră, sprijinit de stâlpul maşinii...

"Am străbătut nopţi la rând şi zile-n şir să te aduc lângă mine / De acum eu te-am găsit"

Oare? Îi venea să întoarcă capul şi s-o privească lung; dar nu putea. Nu mai putea. Nu din cauza lui Ştefan, sau a lui Aleodor; din cauza lui. Avea atâta speranţă în suflet, încât...

"Fiecare ceas, fiecare pas, orice clipă cu tine / De acum sunt fericit

Eşti îngerul meu / Eşti tot ce mi-am dorit şi îţi promit - n-am să te pierd

Eşti îngerul meu / Şi, dacă mă iubeşti, eu te primesc să mă păzeşti"

Puse cotul pe cotieră şi aşeză palma peste cămaşă. Simţea inelul acolo, în palma lui...

Era frumos afară. Era soare. Era o vreme superbă pentru călătoria asta. El însă era serios. El nu ştia de ce Ştefan punea muzica asta... De ce ea nu comenta, nu deschidea laptopul, nu deschidea discuţia...

Nu ştia de ce melodia asta îi umpluse ochii cu lacrimi... Nu ştia cum să facă să le tragă cumva înapoi, să nu le vadă Ştefan... sau ea...

Roşcata

Şeful ei era o minune! Minunea ei! Şeful ei era un înger - vorba cântecului! Şi-o păzea bine şi-o ajuta mult...

Prima melodie fusese "cu dedicaţie". Clar! Era exact genul ei! Exact stilul ăla repezit, tupeist, când spunea tot ce voia să spună fără să-l lase pe celălalt să riposteze. Stilul ăla "cu mâna-n şold"... Melodia asta, a doua, îi plăcea să creadă că e dedicaţia lui Diamant. Pentru ea, desigur! Dar el... El stătea acolo, în dreapta, şi nu spunea nimic, nu făcea nimic...

Nici ea nu se întorcea spre el! Nu-nu! Ea trebuia să fie cucerită! Ea, dacă pica pleaşcă, putea pierde totul! Ştefan avea dreptate; dacă se întâlneau prea devreme... Dacă ea lua iniţiativa şi îi strica lui calculele şi aranjamentele...

Ştefan o ajuta; îl "şlefuia" pe Diamant şi-l aranja astfel încât să se potrivească lângă ea. Şi, cu singuranţă, şlefuia şi aranja şi la ea! Că nici ea nu era perfectă! Ea era deci cuminţică - îl lăsa s-o şlefuiască. Nu se clintea, nu clipea mai altfel...

Superbă melodie! Da! Şeful ei era as în materie de muzică! Oare când ascultase Ştefan melodiile astea? De unde le ştia? La cine se gândise atunci când le ascultase - şi le memorase acolo, în lista mentală cu melodii speciale? Oare regina...

Muzica se potrivea mănuşă cu zâmbetul frumos care apărea deseori pe ecranul laptopului. Regina era specială; regele era îndrăgostit...

Uau! Ce era asta? Melodie Disney? Aşa suna - a film de desene animate, cu prinţ şi prinţesă şi animale vorbitoare...

"Oare-am să pot din nou să cred în iubire / Oare-am să pot uita amintiri"

Oo, Doamne! De ce pusese melodia asta? De ce?

"Eu am ales cândva un drum ce nu-l pot afla / Am ascultat atunci inima"

"Ehei, şefule! Dac-ar fi fost vorba de inimă, căţuşi de puţin..."

"Vreau să-mi dai curaj să zbor / Acolo unde ştiu că pot visa în culori

Vreau să-mi dai curaj să sper / Să uit tot ce-a fost ieri

Vreau să iubesc"

La dracu!

Se răsuci scurt spre geam, de parcă cine ştie ce chestie interesantă văzuse! Şi se folosi de mişcarea aia ca să-şi şteargă lacrimile! Şi-acum repede, înapoi în poziţia corectă! Dacă-l supăra pe Ştefan...

"De câte ori am vrut să găsesc un nou început / De-atâtea ori am dat tot ce-am avut

Doar un cuvânt aş vrea să-mi dea încrederea / Să pot din nou afla dragostea"

Şi-acum urma refrenul! Păi...

Aşeză mâna dreaptă pe banchetă. Acolo, lângă ea. Că pricepea el ce şi cum...

"Vreau să-mi dai curaj să zbor / Acolo unde ştiu că pot visa în culori

Vreau să-mi dai curaj să sper / Să uit tot ce-a fost ieri

Vreau să iubesc"

Mâna stângă a lui Diamant se aşeză pe banchetă. Tot aşa ca a ei - lângă propriul picior, fără vreo intenţie "de-a porni în explorare"...

Ei bine, oricine i-ar fi văzut, s-ar fi gândit că aia era poziţia perfectă pentru buna circulaţie a sângelui prin mâini. Ei doi, însă, ştiau... Ştiau un secret. Un secret mare...

Ştefan

Opri motorul şi răsuflă uşurat:

- Păi, bine-am ajuns; nu?

- Bine-am ajuns!

Spionul era foarte vesel! Era plin de viaţă, mai treaz ca niciodată - deşi ceasul arăta că mai era puţin şi se făcea miezul nopţii - şi rânjea de parcă cine ştie ce veste minunată primise! Era o şmecherie acolo... În fine! Coborî de la volan:

- Să vii până la mine, să-ţi zic ceva.

- Da, şefu'.

Mm - şi i se umplea gura de poftă când spunea "şefu'"! Aleodor ăsta avea aspiraţii mari - şi speranţe asemenea! Ei bine, dacă o să fie cuminte până la sfârşitul anului, poate-o să-i facă bucuria... şi-o să-l solicite tot pe el pe postul de om de legătură cu instituţiile UE! Deşi era evident că va trebui să-i găsească o pereche! După opt ore de melodii de dragoste, în principalele limbi de circulaţie internaţională, conştientizase faptul că Aleodor avea şi el, ca şi ei, un suflet! Doar n-o să riște să-l piardă pe motiv de... apropieri nepotrivite! Nu?

Luis aştepta în poziţie de drepţi, lângă portbagaj. Ajunse lângă el şi apăsă telecomanda.

- Bună seara.

- Bună seara. Te duci înăuntru, îţi iei nevasta şi copilul şi vă culcaţi. Acum.

Ochii negri erau nedumeriţi...

- Iar dacă în momentul când intru în conac nu sunteţi la voi în cameră, dormind, vă concediez. Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi-o rupea la fugă... Se aşează pe marginea portbagajului:

- Şi-acum fumăm o ţigară...

Spionul se grăbea să se conformeze... Diamant şi Rebeca îşi aprindeau şi ei câte-o ţigară...

- Mâine la opt fix plecăm spre Le Mans. Rebeco, să-i laşi Florinei un bilet - micul dejun începe la şapte fix şi va consta în cina pe care-o îndeasă ea acum pe unde poate...

- Da, şefu'.

Ridică privirea spre cer... şi oftă greu:

- ... Oare unde-or fi?

Diamant se grăbi să răspundă aproximativ corect:

- O să-l sun mâine pe Grasu, să vedem ce zice şi el.

- Nu-l suna - că nici el nu ştie răspunsul. Lasă-l, că mai are un glonte-n el şi stă prost cu nervii în ultimul timp.

- Mie nu mi s-a părut atât de nevricos...

- Tu nu-l ştii aşa cum îl ştiu eu. Grasu meu n-a stat niciodată mai mult de trei zile sub acelaşi acoperiş. Dacă nu zice nimic despre externare, înseamnă că nu se simte în stare să iasă de-acolo - nu că-i place să stea în concediu. Oricum, să pregăteşti o casă în Aurari, pentru el. Când s-o externa, să-l duci acolo. Şi să pui băieţii să-l păzească ca pe ochii din cap!

- Bineînţeles!

- ... Mai ai veşti de la Isamu?

- Nu. Absolut nimic. Nevastă-sa şi copilul stau momentan numai în casă. Nea Dumitru îi vizitează zilnic. Uneori stă cinci minute, alteori două ore...

Tăticul lui "lucra" intens...

- ... Să mă anunţi dacă se mai întâmplă ceva pe partea aia.

- Te anunţ instantaneu.

- Părinte, să faci şi tu o sondare mică; poate mai prinzi o bârfă-două...

- Am indicii că în maximum o săptămână China va răspunde la raportul lui Jun.

- Foarte interesant; dar eu mă refeream la Isamu.

- Mâine, la prima oră, îl dau în lucru.

Bun! Păi atunci... Atunci, oftă din nou:

- ... De ce nu-mi trimite nici un semn?

Tăcere...

- Un SMS! Un bileţel! Orice! De ce nu-şi face un mail?

Tăcere... Oftă greu şi aruncă ţigara:

- Haideţi - că e târziu.

Îşi luau troller-ele... Intrau în conac... Masa era aranjată ca pentru cină; numai că era aproape goală. Cele trei platouri erau acoperite cu capace - semn că Florina le anticipase întoarcerea şi făcuse din nou biscuiţi de casă. Mm - abia aştepta micul dejun...

Urcă treptele şi porni pe holul ăla lung spre dormitorul lor... unde va vedea din nou patul ăla mare şi gol... La naiba!

Împinse uşa, intră şi aprinse lumina. Şi se încruntă - că Isabelle menţinuse singură casa de la Cannes într-o curăţenie exemplară, dar Florina părea că lustruieşte cu aceeaşi îndârjire un conac întreg! Şi nu era normal! Nu trebuia să frece totul ca-ntr-o farmacie - că nu era supraom...

Uşa se închise în urma lui. Lăsă troller-ul lângă pat şi-i făcu semn să se apropie. Aleodor era atent, alert...

- ... Unde te vezi peste cinci ani?

Ce, era uimit? Se grăbi să-l lămurească:

- Fiindcă dacă eu te văd tot lângă mine iar tu te vezi acasă sau aiurea, amândoi vom avea de pierdut. Momentan, eu nu te văd nicăieri; dar încep să organizez "peisajul" cincinalului viitor şi să plasez personaje-n el. Tu unde te-ai poziţiona, peste cinci ani?

Bărbatul din faţa lui se făcuse stacojiu şi nu răspundea...

- Ştii bine unde se doreşte să ajung eu. Ştii bine unde vor ajunge consilierii mei. Şi ştii bine ce putere voi avea eu în mâini, atunci când voi începe să-mi aşez consilierii în noua organigramă. Dacă nu vrei să figurezi în ea, spune-mi acum. Dar gândeşte-te bine înainte să iei o decizie. Vârful piramidei mele trebuie să fie compus din oameni serioşi. Adică loiali şi stabili. Trebuie să ştiu dacă pot conta pe tine; pentru că dacă acum spui "da" şi peste-un an te plictiseşti sau te superi şi-o să te-apuci să spui "nu", o să ai o veşnicie la dispoziţie să stai la taclale cu nea Nicu Ceauşescu. Seniorul meu. Şi ştii bine că nu eu o să iau decizia mutării tale deasupra plafonului de nori.

Aleodor era şi mai stacojiu...

- Gândeşte-te la asta. Iar atunci când ai un rezultat, anunţă-mă.

- M-am gândit la asta încă dinainte să te-nsori cu Ana.

- Şi?

Spionul nu zicea nimic... Decise să pună punct discuţiei:

- Şi-ai să-mi zici, atunci când o să ajungi la un rezultat. Du-te şi odihneşte-te.

Desfăcu troller-ul şi începu să-şi scoată hainele. Ce purtase, sfârşea pe jos; ce era neatins se aşeza frumos pe pat, în drum spre şifonier... Aleodor nu se clintea de-acolo... El se făcea că nu observă asta...

OK! Închise troller-ul şi-l împinse sub pat. Aleodor nu se clintise...

Se opri în faţa lui. Spionul era la fel de stacojiu - şi la fel de mut. Spionul părea că-l întreabă unde l-ar fi poziţionat - fiindcă era tentat să spună "Da", dar parcă nu s-ar fi înhămat la o funcţie măruntă aşa cum era asta de-acum...

- Du-te şi odihneşte-te.

Şi nu se clintea... Se răsuci şi începu să mute hainele în şifonier.

- ... Mai poţi avea încredere în mine?

- Da.

- Deşi am pierdut-o în Lyon!

- Da.

- Deşi am fost incapabil s-o regăsesc după!

- Da.

Ştia, era bulversant! Dar o să înţeleagă el... Zâmbi slab:

- Am încredere într-o puştoaică de 16 ani care i-a făcut lui Titel un copil şi mi-a propus să-i dau un lunetist şi adresa lui Jun. Şi care-a avut-o pe Ana în faţa ei, dar n-a reuşit să-mi aducă decât trei indicii şi-o descriere amănunţită a fustei plisate. Ştiu, e bulversant...

Şi blugii... Maletele... Gata. Reveni în faţa lui şi-l bătu uşor pe umăr:

- Dar, de ce n-aş avea încredere în omul care mi-a salvat viaţa de câteva ori, de-a lungul anilor?

Na - că acum devenise "palidă gutuie"! Aleodor nici nu-şi imaginase că mai ţinea el minte aşa un amănunt micuţ, legat oricum de trecutul ceva mai îndepărtat! Îl îndrumă uşurel spre uşă:

- Du-te şi odihneşte-te - mâine plecăm devreme. Noapte bună.

Spionul se grăbi acum să iasă:

- Noapte bună.

Bun! Şi-acum... Şi-acum, să se odihnească şi el! Să înghită un somnifer... şi să încerce să uite ultimele opt ore de muzică lentă, de dragoste.

Roşcata

Se opri lângă masă şi luă notesul şi pixul. Scria citeţ, ca să nu facă vreuna nefăcută... Şi gata - Florina era ca şi informată! Dădu să-şi ia troller-ul, dar Diamant ajunse primul la mâner:

- Dă-mi voie să te-ajut...

OK! Şi cum privirea lui avusese un aer de îndrăgostit incurabil, simţi cum obrajii încep să i se încălzească... La naiba! Ea va urca prima pe scări! Ca să nu-i arate şi lui obrajii ăia îngrozitori! Aah!

Holul era luminat feeric. Senzorii aprinseseră lumina - iar faptul că nu înaintau în întuneric îi dădea curaj să deschidă uşa şi să-i facă loc să intre după ea. Dacă ar fi fost întuneric, parcă n-ar fi riscat...

Intră şi aprinse lumina. Ia uite ce vrajă mare făcuse Florina... Camera mirosea ameţitor a iasomie şi strălucea de curăţenie. Patul era făcut ca la cazarmă, podelele sticleau ca-n filme... Femeia aia era nebună rău...

- Mm, ce bine miroase aici!
- Florina s-a întrecut pe ea însăşi!
- Îmi dau seama cum o să fie conacul ăsta după ce-o să se termine renovarea!

Aprobă încet cu capul... Diamant lăsase troller-ul jos şi se bucurase "din plin" de parfum! Acum, însă, o privea lung... Ea îl privea lung, de la vreo trei metri distanţă... Îl văzu făcând doi paşi în spate:

- Noapte bună...

Să-i răspundă? Dacă-i răspundea, el o să mai facă doi paşi şi-o să tragă uşa după el. Iar ea o să se schimbe şi-o să se culce. Dar... Dar nu voia să-i spună "noapte bună". Nu acum. Nu de la distanţa aia! La urma urmei...

La urma urmei, era de-ajuns să ridice tonul - şi venea Ştefan şi-l strunea de-i mergeau fulgii! Ştia că Aleodor se dusese "la şedinţă"; aşa că regele nu se culcase. Regele ar fi intervenit imediat...

Păşi spre el - şi-l văzu ducând prompt mâinile la spate...

Doamne! Îi venea să râdă! Zâmbea, dar ei îi venea să râdă din tot sufletul! Îl şocase pe bietul Diamant - şi cu saltul ei de femeie bolnavă de nervi, şi cu informaţia referitoare la Titel şi gesturile lui de demult! Sigur, nu putea spune că asta îi displăcea acum, când el era în camera ei... iar ea ştia că regele voia să-l lege de ea...

Ajunse în faţa lui, se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

Diamant

Putea spune că avea o problemă uriaşă...

Evenimentele îl depăşiseră demult. De la tânăra speriată care se ferea să rămână între patru ochi cu el, la tânăra care-l săruta acum, înlănţuirea de evenimente fluctuase rău! Cu 24 de ore în urmă, o adusese în aceeaşi cameră cu el - iar ea îşi exprimase deschis intenţia de a-i crăpa capu' dacă se apropia de ea! Trecuseră 24 de ore... şi-un sărut. Şi uite că el voise să se retragă iar ea nu-l lăsase... Şi-l săruta de bunăvoie şi din proprie iniţiativă...

Trebuia să găsească o cale să discute cu Ştefan despre asta. N-o mai făcuse niciodată - nu mai discutase niciodată cu cineva despre problemele lui de suflet. Mai ales cu vărul lui, care în sufletul lui era mult mai mult decât văr şi şef! Se părea însă că venise momentul să se-apuce...

Nu! Nu putea vorbi cu el înainte ca Ştefan să-l anunţe că-l considera dezlegat de Safira! Că nu era nebun! Nici Ştefan nu discutase cu nea Dumitru socoteala aia cu Rubina trimisă înapoi la taică-su...

Parfumul ei îl ameţise rău...

Tresări la auzul uşii! Şi ea tresări - iar sărutul se sfârşi... Paşii treceau grăbiţi prin faţa uşii rămase întredeschise... Raina zâmbi:

- Noapte bună...
- Noapte bună...

Luă troller-ul şi ieşi. Şi închise corect uşa după el. Porni spre uşa propriei camere... iar dacă Ştefan şi-ar fi amintit acum că mai are să-i spună ceva, probabil că i-ar fi smuls toţi dinţii din gură dintr-o singură palmă! Ştia, simţea că arbora un zâmbet tâmp de adolescent drogat...

20 iunie 2011 - luni

Ştefan

Arăta bine - ca de obicei! Slăbise un pic, şi-asta nu era bine; dar, în rest, era mulţumit de ceea ce-i arăta oglinda. Încă-şi permitea să poarte malete. Trebuia să ia urgent măsuri cu propria înfăţişare - că începea să pară bolnav! Şi-atunci degeaba câştiga el bătălie după bătălie, dacă arăta jalnic...

O să facă aici, la conac, o sală de forţă. Că şi-aşa trebuia să consolideze afacerea - adică să se plictisească rău după cele patru-cinci ore de serviciu în faţa monitorului! Măcar să stea cu folos! Mm - o să se transforme într-un mini-Schwarzenneger european... Da' ce consilieră de-aia "de revistă" o să aibă el! Două ore pe zi dac-o punea să muncească la aparate, Diamantu' lui făcea apoplexie lângă piscină!

Auzi clar ciocănitul corect din uşă. Era şapte fără zece; bănuia deci că Diamant plănuia să aibă o discuţie explicativă cu el, apropo de Safira şi mariajul bulibaşei din Aurari - şi toate celelalte...

Descuie uşa şi-o deschise larg. Şi constată că nu dormise bine - şi deci nu calculase corect. Aleodor arăta ca o epavă...

Spionul întinse mâna spre el. Da' ce-i venise? Îl privi lung...

Aleodor nu dormise azi-noapte. El îl trimisese să se odihnească, dar vorbise cu pereţii. Era încercănat şi răvăşit rău; şi întindea mâna spre el. Iar asta însemna... Asta însemna că spionul terminase de calculat şi ajunsese la un rezultat. Care era "cu plus". OK!

Îi strânse mâna - iar în loc să-i dea drumul, Aleodor se aplecă şi-i pupă mâna!

- Săru' mâna, şefule.

Popescu "era mâncat"! Regele avea careu de aşi! Şi ce aşi! Numai să se externeze Grasu lui, şi... Aah!

Îl trase şi-l prinse-n braţe - şi-l strânse bine şi-l bătu bine-bine pe spate! Aşa, de bun venit! Aleodor nu zicea nimic...

Îl băgă în dormitor şi închise uşa. Spionul oftă greu:

- Cum mi-o fi norocu'! La urma urmei, n-o să trăiesc veşnic; nu? Şi decât să mă omoare statu' român, cu pensia...

- Te rişti să te-omor eu, în caz că torni la Popescu sau nu eşti un consilier pe măsura postului!

- Asta e! Măcar n-am murit mămăligă! Dacă n-oi fi bun nici de asta...

"Da' cine ţi-a spus că de-ailaltă nu eşti bun?"

Oare Popescu îl demoraliza periodic pe Aleodor, ca să-l determine să stea jos, mic şi pricăjit şi fără pretenţii la avansare? Sau îl strivea periodic, ca să-i ucidă orice idee de-a schimba tabăra?... Indiferent ce şi cum, el avea un singur lucru de spus acum; ridică degetul a avertizare şi-l electrocută bine:

- Ai dreptul la două avertismente, în viaţa asta. Al treilea avertisment te va trimite lângă nea Nicu.

- Ştiu.

- Şi eşti în continuare sigur că vrei să faci asta?

- Da. Sunt mie-n sută sigur.

Sigur? Îl electrocuta serios, pentru că Aleodor părea hotărât să devină consilierul lui dar avea o mutră cam speriată, aşa... Spionul exclamă:

- Te ştiu de-atâţia ani de zile! Te-am studiat pe toate părţile, ţi-am analizat acţiunile, am scris tone de rapoarte despre tine... Ştiu ce scrie pe cuţitul tău. Ştiu "cu ce se mănâncă" job-ul ăsta şi ce m-aşteaptă. Şi, da - vreau să fiu subalternul tău.

- Bine. Atunci eşti subalternul meu. Iar eu te vreau angajat în continuare cu carte de muncă la statul român - dar arondat strict la ordinele mele. Tu vei fi dealtfel pârghia cu care-o să-l leg foarte-foarte tare pe Popescu de mâini şi de picioare. Dacă nu eşti tu trimisul Externelor, m-am uşchit de la ei; iar dacă Popescu o să vrea să te tragă de urechi că nu i-ai raportat prompt, o să trebuiască să-mi trimită o sesizare scrisă şi să aştepte răspuns. Şi multe altele asemenea...

Aleodor zâmbea şi nu prea...

- Ce-i?

- ... Acum sunt subalternul tău - şi fac ce-mi spui tu. Dar te rog să faci cumva să nu-l determini pe Popescu să mă mute lângă nea Nicu. Nici intenţionat, nici accidental.

- Stai liniştit.

Primi o aprobare cu capul... Da' ce, era prost să stea liniştit? Bineînţeles că avea o mutră lungă, de înmormântare, şi se şi imagina sinucis cu pocnitoarea din dotare sau accidentat accidental de-un TIR cu dublă remorcă! Arătă spre masă şi se aşeză lângă el:

- E normal să fii un pic panicat. O să-ţi treacă! Dac-a reuşit Rebeca să nu mai fugă tupilată, o să reuşeşti şi tu să respiri normal din nou. Am teme noi pentru tine. Prima este Safira. L-a înşelat pe Diamant cu Cornel Buldogu - şi nu mai am încredere în ea. Vreau să-i pui telefonul sub urmărire şi să aranjezi cu un amic de-al meu să-i pună o codiţă discretă. Să-i ceri factură...

Aleodor îl privea lung... Ridică din umeri:

- Diamant e amorezat - şi acţionează în consecinţă. Numai că de data asta cred că e amorezat de-adevăratelea.

- Şi eu am aceeaşi senzaţie. I-a cumpărat deja un inel de platină cu diamante negre.

Cum-cum? Noul lui consilier oftă greu şi făcu destăinuiri complete:

- I-a comandat lui Nicuşor un inel de platină cu diamante negre, pe care l-a achitat din comisionul lui personal. Am aflat asta de la Interne, care-ţi tot dau târcoale şi încearcă să-ţi reintre-n graţii oferindu-ţi informaţii "a-ntâia" pe-o tipsie lucrată manual. Şi cum inelul ăla n-a apărut pe nici un degeţel din preajma lui, trag concluzia că el încă-şi face curaj iar ea habar n-are ce-o s-o lovească. Ştiu - îţi vine să mă plesneşti, că nu ţi-am spus. Ai perfectă dreptate s-o faci, aşa că...

Aşa că el stătea cuminte la plesnit... Hm! Altele erau priorităţile lui acum!

- Ascultă-mă cu atenţie. Între Diamant şi Rebeca s-a înfiripat ceva. A fost o chestie spontană, necalculată şi neordonată de nimeni. Ea e sinceră cu mine - şi ştiu sigur că e îndrăgostită de el. Aflu azi că el i-a cumpărat deja un inel cu diamante. Şi deci mă uit la ei şi trag concluzia că Diamant şi Rebeca trebuie să sfârşească împreună. Chestie foarte complicată, date fiind locurile lor de muncă şi condiţiile actuale...

Aleodor aproba...

- Ca să se-ntâmple asta, lucrurile dintre ei trebuie să se desfăşoare aşa cum le aprob eu - nu aşa cum plănuiesc ei să se-avânte berbeceşte. Ţi-am spus şi ţie: numai oamenii stabili, statornici şi serioşi reuşesc să stea acolo sus. Iar cea mai serioasă şi mai stabilă şi mai statornică relaţie este aia discretă. El e bulibaşă însurat; relaţia lor n-are voie să părăsească Franţa.

- Spune-mi ce-am de făcut.

- ... Diamant a avut o libertate aproape deplină, înainte de atentatul meu. Se ducea unde voia, făcea ce voia... Avea grijă să se ascundă de ochii şi urechile mele, ca să nu cumva să-l aflu şi să-l debarc din afacere... Diamant trebuie să înveţe două lucruri. Primul: cel mai bun şi mai de încredere prieten, eu îi sunt. Doi: indiferent de conjunctura astrală şi nivelul de prostie din capul lui, nu are voie să mi-o supere pe Rebeca cu tot felul de rahaturi. Nici ea nu-i perfectă; în plus, e prima ei dragoste şi-a pocnit-o din plin la doar 16 ani. O să te plasez uneori prin preajma lui. Eu voi modela la ea. Tu vei şlefui la el, după indicaţiile mele. La final, trebuie să obţinem un cuplu minunat, asamblat perfect, trainic ca pentru următorii 1.000 de ani.

- Îmi zici ce-am de făcut şi m-apuc.

- Momentan, urgenţa zero e Safira - telefoane şi codiţă. Nevasta lui Diamant ştie multe; nu vreau să ajungă prin preajma unei secţii de poliţie doar aşa, fiindcă s-a prins ea că bărba-su n-o mai iubeşte.

- Am înţeles.

- Urgenţa unu e Isamu. Ce face, ce zice, cum mai e viaţa lui. Şi-apoi Jun - şi războiul. Iar între urgenţele astea, fă-ţi timp să scrii

un nume pe-un bileţel.

Porni spre uşă, dar Aleodor nu-l urmă:

- Un nume?

- Da. Un nume feminin.

Apăsă clanţa şi aşteptă...

- ... Ce nume feminin?

- Pe care-l visezi tu în ultimul timp - şi pe care-ai vrea să-l visezi în următoarea mie de ani.

Aleodor se ridică şi începu să râdă:

- Da' ce-ţi veni?

- Eşti consilierul meu. Trebuie să ştiu totul despre tine - şi chestii publice, şi chestii particulare. Stai liniştit, că indiferent ce-o să scrii tu, eu o să verific cu grijă! O să-i verific şi pe-ai tăi, şi pe-ai ei... Aşa cum se face, la aşa un transfer mare pe aşa un post înalt!

Ieşi şi porni grăbit spre capătul scărilor. Holul ăsta devenea tot mai lung, tot mai obositor... Aleodor îl urma, grăbit să-l ajungă din urmă...

Şi ia uite cine aştepta "gongul oficial" la micul dejun! Diamant şi Rebeca! Erau veseli, dezinvolţi şi discutau despre cazinou. Rebeca era vrăjită de ideea aia cu acrobaţii. El era sceptic; dar... Dar, dacă vor ajunge acolo iar Diamant va reuşi să-l convingă, o va face. Că, la urma urmei, cazinoul ăla trebuia să şocheze, ca să poată intra pe piaţă! Era mare, era nou, era în buricul târgului - dar nu inventa o regulă nouă la poker!

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Ochii albaştri erau fericiţi. Ambele perechi de ochi albaştri! Ia uite ce bine le prinseseră cele opt ore de "reeducare audio" de ieri! Se aşeză deci în capul mesei şi ridică capacul:

- Propun să deschidem o fabrică de biscuiţi şi s-o punem pe Florina la treabă în mod organizat.

Ei râdeau; Florina roşise rău şi nu prea mai ştia pe care uşă trebuia să iasă...

Diamant

Gata - porneau la drum. El şi Raina aşteptau lângă uşa conacului. Aleodor pufăia, lângă Philippe. Pufăia cam mult spionul ăsta, în ultimul timp! Pesemne că primise aseară o temă complicată... Iar Raina sparse tăcerea:

- Abia aştept să ajungem!

- Păi nici n-am plecat!

- Ştiu; dar eu abia aştept să ajungem...

Ea ştia! În fine... Se răsuci pe-un călcâi şi şopti:

- Să fii cu ochii pe Părinte; că fumează cam mult în ultimul timp...

- Şi mie mi se pare afumat rău. O să-i zic lu' şefu'...

Uşa se deschise din scurt în spatele lui, speriindu-l îngrozitor, iar Ştefan ieşi şi-i luă pe amândoi de gât:

- Ete, Diamante! Ete la ea ce mică e şi ce bine-şi ştie sarcinile! Nu ca tine!

Aoleu! Transpirase instantaneu! Chiar trebuia să-l urecheze aşa de tare?... Da; din păcate, da. El, vărul lui, ditamai hăndrălăul şi mâna lui dreaptă, făcea pe secretosu' şi pe independentu'... Vărul lui şopti:

- Vă informez oficial că azi, la şapte fără zece, Aleodor a schimbat şefu'.

Ia uite...

- Aşa că acum nu mai au ei un om printre noi, ci noi avem un om printre ei. Diamante, poţi să ai încredere în el.

Aprobă fără să comenteze - că merita palmele alea peste ochi...

- Rămâne angajatul SIE; dar ascultă de ordinele mele şi-i transmite lu' Popescu ce-i zic eu să-i transmită. O să-l tot trimit în România, pe capu' tău. Să nu uiţi că, până nu te avansez pe tine, sunteţi egali...

Înc-o palmă! Aprobă, tăcut... Ştefan se răsuci cu tot cu ei şi porni spre BMW:

- Şi-acu' plecăm să vedem hardughia. Hai - amândoi în spate, cu laptopu'-n poală. Diamante, tu-ţi pregăteşti pledoaria. Rebeco, tu îl ajuţi. Încearcă să-l şi înfrânezi - că vede acrobaţi pe pereţi şi bodyguarzi pe plexiglas...

Da' de ce-l pălmuia chiar aşa? Bodyguarzii pe plexiglas erau o exagerare; dar la acrobaţi ţinea mult! Şi nici nu era aşa o chestie ştiinţifico-fantastică! Şi tocmai pentru că acrobaţii ăia erau o propunere bună, urcă în spate şi trase portiera:

- Dacă n-ai încredere în gusturile mele, de ce mă mai duci acolo?!

- Fiindcă am încredere în gusturile tale. Da' vreau să-ţi frec bine de tot ridichea - ca să se-ncălzească şi să se dezmorţească niţel.

Nu mai comenta nimic. Ştefan avea dreptate...

Raina deschidea laptopul, îl pornea... Aleodor zicea ceva despre verificat mail-ul pe propriul laptop - şi de urnit nişte anchete discrete... Se apropiau de poartă - iar vărul lui îi spunea spionului că de pe laptopul ăla şi de pe mail-ul ăla oficial nu urnea decât urgenţa unu, urmând să cumpere un laptop din Le Mans... pentru urgenţa zero...

Ieşiră pe poartă; iar Raina puse laptopul şi pe piciorul ei, şi pe-al lui, şi-l "atacă" în forţă:

- Deci, planurile.

- Lasă-le pe-alea, că le ştiu pe de rost! Hai să ne inspirăm!

Să se inspire! Să-i arate şi ei Lyon Vert Casino şi Palais de la Mediterranee din Nisa şi apoi să viziteze Vegas-ul! În cazinourile americane era aşa frumos... că ditamai Las Vegasul trăia practic numai din asta! Raina începu să râdă:

- Sper că n-ai să propui să facem un lac în faţa intrării principale...

- Nu; în schimb, o să propun nişte lucruri certe...

Văzuse el un filmuleţ cu acrobaţi de-ăia de care plănuia să-i aducă şi lui Ştefan...

"Dacă-ai şti ce bine-mi pare / Zi de zi când tu apari în calea mea"

Uau! Ridică privirea spre oglindă... Ochii verzi îl priveau lung şi-l anunţau că, dacă îndrăznea chiar şi numai să clipească mai altfel spre Raina, o să mănânce bătaie pe banda de urgenţă de pe autostradă...

"Dacă-ai şti cum m-am simţit de fericit / Când mi-ai zâmbit, nu pot uita"

Reveni spre ecran şi selectă filmarea care-l interesa. Şi şopti:

- Şi-acum, fii atentă.

Era atentă. Poate-i atrăgeau atenţia şi versurile...

"Dacă-ai şti că există / Cineva ce te iubeşte pe-ascuns
N-ai mai fi atât de tristă / Tot ce-ai suferit îţi va fi de-ajuns."

La naiba! Şi melodia asta avea o parte care-i amintea Rainei de nemernicul ăla! Oof!

"Dacă-ai şti despre mine / Tot ce simt pentru tine / Dacă-ai şti ce-i iubirea / Poate-ai găsi fericirea.
Dacă-ai şti..."

Raina nu ridică privirea; dar şopti:

- Într-adevăr, e ceva foarte aparte. Foarte special. Eu zic să insişti cu chestia asta.

- Mi-o doresc mult - aşa că o să insist.

- Şi eu cred că ar fi...

Şi amuţise şi se înroşise rău de tot! Se grăbi să turuie el, ca să-i salveze ei urechile:

- Şi stai să vezi mai departe! Stai să vezi ce-o să fie până ne hotărâm în ce nuanţă îl facem! Că pe-afară e simplu de vopsit; înăuntru o să fie problema...

"Dacă-ai şti ce bine-mi merge / Dacă-mi ieşi în drum, îmi ştergi orice necaz
Dacă-ai şti ce-ndrăgostit sunt / Azi mai mult ca ieri, mâine mai mult ca azi
Dacă-ai şti că în lume / Cineva în noapte te va visa
Ai simţi, poate, cum e / Să fii tu iubită de-altcineva."

La naiba! O s-o facă să plângă! De ce-o bombarda cu melodiile astea?

Raina trase brusc laptopul, tastă repede-repede... înghiţi nodul imens din gât şi începu să turuie:

- Câte sloturi crezi că încap pe margine?

- Nu ştiu; va trebui calculat serios, fizic, cu ruleta.

- Cu mesele e mai simplu...

- Nu chiar. Barurile vor fi printre mese; o să facem destul de multe repetiţii, înainte să aflăm poziţionarea perfectă pentru ca beţivul să reuşească să ocolească ruleta.

Doar aşa o putea ajuta acum - ţinându-i mintea departe de versurile melodiilor. Avea sentimentul că Ştefan încerca s-o facă să plângă - ca s-o ajute să pună punct acelor amintiri şi "să se vindece". Probabil că n-o făcea de dragul vărului cel mic; trecuseră totuşi câteva luni de când Raina plecase din România. Ştefan voia să-i taie consilierei lui orice cale de întoarcere la Titel. Gândul ăsta-i plăcea...

Ştefan

Foarte interesantă situaţia de pe bancheta din spate! Îi "lipise" practic lângă acelaşi laptop; le dăduse un subiect de discuţie; le pusese din nou Direcţia 5 - pentru aprofundare. Erau cuminţi - nu "se semnalizau", nu se împungeau, nu-şi scriau conversaţia pe laptop...

Rebeca era puţin supărată - probabil din cauza lui "tot ce-ai suferit". Era însă absolut necesar ca ea să pună punct trecutului înainte de a păşi în viitor. El o ajuta să-şi amintească; Diamant o ajuta să nu plângă. Gura ei tăcea, ajutând memoria să se cureţe un pic de trecut...

Scoase telefonul şi-l căută pe Luis. Suna...

- Bună ziua.

- Salut. Spune-mi cât mai au de renovat la mansardă.

- Dacă nu mă înşel, trebuie să înceapă să dea cu lavabil.

- Bine. Îl iei pe şeful de şantier, vă duceţi sus şi-i spui că vreau să-mi facă o sală de forţă acolo, în capătul încăperii. Nu una foarte mare; una potrivit de mare, trainică şi bine izolată fonic.

- Imediat mă duc.

- Bun. Aparatele le comand eu, când mă întorc.

- Am înţeles.

- Spor!

Închise şi ridică privirea spre oglindă...

Era cuminţi. Erau veseli acum - ascultau Andra. Încă n-o "gustau"; dar versurile or să-i facă să se piardă rău de tot unul în ochii celuilalt...

Ana-Maria

Gata - prânzul era asigurat, bucătăria era lună, copiii "se uitau la desene" de-alea cu tati...

Ia să vadă ea ce mai făcea Tasnim! Că doar stabiliseră că azi identifică problema regimului de slăbire! Avea o presimţire...

Ciocăni corect în uşă... Încă o dată, puţin mai tare... Decise să intre. Ia uite-o...

Tasnim asculta muzică la căşti. De-aia nu ştiuse ea niciodată cum şi ce face sora lui Sami! Partea proastă, însă, era că firul avea doar un metru. Iar ea nu dansa aşa cum ar fi trebuit, ci se cam bâţâia de pe un picior pe altul... O ocoli şi-i făcu cu mâna, ca să n-o sperie; iar femeia îşi scoase căştile:

- Ce-i?

- Nimic. Adică nimic corect...

Şi arăta spre bâţâiala ei, şi-apoi îi arăta că maieul şi pantalonii scurţi erau o alegere nefericită... Tasnim ridică din umeri:

- Mi-ai spus să dansez!

Sami era la spital; aşa că trase mufa din linia audio şi auzi o melodie de dans, în surdină. Mm, ce frumoasă era! Răsuci volumul şi ridică mâinile. Şi începu să danseze aşa cum ştia ea - "pe sistem"!

De la primele ei mişcări, Tasnim înlemni, cu ochii la talia ei...

Doamne, ce frumoasă era melodia asta! Avea ritm, avea tarabană... Avea de toate! Se dezlănţuia chiar acum, fiindcă suna incredibil de bine... Îşi desfăcea părul, pentru că nu se putea dezlănţui aşa, oricum...

Şi piruetă! Şi şolduri! Şi laterale din şold! Şi buric! Şi de toate - că-i fusese tare dor de antrenamentele ei "pe sistem"! Tasnim se aşezase şi-o privea lung, mută...

"Păi cam aşa se face mişcare! Ăsta e aerobic! Ce făceai tu, nici jogging nu era!"

O să-i explice asta imediat cum se termina melodia asta! Momentan, adora să se mişte aşa cum ştia ea... Aşa cum îi plăcea lui...

Oftă greu... şi se opri. Că nu mai putea să danseze aşa. Îşi amintise de el. Îşi amintise privirea lui... Opri muzica:

- Dă-mi mâna.

Tasnim se conformă şi se ridică. Îi trecu cu degetul pe frunte:

- Aşa trebuie să transpiri şi tu. Deci, ai nevoie de un teanc de tricouri cu mânecă lungă şi de-un trening. Şi de adidaşi.

- Nu, Ana. N-o să meargă. Eu nu ştiu să dansez aşa ca tine.

- Nici eu nu ştiam să dansez aşa, înainte de primele 200 de ore de antrenament. Pe urmă, lucrurile s-au rezolvat, încetul cu încetul.

- ... Eu n-am avut unde să fac antrenament de-ăsta. Şi nici când. Şi nici de ce. În fine...

Tasnim se întristase. Probabil îşi adusese aminte anumite lucruri din tinereţe! Se grăbi s-o ajute să le uite repede-repede:

- Dacă vrei, te ajut. Vrei să te învăţ?

- Eu? Să dansez aşa? Nici o şansă!

- Îţi garantez că vei reuşi să dansezi aşa. Vrei să încerci măcar?

- ... Sinceră să fiu, aş vrea. Deşi nu ştiu la ce-o să-mi folosească o asemenea performanţă...

Zâmbi cu subînţeles... şi plecă încet capul, tot cu subînţeles... Tasnim bufni în râs:

- Nici o şansă, draga mea!

- Soţul meu s-a îndrăgostit de mine când m-a văzut dansând tango cu tatăl Florentinei. Iar eu am aflat asta la vreo şase luni după... când mi-a organizat ceea ce eu habar n-am avut că a fost o revedere organizată...

- Da; dar tu eşti frumoasă. Şi erai tânără atunci - adică şi mai frumoasă.

- Te rog să ai încredere în mine. OK?

- OK. Deşi să ştii că treaba asta cu... nu mă interesează nicicum.

- Momentan. Ai să vezi - lucrurile or să se schimbe.

- ... Cum ştii tu. Oricum, de slăbit, trebuie să slăbesc! Dacă urc trei etaje pe scări, gâfâi şi trebuie să mă opresc să-mi trag sufletul!

- Atunci scoate teancul de tricouri şi treningul şi schimbă-te. Şi cântăreşte-te, ca să avem un punct de pornire. Mă duc să văd ce fac copiii şi mă-ntorc.

Se grăbi să iasă, să se ascundă în baia din camera ei...

Azi, o să se vadă din nou în oglindă dansând. Aşa cum se văzuse zi de zi, în casa lor. Azi, indiferent cât de tare va fi muzica, indiferent cât de bine va dansa ea, el nu va intra...

Ştefan era departe de ea. Îi era îngrozitor de dor de el! Îi venea să plângă...

Indiferent ce se va întâmpla de-acum încolo, ea şi copiii lor se vor întoarce acasă înainte de Crăciun. Seara de 24 decembrie îi va găsi împreună, aşezaţi în jurul aceleiaşi mese. Indiferent ce se va întâmpla!

Se privea lung în oglindă... Se privea şi se regăsea tristă şi un pic slăbită. Parcă era şi palidă - nu-şi dădea foarte bine seama...

Puiul de om care creştea acum în ea avea nevoie de căldură, de dragoste, de linişte... Puiul ei de om nu avea nevoie de o mamă stresată, tristă, depresivă, care plângea în fiecare seară de dorul tăticului lui. Puiul ei de om nu trebuia să sufere din cauza lui Jun Chèn. Aşa că...

Oftă greu, cu ochii la oglindă... şi şopti, în romanes:

- Ştii ceva, Anuţo? Tu eşti o fată deşteaptă; da? Tu ştii cum să faci să fie totul bine! Iar dacă acum eşti departe de el, nu e nici vina ta, nici vina lui.

Asta era evident deja! Nu ei voiseră să trăiască despărţiţi! Se grăbi să continue:

- Te-ai gândit bine, ai calculat şi-ai ajuns la concluzia că nu te poţi întoarce la el înainte să se termine războiul. Dar dacă tu te usuci pe picioare, ce-o să zică regele tău când te-o vedea galbenă şi suptă-n obraji şi cu păru' căzut şi bolnavă de nervi? Că dacă nu-ţi zice nimic,

nişte şuturi în fund tot o să-ţi tragă!

Şi asta era evident! Regele nu glumea când venea vorba despre ea... Bufni în râs:

- Mai ales că-i pregăteşti o surpriză care-o să-l dea cu cracii-n sus rău de tot...

Oof, Doamne! Ce era cu ea? Reveni spre oglindă... şi redeveni serioasă:

- Puiul tău are nevoie de tine. Fă cumva să-i fie bine... Fă cumva să nu-i dăruieşti regelui un al doilea Ramon.

Asta, da! Era foarte posibil ca puiul de om din ea să sufere nenorociri ireparabile... Mai ales că tocmai acum, în perioada formării lui, ea se speriase de nenumărate ori! Şi alergase de-i sfârâiseră călcâiele şi cărase tot felul de greutăţi, şi-apoi sărise peste multe nopţi de odihnă! Şi auzise împuşcături şi văzuse nenorociri mari...

Oare... Oare puiul de om din ea era bine?

Aah, Doamne! Doamne! De ce se gândea la toate relele din lume? De ce? De ce trebuise să se gândească la asta, în loc să-şi amintească de miile de femei sărace lipite care mâncau pâine cu apă, scormoneau prin gunoaie sau dădeau cu sapa toată ziua, mâncau bătaie înainte de fiecare masă a zilei şi năşteau copii perfect sănătoşi şi normali? Aah!

Mârâi printre dinţi, privind lung furia pe care i-o arăta oglinda:

- Am să fac copilul ăsta; iar dacă el o să păţească ceva, o să fac dreptate. Eu!

Aşa! Şi-acum... Acum, îşi zâmbi:

- Şi-acum, să ne amintim cuvintele medicului Petrescu: în Africa trăieşte un trib ale cărui muieri se-aruncă dintr-un copac ca să facă întrerupere de sarcină. Şi nu toate reuşesc. Iar viaţa nu înlemneşte până-n săptămâna 40, cu panică şi crispare şi stat la orizontală cu picioarele-n sus. Toate se fac cu măsură şi atenţie.

Léon era cea mai bună dovadă că medicul Paul Petrescu nu-i minţise atunci. Aşa că...

Aşa că o să-şi trăiască viaţa cu măsură şi atenţie. Şi n-o să rişte să se umfle ca un butoi şi să nască cu zilele, cum zicea acelaşi minunat medic Petrescu! O să facă aerobic pe sistem! Şi exerciţiile Kegel! Na - că uitase complet de exerciţiile alea...

O să-şi reia lectura site-ului ăluia de demult, cu odiseea sarcinii în 40 de săptămâni. O să presupună "momentul 0" şi-o să citească acolo ce şi cum. Momentan, însă, trebuia să se-apuce de aerobic.

Ieşi din baie şi-şi privi lung copiii:

- Eu sunt la Tasnim - o învăţ să danseze.

- Aha! Bine, mami! Noi suntem cuminţi! Ne uităm la desene...

Cu tati, bineînţeles! Doamne! - cum de nu se plictiseau să se uite non-stop la acelaşi clip de 2-3 minute? Le era dor de el...

Gata, că iar o apuca! Era gravidă - şi deci, instabilă emoţional. Dacă începea să plângă, iar Tasnim sau Sami aflau despre sarcină, exista riscul să fie nevoită să plece...

Traversă livingul şi intră în camera lui Tasnim:

- Gata?

Femeia se ridică de pe canapea. Da, era gata. Era în trening, cu adidaşii în picioare, şi deja îi strălucea faţa de la căldură. Bun! Să nu uite s-o pună să facă "saună" de trei ori pe săptămână! Îşi ocupă locul în faţa oglinzii:

- Dă-i drumul.

Mm - aceeaşi melodie! Tasnim ori avea ambiţii mari, ori voia să-i demonstreze repede că lecţiile alea n-aveau rost! Dar o să vadă ea! Peste-o săptămână, o s-o roage cu cerul şi pământul să-i arate nişte mişcări noi!

Şi start la aerobic pe sistem!

Roşcata

Era o linişte aproape mormântală. Diamant şoptea ceva - habar n-avea ce - şi inspecta clădirea. Ei îl urmau, la vreo trei metri distanţă. Ei tăceau - şi încercau să nu facă zgomot. El făcea un "balet" ciudat; privea lung pereţii, măsura cu pasul distanţele, îşi punea pietre pe post de semne şi trasa linii cu piciorul prin molozul de pe jos...

Brusc, Diamant o rupse la fugă şi urcă treptele, la etajul unu. Ei îl urmau, nu la fel de grăbiţi. Ştefan nu zicea nimic iar Aleodor mergea în spatele lor - iar ea nu se întorcea să-i vadă chipul. Ea mergea cuminte, la braţul şefului ei, şi încerca să nu foşnească excesiv...

Ia uite-l! Diamant urcase la etajul doi acum! "Ehei, Diamante - tu vrei să ne vezi cum stăm cu suflul şi condiţia fizică!" Nu comenta. Şi nici nu se supăra. Făcuseră drumul până aici discutând despre cazinouri. Stătuseră unul lângă celălalt - şi se înţeleseseră foarte bine. Nu-i fusese frică de el; el nu încercase s-o atingă intenţionat sau să-i facă altfel de semne. Era ciudat - că un bărbat grăbit aşa cum era el n-ar fi ratat aşa ocazie minunată s-o ţină de mână sau să-şi lipească "cu intenţie" genunchiul de al ei! El însă...

Ştefan oftă uşor, aproape insesizabil, şi-o trase spre scări. Iar urcau... Diamant măsura ceea ce trebuia să fie puţul liftului; apoi alerga spre scări... Apoi spre celălalt puţ al liftului...

În sfârşit! Li se făcea semn să vină lângă el. Tii, ce-i străluceau ochii! Mâna lui îi opri cam la un metru de finalul planşeului - în faţa golului din interiorul clădirii.

- Clientul intră pe acolo - pe uşile mari, spaţioase - pe sub privirea vigilentă a bodyguarzilor şi achită intrarea la una dintre casele amplasate dreapta-stânga. Primeşte un card, pe care-l validează la intrarea în cazinoul propriu-zis. Acolo e bine să avem uşi care se coboară automat în caz de alarmă. Sau grilaje metalice.

- Prefer plexiglas antiglonţ.

Ştefan avea dreptate - în caz de atac armat...

- Corect. Chiar lângă căile de acces vor fi garderobele; pe exterior şi interior, putem pune cafenele, pentru ochii potenţialilor clienţi din stradă. Oricum, eu zic ca mai mult de 30 de metri de vitrină să nu pui - că nu-i office building!

- Evident!

- Iar din punctul ăsta, care-ar fi cam acolo, începe distracţia - pe exterior sloturi, în mijloc mese de blackjack şi craps. Printre mesele astea, pune baruri circulare. La interior, la plexiglas, poţi să bagi canapele şi fotolii cu măsuţe.

- Deci tu zici să pun plexiglas aici.

- Obligatoriu. Două plexiglasuri fixe, unul mobil acţionat cu ecusonul bodyguardului. Aici trebuie să laşi 50 de centimetri între plexiglas şi balustradă. Apropo - balustrada ar trebui să aibă un metru jumate înălţime.

Ştefan aprobă, Diamant continuă:

- Accesul clientului la etaj se face cu scările rulante. Sunt opt, din câte-am văzut eu - adică mai mult decât suficiente. La etajul unu, se repetă mişcarea de la parter - sloturi pe margine, mese la mijloc, canapele şi cafeluţe lângă plexiglas. Aici merge să începi cu mesele de poker şi ruletă. Dar eu zic ca, de la doi încolo, să nu mai existe sloturi. Sunt gălăgioase - "greii" or să urce direct la patru, după părerea mea...

Şeful ei aprobă din nou.

- De la etajul doi, clientul urcă la trei - unde ştie deja că plexiglasul dinspre interior este dublat de draperii groase. Etajul trei va fi închis. La trei, va exista un spaţiu de cel mult zece metri pătraţi şi scara care duce la patru. Şi trei bodyguarzi masivi care vor păzi o uşă falsă.

O uşă cum?

- Orice spărgător curajos va crede că cei trei bodyguarzi păzesc uşa de acces. Ei vor păzi doar o uşă către un perete de beton armat. Accesul la etajul trei eu zic să se facă doar cu lifturile.

Ia uitee... Diamant zâmbea:

- Nu ştiu însă unde să fie intrarea în lifturile astea - că n-or să-ţi intre clienţii speciali în cazino printre agarici...

- O pun jos, în parcare. E mai bine aşa; mai discret... Dar va trebui să gândim o evacuare de urgenţă.

- Pe care eu ţi-o propun aici.

Şi fugea către exterior... Hei! Să fugă mai încet! Doamne fereşte! - aluneca şi...

- Aici, pe exteriorul clădirii, eu zic să faci nişte picioare înalte

până la acoperiş. Să le dai un aer pur decorativ, pentru că clădirea e rotundă ca un cilindru şi nu i-ar strica nişte piloni arhitecturali "de mare efect"... Şi eu zic să bagi lifturi în ele. Zece ar fi perfecte.

- Şase, dar mari. N-am timp să construiesc la el pân' la Crăciun.
- Când vrei să-l inaugurezi?
- La jumătatea lui august.

Cee? Făcea mişto de el!... Ba uite că era foarte atent! Da' ce era atâta grabă? Clădirea asta avea doar podele şi pereţi ici şi colo! Păi numai până ajungeau la faza cu văruitul, venea Crăciunul! Diamant se gândea... şi aproba:

- Atunci, doar şase. Dacă le faci tubulatura, nici n-ai nevoie de toate-odată!

Ştefan clătina încet capul... că aici era Franţa, nu România, şi nu era de joacă... Diamant reveni lângă ei:

- Iar sus, la patru, mese de joc. Canasta, bridge, poker de toate felurile... La cinci, îţi propun restaurante, baruri, un club... Orice. Sus pe el pui heliport?
- Da.
- Să-i faci acces printr-o singură uşă, care nu se deschide decât din interior. Contabilitatea şi paza vor fi la subsol - între cazino şi parcare. Am văzut planurile; dar nu mi l-ai arătat fizic...
- Acolo vor fi; dar de subsol mă voi ocupa eu. Fă-mi totalul.

Diamant îşi aprinse o ţigară. Privea lung golul din mijlocul mall-ului şi calcula...

- ... Cu "toate cele" noi-nouţe!

Ştefan aproba... el socotea...

- Opt milioane e clădirea?

Ştefan aproba... Diamant fuma... Era o linişte extrem de apăsătoare...

- ... Încă opt finisarea şi vreo zece mobilarea. Dar îţi va băga-n casă un vagon în prima lună.

Vagon, adică milion. În casă, adică în contul personal. Uau! Şeful ei zâmbi:

- Aşa mi-a dat şi mie. Ce verdict dai?
- Eu văd un viitor lung şi luminos pentru afacerea asta.
- Iar eu văd acrobaţi făcându-şi impecabil numărul cu ocazia deschiderii. Ai avut dreptate - vom avea acrobaţi în fiecare weekend, la fiecare oră exactă din intervalul orar 20-4.

Ochii verzi o priviră lung:

- Sună-l pe primar. Mergem.

Da. Să pornească spre conac! Ea trebuia să-l sune pe primar - şi-apoi să-i spună Adinei că îi trimite actele. Ştefan îl luase pe Aleodor şi cobora scările cu el; mâna lui Diamant o poftea să coboare prima... Ea ar fi poftit acum un zâmbet...

Suna. Primarul va răspunde în curând - aşa că întoarse capul şi întâlni privirea veselă, şugubeaţă... şi-un deget care-i arăta cum or să facă acrobaţii ăia tumbă după tumbă, ca neoamenii! Aprobă - şi auzi vocea primarului.

Ana-Maria

Gata - trecuse o oră. Opri linia audio şi răsuflă uşurată:

- Asta da, oră de aerobic!

Tasnim păşi uşor spre canapea... se aşeză la fel de uşor şi gâfâi serios:

- M-ai scos din uz pe două săptămâni!
- Şi-o să te repun pe picioare mâine, la următoarea oră de aerobic. După prânz, să iei două aspirine - ca să nu faci febră musculară. Şi-acum du-te şi fă un duş. Şi să nu mănânci şi să nu bei nimic jumătate de oră, cel puţin!

Femeia de pe canapea aproba... Ieşi şi se asigură că copiii sunt bine. Şi-acum îşi întinse bine-bine fiecare oscior...

Avusese nevoie de aerobicul ăla! Abia acum îşi dădea seama cât de rău anchilozase în ultimele două luni! Fuga de oamenii lui Jun n-o ajutase să se menţină în formă. Şi ea transpirase - şi, spre deosebire de Tasnim, ea n-avea voie să ia aspirină...

O să facă un duş şi-o să se-apuce de exerciţiile Kegel. Ca să nu facă febră musculară, o să mai facă nişte aerobic spre seară. Şi-o să se joace cu copiii. Spera să nu audă nimic apropo de ieşirea la plimbare...

Ştefan

Cobora scările - şi avea senzaţia că o făcea în pas de dans! Asta era ciudat...

Primarul îl invitase la primărie şi-i pusese actele pe masă. Iar el îi ceruse 24 de ore, termen de gândire, doar aşa - ca să nu pară ahtiat după colosul lui în paragină! Le obţinuse, iar primarul îi dăduse şi contractul în original. Ştia că actele erau în regulă; le citise după prânz, când se retrăsese în birou, şi le semnase deja. Rebeca găsise două antreprize de construcţii serioase - una pentru interior, cealaltă pentru exterior - şi aştepta acum devizele aproximative, iar Diamant avea promisiunea că mâine dimineaţă va primi câteva oferte pentru aparate şi mese, de la mai multe firme - ca să facă o comparaţie. Şi-acum se ocupa de mobilier - tot aşa, cerea oferte... Aleodor se ocupase de aprobări şi avize - şi avea promisiunea că, în maximum 48 de ore, dosarul cazinoului va fi complet. Azi era luni; miercuri dimineaţă, cu puţin noroc, va vedea echipele la treabă...

Şi cum în afaceri îi mergea de minune, trase scaunul şi se aşeză în capul mesei. Şi privi lung scaunul din stânga... În dragoste îi mergea execrabil. Reveni spre ei:

- Poftă bună.
- Poftă bună.

Trebuia să mănânce tot, ca să nu pice pe stradă. Slăbise - iar dacă se mai ducea şi sus, la sală, chiar că-şi pierdea tot aspectul! Trebuia să se-ndoape... Era linişte...

- Auzi, Diamante? Mâine, când ajungi la Bucureşti, să-l suni pe Graţian şi să-l chemi la tine. Să-i spui să vină cu ăi mai tari zece specialişti într-ale cazinourilor pe care-i are. Le arăţi planurile, le explici în detaliu ce-au de făcut şi ce trebuie să obţină şi-i urci în avion, pe direcţia Le Mans. Ei or să supravegheze finalizarea cazinoului la timp.
- Da, şefule.
- Să-i zici lui Graţian pentru ce-ţi trebuie; ca să ştie pe cine să-ţi aducă.
- Bineînţeles!

Bun! Înfuleca; mâncarea era gustoasă. Florina gătea foarte bine. Ridică privirea spre Rebeca:

- Ia şi papă, Rebeco! Papă tot, că altfel rămâne Florina fără urechi!

Rebeca râdea şi aproba, mestecând cu poftă... Diamant o privea şi el - şi-i cam scăpa privirea aia care-o sorbea toată... Păi, hai să nu-i mai chinuie totuşi! Nu de alta, dar el era destul de degajat şi nu prea-i păsa de urecheală; dar ea avea doar 16 ani şi se panica toată când i se părea ei că n-o mai iubeşte Diamant! Deci... Deci mestecă, înghiţi şi sparse tăcerea:

- Acum, că am urnit mica mea scenetă cu Rebeca, s-ar putea ca Ana să se înfurie îndeajuns de tare încât să ia copiii de mâini şi să vină val-vârtej să-mi ceară socoteală. Să staţi cu ochii-n patru, cu toţii - ca s-o vedeţi de departe şi s-o ajutaţi să ajungă în siguranţă la mine. Toni mi-a spus că a identificat în jurul conacului un cerc chinezesc - cercetaşi şi supraveghere. L-a încercuit, la rândul lui, cu al doilea cerc de-al nostru. Iar ei momentan nu ripostează. Oricum, să fiţi atenţi - că s-ar putea să apară prin preajma voastră. Sau a mea.

Toţi cei trei consilieri ai lui aprobau de zor. Diamant îi spunea ceva Rebecăi, extrem de încet - iar ea îl privea şi-i răspundea, moment în care privirea lui Diamant îşi schimba preţ de-o clipă înţelesul... Continuă:

- Diamante, să ştii că acolo sus, unde mergem noi acum, n-ai să poţi să controlezi totul personal. Va trebui să începi să ai încredere în oameni. Poţi să-ţi începi antrenamentul pe mine - că nici în mine nu mai ai încredere în ultimul timp.

Şi gata - acum era linişte. Ridică privirea şi-l electrocută serios, lung... Diamant era stacojiu-vineţiu şi-l privea cu ochi îngrijoraţi... Începu să-şi umple furculiţa:

- Aşa că să nu te mai prind vreodată că mă bănuieşti de uitare. Sau de nepăsare. Sau de duşmănie.

Începu să mestece, privindu-l lung. Acum era roşu bordo... Făcu un efort considerabil şi reuşi să rămână la tonul calm:

- Să nu mai spui vreodată că gradu' de rudenie dintre noi a murit undeva pe parcurs. Că te plesnesc de-ţi scot toţi dinţii din gură! Şi te trimit să vezi de florile din Aurari şi să faci şedinţe la primărie! Aşa, ca subalternii! Ai înţeles?

Primi o aprobare cu capul...

- Ai înţeles, vere?

Ochii vinovaţi se ridicară spre el iar Diamant oftă:

- Am înţeles, vere.

Bun. Dacă înţelesese, era perfect! O să se convingă el repede dacă-l scuturase destul, sau era nevoie de-o nouă injecţie cu penicilină! Aleodor zmângălea ceva pe şerveţel... şi se ridica. I-l aducea personal, pentru că era prea departe de el...

Aleodor scrisese doar "Adina". Adică... Adică începu să râdă, în romanes:

- Ea ştie ceva despre chestia asta?
- Bănuieşte doar.
- Şi-i surâde planul ăsta?
- Eu zic că da...

- Nu zice nimic. Pune mâna şi află un răspuns cert, concret, bazat pe fapte.

Aleodor aproba cu capul şi încerca să pară preocupat de mâncarea din propria farfurie. Se fâstâcise rău spionul lui - şi probabil că se-ntreba dacă biata Adina, care mânca alături de ei chiar acum, înţelesese despre ce era vorba...

Zâmbi şi ridică privirea spre ei:

- Şi-acum cineva se oferă să dea startul unui palpitant joc de fazan...

Rebeca ridică mâna, zâmbind:

- Încep eu! Restaurant.

Bufni în râs:

- Diamante, continuă.

Râdeau...

Diamant

Urca scările, în urma ei. Erau veseli. Seara asta fusese superbă! În seara asta, Ştefan fusese din nou vărul lui - aşa că el se simţise din nou vărul lui Ştefan. Unicul lui văr. Încasase palmele alea verbale în timpul cinei - dar ce bine fusese după...

Ştefan urcase în urmă cu zece minute, cu telefonul la ureche - îl sunase Leonard, aşa că se grăbise să discute cu el între patru ochi. Aleodor mai zăbovea jos, cu Adina, la o discuţie despre locurile frumoase pentru petrecut 2-3 zile de concediu. Iar ei doi urcau chiar acum... Senzorii ăia nesuferiţi aprindeau lumina, împiedicându-l pe el să ducă din nou mâinile la spate...

Raina era şi ea veselă - şi părea agitată:

- Abia aştept să inaugurăm cazinoul! Deşi nu cred că or să cânte preferaţii mei...

- Mă îndoiesc că o să cânte cineva, oricum! Cel mult, o formaţie-două; şi doar cafe-concert.

- Mda...

Se aplecă un pic, ca să-i vadă ochii:

- Sau credeai că se lasă cu manele?

- Ei! Bănuiam că n-o să se lase cu manele! Da' am descoperit brusc că mi-e dor de Salam!

- Păi şi cine te-mpiedică să asculţi Salam?

- Serviciul.

Poftim?

- Poftim?

- Nu pot să dansez manele în surdină - că nu-s blues-uri! Nu pot să-mi pun căştile - că poate mă strigă şefu'...

Aha! Păi hai s-o înveselească!

- Pe 25, veniţi în Aurari - şi-acolo o să poţi să te dezlănţui cum vrei tu.

- Crezi?

- De ce nu?!

- Păi acum, că am început sceneta...

- Nu cred că-ţi zice şefu' ceva.

- Chiar dacă nu zice - ideea e că acum nu mai sunt "consiliera lu' Ştefan". Sceneta asta mă obligă la o comportare ceva mai potolită...

Nu prea era aşa, dar în fine - ea ştia! Tânăra intră în camera ei, aprinse lumina... El se opri pe hol, în faţa pragului ei:

- Stai liniştită - pe 25, o să te distrezi pe cinste!

Raina se întoarse spre el. De ce era mirată - pentru că rămăsese acolo, pe hol? I se făcu semn să intre... Se conformă - şi se mută în stânga uşii, ca să nu-l vadă cine trecea pe hol...

Tânăra se grăbi să vină în faţa lui şi zâmbi:

- Şi-acum e rândul meu.

Serios? O văzu ducând mâinile la spate... Ia să vadă el dacă înţelesese corect, mai întâi!

- E rândul tău ca să...

- E rândul meu. Adică e rândul tău.

Nu. Clătină ferm capul:

- Nu. Încă nu e rândul meu.

- De ce?

"Pentru că mi-e frică de tine! Pentru că nu vreau să te sperii! Pentru că nu vreau să-ţi amintesc!"

- Am motivele mele.

Raina nu mai zâmbea:

- Şi nu mi le spui şi mie?

- Nu.

Acum era supărată...

- ... Nu vreau să te sperii. Şi nu vreau să mai fac vreo tâmpenie, cum a fost aia din bucătărie.

- Aia n-a fost o tâmpenie.

- Aia a fost o tâmpenie mare.

- N-aveai de unde să ştii ce

- Dar puteam să bănuiesc - că nu-s fraier.

Şi-acum ea tăcea...

- ... Prefer să fie tot rândul meu. Adică al tău.

Repede, mâinile la spate! Se aştepta să primească un zâmbet, poate şi-o glumă despre cât de cuminte se făcuse el în ultimul timp... Şi totuşi, primi doar un ton serios, supărat:

- OK. Atunci e rândul nostru. Adică al nostru.

Adică... Adică stăteau faţă-n faţă - şi nici unul dintre ei nu lua iniţiativa... Şi era periculos, pentru că uşa era întredeschisă iar dacă ieşea Ştefan şi-i găsea aşa - ca doi pinguini stângaci - îi bătea rău...

Roşcata

Aşa deci! Nu voia să-i spună şi ei de ce prefera să renunţe la "rândul lui" şi s-o lase tot pe ea să ia iniţiativa! Hm...

"Păi, las' că vezi tu acum!"

Se ridică un pic pe vârfuri - şi constată că sărutul lui Diamant venea grăbit în întâmpinarea sărutului ei...

Ia să-l ia în braţe - aşa, ca să-i vadă reacţia! Îl cuprinse uşor cu braţele... şi constată că Diamant stătea foarte bine cu nervii. Şi nu se clintea - adică nu repeta isprava din camera cu mobilă a restaurantului! Probabil se gândea că o s-o audă Ştefan ţipând, speriată...

Întinse palmele şi-i întâlni mâinile. Şi i le desfăcu ea - şi-i dădu de înţeles că i-ar fi plăcut, acum, să fie totuşi rândul lui...

Uau! I se tăiaseră picioarele! Mm - parc-o ridicase de la pământ, aşa de uşor o ţinea! Şi... Şi mai era ceva. Gestul lui îi trăda sentimen-

tele. Avea senzaţia că Diamant era îndrăgostit rău de tot... Că el "crescuse" ceva mai mare iar ea "devenise" ceva mai mică şi mai slabă şi mai ascunsă în braţele lui... Şi cum era rândul lor... încercă să pună în gestul ei ceea ce nu putea rosti acum cu cuvinte.

Diamant

Nu-i venea să creadă! Tocmai descoperise că senzaţia plutirii deasupra pământului nu fusese un accident - şi plutea din nou! Ea îl învelise din nou în dragoste, ca-n SF-uri...

Stop! Stop chiar acum, înainte să înceapă să interpreteze greşit anumite lucruri! Şi, mai ales, stop înainte să iasă Ştefan din cameră!

Puse punct sărutului... şi zâmbi:

- Te superi foarte tare dacă nu-ţi mai arăt acum ce ţi-am cumpărat?

Raina negă, aşa că continuă:

- Parcă n-am curaj...
- Sau poate că nu e încă momentul potrivit!
- Poate...

"De fapt, mă simt anapoda când te strâng aşa în braţe." Ieri, ea îi amintise de "dezastrul Titel"; azi, el conştientiza faptul că nu se gândise nici o clipă la posibilele traume din trecutul ei, şi deci era în mare pericol să le repete... Decise să-i dea drumul:

- Noapte bună, Raina.

Uau! Da' ştia că roşise serios când se auzise numită "Raina"! O văzu grăbindu-se să-i dea drumul şi să păşească în spate:

- Noapte bună, Diamante.

"Şi-acum şterge-o, înainte să-ţi vină idei şi să strici totul! Ieşi!"

Se răsuci scurt şi ieşi - şi închise uşa după el. Numai că, în loc să facă stânga spre camera lui, el se oprise acolo - în faţa uşii ei...

Nu putea să se ducă la culcare. Şi nici nu voia să se ducă la culcare. Voia să mai stea puţin aici, pentru că trebuia să memoreze bine fiecare clipă... Mâine dimineaţă, el pleca în România. Se îndoia că va mai avea ocazia de-a o săruta. Trebuia deci să ţină minte sărutul ăsta...

Privea lung covorul din mijlocul holului... Zâmbea, amintindu-şi momentele alea "de SF"...

Oftă greu - gata! "Se salvase"! Întoarse capul spre dormitorul lui Ştefan - şi avu un adevărat moment de şoc când văzu uşa dormitorului întredeschisă! La naiba! Îl văzuse ieşind de la ea! Şi-l văzuse rămas acolo, în hol, visând de-ampicioarelea la ea! Oof!

... Oare ce trebuia să facă el acum? Să se ducă la Ştefan, să discute cu el despre Raina? Şi Safira? Să se ducă să-i arate lui inelul?... Nu. Trebuia să se ducă la culcare. Îi era frică de Ştefan. Dacă se grăbea şi-l presa, Ştefan putea spune un "Nu" ferm doar aşa, pentru că n-avea timp de problema aia! În plus, de-abia îi spusese despre Safira şi Cornel! Ce voia - să-l dezlege de ea după 24 de ore? Hm!

Intră în camera lui şi închise uşa, dar n-o încuie - că, dacă calculase greşit, Ştefan o să intre în maximum 30 de secunde, cu cureaua pregătită.

Ştefan

Oftă greu şi porni spre uşă. O închise, o încuie...

Se lungi pe pat şi căscă cu poftă. Descoperirea aia îl liniştise instantaneu - şi-acum putea dormi liniştit! Diamant al lui era prins pân' la gât în capcana Rebeca! Şi cum nici ei nu-i displăcea ideea...

Or să fie împreună - dar nu acum. După ce Rebeca se va vindeca de Titel, el personal o să-i încuie într-o cameră şi-o să le dea "undă verde"! Momentan, însă, lucrurile stagnau. Rebeca era în tratament. Şi Diamant al lui era într-un tratament - o reeducare prelungită...

Începu să râdă - copiii ăştia doi erau teribili şi-l amuzau mult, cu stângăciile şi bâjbâiala lor! Ei erau în perioada aia frumoasă, cu flori şi bomboane şi săruturi pe furiş...

21 iunie 2011 - marţi

Diamant

Privi lung în jur... constată că împachetase tot, aşa că luă troller-ul şi ieşi. Pleca spre casă. Se ducea la copii - că, dacă-şi amintea de nevastă, îşi cerea transferul aici, în Franţa! Şi chiar nu era momentul...

La vederea lui, Ştefan se ridică:

- Gata? Pleci?
- Da.
- OK. Te conduc...

Şi-l aştepta spre uşă, astfel încât el să treacă doar pe la Aleodor... Asta e! Şi-aşa, n-avea cum să dea mâna cu ele! Iar cu ea chiar că nu putea să dea mâna! Adică... Strânse mâna lui Aleodor:

- Am plecat!
- Să ai grijă!
- Salut!
- Salut!
- Pa, fetelor!

Adina îi făcu cu mâna, râzând:

- Paa!

Raina ridică şi ea mâna, zâmbind ciudat:

- Pa!

Şi gata! Acum "se evacua" urgent! Adică îi arăta, preţ de-o clipă, că o să-i fie îngrozitor de dor de ea - şi-apoi se grăbea spre Ştefan! Vărul lui părea mulţumit de aşa rămas-bun - că-i zâmbea! Dar...

Roşcata

Gata - acum o să iasă... Ea îl privea lung şi realiza că o durea sufletul şi-i venea să plângă...

Ar fi fost mult prea... ostentativ să urce în camera ei ca să-şi schimbe adidaşii. Absenţa lor de jos, de la mica şedinţă de dimineaţă, ar fi fost extrem de vizibilă! Ştiuse deci că Diamant n-o s-o mai strângă şi azi în braţe. Anticipase o despărţire la distanţă, "cu perdea"...

Nu - Diamant nu făcuse nimic nepotrivit. Ba chiar îi aruncase privirea aia, pe care cu siguranţă o văzuse şi Adina! Ar fi trebuit să fie fericită pentru privirea aia! Dar...

Dar îi venea să plângă. Rău! Aşa că aştepta, răbdătoare, să-i vadă ieşind din conac - ca să poată să scoată telefonul şi să se ridice şi ea, aparent preocupată de cine ştie ce căutare complicată. Trebuia să ajungă în camera ei - fiindcă o durea sufletul şi-i venea să plângă rău...

Diamant

Împinse uşa şi ieşi - şi gata! Plecase! Chiar nu ştia cum altfel ar fi putut decurge momentul ăla... Fu cuprins cu braţul pe după gât:

- Să ai grijă ce faci acolo.
- Da.
- Leonard mi-a spus aseară că suntem asiguraţi. Toţi. Dar ştii că Jun nu intră în asigurarea asta; şi ştii cine locuieşte-n Aurari. Aşa că să ai grijă...
- Stai liniştit.
- Maşina merge bine?
- Impecabil.
- Bun. Să nu ieşi din orăşel fără ea. Bagă Mercedesul tău în curte şi chinuie-l pe-al meu.
- Apropo - să ştii că e fată. O cheamă Claire şi iubeşte muzica clasică.

Vărul lui se opri - ca să poată să râdă în hohote! Începu şi el să râdă:

- Până nu m-am prins de chestia asta şi nu i-am dat un nume pe placul ei, nu m-am înţeles cu ea. Se oprea. Înaintam 10-15 metri şi se oprea...

- Afurisită maşină!

- Mie-mi spui?! Acum, însă, am atins consensul. Şi-i mai amintesc, din când în când, că o pârăsc dacă nu-i cuminte...

- Pune mâna şi citeşte cartea tehnică. Trebuie s-o cunoşti bine pe Claire, ca să te poată ajuta şi ea în anumite momente...

Aprobă scurt cu capul - că se ducea în Aurari, îşi făcea temele de afaceri iar diseară o să se-apuce de studiat cărţulia aia!

- Dă-i bice cu Graţian şi oamenii lui - am nevoie de ei urgent.

- Cum ajung, îl şi chem la raport.

- Bun. Vezi, că am pus-o pe Safira sub supraveghere discretă. Ai grijă ce vorbeşti cu ea când o suni...

Aprobă din nou, simţind că-i pică cerul în creştetul capului... Ştefan îl trase spre el şi-i şopti la ureche:

- Şi fii discret. Pentru că, dacă ceea ce s-a întâmplat aseară va afecta în vreun fel afacerile sau numele meu, ne pierzi pe amândoi. Iar unica ta grijă vor fi panselele din Aurari. Ai înţeles?

Aprobă din nou.

- Fără telefoane, fără mail-uri, fără flori, fără mesaje subliminale, fără să bănuiască cineva ce-i în sufletul tău...

Aproba repede-repede...

- Ai mare grijă, Diamante! Mare de tot! Toţi sunt cu ochii pe noi, iar războiul o să se dezlănţuie în curând. Nu-mi face cioace tocmai acum - şi tocmai cu ea! Că, după rahatu' cu Cornel pus să păzească singur coada Safirei, mai ai doar un milimetru pân' la panselele alea; ai grijă...

Ştefan înţelesese tot, ştia tot, nu-i interzicea să se mai apropie de Raina dar îi impunea nişte condiţii draconice - iar el aproba, jurându-şi lui însuşi că nu va greşi niciodată...

- Ai încredere în mine. Şi ascultă de mine. Şi după aia o să-ţi fie bine. Ai înţeles?

- Da, vere.

Fu tras scurt şi pupat pe frunte - şi-şi reluară drumul către maşinile aliniate cu botul spre poartă.

- În privinţa asta, o să-ţi transmit uneori unele lucruri prin Aleodor.

Cee? Părintele? Adică... Ştefan zâmbea slab, fără să-l privească:

- Trandafirii te-au dat de gol.

Trandafirii... Care trandafiri?

- Să nu te mai joci niciodată aşa cu viaţa lui Nicuşor. Că e însurat şi are familie.

Aa... Acum înţelegea... Deci Aleodor aflase despre petrecerea burlacilor şi-l informase pe Ştefan. Bun - bine că ştia! Toni se grăbi să-i ia troller-ul iar Ştefan se grăbi să-l întoarcă spre el:

- Ţi-am spus ce ai de făcut ca să-ţi fie bine...

Zâmbi şi aprobă. Şi fu îmbrăţişat scurt, cu putere...

- Drum bun, Diamante!

- Să aveţi grijă aici!

- Vorbim!

- Vorbim.

Şi gata - vărul lui se întorcea în conac. El ocolea maşina, deschidea portiera din spate, zăbovea o secundă cu ochii la tabla neagră... şi urca pe bancheta din spate. Acum, dacă ea s-ar fi uitat pe fereastră, ar fi ştiut că acea secundă fusese a ei.

Băieţii se agitau de zor - se pregăteau de plecare. Toni dădea ordine pe-acolo, ei alergau...

Zâmbea. Zâmbea tâmp. Era îndrăgostit. Tocmai aflase că Ştefan îl va conduce către Raina lui - şi era în extaz. Dacă el asculta de vărul lui şi avea încredere în el, o să-i fie bine. Semn că Ştefan discutase deja cu Raina... iar ea îl voia...

Îi venea să chiuie. Şi n-avea voie să chiuie. Trebuia să tacă chitic şi să pară cât mai normal. Oare zâmbetul ăla tâmp "se punea"? Că pe-ăla nu l-ar fi scos totuşi de pe chip...

Trebuia "să conceapă" un zâmbet nou, special pentru starea asta. Aşa cum concepuse un nume special pentru ea, aşa trebuia să conceapă un zâmbet special pentru dragostea ei...

Roşcata

Gata - ieşiseră. Îşi compuse o mutră încruntată şi se ridică:

- Mm, ce mă doare stomacul!

- Păi, de ce?

- Am mâncat ca nesătula, şi-acum mi-e rău!

- Adevărul e că biscuiţii ăştia ai Florinei sunt o nebunie!

- Are ordin să mă-ngraşe cinci kile - şi-l execută de minune! Numai că am exagerat de data asta.

Şi gata - urca repede-repede scările... Năvăli în camera ei şi închise uşa. Şi se apropie de fereastră.

Îi vedea prin perdea. Discutau. Ştefan îl ţinea pe Diamant de gât şi-i şoptea la ureche; el aproba non-stop, cu calmul zâmbitor întipărit pe chip...

Oare ce-i spunea?

... Gata - îi spusese. Chipul lui Diamant nu suferise schimbări, semn că era un actor excelent şi-avea nervi de oţel... După cum îl pupase pe frunte, trăgea concluzia că Ştefan îi turuise condiţiile în care îi va permite, pe viitor, s-o pupe pe consiliera roşcovană - iar Diamant, prins "la înghesuială" şi izbit bine cu noutatea-n creştetul capului, aprobase absolut totul...

Se îmbrăţişau. Ştefan pornea spre conac, Diamant ocolea maşina... se oprea...

Zâmbi slab - şi bufni în plâns! Plângea cu hohote! Aoleu, o s-o audă Ştefan şi-o s-o bată rău de tot! Se repezi pe podea, lângă noptieră, şi-şi acoperi capul cu mâinile. Nu se putea controla...

Ştefan

Intră în living, închise uşa... şi se arătă un pic mirat:

- Unde-i Rebeca?

- S-a dus în camera ei. Zicea că s-a îmbuibat cu biscuiţi şi i s-a cam aplecat...

Hm! Scoase telefonul şi porni spre scări:

- Aleodoare, ia-o pe Adina şi du-o în oraş. Ocupaţi-vă de garderoba ei - că va deveni persoană publică în curând.

Adică purtătoare de cuvânt a contelui. Adică ofiţer de presă pentru Raina Consulting şi pentru conte. Ea o să afle asta ceva mai încolo. Peste vreo lună, aşa...

Pe măsură ce se apropia de uşa consilierei lui, simţea cum i se strânge inima... Ciocăni scurt, dar nu primi răspuns. Aşa că intră, închise uşa şi-o încuie. Unde era?

... N-o vedea - dar o auzea. Plângea în hohote - în nişte hohote înăbuşite, chinuite rău! Era... Era jos, pe covor, între pat şi fereastră - semn că-şi prelungise singură agonia despărţirii şi-acum plătea chestia asta! Îşi apăra capul cu mâinile, de parcă îl aştepta s-o bată...

Oftă greu şi se aşeză pe jos, lângă ea. Iar ea oftă, printre hohotele de plâns:

- Iartă-mă, şefule!

- Ss...

- N-am vrut!

- Ss...

O prinse uşor de umeri şi-o trase spre el. Şi-o ascunse uşurel în braţele lui. Biata lui consilieră plângea rău...

Or să stea aici, un timp. Până se schimba Adina, până organiza Aleodor o nouă suită de trei maşini, până organiza Toni băieţii, avea şi ea timp să-şi plângă necazul! Şi să se şi liniştească! O să-i treacă şi sperietura cauzată de bănuiala că şefu' venise ca s-o căpăcească rău...

Roşcata

Oof, Doamne!

Oftă greu şi încercă să-şi şteargă cumva lacrimile. Ştefan o ţinea în braţe - şi nu voia să-l mâzgâlească pe el cu rimel şi farduri. Chiar dacă spăla Florina. Era o chestie de... principiu, probabil. Jucau aceeaşi scenetă, dar...

Gata - trebuia să se liniştească. Şi-aşa, stăteau aici, pe podea, de vreo zece minute probabil! Câtă răbdare să mai aibă şi el?! Trebuia s-o plesnească bine pentru accesul ăsta de prostie şi-apoi trebuiau să coboare la şedinţă! Păi ei nu munceau azi? De unde caşcaval, fără muncă?!

Zâmbi şi încercă să iasă din îmbrăţişarea lui:

- Aşa-i că-s fraieră?

Ştefan îi dădu drumul:

- Nu eşti fraieră; eşti îndrăgostită. Aşa e dragostea. Aşa se simte uneori...

Aprobă... şi nu se mai formaliză - trase bine mâneca peste obrajii plânşi. Gata! Ridică privirea, zâmbind:

- Uneori, se simte nasol de tot!

Şeful ei bufni în râs:

- Tocmai de-aia, e bine să plângi şi să-ţi treacă. A trecut?

Aprobă, iar el se ridică şi-o ridică şi pe ea:

- Atunci mergem jos, să comandăm nişte aparate de lucrat muşchii. Şi pe urmă ne adâncim în muncă. Ăsta-i tratamentul care dă cele mai bune roade.

Aprobă şi-l urmă. Coborau... şi, spre marea ei uimire, constată că livingul era gol! Ştefan zâmbea în continuare:

- Aleodor a plecat cu Adina în oraş, să-i finiseze garderoba. Vreau s-o fac purtătoare oficială de cuvânt - că or să vină nişte vremuri televizate rău!

- Televizate?

- Da. Imediat cum se termină renovarea aici, facem documentarul pentru TV5.

Ah, da! Uitase...

- În plus, ea se va numi "ofiţer de presă", atunci când tu o să-ţi primeşti noile sarcini. Şi trebuie să se antreneze bine înainte.

Deci Adina va fi ofiţer de presă... Iar ea va avea sarcini noi. Cine ştie ce sarcini...

Ştefan căuta aparate pentru sala de forţă de la mansardă. Ea nu-şi prea găsea locul lângă el - că le comanda singur. Ea se gândea...

Ea se gândea la Diamant. Se gândea că plecase - şi cine ştie când mai venea! Ei or să se ducă în Aurari pe 25 - dar acolo era "la el acasă", aşa că orice privire, orice cuvânt, orice gest erau excluse! Nimeni nu trebuia să afle! Nimeni altcineva nu trebuia să ştie! Familia lui era sfântă - nimeni şi nimic n-avea voie s-o tulbure! Iar în condiţiile astea... cine ştie când... o să mai simtă că pluteşte...

Involuntar, scăpă un nou suspin. Aah! Să bea puţină apă...

Ştefan

Bleguţa asta era bleguţă rău! În asemenea momente, îşi amintea că Rebeca era as în materie de afaceri - dar în dragoste avea 16 ani şi iubea pentru prima oară. Ştia prea bine cât de rău doare dragostea...

O auzea foşnind pe-acolo, pe lângă masă. Încerca să se liniştească - şi era evident că nu reuşea. Cu cât suspina mai rău, cu atât mai rău o panica gândul că o să mănânce bătaie de la şefu'! Şi se agita şi mai rău, suspina şi mai rău...

OK! Ea a vrut-o! Ia să caute el melodia aia... şi să o ajute să termine cu plânsul! Deci... Deci, folosi un ton serios:

- Ia vino-ncoa!

Rebeca se prezenta la ordin, botoasă şi plânsă rău... Apăsă play şi se ridică:

- Ascultă cu atenţie.

Melodia rock o făcuse atentă - şi curioasă! Până acum "o lovise" cu multe genuri muzicale pe care el, ca rege al aurarilor, n-ar fi trebuit să le guste nicicum! Fly Project, Direcţia 5, Andra, clasică...

"Ce înseamnă dragostea mă-ntrebi în fiecare zi"

Rebeca lui era galbenă ca lămâia şi-l privea lung...

"Cum e lumea fără ea - de parcă singură n-ai şti!
Te prefaci că nu-nţelegi de ce îţi bate inima
Dacă mă asculţi, poate vei afla"

Şi-acum "se dezlănţui" într-un rock de-ăla serios şi începu să cânte, odată cu Dan Bittman:

- Dragostea-i nebuunăă!/ Vine de pe luunăă! / Nu-ncerca să tee ascunzi de ea - siigur te va găăsii!

O făcuse să râdă - şi-o luă de mâini, ca s-o antreneze în dansul lui:

- Dragostea e simplăă! E iubire-adicăă! Nimeni în lume n-a ştiut să-mi spună de fapt cum e eaa / Cum e dragosteaa!

Şi-o smuci de patru ori, că prea era verde-albastră!

- Trece-o luună şi-ncă o zi iar tu deloc nu te-ai schimbaat! / Numeri zilele şi-mi spui că de iubiire ai uitat! Te prefaci că nu-nţelegi de ce îţi bate inimaa / Dacă oo aascuulţi o să-ţi spunăă eaa! Şi tu! *Dragostea-i nebuunăă!/ Vine de pe luunăă!*

El o smucea şi-o dansa rock, iar ea râdea şi cânta şi încerca să nu pice pe-acolo... Iar el realiza că şi ea, ca şi Ana lui, o să sufere mult din cauza dragostei ei. Ana o pierduse pe Nina - şi ajunsese, într-un timp, să discute cu o foaie de hârtie, căreia-i încredinţase secretele ei şi pe care o arsese apoi cu grijă. În exact aceeaşi situaţie era şi Rebeca. Ea n-avea o Nina. Probabil că nu va avea încredere nici chiar în Adina, indiferent ce şi cum şi cât de multe ore vor pălăvrăgi ele două. Probabil că nici lui nu-i va putea spune o parte din secretele alea. Mai ales partea aia cu Diamant care-o necăjeşte şi-o tachinează, sau partea în care tentaţia de-a scrie un mail de dragoste atingea cote nebănuite...

Acum zâmbea. Nu ştia să danseze rock, dar nu-l refuza. Improviza pe ici-pe colo... Bine măcar că nu mai plângea! Adică...

Îi dădu drumul şi-o ciufuli scurt:

- Şi-acum, hai la treabă! Hai, că închid ăştia la magazinu' online şi ne-alegem doar cu jogging-ul prin curtea conacului!

Opri muzica şi arătă spre calculatorul Adinei:

- Ia verifică tu oficialul şi specialul, până dau eu comanda!

Şi-acum revenea şi el la comanda aia...

Bandă de alergare n-o să ia - că avea un hectar jumate la dispoziţie, să tot fugă prin el! Dar din restul o să ia câte unul. Trebuia să-şi amintească ce grupe de muşchi lucra fiecare aparat; s-o pună să lucreze "cu cap", ca să obţină maximum de rezultat în cel mai scurt timp! Nu avea prea mult timp la dispoziţie, să o transforme într-o "dinamită". Ca să-l agaţe bine de tot pe Diamant de ea, trebuia să fie atent la detalii...

Aah, ce rău era!

Sami

Măi, să fie! Da' ce distracţie răzbătea din camera lui Tasnim! El stătea la televizor de-o oră deja, iar ele nu ieşiseră deloc de-acolo! Şi râdeau şi pălăvrăgeau de zor, ascultând muzică arăbească...

Léon zâmbi:

- Nenea Sami, când crezi că o să putem să mergem la plimbare?

- Nu ştiu. Cred că Ana nu vrea să ieşiţi singuri, aşa că aşteaptă să am eu o zi liberă.

- Păi de ce?

- Ca să merg cu voi. Dacă sunt şi eu cu voi, o să fie mai greu să fiţi recunoscuţi.

- Aa... Şi tu când o să ai o zi liberă?

- Cred că sâmbătă sau duminică.

Puştiul se bosumflase. Şi se încruntase. Îl privea lung, îi privea trăsăturile şi-şi amintea bărbatul înalt, brunet... cu ochi verzi... Reveni spre televizor.

Bărbatul brunet avusese alură de viţă nobilă - de-aia adevărată. Şi ţinuta corporală, şi hainele, şi felul cum privea oamenii - toate îi dădeau

o alură de aristocrat. Consilierul ăla chinez din memoria lui adăuga la imaginea bărbatului înalt informaţii despre "periculos". Îl văzuse atunci şi pe chinezul în costum negru. Se intersectase cu el în holul spitalului. Ochii mici, negri, îl priviseră preţ de-o clipă - şi ştiuse că, dacă individul nu vine la el, ar fi bine ca el să nu se ducă la individ "de bunăvoie", aşa. Privind lucrurile prin prisma asta, îşi dădea cu uşurinţă seama cât de important era bărbatul cu ochi verzi... şi cât de periculos...

Da' ele ce tot făceau acolo? Că erau foarte vesele! Se ridică şi ciocăni la uşă. Léon începu să râdă:

- Nu cred că te aud...

- La cum bubuie muzica înăuntru, nici eu nu cred că mă aud! Ia să vedem...

Apăsă clanţa şi intră. Şi abia acum realiză cât de tare era muzica, de fapt! Hm! Se aplecă, să le vadă...

Tasnim învăţa să danseze. Ana dansa; sora lui o privea şi încerca din greu s-o imite cât mai bine. Amândouă erau îmbrăcate în treninguri; pe jos vedea aruncate trei sau patru tricouri albe...

Brusc, Ana se opri. Ridică privirea spre ea - şi abia acum realiză că o speriase cu apariţia lui! Zâmbi strâmb:

- Am ciocănit, dar nu m-aţi auzit...

Tasnim se grăbi să-l ia la rost:

- Da, e muzica tare! Ce-i?

Păi... Păi, chiar aşa - ce-i? De ce năvălise peste ele şi-o făcuse pe Ana să se-ascundă acum după Tasnim - iar pe Tasnim să protesteze pe un ton un pic iritat? Se grăbi să... improvizeze:

- Eu plec la cumpărături.

- Aa, bine! Să laşi uşa deschisă, să auzim copiii!

"OK; deşi n-o să auziţi nici aviaţia inamică..."

Se grăbi să iasă. Se grăbi să-şi ia actele şi cheile şi să iasă. Spusese că pleacă la cumpărături...

Ieşi, încuie uşa şi aproape că alergă la maşină. Trebuia să plece repede... Repede... Plecase.

Ana ştia să danseze. Părea dansatoare profesionistă! O privise preţ de câteva secunde; dar fusese de-ajuns pentru a înţelege că femeia aia se mişca ireal... Că femeia aia ar fi putut urca la orice oră pe-o scenă, ca dansatoare profesionistă. Accelera moderat către centru şi se întreba, la modul cel mai serios, dacă nu cumva femeia aia chiar era dansatoare - şi aşa îl cunoscuse pe bărbatul cu ochi verzi...

Nu mai conta. Putea să ştie şi balet! Din punctul lui de vedere, asta nu-l interesa! Asta era total inutil! El o va ascunde de chinezi. Apoi, o va ajuta să se întoarcă la soţul ei. Şi-apoi îşi va găsi şi el liniştea.

Ana dansa perfect...

Ana-Maria

Aah, ce tâmpenie! O văzuse dansând! Exact cum era mai rău! Dar... Dar îşi reluă dansul, ca şi cum nu se întâmplase absolut nimic. Tasnim nu trebuia să se gândească la asta! Tasnim nu trebuia să-i dea lui Sami idei! De bine-de rău, Sami era realist - şi nu încerca să se apropie de ea. Dacă Tasnim îi dădea idei de-astea...

Sami

Descuie uşa şi intră - iar ochii verzi de pe canapea îl priviră drept, veseli:

- Bună ziua, nenea Sami!

- Bună, Léon. Au terminat antrenamentul?

- Da. Tanti Tasmin e în camera ei iar mami pregăteşte prânzul.

Bun! Se grăbi să intre în bucătărie, cu tot cu sacoşe:

- Bună.

- Bună, Sami. Alte cumpărături?

- Da. Nu ştiu de ce, am senzaţia că lipseşte ceva. Şi simt nevoia imperioasă de-a vizita hypermarketurile...

Ana râdea, veselă... Clipi scurt şi puse sacoşa pe masă:

- Le pui tu la loc? Trebuie să plec la spital.

- Sigur că da! Dar nu stai la masă?

- Nu. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec la spital.

Făcu o pauză de două secunde, ca să fie sigur că o întristase serios... şi adăugă, ştiind că cuvintele lui o vor înveseli:

- Dar abia aştept să mă întorc, ca să descopăr ce deliciu culinar ai pregătit azi!

- Ei, deliciu! Exagerezi!

Şi-o spunea zâmbind, cu obrajii roşii...

- Serios! Mâine dimineaţă o să vezi cât lipseşte! Am plecat. Pa, Ana!

- Pa, Sami!

Reveni în living şi ciocăni la uşa surorii lui. "Te rog, deschide!" Aştepta, sperând că Ana nu va ieşi după el... Uşa se deschise brusc:

- Da!

- Vezi, că plec la spital.

- Bine.

O privi lung... şi zâmbi:

- După nivelul de fericire pe care-l etalezi, trag concluzia că tocmai ai câştigat la loto...

- Nu! E şi mai şi! Am scăzut un kilogram!

Poftim?

- De când dansez cu Ana, am slăbit un kilogram! Îţi dai seama? În sfârşit! Scad din nou! Nu e minunat?

- E minunat şi e şi sănătos. Dar să ai grijă - să nu scazi prea mult, prea repede.

- Nici o şansă! Regimul ei e perfect!

- Bine. Vezi, că plec.

- Bine! Pa! Serviciu uşor!

Porni spre uşă... Deci regimul ăla dădea roade; şi, în timp ce Ana dansa, Tasnim făcea de fapt aerobic...

Ieşi...

Sora lui tremurase de fericire! Tasnim a lui turuise non-stop, încântată şi de Ana, şi de noua lor îndeletnicire! Cântarul arăta un kilogram în minus - iar sora lui radia toată...

Tasnim era fericită. Ana era liniştită. În casa lui răsunau din nou voci vesele. Copiii erau doi îngeraşi cuminţei foc şi foarte respectuoşi...

În sfârşit, lucrurile începeau să revină la normal în casa şi în viaţa lui. Se simţea mult mai bine; mult mai calm. Era mai vesel, zâmbea mai mult, dormea mai bine, lucra mai bine... Un singur lucru nu-i plăcea; şi anume, faptul că azi, pentru prima oară după mult timp, rămăsese cu ochii la dansul unei femei. Chestia asta îl înfuria rău! Nu înţelegea de ce el voise să facă un gest frumos, un bine pentru femeia aia şi copiii ei, şi descoperea că gestul lui îi răvăşea practic toată viaţa! Şi toate gândurile! Şi tot echilibrul ăla pe care cu greu reuşise să-l găsească! Dar...

Dar se bucura să descopere că lucrurile reveneau la normal. Nu ştia de ce, dar se simţea bucuros pentru "scăparea" de azi. Sau pentru "schimbare". Nici nu ştia cum s-o numească! Se întâmplau lucruri importante în viaţa lui - mai ales în partea sufletească a vieţii lui. Şi se întâmplau cu o viteză incredibilă, de parcă el şi femeia aia trebuiau să sfârşească împreună cel mai târziu la sfârşitul săptămânii, sau la sfârşitul lunii...

Nu putea fi influenţat chiar aşa! Ana nu se va apropia de el; aşa că singurul care putea iniţia apropierea era el. Iar el n-o s-o facă. El n-o să se apropie de ea nici mort! El nici nu concepea aşa ceva! Era tânără, era frumoasă, era inteligentă, ţinea casa impecabilă, mâncarea ei atingea perfecţiunea, dansa impecabil - era o adevărată zeiţă! Dar era căsătorită! Deci, din punctul ăsta de vedere, rezultatul va fi întotdeauna egal cu zero. Aşa că el se ducea acum la serviciu. Era vesel, era calm... Era foarte sigur pe el, ştiind că nu va permite niciodată o asemenea mişelie uriaşă...

Diamant

Suita lui intra în Aurari. El se simţea plictisit rău de tot de toate şmecheriile astea...

Cornel trimisese la aeroport o suită de cinci maşini. Era nebun; sau ţinea foarte mult la şeful lui! Sau nu voia să audă o anumită întrebare din gura Safirei, referitoare la data nunţii... după moartea lui...

Da' să-l ia naiba şi pe-ăla! Ce era cu el, de se gândea la ăla? Ia să-şi adune el gândurile şi...

Raina trebuia să rămână secretul lui. Adică al lor: al lui, al ei, al lui Ştefan... Aleodor nu va sufla un cuvânt; Grasu era mut în privinţa asta. Adina locuia în Franţa iar Safira n-avea mail. Titel n-ar fi îndrăznit să-i facă asta - că îl juca Leonard în picioare... Deci, dacă el nu se dădea de gol...

Nu; nu se va da de gol. Nici Ştefan nu s-ar fi dat de gol la Rubina, dacă...

Gândul ăla îl făcu să se încrunte rău de tot! Trebuia să-şi joace rolul - şi trebuia să-l joace impecabil! Nimeni din Aurari nu trebuia să afle...

Maşina opri lângă rond; se grăbi să coboare şi să facă abstracţie de toţi cei de faţă. Se apropia de Safira. Venise şi ea într-un suflet, cu copiii, ca să-l întâmpine...

O prinse în braţe şi-o sărută.

Safira lui nu reacţiona nicicum, de parcă era o păpuşă... El număra secundele... Nouă... Zece. Îi dădu drumul şi zâmbi:

- Bine v-am găsit. Hai - vă duc acasă şi pe urmă fug să vorbesc cu nea Dumitru!

Şi cum nevasta lui îi dăduse drumul, se grăbi să ia ambii copii în braţe. Acum era mult mai bine! Mult mai bine...

Ana-Maria

Copiii se culcaseră; adică încercau să adoarmă. Florentina spunea o poveste iar Léon o tot corecta...

Nu era corect, faţă de ei, să nu le explice de ce evita să-i scoată afară. Ea tăcea mâlc apropo de plimbări şi joaca în parc; ei mai "plasau" uneori întrebări strategice sau aluzii... Ea se făcea că nu le aude... Ei bine, nu puteau continua aşa. Îi creştea în spiritul frumos al educaţiei prin cuvinte. Voia să obţină doi adulţi inteligenţi, cumpătaţi, corecţi şi cinstiţi. Aşa că discuţia aia era necesară... deşi îi era greu s-o facă...

Intră în camera lor şi se aşeză pe marginea patului. Îi privea lung...

Florentina părea un pic slăbită. Era tristă. Ştia că prinţesa n-avea cum să se simtă bine departe de tăticul ei... Léon, în schimb, părea mai rotunjor; mai bucălat. Nu era vorba doar despre absenţa mişcării; prinţului îi mergea "din plin", pentru că era mami lângă el... Oftă greu:

- Puii mei...

Amândoi o priveau lung, cu maximă atenţie... Simţi că i se umplu ochii cu lacrimi:

- Voi sunteţi tot ce am eu mai scump pe lume!

Florentina se ridică imediat de pe pernă:

- Mami, ce-ai păţit? De ce plângi?

- N-am păţit nimic; doar că, uneori, mă ajung şi pe mine grijile şi gândurile negre...

- Dar ce s-a întâmplat?

- ... Tati e în pericol acum.

Gata - prinţesa era panicată deja! Se grăbi să continue:

- Şi noi suntem în mare pericol. Nu ne dăm seama de asta, pentru că stăm la oamenii ăştia minunaţi, avem de toate şi nu ieşim pe stradă. Dar să ştiţi că ne caută! Chinezii ne caută peste tot - prin toată Franţa! Şi cum drumul pe care l-am făcut până acum indica faptul că mergem spre Paris... E un oraş foarte mare şi e plin de turişti. Noi ne putem ascunde foarte bine în el. La fel de bine se pot ascunde şi oamenii lui Jun. Şi e de-ajuns să afle o informaţie mică-mică... De exemplu, că locuim în nord, sau în arondismentul 5... Jun are mulţi angajaţi; şi nu sunt toţi chinezi. Are şi mulţi francezi angajaţi; aşa că pe ăia nu-i putem recunoaşte, că sunt angajaţii lui Jun...

- Dar noi ne putem deghiza foarte bine! Nu, mami?

- Noi două, da. Mi-e frică însă pentru Léon, care nu poate să-şi ascundă părul sau ochii... La plimbare, poate să meargă cu ochelari de soare la ochi; dar în parc, sau prin magazine, ar trebui să-i scoată...

Florentina aproba încet cu capul; prinţul tăcea...

- ... Din câte am aflat de la Iuliana, şefii lui tati vor să-l avanseze. Acum, tati are afaceri mult mai importante decât cele de la Cannes. Câştigă mai mulţi bani. Are mai mulţi prieteni şi mai mulţi duşmani! Iar Jun ştie că, dacă ne prinde pe noi, îl prinde pe tati. Şi e foarte important...

Nu ştia cum să le spună, cum să-i roage să nu mai ceară afară, la plimbare...

- ... E foarte important să-l ajutăm şi noi pe tati. El face tot ce poate ca să-l învingă pe Jun; dar degeaba câştigă el războiul, dacă la sfârşit Jun pune mâna pe noi. Pentru că atunci va pune mâna şi pe tati. Şi să ştiţi că omul ăla plănuieşte să ne omoare şi pe noi, şi pe tati.

Primi două aprobări mute, cu capul. Bănuise ea că n-avea copii fraieri...

- ... Eu am responsabilitatea voastră. Eu trebuie să am grijă de voi - de copiii mei şi-ai lui tati. Şi cum ştiu cât de importanţi sunteţi voi pentru noi, părinţii voştri, mi-e frică să ieşim din casă.

- Ştim, mami! Dar ne plictisim rău!

- O să încerc să fac cumva cu plictiseala asta. Deşi ştiu că nu e sănătos să staţi numai în camera asta...

- Lasă, mami! Nu mai fi îngrijorată! Lucrurile or să se rezolve!

Florentina se grăbi să coboare din pat:

- Mami, treci la mijloc!

Poftim? Prinţesa era de neînduplecat:

- Nu te las să te duci dincolo şi să plângi! Stai aici cu noi şi facem nani toţi trei!

Oo... Se grăbi să-şi preia locul; Léon se înghesuia la perete şi-o lua repede în braţe... Şi prinţesa punea repede stăpânire pe ea, cu mâna şi piciorul... Şi gata - o imobilizaseră acolo! Florentina o pupă apăsat pe obraz:

- Noapte bună, mami!

Léon se grăbi să o imite pe prinţesă:

- Noapte bună, mami! Şi să nu mai plângi! Că nu eşti frumoasă când plângi!

Uau - asta era "sub centură" rău de tot! Se grăbi să-i pupe şi ea:

- Noapte bună, puii mei...

Şi gata - erau aliniaţi, înveliţi, pregătiţi de culcare...

Ce s-ar fi făcut ea, dacă ei n-ar fi fost aşa? Nu se putea gândi la asta; nu-şi putea imagina...

Jun nu va pune mâna pe ei! Niciodată! Avea ea grijă de asta! Mai ales acum, când ea ştia un secret mare-mare...

23 iunie 2011 - joi

Florentin

Micul dejun era liniştit. Stătea la masă, împreună cu fetiţele lui. Mâncau Nici una dintre reacţiile pe care fetele lui le vor avea în maximum cinci minute nu va fi o noutate pentru el. Reuşise ca şi acum, la fel ca şi atunci, să fie la fel de "invizibil" pentru copiii lui. Atunci, nu-şi dăduse seama ce face. Acum, realiza foarte bine ce face - şi-o făcea intenţionat...

Azi, plănuia să-l viziteze pe Diamant. Adică să se ducă din nou în orăşelul Aurari, la Perla. O s-o întrebe pe ea dacă aveau veşti despre Florentina, pentru că nu putea să stea faţă-n faţă cu trădătorul ăla...

De fapt, nu era trădător. Pur şi simplu, relaţia dintre el şi Diamant nu "strălucise" niciodată! Fiecare cu treaba lui, fiecare cu rudele lui... Viaţa îi "ciocnise" rareori; n-avea deci pretenţii ca individul să-i fie prieten devotat şi să se prezinte drepţi să-i dea raportul...

Tresări şi se grăbi să scoată telefonul din buzunar. Şi cum pe afişaj scria "Năşica", lăsă sandwich-ul pe farfurie, înghiţi şi apăsă butonul verde:

- Sărut mâna, năşico!
- Să trăieşti! Vino urgent la mine!
- ... Poftim?
- Lasă totul baltă şi vino-n mare viteză la mine!

Se ridică, încruntându-se scurt:

- Da' ce s-a întâmplat?
- Am nevoie urgentă de tine aici! Haide!
- Da' ce
- Nu mai pune atâtea întrebări! Urcă-te-n maşina aia şi vino-ncoa!

Ţipase la el şi-i închisese-n nas. Era grav! Se grăbi să se apropie de Violeta şi-i şopti la ureche:

- Năşica e cu nervu' la pământ; a urlat la mine să mă urc în maşină şi să mă prezint urgent la ea.
- Cine ştie ce s-a întâmplat!
- Am fugit!
- Stai să-ţi împachetez sandwich-urile!
- Nu e nevoie! Pa!

Îi fură un sărut şi se grăbi să iasă. Traversa sufrageria - iar ochii îi fugiră, involuntar, spre acel punct de pe covor... Nu-nu! Nu se va gândi la ea! În dimineaţa asta reuşise să scape de cele două momente care-i asigurau doza zilnică de cură de slăbire - aşa că n-avea de gând să se "binedispună" şi pentru masa de prânz! Ieşi şi alergă la Audi. Maşina porni imediat... Demară.

Deci Bambina spusese "vino urgent la mine". De la primul sunet, i se păruse agitată... Dar oare ce se întâmplase? Nu putea să-şi dea seama; nu ştia dacă se întâmplase ceva extrem de grav, sau... Crina n-avea de ce să încerce să se sinucidă - că o ţinea el fericită şi mulţumită. Dacă-i lua foc casa, chema pompierii - nu pe finuţul preferat. În caz de faliment, suna pe cine trebuia... Ce naiba se întâmplase?

Viraj scurt stânga; ignoră claxoanele şi acceleră... O să afle el ce se întâmplase, peste vreo cinci minute! Atâta-i lua ca să ajungă la poarta Bambinei. Din punctul ăsta de vedere, încerca să fie calm şi să-şi spună că nu făcuse el vreo prostie gigantică...

Mai bine să revină cu gândul acasă. Acasă la el - unde totul era liniştit şi fericit...

În dimineaţa asta, scăpase cu brio de cele două scene care-l indispuneau practic în fiecare zi. Nu trecea mic dejun dat de la Dumnezeu, să nu se indispună! În fiecare dimineaţă, el stătea la masă între cele două micuţe. Aurora în stânga lui, Selena în dreapta lui. Violeta nu stătea niciodată cu ei la masă; ea spăla vasele, ştergea dulapul, prăjea, toca, amesteca... Poate că nici ea nu se simţea foarte bine la micul dejun! Poate că ăla era, în realitate, momentul ei de respiro; momentul în care stătea el cu copiii, iar ea avea cinci-zece minute de linişte... deşi numai linişte nu era aia!

Aurora mânca foarte frumos fulgii cu lapte. Ţinea corect linguriţa, ridica foarte frumos mâna... Problema se ivea atunci când îi scăpa prima picătură de lapte. Deşi avea şerveţel chiar sub mâna stângă, nu-l folosea. O privea lung pe Violeta, mută ca un peşte, deşi el era întotdeauna aşezat chiar în dreapta ei iar mămica ei era întotdeauna ocupată cu spatele la ea...

Selena ceruse astăzi griş cu lapte. Pentru ea, problema nu va fi căderea grişului pe-acolo, pe masă; pentru ea, problema va fi primul contact al degetelor cu grişul. Ea va da drumul linguriţei şi va întinde mâinile tot spre Violeta. Aşa făcea de fiecare dată, deşi el era deseori acolo, în stânga ei...

Oare Violeta era fericită cu el? Adică mai era fericită cu el? Aveau momentele lor de tandreţe; o vedea deseori râzând, cu ochii la el. Dar... Dar şi el râdea spre ea. Şi el avea momentele lui de bucurie, alături de ea. Şi totuşi, în sufletul lui...

Oare ce era în sufletul nevestei lui? Ştia că nu va afla niciodată asta; şi totuşi, el se întreba uneori...

Frână şi opri motorul. Şi se grăbi să coboare, deşi ar fi fost poate mai bine să bage maşina-n curte... I se deschise imediat poarta; intră şi alergă spre uşa deschisă. Năşica lui nu-l mai aşteptase pe prag de mult timp!

- Sărut mâna.
- Să trăieşti! Intră!

Fu tras în hol şi-apoi în living. Crina nu venise încă; aşa că nu era ceva legat de ea... Năşica lui îl ducea în birou... închidea uşa şi se repezea la birou. Şi lua de-acolo un plic. Ce era asta?

- Ia! Ţine!

Luă plicul. La destinatar era trecută "Asociaţia Florarilor". Păi şi el ce să facă cu scrisoarea asta? Parcă ghicindu-i întrebarea, Bambina îi răsuci plicul...

Recunoscu imediat scrisul drept, frumos...

- Fă cumva să-l dai lui Dobre Titel! Sună-l şi spune-i că ai ceva pentru el! Nu ştiu cum dracu să facem, că ăla-i ascultat masiv!

Aprobă, se răsuci şi ieşi. Îndesa plicul în buzunarul cămăşii; realiza că era prea mare, că o să se vadă... iar Bambina era şi ea bine păzită de forţele de ordine ale statului român...

Nu; nu era bine aşa. Îl scoase şi-l vârî pe sub cămaşă. Gata - plicul era pus bine, între el şi cămaşă, oprit chiar deasupra curelei blugilor. N-avea cum să-l piardă acum. Ieşi şi porni spre poartă. Nu trebuia să se grăbească, nu trebuia să bată la ochi...

Se grăbea să plece cât mai repede de-aici...

Deci doamna Maria Florescu, din Paris, trimisese o scrisoare la Asociaţia Florarilor! Ia uite ce simplu era! Uite cât de simplu şi de comod era pentru femeia aia să agite vieţile tuturor celor de care se descotorosise cândva! Şi-o rugase să nu învie! O rugase să ia copilul şi să se ducă dracului unde vedea cu ochii! Aah!

Ia să-i zică lu' Diamant să deschidă acolo, în oraşul lui propriu şi personal, o Asociaţie a Aurarilor de pretutindeni! Ca să aibă doamna Maria Florescu unde să-şi trimită corespondenţa! Şi să-i zică lu' femeia aia să nu-şi mai zică "Florescu"! Să-şi zică "Aurescu"! Sau să-şi zică "Ionescu"! Ce, îi era ruşine cu numele lu' bărba-su? Gata - nu-l mai iubea? Nu mai era rege, aşa că ea nu se mai numea Ionescu? Accelera şi-şi scrâşnea rău măselele...

Ia să nu se mai gândească el la femeia aia! Ia să-şi vadă de treaba lui! Deci! Ce-avea el de făcut azi? Păi, pe la zece, se ducea în Dragoane şi lua sacii cu marfă, pe care trebuia să-i distribuie conform cu comenzile magazinelor lui. La trei, trebuia să o ducă pe Crina la probă - la croitoreasă. De-acolo se duceau glonţ la apartament... Şi, cândva spre miezul nopţii, o să ajungă şi el acasă. Până atunci, însă, trebuia să o sune pe Violeta şi să-i spună ce se întâmplase - de ce-l chemase Bambina. Scoase telefonul, oftând greu... Suna...

- Da, iubire.

Uite-aşa era ea! Uite-aşa făcea mereu! Exact când era mai furios şi mai matahală şi mai cretin, ea îl numea "iubire" - şi-l lovea practic

cu bâta-n cap! Şi-l strivea definitiv pe-asfalt!

- Iubire?

- Alo?

- Da. Nu mă auzi?

- Abia acum te-am auzit. Dracu să-i ia şi pe-ăştia, cu telefoanele lor cu tot! Am terminat cu Bambina şi-am pornit spre mall. Nu vii şi tu, mai încolo un pic?

Violeta tăcea...

- ... Adică n-ai vrea să duci fetele la mama şi să vii şi tu la Moşilor?

- Ba da; vin. S-a întâmplat ceva?

- Da. Am plecat ca vijelia şi-am realizat că simţeam nevoia imperioasă de-a te lua pe sus. Dar erau picele acasă şi...

Violeta râdea acum:

- OK; hai că vin.

- La nouă fix, te-aştept la Moşilor. De-acolo, mergem împreună în Dragoane şi luăm sacii cu marfă. Şi pe urmă-i distribuim! Vrei?

- ... Sigur că vreau! Dar ce s-a întâmplat?

- Nimic. Pur şi simplu, vreau să te am lângă mine - aşa ca atunci când dansam împreună prin zăpadă...

- Florentine, e sfârşitu' lu' iunie...

- Şi crezi că nu poate să ningă cu flori?

- Ba bineînţeles că da! Îmbrac fetele şi-am pornit spre mall!

O pupă sonor şi închise. Şi văzu abia acum că era nouă fără un sfert...

Accelera spre Mall. Spre Moşilor. Acolo era "cartierul general" al firmei lui. Acolo se simţea el atras; acolo-şi pierdea vremea. Acolo, în florăria aia...

Uneori era chiar tâmpit! Altul, în locul lui, ar fi scăpat instantaneu şi de casă, şi de mall! El însă păstrase locurile alea în care regăsea amintirile cu ea. El o tot boscorodea şi-o făcea în toate felurile - dar nu voia să se rupă odată de ea. El...

Încuie maşina şi intră în mall. Ovidiu era vesel:

- Neaţa.

- Neaţa. Te rog, fă-mi un aranjament cu trei trandafiri roşii. Unul grandios, cu multe accesorii.

Traversă depozitul şi intră în magazinul cu preţ unic.

- Neaţa.

- Neaţa.

Evident, Cornelia avea treabă. Şi acum, după atâţia ani, magazinul cu preţ unic era vedeta mall-ului. Toate prostiile şi tâmpeniile chinezeşti prost făcute mergeau de minune aici; de parcă locul ăsta le vrăjea pe casnicele supraponderale să cumpere în fiecare lună alte solniţe, alţi papuci...

- Când primesc marfa nouă?

- Azi. Vino-ncoa, că am o treabă cu tine.

Cornelia se prezenta prompt... El nu ştia cum să facă să n-o anunţe şi pe ea ce şi cum... În fine!

- Am un plic pe care trebuie să i-l dau unui individ. Tu o să-l suni şi o să-i spui că ne cerem scuze, dar nu-i putem livra buchetul comandat. Şi îl rugăm să vină să şi-l ia singurel...

Tânăra aprobă scurt cu capul.

- Şi-l suni de pe telefonul tău, pentru că al meu e supravegheat.

Aşa - ca să nu audă întrebări tâmpite. Căuta numărul domnului Dobre... I-l oferea, să-l formeze pe telefonul ei...

- Alo? Bună dimineaţa. Dl Dobre?... De la Florăria Florentina vă sun. Ne cerem mii de scuze, dar ni s-a stricat maşina de livrări - şi nu vă putem aduce aranjamentul pe care l-aţi comandat. Avem rugămintea, dacă se poate, să trimiteţi pe cineva... Da... Da, în Calea Moşilor... Vă mulţumim şi ne cerem scuze pentru neplăcerea creată... La revedere.

Cornelia închise şi zâmbi:

- În 20 de minute e aici, să-l ridice personal.

Perfect! Îi făcu cu ochiul... cam ca de-o primă consistentă, aşa, şi reveni în florărie. Nu de alta, dar fusese tentat să pornească spre atelierul lui Nicuşor - iar el chiar nu trebuia să afle de scrisoarea asta! El s-ar fi putut stăpâni; dar Luminiţa ar fi rupt plicul, ca să afle veştile! Şi nu trebuia să rupă plicul! Scrisoarea trebuia predată intactă - ca o dovadă că Florentin Manolache nu mai era interesat nicicum nici de femeia aia, nici de cuvintele ei de dragoste pentru ăla...

O să-l roage pe domnul Dobre să nu deschidă plicul. O să-l roage să-i transmită cumva femeii ăleia să nu-l mai implice în problemele ei. O să-l roage, la final, să-i spună şi lui dacă în plicul ăla erau veşti despre Florentina...

Diamant

Masa asta era "un miracol". Masa asta era plină-ochi cu aur "calitatea I-a". Intenţiona, la modul cel mai serios, să-l cumpere pe tot - că i-l dădeau la super-preţ, şi-l curăţa prin casele de amanet. Dar stătea cuminte pe scaun şi studia cu atenţie marfa. N-o să se tocmească la preţ; o să plătească prompt atât cât i se va cere. Dar faptul că el studia cu mare atenţie marfa şi-apoi nu se tocmea nicicum o să-i facă pe bătrâneii ăştia şase să-l sune şi data viitoare, când or să mai aibă aşa "comoară a piraţilor" pe masă. Tăcea şi studia...

- Tot aurul e marcat.

Aprobă încet cu capul, atent la ditamai brăţara groasă "de două deş'te"... Privea cu coada ochiului salba de juma' de kil de pe masă şi se pregătea s-o evalueze...

- ... În orice caz - ştii unde să ne găseşti, dacă sunt probleme!

Aprobă din nou şi lăsă brăţara pe masă. Şi nu mai apucă să întindă mâna spre salbă, pentru că buzunarul începu să-i vibreze... Titel? Da' ce se întâmplase?... Nu cumva o găsiseră pe Ana? Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Ce faci - ai treabă?

- Oarecum. De ce?

- Fiindcă vreau să vorbesc ceva cu tine, între patru ochi. Poţi să ieşi pân' la poartă?

Începu să râdă:

- Depinde la care poartă!

- La aia la care eşti acum.

- Sunt în Bucureşti.

- Şi ai maşina nespălată, ştiu. Hai, că te-aştept.

Şi-i închisese... Adică era chiar aici, parcat pe undeva pe lângă Claire! Se ridică şi le zâmbi:

- Vin în două minute.

Ieşi, traversă curtea printre bărbaţii care cică nu păzeau comoara... Deschise poarta şi dădu de zâmbetul larg al lui Titel:

- Salut.

- Salut. Ce zână bună ţi-a spus în faţa cărei porţi să mă chemi?

Titel se aplecă puţin şi şopti:

- Internele vă vor înapoi - şi ne fac tot felul de cadouri de-astea drăguţe, "de împăcare"...

Deci Internele! Fir'ar

- Am ceva pentru tine. Ceva care frige rău de tot. Dar nu vreau să ţi-l dau aici...

Arătă spre Claire, care chiar ar fi adorat un duş straşnic... şi bombăni:

- În spate.

Că în spate avea geamuri fumurii. Urcă în maşină, scoase aparatul de bruiaj şi aşteptă... Titel scoase din buzunar un plic şi i-l întinse:

- Poftim.

Îl luă. Era un plic normal - de-ăla ieftin. La expeditor scria Maria Florescu, 79 Rue Bayen, Paris, France. "*Jamais couché avec*", cum zicea Ştefan... Titel îi făcu semn să răsucească plicul; se conformă şi citi: "Destinatar: Asociaţia Florarilor din România".

Ana! Doamne, Dumnezeule mare! Le trimisese o scrisoare! Pe Ana o chema şi Maria! Florescu venea probabil dintr-un amestec de "floare" şi "Ionescu"! Scoase telefonul oficial, accesă internetul...

- Nu, nu e adresa ei. Am verificat-o deja. E adresa oficiului poştal de unde-a trimis scrisoarea.

"Aah, cumnăţică - ce isteaţă eşti! Ştiai că plicul n-o să ajungă direct la mine!" Din fericire pentru ei, Ana-Maria era genială...

- Nu l-am deschis. Nici el nu l-a deschis. M-a rugat doar să-i spun dacă

Îl privi lung, serios, şi-l întrerupse:

- El?

- Plicul a ajuns la Bambina; care l-a chemat pe Florentin. Care m-a chemat să-mi ridic singurel aranjamentul floral şi m-a rugat să-i spun dacă aia mică e OK.

Aha! Deci Florentin era curios apropo de aia mică! Bun - bine că ştia! Răsuci plicul... Nu conţinea fotografii; părea să conţină doar o coală. Şi cum ştia că Ştefan trebuia informat "instantaneu" apropo de familia lui, îl desfăcu cu grijă.

Ana le trimisese o coală A4.

"Suntem bine toţi trei. Am acte, am bani, am unde să stau cu copiii. Staţi liniştiţi, că noi ne descurcăm.

Nu ne căutaţi - vă rog, nu mai aduceţi chinezii în preajma noastră! Atunci când o să am nevoie de ajutor, o să vă contactez eu.

Spuneţi-i lui Ştefan că îl iubesc mult şi că va avea o surpriză de proporţii atunci când ne vom revedea, la sfârşitul anului.

Ana"

Adio mobilă în conac, adio Philippe, Adina era concediată, Raina sfârşea la terapie intensivă, Aleodor "lua cu jăratec" la propriu, el sfârşea tăiat ca la tomografie la prima vizită în Franţa... Oftă greu şi întoarse hârtia spre Titel:

- Dacă vrei să-i satisfaciăluia curiozităţile, poftim.

Titel citea repede-repede... Gata. Băgă hârtia în plic şi plicul în port-act şi întinse mâna spre el:

- Îţi mulţumesc.

- N-ai pentru ce. Îmi pare rău că nu şi-a dat adresa reală; că trimiteam o fată isteaţă s-o ia şi s-o ducă la adăpost!

- De ce?

Era nedumerit...

- De ce să trimiţi tu pe cineva s-o ia de-acolo? Şi despre ce adăpost vorbeşti?

Titel începu să râdă:

- Cât de bine ai învăţat lecţiile lu' văr'tu!

Aprobă şi deschise portiera - că discuţia "murise" aici. Titel îi făcu semn că vorbeau... Aprobă şi ocoli maşina. Scoase din portbagaj troller-ul şi le făcu semn - doi băieţi mergeau înăuntru, cu el. Urma cântărirea şi plata. Şi nu voia să aibă surprize tocmai acum, tocmai aici. În geanta diplomat din troller era o mică avere - cam cât şase mese de-alea pline-ochi! Iar curtea era plină cu bărbaţi tineri care păzeau comoara!

Eei... Păi, dacă era să facă un spirit de glumă acum, cât încă nu era tăiat mărunt ca la tomografie, putea spune că cumnăţica lui se descurca - şi "o ducea mintea"! Putea jura că pe următorul plic va scrie direct "Destinatar: Ioan Manolache"... Ha-ha!

Roşcata

Încerca să se concentreze la laptop. Îşi pusese centura, în urmă cu vreo zece minute; de-atunci, ţinea bine laptopul şi încerca să nu privească prin parbriz. Şeful ei avea treabă; se ocupa de afacerea lui Leonard. Şi era în cizme. Fugărea trei milioane de euro, din care două jumate îi reveneau acum lui Leo Mondialu'...

Şeful ei mormăi printre dinţi:

- Verifică specialu'.

Adică avea un mail de la Diamant. OK! Log out... Log in... Şi iată şi mail-ul! Citea... Recitea cele şase cuvinte şi nu-i venea să creadă... Diamant era online, aşa că aştepta un răspuns. Îşi drese scurt vocea:

- Te aştept să termini, sau îţi spun acum?

- Spune.

- ***"Salut! Şefa ne-a trimis o scrisoare."***

Ştefan hohoti scurt, nervos:

- Ha-ha! Serios? S-a dus la prima poştă şi-a pus-o în cutie, par avion?

Messenger, repede, mesaj lui Diamant.

"Serios? S-a dus la prima poştă şi-a pus-o în cutie, par avion?"

Send... Diamant scria... Oftă greu şi citi cu voce tare răspunsul:

- ***"Da. E un plic timbrat corespunzător, venit par avion pe adresa Asociaţiei Florarilor din România. Îţi pun imediat scanările pe server."***

Şeful ei era extrem de serios acum!

- Intră, ia-le şi şterge-le instantaneu. Şi spune-i să i le trimită şi lu' Grasu.

"Bagă-le pe server şi trimite-le şi la Grasu." Atât - că nu voia să se dea de gol că vorbea cu ea, nu cu Ştefan. Accesa serverul... Începeau să apară... Trei fotografii; adică scanări. Se grăbi să le ia cu Cut, să le pună pe laptop...

- Gata?

- Gata.

- Ce ţi-a trimis?

- Trei scanări.

- Salvează-le şi şterge-le de pe server. Le văd când termin.

Aprobă cu capul şi reveni în fereastra de mess... Se gândi câteva secunde... Nu; nu-i va da nici un indiciu. ***"Le-am luat. Vorbim."*** Şi log out...

Poziţionă mouse-ul pe prima scanare...

Nu va apăsa Enter.

Închise ecranul. Trebuia să fie atentă, deşi Philippe zbura pe autostradă cu o viteză care-i provoca o puternică strângere prin răsucire a stomacului. Trebuia să fie atentă, să ţină bine laptopul şi să nu-l lase pe Ştefan să creadă că ea cunoştea deja conţinutul scrisorii...

Îi era frică de el. Nu greşise cu nimic - iar el era un om drept, corect, care nu pedepsea niciodată un nevinovat, indiferent de starea prin care trecea el. Şi totuşi, în momentele astea nu putea să nu-i fie frică! Regele aurarilor era furios...

Ştefan

Deci Diamant primise un plic timbrat corespunzător, trimis par avion la Asociaţia Florarilor... OK! Înţelegea de ce Ana decisese să trimită plicul ăla acolo! Era evident că Jun Chèn nu putea fila pe toată lumea - toţi 20 de milioane de români de pe planetă! Şi totuşi, Ana-Maria ştia că Bambina era filată - şi că asociaţia aia făcea caşcaval gustos pentru Interne şi nu numai. Soţia lui decisese să-i scrie unei instituţii filate rău...

Nu avea voie să tragă acum concluzii. Acum, putea doar constata că Ana-Maria era bine - şi ea, şi copiii. Că se dusese normal, civilizat, la poştă şi pusese nişte timbre pe-un plic, îl băgase în cutia poştală... De unde rezulta faptul că Ana-Maria era oarecum liniştită. Că ştia că n-o urmăreşte nimeni - şi deci se comportase normal. Că şi copiii erau bine. Că totul era calm şi liniştit acolo unde erau ei...

Şi mai făcea o constatare! El avea acum pe laptop informaţii proaspete despre familia lui, iar porcul ăla din faţă îl împiedica să le vadă!

Înfipse piciorul în acceleraţie şi trase pistolul de la brâu. Coborî geamul... Trase două focuri de armă în sus - şi-apoi îi arătă să tragă pe dreapta. În schimb, individul acceleră; aşa că ţinti cu grijă şi trase un singur foc. Şi-şi auzi consiliera exclamând:

- Uau!

Da, ştia şi el că îi pulverizase oglinda laterală - şi-i demonstrase dobitocului că se încăpăţâna anapoda cu goana aia! Îi făcea din nou

semn să se retragă pe banda de urgenţă... Ordonă:

- Bagă SMS la băieţi; când ne oprim, să fugă la maşina dobitocului, să-i scoată pe toţi afară, să-i percheziţioneze şi să-i pună cu palmele pe tablă.

Consiliera lui piuia de zor...

Dacă persoana direct răspunzătoare de cutia poştală a Asociaţiei Florarilor era o fiinţă discretă şi inteligentă, calea asta de comunicare putea funcţiona. Dacă nu...

Dar nici nu trebuia să mai funcţioneze! Pentru că Ana-Maria scrisese un expeditor - şi-apoi trebuise să scrie şi-o adresă! Aah - o să-l împuşte-n cap, dacă nu frâna acum!

Maşina din faţa lui accelera... El trebuia să se tempereze... Trebuia să-şi regăsească echilibrul - şi să rămână aşa, "echilibrat" bine, fiindcă el era doar consilierul lui Leonard...

Ana-Maria

Ciocănitul din uşă o făcu să tresară. Ce se întâmplase?

- Intră.

Tasnim intră şi zâmbi:

- Ştii ce zice cântarul?
- Ce zice?
- Minus două kilograme! Azi am mai scăzut un kilogram!

"Păi, da - că azi ai făcut şi saună după ţopăiala noastră!"

Aprobă cu capul, zâmbind... Tasnim scutură scurt mâinile:

- Ah - ce-mi vine să te pup!

Întinse braţele spre ea, râzând:

- Păi pupă-mă!

O pupa apăsat pe amândoi obrajii... şi întreba:

- Da' pot să sărbătoresc?
- Depinde ce înţelegi prin sărbătorire!
- Am voie îngheţată?

Avea voie îngheţată?... Hm! Zâmbi şi se ridică:

- Ai voie orice, în cantităţi moderate - iar diseară serveşti verdeaţă.
- Perfect! Vă invit la o îngheţată!

Aoleu! Se grăbi să refuze:

- Nu, nu cred că putem să mergem şi noi!

Paşii micuţi tropăiră imediat:

- Da' de ce? Vrem şi noi îngheţată!

Léon uitase discuţia lor de alaltăieri seară; Florentina fu însă cea care "puse capacul":

- Da' chiar, mami! Ne deghizăm şi mergem la o îngheţată!
- Şi pe Léon cum îl deghizăm?

Tasnim răspunse prompt:

- Îi facem părul ţepi cu gel şi-i punem ochelari de soare. Şi mâncăm îngheţata la terasă, ca să nu-i dea jos!

Negă scurt, cu capul:

- Exclus. Nu mergem nicăieri.
- Haai, maamii!

Prinse braţul prinţesei şi-o fulgeră scurt, din privire:

- E de-ajuns să ne prindă o dată, să ştii!

Léon o prinse pe ea de braţ:

- Da' n-o să ne prindă deloc! O să ne deghizăm şi n-o să ne recunoască nimeni!

Ridică vocea peste vocile lor:

- Nu mergem nicăieri!

Iar ei ridicară miorlăiturile şi smiorcăiturile peste decizia ei...

Ridică privirea spre Tasnim. "De ce-mi faci asta? Ce rău ţi-am făcut, de îmi faci răul ăsta uriaş şi mie, şi lor?" Femeia bătu scurt din palme:

- Gataa! Supunem la vot! Cine este pentru îngheţată la terasă?

Tasnim ridica mâna, picii ei ridicau ambele mânuţe... Femeia şopti:

- La recensământul din 2007, în Paris locuiau 2 milioane de oameni. Plus navetiştii şi turiştii...

De ce mai încerca s-o convingă să spună "Da"? După ce-i ridicase ambii copii în cap, de ce continua discuţia pe tema asta? Se ridică:

- La urma urmei, nu trebuie să prind pensionarea, nu? Dacă sunt amabili, sau grăbiţi, se vor rezuma la a ne trage gloanţe-n cap! Hai! Îmbrăcaţi-vă frumos, cu nuanţe deschise, ca să se vadă bine sângele când ne-o fotografia poliţia!

Copiii alergară în camera lor; Tasnim se repezi şi-o prinse de umeri:

- Nu mai vorbi aşa!
- Cum să nu vorbesc aşa?! Mă faci să scot copiii afară, în vizorul mafiei chineze!
- Te fac să-i scoţi la aer! Nu puteţi trăi ca şobolanii, îngropaţi în ascunziş!
- Nu voi putea da timpul înapoi, până în momentul când lunetistul va apăsa pe trăgaci!
- Şi şobolanii ies uneori din grotă! Şi cârtiţa iese din tunel! Şi balena vine la suprafaţă! Ana, anu' ăsta or să vină 20 de milioane de oameni să vadă Notre Dame! Chiar crezi că or să plece toţi glonţ la aeroport?

Degeaba se lupta cu ea! Până nu-i spunea cinstit şi corect câte sute de milioane de euro valorau ei trei, femeia asta n-o să înţeleagă de ce trebuiau să stea cuminţi în grota lor, ca şobolanii, şi să nici nu respire! Se desprinse din braţele ei:

- Mă duc să mă schimb.
- Să-ţi iei *abaya* - că îţi stă "super" cu ea! Şi să vii să te aranjez!

"Normal că vin! Chestia aia cu împachetarea nu-mi reuşeşte niciodată!" Exersase ore în şir, dar nu-i reuşise "montarea" *hijabului*... Intră în baie.

... La urma urmei, şi şobolanii ieşeau uneori din ascunzătoare. Şi cârtiţele. Balenele mureau fără aerul de la suprafaţă... Îşi amintea ştiri franţuzeşti cu interlopi români care chefuiau în crâşmi pariziene în timp ce erau "căutaţi" prin Interpol...

Dacă-i era scris să pice azi în ghearele lui Jun, pica "garantat" - şi cu, şi fără plimbarea asta. Dacă îi era scris s-o recunoască vreun român, o recunoştea şi aici, în faţa ferestrei din camera ei. Dacă-i era scris...

Gata - se îmbrăcase. *Abaya* îi stătea bine. Rochia aia o acoperea complet. Rochia o va ajuta să ascundă multe lucruri...

Copiii erau fericiţi. Se îmbrăcaseră deja; acum, Léon o ajuta pe prinţesă să-şi aleagă clămiţele asortate. Îşi luă eşarfa neagră şi ieşi - după ce-o aranja pe ea, Tasnim va trebui s-o aranjeze şi pe Florentina. Măcar să-i prindă clămiţele alea! *Hijabul* pentru copii era ca o căciulă "de cosmonaut" de pe vremuri; clămiţele or s-o ajute pe prinţesa ei să suporte căldura...

O să-şi pună cizmele cu buzunare şi cuţitul pe mânecă. Şi-o să insiste să nu meargă departe şi să nu stea mult. Să nu plece de la galaterie către hypermarket şi de la hypermarket către parc. Era şi mâine o zi. Nu era bine să-i ia vecinii la ochi aşa, brusc...

Ştefan

Aştepta în maşină. Băieţii lui smulgeau prostănacii din maşina din faţă, îi percheziţionau, îi aşezau în poziţia corectă - crăcănaţi, cu palmele pe capotă...

Şi gata - era rândul lui. Coborî şi porni spre ei. Şi îl văzu pe bărbatul mărunţel băgând capul între umeri - semn că auzise o mulţime de lucruri despre el...

Se opri în dreptul portbagajului şi întinse, dintr-un singur gest, actul de donaţie. Băieţii lui ştiau ce-au de făcut - aşa că îl aduceau repejor pe mărunţel... Îi oferi pixul şi-un zâmbet:

- Bună ziua.

Nu-i răspundea; citea repede-repede, mai ales partea aia cu bumbişorii - adică bunurile... Ştia că bunurile alea erau evaluate corect, la valoarea de piaţă. Îi spusese lui Leonard că, dacă lui i se păreau subevaluate, se retrăgea discret din toată nebunia - iar Leonard îl asigurase că şi-l dorea foarte mult în postul de consilier la afacerea asta. Aşa că socotise corect totul. Aştepta, privind lung creştetul atacat serios de calviţie...

Şi gata - semnase. Dădu pagina; individul semna şi exemplarul doi... şi exemplarul trei. Bun! Îi puse unul dintre exemplare în mână şi porni spre maşină:

- La revedere.

Individul nu comenta. Sigur îi văzuse cizmele - şi auzise toate legendele, urbane şi rurale, despre regele aurarilor! Urcă la volan şi trase portiera:

- Spune-le să-i lase să plece.

Rebeca butona mobilul... El privea lung scena din faţa propriilor ochi şi realiza că data viitoare trebuia să facă chestia asta cu ceva mai multă discreţie...

Gata - îi îndesau în maşină. Şi acum portbagajul se deschidea, ei puneau armele confiscate la percheziţia corporală în portbagaj - aşa cum îi instruise el... Maşina din faţă demară în trombă. Oftă greu:

- Dă-mi laptopul.

Primi laptopul deschis, cu folderul deschis... Click pe prima imagine.

Da - era un plic alb. Destinatar, Asociaţia Florarilor din România. Recunoştea dintr-o mie scrisul reginei lui... Plicul părea timbrat bine... Următoarea imagine. Expeditor, Maria Florescu. Florescu - de unde până unde Florescu? Asta numai Ana ştia...

79 Rue Bayen, Paris, France. Repede, netul! Scria adresa... search...

- La dracu!

Răcnise cuvintele alea! Le răcnise - iar dacă n-ar fi fost în maşină, cu laptopul în poală, ar fi scos cuţitul şi-ar fi devastat totul! Soţia lui avusese o şansă imensă să-i trimită adresa ei - şi scrisese pe plic adresa unui oficiu poştal! Probabil oficiul de unde era trimisă scrisoarea! Aah! Răcni din toţi rărunchii:

- E adresa poştei! De ce-a scris adresa poştei?

Nu primi răspuns - aşa că se întoarse spre Rebeca:

- Poftim! A scris la expeditor adresa poştei!

- Şefule, să ştii că nici eu n-aş fi scris adresa ascunzătorii...

Deci nici ea n-ar fi scris... Păi normal că n-ar fi scris adresa ascunzătorii aşa, la vedere, pe-un plic ieftin trimis par avion la rubedeniile Bambinei! Dar poate-o scrisese în interior! Repede - fotografia următoare!

Oftă greu...

"De ce n-ai umplut toată foaia aia cu scris mititel de tot? De ce, iubirea mea? De ce mi-ai scris şapte rânduri pe-o coală A4?"

"Suntem bine toţi trei. Am acte, am bani, am unde să stau cu copiii.

Staţi liniştiţi, că noi ne descurcăm. Nu ne căutaţi - vă rog, nu mai aduceţi chinezii în preajma noastră! Atunci când o să am nevoie de ajutor, o să vă contactez eu.

Spuneţi-i lui Ştefan că îl iubesc mult şi că va avea o surpriză de proporţii atunci când ne vom revedea, la sfârşitul anului.

Ana"

Păi... Decise să citească cu voce tare - şi să şi interpreteze cuvintele ei:

- A scris aşa: "Suntem bine toţi trei. Am acte, am bani, am unde să stau cu copiii."

Rebeca se grăbi să-l întrerupă:

- Primul ei gând a fost să te liniştească. Ţi-a scris că sunt bine, toţi trei; adică sunt sănătoşi, sunt OK. Apoi te-a informat că are acte, are bani şi are un ascunziş bun. Ştie ce gândeşti - şi a încercat să-ţi răspundă la primele şi cele mai importante întrebări pe care le gândeşti.

Aici avea dreptate... Decise să continue:

- "Nu ne căutaţi - vă rog, nu mai aduceţi chinezii în preajma noastră!"

- Adică s-a şocat rău în Orléans şi a abandonat orice plan de-a se întâlni undeva cu oamenii trimişi s-o recupereze.

Şi aici avea dreptate...

- "Atunci când o să am nevoie de ajutor, o să vă contactez eu."

- Încearcă să te convingă să nu trimiţi potera după ea. Şefule, cred că e speriată rău!

- Nu; a găsit un loc bun, un ascunziş bun, şi încearcă să mă determine să nu i-l stric. Aşa cum i l-am stricat şi pe ăla din Orléans, şi pe ăla din Lyon...

Rebeca nu-şi permitea să-l contrazică... El n-ar fi vrut să citească cu voce tare cuvintele care urmau... Şi totuşi, era evident că regina va trimite un mesaj de dragoste pentru regele ei! Aşa că oftă greu şi continuă:

- "Spuneţi-i lui Ştefan că"

- Adică nu ţi-a scris ţie?

Nu îi scrisese lui?... Se părea că nu! Adică, în fine - nu-i scrisese direct lui! Ştiuse că scrisoarea va ajunge la el, dar nu ştiuse prin cine - şi voise să-i informeze pe consilierii lui... Zâmbi slab:

- Nu - i-a fost frică să-mi scrie mie că mă roagă să n-o mai caut. "Spuneţi-i lui Ştefan că îl iubesc mult şi că va avea o surpriză de proporţii atunci când ne vom revedea, la sfârşitul anului. Ana" Şi-atât a scris - deşi avea la dispoziţie spaţiu pentru încă pe-atât...

- Îţi spun eu, şefule! S-a şocat rău în Orléans! A fugit glonţ în Paris, a găsit un ascunziş şi n-a scos nasul din el până când s-a dus la poştă! Scrisul cum e - drept sau tremurat?

Scrisul părea... Părea normal.

- Drept. Adică normal. De ce?

- Diamant poate să ne zică dacă hârtia e "împuşcată" de pix - adică dacă a scris-o pe genunchi, sau pe masă.

Corect! Ridică degetul:

- Ţine minte chestia asta. Deci, regina mea zice că mă iubeşte mult şi că voi avea o surpriză de proporţii atunci când ne vom revedea, la sfârşitul anului. Despre ce surpriză vorbeşte? Şi de ce ne vom revedea tocmai la sfârşitul anului?

- Şefule, habar n-am! Da' cred că, dacă ea a zis "sfârşitul anului", n-ai s-o poţi scoate din planul ăsta până-n octombrie, încolo!

Cum adică? O privi lung... Rebeca oftă greu:

- Acum e speriată rău şi şi-a impus să stea ascunsă până la sfârşitul anului, ca să-ţi lase timp să câştigi războiul. Dacă timpul trece fără să i se întâmple chestii neplăcute iar tu îi transmiţi veşti bune, s-ar putea să mute revederea cândva prin octombrie. Aşa zic eu!

"Derulă" repede la plic... Maximiză scanarea... şi concluzionă:

- Data poştei este 20 iunie - duminică. S-ar putea să fi văzut filmările înainte să scrie scrisoarea asta...

- Eu sunt mie-n sută sigură că le-a văzut - că altfel nu se hotăra să iasă din bârlog şi să-ţi transmită veşti despre ei!

Corect! Şi totuşi, aici avea o problemă... Calculă cu voce tare, simţind cum se încruntă "cu viteza sunetului":

- Trebuie să iasă din casă ca să cumpere mâncare. Aşa că a mai ieşit din bârlog până acum - şi nu s-a grăbit să-mi scrie. Filmările au decis-o să-mi transmită veşti.

Îi puse laptopul în poală şi porni motorul:

- S-a întâmplat ceva în calculele ei - ceva foarte important. S-ar putea să-şi fi dat seama ce şi cum şi fără filmarea cu noi doi. Află dacă hârtia e împuşcată de pix. Pune-l pe Aleodor să obţină cumva filmările de la camera de supraveghere din poşta aia! Pune-l pe Grasu să descifreze mesajul! Şi să afle de ce dracu mă lălăie nevastă-mea până-n decembrie! Bagă!

Şi-şi băgă şi el piciorul în acceleraţie! Philippe tâşni ascultător în trafic, printre claxoane şi scârţâituri de frână bruscă...

Luase decizia corectă. Dacă ar fi aflat ce-i transmisese regina lui înainte să obţină semnătura ăluia pe donaţie, l-ar fi linşat! La propriu!

Apăsa acceleraţia; ştia că nu era bine ce face, dar nu se putea stăpâni. Era un car de nervi! Simţea cum fierbe sângele în el! Simţea că-i pocneşte capul...

Dacă regina lui... Dacă soţia lui aflase de sceneta cu Rebeca şi-o luase în serios... Dacă Ana lui încerca să-l liniştească şi să-l facă să aştepte luna decembrie pentru că voia să scape cumva din Franţa... ca să fugă de el... pentru totdeauna...

- Părintele a dat tema în lucru - şi aşteaptă elicopterul pe pajişte, la conac.

Bun! Bine că se ducea personal acolo! Că dacă încerca "s-o obţină pe mail", îi rupea picioarele! Era subalternul lui - iar el n-avea

putori printre subalterni! Era furios...

- Diamant zice că hârtia nu e împuşcată, ci doar "gravată". A scris pe ceva semi-moale; o agendă, o faţă de masă...

- O banchetă. De taxi. Spune-i asta lui Aleodor.

Viraj scurt dreapta - că se întorcea la conac. Frână de mână - şi rotire de volan! Philippe derapa controlat prin curba aia - iar el ştia că, dacă făcea maşina zob, rupea parapetul şi se prăbuşea de la câţiva metri înălţime, Ana nu se va grăbi să vină la spital cu portocale...

Ana-Maria

Gata - plecau. Copiii ieşeau primii; ea se grăbea să-i urmeze... Florentina şopti:

- Stai liniştită, mami! Ştim deja ce avem de făcut şi-ţi promit că n-o să te dezamăgim!

Aprobă cu capul - că ştia ea ce şi cum promiteau copiii ei! Acu' două zile păruseră atât de convinşi că nu vor să moară împuşcaţi de chinezii lui Jun - şi-acum urlaseră şi făcuseră ca toate animalele ca să iasă afară! Inclusiv prinţesa!... care n-avea totuşi decât opt anişori...

- Gata!

Tasnim încuiase uşa şi-acum îi împingea uşurel spre poartă... Ieşiră, iar sora lui Sami zâmbi printre dinţi:

- Dacă stai crispată şi faci mutra asta panicată, atragi atenţia asupra ta! Şi-aşa eşti frumoasă ca o zână şi se uită toţi la tine! Nu-i lăsa să vadă că ţi-e frică de ceva sau cineva!

Avea dreptate; aşa că oftă greu şi-şi "montă" un zâmbet de-ăla mititel... Femeia prinse mâna lui Léon:

- Ştiu eu o gelaterie în dreapta, la vreo patru străzi de aici!

- OK; atunci acolo mergem!

Ei doi mergeau în faţă; ea şi Florentina mergeau în spate. Strângea uşor mâna prinţesei...

Era o zi superbă de vară. Nu era foarte cald; nu erau mai mult de 25 de grade afară. Cu siguranţă, Léon se simţea perfect îmbrăcat aşa! Ei îi era un pic cald; numai prinţesa ştia cum se simţea ea, pentru că n-ar fi rostit decât "perfect" în clipele astea - indiferent de întrebare...

Se deghizaseră bine. Ochişorii verzi ai lui Léon erau ascunşi de ochelarii ăia gen "Stallone", cu lentile mari. Ţepii săltaţi vertical cu gel erau foarte diferiţi de frizura moale, pufoasă, din fotografiile care zăceau în seiful de la Cannes. Hăinuţele emanau stilul arăbesc... În plus, prinţul mergea de mână cu Tasnim - care purta hainele alea cu naturaleţea firească unei arăboaice! Iar ele două...

Întoarse capul spre dreapta - spre vitrina pe lângă care treceau. Îşi căuta reflexia în geam - dar n-o vedea. Privirea îi era atrasă de un tânăr... De un tânăr brunet, creol, cu trăsături vizibil arăbeşti, care rămăsese cu ochii la ea şi cu gura întredeschisă, într-un echilibru precar, căţărat pe-o scară cu trei trepte instabile şi vârât jumate printre rafturi...

La naiba!

Plecă imediat privirea şi-şi acoperi zâmbetul cu palma. Şi se grăbi s-o ajungă din urmă pe Tasnim:

- Spuneai ceva despre zână şi priviri?

- Da. De ce?

- Să ştii că ai avut dreptate - mai ales în privinţa privirilor!

- Serios?

Aprobă cu capul, zâmbindu-i amuzată... Tasnim se aplecă, total lipsită de tact, şi privi lung spre vitrinele pe lângă care trecuseră. Şi-apoi zâmbi:

- Tânărul, nu?

Păi îi ştia? Hm... Aprobă şi o auzi râzând:

- Bună partidă! Taică-su e proprietarul...

Adică era un magazin arăbesc iar Tasnim "scanase" deja pe-acolo...

Ia să lase ea prostiile! Ia să fie ea atentă la oameni şi maşini! Era mult mai important să observe repede un potenţial pericol, decât să chicotească prostioare cu Tasnim!

Diamant

Trânti portiera şi apăsă telecomanda din fugă, peste umăr. Claire se încuiase; el năvălea chiar acum în Spitalul de Urgenţă...

Bodyguardul îl recunoscuse imediat, aşa că trecuse de el ca de stâlpul de susţinere; acum urca treptele câte trei, grăbit să ajungă odată... Şi iată şi holul! Tropăitul lui îi făcuse pe cei doi paznici de la uşă să-şi caute armele, la curea! Bun! Îi întrebă, prin semne, dacă Grasu era înăuntru şi primi o aprobare; aşa că nu mai ciocăni, ci năvăli direct.

Prima reacţionă Roxana - sări de pe scaun exact între el şi patul dintre aparate:

- Stai!

- Ho, fă, că eu sunt!

- ... Aoleu, şefule! Aoleu, ce m-ai speriat!

- Ştiu! Şi bine-am făcut - că uite ce bine te-ai descurcat! De mâine, să porţi şi tu pistol.

Roxana avea o mutră lungă acum... O împinse deoparte şi dădu mâna cu Grasu:

- Ce faci, Grasule?

- Ce să fac - mă pregătesc pentru operaţia de mâine şi mă căznesc să dezleg şaradele şefei mele! Şi mi-e frică să reuşesc!

- Serios? De ce?

- Pentru că dezlegarea o să-l facă pe şefu' s-o ia razna.

I-auzi! Îi făcu semn Roxanei să iasă; puse apoi dispozitivul de bruiaj pe pat, între ei doi... iar Grasu clătină încet capul:

- Nu-ţi spun. Dacă se uită la tine cum ştie el, "torni" tot. Şi nu-ţi spun.

- Şi tu i-ai spune tot, dacă s-ar uita la tine aşa cum ştie el!

- Numai că o să mai treacă ceva timp înainte să vină să se uite la mine aşa cum ştie el. Prefer să-l ştiu liniştit până în momentul ăla.

Îl privea lung... Vedea cu ochii lui că nu va obţine nimic aşa... Oftă greu:

- OK; nu-mi spune atunci dezlegarea şaradei. Spune-mi restul.

Îi întinse scrisoarea; Grasu o luă, privi pe toate părţile plicul, scoase hârtia, o citi...

- ... A fost speriată. Speriată şi panicată. Nu ne-a contactat până acum nu pentru că nu a avut nimic de spus, ci pentru că a fost speriată ca dracu! Acum, însă, cred că s-a mai liniştit. Bănuiesc că şi-a găsit un ascunziş pe placul ei; unul de-ăla de ne-ar lua trei luni să-l bănuim măcar, dacă ne-ar da ea nişte indicii despre el. Cred că o ajută cineva; şi tu ştii că, atunci când spun "cineva" legat de ascunzişul ei, mă refer la vreo cinci persoane...

Aproba, privindu-l lung...

- ... Cred că se înţelege bine cu copiii. Chiar dacă Iuliana i-a zis lu' şefu' cum a fost atunci faza cu Florentina, eu zic că acum a reuşit s-o liniştească pe-aia mică - şi se înţeleg bine. Ştii că şefa are metodă cu copiii... Cu ăla micu' n-are probleme. E topit tot după ea, aşa că el e foarte fericit cu mami lângă el.

- Mie mi-e frică să nu cedeze aia mică. Ştii că e înnebunită după Ştefan!

- Ştiu. Şi tocmai de-asta, o să-i zic lu' şefu' să facă cumva să apară mai des pe youtube. Că sunt sigur că, printre alea câteva mii de vizualizări, sunt şi ale lor. Nu m-ar mira ca Florentina să se uite la filmările alea de zeci de ori pe zi!

- La asta mă gândeam şi eu. La urma urmei, ce-ar putea face doi copii timp de 16 ore pe zi? În condiţiile în care n-au voie să iasă din casă? Se joacă pe calculator!

- Fac multe alte chestii; dar cel puţin patru ore sunt petrecute pe calculator. Iar dacă ea le-a arătat măcar o dată cum se face căutarea, aia mică a reţinut.

- Fiindcă e vorba de taică-su.

- Exact. Apropo... Florentin te-a căutat?

- Nu.

- Mă gândeam că ar fi bine să-l anunţi şi pe el că aia mică e bine. Nu de alta, da' văd că facem ce facem şi tot la mâna lui ajungem! Dacă se-nfurie diliu', s-ar putea să rămânem fără veşti!

Corect! Zâmbi slab:

- O să-i fac o copie după scrisoare şi-o să-i tai cu negru partea care nu-l interesează.

- Sadicule!

- Sau crezi că i-ar pica bine la ficat chestia aia cu "Spuneţi-i lui Ştefan că îl iubesc mult"?

- Asta aşa e... Iar dacă le scoţi la "montaj", ar bate la ochi! Să nu-i scrie ea o declaraţie de dragoste lui Ştefan? Ha!

- Exact. O să le tai cu marker negru. Dacă e deştept şi-o citeşte în lumină, poate-o să afle ce şi cum scria acolo; dar măcar am scuza că eu am încercat să-l protejez!

Grasu aprobă şi-i făcu semn să se apropie. Se aplecă spre el... Şoapta lui îl făcu să zâmbească:

- Ţie cum îţi merge?

- Mie? Foarte bine.

Bunul lui prieten îl privea cu ochi curioşi... Aprobă încet cu capul - că nu voia să discute despre asta cu el. Acum, în clipa asta, nu voia şi pace!

- ... Bine, mă! Fii secretos! Treaba ta! Da' o să vii tu fuguţa să-ţi dau sfaturi! Să vezi atunci ce-ţi fac!

OK! Îi şopti încetişor la ureche:

- Ştefan o să mă dezlege în curând de Safira; şi mi-a spus, când am plecat de la conac, să fac pe dracu-n patru să nu ne afle nimeni nici în România, nici în Franţa. N-o să ne afle nimeni! N-o să permit nimănui să-mi strice chestia asta! Pentru că ea mă face să plutesc...

Grasu rânjea "fără sonor", bucuros de aşa veşti bune... Se ridică:

- Deci tu zici că şefa e bine.

- Da; eu zic că şefa e bine. Şi că o să ţină cu dinţii de termenul ăla.

Aoleu! Grasu aprobă cu capul:

- Dacă am rezolvat corect şarada şi e aşa cum cred eu, şefa n-o să se întoarcă nici pe 30 noiembrie. O să respecte termenul ăla - şi-o s-o revedem de-abia în decembrie.

Oftă greu... fiindcă îşi tot storcea mintea, dar nu putea să înţeleagă şmecheria aia cu decembrie... Se ridică şi-şi luă aparatul:

- Bine, Grasule. Hai - recuperare plăcută! Asta mică a mea mai e cuminte?

- E foarte cuminte, să ştii! Şi e şi isteaţă foc şi foarte discretă! Se-ntoarce cu spatele când vede că mă pregătesc să ciup asistentele...

Nu, zău?! Bufni într-un hohot sănătos de râs şi ieşi:

- Diliu eşti, Doamne! Vorbim!

- Vorbim!

Ieşi şi porni grăbit spre scări - trebuia să ajungă în oraşel, să discute cu nea Dumitru! El sigur ştia să dezlege şarada aia! În plus, dacă unchiul lui afla că exista o scrisoare de la Ana iar el o vedea printre ultimii, îi rupea urechile!

Ana-Maria

Gelateria era cochetă; terasa era amenajată pe trotuar, exact cum nu-i plăcea ei... Dar, decât să intre înăuntru şi să-l vadă pe Léon fără ochelarii de soare, prefera să stea aici, pe trotuar, în văzul tuturor...

Tasnim se aşeză în faţa ei, adică cu spatele la stradă:

- Imediat ne-aduc îngheţatele! Voi aveţi cupe pline; eu am doar două linguriţe de-alea mici şi anemice...

- Degeaba faci aşa! Ai văzut ce bine e când scade cântarul!

- Am văzut! Da' şi tu, degeaba faci aşa!

- Aşa, cum?

- Degeaba stai aşa, crispată şi panicată şi ghemuită pe scaunul ăla ca un arc pregătit să declanşeze un măcel! Nu se-ntâmplă nimic! Şi nici n-o să se-ntâmple nimic!

Aprobă încet cu capul şi privi lung în stânga... Grupul numeros de tineri şi tinere se apropia de ei; doi băieţi deveniseră brusc atenţi... Tinerii trecură; auzi clar cum unul dintre ei întreabă dacă n-au chef de-o îngheţată... Hm!

Data viitoare, când vor mai ieşi din casă, o să-şi ia şi batista de dantelă! Şi, categoric, n-o va mai lăsa pe Tasnim s-o fardeze aşa! Îi făcuse nişte ochi superbi! Nişte ochi "de revistă"! O fardase "ca de concurs" - şi uite ce "ravagii" făcea, cu tenul ăsta uns bine şi vopsit cu mare grijă...

Paşii se apropiară din spate; se grăbi să se întoarcă şi văzu o ospătăriţă zâmbitoare, care aducea tava cu cupele uriaşe pline-ochi... Zâmbi slab:

- Clar - azi fac celulită!

- Tu? Nici o şansă!

- Celulita începe să se formeze la trei ore după servirea îngheţatei. Indiferent de conformaţia mâncăului. Aşa că mâncăm, mergem acasă şi facem aerobic.

- "Pe sistem"!

Tasnim adora expresia aia în română! Adora, de fapt, aerobicul ăla care-o ajuta să slăbească! Sora lui Sami era euforică - iar Léon făcuse deja mustăţi de îngheţată cu fistic. Hm...

Ia să se potolească ea şi să fie realistă! Chinezii chiar n-aveau cum s-o recunoască - nici pe ea, nici pe copii! Orice chinezi ar fi trecut pe-aici, ar fi văzut doar două arăboaice, cu doi copii - câte unul pentru fiecare dintre ele -, care serveau o îngheţată şi pălăvrăgeau una-alta! Ia să nu mai stea ea aşa crispată şi botoasă! Că nu se-ntâmpla nimic! Tocmai îşi amintise că era gravidă - şi decisese că venise momentul să fie optimistă şi zâmbitoare...

Florentin

Ovidiu avea încasări mari! De mult nu-l mai chemase cumnatul lui să-i predea nişte bani la ora trei! Număra şi se-ntreba care era cauza "afluxului de clienţi"...

Paşii se apropiau prin depozit; aproape imediat, vocea Luminiţei îi răbufni în ureche:

- Florentine, te cheamă Nicuşor!

Aprobă, atent la numărat... Bun! Băgă banii în buzunar şi se grăbi să-şi urmeze sora. Luminiţa părea serioasă; mergea drept, repede, de parcă cine ştie ce se întâmplase... I se indică scara spre atelier; o urcă, zornăi clopoţelul iar uşa se deschise. Iar cumnatul lui îi arătă un chip palid-vişiniu... Bufni în râs:

- Ce-i, mă? Ţi-au furat seiful?

Nicuşor negă şi-i făcu semn să se aşeze lângă el. Se conformă şi-l auzi... şoptind:

- Tocmai a fost pe la mine omu' lu' Diamant. Mi-a adus un valizoi cu aur şi-un plic "special pentru mine".

I se arăta plicul A4 pe care scria ***"Special pentru Nicuşor"***...

- L-am desfăcut şi-am găsit doar asta.

Nicuşor desfăcea plicul A4 şi-i întindea un plic A5. Ce scria acolo? ***"Nicuşoare, te rog frumos să-i dai plicul ăsta lui Florentin personal şi să-i spui că îl rog mult să nu pomenească nimănui nimic despre el. Diamant"***

Hm...

"La urma urmei, degeaba pui bot! Tu le-ai transmis că vrei veşti despre Florentina!"

Rupse plicul şi scoase hârtia. Şi recunoscu imediat scrisul Anei...

"Suntem bine toţi trei. Am acte, am bani, am unde să stau cu copiii. Staţi liniştiţi, că noi ne descurcăm. Nu ne căutaţi - vă rog, nu mai aduceţi chinezii în preajma noastră! Atunci când o să am nevoie de ajutor, o să vă contactez eu." După care urmau două rânduri tăiate cu carioca groasă, neagră... Declaraţia de dragoste pentru Ştefan! Ştia ce scria acolo, aşa că n-o să încerce să descifreze literele privind scrisoarea spre lumină...

Oftă greu... şi şopti:

- Florentina mea e bine. Iar ea mă roagă, într-un fel, să nu-i mai ajut pe ei s-o contacteze sau să încerce s-o recupereze; s-o ajut doar aşa, primindu-i şi plimbându-i discret scrisorile. E speriată. A văzut

o parte din bătăliile lor şi e speriată rău.

- Tot ce se poate! Ea e o fire liniştită, împăciuitoare...

Aprobă şi bägă scrisoarea în plic:

- Florentina e bine. Atât voiam să ştiu.

Puse plicul deasupra lämpii. Hârtiile fură imediat cuprinse de flăcări... Le lăsă în scrumieră şi se ridică:

- Să nu spui nimănui nimic despre scrisoare, Nicuşoare! Nici o vorbă!

- Îţi dai seama că nici Luminiţa n-o să afle!

Aprobă şi ieşi. Şi coborî grăbit scara...

Deci Florentina era bine. "Suntem bine toţi trei." - asta era bine. Regina aurarilor se descurcase şi făcuse rost de acte, cu care îşi găsise o ascunzătoare bună. Privind lucrurile prin prisma asta, era tentat să-i dea ei dreptate. Chinezii erau periculoşi şi-i urmăreau îndeaproape pe oamenii de bază ai lui Ştefan. Iar Ştefan ştia asta - şi va fi tentat să apeleze din nou la florarul pârlit şi prostănac prin definiţie! Ea îl ruga acum, ca şi atunci, la telefon, să nu mai dea curs rugăminţilor... sau ameninţărilor... Şi-l ruga să nu se supere foarte-foarte tare pe ea - atât de tare încât să-i azvârle plicurile la gunoi în clipa în care le primea...

Nu ştia ce va face - dacă va avea de făcut ceva! O să vadă el ce-o să facă! Avea îndeajuns de mult timp şi pentru socoteala asta! Momentan, se ducea să scrie actele, cu Ovidiu. Apoi trebuia s-o ducă pe Violeta acasă; şi-apoi o să aibă o grămadă de treabă...

Ana-Maria

Mergeau spre casă. Ciudat, dar nu simţea nevoia să păşească mai repede...

După ce gustase îngheţata delicioasă, viaţa - şi lumea înconjurătoare - deveniseră puţin mai roz. Copiii pălăvrägiseră despre arome - căpşuna era mai bună decât banana, în timp ce fisticul "le bătea" pe toate dar porţia era prea mică. Tasnim se băgase repede în conversaţia cu ei; ea nu avea decât două cupe mici, una cu ciocolată şi una cu vanilie. Şi începuse "dansul"; copiii luau câte-un vârf de linguriţă şi-i puneau ei în linguriţă, ca să guste şi ea cu căpşună şi cu banană şi cu fructe de pădure...

"Baletul" ăla al linguriţelor şi amabilitatea picilor ei o amuzaseră. Uitase, deci, de pericolele care-o pândeau la tot pasul. După jumătate de oră de "balet" şi analiză aprofundată a aromelor şi nuanţelor, realizase că se distrase pe cinste - şi n-o împuşcase nimeni, n-o luase nimeni pe sus... Aşa că "o lăsase mai moale". Soarele puternic şi reacţia oamenilor care-i vedeau ochii fardaţi profesional o făcuseră să zâmbească şi să se calmeze. Şi să calculeze şi ea, ca şi Tasnim: cei 20 de milioane de oameni care vizitau Notre Dame anul ăsta n-or să plece glonţ spre aeroport imediat cum ieşeau din monumentul ăla! Or să mai stea prin Paris; or să se plimbe, or să mănânce şi ei îngheţată...

Era deci destinsă, calmă, zâmbitoare... Şi vedea clar, sprijinită de uşa magazinului "cu pricina", silueta unui bărbat îmbrăcat în alb... Hm! Curajos individ! Purta alb, la tenul lui creol şi părul negru-albăstrui! Îi venea să râdă, dar se abţinea - că o vedeau copiii şi cine ştie ce-şi imaginau...

Brusc, silueta trecu la o poziţie dreaptă. Văzu cum şorţul alb se agită un pic, semn că era aranjat de zor de-o mână grăbită... Se apropiau încet de el - iar nervozitatea lui părea să crească în intensitate...

Şi iată-l şi pe băiatul proprietarului acelui magazin! Ce vindeau ei aici? Că n-apucase să observe asta...

Tânărul salută, în arabă; Tasnim îi răspunse tot în arabă şi apoi turui ceva imposibil de înţeles pentru urechile ei... El răspundea... Copiii făcuseră guriţele mari şi ochişorii şi mai mari... Ea îl privea lung, drept...

Era frumuşel. Era prezentabil. Nu părea să aibă mai mult de 22-23 de ani. Se tundea îngrozitor de scurt, probabil ca să nu apuce părul ăla des, sârmos, să se metamorfozeze în cârlionţi "de damă"... Ochii negri se întoarseră spre ea - şi auzi o turuială "indescifrabilă"! Se grăbi să-i zâmbească "dulce" şi să-i răspundă în franceză:

- Îmi pare rău, dar eu nu vorbesc araba.

Un moment de panică - urmat de un moment de fâstâceală şi unul de tăcere apăsătoare. Tasnim se grăbi să-l salveze pe junele brunet:

- Prietena mea e franţuzoaică. Zaynah, Ghalib...

Duse frumos mâinile la spate şi îl salută cu capul - fără să-l scape din privire. Iar el trecu la un nou nivel al fâstâcelii... OK! Întoarse capul spre vitrină - ce vindeau oamenii ăştia aici?

Hm... O să se mai vadă cu Ghalib. Plănuia să se-apuce de gătit mâncăruri libaneze, iar magazinul lor era plin de sosuri, prafuri, muguri, crenguţe, borcănaşe - adică multe-multe condimente... Mai ales că Tasnim turuia de zor cu el... iar lui nu-i pica zâmbetul, semn că sora lui Sami nu-i spunea ai cui sunt copiii... Şi gata - păreau că-şi iau la revedere. Două schimburi de replici scurte - iar Ghalib se întoarse spre ea:

- Îmi pare bine că v-am cunoscut.

- Şi mie.

- Oricând doriţi, vă aşteptăm pe la noi! Avem produse de cea mai bună calitate!

- Vă voi vizita în curând.

Şi-i garanta asta, cu privirea ei "de atac", băgându-l pe bietul om într-o nouă fâstâceală... Păşi spre casă:

- La revedere.

- La revedere.

Şi gata - se deplasau din nou pe direcţia corectă. Tasnim zâmbea "galeş", încercând să privească oriunde altundeva numai nu spre ea... Oftă greu:

- Sper că nu i-ai spus amănunte din viaţa lui Zaynah.

- Nu; i-am explicat de ce n-am mai trecut pe la ei, să cumpăr mirodenii. A rămas perplex când a auzit că sunt la cura de slăbire; după părerea lui, n-am nevoie de aşa ceva.

- Bineînţeles - ai nevoie doar de mirodeniile lui!

Râdeau amândouă, iar Tasnim se grăbea să descuie poarta... Împinse copiii în curte şi-i urmă. Şi se abţinu cu greu să nu privească în spate...

Imediat cum uşa se deschise, Florentina alergă spre camerele lor:

- Uau! Mami, a fost super!

- Ştiu că v-a plăcut. O să mai ieşim, din când în când...

- Mami, mă duc să mă schimb!

Léon îşi urma surioara. Rămase în urma lor... şi-o prinse pe Tasnim de braţ. Femeia era mirată... Şopti, privind-o lung:

- Te rog din suflet să nu faci ceea ce intenţionezi să faci.

Preţ de-o clipă, chipul lui Tasnim o dădu de gol; după care sora lui Sami se grăbi să turuie:

- Nu ştiu ce crezi tu că intenţionez să fac; dar să ştii că nu încerc nimic! Am considerat

- Te rog să nu mai consideri nimic înainte să te sfătuieşti cu mine.

Tasnim se încruntă rău:

- Am considerat că e bine să te ştie lumea pe-aici. Pe de-o parte, oamenii vorbesc; iar dacă nu le dai tu subiectul de discuţie, discută prostii. Pe de altă parte, poate că ţi-ar prinde bine să aibă cine să sară să te-ajute, când o să strigi "Ajutor"!

- Dacă mă găsesc chinezii, n-am să apuc să strig "Ajutor".

- Ah!

Atât avusese ea de spus, înainte să facă gestul ăla cu capul şi să se ducă în camera ei! Mm...

Cât de curând, o să le spună pe cine adăposteau în casa lor. O să le spună - şi-o să le şi arate unele articole din presă şi-o să-i ajute să facă conexiunile cu Jun Chèn! Nu existau informaţii despre personajul Jun Chèn; dar existau relatări despre acţiunile oamenilor lui Jun Chèn. Chestia aia cu detonarea elicopterului era şi acum pe net, prin arhivele ziarelor italieneşti! O să le-o arate şi lor. Şi-apoi, dacă era cazul, împacheta şi se muta cu chirie. Ştia deja ce haine trebuia să-şi cumpere, ştia cum trebuia să se îmbrace... iar dacă femeile musulmane reuşeau să-şi pună *hijabul* singure, va reuşi şi ea.

Ia să se schimbe şi să înceapă să caute reţete libaneze pe net! Plănuia să le facă o surpriză, în weekend! Sigur, cel mai plăcut surprins

va fi Ghalib... Şi-i venea să râdă...

Ştefan

Era ora cinci fix - iar el nu avea veşti. Iar asta era inacceptabil deja! Scoase telefonul, selectă numărul...

- Da, şefule.
- Dă-mi veşti.
- Am numai veşti proaste; lasă-mă să
- Dă-mi-le.

Aleodor oftă greu... şi-i dădu veştile proaste:

- Sistemul de supraveghere al poştei franceze e ciclic. Suprascrie imaginile mai vechi de patru ore.

La dracu! Apucă scaunul şi-l azvârli spre perete! Consiliera lui era deja sub masă, pitită bine - dar nu asta era problema! Mârâi printre dinţi:

- Găseşte-o pe angajata care i-a vândut timbrele. Găseşte-l pe taximetristul care-a dus-o până acolo. Găseşte-mi ceva!
- Scormonesc şi bag dracii-n toţi pe-aici! Mai dă-mi câteva ore!
- Nu pleci de-acolo până nu afli ceva!

Închise şi-o privi lung pe tânăra ghemuită sub masa meschină de hotel de trei stele maximum...

Trebuia să se calmeze. El. Dacă distrugea şi spărgea pe-aici, nu făcea comoţie cerebrală - dar nici nu primea veşti despre Ana. Era deci mai bine să nu distrugă mobilierul hotelului. Şi-aşa, scaunul ăla lăsase o urmă serioasă pe perete...

Se apropie de ea şi întinse mâna. Şi-o trase afară de-acolo:

- Întreabă-l pe Grasu dacă mi-a rezolvat şarada.

Iar umbla tupilată...

Nu ştia cum să facă. Nu ştia cum să se poarte ca să n-o mai sperie - dar să nici nu facă comoţie. Dacă ea îl simţea în pragul erupţiei, scotea trei vorbe pe gură şi-l calma - exact ca azi, în maşină. Şi făcea comoţie. Dacă n-o anunţa că urma să erupă, o şoca... Nu mai făcea comoţie; în schimb, o depărta pe ea de el. Şi-o şoca. Nici una dintre reacţiile astea nu-i aducea veşti despre regina lui...

Ochii albaştri îl priviră cu teamă:

- Grasu zice că n-are rezolvarea - dar o caută în continuare.

Aprobă încet cu capul... şi întinse mâna. Primi imediat telefonul, aşa că şopti în el:

- Închide laptopul şi ocupă-te de tine. Fă un duş, fă-ţi plimbarea prin cameră, spală-ţi creierii de toate gândurile, mănâncă tot ce-ţi dau ăia să mănânci şi culcă-te devreme. Şi spune-i Roxanei să-l anunţe pe Diamant când intri mâine în operaţie. Şi când ieşi. Să-i trimită toate analizele pe fax, în Aurari - că vreau să aflu totul chiar în clipa când se-ntâmplă.

- Da, şefule.

Apăsă butonul roşu. Rebeca îl privea cu teamă... Oftă greu:

- Ştiu deja că n-am să găsesc nici un indiciu care mă poate duce la ea. Iar gândul ăsta mă face să înebunesc! Fă, eu mor fără ea! Auzi? Mor!

- O să ţi-o găsim, şefule! O să vezi! Noi o s-o găsim!

O privi lung, scoţând ţigara din pachet, şi mârâi printre dinţi:

- Găsiţi, pe dracu!

Că nu trebuia să facă comoţie... Capul roşcat se plecase imediat. Cuvintele lui îi amintiseră tinerei cum îi ghicise ei regina-n palmă; iar Rebecăi i-ar fi plăcut mult acum să se crape podeaua, ca să se strecoare pe-acolo cât mai departe de electrocutarea lui... OK. Să revină la afaceri! Suflă lung fumul şi se apropie de geam:

- Sună-l pe Tibi. Să afle unde-i muşteriul şi să pună un băiat să-l fileze discret.

Ea se executa prompt, el simţea că greşeşte - şi-l doare sufletul s-o vadă chinuindu-se să-i fie lui pe plac...

N-avea ce-i face. Avea o stare nenorocită...

Sami

Descuie uşa, intră şi descoperi că nimerise în mijlocul unei şedinţe în toată regula! Decise să le zâmbească:

- Bună seara...
- Aa, bine-ai veniit! Azi am fost la o îngheţată!

Tasnim fremăta toată de bucurie pentru aşa ispravă! O privi imediat pe Ana - şi văzu pe chipul ei teama prin care trecuse... Clătină încet capul, dezaprobându-şi sora:

- Chiar nu puteai să mănânci îngheţată pe canapeaua aia?
- Nu. Am slăbit două kilograme - şi am vrut să sărbătoresc!
- Mâncând îngheţată!
- Exact! Ai ceva cu mine? Şi cu bucuria mea? Vrei să mă vezi botoasă?

"Nu; vreau să te văd cu capul pe umeri." Se grăbi să-i răspundă cu diplomaţie:

- Vreau să nu-i mai scoţi din casă nedeghizaţi cum trebuie.
- Adică ce vrei să spui - că i-am pus în pericol?

Aprobă scurt cu capul - iar Tasnim îi întoarse spatele:

- Nici nu ştii ce şi cum şi te repezi cu concluziile!

Ana ce părere avea?... Ana se cam întristase, pentru că Tasnim se întristase... OK! Se grăbi să le re-binedispună pe amândouă:

- Dar, de vreme ce v-am găsit pălăvrăgind vesele în living, trag concluzia că plimbarea a decurs bine.
- A decurs perfect! Ne-am îmbrăcat, ne-am aranjat şi-am ieşit o jumătate de oră! Copiii s-au simţit foarte bine, să ştii!

Şi cum Ana aproba, trăgea concluzia că aşa era...

- Atunci, data viitoare când ieşiţi, să mergeţi să luaţi lentile de contact pentru Ana.

Acum aprobau amândouă; se grăbi să continue:

- Şi să aveţi mare grijă cu deghizarea lui Léon. Ochii îl pot da de gol.

Aprobau; aşa că se grăbi să intre în camera lui şi să închidă uşa.

Trebuia să discute cu Tasnim la modul cel mai serios! Şi trebuia să pună mâna să se dezmeticească şi el! Găsise o deghizare pentru ele; de ce nu punea mâna să-l deghizeze şi pe băieţel? Tocmai el, care era medic, dezaproba ieşirea la aer curat şi la soare şi la joacă? Hm...

O să-i spună lui Tasnim ce observase el la consilierul chinez. O să-i spună ce observase la bărbatul cu ochi verzi. O s-o roage să nu rişte niciodată să-i pună în pericol pe Ana, Florentina şi Léon. Sora lui nu conştientiza pericolul; sora lui era euforică, pentru că avea o prietenă şi doi copii minunaţi alături de ea şi voia să-i facă să râdă, fericiţi...

Se apropia ziua de duminică; el trebuia să se ducă din nou la imam Arif şi să-i spună ce mai făceau protejaţii lui. Descoperea că ideea asta nu-i surâdea deloc...

Privea fotografia şi-o găsea... rece. Încremenită. Vedea o bucurie rece - care parcă prevestea urmarea rece...

Ia să se schimbe el şi să se ducă să mănânce! Pur şi simplu, nu era în apele lui azi! O să facă un duş, o să înghită un somnifer şi-o să doarmă buştean; iar mâine, odihnit şi liniştit, lucrurile i se vor părea altfel!

Roşcata

Stătea cuminte în pat, în poziţie de drepţi. Purta un fel de rochiţă de mătase roşie, extrem de indecentă; şi cum regele nu era lângă ea în pat, ea stătea drepţi şi-l aştepta...

Orele de dinaintea cinei fuseseră un chin. Ştefan era supărat; aflase astăzi că soţia lui se va ascunde de el până în decembrie. Şi încă nu se terminase luna iunie! Încă şase luni departe de femeia aia frumoasă şi specială - regele era negru de supărare...

Privea tavanul; nu putea să închidă ochii, aşa cum nu putea să-l privească... Ştia că era la masă, în faţa laptopului - în faţa fotografiei numărul şase...

- ... Ai putea să mă ierţi?

Cum? Întoarse imediat capul... şi reveni imediat spre tavan. Între-

barea nu fusese pentru ea. Regele vorbea cu regina lui; şi cum n-avea nici o şansă să primească vreun răspuns, ea prefera să nu se clinteaască...

- ... Ai putea să mă ierţi pentru sceneta asta? Ştii bine că n-aş face asta dacă n-ar fi absolut necesar! Crezi că... Ai putea...

Îl asculta şi se abţinea cu greu să nu ofteze...

- ... Nu fugi de mine, iubirea mea! Nu mai fugi de mine! De ce fugi de mine? De ce nu mă laşi să te regăsesc? Vreau să te regăsesc - şi să te aduc înapoi, lângă mine! De ce fugi de mine? Tu nu vrei să te-ntorci?

Din păcate, monologul ăsta îl împingea pe Ştefan spre concluziile alea greşite. Din păcate, ea nu-şi permitea să-l corecteze - că-i era dragă viaţa...

- ... Te implor să nu fugi de mine! Ano! Ano, vino înapoi! Veniţi înapoi! E prea periculos acolo unde sunteţi voi acum! Tu crezi că eşti în siguranţă dacă ai acte şi ai unde să locuieşti! Dar nu e aşa! Ano, veniţi la conac! Veniţi în Aurari! Veniţi unde vreţi voi! Numai nu mai staţi acolo, la îndemâna lor! Te rog!

Fotografia aia nu-i putea răspunde. Şi el ştia asta - şi totuşi, monologa cu fotografia ei...

Click-ul o făcu să tresară - închisese ecranul! Venea lângă ea! Simţea că nu-i mai bate inima...

Patul se lăsă uşor; foşnetul încetă, după două-trei secunde... Se răsuci şi puse palma pe spatele lui. Şi oftă greu - că parcă o durea şi pe ea sufletul, pentru suferinţa lui...

24 iunie 2011 - vineri

Diamant

Telefonul începu să piuie. Era Roxana - aşa că se grăbi să răspundă:

- Da.
- Să trăiască şefu'!
- Şi toate fetele lui de bază frumoase şi deştepte! Toarnă tot!
- Grasu a intrat în operaţie acu' cinci minute.
- Ai verificat, să fie totul în ordine acolo?
- Bineînţeles! E aceeaşi echipă medicală. Şi sunt aceleaşi asistente.
- Bun. Băieţii sunt la post?
- Da; şi-ai noştri, şi-ai lor.
- OK. Stai de strajă la uşă şi controlează lucrurile acolo. Cum se termină, mă suni!
- Sigur, şefu'!

Buton roşu... Numărul oficial al lui Ştefan... Suna...

- Da.

Aha! Ea era! Zâmbi slab, sprijinindu-se de spătarul scaunului:

- Salut.
- Salut.
- E ocupat?
- Da.

Auzea muzica - adică erau în maşină. După ton şi "lungimea" răspunsurilor, deducea că erau la treabă iar Ştefan era furios. Adică n-avea veşti. Sau...

- Aveţi veşti?
- Nu.

Clar - vărul lui fierbea la propriu. Scrâşnea din dinţi şi accelera puţin peste limita superioară a pericolului iminent. Se grăbi să le dea vestea bună:

- Spune-i că Grasu a intrat în operaţie iar Roxana ţine lucrurile sub control.

O auzea transmiţându-i... Nu auzea răspunsul - semn că Ştefan fierbea...

- OK. Să ne anunţi când şi cum se termină.
- Bineînţeles.

Şi-acum tăcea - şi-i transmitea, mental, că-i e foarte-foarte dor de ea... După două-trei secunde, ea rosti pe un ton neutru:

- ... OK; vorbim.
- Vorbim.

Închise şi privi lung telefonul...

Raina lui era stresată rău. Ştiind cum făcea Ştefan când era furios, ştia şi de ce era ea stresată. I se păruse însă un pic speriată; şi-ar fi vrut să-i poată transmite cumva că n-are de ce să se teamă. Ar fi vrut să poată să-i spună că Ştefan nu-şi vărsa niciodată nervii pe nevinovaţii din jurul lui, indiferent cât de furios era sau părea. Nu putea însă să-i transmită nimic. Vărul lui îl poziţionase la un milimetru de panselele alea din Aurari; şi nu voia să rişte. Era atât de aproape de reuşită... Atât de aproape de ea...

Şopti încet, doar pentru el:

- Las' că vii tu mâine...

Mâine era nuntă mare în Aurari; iar Ştefan spusese că vine - şi deci, venea! Chit că apărea doar preţ de-o jumătate de oră, din care 25 de minute le petrecea cu nea Dumitru între patru ochi - dar venea! Şi cum ea era întotdeauna acolo unde era şi Ştefan...

N-o să se ducă iar la solar; că nu era prostuţ, să se aranjeze aşa de fiecare dată când dădea ochii cu ea! Atenţia asta bruscă acordată propriei înfăţişări îl putea da de gol! Dar se va bărbieri cu grijă - şi va folosi after shave din abundenţă. Cine ştie când o s-o mai revadă! Şi

cine ştie... Cine ştie când şi cum şi unde vor găsi mâine un colţişor şi-o clipă pentru un sărut pe furiş...

"Aah, Diamante, Diamante! Eşti îndrăgostit lulea!"

Zâmbea tâmp şi-şi privea telefonul, cu gândul la ea...

Roşcata

Închise şi ridică privirea spre parbriz. Iar zburau pe deasupra autostrăzii. Ştefan era furios...

Ştefan adormise furios. Se trezise furios. Mâncase furios, plecase la treabă furios... Vai de pielea idiotului din maşina din faţă! Şi băieţii lui Nicu Cărare păruseră ceva mai circumspecţi azi, când observaseră mimica regelui! Aşa că ea stătea cuminte pe scaunul din dreapta, legată bine cu centura de siguranţă, şi ţinea laptopul. Îl ţinea bine, ca să nu se-ntâmple vreo nenorocire...

- ... Notează: mâine, la prânz, îl suni pe Părinte şi-i spui că îmi trebuie avionul Externelor.

Telefon, planner, ora 12 fix, notă nouă, ***"Sună-l pe P, pentru avion"***. Dar unde mergeau? Dădu să deschidă gura, să întrebe; dar se opri, pentru că degetul ei apăsase OK iar pe ecran avea acum două note în ziua de 25. Una era cea făcută de ea; cealaltă era ***"Nuntă în Aurari"***. Deci mâine seară...

Mâine seară, ea va fi consiliera regelui - şi nu-i va arunca lui Diamant nici o uitătură. Nici de-aia, nici de-ailaltă. Că mergeau la el acasă, unde familia lui era sfântă...

Selectă nota a doua, modify... ***"Sceneta?"*** Adăugase literele alea ca să nu uite să caute un moment propice să întrebe...

Mâine, o să intre din nou în orăşelul unde tatăl lui Ştefan era primar. Şi bulibaşă neoficial. O să aibă o problemă mare cu sceneta lor! Trebuia să joace rolul amantei lui Ştefan, pe sub nasul rudelor lui Ştefan... Brr - o trecuse un fior rece, de parcă-i îngheţase şira spinării! Afurisită scenetă! Şi afurisit rol! Afurisită sarcină avea ea mâine...

Gata. Băgă telefonul în buzunar şi apucă laptopul cu ambele mâini. Trebuia să fie atentă la treabă - şi la rege.

Ana-Maria

Studia cu multă atenţie reţetele libaneze. Erau interesante. Erau foarte condimentate. O să-i fie greu să se obişnuiască să pună prafuri şi frunze "cu polonicul"... Putea face pui cu ceapă caramelizată - dar ar fi trebuit să fi pus deja carnea condimentată la frigider, iar ea n-avea nici măcar condimentele! Deci asta era o reţetă pentru mâine sau poimâine. Azi, o să facă *tabouleh* pentru Tasnim. Iar pentru Sami o să facă *falafel*. Copiii vor adora *batata bi kezbera*...

Să facă şi pentru ei? Se gândea că Tasnim o să-i înţeleagă greşit decizia de-a trece, cu tot cu copii, la mâncare libaneză. Dacă însă făcea mâncare libaneză doar pentru Sami şi Tasnim, putea părea că se delimitează - că se distanţează de ei, că ea şi copiii fac notă discordantă...

Ce-i venise ei cu mâncarea libaneză? Sami îi spusese că mănâncă normal şi că nu ţin Ramadanul, nu caută Mecca cu busola... Iar ea simţea nevoia "să se scarpine"! Minimiză fereastra iar Léon se repezi s-o ia în braţe:

- Mami, ce mai faci tu?

- Ce să fac; mă uitam pe internet după nişte reţete pentru Sami şi Tasnim.

- Da' de ce?

- Pentru că vreau să le pregătesc mâncare libaneză.

- ... Cum adică?

- Adică ei sunt libanezi; şi vreau să le fac mâncare din ţara lor.

- Aa... Da' nouă ne faci cartofi prăjiţi; da?

- Nu. Ţie nu-ţi fac cartofi prăjiţi.

Léon pusese bot; ea se folosea de poziţia ideală pentru a-l ciupi uşurel de obrajii bucălaţi...

- Mami, da' noi nu mergem afară?

- Nu; astăzi, nu.

Şi maximiză fereastra cu reţete, ca să vadă şi el cât de ocupată era mami... După câteva secunde de tăcere, prinţul o trase spre el şi-o pupă apăsat pe obraz:

- Mami a mea frumoasă şi deşteaptă şi cea mai bună bucătăreasă din lume!

Ia uite unde era linguşitorul-şef! Bufni în râs şi-l văzu grăbindu-se spre Florentina...

Nu vor ieşi şi azi; poate vor ieşi puţin mâine, când plănuia să le pregătească o cină libaneză... Poate! Dacă nu erau cuminţi...

Ştefan

Era ora două. Zăcea tolănit în patul de două persoane din hotel. Zăcea cu ochii închişi, cu sufletul negru...

Pusese mâna pe idiot. Îi obţinuse semnătura pe actele alea. Mai făcuse nişte caşcaval cu documente. Îl făcuse repede, aşa că se întorsese repede la hotel... Şi cum azi-noapte dormise pe sărite şi visase tot felul de rahaturi, se lungise "să se odihnească". Nu putea însă decât să zacă acolo, ca o pleaşcă - sau ca o omletă amară, arsă...

Rebeca nu scotea un sunet. Nu foşnea, nu ţăcănea tastatura... Rebeca era îngrozită de el în momentele astea - şi descoperise cum se apasă tastele alea ca să nu ţăcăne. Ştia că consiliera lui completa socotelile; o făcea într-o linişte tulburată doar de traficul de-afară...

Piuitul laptopului îl făcu să tresară. Hm... Întrebă scurt, sec:

- Cine ce vrea?

- Părintele spune că imaginile de la poştă se suprascriu automat după patru ore. Cică e un sistem de-ăla ciclic...

Oftă greu...

Ştia că regina lui avea dreptate să stea cuminte-n ascunziş şi să nu-i arate drumul spre ea. Şi totuşi, în mintea lui trona bănuiala amară că regina lui se ascundea de el! Era cretin! Nu putea să se bucure de veştile alea minunate pentru că era depresiv şi se gândea numai la partea neagră a lucrurilor! Ana lui se descurcase cumva - şi avea acte, bani şi adăpost sigur. El nu vedea partea bună din asta; vedea doar faptul că Ana prefera să stea în ascunziş, departe de el, şi făcea tot ce putea ea ca să-l ţină la distanţă de ei. Aşa gândea el acum! Nu putea să calculeze altfel - pentru că era prea trist...

Rebeca oftă şi ea:

- Mai zice că a mobilizat patru maeştri informaticieni, care au frecat calculatoarele poştei pe toate părţile - dar n-au cum să mai recupereze informaţiile de pe hard-uri.

Aproba încet cu capul, depresiv şi negru şi supărat rău...

- Şi mai zice că abia azi de dimineaţă a reuşit să dea de femeia care-a fost de serviciu luni dimineaţă; iar aia nu-şi aminteşte nimic. Aia zice că a vândut un milion de timbre luni şi-şi aminteşte că din ele a dat patru pentru România. Dar nu mai ştie decât că toate cele patru persoane erau femei, iar în poşta aia era o isterie şi-o harabaură îngrozitoare. Şi nu-şi aminteşte...

Aproba în continuare... Decise să se întoarcă cu spatele la ea.

Nu - ei nu vor reuşi niciodată s-o aducă pe Ana la el. Ana nu putea fi adusă; Ana venea singură... dacă voia ea să vină. Şi cum în momentul ăsta Ana părea că-şi doreşte o depărtare cât mai mare între ea şi el...

Roşcata

Ştefan era tot încruntat. Îşi studia tabelele - afacerile şi subordonaţii. Nu reuşise să doarmă. Era aproape ora cinei iar el se încrunta la monitor...

Telefonul lui începu să piuie; şi cum el nu reacţionă, se grăbi să reacţioneze ea. Aa, Diamant era! Bun!

- Da.

- Salut.
- Salut.
- Tot ocupat e?
- Tot.
- Atunci spune-i tu că Grasu a ieşit din post-operator şi e foarte-foarte bine. Medicii spun că acum nu trebuie decât să stea cuminte şi să se recupereze.
- OK. Ceva documente medicale ai?
- Nu - cică au avut nişte urgenţe şi nu s-au apucat de hârtii. Până le scriu, până le îndosariază...
- Le aşteptăm.
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se întoarse spre el:

- Operaţia lui Grasu e o reuşită totală.

Ştefan aprobă încet cu capul... Decise să tacă. Şi cum stătea ca stâlpu' în picioare, lângă masă, se grăbi să-şi deschidă troller-ul - din poziţia aia ghemuită, care-o ascundea un pic de ochii verzi...

Oare cu ce se-mbrăca ea mâine? Cu rochiţă, sau cu pantaloni? Avea în troller o rochiţă scurtă, mulată, şi-un deux pieces de-ăla care făcea afaceriştii lui Ştefan să-şi uite cuvintele. Ar fi optat pentru rochiţă - deşi, dacă se gândea puţin la silueta ei cam prea slabă, parcă-i surâdea mai mult costumaşul franţuzesc... Deşi, dacă se gândea puţin la ocazie, concluziona că mergea la o nuntă - şi-i trebuia o rochiţă de seară...

Ia să fie ea serioasă! Ia să fie ea atentă la ce făcea Ştefan acolo! Că nu se ducea la nuntă ca să petreacă până dimineaţa, aşa că putea merge şi-n blugi! Se ridică şi îşi drese scurt vocea:

- Pot să mă uit şi eu?

El aprobă şi-i trase scaunul lângă al lui. Buun! Deci urma să-i explice ce şi cum făcea el acolo! Perfect! Chiar se gândise, acu' vreo două zile, că după ce-o şcolise într-ale tabelului cu încasări şi într-ale fetelor, nu-i mai arătase nimic nou! Iar ea voia să înveţe, ca să-l ajute! Dacă nu putea să-i găsească regina, măcar să-i poată rezolva o parte din treburi - ca să aibă el timp s-o găsească pe Ana!

Isamu

Se apropia ora cinei - dar lui nu-i era foame. El simţea un gol imens în stomac - şi privea lung ecranul pe care nu se-ntâmpla nimic. Atinsese din nou starea aia periculoasă...

Nu-l căuta nimeni. De 48 de ore, nu-l contactase nimeni în alte probleme decât cele zilnice, programate. Primise sosirile şi plecările călătorilor din şi înspre Franţa; primise rapoartele de încărcare şi descărcare a mărfurilor; primise facturile, plăţile... Dar informaţii nu primise. Şi nici mesaje. În clipele astea, regreta că nu-i răspunsese lui Cheng! Ala măcar îi trimitea veşti! Îi trimitea informaţii fără de care putea lua decizii incorecte, periculoase...

Îi era dor de Fei-Yen. Îi era dor de Liwei! Îi era dor de chipurile lor, de vocile lor... Zăcea aici, la Cannes, încuiat în vila lui Ştefan, şi nu vedea decât trei persoane: Isabelle, Emilie şi Claude. Restul bodyguarzilor erau înşiraţi pe lângă garduri, departe de ochii lui. Iar el nu ieşise din vilă, de când se întorsese singur din Aurari. Parcă zăcea într-o puşcărie fără paznici...

Să-l sune pe Diamant! La urma urmei, trebuia să vorbească cu el! Trebuia să ştie ce face familia lui! Trebuia să afle dacă soţia şi băiatul lui aveau nevoie de ceva! Poate le trebuiau haine! Poate le trebuiau alte lucruri! Trebuia să ştie şi să le trimită la ei! Scoase telefonul... Citea numele, îl recitea...

Nu. Nu putea să-l sune. Diamant nu i-ar fi răspuns - iar dacă i-ar fi răspuns, ar fi fost capabil să-i toarne o minciună crudă doar ca să-l ştie tăvălindu-se în spume şi smulgându-şi părul din cap trei ore jumate, cât dura zborul Cannes-Bucureşti! Aşa că mai bine nu-l suna. Mai bine... Mai bine...

Mai bine se ducea acolo. Azi era vineri; mâine, sâmbătă, era posibil să fie petrecere-n Aurari. Aşa că se va duce acolo duminică, pe la prânz. Parcă la prânz era cursa aia comercială...

Avea nevoie de ei. Avea nevoie să-i ştie că sunt bine, că au de toate... Că nu sunt ţinuţi legaţi fedeleş într-un beci...

Avea nevoie mare de haine de schimb. Zăcea în costumul ăsta... Măiculiţă, de câte zile şi nopţi zăcea el în costumul ăsta!

Trase tastatura şi accesă interfaţa. Solicita un bilet de avion dus-întors, pentru duminică... Îl rezerva pe numele lui... Îl achita cu cardul lui personal...

Şi-acum se ridică şi ieşi - se va duce să-şi aducă haine de schimb de acasă. Două costume, nişte cămăşi, ciorapi, o pijama... Două troller-ere cu haine. Să aibă, să poarte. Nu se îndoia de faptul că Isabelle i le va spăla...

Existau două pericole majore care-l pândeau, legat de planurile alea de călătorie. Primul era să-şi găsească azi, acum, vila dinamitată de dracii lui Jun. Al doilea era întoarcerea regelui acasă înainte de revenirea lui la vila regelui. Ambele pericole îl lăsau rece în clipele astea, când simţea că îl doare sufletul de dorul lor...

Roşcata

Stătea drepţi în pat; Ştefan venea şi el la culcare. Iar ea trebuia să-l întrebe... Şi nu-i venea să-l întrebe nimic! Nu-i mai venea nici să doarmă! Îi zburase somnul! Se dusese-n patru zări, gonit de sprâncenele alea încruntate rău...

Şi totuşi, trebuia să întrebe. Ca să nu greşească. Trebuia să afle ce rol va juca ea mâine - ca să se pregătească temeinic pentru sarcina aia. Aşa că...

- Şefule...
- Da, Rebeco.
- Mâine mergem la nuntă, nu?
- Da; mergem şi la nuntă.
- Şi ce rol o să am eu la nunta asta?
- Rolul consilierei-amante.

Adică o să-i crape obrazu' de ruşine...

- De ce?
- Ca să ştiu ce-am de făcut.
- Crezi că o să facem ceva special acolo?
- Nu; da' să ştiu...

Ştefan nu mai spunea nimic... Oftă greu:

- ... Pot să te rog să mă laşi să zac la o masă?
- De ce?
- ... Mie mi-e ruşine, şefu'. Mi-e ruşine de tatăl tău. Şi de oamenii ăia. Că sunt subalterna ta şi mă cataţi pe tine cât lipseşte regina...

Patul foşni scurt, făcând-o să închidă repede ochii...

- Nimeni n-o să se poarte ciudat sau rece cu tine. Astfel de lucruri se întâmplă cu perdea - şi, dacă se comentează, se comentează în şoaptă între patru ochi. Iar mâine, la petrecere, tu vei dansa şi te vei distra pe cinste iar eu voi discuta între patru ochi cu tata. După care dau darul şi plecăm. În tot timpul ăsta, nu trebuie nici măcar să ne privim, darămite să stăm unul lângă celălalt! Că eşti consiliera mea - iar restu' intră la atribuţiile de serviciu.

Aha! Păi atunci... Atunci, oftă din nou - a uşurare de data asta - şi zâmbi, arătând spre propriul cap:

- Ce să fac, şefu' - cresc şi eu cum pot! Acu' mai mult, pe urmă mai puţin... Mai mă-mpiedic şi spun prostii...
- E mai bine să le spui, decât să rămâi cu ele-n minte aşa, greşite. Omu' din greşeli învaţă.
- Ştiu. Şi să ştii că învăţ! Adică nu-ţi răceşti aiurea gura cu mine! Bag la cap tot ce-mi zici!
- Am văzut. Tocmai de-asta, o să-ţi spun că mâine toată ziua noi doi o să avem treburi separate: eu cu laptopul, tu cu nişte manele. Antrenament "pe sistem". Iar la nuntă, o să porţi costumul şi-un maieu alb. De cum aterizăm, rămâi în spatele meu, retrasă, şi te duci la masa tatei. Şi, imediat cum eu plec cu tata, tu te ridici şi te-apuci de dansat.

La primul refren, îţi scoţi haina; după care ai de la mine liber total la distracţie. Dansezi cum vrei tu, vorbeşti cu cine vrei tu... Faci tot ce vrei tu! Un singur lucru îţi interzic cu desăvârşire să faci. Îţi interzic şi să te gândeşti să te-apuci să clatini familia lui Diamant.

- Familia lui Diamant nu va avea niciodată de suferit din cauza mea.

- Voi fi foarte atent la familia lui Diamant... şi la tine...

Aprobă încet cu capul...

- Pentru că tu îţi vei cumpăra o casă în Aurari. Şi va trebui să te integrezi în comunitatea de acolo. Oamenii ăia trăiesc într-o societate închisă; nu sunt afectaţi nicicum de gândirea şi acţiunile oamenilor de pe partea cealaltă a gardului. Oamenii ăia respectă legea veche. Va trebui să te faci absorbită în lumea lor. Şi cred că realizezi ce reacţie ar avea ei dacă ar afla ce şi cum...

- Am înţeles. Stai liniştit - n-am să greşesc. Ştiu că am o singură şansă...

Patul se ridică scurt. Ştefan se ducea... la laptop. OK - probabil îşi amintise că trebuia să mai facă ceva, sau...

Avea o singură şansă. Ştia că gândea copilăreşte, că Diamant nu va fi singurul bărbat din viaţa ei... Dar ştia şi că Diamant putea fi unicul bărbat din viaţa ei; aşa cum Ana nu era singura femeie din viaţa lui Ştefan, dar de la un punct încolo devenise unica femeie din viaţa lui - iar toate celelalte dispăruseră într-o clipă...

Ea îl iubea pe Diamant. Şi îl voia pe Diamant. Şi ştia că, dacă va asculta de sfaturile lui Ştefan, îl va avea pe Diamant. Trebuia să fie atentă să nu-l piardă pe Diamant... Şi n-o să-l piardă pe Diamant.

Ştefan

Deci aşa! Ştia că avea o singură şansă - adică era îndrăgostită lulea şi realiza că şi Diamant avea ceva sentimente pentru ea! Păi, asta era bine! Iar în punctul ăsta, îndrăgostiţii ăştia doi aveau nevoie de ajutorul lui. Pornea deci laptopul, imaginându-şi scena de mâine...

Intră în mail-ul special şi începu un mesaj nou. Către Diamant, desigur!

"Ai fost cuminte, aşa că îţi fac o surpriză.

Noi o să venim la opt fix, cu un elicopter. Elicea va opri petrecerea iar apariţia mea îi va strânge pe toţi pe lângă mine. Dispariţia mea cu tata va porni un nou program muzical, al lui Salam. Să-i spui ca, în clipa când eu plec cu tata spre primărie, el să strige la microfon: «Rebeco! Rebeco, Rebeco, cea mai frumoasă dintre consilierele regelui aurarilor! Mi-a şoptit mie cineva un secret mare...» şi să arate spre tine. Apoi, tot el continuă: «Mi-a şoptit mie cineva că ţi-a fost dor de mine...» Apoi face dedicaţia: «Şi special pentru Rebeca, cea mai mare admiratoare a lui Salam!» După care cântă "Să moară lumea de necaz", varianta pe care o găseşti aici."

Căuta pe Google, îi punea link-ul... şi adăuga, un rând mai jos:

"Iar după aceea eşti îngeraş - ca să mai meriţi surprize de-astea."

Send... Îi făcea un apel...

Şi-acum, să se odihnească şi el - că mâine avea o zi grea! Mâine, va trebui să încaseze palmele tatălui lui şi să-l convingă cumva că ceea ce auzise el nu era adevărat. Nu ştia în ce măsură va şi reuşi asta, de vreme ce Rebeca îşi juca impecabil rolul, el era un actor bun cu cazier amplu la activ şi-n plus habar n-avea unde era familia lui...

Diamant

Privea lung ecranul monitorului şi nu-i venea să creadă...

De fapt, de ce nu-i venea să creadă? La urma urmei, Raina era un copil! Şi locuia 24 din 24 lângă Ştefan! Nici nu trebuia s-o electrocuteze foarte tare din priviri ca să afle totul! Spunea ea, de bunăvoie, ce şi cum făcuse vărul-problemă...

Trebuia să calculeze serios ceea ce se întâmpla cu ei trei! Ştefan aflase despre Safira; şi aflase şi despre Raina. Şi uite ce-l punea să facă mâine, de faţă cu toţi oamenii din Aurari...

"Ai încredere în mine. Şi ascultă de mine. Şi după aia o să-ţi fie bine." Aşa-i spusese Ştefan, înainte să-l pupe pe creştet - ca să-i crească mintea - şi să-l trimită acasă, la nevastă şi copii, în mijlocul oamenilor al căror bulibaşă era. Avusese încredere în el; venise acasă şi-şi jucase impecabil rolul de soţ, tată şi bulibaşă. Ascultase de el. Iar mâine o să-i fie bine...

Aşa or să funcţioneze lucrurile, de-acum încolo, până la sfârşitul zilelor lui. Va avea încredere în Ştefan, va asculta dumnezeieşte de el şi-apoi va fi fericit.

Selectă porţiunea de text cu indicaţiile şi începu un mail nou. Regele trebuia să-şi instruiască formaţia şi să-şi înveţe textul! Şi, bineînţeles, să conceapă cel puţin trei variante de ieşire din încurcăturile care se puteau ivi la aşa plan elaborat...

Ana-Maria

Copiii dormeau duşi. Şi ea ar trebui să se culce, pentru că era foarte obosită. Şi totuşi, îşi impunea să verifice acum youtube-ul... că poate se mai întâmplase ceva şi-i transmisese soţul ei vreun mesaj...

Aha! Uite o filmare nouă! Titlul era "Ştefan regele aurarilor şi roşcovana"... Hm - titlul ăsta nu-i plăcea deloc! Mai ales că îi era asociată o imagine din acelaşi restaurant cu cel de la ultimele filmări, în care Ştefan şi consiliera lui dansau un blues. Hm! Chestia asta nu-i plăcea deloc... Observa acum că şi user-ul era altul - un anume Costi Babanu. Filmarea apărea la câteva zile bune după celelalte, "oficialele"...

Regele devenise public. Fie spionul român devenise neatent, fie crescuse Ştefan mult prea mare ca să mai poată fi ţinut la secret. În orice caz, chipul regelui aurarilor umbla liber pe net. Iar asta o cam îngrijora!

Se ridică şi închise uşa camerei copiilor; după care reveni pe scaun, dădu sonorul la minim şi apăsă play. Şi se sprijini de spătar, privindu-i lung, atentă...

Filmarea era făcută cu un telefon performant, ţinut însă de-o mână beată. Era destul de mişcată şi tremurată... Într-adevăr, era o filmare de la petrecerea de sâmbăta trecută. Recunoştea restaurantul; iar dacă costumul negru de pe ecran putea semăna foarte bine cu cel de atunci, rochia ei roz era inconfundabilă! Ştefan şi consiliera lui dansau un blues. El mai mult stătea pe loc; ea dansa... Se priveau. Şi vorbeau. Păreau serioşi... El îi şoptea ceva la ureche; ea părea că-i răspunde... El o strângea mai aproape - iar ea...

"Nu pot să cred! Şi ţi-am zis! Ţi-am zis să nu-ndrăzneşti!"

Ea îl luase de gât! Gâgâlicea aia roşie ca o jidancă şi slabă ca o funie îl luase imediat de gât! Imediat cum el...

Hei! El o strângea acum şi mai aproape! Şi o săruta pe gât! Iar ea îi făcea loc s-o mai sărute o dată!... Şi-acum el ridica mâinile pe spatele ei! Iar ea îşi trecea degetele prin părul lui! Şi lăsa capul pe spate!... Iar el băga o mână prin cârlionţii ei! Iar ea... se lăsa pe spate... oferindu-se toată...

Îi văzu distanţându-se. Iar ea prinse mâna lui şi porni spre uşă.

Iar el o urmă.

Sări în picioare şi le-ntoarse spatele! Şi se repezi la fereastră! Se repezi şi ridică jaluzeaua dintr-o mişcare! Nu mai putea să respire! Se sufoca - la propriu! Căuta mânerul alb, dar nu-l găsea; îl căuta şi simţea că ameţeşte, din lipsă de aer! Trebuia să deschidă geamul! Dacă ea se sufoca şi murea, ce făceau copiii? Ce se făceau copiii ei fără ea?

Degetele simţiră plasticul rece; mâna se repezi şi răsuci mânerul. Trase violent de geam şi se aplecă peste pervaz. Iar aerul rece năvăli...

Trase adânc în piept aer rece...

Tocmai aflase... Tocmai aflase o grozăvie! Iar ea... Ea îi trimisese scrisoarea aia... şi-i scrisese, ca o proastă ce era, că îl iubeşte mult... şi că-i pregăteşte o surpriză...

"Tu îi pregăteşti o surpriză? Ha! El îţi face deja o surpriză! Una de-aia uriaşă..."

"Stop, Ano! Imaginile sunt înşelătoare! Chiar el ţi-a arătat cât de înşelătoare pot fi imaginile de felul ăsta!"

"Da' cum dracu de poţi fi atât de proastă? Nu i-ai văzut ieşind împreună? Nu ştii ce bărbat ai? Nu ştii că e un bărbat normal? Normal şi sănătos tun? Atunci când i-ai zis că vă vedeţi în decembrie, nu te-ai gândit la asta?"

Nu se gândise... Adică... Adică se gândise, involuntar, că dacă ea... Dacă ea nu...

Trebuia să se-adune de pe pervazul ăla. Nu rezolva nimic dacă atârna aşa. Cel mult, îi făcea rău micuţei ei! Iar ea n-avea nici o vină! Ea chiar n-avea...

Se ridică, greu, şi-şi şterse lacrimile. Nu se încumeta să se îndepărteze de aerul rece; aşa că ridică privirea spre cer. Era senin azi; toată bolta cerului strălucea...

Ştefan încercase s-o găsească - şi s-o recupereze cumva. Ştefan al ei dusese bătălii mari, sângeroase, ca s-o găsească! Şi le dusese în Franţa! Şi cum ea, fricoasă din fire, nu se-ncumetase să bage picioru'-n acceleraţia BMW-ului şi să ţâşnească spre coloana de maşini trimisă după ea, el...

El avea nevoie de-o femeie curajoasă. Roşcovana asta era exact aşa cum îi trebuia lui! Tânără, curajoasă, iute ca un sfredel, înarmată până-n dinţi şi dornică să-l strângă-n braţe. Avea toate calităţile - iar el se folosea de toate calităţile ei. Era un om normal, perfect sănătos...

Iar ea... Ea... Ea se sprijinea de pervazul geamului şi bocea ca proasta, cu palma peste micuţa lor! Ha! Halal regină! Halal ajutor pentru rege! Mare miracol că se căznise el s-o recupereze de-atâtea ori! Ce-i drept, e drept - o iubea! Încercase o dată, de două ori, de trei ori... Riscase totul - şi afacerile, şi vieţile lui şi-ale oamenilor lui - iar ea stătuse pitită-n ascunziş! Ea era îndeajuns de laşă ca să se-ascundă, cu copii cu tot, şi să-l lase să se zbată singur cu războiul...

Oftă greu... şi-şi şterse lacrimile - că n-avea de ce să bocească aşa! Nu era nici prima, nici ultima, nici singura care-l vedea pe "omul ei" giugiulindu-şi amanta! La urma urmei, poate c-o ajunseseră blestemele Rubinei! Că şi ea fusese, la un moment dat, amanta regelui - iar el o strânsese în braţe, o sărutase şi luase măsuri. Nevasta lui, aia gravidă cu copilul lui, zăcuse încuiată în spitalul din Paris şi nu mai primise nici măcar un pupic de "la revedere"!

... Stop!

Se repezi înapoi, la laptop. Replay! Se aşeză, încet...

Deci, dansau. Melodia începuse deja, aşa că respectivul care-i filmase nu înregistrase chiar de la început. Nu era ceva regizat, cum fuseseră celelalte - care prinseseră inclusiv primele acorduri ale formaţiei. Respectivul fusese luat pe nepregătite...

Deci, dansau. El nu prea dansa... fiindcă era în doliu! Evident! Cum de uitase asta? Ştefan era în doliu...

Oftă greu şi puse pauză. Parcă revedea chipul serios al soacrei ei; parcă-i auzea şoaptele! "Dumitru zicea mereu că nu Isamu e pericolul, ci frati-su." Se părea că nea Dumitru nu se înşelase - toate indiciile arătau că Isamu era nevinovat... "Duceţi-vă voi. Şi fii atentă la copii" - spusese soacra ei. Nu fusese atentă, la un moment dat, şi fusese cât pe ce să piardă prinţesa... "Du-te şi ai grijă de copii. Şi ai încredere în băiatul meu." În privinţa asta...

În privinţa asta, începuse să aibă dubii serioase. Dar, după cum o învăţase şi el, şi viaţa, nu va trage concluzia asta înainte de a vedea imaginile alea până la final.

Play. El îi spunea ceva la ureche; pe ea n-o vedea ce făcea, adică dacă-i răspundea, fiindcă era ascunsă de capul lui. El o strângea şi mai tare-n braţe - iar mâinile ei se grăbeau să-l ia de gât. El strângea şi mai tare, cu gestul ăla tandru care dădea fiori şi statuilor de tablă, şi-o săruta pe gât. Ea mai voia - şi-i oferea tot spaţiul disponibil... pe gât...

Stop! Apăsă stop şi şopti:

- Dar sărutul? Unde-i sărutul? Sărutul ăla care-i taie genunchii şi-i omoară orice iniţiativă de-a zice "Nu"! Unde-i sărutul?

De la început! Play! Dansau! El o strângea, ea îl lua de gât! El o strângea şi-o pupa pe gât, ea îi făcea loc s-o mai pupe pe-acolo! El ridica palmele pe spatele ei; ea îi apăsa butoanele alea mişto de la ceafă... Pauză! Stop! Orice - dar aici trebuia să oprească filmarea! Fiindcă el nu se grăbea s-o sărute! El băga mâna prin creţurile roşcate până la ceafa ei, dar n-o săruta! Păi ce făceau ăştia doi? Se apăsau pe butoane, da' kanci pupat? Ce dracu era asta - vrăjeală ca-n Pretty Woman? Nu te pup ca să nu mă-ndrăgostesc de tine?

Ia uitee...

Într-o noapte de octombrie din 2005, fumase alături de Ştefan o ţigară pe terasa de la Cannes. Ea îl întrebase cum de Rubina stă cuminte-n spital şi-l lasă pe el să fie fericit cu ea, la Cannes. El îi povestise ce se întâmplase după ce neamul Manolache plecase din şatra lui nea Dumitru, grăbit să nu-i prindă nunta pe-acolo. Îi povestise de Rubina, apoi de Laura... Iar când ajunsese cu povestirea la prezent, îi spusese că Rubina îl simţise - şi bănuia că ea era cea care-l ţinea la Cannes 24 din 24. Dacă-şi amintea ea bine, Ştefan spusese "Ştie că e cineva aici, la Cannes, şi bănuieşte că eşti tu - pentru că nu mai pot s-o sărut nici măcar pe păr." Atunci, în seara aia, i se păruse că aude o exagerare; dar se convinsese, în timp, că de când exista ea, Ştefan eliminase din lumea care-l înconjura orice alte potenţiale femei. Ştia, oricum, că soţul ei avea unele gesturi şi unele cuvinte pe care nu le putea folosi decât cu ea. Iar de sărutat, nici gând! Săruturile lui erau toate ale ei! Fără excepţie! Îmbrăţişarea tandră...

Ia să dea ea replay! Şi să maximizeze filmarea! Şi-aşa, fusese semiîntuneric în crâşma aia! Deci dansau... la distanţă regulamentară. El o apropia un pic. El o apropia din nou. Aha! Iniţiativele erau ale lui; da, ea îi răspundea imediat - dar nu lua niciodată iniţiativa. Cam ca un subaltern care n-a înţeles foarte bine ordinul...

Stop. Gata - ea una se lămurise. Tremurul mâinii care ţinea telefonul coborâse obiectivul către mâinile lor. Şi văzuse clar că Ştefan o ţinuse pe roşcovana aia corect, cu palmele drepte... ca la un curs de dans. Păi aia era îmbrăţişare? Aia era hal de îmbrăţişare? Ha!

Apăsă ecranul laptopului şi se ridică. Şi reveni totuşi la fereastră...

Habar n-avea de ce făcuse Ştefan chestia asta. Habar n-avea dacă o făcuse, sau nu! Un singur lucru era cert - soţul ei îşi iubea soţia ca-n prima zi. Ca-n prima clipă. Ca-n primul moment de după "Da"-ul de la castelul din Turenne. Restul erau prostii.

Se lungi uşor pe canapea...

Mâine, o să ia măsuri. O să-şi facă o rubricuţă nouă în jurnal, unde o să-şi noteze observaţii fine, de genul userului care uploada filmele pe youtube, ziua şi ora la care le găsea ea, ziua şi ora exactă la care dispăreau de pe net... Exista varianta să dea chiar de el pe-acolo, printre comentarii! De el sau de roşcovană...

Trebuia să aibă încredere în soţul ei. Şi trebuia să aibă încredere în dragostea lui. Soţul ei era un om de cuvânt; un om corect. În plus, ea îi simţea dragostea chiar şi aşa, de la distanţa asta! Deci, indiferent ce motiv avusese ca s-o strângă pe roşcovană în braţe, n-o făcuse de plăcere. O făcuse, poate de nevoie! Şi-o făcuse destul de rece, după părerea ei! Acum, că se gândea puţin mai bine la imaginile alea, realiza că "show-ul" ea îl făcuse - nu el! El doar o condusese cu indicaţiile; privirea ei, care îl urmărise pe el cu încăpăţânare, fusese totuşi atrasă de gesturile ei, de mimica ei... În fine...

Ea o să stea cuminte, ascunsă cu copiii, până în decembrie - adică până năştea. Dacă după aceea se întorcea la el, cu cei trei copii, şi constata că o făcea degeaba, ştia deja ce-avea de făcut. Nu-i era frică de moarte; îi era frică să nu-l piardă pe el! Şi...

Îşi şterse lacrimile şi închise ochii: şi-acum dormea şi ea!

25 iunie 2011 - sâmbătă

Ştefan

Cioc-cioc... Hei! Era cineva la uşă!

Sări în picioare şi se grăbi să traverseze camera... Aa, Aleodor! În sfârşit! Descuie şi-l lăsă să intre. Iar privirea spionului rămase aţintită asupra tinerei în roşu, care dormea dusă în unicul pat din cameră... Zâmbi slab:

- Nu e ce pare.

Aleodor se dezmetici instantaneu din "momentul de contemplare":

- Ştiu. Am veşti.

Arătă spre masă... şi se aşeză lângă el. Spionul era vizibil jenat de modul cum îi găsise - el în boxeri, ea într-o chestie roşie care n-o prea acoperea... Şi cum el, ditamai regele şi şeful tuturor, stătea pe scaunul ăla foarte natural - dar doar în boxeri, bărbatul îmbrăcat în costum complet plus cravată aţinti laptopul cu privirea şi începu să turuie, în şoaptă:

- Jun a primit ordin să-şi pună toate documentele contabile în ordine, pentru că în curând va primi vizita "corpului de control" din China. E copt. Sursele mele spun că şi-a sechestrat cei cinci contabili în viloiul de la Nisa şi rage şi urlă şi tună la ei din cinci în cinci minute. Iar despre tine sau Ana n-a mai pomenit nimic de vreo săptămână, aşa. Cheng e non-stop pe teren; încearcă să calmeze apele, dar se vede de la trei poşte că până nu scoate pistoalele şi săbiile, nu izbândeşte decât să facă zgomot.

Iar dacă Cheng nu mai izbândea să pună ordine-n lucruri, era rău de tot. Cheng ăla era un călău în costum; eşecul lui ilustra limpede decăderea stăpânului. Hm!

- De fapt, Popescu a aflat, "pe surse" fireşte, că deja se caută un înlocuitor pentru Jun. A primit dezlegare de la omologii francezi, aşa că face tot ce poate ca să grăbească puţin schimbarea. Adică "îl tot împiedică" pe Cheng. Discret, finuţ, cât să nu se afle că e mâna noastră...

Aprobă scurt cu capul, auzind patul foşnind uşor în spatele lui...

- Dar China e ocupată momentan cu problema şefului peste Est. Se pare că în iulie sau august o să fie anunţată decizia care se va lua în privinţa lui Shen Qiao; dacă se hotărăsc să-l schimbe, "ceremonia" propriu-zisă se va produce după vreo două săptămâni...

Da; că la aşa nivel mare, chestiile astea durau mult... Mormăi printre dinţi:

- Spune-i lui Popescu că vreau să aflu şi eu rezultatele financiare ale lui Jun. Vreau raportul lui. Şi îl vreau integral - nu doar paginile de vorbărie.

Că în grafice stătea realitatea gol-goluţă! Aleodor aprobă... şi oftă greu:

- N-am izbândit nimic la poştă.

- Ştiam că n-ai să izbândeşti. Dacă Ana mea nu vrea să fie găsită, va face tot ceea ce este necesar pentru a se asigura că nu va fi găsită. Nici măcar aşa, accidental şi din greşeală! Dacă ea a spus "decembrie"...

Şi aşa spusese, cu mâna ei, pe coala aia A4...

- Şi-acum am o veste proastă.

- Spune.

- Unul dintre invitaţii de la petrecerea din Italia a postat filmuleţul vostru pe youtube.

Aoleu! Aoleu!! Îl privea lung...

- L-a pus puţin înainte de miezul nopţii. Băieţii mei m-au anunţat, eu am dat telefoanele necesare, iar la două şi-un sfert filmul a fost şters. Până atunci, însă, a strâns 29 de vizualizări.

Adică 29 de şanse ca Ana s-o fi văzut... Aprobă şi se ridică:

- Cum afli ceva, mă informezi.

- Da, şefu'.

- Nu uita că, la opt fix, trebuie să fiu în Aurari.

- N-am uitat. Condiţiile meteo sunt "super", aşa că rămâne în vigoare planning-ul care te-aşteaptă pe mail. Plecaţi de la conac?

Aprobă, iar Părintele zâmbi:

- Bănuiam eu! Deci, ai planning-ul pe mail. Dacă nu-ţi plac orele, îmi spui şi sun la aeroport...

Aha... Bun! Băiatul ăsta avea potenţial! Ia să-l pună la treabă!

- Am dispoziţii noi pentru tine. Te duci la Bourges şi stai acolo. Şi te ocupi de conac. Mai urlă şi tu la oamenii ăia, să-i dea zor cu renovarea!

- Am înţeles.

- Vezi, că sus în pod fac un fel de sală de forţă. Dacă vin aparatele, aranjează-le tu într-o ordine logică...

- OK.

- Şi, printre picături, încearcă să afli dacă e nevoie să vă trimit din nou la shopping, sau vă descurcaţi şi fără.

Aleodor roşi uşor - dar aprobă, zâmbind... Zâmbi şi el:

- Vorbim.

- Vorbim.

Spionul ieşi. Îşi prinse capul în palme. Deci filmarea ajunsese, totuşi, pe net...

La doispe fără un pic, Ana ar fi trebuit să doarmă. Cu doi minori alături şi mafia chineză pe urme, regina lui n-avea timp de youtube! Aşa-i plăcea lui să creadă - pentru că regina lui nu-l putea căuta pe net decât atunci când dormeau copiii. Şi-atunci...

Şi-atunci, îşi dădea seama că Ana lui, dacă-l văzuse azi-noapte strângând-o în braţe pe Rebeca, cu siguranţă plănuia să-şi cumpere un făcăleţ nou şi să-l ţină la îndemână. Şi plănuia dacă nu să goneasc că până la conac, atunci cel puţin s-o sune pe Iuliana - şi să-i transmită lui, prin ea, multe-multe cuvinte de dezaprobare! Iar el avea încredere în Iuliana. Fata aia vorbea bine - şi se pricepea la oameni. Dacă Ana tăcea zece secunde, Iuliana ştia ce să-i spună ca s-o informeze apropo de scenetă. Încerca deci să fie liniştit, să se concentreze la ale lui...

Se simţea obosit. Adormise cu gândul la ea. Adormise îngrijorat...

De ce tocmai decembrie? De ce?

Închise încet ochii...

O vedea acolo, în faţa lui. Memoria îi punea chipul ei în faţa ochilor minţii. Îi privea trăsăturile blânde, calme, frumoase... De ce-o chinuia pe femeia asta atât de blândă şi de frumoasă cu sceneta aia? Iar ea de ce-l chinuia cu decembrie ăla? De ce înnebunise Jun? De de femeia extrem de frumoasă era şi extrem de precaută? De ce Ana lui...

Uşa băii se deschise, se închise... După voce, Rebeca părea veselă:

- Neaţa, şefu'!

- Neaţa.

- ... Veşti proaste?

Ridică scurt din umeri:

- Am "defilat" împreună pe youtube preţ de vreo două ore. Nu ştiu cât de proastă-i vestea asta...

Acum consiliera lui tăcea...

- Mergem la micul dejun, după care ne întoarcem în cameră. Tu faci antrenament pe sistem, eu stabilizez afacerea. După prânz, pornim şi noi spre Bourges; iar de-acolo ne transportă Aleodor pe calea aerului...

- Am înţeles.

Se ridică şi-şi luă hainele:

- Verifică tu mail-urile.

Laptopul piuia prompt. El intra în baie, încuia uşa...

Se simţea supărat - şi-avea o atitudine amenintătoare. O simţea el - darămite oamenii din jurul lui! Se întreba cum de-l suporta Rebeca... Cum de fata asta era aici, lângă el, şi când el era vesel, şi când el era încruntat, şi când îi vorbea tăios... şi când avea nevoie de ea ca să-l păcălească pe Jun...

Trebuia să se controleze... cumva. Sau să-i spună ceva care s-o liniştească un pic. Avea mare nevoie de Rebeca liniştită, calmă şi atentă la treburile ei! Că dacă rămânea fără consilieră...

Sami

Avea senzaţia că strada "dansează". I se părea că asfaltul - şi dungile albe - se mişcă uşurel dreapta-stânga, în ritmuri lente de cadână talentată. Ştia că strada "era cuminte"; ştia că el înainta drept printre marcaje. Dar era foarte obosit...

Frână. Viraj dreapta, încet, că dacă ajungea cu 30 de secunde întârziere nu era un dezastru... Parcă maşina şi coborî. Casa era neschimbată; perdelele nu se clinteau, geamurile erau deschise vertical, nu auzea nici vocile copiilor şi nici muzica lui Tasnim...

Încuie maşina şi dădu să intre pe poartă; dar observă cutia de scrisori plină-ochi, aşa că... Aşa că, dacă ajungea la uşă cu 30 de secunde întârziere, chiar nu era un dezastru! Descuie şi prinse cu mâna teancul de hârtii - aoleu! Ia să-i dea sarcina asta lui Tasnim! Că şi-aşa îi plăcea ei să facă mişcare, ca să slăbească! Îndesă bine la subraţ teancul de hârtii şi ajunse, în sfârşit, la uşă. Pe care-o descuie...

Era acasă.

Căpşorul brunet se ridică prompt deasupra spătarului canapelei:

- Bună dimineaţa, nenea Sami!
- Bună dimineaţa, Léon. Ce faci tu?
- Mă uit la desene.
- Aha...
- Da. Tasnim e la cura de slăbire, cu mami şi Florentina.

Acum cooptaseră şi fetiţa la dans? Nu era, oare, prea mult?... Se grăbi să le zâmbească ochilor verzi:

- Iar tu stai şi le păzeşti.
- Exact!

Exact... Intră în camera lui, închise uşa şi lăsă hârtiile pe masă. Trebuiau sortate; printre ofertele hypermarketurilor se vedeau şi nişte plicuri...

Păi, dacă întârzia cu schimbarea hainelor încă 5 minute, nu era un dezastru! Ar fi trebuit să termine tura la şase dimineaţa; era zece şi ceva iar el simţea că depăşeşte, uşor-uşor, punctul critic al oboselii. Dacă nu adormea cu hârtiile-n poală, apuca să şi mănânce ceva; dacă însă adormea...

Reclamă... Reclamă... Nu voia să-şi schimbe compania de asigurări... Nu voia să-şi ia noul Renault... Da, telefonul chiar voia să-l plătească... Stop!

Lăsă totul pe masă şi simţi nevoia să recitească expeditorul! Deci...

"Centre Hospitalier Universitaire de Nantes, 1 Place Alexis Ricordeau, 44000 Nantes, France

Direction Générale: immeuble Deurbroucq, 5 allée de l'Île Gloriette, 44093 Nantes Cedex 1."

Şi-acum avea o problemă uriaşă...

Se luptase doi ani de zile ca să ajungă să fie luat în seamă în spitalul ăla. Doi ani îi trebuiseră până îşi depusese CV-ul în biblioraftul cu persoane selecţionabile. După şase luni de aşteptare, îşi luase gândul de la planul ăla - şi se concentrase asupra spitalului din Paris! Şi-acum... Acum, avea presimţirea că în plicul ăsta era răspunsul la acel "Vă sunăm noi" de-acu' doi ani. Avea presimţirea...

Desfăcu plicul, scoase coala A4... Citea - şi nu mai era obosit, pentru că nu se aşteptase...

Spitalul universitar din Nantes îi studiase CV-ul, ceruse referinţe de la fostele lui locuri de muncă, se interesase despre istoricul cazurilor tratate de el... Şi acum îi solicitau transferul la ei. În trei rânduri dactilografiate mărunţel, i se oferea un post mai bun, un salariu mai mare, cazare, prime în funcţie de performanţe, concedii petrecute în multele proprietăţi ale spitalului...

Avea o problemă gigantică! Imensă! Aproape infinită! Avea o problemă...

Pentru el, pentru cariera lui, mutarea la Nantes era un pas uriaş! Pentru el, ar fi fost ca un fel de avansare a portarului în postul de şef peste parcul de maşini! Şi condiţiile erau altele, şi programul lui de lucru ar fi fost altul... Numai că priorităţile lui se schimbaseră. El se confrunta acum cu problema asta şi se gândea la Ana...

Ridică încet privirea spre fotografie...

Nu voia s-o piardă pe Ana. Adică nu voia s-o vadă nevoită să-şi ia copiii şi să-şi caute alt adăpost. Nu voia s-o vadă încercând să se întoarcă la soţul ei înainte de vreme... Se întreba de ce gândea aşa, de ce simţea aşa...

La urma urmei, femeia asta nu-i ceruse niciodată ajutorul! Adică, în fine - i-l ceruse acu' două săptămâni, în vinerea când alergase în spital ţipând că fetiţa ei se intoxicase cu medicamente. Fusese dreptul ei să ceară ajutorul de urgenţă; în rest, însă, ea nu-i ceruse nimic. El îi oferise...

Nu putea să ignore gândurile astea. Şi nici propriile sentimente. Nu putea să ignore faptul că femeia asta nu-i era deloc indiferentă...

Mâine, se va duce la imam Arif. Mâine, o să-l întrebe de ce credea el că apăruse Ana în viaţa lui. Bănuia deja ce-o să audă; bănuia că Ana era, în concepţia imamului, semnul că trebuia să facă o schimbare în viaţa lui. Într-un fel, asta era şi părerea lui; dar nu era nebun, să ignore complet cuvintele ei! Nu putea să ignore gestul femeii ăleia! Ea scosese cuţitul şi-l avertizase, încă din prima seară, că lucrurile nu vor evolua nicicum, niciodată între ei doi! În plus, avea şi el oglindă! Diferenţa dintre el şi bărbatul cu ochi verzi era fantastică - iar cei cinci ani jumate care se scurseseră peste ei nu putuseră avea asupra acelui om un efect chiar atât de devastator încât...

Nu era de nasul femeii ăsteia - şi ştia asta. Ea era tânără, frumoasă şi căsătorită cu un bărbat după care oftau, probabil, multe femei. El avea 45 de ani - şi-l cam părăsise podoaba capilară. Indiferent de motivele pe care le avea ca s-o ascundă pe femeia asta şi s-o ajute, ştia că n-avea nici o şansă. Şi nici nu se gândea să încerce măcar! Şi totuşi...

Şi totuşi, gândurile şi sentimentele nu se puteau controla. Acţiunile, da; dar gândurile şi sentimentele...

Nu voia s-o piardă. Nu voia nici s-o părăsească aici, acum, când ea era departe de soţul ei şi avea probleme cu nişte mafioţi. Îşi spunea deci că era un om de cuvânt - şi-i spusese că o va ajuta să se ascundă şi să se întoarcă la soţul ei. Se va ţine de cuvânt. Aşa că va refuza transferul la Spitalul Universitar din Nantes, dacă ea nu va voi să părăsească Parisul.

O să le spună despre oferta asta. Diseară probabil, în timpul cinei. O s-o supună la vot. El vota "pentru", Tasnim vota "pentru"... Avea nevoie de încă un vot. Oare la cine să facă lobby? La Ana? La Léon? Să-i promită puştiului că-i cumpără foarte multe cămăşi cochete, dar din Nantes?

Zâmbi slab...

Ce se întâmpla cu el? Oare începuse să se vindece? Dar de ce dădea semne de vindecare tocmai cu ea? Oare... Oare va păţi bărbatul cu ochi verzi ceva rău?... Oare Fathia încerca să-l destabilizeze psihic?

Oare încerca să-l cheme la ea?

Se ridică, bombănind printre dinţi:

- Hai, că te-ai tâmpit!

Şi-aici punea punct gândurilor despre Fathia şi "de ce". De ce? De-aia! Gata! Făcea un duş şi se culca; iar diseară, la cină, o să le spună şi gata! Cum ieşea votul, aşa făcea! Dacă votau să nu plece, rămânea în Paris! Simplu ca bună ziua! Va refuza oferta... şi va rămâne aici, cu ei.

Ştefan

Datele contabile arătau foarte bine. Trăgea concluzia că se descurcase bine la alarma asta...

Raina Consulting creştea cu o viteză ameţitoare. Şi contabilul se minunase - bătrânelul lui îi scria rar opinii personale. Azi, la zece, când îi ceruse datele preliminare pentru Raina Consulting, luna iunie şi primul semestru, contabilul îl felicitase, în corpul mail-ului, pentru compania tânără şi plină de vigoare pe care-o înfiinţase. Graficele erau concludente - unghiul de creştere depăşea constant 45 de grade. În privinţa asta, n-avea emoţii. Se întreba doar cine-o să-i ceară lui datele contabile! Probabil că nea Nicu Cărare, care le dădea şi el mai departe...

Se pregătea să-i ceară bătrânelului lui datele SAF Consulting. Era

tot firma lui - oficial vorbind, desigur! Se întreba dacă Isamu raporta separat de frati-su; se întreba dacă să cuprindă firma aia în raportarea lui, dat fiind faptul că el era unicul proprietar... dar nu mai muncise deloc pentru ea - ba chiar îi luase clienţii...

Iar fata asta nu făcea bine deloc! Ăsta era "pe sistem"? Ia să-i schimbe muzica! Ia să-i dea el acum un indiciu... şi-o şansă nesperată de-a exersa ceea ce trebuia! Opri muzica - iar ea se întoarse imediat spre el. Zâmbi slab:

- Asta nu-i "pe sistem".

Rebeca nu ştia dacă se referise la dansul ei, sau la melodie. El se referise la amândouă - dar tăcea şi căuta... Gata; play. O electrocută scurt:

- Vreau să văd cum faci aerobic "pe sistem". Bagă!

Ea încerca... Bine măcar că încerca! Dar adevărul era că nici el n-o ajuta prea mult cu privirea aia serioasă! Oftă greu şi trase tastatura:

- Diseară o să ai una dintre puţinele şanse de-a face o demonstraţie "pe sistem". Eu te sfătuiesc s-o faci - că după aia avem treabă în Franţa.

Şi-acum, să ceară datele contabile de la firma numărul doi! Oare cum se descurcase Isamu?

Scria, repede-repede... Send... Şi-acum aştepta răspunsul. Isamu avea ordin să-i trimită săptămânal contabilului toate actele. Era sigur că respecta în continuare regula aia...

"Doar una este şefa ta / Te iubeşte şi-o iubeşti şi tu pe ea / Te iubeşte şi merită ca să o faci fericită / Să simtă că e iubită"

Ee... Aşa da! Rebeca se apucase serios de dansat! Şi dansa bine, afurisita, atunci când voia ea! O ajuta mult şi silueta de viespe...

"S-a strâns toată lumea bună / Şi covor de bani se-adună / Duşmanii s-audă, să moară de ciudă / Să facă infarct de ciudă"

Aşaa! Acum chiar se dezlănţuia! Bun! Refrenul era important - era diversiunea perfectă pentru bănuielile Safirei...

Încă nu se gândise cum să facă cu Safira. Încă nu putea discuta cu ea. Adică n-avea ochi s-o vadă - darămite cuvinte ca să i se adreseze! Ceea ce făcuse ea... Indiferent cum se întâmplase! Indiferent cât de bine regizase şi organizase Diamant fiecare pas către deznodământul ăla! Cunoştea femei care trecuseră prin asemenea teste - şi ţinuseră picioarele strânse şi fruntea sus. Ana lui îşi rupsese venele cu holtşurubul ca să apere onoarea ei şi-a bărbatului ei! Iar Safira...

Uau! Ia uite unde era, de fapt, butonul Rebecăi lui...

Clarinetistul lui Florin era foarte bun. Partea aia suna excelent! Iar consiliera lui tocmai se unduise pân' la podea, cu o graţie şi o uşurinţă care-l făcuseră să mărească ochii de uimire! Păi ea ştia de-astea? Şi Ana lui făcea de-astea - unduiri pân' la podea -, dar le făcea doar pentru el. În public, se oprea după 30 de centimetri...

"Ehei, Diamante, Diamante! Nu te văd prea bine..."

Redeveni atent la laptop - contabilul tocmai "prinsese drag de vorbă". Folosise ultimele minute ca să-i compună o scrisorică... Ia - ataşamente avea? Da, avea - şi erau balanţa şi bilanţul. Scrisorica îl interesa mult! În plus, dacă Rebeca îi vedea mutra asta uimită şi ochii lipiţi de popoul ei săltăreţ, făcea infarct şi se-ncuia 48 de ore în baie!

Zâmbi slab, spre monitor...

Sami

Dumnezeule, ce frumos râdea!

Prânzul de azi era curat balsam pentru sufletul lui! Prânzul de azi se servea în living, la masa mare, şi umplea casa cu voci vesele şi râsete de copii! Tasnim râdea; Ana râdea. Copiii râdeau. Televizorul transmitea muzică, masa era plină cu bunătăţuri, lumina puternică îi arăta fiecare detaliu al chipului din faţa lui...

Băgă mâna în buzunar şi apucă hârtia - iar Tasnim exclamă îndeajuns de tare ca să-l facă să tresară:

- Şi-atunci i-am întors spatele şi-am plecat!

Ana bufni într-un hohot zdravăn de râs! Râdea din tot sufletul! Râdea şi-şi ştergea lacrimile, abia trăgându-şi sufletul...

Nu. N-o să le spună azi. O să amâne acel moment. Întâi să vorbească cu imam Arif! Şi să se gândească şi el la toate implicaţiile acelei decizii!

Râdea, atentă la povestirea lui Tasnim. Ochii căprui străluceau... Lumina intra cu putere prin geamuri şi crea impresia că femeia asta radia la propriu! Şi...

Oftă scurt şi coborî privirea spre propria farfurie. Tocmai se hotărâse să mănânce tot, cu foarte multă atenţie la ceea ce mânca. Nu mai putea s-o privească! Gândurile care-i treceau acum prin minte îl înspăimântau la propriu! Trebuia deci să fie atent la orice altceva, numai nu la ea. Trebuia să se poată stăpâni pe el însuşi, să se poată cenzura, să se poată ţine la distanţă - pentru că gândurile goneau, nebune...

Mânca, atent...

Ana-Maria

Copiii dormeau duşi. Ea nu s-ar fi culcat; ea ar fi privit din nou filmarea...

Se tot gândise, azi, la ceea ce văzuse azi-noapte. Se folosise de pretextul curăţeniei pentru a tace mâlc şi-a se gândi la filmuleţul ăla. Nu-şi schimbase părerea - indiferent dacă între Ştefan şi consiliera roşcovană se întâmpla sau nu ceva la orizontală, în sufletul lui nu se schimbase absolut nimic. Iar pe ea asta o interesa! Treaba aia cu "fidelitatea" chiar n-o afecta nicicum. Ea era departe de el din aprilie; iar el era un bărbat perfect sănătos! Iar faptul că nu el pusese înregistrarea o zăpăcea. Pe de-o parte, era tentată să-şi spună că ăla era felul lui de-a o determina să-şi cumpere o tigaie de clătite şi să ia un taxi până la conac. Pe de altă parte, însă, soţul ei îşi trăia viaţa după reguli şi concepte clare - şi nu ieşea din ele decât în caz de maximă necesitate. Era deci tentată să creadă că soţul ei dansase cu doliul în piept doar pentru că "era de afaceri"...

Click pe înregistrare... "Video removed by user". O scosese repede, pentru că avea foarte puţine vizualizări...

Deci, fusese "de afaceri". Restaurantul fusese plin-ochi. Ea văzuse în filmările celelalte foarte multă lume bună şi auzise muzică bună. Petrecerea nu fusese în România... Iar el ştia că ea avea un laptop şi aflase, de la Iuliana, că le punea copiilor înregistrări cu el. Că de-aia şi devenise soţul ei atât de "vizibil" în ultimul timp! Evident, Ştefan nu voise ca Florentina şi Léon să-l vadă cu roşcovana; dar, dacă ar fi vrut să-l vadă doar regina - ca s-o hotărască să-şi ia făcăleţul şi să vină după el -, ar fi pus filmuleţul ăla în noaptea de după celelalte filmuleţe. N-ar fi aşteptat aproape o săptămână...

Ştia, simţea că Ştefan o iubea în continuare. Ştia că nu se supărase pe ea pentru eşecul recuperării lor. Adică pentru eşecuri - că fuseseră multe... Ştia că tanti Stela nu o minţise când îi spusese să aibă încredere în Ştefan. Îi spusese să aibă grijă de copii şi-apoi spusese: "Şi ai încredere în băiatul meu". Tanti Stela, femeie care trecuse prin multe în viaţă, simţise că urma un război lung şi greu; şi încercase s-o încurajeze... Adică să cuprindă, în câteva cuvinte, un sfat care s-o îndrume şi s-o ajute mult timp de-atunci încolo. Tanti Stela ştia mai bine ca oricine ce băiat are; iar tanti Stela îi spusese...

Ea trebuia să aibă grijă de copii; în privinţa războiului, trebuia să aibă încredere în Ştefan - şi să-l lase să se ocupe el de război. El considera acum că era momentul să o ducă pe roşcovană în mijlocul unui restaurant înţesat cu lume bună, să o strângă în braţe, să o sărute pe gât şi să iasă împreună cu ea. Aşa era bine pentru război. Şi pentru afaceri. Şi poate şi pentru ea - deşi ea una nu-i împărtăşea opinia asta...

Ea avea încredere în soacra ei. Ea simţise că mama lui Ştefan chiar ţinuse la ea. Şi chiar o iubise. Nu fusese vorba doar de dorinţa de a-şi vedea băiatul fericit; tanti Stela fusese mândră de nora ei. Tanti Stela o ajutase şi cu Léon, şi cu Florentina, şi cu Ştefan... Uneori, şi cu nea Dumitru - sau cu cumpărăturile, sau cu aranjamentul mobilei prin casă... Era datoare, faţă de sufletul acelei femei, s-o respecte; şi să-i

trateze cuvintele cu respect.

Ea avea încredere în soţul ei.

Închise ecranul şi se lungi încet pe canapea. Aşeză palmele peste bebeluşa ei... Închise încet ochii şi-şi aduse în prim-plan chipul soţului ei. Şi decise să-l păstreze acolo, în faţa ochilor minţii, ca să poată să-l viseze...

Diamant

Nunta mergea de minune! Nunta asta pornise cu dreptul de dimineaţă, la opt fix, şi "o ţinuse tot aşa" până acum - fără probleme la primărie, sau la biserică.

Tonul nunţii îl dăduse el, ca bulibaşă - şi-i unise pe miri aşa cum "îl şcolise intensiv" nea Dumitru. Momentul în sine fusese foarte special. Pentru prima oară, în viaţa lui de bulibaşă... În fine! Oricum, Adriano şi Irina erau căsătoriţi oficial - şi de el, şi de primar, şi de popă; copiii ăştia doi se iubeau mult... Oamenii se distrau acum în mijlocul orăşelului; Adrian Minune cânta muzică lăutărească. Se pregătea totuşi să-l oprească, pentru că...

Pentru că era opt fără trei minute. El era pregătit, Florin era pregătit, biroul primarului era pregătit... Acuşi-acuşi apăreau şi ei...

Se ridică şi se apropie de una dintre mesele băieţilor lui de la curăţenie. Deşi erau îmbrăcaţi de nuntă, cei patru erau pregătiţi să frângă gâtul spre care va arăta el; aşa că se aplecă şi-i anunţă, pe un ton coborât:

- Azi, şefu' vrea s-o filmăm pe Rebeca distrându-se de minune. O s-o pună să danseze manele; iar după aia eu o pun să joace una de-aia iute, cot la cot cu mine. Fiţi atenţi; la manele...

Scoase un pachet de bancnote şi-l puse în mijlocul mesei:

- La manele, aveţi treabă.
- Da, şefu'.
- Show de show; s-a înţeles?
- Sigur, şefu'!

Bun! Reveni la poziţia dreaptă... şi auzi vâjâitul crescând în intensitate. Porni deci spre "heliport" - şi încercă să-şi rememoreze rolul...

Oare cu ce se îmbrăcase? Dacă era într-o rochiţă scurtă, o să fie "rupere"! Dar... Dar probabil că Ştefan n-o să stea în Aurari mai mult de jumătate de oră. Probabil că venea doar ca să onoreze invitaţia bătrânilor, pe care-o acceptase deja, şi să discute cu nea Dumitru. Uneori, Ştefan avea nevoie de sfaturile şi încurajările tatălui lui. Habar n-avea care era "mersul războiului"; dar ştia sigur că lupta cu Jun nu se încheiase! Avuseseră o perioadă de acalmie; perioadă care, însă, se va sfârşi în curând... Iar ei nu reuşiseră să dea de Ana - şi-o să reînceapă războiul, o să fie tot mai periculos...

Elicopterul aterizase; el se îndrepta spre ei, deşi ştia că ar fi putut să-i aştepte aici - că pe-aici era drumul spre nuntă...

Aha! Uite-i! Ştefan coborâse primul; era îmbrăcat în negru - pantaloni şi maletă. El era în doliu... Aah - Raina lui era în costum! Fir'ar... Dar era bine şi aşa! Bine că era - vorba aia! Că dacă n-ar fi fost... Dacă Ştefan ar fi lăsat-o la conac, în paza lui Toni şi-a lui Aleodor, şi-ar fi venit singur...

Gata - acum se oprea! Era chiar la marginea asfaltului - şi n-avea de ce să intre pe iarbă! Dealtfel ei se apropiau cu repeziciune...

"Controlează-te! Ţi-a spus să fii cuminte; fii mai cuminte decât un batalion de îngeri! Că ţi-o ia - şi te-ai lins pe bot!"

Întinse mâna spre el:

- Bine-aţi venit!
- Bine v-am găsit!

O privi lung şi, preţ de-o clipă, fu foarte explicit:

- Salut.
- Salut.

Ştefan se grăbi să întrebe:

- Cum merg treburile?
- Foarte bine. Totul duduie la putere maximă: şi afacerile, şi nunta!
- Asta-i bine. Tata e pe-aici?
- Bineînţeles! Toţi sunt aici!

Ceea ce era evident, pentru că se strânseseră în capătul străzii pe care veneau ei...

- Ceva probleme?
- Absolut nimic.
- Nici, nici?

"Nici cu cariera, nici cu amorul?" Zâmbi slab:

- Nici, nici.

Că Safira era cuminte, nu măcănea, nu ridica privirea din pământ...

- Bun. Vezi, că se apropie raportarea. A noastră merge glonţ în sus; a lui Isamu e cam orizontală, aşa, iar a lui Jun aud că e în picaj. Să fii cu ochii-n patru.
- Da, şefule.
- Să nu ieşi nicăieri fără Claire.
- Bineînţeles.
- Şi să te aştepţi la o tentativă, în maximum zece zile.
- Am înţeles.
- Şeful pe Est va fi decis oficial în iulie. Fă ochii mari şi urechile pâlnie, să-l auzi când începe să şoptească după noi. Că o să-nceapă să ne strige! Are un interes mare, de vreme ce eu nu mai sunt sub tutela Vestului lor iar România duduie la 105%...

Aprobă, realizând într-o clipă că o să aibă de negociat cu un chinez uriaş...

- Şi-acum ai grijă de Rebeca.

Ştefan grăbi puţin pasul şi întinse mâinile spre ei - şatra lui. El încetini - că era momentul vărului lui, adică al adevăratului bulibaşă... Rebeca încetini şi ea; el făcu un pas în dreapta, ea făcu un pas în stânga... Şi-acum erau consilierii lui - adică stăteau unul lângă celălalt, la jumătate de metru unul de celălalt, şi supravegheau atent mulţimea. Îl supravegheau şi pe Ştefan, de la care puteau primi oricând un ordin...

Oamenii îl iubeau pe regele aurarilor. Deşi era plecat mai tot timpul şi refuzase practic să le fie bulibaşă, Ştefan era atât de iubit în orăşelul ăsta! Era ciudat - chiar şi bătrânii, care nu acceptau asemenea afronturi din partea unui om cu mai puţin de jumătate din vârsta lor, se grăbeau să-l îmbrăţişeze...

Nea Ovidiu şi nea Costică ajunseseră şi ei lângă Ştefan. Îl îmbrăţişau la unison şi-l trăgeau spre Adriano şi Irina. Ei nu intraseră în marele grup care-l înconjurase pe rege; ei aşteptau deoparte... Vărul lui strânse mâna ginerelui; apoi sărută mireasa pe ambii obraji şi-apoi scoase din buzunar darul - cărămida cu euro. Nici nu se obosea să vadă dacă era o cărămidă, sau două! Reacţia mirilor era concludentă - se albăstriseră...

Ştefan ajunse, în sfârşit, faţă-n faţă cu tatăl lui. Şi se aplecă şi-i sărută mâna - gest care stârni uralele şi ţipetele mulţimii... OK! Acum "aveau liber". Arătă spre mese, fără însă s-o privească pe ea:

- Hai să ne aşezăm.

Raina nu răspunse; dar mergea lângă el, semn că îl auzise bine...

Nu prea ştia ce să-i spună. Înainte s-o sărute prima oară, avuseseră o mie de subiecte de discuţie şi glume! Acum însă... Acum, se simţea ca un adolescent împiedicat şi constipat rău. Dar n-avea voie să greşească; trebuia să fie îngeraş...

O s-o aşeze la masa lui nea Dumitru - că venise cu Ştefan. Şi, oficial vorbind, era femeia lui Ştefan! O s-o aşeze la un scaun distanţă de unchiul lui - ca s-o ferească, pe cât posibil, de eventuala urechelă verbală. Unchiul lui nu-l întrebase nimic apropo de relaţia băiatului lui cu consiliera roşcată; dar asta nu însemna că nu auzise nimic! El unul nu se încumetase să-i spună - că nu era nici spion, nici zvoner şi nici nu era îndrituit să se ducă cu jalba-n proţap să-l pârască pe Ştefan...

Ştefan

Era evident acum că lipsise prea mult timp dintre ei! Începând de săptămâna viitoare, trebuia să vină obligatoriu pe-aici şi să facă cumva să şi stea cu ei de vorbă! Oamenii ăştia voiau să-i vorbească! El nu

era în stare să-şi facă timp să-i asculte?

Tatăl lui îl prinse de braţ:

- Hai în biroul primăriei, să vorbim.

- Da, tată. Imediat.

Se întoarse şi ridică mâinile. Şi se lăsă imediat tăcerea...

- Am să vă rog să vă gândiţi bine, fiecare dintre voi; şi să vă strângeţi cu toţii şi să hotărâţi dacă îmi daţi voie să înalţ o biserică în Aurari.

Gata - "îi băgase-n priză"! Putea să se-apuce deja de fundaţie - că toţi erau de acord! Toţi ţipau şi-l aclamau pentru aşa decizie minunată şi idee fantastică... Şi totuşi, o să-l roage pe tatăl lui să facă o întrunire cu toţi oamenii care locuiau în Aurari; şi să-i pună să voteze. Astfel de votări reprezentau de fapt un test al unităţii comunităţii; astfel de votări evidenţiau grupurile de interese şi liderii informali. Era important pentru tatăl lui şi Diamant să le cunoască, pentru că eventualele grupuri "opozante" puteau strica totul...

Întinse mâna şi-şi prinse tuşica pe după umeri. Şi-o trase lângă el, ca să-i şoptească la ureche:

- Tuşico, eu o să-mi îndrept greşeala. Eu o să-i dau lui Diamant ceea ce-şi doreşte - şi o să-l ajut să fie fericit cu adevărat, aşa cum îşi doreşte el.

Perla începu să râdă şi-l bătu scurt, tare, pe spate:

- Ştii că tu eşti taică-su - nu?

Aproba încet cu capul...

- Şi ştii ce mi-au spus mie cărţile că face Diamant al meu...

Da, ştia că era îndrăgostit lulea de Rebeca...

- Eu am încredere în tine; şi-l las pe mâna ta. Fă cu el ceea ce ştii că este bine pentru el.

Aprobă şi-i dădu drumul. Şi-şi văzu tatăl pornind grăbit spre primărie... Se întoarse şi fluieră scurt. Diamant se ridicase imediat! Îi făcu semn să stea cu ochii pe Rebeca şi se grăbi după tăticul lui. Aveau foarte multe de vorbit - şi prea puţin timp la dispoziţie!

Roşcata

Stătea cuminte pe scaun. Lângă Diamant. În avion, Ştefan îi spusese încă o dată ca, imediat cum reîncepea petrecerea, să se ducă să danseze "pe sistem". La primul refren, trebuia să-şi scoată haina de la costum. Şi-apoi putea face orice voia ea - mai puţin chestia aia cu familia lui Diamant, care-o jignise destul de rău dar pentru care nu se putea supăra... Şeful ei era genul de om care aprecia mult adresarea directă şi cuvintele directe. Nu făcea figuri de stil. Dacă voia ca integritatea familiei lui Diamant să nu fie ciobită de apariţia ei în viaţa lui, exact asta-i spunea! Tocmai pentru că penaliza cu severitate, Ştefan se exprima limpede...

O aşezase la masa lor - a neamului Ionescu. Chiar lângă ea era masa lui Diamant - la care stătea Safira, cu copiii şi cu mama lui. Pe mama lui o cunoştea de pe vremea când o aducea Titel în Aurari, cu plicul - iar la momentul ăla mama lui Diamant o judecase după înfăţişare. Titel "plimba curvele"; ea era aranjată, coafată, sexy şi fierbinte - iar femeia aia luase plicul şi-o privise în consecinţă. Adică n-o privise într-un fel anume; dar nici n-o privise ca pe femeia care ştia unde era ascuns regele. Fusese foarte...

Nu se simţea deloc în largul ei. Familia lui era aici - şi ştiau despre ea că e amanta regelui acum. Nici nu putea să-i privească! Profita de faptul că stătea cam cu spatele la masa lor şi privea grupul numeros de nuntaşi strâns în zona formaţiei... Le salutase, oricum, când se apropiase de masă; acum, nu se încumeta să încerce să deschidă o discuţie cu ele. Încerca, de fapt, să nu-l bage nici pe el în seamă! Nici el nu era grăbit să deschidă o discuţie...

- Rebeca!

Cee? Cine ţipase-n microfon?

- Rebeco! Unde eşti, Rebeco?

Aoleu, ce boxe bune aveau! Se auzise până-n Bucureşti! Hm...

- Rebeco!

Măi, să fie! Insista! Da' ce era asta? Se ridică, încercând să vadă cine furase microfonul şi se juca la el...

- Aah, Rebeco, Rebeco, cea mai frumoasă dintre consilierele regelui aurarilor!

Apucă bine de masă - că însuşi Florin Salam o privea lung, vesel nevoie mare... Manelistul întinsese mâna spre ea, ca să fie limpede la care Rebecă se referea - iar marea masă a oamenilor se întorsese spre ea... Florin Salam trecu la... floricele vocale!

- Mi-a şoptit miiiiieee... cinevaaaa... un secreeeet... mare de tot! Rebeco, Rebeco!

Aoleu! Roşise instantaneu! Combustie spontană se numea asta! Diamant se ridică şi el:

- Hai, du-te! N-auzi că te strigă?

- Ei, mă strigă!

Florin o privi lung pe sub sprâncene - şi-i vorbi tot în microfon:

- Mi-a şoptit mie cineva... că ţi-a fost tare dor de mine...

Aah! Scrâşni scurt, printre dinţi:

- Pârâciosule!

Diamant bufni într-un hohot straşnic de râs! Aşa că nu mai aştepta replica lui sau - mai rău! - pe-a Safirei! Porni printre mese, spre formaţie. Florin ridică imediat şi mâna, şi tonul:

- Şi special pentru Rebeca, cea mai mare admiratoare a lui Salam!

Clar - asta era aranjată! Se întreba însă cine i-o aranjase! Diamant? Sau Ştefan? Sau o aranjase Diamant, după ce primise aprobare de la Ştefan? Trebuia să afle...

Aa! Ia uite ce melodie era! O exersase "la greu" toată dimineaţa! Şi-avea nişte versuri... Avea aşa nişte versuri care-i arătau ei clar complotul celor doi veri, dar mascau cu grijă totul în faţa nuntaşilor... şi-a nevestei lui Diamant... Ea se apropia de locul ăla pregătit pentru dans; formaţia cânta, celelalte tinere se bâţâiau deja, dar Florin tot repeta primul cuvânt, "toba", fiindcă ea nu ajunsese lângă el ca să-şi primească integral dedicaţia...

Şi gata! Mâinile sus şi la dans "pe sistem"!

"Toba pe balans / Şi să moară toată lumea de necaz / Te iubesc şi nu te las / Şi să moară toată lumea de necaz"

Îu! Aruncau cu bani peste ea! Ăştia erau nebuni?... Nu; ăştia erau puşi să facă atmosferă. Pentru că se filma. Şi pentru că aşa era regia aia compusă pentru ochii celorlalţi. Păi atunci... Atunci, "turbo pe sistem"! El era la masă - şi habar n-avea ce mişcări ample o să vadă!

Diamant

Raina pornise spre Florin; el se grăbea să se aşeze la locul lui, între mama şi nevasta lui... aia oficială... De cum se aşeză, Safira se aplecă spre urechea lui:

- E frumoasă; da' e cam slabă...

Ridică scurt din umeri; el îşi monta mintenaş mimica aia dezinteresată, zâmbitoare şi calmă, pentru că ochii "recepţionau" acum ceea ce părea a fi "pe sistem" à la Raina - şi-l lăsa fără cuvinte, umplându-i mintea cu gânduri care de care mai neortodoxe...

- Oare Ana ştie?

Ridică din nou din umeri. Safira tăcea... *"Doar una este şefa ta / Te iubeşte şi-o iubeşti şi tu pe ea / Te iubeşte şi merită ca să o faci fericită / Să simtă că e iubită"* Ehei - dac'ar şti ea cât de mult era iubită...

- Dansează foarte bine. Da' nu cred că ştie de-alea de-i plac lui Ştefan.

- Ştie - şi-o să-ţi demonstrez, după melodia asta.

Şi cum Safira făcuse o faţă lungă, se grăbi s-o lămurească:

- Ştefan pune din când în când filmări pe youtube, pentru Ana.

- Şi-o pune pe ea?

- Da; fiindcă le văd şi alţii, nu numai Ana.

- Păi şi el îi arată lu' Ana că o-nşeală?

Aprobă încet cu capul... şi zâmbi:

- Ca s-o înfurie bine şi s-o facă să se-ntoarcă urgent.
- Eu ştiu...

"Păi nu ştii - că tu nu cunoşti fineţuri de-astea. Tu... cu Corneluş înainte!"

Fu tras scurt spre dreapta, iar mama lui îl anunţă pe un ton serios:

- O joci - da' după ce-o joc eu.

Poftim? Da' ce voia să-i facă? Nu cumva voia să se ia de ea? O privea cu ochi îngrijoraţi; numai că o văzu ridicându-se şi pornind încetişor spre ringul de dans... unde Raina lui "rupea" totul în jur, făcându-le pe bietele lui vecine de orăşel să pălească la propriu cu ochii la mişcările consilierei lui Ştefan... Hait - că se oprea! Raina se oprise! Ce făcea?

"Că te iubesc / Şi nu te las / Şi să moară toată lumea de necaz!"

Sacoul negru zbură spre unul dintre "automatele de bani". Iar clarinetistul păru a fi cât pe ce să se-nece - Raina pornise unduitor spre pământ... şi mai jos... şi mai jos... Şi-al dracului să fie el dacă era chiar aşa de idiot ca s-o scape printre degete... pe zeiţa asta... care se unduia incredibil... până la pământ...

- Auzi, Diamante? Oare Ştefan stă până dimineaţa?
- Nu; nu cred.
- ... Că mă gândeam...

Aa... I-auzi! Se gândea ea! Întoarse puţin capul spre ea - doar puţin, ca să nu-i scape nici o clipă din dansul Rainei:

- Ce te gândeai?
- Mă gândeam... Adică, nu ştiu... El ştie?

"Oo, scumpete mică! Săru' mâna pentru aşa motiv mişto de tot!"

Se ridică şi se grăbi spre ringul de dans. Şi se opri chiar lângă ultima masă, de care se sprijini neaoş. Acum o vedea toată. Acum era la nici trei metri de ea. Acum se delecta cu dansul ei... Raina era slabă? Nu. Era suplă. Şi mobilă şi agilă ca o felină. Ca o pisicuţă... Sau ca o tigroaică?... Nee - tigroaicele erau mari şi greoaie! Ea era ca o pisică! O pisică de-aia cu ochi de peruzea, fascinanţi, cu blăniţa pufoasă care-i acoperea trupul suplu...

O să stea aici, cuminte, şi-o să aştepte sfârşitul melodiei. Şi-o să încerce să se uite peste oameni, peste case...

Dacă vreunul observa ce problemă mare avea el de când începuse amanta regelui să danseze, era de rău! În plus, nu s-ar fi întors lângă Safira! Niciodată! Ia - ce făcea Florin? Cânta, cu ochii la Raina. Era frumoasă drăcoaica asta mică şi roşie şi fierbinte...

O să se-ntoarcă lângă Safira. Acolo îl masca masa! Decât să observe cineva ceva...

Revenirea lui pe scaunul de lângă ea o făcu pe nevasta lui să se aplece mult spre Agata. Ce bine! El era "indisponibilizat" aici, mămica lui aştepta răbdătoare sfârşitul melodiei... Mămica lui voia să-i ghicească Rainei - ca să fie sigură că ea era cea care pica cu dragoste la aşternut cu băiatul ei. Mămica lui avea o problemă mare - pentru că se aflase pe-aici despre Ştefan şi Raina, iar ea ştia ce iese-n cărţi...

Stop! Mămica lui ştia ce spun cărţile! Mămica lui ştia că între Raina şi Ştefan nu se petrecea absolut nimic! Ha-ha! Îi venea să râdă...

Roşcata

Şi-ncă patru măsuri! Şi gata! Fiu! Măiculiţă, ce mai dansase! Curat "sistem"! Şi curată nebunie! Curat covor de bani pe-acolo, pe asfalt... Băieţii o aplaudau şi chiuiau, ea îşi îmbrăca sacoul fără să roşească...

"Eei, domn' rege muzical! Dacă mi-ai făcut tu mie aşa o surpriză cu dedicaţie cu tot, stai să-ţi mulţumesc!"

Porni spre Florin - şi îl apucă pur şi simplu de umeri şi-l pupă pe obraz:

- Mulţumesc!
- Să creşti mare!

Şi-acum, înapoi la masă! Repede, înainte să-i vină lui Diamant vreo altă idee...

De cum se-ntoarse spre mese, dădu de ochii superbi aţintiţi asupra ei. Aoleu! Parcă ghicindu-i gândul ăla panicat, mama lui Diamant porni spre ea. Realiză într-o clipă că nu va scăpa de interogatoriu - cel legat de "ce mai face mama ta, Diamante" şi de "pic cu dragoste la aşternut". Aşa că decise să obţină un dram de clemenţă ieşindu-i în întâmpinare...

- Ai dansat foarte frumos.
- Săru' mâna.
- Vino cu mine.

Aprobă şi-o urmă, ascultătoare...

N-o să-i ascundă nimic. O s-o lase să-i dea-n cărţi. O să se gândească sincer la Diamant... şi poate-o să afle şi ea ce arătau cărţile! Dacă o să fie cuminte, poate-o să merite un răspuns-două...

Diamant stătea acum la masa lui, lângă Safira. Nevasta lui era palidă şi se concentra asupra fetiţei; el zâmbea tainic şi-o privea pe ea lung, ciudat... Redeveni atentă la femeia din faţa ei - şi ieşi din zona rezervată nunţii. Acum trebuia să fie foarte, foarte atentă...

Ştefan

Îşi urmă tatăl în birou, închise uşa şi-o încuie. Şi auzi imediat şoapta furioasă:

- Ce-ai făcut, mă? Te-ai culcat cu ea?

Deci Rebeca nu se înşelase - vestea se răspândise instantaneu... Negă încet cu capul:

- Nu.
- Şi-atunci cum dracu de aflu de la unu' şi altu' că v-aţi tăvălit prin hotelurile din Italia? Şi că v-aţi pipăit la petreceri, în văzul tuturor? Şi că dormiţi în aceeaşi cameră, în acelaşi pat?

Traversă camera şi luă rama de pe birou; şi-l privi lung, cu ochi trişti, arătându-i fotografia la care el unul nu se putea uita acum:

- Mă jur pe sufletul mamei că nu m-am atins de ea.

Tăticul lui îl privea lung - şi tot nu-l credea...

- ... Încă de când s-a mutat Ana la Cannes, nu m-am mai putut apropia de altă femeie. Şi nu m-am mai simţit atras de altă femeie. Nici pe Rubina nu mai puteam s-o sărut. De-aia te suna şi urla ca disperata - mă duceam la ea la spital, îmi pupam băiatul dar pe ea nu mai puteam s-o ating. Nici pe Rebeca nu pot s-o ating....

Tatăl lui tăcea...

- ... Am rugat-o să mă ajute să ridic un pic din presiunea care apasă acum asupra Anei; iar ea ţine mult să mă ajute cu absolut orice. Fără să-i pese că imaginea ei e terfelită rău de sceneta asta... Nu ştiu dacă ai văzut filmarea, sau doar ai auzit de ea; cert este că n-am putut să-mi joc rolul aşa cum ar fi trebuit. Iar cei care mă cunosc cu adevărat ştiu adevărul.

Tăcea în continuare...

- Nu m-am atins de ea; şi n-am s-o fac niciodată. Da, ne-am îmbrăţişat în mijlocul petrecerii; dar doar atât. Da, dormim în acelaşi pat; dar ea doarme la perete şi eu la margine, cu faţa spre uşă şi mâna dreaptă pe cizme. Iar tot mapamondul crede că Ana şi copiii sunt în Serbia, la Filip Gojdu, iar eu sunt atât de supărat pe ei încât nici nu-i mai vizitez.

Lăsă fotografia la locul ei:

- Jun trebuie să raporteze la începutul lui iulie; iar Aleodor zice că o să-i vină control mare, din China. Conacul e aproape renovat; imediat cum va fi pregătit, o să fac documentarul ăla şi-o să-l difuzez pe TV5... Şi-o să tot pun pe internet filmuleţe cu mine şi Rebeca, sperând s-o înfurii îndeajuns de tare ca să se-ntoarcă...

La dracu! Îi venea să plângă! Fu imediat strâns în braţe... Şopti, scăpând un suspin:

- Mi-e dor de ea!
- Ştiu, Ştefane!
- Mi-e foarte dor de ea! Mă usuc pe picioare, tată! Mă usuc, iar ea nu vine...
- Ss! Nu face aşa! Şi ea ar vrea să vină - dar nu poate!

Aproba grăbit cu capul, pentru că ar fi vrut mult să pună capăt discuţiei pe tema asta...

- Ia vino-ncoa! Ia hai aici, pe canapea, să-mi zici şi mie care-i treaba cu conacul! Vrei să faci un documentar acolo?

Aprobă şi se aşează:

- Da.
- Şi să-l dai la televizor.
- Da. Pe TV5.
- De ce?
- Pe de-o parte, ca să-mi creez imaginea unui conte serios, plătitor de taxe, citit şi educat, care face afaceri legale...
- Şi pe de altă parte?
- ... Pe de altă parte, ca să-i arăt ei... unde trebuie să ajungă... cu copiii. Îmi place să cred... că nu se-ntoarce... pentru că nu ştie... noua adresă...

Tatăl lui ofta şi-l strângea din nou în braţe...

N-o să stea mult aici. O să discute cu el despre Ana, despre Aurari, despre Jun... şi-o să plece înainte să trebuiască să-i spună despre Safira, Diamant şi Rebeca. Ar fi fost perfect dacă tatăl lui n-ar fi aflat niciodată! Dar tare se temea el că ştia deja...

Roşcata

Aici era casa mamei lui Diamant?... Da; aici era. Nu ştiuse asta, pentru că de fiecare dată ea venise la primărie - şi-o găsise acolo, aşteptând-o într-un birou...

Făcuseră drumul în tăcere; ascultaseră muzica, dedicaţiile şi chiuiturile nuntaşilor. Prefera să fie aşa; la urma urmei, mama lui Diamant ar fi avut foarte multe lucruri să-i spună! Dar probabil că se abţinea, pentru că mare parte din ele nu erau foarte măgulitoare la adresa consilierei roşcovane...

Femeia deschise uşa şi intră - şi arătă spre capătul holului:

- Haide. A treia uşă din stânga.

Porni pe hol, numărând uşile... şi se opri lângă cea de-a treia uşă din stânga. O aştepta - nu dădea năvală... Femeia scoase mănunchiul de chei şi-l scuturâ scurt, zâmbind tainic... Ea nu zâmbea. Ea trecuse testul ăsta de bun-simţ; dar o aştepta acum un examen greu - şi-o mărturisire imposibilă...

- Poftim. Ia loc!

Se conformă şi primi cărţile. Mama lui Diamant ieşi, grăbită...

Închise ochii... şi-şi puse în faţa ochilor minţii propria imagine. Voia să ştie despre ea însăşi. Voia să ştie dacă o să se-aleagă ceva de ea... Se gândea la ea; la viaţa ei de până acum, la viaţa alături de Ştefan... Se întreba ce-i mai rezerva viaţa; şi realiza că are doar 16 ani, aşa că întrebarea asta e uşor stupidă...

Paşii intrară iar scaunul se trase scurt. Deschise ochii şi-i puse cărţile în palmă. Şi nu încercă să-şi descifreze singură figurile şi cifrele pe care mama lui Diamant le aşeza repede-repede pe masă...

- ... De ce eşti atât de singură?

Poftim? O privi lung, mirată... Perla începu să apese cu indexul pe cărţi:

- Tu eşti aici. Lângă tine sunt doi bărbaţi - dar nu eşti cu nici unul dintre ei. Iar alte persoane nu sunt în jurul tău - părinţi, fraţi... De ce eşti atât de singură?

Aa... Îşi impuse s-o privească drept - şi să-i arate că n-o mintea cu nimic:

- ... Păi, pentru că nu am pe nimeni!
- Cum adică?
- Adică sunt...

Nu ştia cum e. Habar n-avea dacă era orfană, sau dispărută! Poate era răpită - nu? Poate era vândută... Nu mai conta. Se grăbi să treacă peste acel amănunt:

- Adică, de când mă ştiu, am fost angajată la patron. Întâi la Titel, apoi la Ştefan... N-am părinţi, n-am fraţi...

Femeia aprobă şi plecă privirea spre cărţi... după care concluzionă:

- Eşti îndrăgostită.

Aoleu! Combustie spontană - obrajii ei erau roşii...

- Ai un copil, dar nu cu bărbatul pe care îl iubeşti. Şi dai copilul ăsta la spate. Eşti departe şi de el, şi de tatăl lui...

Combustia se transformă în toamnă târzie. Probabil că se făcuse galben-maronie, ca la hepatită... Ochii albaştri o priveau lung şi aşteptau răspunsul... Oftă greu şi-şi scoase masca aia amabilă de pe chip:

- ... N-am amintiri cu părinţii mei. Îmi amintesc doar o casă cu mulţi copii... Acolo am învăţat cum merge strada - şi ce face strada. Am ajuns repede caporal, adică un fel de supraveghetor pentru picii mai mici... Când aveam 14 ani, aveam în subordine 18 caporali şi ţineam socotelile şefului meu. Atunci a venit Titel în inspecţie... M-a luat din Lyon şi m-a adus aici, în Rahova. M-a pus să-i fac un copil... şi pe urmă m-a aşezat în faţa camerei web, impunându-mi să nu primesc decât vizitele lui dar să mă întreţin din activitatea aia...

Mama lui Diamant tăcea... Oftă greu:

- Abia după ce Ştefan a decis să mă ia cu el, am aflat că n-am fost singurul "experiment". Sunt una dintre cele 12 femei prin care Titel s-a asigurat că-i merge ADN-ul mai departe. Din fericire, acum sunt departe şi de el, şi de ADN-ul lui... În fine - nu mai contează!

Perla bătu scurt cu degetul în cărţi:

- Aşa e. Nu mai contează. Partea aia s-a sfârşit - iar tatăl copilului tău nu se va mai apropia de tine. Şi, ia uite - uite ce frumuseţe de dragoste întreagă te-aşteaptă în curând! Da' ştii cum e? De-aia de-ţi taie răsuflarea!

Zâmbea slab şi-o privea lung... nedumerită că auzea asemenea cuvinte tocmai de la femeia care-ar fi trebuit s-o ciufulească bine pentru că apariţia ei stricase căsnicia unicului ei băiat... Dar uite că n-o ciufulea; nici măcar n-o privea! Descânta cărţile, amestecându-le bine-bine... Le punea câte opt pe rând... Şi începea să alerge cu degetul peste ele, numărând şi şoptind ceva numai de ea înţeles...

Ochii albaştri o priviră lung - iar mama lui Diamant zâmbi:

- Poţi să ai încredere în Ştefan - e un om de cuvânt. N-o să se atingă de tine nici pe viitor.
- Ştiu; iar el ştie că, dacă o face, mi-l bag în inimă.

Trase cracul pantalonilor, scoase cuţitul din teacă şi-l puse pe masă. Ei bine? Femeia asta o privea lung... O privea şi părea că o analizează şi-o cântăreşte şi-o întoarce bine pe toate părţile... Brusc, ochii albaştri se îngustară - iar mama lui Diamant şopti:

- Mm, ce muiere aprigă eşti şi tu...

Aoleu! Roşi violent şi se grăbi să ascundă cuţitul în teaca lui:

- Eu vă

Femeia o privi drept şi-i tăie vorba:

- O să rămâi lângă rege; şi o să devii mare. Iar în privinţa celui-lalt bărbat de lângă tine, să ştii că dragostea asta pe care-o văd eu în cărţi o să vă facă pe amândoi fericiţi - şi n-o să se stingă niciodată.

Adică... Cu alte cuvinte... Perla începu să râdă:

- Şi poţi să mă crezi - că ştiu ce spun!

Aoleu! Adică ştia ea ce spune când spunea că dragostea dintre ea şi Diamant o să-i facă pe amândoi fericiţi şi n-o să se stingă niciodată! Păi... Păi atunci... Zâmbi, simţind cum radiază toată de fericire, şi sări de pe scaun:

- Sărut mâna!

Şi gata! Să iasă repede de-acolo! Zău că se simţea extrem de prost! În plus, primise dispoziţie să se distreze - nu să-şi afle viitorul! Iar dacă Ştefan termina discuţia cu tatăl lui, voia să plece şi n-o găsea...

Ieşi şi-o rupse la fugă spre poartă! Şi-apoi spre nuntă! Oraşul ăsta era foarte ciudat, pentru că nu era locuit de nici un patruped lătrător...

Diamant era tot la masa lui, lângă Safira. O privea lung. Era serios. Ea alerga de rupea asfaltul...

Hei! Frână! Frână, înainte s-o întrebe cineva ce păţise de gonea aşa! Încetini şi reveni la pas; şi se strecură printre mese, ţintind direct locul unde-o aşezase Diamant...

Iar el uite că n-o scăpa din privire; iar asta nu era deloc OK! Dacă Diamant se dădea de gol, adio Diamant! Îi despărţea Ştefan cu viteza sunetului! Se aşează deci pe scaunul repartizat ei... Diamant nu se ridica... Safira nu o bătea pe umăr, să-i zică ceva... Scaunul tatălui lui era

gol, semn că erau amândoi tot în primărie...

Aha! Una dintre femei îi zâmbea, apropiindu-se cu o tavă. Deci mânca şi ea! OK! Era foarte bine aşa! Avea motiv să stea cuminte la masă şi să nu vorbească. Perfect!

Ştefan

Se apropiau de nuntă. Tăticul lui nu mai spunea nimic; dar cât stătuseră în biroul primăriei, auzise numai sfaturi bune de la el! Cel mai bun sfat pe care-l primise azi fusese să-l asculte pe Nicu Cărare! Da, o să stea mai mult la conac - şi-o să lase afacerea să se stabilizeze. Va avea o problemă cu potenţialii parteneri, care-or să vrea şi ei să înceapă o fructuoasă relaţie de afaceri cu contele din spatele Raina Consulting. O să trebuiască să-i amâne cumva...

O să se descurce el! În orice caz...

Primise azi multe informaţii proaspete. Deşi nu discutaseră despre Isamu, tatăl lui spusese câteva fraze despre familia lui Isamu. Fei-Yen şi Liwei erau cuminţi. Ascultători. Până acum, nu avuseseră curaj să iasă din casă, deşi el le spusese la fiecare vizită că se puteau plimba în voie prin orăşel... Soţia lui Isamu era vizibil jenată de prezenţa celor două paznice; dar nu stătea aici la pension sau la *resort*, aşa că nu se plângea. Dealtfel, informaţia asta i-o spuseseră cele două paznice, nu chinezoaica; aşa că era OK...

Tatăl lui era îngrijorat în privinţa lui Isamu. Îl avertizase că consilierul lui o să-şi facă în curând apariţia aici. Se asigurase că nevasta şi copilul îi vor da veşti liniştitoare apropo de grija şi atenţia cu care erau trataţi; şi totuşi, tăticul lui era îngrijorat... Tăticul lui ştia că, la un moment dat, băiatul lui va trebui să reînoade legăturile cu China - aia din vestul Europei. Şi îi spusese azi deschis, cu cuvinte directe, că ar fi fost foarte bine să-l solicite tot pe Isamu ca om de legătură şi garanţie a bunei cooperări dintre ei. Îi amintise că el şi chinezul ăla se cunoşteau foarte bine; aveau multe amintiri comune - şi de-alea bune, şi de-alea rele - şi cunoşteau secrete şi taine care-i legau mai mult decât îşi închipuiau ei. Tăticul lui discutase mult cu Fei-Yen; îl ajutase mult faptul că vorbeau amândoi franceza. Paznicele erau "de-ale lor", aşa că nevasta lui Isamu nu discuta decât cu băiatul... şi cu tatăl lui. Bună socoteală! Aflase azi că Fei-Yen plânsese lacrimi amare aseară şi vorbise, în sfârşit, despre războiul dintre el şi Jun...

Atunci când Isamu o să vină să-şi viziteze familia, va fi poftit s-o facă. El îi va scoate la plimbare - pentru că ştia cât de important era aerul curat pentru copilul şi nevasta lui. Vor turui amândoi în chineză, fericiţi că nu le înţelege nimeni cuvintele... Şi-apoi chinezul se va întoarce la Cannes - ca să se ocupe de SAF Consulting, conform fişei postului. Se întreba ce măsuri va lua chinezul lui. Se întreba când o să-şi facă curaj să-l contacteze... Oricum, Isamu o să se vadă cu Diamant - că n-avea curaj să ajungă în Aurari şi să solicite altcuiva să-şi vadă nevasta şi copilul! Aşa că...

Aşa că se aşează la masă, lângă Rebeca, şi se întoarse spre vărul lui:

- Vino-ncoa.

Diamant se grăbea să se aşeze în stânga lui...

- Când vine Isamu, să te porţi frumos cu el.

- Bineînţeles.

- Ai grijă - că ştiu că ai înţeles ce-am vrut să spun. Să nu fii impertinent...

Vărul lui aprobă scurt cu capul. Adăugă, ca să fie sigur că îl înţelesese perfect:

- Până la sfârşitul anului, mi se va spune să fac pace cu el. Aşa că va fi din nou colegul tău. Ai grijă cum te porţi cu el. Ceva-mi spune că aveţi deja unele amintiri neplăcute, strânse recent...

Diamant aprobă şi-l privea lung - şi-i arăta că îi înţelesese perfect cuvintele. Diamantu' lui nu voia să fie pus în ipostaza neplăcută de-a fi coleg cu un om cu care avea de-mpărţit...

- Ana mi-a transmis un mesaj. Dat fiind faptul că, indiferent cât de tare mă agit eu, n-o să se-ntâmple nimic, o s-o mai facă. Tot prin poştă, probabil... Nu vă repeziţi s-o găsiţi - că n-o s-o găsiţi. Dacă ea nu vrea să fie găsită...

Vărul lui aproba şi-i sorbea fiecare cuvânt - şi-l memora instantaneu! Bun!

- Toate mesajele ei trebuie să ajungă la mine. Nu repede, nu instantaneu - ci în mare secret. Accept o întârziere de 48 de ore, dacă e vorba doar de-o informare - aşa cum a fost asta trimisă la florari. Prefer să mi-o aduci personal...

Şi-acum, că lămurise partea asta cu familia lui, trecu la partea următoare:

- Să ai grijă de Grasu.

- Am.

- Să nu-i neglijezi pe oamenii lui.

- Mă ocup cu maximă atenţie şi de sarcinile şi de oamenii lui.

Sarcinile? Ce sarcini? Diamant nu se grăbea să-i răspundă... În fine - el ştia! O să-l trimită în curând pe Aleodor pe capul lui, să-l fileze discret - şi-o să afle el despre ce sarcini era vorba! Se grăbi să continue:

- Extinderea Raina Consulting s-a încheiat. Acum consolidăm. Nu accepţi afaceri noi, cu oameni noi. Fă-ţi o "imagine" a ultimei săptămâni şi nu o depăşi. Nu transporta mai mult, nu tranzacţiona mai mult, nu băga dracii-n crupieri...

Aproba, aproba, aproba...

- ... Şi nu călători fără Claire. Dacă se defectează, stai în biroul tău şi coordonezi prin telefon.

- Da, vere.

Aşa! Îl trase şi-l pupă pe creştet - că era cuminte, ascultător şi în ultimele 3 minute nu-i scăpase privirea spre Rebeca... Şi cum tacâmurile din dreapta lui nu stătuseră o clipă, decise să le facă totuşi bucuria; se ridică şi fluieră spre formaţie. Acum cântau nişte iluştri necunoscuţi - iar fluieratul lui îi împietrise...

- Bagă o cingherită! Hai! Pentru mine!

Aşaa! Îi ridică pe-amândoi de braţe şi-i împinse spre formaţie. Şi se reaşeză. Avea în faţa ochilor o tavă plină-ochi; cu toate astea, va mânca doar câţiva cartofi prăjiţi. Trebuiau să plece în curând. La nouă jumate, cel târziu, avionul SIE trebuia să decoleze...

Hait - capcana lui cea roşcovană o ştia şi pe-asta...

Rebeca lui era plină de surprize! Juca cingherita aia exact aşa cum scrie la carte - exact aşa cum o jucaseră mamele şi bunicile lui nea Ovidiu şi-ale lui Costică ăl bătrân! Se descălţase nebuna - exact ca la carte! Juca potolit, pe loc - exact ca la carte! Juca din şold, nu din buric - exact ca la carte! Juca Rebeca lui de rămăseseră toţi bătrânii cu gurile căscate... Diamant era ţanţoş ca un cocoş - şi-asta nu pentru că ştia care fusese scopul iniţial al jocului ăstuia! Poate că nea Ovidiu ştia; poate că tot la o cingherită îşi alesese şi el nevasta! Diamant era aşa de mândru doar pentru că juca cu Rebeca - şi-avea aprobarea şefului şi vărului lui ca să facă spectacol aici, în Aurari, lângă brad! Tot orăşelul se uita la ei...

Scaunul din stânga lui se trase scurt - iar tatăl lui întrebă, în şoaptă:

- E mai bine aşa?

- Da. Mult mai bine.

Şi era mult mai bine că-l anunţa aşa apropo de schimbările majore din viaţa neamului lor! Zâmbi slab:

- S-o laşi pe Fei-Yen să se gândească la lungile discuţii cu tine - şi să treci pe la tuşica. Cred că are lucruri interesante să-ţi spună...

O secundă, două... cinci... şase...

- ... Preferam să-mi spună el.

- Nu poate să-ţi spună el. Respectă legile noastre. În plus, te respectă - şi nu poate vorbi despre aşa eşec gigantic...

Tatăl lui nu spunea nimic... Imediat cum se termina cingherita asta, plecau. Trebuia să-l anunţe pe

- E bulibaşă.

- Ştiu; şi ştie şi el. Oricum, la cingherita asta ar fi trebuit să joc eu.

Întoarse încet capul şi-i oferi explicaţia, privindu-l lung:

- El mă reprezintă; pentru că eu nu pot să joc. Sunt în doliu.

Ochii adevăratului bulibaşă arătau clar că scuza asta era cusută grosolan cu aţă albă...

Reveni spre farfurie şi luă alt cartof. Erau buni; erau calzi. Făcuseră femeile astea o şmecherie ca să-i ţină calzi...

- ... Tu ştii ce e-n joc dacă

- Ştiu. Vorbeşte cu Perla, te rog.

- Voi vorbi cu Perla. Dar chestia asta nu-mi place.

- Care; asta, sau...?

Abia acum tatăl lui realiza că ceea ce vedea acum nu era cauzat de-un singur factor; şi cum nu putea ghici aşa, îl bătu uşor pe mână:

- Vorbeşte întâi cu Perla. Şi aminteşte-ţi, aşa cum mi-am amintit şi eu când am aflat, că e bărbat în toată firea, are un statut... şi e cam singurul care poate lua măsuri. Are motivele lui să nu ia măsuri; iar eu le-am găsit întemeiate, să ştii!

Începuse să bănuiască - dădea din cap aşa, a constatare... Completă:

- Eu am încredere în el. N-o s-o dea-n bară.

- Sunt sigur.

Şi-acum fu tras spre el şi i se şopti la ureche:

- N-am observat absolut nimic!

Aprobă şi mai luă un cartof:

- Asta e condiţia obligatorie. Şi mai sunt vreo două mii de condiţii de-astea... care vor asigura liniştea şi pacea. Şi succesul deplin. Stai liniştit - acum sunt eu "la butoane".

- Tocmai de-asta sunt atât de liniştit.

Adevărul era că tăticul lui era nesperat de liniştit! În orice alte condiţii, până acum Rebeca ar fi fost azvârlită peste gardul orăşelului iar Diamant ar fi fost bărbierit doar din palme...

Mm, frumos joc! Şi frumos final! Se ridică şi întinse mâna spre el:

- Eu trebuie să plec.

- Bine, Ştefane. Pot să te rog ceva?

Aprobă, atent să strângă şi lucrurile Rebecăi...

- ... Săptămâna viitoare, casa copiilor ăstora va fi gata; şi vom face o nouă petrecere, de inaugurare. Vii şi tu?

Aprobă, zâmbind slab:

- Vin; şi nu mai plec după jumătate de oră.

Tatăl lui îi prinse capul în palme şi-l aplecă...

Zâmbi slab şi porni spre Rebeca. Consiliera lui era roşie toată - şi obosită şi transpirată. Dar era fericită. Măiculiţă, ce-i mai străluceau ochii! Se grăbi s-o cuprindă pe după umeri şi să salveze aparenţele:

- Plecăm.

Ea aprobă scurt cu capul, aşa că se întoarse spre grupul numeros din stânga lui:

- Din păcate, trebuie să plecăm.

Oo...

- Dar promitem să ne-ntoarcem sâmbăta viitoare - şi să stăm mai mult.

Ieee! Gata - puteau pleca. Porni spre elicopter iar Diamant se grăbi să-i conducă...

Tăceau - şi nu era bine să tacă! Trebuiau să pară volubili şi veseli şi colegi buni! O strânse scurt lângă el:

- Tu de unde ştii, fă, să joci cingherita aşa?

- Eei... Era în Lyon, pe-o stradă sărăcăcioasă, o viloaie uite-aşa de mare! Acolo stătea un ţigan bătrân şi plin de bani care avea o fată. Şi-o iubea ca pe ochii din cap! Da' făcuse săraca 18 ani şi nu avea nici o perspectivă de măritiş. Taică-su nu-i găsise pretendent pe măsură; şi realizase şi el că greşise când îi alungase de la poartă pe pretendenţii sărăntoci... Într-o seară, când mă-ntorceam de la treabă, am auzit muzică şi zgomot de palme. El ţipa iar ea plângea. Iar eu m-am tras lângă uluci şi-am găsit o crăpătură-n gard... Două ore a bătut-o; după aia s-a tăiat curentu' şi n-au mai avut fond muzical. Da' o bătea cu motiv; adică îi zicea de ce-o plesneşte. Şi-i zicea tare, răcnit...

Diamant începu să râdă:

- Iar tu ai învăţat întâi teoria...

- Exact!

Se grăbi să se bage-n discuţia lor - şi să-i anunţe şi pe ei ce făcuseră, de fapt, în mijlocul orăşelului Aurari, în văzul tuturor:

- Să ştii Rebeco că, dacă şi ea a jucat aşa cum joci tu, acu' e măritată cu un băiat pe măsura ei. Ai jucat foarte corect - aşa cum joacă fetele cărora li se predă mai întâi teoria şi istoria cingheritei.

Îi făcu pilotului semn să pornească motorul şi-l luă şi pe Diamant pe după umeri:

- Iar tu, vere, eşti urechist; da' ai spirit de observaţie. Îţi spun eu acum că la cingherită nu baţi picioarele. Alura şi ţinuta însă ţi-au reuşit de minune!

El râdea, înveselit de ceea ce-o să spună - şi de mutrele pe care-or să le facă ei! Diamant zâmbea amabil - adică nu pricepuse...

- Eei... Cingherita, sau rupta ţigănească, este un joc caracteristic ţiganilor carpatici. Bărbatul joacă încălţat cu pantofi, pe o farfurie de tablă cu diametrul de 15 centimetri, sau în jurul pălăriei dar fără să calce pe bor. Bătutul picioarelor este un adaos care se trage din bărbuncul românesc sau din bătuta ceardaşului unguresc - şi se face foarte rar. Femeia joacă desculţă, pe vârfuri, într-un perimetru de 20 de centimetri, şi nu joacă niciodată "din buric" - pentru că ţiganii carpatici sunt decenţi şi pudici în joc. Bărbatul şi femeia joacă încurcându-se şi întrecându-se, rotindu-se ca doi cocoşi în luptă când lateral, când faţă în faţă. Iar dacă tu, Diamante, n-ai fi fost reprezentantul meu la cingherita asta, dat fiind faptul că eu sunt în doliu şi nu pot să joc, să ştii că n-aţi fi jucat singuri - părerea mea!

Se opri la marginea asfaltului şi ridică privirea spre cer:

- La cingherită, bărbatul îşi oferă puterea seducţiei jucând cu două, trei - până la opt femei, într-o întrecere care se practică în zilele noastre în deşertul sanscrit. Întrecere prin care tuaregii, care sunt ţiganii deşertului, îşi aleg viitoarea soţie.

Şi-acum leşinau amândoi. Diamant, oricum, nu mai respira! Cerul era curat azi; el se simţea privit lung din ambele părţi... şi era linişte... Brusc, Rebeca începu să râdă:

- Ehei, şefule - dacă i-ar fi explicat ta-su aşa frumos şi limpede cum explici tu...

Bufni în râs şi-i dădu drumul lui Diamant, ca să poată s-o pupe pe ea pe creştet...

- Hai, fugi la elicopter!

Rebeca îi făcu lui Diamant cu mâna:

- Paa!

Vărul lui era şocat rău - de-abia ridică mâna şi scoase un miorlăit şters:

- Pa...

Bun! Şi-acum îl prinse de umeri:

- Oficial, ai jucat în locul meu - care sunt în doliu. Acum, fii atent la mine... Să ai încredere în tata.

Primi o aprobare scurtă, clasică. Continuă:

- Este aliatul tău. Dar este un om drept. Să stai în dreapta lui - că e dreptaci.

Ochii albaştri se măriră incredibil de mult... Acum aproba el... Decise să zâmbească - şi să-l lase să creadă că nu se va întâmpla, totuşi, nimic:

- Deşi s-ar putea să mă îngrijorez degeaba - iar unica lui reacţie să fie întoarcerea cu spatele. Oricum, să fii prevăzător - în caz că o să se-nfurie rău...

- Am înţeles.

- Vorbim.

- Vorbim.

Îşi strânseră mâinile şi porni spre elicopter. Ochii albaştri din cabină străluceau, fericiţi; Rebeca fremăta toată...

O s-o roage să nu pice pleaşcă în braţele lui Diamant; nu înainte să-i spună el că venise momentul ăla OK ca să pice pleaşcă! Asta o să fie greu, pentru că avea doar 16 ani şi iubea pentru prima oară... Şi se confrunta tocmai cu Diamant, regele seducţiei şi împăratul celor zece milioane de modalităţi de-a face femeile să pice pleaşcă...

Mâine dimineaţă aveau program de relache. După prânz, aveau de adus socotelile la zi. Iar de luni încolo erau ocupaţi: consolidau afacerea, consolidau masa musculară... Consolidau. Şi-o căutau pe Ana. Şi ea juca frumos cingherita...

Sami

Ciocănitul corect îl făcu să zâmbească:

- Intră, Ana!

- Cina e gata!

Bineînţeles că îl anunţase asta prin uşă... Lăsă cartea pe masă şi se ridică. Şi se întinse cu poftă, pentru că amorţise rău... Ieşi.

Încă de când deschise uşa, simţi un miros puternic, cunoscut. Nu-şi dădea seama ce era, pentru că Léon şi Florentina obturau masa... Tasnim exclamă în gura mare:

- Păi am voie?

- Da - din toate câte-un pic, după care îţi fac un suc de grepfruit.

Ezită, preţ de-o clipă - şi ridică privirea spre ea...

Ana era fericită. Ana fremăta toată, cu ochii la Tasnim, bucuroasă că acea libaneză rotofeie îşi freca fericită mâinile şi adulmeca sonor cina. Ana făcuse mâncare libaneză...

Într-o clipă, realiză că reacţia lui nu era dintre cele mai inspirate! Trase scurt de obraji şi obţinu un zâmbet - după care intră în raza lor vizuală:

- Oo, dar ce surpriză! Ana, nu ne-ai spus că te pricepi chiar atât de bine la gătit!

- Nu mă pricep cine ştie ce; dar am ceva experienţă şi...

Se aşeză şi-o privi lung:

- Ai experienţă în mâncare libaneză!

- Nu; am experienţă în gătit. Reţetele le-am găsit pe internet. Le-am respectat întocmai; aşa că, dacă n-a ieşit cum trebuie, internetul e de vină!

Copiii râdeau; şi el râdea, uimit... Iar Tasnim mormăi, cu gura plină:

- Glumeşti? E o nebunie!

- Atunci, poftă bună.

- Poftă bună.

Se grăbi să ia tacâmurile...

"Ştii ceva? Cred că a sosit momentul să renunţi la amintirile alea vechi şi înceţoşate şi să faci loc unor amintiri proaspete."

Gustă... şi zâmbi:

- Într-adevăr - e delicios.

- Deci reţeta e bună!

- E foarte bună.

- Hm... Să vedem dacă-mi mai amintesc site-ul! Am cotrobăit pe vreo 15 site-uri, aşa că...

Ana juca rolul bucătăresei gânditoare, abţinându-se cu greu să nu râdă. Tasnim râdea în hohote. Şi el râdea şi-o privea lung...

- Mami, da' de ce are gust acru?

- Pentru că se face cu lămâie şi iaurt.

- Cred că ai pus cam multă lămâie...

Aoleu! Se grăbi s-o contrazică:

- *Mutabal* se face cu pastă de susan, care este foarte grasă şi săţioasă. Şi mai sunt şi vinetele, care solicită mult ficatul. De-asta se pune lămâie - ca să nu ţi se facă rău.

- Da' a pus multă!

Ia să verifice el... Era perfectă! Zâmbi şi-o contrazise pe Florentina:

- E exact aşa cum trebuia să fie. Poţi să mănânci tot castronul - şi n-o să ţi se facă rău.

Micuţa nu părea foarte mulţumită de explicaţia lui; Léon, în schimb, tocmai îşi punea în farfurie o lingură cu vârf... Oof, Doamne! Era atât de scump băieţelul ăsta mic şi rotofei! Şi tocmai el... Tocmai pe el îl priveau acum ochii căprui! Îl priveau într-un fel anume - de parcă încercau să-l "îmbătrânească", să-l maturizeze, ca să vadă...

Mutabal era foarte bună. Delicioasă! O să se concentreze asupra ei - iar la problemele lui se va gândi mai târziu. Se felicita acum pentru ideea de-a lăsa hârtia aia în camera lui, sub carte. Oricum nu le-ar fi putut spune azi! Şi nici nu era bine să le spună azi! Voia să audă părerea lui imam Arif; iar după aceea...

Florentina "pigulea", atentă mai mult la poziţia corectă a furculiţei decât la mâncarea din farfurie. Léon nu se mai ostenea să întindă pe pâine - punea o linguriţă de *mutabal* pe-o bucată de pâine, o îndesa în gură şi-apoi mai îndesa pâine, dacă era cazul. Tasnim încerca să împartă porţia ei în cât mai multe porţioare, ca să mănânce mai mult timp - şi să beneficieze de gustul acela minunat mai mult timp. Iar Ana... Ana încerca să se ocupe de ei. De toţi oamenii din jurul mesei. Ea probabil că va mânca la sfârşit, pe fugă...

Femeia asta readusese casa lui la viaţă. Iar el simţea că nu mai poate reveni la stilul de viaţă de dinaintea apariţiei ei. După moartea Fathiei, el murise câte puţin în fiecare zi - şi parcă nici nu simţise când se-ntâmplase asta! Acum, însă, dispariţia Anei ar fi echivalat cu izbitura unui TGV. Aşa că...

Aşa că trebuia să mănânce - şi să nu se mai holbeze aşa la ea. Dacă ea îi observa privirea gânditoare aţintită asupra ei, chiar că refuza să se mute la Nantes! Chiar că îşi lua copiii şi dispărea! Şi...

Diamant

Nunta asta era un succes teribil...

Era cam unşpe jumate - iar ei se distrau pe cinste. Pe la doişpe jumate se aducea tortul; şi-apoi, pentru că tinerii căsătoriţi n-aveau încă o casă a lor... dat fiind faptul că fusese puturos şi îndrăgostit şi neglijase construcţia aia, se vor retrage în casa lui nea Ovidiu. În maximum zece minute se juca cearceaful; iar în jumătate de oră se lăsa liniştea peste Aurari...

Unchiul lui nu spusese nimic. Şi nici nu făcuse nimic. După plecarea lui Ştefan, se grăbise spre capătul străzii - şi revenise, după un sfert de oră, cu familia lui Isamu. Văzându-i, realizase că nea Dumitru era într-adevăr un bulibaşă adevărat - chinezoaica şi fi-su erau galbeni ca lămâia şi păreau slăbiţi. Îi aşezase, nu fără împotriviri, la masa lui - şi se aşezase lângă ei. Li se aduseseră şi lor tăvile...

Chinezoaica şi fi-su nu erau o prezenţă care să atragă privirile - deşi erau "prizonieri de război"! Nimeni nu-i băga în seamă! Nea Dumitru discuta cu ei, în franceză; în rest, însă, nimeni n-avea nimic să le spună... Nimeni nu se-apuca să-i studieze pe sub sprâncene...

El încercase să nu stea prin preajma unchiului lui. Ştia el de ce! După ce aflase de la Ştefan că nea Dumitru ştia adevărul despre Safira, parcă-i era frică să stea în raza lui vizuală! Toţi băuseră un pic; toţi ciocniseră. Ar fi fost cel mai nepotrivit moment pentru o discuţie pe tema onoarei lui! Aşa că stătea la ultima masă din dreapta - cu tineretul. Fuma şi se uita lung la oameni... La orăşenii lui, alături de care copilărise şi crescuse - şi care-l acceptaseră de bulibaşă...

Copiii lui erau la joacă, cu ceilalţi copii din orăşel. Ei se jucau pe partea cealaltă a bradului. Scăpată de sarcinile de femeie măritată, Safira discuta de zor cu Cornel, undeva în planul patru - după un grup numeros de dansatori şi "două rânduri" de spectatori. Erau veseli, erau deschişi...

El jucase azi cingherita cu Raina...

Afurisit rău, Ştefan ăsta! Băgase-n boale tot orăşelul punându-şi "amanta oficială" să danseze provocator, îl liniştise pe tatăl lui, lansase oferta bisericii - cu care-i câştigase instantaneu pe toţi - şi se ocupase şi de informarea lui nea Dumitru! Şi le dăduse şi lor un premiu, pentru că fuseseră cuminţi şi nu se dăduseră de gol Îi luase doar jumătate de oră - şi făcuse totul cu o naturaleţe care-l lăsase mască... În jumătate de oră, Ştefan pusese din nou ordine în lucruri. Recâştigase de partea lor, a Ioneştilor, pe cei 10-15 nemulţumiţi de întârzierile în construcţiile de case şi primirea în orăşel a unor familii străine. Stricase bunătate de subiect de telenovelă, scoţând adevărul la suprafaţă cu o graţie şi-o diplomaţie pe care le ştia prea bine, dar care-l lăsau de fiecare dată mască. Obţinuse tot ceea ce-şi impusese să obţină. Şi toate astea, în condiţiile în care Ştefan era supărat pân' la Dumnezeu şi se topea pe picioare de dor şi îngrijorare...

Oricum, el n-o să-i dea lui Ştefan un nou motiv de îngrijorare! El o să aibă grijă să nu-i facă vărului lui probleme. Nu era greu; se aşeza lângă ea şi tăcea. Şi ea tăcea, cât stătea lângă el. Dacă la final, la "Pa", obţinea o clipă de adevăr, era perfect! Nu-i trebuia mai mult...

Scaunul din dreapta lui se trase încet. Da' cine avea chef de vorbă

cu un mut? Mămica lui se aşează lângă el:

- Eei, Diamante maică...

Diamante maică - aşa-i spusese mereu Didonia...

- Diamante maică, să ştii că soarta nu ţi s-a schimbat.

Cu alte cuvinte, Raina lui trecuse testul - cel mai afurisit şi mai dur test, cel al adevărului rostit de cărţi... Se aplecă spre masă, ca să-i aducă propria ureche mai la-ndemână...

- Pici în continuare cu dragoste la aşternut. Dar nu acum. În viitor.

Adică momentul ăla special se va petrece nu acum, nu săptămâna viitoare, ci cândva peste vreo două luni... OK! Nici o problemă! O femeie speriată şi şocată de tâmpeniile lui Titel chiar n-ar fi putut să se gândească atât de repede la apropierea fizică! Nici o problemă, deci! Pentru ea, avea toată răbdarea din lume! Ar fi aşteptat-o ani în şir...

- ... Auzi, Diamante? Ştii ce nu ştiu eu? Eu văd prezentul şi ştiu viitorul. Şi ghicesc, vag, trecutul. Eu nu ştiu cine e fata asta pe care-o iubeşti atât de mult încât eşti în stare să accepţi situaţia asta de-acum...

Daa, cum să nu?! Ea ştia totul - dar abia acum era dispusă să audă motivele alea numai ale lui. Motivele sufleteşti... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Fata asta e o persoană aşa ca Ana.

Ei bine? O privi lung... Mămica lui zâmbea în continuare - dar era un zâmbet atât de fals, atât de contrastant cu obrajii vişinii! Decise să continue:

- E capabilă să mă aşeze în palmele ei şi să mă ridice deasupra ei, spre soare - exact aşa cum l-a ridicat Ana pe Ştefan.

- Crezi?

Aprobă încet cu capul:

- Da. O face deja. Mă ridică uşurel de la podea, de simt că plutesc...

- Dar ea? Ea pluteşte alături de tine?

- Da.

- Eşti tu atât de sigur?

- Da.

- ... Crezi tu că te iubeşte?

Începu să râdă:

- Nu contează ce cred eu; contează ce vezi tu în cărţi. Numai tu ştii adevărul...

Şi se trase înapoi, ca să se delecteze cu râsul ei amuzat... Fu apucat bine şi tras în jos:

- Aha! Ei, atunci să ştii că te iubeşte. Şi-o să te ridice spre soare - dar în viitor.

Aprobă şi fu scuturat puternic, energic:

- Să nu uiţi niciodată că soarta se poate schimba într-o clipă! Auzi?

Aprobă şi-o trase lângă el, sub braţul lui:

- Mămico... Nea Dumitru a aflat. Ştii la ce mă refer...

Nu ştia; aşa că-şi trase sonor nasul, după care continuă:

- Şi tare mi-e mie frică de adevăratu' bulibaşă...

- N-a aflat; a primit un indiciu, cum că trebuie să cerceteze şi să investigheze temeinic cauzele care au dus la cingherita de azi. M-a anunţat deja că mâine "mă bagă-n şedinţă". O să afle mâine.

Se întoarse scurt şi-i prinse mâinile în mâinile lui:

- Mămico, te rog din suflet - convinge-l să păstreze cumva secretul ăsta!

Mămica lui îşi trase imediat mâinile şi se ridică:

- Eu nu mă bag în socotelile bulibaşei.

N-avea rost să se ducă după ea, s-o oprească şi să insiste. Ştia că n-o s-o poată răzgândi. I-ar fi atras însă atenţia unchiului lui, care-ar fi înţeles imediat care era motivul insistenţei lui...

Oftă greu şi se ridică şi el. Porni spre masa lui...

Nea Dumitru era foarte vesel - şi foarte vorbăreţ. Discuta cu Fei-Yen - şi nu discutau despre război, aşa că ea îi răspundea şi gesticula de zor. Unchiul lui râdea acum... Nu vedea pe chipul lui încruntarea specifică bulibaşei care are un gând apăsător, supărător, pe care încearcă să-l ţină-n frâu până îi venea momentul judecăţii. Şi tocmai chipul acela vesel îl făcu să se aşeze la locul lui - la nici doi metri de omul care avea în mâini soarta şatrei...

Dacă nea Dumitru îi tăia Safirei nasul mâine, şatra putea să se destrame. El era bulibaşă acum - dar nea Dumitru era unchiul lui şi avea tot dreptul să reacţioneze aşa, la aşa necaz şi supărare uriaşe! Iar oamenii se vor gândi că el, bărbatul femeii infidele, nu reacţionase nicicum. Dacă nu-i tăiase nasul pentru că nu voise s-o facă, era un bulibaşă slab, care nu putea fi drept atunci când venea vorba de neamul şi familia lui. Aşa că îşi pierdea credibilitatea în faţa lor. Dacă nu-i tăiase nasul pentru că nu ştiuse nimic, era prostul satului. Şi adio credibilitate! Ce hal de bulibaşă era el, dacă habar n-avea ce se-ntâmpla în casa lui, în familia lui, în dormitorul lui, în patul lui? Nu? Şi uite ce problemă uriaşă avea el acum...

Trebuia să se liniştească - şi să nu atragă atenţia asupra lui. Unchiul lui avea un indiciu; cu siguranţă, se gândea la el chiar acum! El trebuia să pară liniştit, calm, vesel - că participa la prima nuntă la care "făcuse oficiile de bulibaşă"! Agitaţia lui îl putea înfuria pe nea Dumitru; aceeaşi agitaţie a lui o putea alerta pe Safira - iar ea s-ar fi pus pe bocit şi urlat în gura mare, distrugând într-o clipă totul...

Îşi luă paharul şi se ridică - şi se mută pe scaunul din stânga unchiului lui. Liwei îl privea cu ochi speriaţi...

Nea Dumitru le explica obiceiurile nunţii. El le ştia - dar aflase azi, dintr-o sursă de maximă încredere, că era urechist. Stătea deci cuminte lângă unchiul lui, îşi aprindea o ţigară şi asculta cu maximă atenţie teoria. Raina îşi învăţa cu sfinţenie temele; exact la fel va face şi el. Explicaţia lui Ştefan îl lăsase mască nu numai prin informaţia pe care i-o transmisese; pur şi simplu, îl uimise modul lui de exprimare, cuvintele pe care le folosise, felul cum le ordonase - ca un istoric priceput...

26 iunie 2011 - duminică

Diamant

Ia! Ce se auzea? Parcă suna cineva la sonerie...

Da! Chiar suna cineva la sonerie! Păi cât era ceasul?... Hm! De-abia opt! Şi-i spusese lui Cornel să nu-l trezească! Aah!

Se ridică, îşi trase pantalonii şi se grăbi să iasă. Cobora grăbit... Na - că iar suna! O să trezească copiii! Şi-o să-l joace-n picioare dacă trezea copiii! El se culcase la patru dimineaţa - şi zău că n-ar fi vrut să audă guriţele vesele chiuind pe-aici înainte de prânz!

Răsuci yala şi deschise larg uşa - iar unchiul lui îl împinse fără menajamente şi intră în casă!

Aoleu! Scăpăra furie din privire!

Nea Dumitru se răsuci scurt şi-l fulgeră, mârâind printre dinţi:

- Cheam-o jos. Acum.

Oftă greu şi-şi trecu mâna prin păr:

- Bre, nea Dumitre! Dumneata ştii că

Răcnetul puternic acoperi instantaneu miorlăitul lui!

- Safiro! Vino jos imediat!

Aoleu! Nu! Se repezi şi-l prinse de umeri:

- Nu-mi face asta, nea Dumitre! Dacă se află, se prăbuşeşte totul! Tot orăşelul! Toată şatra! Te rog, nu face asta!

Unchiul lui nu-l privea pe el - privea scările:

- Safiro, mişcă-te! Iar tu du-te şi încuie copiii!

Aoleu! Bună idee! Şi să se ducă să vadă dacă nu cumva punea idioata mâna pe cuţit - ca să se apere! Că dacă făcea idioata aşa tâmpenie monumentală, chiar că se termina totul! Dacă nea Dumitru păţea ceva, Ştefan îi strângea pe toţi la brad şi le dădea foc! Toată şatra, cu toţi oamenii din ea! Sărea câte două trepte deodată...

Aha! Uite-o! Tremura ca frunza-n vânt, lipită de uşa dormitorului! Şopti, repezindu-se la uşa lui Azur:

- Stai acolo!

Răsuci cheia, se grăbi spre uşa Agatei... Şi reveni în faţa ei:

- Fă! Ai cuţit la tine?

Safira nega încet cu capul. Nega şi-l privea cu ochi trişti - şi-l întreba, din privire, de ce n-o pedepsise el...

- Fă! Mă jur pe copilaşii noştri că nu i-am zis nimic!

De jos, vocea lui nea Dumitru tună:

- Safiro, coboară imediat!

Nevasta lui plecă grăbită capul şi-l ocoli... Ciudat era faptul că se grăbea! Da' de ce se grăbea? Era nebună? O luase razna? Se grăbea la judecată? Se repezi s-o urmeze! Iar ea se repezi să ajungă mai repede în faţa unchiului lui - şi să fugă practic de el, singurul capabil s-o protejeze cumva!

Aoleu! Se treziseră copiii! Azur tocmai o strigase pe maică-sa! Gata - începuse nebunia! Iar dilia asta alerga la judecată! Aoleu! Şi cum nea Dumitru avea privirea unui nebun periculos, se grăbi să intervină - o ocoli şi se aşeză între ea şi unchiul lui:

- Nea Dumitre, n-ai să-i faci nimic! E nevasta mea - şi n-ai să-i faci nimic!

Cam ridicase tonul la el - tocmai ca să-l înfurie rău şi să-l facă să-l pălmuiască! Adică să-şi verse mare parte din furie pe el! Iar dacă scotea cuţitul, şi mai bine - ştia cel puţin zece figuri mie-n sută sigure ca să i-l ia din mână! Încerca să pară încruntat şi impunător şi hotărât - dar ştia că era speriat ca dracu'...

Azur plângea şi striga după maică-sa. Şi Agata parcă spunea ceva, pe un ton plângăcios...

Fu apucat de braţul stâng şi tras cu putere în stânga - cu atât de multă putere, că nu se putu împotrivi. Unchiul lui făcu un pas - şi prinse braţul Safirei...

"Să stai în dreapta lui - că e dreptaci."

Se repezi să-l ocolească! Doamne! - parcă-i lua o veşnicie să parcurgă distanţa aia de maximum un metru! Mâna dreaptă! Unde-i era mâna dreaptă? Gata - era "pe poziţie". Ştia destule mişcări din lateral; putea să-l oprească "fluierând"! Dar mâna unchiului lui era goală. Iar pumnul nu se strângea. Degetele nu se aliniau ca să pălmuiască...

Sunetul îl făcu să tresară - şi să ridice privirea! Şi n-apucă decât să-şi vadă nevasta îmbrâncită spre el! O prinse, într-un gest reflex, şi-şi văzu unchiul pornind grăbit spre uşă...

"S-ar putea să mă îngrijorez degeaba - iar unica lui reacţie să fie întoarcerea cu spatele." Aşa-i spusese Ştefan aseară, înainte să plece cu elicopterul şi Raina lui spre Otopeni. Nea Dumitru se întorsese, într-adevăr, cu spatele la Safira. Dar, înainte să facă asta, îşi descărcase şi furia, şi obida, şi necazul... Şi-o pedepsise mult mai rău decât ar fi făcut-o prin mutilare! O scuipase - strivind-o astfel jos, jos de tot, şi pe scala familiei, şi pe scala demnităţii şi respectului...

Safira plângea în hohote... Uşa de la intrare pocni cu putere.

Fiu!

Se grăbi să-i apese capul pe umărul lui şi s-o tragă spre scări:

- Gata, fă! Nu mai plânge! Gata! Sst! Hai - că s-a terminat!

Urcau amândoi; el o cam trăgea după el, pentru că nevasta lui nu mai era bună nici de cârpă...

- Gata! Gata, Safiro, că sperii copiii!

Nu, nici gând! Safira lui plângea în hohote! Şi acum plângeau şi copiii! Amândoi! Ridică vocea, ca să-l audă:

- Nu mai plângeţi! Hei! Am eu grijă de mami! Staţi liniştiţi, că nu s-a întâmplat nimic!

- Tată, descuie uşa!

- Imediat cum termin cu mami, vă descui!

O împinse în baie şi-o trase la chiuvetă. Safira era moale ca o cârpă şi-şi bocea şi sufletul din ea! Se grăbea s-o şteargă:

- Fă, n-auzi să nu mai plângi? Gata! S-a terminat! Ajunge! Gata!

El vorbea, el auzea - dar important era că n-o tăiase! Şi că nici n-o pălmuise! Nu lăsase nici un semn vizibil al "discuţiei" cu ea! Repede - apă rece! Să-i dea cu apă rece pe faţă, ca s-o liniştească odată! Încercă să-şi compună un ton cât mai calm şi mai cald:

- Safiro, opreşte-te. S-a terminat. De-acum, nu ţi se mai poate întâmpla absolut nimic. Gata! De-acum, lucrurile sunt în mâna mea - iar eu voi avea grijă să nu păţeşti nimic. Şi să nu afle nimeni.

Nevasta lui se agăţă cu putere de braţul lui:

- Iartă-mă, Diamante! Iartă-mă...

- Nu, Safiro. N-am să te iert niciodată. Dar nici n-am să-i las să-ţi facă rău - că nici tu nu mă dai pierzaniei.

Îşi eliberă mâna şi-i mai şterse o dată obrajii cu apă rece...

Plânsul copiilor îl scotea din minţi! Asta bocea ca la mort, copiii plângeau amândoi... Gata! Urlă din toţi rărunchii:

- Mucles, mă!

Şi era linişte... Încă mai era capul familiei. Încă mai era şeful casei. Bun! O aşeză pe marginea căzii:

- Încetează cu plânsul şi pune-te pe picioare. Şi vezi ce le spui copiilor - ca să nu ardeţi de vii printre pansele.

Coborî grăbit scările, ieşi şi-o rupse la fugă după unchiul lui! Aoleu, ce repede mergea! Era deja în capătul străzii! Alerga din tot sufletul ca să-l ajungă din urmă! Trebuia să-l oprească! Trebuia să-l liniştească, înainte ca nea Dumitru să mai spună cuiva vestea aia! Şi, Doamne fereşte! - să facă vreun infarct sau vreo comoţie! Că Safira, din câte ştia el, era prima curvă din neamul Ionescu...

Gata! În sfârşit! În sfârşit, reuşise să ajungă lângă el! Şopti, abia trăgându-şi sufletul:

- Săru' mâna, nea Dumitre!

Da' ce spusese, de-l făcuse să se oprească aşa? Unchiul lui ridică o sprânceană:

- Da' ce-ţi veni, mă?

- Săru' mâna. Ştii matale pentru ce...

Era privit lung... Plecă privirea - că el îl băgase pe Cornel în casă, pe canapea, în lipsa lui! El era, de fapt, autorul moral al porcăriei! Aşa că... Fu luat de braţ şi întors uşurel spre brad - adică spre primărie:

- Am vorbit cu maică-ta. Ea mi-a spus... Ea mi-a spus totul. Poţi să stai liniştit, în privinţa mea - că şi eu i-am spus adineauri totul nevestei tale. Tot ce-am avut de spus. Alte discuţii n-o să mai am cu ea. Diamante, ce faci tu cu nevasta ta, te priveşte. Eu i-am spus tot ce-am avut de spus. La mine în casă să n-o aduci - că n-are ce căuta. Şi nici să nu-mi vorbeşti despre ea - că nu mă interesează nimic legat de ea.

- Nea Dumitre, să nu spui la nimeni! Te rog eu mult de tot! Să nu spui - că ne râd şi curcile!

- Singurul în măsură să spună ceva eşti tu. Iar tu taci - şi-o salvezi de pedeapsă.

Se grăbi să-l oprească - şi să-i şoptească la ureche:

- E mama copiilor mei şi e nevastă de bulibaşă! Cum să fac asta?!

Unchiul lui îl privea lung... El îl privea lung şi încerca să-i transmită cumva rugămintea să nu spună... Brusc, fu ocolit din scurt - şi i se aruncă, peste umăr:

- Oricum - din punctul meu de vedere, tu eşti un bărbat liber.

Din punctul unchiului lui de vedere, el era acum un bărbat liber...

Se întoarse - şi-l văzu îndepărtându-se cu paşi grăbiţi. Şi cum la opt dimineaţa orăşelul începea să se anime, decise să pornească înapoi, spre casă. Îl vedeau oamenii roşu şi transpirat, gâfâind greu şi ridicând colbul pe-acolo - şi bătea la ochi! În aşa comunitate mică şi plictisită rău, asemenea veşti circulau repede şi erau analizate pe toate părţile. Doamne fereşte, să se gândească vreunu' că Cornel "dormea" cu Safira-n casă când era bulibaşa plecat în Franţa! Că ăştia nu erau întregi la cap - şi făceau ei dreptate!

Deci Safira începuse să-l roage s-o ierte... Ha! Să aştepte ea mult şi bine iertarea lui! Îi crăpa obrazul de ruşine faţă de nea Dumitru! Prima curvă din istoria neamului, el o adusese... Hm!

Isamu

Micul dejun era delicios - ca de obicei! Micul dejun îi amintea că nu putea pleca aşa, fără să le spună...

Se ridică şi intră în bucătărie. Amândouă îl priveau lung...

- Azi, vă încui din nou în vilă. Am rezervare la zborul de 11...

Tocmai Emilie fu cea care se grăbi să-l încurajeze!

- Sunt sigură că sunt foarte bine, amândoi. Dl Ionescu este un gentleman...

"O fi; dar fratele meu i-a omorât soţia!" Nu putea spune asta, aşa că continuă:

- O să-l rog pe Claude să se încuie înăuntru, împreună cu voi. E bine?

- Da; e foarte bine.

- Ştiţi voi; în caz că se întoarce Ştefan...

Ele aprobau - şi era foarte ciudat că nu le străluceau ochii de bucurie la auzul acelei posibilităţi...

- Iar în caz că nu se-ntoarce, servim împreună cina. Ce ziceţi - cinaţi diseară cu mine?

Ei, poftim - că le speriase cu propunerea aia! Îndesă scurt mâinile în buzunare:

- Masa din living a fost o zonă plină de veselie şi voie bună. De două luni încoace, s-a transformat în polul tristeţii din casa asta. Serios - să vă gândiţi şi să-mi spuneţi dacă vreţi să cinăm toţi trei. Sau patru - deşi Claude chiar că o să mă refuze...

Că aşa avea ordin, să-şi vadă strict de gardul lui... Isabelle fu prima care zâmbi:

- Da; mie mi-ar face plăcere să vă ţin companie la cină.

- Dacă reuşesc să mă-ntorc! Nu e vorba numai de Ştefan; mai e şi Jun!

Le picaseră zâmbetele... Se grăbi să iasă:

- Plec la 10.

- Dle Isamu...

Isabelle ieşi şi ea:

- Cât lipsiţi, pot să fac curat în birou?

Hm; deci mizeria din biroul ăla se vedea pân' la parter deja...

- Acolo facem amândoi curăţenie. Mâine.

Primi o aprobare şi-o văzu grăbindu-se înapoi, în bucătărie... Se reaşeză în faţa propriei farfurii. Micul dejun părea din nou apetisant. Dar era acoperit cu gust amar, pentru că le auzea şuşotind...

Ştefan era un bun psiholog. Formase relaţiile dintre ei şi le impusese conduite care garantau existenţa geamului de plexiglas între ei! Chiar şi între Isabelle şi Emilie exista un geam de plexiglas! Chiar şi acum, când trăiau practic în aceeaşi cameră, femeile alea două aveau secrete şi îşi ascundeau unele lucruri...

O să cineze tot singur. Nu asta era problema lui. Problema era că adineauri avusese sentimentul că va reuşi să îndepărteze plexiglasul dintre el şi cele două femei din casă - iar simpla pomenire a numelui fratelui lui transformase bariera aia într-un zid gros de cărămidă...

Sami

Paşii se apropiau grăbiţi; el privea lung cele două castronele...

- *As-salamu alaykum*, Sami.

- *Walaykum assalam*, imam Arif.

Bătrânul descuia, zâmbind slab:

- Credeam că n-ai să mai vii.

- De ce?

- Ai putea avea câteva motive care să te facă să eviţi discuţia noastră de azi. Dar mă bucur că ai încredere în mine - şi ai venit totuşi.

Se aşeză lângă el şi zâmbi:

- N-aş fi ratat discuţia noastră pentru nimic în lume! Ştiu că ai nişte răspunsuri pentru mine - şi-abia aştept să le-aud!

- Le vei auzi. Mai întâi, însă, vreau să aud eu răspunsul la o întrebare.

OK! Să întrebe! El era atent...

- Ce-aţi mai făcut voi în ultimul timp?

Imamul se abţinea cu greu să nu râdă, la aşa întrebare "cu schepsis". El zâmbea doar - şi-i întinse cele două castronele. Primi o privire uimită... Îi făcu semn să le ia! Şi să servească! Îi urmărea gesturile ezitante... Imamul lua linguriţa de unică folosinţă, gusta... făcea ochii mari... El aproba - adică nu se înşela, Ana făcuse deliciul ăla culinar... Imamul gusta şi puiul - şi scotea un sunet concludent, deşi ar fi fost mult mai bun cald, nu rece... Gestul era şi mai limpede - copănelul ăla va deveni repede istorie. Aşa că îşi continuă informarea - scoase hârtia din buzunar, o despături şi i-o puse în faţa ochilor. El o ţinea; imam Arif o citea şi mânca pui...

Osul sfârşi la coş; imamul dădu pur şi simplu castronul cu sos peste cap... şi mormăi:

- Te sfătuiesc să fii sincer cu ele, apropo de Nantes. Spune-le avantajele şi dezavantajele, ascultă-le opiniile şi gândeşte-te bine. Şi fă aşa cum crezi tu că e mai bine.

Cum să facă asta?! Evident, cel mai bine pentru el era să accepte postul! Dar dacă Ana refuza să părăsească Parisul...

- Ce-i? De ce te-ai întristat aşa?

- Dacă Ana decide să nu plece din Paris, eu nu plec la Nantes.

Imamul îl privea lung, serios... Decise să-şi rostească gândurile:

- Nu mor de foame aici. Am un salariu bun, m-am obişnuit în căsoaia aia iar academician n-o să ajung niciodată. Nici chirurg neuro nu intenţionez să devin. Dacă am rezistat atâta timp cu programul fluctuant, o să rezist şi de-acum încolo. Aşa că o să le spun despre Nantes; dar dacă Ana n-o să vrea să vină cu noi, o să refuz oferta asta.

Imam Arif oftă greu şi se sprijini de perete:

- Fathia ţi-a trimis-o pe Ana. Tu ştii cel mai bine; dar eu cred că Ana este întruchiparea ei.

Bătrânul îi rostise gândurile cu voce tare - aşa că aprobă:

- Se aseamănă mult, în unele privinţe...

- M-am gândit mult la femeia asta, la felul cum a apărut în viaţa ta, la felul cum te comporţi tu faţă de ea... Cred că Fathia vrea să te

determine să iei o decizie. Fie să încerci s-o faci pe Ana să rămână cu tine, fie să încerci să deschizi ochii asupra altei femei... Este evident, cred eu, că îţi este mult mai bine de când ai primit-o pe creştina asta în casa ta. Se vede cu ochiul liber că te-ai schimbat în bine; zâmbeşti, eşti mai deschis, mai vesel, ai o dispoziţie mult mai veselă... Este la fel de evident că acum poţi coabita cu o femeie în casă - alta decât Tasnim. Cred deci că Fathia ţi-a trimis-o pe ea - şi îţi cere să scoţi fotografia din ramă şi să o pui bine, într-o cutie. Şi să mergi mai departe.

Despre chestia asta nu aveau ce discuta. Iar faptul că tocmai imam Arif spusese cuvintele astea, de parcă nu l-ar fi cunoscut chiar deloc, îi ridică brusc tensiunea la cote alarmante! Aşa că se ridică, îşi luă castronelele şi ieşi, fără un cuvânt.

"Este evident că acum poţi coabita cu o femeie în casă - alta decât Tasnim." Adică "Hai, că e momentul! Pe ea!" Acel "este evident" îl scotea din minţi! Ce era atât de evident? Dacă un bărbat singur voia să ajute o femeie în pericol, nu putea s-o facă pur dezinteresat? Trebuia neapărat să plănuiască s-o aibă cu ceva la mână, ca să sară pe ea? Auzi - "este evident"! Ba nu era evident deloc! Şi-o să-i demonstreze asta!

Urcă la volan şi trânti portiera. Hm! Evident...

Porni maşina, se integră în trafic... Îşi aprinse o ţigară...

"Fathia ţi-a trimis-o pe Ana." Tot ce se poate! La urma urmei, avea o meserie pragmatică, practică, iar orice iz de supranatural înclina balanţa vieţii spre normalitate! Şi cum la serviciu totul era ştiinţă, supranaturalul era în camera lui - în jurul ramei. Deci prima lui soţie... Deci soţia lui i-o trimisese pe Ana. Aşa se gândise şi el, la un moment dat. Întrebarea era - de ce i-o trimisese pe Ana? Şi cine şi de ce conducea deciziile acelei femei pe calea apropierii vieţii ei de viaţa lui? Că lucrul ăsta era cert! Ana, creştina ortodoxă din spitalul din Paris, gătise ieri *mutabal* şi purtase *hijab* când se dusese să cumpere mirodenii pentru pui! Linia viitorului Anei ţâşnise brusc spre linia viitorului lui - de parcă încerca s-o întâlnească! Era...

Era bulversant!

De ce-o primise musulmanul Sami pe creştina Ana?

"Tu ştii cel mai bine; dar eu cred că Ana este întruchiparea ei." Da - Ana era ca Fathia. Soţia lui fusese foarte frumoasă, foarte specială, foarte sufletistă, foarte bună gospodină, foarte curată şi îngrijită... Şi totuşi, de ce intrase creştina Ana în viaţa musulmanului Sami? Ce trebuia să schimbe ea la viaţa lui? Trebuia să rămână în ea? Trebuia s-o modeleze şi s-o niveleze, ca s-o pregătească pentru o musulmană? Nu de alta - dar varianta în care creştina Ana rămânea cu musulmanul burtos şi chelios şi foarte ciudat chiar nu se va împlini niciodată! Ana avea un bărbat tânăr, mândru ca un brad şi frumos ca un soare! Care-o iubea! Care-o idolatriza şi-o punea mai presus de el însuşi - şi de orice altceva pe lumea asta! Nici prin gând nu-i trecea Anei faptul că "Sami" era bărbat! Şi-atunci, poate că rolul creştinei Ana era de a-şi petrece câteva luni din viaţă sub acelaşi acoperiş cu musulmanul Sami. Fără să aibă absolut nimic în comun. Poate că trebuia doar să coabiteze cu el - şi să-i demonstreze lui, încet-încet, că musulmanul Sami era viu, era în toate minţile şi era la vârsta şi înţelepciunea necesare pentru a face o nouă fotografie, alături de o musulmană în viaţă, pe care s-o pună în ramă peste actuala fotografie...

El nu se simţea pregătit pentru asta - nici pentru schimbarea fotografiei, nici pentru căutarea musulmanei în viaţă. N-avea gânduri referitoare la aşa ceva. El era foarte fericit când se odihnea pe săturate, când citea versuri, când făcea gărzi triple la spital... Lui nu-i ardea de femei - nici din alea, nici din alelalte - şi deci nu simţea nevoia de a cunoaşte vreo femeie. Da, recunoştea cinstit - asta se schimbase în clipa când o recunoscuse pe femeia de-atunci, de demult. Dar femeia asta era căsătorită - şi-şi iubea soţul! Îl iubea sincer! Surprinsese uneori momente când creştina Ana privea lung pe fereastră şi-şi lăsa mintea să zboare departe, la soţul ei... Surprinsese, aseară, momente când ochii creştinei Ana îmbătrâniseră chipul lui Léon - şi-i zâmbise imaginii soţului ei... Îi zâmbise exact ca atunci, în restaurantul spitalului...

Frână şi trase pe dreapta. Şi scoase telefonul - că plecase ca un nesimţit...

- Da, Sami.

- Te rog să mă ierţi că am plecat aşa.

- Stai liniştit. Te înţeleg - şi nu m-am supărat.

- Imam Arif, cel mai rău mă înfurie faptul că şi tu, şi Tasnim mă vedeţi alături de femeia asta! În timp ce eu n-am nici cea mai mică intenţie să mă apropii de ea!

- Relaţia dintre voi este compusă din două imagini - cea exterioară şi cea interioară. Din exterior, se vede clar cum voi doi vă apropiaţi cu repeziciune unul de celălalt. Iar primul pas tu l-ai făcut, invitând-o să se mute cu copii cu tot la tine. În privinţa imaginii interioare, numai voi ştiţi care e adevărul.

- Imaginea interioară arată clar că între mine şi ea nu se va întâmpla niciodată nimic.

- Viitorul vostru depinde mai mult de imaginea interioară; aşa că, indiferent cât o să-ţi vorbim eu şi Tasnim, indiferent cât de repede şi de bine se va apropia ea de imaginea unei musulmane, tu vei lua decizia bună pentru tine.

- Între ea şi soţul ei este o dragoste cum a fost cea dintre mine şi Fathia. Şi gândeşte-te că, deşi soţia mea a murit în urmă cu foarte mulţi ani, eu tot n-am reuşit s-o uit.

- Ştiu, Sami.

- Şi-o iubesc şi acum cu forţa şi sinceritatea cu care-am iubit-o atunci.

- Ştiu, Sami.

- Exact la fel e dragostea Anei pentru soţul ei. Şi-a lui pentru ea. Iar ei sunt amândoi vii şi dornici să se regăsească! Aşa că Ana nu se va apropia niciodată de mine.

- Am înţeles.

- În prima noapte petrecută în casa mea, m-a anunţat deschis că între noi doi nu se va întâmpla nici măcar un viol. Şi mă cunoşti bine - ştii că n-aş putea fi capabil de aşa ceva!

- Cum ai zis? Ce-a făcut? Te-a anunţat - ce?

- În prima noapte petrecută în casa mea, s-a aşezat pe canapea şi s-a prefăcut că doarme. Când am ajuns acasă, am vrut s-o trezesc şi s-o trimit la culcare! Iar în clipa când am pus mâna pe umărul ei, a scos din mânecă un cuţit şi l-a pus în punctul în care, dacă ar fi smucit mâna, aş fi murit în maximum cinci minute. Şi m-a anunţat, în cea mai pură limbă franceză, că în atribuţiile ei de menajeră intră menajul şi bucătăria - şi atât.

Imam Arif tăcea acum...

- Şi n-o să se răzgândească. Niciodată. Atunci când i-am propus să o angajez internă în casa mea, mi-am jurat mie însumi că o voi ajuta să se ascundă, ea şi copiii, şi o voi ajuta să se întoarcă lângă soţul ei. Nici eu n-am să mă răzgândesc. Ştii bine că am cuvânt...

- Ştiu că eşti un om integru. Stai liniştit, Sami - tot ceea ce se va petrece între voi doi va fi strict rezultatul deciziilor voastre. Indiferent ce spunem noi, ceilalţi. Te rog să le spui despre Nantes.

- Le voi spune totul direct, deschis - şi partea cu oferta, şi partea cu refuzul.

- Şi te rog să mă anunţi, în caz că plecaţi. Am multe relaţii în Nantes - iar ea o să aibă nevoie de ajutorul nostru. Mai ales atunci când o să încerce să se întoarcă la soţul ei.

- Stai liniştit, imam Arif - tu vei afla decizia mea înaintea celor din Nantes.

- Bine, Sami. *As-salamu alaykum.*

- *Walaykum assalam*, imam Arif.

Apăsă butonul roşu... Şi-acum, că imam Arif era mai mult decât lămurit, să se ducă şi el acasă... şi să încerce să le spună! Deşi gândul ăla îl descuraja rău, pentru că ştia deja răspunsul Anei...

Ştefan

Consolidarea afacerii mergea foarte bine. Mergea repede. Rebeca valida tranzacţii; Aleodor, bun vorbitor de franceză, o ajuta pe Adina să pună ordine-n hârtii. Adina lui nu era o bună secretară, atunci când

venea vorba despre îndosariat. Dar vedea în ochii ei că era dornică să-nveţe! Mai ales că Aleodor adora rolul de "îndrumător atent"...

El studia datele financiare - actele trimise de contabil. Făcuse plăţile legate de cazinoul din Le Mans, aşa că treaba mergea bine acolo. Decisese să facă tubulatură de sticlă pentru lifturi - şi-o să meargă repede totul. Trebuia să-l inaugureze cât mai repede. Era în criză de timp. Documentarul de pe TV5 se apropia cu paşi mari, pentru că muncitorii de-aici, de la Bourges, fuseseră instruiţi cum trebuie şi "mâncaseră jăratec"...

Calculatorul lui Aleodor piui; spionul se grăbi să-şi verifice mail-ul... Aha! Redevenise serios! Era ceva important! Rebeca ce făcea?... Valida tranzacţii şi umplea imprimanta cu hârtii. Consiliera lui învăţa incredibil de repede! Îi plăcea mult postul ăsta...

Imprimanta lui Aleodor scotea şi ea hârtii. Se sprijini de spătarul scaunului şi-şi aprinse o ţigară. Şi primi cele două coli:

- Informarea a venit aseară - şi mi s-a părut o decizie normală, dat fiind faptul că nu poate trăi o viaţă în aceeaşi pereche de chiloţi. În privinţa planului de zbor, îl primesc zilnic la ora 11. Şi nu primesc niciodată rezervările. De-asta n-am ştiut nimic...

Informarea... Informarea spunea că Isamu s-a dus ieri la el acasă şi-a burdusit două trollere mari cu haine. Ochiul vigilent cu binoclu numărase nişte chiloţi, nişte ciorapi, două costume, două pijamale... Bufni în râs:

- Foarte tare! Chinezul meu s-a mutat la mine! Super!

- După cum emană zgomotele din vila ta, Isabelle şi Emilie locuiesc în camera liberă de la etajul unu. Iar Isamu doarme când în birou, când la mansardă.

Adică... Ridică mirat sprâncenele:

- Serios?

- Foarte serios. Etajul doi este tăcut în permanenţă. Se-aud zvonuri cum că ar fi încuiat...

Hm... OK! Ridică privirea spre consiliera lui:

- Rebeco, notează! După ce câştig războiul, să-l contactez pe Claude.

Rebeca nota pe-o foaie de hârtie - iar după încruntarea ei trăgea concluzia că consiliera lui habar n-avea cum să adauge acea notă la planning-ul anual - de vreme ce nu ştia data exactă a câştigării războiului... Bun! Deci, "se notase"! Şi planul de zbor?... Oo! Planul de zbor îl anunţa că chinezul lui decolase, la fără un sfert, de pe Mandelieu - şi zbura glonţ pe Otopeni. Zbura "pe numele lui", pe o rezervare făcută vineri seara... Ridică privirea spre Aleodor:

- Trimiţi urgent la vilă patru dube cu agenţi. Le aranjezi pe traseu - nu în faţa vilei. În caz că apare Jun, îl împiedică să intre în vilă şi sună la poliţie. Ia măsuri să se intervină prompt şi eficient...

Primi o aprobare cu capul. Telefonul se ridica la ureche...

Deci Isamu plecase în vizită... Scoase telefonul special şi selectă numărul lui Diamant. Suna...

- Da.

- O să primeşti musafiri. Să vorbeşti frumos cu el...

- ... Da, şefu'.

- Şi să nu-l laşi să umble singur pe-acolo.

- Da, şefu'. Îl voi însoţi personal - ori eu, ori nea Dumitru.

- Apropo! Am avut dreptate?

- Ai avut dreptate întru totul. I-a întors spatele.

Deci tăticul lui nu-şi schimbase foarte mult modul cum vedea lucrurile astea...

- Mă ţii la curent.

- Da, şefu'.

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi fu informat prompt:

- Dubele sunt pe drum. Am fost informat că a plecat singur, cu mâinile goale, cu un taxi comandat telefonic. Paza s-a reorganizat, Claude a intrat în vilă iar vila s-a sigilat înainte ca el să părăsească curtea.

Deci Isamu dăduse ordin să nu intre nimeni, să nu iasă nimeni... OK!

- Ţine Nisa sub supraveghere discretă - că ăla, când pleacă de-acasă, pleacă cu lansatoarele de rachete-n portbagaj. Şi nu-i mai e frică de nimic acum, când ştie că e-n rahat cu şefii.

- Da, şefu'.

Bun. Şi-acum... Şi-acum, să-şi vadă de datele lui contabile! Dacă afla că chinezul lui fusese foarte cuminte, poate-i făcea un serviciu şi înfiinţa o firmă special pentru ajutorarea lui! Cât de curând, contractele alea "proaspete" venite de pe filiera Nisa or să se-ncheie; şi se îndoia sincer că Jun o să-şi bată capul să ţină SAF Consulting pe linia de plutire! Isamu trebuia să aibă motiv să stea acolo; şi, bineînţeles, trebuia să aibă motivaţia sufletească s-o facă! Moralul chinezului lui se izbea rău de toţi pereţii, în ultimul timp...

La asta se va gândi mâine! Momentan, trebuia să se gândească la cifre - la propria raportare. Şi la propriul impozit pe profit - al lui şi-al firmelor mici, şi-al firmei mari... că tot nu ştia unde era familia lui...

Isamu

Telefonul piui scurt. Privi afişajul şi simţi că nu mai poate să respire... OK! Să citească mesajul!

"Au apărut patru dube pe Avenue du Roi Albert - două în stânga noastră, două în dreapta. Au ocupat poziţii strategice; par să aştepte ceva."

Sau pe cineva! Claude nu ştia amănuntele - şi se gândea cu groază la oamenii lui Jun! Se grăbi să apese butoanele...

"Dacă nu sunt negre, nu ai motive de îngrijorare. În vilă intră doar contele Ionescu sau doamna contesă cu copiii; pentru toţi ceilalţi, există poliţia franceză."

Send... Şi-acum era liniştit. Biroul era încuiat, calculatoarele erau oprite şi scoase din priză, băieţii erau în alarmă...

Dacă Jun ar fi vrut să-l omoare, ar fi trimis un taximetrist "cu experienţă" la comanda lui telefonică. Iar dacă ar fi vrut să pună stăpânire pe vila contelui, ar fi trimis nişte elicoptere şi nişte dube negre. Dubele alea patru care "aşteaptă ceva" erau ale lui Gaboraş şi aşteptau, într-adevăr, ceva - atacul chinez. Presupunea că domnul conte era acum la Bourges, în confortul propriului conac, şi nu intenţiona să se urce într-un elicopter... Domnul conte era ocupat: studia date contabile. Şi Jun citea contabilitate azi. Era duminică - zi de relaxare... şi de reglaje fine. Sfârşitul lunii era momentul cheltuielilor de protocol, al donaţiilor către ONG-uri obscure...

Era duminică - zi de vizită. Oare or să-l lase să-i vadă? Ştefan aflase că el era într-un avion, cu destinaţia Otopeni. Că doar el îl pusese pe spion să trimită dubele să-i apere proprietatea. Iar imediat cum dăduse ordinul ăla, Ştefan îl sunase pe Diamant şi-l anunţase că aştepta musafiri. Cu siguranţă, îi dăduse indicaţii clare... Oare ce indicaţii dăduse Ştefan Ionescu, apropo de fratele criminalului dnei Ionescu şi de familia lui? Nu putea decât să presupună... Nu putea decât să spere...

Îi era dor de ei. Şi chiar dacă îşi ştia foarte bine locul, rolul şi importanţa, era foarte probabil ca azi să plece mult capul în faţa lui Diamant! Azi, dacă va auzi un "Nu", era foarte probabil să rostească cuvinte care-l vor coborî mult...

Azi, va rosti "te implor". Dacă Diamant va fi un bun actor, probabil că se va aşeza şi în genunchi...

Trebuia să-i vadă! Trebuia să-i audă! Trebuia să ştie că sunt bine! Trebuia să vadă cu ochii lui că ei sunt bine...

Ana-Maria

Şi gata şi ultima farfurie! O aşează în uscător şi opri apa. Şi auzi clar vocea lui Léon, în living:

- Tasnim, tu ai treabă acum?

- Nu, Léon. De ce? Vrei să ne jucăm?

- Noi am vrea să ieşim la plimbare! Tu vrei să mergi la plimbare?

Aoleu! Năvăli în living iar sora lui Sami zâmbi larg:

- Sigur că vreau! Chiar m-am plictisit în casă!

Se grăbi să ridice mâna:

- Eu sunt "contra"!

Florentina ridică şi ea mâna:

- Eu sunt "pentru".

Îl privi lung pe Sami, implorându-l să spună "nu"... Bărbatul de pe canapea zâmbi slab:

- Şi eu sunt "contra". Suntem 3-2 în favoarea plimbării; aşa că mami o să spună că voi doi aveţi câte-o jumătate de vot, pentru că nu aveţi încă cărţi de identitate...

Se grăbi să aprobe...

- Aşa că scorul este în realitate 2-2, e "remiză" şi deci stăm acasă...

Aproba ca rock-erii, cu mişcări ample, sub privirile încruntate ale copiilor...

- Numai că eu sunt medic - şi ştiu care este efectul aerului curat şi al luminii soarelui.

Aoleu! Acu' ce făcea? Întâi îi dădea ei dreptate - şi-apoi dinamita totul?

- Aşa că uitaţi cum facem.

Sami se ridică şi se întoarse spre Florentina:

- Tu îţi pui *hijab* şi tunică.

- Da, nenea Sami.

Gata - o şi convinsese? Hm...

- Léon, tu îţi pui una dintre cămăşile cu model tradiţional, îţi faci părul ţepi şi porţi ochelarii de soare.

- Da, nenea Sami.

Ochii negri se întoarseră spre ea:

- Tu îţi pui *hijabul*, o *abaya* şi mergi la braţul meu tot drumul.

Cum-cum? La braţul lui? Păi femeia musulmană n-avea ce căuta în altă parte decât în urma bărbatului ei! Trase aer în piept, ca să-i amintească asta, dar Sami se întoarse spre Tasnim:

- Iar tu o să joci rolul bonei. Mergem în parc şi într-un mall, la cumpărături - şi de data asta mă ocup eu de garderoba lui Léon. Haideţi - în jumătate de oră plecăm.

Adică...

Copiii alergau pe lângă ea, grăbiţi să se schimbe; Tasnim se ridica, zâmbitoare ca o zi de primăvară, şi pornea spre camera ei. Sami intra şi el în camera lui...

Ia uite! Rămăsese acolo, ca statuia împietrită de uimire! Dar era, totuşi, nedumerită! Sami... Adică...

Tasnim nu fusese foarte guralivă, apropo de regulile pe care trebuia să le respecte o bună musulmană; internetul însă fusese mai mult decât explicit! Buna musulmană mergea în spatele bărbatului ei - şi avea o atitudine de-aia care-ar fi făcut-o pe mamaia Lăcrămioara să i se umple inima de bucurie şi să-şi considere băiatul un soi de semizeu! Iar Sami tocmai spusese...

Stop!

Sami se dusese astăzi la imam Arif. Discutaseră despre... Despre ale lor! Dar cum ea şi copiii ei intrau acum în capitolul "de-ale lui Sami", discutaseră şi despre ei! Probabil că imam Arif fusese informat prompt referitor la cina de aseară...

- Mami, vii?

Corect! Rămăsese acolo, lângă bucătărie, ca o stană de piatră! Se grăbi să intre în camera ei şi să-şi ia hainele - că or să iasă din casă, or să pornească la plimbare... iar dacă o să sesizeze şi cel mai mic pericol, îşi va lua copiii de mânuţe şi se va urca în primul taxi! Şi-aşa...

Trebuia să înveţe să se liniştească. Să se calmeze. Chinezii ăia aveau şi alte treburi! Dacă stătea un pic să se gândească, chinezii lui Jun aveau foarte multe alte treburi, pe lângă găsirea reginei aurarilor! Oficial, regina era în Serbia iar regele în braţele consilierei. Jun era băiat deştept - ştia că Ştefan cunoştea multe şmecherii...

Jun se ţinea scai de Ştefan - îl fila şi-l urmărea şi-l pândea la fiecare pas. Îi asculta telefoanele, îi supraveghea consilierii... Oare unde era Ştefan acum? Că, dacă era în Paris, ei erau în pericol mare! Dacă însă contele Ionescu îşi odihnea oasele la conac, după o săptămână întreagă de condus BMW-ul albastru şi afacerile, ea ar fi putut să se ducă azi în mall şi să joace kazaciok - şi-ar fi fost în perfectă siguranţă. Printre atâţia turişti de toate naţiile pământului...

Gata - ea era îmbrăcată. Se ducea acum să-i pună Tasnim *hijabul*. Şi asta însemna că nu va fi lăsată să se ridice de pe scaun până nu va fi îmbrăcată şi fardată "corespunzător". Adică bărbaţii de pe traseul plimbării lor or să-l privească lung pe Sami...

De ce Sami Fakhouri se expunea aşa, la braţ cu ea? De ce se oferea benevol ca ţintă pentru oamenii lui Jun? Era nebun?... Sau avea un interes anume? Mai ales acum, după ce o văzuse fardată, îmbrăcată în haine musulmane, după ce mâncase ieri mâncare "ca la mama lui acasă", după ce-o văzuse dansând...

Se întoarse din drum şi-şi trase cizmele în picioare: Sami Fakhouri putea să se expună cât de tare voia el. Şi putea să facă tot ce voia el, la doi metri de ea. Imediat cum Sami Fakhouri reducea din distanţa aia, era în pericol - pentru că se apropia de cuţitele ei. Dacă va fi absolut necesar, o să-i amintească despre discuţia lor - aia nocturnă, cu condiţiile în care ea era menajeră în casa lui.

Bun! Şi-acum, să se ducă... Nu! Să-şi pregătească poşetuţa. Să nu-şi uite telefonul, banii, actele...

Care acte? Iar avea o problemă...

Unde să-şi ascundă actele reale? Actele contesei? Nu putea ieşi din casă fără ele! În caz că ea păţea ceva, copiii ar fi fost luaţi de statul francez. Iar poliţistul care i-ar fi descusut şi-ar fi informat superiorul. Care ar fi raportat şefului secţiei de poliţie, care l-ar fi informat pe omul lui Jun. Pentru ca informarea aia să ajungă şi la Ştefan, asupra cadavrului ei trebuiau să se găsească actele - alea reale. O să le ascundă... O să le pună...

Reveni în living şi luă rola de scoci. Şi se refugie în baie. Rupse o bucată generoasă de plastic transparent, ridică hainele... Puse punga cu actele pe abdomen - şi-o lipi cu scoci. O acoperi cu egării negri, apoi cu tricoul negru...

Gata - acum umplea gentuţa cu actele libaneze, telefonul, nişte bani... şi se ducea "să se înfrumuseţeze". Trebuia să fie atentă la Sami; trebuia să urmărească cu maximă atenţie privirile şi gesturile acelui bărbat, ca să poată opri din pripă orice semnal, mai mare sau mai mic...

Sami

Nu voia să se gândească la nimic. La absolut nimic. Voia să-şi "îngheţe" mintea şi să trăiască prezentul. Şi-atât.

Ieşiseră din casă, din curte, iar Tasnim luase copiii de mânuţe şi-o luase înainte. El îi oferise Anei braţul... Şi gata - atunci realizase că trebuia să-şi îngheţe cumva mintea şi gândurile. Să fie atent la plimbare, la magazine, la vitrine, la păsări şi flori şi turişti şi discuţia cu ea - pentru că era mai frumoasă ca niciodată, iar el ajunsese totuşi la vârsta la care putea prevede reacţiile ei. Dacă el şi-ar fi lăsat gândurile "să pornească", Ana ar fi întins mâna spre stradă - şi-ar fi dispărut, cu primul taxi, îndeajuns de departe de el ca să n-o mai revadă vreodată. Prefera deci să-şi ţină gândurile - şi comportamentul - sub control. Şi să nu se întrebe de ce oamenii care veneau din faţă îi priveau lung - când pe el, când pe ea...

Se plimbau aşa, la pas, de jumătate de oră. Soarele puternic le permitea să poarte toţi ochelarii de soare. Presupunea că ochelarii ăia îi dădeau lui o alură mai "sport" - şi-l făceau să pară mai tânăr. Sau "mai şmecher", cum spuneau colegii lui români. O femeie atât de frumoasă se plimba la braţul unui arab bătrâior şi cam chel - şi tocmai ochelarii ăia ascundeau medicul mut şi plat sub imaginea unui... afacerist, sau a unui... moştenitor de afaceri prospere cu petrol...

Ia să vadă el ce vedeau oamenii ăia care veneau din faţă! Ce vindeau ăştia aici?... Nimic interesant - era o farmacie. Următorul magazin era mai plauzibil pentru o oprire în faţa vitrinei - aşa că se grăbi s-o oprească:

- Ia să vedem cât costă un televizor...

Venea lângă ea... Uau! Proprietar de câmp petrolier scria pe el! Începutul de calviţie nu era o problemă; dar trebuia să facă cumva cu burta asta inestetică rău...

- Vrei să schimbi plasma din living?

- Nu; vreau să le iau copiilor un televizor mai mare.

Femeia frumoasă începu să râdă - făcându-l să rămână cu ochii pironiţi în imaginea din vitrină!

- Crede-mă că televizorul mare este ultimul lucru care le trebuie copiilor!

- Şi totuşi, nu-i pot lăsa să se intoxice cu telenovelele arabe din living. Nu-i aşa, Tasnim?

Rostise cuvintele alea nu ca s-o facă pe Tasnim să-i dea o replică tăioasă; le rostise ca s-o facă pe Ana să râdă... Iar mâna ei dreaptă se ridică şi mască râsul vesel... Nee! Îl mascase prea târziu! Preţ de-o clipă, îl văzuse! Îi văzuse bucuria - cea reală, neafectată de gânduri şi spaimă şi pericole...

Avea, la braţul lui, o femeie frumoasă şi specială. Ca o regină. Ana avea uneori graţia şi gestica specifice clasei nobiliare...

- Eu te rog să nu le iei televizor. Au multe teme de făcut - iar laptopul îi distrage destul.

- Bine; cum vrei tu.

Şi-şi reluau plimbarea, ca să poată să-şi îngheţe din nou gândurile...

- Mami, da' de ce?

- Pentru că e mai bine aşa.

Răspunsul perfect la întrebarea clasică "de ce". Florentina "pusese bot"... Iar Ana tresări şi se opri - şi-i strânse dureros de tare braţul! Ce se întâmplase? Ochii căprui îl priviră cu spaimă - iar gura frumoasă şopti:

- A treia maşină pe dreapta e o maşină de filaj!

Femeia frumoasă şi îngrozitor de deşteaptă recunoscuse o maşină de filaj. Sau văzuse ceea ce ea credea că este o maşină de filaj. Zâmbi slab, îngheţând gândul ăla care urla în capul lui îndemnul de-a săruta gura frumoasă:

- Şi crezi că asta ar trebui să ne îngrijoreze?

O privea lung... Ochelarii ei erau semi-fumurii; ai lui aveau lentile lucioase - şi-i ascundeau perfect ochii care priveau chipul incredibil de frumos... Ascundeau gândul ăla care-i urla acum în minte...

"Sărut-o, prostule! Sărut-o acum - şi spune-i că o faci tocmai din cauza maşinii de filaj!"

Ea îl privea lung, serioasă şi tăcută... Ochelarii ei aveau lentile fumurii; el îi vedea ochii speriaţi...

"Nu fii cretin! Vrei s-o vezi urcându-se în primul taxi - şi plecând pentru totdeauna? Potoleşte-te!"

Léon întrebă, în gura mare, de la câţiva metri distanţă:

- Mami, da' de ce?

Copiii! Tasnim se îndepărtase, cu copiii, iar ei chiar atrăgeau atenţia stând aici şi holbându-se unul la celălalt! Începu să râdă, spre Léon:

- Răbdare! Negociem un televizor aici!

Îngheţă gândul iniţial, cel referitor la sărut, şi reveni spre ea. Şi-o bătu uşor pe palmă, privind-o pe deasupra lentilelor:

- Pe mine nu mă îngrijorează chiar deloc. Ai încredere în mine?

Ana aprobă scurt cu capul, zâmbind... O trase spre copii şi anunţă în gura mare:

- Votul e 50-50. Mai insistaţi şi voi, diseară...

Acum ei discutau despre televizor, în faţă; iar el şi femeia asta îngrozitor de frumoasă mergeau, încet, spre maşina de filaj...

Era o dubiţă albă, de marfă. Nu încărca, dar nici nu descărca. Staţiona acolo. Geamul din faţă era coborât; se vedea un cot şi-un fuior subţirel de fum de ţigară... Reveni spre ea - şi-o privi drept, ca să nu fie tentat să privească duba:

- Cred că le-ar trebui un televizor mai mare.

- Trebuie să-i ţin la o distanţă egală cu dublul diagonalei televizorului. Cel pe care-l au acum este perfect.

- Le luăm unul mai mare şi-l mutăm lângă uşă.

- Cu tot cu măsuţă, ceea ce înseamnă că mutăm biblioteca. Adică mutăm şifonierul, ca să punem biblioteca acolo. Şi mutăm şi patul, ca să punem şifonierul...

- ... Ştii ce? Ai dreptate. Oricum trebuia să mutăm mobila!

Iar ea bufni în râs... Iar el reveni spre copii, mulţumit că acum mergeau - şi deci nu putea să cedeze impulsului de moment şi s-o sărute...

Ana-Maria

Ei bine, "era oficial" - putea s-o lase mai uşurel cu panica şi groaza aia din mintea ei! Jun Chèn avea alte treburi! Iar oamenii lui Jun Chèn nu erau nici foarte norocoşi, nici foarte perspicace - şi cu siguranţă n-ar fi reuşit s-o recunoască, deghizată aşa! Imaginea din vitrina magazinului de electronice era cea mai bună dovadă că individa aia frumoasă foc, cu ochi "de revistă", era cuplată cu "ăl mai tare arab dă pă planetă", cum s-ar fi exprimat Ninuţa ei în dialect...

Din punctul ăsta de vedere, avea mare noroc cu Sami! El era arab - şi avea o vârstă care dădea imaginii de "arab doldora de bani" greutatea şi credibilitatea absolut necesare rolului. Florentina şi Léon erau bruneţi - aşa ca Sami şi Tasnim. Pe Tasnim o dădeau de gol sprâncenele şi tenul. Nuanţa tenului copiilor era undeva între nuanţa ei şi nuanţa lor...

Aşa, împreună, arătau ca o familie - una de-aia "destupată", care nu căuta Mecca cu busola şi nu trimitea femeia să meargă în spatele bărbatului. Jun Chèn putea angaja 20 de psihologi - n-ar fi obţinut niciodată de la ei varianta ca regina aurarilor să se plimbe la pas, prin Parisul contemporan, la braţul unui arab cu ştaif - compunând imaginea unei familii de succes. Nici copiii regelui aurarilor, fugari doar cu hainele de pe ei, n-ar fi avut ce căuta de mână cu o doică arăboaică! În concluzie...

În concluzie, se va bucura de ziua asta superbă, de plimbarea superbă... şi se va panica după. Şi-apoi o să-i treacă. Şi-apoi o să înveţe să-şi stăpânească spaimele - şi-o să scoată copiii la soare şi aer curat, ca să crească frumoşi şi sănătoşi...

Oare va reuşi vreodată să-i mulţumească lui Sami Fakhouri? Ceea ce făcea omul ăsta pentru ea nu putea fi descris prin cuvinte; şi deci nu existau cuvinte cu care să-i poată mulţumi...

Isamu

Taxiul se apropia cu repeziciune de poarta orăşelului. În spatele lor, maşina trimisă de Sun Peng îi dădea un fals sentiment de siguranţă. Shen Qiao îl ajuta - adică avea grijă să nu-l împuşte vreun interlop mărunt. Odată trecut de poarta aia, era pe cont propriu. "Cum mi-o fi norocul!" - aşa spunea regele aurarilor atunci când se ducea singur să câştige bătălii...

Frână... Viraj strâns... şi frână. Scoase bancnotele şi achită cursa; după care coborî şi fu imediat înconjurat de bodyguarzi. Cornel Buldogu se oprise chiar în faţa lui - şi i se adresă în franceză:

- Bună ziua. Dumneavoastră?

- Vreau să vorbesc cu Diamant Ionescu.

Se aşteptase ca şeful pazei să scoată staţia de emisie-recepţie, sau telefonul, şi să-l sune pe Diamant; când colo, individul întinse mâna spre dreapta şi... primi o cutie metalică! Pe care o desfăcu şi i-o întinse:

- Armele şi electronicele: emiţătoare, telefoane, dispozitive de înregistrare...

Cu alte cuvinte, era aşteptat... OK! Ştia că în spatele lui, la 2-3 metri distanţă, era maşina trimisă de Sun Peng - maşină care nu se va clinti de-aici până nu va ieşi el din orăşel! Aşa că scoase pistolul şi telefonul şi le puse în cutie. Unul dintre tineri îl scana cu detectorul de metale - gest care-l făcu să pună şi cheile acolo... Îl văzu pe Cornel închizând capacul, răsucind cheiţa şi... dându-i-o lui! Poftim?

... În fine! O luă, iar cercul de bodyguarzi se desfăcu. I se indica poarta; era urmat de şeful pazei... Intră în perimetrul orăşelului Aurari.

Chiar lângă poartă aştepta un BMW negru. Semn că Diamant nu-l punea să meargă atâta amar de drum pe jos! Hm; drăguţ din partea lui! Urcă pe scaunul din dreapta, Cornel anunţă scurt "La şefu'" după care portiera se închise iar maşina demară spre brad.

Frumos brad! Creştea repede şi bine! Sigur îi puneau tot felul de zemuri la rădăcină, grăbiţi să obţină cât mai repede un simbol uriaş al trăiniciei şi dăinuirii peste ani...

Oare or să-l lase să-şi viziteze familia? Contele Ionescu nu-şi vizita soţia şi copiii; oare or să-i amintească asta, înainte să-l conducă înapoi, la BMW? Orice era posibil; aşa că nu-şi făcea nici planuri, nici gânduri. Spera doar să-şi revadă azi familia. Îi era dor de ei; şi era atât de aproape de ei, încât aproape că-i simţea! Le simţea dragostea şi dorul de el! Oare...

Diamant

Telefonul piui scurt. Îl luă... ***"A sosit."*** Bun! Îşi rearanjă maleta şi redeveni atent la ecranul monitorului. Geamul era deschis, aşa că auzea motorul BMW-ului... Gata - era în faţa primăriei. Portiera pocnea... Uşa se deschidea... Uşa biroului lui era deschisă, iar el îşi instruise secretara să nu-i vorbească - să-i arate încotro s-o apuce şi să-şi vadă de treaba ei. Aşa că paşii se apropiau...

- Bună ziua.

Se sprijini de spătar şi-l privi drept:

- Bună ziua.

Isamu îl privea lung...

Chinezul era frezat şi bărbierit "artistic", iar pielea aia de plastic îl ajuta să-şi ascundă gândurile şi sentimentele. Şi totuşi, se vedea de la o poştă că Isamu suferea de dorul familiei lui! Sau de dorul lu' frati-su! Suferea, oricum! Descoperirea asta îi făcea o deosebită plăcere, de vreme ce şi Ştefan slăbise şi parcă îmbătrânise...

"Hai, gălbejitule - mai zi-i ceva! Sau ieşi şi vezi-ţi de drum! Că mă ţii din treabă!"

Era duminică, după nuntă; singura lui treabă era să doarmă sau să-şi pună castraveţi peste cearcăne. Dar simpla prezenţă a chinezului ăstuia îi creştea tensiunea...

- ... Ai mai vorbit cu Ştefan?
- Vorbesc zilnic cu el.
- ... Şi ce mai face?
- Face bine.

"Mai ai alte întrebări cretine?" Îl privea şi jubila tot, în sufletul lui...

- ... Iar Ana ce mai face?
- Face bine şi ea.

"De parcă n-ai şti ce face! Nenorocitule care n-ai fost în stare s-o salvezi pe tanti Stela!" Mm...

- ... I-ai spus lui Ştefan că îl rog să ne vedem, să vorbim?
- Da.
- Şi ce-a spus?
- Că n-are ce vorbi cu tine.
- Ba eu cred că are. Pot să-l ajut s-o aducă pe Ana aproape de el.
- Ana este acolo unde trebuie să fie acum.
- Ana este acum undeva în Paris, ascunsă într-o locaţie obscură, cu banii pe sfârşite şi zero pază pentru ea şi copii.

... Ce era al lui Isamu, era al lui Isamu! Chinezul ăsta avea cap - şi-l ştia pe Ştefan cap-coadă! Numai că el prevăzuse chestia asta încă de la ultima conversaţie cu gălbejitul - şi avea şi răspunsul ideal! Se grăbi să întrebe:

- Şi tu zici că poţi s-o aduci pe Ana aproape de Ştefan.
- Da.
- Nu ştiu de ce-ai face asta! Care e motivaţia ta? Ce treabă mai ai tu cu Ana şi cu Ştefan?

Isamu se grăbi să tragă aer, ca să răspundă; nu-l lăsă:

- Ţi-a spus Ştefan să-i găseşti familia? Ţi-a spus Ştefan să-i aduci familia aproape de el? Ţi-a transmis Ştefan vreun ordin, referitor la asta?

"Mai ai tupeu să faci gât pe-aici, după ce-ai făcut ceea ce-ai făcut?"

Chinezul îl privea lung - şi era mut acum... Îngustă scurt ochii:

- De ce-ai venit azi aici?
- Am venit să te rog să mă laşi să-mi vizitez familia.

Scoase telefonul şi începu să scrie mesajul. ***"Nea Dumitre, a venit Isamu. Ne roagă să-l lăsăm să-şi vadă familia. Ştefan mi-a sugerat să nu-l las să umble singur prin orăşel - că oamenii sunt supăraţi..."*** Send... şi-acum aştepta. Se holba în monitor, la pozele de la nunta de aseară, şi aştepta să-l audă pe unchiul lui...

Isamu nu intra; nici nu ieşea. Nici nu încerca să deschidă o discuţie. Se simţea privit - dar făcea abstracţie de asta. O privea pe Raina... O privea şi se gândea că, dacă dobitocul de Jun n-ar fi încercat să-l omoare pe Ştefan, el n-ar mai fi cunoscut-o pe Raina lui. Şi nu s-ar mai fi îndrăgostit. Şi nu l-ar mai fi băgat pe Cornel în casă. Şi ar fi strâns-o pe Safira în braţe... şi pe multe altele, mult mai amorezate de el decât nevasta oficială! Ar fi băut în continuare pe rupte, ar fi picurat muierile "la greu"... Dar apăruse ea - iar lucrurile se schimbaseră. Era mult mai liniştit de când se lăsase de băut, de când nu-l mai interesau fetele alea frumoase şi talentate - şi nu mai încerca să afle cum se manifestau frumuseţile alea în combinaţie cu diverse lichide şi solide şi prafuri...

Auzi uşa deschizându-se - aşa că se ridică, scoase dispozitivul de bruiaj din buzunar şi ocoli biroul. I-l întinse, privindu-l drept:

- Du-te şi vizitează-ţi familia.

Chinezul era uimit...

Isamu

I se întâmplau lucruri imposibil de prevăzut! Tocmai Diamant...

Luă dispozitivul micuţ - şi i se întoarse spatele. Cu alte cuvinte, putea să se ducă...

Se răsuci, hotărât s-o întrebe pe secretară la ce adresă locuia acum familia lui; dar dădu de ochii negri şi se grăbi să plece capul. Nu-l putea privi; nu acum, oricum! Vocea bătrânului fu normală - dar el receptă tonul acela ca fiind rece:

- Să mergem.

Se grăbi să-l urmeze. Ieşiră din primărie, porniră spre una dintre străduţe...

Dumitru Ionescu tăcea. Şi el tăcea. El nu putea să vorbească. Nu cu tatăl lui Ştefan! Era într-o stare nenorocită rău! Era în starea aia în care mergea spre familia lui, dar era ferm convins că se va întâmpla ceva - şi-l vor întoarce din drum. Iar dacă nu se va întâmpla ceva, era ferm convins că o să-i găsească slăbiţi, legaţi fedeleş, învineţiţi de interogatorii inutile...

Ştia că nu va vedea nimic din toate astea. Ştia că Fei-Yen şi Liwei erau bine; şi totuşi, până nu vedea asta cu ochii lui, până nu-i auzea... Până nu se convingea cu ochii lui că nu visa, că nu-i puseseră stewardesele ceva în băutură şi-acum visa, legat fedeleş în drum spre Nisa, el n-o să poată să creadă! Adică... Asta era imposibil! Atunci, după moartea dnei Ionescu, soţul ei fusese, poate, împăciuitor! Dar acum, când timpul trecuse, când nevasta şi mama lui Diamant făcuseră *pomana* după *pomana*, când singurătatea se instalase în casa dlui Ionescu...

Fu tras scurt spre dreapta - şi se apropiară de-o poartă. Nu-l interesa tânărul care stătea lângă poarta aia; el se grăbea să caute numărul... La ce număr erau? Pe poartă nu scria nimic! Şi nici pe gărduleţul ăla de-o şchioapă! Ce număr era aici? La ce număr locuia familia lui? Trebuia să ştie...

Probabil că n-o să ştie niciodată asta. Intraseră în curte. Iar pe casă nu scria nimic... Cei doi tineri care patrulau încetişor pe lângă zid nu încercau să mascheze vreo tăbliţă sau vreun semn...

Căsuţa cu un etaj nu era mare; era... cât pentru o familie restrânsă. Cât pentru doi tineri şi-un copil. După cum îşi amintea el planurile alea de demult, modelul ăsta de casă avea la parter un living, bucătăria şi-o baie; iar la etaj erau dormitorul, două camere şi-o altă

baie. Dar nu ştia dacă Diamant respectase cu sfinţenie planurile lui Ştefan. Casa asta era nouă. Casa asta depăşise perimetrul iniţial al orăşelului. Era, deci, destinată noilor veniţi. Aşa că, poate n-avea trei camere sus; poate avea doar două camere şi-un birou, sau... Sau un dormitor mare şi-o cameră cât pentru un copil nu foarte răsfăţat...

Perdelele nu se mişcau. Jaluzelele erau ridicate - dar perdelele erau dese, iar înăuntru lumina era stinsă. Poate că erau acolo; poate că nu-i lăsau să se apropie de geamuri, sau...

Sau poate că nu erau în casa asta! Poate că în spatele uşii îl aşteptau nişte bărbaţi... înarmaţi...

Tatăl lui Ştefan deschise uşa şi intră. Şi lăsă uşa deschisă - ca o invitaţie...

Dacă intra şi constata că era o capcană...

"Cum mi-o fi norocul!"

Intră.

Unchiul lui Diamant spuse ceva, în romanes; iar el tresări, speriat de apariţia bruscă... Femeia înaltă, solidă, îmbrăcată în trening şi cu hamul pistolului pus peste tricou, stătuse pe canapea; stătuse tolănită acolo, că nu-i văzuse capul peste spătar. Acum, se grăbea să urce treptele. Unde se ducea? Se ducea să-i aducă pe Fei-Yen şi Liwei? Bătrânul nu se clintea; nici el n-avea curaj să spună ceva, sau... Auzea paşii coborând grăbiţi... Femeia solidă adusese o altă femeie - una mai tânără, mai suplă, înarmată cu două pistoale. Se apropiau... îi ocoleau... ieşeau...

Dumitru Ionescu se răsuci scurt şi ieşi. Păi...

Uşa se închise.

Rămăsese singur în living...

Era o capcană? Sau o farsă? Ce era asta?

Tresări, speriat de zgomotul subţirel! Auzise ceva! Un zgomot scurt, ca de veselă ciocnită din greşeală! Aşa că fixa cu privirea uşa din dreapta! Din spatele uşii ăleia venise zgomotul! Acolo era cineva...

Încă un zgomot - de data asta, ceva mai puternic! Dar tot zgomot de veselă! Ca şi cum cineva punea vasele la loc, în dulap! Iar asta însemna... Asta putea însemna...

Nu se putea clinti de-acolo; dar reuşi să-şi descleşteze maxilarul... şi întrebă, în chineză:

- Fei-Yen (*rândunico*)?

Un foşnet scurt... Farfuria sfârşi trântită într-o chiuvetă metalică; auzi doi paşi, iar uşa se dădu de perete. Iar în faţa ochilor... apăru...

Soţia lui îşi acoperi încet gura cu palma. Ochii ei se umpluseră cu lacrimi... Întinse mâinile spre ea - iar ea porni spre el. Iar plânsul, hohotul ăla de plâns, o opri totuşi după doi-trei paşi. Rândunica lui se ţinuse tare până acum; dar intrase el - iar ea clacase. Ea avusese încredere în el şi venise, împreună cu băiatul lor, în orăşelul lui Diamant - unde fuseseră ameninţaţi cu sabia, încătuşaţi, duşi pe sus... dezbrăcaţi până la piele...

Traversă încet livingul şi-o cuprinse cu braţele - uşor, să n-o sperie. Degetele ei îl înhăţară la propriu - şi-l strânseră cu toată puterea!

... Soţia lui era cu nervii la pământ! Trebuia să încerce s-o liniştească; trebuia s-o determine să nu mai plângă, ca să poată să afle prin ce traume psihologice o trecuseră oamenii lui Diamant...

- Rândunico, te rog să nu mai plângi...

Ea aproba şi plângea în hohote...

- Liwei e aici, cu tine?

Primi o aprobare - dar nici un cuvânt! Nici nu putea spune ceva, la cât de tare plângea! Şi cum apariţia ei îl liniştise pe el ca prin minune, calculă femeia solidă de pe canapea şi femeia suplă de la etaj şi zâmbi, privind lung scările şi ridicând puţin vocea:

- Dacă-ţi spun că nu ţi-am adus un cadou, mai vrei să vii să mă îmbrăţişezi?

Băiatul lui urlă la propriu:

- Tată!

Oo, sfântă eliberare! Erau amândoi aici! Şi erau amândoi bine! Gândul ăsta îl făcu să râdă:

- Uşurel, voinicule! Să nu cazi pe scări...

Să nu cadă pe scări...

... Jun stricase totul. Jun îi nenorocise - şi pe el, şi pe Ştefan, şi pe oamenii dragi lor. Dacă el nu mai putea rosti nimic după asemenea glume simple, îşi dădea cu uşurinţă seama ce reacţii şi ce accese de plâns o să aibă biata Ana atunci când îl va regăsi pe Ştefan! Lui, acel "să nu cazi pe scări" îi adusese în faţa ochilor minţii imaginea femeii încătuşate cu mâinile la spate, năucită de lovitura năprasnică, împinsă violent, care încercase să păşească dar...

Băiatul lui sări de pe cea de-a treia treaptă - şi se repezi spre el! Îl cuprinse cu braţul...

Şi acum plângeau amândoi. Nici el nu era foarte vesel. Probabil că şi el ar fi plâns - de bucurie, aşa ca ei. De bucuria revederii. Numai că el îşi amintise...

- ... Gata - opriţi-vă. Vă rog eu mult! Vă rog eu mult de tot să nu mai plângeţi!

Fei-Yen se desprinse din îmbrăţişare şi-şi şterse lacrimile:

- Hai... aici...

Da - pe canapea. Acolo era locul perfect pentru discuţia lor! Se aşeză şi puse dispozitivul de bruiaj pe masă, după care îşi aşeză băiatul pe genunchi... Soţia lui şopti:

- Te-au lăsat cu chestia aia?

- Nu; m-au percheziţionat la poartă şi mi-au confiscat toate obiectele metalice. Pe ăsta mi l-a dat Diamant.

Rândunica lui îşi şterse din nou lacrimile, şoptind:

- Deşi era evident că vom vorbi în chineză... Să ştii că pe noi doi nu ne lasă să vorbim în chineză.

- E normal să vă impună să vorbiţi o limbă pe care s-o înţeleagă şi ei. Aţi putea să complotaţi să fugiţi, sau să-i atacaţi... Sau, eu ştiu...

Că nu putea să-i dea idei de-astea... Soţia lui zâmbi slab:

- Dl Dumitru ne-a spus, atunci când ne-a adus aici, că ceea ce va păţi unul, va păţi imediat şi celălalt. Dacă eu mă omor, Liwei o să moară şi el. Dacă Liwei ia pastile, el personal îmi îndeasă mie pe gât pastile. Aşa a spus.

- Sunteţi în paza lor - şi nu trebuie să păţiţi nimic. De-asta am avut curaj să vă aduc aici. Ei vă păzesc mult mai bine decât aş fi putut să vă păzesc eu.

Liwei îşi şterse lacrimile:

- Suntem păziţi de opt bodyguarzi, care au grijă să nu se apropie nimeni de casă. Iar noi locuim aici împreună cu două femei; cea mai solidă stă lângă mama, cea mai subţirică stă cu mine.

- Tocmai de-asta - ca să nu păţiţi absolut nimic.

Fei-Yen oftă greu:

- Am vrut să te sun.

- Să n-o faci.

- În fiecare zi, am vrut să-l rog pe dl Dumitru să mă lase să te sun - sau să-ţi scriu. Dar n-am avut curaj. Nu ştiu de ce, pentru că nu ne-a ameninţat nimeni cu nimic... Pur şi simplu, n-am putut!

- Pe viitor, dacă vrei să mă suni, poţi să le spui că trebuie să-mi spui să-ţi trimit ceva de acasă.

- Nu merge. Unul dintre cei opt băieţi care păzesc casa are o maşină şi-un card. Eu îi dau lista iar el revine cu cumpărăturile în maximum o oră.

Adică... Nu mai înţelegea nimic! Rândunica lui zâmbi:

- Şi nu mă întreba de unde-a făcut rost de manuale pentru Liwei - că habar n-am! Le-am primit în 45 de minute; şi-a mai adăugat el, de la el, nişte caiete - că eu uitasem să le scriu pe listă.

Hai, că rămăsese perplex! Adică... Adică familia lui, ostatică în Aurari, avea la dispoziţie un şofer şi-un card de cumpărături? Şi putea "comanda" orice, fără să se îngrijoreze că stocul din magazine putea fi epuizat? Nu-i venea să creadă! Fei-Yen chicoti:

- Iar dacă vrei să ştii, aseară am fost la o nuntă.

Aoleo! Păi ei o duceau regeşte aici, în timp ce el îşi smulgea părul din cap şi făcea comoţie la Cannes! Băiatul lui se grăbi să completeze:

- Ne-au chemat târziu - dar ne-au chemat, până la urmă. Mama zice că a auzit un elicopter - şi abia după aceea a venit dl Dumitru şi ne-a luat la petrecere. Dar a fost frumos, să ştii!

- A fost foarte frumos. Ne-a prins bine ieşirea din casă.

Se grăbi să întrebe, întrezărind prima urmă de "normalitate" în toată sechestrarea asta:

- Nu vă lasă să ieşiţi?

- Dl Dumitru ne-a spus că putem ieşi, în perimetrul orăşelului - dar vom avea pază strictă. Liwei are voie să se joace cu ceilalţi copii, dacă vrea; dar tot aşa, cu femeia suplă lângă el. Şi n-a vrut să iasă până acum.

- Aţi stat în casă?

- Da; am stat numai în casă.

- Să nu mai faceţi asta. Dacă vă dau voie să ieşiţi, ieşiţi!

- Nu prea am încredere în oamenii de-aici.

- Dacă dl Dumitru a spus că puteţi să ieşiţi, sunteţi în deplină siguranţă. Iar eu vă rog mult să ieşiţi. Să nu staţi numai înăuntru. Aveţi nevoie de aer curat. Luaţi o pătură, sau o rogojină, şi mergeţi în livadă. Şi staţi acolo, la umbră. Jucaţi-vă ceva, discutaţi, faceţi lecţiile... Nu staţi înăuntru, ca pustnicii.

- Am fi ieşit; dar mi-e frică.

- Te-a ameninţat cineva?

- Nu.

- Ţi s-a părut că vi se pregăteşte ceva, sau că

- Mi-e frică să stau în vizorul lor, sub ochii lor. Nu mi-a spus nimeni nimic; dar mă gândesc cu groază că, dacă Jun atacă din nou...

- Ceva îmi spune că atacurile lui Jun nu se vor răsfrânge asupra voastră. Să ieşiţi afară, la aer curat. Să ieşiţi măcar în curte, aici! Iar tu, Liwei, să te joci cu copiii de-aici! Că n-or să-ţi facă nimic rău, crede-mă!

- Ei, nu-i vorba numai de asta! Nici n-am avut chef...

- Pentru că te-ai gândit la mine şi ai fost îngrijorat. Să nu mai fi. Stăpâneşte-te şi încearcă să vezi întotdeauna partea plină a paharului.

- Bine, tată! Hai să vezi camera mea!

Hai! Chiar era curios dacă şi sus aveau tot confortul pe care-l văzuse în living! Iar după ce afla totul, tot ce se întâmplase şi tot ce făcuseră oamenii din Aurari, o să încerce să le dea câteva răspunsuri şi câteva sfaturi. Ca să nu-i mai vadă vreodată plângând în halul ăla! Îl speriaseră îngrozitor!

Diamant

Paşii se apropiau de uşa lui. Nea Dumitru intră, închise uşa şi şopti:

- L-am lăsat pe Cornel acolo, să-l păzească.

- Foarte bine! Poate-i mai smulge nişte informaţii!

- N-o să-i smulgă nimic - nu de-aia l-am lăsat la uşa casei. Sperasem să-l aud spunând ceva, oricât de neimportant; dar a tăcut tot drumul. Aşa că prefer să mă retrag - să nu deranjez...

Aah, ce acid era unchiul lui! Zâmbi slab:

- Şi cum ştii că o să iasă de-acolo liniştit, lămurit, ruşinat pân' la Dumnezeu şi cu mare chef de vorbă...

Nea Dumitru îi făcu scurt cu ochiul şi apăsă clanţa:

- El a venit cu taxiul, după cum mi-a zis Cornel, urmat de-o maşină cu chinezi. Taxiul a plecat; chinezii sunt încă aici şi sunt şase înghesuiţi pe cinci locuri.

- Îi spun eu imediat lui Cornel să-l ducă personal la Otopeni.

- Bun. Şi încă ceva... Informează-l pe Ştefan.

- Stai liniştit, unchiule! De fiecare dată, îi trimit filmarea camerei de deasupra biroului.

- Şi-i şi scrii unele lucruri. Ai grijă ce-i scrii...

Aprobă şi rămase singur. Nea Dumitru n-avea încredere în el - iar constatarea asta îi lăsa un gust tare amar! Se gândea...

De-a lungul timpului, nea Dumitru îi vorbise de multe ori despre Isamu. De fiecare dată, avusese numai cuvinte de laudă la adresa chinezului. Acum, deşi chinezul fusese martorul nenorocirii soţiei lui şi nu ridicase un deget ca s-o scape, nea Dumitru parcă-l proteja...

Era zăpăcit şi bulversat de toate astea! Ce-avea chinezul ăla şi el n-avea? Da, vorbea puţin şi gândea mult, în comparaţie cu el! Da, îl ajutase pe Ştefan cu transporturile - spre deosebire de el, care bătuse România în toate direcţiile cu geamantanele cu aur şi bani! Dar ăsta chiar nu era un motiv ca chinezul să primească mai multă încredere decât el! Chinezul nu ratase nici un transport - dar nici el nu ratase vreo livrare sau vreo plată! O să le spună asta, la un moment dat - şi vărului, şi unchiului lui! O să le-o spună verde-n faţă şi cu grijă, să nu-i jignească cu un ton prea ascuţit sau prea dur. Dar o să le-o spună!

Ana-Maria

Erau în curte. Acum erau în siguranţă. Acum erau la adăpost. Sami descuia uşa; ea se întorsese spre stradă - şi vedea clar că nu-i urmărise nimeni. Le făcu copiilor semn să treacă... intră şi ea... uşa se închise şi se încuie...

Oftă greu, uşurată, şi zâmbi:

- Aveţi dreptate - trebuie să învăţ s-o las mai uşor cu panica!

Sami zâmbea şi el:

- Discutăm diseară despre asta. Momentan, Léon trebuie să-şi probeze noile "piese tari" din garderoba personală!

- Daa, şi eu!

Léon şi Florentina primiseră fiecare câte-o jumătate de şifonier de haine - toate în ton cu noua lor deghizare. Prinţul îl pupase pe Sami de multe ori azi... Parcă ghicindu-i intenţia, bărbatul se grăbi să intre în camera lui - şi să închidă uşa. Iar ea se grăbi să-l urmeze şi să ciocăne scurt în uşă. Aştepta; el nu se grăbea să deschidă, sau... Tasnim şopti, luând-o de braţ:

- Lasă-l - discutaţi diseară despre asta.

Se grăbi s-o tragă în camera ei şi să închidă uşa:

- Chestia asta nu poate continua aşa!

- Şi nu va continua aşa! Se va opri - adică s-a oprit deja! Copiii aveau nevoie de haine. Copiii au nevoie de haine multe, pentru că sunt năzdrăvani şi se murdăresc şi le rup pe tobogane! Iar voi doi arătaţi ca o familie de director de multinaţională - şi nu puteţi avea doi copii jerpeliţi şi cu trei haine tocite! Îţi garantez eu că n-o să le mai cumpere niciodată atât de multe hăinuţe! Dar crede-mă că sesiunea asta de shopping era mai mult decât necesară!

Clătină scurt capul:

- Indiferent cât de necesară a fost - o să discut cu el şi-o să-i dau banii înapoi.

- Şi crezi că, dacă-l jigneşti aşa, ai ceva de câştigat?

- Crezi că el câştigă ceva pentru că "a spart" azi 3.000 de euro pe hainele copiilor mei?

Tasnim oftă greu, clătinând capul a dezaprobare... Apăsă clanţa:

- Diseară, o să discut cu el chestia asta! Şi să ştii că nu e deloc OK! Ceea ce faceţi voi doi, faţă de mine şi de pici mei, chiar nu e OK!

- Nu e OK că avem grijă să vă ascundeţi cât mai bine?

Îngustă "din scurt" ochii:

- De ce încercaţi să ne integraţi în familia voastră?

- Tu de ce încerci să te integrezi în familia noastră?

Adică... Adică... Se înroşi instantaneu, realizând că ea gătise... Că ea pregătise... fără să i se spună...

- Exact - ca să te poţi ascunde mai bine de nenorociţii care te caută ca să te omoare! Vrei să te integrezi? OK - te integrezi! Dar netul n-o să te-nveţe niciodată mai mult decât chestiile generale! Noi, musulmanii, suntem foarte atenţi când vine vorba despre creştini - şi îi primim foarte greu în comunitatea noastră! Ca să poţi intra în comunitatea musulmană - şi să capeţi comportamentul musulman -, ai nevoie de un musulman care să-ţi explice şi să te ajute din plin! Nu vrei să te ajutăm? Să vă ajutăm?

Se grăbi să iasă - şi dădu de privirea serioasă a Florentinei... Arătă, scurt, spre camerele lor - şi-o urmă. Şi închise uşa, o încuie... Bufni în plâns.

- Mami, de ce plângi?

Îi făcu semn s-o lase-n pace - iar paşii mărunţei se îndepărtară în fugă...

Nu mai înţelegea! Zău că nu mai pricepea o iotă! Ce trebuia să

facă ea? Cum trebuia să se comporte, faţă de oamenii ăştia? Şi de ce se apucaseră amândoi să-i facă asemenea cadouri, ei şi copiilor ei? Când discutaseră în spital, în noaptea aia, Sami fusese foarte limpede în exprimare: "Oferim 800 de euro, plus cazare şi mâncare pentru tine şi copii". Nimic despre ajutor, despre mii de euro cheltuiţi pe hainele copiilor ei...

De fapt, i se făcuse frică - pentru că porniseră de la condiţiile alea minimale şi ajunseseră la plimbarea de braţ cu el, cu Tasnim pe post de bonă pentru copiii ei! Iar imaginea din vitrina cu electronice fusese acolo şi pentru el! Cu siguranţă, Sami o văzuse! Şi-atunci...

Dacă oamenii ăştia doi complotau "s-o lipească" pe ea de Sami... iar ea refuza...

Îi era frică. Şi-ar fi luat acum copiii, laptopul şi banii şi s-ar fi strecurat pe uşă-afară. Dar îi era frică. Sami putea suna la poliţie - doar aşa, ca să-i facă rău! La urma urmei, după ce el cheltuise atâţia bani... şi investise, probabil, atâta speranţă sufletească în femeia care ştia să lustruiască o casă-ntreagă în două zile, ştia să respecte reţete libaneze, ştia să danseze "pe sistem" şi făcea capetele tuturor să se-ntoarcă după ea pe stradă...

Dacă l-ar fi sunat pe Diamant...

Nu ştia ce să facă! Zău că nu mai ştia! Nu ştia cum să-i spună omului ăstuia să nu-şi facă planuri şi speranţe care s-o cuprindă şi pe ea! Dar tare se temea ea că cele 3.000 de euro fuseseră deja pârghia care atrăsese copiii puţin mai aproape de el! Şi cadourile alea, şi faptul că aprobase ieşirea la plimbare... Şi faptul că îi ajutau să se ascundă de chinezi...

Oare Sami spera că Ştefan va păţi ceva, în curând? Oare miza pe războiul soţului ei cu mafia chineză - şi încerca să câştige deja puncte în calculele ei? Orice era posibil! Aşa că, diseară, o să-l invite la o discuţie. Şi-o să vorbească deschis cu el - şi despre bani, şi despre motive, şi despre ei... Despre toate! Diseară, o să lămurească toate nelămuririle.

Isamu

Acum era liniştit. Acum putea să plece liniştit în Franţa. Familia lui avea de toate - şi era pe mâini bune. Pe cele mai bune mâini chiar! Nici el nu le-ar fi putut asigura atâta protecţie! Îi privea şi-i vedea liniştiţi, veseli...

Stătuse două ore cu ei. Din păcate, peste fix o oră, cursa Air France va decola de pe Otopeni - iar el trebuia să fie în ea. Aşa că oftă greu şi se ridică:

- Dacă nu plec acum, nu mai prind avionul.

Fei-Yen se repezi şi-l îmbrăţişă cu putere... Rândunica lui scăpă un suspin:

- Ei, poftim! Nici n-ai plecat - şi deja mi-e dor de tine!

Se grăbi să se desprindă din braţele ei şi să-l ridice pe Liwei:

- Te las pe tine şef aici. Să ai grijă de mami!

- Bineînţeles că am grijă de mami!

- Să insişti să ieşiţi în fiecare zi din casă! Uite, eu zic să scrieţi pe lista de cumpărături nişte seminţe de flori; şi să ieşiţi în fiecare zi să îngrijiţi grădina cu flori. Bine?

- Bine, tati.

- Şi încă ceva... Toată lumea vă receptează acum ca fiind duşmanii lui Ştefan. Adică duşmanii lor - ai celor din orăşel. Dacă dl Ionescu v-a spus să ieşiţi, n-a făcut-o doar ca să vă vadă plimbându-vă amândoi pe străduţe pe-aici. A vrut să vă îndemne, de fapt, să le arătaţi celorlalţi că nu sunteţi duşmanii lor. Că sunteţi oameni - şi că puteţi fi buni companioni de discuţie, de joacă...

- Asta e greu, tati! Eu nu ştiu limba română!

- Dar ştii franceză şi engleză. Încearcă! Din câte ştiu eu, la şcoala de aici, din Aurari, copiii învaţă engleza. Încearcă să vorbeşti cu ei în engleză. Şi, de ce nu - încearcă să reţii câteva cuvinte în română! Nu poţi să ştii când o să-ţi folosească faptul că înţelegi ce spun ceilalţi!

- O să încerc. Deşi să ştii că ei nu vorbesc limba română...

Ah, aşa era! Uitase... Oftă greu şi-şi pupă băiatul pe obraz:

- Hai - fugi la joacă! Fugi!

Îl lăsă jos. Liwei nu-l înţelegea... Arătă spre scări:

- Nu vreau să te ştiu uitându-te lung după mine! Fugi!

- Tati, dar mai vii pe la noi! Da?

- Sigur că da! Nu ştiu când, pentru că nu e bine să exagerez cu plimbările astea... Dar promit că mai vin.

- Bine! Pa, tati!

- Pa, Liwei!

Îl văzu urcând grăbit scările... Reveni spre rândunica lui - iar ochii i se umplură cu lacrimi! Fei-Yen zâmbi strâmb:

- Te rog - nu face aşa!

- Te iubesc! Te iubesc enorm - şi mă doare sufletul...

Soţia lui îl strângea cu putere în braţe...

- ... Ştiu că aici sunteţi în siguranţă. Dar vă simţiţi prizonieri aici. Şi nu ştiu... Îmi place să cred că n-am greşit atunci când am decis să vă aduc aici.

- N-ai greşit. Doar că ne-au luat atunci pe sus - şi ne-au speriat. N-am ştiut ce ţi-au făcut ţie, dacă te-au lăsat să pleci, dacă... Acum suntem şi noi liniştiţi - şi o să încercăm să le ieşim în întâmpinare. Am observat ieri, la nuntă, că sunt oameni de treabă. Sunt sigură că n-or să încerce să se răzbune pe noi.

- Şi eu sunt sigur de asta. Şi mă grăbesc acum să mă întorc la Cannes, ca să fac ceea ce se aşteaptă ei să fac - să le găsesc regina şi s-o ajut să se întoarcă la regele lor.

- Nu ştiu dacă

- Stai liniştită. Ştiu ce am de făcut - şi ştiu cum să fac ca să fie totul bine. Fei-Yen, trebuie să plec.

Rândunica lui îi prinse bine capul în palme şi-l sărută... Oftă greu:

- Şi tare-aş vrea să rămân prizonier aici, cu voi...

Gata - o făcuse să râdă! Acum, chiar ea îl conducea spre uşă:

- Daa, sigur - iar ei or să ne lase să stăm împreună aici, la *all inclusive*!

- Încercam să-ţi spun că mi-e dor de tine...

- ... Şi mie mi-e dor de tine. Air France nu are zboruri mâine?

- Ba da. Problema nu e cursa aeriană; problema e vila aia păzită minimal, în care Jun şi-ar înfige cu mare plăcere trupele...

- Ce veşti ai despre el?

- N-am veşti despre el. Iar asta înseamnă că-i merge rău.

Soţia lui aproba încet cu capul... Îi fură un sărut:

- Să fiţi cuminţi!

- Să ai grijă de tine! Te rog!

Ieşi şi se grăbi să tragă uşa după el. Nu-i putea spune "Pa", nu-i putea spune "Pe curând"... N-o putea şti acolo, la geam, privindu-l lung...

În stânga lui, la jumătate de metru de el, Cornel Buldogu aştepta, în poziţie regulamentară. Se întoarse spre el:

- Diamant Ionescu mai este la birou?

- Da. Mi-a ordonat să vă duc la Otopeni.

- Zborul meu decolează în 50 de minute. Crezi că putem ajunge la timp, dacă facem o oprire scurtă la primărie?

Primi o aprobare, aşa că se grăbi spre poartă. Ştia că soţia şi băiatul lui erau acum la geamuri; vedea cum cele două femei intrau în curte şi se grăbeau spre uşă... Nenorocită situaţie!

Ieşi în stradă şi porni grăbit spre primărie. Lui Cornel nu-i era greu să ţină pasul; avea antrenament şi vreo 30 de centimetri în plus! Aşa că se grăbeau teribil! Dacă Diamant accepta, totuşi, să discute cu el...

Orăşelul se animase serios. Probabil că nuntaşii de ieri se odihniseră, îşi trataseră mahmureala şi-acum ieşiseră să împărtăşească impresii despre petrecere! Oricum, ei doi se intersectau cu femei, bărbaţi şi copii - şi toţi îi aruncau o privire lungă, serioasă, după care încercau să pară neatenţi şi total dezinteresaţi... Bănuia că-i deranja rău costumul lui alb. Se îndoia că lor li se spusese ceva despre doliu; aşa că imaginea lui, alb tot, putea foarte uşor să pară un afront la adresa doliului dlui Ionescu. Observase azi că şi Diamant purta negru - şi-avea

bandă neagră prinsă-n piept...

Nenorocită situaţie! Nenorocită rău de tot! Jun ăsta nenorocise totul! Jun ăsta merita...

Jun va primi exact ceea ce merita să primească. Nu se îndoia că fratele lui va fi rechemat în China! Problema era că nici o pedeapsă, oricât de dură ar fi fost ea, n-ar fi putut plăti tot răul pe care-l făcuse fratele lui!

Ocoli scurt colţul străzii şi intră în primărie. Uşa îl aşteptase larg deschisă! Era ciudat, pentru că secretara nu mai era la birou... iar uşa biroului lui Diamant era deschisă... Se opri din nou în pragul uşii şi ciocăni în toc. Ochii albaştri îl priviră lung:

- Acum ce mai vrei?

Diamant lăsase uşile deschise, ca o invitaţie la discuţie. Dar o făcuse doar ca să-l determine să intre, calm şi destins şi hotărât să discute cu el. Ca să-l poată strivi cu tonul tăios şi frazele scurte. Diamant Ionescu nu rata nici o ocazie...

Ochii albaştri îl priveau lung, serioşi. Diamant aştepta răspunsul - adică tonul şi cuvintele. Diamant voia să ştie dacă el intrase aici, în biroul omului care-i sechestrase familia, ca un învingător sau ca un învins. Decise, într-o clipă, să-i arate că intrase în biroul lui ca un om dornic să facă pace - şi să ajute, atât cât putea, la îndreptarea răului făcut de Jun:

- Să-ţi mulţumesc că m-ai lăsat să

- Mi-ai mulţumit. Drum bun.

Ochii albaştri reveniră spre monitor. Era poftit să iasă afară... Îl privea lung... Intră - iar pasul lui îl făcu pe Cornel să se strecoare pe lângă el şi să se grăbească lângă biroul şefului lui! Deşi ştiau prea bine că e dezarmat, inofensiv şi paşnic... Lăsă dispozitivul de bruiaj pe birou şi şopti:

- Nu l-am trădat niciodată. I-am ascuns fratelui meu informaţii importante, fără să-mi pese că putea să-mi zboare creierii pentru asta.

- Asta e strict treaba ta.

- Regele

- Regele aurarilor nu vrea să mai aibă nimic în comun cu familia Chèn.

- Nu mai fac parte din familia Chèn.

- Asta este strict treaba ta. Tu-te acasă; n-ai ce obţine de aici.

- Te rog să-i spui că trebuie să vorbesc cu el.

- Am să-i spun. La revedere.

Şi iar se uita lung la monitorul ăla... Se răsuci şi ieşi:

- La revedere.

Într-un fel, era mai bine aşa. El nu trebuia să vorbească cu Diamant - trebuia să vorbească cu Ştefan. Habar n-avea de ce vărul lui Ştefan îi purta, brusc, chiar atâta ură! Presupunea că era vorba de mersul războiului - şi de suferinţa lui Ştefan. Văzuse şi el pe youtube că regelui nu-i mergea foarte bine...

Cornel arătă spre BMW-ul din spatele Mercedesului blindat; îl urmă şi urcă în dreapta lui. Iar şeful pazei lui Diamant demară cu scârţâit de roţi, spre poartă.

Privea lung bradul ăla uriaş...

Existau două explicaţii la ceea ce văzuse şi aflase el astăzi. Una era că îi judecase greşit pe oamenii ăştia, începând cu Diamant Ionescu şi sfârşind cu ultimul prichindel din Aurari. Că ei ştiau adevărul despre Jun şi războiul cu Ştefan, că îl considerau pe el nevinovat şi că nu aveau nimic cu el şi familia lui. O alta era că el era victima unui plan bine gândit de Ştefan, bine pus la punct de tatăl lui, plan menit să-l îndepărteze pe el de Jun, să-l facă să-şi dorească sincer să-l ajute pe Ştefan s-o găsească pe Ana, să arate superiorilor cât de disponibil era contele să colaboreze din nou cu mafia chineză - condusă însă de un om cu capul pe umeri... Iar dacă s-ar mai fi gândit un pic, ar mai fi găsit vreo 20 de explicaţii - care de care mai bulversante şi mai pline de necunoscute -, aşa că decise brusc să nu-şi stoarcă mintea cu ele înainte să se aşeze pe scaunul lui, în avion. Mergeau spre Otopeni - iar Cornel era mut ca un peşte, semn că primise ordin să tacă...

Diamant

Ia uite-l şi pe-ăsta! Voia să vorbească cu Ştefan! Păi, de ce nu vorbea cu Ştefan? Ce-l ţinea? Obrazul? Ruşinea? Vina? Toate trei? Hm...

Nu trebuia să-l influenţeze pe Ştefan - aşa că îi va trimite din nou înregistrările camerei de supraveghere de deasupra biroului. Îi va scrie doar că Isamu venise însoţit de o maşină cu chinezi, că se lăsase dezarmat fără să comenteze, că venise să ceară voie să-şi viziteze familia şi că o vizitase două ore - fără pază, fără restricţii, fără a fi deranjaţi de ceva sau cineva. După care urma înregistrarea numărul doi şi ceea ce-i va povesti Cornel, când se întorcea de la Otopeni. Şi punctul final. Vărul lui trebuia să ştie faptele - nu opiniile vărului mai mic şi mai necopt. Vărul lui era singurul care avea toate informaţiile - şi era singurul în măsură să decidă când, cum şi în ce direcţie se îndreptau ei. Aşa că luă telefonul şi începu să caute, în agendă, numărul tânărului care ştia cum se salvează înregistrările camerei de supraveghere.

Sami

Cina era delicioasă. Tot libaneză - şi la fel de reuşită. Copiii nu mai criticaseră aromele puternice, pentru că fuseseră foarte preocupaţi să povestească impresii despre plimbare şi hăinuţe. Îi ascultase cu foarte, foarte mult interes. Evitase s-o privească pe Ana, care studiase cu maximă atenţie propria farfurie...

Îl aştepta o discuţie grea diseară. Îşi dăduse seama, după încruntarea lui Tasnim, ce discutaseră ele; şi îşi dădea seama că Ana era îndeajuns de speriată - şi îndeajuns de obiectivă - ca să se gândească la imaginea din vitrină. Şi la el. Şi la soţul ei. Femeia asta era îngrozită de gândul că el o putea şantaja... ca să obţină de la ea ceea ce se gândea ea că dorea orice bărbat care-o privea aşa, per ansamblu. Probabil că femeia asta trecuse deja prin câteva păţanii asemănătoare. Probabil că primise mii de scrisori de dragoste şi auzise milioane de aluzii şi apropouri menite să o pună pe gânduri în privinţa unuia şi altuia. Şi astfel, mintea ei nu putea concepe că exista pe planeta Pământ un bărbat care să locuiască sub acelaşi acoperiş cu ea, zi de zi, şi să nu-şi dorească să se culce cu ea! Oof!

Adevărul era că şi el se gândise azi s-o sărute - şi nu doar o dată. Numai că el avea o vârstă - şi-o oglindă generoasă. Şi era un om de cuvânt. Era şi foarte realist, era şi foarte legat de amintirea fostei lui soţii... Într-o zi, o să trebuiască să-i explice de ce insista să o ţină aici, în casa lui, dar nu-şi dorea să obţină ceva de la ea. Spera să fie în stare să-şi găsească cuvintele - şi să n-o sperie şi el. Până atunci, însă, trebuia să se gândească la discuţia de azi - cea referitoare la plimbarea de braţ cu el şi la miile de euro cheltuite de el pe hăinuţele copiilor. Complicată discuţie, care putea oricând degenera spre cealaltă discuţie - a lui "de ce". Trebuia să găsească o explicaţie...

Oftă scurt şi ridică privirea spre copii:

- Deci v-a plăcut plimbarea de azi...

- Sigur că da!

- Ne-a plăcut la nebunie!

Copiii erau extaziaţi! Ia să-i liniştească el puţin - să n-aibă mâine seară surpriza să constate că ieşiseră toţi patru la plimbare şi se-ntorsese doar Tasnim:

- Şi totuşi, plimbările astea sunt periculoase. Dar sunt şi necesare. Uitaţi ce vă propun eu...

Ochii căprui îl priveau lung - aşa că decise să înceapă cu fetiţa:

- Florentina, tu poţi să porţi *hijab*, dacă suporţi căldura din el. Te rog însă să renunţi la rochiţe - numai haine musulmane. Aşa e tradiţia; dacă nu o respecţi întocmai, te pot descoperi.

Primi o aprobare fermă, aşa că continuă:

- Dacă ţi-e cald cu *hijab*, cred că trebuie să te gândeşti la varianta tunsului scurt.

Şi-acum o panicase rău!

- Să mă tund?

- Da. Ai păr des şi creţ. Sigur ţi-e cald cu *hijabul* pentru copii,

care e ca o căciuliţă...

Micuţa nu mai spunea nimic; nici ele nu spuneau nimic... Ridică scurt din umeri:

- La urma urmei, e îngrozitor de cald afară! Dacă te tunzi scurt, ţi se regenerează părul - şi ştii bine că o să crească...

- Nu mi-e chiar atât de cald.

Şi-acum era sigur că Florentina nu va ieşi niciodată fără *hijab* din casă. Acum, celălalt prichindel - cel căruia Ana chiar nu-i putea refuza nimic:

- Léon... Pe tine o să te iau într-o zi la serviciu, să-ţi fac nişte ochelari cu lentile de sticlă şi rame mari şi inestetice, care să-ţi schimbe radical înfăţişarea.

Puştiul era mulţumit cu varianta asta; continuă cu interdicţia:

- Iar până se va întâmpla asta, eu te rog să nu te duci în parc, la joacă. Pe stradă şi prin magazine poţi să porţi ochelari de soare; dar pe tobogan ar trebui să-i scoţi. Şi e riscant.

- Bine, nenea Sami.

Bun! Se întoarse spre ea:

- Tu ce zici, Ana?

Primi şi de la ea o aprobare, aşa că se întoarse spre surioara lui cea plină de iniţiative:

- Iar Tasnim merge cu voi peste tot pe unde vă duceţi - chiar şi la magazinul din colţ. Femeia musulmană nu iese niciodată singură din casă. Iar dacă se întâmplă ceva rău, vă prinde bine un ţipăt în plus.

- Sigur, Sami. Stai liniştit - că ştii că nu-s nebună, să-i pun tocmai eu în pericol!

Acum era sigur că Tasnim se va gândi de două ori înainte să se repeadă să propună ea ieşirea la plimbare!

Îşi umplea furculiţa cu mâncare delicioasă; Tasnim discuta cu Florentina despre variante de tunsori, pe care micuţa se grăbea să le refuze pe motiv că nu-i stăteau bine...

Ce explicaţie să-i dea el Anei diseară, când ea îl va întreba "De ce"?

Ana-Maria

Închise uşa camerei iar Florentina şopti:

- Mami, eu nu vreau să mă tund!

Oftă greu şi se grăbi să-i răspundă în romanes:

- Atunci va trebui să mă laşi să-ţi împletesc părul.

- Mai bine îl împleteşti, decât să mă tund! Te rog!

- Stai liniştită - dacă nu vrei să te tunzi, nu te tunzi. Găsim noi o soluţie!

Micuţa ei oftă greu, uşurată... Micuţa ei era panicată de gândul că or s-o tundă "de-un deget", iar părul n-o să-i crească la loc înainte de întoarcerea la tati! Iar tati o să se oripileze, cu ochii la cioturile ei de bucle - şi n-o s-o mai iubească! Oof! Léon se grăbi să-şi răspundă la propriile întrebări:

- Mami, da' noi mai ieşim la plimbare! Da?

- Aţi auzit ce-a spus Sami - la plimbare putem să ieşim, dacă ne deghizăm aşa cum ne-a spus el. Dar în parc nu putem merge înainte să-ţi facă ţie ochelari.

- De ce?

Se grăbi să-l ia în braţe:

- Pentru că tu ai ochii lui tati - şi poţi fi recunoscut foarte repede.

- Şi tu nu poţi fi recunoscută?

- Tasnim mă fardează foarte tare - iar oamenii se uită la fard mai întâi. Oricum, la următoarea plimbare o să-mi cumpăr lentile de contact.

- Da' îţi iei lentile verzi, da? Ca să ai şi tu ochi ca ai mei; da?

Asta era o idee minunată... pe care Florentina o zburătăci rău cu întrebarea ei:

- Mami, da' cine a plătit pentru hăinuţele noastre?

- Sami.

- Da' de ce?

- Aşa a vrut el. Oricum, diseară o să-l iau la o discuţie - şi o să-i dau banii înapoi.

- Aşa e corect.

- Da; aşa e corect.

- ... Au fost scumpe?

- Da.

Nu voia să-i spună cât de scumpe, pentru că Florentina bănuia cam câţi bani mai avea ea acum...

- ... Mami, tu crezi că Sami e un om de încredere?

- Da. Eu am încredere în el. Dacă voia să ne facă rău, avea tot timpul din lume să-l contacteze pe Jun sau să cheme poliţia. Sau să-i ceară lui tati o recompensă.

- Da' el ştie cine e tati?

- Nu ştiu; nu cred. Eu nu i-am spus; dar e îndeajuns de deştept ca să afle şi singur asta.

- Mami...

Prinţesa avea o întrebare complicată... O trase în braţele ei:

- Spune. La ce te gândeşti?

- Mami, noi cum aflăm când se termină războiul cu Jun?

- O să ne arate tati, pe youtube.

- Şi dacă el o să ne arate, dar noi n-o să înţelegem mesajul?

Léon începu să râdă:

- Stai liniştită! Când o să câştige războiul, tati o să facă o mega-petrecere! Şi-o să-l pună pe Florin Salam să anunţe-n gura mare că s-a terminat războiul!

Prinţul era un fan înfocat al lui Florin - şi se grăbi să se folosească de cuvintele lui:

- Exact. Până atunci, eu o s-o mai sun pe Iuliana - şi-o să aflu veşti de la ea.

Acum erau liniştiţi. Amândoi. Acum aveau şi ei certitudinea că nu erau rupţi de realitate - şi de tati. Se grăbi să se ridice:

- Haideţi să ne spălăm şi să ne culcăm - că mâine e luni şi facem lecţii! Şi cu Tasnim trebuie să fac nişte lecţii de franceză...

Nu comentau decizia de-a se culca la zece...

Ea n-avea voie să adoarmă. Ea trebuia să-şi spele fardul, să-şi prindă părul cât mai inestetic şi să-l invite pe Sami la o discuţie deschisă. Şi să-l convingă cumva să-i dea banii înapoi! Nu putea accepta un cadou de 3.000 de euro! Acceptase deja ajutorul lui - şi era sigură că actele alea libaneze nu fuseseră pe gratis! Actele alea ar fi trebuit să salveze o libaneză care voia să fugă din Liban - nu o franţuzoaică ortodoxă care voia să se ascundă de mafia chineză! În fine...

Ştefan

Era aproape ora opt. Probabil că copiii lui mâncau acum; pe la nouă jumate or să se bage în pat; probabil că Ana o să le spună o poveste...

De-a lungul zilei, evita pe cât posibil să se gândească la familia lui. Evita să se gândească la programul lor - pentru că nu ştia unde sunt. Nu ştia unde locuiesc, în ce condiţii, dacă mai au bani, dacă le trebuie ceva... Dacă au vreun dram de pază, alta decât vigilenţa Anei şi cele două cuţite din cizmele Iulianei...

"Suntem bine toţi trei. Am acte, am bani, am unde să stau cu copiii." Aşa îi scrisese Ana, cu mâna ei... De ce nu-i scrisese amănunte? De ce nu-i scrisese dacă stătea cu chirie, sau în gazdă la o altă bătrână miloasă? De ce nu-i scrisese dacă stăteau la casă sau la bloc? Chiar atât de îngrozită era de posibilitatea ca el să trimită trupele după ei? În loc să-i dea amănunte, sau un indiciu cât de mic, ea scrisese ***"Staţi liniştiţi, că noi ne descurcăm."***. Cum dracu să stea liniştit, dacă nu ştia amănuntele alea? Aah! De parcă nu l-ar cunoaşte! De parcă n-ar şti şi ea în ce hal îl chinuia cu secretomania aia! De ce-l chinuia? Îl pedepsea pentru omisiunea de a-i cumpăra o garsonieră ultrasecretă la Cannes? Îl pedepsea pentru împuşcături şi morţi? Îl pedepsea pentru incapacitatea lui de a prevede atentatul lui Jun? De ce-l pedepsea aşa?

"Nu ne căutaţi - vă rog, nu mai aduceţi chinezii în preajma noastră!" Se conforma - şi n-o mai căuta. Adică "o lăsase în derivă". Şi încercase să-i dea o mână de ajutor... în două privinţe. Încercase să-i atragă lui Jun atenţia asupra Rebecăi şi încercase s-o înfurie pe ea îndeajuns de mult ca s-o determine să se urce într-un taxi şi să vină la conac şi să-i crape capu' cu făcăleţu'. Ce reuşise să obţină cu sceneta aia, habar n-avea! Reuşise, oricum, să terfelească rău imaginea fetei ăsteia, reuşise să pice el de neserios, reuşise... Reuşise orice altceva - numai nu s-o convingă pe regina lui să se-ntoarcă. Spera din tot sufletul că nu reuşise s-o facă să-l scoată din inimă...

"Spuneţi-i lui Ştefan că îl iubesc mult"... "Spuneţi-i"...

Rebeca şopti, arătând spre laptop:

- Şefu', Diamant vrea să ştie ce-i transmite lu' Isamu.

Mda... Oftă greu - şi puse punct gândurilor legate de familia lui. Trebuia să se ocupe de afaceri! Iar chestia aia cu Isamu îl aştepta, pe mail, de mai bine de trei ore! Ceru laptopul - şi-l primi imediat. Mail, parolă, mesaj...

Mda; deci Diamant îl ascultase şi nu fusese impertinent. Fusese doar rece - şi-un pic tăios. Şi extrem de analitic! Îl întrebase "cu ce ocazie" se mai interesa el de Ana! Ce, primise ordin de la Ştefan să se intereseze? Care era şmecheria? Diamant nu se putea abţine să nu-l pălmuiască pe chinezul ăla...

Partea cu securitatea îi plăcea. Îi luaseră lui Isamu arma şi telefonul în faţa porţii orăşelului, le încuiaseră într-o cutie metalică şi-i dăduseră lui cheia. După care i le returnaseră în uşa aeroportului, în văzul chinezilor îndesaţi în maşina din spate. Asta-i plăcea mult - pentru că Shen Qiao era cu sabia deasupra capului şi vâna orice "plus" pe care-l putea câştiga! Iar asigurarea pazei lui Isamu era "cu plus"! Scena asta cu cutia metalică şi plimbatul în deplină siguranţă se ducea glonţ în China şi purta titlul "Informare"! China îi va solicita lui Isamu "jurnalul de călătorie" - şi va afla că ostaticii regelui aurarilor aveau tot ce le dorea sufletul, erau invitaţi pe la petreceri, primeau vizitele rubedeniilor fără a li se impune o limbă de conversaţie sau o durată maximă a conversaţiei... Bună treabă! Cornel îi spusese lui Diamant că Isamu ieşise pe uşa casei liniştit, un pic zâmbitor...

A doua înregistrare acum... Diamant îl plesnise din nou - ca un copil care nu primise acadeaua solicitată şi-o refuza acum cu spatele, făcându-şi părinţii să se simtă ca ultimii zgârciţi insensibili de pe planetă. "Regele aurarilor nu vrea să mai aibă nimic în comun cu familia Chèn." - şi-o spusese pe un ton sigur, ferm, care nu admitea replică... Frumos!

Scoase telefonul şi-i făcu lui Aleodor un apel. Privea imaginile... Privea chipul descumpănit al lui Isamu, care parcă striga "Nu înţeleg ce-ai cu mine!"... Uşa biroului se deschise scurt:

- Da, şefu'.

- Chinezul meu şi-a vizitat azi familia. Şi nu vreau nici să vorbesc cu el, nici să-l pun pe Diamant să vorbească cu el. Nu vreau nici să descopăr că Isamu se-apucă s-o caute pe Ana, gândindu-se că şi-ar putea rezolva problema printr-un schimb de prizonieri.

- Doamne fereşte!

- Tocmai de-asta, fă cumva ca vila mea să rămână sub observaţie discretă. Şi strictă. Şi gândeşte-te cum să facem să plantăm un spion acolo.

- Şefu', e problematic. În vilă sunt doar Isamu, Emilie şi Isabelle. Şi, uneori, Claude.

- Emilie iese din discuţie.

- Categoric! Iar Isabelle e atât de sinceră şi deschisă, că s-ar schimba instantaneu la faţă dacă se uită Isamu lung la ea! Claude e foarte distant...

- Gilles îl ştia pe nea Nicu, înainte să fie abordat de către el. Dar Claude... Claude ştie că acum lucrează cu echipa lui - cea care mă păzeşte de câţiva ani buni. Ştie care sunt relaţiile între mine şi Isamu şi cele dintre Isamu şi frati-su; iar faptul că Claude nu "recuchereşte" vila în numele meu arată clar că Isamu nu mai are nici o legătură cu Jun - şi deci bodyguardul-şef îl percepe pe chinez ca fiind în tabăra mea. Eu nu mă pot duce să vorbesc cu Claude. Dacă te trimit pe tine, ai vorbi singur - fiindcă nu te cunoaşte. Dacă l-ar contacta Popescu oficial, prin firma de bodyguarzi, ar crede că e o capcană...

- Din păcate, ştii bine că reţeaua de la Cannes este ultra-monitorizată. Colegii care-au "cotrobăit" pe-acolo mi-au spus că, în afară de folderele cu muzică şi cele cu revista presei, n-au reuşit să se apropie de nimic altceva.

Da; din păcate, chinezul lui era bun; aşa că nu puteau accesa informaţiile de pe server aşa, din exteriorul reţelei. Nici pe cele vechi, nici pe cele noi. Acolo se stocau automat convorbirile telefonice, mail-urile... Iar ei nu aveau acces.

- Vrei să-l vizitez din nou, cu brăţara-minune la mână?

Negă scurt:

- Nu. Caută o cale de a obţine informaţii din vilă. Una care să nu implice persoane.

Aleodor aprobă cu capul. Spionul tăcea; spionul îi vedea mutra aia încruntată rău...

Trase laptopul şi apăsă reply:

"Nu-i răspunde nimic. În caz că te întreabă dacă mi-ai spus, spune-i că mi-ai spus - şi nu ţi-am răspuns. Iar dacă insistă, spune-i să mă caute personal - că tu nu eşti serviciu poştal.

I-ai vorbit bine azi. Problema este atitudinea. Las-o mai uşor. Îţi jur că pe tine te iubesc mai mult decât pe el!"

Şi-acum îi punea nişte emoticoane de-alea cu inimioare roşii...

"Vorbim."

Send... Log out... Luă laptopul şi se ridică:

- Noapte bună.

- Noapte bună, şefu'.

Rebeca răspunsese prompt, deşi era de-abia ora opt. Consiliera lui ştia că se ducea în dormitor, să plângă cu ochii la poza reginei lui...

Era supărat. Da' rău! Era fleaşcă de supărare! Nu ştia cum se descurcase regina lui; nu ştia dacă actele alea din scrisoare erau originale sau false, nu ştia dacă familia lui dormea într-o casă normală sau în vreo uscătorie de bloc, nu ştia dacă mâncau mezel cu pâine sau mâncare gătită... Nu ştia dacă regina îl mai ţinea în sufletul ei, după ce-l văzuse strângând-o în braţe pe consiliera roşcovană...

Intră şi trânti uşa - şi-o încuie. Deschise fotografia numărul şase... Lăsă laptopul pe noptieră şi se lungi în pat. O privea şi... O privea şi-atât. Îi era dor de ea. Se usca de dorul ei! Iar ea... Ea...

Isamu

Avea emoţii. Când ieşise din aeroport, îi făcuse lui Claude un apel şi se urcase într-un taxi. Claude nu-l sunase. Acum, se apropia de poarta vilei şi simţea că are emoţii...

Poarta era deschisă - iar gândul ăla îi strânse scurt inima! Gândul că Jun...

Nu. Gândul ăla fusese o exagerare. În capătul porţii îl aştepta chiar Claude - care era liniştit, zâmbitor... Îi zâmbi şi el:

- Opriţi aici. Mulţumesc.

Achită şi coborî. Şi traversă repede, înainte să afle pe propria piele dacă tufişurile alea ascundeau azi vreun lunetist. Bodyguardul întinse mâna spre el:

- Bună seara.

- Bună seara. Ceva noutăţi?

- Absolut nimic. Nici un telefon, nici un musafir, nici o livrare... Nimic!

Poarta se închisese - aşa că ei se apropiau grăbiţi de vilă... El nu prea mai avea ce spune... Claude sparse brusc tăcerea:

- Doamna şi băiatul sunt bine?

Poftim? Îl privi lung... Francezul nu-şi pierdu calmul:

- Aţi fost la ei, nu?

Aprobă.

- Bănuiam că sunt bine, amândoi. Dl conte nu e genul de om

care să aibă reacţii dezechilibrate. Şi totuşi, am zis să întreb - pentru că oamenii se mai schimbă! Viaţa îi schimbă...

"Iar tu eşti foarte diplomat - şi poate că te-a sunat totuşi cineva!" Hm... Se grăbi să răspundă:

- Pe el, viaţa nu l-a schimbat. Cel puţin, nu încă! Familia mea e foarte bine. Au tot ce le trebuie... Sunt păziţi aşa cum trebuie... Acum, că am stat de vorbă, sunt şi ei liniştiţi...

Claude apăsă butonul telecomenzii şi i-o întinse:

- Mă bucur să aud asta.

- Şi eu mă bucur că viaţa nu l-a determinat pe domnul conte să-şi schimbe modul de gândire.

Primi un zâmbet slab:

- Poftă bună.

- Mulţumesc. Voi aţi mâncat?

Claude aproba, îndepărtându-se pe direcţia gardului... Păi, nu mai avea nimic de spus. Aşa că intră în vilă şi închise glasvandul. Şi se sperie îngrozitor!

- Bună seara!

Ia uite-le! Amândouă ieşiseră în uşa bucătăriei! Şi amândouă erau vesele de parcă el era cavalerul sosit să le salveze! Începu să râdă:

- Bună seara.

- Vă aduc cina, da?

Emilie râdea cu gura până la urechi, Isabelle strălucea şi fremăta toată... Măi, să fie! Ia să se ducă el până-n birou! Porni spre scări:

- Da; dar nu te grăbi, pentru că am un pic de treabă...

Repede, în birou! Urca treptele... Nu cumva Ştefan trecuse pe-aici şi schimbase codul de acces?... Nu; cartela lui încă mai deschidea uşa aia. Se grăbi să pornească calculatorul. Şi să-şi aprindă o ţigară. Puţea rău biroul ăsta! Mâine trebuiau neapărat să facă curat aici! Să aerisească cumva...

Gata. Mail-ul... Afaceri. Doar afaceri. Hm...

Ia să verifice el senzorii! Proprietatea era înconjurată de un sistem de senzori, care înregistrau electronicele care se apropiau la mai puţin de-un metru de ei. Şi se îndoia că, dacă ar fi venit cineva, ar fi venit fără telefon în buzunar! În plus, Ştefan uitase de senzorii ăia încă de-acu' patru ani! Aşa că accesa chiar acum jurnalul...

Telefonul lui trecuse ultimul pe deasupra senzorului de la poartă. Soft-ul îi înregistrase marca, sistemul şi numărul. Iar înainte de telefonul lui era telefonul lui Claude - care staţionase lângă acelaşi senzor preţ de-un sfert de oră... Adică cât făcuse el cu taxiul, după ce-i făcuse apel... Iar mai înainte de asta apărea un singur număr. Era al unuia dintre bodyguarzi. Omul patrulase; fusese în raza senzorului preţ de trei secunde, la interval de 30 de minute - aşa cum stabilise el cu Claude, după plecarea lui Jun şi-a lui Cheng. Cu alte cuvinte, nu venise nimeni...

Telefoanele acum! Soft-ul urmărea până la 50 de telefoane în simultan şi salva informaţii despre apel şi informaţii despre apelant. Pentru numerele pe care le ascultau, salva şi înregistrarea. Deci...

Deci chiar nu sunase nimeni! Păi...

Păi, era foarte ciudat! Jun nu venise să ia vila cu asalt - semn că nu-l interesa vila, ci contele! Nici contele nu venise să-şi ia haine de schimb şi să schimbe yala - semn că nu-l interesa vila...

Ba îl interesa - şi-ncă mult! Că-şi pusese spionul să trimită patru dube, să păzească proprietatea! Numai că contele nu se putea întoarce printr-un şiretlic. Contele ăsta era rege. El cucerea - nu se strecura prin uşa din dos, atunci când paznicii nu erau atenţi. Contele n-avea ochi pentru vila asta, înainte de sfârşitul războiului! Iar el unul avea sentimentul că contele ăsta o să aştepte să fie implorat să se-ntoarcă! Şi avea dreptate, nu? La urma urmei, era şi normal ca Ştefan Ionescu să ţină la mândria lui! După ce încercaseră să-i tragă gloanţe-n cap...

Stinse ţigara şi ieşi - şi se opri în hol. Vedea primele trepte - vedea locul ăla... Auzea jos, în living, cum îi aranja Isabelle masa...

După ce mânca, revenea în birou şi se-apuca să scrie un mail. Primise un ordin, din China. Azi, le va scrie primul raport preliminar - şi prima solicitare. Îi va anunţa că regele aurarilor nu-şi lăsase judecata să fie afectată de ultimele evenimente, după care le va solicita o echipă minimă şi o logistică minimă, care să-l ajute să relege relaţia cu Ştefan. Dacă n-avea informaţii despre el şi mişcările lui - şi mai ales despre mişcările lui Jun! -, îi va fi practic imposibil să se apropie de el! Chiar şi dacă Diamant va transmite mai departe fiecare solicitare de-a purta o discuţie - o va face cu mimica şi tonul care-l vor determina pe Ştefan să spună "Nu". Diamant era vărul lui...

Dar, mai întâi să coboare la masă. Era sigur că Isabelle o să încerce să-l descoasă apropo de "doamna şi băiatul"...

Ana-Maria

Copiii dormeau duşi. Era aproape 11 noaptea - şi poate că nu era prea târziu pentru discuţia aia! Sigur, Sami putea spune că se culcase, fiindcă el se ducea mâine la serviciu! Ea spera din tot sufletul să nu spună asta; şi să lămurească nelămuririle! Era important...

Apăsă uşor de tot clanţa şi ieşi. Şi zâmbi, văzându-l pe Sami pe canapea... O aştepta - şi, ca să nu pară că o aşteaptă, citea ceva. Sami citea mult - avea prima cameră plină-ochi cu cărţi în arabă... Ieşi şi închise uşa; şi-l văzu tresărind, semn că o auzise de-abia acum. Cartea se închise şi sfârşi lângă el, iar el arătă spre canapea - spre cealaltă canapea...

"Aha! Deci ştii că plimbarea de azi s-ar putea interpreta! Ai simţit-o şi tu!" Sigur c-o simţise, că era om în toată firea şi avea o inteligenţă mult peste medie... Se aşeză pe cealaltă canapea şi coborî mult tonul vocii:

- Gata - au adormit...

Sami aproba... şi nu spunea nimic... Prea bine! O să înceapă ea!

- Voiam să-ţi mulţumesc pentru ieşirea de azi. Şi pentru hăinuţe.

- A fost plăcerea mea.

- Şi a mea, şi a lor. Nu vreau să te jignesc - Doamne fereşte! -, dar trebuie să-ţi dau banii înapoi.

Dădu să se ridice, dar vocea lui o opri:

- Ai fi prima persoană din istoria umanităţii care ar achita contravaloarea cadourilor pe care le primeşte.

- Iar tu ai fi prima persoană din istoria umanităţii care face asemenea cadouri copiilor menajerei.

- Pentru mine, ei nu sunt "copiii menajerei". Pentru mine, ei sunt copiii pe care eu nu i-am putut avea - şi pe care nu-i voi avea niciodată.

Hait - că o făcuse de oaie! Se îngălbenise toată... Se simţea ca ultimul om, ca ultima idioată de pe Terra! Îl jignise rău! Se gândise la toate tâmpeniile - şi-l jignise cu măgăria ei! Şi nu-şi găsea cuvintele ca să-i explice...

- În ziua nunţii, eu şi Fathia am plănuit să avem un băiat şi-o fată. Fetiţa a venit prima - şi-au murit amândouă la naştere. Visul meu s-a spulberat - dar imaginea pe care mi-o compusesem atunci, demult, în minte mi s-a desfăşurat în faţa ochilor după mulţi ani, în clipa când v-am văzut pe toţi trei în living şi mi-au căzut sacoşele din mâini.

Serios? Adică atunci el... Adică ea şi copiii ei erau... Îl privea lung şi nu-i venea să întrebe chestia asta! Sami zâmbea slab:

- Ştiu că Florentina şi Léon nu sunt copiii mei. Şi ştiu că tu chiar nu eşti soţia mea! Şi nici nu vei fi vreodată! Îmi face însă o deosebită plăcere să vă am aici - şi pe tine, şi pe copiii tăi. Eu n-o să am niciodată copii. Şi n-o să fac niciodată donaţii către ONG-uri care implementează programe. Eu încerc să-i fac pe copiii tăi, care sunt necăjiţi şi demoralizaţi, să uite uneori de supărare şi de depărtarea de tatăl lor. Încerc să-i ajut să fie veseli - aşa cum trebuie să fie toţi copiii, după părerea mea.

Adică...

- Acum, ai doi copii fericiţi. Şi bine deghizaţi. Şi-o gazdă care încearcă să găsească cuvintele potrivite... fără să te sperie... fără să te pună fără rost pe gânduri...

Adică...

- Ştiu că, din punctul şi situaţia în care eşti tu acum, atenţia mea faţă de voi trei depăşeşte limitele normalului. Dar poţi să mă crezi

atunci când îţi spun că eu sunt gazda voastră - şi-atât.

Adică...

- Şi n-am uitat prima noastră discuţie de-aici, de pe canapea.

Aoleu! Aoleu, ce-o "plesnise" cu chestia aia! Discuţia cu cuţitul şi cu atribuţiile menajerei! Aoleu, ce-o frigeau obrajii!

- Şi nici nu m-am răzgândit, apropo de ceea ce am spus atunci. Nu ştiu dacă ţi-a spus imam Arif - eu nu mă răzgândesc niciodată. Aşa sunt eu - am marele defect de-a nu mă răzgândi niciodată...

Şi-i zâmbea, sincer amuzat de fraza aia... Şopti, privindu-l lung:

- Nu e un defect; e o calitate.

- Cine ştie?! Orice alt bărbat care te-a văzut azi la plimbare ar susţine că e un mare defect!

Aah! Iar o frigeau obrajii rău de tot! De ce-i făcea asta? Sami făcu un semn scurt, de "las-o baltă cu chestia asta", şi îşi pierdu zâmbetul:

- Ai avut dreptate astăzi. Era o dubă de filaj.

"Mulţumesc din suflet că m-ai scos din discuţia cealaltă!"

- Nu mă pricep eu foarte tare la dube de filaj, dar scena de azi semăna îngrozitor cu o scenă din "Taxi 3". Şi cu multe alte scene şi cu multe alte dube pe care le-am văzut pe-aici, prin capitala Franţei. Mai ales prin cartierele minorităţilor...

Cum adică? Ce voia să spună?

- De când cu "atacurile teroriste" şi "ameninţările teroriste", cartierele locuite de musulmani şi locurile frecventate de musulmani sunt ţinute sub supraveghere strictă. În punctele de întâlnire staţionează dube de-alea inspirate din "Taxi 3"; în punctele fierbinţi staţionează poliţişti în civil şi autoturisme civile. Şi mai sunt şi nişte dube care nu-şi dezvăluie identitatea, în punctele vizate de şefii comunităţii...

Aprobă încet cu capul...

- Pe măsură ce-o să mai ieşim la plimbare, o să vezi şi câteva acţiuni în forţă! Noi locuim la marginea unui cartier plin de musulmani. Suntem "mai spre centru", ca să nu atragem atenţia... Vizavi de magazinul cu electronice e o sală de internet. Maşina de filaj era acolo pentru sala aia - nu pentru noi.

Gata - acum chiar era lămurită!

- Din câte ştiu eu, o dată pe săptămână la sala aia de internet vine poliţia. Ştii cum se desfăşoară o razie în cartierele musulmanilor? O turmă de mascaţi năvălesc înăuntru şi ridică pe toată lumea. Ăia au un ritual foarte strict: intră urlând, pun cătuşe, îndeasă-n dubă, duc la secţie şi-acolo spun *"Bonjour"* şi *"Vos papiers, s'il vous plaît"*. Până la secţie, nimeni nu poate să spună nimic - altfel o încasează rău de tot chiar în dubă! Pe mine m-au săltat la două zile după ce m-am mutat aici.

Serios? Ei, uite - că pe-asta chiar n-o credea! Sami zâmbea:

- Încă nu-mi puseseră internetul - şi trebuia să vorbesc cu Tasnim. M-am dus la prima sală, iar după cinci minute au năvălit mascaţii. Am încercat să le spun că sunt medic, dar am avut mare noroc că m-au înhăţat printre primii. Puştiul pe care l-au trântit lângă mine în dubă mi-a zis să nu scot un sunet! Am tăcut, am vizitat secţia de poliţie, m-am întors ca într-o plimbare...

Cu alte cuvinte, poliţia franceză chiar "săltase" un medic de 40 de ani doar pentru că era în internet-café-ul ăla...

- Aşa că, după părerea mea, n-ar trebui să te îngrijorezi pentru toate dubele de filaj pe care le vezi.

- Şi eu ştiu că sunt exagerată uneori...

- Eşti doar prevăzătoare - pentru că pericolul este real, este mare iar tu îţi iubeşti foarte mult copiii. Şi totuşi, gândeşte-te la o chestie. Locuiţi într-un cartier minoritar. Poliţia este la tot pasul. Care sunt şansele ca, pe lângă dubele alea ale poliţiei, să apară şi nişte dube ale mafiei chineze?

Bufni într-un hohot sănătos de râs... şi ridică degetul - că avea perfectă dreptate! Sami rostise un adevăr uriaş...

- Dacă soţul tău v-ar fi anunţat dispariţia la poliţie, oraşul ar fi fost împânzit cu afişe şi televiziunea cu spoturi de 30 de secunde. Iar dubele ne-ar fi filat şi pe noi, azi. Cum însă mă îndoiesc că soţul tău risca să implice poliţia în războiul lui cu mafia chineză... dat fiind faptul că mafia chineză are mijloace mult mai consistente de a atrage poliţia de partea ei...

- Nu - cu siguranţă, nu ne-a anunţat la poliţie!

- Deci puteţi să ieşiţi la plimbare. Aveţi şi deghizare...

- Pentru care îţi mulţumesc din suflet...

- Şi nu uita - nu mergeţi în parc înainte de a-i face lui Léon ochelari. E prea mic ca să poarte lentile de contact colorate; şi ar fi foarte... "Taxi 3" dacă s-ar da pe tobogan cu ochelarii de soare pe nas.

- Ar fi rupt din filmele cu Louis de Funés!

Râdeau amândoi, amuzaţi de imaginea prinţului cu ochelari de soare, căţărat în vârful toboganului... Uşa din spatele ei se deschise iar Léon şopti, buimac de somn:

- Mami, eşti aici?

Se grăbi să se ridice:

- Da, prinţule.

- Mami, hai să mă ţii în braţe!

Se grăbi să-i facă lui Sami pa-pa cu mâna; el îi răspundea, privind-o lung, zâmbitor... Intră în camera lor şi închise uşa:

- De ce te-ai trezit?

- Florentina a luat toată perna!

Oof, Doamne! Simţise el că mami se ridicase dintre ei! Îl luă în braţe şi se lungi pe canapea:

- Atunci las-o pe ea cu perna. Tu dormi cu mami...

Pe chipul prinţului apăru un zâmbet larg...

Şi gata - acum dormeau. Prinţul dormea iar ea stătea lângă el, îl ţinea în braţe, îl privea lung şi-l vedea, în spatele trăsăturilor copilăreşti, pe tati...

Sami

Intră, închise uşa... şi-o încuie - că era mai bine aşa. Piciul cu ochi verzi era isteţ foc - şi chiar dacă avea doar patru ani jumate, era de ajuns un cuvânt de-al micuţei ca să-l facă să se întrebe de ce mămica lui îi lăsase pe ei în pat şi se dusese să râdă cu nenea Sami, în living, în toiul nopţii! Gândurile astea copilăreşti erau foarte periculoase...

Ei bine, azi fusese o zi minunată. Se simţise minunat. Plimbarea prin cartier fusese minunată! Iar el se simţise în al nouălea cer în fiecare clipă când mersese pe stradă cu ea la braţ! Sigur, era realist - şi ştia cât de reale fuseseră gândurile alea care-l îmboldiseră s-o sărute odată! Sigur, era o fiinţă inteligentă - şi ştia că nu era bine să simtă şi să gândească aşa! Ştia însă cine era - şi cum era. Şi ce putea. Ştia că se va opri întotdeauna înainte să facă un lucru care să-i dea gândurile alea în vileag, faţă de ea. Ştia mie-n sută că nu se va apropia niciodată de ea la mai puţin de jumătate de metru...

Reuşise azi să găsească cuvintele care-o liniştiseră pe Ana. Şi ea se întrebase ce încerca musulmanul Sami să obţină atunci când îi făcea, ei şi copiilor ei, asemenea cadouri! Şi ea se gândise cărui fapt îi datora comportamentul lui Sami - care-o poftise să se plimbe la braţ cu el, prin cartierul în care locuia singur de câţiva ani buni! Iar asta însemna că exagerase - şi că discuţia asta ar fi trebuit să aibă loc înaintea plimbării de azi. Nu reuşise să le aranjeze în ordinea firească - iar ea se speriase un pic...

Nu-i nimic! Acum, că discutaseră iar el găsise cuvintele perfecte pentru a-şi justifica acţiunile, Ana nu se va mai îngrijora - şi îl va ţine de braţ cu naturaleţea pe care-o cerea rolul pe care-l juca. Acela de soţie a lui. Povestirea încropită de imam Arif fusese vagă în punctul ăla. Istoria lui Zaynah Masrood avea foarte mult trecut - iar prezentul se subînţelegea. Văduvă, cu doi copii din prima ei căsătorie, Zaynah putea să-l ţină de braţ pe individul bătrâior şi cam chelios - sau nu! La fel de bine, Zaynah putea să-şi ţină copiii de mânuţe - şi să susţină sus şi tare că e bona copiilor lui Tasnim! Cu siguranţă, dacă Ana s-ar fi gândit la asta înaintea plimbării de azi, el n-ar fi reuşit să se apropie la mai puţin de-un metru de ea - iar Tasnim n-ar mai fi jubilat aşa...

Se ridică de pe fotoliu şi aprinse lumina. Şi se privi lung în oglindă, zâmbindu-şi...

Nu - Florentina şi Léon nu puteau fi copiii lui. Iar Ana nu putea fi soţia lui. Ei aveau deja un tată şi-un soţ - pe bărbatul cu ochi verzi. Asocierea lor cu imaginea din oglindă era atât de falsă şi de ireală, încât...

Imaginea din oglindă era cel mai puternic duş rece pentru el! Imaginea medicului "trecut", rotunjor şi uşor chelios, era cea mai zdravănă dezmeticire care putea exista! El nu era de nasul ei! El n-avea absolut nici o şansă! Şi tocmai de-asta, nici n-o să-ncerce vreodată! Decât s-o sperie şi s-o vadă fugind cu copiii cine ştie pe unde şi în ce condiţii...

Se întinse lung, căscă cu poftă... Ia să lase el prostiile şi să se odihnească! Mâine avea o grămadă de treabă! Şi trebuia să aibă mintea limpede, atunci când va discuta cu directorul de personal!

27 iunie 2011 - luni

Ana-Maria

Casa era cufundată în linişte. Era nouă jumate, aşa că "începuseră cursurile". Tasnim studia franceza - lecţia a doua, cu ghidul de conversaţie; Florentina rezolva probleme de matematică. Prinţul primise o coală, creioane colorate şi dispoziţie să mobileze un living aproximativ dreptunghiular...

Ea ştergea praful - şi lustruia mobila. Cu dreapta ştergea, cu stânga fâsâia Pronto şi-apoi lustruia...

Cheia se răsuci în broască. Tresări şi înhăţă spray-ul, pregătită să-l fâsâie pe hoţ direct în ochi sau în nas! Uşa se deschise larg iar Sami intră, vesel nevoie mare:

- Bună!

- Bună. Ştiam că azi lucrezi de dimineaţă...

- Am lucrat de dimineaţă - de la şase, la opt. La opt şi-un sfert, însă, am intrat în concediu.

Aa... OK! Ridică scurt din umeri, zâmbind:

- Noi n-avem concediu aici. Cursurile sunt în toi...

Şi arăta şi spre camera picilor, şi spre camera lui Tasnim... Sami începu să râdă şi ridică vocea:

- Hei, şcolarilor! Recreaţie maree! Toată lumea în living, vă rog! Am un anunţ important de făcut, aşa că vă poftesc la şedinţă!

Hait - că-i băga în şedinţă! Se întâmplase ceva... dar ce?

Prima apăru Tasnim:

- Hei! Tu nu eşti la serviciu?

- Sunt în concediu de odihnă. Haideţi, copii! Haideţi la şedinţă!

Florentina şi Léon intrară şi ei; se grăbi să-i îndrume spre canapea, acolo unde o trimisese degetul lui Sami... Şi-acum era linişte. El era foarte vesel; ei patru erau foarte curioşi! Iar Sami scoase o hârtie şi-o desfăcu:

- În urmă cu doi ani, dacă nu mai mult, mi-am depus un CV la Serviciul Personal al Spitalului Universitar din Nantes. N-am primit nici un semn de la ei - şi-am şi uitat de CV-ul ăla! Sâmbătă, însă, am primit o scrisoare extrem de importantă.

Le arăta scrisoarea cu antet "cât casa"... şi continua:

- Mi-au studiat CV-ul, au obţinut referinţe de la fostele locuri de muncă, s-au interesat despre activitatea şi cazurile pe care le-am tratat... şi acum îmi oferă un post de medic de gardă cu normă întreagă, un salariu cu 50% mai mare decât am acum, chirie plătită de ei, maşină de serviciu, prime, concedii petrecute în multele case ale sindicatului... şi nişte etc. Cu condiţia de a mă transfera la ei. Distanţa Paris-Nantes este de 400 de kilometri; deci naveta iese din discuţie. Voi ce spuneţi să fac? Să accept oferta, sau s-o refuz?

Tasnim ridică ferm mâna:

- S-o accepţi instantaneu, ca să n-apuce să se răzgândească!

Florentina şi Léon aplaudau opinia lui Tasnim... iar ochii negri se întoarseră spre ea. Aprobă şi ea:

- Eu spun s-o accepţi.

- Veniţi cu mine?

Cum-cum? Poftim? Dacă veneau cu el? Tasnim începu să râdă:

- Eu nu rămân singură aici!

- Nu la tine mă refeream.

Şi-o spusese pe-un ton serios, tăios, fără să-şi ia ochii din ochii ei...

"Veniţi cu mine?" Întrebare cu doar două variante de răspuns: da sau nu. Părăseau Parisul? Se mutau în Nantes, pierzându-şi astfel urma pentru Ştefan? Îi spusese soţului ei că se duce să se-ascundă în Paris. Se ascunsese - şi-i reuşise asta atât de bine, încât supuşii ei parizieni probabil că erau cu nervii la pământ căutând-o! Ce trebuia să facă ea acum? Să rămână în Paris, sau să se mute în Nantes - unde chiar nu se gândea nimeni s-o caute?

Dacă rămânea în Paris, cu deghizarea asta, trebuia să locuiască cu

copiii într-un cartier musulman. Pe o stradă mai puţin răsfăţată, într-o casă mult mai mică, a cărei chirie să şi-o poată permite. Şi înconjurată de oameni care ştiau o limbă pe care ea n-o înţelegea şi care puteau vorbi orice, chiar lângă ea - şi deci puteau stabili să-i dea-n cap aşa, în gura mare, zâmbindu-i eventual... În plus, risca s-o salte poliţia de pe stradă. Dacă însă pleca din Paris, îşi pierdea urma - şi pierdea şi ajutorul oamenilor pe care cu siguranţă Ştefan îi avertizase, discret, că regina ar putea cere ajutor în capitala Franţei. Cine ştie dacă acolo, în Nantes, supuşii ei se vor gândi că femeia aia frumoasă de la braţul arabului "cu ştaif" putea fi regina lor!

... Şi-o pierdea şi pe Iuliana dacă pleca!

... Poate că, odată ajunşi în Nantes, Sami Fakhouri se va simţi stăpân pe situaţie - şi va încerca să profite...

Sami nu mai zâmbea. O privea lung, serios, ascunzându-şi cu grijă gândurile... Ea nu prea putea să-i răspundă - şi probabil că se cam albise la faţă... Tonul lui serios sparse tăcerea:

- Voi veniţi? Pentru că nu vreau să vă las pe drumuri. Aici, în Paris, aveţi şi deghizare, şi sprijinul lui imam Arif - dar vă daţi de gol fără noi doi. Aşa că, dacă voi nu veniţi cu noi, atunci noi nu plecăm nicăieri.

Era din nou linişte...

... Adevărul era că, dacă rămânea singură cu copiii în Paris, deghizată în musulmană, probabil că s-ar fi dat de gol în maximum 10 minute! Nici unul dintre ei nu ştia limba arabă! Copiii nu ştiau nimic despre "soţul musulman" care se îmbolnăvise şi murise - iar copiii ei erau atât de împrăştiaţi şi zăpăciţi că uitaseră complet de Théo şi Gabi! Darămite de aşa poveste cu soţ musulman! Şi-atunci, la ce folos tot efortul?!

... Şi mai era un adevăr - unul indubitabil! Dacă Sami Fakhouri ar fi vrut să profite, ar fi făcut-o imediat cum îi adusese actele lui Zaynah Masrood. Omul ăsta avusese, încă din prima clipă, o mie de căi de a o prinde bine-n menghina unui şantaj - şi-a o sili să facă ce voia el. Nu făcuse însă altceva decât să o ajute... pe ea şi pe copiii ei...

Zâmbi slab:

- Venim.

Sami "înflori" pur şi simplu:

- Atunci le dau telefon şi le spun că renunţ la maşina de serviciu, în favoarea unei case cu patru camere plus living. E bine patru plus living?

Se grăbi să răspundă:

- Şi trei plus living e bine.

- Eu o să insist pentru patru plus living. Iar dacă ei sunt de acord cu asta, lunea viitoare mă prezint la noul loc de muncă. E bine aşa?

Tasnim se grăbi să aprobe:

- E perfect aşa!

Şi iar o privea pe ea! Iar îi cerea părerea! Da' ce-avea cu ea - ţinea musai s-o vadă albă ca varul la faţă? Dădu din cap că era bine aşa, iar Sami se întoarse spre copii:

- E bine aşa?

Florentina se repezi să exclame:

- Dar tati ştie că stăm în Paris!

Coborî privirea spre propriile mâini, îşi compuse un ton calm şi serios şi trecu la romanes:

- Şi ştie că Parisul e cel mai periculos oraş din Franţa. Ştie că e plin de chinezi, aşa cum e plin şi de poliţişti. Dacă ne mutăm pe şest într-un oraş mai mic, o să-i fie mai uşor să ne găsească!

- Şi cum

- O s-o sun mâine pe Iuliana şi-o să-i spun că ne mutăm. Ea o să-i spună direct lui tati - şi-o să ştie şi el. Nantes e un oraş important - dar e mai ferit de chinezi. Ştiu asta de la tati. În plus, are şi ieşire la Oceanul Atlantic - aşa că ne poate salva de-acolo inclusiv cu barca. Iar dacă oamenii ăştia doi pleacă şi ne lasă cu fundu'-n baltă, ne prind chinezii în maximum o săptămână - că eu nu pot să ies deghizată pe stradă dacă nu sunt însoţită de o femeie sau un bărbat. Musulmani. Aşa e regula lor. Iar nedeghizată nu ies - că mă-mpuşcă oamenii lui Jun în maximum 48 de ore. Încetezi, sau...?

Florentina încetase... Se aplecă şi-o privi lung, drept, revenind la limba franceză:

- Deci: e bine aşa cum spune Sami?

- Da.

Léon sări în picioare şi-i răspunse în romanes:

- Ba mie nu-mi place deloc, să ştii! Eu vreau la bunicu', în Aurari!

- Şi-o să ajungi acolo teafăr şi în siguranţă, înainte de Crăciun.

- Şi nu-mi place nici mâncarea cu ierburi pe care-o faci!

- Special pentru tine, o să fac mâncare de care-ţi place ţie.

- Eu nu vreau să mă mut!

- Vrei să rămâi singur aici?

Léon răcni, din uşa camerei lor:

- Da!

- Bine. Atunci rămâi singur aici. Eu şi Florentina plecăm cu Sami şi Tasnim la Nantes iar tu rămâi singur aici.

- Da! O să-l sun pe tati şi-o să-i spun să vină să mă ia şi să mă ducă în Aurari!

- Sună-l! Ia telefonul meu şi sună-l! Ce număr de telefon are tati?

Tăcere... Tăcere... Florentina zâmbi slab, tot în romanes:

- Nu fii fraier! Treci încoace şi pup-o - că ai supărat-o rău! Şi-ţi face tot mâncare cu ierburi! Şi-o să slăbeşti rău...

Auzi un oftat greu de tot... şi-apoi paşii se apropiară. Aşteptă; iar când îl avu în faţa ochilor, îl privi lung:

- Cred că nenea Sami s-a supărat mai rău decât m-am supărat eu.

Léon făcu o piruetă şi-l privi lung pe Sami:

- Nenea Sami, îmi pare rău că te-am supărat.

- Nu m-ai supărat. Eu încerc să fac cumva să ne fie tuturor bine - şi mie, şi lui Tasnim, şi vouă!

- Bine! Atunci uite cum facem!

Tasnim bufni în râs - şi-şi acoperi imediat gura cu palmele! Şi ei îi venea să râdă... Léon continuă:

- Mergem şi noi în Nantes, iar mami îl găseşte pe tati, iar tati vine şi ne salvează! Bine?

- Bine.

- Iar noi plecăm cu tati!

- Bine, Léon.

- Toţi trei!

Hait! Făcu ochii mari... Şi Sami ezită, preţ de-o clipă - după care îşi reveni şi "răspunse corespunzător":

- Bineînţeles că toţi trei! Tu, mami şi Florentina vă întoarceţi la tatăl vostru! Dar înainte de toate, trebuie să fiţi siguri că puteţi să ajungeţi la el în deplină siguranţă.

- Sigur că da! Iar tati o să aibă grijă să nu păţim nimic!

- Exact! Deci veniţi cu noi la Nantes.

- Da.

- Bun! Chiar acum sun la directorul de personal, să-i spun condiţiile mele.

Sami scoase telefonul şi se grăbi spre camera lui. Tasnim se ridică şi ea... Luă mânuţele copiilor şi intră în camera lor. Léon şopti:

- Mami, da' ne întoarcem toţi trei la tati!

- Ştii bine că ne întoarcem toţi trei.

- Şi tu!

- Prinţule...

Îl privea lung... Florentina o privea lung... Léon nu ştia prea bine romanes, aşa că şopti în română:

- De ce crezi tu că eu n-o să mă întorc la tati?

Prinţul tăcea...

- ... Pentru că l-am ţinut ieri de braţ, la plimbare?

- Da. Şi pentru că ai început să faci mâncare de care-i place lui! Şi pentru că o laşi pe Tasnim să te coloreze mult la ochi, ca să fii mai frumoasă!

Oh, Doamne! Începu să râdă:

- Prinţule...

Şi realiză că Florentina era de faţă şi tăcea, aşa că o trase şi pe ea lângă Léon:

- Prinţeso... Chinezii caută o femeie cu doi copii. Au multe poze

cu noi, la care se uită mereu - ca să-şi aducă mereu aminte cum arătăm şi să ne recunoască pe stradă. Tocmai de-asta, noi nu trebuie să semănăm cu pozele noastre. Florentina îşi pune *hijabul* - şi e schimbată total. Eu îmi pun *hijabul* - dar la mine schimbarea nu e aşa de mare, şi atunci Tasnim mă fardează mult. Tocmai pentru că eu mă fardam înainte mai puţin...

Florentina era plictisită de explicaţia aia - era mai mare şi-o înţelesese demult. Prinţul însă era semi-lămurit, aşa că continuă:

- Şi cum chinezii caută o femeie cu doi copii, iar la musulmani femeia nu are voie să iasă singură din casă, ieşim împreună cu ei - cu Sami şi Tasnim. Chinezii care ne văd împreună cred că eu sunt soţia sau prietena lui Sami, iar Tasnim este bona voastră; şi chiar dacă tu sau Florentina semănaţi un pic cu pozele pe care le au ei, chinezii ăia nu s-ar gândi niciodată că sunteţi chiar voi! Înţelegi?

- Da' de ce stăteai noaptea cu el de vorbă?

Aa... Deci aseară "se aprinsese beculeţul"! Florentina redevenise brusc atentă, aşa că îşi păstră calmul... şi adaptă finalul:

- M-am dus să-i mulţumesc pentru hăinuţele voastre. Au fost destul de scumpe, aşa că am vrut să-i dau banii înapoi. Dar el a spus să-mi ţin banii, că s-ar putea să am nevoie de ei. Şi am convenit ca, atunci când ne întoarcem la tati, să-i dea tati banii înapoi. Eu o să ţin o socoteală, pe hârtie...

Prinţul era 100% lămurit şi se liniştise...

- Iar tati o să-i dea banii.

Primi un pupic apăsat pe obraz:

- Mami a mea!

- Şi încă ceva, Léon. Sami îmi dă în fiecare lună câte 800 de euro ca să fac curat şi să fac de mâncare. Aşa că trebuie să fac mâncare de care-i place lui!

- Aa...

- Dar acum, că am bani, îţi promit că pentru voi o să fac mâncarea care vă place vouă.

- Nu, lasă că mâncăm şi noi mâncare de la Sami!

- De ce?

- Ca să nu mai faci atâta mâncare! Şi-aşa eşti obosită rău!

Da? Era obosită rău? Nu-şi dăduse seama...

- Uite - ai cearcăne şi ai început să faci gropiţe când râzi! Mami, să dormi mai mult!

Ea nu observase schimbarea! Dar... Se grăbi să aprobe şi se ridică:

- După ce terminăm cu împachetatul şi ne mutăm, o să dorm mai mult.

Léon intra în cămăruţa lor, unde Florentina începuse deja "urecheala" pentru cearta complet lipsită de tact şi mai ales pentru bănuiala că mami o să-l părăsească pe tati în favoarea lui Sami! Aoleu, ce mai turuia prinţesa ei, în romanes! Intră în baie, aprinse lumina... şi rânji, în oglindă. Mda - într-adevăr, făcea gropiţe mai adânci, semn că slăbise. Asta nu era foarte bine, pentru că era gravidă - şi-ar fi trebuit să se-ngraşe! Dar, dacă ar fi avut din nou o sarcină toxică, cu siguranţă n-ar fi putut să mănânce mâncare libaneză! Aşa că, într-un fel, era un pic mai liniştită...

Mâine, o să se ducă la primul telefon public şi-o s-o sune pe Iuliana. Şi, indiferent ce va auzi, se va muta în Nantes cu Sami şi Tasnim. Va sta acolo cuminte, ascunsă, deghizată bine...

Atâta timp cât Jun Chèn era în război cu Ştefan, familia regelui va fi de negăsit. Regele aurarilor va încărunţi accentuat, până la Crăciun - dar îşi va petrece seara de 24 decembrie alături de familie. Alături de întreaga lui familie. Alături de familia completă... lărgită...

Îi venea să râdă...

Ieşi şi se grăbi să-şi recupereze cârpele. Trebuia să şteargă praful - şi să afle ce "pagube" produsese incidentul de adineauri, cu Léon. Sami era un bărbat bine-crescut şi înţelegător; dar nu avea copii inteligenţi, în vârstă de aproape cinci anişori, aşa că se putea supăra pentru reacţia prinţului. Ştergea, fâsâia, lustruia şi-l auzea vorbind, în camera lui... despre casa cu patru camere...

Sami

Apăsă butonul roşu şi privi lung uşa. Zău că nu-i mai venea să se ducă să le spună! Băiatul avusese o reacţie concludentă - din partea aia, un pic lateral faţă de el şi Ana, se vedea ca şi cum Ana se apropia de el. Sau el se apropia de Ana. Sau se apropiau unul de celălalt - că băieţelul nu se exprimase foarte concludent...

Oftă greu şi ieşi din cameră. Şi şopti, privind-o lung:

- V-am făcut probleme?

- Nu.

- Sigur?

- Foarte sigur. Te rog doar ca, dacă te întreabă ceva, să le spui că aseară ne-am înţeles ca tati să-ţi returneze banii pe hăinuţe imediat cum ne întoarcem la el şi-i spunem suma exactă.

Cu alte cuvinte, chiar exagerase cu hainele alea! OK! Zâmbi slab:

- Bine. Am vorbit cu şeful de personal de la Nantes.

Ana zâmbi:

- Şi ce-a spus?

- Că are câteva variante de cazare cu patru camere şi-un living - şi mi le trimite pe mail, în jumătate de oră. Şi-a mai spus că îmi trimite contractul de muncă prin curier, în cursul zilei de azi. O să completez eu spaţiul punctat de la rubrica "Cazare"...

Femeia din faţa lui jubila, fericită pentru reuşita lui... Porni spre camera lui Tasnim:

- Mă duc să-i spun şi ei - şi-apoi să păzesc mail-ul!

Ana aproba...

Clar - trebuia să fie mult mai atent! Şi să se cenzureze mult mai mult! Copiii nu puteau fi păcăliţi! Iar copiii ei îl simţeau! Piciul de nici cinci anişori adunase plimbarea şi hăinuţele, îşi amintise de mami plimbându-se la braţ cu tati şi trăsese concluzii! Da, Ana îi liniştise; dar nu trebuia să se bazeze pe asta. Copiii ăştia doi erau extrem de isteţi...

Nu - nu trebuia să se cenzureze. Trebuia s-o lase baltă. Că nu era de nasul ei. Şi-o s-o lase baltă!

28 iunie 2011 - marţi

Ana-Maria

Se grăbi să revină în camera copiilor - şi se aplecă la masă, între ei:

- Voi staţi cuminţi acasă şi vă faceţi temele - iar eu promit că vin repede!

Florentina o prinse de braţ - şi-o strânse bine:

- Da' îi spui Iulianei în ce oraş mergem!

- Bineînţeles că-i spun! Ce vorbă-i asta?!

- Să-i spui! Şi să-i spui să-i spună lui tati să vină să ne ia!

- O să-i spun să-i spună lui tati să nu rişte nimic. Dacă nu e sigur, să nu vină să ne ia! Ca să nu păţească el ceva!

Micuţa ei aprobă - aşa că îi pupă pe amândoi pe cap şi se grăbi să iasă. Tasnim era pregătită... Bun! Ieşi şi porni spre poartă - iar sora lui Sami o ajunse imediat din urmă:

- Ieşim şi facem dreapta. Şi apoi stânga.

Aprobă scurt cu capul...

Sami

Gata - plecaseră! Încuie yala şi ciocăni la uşa copiilor. Aştepta; după paşi, Florentina venea să-i deschidă. Ia să vadă dacă ghicise... Da!

- Da, nenea Sami.

- Léon are treabă?

- Îşi face lecţiile.

- Poţi să-l chemi un pic?

- ... Da.

Mm, ce privire "fulgerătoare" îi aruncase! Primul soţ al Anei fusese probabil un fel de tornadă - la ce ADN de războinic se zărea în micuţa asta brunetă... Léon apăru în cadrul uşii; îi făcu semn să-l urmeze şi-l trase în camera lui. Aşaa...

- Ce e, nenea Sami?

- Voiam să-mi spui şi mie de ce te-ai supărat ieri.

Tăcea. După ce vorbise Ana cu el şi-i explicase "unele lucruri", băieţelul tăcea mâlc...

- Eu cred că ştiu de ce te-ai supărat ieri. Credeai că mămica ta o să rămână cu mine.

Ochii verzi îl priviră lung... atenţi... Aplecă puţin capul şi-l privi pe sub sprâncene, arătând spre propria calviţie:

- Vezi tu golurile astea de aici?

- Da.

Arătă spre circumferinţa generoasă a taliei:

- Vezi tu cele cinci straturi de grăsime de aici?

- ... Da.

- Vezi tu ridurile astea de aici şi cearcănele de aici?

- ... Da...

- Şi tu crezi că lui mami i-ar place să rămână cu aşa ceva?

Şi făcu un semn concludent spre el însuşi - făcându-l pe băieţelul cu ochi verzi să râdă... Continuă:

- Eu îl cunosc pe tatăl tău. L-am văzut, acu' cinci ani, în alt spital din Paris. Nu cred că s-a schimbat foarte tare de-atunci - aşa că poţi să fii liniştit! Între tati ăla tânăr, înalt şi frumos şi cu ochi verzi şi eu...

Şi iar făcea semnul ăla de sus până jos, delectându-se cu râsul liniştit al piciului...

- ..., mama ta sigur îl alege pe tati!

- Aa, asta e sigur!

Léon n-avea încă cinci ani - şi era sincer. Se grăbi să adauge:

- Vezi tu fotografia asta de aici?

Léon aproba, cu ochii la Fathia...

- Aici suntem eu şi soţia mea, pe vremea când eram tineri şi abia ne căsătorisem. Ea şi fetiţa noastră au murit la spital.

- Cum adică?

- Adică s-au dus la spital, ca să-i scoată medicii fetiţa din burtă... şi n-au reuşit. Au murit amândouă. Şi uite că şi acum, după mai mult de 20 de ani, eu tot nu mă pot despărţi de ea. O iubesc la fel de tare cum o iubeam atunci. Stau aici pe fotoliul meu preferat...

Se aşeză pe locul lui, vizibil lăsat pe perna fotoliului, şi continuă:

- Iau cartea şi-i citesc versuri. Sau îi povestesc ce-am făcut la spital. Sau mă uit lung la ea şi adorm - şi-atunci o visez...

Mutriţa poznaşă devenise... un pic romantică. Puştiul ăsta îşi studiase părinţii în momentele lor de tandreţe - şi ştia ceva mai multe lucruri despre tandreţe decât alţi copii de vârsta lui! Se grăbi să încheie discuţia:

- Poţi să stai liniştit - imediat cum dispare pericolul chinezilor, tu, Florentina şi Ana o să vă duceţi la tatăl vostru. Toţi trei.

- Bine, nenea Sami! Te-ai supărat pe mine?

- Nu; de ce?

- Pentru că nu voiam să merg la Nantes.

- Nu m-am supărat. La urma urmei, eşti băiat mare! Ai şi tu un cuvânt de spus! Nu?

- Păi, da!

Era foarte mândru de chestia asta... Zâmbi slab:

- Hai - fugi la lecţii.

Şi gata - fugise. Dar nu la lecţii. Fugise să-i spună Florentinei ce discutaseră...

Ana va fi mult mai liniştită, atunci când se va întoarce şi va afla "socoteala" aia cu chelia şi grăsimile. Va râde, fâstâcită de cuvintele pe care le spusese el ca să-i liniştească ei copiii... şi se va linişti. Şi va merge cu ei la Nantes cu inima împăcată.

Oricum, el o lăsase baltă.

Ridică privirea spre fotografie... Ia să-i citească nişte versuri frumoase! Şi Fathia adorase poezia, ca şi el!

Ana-Maria

Era perfect. Se uitase şi pe case, şi pe stâlpi - şi nu erau camere de supraveghere. Nici bănci. Nici instituţii ale statului. Tasnim avusese dreptate - cabina asta telefonică era perfectă!

Intră în spaţiul meschin şi închise uşa. Căuta numărul în mobil...

Era 10:43. La 10:46, închidea. Şi-aşa, n-avea ce mare lucru să vorbească cu Iuliana! Ştia deja ce va auzi: "A zis să te întorci! A zis să te duci la conac! A zis să cauţi un supus!" Va refuza toate variantele, o va informa şi va închide. Nu putea risca să fie prinsă aşa, prosteşte, închisă în cabinuţa asta de juma' de metru pătrat...

Forma numărul... Suna...

- Alo?

Iuliana era trează şi preocupată de micul dejun probabil. Rosti clar, în romanes:

- Bună. Maria sunt, din Rahova.

- Aa, bună! Ce bine că m-ai sunat! Vezi, că am vorbit cu el!

Bun! O să meargă repede! Iuliana turuia:

- A zis să-ţi zic că e de părere că ideile tale sunt foarte bune! Fii atentă, că apar nişte filmări pe net! A zis să nu-ţi faci idei preconcepute, bazate pe ele, pentru că realitatea e alta!

Se grăbi să o întrerupă:

- Ştiu că imaginile sunt înşelătoare. Să stea liniştit, că eu una sunt extrem de liniştită.

- Bun! Bravo! Şi a zis să-ţi dau numărul lui de telefon, ca să-l suni şi să stabiliţi o întâlnire.

- Exclus.

Iuliana tăcea... Tăcea în continuare... Decise să continue ea:

- Nu vreau să am numărul lui.

- Atunci mail-ul! Să-ţi dau mail-ul!

- Nu vreau să-l pot contacta. E mult prea devreme pentru asta.

Spune-i că m-am descurcat şi acum totul e bine. Adică foarte bine. Adică perfect. O să rămân în Franţa - dar nu în Paris.

Iuliana tăcea...

- Aici e aglomeraţie; o să mă mut într-un oraş din vest.

Iuliana tăcea...

- A primit scrisoarea mea?

- Da.

- Bun. O să urmăresc net-ul, să văd ce se mai întâmplă. Şi o să te mai sun din când în când, să-mi spui ce mai e nou.

- Trebuie să-ţi dau numărul lui! Trebuie să-l contactezi!

- Nu!

- Ba da!

- Fă! Dacă începi să spui numere, închid!

Iuliana nu spunea numere; tăcea doar... Era 10:44...

Ştefan

Se apropia de intrarea în Montluçon. Se ducea în Clermont-Ferrand, unde îl aştepta un bun amic de afaceri. Consolida - adică stabilea cu el un nou transport, pentru aceeaşi cantitate, pentru acelaşi comision. Chestia asta cu deplasarea prin Franţa îl încurca rău! Aşa fusese şi cu SAF Consulting, până reuşise s-o consolideze - şi, deşi avea deja o vechime considerabilă pe "piaţa" afacerilor, uite că trebuia să alerge în continuare cu maşina pe autostrăzi! Ar fi trebuit să facă cumva... Să se ia de ei, sau să le bată obrazul pentru lipsa de încredere...

- Şefu', bagă dreapta!

Ce? Cum? Întoarse scurt capul - şi-şi văzu consiliera tremurând toată! Aoleu! Da' ce păţise?

- Ce-i?

- Bagă dreapta! Repede!

OK! Frână, dreapta scurt, oprire pe banda de urgenţă! Da' ce dracu avea? Rebeca se întinse imediat şi răsuci cheia în contact! Hei!

- Ce-ai, fă?

Tănăra de lângă el tremura în ultimul hal - şi muta chiar acum laptopul în poala lui, şocată şi speriată şi mută... Privi monitorul.

Rebeca lui avea mail-ul ei deschis; tocmai îi scrisese o anume Julianne... pe mess... Îi scrisese două lucruri: numele ***"Maria"*** şi un număr de telefon. De Franţa. Păi...

Simţi cum mâinile încep să-i tremure... Scoase telefonul special, şoptind:

- Sună-l pe Aleodor! Să afle adresa la care e telefonul ăsta! S-o afle instantaneu!

Forma numărul... La dracu! Greşise! Tremura în asemenea hal că apăsase greşit! Ştergea cele două cifre... apăsa cifrele corecte... butonul verde...

Era ocupat! Suna ocupat! Dumnezeule mare! Ana era la telefonul ăla! Ana vorbea pe numărul ăla! Vorbea, probabil, cu Iuliana! Repede - buton roşu! Buton verde! Aştepta... Suna ocupat! Roşu! Verde! Trebuia să dea de ea! Trebuia s-o prindă în clipa când închidea! Trebuia să reuşească s-o sune înainte ca ea să arunce şi cartela asta!... Ocupat! Roşu! Verde!

Laptopul se întoarse scurt; Rebeca îi spunea lui Aleodor numărul... O privea lung şi realiza că, în câteva secunde, putea vorbi cu regina lui... Ocupat! Repede - roşu şi verde! N-avea voie s-o piardă! Nu şi de data asta!

Ana-Maria

Oftă greu:

- Nu vreau să ştiu numărul lui - iar el n-o să afle numărul meu. E prea riscant, cu atâtea urechi prin preajmă. O să facem Crăciunul împreună. Până atunci, însă...

- Măi Mario, nu-i face asta!

- N-am încotro. Ca să petrecem cu toţii seara de Ajun împreună, trebuie să avem răbdare. Spune-i să se ocupe de probleme - şi să facă cumva să le rezolve!

- Se ocupă, se ocupă! Da' are nevoie de tine!

- Ştie prea bine că sunt a lui pentru totdeauna. Iar el e al meu - fără nici un dubiu. Vom fi din nou împreună. La Crăciun.

- Nu face asta, te rog! Du-te la el! La el acasă! Du-te glonţ! Ia un taxi şi du-te direct acolo!

- Mă mut într-un oraş din vest. Şi o să-i scriu mai des.

- Du-te la el! Fă comandă la taxi şi duceţi-vă acasă! Mario! Nu-ţi bate joc de el!

Adică ea... Adică ea îşi bătea joc de Ştefan? Acum, când se gândea că revenirea lor o să-l mute din birou în braţele lor, Iuliana spunea...

- Nu-l chinui! Du-te odată acasă! Ce dracu - ăla are şi alte treburi! Şi acu' e momentu' ideal să te duci acasă! Du-te!

Scăpă un suspin scurt - şi şopti:

- Nu e bine. Nu mă mai tenta! Nu-mi mai spune căcatu' ăsta!

- Da' acu' e momentu' ideal! Acu', azi! Vrei să-l sun eu?

- Nu.

- Da' de ce, Mario? Crezi că nu te-ar lua el?

10:45... Oftă greu, printre suspine:

- Trebuie să se concentreze la ale lui. Să-i spui să nu-mi ducă mie grija - că eu m-am aranjat foarte bine! Să fie atent acolo, la treburi şi socoteli... Şi să-l strivească p-ăla! Să câştige el!

- Păi nu poate, Mario! Că nu ştie dacă eşti bine!

- Eu sunt bine. Noi suntem bine.

- Mario, gata - vin la tine! Vin eu, personal! Unde eşti? Zi-mi adresa!

Strânse scurt ochii, simţind că o îneacă plânsul... şi şopti:

- Spune-i să aibă mare grijă de el; să nu uite că cizmele tale-s la mine şi să aibă grijă de el ca de sufletu' meu! Şi să-i spui că-l iubesc.

Nu mai aşteptă 10:46 - închise. Şi răbufni într-un hohot de plâns nervos...

Aa! Sări cât colo, lovindu-se serios de uşile alea! Telefonul ăsta suna! Telefonul la care tocmai vorbise ea, suna! Şi...

Telefonul suna...

Trebuia să plece! Dacă reuşiseră să... La dracu! Să n-o găsească chinezii aici! Trase uşa şi ieşi - şi-o prinse pe Tasnim de braţ:

- Repede - trebuie să dispărem de-aici!

Sora lui Sami o trăgea spre stradă. Oprea un taxi probabil...

Dacă se ducea totuşi şi ridica receptorul...

Nu! Veneau chinezii! Veneau ăia şi-o ciuruiau toată! Şi-l omora, dacă murea ea!

Văzu portiera taxiului deschizându-se, aşa că se aplecă şi-i aruncă şoferului o privire scurtă. Era blond - avea faţă de rus. OK, mergeau cu el! Se aşeză pe banchetă şi se mută în spatele lui. Era în cizme; dacă ăsta sufla mai altfel, îl picta tot! Roşu-foc îl făcea! Cu ambele cuţite picta la el! Cinci kile de roşu...

Ştefan

Suna! Doamne, suna! Gata - terminase de vorbit cu Iuliana! Acum o să vorbească el cu ea! Întinse mâna şi prinse braţul Rebecăi:

- Sună! Fă, sună!

Ea îl privea lung, cu ochi panicaţi... El auzea cum sună... şi sună... şi sună...

Oo, Doamne! N-o să-i răspundă! Da' de ce? De ce nu-i răspundea? Şopti încet, ca pentru el:

- Răspunde! Hai, iubirea mea - răspunde! Apasă butonul verde! Te rog! Apasă...

Şi suna... şi suna... Rebeca îşi drese scurt vocea şi-l anunţă cu fermitate:

- E un telefon public.

Poftim? Cum? Întoarse mirat capul spre ea - ce-a zis? Ce era?

Rebeca lui ridicase mâinile în dreptul capului - încercând să se apere de reacţia şefului ei...

Îi dădu drumul. Reveni spre volan. Privea lung telefonul... afişajul... numărul... Din lăcaşul ăla cu găurele se auzea cum sună... Cum sună telefonul ăla public... iar ea nu răspundea... Rebeca decise să continue:

- Părintele zice că e un public. Şi că sună la Ortel, să

Se răsuci scurt - şi urlă:

- Să afle adresa cabinei! Şi să trimită pe cineva acolo! Făă!

Se făcuse mică, lângă scaun. Se băgase sub bord! Gata - Rebeca era pierdută pentru următoarea jumătate de oră! Scoase telefonul oficial şi selectă numărul lui Aleodor...

- Da, şefu'.
- Dă-mi adresa.
- Avenue de Sainte Foy 6, Neuilly sur Seine. Un public.
- Trimite pe cineva acolo!
- Am trimis deja. Patru echipe sunt în zonă - în maximum 20 de secunde vor fi la faţa locului.
- Bă! Băă! Să nu mi-o pierdeţi! Auzi? Să nu mi-o pierdeţi, că vă omor, mă!
- Dacă mai e acolo, n-o s-o pierdem.

Apăsă butonul roşu - şi ridică celălalt telefon. Suna... în continuare... şi suna degeaba... În BMW era linişte. Rebeca era în continuare sub bord... Şi suna...

- Da!

Cee? Răspunsese? Răspunsese cineva?

- Alo-da!

O voce de bărbat! Care spunea "da", nu "*oui*", şi gâfâia în ultimul hal! Se grăbi să întrebe:

- Tu care eşti?
- Jal al lu' Chelu, şefu'. De la curăţenie.

Slavă Cerului! Era de la curăţenie! Ştia ce-avea de făcut! Se grăbi să întrebe:

- O vezi pe-acolo, prin zonă?
- E o intersecţie largă. Noi suntem cinci. Patru s-au dus pe străzi, s-o caute; eu am răspuns. Şi mai vin acu' trei maşini - le văd cum vin!

Patru maşini - 20 de inşi. Păi... Oftă greu, uşurat:

- Periaţi tot - toate străzile şi toate clădirile şi toate cafenelele şi magazinele şi veceurile. Chemaţi întăriri şi găsiţi-o. Ai auzit, mă?
- Da, şefu'!
- Raportezi direct la mine. Ai auzit?
- Da, şefu'.

Apăsă butonul roşu... Privi lung numărul... şi clătină încet capul:

- Tot n-ai priceput că ţie n-o să-ţi fac niciodată vreun rău? N-ai observat că, atunci când mi se pune roşu, te trimit la adăpost? Scoal' de-acolo - că nu-ţi fac nimic.

Rebeca revenea pe scaun... El nu putea porni motorul, nu putea înainta spre Clermont-Ferrand... Consiliera lui şopti:

- ... N-a răspuns ea; aşa-i?
- A răspuns primul băiat de la curăţenie care-a ajuns acolo.

Tăcea... Ea tăcea, el tăcea... OK! Selectă numărul lui Aleodor, dar nu apăsă butonul verde:

- Spune-mi părerea ta. Părerea sinceră. "Bagă"!
- Părerea mea sinceră e că, dacă Jun ăla o mai caută şi acu', o să dea-n benga şi în comoţie - şi tot n-o s-o găsească!

Zâmbi slab... şi şopti:

- Nu-s în stare s-o găsesc eu, care-s bărba-su! Darămite gălbejitu' ăla!
- Degeaba spui tu, şefu'! Sunt sigură că îşi pregăteşte chestiile astea cu câteva zile înainte! Se duce în recunoaştere, studiază terenu', alege cel mai bun telefon, cea mai convenabilă poştă... Analizează toate variantele, se gândeşte la tot ce se poate întâmpla... Şi se duce glonţ în ziua zet şi bagă plicul, sau face număru' de telefon şi-şi cronometrează convorbirea... Şi pe urmă iese şi se urcă-n primu' taxi! Şi normal că nu poţi s-o găseşti! Că şi dac-ai avea oameni la fiecare colţ de stradă - ea pune ochelarii de soare pe nas, aruncă un şal d'ăla franţuzesc peste coafură şi gata, n-o mai ştie nimeni! Dacă se mai şi face că şchioapătă...

Întoarse capul şi-o privi lung... lung... Ea îl privea lung, panicată... Reveni spre telefon - şi apăsă butonul verde:

- Habar n-ai tu câte vieţi de cretini salvezi în fiecare zi!

Aleodor răspunse aproape imediat:

- Da.
- Pe ce număr a sunat?
- Pe Ortel-ul Iulianei. Am sunat deja, să obţin înregistrarea.
- S-o obţii. Vorbim la conac.

Închise... şi oftă din nou. Acum, numai bunul Dumnezeu îl mai putea ajuta! Rebeca avea dreptate - dacă Ana nu voia să fie găsită, nu va fi găsită! Nici chiar el nu va putea s-o găsească! Şi cum nu voia să se gândească acum că soţia lui se ascundea de el cu mai multă grijă decât se ascundea de chinezii lui Jun, roti cheia... şi porni spre Clermont-Ferrand.

Trebuia să consolideze. Trebuia să fie atent la afaceri. Pe Ana n-or s-o găsească azi - nici Jal, nici Chelu, nici Aleodor, nici Sfântu' Duh. Nici chiar el - bărbatul ei! Aşa că el trebuia să consolideze. Să facă bani. Să facă caşcaval de-ăla gustos, ca să plătească toţi oamenii ăia... şi protectorii... şi avioanele, şi telefoanele, şi apa la conac... El trebuia să consolideze. Şi să-şi ţină cumva nervii în frâu. Ochiul îl privea cu atenţie. El trebuia să fie calm şi să consolideze - ca să merite avansarea. Ca să-l poată învinge pe Jun. Ca să poată Ana lui să se întoarcă - şi să poată şi el s-o strângă în braţe din nou... pe ea şi pe copiii lor...

Ana-Maria

Tasnim descuie uşa şi intră. O urmă, închise, încuie... şi-şi mai şterse o dată lacrimile:

- Ai avut dreptate.

Sora lui Sami zâmbi cu înţelegere:

- Mulţumesc!
- Nu ştiu ce-i cu mine! În ultimul timp, sunt extrem de panicoasă!
- E mai bine să previi, decât să tratezi.

Poftim? Sami zâmbea, din uşa lui:

- Deduc că totul a mers bine...
- Chiar foarte bine. Iar chestia asta m-a speriat, la un moment dat - şi-am luat un taxi.
- Foarte bine! Mai bine să fii prevăzătoare...

Aproba încet...

- Au fost cuminţi.

Da! Copiii! Ia să se ducă ea să le spună că tati le transmisese că-i iubeşte mult, iar ea îi transmisese lui tati că ei erau cuminţi, că ascultau dumnezeieşte de ea, că în fiecare seară înlocuiau povestea cu povestiri despre tati...

Isamu

... Şi 4 cu 56. Gata - le validase. Ecranul din stânga era gol. Acum putea să vadă ce primise pe mail. În ultima jumătate de oră calculatorul îl anunţase de patru ori că "primise ceva". Nu-i dăduse atenţie, hotărât să valideze tranzacţiile ca să scape odată de corvoada aia...

Mail din China! Mail de la superiori! Aoleu! Şi el îl amânase pentru nişte tranzacţii amărâte! Dar... Dar, dacă n-ar fi validat tranzacţiile, n-ar fi putut să facă plăţi diseară. Şi n-ar fi putut să respecte termenii contractelor. Era "la limită" cu contractele alea. Dacă mai pierdea unul, termina luna - şi semestrul - pe minus. Şi i-ar fi dat lui Ştefan motiv să-l concedieze - să-l "expulzeze" din biroul unde avea şi tehnologie, şi intimitate... şi-un mare interes personal. Aşa că...

Mail-ul din China nu conţinea nici un mesaj. Avea doar un ataşament; un doc. Îşi aprinse o ţigară... Click.

Citea...
Recitea...
Răs-citea şi selecta cu mouse-ul cuvintele-cheie...

China îl punea în legătură cu Piao - un tânăr iute şi isteţ foc, de sub comanda lui Shen Qiao. Piao primise şi el ordin să strângă zece inşi, care îi plăceau lui mai mult şi mai mult, şi să se prezinte mâine dimineaţă la Cannes în formaţie completă. Ei erau detaşaţi, din Est, direct sub comanda lui - băiat de mingi rămas fără stăpân -, în Vest. Ei trebuiau să-l ajute; el trebuia să-i trimită în punctul fierbinte, în momentul ideal, pentru a obţine anumite informaţii sau pentru a face anumite lucruri...

Şi uite cum intra el în panică, realizând că acum chiar trebuia să fie şef - că altfel risca să-şi piardă ori familia, ori capul! Piao şi trupa lui vor fi sub directa lui comandă. Se vor duce unde le spunea el să se ducă; dacă el îi trimitea într-un loc greşit, rata momentul - şi informaţia. Şi nu mai era "pe bani" - era "pe viaţă şi pe moarte"! Rândunica şi băiatul lui locuiau în Aurari...

Păi...

Apăsă Print, îşi luă câteva coli şi se ridică. Se ducea în living - unde era linişte şi aer curat - şi încropea un soi de plan, apropo de oamenii ăia. Pe unul trebuia să-l trimită la poliţia din Cannes - după ce va discuta în prealabil cu şeful poliţiei, evident! Pe altul îl punea în contact cu directorul aeroportului... Nu - asta era chiar inutil! Primea îmbarcările şi debarcările în fiecare dimineaţă! Trebuia să-l contacteze pe director şi să-i dea indicaţii noi - ca să nu irosească un om special pentru asta! Pe unul, însă, trebuia să-l detaşeze la Bourges - aproape de conacul regelui. Se întreba pe cine dracu ştia acolo...

Mm - complicată treabă! Îl durea capul deja!

Se aşeză la masă şi privi lung uniforma bleumarin. Isabelle ştergea geamurile. Le ştergea cu grijă, fără grabă... Mai dădea cu lichid albăstrui, mai sufla, mai freca un pic...

Mâine, când veneau Piao şi oamenii lui, o să-i bage în living, pe canapea - şi pe nişte scaune. Şi-o să-i aşeze lângă ei pe Isabelle şi pe Claude. Vor vorbi în franceză - ca să fie sigur că fata-n casă şi şeful bodyguarzilor înţelegeau fiecare cuvânt şi aflau adevărul despre scopul acelei echipe. Iar el nu le va cere acelor oameni decât să-l urmărească discret pe Ştefan şi să-l informeze apropo de locaţia contelui şi de acţiunile lui. Le va spune verde-n faţă că nu voia să-l intercepteze sau să-l asculte pe la mesele din crâşme; dar le va cere să nu eşueze cu filajul ăla, pentru că se apropia raportarea - iar Jun va trimite documentele contabile şi-apoi va ataca din nou. Ştia, simţea că fratele lui nu uitase tocmai de războiul cu Ştefan! Veneau vremuri grele...

Pe Piao nu-l va caza aici, în vila lui Ştefan. Nu era angajatul lui Ştefan - iar vila era supravegheată discret. Lui Piao îi va face cartierul general la el acasă. La cinci minute de vilă. Jos, la parter. O să încuie uşile de la etaj... O să-l bage în birou, unde avea seiful şi calculatorul...

Se ridică şi îndesă printul în buzunar. Se grăbea! Trebuia să ajungă urgent acasă şi să facă curăţenie în calculator! Să-l scoată din reţeaua conectată la serverul lui Ştefan! Să încuie toate documentele la etaj! Mm, câtă treabă avea! Isabelle se va speria din nou când va descoperi că le încuia în vilă şi pleca...

Roşcata

Telefonul lui Ştefan începu să piuie - speriind-o de moarte. Dacă era vreo veste proastă... Ochii verzi priviră afişajul preţ de-o clipă, după care i se făcu semn să răspundă ea.

- Da.
- Săru' mâna. Jal al lu' Chelu sunt.
- Rebeca, consiliera.
- Şefu' are treabă?
- Da.
- Am veşti proaste. N-am găsit-o. Am puricat tot, pe-o rază de-un kilometru. Ori a luat un taxi şi-a dispărut cu viteza sunetului, ori locuieşte într-una dintre casele din zonă. Dar pe stradă, prin crâşmi, prin magazine şi pă peste tot unde-am putut noi intra, nu era.

Îl privi lung, cu teamă... şi-şi impuse să nu ofteze:

- Au răscolit toate locurile publice pe-o rază de un kilometru, dar n-au găsit-o.

Ştefan tăcea... Ea nu ştia dacă să le spună să aprofundeze sau... Aha! Ia să afle ea altceva!

- Da' ceva ochi oblici erau pe-acolo?
- Doar d-ăia japonezi, care rânjesc şi fac poze multe.

Deci Jun "nu se sesizase"! Bun! Şopti, privindu-şi lung şeful:

- Cică nu erau chinezi pe-acolo. Ăia nu ştiu de telefonu' ăsta.

Ştefan aprobă scurt - iar gestul lui parcă-i dădu aripi! Se grăbi să turuie:

- Gata - împachetaţi şi vă uşchiţi. Şi faceţi comentarii, că dacă-l prindeţi pă impertinentu' care-a îndrăznit să vă dea ţeapă cu banii, îl scalpaţi şi-l sinucideţi! Să se creadă că aţi căutat un impertinent, nu pe regina noastră.
- Am înţeles.
- Spor.

Închise şi-l privi lung... Iar el nu zicea nimic, iar ea avea inima cât un purice...

Fiu! În sfârşit! Ştefan dăduse din cap că da, adică era de acord cu ce zisese ea acolo! Fiu! Oftă uşurată şi apăsă tastele - Iuliana voia să ştie dacă reuşiseră s-o găsească pe şefa. O să-i spună că nu - iar din momentul ăsta, discuţia pe tema asta-i moartă definitiv. Să nu cumva să descopere că chinezii erau "pe fir" pe mess! De când stătea alături de regele aurarilor, aflase că expresia "calculatorul meu" putea deveni foarte repede o inexactitate! Un programel mic şi iute - şi gata, conversaţiile deveneau publice...

Ştefan era supărat. Era negru de supărare! Conducea regulamentar - dar era încruntat rău şi nu zicea nimic, nu asculta muzică... Vai de sufletu' şi de zilele lu' ăla la care mergeau acum! Dacă era prost şi zicea alte cifre, va fi vai de el! La ce supărare ducea omul ăsta pe umeri şi-n suflet...

Ar fi vrut să-i poată transmite reginei să nu mai sune. Regele avusese reacţii care-o speriaseră rău! O strânsese de mână cu atâta forţă, că îi venise să urle de durere - şi strânsese din dinţi când privirea lui încercase s-o pulverizeze aşa, ca-n filme! Degeaba zicea el că n-o să-i facă nici un rău, niciodată! Când făcea privirea aia "pulverizatoare", ea se băga instantaneu sub masă! Sau sub pătură! Sau sub bord! Se-ascundea din calea lui! Pur şi simplu! Ea era lângă el - şi avea momente când chiar îi inspira groază...

Sami

Oferta de cazare trimisă de spitalul din Nantes era interesantă. Spital universitar - cazare pe măsură! Toate locaţiile astea erau "de vis"...

Tasnim îşi adusese un scaun şi se aşezase lângă el; Ana stătea în spatele lor. Copiii aveau treabă - dezbăteau cuvintele lui tati, care le transmisese că îi iubeşte mult, că îi e dor de ei, că îi roagă să fie cuminţi... şi multe altele. Din punctul lui de vedere, era mult mai bine aşa. Ei trebuiau să aleagă casa - nu Florentina şi Léon! Deci...

- Deci? Ce părere aveţi? Care e mai interesantă?
- Mie îmi place la casă; nu la bloc.
- Ana, tu ce spui?
- Şi eu sunt de părere că e mai bine la casă.

Închise cele trei apartamente - şi puse cele două case la curte una lângă cealaltă. Tasnim zâmbi:

- Mm, dificilă alegere! Nu putem sta în amândouă?
- Ba da; faci Medicina, depui un CV...

Surioara lui scotea limba la el, Ana râdea... Se întoarse spre ea:

- Tu ce zici?
- Amândouă arată foarte bine. Amândouă sunt decomandate.

Eu optez pentru cea cu gardul mai înalt.

- Tasnim?

- Da; aia cu etaj şi gard înalt. Şi curte mare-n spate. Luăm şi-o piscinuţă de copii şi stăm la plajă... Că am mai slăbit şi eu - şi-mi permit acum...

Chiar slăbise? El unul nu-şi dădea seama aşa, cu rochia aia lălâie pe ea! O credea pe cuvânt, oricum! Selectă casa cu etaj şi gard mai înalt... "Derula" încet fotografiile din interior... Da - era perfectă.

- Atunci pe-asta o alegem. Începând de mâine, ne apucăm să împachetăm. În funcţie de cantitatea de bagaje, o să le duc eu - sau un camion.

- Lasă-l încolo de camion! Du-le tu! E mai simplu şi mai sigur! Vezi şi casa, faci poze proaspete...

Clătina încet capul - că avea o surioară zurlie rău, care-şi exersa cunoştinţele de franceză pe pielea lui...

Casa era perfectă. Patru camere: una el, una Tasnim, una Ana şi una copiii. Două camere erau sus, două jos - aşa că transporta el lucrurile, cu maşina. Ca să nu descopere că Tasnim îl "caza" sus, în camera de lângă camera Anei! Că ea oricum avea rău de înălţime şi-i plăcea să se joace cu copiii, aşa că stătea jos - aproape de ei! Surioara lui era zurlie rău - şi era şi extrem de căpoasă! O să-i ia ceva timp s-o convingă s-o lase baltă şi ea!

Ştefan

Opri motorul, coborî de la volan şi porni spre conac. Rebeca alerga să-l ajungă din urmă...

Năvăli în living şi ridică scurt vocea:

- Părinte!

- Prezent!

Aleodor zâmbea; el arunca fulgere din priviri:

- Ştirile.

- Isamu a primit din partea Chinei un ajutor. Îl cheamă Piao, vine din ograda lui Shen Qiao şi are 10 inşi în echipă. După cum am fost eu informat, Piao ăsta are dispoziţie să-l ajute pe Isamu să primească informaţii despre tine.

Cum-cum?

- Unde eşti, cu cine te vezi, un' te duci şi de ce. Dar i se interzice să te intercepteze în vreun fel. Dacă vorbeşti în gura mare lângă el, are ordin să nu te-audă...

Hm...

- Chinezul s-a plâns că nu poate reînnoda legătura cu tine dacă stă încuiat la Cannes şi află ştiri de la radioul local; aşa că l-a primit pe Piao, prichindel din orgada Estului, care pare a fi mai mult un fel de pilulă amară...

- Este un test. Dacă-l trece - şi reuşeşte să se apropie de mine doar cu ajutorul ăstuia -, reînnodarea legăturii cu el va figura printre sarcinile absolut obligatorii pe care le voi primi eu. Ţi-am cerut ştirile.

Aleodor oftă greu şi-i întinse o coală A4 şi-un CD:

- Înregistrarea şi transcriptul.

Se grăbi să le ia şi să se aşeze. Deci...

Deci, numărul telefonului public apelase Ortel-ul Iulianei.

"- Alo?

- Bună. Maria sunt, din Rahova.

- Aa, bună! Ce bine că m-ai sunat! Vezi, că am vorbit cu el! A zis să-ţi zic că e de părere că ideile tale sunt foarte bune! Fii atentă, că apar nişte filmări pe net! A zis să nu-ţi faci idei preconcepute, bazate pe ele, pentru că realitatea e alta!

- Ştiu că imaginile sunt înşelătoare. Să stea liniştit, că eu una sunt extrem de liniştită."

Zâmbi slab: regina lui nu putea fi păcălită de-o filmare nenorocită de pe youtube! Regina lui ştia că regele ei o iubea... şi nu putea s-o înşele...

"- Bun! Bravo! Şi a zis să-ţi dau numărul lui de telefon, ca să-l suni şi să stabiliţi o întâlnire.

- Exclus. (tăcere) Nu vreau să am numărul lui."

Ana nu voia numărul lui! Ana lui nu voia...

"- Atunci mail-ul! Să-ţi dau mail-ul!

- Nu vreau să-l pot contacta. E mult prea devreme pentru asta. Spune-i că m-am descurcat şi acum totul e bine. Adică foarte bine. Adică perfect. O să rămân în Franţa - dar nu în Paris. (tăcere) Aici e aglomeraţie; o să mă mut într-un oraş din vest. (tăcere) A primit scrisoarea mea?

- Da.

- Bun. O să urmăresc netul, să văd ce se mai întâmplă. Şi o să te mai sun din când în când, să-mi spui ce mai e nou."

Nuu! Ana se izola de el! Ana se retrăgea într-o scorbură adâncă - şi promitea că o să mai scoată nasul de-acolo, din când în când... Nu! Să nu facă asta! Doamne! - cum să dea de ea?

Trebuia să citească mai departe. Trebuia...

"- Trebuie să-ţi dau numărul lui! Trebuie să-l contactezi!

- Nu!

- Ba da!

- Fă! Dacă începi să spui numere, închid! (tăcere, oftat greu) Nu vreau să ştiu numărul lui - iar el n-o să afle numărul meu. E prea riscant, cu atâtea urechi prin preajmă. O să facem Crăciunul împreună. Până atunci, însă..."

"De ce, iubito? De ce, sufletul meu? De ce nu înainte de Crăciun? De ce-mi faci asta?"

"- Măi Mario, nu-i face asta!

- N-am încotro. Ca să petrecem cu toţii seara de Ajun împreună, trebuie să avem răbdare. Spune-i să se ocupe de probleme - şi să facă cumva să le rezolve!

- Se ocupă, se ocupă! Da' are nevoie de tine!

- Ştie prea bine că sunt a lui pentru totdeauna. Iar el e al meu - fără nici un dubiu. Vom fi din nou împreună. La Crăciun.

- Nu face asta, te rog! Du-te la el! La el acasă! Du-te glonţ! Ia un taxi şi du-te direct acolo!

- Mă mut într-un oraş din vest. Şi o să-i scriu mai des."

Ei, poftim! Iuliana aproape că bufnise în plâns tot milogindu-se de ea! Iar ea nu se lăsa nici moartă! Hm...

"- Du-te la el! Fă comandă la taxi şi duceţi-vă acasă! Mario! Nu-ţi bate joc de el! (tăcere) Nu-l chinui! Du-te odată acasă! Ce dracu - ăla are şi alte treburi! Şi acu' e momentu' ideal să te duci acasă! Du-te!

- (suspinat) Nu e bine. Nu mă mai tenta! Nu-mi mai spune căcatu' ăsta!"

"Spune-l! Spune-l! O să cedeze în maximum 30 de secunde! Spune-l încontinuu! Spune-i că o iubesc! Spune-i că urlu de dorul ei! Spune-i orice! 30 de secunde! Doar 30 de secunde..." Transcriptul ăla nu dura mai mult de 20 de secunde tot...

"- Da' acu' e momentu' ideal! Acu', azi! Vrei să-l sun eu?

- Nu.

- Da' de ce, Mario? Crezi că nu te-ar lua el?

- (oftat greu, cu suspine) Trebuie să se concentreze la ale lui. Să-i spui să nu-mi ducă mie grija - că eu m-am aranjat foarte bine! Să fie atent acolo, la treburi şi socoteli... Şi să-l strivească p-ăla! Să câştige el!

- Păi nu poate, Mario! Că nu ştie dacă eşti bine!

- Eu sunt bine. Noi suntem bine.

- Mario, gata - vin la tine! Vin eu, personal! Unde eşti? Zi-mi adresa!

- (şoptit, cu suspine serioase) Spune-i să aibă mare grijă de el; să nu uite că cizmele tale-s la mine şi să aibă grijă de el ca de sufletu' meu! Şi să-i spui că-l iubesc."

Şi gata - final de transcript...

Lăsă încet foaia pe genunchi...

Nu putea să ofteze. Nu putea nici să plângă. Nu putea să dea foc conacului... unde ea refuza să vină... Nu putea scoate un sunet. Nu putea înţelege de ce Ana nu se urcase într-un taxi. De ce n-o găsise la conac, împreună cu copiii...

Nu se simţea privit. Aleodor îşi studia cu maximă atenţie pantofii. El ştia ce vorbise Ana cu Iuliana - şi-şi imagina cu uşurinţă ce durere imensă era acum în sufletul lui! Rebeca presupunea doar durerea aia; dar, pentru că Aleodor îşi studia pantofii, ea trecea încet cu degetul peste muchia mesei...

Se ridică şi porni spre ea. Tot nu-l privea - dar parcă se făcuse mai mică! Oof, Doamne! Oare chiar trebuia s-o căpăcească, să priceapă odată? Îi luă laptopul din mâini şi-i dădu foaia. Şi porni încet spre uşă; spre scări.

Se ducea în dormitor, să asculte înregistrarea. Şi să plângă. Şi să-l blesteme pe nenorocitul care distrusese totul. Se ducea să se-ncuie în camera lor... unde ea nu venea... fie pentru că nu voia, fie pentru că nu putea...

Porni pe coridor. Senzorii aprindeau becurile - şi le stingeau, la cinci secunde după trecerea lui. Azi, nu se putea grăbi. Azi, trecerea lui pe holul ăsta lung părea plimbarea unei stafii...

Intră în dormitor şi încuie uşa. Şi oftă greu...

"Suspinat" - scrisese persoana care făcuse transcriptul. "Oftat greu, cu suspine"... "Şoptit, cu suspine serioase"... Regina lui plânsese azi. Din nou. De când scăpase de sub supravegherea lui, Ana plângea des...

O s-o audă azi plângând. Şi n-o să redecoreze. Probabil că nici n-o să plângă! Nici chiar la acel "Exclus"! Durerea aia din suflet... Durerea aia era acolo, în sufletul lui, de mult timp deja. Se obişnuise cu ea. În plus, mintea lui nu putea înţelege de ce iubirea lui, Ana lui, nu-l întâmpinase azi aici, în uşa conacului! Mintea lui, vânată de protectori puternici, capabilă să ia un rahat puturos şi să-l transforme în caşcaval calitatea I-a, refuza să priceapă motivele pe care le avea soţia lui ca să rămână departe de el! Acel "să-i spui că îl iubesc" nu-l încălzea cu nimic. Mai mult bine îi făcuse scăparea aia cu "sunt a lui pentru totdeauna"! "Te iubesc", rostit de-o persoană care făcea pe dracu-n patru să rămână la distanţă, era egal cu frecţie Doina la proteză ortopedică...

Azi era obosit şi trist. Şi debusolat şi deprimat de aşa eşec îngrozitor. Nu scăpase de partenerul de afaceri până nu bătuse palma cu el pe o cantitate aproape dublă; dar, în viaţa lui personală, eşecul era complet şi complex...

Probabil că mâine o să se simtă puţin mai bine. Mâine, necazul şi supărarea or să se mai estompeze. Şi-apoi or să-i aducă consilierii lui nişte veşti bune. Până mâine, însă, era noaptea asta - când îşi va auzi iubita plângând... Când se va simţi incapabil... indezirabil...

Lăsă laptopul pe pat şi se apropie de oglindă. Vedea în faţa ochilor o epavă. O epavă de piatră, care nu mai putea să plângă, nu mai putea să distrugă mobilier şi veselă... O epavă care voia să spere că totul se va sfârşi cu bine - şi că va fi din nou fericit, la final -, dar care nu mai credea...

Roşcata

Oftă greu şi lăsă hârtia jos - regele era distrus... Aleodor şopti:

- ... Îmi pare rău. Eu n-am cum să-l ajut. Nu sunt camere de supraveghere în zona aia - iar pe francezi mi-a interzis el să-i mai contactez.

Îl privi drept, încruntată rău:

- Tu ai auzit înregistrarea aia?

- Da.

- Şi n-ai auzit vreun claxon de vapor, vreo voce de copil, ceva?

- Care să arate ce anume? De unde-a sunat? Păi ştiu adresa cabinei telefonice!

- Da' poate auzi ceva important!

- Ce? Traficu'? Nu se-aude - e o cabină, nu un telefon pe-un stâlp!

Aleodor avea replică la toate! Iar ea simţea nevoia de a-l freca rău de tot, pentru că Ştefan era supărat... Bărbatul porni spre scări:

- Dacă aş putea face o vrajă mare, aş face-o. Da' nu-s vrăjitoare; tata-i gabor, mama-i ursăreasă iar io-s SIE-ist. Şi nu-s de-ăla de soi; sunt pişpirel, la execuţie...

Paşii porniră spre uşă; rosti scurt:

- Eşti consilier. Nu SIE-ist.

Îl oprise... Se grăbi să continue:

- Eşti consilierul lui. Şi n-ai să spui niciodată "Gata, de-aici încolo nu mai ştiu, nu mai pot, nu mai merge". Ai să găseşti întotdeauna o cale să ştii mai departe. Şi să poţi mai departe. Şi să faci ceea ce-ţi spune el să faci.

El tăcea, ea tăcea... Ba ea nu tăcea deloc!

- Să-i trimiţi lu' Grasu fişierul şi transcriptul. Şi lu' Diamant.

- Imediat.

- Şi să iei o pastilă, înainte să te culci - ca să ai mintea limpede mâine şi să descoperi ce-ai omis.

- Ce-am omis?

- Habar n-am - dar nu există "gata". Aşa cum nu există "niciodată". Mai e ceva - şi ne scapă acum, la unşpe noaptea...

- ... Ai dreptate. Noapte bună.

- Noapte bună.

Rămăsese singură...

Ridică hârtia - iar ochii îi căzură pe rândurile mărunţele de la final. ***"Să nu uite că cizmele tale-s la mine şi să aibă grijă de el ca de sufletu' meu!"*** Regele era împietrit de durere...

Nantes

Tristeţea

29 iunie 2011 - miercuri

Roşcata

Mânca, apatică. Era opt dimineaţa; ea se trezise la şase şi se tot plimbase prin camera ei, gândindu-se la hârtia aia... O recitise de zeci de ori, în alea două ore cât se plimbase uşurel dintr-un capăt în altul al camerei. O recitise, se gândise, vizualizase scenele cu regina ascunsă în cabina telefonică... Îşi compusese tonalitatea vocilor, în funcţie de cursul discuţiei... Şi descoperise ce-i scăpase lui Aleodor. Îi scăpase supravegherea cabinei în zilele următoare şi "topirea" reginei de lângă o cabină telefonică poziţionată într-o intersecţie. Regina plecase de acolo cu un taxi. Şi, după părerea ei, nu fusese singură. Nu fusese cu copiii, dar nu fusese singură - pentru că discutase cu Iuliana cam două minute jumate. Maximum trei. Dacă s-ar fi dus singură, adică n-ar fi avut certitudinea că cineva "ţinea de şase", discuţia ar fi constat într-o informare scurtă, seacă, de treij' de secunde. Aşa că mânca şi aştepta. Aleodor nu putea dormi pân' la zece! Spera doar să nu se trezească Ştefan primul... Şi miza pe supărarea uriaşă din sufletul lui, care-l ţinuse treaz azi-noapte până pe la două-trei probabil...

Uşa se deschise încet iar Aleodor zâmbi:

- Neaţa.

- Neaţa.

Paşii se apropiară şi... Şi se simţi ţucată apăsat în creştet! Se grăbi să se ferească:

- Băi!

- Eşti genială, să ştii! Ai avut perfectă dreptate!

Serios?

- Serios?

- Foarte! Am luat o pilulă şi mi-am pus perna-n cap. Şi, la patru dimineaţa, am sărit din somn cu capu' plin de idei! Fii atentă! Ştii ce-am omis eu ieri?

Ia să vadă ea dacă ghicise... şi, bineînţeles, dacă omisese ea ceva! Aleodor se aşeză şi "trase" cu un gest scurt un sfert din salata de boeuf de pe platou, pe propria farfurie:

- Am omis cabina telefonică. L-am sunat pe Chelu şi i-am zis să ţină cabina sub supraveghere. Că ori s-a dus la mama dracului ca să dea un telefon, ori a sunat din colţu' străzii unde locuieşte. Mi-a zis că Jal a stat lângă

- Cine-i Jal?

- Băiatu' de la curăţenie care-a răspuns când suna şefu'. Cică a stat acolo, lângă cabina aia, să vorbească cu şefu', în caz că-l mai sună. Da' nu l-a mai sunat. Şi abia la nouă seara, Chelu l-a convins să-i lase pe supuşii mai discreţi să se ocupe de chestia aia cu filatul. Sunt acolo în permanenţă doi cerşetori, patru fete şi două maşini de curăţenie, după colţ.

Bun! Asta era foarte bine...

- Şi-a doua idee a fost dispariţia ei de-acolo. Iuliana a fost genială când ţi-a transmis numărul de telefon imediat cum l-a văzut pe afişaj! Eu i-am dat "start" lu' Chelu când regina încă vorbea cu Iuliana. Băieţii noştri au ajuns acolo la 20 de secunde după ce-a închis ea - douăj' de secunde pe cronometru! Şi s-au răspândit ca potârnichile în patru zări, în goana mare - aşa că ea nu putea să dispară de-acolo decât cu o maşină. Ori particulară, ori cu un taxi. Acu', am zis să-mi încerc norocu' cu taxiurile mai întâi! Comandă n-a avut timp să facă, aşa că fie a venit cu un taxi care a aşteptat-o, fie a întins mâna spre stradă şi-a avut noroc. Am băgat dracii-n băieţii de la circulaţie, de la supraveghere stradală; şi-am obţinut şase taxiuri care-au trecut pe la camerele de supraveghere de la intersecţiile din jur. Pe trei dintre ele, băiatu' meu le-a descusut deja. Mai are două.

- Trei.

- Două. Al treilea a dat colţu' azi-noapte, pe la unu jumate. A plecat spre Nanterre cu o cursă, a făcut explozie pe faţă stânga şi-a ras parapeţii de pe mijlocul autostrăzii. Muci s-a făcut. Au murit îmbrăţişaţi, cum se spune - şi-i dez-brăţişează la Medicină Legală. Acu', sper să nu fim chiar atât de ghinionişti să fi crăpat tocmai ăla care-a dus-o pe regina noastră! Ăilalţi doi încă n-au ajuns la garaj; da' omu' nostru aşteaptă, că are ordine clare...

- Trimite-l la treaba lui.

Înlemnise, cu ochii în micul dejun şi furculiţa semi-plină... Paşii regelui intrau... Aleodor îl privea; ea nu-şi permitea să ridice privirea...

- Iniţial, regina mea s-a gândit că furnicarul din Paris îi va oferi ascunzătoarea perfectă; n-a luat însă în calcul faptul că, pentru ea, Parisul era imaginea văzută din maşină şi cei zece metri de la portieră pân' la uşă. De câteva zile bune, regina merge pe trotuarele Parisului şi vede realitatea pe care-o văd oamenii mei. Parisul este mai bine supravegheat de poliţie decât alte oraşe mari; iar Jun are conexiuni importante în poliţie. Regina n-a mai observat spioni francezi însoţind-o la cumpărături. Ştie că Externele române nu au jurisdicţie în Franţa. Ştie că Jun e perseverent; şi ştie că eu cresc. Ştie cât de bune sunt actele ei, care nu pot fi reale, originale şi nedeclarate furate sau pierdute... De-asta a decis să plece spre vest. Sunt sigur că şi-a găsit o locuinţă stabilă în oraşul ăla. Sunt sigur că şi-a făcut o deghizare impecabilă. Imbatabilă. Nimeni niciodată nu va reuşi s-o recunoască. Îmi ştiu bine soţia - e leu-paraleu când vine vorba de siguranţa copiilor ei. Dacă a insistat să rămână ascunsă, cu ei cu tot, ştie ea ce ştie...

Goli furculiţa şi începu să împingă bucăţile de gogoşar când în dreapta, când în stânga - ca să aibă o preocupare şi să nu trebuiască să-l privească.

- Regina vrea să se întoarcă în preajma Crăciunului. Şi-a făcut calculele, a evaluat războiul şi-a calculat bătăliile. Şi ştie că mai urmează câteva atacuri - şi câteva împuşcături, câţiva morţi... Dacă ei ar fi în Aurari, eu aş face zilnic naveta România-Franţa. Iar eu trebuie să fac caşcaval - nu să uzez inutil avionul lui Popescu şi să mă perind zilnic prin faţa rachetelor lui Jun. Mi-a transmis să mă liniştesc şi să fac caşcaval. Mi-a transmis că acum totul e perfect, acolo la ei - semn că a liniştit copiii, are unde să stea, are bani, are o deghizare perfectă...

Aleodor tăcea, ea respira încetişor...

- O lăsăm să plece spre oraşul din vest şi ne concentrăm la ale noastre. Jun raportează pe 1 iulie; pe 2 iulie, îl va chema pe Cheng şi-i va cere ultimele informaţii referitoare la mine. Şi mă va ataca. Nu cred că putem prevede unde, când şi cum va ataca; de aceea, trebuie să fim foarte atenţi, foarte bine pregătiţi de apărare... şi să contraatacăm imediat. Ne concentrăm pe întărirea poziţiilor pe care le ocupăm şi ne pregătim de contraatac. Clar?

- Da, şefu'.

- În timpul ăsta, ei trei se mută. Iar ea îmi pregăteşte următoarea scrisoare. Iuliana a demonstrat că e iute de minte şi ne anunţă instantaneu, dacă o s-o mai sune. Dar nu cred că o va mai contacta pe Iuliana. Dacă nu se-ntâmplă ceva rău, n-o va mai contacta - ca să n-o pună în pericol. Şi ca să nu formeze un model, pentru urechile care ascultă Ortelul supusei ei.

Asta era evident...

- Aşteptăm deci următoarea scrisoare - şi vedem atunci ce şi cum facem ca s-o găsim. Tot aşa - discret şi cu perdea, să nu ne afle nimeni, să nu stricăm şmecheria cu vila din Serbia... Apropo - mâine, rămâneţi amândoi aici; eu mă duc să vizitez vila lui Gojdu. Rebeco, să-l anunţi tu.

Aprobă scurt cu capul.

- Părinte, să-mi pregăteşti transportul.

Nici Aleodor nu făcea zgomot...

- Regina mea are încredere în mine. Şi eu am încredere în ea. O s-o găsim - sau o să constat şi eu, ca Sandu Popa, că-mi face Popescu o surpriză şi-o să m-aştepte într-o noapte la conac, plânsă şi încruntată şi înarmată cu făcăleţu'...

Ei, na! Deşi... cine ştie!

- Haideţi - luaţi cu maioneză! Luaţi, serviţi - că după asta consolidăm! Şi-o să ardem o grămadă de calorii la activitatea asta!

Zâmbi slab... iar vocea şefului ei zâmbi şi ea:

- Rebeco, tu chiar vrei s-o vezi pe Florina fără urechi?

"Încărcă" scurt furculiţa, azvârli toată salata aia de boeuf în gură şi molfăi, cu ochii la el:

- Nu, şefu'!

- Aşa! Aşa vă vreau! Hai - mai cu viaţă, că se taie de la căldură!

Acum era mult mai bine. Acum...

Ştefan nu avea cearcăne. Şi nici nu mai era supărat. Adică, în fine - părea... Părea Ştefan Ionescu, conte şi rege - cel dintotdeauna. Găsise el o cale să-şi pună masca aia calmă pe chip şi-şi regăsise tonul "de toate zilele". Şi era mult mai bine aşa! Ea una, care trăise 24 din 24 lângă el, avea o cu totul altă dispoziţie când îl vedea atât de calm şi de liniştit! Cu siguranţă, consolidarea afacerii va merge ca unsă azi!

1 iulie 1022 - vineri

Sami

Abia când intrase în moschee, realizase că azi îl va vedea pe bătrânelul lui pentru ultima oară! Era ciudat; dar acum îi părea rău că pleacă! După şapte ani de pălăvrăgeală cu el, de discuţii în contradictoriu şi de sfaturi ignorate, după ce omul ăsta îl ajutase enorm cu divorţul lui Tasnim, el "spăla putina"... Hm!

- *As-salamu alaykum*, Sami.

- *Walaykum assalam*, imam Arif.

Uşa se descuia, el ofta greu... Îl urmă, iar bătrânelul îl opri:

- De ce ai inima plină de tristeţe?

- ... Pentru că este, probabil, ultima oară când ne vedem.

Ochii negri îl priveau lung... Imamul clătină încet capul:

- Sau poate nu! Că doar n-o să te legi cu lanţul de Nantes! Când treci prin Paris, te invit să mă vizitezi. Şi-aşa, probabil că o să te tot bârâi cu telefoanele, să-mi spui ce s-a mai întâmplat... Ei merg cu voi?

- Da; merg cu noi la Nantes.

- Asta-i perfect! Să ştii că Parisul este destul de periculos pentru ei! În orice moment, un poliţist zelos poate s-o salte de pe stradă sau dintr-un magazin şi s-o ducă la secţie!

- Ştiu... Imam Arif, oare este chiar atât de înşelătoare aparenţa care mă apropie pe mine de ea?

- ... Este, să ştii! Ea e tânără şi frumoasă; tu nu mai eşti foarte arătos...

Şi-l bătea pe burtă...

- Dar eşti un bărbat prezentabil. Şi eşti fericit, atunci când e ea lângă tine. Da. De-afară, păreţi un cuplu atipic - tu arab serios, citit, iar ea tânără văduvă cu doi copii. Nu ştiu cum arată copiii; ziceai că băiatul e mai mic şi are ochii verzi...

- Da...

- Deci ea arată a tânără văduvă cu doi copii şi prieten înţelept şi înţelegător. De ce m-ai întrebat asta? S-a întâmplat ceva?

- Băiatul s-a trezit într-o seară târziu şi ne-a găsit discutând în living. După care am ieşit cu toţii la plimbare, cu Tasnim pe post de bonă şi Ana la braţul meu, şi le-am completat eu garderoba. Când am discutat despre Nantes, băiatul a vrut să fie sigur că se vor întoarce toţi trei la tati. Trei, nu doi...

- Câţi anişori are el?

- Patru jumate - dar e foarte isteţ şi foarte precoce.

- Adică e sincer atunci când deschide guriţa. Eei, Sami... Mi-e şi frică să te-ntreb cum ai rezolvat problema cu prichindelul! Bănuiesc că ai rezolvat-o, nu? Dacă ei au decis să meargă cu tine la Nantes...

- Ea a discutat atunci, pe loc, cu copiii - şi i-a convins că e mai bine să plece din Paris. După care eu l-am luat deoparte pe băieţel şi l-am întrebat de ce crede el că mami a lui, cea frumoasă şi tânără, o să refuze să se mai întoarcă la tati cel înalt şi frumos ca un brad şi-o să vrea să rămână cu un nene cu chelie şi cinci straturi de grăsime pe burtă.

Imam Arif râdea în hohote! Şi el râdea:

- Iar el a râs, exact ca dumneata, şi s-a liniştit.

- ... Acum, să ai grijă - să nu-i arăţi că ai încercat să-i adormi vigilenţa tocmai ca să reuşeşti tu să te apropii de mami...

- Nu, imam Arif - nu mă voi apropia niciodată de ea.

- Bine, Sami - cum ştii tu! Ştii deja unde-o să locuieşti, la Nantes?

- Da, spitalul îmi pune la

- Scrie-mi adresa; după-amiază, o să încep să dau telefoane, ca să te trimit la un imam tânăr şi descurcăreţ.

De ce? Avea el senzaţia că nu se puteau descurca singuri?

- O să aveţi nevoie de el, pentru că femeia asta se ascunde de ceva vreme - iar soţul ei o să devină curând nerăbdător s-o aibă iar

lângă el. Şi pe ea, şi pe copii. Nantes este un oraş mare - şi e apropiat de ocean. Are un port generos... Sunt ceva chinezi pe-acolo...

Aha! Aprobă scurt cu capul şi-şi aminti că mai voia să întrebe ceva:

- Actele vrei să ţi le aduc înapoi?

- Nu acum. Adu-mi-le după ce n-o să mai aibă ea nevoie de ele. Oricum... Te rog să-mi promiţi un lucru. Te rog să-mi promiţi că o vei ajuta până la capăt - indiferent care va fi capătul ăsta.

- Promit.

Bătrânul lui imam îl strânse scurt în braţe, cu putere... şi se grăbi să iasă:

- Scrie-mi adresa aia!

OK! Luă un post-it şi încercă să scrie citeţ noua lor adresă din Nantes; după care ieşi... şi zâmbi slab: ei, poftim! Arătau ca un cuplu atipic! Ca un arab bătrâior, înţelept şi înţelegător, care-i proteja pe tânăra văduvă şi pe cei doi copii ai ei! Tocmai acum, când o lăsase baltă!

Gândul ăsta şugubăţ îl făcea să râdă...

Ieşi şi se grăbi spre maşină: trebuia să accelereze serios. Până la Nantes erau 400 de kilometri, iar maşina era burduşită cu bagaje. Iar el abia aştepta să se întoarcă! Dacă reuşea să revină înainte de lăsarea întunericului, poate ieşeau la plimbare... cu toţii... Ca un cuplu atipic ce erau!

Îl amuza denumirea aia: "cuplu atipic". Îl amuza gândul că se vor muta la Nantes - şi va avea un program omenesc, aşa că va transforma plimbările alea într-un ritual aproape zilnic. Îl amuza gândul că Ana îl va ţine de braţ iar el îi va privi pe arabii tinerei prin lentilele ochelarilor de soare - şi se va distra pe cinste văzându-le mutrele lungi şi ocheadele spre ea... O s-o bată uneori, uşurel, pe mâna cu care-l va ţine de braţ - băgându-i pe tinereii ăia în atacuri de cord şi provocându-le complicate accese de oftică...

Hai, că o luase razna!

Roti cheia şi acceleră; şi demară, râzând de unul singur...

Isamu

Era ora nouă şi-un minut. Aşa arăta calculatorul: 9:01. La 8:30 primise ultima informare de la Piao, care se dovedise a fi tânăr - şi iute de mână şi de cap...

Contele nu fusese foarte ocupat, săptămâna asta. Joi, zburase în Serbia - la vila unde cică se ascundeau Ana şi copiii. Zburase singur - roşcovana rămăsese la conac. Nici nu se cădea să se ducă la nevastă cu amanta după el - nu? Uite de-asta reuşea Ştefan să-i ducă pe toţi de nas atât de bine! Avea un stil extrem de natural de a gândi lucrurile - şi de a le planifica. Spionul care-l filase acolo spusese că Ştefan transportase cu elicopterul două sacoşe mari de cadouri şi-un buchet gigantic de trandafiri roşii şi stătuse în vilă patru ore. Nu mai ţipase, cum făcuse data trecută; nici nu mai spărsese vesela. Ieşise vesel, calm, făcuse cu mâna spre geamuri... Şi revenise la conac. Şi cam atât! Partea frumoasă era că se dusese acolo fără laptop; iar în cele patru ore, regele apăruse online pe mail-ul oficial. Ca să fie clar că roşcovana "era în tot şi-n toate"...

Acum, contele era la conac. Băieţii lui Piao îl informaseră aseară că agenda regelui nu părea să conţină vreo deplasare programată pentru azi. Cu alte cuvinte, Ştefan construia afacerea de la birou. Ştia că o întinsese bine-bine - şi-acum trebuia s-o înalţe. Fundaţia era bună; era trainică. El clădea etaj după etaj...

Mobilul piui scurt; îl luă. ***"A venit Piao."***. Ştia că venise. Ba chiar întârziase două minute! Programul lui începea la 9 şi se sfârşea la 17. Stabiliseră nişte lucruri clare, în timpul şedinţei din living, cu care fuseseră toţi de acord. Şi Piao, şi Claude, şi Isabelle - care oricum nu scosese un sunet şi stătuse drepţi pe canapeaua aia, ca o statuie crispată rău...

Piao locuia în vila lui - şi conducea, bineînţeles, un BMW. Negru. Locuia împreună cu unul dintre subalterni, care-i asigura protecţia personală. Puştiul bodyguard avea 18 ani şi fix trei tuleie de barbă; dar dacă-l alesese Piao pe el... Probabil că se pricepea bine la tehnici medicale de resuscitare şi oprirea sângerării! În fine! Puştiul călătorea cu Piao peste tot. Îl aducea cu BMW-ul aici, unde-l "debarca" în curte, în faţa glasvandului; după care pleca. La treaba lui. El şi Piao ştiau ce însemna asta; chiar nu voia să afle cum îşi organiza omul ăla subalternii! Era strict treaba lui! Oamenii lui, treaba lui, organizarea lui... Îi prezenta, prompt, informaţiile de care avea nevoie - asta conta! În rest...

Intră în mail-ul personal şi constată că iconiţa lui Piao era portocalie - semn că "se înfipsese" glonţ în calculatorul lui, de la parter, şi se-apucase de treabă! Bun băiat! Un fel de "pui de Cheng", fără fiole şi obiecte tăioase! Era perfect băiatul ăsta! Şi Claude îl plăcea! Îi surprinsese aseară discutând la o ţigară despre interceptări la modul general; şi discutaseră amical, aşa...

Hait! - că tocmai primise un mail de la Cheng... Unul fără subiect, fără ataşamente... Click!

Pierdere lunară 34%. Pierdere trimestrială 16%. Semestru cu creştere 0, grafic în cădere.

"Cădere", nu "scădere". Jun era pierdut...

Păi, s-ar putea să-l urmeze în curând! Se trezise azi la şase ca să finalizeze tranzacţiile, plăţile şi introducerea datelor în calculator. El ştia, deci, "totalul". Şi cum era nouă şi cinci deja, iar el era un tip punctual, începu un mail nou. Subiect: "Raportare lunară SAF Consulting". Mesaj... Nici un mesaj. Ataşamente: Excel-ul cu datele la zi şi cel cu datele lunare. Destinatar: domnul contabil... domnul conte... Dorea confirmare de primire...

Send.

Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul - şi se sprijini comod de spătarul scaunului. Acum aştepta. Domnul contabil o să-i trimită confirmarea peste vreo jumătate de oră - că era "perioada aia a lunii" când rezolva patru firme deodată şi dormea cu capul pe tastatură. Domnul conte o să-i trimită... În cel mai bun caz, o să-i trimită confirmarea de primire. În cel mai rău caz, o să-i trimită o decizie de desfacere a contractului de muncă. Tocmai îl anunţase că domnul consilier chinez asudase din greu toată luna iunie ca să obţină pentru SAF Consulting un venit jenant şi jalnic de 10.000 de euro net...

Ştefan

Plăţile erau corect introduse. Cheltuielile erau introduse toate. Decisese să nu facă abuz de înlesniri fiscale şi floricele contabiliceşti - că Ochiul trebuia să vadă lucruri frumoase, nu porţi de nuntă. Avea în faţa ochilor contabilitatea "curată", corectă. Iar Raina Consulting se îndrepta glonţ spre lună...

Bufni într-un hohot zdravăn de râs, iar Rebeca zâmbi:

- Şefu'...

Îi făcu semn cu mâna să spună ce-are de spus - iar ea se ridică şi luă laptopul:

- Cineva bate timid la uşă...

I-auzi! Cine-o fi? Primi laptopul şi... Şi zâmbi doar. Isamu îi trimisese contabilitatea. Raportarea lui. Îi trimisese fişierele pe care le trimisese şi contabilului. Hm...

Deschise fişierul lunar - că era curios dacă reuşise să păstreze trendul ăla de săptămâna trecută. SAF Consulting plutise pe ape line, săptămâna trecută. Nu oscilase nici în sus, nici în jos - plutise orizontal. Era foarte curios dacă mai luase în greutate - şi începuse să se scufunde. Ia să vadă el...

"Ehei, chinezule - aşa-i că ţi-e dor de graficele alea la treij' de grade cu plus?" Isamu al lui câştigase luna asta o şesime dintr-un Mercedes rezonabil...

Se întâmpla o chestie pe care n-o prevăzuse - şi pentru care nu era pregătit. Isamu îi raporta lui. Adică... Ridică privirea spre Aleodor:

- Părinte, am o sarcină pentru tine.

- Ascult.

- Află-mi traficul de informaţie dinspre Cannes spre Nisa. Tot

traficul: telefoane şi mail-uri.

- Imediat.

- Fă-mi un tabel simplu, pe zile. Atâtea mail-uri luni, atâtea telefoane marţi...

- Nu vrei şi conţinutul?

- Nu. Cel mult dimensiunea ataşamentelor. Conţinutul nu mă interesează.

Aleodor se apucase de butonat telefonul. Reveni spre ecranul laptopului...

Isamu se comporta ca şi cum şeful lui, contele Ştefan Ionescu, era plecat cu familia în vacanţă. Ţinea în continuare contabilitatea la zi, se ocupa în continuare de afaceri... Căuta de zor afaceri noi - şi făcea pe dracu-n patru să le şi găsească şi să le şi perfecteze, în condiţiile în care nu ieşea din vilă decât ca să se ducă la familie sau la el acasă, după haine... Avea sentimentul că Isamu reuşise să se rupă de Jun. Da, primise informaţii cum că se rupsese deja de fratele mai mare; dar de data asta chiar avea sentimentul că chinezul lui rămăsese "doar al lui"! Şi era ciudat! Foarte ciudat! După ce-i omorâse mama...

Apăsă "Send", confirmându-i faptul că primise mesajul, şi închise mail-ul. Rebeca aştepta lângă el, în poziţie de drepţi - aşa că se ridică şi arătă spre uşă:

- Consolidăm - partea a doua. În trening, la etajul doi, în cinci minute.

Ia uite-o! O rupsese la fugă de parcă o frigeau tălpile după nişte "tras de fiare"! Începu să râdă:

- Şi să nu-ncepi fără mine - că mă supăr!

- Nu-nu!

Zăpăcita aia mică tropăia acum pe scări... Hm! Mai să creadă că-i înţelesese planul ăla cu îngrăşarea şi lucratul grupelor de muşchi! Probabil că punctele de febră musculară maximă îi dăduseră unele indicii...

Îl privi lung pe Aleodor şi coborî mult tonul vocii:

- Află-mi traficul de informaţie Cannes-Nisa. Şi datele lui Jun. Mă anunţi, când le obţii.

Primi o aprobare, aşa că ieşi. Şi-acum, să consolideze masa musculară... şi să nu se mai gândească la Isamu. Deloc!

Roşcata

Simţea că-i picau mâinile - că se vor desprinde din clipă-n clipă din umeri şi-or să rămână atârnate de mânerele alea! Strângea însă din dinţi şi trăgea pân' la capăt! Aşa cum îi arătase Ştefan! "Consolida" aşa de numai câteva zile - şi descoperise că trebuia să-şi comande un sutien nou, ceva mai mare. Tocmai gândul ăsta o motiva să tragă... de mânere... pân' la capăt...

Aleodor se apropia de ei. Ştefan nu spunea nimic; aşa că desfăcu mâinile... şi trase din nou. Pân' la capăt. Bărbatul se opri lângă Ştefan:

- Am datele pe care mi le-ai cerut.

Gata! Se oprea! Că şi şefu' se oprise! Ochii verzi citeau prima hârtie... iar şeful ei zâmbea, amuzat:

- I-auzi, Rebeco! Auzi veşti de la Nisa! În luna iunie, afacerea lui Jun a scăzut cu 34% faţă de luna mai. Dat fiind că iunie e ultima lună din trimestrul doi, a trebuit să scrie că încheie trimestrul ăsta cu o pierdere de 16%. Şi cum tocmai am încheiat prima jumătate a anului...

Se repezi cu răspunsul:

- Are minus pe primul semestru!

- Are zero - că nu-i un fitecine, iar codul fiscal francez îi permite să facă multe "floricele" contabile. Dar zero-ul ăsta îl costă. Ca să nu pice pe minus, a trebuit să facă o firmă, pe care s-o finanţeze din banii personali, care să facă afaceri fictive cu firma mare şi s-o alimenteze financiar.

- Da' de ce nu face mărire de capital?

- Fiindcă dă nasol de tot la raportare! "Şefule, raportez că n-am avut cap să cresc afacerea; da' am mai scos nişte bani din buzunar, ca să n-o scufund!" China nu apreciază lucrurile astea...

Aproba încet...

- Aşa că ficaţii lui Jun sunt greu încercaţi, zilele astea. În maximum o săptămână, mă atacă.

- Să ştii că pe Raina Consulting n-o să pună gheara! Niciodată!

- Nu vrea Raina Consulting. Vrea să mă lichideze. A pornit să facă o chestie, trebuie s-o facă până la capăt. China n-a dat instantaneu cu el de toţi pereţii deoarece miza pe faptul că Jun o să mă-nvingă - iar Isamu va rămâne cu SAF Consulting şi toate reţelele mele. Asta ar fi reprezentat mutarea raportării SAF Consulting de la şefii mei, la şefii lui Jun - sub numele lui Isamu, dar sub protecţia lui Jun. Succesul financiar al lui Isamu ar fi fost asociat la raportările lui Jun. Şi uite că eu nu mor!

Aleodor începu să râdă; şi Ştefan râdea, amuzat de cuvintele alea! Ea nu putea decât să zâmbească strâmb...

- Stai liniştită - eu nu mor când vrea galbenu' ăla. Şi-o să afle şi el asta, în curând. Ia să vedem acum cum e cu traficul Cannes-Nisa...

Şi-l vedea uimit... Foarte uimit...

- ... Cum adică, Părinte?

- Adică nu i-a trimis nimic lu' frati-su săptămâna asta. Nici măcar un "Bună".

Şeful ei zâmbea ciudat...

- În schimb, uite ce trafic face Isamu cu Piao ăla! Apropo - l-a cazat în casa lui.

Cum-cum? Nici Ştefan nu era foarte dezmeticit... Părintele solicita o mamă de bătaie - părerea ei era că urla după "un toc de bătaie" de-ăla ca la carte! Că scotea nişte coli împachetate, din buzunar - şi-asta însemna că le băgase acolo aseară, nu acu' cinci minute! Ştefan le desfăcea... şi se ridica:

- Am consolidat destul. Duş şi pilulă - ştii tu!

Oftă greu şi se ridică. Nu putea să-l roage s-o lase să consolideze încă jumătate de oră - că trăgea de aparatele alea de ceva vreme, iar orice exces era dăunător! Porni deci pe urmele lor. Ştefan părea că se ridicase de pe scaunul din birou; ea de-abia mergea! Pe ea, "consolidarea" asta o faulta rău...

Coborî încet treptele, ţinându-se bine-bine de balustradă... Şi-acum avea încă zece metri de mers până la uşă. Şi încă vreo zece până la baie. Şi-apoi se băga în apă fierbinte - şi n-o mai durea chiar atât de tare! Mm...

Thomas se apropia, din partea cealaltă a holului; ea păşea uşurel, că o durea rău şi exista riscul să calce strâmb şi să cadă-n fund... Băiatul zâmbi larg:

- Ce faceţi?

- Trag de fiare. Şi sufăr.

Puştiul nu râdea - reuşea să se stăpânească:

- Vreţi să vă ajut pân' la uşă?

Aprobă şi-l apucă de umăr:

- Doar cât să nu pic pe jos! Că-s un pic nesigură...

Păşea... Băiatul se încorda, ca să-i dea încredere în capacitatea lui de-a o ţine bine... Apăsă clanţa şi-i dădu drumul:

- Mersi! Şi să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

- Şi dumneavoastră.

Gata! În cameră! Intră, închise uşa şi-o încuie. Şi porni încetişor spre oglindă...

Era transpirată fleaşcă şi obosită rău! O să adoarmă-n cadă! Probabil că de-asta îi spusese regele "duş şi pilulă" - ca să nu adoarmă şi să se-nnece în apă clocotită! Hm...

Îşi scoase tricoul... încetişor, că orice mişcare amplă amplifica durerea... Împinse şi pantalonii... Ridică privirea spre oglindă...

Ridică o sprânceană...

... Se răsuci un pic şi luă o "poză" de prezentare de modă...

... Şi începu să râdă, în ţigăneşte:

- Şi să mor io dacă doare aşa de tare! Zău că nu doare! E suportabil! Şi mai puteam să fac azi! Mai puteam încă două ore!

Tinerica aia din oglindă era "mamă-mamă!" Ia! Ia să verifice ea altceva...

Jos sutienul...

... Îşi strânse hainele şi intră în baie:

- Eşti mâncat, maestre! Cu tot cu ochişorii tăi albaştri - eşti halit pe pâine!

Aşa! Că mâine aveau petrecere în Aurari - iar ea avea timp căcălău la dispoziţie să-şi comande un sutien pe noua măsură!

Ana-Maria

Atmosfera asfinţitului era foarte... romantică. Şi plăcută. Se lăsase răcoarea - numai că ea şi Florentina "o domneau", împachetate în *hijab*! Léon îşi ridicase gulerul hăinuţei; cât de curând, prinţul o să ceară deghizare de fată - şi-o să promită că va vorbi piţigăiat, aşa ca Florentina...

Sami se întorsese de la Nantes cu o oră mai devreme decât îl aşteptaseră ele. Apucaseră să-şi facă şi temele, şi aerobicul, şi şedinţa de saună. Şi exact când ea aprinsese focul sub tigaia în care urma să pregătească sosul pentru cina din cuptor, Sami năvălise în casă şi propusese o ultimă plimbare prin cartier. Aşa, de rămas-bun! Bineînţeles că nu-l putuseră refuza...

Mâine plecau...

Oare ce părere avea Ştefan despre decizia ei de-a părăsi Parisul? Cu siguranţă, el cunoştea foarte bine viaţa de stradă din Paris! Cunoştea modul de acţiune al poliţiei, al chinezilor, al supuşilor... Cunoştea, probabil, şi numărul exact de dube de filaj aflate în gestiunea poliţiei pariziene! Îi plăcea să creadă că soţul ei îi aprobase decizia de-a părăsi capitala Franţei - deşi ştia că îi dezaprobase instantaneu dorinţa de-a se muta altundeva decât la conacul din Bourges...

Sami îi povestise, în trei fraze grăbite, discuţia cu imam Arif. Şi imamul fusese de părere că era mai bine pentru ea să plece. Şi chiar şi imamul, care nu cunoştea decât amănunte vagi despre ea şi chinezi, era de părere că va avea nevoie de mult ajutor, ca să reuşească să revină alături de soţul ei! Iar gândul ăsta îi dădea încredere în ea însăşi - şi în capacitatea ei de a lua deciziile cele mai bune pentru ea şi copii. Ei trebuiau să se ascundă - şi nu puteau risca să urce într-un taxi şi să plece glonţ către conac. Adresa aia era "castelul regelui" - şi cu siguranţă era înconjurată de chinezi cu privire ageră şi auz ascuţit! Revenirea alături de el era extrem de riscantă acum, când războiul nu se terminase încă...

Se apropiau de cabina telefonică din care o sunase pe Iuliana. Mergeau încet - se plimbau! Copiii nu ştiau că, dacă ar fi spus acum *"Vive le roi"*, aveau 50% şanse să adoarmă azi în braţele lui tati...

La baza cabinei telefonice, pe asfalt, stăteau doi cerşetori. O fetiţă de vreo şase anişori şi un băiat de vreo 12. Băiatul stătea pe-o cutie; fetiţa stătea pe-o cârpă verde. În picioare, la vreun metru de ei, caporalul lor fuma un chiştoc. Bănuia că era caporalul, pentru că nu se clintea din locul ăla - iar dacă ar fi fost de la curăţenie, n-ar fi avut stare să nu facă măcar stângu'-dreptu'! Avea 16-17 ani - şi fila strada pe sub sprâncene... Fetiţa îşi spunea placa ori de câte ori se apropia o femeie - fie ea tânără sau bătrână, slabă sau grasă, regină sau gospodină. Puştiul de lângă ea nu zicea nimic; dar îşi freca buricele degetelor, când şi când. Caporalul se făcea că nu vede discordanţa dintre subalterni...

Oftă scurt şi-şi îndreptă privirea spre dreapta - spre zidul de lângă cabina telefonică. Patru fete cucuiete sprijineau zidul ăla, îmbrăcate corespunzător, fardate corespunzător, dar cu zero dorinţă de-a găsi vreun client...

"Aoleu, Ştefane! Pe cine-ai pus la butoanele astea, Ştefane?"

Se aplecă spre Sami şi şopti, în engleză:

- Ss! Să nu spui nimic! Ăştia sunt supuşii mei.

Paşii bărbatului pe care-l ţinea de braţ ezitară o clipă. Sami şopti:

- Ce vrei să spui?

- Sunt oamenii soţului meu - şi m-aşteaptă lângă cabina telefonică de la care am telefonat zilele trecute, ca să mă salveze. E dispozitivul clasic. Fetiţa e cu ţipatul; băiatul are în cutie trei pistoale încărcate, cu piedica ridicată. Tânărul de lângă ei e de la "curăţenie" - fluieră de sparge geamurile şi se aruncă peste mine şi copii, ca să ne ferească de gloanţe. Fetele de lângă zid au fiecare câte un pistol în poşetă - întrucât nu se comportă de parcă ar avea prezervative... Iar după colţ, când o să ajungem acolo, o să vezi că aşteaptă două BMW-uri model vechi - de-alea "tunate", cu motoare puternice - cu câte doi oameni înăuntru.

Palma lui se aşeză peste palma ei:

- Şi vrei să facem dreapta aici? Pentru că nu e nici o problemă! Îi tratăm cu indiferenţă, facem dreapta, ne ducem la BMW-uri şi ne oprim lângă portiere. Şi îţi scoţi *hijabul*. Vrei?

Vroia să se întoarcă azi la soţul ei?... Oftă greu şi plecă privirea spre asfalt:

- Aş vrea. Din tot sufletul! Dar... Dar nu e momentul să mă întorc la el. Soţul meu...

Şi treceau încet pe lângă cabina aia telefonică...

- Soţul meu mă iubeşte sincer. După o asemenea păţanie, n-ar mai putea să se depărteze de mine - nici un metru măcar! Şi-atunci l-aş omorî eu; pentru că ar muri afacerea. Soţul meu "creşte" acum în afaceri; trebuie să-l las să crească. Şi trebuie să-l las să se concentreze asupra războiului! Aşa că aici o să traversăm...

Sami întorcea capul spre ea - dar ştia că n-o privea pe ea... Oftă din nou:

- Şi urmez planul iniţial. Mă voi întoarce la el în preajma Crăciunului.

- Până atunci, Tasnim o să aprofundeze limba franceză; iar eu o să mă bucur să vă observ zilnic... şi, poate, o să reuşesc să scot fotografia din ramă.

- De ce s-o scoţi?

- Stă acolo de foarte mult timp. Iar imam Arif are dreptate - nu sunt totuşi foarte "expirat"!

Bufni în râs şi se grăbi să-şi acopere buzele cu palma...

- Stai liniştită - vom avea grijă să te ascundem bine. Şi vom avea grijă să te întorci în siguranţă la soţul tău. Nu ştiu dacă chestia asta contează pentru tine - dar să ştii că i-am promis, azi-dimineaţă, imamului că voi duce sarcina asta până la capăt.

- Îţi mulţumesc.

- Şi eu îţi mulţumesc.

Şi îşi continuau plimbarea, încetişor...

Echipele trimise la cabina telefonică ilustrau limpede disperarea lui Ştefan! Soţul ei avea senzaţia că regina lui era incapabilă să-şi recunoască supuşii - şi dăduse dispoziţie ca supuşii să devină vizibili! Incredibil de vizibili! Cu riscul de a fi observaţi şi de chinezi! Şi de poliţie! Şi de sateliţii militari ruseşti! Soţul ei refuza să înţeleagă faptul că regina nu voia să fie salvată înainte de Crăciun! Păi...

Păi, plecarea la Nantes se dovedea a fi o idee bună. Foarte bună chiar! Îi promisese soţului ei că-i scrie; va face în aşa fel încât să nu-i trimită scrisoarea din Nantes. Se gândea că putea apela la imam Arif, să ducă el plicul la un oficiu poştal din Paris...

Ştefan trebuia să se ocupe de război. Şi de afaceri. Ea trebuia să se ocupe de copii. De toţi cei trei copii! Aşa că, după ce se instalau la Nantes iar Sami îşi începea serviciul, o să-l roage să o ducă să facă o ecografie. Şi-o să-i spună atunci despre bebeluşul din ea. Până atunci, însă...

Până atunci, ea trebuia "să consolideze". Adică să devină indispensabilă pentru Sami şi Tasnim. Momentan, aprofunda bucătăria libaneză - iar lui Sami părea să-i placă asta. Trebuia să avanseze cu lecţiile de franceză ale lui Tasnim şi cu regimul de slăbire. Începuse să se observe schimbarea...

Era frumos afară; era un pic răcoare. Era linişte în Paris... Era linişte în sufletul ei...

Diamant

Grasu era bine; foarte bine chiar. Îşi începuse recuperarea fizică. Slăbise rău bietul Grasu! Ştefan o să facă scandal când o să-l vadă aşa,

“tras prin inel”! Dar nu-i nimic - că avea el rezolvarea! O să-nceapă să-i aducă cotlete şi cartofi prăjiţi. Şi shaworma. Grasu trebuia să-şi revină urgent!

Oricum, Grasu era foarte bine informat. El, vărul regelui, ascultase aici convorbirea telefonică a Anei cu Iuliana - în rezerva lui! Iar asta spunea multe! Asta spunea clar că el trebuia să-şi vadă de conducerea afacerilor - şi să-l lase pe Grasu să se ocupe de găsirea familiei lui Ştefan. Dacă n-ar fi fost vorba de Grasu, s-ar fi simţit jignit, sau dat deoparte pe motiv de incompetenţă...

- Diamante, eu nu prea vorbesc cu şefu’; că nu mă caută aproape niciodată! Da’ tu cred că vorbeşti zilnic cu el...

- Zilnic, de două-trei ori. Ori la telefon, ori pe mess.

- Să-i zici să o lase-n pace. Să-i zici să bage cărbuni cu războiu’ ăsta, ca să se termine odată! Şi să aibă încredere în ea! Şefa e dată dracului, mă!

- Ştiu; şi ştie şi el asta. Rebeca mi-a zis că, azi-dimineaţă, exact acelaşi lucru a decis şi el - s-o lase pe Ana să se ascundă cât mai bine şi să fie toţi concentraţi pe afaceri şi pe război.

- Păi aşa şi trebuie, mă! Stai liniştit - că Ana nu-i aşa gâsculiţă cum crede lumea! Tu-ţi dai seama că Ana noastră, zâna noastră de pe youtube, a făcut-o pe una la portofel şi i-a săltat cardu’ de credit?

- Exact asta uităm noi! Chestiile astea! Noi suntem obişnuiţi cu ea zână; şi uităm că e cu copiii - adică are o motivaţie fantastică să se transforme în leu-paraleu!

- Vezi că ştii, mă? Vezi?

Aproba încet cu capul...

- Auzi, Diamante? Da’ cum dracu facem să urnim din nou războiu’? Că ăla parcă doarme-n bocanci, mă!

- Nu doarme; are probleme cu şefii. Azi, a raportat rezultatele financiare. Raportare mare - că e şi pe luna iunie, şi pe trimestru’ doi, şi pe semestru’ unu! Şi zicea şefu’ că ăla e-n picaj rău de tot! Cică pierderea de pe iunie a anulat creşterea pe primele cinci luni. Şi sfârşea pe minus, dacă nu făcea nu ştiu ce drăcie cu banii - că mi-a zis repede şi n-am prea înţeles...

- Mă, e nasol. Că ăla e omu’ banului. Iar dacă începe să piardă bani, începe să-l doară stomacu’. Şi e periculos când îl doare stomacu’...

Aproba încet cu capul...

- Să ai grijă de tine. Să nu ieşi din maşina aia blindată! Auzi? Mai bine nu mai fumezi, decât să te duci să-ţi iei ţigări!

- Stai liniştit.

- Aşa. Şi pune osu’ şi ocupă-te de România! Şefu’ face afaceri mari acum! Ajută-l!

- Păi îl ajut, mă!

- Ştiu; da’ încerc să te motivez, că ştiu că eşti îndrăgostit...

Auu, ce-l “trosnise”! Hm!

- Auzi, mă? Apropo de... Cum îţi mai merge?

- Bine. Ba chiar îmi merge foarte bine! Nu m-ai văzut pe youtube, la cingherită?

- Ba da; şi chiar mă-ntrebam cum de nu ţi-a crăpat Safira capu’!

Redeveni imediat serios:

- Safira nu mai e nevastă-mea.

Grasu se pregătea să facă infarct...

- Da’ asta chiar rămâne între noi! Că sunt bulibaşă acolo - şi se duce dracului totu’ dacă se află aşa rahat!

Primi o aprobare grăbită, aşa că se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Mi-a greşit; acum plăteşte.

Fu imediat prins de braţ, cu putere; decise să continue:

- Mama m-a anunţat că mă consideră dezlegat de ea. La fel şi nea Dumitru. Ştefan încă n-a dat ochii cu ea - şi cred că ezită fiindcă m-a prins cu şmecheria. Şi nu ştie dacă sunt serios şi chiar sunt îndrăgostit, sau mi s-a pus mie pata verde s-o pun pe fata asta la orizontală.

- Ce-ai făcut? Ce şmecherie?

Păi... Zâmbi slab:

- M-am făcut că am uitat ce mi-a zis el demult, apropo de Rubina; şi-am pus la fusta Safirei un singur paznic.

Încasă o palmă după ceafă; se ridică şi-l privi lung:

- Eu şi când o să mor, o să mor cu zâna mea în suflet. Aşa că palmele tale şi şuturile lu’ şefu’ n-au nici un efect!

- Da’ de ce, mă? De ce-ai făcut rahatu’ ăsta?

- Pentru că sunt în situaţia lui Ştefan. Şi nu pot avea o migrenă permanentă; că ajungea să creadă că am vreo tumoră şi mă ducea la tomograf, la Spitalul 9! Sau la infecţioase, cu suspiciune de SIDA!

Grasu zâmbea, amuzat de aşa veste:

- Tu, mă? Tocmai tu?

- Da, Grasule; tocmai eu.

- Mă! Tu mă tromboneşti!

- Absolut deloc. Mă ştii cum sunt - că tu m-ai filat atâţia ani! Din 12 iunie, de când i-am surprins pe ei, singurele lucruri la care m-am gândit au fost consolidarea afacerii, recuperarea reginei şi declaraţiile de dragoste pentru zâna mea. Şi-atât. Althea a dat în palpitaţii, că n-o mai sun...

Pe chipul bunului lui prieten înflorise un zâmbet uriaş, fericit...

- Şi-acu’ avem o problemă; o Safiră. Din câte zice şefu’, are telefoanele ascultate bine. Da’ poţi să ştii ce face nebuna? Şi ce idei îi vin?

- Ea e tot...?

- Da. Nu ştiu; cred că da! Că le-am impus nişte condiţii de toată ruşinea... În fine! Să mor io dacă-mi pasă ce şi cum face Safira acum! Le-am zis: dacă se află, îi leg pe amândoi de brad şi le dau foc. Şi să ştii că o fac! Să n-am parte de cine mi-e mie mai drag pe lumea asta, dacă n-o fac!

- Stai calm - că nevastă-ta nu-i proastă! N-o să se afle nimic!

Ridică scurt din umeri şi se ridică:

- Grasule, eu nu mai stau; că mâine am petrecere mare-n orăşel şi trebuie să pregătesc toate cele acolo.

- Ce petrecere, mă?

Porni încetişor spre uşă:

- Copiii ăia de s-au luat săptămâna trecută se mută-n casă nouă. Şi e petrecere mare. Vine şi Ştefan... Vine şi Rebeca...

Prietenul lui începu să râdă:

- Afurisită pielea pe tine, mă!

- Pa, Grasule! Să fii cuminte!

Se grăbi să iasă şi-i făcu Roxanei semn să intre. Şi porni grăbit spre lift - trebuia să ajungă urgent în orăşel şi să organizeze totul! Nu lămurise încă partea de catering; iar Adrian spusese că 99% vine, dar nu promite nimic. Şi-l juca Ştefan în picioare dacă nu executa ordinele! Regele avea nevoie de filmări, să le pună pe youtube pentru regină şi copii! Iar el ştia că, dacă era îngeraş şi-şi executa ordinele, primea surprize foarte plăcute...

2 iulie 2011 - sâmbătă

Sami

Privi lung camera aia... Gata - plecau. Luaseră totul, transportaseră totul, erau pregătiţi... Ieşi şi porni spre uşă:

- Sunteţi gata?

Florentina îi răspunse prima:

- Cinci minute, nenea Sami!

- Vă aştept la maşină! Tasnim, încuie tu!

Ieşi şi se grăbi spre poartă - că nu mai putea sta acolo! Gata - voia să plece acum! Cât mai repede! Instantaneu, pe cât posibil! Iar de-aici trebuia să treacă pe la imam Arif, să ia datele noului lui imam şi ultimele sfaturi, după care trecea pe la spital ca să predea cheile casei şi-apoi accelera rău spre Nantes! Şi-aşa, patru ore...

Se bucura mult să plece din casa asta. Fusese căsuţa lui preferată; adorase să locuiască aici! Şi totuşi, de când Ana spusese "Venim", el numărase minutele până la momentele astea! Căsuţa asta fusese un loc trist şi tăcut. Petrecuse multe mii de ore citindu-i Fathiei poezii, în tăcerea casei ăsteia! Fotoliul ăla se deformase rău în miile de ore când stătuse în el şi se uitase lung la fotografia lor! Şi nu era bine! Realizase şi el că singurătatea lui nu fusese deloc bună! Acum, el voia să ajungă mai repede la Nantes - şi să inaugureze o nouă casă, cu o nouă dispoziţie! Ele de ce stăteau atâta? Ce mai aveau de făcut aici?

Ana-Maria

Răspunsul Florentinei o făcu să ridice, mirată, sprâncenele... Prinţesa îl luă pe prinţ de mânuţă şi-l aduse în faţa ei:

- Mami, trebuie să facem o promisiune. Toţi trei.

Aprobă, iar Florentina întinse mâna între ei:

- Puneţi mâna peste mâna mea.

Prea bine! Léon şi apoi ea...

- Promitem că o să fim cuminţi şi atenţi şi n-o să ne dăm de gol în faţa chinezilor.

Rosti ferm:

- Promitem!

Léon o imită iar Florentina continuă:

- Promitem ca, indiferent ce se va întâmpla, să ne întoarcem toţi trei la tati înainte de Crăciun.

- Promitem.

- Promitem.

Şi-acum ochişorii negri îi arătau că rămăsese fără inspiraţie - aşa că preluă ea sarcina aia:

- Promitem să nu spunem nimănui secretele noastre. Să rămână numai între noi trei.

- Promitem.

- Promitem.

- Promitem să nu ne pierdem niciodată încrederea unul în celălalt.

- Promitem,

- Promitem.

Şi-acum era rândul lui Léon... care chiar era în pană de inspiraţie... Asta e! Florentina oftă uşurată:

- Şi-acum putem să plecăm. Mami, da' eşti sigură că e bine să plecăm din Paris?

- Da.

Şi-atât - că mai discutaseră de câteva zeci de ori chestia asta!

- Bine. Hai să mergem. Eu îmi iau gentuţa şi sacoşa...

Léon le lua pe ale lui şi ieşea, tăcut... Îşi luă şi ea rucsacul, mai dădu o raită prin cele două camere...

Ieşi şi se grăbi să traverseze livingul. Tasnim o aştepta în uşă; ea nu voia să privească altceva decât podeaua, şi-apoi asfaltul... Portiera... Gata - era în maşină. Îl luă pe Léon şi-l trase peste ea, spre dreapta. Şi-acum copiii erau la geamurile laterale iar ea era pregătită. Hai - plecau?

Vor pleca imediat cum Tasnim va încuia uşa iar Sami va termina "lupta" cu GPS-ul. Încerca să-şi facă ruta - şi nu prea reuşea. Copiii abia aşteptau să plece - şi turuiau şi-i stricau concentrarea...

Oare ar fi fost mai bine dacă mergeau ieri în dreapta - până la BMW-uri? Ar fi avut... 90% şanse de reuşită - şi-ar fi ajuns la Ştefan. Cu siguranţă, acum, la ora asta, ar fi fost toţi în culmea fericirii. Dar cum ar fi fost de azi într-o săptămână? Grea întrebare...

Portiera din faţă pocni iar Tasnim oftă scurt:

- Gata! Mergem!

Maşina se punea în mişcare... Ea nu voia să privească spre casă...

- Ne oprim la imam Arif, să-mi dea o hârtiuţă, după care trecem pe la spital ca să predau cheile şi-apoi - glonţ pe autostradă!

Ei erau veseli; şi copiii ei erau veseli. Ea încă se mai întreba dacă ar fi trebuit să meargă spre dreapta...

Ştefan

El era pregătit. Arăta... bine. Orele petrecute la sală îl ajutaseră să-şi mai revină, măcar din punctul de vedere al imaginii! Văzuse în ochii tatălui lui că "noul Ştefan", cel trist şi slăbit şi încercănat, îşi îngrijorase rău părintele. De mâncat, nu putea mânca mai mult. De suferit, nu putea suferi mai puţin. Putea doar "să tragă tare de fiare" şi să poarte malete. Negre, din păcate.

Gândul ăsta îl întrista mult...

În curând, o să trebuiască să se ducă la cimitir. La urma urmei, era mămica lui! Era cea mai bună şi mai blândă şi mai înţelegătoare mămică din lume! Nu fusese un copil cuminte; dar ea îl iertase de fiecare dată... şi o primise pe Ana cu braţele deschise...

Oftă greu şi-şi luă telefoanele. Era aproape prânzul - iar asta însemna că începeau să întârzie. Avionul Externelor avea şi alte treburi azi; aşa că ei trebuiau să ajungă la aeroport înainte de ora unu. Se grăbea acum...

Ciocăni în uşa Rebecăi şi-o auzi răzpunzând imediat:

- Intră!

Se conformă şi zâmbi - patul era plin de haine...

- Ce faci, fă?

Capul roşcat apăru imediat, din baie:

- Nu mă pot hotărî, şefu'! Poate mă ajuţi tu...

Păi, s-o ajute! Unde erau blugii ăia care-i stăteau foarte bine? Ăia Levi's, cu talie normală, şi crac un pic evazat?... Uite-i. Şi-acum un tricou... Nu! Un maieu! Unul mulat! Ce maieuri avea fata asta pe-aici?... Nu - nimic interesant.

- Body-uri ai?

Da, avea. Îi întindea patru umeraşe - toate "corespunzătoare"... Categoric, ceva cu alb. Şi cu model. Asta era foarte interesant - era alb complet şi avea un decolteu frumos, dublat de-un fel de batic de voal albastru marin... Mm - fata asta îşi cunoştea avantajele şi defectele şi-şi cumpăra hainele în consecinţă! Vai de pielea bietului lui Diamant! Îi dădu body-ul şi blugii şi ieşi:

- Preventiv, împachetează-l şi pe-ăla bleu. În zece minute, plecăm.

Şi-acum o băgase-n alarmă - că era dezbrăcată şi nefardată... Şi totuşi - n-o putea lăsa aşa, "alarmată"! Că fusese cuminte - şi ştia că şi azi o să fie foarte cuminte! Aşa că decise "să finalizeze":

- Pantofii cu toc cui şi biju-urile cu inimioare. Te fardezi pe îndelete în avion şi te coafezi pe îndelete când ajungem. Te aştept jos.

Aşaa...

Şi-acum, să se gândească un pic la ei doi!

Categoric, el n-avea ce discuta azi cu Safira! Nu voia să vorbească cu ea. Nu încă. O să-l pună pe Diamant să aibă grijă de Rebeca; şi-o să le spună amândurora să fie foarte precauţi - că erau în şatra în care

el era bulibaşă! O singură scăpare - şi "le tăia macaroana" definitiv! Era sigur că tăticul lui începuse deja "dezlegarea oficială" a lui Diamant de Safira, în faţa şatrei; dar era un proces dificil şi de lungă durată, pentru că femeia aia era nevasta perfectă, mama perfectă, nora perfectă... Iar dacă se afla unicul lucru pe care-l greşise... Hm!

Intră în living şi zâmbi - că "pe partea asta a frontului" n-avea probleme! Adina şi Aleodor aşteptau masa de prânz. Discutau de mama focului despre vocalele nazale din limba franceză. Bună temă - se scălâmbăiau amândoi, fonfănind unul la celălalt şi râzând cu poftă... Porni spre uşă:

- Noi plecăm.

- OK. Avionul decolează la unu; dar aveţi tot timpul să ajungeţi la aeroport.

- Dacă Rebeca nu păţeşte vreun accident vestimentar, ajungem la timp.

Râdeau toţi trei... Se grăbi să continue:

- În principiu, n-are ce mare lucru să se întâmple aici. Adina, dacă apare vreun mail super-urgent, mi-l trimiţi pe oficial. Aleodoare, dacă apare vreo veste super-urgentă

- Te sun.

- Mă suni. Acum, sarcinile. Adina, pentru tine n-am nici o sarcină. *Relache*, cum spun francezii...

Adina râdea...

- Aleodoare, ţie-ţi dau o sarcină importantă, dificilă şi plină de responsabilitate.

Părintele era numai ochi şi urechi... Arătă spre Adina:

- Ai grijă de Adina. Mare grijă...

Secretara avea obrajii roşii rău; Aleodor se-mbujorase doar un pic:

- Stai liniştit, şefu' - n-o scap din privire!

Apăsă clanţa... şi le făcu cu ochiul:

- Să fiţi cuminţi!

Gata - Adinuţa era numa' bună să se-ascundă sub masă, ca Rebeca! Aleodor în schimb mai avea un pic şi chiuia pe-acolo:

- Îngeraşi, şefu'!

Daa, îngeraşi! Negreşit! Ieşi şi porni spre Philippe, unde Toni îl aştepta în poziţie de drepţi... Apăsă butonul şi arătă spre portieră:

- La volan.

Şeful pazei era interzis... Urcă în dreapta şi aşteptă; şi imediat cum se închise portiera, îşi anunţă maşina că "aveau treabă":

- Şofer nou.

Scaunul se muta în poziţie neutră, oglinzile baleiau odată cu volanul... Toni era albăstrui, în timp ce computerul de bord se pregătea să salveze noul şofer... Oftă greu:

- Războiul se-nteţeşte. Nu pot s-o las la aeroport - că risc s-o găsesc plină de explozibil. Ne duci şi ne-aduci. Şi conduci cu grijă - ca să n-o loveşti.

- Da, şefu'.

- Şi, ca să nu zici că sunt al dracului şi-ai lovit-o fiindcă era în modul sport, ţi-o setez pentru oraş.

Toni n-avea nimic împotrivă... Bun! Ia să se-apuce de treabă! Acuşi apărea Rebeca, despletită şi rebelă şi îngrijorată că ieşea din casă nefardată şi necoafată...

Ana-Maria

Gata - ajunseseră. Avenue des Lévriers, la nr. 16. Aici era căsuţa în care vor locui în următoarele luni...

Într-adevăr, era perfectă. Gardul viu era aşa ca în fotografii. Avea cam 2 metri - şi bloca vederea spre stradă. Curtea părea meschină; dar ştia că era spaţiu mai mare în spate...

Sami viră încet dreapta şi frână în faţa uşii garajului:

- Am ajuns.

Tasnim începu să aplaude:

- Sami, nu-mi vine să cred! E superbă!

- Ai răbdare; întâi să intrăm, să vedeţi cât de mari - sau de mici - sunt camerele...

Se grăbi să intervină:

- Eu aş vrea să stau jos, la parter.

Sami se grăbi să aprobe:

- Lângă copii. Scara interioară mi se pare periculoasă...

Tasnim oftă greu:

- Adică eu stau la etaj?

El deschise portiera şi se grăbi să iasă:

- Las' că face bine la cura de slăbire!

Aah, cât de rău era! Le făcu copiilor semn să coboare...

Casa asta era frumoasă. Era micuţă, cochetă şi discretă. Era ascunsă într-un cartier de case micuţe şi cochete exact ca ea! Era uşor de confundat...

Îşi puse rucsacul şi luă mânuţele copiilor. Şi-o urmă pe Tasnim, care ţopăia la propriu spre uşă... Sami descuie şi intră:

- Aici e un holişor micuţ. Trebuie să punem un cuier; şi cred că aici se pretează un dulap, pentru gecile de iarnă.

Avea dreptate.

- Livingul e un pic cam îngust; nu ştiu cum să facem...

Cum să facă? Era perfect aşa! Avea un colţar aici, spre ieşire, iar masa rotundă unde vor mânca era aproape de uşa din spate.

- În dreapta sunt cele două camere de la parter.

Aha! Acolo voia ea să ajungă! Ia să vadă ea...

Prima cameră avea cam 20 de metri pătraţi. Aici era un pat dublu, chiar pe mijloc. Partea proastă era că avea un singur geam - spre stradă. Dar gardul era înalt; aşa că... Avea şi un şifonier mare, generos... Lăsă rucsacul pe pat:

- Ce spuneţi, copii? Dormiţi aici?

- Şi tu unde dormi?

- Nu ştiu; cred că dincolo! Haideţi să vedem...

Cea de-a doua cameră era mai mică. Aici era o canapea extensibilă; tot aici era şi biblioteca - cu un televizor micuţ - şi-o masă joasă, de cafea. Hm...

- Aici facem camera voastră de joacă; iar eu dorm dincolo cu voi. OK?

- Uau! Super!

Prinţul o prinsese bine de ambele picioare - şi-o îmbrăţişa tare-tare, fericit că o să-l ţină mami în braţe în fiecare seară...

- Dar tragem patul la perete!

- Sigur, mami! Cum vrei tu!

Oof! Ce prinţ avea ea...

O să doarmă cu ei - aşa era cel mai bine! Pe de-o parte, ştia sigur că prinţul şi prinţesa nu vor avea timp să "comploteze", prin septembrie încolo, apropo de întors la tati pe furiş. Pe de altă parte, se asigura că Sami nu va intra niciodată în camera ei după ce adormeau copiii - iar dacă intra, putea cel mult să-i spună că voia să discute ceva cu ea! Şi-apoi ieşea "cu viteza sunetului"! Florentina îi povestise, în şoaptă, ceea ce aflase de la Léon - apropo de discuţia lui Sami cu prinţul. Da, medicul fusese fair-play şi demonstrase că n-avea nici o intenţie să se apropie de ea; dar, între cuvintele rostite la urechea unui copil de nici cinci ani şi gândurile care puteau trece prin mintea acelui bărbat...

Of! Arătă spre canapea:

- Aici o să fie camera voastră de joacă. Bine?

- Bine, mami!

- Haideţi să despachetaţi voi, până fac eu ceva de mâncare...

Îi împinse în camera lor şi se grăbi spre uşile din partea cealaltă a casei. Sami şi Tasnim discutau, la etaj; nu-şi puteau alege camerele, pentru că erau identice. Hm...

Bucătăria nu era foarte mare; era, de fapt, îndeajuns de mică încât să se ciocnească de Sami în clipa când ea se răsucea lângă masă iar el se răsucea lângă frigider...

"Hai, că eşti culmea! Încetează! Nu toţi bărbaţii vor să sară pe tine! Relaxează-te!"

Ce să facă - dacă era gravidă şi-avea hormonii ciufuliţi rău...

Să se-apuce să despacheteze cumpărăturile şi să încropească ceva

de mâncare. Era aproape ora trei; prea târziu pentru prânz, prea devreme pentru cină...

Roşcata

Mm, ce frumos era aici! Nu-i venea să creadă! Adică... Adică ce făceau ei aici?

După un zbor lung şi foarte-foarte obositor, de vreme ce Ştefan fusese foarte ocupat cu laptopul iar ea se fardase cinci minute şi jucase Solitaire pe telefon trei ore, aterizaseră pe Otopeni - dar un Otopeni mult diferit de cel pe care-l ştia ea. Direct pe pistă, îi aşteptaseră un super-BMW, o dubă gri, un Volvo negru şi-o ambulanţă. De-aia nouă, de resuscitare. Urcaseră în... ambulanţă. Porniseră, cu nino-nino, pe DN1 - şi nu intraseră în Bucureşti. Dacă n-ar fi auzit şoferul când vorbea despre casele astea frumoase din Cernica, zău că habar n-ar fi avut unde sunt şi unde merg! Acum, era evident unde mergeau - ambulanţa oprise în faţa unei căsuţe mici, fără etaj...

Aşteptau; băieţii din dubă nu se întorseseră din casă. Dăduseră năvală acolo, înarmaţi cu aparatură şi răcnind chestii complicate cu "dispozitiv", "obiectiv" şi "specific"... Ştefan zâmbi:

- Aici locuieşti tu.

Poftim? Ce voia să spună?

- Adresa din buletinul tău - aici e.

Cum-cum? Scoase repede actele... "Aoleu, că mare gâscă eşti!" Uitase complet că ea locuia în Cernica! Vaai! Să-i fie ruşine!

- Să-mi fie ruşine - c-am uitat...

- Stai liniştită. Am două case în Cernica. Pe-asta, pe care o numesc "Cernica mică", şi una cu etaj. Noi am venit aici pentru că am un interes. "Cernica mare" e plină cu microfoanele Internelor. Vreau să-i plesnesc, amintindu-le că suntem certaţi rău...

Aha! Acum era clar ce aşteptau ei în ambulanţă...

Gata - ieşeau din casă. Vorbeau în gura mare că "obiectivul e curat", că "dispozitivul e asigurat"... Ştefan se ridică şi deschise uşa; se grăbi să-l urmeze. Şi cum îi dăduse mâna, ca s-o ajute să coboare din ambulanţa aia foarte înaltă, Ştefan decise să nu-i dea drumul. Intrau deci în curte, pe lângă băieţii de la curăţenie...

Livingul era mititel. Meschin. Era o casă bătrânească. Numai el ştia de ce-o luase... Traversară camera aia şi intrară într-un holişor îngust rău. În faţă era uşa spre curtea din spate. În dreapta era o cameră, în stânga era o uşă de lemn.

- Acolo e baia.

Şi dincolo era dormitorul. Intră şi închise uşa; şi şopti, zâmbind slab:

- Şefule, tu eşti omu' extremelor. Ori un conac... ori o Cernică mică-mică!

Ştefan nu se supărase pe ea; Ştefan râdea şi scotea aparatul de bruiaj...

- În decembrie 2005, după ce mi-am pus deoparte trei milioane de euro în conturi numai de mine ştiute şi mi-am cumpărat o casă în Miami, am obţinut trei seturi de acte - două UE, unul pentru State. Şi m-am dus şi-am furat-o pe Ana de la florarul cu care era măritată.

Făcuse ochii mari-mari...

- Dar ştiam că, dacă nu vrea ea să vină cu mine, degeaba o fur. Aşa că am năvălit peste-o familie de pensionari şi le-am pus un diplomat cu bani în faţă; şi, până la prânz, a doua zi, căsuţa asta a fost pregătită să ne ascundă, pe mine şi pe ea.

Adică...

- Da; atunci când toată lumea mă căuta pe Otopeni şi pe la Năd lac, eu eram aici, cu ea...

Ia uite ce şmecher... Şeful ei arătă spre pat:

- Odihneşte-te - că diseară ai temă grea.

- Chiar, şefule; mă-ntrebam ce planuri ai cu mine la petrecerea asta.

- Ehei, Rebeco - planuri complicate! Eu stau la masă, că sunt în doliu; da' tu dansezi să-i rupi pe toţi! Vezi, că te dau din nou în paza lui Diamant...

Şeful ei ridica degetul ăla de atenţionare, adică "Să fiţi îngeraşi - că vă joc în picioare"... Ea aproba ferm cu capul...

- Şi lui îi place să danseze. Dar eu zic să nu vă extenuaţi opt ore non-stop. Aurariul e mare - şi trebuie să-ţi găseşti o căsuţă-n el. Să nu te-ncrezi în recomandările lui; să le evaluezi personal pe toate. Că-i şmecher şi ştie să te ducă...

Şi-i făcea cu ochiul, zâmbind cu subînţeles... Semn că putea să-l pupe în toate casele goale din Aurari - da'-n baie, ascunşi amândoi în masca de la chiuvetă...

- Alte sarcini n-ai. Ţine-l de vorbă - că eu trebuie să discut cu tata. Şi-aşa, presimt că o să vrea să-i aducă pe Fei-Yen şi Liwei la petrecere...

Nevasta chinezului? Păi ce să caute ea la petrecere? Ce, îi ardea de petrecut? Hm...

Şifonierul se deschise scurt iar şeful ei îi aruncă o halat de mătase:

- Fugi!

Fugea, fugea...

Ăsta era halatul reginei. Era mare de ea - evident, ea avea forme de femeie adevărată, nu de scândurică subnutrită...

Mm, cât de bine mirosea! Ce parfum era ăsta? O ameţise rău! O să-l întrebe... Ba n-o să-l întrebe deloc - că-l indispunea şi-l făcea să sufere! O să descopere ea sticluţa, pe undeva pe-acolo!

Şi-acum, să se-ntindă în patul ăla generos, de două persoane, şi să tragă un pui de somn pe cinste! Că azi dansa... Mamă-mamă, ce-o să mai danseze ea, cu sutienul ei cel nou! Diamant "era mâncat"!

Se aşezase comod, pe burtă... Îl privea printre gene...

Regele încuie uşa, coborî storurile... şi redeschise şifonierul. Ce scotea de-acolo? Era ceva galben, lung... Aia era cumva o fustă? Hm... Acum butona la telefon...

Ştefan se aşează în fotoliu şi se acoperi cu fusta aia! Şi-o puse practic peste cap! Ia uite! Ia uite-l...

Îi era dor de regina lui! Îi era dor de parfumul ei, de mirosul ei...

Înghiţi greu şi se întoarse cu faţa la perete - că nu putea să-l vadă chinuindu-se aşa! Nu-i dădea dreptate reginei, să vrea să stea ascunsă atâta timp! Nu putea să-i dea dreptate, când îl vedea pe el cum se chinuia!

Ştefan

Era frumoasă; aşa ca întotdeauna. Ea juca; el nu putea decât să stea jos, pentru că era în doliu...

Dar era atât de frumoasă! De ce juca? De ce nu venea în braţele lui? Îi zâmbea aşa cum ştia ea... Îi zâmbea şi-i transmitea că îl iubeşte mult-mult... Iar el voia s-o ţină în braţe - şi să-i arate că o iubeşte! De ce nu venea la el?

- Ştefane...

Mm - răguşise regina lui! Iar exagerase cu îngheţata...

- Ştefane...

Se apropia. Nu mai juca. Se apropia de el. Îi simţea parfumul... tot mai puternic...

- Şefule...

Poftim? Da' ce-i venise? De ce-i spunea "şefu'"? Greşise el cu ceva? Iar o supărase cu ceva? Ce făcuse? Palma se aşează uşor pe umărul lui:

- Şefule, a sunat ceasu'.

Regina dispăru. Parfumul însă...

- ... Şefu', a sunat alarma de la mobil.

Deschise încet ochii...

... Probabil că asta va fi soluţia! Să ia câteva haine de-ale ei la conac; şi să se-nvelească uneori cu ele! Dormise dus! Dormise adânc, de nu auzise el piuitoarea aia...

Trase fusta şi se ridică. Rebeca se îmbrăcase deja:

- A venit Diamant.

Ridică mirat sprâncenele - că el nu-l auzise! Păi...

- A venit cu cinci minute înainte să sune piuitoarea. I-am auzit pe băieţi alergând spre poartă - şi m-am strecurat şi m-am asigurat că nu-i vreun musafir nepoftit.

Aprobă şi deschise şifonierul. Lua un pulover de mohair... două tricouri... şi fusta galbenă. Fusta care-i plăcea ei mult. Pungile de cadou erau în sertarul de jos; împacheta, un pic încruntat... Şi-şi aminti, brusc, că-i promisese fetei ăsteia jumătate de oră, timp de coafat!

- Dacă vrei să te coafezi, găseşti de toate în dulapul din dreapta.

- Nu vreau.

Serios? O privi lung, mirat... iar ea ridică o sprânceană:

- Cine mă vrea, mă place-aşa!

Bufni în râs:

- Cine te vrea, te place şi cu bigudele! Ultima strigare: coafată sau aşa? Că Diamant ne-aşteaptă! Nu cred că se grăbeşte undeva...

- Nu, şefu'. Ca să stea buclat, tre' să-l apretez cu spumă. Şi se face ca sârma de vase. Lasă-l aşa. Lasă, că-i foarte frumos aşa, natural...

- Bine; atunci şterge ruju' şi hai.

Rebeca se repezi la şerveţelele de pe masă; apăsă clanţa, zâmbind:

- Că am şi eu o reputaţie de menţinut!

Şi-acum fugea în living, râzând, iar ea îl urma grăbită... O luă de mână şi ieşi din casă; iar băieţii se-aliniară drepţi pân' la poartă! Bun! Aşa-i plăcea! Claire aştepta în faţa porţii, cu portierele deschise; Diamant ieşise din maşină imediat cum el deschisese uşa...

Mm, cum o sorbea din privire! Mm, ce capace o să-i tragă în curând! Păi aşa făcea el, bulibaşă însurat, care trebuia să fie discret pân' la Dumnezeu? I se scurseseră ochii după aşa roşcovană sexy!

Şeful pazei de la Cernica mică deschise larg poarta; ieşi şi zâmbi:

- Salut! La volan!

Rebeca lui era veselă nevoie mare:

- Salut!

- Salut!

Şi porneau spre Aurari, cu demaraj...

Claire era mai frumoasă decât şi-o amintea el din fotografiile dealerului auto. Claire era spaţioasă, confortabilă... Mirosea frumos...

Vărul lui îi ştia tabieturile - şi le respecta. Băga maşina-n spălătorie după fiecare drum "fumat". Comanda pentru ea "tratament complet". Bancheta arăta de parcă acu' cinci minute îi scosese ţipla! Era mândru de constatarea asta; îi plăcea să descopere că Diamant îşi ştia lungul nasului - şi nu uita că ei doi erau veri doar în curtea lu' nea Dumitru...

Tăceau. Claire "emitea" muzică clasică... Zâmbi slab:

- Diamante, tu glumeşti!

- Cu ce, şefu'?

- Cu muzica asta.

- Nu, şefu'. Asta-i place lu' Claire. Ea îşi alege muzica, de fiecare dată...

- Ai citit cartea maşinii?

- Toată, cap-coadă. Şi nu scria nimic despre genuri muzicale.

Daa, o citise toată - da' pe-aia în germană! Oftă greu:

- Las' că ţi-arăt eu cum se schimbă muzica. Da' mâine, pe lumină.

- Sigur, şefu'.

- Şi-acu', raportează.

- Toate-s pregătite pentru petrecerea de azi. Vin şi Regele, şi Împăratul. Mâncarea e cu catering, aşa cum ai spus tu. Casa e pregătită, e legată-n fundă şi te-aşteaptă ca s-o inaugurezi.

- Cum s-o inaugurez, mă? Ei trebuie s-o inaugureze - nu eu!

- Dar n-o pot inaugura, dacă nu sunt toţi invitaţii prezenţi. Aşa că, tehnic vorbind, casa pe tine te-aşteaptă...

Diamant ăsta era un mare şmecher... Şi nu accelera excesiv, deşi petrecerea stagna pentru că el nu ajunsese încă în Aurari...

Păi, o să ajungă acolo, o să salute oamenii, o să-i dea lui Florin lista cu melodiile dedicate Rebecăi şi-apoi o să se-aşeze. O s-o evite cu grijă pe Safira... Dar o să treacă şi pe la Perla, să afle noutăţi... dacă erau noutăţi...

Sami

Era şapte jumate; ora ideală ca să-l sune pe noul lui imam! Habar n-avea dacă imam Arif îi spusese "tabietul" lui - vizita la moschee duminică, nu vineri. Dar o să i-l spună el. Spera să fie de acord...

Scoase bileţelul. Deci, imam Mohssen Sayegh... Suna...

- Alo?

- *As-salamu alaykum*, imam Mohssen Sayegh.

- *Walaykum assalam.*

- Numele meu este Sami Fakhouri. Am numărul dvs de telefon de la imam Arif Ghannam, din Paris.

- Ah, da! Mi-a spus că o să mă sunaţi! Ne putem vedea mâine, la moschee?

Brusc, avea sentimentul că imam Arif discutase ore în şir la telefon cu imam Mohssen... Se grăbi să răspundă:

- Sigur că da!

- V-a dat adresa?

- Da, mi-a dat-o.

- Vă aştept, începând cu ora 10.

- Voi fi punctual.

- *As-salamu alaykum.*

- *Walaykum assalam.*

Şi gata - mâine la zece o să-l cunoască pe imam...

Era şapte jumate. Pe la opt, aprecia că cina o să fie gata. Oricum, ziua de azi se scursese de parcă n-ar fi ajuns aici după prânz! Iar chestia asta îl uimise!

Nu se aşteptase să descopere că Ana şi copiii ei "conlucrau" atât de bine! De când ajunseseră aici, Ana fusese ocupată mai mult în bucătărie! După numai jumătate de oră de la sosire, le servise câte-o shaworma fierbinte, delicioasă. Mâncase... şi se simţise dator s-o ajute cu supravegherea copiilor, de vreme ce Tasnim avea foarte-foarte multe haine de aranjat în şifonierul ei. Coborâse şi descoperise că Florentina şi Léon puseseră toate hainele în şifonier - şi le puseseră aşa cum trebuia, nu aşa cum le veniseră teancurile la mâini! Hainele lor erau jos, hainele Anei le pusese Florentina sus, umeraşele erau atârnate în ordinea vârstei...

Era bulversant! Avea deseori impresia că Ana şi copiii ei veneau dintr-o familie aristocrată. Adică... "de pension". Rămânea deci interzis când descoperea că micuţii aristocraţi, obişnuiţi să ceară întotdeauna maximul şi să obţină tot ce cereau, "puneau aristocraţia-n cui" şi-şi ajutau mama la cele mai normale şi fireşti sarcini ale oamenilor "de rând"! Era ciudat...

Nu-i ieşeau din minte cuvintele ei! Femeia asta ştia bine limba engleză; şi spusese "Ăştia sunt supuşii mei.". O spusese cu naturaleţe, de parcă aşa vorbea de obicei atunci când se referea la "oamenii soţului meu". "Supuşi" - asta o făcea pe ea... regină? Sau cum? Că-şi spărgea capul cu chestia asta de vreo 24 de ore, şi tot nu aflase răspunsul, sau vreun indiciu! "Supuşi"! Hm...

În toată scena aia de la cabina telefonică din Paris, în care el văzuse doi cerşetori, un hoţ din buzunare şi patru prostituate în "pauza de ţigară", ea văzuse o fetiţă care ţipa "Ajutor", un puşti paznic peste trei pistoale încărcate, un tânăr care să-i apere cu propriul trup, patru mânuitoare de pistoale pregătite de acţiune... Şi n-ar fi crezut-o, dacă n-ar fi văzut BMW-urile. Îşi amintise imediat de duba de filaj, pe care ea o recunoscuse corect. Şi deci, recunoscuse că imaginea lui apropo de scena de la cabina telefonică era incorectă. Iar personajele scenei erau supuşii ei. Dar asta o făcea pe ea... "regină"? "Împărăteasă"? Aşa o femeie frumoasă şi specială era, cu siguranţă, o adevărată regină în ochii soţului ei! Se îndoia însă că bărbatul ăla din spitalul din Paris ar fi riscat "să umble" aşa la mentalul femeii de lângă el doar ca s-o răsfeţe! La urma urmei, o putea numi "regina mea". Sau "împărăteasa mea". Sau "stăpâna regatului meu" - coroborat cu afacerile şi locul ei în lanţul succesoral. Ea însă era obişnuită să se refere la angajaţii soţului ei cu apelativul "supuşi" - semn că erau "supuşi" de multă vreme...

Florentina avea şapte ani jumate. Léon avea patru jumate. Prin deducţie, Ana îl cunoscuse pe actualul ei soţ în 2005 - pentru că năs-

cuse băiatul în 2006, deci îl concepuse cu un an mai devreme. În 6 ani, putea Ana dezvolta o fixaţie atât de puternică, bazată pe alinturile soţului ei? Era o femeie cumpătată şi realistă; dar soţul ei era îndeajuns de îndrăgostit de ea ca s-o alinte credibil...

Oftă greu şi se lungi pe pat: azi, după cină, o să se retragă în cămăruţa lui şi-o să-şi pornească laptopul. Femeia asta avea un aer aristocrat; iar Elam îi spusese că soţul Anei "era de viţă nobilă". Şi-avea un consilier chinez care nu zâmbea niciodată. "De viţă nobilă" putea însemna orice; dar diseară, cu stomacul plin de mâncare delicioasă şi cu căştile pe urechi, o să se inspire din ziarele de scandal...

Franţa avusese mulţi regi; acum avea o clasă nobiliară "spălăcită". Oricum, titlurile alea nobiliare existau; iar diseară o să se-apuce de studiat temeinic la ele! Chiar se întreba, acum, cum reuşise s-o ascundă atâta timp, să se implice atât de mult în ascunderea ei, când el habar n-avea numele ei de familie! Şi cine era soţul ei! Şi ce afaceri făcea cu mafia chineză! La urma urmei...

La urma urmei, dacă mâine va avea de-a face cu un imam tânăr şi băgăcios, putea constata că începea imamul să se intereseze ce şi cum! Şi-asta nu era bine! Numai asta îi mai lipsea bietei Ana...

Ştefan

Orăşelul îl aştepta în parc - la brad. Încă de când trecuseră de poarta de la drumul naţional, îi văzuse agitându-se acolo, în capătul culoarului de plopi. Acum erau toţi prezenţi; iar Diamant vira încet dreapta şi oprea în faţa primăriei...

- Eşti pregătită?
- Da.
- Atunci, să mergem. Diamante - ai grijă de ea.
- Sigur, şefu'!

Expresia aia "ai grijă de ea" îi amintea de un alt consilier de-al lui, care avea grijă de un soi de consilieră-secretară... Oare ce se întâmpla acum la Bourges? Era ora cinei; dar... cine ştie! Cine ştie ce mânca acum Aleodor! Poate începuse cina de azi cu desertul... nu?

Bufni în râs şi se grăbi să coboare. Şi, bineînţeles, să se apropie de ei! De Rebeca se ocupa Diamant; o aducea el la masa lor, pentru că trebuia să aibă grijă de ea. Măcar acum, la petrecere, să fie şi el liniştit...

Oamenii îl iubeau. Năvăleau pe el! Aoleu!

- Şi special pentru Ştefan, regele aurarilor! *Săru' mâna, şefule!*

I-auzi-l şi pe Florin! Adică Diamant regizase sosirea şi se filma! Îi răspunse tare, să se-audă pân' la cameră:

- *Să trăim, boierule!*

Iar petrecerea reîncepuse...

Săru' mâna, şefule / Să trăieşti, boierule / Toată lumea aşa îţi spune / Nu eşti şef, eşti o minune

Rebeca se oprise la dans. Diamant fusese chiar lângă ea - şi, pe principiul "Cum s-o păzesc mai bine decât de-aici, de lângă ea?", dansa şi el de zor. Nu greşise când o îmbrăcase în blugi...

Păi, ei se descurcau foarte bine acolo! Ia să-şi vadă el de-ale lui, pentru că

Minunea minunilor - da / Minunea minunilor / Tu eşti piatra pietrelor / Tu eşti stânca stâncilor / Trag cu tunu' şi nu mori / Eşti ca vulturu' în zbor...

El strângea mâini, saluta în dreapta şi-n stânga... Florin îşi vedea de cântat - dar era cu ochii pe el "ca pe butelie"... Iar el îşi făcea chiar acum drum spre Florin... Şi bineînţeles că fu luat de braţ şi tras aproape de microfon, pentru că urma acel...

- *Ce faci, norocosule? / De unde vii, bosule?*

OK! O să cânte! Deşi era în doliu totuşi...

- *Vin de la o-afacere / Şi merg la distracţie!*

Şi gata - că se filmase destul! Îi dădu biletul cu instrucţiuni pentru Rebeca şi porni spre masa tatălui lui. Era privit lung, cu ochi veseli... Se aşeză lângă el:

- Sărut mâna, tată.
- Să trăieşti, Ştefane! Sau să zic şi eu... boierule?

Aah! De ce râdea de el? Nu era corect! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Jun are o pierdere de 34% pe luna iunie, ceea ce-i aruncă totalul semestrial la zero. Eu am cu Raina Consulting un 45% cu plus iar pe SAF Consulting un plus de 10.000 de euro.

Tăticul lui nu spunea nimic; dar se ocupa acum de cele două pahare. Vin alb... El nu mai spunea nimic... Paharul se ridică:

- Hai noroc, Ştefane!
- Hai noroc, tată!

Şi-acum, pân' la fund! Peste cap! Pentru alea 45 de procente! Pentru groapa lu' Jun! Pentru regina lui frumoasă şi deşteaptă! Pentru avansare! Pentru copiii lui! Pentru că era în viaţă...

Roşcata

Mm, ce bine că se oprise la dans! Era în formă - şi-i stătea al naibii de bine cu blugii ăştia! Ştia Ştefan ce ştia...

Diamant rămăsese lângă ea - şi probabil că spusese şi el "Săru' mâna, şefule!" că nu trebuise să se ducă să se-aşeze lângă nevastă-sa! Safira era botoasă rău; îi privea lung...

Era evident acum că nevasta lui Diamant bănuia una-alta! Clar! Era mie-n sută sigură că, în umătoarele zece secunde, o să se-mpiedice rău - sau o s-o ia cu sughiţ...

Era ciudat - dar pe Diamant nu părea să-l deranjeze faptul că nevasta lui vedea adevărul! Păi...

Păi, dat fiind faptul că "aveau aprobare", că petrecerea asta era curat dezmăţ, că se filma, că Diamant îl reprezenta aici pe Ştefan... Dat fiind faptul că "era momentu", îi făcu semn să se-apropie şi-i şopti la ureche:

- Şi-acu', fii atent! Următoarea e "doi în unu"! De la mine! Să ştii!

Aşa! Piruetă scurtă şi fuga la Florin! O văzuse deja - şi era un pic panicat... Ea stătea lângă el şi fremăta toată... Şi gata! O prinsese de mijloc, aşa că-i şopti la ureche:

- De la Rebeca pentru ştiţi voi cine, "*Dulce, dulce foc*"! Da' o schimbi, da? Adică nu-i zici cu "sunt"; îi zici cu "eşti", da?
- ... Gata, şefa! Acuşica! Deci pentru ştiu ei cine...

Aproba, veselă...

- Bine, Rebeco! Da' să ştii că tu te cam joci cu urechile tale! Că eu o ştiu bine pe regină...

Îi făcu cu ochiul, scurt... El dădea comanda la formaţie, fără să-i dea ei drumul... Diamant o privea cu o urmă de îngrijorare...

- Şi-acum una de-aia adevărată toată! Special de la Rebeca! De la Rebeca cea roşcată pentru ştiţi voi cine - nu spui cine, persoană importantă!

Formaţia începuse melodia; el nu-i dădea drumul - dar ei îi convenea, pentru că avea un plan...

Diamant era în mijlocul dansatorilor; Florin era în partea opusă meselor. Între ochii ei şi ochii Safirei erau cel puţin patru persoane care se bâţâiau de zor! Aşa că...

Aşa că se depărtă de mâna care-o ţinea şi ridică degetul; şi începu să cânte odată cu Florin, apropiindu-se în paşi de dans de Diamant:

- *Eşti ţigan shukar şi dulce / Şi ai şmecheria-n sânge / Şi de toţi invidiat / Eşti cel mai dulce băiat...*

Diamant uitase complet că era bulibaşă, că era însurat, că erau în mijlocul şatrei lui... Ea se apropia de el, unduind şoldurile aşa cum ştia ea... privindu-l aşa cum ştia ea...

Îşi măsura paşii, ca să nu ajungă prea repede la el...

Dulce, dulce foc! Dulce! / Eşti ţigan pe primul loc / Şi de toţi invidiat / Eşti cel mai dulce băiat!

Şi se lăsa uşurel pe spate - iar el o privea lung...

La dracu! O luase de mijloc! Într-o clipă, o şi cuprinsese de talie - şi-i lipise blugii de-ai lui! Bufni în râs, împungându-l cu degetul - şi se grăbi să redevină dreaptă şi la jumătate de metru de el! Ce naiba!

Îi vedea lumea! Şi-acum pornea uşurel spre mese... Perfect! Zicea Florin acum una şi pentru şefu' ei!

- Eşti ţigan cu caracter / Şi din viţă de boier / Ai toate calităţile / Şi-ai frumoase zilele!

Ea o cântase pentru el; iar Ştefan zâmbea. O privea ca pe-un copil fără minte şi zâmbea, amuzat şi de melodia "doi în unu", şi de chinurile prin care trecea Diamant acum...

Bun! Mai avea de unduit până la sfârşitul melodiei, după care vedea ea ce făcea! Ori dansa potolit, cu Diamant, ori îl ruga s-o ducă într-un grup de fete şi-l trimitea la masă - că acolo se vor discuta lucruri importante! Iar Diamant era mâna dreaptă a regelui! Trebuia să ştie totul!

Mai era un pic... OK! Suflă scurt şi zâmbi:

- Şi-acum stăm jos, da?

- Nu; acum joc eu.

Diamant fluieră scurt şi ridică mâna spre Florin:

- Zi-o p'-aia cu criza mare!

Aoleu! Doar nu... Ba da - aia era! Iar Diamant era chitit s-o joace toată aşa cum ştia el...

"Eu fac banii dimineaţă / După-amiaza îmi fac viaţa / Seara cu nevasta-n pat / Când mă pun pe numărat / Când mă pun pe numărat...

Ochii lui o somau să joace cu el; ei nu-i prea venea să joace melodia asta aici, acum...

Ia uite la el! Ia uite-l ce-i făcea! Mai avea un pic şi-o smucea p'acolo! Păi...

Se-ntoarse spre masă - el ce zicea? Ciudat - Ştefan zâmbea... Păi...

"Ce să fac, şefule? Să-l las pe Diamant să se supere şi să joace singur şi botos? După ce-a fost aşa un scump şi-a dansat cu mine la *Dulce, dulce foc*?"

Buun! Şi-acum, la joc!

Ea una se simţea într-o formă de zile mari! Iar Diamant juca aşa cum ştia el - adică "super"! Ochii lui Diamant străluceau de bucurie; ochii lui Diamant jucau şi ei...

Ştefan

Perla îl privise lung şi se ridicase în urmă cu vreo cinci minute. El nu putuse s-o urmeze; tăticul lui îi povestise cum decursese vizita lui Isamu în orăşel. Poveste plictisitoare şi-un pic enervantă, după părerea lui; aşa că... Aşa că îl privise lung şi încercase din greu s-o memoreze - ca să se gândească la ea atunci când îi va veni timpul. Acum, el se cam grăbea; aşa că se ridică:

- Te rog să nu te superi; mă duc s-o descos pe tuşica.

- Sigur, Ştefane! Du-te!

Mai întâi îşi "alimenta" consiliera cu o manea pe cinste şi pe urmă gonea până la Perla! Trebuia să afle ce mai făcea familia lui! Repede! Aşa că se apropia de Adrian, care se grăbea să facă trei floricele vocale şi să lase formaţia să cânte - ca să audă bine...

- Împărate, serveşte-o pe Rebeca cu caramel şi ciocolată din partea mea!

- Imediat, Ştefane! Imediat!

Bun! Se întoarse spre dansatori... Rebeca dansa cu Diamant - că nimeni altcineva nu-şi permitea să danseze manele cu "amanta regelui"! Aici, regulile erau destul de clare... Fluieră scurt şi-i arătă lui Diamant: ochii... pe Rebeca... aproba... Bun! Şi-acum, repede spre Perla!

Diamant

În sfârşit! Mamă Doamne, de când i-o cocea el Rainei lui! Aah, Doamne! În sfârşit! Zâmbi, privind-o lung:

- Ceva îmi spune că următoarea e "doi în unu"...

Iar ea râdea zmeieşte, că ştia ce făceau ei doi acolo şi ştia că nimeni nu-şi va permite să insinueze ceva...

- Şi special pentru Rebeca, cea mai dulce consilieră din lume!

Caramel, caramel, caramel / Şi cu frişcă peste el / Caramel şi ciocolată / Pentru cea mai dulce fată!

Iar Raina lui strălucea toată... şi "se dezlănţuia", de-l băga pe el în toate alarmele posibile...

"Bine, Raina! Tu ai vrut-o!"

La urma urmei, de ce nu? Ştefan îi anunţase pe toţi că azi vărul lui trebuia să aibă grijă de ea! Aşa că unele lucruri îi erau permise! Ia să facă el un mic abuz... chiar acum, la strofa unu...

O prinse uşor de mijloc şi începu să mimeze cuvintele.

Eşti înger sau eşti femeie / Că nu am nici o idee / La tine totu-i perfect / Femeie fără defect!

Îl mira un pic faptul că Raina lui dansa cu el, lipită de el, în mijlocul petrecerii din Aurari... Sub ochii Safirei... Sub ochii lui nea Dumitru... Sub ochii camerelor de luat vederi...

Şi totuşi! Îi dădu drumul şi reveni la distanţa impusă de situaţie - şi constată că Raina nu dansa mai potolit, ci pornea încetişor cu buzunarele blugilor spre asfalt... Mamă-mamă! Fata asta risca mult azi! Era încălţată cu tocuri de 12! Dacă se dezechilibra... Aoleu!

Dacă dansezi pentru mine / Jur că nu mai dorm trei zile / Eşti minune sau eşti vis / Spune-mi tu, că nu m-am prins!

"Ce a dracului eşti!" Îl băgase în toate alarmele posibile - şi erau în mijlocul oamenilor care-l ştiau de bulibaşă...

Gata! După melodia asta se aşezau - ea la masa lui Ştefan, el la masa lui!

Adică...

După melodia asta, o conducea la masa lui Ştefan şi se aşeza lângă ea - că nu putea s-o lase singură cu nea Dumitru! Ce naiba! Era mie-n sută sigur că unchiul lui înţelesese totul! Iar dacă nea Dumitru îi zicea Rainei două vorbe aşa cum ştia el... Doamne fereşte!

Roşcata

Gata! Mamă Doamne, ce mai dansase! Îi amorţiseră picioarele de la atâtea "floricele" spre asfalt! Din fericire, îi reuşiseră toate; dacă ar fi picat cu cracii-n sus, ar fi făcut deliciul petrecerii! Şi-al youtube-ului! Pe lângă camerele alea video profesionale, mai erau şi nişte telefoane pe-aici! Nu?

Îl prinse pe Diamant de braţ:

- Nu-i aşa că acum stăm jos?

- Aşa e. Hai. Şi să nu te sperii - că stau eu lângă tine.

Da' de ce să se sperie?... Aa - pentru că o conducea spre masa tatălui lui Ştefan! Mda; într-adevăr, ăsta era motiv de sperietură straşnică...

Dumitru Ionescu o privea lung - şi-i zâmbea un pic. De zâmbetul ăla îi era ei frică! De zâmbetul şi de renumele lui! Era îngrozită de gândul că o să audă...

Diamant îi trase scaunul de lângă scaunul lui Ştefan; se grăbi să se aşeze, iar el se aşeză lângă ea:

- Şi ce mai e nou prin Franţa?

- Ce să fie; mai nimic! Consolidăm.

- Adică staţi la conac, la soare, şi

- Şi validăm tranzacţii, facem hârtii, trimitem mail-uri şi faxuri... Nu prea stăm la soare.

Mişcarea din stânga ei o făcu să tresară - şi redeveni atentă la tatăl lui Ştefan! Care tocmai se mutase un scaun - şi era lângă ea acum...

- Diamante, ia du-te tu un pic şi organizează petrecerea, cât discut eu ceva cu Rebeca.

Ea n-avea replică la chestia asta; nici Diamant nu putea să spună "Ba nu vreau!"... Aşa că îl simţi ridicându-se. Păi...

Păi, cu mama lui Diamant funcţionase chestia aia numită "capitulare". Se întoarse deci spre el, pregătită să fie muştruluită, descusută şi-apoi "instruită"... El îi pregătea chiar acum un şpriţ...

- Hai noroc!

- Noroc şi sănătate!

Mm, ce bun era! Se pricepea la amestecuri de-astea! Şi totuşi, se

rezumă la a gusta puţin - că era pe tocuri, risca să se facă de râs...

- Voiam să te întreb unele lucruri. Din câte ştiu, tu stai lângă Ştefan în mare parte din timp...

Aprobă, scoase dispozitivul de bruiaj şi-l puse pe masă, între ei:

- Doar când suntem la conac, stau în camera mea. În rest...

"În rest, dorm lângă el în pat." Mm... Nu se gândise deloc la asta, când acceptase rolul de amantă a regelui! Erau momente apăsătoare pentru ea... El tăcea... Continuă:

- În rest, să ştiţi că sunt consiliera lui.

- Ştiu. Să-mi spui "nea Dumitru" - şi să uiţi de persoana a doua plural, când vorbeşti cu mine.

Auu, ce gafă făcuse! Se grăbi să aprobe, iar el continuă:

- Că nu-mi place - mă face să mă simt moş răsuflat.

Ei, pe naiba!

- Deci, stai lângă el mai tot timpul. Cum se simte? Nu cu sănătatea; ştii tu...

Aprobă... şi se grăbi să fie sinceră:

- E trist. Atunci când nu-şi bate mintea cu afacerile, îi cad colţurile gurii şi face o cută pe frunte. Şi nu mai spune nimic minute în şir... Stă uneori şi câte două ore pe laptop, cu ochii la fotografiile lor... Îl chinuie rău faptul că nu are veşti. Adică nu ştie adresa exactă unde locuiesc, condiţiile în care locuiesc, ce acte are regina, câţi bani are, ce mănâncă, ce beau, ce citesc copiii, dacă au ascuţitoare bună pentru creioanele colorate...

- Ştiu. Îi iubeşte mult - mai ales pe ea. Dacă primeşte veşti despre ea, veştile despre copii sunt pe locul doi, ca importanţă.

- Dacă ea e bine, şi copiii sunt bine.

- Nu m-ai înţeles... În Lyon, când ai avut-o în faţa ta, puteai s-o iei pe sus. E bine că n-ai luat-o; pentru că ar fi început împuşcăturile. Şi exista riscul ca un glonte s-o nimerească. Iar dacă copiii scăpau iar ea murea, Ştefan le făcea ruta până-n Aurari, îi urca în avion după care îşi trăgea un glonte-n cap, pe pistă. Ai înţeles?

Da - acum înţelesese perfect! Regele putea trăi fără copii - dar fără regină...

- Tocmai de-asta, să pui întotdeauna regina pe primul loc - iar copiii, indiferent cât de greu ţi-ar fi, să-i pui pe locul doi. Că aşa-i pune şi el.

Şi ea, la o adică... Adică dacă chinezul ăla nenorocit ar fi avut un singur pistol, cu un singur glonte, şi-ar fi întrebat-o pe cine să împuşte - pe Alin sau pe Diamant...

- Am înţeles.

- Bănuieşti unde-ar putea fi regina acum?

- Înainte să o sune pe Iuliana, eram sigură că e în Paris. Acum, însă... A spus "o să mă mut într-un oraş din vest." Cea mai bună perioadă pentru mutări e weekend-ul. Deci, cred că azi s-a mutat iar mâine despachetează. În ce oraş, însă, n-am de unde să ştiu.

- N-ai nici o bănuială?

Nu - nega...

- Nici Ştefan nu bănuieşte?

Nu - nici el nu bănuia... Se grăbi să adauge:

- Iar dacă bănuieşte, nu mi-a spus ce bănuieşte! Nici n-a scris ce bănuieşte... Eu verific mail-urile - pe toate. Inclusiv pe-ăla special. Şi n-a scris nimic de genul ăsta. Nici chiar lui Grasu, care are dispoziţie s-o găsească cumva...

Nea Dumitru aproba încet... Ridică scurt din umeri:

- La ce-am văzut şi-am auzit eu, la cum s-a deghizat şi la stilul cum am aflat că s-a deplasat şi "s-a învârtit" de cazare şi mâncare, sunt mie-n sută sigură că regina se va descurca impecabil cu copiii!

- E o femeie foarte inteligentă - şi foarte cumpătată. Calculează de trei ori înainte să deschidă gura şi să spună că ar putea rezolva ea problema. Nu mi-e frică decât că poate fi recunoscută pe stradă, dintr-o prostie!

- Exclus. Eu am văzut-o, în Lyon; a stat la doi metri de mine şi-a făcut panaramă cu băieţii de la pază, da' n-am recunoscut-o! Eram cu poza ei în mână, da' să mor io dacă mi-a picat fisa!

- Şi cum ţi-ai dat seama că ea era?

- Păi, după ce i-am zis să vină să-mi ghicească, a lăsat capu'-n jos - da' uitându-se tot la mine. Şi-atunci am văzut ochii de pe youtube - şi-am avut o străfulgerare, aşa...

Nea Dumitru începuse să râdă - fiindcă îi trecuse teama şi sperietura şi se exprimase "natural". Se grăbi să continue în acelaşi stil:

- Şi pe urmă a-ntors mâna. Şi-am văzut inelul. Şi mi-a îngheţat creieru' - n-am mai ştiut dacă să fac cuiva vreun semn, sau dacă s-o trag în dreapta sau în stânga...

- Ştiu cum e. Şi eu am păţit-o de câteva ori. Are ea un stil, aşa...

Şi-i spunea ei chestia asta? Uau! Păi...

- Tu să ai grijă de Ştefan - că dacă el lasă totul, în două săptămâni pică totul. Şi afacerile, şi reţelele, şi consilierii - tot! Ştefan e creierul - iar acum, în perioada asta, trebuie să funcţioneze la capacitate maximă. Dacă moare creieru', nu rămâne decât un corp în comă...

Aproba grăbită cu capul...

- Să nu-ţi fie frică de băiatul meu. Indiferent ce-o să vezi şi-o să auzi - să nu-ţi fie frică de el. Ştiu, din sursă sigură, că e foarte mulţumit de tine - aşa că să nu te-aştepţi să-ţi dea vreun capac sau... Şi-acu' vezi, să nu ţi-o iei în cap...

Nega, râzând...

- N-o să-ţi facă niciodată nici un rău. Nici de-ăla, nici de-ălălalt. Poţi să stai liniştită.

- Stau foarte liniştită - şi foarte atentă la ceea ce-mi spune. Vorbeşte deschis şi-şi explică ordinele. Numai un cretin sau un rău intenţionat ar putea greşi!

- Ştiu. O să te rog să te ocupi de două lucruri, apropo de băiatul meu. Să ai grijă să mănânce bine - că mi se pare slăbit. Şi să ai grijă să doarmă noaptea.

- Nea Dumitre, eu la chestia asta nu mă bag. La conac, numai el ştie ce face-n dormitoru' mare; iar la hotel, să ştii că-mi zice: "Culcă-te, că dacă te ştiu trează, nu pot să adorm.". Iar eu nu-mi permit să-i pun praf de somn în cină!

- Am înţeles...

Şi picase pe gânduri... Zâmbi slab şi se apropie de el, ca să-i şoptească la ureche:

- Da' am senzaţia că a găsit el rezolvarea la chestia asta cu somnul. Azi, la casa de la Cernica, s-a aşezat în fotoliu şi s-a acoperit cu o fustă galbenă. Şi-a dormit neîntors. N-a auzit motorul lui Diamant, n-a auzit alarma de la mobil... L-am scuturat de trei ori înainte să-l trezesc. Iar înainte să plecăm, a luat nişte haine din şifonier - inclusiv fusta aia galbenă.

- Asta-i bine. Asta e foarte bine. Să ai grijă ca hainele alea să ajungă la conac; şi să-i spui fetei de-acolo să nu-i vină vreodată ideea să le spele - nu până nu-i spune el să le spele!

Se grăbi să aprobe şi să continue:

- În rest, tot ce-mi permit eu să fac este să vorbesc uneori aşa, în stilul de pe stradă, şi să-l fac să râdă. Altceva nu-mi permit.

- E foarte important să-l faci să râdă. Îi iei mintea de la probleme, atunci când îi spui lucruri amuzante.

- Şi mi-a zis, la un moment dat, că habar n-am eu câte vieţi salvez zilnic.

- Ţi-a zis-o atunci când l-ai făcut să râdă?

- Nu; atunci când mi-am spus gândurile şi calculele cu voce tare. El mă întreabă ce părere am; şi eu îi spun. Şi sunt femeie, aşa că vorbesc mult... De câteva ori, am avut senzaţia că din cauza vorbăriei mele n-a mai scos cuţitul din cizmă.

- Să ai grijă - că treaba aia cu cuţitul nu-i de joacă. Să nu-l opreşti niciodată de la pedeapsă.

- N-am reuşit niciodată să-l răzgândesc în privinţa asta. Dar, de fiecare dată când regina i-a trimis un semnal, iar el a trimis oamenii după ea şi-a primit veşti proaste din teren, a avut tendinţa să scoată cuţitul

- Şi să redecoreze, cum zice el. Adică să distrugă lucrurile din jurul lui - sticlărie, mobilier...

- Exact. Uneori, am reuşit să-l opresc.

- Să nu-l mai opreşti. Să-l laşi să-şi răcorească nervii. Altfel, al-

beşte prematur şi face comoţie.

OK! Aprobă cu capul... Nea Dumitru luă paharul; mai gustă şi ea un pic de şpriţ. Şi-apoi întoarse capul spre petrecere. Diamant nu era la masa lui - era lângă formaţie. Îşi făcea de treabă pe-acolo...

Tresări violent, speriată de gestul bătrânului! Pusese mâna peste mâna ei! Şi totuşi, mâna lui nu se ridică... Îl privea lung... El o privea lung... Brusc, nea Dumitru constată încetişor, ca pentru el:

- Am auzit că ai crescut printre ţigani...

Se grăbi să aprobe, atentă la el şi buzele lui - că era gălăgie, iar ea nu voia să piardă nici un cuvinţel din ceea ce-i va spune omul ăla!

- ... Familia e sfântă. Întotdeauna. Dar inima e liberă. Ai înţeles - da?

Ori îi urmărise privirea, ori plănuise încă de dimineaţă să facă discuţia asta cu ea. Ori îi observase pe-amândoi la dans, în urmă cu zece minute... În orice caz, avea dreptate - familia era sfântă. Aprobă deci, promiţându-i din privire că nu va încerca niciodată să o dea pe Safira la o parte ca să se aşeze în locul ei.

- Ştefan n-a luat încă o decizie; atunci când o s-o ia, probabil că o să ia şi măsuri. Că lui nu-i plac complicaţiile. El e un om drept - nu-i plac şmecheriile şi ascunzişul şi minciunile şi teatrul jucat de ochii lumii. Până atunci, însă, familia e sfântă.

Se grăbi să aprobe repede-repede...

- Iar sfatul meu este să nu amestecaţi niciodată familia cu inima.

Da! Avea perfectă dreptate! Ea n-avea ce să caute în familia lui Diamant! Locul ei era în afara familiei! La urma urmei, de ce-ar fi vrut "să păteze" amintirile lor cu prezenţa Safirei? Şi de ce-ar fi vrut să-i oblige pe copiii lui Diamant să fie prieteni cu tanti aia care locuia în Franţa - şi nu venea în Aurari decât ca să dea din buric, să se plimbe colo şi colo şi să aibă de unde se-ntoarce? Bineînţeles că nu va amesteca niciodată...

Aproba. Era de acord cu tot ce-i spusese nea Dumitru! Omul ăsta nu-i voia răul - şi cu siguranţă nu voia să-i facă rău lui Diamant! Era nepotul lui, nu? Şi uite că, după ce fusese de acord cu căsătoria lui cu Safira, ajunsese să încurajeze relaţia extraconjugală... Hm...

Diamant se aplecă între ei, cuprinzându-i pe amândoi pe după umeri, şi zâmbi:

- Unchiule, nu-i aşa că nu te superi dacă o iau la dans?

- Eu nu mă supăr, mă! Da' să ai grijă - că noaptea-i lungă! Dacă o oboseşti acum, la doişpe joci singur!

- Nici o şansă! Acuşi vin cafelele! Hai, colega - hai să îndeplinim ordinu' lu' şefu'!

Decise să se ridice - daa, "ordinu' lu' şefu'"! Diamant ăsta era un vulcan de şmecherie! Şi era grăbit s-o îndepărteze de masa aia...

- ... Te-a speriat?

- Nu. Adică m-am speriat singură, ca proasta...

- Nu miza pe una şi alta şi pe mustaţa lui zâmbitoare! Dacă-i greşeşti, leu-paraleu se face!

Bănuia că tatăl lui Ştefan nu putea fi "mai puţin leu-paraleu" decât fiul lui! Aşa că îşi dădea cu uşurinţă seama ce-o aştepta, dacă îndrăznea s-o îmbrâncească pe Safira...

- Totul e OK, da?

- Da.

- Sigur?

Îl privi lung, începând să râdă:

- Nu-s de cristal, să ştii! Nu mă sparg!

Diamant făcu un semn spre Adrian... şi se aplecă, să-i spună la ureche ce şi cum:

- Ştiu. Nu eşti de cristal. *Eşti cea mai shukară fată / Cu parfum de indiancă / Eşti jupână-ntre femei / Şi eu mor de ochii tăi!*

Ochii albaştri o priveau lung, fericiţi, nerăbdători să-i afle opinia pentru aşa dedicaţie ce-i făcea el acum...

Aah - la naiba! Iar o făcuse să roşească! Afurisit soi de om! Vulcan de şmecherie! Şi... Şi-ar fi vrut să fie adevărat atunci când spunea "curat vulcan de sentimente ascunse, neştiute de nimeni"...

Ştefan

În sfârşit! Ultima sută de metri o alergase într-un suflet! Sări gărduleţul şi se repezi la uşă. O găsi, bineînţeles, descuiată - aşa că alergă pe hol, spre lumina aprinsă, şi prinse în ultimul moment tocul uşii! Tuşica lui bufni în râs:

- Stai uşor, nebunule!

- Nu stau, tuşico - că mor şi mă usuc de dorul veştilor!

- Stai uşor, că ţi le zic pe toate...

Se aşeză şi încercă să-şi tragă sufletul... Primi cărţile...

Se gândea la ei - la familia lui. Ciudat era că voia să se gândească la toţi trei - dar numai ea îi venea în minte! Nici chiar la Léon nu se putea concentra cinci secunde! Şi-l poziţiona în faţa ochilor minţii - şi-apoi o vedea imediat pe ea, lângă băiat. Şi gata - băiatul devenea "decor"...

Oof!

Fotografia şase. Cea în care regina ţinea ambii copii pe genunchi. Aia era perfectă! O vizualiza pe-aia...

Mirosul de cafea aromată îl dezmetici; mătuşa lui se aşeză, aşa că îi dădu cărţile şi scoase dispozitivul din buzunar. Dispozitivul şi portactul - că trebuia să plătească, dacă voia să nu le meargă rău oamenilor despre care i se ghicea! Perla zâmbi, întinzând cărţile pe masă:

- Chiar mă gândeam că ai uitat ce şi cum!

- Ehei, tuşico... Nu uit. Eu sunt mai genial, aşa, şi nu uit nimic, niciodată...

Ea întindea cărţile şi râdea şi aproba... Decise să continue:

- Ştii, tuşico? Mulţi mă invidiază pentru ceea ce am; dar nici unul nu se gândeşte la cealaltă parte a paharului!

- Ştiu, Ştefane! Toţi ar vrea să aibă case şi maşini şi vacanţe ca ale tale; da' nici unuia nu i-ar conveni să-i tragă mafia chineză gloanţe-n cap!

Aproba încet, amintindu-şi de bietul Şerban Georgescu...

- Eei, Ştefane... Uite - aici e Ana ta. E cu copiii - cu amândoi. Florentina, Léon... În capul ei, tu eşti; dar nu tu personal, ci gândul tău. Tu eşti departe; eşti afară din cărţile ei. Dar sufletul tău e lângă ea. Să nu te îngrijorezi - şi să nu crezi vreodată că regina ta te poate uita. Nu te va uita niciodată - pentru că te iubeşte...

Aprobă, urmărind cu ochi atenţi alergarea degetului pe deasupra cărţilor...

- O ajută cineva. Un bărbat. Unul care fie e bătrân, fie e om de decizie. Mie îmi pică popa; poate să fie om de stat, poate să fie un tip *barro*...

Un fel de nea Iulică sau nea Ovidiu - oameni de bază, respectaţi, dintr-o comunitate mare...

- Şi mai e o femeie cu ei. Una brunetă. După cum văd eu aici, Ana se înţelege bine cu ei.

- Tuşico, de ce-o ajută bărbatul ăla?

Fu privit lung... şi apostrofat cu degetul:

- Ştefane, Ştefane - nu-i frumos să te gândeşti la aşa ceva!

- Mă gândesc, tuşico - că e frumoasă ca Luna şi deşteaptă cât dublul mediei!

- Şi crezi că aşa o femeie frumoasă şi deşteaptă s-ar lăsa ajutată de un bărbat care-i pune gând rău?

- Să n-o şantajeze! Mie de-asta mi-e frică! Ana mea valorează acu' juma' de miliard de euro! Oricine află chestia asta

- O încasează rău de tot, de la o femeie frumoasă ca Luna, deşteaptă cât dublul mediei şi înarmată cu trei cuţite cel puţin. Nu - bărbatul ăsta nu se gândeşte la prostiile la care te gândeşti tu.

Zâmbi, aprobă şi sorbi din cafea - cu gândul la bărbatul ăla afurisit - *barro*, sufletist, săritor şi amabil...

- Uite - în sufletul lui este altcineva. Poţi să stai liniştit.

OK! Mai sorbea o dată - şi tot la ăla se gândea...

- Copiii sunt liniştiţi amândoi. Pică cu bucurie şi cu reuşită.

- Ea se gândeşte la bani?

- ... Nu; n-o interesează asta. Şi mai e o chestie...

Ce chestie? Abia aştepta să afle! Ce chestie?

- Are în sufletul ei un secret. O reuşită mare. Dă drumul lung la spate, pentru reuşita asta. Este foarte importantă pentru ea...

- Am înţeles. Când se-ntoarce, tuşico? Când se-ntoarce regina mea la mine?

Perla amesteca din nou cărţile; el îşi bea cafeaua şi se gândea la reuşita Anei...

- Ea e aici, tu eşti aici. Dacă vrei s-o iei matematic, sunt cinci cărţi. Cinci luni.

Cinci luni? Ridică privirea spre ea, speriat de siguranţa cu care spusese cuvintele alea...

- Da, Ştefane. Cinci luni. Nu ştiu ce socoteli ţi-ai făcut tu; dar ea n-o să se-ntoarcă aşa repede. După cum spun cărţile mele, n-o s-o vezi până-n decembrie. Plus-minus o lună.

Se lăsă uşor pe spătarul scaunului, oftând... Deci Ana lui n-o să se lase...

- Ştefane... S-a ascuns bine, după cum îmi arată mie cărţile. E bine. E sănătoasă, e optimistă... Şi îţi pregăteşte o surpriză mare. O surpriză cât o reuşită de-aia mare de tot!

Ana îi pregătea o reuşită... Zău că nu înţelegea nimic! Mai luă o gură de cafea, întrebându-se ce reuşită era aia...

- Hai să vedem acum... Copiii sunt fericiţi... Omul care o ajută pe ea are o hotărâre mare - iar asta îi influenţează şi pe ei. E ceva bun - uite, sunt cu bucurie... Femeia asta ţine mult la ea. O ţine în faţă. Vezi? Are numai vorbe bune...

Da, vedea - şi începea să se gândească la un cuplu frate-soră. Pentru că în sufletul bărbatului *barro* era o persoană de alt semn decât femeia asta. Sigur, cărţile se puteau măslui; dar...

- ... Nu - n-are probleme cu banii. Şi nici cu copiii. În sufletul ei...

Zâmbi slab, cu ochii la propria carte...

- Şi-acum nu te mai gândeşti la tâmpenii; da?

- Da, tuşico. Gata - m-am liniştit.

- Bun. Ia să vedem noi acum...

Perla sufla peste cărţi, le amesteca... Le aşeza câte opt pe rând...

- Tu, Ştefane, eşti trist. Deşi îţi merge din plin, sufletul tău e trist. Şi, uite: unu, doi, trei, patru, cinci, regina ta...

Da - acum era clar. Până-n decembrie, n-avea nici o şansă s-o revadă! Triste veşti...

- Bani o să ai cu duiumul. Reuşită, cât cuprinde. Omul de stat te ţine-n cap; dar tu îl dai la spate şi eşti trist. Dacă vrei sfatul meu...

Da - îl voia! Chiar foarte mult!

- Sfatul meu este să încui tristeţea asta în camera voastră. Mi-a zis Diamant că ai făcut din conacul ăla o adevărată reşedinţă de conte; şi ai un dormitor "ca-n poveşti". Fii tu însuţi în dormitorul ăla - ca să nu-ţi pocnească vreun vas de sânge la cap. Dar, când ieşi de-acolo, lasă tristeţea înăuntru şi încuie uşa. Uite - duşmanul nu doarme. Nu încă.

Chiar era curios să ştie cum se termina războiul! Aşa că îşi termină cafeaua şi începu să întindă bine zaţul pe pereţii ceşcuţei...

- O să-l învingi pe bărbatul de tobă. Dar până-l învingi, o să mai treacă ceva vreme. Până-n octombrie, după cărţile mele. Să fii foarte atent - va fi un drum lung, greu şi plin de pericole.

Aprobă şi răsturnă ceşcuţa - că ştia bine asta...

- Eşti înconjurat de oameni care-ţi sunt fideli şi te ajută. În curând, o să ai de luat o hotărâre legată de omul de stat. Eu zic să hotărăşti că da; pentru că ai nevoie de ajutor, dacă vrei să-l învingi pe bărbatul de tobă. Tu ştii că soarta se poate schimba într-o clipă!

- Ştiu. Şi de-asta mă tem şi stau cu inima strânsă, când o ştiu pe ea departe de mine, de băieţii mei... N-a vrut să ştie numărul meu de telefon. Îţi dai seama, tuşico? Dacă năvălesc chinezii peste ea, să-i rupă uşa, ea nu ştie decât numărul uneia dintre fetele mele!

- Stai tu liniştit, că ştie mai multe numere! Unul este 112; altul, sigur este de la ambasadă. În plus, tu ai uitat de Lăcătuş din Lyon!

Serios? Ce uitase el, referitor la Lăcătuş ăla?

- L-am pus pe Diamant să-mi zică cum a fost atunci; şi l-am descusut până-n ultimul amănunt! Ia zi-mi tu mie - de unde avea Lăcătuş din Lyon numărul lui Diamant?

- Le-a repartizat cărţi de vizită cu...

Îşi lipi palma de frunte - că era împrăştiat rău...

- Exact. Nevastă-ta are numărul lui Diamant - care, dacă vrei să ştii părerea mea, e ceva mai îndârjit decât tine în chestia asta. El a scăpat-o printre degete de câteva ori; aşa că e îndârjit rău, fiindcă nu-i plac eşecurile...

Asta aşa era...

- Deci, dacă vrei să o informezi pe Ana ta, eu zic să-i strecori indicii acolo unde le poate primi.

- Unde, tuşico? Unde?

- Pe youtube.

Ha? Perla zâmbea cu subînţeles:

- La comentarii. Scrie acolo numărul de telefon - şi dă-i telefonul ăla lui Grasu. Şi aşteaptă - deşi eu sunt mie-n sută sigură că, înainte de luna decembrie, te agiţi degeaba. Iar în decembrie iar o să te-agiţi degeaba - pentru că se va întoarce ea, singurică. Şi-acum să vedem...

Ia să vadă el ce spunea ceşcuţa...

- Nu-mi place fundul. E negru. Să ştii că degeaba se-ntoarce ea în decembrie, dacă tu dai în hepatită încă din octombrie!

OK, pricepuse chestia asta!

- Uite păsările; le vezi? Sunt albe. O să primeşti veşti bune pentru sufletul tău - şi nu una singură!

- Păi a zis c-o să-mi scrie...

- ... Un bărbat îţi dă târcoale. O să te viziteze, în curând. Să-l ţii la distanţă - că are multe feţe... Faci o casă; o construcţie. Dar ţi-o roade un şobolan.

Să nu uite să asigure cazinoul! Luni, la nouă fix, o să sune personal la compania de asigurări! Poate reuşea s-o asigure înainte de inaugurare...

- Multe feţe - şi mulţi peşti. Ştefane, fuge lumea după tine să-ţi dea bani!

Bufni în râs:

- Ce să fac, tuşico! Pot eu să le refuz bucuria?

- Păi să n-o refuzi, mă! Că te-aşteaptă un război lung...

Mătuşa lui răsucea cana aia şi se încrunta la ea...

- ... De ea n-apare nimic? Că la ea m-am gândit!

- Dar cafeaua tu ai băut-o. Să vedem... Da - ea e diametral opus de casa ta. Şi ea, şi copiii. Lângă ea sunt nişte litere: un F, un S şi un T. Şi două feţe.

Trei litere? Trei litere pentru un bărbat şi-o femeie? Hm...

- Şi mai e ceva aici - dar n-am să-ţi spun ce.

Cee? Făcu ochii mari:

- Ce?

- Ceva legat de surpriza pe care ţi-o pregăteşte Ana. N-am să fiu eu cea care-i strică surpriza! Aşa că să nici nu-ncerci!

Iar asta însemna... Tuşica lui trecea cu degetul peste zaţ - ferm hotărâtă să nu-i mai spună nimic! Dar ochii îi străluceau - iar asta însemna... Însemna că era momentul să plătească şi să revină la petrecere. Se ridică... şi oftă greu:

- O legi de mine?

- ... Poftim?

- Dacă ţi-aduc nişte haine, o legi pe Ana de mine?

- Ştefane, nu te înţeleg! Ce-ai? Te îndoieşti de ea?

- Mă îndoiesc de capacitatea ei de a se lupta cu bărbatul *barro* şi cu imaginile Rebecăi!

- Nu mă supăra, Ştefane! Nu mă supăra, că-mi schimb părerea despre tine - şi-o să-ţi pară rău!

- Atunci îmi promiţi că dai zilnic de ea? Şi imediat cum vezi ceva în neregulă, mă anunţi?

- Da, Ştefane. Îţi promit că în fiecare dimineaţă o să dau de ea. Şi, imediat cum văd ceva, te-anunţ. E bine?

Aprobă şi ieşi:

- Sărut mâna.

Se grăbea spre capătul holului, pentru că treaba aia cu surpriza îi stătea acum pe suflet ca un ghimpe ascuţit...

Noaptea era frumoasă; călduroasă. Petrecerea se-ncinsese rău acolo, în părculeţ! Împăratul făcea dedicaţie după dedicaţie...

Deci Ana lui era bine. O ajuta un bărbat care avea alături o femeie - dar iubea o altă femeie, care nu apărea în preajma lui. Şi era un bărbat "mare" - ori cu funcţia, ori cu statutul. Dacă ar fi fost poliţist, ar fi aflat Jun. Dacă ar fi fost spion de-al lui Moreau, ar fi aflat Nicu Cărare - şi nu l-ar fi răbdat inima să nu-l anunţe şi pe el! În concluzie, era alt fel de "om mare". Presupunea că era un om citit, cult - o somitate printre colegii de breaslă. Presupunea că femeia de lângă el îi era rudă - dar nu soţie, ci rudă de sânge. Soţia era departe - fie în altă ţară, fie în alt oraş. El locuia cu... sora lui, care era bună prietenă cu Ana...

Şi cum bărbatul nu locuia cu nevastă-sa, iar sor-sa putea fi "modelul" ăla puturos şi netalentat într-ale casei, Ana lui era internă în casa lor. Şi chiar şi el admitea că ascunzătoare mai bună decât asta nu putea exista! Problema era că romănce talentate într-ale curăţeniei erau cu duiumul în Franţa; iar Ana lui umbla cu copiii de mânuţe. Aşa că îl îngrijora un pic motivaţia acelui bărbat pentru a o ajuta! Adică, OK - sor-sa era puturoasă, aşa că-i angajase fată-n casă! Dar de la "sărut mâna pentru masă" până la "hai să te ţin internă, cu copii cu tot" era distanţă mare! Mai ales după ce Ana va fi întrebată "unde-i tati" şi va trebui să rostească cuvintele magice "mafia chineză"...

O să primească veşti de la ea. O să le investigheze, discret, şi-o să afle în ce oraş din vest erau. Dacă avea noroc cu carul, va găsi în mesajele ei un indiciu care să-l ducă la uşa casei unde locuia ea acum. Dacă nu... Dacă nu, se va concentra asupra războiului - ca să nu-i lase timp lui Jun să se gândească la Ana şi la copii! Mai avea încă trei luni de război...

Deci cazinoul n-o să fie un succes; adică n-o să apuce să se bucure de el. I-l rodea un şobolan. Luni, la prima oră, îi făcea asigurare *all risks*! Obligatoriu! Chit că suna la primar şi-l ameninţa că dinamita totul dacă nu-l ajuta el să-şi facă asigurare în condiţiile pe care le voia el! Erau bani mulţi vârâţi în construcţia aia...

Se apropia de petrecere...

O să-şi încuie supărarea în conac - şi-o să-şi spună că Ana era ascunsă bine. O să-şi amintească zilnic că mătuşa lui nu greşise în nici una din previziunile pe care le făcuse... Şi-n rest, o să tot pună filmări pe youtube! Şi-o să aştepte, cuminte, scrisorile ei. La urma urmei, ce altceva putea face? De găsit, n-o putea găsi! De contactat altfel decât prin youtube, n-avea cum s-o contacteze! Iar dacă dădea-n hepatită în octombrie, până-n decembrie se putea interna la terapie intensivă! Şi chiar că-i crăpa regina capul cu făcăleţul! Aşa că...

Aşa că trebuia "s-o lase mai moale". La urma urmei, ştia prea bine că avea o regină pe măsura lui! Şi cum putea spune că el se descurcase impecabil la alarma asta, ea nu se putea descurca decât tot impecabil. Şi deci, trebuia să stea liniştit. Şi să aibă încredere în ea.

... Dar îi era dor...

3 iulie 2011 - duminică

Sami

Era obosit. Îngrozitor de obosit! Era unu noaptea, iar lumina puternică a ecranului de la laptop îi obosise rău ochii. Rândurile jucau în faţa lui...

Încercase să afle titlurile nobiliare ale Franţei. Îi luase ceva timp să se obişnuiască cu "logica" celor care puneau informaţie de-asta pe internet; recursese deci la wikipedia şi le găsise pe toate, înşirate în ordinea descrescătoare a importanţei. Căutase, apoi, pe Google cuvintele-cheie: rangul nobiliar, chinez, mafie, război... Le căutase şi împreună, şi separat. Habar n-avusese că Franţa avea atât de mulţi nobili! Lui i se păruse "o cantitate rezonabilă"; când colo...

Trecuse de duce, prinţ şi marchiz. Găsise cancanuri de toate felurile - şi vesele, şi triste. Şi-acum se pregătea, la modul cel mai serios, să închidă totul şi să se culce - că se ducea azi la imam şi trebuia să fie foarte atent ce vorbeşte! Hm...

... Încă unul! Unul şi gata! În "clasamentul" wikipedia urma "conte". Deci, Google...

Conte chinez mafie război. Search.

Făcu ochii mari...

Deci, Ştefan Ionescu - conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne - fusese ţinta unui atentat orchestrat de mafia chineză, care se desfăşurase în aprilie în Bucureşti - capitala României - şi care eşuase dintr-o pură întâmplare...

"Ei, nu zău! Curat coincidenţă întâmplătoare!" Îi venea să râdă...

Erau foarte multe informaţii pe tema aia - dar în română! Iar el nu putea spune că era vorbitor de română, ci doar cel mult ascultător - datorită celor trei colegi români pe care-i avusese la spitalul din Paris. Mâine, pe lumină, o să încerce să citească cu voce tare cuvintele alea - şi să le-nţeleagă cumva. Dar, până mâine, mai avea ceva de văzut! Fotografii - aveau fotografii? Ia să vadă...

Ptiu, drace! Ăsta era soţul Anei? OK, fotografia nu era recentă! Aşa arătase pe vremea când ea se îndrăgostise de el - cu câţiva ani înainte să-i vadă el în restaurantul spitalului! Dar puştiul ăla de pe ecran "crescuse" frumos! Iar el putea susţine asta cu mâna pe inimă! Puştiul ăla din imagine era acum un bărbat pe cinste... pe care ea îl iubea mult...

Deci el adăpostea în casa lui o contesă... Ia uite...

O să citească mâine totul, pe îndelete. Un singur lucru mai voia să vadă acum. Căuta... Citea repede-repede şi căuta... Nu - pe pagina asta nu scria nimic despre ea şi copii... Dar o să investigheze mâine pe îndelete! Mâine, când va fi odihnit! Şi-aşa, trebuia să fie foarte atent ce-i va spune imamului!

După voce, imamul era tânăr; după cuvintele pe care le spusese, era deja bine informat în privinţa lui şi-a creştinei pe care-o adăpostea. Şi nu voia să facă vreo gafă şi să-l "ajute" pe imam Mohssen Sayegh să facă o investigaţie pe tema Anei! Comunitatea arabă din Franţa avea modalităţile ei de-a afla informaţii despre cetăţenii Franţei; iar la aşa ştire... şi aşa conte şi aşa mafie şi aşa o cantitate mare de afaceri de toate felurile, mai că-i era frică să se gândească ce putea face imam Mohssen cu informaţiile alea! Ana avea dreptate, să vrea să se-ascundă foarte bine! Bărbatul ei era un fel de mafiot cu costum! Ea şi copiii lor valorau o avere...

Închise laptopul şi se ridică. Fathia îi zâmbea la fel de rece...

Păi, bine că renunţase! Nu? Bine c-o lăsase baltă! Femeia asta era contesă! Şi-avea un bărbat "pe măsură"! Nici nu mai conta cine adusese titlul nobiliar "în familie"! Oamenii ăştia erau perfecţi unul pentru celălalt! Aşa că, bine că o lăsase baltă!

Diamant

Noaptea era superbă; noaptea răcoroasă prevestea atmosfera toridă de peste opt ore. Era două jumate - iar petrecerea ajunsese la melodii mai bătrâneşti, mai "de pahar". Ei nu mai dansau încă de pe la unu; ei plecaseră încetişor la plimbare. Şi descoperiseră că au atât de multe subiecte de discuţie...

Basul puternic îl făcu să tresară; Raina ridică imediat degetul:

- Aha! Şefu' urneşte tineretul!

Da; Ştefan făcea o dedicaţie pentru tinerii căsătoriţi. Adică anunţa momentul cu tăierea panglicii şi tortul. Şi ea cunoştea bine programul regelui:

- În juma' de oră, Ştefan e în căsuţă, sforăind dus.

Se grăbi s-o contrazică:

- Încercând să aţipească. A vorbit cu mama - şi-a aflat ceea ce aflu eu în fiecare zi de luni. Ana nu se va întoarce prea curând; aşa că el o să moţăie doar.

Raina îl prinse de braţ şi-l trase în jos:

- Să-ţi spun un secret... A descoperit o şmecherie care-l ajută să doarmă dus, neîntors, ca un tanc.

Serios? Ce şmecherie? Fu din nou tras spre ea...

- O şmecherie din şifonierul de la Cernica mică.

Aa... Bun! Se aplecă de bunăvoie acum şi-o întrebă, în şoaptă:

- N-ai şi tu un şifonier acolo? Că am cheile - şi dau o fugă, după ce vă duc pe voi la aeroport...

Raina râdea şi nega... şi ofta greu:

- Ehei, Diamante - dac-ai şti tu ce planuri de viitor aveam eu de 8 martie, anu' ăsta...

- Eu aş vrea tare mult să aflu ce planuri de viitor ai pentru 8 martie viitor! Să mă pregătesc...

- ... Ştii ce mi-ar place mie?

- Ce?

- Mi-ar place să revăd primăria.

Primăria? Vorbea serios?... Da!

- Primăria. Titel m-a adus de două ori în biroul tău; dar mă crezi că nu mi-l mai amintesc deloc? Eram atât de speriată şi de panicată atunci, că nu-mi amintesc nimic din partea aia! Mi-o amintesc doar pe mama ta... Şi parcă mi-aş dori să revăd primăria. Ştii că în biroul tău am realizat pentru prima oară că pot să scap din viaţa de-atunci? Şi că s-ar putea ca regele să găsească un post pentru mine?

Scoase cheile din buzunar şi-o trase spre stânga - spre primărie.

- În plus, ceva îmi spune că în primărie ţii planurile orăşelului.

- În primărie le ţin. Vrei să le vezi?

- Nu neapărat să le văd. Dar... Şefu' zicea că vrea să-mi cumpăr o căsuţă aici.

- Oo, păi în privinţa asta te pot ajuta mult, să ştii!

- Sunt sigur, domnule bulibaşă întemeietor!

- Nu-nu! Doar cu sfaturi! Crede-mă că ştiu starea fiecărei case! Şi utilităţile şi dotările! Ştiu unde ajunge apa caldă şi unde ajunge aia clocotită...

- ... Prea bine! Da' să ştii că şefu' mi-a mai zis o chestie!

Serios? Ce-i zisese? Descuia uşa şi aştepta...

- A zis să am grijă la sfaturile tale! Că unele sunt bune pentru mine, iar unele ar putea fi bune mai ales pentru tine...

I-auzi! Bufni în râs şi aprinse lumina:

- Aşa a zis şefu'?

- Pe cuvânt!

Scană încăperea, pe sub sprâncene, şi se declară mulţumit - Mica nu uitase să coboare toate jaluzelele. Iar obloanele le închidea "patrula" în fiecare seară - şi la primărie, şi la atelier, şi la cabinetul medical... O pofti în biroul lui şi închise uşa. Şi se grăbi să scoată planurile şi să le-ntindă pe birou:

- Păi hai să-ţi arăt! Deci, orăşelul e aşa. Ăsta-i bradul, ăsta e drumul de acces... Aici e primăria...

Parfumul ei îl ameţise rău de tot... Întinse mâna spre dreapta:

- Aici, în zona asta, sunt două construcţii foarte interesante! Foarte bune! Trainice, cărămidă bună - cu izolaţie aşa cum trebuie...

- Aha! Iar casa ta unde e?

Zâmbi slab... că-l prinsese cu şmecheria... şi mută mâna doar cinci centimetri, pe aceeaşi stradă. Raina se aplecă şi-l privi de jos în sus:

- Foarte interesant! Oare la asta se referise şefu'? Că nu-mi dau seama...

- Asta a fost "de încălzire". Dar, întrucât constat că ai fost avertizată din timp, renunţ la restul. O să-ţi fac o schiţă şi-o să-ţi marchez toate casele neocupate. Şi ţi-alegi tu.

- Bine. Eu mi-aleg trei variante - şi-apoi vin şi te-ntreb care e mai avantajoasă... pentru amândoi...

Poftim? Cum-cum? Raina porni spre fereastră:

- Mi se pare mie, sau asta-i *Fiţe-fiţe*?

Ce cânta?... Da, *Fiţe-fiţe* era. Sau aia cu milionarii? Hm...

Raina făcu o piruetă scurtă şi se lipi de perete - între ferestre. Dansa; dar ceea ce-l uimi cu adevărat fu faptul că zâna lui începu să cânte, în şoaptă, peste "Milionarii" care răzbăteau de-afară:

- Ce bărbat, ce shukarime / Fiţe-fiţe! Arată aşa de bine / Pentru mine... Fiţe-fiţe... / Are talent unicat frumuseţe de bărbat!

Aa, da? OK! Las' că vedea ea imediat ce şi cum!

"Să nu încerci "s-o pui jos"!" Sfatul Altheei îi urla în minte... acum... când era la zece centimetri de ea...

Să încerce "s-o pună jos"? Ha! N-o să-ncerce nici s-o pipăie! Era îngrozit de gândul că putea să greşească - şi s-o sperie rău...

Roşcata

Era... Era...

Era frumos în braţele lui. Era bine. Era foarte special. Deşi era prinsă între perete şi el, Diamant nu încerca "s-o pună la perete". Nici nu încerca să se informeze apropo de cum mergea lucrul la sala de forţă din conac. Nici nu risca să o sperie cu un gest mai altfel...

Acum, se întreba "cum vor decurge ostilităţile". Probabil că, dacă ea va încerca să se informeze cum mergea "trasul lui de fiare", o va face şi el. Aşa că nu se va informa nicicum. Erau în birou de vreo... cinci minute. Se plimbaseră prin orăşel cam o oră. Ştefan ştia cel mai bine cât lipsiseră de la petrecere. Şi cum el fusese cel care urnise iar manelele şi dedicaţiile...

N-or să mai stea mult timp aici, în biroul bulibaşei din Aurari. Timpul trecea; minutele se scurgeau... Secundele goneau... Ea simţea acum că pluteşte - şi n-ar fi renunţat la sentimentul ăsta pentru nimic în lume...

Ştefan

Era ora trei. Părerea lui! Dacă ar fi deschis acum ochii, ceasul electronic de pe noptieră ar fi arătat cu siguranţă ora trei...

Uşa de la parter scârţâi uşor. Era atent; foarte atent, deşi era păzit de zece băieţi "ca brazii"... Uşa se închidea... încetişor... Hm! Aştepta să audă paşii; dar nu-i auzea. Ştia că Rebeca urca chiar acum scările; constata că le urca uşurel, desculţă şi pe vârfuri, semn că nu voia să-l trezească. Oare de ce? Oare nu voia să discute acum cu el despre manelele de azi... şi despre plimbare? Sau se temea să nu fie muştruluită pentru plimbarea în doi, prin Aurari, alături de bulibaşa însurat? Tare era curios...

Uşa se deschise, se închise... Deschise ochii şi-o văzuse aşezându-şi încetişor pantofii lângă uşă... Oftă greu - ca să n-o sperie cu tonul puternic! Saltul ei în poziţie de drepţi era concludent - aşa că rosti scurt, clar:

- Manelele sunt înşelătoare.

- ... Ştiu.

- Iar diamantele sunt frumoase, rare, scumpe, speciale... şi zgârie rău de tot. Zgârie şi cea mai dură piatră din lume. Ai grijă, când te

joci cu diamantele...

Avu senzaţia că Rebeca zâmbeşte:

- Stai liniştit, şefule.

Ridică un deget de atenţionare... şi se ridică:

- Am avut o convenţie.
- Nu am încălcat-o.
- V-aţi plimbat langa două ore.
- Pe mijlocul străzii, la juma de metru unul de celălalt.
- Eu am stat la masă.

Rebeca tăcea - că tocmai "o înghiţise toată"... Se opri în faţa ei:

- Iar în orăşelul ăsta locuiesc în permanenţă nişte angajaţi de-ai umbrelei. Viaţa ta privată te priveşte strict şi personal, atâta timp cât nu interferează cu afacerile şi nu mă bagă pe mine în rahat. În clipa când viaţa ta privată începe să strice afacerile, să nu te-ntrebi de ce-o s-o aşez pe alt făgaş! Că n-am să-ţi răspund la întrebări tâmpite!

Privea lung creştetul plecat... Îl durea sufletul s-o pedepsească pe ea pentru prostia amândurora... Da' las' că-l pedepsea şi pe el, peste câteva ore! Parcă-l şi vedea jos, în sufragerie, fericit şi jovial şi nerăbdător s-o revadă! Hm...

Se aşeză în fotoliu:

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Îi părea rău Rebecăi. Îi venea să plângă! Oof, Doamne! - ce-o să se facă el cu aşa consilieră îndrăgostită lulea? Şopti, trăgând uşor fusta galbenă din sacoşă:

- Iar dacă plângi, mă supăr rău!

Şi-acum ştia sigur că ochii albaştri nu vor fi mâine roşii şi umflaţi - iar el le va putea salva pielea. Şi aparenţele. Oricum, aici nimeni nu-şi permitea să se gândească la varianta ca verii să-şi împartă amanta! Grija lui nu zvonurile astea erau; grija lui erau oamenii Externelor. Dacă Popescu "mirosea" că relaţia lui amoroasă cu consiliera roşcovană era o cacealma...

Nu voia să scape situaţia din mâini. Nu voia să-l ştie pe Popescu căutând-o pe Ana. Nu voia să-l ştie nici pe Moreau solicitat oficial de Popescu s-o caute pe Ana! Sceneta lui cu Rebeca era absolut necesară în momentul ăsta, când el creştea cu 45% pe lună, Jun de-abia îşi trăgea sufletul cu un zero chinuit iar războiul era departe de-a se termina! Lucrurile trebuiau să rămână aşa cum erau acum; ca să reuşească regina lui să se aşeze acolo, în ascunzătoare, să devină un chip cunoscut pentru vecini... Atât de cunoscut încât nimeni să nu se-ntrebe cine era fata aia frumoasă din fotografia ţinută de poliţist...

Azi, nu-şi punea fusta-n cap. O punea în poală şi ţinea palmele pe ea. Nu trebuia să doarmă adânc; trebuia să audă ceasul, pentru că aveau un program foarte strict... El avea de plesnit la Diamant - făptură inteligentă, şmecheră, descurcăreaţă dar îndrăgostită pentru prima oară...

Diamant

Era opt fix iar el se apropia de uşa casei. În maximum cinci minute o s-o revadă - iar gândul ăla îl făcea să plutească! Parcă păşea în ritm de melodie veselă! Parcă era drogat...

- Neaţa, şefu'.
- Neaţa. S-au trezit?

Primi o negare, aşa că intră. Livingul era neclintit; de sus, de la etaj, nu auzea nici un zgomot... Se aşeză la masă şi scoase telefonul. Opri sunetul, după care intră în meniu... Jocuri... Ia să facă el un Solitaire! Nu avea răbdare să înveţe Sudoku, aşa că...

Mută doar două cărţi şi auzi uşa de la etaj deschizându-se. Uau - se deschisese scurt! Ăsta Ştefan era! Opri imediat jocul şi se ridică, zâmbitor ca ziua frumoasă de-afară...

Da - Ştefan era! Iar lui îi venea să râdă!

- Neaţa, şefu'!

I se răspunse cu capul. Da' ce-avea? Că nu era încruntat - era doar serios! Se grăbi să-l informeze:

- Nea Dumitru ne-a invitat la el, la micul dejun.

Ştefan aprobă din nou; decise să continue, ceva mai precaut:

- A zis că a convocat şedinţă la discotecă, la două. Ştii tu, legat de biserică...

Vărul lui aprobă din nou - şi se opri în faţa lui. Ochii verzi îl priveau lung, serioşi... Redeveni şi el serios:

- Ce s-a întâmplat?

Ştefan se aplecă scurt şi şopti, la urechea lui:

- La ce oră a plecat Safira de la petrecere?

... Nu putea decât să tacă. Palmele şi pumnii-n cap, aplicaţi asupra creierului mic şi atrofiat şi plin de prostie dinăuntrul cutiei craniene, o să şi-i administreze pe-ndelete când va rămâne singur. Problema lui era faptul că Ştefan tăcea - de parcă aştepta un răspuns... Ba nu! Tocmai se aplecase din nou spre urechea lui!

- Crezi că bărbatul ei, tatăl copiilor ei, bulibaşă în oraşul ăsta, n-ar trebui să ştie răspunsul la aşa întrebare simplă referitoare la **nevasta lui**?

Mm... Da - făcuse o tâmpenie monumentală. De la opt pân' la trei, fusese nedespărţit de amanta vărului lui. Nu-l interesase nici de nevastă, nici de copii, nici de văr - el stătuse lipit de femeia cu care trăia acum vărul lui. Iar aşa aparenţe... Aşa calcul...

Ştia că era vişiniu tot. Ştia că greşise incredibil de mult! Greşise prosteşte! Era ultimul tâmpit de pe planetă! Un dram de tâmpenie-n plus îl azvârlea în mijlocul panselelor, înarmat cu grebla şi stropitoarea!

Simţea privirea verde aţintită asupra lui. El nu putea ridica acum capul. Simţea că frige tot... Ştefan se aplecă din nou:

- Să nu vă văd botoşi azi. Să păstraţi aparenţele vesele de-aseară - că vă scap pielea de data asta.

Dădu să răspundă afirmativ - dar fu ocolit din scurt şi-l auzi ieşind, închizând corect uşa...

Se reaşeză...

Păi dacă pe el îl plesnise aşa, era evident că o plesnise şi pe ea! Şi uite că nu se gândea la propria piele! Nu se gândea nici la propria imagine, nici la ceea ce gândeau oamenii din Aurari despre el, nici la ora la care adormise sau se trezise Safira - se gândea la ea! La Raina! Se gândea că, atunci când îi deschisese poarta şi-i spusese "Noapte bună", văzuse un chip fericit. Ea intrase în casă... iar Ştefan o aşteptase... şi-i spusese...

Şi-asta numai din cauza lui!

Se îndoia că Ştefan îi spusese Rainei altceva decât ceea ce greşise! Bănuia că vărul lui luase decizia de-a le spăla obrazul în faţa celorlalţi de-abia acum, de dimineaţă, când văzuse nuanţa lui stacojie şi-i simţise regretul sincer. Aşa că deschise agenda şi rupse o foaie. Pix avea lângă agendă...

Băieţii de la uşă aveau urechi ascuţite - aşa că o să-i scrie un bilet. O să-i scrie că trebuiau să păstreze aparenţele, că Ştefan o să le îndrepte greşeala... O să încerce să scrie cuvinte care să ilustreze cât de rău îi pare că o îndemnase să greşească - şi-o certase Ştefan...

Ştefan

Intră în casă şi închise uşa, zâmbind:

- Oof, tată! Când o să te obişnuieşti să încui yala?
- Atunci când n-o să aştept pe cineva!

Spusese cuvintele alea din bucătărie; încuie, se grăbi să intre şi se aşeză la masă. Hm - îl aşteptase cu cafea şi cu beculeţul verde aprins...

- Ce ţi-a spus ieri Perla?
- Că trebuie să fac ceva, să nu dau în hepatită... Că războiul se va termina de-abia în octombrie - şi-ar trebui să nu uit că e război, nu menuet... Că trebuie să-mi scot prostiile din cap şi să am încredere în soţia mea... Că n-am s-o revăd până-n decembrie...
- Să asculţi de mătuşi-ta - că zice bine ceea ce zice.
- Ştiu, tată.
- Războiul o să fie dur şi mânjit cu sânge. Ăia doi sunt fraţi; şi,

în timp ce Jun e-n cădere liberă, Isamu încă mai pluteşte - şi-are mu-ierea şi copilu' plantaţi aici, în grija noastră.

- Jun e ocupat să facă bani - iar Isamu e izolat la Cannes, fără şef şi fără informaţii în timp real. Tocmai de-asta, acum e momentul ideal să-mi caut familia - şi s-o şi găsesc!

- Tocmai de-asta, acum e momentul să-ţi întăreşti poziţiile, să-ţi pregăteşti oamenii şi să-ţi faci schemele de contraatac. Şi să nu-ţi cauţi nevasta înainte de sfârşitul războiului.

- Tată,

- Ştefane, ce faci tu dacă primeşti ordin "de sus" să laşi familia lu' Strugurel geambaşu' în pace? O laşi sau nu?

Sigur că o lăsa!

- Exact asta o să se-ntâmple cu dobitocu' ăla! O să-l sune şefu' lui şi-o să-i ordone să te lase-n pace! Şi-atunci o să ai tot timpul din lume s-o găseşti!

Nu; regula asta cu sunatul nu i se aplica şi lui Jun! Ăla era nebun! Ăla era "dus cu capul", iar China avea cu totul altfel de reguli în re-laţia cu subalternii ei!

- Las-o pe Ana să se-ascundă. Şi-a găsit de două ori un adăpost bun; şi de fiecare dată ţi-ai trimis oamenii şi n-aţi reuşit decât s-o de-conspiraţi şi s-o faceţi să plece din nou pe drumuri. Acum a spus că s-a aranjat "perfect". Nu vă forţaţi norocul! Nu încercaţi să vedeţi dacă de data asta o puteţi salva discret, sau o să vă jucaţi iar ca-n Orléans - da' cu tunuri şi cu tancuri! Las-o! E mare, e vaccinată şi e deşteaptă! Las-o, că se descurcă ea!

- Nu pot s-o las.

- Nu vrei s-o laşi!

- Nu pot. Mi-e...

"Mi-e dor de ea!" Asta ar fi spus, dacă nu l-ar fi bufnit plânsul... Scaunul se trase imediat şi fu îmbrăţişat uşor:

- Şi mie mi-e dor de ei! Mi-e dor de năzdrăvanu' ăla mic... şi de prinţesă...

Roşcata

Păi, trăgea concluzia că stătea degeaba la geam - pe ea o aştepta Diamant. De ce nu-l uşuise Ştefan de-acolo, numai el ştia! Cert era însă că Diamant era jos, în living, Ştefan plecase acu' vreo zece minute, dar el nu ieşise. Şi se gândea ea acum că în jurul casei erau nişte băieţi de la pază; şi cum pe rege nu-l puteau păzi nişte matahale cu IQ de plantă, venise momentul să coboare - şi să iasă odată din casa aia! Că erau doar ei doi sub acoperişul ăsta - şi le dădea de gândit oamenilor ălora! Şi iar o făcea pe-aia nefăcută!

Oftă greu şi-şi impuse să-şi împietrească pe chip o mimică se-rioasă. Nu voia să ştie şi el cât de supărată era ea în realitate! Apăsă clanţa, coborî...

Da - era în living. Probabil că stătuse la masă - acum era în pi-cioare, lângă scaun... Şi el era supărat. El era mai mult trist, de fapt - semn că ştia şi el că greşiseră...

- Neaţa.

- Neaţa.

Diamant luă hârtia de pe masă şi i-o întinse. Ce era aia?

"Îmi pare rău pentru aseară; m-am lăsat purtat de val şi n-am realizat ce te îndemn să faci. Îmi pare rău dacă te-a certat şi pe tine. Mi-a spus, de dimineaţă, să păstrăm apa-renţele vesele, pentru că o să ne scape el pielea. Îţi jur că nu te voi mai pune vreodată într-o lumină proastă!"

De ce făcea asta? De ce lua toată vina asupra lui? Oare îşi pusese iar şmecheria la lucru ieri, iar ea nu sesizase asta? Sau încerca să fie gentleman, în speranţa că prostioara pe care-o făcuseră împreună azi-noapte nu o va determina să renunţe la planurile ei - alea în care era şi el inclus? Numai el ştia...

Diamant se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Mă ierţi?

Se grăbi să-i răspundă:

- Tu mă ierţi?

- Tu n-ai făcut nimic!

- Nici tu n-ai făcut nimic!

Şi iar o făceau pe-aia nefăcută - că şuşoteau singuri în living... Aprobă scurt cu capul - şi primi un zâmbet şi-o privire care strălucea de fericire! Ia uite-l, ce şmecher era! Aah - îi venea să-i zică vreo două! Dar se abţinea - că erau băieţii ăia afară...

- Vii la micul dejun?

Hai, că iar o făceau pe-aia nefăcută! Se grăbi să-l refuze:

- Eu aş mânca aici - că trebuie să bag rapoartele...

- OK. Trimit imediat micul dejun.

- Mulţumesc.

Era grăbit să iasă...

Păi, să-şi aducă laptopul şi să bage rapoartele. Şi să încerce să-şi revină cumva după urecheala şefului şi scuzele şmecherului-şef! Nu de alta, dar atunci când va ieşi de-aici va trebui să păstreze aparenţele de-aseară. Trebuia să se gândească cum să facă asta fără să-şi repete greşelile...

Sami

Aştepta. De vreo zece minute, era singur în camera de oaspeţi. În urmă cu vreo... şase minute, se simţise "uşor lezat" de faptul că fuse-se lăsat să aştepte - adică li se întrerupsese discuţia pentru că imam Mohssen primise un SMS şi se grăbise să se scuze "două minute". În urmă cu vreo patru minute, se gândise să mimeze un telefon de la spi-tal - sau de-acasă - şi să plece. Dar auzea, prin uşă, murmurul de pe hol. Auzea şi vocea unui bătrân care cu siguranţă împlinise 80 de ani! Iar gândul că nu era singurul care-l aştepta pe imam se adăugase gân-dului că nu putea totuşi "să dispară", ca un puşti fără minte...

Trăgea acum concluzia că nu greşise - şi era bine că aştepta în continuare. Imam Mohssen avea cam 40 de ani - şi era un bărbat iute, vesel, descurcăreţ... Imam Arif îl trimisese bine; avea sentimentul că imam Mohssen o să-l ajute s-o ajute pe Ana. Trebuia să fie atent, în privinţa asta; avea un imam iute şi descurcăreţ, iar discuţia despre creştina ascunsă în haine musulmane nu începuse încă...

În primele zece minute, se cunoscuseră şi "făcuseră cunoştinţă". Imam Mohssen se grăbise să-şi exprime mulţumirea că musulmanul Sami alesese să vină la moscheea asta. Continuase prin a exprima bu-curia comunităţii musulmane pentru un nou membru atât de impor-tant, cu o meserie atât de căutată şi atât de importantă pentru fraţii şi surorile musulmane... "Îl periase" aşa cinci minute - şi obţinuse pro-misiunea că, o dată pe lună, o să vină aici, la moschee, unde - alături de alţi musulmani cu meserii importante pentru comunitate - o să se ocupe benevol de membrii comunităţii. Nu-i era greu s-o facă; ştia deja că nu va fi solicitat decât pentru discuţii - nu şi pentru consul-turi! Dar periajul ăla i se păruse un pic cam forţat. Se întreba acum dacă să-i spună asta şi lui imam Mohssen - sau să se rezume la a zâmbi amabil... şi-a se lăsa "periat" şi la alte sarcini importante pentru mem-brii comunităţii... Probabil că o să tacă - şi-o să audă un mini-periaj apropo de Tasnim, care ar putea să vină şi ea la moschee şi să ajute comunitatea cu... cunoştinţele ei în materie de... regimuri de slăbire!

Aah! Să-i fie ruşine! Gândul ăsta era total nepotrivit aici, în moschee! Ce era cu el? O luase razna?

Uşa se deschise brusc! Na - că-l speriase! Imam Mohssen zâm-bea non-stop:

- Îmi cer mii de scuze - dar am avut o problemă urgentă, la o secţie de poliţie din zonă.

Cum-cum? Bărbatul se aşeză lângă el:

- Din fericire, s-a rezolvat. Acum - am vorbit aseară cu imam Arif. Am avut drum prin Paris şi l-am sunat - şi m-a invitat la el, ca să-mi spună unele amănunte... referitoare la Zaynah...

Nu se aşteptase... Şi uite că-l dezmeticise bine de tot - pentru că el se pregătise să rostească "Ana"! Imamul trecu la vorbitul în şoaptă:

- Eu te sprijin întru totul în decizia ta de a ajuta o creştină să-şi salveze propria viaţă şi pe cele ale copiilor ei. Dar mă simt dator să-ţi amintesc că trebuie să fii realist şi să nu uiţi nici o clipă că această creştină este căsătorită - şi că este hotărâtă să se întoarcă la soţul ei de îndată ce el va înlătura pericolul care-i pândeşte.

Aprobă - şi se grăbi să răspundă cu cuvintele care-i garantau că va fi crezut cap-coadă:

- Recunosc că da - la început, m-am gândit mult la această creştină. Dar am observat că, de-a lungul şederii ei în casa noastră din Paris, nu mi-a dat nici un indiciu cum că ar fi interesată de altceva decât copiii ei, curăţenia din casă, meniul libanez pentru mine şi sora mea şi informaţiile referitoare la soţul ei. I-am auzit de multe ori discutând despre întoarcerea acasă, la soţul ei... Aşa că mi-am luat repede mintea de la ea.

Ochii negri îl priveau lung - şi-l asigurau că urechile auziseră şi povestioare mai credibile decât a lui! El făcuse o mutră inocentă... Imam Mohssen decise să continue el discuţia:

- ... Asta e foarte bine şi pentru tine, şi pentru ei. Nu cred că tu, sau ea, aveţi nevoie de complicaţii de genul ăsta!

- Categoric, nu! Iar ea chiar nu s-a gândit vreodată la aşa ceva! Eu nu m-am mai gândit la aşa ceva de vreo două săptămâni deja...

- Imam Arif mi-a spus că, dacă o invit aici, o să am un şoc. Tocmai de-asta, n-o s-o invit aici. Cum să spun eu... Moscheea asta este foarte importantă pentru comunitatea musulmană din Nantes. Spre deosebire de Paris, aici vin foarte mulţi musulmani care nu sunt rezidenţi în Nantes. Vin cu vapoarele...

Şi-l privea concludent, ca să priceapă că un poliţist privea nonstop imaginile de la camera de supraveghere aţintită asupra intrării...

- Aşa că prefer să nu-i stric acoperirea, chemând-o aici doar din curiozitate. O să comunic cu ea prin tine; şi-am să te rog să-i transmiţi tot ceea ce îţi voi spune să-i transmiţi.

Aprobă - că era curios...

- Te rog să-i spui că ştiu cum s-o ajut să se întoarcă la soţul ei.

Poftim? Păi... Păi imam Mohssen ştia cine era soţul Anei? Ăsta era un adevărat dezastru...

- Ştiu cum să fac ca musulmana Zaynah şi copiii ei să călătorească, în maximum o săptămână, din casa ta până în biroul directorial de la Comunitatea musulmană din Bucureşti. Sau la Muftiatul cultului musulman din România - care e în Constanţa, care e port la Marea Neagră.

"Serioos? Şi ce vrei să-ţi dea, în schimbul ajutorului tău?" Zâmbi amabil:

- Îi voi spune asta. Deşi ceva mă face să cred că va refuza oferta...

- O va refuza?

- Da. Are rude în România - dar soţul ei e în Franţa. În plus, ea spune că, atâta timp cât pericolul încă mai planează asupra lui, revenirea lor nu va fi de bun augur. A înţeles că noi vrem s-o ajutăm dezinteresat; şi preferă să rămână ascunsă, pentru moment.

- Oricum, să-i spui! Şi să ai încredere în noi! Comunitatea musulmană este puternică, să ştii!

Se grăbi să se ridice:

- Dacă nu ştiam asta, n-o mai duceam la imam Arif. Promit că îi voi spune.

- Bun. Încă o dată, îţi mulţumesc că ai venit la mine.

- Eu îţi mulţumesc, imam Mohssen, că m-ai primit - pe mine şi problemele mele.

- Stai liniştit! *As-salamu alaykum*, Sami.

- *Walaykum assalam*, imam Mohssen.

Şi se grăbi să iasă...

Avea o problemă cu imam Mohssen. Era tânăr, era iute, era isteţ şi era un om de acţiune. Nu se îndoia că făcea tot posibilul să-şi ajute musulmanii - iar în "tot posibilul" intrau foarte multe forme, căi şi mijloace de ajutor! Nu se îndoia că o făcea cu bună intenţie, spre binele omului aflat la ananghie! Dar, în privinţa Anei, parcă nu-i venea să-l lase să se implice...

Avea sentimentul că tertipurile şi şmecheriile lui imam Mohssen nu puteau avea efectul scontat - din cauza mafiei chineze. Chinezul ăla ştia pe cine caută - şi cum ea era contesă iar bărbatul ei mafiot, îşi dădea cu uşurinţă seama ce avere era în joc... şi ce forţe avea individul ăla cu ochi oblici! Dacă reuşise să orchestreze ditamai atentatul, în toiul zilei, într-o ţară din Uniunea Europeană... Şi chiar împuşcase mortal nişte oameni... Şi-l vâna acum pe omul ăla...

Urcă la volan şi demară - se grăbea spre casă. Probabil că nu-i va spune acum ce discutase cu imamul - ca să nu-l audă copiii şi să ceară urgent la tati! O să-i spună diseară târziu...

Şi chiar dacă ştia că Ana va spune "Nu, mulţumesc", parcă avea inima strânsă! Dacă spunea totuşi "Da, vreau să ajung în România"? Şi pleca?

... Era ciudat! O lăsase baltă - dar nu voia s-o vadă plecând! De ce, habar n-avea! Poate... Poate voia şi el să se vindece odată! Nu? Poate că întrezărise posibilitatea ca femeia asta să-i dea putere să scoată fotografia din ramă! Poate că femeia asta... Poate că bărbatul ăla păţea ceva! Şi-atunci, ea...

"Tu n-ai de gând s-o laşi baltă odată? N-ai de gând să pricepi că nu eşti de nasul ei?"

Azi, după-amiază, trebuia să fixeze oglinda pe perete. Aici avea destul perete ca să nu mai fie nevoit să pună măsuţa în faţa ei! Se va putea privi, deci, per ansamblu; iar "lăsatul baltă" va deveni, în sfârşit, eficient! Nu de alta - dar exista riscul ca ea să-i afle gândurile, să se sperie, să ia copiii şi să plece! Şi să-şi pună viaţa în pericol! Nu voia să fie direct răspunzător pentru un alt dezastru ireparabil...

Diamant

Prânzul era delicios. Mămica lui îl pregătise - şi se simţea că-l făcuse cu drag, cu inima plină de bucurie...

După ce îi trimisese Rainei micul dejun, se dusese la primărie. Făcuse schiţa pe care i-o promisese azi-noapte, cu casele libere. Apoi îşi verificase mail-ul, dăduse ultimele dispoziţii... Şi-apoi îl sunase Ştefan. Ce face? Bine, e la primărie, se ocupă de ale orăşelului. Unde-i Rebeca? În căsuţă, a spus că vrea să facă tabelele. Să se ducă s-o aducă la Perla, la masa de prânz. Nu putea spune că mersese foarte repede sau foarte încet; în orice caz, o găsise în living, la laptop. Şi-o găsise un pic mai veselă decât o lăsase. Porniseră spre casa mamei lui, pe sub nasul băieţilor de la pază, discutând despre schiţa aia...

Mămica lui pregătise masa de şase persoane - şi lăsase doar cinci scaune în jurul ei. Le aranjase în aşa fel încât să nu se observe...

Oricum - prânzul era delicios iar atmosfera era extrem de plăcută. Ştefan şi nea Dumitru discutau despre cum să-l bată pe Jun - iar mămica lui îi tot întrerupea, propunându-le şi spunându-le cele mai trăznite lucruri pe care le putea inventa! Şi mai şi spunea, uneori, "Aşa zic cărţile, dragă; nu eu! Cărţile! Kant, Freud, Cărtărescu..." - iar ei râdeau în hohote şi-şi ştergeau lacrimile...

Aha! Raina nu mai avea pâine! Apucă coşul din dreapta şi i-l oferi:

- Poftim.

- Nu, mersi.

Ei, na! Începu să râdă:

- Am auzit că ai dispoziţie să te-ngraşi cinci kile! Aşa că ia cu pâine!

Încasă un cot, în glumă, şi-o văzu luând două felii... Şi simţi cum o privire de la masa aia se pironeşte-n capul lui - şi nu se mai clinteşte de-acolo...

Ştefan stătea între Raina şi nea Dumitru; el stătea între Raina şi mămica lui. Iar masa era rotundă. Oricare dintre ei putea fi cel direct răspunzător de "raza laser". Iar gândul că iar făcuse o prostie, iar Ştefan o să-l penalizeze rău de data asta, îi dădea fiori! Fiori reci pe şira spinării! Îi era frică să ridice privirea spre ei!

Lăsă coşul la locul lui, în dreapta, ridică furculiţa...

"Şi dacă te fofilezi aşa, crezi că scapi de pedeapsă?"

Hm! Ridică privirea spre Ştefan - dar el era angrenat într-o po-

lemică veselă cu mămica lui. Dintre ei doi, nea Dumitru îl privea lung... zâmbitor - şi totuşi atât de serios...

Unchiul lui ridică brusc mâna - şi-şi frecă, de două ori, barba! Şi-apoi reveni spre farfurie - şi-l contrazise tăios pe Ştefan. Care se repezi să-şi spună argumentele! Mămica lui aproape că se ridică-n picioare, hotărâtă să aibă ea ultimul cuvânt...

Oamenii ăştia trei "făceau panaramă" - ca să nu-şi dea Raina seama despre ce era vorba aici, la masa asta. Dacă ea ar fi surprins gestul lui nea Dumitru, nu i-ar fi luat mai mult de cinci secunde ca să-l înţeleagă corect - şi să leşine-n chifteluţele cu sos. Iar dacă el, acum, profita de discuţia foarte încinsă şi-i spunea că din clipa asta ea era o membră a familiei Ionescu, cu drepturi depline, mânca o bătaie cruntă, imediat cum reuşeau s-o trezească din leşin şi s-o şteargă de sos. Aşa că...

Aşa că se abţinea. Se rezuma la a mânca, cuminte, chifteluţele. Se gândea la ea... şi la el... La viitor nu se gândea, temându-se că mintea o să-i zboare şi spre evenimente nefericite şi ghinioane şi nenorociri...

Deci nea Dumitru "aprobase"... Mama lui "aprobase"... Ştefan "aprobase" primul - dar îi ţinea în frâu, pentru că erau tineri şi căpoşi şi... Sau nu "aprobase"? Da, el le punea Direcţia 5 şi-i punea să joace cingherita împreună - dar nu scosese un cuvânt apropo de Safira! Vărul lui era într-o situaţie foarte neplăcută! El îl însurase; tot el trebuia să-l divorţeze ca să-l însoare din nou...

Ştefan

Sala mare de discotecă era plină-ochi. Când ajunseseră ei aici, în urmă cu zece minute, găsiseră o îngrămădeală teribilă la uşă - şi-o grabă teribilă înăuntru. Se strânseseră scaunele, din spate către faţă - ca să încapă toată lumea. Acum mai erau doar trei rânduri de scaune, în faţă - pe care stăteau oameni care chiar nu mai puteau sta în picioare! "Decanul de vârstă" al orăşelului Aurari împlinise în primăvară 87...

Ei stăteau în dreapta scenei. Lui i-ar fi convenit să nici nu fie de faţă! Dar nu putea "să chiulească" tocmai de la asta; aşa că aştepta, lângă Rebeca...

Tăticul lui urcă pe scenă, lângă Diamant.

- Bine-aţi venit!

- Bine te-am găsit!

Mm - erau plini de viaţă! Deşi jucaseră azi-noapte până târziu...

- Ştiţi deja de ce am stabilit întâlnirea asta. Trebuie să hotărâm dacă-l lăsăm pe Ştefan Ionescu să înalţe o biserică în Aurari. Sunt sigur

- S-o înalţe!

Habar n-avea cine "votase primul" - dar, după voce, părea un bărbat tânăr. Iar după răcnetul lui, femeile se repeziseră să aprobe. Vacarmul era la cote maxime...

- Linişte!

Diamant urlase; sala se liniştise ca prin minune. Mm, ce cuplu perfect făceau ei doi! Diamant "stăpânea audienţa" iar tăticul lui "servea speech-ul"! Nu se îndoia că toţi vor fi "pentru" biserica asta. Iar el se gândea acum...

Se gândea când s-o înceapă - şi mai ales când s-o termine! În condiţiile în care banii nu erau o problemă, muncitorii puteau lucra "la foc continuu". Biserica putea fi gata în octombrie... la fel de bine cum putea fi gata în decembrie... Poate venea şi ea la prima slujbă...

- Sunt sigur că îl cunoaşteţi bine pe Ştefan. E un om de cuvânt. Dacă îşi ia angajamentul să ne ridice o biserică, nu se va lăsa până n-o va finaliza! Ce spuneţi - îl lăsăm să ridice o biserică în Aurari?

Vuiet şi ţipete şi aplauze, toate în acelaşi timp...

- Linişte!

- Cine este "pentru"?

Nu-l interesa cine era "pentru"; îl interesa cine era "contra".

- Cine este "contra"?

Ridică încet privirea spre Diamant...

- Deci suntem în unanimitate de acord cu propunerea lui Ştefan!

Vacarm... Tatăl lui îi făcea semn să urce pe scenă... OK! Urcă lângă ei - iar vuietul se transformă în aplauze. Iar el îi privea lung şi-şi amintea că refuzase de mii de ori propunerea de-a le fi bulibaşă...

Le mulţumi cu capul... iscând alt vuiet, alte aplauze şi chiote şi... Diamant se agita de zor pe-acolo - şi ţipa la ei să facă linişte, că nu puteau să se-nţeleagă dacă urlau toţi odată...

Ridică încet mâna - şi făcu el linişte, aşa.

- Vă mulţumesc că aveţi încredere în mine. N-am să vă înşel încrederea.

Şi ridică iar mâna - că nu terminase!

- Unde vreţi să fie biserica?

Şi-acum nu mai vuiau - doar ţipau unul la celălalt. El îi privea şi-i memora - şi observa, în jurul lor, grupurile şi liderii lor... Nea Iulică era lider într-un grup; avea cam 20 de susţinători înfocaţi. Nea Ovidiu era în alt grup - dar nu combătea vehement, pentru că el aşezase azi-dimineaţă încă o cărămidă consistentă de euro la temelia mariajului lui Adriano cu Irina. Un alt lider era nea Lazăr. El era nou în comunitate - şi venise cu unele idei care nu cadrau tocmai bine lângă legea aia veche pe care-o aveau ei în Aurari. Avea adepţi, mai ales dintre tineri; dar tăticul lui îl asigurase că nea Lazăr începuse să se dea pe brazdă. În concluzie, grupurile erau evidente - şi nu vedea aici, în sală, nici un pericol pentru orăşelul Aurari. Aşa că ridică iar mâna:

- Nu o pot construi nici peste, nici în jurul bradului.

Şi-acum era linişte - fiindcă bradul lor era sfânt...

- Vă propun să o ridic în livadă - la 50 de metri de ultima casă.

Îi lăsa să strige că era prea departe... Îi lăsa să-l îndemne să o construiască în continuarea drumului - adică după brad, după case, adânc în inima terenului... Oftă greu:

- Nici unul dintre noi nu este preot. Va trebui să cerem un preot, de la Arhiepiscopia Bucureştilor - preot care va locui în chilie, lângă biserică.

Era linişte... Ridică ambele mâini:

- Eu o înalţ acolo unde spuneţi voi. Doar să-mi spuneţi unde - iar de mâine încep lucrările.

Culmea fu că tocmai nea Iulică îi dădu dreptate!

- Ai dreptate, Ştefane! Cine ştie pe cine ne trimite, de la Arhiepiscopie! Fă-o în livadă! E perfect!

Toţi păreau să fie de acord; aşa că zâmbi:

- Atunci o s-o înalţ în livadă, la 50 de metri de ultima casă. Şi vă promit că o să am grijă să fie ales un preot care să merite aşa enoriaşi şi aşa biserică cum o să fie asta de-aici, din Aurari!

Gata - acum ovaţionau, fericiţi... Diamant fremăta tot, tăticul lui mustăcea... Ridică din nou mâna:

- Dacă tot suntem aici, mai am o întrebare pentru voi.

Era linişte; el îi făcu Rebecăi semn să urce pe scenă... Ea se conforma, galbenă ca gutuia la faţă...

- Îi permiteţi consilierei mele, Rebeca Ionescu, să cumpere o casă în Aurari?

Da - categoric, îi permiteau! Ei "erau foarte de acord"! Şi era foarte ciudată influenţa pe care-o avea el asupra lor, dat fiind faptul că venea aici numai când avea el interes şi refuzase cu îndârjire să le fie bulibaşă! Dar... Îi opri din nou - şi se întoarse spre Diamant:

- I le-ai arătat pe cele libere?

Vărul lui clipi scurt... şi pricepu ce-avea de spus şi de făcut:

- Da, aseară.

Bun! Se întoarse spre ea şi-o privi lung, pătrunzător:

- Şi ţi-ai ales una?

Rebeca miorlăi un "Da" emoţionat - şi aprobă energic cu capul! OK! Tocmai le "explicase" oamenilor din Aurari de ce bulibaşa şi consiliera se plimbaseră azi-noapte atâtea ore prin orăşel! O împinse spre Diamant:

- Atunci mergeţi să faceţi actele. În jumătate de oră plecăm.

Sări de pe scenă şi porni spre ei - oamenii care-l cunoşteau încă de pe vremea când fusese ţânc de-o şchioapă şi-l primiseră cu braţele deschise - deşi era născut în Franţa, departe de ei. Trebuia să stea de vorbă cu ei - ca să-i unească. Ăsta era rolul lui, de vreo cinci-şase ani

încoace: venea din an în Paşti, întindea mâinile şi-i cuprindea pe toţi. Şi-i strângea bine-bine, până unea toate grupurile astea într-o singură şatră - o singură voce, un singur suflet cu un singur drum spre viitor...

Ana-Maria

Léon era aproape adormit; Florentina sforăia de cinci minute deja, dar prinţul fusese un pic mai agitat. Ea aştepta, răbdătoare... Nu se îndoia că şi Sami aştepta, la fel de răbdător, pe canapeaua din living...

Când se întorsese de la imam, Sami păruse vesel şi binedispus; dar observase că nu prea era în apele lui. Prânzul decursese normal; iar pe la patru, Sami coborâse şi îi spusese, în mare taină, că o va aştepta la discuţie, după ce adormeau copiii. Era zece jumate. Ochişorii verzi tocmai se închideau complet...

Ridică încetişor mâna de pe el... Se ridică şi se grăbi să iasă.

Sami nu era în living! Păi... Păi nu era în living; dar veioza era aprinsă acolo! Ceea ce însemna... Aha! Era în bucătărie! Intră şi ea şi închise uşa.

- Au adormit?
- Da.
- Sigur?

Şi-o spusese râzând... Aprobă cu capul - oficial vorbind, ea nu ştia despre discuţia lui cu Léon. Fu poftită să se aşeze în faţa lui şi i se oferi o ţigară. O refuză, simţind că simpla imagine a pachetului îi răsucise stomacul în poziţia ideală pentru vomă! El îşi aprinse o ţigară... Ea ştia că n-avea voie să vomite, aşa că îl privea lung şi încerca să-şi păstreze calmul senin pe chip...

- ... Imam Mohssen e mai tânăr decât imam Arif. După părerea mea, a împlinit 40 - dar n-a ajuns încă la 45. Şi e un imam foarte activ. În sensul că, dacă imam Arif avea în birou un plic cu patru paşapoarte, imam Mohssen are o valiză-ntreagă...

Începu să râdă şi aprobă - da, înţelesese ce voia să spună.

- Imam Mohssen şi-a făcut drum prin Paris, ieri; şi-a trecut şi pe la imam Arif. Nu ştiu ce-au vorbit, apropo de tine. Pe mine nu m-a întrebat nimic azi - dar ştia că eşti ortodoxă, că ai doi copii şi că vă ascundeţi ca să vă salvaţi vieţile.

Iar asta nu era o veste foarte bună...

- Mi-a spus că nu te cheamă la moschee, ca să discute cu tine, tocmai pentru că el este un imam activ iar moscheea lui este un loc foarte des frecventat de musulmani din afara comunităţii. De-ăia veniţi pe calea apelor, prin port. Nu vrea să rişte să te expună inutil, doar ca să-şi satisfacă curiozitatea.

Adică imam Arif îi spusese că era "o bombă sexy"! Din ce în ce mai bine! Nici nu mai ştia cum să reacţioneze...

- Ştie că ai rude în România; şi cum m-a pus să promit că îţi voi transmite tot ceea ce-mi spune el să-ţi transmit, îţi spun că el poate să te mute, cu tot cu copii, din casa asta până în sediul Comunităţii musulmane din Bucureşti. Sau în sediul Muftiatului cultului musulman din România - care e în Constanţa. Iar transferul ăsta durează o săptămână.

Făcea imam Mohssen o şmecherie, mână-n mână cu alţi musulmani "de pe traseu", şi-o strecurau printre chinezi, printre spioni... Negă scurt cu capul:

- Nu. Îi mulţumesc, dar nu.
- Aşa i-am spus şi eu.

Da? Aşa-i spusese? Sami zâmbea slab:

- I-am spus că soţul tău e în Franţa; şi că, citez, "atâta timp cât pericolul încă mai planează asupra lui, revenirea lor nu va fi de bun augur". Am continuat: "A înţeles că vrem s-o ajutăm dezinteresat şi preferă să rămână ascunsă."

Hm! Zâmbi şi ea şi-l privi lung:

- Oare ştie că trebuie să mă strecoare pe lângă mafia chineză?
- Cred că da. A discutat personal cu imam Arif - semn că au discutat despre lucruri pe care altfel nu le-ar fi rostit...

Hm... Oftă greu:

- Dacă eu mă întorc înainte de sfârşitul războiului, risc să-l omor chiar eu! El trebuie să se concentreze asupra afacerilor şi a războiului. Pe noi trei ne-ar îndesa în cel mai sigur ascunziş - şi n-ar avea suflet să ne lase acolo şi să plece la treaba lui. Afacerea "moare", dacă n-o conduce el personal; iar dacă afacerea "moare", murim şi noi. Toţi. Ni se aranjează un accident banal, pe autostradă, sau se rupe cablul liftului din hotel, sau se fisurează ţeava de gaz, sau

- Am înţeles. În orice caz - e bine că s-a oferit. Dacă vreodată o să ai nevoie de ajutorul lui, e de-ajuns să spui - şi mă duc peste el.

Aprobă, zâmbind, întrebându-se ce ştia imam Mohssen...

- Mâine, cred că ar trebui să te duci cu Tasnim să-ţi cumperi lentile de contact.

Se grăbi să aprobe:

- Mâine, la nouă şi cinci, pornim la cumpărături.
- Bun. Fă abstracţie de fotografia din actele lui Zaynah Masrood; ia-ţi lentile verzi.

Poftim? De ce?

- Léon are ochi verzi - ca soţul tău. Dar noii noştri vecini nu trebuie să ştie asta...

Aa, OK! Se grăbi să aprobe...

- Şi-atunci băiatul are ochi verzi, de la tine, iar fetiţa are ochii mei.

Cum-cum?

- Iar dacă te opreşte poliţia, le spui că lentilele verzi au dioptrii şi le porţi în loc de ochelari.

... Sami zâmbea. Părea un zâmbet sincer amuzat de cuvintele alea - de calculul culorilor ochilor copiilor! Şi nu putea înţelege ce-i venise! Adică, de ce... El se gândise instantaneu "ochi negri, ca ai mei". Ea se gândise, tot instantaneu, "ochi negri, ca ai defunctului Masrood". De unde până unde diferenţa asta de "optică"? Îi era imposibil să înţeleagă... Dar nu era acum momentul ideal să calculeze chestiile astea. Oftă deci greu, clătinând capul:

- Deci insişti să-ţi rişti viaţa, oferindu-mi braţul!
- Insist să vă salvez - şi de chinezi, şi de arabii vânzători de mirodenii. Ţi-am mai spus: voi duce sarcina asta până la capăt. Te voi ajuta să te ascunzi de chinezi; şi te voi ajuta să te întorci, împreună cu copiii tăi, la soţul tău.
- De ce?

Bărbatul din faţa ei ridică scurt o sprânceană "şmecheră":

- Pentru că am promis, nu? Ţi-am spus că sunt un bărbat de cuvânt!

Nu-nu! Nu era deloc de acord cu explicaţia asta! Şi cum Sami dădea să iasă, repetă:

- De ce?
- Pentru că nu pot şi nu vreau să las dragostea voastră să moară - aşa cum a murit, demult, dragostea mea. Noapte bună.

Paşii ieşiră grăbiţi, uşa se închise...

Ei, la naiba - o să vomite şi gata! Scoase o ţigară şi-o aprinse cu greu. Îi cam tremurau mâinile...

Deci Sami insista să joace rolul soţului ei. Insista ca ea să-l ţină de braţ, pe stradă. Insista ca toată lumea să-i recepteze ca fiind o familie. Sami tocmai "se oferise" să fie tatăl Florentinei! Şi cum Léon era mai mic, era la mintea cocoşului că era şi tatăl lui! Adică era bărbatul ei de cel puţin opt ani! Şi-asta nu era bine chiar deloc! Dacă nu era atentă - iar în mintea acelui bărbat se clădea imaginea familiei "lor" -, se putea trezi la un moment dat într-o situaţie imposibilă. Sami putea s-o conducă încetişor la plimbare până la spitalul unde lucra, sau până la moschee, şi-acolo s-o prezinte drept "soţia mea". Şi s-o şi pupe eventual! Şi-atunci chiar că avea o problemă imensă! Atunci chiar că nu mai răspundea de propriile gesturi! Dacă Sami făcea un rahat atât de gigantic, ea...

Ea îşi va lua copiii şi actele originale şi va ieşi pe uşă. Se va urca în primul taxi şi va spune "în centru". Se va duce la primul cerşetor şi va spune "*Vive le roi*". Şi gata - fie murea în Nantes, fie ajungea în Bourges în maximum două ore! Şi vedea ea cum îl convingea pe Ştefan să se ducă totuşi să-şi conducă personal afacerile! La urma

urmei, soţul ei nu era chiar atât de căpos! Se puteau înţelege cu vorbă bună! Mai negociaseră ei de câteva ori lucruri importante - şi ajunseseră la un consens care împăcase ambele părţi. Aşa că...

Aşa că stinse ţigara şi se grăbi să revină în pat, lângă copii - mâine se trezea de dimineaţă. Micuţii or să fie foarte fericiţi când or să afle că plecau la plimbare...

Sami

Închise uşa şi răsuci cheia. Şi se întinse lung, cu poftă - îi era un somn...

Dacă ar fi spus azi o glumă simpatică, de genul "pentru că vreau să salvez clasa nobiliară franceză", ar fi greşit. Ana era îngrozită de gândul că cineva, oricine, îi putea afla adevărata identitate - şi deci putea afla "valoarea" familiei Ionescu. Din câte aflase el de pe internet, domnul conte era foarte bine văzut în mediile înalte franceze. În România, i se spunea "rege"... al aurarilor...

Mai bine să nu ştie ea ce ştia el! Şi, mai ales, mai bine să nu afle Tasnim ce aflase el azi! Surioara lui era în stare să-i strecoare Anei două cuvinte şi-o aluzie, ca s-o determine să se apropie măcar un pic de el! Tasnim era periculoasă atunci când venea vorba despre el. Era şi foarte încăpăţânată - aşa că...

Aşa că doamna contesă putea sta liniştită. Musulmanul Sami era un om de cuvânt - şi-o s-o ascundă până la sfârşit, o s-o ajute să se întoarcă în siguranţă la soţul ei... Şi-o s-o lase baltă, până la urmă.

4 iulie 2011 - luni

Roşcata

Coborî grăbită scările şi năvăli în living:

- Neaţa, şe...

Adina îi zâmbi:

- Neaţa, ţî!

Aah! O păcălise! Adică "o sucise"! Ea năvălise şi-şi salutase şeful, dar el nu era aici! Probabil că secretara îi observase îngrijorarea cauzată de ora târzie la care catadixise să se trezească - şi-l rostise pe "ţî" ca s-o facă să râdă...

Porni spre farfuria ei - şi se repezi la bileţel! Ia - ce-i scrisese?

"Neaţa.

Urgenţa zero: contactează-l pe Grasu. Spune-i să-l găsească pe cel mai mare specialist în fotografie digitală din România. Am nevoie de 20 de poze care să ilustreze cum familia mea locuieşte în vila lui Filip. Şi am nevoie de ele în maximum 24 de ore.

Urgenţa unu: deschide un cont nou, pe numele meu, la o bancă din România. Alimentează-l cu 2 milioane de euro şi fă-i lui Diamant împuternicire să facă operaţiuni pe el. Să-i spui că ăia sunt banii pentru biserică, nu pentru benzina lui Claire! Să adaugi că diseară o să-i trimit datele pentru biserică - dimensiune şi planuri. Să nu-şi facă griji, că eu mă ocup de antrepriză şi restul.

Bagă cărbuni, că eu sunt sus - şi trag deja de fiare!

Şefu'"

Aah, Doamne! Pupă sonor biletul şi-o rupse la fugă! Spre uşă!

- Ţî, unde fugi aşa?

Nu-nu! N-avea timp de glume! Trebuia să aducă laptopul - şi să bage cărbuni! Păi el trăgea singur de fiare acolo? Ea nu... consolida imaginea aia din oglindă? Acuşi-acuşi venea Diamant în vizită la conac - şi-atunci chiar voia să-i arate că trăsese cu folos de aparatele alea din pod!

6 iulie 2011 - miercuri

Ana-Maria

Tasnim dansa; ea făcea curat. Azi nu dansau amândouă; azi, ea avea zi de curăţenie. Sora lui Sami dansa şi cânta; era veselă. Sora lui Sami "intrase în normal" - adică pierdea cam jumătate de kilogram pe zi. Şi nici nu mai bea zeama aia de culoare dubioasă şi gust incert! Tasnim era fericită. Mânca bunătăţuri, scădea în dimensiuni, începuse "să deprindă" mişcările...

Ştergea praful din camera lui Sami şi asculta melodiile... Mintea ei făcea coregrafia - acum dreapta, patru jos, două sus - două jos, patru lateral stânga, patru lateral dreapta...

Praful putea să aştepte; ea dansa, privindu-se cu atenţie în oglinda mare de pe perete...

Ea îşi amintea acum zilele frumoase de la Cannes - când el făcuse afaceri, în birou, iar ea dansase în faţa oglinzilor din şifoniere. Zilele frumoase când îl lua de braţ şi intrau împreună în restaurant - iar capetele se întorceau spre ei...

Ce făcea ea aici?

Ce căuta ea aici? În casa lui Sami? Ce treabă avea ea cu omul ăsta? Adică cu oamenii ăştia? Soţul ei îi asigurase alibiul perfect - ascunzând-o "oficial" într-o vilă din Serbia. Ea avea deghizarea perfectă. Avea actele lui Zaynah Masrood. Era într-un oraş mare din vest, unde Ştefan avea afaceri - mai ales de-alea de stradă. De ce nu-şi lua Zaynah Masrood copiii şi rucsacul - şi de ce nu ieşea, să se ducă la primul cerşetor şi să-i spună parola? De ce aştepta până în decembrie?

Păi, avea câteva motive... Primul era bebeluşul din ea. Dar bebeluşul putea creşte bine-mersi şi la conac! Sau în Aurari! Al doilea motiv era el - soţul ei. Dacă el nu se mai ocupa de afaceri... Dar de ce presupunea ea că Ştefan o să uite de afaceri şi-o să stea lipit de ea şi de copii? Se mai întâmplase ca ea să stea zile întregi cu copiii, iar el să fie plecat zile întregi cu afacerile! De ce presupunea că soţul ei, adult genial, o să-şi piardă capul chiar în halul ăla?

... Şi mai era ceva...

Dacă ea aştepta ca proasta să treacă timpul până-n decembrie - iar gloanţele achitate de Jun or să-l nimerească pe Ştefan în noiembrie?... Sau în august?... Sau azi, acum?

Oo, Doamne!

Se aşeză încet pe covor, plângând în hohote! Dacă ea... Dacă ea greşea, iar el...

Plângea în hohote - nu se mai putea controla! Plângea, ghemuită pe covor, gândindu-se că dacă el... Dacă ea greşea, iar el...

Paşii mărunţei intrară în fugă:

- Mami, ce s-a întâmplat?

Léon o prinse de tricou şi trase cu putere:

- Mami, ce-ai păţit?

Se grăbi să-l apuce de mână şi-l trase în braţele ei! Şi şopti, printre suspine:

- În rucsacul lui mami... e numărul lui Diamant... Să-l sunaţi... dacă eu...

- Mami, ce-i cu tine? Mami, nu mai plânge! Ce s-a întâmplat? Unde te doare?

Încerca să-i facă semn că nu o doare nimic - şi trebuia să vorbească încet! Nu reuşi decât să-l scape - şi-l auzi coborând în fugă scările! Oof!

Oof, cât de toantă era! Îi speria rău pe copii! Iar Léon o chema acum pe Florentina...

Dar, dacă ea greşea...

Ea voia să se întoarcă la el! Ea se topea toată de dorul lui! Ea stătea minute în şir cu ochii la Léon - şi-l "îmbătrânea" mental, ca să-l zărească... Dar dacă ea...

Dacă plecau spre conac, puteau să moară. Dacă ajungeau cu bine la conac, puteau să moară în maximum două săptămâni - că-şi ştia ea bine şi soţul, şi oponentul cu ochi oblici! Dacă rămânea aici cuminte şi aştepta, putea afla într-o dimineaţă că Ştefan Ionescu, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, suferise un accident pe autostradă - iar descarcerarea încă se mai lupta să taie tabla groasă a BMW-ului blindat, ca să recupereze rămăşiţele...

- Mami! Mami, nu plânge! Mami, ce ai?

Gata - năvălise şi Florentina! Acum, dezastrul era complet! Le făcu semn să vină la ea... şi le răspunse, printre hohotele de plâns:

- Mi-e door!... Mi-e door de eel... Nu vreau să moară...

Ei încercau să spună ceva - ea însă bocea peste ei. Nici nu înţelegea ce spuneau copiii ei! Ea nu voia să moară Ştefan al ei! Ea nu voia să greşească! Doamne! - oare cum era mai bine? Ce trebuia să facă? Trebuia să plece? Trebuia să stea?

Ştefan

Mobilul începu să piuie. Îl luă... şi zâmbi slab:

- Fă! Cască urechea la mine! Răspunzi, te prezinţi cu numele şi funcţia, îi spui să aştepte un pic...

Rebeca se grăbea să traverseze biroul şi să ia telefonul! Ia uite-o - că nici nu se uita cine era!

- Alo?... Bună ziua... Da, acesta este numărul domnului Ionescu...

Şi-i făcea lui cu ochiul, scălâmbăindu-se cu satisfacţie la adresa lui Charles Moreau...

- Sunt Rebeca Ionescu, consiliera domnului conte. O să vă rog să aşteptaţi... O zi bună şi dvs.

Şi gata. Rebeca lăsă telefonul peste hârtiile din faţa lui, după care scoase limba spre ecranul albastru, îi dădu cu tifla individului, îi arătă degetul - ba chiar ambele degete! - şi se-apucă să-l înjure ca mimii - cu multe cuvinte, dar fără sunet. OK! Reuşise din nou să-l calmeze! Trebuia să discute cu ea despre chestia asta! Neapărat! Luă telefonul şi se încruntă, ca să-i reuşească tonul serios:

- Da.
- Bună ziua, dle Ionescu.
- Bună ziua.
- Charles Moreau sunt... Vă mai amintiţi de mine...
- Mult mai bine decât vă imaginaţi.
- Asta e foarte bine! Am o rugăminte la dvs.

Ridică o sprânceană:

- S-o auzim!

- Aş dori, dacă se poate, să treceţi sâmbătă pe la mine pe la birou. Ştiu că veniţi în Paris, pentru că aveţi întâlnire cu Marcel Bonnet - un foarte bun amic de-al meu din facultate...

Marcel Bonnet, de la firma de asigurări dispusă să-i asigure lui cazinoul pentru valoarea contabilă - varianta aia *all risks* care-i plăcea lui mult...

- Şi aş dori, dacă programul vă permite, să ne vedem sâmbătă la ora două.

Nu, zău?! Se grăbi să-l contrazică:

- Îmi pare rău - la ora două am o întâlnire de afaceri. Ne putem vedea la... patru jumate.

"Adică după ce semnez poliţa, cu domnul Bonnet. Nu înainte."

- ... E foarte bine şi la patru jumate.
- Vorbim sâmbătă atunci. La revedere.
- La revedere.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu:

- Dă-mi dosarul "Orléans".

Rebeca se grăbea spre rafturile pline cu bibliorafturi...

"Crescuse" binişor consiliera lui. Din aprilie, de când o luase cu el, roşcovana asta se dezmeticise bine de tot! Învăţase, memorase, judecase - şi uite că acum era consiliera lui în adevăratul sens al cuvântului! Se grăbea să-i aducă dosarul... Îl deschise şi începu să-l răsfoiască:

- Cheamă-l pe Aleodor.

Revedea fotografiile cu casa... Cu lucrurile din casă... Harta cu traseul Anei - până la şoseaua de centură, bineînţeles... Fotografii cu abţibildurile de pe BMW... Cu BMW-ul, cu detaliile numerelor de înmatriculare... Raportul lui Diamant... Transcriptul după declaraţia idiotului cu X5... Transcriptul după discuţia ei telefonică cu Florentin... Stop! Luă un marker negru şi începu să taie: numărul de telefon, numele proprietarului contractului, numele companiei... Citea cu atenţie... Ultimul rând trebuia să dispară. Bun! Mai departe! Declaraţia floricicăi - cu descrierea completă a deghizării familiei lui...

- Da, şefu'.

- Sâmbătă mergem la Charles Moreau, la Paris. Stai jos.

Scoase plicul din sertar şi i-l puse în faţă:

- Priveşte-le cu atenţie. Obişnuieşte-te cu ele. Le vom folosi ca să-l plesnim rău peste bot. După care, dacă e cazul şi ni se solicită vreodată probe, le vom trimite şi la Bucureşti.

Aleodor scoase fotografiile - şi înlemni... Grasu făcuse o treabă excelentă cu pozele alea! Habar n-avea la cine apelase Grasu lui - dar pozele alea erau "101% originale"! Individul era un geniu! Potrivise şi lumina, şi umbrele, şi proporţiile - şi pe ici-pe colo băgase şi nişte crenguţe răzleţe, ca să pară că fotografiile erau făcute din tufişurile din jur...

- Ce vrei să obţinem cu ele?

- Un Moreau îngenuncheat. Vreau să-l facem să-mi propună să fie "nea Nicu" meu pe teritoriul Franţei.

Spionul era interzis...

- Şi-o să-l facem. În principiu, prezenţa ta în biroul lui este necesară prin prisma faptului că eşti reprezentantul statului român. Nu uita - ei nu ştiu ce ştim noi...

Aleodor aproba... Îi întinse şi cartea de vizită a agentului de asigurări:

- Până atunci, află cu cine vorbeşte Marcel Bonnet la telefon, de azi până sâmbătă seara. Porneşte investigaţia de dimineaţă încoace - că poate fi interesant...

Spionul luă cartea de vizită şi se ridică. Mergea spre biroul lui... Rebeca îl privea drept, atentă...

- Sâmbătă, la două fix, ne încuiem în camera de hotel şi ne pregătim. La trei e întâlnirea cu Bonnet. O să încerc să terminăm până-n trei jumate; dacă reuşesc, mergem şi bem o cafea - iar Părintele îşi ascute urechile şi ascultă telefonul lui Bonnet. Părinte, să iei legătura cu băieţii noştri antenişti din Paris. Vezi dacă nu e cazul să "uităm" un dispozitiv electronic în coşul de gunoi al respectivului...

- Da, şefule.

- La patru jumate fix, intrăm la Moreau. Voi ţineţi cele două obiecte - Rebeca ţine dosarul, astfel încât să se vadă clar ce scrie pe el şi faptul că intrăm şi ieşim cu el... iar Părintele ţine plicul în buzunarul interior. Îi spun lui Moreau ce-am de spus, îi arăt ce-am de arătat şi plecăm. Şi, dacă ne sună, bine; dacă nu, nu. Mai avem de discutat cu băiatul lui Leonard, la şase. După care revenim la conac şi ne relaxăm. Canastă, bridge, remi - vedem noi!

- Da, şefu'.

Deci domnul Moreau ajunsese la vorba lui - şi era în neplăcuta postură în care trebuise să-l contacteze. Şi nu ca să-l anunţe că îi găsise familia, sau că ştia adresa familiei lui! Îl contactase ca să-l roage să vină la el la birou şi să-i asculte milogeala...

Îi venea să râdă - dar se abţinea. Consilierii lui erau serioşi; şi cum făceau treabă bună atunci când erau concentraţi, el se abţinea... şi privea fotografiile alea perfecte, cu Ana şi copiii în vila lui Gojdu, Ana şi copiii în curtea din faţa vilei lui Gojdu, Ana discutând cu unul dintre bodyguarzii lui Dejan, Ana aşteptând în cadrul uşii ca bodyguardul să urce scările şi să-i dea sacoşele cu cumpărături...

Doamne! - ce n-ar fi dat să fie reale fotografiile astea! Din nenorocire însă, erau doar nişte fotografii foarte reuşite... Nişte suprapuneri... Nişte Photoshop în mâinile unui artist...

Diamant

Telefonul piui scurt. Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Nea Dumitru vrea să te vadă.

Şi ce-avea de nu-l poftea să intre? Se damblagise Mica lui?

- Să intre!

Ia uite-o! Las' că-i freca el ridichea, imediat cum pleca unchiul lui! Păi îl ţinea în anticameră? Uşa se deschise - iar gândul ăla cu ridichea şi secretara "muri" instantaneu. Chinezoaica făcuse un singur pas înăuntru - şi înlemnise acolo, privindu-l ca pe-un fel de călău multifuncţional...

Unchiul lui o împinse uşurel înăuntru şi intră şi el. Şi-o conduse până în faţa biroului, unde rosti clar, în franceză:

- Fei-Yen vrea să te roage să o laşi să-i trimită soţului ei o scrisoare.

Şi-atât - nea Dumitru se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Şi închise uşa după el - semn că acum era rândul lui "să confirme", adică să fie drăguţ şi amabil şi serviabil...

O privea - drept, direct, pătrunzător - şi vedea spaima din ochii ei... Decise să spargă el tăcerea, amintindu-i în acelaşi timp că vorbeau o limbă comună - franceza:

- Deci...

- Aş dori... dacă se poate... Am scris o scrisoare pentru Isamu; şi Întinse mâna spre ea:

- Scrisoarea.

Primi imediat hârtia. Evident, era în chineză! Doamne, ascuţită naţie! Şi ascuţite litere - sau cuvinte, sau ce-aveau oblicii ăştia! I-o dădu înapoi:

- Transcrie în franceză. Şi scoate din ea informaţiile despre oraşel - pază şi organizare - şi informaţiile despre neamul Ionescu.

Femeia luă scrisoarea şi se ridică - numai că el îi împinse topul de hârtie... şi-apoi şi suportul cu pixuri... Şi cum el ar fi trebuit "să confirme" spusele lui nea Dumitru, care-l descrisese ca fiind un bulibaşă înţelegător şi drept, obiectiv, cu sufletul curat şi-alte alea, se răsuci vizibil spre monitor. Start, Programs, Accessories, Games, Solitaire...

El muta cărţile, ea transcria chineza în franceză... În birou era o linişte apăsătoare - iar el nu se mişca de-acolo tocmai ca să nu foşnească, să nu strice liniştea aia de examen de academicieni...

Minutele treceau greu - femeia aia citea şi se gândea şi-apoi scria... cu teamă parcă...

De ce-o chinuia? La urma urmei, şi ea, şi băiatul ăla subţirel şi timid până la muţenie erau victime în războiul ăsta! Aşa ca Ana, Florentina şi Léon! Aşa ca şi chinezoaica şi copiii lu' dobitocu' ăla care-şi permisese să tragă gloanţe în capul lui Ştefan! Şi-atunci...

Şi-atunci, i se părea normal ca individa asta să sufere. Că şi Ana lor suferea! Şi Ştefan al lui suferea! Până şi el suferea! Ce, pe el nu îl durea inima când îşi vedea vărul slăbit şi îngrijorat şi palid şi cu ochii roşii şi umflaţi? Ba îl ustura rău de tot pe suflet! Aşa că o lăsa să sufere bine şi ea...

Observă cu coada ochiului mişcarea - dar nu se clinti din poziţia aia de "intelectual la muncă". Aştepta... Îl ungea pe suflet constatarea că nevasta lui Isamu nu-şi permitea să-l întrerupă din chestia filosofică pe care-o făcea la calculatorul ăla...

Mută şi ultima carte şi se întoarse spre ea. La fel de tăcut, la fel de atent şi serios şi "dur"... Primi hârtia şi începu s-o citească aşa, fugitiv. Scrisese acolo că ei erau bine, că Liwei îşi făcea temele, că începuseră să iasă în grădină - aşa cum le spusese el... Că le era dor de el şi-ncă câteva chestii de-astea "de suflet". OK! Se ridică şi puse hârtia în fax. Formă numărul de la Cannes...

Şi tocmai se hotărâse că, dacă nu răspundea Isamu personal, o să închidă. Şi-o să-i pună hârtia "la plic" - ca să facă 48 de ore cel puţin pân' la bărba-su! Că nici Ana nu-i trimitea lui Ştefan veşti pe fax! Aşa! Suna... Suna...

- Da.

Nu era foarte lămurit apropo de vocea care răspunsese; aşa că întrebă, scurt:

- Isamu Chèn?
- Da.

Bun! Rosti clar, în română:

- Dă-mi un ton de fax.

Şi-acum, dacă ăla mai scotea vreo vorbuliţă, închidea direct!

... Auzi piuitul, aşa că apăsă butonul verde şi închise. Şi rămase în picioare, impunător şi serios şi înarmat cu două pistoale, păzind hârtia care trecea încetişor prin aparatul ăla...

Luă scrisoarea... luă şi confirmarea de transmitere şi i le întinse:

- Sper că chestia asta nu va deveni un ritual zilnic. Că nici vărul meu nu citeşte zilnic scrisorile Anei!

Iar ea se grăbea să nege, afişând nişte obraji roşii şi nişte ochi plini de lacrimi şi-o bărbie tremurând uşor...

Se reaşeză la birou - iar ea sări în picioare şi alergă la propriu la uşă...

Gata - rămăsese singur în birou. Acum era bine. Era perfect! Acum era aşa cum trebuia să fie! Aia bocea de-i sărea cămeşa de pe ea, alergând ca disperata prin orăşel, iar el stătea la birou şi... şi se simţea mizerabil, pentru că ar fi trebuit "să confirme" - dar îşi băgase galoşii noroiţi în munca lui nea Dumitru...

Şi unchiul, şi vărul lui erau de părere că femeia era cheia oricărei probleme. *Cherchez la femme* - spunea Ştefan. Ei, uite că el nu "funcţiona" aşa! Dacă Raina i-ar fi spus să nu se atingă de Titel, el de-al dracului îi plesnea una după ceafă! Cât era el de mare şi de important! Doar aşa, fiindcă o făcuse pe zâna lui să plângă şi să sufere atâta timp! Şi fiindcă o chinuise şi-şi bătuse joc de ea! Cum să nu-l căpăcească? Ce dacă ea îl iertase? El nu-l ierta! El plătea fiecăruia aşa cum merita! Aşa că lacrimile chinezoaicei nu-l încălzeau cu nimic! Isamu era fratele dobitocului de la Nisa - şi era principalul motiv care stârnise războiul ăsta! Din cauza lui începuse totul! Din cauza existenţei lui! Şi-a incapacităţii lui de a-i demonstra dobitocului de la Nisa că nu-şi dorea să fie şef! Sau îşi dorea? Sau nu?

Una peste alta, uite că el stătea în biroul personal şi simţea, la modul cel mai sincer, că regretă şi tonul dur, şi gesturile reci, şi cuvintele alea mitocăneşti de la final... pentru că femeia asta era, totuşi, o victimă...

Trase tastatura şi oftă greu - şi-acum, să-l informeze pe Ştefan! O să-i scrie totul ca pe-o poveste - strict ceea ce se întâmplase, în ordinea în care se-ntâmplase! Ştia că va fi muştruluit; dar...

Isamu

Oftă greu şi-şi şterse lacrimile. Deci ei erau bine. Îi ascultaseră sfatul şi ieşeau în curte, la soare şi aer curat. Liwei îşi făcea temele, iar asta îl bucura mult - pentru că-i lua mintea de la starea de lucruri din prezent, de la război, de la unchiul lui coleric şi cu prea multe resurse la dispoziţie... Şi ea era liniştită - şi se ocupa de băiatul lor. Se obişnuise cu cele două femei care locuiau cu ei; începuse să înţeleagă cuvinte răzleţe şi acum era mai liniştită în privinţa lor şi-a scopului lor acolo, "în ceafa lor". Una dintre ele chiar o ajuta la treburile casei! Asta îl bulversa - că le văzuse şi el, şi erau înarmate...

Ştia că n-o să primească prea curând alte veşti de la ei. Îşi cunoştea soţia - şi-l cunoştea şi pe Diamant. Şi chiar dacă dl Ionescu acţiona acolo sub formă de "zonă-tampon" şi "negociator de pace", vărul lui Ştefan nu putea fi îmblânzit nicicum. Vărul lui Ştefan fusese cel care zădărnicise planul lui Jun - şi făcuse pe dracu-n patru ca, în 24 de ore, să obţină şi protecţie, şi protectori puternici. Vărul lui Ştefan se ocupase de atacurile din războiul ăsta - şi se-mpuşcase cu oamenii lui Jun şi cu Cheng. În plus, văzuse şi el imaginile cu Ştefan, de pe youtube; contele slăbise şi făcuse riduri noi. Şi cum el era singurul care ştia adevărul referitor la soţia şi copiii lui, normal că se îngrijora şi-şi făcea tot felul de gânduri negre! Ştefan rămăsese practic singurul care-şi căuta familia! Externele române probabil că o bănuiau acolo, în Serbia; la fel, şi francezii - care oricum îl dezamăgiseră crunt pe conte! Iar el nu putea să-i caute "cu efectiv complet", pentru că Jun avea nişte oameni care stăteau cu ochii pe mişcările trupelor române. Ştefan şi Jun se cunoşteau foarte bine; iar asta le dădea amândurora avantaje şi dezavantaje...

Rândunica lui n-o să-i mai scrie prea curând. Gândul ăsta îi amăra rău sufletul... Şi gândul celălalt, al atmosferei din biroul lui Diamant, al chipului acelui bărbat, al tonului cu care-i vorbise bietei Fei-Yen...

Soţia lui era o victimă colaterală în războiul ăsta. Aşa cum era şi Ana. Iar dacă Ana se chinuia acum cu grijile şi îngrijorarea şi gândurile negre şi plânsul copiilor, lui Diamant i se părea normal ca şi Fei-Yen să se chinuie cam la fel! La urma urmei, bărbatul care crescuse sub îndrumarea şi în umbra celor doi Ionescu nu putea gândi altfel! Şi, trebuia să recunoască - avea dreptate...

Ana-Maria

Stătea în pat, lângă copii. Azi o puseseră la mijloc. Criza ei de plâns îi speriase rău...

După ce urlase la ei că-i e dor de Ştefan, dăduseră şi ei în plâns. O strânseseră în braţe, acolo jos, pe covorul lui Sami, şi plânseseră în hohote cot la cot cu ea! Şi, într-un târziu, muzica se oprise iar Tasnim năvălise peste ei. Reuşise să-i ia de-acolo, rând pe rând; întâi copiii, apoi ea. Îşi găsise micuţii în camera lor - uzi fleaşcă cu apă rece, speriaţi dar oarecum liniştiţi! Şi ea primise "tratament" cu apă rece - iar ei Tasnim îi administrase şi nişte zguduituri! Şi nişte cuvinte destul de dure! Probabil că îi spuseseră copiii de ce plângeau aşa...

Oricum, Tasnim era foarte supărată pe ea! Pe copii îi iertase la masa de seară; cu ea, însă, refuza să mai schimbe vreo vorbă! Şi-o înţelegea, la urma urmei! Când îi găsise strânşi ca un ghem, bocind ca la apocalipsă...

Era zece jumate. Sami nu venise încă. Tasnim n-o iertase - şi-şi aştepta fratele în living, să-i spună ce ispravă de toată ruşinea făcuse creştina...

Nu le putea spune de ce plânsese în halul ăla. Dacă ei aflau acum că e gravidă... După calculele ei empirice, de-abia terminase primele trei luni. Mai avea încă şase luni până la momentul naşterii; şi prefera să amâne cât mai mult informarea familiei Fakhouri! După ce se liniştise şi reuşise să liniştească şi copiii, realizase că nu se putea întoarce acum - indiferent cât de mare era riscul să nu mai aibă la cine să se-ntoarcă! Ştefan juca sceneta aia cu Rebeca tocmai pentru că recuperarea ei şi-a copiilor va fi un proces de durată! Şi-atunci...

Şi-atunci stătea cuminte cu ochii închişi, între copiii ei, şi aştepta să vină Sami. Nu putea întârzia foarte mult - nu sunase să anunţe că face gardă dublă, iar programul lui ar fi trebuit să se termine pe la şase. Era foarte curioasă ce-o să-i spună Tasnim... Cu ce cuvinte o să-l anunţe că-i găsise bocind îngrozitor în camera lui...

Sami

Opri motorul şi privi lung uşa garajului... Nu - nu mai avea putere să bage maşina acolo! Era frânt de oboseală! Coborî deci de la volan, încuie, puse alarma şi porni spre uşă. Era aproape 11 noaptea. Era târziu...

Descuie şi intră. Şi tresări, speriat de turuiala lui Tasnim!

- Bine-ai venit! Să-ţi spun ce-a făcut Ana azi! Am prins-o în camera ta, pe covor, plângând în hohote, cu copiii în braţe! Iar copiii plângeau la fel de tare cum plângea ea!

Turuise în arabă, pe un ton indignat... Oof! Încuie şi-i făcu semn să vorbească mai încet - dar nu reuşi decât s-o determine să ridice tonul:

- Ştii în ce hal plângeau? Ştii cum m-am speriat când i-am găsit acolo, făcuţi ghem pe covor? De-abia am reuşit să liniştesc copiii! Şi de-abia am reuşit s-o liniştesc şi pe ea! Te rog frumos

- Am înţeles. Opreşte-te.

- Ba nu mă opresc deloc! Ştii în ce hal m-am speriat? Ştii în ce hal plângeau? Ştii ce aproape am fost de gândul de-a suna la 112?

- Să nu suni niciodată altundeva decât la mine. Ai înţeles?

Fusese foarte ferm în exprimare; foarte dur. Tasnim îşi descărcase supărarea, aşa că era atentă...

- Niciodată să nu suni la 112, dacă nu e vorba de-un incendiu sau o spargere. Să suni întotdeauna la mine. Pe mobil.

- Bine. În orice caz, să ştii că eu sunt foarte supărată pe ea! Atât de supărată, că n-am ce discuta cu ea!

- Tasnim,

- Pe copii nu pot să mă supăr; că ei sunt mici şi n-au minte. Dar pe ea să ştii că mă supăr rău! Sunt sigură că ea a început!

Ridică tonul, ca s-o oprească:

- Ce-a început? Să plângă? Să se descarce de teamă şi de sperietura prin care trece de trei luni încoace? Încetează imediat!

Sora lui îi întoarse scurt spatele - şi porni spre scări. Era furioasă, pentru că el nu se grăbea să-i dea dreptate şi s-o certe pe Ana...

Oftă greu şi se apropie de uşa din dreapta. O să discute cu ea. O să încerce s-o facă să spună odată cine era soţul ei - ca să poată începe să discute despre fuga ei, despre momentele grele prin care trecuseră înainte să intre în spitalul din Paris... Ca să poată să-şi descarce tensiunea nervoasă într-un mod care nu-i dăuna sănătăţii. Şi chiar când să pună mâna pe clanţă, auzi clar foşnetul; aşa că se opri. Oare venea? Sau îşi trăsese pătura peste cap, fericită că scăpa de discuţia aia?

Uşa se deschise încet... Tresări la vederea chipului umflat de plâns! Doamne, dar Tasnim chiar nu exagerase! Femeia asta plânsese de-adevăratelea! Plânsese în hohote...

Arătă spre bucătărie - că nu-şi permitea să-l vadă acum Léon şuşotind cu mămica lui! Cine ştie ce-şi mai putea închipui puştiul ăla extrem de isteţ! Închise uşa şi se aşeză, oftând greu... Ana îşi privea mâinile din poală:

- Îmi pare rău că am speriat-o... Şi eu m-am speriat... Adică azi m-am speriat gândindu-mă că în orice moment el poate păţi ceva rău; şi

- Pot să-l contactez pe soţul tău. Eu, personal, fără nici un imam, fără nici o altă persoană intermediară. Iau o hârtie şi-un plic cu antetul spitalului, îi scriu că sunt medic şi îl rog să mă contacteze. Şi-i dau adresa de-aici. Ori vine el, ori trimite pe cineva; eu îi deschid, îl poftesc în casă şi vorbeşti în liniştе cu el. Ce zici?

Capul şaten nega cu hotărâre.

- Sau pot să mă urc acum în avion, să mă întorc în Paris, la cabina telefonică, şi să-i dau şoferului din primul BMW un bilet cu numărul meu de mobil.

Ana nega; nu spunea "Nu", dar refuza ideea aia din toate puterile! Păi... Oftă greu:

- De ce?

- Pentru că el trebuie să fie atent acum la afacerile lui.

- Cine e soţul tău?

Tăcere...

- ... Cum îl cheamă? Unde locuieşte? Ce afaceri face? De ce îl urmăreşte mafia chineză?

Tăcere...

- ... E o persoană publică?

Tăcere... Nici un "da", nici un "nu"... Tăcea şi el - şi-o privea lung, ştiind prea bine ce calcule se făceau acum în mintea femeii din faţa lui... Brusc, Ana îşi trase scurt nasul:

- Te rog - nu mă obliga să spun mai multe decât am spus deja.

- Nu te oblig; te rog doar să fii sinceră cu mine.

O văzu acoperindu-şi faţa cu palmele... Aah! La naiba! O făcuse să plângă! Iar plângea! Umerii îi tresăltau serios - Ana plângea pe tăcute... Se ridică şi oftă greu:

- Bine. Sunt sigur că o să-mi spui, la un moment dat - atunci când crezi tu că e timpul să aflu şi eu lucrurile astea. Te rog să nu mai plângi. Şi te rog să nu pui la suflet reacţiile lui Tasnim. E plină de energie în ultimul timp...

N-avea nici o şansă să o împace aşa! Îi puse deci un pahar cu apă şi încercă altfel:

- Te rog frumos să nu mai plângi. Ştiu că treci prin momente grele uneori; ştiu că secretele pe care le ţii ascunse nasc în mintea ta întrebări la care uneori nu-ţi poţi răspunde singură. Cu toate astea, o să te rog să încerci să te liniştеşti. Şi să nu antrenezi şi copiii în momentele astea. Aţi ajuns la un echilibru, tu şi ei. Florentina şi Léon sunt liniştiţi, momentan; dacă în căpşoarele lor încep să intre îndoieli...

Iar ea aproba, pentru că riscul de-a pierde echilibrul copiilor era foarte mare...

- Atunci când n-ai să mai poţi să susţii atâtea secrete, gândeşte-te că oricum o să aflu anumite lucruri - ca de exemplu cum îl cheamă şi unde locuieşte. Şi care e legătura lui cu mafia chineză. Ca să te ajut să ajungi într-un loc anume, trebuie să-mi spui adresa - nu?

Ea aproba...

- Până atunci, însă, eu te sfătuiesc să bei apă, să te liniştеşti şi să te duci să te odihneşti. Nu ştiu ce-ai putea să pui peste ochii roşii, ca să nu le aminteşti mâine copiilor de momentele neplăcute de azi...

Şi uite cum aproba într-una dar nu se oprea din plâns...

- ... Vrei să te las singură?

Da - de-asta nu încerca să bea apă acum. Ca să nu-şi arate faţa.

- Promiţi că te liniştеşti?

Promitea, sigur că da!

- Noapte bună, Ana.

Ieşi şi urcă grăbit treptele. Şi nu intră în camera lui; se aşeză pe ultima treaptă...

Nu putea s-o lase acolo. Nu putea să se ducă să se odihnească, ştiind că ea plângea în bucătărie - iar moralul ei era la pământ...

Uşa de lângă el se deschise scurt. Tasnim îl privea cu ochi furioşi... El o privea cu extrem de multă seriozitate... Sora lui şopti:

- ... Ai vorbit cu ea?

Aprobă şi-i arătă, cu indexul, că locul ei era în camera ei. Văzându-şi de-ale ei. Bineînţeles că sora lui nu se clinti de-acolo:

- Şi? Ce-a spus?

- Nimic. A reînceput să plângă.

Fu martorul unui gest larg, care ilustra fatalitatea - şi imposibilitatea creştinei Ana de-a se opri din plâns! Reveni spre scări... şi auzi:

- Dacă i-ai spune adevărul, poate că s-ar linişti!

Poftim? Adevărul? Care adevăr? Aştepta, mut şi imobil ca un stâlp...

- ... Ei de ce nu-i spui?

- Ce să-i spun?

- Ce simţi pentru ea; de ce nu-i spui?

- Pentru că nu simt nimic pentru ea.

- Hm! Şi mai spui că eşti om de cuvânt!

Se ridică şi porni amenинţător spre ea:

- Dacă nu încetezi cu chestia asta...

- Ce-o să-mi faci? Ai?

- O să te trimit ramburs de unde-ai venit! Asta o să-ţi fac!

Ochii negri îl priveau lung - cu dezamăgire... Se grăbi "s-o dreagă":

- Dacă-ţi bagi tu nasul şi gura asta mare şi spartă şi-o faci pe femeia asta să renunţe la ascunzătoarea perfectă pentru ei, îţi dau cuvântul meu de onoare că te urc în primul avion spre Siria! Şi-o sun pe soacră-ta, s-o anunţ că vii!

Habar n-avea de ce făcuse răutatea asta. Habar n-avea de ce-o trecea pe Tasnim prin amintirile astea. Constata însă că tocmai îşi amenинţase sora cu trimiterea în Siria, ca pedeapsă pentru sperierea creştinei Ana...

- Du-te şi culcă-te. Şi nu-ţi băga nasul în treburile altora. Vezi-ţi de-ale tale. Suntem oameni în toată firea - toţi trei. Dacă am ceva să-i spun, o să-i spun. Dar n-am ce să-i spun. Aşa că nu inventa chestii pe care crezi tu că le-aş avea de spus eu!

Tasnim se răsuci încet şi intră în camera ei. Închise el uşa - încet, să nu se-audă...

Reveni pe prima treaptă. Oftă greu...

Revenirea lui Tasnim în Siria echivala cu dispariţia definitivă a lui Tasnim. Ea ştia asta - ştiuse asta încă de la început, dinainte să

accepte mariajul ei cu acel bărbat. Ştia "cum merg lucrurile" acolo. Sora lui îi povestise poate doar 5% din ceea ce trăise acolo! Iar el tocmai o ameninţase că o trimite înapoi! Şi-asta, pentru ce? Pentru că spunea adevărul? Sau pentru că minţea? Nici el nu ştia - aşa că-şi spunea că o ameninţa pentru că voia s-o sperie pe Ana şi s-o determine să-şi ia copiii şi să plece din ascunzătoarea perfectă pentru ei. Nici el nu era foarte sigur... dacă Tasnim minţea sau nu... Dacă o lăsase baltă sau nu...

Tresări - uşa bucătăriei se deschisese! Asculta, foarte-foarte atent... Lumina din living se stinse... Uşa se deschise încet, se închise... Creştina Ana se liniştise - şi se dusese să se odihnească, alături de copiii ei. Mâine va fi o zi nouă, un pic mai veselă...

Oftă greu şi se ridică - şi-acum, să se ducă să se odihnească şi el. Mâine intra de gardă la două...

Ana-Maria

Oftă greu... şi-o răsuci pe Florentina spre Léon. Se întinse lângă ea, la margine... şi închise ochii: avea o problemă mare, pe care-o cam neglijase până acum!

Sami îi pusese astăzi câteva întrebări de bun-simţ. Cum îl cheamă pe soţul ei, unde locuieşte, ce afaceri face, care e legătura lui cu mafia chineză... La urma urmei, omul ăsta voia să ştie pe cine ascunde! Normal şi firesc! Iar ea nu ştia cum să-i spună că...

Mâine, o să încerce să se ascundă de copii şi de Tasnim şi-o să se-apuce să caute informaţii pe internet. Până acum, căutase doar ştiri şi filmuleţe noi. Mâine, o să caute lucruri vechi de câţiva ani. Nu-şi amintea ca Ştefan să-i fi vorbit de vreun articol din presă în mod special; dar îşi amintea că la Cannes exista un biblioraft pe care scria "Presă" - şi că anul ăsta, de 8 martie, Isamu se căznise un pic ca să îndosarieze petrecerea de la castelul naşului lui Ştefan. Tot ceea ce era acolo erau tăieturi din ziare; dar trebuia să fi rămas ceva online! Trebuia să mai fie ceva ce scăpase vigilenţei lui Isamu! El era cel care "rezolva" ştirile online, cam după o săptămână de la postare. Chinezul ăla era perfecţionist; dar era om. În ultimii şase ani, trebuia să fi omis el ceva! Nu se putea! O fotografie, ceva...

Până la urmă, o să le spună cine e soţul ei. O să le spună despre titlul nobiliar, o să le spună despre vila de la Cannes... şi despre Aurari. Şi-atât! Despre mafia chineză le putea spune că Isamu, pe care Sami îl ştia ca fiind consilierul lui Ştefan, îl trădase - şi încercase să îl omoare ca să-i ia firma. Isamu putea face parte din mafie; dar mai mult de-atât nu trebuia să ştie ea. "Eu m-am ocupat mai mult de copii; în plus, soţul meu a fost întotdeauna de părere că ceea ce nu ştiu nu-mi poate face rău - şi m-a ţinut cât mai departe de afacerile lui." Scuza perfectă pentru ridicările din umeri... Deşi nu prea vedea de ce l-ar fi minţit pe Sami în privinţa identităţii chinezului-problemă... Şi-şi amintea sfatul lui imam Arif - să fie întotdeauna sinceră faţă de Sami. Aşa că...

Oftă greu... şi-şi îmbrăţişă uşor copiii - n-o să-i mai sperie aşa. O să se-ncuie în baie şi-o să dea drumul la duş înainte să se-apuce să plângă. Şi-apoi se va spăla pe cap şi le va spune că-i intrase şampon în ochi. Copiii ei sufereau mult aşa, departe de tatăl lor; nu voia să fie tocmai ea cea care le amplifica suferinţa.

9 iulie 2011 - sâmbătă

Ştefan

Frână în faţa clădirii, încadrat perfect între cele trei linii albe de pe asfalt, şi opri motorul:

- Sunteţi pregătiţi?

- Da, şefu'.

Coborî şi încuie BMW-ul - da, erau pregătiţi. Erau fericiţi amândoi - şi deci erau pregătiţi să se-ncrunte la spionul francez! Semnarea poliţei de asigurare *all risks*, în condiţiile impuse de el, parcă le dăduse "un TIR de energie"! Tare se temea el că unul dintre consilierii lui o să facă azi o prostioară! Se gândea că Aleodor părea mai calm - dar era genul de vulcan care erupea rar şi zgomotos. De Rebeca era sigur că n-avea de ce să se îngrijoreze; dar "vulcanul" tocmai fusese alimentat de vestea că domnul Marcel Bonnet îl sunase pe domnul Charles Moreau imediat cum ei ieşiseră din clădirea societăţii de asigurări. Sunetiştii lui îşi făcuseră datoria; iar ei ascultaseră, în drum spre clădirea guvernamentală, cum Moreau îl certase pe Bonnet că semnase poliţa înainte să se asigure că "Ionescu acceptă termenii"... Aleodor fusese de faţă la semnarea poliţei. Îi văzuse fiecare pas, îi auzise fiecare sunet, îi urmărise cu maximă atenţie fiecare mişcare. El dăduse un adevărat recital azi! Iar Aleodor era foarte mândru de şeful lui. Sângele din el clocotea când simţea "victorii" de-astea! Bonnet şi Moreau încercaseră să-l prindă pe rege cu şmecheria; reuşiseră doar să-i facă regelui pe plac. Aleodor era în pragul erupţiei...

Intrară în clădire; porni spre ghişeu şi scoase actele - că trebuia să se legitimeze ca să ajungă la Charles Moreau. Aştepta ca bărbatul de la ghişeu să-şi completeze toate câmpurile din formular...

Aleodor suferea de "sindromul începătorului" - acelaşi sindrom de care suferise şi Rebeca, în prima săptămână alături de el. Părintele nu se adaptase complet la noul lui statut - cel de consilier al regelui aurarilor. Deşi îl studiase atâta timp, Aleodor încă avea probleme cu "acceleraţia" şi "frâna". Nu prindea "din zbor" momentul când trebuia să accelereze; aşa că băga picioru'-n podea imediat cum afla ce-ar fi trebuit să facă în urmă cu 30 de secunde. După care n-o lăsa mai moale - mergea aşa, cu picioru'-n podea, şi bineînţeles că nu sesiza momentul frânei! El trebuia să-l strige pe nume şi să-i spună "frână" - iar Aleodor băga iar picioru'-n pedală...

Eh! Chestii de reglaje fine! O să se liniştească el, prin august încolo! Gata - uşile liftului se deschiseseră, aşa că ieşiră în holul ăla lung... Apăsă clanţa biroului şi intră - iar Charles Moreau se ridică, zâmbind slab:

- Bună ziua, dle conte.

"Ştiai că am sosit, că sunt în lift şi urc - da' tot te-ai repezit în picioare - şi-ai târşit scaunul cu graba ta! Asta denotă nervozitate - pentru că vrei să-mi ceri un favor pe care ştii că nu-l meriţi."

Spionul francez era "citit" - adică "mâncat tot"! Şi tot ceea ce vedea spionul ăsta acum era mutra lui amabilă:

- Bună ziua.

- Vă mulţumesc că aţi dat curs invitaţiei mele.

Îi strânse mâna, privindu-l drept:

- Oricum eram în Paris! De ce v-aş fi refuzat?! Doamna este consiliera mea, Rebeca Ionescu... Domnul este consilierul meu, Aleodor Gaboraş. Dânsul se află aici în postura de reprezentant al autorităţilor române.

Moreau strânse mâna Părintelui şi reveni spre el:

- Nu cred că domnul Gaboraş poate avea vreun rol la discuţia noastră.

- Statul român are grijă de cetăţenii lui. Eu am dublă cetăţenie, doamna Ionescu are dublă cetăţenie...

Se aşezară iar spionul francez zâmbi cu înţelegere:

- Şi credeţi că vi se poate întâmpla ceva aici, în această instituţie?

- Nu. Dar nici nu-l pot pofti să aştepte în maşină, nu? E consilierul meu!

O secundă de gândire... şi-un oftat scurt:

- Sigur că nu. Să trecem la lucruri concrete atunci. În Orléans,

- M-aţi chemat ca să discutăm despre Orléans?

Şi-l electrocuta bine, ca să-l facă să caute alt început la discuţia aia...

- Nu; dar discuţia de azi are legătură cu Orléans.

- Să trecem la discuţia de azi.

Spionul trase sertarul de sus şi scoase primele două dosare:

- Am fost informat că aţi cumpărat o clădire, în Le Mans.

Se sprijini scurt de spătarul scaunului:

- Aţi fost informat că, în clădirea pe care am achiziţionat-o în Le Mans, deschid în curând un cazino în care aloc un etaj întreg pentru VIP-uri şi clienţi "aparte".

Ochii albaştri îl priveau lung... serioşi... Zâmbi:

- Am ghicit, nu?

- Da. Am dori să vă cerem o favoare.

- S-o auzim.

Şi iar tăcea... Rebeca şi Aleodor stăteau cu ochii aţintiţi asupra lui Moreau - exact ca şi el! Moreau tocmai deschisese dosarul de deasupra - şi citea o chestie scrisă cu font mititel...

Spionul ăsta "era KO". Iar el îl privea şi nu înţelegea cum de-l puseseră tocmai pe-ăsta şef! Că dacă nu era-n stare să vorbească despre lucrurile astea, era de două ori mai slăbuţ decât nea Nicu! Bietul lui nea Nicu...

Oftă greu şi scoase pachetul din buzunar; îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi continuă tot el:

- Doriţi să-mi cereţi favoarea de a instala aparatură audio-video la nivelul etajului trei al cazinoului din Le Mans. Şi doriţi acces la camerele de supraveghere de la intrări-ieşiri - inclusiv cele din parcare.

- Exact. Desigur, ştim că lucrurile astea trebuie să aducă satisfacţie de ambele părţi. Am decis deci ca, pentru început, să desecretizăm dosarul "Orléans".

Moreau trase dosarul de dedesubt şi i-l puse-n faţă. Întinse mâna spre Rebeca - şi primi imediat dosarul lor "Orléans", pe care îl aşeză în faţa spionului:

- Să numim momentul ăsta "schimb de informaţii".

Dosarul pe care-l primise el, i-l dădu Rebecăi, în franceză:

- Nu cred că e ceva nou; dar uită-te, oricum. Din curiozitate...

Ea aproba; el îl privea pe Moreau, care deschisese dosarul şi-acum se căznea să-şi păstreze imaginea calmă pe chip... La fotografiile din casă se aşteptase... Ştiuse despre BMW - dar colantele alea îl lăsaseră împietrit... De ruta aia nu ştiuse nimic... Nici de telefonul ăla - pe care încerca să-l citească acum, deşi habar n-avea limba română şi stătea la nici doi metri de ditamai xeroxul...

Rebeca îi întinse dosarul, în romanes:

- Slăbuţ, şefu'. Patru măsline răsuflate.

Aah! Dacă auzea vreun chicotit... Dacă Aleodor ar fi chicotit, i-ar fi plesnit pe-amândoi! Pe ea pentru mişto excesiv, pe el pentru deficit de atenţie! Din fericire, spionul nu erupsese; aşa că şi obrajii ei erau salvaţi...

Aşteptau toţi trei ca Moreau să se informeze...

Dosarul din faţa lui se închise încet... Luă dosarul şi i-l înapoie; şi recuperă dosarul lor. Moreau ridică privirea spre el:

- Suntem acum în măsură să reluăm operaţiunile de căutare şi recuperare a familiei dvs.

Nu-i răspunse; îl privea şi aştepta "detalierea"...

- În maximum o săptămână, garantăm că îi găsim. Şi, în maximum 48 de ore, îi recuperăm din locul unde sunt acum.

Întinse mâna spre Aleodor:

- M-am ocupat deja de asta.

Îi dădu plicul... Spionul scoase fotografiile - şi începu să le analizeze cu ochi foarte serioşi...

- Familia mea este acum într-o ţară ferită şi de dvs, şi de Jun Chèn. Locuieşte într-o locaţie foarte sigură şi este păzită aşa cum trebuie. În concluzie, dle Moreau, nu ştiu ce mi-aţi putea oferi. Şi cum lucrurile astea trebuie să aducă satisfacţie de ambele părţi...

Întinse mâna - şi primi fotografiile... În birou era linişte... Stinse ţigara şi reveni pe spătarul scaunului:

- Aveaţi atunci şi resurse, şi tehnică să-mi localizaţi familia şi s-o ajutaţi să ajungă acasă. Şi totuşi, n-aţi făcut altceva decât să-mi băgaţi soţia în sperieţi punând doi agenţi s-o urmărească prin magazine şi prin parc. M-aţi crezut un românaş mic şi norocos - şi v-aţi spus că n-are rost să riscaţi compromiterea termenilor înţelegerii lui Jun Chèn cu statul francez, doar pentru aşa gâză mică. V-aţi înşelat.

Se ridică, făcându-l pe Moreau să folosească un ton un pic panicat:

- Domnule Ionescu,

- Sunt un bun manager - şi manageriez şi afacerile mele, şi pe-ale multor persoane influente. Eu voi primi întotdeauna ajutorul de care am nevoie - şi nu voi uita niciodată cine m-a ajutat atunci când aveam nevoie de ajutor. Şi dvs m-aţi ajutat; vă voi ajuta deci cu imagini de la camerele de supraveghere din cazinoul din Le Mans, ori de câte ori angajaţii dvs le vor solicita în scris - şi vor prezenta documente justificative oficiale pentru solicitările lor.

- Domnule Ionescu,

- Domnule Moreau, mi-a făcut o deosebită plăcere să vă revăd!

Şi întinse mâna spre el, tăind discuţia cu un gest mai categoric decât o drujbă profesională... Spionul îi strânse mâna - iar el nu-i dădu drumul:

- Atunci când aţi decis să cântaţi cu două orchestre deodată, nu mi-aţi pierdut familia - mi-aţi pierdut încrederea. Dacă între noi doi va exista vreodată o convenţie referitoare la schimbul de informaţii, voi fi extrem de atent la termenii contractuali - şi-mi voi evalua corect serviciile. La revedere, dle Moreau.

Şi gata - Elvis părăsea clădirea. Consilierii lui salutau şi ei, pentru că erau binecrescuţi...

Liftul părea că-i aşteptase...

Nici unul dintre consilierii lui nu erupea...

Prezentau documentele la ieşire...

Philippe piui scurt; el unul era foarte mândru de faptul că nici unul dintre ei nu spunea nimic...

Şi gata - plecau spre hotel. Aveau întâlnire cu băiatul lui Leonard, la şase. În rest...

În rest, dacă Moreau îi oferea o înţelegere serioasă, OK - băteau palma. Informaţii contra protecţie, sau informaţii contra informaţii secrete. Dacă nu, paguba nu era foarte mare. Moreau nu-şi permitea "să-l accidenteze" - că era conte-n Franţa şi avea protectori puternici...

Isamu

Ciocănitul scurt din uşă îl făcu să tresară - şi să se dezmeticească. Era ora cinci, în birou era cald şi linişte, scaunul lui Ştefan era comod... şi-l cam furase somnul. Se grăbi să deschidă bine ochii, să-şi regăsească atenţia, şi apăsă butonul. Piao intră, monument de seriozitate:

- Am veşti despre Ştefan Ionescu.

- Ascult.

- A ajuns de dimineaţă în Paris, împreună cu roşcovana şi Părintele; a avut câteva întâlniri de afaceri, toate prin restaurante selecte, după care a stat jumătate de oră în clădirea AXA SA, unde a avut o întâlnire cu un anume Marcel Bonnet - broker de asigurări de succes. De acolo, s-au întors la hotel; şi apoi au petrecut un sfert de oră în biroul lui Charles Moreau.

În biroul... cui? I se întinseră trei coli. Le luă şi rămase interzis - Ştefan şi consilierii lui fuseseră la Direcţia Centrală de Informaţii Interne! La DCRI! Avea în mână o fotografie color, A4, cu ei ieşind pe poarta DCRI! Dar...

- Omul meu spune că roşcovana zâmbea iar Părintele avea un aer de general învingător. Iar pe dosarul din mâna ei scrie "Orléans" - şi-l avea şi atunci când au intrat.

Adică... Zâmbi slab şi ridică privirea spre el:

- Acel Charles Moreau are o legătură cu evenimentele din Orléans. Probabil că poliţia franceză i-a dat atunci Anei de urmă; iar faptul că Ştefan are un dosar numit "Orléans", pe care îl aduce la poliţie doar ca să-l fluture pe sub nasul lui Moreau şi-apoi să plece cu el, denotă că a fost dezamăgit de serviciile francezilor. Familia lui a ajuns în Serbia după ce s-a împuşcat Cheng cu Diamant - iar asta mă face să cred că oamenii lui Moreau au pierdut atunci urma Anei. Zici că Ştefan a fost la AXA, la Marcel Bonnet? Atunci poţi fi sigur că cazinoul din Le Mans este acum asigurat *all risks*. Din păcate, nu ştim cine pe cine-a invitat în clădirea DCRI...

Piao aprobase până acum - tocmai începuse să nege, pentru că ei n-aveau voie să intercepteze telefonul lui Ştefan, iar telefonul lui Charles Moreau chiar nu putea fi interceptat...

- ... Ce crezi tu că ar trebui să facem acum?

- Noi? Nu putem face mare lucru. Putem doar să urmărim dosarul depus la primăria din Le Mans, să facem şi noi o copie cu asigurarea aia. În rest, cred că lucrurile vor merge pe făgaşul lor firesc - iar Ştefan va reveni la DCRI săptămâna viitoare.

Serios? Ridică sprâncenele, arătându-se foarte mirat... Piao se grăbi să-şi explice raţionamentul:

- Cazinoul are un etaj întreg alocat VIP-urilor şi clubului exclusivist. Moreau a vrut acces în el - şi n-a primit decât nişte palme peste ochi, aplicate cu foile din dosarul ăla. O să raporteze, o să primească ordinul de-a face pe dracu-n patru să-l îmbuneze pe Ştefan... Şi-şi va rescrie oferta. Mă îndoiesc că va mai bate câmpii, aşa ca azi; şi deci, săptămâna viitoare, Ştefan va veni din nou la Paris, să bată palma.

Negă scurt:

- Logica ta e bună; dar ai făcut o greşeală. Prezenţa lui Ştefan în clădirea DCRI era absolut necesară la plesnirea lui Moreau; palma o vor bate în videoconferinţă.

Piao rămăsese mască. Bărbatul din faţa lui nu putea înţelege cum de omisese tocmai acel aspect!

- Uiţi mereu că e un afacerist discret, care-şi ţine fabricile de caşcaval cât mai ferite de ochii celorlalţi. Noi nu vom afla momentul când fabricile lui Ştefan vor trece sub aripa protectoare a DCRI decât dacă ne informează Cheng - pentru că el primeşte informaţii de la nivelul ăla. Şi cum ştim sigur că asta se va întâmpla săptămâna viitoare, nici n-are rost să-l deranjăm pe consilierul lui Jun! Adică nu-l vom deranja nicium pe consilierul lui Jun...

Şi Piao nega, semn că n-o să rişte să lase impresia că fratele mai mic "se cerea" înapoi, sub umbrela fratelui cel mare...

- ... Află nişte nume de supuşi de-ai lui Ştefan care au acum probleme cu poliţia franceză: arestaţi sau anchetaţi. Pune-i într-o ordine descrescătoare a importanţei şi interesează-te de ei peste două săptămâni. În funcţie de numărul de dosare închise, putem afla care este oferta lui Moreau. Dar eu cred că asta ar fi pierdere de vreme - părerea mea!

- O să pun un băiat să se intereseze discret. Am vreo trei care stau degeaba...

Cum voia el! Îi returnă hârtiile şi rămase singur...

Deci Ştefan îl plesnise astăzi rău pe Charles Moreau! Oamenii francezilor n-o ajutaseră pe Ana să se-ntoarcă la soţul ei; aşa că acum plăteau preţul propriei aroganţe. Charles Moreau "votase" cu Jun Chèn. Făcuse greşeala carierei lui! În fine...

Roşcovana defilase azi cu dosarul în mână - deşi, la aşa ţinută office, ar fi trebuit să poarte un diplomat "de damă" sau să bage dosarul în geanta laptopului pe care-l cărase Aleodor! Piao - şi 90% din oamenii lui Jun - nu ştiau să vadă amănuntele astea; dar el, care le-nvăţase pe toate din pregătirile minuţioase ale regelui, le sesiza imediat! Petrecuse alături de Ştefan ore întregi de "regie" de-asta...

Regele juca la cacealma. Pusese în scenă "marea salvare" din Serbia şi-i anunţase pe toţi că familia lui "ieşise din război". Şi le dăduse "stop" tuturor celor care-i căutaseră familia! Tuturor - spioni francezi, tovarăşi români, tovarăşi ai tovarăşilor români... Oare oamenii lui o mai căutau? Supuşii îşi mai căutau regina? La aşa armată imensă, riscul ca adevărul "să răsufle" era imens! Mai ales că nu toţi supuşii regelui aveau un coeficient de inteligenţă foarte mare! Probabil că doar anumiţi supuşi erau incluşi în operaţiunea aia extrem de discretă, extrem de secretă...

Oare Ştefan avea, în sfârşit, încredere în soţia lui?

Ştefan încerca "să prindă" un contract favorabil cu serviciile franceze. Avea de oferit informaţii valoroase; va cere deci favoruri consistente, mai ales după eşecul din Orléans şi pălmuirea de azi! Era sigur că Charles Moreau era acum la calculatorul lui, solicitând informaţii despre Jun Chèn şi termenii contractului lui cu francezii! Contele creştea, chinezul era-n picaj...

Moreau se va folosi de "fereastra" de câteva luni, până la schimbarea şefului de la Nisa, şi va trage de contractul cu chinezii "ca de elastic". Jun era ocupat cu propria salvare - n-avea timp să observe dacă contele semnase şi el un contract cu francezii! Contele ăsta era aşa o persoană discretă, care-şi ţinea afacerile şi sforile bine ascunse...

Ştefan pusese afacerea pe picioare. O clădise, o conectase la afacerile înconjurătoare şi-acum "perfecţiona mecanismul" - făcea reglaje fine şi construia "reţeaua de întreţinere", care urma să ungă fiecare rotiţă, fiecare pârghie... astfel încât mecanismul să funcţioneze cât mai bine, cu cât mai puţine intervenţii din partea lui. După ce va bate palma cu Moreau şi va stabili unde şi cum trebuia să intervină umbrela franceză, contele Ionescu va avea mult mai mult timp la dispoziţie ca să-şi găsească familia! Probabil că pe asta mizase şi el, atunci când decisese să renunţe la ajutorul francezilor şi-al amicilor - se gândise că Ana îşi găsise de fiecare dată un ascunziş bun, aşa că putea rezista ascunsă cu copiii până prin august! Adică până reuşea contele să plece de lângă afacere ca s-o găsească pe ea. Problema lui Ştefan nu era însă Ana - ci Jun! Fratele lui avea mulţi oameni - şi resurse nelimitate! Fratele lui nu trebuia decât să numească un "consilier pentru Ştefan", care să-i ţină sub supraveghere pe oamenii-cheie ai lui Ştefan. Cum clipea Diamant mai altfel, hop - apăreau băieţii lui Jun lângă el... Aici avea Ştefan o problemă - nu se putea descotorosi de oamenii lui Jun! Până nu-l învingea pe Jun...

Acum, el - băiatul de mingi rămas fără stăpân - o să...

Momentan, el o să stea cuminte în biroul ăsta spaţios, elegant şi dotat corespunzător, şi-o să aştepte. Cei doi combatanţi vor trece peste problemele de afaceri - şi-şi vor relua războiul. Oricum, cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai şterse vor fi imaginile Anei din memoria chinezilor lui Jun! Iar curajul ei va creşte încet, zi de zi...

Prin august, după părerea lui, ar fi fost cazul să înceapă s-o caute el. Dacă reuşea să salveze regina, reuşea practic să-şi salveze viaţa şi familia! Tocmai de-asta, o va căuta singur - neajutat de nimeni. Nici de Piao, nici de Claude - nici chiar de Diamant! Dacă oricine de pe planeta asta afla că Isamu Chèn o căuta pe Ana-Maria Ionescu...

Ana-Maria

Era şase jumate - iar ea făcea ultimele pregătiri pentru masa de seară. Copiii se jucau cărţi în camera lor; Sami era în living iar Tasnim prefera să stea în camera ei. Era la fel de supărată; nu-i vorbea, n-o mai invitase să danseze amândouă...

Uşa se deschise iar bărbatul se aplecă lângă ea:

- Ce pregăteşti tu aici?

Dădu să-i răspundă, dar... Dar bufni în râs:

- Am uitat cum se numeşte!

- Nu-i nimic - am "identificat-o" şi te anunţ oficial că ai făcut aici reţeta perfectă. Numai că nu mi-e foame.

Poftim? Îl privi lung, mirată...

- Nu mi-e foame. Nu pot să mănânc dacă nu mi-e foame, nu? Şi cred că nici copiilor nu le e foame... Nici lui Tasnim...

Adică... Adică nu înţelegea nimic! De ce nu vorbea deschis? Ce se-ntâmplase? Greşise ea ceva? Iar le făcuse ea ceva? Sami începu să râdă:

- Şi cum nici tu nu pari foarte înfometată, propun să ieşim la o plimbare prin oraş.

Aa...

- Ca să ne facem poftă de mâncare. Ce spui?

- Spun că, într-adevăr, o plimbare ar fi foarte potrivită acum, când n-avem poftă de mâncare iar cina arată şi miroase delicios...

- Hai!

Mâna lui opri aragazul. Păi nu era gata! Ce făcea?... Corect - oprea totul, pentru că ei ieşeau la plimbare! Bine! Puse un capac peste tigaie şi se grăbi să le dea copiilor vestea cea bună:

- Mergem la plimbare!

Iar ei chiuiau şi săreau de-acolo, grăbiţi să se schimbe şi să se deghizeze...

Totul o să fie în regulă. Nimeni nu ştia acum oraşul unde erau ei - nici Ştefan, nici Rebeca, nici Diamant, nici cititorul de lapte... Ea avea lentile de contact verzi, afară încă era soare - ca să ascundă copiii după ochelari cu lentile colorate...

Totul o să fie bine. Şi-apoi or să mănânce şi-or să se culce. Era sâmbătă; poate-or să vadă, mâine, o filmare nouă cu tati...

- Zaynah!

Poftim? Sami ciocăni în tocul uşii şi-apoi se aplecă, s-o vadă:

- Tasnim spune că te-aşteaptă să te fardeze. Cică are un fard nou, verde sidefiu, care-o să-ţi placă mult!

Aprobă...

Să nu uite că numele ei era Zaynah. În Paris, o strigaseră Ana; aici, însă, nu aveau voie să repete scăpări de genul ăsta! Copiii îi spuneau "mama"; dar Sami şi Tasnim trebuiau s-o strige pe numele din acte. Ea trebuia să se obişnuiască cu numele din acte...

Sami

Acum lucrurile mergeau foarte bine. Acum îi plăcea şi lui ceea ce vedea!

Se opriseră la o cofetărie - după ce copiii promiseseră că vor mânca tot ce le punea Ana în farfurie diseară. Serveau deci prăjituri cu frişcă şi multă ciocolată şi sărbătoreau cu suc de portocale două evenimente majore. Unul era decizia de a ieşi în fiecare seară la plimbare; celălalt era împăcarea dintre Tasnim şi Zaynah. Trebuia să se obişnuiască cu numele ei, ca să n-o strige vreodată "Ana" şi s-o dea de gol...

Sora lui era în al nouălea cer. Copiii stăteau lângă ea - în dreapta şi în stânga ei - şi erau foarte bucuroşi să împartă cu ea opinii despre prăjiturile din farfuriuţe. Ana stătea lângă Léon; el stătea pe partea Florentinei. El şi Ana aveau cofetăria în spate şi strada în faţă. Nu vedea nici o maşină de filaj, nici un chinez, nici un cerşetor român... În schimb, toţi cei care treceau pe lângă masa lor vedeau o familie frumoasă, unită, păzită cu grijă de-un arab bătrâior dar "valoros" şi de-o zeiţă cu ochi verzi ca otrava...

Păi, putea spune că se putea obişnui cu stilul ăsta de viaţă! Ana şi copiii ei vor mai locui la el cel puţin trei luni! La aşa conte şi aşa mafie puternică, el unul aprecia că războiul ăla nu se putea termina "într-o clipă"! Iar după ce se termina războiul, mai vedea el ce făcea! Orice era posibil; aşa că stătea liniştit, pe scaunul lui, mânca ecler cu ciocolată şi se gândea că, dacă soţul ei câştiga războiul, o s-o lase baltă şi gata. Iar dacă soţul ei pierdea războiul, el se obişnuise deja cu stilul ăsta de viaţă...

Indiferent cât de tare o să insiste Tasnim, indiferent la ce tertipuri va recurge sora lui, el va sta cuminte pe scaunul lui - şi nu va face absolut nimic altceva decât se va obişnui cu ambele variante de final. Politica asta îl va ajuta mult să se adapteze imediat, atunci când va veni momentul - şi să nu o dea-n bară. Cât despre ceea ce ştia el...

Ana le va spune, mai devreme sau mai târziu, cine era ea şi cine era soţul ei. Va avea grijă să se arate foarte mirat, foarte uimit... şi s-o potolească pe Tasnim, care-o să sară de trei metri şi-o să vorbească foarte mult... Şi, în rest, vor aştepta...

14 iulie 2011 - joi

Diamant

Se mai privi o dată în oglindă... şi se declară mulţumit de ceea ce vedea. Arăta bine; arăta "văratec". Alesese din troller o pereche de pantaloni trei sferturi şi-o cămaşă cu palmieri - pentru că era "în vacanţă". Ziua lui de muncă se desfăşurase ieri - când aterizase în Le Mans şi inspectase cazinoul... Iar când ajunsese şi el la conac, la două noaptea, Luis îi deschisese portiera şi-i dăduse un bilet. Ştefan îl anunţase că cina îl aştepta în camera lui - şi că discutau de dimineaţă. Mâncase şi adormise buştean, cu gândul la visele zânei lui...

Acum, însă, era fresh - proaspăt bărbierit şi frezat - şi se pregătea să dea raportul, apropo de cazinoul ăla. Intenţiona să fie sincer şi să-i spună lui Ştefan că nu se aşteptase să-l găsească atât de... aproape de inaugurare! Când îl văzuse prima oară, i se păruse un fel de "test" numai bun pentru a băga şefii de şantier în corzi! Hardughia aia părăginită îi lăsase impresia eşecului oricărui constructor... Şi-o găsise cu geamurile montate, cu podelele curăţate, în plin proces de montare a instalaţiei electrice în simultan cu aplicarea rigipsului pe pereţi! Noroc cu mutra de poker - că altfel...

Ieşi, punându-şi pe chip masca un pic zâmbitoare şi ascunzând cu grijă nerăbdarea de-a o revedea odată...

Intră în living şi ridică vocea:

- Bună dimineaţa, oameni buni!

Aleodor se grăbi să se ridice - înfulecând ceea ce părea a fi jumătate de sandwich. Adina îi făcu cu mâna, de pe scaunul ei:

- Neaţa!

- Salut! Şi bine-ai sosit pe la noi!

- Bine v-am găsit! Şefu' pe unde-i?

- Şefu' ţi-a lăsat un bileţel şi-a şters-o.

Şi-o spusese chicotind cu subînţeles... Într-adevăr - în faţa scaunului lui era o tavă cu micul dejun - şi-un bileţel lângă farfurie. Ia să vadă el ce "copsese" vărul lui dis-de-dimineaţă...

"Neaţa. Azi suntem în relache - şi te invit să iei micul dejun cu mine, în grădina cu pitici."

Adică... Adică...

- ... Ce-i?

- Există şi o grădină cu pitici aici?

Ciudat - dar nici unul dintre ei nu începu să râdă! Aleodor aprobă:

- Da. Ieşi din conac şi mergi spre stânga - şi-o să vezi imediat BMW-ul.

BMW-ul? Ce BMW?

- ... Păi a schimbat Ştefan locul de parcare?

Adina fu mult mai explicită:

- BMW-ul cu flori şi fluturi, pe care l-a recuperat Aleodor de la Gara din Paris. Maşina a ajuns aici, într-un luminiş. Conform cu ordinele lui Ştefan, Luis a amenajat lângă el o mini-grădină - cu câteva flori şi nişte pitici de-ăia mici - iar Aleodor a informat pe toată lumea că regina vrea să păstreze BMW-ul, ca pe-un *remember* al peripeţiilor prin care-a trecut...

Aa... OK! Apucă tava şi decise că era momentul ideal să plaseze întrebarea aia al cărei răspuns îl interesa mult:

- Rebeca doarme şi la ora asta?

- Exclus! Probabil că e în birou deja!

Păi aşa, nemâncată?... Sau mâncase de dimineaţă?... Da' de ce se trezea ca huhurezu', odată cu soarele? Aşa-i spusese Ştefan?

... În fine! Îşi luă tava şi se grăbi să iasă. Deci, aici mergea spre stânga... Încerca să zărească BMW-ul negru cu flori şi fluturi... Aha! Erau două şezlonguri albe acolo, în poieniţa aia; pe unul dintre ele stătea Ştefan. Celălalt era, cu siguranţă, pentru el! Între ele era o masă de grădină; tava vărului lui ocupa doar jumătate din ea. Ştefan stătea

ca un bondar la soare - şi "alimenta", din când în când, cu biscuiţi delicioşi...

Lăsă tava lângă a lui:

- Neaţa.

- Neaţa şi bine-ai venit! Hai - treci "la prăjit"!

La prăjit? Vărul lui începu să râdă:

- Jos textila! Treci! Hai, că pierzi bunătate de bronz!

OK! Îşi scoase cămaşa, mulţumind Cerului pentru momentul de inspiraţie pe care-l avusese când lăsase lanţul cu inelul în troller...

- Ia spune, vărule - cum merge treaba?

- Merge nesperat de bine. Eu nu mă aşteptam să găsesc ceea ce-am găsit ieri acolo.

- Lasă cazinoul; spune-mi despre Aurari.

- Orăşelul e în extaz - că au început lucrările la biserică, iar treaba merge strună şi cu acceleraţia la maximum.

- Ia vezi tu cum accelerezi acolo! Că nu vreau s-o inaugurăm înainte de octombrie!

Serios? Îl privea lung... Ştefan ţinea ochii închişi şi faţa spre soare...

- ... Da' de ce?

- Pentru că nu vreau s-o inaugurez înainte! Pe de-o parte, trebuie să se usuce bine cimentul şi betonul; pe de altă parte, sunt superstiţios...

Asta aşa era - vărul lui era foarte superstiţios...

- În plus, trebuie să contactez Arhiepiscopia. Şi n-am nici un chef - că ăia ţin de Interne. Aşa că...

Aşa că o s-o lase mai moale. Să se usuce bine fundaţia, pereţii...

- ... Ai procedat corect cu Fei-Yen.

Poftim? Cum-cum? Întorsese imediat capul! Chiar vorbea serios?

- Am senzaţia că tata o cam cocoleşte. Iar ea nu-i proastă - simte imediat periajul şi discuţiile cu subînţeles. Sub atitudinea aia de chinezoaică mică şi mută şi cu capul bine vârât între umeri stă un reportofon digital profesional. Aşa că trebuie s-o scuturi din când în când - ca să nu-i transmită lui Isamu chiar tot ce-i spune tata. Rahatul ăla cu "războiul inutil" şi "bietele victime colaterale" ne dezavantajează - ne face să părem nişte plângăcioşi care ne pitim şi bocim de spaimă ori de câte ori auzim de Jun Chèn. Trebuie să-i arăţi chinezoaicei lui Isamu că tata este un tip foarte deştept, foarte respectat de toată lumea, care spune multe lucruri profunde... dar **noi doi** suntem cei care menţinem bradul ăla drept şi neclintit.

- Am înţeles. Oricum, mi-a făcut plăcere s-o trosnesc verbal.

- Şi s-o vezi cum te-aşteaptă să termini Solitaire-ul - ştiu...

Râdea, cu ochii închişi şi faţa spre soare, şi pipăia după biscuiţi...

- Am vorbit sâmbătă cu spionul francez.

Aprobă încet cu capul, decretând în mintea lui că asta era cea mai plăcută şedinţă din 2011...

Roşcata

Privea lung cele două şezlonguri...

Se trezise la şase dimineaţa. Nu mai putuse să doarmă - deşi se culcase târziu, obosită frântă. Nu ştiuse la ce oră ajunsese Diamant la conac - pentru că el îl sunase pe Ştefan, iar şeful ei nu se-nvrednicise să-i spună şi ei la ce oră îl trimitea pe Toni la aeroport, cu Philippe şi suita. Îl aşteptase până la unu - când se dăduse bătută şi adormise. Se trezise la şase - cu gândul că trebuia să facă o baie fierbinte, să-şi onduleze un pic părul, să se ungă cu cremă hidratantă, să se parfumeze, să se fardeze... Coborâse la micul dejun la şase jumate - pentru că se culcase aproape nemâncată - şi lăsase înfrumuseţarea pentru după. Şi nici nu se băgase bine în cadă, că intrase Ştefan... Nu - nu intrase în baie! Intrase doar în cameră, nu înainte de a ciocăni la uşă şi-a fi poftit să intre! Îi adusese laptopul şi-o rugase să verifice ea mail-urile, să bage rapoartele, să facă viramentele... Îi dăduse de treabă până spre prânz, aşa - după care adăugase că el îl informa pe Diamant, se informa de la Diamant, după care veneau şi ei în birou. Cu alte cuvinte, "stai în birou şi nu ieşi de-acolo nici în caz de incendiu". OK, era în birou, făcea treabă...

Adică făcea o pauză de-o ţigară. Putea munci cu ţigara-n colţul gurii, sau cu scrumiera la un centimetru distanţă de laptop; dar voia să facă o pauză de-o ţigară. Fuma deci... în picioare... în spatele perdelei...

Ştefan făcea şedinţă cu Diamant în grădina cu pitici. Luis aranjase şezlongurile şi masa; şi avea sentimentul că le pusese exact în poziţia aia fiindcă aşa fusese instruit să le pună. În stânga ei era Ştefan, în dreapta era Diamant...

Distanţa până la ei nu era mare - cam 40 de metri. Ea era la etajul unu; iar în partea asta nu erau copaci înalţi. Îi vedea bine pe amândoi...

Era a şasea pauză de ţigară în ultima oră. Pur şi simplu, nu se putea concentra! Încă de când apăruse şi el acolo, în poiana cu pitici, gândurile ei erau vraişte! Îi privea lung...

Ştefan era mai înalt şi mai suplu. Ştefan arăta foarte bine - şi se potrivea de minune cu regina aceea înăltuţă şi slăbuţă şi mobilă ca o gazelă. Diamant era mai scund. Era foarte ciudat faptul că Ştefan trăgea de fiare - şi era mai suplu decât Diamant, care n-avea noţiunea sălii de forţă! Probabil că, dacă s-ar fi apucat de muncit cu greutăţile, tânărul bulibaşă s-ar fi îmbrăcat doar la croitor şi-ar fi arătat ca un culturist profesionist. Diamant arăta foarte bine. Arăta...

Stinse scurt ţigara şi apucă perdeaua. Şi se opri totuşi - pentru că Ştefan n-o încuiase în birou aşa, degeaba! Ştefan avea un plan. Îl chinuia bine de tot pe Diamant, ţinându-l departe de ea, dar i-l aşeza ei sub fereastră - dezbrăcat la bustul gol, de parcă ar fi vrut s-o facă să se-apuce serios de fumat...

Oof!

Se trânti pe scaunul ei şi deschise mail-ul. Ştia ce voia Ştefan să obţină azi. Îi dăduse lui Diamant câteva indicii, cum că era de acord cu relaţia lor; acum venise rândul ei. Iar ea trebuia... Adică...

Ajunseseră într-un punct al relaţiei lor când ar fi trebuit să înceapă să-şi răspundă la întrebări. Gata - se pupaseră, iar chestia asta mergea de minune. Trebuiau să meargă mai departe - şi cum ea era cea care ar fi putut întâmpina probleme la capitolul "apropiere fizică", uite cum i-l aşezase pe Diamant în faţa ochilor, dezbrăcat, în plin soare, şi-i dăduse timp să se gândească la chestia asta...

... Nu. Nu erau la capitolul apropierii fizice. Nu putea. Adică... Adică poate că ar fi putut - pentru că şeful ei se ocupase de ea şi-o obligase să mănânce şi să tragă de fiare până la epuizare. Dar simplul gând că... Simplul gând că Diamant se însurase tocmai cu Safira, femeie cu forme "adevărate"...

Nu-nu! Nici nu se gândea! Gata! Ia - primise mail-uri noi?... Da; o confirmare de plată. Ordinul de plată era lizibil; îl printă şi intră în interfaţa cu banca - trebuia să verifice încasarea...

Dacă Ştefan zicea că...

Nu - Ştefan nu zicea nimic. Ştefan doar îi sugera că "era momentul" - şi-l "monta" rău pe Diamant, ţinându-l departe de ea atâtea ore. Atunci când or să se revadă, Diamant o să se grăbească "să ia măsuri". Iar dacă ea va simţi că putea...

Nu. Nu ştia cum va reacţiona. Nu ştia dacă va reacţiona cumva! Era foarte posibil să sară iar doi metri-n spate, ca o muiere bolnavă de nervi. Dar dacă nu risca, era foarte posibil ca Diamant - cel de jos, de pe şezlong - să se plictisească de aşa "maraton" interminabil! La urma urmei, roiau femeile în jurul lui! Iar relaţia cu consiliera şefului, pe care-o cunoştea şi nevasta, era totuşi plină de riscuri! Aşa că...

Aşa că nu ştia. Va fi ce va fi! La urma urmei, de ce încerca ea să plănuiască o reacţie şi un moment absolut normal, absolut firesc, absolut...

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele. Deşi trecuseră atâtea luni, iar ea primise certitudinea că Titel nu se va mai apropia vreodată de ea, tot nu reuşise să uite... El obişnuise să intre ca vijelia, să trântească uşa după el şi s-o privească lung - şi să se delecteze cu ochii ei speriaţi! După care venea la ea, îi prindea ceafa-n palmă şi-o pupa dureros de tare. Şi-o strângea dureros de tare. Şi, uneori, smucea şi rupea hainele de pe ea - fără să se-ntrebe dacă o durea, sau dacă ea era de acord cu graba aia...

Diamant nu era Titel. Aşa trebuia să se gândească. Ştia că Diamant se repezise la ea o singură dată - iar după ce-o sărutase atunci, pe trotuar, preferase să pună mâinile la spate şi să se lase condus de ea. Dar acum, că nu se mai văzuseră de atâta timp, după plimbarea aceea minunată prin Aurari, după ce vizitaseră primăria...

Ar fi vrut să se poată vindeca într-o clipă. Ar fi vrut să uite totul. Numai că nu avusese timp să se gândească la trecut - şi să facă pace cu momentele prin care trecuse înainte să-l cunoască pe regele aurarilor. În concluzie, nu ştia...

Diamant

În sfârşit, intraseră în conac. Doamne! - da' mult îl mai ţinuse acolo, la soare! Mare minune dacă nu făcea insolaţie! Urcau amândoi treptele; Ştefan îi vorbea din nou despre individul ăla de la Paris - şeful spionilor francezi. Dar terminaseră de urcat treptele - iar el privea uşile şi zău că nu mai înţelegea un cuvânt...

Palma vărului lui îl bătu scurt, de două ori, pe umăr:

- Eu mă duc sus, să trag de fiare. Tu du-te în birou şi spune-i Rebecăi să-ţi povestească cum a fost în vizită la ăla! Să vezi tu ce momente minunate-ai ratat...

Stop! Îl trimitea în birou! La Rebeca! Să-i spună Rebecăi să-i povestească... cum a fost în vizită la franţuz... Zâmbi slab şi aprobă. Şi se opri în faţa uşii, în timp ce Ştefan făcea stânga-mprejur şi revenea la scări... Apăsă clanţa şi intră.

Doamne! - frumoasă era femeia asta! Raina îi zâmbi slab, de la propriul birou:

- Bună...
- Bună...

Se grăbi să închidă uşa şi porni spre ea. Iar ea se ridica şi-i ieşea în întâmpinare... nerăbdătoare...

Şi-acum pluteau...

Roşcata

Mm, ce sărut! Ce îmbrăţişare! Ciudat - dar abia azi, acum, realizase forţa lui Diamant! Deşi o cuprinsese atât de uşor încât de-abia o atinsese... imaginea din grădină, de pe şezlong, îi intrase bine-n minte. Şi nu-i era greu să presupună că, dacă el strângea mâinile...

Gândul ăla o făcu să deschidă ochii - şi "să aterizeze" instantaneu. Aşa că îi dădu drumul, iar el se grăbi să-i dea drumul:

- Bine te-am găsit...
- Bine-ai venit. Apropo - când ai venit?
- Pe la două.

Îşi compuse instantaneu o mutră mirată:

- Aa...
- Şi să nu crezi că am dormit ca bondarul până la ora asta!
- Nu? Eu aşa am crezut...
- Nu. Am fost la şedinţă, cu şefu'.
- Şedinţă?
- Da, Şedinţă. Mi-a ţinut o şedinţă prelungită în poiana cu pitici.

Bufni în râs, amuzată de planul proaspăt compus în mintea ei:

- Unde?
- În poiana cu pitici.
- De-ăia mari sau de-ăia mici?
- ... În poiana cu pitici de grădină!

Ridică scurt din umeri - iar Diamant se grăbi spre fereastră:

- Cred că se vede de-aici! Ia!... Da - uite! Exact acolo!

Porni şi ea spre fereastră - dar spre cea de lângă biroul ei:

- Unde?
- Uite-acolo! În poiana cu BMW!

Se sprijini de tocul geamului, zâmbind încetişor - ca pentru ea:

- Mda...
- O vezi? Vezi maşina?
- Da. Iar de-aici se vede mai bine, să ştii...

Îi venea să râdă... El se apropia încet de ea... Ea n-avea curaj să-l privească... Diamant o îmbrăţişă uşor, din spate:

- Ia să văd... Mda... Ai dreptate...

O sărută uşor pe gât - iar ea plutea din nou, pentru că Titel nu se apropiase niciodată să

Nu! Nu-nu! Palmele începuseră să urce! Făcu o piruetă scurtă şi-l luă de gât - aşa era perfect! Pe spate, putea s-o mângâie până-i lua trei straturi de piele! Aşa era OK...

Diamant părea că înţelesese... şi îi arăta că o iubeşte... şi că adoră parfumul ei... Tocmai el, care era dulce-acrişor azi - şi-o ameţise rău...

Palmele îi prinseră brusc capul:

- Hei!

Ce-i?

- Ce-i asta?

Ce? Ce se întâmplase?

- Ăştia sunt cercei noi?

Era un mare hoţoman - şi nu-i plăcea să rămână cu glumiţele "nereturnate". Tocmai îi returnase "de-aici se vede mai bine" - şi-i studia cerceii cu inimioară... Iar ea se gândea că era totuşi proastă - că-l comparase pe bărbatul ăsta "adevărat" cu Titel...

Avea sentimentul că ar fi trebuit să fumeze o ţigară. În orice caz, ar fi trebuit să-l oprească cumva! Nu de alta - dar amândoi se îndreptau în goana mare spre momentul desfacerii nasturilor! Şi cum momentul ăla o îngrozea...

Ce-ar fi zis Ştefan dacă ar fi aflat că ei încuiaseră uşa? I-ar fi bătut? I-ar fi pedepsit foarte tare? Se întreba asta, pentru că ea ar fi

Nuu!

Diamant

Uau!

Avu sentimentul că timpul - şi lumea întreagă - încremeneşte, preţ de-o clipă. Şi-apoi, se pomeni îmbrâncit cu putere! Hei!

Doamne, ce ochi panicaţi! Dumnezeule, ce speriată era!

Raina îl împinsese cu forţă - şi-l privea cu groază parcă, încercând să-şi apere pieptul cu braţele. Şi nu-nţelegea de ce! Ce făcuse? Nu-i făcuse nimic! Doar...

Stop! Trebuia s-o liniştească. Nu puteau să discute despre asta - dar nici n-o puteau lăsa "aşa cum a picat"! N-avea voie să-i piardă încrederea! Ridică mâinile şi-apoi le duse la spate - şi primi o negare fermă cu capul! Hei! Porni spre ea; şi...

Şi-o văzu răsucindu-se imediat spre perete, încercând parcă să se-ascundă...

Titel...

Se grăbi să iasă - fără să mai privească în urmă. Că şi ea îl supărase! Ea îl comparase cu Titel! Adică îl asemuise lui Titel! Ea se aşteptase ca el să se comporte ca Titel! Ea închisese ochii, în braţele lui, şi-şi amintise de Titel! Jumătate din reacţia ei fusese cauzată de ecuaţia "Titel=Diamant"! Doar o jumătate era cauzată de amintiri... cu Titel...

Ajunsese la scări; le urcă în fugă, grăbit să nu cumva să-l ajungă din urmă... iar primul obiect pe care-l văzu fu sacul de box din capătul celălalt al mansardei! Şi-o rupse la goană spre el!

Roşcata

Ieşise. Ştia sigur că ieşise. Îl auzise îndepărtându-se, pe hol...

Ce naiba era cu ea?

Reveni la poziţia dreaptă... şi coborî totuşi mâinile - că n-avea de ce să se apere aşa. Adică n-avusese de ce să încerce să se apere aşa. Chiar ea se gândise azi, încetişor şi pe îndelete, că Diamant se putea

plictisi dacă ea nu decidea să se îndrepte totuşi către... ceva! Şi uite că mintea ei se jucase - şi stricase totul. Îl supărase pe el... Îl făcuse să iasă val-vârtej...

La urma urmei, ce mare chestie-i făcuse?

Se grăbi să iasă - trebuia să vorbească cu el! Era mie-n sută sigură că Diamant se gândea chiar acum că ea pusese semnul egal între el şi Titel! Şi nu era deloc adevărat! Da' absolut deloc! El era un înger, faţă de bestia aia! Iar ea nu-i asemuise nicicum!

Ajunse la scări şi se opri - sus sau jos? Jos nu auzea nimic; sus, însă, se-auzeau nişte bufnituri înfundate. Nu le făcea Ştefan; şeful ei nu "scosese" niciodată asemenea sunete de-acolo, din încăperea aia! Aşa că se grăbi să urce... şi se opri înainte să pună piciorul pe planşeul ăla. Nu se putea duce acolo...

Ştefan lucra braţele; la un metru de el, Diamant lovea sacul de box cu atâta furie şi determinare încât avea senzaţia că o să-l spargă... Îl lovea cu pumnii, cu picioarele, cu călcâiele... de parcă încerca să-l facă să cadă, ca să tabere cu picioarele pe el... Ştefan lucra chiar lângă el; vedea furia cu care vărul lui lovea sacul ăla dar nu spunea nimic...

Decise să coboare.

Nu va putea vorbi acum cu el. Diamant se înfuriase rău - semn că ştia la ce se gândise ea şi ce anume o făcuse să se sperie în halul ăla! Acum, se calma; o să-l lase să se calmeze, ca să poată să se gândească, să tragă unele concluzii... Or să vorbească, probabil, după prânz. Până atunci, însă...

Până atunci, ea se va întoarce în birou. Se va ocupa de firmă - aşa cum spusese Ştefan. Poate că vorbeau totuşi înainte de prânz...

Ştefan

Diamant bătea la sacul ăla "ca la fasole" - total nesportiv şi neacademic, total anapoda, exact cum bătuse, în tinereţe, sute de indivizi care "îi greşiseră în afaceri". Nu-i spunea nimic - prefera să-l vadă făcând zob sacul de box, decât să audă zilele viitoare că-l băgase pe Titel în spital! Sau, mai rău, că se împuşcaseră amândoi ca nebunii! Tăcea şi-şi vedea de exerciţiile lui; şi Diamant tăcea şi bătea sacul "ca la fasole"...

Făcuse bine că-i "ambalase" şi-i lăsase singuri. Rebeca părea "femeia de fier" - şi nu era aşa. Copila asta trecuse prin momente grele; avea amintiri grele, peste care nu putea trece singură. Dintr-un motiv numai de ea ştiut, nu le discuta nici cu el, nici cu Adina. Azi, avea sentimentul că Rebeca le va discuta cu Diamant. Iar dacă vărul lui nu-şi lăsa nervii aici, risca să trebuiască să intervină el. Prefera să nu se amestece direct între ei; prefera să-i ghideze din umbră, neştiut de nimeni...

"Dă-i, Diamante! La urma urmei, o merită!"

Nici el nu era de acord cu ceea ce făcuse Titel. Partea aia cu copilul mai era cum mai era; dar ceea ce urmase după naştere, ideea aia tâmpită cu netul şi vizitele "ca la curve" îi provocau o strângere de stomac. Rebeca meritase mai mult, după ce acceptase să-şi rişte aşa viaţa. Iar ceea ce făcuse Titel era... Era...

Diamant

Prânzul era delicios. Safira lui, dacă ar fi fost aici, şi-ar fi lins degetele la propriu! Insista din greu să se gândească la Safira în timp ce stătea lângă Raina; că şi ea se gândise la Titel atunci când o strânsese el în braţe! Iar asemuirea lui cu Titel era un afront pe care n-o să i-l ierte prea curând! El avea obraz! Şi onoare! Şi-o luase de nevastă pe femeia căreia îi făcuse un copil! Nu ca ăla!

Ştefan discuta cu Aleodor - şi ţinea partea Adinei. Bietul spion ducea o luptă inegală acolo - un conte şi-o profă de franceză îl tocau mărunt-mărunt...

Brusc, se simţi prins uşor de braţul stâng! Înghiţi scurt, "montă" mimica de poker şi o privi cu mult calm... Raina voia să-i spună ceva - aşa că se aplecă şi-i oferi urechea.

- Încerc din greu să mă vindec. Uneori îmi reuşeşte, alteori

Oof, Doamne! Încerca să-şi ceară scuze! Se grăbi s-o întrerupă în gura mare, ca să o determine să nu vorbească de faţă cu Ştefan despre asta:

- Alteori nu. Ştiu. Stai liniştită - lucrurile or să se rezolve, până la urmă. Sunt sigur de asta!

Şi-acum revenea la poziţia dreaptă şi se concentra asupra prânzului. Ea nu mai spunea nimic... Ştefan, deşi observase şuşoteala lor, nu încerca să mute subiectul discuţiei spre problemele din dragoste...

Vărul lui nu-i spusese nimic - nici un cuvânt măcar - apropo de bătaia cruntă pe care i-o dăduse "sacului Titel". Îl lovise cu toată puterea, din tot sufletul, minute în şir! Îl lovise până simţise că nu mai poate trage aer în piept! Avea pumnii roşii şi umflaţi - iar chestia asta n-o putea ascunde, în iulie, la masa asta ovală... Şi totuşi, uite că Ştefan...

Ştefan îi lăsa să meargă înainte aşa cum ştiau ei. Adică aşa cum puteau. Ştefan ştia că nu există relaţie fără suişuri, coborâşuri şi hopuri. Îl bucura mult să descopere că vărul lui nu încerca să le niveleze drumul! Nu era adeptul intervenţiei terţei persoane în probleme personale dintre doi oameni. Pentru ca el să rămână cu Raina, trebuia ca el şi Raina să-şi poată rezolva singuri problemele. Şi avea sentimentul că problema asta era pe jumătate rezolvată. Cealaltă jumătate o vor rezolva, probabil, înainte de cină...

Ana-Maria

Era zece jumate - din nou. Garda lui Sami se prelungise - din nou. Ea una observa din ce în ce mai clar cum chestia aia cu "program de lucru fix de opt ore" se transforma în ceea ce era de fapt - adică o minciună...

Copiii dormeau. Tasnim se uita la televizor, în living, cu sonorul dat aproape la minim... Pe măsură ce slăbea, sora lui Sami îşi regăsea încet-încet echilibrul - şi-şi scotea din minte necazurile. Tasnim începuse să-şi revină - şi să-şi arate adevăratul caracter. Era o femeie veselă, activă şi plină de viaţă, săritoare şi sufletistă şi topită toată după copii...

Aha! În sfârşit! Sami ajunsese acasă! Se ridică uşor de lângă copii şi porni spre uşă - cu intenţia de-a se duce să-i încălzească cina! Ceea ce pregătise ea pentru azi nu se putea mânca rece; iar el era, probabil, mult prea obosit ca să mai stea lângă aragaz. Prinse clanţa în palmă şi... se opri. Tasnim spunea ceva; Sami îi răspunse cu clasicul deja "în franceză, te rog". Sami "consolida" din greu ceea ce clădea ea zilnic! Fratele mai mare refuza orice discuţie cu sora mai mică, dacă acea discuţie nu se purta în limba franceză. Nu prea auzea arabă în casă...

Era ciudat - dar Tasnim insista în arabă! Iar el insista cu "în franceză, te rog"! Deci sora lui Sami avea un secret... şi-o irita rău insistenţa cu care fratele ei refuza să răspundă în arabă...

Aha! Acum intraseră în bucătărie! Deschise încet uşa - şi auzi clar întrebarea ei, în franceză:

- Ei când ai de gând să-i spui adevărul?

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Nu te face că nu înţelegi! Ana - când ai de gând să-i spui şi ei adevărul?

Ce adevăr? Despre ce adevăr vorbeau ei acolo? Sami tăcea... şi răspundea, brusc:

- Niciodată. Iar dacă gura ta mare nu poate sta închisă, am să neg cu vehemenţă tot ceea ce-o să spui!

Deci ei nu-i va spune niciodată adevărul... Ce adevăr? Că murea aici! Era ceva legat de Ştefan? Era legat de copii? De actele ei? De imamul cel nou? Ce adevăr? Vocea lui Tasnim deveni imediat rugătoare şi plângăreaţă:

- De ce, Sami? De ce vrei să te chinui?

- Pentru că e cu foarte mulţi ani mai tânără decât mine! Şi e ortodoxă! Şi e măritată deja! Şi nici prin gând nu-i trece că noi discutăm acum despre problemele mele sufleteşti!

Aa...

- Ţine-ţi gura şi nu te mai amesteca în problemele mele! Vezi-ţi de planurile tale şi de măritişul tău şi lasă-mă pe mine - că mă descurc şi singur!

Asculta, atentă...

- Daa, observ că te descurci de mama focului!

- Asta e treaba mea, Tasnim! Te rog să nu-ţi mai îndrepţi atenţia către treburile mele!

Aoleu! Ieşea din bucătărie! Împinse uşa - cât să n-o închidă şi să facă zgomot - şi aşteptă, cu inima mică-mică... Uşa de la bucătărie se trânti; paşii se apropiau, apăsaţi...

Doar nu venea la ea!

... Nu; se dusese la scări. Se ducea în camera lui. Adio cină - dar, pe de altă parte...

Uşa bucătăriei nu se redeschisese. Tasnim era supărată. Tasnim, femeia cu suflet de aur, veselă şi săritoare şi iubitoare de muzică şi de viaţă, era supărată pe fratele ei - care nu voia nici mort să-i spună menajerei că ajutorul lui...

Închise încet uşa şi se apropie de fereastră...

"Problemele mele sufleteşti" - cuvintele astea, rostite de Sami, ar fi trebuit s-o îngrijoreze la culme! Numai că o linişteau! Era tare ciudat - dar nu se îngrijora deloc atunci când auzea că Sami are probleme sufleteşti referitoare la ea! Ceea ce spusese el, în gura mare, într-o discuţie directă cu sora lui...

Sami fusese sincer. Tasnim nu ştiuse că ea era trează. Ea şi copiii intraseră în cameră la nouă jumate - şi stinseseră lumina la zece. Sora lui Sami ştia că micuţii adormeau în maximum un sfert de oră; aşa că...

Aşa că Sami era un bărbat foarte realist. Cum spusese? Că ea e cu mulţi ani mai tânără decât el, că e ortodoxă, că e măritată şi că nici prin gând nu-i trece ei că el... Păi, îi cam trecuse prin gând - dar nu partea aia sufletească! Avea oglindă - şi încă de la 18 ani avusese probleme cu chipul ăla de fotomodel! Începând cu George, colegul ei de clasă, şi sfârşind cu "răpirea din Tei cu scoci şi BMW şi SMURD"! Şi cum arăta şi bine, după două naşteri...

Nu se îngrijora pentru sentimentele lui Sami. Indiferent ce simţea omul ăla pentru ea, indiferent ce gândea, ei nu-i arătase niciodată mai mult decât amiciţie dezinteresată! Într-adevăr - dacă stătea să se gândească mai bine, poate că decizia lui de-a o ajuta să se-ascundă de mafia chineză pornise dintr-un amestec de... De...

Stop!

Se aşeză la masă şi porni laptopul. Trebuia să găsească o fotografie! Sau o ştire! Orice - în afară de nebunia aia de atentat, în care toţi cititorii de prompter îşi dăduseră cu presupusul ca-n telenovele! Trebuia să existe o ştire despre domnul conte! O căuta de aproape o săptămână - şi n-o găsise. Dar miza pe propria inteligenţă... şi pe faptul că Isamu era, totuşi, om. Şi mai miza pe ceva - miza pe faptul că Sami uitase cum arată Ştefan. Sau poate nici nu-l văzuse atunci! Trebuia să găsească o fotografie cu soţul ei - una concludentă! Iar dacă la fotografia aia era ataşată şi-o explicaţie foto...

Se simţea pregătită să le spună că e contesă. Simţea ea că venise momentul ăla! Sami era realist - şi stătea cuminte în banca lui, mizând poate pe posibilitatea ca soţul ei să păţească ceva rău! Că doar se lupta cu mafia chineză - nu cu Fiscul! Tasnim, însă, era de neoprit. Tasnim îşi cunoştea bine fratele - şi primise indicii puternice, ca să ajungă la concluzia că fratele ei are sentimente pentru menajeră, sentimente care puteau trece şi peste vârstă, şi peste religie, şi peste starea civilă şi copii şi toate celelalte! Dacă voia s-o oprească pe femeia aia din clădit visuri, trebuia să acţioneze acum. Şi trebuia să acţioneze ea! Sami n-o putea învinge pe Tasnim - pentru că o tot minţea cu "nu-i adevărat", "nici gând"... Dar dacă Tasnim vedea cu ochii ei că menajera are un soţ tânăr, frumos şi îndrăgostit lulea de ea...

De unde să facă ea rost de-o fotografie care să ilustreze acele trei mari calităţi ale lui Ştefan? În condiţiile în care n-avea ce căuta în capitolul "ştiri"? Tânăr, frumos şi îndrăgostit de ea. Afurisită temă...

Oftă greu şi-o luă de la început: Ştefan Ionescu conte. Search...

Roşcata

Simţea că o trec din nou toate năduşelile...

De la două şi până acum, când ceasul arăta 11:24, plătise pentru reacţia lui Diamant. Adică plătiseră amândoi - că nici el nu păruse mai fericit cu modul cum se scursese după-amiaza de azi! Imediat după masa de prânz, Ştefan propusese un joc de cărţi. Apoi, un campionat de remi. Apoi, un Monopoly. Apoi venise cina - şi-apoi reveniseră la Monopoly. El avusese grijă să fie prezent acolo, lângă ei doi...

Până pe la şapte, Diamant fusese foarte calm şi detaşat. Şi uşor nepăsător. Apoi devenise un pic îngrijorat... Apoi mâncaseră... Apoi începuse să se cam foiască... Ea îşi găsise liniştea atunci când începuse cina; el se panicase când începuseră al doilea Monopoly - şi realizase că "falimentarii" n-aveau voie să părăsească încăperea! Ştefan le găsea imediat o îndeletnicire, ferm hotărât să nu-i lase nici cinci secunde singuri...

În ultima jumătate de oră, intenţiile - şi dispoziţiile - lui Ştefan deveniseră evidente. După ce terminaseră jocul, şeful lor se ridicase şi se întinsese cu poftă: "Şi-acum, la culcare - că mâine muncim rău de tot!" Aleodor ieşise primul, cu Adina. Iar Ştefan îi luase pe ei doi pe după gât, urcaseră împreună scările, îl împinsese personal pe Diamant în camera lui - spunându-i un "noapte bună" apăsat... după care luase mâna de pe ea - de parcă pentru ea n-avea nici o "instrucţiune". Ea se dusese în camera ei - că nu ţinuse musai să încaseze capace la ore înaintate. Aprinsese lumina, se schimbase... şi rămăsese lângă uşă. Auzise deci paşii lui Ştefan trecând spre scări... trecând apoi înapoi... Uşa dormitorului nu se auzise închizându-se - aşa că stătuse cuminte acolo... Şi-apoi el trecuse din nou spre scări... şi din nou spre dormitor... şi din nou spre scări... Plimbarea aia continua şi acum, după ce stinsese şi ea lumina... Oare nu-l dureau picioarele? În fine...

Îl auzi trecând spre dormitor şi-şi privi ceasul: aproape şi jumate. Tare se temea ea că Diamant sforăia serios la ora asta...

Gata - uşa dormitorului mare se închisese! Şi se şi încuiase! În sfârşit! Oftă greu...

Ceea ce se întâmplase azi, se întâmplase din vina ei. El se purtase normal - şi nu făcuse nici un gest deplasat, sau nepotrivit. Ea sărise-n sus, ca şocata... Şi tot ea o să îndrepte acum lucrurile - ca să se vindece odată, să uite şi să poată să-şi refacă viaţa.

Scoase mobilul şi începu o conversaţie nouă... cu Diamant...

"- Ai adormit?

- Nu.

- Aş vrea să-ţi spun ceva. Pot să vin până la tine?

- Te aştept."

Bun! Ieşi şi viră la stânga. Uşa lui Diamant era întredeschisă... Intră. Şi închise uşa. Deşi în camera lui era întuneric...

Diamant stătea pe marginea patului. Se simţea privită lung - nu-i vedea ochii, dar ştia că o privea lung... Oftă greu şi se apropie de el. Şi... Şi se opri înainte să ajungă lângă el, un pic descumpănită de absenţa oricărei reacţii...

Şi-acum...

Şoapta lui i se păru destul de rece:

- Ce e?

Şi tot aşa, fără nici un fel de reacţie...

Oftă greu. Şi scăpă un suspin. Şi se grăbi să-şi acopere faţa cu palmele... Şi el tot nu spunea nimic - pentru că ea trebuia să deschidă gura şi să spună ce dracu căuta în camera lui, la miezu' nopţii! Şi nu putea! Fiindcă era mută! Fiindcă îi venea să plângă chiar şi numai când se gândea ce voia să-i spună!

- ... Nu mai plânge. Te rog. Mă faci să cred că plângi din cauza mea!

Nu-nu! Clătina repede capul, că nu plângea din cauza lui...

- ... N-am să mă ridic de-aici. N-am să-ncerc să te-mpac. N-am

să reacţionez nicicum, indiferent ce-o să-mi spui! Pentru că nu vreau să te sperii...

- Da' nu mă sperii!

- Aşa am zis şi azi la prânz - şi totuşi, te-am speriat.

- Nu - nu m-ai speriat tu! M-am speriat singură, ca proasta...

Oare reuşise să-l facă să zâmbească? Oare măcar schiţase un zâmbet? Ar fi fost atât de bine dacă ar fi reuşit să-l împace măcar un pic... un picuşor de tot...

- ... Ai spus că vrei să-mi spui ceva.

Aprobă grăbită cu capul.

- Şi-mi spui?

Aprobă din nou... Îşi şterse lacrimile dintr-o mişcare; inspiră adânc, ca să înceteze odată cu bocitul, şi turui:

- De la zece ani încoace, eu am fost ciuca miştourilor. Mi s-a spus în toate felurile: eunuc, băiat deghizat, Roşcata-plata... Am auzit multe comentarii... Am citit multe comentarii... Azi, am vrut să fac cumva să trec peste toate astea. Dar m-am speriat.

- ... De ce?

- ... Păi, m-am gândit la ea.

- ... La ea?

Se grăbi să aprobe:

- La ea - cea pe care ai luat-o lângă tine. Am văzut-o de câteva ori; arată bine... Ştiu că sună a prostii copilăreşti; dar mă gândesc uneori la chestia asta... şi mi-e frică.

- ... De ce ţi-e frică?

- De opinia ta.

Şi-şi acoperi repede faţa cu palmele, într-o poziţie care ascundea şi altceva - nu numai faţa... Diamant oftă greu:

- Nu ştiu dacă ştiai - dar am o reputaţie serioasă, în Bucureşti. Mă pricep foarte bine la două chestii: aur şi sâni.

Cee? Ridică palmele - şi-l privi lung...

- La aur, numai Nicuşor mă-ntrece - fiindcă umblă cu lupa şi sticluţele după el. La sâni, însă... Ştefan poate să-ţi confirme că eu evaluez potenţialele escorte! N-are încredere în nimeni altcineva! Poţi să-l întrebi, dacă vrei!

Daa, sigur! Cum să nu! Să fugă repede să-l întrebe...

- Aşa că, dacă vrei... Adică, dacă poţi să ai mai multă încredere în opinia unui expert decât în părerile unor novici...

Ce-avea? O luase razna? Sau...

- ... Ţi-am spus - eu de-aici nu mă ridic. Şi n-am să reacţionez nicicum. Dacă vrei să ţi-i evaluez...

Era nebun...

- ... Promit să fiu sincer!

Nebun, da - dar eficient! Tocmai îi intrase-n cap un gând nou! Şi anume, gândul că, dacă ea spunea acum "Nu", chiar că-l supăra rău de tot! Şi chiar că risca să-l vadă ducându-se învârtindu-se după un sutien mai generos - şi-o purtătoare de sutien cu ceva mai puţine probleme şi inhibiţii decât ea! Aşa că... Aşa că porni spre el - şi se opri în faţa lui, în plină lumină a lunii. Şi-acum, cum procedau?

Parcă ghicindu-i gândul, Diamant se lăsă uşurel pe spate - şi se sprijini în coate. Deci ea trebuia să... OK! Dacă tot se-apucase să-şi îndrepte greşeala de dimineaţă, măcar s-o îndrepte de tot! Nu? Şi să privească lucrurile şi prin prisma dorinţei ei de-a depăşi anumite bariere... fizice şi psihice...

Dacă o s-o tragă pe pat, n-o să scoată un sunet! Nu voia să-l piardă! Adică nu putea să-l piardă dintr-o prostie de-asta! Nu-nu! N-o să scoată un sunet - pentru că el era un înger, în comparaţie cu bestia care...

Desfăcea nasturii, privindu-l lung...

Trase de revere... şi gata - acum putea să-i evalueze. Tocmai realizase un adevăr indubitabil - mai mari de-atât nu se făceau decât chirurgical! În concluzie, dacă-i plăceau aşa, OK; dacă nu, să se ducă după alta!

Diamant nu zicea nimic... Ea nu prea avea ce să zică...

Cu un oftat lung, greu, bărbatul de pe pat se ridică. Îşi impuse să nici nu clipească - deşi Diamant era acum la câţiva centimetri de ea! Dar închise ochii... că, dacă el... Şi totuşi, el doar ridica bluza de pijama... i-o aşeza pe umeri... şi-i închidea acum nasturii, zâmbind:

- Stai liniştită - habar n-ai tu câte vaci lăptoase ar vrea să aibă sâni frumoşi ca ai tăi!

Zău? Deschise ochii - şi-i văzu zâmbetul ăla de şmecher care-o dusese pe ea de nas! Aah! Bufni în râs:

- Pe bune?

Diamant se trânti înapoi pe pat:

- Pe cuvânt de onoare!

Nu! Dacă tot se-apucase de chestia asta, o s-o ducă până la final! Ridică o sprânceană, ca un fel de invitaţie:

- Păi poţi să-ţi dai seama doar aşa? Dintr-o privire? Nu...?

Şi-i făcea semn cu degetele, să-i probeze... Ciudat - Diamant negă:

- Sunt maestru în sâni - îi ştiu după înfăţişare. Iar ai tăi... Ai tăi sunt perfecţi pentru tine.

- Cum adică?

- Adică se potrivesc perfect cu tine. Cu constituţia ta, cu firea ta...

Adică...

Gata - acum înţelesese! La cât de slăbănoagă era ea, nişte hălci uriaşe împrăştiate peste tot ar fi fost un dezastru! OK! Oftă uşurată... iar el bufni în râs:

- Oof, Doamne! Ce probleme aveţi şi voi!

- Ce, voi n-aveţi probleme?

Şi-i făcea semn cu indexul, apropo de bărbaţii complexaţi că "e prea mică" sau "prea strâmbă"... Diamant râdea - şi "se făcea" spre ea, cică s-o prindă! Îl fentă, râzând, şi păşi în spate - spre uşă. Şi se opri totuşi - că l-ar fi pupat de noapte bună, dar parcă-i era ruşine acum, după ce el...

- Hai - lasă prostiile şi fugi şi odihneşte-te. Ai auzit ce-a zis Ştefan - mâine muncim rău de tot!

Aprobă... şi-i făcu cu mâna:

- Noapte bună...

- Noapte bună, Raina.

Aah! La naiba! Apăsă repede clanţa şi se strecură în hol. Şi închise repede-repede...

"Şi-acu' ce faci - aştepţi să te vadă Ştefan? Şi să te căpăcească? Treci la culcare!"

O rupse la fugă spre uşa ei, se grăbi să se încuie înăuntru... şi se lungi încet în pat: deci el, expert în aur şi sâni, era de părere că ai ei erau perfecţi pentru ea. Că se potriveau cu constituţia şi firea ei. Păi, dacă stătea să se gândească... asta cam aşa era! Un "numărul patru" ar fi făcut-o să pară Dolly Parton în turneu! Safira avea forme "serioase" - dar era măritată, făcuse doi copii...

Strânse uşor perna în braţe - şi-acum, că aflase opinia expertului şi era liniştită, să pună mâna să se odihnească! Nu de alta, dar mâine treceau la "proba fizică" - aia de care el n-avea nevoie pentru evaluare, dar pe care-o va visa toată noaptea! Să nu-ncerce Diamant să vândă roşii la grădinar...

Diamant

Oof, Doamne! Ce probleme aveau femeile astea...

Şi totuşi, problema Rainei era una normală, firească, justificată perfect de faptul că o cunoştea personal pe nevasta lui - cea cu care ea "se lupta" pentru supremaţia asupra minţii lui! Normal că Raina lui se simţise complexată de aşa decolteu cum etala Safira! Şi normal că el, golan notoriu, uitase complet că fata asta avea doar 16 ani... şi deci avea "probleme specifice vârstei"...

Simţise că-l ia cu ameţeală când o văzuse desfăcând nasturii cămăşii albe de pijama! Se aşteptase la o discuţie - dar la una despre Titel. Sau despre sperietură. Când colo... Când colo, el încercase să pară... glumeţ! Iar ea îi amintise din nou că avea 16 ani - şi se gândea la anumite lucruri mai mult decât se gândea el. Raina lui se comparase cu Safira - şi-şi închipuise că "modelul" ei, foarte diferit de "modelul" nevestei lui, o să fie mai...

Trebuia să discute cu ea. Adică, de fapt, trebuia să afle amănunte despre ea şi Titel. Din câte aflase el, Raina era una dintre cele 12 mame ale copiilor nenorocitului. Rafael îi scrisese lui Ştefan că Titel o luase din Lyon la 14 ani, o adusese în Bucureşti, în Rahova, şi-o pusese să facă copilul. Şi-apoi o pusese pe chat şi îi interzisese să primească vizite... Şi, după părerea lui, îi interzisese şi orice "iniţiativă pornografică" la camera web - că doar era muierea lui! Mama copilului lui! Cum s-o lase să fie... curvă pe net?! Dac-o vedea vreun cunoscut?! Aşa că Raina lui stătuse topless în faţa multora... şi-apoi, când refuzase să arate mai mult, citise comentariile alea despre care-i pomenise lui...

Auzi! Roşcata-plata! Cretinii dracului!

Se răsuci scurt spre fereastră - trebuia să se calmeze, pentru că nu putea să se ducă să se bată iar cu sacul ăla! Era miezul nopţii - şi-l pedepsea Ştefan şi mai rău...

Mâine, dacă avea puţin noroc, poate-o să reuşească "să o răpească" preţ de câteva minute. O să-i spună că se răzgândise - şi, dacă ea n-avea nimic împotrivă, el ar fi probat totuşi sânii ei. Avea senzaţia că, atunci când se ridicase, femeia aia strânsese din dinţi şi-şi impusese să nu-l mai împingă orice-ar fi! Ca să nu-l piardă! Oof - cât de speriată era... Cât de rău o speria gândul că el ar fi putut s-o lase baltă!

Mâine, dacă va avea îndeajuns de mult curaj, o să-i amintească despre cadoul ăla pe care îl cumpărase special pentru ea. Dacă va avea extrem de mult curaj, poate-o să i-l şi arate! Deci, mâine o s-o invite în camera lui... pentru că nu trebuia să rişte aici, unde Ştefan era foarte calm - şi foarte atent la ei doi...

Ştefan

Şi gata - lumina de pe hol se stinsese. Poate că păruse un conte un pic... excentric, atunci când decisese ca luminile de pe holul ăla să se aprindă la comanda senzorilor - dar uite că funcţionau corect, conform cu rolul pe care-l aveau. Dormitorul lui era înconjurat de senzori de-ăştia - şi de becuri puternice. Inclusiv pe-afară. Becurile erau montate în ornamentele de pe pereţii exteriori. Dacă cineva plănuia să se cţere pân' la el, i se aprindea lumina-n ochi - iar el auzea imediat ţăcănitul puternic al senzorilor! Sistemul era eficient...

Se plimbase agale pe holul ăla... supunându-i pe amândoi la cazne grele. După ce-i "arestase" în living şi-i pusese să-şi joace rolurile de colegi-amici şi cam atât, îi chinuise cu plimbarea lui... Încercase să-i lase să sesizeze "mărşăluitul" şefului prin faţa uşilor lor închise - ca să le fie amândurora foarte clar faptul că nu venise încă momentul să se odihnească în aceeaşi cameră cu pat dublu! Rebeca fusese cea care "aprinsese fitilul" azi. Şi deci ea se dusese în camera lui, ca să stingă fitilul şi să lămurească problema. Şi să se-mpace. Nu se certaseră - se... indispuseseră reciproc. Se bucura să constate că se făcuse bine înţeles - iar ei n-o luaseră razna. Iar consiliera lui stătuse în camera lui Diamant nu mai mult de cinci minute. Asta era bine...

Păi, la aşa oameni înţelegători şi subalterni ascultători, el unul pregătea o surpriză! Una mare-mare şi foarte plăcută, după părerea lui! Mâine, Diamant şi Rebeca or să fie, în sfârşit, fericiţi - şi, dacă erau şi inteligenţi, or să-şi lămurească unele nelămuriri. Trebuia să găsească o formulă de exprimare îndeajuns de limpede, ca să n-aibă surpriza să constate că se repeziseră berbeceşte "să testeze" iarba înaltă, necosită...

15 iulie 2011 - vineri

Diamant

O nouă zi de muncă...

Parcă-i era frică să iasă! Nu ştia de ce, dar parcă-i era teamă s-o revadă acum. Nu ştia de ce...

Apăsă clanţa şi deschise uşa. Şi prinse "din zbor" bileţelul înfipt între toc şi uşă! Hei! Îl desfăcu...

"Neaţa, vere!

Azi, e rândul meu să muncesc şi-al Rebecăi să se relaxeze la soare. Ia deci micul dejun la pachet şi porniţi la plimbare prin curte. Ne revedem la masa de prânz.

Ştefan

PS: La trei jumate, pleci cu Aleodor spre Otopeni. Ai detaliile pe mail.

PPS: Ai grijă..."

Auu, ce-l plesnise! Adică să aibă grijă...

OK! O să aibă mare grijă! Deci pleca la trei jumate; prânzul începea la unu, ceea ce însemna că ei trebuiau să fie în camerele lor la doişpe - că poate voia Ştefan să discute cu el ultimele dispoziţii de afaceri! Porni spre scări, butonând telefonul - că avea un mail...

Roşcata

Aştepta, cuminte, la masa din curte - conform cu indicaţiile lui Ştefan. Şeful ei fusese explicit în biletul pe care i-l lăsase în uşă: **"*Azi ai zi de relache, cu mic dejun la aer curat.*"** Şi cum ea n-avusese tava pusă în faţa scaunului, iar Aleodor şi Adina nu se treziseră încă, o căutase pe Florina... o găsise tocând pentru prânz şi avusese "o sclipire de geniu". Revenise în camera ei şi se schimbase. Rochiţa era contraindicată la plimbare; aşa că îşi luase pantaloni şi-un maieu. Şi-o jachetă. În centrul Franţei, dimineţile erau răcoroase şi-n iulie...

Uşa conacul se deschise încet, se închise... Vocea lui Diamant o sperie de-a binelea!

- Neaţa!

Se întoarse imediat:

- Neaţa!

Ciudat - ochii albaştri străluceau, fericiţi, şi-i ascundeau un secret mare-mare... în timp ce el încerca să pară mirat:

- Ce-i cu tine aici, singură cuc?

- Păi...

Scoase biletul şi citi cu voce tare:

- ***"Azi ai zi de relache, cu mic dejun la aer curat."***, zice şefu'. Mă relaxez deci, la aer curat. Cu micul dejun n-am prea înţeles cum e, pentru că Florina toacă acum prânzul...

Diamant ridică mâna dreaptă şi scuturâ un pic punga de hârtie:

- Şeful ăsta al nostru e un bun organizator...

Ia uite-l! Punga ateriză pe masă iar Diamant scoase o hârtiuţă... o îndoi şi-i puse în faţa ochilor doar jumătate din propriile indicaţii! Sigur, n-o să-l muştruluiască pentru secretomanie! Citea...

Deci, azi Ştefan stătea în birou - iar ea se plimba la soare. Se plimba mult - de-acum, de la opt şi-un sfert, până pe la doişpe...

Diamant luă punga şi arătă spre stânga. Păi...

Păi, să pornească la plimbare - nu? Ieri se cam... râcâiseră. Aseară, se împăcaseră. Azi, trebuiau să discute problema - ca să nu se mai râcâie vreodată pe tema aia.

Trebuia să recunoască faptul că avea emoţii...

Diamant

Habar n-avea unde erau - dar nu se îngrijora în privinţa asta. Păduricea avea poteci - iar conacul era împrejmuit de-un gard înalt. Mergeau până la gard, se întorceau în loc şi-o ţineau tot înainte... Şi, în ultimă instanţă, îl suna pe Toni - care-i salva cu ATV-ul. Vărul lui le dăduse băieţilor de la pază ATV-uri pentru potecuţele astea...

Erau veseli. Erau extrem de vorbăreţi. Raina îi povestea păţanii amuzante de pe vremea când fusese caporal în Lyon. El râdea şi-o asculta... şi n-ar fi întrerupt-o pentru nimic în lume! O vedea liniştită, fericită... şi nu voia să rişte să schimbe asta. Aşa că tăcea şi-o asculta...

- Tu n-ai obosit?

Ridică scurt din umeri:

- Parcă-parcă...

Raina îl luă de mână şi-l trase spre stânga. Ieşiseră de pe potecă - iar el se întreba acum ce vietăţi mişunau prin iarba asta înaltă...

Ajunseseră într-o zonă cu copaci deşi. Raina trecea de ei... şi-i dădea drumul, ca să se aşeze "strategic" pe iarbă. Hm - pusese între ea şi poteca de la 20 de metri distanţă un pâlc de tufişuri dese... Prea bine! Se aşează lângă ea şi puse punga în poală:

- Mâncăm?

- Mâncăm.

Iar în secunda doi Raina se trase lângă el - lipită bine de el - şi se servi... Prea bine! O să aibă grijă - exact aşa cum îi spusese Ştefan! O cuprinse uşor cu braţul şi luă şi el un biscuit. La micul dejun de azi aveau biscuiţi cu cremă - vanilie şi ciocolată. El mânca cu ciocolată; ea prefera vanilia... Era linişte...

- ... Ştii care-i chestia? Atunci, pe vremea aia, mi se părea că am o viaţă "super"! Deşi cu mintea de-acum pot spune că atunci duceam un trai jalnic, îmi amintesc că atunci nu-mi doream decât să treacă noaptea mai repede - şi să mă-ntorc la treabă. Pe stradă. Mi se părea... Cum să spun eu... Atunci când ai trăit numai pe stradă, te obişnuieşti cu libertatea. Practic, faci ce vrei tu! Te descurci cum vrei tu! Ţi-e foame? Te duci şi mănânci! Ţi-e sete? Te duci şi bei! Vrei să fumezi? Nu-ţi zice nimeni nimic! Te plictiseşti? Îţi găseşti ceva de făcut, sau te duci în altă parte, sau... Mă crezi că, la un moment dat, am stat trei ore lângă Bazilica Notre Dame de Fourvière, studiindu-i cu maximă atenţie pereţii exteriori? Chiar la intrare, sus, are opt statui identice; sub ele sunt patru statui diferite. Ştii cât mi-am stors mintea să aflu de ce nu erau şi alea la fel? Şi ce semnifica fiecare? Şi ştii că n-am vrut nici moartă să mă ţin după ghid, ca să aflu răspunsul? Ar fi trebuit să intru înăuntru; şi n-am vrut. Puteau să mă gonească de-acolo, la fel cum puteau să zică că intrasem să fur; şi n-am vrut să intru. Şi nu ştiu nici acum cum e cu statuile alea... Hm; în ziua aia, când mi-am dat seama că am stat trei ore degeaba, am riscat - şi-am şutit dintr-un bancomat. L-am pândit pe unu', l-am lăsat să apese butoanele... Şi-am fugit de mi-au ieşit ochii, că se luase după mine... Libertatea e un drog puternic. Odată ce "te-a prins", cu greu mai poţi să renunţi la ea! Mai ales când schimbarea se întâmplă brusc, pe neaşteptate, pe nepregătite...

Dădea din cap, ca bolnavii de nervi, şi mânca cu gura închisă. Discuţia se apropiase periculos de mult de jigodia aia... Raina oftă greu... greu de tot, din tot sufletul... El nu scotea un sunet...

- ... Eu nu pot să vorbesc cu şefu' despre asta. Adică... Adică nu pot să-i spun lui cum a fost atunci când m-am întors din Franţa. Când mi-aduc aminte că are cuţitu' ăla în cizmă...

- Nu cred că Ştefan s-ar amesteca în chestia asta.

- Ştiu că nu s-ar amesteca - că nu-i nedreptatea lui, iar răul e făcut. Iar eu eram a lui Titel atunci. Numai că şefu' are afaceri cu Leo Mondialu'. Titel trebuie să intervină ici şi colo - şi să coopereze cu ai noştri. Şi nu vreau ca, atunci când stă faţă în faţă cu Titel, şefu' să fie influenţat de ceea ce spun eu. Chestia asta cu avansarea pare lată şi iute ca Dunărea; da' să ştii că e o chestie de fineţe, cu multe curbe!

- Ştiu. Atunci, dacă vrei, poţi să-mi spui mie.

Raina începu să râdă:

- Tu ai două pistoale - şi treci zilnic prin Bucureşti!

- Dar sunt un om de cuvânt. Şi îţi dau cuvântul meu de onoare că n-am să fac absolut nimic.

Iar ea tăcea... Decise să continue:

- Pe de-o parte, el e mai "sus" decât mine. Pe de altă parte, dacă îi zic ceva, dinamitez avansarea. Şi nu în ultimul rând... Dacă eu reacţionez în vreun fel, practic îl anunţ că mi-ai spus ce şi cum. Şi te pun rău cu el. Şi nu vreau să fac asta. La urma urmei, abia ai reuşit să scapi - şi să-l ţii la distanţă! N-o să fiu tocmai eu cel care-o să-i dau motiv să se apropie de tine.

Ea tăcea... El nu voia să mai zică ceva... Raina oftă din nou - şi mută punga cu biscuiţi în iarbă, după care îşi scoase jacheta şi-o întinse în spatele lor... Ochii de peruzea evitau să-l privească:

- Încerc să mă vindec cumva - ca să pot să trec peste toate şi să le uit. Şi să merg mai departe. Dar... Adică nu vreau să crezi că vreau să-ţi povestesc ţie cum a fost pentru că am vreun interes să afli tu!

- Stai liniştită - nu-s chiar aşa de bleg.

Îi smulsese un zâmbet... Raina ridică încet privirea...

- ... Juri că n-o să-i faci niciodată nimic lui Titel? Şi că tot ce-ţi spun eu acum, uiţi până ajungem iar la conac? Şi că n-ai să mai spui nimănui niciodată?

- Jur.

Nu părea ea foarte convinsă... El o privea lung... Vedea cum chipul frumos din faţa lui se transformă încet - şi devine trist... Dumnezeule mare! - ce oftat! Direct în suflet îl lovise cu oftatul ăsta! Simţea cum îl doare inima - fizic! Îl durea în coşul pieptului!

Palma ei îl apăsă încet pe umăr... şi-l culcă pe jachetă. Raina se lungea lângă el, punea capul pe umărul lui... O cuprinse uşor cu braţul. Şi închise ochii. Aştepta. Era în starea aia în care putea auzi orice grozăvie fără să clintească vreun muşchi al feţei! Era în starea aia de "reportofon", în care memora fiecare şoaptă, fiecare tonalitate... ca să le re-judece pe-ndelete, în timp ce-şi ascuţea săbiile din Aurari...

- ... Şefu' meu avea crâşmă mare în Lyon. Pe noi ne ţinea la depozit; dar lua uneori fetele mai mari acolo, să ajute la curăţenie, iar pe băieţi îi chema mereu cu maşina, să care mâncarea care rămânea. Era o crâşmă foarte mişto, foarte elegantă, mirosea mereu a parfum scump... Într-o zi de weekend cu încasare mare, şefu' a hotărât să-mi serbeze ziua de naştere la crâşmă. Era după un botez; erau multe mese aranjate frumos, multe flori, multe baloane... Eu nu ştiu când m-am născut; el a făcut atunci petrecerea în iunie... M-a ridicat în picioare, la început, şi le-a spus tuturor că se mândreşte cu mine. Că sunt şefă peste 18 caporali şi-i ţin impecabil socotelile. Mi-a făcut cadou un lănţişor cu cruciuliţă, l-a pus pe lăutarul de ocazie să-mi facă dedicaţie specială... A fost frumos atunci; şi s-a filmat. Şi cred că de-acolo a pornit totul - pentru că, înainte de momentul ăla, eu habar n-aveam cum arăta Titel în realitate. Îl zărisem un pic într-o poză ştearsă, pe-un telefon... Acolo unde eram eu, Leonard era un fel de legendă - iar Titel era Dumnezeu. Ne conducea pe toţi cu regulile lui, avea grijă de noi şi exista doar aşa, în povestirile celor mai mari...

Da - ştia că şi el, atunci când apăruse în curtea lui Lăcătuş din Lyon, avusese asupra acelor oameni efectul apariţiei arhanghelului Mihail, cu pistoale în loc de aripi şi mobil în loc de sabie...

- ... La două săptămâni după petrecere, într-o seară de vineri, am aflat că a venit Titel - şi că e în crâşmă la şefu, unde îi aşteaptă pe toţi subordonaţii să dea raportu'. Era o chestie nouă; în plus, auzisem multe legende despre Titel. Aşa că noi, cei care nu-i eram direct subordonaţi, am evitat să apărem pe-acolo... Băieţii erau toţi ocupaţi cu paza - aşa că am dus picii acasă, la depozitul unde locuiam, şi-am ieşit pe stradă cu cei mai mari. Şi-am dat de una dintre fetele lu' şefu', care mânca o bătaie cruntă de la patru panarame coborâte din maşina concurenţei... Ăla încerca să ne ia colţu'; şi cum curăţenia noastră era ocupată cu paza lui Titel, m-am dus la el şi l-am înţepat. Direct. Nici n-am discutat! Am fugit, am făcut dreapta, am fumat o ţigară cu gândul că ăla se uşchise... Şi, când să mă-ntorc să văd de fata noastră, constat că ăla era lungit pe asfalt, sângerând serios, iar una dintre fetele lui răcnea la telefon că să vină poliţia...

Asta era gravă...

- Am gonit la crâşmă şi-am năvălit peste ei înăuntru! I-am zis

lu' şefu', care şi-a trimis omu' să rezolve problema... Eu eram speriată ca dracu - mă holbam la şefu' şi mă gândeam că-l omorâsem p'-ăla... Şi nici n-am realizat că mă oprisem chiar lângă Titel. În capu' meu era numai chestia cu ăla şi cu poliţia! Iar Titel m-a apucat deodată de braţ şi m-a întors spre el. M-am dezmeticit, l-am văzut, l-am recunoscut şi-am împietrit...

Ştia că Titel îşi domina oamenii cu atitudinea aia de "şerif" care bagă oamenii-n spital doar pentru un "bună ziua" rostit pe tonalitatea greşită...

- M-a întrebat: "Tu eşti Roşcata"? Eu am dat din cap că da iar el a îngustat ochii şi-a zâmbit: "Am auzit multe lucruri bune despre tine." Doamne! - nu cred că o să pot uita vreodată cum

- Vei uita totul până ajungem înapoi la conac.

Aha! Ridicase capul, ca să-l privească! O privi şi el, zâmbitor ca o zi frumoasă de vară:

- După ce scoţi amintirile din tine, se şterg! Nu ştiai? În două ore-s gata!

Zâmbetul ei încerca să-i mulţumească şi pentru încurajare, şi pentru tentativa de-a o face să zâmbească un pic... Capul roşcat se lăsă din nou pe umărul lui...

- Mi-a zis "Adu-mi o cafea". M-am dus la bar şi i-am zis ăluia să-i dea lu' Titel o cafea. Şi cum ăla-i pusese o stacană mare, m-am apucat să i-o aranjez eu! Cu căniţă, cu farfuriuţă, cu linguriţă şi plic de zahăr şi şerveţel... Când m-am întors la masă, i-am găsit şuşotind. Şefu' se mutase lângă el - şi şuşoteau la ureche. Eu nu ştiam ce să fac - că n-aveam cum să-i pun cafeaua-n faţă şi să mă uşchesc... Brusc, l-am văzut cum ia sticla cu whisky de pe masă şi se ridică. Mi-a făcut semn să mă ţin după el... M-a dus la etajul crâşmei, unde erau nişte camere de două margarete... Şi m-a luat la întrebări. Cine sunt, de unde vin, care-mi sunt părinţii... Dacă am fost vreodată bolnavă de ceva... Dacă tuşesc... Dacă fumez... Dacă sunt fată mare... Dacă mi-a venit ciclul... Şi pe urmă mi-a zis că el e om serios - şi i-a venit vremea să se-nsoare. Şi vrea să ia o fată tânără, serioasă şi frumoasă şi deşteaptă, pentru că vrea să facă copii, să aibă cui să lase munca lui şi agoniseala... Zicea lucruri frumoase - da' era îndeajuns de beat ca să se dea de gol că minţea cu neruşinare... A scos pistolu' şi s-a uitat lung la el... M-a pus să mă dezbrac... A râs - şi-a zis că, dacă nu mai cresc, o să mi se zică Roşcata-plata...

Nenorocit soi de om! De ce jurase el că n-o să-i facă nimic? Mm, ce prostie uriaşă făcuse când jurase că n-o să se ia de el! Mm... Palma Rainei se ridică de pe pieptul lui - pentru că Raina îşi acoperi încet capul cu braţul:

- ... Şi m-a suit... pe masă...

Se grăbi s-o strângă în braţe - şi să sâsâie, ca s-o oprească odată! Gata! Spusese destul! Pricepuse totul! Jigodia aia fusese sub orice critică! Raina lui plângea în hohote...

De fapt, nu trebuia s-o oprească! Trebuia s-o lase să plângă! Ca să se descarce! Probabil că nu mai spusese nimănui, niciodată, lucrurile astea...

Brusc, tânăra îi sări din braţe! Aoleu! Da' ce se întâmplase?... Se repezise la punga cu micul dejun. Bănuise, probabil, că era pregătită de Florina - care nu uita niciodată şerveţelele. Nu le uitase. Aştepta deci ca Raina lui să se liniştească... Să revină în braţele lui... Să-şi regăsească dramul de echilibru absolut necesar continuării acelei povestiri...

- ... N-a putut. Era aşa de beat, că n-a putut... Şi m-a plesnit - că din cauza mea nu poate el! Că-s ca o scândură bocitoare. M-a plesnit de mi-a sunat apa-n cap şi m-a azvârlit pe pat. Şi-a băut toată sticla de whisky, a vorbit la mobil chestii de afaceri... Eu am stat acolo cuminte, ascunsă sub cuvertură, gândindu-mă că o să uite... de mine... De dimineaţă, s-a pus pe borât. Juma de oră, a borât aproape non-stop. A venit şefu', care nu ştia ce să-i facă să-l liniştească şi tot zbiera p'-acolo că moare Titel... Atunci, mintea mea de gâscă şi-a zis că, dacă-l ajut, poate-o să mă lase-n pace! Şi-am ieşit din ascunziş, m-am dus în crâşmă şi-am adus zeamă de varză şi oţet şi apă rece şi pastile... I-am pus comprese, l-am liniştit... În două ore, l-am pus pe picioare. Atunci, şi-a luat pistolul şi telefoanele şi mi-a zis că eu merg cu el. În clipa aia...

Şi iar ofta înfiorător...

- În clipa aia, m-am pus din nou pe bocit - şi l-am rugat să mă lase acolo, la şefu'! I-am adus aminte că sunt o scândură bocitoare! I-am promis că n-o să zic nimănui nimic din ceea ce văzusem şi auzisem! I-am promis că o să câştig dublu! Da' parcă vorbeam cu peretele! I-a făcut lu' şefu' semn că pleacă; iar şefu' m-a apucat de braţ, m-a smucit şi mi-a zis la ureche că să nu fiu proastă - că Titel vrea să mă ducă la Bucureşti şi să mă facă şefă mare. Şi-o să fiu cucoană şi-o să am haine de firmă şi maşină la scară. Şi n-am mai avut când să-i spun că nu vreau decât să mă azvârle în magazie şi să mă uite acolo; m-a scos din crâşmă, m-a urcat în spate în Hummer... Iar Titel n-a mai zis decât că vorbim la Bucureşti. El a tăcut tot drumul; eu... Eu am încercat, cred, totul - toate cuvintele pe care le ştiam. Eu am avut, de fapt, ghinionul să n-am cuţitul la mine. Îl aruncasem imediat cum văzusem că ăla sângera pe asfalt, iar curva lui suna la 112! Aşa că...

Aşa că... Raina lui oftă din nou:

- Aşa că a condus ca dementu' pân' la unguri - unde a tras la omu' lui de încredere. Era furios - şi n-a mai vrut să bea. Şi mi-a zis... că dacă fac figuri... îi cheamă pe-ăia... să mă ţină...

Gata! Nu mai voia să ştie nimic! Îi acoperi capul cu mâinile lui - încercând, poate, să nu lase amintirile alea să se-ntoarcă în mintea ei... Şi totuşi, ea îi împingea uşor mâinile...

- ... N-avea rost; aşa că... Şi pe urmă m-a dus în Afumaţi, la două ţigănci bătrâne. Mă ţinea încuiată acolo. N-aveam voie să fac nimic - nici măcar să-mi tai unghiile sau să-mi pun un pahar cu apă! Îmi aduceau ele; descuiau uşa, îmi dădeau ce le ceream, luau cana sau foarfeca sau farfuria, încuiau iar uşa... Iar el venea în fiecare zi. Insista în fiecare zi... fără să scoată o vorbă, uneori... fără să-i pese... de mine sau... de părerea mea...

Trase el punga şi scotoci după şerveţel...

- ... Mersi. Şi-n trei săptămâni, testul a ieşit pozitiv. Ţigăncile mă puneau să fac câte-un test în fiecare dimineaţă... A venit ca vijelia, cu alt test... şi, după ce s-a convins că eram gravidă, a ieşit pe uşă fără un cuvânt - şi dus a fost! Şi-am trăit două ore cu teama că înţelesesem eu greşit... şi n-ar fi trebuit... Adică... Când s-a întors... S-a întors un alt fel de Titel. Nu ştiu dacă... Adică normal că nu-nţelegi! Că nu ţi-am zis! Din clipa aia, Titel "s-a sucit" - brusc! S-a întors frezat, bărbierit, înţolit şi parfumat şi pregătit de-un concurs de frumuseţe. Mi-a adus un buchet mare de trandafiri şi-a descărcat juma' de Hummer: super-haine, super-parfumuri, super-pantofi, bijuterii, creme, farduri... Şi mi-a zis că eu o să fiu soţia lui - da' atunci când o să-şi învingă duşmanii şi n-o să mai fie periculos pentru mine. Şi, pentru început, am fost la doctor... Am făcut analize - inclusiv de-alea pentru piele. M-a dus şi la encefalogramă! Poţi să crezi?

Da - putea să creadă. Jigodia voia să fie sigur că copilul lui ieşea perfect! Mm...

- Şi m-a mutat într-o casă din Rahova, explicându-mi că el are mulţi duşmani şi e mai bine pentru mine să rămân ascunsă... Eei - şi m-a ţinut acolo, păzită bine de-o babă surdă şi chioară şi anchilozată care auzea tot, vedea tot, era peste tot şi "turna" tot... Aveam de toate - ţoale, pantofi, parfumuri, bijuterii - dar nu ieşeam niciodată din curte. Mâncam tot ce-mi trecea prin minte! Adusese o antenă de-aia de satelit - şi aveam mii de posturi la televizor! El venea uneori în vizită, la fel de cochet şi aranjat şi spilcuit... Şi-a fost altfel; adică nu s-a mai culcat cu mine. Niciodată. Mi-a zis că-i e frică să nu-mi facă rău. Că, dacă eram gravidă... Doamne fereşte! - să nu se-ntâmple ceva cu copilul!

Bineînţeles! În plus, "se păstra" pentru celelalte 11 viitoare mame! Mm...

- O dată pe lună, mă ducea la spital, la Polizu - de fiecare dată, în toiul nopţii. Că are mulţi duşmani, şi - Doamne fereşte!... Şi... Nu ştiu. Nu mai ştiu. Se bucura ca un copil mic, când vedea imaginile la ecograf! De fiecare dată când venea să mă ia, era agitat şi guraliv şi încântat; la ecograf, mai că nu făcea pe el de bucurie! Iar la întoar-

cere... Era aşa ciudat! Între Titel din Afumaţi şi Titel din Rahova era o diferenţă uriaşă. Incredibilă. Până-n trimestrul al treilea, chiar am crezut... Chiar l-am crezut. Chiar mi-am imaginat că o să mă ia de nevastă. Până-n trimestrul al treilea, am... Una dintre fete mi-a deschis ochii, într-o noapte.

"Una dintre fete" - cum adică?

- Într-o noapte, m-am dus la baie; iar când m-am întors, pe hol, am auzit gălăgie într-una din camere. N-aveam voie să umblu pe-acolo oricum şi oricând; nu m-am gândit de ce, până-n seara aia... Am crezut că el e - şi că e cu una din puştoaicele alea care veneau în vizită la babă. Şi am deschis uşa. Şi-am realizat că fetele alea care veneau cu sacoşe la babă erau de fapt chatiste... Şase fete, în trei schimburi - iar mie de-abia atunci mi-a picat fisa. Şi am început să fiu mai atentă... Am început să-mi fac diverse măşti, să inventez diverse motive şi scuze pentru zâmbetele nereuşite...

Raina lui nu era fraieră deloc - şi copilărise pe străzi. Şi avusese mulţi şefi, mulţi subalterni... Învăţase de mică regula numărul unu: nimic nu se pierde. Totul se mută în locul potrivit, la momentul potrivit, pentru câştigul maxim. Raina înţelesese că urma să se mute curând în altă cameră din casa aia. Iar el nu putea, totuşi, să-mpuşte jigodia aia-n frunte! El nu putea nici să se-ncrunte la el! Putea doar să tacă... şi să spere că o s-o ajute să uite... mai devreme sau mai târziu...

- ... M-am căznit degeaba. N-am reuşit nimic cu teatrul meu. La controlul din luna a opta, scăzusem cinci kile. Copilul era bine; eu, însă, redevenisem scândură. De unde mă rotunjisem binişor... A venit, a şuşotit cu baba, a rămas la cină... şi-a plecat cu fata aia. N-am mai văzut-o de-atunci. Sper...

Spera că fata aia era bine. Adică, că mai era! În afacerea cu femei, Titel nu se-ncurca! Titel nu avea subordonate şi angajate - avea sclave. Care nu mai era bună...

- L-am născut pe Alin la opt luni jumate. Începusem să am coşmaruri noaptea; începusem să-mi doresc să scap odată de chestia aia din mine! Înţelegi? Îl simţeam cum se mişcă şi... Şi uram...

Şi iar o înecase plânsul... El încerca, iar, să o protejeze; ea îl împingea uşor, pentru că avea acum curaj să continue să vorbească...

- La opt luni jumate, am început să am contracţii. De-alea uşurele. Baba mi-a zis să stau întinsă-n pat, că nu nasc. Dar eu am stat în pat şi m-am scremut... şi-am împins... şi-am scos copilul lui din mine în noaptea aia. Nu m-a dus la maternitate; a adus medicul în Rahova. Era vişiniu şi panicat ca dracu... A refuzat să ducă copilul la Polizu, la control... L-a scos pe Alin din cameră, l-a plătit pe doctor şi-a închis uşa. M-a ţinut în braţe până am adormit... A ştiut întotdeauna cum să stea, ca să se vadă pistolul. N-am putut niciodată să... N-am putut nici măcar să-l întreb ce dracu scria-n buletinu' ăla de i-l dădu-se doctorului, când a fost cu completarea naşterii! Habar n-am cum o cheamă pe mama lui Alin...

Şi iar scăpa un suspin - dar acum se grăbea să continue:

- Ştiu sigur că tatăl din acte e român. Mi-a zis baba. Da' despre mine n-a vrut scorpia să sufle vreo vorbă...

Babă de încredere! Nu degeaba îi dăduse Titel aşa o sarcină de importanţă intergalactică...

- Când m-am trezit, la vreo şase ore de la naştere, am descoperit că Alin dormea cu baba. Şi că toate hainele şi obiectele lui Alin se mutaseră de la mine din cameră, la babă-n cameră. L-am sunat, plângând, şi mi-a explicat că eu sunt obosită după naştere. Şi că medicul i-a zis să mă lase să mă refac. Şi uite-aşa m-am refăcut eu singură-n cameră, pe post de vacă de lapte...

- Nu vorbi aşa.

- Am fost vaca lui de lapte. M-am uitat pe net şi să ştii că aşa se face - vaca se însămânţează, se lasă să fete viţelu' şi pe urmă se mulge. De la două săptămâni, Alin a halit lapte matern la biberon, în braţele babei.

Adică nici măcar n-o lăsase să se-apropie de copil? Uau!

- Şi cum n-aveam grija copilului, ci doar a umplerii biberonului, am primit sarcini noi; mi-a zis că Poliţia îi supraveghea conturile, aşa că el nu mă mai poate ajuta cu nimic - financiar vorbind! Şi-o să trebuiască să ne descurcăm singure acolo o perioadă. Mi-a arătat camera de alături şi mi-a explicat că n-am voie să fac nimic altceva decât streaptease şi compuneri lacrimogene la tastatură. Şi că banii îmi intră într-un cont - da' pentru că n-am buletin, contu' e pe numele babei...

Serios? Chiar aşa îi făcuse? Adică o pusese "să presteze" ca să umple contu' babei?

- L-am revăzut pe Alin după ce-a făcut şase luni. Adică după ce s-a convins baba că "nu sunt un pericol pentru ăla micu'". A fost şi Titel de faţă; şi era destul de îngrijorat... Spre ciuda lui, copilu' a tras instantaneu la mine...

Sângele nu se face niciodată apă...

- Şi uite-aşa n-a putut Titel să mă treacă la capitolu' "vacă reformă"...

- Poftim?

- Vaca de lapte care nu mai dă lapte se cheamă vacă-reformă. Ăsta era drumu' meu - la abator, pe trotuar în Ferentari.

- Nu fii atât de sigură!

- Diamante! Tu uiţi un lucru! Eu am lucrat pentru Titel! Ştiu cum e organizarea lui - şi ştiu care mi-era drumul!

Atunci, el nu mai zicea nimic. O lăsa pe ea...

- Şi într-o dimineaţă mă sună şi-mi zice să mă aranjez; că mergem la o petrecere privată. Mi-a trimis rochia şi toate celelalte la prânz... A venit seara şi m-a luat - şi m-a dus la Clinceni, unde m-a urcat într-un elicopter. La început, m-am gândit că vrea să-mi dea vânt - şi m-a îmbrăcat frumos ca să nu mă mai ducă la Morgă, să mă bage direct în coşciug!

Ciudat - Raina chicotea! Se grăbi să-i alimenteze starea aia de spirit veselă - şi ţâţâi dezaprobator! Raina începu să râdă:

- Şi mă aterizează lin la ponton, unde văd yahtu' lu' Leo Mondialu' şi leşin instant... Şi ajung eu sus pe yaht, iar şefu' ăl mai mare mă ia la o discuţie privată. Atunci mi-a zis că într-o zi, nu se ştie care, o să vină la mine un bărbat. O să-mi zică că e trimis de Florin Salam. Şi-o să zică "*Vive le roi*". Eu trebuia să-l ascund acolo, în camera mea, şi să-l ajut - adică să fac ce-mi zice el să fac. OK, am zis eu, mulţumită că "discuţie privată" nu însemna alte alea...

- Şi uite cum apare într-o zi un bărbat, trimis de Florin Salam, care-ţi zice "*Vive le roi*"...

- Şi care mă adună de pe covor în secunda a doua...

Poftim? Capul roşcat aproba:

- Da - am leşinat ca proasta. S-a făcut negru şi - puf! El m-a cules de pe covor, m-a sculat uşurel, m-a pus să torn tot... Şi, după fix două minute, vine ăla micu' al chatistei din schimbu' doi şi ţipă să dăm drumul la televizor, că e prăpăd mare. Am văzut pe ecran titlul mare, cu "Război între interlopi, în centrul Capitalei", şi am văzut cearceafurile de pe jos. Şi-am realizat, în secunda doi, că dacă reuşesc să-i aduc regelui aurarilor tot ce-mi cere, am o şansă infimă să...

Avea o şansă infimă să nu sfârşească, totuşi, în Ferentari... Raina bufni în râs:

- Să-ţi zic fază! Eu eram speriată şi şocată şi panicată toată, că am ditamai regele în camera mea şi trebuie să am grijă de el! Şi-mi zice că mergem în oraş. Eu aveam indicaţii să-l sun pe Titel; iar Titel răcneşte că să nu plec nicăieri şi să trec pe net imediat. Acu', eu aveam o problemă: un rege şi-un şef. Şefu' zicea să las regele singur şi să trec la cameră; da' dacă regele pleca, dădeam de dracu'...

- Corect! Şi ce-ai spus?

- M-am uitat la rege şi mi-am făcut o frază-n minte. Şi n-am zis-o - da' m-am făcut vişinie... Aşa că i-am arătat prin semne că "eram aşteptată" dincolo. Iar el a zis să mă uit la el...

Şi ridica grăbită capul, ca să poată s-o vadă...

- ... şi-a întrebat, rânjind uite-aşa la mine: "Crezi că pot să te mănânc?"

Bufni în râs: serios? Da, era stilul lui Ştefan; dar... Raina aşează uşor bărbia pe el:

- Şi de-aici încolo amintirile mele sunt mult mai frumoase - aşa că nu vreau să le spun, ca să nu iasă de tot. Să nu le pierd.

Aprobă, iar capul ei reveni pe umărul lui... Iar ea reveni, totuşi, la discuţia dinainte:

- Alin nu e copilul meu. E copilul lui.

Gata! Gata, că el pleca azi în Bucureşti - şi cine ştie în ce depresie pica biata lui Raina! Se grăbi să o întrerupă:

- Iar amintirile au ieşit şi le-a luat vântul. Uite - vezi? Uite-acolo!

Întinse mâna spre norul mare şi gras care se îndepărta:

- Tu n-ai fost atentă - da' eu am văzut tot! Tot ce-ai spus tu, s-a ridicat sus-sus şi s-a strâns în norul ăla. Uite-l cum se duce... cu amintiri cu tot...

Iar ea îl cuprindea cu braţul şi-l strângea uşurel... Daa, ştia! Era "o bomboană de băiat"! O bomboană de-aia dementă - că-i stătea mintea la prostii...

- ... Diamante...
- Da.
- ... Pot să te întreb ceva?
- Ştii bine că da.
- ... M-ai minţit?

Cum-cum?

- ... Poftim?
- Zi-mi sincer: m-ai minţit?
- Sincer... Nu-mi amintesc să te fi minţit vreodată. N-am avut de ce!

Tăcea - semn rău... Păi, să n-o lase să tacă! S-o întrebe!

- ... Da' ce-ţi veni?
- Păi acum, că au ieşit amintirile urâte, s-a făcut loc pentru amintirile frumoase. Şi "s-au expandat", aşa - şi se văd detaliile mai bine...

"S-au expandat", carevasăzică...

- Şi tocmai am observat un detaliu extrem de important, care-a stat ascuns până acum.
- Aşa...
- Mi-ai zis tu o chestie... la o petrecere... când m-ai sunat cu număr ascuns...

Când o sunase! Aha! Se ridică şi-o aşeză pe braţul lui. Şi-i făcu semn să nu spună nimic...

Roşcata

Doamne! - da' tâmpită mai era! Cum putuse să se gândească că acum, după ce-i aflase trecutul, Diamant se răzgândise? Hm! Şi cum putuse să-şi închipuie că omul ăsta o să rişte să spună acum ceva? După ce aflase cu câte mii de cuvinte îşi bătuse Titel joc de ea...

Degetul lui trecea uşor peste trăsăturile ei; ochii albaştri erau sinceri când îi spuneau că o iubeşte... aşa cum nu iubise poate pe nimeni, poate niciodată... aşa cum pe ea n-o iubise nimeni, niciodată...

Sărutul lui o vindeca...

Era îndrăgostită lulea... "Lulea de tot" - dacă exista aşa ceva...

Diamant lăsă capul pe braţul ei. Acum ea privea cerul iar mâna lui o ţinea de mijloc... Iar ea se gândea şi-şi compunea un plan... Gata - start plan!

- ... Diamante...
- Da.
- ... Da' aseară m-ai minţit?
- Aseară... Ce-am spus aseară?
- Ai spus să stau liniştită... că pot să stau liniştită.

O privea mirat - uimit, de fapt, de aşa "curaj" pe ea! Ei bine? O minţise? Capul brunet reveni pe braţul ei:

- Eu nu mint - mai ales atunci când îmi spun opinia de expert.

Deci putea să stea liniştită - era "super-perfectă"! Gândul ăsta o făcea să râdă...

- ... Şi să ştii că am o problemă, apropo de discuţia noastră de aseară.

Aoleu! Ce problemă?

- Ce problemă?
- Mi se întâmplă foarte rar să dau peste aşa ceva - şi să acord nota maximă. M-am gândit toată noaptea...

La ce se gândise? "Haai, Diamante - la ce te-ai gândit?" Îşi primi răspunsul în şoaptă, la ureche:

- M-am gândit ce fraier am putut să fiu - să nu-i probez...

Ei, na! Bufni în râs iar el reveni pe braţul ei:

- Dar momentul s-a dus.
- Poate s-a dus şi s-a-ntors!

Aha! O privea lung... Ea îl privea lung, zâmbind cu subînţeles... Ochii albaştri se închiseră brusc:

- Nu vreau să risc să se-ntoarcă norul ăla.

Serios?! Întinse degetul spre cer:

- Vântul adie în partea aia. Conacul e în partea cealaltă. Nu se mai întoarce.

În clipa imediat următoare, chipul lui Diamant apăru în faţa ochilor ei:

- Şi dacă plec liniştit la trei la aeroport, şi aflu diseară sau mâine dimineaţă că s-a întors?

Îl privi lung... şi-l "atacă" cu propriile arme:

- Şi dacă pleci liniştit la trei la aeroport, iar diseară ţi-aminteşti că amintirile urâte le-ai scos - dar n-ai dat cu alifie... să se vindece repede...

Ciudat - ochii lui erau trişti acum:

- Mi-e frică.

Ei, pe dracu! Îi era frică! Da' când se făcuse aşa fricos?... Şi totuşi, uite că-i era frică! Îl luă de gât, zâmbind:

- Noru' ăla nu se mai întoarce - gata! S-a dus! L-a luat dracu'!
- Dar riscul să-ţi produc eu amintiri urâte e mare.
- Ba e aşa de mic, că nici furnica nu-l zăreşte!
- Raina,

Io-te la el! Ridică tonul la el, în ţigăneşte:

- Aoleu, Diamante! Aşa te lauzi? De-ăsta mi-eşti? Hai odată cu alifia aia!

Îl făcuse să râdă - clătina capul şi râdea... Se grăbi să continue:

- Io-te la el! Io-te cum stă şi rânjeşte fasoalea la mine şi trage dă timp! Mă! Io te spun lu' şefu'! Dacă nu scoţi alifia aia acu', eşti mâncat! Tot! Hai! Alifie şi masaj thailandez! "Bagă"!

El râdea, ea râdea... Iar el îi prindea uşor capul în palme - şi punea punct discuţiei, tot în ţigăneşte:

- Te iubesc, nebună mică...

Şi-acum, da - acum "era în tratament". Venise Diamant, cu alifia. Alifie d'aia bună, calitatea-ntâia! O să-i facă un masaj pe cinste, cu alifie cu dragoste... Un masaj d'ăla thailandez... Râdeau - şi nu puteau să se pupe de-atâta râs...

Ştefan

Împinse uşa conacului şi ieşi în curte. Şi zâmbi - că ziua de azi era perfectă...

Avusese emoţii, atunci când îi văzuse îndepărtându-se împreună cu punga cu micul dejun. Îşi spusese că sunt majori, sunt vaccinaţi iar unele discuţii nu pot fi evitate - şi nu se răzgândise. Aşa că ei plecaseră la plimbare, el se dusese în birou... Şi apoi, de-a lungul celor trei ore de muncă susţinută la contracte, acte, viramente şi conversaţii telefonice cifrate, îşi amintise de multe ori goana ei prin grădina lui Nicu Cărare. Rebeca fugea de-i sfârâiau călcâiele, atunci când voia ea! Dacă Diamant ar fi speriat-o cumva, ea ar fi fugit. Iar şansele ca el să uite de acel "Ai grijă" din bilet erau totuşi minime! Aşa că îşi văzuse de treaba lui, la biroul lui, şi făcuse caşcaval cu acte. Iar ei se întorseseră pe la doispe...

Observase imediat pleoapele ei roşii - şi ochii fericiţi. Şi zâmbetul. Şi paşii deveniţi brusc "dansaţi", copilăroşi. Pe Diamant - vulpe bătrână, şi deci greu de indispus - îl "evaluase" cu coada ochiului. Vărul lui etalase un calm suspect. Un calm de-ăla de călugăr budist. Trăsese deci concluzia că plimbarea îşi atinsese scopul... şi poate chiar mai mult decât atât. Erau majori, erau vaccinaţi şi ştiau amândoi că, după ce Diamant ieşea din conac, or să se mai vadă când or să se mai

vadă! Aici trebuia să fie el atent - şi să intervină înainte ca îndrăgostiţii ăştia doi să se repeadă berbeceşte... şi să rişte să se lovească rău de tot. Hm...

Uşa se deschise în spatele lui; se răsuci şi-l privi drept:

- Eşti gata?

- Da.

Era gata?... Da; o pupase, se despărţiseră frumos - ca doi îndrăgostiţi... Bun! Îl luă pe după gât, aşa cum îi plăcea lui, şi coborî mult tonul vocii:

- Diseară ai o misiune complicată. Pe jumătate din ei va trebui să-i refuzi cumva.

- Stai liniştit - că mă descurc.

- OK. Vezi că al lu' Cârpaciu' umblă cu tăişuri la el.

Diamant ştia asta mult mai bine decât el - dar...

- Să stai cu urechile ciulite... Vezi - că Aleodor se duce la ai lui. Să-l laşi să se bucure de mini-concediu.

- Bineînţeles.

- Şi să ai grijă. Să nu ieşi fără Claire.

Vărul lui aproba... Se opri lângă Philippe şi-l întoarse pe Diamant spre el. Şi-l electrocută. Discutaseră?... Da. Se lămuriseră?... Da. Ştia că n-avea voie să se-atingă de Titel, orice-ar fi?... Ştia - şi n-o să se-atingă de Titel. Bun! Îl trase şi-l ţucă apăsat pe frunte:

- Ai grijă!

- Tu să ai grijă - că palidu'-i pe faţă şi are draci în cur!

Îi făcu semn să stea liniştit - şi-i închise portiera. Gata - Diamant pornea spre aeroport...

Îşi aprinse o ţigară.

Îi strecurase acel "să stai cu urechile ciulite". Diamant îl memorase. Se îndoia însă că-l pricepuse! Între instrucţiunea legată de al lu' Cârpaciu şi aia cu Aleodor, el îşi strecurase rugămintea...

Îi era dor de ea...

Ana lui era în Franţa. Se mutase... recent într-un oraş din vest. Era tentat s-o laude, pentru că se depărtase şi de Nisa, şi de graniţa de est - foarte bine supravegheată de oamenii lui Jun. Era tentat s-o dojenească, pentru că se îndepărtase de ţinta finală - orăşelul Aurari. Îşi spunea că, dacă reuşea s-o contacteze, îl putea ruga pe Leonard să tragă yahtul la ţărm... Deşi chiar şi numai gândul că familia lui se apropia de Leonard Donichioiu în vremurile astea tulburi îi strângea inima...

Îi era dor de ea. Îi era dor de zâmbetul ei, de vocea ei... De dragostea ei... Îşi amintea momentele de coşmar de la Cernica... când o ţinuse pe braţe şi încercase să-i oprească sângerarea, s-o trezească cumva... Se gândea, uneori, că Ana lui avea ambii copii cu ea; iar dacă copiii...

Oftă greu şi plecă capul - se gândea la multe lucruri, în ultimul timp. Şi nu era bine. Diseară, o să-şi pună fusta ei pe cap... cu riscul de-a plânge cu lacrimi amare mâine dimineaţă...

Îi era dor de ea. Şi-atât.

Ana-Maria

Închise încet uşa şi porni laptopul. Copiii dormeau duşi; Tasnim moţăia la televizor, Sami era la spital... Era momentul ideal ca să-şi continue căutările! Îşi jurase ei însăşi că nu va renunţa la ideea aia! Trebuia să existe ceva pe net! Trebuia să mai fie ceva pe-acolo! Nu se putea...

Şi-acum, Google era gata. Ea era un pic nepregătită...

Căutase toate variantele de Ştefan: Ştefan conte, Ştefan rege, Ştefan Ionescu... Căutase până şi mafia chineză! Şi găsise articole pe wikipedia! Căutase Conte Perigord... Trebuia să caute altceva; dar ce anume?! Privea tastatura şi nu-i venea nici o idee... Trecea uşor cu degetele peste tastele negre...

Stop. Ajunsese la Enter - cu mâna stângă. Iar în faţa ochilor ei strălucea, timid, inelul...

Trandafirii aceia albi fuseseră "de mare efect". Nu se aşteptase! Pur şi simplu, nu s-ar fi gândit niciodată la asta! El, însă, care era un adevărat maestru într-ale organizării... El o aşteptase în picioare, lângă masă. În faţa lui o aşteptase Florentina, cu inelul pe pernuţă. Iar în spatele lui...

Turenne. Enter. Trei milioane de rezultate... Ştiri - click. 2.480 de rezultate. Mult mai bine. Images - click... Castelul... Localitatea... De aproape... De mai departe... Următoarele 20... Mai jos... Următoarele... Nu-i venea să-şi creadă ochilor...

Click. Închidea preview-ul fotografiei... Fotografia lor... Intrase în pagină.

Nu - Isamu nu omisese ştirea asta. Isamu o lăsase intenţionat online. Şi-apoi, încet-încet, uitase de ea. Fotografia se numea "turenne24". De-asta n-o găsise până acum...

"Hai, femeie frumoasă ca Luna! Hai să dăm nişte conţi cu cracii-n sus!"

Revelionul 2005-2006. Prima ei vizită în castelul din Turenne. Atunci îi cunoscuse pe părinţii lui spirituali. Atunci văzuse macheta aceea uriaşă... şi-l făcuse pe Léon dintr-un colţ de şerveţel...

Da - într-adevăr, dăduseră conţii cu cracii-n sus în noaptea aia! Iar Isamu lăsase fotografiile online... fie din greşeală, fie purtat de valul ăla de dragoste care emana din ei doi...

Ştirea respecta toate "canoanele" unui amplu reportaj într-un ziar local. Gazeta asta avea, probabil, 100 de exemplare - şi-o făcea un entuziast care trăia dintr-o moştenire. Ştirea începea cu atmosfera de sărbătoare care domnise peste Turenne în ultima săptămână, atmosferă cauzată de revelionul organizat la castel de către conte şi contesă. Toată localitatea se pregătise febril... Iar invitaţii începuseră să sosească. Desigur, începeau să-i înşire în ordinea descrescătoare a vârstei... Pe ici-pe colo, la cei cu titluri nobiliare serioase, exista un link către "galerie foto"...

Şi iată cum îşi făcuse apariţia domnul Stefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, care coborâse dintr-o limuzină neagră şi-i oferise mâna unei domnişoare "răvăşitor de frumoasă", care îl luase de braţ şi făcuse întreaga audienţă să murmure şi să-i privească admirativ... Şi care nu-i mai permisese atenţiei domnului conte să se îndrepte către altceva - nici chiar către mâncare sau băutură! Doamne! - îi venea să râdă! Exprimarea aia "cu ştaif" suna foarte ciudat! Ea îşi amintea că mâncaseră amândoi foarte bine; da' dacă jurnaliştii fuseseră de cu totul altă părere...

Hm! ***"Domnul conte nu a dorit nici să divulge identitatea superbei sale însoţitoare, nici să comenteze în vreun fel zvonurile care s-au născut în sala mare a castelului; dar surse de încredere din cadrul familiei spun că domnişoara este, cu siguranţă, viitoarea doamnă Ionesco. Dealtfel privirea domnului conte şi atenţia pe care i-a acordat-o domnişoarei clipă de clipă sunt cel mai concludent răspuns! Galerie foto"***

Avea galerie foto! Repede! Click!

... Da! Aveau multe fotografii cu ei! Multe-multe! Peste douăzeci! Şi prin sală, şi la vals, şi când se sărutaseră la miezul nopţii... Oo, Doamne!

Repede! Bookmark... OK... Răsuflă uşurată... şi decise să închidă laptopul. Nu-i trebuiau alte informaţii - ştirea aia era extrem de concludentă pentru gazdele lor! Şi cum trebuiau să fie amândoi de faţă - dar să evite, pe cât posibil, o lungă şedinţă de întrebări din partea copiilor -, era mai bine să le arate fotografiile alea diseară. Aşa că acum se lungea în pat, lângă micuţii ei, şi închidea ochii. Şi încerca să-l viseze aşa ca-n noaptea aia...

Sami

Descuie uşa, intră şi încuie încet - să nu facă zgomot. Tasnim se ridică imediat de la masă:

- Bine-ai venit. Îţi pun imediat masa.

- Bine te-am găsit. Mulţumesc.

Spre marea lui uimire, uşa din dreapta se deschise - iar Ana intră în living:

- Bună seara.
- Bună seara.

O văzu punând laptopul pe masă, deschizându-l, pornindu-l... Indexul ei lovea încetişor carcasa de plastic - semn de nerăbdare stăpânită cu greu... Făcea ceva acolo... iar ecranul se întoarse spre Tasnim! Păi...

Ana intră în bucătărie:

- Pun imediat masa.
- Stai liniştită!

Bineînţeles că îi punea ea masa...

Hei! Sora lui se-ngălbenise toată! Da' ce văzuse ea acolo? Ce-i arăta Ana? Zâmbi, amuzat de ochii bulbucaţi de uimire:

- Ce-i?

Nu primi un răspuns verbal, ci un gest de "Vino-ncoace". Păi oricum se ducea acolo, ca să mănânce! Era lihnit...

Ia! La ce se uita ea acolo? Era... Era o ştire, parcă... Castelul din Turenne... revelion 2005-2006...

Uite-i!

Ana-Maria

Gata - masa era aranjată. Nu că ei ar fi observat asta; dar... era aranjată. Aşa că se aşeză pe scaunul ei şi-i privi lung...

Sami vorbise mult în arabă, cât aranjase ea cina pentru el. Îi tradusese surorii lui, care nu stătea foarte bine nici cu franceza vorbită - darămite cu aia scrisă! Acum se ridicase - şi fuma. Tasnim se ridicase şi ea... numai că stătea aplecată la 90 de grade - şi privea pozele. Făcea click din când în când... Sami n-o privea. El ştia, la urma urmei, cum arăta soţul ei - şi probabil că bănuise ceva-ceva referitor la statutul social, încă de pe vremea când Isamu sorbea ordinele lui Ştefan şi le transpunea-n realitate cu viteza sunetului. Pe el, vestea că adăpostea o contesă fugară nu-l "pocnise" extrem de tare. "Soţul meu face afaceri cu oameni periculoşi", plus "consilierul chinez care rezolva toate problemele", plus "presupun că el a trădat" - toate astea adunate dădeau un afacerist important, amestecat în chestii dubioase cu mafia chineză. Şi nu orice patiser sau bancher făcea afaceri cu mafia aia! Titlul nobiliar nu-l îmbrâncise pe Sami - îl dăduse un pas în spate şi ridicase în faţa lui un geam de plexiglas. Mimica lui nu-i arăta determinarea de-a se descotorosi de aşa musafiră-problemă. Dar mimica lui nu arătase niciodată nici ceea ce spusese Tasnim în seara aia...

Sora lui Sami se aşeză, încet, şi ridică privirea spre ea. Reveni apoi spre ecran... iar spre ea... iar spre ecran... Sami stinse ţigara şi se întoarse spre ea:

- El este soţul tău?
- Da. El este soţul meu, Stefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, regele aurarilor şi-al tuturor ţiganilor din România.

Tasnim împinse puţin laptopul, ca să poată să se aplece pe masă spre ea:

- Eşti măritată cu un conte?
- Da; unul care a făcut multe afaceri cu mafia chineză, care-a fost mult timp apărat de armata română, şi-apoi de "Interne", şi-acum e păzit de "Externe"...
- Şi care nu te poate contacta.
- Care, dacă ar reuşi să mă contacteze, mi-ar provoca moartea în maximum cinci minute de la iniţierea apelului telefonic.

Sami se aşeză şi el la masă. Tăceau amândoi - de parcă aşteptau o explicaţie! Păi...

- ... Atunci când s-a întâmplat, în aprilie, eu eram cu copiii la Cannes. El a plecat de dimineaţă în România. Avem o fată care are grijă de casă; ea a venit şi mi-a spus că bucătăreasa a pregătit o prăjitură. M-a întrebat dacă vreau să trişez... Am spus că da; mi-a adus trei felii de ruladă cu ciocolată din comerţ şi-a spus că simte o tristeţe în suflet, de la vremea de-afară. Şi cum afară era soare puternic şi pic de vânt... Sub ruladă, am găsit un bileţel. Aveam mai puţin de-o oră la dispoziţie, să ies cu copiii din casă şi să dispar. M-am dus la consilierul chinez şi i-am spus că plec la plimbare...

- Te-ai dus la el?

Sami era interzis...

- Da. Nu puteam pleca fără să-l anunţ. Aş fi iscat suspiciuni. El controla totul - de la scurgerea apei menajere în canalizare, până la programul soţului meu pe tot restul anului. El stătea în birou, la calculator; el trăgea sforile şi executa contractele pe care le găsea şi le semna soţul meu, el organiza paza - el aranja practic totul! Inclusiv scutirile copiilor de la şcoală şi grădiniţă!

- Şi-ai reuşit să fugi?

- Da. Nu el a trădat. Fratele lui mai mare... Europa e împărţită în multe regiuni; fiecare "organizaţie" ocupă câte-un procent din fiecare regiune. Fratele cel mare e şef peste operaţiunile organizaţiei în vest. A aflat că şeful peste est va fi concediat şi-a vrut să-şi promoveze fratele mai mic. Dar fratele mai mic era consilier; nu şef. Aşa că a început prin a-l face şef peste firma soţului meu. De la asta a pornit totul.

Întrebarea lui Sami o lăsă mască:

- Şi-atunci cine a murit împuşcat la Bucureşti?

Adică ştia... Păi, normal că ştia! Era medic! Era extrem de inteligent! Bineînţeles că încercase să afle pe cine băgase-n casă - nu? Ridică din umeri:

- Nu ştiu. Bănuiesc că o sosie. În urmă cu trei ani, soţul meu mi-a arătat câteva fotografii şi m-a întrebat care din bărbaţii ăia îi seamănă mai bine. I-am spus părerea mea... Cred că sosia lui a murit la Bucureşti. Nu ştiu. În orice caz, am luat copiii şi-am plecat la plimbare prin magazine. Atunci când s-a împlinit termenul de pe bileţel, am intrat într-un shop, am mers la toaletă... ne-am schimbat hainele, am lăsat emiţătoarele acolo şi-am fugit pe geam, direct la gară.

- Stai puţin! Emiţătoarele?
- Da. Eram urmăriţi în permanenţă. Sunt nişte dispozitive cât unghia, care se bagă în căptuşeală, sau în tocul de la pantof, sau în telefon... Emit un semnal, care pune un bumb pe-o hartă a străzilor... Am înaintat, încet-încet, spre nord - când cu trenul, când cu autostopul, când cu autocarul...

Tasnim părea că nu înţelesese înlănţuirea de evenimente:

- Şi emiţătoarele din laptop?
- Laptopul l-am cumpărat dintr-un Carrefour, după ce am fugit.
- Telefoanele?
- Sunt cumpărate în Paris. Telefonul meu a rămas în magazinul ăla... împreună cu cartela, cu toate numerele...

Sami constată, ca pentru el:

- Deci, practic, nu poţi fi găsită decât după înfăţişare.
- După înfăţişare şi după "semnele de viaţă" pe care le dau. Dacă sun la el, sau la vreunul din oamenii lui care are telefonul urmărit, mă triangulează - şi-n două-trei minute află adresa exactă unde e telefonul de la care vorbesc eu. De-asta nu sun niciodată pe nimeni de pe mobil. Telefoanele mele sunt "de unică folosinţă" - am sunat o dată, le-arunc în primul tomberon... Imam Arif mi-a spus că poşta franceză e sigură. Că au camere de supraveghere, dar sistemul de înregistrare e ciclic şi suprapune imaginile din patru-n patru ore. În plus, scrisorile nu i le trimit lui. Le trimit la persoane şi companii care au tangenţă cu el, dar sunt atât de îndepărtate de el încât nu sunt puse sub observaţie. Plicul nu atrage atenţia aici; face două zile până acolo... Iar acolo, în est, influenţa lui e mai puternică decât influenţa chinezilor. Acolo, el are foarte mulţi prieteni. De-asta nu-i scriu la adresele din Franţa...

Tasnim zâmbi cu înţelegere:

- Draga mea, ştii ce cred eu? Cred că te îngrijorezi degeaba!

Întinse mâna şi închise laptopul:

- Şeful pe Europa de Vest are "interzis" pe teritoriul italian - care e acum în păstorirea unui semi-şef, instalat pe-o zonă "centrală" încropită pe-un genunchi. A primit interdicţia asta în clipa în care nu a ascultat nici de superiori, nici de duşmani, nici de prieteni - şi a tras cu rachete sol-aer în elicopterul care survola teritoriul italian, având

la bord patru persoane cu care individul era în război. Am văzut filmarea făcută de oamenii lui. I-a aruncat în aer cu lansatorul de rachete, "ca la război", deşi ştia că va pierde câştiguri importante. E o chestie de orgoliu, de poziţie, de putere, de imagine... Acelaşi orgoliu l-ar determina să nu mă ucidă; să mă ţină ostatică, pe mine şi pe copii, până la sosirea soţului meu. Şi să ne ucidă în faţa ochilor lui. Şi-apoi să se delecteze cu sinuciderea lui...

Ei nu mai spuneau nimic... Oftă greu:

- Deşi ştiam că e extrem de periculos să dau semne de viaţă, m-am lăsat găsită de două ori de către oamenii soţului meu; şi de fiecare dată a fost pus în scenă câte-un spectacol foarte credibil, pentru ochii chinezului. O dată, am fost "repatriată" la televizor - cu interviuri, cu jurnalişti la faţa locului, cu poliţişti asigurând paza contesei...

Tasnim bufni în râs:

- Ştii care-i culmea? Mă uitam la ştirea aia şi mă gândeam că poliţia franceză e cea mai bună şi mai eficientă poliţie din lume!

- Este; dar, din păcate, fratele cel mare cunoaşte multă lume din vârful poliţiei. Aşa funcţionează lucrurile astea... De fiecare dată când m-am lăsat găsită, oamenii soţului meu au încercat să ne întâlnească şi să ne salveze. De fiecare dată, au apărut şi chinezii fratelui mai mare. De fiecare dată, lângă oamenii soţului meu au stau oamenii prietenilor lui şi oamenii Serviciului de Informaţii Externe român; iar lângă aşa desfăşurare de forţe înarmate până-n dinţi a fost prezent şi serviciul francez de informaţii. În Lyon, n-a curs sânge - dar a fost gălăgie mare. În Orléans au murit oameni. Şi am decis că e mai bine să rămân ascunsă. Nu pot risca să tragă dementul ăla cu rachete după mine...

Sora lui Sami aproba încet...

- Aşa că stăm ascunşi. Evit să-i transmit soţului meu semnale, dacă nu sunt mie-n sută sigură că totul va merge perfect şi nu mă va putea găsi nimeni. Până nu se termină războiul ăsta... Din câte se pare, fratele cel mare merge foarte rău în afaceri. Devine din ce în ce mai sigur faptul că va fi înlocuit. Numai că, în aşa "organizaţie" mare, deciziile se iau mai greu - şi trec prin mai multe trepte ierarhice. O să dureze un pic... După ce va fi detronat, o să-şi piardă puterea - fiindcă pierde şi oamenii, şi mijloacele. Noul şef care va fi numit în vest va primi ordin să reia legătura de afaceri cu soţul meu - care e un afacerist bun şi şi-a revenit foarte bine după atentatul din aprilie. Prima condiţie din contractul cu el va fi "pactul de neagresiune". Imediat cum se semnează contractul, toate miile de chinezi care ne caută pe noi acum vor fi "dezactivaţi" - şi chiar dacă mă vor recunoaşte pe stradă, nu-mi vor face nimic.

- Şi nu există riscul ca vreunul dintre ei să rămână totuşi loial ăluia? Fratelui mai mare?

- Pentru fratele mai mare, "înlocuire" înseamnă "rechemare în China, cu familie cu tot". Iar "rechemarea în China" e foarte dăunătoare sănătăţii...

Tasnim rămăsese perplexă, după ce auzise aşa poveste cu mafie, interlopi şi emiţătoare ascunse-n căptuşeală... Sami zâmbi - şi începu să-şi taie friptura:

- Păi, acum e evident că i-ai dus de nas pe amândoi! Şi e şi mai evident că soţul tău e fiert-copt, disperat că habar n-are unde-i este familia... iar în timpul ăsta tu te joci cu reţete libaneze şi chicoteşti...

Bufni în râs, aprobând cu capul... iar el continuă:

- E la fel de evident că acum, după ce-am aflat cine eşti de fapt, trebuie să luăm măsuri ferme! Prima măsură va fi tăcerea... Tasnim, sper că mă auzi - da?

- Bineînţeles că n-o să spun nimic nimănui!

- Ar fi bine să nu le spui nimic nici copiilor! Nu le arăta că ştii cine sunt şi de cine fug. Şi nu le aminti că sunt fugari şi că viaţa tatălui lor este în pericol.

- O să mă prefac că nu ştiu nimic.

- Bun. Şi să nu scoţi o vorbă nici faţă de fraţii şi surorile noastre musulmani! Imam Mohssen e un om de acţiune; îi place să ajute pe toată lumea. Din ajutorul ăsta obţine fondurile necesare pentru a ajuta pe următorul, şi-apoi şi pe următorul... În plus, la cât de săritor e, să fii sigură că şi el e urmărit discret!

Tasnim aproba; Sami o privi lung:

- Probabil că s-a pus şi-o recompensă pe capul vostru.

- Probabil.

- În orice caz, e evident că cine pune mâna pe tine, sau pe copii, are o pârghie importantă asupra soţului tău.

Aprobă din nou... şi se grăbi "să-şi spună placa":

- Da; ne iubeşte foarte mult şi n-ar precupeţi nici un efort ca să ne salveze. E un om bogat şi influent; iar pe lumea asta sunt mulţi care-ar vrea să profite...

Sami concluzionă:

- Deci, Tasnim, am stabilit: ceea ce ştim, ştim doar noi. E secret. Nu spunem nimănui nimic. Nu arătăm nimănui că ştim ceea ce ştim...

- Acum chiar că trebuie să fii Zaynah!

Da! Acum chiar că trebuia să fie musulmană get-beget!

- Şi cât crezi că o să mai ţină războiul ăsta?

- Până-l cheamă China pe fratele cel mare.

- Auzi? Nu te-am întrebat! Da' fratele mai mic? Ce s-a ales de el?

- A rămas în vila noastră din Cannes.

- ... Păi... cum adică?

- Soţul meu nu l-a concediat; iar el n-are cui să prezinte demisia. Este, deci, angajat cu acte în regulă...

Iar îi lăsase cu gurile căscate...

- Între organizaţii, relaţiile se întreţin prin oameni de legătură. Chinezul ăsta, consilierul soţului meu, a fost un om de legătură. Nu l-a trădat pe soţul meu - şi nu s-a dat de partea fratelui lui. Atunci când se va schimba chinezul, probabil că se va lua în calcul posibilitatea ca soţul meu să primească acelaşi consilier...

- Asta-i o nebunie! Cum să mai aibă încredere în el? Când l-a lăsat să controleze totul şi s-a ales cu ditamai atentatul?

- Închiriază un birou într-o clădire business, îl aşează acolo şi-i dă acces doar la afacerile care-l privesc. Şi-l vizitează săptămânal, preţ de-o oră - cât să semneze hârtiile. Dar în casă n-o să-l mai primească. N-o să-i mai dea sarcini legate de securitate, n-o să-l mai lase să se apropie de mine sau de copii...

Sami zâmbi slab:

- Există multe moduri de-a lucra cu un om de care e bine să te fereşti. Când vrei să-i mai scrii soţului tău?

- Nu ştiu. Momentan, prefer să nu-i spun în ce oraş m-am mutat. Ştie că sunt undeva în vest; dacă i-aş spune "Nantes", numărul de cerşetori de pe străzi s-ar tripla instantaneu...

- ... Aşa de mulţi oameni are?

- Nu; nu sunt toţi ai lui. Dar prietenii îi sunt loiali - şi îl ajută de fiecare dată. Îl ajută şi atunci când el nu le cere ajutorul...

- ... Serios?

- Foarte serios. E un om care plăteşte întotdeauna tot ce foloseşte. Nu e dator nimănui. E independent, e cumpătat, nu năvăleşte peste nimeni, nu spionează pe nimeni... Pentru ceilalţi, e o onoare să fie numiţi "amicii lui".

Sami lăsă paharul pe masă şi se ridică:

- În concluzie, are toate şansele să câştige războiul. Doar să fie atent să-i meargă bine în afaceri iar tu să fii atentă să nu te găsească nimeni.

Aprobă... Bărbatul spuse ceva în arabă - ceva ce-o făcu pe Tasnim să pălească -, după care reveni spre ea:

- Stai liniştită - o să avem grijă să nu afle nimeni nimic despre voi. Sper că n-o să te grăbeşti să te-ncui din nou în casă...

Negă şi-l văzu pornind spre scări:

- Mulţumesc pentru masă - a fost delicioasă. Noapte bună.

- Noapte bună.

Tasnim nu-i răspunsese... Se ridică şi începu să strângă masa.

... Parcă nu voia să afle ce-i spusese Sami lui Tasnim. Avea senzaţia că ştia deja...

Strângea masa, spăla vasele şi se culca. Şi gata.

Ştefan

Şi noaptea asta era senină. Era destul de cald pentru luna calendaristică şi zona centrală a Franţei...

Nu putea dormi. Fusta îl aştepta pe pat - dar simţea că nu era bine să se-acopere cu ea. Voia să se gândească la ea... La femeia aceea mult mai frumoasă decât Luna, mult mai specială decât toate femeile de pe Pământ... Cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuseră vreodată ochii lui...

Dacă Ana nu-i dădea nici un semnal, însemna că n-avea nevoie de ajutor. Adică era bine - şi ea, şi copiii. Avea acte, avea bani, avea adăpost...

"Spune-i să aibă mare grijă de el; să nu uite că cizmele tale-s la mine şi să aibă grijă de el ca de sufletu' meu! Şi să-i spui că-l iubesc." Îi ştia cuvintele pe de rost...

"Mă mut într-un oraş din vest. Şi o să-i scriu mai des." De ce nu-i scria? De ce nu se ţinea de cuvânt? Ultima scrisoare, ultimul mesaj scris de la ea ajunsese la el în 23 iunie. Erau în 15 iulie. Oare ce înţelegea Ana lui prin "mai des"?

... Îi cerea prea mult. Aştepta de la ea mult prea multe! Voia s-o ştie în siguranţă, voia să primească veşti de la ea, voia să primească scrisori, voia să fie sunat, voia s-o găsească pe scaunul ei în living, la micul dejun... Da' nişte şuturi în fund nu voia? Nu de alta - dar el era idiotul care nu se învrednicise să-şi pună naşul să cumpere o garsonieră în Cannes! El era dobitocul care nu se învrednicise să tocmească cinci indivizi care să păzească paza ei de la Cannes! Ştiuse să achite lunar salariile babane ale sosiilor lor; ştiuse să-şi organizeze scăparea, să găsească parole, să decidă unde se va ascunde el, cine-l va ascunde...

Nu putea să-şi pună fusta ei în cap. N-avea voie să facă asta. N-avea voie să încerce să se amăgească aşa. Ea nu l-ar fi strâns în braţe. Ea nu l-ar fi culcat în braţele ei. Ea probabil că nu i-ar mai fi vorbit ani în şir...

Mobilul începu să piuie. După sonerie, era "oficialul". Adică nu era ea - şi nici vreun supus cu veşti despre ea. Aşa că nu se prea grăbea spre masă...

"Spune-i să se ocupe de probleme - şi să facă cumva să le rezolve!"

Oftă greu şi se desprinse de tocul ferestrei. Privea ecranul albăstrui şi simţea că nu mai vrea... Că nu mai poate... Că n-are nici un rost, dacă ea...

Luă aparatul şi oftă din nou:

- Da, dle Moreau.
- Bună seara, domnule conte.
- Bună seara.
- Sper că nu v-am deranjat...

Cât era ceasul? Hm!

- Nu m-aţi deranjat; am insomnie.
- În cazul ăsta, poate putem să stăm un pic de vorbă...
- Stăm. Vă ascult.
- V-am trimis adineauri un e-mail.
- O să-mi verific mail-ul.
- Aş fi vrut, dacă se poate, să discutăm puţin despre el. Dar, aveţi dreptate: e târziu...
- V-am spus: am insomnie. Ne vedem electronic, în zece minute?
- E perfect aşa. Vă aştept.

Închise şi se grăbi să-şi tragă blugii şi-o maletă - că francezul "era mâncat"! Îi trimisese termenii înţelegerii pe mail! Înşfăcă laptopul şi-o rupse la fugă spre birou!

Contractul cu francezii! Cel mai important contract... Dacă nu se înţelegea cu Moreau, era rău! Putea să se mute "cu căţel şi purcel" în Germania - şi să se facă profesor de franceză şi bune maniere la clasele I-IV! Dar dacă se-nţelegea cu francezii...

Dacă se-nţelegea cu francezii, Jun era mort.

Năvăli în birou şi porni laptopul. Şi imprimanta. Repede! Dacă contactul ăla era bun...

Ana-Maria

Gata - terminase treaba. Ieşi, stinse lumina şi închise uşa bucătăriei. Iar sora lui Sami oftă greu când o văzu luând laptopul:

- ... Te duci să te culci?
- Dacă vrei să mai vorbim, vorbim! Nu mi-e foarte somn...

Se aşeză lângă ea, iar Tasnim zâmbi:

- Deci el e soţul tău...

Aproba încet cu capul... şi începu să povestească, în engleză - ca să fie sigură că Tasnim îi înţelegea toate cuvintele:

- A fost dragoste la prima vedere. El m-a văzut - şi s-a îndrăgostit lulea de mine. Pe atunci, eram căsătorită cu primul meu soţ şi habar n-aveam că exista cineva care mă iubea... El a aşteptat; a pregătit totul, şi-a aranjat lucrurile şi a aşteptat. Şi a apărut în calea mea... Prima oară, nu l-am vrut. La vremea aia, în România, doar el şi părinţii lui ştiau cine e el în Franţa. Toată România ştia că el e doar un golănel cu afaceri necurate - şi, la aşa afaceri şi aşa apucături, nimeni nu-i dădea mai mult de cinci ani de viaţă. Eu voiam o căsnicie liniştită, bazată pe sentimente şi pe respect reciproc. Nu-mi păsa de bani; niciodată nu mi-a păsat câţi bani are, sau ce afaceri are, sau... La momentul ăla, el părea cel mai contraindicat pentru aşa ceva! Părea anti-căsătorie, anti-seriozitate, anti... A înţeles şi m-a lăsat în pace. Dar nu m-a uitat nici o clipă. A început să se schimbe; a început să-şi schimbe viaţa către mariajul pe care îl visam eu... Iar lucrurile s-au schimbat, încet-încet, şi în căsnicia mea. Am ajuns să nu mă mai înţeleg deloc cu soţul meu. Şi atunci el a venit... din nou... Mi-a arătat inelul ăsta, pe care îl purta pe lanţ la gât, şi mi-a spus că el îmi oferă o hârtie cu antetul statului. Şi inima lui. Am decis să plec cu el. Şi am ajuns la Cannes... Am aflat, încet-încet, cine este, ce face, cum îşi conduce afacerile... Din clipa când m-am hotărât să las trecutul în urmă şi să-i acord o şansă, mi-am dat seama că şi eu eram îndrăgostită de el. Şi, la un an după ce-am plecat cu el, eram căsătoriţi şi îl ţineam în braţe pe Léon. Cum să spun... Dragostea noastră este foarte specială. Dragostea noastră nu ţine cont nici de distanţe, nici de averi, nici de ceilalţi oameni. Dragostea noastră ne leagă; iar noi nu avem nevoie decât de dragostea noastră, ca să fim fericiţi. Indiferent dacă el e conte sau cerşetor, indiferent dacă mai are două milioane de euro sau două bancnote de douăzeci...

- Ştiu. Am văzut. Se vede de la o poştă, din fotografiile alea. Voi doi nu aveţi nevoie decât de voi doi.

Aproba grăbită cu capul...

- Şi tocmai dragostea voastră o să-l învingă pe chinezul ăla. El ştie că trebuie să câştige războiul, ca să te aibă înapoi; tu ştii că trebuie să ai mare grijă de tine şi de copii, ca să fiţi din nou fericiţi atunci când războiul se va sfârşi.
- Şi vom fi din nou fericiţi.
- Ştiu. Acum ştiu. Voi doi, spre deosebire de Sami, încă mai puteţi să fiţi fericiţi. O să am grijă să nu vi se întâmple nimic. De el bănuiesc că au grijă mii de oameni...

Aproba...

- Hai să ne odihnim.

Bun! Deci se lămurise şi ea...

Să se ducă să se odihnească. Mâine, o să le arate copiilor fotografiile alea. Dacă nu apăreau alte filmări pe youtube, o să le arate pozele...

Sami

Ciocănitul uşor în uşă îl făcu să zâmbească. Hm - Tasnim avea procese de conştiinţă... Deschise uşa şi repetă, în şoaptă, ceea ce-i spusese în living:

- Ţi-am spus: ţi-ai răci gura degeaba. N-o face.
- Aşa e. După cum i-am spus şi ei, adineauri... Spre deosebire de tine, ea încă mai poate fi fericită. Dacă el nu păţeşte nimic, ea va mai putea fi fericită.
- Te rog să nu mai insişti cu

- Nu mai insist. E evident că n-aş câştiga nimic. Ea se va întoarce la soţul ei.

- Ea, cred că ar fi îndeajuns de puternică să facă acel lucru la care eu am avut curaj doar să mă gândesc.

Sora lui îl privea lung... Decise s-o lămurească:

- Ea ar trimite copiii la bunici şi-ar face-o. Eu n-am avut curaj; dar ea chiar ar face-o.

- Cine ştie...

- Eu i-am văzut pe amândoi cu ochii mei, la cinci metri distanţă de mine. Ea ar face-o, Tasnim. Dacă el ar păţi ceva, ea s-ar sinucide. Iar dacă noi n-avem grijă de ea, se sinucide el.

Ochii negri păreau nesiguri de aşa opinie radicală... Închise încet uşa şi reveni la fereastră. Fuma mult...

Prima lor plimbare îi dăduse primul indiciu. Se gândise atunci, când admirase imaginea din vitrină, că avea la braţul lui o femeie frumoasă şi specială ca o regină. Şi uite că Ana era "regina aurarilor"... Şi uite şi de ce Ana avea uneori gesturile specifice unei persoane din clasa nobiliară. El ştiuse toate astea; citise ştirile alea româneşti, le tradusese în franceză şi ştiuse cine era Stefan Ionesco. Dar avusese totuşi nevoie de fotografiile din ziarul local. Fotografiile alea îi amintiseră ceea ce văzuse în spitalul din Paris. Indiferent ce grad de nobil avea bărbatul ăla, indiferent cărei bresle îi era rege, indiferent câte zerouri avea soldul contului lui - omul ăla era cel mai bogat bărbat de pe pământ. Avea dragostea ei. Nu-i trebuia altceva. Îi dăruia ei toată dragostea lui - şi primea toată dragostea ei. Ei trăiau prin... ei. Dragostea ei îi dădea lui viaţă - şi invers. Atâta timp cât el ştia că are dragostea ei, era cel mai puternic şi cel mai bogat om de pe pământ. Iar ea era fericită - indiferent la ce distanţă era de el. Îi simţea dragostea - iar pentru ea era de-ajuns.

Oftă greu...

Oamenii ăştia erau pierduţi unul fără celălalt. Dacă unul din ei dispărea...

Păi, nu-i rămânea decât să spere că oamenii care îl înconjurau pe contele Ionesco aveau mare grijă de el! Dacă bărbatul ăla păţea ceva...

Nu - el nu avea nici o şansă. Femeia asta nu-i putea acorda nici cea mai mică, cea mai infimă şansă! Indiferent ce-ar fi făcut el - ea n-avea nevoie decât de soţul ei. Sau de-un cuţit. El nu putuse atunci decât să plângă - şi să-i întoarcă spatele medicului care nu-i putuse salva soţia şi copilul. Ana avea trei cuţite la ea - şi nu se sfiise să-l ameninţe chiar şi pe el, chiar în casa lui, în toiul nopţii... Îl ameninţase doar aşa, "preventiv"! Nici nu-şi putea el imagina de ce era în stare femeia asta dacă s-ar fi aflat într-un real pericol! Aşa că...

Aşa că el n-avea nici o şansă. Dacă omul ăla păţea ceva, Ana trimitea copiii la bunici şi-şi băga cuţitul în inimă. Sau în gât. Avea senzaţia că femeia asta ştie foarte bine principalele "puncte fierbinţi" ale corpului uman...

Aşa că el n-avea, totuşi, nici o şansă... Şi uite că, deşi ştiuse asta de la început şi fusese convins de asta încă din prima secundă, tot simţea că îl doare sufletul! Simţea că-i vine să plângă! Simţea că fusese îndeajuns de prost ca să aibă sentimentul ăla din vina lui...

Era înciudat. Îi era ciudă pe el însuşi! Femeia asta i se strecurase cumva în inimă... iar el susţinuse sus şi tare că "nu-nu!", dar o lăsase totuşi să intre acolo... să ocupe, încet-încet, milimetru cu milimetru...

Încercase să o înlocuiască pe Fathia - sperând că, încet-încet, o să-şi regăsească dorinţa de viaţă. Şi uite că era acum într-o situaţie imposibilă! Avea în suflet două femei - şi nici una dintre ele nu putea fi vreodată a lui! Era...

Trebuia să facă cumva s-o scoată pe Ana din suflet. Trebuia să revină la Fathia. Trebuia să rămână cu soţia lui în suflet - ca să nu rişte ca Ana să afle adevărul şi să fugă... şi să pună în pericol viaţa ei şi-a copiilor ei. Trebuia să rămână cu soţia lui... pentru că soţia lui Stefan Ionesco o să plece într-o zi din casa lui, iar el o să trebuiască să supravieţuiască cumva plecării ei...

Nu ştia cum să facă...

De ce o primise pe Ana? Cine-o trimisese pe Ana? Cine-o pusese pe femeia asta să apară în calea lui? Şi cine-l pusese pe el să-i ofere ajutorul?

"Ana". "Eu". Cine era Ana? Ce era Ana pentru el? Ce însemna "Eu"? Era, oare, Fathia? Era, oare, sufletul lui? Ce rol trebuia să aibă Ana în viaţa lui? Trebuia să-l vindece? Sau trebuia doar să-l determine s-o facă o dată - şi să-şi revadă familia? Nu ştia...

16 iulie 2011 - sâmbătă

Roşcata

- Rebeco... Reeebeeecaaa....

Rebeca! Şefu'!

Deschise ochii şi sări cât colo, cu tot cu Diamant al ei! Ştefan reveni la poziţia dreaptă şi începu să râdă:

- Ce-i, fă - te-am speriat?

- Aproximativ...

Îl văzu ridicând... două cupe mari:

- Hai - scoal' de-acolo, că fac cinste!

Ce făcea? Cum-cum? Ştefan porni spre masă:

- Bei o şampanie cu mine, în toiul nopţii?

Smulse halatul de pe pat şi se-mbrăcă dintr-o mişcare:

- Sigur! Da' ce serbăm?

- Avansarea.

Poftim?

- Tocmai ne-am urcat în TGV-ul care ne va duce cu maximă viteză către finish - adică către avansare.

Se aşeză pe scaun, zâmbind:

- OK. Da' nu-i aşa că-mi explici şi mie ce şi cum?

- M-a sunat Moreau, pe la unşpe jumate. Îmi trimisese contractul pe mail; şi cum oricum aveam insomnie, m-am dus în birou şi-am făcut videoconferinţă cu el. Am mai modificat pe ici-pe colo, prin părţile importante...

Îl privea lung... Era fericit. Şeful ei fremăta de fericire! Aşa că începu să râdă:

- Adică l-ai bătut cu propriile arme! I le-ai luat din mână şi l-ai altoit cu ele de i-au mers fulgii!

Dopul şampaniei zbură cât colo, cu un pocnet puternic, iar şeful ei se grăbi să umple cele două cupe:

- Eu, oamenii mei şi afacerile mele primim protecţie pe teritoriul Franţei iar eu redevin invizibil pentru presa franceză. Nu-i permit lui Moreau să-şi bage aparatura în zidurile din Le Mans - că e prea riscant pentru el! Dar îi dau acces la camerele de supraveghere de la etajul trei, îi furnizez zilnic lista cu cardurile care se validează la etajul ăla... şi aloc un calculator de la subsol pentru omul trimis de el. Dacă l-o duce mintea să trimită pe unu' care ştie să citească pe buze...

Deci aşa...

- Iar mâine dis-de-dimineaţă Diamant o să primească o dispoziţie nouă pe mail. Jumătate dintre toaletele de la etajul trei vor fi în realitate camere de discuţie. Două fotolii şi-o masă - totul înconjurat de pereţi puternici... triplaţi... bruiaţi... bine de tot...

Ea aproba, privindu-i strălucirea din ochi... Şeful ei luă cupa şi se ridică; se grăbi să-l imite.

- Să fie într-un ceas bun!

- Să fie într-un ceas bun!

Şi-acum dădeau cupele alea peste cap... şi se pileau rău... Mm, ce tare era! Se grăbi să se reaşeze şi să lase cupa pe masă - camera ei devenise un "teren nesigur"...

- Vouă v-a priit plimbarea?

- Da.

- Amândurora, sper...

- Amândurora.

- Bun. Începe să se întrevadă viitorul. Şi e important ca voi doi să mergeţi în direcţia corectă. N-am pretenţia să-mi spui toţi paşii pe care-i faceţi; vreau să ştiu doar dacă se întrevede vreo "deraiere" de la planul iniţial. Înţelegi ce vreau să spun...

Aprobă - şi se grăbi să-i spună concluziile plimbării ei cu Diamant:

- Am început să mă vindec. Adică am început nu să uit, ci să trec peste trecut. Sunt sigură acum că nu voi retrăi niciodată momentele de demult. Şi sunt liniştită. Adică... Adică, da - planul iniţial rămâne în picioare...

Ştefan umplea din nou cupele:

- OK. Indiferent cât de "în picioare" e planul ăla iniţial, nu uita că până la punctul final se mai pot întâmpla multe. Şansele de-a deraia sunt mari; mai ales acum, când amândoi căraţi după voi nişte remorci cu motor. Remorcile astea pot lua iniţiative. De asemenea, remorcile astea pot deraia. Nu e bine ca voi doi să vă ciocniţi... pe parcurs. Ca să nu deraiaţi.

Zâmbi slab:

- Nu ne vom ciocni.

Bău o duşcă zdravănă şi completă:

- Nu "fără autorizaţie"!

Îl făcuse să râdă în hohote! Şeful ei era fericit... Dădu cupa peste cap şi oftă greu, sprijinindu-se de spătar:

- Ţin mult la planul ăla iniţial; nu-mi permit să greşesc...

- De ce, fă? Te-ai îndrăgostit?

Era ameţită - spre beată turtă. Aşa că oftă greu şi "dădu tot din casă":

- Da, şefule. Sunt îndrăgostită "pân' la mansardă şi-napoi"!

- Deşi ştii că nu-ţi poate oferi mare lucru...

- Îmi poate oferi ceea ce-mi doresc cel mai mult. Ceea ce n-am avut niciodată... Ceea ce ştiu că nu pot să-mi cumpăr, sau...

Ştefan tăcea...

- ... Mă face să mă simt iubită. E foarte ciudat! E aşa, ca o lovitură-n moalele capului... Şi se simte... Se simte ca o ameţeală, aşa, şi simt că parcă plutesc... Şi nu mi-amintesc de nimic, nu mi-e frică de nimic, nu mai ştiu cum mă cheamă, cum îmi zice, unde sunt şi de ce...

- OK! Da' o chestie tot trebuie să ţi-o aminteşti!

- Ce chestie?

- "Autorizaţia"!

- Aa... Păi pe-aia n-o uită el!

- Nu poţi să ştii! Ţi-am spus: diamantele sunt periculoase! Iar Diamantul meu e lunecos şi şmecher şi campion olimpic la şmecherii!

- Nu, şefule. Diamantul tău pune mâinile la spate - de bunăvoie şi nesilit de nimeni, ca să zic aşa...

Ia uite, ce mirat era! Aprobă încet cu capul:

- Diamantul tău mi-a spus azi, când l-am invitat să mă strângă-n braţe, că-i e frică să nu se-ntoarcă norul cu amintiri neplăcute. Şi până nu l-am ameninţat că-l pârăsc la tine, să ştii că nu s-a apucat!

Ştefan nu spunea nimic...

- ... Am sentimentul că şi el ţine foarte mult ca planul iniţial să rămână în picioare.

- Planul lui? Sau planul tău?

- Ceva îmi spune că planul nostru...

Şampania asta era o pacoste... Ştefan oftă scurt:

- ... Trebuie să ai grijă. Toţi oamenii au câte-un punct slab - un punct care le poate semna sentinţa. Ana este punctul meu slab. Ai grijă...

- Şefule, ceva îmi spune că eu şi Diamantul tău o să ajungem la punctul final. Şi, aşa cum punctul slab al reginei tale eşti tu, punctul meu slab o să fie Diamantul tău...

- Nu vă ciocniţi înainte de momentul ideal. E mult prea devreme să vă legaţi unul de celălalt. Ăsta este sfatul meu.

- Iar eu voi asculta de el. Dacă tu nu-mi dai personal "autorizaţia" să mă ciocnesc, să ştii că "are interzis". Indiferent ce face şi ce zice şi cât de departe mă duce-n zbor - dacă nu-mi dai tu "autorizaţie", n-are nici o şansă.

- Bine, Rebeco... Pot să te întreb ceva?

- Da.

- ... Te-ai mai gândit vreodată la Alin?

- Nu. Nici măcar ieri, când am vorbit despre el!

- O să te gândeşti la el. E una dintre remorcile alea cu motor...

- ... Tot ce se poate. Dar stai liniştit - că o desprind şi merg mai departe.

- N-ai s-o poţi desprinde. Pe Alin, un singur lucru îl poate des-

prinde de tine.

Serios? Îl privea lung... Ştefan zâmbea:

- Dar despre asta vom discuta altă dată. Când ne trezim, îl suni pe Nicu Cărare. La reşedinţă, pe fix. Obţii o întrevedere cu el - dar dacă secretara zice "20 iulie", nu încerca să obţii un termen "mai din scurt". Nu trebuie decât să-i mulţumesc pentru contractul cu Moreau şi să-l informez apropo de toaletele alea "speciale" din cazino. El e cel care va informa mai departe şefii, clienţii... Ştii tu!

Da, ştia. Şeful ei nu turna pe nimeni - că de-aia nu intra aparatura lu' franţuzu' ăla în cazinou' lui! Da' dacă ăilalţii erau proşti şi vorbeau prostii în locuri publice, era strict vina lor! Regele ei era "super"... Cupa ei se umplea a treia oară...

- Ai observat ceva ciudat la Aleodor?

Se gândea... se gândea...

- La Aleodor şi Adina.

Aa! Negă încet cu capul:

- Nu. Dacă "s-au ciocnit", au făcut-o într-o discreţie fantastică. Dacă nu "s-au ciocnit", stau foarte bine cu nervii şi sunt sado-maso, că le place să-şi frece reciproc ridichea. Da' aşa, de la birou' meu, nu se vede nimic.

- Vezi tu? Cam aşa ar trebui să vă vedeţi şi voi doi acum, când cică eu sunt în camera ta "cu anumite interese"...

Aproba încet...

- Din fericire, există anumite locuri unde puteţi clădi amintiri frumoase - şi unde puteţi să vă comportaţi aşa cum simţiţi. În casa ta din Aurari nu trebuie să fiţi văzuţi împreună.

- Nici nu-mi permit să-i deschid uşa aia, dacă vine singur în vizită!

- O să vină, cel puţin o dată. Şi trebuie să-i deschizi - e colegul tău şi e bulibaşa oraşului. Dar să nu cobori niciodată jaluzelele - şi să nu-i permiţi niciodată să se apropie de tine acolo. Până nu lămurim lucrurile, acolo nu-i "spaţiu de joacă".

- Ştiu. Şi-aşa...

- ... Şi-aşa?

- Şi-aşa, mi-e o ruşine de mor faţă de oamenii ăia!

- N-ai de ce. Oamenii ăia ştiu adevărul.

Cum-cum? Îl privea lung... Ştefan zâmbea şi studia cu maximă atenţie bulele şampaniei din propria cupă:

- Acolo, ei au şuşotit despre noi doi iar tata le-a răspuns pe-un ton tăios: "Băiatul meu n-ar face niciodată aşa ceva!" Şi pe urmă i-a lăsat să se gândească... şi s-a ocupat de cei mai grei de cap. Încă de la 16 ani am jucat scenete de-astea extrem de credibile pentru ceilalţi. Sutele de legende cu mine şi puştoaice ravisante sunt izvorâte din asemenea scenete. N-am riscat niciodată să fiu acuzat de sex cu minore. Internele ar fi adorat un asemenea subiect... Aşa că oamenii din Aurari ştiu adevărul, apropo de sceneta noastră. Nu ştiu însă nimic despre tine şi Diamant. Cingherita i-a pus pe unii pe gânduri. Dar, atâta timp cât Safira locuieşte în casa lui şi "are drepturi depline", lucrurile sunt în faza de presupunere...

- Şi nu e bine să încerc să le lămuresc eu. Stai liniştit, şefule - n-o să te dezamăgesc.

- Bine, fă! Hai - hai noroc şi la culcare!

Bufni în râs şi bău şi ultima şampanie. Şi se ridică... şi căzu înapoi în fund pe scaun. Ei, poftim!

Ştefan se apropia, râzând, şi-o ridica pe braţe... Oftă greu:

- Şefule, să ştii că tu nu eşti şef - eşti o minune!

- Daa, sunt sigur de asta! Hai - treci la nani!

O aşeză încet în pat, o înveli cu pătura... Se răsuci cu greu cu faţa spre geam şi şopti:

- Auzi, şefule? Pot să te mai rog ceva?

- Zi-i!

Făcu maximul de efort de care era capabilă - şi arătă cu degetul spre pernă:

- Mi-l dai tu pe Diamant?

O secundă, două... Patul se lăsă uşor:

- Ţi-l dau, Rebeco. Ţi-l dau...

Îi ridică tot el mâna:

- Şi te-ajut să-l ţii bine. Da' promiţi să ai grijă de el?

- Mă jur pe sufletul meu... că...

Şi nu mai ştia şi alte cuvinte - le căuta pe-acolo, printre bulele de şampanie din capul ei, dar zău că nu le găsea... El i-l aranja pe Diamant - şi punea mâna ei peste el... Îi învelea pe amândoi... Minunea de şef o sărută pe cap:

- Noapte bună, copii...

"Noapte bună..."

Diamant

Crâşma se transformase într-o adevărată fumigenă. Habar n-avea cum dracu reuşea să supravieţuiască inspirând fumăraia aia! Pufăiseră toţi ca furnalele...

Era două. Era frânt! "Ucisese" patru mese de afaceri... şi mai avea vreo trei. Îşi programase "refuzurile" pentru final. Încă se mai gândea dacă să fie atât de "cioban" încât să-şi facă mobilul să piuie şi să-i refuze prin neprezentare...

Da - pe-ăsta îl transporta. Ăsta era băiat finuţ - şi nici nu măcănea la microfon, nici nu plănuia să scrie un roman. Ăsta era din soiul lui Ştefan - îşi ştia lungul nasului şi n-avea aere de vedetă-n cap. Omul avea pocnitori - şi le ţinea în dreapta, aproape de sursa de aprovizionare. Numai că le împrăştia la sud de Ruse - şi n-avea cine să i le care. Era realist; nu încerca să-şi facă o divizie de transport. Apela la profesionişti, adică la ei, şi ştia sigur că dă un ban - da' nu înregistrează pierderi! Întinse mâna spre el; iar el se repezi să-i strângă mâna... şi să scoată biletul. Tura asta avea... 80 de lăzi. OK. Un vagon. Perfect. Şi-acum urma un băiat care trebuia refuzat...

Mobilul oficial tremură o dată. Mesaj? La ora două? Se încruntă şi-l scoase... Hm; Titel avea insomnie! Ia să vadă el ce-i scrisese omul lui Leonard...

"ajută-mă delea nouă 26"

Adică... Adică trebuia să ajungă pe Delea Nouă, la numărul 26. Ştefan nu-i spusese nimic despre asta. Nici nu-i dăduse alte instrucţiuni. Leonard nu zisese nimic. Iar Titel omisese şi literele mari, şi semnele de punctuaţie... Adică trebuia să ajungă urgent la adresa aia.

Se ridică şi ridică puţin vocea:

- Trebuie să plec - am o urgenţă. Vă invit pe toţi mâine seară, la Bugatti, la unşpe jumate.

- Hai, bă!

- Am o urgenţă.

- Ai o urgenţă! Pe dracu!

Se răsuci pe-un călcâi:

- Am o urgenţă despre care n-am să-ţi dau ţie socoteală. Vorbim mâine seară, la Bugatti.

- Vorbim, pe dracu!

Zâmbi slab:

- Cum crezi! E alegerea ta...

Ieşi, calculând că mâine la două jumate pica pe capu' şefului lui - şi-i zicea exact cum a fost şi cum a refuzat ăla micu' frumuseţe de invitaţie la crâşmă! Sile o să se-nfurie rău...

Claire piui ascultătoare; urcă la volan şi încuie portierele. Motor... Băga adresa în GPS... Seta computerul... decidea să-şi urmeze instinctul şi să nu meargă pe Popa Nan, ci pe Delea Veche... şi demara - că era în întârziere deja.

Claire a lui cânta Haydn; ceva cu trompete şi concert. N-avea timp să citească ce scria pe ecran; se concentra asupra curbelor. Le lua strâns, din scurt, cu o viteză care-ar fi făcut chipiurile poliţiştilor de circulaţie să zboare ca frunzele-n vânt. Oricum, era o melodie "de muncă". Mergea şi la sapă, şi la cules de păpuşoi, şi la accelerat spre Titel. Viorile cântau subţire; aşa, ca un fel de întrebare... "Ce vrea Titel?" Nu putea găsi răspunsul, pentru că trompeţii ăia sunau când îi era lui lumea mai dragă...

Gonea ca dementul pe Delea Veche; se apropia de intersecţia cu Calea Călăraşi... Trebuia să frâneze - că era vară iar taximetriştii din Bucureşti erau nebuni...

Frână, într-adevăr - dar nu din grija taximetriştilor. După intersecţia cu Calea Călăraşi începea Delea Nouă; iar Hummer-ul lui Titel părea parcat perpendicular pe parcarea clădirii de birouri. Traversă Calea Călăraşi... Părea doar! Nu era parcat - ci abandonat. Portiera din dreapta era deschisă. Geamul portierei din stânga rămăsese deschis. Titel oprise maşina în aripa bietului Logan din parcare...

Scoase telefonul şi-l puse-n poală:

- Bogdan patru.

Aştepta... Suna...

- Da, şefu'.

- Iei un BMW şi-o suită şi vii urgent pe Calea Călăraşi colţ cu Delea Veche. Mă anunţi când ajungi.

- Da, şefu'.

Bun! Buton roşu - ce număr era aici? Habar n-avea - dar vedea chiar acum ceata numeroasă care se apropia, pe Matei Basarab... Se vedeau obiectele lungi din mâinile lor...

Acceleră şi-şi continuă drumul. Unde dracu era 26?

Case părăginite... vechi... Garduri de fier... La fier vechi n-aveau număr... Nici spălătoria n-avea număr... O ţinea înainte... Se apropia de altă intersecţie...

Stop! Frână! O mână extrem de inspirată mâzgălise pe perete un "26", cu vopsea neagră! Era o casă veche; părea abandonată. Viră uşor dreapta, ca să urce pe trotuar...

Stânga - şi frână! Dădea cu spatele, încruntat...

Titel era, într-adevăr, la numărul 26. Probabil că nu murise încă. Aşa dobitoc solid avea îndeajuns de mult borş în el, ca să nu moară cu una-cu două! Iar el trebuia să-l salveze...

Frână - şi gata, bara din spate a lui Claire aproape că atinsese gardul verde de tablă! Aruncă o privire în stânga...

Ceata venea spre el. Deci nu se înşelase - ăia pe Titel îl căutau! Şi "se prinseseră" ce căuta Diamant Ionescu aici, în toiul nopţii - nu fugeau în goana mare, ci se apropiau în pas iute! Păi...

"Păi hai, Diamante - salvează pielea dobitocului!"

Mare noroc avea Titel că era subalternul lui Leonard!

Coborî prin dreapta şi deschise portiera din spate. Şi abia acum se apropie de intrândul ăla...

Uşa era în interiorul arcadei. În spaţiul lat cât de-o treaptă, Titel gemea şi sângera...

- Bă! Fii atent aici la mine! Unde te-au înţepat?

Părea bezmetic - adică gemea şi-l privea cu ochi pierduţi! Îi altoi două palme "din podu' casei" şi-l apucă de braţ:

- Bă! Scoală, că vine ăia şi-o mierlim amândoi! Unde te-au înţepat?

... Arăta spre picior. Ia - unde-l înţepase? Că dacă-i nimerise vena sau aorta, nici n-avea de ce să-l mai salte de-acolo!... Nu - rana era superficială. Sângera, dar din muşchi. Trecea cu comprese. Se opinti serios şi reuşi să-l salte cât de cât:

- Haide! Ajută-mă! Sus de-acolo!

Titel gemea greu acum - gemea serios... Observă imediat că mâinile îi erau pline de sânge - şi că era tăiat şi pe braţe. Iar asta însemna că sigur era înţepat şi-n spate - pentru că se apărase! Iar asta putea fi grav...

"Hai să te salvez, mă!"

Băgă capul pe sub braţul lui, îl prinse de blugi şi-l smuci, icnind din greu! A dracului slănina pe el - avea o tonă jumate... Îl aşeză pe bancheta din spate - şi-l cam îndesă înăuntru! Trânti portiera, aruncă o privire spre uşa casei... Nu era acolo sânge decât cât de-o donare. Aşa că nenorocitul scăpa...

Urcă în maşină, trase portiera şi le blocă pe toate patru. Şi nu apucă să pornească motorul - o bâtă "profesională" îi ciocăni uşurel în geam:

- Diamante, deschide.

Cine-şi permitea să-l tutuiască aşa?... Mirciulică. Al lu' Gică Cioară. N-aveau ostilităţi. Relaţia era... bunişoară. Da' Gică Cioară avusese un război serios cu Leo Mondialu'! Nu acum - ci pe vremea când Ştefan o dezmierdase pe Cerasela iar el tunsese iarba pe lângă gărduleţu' rustic din poiană! Războiul se sfârşise; însă oamenii nu se împăcaseră niciodată cu adevărat. Aşa că uite cum nimerise el ca nuca-n peretele pe care se băteau două embleme ale istoriei...

- Diamante, coboară geamu'.

Zâmbi slab:

- Ne auzim foarte bine şi-aşa.

Partea proastă era că îi înconjuraseră maşina. Şi deci nu putea demara spre înainte. Mirciulică era furios:

- N-avem nimic cu tine - trăiţi-ar familia şi şefu' şi toţi ai tăi! Da' p'-ăla din spate ni-l dai nouă!

- P'-ăla din spate am ordin să-l ajut, dacă îmi cere ajutoru'.

- Diamante! Tu ştii cum stau lucrurile! Şefii noştri sunt OK!

Ia - că-i suna telefonul! Îi făcu semn să aştepte şi răspunse:

- Da.

- Suntem pe Calea Călăraşi colţ cu Delea Veche.

- Securizezi maşina lu' Titel şi aştepţi ordine.

- Da, şefu'.

Bun! Reveni spre Mirciulică, scoase pistolul cu mâna dreaptă şi-l aţinti spre tavan:

- Şi tu ştii cum stau lucrurile! Ori eşti prompt în execuţia ordinului, ori...

Se auzeau nişte motoare "supărate" apropiindu-se în viteză... Titel mormăi, de pe bancheta din spate:

- Diamante... Pe-asta ai mei mi-au copt-o. Ştiu şi cine. De-aia te-am chemat pe tine. Scapă-mă - şi-o să vezi că n-ai greşit!

Prea bine! Oricum îl scăpa! Vinovat sau nevinovat, el avea ordin să-l scape pe Titel atunci când era chemat în ajutor! Aşa că bătu uşor cu ţeava armei în geam:

- E blindată. Şi-i a regelui. Eu zic să n-o zgâriaţi - că ştiţi cum îşi iubeşte maşinile...

- Bă! Dă-l jos p'-ăla!

Bâgă arma în toc şi accesă computerul... Sport. City. Aştepta...

- Diamante! Diamante, dă-l jos p'-ăla! Dă-l jos, că nu vreau să ridic mâna la tine!

- Nu-ţi recomand nici să vorbeşti despre asta!

- Diamante! Nu te băga tu în războiul altora!

Apucă frâna de mână şi-o ridică. Şi-l privi lung pe Mirciulică:

- Pe viitor, ţine minte: bătăliile scurte sunt cele mai plăcute. Ai zece secunde ca să-ţi iei oamenii din drum.

- Diamante!

Acceleră, cu ambreiajul la podea şi frâna de mână ridicată... Roti volanul spre dreapta şi ridică uşor piciorul de pe ambreiaj, ambalând serios motorul... Şi coborî puţin frâna de mână. Portbagajul lui Claire cobora de pe trotuar... El număra secundele... Cobora încet frâna de mână - iar "isteţii" din faţa lui Claire începură să se-mbrâncească, să scape din faţa botului furios...

Şi gata - frâna de mână la podea, acceleraţia la podea. Plecase.

Stânga uşor - tăia Învingătorilor, înainta pe Delea Nouă, tăia Theodor Speranţa, vira stânga pe Decebal... Şi-o lăsă totuşi un pic mai uşor - şi luă telefonul. Nu voia să-i dea comandă vocală - nu voia să-l anunţe pe Titel că Ştefan avea un "oficial" şi un "special"... Suna...

- Da, Diamante.

- Titel m-a chemat să-l ajut. E în Claire, şi e tăiat. Pot să-l duc la Cernica mică?

- ... Îl duci la Cernica mică, chemi un SMURD acolo şi strângi pază serioasă. Şi te pui arbitru şi lămureşti lucrurile. Din momentu' ăla, ai grijă - să nu pici la mijloc.

- Da, şefu'.

Ştefan îi închisese; aşa că începu cu ordinele:

- SMURD doi.

Suna...

- Da, Diamante.

- Salut. Azi eşti pe maşină de urgenţă zero?

- Da.
- Poţi să vii la Cernica mică?
- Acum pornesc.
- Vorbim.

Buton roşu. Acum...

- Cornel Buldogu'.

Ăsta sigur dormea, după ce-l storsese Safira lui de toată vlaga disponibilă...

- Da, şefu'.
- Trimite 30 de oameni la Cernica mică. Urgent!
- Da, şefu'.

Închise şi lăsă telefonul în poală - că sigur o să înceapă să sune! Momentan, însă, să se ocupe de Claire... Apăsă butonul Turbo - şi oftă greu. Deci, să se pună arbitru şi să lămurească lucrurile... Şi să nu pice la mijloc...

Telefonul începu, într-adevăr, să piuie. Apăsă butonul:

- Da.
- Diamante, întoarce-te imediat!
- Mirciulică, uite care-i faza. Tocmai am primit ordin de la şefu' meu să-l duc pe Titel la Cernica mică şi să lămuresc lucrurile, din postura de arbitru. Aşa că te invit să vorbim la Cernica mică.

Buton roşu... şi acceleraţie. Altceva nu ştia ce să facă...

Claire cânta. Asta chiar era o melodie adecvată momentului! Mendelssohn - urmat de simfonie, un 4 şi ceva cu italian. Se potrivea mănuşă cu turbo ăla şi cu drumul plin de curbe şi de străzi şerpuite... Titel bombănea ceva acolo, în spate... Aoleu! Dacă murea idiotu'? Dădu mai încet şi-l informă:

- Ştefan mi-a zis să te duc la Cernica mică, să pun SMURD-u' să te dreagă şi să lămuresc lucrurile din postura de judecător. Ce s-a întâmplat?
- Ăla micu' al lu' Abagiu a aflat de la unu' din trupa lu' Cocioabă că fi-su ar fi copilu' meu. L-a tocmit pe Gică Cioară să mă răcorească. Ăla l-a trimis pe Mirciulică, care ştii că are chestii vechi cu mine...
- Şi care-i adevăru'? Al cui e ăla micu'?
- El al lu' ta'su. Cred! Că pe-asta numa' nevastă-sa o ştie! Da' al meu sigur nu-i!
- Mie-n sută?
- Mie-n sută, Diamante. Eu am doişpe, numa' unu' şi-unu'. Mi-ajung...

La urma urmei, avea şi el dreptate... Ordonă, spre telefon:

- Rafael ăl micu'.

Suna... Suna... Rafael al lui dormea buştean:

- Mda, şefu'...
- Scoal', că avem treabă!
- Gata, şefu'! Zi-i!
- Află-mi al lui e copilu' lu' ăla micu' al lu' Abagiu.
- ... Aa, şefu', asta-i simplu! E al lu' ăla micu'. Al lu' Kansas al lu' Abagiu. Copilu' e făcut pe vremea când amantu' ei, Lazăr al lu' Carlos blondu', era la bulău. Şi aia nu s-a călărit decât cu bărba'-su şi cu Lazăr. Cu schimbu' - când unu' era la bulău, ălălalt era călare pă ea...
- ... Bine. Îi zici lu' Cornel că am zis eu să-ţi dea o maşină şi patru băieţi şi vii la Cernica mică. Şi stai cu ei în maşină, până te chem înăuntru.
- Da, şefu'.

Închise şi zâmbi:

- Ai număru' lu' Kansas?
- Da.
- Spune-i să vină la Cernica mică, cu muierea şi copilu', ca să lămuriţi problema.
- ... Eşti sigur, Diamante?
- Ştefan mi-a spus să mă pun arbitru şi să lămuresc lucrurile. Dacă nu-i al tău, te scap pentru totdeauna din rahatu' ăsta. Altfel...

Piuia, pe bancheta din spate... Mâna lui Titel îi întindea telefonul... Biinee! Îl suna el! La urma urmei, el îi invita la mediere - nu? Copie numărul pe mobilul lui şi apăsă butonul verde. Şi-acum, să aibă mare grijă să nu pice la mijloc...

- Da!

Măiculiţă, ce răgea ăla acolo! Zâmbi, imaginându-şi ochii bulbucaţi ai lu' ăla micu':

- Bună dimineaţa. Kansas?
- Da!
- Sunt Diamant Ionescu.

O secundă, două... şi un ton mult mai potolit:

- Care Diamant?
- Diamant. Vărul regelui.

Gata - "apăsase butonul". Kansas deveni brusc lapte şi miere şi turnă multă-multă frişcă pe deasupra:

- Oo, salut!
- Salut. Am o problemă, în care numai tu mă poţi lămuri. Tu, nevasta şi copilu' tău.

Tânărul deveni brusc precaut:

- Eu ştiu ce să zic, Diamante...
- Dacă tu nu ştii ce să zici, atunci zic eu primul. Am primit ordin să-l ajut pe Titel al lu' Leo Mondialu', atunci când îmi cere ajutorul. Mi l-a cerut, în dimineaţa asta. L-am ajutat şi l-am sunat pe rege - care mi-a spus să mă duc la el, la Cernica mică, să mă pun arbitru şi să lămuresc lucrurile. Titel zice că aveţi o problemă de onoare - şi că l-ai tocmit pe Gică Cioară să-ţi spele rufele. Şi cică ăla din trupa lu' Cocioabă te-a minţit. Acu', eu sunt arbitru în meciu' vostru; şi mă duc cu Titel la Cernica mică. Pe Gică Cioară, dacă n-o putea să vină personal, îl reprezintă Mirciulică. Tu vii, ca să scoatem adevăru' la suprafaţă?
- ... Vin, Diamante! Vin! Că tu şi regele sunteţi oameni serioşi! Uite-acu' mă urc în maşină şi vin!
- Şi eu zic să vii cu nevasta şi cu copilu'. Ca să afli tot adevăru'.
- ... Bine, Diamante. Vin cu ei. Da' garantezi că nu ni se-ntâmplă nimic?
- La mine în ogradă, nimeni nu păţeşte nimic. Dacă n-ai încredere, vino cu băieţii tăi!
- ... Nu e cazul. Lasă - am încredere în tine.
- Vă aştept.

Închise şi oftă greu:

- Şi-am intrat în comuna Cernica...

Titel gemu greu, de pe bancheta din spate:

- Pe-asta Maie mi-a făcut-o!
- Nu ştiu cine ţi-a făcut-o - eu am ordin să te scap, nu să-ţi fac curăţenie-n ogradă. Vrei să-ţi duc maşina acasă?

Nu primi răspuns; detalie:

- Bogdan al meu e lângă Hummer-ul tău. Ai ceva de valoare-n el? Vrei să ţi-l duc acasă?
- ... Adu-l la Cernica.
- Cu o condiţie: dacă omu' de la SMURD zice să-ţi dau şofer, te laşi dus acasă.
- ... Bine.

OK.

- Bogdan patru.

Suna...

- Da, şefu'.
- Urcă un şofer bun în Hummer şi trimite-l la Cernica mică. Să conducă cu plafoniera aprinsă şi avariile pornite, să nu-i zboare careva creierii pe motiv de confuzie.
- Da, şefu'. Îi dau suită?
- ... O singură maşină.

Buton roşu... şi muzica la maximum. Că nu murea idiotu' pân' la Cernica mică! Avea borş în el...

Şi uite cum primise el ordin să-l scape pe Titel...

Frână - şi viraj dreapta pe strada pietruită. Acum o să cam omoare suspensiile...

Wagner - omul sigur avusese o problemă, când compusese chestia asta! Lohengrin şi încă o chestie. Trebuia să ia măsuri - ori se-apuca

de studiat istoria muzicii, ori o convingea pe Claire să cânte "contemporani"! Dacă Titel era curios să ştie cum se chema ceea ce ascultau ei acum, făcea accident concentrându-se să rostească toate literele alea! O să-l roage pe Ştefan să-l înveţe cum să o îmblânzească pe Claire...

Cârnatul de BMW-uri ocupa tot trotuarul de pe partea casei. Luminile erau aprinse; chiar în faţa porţii avea loc s-o parcheze pe Claire; lângă gaura aia era maşina SMURD-ului. Parcă din scurt şi opri motorul. Şi deblocă portierele - moment în care băieţii lui se repeziră să-l scoată pe Titel, iar din maşina roşie apăru targa...

Idiotul era salvat. Bun! Aştepta să termine cu Titel... Încuie maşina şi-i urmă în curte. Şi apoi în casă. Ajunseseră primii; asta îi avantaja...

- Duceţi-l în dormitor.

- Da, şefu'.

Nu-l mira deloc faptul că pe patul de două persoane apăruse o folie de plastic groasă - de-aia verde, de zugrăvit -, iar lângă pat aştepta trusa de prim-ajutor... Ei se descurcau aici; aşa că reveni în sufragerie şi oftă greu:

- Îmi trebuie ceva de băut. Ceva foarte slab alcoolizat.

- Bere fără alcool. Are şefu' în beci, la Cernica mare.

- Două "baterii" - fugi!

Fugise în goana mare... Auzea zgomot afară, în stradă... Unul dintre băieţii lui deschise uşa:

- A venit Mirciulică, omu' lu' Gică Cioară.

- Zi-i să lase armele la uşă şi să intre.

Ia să vadă el dacă mai aveau alune... Oho! Un bax de alune! Da' erau în termen?... Da; aşa că or să ronţăie alune. Probabil că le ghiorăiau rău maţele la ora asta, că nu erau genul care să umble cu sandwich la ei... Mirciulică intră, scăpărând fulgere pe sub sprâncene:

- Salut, Diamante.

- Salut, Mirciulică. Stai jos. O alună?

- N-am venit să mănânc.

- Nu te-am poftit la o cafteală straşnică. Stai jos.

Mirciulică nu-şi permitea să-l contrazică aici, în casa regelui; aşa că se aşeză. El umplea un castron de-ăla mare cu alune... şi venea şi se aşeza şi el:

- Şi ce-ai mai făcut tu, măi Mirciulică?

- Uite, nu prea multe...

- Ba ai făcut ceva-ceva! Mi-au zis mie oamenii... Te-ai băgat rău de tot pe taxe de protecţie.

- Şi? Ai ceva împotrivă?

- Doamne fereşte! E viaţa ta, afacerea ta...

- Mi-amintesc că şi tu voiai să te bagi în taxe!

- Voiam; da' m-am răzgândit.

- Şi bine-ai făcut...

- Bine-am făcut...

Medicul lui alerga pe-acolo, cu tot felul de cutii... Băieţii ieşiseră din dormitor; rămăsese doar unul, pus probabil să ţină de perfuzie, sau...

- ... Ştii ce nu-nţeleg eu, Diamante? De ce te bagi tu în chestii de-astea?

- Păi eu nu mă bag în chestiile voastre, mă! Eu sunt arbitru la meciul ăsta. Tocmai am fluierat juma de oră pauză. Relaxează-te - o să vină Kansas, cu muierea şi copilu', şi-o s-o rezolvăm. Amiabil. Până atunci, ia zi-mi tu mie cine l-a blocat pe Titel pe Călăraşi. Şi cine l-a tăiat.

- Eşti arbitru, sau judecător?

- Sunt curios.

- Asta nu-i bine...

El clătina încet capul, semn că nu era bine nici ce făcea Mirciulică ăla... El trăsese de timp cu folos; auzea un motor de maşină puternică apropiindu-se... Maşina se oprea în faţa porţii... Iar băiatul lui intra şi-l privea lung:

- A venit nea Gică Cioară.

Zâmbi larg:

- Oo, nea Gică! Să poftească!

Şi uite cum intra acum nea Gică Cioară, om la 40 de ani cu mult mai mult creier în cap decât Mirciulică...

- Bine te-am găsit, Diamante!

- Să trăiască nea Gică!

Ei nu-şi strângeau mâinile - se îmbrăţişau direct! Era tare bine să fii văr de rege... Nea Gică se întoarse spre Mirciulică:

- Bă! Ieşi!

Mm - îl ungea pe suflet... Arătă spre masă:

- Sper că dumneata nu mă refuzi! N-am găsit pe-aici decât nişte alune...

- Stai, mă, liniştit! Sunt de-alea cu sare?

- Da.

Nea Gică se repezea la castron... Şi iar se auzea o maşină apropiindu-se în viteză... De data asta băiatul lui intră şi anunţă:

- Vine un Cherokee alb.

Nea Gică molfăi cu poftă:

- Kansas tre' să fie!

Asta era bine. Îi era un somn... şi-avea aşa un chef nebun de băieţaşu' ăla care se purta la douăşcinci cum se purtase Crin la şaişpe - cu joben şi baston şi mers ţanţoş de cocoş...

Maşina se oprise cam de multişor. Cine ştie ce făceau acolo! Ei ştiau! Probabil că Kansas cerea garanţii că va fi lăsat să plece în bună stare! Garanţii de-alea scrie, în triplu exemplar...

Uşa se deschise larg; ochii negri priviră lung prin sufragerie... îl priviră lung pe nea Gică... şi ajunseră şi la el. Kansas nu intră:

- Diamante, nu uita ce-ai spus!

Se pregătea să-l plesnească rău, verbal desigur, dar nu mai apucă - nea Gică răcni la el:

- Hai, bă, intră odată! Ce dracu! Parcă nu-l ştii pe Diamant!

- Îl ştiu, bre; da' îl ştiu şi pe-ăla...

Pe cine? Pe Titel? Habar n-avea el ce şi cum era cu Titel! În fine... Kansas intră; iar după el intră şi nevastă-sa - tânără, frumoasă, înţolită ca un fotomodel, fardată profesional şi accesorizată toată la ora două jumate noaptea -, cu copilu' pe braţ... Arătă spre masă şi se ridică:

- Deci, să vedem cum stau lucrurile. Kansas, aici de faţă, a aflat de la unu' din trupa lu' Cocioabă că Titel e tatăl lu' ăsta micu'.

Nevasta lui Kansas sparse instantaneu liniştea cu toţi cei 120 de decibeli din dotare - şi-i năpusti asupra bărbatului ei:

- Da' cum dracu să fie al lu' Titel, mă? Da' ce, io sunt curva lu' Titel? Auzi, mă? Cum are, mă, ăla tupeu să mănânce căcat dă mine? Da' cine-i ăla, mă?

Decise s-o întrerupă:

- Ăla; care ăla?

- Ete, Mihai! Mihai ăla lung şi crăcănat!

Nea Gică se grăbi să-l lămurească:

- Maie al lu' Nicu Surdu'.

- Aşa! Maie ăla! Da' de unde ştie ăla cu cine-am făcut io copilu'? Ai? Ce, a stat ăla la curu' meu să vadă pe un' s-a dus?

Palma lui Kansas lovi ceafa nevestei - care erupse şi mai şi:

- Da' dă ce dai, mă? Dă ce dai? Ce, io dau? Ai? Io dau atunci când vii beat şi mânjit cu ruj şi puţind a curve? Când ai luat lăţei de la curve, am dat, mă?

Oups - ajunseseră la probleme sensibile care chiar nu-l priveau! Se grăbi să o oprească:

- Băi Kansase - da' un test de paternitate de ce nu faci?

- Ete, fiindcă nu am încredere în ăia! Titel îi ştie pe toţi - şi poa' să mânărească rezultatu'!

Dădu să-l asigure că mergea personal cu el la ăl mai particular cabinet medical, când vocea medicului îl făcu să se oprească:

- Da' un test de sânge aici, pe loc, faci?

Se uitau toţi, ca proştii, la uşa de la dormitor... Tânărul o deschise şi se opri în prag:

- Un test de sânge. Grupa sanguină. Din două seminţe de porumb nu poa' să iasă sfeclă. Îl faci?

Kansas se codea... şi tot Gică Cioară întrebă:

- ... Da' cât de sigur e?

- Păi, uite cum e socoteala. Din doi părinţi cu grupa 0, nu poate

ieşi decât un copil cu grupa 0. Din un A şi un 0, iese ori A, ori 0. Din doi de A, iese A sau 0. La fel, din B şi 0 iese ori B, ori 0. Dintr-un A şi un AB iese ori A, ori 0. Şi cel mai nasol e la A şi cu B; că poa' să iasă orice.

Nea Gică începu să râdă:

- Păi şi cum se face?

- Am teste în kitul de prim-ajutor. Iar rezultatul iese imediat.

- Ia fă-le, mă, testu' ăsta! Haide! Ia - începe cu Kansas! De unde-l ciupi?

- De buricul degetului.

- Ia dă, bă, mâna-ncoa!

Kansas s-ar fi împotrivit - dar nu în faţa lui Gică Cioară! Medicul se apropia, desigila acul... Se opri în pragul dormitorului - şi aruncă o privire spre pat. Titel era tăiat serios; medicul îl lăsase doar în chiloţi şi-l bandajase mai peste tot...

- Kansas are A. Titel are B - l-am testat adineauri.

- Nu se pune. Veniţi încoace.

El intră şi se opri lângă Titel - ca să fie clar că aici n-aveau loc incidente... Kansas urmărea cu mare atenţie cum era re-testat Titel...

- După cum spuneam - Titel are B.

Îi mână în sufragerie:

- Nevasta acum.

Nea Gică lua copilul, care moţăia serios la ora aia...

- ... Ea are 0.

- Şi-acum copilul.

Kansas devenise nerăbdător:

- Copilul ce-ar trebui să aibă?

- A, ca tine, sau 0 - ca ea.

- Şi-acu', fă, dacă iese altceva, ai belit-o instant!

Într-adevăr - dacă ieşea altceva, era nasol de tot! Şi ea ştia asta - şi uite că tăcea mâlc, după ce el răcnise la ea... Şi-i spusese Ştefan să nu se lase atras în chestia asta... Ăla micu' scheuna prin somn - că-l ustura înţepătura...

- ... Copilul are 0.

Se opri la timp - şi doar Gică Cioară răsuflă uşurat! Se grăbi să pună punct acelei nopţi de pomină:

- Acu' te-ai liniştit?

Kansas sări în picioare - şi trase cuţitul de la gleznă:

- Da' cu Lazăr cum e, fă? Ăla ce grupă are?

Din fericire, nevasta anticipase saltul - şi se repezise spre uşă! Făcu doi paşi mari şi-l prinse pe individ de haină:

- Stop aici!

Kansas se răsuci - aşa că-i dădu drumul. Şi fentă la timp cuţitul. Şi-i fugi mâna instinctiv, aşa - şi se lipi de pometele idiotului... Ridică vocea la el:

- Tu vii cu cuţitu' la mine, mă?

Individul aruncă briceagul cât colo:

- Nu, Diamante, mânca-ţi-aş! Doamne fereşte!

Tăbărî cu palmele pe el:

- Tu dai cu cuţitu' după mine, mă? Mă, cretinule! Tu ridici lama la mine?

- Nu, Diamante! Să moară mama dac'-am vrut! N-am vrut, mânca-ţi-aş sufletu' tău!

Îl înhăţă de haină şi-l smuci spre uşa de la dormitor:

- Marş la colţ! Cretinule!

Mm - dacă n-ar fi fost pe faţă... Muierea simţi că era momentul ideal să se retragă uşurel spre ieşire:

- Ete, nea Gică! Ete! Aşa-mi face! Aşa face mereu!

- Tu treci la masă! Treci!

Trecea fuguţa, tupilată toată! Mm... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Rafael:

- Unu' nu suflă! R'aţi ai dracului, cu prostia voastră din cap cu tot! Vii cu lama la mine, ai?

Suna...

- Da, şefu'.

- Treci înăuntru.

Aşa... Se aplecă şi luă briceagul. Dumnezeule mare - era jenant! Putea s-o păţească cu un chiştoc de lamă de cojit merele... Uşa se deschise iar Rafael intră, precaut:

- Bună dimineaţa...

Îi anunţă sec:

- Rafael, omu' meu cu ştirile. Ia zi-i, Rafaele: al cui e ăsta micu'?

- Păi... după cum vorbeşte lumea, e al lu' Kansas.

- Nu-i al lu' Lazăr al lu' Carlos blondu'?

- Nu.

- Sigur?

- Sigur.

- Să mori tu?

- Să mor io dacă e al lu' Lazăr! Păi Lazăr era atunci la facultate! Doi ani jumate - a intrat în toamna lu' 2007 şi-a ieşit în primăvara lu' 2010. Fără liberare condiţionată, fără învoiri - că a fost cu vătămare gravă...

Se întoarse spre ea:

- Şi tu când ai născut?

- 22 octombrie 2008.

Şi-acum, piruetă spre Kansas:

- Şi nu cred c-a fost gravidă 12 luni. Acu' s-a limpezit socoteala?

Kansas se grăbea să se ridice, vesel şi zâmbitor ca un soare mare-mare:

- S-a limpezit toată! Diamante, să-ţi dea Dumnezeu sănătate! Că mare piatră mi-ai luat dă pă inimă, mânca-ţi-aş sufletu' tău!

Arătă spre dormitor:

- Treci şi îndreaptă ce-ai stricat.

Şi se grăbea să-l urmeze... Titel "se adăpa" - stătea cuminte cu ochii-n tavan şi aştepta să se golească punga cu sânge-n el. Kansas nu avea curaj să se apropie de pat:

- Titele... Eu ce să zic acu'...

Îi altoi una după ceafă:

- Zi-i că eşti mic şi prost şi-o iubeşti dă mori după curu' ei! Şi te macină gelozia dă nu mai poţi dă dureri dă ficat! Zi-i ceva!

Bineînţeles că tăcea... Tot Titel făcu primul pas spre împăcare:

- Zi-mi cine ţi-a zis - şi te iert.

- Mihai mi-a zis; Maie al lu' Nicu Surdu'. Maie care umblă cu ai lu' Cocioabă.

- Şi tu-l crezi pe drogatu' ăla, mă? Tu asculţi ce zice crăcănatu' ăla, care-o vinde pe mă-sa pe centură pentru două bile? Şi în loc să vii la mine, să-mi zici cu frumosu' ce-ai auzit şi să facem testu' de paternitate, tu pui contract pe viaţa mea?

Kansas se învineţise rău; băgase bărbia-n piept şi "o înghiţea toată"... Se apropie şi-l luă de gât:

- Ştii ce zic eu? Eu zic cam aşa... Cât faci tu, Kansase, într-un an? Câţi bănişori îţi rămâne ţie, să-i numeri seara cu nevasta?

- Nu fac mult, Diamante. Vro două sute dă mii, aşa...

- Kansase... Dă două sute dă mii, te-aş bate numa' în gură! Şi ştii că am tarife pipărate! Numa'-n gură ţi-aş da-o! Păi unde eşti tu, mă, pă lista noastră - a băieţilor care nu plătesc impozite? Unde eşti, mă? Pe-a câta filă? Şi pă numele cui pui tu contract, mă?

- Ştiu, Diamante! Da' mi-a fost frică! Cum să vin la el să-i zic una-alta? Mi-a fost frică, mă!

- Dă ce ţi-a fost frică, mă? Că-ţi lua gâtu'? Sau că se-nneca de-atâta râs? Ai?

Iar o-nghiţea Kansas pe toată...

- Tu ştii ce muieri are ăsta, mă? Măă! Tu ştii ce se-mbulzeşte la ăsta la uşă?

- Ştiu, Diamante.

- Şi ţi-ai zis că i-a căzut muierea ta cu tronc la inimioară! Aşa ţi-ai zis tu! Că muierea ta i-a pus capacu'! Şi că să sufocă Titel dacă nu o strânge-n braţe pă valoroasa ta! Aşa te-ai gândit?

Kansas tăcea... Titel oftă greu:

- Asta e, mă! Lasă-l! Lasă-l, că dragostea-i belea mare! E vina mea că umblu singur pe străzi.

- Tu să taci! Că tu crăpai azi, dacă eu eram în alt sector! Dacă

eu întârziam azi trei minute, tu pluteai printre nori acu'!

Aşa! Să tacă şi-ăsta! Că avea o vorbă şi cu el - da' între patru ochi! Se întoarse spre Kansas:

- Mă! Se-aude dă tine că eşti băiat talentat. Şi ai potenţial. Ascultă aicea la mine, ce-ţi spune un om care-i pă prima filă şi n-are nici o pată la dosar: gândeşte înainte să te-apuci. Gândeşte cu capu', nu cu curu'. Eşti tânăr; da' am văzut mai tineri ca tine care păşesc cu grijă - şi au numa' dă câştigat.

- Gata, Diamante! Am băgat la cap!

- Foarte bine - că-i pentru binele tău. Hai - lămuriţi-o voi.

Îl împinse spre pat, iar Titel întinse mâna:

- Am lămurit-o deci.

Kansas strângea mâna lui Titel cu ambele mâini:

- Iartă-mă, Titele! Să mor io dacă ştiu ce dracu'a fost în capu' meu!

- Lasă, mă! Las-o aşa! Hai - ia-ţi muierea şi copilu' şi duceţi-vă acasă!

- Săru' mâna, Titele!

Puştiul se zorea să iasă... Îl urmă şi "dădu stingerea":

- Păi bine că s-au lămurit lucrurile!

Nea Gică se ridică şi el:

- Le-ai lămurit. Că dacă nu erai tu, ăştia-şi scoteau ochii mult timp de-acu' încolo!

- Tot ce se poate, nea Gică!

- Îţi zic eu că căcatu' ăsta ţinea cu anii! Şi e păcat, mă! E păcat că, uite, un drogat mănâncă căcat la urechea unuia necopt, şi iese alte alea!

- Lasă, nea Gică! Lasă - că ne-am lămurit! Hai - haideţi spre casă. Că-i târziu - şi diseară avem cu toţii o grămadă dă treburi! Titel trebuie să se refacă, eu am masă mare la crâşmă...

- Aoleu, Diamante! Tu trebuia să fii acu' la crâşma aia de pe Popa Nan!

- Lasă, că am lămurit-o cu băieţii! Bă! Kansase! Ia-ţi, bă, cuţitu' dă fructe d'aici!

Puştiul alerga să-şi recupereze briceagul... şi încasa un şut în fund de la nea Gică:

- Bă! Dacă mai aud vrodată că te-ai dus la vrun bulibaşă cu lama la tine, te spun lu' tac-tu! Şi mama dracu' te-a luat, dacă află ăl bătrân că n-ai creier!

- Nu mă spune, nea Gică! Că nu mai fac!

- Păi dacă mai faci, te spun!

Kansas fugea spre Cherokee, după nevastă-sa; el şi nea Gică se opriră în pragul casei.

- ... Auzi, Diamante? Ia să-mi zici tu mie cum s-a purtat Mirciulică al meu la acţiunea asta... În relaţia cu tine, bineînţeles!

- Mirciulică a fost băiat rezon. Şi m-a respectat.

Bătrânului nu prea-i venea a crede, aşa că îl privea lung... Se grăbi să-l asigure că aşa a fost:

- Serios!

- ... Bine, Diamante!

Îşi strângea mâna cu nea Gică... Îl aştepta să iasă din curte... Mirciulică îi zâmbea acum, cu mâna întinsă ferm:

- Diamante, tu întotdeauna ai fost un domn!

- Ce să fac, mă - sunt şi eu cum pot! Cu ăia care merită, sunt domn; cu ăilalţi...

Şi uite cum se asigurase el de respectul lui Mirciulică al lu' nea Gică Cioară...

Şi uite cum rămânea el singur-singurel cu Titel... Şi, în timp ce maşina lui Mirciulică se punea în mişcare, din capătul celălalt al străzii se apropia maşina lui - băiatul cu berile. Hai, că asta era bună de tot! Şi uite-l cum parca pe locul lăsat gol de Mirciulică... Transpirat fleaşcă şi roşu ca racul, grăbit "ca la razie", tânărul alerga cu cutiile în braţe:

- Gata, şefu'!

- Bun. Pune-le pe masă.

Desfăcu cutia şi-i întinse şi lui o bere. Şi-l văzu îngălbenindu-se:

- Aoleu, şefu'! Am venit prea târziu!

- Ba ai venit la fix. Hai - ia, că fac cinste!

Daa - cum să nu! Era la fel de galben... Ciocni cu el şi ridică cutia. Era rece; era "o nebunie"... Ridică un pic tonul, zâmbind:

- Domn' doctor! Nu-i aşa că Titel n-are voie bere fără alcool?

- Zeamă de malţ şi hamei? Sub nici o formă!

Intră şi se sprijini de tocul uşii:

- Şi-aşa, el a servit "sânge de taur" acolo...

Idiotul din pat băuse toată punga aia. Acum zâmbea - strâmb, dar zâmbea... şi ofta:

- Dacă nu erai tu, acu' eram rece.

Aproba încet cu capul...

- Îţi sunt dator.

- Nu neapărat! E o chestie reciprocă. Voi ne scăpaţi pe noi, noi vă scăpăm pe voi...

- Nu-i chiar aşa, Diamante!

- Adică crezi că, dacă o păţeşti şi mâine şi mă suni să te scap iar, eu o să mă gândesc că "mi-am făcut norma"?

- Nu-i chiar aşa!

- Exact, Titele. Nu-i chiar aşa. Noi ne ajutăm - şi nu ţinem cont cine cât a ajutat.

Titel aproba... Intră încet şi-l bătu pe doctor pe umăr:

- Domn' doctor - mă laşi să-l învigorez pe băiatu' ăsta cu o vorbă dă duh?

- Sigur, Diamante! Poftim - învigorează-l!

Îl aştepta să iasă... Lăsă cutia pe noptieră, scoase ambele pistoale şi le puse în fruntea lui Titel:

- Trebuie să-ţi transmit ceva. O presimţire pe care-o am de câteva zile încoace...

Era linişte...

- Dacă vreodată te vei mai apropia la mai puţin de-un metru de colega mea Rebeca, ridic piedica şi apăs trăgaciul.

Pricepuse? Sau... Decise să adauge, ca să o absolve pe ea de orice vină:

- Am urmărit cu mare atenţie şedinţa de hipnoză care s-a desfăşurat la conac. Doctoru' zice că acu' şansele să-şi mai amintească ceva sunt de 5%; şi tocmai de-aia am eu o presimţire... că o să încerci să profiţi de ştergerea cu buretele şi-o să te-apuci să vizitezi Franţa mai des...

Titel ar fi negat ferm - dar nu-l lăsau pistoalele lui! Aşa că băgă armele în tocuri:

- Să nu te-apuci. Să ai grijă de ăia micii - şi să nu încerci vreo mişcare strategică...

- N-am să încerc nimic.

- Eu ţi-am transmis ce-am avut de transmis. Ai grijă - că sunt parolist.

Şi cum Titel nu mai zicea nimic, îşi luă berea şi intră în sufragerie:

- Ia zi-i, domn' doctor: cum se simte pacientu'?

- Rănile au fost superficiale. L-am pansat, l-am bandajat, l-am cusut pe unde-a fost nevoie... Acum, probabil că e un pic ameţit, de la sângele pierdut. Da' de durut nu-l doare - că l-am umplut cu analgezice.

- Trebuie dus la spital?

- Nu; poate să se recupereze şi acasă, dacă are pe cineva care să-i aducă de toate la pat.

- I-auzi, Titele! Ai tu o jună blondă, 'naltă şi slabă şi purtătoare de hălăţel mini şi stetoscop la silicoane, care să te servească la pat?

Titel tăcea... El clătina încet capul - că n-ar fi trebuit totuşi să se ia de el... În cele din urmă, bărbatul din dormitor începu să râdă:

- Mă, să zicem că am vreo patru pe care le-aş putea costuma aşa. Da' să nu-mi zici că tre' să stau să-mi facă ele injecţii! Că mă cer la spital instantaneu!

- De ce, mă? Nu-ţi place să te înţepe blondele?

- Bă, aş prefera să le-nţep eu...

Doctorul râdea... Reveni în dormitor:

- Hai să te-ajut să te-mbraci.

Ia - unde erau hainele lui? Mm - erau pline de sânge şi praf şi găuri mai peste tot... Deschise şifonierul - şi auzi imediat refuzul prompt:

- Bă! Fii serios!

- Crezi tu că se supără?

- Crezi tu că încape fizicu' meu în haine dă rege? Ha!

Bufni în râs:

- Aici s-ar putea să ai dreptate, mă! Atunci te-mbrac tot cu astea! Să sperăm că nu te infectezi - că-s destul de tăvălite...

- Nu mă infectez. Ajung acasă, beau juma' de kil de spirt şi nu mă infectez!

Daa, cum să nu! Încerca să pară spiritual - adică îndeajuns de întremat ca să fie dus acasă!

Îl ajuta să se îmbrace; mai bine spus, îl îmbrăca el, ca pe-un ţânc nepriceput... Titel gemea - semn că analgezicele alea începeau să-şi piardă efectul...

Brusc, fu prins de braţ - iar Titel şopti:

- Nu mai am absolut nimic de-a face cu ea. Dacă vrea să-l vadă pe Alin, eu plec în secunda doi la Braşov - sau la Constanţa sau la Baia Mare. Să-i spui chestia asta! Să-i spui că poate să vină liniştită să-l vadă!

- Eu n-am să-i spun nimic. Şi nici pe tine nu te sfătuiesc să-i spui ceva. Las-o aşa. Las-o - că e calmă, şi-a găsit liniştea... A ascultat şi Ştefan şedinţa de hipnoză. Am discutat cu el. Mi-a zis să nu mă bag - că nu-i dreptatea mea, iar la momentul ăla ea era a ta. Dar a adăugat că, dacă află că nici acum nu te-ai potolit, mă trimite să-ţi amintesc că Rebeca Ionescu nu mai e sub ordinele tale. Era destul de încruntat când a zis chestia asta; şi-am zis că e mai bine să ştii de-acum ce şi cum...

- ... Staţi liniştiţi - între mine şi femeia aia chiar nu va mai fi nimic. O să-ţi spun eu...

- Prefer să nu-mi spui nimic.

- Lasă, că vorbim în maşină.

- Mergi cu Claire?

- Aş prefera să nu merg azi cu Hummer-ul. Kansas e atât de fericit că fi-su e-al lui, că s-ar putea să pice-n beciul cu alcool şi să uite să ridice potera. Aşa că, dacă eşti tu amabil să mă plimbi cu blindata...

- Eu te plimb; totul e să suporţi tu muzica din ea!

- Mă, eu îţi zic o chestie... Muzica aia nu-i chiar aşa de rea, să ştii!

Bufni într-un hohot sănătos de râs:

- Aah, ce-am ratat! Dacă te-ntregistram şi-i dădeam lui Florin să asculte...

Titel încerca să râdă uşurel, că-l durea probabil din ce în ce mai tare... Îl ajută să se ridice şi-l sprijini:

- Hai, Titele. Cătinel, uşurel, că nu ne grăbeşte nimeni... Băieţi, încuiaţi voi aici.

- Da, şefu'!

- Să aduceţi mâine pe cineva, să facă curăţenie.

- Sigur, şefu'!

Îl ajută pe Titel să urce în faţă şi-i prinse centura de siguranţă. Şi arătă spre Hummer:

- Care ştii să conduci măgăoaia - ţine-te după noi. Cu avariile pornite şi plafoniera aprinsă, da?

- Da, şefu'!

Bun! Urcă la volan, încuie portierele... Setă din nou computerul pe City şi porni încetişor spre drumul naţional...

- ... Ai o drăcie de-aia cu bec?

Aprobă şi scoase dispozitivul din buzunar. Titel îl pornea...

- ... Tu ştii istoria mea...

- Depinde la care parte din ea te referi! Dacă te referi la partea pe care-o ştie Ştefan, poţi presupune că ştiu ceva-ceva! Şefu' nu-mi spune mie toate alea - iar în ograda lui nea Dumitru, atunci când suntem veri, vorbim de-ale noastre. Adică mai mult de-ale mele...

- ... Tu ştii că am fost însurat...

- Da; asta ştiu.

- ... Am fost însurat opt luni de zile...

- Ştiu.

- ... Şi pe urmă s-a întâmplat o nenorocire. Iar ea a murit.

- Ştiu.

- ... Era gravidă.

- Ştiu.

Fu privit lung; aprobă cu capul, ca să nu-l audă vorbind despre răcorirea nevesti-sii... Titel reveni spre parbriz:

- Muierile zic că, înainte de experienţa asta, am fost un tip rezon. Şi chiar şi eu îmi dau seama că ceea ce s-a întâmplat atunci m-a afectat serios la bibiloi!

- Şi la inimă.

- ... Şi la inimă. M-am jurat atunci că n-am să mă mai însor vreodată. Sunt foarte hotărât să mor aşa - singur.

Clătină încet capul - adică, dacă aşa voia el, aşa să facă, numai că el unul nu-l sfătuia să facă asta...

- Nevastă-mea a murit de moarte violentă. Şi s-a băgat IML-ul şi procuratura pe fir.

- Ştiu. Apropo - s-a aflat până la urmă cine-a omorât-o?

- Nu; dar s-au aflat alte lucruri interesante... Nu era copilul meu. Atunci, în noaptea când am aflat chestia asta, m-am tot gândit, m-am tot răsucit... Atunci, am hotărât că o să mor singur. Şi că o să am 12 copii. Toţi, ai mei. Doar ai mei. Şi-o să-mi cresc copiii cu grijă şi atenţie şi-o să fac oameni din ei.

- Asta visează toţi bărbaţii, la urma urmei. Nu? Să aibă copii, pe care să-i crească şi să-i vadă oameni mari, la casele lor, cu familiile lor...

- ... Atunci am pus la cale planul - în noaptea aia. Şi fiindcă n-am mai vrut să risc... Ştiu; uneori, scopul nu poate scuza mijloacele.

- Uneori, nu; alteori, da. Tu nu erai un puştan de pe stradă, să te bazezi pe dragostea pură şi neprihănită. Ştii cum sunt puştoaicele tinere - trag la sacu' de bani ca ursu' la stupină!

- Ştiu. Şi totuşi, în unele cazuri am exagerat. Trei dintre ei s-au născut prematuri.

Serios? Pe-asta n-o ştiuse...

- ... Cu ea, am riscat conştient. Pe ea am luat-o după ce-am vorbit cu un profesor universitar, care mi-a explicat că cele mai bune fructe sunt alea coapte fix cât trebuie. Am riscat totuşi, pentru că omul meu mi-a zis că ea e un mic geniu. Era primul geniu... Adică urma să iasă primul geniu. Aşa speram eu! Geniu roşcat pân' la balamuc! Cea mai tare deghizare posibilă! Nici dracu n-ar fi bănuit c-am trecut şi eu prin copilu' ăla!

- Şi cum a ieşit, până la urmă?

- Geniu ca ea şi brunet ca mine! Şi năsos şi cu ochi negri...

Titel râdea; el zâmbea doar. El aştepta continuarea. Era foarte curios ce-o să mai audă acum...

- Regulile planului meu erau bătute-n cuie! Am ţinut musai să fiu primul. Am ţinut musai să fiu singurul. Am ţinut musai să le ştiu liniştite şi fericite pe toată durata sarcinii... Şi apoi am ţinut musai să-mi pun copiii în mâinile unor femei cu vârsta şi experienţa necesare creşterii unor brazi. Eu am acum o pepinieră cu 12 brazi...

Aşa deci...

- Am senzaţia că ea şi-a dat seama de planul meu. Ea şi încă vreo două.

- De care parte din plan?

- De planul cu copiii. Ea şi-a dat seama că, după ce-o să am copilul în palme, n-am să continui să fac ceea ce spuneam că o să fac.

- Ea a crezut că e singura - şi-a crezut, până în ultimul trimestru de sarcină, că i-ai spus adevărul. Că o s-o iei de nevastă...

Titel se grăbi să continue:

- Ţi-am spus - ea şi încă vreo două s-au prins. Celelalte însă stau şi-acum cuminţi în ascunziş... ferm convinse că o să scap de duşmani şi-o să mă-nsor... Am încercat să le fac fericite pe perioada sarcinii - ca să aibă grijă de ele şi de copii. Şi-apoi am încercat să le detaşez de imaginea de logodnic îndrăgostit - ca să le fac să se gândească la bani. "Nenorocitu' a redevenit nenorocit - da' las' că l-am prins cu ăsta micu', şi-mi scot eu pârleala când o să mă ia de nevastă şi-o să-mi

dea cardu' pe mână." Aşa le-am făcut să gândească.

- E o gândire periculoasă.

- Sunt păzite bine.

Dacă zicea el...

- ... Şi-aşa, foarte puţină lume ştie despre brazii mei - şi doar de la un nivel încolo.

- Mă, tu ştii! Dar eu n-am aflat de pepiniera ta de brazi de la Ştefan.

Şi-acum Titel îl privea lung... Ridică un deget:

- Iar mai mult de-atât n-am să-ţi spun!

- ... Adică nu Ştefan ţi-a spus?

- Nu.

- Cine ţi-a spus?

- Am aflat, prin informatorii mei.

- Care informatori?

- Ăia pe care-i am.

- Diamante, nu te juca!

- Nu mă joc - şi-ai face foarte bine, după părerea mea, dacă ţi-ai pune copiii la adăpost.

- ... Băi! Tu eşti dement?

- Nu. Eu ţi-am dat un sfat. Dacă vrei să asculţi de sfatu' unuia mai mărunţel...

Şi se încrunta la drum, ca să pună punct discuţiei ăleia...

- ... Cine ţi-a spus?

- Un băiat de-al meu.

- Şi cu ce ocazie?

- A documentat-o pe Rebeca. Ştefan a vrut să ştie totul despre ea; eu am dat-o în lucru... iar băiatul meu a scris în raport că ea este una dintre cele 12 mame ale copiilor tăi.

- Care băiat?

- Nu contează.

- Cum adică, mă - nu contează?

- Oricare dintre băieţii mei putea afla asta, dacă-i dădeam temă de lucru "Roşcata lu' Titel".

Întinse mâna şi dădu muzica mai tare. Şi-acum nu mai discutau; acum ascultau Bach - Concertul Brandenburg. Ăsta-i plăcea mult! Ăsta era de departe preferatul lui! În privinţa ăstuia, Claire "îl mirosise" - şi i-l servea ori de câte ori conducea întins, cu 50-60 la oră, fără mari variaţii din acceleraţie. Bach ăsta compusese "vertical". Adică lui îi venea să păşească drept, apăsat şi fără grabă când auzea melodiile lui Bach. Compozitorul ăsta era ca Ştefan - nu se grăbea, nu se repezea, mergea cu fruntea sus şi sufletul curat...

Şi gata - trase pe dreapta în faţa curţii. Titel "era livrat" în stare semi-bună, la domiciliu... Bărbatul de lângă el zâmbi:

- ... Ştii că nu te-am crezut, când mi-ai zis de muzică? Şi când ai zis că ai botezat-o?

- Ştiu. Se vedea cu ochiul liber!

- Da' acu' să ştii că te cred! Cum ziceai că o cheamă?

- Claire.

"Nume de muiere, evident!" Asta ar fi spus Titel, dacă n-ar fi fost îngândurat şi înţepat şi bandajat şi suferind rău de tot... Titel privea lung portiera, scaunele, bordul, volanul... Bărbatul de lângă el îşi desfăcu centura şi oftă greu:

- Ştiu că am făcut multe nenorociri, multor femei. Pe unele le regret; pe altele, nu. Dacă nu eram beat, n-o luam atunci din Lyon.

- Dacă n-ai fi luat-o de-acolo, probabil că ar fi sfârşit mai rău. Dar asta nu justifică nimic din ceea ce a povestit sub hipnoză, apropo de ce-a urmat după sosirea în Afumaţi şi după naştere. Părerea mea! Ţi-am zis că am vorbit şi cu Ştefan... Atunci când a fost foarte-foarte încruntat, am încercat să-l mai domolesc; şi mi-a amintit că există şi mame purtătoare, şi fertilizare in vitro, şi multe altele.

Titel tăcea... Decise să pună un punct... onorabil discuţiei lor - şi să-i amintească chestia aia cu creierii:

- Tu mă ştii - ştii cum sunt! Ştii că-mi ştiu bine locu'! Eu nu te ameninţ; şi nici nu încerc să-ţi dau un avertisment. Nu e cauza mea, nu e dreptatea mea, aşa că n-am de ce să mă agit eu! La vremea aia, era a ta - era dintre oamenii tăi... Da' îl ştii pe Ştefan. Ştii cum gândeşte. Ştii cum calculează. Dacă ai zis că i-o dai lui, e bună dată. Iar după ce-a auzit ceea ce-a auzit din gura ei, ştiind că nu s-a născut încă muierea sau bărbatu' care să mintă sub hipnoză... Tu faci ce vrei, Titele! Ţi-am spus - nu-ţi fac eu aluzii! Da' ceva îmi spune că, dacă te mai apropii de ea, eu o să primesc undă verde de la şefu' meu să-ţi zbor creierii.

- N-am nici un plan cu ea. Ea e un capitol închis demult. Alin are deja altă mamă - şi e vesel şi fericit cu ea. Îi spune "mami"...

El aproba de zor... Titel aprobă şi el şi deschise portiera:

- Mersi că mi-ai zis de chestia cu pepiniera. O să mă ocup, peste vreo două-trei zile... Să nu bată la ochi.

- Bună decizie - părerea mea! Dacă ai probleme, să mă suni.

- Te sun.

- Vrei să te conduc?

Arătă spre casă şi primi o negare. Aşa că îşi strângeau mâinile... El îl privea lung pe Titel şi era tentat să creadă că nu fusese minţit... Că îşi luase mintea de la Raina... Că o să-l sune, mâine sau poimâine, să-l întrebe ce-ar face el dacă ar avea 12 copii răspândiţi prin tot Bucureştiul...

Şi gata. Portiera se închise. Coborî geamul şi aşteptă, atent la el. Titel prelua cheile Hummer-ului... Îl încuia... Îi mulţumea băiatului care-l conducese... Se ducea încetişor, şchiopătat, până la uşă, descuia, intra... Încuia...

Gata - "fusese livrat". Să accelereze acum spre Aurari! Trebuia să-l informeze pe Ştefan despre ceea ce se întâmplase cu Titel - şi să-l anunţe că ţinuse şedinţă de hipnoză cu Raina şi că avea de avertizat un văr un pic tâmpit...

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii - era linişte în casă, aşa că soneria mobilului se auzise clar... de undeva din living...

Sami vorbea în arabă. După ton, părea vesel. Nu înţelegea nimic... Momentele astea îi aminteau de primul ei contact cu romanes-ul; de sufrageria lui Ioan Manolache şi de secretara cu toate fustele scurte şi drepte...

Oftă uşor şi se ridică - ce-ar fi să termine ea cu amintirile şi să facă micul dejun? Era sâmbătă; era sigură că micuţii ei or să vrea să meargă din nou într-un parc... Atunci când Sami lucra, Tasnim îi ducea în parc. Era riscant; dar, după părerea ei, era mult mai riscant să meargă pe lângă şosea însoţită doar de Tasnim! Dacă îi recunoştea cineva, era de-ajuns să tragă pe dreapta şi să-i târască doi metri până la portiera deschisă! Prefera deci parcul...

Îi luă un sfert de oră să se schimbe şi să se transforme în duduia aia indezirabilă de zi cu zi; după ce discutase aseară cu Tasnim, decisese să nu-şi mai lase niciodată părul desfăcut - şi să nu se fardeze deloc în casă! Sami ştiuse aseară despre atentatul de la Bucureşti - semn că se documentase serios... În plus, dacă el o să vrea să discute cu ea despre contesă, sau despre regină, sau despre chinezi, prefera să se ştie "naturală". Indezirabilă. Şi era ciudat - îi luase 15 minute să se facă urâtă, în condiţiile în care îi ajungeau 5 minute ca să se aranjeze pe placul regelui...

Când deschise uşa, era ferm convinsă că Sami urcase în camera lui. Tocmai de-asta, prezenţa lui în living o luă pe nepregătite!

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Tocmai m-a sunat unul dintre colegii de spital. Ne-a invitat la casa lui de vacanţă din Pornic.

Cum-cum?

- Dă o petrecere acolo, pentru colegi. Suntem nouă libanezi în clădirea aia...

Aproba încet...

- I-am spus că venim. Dar, dacă nu vrei, îl sun şi contramandez.

- Nu trebuie să-l suni. Tu te duci, cu Tasnim, iar noi stăm cuminţi

şi facem lecţii. Şi curăţenie şi mâncare.

- Mi-ar face mare plăcere să mergeţi şi voi.

Decise să se informeze înainte să refuze:

- Păi dă-mi câteva detalii - şi mă duc şi votez democratic.

- OK. Îl cheamă Rashid, are 60 de ani şi e decanul de vârstă al găştii. E la a treia căsătorie; are 5 copii şi 12 nepoţi şi nepoate.

Cum-cum?

- E un petrecăreţ şi-un glumeţ şi-un tigru când vine vorba despre noi, libanezii, şi conducerea spitalului. A fost şi lider sindical... Azi îi vin copiii în vizită - şi vin cu toţi nepoţii. Mi-a spus că toţi cei nouă colegi ai lui au acceptat invitaţia - nouă medici, şapte soţii de medici, cinci surori de medici, vreo 14 copii de medici... Iar eu i-am spus deja că vin cu sora mea şi cu prietena mea, care e văduvă şi are doi copii. Aşa că, dacă mergem, mergem toţi. Sau nu mergem deloc.

Cu alte cuvinte, se asigurase că iar câştiga la vot! Hm...

- ... Unde spuneai că e?

- În Pornic - pe malul oceanului, la o oră de Nantes. Are o vilă generoasă, cu o curte generoasă, cu loc de joacă pentru copii...

La urma urmei... Îl privea lung...

"Vin cu sora mea şi cu prietena mea, care e văduvă şi are doi copii." De ce dracu simţea că putea avea încredere în el? Şi de ce simţea că-i era totuşi frică de el? De ce simţea că nu prea ştie ce să facă? Ar fi pornit spre Bourges... Ar fi rămas totuşi aici... Ar fi plecat totuşi, în toiul nopţii, cu copiii şi nişte *hijaburi* îndesate în rucsac... Şi totuşi...

Oftă greu:

- Bine - mergem şi noi.

- Şi o spui de parcă ai merge la o corvoadă!

Decise să intre în bucătărie, ca să nu-l mai privească atunci când îi răspunse:

- Pentru voi, va fi o plăcere. Pentru mine, va fi o corvoadă.

- De ce spui asta?

- Pentru că va trebui să joc un rol. Pe care nu-l cunosc, pe care "nu-l simt", care mă sperie...

- Fii serioasă! Oricine te vede, poate jura că eşti 100% musulmană!

- Nu la rolul ăsta mă refeream.

Şi-acum tăcea... Şi el tăcea... Nu - el continua discuţia:

- ... Ţi-am mai spus: sunt un om de cuvânt. Te voi ajuta să te ascunzi şi să te întorci la el.

- Ştiu. Dar joci rolul prietenului meu cu o naturaleţe şi-o plăcere care mă sperie. S-au trezit copiii.

Trecu vijelios pe lângă el, intră în cameră şi exclamă:

- Neaţa, prinţeso!

Aşa - că ea era mai mare şi pricepea mai multe! De ea, Sami s-ar fi temut! Florentina sărise din somn - şi-o privea lung, buimacă... Decise, într-o clipă, să n-o sperie cu gândurile care-i treceau acum prin minte:

- Haideţi să ne trezim, să mâncăm şi să mergem la un coleg de-al lui Sami.

- Ce coleg?

- Un coleg de serviciu. Or să vină mai mulţi libanezi; or să fie mulţi copii... E şi un loc de joacă, din câte-am înţeles...

- Ce bine! Azi îmi dai pantalonii, da?

- Da; pantaloni şi tunică. Şi neapărat *hijab*!

- Da, mami! Léon, scoală-te! Haide, că mergem să ne jucăm!

Prinţul chiar nu ştia ce-avea sor-sa cu el de-l trezea trâmbiţat, ca la armată...

Reuşise să-l stârnească pe Sami la discuţia aia; dar nu fusese îndeajuns de curajoasă ca s-o şi continue. El nu ştia ce auzise ea în noaptea aia - şi cu siguranţă ar fi negat cu vehemenţă...

Îi era frică să-şi rostească gândurile. Îi era frică de el. El o putea da afară din casa lui. El o putea da de gol... El, dacă-i simţea frica şi avea îndeajuns de mult curaj, putea s-o şantajeze! Şi îi era frică! Era îngrozită... de varianta aia...

Dacă era, într-adevăr, o problemă de suflet, Sami n-ar fi şantajat-o. Ar fi încercat s-o atragă spre el cu frumosul. Avea sentimentul că exact asta făcuse - şi cu hainele, şi cu actele, şi cu ajutorul...

Îi era frică de momentul când omul ăsta va realiza că tentativele lui eşuau toate. Dacă Sami se înfuria... Putea s-o violeze, sub ameninţarea lui "te dau pe mâna chinezilor"... Putea să-i şantajeze, pe ea sau pe Ştefan...

Nu putea să nu se gândească la toate astea. Indiferent cât de frumos se purtase omul ăsta cu ea, indiferent cât de vertical se comportase faţă de ea, ea nu putea totuşi să nu se teamă de varianta asta! Chipul armonios pe care-l etala zi de zi îi adusese multe nenorociri! Chipul ăsta o dusese-n Serbia... Chipul ăsta îl făcuse pe Ştefan s-o răpească...

Trebuia să-şi noteze adresa de aici pe ceva. S-o aibă în husa mobilului. Dacă va fi cazul vreodată să-l sune pe Diamant, să-i spună adresa completă! Să trimită curăţenia cât mai repede...

... Trebuia să vorbească cu Sami. Trebuia să discute cu el într-un mod care să nu-l jignească...

Oftă greu şi ieşi - era şi Tasnim în living acum. Se putea duce să pregătească micul dejun, fără să rişte să trebuiască să continue discuţia aia.

Roşcata

Bun mic dejun! Foarte eficient! Florina pricepuse ambele ordine - şi pe-al regelui, şi pe-al tatălui regelui! Îi îndopa pe amândoi ca pe curcani americani! Gătea foarte bine...

Mail-ul ei era primul la verificat - fiindcă nu primea mai nimic, niciodată, aşa că termina repede cu el. Nici acum nu era altfel - no new messages. Mail-ul special... Ştefan primise un mail de la Diamant, cu subiectul ***"Plimbarea de azi-dimineaţă"***. Era ora nouă; Diamant fusese matinal...

"Salut.

Am reuşit azi-noapte să-l scap pe Titel. Era tăiat şi înţepat nu foarte grav, ceea ce mă face să cred că nea Gică Cioară cântă la multe ţambale deodată. Băiatul de la SMURD le-a făcut testul grupelor de sânge, iar Kansas e acum liniştit, nea Gică e liniştit...

Să te pregăteşti să mă tai, cu prima ocazie când ne vedem.

Diamant"

Să-l taie? Da' ce dracu făcuse? Ridică privirea spre Ştefan:

- Şefu'...

Ştefan fuma lângă fereastră, cu ochii aţintiţi în capota BMW-ului probabil...

- Şefu', Diamant trimite mesaje ciudate.

- Zi-i.

Îi citea mesajul... Iar şeful ei o lămuri, pe-un ton neutru:

- Titel l-a sunat azi-noapte şi l-a rugat să-l scape dintr-o încurcătură pe bază de onoare. Iar de când am făcut pace cu Leonard, Diamant are ordin să-l ajute pe Titel. Şi l-a ajutat - l-a scăpat din scandal, l-a dus la Cernica mică, i-a chemat un doctor bun şi-a lămurit nelămuririle cu copilul lui Kansas. Gică Cioară a încasat banii pe contractul pe capul lui Titel - dar Titel e înţepat şi tăiat nu foarte grav. Gică Cioară ştie cine-i Leo Mondialu' - şi probabil că s-a aflat deja de avansări. Aşa că nu şi-a permis să rişte; şi-a instruit oamenii să-l dea rănit, da' scăpat.

- Şi de ce zice că să-l tai, dacă a rezolvat problema?

- Vom afla asta imediat.

Scotea specialul şi-i făcea un apel - şi se apropia de ea. Se grăbi să se ridice, dar el o opri:

- Stai acolo jos.

Da' de ce? Că nu voia să le ştie ea secretele! Şeful ei fuma:

- Scrie: ***"De ce să te tai, mă? Ce-ai făcut?"***

Scria... Diamant devenea galben... Scria şi el...

"I-am pus pistoalele-n frunte lui Titel şi i-am spus că am o presimţire. Că, dacă se mai apropie de Rebeca, presimt că o să-mi or-

doni să-i zbor creierii. Şi, ca să n-o dau de gol pe ea, i-am zis că am aflat totul în timpul şedinţei de hipnoză terapeutică pe care-a făcut-o la conac."

Aoleu! Îşi puse mâinile-n cap - că Diamant făcuse exact ceea ce nu trebuise să facă!

Ştefan îşi trase scaunul lângă ea şi trase laptopul. Şi acum scria el...

"- Ce motiv ai avut tu să te implici în trecutul ei cu ea?

- I-am spus că am auzit amândoi ce-a spus ea sub hipnoză. Că te-ai încruntat tot mai tare - iar când te-ai încruntat maxim, mi-ai zis că n-are nici o scuză pentru că există fertilizare in vitro şi mame purtătoare."

Şeful ei zâmbi:

- Vezi? Se cunoaşte că suntem veri! Îmi citeşte gândurile!

Da; dar... Diamant scria...

"- I-am zis că trecutul e îngropat şi-i priveşte strict pe ei. Dar că, o dată ce ţi-a dat-o, şi-a luat adio de la ea. Şi să nu-ncerce să profite de faptul că medicul a spus că acum nu-şi mai aminteşte decât cel mult 5%; că mă trimiţi să-i zbor creierii, dacă face vreo mişcare spre ea."

Adică "o dresese" cât de cât...

"- I-ai spus bine.

- Şi i-am mai spus ceva, ca să-i câştig încrederea. I-am spus că nu tu mi-ai zis de pepiniera lui de brazi."

Ce pepinieră? Decise să întrebe:

- Ce pepinieră?

- Copiii.

"- Şi-atunci ce i-ai spus?

- Că îl sfătuiesc să-i pună bine, pentru că oricare dintre băieţii mei ar fi aflat chestia cu copiii. Nu i-am spus cine-a aflat-o...

- Ai făcut bine. Nu te tai. Dar să ştii că urechile or să ţi se cam lungească!

- N-am nimic împotrivă."

- Ce i-ai spus, de l-ai făcut să pună pistoalele la capu' lu' Titel?

- ... I-am povestit cum m-a luat din Lyon... Cum am rămas gravidă... Cum s-a purtat după ce-am născut... Mi-a dat cuvântul de onoare că n-o să facă absolut nimic!

- Şi n-a făcut. Nici măcar brânci nu i-a dat!

Poftim? Îl privea lung; el zâmbea...

- Mi-a jurat că n-o să-i facă niciodată nimic! Şi că o să uite totul înainte să ajungem înapoi la conac! Şi că n-o să spună nimic nimănui, niciodată!

- Nu i-a făcut absolut nimic. Nici n-a spus nimănui nimic. De uitat, însă, n-o să uite nici pe patu' de moarte - dacă nu vrea el...

Şeful ei scria... Ce scria?

"- Ideea cu ameninţarea e bună - Rebeca se îngraşă şi trage de fiare, aşa că Titel ar putea avea un şoc când o s-o revadă. Există şi riscul ca Leonard să încerce să-l lipească de mine, prin ea. Ai însă grijă să nu te dai de gol. Nu uita - sunt vieţile noastre în joc. Ale noastre, adică ale tuturor!"

Şi gata - dădea log out. Nici lui nu-i plăcea că Diamant se juca aşa şi risca...

Deci îi pusese pistoalele la cap... Mamă Doamne! Diamant îi pusese pistoalele la cap lui Titel! Ca şi cum se ducea ea acum să-i pună pistoalele la cap lu' chinezu' ăla de la Cannes! Diamant riscase îngrozitor...

Oftă greu şi trecu la mail-ul oficial - că trebuiau să mai şi muncească! La Diamant şi problemele ei în dragoste se va gândi diseară, după cină.

Sami

Se apropia de punctul final de pe GPS. Drumul nu fusese greu; fusese un pic mai complicat decât drumurile prin Nantes. GPS-ul ăsta "făcea toţi banii"...

La început, îl mirase faptul că Ana acceptase să meargă la petrecerea cu colegii lui. Se aşteptase s-o audă refuzând cu îndârjire şi pierzând la vot. Când colo, ea aprobase...

Anei îi era frică de el - deşi nu se apropiase niciodată de ea în casă. Adică fără să aibă motivul micii lor "puneri în scenă" pentru ochii lumii. Ana se ferea de el - fizic. O făcea în permanenţă, cu încăpăţânare, de vreme ce îi spusese de câteva ori deja că nu se va apropia de ea, că nu o ajuta pentru că spera să primească cine ştie ce beneficii de pe urma ei... Anei îi era frică de bărbaţi în general. Avea ea un stil mai rece, mai distant de-a se purta cu bărbaţii... Era tentat să creadă că o femeie atât de frumoasă trebuia să fi trecut prin multe, ca să dezvolte un simţ al conservării şi autoprotecţiei atât de accentuat...

O să-i mai spună o dată. Azi. O s-o lase să vadă cu ochii ei că n-o aducea în casa unui balaur - şi că nu era invitată la petrecere pe post de friptură sau aperitiv. Şi-apoi o s-o ia deoparte şi-o să-i mai spună o dată, pentru ultima dată, că nu intenţiona nici s-o violeze, nici s-o şantajeze, nici s-o dea pe mâna chinezilor. Dacă pricepea, bine; dacă nu, o s-o lase să albească prematur - şi gata! Lipsa aia de încredere şi reticenţa cu care îl trata îl cam deranjau...

Frână şi trecu încet de poarta mare, lăsată larg deschisă. Curtea era imensă; casa era imensă... Şi locul de joacă era mare! Era ca într-un parc! Copiii şuşoteau, pe bancheta din spate... Viră dreapta, spre maşinile parcate lângă gard, şi ocupă şi el un loc; şi oftă scurt:

- Şi-acum, aveţi grijă să nu vă uitaţi numele! Şi să vorbiţi numai în franceză. Da, copii?

- Da, nenea Sami!

Coborî şi-i deschise ei portiera. Ana alesese să stea pe bancheta din spate - de parcă nu voia să fie asociată cu imaginea de "prietenă" a lui. Îl cam deranja asta... Graba cu care pusese mâna în mâna lui, şi mai ales zâmbetul, îi lăsau un gust amar... Fu imediat luat de braţ - şi porniră spre Rashid, care le ieşea în întâmpinare şi rămânea şi el cu ochii la lentilele ei de contact...

Oare asta o fermecase pe ea la soţul ei? Ochii? Contele Ionescu era un bărbat fermecător; avea însă senzaţia că verdele ăla puternic al irisului îl îmbrăca în farmec. Cu ochi negri, probabil că ar fi părut un individ comun...

- Bine-aţi venit!

- Bine te-am găsit!

S-ar putea ca Ana şi Tasnim să aibă o problemă - să fie singurele musulmane care se formalizau cu capul acoperit. Florentina însă se va bucura mult dacă va descoperi că putea să-şi dea jos *hijabul*! Fetiţa asta ura tot ceea ce-i îngrădea libertatea - şi libertatea de mişcare, şi libertatea de exprimare, şi dorinţa de a le arăta tuturor cât de frumos era părul ei negru ca abanosul, lung şi cârlionţat...

În fine! Se grăbi să facă prezentările:

- Prietena mea, Zaynah; sora mea, Tasnim. Iar ei sunt Théo şi Gabi.

- Mă bucur sincer să vă cunosc!

Se grăbi să se poziţioneze lângă Rashid şi zâmbi, în arabă:

- Zaynah nu ştie arabă. Iar numele şi l-a ales după căsătorie.

- Nici o problemă; ştim cu toţii franceză!

Bănuise el că n-o să aibă probleme de genul ăsta...

Nu voise să-i spună şi Anei că se vor cunoaşte cu toţii, după care soţia lui Rashid le va lua pe ele şi le va invita în altă parte a casei - sau a curţii. O lăsase să creadă că va trebui să stea "înşurubată" pe-un scaun, ţinta privirilor curioase...

Trebuia să discute azi cu ea. Nu voia să ajungă să-l întristeze prezenţa ei. Ştia că nu greşise cu absolut nimic; îi înţelegea teama şi îngrijorarea şi mai ales dorinţa de-a se ţine cât mai departe de el, bărbatul văduv care se repezise s-o ajute. Dar îi tot revenea gustul ăla amar... tocmai pentru că avusese grijă să nu-i scape nimic, tocmai pentru că îşi ascunsese cu foarte mare grijă gândurile...

Ana-Maria

Slavă Cerului - nu stăteau toţi claie peste grămadă! Apariţia ei

aici fusese un pic anapoda...

Toţi îi zâmbiseră cu amabilitate. Toţi se prezentaseră prompt şi încercaseră să fie veseli şi cu chef de socializare. Dar anii petrecuţi alături de Ştefan o învăţaseră să simtă privirile aţintite asupra ei - indiferent de unde veneau ele. Azi, veniseră de peste tot. Lentilele astea de contact erau o mare belea... atunci când erau "asortate" cu fardurile lui Tasnim...

Din fericire, nu stătuse cu ei decât maximum cinci minute. Copiii fuseseră trimişi la locul de joacă, unde era mai aglomerat ca-n cel mai central parc de distracţii din oraşul ăsta. Îi lăsase să se ducă nu atât pentru că o ceruseră ei cu exaltare; ceilalţi veniseră cu bonele. Franţuzoaice toate. Aşa că... Imediat cum Florentina şi Léon ajunseseră lângă copii, Isra, soţia lui Rashid, le invitase în ceea ce părea a fi "căsuţa ei de vară". Un fel de dependinţă, compusă dintr-o cameră maremare plină cu canapele şi fotolii şi măsuţe între ele, aranjate într-un fel de cerc spaţios, şi o cameră mai mică. Un fel de bucătărie fără cele necesare bucătăriei. Doar frigiderul dublu era un indiciu că acolo erau păstrate băuturi la rece; în rest, vedea prin uşa rămasă deschisă două dulapuri mari până-n tavan, care se deschiseseră la un moment dat şi "descărcaseră" o mulţime de bunătăţuri...

Femeile din jurul ei erau "jumi-juma"; unele purtau haine "conforme", altele erau în pantaloni de stofă şi bluze comune. Dar toate purtau *hijab*. Din punctul ăsta de vedere, era oarecum liniştită...

- Fetelor, haideţi să punem muzică!

Deveni brusc foarte atentă - deşi sugestia nu venise de la Tasnim, sora lui Sami putea avea idei "revoluţionare"! Cu siguranţă, îi văzuse chipul preocupat şi un pic încruntat, aşa că putea plănui "s-o înveselească"...

- Şi? Despre voi ce ne puteţi spune?

Isra o privise pe Tasnim atunci când pusese întrebarea aceea; acum, însă, o privea pe ea. Dădu să răspundă, dar... nu mai avu când...

- Păi, ce să spun! Eu sunt proaspăt sosită în Franţa. Fratele meu a reuşit să mă scoată din Siria în urmă cu şase luni.

Bătrâna clătină încet capul:

- Câţi copii?

- Doi. Dar bine că n-au fost trei! Adică, a fost cât pe ce să fie trei...

- Sunt mari?

- Fetiţa mea are 10 ani, iar băiatul 8 ani.

- Aa, sunt mari! Fă-ţi un cont pe Facebook! Ei au cont?

- Da.

- Şi tu de ce nu-ţi faci un cont? Ca să-i vezi şi să poţi să vorbeşti cu ei?

- Imamul nostru din Paris a spus că încă nu e momentul.

- Aa... Atunci uită ce te-am întrebat!

Tasnim zâmbea şi aproba...

- Şi? Lucrezi undeva acum?

- Încerc să mă pregătesc pentru facultate. Înainte să mă căsătoresc, mă pregătisem să dau la limbi străine; dar am abandonat...

- Şi? Dai admiterea acum, în vară?

- Nu. Cred că la anul.

- Păi, de ce?!

- Fiindcă mă pregătisem pentru engleză. Şi nu ştiu franceza.

Isra începu să râdă, odată cu toate femeile alea strânse ciorchine ca la o întrunire a unui partid ilegal:

- Ba o ştii! Tu nu te-auzi cum vorbeşti în franceză?

- Trebuie s-o şi scriu. La partea asta mă ajută Zaynah. Şi la asta, şi la regimul de slăbire...

Cam 80% dintre ele ar fi ascultat cu sfinţenie de sfaturile ei în materie de slăbire - aşa că deveni instantaneu ţinta tuturor privirilor! Isra rosti o invitaţie foarte... specială:

- Zaynah probabil că ştie foarte bine limba franceză...

OK! Ia să le spună ea povestioara pe care-o pusese la punct pe drum încoace!

- O ştiu foarte bine. Sunt în Franţa de 10 ani - şi am învăţat franceză la şcoală.

- Şi din ce ţară vii?

- România.

Nici una dintre ele nu clipi mai altfel, aşa că Isra continuă:

- Şi cum ai ajuns în Franţa?

- M-am supărat pe mama şi-am plecat!

- Din România, în Franţa!

Aprobă, zâmbind, şi completă:

- Da, împreună cu logodnicul meu, care mi-era şi partener de dansuri moderne...

- Deci ai făcut dansuri moderne!

- Da; asta ne-a ajutat să ne angajăm la Nisa, într-un restaurant de mâna a doua. Nu câştigam mult; dar, la vârsta aia, nici n-aveam prea multă nevoie de bani...

Râdeau, fiindcă toate aveau peste 18 ani şi...

- Şi-apoi?

- Şi-apoi patronul mi-a zis să mă urc pe bar şi să dansez singură; iar el a trecut la servit pe la mese. De-aici ne-am certat. A fost deranjat de faptul că el sfârşise ospătar - şi de faptul că, după prima noapte de dansat singură pe bar, patronul mi-a dat doi bodyguarzi şi mi-a spus că-mi dublează salariul...

Aprobau toate - ca într-un partid ilegal întrunit la o şedinţă la care se discuta o lovitură de stat...

- Şi ne-am certat. După trei luni, am primit o ofertă mai bună - dansatoare într-un club arăbesc. Şi cum întotdeauna mi-a plăcut muzica de genul ăsta iar chiria apartamentului era cam mare, m-am mutat la Cannes... şi "am căpătat" patru bodyguarzi... Şi, în urmă cu opt ani, l-am cunoscut pe domnul Masrood. Un adevărat gentleman. M-am lăsat de dansat, m-am căsătorit... Mi-a deschis o sală de fitness în Cannes - pentru că am refuzat să mai dansez pe bar prin restaurante obscure, aşa cum am refuzat să stau acasă şi să fiu întreţinută. Sala mergea bine; se ocupa el de ea, pentru că eu m-am ocupat de Théo - şi apoi şi de Gabi...

Oftă greu, aşa, cam "ca de-un deces", şi continuă:

- Şi, în urmă cu doi ani, a descoperit că are cancer. Vestea l-a făcut să se prăbuşească. După şase luni...

Isra se repezi să se aşeze lângă ea - şi să treacă peste acel moment al povestirii:

- Oof, sărăcuţa de tine! Şi cum ai reuşit să te descurci?

- Păi, Cannes e un oraş destul de scump. Am vândut sala de fitness şi m-am mutat în Paris, într-o suburbie nu prea răsfăţată... Intenţionam să-mi deschid o altă sală de fitness; dar...

Toţi ochii din jurul ei urlau "Dar"...

- Dar, într-o noapte, fetiţei mele i s-a făcut rău. M-am grăbit s-o duc la spital, unde Sami era de gardă...

Toţi ochii din jurul ei străluceau de fericire...

- Şi cam atât. Acum, că ne-am mutat în Nantes, poate o să reuşesc să-mi deschid sala de fitness.

- Şi câţi ani ai fost căsătorită cu soţul tău?

- Şapte ani. Ne-am cunoscut în 2002, ne-am căsătorit în 2003, Théo a venit pe lume în 2004...

Alte întrebări nu păreau să mai fie... aşa că ridică scurt din umeri:

- Abia aştept să înceapă şcolile şi grădiniţele şi să pot să mă ocup de sala de fitness! Nu mai pot sta aşa, degeaba! Stau pe capul copiilor cu temele, stau pe capul lui Tasnim cu franceza...

Ea râdea, ele râdeau... Completă:

- E cazul să-i las să trăiască şi ei şi să-mi deschid afacerea.

Tasnim se repezi să preia cuvântul:

- Eu i-am spus să deschidă o sală de slăbit pentru supraponderali! Ia uitaţi-vă la mine!

Na - că acum îi făcea reclamă! Da' ce-avea cu ea? În fine...

- Uitaţi-vă cât am fost şi cât sunt acum! Şi-asta numai datorită ei!

Toate trăgeau de *abaya* ei, să vadă cât de lălâie era...

- Şi ştiţi ce mi-a făcut? Mi-a spus că, dacă vreau, poate să mă ajute să slăbesc! Iar eu i-am zis că ţin deja un regim de slăbire. Şi m-a lăsat în pace! Şi-am mâncat tot felul de lucruri, care mai de care mai verzi şi mai amare şi mai dizgraţioase - şi ioc rezultate...

- Şi când te-a iertat?

- Cu adevărat, m-a "preluat" în 20 iunie. Ea găteşte - şi găteşte dumnezeieşte, apropo! -, ea se ocupă de programul sportiv...

- Aa, deci faci şi fitness!

- Nu. Se numeşte... Cum se numeşte? Pe...? Pe...?

Tasnim încerca s-o ajute să-şi deschidă un centru de înfrumuseţare pe doişpe nivele, cu programări pe două luni în avans... Zâmbi strâmb:

- "Pe sistem".

- Aşa! "Pe sistem"! O oră pe zi! Şi mâncare variată, omenească, gustoasă... Din 20 iunie şi până acum am reuşit să slăbesc 8 kilograme - în condiţiile în care mănânc orice! Inclusiv îngheţată, ciocolată, pateuri...

Uau! Aşa de mult? Erau răvăşite de vestea aia... Sora lui Sami strălucea de fericire:

- Şi mă simt mai uşoară! Mă mişc eu mai uşor! Sunt mult mai mobilă, de când am început să fac "pe sistem" cu ea!

- Şi nu ne arăţi şi nouă cum se face "pe sistem" ăsta?

Cum să nu le arate? Sigur că le arăta! După "arăbeşti intensiv" timp de aproape o lună, Tasnim se simţea cel puţin dublul celei mai mari dansatoare din întreaga adunare prezentă! Se depărta cu un pas de canapea, ridica mâinile şi "se-apuca"! Aşa cum ştia ea! Aşa cum făceau ele acasă...

Tăcea şi se uita la ea. Dansa bine. Începuseră să-i reuşească mişcările. Ţinea, oricum, ritmul! Şi mişca şi mâinile! Se vedea cu ochiul liber că unele mişcări erau "împrumutate" din melodiile turceşti. Ştefan nu frecventa cluburile arăbeşti. Acum, de când se ocupa de aerobicul lui Tasnim, studiase şi ea filmuleţele de pe youtube - şi exersase mişcările corecte. Una erau turceştile "din buric", alta erau arăbeştile "din şolduri"! Tasnim făcea jumi-juma; dar rezultatul era reuşit. Era armonios. Ele se uitau lung la dansul armonios al surorii lui Sami...

După numai 30 de secunde, Tasnim se grăbi să se reaşeze:

- Cam aşa. Dar adevărata maestră ea este! Eu ştiu doar ce-am apucat să învăţ în nici o lună! S-o vedeţi pe ea!

- Tasnim, fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă!

Isra se ridică şi o ridică, pe un ton hotărât:

- Da-da! E foarte serioasă! Hai - arată-ne şi nouă! Te rog!

Păi... o rugase gazda! Nu? Nu putea s-o refuze... Îşi începu încălzirea, zâmbind slab:

- Vă arăt, dar cu o singură condiţie.

- Spune.

- ... Eu nu ştiu araba. Nu am reuşit să învăţ nici un cuvânt măcar, pentru că soţul meu a insistat că suntem cetăţeni francezi... Iar Tasnim nu vrea să-mi traducă...

- Aa, stai liniştită! Ţi le traducem noi! Ia! Ia să vedem! Ia vino încoace, Tasnim! Uite acolo, la laptop! Caută acolo melodiile pe care le faci tu acasă, "pe sistem"!

OK! Ea îşi făcea încălzirea, pentru că era gravidă şi n-avea voie să facă nici excese, nici şocuri de efort...

Aah! Ce frumoasă era asta! Parcă "Abdel Kader" scria în dreptul ei pe afişajul CD-player-ului lui Tasnim... Una dintre fiicele lui Isra începu să aplaude:

- Daa, asta e foarte frumoasă!

- Şi ce spune?

- Spune aşa: *Abdel Kader, stăpânul meu, călăuzitorul meu*

- Stai să înceapă!

OK! Se aşeză şi rânji "dulce" la Tasnim:

- Întâi traducerea!

- Eşti rea!

- Sunt curioasă...

Tânăra care aplaudase melodia începu să traducă, în franceză.

Abdel Kader, stăpânul meu, călăuzitorul meu, / Uşurează-mi durerea, fă-mă puternic,

Ajută-mă să trec prin noaptea neagră din sufletul meu / Care este fata dulce din ţara mea.

De ce este atât de tulburată inima mea / În timp ce în inima ei e pace?

În ciuda clipelor dulci de dragoste, / Ea mi-a întors spatele şi a plecat

După o noapte de fericire.

Abdel Kader, păstrătorul cheilor, / Păstrătorul sufletului meu,

Am părăsit raiul şi m-am întors pe pământ, / Departe de braţele ei.

Mă rog ca viaţa să fie îndeajuns de lungă să pot s-o iau de la început!

Vindecă-mi sufletul şi du-mă departe de durerea mea...

Oo, da! Pe-asta o dansa! Ascultase versurile - şi-şi amintise melodia. Şi coregrafia. Aşa că se ridica, punea din nou melodia, pornea spre mijlocul camerei... Şi începea să danseze. Încetişor la început - ca şi orchestra...

Şi acum prima strofă... Şi "pe sistem"!

Culmea - tocmai Isra chiui din tot sufletul! Ia uite-o! Aha! Venise şi ea la dans! Buun! Puneau de-un party bestial aici...

Cineva, habar n-avea cine, adusese nişte boxe de calculator. Unele bune - că se auzea mai tare acum...

Acum se explica de ce canapelele şi mesele erau aranjate aşa - în formă de cerc generos...

Ei bine, tocmai decisese că va dansa "pe sistem"! Iar în clipa când primul bărbat îşi va face apariţia în căsuţa asta, ea se va aşeza cuminte pe canapea şi va acuza o complicată anchilozare de şold. Ba nu - că era plin de medici pe-aici! Va acuza... o oboseală teribilă şi-o migrenă foarte complicată. Nu - că era plin de medici pe-aici şi risca să fie îndopată cu aspirină în primul trimestru de sarcină! Va acuza...

Va acuza amintiri neplăcute.

Şi acum, pe sistem! Aah!!!

Cam jumătate dintre ele dansau; personal, pe ea n-o interesa decât propriul dans! Tasnim se unduia lângă ea - şi era atât de fericită... Şi, la urma urmei, şi ea era fericită acum, când dansa aşa cum ştia ea, alături de femei care se bucurau la fel de mult ca şi ea că dansau...

... Şi gata - se terminase. Frumoasă melodie! Superbă! Şi frumoase versuri...

Vedea, prin fereastra mare, generoasă, că Isra se apropia de căsuţă... Dar unde se dusese? Adică când ieşise? Ea nu observase... Bătrâna intră şi-i făcu semn să se apropie de ea. Şi desfăcu, dintr-un singur gest, ditamai *hijabul*...

Ce frumos era!

Hijabul avea culoarea vişinei putrede - şi nu era din mătase. Era un material mai gros, puţin lucios. Într-o parte a lui, însă, exista o montură superbă de ştrasuri, pietre, lănţişoare, bănuţi... Era o nebunie!

- Uite, ia pune *shayla* asta! Ia - vino încoace!

Dar de ce voia s-o şifoneze? Era atât de frumoasă aşa, călcată impecabil! În plus, ea ştia să descoasă bănuţii cu dansul ei - şi zău că nu voia să-l strice! Dacă mişcările ei bruşte începeau să-i desfacă lanţurile...

Isra insista să-i pună ceea ce, iată - afla ea acum că nu se numea *hijab*, ci *shayla*... Imediat cum femeia termină cel de-al doilea nod, muzica porni din nou - şi auzi o melodie care ei îi plăcea mult-mult! Se numea *"Tu es ma vie"*; iar restul cuvintelor din ea erau în arabă. Ea o dansa cu mare plăcere, fiindcă după "tu es ma vie" nu putea urma o chestie foarte patriotică... Iar ele aplaudau şi melodia asta - şi "negociau" repede care s-o traducă...

Ziua se scurge în aşteptarea ta

Acum, când poate nici nu ai plecat

Senzaţia de melancolie mă cuprinde

Atunci când mă gândesc la tine

Bucuria mi-e nesfârşită atunci când te văd

Şi sunt speriată de frica de a te pierde

Timpul meu se scurge departe de tine şi nu pot decât să plâng cu amintirile

Fără rost, fără viaţă, iată ceea ce am devenit

Răsuflarea mi s-a oprit atunci când am înţeles că am pierdut ceea ce aveam mai de preţ

Când am realizat că a venit timpul să mă trezesc şi să te las să te îndepărtezi de inima mea

Gata, îi ajungea atâta traducere! Gata, că o apuca bocitul!

Se grăbi să pună melodia de la început; şi cum avea acum în jurul şoldurilor ceva ce zornăia, mişcările îi ieşeau altfel. Mai bine. Mai pronunţate. Mai reuşite. Semăna tot mai mult cu fetele de pe youtube - cele îmbrăcate în costume "de profesioniste". Îi mai scăpau uneori mişcări turceşti, rotunde - dar audienţa nu se supăra...

Isra se uita lung la *shayla* ei; se uita gânditoare, aşa... de parcă încerca să-i înveţe nu mişcările, ci coregrafia toată...

Ia să pună ea şi nişte mişcări mai... explicite! Ia să încerce una... acum...

Na - că chiuiau şi aplaudau! Bărbaţi dacă ar fi fost, nu s-ar fi manifestat aşa! Dar şi ea "îşi cam făcea de cap"! Dansa aşa cum ştia ea; aşa cum dansase uneori prin restaurantele selecte, în momentele când Ştefan avusese nevoie de neatenţia partenerilor de afaceri...

Aoleu, ce-o mai chiuiau! Or să le-audă bărbaţii ăia de-afară! Le făcu semn să ţipe în şoaptă! Şi apoi plecă încet capul şi le privi pe sub sprâncene, rotindu-se uşor "din şolduri"... iscând alte chiuieli, alte aplauze...

Tasnim era fericită. Isra era cea mai înfocată admiratoare a ei. Celelalte dansatoare păreau că se distrează foarte bine, alături de ea. Nici una dintre femeile care stăteau acum jos nu păreau deranjate de dansul ei, devenit extrem de "profesionist"...

Superbă melodie! Gata - se terminase. Fusese curată nebunie... iar Isra se grăbi spre laptop:

- Ia să-ţi dau şi eu o temă! Să vedem dacă găsesc...

Aştepta; nu se mai aşeza, că n-avea rost! Dacă Isra îi căuta "o temă", era evident că azi va transpira rău! Melodia începea...

O ştia! O ştia şi pe-asta! Îi plăcea! Era ritmată bine! Oare cum era traducerea? Tasnim fu cea care începu să-i spună, în franceză...

Multă, multă din dragostea ta s-a infiltrat în inima mea

Dacă vrei să te ascunzi din faţa ochilor mei, trupul şi sufletul meu se vor îmbolnăvi

Dragostea mea pentru tine este imensă, sufletul meu e însetat, inima mea îţi dă toate sentimentele iar mintea mea aşteaptă decizia ta

Pasiunea mă face să plâng, îmi ordonă şi apoi mă face să mă supun

Iubito, ascultă-mă, nu mai fi aşa răsfăţată cu mine

Îi făcu semn să nu mai traducă - bruia muzica! Barsha Barsha ya mdalel...

Sami

Zâmbea slab, cu paharul în mână. Se servea suc de portocale cu gheaţă; el n-avea nimic împotrivă. Nici nu se gândea că Rashid ar fi putut servi alcool înainte de masă! Iar masa mai întârzia cam jumătate de oră, pentru că gazda nu era mulţumită de "gradul de frigere al berbecilor din proţap". Omul ăsta pusese de-un festin aici; se căznea din greu să-i răsfeţe...

Şi uite-l cum venea încetişor spre el... chitit să-l descoasă apropo de zeiţa cu ochi verzi şi doi copii minori...

- Cum te simţi tu, Sami?

- Bine. Mă simt liniştit. Mă simt... răsfăţat chiar.

- Ei...

Daa, niciodată nu-i reuşise bine periajul...

- Ştii... Când mi-ai spus că vii cu sora ta şi cu prietena şi copiii ei, mi-a luat două-trei secunde ca să mă dezmeticesc şi să înţeleg ce şi cum...

Biinee! Hai să-l lămurească! Îl prinse de braţ şi-l trase spre marginea curţii - spre ocean:

- De fapt, nu e prietena mea. E... angajata mea.

- Angajata?

- Am cunoscut-o într-o noapte, când eram de gardă. A năvălit în spital, puţin după miezul nopţii, cu fetiţa pe umăr şi băiatul alergând după ea. Micuţa ei înghiţise un tub de medicamente...

- Poftim?

- Înghiţise un tub întreg de sedative.

- Dar... de ce?

- ... De dorul tatălui lor. Erau singuri în Paris - doar ea şi copiii. Ea nu se putea angaja nicăieri pentru că nu avea cu cine să lase copiii. Mai ales acum, când e vacanţă... Trăia din moştenire; numai că asta nu e o soluţie. Iar în toamnă ar fi putut să-şi caute cel mult un serviciu cu jumătate de normă - tot din cauza copiilor. Era deci într-un moment extrem de dificil al vieţii ei. I-am propus să o angajez internă, pentru curăţenie, cu rugămintea să se ocupe de sora mea şi s-o înveţe franceză. A acceptat. S-a mutat la noi şi şi-a luat rolul în serios. Face curat, spală, calcă, găteşte... Se ocupă şi de copii, şi de franceza lui Tasnim... Şi, pentru că nu vreau s-o prezint ca fiind "menajera", am căzut de acord să fie prietena mea "oficială".

- Iar copiii? Copiii ştiu de jocul vostru?

- Da; ştiu. Ei dorm cu ea în pat în fiecare seară - aşa că sunt liniştiţi amândoi. Adică amântrei.

Rashid râdea şi se uita lung spre ocean... Zâmbi:

- Este o femeie foarte inteligentă şi foarte specială. Iar lucrurile or să fie aşa cum or să fie. În general, ar fi perfect dacă drumul pe care mergem în viaţă ar fi neinfluenţat de cei din jurul nostru. Pentru ea, pentru situaţia în care este ea acum, ar fi foarte bine să-şi aleagă singură drumul. Şi viitorul. Am rugat-o deci pe sora mea, care o adoră, să nu înceapă cu apropourile...

- Iar drumul tău?

- ... Drumul meu?

- Cum de drumul ei a întâlnit drumul tău acum, aşa? Şi cum de te-a găsit singur cuc la vârsta asta?

- Soţia mea a murit în maternitate, încercând să dea naştere primului nostru copil. Au murit amândoi.

- ... Îmi pare rău să aud asta.

- S-a întâmplat în urmă cu 20 de ani, în Liban. Rănile s-au închis demult. Dar rănile astea m-au determinat să fac medicina şi să mă stabilesc în Franţa. Iar din punctul ăsta pot spune că n-am avut timp de socializare...

- Sami, te rog! Toţi de-aici suntem medici! Poţi spune, cel mult, că "te-ai păstrat" pentru o pereche de ochi verzi fascinanţi...

Bine, atunci aşa spunea... Rashid zâmbi slab, dar oftă:

- Ochi care am senzaţia că plâng acum.

Poftim?

- Şi e ciudat - că până acu' vreun minut, se auzeau chiuieli de la petrecerea lor.

Cum adică? Ce voia să spună? Gazda lui privea undeva peste umărul lui. Se întoarse... şi oftă greu:

- Eu m-am vindecat, în 20 de ani. Ea e văduvă de mult mai puţin timp.

- Mă îndoiesc că vreuna din fete a supărat-o cu ceva; aşa că s-ar putea să ai dreptate. Oricum - dacă nu mai vrea să stea cu ele, sugerează-i să se ducă la copii. Întotdeauna am fost de părere că jocul copiilor este relaxant şi dă bună dispoziţie...

Aprobă şi porni încetişor spre ele. Ana se aşezase pe iarbă şi-şi pusese fruntea pe genunchi; Tasnim încerca s-o împace cumva - o mângâia încet pe spate şi-i turuia de zor la ureche...

Ana-Maria

Şi gata şi Barsha Barsha! Ce frumoasă fusese! Hai - următoarea! Ce-i mai "servea"?

Melodia asta n-o ştia; era tentată să se aşeze, ca să se familiarizeze cu ea. Dar nu se putea aşeza, pentru că ele ştiau melodia - şi deja aplaudau în ritmul muzicii. Încercă deci un fel de improvizaţie...

Salută-l din partea mea / Pe cel de care mi-e dor şi căruia îi e dor de mine

Salută-l din partea mea / Indiferent cât de departe va merge, nu îl voi uita

Salută-l din partea mea / El e nepreţuit pentru mine iar eu sunt nepreţuită pentru el
Salută-l din partea mea / Eu sunt în mintea lui iar el e în mintea mea
Salută-l din partea mea / El e soarta mea, singura mea iubire nepreţuită
Salută-l din partea mea / Eu sunt în mintea lui iar el e în mintea mea
Salută-l din partea mea / El e soarta mea, singura mea iubire nepreţuită
Salută-l din partea mea / El mă simte şi ştie ce mi s-a întâmplat
Iar ceea ce este în inima mea străluceşte în ochii lui

Coborî încet mâinile...

Nu mai putea să danseze. Acel *Sallemouly Aleih* parcă-i înfigea un ac încins în inimă... Acum, că ştia ce însemna...

Îi era dor de el...

Îi era frică pentru el...

Îi venea să plângă... rău...

Tasnim se grăbi să-i desfacă *shayla*:

- Ai obosit, aşa-i? Hai să ieşim puţin la aer, să ne revenim!

Isra "le îndemnă" energic pe amândouă:

- Da-da! E foarte cald aici! Mă aşteptam să i se facă rău! Mergeţi încolo, spre gard! Spre ocean! Acolo adie briza - şi-şi revine mai uşor!

Se lăsa condusă afară, pentru că nu voia să deschidă ochii şi să plângă...

Da' mergeau ceva-ceva până la gardul ăla! Mai bine o ascundea în beci! Aveau un beci acolo? Şopti, oftând greu:

- Or să mă vadă copiii şi-or să se sperie!

- Nu te văd! De aici, de unde suntem noi, nu se vede locul de joacă. Uite, hai să stăm aici...

Bine! Stăteau pe iarbă! Se aşeză şi se grăbi să-şi lase fruntea pe genunchi:

- Gata. În cinci minute îmi revin.

- Nu-nu! Nu te las singură! Cum să te las singură? După ce ştiu că eu sunt vinovată pentru jocul cu dansul?

- Nu eşti vinovată cu nimic.

- Ba da! Eu am deschis discuţia despre muzică!

- Dar eu am vrut să aud traducerea. Te rog!

- ... Îmi pare rău... Am crezut că, dacă o să dansăm, o să te înveseleşti! Ai fost foarte tăcută pe drum, ai zâmbit ciudat când am ajuns...

- Stai liniştită.

Vocea lui Sami o făcu să tresară:

- Cum de nu mai chiuiţi?

Tasnim bombăni, ca pentru ea:

- Ei, am făcut eu o prostie...

Dădu s-o contrazică, dar Sami interveni:

- Şi cum se vede clar că n-o poţi drege tu, eu zic să-mi cedezi locul... şi să te duci să le explici că Zaynah are o migrenă. Iar aerul curat sigur o va ajuta să-şi revină într-un sfert de oră.

Palma care-o tot mângâiase pe spate dispăru; o simţea pe Tasnim ridicându-se... Acum se aşeza el - briza îi aducea izul de after-shave... Braţul lui o cuprinse pe după umeri:

- Pot să te rog să nu plângi?

- Nu plâng.

- Adică chiar ţi-e rău?

Negă... şi apoi aprobă:

- Mă doare inima. În inimă e sufletul - nu-i aşa?

- Se pare că da! Vreau să te întreb ceva.

OK. Ridică capul şi ţinti cu privirea un punct din capătul celălalt al oceanului... Se simţi trasă spre el - şi fu sărutată apăsat pe obraz. În secunda imediat următoare, înlemni...

- Te-ai speriat?

Aştepta răspuns? Ha-ha! Sigur că se speriase! Nici nu se mai putea clinti! O sărutase pe obraz! Omul ăsta chiar... Adică...

- Reformulez întrebarea. Deşi am avut numeroase discuţii pe tema asta şi locuieşti în aceeaşi casă cu mine de aproape o lună, continui să mă bănuieşti de joc dublu şi intenţii ascunse. De ce te-ai speriat de gestul meu? Oamenii care se cunosc se sărută pe obraz atunci când se întâlnesc în oraş! De ce gestul meu te face să te transformi într-o statuie palidă şi panicată? Iar după ce-mi răspunzi la întrebarea asta, mai am o întrebare. De ce mă bănuieşti în permanenţă că plănuiesc să sar pe tine?

Sami o simţise - îi simţise spaima. Şi, bineînţeles, fusese cel puţin deranjat de discuţia pe care-o avuseseră de dimineaţă! Aşa că trebuiau să lămurească lucrurile... Întinse încheietura mâinii stângi spre el şi-i indică umbrele de la cicatrici:

- Nu ştiu dacă se mai observă...

El îi luă mâna... trecu încet cu degetul peste cele două umbre... Sami oftă greu:

- Amândouă au câţiva ani vechime. Aici a pansat un ageamiu; aici e mână de medic...

Îi arătă şi mâna dreaptă:

- Aici n-am decât una, pentru că alea pansate de ageamiu mi le-am făcut cu dinţii... şi, după ce-am reuşit s-o muşc pe stânga, n-am putut să strâpung în dreapta până la venă, din cauza durerii...

Era rândul lui să rămână statuie... Oftă greu şi încercă să-l lămurească fără să rostească cuvinte explicite:

- În septembrie 2002, la 19 ani, chipul ăsta frumos mi-a adus o mare nenorocire. Am fost răpită şi dusă într-o ţară baltică, unde am locuit împotriva voinţei mele timp de o lună. Acolo mi-am muşcat mâinile, gândindu-mă că mai bine nu mai scap... Iar în decembrie 2004, un bărbat îndrăgostit lulea de chipul ăsta frumos m-a răpit de-acasă, de lângă soţul şi fetiţa mea. Tot împotriva voinţei mele. Atunci am găsit nişte holtşuruburi... Am trecut prin momente care m-au învăţat să fiu prevăzătoare - şi să încerc în permanenţă să fiu respingătoare, dacă nu pot să arăt respingător...

Şi afurisită să fie ea, discuţia asta! Lacrimile îi alunecară pe obraji! Aah! Toată munca lui Tasnim o să se mute acum pe-un şerveţel... Sami oftă greu - şi-o trase uşor spre el:

- Te rog să nu mai plângi. Am înţeles acum de ce eşti aşa - şi de ce ai învăţat să te aperi înainte să fii atacată. Acum, cuţitele tale se justifică întru totul. Eu îţi promit... Eu îţi promit că voi avea grijă ca, atâta timp cât stai cu noi, să nu ţi se întâmple nimic din ceea ce nu vrei să ţi se întâmple. Şi îţi dau cuvântul meu de onoare că, atunci când o să fiu eu sigur că pericolul a trecut, mă voi duce personal la soţul tău şi îi voi spune unde şi cum te poate găsi.

Oof, ce-l mai chinuia pe bietul Sami! Îşi şterse cu grijă lacrimile şi încercă să zâmbească:

- Stai liniştit; mă caută cu atâta îndârjire, că mă va găsi până la urmă.

- Eu voi avea grijă să nu te găsească decât atunci când vei voi tu să fii găsită. Ştii că sunt un om de cuvânt; da? Ştii că îmi ţin întotdeauna promisiunile!

Da, ştia...

- Deci, întrucât mi-am dat cuvântul de onoare şi ţi-am promis, nu mai pot da înapoi. Aşa că poţi fi sigură că, într-o zi, tu şi soţul tău veţi fi împreună din nou. Iar tu nu vei avea cicatrici noi la mâini...

Ştia... Nu putea să-l privească; aşa că plecă capul:

- Ştiu că uneori sunt dizgraţioasă şi vorbesc tăios şi... Nu o fac intenţionat. M-am auto-educat să mă port mereu aşa - pentru că la noi, în România, e un proverb care spune "A treia oară-i cu noroc". Nu vreau să ajung vreodată în situaţia de-a le tăia a treia oară. Copiii mei au nevoie de mine; iar insistenţa s-ar putea să mă ducă la reuşită...

- Stai liniştită. Era normal să mă tratezi cu răceală şi să încerci să mă ţii la o distanţă respectabilă. Acum, că mi-ai spus...

- ... Am observat că Tasnim a încercat, din prima secundă, să mă apropie de tine.

- Şi ai observat, sper, că n-am marşat la îndemnurile ei.

- Da; am observat. Dar, într-o seară... În fiecare seară, încerc să stau trează şi să te aştept ca să-ţi pun cina. Ştiu că vii obosit - şi bănuiesc că nu-ţi mai arde să încălzeşti mâncarea. Şi nu e bună aşa, rece... Într-o seară, v-am auzit vorbind. Adică certându-vă un pic. Am auzit-o

pe Tasnim rostind cuvinte care m-au speriat...

- Îmi pare rău că ne-ai auzit. Acum e perfect întemeiată înverşunarea cu care mă împingi la o distanţă considerabilă de tine.

La naiba! De ce discutau ei chestiile astea? Ea nu se simţea deloc bine când trebuia să rostească cuvintele astea! Cu siguranţă, nici lui nu-i pica bine... Sami continuă:

- Şi totuşi, nu voi renunţa niciodată la imaginea de familie pe care trebuie s-o formăm cu toţii. Pentru ca tu şi copiii să fiţi în perfectă siguranţă, nu e de-ajuns deghizarea cu nişte haine musulmane. E ca şi cum v-aţi îmbrăca în blănuri la Polul Nord. Tot o femeie cu doi copii o să fii. Şi dacă pleci în Africa şi vă înfăşuraţi în frunze, tot o femeie cu doi copii o să fii. Deghizarea asta musulmană vă favorizează mult. Schimbarea chipurilor voastre este radicală. Numai că, pe lângă *abaya* şi *hijab*, în deghizarea asta intră şi un bărbat. Cum să spun... Exact cum cowboy-i din Vestul Sălbatic au neapărat pălărie, cizme cu cioc, geacă din piele cu franjuri şi bici - dar nu sunt cowboy fără cal!

Bufni în râs - trăznită comparaţie!

- Femeia musulmană nu iese niciodată singură din casă. Iar dacă ai ieşi doar cu Tasnim, aşa cum faceţi uneori când eu sunt la spital, există riscul ca urmăritorii tăi să se gândească la varianta bonei. Sau la varianta plimbării alături de gazdă - sau de bodyguardă. Tu, femeia din spitalul din Paris, nu te poţi apropia de nici un bărbat, în afară de bărbatul din spitalul din Paris. Nici copiii tăi n-ar putea accepta alt bărbat pe post de tată! Tocmai de-asta, ideea că tu mergi prin Nantes la braţ cu alt bărbat este o utopie...

Aproba, râzând...

- Îmi doresc mult să avem o relaţie de amiciţie normală. Adică să nu mă mai împingi la o distanţă considerabilă de tine. Eşti o femeie deşteaptă. Şi citită. Şi vii dintr-o cultură pe care eu n-o cunosc. Mi-ar face mare plăcere să facem schimb de informaţii pe tema asta! Cred că nici tu n-ai avea ceva împotriva incursiunii povestite în cultura arabă...

- Bineînţeles că nu!

- Îmi doresc asta îndeajuns de mult ca să te asigur că n-ai să ai surprize din partea mea. Şi cum ştiu că n-o să izbândesc nimic aşa, doar rugându-te, o să-mi rostesc gândurile cu voce tare.

Se grăbi să-l oprească:

- Nu, chiar nu e nevoie! Am înţeles - şi ştiu şi eu că sunt ca un arici pus pe cafteală 24 din 24...

- Uite care e adevărul. În iarna anului 2005, lucram într-un spital obscur din Dijon. Salariu mic, chirie mare; aşa că îmi căutam un post mai bine plătit. M-am dus la Paris, la un bun amic din facultate, care lucra la un spital privat. S-a bucurat mult când m-a văzut; şi pentru că era oricum noapte şi nu prea avea activitate, m-a invitat în restaurantul spitalului, la o cafea şi-o lungă povestire despre ce-am mai făcut după terminarea facultăţii. Iar acolo, în restaurant, am văzut un cuplu şi o scenă care mi-a amintit mult de propriul trecut... Am fost căsătorit; am fost foarte aproape ca visul de-a fi tată să mi se împlinească. Dar Allah mi le-a luat pe amândouă; Allah mi-a luat ceea ce aţi avut voi doi acolo, în restaurantul spitalului din Paris. Vezi tu... Între mine şi tine sunt diferenţe greu de trecut. Eu sunt musulman, tu eşti creştină ortodoxă; eu am 45 de ani, adică aproape dublul vârstei tale. Tu ai doi copii şi nu eşti văduvă, ci căsătorită. Şi poate că aş fi tentat, la un moment dat, să încerc să răstorn diferenţele astea - pentru că eşti o femeie foarte frumoasă şi foarte specială. Numai că n-am s-o fac. Niciodată. Indiferent cât de mare va fi tentaţia. Indiferent cum vor decurge lucrurile. Indiferent ce se va întâmpla în viitor. Ştiu sigur că aş eşua. Ştiu că între tine şi soţul tău este o dragoste cel puţin la fel de mare cum a fost dragostea dintre mine şi soţia mea - sentiment care n-a murit nici la 20 de ani după ce moartea ei ne-a despărţit pentru totdeauna. În iarna lui 2005, un spital întreg se uita la voi; un spital întreg vedea dragostea voastră. Dar voi habar n-aveaţi de asta. Voi vă iubeaţi; voi eraţi singuri în sala aia mare - doar voi doi... şi dragostea voastră. Dragoste care a crescut exponenţial de-atunci. Nici un medic, nici un şeic şi nici un chinez, nici chiar laolaltă, n-ar putea să rupă legătura voastră. Tocmai de-asta, n-am să încerc niciodată să o fac eu. Poţi să stai foarte liniştită - n-ai să ai surprize din partea mea. Indiferent ce spune Tasnim şi cât de tare insistă. Indiferent ce vede lumea din jurul nostru. Indiferent de câte ori mă vei ţine de braţ, atunci când vom ieşi la plimbare...

Aprobă. Şi cum acum chiar se simţea liniştită, decise să lase totuşi capul pe umărul lui. Nu de alta - dar ei pozau acolo în cuplul atipic, el o ţinea lângă el iar ea lăsa impresia că nu prea vrea să-l atingă! Şopti, încet, doar pentru el:

- Îţi mulţumesc că eşti aşa. Probabil că eşti unicat pe planeta asta...

- Oi fi! Cine ştie...

El râdea; ea zâmbea doar... Se simţi sărutată undeva pe *hijab*:

- Şi îţi promit că o să vă ajut să vă regăsiţi. Atunci când o să simt că pericolul a trecut, eu mă voi duce la el şi-i voi spune când şi unde te poate găsi. Şi voi sta pe margine şi mă voi delecta din nou cu imaginea voastră...

OK! Dacă aşa voia el... Dacă asta îl putea ajuta să treacă peste pierderea soţiei lui...

- I-am spus lui Rashid că nu suntem împreună. I-am spus că ne-am cunoscut la spital. Şi că eraţi toţi trei cu nervii la pământ, că stăteaţi cu chirie şi trăiaţi din moştenirea răposatului Masrood. I-am spus că v-am propus să locuiţi la mine; şi, pentru că nu vreau să te prezint ca fiind "fata din casă", am convenit să te prezint ca fiind "prietena mea". A râs cu subînţeles când a aflat că dormi cu copiii...

Bine! Ea n-avea nimic împotrivă! Deşi abia acum realiza ea că era gravidă, că în curând o să se vadă asta iar imaginea lui Sami va avea mult de suferit...

- Noi doi n-am mai vorbit demult despre "aranjamentul deghizării". Ce zici - e un moment bun ca să facem discuţia asta?

- Bineînţeles!

- ... Stabilisem să-l duc pe Léon la spital într-o zi, ca să-i fac nişte ochelari inestetici cu lentile false. Ideea nu mi s-a mai părut atât de bună, dat fiind faptul că e băiat, e micuţ şi îi place să alerge şi să se joace în locurile de joacă. Lentilele ar trebui să fie din sticlă; dacă se sparg...

- Léon e foarte bine deghizat aşa, cu părul dat cu gel. Doar ochii lui verzi nu se potriveau cu imaginea de ansamblu. Dar aşa, cu lentilele mele de contact...

- Ochelarii o să-i fac; să-i aibă pentru plimbările prin oraş. Ştiu că ieşirile în parc sunt plăcute, sănătoase iar ei le adoră. Numai că sunt cam contraindicate. Parcul e un spaţiu liber plin de copii. Dacă vă recunoaşte cineva, cel mai simplu mod de-a pune mâna pe tine este să-ţi fure unul dintre copii. Şi cum ei aleargă mult, şi nu aleargă întotdeauna ţinându-se de mână... Eu m-am gândit că ar fi mai bine să-i dai să facă un sport.

Poftim? Ridică capul şi-l privi lung... Da - era foarte serios. Vorbise serios. Adică se gândise serios la asta. Şi era medic - aşa că se grăbi să-şi rostească nelămurirea:

- Marea majoritate a sporturilor se fac în aer liber.

- Mă gândisem la artele marţiale. La aikido, mai exact...

Ia uite... Sami continuă:

- E un sport "de interior" şi nu-i învaţă să se bată, ci să se apere. E un sport solicitant, atât pentru musculatură cât şi pentru creier. Le ascute reacţiile şi le îmbunătăţeşte atenţia. Le consumă energia în exces şi pune bazele unei gândiri drepte, verticale. Şi-i şi învaţă nişte tehnici despre care chinezii care vă caută nu bănuiesc nimic acum... Iar până la sală vă duc eu cu maşina - sau luaţi un taxi, atunci când eu sunt la spital. Oricum, evitaţi să mergeţi pe jos. Poţi să le spui copiilor că trebuie să-şi conserve energia; iar la întoarcere or să ceară ei cu taxiul...

Aproba...

- Deci le spui tu? Sau le spun eu?

- Le spunem amândoi. Dar nu azi; mâine... Poimâine...

Sami era de acord cu amânarea aia. Aşa că... Aşa că ea era atât de fericită şi de liniştită, că şopti:

- Aş putea să fac şi eu aikido, nu?

- Bineînţeles! Dar pun o condiţie: să n-o laşi pe Tasnim să facă

aikido...

Nu-nu! Doamne fereşte! Negau şi râdeau amândoi...

Ei bine, se părea că "găsiseră consensul". Acum era liniştită. Acum era şi el liniştit, de vreme ce aflase că nu avea nimic cu el... şi că îl va ţine în continuare de braţ, când vor ieşi la plimbare...

Din spatele lor se auzea vocea gazdei, care-i chema la masă...

- Mergem?

- Mergem.

Sami o ajută să se ridice şi-i oferi, bineînţeles, braţul. Şi cum se apropiau amândoi de mesele aranjate sub umbrarul generos, vedea privirile vesele aţintite asupra lor şi-şi dădea seama că în curând o să înceapă să i se vadă sarcina... iar numele şi obrazul acestui om minunat vor fi terfelite serios...

Va găsi ea o cale! Peste vreo trei luni, va evita să mai vină la petrecerile colegilor lui. Va căuta pe internet o boală care producea balonare, sau...

Apucase să le spună că "răposatul Masrood" murise în urmă cu un an jumate. Nu prea putea să le spună acum că "răposatul" lăsase un borcănaş într-o bancă de spermă, iar suferinţa cauzată de pierderea lui o determinase să-i mai facă un copil! Ideea că văduva cu ochi verzi şi doi copii "umblase brambura" iar medicul libanez o cam adunase de pe străzi îl dezavantaja rău pe Sami! Trebuia să găsească o soluţie...

Dacă va spune că e copilul lui, plecarea ei din decembrie, cu toţi copiii, o să-l terfelească rău în ochii colegilor! Dacă va spune că nu e copilul lui, îi tatua apăsat pe frunte termenul "fraier". Nu ştia cum să facă...

Sami

Petrecerea era superbă. Era minunată! Nu-şi imaginase că se va simţi atât de bine alături de colegii lui şi familiile lor. Colegii din Paris îl invitaseră la fiecare petrecere pe care-o organizaseră; iar el le refuzase pe toate, fără excepţie. Sigur, la vremea aia nu existase Ana... aşa că nici el nu prea zâmbise. Avea o scuză...

Şi uite cât de bine se putea distra alături de ei! Mesele alea uriaşe aminteau de festinurile de prin serialele lui Tasnim...

Tasnim a lui era fericită. Tasnim a lui mai avea puţin şi începea să chiuie şi să ţopăie mărunt. Tasnim turuia şi gesticula şi râdea... şi-i tot fugeau ochii ăia fericiţi spre cealaltă masă, de unde doi ochi negri n-o scăpau o clipă din privire...

Jaser era tot libanez. Avea numai 26 de ani - şi era debutant în meseria de medic ORL-ist. Era talentat; era genul de medic dedicat profesiunii lui şi ajutorării celor suferinzi. Acum, însă, se părea că uitase mare parte din ceea ce învăţase în facultate. Părea că uitase şi mare parte din propriile date de identificare! Părea că se îndrăgostise lulea - pentru că încurca frecvent sarea cu piperul şi-şi înnecase friptura în sos. Surioara lui era în mare pericol...

Băiatul ăsta de doar 26 de ani habar n-avea la ce sarcină grea plănuia să se-nhame! Tasnim a lui avea marea calitate de a-şi ascunde foarte bine gândurile negre şi suferinţa. Oricine-o vedea, nu-şi închipuia ce gânduri negre treceau prin capul ei uneori... Şi ea avea câteva fotografii cu copiii ei. Spre deosebire de el, ea le ţinea închise într-un sertar, sub cheie. Avea uneori momente când încuia uşa şi le scotea... Tasnim împlinise anul ăsta 33 de ani. Diferenţa dintre ei era destul de mare. Jaser n-o observa, pentru că Tasnim îşi ascundea vârsta sub masca tinerei exuberante şi pline de viaţă. Tasnim a lui n-avusese adolescenţă. Se căsătorise repede - şi dăduse repede de sarcinile femeii măritate şi de soacra aia... ştiau ei care! Acum însă, când începuse să revină la dimensiuni normale pentru o femeie normală, era tot mai fericită, tot mai plină de viaţă...

O să stea cu ochii pe băiatul ăsta. O să-l urmărească cu foarte mare atenţie şi-o să-l supună la toate testele posibile! Surioara lui făcuse în tinereţe o greşeală mare; n-o va lăsa s-o repete acum, după doi copii şi 14 ani scurşi cu greu! N-o va lăsa să se întoarcă în Liban. N-o va lăsa să renunţe la facultate. N-o va lăsa să meargă altundeva decât în sus. Şi pe urmă... Şi pe urmă, după ce-o vedea recăsătorită, mai vedea el ce mai făcea! Când o să rămână din nou singur în casă, o să vadă el ce-avea de făcut cu propria viaţă! La urma urmei, cine spunea că va rămâne singur? Poate...

Viitorul trebuia să-şi urmeze cursul normal. Şi viitorul lui, şi viitorul lui Tasnim, şi viitorul Anei... Şi viitorul soţului Anei. Dacă omul ăla păţea ceva... Iar dacă nu păţea nimic, el oricum o lăsase baltă!

Zâmbea şi încerca să pară foarte atent la propria farfurie. Să nu-i privească cu coada ochiului nici pe Jaser, nici pe Florentina sau pe Léon - care stăteau la masa copiilor şi, atunci când ridicau privirile din farfurii, îşi vedeau mama râzând şi discutând cu gazda, stând alături de medicul ăla bătrâior, cam chel şi pornit uşurel pe calea obezităţii...

Roşcata

Petrecerea promitea să devină un mic dezmăţ dezorganizat. Nu aici la ei - mesele din spate erau cât se poate de "organizate". Stăteau bodyguarzii drepţi în spatele "greilor" de pe scaune...

Şeful ei făcea afaceri. Ea era secretară - tasta foarte repede şi-şi ascuţea foarte bine auzul. Era gălăgie mare; când admiratorii dansatoarelor chiuiau, nu se auzea absolut nimic! De câteva ori avusese dificultăţi majore...

Tresări - avea un mesaj! Ţinea mess-ul deschis pe adresa ei; şi uite că Diamant avea insomnie...

Nu! N-avea timp de el acum! Trebuia să fie atentă! Deci, zece geamantane, de la Vidin până la Lipcani. Asta era aşa, "de încălzire"! Evident, preţul era foarte bun iar individul fremăta tot...

Şeful ei fuma. Fuma mult! Ştefan aprindea ţigară după ţigară. Începuse să care câte două pachete de Marlboro roşu după el. Iar asta nu era bine. Nea Dumitru fusese foarte limpede în exprimare...

Gata - bătuseră palma. Salvă fişierul şi se grăbi să intre în mail...

"- Bună! Insomnie?

- Bună. La muncă.

- Pardon!

- Tu? Tot la muncă?

- Da, tot în biroul primăriei..."

Nu, zău! Acolo se ascundea ca să o caute pe ea pe mess? Foarte... interesant! Ia să-l împungă un pic:

"- Păi ai chiar atât de multă treabă? E aproape unu la tine acolo!

- Nu, tocmai terminasem de revăzut nişte documente. Şi-am zis să-mi verific mail-ul, înainte să pornesc spre casă...

- Şi-ai dat de mine online...

- Da, şi mă întrebam dacă sunteţi cumva în Serbia."

Ce obraznic era! Obraznic rău de tot! Şi gelos, constata ea acum...

"- Nu suntem în Serbia."

Ha! Se abţinu la timp şi nu bufni în râs - Diamant îi trimisese un omuleţ de-ăla care îşi şterge broboanele de sudoare şi răsuflă uşurat... Se grăbi să revină la discuţia aia fără aluzii referitoare la Milan şi gelozie:

"- Totul e OK?

- Da; aici totul e OK. Voi?

- Şi noi suntem OK.

- Păi atunci te las la treabă. Nu vreau să te certe din cauza mea.

- Am pauză cinci minute.

- Aa, atunci ce mai zici tu? Ce-ai mai făcut?

- Ce să fac - mai nimic. Cu şefu', la etajul doi..."

Diamant aştepta... un semn... Un semnal micuţ şi discret, imposibil de "detectat" de băieţii ăia care le urmăreau corespondenţa...

"- N-am făcut mare lucru. Plănuiesc să ies într-o zi la o plimbare prin curtea conacului. Dar nu ştiu când...

- Ei, găseşti tu o zi s-o aloci plimbării! Poate săptămâna viitoare!"

Habar n-avea el câtă treabă îl aştepta în România! Majoritatea afacerilor încheiate azi de Ştefan "se finalizau" pe teritoriul României

sau la maximum 10 kilometri după graniţele ei! Aşa că... Diamant scria mult...

"- Nici eu n-am făcut mare lucru. Cu treaba, ca de obicei. Voiam să te întreb: îţi mobilezi singură căsuţa, sau vrei să-ţi comand eu ceva?"

Hm; asta era "cu schepsis"! Să-i mai dea un indiciu!

"- Nu, lasă că o mobilez eu. Adică comand eu mobila. Vreau să văd fiecare cameră şi s-o aranjez adecvat. Poate mă ajuţi tu, când mai vin pe-acolo. Dacă ai timp...

- Sunt sigur că şefu' o să te lase din nou în paza mea - aşa că o să avem tot timpul să ne ocupăm de mobilat.

- Probabil că da...

- Văd că cele cinci minute aproape s-au scurs. Mă duc şi eu spre casă. Cred că mai am nişte pilule de somn..."

Poftim? Cum-cum? Ce pilule?

"- Pilule?

- Da. În ultimul timp, am insomnie. După ce am descoperit patul din conac, mă tot bate gândul să remobilez şi eu."

Aoleu! Aoleu şi văleleu! Diamant o luase razna! Să-l răzgândească repede!

"- Păi şi Safira ce zice?

- Ea remobilează oalele şi frigiderul. În chestiuni de casă, eu decid."

Aoleu! Nu era bine deloc! Diamant era hotărât să facă schimbări majore! Şi rapide! Trebuia să-l potolească cumva - ca să nu rămână amândoi fără urechi! Sau, şi mai rău, să nu se aşeze Ştefan între ei! Repede, să-l potolească!

"- Faci cum crezi tu. Dar trebuie să-i placă şi ei, nu?

- Ei îi place cum vreau eu."

Nu mai ştia ce să-i spună... iar scaunul din faţa lui Ştefan tocmai se re-ocupase... Ce dracu să-i scrie? Cum să-l liniştească? Cum să-i spună "s-o lase uşor"? Mm...

"- Dacă zici tu..."

Ştefan răsuci scurt laptopul spre el! Aoleu! Aoleu! O prinsese cu conversaţia aia! Şeful ei "derula" de la început... şi citea repede... Mâna lui orientă ecranul spre amândoi - şi-apoi începu să tasteze!

"- Eu trebuie să mă întorc la muncă."

Cu alte cuvinte, o s-o certe rău că îi ardea de iubit online în loc să fie atentă... Diamant răspundea...

"- OK. Spor la treabă."

Iar Ştefan o lovi scurt, complice, cu cotul... şi tastă...

"- Mersi. Te pup. Pa!"

Log out... Laptopul revenea spre ea - dar ea nu se putea clinti... Palma şefului ei o bătu uşor, liniştitor, pe mână; şi-apoi se întinse spre pachetul cu ţigări...

Fuma prea mult. Mult prea mult! Trebuia să-l oprească! Trebuia să aibă grijă de el - că se întorcea regina şi-o juca în picioare! Sau, şi mai rău, risca să rămână fără aşa dulceaţă de şef...

Deci scrisese "te pup"...

Diamant va avea insomnie! Iar biata Safira avea zilele numărate! Mm...

Dacă Diamant se grăbea, Safira putea distruge totul. Nevasta lui Diamant ştia foarte multe lucruri referitoare la afaceri. Lucruri concrete. Unele hârtii de prin dosarele Internelor atâta aşteptau - un martor. O declaraţie care să confirme cele scrise acolo. Iar Safira ştia că, dacă o lăsa bărbatul, sfârşea înapoi, la părinţii ei. Unde se va afla imediat motivul pentru care o lăsase bărbatul... Ştefan spusese cândva, referitor la femeia aia, termenul "la foaia cortului". Pedeapsa pentru greşeala ei era foarte dură acolo...

Poate că acel "te pup" o să-l convingă pe Diamant să nu schimbe mobila din casă. Ea una aşa spera! Femeia aia era foarte importantă acolo, în casa lui Diamant. Femeia aia îi creştea copiii şi-i crea lui imaginea unui bulibaşă serios şi responsabil. Dacă Safira dispărea... Dacă nevasta dispărea, probabil că copiii or să sfârşească în casa bunicii dinspre tată. Iar el o să devină brusc un bulibaşă "ciunt", singur, pe care-l înşelase nevasta - adică incapabil să-şi ţină familia unită. Iar asta nu trebuia să se întâmple! Nu-nu!

O să-i spună, cu prima ocazie când vor fi doar ei doi. O să-l roage să nu ia decizii majore legate de casa lui... deşi nu era ea în măsură să-i spună lui Diamant ce să facă... Şi avea şi dovada clară că acel bărbat nu făcea niciodată ceea ce i se spunea, ci doar ceea ce voia el să facă...

Oof!

Cotul lui Ştefan o dezmetici instantaneu! Repede - document nou! Ăsta era... Bebe. Atât - fără poreclă. Nu-i plăcea porecla pe care-o avea, aşa că "penaliza" pe oricine o rostea. Şi-acum: ce voia Bebe?... Voia să-şi recupereze nişte valori... Adică nişte valută forte... dată cu împrumut... unui agarici... şi despre care nu voia să se ştie că e a lui. Păi Ştefan n-avea recuperări! Ăsta era senior în branşă - şi nu ştia chestia asta?... Nu; ăsta nu voia să discute problema cu Leonard - care avea o ramură de recuperări fruntaşă-n toate cele! Şi îl ruga pe Ştefan să vorbească el cu Leonard... Ia - că era curioasă! Ce zicea Ştefan de aşa rugăminte de intermediere? Zicea că o să-i transmită lui Leo că Bebe are o treabă cu el; dar că nu garantează reuşita intermedierii. Probabil că avuseseră ceva de-mpărţit în trecut, de nu apela ditamai Bebe la Leonard - campionul mondial la recuperări-viteză... Evident, Bebe înţelegea că Ştefan nu punea nimănui vorbe bune şi pile şi nu trăgea sfori de-astea... Băteau palma, Bebe se întorcea la masa lui... Iar şeful ei se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Mâine, când îţi verifici mail-ul, să-mi zici şi mie cum a reacţionat. Că sunt curios!

Pe bune? Ştefan râdea... şi o săruta uşor pe umărul ăla gol... Lăsă şi ea uşor, preţ de-o secundă, capul pe capul lui - aşa, de ochii lumii! - şi începu să râdă:

- Îţi spun. Mâine, cândva spre seară... când o să verific mail-ul...

Ştefan puse mâna pe mâna ei şi-o strânse uşor:

- Discutăm acasă, dacă vrei.

- Discutăm.

- Numai dacă vrei.

- Ceva îmi spune că săptămâna viitoare mobilez; aşa că vreau mult să discutăm...

Ochii verzi o priveau lung, amuzaţi de aşa cuvinte...

Şeful ei ţinea cu ea. Adică o ajuta mult să-l prindă bine-bine pe Diamant. Fie că voia să-şi ştie vărul "ancorat" temeinic de o singură femeie, fie că voia să-şi ştie consiliera legată fedeleş de vărul lui, pentru ea conta numai finalul. Legarea fedeleş. Era de acord cu ea. Aşa că era cuminte, încerca să nu-l supere... Se întreba cu ce cuvinte să-l roage să nu-şi aprindă... să stingă ţigara pe care tocmai o aprinsese...

Document nou. Aveau treabă. Aveau multă-multă treabă! Săptămâna viitoare mergeau la Nicu Cărare - şi trebuiau să-i arate că ascultau de el şi "consolidau"! Era atentă la discuţie...

Diamant

Deci îl pupa... Ciudat! Până în acel punct al discuţiei, Raina se ferise să facă aluzii foarte explicite. Şi, brusc, la final, scrisese "Te pup"...

Şi uite că habar n-avea ce să răspundă... dacă să răspundă...

Trebuia să răspundă ceva! Măcar un "Pa"! Şi un "Pa" simplu ar fi fost prea puţin...

"Aveţi grijă acolo"

Enter...

Apăsă punctul de trei ori...

Enter din nou. Şi...

"Pa"

Şi gata - răspunsese. Şi-acum...

Şi-acum, dacă ea îl pupa - şi dăduse repede log out -, el descoperea brusc că nu mai era obosit. Avea aşa o insomnie... că se ridica acum şi descuia seiful - ăla mare, desigur! Scotea DVD-ul cu filmările... Îl punea... Selecta filmul... Şi se apuca serios de fumat - pentru că femeia asta era foarte frumoasă, dansa foarte bine iar el o iubea foarte mult...

20 iulie 2011 - miercuri

Ştefan

Telefonul Rebecăi începu să piuie. Asta nu era o noutate - auzea soneria aia zilnic, de vreo 50 de ori. Noutatea era însă că ea nu răspundea... Ochii albaştri priveau cu maximă atenţie monitorul. Ea apăsa tastele... Ea era ocupată. Lucra. Telefonul ei piuia. Ea se făcea că nu-l aude...

Era din nou linişte... Piuia din nou... Se ridică şi porni spre ea - şi luă el telefonul. Pe ecran scria "Titel"; iar gândul că vor avea în curând o problemă îl făcu să se-ncrunte rău! Apăsă el butonul:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Rebeca e cumva acolo?
- Da - este.

Titel tăcea - pentru că sesizase tonul lui tăios şi nu se prea pregătise pentru varianta în care răspundea el...

- ... Te rog frumos, poţi s-o chemi la telefon?
- Da. Dar n-o să vină.
- Poftim?
- N-o să vină la telefon. Nu vrea să vorbească cu tine.

Capul roşcat se plecă imediat... Titel începu să turuie:

- Voiam doar s-o întreb dacă vine azi în Bucureşti. I-am promis că, dacă vrea să vină, le asigur eu paza. Şi mă gândeam, dacă vrea şi ea, să le organizez o chestie - un spectacol, sau un party, sau
- Aşteaptă.

Apăsă Hold şi-o privi lung, drept:

- De ce vrea Titel să "vă" asigure paza azi în Bucureşti şi să "vă" organizeze un party?

Rebeca şopti, cu voce stinsă:

- Azi e ziua lui Alin.

Aa... Apăsă din nou butonul şi reveni la tonul tăios:

- Dacă o singură dată o mai suni pe Rebeca ca s-o implici în treburile şi problemele tale, o să ai de-a face cu mine. Salut.

Buton roşu, telefonul pe birou, reveni la calculatorul lui... Gata - acum munceau cu spor. Că Titel sigur nu mai suna!

Roşcata

Deci Titel voise să-i asigure paza, să-i organizeze un party... cu baloane şi zâne şi clovni şi toate drăciile posibile, ca să observe şi ea ce tată atent şi grijuliu era el...

Ştefan îi vorbise bine. Folosise tonul perfect pentru conversaţia aia! Apariţia numelui pe afişajul telefonului o întristase; insistenţa individului o înfuriase. Ridicarea lui Ştefan de la birou o speriase rău... Dar acum era liniştită. Calmă şi liniştită şi bucuroasă că se ţinuse tare şi nu vorbise cu el. Ştefan se exprima atât de bine, că nu-l putea egala...

Deci Alin făcea azi un anişor. Hm; el sigur se ducea la copilu' ăla cu o maşinuţă cu pedale - sau una electrică! Titel era un tată jalnic - şi-o să fie vai şi-amar de toţi cei 12 copii ai lui! La un moment dat, omul ăla o să vrea să-i pună urmaşi în afaceri. Atunci o să fie rău...

... Da' ce-o interesa pe ea de viitorul ăluia? Ia uite ce mail important primise pe mail! Ivone o anunţa că începea un festival estival - şi că se aştepta la încasări cu 20% mai mari. Asta era o veste bună! I-o trimitea acum lui Ştefan... Îl privea pe deasupra monitorului... Ochii verzi nu se clintiră de la ecran; dar îl văzu aprobând scurt cu capul. Bun! Ei se-nţelegeau din priviri...

Ana-Maria

Terminase de spălat vasele. Bucătăria era din nou impecabilă. Gata - pleca şi ea la culcare.

Intră în living... şi decise brusc să se răzgândească. Nu, nu se ducea la culcare. Era nouă jumate; era încă devreme. Tasnim era în camera ei. Sami însă stătea acolo, pe canapea, şi citea...

Omul ăsta era unic pe planeta Pământ. Nu se supărase pe ţepii ei răutăcioşi, se căznea din greu să o mulţumească, suporta vorbăria şi curiozitatea copiilor ei... Şi nici nu se gândea la prostii. Adică, dacă era să se gândească ea un pic mai bine la omul ăsta...

Sami ridică privirea spre ea. Zâmbi slab, arătând spre carte:

- Tot poezie?
- Tot.
- Trebuie să fie nişte versuri foarte frumoase, dacă le citeşti atât de des...

Ei bine? Ce părere avea de "aluzia" ei? Sami ridică scurt din umeri:

- Dacă vrei, îţi traduc...
- Imediat - să-mi aduc şi eu poeziile româneşti...

Se grăbea să-şi aducă laptopul...

Omul ăsta avea îndeajuns de multă minte ca să nu rişte s-o sperie - şi s-o vadă năvălind pe uşă-afară, cu copii cu tot. Şi avea îndeajuns de multă experienţă de viaţă... şi îndeajuns de multă cultură generală ca să ştie să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Şi să compună fraze credibile. Omul ăsta putea avea în cap două planuri majore. Unul era cel de-a o ajuta. Avea el un suflet mare şi bun şi voia musai s-o ajute pe ea, româncо-franţuzoaică fugară cu doi copii minori! Numai el ştia care putea fi motivaţia acelei decizii! Poate voia să-l ajute Allah, sau poate voia să scoată totuşi fotografia aia din ramă şi să înceapă să privească femeile din jurul lui... Iar cel de-al doilea plan major putea fi legat de viitor. Nu de-al lui, nu de-al ei, ci de-al lui Ştefan. Soţul ei era un interlop căutat şi vânat de mafia chineză. Dacă el nu supravieţuia războiului, umărul lui Sami era cel mai apropiat de lacrimile ei...

N-o să se mai gândească la planurile lui Sami. Niciodată. Erau ale lui, aşa că se gândea el destul la ele! Ea va fi în continuare foarte atentă la el, va avea grijă să nu-l lase să se apropie prea mult... Şi, în rest, o să-l privească lung pe Léon, o să-şi revadă soţul în vis şi-o să aibă mare-mare grijă de copiii ei. Toţi trei copiii ei!

Luă laptopul şi reveni în living. Se aşeză pe cealaltă canapea şi-l porni:

- Te ascult.

Sami plecă privirea spre carte... şi începu s-o răsfoiască. Încet. Căuta o poezie anume?... Nu. Căuta o temă de început. Ea nu-i sugera nimic - era foarte curioasă la ce-o să se gândească el...

- ... Uite - o să încep cu o poezie scrisă de Khalil Gibran, care se referă la haine.

O căuta în sumar... Gata - acum era foarte atentă!

Hainele tale ascund mult din frumuseţea ta, şi totuşi nu pot ascunde urâţenia.

Şi în timp ce cauţi în hainele tale libertatea intimităţii, ai putea găsi în ele un ham şi un lanţ.

Ai putea să întâlneşti soarele şi vântul mai mult cu pielea, decât cu veşmântul,

Pentru că suflul vieţii este în lumina soarelui iar mâna vieţii este în vânt.

Unii dintre voi spun "Vântul din nord a ţesut hainele pentru a le purta".

Dar războiul lui de ţesut a fost ruşinea, iar fineţea muşchilor i-a fost fibra.

Iar atunci când şi-a terminat treaba, a râs în pădure.

Nu uitaţi că modestia este un scut împotriva ochiului celui cu gânduri necurate.

Iar atunci când cel cu gânduri necurate nu va mai fi, ce a fost modestia? O opreliţte şi o scăpare a minţii?

Şi nu uitaţi că pământul adoră să vă simtă tălpile goale iar vânturile tânjesc să se joace cu părul vostru.

Mda; o lăsase paf. Frumoase versuri... Sami închise cartea:

- Acum e rândul tău!

OK! E rândul ei! O să-i traducă... O să-i traducă...

- Hai! E rândul tău!
- Dar nu mă pot hotărî! Sunt atât de multe...
- ... Alege una! Uite, alege una pe care le-ai spune-o copiilor!

OK! Deşi... Tudor Arghezi. Ia să vadă ea...

- Este o poezie despre albine.

Ce, era uimit? Hm...

S-a întors cercetătoarea / Să le spună la surori / Că-i deschisă toată floarea / Şi câmpia, de cu zori.

Şi-au plecat aproape toate / La cules, cu mii şi mii, / Lăsând vorbă la nepoate / Să-ngrijească de copii.

Căci muscoii şi bondarii / Şi-alte neamuri de pădure, / Pe şoptite, ca tâlharii, / Umblau mierea să le-o fure.

Însă paza-n stupi e bună, / Că târziu, după apus, / Colo jos, sub stupi, la lună, / Ei stăteau cu burta-n sus.

Ei bine? Era mulţumit?

- Interesant...
- Suporţi una foarte lungă?
- Bineînţeles; pe urmă îţi traduc eu una foarte lungă...

Bine! Perfect! O să-i arate ea lui! "Iarna pe uliţă" a lui Arghezi era perfectă! Când o să ajungă la partea cu baba, o să şi gesticuleze - era sigură că o să-l facă să râdă... deşi probabil că el nu prea văzuse troiene de-alea "argheziene"...

Sami

Râdea, privind-o lung...

Poezia era superbă. Ana stăpânea bine limba franceză - folosea termeni adecvaţi, nu uzuali, atunci când traducea. Şi era foarte prinsă de acţiune; gesticula atunci când pomenea despre bătrână şi-şi subţia vocea atunci când spunea replicile ei...

Şi era o femeie atât de frumoasă! Şi atât de specială! Cum putea el, biet medic libanez singur ca un pustnic şi gol ca o pungă nou-nouţă, să nu se îndrăgostească de aşa făptură? Şi cum putea el, bărbatul cu ochi verzi, să se oprească vreodată din căutarea acestei făpturi minunate, care-i traducea lui versuri de copii şi încerca să-l introducă cât mai bine în atmosfera poeziei? Cum putea soţul ei să nu meargă până la capăt şi să nu arunce toate resursele disponibile în căutarea ei? Văzuse şapte persoane lângă cabina telefonică din Paris; plus câţi or mai fi fost în cele două BMW-uri care aşteptau după colţ! Numai că bărbatul ăla avea resurse practic inepuizabile! Şi le arunca pe toate în efortul de căutare a soţiei lui! A femeii minunate...

Da - fusese o poezie superbă. Acum era rândul lui; iar ea era foarte curioasă... nerăbdătoare...

Ochii căprui străluceau, fericiţi... Spera din tot sufletul să n-o sperie... Începu să traducă.

Unde eşti, iubirea mea? Eşti în acel mic paradis, udând florile care te privesc aşa cum copiii privesc pieptul mamelor lor?

Sau eşti în camera ta, unde altarul virtuţii a fost aşezat în onoarea ta şi asupra căruia tu oferi ca ofrandă inima şi sufletul meu?

Sau printre cărţi, căutând cunoaşterea lumii, în timp ce eşti încărcată cu înţelepciunea divină?

Oh, partenera sufletului meu, unde eşti? Oare te rogi în templu? Sau cauţi natura în câmp, acel refugiu al viselor tale?

Eşti în colibele săracilor, consolându-i cu dulceaţa sufletului tău pe cei cu inima zdrobită şi umplându-le mâinile cu dărnicia ta?

Tu eşti duhul Domnului pretutindeni; tu eşti mai puternică decât veşnicia.

Îţi aminteşti ziua când ne-am întâlnit, când aura duhului tău ne-a împrejmuit, iar îngerii dragostei au plutit deasupra noastră, cântând şi proslăvind fapta sufletului?

Îţi aminteşti când stăteam în umbra ramurilor, adăpostindu-ne de umanitate, în timp ce nervurile frunzelor fereau de răni secretul divin al inimii?

Îţi aminteşti potecile şi pădurea prin care mergeam, ţinându-ne de mâini, cu capetele plecate spre noi, de parcă ne ascundeam de noi înşine?

Îţi aminteşti momentul când ţi-am spus rămas bun şi sărutul pe care mi l-ai dat? Acel sărut m-a învăţat că unirea buzelor în dragoste descoperă secrete cereşti pe care cuvintele nu le pot exprima!

Acel sărut a fost începutul unui lung oftat, ca suflul Celui de sus ce a transformat pământul în om.

Acel oftat m-a condus în lumea spirituală, anunţând gloria sufletului meu; şi acolo el va continua, până ne vom întâlni din nou.

Îmi amintesc când m-ai sărutat, cu lacrimi curgându-ţi pe obraji, şi ai spus «Trupurile pământeşti trebuie deseori să se despartă pentru scopuri pământene, şi trebuie să trăiască despărţite, îndrumate de intenţiile lumeşti.

Dar spiritul rămâne unit în mâinile dragostei, până când moartea soseşte şi ia sufletele unite la Dumnezeu.

Du-te, iubirea mea; dragostea te-a ales să-i fi mesager; asupra ei, care este frumuseţea ce oferă celor ce o urmează cupa bunătăţii vieţii. Iar în braţele mele goale, dragostea ta va rămâne mângâierea lor; iar amintirea ta, căsătoria veşnică.»

Unde eşti acum, jumătatea sufletului meu? Eşti trează, în liniştea nopţii? Lasă briza să aducă până la tine fiecare bătaie şi sentiment al inimii mele.

Mai iubeşti chipul meu din memoria ta? Acea imagine nu mai este imaginea mea, de când mâhnirea şi-a coborât umbra peste chipul meu fericit din trecut.

Suspinele mi-au udat ochii care oglindeau frumuseţea ta şi au uscat buzele pe care tu le îndulceai cu săruturi.

Unde eşti, iubirea mea? Auzi plânsul meu de dincolo de ocean? Înţelegi nenorocirea mea? Ştii însemnătatea răbdării mele?

Există oare vreun duh în aer capabil să-ţi aducă suflul acestei tinereţi muribunde? Există vreo comunicare secretă între îngeri care îţi vor aduce nemulţumirea mea?

Unde eşti, frumoasa mea stea? Anonimatul vieţii şi-a aruncat îmbrăţişarea asupra mea; mâhnirea m-a învins.

Urcă-ţi zâmbetul în aer; el va ajunge la mine şi mă va readuce la viaţă! Insuflă-ţi parfumul în aer; el mă va sprijini!

Unde eşti, iubirea mea? Oh, cât de imensă este dragostea! Şi cât de mic sunt eu!

Şi-acum ridica privirea spre ea, nevinovat ca o zi de primăvară... Ana rămăsese perplexă... Se grăbi să spargă momentul ăla de tăcere apăsătoare:

- Bine, e Khalil Gibran!

Gata - o dezmeticise. Acum căuta ceva pe laptop. Era atentă acolo, un pic încruntată... Era evident că ştia ce caută - iar tehnologia "nu coopera"... Hm!

Opreşte-mă!... / Nu mă lăsa / Să te sărut, / Căci gura mea / În clipa-n care îţi sărută gura / Îţi soarbe lacomă şi respirarea / Cu care-ţi prelungeşti caricatura / Pe care bunul Dumnezeu / Ţi-a creionat-o după chipul său - / Aşa cum i-a dictat-o inspirarea!...

Opreşte-mă!... / Nu mă lăsa / Să te sărut, / Căci gura mea / E gura care nu sărută / Decât cu sărutarea mută / A celor ce,-mpăcaţi cu cele sfinte, / Pornesc cu tălpile-nainte / Şi-n gură cu câte o floare, / Culeasă-anume pentru cine moare!...

Opreşte-mă!... / Nu mă lăsa / Să te sărut, / Căci gura mea / Sărută fără... «va urma».

Iar mâine-n zori când voi pleca, / În gura mea / Cu respirarea ta, / Nu-ţi voi lăsa - drept amintire - / Decât portretul meu pe poartă, / O zi de doliu-n calendar, / Nota de plată la dricar / Şi... «Veşnica ta pomenire» / Pe fundul celor opt pahare / De ţuică fiartă, / Golite după-nmormântare / De cei opt ciocli ce-ţi purtară / Coşciugul în spinare.

Opreşte-mă!... / Nu mă lăsa / Să te sărut, / Căci gura mea / N-a sărutat decât aşa / Cum a vrut Ea...

Şi tot aşa va săruta mereu, / Fiindcă - fatal - nu sărut Eu, / Sărută numai Gura mea...

Mda... Dificilă temă! Apăsase un buton care deschisese o uşă secretă şi declanşase o competiţie dificilă... Ana zâmbi, pe acelaşi ton pe care concluzionase şi el:

- Bine, e Ion Minulescu!

Bufni în râs - şi profită de momentul de detensionare ca să schimbe tema acelei competiţii. Răsfoia grăbit...

Copiii voştri nu sunt copiii voştri. Ei sunt fiii şi fiicele setei vieţii de viaţă. Ei vin prin voi, dar nu din voi, şi deşi ei sunt cu voi, totuşi ei nu vă aparţin.

Aţi putea să le daţi dragostea voastră, dar nu gândurile voastre, căci ei au propriile gânduri. Aţi putea să le găzduiţi trupurile, dar nu şi sufletele, căci sufletele lor sălăşluiesc în ziua de mâine, pe care voi nu o puteţi vizita nici chiar în vise. Aţi putea să vă căzniţi să fiţi ca ei, dar nu încercaţi să îi faceţi să fie ca voi. Viaţa nu merge înapoi şi nici nu lâncezeşte în ziua de ieri.

Voi sunteţi arcurile din care copiii voştri, ca nişte săgeţi vii, sunt trimişi înainte. Arcaşul vede ţinta de-a lungul cărării spre infinit şi vă apleacă cu măreţia lui, pentru ca săgeţile lui să călătorească cu grabă şi cât mai departe.

Lăsaţi ca aplecarea voastră în mâna arcaşului să fie cu bucurie; căci aşa cum el iubeşte săgeata care zboară, iubeşte şi arcul care este statornic.

Ana clătină încet capul:

- Şi eu, care credeam că le dau destulă independenţă...

- Le dai fix atâta independenţă câtă le trebuie.

- Eu ştiu...

Şi iar tasta ceva acolo... Se grăbi să continue pe tema aia:

- Îi opreşti doar atunci când propriile idei le pot face rău. În rest, îi conduci foarte bine către mâine.

- Multă lume n-ar fi de acord cu tine!

- De ce?

- Pentru că îi las să facă ce vor. Şi îi pun să facă tot ceea ce pot să facă. Oamenii sunt tentaţi să-şi răsfeţe copiii; să-i cocoloşească şi să-i încalţe şi să le mestece mâncarea...

- Oamenii ăia greşesc. Mă bucur că nu te laşi influenţată de opiniile lor şi...

Mâna ei se ridică prompt, oprindu-l din idee! OK! Tăcu. Ea căuta ceva acolo, pe laptop...

Ei sunt cuminţi... / Eu sunt nebun... / Dar cum eu sunt ce-am fost mereu - / Poate că cel cuminte-s Eu - / Deşi de câte ori le-o spun, / Eu pentru ei... sunt tot nebun...

Ei mă urăsc că nu-s ca ei... / Eu îi iubesc că nu-s ca mine... / Ei beau / Şi mint fără ruşine - / Şi-n ochii prietenilor mei / Trec drept nebun... că nu-s ca ei...

Lor nu le place-amanta mea... / Mie nu-mi place-amanta lor... / Ei văd cu ochii tuturor / Femeia... / Eu n-o pot vedea / Decât cu-ai mei - / Amanta mea...

Dar cum din ei toţi numai eu / Nu sunt ca ei, / Am să mă duc / De voia mea la balamuc - Şi fiindcă nu-mi va părea rău, / Cumintele voi fi tot eu!

Se grăbi să exclame:

- Bravo! Excelent! Asta da, filosofie de viaţă! Cum se numeşte poetul?

- Ion Minulescu.

Se ridică, aprobând:

- Să nu uit până sus! Ion Minulescu, Ion Minulescu

- Nu uiţi. Adică poţi să uiţi - mă duc eu mâine cu Tasnim la librărie... Sau căutăm online! Deşi aş prefera s-o pun să-mi traducă, să fiu sigură că e o traducere bună!

- Cum vrei! Eu oricum nu uit! Ion Minulescu... Ion Minulescu... Noapte bună, Ana.

- Noapte bună, Sami.

Urca şi repeta numele ăla... Se opri doar după ce încuie uşa.

Şedinţa de "schimb de cultură" fusese plăcută. Prea plăcută. Femeia asta nu era aşa cum o văzuse el în restaurant. Şi nici cum o văzuse în spitalul din Paris. Nici cum o văzuse la cină. Nici cum o văzuse la plimbare, pe stradă. Acum, în timpul micii lor competiţii, femeia asta ieşise complet din ghemul de spini în care se-ascundea. Abia acum devenise evident că el, biet medic solitar, se juca rău de tot cu focul atunci când îşi spunea că dacă ea... dacă soţul ei...

Acum era limpede - dacă el n-o lăsa baltă urgent, o să sufere mult! Poate chiar la fel de mult ca atunci când le pierduse pe ele - cele două doamne ale sufletului lui! Nu era foarte sigur că mai avea îndeajuns de multă putere să treacă peste încă o suferinţă uriaşă. Aşa că...

Aşa că oftă greu şi luă rama - şi-o mută pe dulap, la picioarele patului. Se schimba, un pic încruntat...

Se lungi pe pat şi oftă greu - acum, va adormi cu ochii la ea. Şi-o va visa pe ea - pe soţia lui.

Ana-Maria

Se lungi încetişor la margine şi-i îmbrăţişă pe amândoi...

Seara asta fusese foarte specială. Îi plăcuse mult poezia aceea de dragoste. Sami folosise cuvinte speciale, termeni speciali - şi ieşise o traducere de-a dreptul fermecătoare! Rămăsese fără cuvinte! O lăsase paf...

Ei bine, mâine o să caute Ion Minulescu tradus în franceză. Iar dacă n-o să găsească aşa ceva, o să caute pe internet poeziile în română - şi-o să i le traducă ea. O să-i facă un fel de manuscris...

Trebuia să-l ţină ocupat cu ceva. Adică preocupat cu ceva. Tasnim avea o problemă tânără, serioasă, pe nume Jaser; iar Sami nu trebuia să observe cât de mult timp petrecea Tasnim la calculator, seara. Din câte îi spusese ea, Jaser era tânăr şi cam lipsit de curaj; şi cum religia şi uzanţa îl obligau să se prezinte la uşa lui Sami şi să-i ceară voie să se vadă cu sora lui, acel Jaser trebuia încurajat măcar aşa, "electronic"! Deci, seara, Sami trebuia să fie ocupat cu altceva decât sora lui. Îl va ocupa-preocupa ea, cu poezie română. Nu neapărat Minulescu; probabil că şi "Căţeluşul şchiop" era o variantă acceptabilă, dacă o traducea cu intonaţie...

Deci, Khalil Gibran... O să-şi traducă două-trei poezii de-astea superbe şi-o să le înveţe pe de rost. Şi-o să i le spună lui Ştefan - ca să-l lase cu gura căscată...

Strânse uşor braţul şi oftă: unde era Ştefan al ei acum? Oare se gândea la ei? Oare îi era dor de ei? Ea îl avea pe Léon în faţa ochilor; el avea doar câteva fotografii...

Ştefan

Era unşpe jumate. Era târziu. Ştia însă că Rebeca nu dormea. Ştia că femeia aia plângea acum, cu gândul la Alin...

Se ridică şi deschise barul. O sticlă de vin roşu, dulce, era "calmantul" perfect. Luă şi două pahare şi porni încetişor spre uşă, spre scări...

Senzorii ţăcăneau, anunţând-o şi pe ea că "venea şefu'"...

Ciocănii scurt. Şi aşteptă. Asculta... Urechea lui învăţată să audă-n somn Dacia de la 500 de metri auzea acum tăcerea. Consiliera lui nu se foia, nu umbla pe-acolo, nu suspina... Şi totuşi, el ştia că Rebeca avea doar 16 ani; aşa că apăsă încet clanţa...

Se culcase. O vedea clar, în lumina lunii. Era cu spatele la uşă. Ar fi trebuit să intre, ca să se convingă că dormea... Numai că n-o să intre - tocmai pentru că Rebeca era mai trează ca niciodată şi-avea ochii roşii şi umflaţi. Dacă ea decisese să lase trecutul în spate şi să uite că Alin era copilul ei, n-o să-i strice tocmai el "munca de convingere"! O eventuală depănare de amintiri, la beţie, nu era foarte indicată acum! Nu era nici locul, nici momentul pentru asta. Aşa că închise uşa...

Porni spre dormitor - o să bea el vinul. O să umple cele două pahare... şi-o să se-mbete. De supărare. Soţia lui nu venea...

Roşcata

Abia când auzi uşa dormitorului închizându-se, îşi permise să respire...

Măiculiţă, în ce hal se speriase! Crezuse că o să intre şi-o s-o convoace la o discuţie deschisă despre trecut! Sau despre copil! Se speriase atât de tare, că reuşise să-şi oprească instantaneu plânsul! Şi suspinele! Şi respiraţia! Îşi oprise parcă şi bătăile inimii...

Se părea că-l păcălise! Sau că renunţase el! Oricum, era evident că nu vor vorbi azi despre Alin. Aşa că putea să se liniştească... şi să plângă tot aşa, pe tăcute...

Oare vacile alea plângeau atunci când oamenii le luau viţeii? Oare ce simţeau vacile alea după ce năşteau - şi nu-şi mai vedeau urmaşii?

"... Oare de ce eşti aşa de proastă? Cu ce te-ncălzeşte dacă zaci în pat şi-ţi plângi de milă?"

La urma urmei, oare chiar trebuia să-şi plângă de milă? Chiar era cazul?

Zâmbi, oftând greu, şi închise ochii - gata! Se terminase ziua lui Alin! "Să-i fie de bine!" Acum îşi revenea şi ea...

24 iulie 2011 - duminică

Ştefan

Avionul rula încet pe pistă...

Ei bine, da - îi era ruşine de el însuşi. Venea la tatăl lui doar atunci când "avea interes". Acum, de exemplu, avea mare nevoie de sfaturile lui - aşa că iată-l aterizând incognito pe Otopeni, la unu noaptea...

Cazinoul din Le Mans era aproape gata. Nicu Cărare era în extaz, după ce el bătuse palma cu Moreau şi primise protecţie pe teritoriul Franţei. Afacerea se stabiliza pe zi ce trecea. Renovarea conacului era gata. Ana era de negăsit. El se îndopase cu mâncare - şi totuşi avea senzaţia că mai slăbise puţin...

Rebeca oftă greu - semn că avea ceva de spus, sau de întrebat... Zâmbi slab:

- Dacă nu-mi spui acum, n-o să mai avem când să discutăm!
- ... Nu mi-ai spus ce am de făcut azi.
- Azi? Habar n-am! Liniile mari le ştii; în rest...

Bineînţeles că nu era mulţumită cu asemenea răspuns! Consiliera lui nu mai vorbise cu Diamant după acele "puncte-puncte"; ştia deci că apariţia ei pe nepusă masă o să-l pocnească în moalele capului. Şi nu ştia cum să reacţioneze; adică nu ştia cum voia el să reacţioneze ea! Dacă ar fi fost după ea...

O trase lângă el şi-i şopti la ureche:

- Diamant îşi pierde răbdarea. Intenţia lui de-a remobila nu-mi place... Aşa că uite cum stă treaba. Cât stau incognito aici, în Aurari, vreau să mă ocup de unele lucruri foarte importante. Unul este tata, cu care n-am mai vorbit demult. Altul este odihna. Şi nu în ultimul rând, mai e şi vărul meu - şi problemele lui, de care mă voi ocupa cu prioritate. Azi, acum, prefer ca vărul meu să-şi remobileze casa sub stricta mea supraveghere. Dar dacă încerc să mă bag personal în asta, s-ar putea să primească cu reticenţă ideea remobilării după metoda mea. Iar dacă tu îi spui să nu remobileze, o să remobileze instantaneu gândindu-se că şi tu îţi doreşti asta, dar nu i-o poţi cere tu... Aşa că tu ai rolul de "duş rece". Nu-l lăsa să se repeadă berbeceşte şi să facă schimbări majore în casa lui. Trebuie mai întâi să discut cu tata despre asta...

Rebeca aproba grăbită...

- Azi, o s-o anunţ pe Safira că am aflat adevărul. După cum o ştiu eu, o să se-ngălbenească toată şi n-o să aibă curaj nici să respire în preajma mea. În schimb, o să stea cu ochii pe bărba-su - care e singurul în măsură să ia măsuri în privinţa casei lor. Aşa că aveţi grijă; bine?
- Da, şefu'.
- În noaptea asta, mergem glonţ la Diamant acasă; dar după ce vorbesc cu tata, o să dormim la el. Iar după ora opt, poţi să te plimbi pe oriunde vrei tu. Am senzaţia că Perla abia aşteaptă să beţi împreună cafeaua de după micul dejun...
- Şi mai am şi de mobilat propria casă...
- Apropo - pe care-ai luat-o?
- Pe cea din capătul străzii cu dispensarul medical.

Deci nu pe cea de lângă casa lui Diamant. Interesant...

- Mobilarea îmi poate lua ore întregi! Doar să-mi laşi laptopul...

Aprobă şi se ridică:

- Şi-acum hai să-l speriem pe Diamant...

Da - gândul ăsta o amuza mult. Gândul că Diamant habar n-avea cine-i pica musafir în toiul nopţii o făcea să zâmbească...

Ar fi fost bine să-i lase "să se probeze". Copiii ăştia doi se lipiseră rău; iar dacă se va demonstra că nu se potriveau, dezlipirea o să fie foarte dureroasă! Dar dacă se va demonstra că se potriveau de minune, Diamant va fi ca o tornadă de neoprit. Dacă Diamant va descoperi că-şi găsise jumătatea, o va rupe la fugă spre finalul fericit - şi va călca totul în picioare! Şi nevasta, şi orăşelul, şi imaginea lui, şi dorinţele şi buna creştere şi educare a copiilor lui...

Nu. N-o să-i lase "să se probeze". Nu încă. Trebuia să discute cu tatăl lui. Trebuia să afle în ce stadiu era "informarea" orăşelului... Trebuia să discute şi cu Safira - iar gândul că va trebui să vorbească cu ea despre asta îi şi lăsase un gust amar...

Toate se vor face încetul cu încetul. Viitorul nu putea fi grăbit. Dar nu trebuia nici tărăgănat...

Se grăbi să coboare din avion. Duba gri a Externelor aştepta pe pistă, cu uşa deschisă; trebuiau deci să plece repede de-aici. Nu aveau escortă azi - iar Jun era nebun!

Roşcata

Maşina se opri în faţa porţii; bărbatul din dreapta coborî geamul şi arătă legitimaţia. Şi-l anunţă pe bodyguard că trebuie să-i ducă un pachet lui Diamant Ionescu. Din Franţa - adăuga acum, şi probabil că zâmbea... Poarta se deschidea, în timp ce bodyguardul scotea mobilul... Şi gata - intraseră pe teritoriul localităţii. Încă vreo două minute şi ajungeau. Încă trei minute şi-l revedea...

Ştefan părea supărat; în realitate, era doar îngândurat şi un pic obosit. Începuse să-l cunoască după mimică, după gesturile mâinilor...

Azi, şeful ei era în negru. Tot. Avea cizmele în picioare, deşi era iulie iar la brâul lui era un pistol adevărat. Şeful ei venise să-i ceară socoteală Safirei. De fapt, şeful ei venise azi incognito aici pentru că...

Duba se apropia de brad. Toate luminile stradale erau aprinse; casele însă dormeau... Dormeau toate, cu excepţia unei singure ferestre din primărie...

- Opreşte acolo, în faţa primăriei.

Aa, deci îl luau pe nepusă masă! Perfect! Oricum surpriza era doar pe jumătate, fiindcă paza îl anunţase că venea cineva cu un colet...

Coborî şi îl urmă. Ştefan se grăbea. În urma lor, motorul dubei se ambala... şi se îndepărta... Intrară în primărie.

La vederea lui Ştefan, cei patru bodyguarzi săriră în picioare - şi luară poziţia de drepţi! Şeful ei râdea pe tăcute şi le făcea semn să nu-l dea de gol...

Cioc-cioc! Diamant părea preocupat:

- Intră.

Fu trasă în faţă - iar şeful ei deschise uşa. Păi...

Intră, râzând, cu ochii la el... Ochii albaştri înlemniseră aşa, pironiţi asupra ei... Şi, din spate, vocea puternică "erupse" serios, speriindu-l de-a binelea:

- Hai să-mi trăieşti, Diamante! Te-am prins în flagrant!

Gata - Ştefan îi salvase de la un foarte neliniştitor "Raina", sau vreun chiot de-ăla "nepotrivit"! Diamant sări în picioare şi se repezi să-şi îmbrăţişeze vărul:

- Aoleu, ce-mi faci tu mie!
- Îţi fac vizite, mă! De-alea neanunţate!
- Bine-ai venit! Adică bine-aţi venit!

Îl lăsase pe Ştefan şi venea acum spre ea... Măiculiţă, ce epavă de bărbat! Diamant zăcea pe scaunul ăla de câteva ore bune! Neras, ciufulit, puţind a tutun stătut - dar "drogat" bine de apariţia ei la unu jumate noaptea în primăria lui! O strângea cu forţă în braţe! Peste umărul lui, îl văzu pe Ştefan aplecându-se peste birou; aşa că îl bătu uşor pe spate, ca să-l desprindă şi să-l facă totodată atent:

- Bine te-am găsit, insomniacule!
- Da' cu ce ocazie? S-a întâmplat ceva?

Ştefan se grăbi să-i răspundă:

- Uite, am zis să-ţi facem un control inopinant...

Diamant îi dăduse drumul; acum se întorcea spre vărul lui, care tocmai se aşezase pe scaunul de la birou... şi se cam albăstrea-n obraji. Deci Ştefan îl prinsese cu ceva! Hm...

- Haideţi să mergem! Adică mergeţi la mine, da?
- Da. De data asta chiar suntem incognito. Oficial vorbind, eu sunt acum la vila lui Gojdu iar Rebeca la Dejan, la piscină. Pentru recuperare.
- Păi ce să caute Rebeca la vila ăluia?
- Da' la vila lu' Gojdu ce să caute?

Diamant rămăsese fără replică; aşa că ea porni încet spre Ştefan:

- Las' că eu sunt bine! Cică Dejan primeşte musafiri azi. Nişte parteneri de afaceri...

Ştefan râdea, cu ochii la ecran... Ia - ce vedea el acolo? Mai făcu un singur pas iar Diamant o prinse de braţ şi-o trase spre uşă:

- Păi haideţi să mergem! Haideţi, că sigur sunteţi obosiţi!

Hei! Acum ce făcea - îi dădea afară? Ştefan ce zicea de chestia asta? Ciudat - Ştefan se ridica... şi-l "desprindea" pe Diamant de pe braţul ei:

- Vărule, ia treci şi închide tu aici, civilizat, de la Shut Down. Hai - şi ne găseşti la tine-acasă.

Aa, mult mai bine! La urma urmei, Diamant trebuia să ascundă secretul ăla! Nu? O să afle ea, la un moment dat, despre ce-a fost vorba...

Ieşiră, iar bodyguarzii se grăbiră să-i urmeze. Ştefan zâmbi:

- Nu-nu! Eu nu sunt acum aici. Dealtfel, dacă vă uitaţi mai bine, constataţi că nici nu-s eu!
- Sigur, şefu'! Acu' observ eu că nu eşti tu...

Ce, făcea pe deşteptul?... Nu; vorbea foarte serios, semn că pricepuse cât de incognito era sosirea lor în Aurari. Ieşiră din primărie iar Ştefan îi oferi braţul. Se grăbi să treacă "în poziţia corectă" şi-şi primi răspunsul:

- Ştiai că tot orăşelul e împânzit cu camere de supraveghere?
- Mi-a spus Diamant, dar nu l-am crezut. Adică atunci când a spus el "tot", nu m-am gândit că e chiar tot...
- E tot. Inclusiv rondul. Şi se filmează non-stop. Şi ziua, şi noaptea, şi la petreceri...

Adică Diamant stătea la unu jumate în primărie ca să se uite la filmările cu petrecerea?

... Nu cumva se uita la filmările cu ea?

Îşi privi lung şeful, care reveni la zâmbetul slab:

- Ţi-am spus: duş rece.
- Am înţeles.

Se apropiau de casa lui Diamant... care era cufundată în întuneric... Ei îi era frică - pentru că, dacă Ştefan o lua tare pe Safira, Safira spunea ceva despre ea şi-o auzea Diamant, nebunul ăla era în stare să bage cuţitu' în nevastă-sa. Şi se termina rău. Îi era teamă...

Intrară în curte, se opriră în faţa uşii... Ştefan apăsă soneria. Şi-acum aşteptau...

Ştefan

Şi-acum, să discute un pic cu Safira...

De fapt, ştia că n-or să discute. Femeia aia n-avea curaj să ridice vocea la el - şi să se răţoiască la el, aşa cum s-ar fi răţoit la toţi ceilalţi oameni de pe planetă, dacă ei ar fi încercat chiar şi numai să insinueze că ea îi greşise bărbatului ei. Acum, la două noaptea, o s-o privească lung, edificator, şi-apoi o să discute cu tatăl lui. Şi-apoi o să se odihnească. De-abia spre seară bănuia el că Safira va termina de judecat şi calculat şi va avea curaj să discute cu el. Aşa că va dormi liniştit măcar în prima parte a zilei...

Apăsă din nou soneria. Lumina se aprinse aproape imediat în living, semn că Safira se trezise de la prima sonerie dar nu se apropiase de uşă. Paşii se apropiau acum, vizorul se lumina... Safira ezitase două secunde, înainte să descuie. Probabil că se aştepta la o discuţie...

Uşa se deschise larg iar Safira zâmbi:

- Bine-aţi venit!
- Bine te-am găsit!

Rebeca răspunsese; el n-avea de ce să răspundă. Încă. El o privea şi-o anunţa că aflase tot, ştia tot... Ochii ei îl priveau şi deveneau brusc temători... O împinse pe Rebeca în casă; intră şi el... şi se opri, preţ de-o secundă, în dreptul Safirei. Moment în care capul ei se plecă imediat...

O anunţase că ştia. Acum, o va lăsa să se gândească la chestia asta. Şi cum orăşelul nu trebuia să ştie ce ştiau ei doi, decise s-o anunţe şi

faptul că "rămâne între ei", cel puţin momentan:

- Bine te-am găsit. Îmi pare rău că te-am trezit. Diamant e încă la primărie - încuie pe-acolo...

- ... Nu-i nimic. Îmi pare bine că m-aţi trezit - să vă pregătesc o cameră!

- Nu-i nevoie. Dormim la tata.

Diamant năvăli, gâfâind, peste discuţia lor:

- Ba dormiţi aici azi!

- Stai liniştit.

- Dormiţi la mine! Lăsaţi-l să se odihnească şi el!

- Nu pot să-l las să se odihnească. Cheamă-l încoace.

Şi-l privea lung acum, ca să ştie că "nu negociau"... Diamant aprobă:

- Imediat! Safiro, pune masa!

- Safiro, du-te şi culcă-te!

Şi-acum s-o vadă ce făcea! Evident, era bulversată de ordinele contradictorii... Diamant oftă greu:

- De ce? De ce ne refuzi?

- Fiindcă nu vreau să muţi copiii în toiul nopţii. Şi nu vreau să pui masa la două noaptea. Vorbesc cu tata; şi apoi mergem la el. Dar trebuie să vorbesc cu el aici, unde ştiu sigur că pereţii n-au urechi.

Diamant nu mai zicea nimic; butona de zor telefonul, încruntat rău... Reveni spre Safira:

- Du-te şi culcă-te.

Primi o aprobare şi-un "Noapte bună" chinuit rău... Îi făcu Rebecăi semn să se ducă la bucătărie şi apoi se aşeză pe canapea.

Gata - Diamant tocmai închisese. Deci tăticul lui venea în grabă... Îi făcu vărului lui semn să se apropie şi-l privi lung:

- Tu, vărule? Ce-i cu tine?

- ... Ce-i cu mine?

- Te găsesc insomniac în primărie...

"Uitându-te ore în şir probabil la Rebeca mea." Ridică puţin vocea:

- Ce-ai? Ţi-e rău?

Diamant tăcea...

- Ţi se întâmplă des să n-ai somn?

Ochii albaştri îl priviră lung:

- În fiecare seară.

Nu, zău! Îl străfulgeră din scurt:

- Păi mai lasă cafeaua şi ţigara! Uită-te la tine - zici că eşti epavă ambulantă! Lasă excitantele şi pune mâna şi odihneşte-te! Viaţa-i scurtă - n-o irosi aşa de tânăr! Mai lasă ceva şi pentru mai târziu!

Pricepuse? Da - Diamant pricepuse absolut totul. Îi promitea, din priviri, că n-o să se mai uite la filmări cu Rebeca decât în timpul orelor de program - şi va poza, de-acum încolo, în soţul omniprezent în viaţa de seară a familiei lui. Bun! Acum, afacerile!

- Cum merg treburile?

- Bine. Ca de obicei - fără probleme.

- Vezi, că Internele îmi tot dau târcoale, cu capul plecat. Nu le răspund; aşa că s-ar putea să încerce şi "cu urâtul"...

Vărul lui aproba...

- Şi-acum du-te şi vezi să nu-mi adoarmă Rebeca cu capul pe masă.

Tii, ce grăbit era "să execute ordinul"! Hm...

Diamant se îndrăgostise... Sau nu? Vărul lui era un actor desăvârşit - şi-avea nervi de oţel. Putea da târcoale unei femei ani în şir, dacă i se punea lui gândul ăla vişiniu. Şi, imediat cum reuşea să obţină ceea ce voise, era în stare să inventeze un motiv agreat de amândoi şi, în 48 de ore, să redevină "liber de contract". Trebuia să fie foarte atent, pentru că avansarea putea depinde de comportarea lui Diamant...

Şi-acum îşi aştepta tatăl - şi încerca să nu-şi aprindă nici o ţigară. Fuma îngrozitor de mult. Începuse să miroasă a tutun şi după ce ieşea de sub duş - iar asta nu era bine. Vorba tuşicii lui - dacă el dădea-n hepatită în octombrie...

Pe de altă parte, era în iulie. Până-n decembrie...

Unde era Ana lui? În ce oraş era? Îi spusese că pleacă în vest - şi-atât. Nici un alt semn, nici un alt indiciu... De parcă-l uitase...

Uşa se deschise vijelios - iar tăticul lui năvăli în living! Şi uite cum plănuise să se-arunce de gâtul lui, dar nu mai putea acum decât să-şi acopere faţa cu palmele...

- Ce s-a întâmplat?

La naiba! Îl băgase-n sperieţi rău de tot! Nu era de-ajuns că era bătrân, bolnav şi văduv; îi mai dădea şi el nişte adrenalină... Clătină încet capul:

- N-am nici o veste de la ea. Absolut nimic. Nici nu ştiu în ce oraş e! Nici nu ştiu dacă mai e...

- Ştefane, fii serios! Ce dracu! Eşti om deştept! Dacă nu-ţi scrie, nu înseamnă neapărat că i s-a întâmplat ceva!

- Da' de ce nu-mi scrie? De ce nu-mi dă un semn că e bine? A spus că o să-mi scrie mai des! De ce nu-mi scrie?

- Poate că nu vrea s-o mai găseşti! Ca să nu mai trimiţi războiul peste ea! Ia spune - dacă-ţi zice în ce oraş e, tu ce faci? Hai - sincer! Ce faci tu când afli în ce oraş e ea?

- Trimit oamenii s-o găsească şi s-o salveze.

- Deci trimiţi oamenii tăi, împreună cu oamenii chinezului, pe capul ei!

- Tată, e război! Nu pot s-o las să umble brambura, fără pază! Crezi că ăla nu ştie cine e ea pentru mine? Şi cât valorează pentru mine? Crezi că nu ştie cât de repede mă predau, dacă pune mâna pe ea?

- Tu crezi că ăla o mai caută?

Aproba încet cu capul... şi-i explică şi de ce credea asta:

- Ăla nu renunţă niciodată. Într-o zi, pentru că n-a fost mulţumit de calitatea prânzului, a chemat elicopterul şi-a răbdat de foame până-n Portugalia, doar ca să mănânce nu ştiu ce drăcie exotică.

- Numai că ăla are alte treburi acum - mult mai importante.

- Problema lui se mai atenuează, dacă reuşeşte să mă-nvingă. Şi cum nu mă poate lichida, se ocupă de afaceri - şi-o pândeşte pe Ana. Fiindcă, dacă pune mâna pe ea, eu sunt învins.

- Tu eşti obosit şi supărat şi trist. Şi nemâncat.

- Eu sunt doar realist.

- Ba eşti pesimist ca dracu!

- ... Vreau să mă gândesc la ce e mai rău. Ca să mă obişnuiesc cu ideea. Ca să-mi zbor creierii numai după ce-l lichidez pe el - nu la înmormântarea ei.

- Ştefane! Fii serios! Ia uită-te la mine! Uită-te aici, în ochii mei! Hai!

Prea bine! Ridică privirea... Tatăl lui era extrem de serios; cam la fel de serios cum fusese atunci când stabiliseră că el se va însura cu Rubina, că Rubina va locui în şatră iar el va face liceul în Franţa, că el va avea libertate deplină după ce ea năştea şi devenea foarte preocupată de copii... Tatăl lui şopti:

- Stela a avut curaj să o lase să plece singură cu copiii. A avut încredere în ea. Şi eu am încredere în ea. Eu sunt foarte liniştit - fiindcă nora mea te iubeşte. Şi nu va risca nicicum să te dea pierzaniei. Nora şi nepoţii mei sunt foarte bine. Şi ţin mult să rămână aşa - foarte bine. Fără chinezi, fără împuşcături, fără să rămână copilaşii lu' Diamant orfani de tată...

Probabil că aşa gândea Ana, după ce aflase că Gilles murise - dar el nu putea să accepte asta...

- ... Cum merge războiul?

- Stă. Stă pe nervii mei rău de tot! Ăla nu face nimic - şi nici n-am informaţii din interiorul "bucătăriei" lui! Ştiu doar că o să-mi distrugă cazinoul - care încă nu e terminat. Şi cum îl cunosc bine, bănuiesc că o să mă lase să-l inaugurez, ca să fie multă lume-n el şi să facă maximul de daune...

- L-ai asigurat?

- Da - şi cazinoul, şi clienţii, şi salariaţii. Tot.

- Ai obţinut tu aşa asigurare?

- Da. Şi am obţinut şi protecţia francezilor.

- ... Poftim?

- Am obţinut protecţia Direcţiei Centrale de Informaţii Interne! A DCRI. Adică a "Internelor" lor.

- ... Pentru tine?

- Pentru mine şi afacerile mele şi oamenii mei.

Tăticul lui îl prinse bine de cap, îl trase şi-l pupă apăsat pe frunte! Şi uite că nu putea nici să zâmbească...

- Mă! Mă, tu o să te-mbolnăveşti de supărare!

- S-ar putea să mă fi şi îmbolnăvit!

- Ia vezi tu ce faci! Ia vezi cum mănânci o cafteală de-aia ca-n copilărie!

- Nu pot, tată. Fără ea...

- Auzi, mă? Mai enervează-mă tu mult! Că să vezi ce mă duc eu la aeroport şi mă transport singurel în Franţa! Şi mă duc eu şi-o caut! Şi să te ferească Sfântul s-o găsesc eu! Şi să apuc eu să-i spun ce faci tu aici, în lipsa ei!

Începu să râdă... şi ridică un deget:

- Uite, să ştii că asta e o ameninţare eficientă...

- Păi să nu crezi că n-am să-i spun! Şi să nu crezi că n-o să vadă ea ochii ăştia injectaţi şi ridurile şi cum atârnă pieile pe oase! Ce-ai, mă? Revino-ţi! Linişteşte-te - că se-ntoarce ea! La cât de mult te iubeşte, să vrei şi n-ai să scapi!

- Ehei... Nu vezi că mă las filmat cu Rebeca-n braţe, iar ea nu vine cu făcăleţul?

- Păi nu vine, mă! Că o cam încurcă nişte chinezi!

- Poate-o să vină după ce fac filmarea cu conacul.

- Auzi, Ştefane? Eu m-am tot gândit la chestia asta cu conacul şi cu TV5... Eu zic să n-o faci. Să nu laşi toată Franţa să se uite-n casa ta. Ai devenit brusc public. Ajunge atâta publicitate pe anul ăsta...

- Şi-atunci ea de unde să ştie unde trebuie să ajungă?

- Ea, dacă n-ai observat încă, ştie să se informeze foarte bine. E mare, mă! Se descurcă! Are 29 de ani! Chiar crezi că n-o duce capul, la vârsta ei?

Oftă greu...

- Las-o încolo de filmare - că nu e momentul pentru ea! Atunci când o să-ţi crească primul dosar penal, atunci să scoţi asul ăsta din mânecă! Şi pe-ăsta, şi operele de caritate, şi biserica noastră...

Aprobă...

- În plus, parcă simt nevoia să vă văd pe toţi patru în documentarul ăla. Tu ai o familie foarte frumoasă - şi foarte diferită de familiile altor afacerişti. Soţia ta chiar este o contesă; şi are darul de-a fermeca pe toată lumea cu chipul ei frumos, cu gesturile blânde şi cu cuvintele pe care le scoate pe gură. Degeaba le dai franţujilor conacul; au mai văzut aşa ceva. Franţa-i plină de conace! Adevărata comoară de la conacul tău, Ana e; nu renovarea!

- Bine, tată. Renunţ. La urma urmei, nici nu trebuie să ajungă la conac! E de-ajuns să dea de-un cerşetor, sau să o sune pe Iuliana...

Tăticul lui aproba... Oftă greu:

- Cum dracu să fac eu cu Jun?

- N-ai cum să faci. Nicu mi-a zis, când a fost aici, că tu nu trebuie să-i faci nimic. Trebuie doar să ripostezi la atacurile lui - şi să-l cafteşti numai aşa, din riposte. Şi-a mai zis ceva Nicu; a zis că, până la final, o să trebuiască să te-ntorci la afacerile cu chinezii!

- Ştiu. Asta e! O să mă sacrific...

- Afacerile cu ei sunt bănoase.

- Foarte bănoase. Cele mai bănoase.

- Nu va mai fi aşa. Nu uita că urci pe locul lui Leonard, preiei nişte afaceri de-ale lui Leonard...

Uitase - adică omisese să se gândească la asta. Oof...

- Aşa că afacerile cu chinezii or să devină curând intergalactice.

Aprobă, zâmbind...

- Şi ştii cum o să fie - ei or să-ţi dea un om care să se ocupe de afacerile cu ei. Eu zic să vorbeşti cu Isamu.

- Nu.

- Pentru început, puteţi să vorbiţi despre starea vremii!

- Nu.

- A ajutat-o pe Ana!

- A coordonat chinezii care-au împiedicat-o să ajungă la Diamant!

- L-a trimis pe Gilles s-o salveze!

- L-a trimis pe Gilles la moarte!

- Gilles ştia care sunt riscurile, când a ales să lucreze cu Isamu!

- Gilles s-a sacrificat pentru copiii mei!

- Iar chinezul şi-a lăsat familia gaj la neamu' tău!

- Chinezu' şi-a adăpostit familia în singurul loc unde nu o poate ajunge Jun!

- Ştefane!

- Nu am ce vorbi cu ăla!

- Şi crezi că cu următoru' o să-ţi fie mai bine?

Păi... da!

- Poţi să ai încredere într-un necunoscut? Să-l bagi în casa ta, în biroul tău, să-l pui şef peste calculatorul tău şi peste actele tale şi peste secretele tale? Când ştii că tu semnezi toate documentele oficiale? Şi că e libertatea ta în joc?

Păi... nu...

- Discută cu el. Măcar lasă loc de "bună ziua"!

Se ridică, fără să-l privească:

- Vreau să merg la mama.

Tăticul lui nu spunea nimic. Se simţea privit lung... Oftă greu:

- Sunt îndeajuns de supărat acum ca să pot să mă duc la ea.

- Te duci mâine, pe lumină.

- Până mâine, o să se afle că sunt aici.

- De la cine să se afle?

- O să se afle.

- Dacă te refereai la băieţii lui Diamant, poţi să stai liniştit.

- Tată... Sunt obosit şi supărat. Acum pot să mă duc la ea. Mâine o să fiu odihnit şi supărat. Şi nu-i bine să trag cu pistolul prin cimitirul ăla.

- ... Bine. Dar te duci cu Diamant.

Aprobă... şi-l trase în faţa lui. Şi-l privi lung, un pic îngrijorat... Tăticul lui zâmbi slab - şi-l trase, ca să-i şoptească la ureche:

- Mă ocup intensiv. Lumea deja vorbeşte că ea vede de copii iar el stă mai mult prin primărie şi prin Bucureşti. Oamenii zic că nu-i normal; le-am spus că aşa se-ntâmplă atunci când a fost ceva ce n-ar fi trebuit să fie. Las' că ştiu eu cum fac...

- Fă-o repede - că-şi pierde răbdarea şi dă cu mucii-n fasole rău!

- Ţi-am spus: mă ocup eu.

Şi atât - tăticul lui se grăbea acum spre bucătărie, cu paşi apăsaţi...

Roşcata

Paşii intrară iar uşa se închise imediat, grăbită...

El era. Probabil că îl trimisese Ştefan să-i ţină de urât! Adică s-o pupe şi să-şi şoptească şoapte de-amor... Aah!

Ei bine, uite că nu putea să facă asta. Nu putea să-l iubească aici, în casa lui. Adică în casa nevestei lui. Nu i se părea bine. Avea o stare de indispoziţie accentuată...

Palmele lui se lăsară uşor pe umerii ei - iar el îi şopti la ureche:

- Bine-ai venit...

Încercă să zâmbească:

- Bine te-am găsit.

Diamant aştepta. O aştepta să întoarcă capul şi să-l sărute. Numai că nu putea! Pur şi simplu! Nu se simţea în largul ei... Şi îi era şi frică să-i spună asta - că dacă îl înfuria, cine ştie ce mai făcea nebunul!

- Ce s-a întâmplat?

Aoleu! Jaluzelele! Erau coborâte jaluzelele?... Da. Atunci...

Atunci nu putea. Şi gata. Îşi acoperi faţa cu palmele... iar palmele lui se ridicară de pe umerii ei:

- Şi obloanele sunt închise. Ce s-a întâmplat?

Clătină încet capul - nu putea să-i spună asta. Nu putea să-i spună că se simţea ca o amantă... Ca o spărgătoare de căsnicii...

- Raina, ce s-a întâmplat?

Iar dacă nu-i spunea nimic, omul ăsta pricepea cu totul altceva - şi chiar că făcea o nebunie! Dar...

- Pentru Dumnezeu, spune ceva! Am făcut eu ceva?

Nu; se grăbea să nege.

- Atunci? A spus Ştefan ceva? Te-a certat?

Nu-nu! N-o certase!

- Ţi-a interzis să te mai apropii de mine?

Nu, nu-i interzisese...

- ... Te-ai răzgândit?

Nu. Iar chestia asta nu ducea nicăieri. Adică ducea "întins" spre o ceartă de-aia pe cinste! Aşa că oftă din nou... şi se întoarse spre el. Şi-l prinse bine de braţe. Bine-bine, cu fermitate şi determinare... Şi-acum trebuia să-i spună...

Ochii albaştri erau îngrijoraţi. Diamant o privea lung şi încerca să calculeze în ce măsură putea remedia măcar un strop din dezastrul care părea că se întâmplase...

- ... Vreau să te rog...

Şi nu-i mai putea spune nimic, pentru că îl auzise pe nea Dumitru năvălind în living... Diamant oftă greu:

- ... Te rog să-mi spui. Te-ai supărat că m-am luat de Titel?

- Nu. Vreau să te rog ceva.

- Spune. Şi de data asta chiar o să-ţi respect rugămintea. Spune...

Păi... Păi să-i spună, nu? Dar... Îl trase spre ea şi-i şopti la ureche:

- Şi Ştefan, şi nea Dumitru au spus acelaşi lucru. Familia e sfântă. Inima e liberă, dar familia e sfântă. Te rog - nu aici. Nu pot eu aici! Locul ăsta mă face să mă simt ultima zdreanţă care

Uau! Diamant dispăru instantaneu din mâinile ei! Iar mâinile lui Diamant o prinseră de cap - de ceafă şi de obraji! Bărbatul din faţa ei se pregătea să erupă... şi nu erupea, fiindcă o speriase rău...

Mâinile îşi slăbiră încet strânsoarea... iar Diamant se întoarse spre masă:

- ... Dacă o singură dată mai spui asta, Safira moare. Se sinucide.

Nu-nu! Nega repede-repede - şi-i era frică să-l mai atingă, sau...

- Dacă tu te simţi ultima zdreanţă, atunci ea ce e?

- Voiam doar

- Voiai doar să mă faci să mă simt ultimul jeg de pe planetă. Că aşa mă simt. În fiecare secundă care-a trecut după ce-am ieşit pe uşa conacului ăluia, m-am gândit la tine; şi în fiecare noapte am stat popândău în birou, cu ochii la tine şi mintea-n Franţa. Şi când în sfârşit ai venit, îmi spui că te simţi ca ultima zdreanţă!

- Asta e casa ta. Aici e familia ta. Locul ăsta e sfânt.

- Te-a deranjat aşa de mult că am vrut să te ating? Şi să te sărut? Nici să te sărut nu-mi dai voie?

Ba da. Ce naiba era în capul ei? De ce făcuse tot rahatul ăsta de discuţie şi nu-l sărutase de la început? Îl prinse de braţ, cu intenţia de a-l trage spre ea; numai că Diamant devenise de neclintit:

- Am senzaţia că ţi-a spus Ştefan ceva. Am senzaţia că ţi-a interzis să te mai apropii de mine. Spune-mi adevărul - că sunt băiat mare! Pot să-l suport!

Păi... Lăsă fruntea pe umărul lui şi şopti, încet-încet, ca să n-o audă nea Dumitru din living:

- Ştefan a spus să nu te las să te grăbeşti. A spus că nea Dumitru lucrează deja la "divorţul" tău. Dar dacă tu te grăbeşti, poţi să strici totul. Iar eu m-am speriat când mi-ai scris că ai insomnie şi vrei să remobilezi... Şi voiam să te rog... să nu te grăbeşti... ca să nu ne despartă...

- Nimeni şi nimic nu ne poate despărţi! Fii serioasă!

- Dacă noi greşim, tulburăm apele. Şi stricăm avansarea. Şi nu vreau să stricăm avansarea... Nu vreau nici să crezi că m-am răzgândit...

Diamant tăcea, neclintit ca o stâncă rece pe scaunul ăla... Se ridică şi-i cuprinse capul cu braţul. Se aplecă, să-i vadă chipul încruntat... Şi-acum o să-l sărute uşor; uşor de tot, ca să se şteargă toate tâmpeniile pe care le spuseseră amândoi...

Diamant

Adică regreta. Adică acum nu se mai simţea ca ultima zdreanţă. Acum putea să-l sărute. Dar acum nu-i mai venea lui s-o sărute! O aşteptase atâta timp, cu atâta speranţă-n suflet, iar ea venise şi... Şi-l săruta... totuşi...

Nu se clintea de-acolo. O lăsa să-l sărute - şi să creadă că îl împăcase. Ştia că erau amândoi obosiţi, iritaţi de Safira... de situaţia aia alambicată şi riscantă ca la balamuc...

Gata - acum putea să deschidă ochii. Întâlni imediat ochii ei atenţi... pe care descoperea acum că nu putea să-i mintă... Raina lui se reaşeză pe scaun:

- Te-am supărat. N-am vrut...

- Nu m-ai supărat. M-am supărat pe mine însumi, pentru că te-am speriat adineauri. Şi nu-mi stă în caracter să bruschez femeile. Cu atât mai puţin pe tine...

Ea dădea din cap a "frumoasă gogoşică"... Oftă greu:

- Suntem obosiţi. Amândoi. De dimineaţă o să vedem altfel lucrurile.

- De dimineaţă probabil că o să ne trezim cu mintea limpede, o să ne amintim discuţia asta şi-o să ne dăm singurei şuturi în fund...

Ei, poftim! Îl făcuse să zâmbească! Bineînţeles că nu putea sta supărat pe ea... Întoarse capul şi-o privi lung. Şi oftă, cu ochii la semnul roşu de pe obrazul ei:

- Uneori aşa-mi vine să-mi dau palme... când sunt dement şi mă pierd cu firea...

Ia - reuşise s-o înveţească?... Nu; doar s-o înroşească. Exact atât cât s-o vadă Ştefan cu semnul palmei lui pe faţă - şi să-i sară ţandăra! Făcea nişte tâmpenii monumentale...

- Azi, când am venit... Abia aşteptam să te revăd. Iar când am văzut lumina aprinsă la primărie, am crezut că eşti singur! Şi mă şi vedeam năvălind peste tine şi... Şi apoi am ajuns aici, unde ne-a deschis ea... Ştefan a anunţat-o că ştie. S-a uitat lung pe ea - iar ea s-a albit toată şi-a tăcut mâlc... Mi-e frică.

- De ce?

- Mi-e frică să nu greşesc.

- Ce să greşeşti?

- Mi-e frică să nu stric avansarea.

- Nu strici nimic.

- Vieţile noastre depind de avansarea asta.

- Tu chiar crezi ce spui?

Raina nu mai răspunse; se întoarse, hotărât să "spargă" aura aia de "miracol şi minune" pe care-o dăduse vărul lui termenului "avansare", dar nu mai apucă. Se auzeau nişte paşi apăsaţi apropiindu-se grăbiţi... Uşa se deschise larg iar nea Dumitru şopti:

- Ştefan vrea să meargă la Stela. Du-te cu el. Fă o suită puternică şi du-l la ea. Şi ai grijă pe ce pune mâna, atunci când ajunge acolo.

Aprobă şi se ridică. Cu Raina nu mai voia să discute. Discutaseră destul pe dimineaţa de azi! Cearta plutea în aer...

Roşcata

Se apropiau de uşa casei. Îl urma pe tatăl lui Ştefan, care era foarte tăcut...

În numai zece minute, Diamant organizase totul - şi deplasarea, şi vizita la mormântul doamnei Ionescu. Plecaseră cu cinci BMW-uri după ei - iar de paza de la cimitir se ocupa Titel. Era sigură că individul nu va greşi... pentru că avea ordin să nu greşească... Şi, bineînţeles, pentru că vor fi acolo şi oamenii lui Popescu! Din punctul ăsta de vedere, lucrurile erau mai mult decât sigure. Iar şeful ei plecase dezarmat. Nea Dumitru avea cuţitul în mâna stângă şi pistolul la curea...

Era linişte în orăşel. Oamenii dormeau. Probabil că erau obişnuiţi cu plecările BMW-urilor la trei dimineaţa - maşinile alea făceau zgomot, iar în liniştea perfectă se auzeau infernal de tare! Şi totuşi, nu se aprinsese nici o lumină...

Fu poftită să intre; se conformă şi i se indică masa din living. Nea Dumitru încuia uşa... şi acum venea şi el:

- Nu-mi place deloc ce face Ştefan! A slăbit şi mai rău!

- Fumează două pachete pe zi. Şi n-am ce să-i fac - adică n-am cum să-l opresc.

- Ştiu. Nici eu n-aş avea cum, dacă n-aş fi atât de bătrân şi de şmecher...

Cum adică? Bătrânul zâmbea; aşa că prefera să nu insiste pe tema aia, fiindcă sigur plănuia el o şmecherie...

- Ştefan i-a spus ceva Safirei?
- I-a spus totul dintr-o singură privire.
- Mda... Să stai liniştită în privinţa ei. Auzi?

Aprobă, înghiţind greu, cu ochii-n podea...

- ... Am înţeles. Şi ai dreptate. Hai să-ţi pregătesc o cameră.
- Pot să dorm aici, pe canapea!
- Poţi să dormi şi pe covor! Problema e că nu te las eu! Hai!

Ce mai putea să spună? Nimic, bineînţeles! Urcară scările şi fu poftită în prima cameră din holişor:

- Uite, aici o să dormi liniştită. Baia e acolo. Ai cheia în uşă... Iar dacă vrei ceva, ori mă strigi, ori te autoserveşti din bucătărie. Bine?
- Da.
- Să nu-ţi fie ruşine! Să te duci să-ţi iei! Auzi?

Aprobă, ştiind deja că o să încuie uşa şi-o să rabde rău de sete... Nea Dumitru o prinse de braţ şi-o trase spre el; şi-o pupă apăsat pe frunte, înainte s-o privească cu ochi amuzaţi:

- Aşa! Aşa-mi place! Curajoasă şi fermă şi sigură pe ea! Niciodată neamul Ionescu n-a avut vreo mămăligă de muiere-n el!

Cee? Fu bătută scurt, bărbăteşte, pe spate:

- Hai - odihneşte-te. Presimt că după ora nouă o să ai foarte multă treabă!

Şi gata - ieşise nea Dumitru, nu înainte s-o lovească-n moalele capului cu vestea că era deja membră a "neamului Ionescu"...

Răsuci cheia în uşă - ca să nu cumva să se-ntoarcă şi să-i mai spună câteva "încurajări" de-astea! Doamne! - nea Dumitru o primise deja în neamul lui! Nea Dumitru îi făcea ei loc alături de Diamant! Şi-o cunoştea doar din vedere, cum se zice! De câte ori o văzuse?... Nici de cinci ori! Şi uite că...

Camera nu era foarte mare. Avea un pat de-o persoană, o măsuţă cu două scaune, un dulap mic pe care stătea televizorul... În spatele uşii era baia; iar lângă ea era o uşă de termopan. O deschise încet... Ieşi pe balcon.

Camera ei era în laterala casei. Balconul nu era luminat de becul stradal. Balconul ăsta era perfect acum, când...

O să-şi aducă un pahar cu apă şi-o să stea aici, să fumeze. Nu putea să doarmă. Deşi era de-abia trei dimineaţa, se întâmplaseră foarte multe lucruri. Şi nu toate erau bune. Se cam certase cu Diamant...

Trebuia să-l facă cumva să înţeleagă că nu se puteau grăbi. După părerea lui, ei puteau face orice - toţi ceilalţi n-aveau decât să se spele pe cap cu propriile opinii. Şi nu era deloc aşa! Probabil că el nu stătuse niciodată faţă-n faţă cu Nicu Cărare! Iar Leo Mondialu' îi vorbise frumos, protocolar - aproape "afacereşte"! Dacă Nicu Cărare l-ar fi privit şi pe el aşa, lung, şi i-ar fi rostit gândurile cu voce tare, poate că ar fi priceput şi el că se juca cu focul! Dar aşa...

Cum să facă? Trebuia să discute cu el - dar discuţia de azi îi arătase că fie nu-şi găsea ea cuvintele potrivite, fie nu le aranjase în ordinea potrivită, fie nu alesese momentul potrivit...

Nu ştia cum să vorbească cu el. Nu ştia cum să-l convingă să asculte de Ştefan şi de unchiul lui. Tocmai de-asta, o să stea pe balcon, o să fumeze şi-o să caute o cale...

Isamu

Tresări şi deschise ochii - cum-cum? Calculatorul piuise - avea un mail. Piao nu-i scria noaptea; iar Fei-Yen nu-i scria niciodată! Jun nu-l mai căutase nicicum, de când se dez-frăţiseră...

Se grăbi să se mute de pe canapea, la calculator. Ia uite...

"Cred că vrei să-ţi vizitezi familia acum, când Ştefan nu e în Franţa."

Iar textul ăsta venise de pe mail-ul lui Cheng. Hm...

Buldogul lui Jun îi trimitea mesaje ciudate, în ultimul timp! Îl anunţa rezultatele financiare ale lui Jun, se auto-invita la o discuţie între patru ochi, îl sfătuia să se ducă să-şi viziteze familia... Ce naiba era asta?

Buldogul lui Jun ştia cum vor decurge lucrurile. Ştia că stăpânul lui e în picaj serios - şi n-are mari şanse să se redreseze. Aşa că buldogul "se cerea" la stăpân nou. Sau încerca să-şi ajute actualul stăpân "să ia o gură de oxigen", prin "cucerirea" vilei lui Ştefan. Ambele variante erau plauzibile... Şi cum el era fratele mai mic şi mai greu de stăpânit - dar frate totuşi -, poate că-l sfătuia să se ducă la 2.000 de kilometri distanţă de război, în siguranţa orăşelului Aurari, tocmai ca să nu asiste la cucerirea castelului regelui. Ca să n-aibă "reacţii nepotrivite", ce puteau isca alte "reacţii nepotrivite" la fratele mai mare...

Ameţise. Nu mai voia să se gândească la asta. Era bulversat rău de tot...

Să se ducă acum în Aurari? Sau să rămână încuiat la Cannes?

... Dacă rămânea la Cannes, nu putea opri asaltul asupra vilei - dar putea fi ucis de furia lui Jun. Dacă se ducea în Aurari iar Jun cucerea vila din Cannes, Diamant îi omora pe toţi trei - pentru că nu se va mai putea controla atunci când se va gândi că trădătorul părăsise vila tocmai ca să-i permită lui Jun s-o cucerească. Aşa că nu mai ştia...

Selectă numărul lui Piao. Suna...

- Da.
- Salut. Scuză-mă că
- Nici o problemă. Ascult.

Ciudat individ! Vorbea ciudat - tăios, milităros, "robotizat"... În fine!

- Ştii cumva unde e acum Ştefan?
- Din câte ştiu eu, a plecat cu Rebeca în Serbia. Dau câteva telefoane şi aflu.
- Aştept.

Închise şi-şi aprinse o ţigară. Deci Ştefan şi Rebeca plecaseră în Serbia... De ce? El, de exemplu, ştia că în vila lui Filip Gojdu erau doar bodyguarzii lui Dejan Djukanovici. Şi-atunci, de ce se ducea Ştefan cu Rebeca în Serbia? Pentru că... Pentru că...

... Pentru că aşa trebuia să scrie în documentele de survol! Aah! Doamne, cât de idiot fusese! Ştefan şi Rebeca erau în România! Ştefan se dusese incognito în România pentru că... Pentru că...

Pentru că Ana şi copiii erau în România... Nu. Dacă Ana şi copiii ar fi ajuns în România, Ştefan n-ar fi luat avionul - şi n-ar fi avut timp de pierdut cu şmecherirea documentelor! Ştefan s-ar fi urcat în primul elicopter şi s-ar fi dus glonţ la ei! Aşa că Ştefan se dusese incognito în România ca să... Ca să...

Telefonul piui; se grăbi să răspundă:

- Da.
- Avionul Externelor a făcut o escală scurtă în Serbia, a realimentat şi a aterizat pe Otopeni, pentru o verificare tehnică.

Hm... Zâmbi slab:

- Ştii cumva cât stă în verificări?
- Nu. Dar depinde de tipul verificării! Una scurtă durează câteva ore - şi poate fi întreruptă oricând. Una serioasă durează şi două zile!

Se grăbi să concluzioneze:

- Oricum, nu e singurul avion de pe planetă!
- Categoric, nu!

Exact... Oftă scurt:

- Se întâmplă să ştii unde e Jun acum?
- Nu, dar pot să aflu.
- Aştept.

Şi uite cum aştepta, iar... Deci Ştefan se dusese acasă. Se dusese în orăşel...

Ştefan avea nevoie de un sfat. Şi de o încurajare. Şi de un pic de linişte. Jun nu-l mai atacase; şi cum el nu mai avea informaţii din interiorul Nisei... Sau avea? I le dădea oare acel Charles Moreau, de la DCRI? Francezul ăla sigur ştia tot ce făcea Jun! Nu de alta, dar fratele lui avea afacerile "asigurate"! Întrebarea era cât de mare crescuse Ştefan... şi cât de indezirabil devenise Jun pentru francezi. Aveau şi

ei un cuvânt de spus în răsturnarea şefului pe Europa de Vest...

Aha! Piao avea veşti! Repede!

- Da.

- Jun e în Hamburg.

Poftim?

- ... Unde?

- În Hamburg. Cu tot cu Cheng, contabilii şi încă vreo zece inşi din subordine.

- ... Ce dracu face în Hamburg?

- A fost invitat la un fel de seminar... lung de-o săptămână... Un seminar de afaceri, din câte am înţeles eu.

Ptiu, drace! Îl chemaseră ca să le răspundă la întrebări! Îi citiseră raportul legat de Ştefan, citiseră şi rezultatele financiare şi-l chemaseră să dea socoteală! Jun dădea examenul vieţii lui - examen de care depindea, la propriu, viaţa lui...

- ... Bine. Lasă un băiat acolo şi veniţi la vilă.

- ... Poftim?

- Lasă un băiat încuiat acolo, să asigure paza, şi veniţi toţi la vilă.

- În jumătate de oră, suntem acolo.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu - până la urmă, uite că Cheng "se cerea" în subordinea lui. Jun era pierdut...

Din păcate, o să-i trezească pe Claude şi pe Isabelle. O să aducă încă zece bodyguarzi şi o să-i ordone lui Piao să apere vila cu orice preţ. O să schimbe parola reţelei; după care o să încuie calculatorul lui Ştefan sus, la etajul doi. Şi-apoi o să încuie şi biroul. O să le interzică oamenilor lui Piao să urce acolo... Şi-apoi o să-şi viziteze familia. Cu puţin noroc, ajungea în Aurari pe la opt - în funcţie de ce zbor găsea. Dacă avea mult noroc, o să apuce să-l zărească pe rege în spatele unei perdele - ca o umbră a ceea ce fusese cândva prietenia lor...

Nu spera să poată să vorbească cu el. Spera doar că Ştefan îl va judeca obiectiv. Şi nu va omite nici ajutorul pe care i-l dăduse Anei... nici ajutorul pe care i-l dăduse lui Jun. Ştefan nu putea fi minţit - aşa că nici nu va încerca măcar să-l mintă. Da - îl ajutase pe Jun s-o caute pe Ana. Îl ajutase să-i fure afacerile - pentru că nu intervenise nicicum, nici măcar cu un fel de "poate că nu e bine să facem asta". Îşi cunoştea greşelile; iar dacă ar fi putut da timpul înapoi, ştia că le-ar fi făcut din nou. Ca să-şi salveze viaţa. Ca să-şi salveze familia. Era doar un laş, un om lipsit de verticalitate... Un om care-şi ştia slăbiciunile - şi nu le putea ascunde...

Ştefan

Diamant conducea normal. Conducea frumos. Maşina "îi venea mănuşă" - iar el iubea mult maşina asta. O "simţise" femeie; o botezase Claire şi-i făcea toate plăcerile. O îngrijea ca pe ochii din cap... Diamant respecta maşina asta - pentru că n-o cunoştea. Nu citise cartea tehnică; sau o citise pe-aia în germană. Setările computerului de bord se asemănau mult cu o varză murată nu foarte reuşită...

Claire cânta muzică clasică. Lui îi plăcea. Se mira că-i plăcea şi lui Diamant...

Îi luaseră cuţitul şi pistolul. Era dezarmat. N-aveau încredere în el. Dar probabil că se speriaseră rău la înmormântarea lui Ramon, când o împuşcase pe Rubina...

Se apropiau de intersecţie... Virau stânga... Privea lung gardul cimitirului...

Bancheta din spate era plină cu flori. Cumpărase tot chioşcul. Aşa simţise - privise florile şi decisese că ei i-ar fi plăcut şi gerbera, şi trandafirii, şi margaretele, şi garoafele... Luase puţine lumânări; alea nu-l inspiraseră. Alea îl întristaseră rău...

Trotuarul din stânga era animat bine. Titel făcuse exces de pază. Pentru un rege aflat incognito noaptea-n cimitir, trotuarul ăla echivala cu un boom sonic în pustietate...

Diamant viră stânga şi se opri în poartă. Titel se aplecă la geamul lui; trebui deci să coboare geamul...

- Am verificat totul; suntem singurii vizitatori.

Aprobă, privindu-l lung... iar Diamant intră în curte. Şi constată, cu uimire, că boom-ul sonic era o chestie minusculă pe lângă ce se strânsese dincolo de gard!

... Iar şocul cel mare fu, de fapt, altul. Trecuse cu privirea peste chipurile lor, identificându-i în memorie, asociindu-i cu amicii lui, cu... Şi văzuse...

- Stop.

Maşina se opri prompt. Privea lung chipul frumos, vesel...

Nu înţelegea ce se întâmplase aici! Nu putea să înţeleagă de ce chipul ăla era la fel de frumos, la fel de proaspăt ca în ziua în care îl puseseră acolo! Nu putea să înţeleagă...

- ... Eu m-am ocupat. Am observat că lucrurile nu erau în regulă şi le-am dres. Ar fi făcut-o Grasu; dar probabil că, văzând-o mai des decât mine, nu şi-a dat seama...

Flori proaspete, lumânări...

Coborî şi deschise portiera din spate. Laurei îi plăcuseră întotdeauna trandafirii... Laura avusese întotdeauna grijă să aibă în casă beţe parfumate, pentru nările sensibile la iz de tocăniţă ale regelui... Oof, Doamne! - în ce hal se panicase Laura ori de câte ori el apăruse pe nepusă masă, în timpul "procesului de umplere a oalelor"! De fiecare dată, ea înlemnise preţ de-o secundă; şi-apoi smulsese şorţul de la gât, se repezise să-l îmbrăţişeze şi-l condusese în living, unde-l instalase comod pe canapea. Şi-apoi aprinsese un băţ parfumat şi-i şoptise un termen rezonabil: "30 de secunde", "50 de secunde"... Niciodată nu întârziase în bucătărie mai mult decât termenul ăla. Oprise aragazul, acoperise oalele, deschisese fereastra, închisese uşa şi-o încuiase. Şi-apoi venise la el... de fiecare dată...

Flacăra lumânării ardea liniştit. Era dreaptă. Laurei îi plăceau florile... Oare era liniştită? Oare plecase, împreună cu băieţelul ei, sus de tot? Fusese o fiinţă chinuită aici, pe pământ; poate că viaţa nenorocită pe care-o dusese jos o ajutase să urce mai repede... mai sus...

Se ridică şi reveni la maşină. Trebuia să ia florile, lumânările... Numai că rămase cu intenţia. Băieţii lui "încărcaseră" deja totul. Erau pregătiţi să-l urmeze... Ce era cu ei? Adică ce era cu el? De ce nu putea să se ducă la mormântul mamei lui? De ce trebuia să fie însoţit şi ajutat până acolo - de parcă era handicapat, sau incapabil de-a căra nişte flori şi nişte lumânări? Asta era o întrebare la care va reflecta la întoarcere; acum...

Diamant porni grăbit pe una dintre alei. Lanternele puternice luminau dalele...

Probabil că arătau ca un cortegiu de profanatori...

Ce era cu el? Cum ajunsese aşa? Ce se întâmplase? Când pierduse dreptul de-a fi un om normal?

... Bună întrebare!

Se opri lângă bancă:

- Lăsaţi-le aici.

Diamant îşi continua drumul. Mormântul se vedea clar de-aici - dar el se ducea probabil să se asigure că nu era nici un chinez pitit printre cavouri, cu puşca cu lunetă...

Luă florile şi porni după el.

Nu, Diamant nu damblagise; nu făcuse un monument acolo. Luase doar un cavou - unul normal. El făcuse un sanctuar pentru Laura; Diamant respectase dorinţa mătuşii lui de-a rămâne cât mai discretă...

Mămica lui n-ar fi apreciat tona asta de flori nici când era în viaţă. Dar era voinţa lui să i le pună pe toate aici. Aşa că le aranja repede, spunându-şi că în ultimul timp neglijase să-i mai aducă flori - iar acum îşi lua revanşa şi-şi îndrepta greşeala pe care-o tot repetase de-a lungul anilor...

Din fericire, noaptea era calmă. Nu adia vântul. Aprindea lumânările rând pe rând şi se bucura mult să descopere că şi ale ei ardeau liniştit...

Diamant oftă greu - şi se grăbi să-l ocolească şi să pornească spre subalternii lui. Îi înţelesese nevoia de-a rămâne singur... cu ea...

Nu avea curaj să ridice privirea... Nu avea curaj să se gândească acum la modul cum găsise de cuviinţă să le apere pe acele fiinţe dragi

lui... Aşa cum nu se putea gândi acum că fusese laş - şi, timp de 48 de zile, nu se dusese s-o vadă. Deşi trecuse prin Cannes. Se dusese la vila California şi petrecuse - dar la ea la spital nu se dusese...

Oftă greu - şi ridică totuşi privirea spre crucea mare, de piatră.

... Oare cine alesese fotografia asta? Tăticul lui? Sau Diamant? Nu-şi putea da seama...

"Am insistat, am rugat-o, am încercat s-o iau pe sus"...

- ... De ce, mămico? De ce n-ai plecat cu ea? Nu ştiai că n-o să te lase nenorocitu' ăla să trăieşti?... De ce ai lăsat-o singură cu copiii?... De ce nu te-ai gândit la tata? A rămas singur cuc... Mi-e dor de tine...

Diamant

Gata - până aici! Acum se ducea şi-l lua de-acolo! Plângea în hohote de zece minute deja! Nu se putea! Se-mbolnăvea! Porni grăbit spre cavou...

Vărul lui se aşezase lângă cruce. Plângea şi vorbea cu tanti Stela. Îi spunea că Ana voia să rămână ascunsă - iar el n-avea nici o veste despre ea. Şi adăuga că, dacă ar fi fost şi ea acolo, poate că ar fi reuşit dacă nu să-şi convingă nora să mai încerce o recuperare, măcar să-i transmită lui unde să le găsească! Oof, Doamne! Exact cum era mai rău! Ştefan se auto-învinovăţea pentru tot ce se întâmplase! Presimţea că n-o să reuşească să-l liniştească...

Şi-acum îi spunea lui tanti Stela că masa de la conac e pustie. Că aveau şi ei scaune acolo, la masa mare; şi că scaunul ei era gol... şi că o să rămână gol... Şi iar plângea în hohote...

Se aplecă şi-l prinse de umeri:

- Ştefane, te rog!

Se aşteptase la nişte palme peste mâini; sau la nişte şuturi bine ţintite, menite să-l îndepărteze de-acolo. Sau la nişte cuvinte care să-l facă să dispară repejor. Când colo, Ştefan îi desprinse uşurel mâinile... şi reveni spre cruce:

- Te-am răzbunat. Chiar dacă ştiu că voiai să-l vezi la puşcărie, am făcut dreptate după legea mea... Mi-e dor de tine, mămico! De ce? De ce n-ai plecat cu Ana?

Se aşeză lângă el şi-l trase în braţele lui:

- Probabil că a vrut să-ţi dea motiv să-l bagi la puşcărie. Sau poate s-a gândit că prezenţa ei o să le încetinească fuga...

- Cum să le încetinească, mă, fuga? Îţi dai seama cât de bine ar fi fost dacă Ana ar fi avut un ajutor cu copiii?

- Ar fi fost două femei cu doi copii - şi-ar fi bătut la ochi. Ar fi existat tentaţia de-a se despărţi - de-a lua fiecare câte-un copil şi-a porni în direcţii opuse, ca să-i zăpăcească pe chinezi. Poate că tanti Stela n-a avut curaj să ia unul dintre copii şi să încerce să se-ascundă de nişte ucigaşi. Avea totuşi o vârstă! Nu-i putea face faţă lui Léon, care e iute de picioare şi neastâmpărat...

Ştefan aproba încet cu capul...

- Asta e. Aşa a fost să fie. Nu ştiu... Nu cred că le puteam ajuta cumva.

- Puteam să le iau o garsonieră ultrasecretă la Cannes.

- Despre care Jun ar fi aflat în maximum 48 de ore. Ştefane... Dacă tanti Stela n-ar fi rămas la vilă, lucrurile ar fi mers foarte bine. Aşa, însă, au mers doar acceptabil...

Vărul lui aproba... Decise să pluseze:

- Gândeşte-te că n-ar fi avut unde să se ascundă. Pe-o mamă cu doi copii se mai găseşte câte-un suflet milos s-o adăpostească. Dar pe două femei cu doi copii...

Vărul lui nu mai aproba şi acum...

- Te rog - hai să mergem. Hai - că nu-mi place să te vadă toată lumea aşa. Hai! Promit că venim mâine, doar noi doi...

Ştefan negă... şi dădu să se ridice. Se grăbi să-l ajute - şi scoase pachetul cu şerveţele:

- Hai - că se uită ăştia la tine. Şi ştii cum e - lumea vorbeşte...

Bine că-l liniştise! Şi bine că-l convinsese să plece odată de-acolo! Toţi "greii" din cimitir vedeau suferinţa regelui; nici unul, însă, n-avea voie să capete impresia că suferinţa aia îl trântise pe rege la pământ. Şi că se transforma într-un şef obosit, debusolat, deprimat... Era normal să-şi plângă mama; dar era foarte bine să se ridice şi să iasă din cimitir "pe picioarele lui". Şi Ştefan ştia asta; încerca să-şi revină, să-şi regăsească calmul şi imaginea aia stăpână pe situaţie... Şopti, încet:

- Vrei o sticlă cu apă?

Nu; nega. El încerca să-l mascheze, să se lăţească mult şi să stea paravan între vărul lui şi oamenii celorlalţi afacerişti... Ştefan puse mâna pe cruce - şi reveni spre ea:

- Oricum, îţi promit că-mi voi regăsi familia! Şi îţi jur că voi avea mult mai multă grijă de ei decât am avut până acum!

Puse şi el mâna pe cruce:

- Iar eu îţi jur, tanti Stela, că o să-l ajut. Şi o să am grijă de el.

Vărul lui îl trase lângă el - şi-l luă de gât. Şi nu mai spuse nimic. Stăteau aşa, amândoi, cu palmele pe cruce...

- Hai - hai să mergem!

Porni spre maşină şi aprinse lanterna. Era sigur că Ştefan mai zăbovea preţ de-o secundă...

Ştefan

În sfârşit, ajungeau înapoi, în Aurari! În sfârşit, o să poată să plângă în voie... Diamant trase pe dreapta şi se grăbi să coboare:

- Mă duc să le mulţumesc frumos. Într-un minut m-am întors!

- Nu te grăbi!

Că lucrurile astea nu se făceau pe fugă! Mulţumirile nu se dădeau niciodată pe fugă! Reorientă oglinda laterală şi-şi văzu vărul fugind spre Hummer-ul lui Titel...

Se simţea gol. Pustiu. Pustiit de răceala cavoului... Deşi era iulie, cavoul păruse îngheţat. Deşi lumânările ardeau drept, el simţea că nu fusese iertat pentru decizia de a nu-l da pe Jun pe mâna poliţiei. Deşi moartea ei nu fusese în zadar...

Tăticul lui slăbise - şi îmbătrânise. Şi albise. Bulibaşa Ionescu Dumitru, bărbatul mândru care le ţinuse piept comuniştilor, hoţilor şi concurenţilor şi-şi salvase de multe ori şatra din pericole de tot felul, parcă se transformase într-un bătrânel amabil. Era sigur că analizele medicale, alea încuiate bine în seif, erau pline de cuvinte la rubricile de observaţii...

Diamant năvăli la volan:

- Gata! Super-băieţi - au zis să te odihneşti şi să-ţi revii, că după aia vor să aibă o vorbă cu tine, apropo de chinezu' ăla.

- Şi? Ce le-ai spus?

- Eu, lor? Nimic - nu-mi permit...

Adevărul era că şefii băieţilor ar fi ridicat o sprânceană la Diamant, dacă refuza el oferta - şi-ar fi fost semn rău... Poarta era deschisă; aşa că vărul lui viră stânga şi ţâşni spre brad.

Era patru jumate. În curând, o să se facă lumină...

Îi venea să plângă... rău...

Maşina opri în faţa casei tatălui lui. Întoarse încet capul... Îşi imagina că uşa se va deschide, iar ea o să apară acolo - somnoroasă, ciufulită dar fericită că venise băiatul ei s-o vadă...

Să nu plângă acum! Îl vedeau oamenii plângând - şi-l coborau la nivelul unei cârpe! Şi se ducea dracului totul! Să nu plângă... încă...

Coborî şi porni spre poartă; intră în curte, cu paşi mari...

Iar uşa se deschise!

Dezastru! Nu era ea! Nu deschisese ea!

Se clătină scurt, cu ochii la tatăl lui...

Paşii se apropiară în fugă, din spate. Se simţi prins de braţ - şi-apoi fu smucit cu putere! Cu multă putere! Diamant şoptea ceva şi-l târa spre casă...

Gata - era înăuntru! Acum putea să pice! Acum putea să plângă în voie! Era în mijlocul familiei lui - şi putea să fie el însuşi. Putea să uite şi de conte, şi de rege. Putea să-şi amintească că era om...

Diamant

Aah, a naibii ea de treabă! Gata - se prăbuşise! Ridică un pic vocea:

- Nea Dumitre - deschide uşa la etaj!

Se aplecă berbeceşte şi-şi înfipse capul pe sub mâna lui; şi-l "cocoţă" practic pe umăr. Se grăbea teribil, pentru că Ştefan era înalt şi greu - şi nu-l ajuta chiar deloc! Dacă îşi pierdea acum avântul şi se oprea, cădeau amândoi...

Hai! Sus pe scări! Hai, că putea! Îl cărase el pe Titel, tanc arhiîndesat - şi nu-l "izbândea" pe aşchia asta de văr al lui? Îl ţinea bine de mâna de peste gât şi de cureaua de la pantaloni; urca o treaptă, smucea de el - şi încerca să facă asta ţinând un ritm...

- Hai, Ştefane! Încă puţin!

Pas - şi smucitură! Şi repede pas, să nu înţepenească pe scări! Şi smucitură! Şi piruetă - şi-acum avea încă opt trepte... Aoleu!

Uşa din dreapta se deschise - iar Raina ieşi în hol. Îi făcu semn să treacă imediat înapoi în camera aia! Numai că ea păru să nici nu-l observe; ea coborî treptele şi apucă braţul drept al lui Ştefan!

- Fii serioasă!
- Sunt. Hai!
- Dă-i drumul - că te rupe de coloană!

Nu mai primi răspuns; în schimb, o văzu apucând bine braţul lui Ştefan şi trăgându-l spre etaj! Măi, să fie! Ia uite ce forţă avea! Repede, s-o ajute şi el! Dacă ea o lua înainte, suporta ea toată greutatea!

Urcau amândoi voiniceşte... Nea Dumitru le făcu semn să intre; şi abia în clipa când Raina trecu pe lângă unchiul lui, realiză că Dumitru Ionescu, veşnicul gentleman galant şi atent, o lăsa pe umbra asta de fată să se lupte cu vreo 40 de kile... semn că habar n-avea el cât de important era Ştefan... şi cât de important era el, nepoţelul-problemă, în aritmetica neamului în care vechii conducători îmbătrâniseră...

Intrară în cameră; Raina se răsuci... Iar Ştefan se aşeză, cu tot cu ei, pe pat. Se grăbi să-l împingă pe spate; din două mişcări iuţi, Raina îi scoase cizmele. Perfect! Putea să-l lungească pe pat şi să-l pună să se culce! Dacă reuşea să adoarmă, se mai liniştea...

Ştefan era cuminte. Ascultător. Se lăsase mutat pe pernă. Se lăsase "aranjat" aşa cum considerase el că era mai comod. Vărul lui plângea. Era palid şi plângea, cu pleoapele strânse bine...

Nea Dumitru intră şi şopti:

- Ia duceţi-vă voi la culcare...

Aha! Îi adusese apă şi-un calmant! Bun! Perfect! Se grăbi să se ridice şi să iasă, cuprinzându-şi protector iubita cu braţul...

Oare era iubita lui?... Teoretic vorbind, da - Raina era iubita lui. Adică se îndreptau către finalul ăla... cu iubit. Dar, pur tehnic, nu era iubita lui. Mai ales că o cam supăra în ultimul timp - iar azi se certaseră de-a binelea...

Trase uşa după el şi dădu s-o conducă la uşa din dreapta - cea de unde o văzuse ieşind. Numai că Raina şopti:

- Crezi că pot lipsi, discret, o oră?

Poftim?... Da' de ce? Unde voia să se ducă? Se aplecă să-i vadă ochii, pentru că ea insista să privească covorul...

Nu! Nu se putea! Femeia asta plânsese până acum! Ce dracu era cu ei? Ce se întâmplase cu ei toţi? Raina îşi trase scurt nasul:

- ... Aş vrea să fac o vizită scurtă cuiva din Bucureşti, fără să-l stric pe "incognito".
- OK.
- Da' nu mă spui!

Negă, privind-o lung...

"Unde te duci? La cine te duci? Pe cine vrei să vizitezi?" Ar fi urlat întrebările astea, dacă ar fi ştiut că avea o minimă şansă să primească răspuns la ele! Dar aşa...

- ... OK. Îmi iau telefonul şi...

Bine. Ea îşi lua telefonul. El se grăbea să coboare treptele, să-i pregătească o maşină... Ia să-l cheme pe Cornel! Că el era "ăl mai tare bodyguard" pe care-l avea! În plus, era patru dimineaţa - teoretic, terminase de călărit Safira! Îi scria chiar acum un SMS...

Ieşi şi-şi aprinse o ţigară. Şi privi lung cele cinci BMW-uri. Cu cine s-o trimită? Avea nevoie de-un şofer foarte bun... şi de doi băieţi foarte buni. Şi de Cornel. Porni spre poartă.

Aurică era un şofer desăvârşit - şi adora BMW-ul ăla 528 ultimul răcnet. Îl iubea mai mult decât o iubea pe nevastă-sa! Când avea un ban grămadă, îl băga în maşină - şi se certa cu muierea. Lângă Aurică va sta Cornel. Iar Raina va sta în spate. În dreapta ei o să-l bage pe Sile; iar în stânga, pe Nelu. Amândoi erau trăgători de elită. Împinse poarta şi ieşi:

- Aurică, Sile şi Nelu - aveţi treabă.

Se prezentau repejor la el...

- Rebeca vrea să facă o vizită. Nu ştiu ce şi cum, că nu-i ţin eu contu'. Mergeţi cu ea şi aveţi grijă să se-ntoarcă neatinsă.
- Da, şefu'.

Cornel ridica praful de pe stradă, aşa de repede alerga! Raina lui tocmai ieşise din casă; şi uite că fusese prost făcut grămadă şi nu vorbise cu ea înainte să iasă... Decise să-i iasă în întâmpinare:

- Am vorbit cu băieţii. Unde le spui tu, acolo merg.

Primi o aprobare cu capul - iar ea trecu pe lângă el ca pe lângă stâlpul de electricitate... Cornel intră în curte:

- Da, şefu'.
- Pleci cu ei. Ai grijă de ea. Şi mă informezi când te întorci.
- Da, şefu'.
- Oficial, ea nu e aici - nu e-n România.

Cornel aproba...

- Să ai grijă...

Aproba... Ce dracu făcea - se dădea de gol, ca prostu'? Se grăbi să repete:

- Să ai grijă - că ne ia Ştefan gâtu' la toţi!
- Am înţeles.

Şi gata - că dacă mai stătea acolo, să se holbeze la ea cum pleacă, chiar că se dădea de gol! Porni spre casă. Auzi motorul pornind...

Era o maşină bună. Iar Aurică era as la volan. Aşa că nu întoarse capul - deschise uşa, intră, închise uşa şi-o încuie. Şi ascultă zgomotele de la etaj...

Ştefan

Nu voia decât să plângă. Să-şi plângă mămica...

Patul se lăsă uşor, iar tatăl lui şopti:

- Te rog, ridică-te şi ia pilula asta.

Pilulă? Pentru ce? Nu putea să întrebe - şi nici nu voia să întrebe. El voia să stea acolo să plângă; şi totuşi asculta de mâinile care-l trăgeau uşurel şi se ridica de pe pernă... Luă pastila şi-o înghiţi. Luă paharul cu apă şi-l bău pe tot. Gata - acum îl lăsa să-şi plângă mămica?

- Ştefane... Cred că nu ţi-am spus niciodată de ce te-am botezat aşa. A fost dorinţa ei. Atunci când am luat-o, mi-a spus că ea nu poate să aibă decât un copil - fiindcă nu poate să-şi împartă sufletul, dragostea şi atenţia şi grija şi viaţa ei toată între mai mulţi copii. Mi-a spus că n-o să mă roage decât un singur lucru, toată viaţa ei - să nu avem decât un copil. Mi-a spus că ar vrea să fie băiat şi să-i pună numele Ştefan... Mi-a spus că vrea ca tot ceea ce este şi are ea, să pună într-un singur copil - pe care să-l îngrijească, să-l crească şi să-l înveţe - şi din care să facă un om *barro*. Mi-a spus că vrea ca băiatul ei să fie coroana mea... Numele tău vine din greacă. Stephanos - înseamnă "coroana". Şi eşti coroana noastră - a mea şi-a ei. Eşti tot ceea ce a avut ea mai bun în ea - fiindcă ţi-a dăruit ţie totul...

Oftatul ăla greu îi rupea sufletul...

- Eu i-am respectat dorinţa. Mi-ar fi plăcut să ai măcar un frate; dar nu am trecut peste dorinţa ei. Mi-am spus că şi Diamant e singur, aşa că îţi poate fi el alături - şi cum el n-are tată, pot să mă ocup de el şi să-l apropii cât mai mult de tine, ca să nu te simţi singur... Iar ea a pus în tine totul... Tu eşti coroana mea. Tu eşti cel mai de preţ lucru pe care-l am. Tu eşti acum tot ce mi-a mai rămas. Şi să ştii că, atunci când stau lângă tine şi dau deoparte afacerile şi măştile serioase şi

franţuzismul, o regăsesc pe ea...

Fu răsucit uşor pe spate. Deschise ochii - şi-l privi lung. Şi-l văzu examinându-i scurt chipul, cu ochi îngrijoraţi, şi-apoi verificând dacă nu cumva are temperatură...

- ... Îţi merge rău, Ştefane. Te macină problemele şi teama. Nu le lăsa să te învingă. Eşti slăbit; şi eşti palid. Şi parcă ai îmbătrânit...

Tot ce se poate! La urma urmei, nu se putea minţi pe el însuşi! Oglinda era cel mai bun, cel mai sincer reper! Toate oglinzile pe care le privise în ultimul timp îi arătaseră o imagine pe care cuvintele tatălui lui o descriseseră corect...

- Te rog - fă cumva să-ţi revii. Ţi-am dat multe sfaturi, în ultimul timp. Nu asculţi de ele. Poate că ai încercat să le urmezi, dar n-ai reuşit! Poate că nu poţi urma sfaturile mele! Găseşte tu o cale să-ţi revii! Te rog! Ştefane...

Tăticul lui era trist...

- ... Am pierdut-o pe Steluţa. Nu pot să te pierd şi pe tine. Iar dacă tu nu reuşeşti să-ţi revii din picajul ăsta...

Aprobă, privindu-l lung...

- ... Te las să te odihneşti.

Îl privea lung... Uşa se închidea încet în urma lui...

Tăticul lui îmbătrânise. Pe lângă vârstă, mai erau şi problemele, şi grijile... şi moartea celei care-i fusese alături atâţia zeci de ani...

Nu; n-o să-l piardă. Ştia că trebuia să facă cumva să supravieţuiască până-n decembrie - adică până se întorcea Ana. Iar pentru ca ea să se întoarcă, el trebuia să câştige războiul. Şi să avanseze. Ochiul n-o să avanseze niciodată un tânăr slăbit, încercănat, palid şi jalnic, care-şi bocea zilnic tristeţile. Leonard nu picase niciodată aşa; Leonard se rotunjise şi se îmbujorase, an după an - şi-acum va fi avansat fără să trebuiască să treacă prin testele prin care trecea el. Deci, trebuia să facă cumva să-şi revină...

Tuşica lui spunea mereu că soarta se poate schimba într-o clipă. În ultimul timp, evitase să se gândească la asta - pentru că era de-ajuns o clipă de neatenţie a Anei, pentru ca soarta lor să se frângă brusc. Şi era îngrozit tocmai de posibilitatea asta! Totuşi, trebuia să facă cumva să treacă peste temeri...

Trebuia să aibă încredere în soţia lui. Ana învăţase multe, alături de el. Învăţase să fie regina aurarilor - şi văzuse cu ochii lui cu câtă dezinvoltură trecuse printre chinezi în Lyon! Soţia lui era leu-paraleu când venea vorba despre familia ei. Soţia lui avea cuţit pe mânecă şi cizmele Iulianei în picioare - şi se lupta cu oricine îndrăznea să atenteze la familia ei.

Tatăl lui spusese azi o vorbă mare. Îl întrebase ce-ar face dacă ar afla oraşul în care era Ana acum. Reacţia lui, decizia lui imediată de-a trimite instantaneu o armată acolo ca s-o salveze putea schimba soarta - în bine sau în rău! Trebuia să fie atent...

Încercase s-o recupereze de două ori până acum - şi eşuase de fiecare dată. Se trăsese cu pistoalele de fiecare dată. El forţase soarta de două ori...

N-o să mai încerce s-o recupereze. Încercaseră şi "metoda clasică", cu cerşetorii şi SIE, şi-o încercaseră şi pe-aia "neoclasică", cu interlopi şi săltare din stradă. Amândouă eşuaseră lamentabil. Nici măcar n-o văzuseră; darămite...

Ana era o femeie în toată firea; şi era inteligentă, precaută, cumpătată... Dacă ea ştia că era bine să rămână ascunsă, atunci aşa era bine. Soţia lui n-ar fi tărăgănat revenirea acasă...

N-o s-o mai caute. O să aştepte veşti. Şi-o să se ocupe mult de "partea lui" - adică de afaceri şi de război. Se apropia inaugurarea cazinoului; şi atacul lui Jun. Trebuia să fie cu ochii-n patru, ca să supravieţuiască...

Ana se va întoarce. Şi vor fi din nou fericiţi. El trebuia să se grăbească cu afacerile şi cu războiul, pentru că din momentul întoarcerii ei vor fi nedespărţiţi...

Din clipa în care va avansa pe locul lui Leonard, poziţia lui în organigrama afacerii se va schimba. Mult. Va avea un "director de operaţiuni" în România, unul în Franţa, unul special pentru transporturi - "caşcavalul cu acte"... Rebeca va conduce Franţa, cu el condu- când-o încetişor din umbră. Diamant va conduce România. Aici o să aibă o problemă, pentru că cei doi directori nu vor putea trăi separaţi... iar călătoriile dese şi predictibile erau riscante...

În orice caz, el o să capete "preocupări" de Leonard. O să se cam plictisească... Dar, dacă se întorcea Ana, totul va fi perfect. Va sta cu ea. Va fi fericit...

Tatăl lui avea dreptate: trebuia să aibă grijă de el. Ca să nu sfârşească prin spitale, cu tratament medicamentos. Ca să avanseze repede - şi să câştige repede războiul. Apropo - să discute cu Popescu şi cu Moreau posibilitatea de-a afla unele informaţii din tabăra lui Jun. Era important să ştie ce făcea adversarul! Era important să ştie în ce ape se scălda Jun cu superiorii lui. Concentrat strict asupra jelirii propriei neputinţe, uitase complet de puterea informaţiei - şi de necesitatea ei. Hm...

O s-o lase pe soţia lui să se întoarcă aşa cum ştia ea. Fugise aşa cum ştia ea - şi uite cât de bine fugise! Un batalion de chinezi, un regiment de români şi două servicii de informaţii nu fuseseră în stare să o prindă! Ana lui era "de neînvins"... Iar el se va preocupa de război. Şi de avansare. Asta era ordinea corectă: războiul era primul. Dacă dementul ăla făcea o şmecherie şi-l rănea grav...

Diamant

Unde se dusese Raina? Pe cine voia să viziteze? Din păcate, nu-l putea suna pe Cornel să-l întrebe ce adresă primiseră ca destinaţie a plimbării; iar dacă îl suna pe Aurică, era ca dracu! Adică nu-şi suna şeful pazei, consilierul personal, şi-l suna pe şofer? Nu se făcea...

Paşii coborau treptele - aşa că se întoarse spre unchiul lui. Nea Dumitru era încruntat rău... Primi dispoziţie să se aşeze la masă; se conformă şi-l auzi şoptind:

- Ce mă fac eu cu băiatul meu? Că nu mă ascultă deloc!

- Nea Dumitre, la mine scoate cuţitu' dacă încerc să-i zic ceva. Aşa că...

- E îngrozitor de trist şi de supărat şi de deprimat!

- Păi este - că nevastă-sa şi copiii sunt undeva în Franţa!

- Da' de ce nu poate, mă, să aibă încredere în ea? Eu am încredere în ea! E deşteaptă, mă! Şi descurcăreaţă! Şi discretă ca o boare! N-or să poată s-o găsească! Nici voi n-aţi putut!

- Ştiu. Şi ştie şi el. De-aia e aşa de negru...

- Negru? E galben ca lămâia! Ăsta dă-n hepatită, dacă n-avem grijă de el! Tu l-ai văzut cum a îmbătrânit instantaneu?

Aprobă cu capul, oftând şi el...

- Are doar 26 de ani - dar arată de 36! A slăbit, s-a îngălbenit tot... Parcă a şi albit, mă!

- Păi şi matale albeai, nea Dumitre, dacă îţi trăgea mafia chineză nişte gloanţe-n cap şi-ţi "sufla" afaceri de 300 de milioane de euro!

Se aşteptase să fie căpăcit şi expediat de-acolo. Mizase pe reacţia aia - care i-ar fi permis să se ducă în primărie şi să găsească o cale de-a afla unde se ducea Raina acum! Când colo, unchiul lui aproba... Îl privi lung:

- Numai ea poate să-l repună pe picioare. Iar ea nu se-ntoarce. Ea ştie ce-a fost în Orléans; şi nu riscă să-şi aducă din nou copiii în preajma chinezilor cu pistoale.

- Ştiu. Măi Diamante... Da' chiar n-aveţi cum să aflaţi unde se-ascunde?

- Nu, nea Dumitre. Spune matale - unde s-o caut? În Franţa? Dacă o fi găsit o căsuţă într-un cătun cu 30 de oameni? Păi când ajung oamenii mei în cătunul ei?

- Adevărul e că n-au reuşit chinezii s-o găsească în orăşelul ăla turistic! Ai voştri chiar n-au nici o şansă...

- M-am gândit mult la ea şi la mişcările pe care le face. Nu se deghizează niciodată de două ori la fel. S-a deghizat franţuzoaică la Lăcătuş în curte - şi pe urmă a abandonat hainele. L-a sunat pe Florentin - şi-a aruncat imediat cartela, cu tot cu telefon. Când a venit la întâlnire, în Lyon, era deghizată în cocălăreasă - şi pe urmă a aban-

donat şi hainele alea... Gilles i-a dus 10.000 de euro. Iuliana a lu' Florin i-a mai dat 2.500. Iar mama mi-a zis că s-a gândit exact ca mine - e internă undeva, la o familie serioasă. Adică nu cheltuieşte cu mâncarea. În afară de haine şi jucării pentru copii, nu-i trebuie nimic! Păi dacă mai are 5.000 de euro, îi ajung... hăt pân' la Revelion!

Unchiul lui aproba...

- N-am ce să fac! Aşteptăm să ne dea un semn! A zis c-o să-i scrie. Aşteptăm să scrie... sau să sune...

- Şi când a zis asta?

- Pe 28 iunie, când a sunat-o pe Iuliana.

- ... Adică de aproape o lună de zile, ea n-a mai dat nici un semn de viaţă?

- Exact.

- Acum înţeleg... Păi de-asta e Ştefan al meu la pământ! Normal că e îngrijorat!

- Dar nici ea nu-i de acuzat! Cine ştie unde locuieşte şi la cine! Şi în ce condiţii! Dacă stă într-un oraş mare, îţi dai seama câţi turişti "oblici" vede zilnic?

- Şi e şi speriată de gândul că află el unde e ea - şi te trimite iar să te-mpuşti pe-acolo...

Aproba încet... Nea Dumitru oftă greu:

- Dacă te mai trimite după ea... Spune-i să mă sune - că pe tine e-n stare să te taie dacă-i dai idei! Pune-l să mă sune - şi-i zic eu ce şi cum.

- Eu îi spun. Dar nu cred că o să te sune. S-ar putea să nu mă mai sune nici pe mine! După Orléans...

- Vreau să-i spun - când o găseşte, să trimită un singur om. Exact cum a fost Gilles! Că ăla de-aia a reuşit - s-a dus singur cuc, a ştiut ce să caute şi-a şi vrut s-o găsească! Să-i zici... El nu ştia; dar atunci când a murit Stela, contele mi-a trimis o scrisoare, printr-unul dintre amicii care-au fost aici.

Contele? Păi ce-i venise şi ăluia?

- Zicea că pe el nu l-a întrebat nimeni nimic; şi nici n-a văzut chinezi prin Turenne. Se pare că au uitat complet de el...

Ei, pe dracu! Ăla era "tatăl de-al doilea" al lui Ştefan! Ăla îl făcuse conte! Ăla era filat şi filmat şi supravegheat până-n fundul budei! Contele era complet în afara războiului - iar casa lui fusese ascunzătoarea perfectă încă de-acu' 30 de ani! Tatăl colonelului Ceauşescu îi ascunsese pe nea Dumitru şi pe tanti Stela acolo! Aşa că ăla era ascunzişul perfect pentru Ana şi copii! Iar serviciile de informaţii ştiau asta. Numele lui Ştefan începea cu "conte"...

- Mi-a zis că, dacă aflăm unde e Ana, să-l anunţ. Şi trimite el un băiat de nădejde de la el de la castel, să-i ducă bani şi acte.

Aa! Sigur, cum să nu! Oare câţi angajaţi "proaspeţi" primise contele în ultimele 3 luni, în "castelul conspirativ"? Sigur erau toţi tineri, descurcăreţi, serviabili şi insomniaci rău de tot! Castelul ăla era acum numa' bun de filmat "Big brother"...

- ... Du-te şi tu şi culcă-te. De când eşti treaz?

- De ieri dimineaţă.

- Hai - fugi!

- Nu pot. O aştept pe Rebeca.

Era mirat... Şopti, privindu-l lung:

- M-a rugat să-i dau o maşină şi patru băieţi şi să o ajut să lipsească o oră.

"Şi unde s-a dus?" Continuă:

- O să-mi facă Cornel "circuitul complet", când se întoarce.

- Ştefan ştie?

- Nu.

- Ai grijă - că poate fi periculoasă nevoia ei bruscă de plimbare.

- N-o să-l trădeze. Niciodată.

- Eşti sigur?

Aproba ferm... Unchiul lui se ridică:

- Bine, mă! Stai huhurez! Eu mă duc să mă lungesc măcar două ceasuri.

- Eu stau paznic.

- Tu stai huhurez. Şi ce-ţi mai place...

Într-un fel, aşa era; îi plăcea mai mult să stea huhurez, decât să se ducă să se culce lângă Safira. Şi tare l-ar mai fi ţinut pe unchiul lui vreo cinci minute aici, să-l întrebe unele lucruri despre Raina; dar risca nişte palme peste obrajii nebărbieriţi. Aşa că...

Şi-aşa, nea Dumitru era obosit! Se vedea pe el că era obosit rău. Şi trist...

Ia să pună el capul pe masă, preţ de-o juma de oră! Cam atât mai era, până se întorcea Raina lui... De adormit, nu adormea! Întrebările alea îl chinuiau prea rău, ca să poată să aţipească măcar! Lăsă capul pe masă...

Unde se dusese Raina lui? La cine se dusese? Şi de ce? Oftă greu...

Roşcata

Gata - intraseră pe teritoriul orăşelului. Acum o să se ducă glonţ la culcare...

Cât fuseseră ei plecaţi la cimitir, ea stătuse pe balcon, în fund pe ciment, şi plânsese. Bocise din tot sufletul - şi-i venise să-şi dea palme, ştiind că se certaseră dintr-o tâmpenie uriaşă! De-abia reuşise să se liniştească, să-şi spună că toţi îndrăgostiţii se mai şi certau uneori, că Diamant o iubea îndeajuns de mult ca să treacă repede peste momentele din bucătărie... Dar, când îl văzuse pe Diamant coborând din Mercedes, prin minte îi trecuse un gând ciudat. Nu ştia de ce - dar se gândise că omul ăla avea nevastă şi copii. Doi copii. Se întrebase cum de omul ăla - care-şi iubea copiii, pe care-l văzuse cum îşi privea copiii şi cum îi mângâia şi cu câtă grijă se ocupa de ei - se putea apropia de o femeie care avea un copil dar care nu simţea nimic pentru el. Omul ăla, care avea sufletul plin de copiii lui, o dorea pe ea - iar în clipa aia realizase că nu-şi amintea nici măcar trăsăturile lui Alin...

Decisese instantaneu că trebuia să-l vadă pe Alin! Era copilul ei! În ea se formase, în ea crescuse, din ea ieşise! Avuseseră acelaşi circuit sanguin! Ea îl hrănise! Ea îl culcase! Ea se jucase cu el! Pe ea o striga Alin "mama"! Cu Ştefan nu putuse să vorbească despre asta - Ştefan avea problemele lui, mult mai mari decât ale ei! Aşa că decisese să se ducă şi să-şi vadă totuşi copilul. Îi spusese lui Diamant că vrea să meargă în Bucureşti - iar el n-o întrebase unde se duce şi de ce...

Abia după ce intraseră în Bucureşti, o întrebaseră adresa. Le spusese să ajungă pe Şoseaua Sălaj. Şoferul se conformase; îşi iubea mult maşina, aşa că mersese încet... Ea spusese "Stânga", el se conformase... Ea spusese "Încet", el se conformase... Ea privise lung prin parbriz, fiindcă ei nu trebuiau să ştie...

Văzuse doar gardul. Dar îşi amintise curtea. Şi casa. Şi camerele. Prima, cea în care dormise ea... Cea în care îl născuse pe Alin... Şi-o amintise pe babă, pe piciul fetei din schimbul doi... Pe toate cele şase fete... Pe Alin nu şi-l amintise. Iar în clipa când realizase că nici nu şi-l va aminti, că acel pui de om nu fusese niciodată al ei, că se panicase exact ca proasta disperată, privise lung asfaltul... şi-şi dăduse seama că trebuia să-i ameţească pe cei patru bărbaţi din maşină - ca să nu-şi dea seama ce tâmpenii trecuseră prin capul ei şi ce plan tâmpit avusese-n minte la plecarea din Aurari. Aşa că le mai spusese câteva străzi. Rând pe rând. Vizitase Bucureştiul - şi-atât. Strada Progresului, Calea Griviţei, stătuseră cinci minute în faţa Gării de Nord şi-apoi spusese "Hotelul Radisson Blu". Intrase cu Cornel în recepţie, pentru că consilierul lui Diamant nu acceptase acel "mă duc singură"; avusese însă bunul simţ să stea la doi metri în spatele ei şi nu venise să-i sufle în ceafă la recepţie. Ea ceruse un pliant şi-o ofertă de preţuri, pe care le băgase prin buzunare; întrebase apoi ce fel de net aveau şi dacă piscina era încălzită sau nu, o "încuiase" pe recepţioneră întrebând de heliport şi se întorsese la BMW cu sentimentul diversiunii bine organizate. Dăduse apoi comanda "Aurari" - şi-acum era în Aurari...

Băieţii nu scoseseră un sunet tot drumul. De-o oră şi ceva, în maşină se auzea doar muzică în surdină. Din fericire, nu erau manele; era un FM cu hituri în engleză. Reuşise să nu plângă în maşină...

BMW-ul opri în faţa casei lui nea Dumitru. I se făcu loc să coboare, aşa că zâmbi:

- Mulţumesc.
- A fost plăcerea noastră.

Şi cam atât - ei se grăbeau să-şi facă de treabă pe-acolo, Diamant se grăbea să iasă pe uşa casei... Porni spre el şi intră în curte.

Ei bine, acum îi zâmbea. Acum ştia sigur că omul ăsta o voia pe ea - iar în "contractul" lor nu vor fi stipulaţi nicicum copiii. Nici ai lui, nici al ei. Ea dealtfel nici nu avea copii! Ea, dacă va fi să fie vreodată, o să aibă un singur copil. O fetiţă, spera ea... O fetiţă frumoasă aşa ca el...

- Gata?
- Da.
- A fost totul OK?

Aprobă cu capul, privindu-l lung... Ea zâmbea; Diamant însă era serios:

- Dorm amândoi. Du-te şi tu şi odihneşte-te.

Şi-atât - el se grăbea spre poartă. De parcă încă era supărat...

Avuseseră azi o discuţie ciudată. Se certaseră şi nu prea. Se lămuriseră şi nu prea. El pricepuse ce voise el, ea pricepuse ce voise ea...

Intră în casă şi făcu un ocol pe la bucătărie - după o sticlă cu apă. Şi-acum se ducea la culcare. Ştefan o s-o certe rău când o să afle că se plimbase de bezmetică prin Bucureşti...

Acum era fericită. Acum ştia că Alin era, pentru ea, copilul lui Titel. Acum ştia că piciul brunet era un trecut pe care ea îl uitase în clipa când vorbise despre el - atunci când se formase norul ăla mare, grăsan, care se îndepărtase încetişor, împins de vânt...

Diamant

Ei bine? Se opri în faţa lui Cornel, care şopti:

- Întâi a vrut pe Strada Sălaj. Ne-a pus să facem stânga la un moment dat şi a spus să mergem încet.

Hm... Şi-acum trebuia să-l lase să spună tot - şi să facă o mutră de om foarte interesat de povestioara aia.

- Nu s-a uitat la case - adică n-a întors capul nici la dreapta, nici la stânga. În capătul străzii, a zis "Strada Progresului". Tot aşa, a vrut să mergem încet pe-acolo. Pe urmă a spus "Calea Griviţei". Am ajuns la gară, unde ne-am oprit cinci minute chiar în faţă la coloane. S-a uitat în gară - dar n-a făcut nici un semn nimănui. Pe urmă a spus "Hotelul Radisson Blu". A intrat înăuntru, a stat la recepţie vreo trei minute... A luat nişte pliante, a întrebat recepţionera despre piscină, internet şi heliport şi-a ieşit. Şi-a vrut înapoi. Şi-atât. N-a sunat-o nimeni, n-a sunat pe nimeni...

Cornel se simţea incapabil şi uşor tâmpit - pentru că Raina nu făcuse absolut nimic altceva decât se plimbase prin Bucureşti! Admirase gara noaptea şi-i pusese întrebări tâmpite unei recepţionere adormite rău. Şi-şi răspunsese la o întrebare apăsătoare, referitoare la copilul lui Titel - dar pe-asta bodyguardul n-o ştia... Aprobă scurt cu capul:

- OK. Duceţi-vă şi voi la culcare.
- Să trăiască şefu'!
- Noapte bună.

Ei se grăbeau să plece; el se întreba dacă să se-ntoarcă la nea Dumitru, sau să se ducă totuşi să facă un duş şi să se bărbierească înainte să-şi schimbe hainele...

O să se ducă acasă. Şi-aşa, aflase unde se dusese Raina; dar nu aflase de ce se dusese acolo! Şi nu ştia nici de ce nu intrase în casă! Dacă voise să-şi vadă copilul, de ce nu intrase să-l vadă? Se temuse de Titel? Se temuse să nu-l înfurie pe Ştefan? Se gândise că vizita ei va zgârma trecutul - şi deci renunţase la idee?

Îşi răspunsese la o întrebare, dar căpătase alte douăzeci...

Ia să se ducă el la culcare! Că, ia uite - se iveau zorile! Păi el nu mai dormea azi? În plus, putea avea surpriza să descopere că Safira dezvoltase limbuţie accentuată - şi va trebui s-o lămurească, s-o calmeze, să-i garanteze că Ştefan n-o să-i ia gâtul...

Ştefan

Deschise încet ochii. O visase...

Mămica lui fusese serioasă. Nu-i spusese nimic - şi nu făcuse nici un gest. Doar îl privise lung, foarte serioasă. Îl certase rău... Îl certase că nu mânca, îl certase că nu dormea, îl certase că era idiot şi trimisese chinezii pe urmele Anei... Îl certase că-l supărase pe tăticul lui... Îl certase că nu-şi vedea de afaceri şi trata războiul ăla de parcă era competiţie cu praştiile...

Nu-i nimic! Data viitoare, când o să mai vină în visul lui, era sigur că va simţi şi nişte laude! Nu de alta - dar cuvintele tatălui lui îl dezmeticiseră serios! De data asta chiar va face unele schimbări în propriul mod de viaţă!

Se ridică şi porni spre baie - să facă un duş şi să coboare în living. Dar nu ajunse la uşă, pentru că tăticul lui apăsă clanţa...

- Neaţa, tată.
- Neaţa, Ştefane. Cum te simţi? Te-ai odihnit şi tu un pic?
- Da.
- Atunci hai - vii la micul dejun?

Aprobă şi arătă spre baie:

- Fac întâi un duş.
- Bine. Te aşteptăm afară, sub umbrar.
- Nu pot să ies din casă. Sunt incognito - ai uitat?

Tăticul lui uitase... dar îşi amintise acum şi lua măsuri:

- Atunci mut totul în casă.
- Nu. Dacă aţi început să puneţi masa afară, mâncaţi afară. Eu şi Rebeca mâncăm înăuntru. Şi-aşa, pe ea o s-o "oficializez" pe la unşpe - şi-o s-o las să se ducă să-şi mobileze casa.
- Bine. Atunci vouă vă aduc înăuntru.

Şi ieşea, grăbit să-i servească pe ei...

Într-o zi, o să reuşească să facă pentru tatăl lui ceea ce-ar trebui să facă. După avansare, după revenirea Anei, o să se ocupe serios de tăticul lui! Analize medicale complete, o femeie-n casă, o bucătăreasă, maşină şi şofer la poartă... Şi avea sentimentul că o să fie refuzat imediat după ce va fi pălmuit pentru asemenea idei "creţe"...

Gata cu gândurile! Duş şi micul dejun! Trebuia să-şi certe consiliera - că plecase în toiul nopţii să-şi vadă copilul, dar lui nu-i spusese nimic despre asta! O s-o urecheze serios...

Isamu

Taximetristul arătă spre poarta păzită de şase bodyguarzi şi întrebă, într-o franceză destul de acceptabilă:

- Aici e?
- Da. Dar n-o să vă lase să intraţi. Lăsaţi-mă aici, pe dreapta.

Avea grijă să-i dea dublu, cobora, se asigura... şi se apropia de poartă. Doi bodyguarzi îi ieşeau în întâmpinare, serioşi...

- Bună dimineaţa. Dumneavoastră?
- Bună dimineaţa. Îl caut pe Diamant Ionescu.
- Vă aşteaptă?

Individul vorbea română, el franceză; aşa că negă cu capul. Bărbatul se grăbi să scoată staţia şi să anunţe, în romanes, că chinezu'-problemă era la poartă şi avea pretenţii... Din nefericire, nu reuşise niciodată să priceapă limba aia... Staţia "emitea" tot romanes; dar asta nu-l mai interesa. Individul tocmai îi făcuse semn să-l urmeze. Fu deci poftit să treacă de poartă... Bodyguardul răcnea ceva la unul dintre tinerii care fumau lângă maşini, în timp ce alţi doi bodyguarzi îi căutau eventualele arme... N-avea arme la el. Venise dezarmat. Chestia aia cu cutia metalică i se păruse o exagerare - şi nu-i plăceau exagerările. Spera ca Diamant să afle amănuntul ăsta...

- Mergeţi cu el.

- Mulţumesc.

Îi mulţumise în română - dar nu-l impresionase cu nimic. Era fratele mai mic al celui care trăsese gloanţe-n capul şefului lui şi-o omorâse pe dna Ionescu - aşa că nimeni şi nimic nu-l putea "spăla" acum! Poate doar dacă o găsea el pe Ana şi i-o returna regelui în bună stare... I se deschise portiera din dreapta; urcă şi salută, dar nu i se mai răspunse... BMW-ul ţâşni spre brad.

Nu i se părea că orăşelul era mai bine păzit, sau mai bine izolat de lumea înconjurătoare. Oricine ar fi venit acum în Aurari, s-ar fi gândit că e doar acelaşi orăşel, într-o zi normală de duminică. Diferenţa o făcea staţia aia de emisie-recepţie, care vorbea non-stop pe diverse voci. În romanes. Regele era aici - se comunica deci mult mai mult...

Iar asta necesita "măsuri sporite" şi din partea lui! Trebuia să fie foarte atent! Dacă vreunul din oamenii ăştia avea impresia că fratele chinezului-problemă este o ameninţare la adresa şefului lor... N-o să se uite la case. N-o să se uite la oameni! O să vorbească cât mai puţin - eventual chiar deloc! O să aibă o atitudine plecată...

Maşina opri în faţa primăriei. Mulţumi şi coborî - n-avea de ce să se supere că nu primise nici acum răspuns! La urma urmei, de ce i-ar fi răspuns - nu? El era acum reprezentantul răului suprem... Intră în primărie.

Ştefan

Rebeca tăcea mâlc. Era plânsă toată; avea ochii umflaţi ca la balamuc, iar fardul stridente nu reuşea să ascundă asta. Bănuise că plânsese "din motive personale" - şi n-o întrebase ce se întâmplase. Nici ea nu-i spusese; dar, după pofta de mâncare pe care-o avea consiliera lui, trăgea concluzia că Rebeca "plânsese cu folos" - şi lămurise problema. O să-i spună ea... imediat cum o s-o întrebe de ce catadixise să plece langa fără să-l anunţe. Momentan, o lăsa să mănânce. Să-i priască...

Cine venea? Ăla era motor de "curăţenie". El îl învăţase pe Diamant să-şi organizeze oamenii în aşa fel încât să-i poată ţine personal sub supraveghere - şi-i spusese că maşinile zgomotoase trebuiau puse să aducă musafirii de la poartă tocmai pentru că zgomotul motorului era cea mai bună "pre-secretară" din lume. Se ridică şi se apropie de geam... Mobilul special vibră scurt în buzunar... Hm!

- Vino-ncoa.

Unu, doi. Două secunde - şi Rebeca se opri lângă el. Întinse degetul spre costumul alb de pe scaunul din faţă al BMW-ului:

- El este Isamu Chèn - chinezul faţă de care tu trebuie să fii cu două secunde mai iute de minte.

Consiliera lui nu spunea nimic; probabil că îl măsura lung şi încerca "să-l citească" într-o clipă...

Isamu era nedormit. Deşi zburase trei ore cu avionul, nu folosise timpul ăla ca să se odihnească. Avea chipul împietrit - semn că mintea îi era chinuită de sute de gânduri simultane iar inima avea acum dimensiunea unei ghinde. Îngustă un pic ochii...

Nu, nu plecase privirea ca să păşească pe treapta primăriei - semn că tot ceea ce făcea Isamu acum, inclusiv respiraţia, era calculat şi prevăzut cu cel puţin 10 secunde în avans. Chinezul lui ştia că e şi el aici. De-aia se ridicase, în toiul nopţii, de la birou şi alergase la aeroport - ca să-l prindă pe el în Aurari. Miza probabil pe cantitatea de supărare acumulată în ultimul timp - şi pe dez-frăţirea de Jun - şi spera într-o explozie nervoasă a regelui în doliu. Şi probabil că, dacă-şi calculase şi "pasul doi", Isamu plănuise să arate spre costumul personal, alb - adică doliul lui. O asemenea replică ar fi calmat lucrurile - şi-ar fi dus, cel mai probabil, la discuţia despre starea vremii. Aia despre care-i pomenise tăticul lui. Aia care probabil că nu se va întâmpla anul ăsta...

Deci Isamu zburase trei ore jumate şi lăsase vila de la Cannes nesupravegheată doar ca să aibă ocazia să-l vadă - măcar preţ de-o clipă...

Gata - chinezul intrase în primărie. Rebeca păşi în spate - aşa că se grăbi s-o prindă de braţ şi se întoarse spre ea:

- Data viitoare, când mai vrei să te duci să-ţi vezi copilul, să vorbeşti cu mine - nu cu Diamant.

Ochii albaştri se plecară imediat:

- Aş fi vorbit cu tine; dar dormeai...

Serios? Îi ridică bărbia, cu degetul, şi constată că Rebeca lui regreta sincer gogoşica ratată. Îi arăta că tentativa ei de a-i servi gogoşica aia nu îl supărase, dar îl cam întristase... Capul roşcat se plecă încet:

- Ştiu că am greşit; ştiu încă de azi-noapte, de când m-am gândit să vorbesc cu el, în loc să te trezesc pe tine.

- Să nu mai greşeşti.

- Niciodată.

- L-ai văzut?

Se aşteptase la o aprobare şi un oftat; primi însă o negare:

- Nu.

Aoleu! Se încruntă - şi simţi cum tensiunea îi creşte instantaneu:

- De ce?

- ... Am vrut să-l văd pentru că nu mi-l mai aminteam. Nu-mi aminteam nici măcar trăsăturile lui! Şi am avut un sentiment de vinovăţie şi-un gol în stomac şi-n suflet... Dar, când am ajuns în capătul străzii, mi-am dat seama de ce nu mi-l amintesc. Aşa că n-am avut de ce să mă duc să-l văd.

- ... Titel ştie că te-ai plimbat azi-noapte pe-acolo?

- Nu.

- Eşti tu sigură că baba nu l-a informat?

Rebeca aprobă:

- Doar am trecut pe stradă. Nu ne-am oprit, nu... Iar de acolo, am cerut să mergem pe alte două străzi, apoi am stat cinci minute la Gară, apoi am intrat la Radisson Blu şi am cerut o ofertă de cazare, am întrebat de heliport...

Şi simţea în vocea ei o mică ezitare... Ei bine, o să-i spună!

- I-a dus deja altă fată care să stea cu el. Iar el îi spune ei "mama" acum. Pe viitor, să-mi spui ce vrei să faci şi unde vrei să te duci. Dacă azi-noapte apăsai soneria, iscai un talmeş-balmeş de toată frumuseţea...

Primi o aprobare, aşa că îi dădu drumul:

- Hai să terminăm micul dejun. Cred că abia aştepţi să-ţi mobilezi căsuţa!

Ea se îndepărta, grăbită mai mult să scape de discuţia aia, decât să se-ngraşe; el revenea la fereastră, în spatele perdelei, pentru că tăticul lui tocmai intra grăbit nevoie-mare în primărie...

Isamu

Secretara nu era acolo. O auzea trebăluind în spatele uneia dintre uşi. Probabil că avea un fel de bucătărioară acolo, unde fierbea cafeaua şi spăla ceşcuţele... O să se aşeze pe unul dintre scaune şi-o să aştepte. Păşi... şi reveni pe locul anterior, lângă uşă. Atitudinea aia plecată îi interzicea practic să se aşeze. Nu era un musafir - era un intrus. Unul periculos, după părerea lor. Aşa că duse mâinile la spate şi începu să aştepte.

Aştepta...

Tresări serios atunci când uşa biroului se deschise vijelios! Diamant îl străfulgeră scurt, cu o privire extrem de obosită; apoi privi spre biroul secretarei... şi reveni spre el, ceva mai îngăduitor:

- Da.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Aş putea să le fac o vizită lui Fei-Yen şi Liwei?

Primi o aprobare cu capul - şi i se întoarse spatele:

- Aşteaptă.

Deci îl chema din nou pe dl Ionescu... pentru că el era un intrus în orăşelul în care Ştefan era rege...

N-avea cum să evite revederile periodice cu omul ăla. Iar revederile astea îi creau o puternică stare de disconfort. Se simţea vinovat

faţă de el - pentru că nu ridicase un deget ca să-i salveze soţia de la moarte. Şi cum nu-şi putea găsi cuvintele ca să-i ceară iertare pentru asta, se simţea...

Secretara deschise uşa bucătăriei - şi înlemni. Se grăbi să-i zâmbească:

- Bună dimineaţa.

Femeia năvăli la propriu spre propriul birou:

- Bună dimineaţa.

- Am vorbit deja cu dl Ionescu.

Aşa - să nu mai sune la Diamant. Şi-aşa, o aştepta o papară zdravănă pentru "ceara din urechi"! Diamant o să răcnească multe lucruri la urechea femeii ăsteia, pentru că nu auzise uşa primăriei...

Abia aştepta să-i revadă! Abia aştepta...

O să-i scoată în părculeţ. Ştia că Ştefan fusese informat prompt apropo de sosirea lui în orăşel; aşa că, în funcţie de reacţia contelui, o să ştie exact "cum stă". Dacă Ştefan se va lăsa văzut, putea încerca să-l salute azi. Dacă nu, însă, orice tentativă de a-l contacta - personal sau electronic - va fi considerată un afront direct. Omul ăla îl bănuia de complicitate cu Jun! În plus, omul ăla îşi lăsase familia în grija lui - iar el îi pierduse! Ba, mai mult - îl trimisese pe Gilles la o moarte sigură...

Uşa se deschise iar dl Ionescu îl privi lung:

- Bună dimineaţa.

El nu-l putea privi - aşa că îşi privi pantofii:

- Bună dimineaţa.

- Să mergem.

Şi cum n-avea răspuns, îl urma... Ieşeau din primărie...

Ştefan putea fi doar în două locuri: la Diamant acasă sau la dl Ionescu acasă. Oare de la geamul lui se vedea primăria? Oare îl vedea acum? Nu se simţea privit; dar Ştefan ştia să-şi dozeze tirul privirii ca să nu-l simtă. Şi cum fusese deja informat despre prezenţa trădătorului în orăşel...

Oamenii nu-l priveau. Se obişnuiseră cu vizitele lui aici - şi cum orăşelul era o fortăreaţă împânzită de bodyguarzi, nu se simţeau ameninţaţi de prezenţa lui. Oamenii aveau încredere în Diamant. Se gândea, nu fără o urmă de bucurie răutăcioasă, că aveau încredere în consilierul-bulibaşă doar pentru că în spatele lui stăteau sfaturile şi îndemnurile regelui...

Gata - intraseră în curte. Oftă scurt:

- Credeţi că putem merge în părculeţ?

O secundă de gândire... şi-un răspuns ferm:

- Da. De ce nu?!

- Eu ştiu? Nu vreau să deranjăm...

- Nu deranjaţi.

- Şi nici nu vreau să par deplasat, dat fiind faptul că am ales o zi de vizită cam nepotrivită...

Ochii negri îl priveau lung... iar bătrânul reveni spre uşă:

- Puteţi merge oriunde, pe teritoriul orăşelului.

Deci dl Ionescu încuraja tentativele lui de a-l contacta pe Ştefan. Bun! Era bine că ştia asta...

Bătrânul apăsă soneria. Păi... Făcu ochii mari - uau! Adică îi lăsa să încuie uşa noaptea? Paşii se apropiau... Da - îi lăsa să încuie uşa. De vreme ce paznicele erau încuiate înăuntru, cu ei, de ce nu?! Că, la urma urmei, asta era un fel de închisoare, nu o pensiune agroturistică! Iar, pe de altă parte, oamenii de aici îl iubeau pe Ştefan din tot sufletul. Dacă vreunul dintre tineri se îmbăta şi se gândea "să facă dreptate"... Ca dovadă că nu greşise calculul ăla, lor le deschidea uşa bodyguarda mai învârstă...

Intrară - iar cuţitul făcu un zgomot puternic atunci când lovi farfuria. Apariţia lui îl făcuse pe Liwei să scape tacâmurile din mâini! Le zâmbea - şi-i sorbea din priviri... Dl Ionescu spuse ceva în romanes - iar paşii grăbiţi coborâră scările. Le făcea femeilor semn să iasă, le urma... Uşa se închise... Ei nu se clinteau de la masă...

Se apropie de ei:

- Liwei, întrebare pentru calificativ maxim: cum se pot împărţi patru ouă la trei mâncăi?

Şi acum se repeziseră în braţele lui! Era... Era...

Ştefan

Era linişte în orăşelul Aurari. Tineretul se trezise - şi cum era duminică, îşi pregăteau umbrarele pentru micul dejun. Bătrânii întârziau...

Hei!

Nu se aşteptase să-i vadă - iar mâna "acţionase" după impulsul ăla netrecut prin filtrul creierului. Pocnise din degete; scaunul se trăgea acum grăbit... Rebeca se opri lângă el. Sâsâi, ca să n-audă nici o remarcă de-aia "specială", în dialect, menită să-l binedispună...

Isamu, Fei-Yen şi Liwei apăruseră în capătul străzii. Se îndreptau, în paşi de plimbare, spre parc - spre brad. Chinezul avea intenţia de-a se aşeza acolo, în văzul tuturor, pe motiv că acolo găsise bancă liberă - sau că acolo era aerul mai curat. Adevărul nu-l ştiau decât ei trei: el, tatăl lui şi Isamu. Chinezul se aşeza acolo, sub privirea lui, pentru că îşi dorea mult să fie pedepsit. Şi apoi iertat. Isamu nu era acum la Nisa, făcând serenade pe la geamurile lui Jun; şi nici nu lupta cot la cot cu contabilii pentru "spălarea" fratelui mai mare. Isamu era în orăşelul Aurari, îmbrăcat în doliu, şi nu prea ridica privirea din pământ. Isamu era bine educat - şi nu ştia cum să-l abordeze, după ce frati-su îi băgase mama în comă şi pusese contract pe capul lui...

Gata - erau în rond. În parc. Se aşezau pe-o bancă liberă. Isamu nu ştia unde era el; presupunea că trăsese fie la Diamant, fie la tatăl lui. Şi cum ambele case erau în dreapta orăşelului, el se aşezase în aşa fel încât să fie văzut din partea aia. Îi vedea chipul...

Ei bine, îl privea lung şi realiza că pe Isamu îl învinsese deja. Îl despărţise de fratele lui, îi ţinea familia ostatică în orăşelul lui Diamant... Se uita lung, aşa, la el şi nu vedea nimic din "măreţia" lui Isamu din aprilie. Chinezul lui era la pământ. Ţinea privirea în pământ. Şi încerca, prin prezenţa sub geamul lui, să-i amintească de mail-ul ăla în care îl rugase să-l contacteze...

Ei bine, el îşi amintea altceva acum, când se uita lung la familia Chèn - cea cu care petrecuse multe momente vesele şi liniştite, la Cannes şi nu numai. El îşi amintea, rând pe rând, cuvintele lui Aleodor, pe cele ale tatălui lui, pe cele ale lui Moreau... Pe cele ale lui Gilles... Şi pe toate celelalte. Şi toate îi spuseseră că Isamu nu-l trădase! Gilles, în ultimele secunde ale vieţii lui, ţinuse musai să-i spună că Isamu nu l-a trădat! Nu-i spusese nici vreo rugăminte testamentară, nici vreun secret legat de Jun şi trupele lui - ci spusese "Isamu e cu tine". Iar el îl ştia bine pe Gilles. N-ar fi spus niciodată o minciună - nu lui, nu în ultimele secunde de viaţă... Şi cum Isamu îşi iubea familia aşa cum şi-o iubea el, cea mai puternică dovadă era, totuşi, faptul că îi adusese pe Fei-Yen şi Liwei aici - şi se retrăsese, lăsându-l pe el să decidă cum va dispune de prizonieri, deşi ştia că Diamant o să-i chinuie ori de câte ori va avea ocazia. Iar peste toate astea, tăticul lui venise azi şi-i spusese că Isamu era în orăşel, că îl dusese personal la casa unde locuia familia lui, că chinezul ştia deja că el e aici şi că, după părerea lui, ar fi putut măcar să se salute. Că ei doi nu prea aveau de ce să se-mpungă...

Ei bine, el era de cu totul altă părere. El, Ştefan Ionescu, conte şi rege şi interlop care pedepsea prin tăierea capului cu un cuţit foarte bine ascuţit, nu mai putea avea încredere în Isamu. Îi încredinţase totul - afacerile, propria securitate şi securitatea familiei lui! Şi totuşi, se întâmplase! Jun reuşise să împuşte mortal trei oameni în Bucureşti! Din cauza lui Jun murise nea Nicu Ceauşescu! Iar Isamu nu "simţise" nimic, nu "mirosise" nimic, nu i se păruse nimic suspect în comunicarea cu colonelul...

Nu - nu mai putea să aibă încredere în el. Îl privea şi realiza că nu mai putea nici să-i vorbească! Nu mai putea nici măcar să-l vadă în faţa ochilor! Simplul gând că se putea duce acolo, în părculeţ, la un metru în faţa chinezului ăluia, îl făcea să-i crească tensiunea - şi-i înroşea imaginea din faţa ochilor! De când familia lui fugise - şi dispăruse undeva în Franţa, el devenise extrem de irascibil şi mult mai violent. Conducea acum nişte afaceri violente - recuperări şi taxe de

protecţie. Se ferise să-şi facă aşa ceva nu numai din cauza riscului mare, ci şi din cauza propriei firi. Recuperările erau violente. Taxele de protecţie sfârşeau, în marea lor majoritate, tot cu violenţă! Ca să se poată întoarce pe tron, tăiase capul unei trădătoare şi o ucisese pe mama celui care-i omorâse mama. Revenirea la situaţia dinainte, la viaţa de conte puturos, ieşea cu desăvârşire din discuţie! Iar revenirea lui Isamu în afacerile lui cele noi ieşea acum cu desăvârşire din discuţie.

Lucrurile se schimbaseră mult, din aprilie până acum. Nu mai avea afacerile de transport marfă - iar Rebeca îi ţinea foarte bine socotelile la afacerile la care el se pricepea de minune. Începuse să se stabilizeze serios, de când devenise consilierul lui Leonard - pentru că primea comision din ce recuperau băieţii ăia, iar sfaturile lui îi ajutaseră să încaseze sume considerabile. Văzuse, în contabilitatea SAF Consulting, că Isamu continuase să-i vireze bani în contul vechi - ca un fel de invitaţie de-a reveni... Ei bine, pe el nu-l interesau banii ăia. N-avea nevoie nici de vila din Cannes, nici de vechile afaceri! Avea afacerile lui, cele noi; şi avea şi afacerile celorlalţi, pe care le manageria contra unui comision consistent. Era de-ajuns să ridice mâna - şi se mai repezeau câţiva să-şi lase afacerile pe mâna lui! N-avea nevoie de SAF Consulting! N-avea nevoie nici de chinezul ăla! Nici de suveicile lui! Şi nici de mafia lui chineză - cu containerele ei cu tot! El "o domnea" acum! El se ridicase în picioare - şi o mulţime de oameni îl ridicau, cu tot cu oamenii lui, sus de tot! Chinezul ăla din rond câştigase fără el o şesime dintr-un Mercedes rezonabil...

Dar... Dar oamenii ăia care-l ridicau pe el îi tot transmiteau, voalat, că Isamu era OK. Oamenii ăia făceau afaceri cu China... Oamenii ăia or să-i spună, la un moment dat, că doreau ca el şi un anume individ cu mulţi de X în numele mare să facă nişte caşcaval cu documente. Şi cum el era ocupat şi cu multe alte lucruri, iar domnul X avea şi el o mulţime de alţi parteneri de făcut caşcaval, amândoi trebuiau să găsească nişte ochi oblici în organigrame, pe care să-i pună să emită actele caşcavalului. Lui i se sugera acum să-l numească pe Isamu, pentru partea lui de documente; dar dacă el se va încrunta şi va bate cu pumnul în masă amintindu-le că nimeni şi nimic nu trecea peste capul lui în luarea deciziilor, era foarte probabil ca ei să spună "OK, atunci alege tu pe cine vrei să numeşti om de legătură cu consilierul lui X". Şi-atunci Isamu era pierdut...

Una peste alta...

Rebeca oftă greu...

Se încruntă. Instantaneu. Ajunsese să-i fie milă de Isamu! Şi zău că nu voia să-l plângă pe-ăla de milă! Ăla stătea acum pe bancă, la aer curat, între nevasta şi copilul lui! Şi chiar nu era de plâns! Ăla, dacă el refuza să-l mai ia "sub aripa lui", primea instantaneu un alt şef! Şi se muta în "ograda" altuia, cu tot cu milioanele pe care le făcuse lângă el! Şi nici măcar nu asuda vreun pic pentru asta! Aşa că mormăi printre dinţi, privindu-l lung:

- Din cauza ta sunt copiii mei acum aurolaci prin canalele Parisului! Din cauza ta doarme acum nevasta mea pe ţevile de apă caldă de la gara din Paris. Din cauza ta a murit mama. Nu ştiu încă cât o să plătească frati-tu; dar tu o să plăteşti pentru tot. Că ai fost complice la toate astea - şi nu te iert!

Şi gata! Gata cu gândurile alea, că se-nfuria rău şi se ducea la el! Şi era-n cizme! Se răsuci pe-un călcâi şi mârâi la uimirea Rebecăi:

- Acum ai treabă. Ia-ţi laptopul şi telefoanele. Du-te şi ia-l pe Diamant de la primărie; şi mobilează-ţi casa. Iar când treci pe lângă ăla, arată-i că poa' să stea acolo cât vrea el; da' consilieru' meu o să fie numa' după ce-l trăzneşte Dumnezeu! Dumnezeu' meu, nu al lui!

- Da, şefu'.

- Să nu-ţi fie frică - l-au dezarmat la poartă. În plus, e în doliu; şi ştie că eu te-am trimis. Să nu te iei de el. Fă cumva să priceapă ce-i de priceput fără să trebuiască să te duci să-i spui cu cuvinte...

- Da, şefu'.

Rebeca se grăbea să iasă... El se uita la Isamu... La familia Chèn... Deşi erau mult prea departe ca să le vadă expresia chipurilor, el ştia că Isamu era fericit. Că Liwei era fericit. Că Fei-Yen era liniştită, avea mâncare, avea un acoperiş deasupra capului, avea pază serioasă, avea un individ cu un "card magic" care-i cumpăra tot ce cerea ea... În timp ce familia lui...

Se răsuci pe-un călcâi şi alergă spre scări. Nu voia decât să ajungă sus, în camera lui! Şi să plângă! Să plângă şi să se gândească la ei! Şi la Dumnezeu! Şi la toate păcatele pe care le avea - şi pe care acum trebuia să le plătească...

Isamu

Orăşelul se animase. Tinerii începuseră să umble pe-acolo, cu treburi. Bătrânii ocupau, rând pe rând, băncile din parc...

Silueta subţirică, micuţă, îi atrase repede atenţia - nu se potrivea nicicum în "peisajul" orăşelului! În plus, mergea destul de repede - se vedea clar că, pentru ea, duminica asta nu era o zi de relaxare! O privea lung...

Deci ea era Rebeca Ionescu, noua consilieră a lui Ştefan. Ea îi luase lui locul...

Era slabă. Adică era "bine", pentru înălţimea ei. Era îmbrăcată modern; hainele o "proiectau" în Parisul prezentului, nu în Aurari. Avea părul lung şi drept; şuviţele alea colorate îi dădeau un aer futurist, puţin misterios... Se grăbea spre primărie. Ţinea, în mâna dreaptă, un laptop. Putea jura că era laptopul lui Ştefan... Capul roşcat se întoarse încet; iar ochii albaştri îl priviră lung, drept. Femeia aia îl privea lung şi-i transmitea...

Roşcata

Ia uite-i şi pe cei trei porumbei ai păcii! Deci la ei doliul era alb... Hm!

Chinezul ridică privirea spre ea. Acum era acum! Ştefan spusese să-i transmită... OK! Start!

"Şefu' nu te vrea. Nu te mai vrea chiar deloc! Acum eu sunt consiliera lui. Şi ai grijă - să nu-ndrăzneşti să ridici mâna la şefu' meu! Să nu îndrăzneşti nici să te gândeşti să te ridici de-acolo, din subsolu' în care te târăşti! Ai grijă - sunt cu ochii pe tine! Un pas să faci - unul singur! Un pas greşit - şi vin peste tine şi-ţi zbor creierii!"

Reveni spre uşa la care trebuia să ajungă ea - uşa primăriei. Vedea, cu coada ochiului, cum individul lăsa capul jos şi începea să studieze cu maximă atenţie mâna nevesti-sii...

Păi, putea spune că-şi îndeplinise prima parte a ordinului! Acum urma partea aia cu Diamant...

Isamu

Deci aşa...

Ştefan nu voia să-i vorbească. Probabil că nu mai voia nici să-l vadă! Nici să audă că trăia şi el pe planeta asta! Se aşteptase la asta; se aşteptase ca mesajul contelui să vină prin unul dintre consilierii lui. Dar l-ar fi preferat pe Diamant. El măcar scotea nişte cuvinte! Fata asta "îl bătuse" din privire...

Oftă greu... şi sărută mâna soţiei lui, care se grăbi să-l cuprindă cu braţul şi să şoptească, în chineză:

- Poate tu nu observi; dar să ştii că orăşelul e ca o fortăreaţă acum! Aseară, totul era lejer - iar azi parcă au înnebunit toţi bodyguarzii! Fetele care stau la noi au staţii; şi i-am auzit vorbind toată dimineaţa!

Aprobă şi zâmbi:

- Contele e într-o casă de pe strada aia. Ai văzut-o pe fata aia cu părul roşu?

- Pe Rebeca? Da.

- Nu mai rosti nume. Au venit împreună. Eu am aflat informaţia asta azi-noapte. De-asta am ajuns aici aşa devreme...

- ... Sperai să poţi să vorbeşti cu el.

- Speram să vină să mă bată până îmi sărea sângele prin urechi. În schimb, mi-a transmis prin consiliera lui că orice încercare de-a mă apropia de el măcar cât pentru un salut este sortită eşecului. Aşa că...

- ... Nu te grăbi cu aprecierile astea. Acum, e supărat. Dar dacă vorbeşte tatăl lui cu el, s-ar putea s-o lase mai moale.

- Nu. Nimeni şi nimic nu-i poate schimba decizia. Iar pentru ziua de azi, a decis deja. Uitaţi ce vă propun... Mai stăm un sfert de oră aici şi pe urmă vă conduc înapoi. Dacă suntem extrem de norocoşi, poate mai putem să stăm de vorbă înăuntru; dacă nu...

Liwei oftă greu:

- Dacă nu, tu pleci înapoi la Cannes, noi rămânem aici...

- Ştiu că e greu. Dar, dacă aş veni mai des, există riscul ca vărul lui să se înfurie şi să ne interzică să ne mai vedem. S-ar putea să-mi închidă poarta-n nas, pe motiv că nici el nu-şi vizitează familia de două ori pe lună...

Băiatul lui aproba, trist... Se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Stai liniştit - de ziua ta vin sigur!

Liwei încerca să zâmbească, ştiind că până la ziua lui mai era o lună...

- Vă rog - haideţi să nu ne mai gândim la asta. Acum sunt aici - şi mai stau puţin. Haideţi să ne bucurăm pentru ceea ce avem acum...

Amândoi se întristaseră rău...

Or să mai stea un sfert de oră lângă brad - ca să le mai crească un pic curajul de-a veni aici şi fără el. Şi apoi o să-i ducă înapoi. Dacă era norocos, atunci când se vor întoarce în casă, Liwei va rămâne la televizor - iar ei or să urce în dormitor. Dacă nu...

Diamant

Cifrele arătau foarte bine. Mai avea de livrat 24 de kilograme şi termina transportul ăla. Oricum, azi urma să încaseze 500.000 de euro. Se ducea Emil după ei - şi-i ducea direct la curieri. Avea încredere în băiatul ăla - niciodată nu-i lipsise vreo bancnotă...

Auzi uşa deschizându-se şi se încruntă instantaneu! Păi ce dracu făcea ăla? Iar venea să-i mulţumească? Deveni foarte atent... Mica tocmai spunea că, da - el e în birou şi e singur... Raina! Ea venise!

- În regulă. Trebuie să-i arăt ultimele modificări la planul bisericii. Pot să te rog să nu fim deranjaţi?

Cee?

- Sigur, nici o problemă.

- Mulţumesc.

I-auzi! Deci să nu fie deranjaţi... Uşa se deschise, iar ea intră, zâmbind slab:

- Neaţa.

- Neaţa.

Laptopul sfârşi pe biroul lui; Raina ocoli mobilierul şi se aplecă la urechea lui...

- Aş vrea foarte mult să-ţi zic o chestie. Dar n-am curaj. Aşa că nu-ţi zic.

Ha? Cum? Voia să-i zică... dar nu-i zicea. Din lipsă de curaj. Ia - zâmbea? Adică zâmbea de-adevăratelea? Sau era ceva referitor la Alin? Raina îi făcu complice cu ochiul... şi se aşeză la birou, în faţa lui:

- Bun! Şi ce-ai mai făcut tu? Că eu tocmai am făcut o grămadă de treabă!

- Eu n-am făcut mare lucru. Dar abia aştept să-mi spui ce-ai mai făcut tu!

- Eu tocmai am îndeplinit ordinul lu' şefu'. Prima parte din el.

Serios? Ce ordin?

- Adică m-am uitat câş pe chinez şi i-am urat de bine.

Aha! Bun! Îi plăcea ordinul ăla! Aprobă scurt. Şi ce altceva mai făcuse ea?

- Şi-am venit pentru cea de-a doua parte a ordinului.

- Dacă pot să te ajut să îndeplineşti şi cea de-a doua parte, spune - şi te-ajut.

- Sigur?

- Sigur.

- Promiţi?

- Promit.

- Şi nu te răzgândeşti?

Negă încet, delectându-se cu strălucirea fericită pe care-o emana femeia asta... Raina răbufni, în şoaptă:

- Mă ajuţi să-mi mobilez căsuţa?

Asta era? Păi... da! Zâna lui bufni în râs:

- OK! Reformulez! Şefu' a zis: "Du-te şi ia-l pe Diamant de la primărie; şi mobilează-ţi casa". Pe cuvânt că aşa a zis!

- Oo, păi dacă exact aşa a zis şefu', eu zic că e cazu' să ne grăbim! Nu?

- Categoric! Până acolo, chiar ar fi cazul să ne grăbim! Nu de alta, dar s-ar putea să se uite pe geam, să vadă cât de ascultători suntem...

- Iar când ajungem acolo, putem să nu ne mai grăbim.

- Bineînţeles. Mobilarea asta e o chestie de fineţe...

Iar ea era aşa o scumpă şi-o dulce, că-i venea să arunce jacheta peste camera de supraveghere şi s-o strângă-n braţe... Se grăbi să se ridice:

- Hai!

- Hai!

Raina ieşi; o urmă şi-şi privi lung secretara:

- Mă-ntorc până la doişpe.

Bun! Şi-acum ieşeau din primărie... Mârâi, în romanes:

- Nu-i mai da nici o atenţie.

- Evident!

Ea avea motivele ei, el avea motivele lui... Trecură de părculeţ şi intrară pe străduţă. Şi abia acum îşi explică cuvintele:

- Eu pe chinezul ăsta îl urăsc din tot sufletul. Pentru că îl invidiez.

- Tu? Pe el? N-ai de ce!

- Ba da. El stătea lângă Ştefan zi de zi, cel puţin câte zece ore. Eu îl vedeam pe văr-miu din an în paşte, iar atunci când ne întâlneam se grăbea să-mi dea două ordine şi trei sfaturi de afaceri şi să plece la aeroport. Chinezul se bucura acolo de toată atenţia lui. Chinezul îi ştia secretele, bucuriile şi problemele; chinezul îi dădea un sfat, atunci când Ştefan stătea în cumpără. Chinezul glumea cu Ana, chinezul mânca cu ei la masă... Chinezul ăla l-a ţinut de mânuţe pe Léon, atunci când piciul învăţa să meargă. Şi chiar dacă ştiam că eu nu puteam face munca chinezului şi că Ştefan mă voia aici ca să-i conduc România, am devenit foarte gelos... Nea Dumitru m-a prins, luna trecută - şi mi-a spus că sunt tâmpit. El m-a atenţionat că, dacă nu vreau să-l văd pe Ştefan "rece", trebuie să depăşesc momentul; şi să trec peste propriile opinii, păreri şi sentimente şi să-l informez corect pe Ştefan. El mi-a zis că trebuie să mă port cu mănuşi cu chinezul ăsta... pentru că, până la sfârşitul anului, este foarte probabil că el va redeveni consilierul regelui...

- Ăsta? Niciodată!

- Superiorii vor avea ultimul cuvânt. Ştefan sigur îşi va relua afacerile cu China. Şi atunci va avea de ales: ori îl ia pe Isamu înapoi, ori îşi găseşte alt chinez. Ceva îmi spune că şefu' n-o să rişte să bage un necunoscut în inima afacerilor; aşa că...

Raina tăcea... Intrară în curte; scoase cheile şi i le întinse:

- S-o stăpâneşti sănătoasă.

- Doamne-ajută.

Era foarte curios să-i vadă reacţia - prima reacţie. Raina nu ştia casa. Nu o vizitase niciodată. După ce făcuseră prostia aia imensă, când se plimbaseră noaptea prin Aurari şi-i salvase Ştefan în faţa oamenilor, o dusese la primărie; şi scrisese el adresa în contract. Ea semnase "ca primarul", gândindu-se probabil că nu-i dădea el o casă "păguboasă"...

Roşcata

Şi-acum ia să vadă ea ce casă îi dăduse Diamant... Descuie şi intră.

... Uau!

Holul era trapeziodal. Uşa avea un metru; peretele avea doi metri. Acolo, în laterale, putea să pună nişte dulapuri pentru haine. Holişo-

rul se deschidea către living - o cameră mare, spaţioasă, luminată bine de peretele ăla de sticlă...

- Ăla e geam antiglonţ.

Nici nu-şi imaginase că, la asemenea "deschidere" către curtea din spate, Diamant ar fi pus geam termopan! Mâna lui se întinse şi deschise cutiuţa de pe perete:

- 1234 şi OK - ca toate sistemele de securitate virgine...

Bufni în râs şi formă codul. Acum era bine; acum n-o să urle alarma... Intră încet în living.

Casa asta era foarte ciudată. Livingul avea formă de romb! Unul crăcănat bine, dar totuşi romb! Se întoarse spre el, uimită... iar el ridică din umeri:

- De la un punct încolo, m-am săturat de dreptunghiuri. Şi cum asta n-a fost comanda nimănui, mi-am permis să-mi fac un pic de cap... Uite - aici, în dreapta, este baia de la parter.

Deci chiar în dreapta era baia. Şi ea avea formă neregulată - pentru că toată casa era, totuşi, dreptunghiulară! Foma ciudată a livingului dădea forma ciudată a camerelor din jurul lui. Baia era frumoasă; avea cabină de duş şi tot confortul...

- Aici am decis să mobilez eu. M-am gândit că, dacă intră Ştefan şi vede unghiurile atipice, îmi dă o mamă de bătaie de-mi merg fulgii! Aşa, gata aranjate, dau altă viziune... Dar îmi spui nuanţa şi codul din catalog şi remobilez!

- Nu, nu-i nevoie. E perfect aşa!

Diamant se grăbi să iasă; ea se grăbea să-l urmeze...

- În stânga este bucătăria. Are uşă spre curtea din spate, ca să nu cari micul dejun prin living...

Foarte frumoasă şi bucătăria! "Colţul atipic" era rezolvat de-un colţar la fel de atipic...

- Ţi-am spus - remobilez în 24 de ore, dacă nu-ţi plac.

- Îmi plac foarte mult. Hai sus!

Că jos văzuse destul! Simţea nevoia imperioasă de a-l lua odată-n braţe! Îi dăduse o căsuţă superbă...

Urcară treptele şi se pomeni într-un hol îngust, cu trei uşi. Diamant o împinse spre ultima uşă:

- Aici, la mijloc, este baia. Am pus-o aşa ca să ai acces la ea din ambele camere.

Aprobă şi-l urmă. Şi se pomeni într-o cameră mare, generoasă, cu ferestre mari...

- Aici, oricât m-am căznit, să ştii că nu mi-au mai ieşit pereţii strâmbi. Iar arhitectul nu m-a ajutat nicicum...

- Normal! După ce l-ai pus să-şi bată capul cu livingul...

Avea doi pereţi goi - în dreapta şi în stânga uşii. În stânga era baia; aşa că acolo va pune patul, iar faţă în faţă cu el va umple cu mobilă. Două şifoniere mari pe laterale - iar în mijloc un rând de rafturi. Aici era simplu...

- Iar acolo, pe după baie...

O conducea el... Acolo era un intrând - şi-o uşă de termopan, cu geam mat.

- Hai!

OK! Deschise uşa... şi se pomeni într-o cameră absolut identică.

- Iar uşa asta este prima uşă de pe hol.

Mm, ce casă frumoasă avea ea! Se întoarse spre el, hotărâtă să-l pupe bine pentru aşa căsuţă... numai că el porni spre uşa dintre ferestre:

- Hai să vezi "piesa de rezistenţă"!

Hai! Era încă devreme! Avea tot timpul să-l pupe, până la masa de prânz! Ieşi în balcon.

Uau! Balconul era lung cât toată casa - şi era plin de flori! Avea formă asimetrică - era "ondulat". Şi, pe toată marginea exterioară, avea jardiniere înflorite violent...

- Ei? Ce zici?

- ... Nimic. Nu zic nimic. Mă întreb doar când şi mai ales cum o să le îngrijesc!

- Nu trebuie să le îngrijeşti tu. Avem grădinar.

Aveau... ce?

- ... Poftim?

- Avem grădinar în Aurari. Aşa cum avem şi instalator, şi tâmplar, şi informatician... Avem de toate - cum se spune!

- Şi cum

- O cheie a casei se află la primărie. Dacă faci contract cu grădinarul, vine el şi se ocupă de ele. Nu intră singur - în contract este stipulat că accesul în case îi este permis numai în prezenţa unui om de la pază. Aşa că...

Aprobă, mai mult ca să scape din situaţia aia jenantă! Rămăsese cu gura căscată! Păi ăsta era un oraş în toată regula! Ăsta era un oraş perfect! Se grăbi să revină în cameră - în cea din capăt - şi se aşeză pe parchet. În pat. Deschidea laptopul... Acum intra şi el... Diamant se aşeză lângă ea:

- Iar dacă nu-ţi place casa, trebuie să ştii că ai o clauză în contract care spune că, în termen de 30 de zile de la semnare, te poţi răzgândi.

Negă... şi apăsă încet ecranul. Lăsa laptopul deoparte...

- Ce-i?

- Pot să te rog să o mobilezi tu?

Diamant nu răspundea...

- ... Te pricepi. În plus, parcă n-am stare de aşa ceva. Nu ştiu - pur şi simplu, am rămas mască. Şi nu ştiu ce să pun în ea.

- Totuşi, nişte mici indicii ar trebui să-mi dai! De exemplu, culoarea pereţilor. Îţi plac albi? Vrei să le dau o nuanţă de roz, sau de bleu, sau...

- Albi sunt perfecţi - am un plan cu ei. Iar în privinţa mobilei, jos la parter vreau o canapea cu două fotolii, o masă... O chestie pentru televizor... Şi-atât. Iar aici, sus... Pe pereţii exteriori, vreau două şifoniere; iar între ele nişte rafturi. Probabil că în dreptul ferestrei o să pun câte-un birou... Iar pe pereţii cu baia or să stea paturile.

- Deci le mobilezi pe amândouă la fel.

Aprobă... şi-apoi negă:

- Nu. Vreau un singur pat de două persoane, aici. Dincolo nu pun pat, momentan...

Dincolo o să cumpere personal un pat special, de-o persoană... pentru micuţa ei...

- OK. Ce fel de pat vrei aici?

- ... Ştii cum mi-ar place? Aş vrea un piedestal de vreo 15 centimetri înălţime şi-o saltea de două persoane. Şi-atât.

- Eşti sigură? E între uşă şi geam - şi-o să fie curent!

Aprobă... şi-l împinse uşurel spre podea:

- Sunt foarte sigură. Casa e nouă, ferestrele sunt noi...

Se aplecă peste el... şi zâmbi:

- Aşa că, după cum observi şi tu, nu trage.

Diamant era uimit. Ea se căţăra la propriu pe el; iar el râdea şi nu-i venea să creadă că roşcovana aia "cu probleme sentimentale mari" tocmai îl pusese la orizontală... OK! Acum era perfect! Şi-acum se ridică şi-l privi lung, veselă:

- Se vede cu ochiul liber că eşti obosit; aşa că stai acolo cuminte, iar eu o să-ţi aplic tratamentul. Cremă revigorantă şi masaj thailandez. Ia să vedem unde-i crema...

El râdea şi nu se putea dezmetici... Ea îl privea lung şi "constata" gândul ăla care spunea că tipul sexy şi foarte "bine" de sub ea de-abia aştepta mobilarea acelei camere... Constata chiar acum şi gândul numărul doi, care spunea că şi ea era un pic nerăbdătoare apropo de mobilarea camerei...

Şi mai constata un gând - unul care-o cam îngrijora. Constata că era prima oară, în cei 16 ani de viaţă pe care-i avea, când stătea cocoţată pe-un bărbat. Titel nu-i dăduse decât o singură opţiune: jos, cu picioarele-n sus. Iar Diamant tocmai punea palmele sub cap, punându-i la dispoziţie tot acel "sexy şi bine" şi lăsând-o "să-i facă masaj"...

Gândul ăla tocmai se transformase într-o problemă uriaşă...

Păi, întâi să-şi scoată jacheta şi să i-o pună pernuţă. Şi-apoi, să-l pupe şi să-i mulţumească pentru căsuţa asta superbă. Şi-apoi să improvizeze! Ce altceva putea să facă?! Până nu ajungea înapoi la conac, în camera ei, trebuia să se descurce cumva! Tocmai realizase că avea mare nevoie de nişte filme de dragoste! Iar dacă acum va improviza acceptabil... şi va găsi nişte cuvinte potrivite, poate că Diamant o să-i

propună să facă schimb de locuri! Trebuia să se gândească...

Diamant

Raina lui nu înceta să-l uimească! După ce se certaseră de dimineaţă, uite ce frumos "îl pusese jos" şi se urcase pe el! De parcă abia aştepta să aducă patul... Şi cum nu voia s-o sperie, el punea chiar acum palmele sub cap - şi-o lăsa să fie şefă. Poate...

"Hai să încuiem uşa!"

Nu! Era prea devreme pentru asta! Fata asta trecuse prin multe, apropo de "partea practică a dragostei" - şi nici una dintre ele nu lăsase amintiri plăcute în memoria ei! Dacă ea decisese să se urce acum pe el, o făcuse ca să uite. Şi ca să se obişnuiască şi cu el, şi cu gândul că într-o zi or să ajungă şi la "practică"... Dar până la "practică" mai era mult...

Raina îşi scotea încet jacheta... El privea lung ochii de peruzea şi-şi amintea cuvintele Altheei - cele care îi interziceau chiar şi numai să se gândească "s-o pună jos"...

Raina se aplecă - şi-i trase palmele de sub cap, ca să pună jacheta ei... Şi iar îl privea lung, de-acolo de sus - şi parcă nu se simţea în largul ei. Nu-i era teamă de el, sau de iniţiativele lui; era altceva... Alt gând...

Palma ei urca uşurel peste nasturii cămăşii... Hait - că ajunsese la inel! Şi se oprise! Mm - presimţea o nouă ceartă straşnică... Nu - palma continuă să urce. Poate nu-şi dăduse seama ce era medalionul ăla ciudat...

Acum putea să ridice mâinile - şi s-o îmbrăţişeze. Avea senzaţia că Raina lui voia să-i propună un schimb de locuri...

"Hai să încuiem uşa! Te rog!"

Nu! Era mult prea devreme... Sărutul ăla îl făcea să-şi dorească să încuie uşa... Palmele ei prinseseră curaj - şi-l făceau acum să-şi dorească să sudeze uşa... Nu - să zidească uşa...

Hei! Raina se opri - şi scoase un geamăt scurt! Hei!

- Ce-i? Ce te doare?

Tânăra se ridică destul de greu şi se mută lângă el, pe podea:

- Nu ştiu - un junghi, cred! N-am mai tras de fiare de câteva zile... Şi...

Oof! O întoarse pe-o parte şi începu să-i maseze spatele:

- Unde e? Aici?
- Nu ştiu; cred...
- Sus sau jos?
- Sus... sau jos...

Păi sus, sau jos? Că nu putea să fie şi sus, şi jos! Ce, avea artrită, sau reumatism? Îi freca bine-bine spatele... iar zâna lui oftă greu:

- Mm, ce bine e!

Daa, îşi dădea seama! Păi "frământa" la ea de mama focului!

- Şi mai încoace...

OK - durerea acţiona asupra unei suprafeţe mari... Avea strania senzaţie că Raina îşi acoperise faţa cu braţul pentru că râdea... Avea o senzaţie extrem de fermă că el era un actor desăvârşit şi-un şmecher mare - dar ea va fi profesoara lui de actorie şi şmecherie...

- Stai puţin.

Se ridică şi se grăbi să iasă. Încuia uşa din capăt, revenea în cameră, încuia şi aici uşa...

Raina nu mai râdea; dar nici nu se clintise de pe podea. Se reaşeză lângă ea şi-şi reluă masajul în zona taliei:

- Deci: aici e?
- Da.

Se mută un pic:

- Şi aici?

Ea aprobă cu capul... Gata - acum ataca.

Împinse mâna pe talia ei şi-o trase spre el. Şi-o sărută pe gât - iar palma ei îi găsi imediat capul... Iar palma lui găsi imediat ceea ce căutase...

Nu - n-avea voie nici să se gândească la asta! Dacă ea nu-i dădea ideea asta, el trebuia să şi-o scoată instantaneu din minte! N-avea voie s-o sperie...

Isamu

Se apropiau de uşa casei. Cele două femei îl priveau lung... El prefera să nu se gândească la opiniile lor apropo de prezenţa lui aici, sau de existenţa lui în preajma regelui...

Intrară în living iar Liwei se grăbi spre bucătărie:

- Eu îmi fac un sandwich.

Poftim? El îşi făcea un sandwich? Fei-Yen îl prinse de mână şi-l smuci spre scări! Păi...

La naiba! Se simţea aşa de anapoda! Da, era băiat mare; dar... Dar ar fi preferat să nu audă cuvintele alea. Adică...

Intră în dormitor şi închise uşa. Fei-Yen îl strânse imediat în braţe:

- M-a întrebat, acu' două zile, dacă n-ar fi mai bine ca la următoarea ta vizită, el să mănânce un sandwich uriaş în timp ce eu îţi arăt desenele lui din dormitor.

Adică ideea asta venise de la băiatul lor? Uau! Se grăbi s-o desprindă din îmbrăţişare:

- Vrei să spui că a fost ideea lui?
- Da. E mare, iubitule! Şi cred că îi e frică să nu-ţi cauţi pe cineva...

Se grăbi să-i prindă capul în palme şi-o privi lung, serios:

- Lui îi e frică? Sau ţie?

Ochii negri erau panicaţi... Fei-Yen oftă greu:

- Nu ştiu; cred că amândurora ne e un pic frică...
- Să nu vă mai fie. Niciodată. N-am nevoie de nimeni altcineva, în afară de voi doi.
- Ştiu; şi cred că şi el ştie asta. Dar stăm aici de ceva vreme; iar tu eşti acolo, departe... singur...
- Şi mi-e atât de dor de voi... de tine...

Fei-Yen îi scotea uşurel haina... O ridică "pe sus" şi o aşeză pe pat:

- Habar n-ai tu cât de dor mi-e de tine!

Şi ei îi era dor de el! Şi era foarte grăbită să scape de treningul ăla! Între ei se dădea acum o adevărată competiţie de dezbrăcat-viteză! Repede - jos hainele! Repede! În orice clipă, cele două femei puteau intra în casă - şi îi puteau anunţa că "orele de vizitare" s-au terminat!

Patul era bun - era tare! Saltea ortopedică - pentru oameni bătrâni, cu probleme cu spatele. Şi pentru ei - tineri foarte grăbiţi...

Mm, ce bine mirosea! Oare ştiuse că azi or să se revadă? Parfumul ăla îl ameţise rău...

Stop!

Sărise cât colo - şi-acum o privea lung... Fei-Yen nu înţelegea ce se întâmplase... Oftă greu:

- Spune-mi că încă mai iei pastile! Te rog!

O întristase. Fei-Yen nega încet... Iar în condiţiile astea...

Se lăsă tras pe pat, lângă ea...

- ... Nu mai iau - m-am gândit că le-aş lua degeaba. Şi nici nu-mi venea să scriu aşa ceva pe lista de cumpărături...

Iar el nu putea să scoată capul pe uşa casei şi să le întrebe pe femeile alea dacă aveau cumva un prezervativ... Fei-Yen îi strânse uşor mâna:

- Ştii, eu m-am tot gândit... Lucrurile astea nu se întâmplă tot timpul. Adică şansele de-a se întâmpla nu sunt de 100%. Dar, dacă s-ar întâmpla totuşi...

Se grăbi s-o strângă în braţe:

- Dacă s-ar întâmpla, eu aş fi extrem de fericit!
- Şi eu! Şi cred că şi Liwei ar fi fericit...
- Rândunico... Dacă se întâmplă, iar eu păţesc

Nu-l lăsa să continue. Nu-l lăsa să spună ceea ce ei i se părea acum că e o prostie uriaşă. Şi totuşi, i-o va spune. Nu acum; peste câteva minute. Înainte să iasă din dormitor. Îi va spune că avea în casă, ascunsă bine în rochia ei de mireasă, o cutie de lemn. În ea erau acte pentru ei şi trei carduri bancare. În caz că el păţea ceva, ea trebuia doar să-şi ia rochia de mireasă - amintire - şi să plece. Şi să dispară,

împreună cu Liwei... şi micuţa...

Sami

Mm, abia aştepta să fie rândul lui la tradus! Tocmai îşi amintise o poezie superbă, tot de dragoste - dar nu voia s-o caute, pentru că Ana era foarte concentrată asupra versurilor pe care i le traducea acum...

Frumoase momente, schimburile astea culturale! Avusese o idee de-a dreptul genială săptămâna trecută, în curtea lui Rashid! De-atunci, în fiecare zi îşi găseau jumătate de oră liberă pentru poezie! El adora să stea cuminte pe canapea şi s-o privească. I se părea un "test de anduranţă". Adică un test de răbdare. Şi de cinste şi onoare şi respect faţă de ea. Se auto-chinuia - şi-i plăcea asta. Era ciudat...

Soneria îl făcu să tresară - iar pe Ana o făcu să sară în picioare, cu laptop cu tot! Biata femeie se speriase îngrozitor... Oftă greu şi se ridică:

- Poate fi oricine - de la vecinul de alături, până la preşedintele Franţei. Inclusiv chinezii, inclusiv soţul tău. Dacă vrei, du-te la bucătărie.

Uşa se deschise larg iar Florentina şopti:

- E un bărbat la uşă!

Aprobă, privind-o lung:

- Se vede de la geamul vostru?

- Da.

Minunat!

- Şi cum arată?

- Are părul negru, tuns scurt, şi nu e foarte înalt. Şi e tânăr. Şi are haine ca ale tale.

- Deci e musulman; nu budist.

Ana se reaşeză încet... Mm, ce răvăşită era! Femeia asta o să facă infarct în curând! Se apropia de uşă; le auzea şuşotind... Privi scurt prin vizor şi răsuflă şi el uşurat: Jaser era. Băiatul ăsta îl tot tatonase la spital, apropo de programul pe care-l aveau ei în weekend. Voise să ştie ce face el, ce face sora lui, unde se duce el, dacă merge şi sora lui, dacă sora lui aprecia arta cinematografică... Descuie şi deschise larg uşa; iar Jaser încercă să zâmbească, în arabă:

- *As-salamu alaykum*, Sami.

- *Walaykum assalam*, Jaser.

- Deranjez?

- Nu, deloc. Intră!

Se răsuci... constată că Ana nu mai era în living, aşa că arătă spre canapea şi schimbă limba:

- Înainte de orice, să ştii că noi nu vorbim în casă decât franceza.

- Sigur. Adică mi-am dat seama, de vreme ce Zaynah nu ştie arabă...

Ana-Maria

Aoleu! Venise cineva! Un bărbat nu prea înalt, brunet şi îmbrăcat ca Sami! Din păcate, până reuşise ea să se ascundă în cameră, bărbatul ieşise din zona care se vedea de la geam; aşa că asculta acum la uşă... Momentan vorbeau în arabă...

Aha! "Zaynah nu ştie arabă"! Adică era unul dintre colegii lui Sami! Răsuflă uşurată şi se lăsă să cadă pe pat...

Măiculiţă, ce se speriase! Doamne, în ce hal se speriase! În clipele alea de după zbârnâitul soneriei, încercase să-şi dea seama dacă greşise ceva! Dacă se dăduse ea cumva de gol! Primul gând fusese la chinezi. Al doilea gând fusese la Sami - pentru că, dacă nu erau chinezii, era Diamant. Iar unde era Diamant, erau şi chinezii. Se şi gândise că-i omorâse pe oamenii ăştia doi...

Din fericire, însă, nu era decât un arab. Un coleg de-al lui Sami. Îl cunoştea şi ea - el n-avea de unde s-o cunoască pe ea decât de la petrecerea lui Rashid. Aşa că...

Aşa că îşi va pune repede pantalonii şi tunica şi va încerca să-şi înfăşoare "la viteză" un *hijab* pe cap. De farduri n-avea timp; aşa că o să-şi dea cu creion negru... şi-o să se ducă să le pună o cafea.

- Mami, cine e?

- Un coleg de-al lui Sami, de la spital.

Florentina răsufla uşurată...

- Să nu ieşiţi din cameră. Iar dacă ieşiţi, tu trebuie să-ţi acoperi părul.

- De ce?

- Pentru că aşa trebuie. Aşa e regula.

- Bine.

Trebuia să se calmeze. Trebuia să se obişnuiască cu gândul că aici era foarte bine ascunsă - şi n-o va găsi nimeni. Dacă se mai speria în halul ăsta de două-trei ori, cine ştie ce putea păţi bebeluşul ei! Şi-aşa, îi dăduse cam multă adrenalină! De când citise parola pe bileţel, o ţinuse numai într-o sperietură şi-o goană şi-o emoţie şi-un bocet! Trebuia să se calmeze cumva...

Sami

Jaser se aşeză pe locul Anei; el îşi reluă locul şi... Şi încercă să zâmbească:

- Ce s-a întâmplat?

- Nu pot spune că s-a întâmplat ceva. Adică... Ştii, eu m-am tot gândit săptămâna asta...

Băiatul ăsta transpirase tot în clipa când realizase că "uitase discursul"; iar el era un frate mai mare rău şi inuman, pentru că îl privea cu atenţie şi nu-l ajuta nicicum... Până la urmă, Jaser păru că găseşte un capăt de discuţie:

- ... A fost foarte frumos săptămâna trecută, la Rashid.

- Da; a fost frumos.

- E foarte plăcut să petreci o după-amiază în aer liber, cu colegii şi prietenii. Mai afli lucruri, mai cunoşti oameni...

Aproba - şi-i venea să râdă...

- ... Şi m-am tot gândit, săptămâna asta...

Gata - că bufnea în râs şi-l necăjea rău! Ia să-i dea o mână de ajutor:

- Şi te-ai gândit că e o vreme superbă afară, aşa că nu ţi-ai petrece ziua liberă în casă.

- Exact.

Aruncă imediat şi "capcana":

- Şi cum nu-ţi surâde ideea de-a ieşi prin oraş singur...

Jaser dădu să-l aprobe din nou - dar se opri. Hm - nu era deloc fraier! Uite că-şi amintea "discursul" pregătit de-acasă, îl adapta şi i-l "servea" chiar acum:

- Şi cum mi-ar face o deosebită plăcere să ies în oraş cu o anumită persoană, am venit să te întreb dacă îmi permiţi să o invit pe Tasnim.

Perfect! Asta fusese, după părerea lui, cea mai frumoasă exprimare care putea "izvorî" din băiatul ăsta, în condiţiile în care îl chinuise rău până acum! Se grăbi să se ridice:

- Scuză-mă o secundă, te rog.

Se grăbea spre uşa Anei... Ciocăni corect, iar răspunsul ei veni imediat. Şi cum fusese poftit să intre, intră. Şi înlemni. Nu se aşteptase - de vreme ce acum două minute fusese îmbrăcată în trening...

Ana prinse colţul *hijabului* cu acul şi se întoarse spre el:

- E cineva de la spital, nu?

- Da. E Jaser.

Ochii verzi căutau prin memorie... O să-l recunoască ea, imediat cum venea în living! Momentan, altceva voia el să afle. Oftă scurt:

- Vreau să te întreb ceva.

Primi o aprobare - şi toată atenţia ei. Era frumoasă şi aşa, nefardată. Era, după părerea lui, mult mai frumoasă aşa...

- Crezi că e cazul să-i permit lui Jaser să se vadă cu Tasnim?

Ana zâmbi:

- Cred că opinia lui Tasnim contează un pic mai mult decât opinia mea; nu?

- Şi totuşi - tu ce părere ai?

- ... Ce înseamnă "să se vadă" cu ea?

- Acum, de exemplu, a venit cu gândul că e frumos afară, iar el nu vrea să se plimbe singur prin oraş.

- Părerea mea este că Tasnim a ajuns la vârsta la care ar putea să iasă la plimbare cu Jaser, dacă şi ea vrea să se plimbe cu el. Dar este o părere de creştină ortodoxă îndrăgostită; tu ştii...

Auzise răspunsul perfect... Ana reveni spre oglindă:

- Şi cum bănuiesc că vrea, "îmblânzesc" *hijabul* şi vă pun o cafea. Că la ea o să dureze un pic...

Doamne, era fantastică! Era frumoasă, deşteaptă, spirituală... Era căsătorită cu bărbatul ăla cu ochi verzi...

Ieşi şi închise uşa. Jaser nu-şi permitea să se întoarcă spre el; aşa că traversă tot livingul şi se opri în faţa lui:

- Ai permisiunea mea; acum mă duc s-o întreb dacă ai şi permisiunea ei!

Şi se grăbi spre scări - că îl chinuia rău pe băiatul ăsta... Când spusese "ai permisiunea mea", chipul de pe canapea înflorise; când auzise de "permisiunea ei", Jaser se desumflase instantaneu...

Ia să vadă el cât de impresionată fusese Tasnim a lui de ocheadele junelui medic debutant! Ciocăni la uşă - iar Tasnim se grăbi să deschidă. O privi lung...

La urma urmei...

- Ce-i?

O împinse în cameră şi închise uşa:

- Vreau să te întreb ceva.

- Zi-i!

- Vrei să ieşi la plimbare cu colegul meu, Jaser?

Sora lui "se blocase"...

- A venit să-mi ceară permisiunea să vă vedeţi.

Ochii negri se măriră mult:

- Şi ce-ai zis? Ce i-ai zis?

- Că are permisiunea mea; dar că trebuie să aibă şi permisiunea ta. Ce-i zic - o are?

Obrajii surorii lui deveniră vişinii... Aah!

- Tasnim! Jaser e jos şi vrea să ştie dacă mergi azi cu el la plimbare prin oraş. Ce fac - îi pun o cafea şi-l ţin de vorbă, sau îi spun că ai o migrenă?

- ... Spune-i că mă îmbrac imediat!

- Opreşte-te.

Se oprise - dar era foarte agitată.

- E îmbrăcat corespunzător cu hainele tale de duminica trecută; să nu-ţi iei nişte blugi...

- Evident!

- Pot să te rog ceva?

Da, putea s-o roage orice acum, când era euforică! Oftă greu:

- Atâta timp cât Ana locuieşte la noi, nu ieşi din casă în blugi.

- Stai liniştit! Şi-aşa, mă simt mult mai bine în haine largi!

Daa, şi cu *hijabul* pe cap! Tasnim nu-şi dădea silinţa să mintă frumos, pentru că era nerăbdătoare să se îmbrace şi să-l revadă pe Jaser! Şi să iasă, cu tot cu Jaser, din casa în care sălăşluia balaurul ăla cu vocabular amplu şi limbă ascuţită, pe nume Sami...

Îi prinse uşor capul în palme şi-o sărută pe frunte. Şi oftă:

- Să ai mare, mare grijă să-ţi fie ţie bine de data asta! Să nu se-ntâmple din nou...

Tasnim îl pupă apăsat pe ambii obraji:

- Stai liniştit. Spune-i că în zece minute sunt gata.

Aprobă şi ieşi. Cobora treptele...

La urma urmei, putea să-i supravegheze din umbră! Şi cum Ana nu ştia să recunoască, în povestirile lui Tasnim, semnele repetării trecutului, el trebuia să fie calm, înţelegător şi să nu-şi depărteze sora de el. Dragostea putea fi păguboasă - pentru că se-ntindea şi se lăţea şi acoperea defectele...

Ia - se speriase şi fugise? Nu; era tot acolo, pe canapea. Nici nu se clintise! Se grăbi să coboare ultimele trepte:

- Vine în zece minute.

Bietul Jaser oftă uşurat... Aah! O să înceapă să râdă - şi-o să-i strice lui Tasnim frumuseţe de plimbare romantică! Adăugă:

- Mi-a spus că abia aşteaptă să iasă din casă! Şi ea e o mare amatoare de plimbări; dar nu-i place să iasă singură.

- Nici nu se cade...

Ia uite-l - că făcea pe musulmanul-model cu el! Aprobă, prefăcându-se că nu fusese atent la cuvintele lui:

- Iese zilnic cu Zaynah şi copiii. Dar s-o fi săturat şi ea de-atâtea parcuri şi locuri de joacă! Şi de-atâţia copii! Ea nu spune - dar sunt sigur că e foarte dureros pentru ea...

Ochii negri erau foarte atenţi la el...

- Fetiţa şi băiatul ei au rămas în Siria. Încerc din greu să aranjez apele ca să-i aduc şi pe ei aici; dar imamul meu spune că am şanse minime. L-a contactat pe imamul fostului ei soţ, care i-a spus ce furtună a iscat acolo fuga ei...

Jaser aproba încet...

- Mă bucur mult că am reuşit s-o salvez pe ea. Şi sunt foarte hotărât să am grijă ca, a doua oară, să se căsătorească în Franţa - şi s-o viziteze rudele pe ea, nu invers.

- Suntem norocoşi că am reuşit să ne stabilim în Franţa. Nu ştiu ce părere ai tu - dar eu n-aş părăsi ţara asta nici pentru o clipă!

Bun! Perfect! Începu să râdă:

- Eu aş părăsi-o vreo două săptămâni. Nu mi-ar strica un concediu pe-un vas de croazieră...

Jaser începu şi el să râdă, iar uşa se deschise. Ridică privirea spre ea... Ana zâmbi, în franceză:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Beţi o cafea?

Jaser se grăbea să aprobe, el oricum aproba... O văzu intrând în bucătărie, aşa că reveni spre el şi încălcă, scurt, regula limbii franceze:

- De-asta vorbim numai franceza.

- Ai luat o decizie înţeleaptă.

OK! Şi-acum, înapoi la franceză:

- Şi? Ţi-ai făcut o rută pentru ziua de azi?

- O rută nu mi-am făcut; dar m-am gândit la un program... Prânzul e obligatoriu; cinematograful e opţional, în funcţie de opinia ei...

- Poţi să-i arăţi oraşul. Nu uita că ne-am mutat aici de puţin timp...

Colegul lui era recunoscător pentru aşa pont minunat... Ana intră, cu tava cu cafelele:

- Am înţeles că e şi un hipodrom în Nantes...

- Este; dar e la periferie. Poate mergem într-un mall; nu ştiu...

Ceşcuţele ajunseseră pe masă, aşa că Ana se apropie şi se aşeză lângă el:

- Sunt sigură că o să găsiţi multe locuri de vizitat.

- Bineînţeles.

Cu excepţia parcurilor, fireşte - că doar tocmai îi spusese despre Tasnim şi copii şi divorţ!

Ah - să nu uite!

- Copiii dorm?

- Nu; se joacă.

- Să vorbim azi cu ei, despre karate.

Ana aprobă:

- Da; am şi uitat...

Spre uimirea lui, Jaser se grăbi să întrebe:

- Vreţi să daţi copiii la karate?

Aprobă, zâmbind slab:

- Da.

- Şi ei ce părere au?

Cum adică? Ana ridică scurt din umeri:

- Încă nu i-am întrebat.

Jaser o privi lung:

- Dar eşti foarte sigură că vrei să-i dai să facă karate? Te întreb pentru că eu sunt pasionat de artele marţiale; şi, după părerea mea,

karate nu este foarte indicat pentru ei.

Aah! Îi venea să-i altoiască un şut pe sub masă! Păi ce făcea - îi strica lui toată "construcţia" cu sportul în sală? Ana zâmbi:

- Eu am studiat artele marţiale la televizor, cu Bruce Lee şi Jackie Chan. Şi, într-adevăr, nu prea îi văd pe copiii mei făcând mişcări ample din mâini şi picioare...

Jaser începu să râdă:

- De fapt, de ce vreţi să-i daţi să studieze artele marţiale?

- Vrem să le dăm un spaţiu şi-o activitate în care să consume energie şi calorii. Dar vrem să-i ţinem departe de terenul de fotbal.

- Aha! Atunci, dacă îmi permiteţi să vă fac o sugestie...

- Chiar te rog să-mi dai o sugestie!

- Eu vă recomand aikido.

Aikido? Se grăbi să se lămurească:

- De ce aikido?

- Este o artă marţială japoneză în care se folosesc multe smuciri, aruncări, luxări, strangulări... Mai puţine lovituri şi mai multe fente... Se trage din jujitsu şi are câte ceva din tehnicile de luptă cu sabia şi suliţa ale samurailor din Japonia medievală. De fapt, în aikido, cel atacat se foloseşte de forţa adversarului, prin tehnici articulare şi eschive care se fac prin răsuciri în jurul atacantului. E un stil de luptă pur defensiv. La aikido nu se organizează competiţii; dar se fac multe demonstraţii, cu ajutorul unui *uke*...

- Unui... ce?

- *Uke*. Atacator.

Aha! Era zăpăcit complet...

- Dacă vă uitaţi pe net, sunt o mulţime de filmuleţe cu demonstraţii de aikido.

"Păi să fii sigur că o să ne uităm!"

- Ştiu că karate e la modă - şi toţi copiii de şcoală vor să facă karate. Dar eu cred că aikido o să le fie, la un moment dat, mult mai folositor decât karate, sau jujitsu, sau judo...

- OK. O să ne uităm pe net, o să găsim o şcoală bună, un *sensei* bun, o să discutăm şi cu ei...

Şi bine că se-auzea uşa de la etaj! Că nu mai ştia cum să continue discuţia! Ana se aşezase lângă el - pentru că aşa era sceneta. Dar prezenţa ei aici, pe locul de lângă el, îi crea lui acum un puternic sentiment de nesiguranţă...

Jaser se întoarse spre scări - şi tresări serios! Tasnim zâmbea, cu ochii la el... Copiii ăştia doi erau teribili!

- Bună, Jaser.

- Bună, Tasnim.

Ana se ridică:

- Tasnim, bei şi tu o cafea?

- Nu, mulţumesc.

- Atunci, pe mine vă rog să mă scuzaţi...

Unde se ducea? De ce pleca? O vedea îndepărtându-se... Gata - intrase în camera ei. Oof! Spera din tot sufletul să nu-şi fi amintit vreun moment trist şi să plângă!

Ia hai să le dea copiilor ăstora brânciul absolut necesar şi să revină la traducerile lor! Sau poate se uitau pe internet, la aikido! De ce plecase? Avea senzaţia că Ana se aşezase lângă el doar pentru că trebuise s-o aştepte şi pe Tasnim şi s-o întrebe dacă bea cafea; iar acum se retrăsese pentru că "sarcina menajerei se sfârşise".

Isamu

Îi îmbrăţişă din nou, a mia oară poate... şi se grăbi să iasă. Le auzi pe cele două femei intrând, pe lângă el - dar nu mai întoarse capul, să se asigure că ele erau! Sigur că ele erau! Iar el voia să plece cât mai repede de-aici! Voia să dispară instantaneu, dacă putea! Plecarea lui îi făcuse să plângă... din nou...

Se grăbea spre primărie. Îşi lua la revedere şi-apoi pornea spre casă. O să sune la o firmă de taxi; sau la Sun Peng. Sau o să facă autostopul. În momentele astea, când tocmai se despărţise de familia lui, îi era indiferent dacă mai apuca sau nu ziua de mâine. Aşa că...

Aşa că...

Aşa că n-avea voie să moară. Trebuia să aibă grijă de el - pentru că de el depindeau foarte mulţi oameni. Adică nu foarte mulţi; doar mulţi. Isabelle, Emilie, Claude, Piao... rândunica şi băiatul lui... Şi cum se demonstra că Ana îşi găsise un ascunziş din care nu mai avea nevoie de ajutorul lui, cam aia era lista. Şase inşi. Jalnic...

Intră în curte şi se grăbi spre uşă. Spera ca Diamant să fie acolo - fiindcă voia să plece cât mai repede. Ştefan nu putea sta încuiat în casă prea mult timp; şi cum contele nu voia să vorbească cu fostul lui băiat de mingi, era riscant...

Secretara tresări la vederea lui; se grăbi să-i spună ce caută acolo:

- Dl Ionescu este în birou?

- Nu; e în orăşel.

Adică fie era în orăşel, cu treburi, fie era în birou - şi nu-i făcea nici o plăcere să-l revadă.

- Mulţumesc. La revedere.

Ieşi şi scoase mobilul. Şi porni cu paşi grăbiţi spre livadă. Căuta numărul... Mesaj nou...

"Îţi mulţumesc că mi-ai permis să-mi vizitez familia."

Send... Şi gata - la drum.

Îi spusese lui Fei-Yen despre ascunzătoarea cutiei. Îi spusese că o iubeşte - şi-o va iubi mereu, chiar şi după moarte... Îi spusese că el îşi dorea mult-mult să se fi întâmplat, azi, acea mică minune menită să-i unească prin forţa unui bebeluş... Şi-atât. În rest, ştiau ei. Îi plăcea să creadă că îi liniştise; îi plăcea să spere că nu-l mai bănuiau de infidelitate, sau de uitare...

Pornea spre casă. Spre Cannes. Spre biroul lui Ştefan. Oare ce va găsi acolo?

Selectă numărul lui Claude. Suna...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Ce veşti îmi dai?

- Nici o veste. Vila este încuiată. N-a sunat nimeni, n-a venit nimeni...

- ... Bine. Sunt în drum spre aeroport.

- Dacă se întâmplă ceva, te sun.

- Bine.

Şi atât - nu era în cele mai bune toane...

Trebuia să facă cumva să vorbească cu Ştefan. Ştia că nu rezolva nimic cu telefoanele sau cu mail-urile; trebuia să stea în faţa lui şi să-i spună ce-avea de spus. Ştefan trebuia să-i vadă ochii, ca să fie sigur că nu era minţit. Şi cum nu putea năvăli peste el nici aici, nici la conac...

Ar fi fost foarte simplu din partea lui să roage China să-l ajute. China ar fi contactat superiorii lui Ştefan; iar contele ar fi stabilit un loc de întâlnire şi ar fi fost punctual. Dar dacă făcea asta, îşi dovedea neputinţa. Şi le dovedea tuturor că contele vorbea cu el, dacă era absolut necesar. Din obligaţie. Din silă. N-ar fi câştigat nimic...

Oare ce mai făcea Jun? Cu siguranţă, avea o grămadă de treabă! Şi sigur acumula nervi... Jun îl va ataca în curând pe Ştefan. În condiţiile astea, insistenţa lui de-a vorbi cu contele putea fi catalogată ca o tentativă de-a infiltra un inamic printre oamenii lui...

Se întreba în ce măsură China ar fi apreciat pozitiv mutarea lui Cheng în subordinea lui. Ştefan sigur n-ar fi apreciat o asemenea mişcare! Ştefan n-avea nevoie de Cheng. Ştefan demonstrase că avea consilieri buni - şi fiecare consilier avea "felia" lui. Pentru trupele din Franţa, o avea acum pe Rebeca. Pentru afacerile din România, îl avea pe Diamant. Dacă Ştefan va reveni în afacerile cu transporturi, va avea nevoie de-un consilier. Iar consilierul ăla n-avea nevoie de-un buldog ca Cheng. Consilierul purta costum şi locuia în Franţa; oamenii lui nu puteau umbla cu săbii şi pistoale prin ţara aia. Aşa că...

Auzea un motor apropiindu-se cu viteză. Se trase mult pe partea dreaptă a drumului... Maşina încetinea; dar se îndoia că Diamant mai avea ceva să-i spună! I-ar fi transmis, oricum, mesajul printr-un

SMS! Aştepta ca maşina să-l depăşească; şi se grăbea. Avea rezervare la zborul de la ora trei. Dacă găsea o ocazie, putea spera să ajungă la timp la aeroport...

Logan-ul îl depăşi şi trase pe dreapta. Portiera din dreapta se deschise în faţa lui... Ca s-o ocolească, ar fi trebuit să coboare în şanţ. Aşa că se opri. Bărbatul de la volan se aplecă spre el:

- Am ordin să vă duc fie la Otopeni, fie la intrarea în Bucureşti.

... La mişcarea asta trebuia să se gândească pe îndelete. Urcă în dreapta şi trase portiera:

- Atunci du-mă la Otopeni.

Loganul demară...

Dintr-un motiv numai de el ştiut, Diamant decisese să-i asigure transportul până la aeroport. Din nou. De ce făcea Diamant asta, numai Diamant ştia...

Ştefan

Era linişte în orăşelul Aurari. Oamenii erau liniştiţi. Atmosfera de aici îl liniştea şi pe el...

Auzea, prin geamul larg deschis, vocile lor. Tăticul lui pusese masa tot sub umbrar - şi o invitase şi pe Perla. Rebeca era în elementul ei; le povestea cum decisese să-şi mobileze casa. El devenea tot mai mirat... şi mai nerăbdător să vadă construcţia aia cu living în formă de romb...

Mobilul special începu să piuie. Îl scoase... Diamant? Ce se întâmplase?

- Da.

- Paza zice că Titel tocmai a trecut de poartă.

Titel venea să-i vorbească...

- Bine. Dacă vrea să vorbească cu mine, trimite-l la mine. Iar dacă întreabă de Rebeca, mă anunţi.

- Da.

Avea musafiri. Se întreba dacă Leonard îi trimitea vreun mesaj, sau era doar o vizită "privată" a celui care ştia acum că secretul lui, cu copiii, nu mai era secret! Diamant îl anunţase pe Titel că Rebeca spusese totul. Oare în ce măsură Titel era tentat să vină să-i dea lui explicaţii? Chestia asta i se părea foarte... nenaturală! Dar...

Se aşeză la masă. Privea lung farfuriile, tacâmurile, paharul...

Mâncarea fusese foarte bună; el însă, nu putuse să se bucure de gustul ei. O îndesase pe gât doar pentru că avea nevoie de mâncarea aia ca să supravieţuiască. Nu putea să moară înainte s-o ştie pe ea la adăpost... Hummer-ul se apropia...

Gata! Trebuia să-şi revină! Titel nu trebuia să ştie adevărul! Nimeni nu trebuia să ştie adevărul! Dacă vreunul dintre "amicii lui" decidea brusc s-o găsească pe regină şi pe copii, va fi vai de el! Cine punea mâna pe Ana, punea mâna pe el...

Tăticul lui trecea spre poartă... Maşina se apropia... încetinea... se oprea... Îi auzea vorbind... Tăticul lui îl poftea să intre-n casă... Uşa se deschise - iar Titel zâmbi, în şoaptă:

- Salutare, domnule incognito!

Exact de cuvintele astea avusese nevoie, ca să zâmbească! Se grăbi să se ridice iar Titel se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Nici nu ştii cât de mult mă bucur să te revăd!

- Şi eu mă bucur că eşti bine, sănătos. Mi-a spus Diamant...

Titel oftă greu:

- Ce să fac, Ştefane! Am şi eu un renume - şi trebuie să trag ponoasele de pe urma lui! Dar în noaptea aia să ştii că a fost chestie serioasă! În noaptea aia, dacă nu era Diamant...

Aprobă cu capul şi-i indică unul din scaune. Titel însă nu se aşeză:

- Ştefane, ce-i cu tine?

- ... Ce-i?

- Ai slăbit şi eşti palid.

- Ştiu. Asta mi-a zis şi tata. Îmi revin, în maximum o săptămână; o să vezi!

- Păi să faci bine să-ţi revii! Că avem o mulţime de petreceri în august! Şi nu e bine să te vadă băieţii aşa!

Aprobă şi arătă din nou spre scaun. Titel se aşeză... şi se ridică:

- Aoleu! Eu am picat, ca nesimţitu', în timpul mesei!

- Am mâncat deja. Stai jos odată şi spune!

Aşa! Că-l exaspera cu menuetul ăla! Titel se reaşeză... şi oftă greu:

- Am venit la tine fiindcă am mare nevoie de-un sfat.

- Spune.

- ... Un sfat personal.

- Spune.

- ... Mi-a zis Diamant o chestie. Şi am investigat şi eu şi am aflat că nu m-a trombonit. S-a aflat despre copiii mei. Vestea a coborât până la oamenii de jos. Toţi agaricii ştiu acum că am 12 copii cu 12 femei - şi e floare la ureche să afle adresele...

Aşa; şi?

- ... Tu cum zici să fac?

- Trebuie să faci ceva?

Titel îşi aprinse o ţigară şi oftă din nou:

- Îi ţin în nişte case comune, în grija unor babe comune şi-a unor mame tinere şi neînarmate. Eu cred că trebuie să fac ceva!

- Mută-i în Franţa. Sau în Germania. Sau în Austria. Cumpără patru vile, mobilează-le, asigură-le o pază draconică şi mută-i câte trei.

Mimica bărbatului din faţa lui ilustra neîncrederea... Îşi aprinse şi el o ţigară:

- Adevărata educaţie, adevărata minte liberă, acolo se clădeşte - nu în România. E vorba de mentalitate. E vorba de firea oamenilor, de modul în care gândesc, de felul cum văd lucrurile... Cât are cel mai mare?

- Patru ani jumate.

- E tocmai bine - sunt la vârsta la care se adaptează uşor şi învaţă repede limbi străine. Patru fortăreţe; patru educatoare bune. Puşi câte trei, ca să poată învăţa de mici puterea democratică a votului...

- ... Nu ştiu, Ştefane. Eu stau în România. Dacă i-aş muta în Austria...

- În ţările germanice ai să obţii nişte adulţi disciplinaţi, care zâmbesc puţin şi nu strâmbă din nas când dau de muncă. În Franţa ai să obţii adulţi cu mintea deschisă, cu concepţii moderne, cu cultură generală vastă şi înclinaţie către comerţul pe apă. În România ştii deja ce-o să obţii... Şi ştii, sper, că riscul de-a fi complet diferiţi de tine e mare...

- Ce vrei să spui?

- Că, dacă-i ţii în Germania sau Austria, vrei obţine patru companii puternice, cu relaţii internaţionale importante. Dacă-i ţii în Franţa, vei obţine o asociaţie formată din patru ONG-uri. Iar dacă-i ţii aici, vei obţine patru găşti de copii de bani gata.

- ... Da' nu pot, Ştefane! Să-i ştiu la mii de kilometri distanţă de mine?

- Ia gândeşte-te un pic la afaceriştii de-aici care au copii mari. Uită-te la tată, uită-te la fiu şi calculează cum i-au crescut. Şi-ai să vezi lde ce spun că, în cazul tău, copiii crescuţi aici vor sfârşi prin a goli beciul de aur şi-a fugi-n lumea mare cu o româncă neserioasă.

- Lasă tu fugitul! Mie mi-e că sfârşesc, Doamne fereşte, la morgă!

El nu voise să aducă vorba despre varianta asta - dar se bucura mult că Titel era realist...

- ... Deci tu zici Germania sau Franţa.

- În Germania, învaţă să fie corecţi. Vor face afaceri corecte; şi vor muri de bătrâneţe. În Franţa, învaţă foarte repede principiul macazului - şi-or să se strecoare prin viaţă, printre şmecherii şi ilegalităţi, şi-or să moară bătrâni şi faliţi şi mulţumiţi de viaţa pe care-au dus-o.

- ... Mă gândisem la Elveţia; că Leo are afaceri serioase acolo.

- Germania sau Franţa, Titele. Astea sunt recomandările mele. Aici, dacă nu-i ţii lângă tine zi de zi şi nu-i implici şi nu le arăţi cum se face şi de ce, îi pierzi din mână. Prind gustul banului şi-al fuduliei; şi capătă un anturaj prost. Şi, până-n 18 ani, îţi rămân doar 6.

Titel nu mai spunea nimic... Decise să schimbe subiectul:

- Şi altceva ce-ai mai făcut tu?

- Nu mare lucru. Chestia cu copiii mă macină rău...

- În primă fază, strânge-i pe toţi într-un loc sigur.
- Nu pot. Află muierile una de ailaltă - şi dracu m-a luat!
- Eu ştiu?! Între a rămâne damă de harem cu stimă şi cont baban şi-a sfârşi răsfirată pe stradă-n Spania, oare ce-or prefera muierile alea?

Iar nu spunea nimic...

- Strânge-i într-un loc sigur - o vilă mare, generoasă - şi pune-le pază serioasă. Şi dă sfoară-n ţară că ai aflat din sursă sigură că cineva vrea să-i omoare. Da' să ai grijă, după aia, la ce veşti pleci urechea - că sunteţi pe val, şi s-ar putea să încerce vreunul să-i pună piedică lui Leo prin tine.
- Mi-e frică, Ştefane! Să mor io! Mi-e o frică teribilă!
- De ele? Că altfel nu văd de ce sau de cine ţi-e frică?!
- ... Mi-e frică pentru ei. Sunt slăbiciunea mea - şi s-a aflat asta.
- Atunci pune-i bine. Nu-i mai lăsa răsfiraţi prin case de chirpici din cartiere obscure. Pune-i la adăpost. Şi află cine a vorbit.

Titel aprobă şi oftă greu:

- Până la urmă, va trebui să fac ceva. Era totuşi evident că n-o să ţină aşa o veşnicie...

Da; era evident... Acum era rândul lui Titel să schimbe subiectul:

- Tu ce mai faci? N-am mai vorbit de mult!
- Eu? Ce să fac; bine. Aştept următoarea lovitură a chinezului şi văd de fabricile de caşcaval.
- Se-aude prin ţară că fabricile tale duduie, la capacitate maximă - şi stau afaceriştii la coadă ca să le vină rându' să intre-n fabrică...

Dacă aşa se auzea în ţară...

- Şefu' zicea că Jun ăla nu l-a mai căutat pe Isamu.

Ridică scurt din umeri, făcând instantaneu legătura dintre vizita matinală a lui Isamu şi cea neplanificată a lui Titel...

- Iar Grasu tău e bine. Se reface repede şi bine. Ai fost la el?
- Nu. N-am ce căuta în spitalul ăla. Evit, de fapt, să trec prin Bucureşti. Nişte vechi parteneri de afaceri care m-au trădat îmi dau acum târcoale; şi nu vreau nici să vorbim, nici să constat că vizitez vreun arest zilele astea. Îmi ajung Externele. Şi-aşa...
- Cică ar fi un zvon care zice că, peste vreo trei luni, o să te împaci cu Internele.

Nu, zău?! Se sprijini de spătarul scaunului şi adoptă o atitudine care anunţa sfârşitul discuţiei:

- Să trăim noi încă trei luni - şi mai vedem ce-o să fie atunci.

Titel se grăbi să se ridice:

- Bine, Ştefane. Îţi mulţumesc pentru sfat.

Se ridică şi el:

- Sfatul e al meu; decizia însă e numai a ta.

Îşi strângeau mâinile... Titel se grăbi spre uşă:

- Vorbim.
- Vorbim.

Şi gata - plecase Titel...

Deci şefii vor face presiuni ca el să accepte umbrela Internelor... Să mai trăiască ei încă trei luni! În plus, putea ridica problema comisionului! El nu plătea trei comisioane pentru trei umbrele care apărau acelaşi om! Fie Externele se mulţumeau doar cu comisionul din Franţa şi cedau comisionul românesc Internelor, fie se descurcau ei între ei!

"Ce să vă fac, oameni buni - sunt numa' unu! Dar, dacă nu reuşiţi să vă înţelegeţi voi între voi, o să fac eu un efort şi-o să fac încă o firmă! Şi-o să vă ţin pe unu' pe genunchiu' drept şi pe ălalalt pe genunchiu' stâng..." Îi venea să râdă...

Şi de ce nu râdea, dacă îi venea să râdă?! Se grăbi să iasă - tocmai decisese că sosise şi el "oficial" în Aurari! Era posibil; îl adusese Titel cu Hummer-ul. Aşa că se ducea afară, la masă. Era tare curios ce mai vedea tuşica lui în cărţi...

Ana-Maria

Copiii dormeau. Sami era în sufragerie - citea. Şi probabil că încă o mai aştepta, să continue cu traducerile! Ea însă avea un pic de treabă...

Ceea ce spusese Jaser i se păruse de bun simţ; aşa că, imediat cum adormiseră copiii, căutase arte marţiale în wikipedia. Şi aflase că trăise atâţia ani într-o regretabilă eroare şi-o necunoaştere crasă... Şi apoi se uitase în paralel - wikipedia şi youtube. Şi ajunsese la concluzia că aikido era sportul perfect pentru copii! Îi va ajuta mult la şcoală, în caz că vreun copilaş nebun va uita cine era domnul conte...

Era sigură că micuţii ei vor adora acel sport nu pentru că era "cu bătăi", nu pentru că vor avea costume frumoase, nu pentru că vor intra cu mândria-n piept în *dojo* - ci pentru că "bătăi de-alea ştiu şi chinezii". Micuţii ei, la şapte şi cinci anişori, or să înveţe să fenteze şi să pareze lovituri cu gândul că o să-i prindă mafia chineză cândva...

Oftă greu şi se ridică. Ducea laptopul în living... Sami o privea lung; dar ea prefera să nu discute acum despre asta. Forma numărul de la clubul Malakoff...

Sami

Ana sunase la club. Găsise ea un club de aikido pe net - şi tocmai cerea informaţii. El evita s-o privească; o vedea, oricum, cu coada ochiului! Nu voia să se implice prea mult în viaţa ei. Deşi lămuriseră toate problemele şi toate temerile ei, Ana avea în continuare momente când se transforma într-un arici indispus...

Nu - nu va mai veni să facă "schimb de cultură". Tasnim nu era acasă; aşa că ea era un arici plin de ţepi, ascuns bine în scorbura ei, pregătită să-l înţepe din toate puterile...

Ia să se ducă el să se odihnească! Hai - că diseară era de gardă! Se ridică şi se grăbi să urce scările.

Fotografia îl aşteptase. Era la fel de rece; la fel de imobilă. Nu mai avea strălucire...

Ana-Maria

Copiii erau cuminţi. Se jucau - adică făceau lecţii, dar ei nu ştiau asta. Sami se pregătea să plece la spital...

Luă laptopul şi se aşeză în living:

- Copii, ia veniţi puţin!

Gata - erau lângă ea.

- Ia să vă arăt eu ceva...

Apăsă butonul şi îi trase pe ei în faţa ecranului. Ei trebuiau să vadă, ei trebuiau să vrea să se apere aşa...

- ... Mami, ce e asta?
- Se numeşte aikido şi este o artă marţială.
- ... E foarte frumos. Da' când se bat?
- Nu se bat. Ei învaţă să se apere, nu să se bată.
- Aa...

Léon nu pricepuse nimic; dar Florentina tăcea şi privea imaginile, aşa că bătea şi el în retragere şi aştepta explicaţiile...

- ... E interesant, mami. Dar de ce ne arăţi demonstraţia asta?
- Sami şi-a dat seama că voi nu faceţi îndeajuns de multă mişcare; iar dacă faceţi mişcare, n-o faceţi pe-aia bună. S-a gândit la un sport care se face în interior - ca să nu fiţi recunoscuţi - şi mi-a spus despre artele marţiale. Iar eu am căutat şi-am găsit stilul ăsta, aikido. Şi mi-a plăcut atât de mult, că am decis să vi-l arăt şi vouă. Acum, că l-aţi văzut, ce ziceţi - vreţi să învăţaţi aikido?

Da - categoric, voiau să înveţe aikido. O strângeau de gât şi-i chiuiau în urechi...

- Am găsit o sală de aikido în apropiere. Orele se ţin zilnic, între 10 şi 12. Începeţi cursurile oricând vă prezentaţi la *dojo*. Dar aveţi nevoie mai întâi de costume, apoi de fotografii, apoi de nişte certificate medicale cum că sunteţi apţi pentru sport...

Sami zâmbea:

- Certificate de care mă ocup eu, diseară...
- Şi aveţi nevoie şi de 24 de ore de teorie.

- Cum adică?

- Adică trebuie să stăm toţi trei cu calculatorul în faţă şi să învăţaţi cum se numesc anumite lucruri în aikido. De exemplu, sala unde-o să mergeţi se numeşte *dojo*. Locul ăla din mijloc unde-o să vă luptaţi se numeşte *tatami*. Şi mai sunt multe! E bine să le ştiţi atunci când mergeţi prima oară.

- De ce?

- Pentru că e important să creaţi o primă impresie bună. Chiar dacă nu ştiţi nici cum se ridică mâna; faptul că ştiţi cum se numesc lucrurile din jur arată că vă interesează sportul ăsta şi că vreţi cu adevărat să învăţaţi. Contează, să ştiţi!

- Ştiu, ştiu! Şi tu te antrenai o grămadă, înainte de câte-o petrecere de-aia mare!

Aoleu! Léon tocmai "dăduse din casă"! Se grăbi să se ridice:

- Exact. Deci a rămas stabilit? Aikido?

- Da, mami! Da' ne cumperi costume?

- Mâine mergem la plimbare şi cumpărăm şi costume. Şi cred că mergem şi până la sală, să plătim cotizaţia.

Sami se grăbi să-i amintească:

- Dacă e departe, luaţi un taxi.

Aprobă; era privită lung... Se grăbi să-şi urmeze copiii:

- Haideţi să ne uităm la filmuleţe cu aikido!

Era ciudat - de când ştia că e singură cu el în casă, redevenise irascibilă şi acră şi dornică să se-ascundă printre copii! Şi nu înţelegea de ce! Omul ăsta nu-i spusese nimic, nu-i făcuse absolut nimic...

Probabil că din cauza sarcinii era aşa. Uita mereu că e gravidă...

Diamant

Mm, ce somn îl luase! Se îndopase la propriu! Safira lui gătea bine; în plus, şedinţa de masaj de dimineaţă îi azvârlise optimismul "afară din grafice"! Avusese o zi minunată; toate îi merseseră şnur! Şi afacerile, şi organizatoricele, şi plimbarea prin cazinouri... Iar "lecţia de programare" pe care-o făcuse Ştefan cu el îi demonstrase că Claire era în realitate o maşină ascultătoare - iar el era doar un şofer iscusit cu o tonă de lene-n vene... Acum, maşina aia îl asculta. Ştefan îl învăţase cum s-o programeze. Aşa că plimbarea prin Bucureşti o făcuse în ritm de manele. Numai că, pe la şase seara, întorcându-se acasă, descoperise că Claire avusese totuşi dreptate. Şi schimbase cu mâna lui muzica! Dacă-l aflau Florin şi Adrian că prefera Bach, Mozart, Ceaikovski...

Safira intră în living:

- Diamante...

Ce-i? Era atent, o privea dar ea nu zicea nimic...

- Ce-i?

- Ştefan e la nea Dumitru?

Aprobă cu capul.

- ... Şi crezi că poţi să-l aduci cumva aici?

Nu. Negă.

- ... Tu te mai duci la el azi?

- Da.

- ... Pot să te rog să mă iei şi pe mine?

- Da. Da' de ce?

- Vreau să vorbesc ceva cu el.

"Aa, vrei neapărat s-o încasezi pe tema lu' Cornel!" Decise să se ridice:

- Atunci mergem toţi patru. Da' să nu te-aştepţi să stăm mult; că sunt frânt.

"Iar dacă eu plec, nea Dumitru te-azvârle în stradă! Şi te află orăşelul - şi vă leg de brad..."

Nevasta lui aprobă şi se grăbi spre scări. Bun! Deci o mai vedea o dată azi pe Raina lui...

Ştefan

Seara era răcoroasă. Începuse să adie vântul. După părerea lui, pe la două-trei or să-l trezească tunetele şi răpăitul puternic al ploii...

Imediat după cină, Rebeca se scuzase şi urcase în camera ei, motivând că trebuie să facă socotelile. La 30 de secunde după plecarea ei, tăticul lui îi arătase biletul contelui. Fusese foarte entuziasmat atunci când îi dăduse hârtia; dar după ce îi amintise motivele pe care le avusese ca să nu-l mai contacteze pe conte după atentat, se cam desumflase. Acum tăcea. Tăceau amândoi şi priveau lung grădina...

Se auzeau nişte guriţe vesele de copii... care se apropiau... Tăticul lui se ridică:

- I-auzi! Vine Diamant, cu prichindeii!

- Şi probabil şi cu Safira. Te rog să o primeşti în curte.

Şi-acum îl privea lung... Ochii negri scăpărau scântei furioase:

- Bine; dar numai în curte. Şi numai cinci minute.

Tatăl lui nu suporta muierile neserioase; şi cum Safira era prima neserioasă a neamului...

Îi auzea intrând în curte; îşi auzea tatăl bucurându-se şi lăudând rochiţa Agatei... Azur întreba de el... Gata - tatăl lui luase copiii în casă, cu promisiunea că mâncau nişte bomboane şi apoi ieşeau să se joace cu el; Diamant intra şi el, pe motiv că vrea şi el bomboane de-alea bune... Paşii se apropiau... El se încrunta rău...

Safira se opri lângă el. Nu ridică privirea spre ea:

- Nu ştiu de ce-ai venit.

- Am sperat că o să vrei să auzi şi varianta mea.

- Ce variantă poţi avea la "Safira s-a culcat cu Cornel"? Există o altă variantă?

Nu; nu exista altă variantă. Ca dovadă, Safira tăcea mâlc...

- Atunci când ţi l-am dat, te-ai jurat că n-ai să-l dai pierzaniei.

- N-am să-l dau pierzaniei.

- El te respectă; şi respectă faptul că-i creşti copiii şi-i îngrijeşti casa. Nu te-a pedepsit, nu te-a spus lu' taică-tu...

- E un bărbat bun. N-am să-l dau niciodată pierzaniei.

- Şi ai venit ca să-mi spui chestia asta!

- Am venit ca să-ţi spun de ce s-a întâmplat aşa.

- Crezi că mă interesează de ce s-a întâmplat aşa cum s-a întâmplat?

- Cred că îţi sunt datoare cu o explicaţie.

- Tu îi eşti datoare bărbatului tău, nu mie. Şi cu explicaţii, şi cu toate celelalte.

Safira scăpă un suspin:

- ... Tu eşti tatăl lui. Şi trebuie să ştii adevărul.

Bine! Îi făcu semn "să-i dea bătaie" - iar ea scoase şerveţelul din fustă şi-şi şterse lacrimile... Şi începu să şoptească, printre suspine:

- ... Să ştii că nu i-am făcut nimic. Nici nu i-am zis nimic. Nici n-am făcut altceva decât făceam de obicei. El a început să se depărteze de mine şi de casă... A fost plecat mai mereu... Dormea nopţi la rând în primărie... în loc să vină acasă... De când cu împuşcăturile, din aprilie... s-a făcut mai tăcut. Şi mai retras. Nu mi-a mai zis nimic... A păstrat toate veştile pentru el... A fost mereu gânditor şi mut... şi cu mintea departe... Şi m-am speriat... mai ales când şi-a pus inelu' ăla la gât...

Poftim?

- ... Exact cum ţineai tu inelul lu' Ana la gât, pe lanţ...

Aoleu! Cum-cum? Inelul? Ce inel? Diamant avea un inel la gât?

- Şi când l-am întrebat... mi-a zis că e comandă specială... şi trebuie să-l aibă mereu la el... ca să i-l dea clientului când l-o cere... Da' eu nu l-am crezut... şi atunci m-a bătut...

Clar! Diamant făcuse o prostie monumentală - îl copiase pe el. Îi făcuse Rebecăi un inel şi-l ţinea la gât, pe lanţ. Şi probabil că făcuse pe dracu-n patru să-l vadă Safira - ca s-o înfurie bine, s-o facă să vrea să se răzbune sau... Vărul lui era afurisit de isteţ şi de şmecher - şi-şi săpase din timp temelia căsniciei! Oof... Oftă greu şi decise să-l salveze pe Diamant, măcar din punctul de vedere al inelului:

- Eu i-am comandat inelul ăla. Dar încă nu e momentul pentru

el; aşa că i-am zis să-l ţină la el. Şi să fie oricând gata să mi-l aducă. De-asta şi l-a pus la gât; ca să nu-l piardă. E un inel unicat şi a costat o mică avere.

Safira nu mai zicea nimic. Şi parcă nici nu mai suspina aşa tare. Vestea că inelul ăla era al lui o calmase instantaneu... Era linişte... Tot ea continuă discuţia aia:

- ... Eu nu vreau să-l pierd. Că bărbat mai bun ca el n-am să mai găsesc.

- De ce nu te-ai gândit la asta înainte să-l bagi pe Cornel în dormitor?

Tăcere...

- Bărbatul tău ţi-a spus să-l bagi pe Cornel în dormitor?

Tăcere...

- Acasă la maică-ta şi la taică-tu, aşa ai văzut? Maică-ta invita vecinii în dormitor atunci când pleca taică-tu să facă bani?

Tăcere...

- Eu ţi-am pus salba la gât. Eu ţi l-am dat. Iar tu ţi-ai bătut joc de el şi de onoarea lui.

Tăcere...

- ... Eu n-am să-ţi fac nimic. Eşti nevasta lui; el decide ce face cu tine acum, după ce-a aflat ce-ai făcut. Mi-a zis că aveţi o convenţie; şi că te-a avertizat, să nu te afle nimeni. E casa voastră, treaba voastră. Dar, dacă se află ceva iar el vă leagă de brad, să ştii că eu aduc benzina. Iar tata aduce chibriturile. Ieşi afară.

Safira se aplecă şi-i luă mâna dreaptă. Nu-nu! Se grăbi să-şi tragă mâna! Nu! Femeia de lângă el bufni în hohote de plâns şi-o rupse la fugă spre poartă...

Îşi trecu încet degetele prin păr...

Nu mai ştia ce să creadă. Uneori, credea că Diamant era îndrăgostit lulea de Rebeca. Alteori, putea afirma cu toată tăria că între Diamant şi Rebeca era doar o şicanare şi-o joacă amuzantă - iar vărul lui nu se supăra nici dac-o punea jos, nici dacă pleca de la conac pălmuit şi nesatisfăcut. Alteori...

Se ridică şi intră în casă - iar Azur se repezi şi-i sări în braţe:

- Ştefane!

- Să trăiască bulibaşa ăl mic!

- *Vive le roi*!

Ia uite-l! Îl strânse cu putere în braţe... şi-l pupă pe frunte:

- Măi, ce mare te-ai făcut!

- Păi nu sunt băiat de bulibaşă? Trebuie să cresc mare!

- Mare, da; da' şi aici trebuie să fii mare...

Şi-i arăta spre cap... Azur aproba:

- Acolo n-am probleme. Sunt printre primii la şcoală!

- Foarte bine. Ia să văd eu şi ducesa...

Agata aşteptase, zâmbitoare, cu mânuţele întinse spre el; de cum o săltă pe braţ, micuţa rămase pierdută cu ochii în ochii lui...

- Tu ce faci, ducesă? Cum e la grădiniţă?

- E super!

- Bun! Ce zice doamna educatoare - te descurci bine cu temele?

- Foarte bine!

- Da' cuminte eşti?

- Foarte cuminte! Sunt cea mai cuminte!

- Bun! Uitaţi ce vă propun eu... Trebuie să mă duc urgent cu Diamant într-un loc; şi cum ne-ntoarcem destul de târziu, dar vreau neapărat să stau de vorbă cu voi, eu vă propun să dormiţi azi aici, la bunicul. Cu mine. Ce ziceţi?

- Daa!

Ce bine că voiau să doarmă cu el! Copiii lui Diamant erau speciali; îi aminteau un pic de propria copilărie... Îi lăsă jos:

- Atunci fugiţi şi pregătiţi-vă - iar când vin eu, dormim toţi trei.

- Daa!

- Tată, cheam-o pe tuşica să le facă baie. Sau poţi s-o pui pe Rebeca - că ştie!

Tăticul lui îl privea lung şi nu "gusta" gluma. Tăticul lui, bulibaşă adevărat, simţise imediat ironia şi "palma" de pe obrazul lui Diamant! Dealtfel şi Diamant o simţise - era destul de îmbujorat şi-i pierise complet atitudinea aia cocoşească... Porni spre uşă:

- Mergem la Cernica mică.

Diamant nu comenta...

Or să discute acolo - în casa în care începuse totul. În casa pe care el o cumpărase pentru Ana lui - şi în care încercase s-o încuie. În casa în care îşi pusese el inelul la gât... În casa în care Laura acceptase să fie încuiată, cu tot cu copilul lor...

Trebuia să afle ce voia Diamant de la Rebeca. Vărul lui era un actor bun; prea bun uneori. Iar el era obosit, ameţit de toate întrebările care îi stăruiau în minte, şi nu se putea concentra bine asupra rolului pe care-l juca acum actorul Diamant. Aşa că trebuia să afle...

Ana-Maria

Aştepta, privind lung imprimanta... Şi gata - ieşise şi ultima pagină. Le luă şi le aranjă bine... Luă şi-o coală albă şi încercă să scrie cât mai citeţ.

"Din păcate, nu am găsit nici o traducere a lui Ion Minulescu în franceză. Aşa că am încercat să traduc eu cât mai bine versurile care am observat că ţi-au plăcut."

Se grăbea spre camera lui... Intră şi se opri. O să i le lase... Să le lase... Unde să le lase? Habar n-avea! Privea lung în jur...

Stop!

Unde era fotografia soţiei lui? Nu mai era acolo, pe mobilă! Abia acum observa că rama nu mai era acolo! Ciudat - că ştersese praful alaltăieri şi nu observase... Unde era fotografia aia?

Se apropia de pat... Vedea rama pe televizor...

Gata - tocmai decisese, într-o clipă, să iasă! Cu tot cu foile ei! Ce căuta ea aici, în casa lui? În casa familiei lui? Cum putea să-şi bage ea hârtiile aici, unde stăpână era femeia aia?

Coborî grăbită treptele şi lăsă foile pe canapea, lângă carte. Şi alergă în camera ei - fusese cât pe ce să facă o prostie uriaşă! Omul ăla îşi mutase soţia lângă pat probabil din cauza ei! Că ea ştergea praful şi făcea curat pe-acolo! Probabil că aşezase rama greşit, sau... Sau probabil că colegii lui începuseră să zâmbească cu subînţeles şi să facă anumite aprecieri apropo de decizia bună pe care-o luase el atunci când alesese să-şi unească viaţa de o văduvă chinuită de soartă...

Sami plecase la spital înainte de cină. Tasnim nu se întorsese nici acum de la plimbare. Aşa că o să pună masa şi-or să mănânce ei trei; iar atunci când va veni sora lui Sami, o să încălzească mâncarea... şi-o s-o întrebe, poate, dacă Sami era supărat pe ea. Sau poate-o să tacă şi-o să audă laude la adresa lui Jaser... Iar atunci când Sami se va întoarce, de dimineaţă, o să vadă hârtiile şi...

Reveni în living. Luă foile. Ştia sigur că Florentina avea dosare multe...

Gata - traducerea aia era ascunsă bine. Puse dosarul sus, pe şifonier, şi se grăbi spre bucătărie.

O să continue să traducă - şi nu numai Minulescu. O să traducă mai mulţi poeţi, pe mai multe subiecte. Şi-o să i le dea, într-un târziu - că doar pentru el le făcuse, nu? Dar n-o să i le dea acum; o să i le dea... probabil când va pleca definitiv de la ei. Aşa, ca o amintire. Înainte de momentul ăla, a-i dărui lui Sami nişte poezii de dragoste nu era o idee prea bună. Părerea ei!

Diamant

Conducea încet, atent, şi-şi jura că Safira va mânca bătaia vieţii ei - dar nimeni din orăşel nu va observa asta. Îşi jura lui însuşi că va folosi pe ea tehnica aia complicată, fără vânătăi vizibile; şi-o va bate... Şi pe urmă o să-i taie limba. Ca să nu mai vorbească! Niciodată! Cine ştie ce-i spusese lui Ştefan! Când venise din curte, vărul lui zâmbise cu fulgere; iar până aici, în faţa curţii de la Cernica mică, nu scosese

un cuvânt...

Trase pe dreapta şi opri motorul - iar Ştefan coborî şi trânti portiera. Mm, ce furios era! Safira "o avea promisă"! Clar! Coborî şi el şi se grăbi să-l urmeze; şi nu mică-i fu uimirea când îşi auzi vărul trimiţând absolut toată paza la poartă, pe partea cu strada...

Dacă Safira îi spusese chiar şi cea mai mică minciună, o omora. O sinucidea cu pastile. În 48 de ore era "rece". Şi pe urmă Ştefan n-avea decât să-l pedepsească! Moarta de la groapă nu se mai întorcea, să toarne gogoşi!

Îl urma cu aceiaşi paşi grăbiţi. Abia aştepta să afle ce se întâmplase; dar îi era şi frică de decizia lui. Când conştientiza frica aia, avea sentimentul că păşea cu apăsarea specifică condamnaţilor la moarte...

Ştefan

Năvăli în living şi aprinse lumina. Casa strălucea de curăţenie; dar pe el altceva îl interesa. Închidea toate geamurile, trăgea toate jaluzelele, toate draperiile... Diamant se grăbea să-l imite, pe partea cealaltă a camerei...

- Încuie uşa.

Puse dispozitivul de bruiaj pe masă şi se întoarse spre el:

- Treci!

Îi arăta punctul exact de pe covor unde voia să-l vadă; Diamant se prezenta în punctul ăla şi-l privea cu teamă... Trase cuţitul din cizmă şi-l fulgeră scurt:

- Dezbracă-te - că n-are rost să stricăm bunătate de cămaşă!

Vărul lui păli; apoi se albi; apoi se înroşi tot... şi apoi începu să-şi desfacă nasturii, privind modelul covorului. Hm...

Şi iată şi inelul ăla "comandă specială"... Platină cu diamante negre. Interesantă decizie! Avea formă de verighetă - dar nu era verighetă... Interesant! Cămaşa sfârşi pe covor; Diamant îl privea lung... Luă cu grijă inelul pe vârful cuţitului şi-l ridică la nivelul ochilor albaştri:

- Ce e ăsta?
- Un inel de platină cu diamante negre.
- Şi de ce nu stă în seif?
- Ştii bine de ce.

Poftim? Poftiim? Diamant părea că-şi regăsise calmul:

- Din acelaşi motiv pentru care nici inelul Anei n-a stat în seif.

Lăsă inelul în pace - şi-l privi cu tristeţe:

- Atunci când am insistat să stai cât mai aproape de mine, am sperat să ai destulă minte ca să nu-mi copiezi greşelile.
- Nu ţi le-am copiat. Iar inelul nu e o greşeală.

Ei, nu! Clătină încet capul... şi concluzionă:

- ... N-am fost un exemplu bun pentru tine.
- Ai fost cel mai bun exemplu care putea exista. Mult mai bun decât tata.

Stop! Cuţitul parcă-i "sărise" singur pân' la gâtul lui Diamant! Ridică vocea la el:

- Ce faci, mă - îl judeci pe taică-tu?
- Nu. Dar el doar m-a făcut; tu m-ai crescut. Tu mi-ai arătat că, dacă vreau cu adevărat, îmi pot transforma visele în realitate.

I-auzi! Începu să râdă uşurel, în zeflemea:

- Visezi tu aşa de tare s-o vezi pe ea sub tine?

Diamant clătină încet capul... şi suspină:

- Visez să mă simt iubit...

Fir-ar a dracului ea de treabă! Diamant chiar îi luase Rebecăi un inel! De-ăla "pentru toată viaţa"!

... Nu putea să creadă că omul ăsta din faţa lui, vărul lui diliu, spaima afaceriştilor şi idolul escortelor, suspina atunci când vorbea despre iubire...

- ... Visez să simt şi eu că sunt ridicat spre soare... Visez să mă simt şi eu, măcar o dată... ca un adolescent drogat...

Ia să-l aducă cu picioarele pe pământ!

- Visezi să plănuieşti un accident de circulaţie, cu Safira în rolul principal...

Diamant oftă greu şi-şi şterse lacrimile:

- Nu, Ştefane - ştiu că nu suntem traşi la xerox. Ana era liberă ca pasărea cerului atunci - dar Raina e consiliera ta şi-o ţii în Franţa. Ana îl primea pe Ramon cu braţele larg deschise - iar tu plănuiai s-o trimiţi pe Rubina la taică-su. Raina n-ar putea să-mi primească copiii. Şi n-ar putea să-şi dea demisia ca să stea în vila mea din Bucureşti, ca Laura... Tu nu erai bulibaşă atunci; eu sunt acum bulibaşă. Foarte multe lucruri nu se pot copia.

- Şi-atunci cum plănuiai tu să faci cu Safira şi Rebeca?

Diamant oftă greu... şi plecă capul:

- ... Dacă ea mă vrea...

Nu-nu! Îi ridică repejor bărbia cu cuţitul şi-i făcu semn să se uite la el:

- Ai pus bine problema, să ştii! Oare ea te vrea? Că oricărei femei îi plac tandreţurile; dar una-i sărutul pe furiş, alta-i legătura cu inel! Ea ştie de inelul ăsta?
- Ştie doar că i-am cumpărat ceva; nu i-am spus ce...
- ... Dar ce crezi - ea îl vrea?
- Nu ştiu.
- Dar pe tine te vrea?
- Nu ştiu...

Dăduseră într-un interogatoriu dur - iar Diamant părea că va reîncepe să suspine. Aşa că nu mai insistă cu întrebările al căror răspuns era "Nu ştiu":

- Dar dacă te-ar vrea, tu ce-ai face?
- Aş face cumva să fie ea fericită. Pentru că, atunci când ea e fericită, mă simt fericit. Aşa simt eu, în sufletu' meu. Încă de când am cunoscut-o, aşa simt; mă uit la ea, o văd fericită şi-atunci simt...
- Ai grijă, Diamante - chestia asta cu fericirile reciproce se suprapune rareori!
- Dacă ea mă va face să strălucesc, aşa cum străluceai tu lângă Ana, voi avea grijă ca şi ea să strălucească lângă mine.
- Ia uită-te la mine - strălucesc?

Vărul lui aproba... Era dement! Clar! Discuta degeaba cu el - Diamant o luase razna rău... Vărul lui şopti:

- Da, vărule - străluceşti. Dacă în clipa asta ar intra Jun pe uşă, cu pistolul aţintit spre fruntea ta, ai muri liniştit. Împăcat. N-ai avea regrete. Cât ai trăit, ai trăit bine; ai avut de toate, ai fost iubit şi-ai lăsat în urma ta copii frumoşi şi deştepţi. Dar dacă Jun n-ar intra singur, iar Isamu m-ar împuşca în secunda asta, probabil că aş bântui-o pe Safira - să-mi spună de ce n-a putut să mă iubească...

Ia uite - că Diamant se gândise mult mai adânc, mult mai serios decât bănuise el că era capabil să se gândească! Şi făcuse calcule pe care nu-l bănuise capabil să le facă! Da' mare se mai făcuse vărul ăsta al lui! Eei...

Băgă cuţitul înapoi în cizmă şi-i dădu cămaşa. Diamant o luă; dar nu se grăbea să se-mbrace... Iar el se gândea...

Diamant al lui "crescuse". Dăduse de gusturi fine. Ştia acum de ce Safira fusese împinsă în braţele lui Cornel - Diamant voia să se simtă iubit. Nu voia să se simtă îngrijit, sau hrănit, sau călărit de-o nevastă-model. El voia să simtă cum dragostea iese din femeia din braţele lui şi-l învăluie ca într-o bulă de fericire, cum spunea Ana. Safira nu ştia să facă bule de fericire; pentru Safira, dragostea era... practică. Palpabilă. Pentru Safira, dragostea bărbatului ei pentru ea se măsura în cărămida de bani şi numărul de ochi învineţiţi pe motiv de "protejarea familiei". Iar dragostea ei pentru el se măsura în notele copiilor, în curăţenia casei şi-n comportarea nevestei bulibaşei atunci când ieşea în comunitate. Iar după atâta dragoste de-aia cum ştia ea, seara târziu, chiar că nu-i mai ardea de "prostii de prin filme"... Dealtfel, se îndoia că Safira îl luase pe Diamant pentru că se îndrăgostise lulea de el! Atunci când se urcase-n Mercedesul alb şi acceptase să-l strângă în braţe - pe lângă gândul care-l implica pe tânărul cu ochi albaştri, statură "bine" şi braţe puternice -, în mintea Safirei fusese fuga de la foaia cortului şi renumele neamului Ionescu. Iar după ce-l strânsese-n braţe, rămăsese gravidă la foaia cortului; şi născuse la foaia cortului. Şi auzise şi trăise multe acolo, din cauza lui

Diamant! În condiţiile astea, atunci când mintea Safirei se emancipase destul de mult ca să afle că femeia era egală cu bărbatul...

Diamant era trist - trist şi dezamăgit. Constatase că - după 25 de ani de viaţă, mii de femei şi cine ştie câţi copii - nici una dintre ele nu-l iubise. Amară constatare... Oftă greu:

- Eu te consider dezlegat de Safira. Poţi să faci ce vrei cu ea - a ieşit de sub protecţia mea.

- N-am să-i fac nimic. N-am să pătez numele Ionescu cu greşeala ei.

- Este dreptul tău să-ţi speli ruşinea.

- Este nevasta mea. Eu ţi-am zis să mi-o peteşti pe ea - aşa că este ruşinea mea.

- Te rog să nu mă iei de prost.

- Nu te

- Ştiu că te-ai însurat cu ea pentru mine. Toată lumea ştie asta! Atunci când eu am încurcat şi-am zăpăcit îngrozitor rufele neamului nostru, tu ai pus un kil de detergent şi te-ai legat de ea. Ai făcut-o, printre altele, ca să mă ajuţi să fiu fericit alături de Ana. N-am uitat asta - n-am s-o uit niciodată! Ştiind acum prezentul şi privind în urmă, îmi place să sper că ai fost şi tu fericit - măcar la început...

Diamant aproba; dar zâmbea trist. Diamant al lui ştiuse încă de-atunci că se sacrifica pentru neam. Şi pentru el. Şi pentru tatăl lui. Şi pentru toată lumea - inclusiv pentru Ana! Iar acum Diamant al lui găsise o roşcovană. O speranţă. Şi încerca să facă ceva şi pentru el... Decise să pună punct discuţiei:

- În orice caz, ţi-am spus: din punctul meu de vedere, tu eşti dezlegat de Safira.

Şi-atât; se grăbea să iasă, să trimită paza la locul ei...

Traversă curtea şi ieşi; şi porni spre primul BMW de pe străduţă. Aproape instantaneu, patru ţigări zburară pe geamuri iar motorul porni. Deschise portiera din faţă, se aşeză în locul bărbatului care se grăbise să coboare şi mârâi la ei:

- Salut. Aurari.

- Să trăiască şefu'!

Şi gata - porniseră cu demaraj spre orăşel.

Diamant

Ştefan plecase; auzea maşina îndepărtându-se în trombă! Pe el nu-l mai luase; adică nu voise să meargă cu el. Nu voise să continue discuţia asta şi în maşină...

Habar n-avea dacă vărul lui îşi schimbase opinia despre el şi Raina. Habar n-avea ce plănuia vărul lui să facă cu Safira - că de plănuit, sigur plănuia el ceva! Dacă nevestica lui cea plină de iniţiative se gândea "să-i facă o surpriză" şi dădea cu pixu' la Interne, adio avansare! Şi adio libertate! 29 de zile de arest erau un dezastru... Oricum, Safira era acum foarte bine supravegheată. Iar dacă făcea vreo greşeală, cu siguranţă Ştefan avea pregătit un plan...

Se grăbi să închidă uşa. Decise să-şi pună totuşi cămaşa... Privi din nou inelul...

Ştefan îi pusese nişte întrebări dificile, la care nu ştia răspunsul. Oare Raina îşi dorea inelul ăsta? Oare Raina îl dorea pe el - fără inel? N-avea curaj să o întrebe; n-avea curaj să riste să-şi răspundă singur şi să constate pe urmă că greşise răspunsul...

Dar un răspuns avea totuşi. Aşa că scoase mobilul special şi începu să apese tastele...

"Dacă nu vrea nici, nici, o să-l încui în seif. Şi n-am să mai încerc niciodată. Ai dreptate - fericirile reciproce se suprapun foarte rar."

Send... Îşi aprinse o ţigară. Trebuia să aibă un motiv plauzibil pentru ochii roşii pe care-i vor vedea băieţii! Paza revenise la posturi, iar lui îi venea să plângă...

Oricum... Acum, Ştefan ştia adevărul. Acum, dacă Ştefan îl înţelesese - pe el şi nevoia lui de-a se simţi iubit de-adevăratelea, problema era ca şi rezolvată! Dacă însă nu-l înţelesese, putea să-şi ia adio de la Raina. Ştefan îi va despărţi, începând din momentul când va ajunge acasă la nea Dumitru. Iar ea o să asculte de Ştefan - şi-o să facă ea cumva să-l uite...

O să fie ce-o să fie. O să descopere el mâine ce-o să fie! Acum, trebuia să iasă de acolo şi să se-ntoarcă acasă. La el acasă. La Safira. Dacă nevasta lui avea limbuţie, va fi rău...

Ana-Maria

Acum zâmbea. Acum era mult mai bine! După ce mâncase alături de copii şi discutaseră despre aikido şi regulile lui, viaţa i se păruse mult mai "sigură". Era gravidă şi avea obiceiul să uite asta...

Acum, copiii se uitau la un film. Iar ea traducea versuri. Traducerea asta mergea foarte repede. În stânga ecranului avea poezia, în dreapta avea Word-ul. În spatele lor era dicţionarul online - dar apela rar la el. Îi plăceau mult Scrisorile lui Eminescu...

Aha! Se auzeau voci apropiindu-se de uşă! Se grăbi să se ridice şi să intre în camera ei. Apropie mult uşa... Îi auzea vorbind... râzând... Vorbeau în arabă; aşa că asculta degeaba pe la uşă. Le auzea totuşi bucuria - şi ştia că nu putea fi o discuţie în contradictoriu...

Gata - la revedere, el ieşea, ea încuia uşa... Repede! Ieşi repede din cameră, se aplecă şi-o întrebă din gesturi: "Cum e?" Tasnim strălucea toată şi avea un aer de îndrăgostită hollywoodiană... Şi-i făcea semn să nu spună nimic, pentru că Jaser putea fi lângă uşă... OK! O invită din gesturi la bucătărie şi se grăbi să aprindă aragazul...

Uşa se închise - iar Tasnim oftă uşor...

- Ei? Cum e?

- E perfect! E... Cum să spun eu... E perfect!

Iar sora lui Sami se repezi şi-o pupă apăsat pe ambii obraji! Hei!

- Iar pentru asta, ţie trebuie să-ţi mulţumesc!

- Mie? De ce mie?

- Pe de-o parte, din cauza ta m-am îmbrăcat cu *abaya* săptămâna trecută - şi şi-a băgat în cap că sunt tânără, dar respect tradiţia. Ştii cum a fost şi cum a vorbit? A fost exact aşa cum mi-am dorit eu! Adică nu s-a repezit să spună una şi alta; şi-a ales cu grijă cuvintele, a păstrat distanţa...

- Ţi-a arătat că te respectă - pe tine şi felul tău de-a fi.

- Exact! Şi e perfect! Nu cred că mi-ar fi plăcut o plimbare de-aia "franţuzească"...

- Hai - poftim la masă.

- Ana...

Tasnim o privea lung şi nu prea ştia cum să spună... Păi era evident ce-ar fi vrut să spună sora lui Sami; aşa că îi răspunse:

- Nu trage niciodată concluzii înainte de cea de-a treia întâlnire.

- Mi-a spus că săptămâna viitoare lucrează în tura de dimineaţă; şi că, dacă vreau, putem să ieşim seara.

- Asta e bine. Seara nu-i aşa de cald; poţi să porţi *hijabul*...

- Da; dar seara obişnuiam să ies cu voi!

- Sami o să aibă seri când lucrează; atunci, poţi să ieşi cu Jaser.

- Şi voi? Voi staţi în casă?

- Noi tocmai am hotărât că vom învăţa aikido. Cursurile sunt de dimineaţă; copiii or să fie obosiţi...

- Aha... Ana, tu nu ştii un regim de slăbire de-ăla instantaneu?

- Ba da. Dar după slăbirea instantanee urmează îngrăşarea instantanee. Organismul trebuie să aibă timp să se obişnuiască cu noua greutate. Orice şoc "în jos" îl determină să lupte să-şi revină la greutatea cu care e obişnuit - şi să-şi facă şi provizii. Nu-ţi recomand şocuri "în jos"...

- Auzi, Ana? Da' eu mai am o problemă...

Se aşeză - Tasnim era euforică şi prinsese curaj verbal...

- ... Crezi că-l poţi convinge pe Sami de faptul că orice femeie trebuie să se simtă bine în pielea ei? Adică în corpul ei?

- Când vine vorba despre corp, pe Sami nu-l poate convinge

nimeni nimic. Nici chiar profesorii universitari!

- Ştiu; şi tocmai de-aia...

- ... De ce? Ţi-a zis ceva despre regimul de slăbire?

- Nu; dar... Cum să spun eu...

Începu să râdă:

- Spune în engleză, dacă în franceză nu-ţi reuşeşte!

Tasnim arătă scurt spre propriul decolteu:

- Chestia asta ar trebui ajustată.

- Şi crezi că e cazul să te operezi?

- Acum, că slăbesc, am constatat că slăbesc peste tot. Şi mă gândeam...

- Nu te mai gândi. Zilele astea o să-ţi spun ce să faci ca să te simţi din nou bine în corpul tău. OK?

- OK.

- Dar trebuie să-mi promiţi că-ţi scoţi din cap rezolvarea cu bisturiul.

- Promit!

- Bine. Hai - papă! Mă duc să culc copiii...

Tasnim râdea şi aproba... Intră în camera ei şi închise uşa:

- Haideţi - ne odihnim şi noi?

- Da. Mami, noi când mergem la aikido?

- Atunci când o să avem tot ce ne trebuie: certificatul medical, fotografiile, costumele...

- Mâine mergem să cumpărăm costume; da?

- Da. Şi o să facem şi poze, la un automat foto, pentru legitimaţii.

Léon era mulţumit de ritmul cum se vor desfăşura lucrurile. Îşi scotea pijamaua din şifonier... Florentina părea îngândurată - iar îngândurarea aia o speria serios! La fel de îngândurată fusese şi înainte să înghită pastilele alea! Se aşează lângă ea şi o cuprinse cu braţul:

- Ce e, prinţeso?

- ... Mami, da' aikido e numai pentru apărare?

- Nu neapărat. Aikido te învaţă cum să scapi dintr-un atac. La aikido, nu trebuie să fii tu puternic; aikido te învaţă să foloseşti forţa adversarului - şi să-l baţi cu armele lui. Ai să vezi - atunci când cineva te va ataca, vei putea să-l fentezi şi să-l şi baţi. Dar nu cu bâţul şi cu şutul şi cu pumnii-n cap; şi-aşa, durerea în cap îi trece! Dacă îi răsuceşti mâna, el n-o să poată să te mai atace cu mâna aia. O să vezi - şi sunt sigură că o să-ţi placă.

Florentina aprobă şi dădu să se ridice - dar n-o lăsă:

- Vrei să înveţi să te baţi?

Fu trasă în jos, iar prinţesa îi şopti la ureche:

- Vreau să învăţ să-i bat pe chinezi.

Oof, Doamne! Începu să râdă:

- Stai liniştită - până ne-ntoarcem noi la tati, îi bate el pe chinezi. Dar, dacă vrei, când o să-i scriu următoarea scrisoare, o să-i spun să-ţi păstreze şi ţie vreo doi-trei!

Micuţa ei râdea şi-o pupa apăsat pe obraz... Léon exclamă:

- Hei! Ce tot şuşotiţi voi acolo?

- Nu şuşotim; vorbim despre aikido.

- Păi vorbiţi şi cu mine!

Corect! Să vorbească şi cu el...

25 iulie 2011 - luni

Ştefan

Micul dejun era tăcut. Copiii dormeau duşi, aşa că ei trei se prefăceau că nu voiau să-i trezească. În realitate, nici unul dintre ei nu voia să deschidă vreo discuţie. El nu voia să-i spună tatălui lui ce vorbise cu Diamant la Cernica - şi nici ce aflase de la Safira atât de dramatic încât să plece val-vârtej cu Diamant şi să se-ntoarcă fără el! Şi să stea până la miezul nopţii la şuşotit cu copiii lui Diamant! Rebecăi îi era frică să afle ce decisese el referitor la Safira. Iar el era îngrozit de gândul că unul dintre ei putea să-i pună o întrebare - şi va trebui să răspundă. Şi n-avea ce să le spună! Cum să le spună...

Se ridică - iar gestul lui o făcu pe Rebeca să tresară şi pe tatăl lui să ridice imediat privirea spre el! Da' ce făcuse? Adică de ce erau aşa tensionaţi? În fine...

Ocoli masa şi rupse o foaie din agendă. Avea nevoie şi de pix... Reveni la masă şi începu să noteze, cu bumbişor: lecţie practică de condus BMW-ul, la poligon; vizită la salon de înfrumuseţare, cu masaj cu tot; plimbare şi shopping prin magazinele răsfăţate ale Capitalei; vizită la poligonul de tir - şi, în paranteză, făcea un semnul exclamării gros. Şi-o să mai scrie... Ah, sigur! Prânzul şi cina! Două bumbişoare separate! Şi-acum era mult mai liniştit! Îndesă bine mâncare în gură... Scrise sus, cu majuscule, "Ordine pentru azi, 25 iulie - Diamant şi Rebeca" şi sublinie... şi mai sublinie o dată... Lui îi venea să râdă, Rebecăi îi venea să plângă iar tatălui lui îi venea să-l bată rău...

Împachetă ordinele şi le băgă în buzunarul de la piept. Şi-o privi drept, electrocutând-o aşa cum ştia el:

- Diamant ţi-a pomenit vreodată ceva despre un obiect pe care l-a cumpărat pentru tine?

Ochii albaştri se ridicară imediat, temători, iar Rebeca se grăbi să-i răspundă:

- Mi-a spus ceva despre asta; dar nu mi-a spus ce anume e.

Deci vărul lui nu-l minţise aseară. Bun! Păi, atunci să-i facă bucuria! Şi să-l întrebe, diseară, dacă se simţise ridicat pe palmele ei măcar preţ de-o clipă! Şi dacă se simţise emanând strălucire măcar preţ de-o clipă! Dacă da... Zâmbi slab:

- Bine. Să mă anunţi, când afli ce e.

Rebeca aproba...

- Şi să-i spui lui Aleodor că plecăm mâine, la nouă. Vezi ce zice, dacă aeroportul poate să ne decoleze...

Aproba...

- Iar după aia, ai treabă. Am nişte ordine speciale pentru tine şi Diamant.

- Da, şefu'.

Îndesă iar mâncarea în gură, ca să nu se vadă cum îi fugeau colţurile gurii şi pometii către un rânjet mare-mare... Şi tatăl lui mânca acum cu nasul în propria farfurie. Bulibaşa "simţea tot". Simţise şi cuvintele lui, şi tonul lui... Şi cu siguranţă "simţise" şi obrajii ăia roşii de la masa lor! Rebeca nu-şi putea ascunde toată faţa-n farfurie, aşa cum putea tăticul lui să-şi ascundă mustaţa zâmbitoare...

Diamant

Cât era ceasul? Opt jumate. Ştefan nu sunase, unchiul lui nu sunase... Nimeni nu sunase! Nimeni n-avea nimic de spus referitor la cele întâmplate ieri! Nici chiar Safira - pe care-o găsise bocind, dar care nu-i spusese de ce plânge. "Eh - de-ale mele!" - ăsta fusese răspunsul pe care-l auzise. Şi cum nu voia să ştie opinia lui Ştefan, exprimată pentru urechile Safirei, o dusese în dormitor, o aşezase frumuşel pe

locul ei şi se lungise lângă ea. Şi-i spusese, sfătos, că mai bine se culcau. Că erau obosiţi şi supăraţi - iar până mâine supărările or să se mai şteargă. Ea nu se împotrivise...

Şi uite că supărarea lui se transformase în resemnare. A ei rămăsese supărare. Safira tăcea mâlc şi încerca să-şi facă de treabă în spatele lui...

Opt treişcinci - şi nici o veste. Se ridică:

- Pornesc şi eu spre primărie. Vrei să trec întâi să aduc copiii?
- Nu, lasă-i! Lasă-i să doarmă cât vor ei.
- Tot nu vrei să-mi spui de ce eşti supărată?

Safira nu mai nega. Suspina şi-şi tot învârtea degetele şi mâinile... Veni în faţa ei şi o prinse uşor de umeri:

- Spune-mi. Te rog!

Nevasta lui ofta greu... şi şoptea, printre suspine:

- Ştefan are dreptate: mi-am bătut joc de tine şi de onoarea ta!
- Ţi-ai bătut joc în primul rând de cinstea şi onoarea ta.
- Nu - mi-am bătut joc de tine şi de tot neamul Ionescu!
- Te rog să încetezi!

Înceta - adică nu mai spunea nimic, pentru că plângea de-a binelea.

- Eu am înţeles de ce ai făcut asta. Am fost prins cu munca; şi n-am mai avut grijă de familie. Şi s-a întâmplat.

- Diamante, să ştii că între mine şi ăla nu mai e nimic. Şi să ştii că n-am să te dau niciodată pierzaniei! Indiferent dacă o să mă ierţi vreodată, sau nu!

Bine! Iar ca să rămână aşa partea aia cu pierzania, o strângea în braţe chiar acum... Safira şopti:

- ... Crezi că o să poţi să mă ierţi vreodată?
- Nu cred. Dar, cine ştie cum o să fie viaţa...

Aoleu, ce tare-l strângea! Se repezise să-l strângă tare-n braţe! Acel "dar" era de fapt consolidarea părţii cu pierzania lui... Decise să-i dea drumul:

- Nu mai plânge; bine? Mă doare sufletu' dacă plângi!

Safira aproba şi-şi ştergea lacrimile... şi zâmbea:

- Cum dracu ai putut să te legi de aşa o proastă ca mine?

Hei! O admonestă cu degetul, iar ea continuă:

- Mi-a zis Ştefan că inelu' e comanda lui. Şi să ştii că am meritat palma aia!

Serios? Aşa-i spusese Ştefan Safirei atunci când aflase că el umbla cu inelul ăla de gât? Hm... Păi asta schimba complet termenii discuţiei de ieri, de la Cernica!

- Şi vreau să-ţi zic... Am terminat cu ăla. Gata - s-a terminat! Şi n-am să te dau niciodată pierzaniei! Da' te rog...

Şi iar începea să bocească! Mm...

- ... Te rog, nu mă lăsa! Nu mă trimite înapoi!
- Cum să te trimit înapoi? Păi nu eşti nevastă-mea?
- Dar
- Mai presus de orice, e familia. Familia e sfântă! Ai înţeles?... Nu te-am luat de-acolo ca să am unde să te trimit peste-un an sau zece! Tu ai să rămâi nevasta mea până o să pui mâinile pe piept - ori în patul tău, de bătrâneţe, ori legată fedeleş de bradu' din părculeţ. Locu' şi momentu' depind numa' de tine. Ai înţeles?

Înţelesese; aşa că porni spre uşă... şi se opri. Avea un mesaj pe telefonul oficial...

"Am ordine noi pentru tine şi Rebeca. Îmbracă-te lejer, că mergeţi în Bucureşti."

Uraa! Deci se ducea cu Raina lui... Unde se duceau? Habar n-avea; dar cică să se îmbrace lejer. Se grăbi spre scări - că era în costum...

Ştefan

Bun! Claire tocmai oprea în faţa porţii. Era curată - impecabilă! Diamant avea un spiriduş în orăşel, care-i curăţa noaptea maşina...

Ia să vadă el acum starea de spirit... Perfectă! Vărul lui era "văratec" - blugi negri, cămaşă colorată, pantofi negri. Şi-avea şi ochelarii de soare pe nas. Diamant era îngrozit de "ordine noi", în combinaţie cu "Rebeca" şi "Bucureşti". În oraşul ăla locuia Titel, iar "îmbracă-te lejer" îl putea poziţiona în maşină, tras pe dreapta ore-n şir...

O să-i leşine consiliera! La aşa bărbat, Rebeca lui o să se facă stacojie toată! Îi venea să râdă...

Reveni în cameră şi se grăbi să coboare în living. Ia să vadă el ţinuta Rebecăi...

Consiliera lui era impecabilă - ca de obicei. Probabil că-şi spălase aseară body-ul... Numai ea ştia! În orice caz, arăta "dinamită". Azi, consilierii lui or să facă mall-urile să freamăte! Mm, ce-i mai plăcea chestia asta!

- Să-ţi iei actele, arma şi permisul.
- Imediat.

Bun; ea urcase... Uşa se deschise iar Diamant intră, zâmbitor:

- Salut.
- Salut.

Tăticul lui îşi făcea de treabă pe lângă bibliotecă. Şi pe el îl amuzau "chinurile" prin care-i trecea pe amândoi! Ia să vadă el acum... Îi făcu lui Diamant semn să se apropie şi scoase hârtia:

- Astea sunt ordinele. O iei pe Rebeca şi ai grijă ca, până diseară, să bifaţi toţi bumbii.
- Da, şefu'.
- Spor!

Porni spre bucătărie:

- Auzi, tată? Eu mă tot gândesc la o chestie...
- Ce chestie, mă?
- O chestie complicată.

Îl urma; îi făcu semn să închidă uşa şi să vină la el... şi-l trase la geam, şoptind încetişor:

- Şş! Hai să-i spionăm când pleacă!

Dumitru Ionescu, bulibaşă bătrân şi om serios, chicotea ca un puşti ghiduş... şi-l trăgea repejor la uşă:

- Nu! Întâi să-i auzim ce zic! Da' ce ordine le-ai dat, mă?
- Unele de-alea pe placul lor. Ss...

Stăteau amândoi lipiţi de uşă şi ascultau...

Roşcata

Gata - era gata de plecare! Şi bine că se-ntorsese în cameră - că fusese cât pe ce să-şi uite ochelarii de soare! Acum, însă, avea tot ce-i trebuia: actele, cardul, arma şi permisul pentru ea. Şi ochelarii. Şi-un ruj de-ăla care nu se lua...

Dar, serios vorbind, o cam îngrijora "mişcarea" de aseară. Diamant venise cu copiii şi Safira; îi auzise, de pe balcon, dar nu înţelesese mare lucru din ceea ce vorbiseră. Safira plânsese; tonul lui Ştefan rămăsese neschimbat, semn că plânsul ăla nu-l înduioşase cu nimic... Şi normal că nu-l înduioşase! Din câte ştia ea, atunci când Ştefan o furase pe regină de la bărbatul ei, regina îşi tăiase venele ca să nu păteze numele bărbatului ei nici chiar cu un viol! Şi-atunci cum să aibă Ştefan înţelegere pentru femeia asta, care-şi băgase amantul în dormitor? Mai ales când ştia că era în joc onoarea vărului lui, de vreme ce Diamant nu o pedepsise nicicum...

Cobora grăbită treptele... Îu! Ia uite-l...

Diamant zâmbea. Era vesel. O sorbea din priviri şi zâmbea... Îngustă uşor ochii...

- Salut.
- Salut.

Mâna lui flutură uşor hârtia cu liniatură de agendă:

- Am primit ordinele.
- Şi ce zic?
- Nu ştiu încă. Da' şefu' zice să nu ne-ntoarcem până nu bifăm toţi bumbii.
- Şi nu eşti curios?
- Ba da; da' te-am aşteptat şi pe tine...

I-auzi! O aşteptase şi pe ea! OK - venise! Şi venise lângă el... Hârtia se despături scurt. Deci...

"Ordine pentru azi, 25 iulie - Diamant şi Rebeca
o Lecţie practică de condus BMW-ul în poligon
o Vizită la salon de înfrumuseţare plus masaj - să ieşiţi ca doi boboci de-acolo!
o Plimbare şi shopping (vezi, să n-o duci la SH-uri...)
o Vizită la poligonul de tir (!!!)
o Prânzul
o Cina"

Păi... ce să mai zică... Da' el ce zicea?

Întoarse capul şi dădu de cei mai fericiţi ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată! Uau! Chiar atât de fericit era că îşi petreceau ziua împreună? Nu-i venea să creadă...

Iar dacă el era aşa de fericit, iar Ştefan scrisese ordinele alea azi-dimineaţă, iar ieri şeful ei vorbise şi cu Safira, şi cu Diamant, însemna că... Iar mişcarea aia aprobatoare a capului lui Diamant însemna că...

Însemna că o să pice pe jos, cât de curând - că-i tremurau rău genunchii! La aşa veste... La aşa aprobare...

- Mergem?

Aprobă şi ea cu capul - iar Diamant se opri şi-o întrebă din priviri dacă ei îi plăceau ordinele alea... Porni spre uşă:

- Da - mergem.

Ea ieşea; el o urma, butonând de zor la telefon...

Ştefan

Şi uite-i şi pe tinerii îndrăgostiţi! Diamantu' lui strălucea tot! Rebeca avea probleme cu echilibrul şi mai ales cu acceptarea realităţii - primise "undă verde" la Diamant. Asta o bulversa rău, pentru că Diamant era însurat...

- Ce le-ai scris?

- Le-am făcut o listă cu activităţi - de-alea care s-o facă pe ea să râdă şi pe el să se bucure de râsul ei. Diseară, când se întorc, o să aflăm dacă are rost să-i încurajăm sau nu.

- Tu ce crezi - are rost?

Aproba încet cu capul...

- ... Ce i-a luat - inel sau brăţară?

- Inel de platină, cu diamante negre. Are formă de verighetă şi-l ţine pe lanţul de la gât.

Tatăl lui ofta greu...

- Nu ştiu, tată; Safira mi-a spus aseară că eu sunt tatăl lui. Şi te rog să mă crezi că, în astfel de momente, mi-e greu să accept gândul că n-am fost întotdeauna un model bun pentru el.

- Ştefane, Diamant e un bărbat inteligent. Şi e şi foarte independent. Dacă a reuşit să supravieţuiască atâta timp în lumea voastră, să ştii că e şi meritul tău.

- Ştiu. L-am învăţat să fie interlopul perfect. Dar în materie de casă, n-am fost un model bun.

- Ta-su natural a fost cel mai prost model pentru el. Aşa că...

Aşa că, nu mai ştia...

- Fata asta chiar e bună pentru el?

- Da. Se potrivesc. Problema e că locuiesc la câteva mii de kilometri distanţă.

- Asta este un avantaj, nu o problemă. Nu se ceartă din toate rahaturile, nu explodează gelozia, pot rămâne nevăzuţi şi neştiuţi de nimeni...

- N-or să rămână mult timp neştiuţi. Se va grăbi să-i pună inelul pe deget - ca să simtă că e a lui chiar şi la distanţa asta. Şi cum ea se afişează peste tot la braţul meu...

- Stai liniştit - Ana nu se va îndoi niciodată de tine.

- Ştiu; dar imaginea mea, cu amanta de braţ, dăunează afacerilor.

- Sunt sigur că, imediat cum se va sfârşi războiul, vei anunţa pe toată lumea că ai ţinut-o la braţul tău pentru că aşa era sceneta.

Aprobă... şi oftă:

- Exact. Dar speech-ul ăsta-i mizilic... Am o problemă grea.

- Dacă mi-o spui, pot încerca să te ajut măcar cu un sfat!

Păi...

- Am patru consilieri. Şi avansez în organigramă. Diamant se va ocupa de România; Rebeca o să se ocupe de Franţa. Aleodor se va ocupa de umbrele - de amândouă. Iar Grasu se va ocupa de familia mea. Problema sunt ei doi. Diamant nu poate fi paznicul familiei mele... aşa cum Grasu nu poate conduce România în numele meu.

- Tu uiţi un lucru; vei cumpăra nişte afaceri de la Leonard. Aritmetica se va schimba - şi la intern, şi la extern. Poate vei vinde unele reţele celui care-ţi urmează în afaceri...

- Nea Nicu n-a zis nimic despre urmaşul meu. Şi nici nu m-a contactat nimeni.

- Atunci, se pare că vei creşte cât să acoperi toată suprafaţa şi distanţa din organigramă! Nu ştiu! Nicu n-a stat mult; mi-a zis ce-avea de zis, a depus o coroană şi s-a grăbit la elicopter.

Aproba încet cu capul - că problema rămânea, iar el nu vedea o rezolvare la ea...

- ... Ştii ce mă gândesc eu? Că şi eu mă gândesc la avansarea ta în ultimul timp... Tu o să avansezi pe locul lui Leonard, nu?

Aproba...

- Iar asta te aşează în poziţia lui Leonard: plimbări cu familia, relache cu familia, şedinţe scurte cu consilierii la conacul din Bourges...

Aproba...

- Ai nevoie de un om care să alerge între consilierii ăştia - şi să-i controleze. În Diamant ai 100% încredere. Roşcovana asta însă e o străină; ai cunoscut-o în aprilie, iar vârsta poate să-i dea idei ciudate. Aleodor e de-al nostru - dar l-ai cunoscut în mai. Şi-o să mai ai şi-un consilier special pentru transporturi - şi-aici Nicu mi-a dat de înţeles că trebuie să am mare grijă de familia lui Isamu. Aşa că ai nevoie de un consilier-şef. Un adjunct. Un fel de vice-rege - na!

Vice-rege! Bufni în râs - că aia era o funcţie tare trăznită...

- Iar eu zic că Diamant e numai bun să fie vice-rege.

- Diamant e bulibaşă aici.

- Până-n decembrie, se schimbă bulibaşa din Aurari.

Cee? Făcu ochii mari... şi se întoarse spre el, perplex...

- Am să-l îndrum personal pe Azur în sarcina asta. Diamant va fi vice-regele tău. Şi cum tu preiei multe afaceri de la Leonard, dă-mi voie să te întreb ce-ai vorbit ieri cu Titel.

Aoleu! Prinse tocul geamului şi se ţinu bine-bine de el! Că asta era o socoteală...

Tatăl lui îl privea lung...

Dumnezeule, cât de prost era! Cât de aerian era! Păi... Acum realiza el... Acum înţelegea...

- ... Ia vino tu încoace! Ia hai să ne-aşezăm la masă...

Se lăsa condus la scaun, pentru că nu mai era foarte sigur pe propriile picioare...

- Deci - după ce Titel l-a chemat pe Diamant să-l culeagă de pe asfalt şi s-a lăsat judecat de văr-tu, ce-ai vorbit ieri cu el?

- ... M-a întrebat... ce să facă cu copiii lui... Cum să-i protejeze...

Tatăl lui zâmbea; lui îi venea să plângă de ciudă că fusese atât de aerian şi nu-i picase fisa nicicum... Şopti, zâmbind slab:

- Şi ia uite de ce i-a dăruit Titel Rebecăi un coş de trandafiri în plină petrecere filmată...

- Exact. Are o vârstă; şi şi-a făcut nişte canale în care se simte bine. Avansarea asta îl urcă şi pe el mai sus; iar la vârsta lui, nu cred că poate urca aşa de mult. El se descurcă foarte bine şi performează în România, cu pistoalele la brâu. Dacă pune costumul pe el altundeva decât la nunţi şi botezuri, se chinuie - şi riscă să sfârşească împiedicat pe covoarele comandă specială.

Aprobă...

- Şi el ştie asta. Dar nu te poate "ataca" direct cu rugămintea, aşa cum nu-şi poate ruga şeful "să-l debarce". Şi tot ciocăne timid şi încearcă să intre cât mai des într-un colţişor din peisajul tău. Ca să-l observi, să te obişnuieşti cu el, să prinzi o minimă încredere în el...

- ... El m-a salvat. El m-a ascuns. El urla la subalterni atunci când Diamant trăgea cu pistoalele în Cheng...

- Vezi? Vezi cum reacţionezi, imediat cum îl recunoşti pe individu' ăla din planu' patru al peisajului tău? Asta încearcă el de zor - să se facă observat. Şi, dacă vrei să ştii părerea mea, aşezarea lui peste afacerile din România n-ar fi chiar un dezastru!

- Stai! Stai puţin! Eu am mulţi oameni în România - şi nu cred că le surâde să lucreze cu Titel!

- Vor lucra cu oricine le spui tu să lucreze. Nu uita că e vorba de condiţii; şi de bani. Dacă vrea să lucreze pentru tine, Titel va trebui să se conformeze condiţiilor impuse de tine - şi să respecte regulile stabilite de tine. Poţi să-l ţii două-trei luni sub supravegherea atentă a lui Diamant...

Într-adevăr - la vârsta şi "greutatea" lui, Titel va face eforturi supraomeneşti să nu avanseze într-o lume bazată pe hârtii şi semnături şi discuţii în termeni economici. Titel va încerca din toate puterile să rămână mic... mic-mititel, la comanda unor afaceri cu care era familiarizat, care-i plăceau, care-i veneau mănuşă...

- Ştefane... Ai puţină răbdare. Nu te gândi aşa de departe. Ştiu că îţi place să calculezi fiecare variantă a viitorului; dar eu zic că e prea devreme pentru gândurile astea. Momentan, gândeşte-te la Jun - şi la caşcaval. Leonard e şmecher; în plus, şi el trebuie să-şi cumpere locul. Cheltuielile lui or să fie mai mari decât ale tale. Fă bani - şi ai grijă de tine. Şi nu te mai gândi tu la bariera miilor de kilometri - că mânjii ăştia doi sunt mari, sunt vaccinaţi şi halesc zilnic şmecherie cu pâine!

Zâmbi slab... şi şopti:

- Eşti tu sigur că Diamant nu va mai fi bulibaşă?

- Safira dispare până la sfârşitul anului; iar atunci când va dispare ea, el se va retrage de la conducerea şatrei. Îl va lăsa în loc pe fiul lui - care-o să rămână pe mâna mea.

- Şi Agata?

- De Agata se va ocupa Perla.

Ia uite la ei! Îl privi lung, scrutător:

- Văd că v-aţi gândit la toate!

- Păi aşa-s bătrânii; se gândesc din timp la toate şi se-apucă din timp de treabă! Mai ales când au de convins bătrâni căpoşi...

Tăticul lui... Se ridică, se aplecă şi-i sărută mâna:

- Sărut mâna, tată!

- O săruţi, da; da' să ştii că mâna asta o să te plesnească peste obraji, dacă-i mai vede în halu' ăsta de palizi şi supţi! Păi tu-ţi dai seama ce-mi face mie nevastă-ta când s-o întoarce, dacă te vede topit aşa? Că eu trebuia să am grijă de tine!

- Stai liniştit - am început să-mi revin.

- Ia - ia să văd dacă te-ai făcut om serios!

Şi îl trăgea la fereastră, îl examina cu atenţie... El râdea, pentru că discuţia şi veştile alea îi ridicaseră un bolovan uriaş de pe suflet...

- ... Aşa; aşa îmi place. Pune mâna şi mănâncă cum trebuie! Tu ai văzut că ai două rânduri de gropiţe?

Daa, cum să nu?! Aproba - că era tăticul lui...

- Hai - mergem la soare?

Aprobă şi-l urmă în curte. Şi scoase mobilul:

- Auzi, tată? Acu', că am lămurit unele aspecte în privinţa lor şi le-am dat vânt pe uşă, parcă simt nevoia să-mi bag nasul în chestia asta.

- Şi ce vrei să faci?

- Ai să vezi.

Căuta numărul... Tăticul lui era curios...

Diamant

Gata - ieşiseră din Aurari. Până se strânseseră băieţii, până făcuseră suita aia de trei maşini, el "delegase" afacerile urgente de azi către consilierii lui - şi se scuzase pentru amânarea întâlnirilor de afaceri pe mâine, după zece. Şi cum Raina nu-l scăpa o clipă din privire... decise să rişte:

- Vezi dacă în torpedo este un CD pe care scrie "Ştefan".

Aştepta...

- Este.

- Bagă-l.

- Păi nu-i al lui Ştefan?

- Tehnic, da - este al lui şi l-am recuperat din seiful de la Cannes. Practic, însă, este o copie după CD-ul lui - care e în seiful meu acum. Iar melodiile de pe el au devenit demult publice, într-un fel sau altul. Bagă-l!

Raina se conforma... şi, imediat cum începea melodia unu, a lui Adi de la Vâlcea, exclama:

- Uau!

- Exact. După ce Ana s-a întors la Florentin, în decembrie 2004, maneliştii s-au strâns într-un studio şi-au înregistrat nişte melodii pentru Ştefan. Aşa, de încurajare - pentru că toţi ştiau că nu se terminase istoria aia, iar regina nu ieşise nici o clipă din sufletul lui. I-au făcut cadou CD-ul, în cadru festiv... După care şi-au pus fiecare melodiile pe propriile albume.

- ... Păi, de ce?!

- Pentru că Ştefan asculta melodiile alea până la exasperare. Şi cum el a fost dintotdeauna un discret, şi fusese însurat instantaneu cu Rubina atunci când s-a întors în şatră, băieţii n-au vrut să-l pună pe nasoale cu nevasta oficială...

Raina lui dansa şi cânta... *Am avut multe femei numai una şi-una / Dar din ele numai una mi-a luat inima*... Începu să râdă:

- Deci îţi place...

- Ai înnebunit? E bestială! O ştiu - şi e criminală!

OK - să cânte şi el atunci! Mai ales că era momentul ideal... ca să cânte că...

M-aş duce la ea s-o invit la dans / Chiar dacă mă refuză, eu n-am să mă las

Iar Raina dansa pe scaun şi gesticula cu mâinile:

- Uite, uită-te la ea / Cum dansează bruneta / Asta-i marfă de gagică / Du-te fără frică!

Nu-nu! Se grăbi s-o corecteze la refrenul numărul doi:

- Uite, uită-te la ea / Cum dansează roşcata / Asta-i marfă de gagică / Du-te fără frică!

El dansa "din mâna dreaptă"; ea dansa toată, spre disperarea lui - care era şofer şi-o conducea pe Claire... Începea partea aia uşor vorbită; aşa că arătă spre Raina lui şi apoi spre CD... iar ea roşea îngrozitor chiar acum... Şi iar îi cânta personal că...

Nu ştiu ce să fac / Du-te la ea / Dacă mă refuză / Nu te lăsa / Am să mă duc / Şi am să-i spun / Că sunt vagabond / Şi am suflet bun

Iar la repetiţia aia Raina se grăbea să-i răspundă ea - "du-te la ea", "nu te lăsa"... Întoarse capul spre ea, preţ de-o clipă - şi-i văzu strălucirea... şi obrajii îmbujoraţi...

Reveni spre parbriz - şi înfipse piciorul în acceleraţie! Parcă-şi luase zborul! Raina era fericită! El o făcuse fericită! Simţea că pluteşte...

Ziua de azi o să fie minunată. Superbă. Azi, o să fie fericit. În compensaţie, mâine o să plângă mult... şi la aeroport, şi în drum spre Aurari... Nu - nu în drum spre Aurari! În drum spre Cernica! Mâine, o să se-ascundă la Cernica şi-o să-şi plângă acolo singurătatea! Dar azi va fi fericit.

Ştefan

Aşa... Ia uite că suna... Ia uite că suna din nou... Ia uite că lui Nicuşor îi picase falca - şi nu mai ştia pe ce buton trebuia să apese... Apăsase - şi-acum se întreba cu voce tare, un pic nedumerit:

- ... Ştefan?

Bufni în râs:

- Nicuşor?

Prietenul lui rămăsese fără cuvinte... Hai, gata! Gata cu misterul! "Explodă":

- Salutare, maestre!

- ... Salut! Doamne, nu-mi vine să cred că tu eşti!

- Păi tu n-ai aflat, mă?

- Ba da; da' zău că n-am crezut...

- Băi! Păi tu crezi că regii ie aşa uşor de demolat, băi? Ia, te rog!

Şi râdeau... Se grăbi să completeze:

- Vezi, că în august sunteţi invitaţi în Franţa.

- Fii serios!

- Sunt foarte serios! De data asta veniţi la conac! Să vezi ce mişto e! Victor o să leşine când o să vadă turnu' de pază! Că am turn de pază...

- Ştefane, prefer să vii tu la mine-n atelier.

- ... De ce, mă?! Ţi-o fi frică de palidu' ăla!

- Nu-i vorba de el... N-aş putea să vin cu nevasta şi copilul. Ai înţeles?

Da; înţelesese. Fără Ana, Florentina şi Léon, micile lor concedii n-aveau gust...

- Bine, mă; cum vrei tu! Da' Crăciunu' îl facem împreună! Clar?

- La Crăciun, nici nu discut! Primu' sunt!

- Aşa, aşa! Auzi, Nicuşoare? Am aflat că Diamantu' meu ţi-a făcut o vizită...

- ... Nu prea înţeleg ce vrei să spui...

- Ţi-a făcut o vizită. Adică a făcut shopping la tine.

O secundă, două... Prietenul lui începu să râdă:

- Aa, da! Aşa e! Nu, că a mai venit pe la mine de-atunci, şi nu ştiam la care dintre vizite te referi!

- Apropo de vizita aia, vreau să te rog ceva.

- ... Sigur!

- Vreau să-i faci pereche.

Nicuşor tăcea... Continuă:

- Vreau să-i faci o pereche, de care să nu ştim decât noi doi.

- ... OK!

- Da' să nu fie mare; să nu incomodeze... Ştii tu! Ştii la ce mă refer!

- Sigur că ştiu! Stai liniştit!

- Aşa! Şi discret, te rog!

- Băi! Mă jigneşti!

- Nu; mă asigur de-o vizită la tine-n bijuterie!

- Aşa, aşa! Auzi? Să fie tot pe negru?

Îşi privi lung tatăl, care zâmbea... şi negă:

- Nu; pe roşu. Roşu aşa ca dragostea!

Gata - Dumitru Ionescu râdea în hohote! Şi-i închipuia pe Rebeca leşinată şi pe Diamant "resuscitat" cu săruri şi râdea în hohote! Şi Nicuşor râdea:

- Eşti sigur? Diamant roşu?

- Da.

- Oo, va fi interesant...

- Bineînţeles! Şi pe urmă facem Crăciunul cu toţii. Party mare.

- Da-da! Primu' sunt! Mi-e dor de tine, mă!

- Nicuşoare, acu' m-aş urca într-o maşină şi-aş goni la tine! Da' tărăşenia nu s-a sfârşit încă. Şi parcă nu te-aş pune şi pe tine în vizoru' ăluia. După ce ne-am plesnit financiar, o să trecem la plesneli sufleteşti...

- Stai liniştit, Ştefane! Ştiu că nu mă uiţi tu pe mine!

- Cum să te uit, mă?!

- Să nu mă uiţi - nici la bine, nici la rău!

Adică... Adică să nu uite că putea să apeleze la el, în caz că avea nevoie de ajutorul lui. Zâmbi slab:

- Nu te uit. Că nici tu nu mă uiţi pe mine.

- Bine, mă! Îţi fac comanda şi vorbim!

- Vorbim! Pup-o pe Luminiţa din partea mea!

- Sigur, sigur!

- Salut.

- Salut.

Închise, zâmbind slab...

- ... S-a oferit să te ajute?

Aproba încet...

- Să nu-l implici pe el.

Nega încet...

- Să nu-l mai chemi la conac. Ar fi foarte bine dacă te-ai da supărat pe el...

Da; ar fi fost bine să-l pună la adăpost. Dar nu stătea Nicuşor al lui la adăpost...

Ei! Nicuşor "era băiat mare"! Şi-l păzeau, oricum, Internele! Era sigur că, de când el se făcuse aşa un secretos, Internele alea asudau din greu ca să rămână bine informate apropo de "ce mai face Ştefan Ionescu"...

Se aşeză mai comod şi puse palmele sub cap:

- Şi-acum, că mi-am băgat nasu', ia să produc eu nişte vitamina D...

Stăteau amândoi la soare...

Roşcata

Mamă-mamă, ce CD! Ce melodii! Ce dedicaţii! Păi normal că regina decisese să rămână totuşi cu regele! La aşa versuri...

Ia - ce mai urma? Începea... Începea, iar ea n-o recunoştea... Aha! Ba da! O ştia şi pe-asta! Şi era super! Mânuţele-n aer - şi joc de şolduri pe scaun... Iar Diamant începu să fredoneze, împreună cu Adrian Minune!

Eşti singura dintre femei / Şi mă atragi cu ochii tăi / Simt că-mi spune inima / Tu eşti jumătatea mea!

Ia să facă ea o variaţie! Se grăbi să preia dedicaţia aia:

- *Sunt singura dintre femei / Şi te atrag cu ochii mei / Simt că-mi spune inima / Tu eşti jumătatea mea!*

Ei bine? Ce mai spunea acum?... Păi... Diamant nu mai spunea nimic. Zâmbea şi conducea prin Bucureşti. Nu mai accelera, nu mai râdea... Nici nu mai cânta... Păi, nu-i nimic! Îi cânta ea, imediat cum Adrian repeta strofa aia! Ia să vadă ea dacă o putea adapta... dar nu la el, ci la un anume "el" - că prea-i picase faţa la "tu"...

- *Îmi dau toată dragostea / Doar pentru iubirea mea / El e tot ce îmi doresc / Nu regret că îl iubesc.* Mamă, ce frumoasă e! Ştii cum le dansam pe-astea în Lyon?

Deşi îl împinsese uşurel spre o discuţie pe teme muzicale, el n-o continua; el doar dădea din cap aşa, a "da"... şi nu spunea nimic... Şi cum aveau trei maşini pe urme, plus una a Internelor care-i fila discret, continuă să fredoneze - dar tot aşa, adaptat... şi găsi altă temă de discuţie:

- Unde mergem?

- La poligon.

... Da' ce-avea, de se botoşise aşa? Luă poziţia corectă pe scaun:

- Care dintre ele?

- Nu ştiu; unul care-i deschis.

- Ca să ce?

- ... Cum adică?

- Poligon de tir, de şofat, de gătit, de spălat chiloţi... de arat şi discuit...

Diamant tăcea... OK! Să tacă! Dacă aşa voia el... Deşi zău că nu pricepea ce mare chestie făcuse! Ce-i spusese? Ce mare chestie făcuse, dacă transformase un pic melodia aia ca să i se potrivească lui?

Maşina opri la semafor; Diamant îşi desfăcu centura, se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

- Să nu spui niciodată asta dacă nu eşti mie-n sută sigură că e adevărat. Ai înţeles?

Aprobă scurt cu capul - că nu mai avea nici un chef! Mâna lui îi strânse uşor mâna, iar el continuă:

- Să nu mă minţi niciodată - pentru că eu te iubesc. Iar dacă tu mă minţi când spui asta, te-mpuşc în inimă. Şi pe urmă îmi zbor creierii. Ai înţeles?

Aprobă din nou... mult mai serioasă acum... Iar el continuă:

- ... E prima oară când simt că zbor. Eşti prima femeie care-mi pune aripi - şi care mă face să plutesc. Vei fi şi ultima. Dacă tu mă minţi, sau mă laşi, eu o să mă prăbuşesc. Şi n-am s-aştept să mă strivesc de pământ - am să-mi zbor creierii. Dar înainte să mă-mpuşc pe mine, te-mpuşc pe tine. În inimă. Ai înţeles?

Ea aproba, nişte şoferi inconştienţi din spatele coloanei lor claxonau... El ofta greu la urechea ei... revenea pe scaunul lui... şi lua telecomanda. Căuta o melodie; ea privea spre trotuar, pentru că nu-l mai putea privi...

Găsise melodia aia şi pornise în traversarea intersecţiei. Tot Adrian Minune le cânta; ea însă nu mai dansa. Ea se gândea acum că nu-i dăduse niciodată lui Diamant vreun indiciu despre sentimentele ei. Îl strânsese în braţe, îl pupase, îl lăsase să-i facă masaj thailandez, dar nu-i spusese niciodată dacă era vorba şi despre sentimente, sau doar despre masaj. Iar în condiţiile astea, faptul că-i cântase "tu eşti jumătatea mea" sunase totuşi destul de... ciudat! Adică... În fine!

Nu ştiu; nu ştiu ce-i cu mine / De prea multe zile la tine mă gândesc / Noaptea, când privesc la stele / Te văd printre ele şi-aş vrea să-ţi vorbesc

Eşti stăpâna viselor mele / Te rog, coboară dintre stele / Să-mi dai iubire şi putere / Alină-mi a mea durere... / Eşti stăpâna vieţii mele...

- ... Mergem la poligonul auto. La ăla de tir e aglomerat de dimineaţă.

Aprobă scurt cu capul... Mâna lui se aşeza chiar acum peste mâna ei... Nu-nu! Trase mâna şi-şi desfăcu centura. Aştepta primul semafor... Adrian cânta în continuare, dar Diamant era extrem de serios... Gata - se opriseră! Se grăbi să ajungă la urechea lui:

- Ţi-am zis, ieri, că aş vrea foarte mult să-ţi zic o chestie - dar n-am curaj. Nici azi n-am avut curaj s-o zic. Mi-a fost mai uşor s-o cânt. Observ că asta te-a deranjat.

- Nu e

Se grăbi să-l întrerupă:

- Aşa că îmi fac curaj s-o zic. Inima mea simte că tu eşti jumătatea mea. Inima mea vrea să fie fericită - şi e în al nouălea cer, atunci când eşti tu lângă mine. Şi nu mint atunci când spun asta.

Se trase un pic în spate, să-i vadă reacţia... Diamant privea lung prin parbriz - dar se vedea de la trei poşte că era şocat de cuvintele ei! Le dorise din tot sufletul - dar nu se aşteptase să le şi audă cândva...

- Iar mai mult de-atât n-am curaj să spun acum.

Reveni pe scaunul ei şi luă ea telecomanda. Ia - ce melodii mai erau acolo? CD-ul n-avea o listă; aşa că derula... derula... derula... Nu... Nici asta... Nici... Aha! Asta era perfectă! Refrenul se potrivea; şi avea şi cântăreaţă! Minunat! Ia să-l lase s-o asculte şi să stea botos! Aşa...

Necazuri şi supărări / Toată lumea are / Ale mele sunt mai mari / Cu ce-am greşit oare / Doamne, de ce nu vrei / Păcatele să mi le iei / Cu ce, Doamne, am greşit / Că eu n-am făcut nimic.

Cât a plâns inimioara mea / Cât a suferit în lipsa ta / Mare, mare supărare / Când nu eşti, sufletul îmi moare.

Aşa. Acum era clar? Era lămurit? Era mulţumit? Mai voia? Că mai ştia nişte hituri - şi avea net pe telefon, aşa că i le găsea dintr-un search!... Nu; Diamant nu mai zicea nimic. Asculta melodia şi conducea acolo... Şi acum urma partea cântată de Costi...

Câte lacrimi am vărsat / Cât am plâns şi am oftat / Dar nu vrei să mă iubeşti

Diamant luă telecomanda şi apăsă de două ori butonul FWD:

- Ştefan s-a cam certat cu Costi; aşa că...

Doamne, era îngrozitor! Era înfiorător de şmecher şi-o împăcase uite-aşa, din şapte cuvinte şi două apăsări de buton! Îi venea să râdă - aşa că se concentra asupra trotuarului. Ea cică era supărată pe el...

Te voi iubi până când moartea ne va despărţi

Ia uite ce melodie-i pusese! Liviu Guţă? Aşa lentă? Întoarse capul şi-l privi lung... Diamant zâmbea:

- Am zis că una lentă e mai potrivită acum. Mai dansăm şi după ce ne dăm cu BMW-ul; păstrează-ţi energia pentru viraje şi derapaje...

"Ce-a dracului e pielea pe tine, şmechere!"

Îi venea să sară de-acolo şi să-l pupe rău...

Nici chiar o mie de ani de-aş trăi / Nu mi-ar ajunge să te pot iubi / Vreau să te am, să mă ai lângă tine / Vreau să-mpart viaţa cu tine

Mare şmecher; îngrozitor de mare... Da' nici cu ea nu-i era jenă! Ridică mâinile şi începu nişte "piruete" din încheietură... iar el arătă spre bord:

- Asta, de exemplu, e o melodie care-mi place mie mult...

Nu, zău?! Ia - ce-i plăcea lui mult?

Am căutat o viaţă-ntreagă / Pe cineva să mă-nţeleagă / Şi când speranţa mi-am pierdut / În faţa mea ai apărut

Prima strofă Diamant n-o cântase; dar la a doua începuse să fredoneze... pentru că era şmecher mare - da'-i era frică de tornada de flăcări...

La rău şi la bine / La bine, la rău / Vreau să fiu aproape / De sufletul tău / La bine şi rău / La rău şi la bine / Vreau să fii aproape / Aproape de mine.

Se grăbi să aprobe versurile alea:

- Într-adevăr, e foarte frumoasă. Are versuri frumoase...

Claire intra încet pe poarta poligonului auto... Dădeau o raită pe-acolo... Da' ce făcea nebunu'? Că se-nvârtea aiurea în jurul poligonului! Băieţii parcaseră lângă poartă; el, în schimb, mergea încetişor de jur împrejur... Îl privea lung, mirată... Iar Diamant începu să cânte din tot sufletul acum:

Şi dacă nu te-aş fi întâlnit / Mă-ntreb pe cine-aş fi iubit / Dar soarta a fost de partea mea / Să te-ntâlnesc, iubirea mea

Diamant era nebun. Gata - oficial, era nebun! O plimba cu maşina în jurul poligonului ca să asculte strofa a doua! Era euforic - şi nu prea mai ascundea asta...

Diamant

Şi gata dedicaţia aia! Îşi făcuse nebunia şi-o ascultaseră pe toată! Ca să ştie şi ea că nu glumea... că o dorea pentru totdeauna...

Parcă maşina în faţa BMW-urilor şi opri motorul:

- Şi-acum, să facem zob un BMW. Pe care vrei să-l înfigi în gard?

- Nu ştiam că înfiptu'-n gard face parte din şcoala de şoferi...

- O singură femeie cunosc, care n-a înfipt niciodată un BMW în ceva. Regina.

Raina întinse prompt mâna:

- Telefonul.

Voia telefonul lui?... OK! I-l dădu. Şi se aplecă să vadă ce face... Intra pe net... Google... Raina meaning... Aşteptau... Şi uite ce frumos se apuca ea să-i traducă "ca la fraieri"!

- Raina, ca nume de fată, se pronunţă Ray-nah. Este o variantă a numelui "Regina" din latină sau "Reine" din franceză şi înseamnă "regină".

Îşi primi telefonul; o privea lung... Ea zâmbea cu înţelegere:

- Ştiu - ţi-a venit pur şi simplu.

- Şi n-am căutat niciodată aşa.

- Nu-i nimic - am căutat amândoi acum. Hai!

- Stai!

Citea cuvintele în engleză şi le înţelegea exact cum i le tradusese ea... Raina insistă:

- N-am să buşesc maşina. Am mai condus. Nu BMW-uri; da' la de-alea de oraş mă pricep cât de cât.

Plecă privirea spre telefon... şi constată că mai avea nişte variante de răspunsuri acolo. Apăsă pe prima... citi... şi-i întinse telefonul:

- Ia tradu şi aici!

- ... Raina provine din cuvântul bulgăresc "rai", care înseamnă "paradis".

Se grăbi să-i ia telefonul şi apăsă pe alt rezultat... i-l întinse... Raina lui râdea acum:

- Raina este un vechi cuvânt arab menit să atragă atenţia, care înseamnă "ascultaţi-ne". Cu o mică schimbare în pronunţie, înseamnă... Ha-ha! Înseamnă "păstorul nostru"! Hai - mergem?

Negă, se aplecă spre ea... şi-o sărută pe gât:

- Regina raiului meu va trebui să aştepte un minut, până reorganizez paza.

Ea râdea şi aproba... Se grăbi să coboare - peste fix un minut, regina raiului lui va coborî de-acolo şi-şi va alege singură maşina!

Ana-Maria

Copiii fremătau pe muteşte. Se ţineau de mâini, în faţa lor, şi priveau lung clădirea unde trebuiau ei să ajungă. Aveau toate hârtiile - inclusiv fotografiile. Le mai trebuiau kimonouri; ea una miza pe posibilitatea să aibă ei aici, la sală, nişte costume de închiriat! Dar...

Tasnim avea emoţii. Parcă strânsese emoţiile ambilor copii! Probabil că îşi amintea de clipe asemănătoare, petrecute alături de copiii ei... Şi gata - intraseră în clădire.

Florentina şopti:

- Mami, da' nu e ca în pozele alea de pe internet!

- Pe internet nu sunt poze cu intrarea, ci cu sala de antrenament.

O luă de mână şi se apropie de prima uşă. Era larg deschisă; se vedea un birou... Aha! Femeia o văzuse! Văzuse în primul rând *hijab-ul*, aşa că-i aruncase un zâmbet ascuţit şi dureros ca o săgeată! Ehei - habar n-avea ea ce cantităţi de discriminare putea ingurgita regina aurarilor! Zâmbi amabil:

- Bună ziua.

- Bună ziua. Poftiţi.

Intră şi opri copiii în faţa biroului:

- Aceşti doi tineri sportivi ar dori să se iniţieze în tainele aikido...

Exprimarea ei o făcuse să zâmbească natural, preţ de-o clipă:

- Sigur. Doar să se iniţieze?

- Ei spun că vor să devină maeştri internaţionali. Dar eu spun că, pentru moment, nu se ştie ce-o să fie...

- Ah, bun! Credeam că vor să vină doar două-trei ore! Aikido e un sport serios - şi nu se învaţă doar în două zile, sau în două săptămâni!

Asta fusese pentru urechile tinerilor sportivi. Léon turui:

- Ştim că e serios, pentru că am văzut pe internet cum se apăra Steven Segall când era mai tânăr.

Bun! Asta sigur "lovise în plin"! Femeia râdea şi îi întindea ei două formulare:

- Atunci vă rog să aduceţi formularele astea completate, însoţite de documentele care sunt trecute acolo pe verso...

- Imediat. Pot să...

Arătă spre scaun...

- Sigur! Vă rog!

Aşa... Şi-acum, că-şi aşezase hainele tradiţionale pe nervu' ei sensibil, ia să completeze ea formularele...

Numele... Théo. Prenumele, Masrood desigur! Adresa, 13 Avenue de Levriers. Telefon nu-i trebuia... Ba da; o să scrie mobilul ei. În caz că se amâna antrenamentul, sau se schimba ziua... Da, era de acord... Da... Da, voia... Sigur că voia - fremăta toată acolo, lângă ea! Şi ea era de acord... Zaynah Masrood - citeţ şi zmângălit... Certificatul medical, fotografia... Şi-acum, formularul lui Léon. Numele, Gabi. Prenumele, Masrood. Şi tot aşa înainte...

Tasnim începuse să se foiască. Ea n-avusese nimic de spus. Probabil că duduia de la birou o privise şi pe ea ciudat - fiindcă n-o auzise pe sora lui Sami nici măcar salutând, atunci când intraseră! Copiii însă stăteau cuminţi - şi se uitau la ea cu atenţia cu care dulăul de pază supraveghează mişcările hoţului pe care-l are-n pază. Ea scria - şi spera să nu greşească nimic până la final...

Gata. I le întinse femeii:

- Vă rog să verificaţi...

Le verifica - şi nu le găsea nod în papură, aşa că scotea două cartonaşe şi-i zâmbea din nou:

- Va trebui să achitaţi taxa anuală.

Tasnim se grăbi să iasă:

- Achit eu!

Aah, ce femeie! O s-o certe rău, când plecau! Nu putea s-o certe acum, fiindcă o vedea femeia asta...

Acum le scria cartonaşele... Le tăia şi le lipea pozele... Tasnim puse chitanţele pe masă iar ea primi cartonaşele:

- Poftiţi şi legitimaţiile.

- Vă mulţumim. Când putem veni la prima lecţie?

- Oricând, în zilele de marţi, joi şi sâmbătă. Copiii au de la 10 la 12. Trebuie să aibă echipament de aikido...

- Chiar voiam să vă întreb - dvs aveţi aici kimono-uri?

- Nu. Dar găsiţi la orice magazin de articole sportive.

Aprobă, salută, ieşi... Ce murătură!

Tasnim oftă greu:

- În momentele astea, regret că porţi *abaya*.

- Poftim?

- În asemenea momente, regret că imam Arif nu a găsit o deghizare mai... franţuzească.

Se grăbi să treacă la engleză:

- Stai liniştită! Când am năvălit în spitalul din Paris, cu ea pe umăr şi el de mânuţă, medicul blond s-a uitat la fusta mea tradiţională şi s-a întors în cabinet. Nu ţi-a spus Sami?

Nu, nu-i spusese.

- Să-l întrebi cum a fost.

Reveni la franceză:

- Şi-acum mergem să cumpărăm kimonouri?

- Daa!

Sigur că ei erau încântaţi de idee! Şi cum ea era o mamă grijulie... şi-şi iubea mult copiii, scoase din buzunar lista cu adresele magazinelor sportive din zonă. Îşi făcuse lecţiile...

Roşcata

Telefonul începu să piuie. Aoleu! Şefu'! Înghiţi nemestecat, îl scoase şi şopti:

- Şefu'!

Buton verde:

- Da, şefu'.

- Ce faceţi? Îndepliniţi ordinele?

- Bineînţeles! Suntem la Jariştea.

- Să aveţi poftă. Cum merg bumbişorii?

- Foarte bine. Am executat trei până acum. Adică doi jumate.

Ştefan se gândea... şi se stropşea la ea:

- Cum doi jumate, fă?

- Pe unu' l-am executat doar jumate.

- Detaliază.

- Am fost la jaloane, la mall şi-acu' suntem la masă. Şi mergem şi la alt mall azi - da' nu ştiu când...

- Aha... Şi cum e? Ai buşit-o?

Începu să râdă, privindu-l lung pe Diamant:

- Nu, da' Diamant a băut multă apă rece după ce l-am învârtit eu cu BMW-u'...

- Bine. Dă-mi-l pe Diamant.

- Da, şefu'.

Întinse telefonul spre el:

- Şefu'.

Era rândul lui să înghită nemestecat...

Ştefan

Până aici, totul era bine. Rebeca i se păruse veselă - iar asta însemna că era de fapt euforică, dar era Diamant de faţă şi nu se putea manifesta. Acum, dacă şi el era fericit... Diamant răspunse râzând:

- Da, şefu'.

- Ce faci, mă?

- Execut ordinu, şefu'.
- Şi e gustos ordinu' ăsta?
- E o nebunie; o feerie...

"Afurisită pielea pe tine, Diamante - că ştii de ce ţi-am dat undă verde s-o vrăjeşti şi-ţi place de n-ai suflu..." Se grăbi să pară serios:

- Vezi; să ai grijă. Să fii cu ochii-n patru - că războiu' nu s-a terminat!

- Bineînţeles. Sunt foarte atent, băieţii sunt pe fază, nimeni nu ştie unde mergem de-aici şi de ce...

Chicotea vărul lui - şi probabil că se uita chiar acum la strălucirea din ochii ei...

- ... Bine, mă. Vezi ce faci. Hai - poftă bună!
- Mersi, şefu'.

Apăsă butonul roşu şi ridică privirea spre tatăl lui. Care îl privea lung şi zâmbea...

Păi, se părea că Azur va fi cel mai tânăr bulibaşă "oficial" din istoria şatrei! La urma urmei, dacă Safira dispărea din peisaj...

Ridică din nou privirea spre tatăl lui. Iar el se grăbi să se ridice şi să intre în casă. Deci nu voia să-i spună cum dispărea Safira. Probabil că nici el nu ştia cum o să facă; ştia doar că trebuia s-o determine pe femeia aia să renunţe - şi să pice ea vinovată în ochii tuturor celorlalţi. Trebuia să-i dea un refugiu, un ascunziş, pentru că în şatra ei nu se putea întoarce...

Se ridică, oftând greu, şi-şi urmă tatăl în casă - şi îl auzi oftând şi el:

- Ştefane, să nu te răzgândeşti!
- ... Cum adică?

- Să nu te răzgândeşti în privinţa lor! De atâţia zeci de ani îl aud pe Diamant - da' niciodată n-a fost aşa de fericit cum l-am auzit azi!

- N-am să mă răzgândesc. Problema mea e că Diamant e un actor impecabil - iar dacă joacă teatru, nenoroceşte totul. Fata asta îl iubeşte sincer. I s-a pus la inimă rău de tot - şi ştii că are 16 ani şi-o experienţă urâtă de tot...

- Diamant nu joacă teatru.

- Dacă mi-o pune jos şi-apoi o lasă, distruge tot - afacerile, şatra... Tot!

- Diamant nu joacă teatru. Mi-a spus mă-sa.

Aa... În fine... Oftă greu:

- I-am spus ei că, indiferent ce va face, atâta timp cât Safira trăieşte, ea va fi cel mult amanta lui Diamant. A acceptat instantaneu ideea. Iar chestia asta mă cam sperie!

- Ehei, Ştefane... Ce repede ai uitat cum te duceai în Bucureşti şi-ţi făceai trupă şi spionai florăreasa...

Asta cam aşa era! Dragostea, bat-o vina! Dragostea mută munţii...

- Diamant o iubeşte sincer. Iar Perla mi-a zis că i-a întins şi ei cărţile - şi pică cu dragoste mare şi cu bucurie şi cu reuşită.

- Soarta se poate schimba într-o clipă.

- Ştiu.

- Soarta mea era să mor în aprilie; Diamant a intervenit şi mi-a schimbat soarta în două ore. Aşa că, în orice moment între ei poate interveni ceva - iar soarta li se poate schimba.

Tatăl lui nu mai spunea nimic. Nu prea avea argumente - pentru că Diamant nu-i făcea unchiului lui confidenţe, iar Rebeca era mai mută decât Sfinxul... Continuă:

- Am nevoie de ei calmi, liniştiţi şi atenţi la afaceri. Şi feriţi de orice tentaţie sentimentală. Mai ales el! Ştii, că tu mi-ai zis vorba asta - *cherchez la femme*!

- Exact.

- Aşa că o să-i apropii, o să-i lipesc... şi-o să-i las să fie împreună. Dar, înainte să-i lipesc, o să-l pun pe el să jure că ea va fi singura. Şi ultima. Trebuie să-l prind bine de fusta unei femei şi să-l oblig să rămână prins de ea! Şefii ne supraveghează - şi au "antene" puternice! L-au văzut cât de bine a acţionat la atentat şi cât de bine se descurcă în afaceri. L-au văzut că e curajos în luptă şi are cap în afaceri. Dar dacă el e instabil ca ploaia de vară, îl debarcă - cu tot cu mine. Şi se duc dracului afacerile! Şi prafu' se-alege de tot!

- Exact. Iar eu te sfătuiesc să-l lipeşti de ea. Fii atent... I-a cumpărat un inel şi-l ţine la gât. Te copiază.

- Ştiu. Mie mi-a spus că vrea să simtă că plutesţe, aşa cum plutesc eu. Că vrea să se simtă iubit şi ridicat spre soare. Şi că, dacă ea nu-l vrea, o să încuie inelul în seif şi-o să renunţe la dorinţa asta.

- Atunci, Ştefane, lasă-i să se lipească. Adică ajută-i să se lipească aşa cum trebuie. Şi ţine-mă la curent cu desfăşurarea lucrurilor. Pentru că, dacă văd eu că a fost o decizie bună iar ei doi au o relaţie stabilă şi de durată, o să mă ocup personal de Safira.

Bineînţeles că bulibaşa, capul familiei Ionescu, voia să pedepsească exemplar femeia care-i necinstise numele... Aprobă - şi-l văzu ieşind. Era gânditor, un pic agitat...

O să-i lipească bine de tot. Şi, dacă tatăl lui nu se va grăbi cu Safira, o să se ocupe personal de ea! Titel îi era dator cu un geamantan, nu? Şi-asta era doar prima rezolvare, găsită "la viteză"...

În clipa când i-l dăduse ei pe Diamant, se gândise că vărul lui va fi fericit. De-atunci, îl văzuse calm şi atent la propria viaţă. Iar ea făcuse copii, îi crescuse... Nu-i dăduseră de gândit - niciodată! N-avusese nici un semn - iar asta îl ducea cu gândul că sentimentele lui Diamant pentru Rebeca ajunseseră de la 0 la 100 în doar trei luni. Şi nici n-o văzuse zilnic. Şi nici n-o curtase de la început, din prima zi. Diamant fusese "lovit"...

Şi uite cum, în numai trei luni, Safira băgase amantul în dormitor! După atâţia ani de căsnicie liniştită! Nu - n-o putea ierta! Nici nu voia s-o ierte! Pătase numele neamului...

Rebeca

Se simţea minunat. Se simţea "boboc" - aşa cum scrisese Ştefan pe hârtia aia...

După prânzul delicios, veniseră glonţ la salonul de înfrumuseţare. Şedinţa aia durase trei ore - dar se simţea remontată! Stilistul tocmai îi finisa ultimii cârlionţi, în timp ce manichiurista se lupta să traseze dungi drepte pe unghiile ei extrem de scurte iar pedichiurista finaliza ce avea de finalizat. După creţurile astea urma machiajul. Şi apoi plecau la drum - că trebuiau să execute nişte ordine clare! Mall, tir, cină! N-avea voie să dea rasol...

Ştefan o sunase la prânz ca să afle ce se întâmpla. Dacă se descurcau, dacă-şi scoteau ochii... Probabil că o s-o descoasă ca lumea diseară, după cină. Iar ea plănuia să-i spună adevărul. Plănuia să-i spună că, dacă îl pierdea pe Diamant, era distrusă. Plănuia să-i spună...

Probabil că n-o să poată să-i spună decât "Da" sau "Nu". Şeful ei avea aşa un stil de-a scoate toate informaţiile din ea doar cu puterea ochilor ălora verzi, că probabil n-o să mai poată articula cuvinte lungi după ce-o străfulgera el! Dar o să fie sinceră! O să fie...

- Ia să văd!

El? Da' ce căuta el aici, la salonul "de dame"? Nu era la "domni"? Păi, se părea că nu! Probabil scosese pistolul la ei, ca să se mişte repede... Diamant se opri în faţa oglinzii şi o lămuri, în romanes:

- Că dacă nu ieşi "boboc" de-aici, pe mine mă ciufuleşte!

Nu, zău?! Păi nu era şi ordinul ei? Diamant exagera, ca să nu-l trimită să citească o revistă, la recepţie! Voia el să stea aici, s-o privească... prin oglindă...

Isamu

Telefonul începu să piuie. Hei! El avea treabă acum! Cine ce voia? Privi afişajul şi se grăbi să răspundă:

- Da, Piao.

- Dl Cheng tocmai a aterizat în zonă. Şi am informaţii că vine încoace.

Aoleu! Buldogul! Aah! Se grăbi să întrebe:

- Câţi sunt?
- E singur.

Singur? Chiar singur? Asta "era de rău"! Mormăi scurt:

- Spune-i lui Claude - când ajunge la poartă, dacă ajunge, să-l pună să sune la interfon.

Şi-atât - încerca să păstreze o minimă distanţă faţă de ei...

Deci Cheng venea să discute cu el. Venea singur - semn că nu era vorba nici despre Jun, nici despre război. Deci, era vorba despre Cheng. Şi cum buldogul îşi însoţise stăpânul la Hamburg, se gândea...

Ba nu se gândea deloc!

Îşi luă ţigările şi ieşi. Cobora grăbit... Se aşeză la masă.

Nu-l putea invita pe Cheng în vilă. Abia îl dăduse afară de-acolo! În plus, era casa lui Ştefan! Şi mai era vorba şi despre încrederea oamenilor lui Ştefan, din care îi plăcea să creadă că câştigase măcar 1%! Vila era supravegheată discret, aşa că nu putea vorbi cu el la poartă...

O să vorbească cu el între poartă şi vilă. În curte. Acolo nu putea fi acuzat de nimic. În plus, acolo îl puteau intercepta - şi tare-i plăcea să creadă că interceptarea aia va ajunge la conte! Ştia deja că ceea ce vor înregistra francezii va fi pe placul lui Ştefan...

Îşi aprinse o ţigară şi se mută pe canapea. Privea televizorul - care era oprit. Piao îşi închipuia, probabil, că o luase razna - sau "recepţiona" ordine extraterestre... Fuma şi se întreba nu ce-or să-i audă urechile, ci cum o să-l refuze! Buldogul nu trebuia "şutuit" - trebuia respins uşurel, cu graţie, ca să nu muşte... Hm!

Trecură cam cinci minute - iar interfonul începu să piuie. Se ridică şi răspunse el:

- Da.
- Bună ziua. Cheng sunt. Aş dori să vorbesc cu dl Chèn.
- Bună, Cheng. Te ascult.
- ... Deranjez?
- Nu; fumam o ţigară.
- ... Uite, trebuie să iau unele documente din arhiva de la Nisa. Şi cum tot eram în zonă, m-am gândit că poate ai cinci minute, să stăm de vorbă.
- Intră.

Îi deschise poarta şi se grăbi să iasă.

Se aşteptase să-l vadă apropiindu-se în interiorul unei maşini "de fugă"; când colo, buldogul era "pe jos"! Maşina îl aştepta la poartă! Şi nu era nicidecum un BMW - era o "bătrânică" de oraş! Iar schimbările astea îl bulversau rău...

Se opri în colţul vilei şi mai trase un fum. Îl privea lung, serios; Cheng zâmbea, de parcă se bucura sincer să revadă un vechi prieten... Bărbatul în negru întinse primul mâna spre el:

- Salut.

Vorbeau în franceză? Minunat!

- Salut.
- Îţi mulţumesc că m-ai primit.
- N-ai de ce - nu văd de ce n-aş fi făcut-o...

Ochii negri îl priveau lung şi aşteptau invitaţia în vilă... Oups - vai! Se grăbi să se scuze:

- Scuză-mă că nu te invit în casă; dar mă tem să nu se interpreteze...
- Aa, stai liniştit! N-am venit să vizitez - sau să tocesc canapeaua! Mă întreb însă dacă e sigur...

Şi arăta spre cer... Aprobă şi şopti:

- Nici chiar tu nu poţi intercepta şoaptele, de la mai mult de zece metri distanţă.

Cheng aprobă... şi scoase pachetul cu ţigări. Arătă spre colţul casei - şi porni încet spre aleea care înconjura vila. Cheng îl urma, bineînţeles... Şi-acum erau ascunşi în verdeaţă. Dacă anumite persoane voiau să intercepteze ceva, trebuiau să-şi bată capul! Îl privea pe Cheng şi aştepta...

- Nu ştiu dacă ţi-am spus; de câteva zile, Jun e la Hamburg. Suntem o delegaţie numeroasă...
- Nu mi-ai spus; dar am aflat că sunteţi în Germania. Am bănuit şi de ce...
- ... Discuţiile nu merg formidabil acolo. China e nemulţumită de modul cum administrează Jun Vestul.

Nu fuma, nu se scărpina, nu clipea, nu respira...

- Aseară, când a auzit cum sună succesul lui Ştefan în limba chineză, şeful meu s-a înfuriat rău - şi m-a trimis la arhiva de la Nisa. Iar oamenii cu care discută el acum nu sunt foarte receptivi la ceea ce vrea el să facă.

Jun se ţicnise! Voia să şantajeze controlul...

- Sursele mele şoptesc că raportul lor e pe jumătate scris; iar draftul ăla arată că anul ăsta Jun nu serbează Crăciunul la Nisa.

Şi era privit lung, serios... Aprobă, semn că înţelesese, iar Cheng oftă greu:

- Tu ştii de câţi ani sunt consilierul lui. Ştii cum am fost în toţi anii ăştia. Ştii că nu l-am trădat niciodată...

Da; ştia. Era cel mai loial buldog din istoria mafiei chineze. Niciodată nu nesocotise ordinele stăpânului lui. Deşi ştiuse că Jun făcea o greşeală imensă, Cheng supraveghease personal montarea rachetei în lansator, în Italia... Şi multe altele! Atât de multe altele! Câţi oameni lichidase Cheng doar aşa, fiindcă îi spusese Jun să apese pe trăgaci...

- Îi voi fi loial lui Jun până în ultima clipă. Până ne va despărţi ori moartea, ori un ordin scris. Şi cum draftul ăla laudă din plin serviciile mele de consilier şi mână dreaptă executantă, sursele spun că varianta ordinului scris e mai plauzibilă. În draft, activitatea mea a fost descrisă ca fiind "ireproşabilă"; aşa că am fost sfătuit să fac o listă.

Nu, zău?! Aşa-l sfătuiseră sursele! Afurisită pielea pe el! Îi venea să-i schimbe porecla din buldog în şobolan laş...

- Lista cu persoanele pentru care mi-ar place să lucrez. Am înţeles că am dreptul la trei opţiuni...

I-auzi! Bravo lui! Se aranjase bine domnul Cheng...

- Prima opţiune la care m-am gândit, când am aflat, ai fost tu. Aşa că am venit să te întreb dacă ai nevoie de un consilier.

Negă încet cu capul:

- Nu. Aici, activitatea e comatoasă. Iar dacă nu reuşesc să reînnod relaţia cu Ştefan, firma o să moară de tot. În plus, tu ai fost dintotdeauna consilierul lui Jun. Tu reprezinţi acum întruchiparea răului suprem pentru contele cu care trebuie să reiau eu relaţiile...

Cheng aproba... Se grăbi să continue:

- Asta-i unul dintre motive. Un alt motiv este că afacerile lui sunt paşnice; iar tu eşti un om de acţiune. Nu cred că ţi-ai găsi locul... Înţelegi ce vreau să spun...

Uite că aproba din nou... Trase un fum - şi continuă:

- Un alt motiv al refuzului meu este că, pentru tine, mutarea pe postul de consilier al consilierului este o căzătură dureroasă. În plus, nu ştiu în ce măsură o să reuşesc să releg relaţia cu Ştefan; şi cum China e cu ochii pe mine, nu vreau nici să se interpreteze că te iau la mine ca să stau eu degeaba, şi nici că te iau la mine fiindcă nu mai fac faţă. Şi nici că te iau la mine ca să-i bag lui morcovi în fund şi să-l oblig să mă iubească cu de-a sila...

Cheng aproba... Nu părea supărat; adică părea un pic pleoştit, dar nu era ceva "dramatic". Oftă scurt şi ridică din umeri:

- Îmi pare rău - dar aici nu e nici un post liber.

Chinezul zâmbi şi se grăbi să întindă mâna:

- Stai liniştit! Bănuiam eu care era motivul tăcerii electronice; dar am vrut să aud cuvintele tale.

Îi strânse mâna şi zâmbi:

- Pot să-ţi dau un sfat?
- Bineînţeles!
- ... Întreabă-ţi sursele cine îi urmează lui Jun - şi scrie-l pe el.
- Asta e a treia opţiune a mea. Până la el însă, mai am o opţiune...

Nu-l întreba ce opţiune, că nu era treaba lui... Cheng zâmbea în continuare:

- Şi altceva ce-ai mai făcut?
- Păi, nu mare lucru. Am ţinut firma pe linia de plutire... şi cam atât! E greu, când n-ai surse de informare...

Daa, ştia şi el cât de greu era aşa, fără surse de informare! Cheng aproba şi zâmbea în continuare, aşa că se grăbi să-l întrebe el:

- Tu ce-ai mai făcut?
- Ce să fac - treabă! Am avut mult de muncă, în iunie - şi-apoi

şi-n iulie. Practic, şedinţa de la Hamburg e un fel de concediu exotic pentru mine!

Aha! Buun! Nu părea odihnit; aşa că... Cheng stinse ţigara şi-şi recuperă chiştocul:

- Trebuie să plec, că mă aşteaptă cu documentele. Oricum...

Buldogul se apropia, ca să-i şoptească la ureche...

- Să fii atent - că nu s-a terminat.

Războiul - nu se terminase. Ştia asta; aprobă iar chinezul porni grăbit spre aleea asfaltată. Îl urma...

- Îţi mulţumesc pentru cele cinci minute.

- A fost plăcerea mea, să ştii! Oricând mai ai cinci minute, mai treci pe la mine!

- Am să trec - dacă mă inviţi...

"Dar tot aşa, în curte! Iar dacă vii cu veşti, promit că scot două şezlonguri..."

Îl conducea spre poartă, spre maşină... Cheng îi mai strânse o dată mâna:

- Vorbim.

- Vorbim.

Şi gata - plecase Cheng... Se răsuci şi porni spre casă.

Claude nu-l privea altfel; era sigur că nici Piao nu-şi va schimba părerea despre tabăra pentru care lupta el acum! Isabelle nici nu bănuia cine trecuse pe-aici într-o scurtă vizită...

Intră în vilă şi închise glasvandul. Şi traversă livingul în tăcere.

Gata - înapoi la muncă! Trebuia să termine treaba - şi-avea la treabă... mamă-mamă!

Diamant

Se apropiau de poligonul de tir. Raina era fericită - şi era atât de frumoasă aşa, fericită şi cu părul creţ şi cu machiajul ăla, că o sorbea din ochi la fiecare semafor! Şi-i venea rău de tot s-o pupe...

Ochii tăi când mă privesc mă bagă în boală / Mi-ai intrat la inimă şi o faci să doară / Ai talent şi frumuseţe şi eşti unicat / Pentru tine sunt în stare să bat lumea toată

Of, of, of, puştoaico, m-ai înnebunit / Of, of, of, puştoaico, m-am îndrăgostit / Vino lângă mine, că m-ai disperat / Jur pe fericirea mea că mi-ai dat de cap

Raina lui cânta şi dansa... Lui îi venea să demareze spre poligonul de tir din Timişoara sau Baia Mare - care-i spunea GPS-ul că era mai îndepărtat...

- Auzi, Diamante? Voiam să te-ntreb... La poligon trag cu pistolul meu, sau cu al lor?

- Teoretic, cu al lor. Practic, cu ăla cu care zic eu.

- Şi cum am pile la tine...

Aproba cu capul...

- Auzi, Diamante? Poţi să-mi faci şi mie o copie la CD-ul ăsta?

Nu. Negă ferm. Iar ea nu comentă... Decise să-i spună şi motivul pentru care o refuzase aşa categoric:

- ... Dacă află Ştefan că ai o copie, ţi-o confiscă - s-o asculte el. Şi mi-e că o

- Ai dreptate. Nu m-am gândit... Auzi? Eu mai am o întrebare!

- Zi-i.

- La poligon au vestiar?

Poftim? Întoarse scurt capul - că aia fusese o întrebare ciudată... Raina se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Mă gândeam că legea nu-i lasă să bage camere de supraveghere în vestiar...

Aah! Ce obraznică era! Adică... în fine! Îi făcu semn să se-ntoarcă lângă el şi şopti:

- Şi te-aştepţi să intru eu în vestiar la doamne? Sau crezi că au vestiar mixt?

- Nu ştiu ce vestiar au; da' să ştii că eşti în maare pericol...

Ea revenea pe scaunul ei, el râdea şi se abţinea cu greu să nu roşească...

Ziua de azi era un vis. O zi în rai. Mâine o să plângă mult...

Roşcata

Azi mâncau într-o locaţie specială. Aşa spusese Diamant - "Am făcut rezervări într-o locaţie specială". Numai el ştia ce însemna asta...

O durea mâna. Rău! Când trăsese cu "praştia" lui Aleodor, în Lyon, nu se simţise aşa! Dar adevărul era că pistolul ei era "profesional". Vasilică Beznă îi dăduse o armă bună - asta era părerea ei, asta era părerea instructorului care îl supraveghease pe Diamant în timp ce se jucase de-a profesorul cu ea...

Îi plăcuse mult lecţia de tir. Îi plăcuse să stea lângă el; îi plăcuse la nebunie să-l privească lung, atentă, şi "să se dea" neştiutoare. Observase că Diamant îşi intrase repede în rolul de profesor - şi-l îndeplinise cu multă plăcere...

Maşina se opri la semafor. Capul lui se întoarse imediat... La naiba - bufni în râs! Iar el se grăbi să exclame:

- Ce-i?

- Nimic. Mă gândeam...

- La ce te gândeai?

- Ei - mă gândeam şi eu, aşa...

Diamant se apleca spre ea şi-i oferea urechea... Prea bine! Şopti încetişor:

- Mă gândeam că e aproape ora opt. Seara. Şi constatam că, în ultimele ore, nivelul curajului meu a început să crească simţitor... Şi mă gândeam că e opt seara - şi nu cred că ritmul de creştere al curajului o să fie îndeajuns de iute... pentru ziua de azi...

Reveni pe scaunul ei; Diamant era foarte serios acum:

- Şi cum mâine... ştii tu...

Aprobă şi reveni spre parbriz:

- Nu ştiu; să vedem. Eu încerc...

Şi acum se lăsase liniştea... Nu-i mai venea să vorbească. Adică "se tuflise". Gândul că nu va reuşi să-i spună azi că îl iubeşte, urmat de gândul că mâine la nouă fix urcau în avion, îi uciseseră toată bucuria şi tot entuziasmul! Fir-ar...

Asta e! Ştefan o avertizase că aşa va fi! Îi spusese că va trebui să se ascundă, să-şi ascundă dragostea şi relaţia cu Diamant, şi-o avertizase că, dacă ei periclitau în vreun fel avansarea sau afacerea, îi despărţea instantaneu. Nu voia s-o despartă de el; aşa că...

Aşa că oftă greu... şi nu mai spuse nimic. Cătălin Arabu zicea că "*De când te-am văzut, ştii prea bine / M-am îndrăgostit lulea de tine*" - dar ei nu-i mai ardea de dedicaţii de-astea. Ea ştia că mâine plecau - iar de pe foaia de agendă, nu mai aveau de executat decât ordinul cinei. Îi părea rău; ar fi vrut să poată cumva să dea timpul înapoi până dimineaţă...

Sami

În sfârşit, acasă! Era obosit rău! Băga de seamă că era fraier rău de tot! La fiecare nou loc de muncă, îşi impusese să aibă program fix; şi, de vreme ce ajungea la ora notată în planning, îşi impusese să plece tot conform cu planning-ul. Plecarea nu-i reuşea aproape niciodată. Greşea el undeva...

Descuie uşa, intră, se opri... şi începu să râdă. Livingul ăla lunguieţ era foarte animat...

Florentina şi Léon aveau costume de aikido. Erau noi, impecabile, le stătea bine îmbrăcaţi aşa... Şi cum tocmai le probau, deciseseră să facă un pre-antrenament... adică o mică demonstraţie pentru Ana şi Tasnim. Stăteau amândouă pe canapea şi râdeau din toată inima...

Încuie; iar Léon exclamă:

- Nenea Sami, ia uite ce-am învăţat eu!

Ia - ce învăţase? Florentina se repezea spre el; el o prindea de

mână, smucea de ea cât putea el de tare şi-o trântea pe pilota întinsă pe covor. Mda; frumos!

- Vezi ce uşor e? Am văzut pe youtube - şi uite ce repede am învăţat!

Sigur! Cât de simplu era! Nici nu mai avea rost să se ducă pân' la sală, la *sensei*! Învăţa de pe youtube! Se grăbi să-l aprobe - şi apoi să-l oprească:

- Văd că e uşor; dar nu e chiar aşa de simplu. La calculator ai învăţat mişcarea; la *dojo* o să înveţi modul corect de a apuca mâna Florentinei, astfel încât degetele tale să-i producă durerea necesară pentru a-i inhiba cel de-al doilea atac.

Şi cum Florentina auzise despre atac, o văzu făcând o fandare cu genunchiul drept în faţă. Mânuţele prinseră reverele kimonoului lui Léon şi-l traseră peste piciorul ei - iar puştiul se împiedică de genunchi şi sfârşi la orizontală. Din fericire, Florentina era mare - ştia că nu trebuia să-l trântească cu capul de covor. Îl aşezase uşurel...

- Frumos. Bravo. Dar asta nu cred că-i din aikido.

- Nu e. Dar improvizez şi eu! Mă descurc!

Se descurca prea bine chiar, după părerea lui! Doar ce-şi pusese kimonoul ăla pe ea - şi făcea cu frăţiorul ei lucruri nemaivăzute până acum...

Ana se ridică:

- Pun imediat masa.

- Nu te grăbi! Întâi avem demonstraţie!

Se grăbi să se apropie... şi constată că Ana stătea la marginea canapelei iar surioara lui stătea lipită de Ana - şi-şi ţinea picioarele pe canapea. Se aşeză deci pe cealaltă canapea... şi le făcu copiilor semn "să-i dea bătaie"! Léon se întoarse spre surioara lui şi se încruntă rău, fioros...

Avea din nou un moment... nefericit. I se întâmpla mereu chestia asta. El spunea că gata, o lăsase baltă, renunţase, era realist... Şi, când dădea de-o asemenea scenă de familie, cum visase atunci de mii de ori, se grăbea să-şi intre în rol. Venise spre ele hotărât să se aşeze lângă Ana... Deşi nu o considerase nici o clipă soţia lui, sau egală cu Fathia, sau...

În ultimul timp, imediat cum sesiza o portiţă de intrare deschisă, el se repezea să intre în viaţa lor de familie. A lor, adică a Anei şi copiilor. Habar n-avea de ce, dar se tot băga să se-aşeze el pe locul bărbatului cu ochi verzi! Şi nu era nebun, sau...

Tot nu aflase de ce i-o trimisese Allah pe Ana - şi de ce Allah al lui "coopera" atât de frumos cu Dumnezeu al ei şi-i ajutau să locuiască sub acelaşi acoperiş, să nu-i găsească nici chinezii şi nici bărbatul cu ochi verzi... Să nu se certe, să adore amândoi poezia, să... Oare Dumnezeu al ei făcea cu ea aşa cum făcea Allah cu el? Se îndoia sincer! I se părea imposibil ca în mintea ei să fie el... într-un rol diferit de cel al gazdei amabile! Femeia asta îşi iubea mult soţul... Aveau împreună doi copii minunaţi, care se cam "trântuiau" pe covorul ăla...

De ce i-o trimisese Allah pe Ana? De ce femeia asta era acum în casa lui, pe canapeaua lui, alături de sora lui? Şi de ce reuşise el atât de repede să-i câştige încrederea? Habar n-avea...

Trebuia să fie atent la copii. Or să termine demonstraţia - şi-o să se poată duce sus, în camera lui. Până era gata cina, o să stea în pat, cu ochii la soţia lui...

Diamant

Raina era o femeie specială. Adică o tânără specială. De când petreceau mult timp împreună, realiza că nu era femeie - era doar o adolescentă care trecuse printr-o nenorocire mare. Şi-atât. Avea strania senzaţie că tot comportamentul ei iute, dur, agresiv, băieţos uneori, era un scut - pe care ea îl tot flutura şi-l agita şi cu care ţinea duşmanii la distanţă. Şi cum toată lumea era un potenţial duşman pentru ea, ea îl flutura către toţi...

Îl fluturase şi spre el. Acum, însă, avea senzaţia că scutul rămăsese undeva în spate; iar Raina, tânăra sensibilă pe care-o dorea el, se pregătea să iasă din cercul virtual în care se încuiase singură, din motive de securitate... Se pregătea să vină spre el. Iar el se tot întreba dacă va face faţă sarcinii! Pe vremea când avusese de-a face cu tinere speciale, avusese mintea-n cap cât o alună - şi nu-şi bătuse capul nicicum să afle ce-şi doreau ele, ce le plăcea, cum ar fi trebuit să pună el problemele! Pur şi simplu îşi văzuse de-ale lui - iar dacă ele nu marşaseră la idee, le lăsase-n urmă fără nici un regret! Păi fusese coada pe trei rânduri! De ce s-ar fi încurcat cu asemenea "migrene"? Acum însă, când avea ceva minte-n cap şi simţea că ea e regina raiului lui, descoperea că prea multă şmecherie strică - şi s-ar putea ca tocmai el, specialistul în amor, să se împiedice rău atunci când va veni vorba despre tânăra asta foarte specială...

Exista posibilitatea s-o dezamăgească rău...

Oftă greu şi plecă privirea spre propria farfurie. Cina la lumina lumânărilor, pe terasa goală, era foarte specială; dar atmosfera era ciuntită brutal de prezenţa bodyguarzilor, care-i înconjuraseră - şi se asigurau că nu existau lunetişti chinezi ascunşi în stuful de pe malul celălalt...

Cum să facă el cu Raina lui? Cum să afle ce-avea de făcut şi ce nu trebuia să facă niciodată? Nu putea întreba pe nimeni... Nu discuta cu nimeni, pentru că n-avea decât doi prieteni şi amândoi erau filaţi... Iar dacă va fi cretin şi-o va da-n bară...

Mai oftă o dată - şi realiză că exagerase! Raina tăcuse brusc! Îşi dăduse şi ea seama că el era acolo, lângă ea, dar mintea lui zbura departe... Poate că tăcerea lui o să-i dea măcar un mic indiciu! Tăcea deci şi mânca, etalând mimica de poker...

Roşcata

Se întâmpla ceva ciudat cu Diamant...

De vreo cinci minute, ea vorbea şi el tăcea. Acum însă ea tăcuse - iar el nu se grăbea nici să continue pe tema aia, nici să deschidă o temă nouă. Aşa că începea să se îngrijoreze...

Petrecuseră împreună o zi minunată. Cina asta era extraordinară! Nu visase niciodată să ia masa cu el pe terasa cochetă de pe malul lacului - şi să fie singurii clienţi de-acolo. Dacă n-ar fi fost bodyguarzii, s-ar fi crezut în rai...

Numai că Diamant nu spunea nimic. Era calm, era senin, dar tăcea şi mânca. Era evident că se gândea la ceva...

Iar ea era îngrozită de gândul că "maestrul academician" observase cât de gâscă-i gâsca...

Coborî privirea în propria farfurie - şi decise să tacă chitic. Să mănânce, aşa ca el, şi să nu mai scoată un sunet. Să nu-l mai privească...

Brusc, Diamant scoase telefonul - şi începu să tasteze repede-repede. Deci voia să-i spună un secret... Ia - ce-i scrisese?

"Mi-e frică să nu greşesc. Sunt îngrozit de gândul că aş putea să te sperii şi să te îndepărtez de mine."

Se grăbi să adauge, sub mesajul lui:

"Mi-e frică să nu greşesc. Sunt îngrozită de gândul că ai putea să te plictiseşti, sau să-ţi pierzi interesul, şi să te îndepărtezi de mine."

Mm, ce se încruntase! Şi ce urât se uita la ea! Şi-acum apăsa acolo, nervos...

"Tu n-ai cum să greşeşti."

Nu, zău?! Ia să-i răspundă... Să-i răspundă cu curaj - că nu vorbeau, ci doar scriau! Deci...

"Am doar 16 ani. Pot greşi rău de tot!"

O privea lung; ea cică era atentă la mâncare... Şi gata - scria...

"Nu poţi greşi - eşti iertată în avans, aşa că stai liniştită!"

I-auzi! Bufni în râs... Degetul goni grăbit, apăsând pe ecran...

"Te iubesc."

Nu! Nu-nu! Nu putea să-i spună asta! Nu putea nici măcar s-o scrie! El nu trebuia să ştie... El, dacă afla asta, putea să se schimbe - şi nu trebuia să se schimbe! Nu acum, când era şi ea fericită!

Ştergea deci cele două cuvinte... Oftă greu şi reîncepu să scrie...

"În curând, va trebui să pornim spre casă."

Diamant aprobă cu capul - şi lăsă telefonul lângă el, semn că discutaseră destul... Sau că se supărase pentru că o văzuse scriind şi-apoi ştergând... Degetul lui arătă spre telefon:

- În privinţa acestei chestiuni, o să discut serios cu şefu'.

Poftiim? Ce-o să facă? Diamant oftă greu... şi continuă, fără s-o privească:

- Lucrurile nu pot continua aşa prea mult timp. Trebuie să discut cu el - şi să-l conving că asta e cea mai bună decizie pe care-o puteam lua vreodată.

Ia uite-l! Păi Diamant ăsta "se cerea avertizat"! Ştefan o să... Dar poate că Ştefan asta aştepta! Poate că toată perioada asta de tatonări şi bezele şi ocheade pe sub sprâncene era menită să-l determine pe Diamant să aibă încredere în el - şi să i le spună lui pe toate, şi bune, şi rele. Totuşi, ea se sfătuia cu şeful ei - iar el nu se sfătuia cu vărul lui! Era anapoda...

O să discute şi ea cu Ştefan. O să-l roage să-i dea un sfat... şi-o să-i spună adevărul. Şi-o să-l întrebe dacă era bine să-şi facă acum curaj şi să-i spună lui Diamant că îl iubeşte...

Ştefan

Ridică un deget... şi zâmbi:

- Se întorc.

Tatăl lui zâmbea:

- Oare cum s-or întoarce?

- Nu ştiu; dar eu dorm. Să-i spui asta lu' văr-miu...

Şi se grăbi să se ridice şi să-şi ia telefoanele şi laptopul...

- De ce, mă? Te-a supărat?

- Nu; dar nu vreau să vorbesc cu el acum. Dacă lucrurile au mers azi aşa cum apreciez eu că au mers, aş auzi o întrebare mare. Şi nu vreau să-l refuz în faţă.

Tatăl lui aprobă; aşa că se grăbi să urce scările şi să se încuie în camera lui. Acum era liniştit; acum ştia că nu va trebui să spună "încă nu"...

Maşinile se apropiau... Era ora nouă; o oră civilizată dealtfel pentru revenirea de la cină. Tăticul lui le asigurase deja alibiul, plimbându-se prin Aurari şi spunând în dreapta şi-n stânga că Rebeca plecase cu Diamant prin Bucureşti tocmai pentru ca Ştefan să se poată odihni ca lumea. Şi cum el stătuse în casă, gândindu-se la ale lui...

Se apropie de fereastră şi privi lung poarta, prin perdea. Îi aştepta. Voia să-i vadă. O singură privire îi era de-ajuns, ca să afle ce-avea de făcut de-acum încolo. Aştepta...

Uite-i. Îi privea lung, serios...

Diamant era fericit. Se vedea asta cu ochiul liber! Deşi încerca să se controleze, schimbarea era mult prea mare pentru un om care-l cunoştea aşa cum îl cunoştea el! Păşea altfel, zâmbea altfel, gesticula altfel... Parcă dezvoltase un tic: îşi trecea degetele mâinii stângi prin păr. O să-i şi spună să fie atent - să nu chelească inegal...

Iar Rebeca era îndrăgostită rău...

Reveni în cameră şi se aşeză la masă. Porni laptopul...

Azi, nu se uitase deloc la fotografiile lor. Nu voise ca tatăl lui să-l revadă plângând; aşa cum nu voise să-i amintească în felul ăla faptul că nora şi nepoţii lui erau undeva în Franţa...

... Uite-o. Doamne, ce frumoasă era! Şi cât de dor îi era de ea! Imaginea ei îi strângea sufletul...

"Întoarce-te! Te rog!"

Se-nvenina singur, ca prostul; aşa că trecu la imaginea următoare... şi la următoarea... Stop! Asta era imaginea ideală pentru dormitor! Se grăbi să o copieze pe desktop, să n-o piardă... Şi cum Ana stătea cu capul aplecat uşor spre dreapta, ia să caute el o fotografie de-a lui cu capul aplecat spre stânga! Băiatul ăla specialist în Photoshop putea obţine fotografia de familie perfectă... Şi-o va obţine. Grasu îi va trimite piesele în seara asta. Căuta... Căuta...

Roşcata

Nea Dumitru îi aşteptase în uşă; aşa că salută şi fu poftită să intre. Şi descoperi că şeful ei nu era în living...

- Ştefan s-a dus să se odihnească. A lucrat toată ziua la laptop; avea cearcăne...

Aprobă... şi simţi nevoia imperioasă de-a dispare de-acolo! Aşa că arătă spre scări:

- Nici eu nu sunt mai odihnită; aşa că... Noapte bună.

- Noapte bună.

Urcă grăbită treptele, simţind că Diamant o să se-nfurie rău pentru absenţa lui "Pa" - şi-a sărutului corespunzător...

Intră în camera ei şi închise uşa. Şi, înainte s-o închidă, aruncă o privire spre uşa lui Ştefan. Era închisă. Ea însă ştia că şeful ei nu dormea. El avea geamul spre stradă; sigur îi văzuse când veniseră! Şi sigur încerca să evite discuţia despre ziua de azi! Diamant era hotărât să vorbească cu el despre relaţia cu ea; Ştefan era foarte hotărât s-o amâne...

Să facă repede un duş şi să se lungească în pat. Şi să se gândească bine ce-i spunea şefului ei! Voia să fie sinceră - dar avea uneori dificultăţi de exprimare! În plus, nu uita nici o clipă că el era şeful...

Diamant

Ei, dormea! Pe naiba! Îşi privea lung unchiul, fiindcă nu voia să vadă cu ochii lui cum Raina urcă scările şi pune punct zilei minunate de azi... Unchiul lui zâmbi slab:

- Şi? Cum a fost?

- Cum să fie; bine!

Nu voia să-i dea amănunte înainte să audă uşa ei închizându-se... Gata; o închisese. Acum putea să fie sincer. Îşi privea lung unchiul - şi ştia că ochii lui străluceau...

- ... Ia să-l văd şi eu!

Poftim? Ce să vadă?... Oups! Inelul! Ştefan îi zisese de inel! Şi era prea târziu ca să-i spună că îl lăsase în seif, sau să-l evite! Îi pipăia deja cămaşa! Şi uite cum îl trăgea afară, printre nasturi... Ei, bine? Ce zicea de inelul lui?

- ... E foarte frumos. Dar va putrezi în seif, dacă uiţi că familia e sfântă.

Negă încet... şi decise să-i răspundă:

- N-am să mânjesc numele neamului Ionescu. Am luat-o pe Safira; o să rămân cu ea.

- Aşa să faci. Iar dacă tu te ţii de cuvânt, noi - neamul tău - o să avem grijă să fii fericit.

Aprobă, iar inelul se ascunse din nou sub cămaşă...

- Şi? Cum e? Şofează la fel de bine cum joacă cingherita?

- Unchiule, să ştii că de vreo două ori mi-a fost frică. Şi dumneata ştii că mie nu mi se face frică aşa uşor... Dar de fiecare dată a redresat impecabil maşina. Şi la poligon m-a dat pe spate! Mai trăsese cu pistolul - da' cu praştii de-alea mici! Când a-nceput să-mpuşte ţintele alea, ştii ce mi-am zis?

- Ce?

- Că pot să stau liniştit - că are cine să aibă grijă de Ştefan pe-acolo...

Unchiul lui râdea... Fu bătut uşor pe umăr:

- Hai - du-te şi spune-i "Noapte bună". Şi pe urmă du-te şi tu acasă.

"Acasă" ăla fusese rostit într-un mod foarte special; aşa că aprobă şi urcă treptele...

Şi totuşi - Ştefan chiar dormea? Tare-ar fi vrut să discute cu el despre Raina! Decise să rişte; ciocăni uşor... ascultă... Nu dormea; auzea vâjâitul slab al laptopului. Dar dacă nu-l poftea să intre, era evident că îl evita - şi pe el, şi discuţia despre Raina. Şi cum nu voia să-l înfurie...

Ciocăni la uşa ei - şi-o auzi rostind un "intră" neatent... Intră şi închise uşa. Şi întrevăzu imediat oportunitatea! Raina era în baie.

Auzea duşul fâşâind! Dar uşa era deschisă, semn că doar se pregătea... şi, întrucât spusese "intră", era decentă. Acum, el avea o problemă: să se ducă la ea? Sau să aştepte, cuminte, lângă uşă? Geamul era larg deschis, iar perdeaua aia nu le oferea cine ştie ce protecţie...

OK! Va intra după ea! Se apropie de uşă... şi se răzgândi:

- Ai treabă?

În secunda doi Raina apăru în uşă - speriată şi cu halatul bine strâns pe ea... Făcu doi paşi şi-o strânse în braţe. Nu voia să plece acum! Voia doar s-o sărute! S-o sărute aşa până mâine la opt, când probabil că vor porni spre aeroport...

Îşi prinsese părul. O să strice cârlionţii ăşta minunaţi, copilăroşi...

Oare ce voise să-i spună? Ce plănuise Raina să-i spună şi n-avusese curaj să spună? Probabil că nu va afla asta azi; şi nici mâine. Probabil că n-o s-o mai revadă până-n august...

Deja îi era dor de ea... Puse punct sărutului şi-o strânse în braţe. Şi lăsă bărbia pe umărul ei, oftând greu:

- Ştii că deja mi-e dor de tine?

Palma ei trecea încet peste spatele lui, încercând parcă să-l consoleze cumva...

- ... Să ai grijă acolo. Te rog! Să ai grijă la chinezi! Nu mi-e frică decât de chinezii lui Jun! Sunt mici şi tineri şi "teleghidaţi"; dacă li s-a spus să stea cinci minute într-un picior, se-apucă imediat - fără să ceară lămuriri sau motivaţii suplimentare. Mi-e frică să nu acţioneze dementu' ăla...

- Stai liniştit. Suntem bine păziţi acolo. Ai auzit?

Aproba... Zâmbi slab:

- Pot să-ţi spun ceva?

- Da.

- Da' nu te superi!

- Nu mă supăr. Spune!

Şi-acum chiar că nu se aştepta! Se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Te iubesc, regina raiului meu...

În secunda următoare, braţele ei îl strânseră uşor - şi-l azvârliră instantaneu spre cer! Spre raiul a cărei regină ea era... şi spre care chiar ea îl purta acum, pentru că cuvintele lui o făceau să plutească...

Exact despre asta vorbea el! Exact asta-şi dorise! Putea jura că, dacă ar fi putut să se vadă acum într-o oglindă, şi-ar fi văzut strălucirea...

Gata! Gata, că Ştefan nu dormea! Şi nu trebuia să-l înfurie! Îi fură un sărut şi-i dădu drumul:

- Noapte bună...

- Noapte bună...

Era tristă... Întristată...

Se grăbi să iasă şi să coboare scările. Şi cum unchiul lui era în bucătărie, băgă capul pe uşă:

- Mă duc şi eu acasă.

Nea Dumitru aprobă încet...

- Noapte bună.

- Noapte bună, Diamante.

Gata - la Safira acum! Şi la copiii lui! Cu siguranţă, nu dormeau la ora asta! Într-un fel, asta era bine - va răspunde scurt la "unde-aţi fost" şi-apoi o să-i întrebe ce făcuseră ei azi. Avea o şansă să scape de cicăleala nevestei...

Safira va rămâne nevasta lui pân' la moarte. Familia e sfântă - iar el respecta numele pe care-l purta. Va fi fericit "cu porţia" - dar măcar va fi fericit!

Ştefan

Deci Cheng îl vizitase pe Isamu... Foarte interesant! Mai ales că nu fusese poftit să intre în vilă, ci discutaseră afară, în grădină! După cum spunea "partenerul străin", scanarea termo arătase o discuţie prietenească, la o ţigară. El însă ştia că buldogul lui Jun fuma doar atunci când voia să câştige puncte la o negociere. Cheng negociase cu Isamu. Francezii nu ştiau ce vorbiseră, pentru că şuşotiseră şi nu-i putuseră intercepta. Dar îl anunţaseră pe Aleodor că Jun avea probleme la Hamburg - şi nu erau legate de Cheng. Acum, fie Moreau încerca să pară prostuţ, fie chiar nu pricepuse ce se întâmplase azi la Cannes! Dar el unul era lămurit! Cheng "avusese CV-ul în buzunar", cum se spune - dar "găsise biroul încuiat". Şi nu-l lăsase "la secretară"; se gândise probabil că "dă o fugă pân' la Bourges", zilele astea...

Era aproape unşpe noaptea. Din camera de alături nu se auzea nimic de mai bine de o oră. Şi totuşi, o s-o întrebe asta acum - pentru că trebuia să ştie. Diamant venise să-i vorbească - iar el se prefăcuse că doarme. Nu-l putea însă ignora...

Ieşi şi ciocăni la uşa ei. Răspunsul veni imediat:

- Intră.

Se conformă... Ia uite-o! Stătea huhurez pe întuneric, cu ochii pe geam şi scrumiera plină-ochi în faţă! Şi cu fumu'-n nas! Oof! Ochii albaştri îl priviră lung...

- ... Tu eşti fericită aşa?

Da! Acum roşea violent, zâmbea, dădea din cap că da şi-i străluceau ochii "ca la balamuc"! Rebeca îşi închipuise că vine să-i spună ce greşise azi; iar când auzise întrebarea... O apucă bine de umăr şi-o împinse spre spătarul scaunului; şi se aplecă şi-o electrocută lung, de la câţiva centimetri distanţă...

Rebeca Ionescu era îndrăgostită lulea - şi-ar fi fost a lui Diamant pentru întreaga veşnicie! Ar fi acceptat orice rol - de soţie, de nevastă, de amantă... de rezervă fugitivă, de întâlnire ocazională... de refugiu... Rebeca Ionescu voia să fie a lui Diamant. Numai a lui. Accepta orice rol - numai să-l aibă pe el...

Decise să iasă.

Descoperirea asta îl cam... zdruncina. Ştiuse că fata asta îl pusese la inimă pe vărul lui - dar nu se aşteptase să descopere că e îndrăgostită de-adevăratelea! Rebeca lui, dacă ar fi avut cultura generală a Anei şi fineţea ei, probabil că ar fi rostit şi ea un fel de "indiferent dacă locuim aici sau într-o casă de chirpici, indiferent dacă mâncăm friptură sau margarină, indiferent dacă mă va ţine lângă el sau nu"... Îl bucura descoperirea asta; dar se mira, sincer, că avea vărul lui un noroc atât de mare, să fie iubit atât de mult...

Intră în camera lui - şi încuie din nou uşa. Şi decise să fumeze şi el o ultimă ţigară, lângă geam.

Rebeca îl iubea pe Diamant. Dar Diamant o iubea pe Rebeca? Scoase telefonul special şi începu un mesaj nou...

" Dacă azi n-ai plutit nici măcar o secundă, nu-l încuia în seif - aruncă-l."

Send... Îşi aprinse ţigara şi decise să revină la problemele alea mari - adică la război. Deci Cheng se dusese la Isamu ca să-i ceară să-l angajeze...

Pentru buldogul lui Jun, o asemenea cădere era mare - de la şeful peste Europa de Vest până la consilierul regelui mărunt era o distanţă uriaşă! Era o diferenţă negativă îndeajuns de mare ca să-i facă duşmanii să râdă în hohote şi "să dea bairam"! Şi, deşi Cheng era bine văzut de China, uite că ajunsese să-i dea târcoale fratelui mai mic, poziţionat în prezent jos de tot...

Să se fi răsculat verticalitatea-n el? Să se fi gândit Cheng la luptele moderne, prin email-uri? Să fi simţit că îmbătrânise?... Să fi devenit, brusc, credincios într-ale raiului şi iadului? Asta numai Cheng ştia! Oricum...

Oricum, Cheng se dusese azi la Cannes. Intrase singur în curte, acceptase să discute în curte, strânsese de multe ori mâna lui Isamu... Mail-ul lui Aleodor era foarte bine organizat; consilierul lui amestecase ştirile de la francezi cu ştirile propriilor trupe şi-i dăduse "imaginea completă". Îi ieşise un mesaj foarte bun! O să-i spună asta! O să-i spună că ăla era un mesaj perfect... ca să-l vadă cum se umflă tot în pene... Hm; Aleodor o să se-ngraşe în curând! Păi dacă-i mergea bine şi-n dragoste, şi-n afaceri, şi la muncă...

Mobilul vibră scurt. Ia să vadă el ce răspunsese Diamant...

Bufni în râs şi decise să stingă ţigara. Era târziu - mâine se întorcea la treabă...

Diamant

Privea lung tavanul impecabil...

Copiii se bucuraseră mult când îl văzuseră. Safira zâmbise şi ea - dar îl privise cu neîncredere şi-un pic de teamă. Nu-i dăduse atenţie, aşa că după numai jumătate de oră, nevasta lui îşi revenise. Totuşi, nu putea să nu constate că, de când o prinsese cu Cornel între picioare, Safira era cu 50% mai tăcută... Copiii nu simţiseră însă schimbarea; şi deci, nu bănuiau nimic. În clipa când vor bănui ei ceva, bradul va arde - şi bradul, şi probabil şi orăşelul...

Privea tavanul. Era fericit. Safira se lungise lângă el - dar nu-l atingea nici cu mâna, nici cu piciorul, semn că nu voia să işte un scandal sau vreo bătaie... Nevasta lui ştia cu cine umblase bărbatul ei azi - şi presupunea, probabil, că îşi făcuse timp şi drum în Bucureşti până la apartamentul lui Ştefan. Împreună cu roşcăţica tinerică, săltăreaţă şi foarte "umblăreaţă". Safira ştia că între Ştefan şi Raina nu se petrecea nimic...

Din fericire pentru ea, Safira nu spunea nimic. Poate că gândea multe - dar de spus, nu spunea absolut nimic. Iar tăcerea ei îi permitea lui să stea lungit în pat, cu palma dreaptă peste inel, şi să fie fericit... Şi zău că nu-i păsa că-l vede nevasta cât de fericit e după ce-o plimbase pe Raina atâtea ore! Zău că nu-i păsa dacă nevastă-sa observa unde ţinea el mâna şi de ce...

Încă nu-i trecuse starea aia de euforie drogată. Încă mai zâmbea, încă mai păşea ciudat... Încă mai râdea din amintirile zilei de azi...

Mobilul piui; se grăbi să se ridice, să citească...

"Aah, ce şmecher eşti! Cică dormeai, nu?" Hm...

Deci, dacă azi nu plutise nici măcar o secundă, Ştefan îl sfătuia să arunce inelul la gunoi. Se grăbi să apese tastele...

" De la 8:49, plutesc. Nici acum n-am reuşit să aterizez."

Send... Reveni în pat, lângă nevasta lui, şi închise ochii: acum o să adoarmă şi-o s-o viseze...

Roşcata

Stinse ţigara... şi trase concluzia că Ştefan nu se întorcea, s-o mai întrebe ceva. Sau s-o certe. Sau s-o încurajeze. Trăgea concluzia că şeful ei se lămurise...

Ei bine, da. Era fericită. Chiar dacă n-o să fie niciodată altceva decât amanta lui, nu regreta asta. Şi ştia că n-o va regreta nici după ce se va afla adevărul! Nici după ce oamenii o vor trata în consecinţă! Pur şi simplu simţea că el o face fericită; iar restul nu mai conta. Ea îl iubea...

26 iulie 2011 - marţi

Ştefan

Diamant roti scurt volanul - iar Claire intră în incinta aeroportului. Se apropiau destul de repede de avionul de pe pistă...

Copiii ăştia doi erau tare căpoşi! Şi tare prostuţi! Dragostea îi pocnise în creştet - şi-i cam ameţise, după părerea lui! Adică să nu găsească Rebeca lui un subiect de discuţie cu Diamant? Să nu-i vină vărului lui ideea s-o ajute să coboare bagajele pe scări? Chiar aşa de... "bau-bau" era el în ochii lor? Diamant nu obişnuise să fie atât de sperios, în relaţia cu el...

În fine! Treaba lor! Nu se pupaseră în intimitatea casei tatălui lui, aşa că or să se despartă nepupaţi! Că nu-l lăsa pe Diamant să urce-n avion pentru asta! Nu era nebun - avionul Externelor era un uriaş emiţător...

Maşina încetinea... Bun! Erau lângă scară! Întinse mâna spre el:

- Am plecat.

- Vorbim diseară.

- Nu uita ce ţi-am spus, despre tipa aia care-ţi dă târcoale. Să fii atent la ea; că poate fi periculoasă.

"Adică Internele"... Diamant aprobă şi-l privi lung:

- O să încerc să nu-i dau motiv să mă abordeze.

- Să-ncerci şi să şi reuşeşti. Că nu-i de joacă cu făcăleţu' nevesti-tii!

Diamant râdea chinuit, el râdea realist, Rebeca încerca să râdă chiţăit... Cele două perechi de ochi albaştri se priviră lung...

- Salut!

- Salut!

Şi-acum coborau. Rebeca era prima. Se grăbise să scurteze despărţirea; şi-acum îl aştepta şi pe el... El o poftea să urce prima scara...

Şi totuşi! Decise să se mai asigure o dată! Ce naiba - Diamant era îndrăgostit? Nu putea să creadă chestia asta! Chiar nu putea s-o creadă! Întoarse capul şi-l privi lung...

Îi făcu cu mâna şi se grăbi să urce treptele. Acum era sigur. Acum ştia că imposibilul tocmai se produsese. Ochii roşii, plini de lacrimi, de la volan îl convinseseră că nu exista "niciodată", nu exista "imposibil"... Nu exista "exclus"... Ieri, Diamant fusese fericit - şi plutise. Rebeca îl făcuse ieri fericit - deşi nu-şi petrecuseră ziua încuiaţi într-o cameră cu pat matrimonial. Azi, Diamant se prăbuşise - şi se-abţinea cu greu să nu bocească de faţă cu bodyguarzii. Şi uite cum se prinsese totuşi Diamant în Rebeca...

Ia s-o întrebe - cum începuse totul? Când "îi pocnise"? Că el nu fusese foarte atent! Şi era curios să ştie ce greşise atâţia ani, de nu reuşise să-şi lege vărul de nici una dintre femeile cu care-l fotografiase Grasu!

Uşa se închise în urma lui iar pilotul îi anunţă, pe un ton jovial:

- Bună dimineaţa. Condiţiile meteo sunt excelente şi avem aprobare de decolare, aşa că vă rog să vă puneţi centurile...

Ia să vadă el unde era Rebeca lui... Rebeca lui intrase în avion ca din puşcă - şi uite-o aşezată pe primul rând de locuri din faţă, pe scaunul dinspre culoar... Se aşeză lângă ea şi se aplecă spre hublou - Diamant mai era pe pistă? Da; dăduse în marşarier şi aştepta, lângă cele patru BMW-uri. Vedea clar că-şi pusese ochelarii de soare şi-l bucura să constate că nu era "îndrăgostit" în sensul rău - împrăştiat şi neatent - al cuvântului... Reveni spre ea:

- Emoţii?

- Nu.

Ciudat - ea zâmbea. Avea un chip perfect destins, zâmbitor, doi ochi mari şi-o atitudine calmă... Îşi puse şi el centura - şi porniră încetişor pe pistă. El băga laptopul în priză, îl pornea...

Imediat după ce-şi verifica mail-ul, o să-i dea ei laptopul, să facă

totalurile. Trebuia să facă şi nişte viramente... Şi-apoi revenea el la butoane - şi se interesa despre mersul războiului şi-al afacerilor. Aleodor probabil că dormea dus acum, cu capul pe pieptul Adinuţei lui, gândindu-se că nouă plus trei minus fusul orar fac unşpe...

Gata; puteau să se dezlege. Rebeca se aplecă spre el:

- Şefu', pot să mă duc cinci minute-n spate?

Păi... Ciudat - era la fel de destinsă, la fel de zâmbitoare... Aprobă; consiliera lui se îndepărta grăbită...

Pe mailul special n-avea nimic nou. Pe cel oficial primise rapoartele. Şi, în condiţiile astea...

Cerul era senin la Bucureşti...

Grasu nu-i scrisese răspunsul specialistului în Photoshop. Presupunea deci că fotografiile erau bune; presupunea că Grasu lui avea foarte multă treabă cu tratamentul şi recuperarea, cu kinetoterapia, şi n-avusese când să-i scrie... Şi se şi ferea de asistentele alea cu legitimaţie. Aşa că n-o să-l bârâie la cap. Lui Grasu îi plăcea să-i facă surprize; o să-l lase să-l surprindă...

Internele îl îngrijorau. Dacă Internele alea îşi băgau bocancii şi camerele video prin afacerile lor, se termina urât. Nu se va lăsa expus la televizor; va scoate din arhivă câteva dosare şi le va pune pe biroul cui trebuia. Şi "murea" totul, se muşamaliza totul, cădeau capete mari... Era însă păcat să se lupte aşa cu ei. Tot împreună vor sfârşi - nu? După cum îl dezmeticise tăticul lui, el nu-şi va vinde din afaceri; se va lăţi doar. Aşa că oricum trebuia să bată palma cu ei, mai devreme sau mai târziu...

Ce făcea fata aia în spate? Trecuseră vreo trei din cele cinci minute; şi era curios... Na - că n-o vedea! Unde era? Lăsă laptopul pe podea şi se ridică - zisese că se duce în spate...

Ia uite-o! Şi ia uite ce greşeală mare făcuse el când nu-l poftise pe Diamant să urce-n avion! Rebeca se refugiase pe ultimul scaun, se acoperise cu o pătură şi-acum plângea cu sughiţuri...

Scoase o sticlă cu apă din mini-frigider şi se aşeză lângă ea. Mângâia uşor spatele care tresălta serios... Ea se întorcea cu tot cu pătură şi încerca să se ascundă în braţele lui... El se băga jumate sub pătură, pentru că nu voia s-o audă tot avionul dând explicaţiile alea...

- ... Şefu'... Poţi să mă baţi... da' nu pot... să nu plâng!

- Nu te bat. Sunt totuşi contrariat de reacţia ta. Ieri mi-ai spus că eşti fericită; azi plângi în halul ăsta...

"Şi mai şi aprobi!" Capul de sub pătură aproba violent... Rebeca îşi trase nasul şi şopti:

- Mi-e dor...

Da; o înţelegea. Ştia cum e... Zâmbi slab:

- Şi dacă-ţi spun un secret ultrasecret, încerci să te linişteşti?

Da - chiar acum îşi ştergea lacrimile pline de rimel şi fard de pe obraji şi făcea eforturi să se liniştească...

- ... El accelerează acum din plin, ca să se bage sub pătura de la Cernica mică.

Ce, era mirată? Nu-l credea?

- Pe cuvântul meu!

- Te cred... Ştiu că nu mă minţi...

- De ce nu l-ai rugat să te-ajute să cari bagajul pe scări? Dacă l-ai văzut că s-a împiedicat de pragul uşii, de ce nu

- Fiindcă nu pot.

Serios? Ce nu putea? O aştepta să-şi tragă sufletul, să-şi înfrâneze suspinele şi să-l lămurească...

- Nu pot acolo... în Aurari. Mă simt... de parcă i-aş face lui rău...

Buun! Bine că ştia! Rebeca era cuminte - şi crescuse într-un mediu în care deprinsese bine "regulile de bază". Consiliera lui şopti:

- De-aia ne-am şi certat, când am ajuns. I-am zis că suntem în bucătăria familiei lui şi s-a supărat rău...

Mda - deci nici el nu era inconştient...

- Ei; păi, dacă sunteţi cuminţi în continuare, s-ar putea să vă facem o surpriză... eu şi tata...

Rebeca roşise rău...

- Bea puţină apă, linişteşte-te... şi uită-te şi tu la filmuleţe de pe la petreceri. Dar nu în timpul serviciului - OK?

O făcuse să râdă, aşa că se ridică:

- După ce rezolvi problemele, te-aştept la laptop. Nu te grăbi - că avem trei ore la dispoziţie.

Şi cum ştia deja că Rebeca lui se va grăbi să nu-l lase să aştepte, porni spre laptop. Devenise neglijent; deşi era în avion, aşa că n-avea cine să treacă pe-acolo şi să-i "hacker-ească" mesajele, nu trebuia să facă o obişnuinţă din "abandonarea" laptopului aşa, nesupravegheat, neparolat...

Ana-Maria

Dojo-ul era frumos; era... japonez. O mică sală japoneză, pe teritoriu francez. Aranjamentul acela dădea un aer foarte special...

Părinţii aveau un colţ de sală amenajat cu scaune; era singurul semn că *dojo*-ul ăla nu e "ca-n filme", adică destinat strict practicanţilor de arte marţiale. În rest, totul era aşa cum văzuse pe internet. Se simţea ciudat...

Tasnim o trase spre scaune; aşa că prinse bine umerii copiilor şi-i luă cu ea în zona "vizitatorilor". Mai erau câteva mămici acolo; toate erau franţuzoaice get-beget. Şi tocmai fiindcă erau franţuzoaice, nu se uitau cu coada ochiului la *hijaburile* lor. Tasnim era veselă; îi recunoştea starea de spirit după paşi...

Bărbatul în kimono intră în sală, îşi privi elevii, îşi salută părinţii... şi îi observă şi pe ei. Bineînţeles că se grăbea să se apropie...

- Bună dimineaţa. Philippe Frayssé, asistentul lui *shihan* Benoit Lepeltier.

Florentina se grăbi să se prezinte... aşa cum se gândise ea aseară târziu că trebuia s-o facă; adică îl privi drept, serioasă, şi se aplecă scurt:

- *Kyu* Théodore Masrood.

Léon se grăbi să o imite:

- *Kyu* Gabriel Masrood.

Profesorul nu mai respira; aşa că decise să intervină:

- Iar eu sunt mama celor doi *Kyu*, Zaynah Masrood...

Bărbatul se grăbi să-i strângă mâna:

- Îmi pare bine. Copiii au mai practicat aikido?

- Nu. Niciodată.

- ... Ciudat; ştiu deja că ei sunt *kyu*...

- Întotdeauna le spun că e bine să se pregătească de-acasă pentru noile începuturi.

- Asta este o filosofie foarte utilă în viaţă! Théodore, Gabriel...

Şi nu ştia "de unde să-i înceapă"... Léon îi dădu o mână de ajutor:

- Pe internet nu scria cum vă numiţi dumneavoastră.

- *Shihan*. Sau *sensei*. Cum vrei tu.

Florentina se gândi puţin şi-i altoi un cot prinţului:

- ... Dacă domnul e asistentul lui *shihan*, hai să-i spunem *sensei*!

Logică imbatabilă - aşa că omul se grăbi să îi oprească:

- E bine şi-aşa. Văd că aveţi kimonouri...

- *Keikogi*!

Da, ştia, erau bulversanţi pentru că reţineau foarte repede şi veniseră cu lecţiile învăţate...

- Ia veniţi să vă prezint lui *shihan* Benoit şi să-mi spuneţi ce altceva mai ştiţi voi în japoneză...

Gata - copiii erau pe mâini bune. Se aşeză iar Tasnim se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Mor de plăcere când le văd pe individele astea înverzindu-se!

Poftim? Da' de ce?

- ... Tu n-ai văzut cum se uită la noi? De parcă avem dinamită pe sub tunici!

- Ei, şi tu acum! Se uită fiindcă suntem frumoase şi slabe şi moderne şi fardate bine!

O făcuse să râdă - aşa că arătă spre *tatami* şi-şi aminti că "în *dojo* nu se vorbeşte"...

Diamant

Coborî de la volan şi ordonă:

- Ochii-n patru - că frige.

Şi-acum, că bodyguarzii erau în alarmă, se grăbi să intre în curte, în casă...

Încuie uşa. Privi lung masa, scaunele... Se aşeză şi lăsă capul pe palme: aici putea să plângă. Acum putea să plângă. Dacă Internele decideau să-l pedepsească pe Ştefan pentru că lungea supărarea, îl vor aresta cu ochii roşii şi mucii pân' la brâu - că beciul ăsta de-aici, de la Cernica mică, era jumate plin cu cocaină de cea mai bună calitate...

Îi era dor de ea! Nici n-apucase s-o mai sărute o dată! Nici măcar n-o îmbrăţişase! Ce dracu - nici n-o atinsese azi! Nici măcar un pic, pe haine! Ştefan stătuse lângă ea - iar el era cel mult colegul ei... fiindcă nu voia să-l supere...

Nea Dumitru era de partea lui. Ştefan era de partea lui. Şi totuşi, el stătea în fund pe scaun şi-şi plângea nefericirea... Şi era un prostănac, fiindcă va ieşi de-acolo buhăit şi cu ochii roşii... Dar dacă-i era dor de ea! Ce putea el să facă, dacă-i era atât de dor de ea? Nu putea să-şi pună pe telefon poze cu ea, nu putea să ţină pe calculator poze cu ea... Ştefan îl prinsese uitându-se la filmuleţele de pe DVD-uri - care stăteau încuiate în seif...

Se simţea mizerabil - şi n-avea de ce. Că era iubit. Dar el se simţea totuşi mizerabil... fără ea...

Ana-Maria

Mai erau cel mult zece minute din lecţia de aikido. Habar n-avea cum se numea ea în japoneză; dar ea o să-i spună "lecţie". De două ore, de când stătea cuminte pe scaunul ăla, descoperise că învăţase multe lucruri!

Cei doi *sensei* vorbiseră câteva minute cu micuţii ei, după care Florentina şi Léon fuseseră duşi într-o parte a sălii şi li se făcuse iniţierea. Li se explicase poziţia corectă, principiile de bază, încercaseră şi câteva mişcări... Micuţii ei repetaseră mult; *sensei* nu stătea cu ei mai mult de-un minut, adică cât le arăta şi le explica mişcările. Apoi el se ducea la ceilalţi elevi, iar Florentina şi Léon exersau. Le reuşeau mişcările. Léon se cam necăjise, când şi când... Dacă prinţul n-ar fi fost atât de "împlinit", probabil că ar fi reuşit să facă mişcările alea "ca la carte". Văzuse pe faţa lui că-i plăcea mult noua joacă! Florentina însă o punea pe gânduri.

Florentina prinsese totul "din zbor". *Sensei* îi arătase o dată; ea reţinuse fără să clipească totul. Ea îşi păstra poziţia dreaptă a corpului, făcea mişcările exact cum le făcea *sensei*, făcea corect arcurile de cerc, întindea palma atunci când îl azvârlea pe Léon pe *tatami*... Florentina voia să înveţe aikido. În căpşorul ei de "fetiţa lui tati care se lupta cu chinezii" se născuse un gând...

N-o să i-l spulbere ea. O s-o lase să creadă că lecţiile de aikido or s-o ajute să-l ajute pe tati să învingă chinezii... O s-o lase să pună suflet în lecţiile astea. Îi prindea bine să înveţe să se apere. În plus, dacă ar fi vrut s-o determine să facă mişcare, ar fi putut s-o dea la dansuri... Micuţa ei avea o motivaţie serioasă ca să dea cu frăţiorul ei de pământ. O s-o lase aşa, motivată. Adică preocupată.

Cât exersaseră ei doi, privirea ei fugise uneori către ceilalţi. Reţinuse şi ea unele explicaţii; reţinuse de exemplu că, în cazul unui atac, trebuia să-l prindă pe atacator de palmă şi să i-o răsucească în sus sau în jos, funcţie de cum voia să-l trântească... Nu; n-o să reuşească să înveţe aikido "din privire", aşa! Cu siguranţă, nu avea condiţia fizică necesară! Şi nici reflexele! Dar *shihan* vorbea tare, pentru că sala era mare iar el se adresa multor elevi; aşa că auzise şi ea explicaţiile. Degetul mare trebuia să apese într-un anumit punct, ca să provoace durerea maximă. Apuca de individ, apăsa, răsucea şi-l lăsa "să se ducă". În jos. Ca să-l pună-n genunchi şi să aibă ea o secundă avans la fugă. De-acolo, de pe scaun, îşi identificase singură punctul de durere maximă... Exersase singură-n poală...

Fără exerciţiu, informaţia aia se va pierde în 48 de ore...

În orice caz, îi prindea bine poziţia de spectator la antrenamentele copiilor. Chit că afla unde trebuia să-şi pocnească atacatorul, şi tot era o chestie! Sau chit că se obişnuia cu mişcarea aia rotundă! Ceva-ceva s-o lipi de ea, până în decembrie...

Până în decembrie era o veşnicie... Îi era dor de el...

Imediat cum ajungea acasă şi le punea lor masa, o să se uite pe net după ştiri. Iar dacă nu găsea ştiri cu el, o să intre din nou pe pagina aceea din bookmarks. O să-şi amintească drumul, cuvintele lui, valsul... Camera - şi mai ales momentul când ea îl făcuse pe Léon dintr-un colţ de şerveţel şi-l aşezase acolo, pe machetă...

Shihan se apropia de ea; redeveni atentă, pentru că era important...

- Mă scuzaţi; putem discuta cinci minute?

Aprobă şi îl urmă. Şi fu condusă într-un birou foarte normal, foarte "franţuzesc"...

- Doamnă Masrood, copiii dvs. sunt fantastici.

- Mulţumesc.

- Şi nu spun asta ca să vă flatez. În general, părinţii îşi aduc copiii la *dojo* cu gândul că vor deveni maeştri internaţionali; şi nu toţi oamenii au înclinaţie spre artele marţiale. Copiii dvs, însă, sunt speciali. Reţin repede şi am observat că le place mult antrenamentul. Şi *dojo*-ul. Şi costumele. Numai că lucrez de mult timp cu copiii; ştiu cât de mult... sau de puţin poate dura "pasiunea" pentru un sport, la vârsta asta. Mai ales atunci când practicarea acelui sport implică şi dureri şi vânătăi cauzate de antrenamente, şi pierderea timpului de joacă în parc sau cu prietenii...

Aprobă...

- Nu ştiu dacă Gabriel o să vrea să continue şi în luna septembrie, de exemplu. Este mai rotunjor, se mişcă mai greu faţă de Théodore şi am sentimentul că reuşitele ei îl cam inhibă, atunci când sunt urmate de nereuşitele lui...

Aproba în continuare...

- Desigur, s-ar putea să mă înşel. Totuşi, e bine să fiţi atentă la el şi să-i ridicaţi mereu moralul. Am sentimentul că este foarte ambiţios şi pune repede nereuşitele la suflet.

Asta aşa era.

- Dar Théodore chiar are aptitudini pentru arte marţiale şi pare să-i placă aikido. Ar fi un mare păcat ca ea să renunţe...

- O să stau de vorbă cu ei, diseară. O să-i întreb ce le-a plăcut, ce nu le-a plăcut... Şi o să ne întoarcem, cu siguranţă, joi.

- Mă bucură mult constatarea că dvs v-a plăcut!

Corect! Începu şi ea să râdă:

- Vreau ca amândoi copiii să facă mişcare - şi mă bucură mult să-i văd mişcându-se împreună. Mă gândesc şi la luna septembrie, când Théodore se întoarce la şcoală şi Gabriel la grădiniţă...

Omul aproba, pentru că se gândise la acelaşi lucru...

- Şi mă mai gândesc şi la caracterele pe care le formează artele marţiale. Sincer, nu-mi văd copiii maeştri internaţionali; dar nici saci de box n-aş vrea să-i văd!

Îl făcuse să râdă! Ei, poftim! Se grăbi să-şi confirme faptul că înţelesese bine ce-i spusese omul ăla:

- Deci spuneţi că Théodore are o înclinaţie spre aikido.

- Da. Categoric, ea este o elevă pe care nu vreau s-o pierd! Să nu mă înţelegeţi greşit - îl vreau aici, la *dojo*, şi pe Gabriel! Dar ea am sentimentul că poate face performanţă, dacă vrea ea...

Mm - numai să-l audă Florentina ei! Că voia instantaneu! Să apuce ea uite-aşa de nenea Jun şi să-l azvârle de-a berbeleacu' la picioarele lu' tati al ei! Se grăbi să se ridice:

- V-am spus - revenim joi, cu moralul ridicat şi motivaţia bine întipărită în minte.

- Vă mulţumesc, dnă Masrood.

- Eu vă mulţumesc, *shihan* Lepeltier.

Reveni în sală - ce făceau micuţii ei? Se schimbau. Tasnim îl schimba pe Léon; Florentina se tot codea să-şi dea jos kimonoul...

O să-i încurajeze - şi-o să le remonteze moralul, atunci când or să dea de greu şi-or să se gândească la simplitatea leagănelor din parc.

Le prindea bine nu atât mişcarea, cât mişcările! Şi loviturile! Şi glisarea aia dintr-o parte în alta, cu azvârlirea impertinentului direct în bot...

Când o să afle Ştefan... Mamă Doamne, ce faţă o să facă Ştefan al ei când o să-i vadă apucându-se şi răsucindu-se şi îmbrâncindu-se şi rotindu-se ca doi cocoşi! Gândul ăla o făcea să râdă...

Ştefan

Toni frână uşor şi-l parcă pe Philippe lângă conac. Se grăbi să coboare:

- Rebeco, program de voie.
- Da, şefu'.

Împinse portiera şi porni în ocolirea clădirii. Era grăbit... Grăbit rău... Viră şi tresări - Luis tocmai dădea să facă şi el virajul, ca să vină să le ia bagajele! Bărbatul păli şi sări în spate:

- Bună ziua! Mă scuzaţi!
- Stai liniştit. Vino-ncoa!
- Dar bagajele...

Îl apucă de mânecă şi-l trase spre uşă. El se grăbea; târa la săracul om ca la vagoanele Căilor Ferate Franceze, pentru că nu voia să-i audă altcineva planurile... şi intenţiile...

Avea uneori sentimentul că devenise prizonierul propriei vieţi. Se înconjurase de oameni care să-l păzească; uneori, anumiţi oameni încercau să-l protejeze inclusiv de el însuşi! Iar dacă Rebeca, de exemplu, ar fi aflat ce plan avea el acum în minte, sigur şi-ar fi cântărit bine cuvintele şi-ar fi spus un lucru menit să-l răzgândească! Or, el nu voia să se răzgândească. El trebuia să redevină rege - şi conte şi şef şi interlop. Trebuia să se-ngraşe, să-şi regăsească echilibrul şi concentrarea, să câştige războiul şi să avanseze. Ştia deja că nu-şi putea găsi familia; trebuia deci să o facă pe Ana să se întoarcă. Iar până reuşea toate astea, avea mare nevoie de planul ăla...

Deschise larg uşa dormitorului şi năvăliră amândoi înăuntru. Luis bâigui:

- Florina a făcut curat, de dimineaţă. Ştiam că veniţi - şi... Dar n-a mutat nimic! N-a luat nimic!

Îl opri în dreptul patului şi arătă spre peretele opus:

- Fii atent. Vreau măsurile exacte ale acelui perete. Repede!

Luis era confuz...

- Ia un instrument de măsură şi măsoară peretele ăla. Acum.

Îi dădu drumul, aşa că bietul om se repezi spre uşă... Oftă greu şi se aşeză pe marginea patului. Soţia lui o să-l urecheze rău...

Şifonierul ăla o să-l desfiinţeze. O să spargă peretele şi-o să facă dincolo un dressing - aşa că n-or să rămână în pană de mobilier. Momentan, camera cealaltă era liberă. Problema era că, dacă voia să spargă peretele ăla, trebuia să îngusteze posterul cu un metru. Peretele avea cam... 5 metri. Posterul va avea doar patru metri. Cu doi jumate înălţime... Îi era de-ajuns. Deci Luis o să aibă multă treabă... Să-l spargă în stânga, sau în dreapta? Avea probleme mari...

Bărbatul intră, înarmat cu o ruletă, o hârtie şi-un pix. Buun! Ia să vadă el... Nu! Ia să-l ajute! Ruleta avea doar un metru jumate. Îi ţinea el capătul... Iar rezultatul era...

- Cinci metri jumate lăţime cu trei metri înălţime.

Aha! Deci nu erau doi jumate, ci trei. Era obişnuit cu vilele moderne...

Şi totuşi, nu putea găuri aşa pereţii conacului. Era un conac - nu un bloc proprietate personală! Dacă-i afecta structura de rezistenţă? Dacă se pomenea cu statul francez pe cap - şi-l puneau să monteze la loc cărămizile alea vechi de câteva sute de ani?... Şi dacă Anei n-o să-i placă? La urma urmei, când se întorceau ei...

Posterul ăla era pentru el. Atunci când ei se vor întoarce, imaginea lor nu-şi va mai avea locul acolo. Atunci când se vor întoarce, va chema un pictor talentat - şi vor poza toţi patru pentru un tablou adevărat, care va sta pe peretele de jos, din living. Posterul o să dispară în ziua când or să apară ei. Aşa că...

- Toată mobila de pe peretele ăsta dispare. O mutăm fie pe pereţii din jur, fie în camera de alături. Iar tu o să-mi faci două stinghii groase de două degete, lungi de cinci metri; şi-o să împuşti peretele ăla acolo sus, astfel încât stinghiile să poată sta pe bolţuri şi să susţină un poster greu...

Luis înţelesese ce-i cerea:

- Îl împuşc la zece centimetri mai jos de tavan?
- Da.
- Am înţeles. Mâine sunt gata.
- Nu te grăbi; posterul e încă în lucru.

Bărbatul aproba... Îl bătu uşor pe umăr - iar omul lui bun la toate se grăbi să iasă... Scoase telefonul special şi selectă numărul lui Grasu. Suna... Suna...

- Să trăiască şefu'!
- Şi consilieru' lui numărul unu! Ce faci, Grasule? Cum te simţi?
- Binişor. Eram în plimbare prin rezervă - de-aia am răspuns mai greu.
- Nu-i nimic. Ai rezolvat cu pozele?
- Sigur, şefu'! Sunt în lucru! Omul mi-a trimis deja un fel de poză intermediară. Ca să văd poziţionarea şi aranjamentu'. Am zis că sunt OK. Nu te-am mai bătut la cap şi cu asta...
- Bine, Grasule. Am încredere în tine. Spune-i s-o pregătească pentru cinci metri cu doi jumate. Şi-o vreau la rezoluţie bună.
- Da, şefu'. Acu' îi zic.
- Aşa. Şi pune mâna şi mănâncă şi fă-te bine - că trebuie să ne apucăm de treabă!
- Ştiu, şefu', ştiu. Eu încerc; da'... Da' uite că aseară n-am putut să-nchid ochii fără calmante.
- Cum aşa?
- M-au durut toate alea.
- De ce?

Grasu tăcea... Ridică tonul la el:

- De ce, mă? Vorbeşte odată!
- Am lungit eu ora de plimbare, după capu' meu.
- Păi de ce, mă? Ce-ai?
- M-am săturat de spitalu' ăsta ca de mere pădureţe! Şi nu mai pot să stau! Trebuie să fac ceva! Trebuie să ies de-aici şi să te-ajut! Ăla nu doarme, aşa ca mine! Şi nu stă blocat în spital, ca mine!
- Iar tu o să stai blocat acolo până o să te pui pe picioare! Sau crezi că, dacă ieşi de-acolo şi tragi de tine şi te-apucă, n-am să te duc înapoi? Te leg cu scoci şi te-ndes înapoi, în spital!

Grasu nu mai zicea nimic... Oftă greu:

- Să nu mai faci - că-ţi întârzii singur externarea!
- Nu mai fac. Promit! Da' tu promiţi că mă scoţi cât mai repede de-aici?
- Da, Grasule - promit.
- ... Bine, şefule.
- Hai - spor la plimbare! Şi ai grijă!
- Da, şefu'. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi oftă greu... Şi se grăbi să iasă. Cobora treptele, ştiind că Aleodor îl aştepta în birou... Adina ridică imediat privirea spre el:

- Bună ziua.
- Bună ziua tuturor. Aleodoare, găseşte-mi cea mai bună firmă din Bourges care face postere pe pânză. Cere-le o ofertă de preţ pentru un poster de cinci metri lăţime pe doi jumate înălţime. Nu vreau ramă; vreau doar pânza. Vreau să ştiu dacă se poate face într-o zi; şi cum e o chestie foarte discretă şi foarte importantă, vreau ca un om al meu să stea lângă procesul de producţie tot timpul.
- ... Da; imediat.

Se aşeză la biroul lui şi porni calculatorul. Verifica mail-urile... Rebeca intră şi ea:

- Salut!
- Salut.

Se aşeza... Gata - erau în formaţie completă. Aşa, în formaţia asta, erau capabili să facă câte-un bax de caşcaval pe zi! Ia să vadă el cât caşcaval avea de semnat şi ambalat azi...

Avea multe mail-uri de afaceri. Asta era o veste bună. Nici un mail despre Ana - asta era o veste proastă... De ce nu-i scria? Spusese c-o să-i scrie mai des! De ce? Se temea că o să citească ştampila poştei şi-o să invadeze oraşul ăla? Se temea c-o s-o găsească? C-o s-o ia de-acolo şi-o s-o aducă la conac? Se gândea c-o s-o împuşte Jun, dacă se-ntorcea lângă bărbatul ei?

Stop! Gata - că o luase razna! Toată dragostea aia din el, toată durerea şi dorul şi chinul îi împinseseră gândurile în partea "nerecomandată". Aia care îl îndepărta de ea. Aşa că se gândea iar - şi-şi spunea că Ana nu-i scria pentru că...

Ana nu-i scria pentru că avea puţine opţiuni de-a trimite mesaje. Era evident deja că soţia lui nu folosea de două ori aceeaşi deghizare, acelaşi telefon, aceeaşi poştă, acelaşi destinatar... Iar în condiţiile astea, în care războiul nu se terminase iar Jun avea mii de oameni angrenaţi în căutarea ei, soţia lui evita să-l anunţe şi pe chinezul ăla dement că drumul ei trecuse, în urmă cu două zile, prin faţa oficiului poştal numărul 5, din oraşul Rennes, sau Nantes, sau Rochelle, sau Bordeaux. Nu de alta - da' poate voia să treacă pe-acolo şi peste-o zi sau două! Nu? Explicaţia era logică; o înţelegea. Şi-o aproba. Şi totuşi, n-o aproba...

- Firma ne întreabă când le dăm fotografia.

- După ce ne trimit o ofertă de preţ şi un termen de livrare. Şi siguranţa că nu vor păstra nimic din materialele clientului.

Aleodor bombănea în telefon... El încerca să-şi ordoneze priorităţile, pentru că gândul la Ana îi zăpăcea rău socotelile de afaceri...

- Gata - s-a rezolvat. Îmi trimite azi oferta de preţ.

- Bun. Rebeca se va duce personal cu fotografia şi se va întoarce cu fotografia şi posterul. Şi va avea grijă să nu rămână nimic la ei. Acum, veştile. Mi-a plăcut raportul de ieri. Foarte bine făcut!

Aleodor se îmbujoră uşor:

- Am încercat să fiu cât mai explicit, dat fiind faptul că nu m-ai fi sunat să-mi ceri lămuriri...

Aprobă încet... şi zâmbi:

- Tu ce crezi că s-a întâmplat ieri la Cannes?

- Cheng ştie că Jun cade. Şi cum el nu e genul care să se lase tras în groapă doar aşa, din principiu sau loialitate pentru stăpân, şi-a căutat un alt stăpân.

- Ei nu lucrează ca noi. Ei le impun oamenilor lor să lucreze cu oamenii lor. Rareori li se permite să facă o listă cu câteva nume de oameni cu care le-ar place să lucreze; în rest, li se impun şefii şi subalternii. Ei au alte motivări... Cheng a fost cuminte. În sensul că a executat impecabil ordinele tâmpite ale lui Jun, nu înainte de a-l avertiza că ordinele alea sunt tâmpite. A primit deci dreptul de a-şi face lista. Iar asta arată clar că Jun va fi detronat.

- Sau este un test pentru Cheng. Cine ştie câte tâmpenii a executat el impecabil!

Clătină încet capul:

- Lui Jun i se cere să gândească; lui Cheng i se cere să execute ce gândeşte Jun. Cheng a executat impecabil ordinele lui Jun, fie ele bune sau rele, aşa că îşi caută stăpân. Ori i-au cerut o listă, ori s-a gândit el să discute cu anumiţi oameni care să tragă discret nişte sfori... deşi mişcarea asta îl discreditează rău, iar el ştie asta...

- Nu contează cât îl discreditează, atâta timp cât îi salvează viaţa. Am auzit, "pe surse", că la ăştia pedepsele sunt nasoale. Şi, dacă-i cheamă în China...

Într-adevăr - dacă-i chema înapoi în China, era nasol de tot! Chiar dacă-i lăsa să păstreze cash-ul, le freca rău ridichea! În plus, diferenţa dintre China victorioasă şi Occidentul ăsta viciat şi-n criză economică era uriaşă. Toţi preferau viaţa grea din Occident... Ridică scurt din umeri:

- În orice caz - îmi place cum a gestionat Isamu problema. Îmi place că nu l-a invitat în casă. Cine e acum în casa mea?

- El, Isabelle şi Emilie. Iar şef peste pază e tot Claude; şi tot de la gard.

- Asta e foarte interesant... Bine. Să revenim la afacerile noastre. Rebeco, dacă tot vrei să-ţi petreci programul de voie la birou, ai plăţi de făcut. Aleodoare, tu şi Adina vă ocupaţi de acte. Adina, tu şi Aleodor vă ocupaţi de acte. Iar eu am un calculator plin de mail-uri bănoase, aşa că vă dau de muncă. Gata? Ne-apucăm?

Ei erau amândoi zăpăciţi de exprimarea lui ciudată; Rebeca îl privea peste monitor - şi vedea cum îi râdeau ochii, semn că ea se prinsese despre ce spiona el acolo... Începu să râdă:

- Haideţi - azi facem caşcaval cu acte. Mult!

Treceau şi ei doi la treabă. El "se prinsese" primul - şi se cam înroşise, semn că nu-i plăcea să-l afle şefu' atunci când încuia şi el uşa camerei... Da - categoric, înţelesese şi ea ce şi cum. Şi era serioasă. Privea ecranul, serioasă rău... Nici ei nu-i plăcea s-o ştie şefu'. Oof, ce oameni! În loc să se bucure că erau împreună, iar şefu' se bucura de chestia asta, ei făceau boturile alea lungi! Scoase mobilul, scrise mesajul, i-l trimise... Rebeca aprobă: într-adevăr! ***"Ce oameni"***...

Sami

Descuie şi se grăbi să intre. Abia aştepta să afle ce făcuseră copiii la aikido! Azi fusese foarte prins, la spital, şi n-apucase să sune; aşa că intră în living şi profită de faptul că uşa camerei de joacă era deschisă. Se opri în prag:

- Ce mai fac micuţii *kyu*?

Copiii se jucaseră ceva cu cărţi, pe covor; imediat cum auziră întrebarea lui, săriră în picioare şi se repeziră la el! Îl duceau în living, turuind în simultan despre aikido...

Se lăsă aşezat pe canapea şi puse palmele pe umerii lor. Încerca să-i oprească cumva, pentru că amândoi vorbeau unul peste celălalt şi spuneau lucruri diferite... Amândoi ţipau tot mai tare, ca să se acopere unul pe celălalt, pentru că privirea lui se muta de la unul la celălalt şi-i lăsa să creadă că nu era atent...

Uşa bucătăriei se deschise. Ana dădu să intervină... dar se opri. Şi se sprijini de tocul uşii. Femeia aceea îi privea lung şi zâmbea... O întrebă pe ea, din priviri, dacă totul era OK, dacă le plăcea, dacă ideea lui fusese bună... O întreba dacă se vor duce şi joi la antrenament - sau reveneau la parc. Ea aproba cu capul şi forma cu buzele "Merci"... Bun! Deci avusese o idee bună! Ia - ce ziceau copiii ăştia? Trebuia să-i oprească din ţipat şi să-i determine să vorbească pe rând. Ştia deja că cina întârzia juma' de oră; dacă ar fi fost îmbrăcaţi cu *keikogi*, numai demonstraţia ar fi durat o oră!

Copiii erau fericiţi. Da, le plăcuse la aikido. Da, se vor duce şi joia viitoare. Şi luna viitoare. Şi probabil şi anul viitor - dacă nu cumva se întorceau la tati până atunci. Oricum, îi plăcea să creadă că le vor cere părinţilor lor să găsească un *dojo* aproape de casă, în oraşul în care vor locui...

Oftă greu şi ridică palmele:

- Stop!

Buun! Şi-acum se întoarse spre Léon, hotărât să-i explice că bărbaţii erau gentlemani în general şi lăsau fetele să înceapă. Dar întâlni ochii verzi şi... Şi oftă greu:

- Fiecare spune câte o frază. Spune tu primul.

- Azi am învăţat cum se face *kamae*!

Florentina preluă cuvântul:

- Am învăţat *kamae*, care este poziţia de gardă, iar *shihan* ne-a arătat şi *migi-kamae*, adică pe dreapta, şi *hidari-kamae*, adică pe stânga, iar *sensei* ne-a arătat după aia *sabaki* şi ne-a învăţat poziţia corectă a corpului care este dreaptă şi după aceea am exersat *kamae* şi am învăţat cum se face *ukemi* care înseamnă cădere şi care este...

Decise să o întrerupă:

- Florentina, eu ştiu că tu eşti o fetiţă mare şi deşteaptă; dar nu cred că e corect ce faci tu. Mai ales că, dacă îmi spui tu absolut totul, o să rămâi fără energie pentru aikido!

- Nu-i nimic - că până joi, la antrenament, o să mănânc bine şi-o să-mi revin!

Florentina jubila pentru că era şmecheră şi "câştigase la puncte".

Léon nu spunea nimic, pentru că fusese luat pe nepregătite... Lui îi venea să râdă, cu ochii la fetiţa asta minunată... care încercase să se sinucidă de dorul tatălui ei...

Nu-nu! Să discute despre aikido! Să-i întrebe despre profesori!

- Şi profesorii voştri cum sunt?

- Aa, avem un *sensei* şi un *shihan*!

Gata - acum ei vorbeau iar el încerca să fie atent la ei şi să facă abstracţie de ochii verzi ai lui Léon...

29 iulie 2011 - vineri

Ştefan

Avea emoţii. Privea tabelele şi simţea că nu înţelege nimic din el - deşi rezultatul lor era limpede ca apa de izvor. Contabilul îi trimisese datele preliminare pentru Raina Consulting. Menţinuse creşterea firmei. Consolida. Intrase pe un trend stabil. Graficele aşa arătau; nu se putea concentra asupra cifrelor, pentru că era în birou iar Luis şi Aleodor aveau treabă sus, în dormitor. Auzea ciocănitul uşor, înfundat; ştia că băteau nişte cuişoare mititele, cu care prindeau pânza pe stinghii...

Grasu îi obţinuse o fotografie perfectă. Rebeca plecase dis-de-dimineaţă cu suita în Bourges - şi se întorsese la şapte fix cu stick-ul şi o sacoşă voluminoasă. Ea văzuse posterul; iar el o anunţase, din privire, că nu vrea să afle cum ieşise, sau care era părerea ei despre imagine şi calitatea produsului finit. Cu toate astea, consiliera lui nu-şi putuse ascunde strălucirea ochilor; aşa că ei doi stăteau în birou şi studiau bilanţul, iar Aleodor şi Luis aveau treabă...

- ... Şefu', tu ce crezi - Jun are cum să facă rost de bilanţul ăsta?

- Da.

- Atunci să ştii că o să se-nfurie rău!

- Ştiu. Şi mă aştept să mă atace. N-am emoţii - suntem pregătiţi. Alta e grija mea.

Şi nu continua, iar ea sigur ştia de ce tăcea el... Zâmbi slab:

- Şi uite că dl contabil mi-a trimis şi bilanţul preliminar al lui Isamu. Vrei să-l vezi?

Rebeca se grăbi să se mute în spatele lui:

- Bineînţeles! Chiar eram curioasă cum s-a descurcat! În condiţiile în care nu iese din vila ta decât ca să-şi viziteze familia...

- Nu uita că el încă mai are afaceri cu frati-su. Şi cu o parte din partenerii mei.

- Ştiu că i-ai lăsat nişte mărunţişuri. Dar uite că reuşeşte să le menţină!

- N-are încotro. Dacă iese pe minus, conform contractului de muncă, pot să-l concediez. Şi nu cred că vrea să-l concediez...

Rebeca chicotea... SAF Consulting ieşise pe plus. 100.000 de euro. Era binişor. Era... acceptabil, dat fiind faptul că Isamu nici nu trebuia să iasă în evidenţă, dar nici nu trebuia să falimenteze...

- Şefu', ce înseamnă 100.000 de euro pentru chinezul ăsta?

- Nu ştiu ce înseamnă pentru el; dar eu am dat de şase ori mai mult pe Claire.

- ... Poftim?

- Claire a costat 600.000. Mercedes a produs doar 10 "exemplare" - asta în caz că vorbeşti cu Diamant şi-l auzi pomenind ceva despre drifturi şi-alte glisări prin praf urban...

- ... Şi Philippe cât a costat?

- Să spunem că, dacă a economisit câştigul pe luna trecută şi mai renunţă la opţionale, Isamu şi-ar putea cumpăra unul.

- Serios?

- Da.

Uşa se deschise larg iar Aleodor zâmbi:

- Dacă vrei să vii să vezi...

Reuşi să-şi păstreze calmul şi să nu se repeadă la uşă:

- Aţi terminat?

- Da.

- Şi tu ce zici - să vin, sau să te las întâi să faci reclamaţii la firmă?

- Nu ştiu; asta numai tu poţi aprecia.

- Dar tu crezi că...

- Eu cred că poţi să vii să vezi.

OK! Ieşi, urmat de Rebeca, şi porni spre scări. Nu se grăbea. Ştia deja că posterul ieşise bine. Şi dacă nu ieşise bine, tot bine ieşise! O avea pe ea acolo, în faţa ochilor lui! Putea să adoarmă cu ochii la ea!

Poate-o visa mai des...

Traversa holul ăla lung... Rebeca şopti:

- Şefule, înainte să-l vezi, trebuie să-ţi zic o chestie.

- Spune.

- Băiatul ăla de la firmă mi-a zis că, dacă pune fotografia aia pe pânză, iese fadă şi fără strălucire. Şi mi-a sugerat că poate să-i aplice el nişte filtre...

Nişte cee? Se încruntă scurt:

- Şi tu ce i-ai zis?

- Să facă o pânză micuţă cu filtrele, ca să văd cum iese.

Întinse mâna spre ea, dar primi un oftat:

- Am ars-o, în capătul aleii, când ne-am întors.

Cu alte cuvinte, cine ştie ce-o să vadă...

- ... Dacă nu e bine, mă duc mâine din nou!

Întinse iar mâna spre ea:

- Stick-ul.

Îl primi imediat... Se apropia de uşa dormitorului şi simţea cum îi creşte tensiunea...

Intră, mai făcu doi paşi şi se opri. Şi se întoarse.

Uau!

- ... A zis că poza originală o să pară plată şi pătrăţită şi falsă. Şi i-a băgat nişte umbre şi-un efect tridimensional. Mie mi-a plăcut! Am zis că e mai bine aşa...

Privea lung pânza aia şi nu putea crede că ieşise aşa...

Da - avea efect tridimensional. Era atât de realistă, încât avea senzaţia că pânza se umflase şi luase forma chipurilor lor. Şi, dacă se ducea să o atingă, le pipăia trăsăturile...

- ... Îmi pare rău dacă nu-ţi place. Am zis că aşa e mai realist...

Rebeca se tuflise toată... Zâmbi slab:

- E perfect. Duceţi-vă la cină.

Aleodor decise să deschidă şi el gura:

- Mie mi se pare atât de realist, că începe să mi se facă frică!

- Este aşa cum trebuie. Duceţi-vă la cină.

Luis se grăbi să traverseze camera:

- Îi spun Florinei să pună masa.

Aproba, cu ochii la chipul ei... Ei ieşeau, unul câte unul; tocurile nu ieşeau, pentru că Rebeca tot nu credea...

Şi, în sfârşit, rămăsese singur! Acum...

Se lungi încet în pat. Privea lung fotografia lor... Privea lung familia lor, zâmbetele lor fericite, şi simţea că-i vine să plângă. Nu voia să plângă; aşa că întoarse privirea spre fereastră. Era senin; era frumos afară. Promitea să fie o noapte liniştită... Oftă greu - şi şopti:

- Doamne, te rog! Spune-i să-mi dea un semn! Unul singur! Unul cât de mic! Am nevoie să ştiu că ei sunt bine! Trebuie să aflu că ei sunt bine... Jur că n-am să mă duc după ei! Dar... Un semn. Unul singur! Te rog! Spune-i c-o rog să-mi dea un semn...

Era linişte...

Diamant

Mobilul începu să piuie; îl luă şi se încruntă uşor...

- Da.

- Salut.

- Salut, Titele.

- Ce faci, Diamante? Te-am deranjat?

- Nu; mă uitam la un film.

- Aha! Uite, am primit un raport medical despre Grasu-al vostru. Ţi-l bag chiar acum pe mail.

Ridică scurt o sprânceană:

- Ai primit tu un raport medical?

- Da. De la Leo.

Adică Leonard ceruse raportul medical... Da' ce-l freca pe ăla grija de Grasu al lor? Ce treabă avea ăla cu Grasu?

- Zice în raport că, dacă e cuminte şi-şi vede de exerciţiile de recuperare, Grasu se poate muta la domiciliu.

Începu să râdă:

- La domiciliu' ăla la care-i zic eu să se mute! Că la al lui n-are ce căuta!

- Bineînţeles! Oricum, se pare că mai durează cam o săptămână. Şi-am zis să te anunţ; să ai timp să-i pregăteşti ceva în orăşel...

- Te-ai gândit foarte bine. I-am repartizat deja o căsuţă; da' trebuie să trimit nişte femei acolo, să aerisească, să primenească aşternuturile...

- Exact. Oricum, te ţin la curent!

- Bine, Titele! Mersi de telefon!

- N-ai de ce! Vorbim!

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Dădu să se ridice, dar se răzgândi: nu putea face nimic acum. Telefonul lui era ascultat temeinic. În plus, tocmai îl sunase omu' lu' Leo Mondialu'! Cum să dea el acum telefon la Roxana şi să-i spună să nu mai adoarmă în următoarele 7 zile şi 7 nopţi? Păi el n-avea încredere în Titel? Şi în şefu' lu' Titel? Hm...

Exact chestia asta nu-i plăcea! Asta era marele dezavantaj al avansării! Trebuia să aibă încredere în alţii - şi cum Ştefan îl învăţase să n-aibă 100% încredere decât în el însuşi...

Păi tocmai fiindcă n-avea încredere decât în el însuşi, o să treacă mâine sau poimâine pe la spital. Cu treburi şi sacoşe burduşite cu fructe. O să discute cu Roxana între patru ochi. O să discute şi cu Grasu; şi-o să-i zică că, în caz că lucrurile nu i se mai păreau atât de "verticale" cum erau acum, să-l sune şi să-i spună că are nevoie de nişte stick-uri noi pentru laptop. Şi se ducea el acolo, cu băieţii lui - şi-i repunea pe toţi pe şine! Îl lua pe Grasu pe sus, îl urca în Claire şi-l ducea val-vârtej în Aurari. Şi să pună necuratul pe vreunul să calce pe bec! Colivă şi sobor scria pe ei!

Se înfuriase rău...

Isamu

Cât era ceasul? Unşpe jumate. În casă era linişte. Lăsase uşa deschisă, pentru că pornise ventilatorul de deasupra biroului. Iar fumase mult; iar puţea a tutun stătut. Atunci când fumase Ştefan aici, parcă nu mirosise în halul ăsta! Ventilatorul era silenţios; simţea curentul de aer dinspre uşă spre el...

Mâine, o să le roage pe Isabelle şi Emilie să meargă sus, la etajul doi, şi să facă curat. Adică să şteargă praful - şi să mătură bine terasa. Înăuntru nu vor avea nimic de făcut; terasa era de fapt problema. Şi poate că nici frunzele şi praful strânse acolo nu erau aşa de "dramatice"; dar ele erau pretextul pentru a-i anunţa pe francezi că oamenii din vilă încă mai aveau grijă de "bunurile contelui". Şi de "casa contelui". Ştia că amândouă vor fi fotografiate cu măturile-n mâini; spera ca informaţia aia să ajungă la urechile proprietarului - şi să-i placă. Era un şef minunat - aşa că merita angajaţi minunaţi...

Şi el, după părerea lui, era un angajat minunat. Trăsese concluzia asta pe la zece, când realizase că "şeful" nu-l va penaliza pentru profitul minuscul pe care-l scosese luna asta. Făcuse el şi mai puţin de-atât - numai că avusese o scuză. Îl avusese pe Jun pe cap. Acum era însă liniştit, calm, scăpase şi de Cheng...

Nu se ocupase de afaceri. N-o făcuse aşa cum ar fi trebuit s-o facă. Trebuia să ia măsuri. Trebuia să înfiinţeze o firmă, personală, în care să aibă el drept de semnătură şi care să cumpere ieftin şi să vândă scump. Şi pe care s-o consilieze SAF Consulting, contra unui comision baban. Oare accepta Ştefan să semneze un asemenea contract? Nu se îndoia că Aleodor Gaboraş afla în maximum cinci minute orice acţionariat, al oricărei firme, indiferent în ce ţară avea sediul social! În condiţiile astea...

Poate-o s-o facă şi pe-asta. Dar nu acum - ci când firmele lui Jun vor încheia contractele cu SAF Consulting. Atunci chiar că o să fie rău...

Ia să oprească el totul şi să se culce! Era obosit. Era trist. Era foarte singur, foarte trist...

2 august 2011 - marţi

Ştefan

Ar fi trebuit să-şi scoale fundu' de-acolo şi să pună osu' la muncă! Păi el muncea, sau tăia frunză la câini? Cât mai zăcea acolo?

"Trebuie să se concentreze la ale lui."... "Să fie atent acolo, la treburi şi socoteli..." Aah - cât de bine îl cunoştea Ana! Ştiuse că, în clipa când ea va reveni lângă el, el se va lipi de ea şi nu-i va mai da drumul cu anii! Ştia că revenirea ei va "ucide" tot spiritul antreprenorial din el! Ca dovadă, iată - se trezise la şapte, se aranjase, mâncase, revenise în dormitor şi-acum zăcea lungit comod pe pat şi zâmbea slab... cu ochii la ea...

Era incorigibil!

Tresări - telefonul începu să piuie. Era cel oficial, aşa că privi afişajul... şi se încruntă. Titel? Da' ăsta ce voia? De când discutase cu tatăl lui şi auzise varianta aia cu Titel mutat în ograda lui, era mult mai atent la bărbatul care-l vânase mult timp ca să-l răcorească! Apăsă butonul verde:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ce faci? Ocupat?
- Aproximativ. Spune!

Titel începu să râdă:

- Ia ghiceşte tu unde mă aflu eu acum...

Aah! Cât ura şaradele astea! N-avea încotro, aşa că îi făcu jocul:

- Unde?
- La Grasu tău în rezervă! Îi pregătesc bagajul - se mută la vilă.

Cum-cum? Se grăbi să se ridice:

- Cum se mută, mă?
- Uite-aşa, cum se mută orice om! Ziceau doctorii ăştia p-aici că a fărâmat trei paturi cu tonaju' lui; şi-n plus, ciupe de fund asistentele de pe tura de noapte. Aşa că i-au făcut formele şi-l trimit pe drumul lui.

Adică... Adică, gata? Grasu se externa? Parcă înţelegându-i gândul, Titel lăsă gluma deoparte şi deveni explicit:

- E destul de remontat ca să nu mai necesite aparatura de-aici. Iar aerul curat şi confortul dintr-o casă normală îl vor ajuta să-şi revină mai repede.

Deci Grasu chiar se externa! Tii, ce veste bună! Se grăbi să iasă:

- El ce zice?
- Ce să zică - nu mare lucru. Da' l-am găsit cu bagajele făcute. De la şapte a împachetat!

Aha! Bun! Şi cum nu auzise decât vocea lui Titel şi opinia lui Titel, decise să continue:

- Se duce la el acasă?
- Nu, îl ia Diamant în orăşel.
- Diamant e acolo?
- Nu, Diamant e la primărie. Are o şedinţă de-aia extraordinară, de la care nu poate să chiulească. Aşa că i-am zis doar că trec azi pe la el. Vreau să-l surprind...
- Aha! Perfect! Ia dă-mi-l pe Grasu meu la telefon!
- Imediat!

Năvăli în birou şi se grăbi să "confişte" laptopul Rebecăi. Diamant nu era la Spitalul de Urgenţă; iar el făcuse eforturi mari să-l salveze pe Grasu lui! Iar Titel putea fi tentat să elimine unul dintre consilieri, pentru a deveni el absolut necesar şi indispensabil!

- Neaţa, şefule!
- Neaţa, Grasule! Ce faci - mă surprinzi?
- Nu, şefule. Mă externez. Gata - sunt în stare să trăiesc fără aparatele ăstora. Şi nu mai vreau să stau pe capu' lor.
- Bine. Da' eşti sigur că nu te-ntorci diseară la ei?
- Foarte sigur. Ţi-am zis că m-am făcut băiat cuminte!

Daa, cum să nu! De fapt, Grasu încerca să-l convingă pe el să-i dea voie să se externeze... Oftă scurt:

- Bine, Grasule. Îţi iei bagajul şi Roxana şi te duci să-i faci cucu-bau lu' Diamant, la primărie. Şi pe urmă vă surprind eu pe amândoi. Hai - spor!

Apăsă butonul roşu şi oftă greu:

- Aleodoare, care-i şpilu' cu externarea lu' Grasu?
- Şpilul e că stă în spitalul ăla de ceva vreme. Şi e cam nepăzit... din punctul de vedere al fiolelor şi siringilor care circulă pe-acolo. Noi avem oameni lângă el; şi tu ai oamenii tăi lângă el. Dar România e o ţară aşa de înfometată, că orice asistentă s-ar putea gândi să dea lovitura şi-apoi s-o şteargă cu caşcavalul. Aşa s-a gândit Popescu zilele trecute, când a auzit că şedinţa de la Hamburg s-a încheiat; şi cum ieri a fost comisie mare şi vizită pe secţiile spitalului, s-a gândit să profite de aşa ocazie minunată...

Aleodor se ridică, traversă camera, luă hârtia din tăviţa de pe birou şi-o mută zece centimetri - adică o aşeză în faţa lui. Deci...

Deci, Ana avusese dreptate - după aşa o păţanie şi-un şoc, apariţia familiei lui îl va năuci complet şi-l va scoate din uz pentru cel puţin două săptămâni! Mail-ul venise de la Popescu - şi erau amândoi trecuţi la destinatar, şi el şi Aleodor. Aprobă deci şi şopti:

- Şi cum Jun s-a eliberat din şedinţă, e mai bine să-mi pun bunurile la adăpost şi să fiu pregătit de atac. Corect. Sună la aeroport - vreau să decolez acum, în secunda asta.
- Încotro?
- Tu ce crezi?

Consilierul lui începu să râdă:

- Aa, eşti nerăbdător să le faci cucu-bau! Acum am priceput!
- Rebeco, bagaj sumar. Mâine mâncăm prânzul aici, aşa că... ştii tu.

Consiliera lui aproba şi arăta spre tăviţe:

- Ar mai fi unele lucruri...

Ia - ce-i pusese acolo? Multe afaceri! OK; semna... Pe-ăsta îl servea cu multă plăcere... Ăsta plătea bine, aşa că semna şi cu el...

- Avionul e ocupat.
- Rebeco, rezervări comerciale oficiale.
- Imediat.

Semna... Da... Da... Da... Nu se mai obosea să aprobe - semna tot înainte, că le ştia pe toate şi el le pusese la punct... Şi cum semna el aşa, repede şi tot înainte, realiza că mâine, după prânz, vor reveni în biroul ăsta - şi-o să citească cu maximă atenţie tot ce găsea în tăviţe. Ca să vadă Părintele cum îi "sondează" aleator, atunci când i se năzărea lui, şi să-i piară cheful să-i strecoare la un moment dat cine ştie ce hârtii...

- Într-o oră decolăm.
- La bagaje!

Rebeca se repezise spre uşă. Era fericită - ştia că azi se revede cu Diamant... Iar el o urma şi se întreba de ce femeia mult mai frumoasă ca Luna încă avea un efect de knock-out asupra lui. După atâţia ani de mariaj, plus naşterea lui Léon, ea încă mai reuşea să-i ia mintea de la absolut toate celelalte! Era ciudat...

Roşcata

Deci plecau în România! Picau iar pe capul lui Diamant, sub formă de surpriză! Ce bine! Simţea cum zboară pe deasupra treptelor ălora...

O rupse la fugă pe coridor; puse frână în ultimul moment, năvăli în camera ei, trase trollerul micuţ "de-o zi" şi deschise larg şifonierul. August, deci caniculă. Maieuţe, trei; o pereche de blugi îi ajungea. O să plece cu pantalonii de stofă şi cu sandalele cu toc de 5 - care erau comode şi-i ţineau bine piciorul, când trebuia să alerge. Cureaua pentru blugi, cleme de păr, papucii, gentuţa "de voiaj" cu toate cele personale... Fardurile, parfumul şi gata - puteau să plece. Şi să nu uite

ochelarii de soare. Diamant o să leşine...

Oare îi mobilase căsuţa? Ştia că "n-aveau voie" în casa aia. Ştefan fusese foarte explicit când îi spusese asta. Numai că, dacă n-o mobilase, nu-i vedea nimeni jos, pe podeaua etajului unu... Dar cum Ştefan o să aibă multă treabă cu Grasu, iar Diamant va fi cu siguranţă convocat la şedinţa aia restrânsă, ea o să se plictisească rău...

Oare Safira ştia? Adică bănuia? Dacă Safira va reacţiona violent, adică se va repezi să-şi înfigă mâinile în părul ei, ea n-avea ce altceva să facă decât să se ghemuiască toată şi să-şi apere capul! Nu putea riposta! Şi zău că nici n-avea dreptul să riposteze! Îi "sufla" bărbatul, nu? Ea era spărgătoarea de căsnicii...

Da' Safira era aia care se-ntindea cu Cornel în dormitor! Ea nu se-ntinsese cu Diamant; iar şoaptele, îmbrăţişările şi săruturile lor erau apă de ploaie pe lângă actul sexual care se petrecuse în dormitorul lui Diamant, fără Diamant!

Chiar - oare Safira mai trăia şi acum cu Cornel? Consilierul lui Diamant i se păruse un om întreg la cap şi-i lăsase impresia că îi cedase Safirei într-un moment de slăbiciune. Nu părea amorezat de ea; părea mai degrabă că-i fusese milă de ea, de singurătatea şi lacrimile ei... Sau poate se gândise că "nu află şefu'", iar ea păruse "încântată de idee"...

Ei ştiau! Oricum, ea o să aibă grijă să nu poată fi acuzată de nimic! Că doar era amanta regelui, nu? Acum, era amanta regelui... O să devină amanta vărului regelui...

Hai - gata cu gândurile! Gata, că întârziau la aeroport! Se grăbi să iasă.

Diamant

Şedinţa se terminase exact cum o voise el - adică indecis. Tocmai negociase, cu bătrânii oraşelului, numărul de camere al casei parohiale. Ştefan trecuse în proiect trei camere plus baie şi bucătărie. Ei spuseseră că două camere îi erau de-ajuns părintelui - şi-l băgaseră pe el în şedinţă. "Vajnicii" lui locuitori ridicaseră şi problema costurilor, şi problema dimensiunilor, şi problema care va fi căsătoria părintelui cu vreo... "enoriaşă"! Păi ăla era popă, sau...? Nu intrase în polemică cu ei; le amintise că nu el, ci Ştefan făcuse planurile bisericii - şi tot el plătea totul. După care îi lăsase să-şi spargă capetele! Conveniseră, după o oră de polemică aprinsă, că momentan lăsau lucrurile aşa; iar cu prima ocazie când venea Ştefan pe-aici, or să discute cu el. Mm...

Îi privea lung şi nu înţelegea cum reuşea nea Dumitru să-i domolească. Probabil că cu el nu făceau chiar aşa mare show! Cu el vorbeau mai încet, nu răcneau, nu gesticulau aşa amplu... În fine!

- Atunci aşa a rămas stabilit! Îl întrebăm pe Ştefan!
- Bineînţeles.
- Diamante, în cazul ăsta opreşti lucrările la casa parohială!
- Bineînţeles.

Şi-acum oftau uşuraţi cu toţii şi se ridicau. Cu toţii. Şi-şi strângeau mâinile cu toţii, că uite ce frumos nu stabiliseră ei nimic după o oră de polemică încinsă rău...

- Bine, Diamante. Atunci, te-am lăsat la treabă.
- Bine, nea Ovidiule. Oricând apare o problemă, ştii că mă găseşti aici!
- Ştiu, ştiu...

Ei se îndreptau spre uşă; el îi urma, încetişor-încetişor, încercând să nu le lase impresia că-i mână de la spate... Şi gata - ieşiseră. Plecau la treburile lor. Dădu să închidă uşa; dar observă un geamantan mare, lângă marginea canapelei. Iar primul gând fu la Jun! La o bombă! Pentru Dumnezeu! - avea ditamai geamantanul în anticameră!

Reacţionă după primul impuls - făcu un pas spre perete. Şi cum zidul ăla îl proteja acum, în caz că băieţii lui se tâmpiseră iar Jun îi pusese nişte C4 în primărie, se aplecă pe lângă zid... Titel zâmbea larg, din mijlocul anticamerei lui! Hei! Începu să râdă:

- Ce faci, mă? Te muţi?
- Eu, nu; el, în schimb, să ştii că se mută!

Cine, el? Bărbatul solid păşi într-o parte...

Grasu! Venise Grasu!

Ţâşni spre el! Se aruncă practic spre el! Şi-l văzu ridicându-se greu, sprijinindu-se de canapea - iar asta-i opri instantaneu goana! Frână serios, să nu pice cu tot cu el, şi-l strânse uşor în braţe:

- A dracului ea de treabă! Că nu pot nici să te strâng în braţe, mă!
- Da' de ce, mă?
- Ca să nu te stric!
- Păi să ştii tu că medicu' mi-a recomandat nişte îmbrăţişări mai "office", aşa...

"Office" îl îmbrăţişa! Şi pe Raina lui o strângea mai tare-n braţe! Cu el, îi era frică... Grasu şopti:

- Ceva îmi spune că va trebui să te grăbeşti să mă cazezi - că cineva va fi foarte grăbit să-şi facă apariţia aici!
- Păi să ştii tu că aşa e!

Asta aşa era! Ei se tot văzuseră, în ultimul timp; dar Ştefan nu mai dăduse ochii cu Grasu încă de la atentat! Şi sigur se grăbea să vină-ncoace şi să-l revadă!

Tii! Ia uite! Azi se revedea cu Raina lui... Dar, oare venea şi ea? Sau...

Stop gânduri! Îi dădu drumul şi arătă spre uşă:

- Hai să pornim uşurel spre noua ta reşedinţă...

Titel căra geamantanul; el îl conducea pe Grasu, care mergea destul de încet şi-un pic aplecat spre dreapta... Ieşiră din primărie - şi-o văzu imediat pe Roxana lângă poartă, la discuţii cu nea Dumitru. Ia uite ce se-mplinise Roxana lui... Începu să râdă - şi şopti:

- Bă? Ce-aţi făcut? I-ai dat ei să-ţi ţină gabaritu'?
- Sst - că e opărită rău pe tema asta!

Aoleu! Asta cam aşa era! Roxana avea o constituţie osoasă, solidă, de femeie "bine"; făcuse eforturi mari să-şi păstreze silueta necesară postului! La spital, nu-i observase noile rotunjimi; o văzuse întotdeauna în halate albe, uriaşe. Acum, însă, realiza că angajata lui ieşise cel puţin o dată din spitalul ăla "fără aprobare". Avea haine noi, cu vreo trei numere mai mari...

La vederea lui, Roxana luă poziţia de drepţi şi salută ca la armată:

- Să trăiască şefu'!
- Şi subalterna lui de bază! Unde ţi-e bagaju'?
- Aa, bagaju' meu e mental!

Se grăbi să iasă pe poartă şi-o privi lung, drept:

- Spune sincer - vrei să te-ntorci la ale tale, sau vrei să rămâi asistenta lu' Grasu? Da' sincer - că nu e cu supărare!

Tânăra zâmbea; i se făcu semn să se aplece spre ea... şi-şi primi răspunsul la ureche:

- Grasu ăsta are aşa nişte ciupituri mişto de tot, că nu mă pot lipsi de ele!

Ia uite la ea! Râdea în hohote şi-o privea lung... Titel începu şi el să râdă:

- Bă, nu fii egoist! Zi-i cu voce tare!
- Rămâne aici. Haideţi să vă arăt căsuţa cu pricina; după aia, îţi organizez transportu' la domiciliul personal, să-ţi iei ce-ţi trebuie.
- E perfect, şefu'!

Porneau cu toţii în ocolirea bradului, pentru că pregătise o casă pe-o străduţă din stânga... Titel sparse primul tăcerea:

- Diamante, eu vă duc până acolo şi pe urmă mă retrag.
- Da' de ce, mă? Stai cu noi la petrecere!
- Mai bine plec. O să vină Ştefan - şi-o să vă bage-n şedinţă.
- Mai stai, mă!
- Lasă; stau data viitoare. Şi-aşa, am nişte vizite de făcut, în jurul prânzului...

Pe dracu! De parcă el nu ştia că Titel mânca toate cele trei mese în domiciliul personal - din motiv de Ştefan şi obiceiurile lui minunate! Dar dacă aşa voia el... Coborî mult tonul vocii:

- Şi ia zi-i, Grasule - cărei minuni îi datorăm externarea ta de azi?
- Păi... Devenise periculos, Diamante. Tu mi-ai zis unele lucruri; Titel m-a ţinut la curent cu mersul războiului. Şi cum ăla n-a

mai atacat deloc, şi nici pe capul lui Isamu nu s-a mai dus, a devenit periculos pentru mine să stau la îndemâna oamenilor angajaţi de el. Dacă a avut el curaj să aranjeze cu Internele angajarea unui lunetist... în plină zi...

Aprobă şi oftă greu:

- Ştefan ştie că te-ai externat?

- Da. L-a sunat Titel, înainte să plecăm din spital.

- Păi atunci, bine-ai venit! Eşti pregătit să intri-n pâine rău de tot? Că Ştefan sigur vine-ncoa! Şi vine chitit să te pună la treabă!

- Ştiu şi sunt pregătit. Ba chiar pot spune că abia aştept! Sarcina aia îmi place mult; chiar sunt curios ce şi cum...

Era Titel de faţă, aşa că vorbeau "cifrat"... Arătă spre casa bleu cu etaj:

- Acolo te cazez. Ce zici - e bună?

- E perfectă. Nu-mi trebuie decât o garsonieră!

Îl lovi uşor cu cotul:

- Şi-am zis că trebuia să le rotesc pe fete! Nebunaticule!

Bufniră toţi în hohote de râs! Şi Grasu râdea uşurel - şi se apleca mai mult spre dreapta... Oftă din nou:

- Oricum, te cazez şi-apoi îţi cer hârtiile. Trebuie să ştiu ce asistenţă medicală să-ţi asigur!

- Nici una. Medicii zic că acum ţine doar de mine să mă recuperez complet. Să nu fac efort mare, să trăiesc sănătos...

Îl lovi din nou cu cotul:

- Perfect - că pe peluza ta n-am dat cu fertilizant...

Iar râdeau... Deschise poarta şi intrară. Şi realiză abia acum că Grasu respira ceva mai greu decât în primărie! Ori, dacă plimbarea uşoară până aici îl obosise, tare se temea el că Grasu tocmai ieşise la pensie... Pensie anticipată... pe caz de boală...

Chinezul ăla nenorocit era mâncat! Pe chinezul ăla n-avea voie să-l rateze! Jun Chèn avea pe suprafaţa corporală un loc rezervat lui! Nenorocitul ăla o omorâse pe tanti Stela şi-l nenorocise pe Grasu. În replică, el o va răzbuna pe tanti Stela - şi-l va ologi pe chinezul cu sprâncene împreunate. Ăla care-l tăiase pe Gilles! Special pentru ăla, va studia lovitura cu cuţitul în zona lombară. Central. Ca să-l bage-n scaun cu rotile pentru tot restul vieţii lui!

Nea Dumitru intră primul:

- Bine că au lăsat fetele geamurile deschise! Mm, ce bine miroase!

Roxana era următoarea; intra şi trăgea adânc aer în piept... Trecu şi Grasu, iar Titel puse valiza între el şi cadrul uşii:

- Plec şi eu...

Îl privi lung, rugător:

- Mai stai, mă!

- Nu mai pot, Diamante! A fost plăcerea mea să-l transfer de-acolo până aici; da' acu' chiar nu mai pot să stau! Nu te supăra...

Îşi strânseră mâinile şi-l văzu grăbit să se îndepărteze... Luă valiza şi intră şi el. Şi nici nu intră bine, că Grasu îi făcu semn să vină repede-repede... şi-i anunţă pe amândoi, în şoaptă:

- Afurisită pielea pe el! Ştie că şefu' s-ar fi gândit imediat că a intrat ca să-şi monteze electronicele pe-aici!

Serios? De-aia nu intrase Titel? Hm...

- Aşa a fost mereu, după atentat. A venit la mine de două ori; şi de fiecare dată a avut grijă să mă asigur personal că nu-mi strecoară electronice. Azi, s-a atins de valiză doar după ce-am închis-o eu. Pe drum, "a tocat" numai veşti despre tovarăşi şi afaceri...

Serios? Hm! Descoperi, mirat, că nea Dumitru aproba cu capul şi zâmbea, în extaz... În fine! Luă valiza:

- Dormitoarele sunt la etaj. Ai trei camere acolo. Să-mi zici dacă trebuie să faci exerciţii - ca să-ţi comand aparate.

- Nişte exerciţii trebuie să fac. Dar nu azi. Şi, sincer să fiu, cred că săptămâna asta chiar nu-i momentul! De cum am ieşit din rezervă, m-a luat cu ameţeală! Ori aerul, ori lumina puternică...

- Ori emoţia plecării de-acolo - asta numai doctorii o pot spune. Eu mă duc să-l chem pe medicul nostru.

Nea Dumitru se grăbi să coboare. Roxana arătă spre uşa din mijloc:

- Ăla o fi mare, sau mic?

- Ăla-i mic. Cel mare e în dreapta.

- Atunci eu stau în stânga.

Hm... Tânăra intră în camera din stânga:

- În caz că se-mpiedică Cornel Buldogu' şi ajunge careva până aici, să-l las să năvălească pe uşa din faţă şi să-i sar în cârcă.

Cum ştia ea! Era prea emoţionat ca să-i mai combată ideile creţe! Grasu tocmai se întorsese spre el şi-i arătase că voia să-l ţină de braţ! Fir-ar...

Intrară amândoi - şi-l conduse direct la pat! Prietenul lui se lungi încet şi oftă din tot sufletul:

- Stau aşa juma' de oră - să-mi treacă şi să mă pun pe picioare. Că acu' pică şefu'! Nu vreau să mă găsească bolind...

- Stai liniştit - că de sarcina aia nu scapi!

- Nici nu vreau să scap de sarcina aia. Dar ştiu că, dacă mă vede picat aşa, se-ntristează. Şi se îngrijorează. Vreau să mă ştie bine, pus bine şi-n plină recuperare - ca să se gândească la problemele lui.

Grasu era foarte special... Îi lăsă valiza lângă pat:

- Vrei să te-ajut cu lucrurile?

- Nu; mă ajută Roxana.

Aprobă şi scoase telefonul:

- Deci zici că Ştefan ştie de externare...

- Da. El mi-a zis să plec din spital însoţit de Roxana şi să mă mut în Aurari. Şi-a specificat că, după ce eu îţi fac ţie cucu-bau, el ne surprinde pe amândoi.

Deci îl suna pe Cornel şi-l trimitea la aeroport, cu băieţii. Apoi organiza paza aici, la casa lui Grasu. Şi-apoi îl lăsa să se odihnească şi-o lua pe Roxana în turul casei. Avea nevoie de-o listă cu ceea ce le trebuia lor - ca să aibă timp să trimită băieţii să facă shopping. Acuşi apărea Raina lui, şi-l prindea cu treaba neterminată!

Roşcata

Şeful ei trecuse fără emoţii de controlul armelor şi-al actelor aferente. Se prezentase cu paşaportul lui; toată lumea îl "contuise", de la bodyguard pân' la directorul executiv...

Ieşiră din terminal - şi-l recunoscu imediat pe Cornel. Deci Diamant ştia că veneau! Adică adio surpriză... Dar, mai bine că ştia. Să nu-l mai prindă uitându-se la înregistrări video! Era ditamai bărbatul! Avea şi el mândria lui! Nu?

Fuseseră înconjuraţi de bodyguarzii lui Cornel; ea mergea la braţul lui Ştefan şi se simţea ciudat... Brusc, şeful ei o bătu uşor pe mână:

- Hai să-ţi arăt o chestie!

Ia - ce voia să-i arate? Ştefan se opri şi întinse neaoş mâna - şi degetul:

- Ăia doi oblici de-acolo sunt oamenii lui Shen-Qiao: şeful peste Est. Care e neutru - nu e războiul lui şi n-are ordin nici spre dreapta, nici spre stânga. Ăla e mult mai opărit decât Jun. Ăla păşeşte acum pe-un fir de mătase tras pe deasupra Marelui Canion. Şi uite că şi-a trimis totuşi oamenii la aeroport. Doi sunt acolo... Doi sunt acolo... Ăla singur de la masă sigur nu-i turist... Gaşca mare a intrat acolo... Tactica lor zice că sunt câţiva şi în spatele meu; da' ăla nu-i nebun, să rişte să mă-mpuşte din spate. Aşa că mergem în orăşel... şi pe urmă mai vedem noi ce şi cum! Hai!

Zâmbea slab - şeful ei era un geniu dat dracului...

Îi agitase pe toţi chinezii. Se oprise în mijlocul aeroportului, o oprise lângă el şi-i spusese unele lucruri arătându-i drept, cu degetul. Indivizii "ţintuiţi" aşa se agitau; unii încercau să-şi schimbe locul de observaţie, alţii se căzneau să scrie SMS-uri în buzunar probabil... Fiind oamenii mafiei chineze, probabil că nici unul nu se gândea s-o şteargă de-acolo, din preajma bodyguarzilor lui Diamant; iar şeful ei ştia - şi se grăbea să crească distanţa dintre bodyguarzi şi chinezi.

Ia uite ce cârnat de BMW-uri... Cornel arătă nedefinit spre stânga:

- De la a treia încolo, toate-s bune.

Adică alea erau blindate? Sau astea erau stricate? Sau ce voia să zică? Ştefan o trăgea spre cea de-a treia maşină; urcă pe bancheta din

spate, el urcă lângă ea, Cornel urca în faţă... Se puseseră în mişcare.

- Ia zi-mi şi mie de ce de la a treia-ncolo?
- Fiindcă alea două din faţă nu-s pregătite.
- ... Cum adică, mă?!
- Diamant a zis să le blindăm; şi merge greu.

Ce să facă? Să le blindeze?

- ... Cum să le blindaţi, mă?
- Le-am băgat veste antiglonţ în portiere şi-n portbagaj.

Cum-cum? Nici Ştefan nu era mai dumirit... Cornel continuă:

- Scoatem tapiţeria, fixăm vesta, punem tapiţeria la loc şi gata. Merge greu - e chestie de fineţe! Şi-au o mulţime de şuruburi şi piuliţe şi şaibe...

Ideea părea... năstruşnică. Ea o putea caracteriza ca fiind o cârpeală cu şanse 50-50. Ştefan însă nu zicea nimic. Nici nu zâmbea. Aşa că nici ea nu zâmbea. Deloc. Se întreba în ce măsură chestia aia putea funcţiona...

Ştefan

În sfârşit, în orăşel! Se apropiau de groapa aia unde "planta" el ditamai biserica... Da; lucrau. Da' nu se speteau. Diamant îi asculta ordinul de-a nu se grăbi cu inaugurarea. Asta era bine...

BMW-ul opri în faţa primăriei; coborî şi năvăli la propriu în clădire:

- Bună ziua! Unde mi-e Grasu?

Secretara lui Diamant ţâşni în picioare - şi răspunse prompt:

- Bună ziua! La el acasă. Pe străduţa de lângă cuptorul de pâine, ultima casă bleu pe dreapta.

Aoleu, unde-l "plantase"! Îi rupea urechile! Se grăbi să iasă şi se opri în faţa Rebecăi:

- Îl iei pe Cornel şi suita şi te duci în Bucureşti, la prietenul meu, Nicuşor Racovici. I-am dat o comandă; m-a anunţat încă de-acu' două zile că e gata.
- Da, şefu'.

Şi-acum o rupea la fugă, salutând cu mâna în dreapta şi-n stânga...

Îi era dor de Grasu! Nu-l mai văzuse de-o veşnicie! Îi era dor de sfaturile lui bune! Şi de dojenile lui! Şi de vocea lui groasă, care zicea aşa de frumos "Şefu', te roagă sufleţelu' meu să nu faci asta"...

Dacă l-ar fi pierdut pe Grasu, ar fi fost rău! Era o chestiune de... ambiţie. Şi de alipire sufletească. În Grasu avea 100% încredere. Pe el l-ar fi lăsat oricând să-i organizeze deplasări, afaceri, excursii... Grasu lui era aparte. Pentru el, Grasu era un fel de "Ştefan cu mantie albă". Îngerul lui păzitor. Dealtfel, el nu uita că Grasu îl salvase, în aprilie! Grasu rămăsese în BMW şi-i dusese lui sosia la moarte. Grasu fusese dispus atunci să moară. Îşi amintea foarte bine privirea lui lungă, de la volan...

Casa părea pustie; dar el ştia că nu era aşa. Viră dreapta, sări peste gărduleţul de juma' de metru şi se repezi peste peluză, spre casă. Diamant deschise larg uşa, râzând... şi-i făcu loc. Năvăli înăuntru, gâfâind serios:

- Unde eşti, mă? Grasule! Treci încoa! Cum adică, mă - crezi că divorţezi? Tu vrei cafteală, mă?

Diamant râdea în hohote; el se uita-n jur şi nu-l vedea... Roxana îi făcu cu ochiul şi arătă spre uşa de la bucătărie; răcni din toţi rărunchii:

- Mă! Nu mă face să intru acolo după tine!

Uşa se deschise doar puţin; capul lui Grasu se ivi uşurel... Ia uite ce-i strălucea ochii! Aah, ce-o să-i facă el uite-acuşi! Se repezi la el:

- Vino-ncoa! Vino, să-ţi rup urechile! Divorţezi - ai?

Uau! Dumnezeule mare! Da' ştia că-l duseseră rău de tot de nas! Păi umbra asta de om era Grasu al lui, care cică făcea bine şi se recupera într-o zi cât alţii în zece? Îl strânse bine în braţe şi oftă:

- Oof!

Curat of! Palma îl bătea uşurel pe spate... Iar Diamant catadixi abia acum să-l lămurească:

- Şefule, să nu-l frângi! Că cică e mai fragil în perioada asta...

Aoleu! Se grăbi să-i dea drumul:

- Păi şi-acu' zici, mă? După ce l-am frânt deja?
- Nu m-ai frânt, şefule!

Ia să vadă el - îl frânsese? Nu; doar îi făcuse o bucurie mare-mare! Îl strânse iar în braţe, uşurel de data asta, şi şopti:

- Da' nu te mai vindecai odată! Că m-ai băgat în sperieţi! Credeam că vrei "s-o ştergi"!

Grasu lui începu să râdă:

- Şefu', tu n-o să scapi de mine câte zile-oi avea tu! M-ai salvat de două ori deja; crezi că nu mă scapi şi-a treia oară?
- A treia oară n-o să mai existe. Sau nu ţi-a zis urâciosu' ăsta de văr-miu ce şi cum?
- Ba mi-a zis. Da' ştii cum sunt eu: până nu e stabilit, parafat şi semnat, nimic nu e sigur!

Asta aşa era...

- Hai să stăm jos. Băi, da' cum de te-ai făcut aşa de suplu?
- Afurisiţii ăia de medici n-au vrut să-mi pună în pungile de glucoză nişte cotleţele. Şi nici cartofi prăjiţi. Dacă te uiţi în analizele mele, îţi trebuie un microscop ca să-mi zăreşti colesterolu'!

Roxana se grăbi să intervină:

- Da' stai liniştit, şefu'! Că mi-am luat angajamentu' să-l pun pe picioare. Să vezi tu ce repede-şi revine, după ce iese din mâinile mele!

Se întoarse încet spre ea... ridică o sprânceană... iar Roxana roşi îngrozitor... Reveni spre Grasu:

- Tu auzi ce zice fata asta? Cică să te las pe mâinile ei!

Îl întreba, din privire, dacă chiar voia să rămână pe mâinile ei - la propriu şi mai ales la figurat! Grasu zâmbea slab:

- Aud, şefu'. Şi să ştii că m-aş risca!

Cum-cum?

- De când stă cu mine în spitalu' ăla, mi-a "recitat" de mii de ori tehnologia de fabricaţie a grătarului perfect! Tare-aş vrea să aflu dacă ştie şi practică, nu numa' teorie!

Cu alte cuvinte, da - el voia să rămână pe mâinile ei. Dacă se schimba ceva după ce făceau împreună grătar, o să-l ţină la curent. OK!

- În cazul ăsta, Roxana rămâne aici, cu tine. Bine?

El aproba; şi ea aproba. Probabil că avuseseră aceeaşi discuţie şi cu Diamant, că prea aprobaseră repede! Trecu la partea practică a lucrurilor:

- Atunci, Roxano, du-te cu Diamant la primărie şi fă-ţi planul pentru azi. Bagaje, cumpărături... ştii tu! Diamante - casa asta e bună?
- Da. E cea mai bună. Pregătită special pentru el şi sarcina lui.

Adică era împănată cu de toate - nici zgomotul bombardamentului nuclear nu trecea prin pereţi. Perfect! Le făcu "pa-pa" cu mâna şi aşteptă să-i vadă ieşiţi...

Bun! Reveni spre Grasu. Şi oftă greu... Grasu şopti:

- ... Nu l-am crezut pe Diamant. Şi nici pe Titel. Până nu te-am auzit la telefon, n-am crezut c-am reuşit!
- Ai reuşit. Aţi reuşit amândoi. Şi-asta fiindcă s-a dorit să reuşiţi.

Grasu era numai ochi şi urechi...

- O să-l trimit pe tata să discute cu tine. Tot el m-a "luminat" şi pe mine. În mare, însă, să ştii că se doreşte să avansăm la un nou nivel. Unul de-ăla înalt, mare... Se doreşte ca eu să mă mut pe locul lui Leonard.
- Mi-a şoptit Diamant ceva... Dar n-am putut să-l cred.
- Ţi-am spus: o să vină tata pe la tine, să staţi de vorbă despre asta. Despre ceea ce s-a întâmplat până acum în afaceri, ai aflat ceva?
- Da. Am aflat totul. Şi despre Isamu, şi despre frati-su, şi despre fuga Anei... Am aflat absolut totul. Mi-a spus Diamant; mi-a mai trimis şi fata aia, Rebeca, mail-uri...
- Atunci ştii că am nevoie de tine. Grasule, am nevoie de tine ca de aer!
- Mă ai, 100% la dispoziţia ta. Ce rol vrei să port? Să preiau afacerile de la Diamant? S-o găsesc pe Ana?
- Să stai lângă mine. Şi să mă ajuţi să-mi regăsesc familia şi tronul. Isamu mi-a trădat încrederea; el nu va mai fi niciodată mâna mea

dreaptă. Am nevoie de tine!

- Să ştii că mă ia cu ameţeală dacă merg mai mult de 50 de metri pe jos. Trebuie să-mi găseşti o utilitate aşa, în fund pe scaun. Cel puţin o lună de-acum încolo, n-am să pot să te ajut altfel.

- Ştiu - iar până la sfârşitul anului o să stai pe scaun. Ana mea are acum mare-mare nevoie de tine aşa, aşezat pe-un scaun...

- Vrei s-o găsesc.

- Da. Vreau s-o găseşti - şi să faci cumva să-i organizezi şi să-i dirijezi întoarcerea acasă.

- Şefule, eu îţi zic o chestie... Ana ta a găsit o cale să-i fie bine, ei şi copiilor. Ţi-a scris că are acte, bani şi-un loc unde să locuiască. Ori a apelat la un interlop local, ori a dat cuiva în cap şi i-a ascuns cadavrul - dar să ştii că Ana ta are acum acte valabile în buzunar. Are bani - şi nu se ştie dacă sunt din ăia pe care i-a dat atunci Gilles. Dar "am bani" înseamnă că nu duce lipsă de bani - nici acum, nici peste două luni. Că doar o ştii cât de grijulie e şi că se gândeşte mereu la ziua, săptămâna şi luna următoare! Iar asta înseamnă, după părerea mea, că lucrează undeva.

Uite, de-asta avea el mare-mare nevoie de Grasu! Uite ce frumos îi explica - şi uite ce frumos înţelegea el, atunci când îi explica Grasu!

- Îţi dai seama că nu i-ar da nimeni bani, să stea cu doi copii într-un oraş mare, fără să-ţi spună şi ţie că ai bani de dat înapoi!

- Aşa e.

- Pe lângă acte şi bani, are unde să stea cu copiii - iar asta, pentru mine, înseamnă "internă". Ori bucătăreasă, ori fată-n casă... Ana şi copiii locuiesc undeva unde nici tu, nici chinezii nu-i puteţi găsi. Pentru că nu ies niciodată afară.

- Aşa m-am gândit şi eu; aşa zicea şi tata... Perla zicea că o ajută un bărbat *barro* şi o rudă de-a lui, femeie.

- Adică frate şi soră. Iar dacă tanti Perla a zis *barro*, înseamnă că e genul care îşi permite fată-n casă.

- Exact. Fă cumva s-o găseşti.

- N-am să pot s-o găsesc.

Poftim? Îl privi lung, tăios... Grasu negă:

- N-o să mă lase s-o găsesc. Ori de câte ori a vrut s-o găsim, ne-a trimis indicii. Pe unele dintre ele le-a observat şi Isamu; pe altele, însă, ni le-a trimis doar nouă. Aimée Vainqueur... Scrisoarea venită prin Florentin... Vizita la Iuliana...

Oftă greu:

- Nu mai ştiu nimic de ea, de când a sunat-o pe Iuliana. Din 28 iunie. De mai bine de-o lună... I-a spus să-mi transmită că o să-mi scrie mai des; după care a închis şi...

- Şi-a aşteptat să-ţi vadă reacţia. A aşteptat să vadă ce reacţie are gestul ei - semnul ei de viaţă. Care a fost reacţia ta?

Care a fost reacţia lui? Zâmbi slab:

- Am pus oraşul sub urmărire discretă şi-am pus la cabina aia telefonică nişte supuşi care s-o ajute.

- Ştiu - mi-a zis Diamant. Ai făcut din cabina aia telefonică curat loc de întâlnire al cerşetorilor cu curvele şi curăţenia! Şi cu chinezii! Şi cu spionii!

Mm, ce-l mai certa!

- Şi ce să facă supuşii ăia? Ce sperai tu că or să facă oamenii tăi, ca s-o ajute pe ea?

- ... Cum adică?

- Adică, din aprilie până acum, Ana ţi-a demonstrat că ştie să fugă de chinezi. Şi de francezi. Şi de români. Acum, prin Iuliana, te-a rugat să nu uiţi că te iubeşte şi va fi a ta pentru totdeauna, după care te-a rugat să te concentrezi la afaceri - şi să câştigi războiul cu Jun.

Hei! Ridică scurt vocea:

- Bă! Tu nu cumva încerci să-mi spui că soţia mea fuge de mine!

- Fuge de chinezii care te urmează peste tot pe unde te duci tu. Azi, la Otopeni, au fost chinezi?

Aprobă scurt.

- Deşi Otopeniul e în Est, iar ăla chiar are alte treburi pe cap! Ştefane, Ana ta are doi copii de mână. După ce-a sperat şi-a riscat enorm, în dorinţa ei de-a se întoarce la tine, şi-a eşuat de două ori; după ce-a auzit împuşcături şi-a văzut oamenii căzuţi pe asfalt; după ce s-a chinuit zile-n şir probabil să liniştească plânsul copiilor... După aşa experienţe traumatizante, Ana ta nu mai riscă. Nu vrea să ştie dacă "a treia oară-i cu noroc", cum se spune. Stă ascunsă într-un bârlog discret, ţine pericolele departe de ea şi de copii... Şi de tine, pentru că tu eşti în mijlocul unui război acum iar ea este punctul tău slab...

La urma urmei, nu era evident că Ana nu s-ar fi ascuns de el, dacă n-ar fi fost războiul ăsta nenorocit? Soţia lui îl iubea mult; n-ar fi stat atâta amar de vreme departe de el, dacă...

- Ana ta n-o să iasă din bârlog, dacă n-o chemi tu personal. Ana pe care-o ştiu eu nu mai are încredere în nimeni altcineva acum. Ştii de ce n-a vrut numărul tău de telefon? Pentru că, dacă tu o chemi, Ana o să uite şi de război, şi de pericole, şi de avansare, şi de tot - şi-o să-şi calce toate planurile şi toate socotelile în picioare şi-o să accepte să rişte. Ana o să-şi acopere frumuseţea şi-o să vină la întâlnirea la care o chemi tu; dar dacă nu eşti tu cel care-o aşteaptă, şi dacă vede chiar şi o singură mutră de chinez pe-o rază de 10 kilometri, Ana o să meargă mai departe.

Mâna îi tâşni involuntar şi prinse cămaşa lui Grasu:

- Ana mea are încredere în tine, Grasule! Adu-mi-o acasă, Grasule! Adu-mi familia înapoi, că înnebunesc!

- Eu ştiu ce să zic, şefule? Poate în Diamant să aibă Ana încredere - că sunteţi rude, iar el e panoplie ambulantă şi împuşcă chinezii cu o plăcere extremă. Eu nu am nici o legătură cu tine; eu pot schimba tabăra oricând, iar chestia asta n-o va deranja nicicum pe mama...

- Te înşeli. În Diamant nu cred că mai are ea încredere; că el a scăpat-o printre degete de două ori!

- Ştii, şefule - apropo de chestia asta cu adusul, scăpatul, salvatul... Pe mine m-a uimit înregistrarea aia telefonică; şi am senzaţia că un anumit personaj va tot reveni în peisajul tău şi te va ajuta în privinţa asta.

Serios? Cine - Iuliana?... Nu. Grasu îi făcea semne concludente, aşa că aprobă:

- Da - în privinţa asta nu te-nşeli.

- Şi crezi că poţi să apelezi, la o adică?

- Ultima oară când m-a ţinut în braţe, mi-a zis că pot. Aşa că o să apelez. Am mai apelat o dată, după momentul ăla... O dată după ce mi-a zis că pot să apelez...

Ochii negri îl somau să spună totul... Zâmbi slab şi decise să pună totuşi aparatul de bruiaj pe canapea, între ei:

- Din beciul lui Florin, am ajuns în camera Rebecăi; iar de-acolo am fost mutat în apartamentul amantei lui. Acolo mi-am făcut Paştele. Ai să râzi - dar el, bărbat cu neam numeros şi două femei la dispoziţie, a mâncat drob cu mine. Nu cu ele. Şi nici cu copiii lui. Şi pe urmă mi-a spus să apelez direct la el; să nu-l mai "atac" prin Bambina. Că mă serveşte, că doar suntem rude! Am apelat; în Orléans, atunci când francezii n-au vrut să mă ajute, cerşetoarea mea a recunoscut-o pe Ana pe stradă şi ne-a anunţat. Iar amanta lui i-a dus ei biletul cu data şi locul de întâlnire.

Grasu aproba încet; se gândea...

- Şi-acum sunt în impas. Am recuperat reţelele, partenerii şi banii; am firma nouă, care duduie spre succes, şi am paza asigurată de cine trebuie. L-am băgat pe Jun pe ţeava şefilor lui, care-l freacă rău acum şi se pregătesc să-l debarce. Războiul se poate sfârşi oricând, prin neprezentarea părţii adverse. Şi uite că, de 35 de zile, eu habar n-am unde e familia mea...

Bărbatul de pe canapea oftă greu şi începu să enumere, pe degete:

- Ai prea multe pe cap - iar depărtarea de soţie şi copii îţi zăpăceşte concentrarea şi gândurile. Ia-le nu în ordinea importanţei, ci în ordinea posibilităţii de rezolvare. Cel mai uşor de rezolvat acum e Diamantul tău. Eu te asigur că el e pregătit pentru asta; aşa că ocupă-te de sufletul roşcovanei. Vrei s-o vezi lipită de Diamant; adică să-l vezi pe el lipit de ea. Dar, dacă ea îi înşeală aşteptările şi speranţele, îi pierzi pe amândoi! Ai mare grijă...

- Ştiu; şi ei nu sunt o problemă. Sunt îndrăgostiţi lulea unul de celălalt, numai că le-am cam pus frână. O apropiere prea rapidă le

poate semna eşecul.

- Ajută-i să se lipească; repede! Apoi, stai cu ochii pe Titel - că nu se ştie...

- În legătură cu Titel, am o veste pentru tine.

- Ce - vrea să schimbe şefu'?

Poftiim? Ştia? Deja? Grasu chicotea uşurel:

- Haai, şefule - nu face aşa! De când cu atentatul tău, e numa' lapte şi miere! Parcă face balet - aşa se poartă şi cu Diamant, şi cu mine...

- Tata zice că, cel mai probabil, o să cumpăr nişte afaceri de la Leonard. Şi o să le cumpăr cu Titel cu tot.

- Mă gândeam eu că devenise foarte prietenos în ultimul timp! Pesemne că l-a pus Leo să-şi netezească terenul! Că Leo nu poate să-i facă reclamă, fără să te facă să crezi că vrea să-şi planteze spionul în curtea ta! Şi nici tu, nici ei nu uită cum te fugărea Titel să te răcorească şi cu câtă înverşunare îşi trimitea oamenii după tine...

Corect! El chiar nu uita asta! Câte-o "alarmă" la două luni...

- Legat de Ana, cred că ar trebui să informezi discret reţeaua - dacă o văd pe stradă sau prin magazine, să nu încerce să o contacteze. Şi nici pe noi să nu ne contacteze. Să se facă că plouă, să nu-i atragă ei atenţia... şi să o fileze discret până la casa în care intră. După care să îţi dea un semnal de genul "şefule, am găsit o casă trăznet care cred că ţi s-ar potrivi mănuşă."

- Ăsta e ordinul "în vigoare" acum. Dar dacă nu ştiu nici măcar oraşul în care e...

Nu mai zicea nimic... Îşi prinse uşor capul în palme:

- Mi-e frică să nu renunţe.

- Ce să renunţe - să-ncerce să se-ntoarcă la tine? N-o să renunţe niciodată! Nici n-o să poată, nici n-o s-o lase copiii!

- Mi-e frică să nu ajungă să mă urască.

- De ce să te urască?

- Din cauza Rebecăi. Şi-a scenetei pe care-o joc cu ea.

- Şefule, te rog să fii serios!

Zău? Era el aşa de sigur că regina avea 100% încredere în regele ei? Hm... Da; era sigur de asta. Şi cum Grasu tocmai îl asigurase că regina lui n-o să renunţe niciodată la el şi nici n-o să-l urască vreodată, decise să-şi rostească şi ultima temere:

- ... Şi, mai mult, mi-e frică să nu mă uite.

- Să te uite?

- Da. Ochii care nu se văd, se uită.

- Să te uite Ana pe tine? Tocmai ea - care a înflorit cu adevărat doar alături de tine şi stă 24 din 24 cu ochii la chipul lui Leon? Şi care caută pe youtube filmările cu tine, ca să le arate copiilor?

Da. Uite că aproba - fiindcă în momentele de tristeţe maximă se gândea şi la asta! Şi-i era frică să nu-l uite totuşi...

- Nu, şefule. Ana te iubeşte. Ana nu te va uita niciodată. Şi nu va înceta niciodată să te iubească. Auzi, şefule? Ia să te-ntreb şi eu ceva! Ana ţi-a scris, în ultimul mesaj, că vă revedeţi la sfârşitul anului. Apoi i-a spus Iulianei că până la Crăciun o să fiţi din nou împreună. Aşa-i?

- Da.

- De ce crezi că şi-a poziţionat revenirea lângă Crăciun?

- Ca să-mi dea un termen fix la care să mă gândesc - şi să n-o dau în urmărire prin Interpol.

- Nu cred. Îţi pregăteşte o surpriză mare; nu aşa ţi-a transmis?

Ce voia să spună? Că nu pricepuse! Cum adică?

Palmele lui Grasu bătură scurt cureaua de piele a blugilor; şi-apoi începură să se ridice, încet-încet... Ochii negri străluceau, fericiţi, în timp ce palmele luau forma unei burţi... mari...

Nu!

Trase pistolul de la brâu şi-l propti în fruntea lui:

- Cum să fie gravidă, mă? N-are sterilet?

Cu un gest extrem de firesc şi natural, Grasu îi dădu pistolul la o parte, zâmbind în continuare:

- N-am dus-o eu la control, în martie?

Îi puse iar pistolul în frunte:

- Şi?

- Şi nu i-a scos doctoru' Petrescu steriletul, ca să facă o pauză?

Da? Aşa făcuse medicul Petrescu? Îi scosese steriletul?

... Grasu îi împinse din nou mâna - şi observă abia acum că ceva era în neregulă cu şefu' lui! Ochii negri îl priviră lung, un pic mai atenţi, iar prietenul lui îşi pierdu zâmbetul:

- Nu ţi-a zis?

Nu-i zisese?... Păi, uite că... Păi...

Cum fusese atunci? Deci... Deci, revenise atunci la Cernica, veselă nevoie mare, şi-i spusese că ecografia ieşise bine; şi continuase: "Domn' doctor a spus că oricum se-apropie termenul de cinci ani. Şi-a zis să fac o pauză de două-trei luni, înainte de următorul." El nu pricepuse o iotă; ea râsese şi arătase spre abdomen: "Dispozitivul - se apropia de termenul de expirare, aşa că oricum trebuia să-l scot..."

Şi-apoi, uneori, ea îl gâdilase şi fugise la baie... şi-apoi fugise înapoi, întrebându-l dacă-i ţinuse locul cald... În dulapul ei apăruse o punguţă de farmacie - de-aia mică, de hârtie...

Mamă, Doamne! Măiculiţă mare! Dumnezeule mare!

Sări în picioare şi porni spre geamuri, scrâşnind scurt:

- Taci!

Grasu nu scotea o vorbă; în liniştea aia perfectă, îi era mult mai uşor să-şi amintească... de punguţa din baia de la Cannes... şi de planning-ul din telefonul ei, în care era notată ziua de 2 mai şi cuvintele "Dispozitiv Petrescu"...

Vizitaseră amândoi România, în martie. Aterizaseră pe Otopeni pe 2, plecaseră pe 6. Ea se dusese la doctor a doua zi după sosire. Deci, din 3 martie...

Mărşăluia prin cameră şi încerca să calculeze...

Nu, n-o să reuşească! Scoase mobilul şi accesă calendarul. Ana îşi scosese steriletul la începutul lunii martie. De-atunci, se putuse întâmpla practic oricând! Aşa că... Aşa că el trebuia să calculeze că... Adică din martie...

Stop!

Ianuarie avusese 4 săptămâni; februarie avusese tot 4. Plus încă vreo 3 din martie, rezultau 11 săptămâni. Plus "odiseea sarcinii în 40 de săptămâni"... rezulta 51... Apăsa butonul şi "derula" lunile alea... Adică rezulta săptămâna 19-25 decembrie...

Iar stilul ăsta de calcul ea i-l "predase"...

Băgă telefonul în buzunar şi pistolul la curea şi-şi puse mâinile în cap! Păi dacă... Dacă Ana...

- ... Şefu'

- Taci din gură! Taci, că-ţi iau gâtu'!

Gata - Grasu tăcea! Dar era evident că "lătrase" degeaba la el - principalul vinovat pentru omisiunea aia nu era consilierul şefului, ci soţul Anei! Soţul ei nu se-nvrednicise să bată cu pumnul în masă şi să desigileze cutiile de Durex! Atunci când el le cumpărase pe motiv că erau 95% sigure, ea bătuse cu pumnul în masă şi se impusese. În condiţiile în care ştiuse că el avea dreptate, că alegerea lui era mai sigură, el o lăsase pe ea...

Oare Ana îşi amintise, în martie, hotărârea lor de demult? "Câte unul în fiecare cameră de la etajul unu" - aşa stabiliseră atunci. Dar fusese o joacă - nu un contract ferm! Oare Ana refuzase contraceptivele sigure pentru că voise să-i dăruiască o fetiţă? O fetiţă a lui - genetic vorbind?

- ... Ştefane,

Se răsuci scurt - şi-l atenţionă cu degetul:

- Să nu mai spui niciodată asta! Să nu mai insinuezi niciodată asta!

- Şi totuşi, poate fi adevărat!

Se repezi şi-l prinse bine de gulere - şi-l smuci spre el, ca să-i audă bine mârâitul:

- Taci! Taci, că nu-i lângă mine! Şi nu cred că are asigurare medicală pe actele alea! Taci odată!

Îl împinse înapoi, pe canapea, şi se grăbi să iasă. Şi trânti uşa - că aşa o idee...

Îşi aprinse o ţigară şi porni spre poartă. Decât să stea acolo, lângă uşă, şi să pară că se certase cu Grasu, mai bine părea că se plimba langa pe-acolo! Şi-aşa, avea mare nevoie de-o ţigară! Tocmai realizase că varianta aia era totuşi posibilă...

De ce spusese Ana “O să facem Crăciunul împreună”? De ce spusese “ Vom fi din nou împreună, la Crăciun”? “Ca să petrecem cu toţii seara de Ajun împreună, trebuie să avem răbdare” - dar oare ce înţelegea Ana prin “cu toţii”?

Oare bebeluşul din cârpe pe care-l ţinuse pe braţ în Lyon fusese un semn? Un indiciu pe care el îl înţelegea corect abia acum?

Traversă, grăbit, şi se aşeză pe prima bancă. Oftă greu şi ridică privirea spre brad...

Majoritatea femeilor rămâneau gravide, la un moment dat. Unele rămâneau atunci când voiau; altora li se întâmpla exact atunci când le era lumea mai dragă - şi uite-aşa apăreau copiii nedoriţi! Altora li se întâmpla pur şi simplu, când dădea Dumnezeu; şi cum ştia că soţia lui nu era nici nebună, nici nu se convertise recent la o religie care-i impunea anumite lucruri apropo de copii şi transfuzii sanguine, tindea să creadă că Ana refuzase Durex-ul şi se gândise că, dacă venise vremea unei surioare...

Oare venise vremea unei surioare?

Oare venise vremea unei noi pedepse?

Ramon murise tot în decembrie... Léon se născuse în decembrie... Înainte să se nască Léon, el îşi angajase două săbii; acum se reapucase de tăiat capete. Privea bradul, făcea calculul ăla stupid şi-şi imagina cu uşurinţă de câte ori se speriase Ana, din aprilie până acum. De câte ori se simţise încolţită de chinezi, de câte ori auzise focuri de armă, de câte ori i se păruse că anumiţi oameni se uită ciudat la ea...

Exista posibilitatea ca Ana să nu fi rămas gravidă - şi să fi spus “la Crăciun” ca să-i dea lui un termen clar, limpede; o dată certă la care chinul lui se va sfârşi. În cazul ăsta, îşi făcea griji aiurea - şi albea, slăbea şi-şi creştea singur şansele de-a face comoţie sau infarct.

Exista posibilitatea ca Ana să fi rămas gravidă - dar să se fi gândit la sperieturile alea, la riscuri, la faptul că n-avea acte şi nici bani pentru consultaţii de specialitate. Şi deci, era foarte posibil ca soţia lui să fi făcut o întrerupere de sarcină. În cazul ăsta, “la Crăciun” era ceea ce ea considera a fi un termen rezonabil pentru sfârşitul războiului şi avansare. Îl cunoştea şi ea pe Jun - şi ştia că omul ăla nu tărăgănează lucrurile. În plus, afacerile alea noi trebuiau să se stabilizeze - iar el trebuia să consolideze noua firmă, ca să merite avansarea. “La Crăciun” era, în cazul ăsta, termenul lui limită. Dacă el era puturos şi împrăştiat, Ana se întorcea la Crăciun; dacă era iute şi-avea spor, se putea întoarce practic oricând! Şi făceau Crăciunul împreună - nu? Hm...

Şi exista şi posibilitatea ca soţia lui să stea acum în camera ei, pe canapea, şi să spună că avea indigestie - şi de-aia se ţinea cu mâinile de burtă. Putea să arboreze o mimică “constipată” - ca să-şi ascundă bucuria...

Dacă se întâmplase în martie... Scoase din nou telefonul... Scosese steriletul pe 3 martie. O posibilă dată a... întâmplării putea fi 21, de exemplu! Şi-atunci, sarcina avea acum... Număra... Uau! 20 de săptămâni! Măiculiţă, Doamne! Păi la 20 de săptămâni... 20 de săptămâni era practic jumătatea sarcinii! Avea burtică, nu? Avea o burtică mare, vizibilă...

“O ajută cineva. Un bărbat. Poate să fie un tip *barro*”...

Paşii se apropiau încet... odată cu respiraţia gâfâită, chinuită... Grasu se aşeză lângă el:

- Iartă-mă! Nu ştiu ce dracu mi-a venit cu chestia asta!

- S-ar putea să ai dreptate.

- Nu. În realitate, bat câmpii. N-am nici un indiciu cum că aş avea dreptate.

Îl privi lung... Prietenul lui oftă greu:

- M-am gândit că, dacă a ţinut ambii copii cu ea, trebuie să fie un şpil, ceva...

- Ce vrei să spui?

- Că a avut multe ocazii să-ţi strecoare copiii.

- Şi să rişte s-o bănuiesc că fuge de mine?

- Nu. Să ţi-l trimită întâi pe Léon, care e mic şi seamănă rău cu tine, pentru ca ea să poată fugi cu Florentina. Şi, după vreo săptămână-două, să ţi-o trimită şi pe Florentina... Şi-apoi să-şi pună nişte ochelari de soare şi-o eşarfă franţuzească peste bucle şi să intre cu paşi nonşalanţi pe poarta castelului din Turenne.

La urma urmei...

- ... Auzi? Da’ ce-ţi veni cu chestia asta? Cu ideea asta? Că nu ţi-a venit aşa, pur şi simplu! Ai “copt-o” din ceva, nu? Ai avut tu un indiciu, sau...

- Nu, şefu’. Cât am stat în spital, am făcut un calendar. Şi-am scris în fiecare zi ceea ce am primit de la tine, de la Diamant... Ca să pot să gestionez toate informaţiile pe care le aflam - şi s-o găsesc cumva. Şi într-o noapte, pe la două, când aveam dureri şi insomnie, mă holbam la calendar... Mă holbam şi mă întrebam de ce oare a zis ea “la Crăciun”! “Ce poa’ să facă ea în atâtea săptămâni? De ce oare vrea ea să stea departe de regele ei atâtea săptămâni?” Şi m-am apucat să le număr... şi pe urmă m-a lăsat durerea de glonţ şi m-a luat aia de cap...

El râdea; Grasu zâmbea doar, întristat de gândul că îşi pusese şeful pe jar aiurea... Ridică un deget:

- Şi totuşi, calculul tău este matematic corect. 11 săptămâni înainte, plus 40, egal 51. Adică săptămâna Crăciunului. Acum, alta e problema mea! De ce n-a mai dat nici un semn de viaţă de atâta timp?

- Pentru că şi-a găsit un ascunziş - şi e liniştită. A găsit o preocupare pentru copii, a găsit o familie care-o acceptă aşa cum e ea - fugară, cu doi copii micuţi, cu probleme...

- Apropo - cine crezi tu că ajută o femeie fugară, cu doi copii mici, fără acte, fără nici o intenţie de a anunţa poliţia despre ce i s-a întâmplat...

- Păi, şefule... În Puget-Théniers, a găsit o băbuţă amabilă. O fi găsit doi bătrânei!

Asta aşa era! Perla îl vedea pe individ “popă” în cărţi; putea fi om de stat, putea fi om *barro*, putea fi om bătrân... Se încrunta, încet-încet...

- ... Ce e, Ştefane? Ce te nemulţumeşte?

Se aplecă şi-i mârâi la ureche:

- Găseşte-o. Şi adu-o înapoi. Soţia mea e contesă - locul ei nu e la îngrijit bătrâni. Şi nu spune nimănui calculul nostru - că dracu ne ia, dacă-i intră-n cap lu’ Diamant că ai dreptate!

Şi gata - acum se ducea la primărie, să vorbească cu oamenii! Cât calculase el acolo, pe bancă, se simţise privit insistent. Deci se ivise o problemă cu biserica...

Roşcata

Bucureştiul era neschimbat - prăfuit, “copt” de soare şi împuţit... probabil. La ea în BMW era aşa o răcoare plăcută cu iz de vanilie...

Băieţii ăştia doi erau foarte veseli acum. Când plecaseră din Aurari, fuseseră constipaţi ca dracu’. După care Cornel dăduse drumul la muzică, ea începuse să fredoneze melodia, ei începuseră să vorbească... Tipa care se ocupa de emisiunea aia spusese ceva despre praf şi construcţii; iar Cornel spusese un banc spumos. Ea se grăbise să continue cu alt banc spumos. Băieţii ăştia doi, şoferul şi cel care stătea lângă ea, se întreceau acum în bancuri. Cornel se rezumase la a zâmbi... ea se rezumase la a râde şi-a exclama, uneori, “asta a fost bună”, sau “super, poanta asta”...

BMW-ul încetinea... şi urca acum pe trotuar. Aici era mall-ul? Privea lung vitrinele... Aici era. Geamurile păreau un pic fumurii. Părea un mall cu ştaif - deşi vedea foarte bine magazinul cu porcăriuţe chinezeşti de-un euro bucata...

Cornel se grăbi să coboare; îl aşteptă să ocolească maşina, aşa cum stabiliseră încă din orăşel, şi coborî şi ea. Şi fu condusă nu spre uşa din stânga, ci spre cealaltă uşă! Păi...

Mergea înainte, aşa cum zicea omu’ ăla! Că ştia el ce ştia! La urma urmei, de ce voia ea să intre pe la florărie? Era, oare, curioasă să-l vadă pe Florentin - primul soţ al reginei?... Nu; dar aia era uşa mai apropiată de maşină. În fine...

Cornel îi deschise uşa; intră şi i se indică prima uşă din dreapta. Zâmbi slab:

- Te rog!

Că avea bijuterii în vitrină! Totuşi! Cornel se repezi să-i deschidă uşa... Intră în bijuterie.

Uau! Mamăă, ce mişto erau! Alea cu pietricele colorate o băgaseră-n alarmă rău de tot! Mm...

La tejghea erau un bărbat şi-o femeie. Bruneţi amândoi. Oare el era Nicuşor? Îi salută în limba română:

- Bună ziua.

Ambele capete se ridicară prompt - şi reuşi să nu se blocheze acolo, cu gura căscată la tatăl Florentinei! Fu salutată destul de "ambiguu"; rosti clar, cu ochii la el:

- Îl caut pe dl Nicuşor Racovici.

Femeia se grăbi să intervină:

- Şi cine să-i spun că-l caută?

- Rebeca Ionescu. Consiliera lui Ştefan Ionescu.

Din momentul în care rostise primul "Ionescu", capul brunet revenise spre aurul pe care-l ţinea în mână. Graba cu care se plecase capul tatălui Florentinei era concludentă... Bruneta zâmbi:

- Îl chem imediat.

Se ducea să apese pe interfon; ea mai privi o dată lung capul brunet... şi se întoarse spre vitrina cu pietricele colorate. Mm, erau superbe! Voia şi ea! De-alea cu roşu! Şi cu verde! Şi cu albastru! Nuanţele de galben i se lipiseră de suflet...

Erau lucrate frumos. Oare Nicuşor ăla le lucrase? Se îndoia că pridideа el să umple toate vitrinele din jurul ei; dar astea, de aici, se vedea clar că erau lucrate manual. Şi preţul era pe măsură; dar lucrătura era...

Auzi clar uşa deschizându-se la etaj; aşa că porni încetişor înapoi, spre tejghea, abţinându-se cu greu să ridice privirea spre Florentin...

Deci el era omul care o salvase atunci pe regină! Pe el încercase ea să-l facă fericit! Se abţinea - şi nu-l privea! Dealtfel, iată şi pantofii, pantalonii... cămaşa... şi figura lui Nicuşor Racovici! Care ezită, preţ de-o secundă, cu ochii la ea... Da' ce păţise? De ce se blocase aşa? Hm...

"Blocajul" nu dură mult; bărbatul se opri la tejghea:

- Bună ziua. Nicuşor Racovici.

- Rebeca Ionescu, consiliera lui Ştefan Ionescu. Am venit să iau comanda...

- Da! O secundă - să vizitez seiful...

Şi arăta spre tavan, zâmbind... La naiba - că-i venea să râdă! Coborâse ca să urce! Aprobă cu capul şi-l văzu ţâşnind spre scări... Scoase telefonul şi începu să-şi verifice agenda - ca să nu le lase impresia că asculta discuţia lor sau îi spiona.

Florentin vorbea cu femeia brunetă. Discutau despre brăţările pe care le examina el de zor. El spunea că sunt prea subţiri; ea spunea că sunt numai bune pentru nişte fetiţe preşcolare. El insista că or să se rupă; ea insista că lanţul de fântână o să le-ncurce la decupat, colorat şi plastelinat. Asculta, involuntar, dialogul şi-şi dădea seama că Florentin era rudă cu femeia brunetă. Îşi permitea un limbaj destul de "tare" cu ea! Şi-şi mai permitea ceva - să discute în ţigăneşte, de faţă cu clienţii lui Nicuşor. Începea să înţeleagă cum de regina plecase cu Ştefan; începea să-şi imagineze motivele pe care le avusese prinţesa ca să-l uite repede pe tatăl ei natural...

... Aşa, ca bărbat, arăta bine. Arăta foarte bine chiar! Lat în umeri, mic în şolduri, se vedea de la trei poşte că mâncase bine şi dezvoltase muşchii ăia cu efort fizic. Izul care-i ajungea ei la nas era "interesant". Uşor dulceag - nu era pe gustul ei. Era înăltuţ - bătea spre 1,80. Era mai scund decât Ştefan - dar mai înalt decât Diamant. Purta o tunsoare destul de scurtă - şi o geluia din belşug, ca să se vadă clar că era cârlionţat. Dealtfel, ăsta era şi "şpilul" acelui bărbat. Diferenţele dintre vecinul ei de pe Chimirului şi Florentin florarul erau parfumul de firmă, hainele de firmă, freza unsă cu gel... grosimea portofelului din buzunar şi comportamentul. Lui Florentin, succesul i se urcase la cap. În plus, avea un aer... Avea un aer de "şerif" şi-n afaceri, şi-n căsnicie. Ăsta numai cu tigaia putea fi domolit. Vecinul ei de pe Chimirului trăia modest, îşi ştia lungul nasului... şi nu-l părăsea nevasta. Şi nici nu l-ar fi uitat copiii, în caz că damblagea nevasta şi-o pornea langa prin lume. Una peste alta...

Una peste alta, regina pe care-o ştia ea era specială. Şi normal că nu rămăsese cu Florentin florarul! Îi crea un puternic sentiment de "şerif"... Şerif de-ăla care se impunea cu răcnete şi recurgea la palme şi pumni atunci când nu-l ajuta glasul...

Nicuşor cobora la fel de grăbit cum urcase... Cutiuţa neagră de catifea poposi pe tejghea:

- O să am nevoie de cartea de identitate.

OK! I-o dădu; după care luă cutiuţa şi o deschise.

Ha?

... Trebuia să recunoască un lucru - şeful ei era "super"! Şi n-avea decât lucruri "super"! Ghiulul ăsta de platină era "Claire" al bijuteriilor! Era lat de 5-6 milimetri; partea de deasupra, pe care erau montate diamantele, era uşor curbată şi spre exterior, şi spre margini. Montura era reprezentată de o "dungă" de diamante mici, negre - trei pe-o parte, trei în partea cealaltă a ceea ce părea a fi... Diamant roşu? Hei! Păi exista aşa ceva?

- Ce piatră e asta?

- Diamant roşu.

Ete că existau şi diamante roşii... Şi totuşi!

Şi totuşi, era ceva în neregulă cu ghiulul ăla. Îl privea lung, îl răsucea pe toate părţile şi se întreba la ce-o să-i folosească şefului ei bijuteria aia... dat fiind faptul că nu purta nici măcar lanţ la gât... iar un eventual ghiul pe deget îl putea jena la mânuirea cuţitului sau la scoaterea pistolului... Ştefan îi dăruise reginei un inel cu diamante, dar nu purta verighetă. De ce comandase acum ghiulul ăsta? Şi de ce asortase diamantele negre cu diamantul roşu? Adică...

În fine! Nu mai conta! Puse ghiulul la loc, scoase port-actul şi-i dădu cardul ei. Nu era vorba de bani; în plus, nu simţea că face îndeajuns de multă treabă ca să merite tot bănetul strâns pe plasticul ăla! Şi mai era o chestie; şeful ei n-avea niciodată datorii la nimeni. Aşa că, întrucât uitase să-i dea cardul de cumpărături, o să facă el diseară un virament...

Florarul nu se putea hotărî. Ba voia, ba nu voia brăţările alea. Mm, ce om! Introduse PIN-ul şi mai deschise o dată cutiuţa...

De ce îşi cumpărase Ştefan ghiul cu diamant roşu? Adică, ce rol avea diamantul roşu? De ce nu ceruse tot unul negru - se temuse să nu arate ca o cruce? Zău că n-avea nici o idee... Nu regăsea, în imaginea lui Ştefan, un obiect roşu care să se potrivească cu piatra aia. O privea şi se întreba...

Omul ăla completa de mama focului nişte formulare. Oare de ce? Oare uitase de ea? Cartea ei de identitate era în mâna lui; şi cum avea straniul presentiment că era mai bine să tacă şi să aştepte cuminţică, tăcea şi aştepta cuminţică... Îl vedea cum copia de pe actul ei, pe formularele alea... Da' ce dracu scria? Se aplecă un pic şi citi titlul. "Certificat de garanţie". OK - era mult mai liniştită acum! Ia să revină ea la agenda mobilului - că nu voia să pară indiscretă! Florarul şi bruneta aveau probleme mari...

"Pentru Selena, asta pe care-o visezi tu e prea groasă!" "Iar aia care-ţi place ţie e prea subţire pentru Aurora!" "Atunci ia-le una de-aia şi una de-aia!" "Or să se certe pe ele!" "Atunci ia-i ce vrei tu!" Bruneta tocmai ieşise pe uşa din spatele lui Nicuşor. Individul câştigase. Probabil că aşa câştigase şi discuţiile cu Ana...

Nicuşor îi întinse snopul de hârtii:

- Gata.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere. Ceva veşti?

Poftim? Ochii negri o priveau lung... cu subînţeles... Zâmbi slab:

- Nimic nou. Totul e OK.

Înţelesese? Nu. Ridică o sprânceană:

- S-a ocupat ea de toate - aşa că totul e OK.

Acum Nicuşor arbora un zâmbet larg... Şi cum şi ochii florarului o priveau lung, decise să plece:

- La revedere.

- La revedere.

Se răsuci pe-un călcâi iar Cornel se grăbi să-i deschidă uşa...

Abia după ce BMW-ul se puse în mişcare, plecă privirea spre hâr-

tii. Ce-i dăduse acolo? Adică cum arăta certificatul de garanţie pentru ghiul?

... Scria cine-l făcuse... Scria cu ce materiale... Descria diamantele negre primite de la casa de bijuterii cutare, sosite prin comanda numărul cutare, după care descria şi diamantul roşu sosit de la altă casă de bijuterii, cu altă comandă... Ce urma? Urma certificatul diamantelor negre. Ia uite...

Antetul era de la GIA - Gemological Institute of America. Habar n-avusese că diamantele alea se descriu aşa! Adică se certifică aşa! Ea nu-şi cumpărase niciodată bijuterii; şi nici nu văzuse ca vreuna din fetele vesele şi cu poşete de firmă pe braţ, care ieşeau din bijuteriile din Mall, să aibă în mână vreun snop de-ăsta de hârtii! Ia să citească ea certificatul diamantului roşu!

Scria despre formă, mărime, numărul de karate, culoare, origine, claritate... Făcea şi o apreciere referitoare la finisaj, simetrie, fluorescenţă... Măiculiţă! - că deştept mai era Nicuşor ăla! Dacă "se jucase" el cu diamantu' ăsta şmecher... care costase...

Aoleu! Păi şi inelul cât costase? Ia - factura de la ghiul nu i-o dăduse?... Ba da...

Lăsă hârtiile pe genunchi şi se concentră asupra oamenilor de pe trotuar. De ce-şi comandase Ştefan un inel de platină, cu şase diamante negre şi-unul roşu, care costase, per total, aproape 300.000 de euro? Era nebun? Pietricica aia mică şi roşie avea 4,43 mm lăţime, 4,27 mm lungime, 2,65 mm înălţime şi costase 282.000 de dolari! Şi era a dracului de mică! Philippe costase 100.000 de euro; dar era "maşina contelui"! Şeful ei nu-i lăsase niciodată impresia că voia să "investească" în bijuterii şi opere de artă! Avea conac cu turn de pază; avea un Merţ de 600.000 de euro. Da' nu umpluse conacu' cu Monnet-uri şi Luchian-e! De ce dăduse trei BMW-uri pe ineluşul din cutiuţa asta neagră?

O redeschise...

Era frumos. Da - inelul ăsta era superb. Înainte să-i ştie preţul, îi privise cu maximă atenţie lucrătura - şi-i plăcuseră mult curburile fine, care nu lăsau bijuteria să dea impresia de "bubă" de-aia din anii '80. Îl găsise un model bărbătesc frumos. Discret. Şi-o mirase piatra roşie! Oare de-asta ceruse Ştefan să fie roşie? Ca să fie inelul mai scump?

... Şeful ei nu era ahtiat după bunuri scumpe. Nu era snob. Purta boxeri normali - nu de-ăia ţesuţi manual din mătase de măgăruşă virgină. Aşa că era o şmecherie cu inelul ăsta! Cu siguranţă, nu era pentru el! Şi-atunci, era oare pentru... cineva important? După dimensiune, era pentru un adult. Nicu Cărare? Leo Mondialu? Jun Chèn - şi i-l dăruia îmbibat în otravă sau în zemuri radioactive? Mm...

Ia să se ducă ea acasă! Şi să lase prostiile! Las' că vedea ea pentru cine era! Adică afla ea... atunci când era bine să afle şi ea chestia asta! Regele nu-i spunea ei totul; aşa era şi normal să fie...

Deci, se ducea acasă. Oare Diamant îi mobilase căsuţa? Scoase telefonul, începu un mesaj nou...

"Salut. Sunt în drum spre casă. Oare să mă duc acasă, sau...?"

Send. Şi-acum aştepta. Şi se gândea tot la diamantul ăla, că nu-i ieşea din minte...

"Salut! Sigur că da! E momentul ideal să treci pe-acolo şi să vezi cum a ieşit! Şi să ştii că mă bucură mult faptul că urechile mele sunt în Bucureşti, departe de unele lucruri care n-or să-ţi placă..."

Adică cum, n-or să-i placă? Cum să nu-i placă? Păi nu-i mobilase el? Hm...

"Spune sincer ce-ai făcut - ca să te iert 50% până te-ntorci."

Aştepta... Răspunsul întârzia... Aha! Ia - ce răspunsese?

"E surpriză."

Aa, da? Biinee! Băgă telefonul în buzunar şi ridică privirea spre Cornel:

- Nu mai ştie nimeni bancuri? Nasol...

Aşa! Şi-acum spuneau bancuri şi se grăbeau spre Aurari! Şi nu se mai gândea nici la inel, nici la casă, nici la primul soţ al reginei!

Florentin

Deci fetiţa lui era bine...

Apariţia "consilierei" lui Ştefan îl luase pe nepregătite. Fusese prins în discuţia cu Luminiţa - şi se aşteptase ca uşa bijuteriei să fi fost deschisă de-un îndrăgostit pus pe însurătoare sau de-o soacră mare pusă "pe luat verighete la copii". Vocea groasă, guturală, îl făcuse să ridice imediat capul - iar imaginea puştoaicei de liceu cu păr roşu, ochi ca peruzeaua de albaştri şi buze subţiri, de femeie a dracului, îl zăpăcise de tot! Şi-apoi îl recunoscuse pe Cornel, caftangiul lui Diamant care îi aducea aurul lui Nicuşor, şi se gândise că vărul lui îşi trimisese una dintre fete să-şi cumpere "ceva frumos". Cadou. Şi apoi auzise "Rebeca Ionescu". Numele de familie, deşi uzual, îi strânsese stomacul ghem. Urmase "consiliera lui Ştefan Ionescu", iar gura i se umpluse de amărealã... Gândul că, mai nou, individul ăla îşi "marca" proprietăţile cu numele "Ionescu" îl apăsa rău...

Nicuşor riscase mult atunci când întrebase, de faţă cu el, dacă aveau veşti din Franţa. De când se-ntorsese Crina din Orléans, orice subiect legat de ţara aia şi de locuitorii ei era închis înainte să se deschidă. Crina redevenise bucăţica lui ruptă din soare; şi se liniştise şi el. Redevenise şi el soţul ăla iubitor, iubăreţ, drăguţ şi zâmbitor, care atunci când îşi ignora mămăliguţele îşi punea pe chip o mutră destinsă şi-i venea cheful de bancuri şi poante. Neamul încerca să-l menţină aşa, "destins". Nu mai coborâse în beciul părintesc; nu mai avusese de ce! Crina era fericită pentru că era iubită şi răsfăţată, Violeta era fericită pentru că nu trebuia să rămână iar gravidă...

Şi totuşi, Nicuşor riscase - şi-o întrebase dacă aveau veşti. Cumnatul lui nu era emotiv din fire - dar nici nu-i pica fisa aşa repede cum îi pica lui! Roşcovana "însemnată" cu numele ăluia avea mintea iute - şi răspunsese corect: "Nimic nou, totul e OK". Adică n-au reuşit să-i recupereze, aşa că i-au îndesat bine-bine într-un ascunziş şi-i ţin încuiaţi acolo pe toţi trei. Dar cumnatul lui nu înţelesese, aşa că ea devenise şi mai explicită. "S-a ocupat ea de toate, aşa că totul e OK". Poate că Nicuşor nu pricepuse decât "exteriorul" acelei fraze; el însă tindea să creadă că individa, consiliera lui Ştefan Ionescu, îl păcălise iniţial şi pe el...

"S-a ocupat ea de toate". Adică s-a ascuns ea. "Aşa că totul e OK". Adică n-o mai urmăresc chinezii - că de-aia era OK. În condiţiile astea, "Nimic nou" de la început îl anunţa pe el că putea să se-aştepte în orice clipă să-l sune iar Bambina şi să-l cheme să ia plicul pentru domnul Dobre.

Şi-acum, că ştia deja că nu scăpase de ei, revenea la "s-a ocupat ea de toate" şi se gândea că acum se ascundea şi de el... de cuţitarul care-i bocise lui în braţe... şi care nu mai ieşea din casă de ruşine să nu-i vadă oamenii ochii pişaţi...

Lăsă brăţările pe tejghea şi porni spre florărie. Trebuia să se gândească bine...

- Băi! Te-ai hotărât?
- Da. Una de-aia şi-una de-ailaltă.
- Şi cât de lungi le vrei?

Las', că se descurca el cu măsurătoarea! Trebuia să se gândească...

Deci ea se ascunsese bine de tot, cu copiii. "Nimic nou"...

Stop! Ia să mai pună nişte cuvinte, pe lângă alea pe care le rostise roşcovana! Deci...

Deci, s-a ocupat ea de toate... S-a ocupat ea de tot ceea ce o priveşte pe ea... şi pe copii. Şi nu s-a mai întâmplat nimic nou. Şi-acum totul e OK.

Bufni în râs... şi intră în propriul depozit. Era vesel. Ştefan suferea rău, în carcera aia în care-l încuiase duduia de-i zicea el "regină"! Să nu mai ştie el nimic de sufletele alea "marcate" Ionescu? Mm, ce-l mai ustura sufletu' pe individ...

Ştefan

Lucrările la biserică erau în grafic. Le repornise el şi pe-alea de la casa parohială. Îi calmase. Bătrânii erau sceptici, când venea vorba

de "dozarea puterii" în orăşel. Le plăcea orăşelul lor de nu mai puteau - şi nu primeau străini aici aşa, cu una-cu două! Ori, un preot însemna în primul rând un formator de opinie. Se simţiseră ameninţaţi de ideea că în casa aia se va stabili un om pe ale cărui cuvinte şatra o să le asculte săptămânal. Se simţiseră ameninţaţi de riscul de-a fi contrazişi de-un om pe care cei tineri îl vor asculta... măcar aşa, ca şi opinie! Îi liniştise; îi asigurase că el va selecta preotul, aşa că se calmaseră şi acceptaseră ideea ca omul ăla să se stabilească în orăşel. Şi să-şi întemeieze, eventual, o familie aici. Era ciudat - oamenii ăştia îl ascultau cu sfinţenie şi-l urmau aproape orbeşte...

Aa - ia uite cine se-ntorsese din Bucureşti! Cornel Buldogu' vorbea la mobil, în faţa primăriei; aşa că porni spre el şi-l văzu bombănind ceva şi-apoi terminând convorbirea... Era bine că omului ăstuia îi era frică de el. Era bine că-l avea la mână cu Safira - şi că-l anunţaseră deja că, dacă lucrurile nu mergeau aşa cum spuneau ei, or să-l lege de brad şi-or să-i dea foc. Cornel controla bodyguarzii; paza. Avea mare nevoie de oameni loiali la pază! Bărbatul în uniformă îi ieşea în întâmpinare...

- Salut.
- Să trăiască şefu'.
- Totul a fost OK?
- Da. Am luat ce-aveam de luat şi ne-am întors fără incidente.

Şi nu putea să-l întrebe "cum a fost"... Cornel ezită, preţ de-o clipă - şi-apoi îl informă:

- Rebeca a spus s-o ducem acasă; aşa că e acasă...

Aha! Da! Păi Rebeca lui avea casă acum! Foarte bine! Aprobă şi porni spre locuinţa consilierei lui. Încetişor, fără grabă, ca să apuce şi ea să vadă cum ieşise mobilarea...

Roşcata

Şi uite şi căsuţa ei! Adică vila ei! Era un pic confuză... Scoase cheile, descuie şi intră.

Geamurile erau închise - mirosea a casă nouă şi detergent de calitate. Închise uşa, formă codul sistemului de alarmă...

Livingul era exact aşa cum şi-l închipuise ea. Diamant optase pentru vişiniu închis. Îi pusese un covor uni, destul de mare, pe care-l "încadrase" cu un colţar. Partea scurtă din el stătea cu spatele la glasvand. Acolo era "ascunzişul de pupici"... Pe peretele din dreapta apăruseră nişte rafturi. O vază, un tablou micuţ cât o felicitare, trei scoici "artistice"... Şopti încet, ca pentru ea:

- Oare-o avea şi-un specialist decorator în orăşelul ăsta?

Greu de spus... În orice caz, îi plăcea. Mult! Îşi scoase sandalele şi păşi pe covorul moale... pufos...

Mm, ce comodă era canapeaua asta! Nici prea tare, nici prea moale! "Numa' bună", cum se spune! Iar gândul ăsta îi aminti imediat de "patul atipic" despre care discutaseră; aşa că se ridică şi alergă la scări! Şi "constată" că pe trepte "poposise" o mochetă de aceeaşi nuanţă vişinie! Mm, ce-i plăcea! Ia - ce era sus? Repede! Năvăli în prima cameră. Şi...

Aici, mobila era maro deschis. Avea un şifonier nu foarte mare, un "picior" cu rafturi sus şi 3 sertare jos... Plasma era prinsă de tavan. Şi, bineînţeles, n-avea pat. Din fericire, îi pusese covor - şi nu era foarte dezechilibrată. Avea şi-un fotoliu de-ăla ca o minge mare şi pufoasă, care lua forma celui ce se aşeza pe el... Părea un fel de cameră... de musafiri. Adică aici, pe covor, putea pune o plapumă pentru rudele sosite de la ţară. Dar aşa cum o vedea ea, cu ochii ei, prin prisma gândului şi planului ei, camerei ăsteia nu-i lipsea nimic. Covorul era locul ideal unde-ar fi aşezat-o pe micuţa ei, să se joace. Iar mingea pufoasă era locul ideal din care micuţa se va uita la desene animate! Şi deci trebuia să se ducă imediat în camera cealaltă şi să se asigure că calculase corect - şi-avea loc să pună pătuţul!

Apăsă clanţa şi intră, încet...

Toată mobila ei era neagră. Da' neagră rău de tot! Ea avea pe peretele ăla un şifonier cu patru uşi şi, în dreapta, un colţ cu rafturi. Deasupra colţului, atârnată de tavan, era plasma...

Intră şi închise uşa. Şi observă pe perete un post-it galben...

"Dacă vrei rafturi aici, fă cerculeţe pentru găuri."

Oof, Doamne! Era nebun! Adică fusese euforic...

Salteaua îmbrăcată în aşternut de mătase alb, impecabil, contrasta violent cu piedestalul înalt de fix 15 centimetri, negru şi el. Dar patul, aşa, per total, era ideal! Se aşeză pe marginea lui... "constată" că nici salteaua asta nu era prea moale sau prea tare... Modelul parchetului era foarte slab - aproape că era uni. Iar maestrul decorator "aruncase", ici şi colo, nişte mocheţele mici, ovale, albe şi negre. Nu era deranjant... Se lungi încet pe pat - şi observă imediat dârele de pe peretele de la capul ei! Hei! Se grăbi să se ridice... în picioare, că nu se aşteptase...

Îi desenase peretele! I-l pictase cu vopsea neagră! Făcuse nişte liane, nişte frunzuliţe micuţe, nişte fluturi de nici 5 centimetri...

Trebuia să-l pupe! Categoric, pentru ceea ce făcuse el aici, Diamant trebuia pupat! Tot! Îi făcuse o casă...

Şi-acum, să se lungească în patul ei, să se uite lung la mobila ei şi să se gândească la viitorul ei... Se lungi comod în mijlocul patului...

Era ciudat acolo. Singură, în patul de doi pe doi, era tare ciudat! Întinse mâinile în lateral... Nu - nu găsea marginea patului. Ori era ea prea mică, ori era patul prea mare...

"Da' nu-i nimic - că vine şi el, şi-o să-ţi arate el de ce-i zice pat dublu!"

Zâmbea amar. Ştia că Diamant n-o să vină niciodată aici, să-i arate de ce chestia asta se numea "dublu". Iar dacă va veni, probabil că mai mult de jumătate de oră n-o să stea. Să nu creadă oamenii din orăşel că...

De ce-şi pusese ea pat dublu aici? Adică de ce-i trebuia un pat dublu, în condiţiile în care ştiuse din secunda unu că o să doarmă singură în el?

Oftă greu... Se mută pe locul dinspre geam. Privea lung locul rămas liber lângă ea...

Aici o să pună perna lui! O să cumpere un set de pat albastru, de la care o să folosească doar feţele de pernă. Perna lui o s-o îmbrace în albastru şi-o s-o parfumeze cu after shave-ul lui. Şi-o s-o pună aici. Mută perna mai jos... şi şopti, ca pentru ea:

- Nu. Aici o să doarmă Raina.

Adică fetiţa lor. Raina. Aşa o s-o cheme - Raina...

Piuitul soneriei o sperie de-a binelea! Sări în picioare şi se repezi la uşă: cine venise? Sărea câte două trepte deodată, mulţumindu-i lui Diamant pentru mocheta aia care-o ajuta mult să n-alunece... Alergă la uşă, ridică vizorul... Şi zâmbi, deschizând larg:

- Bine-ai venit la mine-n vizită!

Ştefan zâmbea:

- Bine te-am găsit.

Îl invită să intre şi încuie uşa. Şi realiză abia acum că nu ştia dacă are cu ce să-l servească! Porni spre bucătărie:

- Diamant s-a ocupat de mobilat - că eu n-am avut stare să stau să caut pe net.
- Şi-ţi place?
- Mult! E pe sufletu' meu! Mă duc să văd dacă mi-a mobilat şi frigiderul cu nişte sticle...
- Lasă frigiderul. Stai jos.

Se conformă şi-l privi lung... Ştefan o privea lung... Aoleu! Aoleu, că fraieră mai era! Se grăbi să mute hârtiile în faţa lui şi puse şi cutiuţa neagră deasupra. Şeful ei nu era curios să afle originea şi claritatea diamantului; şeful ei deschise cutia, examină ghiulul preţ de-o secundă şi-o închise:

- Ce zicea Nicuşor?
- Nu mare lucru. Bună ziua, mă duc pân' la seif, actu' de identitate... M-a întrebat dacă mai avem veşti; i-am zis că s-a ocupat ea, aşa că totul e OK acum. După privire, a înţeles ce-nseamnă asta; acu', dacă o fi exersat mult privirea inteligentă, el ştie. Dacă n-a priceput, te sună. Sau, nu ştiu...

O privea lung; se grăbi să se justifice:

- Nu mi-ai zis ce să-i zic; dacă să-i zic ceva. Da' ştiam că e prietenu' tău. Şi mai e o chestie...

Ştefan aştepta, tăcut... Şi-acum, dacă făcuse totuşi o prostie... Oftă scurt şi se grăbi să fie sinceră:

- Mai era cineva acolo. O femeie şi-un bărbat care semăna mult cu Florentina.

Mimica şefului ei nu se schimbă nicicum, aşa că detalie:

- El studia nişte brăţări pentru copii; au vorbit în ţigăneşte, deşi eu le-am vorbit în românește şi sunt roşie naturală. A cam tras de timp, după părerea mea; iar atunci când Nicuşor m-a întrebat dacă avem veşti, a ridicat ochii spre mine - şi nu s-a mai întors la brăţările alea.

- Le-ai răspuns bine.

Sigur? Adică nu încerca s-o menajeze?... Nu - redeschisese cutiuţa. Scotea ghiulul, îl întorcea pe toate părţile... Nu dădea nici o atenţie hârtiilor care arătau că "jucăria" aia costa cât trei fraţi de-ai lui Philippe...

Ştefan

Deci Florentin auzise discuţia - şi-i văzuse şi roşcata. Dacă avea ea senzaţia că el trăsese de timp, atunci aşa era! Fata asta se pricepea la oameni - şi la lucrurile care ieşeau din tiparul normalităţii. Dacă îl găsise în bijuterie, cu brăţările în mâini, şi plecase prima de-acolo, era evident că Florentin aşteptase veşti! Hm...

Privea lung inelul... Da, era bun. Era perfect. Era exact genul lui Diamant - şi-al ei! Diamantele negre făceau legătura între cele două inele... şi-i aminteau lui că el n-avea un simbol care să-l lege de regina lui...

Pe Diamant îl lega de Rebeca. Pe Aleodor o să-l lege de Adina. Grasu părea că se ataşase de Roxana - care nu voia să se-ntoarcă la casa şi treburile ei. Dar, în privinţa lui Grasu, lucrurile nu se bazau pe sentimente. Grasu lui nu se mai îndrăgostea; nu şi după ce trecuse prin ce trecuse! Îl ştia bine; îi citea gândurile. Grasu nu mai putea fi salvat; dar Rebeca şi Diamant se vor salva reciproc, Aleodor îşi va găsi fericirea, Adina îşi va întemeia o familie frumoasă... Toţi oamenii regelui vor avea un viitor frumos, stabil şi serios. Şi uite cum avea el o problemă mare, care risca să-i strice tot calculul ăsta roz şi foarte reuşit! Închise cutiuţa şi-şi privi lung consiliera:

- Tu ai mai vorbit cu Titel?

- Nu.

- Şi nu vrei să vorbeşti cu Titel?

- Nu.

Băgă cutiuţa în buzunar şi scoase ţigările - iar Rebeca se grăbi să aducă scrumiera... Îi făcu semn să se aşeze lângă el şi-şi aprinse ţigara. Îi dădu şi ei una... Afumau amândoi frumuseţe de living nou-nouţ... Se aplecă spre ea şi şopti:

- Pe prima lui nevastă, oamenii mei au răcorit-o. Că rămăsese gravidă cu altu', iar Titel nu-i prost deloc. Când nevastă-sa a ajuns la IML, s-a dus şi i-a rugat să facă ADN-ul copilului; şi-a rezultat că nu se înşelase - nu era al lui.

Ia - o impresionase cu ceva?... Nu, îi captase toată atenţia dar de impresionat, n-o impresionase. Decise să continue:

- Atunci când s-a însurat, era chitit să-şi umple casa cu copii. Iar ceea ce-a făcut ea l-a dezamăgit rău, în materie de femei. Ceea ce-a făcut ea l-a determinat pe el să-şi piardă încrederea în femei, în general. Nu ştiu cum dracu a ajuns la concluzia că are nevoie de 12 copii. Habar n-am când şi cum i-a venit ideea să ia 12 virgine şi să le pună să-i facă copii. Dar de anumite lucruri sunt sigur; şi să ştii că m-am milogit mult de el ca să-l conving să te lase să mergi cu mine.

Rebeca se grăbi să-l oprească:

- Nu mă voia de nevastă; voia să-l cresc pe Alin.

- Eu ştiu ce să zic?! Am observat că, atunci când v-aţi revăzut, a fost un domn şi l-ai pupat pe obraz.

Fu tras de mânecă, iar Rebeca şopti:

- Şefu', să ştii că există şi viol fără strigături!

Da, ştia asta... Mâna ei îi dădu drumul - şi-o auzi oftând:

- În plus, mi-ai zis să am grijă, să nu stârnesc un război. Dacă nu erau cuvintele tale, să ştii că-i puneam coşu' ăla-n cap!

Cu alte cuvinte, din partea ei chiar că n-avea cum să se-aştepte la vreo răsturnare de situaţie! Asta era bine; asta îi plăcea mult. Diamant aflase trecutul Rebecăi - pe cel pe care-l ştia numai ea şi pe care el, şeful ei, nu-l va afla niciodată. Iar dacă Diamant mergea înainte cu planul lui...

- Ia vezi - Diamant ţi-a mobilat şi biroul?

- Păi nu mi-am făcut birou; sus am două camere, şi amândouă sunt

- Ai hârtie şi pix, pe-aici pe undeva?

Rebeca se grăbea spre agenda şi suportul de pixuri de pe raft...

Rupse o pagină şi se gândi câteva secunde... Trebuia să fie explicit, fără să fie explicit...

"Leonard ce sfat ţi-a dat apropo de problema despre care mi-ai vorbit mie?"

Împături biletul şi i-l dădu ei:

- Te duci şi i-l duci lui Titel personal. Şi-i spui că te-aştept cu răspunsul.

- Da, şefu'.

Şi nu-l întreba nici ce-l apucase cu discuţia aia, nici ce scria acolo, nici ce gânduri îi bântuiau mintea acum... Oftă scurt şi se ridică:

- Să nu umbli niciodată prin România fără suită. Când pleci din Aurari, îi spui lui Cornel; şi-ţi asigură el paza.

- Da, şefu'.

Porni spre uşă.

- Şefu', pot să te rog ceva?

- ... Zi-i!

- Am sus o cameră pe care nu ştiu cum s-o mobilez. Şi mă gândeam că poate îmi dai tu o idee...

Bufni în râs:

- Bine, fă! Hai să-ţi văd căsuţa!

Bineînţeles că o rupsese la fugă spre scări, fericită că şefu' ei îi vizita căsuţa...

Era euforică. La 16 ani, ea avea nume, casă, cont... Avea şi-un copil, lucru care n-o mai obliga să se gândească la măritiş şi maternitate... Ajunse la etaj şi-o văzu poftindu-l în ultima cameră! Hm... Intră şi începu să râdă:

- Auzi? Dacă ştiam că e aşa talentat, îl puneam să mobileze el conacul!

Rebeca râdea. Strălucea toată, râdea, era fericită... Ridică scurt din umeri:

- Aici e "super". Îmi place.

- Să pun rafturi pe perete?

- Ai ce să pui pe ele? Că dacă n-ai ce să pui pe ele, eu zic să nu pui.

Consiliera lui se repezi spre intrândul din stânga:

- Şi-aici nu ştiu ce să fac. Adică ştiu; da' parcă nu ştiu totuşi...

Aa, avea trecere prin holişorul ăla! Intră în cea de-a doua cameră... Privi lung mobila... Acolo trebuia un pat. Dar dacă patul lipsea, asta însemna nu că Diamant uitase de el - ci că ea îi spusese să nu-l comande. Zâmbi slab:

- Şi aici e frumos. De ce n-ai luat şi pat?

Ochii albaştri se plecară imediat:

- Nu ştiu. Cred că încă nu e momentul lui. Şi cum eu stau în Franţa, degeaba puneam aici un birou...

Păşi spre ea - şi-o văzu făcând un pas în spate! Hei! Păi ce-avea acum? Rebeca lui se tupilase. Din nou. Rebeca lui avea o problemă...

Rebeca lui avea identitate, bani şi casă. Şi serviciu. Şi-un bărbat care-o dorea cu adevărat. Problema roşcatei lui era evidentă! Calculase chestia asta - iar gândul o dusese automat la viitor! Şi cum toate se întâmplaseră repede, iar pierderea serviciului echivala în mintea ei cu pierderea vieţii... Zâmbi slab:

- De ce vrei tu să te electrocutez? De ce nu vrei tu să vorbeşti limpede, deschis, ca să nu trebuiască să mă uit lung pe tine şi să-ţi citesc gândurile?

Şi uite că tăcea totuşi... Prea bine!

- Biroul tău e în Franţa - iar aici, când vii, nu vii ca să lucrezi ore în şir. În plus, ai ales pentru camera asta un şifonier - semn că nu te-ai gândit nici o clipă la varianta biroului... Aici n-ai ce face cu un pat de două persoane. N-are cine să vină să doarmă la tine. N-ai pus, totuşi, nici un pat de-o persoană. Încerci oare să mă laşi să înţeleg că te-ai gândit la un pătuţ?

Capul roşcat neagă violent...

- Asta e bine. Ce-a făcut ăla cu tine se numeşte inconştienţă. Puteai să mori la naştere. Femeia e făcută să devină femeie la 18 ani - şi-abia după aia apare maternitatea.

Rebeca tăcea mâlc. Era linişte...

- Ai discutat şi cu Diamant despre asta?

Nega la fel de repede, la fel de ferm...

- Şi crezi că e mai bine să-l surprinzi pe tema asta?

Nega din nou... Porni spre uşă - şi se grăbi să iasă. Dacă nu voia să deschidă gura, treaba ei! Da' el nu stătea s-o aştepte pe ea să deschidă gura aia!

În clipa când păşi în living, auzi paşii repezindu-se pe scări - iar Rebeca bufni în plâns:

- Şefu', nu pleca!

- Păi şi de ce-aş mai sta?! Ca să vorbesc de unu' singur?

Năluca roşcată îl ocoli şi-l opri:

- Te rog io să nu pleci!

Hm! Ridică vocea la ea:

- Atunci deschide gura şi vorbeşte! Că nu-i de joacă! Dacă "te ceri la vatră", trebuie să ştiu din timp!

- Da' nu "mă cer la vatră"! Eram sigură că aşa o să crezi!

Ia uite la ea! Ţipa la el! Bocea din tot sufletul şi ţipa la el...

- ... N-am vrut să înţelegi asta! Acu' crezi că plănuiesc să-i torn un copil ca să-l leg bine de mine!

- Nu cred nimic. Faci cum crezi tu că e bine. Ţi-a spus câţi copii are?

Tăcea... Îşi ascunse bine zâmbetul şi-o lămuri... şi nu prea:

- Doi. Restul sunt copiii lor - nu ai lui.

- Io n-am să-i fac de-astea. Niciodată.

- Şi-atunci ce să înţeleg din camera aia de sus?

- Şefu'... Io, dacă o să fac vreodată un copil, să ştii că o să-l ţin cu mine-n Franţa. Că nu-l fac ca să fie făcut; îl fac ca să fie copilu' meu şi să mă ştie de mamă şi să mă iubească ca pe mama. Atunci când o să fie vremea şi-o să fiu pregătită, o să-i zic. Să nu crezi că n-o să-i zic! Să nu crezi că o să fac copilu' parşiveşte, aşa, cum fac profitoarele şi neterminatele puse pe căpătuială! Şi dacă el n-o să vrea, să ştii că o să renunţ... Iar dacă tu o să zici că încă nu-i vremea, o să aştept...

Doamne, cât de copilăroasă era! Dar, la urma urmei, ce-i cerea? Avea numai 16 ani! Rebeca lui bocea de mama focului, cu palmele pe faţă...

- ... Acolo sus n-am pus pat pentru că mă gândeam... că fetiţa mea o să doarmă cu mine în patu' mare... atunci când o să venim aici...

Aah! Îi venea să râdă! Gândul ăla era tare nebun - şi-l făcea să râdă! Ia s-o oprească el din plâns:

- Păi şi Diamant unde mai doarme, fă?

Gata - "o băgase-n alarmă". Nici nu mai plângea, nici nu-şi mai ascundea obrajii! Acum îl privea lung, năucă... El reuşea cu greu să nu bufnească în râs... Îi făcu semn să răspundă - iar ea se îngălbeni instantaneu:

- La el acasă! El nu doarme la el acasă?

- Spune sincer - eşti gravidă?

Acum nega.

- Plănuieşti să rămâi gravidă la anu'?

Nega din nou.

- Şi-atunci de ce boceşti aşa cu cinci luni înainte de începerea lui 2012?

Începu să socoată cu voce tare:

- Acu' nu eşti gravidă. Nici în 2012 n-o să fii gravidă. Dacă stabileşti copilu' în ianuarie 2013, ai putea să-l naşti în septembrie. 2013. Suntem în august 2011 - iar voi vă iubiţi platonic. Şi tu boceşti de mama focului fiindcă mi-ai arătat camera copilului. Nu ţi se pare că ceva e aiurea la chestia asta?

Ba da. Se înroşise şi aproba, cu ochii la covor...

- De ce plângi? Da' sincer!

- ... Păi, cred că din cauză că încă n-am crescut suficient...

Şi arăta spre propriul cap... O ocoli şi-şi reluă drumul spre uşă:

- N-am să te spun. Da' fă ceva cu ochii ăia roşii - că te vede şi se pune cu toporu' pe şifonieru' ăla mişto. Şi iar îl pui să mobileze! Vezi, să-i dai să pună actele alea în seif.

Ieşi, închise corect uşa... Porni spre casa mătuşii lui - că parcă voia să-şi afle din nou viitorul! Voia să ştie dacă soarta se schimbase... şi, bineînţeles, să-i arate şi ei inelul! Îi lăsase Rebecăi actele; ea o să le uite pe masă, pentru că se ducea acum la Titel... iar diseară, când Diamant o s-o conducă acasă, o să i le dea. El o să le citească cu atenţie... Dacă Nicuşor scrisese pe factura aia "inel bărbătesc", în 24 de ore afla dacă era sau nu cazul să refacă socoteala "mariajelor" în organigramă; dacă însă scrisese doar "inel"...

Şi uite că şi Rebeca se gândise la un copil! Adică se pregătise să facă cel puţin un copil! În materie de copii, "pofta vine mâncând"; şi cum Alin era rodul unui viol fără strigături, imediat cum Diamant o să-şi strângă în braţe copilul de suflet, ea o să poftească rău la un frăţior, sau o surioară...

Oare Ana lui era gravidă?

Se grăbea să-şi aprindă o ţigară...

Calculul lui Grasu nu se baza pe realităţi, sau pe indicii transmise de regină. Calculul lui Grasu era pur matematic. Calculul ăla era ca numerologia care zicea tot felul de trăznăi despre piramide şi plierea hârtiei de-un dolar. Şi totuşi, Ana lui putea fi gravidă! Era singura explicaţie plauzibilă pentru termenul extrem de lung pe care i-l transmisese ea! Iar dacă Ana lui era gravidă...

Prima sarcină din viaţa Anei fusese toxică. Cea de-a doua fusese "floare la ureche". Şi sarcina lui Léon fusese uşoară... Oare cum era sarcina asta? Dacă avea probleme medicale? Problemele alea puteau fi multe - iar el trăise, alături de Rubina, o foarte mică parte dintre problemele care se puteau ivi într-o sarcină. Dacă avea nevoie de ajutor? Ea era internă, la un bărbat şi-o femeie. Oare o ajutau ei? Adică... Adică, ei o angajaseră ca să vadă de casă şi să gătească. Dacă ea era gravidă şi avea probleme, oare o puneau în continuare la muncă? Oare se-ndurau să o ducă ei la spital, atunci când trebuia să ajungă la spital? Oare aveau ei grijă să-şi ia vitaminele? Oare se ocupau ei de plictiseala copiilor, atunci când ea era obosită, sau avea dureri? Oricât de optimist voia el să fie, a răspunde afirmativ la toate întrebările astea părea o utopie...

Viră stânga şi grăbi pasul - mătuşa lui tocmai ieşise din curte! Părea grăbită...

Se opri. Perla traversase aproape în fugă şi intrase în curtea lui Diamant. Se ducea la nepoţi. Aşa că el îşi va amâna vizita. Momentan, o să se ducă...

O să se ducă la tăticul lui, în camera lui, şi-o să-şi plângă amarul - şi bănuielile şi temerile şi îngrijorările...

De ce nu-i mai transmisese nimic? De ce-l pedepsea aşa de rău? Ea chiar nu putea pricepe că împuşcăturile din Orléans aveau o explicaţie foarte simplă? Şi că acea explicaţie era pericolul uriaş care plana asupra ei şi nevoia lui imperioasă de a-şi pune familia la adăpost?

Aproape alerga...

Diamant

Viră dreapta şi opri motorul. Oare ajunsese prea târziu? Oare plecaseră? Se grăbi să coboare... şi porni spre Grasu. Convalescentul lor "se refăcea" la soare...

- Salut!

- Salut. Gata, ai terminat?

- Da.

- Da' ştiu că te-ai mişcat repede!

Se aşează lângă el şi-i şopti la ureche:

- Am băgat dracii-n maşina aia; iar dacă-mi zici că au plecat spre Otopeni, fac o criză de nervi!

- N-au plecat. Adică ea s-a dus cu suita în oraş; dar Ştefan e tot aici. Calmează-te, trage-ţi sufletul...

Aproba, mulţumit că nu plecaseră...

- Auzi, mă? Stau aşa şi mă uit la tine şi tot nu-mi vine să cred!

- Ce nu-ţi vine să crezi?

- Că "te-a lovit".

Ei, na! Se grăbi să schimbe subiectul:

- Ce mai zicea Ştefan?

- Ştefan e bine... momentan. Nu ştiu ce-o fi cu ea! Dacă n-a mai dat nici un semn de viaţă de-atâta timp...

- Are şi ea problemele ei!

- Diamante!

Ce mai putea spune...

- ... Şefu' e trist şi pesimist. Tu nu-ţi dai seama, că l-ai văzut destul de des; da' eu să ştii că am avut un şoc când l-am văzut palid şi slăbit! O să fie vai de noi, când o să se-ntoarcă şefa!

- Lasă, că până la Crăciun avem tot timpul să-l îngrăşăm! Doar să-mi dea mie undă verde să-l răcoresc pe chinez - şi să vezi tu ce-i revine pofta de mâncare!

- Nu. Să nu te bagi în chestia asta. Eşti prea mic. Tu nu vezi că nici el nu se bagă? Nu vezi că i-a oprit ăluia familia aici, da' nu se-atinge de ea? Şi ăla e subalternu' lui - nu ditai şefu'!

Da-da! Las' că ştia el mai bine ce şi cum! Avea sentimentul că lui o să-i revină imensa plăcere să se ocupe de "chinezu' războinic"...

- Diamante, nu glumesc! Ai mare grijă! Poţi să strici frumuseţe de avansare!

- Stai liniştit, că nu-l răcoresc fără autorizaţie!

Aşa! El rânjea la Grasu, iar ochiii negri se uitau la brad... Îi dădu un cot, complice:

- Ce zici tu de aşa colegă roşcovană ce-avem noi acum?

- Nu zic nimic. Trebuie să zic eu ceva?

Şi se uita lung la brad... pe nervii lui... Hm! Se ridică, vizibil ofuscat:

- Ce afurisită-i pielea pe tine, mă!

Gata - se ducea acasă! Se ducea să hăpăie ciorba şi-apoi se retrăgea în primărie. La urma urmei, era bărbat - nu? Cum să se ţină aşa ca scaiul de ea? În plus, dacă vreunul dintre bătrânii satului "mirosea" ceva...

Ştefan

Auzea clar ciocănitul în uşă. Tatăl lui spunea ceva - şi spunea destul de tare! Va trebui să-i deschidă până la urmă...

Plânsese pe cinste - şi se liniştise. Şi se convinsese pe el însuşi că lucrurile nu puteau continua aşa. El era cu nervii la pământ, iar ideea graviditătii ei devenise - în doar jumătate de oră - fixaţie! Revenirea familiei lui tocmai în preajma Crăciunului putea avea 1001 motive; numai că Grasu "aruncase o vorbă", iar el se agăţase de ea ca înnecatu' de pai. Şi nu era bine. N-avea nici un indiciu cum că Ana era gravidă. Aşa că trebuia să înceteze să se mai gândească la ea ca la o gravidă! Era, totuşi, o fiinţă inteligentă! Uite - se făcuse aproape cinci după-amiaza, iar el uitase complet de laptop şi afaceri! Şi-asta pentru că-şi petrecuse mare parte din timp gândindu-se la trăznăi şi prostii şi închipuiri!

Descuie uşa şi ieşi. Iar tatăl lui îl privi lung, încruntat... Îi făcu cu ochiul:

- Hai - că mi-a trecut! Hai să citim amândoi afaceri! Vrei?

- Da. Iar dacă te mai văd zburând langa cu mintea aiurea, să vezi ce-ţi citesc eu "Amintiri din copilărie"! Partea aia cu Balanu' şi sfântu' ierarh Nicolai ţi-o citesc!

Da-da! Coborî grăbit treptele:

- Nu e cazu'! Ia să vezi ce ştiu! Mi-ţi-i-ni-vi-li-me-te-îl-o-ne-ve-i-le!

- Bravo, mă!

Bună "alintare" bătrânească primise el, cu "cioaca" în fund! Da' o merita - că făcea ce făcea şi-l vedea taică-su bocind...

Nu. Ana nu era gravidă. Până n-o să primească de la ea personal ecografii cu data pe ele, n-o să creadă că Ana lui era gravidă!

Şi-acum, afacerile.

Roşcata

BMW-ul se opri din scurt, pe dreapta. Ajunseseră la casa lui Titel. Zău că nu-i venea să coboare de-acolo...

Îşi spălase ochii cu apă rece, se fardase din belşug şi-acum arăta aproximativ civilizat. Tot drumul, se gândise numai la tâmpenia pe care-o făcuse azi! Categoric, trebuia să deschidă gura şi să vorbească deschis cu Ştefan! Azi fusese cât pe ce să-l vadă ieşit din casă, supărat fleaşcă pe ea! Păi ea îl ajuta, sau îi dădea migrene noi?

Când îşi amintea cum plânsese ca proasta... Mm!

Deschise portiera şi coborî:

- Aici mă duc singură.

Aşa - că nu voia să fie Cornel prin preajma ei, atunci când o să spună anumite lucruri neaoşe către Titel! Se apropia de uşă... Stop pe covoraş. Apăsă soneria şi scoase biletul din buzunar. Aştepta... Număra secundele şi aştepta... Opt, nouă, zece. Apăsă din nou soneria. Aştepta din nou...

Auzea paşii apropiindu-se grăbiţi... Vizorul se lumină, preţ de-o clipă. Apoi se înnegri din nou. Apoi se lumină din nou... Yala începu să se descuie... Titel deschise larg uşa şi-şi pironi ochii asupra mutrei ei lungi, botoase şi cam umflate de plâns. Şi, deşi privirea aia uimită era cel mai frumos compliment pe care-l putea "produce" individul ăsta, ea nu zâmbi:

- Salut.

- Salut.

Îi întinse biletul:

- Aştept răspunsul.

Titel păşi într-o parte, zâmbitor nevoie mare, şi o pofti să intre... Negă scurt:

- Aştept aici.

- Cum să aştepţi aici?! Intră, te rog!

- Mulţumesc, dar aştept aici.

- Intră! Fac o cafea!

- Am băut trei azi; îmi ajung.

Sprâncenele lui Titel începuseră să se încrunte...

- ... Adică nu vrei să intri?

- Nu.

- De ce - crezi că-ţi fac ceva?

- Nu cred nimic; dar mă grăbesc să ajung înapoi, în Aurari.

- ... Oare ăsta să fie motivul pentru

- Atunci nu intru fiindcă nu-mi face plăcere să intru. Aştept răspunsul.

Aşa - şi-acum, dacă o plesnea, îl plesnea şi ea! Şi fie declanşau o trântă pe cinste, fie se calmau amândoi! El pricepea că ea nu-l voia, ea se liniştea ştiind că el n-o mai voia...

Titel desfăcu hârtia, o citi... şi-i întoarse spatele. Minunat! Trase pachetul de ţigări din buzunar...

Asta cu ţigara era "ultima palmă". Dacă ei nu-i făcea plăcere să intre şi prefera să fumeze pe pragul lui, Titel o să se-nfurie rău! Mm, ce-i mai plăcea starea de lucruri de-acum! Nici în visele ei cele mai frumoase nu-şi închipuise că va trăi ziua când ea îl va refuza în faţă, îi va spune-n faţă propria opinie, iar el n-o să poată să riposteze! Simţea aşa o liniste interioară plăcută...

Uşa se redeschise; Titel reciti biletul, îl puse pe perete şi începu să scrie... După care îl împături şi i-l întinse. Îl luă:

- Mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc că te-ai obosit să mi-l aduci.

Nu, zău! Îl privi lung, concludent, asigurându-l aşa că dacă n-ar

fi primit ordinul să i-l aducă, nu s-ar fi deranjat nici să se gândească la asta... Şi-apoi îi aruncă un rânjet oarecum amabil:

- Salut.
- Salut.

Piruetă şi mers calm pân' la BMW... Constata acum, nu fără uimire, că Cornel o aşteptase lângă maşină - şi fusese pregătit s-o rupă la fugă şi s-o salveze din reacţia lui Titel... Urcă tot în spate şi zâmbi:

- Şi-acum nu-i aşa că ne oprim într-un hypermarket?
- Bineînţeles. În care din ele?
- În oricare vreţi voi. Marfă să aibă - în rest...

Cornel rostea "Kaufland"...

Trăgea o goană scurtă prin hypermarket-ul ăla, îşi cumpăra ce-i trebuia în casă şi "mobila" frigiderul. Trebuia să fie atentă ce-şi cumpără - că mâine probabil că porneau spre conac! Probabil că va lua două roşii şi-un castravete; iar la capitolul "carne" se va orienta spre lucruri congelate... Iar diseară va servi sandwich cald. Sau pizza încropită din pâine şi topping "cu de toate". Să-şi ia şi două-trei supe la plic... Să-şi ia şi-o tigaie şi-o oală, ca să nu trebuiască să încropească un proţap...

Acum era liniştită. Habar n-avea ce scrisese Ştefan pe hârtia aia; nici nu voia să afle ce-i răspunsese Titel. Nu voia să spioneze corespondenţa şefului ei. Dacă i-ar fi spus "Asigură-te că răspunde la întrebarea mea", atunci l-ar fi citit; dar aşa, în condiţiile astea, ea era doar curierul. Dar se bucura acum că o trimisese pe ea cu biletul. Nu, viaţa ei privată nu va isca un război. Va reuşi să-l ţină pe tatăl lui Alin la o distanţă considerabilă de ea. La urma urmei, Ştefan fusese foarte explicit - Titel voise 12 virgine care să-i facă copii. Nu voise una care să nască de 12 ori; nu voise patru care să nască de trei ori. Voise 12 femei care să nască o singură dată. Ca un fel de "plantaţie de copii"...

Titel voise ca fiecare femeie să nască şi să crească un copil. Exact ca-n plantaţie. Iar faptul că Ştefan insistase ceva-ceva ca să-l convingă să i-o dea pe ea arăta nu că Titel nutrea oareşce sentimente pentru "virgina număru' şase", ci că solicitarea lui Ştefan îl deranjase prin prisma faptului că-i strica "studiul" şi "statistica". Aşa că...

Aşa că Titel n-avea ce căuta în preajma ei. Stăteau la aceeaşi masă, atunci când şefii lor mergeau la aceeaşi petrecere. Schimbau replici, atunci când erau puşi să-şi vorbească. Dar, în rest...

Deci Ştefan n-o plesnise pentru camera copilului; n-o pedepsise pentru că se gândea să redevină, cândva, mamă. Ştefan se necăjise un pic atunci când realizase că el avea planuri mari cu ea, iar ea se gândea "să se ceară la vatră"! Zâmbea slab, cu ochii la vremea superbă de-afară...

Deci Diamant avea doi copii. Restul erau "copiii lor" - ai femeilor care calculaseră că un bărbat aşa ca Diamant putea fi "legat" printr-o naştere. Hm...

La ultima petrecere din Aurari, auzise o manea "super". Tocmai o auzea din nou, "revărsându-se" la volum mic din boxe... Îl bătu pe umăr pe Cornel şi-i făcu semn să dea mai tare - că-i plăcea! Era "pe sufletu' ei"! Zicea fata aia că...

"Sunt fată nemăritată / Şi-mi place să fiu amantă / Şi nu-mi pare rău deloc / C'-am amantu' frumos foc"

Iar el răspundea că...

"Eu sunt bărbat însurat / Şi toate poftele-ţi fac / Sunt bărbat de calitate / Mă iubesc fetele toate"

Şi-acum ziceau amândoi la unison, iar ea începuse să danseze pe banchetă!

"Spune-mi, spune-mi ce să fac / Că de tine mi-este drag / Spune-mi, spune-mi, spune-mi tu / Dacă mă iubeşti sau nu"

Şi-acum Diamant al ei ar fi spus o chestie glumeaţă... de-aia cu dublu sens, aşa...

"Şi-am să-i fac şi eu o fată / Să mă iubească viaţa toată / Sau poate-am să-i fac băiat / Să mă iubească cu drag"

"Ce să fac să nu te pierd / Orice spui tu, eu te cred / Inimioara mea ar vrea / Să nu pleci de lângă ea"

O să-i spună. Atunci când o să vină momentul ăla... Atunci când lucrurile or să fie de aşa natură încât apariţia micuţei Raina să nu tulbure apele din Aurari, ea o să-i spună. O să-l întrebe dacă o lasă să-i facă o fetiţă... Voia ca fetiţa ei să fie şi fetiţa lui. Micuţa Raina trebuia să fie "copilul lor". Trebuia să aibă tată. Din câte înţelesese ea, tatăl lui Diamant era unchiul lui Florentin. Situaţia aia alambicată pe care-o auzise demult, în Lyon, se limpezise mult după ce devenise consiliera regelui. Ştia deci că tatăl lui Diamant fusese pentru el "tată de sâmbătă" - în rest, stătuse în Bucureşti, cu nevasta lui, şi se numise "florar fără copii". Iar pe Diamant îl crescuse... mama lui şi un amestec între nea Dumitru şi Ştefan. Fetiţa ei...

Uite, de-asta se încruntase azi Ştefan şi ridicase tonul la ea! Dacă ea se-apuca acum să facă un copil, nu va reuşi să i-l aducă pe tati nici măcar sâmbătă, preţ de două-trei ore! Iar asta era un chin pentru bietul copil! De-asta se supărase azi Ştefan... De-asta îi vorbise aşa, dur şi deschis şi cu date fixe-n calendar! Până-n 2013, n-avea de ce să se gândească să facă un copil. Iar până-n 2013 se puteau întâmpla multe! Oho, câte se puteau întâmpla până atunci! Regele plănuia pentru ea un rol mare - rolul de "şefă peste Franţa de jos". O să aibă mult de muncă! O parte din ceea ce transporta consilierul pentru "Franţa de sus", distribuiau oamenii "de jos". Ea trebuia să devină un "giga-caporal"... Iar ea se gândea deja la copil! Mm, cât mai trebuia să-i crească mintea! Cum reuşea omul ăla să se abţină şi să n-o căpăcească? Ea s-ar fi ţinut numai într-un şut şi-o scatoalcă! La asemenea dovezi de tâmpenie monumentală...

Păi ea plănuia deja copilul, dar încă n-ajunseseră la boxeri şi tanga! Şi-asta era cea mai clară dovadă de "ne-coacere"!

... Ba era o dovadă de "tărăgănare a anumitor lucruri"... Acum îi venea să râdă... rău...

Diamant

Tresări - şi strânse bine pixul între degete, ca să nu-i pice pe-acolo! Biroul era plin-ochi...

Semna actele adiţionale la contractele orăşelului. Treabă "dificilă" - trebuia să pară foarte concentrat, foarte determinat să citească fiecare literă... În realitate, asculta vocea guturală din anticameră. Îşi umplea timpanele cu vocea ei - ca s-o poată visa "cu sonor"...

Raina lui fusese în Bucureşti. Întreba unde e Ştefan; secretara îi spunea că e la nea Dumitru şi doarme. Raina spunea că se duce acasă...

Gata - plecase acasă. Da' de el de ce nu întrebase? Nu era curioasă să afle ce făcea el? Mm...

Stop! Să pună mâna să semneze chestiile alea, ca să poată să se ridice de-aici şi să se ducă la ea! Şi s-o întrebe ce se întâmplase! Sigur se întâmplase ceva! Nu-i plăcea mobila, sau peretele ăla vopsit, sau...

Sau nu se ducea la ea? Că, dacă se ducea la ea fără motiv... Adică dacă el se ducea la ea prea des, îl lua lumea la ochi în orăşel! Şi-i tăia Ştefan toate macaroanele! Trebuia să fie cuminte! Grea sarcină...

Ana-Maria

Cina era aproape gata. Azi făcea pui libanez. Lui Sami îi plăcea mult; Tasnim, în schimb, nu se omora după copănelele alea prăjito-fierte. Fie nu reuşea ea sosul, fie nu era Tasnim o mare amatoare de scorţişoară... Oricum, erau bune şi pentru el, care stătea toată ziua nemâncat la spital, şi pentru ea - care trebuia să mănânce seara puţin şi fără chef. În ce-o privea, puiul libanez era la fel de bun ca puiul belgian sau bulgăresc. Ea se sătura doar gătindu-le. La cât gusta mâncărurile alea...

Soneria o sperie rău! Aoleu! Era cineva la uşă! Aruncă lingura în chiuvetă, se repezi şi înhăţă cuţitul din suport... Copiii erau în camera lor. Din fericire, erau cuminţi. Îşi făceau lecţiile, într-o linişte perfectă. De dimineaţă merseseră la aikido, aşa că lecţiile rămăseseră pentru după-amiază. Şi cum de când cu aikido ăla erau prea agitaţi ca să mai doarmă la prânz, după-amiezele erau mult mai liniştite! Nu le

auzea guriţele...

Tasnim coborâse şi descuiase yala. Ea stătea lipită de uşa bucătăriei, cu mâna pe clanţă, strângând mânerul cuţitului în mâna cealaltă...

Oare o luase razna?

Auzea o voce de bărbat... O auzi pe Tasnim râzând şi spunând ceva în arabă. Aşa că duse cuţitul înapoi, în suport... şi oftă greu: da, o luase razna. Era fugară, cu amândoi copiii, şi-o luase razna rău de tot! În fiecare zi, când ieşea din casă, se uita pe sub sprâncene la stradă - la oameni, la maşinile parcate... Şi nu mai vedea chinezi! Nu vedea nici francezi spilcuiţi care păreau să aibă treabă pe-acolo! Nu vedea BMW-uri vechi - şi nici tineri prin preajma lor. Cerşetorii erau omniprezenţi în cartierul lor, dar vorbeau într-o franceză cu accent sârbesc...

Şi nu putea să creadă! Adică chiar scăpase de chinezi? Chiar îi pierduseră urma? Chiar reuşise să se ascundă atât de bine, cu tot cu copii, încât nici Jun, nici Ştefan, nici spionajul francez nu ştiau unde erau ei acum? I se părea incredibil...

Râsul vesel se apropia cu repeziciune; iar uşa bucătăriei se deschise larg:

- Nici nu ştii cât de mult îmi plac!

Ce-i plăcea? Aa - bucheţoiul ăla multicolor! Da - era frumos. Era foarte... romantico-stângaci, prin abundenţa de culori extrem de variate. În fine! Ei ştiau... Tasnim îi arătă florile, strălucind toată de fericire... Îi făcu cu ochiul - şi primi şi explicaţia, în şoaptă:

- Jaser era prin zonă şi s-a gândit că poate mă plictisesc în casă!

- Ceea ce ţi-a amintit că te plictiseai rău; nu?

- Exact. Şi cum Sami sigur întârzie, nu-i aşa că-mi dai tu voie să ies pân' la cină?

Ridică scurt din umeri iar Tasnim zâmbi:

- Ştiam eu că n-ai să te împotriveşti! Le pui tu în apă? Te rog mult! Trebuie să mă schimb, repede...

Aprobă... şi rămase singură, cu puiul şi florile alea multe, multicolore...

Tasnim era fericită. Jaser îi adusese flori şi-o invitase la plimbare. Iar Sami nu era acasă - adică nu putea spune "nu". În concluzie, Tasnim se grăbea chiar acum să se schimbe - ca s-o şteargă înainte de sosirea fratelui ei.

Da' de ce se mai schimba? Că nu era în trening! Ia - el cum era îmbrăcat? Trăgea cu coada ochiului, prin crăpătura uşii...

... Avea strania senzaţie că ea era la "originea" acelei încurcături. Era evident că Jaser nu se simţea foarte bine în hainele alea "à la Sami la plimbare". Prima oară când o văzuse pe Tasnim, o văzuse în *abaya*; îl privise şi pe Sami şi presupusese că erau tradiţionalişti. Bietul medic debutant se căznea deci să fie pe placul ei - şi să intre şi în graţiile fratelui mai mare. Probabil că era o problemă pentru el chiar şi ţinuta cu care pleca spre spital... Iar Tasnim era atât de eforică încât nu realiza că-l chinuie! Şi totuşi, ea n-o să-i atragă atenţia în privinţa asta. Studiase musulmanii strict cât să ştie cum să se-mbrace, cum să-şi pună *hijabul* şi cum să se comporte în public. Versurile pe care le asculta aproape zilnic nu făceau parte din "a cunoaşte musulmanii". Poate că Sami o va lămuri... dacă-i va spune lui...

Diseară, o să-i spună. Sau mâine seară. Dacă Tasnim se întorcea azi înaintea lui, o să-i spună mâine, sau poimâine...

Aha! Gata - cobora şi ea. Şi bineînţeles că purta o *abaya* şi-un *hijab* asortat... Mare şmecheră era fata asta! O privea şi-şi imagina cu uşurinţă cât de meşteşugită fusese tehnica cu care-l "atacase" pe Sami, apropo de creştina frumoasă şi specială pe care i-o scosese Allah în cale! Aah! Nu degeaba spunea Ştefan "*cherchez la femme*"!

Ştefan al ei...

Era bine în Nantes. Îşi făcuseră deja un rost. Îşi găsiseră nişte preocupări, începuseră să folosească acelaşi drum spre aikido, sau la plimbare... Începuse să se formeze un fel de "potecă", pe care ea şi copiii ei păşeau zi de zi. Începuse să capete încredere în propriile forţe - şi-asta fiindcă în fiecare zi privea străzile pe care mergea, casele, gangurile, semnele de circulaţie, magazinele şi oamenii. După care venea acasă şi le studia pe Google maps. Şi, în fiecare zi, îşi compunea în minte şi memora scheme noi de fugă - şi de salvare. Deja avea câteva rute sigure, în caz că apăreau chinezii...

Atunci când o să fie sigură pe tot traseul, o să încerce din nou să-l contacteze pe soţul ei. Ştia deja că telefonul Iulianei era ascultat şi urmărit. N-o va suna - sau poate-o va suna dintr-un alt oraş...

Atunci când se vor vedea, soţul ei o să-i dea o mamă strașnică de bătaie! La ce "alarmă prelungită" îl supunea ea acum, cu siguranţă cafteala va fi una pe măsură! O s-o bată un pic, o s-o pupe un pic, iar o s-o bată un pic...

Era gravidă rău...

Ştefan

Cina fusese delicioasă. Tuşica lui era o bucătăreasă desăvârşită! Aşa reuşise tatăl lui să nu slăbească... după înmormântare...

Oftă greu şi se ridică - iar întrebarea veni prompt:

- Acum te duci să vorbeşti cu ea?

Tăticul lui fremăta tot! Începu să rădă:

- E a zecea oară când mă zoreşti spre ea! Ai tu un motiv anume, sau vrei musai să mă vezi plimbându-mă prin orăşel?

- Pe de-o parte, vreau să te văd plimbându-te prin aer curat. Pe de altă parte, abia aştept să aflu ce-a răspuns Titel. Şi, nu în ultimul rând, abia aştept să aflu cum i-a dat ea cu tifla...

- Prea bine! Deşi să ştii că în privinţa tiflei mă-ndoiesc că are ce să-mi spună.

- Eşti tu aşa de sigur că n-a afectat-o revederea?

- Da. A luat-o cu japca, a violat-o şi-a pus-o să nască la 15 ani. Şi nici nu e genul ei de Făt-Frumos.

Tăticul lui râdea...

- În plus, o anumită persoană a lipsit din peisajul nostru azi. Sunt sigur că abia aşteaptă lăsarea serii, ca să înceapă să mişune pe-acolo... Şi nu vreau să mă bag între ei. Sunt mari, sunt vaccinaţi şi sunt capabili să-şi rezolve singuri problemele.

- Nu şi aici. Sau ai uitat unde suntem? Adică unde sunt ei? Tot ceea ce este cuprins între gardurile orăşelului are regim special. Chiar tu le-ai impus asta - nu?

Aproba, încet... Porni spre el:

- Bine. Mă duc. Dar înainte să mă duc, trebuie să ştii că...

Se aplecă la urechea lui:

- Trebuie să ştii că ea a pregătit deja camera în care-o să se joace copilul lor, în 2014.

Şoapta nu-l miră:

- Cum-cum? 2014?

- Păi i-am zdruncinat eu rău şi 2011, şi 2012. Cel mai scurt termen la care "are aprobare" este septembrie 2013. Plus un anişor, cât ar trece până ar porni-o ăla micu' "pe călcâie"...

- Auzi, Ştefane? Tu eşti aşa un afurisit uneori, că mă şi sperii!

- Ştiu, ştiu...

Şi-acum se grăbea să iasă... Scoase telefonul şi-i făcu un apel mătuşii lui. Suna...

- Da, Ştefane.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Pun de-o cafeluţă?

- Una micuţă de tot - că nu pot să stau mult.

- Bine. Hai că te-aştept.

- În zece minute sunt lângă sonerie.

Închise şi grăbi pasul - că tăticul lui avea dreptate, aşa că el trebuia "să le dea dezlegare" să se-ntâlnească cu treburi prin orăşel...

Roşcata

Sandwich-ul ăla "cu de toate" era delicios. Încă mai era cald. Se simţea îmbuibată rău - pentru că fusese haplea şi pusese "cu de toate" pe-o pâine întreagă...

Orăşelul Aurari era, după părerea ei, "buricul confortului". Avea de toate - gaze, apă curentă, canalizare, televiziune HD, internet... Acum, de exemplu, se uita la ştiri. Se tolănise pe colţarul ei "a-ntâia" şi se uita lung prin duduia Esca. N-o asculta; se gândea la ale ei. Adică la el. Se gândea că el nu trecuse deloc pe la ea azi... şi nici n-o sunase... Dar adevărul era că ea ar fi trebuit să-l sune pe el. După mesajele referitoare la mobilă, ea îi rămăsese totuşi datoare cu... o opinie măcar. Sau cu un "Mulţumesc". Din punctul ăsta de vedere, făcuse o greşeală. Dar mizase pe curiozitatea lui Diamant - şi sperase să-şi găsească 5 minute să treacă pe la ea... Sau s-o sune...

Şi nu trecuse. Nici nu sunase. Era şapte jumate. Ea mânca, privea uneori hârtiile de pe masă şi se gândea că în curând o să se-nchidă la primărie...

Soneria! Venise! Sări în picioare şi se repezi să descuie... repede... Şeful ei râdea:

- Aşa-i că ai uitat de biletul meu?

Negă şi îl pofti să intre, dar fu refuzată:

- Nu, că mă grăbesc să-mi aflu viitorul.

OK! Cum voia el! Se grăbi să scoată biletul din buzunar:

- N-am uitat. Da' când m-am întors, am aflat că te odihneşti. N-am vrut să te trezesc. M-am gândit că, dacă era ceva urgent, spuneai tu un cuvânt sau vreo aluzie care ilustrează viteza...

Şeful ei citea biletul ăla... Zâmbea, făcea o figură gânditoare atunci când împacheta hârtia... Ochii verzi reveniră spre ea:

- Şi ce-a mai spus Titel?

- Nimic.

- Chiar nimic-nimic?

Zâmbi slab, cu subînţeles:

- După ce i-am spus că nu intru-n casa lui fiindcă nu-mi face plăcere, n-a mai spus decât "OK".

Şeful ei râdea; ea zâmbea şi nu-şi ascundea plăcerea maximă cauzată de victoria aceea...

- Să nu uiţi de actele alea. Şi să faci cumva să nu ştie ce bagă-n seif.

Aprobă cu capul şi-l văzu păşind în spate:

- Plecăm la noapte. Imediat cum aflu ora, te anunţ.

- Da, şefu'.

Şi gata - Ştefan se îndepărta grăbit... Da' chiar că slăbise şefu' ei! Ia să ia ea măsuri! Că era cel mai dulce şef care putea exista! Trebuia să aibă grijă de el!

Las' că se-ntorceau ei la conac! O s-o bage pe Florina-n "reeducare" - o s-o înveţe să facă "pizza pe pâine". Cu de toate. În trei luni, obezitatea era garantată...

Păi, ia să lase ea prostiile şi să se ducă să ducă hârtiile alea! Nu de alta - da' se-nchidea la primărie! Şi chiar că nu-i venea să apese soneria Safirei!

Ştefan

Deci tăticul lui "mirosise" corect...

"Leonard ce sfat ţi-a dat apropo de problema despre care mi-ai vorbit?" Asta-i scrisese el omului care-ar fi trebuit să aibă încredere oarbă în şeful lui - şi care-ar fi trebuit să pună mare bază în sfaturile şefului lui. Titel răspunsese scurt, concis: ***"Pe el nu l-am întrebat."***. Şi pusese un punct apăsat la final. Cu alte cuvinte, "Chiar nu poţi să crezi că ai ghicit scopul pentru care îţi tot dau târcoale?" Şi uite că lucrurile păreau să se-aşeze perfect! Calculul ăla ar fi fost perfect, dacă s-ar fi materializat! "Aritmetica" organigramei ar fi fost ideală! Cu Titel în România, Rebeca în Franţa şi Diamant vice-rege, lucrurile erau perfecte! Numai că, până la calculul ăla, trebuia să ia în considerare opinia lui Leonard. În ultimii 15 ani, Titel fusese unul din oamenii de bază în organigrama lui Leo Mondialu'. Dacă Leonard nu voia să-l lase să plece...

Văzând şi făcând! Pân' la transferul ăla mai erau câteva luni bune! El avea de consolidat, de câştigat războiul...

Sări scurt peste gărduleţ şi se grăbi spre uşa larg deschisă. Ete că tuşica lui era nerăbdătoare rău... Intră, încuie şi porni dispozitivul din buzunar. Izul de cafea îl conducea spre camera de ghicit...

Se aşeză în faţa ei. Era încruntată; privea lung cărţile...

- ... Ai făcut bine că ai venit mai des aici. În curând, o să-ţi fie foarte dor de noi!

- Plec la noapte.

- Şi faci bine. Te aşteaptă reuşita în afaceri. Ia uite ce de reuşită cu bani te-aşteaptă...

Da; o vedea şi el.

- Peste trei cărţi, reîncepe războiul.

Trei cărţi - adică trei zile. Hm...

- O să auzi vorbe proaste. Să nu crezi în ele, că nu sunt adevărate. Şi să nu crezi nici în vorbele bune, pentru că nu-i bine să-ţi forţezi norocul. Soarta îţi e favorabilă aşa cum e acum. Nu face schimbări mari, strategice. Ştii tu - mergi pe calea aia bătută...

- Am înţeles, tuşico. Şi ea?

- Ea e bine. E cu copiii - şi e liniştită. Războiul n-o atinge nicicum. Ea e departe de toate cărţile din jurul tău.

Privea lung dama de inimă roşie - dama ei...

- ... Chinezul o să încerce să-ţi schimbe soarta. Să nu-l laşi s-o facă! Auzi?

- Da, tuşico.

- Şi să nu pleci urechea la toate vorbele şi zvonurile. Să cauţi întotdeauna dovada - şi să nu laşi îndoiala să-ţi intre în suflet. M-ai auzit?

Aprobă şi-şi bău cafeaua dintr-o sorbitură - după care se ridică:

- Tuşico, te rog din suflet - să-mi întinzi zilnic cărţile! Şi imediat cum vezi ceva, să mă suni!

- Stai liniştit, Ştefane. O să am eu grijă. Tu pune-te pe picioare. Şi nu uita ce scrie pe cuţitul ăla din cizmă!

Nu - nu uita. Se aplecă şi-o sărută pe frunte:

- Sărut mâna, tuşico!

- Să fii sănătos, Ştefane! Să fii sănătos - că norocos eşti! Şi iubit eşti...

I-auzi! Râdea şi se grăbea spre uşă...

Trebuia să ajungă urgent la laptop, să facă rezervări. Dacă nu-l părăsise memoria, aveau un zbor comercial la 4 dimineaţa. Mergeau direct în Le Mans, unde el trebuia să inspecteze lucrările şi să dea ultimele dispoziţii. Cum inaugurarea se apropia cu repeziciune, tot acum va numi şi şeful acelui cazino. Trebuia să le studieze celor patru "semi-şefi" actuali dosarele, trecutul, "faptele de vitejie"... Din păcate, Fernando nu putea fi clonat. Dar chiar şi clonat, ar fi trebuit "reeducat" pe franţuzeşte. O să fie un calcul greu...

Ana-Maria

Aha! Se auzea yala! Cine venise? Spiona prin crăpătura uşii... Perfect! Sami era! Se grăbi să ia farfuriile şi tacâmurile şi intră în living:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit! Singurică?

Poftim? Bărbatul din uşă râdea:

- E aşa o liniştе suspectă...

- Copiii se uită la desene. În privinţa lui Tasnim, ai indiciul acolo.

Arătă spre florile din vază, iar râsul vesel se transformă într-un zâmbet vesel:

- Sper că Jaser e cel responsabil de apariţia acelui indiciu!

- El e. L-am spionat prin crăpătura uşii de la bucătărie, când a venit s-o invite la plimbare. Părea emoţionat şi-un pic neliniştit...

Aşa! Perfect! Sami sesiza imediat aluziile de genul ăla! Evident, n-o ratase nici pe-asta - pentru că venea spre canapea:

- Iar dacă ţi-a lăsat impresia asta, atunci chiar era emoţionat şi-un pic neliniştit. Mă întreb de ce...

Se aşeză pe cealaltă canapea:

- Am avut senzaţia că nu se simte foarte bine în propriile haine.

- ... Adică?

- Adică avea o problemă vestimentară. Se vedea de la trei poşte că e "purtător" de tricou şi blugi.

El zâmbea şi aproba... iar ea continuă:

- Iar Tasnim s-a dus repede să-şi pună o *abaya*. Şi *hijabul*.

El zâmbea şi aproba în continuare... Bine! Dacă voia el aşa, atunci aşa va fi! Ridică scurt din umeri:

- Aşa ar fi trebuit să facă? Sau vrea ea musai să-l vadă cât şi cum rezistă în condiţii de stres?

- Aşa-i place ei. Adică aşa îi convine ei. Viaţa personală a oamenilor din Franţa e mult mai "grăbită" decât cea din Liban, sau din Siria. Faptul că prima lor întâlnire a fost "uşor tradiţională" o ajută pe ea să imprime viitorului un ritm lent. Ştie că nu e pregătită pentru un nou început. Dar nici nu vrea să-i spună "Nu" şi să-l vadă trecând mai departe. Preferă să-l "încuie" cu hainele şi comportarea şi să-l lase să creadă că suntem nişte oameni tradiţionalişti şi stricţi - ca să aibă ea timp să se obişnuiască cu el...

Aha! Păi, vorba lui Ştefan - "*cherchez la femme*"! Era mândră de Tasnim a ei...

- Viaţa ei din Siria nu a fost deloc uşoară. Deşi o vezi râzând, cântând şi dansând, te asigur că n-a uitat nici o clipă din trecutul ei. Şi te asigur că depărtarea de copiii ei o doare mult.

Aprobă cu capul - era evident că, uneori, Tasnim îşi înăbuşea supărarea printr-o "şedinţă" de aerobic pe sistem, sau printr-o "sesiune" de îngheţată-viteză...

- Mutarea voastră alături de noi a ajutat-o mult să treacă peste durerea despărţirii de micuţii ei. Înainte să veniţi voi, o găseam în fiecare seară tristă şi plânsă.

- Mă bucur mult să aflu că măcar de sarcina asta mă achit bine!

Sami o admonestă cu degetul, râzând:

- Nu încerca să-mi spui că n-ai nici o intenţie să mă vezi obez! Azi ai gătit pui libanez!

- Eu nu încerc să spun decât că mă bucur mult atunci când aud că fac bine ceea ce fac.

Râdeau amândoi... Sami se ridică:

- Mă schimb şi vin să mă-ndop.

Aprobă şi porni spre bucătărie.

- Ana...

Da? Ochii negri erau foarte serioşi acum:

- Tu i-ai mai trimis soţului tău vreo veste despre voi?

- Nu.

- Pot să te întreb de ce?

- Pentru că nu vreau să afle în ce oraş suntem.

- ... Asta nu e o problemă. Scrie o scrisoare; iar eu i-o voi da primului meu coleg care pleacă cu treburi în altă localitate. O să-l rog s-o pună acolo la poştă.

Aprobă cu capul - că n-o costa nimic să aprobe aşa! Şi-acum el urca scările, ea se ducea după puiul libanez...

Ştefan nu mai apăruse în filmări pe youtube. Era ocupat cu afacerile. Şi poate şi cu războiul. În orice caz, terminase "de făcut valuri". Acum înota din nou în ape adânci... neştiut de nimeni, neurmărit şi nefilat de nimeni... Orice semn venit acum din partea ei l-ar fi zăpăcit rău! I-ar fi deturnat concentrarea spre găsirea lor şi l-ar fi luat de la afaceri ca să-l pună să gândească alte planuri de recuperare a familiei lui. Aşa că n-o să-i scrie acum. Va mai aştepta... o săptămână, probabil. După care se va urca într-un tren regional, se va duce în ultima gară de pe traseu şi va pune personal scrisoarea la poştă. Şi-apoi se va întoarce repede-repede, ca să nu se sperie copiii...

Îi era dor de el. Îi venea să pună mâna pe mobil, să formeze numărul lui Diamant şi să spună "Sunt gravidă". Şi-apoi nu-i mai rămânea decât să împacheteze - că, în maximum o oră, regele ei punea uşa jos cu călcâiul... Şi le rupea oamenilor ăstora minunaţi bunătate de uşă...

Era bulversant. Trecea dintr-un gând în altul cu o viteză şi-o uşurinţă teribile. Pornise de la Tasnim, sfârşise la sarcina ei... şi revenea la Tasnim şi la Sami...

Încă stătea pe gânduri. Încă nu se hotărâse. Sami şi Tasnim nu ştiau ce "situaţie medicală" avea ea acum. Şi încă se mai întreba dacă era bine să le spună! Dorul de regele ei o făcuse să-şi pună asemenea întrebări; şi tot dorul de el o făcea uneori să se gândească că poate războiul se terminase deja! Poate abandonase Jun! Poate că acum s-ar fi putut întoarce la soţul ei! Poate tocmai acum era un moment prielnic - iar ea îl rata...

... Nu. Era gravidă. N-avea voie să ia decizii atât de importante înainte să se gândească bine dacă erau sau nu influenţate de hormonii ei vraişte! De-asta nici nu-l suna pe Diamant, nici nu-i scria lui Ştefan, nici nu-l ruga pe Sami să o strecoare cumva în spital, la ecograf...

Hei! Ea punea masa acolo, sau visa cu ochii pe pereţi?

Diamant

Era aproape ora opt. Se pregătea să abandoneze; se pregătea să se ridice, să încuie totul acolo şi să se ducă acasă. La el acasă, desigur! Nu era el bulibaşă însurat? Ce să caute în altă casă, la opt seara? Mm...

Mută mouse-ul peste Start, apăsă Shut down... şi auzi uşa deschizându-se. Oare cine îşi închipuia că bulibaşa era un fel de apendice al primăriei ăleia? Îşi pregătea un set de cuvinte amabile, drăguţe, care să anunţe musafirul că "s-a închis"... Auzea paşi în anticameră; faptul că respectivul tărăgăna momentul lui "am închis" îl înfuria, încet-încet...

Cioc-cioc. Ridică privirea...

Raina era fericită. Îl privea lung, drept, din uşă şi-i zâmbea. Ochii de peruzea străluceau...

"Doamne, ce frumoasă e! / I-aş da noaptea soarele / Toate zilele i-aş da / O zi cu mine de-ar sta!"

Gata cu visarea! Se grăbi să-şi acopere urechile şi ridică o sprânceană şugubeaţă:

- Intră!

O făcuse să râdă... O urmări atent cu privirea până la scaunul din faţa biroului lui. Raina se aşeză şi-şi sprijini bărbia în pumn:

- Am intrat azi în casa mea şi mi-am zis: "Diamant ăsta e un vrăjitor minunat"...

Serios? Chiar aşa-şi zisese ea? Hm! Interesant compliment...

- Iar în urmă cu vreo zece minute, am ajuns la concluzia că eşti un vrăjitor minunat cu nervi de-oţel...

Nu, zău?! Se grăbi să pună şi el bărbia într-un pumn:

- Am studiat psihologie cu un maestru. Eu mă gândisem că nu ţi-ai exprimat opinia sinceră pentru că eşti o fire perseverentă şi ai o memorie foarte bună. Şi că plănuieşti să mă urechezi în afara orăşelului, unde nu m-ar mai salva bodyguarzii...

- De ce să te urechez? Pentru că mi-ai făcut o căsuţă de vis?

- Mă bucur mult că-ţi place. Am încercat s-o fac să te reprezinte. Sper că am reuşit!

- Ai reuşit.

- Dar camera aia de la etaj tot n-am înţeles-o. Ce vrei să faci acolo?

Obrajii Rainei roşiră un pic:

- Ăla e un proiect pe termen lung. O să ţi-l descriu... prin 2013, probabil.

- Aoleu! Aşa de lung e termenu' ăla?

Aproba, zâmbind slab...

- Bine! Cum vrei tu! Eu sunt răbdător, să ştii!

Plicul A4 se întinse spre el:

- Şefu' a zis să-l bagi în seif.

OK! Luă plicul, descuie seiful, îl băgă înăuntru, încuie seiful şi se reaşeză:

- Şi ce mai faci tu?

- Mă pregătesc de plecare.

Poftiim?

- Şefu' zice că în noaptea asta plecăm.

Plecau? Deja? Oof! Ştia că mutra lui lungă nu ascundea nimic din tristeţea produsă de vestea că Raina lui pleca...

- Da' nu-i nimic; că se apropie inaugurarea cazinoului! Şi-atunci vii tu în Franţa!

"Şi-atunci n-o să mai fie nimeni în jur, să ne vadă..." Raina lui era o maestră a cuvintelor meşteşugite - şi le potrivea foarte bine cu privirile pline de subînţeles...

Se sprijini încet de spătarul scaunului. O privea lung... O privea şi-i memora trăsăturile, buzele, ochii, sprâncenele... Raina se sprijini şi ea de spătarul scaunului. Îl privea la fel de lung, la fel de atentă...

Erau nebuni...

Probabil că la aceeaşi concluzie ajunsese şi ea - şi uite-o că se hotărâse să spargă ea tăcerea:

- ... Spuneai data trecută ceva despre un grădinar.

Aprobă cu capul...

- ... Ai tu contractul tip, sau îmi dai adresa lui şi-l deranjez de la cină?

Negă... Acum, Raina nu mai ştia ce să spună; se cam fâstâcise şi se-mbujorase uşor. Acum îi evita privirea... Tăcerea aia era apăsătoare; dar nu se grăbea să spună ceva. Voia s-o memoreze... Voia s-o viseze...

- Diamante...

- Da.

- Ce faci?

- Te memorez.

Ochii de peruzea se ridicară imediat spre camera de supraveghere! Zâmbi slab:

- E oprită. Întotdeauna. Numai eu pot să-i dau drumul...

Acum roşise rău de tot... El "ştergea" o parte din informaţia memorată anterior, fiindcă era mult mai frumoasă aşa, îmbujorată...

Tresări la auzul alarmei mobilului! Era al ei; era grăbită să vadă cine ce-i scrisese... Raina oftă greu:

- La patru fix trebuie să fim pe Otopeni. E o cursă comercială...

Oftă şi el greu şi se ridică:

- Atunci, eu zic să încuiem aici şi să te conduc.

Şi uite că ea nu avea altă propunere - se ridica şi ea, grăbită...

Era evident că degeaba insista el "să fie fată serioasă" şi să lase baltă chestia aia cu "suntem în orăşel, ne vede lumea, ne află Safira"! N-o s-o scoată din chestia asta! Cu siguranţă, Ştefan îi impusese nişte reguli stricte în ceea ce-l privea pe vărul diliu şi cam "umblăreţ". De vreme ce la conac ea îl lăsase "s-o evalueze" iar aici nu-i lăsa nici măcar impresia că voia să-l vadă apropiindu-se şi sărutând-o, sau şoptindu-i ceva simpatic la ureche...

Ieşi şi încuie biroul. Ea ieşise deja în curtea primăriei; iar asta îi confirma încă o dată că Ştefan fusese explicit... Şi că el era grăbit şi căpos şi aerian, de vreme ce era dispus să-i dea Safirei "căi de contraatac" şi nu se gândea nici o clipă că putea să-şi piardă avantajul în ochii şi mintea nevestei adultere... Hm!

Armă sistemul de securitate, ieşi şi încuie uşa. Şi porniră încetişor spre poartă... spre căsuţa ei...

Acum era prea mult! Acum chiar că nu trebuia să tacă! Păi îi vedea lumea mergând drepţi pe stradă, muţi şi constipaţi rău! Şi-asta după ce jucaseră cingherita şi se tot şuşotiseră de mama focului pe la petreceri! Ia să ia el măsuri!

- Deci zici că-ţi place pictura aia abstractă de pe perete...

- Te rog! E superbă! Şi şefu' a zis că e "super" dormitorul!

Aproba, zâmbind şi constatând că era genială şi spusese cuvintele perfecte pentru urechile lui nea Iulian, care tocmai trecuse pe lângă ei...

- OK. O să-i spun eu grădinarului să se ocupe de florile tale. Vrei să-ţi mai aducă şi alte soiuri?

- ... Nu ştiu. Nu cred. Nu vreau s-o transform în seră...

- Bine. Şi? Pe unde te-ai perindat azi?

- Am fost la Nicuşor, să ridic o comandă... Şi apoi am fost curier.

Aşa; hai, nu detalia? O privea lung, curios...

- M-a trimis şefu' cu un bilet, la Titel. I l-am dus, el a scris răspunsul, eu m-am întors... Şi, în rest, m-am uitat la televizor şi-am "produs" un fel de pizza cu de toate.

- Şi nu-mi spui şi mie reţeta?

- Ba cum să nu?! Se ia o pâine şi se taie pe din două...

Începu să râdă:

- Aa, pizza cu de toate!

- Da.

- Pui ketchup-ul pe pâine, sau peste "de toate"?

- Pe pâine - ca să nu curgă de pe pizza.

- Aşa-mi place şi mie...

- Aşa; şi peste ketchup pun un rând de salam picant, un rând de şuncă, un rând de ouă dacă am... Şi restul de "de toate". Bineînţeles că închei cu caşcaval afumat şi-o "şedinţă" de cinci minute la cuptor... Cât să se înmoaie puţin caşcavalul, dar să nu "transpire" salamul picant!

- Aha! Castraveciori muraţi nu pui?

- Nu. Nu-mi place să-i încălzesc. Castraveciorii îi servesc separat, pe-o farfurioară...

- O să-ţi strici dinţii!

- De ce?

- De la diferenţa dintre pizza fierbinte şi castraveciorii reci.

- ... Atunci, la desert, o să ronţăi coajă de ou.

Bufni într-un hohot zdravăn de râs - că era teribilă...

- Tu cum faci pizza "cu de toate"?

- Pun de toate într-o farfurie şi feliez pâinea pe altă farfurie...

Ea îl admonesta cu degetul, pentru că o cam păcălise... Prea bine! Îi zâmbi cu subînţeles:

- Dar ce mi-ai povestit tu sună foarte bine. O să încerc şi eu.

Şi uite că iar erau în pană de subiect de conversaţie... Raina oftă scurt:

- Aah! Uite că am uitat complet...

- Ce-ai uitat?

- Păi am venit până aici, da' n-am făcut şi eu cunoştinţă cu Grasu!

Nu? Nu făcuse cunoştinţă cu Grasu? Capul ei nega încet:

- Imediat cum am ajuns, şefu' m-a trimis la Nicuşor să iau comanda. M-am întors, am intrat în casă şi mi-a sunat la sonerie - şi m-a trimis la Titel. Când m-am întors eu, secretara ta zicea că doarme; aşa că m-am dus acasă...

- Păi asta înseamnă un singur lucru - că încă nu e momentul să te cunoşti cu Grasu. Ştefan n-ar omite aşa ceva...

- ... Tot ce se poate! Sper doar să nu se supere colegu'. Ştii ce vreau să spun...

- Nu se supără Grasu nostru, stai liniştită! Uite, dacă vrei, îi explic eu ce şi cum.

- OK. Da' îi spui că îl rog eu să nu se supere?

- Bineînţeles. Sau...

O prinse de braţ şi-o trase spre stânga:

- Sau facem o şmecherie. Vino-ncoa.

Se apropiau de marginea străzii; el se uita printre case, fiindcă pe acolo pe undeva trebuia să fie "punctul ideal"... Gata! Scoase telefonul şi selectă numărul. Suna...

- Da, Diamante.

- Ce faci, mă? Te-ai culcat?

- Nu, mă.

- Eşti în camera ta?

- Da.

- Ia vino pân' la geam!

- Stai aşa. Da' de ce, mă?

- Păi, uite - Rebeca se pregăteşte de plecare. Şi tocmai şi-a adus aminte că a avut atâtea sarcini azi, că nici n-a apucat să te cunoască!

Ah, ce-l înghiontise! Râdea şi aştepta tragerea perdelei... Gata! O luă frumos pe după umeri şi-o trase mai spre el - cică să intre şi ea în "punctul de vizibilitate maximă"! Ea îi făcea cu mâna lui Grasu, care se sprijinea de pervaz şi se hlizea la ei de mama focului... Îi făcu semn că trecea pe la el la întoarcere şi-şi reluară drumul. Şi-şi retrase, bineînţeles, braţul...

- Ştii, Diamante? Tu eşti genial.

- Cum aşa?

- Păi ai împăcat şi şefu', şi consiliera - cum se spune...

- Ştiu; mi se spune "Mister şmecherie". Da' să ştii că treaba asta cu şmecheria e scrisă în memoria aia de scurtă durată.

- ... Cum adică?

- Adică imediat cum dă Ştefan la memoria scurtă, care în cazul meu e aici, la ceafă... Imediat se şterge tot. Instantaneu.

- Aha! Deci acolo dă de obicei şefu'...

- Acolo-i place să dea. Zice că şutu' în fund e pentru baza organigramei. Noi, la vârf, suntem privilegiaţi...

Râdeau şi intrau în curtea Rainei...

- Ai schimbat codul la sistemul antiefracţie?

- Nu.

- Tocmai bine - că sunt cu tine şi-l aflu şi eu... Şi nu mai sar băieţii să caftească grădinaru'...

- Serios? Grădinarul e "ciuca bătăii"?

- Păi el e cam singura persoană care intră în case atunci când proprietarii nu-s acasă. Avem şi serviciu de curăţenie - dar nu l-a solicitat nimeni...

- Nici eu nu cred că o să-l solicit.

- Tu nici nu stai mult pe-aici! În plus, atunci când ştii că vii, îmi dai un semnal - şi trimit eu pe cineva să-ţi deschidă geamurile.

- Şi antiefracţia?

- Păi, dacă vii încoa, nu-i clar că îţi dezarmează ei alarma? La ce-ţi mai trebuie piuitoarea, dacă băieţii îşi ocupă locurile în dispozitiv?

Înţelesese?... Vag - nu ştiuse că intenţiona să-i pună "pază umană" acolo. Ea habar n-avea cum ieşeau banii din orăşelul ăla ultraproductiv. Aşa muta el caşcavalul neimpozabil...

O urmă şi închise uşa. Şi-o văzu formând 9876...

- Nu cred că ăsta e OK. Hai să vedem. Meniu... Cod acces... Codul vechi, te rog... Codul nou, te rog...

Raina se gândea... şi apăsa 2013. Şi apoi OK. Deci codul nou era 2013. Exact ca termenul ăla când o să afle şi el planul ei pe termen lung, apropo de camera de la etaj... Fu poftit să intre; se conformă:

- Dar nu stau mult.

Ea nega şi se grăbea în bucătărie... Deci aşa arăta "pizza cu de toate"! Arăta bine, ce mai! Era mai săţioasă decât o şaorma dublă! Jumătate din "pizza" aia îl putea azvârli rău spre obezitate...

Şi iat-o apropiindu-se de el cu două pahare pline-ochi cu Coca-Cola, aburite ca-n reclamă! Mm - îi era, brusc, poftă de-o răcoritoare chimică...

Era ciudat. Era linişte. Ei nu spuneau nimic - cică fiindcă beau Coca-Cola rece. Televizorul era oprit. Jaluzelele erau ridicate iar lumina era aprinsă. Era un dezastru...

Paharul ei sfârşi pe măsuţă:

- Ah, ce-am uitat! E o chestie la baie pe care n-am înţeles-o neam!

Serios? Oare ce nu înţelesese la baie? Se grăbi să o urmeze.

Roşcata

Gata - era în baie. Aici nu-i vedea nici dracu! Se răsuci scurt, apucă reverele cămăşii şi trase. Şi-l pupă straşnic - aşa cum ştia ea! Aşa cum voise să-l pupe încă din prima secundă când aflase că veneau în Aurari! Aşa cum îi spunea inima să-l pupe...

Uimirea lui Diamant dură doar o secundă - fu prinsă de mijloc şi luată pe sus. Şi nici ea nu ştiu când ajunse la perete... în braţele lui... "pe sus", aşa, ca-n filme...

Gândurile ei erau vraişte. Şi hainele erau vraişte. Şi planurile... şi regulile... şi dispoziţiile şi interdicţiile...

- ... Încuie uşa!

Mamă, Doamne! Unde era mobilul? Trebuia să-l sune pe Ştefan! Trebuia să-l convingă să spună "Bine, încuiaţi uşa!"! Şi de ce dracu avusese ideea creaţă să-şi pună blugii? Păi până-i dădea jos...

- ... Încuiem uşa?

"Da! Încuie uşa! Adică las-o dracu aşa, că nu vine nimeni! Lasă uşa..."

- Raina... Încuiem uşa?

Încuiau uşa?

... Hei! Păi nu era vorba de uşă! Că nu venea nimeni! Ea voia? Era pregătită să afle dacă-şi găsise soarta?

- ... Lasă-mă să încui uşa! Mă laşi?

... Deschise încet ochii...

Diamant chiar voia să încuie uşa. Diamant era dealtfel singurul capabil să se ducă s-o încuie. El fusese vrednic - şi iute -, aşa că ea devenise cam prea... "indecentă" pentru geamurile alea neacoperite de jaluzele. Şi voia să se ducă el... să încuie uşa...

Palmele lui îi prinseră, grăbite, capul...

- Lasă-mă să încui uşa! Te rog! Lasă-mă s-o încui! Mă laşi?

Voia să aprobe - dar nu putea să aprobe... Îl privea lung, îşi dorea din tot sufletul să aprobe, dar...

- N-ai înţeles că te iubesc? N-ai înţeles că vreau să fii a mea? Raina, lasă-mă să-ţi arăt cât te iubesc! Vreau să fii a mea! Trebuie să fii a mea! Tu vrei să fii a mea?

Nu putea da din cap - aşa că clipi afirmativ. Adică încercă să clipească afirmativ...

- ... Încui uşa?

Îi cerea voie să încuie uşa aia! Îi cerea voie...

- ... Mă laşi să încui uşa?

"Fir-ar a dracului să fie ea de treabă!"

Negă scurt. Ferm. Constată imediat că răspunsul ei "îl prăbuşise" rău... La dracu!

Aranjă încet gulerele cămăşii... Nu-l putea privi. Simţea că-l dezamăgise! Îi venea să-şi dea palme...

Dintr-o singură mişcare, body-ul ei reveni la "poziţia" iniţială, normală; iar el şopti:

- ... Dă-mi una!

Poftim? Ridică mirată privirea... Diamant îşi privea pantofii:

- Nu glumesc! Trage-mi una peste ochi!

- Nu e

- Tocmai am încercat "să te înghesui" în baie! Trage-mi una!

Nu-nu! Zâmbea, pentru că-i vedea sprâncenele încruntate...

- ... Nu ştiu ce dracu e-n capu' meu! Probabil că nimic! Oricum, dă-mi una!

- Nu vreau.

Ochii albaştri o săgetară scurt... Se grăbi să-l lămurească - şi să-l şi calmeze:

- Eu te-am atras în baie. Amândoi suntem de vină pentru

- Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă. Iar dacă mai insişti cu palma, să ştii că te spun! Adică mă autodenunţ! Şi te autodenunţ şi pe tine!

Era... nedumerit. Aşa că îi prinse capul în palme şi-l sărută... uşor, aşa ca dragostea ei... El o strângea uşor în braţe... Lăsă capul pe umărul lui şi oftă:

- ... Te-ai supărat?

Cum să se supere?! Doamne fereşte! Bineînţeles că nega - în timp ce probabil că i-ar fi venit să-i dea blugii ăia jos şi s-o bată rău cu cureaua la fundul gol... Trebuia să-i spună şi lui de ce decisese să nu-l lase să încuie uşa. Ca să nu-l piardă, trebuia să-i spună. Aşa că şopti:

- ... Nu ştiu dacă ai observat... Eu trebuie să am întotdeauna un oarecare timp de gândire. Adică de "pregătire" mentală. Trebuie să-mi fac curaj - na!

- Nu mai încerca să-mi găseşti scuze! Mă faci să mă simt prost!

- Da' nu-ţi caut ţie scuze! Încerc să-ţi spun scuzele mele pentru

Şi cam atât - o săruta, aşa că se împăcaseră... în caz c-o luau razna peste câteva ore şi-şi închipuiau că se certaseră...

- ... Mă ierţi?

Ia uite-l - că avea dubii! Da' de când devenise şmecherul ăsta aşa de... grijuliu şi dornic să-şi ceară iertare? Răspunse... indecis:

- Tu mă ierţi că n-am nelămuriri în baia de la etaj?

- Ei, stai aşa!

Aoleu! Aoleu - şmecherul o gâdila rău! Încercă să se asigure că era "decentă" şi ieşi din baie! Gata - scăpase...

- Aşa faci? Ei, las' că vezi tu! Las' că vin eu în Franţa; şi-atunci

să vedem dacă mai faci aşa!

- Bine! Dacă zici tu...

Mm, ce bună era Cola rece! Chiar avea nevoie de ea! Transpirase rău acolo, în baia aia mică...

El făcea ceva în baie. Se auzea apa. Probabil că-şi punea hainele într-o ordine civilizată şi căuta un motiv pentru care-i vizitase ei baia! Ia să ducă ea farfuria la bucătărie, să pornească televizorul... Să pară că nu se-ntâmplase nimic în baia de la parter. Duduia Esca terminase ştirile; începuse un film. Începu să caute un talk-show cât mai plictisitor...

- Gata - s-a rezolvat.

Şi ia uite-l ce frumos intra în living, ştergându-se pe mâini... Diamant încerca să zâmbească natural:

- Ai avut dreptate - chestia aia n-avea ce să caute acolo.

Ridică scurt din umeri - că nu voia să răspundă nicicum...

- Hai, că am fugit şi eu. Vin să te iau la trei fix; OK?

- OK.

Diamant porni spre uşă; ea se grăbi să-l ajungă din urmă - că de condus, nu mai putea să-l conducă! Se grăbea de parcă era aşteptat urgent la Satu Mare!

- Pa!

- Pa!

Şi-abia acum realiza că n-o să mai aibă ocazia să-l pupe... înainte de decolare...

Gata - plecase. Închise uşa şi oftă greu... Şi se grăbi să se clinteas-că de-acolo! Păi dacă era cineva în spatele casei, n-o vedea cum rămă-sese bleagă şi sedusă şi abandonată lângă uşă? Se grăbea pe colţar...

Şi-acum, că se tolănise "în ascunziş", putea să se gândească un pic... la artificiile din baie...

Da' chiar că era bleagă rău de tot! De ce nu-l chemase în baia de la etaj? De-acolo până-n dormitor erau fix cinci paşi! Şi, la urma urmei, balconul ei dădea spre spatele casei! Unde n-avea nici o casă în preajmă! Doar livada! Sigur, cine voia musai să se uite-n dormi-torul ei, avea pe ce să cţere! Dar care erau şansele ca tocmai azi...

Dacă l-ar fi chemat în baia de la etaj...

Nu - nu fusese momentul pentru asta. N-avea voie să grăbească tocmai partea asta! Simţea ea că încă nu e momentul! Şi mai erau şi cuvintele lui Ştefan, care-i spusese "să nu se ciocnească fără autori-zaţie". Ştia el ce ştia! Oricum, ştia mult mai multe decât ea! Ştia situa-ţia din orăşel, ştia ce sfori trăgea nea Dumitru, ştia ce urmau să facă ei doi în următoarele două săptămâni... Iar dacă el nu-i spusese să-l invite pe Diamant în dormitor şi să-i arate cum se vopsesc pereţii în culori vesele...

Gata cu gândurile! De mâine-ncolo, o să aibă tot timpul să se gândească la asta!

În orice caz, fusese foarte-foarte aproape de momentul încuierii uşii... Îşi amintea, nu fără să roşească violent, că într-unul dintre gân-duri se exprimase neaoş, cu "Las-o dracu aşa, că nu vine nimeni"...

Şi uite cum omul ăla reuşise s-o facă să se gândească la copii... şi la prostii... de-alea "majore"...

Diamant

Apăsa soneria, furios... Apăsa, apăsa, că nu mai avea răbdare... Paşii se apropiară grăbiţi iar Roxana îi deschise uşa:

- Să trăiască şefu'!

- Şi subalterna lui! E sus?

- Da. Te-aşteaptă.

Urcă grăbit scările şi năvăli peste Grasu:

- Trage-mi una! Acum!

Prietenul lui începu să râdă:

- Da' ce-ai, mă?

- Trage-mi una!

- După ce-mi spui ce-ai făcut, îţi trag câte vreau eu! Nu una! Zi-i ce-ai făcut!

Oftă greu:

- A fost cât pe ce! Şi cum toate jaluzelele erau ridicate, nu m-am găsit decât în baie!

Grasu slăbise mult - dar forţa şi greutatea palmei lui rămăseseră aceleaşi! Încasă câteva lovituri pe spinare... şi-l auzi gâfâind:

- Mare noroc ai, că obosesc repede! Că mai aveam câteva pen-tru tine!

- Mi le dai mâine, după ce pleacă ei.

- Păi, gata - pleacă?

- Da. Afacerile...

- Auzi, mă?... E frumuşică foc! Şi foarte roşie!

Aproba, zâmbind...

- Să nu mai faci căcaturi de-astea! Să nu fii fraier! Nu-ţi pune singur piedică! Auzi?

Aproba...

- ... Hai - fugi acasă! Fugi, că noi vorbim mâine pe săturate! Pre-simt că în maximum cinci minute, apare şefu' aici!

Avea dreptate - aşa că ieşi şi porni, grăbit, spre casă.

Acum, că o încasase bine, era mult mai liniştit! Acum putea să se ducă acasă! Safira sigur îl aştepta cu masa pusă, cu o cină delicioasă, cu planuri de împăcare-n minte... Da' ce obosit era! Se simţea de-a dreptul sfârşit! Probabil că nici să mănânce n-o să mai poată - şi-o să se ducă direct în dormitor, unde o s-o viseze... pe regina raiului lui...

4 august 2011 - joi

Ştefan

Se apropia cu paşi mari de uşa biroului. Abia aştepta să se-apuce de treabă! Inspecţia de ieri îi demonstrase că lucrurile mergeau perfect acum. Cazinoul din Le Mans era foarte aproape de inaugurare! Şi, în rest, toate erau bune. Adică perfecte. Adică nu se-ntâmpla nimic din ceea ce nu spunea el să se-ntâmple. "De la vlădică la opincă", toţi munceau cu drag şi spor şi zâmbete pe buze... România aia păzită bine de renumele lui şi de Popescu funcţiona la capacitate maximă. Moreau îşi făcea cu prisosinţă datoria de "umbrelă" - iar Franţa dospea o avere impresionantă şi-o avansare rapidă. Şi-i făcea aşa o plăcere mare să constate revenirea "pe firmament" a regelui-conte, mai mare şi mai trainic şi mai înalt cu câţiva centimetri, că avea un chef nebun de muncă! Se grăbea dealtfel în birou, unde avea de semnat nişte contracte. Era nouă şi cinci; putea spune că întârziase "la serviciu". Avea însă o scuză foarte plauzibilă... şi foarte normală. Zâmbetul femeii mai frumoase ca Luna îl împiedicase să iasă la timp pe uşa dormitorului. Şi...

Se simţea odihnit. Se simţea foarte bine, de când pusese posterul pe perete. Dormea mai bine. Încă n-o visase - dar o să vină şi asta... încet-încet...

Intră în birou:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Se întâmplase ceva. Grav. Spionul lui era serios - şi-un pic cam palid. Rebeca era şi ea serioasă - şi-i privea pe rând când pe el, când pe Aleodor... OK! Să ajungă la birou şi să vadă ce se-ntâmplase! El mergea spre propriul scaun; Aleodor mergea şi el spre acelaşi punct... Se aşeză şi primi o hârtie:

- Avem o problemă.

Citea repede-repede...

Spionii lor din Nisa interceptaseră ieri o convorbire telefonică între Jun şi Cheng. Vorbiseră despre "plan" şi despre "acţionare" - iar după 15 minute de vorbărie aproape goală, Jun îl autorizase pe Cheng să acţioneze conform planului. Buldogul gonise apoi la aeroport şi zburase până la Paris - unde făcuse şedinţă cu garnizoana şi-o agitase rău de tot. Toată noaptea fusese agitaţie acolo... Iar spionii încheiau raportul ăla cu vestea că, începând cu orele 7 dimineaţa, împrejurimile Parisului clocoteau. Chinezii mergeau din mănăstire în mănăstire... înarmaţi cu fotografiile familiei lui...

Lăsă hârtia pe birou şi oftă scurt:

- La mănăstiri nu ne-am gândit.

- Alea sunt supravegheate serios. Nu e ca la noi - ăia n-au musafiri netrecuţi în acte.

El ştia ce să zică? Prefera să fie pesimist, ca să primească veşti bune...

- Ce le spun băieţilor?

- Să-i fileze subtil pe chinezi - şi să năvălească pe ei, dacă ne-am înşelat şi-o găsesc totuşi pe Ana în vreo mănăstire. Dă-le telefonul şefului meu din Paris, responsabil cu curăţenia. Să apeleze cu încredere la el.

Trase tastatura şi începu să scrie ordinul pentru omul ăla, ca să ştie şi el că era în alarmă vişinie...

De ce-o căutau chinezii pe Ana tocmai în mănăstiri? Oare rămăseseră în pană de idei? Oare se întâmplase ceva la vila lui Gojdu, iar Jun înţelesese că fusese păcălit? Oare o recunoscuse cineva, la periferia Parisului?... Oare mai era în Paris?... Oare îl minţise pe el, gândindu-se că Jun putea obţine instantaneu înregistrarea convorbirii ei cu Iuliana? Oare se gândise că, dacă spunea că pleacă în Vest, va reuşi să-l îndepărteze pe Jun de ea şi de copii?

Ridică privirea spre Aleodor:

- Tu ce crezi?

- Din informaţiile noastre, Ana nu mai e în Paris.

- Ştiţi voi sigur că a plecat? Nu spre Vest - dar că a plecat din Paris?

- Sigur-sigur, nu ştim nimic. Dar, dat fiind faptul că nu şi-a mai făcut simţită prezenţa acolo iar oamenii noştri nu ne-au dat nici un semn...

Adică nu ştiau nimic... Le făcu semn să aştepte şi ieşi. Se îndepărta cât mai mult de urechile lor... Scoase telefonul şi selectă numărul mătuşii lui. Suna... Suna...

- Da, Ştefane.

- Sărut mâna, tuşico.

- Să-mi trăieşti şi să-mi creşti mare şi frumos!

Ea era veselă; el era palid şi simţea un nod în gât... Încercă să râdă cât mai natural:

- Să te-audă Cel de Sus! Tuşico, te-am sunat ca să te întreb o chestie.

- Întreabă-mă!

- S-a schimbat ceva, în ceea ce priveşte ultima noastră discuţie?

O secundă, două... Mătuşa lui începu să râdă:

- Absolut nimic. Stai liniştit, că ce-am discutat noi a rămas în picioare.

Zâmbi slab:

- Bine, tuşico. Îţi mulţumesc frumos pentru "consultaţie"!

- Să creşti mare şi frumos, Ştefane!

Hai, că deja exagera! Ştia că erau interceptaţi şi înregistraţi - şi făcea mişto de urechile alea "în plus"! Se grăbi să adauge:

- Dacă se schimbă ceva, să-mi spui!

- Bineînţeles! Doar ţi-am promis, nu?

- Da... Sărut mâna.

- Să trăieşti, Ştefane.

Închise şi reveni în birou, unde Aleodor şi Roşcata erau străvezii deja:

- Vorbeşte cu omul meu. Să vă dea băieţi şi fete deghizaţi în turişti şi să mi-i ţineţi sub strictă supraveghere pe chinezi.

- Da, şefu'.

Privea lung ecranul, mail-ul scurt al şefului lui din Paris...

Păi, se părea că lucrurile "se urniseră". Spionii colaborau frumos cu oamenii lui. În plus, îi plăcea să-şi ţină oamenii aproape de oamenii lui Aleodor. Dacă ăia nu asigurau spatele casei, oamenii lui nu făceau asemenea greşeli! Dar, vorba Rebecăi - poate că avea Popescu un interes să-l ţină departe de Ana şi de copii! Cine putea şti...

Oricum, o să-i scrie băiatului lui să-şi instructeze subalternii să fie cu ochii-n patru. Şi să lichideze fără milă orice chinez, francez sau african care îndrăznea să se apropie de familia lui. Aşa o să-i scrie - "să lichideze". Ca să fie clar să ocheasă fruntea...

Anunţă scurt:

- Aleodoare, trimite raportul ăsta lui Diamant şi Grasu. Facem videoconferinţă cu toţi consilierii, în zece minute.

Rebeca sări în picioare şi înhăţă laptopul. Aleodor muta scaunele. Se strângeau la biroul lui, care era cel mai generos...

Adina era străvezie. Era speriată. Încerca să scrie ceva, dar nu mai nimerea corect tastele - şi ştergea tot timpul. Fata asta era o secretară minunată - numai că, în asemenea condiţii de stres, avea o problemă...

Se ridică şi decise să iasă. Or să înghită un calmant - fiecare dintre ei. Şi-apoi or să facă videoconferinţa asta. Năvăli deci peste Florina - care se panică instantaneu la vederea şefului în bucătărie şi făcu un pas în spate... Trase sertarul cu medicamente şi căută... căută... Îşi amintea zâmbetul glumeţ al Anei, de pe vremea când el încuia Distonocalmul şi "crema de vânătăi" în seiful de la Cannes... Distonocalm o să le dea - că era tare şi bun şi-avea un flacon neînceput. Revenea în birou...

Ia uite-i! Parcă erau "celulă de criză"! Amândoi vorbeau la telefon. Rebeca vorbea cu Diamant, Aleodor vorbea cu băiatul lui din Paris. Adina era în continuare străvezie; aşa că se opri lângă ea şi-i puse flaconul pe tastatură:

- Stai liniştită. OK?

Aproba şi se grăbea să înghită pastila... Reveni la biroul lui şi înghiţi şi el o pastilă. Şi-i îndemnă pe amândoi:

- Luaţi cu bombonele - că-s bune.

Nu comentau - nici unul, nici celălalt. Laptopul era pregătit. Diamant nu era online; probabil că fugea la Grasu, care avea conexiune sigură... Da; Grasu se îngălbenise. Gata, activaseră camera. Văzu clar mutrele palide, speriate...

- Salut.
- Salut.
- Aţi văzut raportul?

Amândoi dădeau din cap că da. Aleodor se grăbi să-i informeze apropo de "comasarea trupelor"; Rebeca tăcea. Şi el tăcea. Aşteptau să termine Aleodor informarea...

El privea lung cele două chipuri palide de pe ecran...

"Faci bine că pleci. Te aşteaptă reuşita în afaceri." Plecase din România, revenise în Franţa şi constatase reuşita aia mare...

"Peste trei cărţi, reîncepe războiul." Mătuşa lui îi spusese asta în 2 august; azi erau în 4. Nodul ăsta din gât era doar "avanpremiera"; mâine o să primească marele şoc pregătit de Jun! De-abia mâine o să fie rău...

"O să auzi vorbe proaste. Să nu crezi în ele, că nu sunt adevărate." Dacă ar fi avut 100% încredere în talentul mătuşii lui, ar fi zis că Jun juca la cacealma - iar mâine chinezul ăla o să dubleze miza dintr-o singură mişcare şi-o să-şi pună pe chip o moacă inteligentă. Din păcate, n-avea chiar atât de multă încredere în puterea cărţilor şi-a numărătorii din 8 în 8. Deşi răspunsurile date de Perla nu-l dezamăgiseră niciodată, nu-şi putea construi viitorul bazându-se doar pe supoziţia că "vorbe proaste" însemna raportul ăla de azi! "Vorbe proaste" putea însemna o citaţie pentru un dosar penal... care va sosi la conac mâine...

"Să nu crezi nici în vorbele bune, pentru că nu-i bine să-ţi forţezi norocul." OK, n-o să creadă nici în vorbele bune. O să mai înghită un calmant - şi-o să-şi facă provizii serioase de pilule de-alea! De-abia mâine începea războiul...

" Ea e cu copiii - şi e liniştită. Războiul n-o atinge nicicum. Ea e departe de toate cărţile din jurul tău." Deci Ana-Maria, Florentina şi Léon nu mai erau în Paris. Dar dacă Jun făcea azi tămbălău mare în capitală şi trimitea o singură dubă la o anumită adresă din Vest...

Uite de-asta nu putea el să aibă 100% încredere în cuvintele mătuşii lui! A-ţi afla viitorul din cărţi echivala cu a aştepta Apocalipsa pe douăşunu a doişpea...

"Să nu pleci urechea la toate vorbele şi zvonurile. Să cauţi întotdeauna dovada - şi să nu laşi îndoiala să-ţi intre în suflet. Chinezul o să încerce să-ţi schimbe soarta. Să nu-l laşi s-o facă!" Ehei, cât de simplu fusese atunci când auzise cuvintele astea! Şi cât de greu era acum să creadă în ele...

"Soarta îţi e favorabilă aşa cum e acum. Nu face schimbări mari, strategice. Ştii tu - mergi pe calea aia bătută..."

... Prea bine!

Ridică scurt mâna:

- Conform cu informaţiile mele, puricarea asta e o cacealma. Mâine ni se va servi o intoxicare care ar trebui să mă lovească în plin. O voi fenta - şi vom merge mai departe. Dar cacealmaua lui Jun va reporni războiul. Să fiţi foarte atenţi. După cacealma vine o mână bună. Nu-i daţi cărţi de-o mână bună...

Toţi patru aprobau de zor...

- ... Ne vedem de treburile noastre, ca şi cum acţiunea lor intră la capitolul "fapt divers". Şi suntem foarte atenţi. Dacă nu va reuşi să mă lovească la familie, Jun o să lovească fie mai sus, fie mai jos. Mai sus de familia mea, sunt eu; mai jos de familia mea, sunteţi voi. Diamante, ochii-n patru şi-n Bucureşti, şi în orăşel. Ai grijă de tata şi de Perla - şi pune-ţi familia sub pază serioasă.

- Am înţeles.
- Vorbim.

Se ridică şi porni spre fereastră - că înţelesese ce-l aştepta mâine...

Jun îi pregătea un "spectacol" cu familia lui. Se întreba care va fi "punerea în scenă"; se întreba dacă va fi ceva "radiofonic", sau "televizat". Se întreba dacă Aleodor va trebui să amprenteze mâine degete amputate chirurgical... sau "să dea la analizat" urechi, sau...

Gata? Terminaseră? Se răsuci scurt şi-şi privi consiliera. Rebeca era serioasă. Era îngrijorată. Nu încerca să se folosească de ocazia videoconferinţei pentru a-i aminti lui Diamant că-l iubea la nebunie. Fata asta îl pusese rău la suflet pe şeful ei - regele conte care-i făcuse acte, card şi firmă şi, în nici patru luni, o introdusese "pe uşa din faţă" în cercul oamenilor care aveau şi avion privat, şi bani să-l gareze într-un hangar. Rebeca lui se uita lung la Diamant şi se gândea cum să facă ea "să-i facă păpuşă" lui Jun ăla, ca să-l răcorească mai repede...

Doamne, ce copil!

La următoarea tentativă de recuperare, o s-o trimită pe ea. Că ea chiar voia să recupereze regina şi să i-o aducă regelui! Pe ea o durea sufletul atunci când îl vedea pe el trist şi plâns! Ea sigur o să reuşească! Hm...

Gata? Terminaseră? Că trebuiau să pună osu' la muncă! Aveau de făcut caşcaval - şi pentru umbrele, şi pentru organigramă, şi pentru cheltuielile de funcţionare... şi pentru alea de război...

Diamant

Gata - imaginea se înnegri, semn că videoconferinţa chiar se terminase... Oftă greu şi se ridică:

- Grasule, eu nu ştiu ce să zic...

- Eu ştiu, aşa că zic eu. Ăla nu mai ştie cum să facă să-l facă pe şefu' să se ia de el. Că nu poate să tragă cu rachete-n el, dacă nu vrea să răcească brusc! Şefu' trebuie să-l atace. Iar Ştefan nu l-ar ataca decât pentru chestiuni de familie. Adică de Ana. Ăla se face acum că o caută pe Ana - ca să pună în scenă că a capturat-o şi să-l facă pe Ştefan să-l atace.

- Sau să se-mpuşte.

Ridicase un deget - ştia că avea perfectă dreptate... Se grăbi să iasă:

- Trebuie să plec la treabă. Îi zic lu' Cornel că eşti şef în locu' meu.

- Nu! Bă!

Nu-nu! Îl lăsa pe Grasu şef aici! Grasu era "doxă" de pază şi apărare! El trebuia să se ducă la treabă; şi-avea acum două chestii pe cap! Avea şi războiu' cu Jun, care se putea extinde spre rudele îndepărtate ale lui Ştefan, şi-avea şi Internele alea pofticioase şi "excluse" de la caşcaval! O să fie o zi infernală; o să trebuiască să se concentreze cumva la amândouă, în timp ce imaginea Rainei o să-i zburătăcească rău gândurile...

Scoase mobilul special şi selectă numărul lui Grasu. Şi sună o singură dată - prietenul lui ţipă în aparat:

- Bă! Nu mă lăsa şef aici!

- Nu te las. Tu n-ai putea să-i dai ordin lu' Cornel să-i taie chinezoaicei capu'. Să ai grijă de mama şi de unchiu'.

Apăsă butonul roşu şi urcă la volan. Şi demară - că cu Cornel vorbea la primărie. Trebuia să pună pază umană la anumite case...

Dacă nenorocitul ăla de Jun făcea o mişcare greşită, îi omora cumnata. Şi nepotul. Ochi pentru ochi. Ştefan îşi răzbunase mama; el o să-şi răzbune cumnata şi nepoţii.

Roşcata

Florina gătea foarte bine. Asta o ajuta pe ea să se mai rotunjească un pic. Îi plăcea gândul ăsta; înfuleca felul doi "cu două guri"...

Mobilul lui Aleodor începu să piuie. Cine era? Îl văzu albindu-se instantaneu... Fir-ar să fie ea de treabă! Ce dracu?!

- Da... Stop. Cică în urmă cu jumătate de oră, o dubă neagră a intrat val-vârtej pe poarta mănăstirii Maubuisson, de unde-a ieşit în viteză şi n-a frânat până la Cormeille En Vexin, intrarea pe pistă. Unde ei au intrat, iar oamenilor noştri li s-a închis poarta-n nas. Zi-i!... Stop!

Avionul lui Jun a decolat acu' cinci minute de pe aeroportu' ăla, cu destinaţia Nisa. Şi nu se cunoaşte lista de îmbarcare.

- Cheng e la bordul avionului?

Aha! Ştefan avea perfectă dreptate! Cheng ar fi trebuit să însoţească încărcătura aia! Aleodor întreba - şi-apoi aştepta... Aştepta... Luă telefonul şi accesă internetul. Deci, mănăstirea Maubuisson. Cum dracu se scria asta?

- Cheng e tot în Paris, la mănăstirea Sainte-Marie, şi cică petrece cu băieţii.

Ce face? Petrece cu băieţii? Hei!

- ... Zice omu' meu că au ieşit toţi din mănăstire şi s-au dus la dube; şi cică ciocnesc cu energizant, trag o ţigară relaxată şi râd şi sunt foarte veseli.

De parcă serbau reuşita... Ştefan era incredibil de calm:

- Bine. Spune-le să nu se îndepărteze de chinezi. Şi află cumva lista de îmbarcare a avionului - deşi sunt tentat să cred că ştiu ce scrie-n hârtii...

- Acu' o dau în lucru. Trimit băieţii la Nisa?

- Trimite câţiva, să spioneze aeroportul. Dar sunt sigur că o să facă escală undeva pe parcurs. Prespun că în Grenoble... Sau poate chiar în Lyon! Deşi nu pare, Jun are simţul umorului bine dezvoltat!

Cum putea să spună asta? Şi cum putea să vorbească atât de detaşat de chestia asta? Şeful ei ridică scurt din umeri:

- Că doar n-o să-şi umple casa de sânge; nu?

Aleodor aprobă, cu capul bine ascuns între umeri...

"Şi-asta e numa' vina ta - că n-ai fost în stare să asiguri spatele casei, în Lyon!" Aşa! Că nu degeaba zisese Ştefan de Lyon şi de simţu' umorului! Idiotu' ăsta de Aleodor se-mpiedicase magistral acolo şi nu reuşise să-i salveze! Că dacă l-ar fi dus capu', acu' regina şi copiii puteau fi bine-mersi în Aurari, în perfectă siguranţă! Sau aici, la conac, la masă cu ei! Regele era înconjurat de scaune goale...

Dacă chinezu' ăla făcea mişcarea aia greşită, îl rezolva ea. Acu' ştia cum se face; îşi lua liber dimineaţa, se ducea şi lua o valiză cu bani de la unu' dintre cărăuşi, după care se ducea la moldoveni şi plătea pentru lichidarea chinezului. Şi pe urmă n-aveau decât s-o omoare! Şi-aşa, viaţa ei...

- Rebeca...

Da! Poftim? Îi spusese ei ceva? Ştefan o privea lung, serios:

- Nu mai plănui; mănâncă.

La dracu! O simţise imediat! Ochii ăia verzi îi citeau gândurile de parcă erau gazetă electronică! Atacă războinic farfuria...

Nu-i mai era foame. Parcă nici nu mai era aşa de gustoasă! Nu ştia cum naiba să facă să dea de regină...

Isamu

Viaţa de şef era plictisitoare - şi obositoare, după părerea lui! Azi nu-l avusese pe Piao - venise de dimineaţă şi-l rugase să-l învoiască până la prânz, pentru că avea nu ştiu ce problemă de rezolvat. Îl învoise până mâine; iar azi citise. Tocmai terminase încă o carte. Calculatorul nu piuise, mobilul nu piuise... Ştefan şi Jun se alergau prin alt colţ al deşertului. El, băiatul de mingi, fuma şi-şi umplea timpul cu altele. Citea. Cultura lui generală creştea; şansele de a se reapropia de Ştefan scădeau, pe măsură ce Jun se îndepărta de el... cu tot cu Ştefan...

Piu! Na, că piuise totuşi! Se ridică, se întinse bine-bine...

Avea un mail de la Cheng. Fără nume, fără ataşamente. Click.

"Mâine, războiul s-ar putea sfârşi prin neprezentare."

Adică... Adică Jun îl pusese pe Cheng să facă un lucru care-ar fi putut opri mâine războiul. "Prin neprezentare" însemna... Însemna...

Fir-ar a naibii de treabă!

Apăsă Forward, fără să-i pese că trimitea acel mail de pe adresa lui "oficială", supravegheată de toată lumea! Selectă adresa oficială a lui Diamant. Iar în Carbon copy scrise adresa oficială a lui Ştefan... Şi cum nu-şi permitea să le trimită nici măcar o explicaţie de genul "Acest mail a venit pe adresa mea", apăsă Send şi-şi aprinse o ţigară.

Dacă Cheng îl informase apropo de chestia asta, nu-i era deloc greu să presupună că el se ocupase de lucrul care generase "vestea". Iar dacă se ocupase Cheng, era o chestie sângeroasă. Îi era sincer frică să se întrebe ce anume îl făcuse pe Cheng să scrie acel "prin neprezentare"...

Îi era frică. Dacă planul orchestrat de Jun era bine organizat şi bine executat, exista riscul ca Diamant să-şi piardă autocontrolul. Şi cum Fei-Yen şi Liwei erau în Aurari, la discreţia vărului lui Ştefan, iar Ştefan era la conacul din Bourges... Iar dl Ionescu mai avea şi alte treburi şi nu era înştiinţat prompt despre fiecare mail pe care-l primea nepotul lui. El nu putea s-o avertizeze pe Fei-Yen...

Dacă Diamant se pierdea cu firea...

Nu putea să-l sune... Nu putea să-l sune nici pe dl Ionescu...

Scoase telefonul şi selectă numele singurei persoane pe care-o putea suna. Piao răspunse imediat:

- Da.
- Ce-a făcut Cheng azi?
- Aflu şi te sun în cinci minute.
- Aştept.

Şi-acum aştepta - că n-avea încotro...

Deci, mâine se putea sfârşi războiul - sau putea reizbucni, mai violent şi mai sângeros şi mai intens ca niciodată. "Prin neprezentare" se putea referi şi la Jun, şi la Ştefan. Dacă Jun era rechemat în China, ultimul ordin pe care i-l va da lui Cheng va fi să-l lichideze pe Ştefan. Dacă Jun făcea o şmecherie menită să-l păcălească pe Ştefan, şi-i şi reuşea, "neprezentarea" contelui semna sentinţa soţiei şi băiatului lui...

Unde naiba era femeia aia? Cum să facă s-o găsească? Dacă o găsea pe Ana şi-i transmitea lui Ştefan informaţia asta, era iertat "din oficiu" - iar relaţia lor "se reseta". Ştefan îşi recupera familia, după care venea să recupereze vila; el îi dădea cheile, îşi lua cana şi linguriţa şi se numea "şomer". Dar ieşea din vilă sănătos, neatins, zâmbitor, ştiind că soţia şi băiatul lui îl aşteptau acasă. Şi uite că nu putea să dea de Ana! Adică nu putea nici măcar s-o caute! Dacă el îndrăznea să-i ordone lui Piao să o caute, în maximum 5 minute primea pe mail poze cu Fei-Yen şi Liwei legaţi fedeleş într-un beci întunecat, păziţi de nişte zdrahoni cât casa...

Telefonul! Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Azi, de dimineaţă, oamenii lui Jun au "periat" mănăstirile din preajma Parisului. La prânz, o dubă neagră a intrat şi-a ieşit din Abbaie de Maubuisson şi-a gonit apoi la cel mai apropiat aeroport. Avionul privat s-a ridicat imediat de la sol; a făcut o escală în Grenoble, după care s-a garat la Nisa. Din clipa când duba a ajuns la aeroport, "perierea" s-a oprit. Şi-apoi, în jurul orei trei, oamenii s-au retras din teren iar Cheng a luat o cursă comercială până la Nisa.

Oftă lung, greu...

- ... Trimit pe cineva la mănăstirea aia?
- Nu. Vorbim mâine.
- Să încerc să aflu informaţii din interior?
- Nu. Vorbim mâine.
- ... Bine.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu - spera să nu fi făcut o greşeală...

Ştefan

Hm! Chinezul lui se abţinuse de la a comenta acel mail. I-l trimisese ca atare. Iar faptul că el fusese pus în Carbon copy, acolo unde Diamant nu-l putea vedea, îl făcea să se încrunte. Isamu îl testa pe Diamant? Sau n-avea încredere în el, după ce-i trimisese mail-ul cu cei cinci cercetători iar Diamant nu-l luase în seamă? Ambele variante îl înfuriau...

Şi iată şi mail-ul lui Diamant! Ia - el scrisese ceva?

"Salut. Uite ce mi-a trimis Isamu. Nu ştiu ce să cred. Orăşelul e ca o fortăreaţă, aici n-au ce să facă. Aveţi mare grijă de voi acolo! Diamant"

Oof, ce-nseamnă dragostea asta! Diamant al lui mai că nu-l rugase explicit să o pitească pe Rebeca în seif şi să nu-i dea drumul de acolo până la sfârşitul războiului! Tare se temea el că, după ce le dădea "autorizaţia", roşcovana asta mică o să fie slăbiciunea lui Diamant! Aşa cum Ana era slăbiciunea lui...

Mobilul special vibră scurt; îl scoase şi începu să scrie...

"Stai liniştit. Aşteptăm atacul. Mâine, să nu ieşi din orăşel. Pune pază la bunurile ăluia şi nu te atinge de ele orice-ar fi. Calm, Diamante!"

Send... Şi-acum, viramentele. Avea plăţi de făcut. Utilităţile conacului, ultima tranşă din renovare, încă o tranşă pentru finisajele cazinoului din Le Mans...

Diamant

La dracu! Ia uite ce-i spunea Ştefan - să stea calm şi să-i păzească familia lu' Isamu! Că Isamu o păzea pe Ana şi pe copii! Aah! Îi venea să-şi dea palme - că el îi oprise prizonieri aici...

Nu! O să facă exact ceea ce spusese Ştefan. Şi-atât.

Se ridică şi ieşi - şi dădu de Cornel, care-l păzea personal în anticameră...

- Mai pune doi oameni la căsuţa cu oblicii.

- Da, şefu'.

Aşa; şi-acum pornea spre mămica lui, care sigur avea nişte răspunsuri...

Ştefan i se păruse calm. La videoconferinţă, vărul lui spusese "conform cu informaţiile mele". Or, n-avea de unde să aibă informaţii. Aleodor nu păruse mai informat; Raina lui "cocea" o răpire de chinezi ca-n filme... Ştefan avea indicii. Şi sfaturi. Ştia viitorul aşa, empiric şi cam presupus. Iar mămica lui era singura care ştia viitorul; aşa că se grăbea să intre-n curte... Apăsă soneria, oftând greu; paşii se apropiară, uşa se deschise... iar ea îi zâmbi, amuzată:

- Ce-i cu tine, mă? Că războiul reîncepe mâine, nu azi!

Deci nu se înşelase! Ea era "sursa de informaţii" a lui Ştefan! O împinse înapoi şi-o cam "îndesă" în bucătărie:

- Ăla a periat de dimineaţă mănăstirile din zona Parisului. Şi, la prânz, una dintre dube a intrat într-o mănăstire, a ieşit val-vârtej, s-a dus la aeroport - unde aştepta avionul privat al ăluia...

Mama lui aproba şi zâmbea... Mârâi printre dinţi:

- Eu simt că-mi pocneşte capu' iar tu râzi la mine!

- Râd - că eşti galben ca lămâia, iar ăla face mişto de tine!

- Mămico, nu-i de joacă!

- Ştiu. Ana şi copiii sunt departe de război acum. Sunt departe şi de Ştefan, şi de Jun. Aşa că ăla face mişto de tine şi tu mai ai puţin şi dai în hepatită...

- Mămico,

- Diamante, războiul începe mâine. Şi începe cu o cacealma. Cărţile îmi cad la fel - Ana e bine, e cu copiii, e departe de agitaţia voastră şi aşteaptă Crăciunul. Lucrurile nu s-au schimbat după ce duba ăluia a făcut ture - am întins cărţile acu' o oră şi sunt neschimbate. Aşa că e o cacealma.

Nu prea ştia ce să creadă...

- I-am spus asta şi lui Ştefan. Şi pe el ştii că nu-l mint niciodată! Nici pe tine nu te mint. E o cacealma. Să fii calm şi să asculţi de Ştefan. Şi să nu faci nimic fără acordul lui. Abia de mâine-ncolo încep problemele cu ăla! Abia de mâine-ncolo o să fie periculos. Bucură-te de liniştea de azi...

Cum dracu să se mai bucure? Păi, ce - asta era linişte? Asta cu chinezii şi mănăstirea era linişte?... În fine! O sărută pe obraz şi ieşi. Şi imediat cum deschise uşa, dădu nas în nas cu Cornel! Aah - ce-l enerva individu' ăsta! De ce nu se ducea el s-o păzească pe Safira? Că nu-i ordonase să stea remorcă la coada lui! De ce nu se ducea să se ocupe de nevasta bulibaşei? Gata, îi pierise interesu'? Zisese mersi că ea voia să pună punct - şi pusese şi el punct? Chestia asta chiar că-i displăcea rău de tot! Cornel avea multe calităţi - iar cel mai mare defect al lui era pupincurismul ăsta acut! Noroc cu calităţile...

Intră în primărie, traversă grăbit anticamera şi năvăli în propriul birou. La nea Dumitru era coadă de audienţe, aşa că nu putea să se sfătuiască cu el...

Se trânti în scaunul confortabil şi reporni calculatorul... Reverifica mail-ul...

Nimic nou. Nici de la... nici de la... Nici măcar de la chinezu' ăla nenorocit! Aah! Aşteptarea asta îl omora! Nici Raina nu-i trimisese nimic...

Asculta murmurul de pe hol...

El n-avea ce să facă aici. N-avea treabă la birou. N-avea treabă nici acasă - şi cum era ora când copiii se uitau la televizor, prefera să nu fie nevoit să se întreţină verbal cu Safira. Stătea deci în birou, la biroul lui, şi bătea mărunt darabana cu vârful pantofului... că nici Raina nu-i trimitea nimic... şi iar se simţea exclus...

Ia - că tocmai îşi amintise o chestie! Raina îi dăduse un plic şi-i spusese să-l bage-n seif. Se conformase; numai că trebuia să ştie şi el ce era în plicul ăla! Că era seiful lui, cum se zice! Aşa că se ridică şi descuie hardughia... Trase hârtiile. Şi înlemni. Poftim?

... "Am fost la Nicuşor, să ridic o comandă"... Costisitoare comandă! Măiculiţă, ce de bănet! Da' ştia că nu se-ncurcase! Diamante negre... certificate, bineînţeles, că doar erau comandă specială... Diamant roşu? Uau! Păi şi dacă tot şi-l făcuse şi-l luase, de ce nu-l purta? Costase o avere - şi se gândea că trebuie să fie superb, cu diamantul ăla roşu...

Oof! Cine-l pusese să se uite-n plic? Acum mai avea o întrebare care-l apăsa rău pe creier! De ce nu purta Raina lui inelul pe care şi-l cumpărase? Că ea îl cumpărase! Actele erau pe numele ei, chitanţa era prinsă de factură - şi era pe numele ei, adică achitată cu cardul ei...

Şi când se gândea că abia de mâine încolo începea războiul...

Lupta

Nunta

5 august 1011 - vineri

Ştefan

Era liniște în birou. Aveau de lucru. Făceau documente. Dar, spre deosebire de săptămâna trecută, azi le făceau într-o tăcere perfectă. Se auzeau doar tastele. Se auzea ţăcănitul ăla ca de registratură de tribunal...

Brusc, staţia de emisie-recepţie piui:

- Vine un curier DHL, cu un plic pentru dl conte.

Înlemniseră. Toţi. Adina, Aleodor şi Rebeca se uitau lung la el... Îi făcu consilierului lui semn să răspundă - iar bărbatul se repezi la staţie:

- Să-l preia băieţii de aici. Şi ochii-n patru!

Aoleu! Parcă erau bolnavi de nervi! Se ridică şi ieşi; Aleodor îl urma, la doar un metru... Şi se grăbea să-l oprească:

- Pune-ţi vesta.

- Fii serios!

- Nu ştiu de la cine primeşti informaţiile despre război; dar dacă nu-i o sursă de maximă încredere, eu zic să-ţi pui vesta!

"Na, tuşico! Pe el unde să-l pun - la vorbe bune, sau proaste? Dacă-l refuz, oare îmi schimb soarta?" Tuşica lui era în Aurari - şi întindea cărţile la ora asta. În România, era opt jumate; ora la care ea servea cafeluţa de după micul dejun, la o pasienţă...

Mai avea doar doi paşi până la uşă, când Aleodor ajunse brusc în dreptul lui şi-l împinse ferm spre stânga:

- Deschid eu.

Să deschidă el atunci! Dacă ţinea musai... Consilierul lui deschise uşa şi luă o poziţie impunătoare, de forţă... Dar nu era decât un curier nenorocit! Nu era Cheng! Îl auzea clar şi-şi dădea seama, după accent, că omul care-i adusese plicul era născut şi crescut în Franţa! Doamne, ce om!

În sfârşit, Aleodor se dădu deoparte din cadrul uşii! Mm...

Tânărul angajat al DHL era alb ca varul la faţă. Probabil că-i scormoniseră maşina şi buzunarele de două ori până acum - o dată la poartă, o dată în capătul aleii. Îl privea cu frică... Semnă şi-i luă plicul din mână. Şi-l văzu repezindu-se spre maşinuţa lui - unica şansă de scăpare din curtea asta cu nebuni!

Reveni în conac. Se grăbea spre birou... Ce scria pe plic? Expeditor, Jun Chèn. Destinatar, Ştefan Ionescu. Adresa lui Jun de la Nisa, adresa lui de la conac... La conţinut, scria "documente". Păi şi ce era să scrie - "bombă"? Aah, ce idee minunată! Intră în birou şi bombăni, abţinându-se cu greu să nu zâmbească:

- Ne-ar trebui un câine de-ăla şmecher, care miroase explozibilii...

Fir-ar a naibii de treabă să fie! Aleodor scosese telefonul! Doamne! Îl prinse de braţ:

- Părinte...

Şi-acum Aleodor pricepuse ce fusese cât pe ce să facă - şi ce reacţii nepotrivite avea azi.

- Nu exagera. Jun Chèn n-are voie să mă omoare. Tocmai s-a gândit să încerce să mă convingă să mă omor singur. Între o înfrângere "cu picătura" şi-o victorie ruşinoasă prin neprezentare, crede-mă că optează pentru victorie! Haideţi să vedem ce ne-a trimis.

Consilierul lui era vişiniu. Exagerase - adică se lăsase purtat de tsunami-ul de adrenalină şi chiar intenţionase să aducă la conac un patruped de la forţele antitero! Acum însă îl văzu întinzând mâna spre el:

- De desfăcut, eu îl desfac.

"Bine, mă! Sinucide-te tu!" Îl lăsa să-şi facă damblaua; îl vedea grăbindu-se spre geam... Gata? "Îşi făcuse numărul"?... Da. Se întorcea cu plicul şi-un CD. Un blank, bineînţeles! Se aşeză la birou...

Jun îi trimisese un film. Antivirusul nu descoperise nimic în neregulă pe discul ăla... Trase adânc aer în piept şi apăsă play.

Ecran negru... Tot ecran negru... Plecă privirea spre banda derulantă - cât negru îi trimisese ăla? Imaginea deveni brusc luminată - şi-l sperie! Ptiu, drace! Apăsă imediat tasta space...

Filmarea asta era gândită şi pregătită de Jun de mult timp. Probabil, încă de pe vremea când şefii îi frecaseră cu sârg ridichea, în Hamburg. Fiecare secundă din filmarea pe care-o va vedea fusese regizată bine, gândită bine, "condimentată" bine de-un specialist în psihologie şi nu numai. Chestia aia cu luatul pe nepusă masă o practica şi el, atunci când îşi amintea s-o aplice. Aşa că... Aşa că îşi privi lung secretara:

- Urmează scene dure. Adina, eu zic să te duci sus. Sau în curte - unde vrei tu.

Tânăra îl privea lung şi nu se clintea de-acolo... Rebeca se dezmetici prima - se grăbi să apuce braţul bietei profesoare de franceză şi s-o tragă spre uşă.

- Du-o sus, la ea. Şi stai cu ea.

Pasul şovăit îi confirmă bănuiala - Rebeca lui plănuise să-l lichideze pe chinez, iar faptul că el o priva de "sursa de inspiraţie" o oftica rău de tot! Le aştepta să iasă...

- Ia-ţi un scaun.

Aleodor se conformă. Dădu volumul la maximum, apăsă stop şi play şi luă mâna de pe mouse. Acum vor viziona un thriller regizat de Jun... pe care el nu-l va privi per ansamblu, ci pe care-l va scormoni prin detalii. Şi deci îl va opri foarte des, ca să nu aibă şocul ăla psihic pe care miza chinezul...

Imaginea era neagră... Gata - începuse. Pe ecran apăruse colţul unei camere. Pereţi albi, comuni... Un individ într-un trening negru intră violent în cadru. Trăgea după el o femeie... Pauză!

Era şatenă - aşa ca Ana. Era slăbuţă - aşa ca Ana. Purta numărul trei la sutien - exact la fel ca Ana. Purta o cămaşă uriaşă, albă - ca un cearceaf găurit şi tras peste cap. Părul fusese prins strâns în coadă; acum coada era lăsată rău, pentru că părul era încâlcit de degetele care-o tot chinuiseră...

Play. Individul o smuci în colţul ăla şi-o întoarse spre cameră. El avea cagulă pe faţă, aşa că Diamant n-o să-şi poată răspunde vreodată la întrebarea "cine a fost actorul din planul secund"... Actorul ăla se poziţiona în spatele ei. Ea tocmai era împinsă pe jos, în genunchi... Nu părea drogată; dar...

Era bătută. Era plină de sânge. Faţa îi era practic de nerecunoscut! Era umflată şi vineţie aproape în totalitate! De-abia mai clipea... Cârpa aia cu care era îmbrăcată avea pete proaspete de sânge. O bătuseră în alte haine. Cârpa asta se murdărise atunci când o schimbaseră, pentru filmare. O privea lung...

O mână îmbrăcată tot într-un trening negru îi întinse o hârtie. Apăsă repede pauza - pentru că "simţea" un moment psihologic acolo... Privea lung imaginea, per ansamblu, şi zău că nu-şi dădea seama dacă femeia aia era regina lui... sau nu...

Play.

Pauză. Se aplecă încet...

Îi rupseseră mâinile. Adică nişte degete. Probabil că o loviseră fără milă, iar ea încercase să se apere - şi-i loviseră degetele. În orice caz, la mâna stângă avea un inel. El îl privea... şi-i căuta chichiţe... Căuta un semn că nu era inelul ei cu diamante... şi zău că nu-l găsea...

Probabil că pe asta mizase şi Jun, atunci când pusese inelul pe degetul femeii ăsteia. Chinezul avea îndeajuns de mulţi bani ca să dea de bijutierul care făcuse inelul reginei şi să-i comande un inel identic - o copie fidelă a comenzii lui de demult. Fie că plănuia să-l vândă după aceea, fie că plănuia să-l păstreze "amintire" în seif, Jun calculase că tot inelul ăla cu diamante îl dusese şi pe el de nas, tot într-o înregistrare, difuzată de posturile de televiziune şi "explicată" cu amabilitate de "reprezentantul statului român". Chinezul ăsta avea memorie foarte bună; şi era răzbunător. Plătea cu sârguinţă fiecare găluşcă pe care trebuise s-o înghită vreodată. Iar "repatrierea" familiei Ionescu, cea regizată de Aleodor în colaborare cu Moreau, fusese o uriaşă găluşcă amară - pe care Jun o înghiţise toată...

Aleodor şopti:

- Ăla e inelul?

- Nu ştiu; dar fiecare hit de succes are cel puţin două remake-uri. Fiecare pantalon de succes are cel puţin treij' de còpii, mai mult sau mai puţin reuşite...

Apăsă din nou play. Femeia de pe ecran ţinea greu hârtia. Avea cătuşe la mâini; şi avea nişte degete rupte. Încerca să-şi descleşteze maxilarul... Lăsa mâinile în jos şi ridica faţa spre camera video...

- Numele meu este... Ana-Maria Ionescu... Sunt soţia lui Ştefan Ionescu...

Lovi repede pauza! Stop - că trebuia să analizeze bine partea asta! Femeia de pe ecran vorbea în română şi de-abia reuşea să scoată şoaptele alea răguşite! Vânătăile se înnegriseră - semn că aveau cel puţin 12 ore vechime! Adică urlase... Adică o chinuiseră 12 ore? Hm... Apucă mouse-ul şi trase banda derulantă spre stânga. Voia să-i asculte foarte atent accentul. Play.

"Ana-Maria Ionescu" - o spusese corect. Era vorbitoare de română. Adică era româncă. Asta era o veste proastă... "Ştefan Ionescu". Îl spusese corect pe Ş. Francezii aveau o problemă cu litera aia. Femeia de pe ecran era mie-n sută româncă. O privea totuşi şi se întreba dacă era Ana lui... sau nu...

- ... Florentina şi Léon nu mai sunt... cu mine. Au fost împuşcaţi... şi sunt morţi...

Aleodor nu clipea, nu sufla...

- Vorbeşte!

Ptiu, drace - ce-l speriase! Uitase să mai oprească filmarea - iar răcnetul individului din spate, coroborat cu pumnul pe care i-l aplicase femeii ăleia în cap, îl speriase! Ea căzuse; el o ridica chiar acum. O apucase de păr şi-o smucea fără milă... Îi ordona să se uite la cameră şi să vorbească... Femeia de pe ecran începu să suspine:

- Îmi pare rău...

Se auzi un foşnet şi-un pocnet - iar atenţia ei se mută undeva în stânga obiectivului. Clar - cineva din camera aia foşnise şi pocnise. Insul din spatele ei o apucă iar de păr şi-o scutură fără milă:

- Vorbeşte! Mai repede!

Ceea ce văzuse acolo, în cameră, o făcu să revină spre obiectiv - şi să ridice puţin tonul:

- Ştefane, te iubesc! Să nu uiţi asta!

Poftiim? Pauză! "Ştefane, te iubesc?" O privea lung... Ea se uita în stânga obiectivului când spunea asta. Iar el era, totuşi, îndeajuns de bulversat de filmarea aia ca să nu-şi poată da seama dacă era Ana lui... sau nu...

Aleodor scoase mobilul şi începu să piuie - aşa că şopti:

- Să ţii minte toată viaţa ta - niciodată să nu tragi concluzii şi să nu iei decizii înainte de punctul final. Aşteaptă...

Aştepta... Apăsă din nou play. Din stânga obiectivului apăru un alt trening negru - iar bărbatul din spatele ei păşi în faţă şi-o prinse iar de păr. Femeia încercă să ridice mâinile:

- Nu! Vă rog!

Individul care intrase în cadru avea în mână un cuţit. Chinezul din spatele ei prinse bine capul şaten şi-o smuci în sus - iar noul-venit lovi nemilos cu cuţitul ăla mâna care se ridicase într-un gest de apărare. Şi-apoi prinse umărul şi trase. Şi ridică cuţitul.

Ţipătul se frânse. Sângele ţâşnea violent - ţâşnea în toate direcţiile. Şi pe ea, şi pe ei... Noul-venit tăia... Tăia... Femeia de pe ecran murea... Noul-venit se retrăgea din cadru...

Într-un târziu, atunci când chinul bietei femei se reduse la câte-un spasm sporadic, bărbatul din spate dădu drumul capului. Iar femeia căzu.

- Nu te obosi să-i cauţi - că n-o să-i găseşti niciodată. Ca să n-ai unde să le aprinzi lumânări...

Treningul ieşi din cadru.

Filmarea se terminase.

Aleodor piui din nou:

- Îl sun pe Popescu!

- Nu suni pe nimeni.

- Trebuie să-l sun! Chiar dacă nu e ea - Jun a omorât o femeie!

- Am spus că nu suni pe nimeni.

Şi cum spionul piuia în continuare, îi luă telefonul din mână şi-l băgă în buzunar. Trase adânc aer în piept...

- Ştefane! Putem să-l băgăm la zdup!

- El nu ştie nimic despre filmul ăsta. L-a primit la Nisa, în cutia de scrisori, într-un plic perfect alb. A văzut întregistrarea şi s-a grăbit să mi-o trimită. Din amabilitate şi compasiune. Şi-atât. Asta va fi declaraţia lui. Chiar vrei să râdă şi curcile de tine?

Aleodor tăcea... Scoase telefonul şi-i făcu Rebecăi un apel. Şi apoi îşi aprinse o ţigară. Privea lung ecranul negru...

Nu putea spune sigur dacă era Ana, sau nu. Simţea însă că nu era ea. Aşa că scoase iar telefonul, selectă numărul mătuşii lui...

- Da, Ştefane.

- E vreo schimbare?

- Nu. Absolut nici una. Sunt cu ele în faţa ochilor - şi-mi beau cafeluţa şi plănuiesc să fac nişte chifteluţe delicioase, pentru mine şi Dumitru...

- Bine. Săru' mâna.

- Să trăieşti, Ştefane.

Închise şi-o văzu pe Rebeca năvălind în birou. Îi făcu semn să vină să se aşeze pe scaunul lui. Apoi se întinse, reporni filmarea şi făcu un pas în spate. Privea imaginea per ansamblu...

Femeia aia era desfigurată. Rău! Nici maică-sa n-ar fi fost sigură că era copilul ei! Ceva era în neregulă acolo. O îmbrăcaseră în alb, ca în filmările cu ostatecii din ţările arabe. Individul care mânuise cuţitul tăiase cu mare grijă, de parcă ţinuse musai să insiste, să o chinuie, să o facă să sufere...

Roşcata

Privea lung ecranul monitorului...

Încă de când aflase că reîncepe războiul, simţise că de data asta chinezul o să încerce să lovească "la sentiment". Nu-l putuse ucide pe Ştefan cu gloanţe-n cap; nu-l putuse învinge nici "la puncte". Încerca să-l facă să-şi zboare singur creierii - sau să-şi bage cuţitul în inimă. Azi, când el rostise "scene dure" şi-o trimisese pe Adina la plimbare, înţelesese că Jun Chèn omorâse pe cineva. O femeie. Şi se zgâriase rău pe ochi, când fusese trimisă să stea cu secretara! Păi ea era consilieră, sau baston? Nu stătuse lângă el atunci când o răcorise pe Julie? Nu stătuse lângă el atunci când o răcorise pe mama cretinului de chinez? De ce-o expedia tocmai acum, când reîncepea războiul?

Adina bufnise în plâns imediat cum intrase în camera ei. O strânsese în braţe şi-o mângâiase uşurel pe creştet, deşi îi venise să-i tragă nişte şuturi în fund...

Show-ul de pe ecran o lăsa rece...

Aleodor nu se clintea...

Dobitocul ăla cu cuţitu' era o javră îndemânatică, dar lipsită de suflet...

Gata. Show-ul se terminase.

- Opinii. Rebeca.

- Nu e ea.

- Eşti sigură?

- Mie-n sută.

- Detaliază.

- Ea i-ar fi înjurat în ţigăneşte, ca să nu poată folosi filmarea împotriva ta. Iar ca s-o determine să spună ceea ce scria pe hârtia aia, ar fi trebuit s-o drogheze şi s-o bată non-stop preţ de vreo săptămână, aşa!

Şeful ei tăcea... Zâmbi slab şi se delectă cu obrajii albi ai lui Aleodor:

- Şefa mea l-a caftit pe spionu' francez în mijlocul străzii, i-a pus şpioancei franceze cuţitu' la gât şi-a stat în giratoriul din Orléans până s-au terminat împuşcăturile. Şefa mea a şparlit actele lu' Caterina aia - şi-a avut tupeu să-i mai folosească numele o dată, atunci când a avut nevoie de el. Şefa mea a dat uite-aşa din fustă pe sub nasu' chinezilor! Şi încă ceva, Aleodoare! Şefa mea într-o mănăstire? Ha-ha!

Palma lui Ştefan se aşează pe umărul ei, oprind-o... Greşise? Da' asta era părerea ei! Îi zisese să-i zică părerea ei! Ridică privirea spre el... Ştefan se întoarse spre Aleodor:

- Tu ce părere ai?

- ... Eu nu o ştiu pe şefa aşa de bine. Dar, gândindu-mă mai bine la calmul vostru, îmi dau seama că, dacă într-adevăr era ea, îţi punea în plic şi o mostră ADN. Ataşată de inel.

Aşa era! În sfârşit, se dezmeticise şi Părintele! În sfârşit! Şi şeful ei era calm:

- Exact. A fost o cacealma. Iar eu o să-mi joc rolul.

Da? Şi ce făcea? Că murea de curiozitate să afle asta! Ştefan scoase telefonul:

- Rebeco, pune filmarea pe server şi spune-i lui Grasu s-o ia de-acolo şi s-o vizioneze, împreună cu Diamant. Aminteşte-le să nu aibă nici o reacţie, înainte să facem şedinţă.

- Da, şefu'.

Repede, mail-ul special! Trebuia să salveze pe serverul ăla un fişier uriaş!

Ştefan

Apăsa butonul mobilului şi-i venea să se aplece şi s-o pupe-n creştet! Că era deşteaptă foc! Cuvintele ei fuseseră cel mai bun duş rece care putuse exista! Chiar dacă omisese unele lucruri... ca de exemplu intrarea ei, calmă şi serenă, în biroul în care era Isamu - şi discuţia cu el, referitoare la "vezi, că eu ies cu copiii la plimbare"...

Filip Gojdu răspunse imediat:

- Da, Ştefane.

- Salut.

- Salut.

- Uite, te-am sunat ca să-ţi mulţumesc frumos pentru găzduire.

Tăcea; şi sârbul tăcea... Decise să continue tot el:

- Vila ta a fost o oază de linişte şi calm pentru Ana şi copii. Dar cum ei nu mai sunt acum acolo, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-ţi mulţumesc...

- Gata - ai rezolvat problema?

- Da.

- Bine, Ştefane. Mă bucur că ţi-am putut fi de ajutor.

- Şi eu mă bucur că mi-eşti un prieten adevărat.

- Hei! Te rog! Ştii bine că-ţi sunt aproape şi la bine, şi la rău!

- Ştiu. Tocmai de-asta am apelat la tine...

- Şi să mai apelezi! Oricând ai nevoie, e de-ajuns să-mi dai un telefon! Indiferent despre ce e vorba!

- Bine, Filipe. Am să ţin minte.

- Păi să ţii minte! Că ştii că nu mă joc cu vorbele!

- Ştiu. Încă o dată, îţi mulţumesc.

- Încă o dată, cu multă plăcere!

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi începu să deruleze în sus - până la Dejan... Suna...

- ... Mda...

- Neaţa, Dejane!

O secundă de tăcere, un foşnet... şi-o "erupţie":

- Aa, neaţa, Ştefane! Ce mai faci tu?

- Uite, bine. Îmi cer scuze că te-am trezit; n-am ştiut că ai avut treabă aseară.

- Aa, stai liniştit! N-am avut treabă - m-am jucat la calculator până pe la cinci...

- Bravos! Şi eu, care mă gândeam că stai în moţu' patului, vorbeşti cu mine la telefon şi te uiţi la cele şase victime ale dezmăţului...

- Eei... Diseară!

Râdea Dejan cu aşa o poftă... OK! Şi-acum, vestea!

- Dejane, te-am trezit din somn ca să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

- Stai, mă liniştit! Oricând ai nevoie, dă-mi un telefon - şi se rezolvă!

- Aşa voi face. Ana şi copiii sunt acum într-un loc sigur. Aşa că l-am sunat pe Filip, adineauri, şi i-am mulţumit şi lui...

- ... Am înţeles. Auzi? Da' nu vrei tu să-ţi trimit băieţii la noua adresă?

- Nu.

- Eşti sigur?

- Sunt foarte sigur. Familia mea este acum într-o locaţie sigură; aşa că nu mai am problema pazei lor. Îţi mulţumesc mult, Dejane! Oricând ai nevoie...

- Stai liniştit, Ştefane! Băi, poate veniţi şi voi la petrecerea pe care-o dau săptămâna viitoare! Să mai vorbim şi noi...

- Să vedem. Am multe pe cap zilele astea; am inaugurarea, am extinderea... Trimite-mi detaliile pe mail - şi fac tot ce pot ca să trec măcar să te văd!

- Bine. Hai că acu' ţi le dau!

- Bine, Dejane. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi ridică privirea spre ei:

- Şi-acum toţi de-acolo împachetează şi pleacă...

Aleodor îl privea lung, serios:

- Şi Jun află că nu mai e acolo...

Ridică scurt braţele, a fatalitate:

- Păi n-a omorât-o el? El ştie cel mai bine unde e ea! E la el, nu? Şi ea, şi copiii... Toţi trei!

Rebeca bufni în râs. Ridică un deget şi-o opri cu o electrocutare "ca la carte"... Reveni spre Aleodor:

- Anunţi pe toată lumea că soţia şi copiii mei sunt acum într-un loc sigur. Aşa se numeşte: "loc sigur". Le spui oamenilor mei să nu o mai caute - că ea e "într-un loc sigur". Mai mult de-atât n-au ce să discute despre familia mea. Iar când puturoşii ăia doi din Aurari se dezmeticesc şi sună, faceţi videoconferinţă - şi-i anunţaţi voi ce şi cum.

Se grăbea spre uşă. Nu voia să mai discute cu ei. N-avea ce! Rebeca o avusese pe Ana în faţa ei - şi nu se-nvrednicise s-o îndese într-o maşină de-a curăţeniei sau să-i strecoare un număr de mobil! Aleodor nu asigurase spatele casei! Diamant se-mpuşcase cu chinezii, în loc s-o caute pe ea! Iar Grasu... Grasu fusese cât pe ce să divorţeze. Şi stătea cuminte în convalescenţă şi nu ridica un deget ca s-o găsească pe regină!

Urca treptele alea câte două. Se grăbea! Se grăbea să ajungă în dormitor - şi s-o vadă! Şi să-şi confirme faptul că nu era ea în filmarea aia! Că mafia chineză omorâse o nevinovată! Că soţia lui era bine... Că ea era atât de bine încât se luase cu treaba şi uitase să-i mai scrie... sau să sune pe cineva... chiar şi pe Florentin...

Exista Dumnezeu? Dacă exista, el o să se roage azi la el! O să-l roage să pună în mintea ei gândul de-a scrie o scrisoare...

O să se roage azi pentru un semn oricât de mic! Năvăli în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Privi lung posterul...

Dacă făcuse o greşeală...

Diamant

Mobilul începu să piuie. Aah! Ăsta ce mai voia?

- Da.

- Bă! Eşti în oraşel?

- Acu' plec la treabă.

- Ba vii încoa sfârâind din călcâie! Hai, că-i groasă rău!

Şi-i închisese. Grasu urlase la el să se prezinte instantaneu acolo şi-i închisese...

Războiul! Începuse războiul! Ana!

Sări în picioare şi ocoli biroul, trase calculatorul din priză, ţâşni pe uşă-afară... El ajunsese deja la rond, când Cornel de-abia se dezmeticise şi se ridicase de pe canapeaua din anticameră...

Roxana îl aştepta în pragul casei. Era palidă; era speriată rău...

Sări gărduleţul şi alergă spre ea:

- Ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu, că m-a dat afară. Dar, de cinci minute, înjură şi urlă de parcă a dat şefu' faliment!

Aoleu! Atunci chiar că era groasă rău! Alergă pe scări şi năvăli în camera lui Grasu. Şi-l văzu în pat, cu laptopul pe genunchi, şi-l auzi înjurând în gura mare! Uneori, atunci când el trăgea aer în piept, se auzea şi o femeie spunând ceva... pe laptop...

Încuie uşa şi se grăbi să se aşeze lângă el. Grasu se uita la un film; tocmai îl oprise, ca să-l vadă şi el de la început...

- Uite ce i-a trimis Jun lu' şefu', cu DHL-u'! Azi-dimineaţă l-a primit! La conac l-a primit! Cu curieru'! Fir-ar al dracului să fie el de gălbejit, cu mă-sa şi cu tac-su şi cu fra'su cu tot!

- Mă-sa-i rece, iar ta-su e deja călâi. Calmează-te - e o cacealma.

Un individ în negru aducea în faţa camerei video o femeie... Se grăbi să apese pauza:

- Ştefan a vorbit cu mama, ultima oară când a fost aici. A ştiut că azi reîncepe războiul. Iar mama i-a spus să stea foarte liniştit, că Ana şi copiii sunt departe de toată nebunia noastră. Şi că sunt bine. Calmează-te.

- Da? Ia uită-te tu la filmu' ăsta - şi pe urmă să te vedem cât de calm poţi să fii!

Ia să vadă el filmul ăsta! Ia! Femeia tocmai lua hârtia... Începea să vorbească... Zicea că copiii sunt morţi, că ei îi pare rău, că îl iubeşte... Şi-acum venea unu' cu cuţitu'! Nimic imprevizibil până aici! Că doar nu erau să-i zboare creierii, nu? Era nevastă de cuţitar! Mama lu' gălbejitu' nu murise înnecată cu bolu' alimentar! Normal că-i luau gâtu!... Şi-o chinuiau, nenorociţii! O chinuiau, ca să-l doară sufletul pe Ştefan...

- Na! Acu' eşti la fel de calm?

- Da. Nu e ea.

- ... De unde ştii, mă?

- Dacă era ea, nu-i trimitea un filmuleţ şi-atât. Îi trimitea toate cele trei cadavre. Hai, bagă mail-ul.

Grasu îl privea lung...

- Bă! Tu n-auzi să bagi mail-ul? Hai - că întârziem la şedinţă!

Da; se apucase să intre în mail. El îşi aprindea o ţigară, realizând abia acum că lui Grasu nu-i spusese nimic din ceea ce aflase el ieri - nici că reîncepea războiul, nici că prima lovitură era "trombon"... Îl auzea respirând greu; aproape că gemea. Adrenalina în exces şi agitaţia şi urletele alea îi provocaseră cu siguranţă dureri... Se trase mai spre el:

- Na - e online! Hai cu camera!

Grasu îi invita să-i vadă camera, primea invitaţia lor...

La dracu! Raina plângea! De ce plângea? Ce se întâmplase? O certase? O speriase fluturând iar cuţitoiu' ăla?... Plângea de mila nevinovatei din filmare?... Era supărată fleaşcă şi-şi tot ştergea lacrimile, evitând să ridice privirea spre monitor... Aleodor ridică mâna, a salut:

- Salut. Aţi văzut filmul?

- Da. E o cacealma.

- E foarte posibil să fie, într-adevăr, o cacealma. Partea proastă e că şefu' a schimbat ordinele. Şi mi-a şi interzis să-l anunţ ceva pe Popescu!

- Şi care-s ordinele noi?

- ... I-a sunat pe sârbi şi le-a mulţumit de ajutor. Vila aia e goală acum - şi faptic, şi oficial.

Cum-cum? Ştefan renunţase la ascunzătoarea aia cu vila lu' Gojdu? Da' de ce? Grasu oftă greu:

- Normal - dacă Jun zice că a omorât-o, e evident că ea nu mai poate fi acolo! La urma urmei, era acolo tocmai pentru el - nu?

- Exact. Am primit ordin să anunţ pe toată lumea că Ana şi copiii sunt "într-un loc sigur". Şi să opresc căutările.

- Păi nu-s oprite, mă?

- Să-i opresc pe ai noştri. Să le spun oamenilor noştri că familia regelui e acum într-un loc sigur - iar discuţia pe tema asta e încheiată.

Cu alte cuvinte, Ştefan renunţa... Ştefan renunţa? Tocmai el renunţa la căutări? Nu se poate!

- Eu însă o să apelez la specialistul meu în imagine. Trebuie să fim absolut siguri că n-a fost ea!

Stop aici, că ceva era putred în conacu' ăla! Da' vărul lui de ce nu era la şedinţă? Se încruntă scurt:

- Unde e Ştefan?

- În dormitor.

- Şi te-a lăsat pe tine să conduci şedinţa?

- Nu neapărat. Ne-a zis să vă anunţăm ce-a decis şi s-a dus sus.

Nu, zău! Ridică un deget:

- Ţine minte unde-ai rămas! Vin imediat!

Ieşi în fugă şi închise uşa. Şi apăsă butonul verde. Suna... Suna...

- Da.

- De ce nu eşti la şedinţă?

- Fiindcă nu vreau să fac şedinţa cu voi! Faceţi voi şedinţă - eu am treabă!

Şi-atât - îi închisese... Mm, ce furios era vărul lui! Dar bine măcar că era furios - nu rece! Când realizase că Rebeca plângea, Ştefan nu era în cadru iar Aleodor îi informa punctual pe ei, simţise o strângere de inimă! Se gândise că bietul lui văr reacţionase la primul impuls şi se rănise, sau...

Reveni pe marginea patului. Grasu tocmai îi spunea lui Aleodor că aveau ei un specialist foarte bun în imagine - aşa că se grăbi să intervină:

- Da-da! De asta ne ocupăm noi aici! Am DVD-urile din seif, cu poze; îl chem pe specialist aici şi-l pun să caute asemănări şi deosebiri. Să nu apelezi la ai tăi - că ai tăi ştiu că e tot la Gojdu! Apropo - ai grijă ce-i zici lu' Popescu!

Aleodor dădea din cap... Raina lui plângea în continuare... Oftă scurt:

- Vezi dacă afli de vreo dispariţie recentă a unei femei şatene până-n 30. E mie-n sută româncă; aşa că...

De ce plângea femeia asta? Nu putea s-o întrebe... Tot spionul continuă discuţia:

- Ţin sub observaţie atentă Cannes-ul şi Nisa. Cum aflu ceva, vă informez şi pe voi.

- Bine. Rebeco...

Ochii de peruzea se ridicară spre ecran... Mm, ce supărată era! Ce dracu se întâmplase? Parcă simţindu-i blocajul, Grasu îi rosti practic gândurile:

- Să ai grijă de Ştefan. Chiar dacă e doar o cacealma, asta l-a obligat să renunţe la vila ăluia şi la căutările noastre. E supărat. Să ai grijă de el. Să nu-l laşi să ia decizii importante la supărare...

Raina lui aprobă şi-şi şterse lacrimile. Mm, ce ochi roşii făcuse! Era supărată rău! Sigur o certase Ştefan! Sigur îi zisese ceva tăios, sau "ascuţit"! N-o lovise; o pălmuise verbal. Probabil că îi reproşase ceva! Şi cum ea nu greşea niciodată... Cum vărul lui tocmai primise o filmare care strica ascunzătoarea perfectă a Anei... Probabil îi zisese că, în Lyon...

La naiba! Raina şi Aleodor o scăpaseră în Lyon! El o scăpase în Orléans! Grasu stătea zi-lumină cu calculatorul în poală, dar nu venea cu nici o veste bună... Acum nu mai putea nici el să privească ecranul. Ştia de ce era supărat Ştefan; ştia de ce i se vorbise pe tonul ăla. Era vina lor că Ana nu era acum la conac; era vina lor că el trecea prin chinurile astea, că Jun omora o nevinovată... Avea perfectă dreptate să fie supărat pe ei!

Aleodor oftă greu:

- Să mă anunţaţi atunci când aveţi raportul specialistului în imagine.

- Sigur că te anunţăm! Îţi trimitem instantaneu totul pe mail - şi ţie, şi lu' şefu'!

- Bine. Eu mă apuc de telefoane. Vorbim.

Spionul se ridicase. Perfect! Trase laptopul spre el, trase aer în piept şi... Şi-o văzu întinzând o mână şi apăsând ceva pe taste. Videoconferinţa se terminase...

La dracu!

Se ridică şi-şi aprinse o ţigară:

- Tu ce crezi? Sincer vorbind - tu ce zici de chestia asta?

- Bă, un lucru e sigur - n-a fost ea! Că, vorba ta - dacă era ea, ăla-i trimitea cadavrul! Adică, înţelegi ce vreau să spun - i-o trimitea, să se convingă cu ochii lui că ea e! Că are aluniţele alea pe care le ştie el, că are semnele pe care le ştie doar el...

- Exact. Îi trimitea inelul, nu?

- Chinezu' a vrut să tulbure liniştea - ca să vadă ce facem noi. Unde trimitem trupele, pe cine sunăm, cum ne agităm...

- Şi uite că văr-miu a decis corect - i-a tăiat craca. I-a arătat că la sârbii ăia n-a fost niciodată - şi l-a lăsat să-şi bată capul.

Grasu aproba încet... Oftă greu:

- Şi mi-e aşa o ciudă că nu pot să fiu acolo, lângă el...

- Du-te la treabă.

- Nu pot.

- Trebuie să poţi!

- Mi-a zis aseară să nu ies azi din Aurari.

- ... Atunci stai aici cu mine. Îl sun pe specialist. Ce să-i zic - îi trimitem filmarea şi pozele, sau îl chemăm aici?

Îl privi lung, nemulţumit de aşa întrebare cretină... Grasu scoase telefonul; el porni spre uşă:

- Să-l suni pe Cornel, să-i zici adresa de la care-l ia pe specialist.

Cobora grăbit treptele... Roxana era speriată:

- Şefule! Ce dracu s-a întâmplat?

- A reînceput războiul cu chinejii. Stai cuminte aici, cu Grasu, că sunteţi în siguranţă. Şi... ştii tu - nici o vorbă, nici un sunet!

- Mută, şefu'!

Ştia ea ce-o aştepta dacă îi scăpa vreo vorbuliţă "neautorizată" de ei doi! Îi tăia limba! Inventa o pedeapsă nouă şi-o nenorocea pe viaţă! Ieşi în curte... şi porni spre primărie. Trebuia să aducă DVD-urile cu poze. Iar alea erau în seiful special.

Isamu

Ciocănitul scurt, corect, îl făcu să tresară. Fusese atent la ştirea aia. Presa franceză dădea rareori ştiri din China; şi cum azi dăduse peste un amplu comentariu, se concentrase serios asupra informaţiilor din el! Apăsă butonul; Piao se grăbi să intre şi îi întinse două coli:

- Am veşti. Azi, puţin după ora nouă, contele a primit la conac un plic de la dl Chèn.

Serios?!

- Pe plicul DHL era scris "documente". Mai multe n-am putut afla despre asta; dar tocmai m-a informat Shen Qiao că vila de pe malul lacului Gruza este acum goală.

Cee?

- Bodyguarzii s-au retras. Şi-au luat hainele, armele şi maşinile şi duşi au fost!

Se grăbi să plece privirea spre hârtii! Citea, grăbit... Adică ăia primiseră două telefoane, împachetaseră şi plecaseră? Aşa, pur şi simplu? Şi scenariul? Chestia aia cu Ana care îşi trata căderea nervoasă în pădurea sârbească şi Rebeca roşcovană care-i ţinea contelui de urât noaptea? Chestia aia unde era? Adică Ştefan o dusese pe Ana acolo cu surle şi trâmbiţe şi avion italienesc şi maşini blindate... şi-acum gata, "strânseseră recuzita" şi plecaseră? Păi... Cum? De ce? Clătină încet capul:

- Ne trebuie o cale de-a afla informaţiile astea mai repede!

- Nu pot să pun vila dlui Chèn sub observaţie directă.

- Ştiu. Află ce naiba i-a trimis lui Ştefan!

Piao aprobă şi porni grăbit spre uşă. Oftă greu...

"Mâine, războiul s-ar putea sfârşi prin neprezentare." Jun mizase pe sinuciderea contelui...

- Stai. Cred că ştiu... Ţine oamenii lui Ştefan sub supraveghere.

Tânărul aproba şi aştepta. Aştepta... Fir'ar ea să fie de treabă! Arătă spre canapea şi trase tastatura. Şi începu un mail nou... pentru Cheng...

"Ce conţinea plicul cu documente?"

Send. Acum, nu putea decât să aştepte şi să spere că buldogul nu redevenise brusc loial vechiului stăpân... Apăsă butonul - dar nu primi un răspuns...

- Nu; ăsta n-o să răspundă. Unde e acum Ştefan?

- La conac.

- Părintele?

- Tot la conac. Diamant e în România...

- Ţine-i pe consilierii lui Ştefan sub supraveghere discretă. Mai ales pe Gaboraş! Dacă se va întâmpla ceva, pe el o să-l trimită pe teren!

Piao aprobă, se ridică şi... se grăbi să răspundă la propriul telefon:

- Da... Cum-cum?... Cum a zis?... Bine... Bine. Aşteaptă - te sun în cinci minute.

Ce se mai întâmplase?

- ... Gaboraş tocmai a anunţat că familia Ionescu se află acum "într-un loc sigur", aşa că căutarea lor a încetat.

- ... A anunţat? Pe cine a anunţat?

- Pe şefii lor - oamenii direcţi ai consilierilor. Executivii. Le-a dat tuturor un mail prin care i-a anunţat că căutarea familiei Ionescu s-a încheiat. Omul meu zice că şefu' de la pază e bulversat de aşa dispoziţie; şi cică a semnat şi Ştefan ordinul ăsta.

Cu alte cuvinte... Apăsă din nou butonul... Nu - Cheng chiar n-o să-i răspundă! Asta era o informaţie pe care nu-şi permitea s-o divulge el! Dacă voia să ştie ce conţinea plicul ăla, trebuia să-l sune pe Jun. Iar asta însemna să se re-înfrăţească cu el! Aşa că...

- ... Bine. Ţine-i sub observaţie; s-ar putea să fie un ordin invers - adică cu înţeles invers...

- Ştiu. Suntem cu ochii pe ei.

Îl aştepta să iasă... Îşi aprinse o ţigară. Se gândea la Ştefan, la plic... Se gândea la familia lui, care era acum în Aurari...

Nu putea să se ducă din nou acolo. Până la ziua lui Liwei, era periculos! Puteau să-l dea afară în şuturi! Puteau să-i chinuie familia... Ce naiba era în plicul ăla? Ce primise Ştefan de la Jun? Ce putuse să-l determine pe conte să desfiinţeze "ascunzătoarea oficială" şi să oprească căutările? Oare Jun o prinsese pe Ana? Ştefan era la conac... Nisa nu "fierbea", sub asediul poliţiei... Aici nu năvălea nimeni...

Ce naiba se întâmplase?

Roşcata

Mânca şi plângea. Înghiţea cu noduri, pentru că trebuia să înghită; dar s-ar fi lipsit bucuroasă de prânzul ăsta! Adina încerca să n-o privească; Aleodor se mutase pe scaunul de lângă ea şi-o tot mângâia pe spate, îi tot şoptea să se liniştească... Îi tot repeta că el fusese de vină, că dacă el n-ar fi fost aşa de tare de cap, Ştefan n-ar fi făcut gestul ăla şi n-ar fi spus cuvintele care-o făcuseră pe ea să râdă...

Nu putea să se oprească din plâns. Pur şi simplu! Ştefan nu mai coborâse în birou. Nu mai ieşise din dormitor. Ştefan mânca acolo, sus; era supărat... Era îngrijorat - iar ea râsese, ca o proastă...

Diamant

Privea lung printurile alea color şi tot nu credea...

Specialistul în imagini fusese punctual; nu voise să fie luat de-acasă, fiindcă trebuia să vină cu maşina personală. O dubiţă. Cărase două calculatoare, cu două monitoare "cap de linie", două imprimante, un scanner mare cât roata de tractor... Îl băgaseră în livingul lui Grasu şi-o trimiseseră pe Roxana la mămica lui; şi-apoi specialistul se apucase de treabă. Văzuse întâi filmarea; apoi văzuse fotografiile, din care îşi alesese vreo zece. Apoi revăzuse înregistrarea de trei ori. Şi-apoi începuse să decupeze imagini din filmare şi să le pună lângă detalii din fotografii. Şi le demonstrase, color şi pe format A3, că mămica lui era o ghicitoare desăvârşită. Nu, femeia aia nu era Ana. N-avea

aluniţele la locul lor. Nici inelul nu era acelaşi. Numărase diamantele, nebunul! Şi diamantele, şi înălţimea, şi curbura... Şi găsise o fotografie a inelului, dintr-un unghi foarte apropiat de cel din filmare, şi-i demonstrase lui - aurar adevărat - că bijuteriile alea erau diferite. Şi totuşi, uite că tot nu credea...

Specialistul îşi nota observaţiile pe varianta electronică a acelor fotografii. Grasu strângea din dinţi şi tăcea... Făcu printurile sul şi ieşi. Porni, grăbit, spre casa unchiului lui.

Grasu îl sunase pe Ştefan - dar i se respinsese apelul. Consilierul regelui se învineţise instantaneu şi amuţise... Nu-şi permisese să-l sune el; nici măcar gradul de rudenie nu-i putea da atâta curaj încât să-l sune el! Miza deci pe faptul că îl putea convinge pe nea Dumitru să-l sune!

Intră pe poartă şi-l văzu pe bodyguard apăsând soneria. Hm; asta însemna că ordinul ajunsese şi la ei. Erau bulversaţi toţi! Realizaseră, brusc, că fuseseră inutili! Că primeau un ban grămadă, erau protejaţi de numele regelui dar nu ridicaseră un deget ca să-l ajute să-şi găsească familia! Uşa se deschise larg - mămica lui zâmbea şi mesteca cu poftă...

- Sărut mâna.
- Să trăieşti! Intră!

Se conformă iar nea Dumitru se ridică grăbit:

- Ce-i, Diamante? Ai veşti?
- Nu. Am rezultatul analizei specialistului în fotografie.
- Şi ce zice specialistul ăsta?
- Că nu e ea.

Mămica lui începu să râdă:

- Păi nu v-am zis, mă, că e o cacealma?
- Ba da; dar eu tot nu pot să cred!
- Tocmai tu, mă? Tocmai tu nu crezi în cacealmale?
- Eu am văzut filmarea aia!
- Mă, Diamante! Mă! Dacă voi aţi repatriat-o de vreo trei ori, aţi ascuns-o în trei locuri deodată şi-aţi pus-o să defileze prin Spania pe la monumente, ce te face să crezi că ăla nu e-n stare s-o omoare măcar o dată?

Unchiul lui privea fotografiile şi zâmbea cu satisfacţie... şi aproba...

Nu. Nu putea să creadă. Ştefan avea dreptate - până nu primeau un semn de la ea, ei doi nu puteau să creadă.

Se întoarse scurt şi ieşi.

Se ducea glonţ acasă, mânca ceva şi se culca! Era cinci; peste fix trei ore, putea spune că nu mai mâncase de 24 de ore. Şi era atât de îngrijorat, încât... Încât nu voia decât să închidă ochii şi să adoarmă. Şi să se trezească mâine. Poate că mâine vor primi şi-o veste bună! Poate că mâine...

Ştefan

Auzea păcănitul surd al senzorilor de pe hol... După paşi, Rebeca era. Dacă se ducea în camera ei, se vor auzi doar patru senzori. Dar probabil că venea la el - că era de-abia ora şase. Număra... Patru... Cinci... Şase. Se ridică şi se apropie de uşă. Consiliera lui ciocănea corect... Descuie şi deschise larg. Şi văzu imediat capul plecat!

- Grasu ţi-a trimis raportul specialistului şi vrea să vă vedeţi.

Luă laptopul şi-o văzu îndepărtându-se grăbită... Ridică puţin vocea:

- Fă!

Se oprise; dar nu se întorsese. Se ascundea de el...

- ... Ce-ai?

Umerii se ridicară scurt... Prea bine! Dacă era mută, o să plătească pentru asta!

- Te duci la Florina, la bucătărie; bei un pahar cu apă rece şi mănânci trei linguri de zahăr. Şi le deguşti pe-ndelete - ca să te-ndulceşti.

Capul roşcat se întoarse grăbit... Aah, cât de bleagă era! Bocise până acum! Bocise fiindcă o muştruluise şi-o electrocutase! Mm... Ridică tonul la ea:

- Creşti odată!

Trânti uşa şi se aşeză pe pat. Grasu era online; îl invita să-i vadă camera. Dar încă nu era momentul videoconferinţei; trebuia să citească raportul...

Specialistul pusese fotografiile una lângă cealaltă. Frumoasă metodă! Bună comparaţie! Sub fiecare fotografie de-aia "dublă" era explicaţia; minutul şi secunda de unde era luat detaliul mâinii, sau al bărbiei, urmat de denumirea fotografiei cu care îl comparase, deosebirile dintre ele... Hm! Da' ştiuse prea bine că nu era ea! Ce dracu era cu oamenii ăştia? Îşi mâncaseră jumătate de zi ca să-i aranjeze nişte fotografii? De ce dracu nu pricepeau odată ce-aveau de făcut? Cum să vorbească cu ei şi ce să le facă, să priceapă şi ei că nu asta era problema? Cum, cu ce cuvinte să le spună că numai întoarcerea reginei lui îl mai putea readuce la o viaţă şi-un comportament oarecum normale? Cum să-i facă să priceapă să se mobilizeze odată şi să gândească - şi să i-o găsească?

... Dar cum ea era de negăsit...

Acceptă invitaţia camerei lui Grasu şi tresări - ia uite-o! Tuşica lui se uita când la ecran, când la oglinjoara trusei de farduri! Se făcea frumoasă pentru revederea cu nepotul ei... O invită să-i vadă camera iar Perla exclamă:

- Ia uite, Grasule! Ia vezi ce zice!

Grasu lui se întindea să apese pe butoane... Gata - îi vedea zâmbetul vesel! Perla îi făcu cu mâna:

- Hai să-mi trăieşti, nepoate!
- Sărut mâna, tuşico! Mm, ce telegenică eşti!
- Ce zici tu acolo, mă?
- Că arăţi foarte bine la televizor.
- Daa, cum să nu! Păi să-i zic lu' Diamant să ne facă televiziune în Aurari - şi să mă pună să prezint ştirile!
- Şi previziunile astrale! Horoscopu'!

Râdeau amândoi...

- Auzi, Ştefane? Grasu zice că asta e o convorbire sigură.
- Este.
- Adică nu ne aude nimeni?
- Absolut nimeni.
- Aha! Bun! Atunci vezi, că mâine te întâlneşti cu un bărbat brunet. O să vină cu capul plecat şi-o să spună multe cuvinte. Să-l asculţi cu atenţie, da' să nu te laşi mişcat de ce-o să zică el. Ai grijă - că e unu' de-ăla care poate să-ţi schimbe soarta.

Aprobă încet... Mătuşa lui se aplecă spre ecran şi şopti:

- Iar peste trei boabe zăbavă, primeşti un semn.

Cum-cum? Un semn? Perla reveni pe scaun:

- Aşa. Şi-n rest, să ştii că toate-s aşa cum ţi-am zis eu. Iar chifteluţele au ieşit o nebunie! A mâncat taică-tu juma' de castron!
- Atunci, tuşico, să-i zici lu' Diamant să-ţi facă şi emisiune culinară!
- Îi zic, îi zic... Tu ce faci acolo? Parcă nu eşti în birou...
- Nu; sunt în dormitor. Şi dacă tot te-am prins la cameră, ia să-ţi arăt ce-am eu în dormitor...

Se ridică şi se răsuci, ca să-i arate la cameră posterul lui... Perla îşi acoperise gura cu palma şi se uita lung la poza aia mare cât peretele... Băgă capul în cadru şi zâmbi:

- Ei? Ce zici?
- Zic că prostu' ăla n-are nici o şansă!
- Bineînţeles! Da' ce credeai?!

Râdeau...

- Uite, Grasu se întreabă dacă te-ai uitat la ce ţi-a trimis.
- M-am uitat.

Şi-acum aştepta detalii? Aah - îl scoteau din sărite!

- Spune-le lu' Grasu şi lu' Diamant că n-am nevoie de rapoarte care să-mi confirme că am avut dreptate! Ştiu că am dreptate atunci când am dreptate! Ei să-şi stoarcă mintea să rezolve problema - nu să producă dovezi că am dreptate!

Tuşica lui clătină încet capul:

- Dacă mai faci de-astea, zău că te spun lu' Ana!

- Dacă era ea în locu' meu, le înroşea curu' cu cureaua! Să zică săru' mâna de aşa şef calm!

- Las-o uşor; şi nu încerca să-ţi schimbi soarta.

Aprobă şi decise să pună punct discuţiei:

- Bine, tuşico. Te mai aştept cu veşti de-astea, la televizor.

- Imediat cum am veşti, mă aranjez şi vin la televizor!

- Noapte bună, tuşico.

- Noapte bună, Ştefane.

Gata - convorbirea se încheiase. Ia să-şi vadă el mail-urile...

Deci afacerile mergeau bine. Mâine stătea tot la conac. Poimâine însă trebuia să plece prin Franţa. Poimâine mergea în nord; iar răspoimâine mergea în vest. Avea acolo patru amici care voiau să discute afaceri mari... în Nantes...

"Peste trei boabe zăbavă, primeşti un semn"...

"Aici e aglomeraţie; o să mă mut într-un oraş din vest"...

Păi...

Păi, nu. Îi era frică să presupună că Ana era în Nantes. Îi era frică să spere că răspoimâine o găsea...

"Primeşti un semn". Doar un semn. Regina va reveni în decembrie - teafără şi înarmată cu o surpriză. Poimâine, el va primi, probabil, o altă scrisoare...

Doamne, cât de greu o să-i fie zilele astea! Mai erau 72 de ore până la semnul ei! Înnebunea...

Îi era dor de ea... Îi era uneori teamă că mesajele alea nu erau scrise de ea - adică nu erau gândite şi compuse de ea, ci de vreun psiholog român sau francez...

Nu - n-o să presupună nimic. Şi nici n-o să plănuiască nimic. Nici n-o să le spună consilierilor lui nimic, mai ales după ce-i băgase Jun în alarmă cu filmarea aia! Rebeca plânsese azi "din tot sufletul"; iar fata asta era inimoasă şi necoaptă şi, la vârsta ei, simţea că putea muta munţii din loc şi putea lichida şefi ai mafiei chineze uite-aşa, cu un singur glonte. Soarta se putea schimba într-o clipă...

N-o să le spună nimic din ceea ce aflase de la tuşica lui. O să ţină totul pentru el - şi vizita brunetului, şi semnul Anei. Ca să nu schimbe soarta. Tuşica lui trebuia să supravieţuiască războiului ăstuia - aşa că el trebuia s-o ţină ascunsă, aparent neştiutoare. În plus, dacă el le spunea ceea ce ştia, era foarte probabil ca Diamant şi Aleodor să-şi trimită trupele acolo; iar el o va putea recupera pe Ana răspoimâine. Dar dacă o recupera rănită, sau...

Dacă primea un semn, era perfect. Îi ajungea semnul ăla! Îi ajungea s-o ştie în siguranţă! Dacă n-ar fi fost mătuşa lui şi talentul ei de-a dreptul incredibil de-a afla viitorul, azi ar fi fost în pragul nebuniei...

Închise laptopul şi se ridică - ia să se ducă la cină şi s-o oprească pe Rebeca din bocit! Nu era vina ei că el devenise o murătură acră! În plus, parcă nu putea s-o ştie plânsă şi supărată! Era un copil cuminte...

6 august 2011 - sâmbătă

Ştefan

Filmul ăsta era interesant. Era un pic cam prea SF - dar ar fi putut să fie mult mai tras de păr, aşa că încerca să-i acorde "prezumţia de nevinovăţie" şi să-l privească pe tot. Şi abia la final să tragă concluzii referitoare la el. Subiectul era, oricum, interesant. Şi cum altă treabă n-avea, fiindcă se ocupau consilierii lui de afaceri...

Aleodor făcu o mişcare amplă cu mâna, aşa că puse pauză şi-şi scoase căştile. Spionul lui era foarte serios:

- Paza zice că a venit Cheng.

Cum-cum? Cine? Cheng? Bărbatul se ridică:

- A apărut la poarta conacului dinspre Bourges, într-un Renault comun; a parcat pe dreapta, vizavi de poartă, şi-a venit la pază pe jos, cu mâinile ridicate în poziţia regulamentară.

Cee?

- A spus că vrea să vorbească cu tine şi-a continuat cu lista completă a armelor pe care le avea asupra lui. Băieţii l-au dezarmat; acum aşteaptă ordine.

Deci Cheng voia să vorbească cu el... Se ridică şi el:

- Buldogul vrea să vorbească cu mine, la 24 de ore după ce stăpânul lui mi-a trimis DVD-ul. Adică la patru zile după ce l-a informat pe Isamu că războiul ajunge la o cotitură... Interesant! Spune-le să-l urce într-un BMW şi să-l aducă încoace. O să vorbesc cu el afară, lângă prima masă. Să le spui să-l verifice cu detectorul de metale, după ce îl dau jos din maşină.

Aleodor se conforma, în romanes bineînţeles... O privi lung pe Rebeca:

- Iar voi veniţi cu mine.

De când făcuse imprudenţa să bufnească în râs într-un moment nepotrivit, consiliera lui era mută ca un peşte şi serioasă ca o statuie. Şi acum, aprobase cu capul dar nu scosese un sunet. Şi nu clintise nici un muşchi al feţei. El aştepta să termine Aleodor de vorbit... Porni spre uşă:

- Staţi amândoi în spatele meu şi nu vorbiţi neîntrebaţi. Nu aveţi curiozităţi, nu vă exprimaţi sentimentele şi gândurile...

Aprobau amândoi - aşa că deschise uşa şi ieşi în curte. Era o zi superbă. Era o zi călduroasă de august... El se întreba ce dracu voia Cheng... Se întreba în ce măsură Jun era atât de disperat încât să-i ordone lui Cheng să execute o misiune sinucigaşă...

BMW-ul oprise în stânga conacului. Nu-l vedea; nu putea decât să aştepte ca băieţii să-l re-controleze pe buldog cu piuitoarea... Şi, bineînţeles, putea să se-întrebe dacă n-ar fi trebuit să se ducă sus şi să-şi pună cizmele! Dar se gândea, la modul cel mai serios, că nici chiar Jun Chèn nu putea fi atât de disperat încât să-l pună pe Cheng să se repeadă să-l muşte de jugulară! Dacă oamenii lui îi luau toate armele, se îndoia că buldogul îl va scuipa cu cianură! Iar mişcarea lui din încheietură chiar nu era o noutate pentru individul ăsta. Aşa că...

Aşa că uite-i. Tocmai apăruseră de după colţ. Cheng mergea în faţă; în spatele lui, Toni şi doi dintre subalternii lui ţineau pasul şi ţinteau cu pistoalele capul brunet...

Ciudat! Cheng zâmbea! Era nebun?

Chinezul se opri la doi metri de el:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Dă-mi voie să-ţi spun că ai un conac superb...

Mulţumi scurt cu capul. Acum era linişte... Chinezul oftă:

- Păi, să-ţi spun de ce-am venit azi aici; nu?

Acum aprobă.

- ... Am primit dispoziţie să fac o listă. Dar înainte să vorbesc despre ea, trebuie să spun anumite lucruri...

Îl invită scurt să le spună! Chinezul nu-şi găsea cuvintele, deşi ştia franceză la perfecţie...

- ... A fost un plan vechi. Cred că încă din 2009 a început să se gândească la el! Încă de când au început arestările... Nu ştiu dacă numele Wang Ziqi îţi spune ceva...

Aprobă cu capul - că ştia cine era Wang Ziqi şi de ce fusese condamnată la moarte, anul trecut.

- Au arestat-o în 2009. Atunci a început declinul afacerii în care tu l-ai inspirat. Indiferent cât s-a căznit, n-a reuşit să menţină constant fluxul escortelor venite din China. A rămas fără aprovizionare; a încercat să compenseze cumva, dar...

Ştia şi el chestia asta. Jun plânsese cu lacrimi de crocodil şi împuşcase toată casa când aflase că o arestaseră pe femeia aia! Dar adevărul era că, începând de-a doua zi, chinezul îşi ascunsese suferinţa faţă de el. Mai bombănise uneori că-i e dor de Wang; dar nu mai spusese cifre. Iar el, prins cu propriile afaceri şi grijuliu să nu pară că-i dă el sfaturi marelui Jun Chèn, omisese să-l mai întrebe...

- ... Întotdeauna a fost gelos pe succesul vostru - al tău şi-al lui Diamant. Întotdeauna şi-a dorit să aibă şi el o părticică din raiul din România. Voi o domneaţi acolo. Protectorul vostru avea grijă ca nimeni să nu păţească nimic... Şi-ar fi făcut şi el de cap un pic pe-acolo! Iar când a aflat că se va elibera postul din Est... Jun şi-a jucat cartea; a sperat că succesul lui Isamu o să impresioneze...

Aşa; şi? Îndesă mâinile în buzunare - iar chinezul realiză imediat că se cam lungise la povestit! Cheng oftă din nou:

- Isamu n-a ştiut nimic. Jun a sperat şi-a visat să-l vadă ţopăind fericit prin vilă - numai că n-a fost aşa. Deşi fratele lui mai mare şi-a pus pielea la bătaie şi-a făcut pentru el pasul în faţă, acolo unde-l vedea şi-l judeca toată lumea, Isamu a refuzat postul care i se putea oferi. L-a contrazis des, atunci când Jun a avut dreptate... I-a spus de multe ori că tu eşti mort, şi-apoi că ea a fost salvată...

Ochii negri se mutară în stânga lui - la Aleodor:

- Foarte reuşită repatrierea din Orléans! Foarte bine gândită, foarte bine filmată...

Dacă Părintele deschidea acum gura, îl concedia... Cheng reveni la el:

- Poţi să crezi că Isamu nu ştie nici acum combinaţia seifului de la Cannes?

Da; putea să creadă asta. Dar nu se clintea. Nu era bine să-i răspundă nicicum...

- ... În fine! Tocmai îndârjirea cu care Isamu te-a ajutat pe tine, riscându-şi rău pielea, m-a pus pe gânduri. Îndârjirea lui, numărul de agenţi francezi de pe ecran, rapiditatea cu care ţi-ai revenit în afaceri... Faptul că el şi-a dus personal familia în Aurari... M-am interesat, discret, care au fost cauzele reale ale eşecului atentatului. Am aflat de ierarhia ta, am aflat unele lucruri şi despre ierarhia noastră... În timpul discuţiilor de luna trecută, din Hamburg, mi s-a spus că activitatea mea a fost analizată cu atenţie şi a fost considerată impecabilă. Aşa că eu voi fi transferat, la un moment dat. Şi am primit undă verde să fac o listă cu trei nume.

Foarte interesant! Şi? O făcuse?

- Am făcut-o şi-am primit trei zile libere. Pe prima, mi-am petrecut-o ocupându-mă de proprietăţile mele şi făcându-i o vizită lui Isamu.

I-auzi! Primul pe lista lui Cheng fusese tocmai fratele bleguţ care adora rolul de slugă la contele ăla ţigan! Mm, cât de întinşi erau acum nervii lui Jun...

- Dacă-mi permiţi, aş dori să-mi recuperez telefonul preţ de-un minut.

Aprobă cu capul, aşa că Toni se prezentă prompt şi-i înapoie mobilul. Cheng porni spre masă, atent la butoane. Mm - dacă afla Isamu că buldogul îl înregistrase... Dar, oare nu cumva Isamu ştiuse că era înregistrat - şi mizase tocmai pe faptul că el le va asculta conversaţia? Nu cumva "se vorbiseră", cât dormiseră în acelaşi birou închis ermetic, să se mute amândoi de la Jun, la el? Românii nu-i putuseră intercepta; nici românii, nici francezii. Iar ăia chiar aveau aparatură! Dacă Cheng îşi ţinuse mobilul în mână, poate...

... Stop. Trebuia să-şi păstreze calmul - şi tăcerea. De calculat, va calcula după ce pleca buldogul. Îl văzu lăsând telefonul pe masă... Mda - se auzea acceptabil. Adică urechea lui antrenată temeinic le auzea destul de bine cuvintele...

"- Prima opţiune la care m-am gândit, când am aflat, ai fost tu. Aşa că am venit să te întreb dacă ai nevoie de un consilier.

- Nu. Aici, activitatea e comatoasă. Iar dacă nu reuşesc să reînnod relaţia cu Ştefan, firma o să moară de tot. În plus, tu ai fost dintotdeauna consilierul lui Jun. Tu reprezinţi acum întruchiparea răului suprem pentru contele cu care trebuie să reiau eu relaţiile... Ăsta-i unul dintre motive. Un alt motiv este că afacerile lui sunt paşnice; iar tu eşti un om de acţiune. Nu cred că ţi-ai găsi locul... Înţelegi ce vreau să spun... Un alt motiv al refuzului meu este că, pentru tine, mutarea pe postul de consilier al consilierului este o cădătură dureroasă. În plus, nu ştiu în ce măsură o să reuşesc să releg relaţia cu Ştefan; şi cum China e cu ochii pe mine, nu vreau nici să se interpreteze că te iau la mine ca să stau eu degeaba, şi nici că te iau la mine fiindcă nu mai fac faţă. Şi nici că te iau la mine ca să-i bag lui morcovi în fund şi să-l oblig să mă iubească cu de-a sila... Îmi pare rău - dar aici nu e nici un post liber.

- Stai liniştit! Bănuiam eu care era motivul tăcerii electronice; dar am vrut să aud cuvintele tale.

- Pot să-ţi dau un sfat?

- Bineînţeles!

- ... Întreabă-ţi sursele cine îi urmează lui Jun - şi scrie-l pe el.

- Asta e a treia opţiune a mea. Până la el însă, mai am o opţiune..."

Şi-atât - înregistrarea se terminase. Cheng îşi luă telefonul şi... i-l returnă lui Toni. Iaca! Chinezul ăsta "se dereglase" rău...

Revenise spre el. Îl privea lung, serios, şi tăcea... El îl privea şi se întreba ce dracu era în capul lui?! Oare-l "afectase" vreo fiolă din genţile alea negre? Oare se ţicnise? Oare începuse să verifice personal făina pe care-o transportau şi-o distribuiau subalternii lui Jun? Cheng venise să-l roage să-l primească "în ograda lui"! Iar mmutarea dintr-o organigramă în alta era un afront serios pentru China!

... Dar China ştia că Cheng scrisese trei nume pe listă! Cu siguranţă, ştia şi ce nume scrisese! Şi uite că-l lăsaseră să ajungă până aici, cu un Renault comun şi zero pază... Păi China îi permitea lui Cheng - acel consilier silitor, ascultător, loial şi pregătit să moară "la ordin" - să încerce să plece de sub umbrela care-l crescuse şi-l modelase şi-l "reglase" impecabil? Doar aşa, fiindcă voise el să scrie un nume european pe listă?

... "Mă! Tu nu cumva încerci să te-aşezi pe locul lui Isamu?!"

Îşi menţinea cu greu calmul pe chip! Tocmai realizase că Cheng "se oferea" să-i devină consilier! De-ăla "pe probleme de securitate"! În mintea buldogului, care aflase până la ce nivel va avansa el, Isamu rămânea consilier economic pentru transporturi iar el devenea consilier cu securitatea! Şi şef peste afacerile sângeroase! Pentru Cheng, ideea aia cu acidul sulfuric turnat peste friptura rău-platnicilor era uşor copilăroasă...

Brusc, Cheng sparse tăcerea:

- Deci, prima mea opţiune m-a refuzat. A enumerat nişte motive întemeiate, realiste... Aşa că am venit azi la tine - a doua mea opţiune...

Da, venise azi la el... Venise cu un Renault comun, se lăsase percheziţionat şi dezarmat, îşi desfăcuse lacătul de la gură şi "dăduse din casă" anumite lucruri... Cheng era devotat trup şi suflet omului pentru care lucra. Deci, se gândea, în momentele astea, că tuşica lui spusese "octombrie"; august de-abia începuse iar Cheng îşi pregătea deja ieşirea din scenă. Jun se va vedea părăsit, învins, strivit... de-un conte obscur de nici 30 de ani...

Mai bine că Ana se ţinea tare şi nu se-ntorcea! Va fi un război sângeros! Va fi un război cu multe victime colaterale!

... Oare dacă-l primea pe Cheng, va reuşi să grăbească victoria?

... Oare a cui victorie o va grăbi - pe-a lui Jun, sau pe-a lui?

Mâna lui Cheng se ridică. Chinezul îl privea lung şi-i cerea mâna -

şi-l asigura din privire că nu înnebunise, că se gândise bine la toate amănuntele şi chiar voia să-i spună "Săru' mâna, şefule"...

Scoase mâinile din buzunare şi le băgă scurt în sân.

... Îl refuza fără cuvinte. În afară de "bună dimineaţa", nu-i spusese absolut nimic. Cheng înregistrase azi doar propriul monolog... dacă se gândise să înregistreze...

- ... Să înţeleg că mă refuzi.

Aprobă scurt cu capul.

- N-ai nevoie de cunoştinţele şi experienţa mea.

Acum negă.

- Nici de loialitatea de care ştii bine că dau dovadă.

Negă din nou.

- ... În cazul ăsta...

În cazul ăsta... Cheng făcu un pas în spate:

- Îţi mulţumesc că m-ai primit şi m-ai ascultat.

"Să-ţi fie de bine!" Răspunse scurt, cu capul.

- La revedere.

- La revedere.

Toni se holba lung la el şi era nedumerit! Adică ei reuşiseră să pună mâna pe Cheng - iar regele nu catadixea să-i ia gâtu' chinezului ăluia? Ba, mai mult - îl lăsa să plece viu şi nevătămat şi-i spunea "La revedere"? Ei bine, da! Aprobă cu capul - şi-i văzu îndepărtându-se toţi patru spre colţul conacului...

Gata. Nu-i mai vedea. Se răsuci scurt şi intră în clădire. Îl urmau amândoi... Se aşeză la masă şi îşi aprinse o ţigară:

- Eei... Şi-acum ar merge o cafeluţă...

Rebeca se repezi spre bucătărie; Aleodor se aşeză în faţa lui:

- Ce-a fost asta?!

- Cheng n-a greşit cu nimic. Activitatea lui a fost impecabilă. Ca şi consilier al lui Jun, nu l-a dezamăgit niciodată - şi a executat întotdeauna ordinul primit. L-a executat prompt, corect, conform cu indicaţiile şefului lui. Jun cade; dar Cheng e foarte bun în materie de securitate. China nu-l lasă să cadă o dată cu Jun. China vrea să-l folosească în continuare pe Cheng. Aşa că, având foarte multe conexiuni şi fiind un tip aproape indispensabil în afacerile pe care le are China în partea asta de Europă, a primit "cadou" dreptul de a scrie o listă cu trei nume - trei oameni pentru care i-ar face lui plăcere să lucreze, după ce va deveni "liber de contract". M-a mirat curajul pe care l-a avut, să scrie pe ea un şef dintr-o altă organigramă...

- Poate încearcă să ia locul lui Isamu!

- Mai degrabă simte că nu mai pot avea încredere să las problemele de securitate pe mâna lui Isamu. Mă miră mult "entuziasmul" cu care îşi închipuie că o să-l pun şef peste securitate pe individul care l-a omorât pe Gilles şi mi-a împuşcat "consilierul cu umbrela". Dar, deh - speranţa moare ultima!

Aleodor începu să râdă:

- Asta aşa-i!

- Şi se gândeşte că îmi voi extinde afacerile existente şi voi cumpăra afaceri noi. Presupune că nu sunt consilierul lui Leo Mondialu' doar aşa, fiindcă voia Leo să aibă un consilier cu renume. Presupune că n-o să-mi leg vărul de o afacere atât de violentă şi de riscantă... Ştie deja locul unde-o să aterizez eu înainte de Crăciun, ştie că locul ăla implică riscuri mai mari - şi deci necesităţi de securitate mai mari... La urma urmei, Gilles a murit - nu? Claude păzeşte vila...

Rebeca nu scotea un sunet. Şi cum începuse să-l îngrijoreze noul comportament al consilierei lui, încercă să-şi compună un ton cât mai amabil, înţelegător, calm şi plin de încredere:

- Tu ce zici?

- Mi-e frică să mă pronunţ.

Începu să râdă:

- Ţi-e frică? Ţie? Nu te cred!

- Lucrurile mă depăşesc. Nu-i cunosc pe chinezii ăştia; în plus, constat că ei au o cu totul altă "aritmetică" decât avem noi. Aşa că mi-e frică să mă pronunţ.

- ... Crezi că a fost sincer?

- A venit să-ţi pupe mâna. Nu cred că risca să-l prinzi tocmai acum cu vreo gogoaşă... Iar dacă stai să te gândeşti puţin, despre Jun n-a scos o vorbă. Ţi-a spus care-a fost "declanşatorul" ăluia; ţi-a dat de înţeles că e în picaj cu direcţie spre-n afară, dar pe-asta o ştiai şi tu. Ţi-a spus că Isamu e inocent şi "votează" cu tine - ceea ce afli zi de zi de la omologii Părintelui. Dar altceva despre Jun n-a mai spus. Tu n-ai întrebat nimic despre filmul de ieri; el n-a pomenit nimic despre filmul de ieri... A zâmbit tot timpul şi-a fost foarte degajat, deşi avea trei pistoale aţintite asupra capului; pe mine, chestia asta mă zăpăceşte rău...

Aleodor se grăbi să tragă concluzia:

- Şi uite că ai fost bine informat - şi nu te-ai lăsat păcălit de regia ăluia! O să mă interesez şi eu; dar ceva îmi spune că Cheng ţinteşte şefi învingători. Nu?

Aprobă scurt cu capul.

- Aşa că, la mişcarea asta, l-ai bătut pe Jun rău de tot!

- Sau poate nu. Şedinţă, în cinci minute. Rebeco, anunţă consilierii.

Îşi aprinse o ţigară şi degustă cafeluţa... O nebunie! Florina se pricepea la toate! Şi la cafea, şi la Sanda Marin, şi la curăţenie...

- Grasu e online. Diamant e în Bucureşti, cu afacerile.

Aprobă şi primi laptopul. Gasu lui era galben ca lămâia-n obraji şi se uita lung la obiectivul camerei... Începu să râdă:

- Tu de ce eşti aşa de galben?

- Nu mă simt foarte bine.

Aoleu!

- Da' stai liniştit, că nu-i nimic grav. Mă mai apucă, din când în când; în juma' de oră îmi revin.

Aprobă scurt cu capul:

- Dacă e ceva, chemaţi SMURD-ul.

- Bineînţeles! Mi-a zis Rebeca că aţi avut musafiri azi.

- Da. Cheng a venit să-mi pupe mâna - şi l-am refuzat. Şi mi-a spus unele lucruri pe care eu le bănuiam doar... Mi-a spus când şi cum s-a născut ideea răcoririi mele; dar, în rest, n-a spus nimic despre Jun.

- Şi nici despre film n-a spus nimic?

- Absolut nimic.

- ... E periculos să-l bagi pe-ăla în viaţa ta.

- Ştiu; şi tocmai de-aia l-am ţinut afară din viaţa mea. Problema este alta. Jun ştie că va fi schimbat. Şi nu e genul care să înceapă un lucru şi să-l lase aşa, în suspans. Sursa mea de informaţii mi-a spus că războiul reîncepe. Mă aşteptasem la un atac violent...

- Adevărul e că Jun ăla din povestirile voastre nu-i genu' care să evite să apese pe trăgaci.

- S-ar putea să urmeze un atac "cu papion".

Grasu era buimac; el se simţea privit din trei părţi...

- E posibil ca Jun să-şi fi pus demult oamenii să mă documenteze discret, punctual, pe tema succesului financiar - şi să-mi pregătească un atac cu inspectori de la Fisc. Presupun că a fost urecheat pe motiv de "prea multe acţiuni armate". Reacţia firească ar fi să-şi pună papionul şi să acţioneze financiar-contabil.

- Sau în presă.

Aleodor zisese o vorbă mare, aşa că aprobă:

- Sau în presă.

- De asta mă ocup eu. Nimic nu "mişcă" pe frontu' ăsta, înainte să aflu eu. Cel puţin în Franţa!

- Şi cum eu am bătut palma cu francezii şi mă pregătesc să inaugurez investiţia din Le Mans, chinezul o să aibă aşa o migrenă mare...

Ei aprobau toţi trei, ca la nebuni...

- Nu mă poate împuşca - fiindcă îl plesneşte China rău dacă încearcă din nou. Nu mă poate ataca la reţele, fiindcă au francezii grijă de ele. Nu mă poate ataca în presă, pentru că Părintele află totul în secunda doi şi opreşte atacul. Singurul lucru pe care-l poate face este să-mi strice succesul financiar. Fie să-mi strecoare un contract avantajos pe SAF Consulting, printr-o firmă-capcană, fie să-mi facă o reclamaţie mică...

Nu prea mai aveau ce spune, aşa că ei tăceau...

- În privinţa asta, sunt acoperit. Caşcavalul meu e curat ca lacri-

ma - şi e ambalat şi etichetat corespunzător. Nu ştiu ce mai face Isamu la Cannes; dacă vrea să-mi pună piedică, Jun îl poate obliga să mă plastografieze. Dar Isamu ştie că, dacă face asta, se joacă cu libertatea lui; şi ceva îmi spune că n-o s-o facă... După cum i-a vorbit lui Cheng atunci când i-a refuzat CV-ul, cred că a obţinut din partea Chinei undă verde să se re-ataşeze de mine. Relaţia mea cu Isamu a fost dintotdeauna corectă şi verticală. Echipa noastră n-a înregistrat nici măcar un eşec. Nimic. Nici un dosar, nici o afacere "buşită", nici un partener nemulţumit... Chinei îi surâde mult gândul că eu avansez iar Isamu rămâne legat de mine. Probabil că au pregătit deja un dosar stufos şi-o solicitare destul de "tăioasă" pentru nea Nicu Cărare, via Popescu Ion, cu copie la Moreau...

- Şi totuşi, după ce s-a dus la Isamu, Cheng a venit la tine. Păi ce vrea chinezu' ăsta - să lucreze pentru Isamu, sau pentru tine?

- Există dreptunghiuri din organigrama Ochiului care au mai multe legături cu mai multe organigrame. Chiar şi câte trei deodată. Cheng n-a încercat să-l dea deoparte pe Isamu; a încercat să lege al doilea "pod de flori" între Ochi şi China. A mizat pe faptul că eu sunt în creştere şi că am intrat în afaceri violente; ştie că are o reputaţie impecabilă de buldog dispus să-şi sacrifice viaţa la ordin. Şi simte, cred eu, că în relaţia aia superbă dintre mine şi Isamu a apărut o ruptură imposibil de reparat. Dacă Isamu îl primea consilier, China urma să scrie în solicitare că vrea ca Isamu să-mi fie "consilier pe transporturi şi securitate". Dacă eu îl primeam consilier, China urma să solicite două legături cu mine - una pe transporturi şi una pe securitate. L-am refuzat şi eu; aşa că acum Cheng îşi va folosi a treia zi liberă ca să-l viziteze pe viitorul şef pe Europa de Vest. Părinte, investighează-i paşii - deşi, de obicei, atunci când China spune "zi liberă", nimeni nu poate afla nimic despre subalternul cu pricina.

- Eu îl dau în lucru, oricum.

- Discret şi nu foarte agresiv - că în octombrie ne spun ei cine-i individul!

- ... Crezi tu că Cheng o să sfârşească tot consilierul şefului din Vest?

- Crezi tu că ruşii or să planteze portocali în Siberia?

Aleodor se învineţise instantaneu!

- Cheng intră la "bunuri imobile". Vestul e al lui. A încercat să se mute ori sub un şef care n-o să-i urle niciodată-n urechi, ori într-un punct al organigramei nu foarte bine controlat de China. Nu i-a reuşit; va rămâne deci buldogul loial şefului peste Vest...

Tăceau toţi trei...

- Ceva veşti de la Ana?

Tăceau toţi trei...

- Sugestie. Grasu face un cont de Facebook pe numele meu, pe care-l gestionează personal. Şi cu multă atenţie. Poate încerca să ne contacteze aşa.

- Nu te sfătuiesc să faci asta.

Zău? De ce? Aleodor continuă:

- Crede-mă pe cuvânt - nu e bine să faci aşa ceva. Pe lângă că or să te bombardeze toate puştoaicele de liceu şi toţi interlopii mărunţi, devii brusc "vizibil". Nu e bine să fii vizibil, crede-mă! Poate după terminarea războiului... deşi vizibilitatea dăunează avansării...

Oftă greu şi se ridică:

- Bine. Căutaţi o cale să daţi de ea. Şi să o găsiţi.

Se grăbea către scări; nici unul dintre ei nu comenta... Nici unul dintre ei nu-şi putea spune, cu inima împăcată, că făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca s-o găsească pe Ana. Aşa că tăceau. Nici idei noi nu aveau...

Ana-Maria

Sami se grăbea să se aşeze pe canapea. Intra de gardă mâine dimineaţă; profitau deci de seara liniştită şi făceau "schimb de cultură". Florentina era la Tasnim - coseau împreună mărgeluţe pe *hijaburi*. Léon desena o maşină de curse şi se delecta cu desene animate cu roboţi. Iar ea stătea cu laptopul în braţe şi-l privea lung... El răsfoia de zor cartea...

- Am observat că-ţi place Khalil Gibran.

- Îmi plac toate versurile pe care mi le traduci.

- Bine. Atunci... *Despre căsătorie*.

Poftim?

V-aţi născut împreună, şi împreună o să fiţi pe vecie.

Veţi fi împreună atunci când aripile albe ale morţii vă vor risipi zilele.

Da, veţi fi împreună chiar şi în tăcuta aducere-aminte a Domnului.

Dar să fie distanţe în apropierea voastră,

Şi să lăsaţi adierile Raiului să danseze între voi.

Iubiţi-vă, dar nu faceţi o legătură de dragoste;

Mai bine lăsaţi o mare mişcătoare între malurile sufletelor voastre.

Umpleţi cupa celuilalt, dar nu beţi din aceeaşi cupă.

Dăruiţi-i celuilalt din pâinea voastră, dar nu mâncaţi din aceeaşi pâine.

Cântaţi şi dansaţi împreună şi fiţi fericiţi, dar lăsaţi-l pe fiecare dintre voi să fie singur,

Aşa cum corzile lăutei sunt singure, deşi vibrează aceeaşi melodie.

Dăruiţi-vă inimile, dar nu vi le daţi spre păstrare.

Căci numai mâna Vieţii poate ţine inimile voastre.

Şi staţi împreună, dar nu prea apropiaţi:

Aşa cum coloanele templului stau separat,

Iar stejarul şi chiparosul nu cresc unul în umbra celuilalt.

Ridică încet din umeri:

- Ştiu - e totuşi Khalil Gibran!

Şi el aproba, zâmbind "învingător"... OK! Ion Minulescu... *Romanţa răspunsului mut...*

Ce văd!... / E-adevărat?... / Tu eşti?... / Cum?... / N-ai murit?... / Tot mai trăieşti?... / Pendulă care te-ai oprit din mers, / Încerci acum să mergi în sens invers?

Hai!... Spune-mi... / Spune-mi tot ce ştii... / Să-mi spui chiar şi minciuni, / Să-mi spui / Ce n-ai spus încă nimănui - / Nici celor morţi, / Nici celor vii...

Ce victime ai mai făcut / Din clipa-n care urma ţi-am pierdut?... / Ce vrăjitoare te-a trecut prin foc / Şi-a reuşit să-ţi pună inima la loc?... / Şi care-anume sfânt din calendar / Te-a sfătuit să te-ntâlneşti cu mine iar?...

De ce zâmbeşti? / E-adevărat?... / Te-ai răzgândit?... / Ne-am împăcat?... / Iar ne iubim?... / Sau, poate, şi-azi ne regăsim / Aceiaşi vechi duşmani?... / Dar tu mai ştii după câţi ani?

Eu te-am iertat de mult!... / Dar tu?... / Răspunde-mi "Da"... / Răspunde-mi "Nu" - / Totuna mi-e!... / Ştii tu ce de - / La tine "Nu" şi "Da" nu sunt / Decât aceleaşi vorbe-n vânt!...

De ce te temi?... / De ce-ţi ascunzi / În palme ochii tăi rotunzi?... / De ce-ţi aprinzi ca un semnal / De foc bengal / Obrajii tăi de porţelan / Şi inima de Caliban?

Răspunde-mi!... / Vreau să ştiu şi eu, / De ce-ai venit?... / De dragul meu? / Sau, poate, n-ai venit decât / Să-mi torni, ca şi-n trecut, pe gât / Un păhărel de coniac, / Ca eu să tac, / Iar tu să ţipi / Şi să dispari, apoi, suspect, / Cu voluptatea unei bombe de efect!...

Ce zici? / Aşa e c-am ghicit / De ce-ai venit?... / De ce te-ncrunţi şi nu-mi răspunzi?... / Ce nou secret îmi mai ascunzi?... / De ce scrâşneşti din dinţi / Şi taci?... / Hai!... Spune-mi, ce-ai de gând să faci? / Deschide-ţi gura - mii de draci! - / Şi lasă-mă să-ţi mai sărut... / Nu gura... / Ci răspunsul mut!...

Aşaa... Sami era KO. Categoric! Aşa că răsfoia site-ul ăla, în căutarea unui poet care s-o inspire...

Gata! Acum îl dădea gata!

Hai nani, nani, / Lumina mamii...

Să-ţi cânt şi-n seara asta, lumina mea, să-ţi cânt... / Dar uite-ncep un cântec şi altu-mi vine-n minte, - / Şi-acela, dragul mamii, e fără de cuvinte / Şi plânge-aşa cum plânge cumplitul ăst de vânt...

Hai nani, nani...

Să-ţi cânt, lumina mamii, şi iar încep şi iar / Cuvintele-şi pierd şirul, - că vezi, în astă seară / I-atât de-amarnic cântul ce-l spune vântu-afară, / De parcă-ar plânge-ntregul săracilor amar...

Dar tu aştepţi un cântec - că tu ce ştii de vânt! / Şi ce să ştii ce spune-n amarnica-i poveste?... / O, tu nu poţi pricepe nimic din toate-aceste... / ... Să-ţi cânt şi-n seara asta, lumina mea, să-ţi cânt...

Hai nani, nani, / Lumina mamii...

... Şi iar rămân de parcă nu mai găsesc cuvânt / Din tot ce-ţi spun alt-dată în cântecele mele, / Şi feţi-frumoşi, şi zâne, şi cer, şi flori, şi stele / Şi-au amuţit povestea de parcă nu mai sunt...

Hai nani, nani...

Adormi în caldu-ţi leagăn, lumina mea, şi taci - / Nu pot cânta şi încă nu eşti destul de mare, / Ca să-ţi pot spune basmul cel nesfârşit, în care / Se sting de frig şi foame copiii cei săraci...

Sami închise scurt cartea:

- Superb. Pe mine te rog să mă scuzi - trebuie să sun la spital, să verific starea unei paciente cu insuficienţă renală.

Îl scuza. Îl înţelegea. Pentru un om care-şi dorise copii toată viaţa lui, Elena Farago era o alegere foarte neinspirată! Dar simţise că prea multe poezii de dragoste sunt totuşi o exagerare! În fiecare seară, ei nu traduceau decât dragoste? Hm...

Ar fi trebuit să-i scrie lui Ştefan...

Dar ce să-i scrie? De când ţinea jurnalul, parcă nu mai avea inspiraţie! Parcă nu-i venea să scrie despre ea! Parcă simţea că n-ar trebui să-i dea indicii despre Nantes...

Şi-i transmisese c-o să-i scrie mai des... La naiba!

Se ridică şi porni spre camera ei: ducea laptopul şi pregătea cina. Şi se întreba ce poezii să-i traducă mâine. Sami se dusese sus, să-şi ofteze nefericirea; dar mâine o să vină cu alte poezii - şi-o să-i traducă alte poezii...

Ştefan

Era zece noaptea iar el mărşăluia inutil prin dormitor. Ar fi trebuit să se culce. Mâine vor pleca imediat după micul dejun - iar el va trebui să fie atent la drum, şi apoi şi la afaceri... Numai că nu putea să doarmă. Nu putea nici să stea într-un loc! Mărşăluia dintr-un colţ în altul al dormitorului, pe sub privirea ei...

Mai avusese un motiv, azi, ca să-l refuze pe Cheng. Nu atinsese acel aspect cu consilierii lui; dar venirea lui Cheng la conac ar fi putut fi, totuşi, o misiune sinucigaşă. Nu jucau într-un film de acţiune cu durată limitată; chinezul l-ar fi putut ucide şi mâine, şi peste-o săptămână... Putea să-l ucidă şi peste vreo două luni, după ce-ar fi aflat multe lucruri pe care stăpânul lui voia să le ştie! Iar dacă Jun ar fi vrut să-l "refolosească" pe buldogul loial, i-ar fi "aprobat" o misiune discretă ca o boare. Iar Diamant n-ar mai fi putut să-şi salveze vărul...

Făcuse oare o greşeală refuzându-l pe Cheng? După ce va avansa, va avea multe afaceri noi - inclusiv pe-aia cu recuperările. Grasu se va ocupa de familia lui, Rebeca se va ocupa de Franţa, Titel de România, Diamant va fi vice-rege... I-ar fi prins bine un consilier "cu securitatea". Iar Cheng ar fi fost persoana ideală pentru asta! Ştia totul în materie de pază şi securitate... şi nu numai! Vorbea patru limbi de circulaţie internaţională - iar româna semăna binişor cu franceza. Şi ar fi preluat sarcina apăsării pe trăgaci, de la Diamant - iar asta însemna că vărul lui făcea instantaneu pace cu vreo 2000 de oameni... Dar parcă nu l-ar fi pus pe omul lui Jun să conducă oamenii care-l păzeau pe el şi "multinaţionala de făcut caşcaval". Loialitatea lui Cheng fusese, în ochii lui, un defect - nu o calitate. Ştia că oamenii cu care făcea el afaceri puneau semnul "egal" între Cheng şi sintagma "buldogul lui Jun"...

Nu putea să calculeze. Nu putea să gândească! Se uita la el - şi-i zăpăcea gândurile! Se uita fix la el! O s-o dea jos!

Se repezi la posterul de pe perete. Era prea frumoasă! Şi zâmbea prea frumos - prea liniştit! Ea zâmbea aşa iar el fierbea tot! Se întinse spre stinghia de sus, dar constată că n-ajunge. Îi trebuia un scaun! Să aducă...

N-o să aducă nimic. O să lase posterul acolo. Nu era vina ei că el era atât de prost încât nu fusese în stare s-o salveze până acum! Ea tot încercase să-i strecoare indicii! Ea reuşea, de atâtea luni, să se ascundă de mafia chineză! Nu ea era problema; el era problema. El şi capul lui prost, care decisese de fiecare dată să-şi trimită consilierii după ea! Deşi ştiuse că oamenii lui sunt supravegheaţi "la sânge", el tot pe ei îi trimisese! Diamant fusese prezent în Lyon, în Orléans...

Îi era dor de ea...

Din 23 iunie, nu mai primise nimic de la ea. Din 28 iunie, nu mai aflase nimic despre ea. De ce nu-i transmitea un semn? De ce nu-i mai scria? De ce nu se ducea la primul telefon public, să formeze numărul lui Diamant şi să-i spună: "Staţi liniştiţi, că noi suntem bine"? După aia, putea să închidă şi să urce într-un taxi! Zău că nu se supăra! Atât voia - să-i audă vocea şi să afle de la ea că erau bine! După ce văzuse în ce hal o desfiguraseră chinezii pe femeia aia înainte să-i taie gâtul şi după ce auzise cuvintele mătuşii lui, nu-şi mai dorea să grăbească lucrurile. Familia lui se va întoarce, într-o zi - atunci când întoarcerea lor nu le va mai pune vieţile în pericol. Până atunci, însă, tare-şi dorea să primească uneori semnale de la ei... să ştie că sunt bine... Să ştie că nu l-au uitat... că nu l-au abandonat...

Îi era frică să nu fi păţit ea ceva! Léon era mic; dacă Ana păţea ceva, prinţul s-ar fi dus la primul taximetrist şi l-ar fi întrebat unde-i secţia de poliţie - şi ar fi făcut "destăinuiri complete" în faţa primei uniforme de poliţie pe care-o vedea. Florentina însă, care era mai mare, ştia ce însemna pentru ei autodenunţul la poliţie; aşa că ea ar fi strâns bine mânuţa prinţului, ar fi luat banii şi laptopul şi s-ar fi urcat în tren. Dare oare în trenul spre ce direcţie? Oare Florentina ştia că noua lor casă era în Bourges? Oare reuşise Ana s-o convingă că vila din Cannes nu mai era "acasă" pentru ei? Oare ce-ar fi făcut fetiţa lui, dacă s-ar fi văzut brusc singură, de capul ei, ţinând strâns mânuţa lui Léon? Ce decizie ar fi luat fetiţa lui? Unde s-ar fi dus? Încotro s-ar fi îndreptat? Ar fi căutat, oare, cerşetori români - aşa cum văzuse că făcuse Ana, în Lyon? Ar fi încercat să ajungă la Cannes? Ar fi încercat să facă rost de-un telefon, ca să-l sune pe Diamant? Dar, oare ştia micuţa lui unde era cartea de vizită a lui Diamant? Oare i-o arătase Ana? Oare îi vorbise despre ea?

Atâtea întrebări la care n-avea cum să presupună răspunsul...

Oftă greu şi scoase telefonul. O să facă totuşi prostia să-l sune. Apelul ăsta îi va ilustra slăbiciunea; dar, în momentul ăsta, propria imagine publică şi opinia Ochiului chiar îi erau uşor indiferente! Avea nevoie de o confirmare... Şi spera, acum, când auzea cum sună telefonul lui nea Nicu Cărare, că bătrânul o să-i simtă ezitarea şi demoralizarea - şi-o să-l mintă frumos. Spera...

- Da.
- Bună seara, nea Nicule.
- ... Aa, să-mi trăieşti, Ştefane!
- Sper că nu te-am deranjat...
- Nu, stai liniştit! Mă uitam la un film!
- Aha...

Şi tăcea, pentru că nu-şi pregătise un discurs - şi era îngândurat şi debusolat...

- ... Ce-i, Ştefane? S-a întâmplat ceva?
- Nu, nea Nicule. Te-am sunat, de fapt, să te întreb ce mai faci. Şi să-ţi spun că mâine sunt în nordul Franţei iar poimâine "surfez" prin vest.
- "De plăcere", cum zici tu?
- Nu. Cu afaceri. Dar ştii bine că timp am întotdeauna...
- Aha! Păi, bine că ştiu! Dacă treci şi prin Bordeaux, fă-mi o vizită! Vii cu roşcovana ta, nu?
- Întotdeauna facem turul Franţei împreună.
- Bun! Veniţi să-mi ţineţi de urât la masă! Mi-e dor de ea, mă!

Ei, na! Îi era dor de Rebeca - sanchi! Se grăbi să-l refuze:

- Să vedem, nea Nicule. În funcţie de cum merg lucrurile... şi războiul cu Jun, îţi facem o vizită. Dar nu promit nimic. Oricum, te sun înainte să ajung la poartă.

- Bine, Ştefane. Eu vă aştept, oricum!

Aşa; şi-acum nea Nicu tăcea, el tăcea... iar bătrânul îşi amintea de întrebarea lui:

- Şi-n rest, să ştii că mă simt foarte bine. Sunt calm, sunt liniştit şi mă simt foarte-foarte bine! Ba chiar să ştii că mă pregătesc intens de-o vizită în Elveţia.

Tocmai în Elveţia? Hm...

- Am primit o invitaţie la un centru de relaxare; şi cred că mă duc. Că, vorba aia - dacă-s pensionar, ce să fac şi eu?!

Râdeau amândoi de "codificarea trăsnită" a discuţiei cu Ochiul, despre avansare... Nea Nicu coborî mult tonul vocii:

- În plus, lucrurile merg foarte bine aici. Le-am pus pe făgaş şi acum alunecă de mama focului drept spre ţintă!

- Mă bucur să aud asta.

- Da. Din punctul ăsta de vedere, n-am probleme. Sunt liniştit, Ştefane; sunt foarte liniştit. Aici, totul e aşa cum trebuie... Aşa că "o să mă sacrific", cum se spune, şi-o să mă relaxez săptămâna viitoare.

Doamne, cât de mult îşi dorea ca ăla să fie mesajul pentru el! Oof, Doamne! Nea Nicu chicoti:

- Mi-au trimis şi nişte pliante de-alea colorate şi lucioase - ca să mă convingă de calitatea serviciilor şi de peisajele minunate. Ca la ţânci, mă! De parcă eu n-am mai fost în St. Moritz! Chiar m-am necăjit, să ştii!

- Iartă-i, nea Nicule! Iartă-i, că secretarele alea care-au pregătit invitaţiile sunt stresate rău şi nu ştiu ce fac!

- Aşa am zis şi eu...

- Păi atunci, nea Nicule, dacă poimâine reuşesc să trec repede prin întâlnirile de afaceri, îţi facem o vizită.

- Sigur, Ştefane! Dacă reuşiţi, eu v-aştept! Dar, vezi - să nu dai rasol şi să nu goneşti pe autostradă! Că după ce mă congelez la St. Moritz, vin la tine la conac să mă reîncarc cu energie!

Uau! Nea Nicu Cărare venea la conacul lui? La ofilitura aia de conac minuscul, din Bourges? Uau! Se grăbi să răspundă:

- Oo, abia aştept!

- Aşa, Ştefane! Hai, pune mâna şi culcă-te şi tu!

- Bine, nea Nicule. Îţi mulţumesc mult!

- Stai liniştit, mă - că eşti ca şi copilu' meu! Hai - la culcare!

- Noapte bună, nea Nicule.

- Noapte bună, Ştefane.

Apăsă butonul roşu...

"Sunt liniştit, Ştefane; sunt foarte liniştit. Aici, totul e aşa cum trebuie."... Nea Nicu avea multe alte probleme pe cap - multe şi mai grave decât problema lui, care se descurca binişor şi singurel! Dar îi plăcea să creadă că acel "foarte liniştit" şi acel "aşa cum trebuie" se refereau la Ana lui. La securitatea familiei lui. Îi plăcea să creadă că oamenii lui Nicu Cărare, sau ai lui Moreau, ştiau unde era acum familia lui - şi că le asigura o minimă protecţie. Îi plăcea să creadă că "aşa cum trebuie" se referea un pic şi la refuzul lui de a-l angaja pe Cheng...

Îi plăcea să creadă că s-a înşelat în aprecieri. Decizia lui Cheng de a pupa mâna contelui uşor obscur îl speria; dar varianta ca Cheng să fi jucat rolul principal în piesa scrisă de Jun îl panica de-a dreptul! Prefera deci să se gândească că apariţia lui Cheng la conac nu era o capcană. Că nu fusese plănuită ca să-l determine pe el să lase garda jos şi să dea fuga să-şi viziteze familia, în ascunzătoarea aia ultrasecretă. Nu de alta, dar el pleca prin Franţa. Iar dacă mâine chinezii or să fugă după el ca să-l găsească şi să-l fileze, poimâine or să-l "preia" de la hotel. Adică or să stea cu ochii pe el de dimineaţă până seara. Şi cum luni se ducea la Nantes, iar tuşica lui...

Dacă luni va primi un semn de la Ana lui, iar chinezii vor intra pe firul ăla, era rău de tot! Umbla el prin Franţa cu o suită de legionari; dar chinezii umblau cu dubele şi erau numeroşi...

Dacă el va suplimenta mâine suita... Dacă o suplimenta, "bătea la ochi". Dacă îşi contacta oamenii-cheie din oraşele alea şi îi anunţa că vine şi are nevoie de-o suplimentare pe partea de securitate, iar bătea la ochi! Nu mai ştia... Şi se gândea...

Întoarse capul şi-o privi lung...

"Şi-acum, dacă eu sunt idiot, o să te deconspir chiar eu. Şi-or să te-mpuşte nenorociţii..."

Fir-ar să fie de treabă! De ce se uita aşa la el? De ce-i zâmbea? Nu merita zâmbetul ei! Nu merita dragostea ei! La naiba!

Se trânti pe marginea patului şi decise să se holbeze la bezna de afară. Că aşa era-n capul lui - beznă! Aşa era în tărtăcuţa "regelui" care nu fusese capabil... să-şi salveze familia...

Se lăsă să alunece de pe pat. Mâine, o să aibă din nou ochii roşii şi umflaţi. Dar...

8 august 2011 - luni

Ana-Maria

Mm, ce frumos era afară! Şi tocmai azi, în ziua asta superbă, Sami era la spital...

Şi ce dacă era la spital? Era prea frumos afară, ca să ţină copiii în casă! Fuseseră cuminţi de dimineaţă, îşi făcuseră temele, n-o supăraseră, mâncaseră tot din farfurie la prânz... O să le facă o surpriză - or să iasă la plimbare!

Se grăbi să urce treptele şi ciocăni la uşa lui Tasnim. Mm, ce grăbită venea! Începu să râdă:

- Uşurel, că n-a luat casa foc!

Aşa... Tasnim abia aştepta să afle care era noutatea care-o făcuse să "spargă" rutina zilnică a somnului alături de copii!

- Te invit la o pizza.
- Mm, ce idee bună! Dar nu la pizza - la îngheţată!
- Ce zice cântarul?
- Zice că săptămâna trecută am scăzut 3 kilograme.
- Atunci ai voie. Vin să mă fardezi?
- Sigur! Te aştept! Cu ce te-mbraci?

Asta era o întrebare capcană? Sora lui Sami adăugă:

- Cu ce culoare? Şi ce model?
- Păi, cred că-mi pun *abaya* vişinie...
- Mm, iar îi bagi pe toţi în boală! Bun! Te-aştept!

OK! Să se ducă repede să pună copiii să se îmbrace! Că, dacă ei adormeau, adio plimbare!

Roşcata

Se întâmpla ceva...

Şeful ei era tensionat. Adică nu neapărat tensionat, cât nervos. Sau nerăbdător. Sau îngândurat. Ştefan se comporta ciudat. Se comporta... cam ca un arc strivit bine, pregătit să sară la cel mai mic semn... Şi nu ştia de ce! Ieri, afacerile merseseră foarte bine. Azi, până la masa de prânz, afacerile merseseră foarte bine. Erau în Nantes de cinci ore, vizitaseră trei cârciumi iar el bătuse palma cu trei afacerişti importanţi. La cârciuma asta, stăteau pe terasă; Ştefan mâncase cu poftă pastramă de berbecuţ condimentată cu de toate. Nu fusese foarte vorbăreţ; dar nici nu tăcuse mâlc...

Duba cu chinezi era chiar pe colţul străzii. Chinezii coborâseră; fumau o ţigară acum...

Prezenţa lor devenise obişnuinţă. Oamenii lui Jun se ţineau după ei ca nişte căţeluşi bătuţi de soartă - sau ca măgarul legat de căruţă - şi nu făceau altceva decât să se plimbe prin Franţa după ei! Ieri, când plecaseră de la conac, duba apăruse în spatele convoiului lor după nici cinci minute. Băieţii din suită întrebaseră ce să facă; Ştefan râsese şi le spusese să se amuze acum, cât mai puteau, pentru că războiul o să se termine şi-or să rămână fără subiect de amuzament. Imediat cum ei ieşiseră din oraş, îi preluase un Jeep - iar duba probabil că se întorsese în Bourges. Când intraseră în următorul oraş, apăruse o altă dubă... Şi uite-aşa se plimbau ei prin Franţa, din dubă-n dubă şi din Jeep în Jeep... Când intrau în oraşe, erau "predaţi-preluaţi"; când ieşeau, erau "preluaţi-predaţi". Ca la nebuni...

Şeful ei fuma. Şi tăcea. Mâncaseră; îl aşteptau pe următorul partener de afaceri, care trebuia să apară din clipă-n clipă. Se întreba dacă era ceva în neregulă cu omul ăla - cu individul pe care-l aşteptau. Ştefan mai făcuse afaceri cu el; nu era ceva nou, nu era vreunul "neutru"...

Şeful ei trecea printr-o stare ciudată... de parcă aştepta ceva, sau pe cineva - un eveniment neplănuit sau un om neanunţat...

Ei nu-i era frică. Suita era la posturi - zece inşi "ca brazii", răspândiţi la trei mese în jurul lor. Erau bine păziţi. Nu asta era problema ei. Pe ea o apăsa altceva.

Şeful ei aştepta ceva. Şeful ei încerca să pară destins şi vesel, calm şi zâmbitor, şi se mai întorcea uneori spre chinezii din jurul dubei. Dar era ceva... Plutea ceva în aer...

Limuzina neagră încetini şi intră în locul de parcare liber din dreapta terasei. Hai, că venise individul - şi se animau lucrurile. Şi poate se liniştea şi el...

Ana-Maria

Ziua era, într-adevăr, superbă. Alesese bine *abaya* vişinie - *hijab*-*ul* din tripluvoal o ajuta mult să nu transpire. Mergea în stânga trotuarului, cu Léon de mână. Florentina mergea de mână cu Tasnim, poziţionată pe lângă vitrine. Copiii nu se ţineau de mânuţe. Aşa, păreau două mămici ieşite fiecare cu copilul la plimbare. Tasnim era foarte veselă, pentru că profitase de ieşirea asta ca să-şi cumpere o *abaya* cu două numere mai mică. O probase în magazin şi-i stătea impecabil; era deci fericită. Slăbea, era tot mai suplă, tot mai mobilă, se simţea tot mai bine... Telefonul îi suna tot mai des, semn că Jaser era tot mai îndrăgostit...

Imediat după piaţeta aia era o gelaterie. Acolo or să se oprească. Se plimbaseră destul; de jumătate de oră mergeau pe jos, prin soare! Ele aveau *hijab*; dar bietul Léon putea face oricând insolaţie! Aşa că or să mănânce îngheţata şi apoi or să se întoarcă... pe trotuarul de vizavi... dacă puteau trece de duba... cu chinezi...

Strângea, involuntar, mânuţa lui Léon... cu ochii la dubă... şi la chinezii din jurul ei...

Era prima dubă cu chinezi pe care-o vedea în Nantes. Fie aveau o acţiune acolo, în piaţeta aia, fie...

Se apropiau încet de capătul trotuarului... Şi cum chinezii se uitau spre stânga, le urmări privirile - şi întoarse capul spre dreapta.

Ultimul magazin, cel de pe colţ avea vitrine pe ambele părţi ale străzii. Vedea clar terasa, printre rafturile de sticlă...

Dumnezeule mare! Ştefan!

Stop! Apucă mâneca lui Tasnim şi-o smuci în spate! Şi făcu câţiva paşi în spate, grăbită...

- Hei! Ce s-a întâmplat?

Tasnim aştepta un răspuns - ea însă nu putea să răspundă! Ea nu putea nici să se-ntoarcă pe-un călcâi şi să se îndepărteze de piaţeta aia! Nu mai putea reacţiona - iar mintea i se blocase la chinezi, în timp ce chipul lui se suprapunea periculos cu imaginea dubei...

- Mami, ce s-a întâmplat?

Întrebarea lui Léon n-o dezmetici pe ea, dar o opri pe Tasnim. Şi probabil că era albă ca varul la faţă, pentru că sora lui Sami se grăbi să vină lângă ea:

- Hei! Te simţi bine?

Aprobă cu capul, o trase spre ea... şi-i şopti la ureche, cât de încet putea ea:

- Sunt aici! Soţul meu e aici - şi e filat de şase chinezi!

Fu imediat prinsă de braţ şi trasă spre vitrina magazinului cu gablonzuri:

- Vino-ncoa!

Da! Era o idee minunată! Dacă se ascundeau după casa aia...

- Mami, ce s-a întâmplat?

Se aplecă şi şopti, privindu-i lung:

- Chiar pe colţul ăla e o dubă cu chinezi.

Florentina dădu să se întoarcă, dar se controlă la timp; Léon însă făcu un pas în spate şi le aruncă o privire neaoşă... după care reveni lângă ele:

- Aşa e! Eu am văzut şase chinezi!
- Aşa am văzut şi eu. Trebuie să luăm un taxi!

Tasnim se grăbi să nege:

- Nu! Trebuie să te duci acolo!

Ei, la naiba! Mârâi printre dinţi, în engleză:

- El e înarmat; femeia de lângă el e înarmată. Şi au de obicei zece oameni cu ei. Chinezii sunt şase. Crezi că ţi-am descris destule pistoale, ca să asistăm la un măcel?

Sora lui Sami amuţise... Ei i se împăienjeniseră ochii...

Se lăsă pe vine şi începu să aşeze gulerul lui Léon. Ca să aibă motiv să stea acolo, pe trotuar. Până-şi limpezea gândurile şi-şi răspundea la întrebarea "ce să fac?", nu era bine să atragă atenţia... Tasnim şopti:

- El unde e?

- La terasa din dreapta piaţetei.

Spera din tot sufletul că sora lui Sami nu se întorsese direct, să se holbeze la ei... Tasnim se lăsă şi ea pe vine:

- Şi-acum ce faci?

Trase aer în piept, ca să-i vorbească despre un taxi, dar realiză că copiii se uitau lung la ea - şi erau pregătiţi să afle ce se făceau ei cu chinezii! Realiză că ei nu auziseră nici o referire la tati... Privi lung ochişorii verzi... Privi şi ochişorii negri...

Ei nu ştiau că tati era aici. Ei, dacă aflau acum că între ei şi tati erau doar 20 de metri, chiuiau şi-o rupeau la fugă spre el! Aşa că... Aşa că se ridică şi-i trase şi mai aproape de vitrine:

- Haideţi să ne uităm la inele!

Gata - îi îndesase cu ochii-n vitrina aia! Ea ridică privirea spre chipul serios şi turui, în engleză:

- Nu trebuie să ne vadă! Dacă ne recunosc, e un dezastru!

- Stai! Nu te speria! Hai să calculăm cu calm! Deci, sunt toţi aici. Iar ei doi... nu par să fi văzut decât duba.

Aprobă scurt cu capul:

- Aşa cred şi eu. Mi-e frică să nu fugă, atunci când or să afle...

- Riscul e mare. Luăm un taxi?

Se grăbi să aprobe iar Tasnim porni spre stradă. Se întoarse spre vitrină şi cuprinse ambii copii cu braţele:

- Trebuie să vă spun ceva. Dar... Dar trebuie să-mi juraţi că sunteţi cuminţi şi nu ne daţi de gol!

- Mami, fii serioasă!

Nu-nu! Se lăsă pe vine între ei şi şopti, în romanes:

- Juraţi-mi pe viaţa lui tati că nu ieşiţi din cuvântul meu!

Florentina dădu ochii peste cap, într-un gest de exasperare. Léon îi strânse însă scurt mâna:

- Eu jur!

- ... Bine! Şi eu jur, poftim!

Îi prinse bine pe amândoi... şi zâmbi:

- Duba cu chinezi e aici pentru că şi tati e aici.

Îi ţinea foarte-foarte bine... Da - îi înţeleseseră corect cuvintele. Acum putea să continue:

- Şi pentru că el are de obicei zece oameni care-l păzesc, iar chinezii sunt şase, n-o să mergem acum la el.

Florentina puse palma pe umărul ei:

- Sunt de acord - dar pun o condiţie. Îi dai un semn - să ştie că suntem aici.

Poftim?

- Altfel, mă apuc şi ţip - şi-l anunţ eu!

Mm... Ia s-o pună să se răzgândească singură!

- Bine. Cum vrei să-i dau un semn?

- Îi scrii un bileţel.

Serios?! Zâmbi slab:

- Şi cum i-l trimit? Cum ajunge bileţelul ăsta de la mine, la el?

- Rugăm un trecător să i-l ducă.

Tasnim ridică vocea:

- Zaynah, haideţi!

Poftim?... Da - găsise un taxi. Ambele portiere erau deschise. Dădu să se ridice, dar Florentina o apăsă cu putere pe umăr:

- Dacă nu îi trimiţi biletul, ţip!

"Aah, ce te-aş plesni, dacă aş şti că nu atrag atenţia asupra noastră!" Dar, la urma urmei...

La urma urmei...

- ... Bine. O să-i scriu un bilet.

- Acum! Nu plecăm de-aici până nu-i scrii!

- Îi scriu în maşină.

- Ba îi scrii aici!

- Prinţeso, stăm în stradă, sub nasul chinezilor! Haide în maşină!

- Nu-nu!

- Nici n-am hârtie şi pix! Nu fii căpoasă!

Léon se grăbi s-o ajute:

- Mergem în maşină, unde nenea sigur are un bileţel şi-un pix, şi îi scrie acolo! Hai odată!

Fiu! În sfârşit, plecau de-acolo! Grăbea copiii spre maşină...

- Eu stau în capătul ăsta.

Prinţesa prinsese un curaj nebun! Prinţesa suferea mult după tăticul ei - şi avea din nou bănuiala că mami trăgea de timp şi nu prea voia să se-ntoarcă lângă tati. Paşii ilustrau hotărârea micuţei ei de-a deschide portiera şi-a sări din mers! Oof...

Urcă ea prima pe bancheta din spate; Léon o urmă, Florentina urcă şi ea iar Tasnim închise portiera. Oftă greu:

- Bună ziua, dle. Aveţi cumva o hârtie şi-un pix?

Taximetristul ezită; dar deschise torpedoul şi-i întinse un notes şi-un pix. O să-i scrie... O să-i scrie că... Tasnim şopti:

- Ce vrei să faci?

- Le-am promis copiilor că îi trimit un semn. Un bilet. Trebuie să i-l trimitem cumva...

Sora lui Sami exclamă:

- I-l duc eu!

- Îmbrăcată aşa?

Ştia că avea dreptate; şi ea conştientiză *abaya* şi *hijabul*, aşa că desfăcu scurt gentuţa:

- Atunci, sunt sigură că ne va ajuta domnul...

- Domnul trebuie să stea la volan.

Taximetristul se grăbi să intervină:

- Mă scuzaţi - am senzaţia că discutaţi ceva despre mine şi-un bilet...

- Da. Am dori să trimitem un bilet unui bărbat care stă acum la terasa din dreapta piaţetei. Dar cum dvs trebuie să staţi la volan, nu ştiu cum să facem...

Florentina se grăbi să-şi repete ideea:

- Domnul poate să roage pe cineva de pe stradă să i-l ducă.

- Da; aş putea. Dar nu ştiu cine ar vrea să facă aşa ceva...

Tasnim flutură scurt o bancnotă de 50 de euro:

- Poate găsim pe cineva care-şi doreşte un cadou...

Şi acum bărbatul de la volan zâmbea şi aproba, Tasnim zâmbea, copiii ei zâmbeau... Plecă privirea spre notes.

O să-i scrie că... O să-i scrie că-i e dor de el. Şi că-l iubeşte. Şi că se va întoarce la el - şi vor fi împreună pentru totdeauna. Puse pixul pe hârtie...

La naiba! Bufnise în plâns!

- Mami, scrie odată!

Aproba, dar lacrimile îi umpluseră deja ochii - şi zău că nu mai vedea unde să scrie! Şi era îngrozitor - că plângea cu lentilele de contact, şi risca să le vadă căzându-i artistic în poală...

- Dă încoa, că-i scriu eu!

Nu! Tasnim interveni cu fermitate:

- Tu potoleşte-te! Iar tu nu mai plânge aşa! De ce plângi?

- ... Pentru că mi-e îngrozitor de dor de el! Şi ştiu că el... cu cât pare mai liniştit şi mai relaxat... cu atât mai mult suferă... în sufletul lui...

Mânuţa lui Léon se întinse şi-i lipi un şerveţel pe obraz:

- Nu mai plânge, mami!

Aprobă şi se grăbi să-i ia şerveţelul din mână - că, dacă o ştergea prinţul, transforma tona de fard de pe faţa ei într-un fel de reproducere după Picasso!

- Atunci scrie-i ceea ce ştii că l-ar putea linişti acum măcar un strop.

Avea dreptate. Miji ochii şi-şi şterse lacrimile... şi şopti, în romanes:

- Prinţule, vezi de chinezii din dubă. Îmi zici dacă se uită la noi.

Şi-acum scria... Scria, în limba română, că...

Te iubim mult şi ne este îngrozitor de dor de tine. Abia aşteptăm să se termine totul şi să putem să te avem din nou aproape, pentru totdeauna. Léon, Florentina şi Ana.

Şi cam atât, nu? Ridică privirea spre Tasnim:

- Gata! Şi-acum de unde luăm pietonul amabil?

Taximetristul şopti:

- Se apropie o bătrânică. Cred că nu m-ar refuza...

Ia - la cine se referea?... Oo, ea cu siguranţă nu-l va refuza! Avea cam 70 de ani şi se vedea că pensia nu-i permitea să-şi menţină stilul cochet cu haine noi! Ăia 50 de euro or să-i placă mult! Păi...

- Ah - a intrat în magazin! Dar nu-i nimic - o aşteptăm să iasă!

O aşteptau, OK - dar chinezii? Că nu era vorba despre timpul disponibil... Chinezii fumau, beau ceva din nişte cutii de aluminiu şi discutau între ei. Erau veseli. Trei dintre ei "sprijineau" duba; ceilalţi trei stăteau în faţa lor. Parcă-şi spuneau bancuri - că râdeau cu poftă...

Oo - dar era perfect! Avea un minut la dispoziţie, să-l privească pe îndelete!

Se trase în faţă, între scaune, şi se aplecă să-l vadă... printre raftu-rile de sticlă...

Soţul ei nu se mai tunsese, în ultimul timp. Avea un aer... uşor eminescian. Îşi convinsese cumva părul să-i stea spre spate. Avea un început de plete... Vorbea mult, cu bărbatul din faţa lui. Gesticula. Părea vesel. În realitate, era... nervos. Aştepta ceva. Aştepta, proba-bil, atacul chinezilor - şi-l irita mult faptul că gălbejiţii fumau şi nici nu se gândeau să devină violenţi! Chinezii nu erau nebuni - contele era înconjurat de cei zece băieţi "numa' unu' şi unu'"! Chinezii n-aveau ordin să-l omoare; Jun le spusese să stea la vedere, ca să irite rău de tot nervii contelui. Ca să atace el primul - iar Jun să poată să contra-atace cu vreo sută de inşi, aşa...

Contele nu va ataca. Nu azi. Ştefan avea nervi de oţel - şi nu reac-ţiona niciodată după primul impuls. Spera ca soţul ei să-şi păstreze calmul şi după ce va citi biletul. Pentru că, dacă el va reacţiona ime-diat... Dacă el va striga, sau va alerga, sau...

Plecă privirea spre bilet. Reciti rândurile alea... Era perfect. Era...

Era aproape perfect - aşa că zâmbi şi adăugă, pe ultimul rând disponibil:

PS: Măiculiţă, ce shukar te-ai făcut!

Gata. Rupse foaia şi-o împachetă în patru. Taximetristul părea amuzat de mica lor "şmecherie":

- Scrieţi numele bărbatului pe bilet. Mesagerul are o vârstă res-pectabilă - şi s-ar putea să-l uite...

Corect! Scrise cu litere de tipar ***Pour Stefan*** iar Tasnim adăugă şi bancnota... Şoferul le luă şi deschise portiera:

- Bătrânica noastră tocmai a ieşit din magazin - şi vine încoace.

Acum era acum! Dacă chinezii le observau mişcarea...

Taximetristul o oprea pe bătrânică... Îi explica faptul că la terasa aia era un domn pe nume Stefan, iar doamnele din maşină doreau foarte mult să-i transmită un bilet... Şi că îi ofereau bancnota aia, dacă era ea drăguţă să joace rolul mesagerului... Bătrânica se întoarse şi le privi lung. Şopti:

- Repede, împreunaţi mânuţele! Repede!

Copiii se conformau; şi ea o ruga, prin gestul ăla, să nu o refuze! Şi uite că băbuţa zâmbea şi aproba - şi lua biletul. Se trase repede spre scaune - oare mai era cineva acolo? Adică altcineva? Că dacă se făcea vreo confuzie, era prăpăd! Florentina ei va fi distrusă! Şi chiar şi ea - dacă mesajul n-ar fi ajuns la Ştefan... Nu - la terasă, acum, erau doar ei şi bodyguarzii. Aşa că...

Şoferul reveni la volan:

- S-a rezolvat.

- Perfect! Stăm aici până vedem că a stabilit contactul cu el; după aia plecăm!

- Îmi spuneţi când plecăm, şi plecăm. Şi mai ales îmi spuneţi în ce direcţie plecăm...

Aoleu, aşa era! Nu-i spuseseră unde vor să meargă! Păi... Păi, dacă se întorceau acasă, omul ăla trebuia să întoarcă. Iar copiii se lipiseră deja de geamul portierei din dreapta! Şi cum micuţii ei fuseseră foar-te cuminţi până acum, o să le facă plăcerea să-l vadă şi ei pe tati - măcar un pic. Oftă scurt:

- Mergem înainte, pe lângă duba unde stau acum tinerii aceia asiatici. După care ne duceţi la Biserica Saint Donatien.

- Prea bine! Acum, să vedem cum se descurcă doamna...

- ... Puteţi înainta puţin, fără să atragem atenţia?

Bărbatul aprobă - şi, fără să audă motorul pornind, constată că ma-şina începu să alunece, centimetru după centimetru, spre intersecţie...

Bătrânica mergea destul de încet. Adică nu se vedea, în paşii ei, că se grăbea spre oamenii de la terasă. Chinezii erau preocupaţi de cutiile de aluminiu şi de ţigări. Soţul ei râdea acum...

Florentina izbucni, în şoaptă:

- Tati!

- Sst!

Se grăbi să-i cuprindă pe amândoi cu braţul! Şi-apoi apăsă sigu-ranţa uşii! Dacă vreunul dintre ei se gândea să coboare...

- Stop! Opriţi-vă aici!

Se opriseră. Ştefan i-ar fi văzut, dacă i-ar fi trecut prin minte să se uite spre ei! Numai că geamurile din spate erau destul de murdare; aşa că, indiferent ce semne va face Florentina...

Dumnezeule mare - oare or să reuşească?

Chinezii nu erau atenţi...

Bătrânica ajunsese la terasă - intra chiar acum în spaţiul meselor. Şi uite-o cum se oprea lângă prima masă, lângă primul bodyguard... Aha! Tânărul sărise în picioare ca ars! Gata - trebuiau să plece!

- Gata! Plecăm chiar acum!

Motorul porni.

Bodyguardul se întoarse spre şeful lui.

Maşina se puse în mişcare.

Îl văzu pe Ştefan ridicându-se.

Taximetristul accelera.

Bătrânica era condusă spre Ştefan - care se grăbea să-i iasă în în-tâmpinare. De parcă ştia... De parcă presimţea...

Ochii ei văzură duba.

Chinezii!

Se întoarse spre lunetă - chinezii! Nu-i mai supraveghease! Dacă ăia se prinseseră de şmecheria cu băbuţa, săreau în dubă şi porneau nu spre terasă, ci după ei! Şi erau înarmaţi! Până veneau bodyguarzii...

... Nu. Nu se prinseseră. Duba rămăsese neclintită, parcată prin-tre maşini. Dar, chiar şi aşa, era mai bine să protejeze copiii - să-i as-cundă cumva...

Îi trase uşor în braţele ei. Léon se grăbi să se caţere pe genunchii ei; prinţesa se lipi de ea şi lăsă capul pe umărul ei. Tremura rău prin-ţesa ei...

- Staţi liniştită - nu ne urmăreşte nimeni.

Tasnim se grăbi să intervină:

- Dar, chiar şi aşa - haideţi să mergem pe străduţe lăturalnice.

Şoferul semnaliză imediat dreapta... Léon şopti:

- Mami, l-am văzut pe tati!

Aprobă grăbită...

- L-am văzut şi eu! Crezi că a primit biletul?

Aprobă din nou şi sâsâi cu putere - că dacă prinţul se apuca să întrebe acum anumite lucruri, legate în principal de mafia chineză şi de contele francez, şoferul ăla intra la bănuieli. Îi "plănuia" 100 de euro; spera să-i poată cumpăra tăcerea...

Ştefan

Da, ştia şi el că are dreptate! Andy, fost Andrei, nu-şi schimbase numele doar aşa, fiindcă nu-i plăcuse lipsa de imaginaţie a maică-sii! "Andrei" nu era un nume foarte inspirat pentru un bărbat tânăr şi cu aspiraţii mari în a cuceri bancomate britanice! Andy suna foarte bine...

Andy încerca să-l convingă că bancomatele franţuzeşti erau la fel de interesante ca şi cele britanice. Andy voia să-şi spună "André". În

urmă cu zece minute, bătuseră palma pe aranjamentul lor vechi - cărăuşia. Oamenii lui îi vor transporta lui Andy 5 milioane de lire sterline, cash, din Marea Britanie până-n Moineşti. Sarcina nu era foarte grea - Andy nu era nici filat, nici calic. După ce făcuse oareşce vâlvă cu loviturile alea, renunţase la patru băieţi foarte talentaţi şi la juma' de milion - dar "îngropase pisica" şi salvase 5 milioane. Bun băiat; gândea pragmatic. El n-ar fi făcut asta; nu şi-ar fi lăsat oamenii să ajungă în puşcăriile britanice. Dar, sigur, el avea umbrelă serioasă, care se preocupa de siguranţa oamenilor lui! Şi nici nu acţiona la bancomate...

- Eu îţi spun că treaba asta ar funcţiona şi aici!

- Iar eu te asigur că n-ar funcţiona aici.

- De ce, mă?

- Am informaţii "din interior" care-mi confirmă faptul că n-ar funcţiona aici.

- Mă, ascultă-mă puţin!

OK - îl asculta! Bătuseră palma pe transportul banilor, era de-abia patru, el n-avea unde să se ducă - iar dacă se încuia în hotel, adio semn... Andy era foarte încins în explicaţia lui:

- Trei inşi cu două maşini. Doi leagă drăcia de Jeep, îl smulg din perete, după care vine al treilea cu duba! Încarcă drăcia şi-au şters-o!

Clătina încet capul, privind-o lung pe bătrânica cochetă care se apropia...

- Am făcut-o!

Ce-a făcut?

- Am verificat-o, într-o dărăpănătură de casă părăsită! Şi merge, mă! Un minut treizeci au scos băieţii! Exact ca-n Regat!

- Băi - spor la treabă, cum se spune! Dar eu nu te sfătuiesc s-o faci aici.

- Dacă-ţi zic că merge! Mai ales noaptea! Ce dracu!

Dacă zicea el, s-o facă! Bătrânica se apropia... de prima masă... de primul bodyguard... Andy îl prinse de braţ şi coborî mult vocea:

- Ştefane! Fii atent! Tu ai bază - şi spate solid! Eu o fac; iar tu ai grijă de oamenii mei! 20% sunt ai tăi! Ce zici?

Negă şi prinse mâna Rebecăi - bătrâna se oprise la masa aia! Vorbea cu Jules... care sărea în picioare... El strângea cu putere mâna Rebecăi... Jules se întoarse spre el:

- Doamna spune că are un bilet pentru Stefan.

Semnul! Semnul lui!

Sări în picioare şi-i făcu semn s-o aducă la el! Că el mergea deja spre ea - şi încerca să se controleze, să nu se repeadă la ghemotocul ăla de femeie... Aruncă scurt peste umăr, în romanes:

- Vezi de chinezi!

Şi reveni imediat spre mesagera lui...

Avea cam 70 de ani. Era pensionară - o pensionară cochetă, pentru că purta o eşarfă destul de decolorată deşi era cald afară...

- Bună ziua. Caut un domn, Stefan...

- Bună ziua. Eu sunt.

Bătrâna întinse mâna spre el:

- Am un bilet pentru dvs.

Un bilet... Îi întindea un bilet... O hârtie mică, împăturită, pe care Ana lui scrisese cu litere de tipar ***Pour Stefan***...

Oare Ana lui scrisese bileţelul ăla? Nu putea afla asta decât luându-l, desfăcându-l...

Îl luă. Îl desfăcu.

Te iubim mult

Era scrisul ei! Ana scrisese biletul ăsta! Şi n-avusese de unde să ştie unde putea fi el găsit azi la patru! Aşa că se grăbi s-o prindă pe bătrână de umeri:

- Cine v-a dat biletul?

Femeia era speriată... Ridică privirea spre Jules:

- Ochii-n patru la chinezi! Doamnă - spuneţi-mi cine v-a dat biletul, unde şi când!

Mâna ridată se ridică şi arătă peste umăr:

- Un domn... acolo, la colţ...

Un domn? Şi unde, "acolo, la colţ"? Privea în direcţia din care venise ea - dar nu vedea decât trei adolescenţi comuni şi două franţuzoaice în trecere! Dezastru! Ana lui era aici, iar băbuţa asta nu-i arăta unde! Rebeca întrebă, din spatele lui:

- Probleme?

Negă şi ordonă:

- Vezi de chinezi!

O trase pe bătrână spre uşa terasei - cât mai departe de urechile indiscrete - şi şopti, privind-o lung:

- Vă implor - spuneţi-mi cine v-a dat biletul!

Acum, că o întrebase pe tonul ăla mult mai "uman", bătrâna se grăbi să turuie:

- Domnule, m-a abordat un şofer de taxi, care m-a rugat să duc biletul ăsta dlui Stefan, de la terasă! Şi-atât! Mi-a dat 50 de euro...

Deci un şofer de taxi... îi dăduse 50 de euro şi biletul...

Soţia şi copiii lui erau acum într-un taxi! Şi erau aici, în zonă! Aruncă din nou, peste umăr:

- Vedeţi de chinezii ăia!

Ca să nu-i audă demarând... după taxi...

O privea lung şi nu ştia ce să-i spună... Ce să-i mai spună, ce s-o mai întrebe... Bătrâna ridică scurt din umeri:

- Am ieşit din magazin şi-am văzut un taxi. Şoferul a coborât, a venit la mine şi mi-a spus că mă roagă să duc biletul dlui Stefan. Sunteţi dl Stefan, da?

- Da.

- Atunci pot spune că mi-am îndeplinit misiunea; da?

Aprobă încet cu capul... şi oftă:

- V-aţi uitat cumva în maşină? În taxi?

- Da. Erau două doamne şi doi copii. Dar mai mult de-atât, mă tem că nu vă pot spune. Am o vârstă, iar geamurile erau destul de murdare...

Aprobă... Ridică privirea spre chinezi...

Bineînţeles că "intraseră în fibrilaţii! Ei, aici, erau toţi în picioare! Şi ăia erau în alertă acum! Se întreba cum să facă...

- La revedere, dle Stefan.

- Aşteptaţi puţin, vă rog!

Trebuia s-o salveze cumva pe bătrânica asta. Nu prea ştia cum - pentru că o ţinuse acolo, sub nasul chinezilor, şi ăia nu erau proşti să scape aşa o băbuţă numai bună de torturat!

- Jules! Chemi un taxi pentru doamna - şi-l chemi în spatele terasei. Atenţie mare la ăia...

Reveni spre bătrânică:

- Ce culoare avea taxiul?

- Galben, cred. Sau portocaliu...

Aah!

- Ce marcă de maşină era? Avea staţie? Adică era colantat la o firmă de taxi? Avea vreun indicativ?

- Nu ştiu, dle! Chiar nu m-am uitat la asemenea amănunte!

Fir-ar să fie de treabă! Se repezi la Rebeca - o prinse de braţ şi-i mârâi la ureche:

- Familia mea e acum într-un taxi galben sau portocaliu. Sună la toate firmele de taxi - şi găseşte-i!

- Şefule, opreşte-te!

- Fă, tu n-auzi? Sună la

- Opreşte-te, înainte să afle chinezii de ce eşti aşa de fericit!

Ah, Doamne! Fu imediat prins de braţ iar Rebeca mârâi la el:

- Îl pui pe Părinte să obţină imaginile de la camerele din trafic! Şi-o reperăm unde stă şi mergem la noapte după ea! Da' acu' nu fă nimic, că şi-aşa s-au ginit ăia...

Da! Avea dreptate! Era perfect aşa! Aprobă şi ordonă:

- Scrie-i lu' ăla. Să ia un elicopter şi să vină-ncoa.

Rebeca dădu să pornească spre masă; el dădu să revină la bătrână... Dar realiză că nu dăduse ordinul corect - aşa că o prinse din nou de braţ:

- Nu. Mai bine nu. Nu spune nimic nimănui.

Reveni lângă bătrână şi scoase port-actul:

- Spuneţi că şoferul v-a dat 50 de euro...

- Da.

Trase trei bancnote şi i le puse în mână:

- Vă cumpăraţi alte haine şi vă schimbaţi coafura. Şi locul de cumpărături. Şi nu spuneţi nimic, nimănui, niciodată.

- Dle, vă rog!

Bătrâna voia să refuze mica avere pe care i-o dăduse; Jules îi făcu semn că taxiul aşteaptă în spatele terasei, aşa că-i făcu semn să se apropie:

- O iei pe doamna, o conduci în spate şi ai grijă să ia taxiul. Şi să nu fie urmărită. Doamnă, mergeţi cu subalternul meu.

Femeia nu mai spunea nimic. Nici n-avea ce să mai spună - la urma urmei, plecase să cumpere baghetă şi lapte şi se-ntorcea cu taxiul şi cu 1.500 de euro...

"Peste trei boabe zăbavă, primeşti un semn"...

Plecă privirea spre bilet.

Te iubim mult şi ne este îngrozitor de dor de tine. Abia aşteptăm să se termine totul şi să putem să te avem din nou aproape, pentru totdeauna. Léon, Florentina şi Ana.

PS: Măiculiţă, ce shukar te-ai făcut!

Cee? Bufni într-un hohot zdravăn de râs! Ce scria ea acolo? ***Măiculiţă, ce shukar te-ai făcut***... Iar obrajii îl cam frigeau, semn că reuşise să-l facă să roşească chiar şi aşa, prin corespondenţă...

- Şefu'...

Da? Ce-i? Ce se întâmplase? Rebeca îl privea lung, precaută:

- Chinezii sunt cuminţi; adică stau cuminţi, cu ochii pe noi. Ce facem?

Corect! Ei ce făceau? Mai stăteau acolo, ca să-i vadă cu toţii bucuria? Păi... Îi dădu biletul, zâmbind:

- Nu ştiu. Pentru început, plecăm de-aici.

Reveni lângă Andy:

- Deci am stabilit următorul contract.

- Da; chestia aia număru' 5 am stabilit-o. Dar despre cealaltă, eu zic să te mai gândeşti...

Aprobă - că nu-l costa nimic să aprobe:

- Bine; mă mai gândesc. Acum, însă, mă tem că trebuie să punem punct discuţiei.

- ... OK! Să înţeleg că te grăbeşti?

- Chiar foarte tare! Am primit o veste minunată, care mă face să mă grăbesc serios spre o conexiune sigură...

- Aa, stai liniştit! Şi-aşa, şi eu mai am nişte treburi...

Bine, bine! Îşi strângeau mâinile; el era foarte grăbit, iar chinezii ăia se holbau la el şi fremătau rău...

- Vorbim!

- Vorbim! Haideţi!

Rebeca luase laptopul şi telefoanele; el îşi luă ţigările şi porni spre Philippe. Se întreba cum naiba să facă... să-i păcălească pe chinezi...

Urcă la volan şi blocă portierele; arătă spre torpedou... Şopti, zâmbind:

- Ce zici tu de aşa bilet ce-am primit eu azi?

Nu mică-i fu mirarea când o văzu întinzându-i biletul!

- Nu cred că biletul ăsta este şi pentru ochii mei.

Poftim? Consiliera lui era foarte serioasă; îi returna biletul... Prea bine! Îl va citi el, cu voce tare!

- Deci, bătrânica a venit cu biletul ăsta la mine... Şi uite ce-mi scrie regina mea! ***"Te iubim mult şi ne este îngrozitor de dor de tine. Abia aşteptăm să se termine totul şi să putem să te avem din nou aproape, pentru totdeauna. Léon, Florentina şi Ana. PS: Măiculiţă, ce shukar te-ai făcut!"***

Rebeca bufni într-un hohot zdravăn de râs! Şi el râdea - şi iar îşi simţea obrajii arzând... Porni motorul:

- Şi-acum, ca să-i fraierim pe chinezi, tu o să-l suni pe Freddy şi-o să-i spui că picăm pe capul lui. Mergem la hotel, ne dez-cazăm şi ne mutăm în casa lui.

- Da, şefu'.

Demară şi viră dreapta. Mergeau la hotel, unde vor împacheta în viteză, după care se vor muta în casa lui Freddy, şeful peste operaţiunile din Nantes. O să-l pună să trimită un băiat discret la terasă - şi să obţină înregistrarea camerelor de luat vederi. O să-l întrebe dacă avea pe cineva la sistemul de urmărire a traficului... Dacă era vreo cameră video în zona aia...

- A zis că ne aşteaptă - şi că-ţi pregăteşte cotlet cu cartofi prăjiţi şi mujdei.

Aprobă şi oftă greu:

- Sună-l pe Jules; întreabă-l dacă băbuţa a plecat cu bine de-acolo.

Rebeca se conforma... N-o să-l sune pe Aleodor; şi nici pe Diamant. Nici pe Grasu. N-o să sune pe nimeni. Până nu pleca de-acolo, din oraşul ăla, n-avea voie să le dea nici un semn! N-avea voie să-i agite! Chinezii nu trebuiau să afle nimic! Chinezii nu trebuiau să suspecteze nimic apropo de biletul ăsta! Chinezii nu trebuiau să afle că Ana era în Nantes! Era un oraş mare, apropiat de ocean. Jun avea interese financiare în el. Interese mari... ceea ce însemna că şi trupele cantonate aici erau numeroase...

- A spus că băbuţa a plecat euforică, pe trei cărări - şi că n-a plecat nimeni după ea. Ştie adresa pe care i-a spus-o taximetristului.

- S-o scrie pe ceva, să n-o uite; dar să nu ţi-o dea decât atunci când i-o ceri.

Rebeca îi repeta cuvintele în telefon... Frână la semafor şi ridică privirea spre oglindă. Două BMW-uri burduşite - şi duba neagră. Era bine. Reuşise să culeagă chinezii de-acolo... Oftă greu:

- ... Ai făcut bine că m-ai oprit. Dacă începeam să chiui, nu mai puteam să spun că sărbătoresc un succes financiar de excepţie.

- Andy se tot întreba ce ţi-a zis baba; i-am zis că, probabil, ţi-a adus veşti despre vreo afacere. A rămas mască cinci secunde; pe urmă a căzut pe gânduri.

- Nu-i întreg la cap! Acu' o să-şi facă trupă de pensionare, pe post de porumbei voiajori!

- Mai ştii?! Îl cred în stare! La ce-am auzit azi...

Aprobă... şi constată, ca pentru el:

- Auzi la el, idee de afaceri - să smulgă bancomatele...

- Visător!

Într-adevăr - Andy visa cai verzi pe pereţi! Nu "împlinea" un cincinal în libertate! Întoarse capul şi-o privi lung... şi-o întrebă aşa, din privire, ce părere avea ea de aşa mesaj de la regina lui... Rebeca se întinse şi-i şopti la ureche:

- E o femeie fantastică! Eu o ştiu doar din poze şi din povestirile copiilor mai mari; dar, de când m-ai luat cu tine, am ajuns să o cunosc binişor. Şi e... E aşa cum ţi-am spus eu atunci. Are ceva foarte special...

Aprobă... şi-şi trecu degetele prin păr:

- Vezi? Şi eu, care mă gândeam să trec pe la frizer...

Consiliera lui râdea şi nega repede-repede... Şopti, privind-o lung:

- Să nu spui nimănui de ce sunt aşa de fericit. Nimănui înseamnă nici lui Diamant!

- Nu, şefu'!

- ... Vorbim la Freddy.

Şi-acum redevenise atent la trafic. Hotelul era aproape. Imediat cum ajungeau, împachetau şi... Şi, dacă nu judecase corect, o să afle din nou că sistemul de înregistrare era ciclic... Şi n-o s-o vadă...

Ana-Maria

Maşina încetini şi opri pe dreapta. Perfect! Tasnim achită cursa; scoase 100 de euro din geantă şi i-o întinse şoferului, printre scaune:

- O să vă rog din suflet să uitaţi că aţi făcut cursa asta.

- Staţi liniştită, doamnă!

- Să uitaţi acum, instantaneu - şi să nu vă amintiţi nimic, indiferent cine vă întreabă de ea şi ce legitimaţie vă arată.

Bărbatul se întoarse şi-o privi lung... Ea aproba cu capul...

- Am uitat-o deja.

Şoferul nu voia să ia banii; îi lăsă să cadă în poala lui:

- La revedere, dle.

Copiii coborâseră; îi urmă şi prinse mânuţa lui Léon:

- Traversăm şi pornim pe strada aia. Şi căutăm urgent un taxi.

Tasnim nu spunea nimic - o ţinea pe Florentina de mână şi traversa grăbită spre micul părculeţ. Nici ea nu prea ştia ce să spună; dar probabil că nu mai era nimic de spus! Léon o trase de mână... Îl luă în braţe - şi auzi imediat şoapta lui:

- Mami, l-am văzut pe tati!

- Ştiu! Şi eu l-am văzut! Aşa-i c-a fost "super"?

- Daa! Ai văzut cum i-a crescut părul?

Aproba, amintindu-şi imaginea lui...

- Şi ai văzut ce frumos era îmbrăcat? Tati întotdeauna se îmbracă foarte frumos!

Aprobă... şi oftă:

- Eu cred că a primit biletul.

- L-a primit sigur! Am văzut eu! L-am văzut cu hârtia în mână!

Bineînţeles că n-o să-l contrazică tocmai ea! Cu puţin entuziasm în glas, prinţul o putea convinge şi pe prinţesă! Şi-atunci era perfect! Tasnim tocmai oprea un taxi...

Florentina urcă prima; o urmă şi puse prinţul la geam, iar Tasnim oftă greu:

- Bună ziua. Intersecţia Rue du Landreau cu Avenue des Lévriers.

Bine că măcar Tasnim era atentă - şi nu spunea numărul casei! În ceea ce-o privea pe ea, era atât de euforică încât sigur i-ar fi scăpat asemenea amănunte! Se aplecă spre Florentina:

- M-am ţinut de cuvânt?

Primi o aprobare şi fu imediat luată de gât... Prinţesa şopti:

- Te rog să mă ierţi că te-am şantajat.

O bucura mult să constate că micuţa ei cunoştea înţelesul corect al acelui cuvânt... şi ştia că făcuse o greşeală. O sărută uşor:

- Te-am iertat. Ia să-ţi văd ochişorii...

Era fericită. Prinţesa era şi fericită, şi-un pic şi tristă... Îi făcu cu ochiul, în romanes:

- Îţi dai seama cât de fericit e el acum?

Gata, uitase tristeţea - era doar fericită acum!

- Cu puţină muncă şi multă şmecherie, află unde stăm. Şi pe urmă lucrurile se rezolvă de la sine. Dar... Dar dacă în următoarele 24 de ore nu vom primi o vizită discretă, cu bani şi acte şi-un elicopter în mijlocul străzii, cred că e evident că e prea devreme ca să ne întoarcem. Ai văzut duba...

- Am văzut-o. Ştiu că ai dreptate. Tocmai de-aia nu te-am contrazis... Da' am vrut să-i dai şi lui o veste! Să ştie că suntem bine! Să nu mai fie îngrijorat...

- Ştiu. Şi ai făcut bine. Şi eu mă gândisem să-i scriu; dar cum nu prea am unde să-i trimit scrisorile, stăteam pe gânduri, aşa...

- Mami...

- Da, prinţeso!

- ... Ce *shukar* s-a făcut tati al meu!

Bufni în râs:

- Culmea e că şi eu i-am scris asta!

- Serios? Asta i-ai scris?

- Pe cuvântul meu!

- Ce i-ai scris?

Léon venise şi el la şuşotit în romanes. Îi trase mai aproape...

Sami

Stătea pe canapea şi aştepta. N-avea chef nici de ştiri, nici de poezie. Constata că nu calculase corect, atunci când se gândise să vină mai devreme de la spital ca să le poată scoate la plimbare. Ele plecaseră la plimbare fără el. Nu era riscant, de vreme ce Ana şi Tasnim plecau singure cu copiii la orele de aikido! Iar el stătea liniştit în privinţa asta. Ştia că aşa o musulmană frumoasă cu ochi verzi fusese deja remarcată de tot cartierul! Ştia că toţi musulmanii din cartierul ăla... şi jumătate din catolici ar fi dat orice să poată intra în vorbă cu ea! Iar a salva o musulmană atât de frumoasă de la un atac, sau de un alt pericol, era cea mai simplă şi "garantată" cale spre prima cafea în doi! Nimeni n-ar fi ezitat să-i sară frumoasei musulmane în ajutor...

Le aştepta să se întoarcă. Poate jucau cărţi, sau remi după cină! Deşi probabil că or să fie obosite rău...

Tresări - se auzeau guriţele copiilor! Veniseră acasă! Guriţele vesele turuiau de mama focului! Copiii Anei erau fantastici! Erau unici! Erau copiii din visele lui - alea irealizabile...

Uşa se deschise larg iar Tasnim intră. Trase aer în piept, s-o salute, dar nu mai apucă - Florentina şi Léon năvăliră în living:

- Uau, nenea Sami! Ştii ce s-a întâmplat azi?

Cei doi copii fantastici aveau asupra lui un efect de knock-out. Îl reduceau la tăcere. Nu putea vorbi peste ei - pentru că trebuia să-i privească, să-i asculte şi să se delecteze cu toată fiinţa lor. Aşa că negă cu capul - iar Léon răbufni:

- L-am văzut pe tati!

Pe cine? Pe tati?... Adică contele era în Nantes? Şi se văzuseră?

Ridică imediat privirea spre Ana! Ea...

Fu salutat scurt cu capul; iar femeia îmbrăcată în vişiniu intră glonţ în camera ei... O auzi intrând în baie şi închizând uşa. Şi încuind uşa aia. Păi...

Florentina nu-i lăsă timp să reacţioneze:

- Ieşisem la plimbare! Şi mergeam să mâncăm îngheţată! Şi, la o intersecţie, mami a văzut duba chinezilor!

Cee? Tasnim aproba încet cu capul, dar el nu putea reacţiona...

- Şi atunci mami şi-a dat seama că era şi tati acolo! Şi ştii ce-a făcut? Tasnim a oprit un taxi şi ne-am urcat în el! Şi mami i-a cerut şoferului o hârtie şi-un pix şi i-a scris lui tati un bilet!

Léon preluă imediat povestirea:

- Şoferul s-a dat jos şi s-a dus la o bătrână şi a trimis-o pe ea cu biletul! Şi bătrâna i-a dus biletul lui tati! Am văzut eu! Am văzut când l-a luat!

Tasnim aproba de zor - şi era serioasă! Ea nu zâmbea! Se grăbi să ridice mâinile, ca să-i oprească:

- Staţi! Aţi venit acasă cu un taxi?

Sora lui răspunse prompt:

- Taxiul ăla ne-a dus până la biserica Saint Donatien. Acolo am coborât, am traversat şi-am luat un alt taxi până în capătul străzii. Iar de-acolo, am venit pe jos, într-un suflet! Nu ne-a urmărit nimeni...

- Eşti sigură?

- Da. Chinezii au rămas să-l supravegheze pe el. Nu ne-au observat - nici pe noi, nici pe bătrână.

- Eşti absolut sigură?

- Da.

În cazul ăsta...

Hei! Ana plângea!

Sări în picioare şi se repezi spre uşa băii! Auzise bine?... Da! Plângea în hohote! Ciocăni grăbit în uşă:

- Ana, deschide!

Primi o nouă rafală de hohote de plâns... La naiba!

- Te rog, deschide!

Florentina îl prinse de braţ:

- Las-o, nenea Sami. Trebuie să se descarce şi ea, nu? S-a speriat rău, când a văzut chinezii! Şi eu m-am speriat...

Sigur? Adică era ea sigură că era mai bine dacă mama ei plângea în halul ăla?

- Serios, nenea Sami! Crede-mă că ştiu ce spun! Mămica mea e cea mai curajoasă, atunci când trebuie să facă un lucru periculos. Iar după ce ajunge la adăpost, se aşează pe jos şi plânge - şi se descarcă de frica aia...

Bine! Aprobă cu capul şi-i scoase în cadrul uşii:

- Mergeţi dincolo şi schimbaţi-vă.

- Da. Nenea Sami, crezi că tati o să vină diseară să ne ia?

Întrebarea lui Léon era perfect justificată de peripeţiile prin care trecuseră ei azi. Dar el nu ştia ce să-i răspundă. Adică, el i-ar fi răspuns "Să sperăm că nu"! Numai că l-ar fi făcut pe băieţelul cu ochi verzi să plângă. Şi să-l urască. Aşa că ridică din umeri:

- Nu ştiu. Dacă Ana i-a scris adresa, da - o să vină.

- Mami i-a scris că ne este dor de el şi că îl iubim mult şi că abia aşteptăm să se termine războiul ca să putem să ne întoarcem la el şi să fim împreună pentru totdeauna!

Se grăbi să-l oprească din turuială:

- Dacă nu i-a scris adresa, probabil că nu vine. N-are cum să vă găsească fără adresă sau număr de telefon. Nantes e un oraş mare...

Şi-o auzea pe femeia aia plângând în baie, iar copiii nu pricepeau să se ducă odată să se schimbe! Ciocăni iar în uşă:

- Te rog să te linişteşti şi să vii în living.

Şi gata - ieşi din camera ei. Sora lui rămăsese încremenită lângă uşa de la intrare, aşa că îi ordonă, în arabă:

- Du-te sus şi adu-mi trusa medicală. Şi du copiii să se schimbe!

Tasnim porni spre scări; Florentina îl trase spre canapea:

- Las-o, nenea Sami! O să se liniştească şi-o să iasă singură! Crede-mă că ştiu ce spun!

- Nu e normal să plângă atât de tare. Îi creşte tensiunea - şi cine ştie ce se mai poate întâmpla! Duceţi-vă şi schimbaţi-vă; o liniştesc eu pe Ana.

Oof, în sfârşit! Fetiţa îşi luase frăţiorul în camera lor. Acum...

Deci Ana îşi văzuse astăzi soţul. Îi trimisese un bilet. Îi scrisese lucruri "grele"... Pentru bărbatul cu ochi verzi, un bilet în care soţia lui scria că îl iubeşte şi că îi este dor de el era cea mai puternică motivaţie pentru a întoarce oraşul cu susul în jos! Nu se îndoia că cerşetorii şi prostituatele vor împânzi brusc străzile...

Probabil că, zilele astea, el şi Tasnim vor rămâne singuri...

De ce nu-i scrisese Ana adresa? Că doar o ştia! De ce nu-i scrisese numărul ei de mobil? De ce nu încerca să-l ajute s-o găsească? Din cauza chinezilor? Sau din cauza faptului că fusese nevoită să fugă cu copiii şi să se descurce cumva singură, pe cont propriu? Oare femeia asta încerca să-şi protejeze copiii de război? Sau încerca să-şi pedepsească rău soţul? De ce plănuia să se întoarcă la el tocmai în decembrie? Greu de spus...

Oftă greu şi reveni în camera ei. O auzea plângând... Ciocăni din nou la uşă:

- Ştiu că te-ai speriat rău. Acum însă eşti în siguranţă - şi, după cum spune Tasnim, nu v-a urmărit nimeni. Te rog să te linişteşti şi să vii în living.

Gata! Nu se simţea deloc confortabil în camera ei! El chiar n-avea ce căuta aici! Ieşi şi porni spre canapea - iar Tasnim îi dădu trusa, şoptind în arabă:

- N-am crezut-o! Până azi, când am văzut cu ochii mei, zău că n-am crezut-o!

- Ce n-ai crezut?

- Chestia asta cu războiul şi chinezii - n-am crezut nici o clipă că spune adevărul!

Se aşeză şi-o invită să-l imite... iar Tasnim continuă:

- Noi veneam pe bulevard. În faţă se deschidea o piaţetă; iar în dreapta piaţetei este terasa unde stătea el. La ieşirea din piaţetă, pe partea pe care mergeam noi, era parcată o dubă neagră; iar lângă ea stăteau şase chinezi, îmbrăcaţi în costume negre, cărora li se vedeau curelele albe de sub haine. Ştii - curele de-alea de ţinut pistoalele la subţiori.

Aprobă.

- La terasa aia, la una dintre mesele din rândul doi, stătea el, o tânără roşcată şi-un bărbat brunet. La mesele din faţă, ca un fel de paravan, stăteau zece inşi. Şi se vedea de la trei poşte că ăia sunt paza lui. Toţi au doi metri înălţime şi veste antiglonţ.

Zău? Chiar aşa de... important era contele ăsta?

- Mi-a fost o frică de mi-a stat sufletul! Pe cuvântul meu! Ştii că nu obişnuiesc să mint...

Ştia că Tasnim prefera să fie sinceră...

- Nu putea să-i dea azi adresa, sau telefonul. Nici eu, care ştii bine cât curaj am atunci când vreau eu, nu i le-aş fi dat. Dacă nu plecam de-acolo la timp, puteam asista la împuşcături ca-n filme...

Mda... Aha! Ieşise din baie! Prinse braţul lui Tasnim şi-o trase de pe canapea:

- Fugi la copii!

Se ridică şi el şi arătă spre canapea. Ana plânsese rău; îşi scosese *hijabul*, ca să poată să-şi dea cu apă peste ochii ăia roşii...

Ana-Maria

Gata. Se liniştise. Sami avea dreptate - dacă bocea îngrozitor de tare, sigur făcea tensiune! Şi cum pericolul trecuse, ea era în casă şi nu-i urmărise nimeni, iată că "ascultase sfatul mediculuI" - îşi dăduse cu apă rece pe faţă, îşi spălase fardul...

Sami o invita pe canapea; se aşeză, iar el deschise dintr-o mişcare ditamai trusa medicală:

- Încearcă să te linişteşti. Bine?

Aprobă şi oftă greu:

- Adrenalina...

- Şi bucuria. El v-a văzut?

- Nu.

- Sigur?

- Dacă ne vedea, acum eram toţi la spital - tu în postura de medic, noi în postura de pacienţi sau rude... În funcţie de cum decurgea schimbul de focuri.

- Tasnim mi-a spus că chinezii erau înarmaţi. Iar bodyguarzii soţului tău presupun că nu umblă aşa, cu mâinile-n buzunare...

- Bodyguarzii aveau 10 pistoale. Chinezii, 12. Ştefan sigur are un pistol, iar Rebeca trebuie să-l care pe-al doilea chiar dacă nu ştie să-l folosească...

- Poftim. Ai tensiunea mare. Nici pulsul nu-mi place. Vrei un calmant?

Se grăbi să nege şi se ridică:

- Vreau să mă schimb şi să mă duc să pregătesc cina.

- Ia uită-te la mine...

Se uita la el. Deci?

- ... I-ai trimis vreun indiciu?

- Nu. L-am asigurat că suntem bine şi că ne descurcăm. Şi i-am strecurat şi-o informaţie despre moral... N-are cum să ne găsească. Chiar dacă răstoarnă oraşul ăsta şi-i dublează numărul de locuitori, nu ne poate găsi.

- Iar dacă tu te răzgândeşti până săptămâna viitoare, când el o să-şi facă din nou drum pe la terasa aia, vei avea şansa să-i scrii şi altceva decât declaraţii de dragoste.

Bufni în râs şi se grăbi spre bucătărie:

- Ce te face să crezi că o să revină aici?

Gata - ucisese discuţia! Ce bine! Scoase farfuriile, tacâmurile, şerveţelele, deschise uşa - şi auzi răspunsul la întrebarea ei:

- O să revină la terasă - şi-o să încerce să scape cumva de chinezii ăia. Ştie că v-aţi ciocnit întâmplător; presupune deci că locuieşti în Nantes. Presupune că terasa aia e pe traseul pe care-l faci zilnic - fie spre magazin, fie spre parc. Şi presupune că, după ce-ţi trece sperietura, o să regreţi că nu i-ai scris şi numărul de telefon! Aşa că se va pune bucuros la dispoziţia solilor trimişi de tine...

Daa, cum să nu! Aşeza farfuriile şi nega...

- Cum crezi tu! Eu unul sunt sigur că am dreptate! Sigur nu vrei un calmant?

Nega şi evita să-l privească... Sami ieşi. Iar ea aşeză ultima farfurie şi oftă greu - că ştia deja unde-o să-l revadă pe soţul ei mâine, la patru fix... Dacă va avea ea îndeajuns de mult curaj să treacă şi mâine pe-acolo, la patru fix...

Roşcata

Şeful ei strălucea. La propriu! Şeful ei radia fericire! Deşi nu-şi văzuse azi regina, regele fremăta tot! Ochii verzi păreau două dia-

mante...

Freddy îi aşteptase cu cotlete şi cartofi prăjiţi. Şi mujdei, bineînţeles! Ştefan îi dăduse ordinele şi-apoi se aşezase la masă. Hăpăise tot din farfurie! Biletul reginei avusese un efect de taifun...

Nimeni nu trebuia să afle că regina era în Nantes. Nimeni nu trebuia să afle că regina ieşea la plimbare cu copiii. Dacă ei făceau vreo prostie şi-i aflau chinezii...

Şeful ei dăduse ordinele corecte. Freddy îşi trimisese una dintre fete să recupereze filmarea camerelor de supraveghere de la terasă şi dăduse două telefoane - şi i se promisese că diseară va primi filmările din trafic. Imaginile existau; dar angajatul termina programul la opt azi...

Ştefan se uita peste rapoartele fetelor. Încerca să fie calm, detaşat, să-şi umple mintea cu afacerile... Numai că nu putea. Din cinci în cinci minute, începea să râdă - şi roşea un pic. În momentele alea, regele se transforma într-un fel de adolescent îndrăgostit rău... "Măiculiţă, ce shukar te-ai făcut!" Regina scria frumos; scria citeţ. Ştefan o pusese să fotografieze biletul şi să-l salveze pe laptop. Abia atunci văzuse şi ea rândurile alea. Regina era o femeie foarte frumoasă - şi foarte deşteaptă. Şi citită. Despărţise corect în silabe...

Ea nu va fi niciodată aşa. Ea nu făcuse şcoală decât "din patru-n patru". Şeful ei din Lyon o trimisese, alături de ceilalţi copii, la o femeie bătrână; acolo învăţase să scrie şi să citească. Şi să socotească. Talentul cu care-şi condusese picii îl determinase pe şeful ei să o transfere la altă profesoară - una ceva mai tânără. Femeia aia lucrase doar cu ea; o învăţase matematică "serioasă". O învăţase cum se ţin socotelile. O învăţase Excel... Şi-atât. Franceza o ştia doar vorbită - şi reuşea să priceapă ceea ce citea cu voce tare, pentru că-şi asculta cuvintele. Engleza de bază "o deslușise" pe internet - şi prin filme. Era sigură că regina lui Ştefan ştia să despartă corect în silabe şi cuvintele în engleză...

Ea nu va fi regină. Ea va fi... Raina. Adică, aşa cum spunea Diamant, "regina raiului lui". Femeia căreia el îi va dărui inima. Nevastă îi era Safira. Familia era sfântă...

Oare Diamant va fi vreodată aşa ca şeful ei? Adică oare o să reuşească ea, cu un bileţel de-ăsta, să-l facă să roşească - şi să-l transforme într-un adolescent îndrăgostit lulea? Greu de spus! Greu de răspuns la întrebarea asta acum! Dar, dacă biletul ei va reuşi să stârnească în sufletul lui Diamant euforia care-l stăpânea acum pe Ştefan, ea nu-şi dorea mai mult. În clipa când Diamant o să roşească aşa... şi-o să-i strălucească ochii ca două diamante, ea va şti că reuşise. Că îl făcuse fericit. Şi-atunci va fi şi ea fericită. Nu-şi dorea altceva; avea nume, avea bani, avea casă, avea un şef "super", avea protecţie...

Ciocănitul în uşă o făcu să tresară! Nu auzise paşii - fusese cufundată în gândurile ei...

- Intră.

Freddy intră şi puse pe masă două DVD-uri:

- Filmările. Ăla alb e de la terasă; celălalt e de la trafic. Zicea băiatul meu că pe ăla cu traficul sunt două fişiere: unul mare, cu toate unghiurile, şi unul cu ceea ce te-ar putea interesa pe tine. Da' cică pentru filmarea mare ai nevoie de-un program special...

Ştefan aprobă cu capul - iar bărbatul ieşi. Îl privea lung... El privea lung discurile alea... Fu poftită, prin gesturi, să se aşeze lângă el. Oof, Doamne! Acum, dacă imaginile alea nu erau bune de nimic, ea trebuia să salveze laptopul de furia regelui! Treaba asta nu era uşoară deloc, pentru că tocmai laptopul va aduce veştile proaste...

Primul DVD se aşează pe platan - cel de la terasă. Ştefan apăsă pauza şi scoase pachetul cu ţigări. Şi-i oferi şi ei o ţigară! Păi, să nu-l refuze! Or s-o vadă, poate, pe regină...

Imaginea apăru pe ecran. Iar pumnul regelui izbi cu putere masa. Camera de la terasă era ancorată pe copertina care ţinea loc de umbrar-acoperiş - şi filma acolo unde avea patronul interes, adică spre mese. La naiba! Privea lung aşezarea meselor, a lor... Ei doi stătuseră cu faţa spre stradă; Andy stătuse cu spatele către "acţiune". Se vedeau şi băieţii care supravegheau trecătorii... Degetul regelui derula repede mai departe; ea vedea, cu coada ochiului, cum piciorul regelui începuse să tremure, într-un gest nervos... Regele fusese foarte calm până la ora asta pentru că se autosugestionase - "diseară o văd"! Şi uite că primul DVD era un rateu total! Nici sosirea băbuţei nu se vedea! Aici regele o prinsese pe ea de mână... Se ridicase şi se dusese spre băbuţă... O trăsese spre peretele terasei, ca s-o ascundă pe femeia aia de ochii chinezilor... El venise şi vorbise cu ea... Revenise la băbuţă... Băbuţa intrase în spate, cu Jules; ei reveniseră la masă. Şi uite şi plecarea...

Şi gata. Acum, dacă cealaltă filmare era tot un fâs, ea o să mănânce o bătaie cruntă - că ea spusese "las-o să plece, o să aflăm din filmări unde locuieşte şi-o s-o luăm la noapte". Ea alimentase rău speranţele lui Ştefan! Filmarea de la trafic o putea "concedia" azi...

Pe cel de-al doilea DVD erau două fişiere. Unul dintre ele avea o extensie ciudată; dar uite că şeful ei îl accesa... Şi se deschidea! Ptiu, drace! Păi Ştefan avea pe laptop programul ăla special?... Şi de ce nu l-ar fi avut?! Hm...

Ecranul era împărţit în şase dreptunghiuri. Vedeau, în simultan, şase camere. În cel din mijloc, de sus, camera 421 "vedea" intrarea în piaţetă - şi duba chinezilor. În stânga era neinteresant, în dreapta era neinteresant... În stânga jos, camera 426 filma piaţeta şi bulevardul, dinspre terasă. În mijloc şi în dreapta erau tâmpenii. Alea erau camerele care-i vor interesa pe ei, în prima fază. Dar ea privea în punctul din mijlocul ecranului - şi aştepta o mişcare suspectă...

- Uite-o!

Aoleu! Măiculiţă, ce-o speriase! Ştefan sărise-n scaun şi răcnise cuvântul ăla! Da, apăruse bătrânica. Iar dacă el reacţiona aşa la apariţia mesagerului, nici nu voia să se gândească la reacţia pe care-o va avea când îşi va vedea regina! Aşa, din şase unghiuri, şansele s-o vadă creşteau mult!

Bătrânica apăruse de după colţul din stânga - dinspre camera 421. Dar camera aia era fixată pe stâlpul de pe dreapta şi era reglată să vadă traficul auto - nu cel pietonal. Nu se vedea deloc trotuarul...

Bătrânica se apropia de terasă...

- Uite-l!

Fusese rândul ei să sară - şi-al lui să se sperie! Se grăbi să pună degetul pe botul maşinii portocalii, ca să nu-şi fure nişte capace... Şeful ei zâmbi:

- Pot să jur că a fost ideea ei! Mă întreb totuşi cum o fi tradus regina mea "parşiveşte" în franceză...

El zâmbea; deci, îşi permitea şi ea să zâmbească. Taximetristul ăla înaintase parşiveşte preţ de vreo jumătate de metru... ca să-l vadă copiii pe tati, pe după colţ... Băbuţa ieşi din imaginea camerei 426... Ştefan şopti:

- Solul a ajuns la Jules... I-a spus că îl caută pe Stefan... Jules s-a ridicat... I-am făcut semn să o aducă la mine...

Aoleu! Exclamă:

- A pornit! Acum a pornit!

Exact. Taxiul se pusese în mişcare! Şi se oprise imediat! Păi... Aa, îl oprise el! Pusese pauză! Ştefan oftă greu:

- N-are staţie. Şi nu e colantat.

- Dar are număr de înmatriculare!

Se vedea clar pe ecran numărul de înmatriculare! Ce-avea? Omitea tocmai indiciul ăla "bestial"? Şeful ei clătină încet capul:

- Aleodor trebuie să raporteze ceva - că e angajatul SIE. Cu cât raportează lucruri mai concrete, cu atât mai mare e pericolul... să mi-o găsească ei...

- Eu nu cred că Părintele riscă să-ţi iasă din cuvânt. Că doar are şi el un card - nu?

Ştefan aproba... Ea zâmbea elocvent... Şeful ei întinse degetul spre ecran şi atinse umbra din stânga lunetei... Oftă greu - şi şopti:

- Şefule, te rog eu mult! Dă-mi un băiat de la pază, cu două pistoale, şi filmul ăsta. Şi lasă-mă să ţi-o duc la conac.

Nega? Păi... Şeful ei apăsă play. Vedea cum se îndepărtează taxiul; îl vedea trecând prin faţa camerei 426, trecând pe lângă duba chinezilor... Imaginea dispăru.

- Salvează ambele DVD-uri pe server. Sună-i pe toţi trei şi spune-le să le ia de-acolo, să le studieze şi să nu facă nimic - să nu dea

nici un telefon, să nu caute nici un indiciu, nici o pistă... Facem videoconferinţă cu laptopurile lui Grasu şi Aleodor, la zece fix.

Da-da! Trase laptopul şi accesă serverul. Se tot întreba cum să facă, cum să-l ajute pe şeful ei să-şi găsească familia...

Gata - se copia. Stinse ţigara - că nu era o mare fumătoare...

Îi rămăsese în minte imaginea maşinii care se îndepărta. Regina stătuse în stânga; copiii, în dreapta. Probabil că, dacă Grasu va pune specialistul în imagine să-i filtreze foarte-foarte bine imaginea aia cu taxiul care trecea prin faţa terasei, regele o să vadă chipurile fericite ale copiilor...

Regele nu-şi va vedea regina. N-avea cum! Din filmările astea, n-o s-o vadă! Poate doar dacă punea pe cineva să fileze zi şi noapte bulevardul ăla! Dar acum, azi, n-o va vedea. Regele părea că ştie asta... Părea incredibil de calm, incredibil de împăcat cu gândul ăsta...

Ana-Maria

Era târziu; era aproape zece noaptea, iar ea se simţea obosită. Se simţea şi puţin îngrijorată, mai ales după ce realizase că azi plânsese cu sughiţuri, dar n-avea medic ginecolog - şi nici cea mai mică idee despre făptura care creştea în ea, despre starea ei de sănătate...

Din câte-şi amintea ea, testele alea "dificile" se făceau începând cu săptămâna a 15-a, nu? Ea era în săptămâna... Număra pe degete... Era în săptămâna 17! Uau! Da' ce naiba era cu ea? Că nu fusese niciodată delăsătoare, sau inconştientă! Cum de nu se gândise la testele alea? Mm...

Se înfuriase. Nu-i venea să creadă! Ia să socoată ea mai bine! Deci, rămăsese gravidă cândva după 10 aprilie... Mai, iunie şi iulie - trei luni. Plus două săptămâni în aprilie, plus una în august, rezulta 16-17 săptămâni. Avea o problemă mare - uriaşă chiar! Nu făcuse testele alea! Nu făcuse tocmai testele importante! Triplutestul trebuia neapărat să-l facă! Oof!

Nu făcuse nici măcar o ecografie nenorocită...

Nu - n-avea scuza cu actele. Se putea duce la orice cabinet particular - şi putea cere să facă o ecografie. Plătea, se lungea pe pat, afla veştile, lua pozele şi ieşea. Fără acte, fără complicaţii, fără întrebări la care n-avea răspuns...

Săptămâna viitoare, trebuia să-şi facă curaj şi să-i spună lui Sami că era gravidă. Poate n-o s-o dea afară! Poate n-o să se supere foarte mult pentru "omisiunea" de a-l anunţa mai din timp... eventual înainte s-o prezinte colegilor lui ca fiind "prietena lui" şi nu "prietena surorii lui"...

Dacă Ştefan nu va acţiona săptămâna asta...

Soţul ei n-avea cum s-o găsească; dar putea să împânzească oraşul cu supuşi vigilenţi. Sau cu maşini de-alea "de Vrancea", cu cameră video ascunsă în spatele măştii din faţă. Nu, n-o să-l trimită iar pe Diamant după ea. Nici pe roşcovană. Nici pe spionul român. Ştefan ştia că toţi oamenii lui aveau pe urme o mini-armată de chinezi - şi nu-i va apropia nicicum de oraşul ăsta. Va găsi o cale. O altă cale. O va căuta discret şi-i va trimite, la fel de discret, nişte acte. Şi-o maşină. Şi-o hartă desenată apăsat cu markerul, care s-o ajute să traverseze toată ţara aia... sau continentul...

Dacă Ştefan n-o să acţioneze săptămâna asta, o să-i spună lui Sami despre copil. Poate-o s-o alunge; poate nu! Dacă o s-o ţină aici, la el, lucrurile se rezolvau. Mergea cu el la spital şi făcea toate testele necesare. Stătea cuminte aici, gătea specialităţi libaneze, spăla şi călca tot ce-i pica în mâini şi făcea franceză cu Tasnim. Şi, după ce Ştefan câştiga războiul, o suna pe Iuliana - sau pe Diamant - de la un telefon public. Şi se întorcea acasă. Dacă însă Sami decidea s-o gonească... Dacă decidea s-o gonească, o suna mai repede pe Iuliana. Şi-apoi se urca în tren, cu copiii, şi pornea încetişor spre Germania. Sau spre primul aerodrom. O să-i ceară ei adresa conacului - şi-o să-i spună pilotului s-o ducă la Bourges. Iar de-acolo lucrurile erau simple! Ori o împuşcau chinezii, ori venea curăţenia val-vârtej...

Oftă greu şi puse palmele peste bebeluş...

Oare era fetiţă, sau băiat?

... Oare era bine? Oare făcuse bine atunci când decisese să-l păstreze? Oare nu făcuse o greşeală îngrozitoare atunci când "omisese" să intre într-un cabinet particular şi să ceară o ecografie?

... Prea multe întrebări. O îngrijorau întrebările astea - aşa că ea se grăbea acum în dormitor, unde copiii abia aşteptau să şuşotească impresii despre tati... Spera să n-adoarmă odată cu ei - ca să poată să scrie în jurnal acum, cât avea amintirile proaspete în minte.

Diamant

Ptiu, drace! Şi fusese sigur că Ana era în Nantes! Spunea asta fiindcă-i era ciudă! Îi era o ciudă îngrozitoare că nu fusese acolo - şi nu împuşcase chinezii ăia, ca s-o poată salva pe Ana! Grasu nu zicea nimic - dar el ar fi zis multe! "Se păstra" pentru videoconferinţă...

Încă un minut, până la ora 10. Îi dădu scurt un cot:

- Ia mai bagă o dată biletu'!

Grasu se conforma...

Te iubim mult şi ne este îngrozitor de dor de tine. Abia aşteptăm să se termine totul şi să putem să te avem din nou aproape, pentru totdeauna. Léon, Florentina şi Ana.

PS: Măiculiţă, ce shukar te-ai făcut!

Începu să râdă:

- Îţi dai seama cum a roşit şefu'?

- Îţi dai seama că, dacă chinezii ăia erau cu 10 metri mai aproape, îi observau roşeala? Şi plecau după ea?

- Da. Ştefan a făcut bine că a plecat de-acolo fără să investigheze atunci, pe loc.

- Exact. Aşa trebuie să procedăm de-acum încolo. Ca să n-o dăm de gol.

Aprobă şi arătă spre bara de start:

- Vezi, că zice ceva.

Da - zicea că începea videoconferinţa. Raina lui stabilea legăturile. Era atentă, la Aleodor probabil... Gata. Şi-acum privea ecranul per ansamblu şi zâmbea... Îi plăcea să creadă că lui îi zâmbea aşa; dar... Vărul lui apăru brusc în cadru:

- Bună seara. Aţi văzut filmările şi biletul?

- Bună seara. Da.

- Bun. Atunci aţi fost informaţi. Nu faceţi absolut nimic în privinţa asta. Bătrâna mi-a adus un mesaj referitor la succesul financiar. Nu căutaţi taxiul, nu-i investigaţi ruta, nu clipiţi mai altfel! Nu vă mişcaţi din locurile unde sunteţi acum şi nu schimbaţi cu nimic rutina zilnică.

Se grăbi să-l aprobe:

- Dacă ea locuieşte în Nantes, e foarte important să nu-i anunţăm asta şi pe chinezi.

- Exact. Ori locuieşte acolo, ori vizitează. Dar, cel mai probabil, locuieşte acolo. Şi e riscant să intervenim şi să încercăm o recuperare. E riscant şi să tulburăm apele cu o investigaţie! Chinezii sunt cu ochii pe mine - mă documentează de zor. Eu nu pot clipi mai altfel. Nici voi nu puteţi face un pas în dreapta fără să observe şi ei asta! Iar ea nu se poate muta în fiecare săptămână!

Categoric! De câte ori putea biata lui cumnată să se mute?!

- Bătrâna mi-a spus că în taxi erau două femei şi doi copii.

Două? Se grăbi să exclame:

- Două?

- Da. Ana mea s-a aşezat bine în Nantes. Locuieşte cu un bărbat şi o femeie - iar bărbatul, din informaţiile mele, e un om *barro*. Ceea ce s-a întâmplat azi arată că iese cu copiii la plimbare - şi nu iese singură, ci cu femeia. Aşa, par că sunt două mame ieşite fiecare cu copilul ei. Dar ceea ce s-a întâmplat azi se putea termina urât de tot. Ştiu foarte bine cum sunt antrenaţi băieţii lui Jun; iar dacă chinezul de la volan n-ar fi coborât la o ţigară cu ceilalţi, ar fi văzut totul în retrovizoare. Şi, până ne dezmeticeam noi să pornim după ea...

Păi dacă zicea el aşa... Privea lung chipul lui Aleodor şi citea în ochii lui dorinţa de-a urla "Cine te informează atât de bine"...

- Nu faceţi nimic. Nu clipiţi mai altfel. Nu daţi telefoane, nu trimiteţi mailuri, nu discutaţi vestea asta cu nimeni. Eu plec mâine din Nantes. Şi cum acum am pe urme cel puţin şase chinezi, o să joc rolul bărbatului fericit în afaceri. Mâine la prânz revin la conac. Părinte, nici o vorbă lui Popescu.

- Absolut!

- Bun. Grasule, fă cumva să storci imaginile...

- Stai liniştit, şefu'! Mâine la prima oră aduc băiatu' în Aurari şi stoarcem tot! Până atunci, mă tem că va trebui să avem răbdare - şi tu, şi noi. Acum, că ştim ce ştim, facem noi pe dracu-n patru să existe şi alte ocazii...

- Bineînţeles. Deci am stabilit - nici o mişcare, nici o schimbare. Voi aveţi ceva veşti?

Se grăbi "să ia cuvântul":

- Da. Ai avut dreptate. De dimineaţă, cât ce pe să ne calce băieţii albaştri pe bombeu.

- Privirea-n patru, că n-or să-şi plângă eşecurile-n pumni. Or să mai încerce. Şi-or să încerce repede. Şefii le cer rezultate...

- Ştiu. Azi, toată ziua, am făcut rotaţii de cadre şi de date-n calendar.

- Foarte bine. Da' vezi când îţi informezi oamenii! N-ai mai fost de mult timp la plimbare prin România; organigrama-i mare, aşa că riscul de infiltrare e mare...

- Mă gândeam să plec săptămâna viitoare într-un voiaj amplu.

- Vorbim joi sau vineri. Te anunţ...

Aprobă, iar Ştefan se ridică:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Privea lung ecranul... chipul ei... Îi arăta acum o moacă bleagă şi amorezată rău, pentru că Aleodor închisese şi el - şi erau doar ei, plus Grasu... Raina bufni în râs şi-i făcu cu mâna! Iar imaginea dispăru... Grasu îl bătu uşor pe umăr:

- Lasă, amorezule! Lasă, că te cheamă şefu' iar la conac! Şi reluaţi de unde-aţi rămas!

Nu! Nega încet...

- De ce, mă?

- Rămăsesem la încuiatul uşii. Şi e prea devreme pentru asta.

- Tu spui "prea devreme"? Te-ai lovit recent la cap şi nu mi-ai zis şi mie asta?

- Nu, Grasule. Dar nu pot s-o grăbesc. Are 16 ani - şi amintiri oribile...

- Şi mai are ceva!

Ce?

- Are un şef dulce ca o minune, dar aprig ca un taifun tăios...

Aproba...

- Aici, în orăşel, să ştii că nea Dumitru lucrează de zor; şi totuşi, ceva îmi spune că n-o să fii dezlegat public prea curând!

- N-o să fiu niciodată dezlegat public. Safira va fi a mea pân' la moarte. Cel mult, o să se mute înapoi la maică-sa, pe motiv că e bătrână şi bolnavă şi-are mare nevoie de ajutor. Dar asta e o mişcare de cel mult 6 luni. După aia vine înapoi...

- Şi vine cu draci, că a stat şase luni fără morcovu' ăluia...

- Mi-a zis că a terminat cu ăla.

Grasu zâmbea:

- Şi tu ce zici - o fi terminat?

- Nu ştiu, Grasule! Zău că nu mă interesează! Eu ştiu una şi bună - dacă se află, îi leg de brad şi le dau foc.

- Ss...

Corect! Roxana era la două uşi distanţă iar el vorbea destul de tare... Oftă greu şi se ridică:

- Eu n-am s-o grăbesc nicicum. Atunci când o să simtă ea că a venit vremea... Noapte bună, Grasule.

- Noapte bună, Diamante.

Se grăbi să iasă şi să pornească spre casă. Cerul era senin; aerul nopţii era fierbinte...

Deci Ana era în Nantes... Interesantă alegere! Deşi era riscant, după părerea lui, să se ascundă într-un oraş în care chinezii aveau interese financiare mari. Iar toate oraşele apropiate de porturi erau de interes mare pentru oblici. Oare Ana se gândise la Leonard? Şi la yahtul lui? Greu de spus...

Raina îi făcuse azi cu mâna... Eei...

Şi-acum o să se ducă acasă, o să facă un duş şi-o să se culce. Dezbrăcat. Îi era cald. În plus, ştia că o s-o viseze - aşa că or să-l treacă toate transpiraţiile şi toate năduşelile...

O s-o viseze aşa, râzând... Acum, mergând spre casă şi amintindu-şi imaginile, îşi dădea seama că rezoluţia proastă a camerei web nu putuse să ascundă chiar toată strălucirea ochilor de peruzea; aşa că o s-o viseze râzând, strălucind...

Roşcata

Mm, ce scump era! Şi cum se uita la ea! Imediat cum Aleodor închisese conexiunea, Diamant îşi schimbase complet mimica! Devenise atât de... gânditor şi îndrăgostit şi şmecher şi "scurs" spre camera aia, că nu se mai putu abţine! Bufni în râs şi-i făcu cu mâna! Şi se simţi imediat privită - aşa că-şi împietri râsul şi apăsă Alt şi F4. Gata! Scoase râsul de pe buze, ridică privirea spre şeful ei... Ştefan zâmbea:

- Şi-acum, mă ajuţi să serbez succesul din afaceri?

- Bineînţeles!

- Atunci mergem.

OK - mergeau! Unde mergeau? Ştefan ieşi - se grăbea... Luă laptopul şi geanta şi se grăbi să-l urmeze. Şi imediat cum ajunse şi ea în living, şeful ei se întoarse...

Sceneta! Jucau sceneta! Privirea lui îi arăta că era dorită urgent în braţele lui! Aşa că reacţionă în consecinţă - scuturâ scurt capul, ca să-şi aranjeze părul - şi să-şi pună pe chip mimica aia de roşcovană încinsă rău - şi-l privi cu toate intenţiile posibile... Ştefan întinse braţul spre ea; strânse laptopul în braţe, ca să nu trebuiască să-l ia şi ea în braţe, şi se lăsă învăluită, trasă foarte-foarte aproape de el... Şeful ei reveni spre Freddy:

- Vezi, că noi plecăm.

- ... Bine, şefu'! Da' pregătisem camerele şi

- Ne-ntoarcem, mă! Nu te panica! Ne-ntoarcem - că tare-s curios să aflu ce-mi dai la micu' dejun!

Şi uite că Freddy fusese lovit serios de aşa scenă - şi nici nu râdea, nici nu rostea meniul de mâine! Ia hai să nu mai lungească mult plecarea! Mută laptopul pe dreapta şi-l cuprinse şi ea pe Ştefan, cu braţul stâng. Şi-l privi concludent pe Freddy:

- Da' fără mujdei; OK?

Bietul om era knock-out... Ştefan începu să râdă:

- Lasă-l. Lasă, că acu' ştie şi nu ne mai dă mujdei. Deci, plecăm - şi ne-ntoarcem până la micu' dejun.

- Da, şefu'.

Gata - acum pricepuse tot! Perfect! Mergeau spre uşă, încetişor aşa, ca doi oameni care ştiu unde vor să ajungă şi ştiu că nu-i grăbeşte nimeni...

Ieşiră din casă iar Ştefan fluieră scurt. Alelei, ce tare fluiera! Trezise tot cartierul! Trezise... şi chinezii din dubele din Bourges! Bufni în râs, iar el se aplecă periculos de aproape de faţa ei:

- Te-am speriat?

Se grăbi să-şi mute buzele undeva spre reverul cămăşii lui:

- Nu. Mă gândeam la buimăceala din ochii chinejilor din Bourges... când ai sunat tu adunarea...

- Şi să vezi tu ce fugăreală cu făcăleţ ne paşte pe-amândoi...

Oftă greu:

- Tu scapi - da' eu mi-o fur toată!

Gata - portierele pocneau de mama focului! Se forma suita! Ştefan reveni la poziţia dreaptă şi zâmbi, în romanes:

- Lasă, fă - că nu te las eu! Ori te pitesc sub laptop...

Maare încurajare... Şeful ei se opri în poartă şi-o strânse bine în braţe - şi-i şopti la ureche:

- Ori o ţin pe ea aşa - ca să nu poată să dea din făcăleţ!

- Şefule... Da' dacă ea face aşa...

Şi-l mângâia încetişor pe spate...

- ... tare mi-e mie c-o scapi...

Şeful ei îi dădu drumul:

- Fă! Tu mă contrazici pe mine?

- Nu, şefu'! Doamne fereşte!

Daa, cum să nu! Noroc că avusese prezenţă de spirit - şi ţinuse bine laptopul ăla! Ştefan o ridicase pe sus ca pe-un fulg! Şi uite cum o ducea la X6-ele ăla alb aşa, pe braţe, de se uitau toţi la ea ca la cel mai mare duşman al reginei... Aah, Doamne! Când femeia aia o să reuşească să se-ntoarcă, o să fie vai de pielea ei! Chiar dacă ştia bine că nici n-o să se-atingă de ea - regina o s-o privească lung, aşa, iar ea o să simtă cum intră-n pământ cu totul...

Ştefan o aşeză pe banchetă; se grăbi să se tragă în partea opusă şi scoase mobilul:

- Şefu', ştii ce-am uitat?

- Ce, fă?

Motorul porni, aşa că inventă repede ceva automobilistic:

- Am uitat să-i zic lu' Părintele chestia aia despre maşină!

- Păi zi-i! Zi-i acu', că mâine se duce la asigurare!

Perfect! Ideal! Putea să piuie la nesfârşit pe tasta roşie! Până rămânea fără baterie! Tânărul de la volan aştepta... Ştefan folosi un ton neutru:

- La primu' hotel pe care-l vezi. Fă, ia vino tu-ncoa! Hai - că-mi pari obosită! Şi nu vreau să-mi zici că te epuizez...

Bufni în râs - ete la el! O epuiza! Îi muriseră lăudătorii, cum se zice! Şi ia uite-l ce făcea! O lua frumuşel de umeri şi-o întindea pe banchetă, cu faţa-n sus şi capul pe piciorul lui! Era nebun!

- Bun! Şi-acu' băgaţi gaz amândoi!

"Aah, şefule! Ce a dracului e pielea pă tine!" Îi venea şi să-l pupe - că era genial -, şi să plângă - că era actor emerit iar pe fruntea ei scria acum "amanta regelui" cu majuscule...

Diamant avea încredere în ea. Iar regele promisese că o să spună adevărul, atunci când va veni vremea. Îl va spune în aşa fel încât să fie credibil - că nici lui nu-i convenea să-şi terfelească aşa numele şi renumele de familist convins şi îndrăgostit incurabil...

Ştefan

Hotelul ăsta era perfect. Avea fix două stele - adică n-asculta nici dracu ce se întâmpla în el. Duba chinezilor tocmai oprea în spatele celui de-al doilea BMW din suită... Se aplecă spre ea şi zâmbi:

- Şi-acu', că te-ai odihnit, e rându' tău! Eu ţin laptopu' - iar tu mă iei pe sus!

Rebeca se grăbi să se ridice:

- Gata, şefu'! Stai aşa, să cobor - şi te iau pe sus!

Ia - că era curios cum se descurca ea cu rolul de amantă a regelui! O aştepta să ocolească maşina... Rebeca deschise larg portiera şi-i puse laptopul în braţe:

- Ţine!

Şi-acum se apleca şi-l cuprindea în braţe... şi-i spunea în romanes, la ureche, îndeajuns de tare ca să audă şi şoferul:

- Da' dacă te duc pe sus până-n cameră, o să fiu epuizată. Şi va trebui să te ocupi! N-ai vrea tu mai bine să nu mă epuizez chiar aşa de repede? Nu de alta - da' tocmai mi-a venit o idee... nouă...

Mm, curată maestră într-ale cuvintelor! Chicoti destul de tare:

- Nu merge! Eu te-am adus până la maşină!

- Atunci te las... să stai tu jos... şi să te relaxezi...

Ia uite la ea! Ridică o sprânceană admirativă:

- Bine. Da' iei tu camera.

- Bine. Da' iei tu şampania.

- Fă! Eu sunt şefu'!

Rebeca făcu un pas în spate şi bufni în râs:

- Atunci stai tu sus!

Hei! Se grăbi să coboare:

- Ei, stai aşa! Stai, că vezi tu!

Trânti portiera şi se opri lângă geamul şoferului:

- Tu pleci; ei rămân. Îl sun pe Freddy, când terminăm aici.

- Da, şefu'.

Şi-acum, să intre în hotel şi să-i explice ce-l apucase. Nu de alta - dar serbau un succes financiar, nu unul sentimental! Consiliera lui avusese nevoie de secunda aia de scuturat părul, ca să-şi pună pe chip mimica amantei. Rebeca nu se aşteptase la spectacolul pentru Freddy. Şi totuşi, făcuse faţă cu brio scenetei...

Intră în recepţie exact în momentul când tânăra îi dădea Rebecăi o cheie. Ce bine! Ridică degetul:

- Şi şapte sticle cu şampanie.

Recepţionera era siderată; Rebeca păşi încet în spate, spre scări:

- Şapte? Mm - trebuie să-mi recalculez forţele...

O admonesta cu degetul - că aici se puteau juca mult mai discret...

- Trimit room service-ul imediat.

Aproba, urmându-şi consiliera... care se unduia lasciv pe scări, ca să fie clar "pentru tot şpionu' din popor" că ei doi aveau de discutat multă strategie, multe lupte, multe mişcări complexe... Primiseră prima cameră din dreapta; Rebeca intră şi aprinse lumina. O urmă...

Încuie uşa. Porni dispozitivul din buzunar şi oftă greu, în şoaptă:

- Vino încoace.

Se aşeză pe marginea patului; ea se aşeză lângă el...

- Pe la opt jumate, l-am auzit pe Freddy spunându-i nevesti-sii că sunt trist şi slăbit - şi deci, e adevărat zvonul care circulă printre oamenii mei şi care zice că n-am reuşit să-mi pun familia la adăpost. Şi că mă topesc de dorul lor şi de grijă şi de nelinişte. Şi că n-am mai atins nici o femeie de-atunci...

- Stai liniştit, şefu'. Ştii bine că te-ajut cu sceneta!

- Ştiu. Dar în ultimul timp m-am lăsat pe tânjeală - şi nu ne-am mai jucat rolurile în faţa oamenilor. A părut că ne-am ciocnit de două-trei ori şi-apoi ne-a trecut.

- Vrei să fiu eu mai activă?

Poftim? O privea lung, mirat... Rebeca zâmbea:

- Eu am stat cuminte la locu' meu fiindcă n-am ştiut dacă vrei să fac unele lucruri! Nu ştiu - să-ţi strâng mâna în public, sau să-ţi şuşotesc lucruri vesele la ureche...

- Nu - nu e cazul. Tu eşti consiliera mea - şi n-ar trebui să le arăţi tuturor cum încerci să avansezi în organigramă atârnându-te de mine. În plus, dacă azi te vedea atârnată de gâtul meu, era foarte posibil ca Ana mea să-şi piardă controlul. Şi erau chinezii acolo... Şi mai e ceva. Mai sunt oamenii. Şi Ochiul. Toţi mă ştiu că sunt familist şi-mi iubesc mult regina. O destrăbălare totală în public mi-ar fi extrem de dăunătoare - şi mie, şi afacerilor. Adică şi vouă.

- Bine, şefu'. Atunci o să stau cuminte... şi, imediat cum îmi dai startu', m-apuc!

Ia uite-o! Începu să râdă:

- Bine, fă! Ia ia tu startu' spre baie şi devino sexy! Că acuşi primim şampaniile alea!

Rebeca intră în baie; se ridică, îşi scoase cămaşa... şi continuă, râzând:

- Şi-ai zis că eu mă relaxez azi!

Mm, ce-l bombănea! Şi râdea... Puse pistolul pe noptieră, îşi azvârli hainele pe covor şi se trânti în mijlocul patului. Aproape imediat, consiliera lui intră şi ea, înfăşurată într-un prosopel destul de "economicos"... Hainele ei sfârşiră tot pe covor - cu excepţia sutienului, pe care mâna îl azvârli pe televizor...

Ah! Ciocănitul în uşă îl sperie rău! Rebeca se aplecă scurt în faţă, ciufuli bine părul roşcat, după care bufni în râs:

- Ei, poftim! Tocmai şampania îmi strică mie socotelile! Să mă supăr? Sau...

Iar o admonesta cu degetul... Se-ntinse comod în tot patul ăla, luă

pistolul şi aşteptă...

- ... Da... Mulţumesc... Nu, nu e cazul... Mă descurc. Mulţumesc.

Hei! Ăla chiar voia să intre peste ei? Dădu să se ridice, dar auzi uşa închizându-se şi pe ea bombănind, în romanes:

- Ete şi la ăsta! Visa ciubuc!

Consiliera lui venea încetişor, căznindu-se să nu scape nici una dintre sticlele din braţe... Stinse lumina şi oftă:

- Lasă-le pe masă şi vino-ncoace.

Ea se conforma... Venea...

- Îţi promit că, atunci când o să pot, o să-ţi spăl imaginea şi numele. Şi-am s-o fac în aşa fel încât să nu rămână nici o urmă de dubiu apropo de noi doi şi sceneta asta.

- Stai liniştit - că mă doare-n fix de ce crede lumea despre mine!

- Ar trebui să te doară - măcar un pic! Eşti o Ionescu - şi-ai să fii cumnata regelui...

Îl privea lung, speriată rău de cuvintele alea...

- Tu rămâi aici, în pat - şi nu te dai jos din el. Nu răspunzi la uşă, nu te apropii de fereastră, nu porneşti laptopul, nu dai telefoane... Nu laşi pistolul din mână... Indiferent ce voi spune eu peste o jumătate de oră, nu-mi dai pistolul. Şi nici laptopul. Şi nici forfecuţa sau cheia sau tocul de la pantof. Ai înţeles?

- Da, şefu'.

Bun! Luă şase sticle cu şampanie şi le duse în baie. Încuie uşa camerei... Încuie uşa băii...

Închise ochii - şi zâmbi slab, imaginându-şi zâmbetul ei... atunci când scrisese PS-ul ăla...

Apucă una din sticle şi-o desfăcu. Iar Rebeca lui chiui, în ton cu pocnetul dopului:

- Uau! Super!

Era o fată teribilă! Era o fată bună... Ea nu-l va băga niciodată pe Cornel în dormitor. Nici pe Cornel, nici pe Titel, nici pe şefu' lu' Leo Mondialu. Ea nu-l va trăda niciodată pe Diamant. Dacă el va avea grijă de ea...

Se aşeză pe capacul toaletei şi ridică sticla:

- Hai noroc, iubito!

Puse sticla la gură şi închise ochii. Serbau amândoi... la distanţă... pentru că-i păcăliseră azi pe chinezi... El serba şi pentru că era fericit... pentru că regina lui îl iubea... şi-l dorea...

Stop! Stop, că i se făcea rău! Era tare chestia asta numită pompos "şampanie"! Îşi trecu încet mâna prin păr... Ei îi plăcea mult să se joace cu părul lui. Ei îi plăcea să-l adoarmă aşa, jucându-se cu şuviţele alea... El adora să adoarmă în braţele ei, protejat de ea...

Anul ăsta, pe 18 martie, serbaseră cinci ani de la căsătorie. Cinci ani de când ea îi permisese lui să-i pună inelul cu diamante pe deget. Ziua aceea fusese superbă! Regina lui fusese superbă...

Regina lui încă era superbă. Întotdeauna va fi superbă. El o va iubi întotdeauna. El o va căuta până o va găsi - un an, doi, cinci, zece... Şi-o viaţă, dacă era nevoie! O s-o caute...

Puse din nou sticla la gură - că azi se-mbăta mangă. Serba... biletul. Vestea. Familia lui era bine - iar moralul soţiei lui era ridicat. Deşi văzuse chinezii în faţa dubei, ea avusese forţa şi curajul să-i scrie un bilet. Şi să-i transmită şi că-i era dor de el...

Sticla era goală acum... Se simţea ameţit...

Se aşeză încet pe gresie - şi şopti, cu ochii închişi:

- Şi eu te iubesc... şi mi-e dor de tine... Iubito, eu mâine plec din Nantes. Plec - ca să iau chinezii din apropierea ta. Dar să nu te sperii! Să nu te sperii - că o să mă-ntorc... Şi poate-o să reuşesc să mă-ntorc singur. Tu să fii atentă... să ai mare grijă de voi... Şi să-mi pregăteşti din timp un bilet. Să-mi scrii numărul de telefon... ca să te sun... şi să-ţi spun că te iubesc...

Unde erau sticlele celelalte? Pipăia uşurel gresia după ele...

Roşcata

Oftă greu şi lăsă capul pe pernă: regele era la pământ...

Absenţa femeii ăleia îl omora! Îl ucidea cu picătura! De-asta îşi pusese Jun oamenii să stea la nu mai mult de 10 metri de ei - ca să-i vadă regina şi să nu se poată întoarce. Ca să moară regele de necaz şi ciudă şi oftică şi dor şi suferinţă...

Şeful ei spunea ceva acolo, în baie. Vorbea foarte încet; ea îl auzea pentru că geamul era închis iar camera era bine izolată fonic. Parcă-i era frică să audă ce spunea... Şeful ei bea şampania ca pe apă - ca să se-mbete repede. Şi să treacă repede peste punctul ăla de ameţeală când s-ar fi înfuriat şi-ar fi cerut un pistol, ca să plece după familia lui. Şeful ei încerca să fie şi şef, şi rege, şi soţ, şi tată... şi nu-i reuşea întotdeauna. Şeful ei suferea mult...

Se ridică greu din pat şi privi ecranul mobilului. Erau în camera asta de jumătate de oră. Pocniseră doar două dopuri - dar el vorbea, aşa că sticlele continuau să se golească...

Se apropie încet, pe vârfuri, de uşa băii...

- ... şi o să fie bine. O să te întorci... Ştiu sigur că o să te întorci. Pentru că mă iubeşti. Şi pentru că n-am să te las să mă uiţi. Fă, ascultă bine la mine! Să nici nu-ncerci! Să nu-ndrăzneşti nici să te gândeşti să mă uiţi! Că te caut - şi te găsesc... Opreşte-mă! Nu mă lăsa să cad! Tu nu vezi cum cad? Nu mă simţi? Nu ştii că, dacă nu eşti tu, nu mai sunt om - şi-o să mor? Nu mă lăsa să mor! Vino înapoi! Vino la mine... Vino înapoi - şi-am să-ţi spun... ceva ce nu ţi-am mai spus demult...

Îl auzea trăgându-şi nasul...

- *La première fois ou je t'ai vu, / J'avais l'impression de t'avoir toujours connu.*

Cee? Cum-cum? Regele...

- *Je pense que lors de cette "première fois", / J'étais déjà, inconsciemment, amoureux de toi.*

Regele îi recita reginei poezii! Poezii de dragoste! În franceză! Uau!

- *Depuis ce fameux jour là, / Cette passion s'est installée en moi, / Et mon coeur t'a laissé toute la place, / Pour que ton amour y fasse "son palace".*

Nu-i venea să-şi creadă urechilor!

- *Je ne cesse de t'aimer depuis tout ce temps...*

... Tăcuse! De ce tăcuse? De ce nu mai spunea?

- ... Mi-ai spus atunci... Mi-ai promis că o să rămânem aşa ca-n poveste! Eu rege peste Apus, tu regina mea... cu coroana pe cap şi sceptrul în palma dreaptă şi mâna reginei în stânga... Mi-ai promis mulţi prinţi! Şi multe prinţese! Şi-acum te-ascunzi de mine! De ce, Ano? De ce fugi de mine, femeie frumoasă ca Luna?

La dracu! Îşi şterse scurt lacrimile şi dădu să pornească spre pat - numai că şeful ei începu să plângă în toată regula:

- *Je suis perdu, vois-tu... Je suis noyé... Inondé d'amour... Je ne sais plus si je vis... Si je mange, si je respire, si je parle... Je sais que je t'aime!* Ai uitat! Cum ai putut să uiţi? Cum ai putut... să te-ascunzi... şi să decizi... că ne revedem în decembrie? Cum poţi... să mă chinui aşa?... Cu ce ţi-am greşit?... De ce-mi faci asta?... De ce nu vii... să mă ridici... din nou... spre soare... Ana mea...

Gata - că nu mai putea să asculte! Deja plângea şi ea în toată regula! Şi nu voia s-o audă - şi să afle că trăsese cu urechea! El vorbea cu nevasta lui! Erau secretele lor! Erau...

Se trânti pe pat şi-şi prinse capul în palme: cum să facă s-o găsească? Dacă el n-o lăsa să investigheze... şi nici să se ducă să-i tragă ăluia gloanţe-n cap... Ea cum să-l ajute? Ea ce să facă, să-l vadă zâmbind din nou?

9 august 2011 - marţi

Roşcata

Era trei jumate - iar din baie nu se mai auzea nimic de jumătate de oră deja. Se ridică uşurel din pat... Scoase punguţa cu "chestii de damă" din gentuţă şi se apropie de uşa băii. Asculta, atentă... Se aplecă la gaura cheii - şi văzu cheia din broască. Din fericire, nu scosese cheia. O să meargă repede - că uşa era cu juma' de centimetru mai scurtă decât normalul.

Băgă agrafa şi încercă să simtă limba cheii... Aha! În jos! Trebuia s-o rotească în sensul invers al acelor de ceasornic. Imediat cum o aşeza dreaptă pe gaură, o împingea - şi-o recupera pe sub uşă!

Ah! Cât pe ce să uite! Alergă în cameră şi aduse prosopul. Îl împinse uşurel pe sub uşă, încercând să-l întindă cât mai departe... Şi-acum, înapoi la cheie! Şi fără grabă! Sigur o să-l trezească cu gălăgia! Regele auzea tot, simţea tot...

Cheia se răsucea - greu, încet, dar se răsucea. Ea nu se mai grăbea acum, pentru că îl auzea sforăind - şi ştia că e bine, n-a păţit nimic...

Gata! În sfârşit! Împinse uşor cheia şi-o auzi căzând pe prosop. Şi-acum, să-l tragă uşurel... Uite că nu calculase bine - iar prosopul ăla era prea gros ca să-i aducă cheia...

Şi iată şi primul eşec. Prosopul era la ea, cheia rămăsese în baie - lângă uşă. O vedea bine. Încercă să bage un deget prin spaţiul ăla meschin... Nici o şansă! Aşa că se ridică şi reveni în cameră. Şi privi lung în jur, căutând un băţ sau un cârlig sau o sârmă sau...

Sârma de la sutien! Repede! Smucea serios de balena aia... Gata! Se repezi pe podea; băgă sârma pe sub uşă... atinse uşor cheia... O trase uşor... şi se ridică. Redeveni decentă; descuie uşa şi oftă greu...

Regele era beat mangă. Dormea dus - lemn! Sticlele goale zăceau pe jos, prin jurul lui... Ştefan se chircise pe gresie şi strângea în braţe halatul de baie făcut ghem. Şi era doar în boxeri - adică răcise deja!

Dădu să pornească spre el - dar îşi aminti ce-i spusese înainte să încuie uşa aia. Aşa că scoase pistolul de la curea şi-l duse în cameră. Îl băgă sub pat... Alte obiecte tăioase sau ascuţite nu mai erau acolo; aşa că reveni în baie, se opinti bine şi reuşi să-l ridice în fund. Mm...

N-o simţise nici acum. Dormea dus! Dormea un somn adânc... care prevestea starea de rău de dimineaţă...

OK! Îl trase destul de greu din spaţiul ăla meschin şi-l întoarse cu spatele la uşă. Îl cuprinse cu braţele pe la subţiori, îşi prinse bine încheieturile mâinilor... Şi-acum, să-l târască în cameră! Că în cârcă nu-l putea lua, iar el sforăia rău...

Îl trăgea uşurel, cu grijă, să nu-l lovească de pereţi sau de mobilă...

Măiculiţă, ce greu era! Iar el n-o ajuta nicicum! El dormea dus! El părea că n-o simte... Că nu simte ce i se întâmplă. Era foarte ciudat! Tocmai Ştefan, care auzea tot...

"Eei, şi-acum să te vedem! Până aici l-ai târât - dar cum îl urci în pat?"

Avea o problemă mare...

Reuşi să-l întoarcă şi să-l sprijine de pat. Trebuia să-i pregătească culcuşul - adică să întindă pătura, ca să-l poată înveli ca pe sarma. De îmbrăcat, nu putea să-l îmbrace. Şifona cămaşa; în plus, a-l îmbrăca pe Ştefan cu halatul ăla din baie era o sarcină imposibil de dus la îndeplinire! Sforăia infernal...

Şi-acum, să-l tragă în pat. Îl apucă bine de subţiori, îl săltă... şi-l lăsă înapoi - că nu asta era soluţia. Nu trăsese chiar atât de mult de fiare, ca să poată sălta 80 de kile. Ea de-abia împlinise 52! Şi-atunci... Şi-atunci, veni în faţa lui şi băgă capul pe sub braţul drept. Îl apucă bine... Şi, hai! Sus! Sus şi-n sus pe pat! Hai, că reuşea! Hai, sus! Scrâşni printre dinţi:

- Hai, şefule - mânca-ţi-aş ochişorii tăi şi talia asta de viespe de-o să mă joace-n picioare regina când o vedea-o! Hai în pat! Hai! Haai, Rebeco! Hai cu forţă!

Şi gata - atât reuşise cu sforţarea aia. Îl pusese în pat - da' de-a curmezişul. Oricum, îl putea răsuci! Bine că-l săltase! Trăgea de el... Îl învelea bine cu pătura... Se lungi lângă el şi oftă greu:

- Şi-acum tu dormi şi eu te păzesc.

Şeful ei şopti, speriind-o de moarte!

- Ce-ai făcut, fă?!

Păi nu dormea?

- Ce-ai făcut?!

- Te-am pus în pat!

- De ce, fă?! De ce?

- Fiindcă răceşti şi faci pneumonie! Şi mă joacă-n picioare regina, dacă află că n-am avut grijă de tine!

- ... Nu cred...

- Ba eu sunt sigură că aşa o să fie! Pentru scenetă n-o să-mi zică nimic; da' dacă te-mbolnăveşti, mă târnuieşte cât e curtea conacului de mare!

- ... N-o să te târnuiască... N-o să-ţi facă nimic... fiindcă n-o să-i pese...

- Regina ta te iubeşte. Dacă nu te iubea, îţi trimitea copiii şi ea se ascundea singură!

Şeful ei nega violent cu capul - deşi mişcarea aia sigur îl ameţea rău şi-i dădea o puternică stare de vomă:

- Dacă mă iubea... se întorcea...

- Nu poate să se-ntoarcă, şefule! Nu poate - că n-o lasă chinejii!

- ... Ba poate... da' nu vrea...

- Şefule, să moară copilaşu' meu dacă nu mă sperii! Adică tu zici

Ştefan şopti, bufnind printre suspine:

- Dacă mă iubea, venea! Da' tu nu vezi că nu vine? Nu vezi că se-ascunde de mine?

- Dacă se-ascundea, nu mai primeai azi biletu' ăla! Dacă nu te iubea, nu mai ţinea taxiu' în buza dubei cu chineji!

Şeful ei îşi ascunse capul cu braţele:

- Da' de ce nu vine, fă? De ce nu vine? Mor, fă! Mor, fără ea! Mă usuc şi crăp! Până-n decembrie, sunt parastas!

- Ba eşti rege învingător şi-l baţi pe chinez şi avansezi în afaceri! Şi-atunci când se-ntoarce ea, o iei frumuşel cu tot cu copii şi-o duci la o cabană de-aia de fiţe cu all inclusive şi spa şi masaj şi piscină şi călărie şi toate alea! Şi-o ţii în braţele tale non-stop! Şi umpli conacu' ăla de copii! Şi n-o să mai aibă nimeni tupeu să-ncerce să te-mpuşte! Şi-o să fiţi împreună aşa cum zice ea - pentru totdeauna! Şi nu mai e mult până atunci! Ce-nseamnă din august până-n decembrie? Patru luni şi ceva! Cât a trecut de când a luat copiii şi-a fugit? Din aprilie până acum... Aproape patru luni! Ete - mai e încă pe-atât şi gata!

Gata? Reuşise să-l amuţească? Nu de alta, dar nu prea avea argumente în faţa lui. Şi nici nu-şi permitea să insiste foarte mult cu contrazisul - că era băut, era şeful... Din fericire pentru ea, el nu mai zicea nimic. Plângea şi-atât. Se aşeză mai bine şi-l trase în poala ei:

- Ia vino tu aici, să-ţi zic un dedeochi şi-un Tatăl Nostru!

Nega. Nu voia. Dar nu era după el! Tocmai decisese să fie... curajoasă. Adică sinucigaşă. Pistolul era sub pat - şi numai ea ştia asta. Aşa că îl trăgea cu putere, cu determinare...

Gata. "Îl învinsese". Trase perna de lângă ea şi-i acoperi ceafa şi spatele cu ea. Şi-acum îi spunea Tatăl Nostru în şoaptă... şi aştepta să adoarmă din nou. Pe la cinci-şase, o să se ridice uşurel şi-o să-i pregătească pastilele. Nu putea să nu se felicite pentru faptul că în punguţa cu "chestii de damă" avea mereu un Paracetamol, un Algocalmin şi-un Distonocalm...

Ana-Maria

Copiii erau euforici. Abia aşteptau să plece la aikido! Abia aşteptau, de fapt, ca Tasnim să deschidă uşa - iar ei să iasă şi să-l găsească pe tati în faţa porţii, sprijinit de BMW-ul ăla albastru, aşteptându-i cu braţele deschise... Eh - vise! Verificase ea - şi nu era în faţa porţii. Nu

mai era, probabil, în Nantes. Plecase, ca să ia şi chinezii cu el...

Azi-noapte nu-l visase; în schimb, se visase la spital. Sami o dusese la control. Mersese pe multe coridoare albe, străjuite de uşi; şi exact în clipa când intenţionase să-i spună că renunţă, intraseră într-o cameră identică cu cabinetului medicului Petrescu. Sami pornise ecograful... O asigurase că copilul e sănătos, e foarte bine, e activ, are toate degetele care-i trebuie... Şi-apoi îi scosese prima imagine - o fotografie a lui Grasu. Se speriase îngrozitor! Sami se grăbise să-i mai scoată o imagine. Tot o fotografie a lui Grasu. Începuse să plângă, aşa că el mai făcuse o imagine... Şi cum şi a treia tot cu Grasu era, medicul se ridicase şi exclamase: "Asta e! Obişnuieşte-te cu gândul!" În clipa aia, sărise din somn...

Se trezise deci la cinci jumate. Nu se panicase, pentru că ştia cum e sarcina şi de câte ori avusese vise de-alea ciudate pe vremea când fusese gravidă cu Léon. Scrisese deci în jurnal... Trei pagini întregi scrisese despre întâlnirea lor de ieri! Simţise nevoia să-şi pună gândurile pe hârtie...

Acum era liniştită. Şi calmă. Şi foarte realistă. Ştia că Ştefan nu se va duce şi azi la terasa aia; în schimb, va trimite acolo "trupa" - două fete, trei cerşetori şi câteva maşini de curăţenie. La aşa schimbare mare în aranjamentul trupelor, chinezii or să fie şi ei prezenţi. Şi cum îşi amintea că piaţeta era destul de largă iar lunetistul chinez avea o mulţime de locuri unde-şi putea amenaja "culcuşul", ştia că va refuza cererea copiilor. Era dealtfel hotărâtă să nici nu-i mai ducă la aikido! Şi-aşa, era riscant...

Tasnim ieşi; copiii năvăliră şi ei în curte iar Florentina se răsuci scurt:

- Mami, nu-i aşa că mergem şi azi la plimbare?

Negă scurt cu capul.

- ... Nici cu un taxi?

Nu - nici.

- Nici măcar aşa, scurt, în viteză?

Nici măcar. Tuflise prinţesa... Asta e! N-avea ce-i face! Războiul era război! Să zică mersi că n-o ţinea în casă până-n decembrie! Léon oftă greu, luând-o de mână:

- Lasă; că o să mergem noi la plimbare, zilele astea. Ori mâine, ori poimâine...

Florentina strângea mâna lui Tasnim şi nu răspundea, nu se întorcea să se uite strâmb la ei... Bun! Or să mai treacă ei pe-acolo - dar nu singuri! Dacă mergea şi Sami cu ei, altfel se punea problema! Alături de el, păreau o familie! Păreau copiii lui! În fine...

Ieşiră de pe străduţă şi porniră spre sala de aikido. Din fericire, azi era soare; iar ochelarii semi-fumurii îi permiteau să scruteze cu atenţie fiecare pieton, fiecare maşină...

Ştefan

Era întuneric. Era cald - foarte cald. Dar nu asta era problema. Simţea că avea capul prins într-o menghină...

Hei!

Deschise ochii şi sări în fund! Şi-o văzu pe Rebeca sărind scurt, pe scaun! Iar o speriase... Şi-şi simţea tâmplele zvâcnind rău... Consiliera lui se ridică şi luă paharul de pe masă:

- Neaţa, şefu'.

Privi scurt în jur... Îşi amintea camera de hotel. Îşi amintea cum veniseră aici, cum comandase şapte şampanii... Şi-şi amintea că se încuiase în baie! Şi iată-l trezindu-se în pat! Rebeca îi întinse o pastilă. Ce era aia?... Algocalmin. Da' de unde avea fata asta aşa ceva?

- De unde-o ai?

- Nu plec niciodată de-acasă fără trei pastile: de durere, de răceală şi de sperietură.

Serios? Aşa făcea?... La urma urmei, ambalajul pilulei era intact; nu? Iar dacă ar fi vrut să-i facă felul, n-ar fi aşteptat până acum! Aşa că înghiţi pastila, bău apa... şi oftă greu:

- Neaţa.

- Freddy a sunat pe la opt, pe oficial. M-am prefăcut somnoroasă şi i-am zis că-l suni tu, când venim la micu' dejun. Era destul de fâstâcit, când a înţeles că m-a trezit...

Păi şi n-o trezise?... Nu. Rebeca lui nu dormise. Avea nişte ochi mari şi roşii şi injectaţi rău... semn că stătuse drepţi şi-l păzise, pentru că el fusese mangă şi habar n-avea cum ajunsese în pat... Zâmbi strâmb:

- Sper că n-am făcut urât...

- Nu; în schimb, ai vorbit până pe la trei. Iar eu am bocit toată noaptea.

- De ce?

- Pentru că ai vorbit îndeajuns de tare ca să te-aud.

- Serios? Şi ce-am zis aşa de dramatic, de te-am făcut să plângi?

- *Je suis perdu, vois-tu / Je suis noyé / Inondé d'amour...* şi de-aici n-am mai ţinut minte. Da' era aşa de frumoasă, că am bocit cu sughiţuri!

Mda... Păi, putea spune că "o făcuse de oaie"! Habar n-avea ce altceva mai spusese - dar dacă vorbise până la trei... Decise să se ridice:

- Tu ai mâncat?

- Nu. M-am făcut că dorm. N-am pornit laptopul, n-am dat telefoane...

- Sună-l pe Freddy şi spune-i să trimită un băiat după noi.

Intră în baie şi oftă greu - se destrăbălase rău... Mm, şi ce faţă avea! Ce cearcăne şi ce obraji buhăiţi! Apă rece - urgent!

Era mai bine acum! Simţea cum începea să-l slăbească menghina aia afurisită... Şi-acum o să se-mbrace, o să-şi ia Rebeca şi şampania a şaptea şi-o să se întoarcă la Freddy. O să mănânce... şi-o să pornească spre Bourges. Ca să se retragă duba cu chinezi din oraş.

Reveni în cameră iar Rebeca se grăbi şi ea spre baie. Se îmbrăca, grăbit... Nu auzea apa, aşa că probabil se farda...

Mobilul piui scurt. Venise maşina. Şi iată şi consiliera proaspăt fardată, proaspăt pieptănată, dar cu ochii la fel de injectaţi...

- Ai strâns tot?

Ea negă; o văzu scoţând pistolul de sub pat... Îl luă şi-l băgă la brâu:

- Gata. Hai să ne-ntoarcem la Freddy şi să-i compunem o poveste foarte frumoasă...

Rebeca zâmbea, înarmată cu geanta, laptopul şi şampania; aşa că o luă uşurel pe după gât şi porni spre uşă:

- ... despre cum am fost noi ocupaţi toată noaptea, iar eu put îngrozitor a şampanie...

- Păi, şefu', cred că tocmai ai compus povestea! Că orice altceva nu se potriveşte cu realitatea de azi!

- Şi ochii tăi roşii? Pe-ăştia cum îi explic?

- Simplu! Sunt roşii pentru că nu m-ai lăsat să pun geană pe geană - şi-ai fumat ca turcul toată noaptea! Una-două - ţigara şi şampania! Cum se termina ţigara... una-două!

Bufni în râs:

- Tu chiar vrei să te fac să roşeşti în faţa ăstora!

- Nu mai roşesc. Gata - am căpătat ceva antrenament, de când mă tot perind printre ei la braţul tău!

Coborâră scările şi se grăbi să pună cheia pe tejghea:

- Ceva veşti?

- Nu; pe telefon, absolut nimic.

Corect! Nu-i încălcase ordinul - ţinuse laptopul închis şi-l păzise toată noaptea. Grea sarcină...

Da' las' că-i pregătea el o surpriză frumoasă! De mulţumire, aşa! Ieşi din hotel şi văzu imediat suita înşirată la trotuar - aşa că se opri. Se aplecă, o privi lung... Îi strânse uşor buzele între degete, ca să fie clar că nimeni niciodată n-o să afle cum petrecuseră ei acolo... Nu - ea nu va spune nimic, nimănui, niciodată. Aşa că urcară în X6 - iar şoferul se grăbi să demareze:

- Bună dimineaţa. Micul dejun vă aşteaptă.

- Bun. Mail-ul.

Rebeca se conforma. Ştia că nu "lătrase" aşa la ea, ci o făcuse special pentru urechile băiatului ăstuia...

Acum, în momentele astea, spera că Aleodor îi nesocotise ordinul. Spera că se informase discret apropo de numărul de înmatriculare al taximetristului - şi-l trimisese pe Toni, sau pe un alt băiat de încredere, la el. Spera că aflase adresa la care se încheiase cursa... Spera ca la adresa aia să existe o cameră de luat vederi îndreptată spre Ana lui...

- ... Nimic nou.

Aleodor fusese cuminte şi ascultător. Nu-i nesocotise ordinul. Sau i-l nesocotise - şi aflase lucruri atât de importante încât nu i le putea spune decât la Bourges, între patru ochi. Abia aştepta să ajungă acasă! Abia aştepta...

Se amăgea singur, ca un prost! Aleodor nu-i ieşea din cuvânt! Nu-şi permitea... Aşa că n-avea veşti despre Ana. Şi nici despre taximetristul care-o dusese cu maşina. Nimic nou...

Schiţă un zâmbet slab, misterios, şi şi-l împietri pe chip. Şi-acum, că-şi ascunsese bine durerea din suflet, viaţa putea să meargă înainte - spre câştigarea războiului, avansare şi luna decembrie. Mătuşa lui fusese extrem de clară: nu era bine să-şi forţeze norocul. Soarta îi era favorabilă aşa cum e acum. El trebuia să plece mai departe. Trebuia s-o lase pe Ana în ascunzătoare şi să plece...

Ana-Maria

Mm, ce scandal făceau! De unde aveau atâta energie? Că azi fuseseră la aikido - şi nu se menajaseră deloc! Copiii ei comentau antrenamentul; bietul Sami probabil că dădea afirmativ din cap şi încerca să-şi amintească unde anume era magazinul de la care îşi putea cumpăra două ore de linişte...

Spăla ultima farfurie. O spăla bine, ca să scârţâie...

Ah!

... Uau...

Puse farfuria în uscător şi întoarse puţin capul - cât să se asigure că uşa era închisă. Opri apa...

Se aşeză şi puse mâna peste bebeluş...

Tocmai făcuseră cunoştinţă...

Era o senzaţie ciudată. Mai trecuse de două ori prin asta - şi totuşi, se simţea ciudat. Micul Fluturaş din ea bătuse din aripi; iar ea se simţea un pic mai uşoară... un pic mai specială...

Prima oară, o simţise pe Florentina la 21 de săptămâni. Fusese prima sarcină; adică prima sarcină care ajunsese la 21 de săptămâni! Îşi amintea că stătuse în pat, comod, liniştită şi relaxată, iar prinţesa făcuse o piruetă sub palma lui Florentin... Şi-apoi ea aflase şmecheria cu întinsul; când se întindea, prinţesa se răsucea un pic. O să încerce asta diseară; să fie sigură că nu se înşelase, că nu fusese vreo crampă...

Pe Léon îl simţise prima oară la patru luni - adică 17 săptămâni, exact aşa cum "îi prescrisese" medicul Petrescu. Şi-şi amintea acum surpriza pe care i-o făcuse lui Ştefan când îi pusese mâinile pe burtă şi se întinsese cu poftă... prima oară... Atunci stabiliseră sarcinile fiecăruia; ea trebuia să ţină familia lor unită cu dragoste, înţelepciune şi bună înţelegere. El trebuia să apere familia lor. Aşa stabiliseră... şi aşa fusese. Aşa era şi acum. Ea se ascundea, cu copiii, şi ţinea familia lor unită chiar şi aşa, la distanţă. El se lupta cu chinezul - şi câştiga bătălie după bătălie. Iar în decembrie ea o să-şi folosească înţelepciunea şi-o să reunească familia lor, pentru totdeauna. Ea, mama copiilor lor, soţia lui...

Atunci, în 2006, ea îi spusese că de coroana pe care-o s-o ţină el în braţe în maternitate, soarele o să se ascundă, ruşinat... Oare ce avea acum în ea? Coroană sau sceptru? Şi oare o să se mai ascundă soarele, ruşinat, în faţa unui copil atât de frumos şi de sănătos? Oare...

Oare era ea proastă, de se gândea la chestiile astea? Oare chiar voia să se demoralizeze pe ea însăşi? Oare chiar voia să plângă, s-o audă Sami şi să trebuiască să-i spună că e gravidă? Şi, poate, să doarmă diseară cu copiii într-un hostel de-o stea? Tocmai acum, când lucrurile păreau să meargă mai bine?

Ia să fie ea serioasă! Ia să pună vasele la loc şi să se ducă să asculte povestirea despre aikido! Şi să ducă copiii la culcare... şi-apoi să scrie în jurnal că azi, după masa de prânz, simţise mişcarea micului Fluturaş...

Ştefan

La Bucureşti era unşpe jumate. Probabil că Grasu sforăia deja. Încerca să se abţină şi să nu-l sune... Deşi tare bine i-ar fi prins o discuţie prietenească, de-aia de demult...

Îşi mai verifica o dată mail-ul şi gata - se culca. Bea un pahar cu lapte cald, sau lua un somnifer... Sau, în ultimă instanţă, scotea fusta galbenă din şifonier - deşi, la fiecare utilizare, ştia că îşi pierdea un pic din parfum, prelua un pic din Lenorul de pe aşternuturi...

Ia uite - Grasu al lui era online! Păi, la ora asta?

"Ce faci, Grasule - ai insomnie?"

Da, avea insomnie. Răspundea imediat.

"Să trăiască şefu'! Mă uitam pe net după nişte chestii..."

Hm! Se încruntă scurt - şi-l invită să-i vadă camera. Aştepta... Gata. Se încruntă la el:

- Nu ţi-a adus Diamant o tabletă pentru net?

Grasu ridică tableta şi i-o arătă. Păi...

- Stau cu mail-ul pornit toată ziua. Pe de-o parte, poate află careva ceva de şefa! Pe de altă parte, poate ai tu insomnie sau migrenă...

Mda - nu mai avea ce să-i spună. Oftă greu şi-şi luă pachetul cu ţigări:

- Şi ce mai e nou pe-acolo, Grasule?

- Nu mare lucru. În Aurari, nu prea se întâmplă variaţiuni semnificative.

- Ce mai face tata?

- Ce să facă - umblă toată ziua prin oraş. Să ştii că Diamant e bulibaşă mai mult cu tăbliţa de pe uşă!

- Ştiu - dar n-am cum să-l las să fie bulibaşă de-adevăratelea. Pe de-o parte, am nevoie de el ca de aer. Pe de altă parte, el a preluat şi afacerile tale. Apropo: cum se descurcă cu ele?

- Foarte bine. Băieţii sunt în extaz. Când au auzit că trebuie să lucreze cu el, s-au cam speriat; că-i ştiau renumele şi temperamentul. Da' se pare că experienţa din aprilie l-a schimbat.

- Te înşeli. Cu fiecare, se poartă aşa cum trebuie. E un actor desăvârşit.

- Aşa e. Cu o singură excepţie.

Şi-i făcea cu ochiul... Zâmbi slab:

- Apropo - tu ce zici de chestia asta?

- Şefule, eu i-am văzut doar aşa, de la distanţă. Şi prefer să nu mă pronunţ încă. Da' zicea tanti Perla că abia aşteaptă să termine nea Dumitru cu montarea orăşelului...

- Ştii bine că a spus-o din cauza Safirei.

- Ştiu. Şi totuşi, relaţiile dintre oameni au o anumită "chimie". Doi oameni care nu se pot suferi, nu se suferă din prima clipă.

- Voiam să te întreb... Tu ai vorbit cu Perla despre război?

- Am vorbit cu ea o săptămână non-stop. Adică zilnic. Mi-a zis totul - şi de război, şi de şefa...

- Mie mi-a spus că o ajută un bărbat şi-o femeie care locuiesc împreună, dar nu sunt împreună.

- Soră şi frate.

- Iar el este un tip *barro*. Aici am eu o problemă...

- Fie lucrează într-o funcţie importantă, fie are afaceri importante... Poa' să fie preot!

Corect! Uite că la asta nu se gândise...

- Poate să fie un om important în cartierul lui! Mai ştii - poate-o fi vreun bulibaşă!

- Nu. Ana mea nu s-ar fi ascuns într-un loc la care s-ar putea gândi Jun. Iar ăla se gândeşte întâi la oamenii mei şi, imediat după aia, la oamenii tovarăşilor mei. Bulibaşii sunt supravegheaţi de francezi... Nu - nu e de-al nostru.

- Atunci, şefule, poate e avocat. Sau doctor. Sau inginer. Poate are o firmă de construcţii, sau un service auto!

- Aşa e. Şi uite că Ana mea s-a gândit bine. Bătrâna care mi-a adus biletul mi-a spus că în maşină erau două femei şi doi copii.

- Adică iese din casă împreună cu sora bărbatului. Şi probabil că ţin copiii separat - adică ea ţine un copil, iar femeia aia celălalt copil.

- Aşa cred că fac. Jun ştie că Ana mea n-ar lăsa unul dintre copii acasă.

- Oricum, şefule... E bine că ţi-ai călcat pe suflet şi-ai plecat de-acolo. Din câte am văzut în filmare, erai cu chinezii după tine.

- Iar ea şi-a făcut deja o deghizare şi-o rutină - ca s-o reţină oamenii şi s-o "integreze" în normalul zilnic.

- Exact. Am înţeles de la Diamant că Nantes e unul dintre oraşele importante pentru Jun.

- Este.

- Atunci ascultă-mă pe mine - ai făcut bine că ai plecat. Ăia chiar ar putea s-o găsească!

Ştia; şi tocmai de-asta îi era cel mai frică!

- Băiatul ăla, specialistu', a stat aici, în living, până la opt. A tot disecat imaginile alea. Ştii că m-a lăsat cu gura căscată şi ochii cât cepele?

- Ştiu ce poate face un tip isteţ şi îndemânatic, dotat cu aparatura corespunzătoare. Ai ceva rezultate?

- Nu; dar se întoarce mâine, la nouă fix. Stau cu el jos, să ştii! Stau în coasta lui - să nu se lenevească şi să nu "scape" ceva cuiva!

- Ştiu că eşti grijuliu - că de-aia te-am pus pe tine să-i găseşti! Tu ai tact şi răbdare - şi nu te repezi berbeceşte, ca Diamant.

- Şefule... Eu nu sunt aşa de bun la butoane. Ştii bine că eu am fost întotdeauna la treabă! Adică printre oameni! Nu astea sunt armele mele cele mai bune!

Şi-şi arăta degetele la cameră! Oftă greu:

- N-am încotro. Ştii şi tu aritmetica afacerii!

- Ştiu. Şi mă oftic rău că m-au împuşcat ăia acolo! Mi-am cam ieşit din mână!

- Grasule... Simt că Perla are dreptate. Acum, în momentul ăsta, indiferent cât de rău sufăr eu, cel mai bine pentru Ana şi copii este să stea departe de mine. Or să se-ntoarcă ei, atunci când Jun n-o să mai reprezinte o ameninţare! Dar până atunci...

- Oricât de mult ţi-ai dori tu să te contrazic, mă tem că nu pot decât să tac. Pentru binele tău şi-al lor.

- Acum, în punctul ăsta al războiului, sunt de acord să-i las să stea ascunşi. Dar trebuie să-i găsim, Grasule! Trebuie să-i găsim, pentru că trebuie să le trimit nişte bani! Ca să nu mai fie ea obligată să spele şi să calce şi să gătească!

- Ştiu. Dar dacă pleacă de-acolo, ce face cu plimbările? Îşi închiriază o femeie care să joace rolul celei de-a doua mame?

- Eventual. Banii pot cumpăra orice. Trebuie să fiu eu sigur că au bani! Şi acte - şi pentru ea, şi pentru copii! Dacă se-ntâmplă ceva, Doamne fereşte, îţi dai seama că nu se poate duce nici la spital?

Grasu aproba...

- Şi îi trebuie şi un pistol. Chestia aia cu cuţitul de pe mânecă e total inutilă. Jun trage cu gloanţe; cuţitul ăla n-o ajută cu nimic într-o confruntare cu un lunetist.

- Ştiu. Şi fac tot ce pot ca să aflu un indiciu cât de mic...

- Şi mai are nevoie de ceva... Un telefon. Sau i-aş scrie să-şi cumpere 30 de telefoane şi 30 de cartele! Cum vorbeşte pe una dintre ele, cum o aruncă!

- Şefule... Las-o să se ascundă. Şi las-o să-ţi pregătească surpriza aia. Ştii bine că e maestră la surprize! Las-o să te surprindă!

- Cea mai frumoasă surpriză pe care mi-ar putea-o face ar fi să se urce într-un taxi şi să vină la conac în noaptea asta.

Grasu lui clătina capul, dezaprobator... Oftă din nou:

- Noapte bună, Grasule.

- Noapte bună, şefu'.

Şi gata - opri laptopul...

Se tot gândea la chestia aia cu preotul. Se potrivea binişor şi cu sceneta lui Jun - cea de la mănăstirile din jurul Parisului! Preoţii catolici nu se căsătoreau. Perla spusese că bărbatul *barro* avea o altă femeie în suflet. Şi locuia cu o femeie care-i este rudă. Trebuia să se gândească bine...

Şi trebuia să şi doarmă, fiindcă azi-noapte băuse şase şampanii şi se cam resimţea...

Oftă greu - a mia oară poate! Se grăbi să-şi scoată hainele... şi trase fusta galbenă din şifonier. Voia mult s-o viseze - pentru că presimţea eşecul scormonirii imaginilor camerelor de supraveghere a traficului. Trebuia s-o viseze. Şi măcar aşa, în vis, să-i spună...

Ana-Maria

Copiii dormeau. Sami şi Tasnim erau sus, în camerele lor. Era întuneric - şi linişte...

Ridică tricoul şi puse palma peste bebeluş... şi se întinse cu poftă... Şopti, zâmbind:

- ... Bună seara, Fluturaşule...

11 august 2011 - joi

Diamant

Semnase actele şi făcuse plăţile. Pe specialistul în fotografie îl lăsase pe mâna lui Grasu. Cornel rămânea paznic la Safira. Nea Dumitru îl asigurase că se ocupa el de Aurari. Băiatul care-o "deservea" pe chinezoaică avea ordin să-i raporteze orice pârţ în plus pe care-l făcea nevasta lui Isamu... Îşi făcuse itinerarul încă de ieri - şi-l avea în minte. Suita îl aştepta aliniată frumos la ieşirea din rond. Acum îşi mai verifica o dată mail-ul... ca să fie sigur că Ştefan nu-i mai transmisese vreo dispoziţie...

Nu; după discuţia lor de la 9 dimineaţa, nu mai era nimic. Aşa că el pleca chiar acum "să inspecteze trupele" din România.

Ieşi, închise uşa şi tresări - că-i suna telefonul. Îşi privi lung secretara:

- Am plecat.
- Drum bun, şefu'. Să ai grijă!
- Şi tu să ai grijă. Să mă ţii la curent cu ce se-ntâmplă aici.
- Sigur, şefu'! Raportez zilnic, ori de câte ori e nevoie!

Aprobă şi răspunse la telefon:

- Da, Grasule.
- Ce faci - ai plecat?
- Acum ies din primărie.
- Dă o fugă până la tanti Perla. Hai, că te-aşteptăm!
- Da' de ce, mă?

Nee - îi închisese! Urcă deci la volan şi se grăbi să ajungă în faţa casei mamei lui... Ciudat - mămica lui îl aştepta în cadrul uşii deschise! Da' ce se întâmplase?

... Nu cumva... Aoleu!

Parcă maşina din scurt şi sări de la volan! Şi dădu s-o rupă la fugă spre ea, când realiză că, dacă s-ar fi întâmplat chestia aia din gândul lui, el ar fi fost primul care-ar fi auzit urletul lui Ştefan! Aşa că încuie totuşi portiera - şi-abia după aceea o rupse la fugă şi sări gardul!

- Uşurel, nebunule - că-ţi rupi vreun picior!
- Ce s-a întâmplat?
- Nu ştiu. Nici unchi-tu nu ştie! Grasu a promis că spune tot, da' numai după ce vii şi tu. Aşa că haide!

OK! Intră şi i se indică holul - adică uşa deschisă. Păi... Păi nu stăteau în sufragerie? Se părea că nu! Şi-atunci, el realiza că Grasu îi convocase pe ei, pe el şi pe nea Dumitru, la ghicitoare - în camera de ghicit. Avea el o bănuială...

Intră şi oftă greu:

- Ce-i, Grasule?

Mămica lui închise uşa; iar Grasu oftă greu:

- Am o bănuială.
- Spune-o.
- Şi vreau să ne lămurească tanti Perla.

Mămica lui exclamă, exasperată deja:

- Păi spune ce bănuială ai - că aici sunt! Şi te lămuresc mintenaş!

Grasu şopti:

- Tanti Perlo, te rog să dai o pasienţă şi să ne spui dacă Ana e gravidă.

Cum-cum?

Era linişte... Colegul lui oftă greu:

- ... Când a venit aici, în martie, Ştefan a umblat cu Diamant, cu treburi; iar eu am mers cu ea pe unde-a avut ea treabă. Printre multe altele, s-a dus şi la medicul Petrescu. Şi când am întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva, mi-a spus că nu; dar că e vremea să-şi schimbe steriletul. A stat înăuntru cam un sfert de oră; după aia a ieşit şi mi-a zis, râzând şi mai printre dinţi, aşa, că trebuie să ne oprim la o farmacie, să-şi facă provizii serioase. Pentru că medicul i-a recomandat să nu-l pună pe următorul; să aştepte două-trei luni ca să-şi revină, sau ceva de genul ăsta.

Nea Dumitru se întoarse spre sora lui:

- Aşa e? Sau are ea ceva - şi l-a trombonit pe Grasu ca să nu-i spună lui Ştefan?

- Nu, Dumitre. Aşa se face. Nu se pune niciodată unul după celălalt. Se face o pauză de câteva luni.

Adică cumnata lui... Da' ce-i venise? Începu să râdă:

- Şi ce te face să crezi că e gravidă?

- A scos steriletul în martie. Dacă s-a întâmplat cândva în aprilie... Socoate nouă luni, din aprilie încolo. Şi-o să-ţi dea decembrie, înainte de Crăciun.

La dracu! Mămica lui se sprijini de masă:

- Diamante, adă un pahar cu apă!

Grasu se grăbi să-l prindă de braţ pe nea Dumitru:

- Două!

Aoleu! Se repezi la uşă, dar unchiul lui mârâi:

- Stai! Stai aici! Perlo, întinde cărţile!

Mămica lui îşi privea lung fratele... Îi privi şi pe ei, rând pe rând... şi se însenină brusc - şi puse mâinile-n şolduri:

- Ba nici nu mă gândesc! Mă! Voi vă bateţi joc de mine!
- Nu, tanti Perlo! Să mor io dacă nu sunt cât se poate de serios!
- Ba fii mai serios de-atât! Cum să fie gravidă?! Păi tu crezi că Ştefan făcea imprudenţe de-astea? Sau crezi că le făcea ea? Păi n-ai dus-o chiar tu la farmacie?

- Tanti Perlo,

- Ia băgaţi-vă minţile-n cap! Ia fiţi voi bărbaţi cu capetele pe umeri! Şi nu vă mai strofocaţi să presupuneţi de-astea! Puneţi osu' la treabă şi găsiţi-o! Şi aduceţi-o aici, sau la conac! Şi-atunci o să rămână gravidă pe bune! Să vedeţi voi ce repede o să rămână Ana gravidă, imediat cum reuşiţi s-o salvaţi!

- Tanti Perlo,

- Mă, tu n-auzi că eu nu dau pasienţe de-astea? Tu crezi că pot să dau de toate inventiile şi trăznăile de pe lume? Mă!

Nea Dumitru se apropie de uşă... şi ieşi. Iar mămica lui se grăbi să-l urmeze... Grasu oftă scurt:

- Poate mă crezi nebun; da' să ştii că, de când mi-ai adus laptopul şi-am aflat că ea a spus "la Crăciun", numai la asta mă gândesc! Ana nu ia asemenea decizii fără să aibă un motiv! Şi ce motiv să aibă, ca să stea departe de Ştefan atâtea luni? Războiul? Nu - că atunci i-ar fi spus că, a doua zi după semnarea păcii, se urcă-n primu' taxi şi vine glonţ la conac! Ea a spus "la Crăciun"... Şi-a spus şi "surpriză"...

El aproba, zâmbind fericit, pentru că explicaţia aia era perfectă...

- Nu rânji aşa - că e singură cu copiii, în Franţa, şi s-a speriat îngrozitor de vreun milion de ori până acum! Şi, dacă e într-adevăr gravidă, sperieturile astea pot să ducă la un dezastru!

- Stai calm! N-are ce să se-ntâmple.
- Bă! Dacă copilul ăla o să aibă ceva...
- N-o să aibă nimic.

Grasu îl privea lung... Îl bătu scurt pe umăr:

- Tot ce face ea, iese perfect. Copilul e perfect - să n-am parte de regina raiului meu, dacă nu-i aşa! Bă - conform cu ce zici tu, trebuie s-o găsim urgent! Sarcina a trecut deja de trei luni!

Prietenul lui nega, încet...

- Cum, bă? Cum adică, nu?

- I-am zis şi lu' şefu' bănuiala mea. Nea Dumitru a reacţionat foarte rezon, să ştii! Faţă de reacţia lui Ştefan...

- Şi ce-a zis văr-miu când a auzit varianta asta?

- A înnebunit. A trebuit să ies după el şi să-i zic că e doar bănuiala mea, fiindcă am tot căutat o explicaţie pentru "decembrie" şi alta n-am găsit. Şi că, cel mai probabil, bat câmpii. Dar, chiar şi aşa - l-am pus pe gânduri.

- Păi să nu mai faci! Să discuţi cu mine! Că eu te cred, să ştii! Cumnată-mea nu ia niciodată decizii de-astea fără un motiv! Iar a sta departe de Ştefan atâtea luni chiar e o decizie extrem de grea!

Grasu aproba... Mămica lui ridică tonul vocii:

- Lăsaţi vrăjeala, că nu dau pasienţa asta! N-o să mă convingeţi! Staţi degeaba acolo!

Arătă spre uşă. Ieşeau... Oof - ce greu se mişca Grasu! Ce rahat imens făcuseră nenorociţii ăia, în aprilie! Da' las' că se făcea el bine! Revenea el în BMW! Şi-or să vadă ei! O să le-arate el steluţe străvezii...

- Hai - du-te la treabă.

- Bine; da' mă ţii la curent!

- Evident!

- Şi bagă-i cărbuni lu' ăla cu filmarea. Să scoată urgent ceva acceptabil, că şefu' o să-şi piardă curând răbdarea!

- O să-i zic. Da' e greu. L-am văzut cum lucrează; practic repictează filmările alea! Sunt proaste rău...

Da; din păcate, traficul din Nantes nu era urmărit de camere video profesionale de zeci de mii de euro bucata. Se grăbi să urce la volan, porni motorul...

Deci cumnata lui era gravidă...

Nu se îndoia că Ana îi spusese lui Ştefan că-şi scosese steriletul; nu se îndoia că vărul lui ştiuse despre măsurile contraceptive de la farmacie. Ştia că un bărbat ca Ştefan " era în stare" să învingă nişte foiţe chinezeşti; ştia că Ana n-ar fi înghiţit nici moartă pilule... Şi uite că se întâmplase! Uite că, până să-şi dea ea seama că e gravidă, cumnata lui riscase şi venise la fiecare întâlnire cu ei. Cu riscul de-a fi împuşcată de chinezi. Imediat cum realizase ce se-ntâmplase, decisese să se ascundă inclusiv de ei. Şi să-i pregătească lui Ştefan "o surpriză"...

Îi venea să râdă! Era dement de-a binelea! Cumnata lui era undeva în Franţa, cu doi copii de mână şi-un bebeluş în burtă, iar lui îi ardea de râs! Dar ce să facă, dacă era fericit? Îşi imagina ce faţă o să aibă Ştefan când o să realizeze că ştiuse totul, dar nu ştiuse nimic - şi era din nou tată...

La sarcina lui Léon, Ana păstrase secretul trei luni. La sarcina asta, tare se temea el că Ştefan va afla despre copil de-abia când o să i-l pună ea în braţe - gata născut, crescut, înfăşat şi cu analizele la zi! Atunci o să fie dificil - vărul lui avea nervii greu încercaţi...

Păi, să pornească la drum! Era sigur că mămica lui se grăbise să-i "expedieze", ca să poată să dea pasienţa aia! Iar dacă Grasu avea dreptate, în maximum un sfert de oră telefonul lui va zbârnâi frenetic!

Trecu pe lângă suită şi acceleră - gata! Plecau la treabă! Aveau aşa de multă treabă...

Isamu

Cum-cum? Ciocănea cineva?... Da! Cineva ciocănea la uşa biroului! Apăsă butonul şi aşteptă...

Isabelle avea o problemă. Mare. Intrase, închisese uşa şi-acum venea spre el. Părea speriată şi temătoare...

- Ce s-a întâmplat?

- Voiam să vă întreb... Dl Chèn n-a mai venit pe-aici...

- Fratele meu s-a supărat pe mine îndeajuns de tare ca să mă renege. Aşa că nu va mai veni aici - nu în postura de frate, oricum!

Tânăra roşise îngrozitor şi-i evita privirea. Probabil că Emilie o trimisese; bucătăreasa ştia că timpul petrecut de Isabelle prin preajma lui era mai lung decât timpul petrecut de el în bucătărie, aşa că şansele de a obţine nişte răspunsuri creşteau mult în cazul tinerei...

- ... N-aş vrea să credeţi că

- Nu cred nimic. Ce s-a întâmplat?

- ... Am discutat şi cu Emilie... Noi credem că dl conte trebuie să ştie ce s-a întâmplat aici - şi ce se întâmplă acum aici. Şi i-am scris o scrisoare...

Bun! Bravo lor! Contele era prea ocupat ca să le răspundă - dar, cu siguranţă va citi cu interes scrisoarea aia!

- ... Şi am vrea să i-o trimitem. Credeţi că se poate?

Aprobă şi se ridică:

- Ai scrisoarea?

Ea aprobă şi scoase o coală din buzunarul şorţului. Ei, poftim - i-o dădea lui! Păi avea încredere în el, să i-o dea lui? Dacă el refuza s-o mai trimită, după ce-o citea?

Era scrisă faţă-verso; aşa că porni copiatorul şi făcu din ea două coli. După care se mută lângă fax:

- Vino.

Isabelle se conformă. El puse hârtiile în fax, după care îi dădu receptorul:

- Un moment.

Aducea unul dintre contractele Raina Consulting... Îi arătă numărul de fax din antet:

- Formează-l.

Se conforma. Era serioasă, era vişinie şi probabil că o lua cu leşin - dar se conforma.

- Dacă ţiuie, apeşi butonul verde şi închizi. Dacă răspunde cineva, ceri un ton de fax.

Isabelle aprobă - şi, aproape imediat, apăsă butonul verde şi lăsă receptorul în furcă. Îi arătă afişajul. Faxurile "negociau"... Transmiteau, recepţionau... Scoase raportul OK al faxului, îl puse peste scrisoarea ei, adăugă şi cele două coli şi i le puse în mâini:

- Gata.

Reveni la birou, se aşeză şi verifică mail-ul. Tânăra nu se clintise de lângă fax... El tocmai primise rapoartele de îmbarcare - aşa că încerca să se concentreze asupra sutelor de nume... că poate o transportau chiar acum pe Ana iar lui îi scăpa aşa o veste bună...

Isabelle se apropie şi îi întinse scrisoarea. Nu o luă - dar o privi lung:

- Ce este?

- Nu vreţi s-o citiţi?

- Nu.

Deci: Badea Veronica, Balint Ion, Balint Maria... Balint ăştia doi călătoreau cu bilete de adulţi; aşa că nu erau Ana şi Léon. Trecu deci mai departe. Beliu Costel, Belu

- Eu aş vrea totuşi s-o citiţi.

- Eu nu vreau să citesc corespondenţa voastră.

- Dar eu aş vrea s-o citiţi.

- Isabelle... Nu sunteţi prizonierele mele. Nu sunt paznicul vostru. Nu vă controlez nici scrisorile, nici telefoanele. Poţi să-l suni, dacă vrei!

- Vă rog!

- Indiferent ce i-ai scris acolo, este scrisoarea ta. Opinia ta. Vreau să cred că i-ai scris adevărul - atâta tot. Şi am încredere în tine, că nu îl minţi pe conte. Nu vreau s-o citesc.

Isabelle lăsă coala pe birou:

- Poate o citiţi, totuşi, mai târziu.

Se ridică şi luă hârtia:

- Îţi mai trebuie?

- Nu.

- Mi-o laşi mie?

- Da.

Bun! Puse coşul de gunoi peste hârtii, aprinse bricheta şi dădu foc scrisorii. O ţinea invers, o rotea, o răsucea, ca să ardă toată... Şi gata - arsese. Se reaşeză şi puse coşul sub birou:

- Dacă îţi răspunde, o să te chem.

Şi-atât. Deci, Belu Mădălina, Bendiuc George... Isabelle se grăbea să iasă...

Era linişte la Cannes. De atâtea zile era linişte aici, că fata asta îşi imaginase că războiul se terminase. Şi îi scrisese lui Ştefan care era starea de lucruri. Putea jura că despre ele scrisese că "noi suntem bine", iar despre consilierul chinez scrisese patru paragrafe mari...

"Ia să te vedem, domnule conte - ce părere ai tu despre aşa angajată şi aşa scrisoare?" Zâmbea şi relua lista aia de la numărul unu...

Roşcata

Mm, ce bine era! Partea asta, cu trasul de fiare, îi plăcea la nebunie! Se făcuse aşa o tipă "bine", de când îşi însoţea şeful în pod, că n-ar mai fi ieşit de-acolo! Îi plăcea la nebunie ceea ce vedea în oglindă! Făcuse "fibră", cum zicea Adina. Adică îşi conturase un pic muş-

chii. Când se mişca, se vedeau formându-se frumos... Aah - Diamant era mâncat! Îl păpa pe pâine! Când o să vină el aici, la conac, o să fie vai de pielea lui!

Iar gândul ăsta îi amintea că trebuia să discute cu Ştefan. Trebuia să-i spună... ceva care să-l determine să-i răspundă cu "să folosiţi contraceptive". Diamant ăsta al ei era un bărbat pe cinste - şi nu era singura care observa asta! Roiau escortele în jurul lui! Şi mai era şi Safira, care avea acces la locul de lângă locul unde dormea el în fiecare noapte...

Aleodor apăru în capătul scărilor - şi porni grăbit spre ei. Avea în mână nişte hârtii; aşa că se opri şi luă prosopul - să se şteargă repede, ca să nu absoarbă apa aia înapoi, prin piele! Se oprise şi Ştefan; iar Părintele zâmbi slab:

- Nici nu ştiu cum să spun asta; dar tocmai ai primit o scrisoare de la Isabelle.

De la cine? Isabelle? Cine era asta? Ştefan o cunoştea - că se grăbise să se ridice şi să-i iasă în întâmpinare!

- Cum adică?

- Adică faxul tocmai a primit de la Cannes colile astea două, care încep cu "Bună ziua" şi se sfârşesc cu "Isabelle".

Serios? Ia! Ia să vadă şi ea! Ce era aia? Şi cine era Isabelle aia?

La naiba! Era în franceză! Şi era scrisă de mână! Aah - cât se oftica, în momentele astea, că nu făcuse măcar clasele I-IV ca lumea! Făcu un pas în spate şi decise să se mai şteargă o dată...

Şi încă o dată...

Ştefan era uimit nu de ceea ce citea, ci de faptul că citea aşa ceva! Iar ea nu ştia ce era chestia aia! În câteva minute, el o s-o întrebe părerea ei! Iar ea ce să-i spună, dacă habar n-avea cine era fata aia şi ce-i scrisese?

Şeful ei oftă greu:

- Isabelle e menajera de la Cannes. Are 25 de ani şi lucrează la mine de şapte ani - de când a terminat liceul. E o persoană civilizată, cu foarte mult bun-simţ, foarte sensibilă, cu o balanţă foarte bine echilibrată... Care s-a sfătuit şi cu bucătăreasa şi s-a decis să-mi scrie, ca să-mi spună ce s-a întâmplat acolo din aprilie încoace şi ce se întâmplă acum.

Aleodor zâmbi slab:

- Şi cam care sunt şansele ca Isamu să-i fi dictat scrisoarea asta?

- Eu zic că 10%. Dar o să te trimit acolo şi-o să aflu procentul corect.

- ... Mă trimiţi la Cannes?

- Da. Sună şi închiriază un elicopter; pleci urgent la Cannes.

Părintele aprobă şi se grăbi să coboare. Ştefan se întoarse spre ea:

- Menajera mea, care a ajutat-o pe Ana să fugă, mi-a trimis două pagini scrise mărunt despre cum nu m-a trădat Isamu nici o clipă. Iar fata asta e un fel de Gilles care-a studiat la pension. Înţelegi ce vreau să spun...

Sigur că înţelegea! Isabelle aia nu l-ar fi minţit pe Ştefan nici dacă ar fi fost în locul femeii decapitate de pe DVD!

- Şi totuşi, pentru mai multă siguranţă, o să-l trimit pe Părinte acolo. Şi, cu ocazia asta, o să aflu şi cum de Isamu i-a dat Isabellei acces la faxul din birou...

Aoleu! Asta aşa era! Bănuise ea că vila de la Cannes nu avea câte-un fax în fiecare cameră sau dependinţă...

- Uite ce-mi scrie! ***"Dl Isamu a avut grijă de noi două. Ne-a spus să ne ascundem în ultima cameră de la etajul unu, atunci când venea dl Chèn, şi a încercat de fiecare dată să evite contactul nostru cu dânsul."*** Şi apoi continuă: ***"Apoi s-a certat cu dânsul şi ne-a spus să rămânem interne, pentru că în vilă ne poate apăra de el. Şi chiar ne-a apărat de el şi de dl Cheng."*** Am sentimentul că Jun i-a făcut ceva fetei ăsteia. Prin Cheng.

Cum adică?

- Ea nu pomeneşte decât apropoul ăsta; dar, întrucât faxul e în birou, sunt sigur că a rescris scrisoarea asta de îndeajuns de multe ori pentru ca ochii lui Isamu să nu găsească nimic compromiţător în ea. De-asta îl trimit pe Aleodor acolo...

Aprobă - era o idee bună, chestia asta cu discuţia faţă-n faţă. Dar oare va vorbi Isabelle aia cu un străin? Îl văzuse ea vreodată pe Aleodor? Se îndoia sincer...

- Uite! ***"Dl Jun Chèn nu a mai venit aici din data de 8 iunie. Atunci, după ce dl Jun Chèn a plecat, dl Isamu i-a spus dlui Claude că dlui Jun Chèn nu îi mai este permis să treacă de poartă, iar oricine încearcă să intre nepoftit în curte va fi împuşcat fără somaţie."***

Uau! Şopti, privindu-l lung:

- Da' ce-o fi păţit chinezu', de s-a supărat aşa pe frati-su?

- Tocmai aflase că maică-sa a murit de moarte violentă.

Aa...

- Şi a vorbit cu frati-su la telefon. Mai ţii minte? Atunci s-a dezfrăţit de Jun. Îţi aminteşti chestia aia cu "tu omori tot ce atingi" şi cu "să treci moartea mamei în raport"?

- Da! Asta, da!

- Atunci, a încheiat cu "Să nu mă mai cauţi niciodată. Nu mai eşti fratele meu." Jun l-a luat pe Isamu în serios - şi nu l-a mai căutat. E fratele mai mare - şi e mult mai "mare" decât frăţiorul rebel şi nu foarte loial cauzei. În schimb, l-a tot pistonat Cheng - iar Părintele mi-a raportat că Isamu nu a răspuns niciodată la mailurile buldogului... Uite ce mai scrie: ***"Dl Gilles nu a mai venit la vilă, de ceva vreme. Nu ştiu nimic despre el; cât a fost aici dl Cheng, ei au vorbit în chineză. Iar după ce a plecat dl Cheng, dl Isamu nu a mai spus nimic despre Gilles."***

Clătină încet capul...

- ***"Dl Isamu are un subaltern nou. Un băiat tânăr, dl. Piao, tot chinez, care stă toată ziua la calculatorul din living şi încearcă să afle veşti despre dvs."***. Trebuie să fie tare greu pentru Isamu să se descurce singurel, fără umbrelele mele...

- Asta e! Ghinion!

- Curat ghinion! Eu totuşi vreau să vorbesc cu Isabelle. Şi cum nu mă pot duce să vorbesc cu ea faţă-n faţă, o să-i trimit un telefon, prin Părinte. O să vorbesc cu ea de pe un telefon nou-nouţ, neinterceptat încă...

Iar ea râdea, imaginându-şi mutra lungă a chinezului... Hei!

- Păi dacă e chinezul de faţă, cum faci? Că n-o să poată să vorbească deschis cu tine, dacă se holbează ăla la ea!

Ştefan îi făcu semn să-l urmeze. Coborau...

- Gata, Părinte?

- Da. În jumătate de oră, elicopterul se aşează pe haş-u' lu' Luis.

- Bun! Iei un telefon de-ăla neinaugurat şi te duci la Cannes. Aranjează cu firma de pază, să-ţi trimită două maşini; iar acolo închiriezi o limuzină cât mai fumurie. Când ajungi, suni la interfon şi-o rogi pe Isabelle să vină la poartă. Îi dai telefonul şi un bileţel cu numărul neinaugurat pe care mi-l laşi mie şi o urci în limuzină. Dacă am calculat corect, Isamu o va privi lung de pe partea cealaltă a porţii, pregătit să scoată pistolul, să te-nhaţe şi să facă schimb de prizonieri... Probabil că convorbirea cu ea va dura cam 10 minute. Tu şi şoferul limuzinei veţi sta afară. Tu încearcă să stai mai lângă poartă, aşa. Iar dacă te-ntreabă una-alta, încearcă să-i dai indicii fără să-i dai indicii.

- OK.

- Fiindcă vila e supravegheată discret.

Aleodor rânjea amabil, semn că-l scuza pentru că-l credea prostuţ... Şeful ei făcu o piruetă scurtă şi reveni la etajul unu. Oare se mai ducea în pod? Asculta... Nu; se ducea în dormitor. Mm, ce păcat! Ea una ar fi tras de fiare până mâine!

Şi totuşi, nu putea să tragă de fiare o veşnicie. Trebuia să mai şi muncească! Aşa că o să facă şi ea un duş şi-o să se ducă în birou. La urma urmei, firma era pe numele ei! Şi încasa şi ea un comision generos de pe urma firmei ăleia! Dacă n-avea grijă de ea...

Isamu

Se plictisea de moarte. Nu se întâmpla absolut nimic! Îi venea să urle! Nici măcar Ştefan nu venea... să-l evacueze, sau să-l pupe apăsat

pentru că se dez-frăţise de Jun...

Stătea ca un bondar pe canapea şi se uita la un film. Isabelle făcea curat în birou. Ea propusese curăţenia asta, imediat după masa de prânz, iar el o aprobase. Iar ea refuzase orice idee de-a primi ajutor de la principalul "producător de mizerie şi fum şi praf"... Probabil se gândise că, dacă Ştefan decidea să-i răspundă, chinezul ăla mic şi mut o să-i confişte scrisoarea! Cine ştie...

Filmul era bun. Era un candidat la Oscar. Numai că lui nu-i stătea mintea la film. Lui îi zbura mintea la conacul din Bourges... şi-apoi în Aurari, în căsuţa în care locuia acum familia lui... Piao apăsa rareori tastele. Nici el n-avea ce să facă. Dacă Ştefan era la conac, nu se întâmpla nimic "la vedere". Şi cum ei trebuiau să se descurce aşa, ca orbii prin pădure...

Staţia de emisie-recepţie fâşâi scurt - şi fu informat, în franceză:

- Se apropie trei maşini - două de la firma de pază şi o limuzină.

Limuzină? Cum-cum? Sări de pe canapea:

- Unde e Ştefan?

- La conac.

Înhăţă staţia:

- Cine e în limuzină?

Aştepta... Aştepta... Răspunsul veni tot aşa, scurt şi sec:

- Un bărbat în costum negru.

Adică... Adică un bărbat tocmai coborâse dintr-o limuzină şi... Interfonul începu să piuie - aşa că îl privi lung pe Piao:

- Unde e Ştefan acum?

- La conac!

Şi normal că nu era Ştefan! I se spusese "un bărbat în costum negru"! Aşa că apăsă butonul şi încercă să pară foarte calm:

- Da.

- Bună ziua. Aleodor Gaboraş sunt - consilierul dlui Ionescu. Aş putea vorbi cu dra Isabelle?

Ia uite... Se grăbi să răspundă:

- Sigur - imediat.

Porni spre scări, iar interfonul piui din nou. OK - se va întoarce!

- Da.

- Spuneţi-i că o aştept la poartă.

- Bine.

Şi-acum chiar n-avea de ce să mai sune! Aşa că el urca scările încet, pentru că trebuia să se gândească bine...

Ştefan îl trimisese pe Aleodor... Sau poate venise chiar el, nu? Poate că era în limuzină! Se aplecă şi-l privi lung pe Piao:

- Află cum a reuşit domnul Gaboraş să se teleporteze din conac, în limuzina de la poartă.

Tânărul nu răspunse; aprobă doar, cu capul. Apăsa tastele de mama focului acum, roşu ca racul până-n vârful urechilor...

Uşa biroului era larg deschisă. Intră şi-o văzu frecând cu îndârjire biroul mic...

- Isabelle...

Aoleu, ce-o speriase! Zâmbi slab:

- Te caută cineva.

Era confuză; decise să o lămurească înainte s-o vadă leşinată pe covor:

- Aleodor Gaboraş, consilierul lui Ştefan, te aşteaptă la poartă.

Ciudat - dar tânăra făcu un pas în spate:

- Nu!

- Mă îndoiesc că l-a trimis să te ia de-aici. Poate doar dacă i-ai scris că-l rogi să te salveze, sau...

- Nu! Nu i-am scris aşa ceva! I-am scris

- Asta înseamnă că ţi-a trimis un mesaj, prin el.

Ea era bulversată - şi parcă vedea şi teamă în ochii ei. Aşa că decise să-şi rostească gândurile:

- Mi se pare firesc să încerce să evite "ocolul" informaţiei prin mine. Dacă-ţi scria, răspunsul lui ajungea pe faxul din birou. Dacă te suna, discuţia voastră putea fi ascultată de mine. Aşa, l-a trimis pe Aleodor - cel mai sigur DHL care poate exista...

Şi-acum zâmbea cu încredere... Cârpa sfârşi pe birou:

- ... Pot să vă rog să veniţi cu mine?

- Ţi-e frică de el? De Gaboraş?

- Nu; dar nu vreau să mă ia pe sus. Eu vreau să rămân aici.

- Atunci merg cu tine - şi mă asigur că nu te ia nimeni împotriva voinţei tale.

Bun! Aprobă. Ia uite-o ce grăbită era acum... O urmă, iar Piao turui în franceză:

- Zona aia e survolată constant de elicoptere particulare. Probabil că aşa a plecat - cu un zbor de agrement, ceva!

Aprobă scurt şi-o urmă. Ieşiră din vilă; porniră spre poartă iar Isabelle şopti:

- Vă rog din suflet - nu-i lăsaţi să mă ia!

- N-am să-i las. Claude!

Bodyguardul se apropia grăbit... Isabelle turui, privindu-l cu ochi disperaţi:

- Nu vreau să plec de-aici! Nu-i lăsa să mă ia de-aici!

OK! Preluă el partea de organizare:

- Pune doi băieţi să se aşeze în faţa limuzinei.

Primi o aprobare scurtă. Şi-acum...

Şi-acum, se uita lung la spionul român. Care se uita la el. Nu-şi zâmbeau. Pesemne că şi Aleodor ăla încerca să facă pe durul...

- Bună ziua. Dra Isabelle?

- Da.

- Dl conte Ionescu m-a trimis să vă aduc un telefon.

Cum-cum? Îl trimisese să-i aducă lui Isabelle un telefon? Hm...

- O să vă rog să-l luaţi, să urcaţi în maşină şi să formaţi acest număr.

Aa - adică Ştefan voia să discute cu Isabelle! OK! El unul n-avea nimic împotrivă! Tânăra nu se clintea însă de lângă gard... Îi făcu semn tânărului de lângă interfon să deschidă poarta, iar Isabelle păru că dă să plângă:

- Nu vreau să plec!

Aleodor zâmbi amabil:

- N-am să vă iau cu mine. N-am unde să vă duc - şi nici de ce s-o fac. Am fost trimis să vă aduc telefonul şi să mă asigur că-l şi folosiţi; în rest...

O bătu uşor pe umăr:

- Stai liniştită. OK?

Ochii albaştri îl rugau cu cerul şi pământul să intervină el cumva, în caz că limuzina se punea în mişcare... Aleodor oftă scurt şi porni spre maşină; şi-i făcu şoferului semn să coboare. Isabelle se repezi imediat spre portiera din spate...

Bun! Şi-acum el fuma o ţigară şi aştepta! Ce altceva avea de făcut? Probabil că ea o să plângă cinci minute iar Ştefan o să-i dea dispoziţii preţ de alte cinci minute. Plus încă cinci minute, povestirea ei turuită despre cât de loial era chinezul şi cum îl gonise pe Jun şi cum avea grijă de ele şi cum suferea el departe de familia lui... şi celelalte...

Ştefan

Tresări uşor - se adâncise în gânduri şi pierduse noţiunea timpului... Luă telefonul şi zâmbi slab:

- Porneşte înregistrarea.

Rebeca se grăbi să-şi aducă telefonul lângă el. Înregistra; aşa că apăsă butonul verde:

- Da.

- ... Dl Stefan?

- Bună ziua, Isabelle.

Mm, ce mai plângea! În hohote plângea! Aşa, deodată - de parcă salutul lui o pălise cu leuca... O puse pe speaker şi-i făcu semn Rebecăi să nu scoată nici un zgomot:

- Te rog frumos să nu mai plângi! Te rog din suflet!

Acum miorlăia ceva neinteligibil... N-avea ce să-i facă; aştepta să se liniştească! Ce să-i facă?! Rebeca se aşeză lângă el şi începu să

scrie, pe laptop... Aha! Bună idee!

- Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva?

- Nu! Doar că... Am crezut... Am crezut că...

- Stai liniştită; eu sunt foarte bine. Dar, din păcate, nu mă pot întoarce acum acasă.

- Ştiu. Şi voiam să vă spun că noi nu plecăm! Noi, eu şi Emilie, n-o să plecăm niciodată de-aici!

- Asta e bine - pentru că mă pregăteam să vă rog să nu plecaţi.

- Nu plecăm! Dle Stefan, unde este dna Ana?

- Stai liniştită; Ana şi copiii sunt într-un loc sigur. Nu pot să-ţi spun unde; dar te asigur că i-am ascuns foarte, foarte bine...

Rebeca îi făcea semn; el aproba, pentru că era evidentă uşurinţa cu care se liniştea Isabelle acum...

- Spune-mi, te rog: eşti în limuzină?

- Da.

- Bun. Asta înseamnă că nu ne aude nimeni. Eu te rog, şi pe tine şi pe Emilie, să rămâneţi în vilă.

- Da, şi noi ne-am gândit că e mai bine să rămânem...

- Sunteţi în siguranţă acolo. Iar Isamu o să aibă grijă de voi.

- ... Sunteţi sigur?

- Foarte sigur. Am foarte multe mijloace de a-l ţine sub supraveghere, pe el şi vila. Aşa că acolo nu se va întâmpla niciodată nimic.

Isabelle tăcea; el spera că tânăra nu va spune cuvinte mari la telefon, fie el şi unul neascultat încă...

- ... Am înţeles. Vreţi să vă scriu, din când în când, să vă spun cum decurg lucrurile în vilă?

- Nu. Vreau să păstrezi telefonul ăsta - şi să mă suni doar în clipa când simţi că sunteţi într-un pericol iminent.

- Am înţeles.

- Din momentul ăla, ajutorul meu poate ajunge la voi după zece minute. Ai grijă când mă suni...

- Am înţeles, dle conte.

- Deci tu spui că Isamu mă aşteaptă să mă-ntorc...

Şi-acum o urnise - acum o să asculte foarte multe lucruri... După care o să facă încheierea discuţiei şi-o să stea liniştit - că tocmai îşi găsise spionul ideal.

Isamu

Aleodor butona mobilul. Adică desena de zor pe touch screen. El n-avea chef să se prefacă că are treabă; aşa că privea limuzina... Avea geamuri fumurii. Ştia că n-o putea vedea pe Isabelle. Iar gândul că Ştefan nu se grăbise să urce-n elicopter şi să-i facă lui o surpriză îl făcea să zâmbească...

Aleodor ăsta avea ordin să stea lângă poartă - nu lângă limuzină. Aleodor aştepta întrebarea - şi-avea nervi de fier, de vreme ce aştepta de cinci minute deja...

Scoase pachetul şi-şi aprinse tacticos o ţigară. Şi întrebă:

- Şi ce mai face dl conte?

Spionul se grăbi să bage telefonul în buzunar:

- E bine. E ocupat cu afacerile. Foarte ocupat - se bat afaceriştii să semneze cu el...

OK, putea înghiţi palmele astea! Le merita, la urma urmei! El făcuse maşinaţiuni cu Jun, ca să ţină SAF Consulting pe linia de plutire, în loc să facă rost de contracte reale şi să i le trimită la semnat pe fax, sau mail... Prea bine! Decise să continue:

- Te rog să-i spui că aş vrea să-i vorbesc. Oricând are cinci minute libere...

- O să-i spun. I-a spus şi Diamant - dar Ştefan e foarte prins cu Raina Consulting... şi celelalte.

Aha! Şi celelalte! "Ştefan e foarte prins cu Raina Consulting..." Hm! Îl privi lung:

- Să înţeleg că a renunţat la SAF Consulting?

- Nu ştiu; nu cred. Din câte cunosc eu, încă este unicul acţionar la SAF Consulting; nu? Şi parcă l-am văzut semnând nişte acte contabile, la începutul lunii...

Aha! Deci Ştefan semna actele pe care el le trimitea la contabil! Acum, că ştia amănuntul ăsta, era atât de liniştit... Atât de liniştit, încât decise "să-i scrie" şi el lui Ştefan:

- Isabelle şi Emilie sunt interne pentru propria lor siguranţă.

- Sunt sigur că nu sunt ostatice! Se vede cu ochiul liber...

Da; se vedea cu ochiul liber... Aleodor continuă:

- L-am auzit pe Ştefan vorbind cu Rebeca despre SAF Consulting. Ea l-a întrebat de ce a scăzut atât de mult profitul pe SAF, în timp ce încearcă din toate puterile să facă din Raina Consulting cea mai profitabilă companie care funcţionează pe teritoriul statului francez. Iar el a spus că Raina Consulting este o urgenţă acum; şi că de SAF Consulting te ocupi tu...

Aprobă, pregătindu-se să afle opinia Serviciului de Informaţii Externe despre reluarea relaţiilor dintre contele protejat de ei şi omul mafiei chineze...

- Şi a asigurat-o că, de la un punct încolo, ea va rămâne singură la conac. N-a continuat, evident; dar se subînţelege...

- Se subînţelege...

- ... Probabil că, după ce Raina Consulting va rămâne pe mâna Rebecăi, el o să se ocupe de familia lui. Şi-apoi o să ia o decizie în privinţa SAF Consulting.

Aprobă, mut ca un peşte... pentru că abia acum urma să primească adevăratul răspuns...

- Iar ceva îmi spune că nu va renunţa atât de uşor la o firmă atât de stabilă.

Serviciul de Informaţii Externe voia reluarea afacerilor contelui cu mafia chineză. Asta voise să afle. Acum, Aleodor putea să se urce-n limuzină sau să cânte un şlagăr în vogă - nu-l va întrerupe nicicum, în caz că avea chef de vorbă...

- ... Fata asta chiar i-a scris o scrisoare?

Aprobă scurt cu capul.

- Şi ce

- Nu ştiu. Nu le citesc corespondenţa.

Aleodor îl privea lung... şi concluzionă:

- La urma urmei, de ce-ai face-o?! Nu depinde de ele!

Exact - nu depindea de ele, cele două femei care lucrau pentru contele Ionescu. Nu depindea, totuşi, nici de SIE. Şi nici de şefii lui Ştefan. Depindea doar de Ştefan.

- ... Dacă aveţi probleme aici, să mă suni.

Ce-ce-ce? Ridică scurt o sprânceană... şi îl pălmui politicos, cu mănuşa:

- O să te sun. Deşi probabil că nu vom avea probleme de care să nu mă pot ocupa singur.

Mm, ce-l ustura! Spionul era roşu ca racul - şi se întorsese spre limuzină, ca să mascheze cumva asta...

Aruncă chiştocul şi duse mâinile la spate. Avea o ţinută dreaptă; o atitudine de-aia verticală, uşor distantă, uşor superioară... Pe spionul părăsit brusc de diplomaţie îl usturau rău obrajii...

Ştefan

Fata asta era minunată. Turuise non-stop până acum! Turuia şi acum, fericită că putea să-l informeze personal referitor la faptul că Isamu îşi alungase fratele din vilă şi îl pusese şef pe Claude şi dăduse ordine clare - şi făcuse atât de multe lucruri bune, că ar fi trebuit canonizat urgent! Decise s-o întrerupă:

- Am înţeles. Deci, Isabelle, eu vă rog pe amândouă să rămâneţi în vilă. Şi să nu vă speriaţi de el - să vă amintiţi întotdeauna că soţia şi băiatul lui sunt în orăşelul vărului meu.

- Bineînţeles!

- Şi să nu uitaţi că, dacă ar fi existat chiar şi cel mai mic pericol asupra voastră, eu aş fi trimis oamenii să vă ia de-acolo şi să vă aducă la conacul meu din Bourges.

- Ştiu, dle conte; şi

- De Gilles s-au ocupat în afara vilei.

Isabelle tăcuse instantaneu... Oftă greu:

- Nu în vilă; în afara ei. Ai înţeles, da?

- Da, dle conte.

- Eu am mare nevoie de voi acolo, la Cannes. Sunteţi practic ultimul lucru pe care-l mai am în casa aia. Dacă voi plecaţi, vila este ca şi a lor.

- A lui. Şi nu mai e aşa. Adică n-ar fi niciodată aşa. Dl Isamu a încuiat etajul doi şi doar rareori urcă la mansardă. În rest, doarme pe canapeaua din birou.

Decise să chicotească un pic, ca să-i dea fetei ăsteia curaj:

- Mă bucură mult să aflu că nu s-a mutat la mine-n dormitor...

- Iar dl Piao nu doarme aici. Vine la opt dimineaţa şi pleacă după cină. În vilă, suntem doar noi trei: eu, Emilie şi dl Isamu.

- Bun. Imediat cum sesizezi că ceva e în neregulă şi că vi s-ar putea întâmpla ceva rău, te rog să mă suni.

- Da, dle conte.

- Te rog să mă crezi că ştiu ce spun!

- Vă cred!

- Atâta timp cât Isamu nu dă semne că vrea să schimbe tabăra şi să se-mpace cu Jun, cel mai bun loc pentru voi două acolo e - în vilă.

- Ştiu.

- Iar eu îţi promit că, până la sfârşitul anului, o să venim şi noi.

- Adică vă întoarceţi aici?

- Bineînţeles!

- ... Şi se întoarce şi dna Ana?

- Da.

- Şi copiii?

- Şi copiii.

Isabelle era cu nervii la pământ; de unde plânsese cu sughiţuri, acum râdea cu poftă... Se grăbi s-o readucă la realitate:

- Te rog să nu-i spui lui Isamu ce-am discutat noi doi.

- Bineînţeles! Dealtfel, cred că nici nu vrea să ştie! Scrisoarea n-a vrut s-o citească; iar când am insistat s-o păstreze el, a luat coşul de gunoi şi a ars-o sub privirea mea!

- Familia lui este în orăşelul vărului meu. Un loc foarte sigur, şi totuşi foarte nesigur...

- Am înţeles. Vă promit că nici eu, nici Emilie nu vă vom dezamăgi.

- Bine, Isabelle. Să ai grijă de tine şi de bucătăreasa mea favorită; bine?

- Sigur, dle conte!

- La revedere, Isabelle!

- La revedere, dle conte.

Şi gata - apăsă butonul roşu. Rebeca apăsă şi ea stop şi oftă greu:

- Fata asta e aşa de entuziasmată pentru loialitatea lui Isamu, că mă şi sperie!

- Cine l-a omorât pe Gilles?

- ... Diamant spune că Cheng.

- Cine l-a împuşcat pe Aleodor în braţ?

- Cheng.

- Atunci să ştii că acest Cheng este un adevărat maestru al fiolelor care dezleagă limbi. Iar Jun este un mare iubitor de metode nonviolente foarte eficiente. În fiecare dubă de-a chinezilor există câte-o gentuţă cu câteva fiole...

Se ridică:

- Iar Jun are un mare defect. După ce "şi-o fură", ţine morţiş să afle exact cum "şi-a furat-o".

- Adică a drogat-o?

- Mai mult ca sigur. Şi cum Isamu nu a fost niciodată un mare fan al metodelor ăstora...

Se gândea... Se tot gândea la Isabelle, tânăra cuminte şi extrem de bine-crescută, şi se gândea şi la chinezul care ieşea extrem de rar de după masca serioasă...

- Mă bucură mult să aflu că Isamu n-a încercat să-mi ia casa. Dacă etajul doi rămâne încuiat până mă-ntorc eu acolo, asta s-ar putea să-i salveze viaţa!

- Atâta timp cât familia lui e în Aurari, femeile astea două sunt în deplină siguranţă.

- Nu chiar. Dacă eu ridic un singur deget, Isamu poate fi evacuat de-acolo. Şi-atunci, în jumătate de oră, vila aia e împânzită de chinezi.

Rebeca tăcea...

- O să vedem ce-o să fie. Momentan, lucrurile rămân aşa; şi ne concentrăm asupra lui Jun. Adică asupra cazinoului - pe care eu o să-l inaugurez iar el o să-l dărâme.

Se grăbi să iasă - pentru că nu voia să fie întrebat de unde avea bănuielile alea cu putere de certitudine. Rebeca lui era de încredere; dar chiar şi aşa, nu voia s-o pună pe Perla în pericol. Ea se mai ducea prin Bucureşti, la cumpărături...

Isamu

Portiera limuzinei se deschise; ei bine? Isabelle zâmbea, fericită... Tânăra se grăbi să ajungă lângă el, în curte; şi abia acum se întoarse spre Aleodor:

- Vă mulţumesc.

- Cu plăcere. La revedere.

- La revedere.

Spionul se grăbea spre portiera rămasă deschisă; ea se grăbea spre vilă. El aştepta, privind lung limuzina...

Şi uite-i cum plecaseră... Se răsuci şi porni spre casă. Poarta se închidea, paşii celor doi bodyguarzi îl urmau... Şi-acum se îndepărtau, încet, semn că-şi reluau locurile stabilite...

Intră în vilă şi închise glasvandul. Isabelle tocmai intrase în bucătărie; şi cum ştia deja că menajera nu-i va spune nici un cuvânt din discuţia cu contele, se reaşeză pe canapea - unde rămăsese cu filmul ăla? Derula, cu ochii la ceas... Asta era - cam un sfert de oră. Play. Şi-acum privea prin ecran şi se gândea...

Deci, Ştefan era foarte prins cu Raina Consulting şi celelalte - adică războiul cu Jun şi avansarea. Mai mult războiul - avansarea era "unsă" bine de protectori puternici... Şi nu renunţase la SAF Consulting. Semna în continuare actele contabile, în calitate de unic acţionar. Ştefan n-avea de gând să-l concedieze aşa, prin fax - doar ca să-l vadă evacuat din biroul ultramodern, ultradotat de la etajul unu. Îl lăsa să se chinuie, târâş-grăpiş, cu contractele pe care le avea acum. Şi-o să se întoarcă el... după ce-o să lase Raina Consulting pe mâna Rebecăi şi-o să-şi recupereze familia. Abia după aceea "o să ia o decizie în privinţa SAF Consulting" - cum se exprimase spionul român. Deci, prioritar pentru Ştefan era acum războiul cu Jun. Cât stagna războiul, el făcea bani; când era lovit, lovea înapoi. Şi, printre picături, făcea bani. După ce se termina războiul, Rebeca va rămâne şefă la Bourges; iar Ştefan îşi va canaliza toată energia spre familia lui. Şi abia după ce îşi va pune familia la adăpost, o să ia o decizie şi în privinţa chinezului-băiat de mingi. Spionul spusese că Ştefan nu va renunţa atât de uşor la o firmă atât de stabilă; adică la o relaţie de afaceri atât de bănoasă, de serioasă şi de importantă. Momentan, relaţia de afaceri cu mafia chineză stagna. China nu-l plesnise încă pe Jun; contele era precaut şi "îngheţase" fabrica de caşcaval, în aşteptarea deciziei... şi a noului şef! Iar dacă noul şef primea ordin să nu reia relaţia cu contele, fabrica de caşcaval se închidea. Sau se moderniza, retehnologiza şi angaja personal nou - cunoscător de sârbă, sau rusă, sau spaniolă... Până nu lua China deciziile, el rămânea băiat de mingi în biroul de la etajul unu.

Acum, el se întreba altceva! El se întreba cum s-ar fi schimbat calculele contelui, dacă tocmai băiatul de mingi îi salva familia! Dacă el ar fi aflat, mâine, unde era Ana, l-ar fi lăsat şef aici pe Claude, l-ar fi pus pe Piao spion cu ochii-n patru sub comanda bodyguardului şi ar fi luat zece bodyguarzi francezi de la firmă. S-ar fi urcat alături de ei în două elicoptere, s-ar fi dus la adresa respectivă şi-ar fi salvat regina. Şi-ar fi dus-o glonţ la conacul din Bourges. Văzuse conacul pe hartă; avea destule poieniţe în curte, ca să aibă unde să aterizeze două eli-

coptere! Iar dacă el se aşeza la sol, cobora din elicopter şi-o ajuta apoi pe Ana să coboare, şi pe copii...

În clipa aia, contele l-ar fi iertat. Dar cine ştie dacă şi China l-ar fi iertat! Sau DCRI! Sau SIE! Protectorii lui Ştefan nu-i găseau familia - deşi, pentru ei, ar fi fost destul de simplu...

Dacă el găsea familia contelui, toată "aritmetica" se dădea peste cap. Cam ca la aterizarea unui OZN în mijlocul Parisului. Legile fizicii, ale chimiei, ale bunului simţ - toate ar fi fost scuturate bine din temelie! Şi cine ştie cum s-ar fi schimbat totul... Familia lui ar fi fost urcată într-un elicopter, dusă pe Otopeni, zburată cu un avion particular până pe pista aeroportului din Cannes, de unde ar fi fost preluată de o maşină blindată... şi dusă acasă. Dar cine ştie ce s-ar fi întâmplat după aceea! Nu de alta - dar ceea ce el considerase a fi o impertinenţă din partea lui Gaboraş, fusese de fapt o ofertă. Spionul se oferise să-l protejeze. "Dacă aveţi probleme aici, să mă suni." Adică, "dacă ai probleme aici şi vrei să te ajut eu, nu China sau francezii, e de-ajuns să mă suni". Ştia prea bine ce ştiau francezii despre el - consilierul chinez, fratele lui Jun Chèn, care zăcea şi acum în vila asta şi făcea trei firfirici nenorocite în timp ce fratele lui se lupta cu şeful lui... Francezii ştiau cum vota el. Şi nu interveniseră - semn că şi ei îl voiau alături de conte...

Şi uite ce persoană importantă devenise brusc băiatul de mingi! I se ofereau două umbrele, în condiţiile în care el ţinea deja deasupra capului umbrela chineză! Mm - îi venea să râdă...

Aleodor o să-i spună lui Ştefan că îşi reînnoise solicitarea de-a discuta cu el cinci minute. Şi-o să-i spună şi reacţia Isabellei, şi graba cu care ea revenise în interiorul proprietăţii... Diamant îi spusese şi el lui Ştefan de solicitarea unei discuţii - dar probabil că Ştefan nu luase în seamă rugămintea de-atunci, influenţată mult de faptul că familia lui era ostatică în Aurari! De data asta...

Oare ce făcea familia lui? Oare cum se descurcau ei acolo? Erau prizonieri într-o închisoare de argint - confortabilă şi deservită de tineri amabili şi foarte serviabili. Şi foarte iuţi şi agili şi ascultători de ordinele lui Diamant. Chestia asta era ciudată; Diamant era iute şi-şi iubea mult vărul. Dar probabil că iuţimea şi sângele iute îngheţau instantaneu când deschidea gura dl Ionescu! Aşa că...

Aşa că el o să rămână aici, în vilă, şi-o să-l lase pe Piao să afle informaţii despre Ştefan şi Jun. Iar după ce se termina războiul, o să-l pună să se informeze bine şi în privinţa celor doi noi consilieri ai regelui. În ceea ce-l privea, problemele zilnice de afaceri îi vor mânca cel mult trei ore zilnic; în rest, se putea ocupa pe îndelete de găsirea familiei contelui! Ana ştia să fie invizibilă... la fel de bine cum ştia să transmită mici semnale, când şi când. El o cunoştea destul de bine; îi plăcea să creadă că va observa măcar unul dintre semnalele alea! Şi va porni spre ea, cu două elicoptere şi zece inşi... şi-o va duce la conac... şi va privi lung, de lângă elicopter, bucuria revederii, a regăsirii...

Filmul părea să fie interesant; dar nu era mai interesant decât filmul ăla frumos din mintea lui, al cărui happy end îi plăcea mult...

Ana-Maria

Ajunseseră la jocurile de şase. Partida de wist părea promiţătoare; ea avea un avans confortabil... şi trei atu-uri. Stătea foarte bine; iar la jocul ăsta o să-i bată rău! Sami licitase trei - iar ea avea trei atu-uri. Mm, abia aştepta!

Sami îşi aprinse o ţigară; Tasnim începu să râdă:

- Nu-i aşa că eu n-am voie să spun zero?
- Aşa e.
- Atunci spun două.

Cum-cum? Ea spunea două? O să fie interesant...

Fumul venea spre ea... Sami voia să ia el mâna asta - dar ea n-avea inimă roşie, aşa că-i dădea un atu şi le lua ea... Şi-acum o să dea... O să dea...

O să dea fuga la baie!

Lăsă cărţile pe masă şi sări în picioare:

- Vin imediat!

Şi glonţ la baie!

Şi uite ce ciudăţenie! Era prima oară când îi venea rău de la miros! Sami mai fumase în casă; dar tocmai acum... în săptămâna 17... De parcă cineva voia să-i anunţe şi pe ei... Adio cină!

Sami

Privi lung goana femeii care se repezise spre baie... Tasnim şopti:

- Ce-o fi cu ea? Că a mai mâncat *fattoush*...

Ridică scurt din umeri şi stinse ţigara:

- O fi de la ţigări.
- Cine ştie...

"Deşi şi ea e fumătoare, aşa că nu prea se potriveşte explicaţia asta..."

Se ridică şi deschise larg geamurile. Se simţea prost... deşi şi ea fuma - şi fumau amândoi fără nici o problemă în living...

Ia să-i pună el un suc de fructe! Mai aveau Prigat? Deschise frigiderul şi constată... că în frigider apăruse o sticlă de apă de 2 litri, plină cu un suc portocaliu... Păi, să-i ducă un pahar cu suc şi s-o întrebe dacă ameţise! Nu de alta, dar femeia asta părea din ce în ce mai slabă! Şi nu era normal - pentru că mânca cot la cot cu el şi cu Tasnim! Mânca mai mult decât Tasnim! Dar probabil că dansul ăla al lor acţiona mai pronunţat asupra Anei...

Sau...

Reveni la masă, se aşeză şi-şi luă cărţile. Parcă refuza să se gândească la asta... La varianta asta...

Paşii se apropiară iar Ana se reaşeză:

- Mă scuzaţi...
- Stai liniştită! Nu mi-am dat seama...
- Nu, nu e de la ţigară! Am simţit încă de pe la patru că am făcut un exces de sos; iar usturoiul a fost o exagerare...

Tasnim nu spunea nimic; el îşi impunea să nu mai spună nimic. Iar Ana ridică paharul şi nu se mai opri din băut până nu-l goli. După care îşi luă cărţile...

Bănuiala aia îl speria; bănuiala aia, dacă era întemeiată, ar fi fost un şoc...

Ziarele din România anunţaseră atentatul asupra soţului ei în luna aprilie. Asta ar fi "plasat" sarcina Anei undeva în săptămâna... 16 sau 17. Sau mai mult - asta numai ea ştia. Ridică încet privirea spre ea...

Era calmă. Era senină. Usturoiul din *fattoush* fusese de vină. El nu ştia ce să mai creadă...

El n-o să creadă nimic, momentan. O să aştepte. O s-o privească cu atenţie, pe sub sprâncene, şi-o să caute semnele. Iar dacă va vedea semnele...

De ce îl speria bănuiala aia?

... Şi de ce nu putea trăi, totuşi, cu bănuiala aia? Lăsă cărţile pe masă:

- Vin imediat.

Se grăbea să aducă tensiometrul. Pentru că bănuiala aia îl speria.

Ana-Maria

La naiba! Doar nu "se prinsese"! Unde se ducea Sami? Adică ce voia să aducă din camera lui? Trusa medicală?

Se ridică şi se grăbi să umple un bol cu alune. N-avea poftă de aşa ceva; pe de altă parte, nici nu putea sta la masă, în faţa curiozităţii lui Tasnim! Aşa că...

Aşa că reveni în living şi fu poftită să se aşeze. Sami voia să-i ia tensiunea... Şi asta nu era "foarte OK", de vreme ce gravidele aveau în general o tensiune ceva mai mare... Încercă să zâmbească:

- Crezi tu că s-a întâmplat ceva dramatic?
- Nu; dar eşti palidă. În plus, sunt medic; putem spune că eşti

în grija mea. Nu?

Prefera să nu răspundă la aşa întrebare... Oare se încrunta? Sau nu? Parcă n-avea curaj să-l privească acum; aşa că... Aşa că, dacă veneau acum copiii şi-o vedeau "la consult", probabil că se vor speria...

- 120 cu 70.

Şi asta ce însemna? Era bine? Era rău? Tasnim răbufni:

- Şi e bine, sau e rău?

- Normal este 100 cu 60. Dar e bine; adică tocmai a venit de la baie...

Bun! Deci tocmai făcuse "prima analiză" - şi ieşise bine! Mm, ce bătaie o să-i dea ei medicul ăsta afurisit de bun!

... Oare "se prinsese"? Parcă n-avea curaj să-l privească şi să încerce să afle asta...

Şi gata - reluau jocul de wist. Ce bine! Ea una era foarte fericită să îngroape acolo subiectul "de ce i s-a făcut Anei rău de la fumul de ţigară?".

Sami

120 cu 70. Bănuiala lui făcuse primul pas spre certitudine. Dată fiind silueta ei de viespe şi obrajii galbeni, era tentat să se ridice, să o ia de braţ şi s-o ducă la maşină. Şi să şofeze până la spital. S-o pună la ecograf şi apoi s-o bată bine-bine...

Sticla din frigider îl oprea. Gândul că îşi făcuse singură suc de citrice, de-ăla natural, îl făcea să creadă că era conştientă de ceea ce i se întâmpla. Gândul ăla îl făcea să creadă că, înainte de-a intra în spitalul din Paris, cu Florentina pe umăr şi Léon de mânuţă, Ana făcuse cel puţin o ecografie şi nişte analize de sânge. Nu-l interesa cu ce acte; îl interesa doar gândul ăla. Trebuia să gândească aşa; trebuia să-şi spună lui însuşi că femeia asta era serioasă, era atentă cu copiii ei şi nu făcea imprudenţe "de liceu". Şi totuşi, deşi încerca din greu să fie optimist...

Dar, oare chiar era gravidă?

... Zâmbi şi redeveni atent la joc.

Diamant

Camera era acceptabilă. Deşi se cazase în dormitorul matrimonial al celui mai răsărit hotel din Arad, el considera camera asta "acceptabilă"...

Avea o stare de nervozitate şi de nesiguranţă care-l rodea rău pe ficat! Mămica lui nu-l sunase, Raina nu-l sunase, nimeni n-avusese nimic de comunicat... Ştefan nu-i trimisese ordine noi, Cornel nu urlase după ajutor din mijlocul orăşelului... El n-avusese nici o problemă până aici - mersese "ca-n brânză" tot drumul, îl aşteptaseră toţi cu temele pregătite, n-aveau trădători sau spioni printre subordonaţi... N-aveau probleme cu marfa, sau cu transportul... Internele nu le tulburau apele - iar asta era ciudat...

Piuitul telefonului îl făcu să sară din pat! În sfârşit! Îi ţiuiau urechile de-atâta linişte! I se apleca de-atâta viaţă dulce şi lipsită de probleme! Cine era? Sunase pe telefonul special... Grasu îl poftea la o videoconferinţă. OK - deşi nu prea era bine să discute lucruri sensibile pe modemul ăsta! Dar era sigur că prietenul lui ştia deja asta - şi-o să fie atent ce scotea din gură! Pornea laptopul, pregătea stick-ul de net...

Nici un mail nou - nici măcar o înjurătură neaoşă de la Raina lui, căreia nu-i mai trimisese demult "semnale de dragoste"! Dar la asta se va gândi după ce termina discuţia cu Grasu. Pornea camera, îl invita... Şi constata că mămica lui stătea pe marginea patului, lângă Grasu - şi era nerăbdătoare. Da' foarte nerăbdătoare! Aoleu! Păi ce se întâmplase? Zâmbi slab:

- Săru' mâna, mămico!

- Să-mi trăieşti, Diamante! Ce faci? Te-ai culcat?

- Nu; am insomnie.

- Păi de ce, mă?

- Fiindcă lucrurile merg foarte bine. Şi mi se pare ciudat să meargă chiar aşa de bine...

- Discută cu Ştefan; vezi ce zice şi el. S-ar putea să fie, totuşi, normal să meargă aşa...

Puse degetul peste buze, ca să-i dea de înţeles să nu spună cuvinte mari, iar ea aprobă:

- Ştiu, că mi-a zis Grasu. Auzi, Diamante? Să ştii că chestia aia pe care ne-a zis-o Grasu de dimineaţă e adevărată.

Poftim?

- Ştiam şi eu. Am aflat-o atunci când a venit văr-tu ultima oară la mine şi ne-am băut împreună cafeaua.

- ... Ţi-a zis-o el?

- Într-un fel, da...

Aa! Adică îi ghicise-n cafea şi văzuse sarcina Anei! Minunat! Începu să râdă:

- Deci asta era surpriza cumnată-mii...

- Exact. Acu', fii atent ce zic eu! Am vorbit şi cu Grasu şi uite ce-am stabilit! Nu mai zicem la nimeni. Ce ştim, ştim doar noi - şi e secret ultrasecret!

- Bineînţeles!

- Ea trebuie să stea liniştită. Iar el trebuie să stea şi el liniştit şi concentrat la treburile lui.

- Aşa e.

- Iar Dumitru trebuie să stea şi el liniştit...

- Ştiu, mămico. Aşa rămâne - e secretul nostru.

Mămica lui ridică un deget:

- Lăsaţi lucrurile aşa cum sunt acum. Azi, acum, soarta le e favorabilă. Nu faceţi nimic care-ar putea să le schimbe soarta! Aţi auzit?

- Da, mămico.

- Ai auzit şi tu, Grasule?

Bufni în râs - mămica lui se întorsese spre Grasu, care era lângă ea, şi-l întrebase dacă o auzise! Era teribilă...

- Sigur, tanti Perla!

- Bun. Încetişor şi cu perdea, mergem înainte. Şi, dacă apare ceva nou, facem şedinţă şi stabilim ce-avem de făcut!

Rosti greu, printre hohotele de râs:

- Grasule... "am pus-o"!... Ne bagă mama... în şedinţă!

- Mă! Mă, tu te obrăzniceşti!

Nega şi râdea în hohote, fericit pentru aşa veste mare...

- Ei, las' că te-ntorci tu acasă!

Da' de ce se supărase? Îi trântise ecranul în nas! Ia uite ce supărăcioasă se făcuse mămica lui aşa, deodată! Da' ce-avea cu el? Râdea şi el, na! Râdea de fericire! Cumnata lui era gravidă! Vărul lui o să aibă încă un copil, cândva în decembrie! De ce se supăra pe el?

... Păi, adevărul era că nu prea trebuia să râdă. Cumnata lui trebuia să stea acum liniştită, fără să se sperie, fără să facă efort; şi trebuia să mănânce sănătos, să facă analize, să ia vitamine... Iar ea era ascunsă undeva în Nantes, cu amândoi copiii de mână, ajutată doar de-un bărbat *barro* şi de sora lui... Iar Ştefan făcea infarct dacă afla cu certitudine că Ana lui era gravidă! Iar nea Dumitru făcea infarct dacă afla că nor-sa e la îndemâna chinezilor cu toţi cei trei nepoţi ai lui! Iar el râdea cu lacrimi...

Ba uite că râdea! Avea el aşa un presentiment care-l făcea să se ridice de-acolo şi să joace!

Aşa că se ridică şi începu să joace! Uite-aşa! Că poate chinejii ăia care-l filau şi la veceu se cazaseră în camera de sub el - şi le dădea insomnie! Şi stăteau toată noaptea treji şi cu creierii încinşi şi se căzneau să afle de ce jucase Diamant Ionescu la unşpe jumate noaptea, după ce făcuse videoconferinţă cu mă-sa şi fusese anunţat că de-acu' încolo o să tot facă şedinţe cu ea! Aah! Ana era gravidă...

Se trânti pe pat şi închise laptopul - alte veşti n-o să mai primească azi. Şi se lăsă pe spate... Patul ăsta era "o nebunie"! Era potrivit de moale...

Şi se gândea acum că el avea, cu Safira, un băiat şi-o fetiţă. Mai avea, din câte ştia el, doi băieţi şi trei fete. Adică el "făcuse de toate".

Ana făcuse cu Florentin o fetiţă şi cu Ştefan un băiat. Ştefan avusese cu Rubina tot băiat. Şi cum vărul lui florar avea încă două fetiţe, îi plăcea mult "să extrapoleze" şi să tragă concluzia că Ştefan va intra în anul 2012 cu două coroane... frumoase şi deştepte şi mândre aşa ca el... Şi-o să râdă şi-o să joace în bijuteria lui Nicuşor, pe nervu' ăla subţire al lu' Florentin - făcătoru' de fete...

Aoleu! Dacă Florentin afla că Ana e gravidă, adio ajutor! Ăla fusese botezat "prin corespondenţă" - şi-l scărmănaseră toţi între corniţe, aşa că nu ştia mai mult de două! Ăla se putea răzbuna pe Ştefan refuzând să-l mai ajute! Şi asta ar fi fost un dezastru! Dacă Ana îi scria lui Ştefan şi-i trimitea plicul la Bambina, iar Florentin îl lua şi-l azvârlea în primul coş...

O să-i spună lui Titel să-i transmită cumva lui Florentin că Ana şi copiii erau bine. Că se ascunseseră într-un oraş mediu din Franţa şi aşteptau, cuminţi, momentul ideal pentru a se putea întoarce în siguranţă acasă. Trebuia să inventeze ceva "drăguţ" apropo de Florentina; dar nu prea ştia ce! Era riscant să-i spună că Florentina întrebase de el; dementu' era-n stare să se urce-n avion şi să pice pleaşcă pe capul lor, ca TNT-ul în butoiu' cu pulbere...

Nu. N-o să facă nimic. Mămica lui îi spusese să nu facă nimic care-ar fi putut să le schimbe soarta! Aşa că o să ia laptopu' ăla în braţe şi-o să se culce. Şi atât.

14 august 2011 - duminică

Ştefan

Lăsă furculiţa în farfurie şi ridică privirea spre Rebeca:

- Cât e ceasul?

- Zece jumate.

- La unşpe plecăm prin oraş.

Primi o aprobare; aşa că se ridică şi se grăbi să iasă. Trebuia să ajungă în dormitor şi să se schimbe. Şi trebuia să-i spună şi ei unde mergeau! Mai ales că mergeau doar ei doi...

Intră în dormitor şi deschise larg şifonierul. O să-şi ia un tricou lălâi şi blugi comuni. Şi-o geacă de-aia ieftină, că pleca incognito iar afară începuse să bată vântul...

Se schimbă şi auzi ciocănitul corect.

- Intră.

Rebeca se conformă, închise uşa şi-l privi lung, atentă, pregătită să afle secrete ultrasecrete... Îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Mergem cu Toni în oraş; ne oprim la o cafenea, în care stăm doar cinci minute. Chemăm un taxi, iar pe Toni îl trimitem acasă. Noi mergem la aeroport, unde Şerban Georgescu o să închirieze un elicopter până la Nantes...

Capul roşcat aprobă scurt. Bun!

- Drumul aeroport-terasă îl facem cu un taxi. Să-l contactezi pe Freddy şi să-i spui că am o bănuială - aşa că trebuie să-i înarmeze bine pe băieţii din centru, pentru că s-ar putea să-şi bage chinezii nasul prin afacerile lui. Îi spui să înarmeze tot centrul - că n-am informaţii exacte şi e mai bine să fie pregătit. Nu-i spui că trecem pe-acolo...

Rebeca nega...

- O să stăm la aceeaşi masă. Dacă avem noroc, o să-i recuperăm; dacă avem ghinion, nici n-o să-i zărim. Dacă însă lucrurile sunt aşa cum bănuiesc eu, o să-i vedem...

Iar ea aproba...

- În caz că chinezii ne simt prezenţa acolo, punem oamenii să facă o diversiune. Dar ar fi tare bine să nu se afle că am fost acolo.

- Am înţeles.

- Ne întoarcem în acelaşi fel, în jurul orei opt.

- Am înţeles.

- Vezi cum te îmbraci, să nu atragi atenţia...

- Da, şefu'.

- Bagă gaz.

- Am fugit!

Bun! Straşnică fată! Ia să se uite el lung în oglindă, să-şi pună lentilele de contact negre şi să afle cum se putea deghiza cât mai bine...

Roşcata

Oraşul Nantes era frumos. Adică aşa zicea ea acum, când privea lung cele două dube şi nu ştia ce să zică...

"Evadarea" din Bourges mersese ca unsă. Şerban Georgescu găsise elicopter liber - iar taxiul îl aleseseră din "oferta" din faţa aeroportului. Şi totuşi, se aşezaseră la masă şi "constataseră" sosirea celor două dube negre în piaţetă. Ştefan nu se îngrijorase - dăduse doar două telefoane, iar "curăţenia" era acum în ambele părţi ale terasei. Câte două BMW-uri pline-ochi. Chinezii erau în dezavantaj numeric...

Ştefan părea calm. Stăteau acolo de-o oră deja. Terasa nu era foarte animată - şi nici strada din faţa lor nu era plină de oameni. Aveau timp să se uite bine la fiecare persoană care trecea pe bulevard. Se întreba însă cum îşi va justifica Ştefan vizita asta "incognito" în Nantes. Adică în acelaşi oraş în care primise biletul - şi se-mbătase mangă, cu

consilieră cu tot, în primul hotel pe care-l văzuse şoferul în faţa ochilor. Se abţinea să pună întrebări. O să vadă ea...

Ana-Maria

Ziua era destul de răcoroasă. Bătea vântul. Făcuse bine că-şi luase tunică şi pantaloni. *Hijabul* era o binecuvântare acum pentru urechile Florentinei - iar bietul Léon, a cărui şapcă nu era modelul ăla "de safari", o să înghită Nurofen diseară!

Ieşiseră la plimbare. Ea de braţul lui Sami, copiii de mână cu Tasnim - în faţa lor. "Se jucau de-a familia", cum spunea ea. Plimbarea debutase frumos, destins, vesel... şi se transformase, încet-încet, într-o plimbare tăcută. Sami alesese drumul - şi se gândea ea acum că medicul discutase mult cu sora lui, ca să afle exact pe unde-o luaseră ele atunci când îl văzuseră pe Ştefan. Nu ştia de ce Sami îi condusese, pe nesimţite, către terasa aia. Poate miza pe o "recuperare" a pacostei cu doi copii? Poate voia să-l vadă şi el pe Ştefan? De ce forţa Sami lucrurile? Oare înţelesese că era gravidă? Şi voia să scape de ea cât mai repede? O să-l întrebe asta azi...

Se apropiau de intersecţie... de magazinul cu gablonzuri... Ştia că şansele erau meschine; şi totuşi, trebuia să-şi răspundă la întrebarea aia. Aşa că zâmbi slab:

- Staţi puţin! Am văzut ceva frumos aici...

Îl trase spre vitrină, se opri... şi ridică privirea spre terasă. Oare...

Era acolo! Doamne! Ştefan al ei era acolo! Tot la masa aia, tot cu Rebeca... De data asta, însă, era "incognito". Purta nişte blugi albaştri şi-o geacă oarecare. Şi parcă-şi făcuse el ceva - nu ştia ce, dar părea schimbat... Şi se uita lung drept în faţă, spre locul pe unde or să traverseze ei...

Se grăbi să-şi acopere gura cu batista şi şopti:

- Doamne, s-a întors! S-a întors şi mă aşteaptă!

Sami se aplecă şi el şi-i răspunse tot în şoaptă, dar în engleză:

- Da, l-am văzut şi eu.

OK! Vorbea în engleză, deci era periculos! Îl trase înapoi:

- Trebuie să ne întoarcem!

- Nu ne putem întoarce. Uită-te în stânga ta.

De ce? Ce se întâmplase?

... Afurisiţii ăia...

- Sunt două dube. Nu ne putem întoarce, fără să batem la ochi. Hai - continuăm sceneta!

Şi-acum îi spunea ceva lui Tasnim, în arabă; iar ea prindea bine mânuţele copiilor şi pornea spre intersecţie, zâmbind larg, în franceză:

- Hei! Ştiţi că aici, imediat după intersecţie, e o gelaterie?

- Daa! Mami, hai să cumpărăm îngheţată!

Sami se grăbi să răspundă el:

- O cumpărăm de aici, dar o mâncăm acasă.

- Biinee!

Lèon "lăsase de la el", semn că sigur va înghiţi Nurofen diseară...

Şi gata - coborâseră de pe trotuar. Acum erau în vederea lui. Acum, dacă soţul ei era perspicace...

Ea privea asfaltul - şi paşii copiilor. Asculta cu maximă atenţie discuţia despre aromele de îngheţată pe care le vor cumpăra. Tasnim "prinsese din zbor" indicaţia lui Sami - şi-i ţinea pe micuţi de vorbă, ca să n-apuce să realizeze că erau în piaţa aia unde îi scriseseră lui tati. Că dacă ei l-ar fi văzut acum...

Le privea paşii. Cu coada ochiului, supraveghea dubele. Nu avea curaj să se uite spre dreapta - spre el. Prefera să-şi acopere nasul şi gura cu batista şi să ţină strâns braţul lui Sami. Habar n-avea ce făceau ei...

Roşcata

Se plictisise de moarte încă de-acu' jumătate de oră! Şi cum şeful ei o simţea imediat, decisese să privească lung trecătorii... şi să le caute defecte. Acum, de exemplu, vedea o familie de arabi. Una de-aia "modernă", cu un arab bătrâior şi plin de bani, o europeancă tânără şi frumoasă şi doi copii sub zece ani care mergeau în faţa lor, cu bona arăboaică de mână. N-o să le-nţeleagă niciodată pe fetele astea care-şi imaginau că un pumn de bani o să le aducă fericirea... Şi nici pe cele care, pentru pumnul ăla de bani, turnau copii pe bandă rulantă! Poftim - asta avea deja doi şi se-apucase şi de-al treilea! Pe ea n-o păcălea silueta subţirică şi bluza aia largă; se vedea clar că are mersul specific femeilor gravide! Şi se-ntreba, aşa, uşor retoric: dacă doi copii nu-i garantau siguranţa lângă bărbatul mic şi gras şi cam chel, ce-o făcea pe femeia aia să creadă că al treilea va schimba cumva aritmetica din mintea lui?

Arabul întoarse încet capul spre terasă. Mm... Nu arăta rău. Adică se vedea cât de colo că era om de afaceri, nu angajat de rând! Ochelarii de soare îi veneau bine - dar nu ascundeau şi burta... Gândul ăla o făcu să râdă, aşa că se aplecă spre Ştefan:

- Şefule, tocmai am tras o concluzie nostimă!

- Care?

- Că banii n-aduc fericirea. Indiferent de monedă, indiferent de naţionalitate...

Şeful ei nu râdea:

- Aşa-i. Tu eşti îndrăgostită - nu poţi să înţelegi subtilităţi de-astea. Sună-l pe Freddy; spune-i ca, la şase fix, să-mi scrie pe-o hârtie meniul de diseară şi să mi-l trimită aici, la terasă. Vreau să mi-l aducă una dintre fetele lui; una extrem de comună şi neostentativă, îmbrăcată normal.

- Da, şefu'.

Fusese sigură că avea el o rezolvare la zăcutul pe scaunele alea toată după-amiaza! Chinezii or să facă spumişoare albastre când vor vedea preluarea-predarea de bileţel - partea a doua...

Ana-Maria

Sami întorsese capul spre ei - spre Ştefan şi Rebeca. Ea n-avea curaj să facă asta. Erau la mijlocul distanţei dintre trotuare - şi mergeau spre dubele cu chinezi. Azi, oamenii lui Jun nu mai fumau. Azi, stăteau cuminţi înăuntru, cu ochii în toate părţile...

Şi îi era atât de dor de el...

Întoarse şi ea capul spre terasă.

Era acolo. Se uita către ei. Adică se uita lung prin ei. Îi părea îngândurat, posomorât... Rebeca, în schimb, se uita fix la ei - şi ţinea telefonul la ureche...

Dacă ea cobora acum mâna cu batista, fata aia izbucnea în zbierete isterice... Iar el sărea în picioare şi alerga spre ea cât putea el de tare... Şi se deschideau dubele, iar chinezii năvăleau pe asfalt în acelaşi timp cu deschiderea portierelor BMW-urilor... Şi cum în Lyon Ştefan făcuse mişto de ei şi împuşcase norii, iar în Orléans gloanţele lui Diamant uciseseră cel puţin doi chinezi, extrapola un pic şi-şi dădea seama că nu trebuia să coboare mâna stângă. Piaţa era destul de largă. El n-avea nici o şansă să ajungă la ei; ei n-aveau nici o şansă să ajungă la adăpostul primei clădiri. Chinezii erau cu ochii-n patru...

Reveni spre copii. Erau cuminţi. Erau veseli şi voiau îngheţată. Tasnim îi ţinea de vorbă - şi făcea cu brio faţă sarcinii de-a păşi dezinvoltă, "în linia întâi", spre dubele chinezilor. Era foarte curajoasă; mult mai curajoasă decât era ea acum. Şi dacă nici ea, nici Sami nu propuseseră în gura mare să bea un suc răcoros la terasa din piaţetă...

O durea sufletul. Fizic. O durea sufletul să-l ştie aici, să-l vadă aici, să-şi dorească să alerge în braţele lui şi să nu poată decât să meargă înainte, privind asfaltul şi ţinându-l de braţ pe Sami Fakhouri...

De ce o adusese Sami aici?

... Nu! O să-i mai dea o şansă! O singură şansă! O să-i transmită un indiciu! Doamne - şi dacă n-o să-l înţeleagă... Dacă n-o s-o recunoască, în imaginea femeii de la braţul arabului bătrân şi bogat...

O să coboare mâna cu batista. Şi-o să-l privească lung, pătrunză-

tor. Dacă nici aşa n-o să înţeleagă...

Întoarse din nou capul spre el. Se uita undeva în spatele ei; aşa că trase aer în piept, să-şi facă curaj...

Rebeca întinse telefonul spre el; Ştefan îl luă şi se concentră asupra lui. Sami şopti:

- Nu face imprudenţe.

Corect! Să nu facă, totuşi, imprudenţe! Mai ales când sfatul ăsta i-l dădea omul care-o adusese aici special ca să-i apropie cumva...

Dar de ce voia Sami s-o apropie de soţul ei? De ce nu le spusese copiilor că tati era acolo, la terasă? Păi el voia să scape de ea, sau s-o chinuie? Sau încerca să-şi confirme faptul că ea voia să stea ascunsă până la Crăciun? Zău că nu mai înţelegea nimic!

Gata - traversaseră piaţeta. Tasnim şi copiii intraseră în gelaterie. Sami era un gentleman şi-o poftea să intre ea prima...

Fu condusă încet spre vitrine. Bărbatul de la tejghea umplea de zor casoleta, în timp ce micuţii ei comandau pe două voci, în simultan, arome diferite: patru de căpşuni, şase de frişcă, două de banane, încă două de căpşuni, trei de cireşe, zece de fistic... Omul era năuc, ea realiza că mâna care-o ţinea pe ea de mijloc era acolo ca s-o vadă chinezii prin vitrină...

- Tu de care vrei?

- Stai liniştit - nu cred că îmi va scăpa vreo aromă...

Sami râdea, privind-o amuzat. Zâmbea şi ea, cu ochii la el, încercând să înţeleagă de ce omul ăla o adusese până aici dar n-o dusese la terasă...

Copiii aveau fiecare câte-o sacoşă cu o casoletă. Florentina exclamă:

- Da' mergem repede acasă, da? Ca să nu se topească!

Sami se grăbi s-o aprobe... într-un fel:

- Mergem mai departe; iar dacă vedem un taxi, îl luăm şi mergem acasă.

Se răsuci şi porni spre uşă. Şi spre dubele negre. Se simţea privită... insistent...

"Apăi fir-aţi voi ai dracului să fiţi, cu tot neamu' vostru de galbeni!"

Ridică privirea aia verde şi-i săgetă, încruntată rău...

Chinezii din duba aia nu intenţionaseră să caute pe chipul ei trăsăturile contesei. Chinezii rămăseseră cu gurile căscate şi ochii holbaţi la tenul ei uns bine cu diverse şi la ochii pictaţi cu foarte multă măiestrie de Tasnim. Acum, însă, că se uitase drept la ei şi se încruntase, "păpaseră pruna" şi reveniseră spre parbriz. Pesemne, aveau ordin să-l fileze pe conte - nu să se ia la cafteală cu minorităţile. Şi-atât avusese ea de înjurat la ei; Sami o conducea spre dreapta şi-i oferea braţul...

Ea mergea la braţul lui şi se folosea de gestul ăla de mascare a feţei - şi-şi ştergea, uneori, lacrimile rebele, rugându-se să nu-i alunece lentilele pe obraji...

Îl văzuse... Venise după ea! Venise cu tot cu Rebeca, semn că femeia aia chiar n-avea nimic în comun cu noţiunea de "amantă a regelui"! Păi îşi târa el amanta după el, când îşi căuta nevasta? Nu era Ştefan genul care să facă de-astea - oricât de indiferentă îi era amanta aia! Oricât îşi iubea el nevasta! Oricât de indispensabilă îi era consiliera! Ştefan venise cu Cerasela, plecase cu Cerasela! Ştefan nu se întorsese spre ea, înainte să se termine înmormântarea Laurei! Ştefan nu făcea de-astea...

Şi uite că venise după ea... Şi uite că deghizarea asta "inventată" de imam Arif păcălise nu numai chinezii, ci şi pe soţul ei - omul care-o cunoştea un pic mai bine decât o cunoşteau părinţii ei...

Sami se grăbi s-o oprească:

- Uite un taxi! Stai puţin!

Ce bine că găsise taxi! El se repezi spre stradă; ea mai făcu doi paşi şi puse palmele pe umerii micuţilor ei:

- Mergem să mâncăm îngheţata!

- Daa! Da' o mâncăm pe toată!

- Mâncăm cât putem; apoi o punem la frigider şi mâncăm şi mai târziu!

- Bine, mami!

Îi conducea spre maşină... Sami le deschise portiera; îl urcă întâi pe Léon şi îl urmă, ca să-l ridice pe genunchi. Florentina urcă şi ea, Tasnim trase portiera şi-o invită pe prinţesă în braţele ei. Sami urcase în faţă; negocia cu taximetristul ceva de genul "vrem să mergem în spate, da' tu dă-i 'nainte"...

Îi venea să plângă! Dacă pleca de-acolo, adio Ştefan al ei! De data asta, nu-i mai trimisese nici un semn! Iar el o să creadă că data trecută se întâlniseră din întâmplare... şi n-o să mai vină...

Sami

Taximetristul conducea frumos; regulamentar. Nu se grăbea, deşi copiii discutau în gura mare despre îngheţata care li se topea în braţe...

Soţul Anei venise azi la terasă. Se îndoia că stătuse acolo, la masa aia, chiar în fiecare zi; că mai avea şi alte treburi, nu? Dar se gândise el şi calculase că duminica era, în general, o zi de ieşit afară. Soţia lui ar fi mizat tocmai pe aglomeraţia de weekend şi ar fi scos copiii la aer! Iar el calculase că va face ea cumva să treacă iar prin zona terasei...

Copiii discutau îngheţata - şi mai ales amestecul de arome care se forma pe fundul caserolelor. Tasnim turuia cot la cot cu ei. Ana nu spunea nimic...

Ana dădea să plângă. Îl revăzuse azi pe soţul ei - şi nu se putuse întoarce la el. Nu putuse nici măcar să-i dea un semn, sau un bilet, sau... Nu putuse nici să-l arate copiilor. Gândul că, în câteva zile, duba chinezilor "se dublase" era foarte neliniştitor! Cu siguranţă, mica lor cascadorie cu taximetristul şi băbuţa atârnase greu în decizia mafiotului de-a suplimenta trupele...

Ar fi putut să meargă la terasă, să bea un suc; ar fi putut intra înăuntru, unde ea i-ar fi scris: "Sunt, împreună cu copiii, în spatele tău.". El ar fi dat două dispoziţii şi-ar fi rezolvat problema. Fie i-ar fi scos prin spate, fie ar fi imobilizat chinezii până veneau elicopterele şi mitralierele... Dar se abţinuse. Nu-i dusese la distanţa aia de la care ochii verzi şi-ar fi recunoscut soţia! Mersese la gelaterie...

Într-un fel, îi părea bine că nu le propusese să bea un suc. În alt fel însă, îi părea rău că ratase bunătate de ocazie! Se bucura mult că o va avea pe Ana în livingul lui şi diseară, şi mâine seară... şi în fiecare seară, până în preajma Crăciunului. Dar gândul că o va vedea în fiecare zi, rotunjoară şi mergând legănat şi ţinându-se de spate... Gândul ăla îl omora cu zile. Nu ştia ce reacţie va avea atunci când îi va spune ea adevărul. Momentan, nu era el foarte convins. Îşi spunea că nu era obligatoriu să fie manifestările sarcinii - ci putea fi doar mâncarea libaneză, mult mai parfumată decât cea est-europeană. Dar când ea o să-i spună... dacă o să-i spună...

Îi era frică să se gândească la cuvintele lui imam Arif. "Fathia ţi-a trimis-o pe Ana. Tu ştii cel mai bine; dar eu cred că Ana este întruchiparea ei." Ana era gravidă...

Nu putea să-i privească - prefera să se holbeze pe geam. Nu putea să se gândească la ziua de mâine. Îi era frică de ziua de mâine. Ana era gravidă - şi sigur nu făcuse nici măcar o nenorocită de analiză de sânge! Îl îngrozea gândul că istoria putea să se repete... deşi ea nu era soţia lui, aşa cum fusese Fathia...

O va avea lângă el, în living, şi mâine. De ce oare gândul ăsta, identic cu gândul de-acu' o săptămână, nu-l mai ajuta azi, acum, să zâmbească?

Roşcata

Tânăra se apropia de terasă. Venise tot din stânga lor; păşea normal, fără să pară că avea treabă la terasa aia... O văzu intrând în perimetrul terasei; aşa că se ridică şi puse palma pe umărul lui Ştefan:

- Mă duc eu.

Din doi paşi, se poziţionă între tânără şi şeful ei. Şi întinse mâinile spre ea:

- Căutaţi pe cineva?

- Da. Am un mesaj pentru domnul Ştefan Ionescu...

O măsură lung, aşa, de sus până jos... şi într-un târziu întrebă:
- Ce mesaj?
- Nu ştiu. Un bilet.
- Să-l văd.

Tânăra scotocea buzunarele; băgă mâna dreaptă în buzunarul din dreapta spate al blugilor - lângă pistol. Deşi chiar era de părere că fluturatul armei ar fi fost o exagerare... Primi hârtia împăturită corect; o desfăcu dintr-o mişcare, o re-împachetă dintr-a doua mişcare. Şi se răsuci pe-un călcâi:
- Şefu'...

Îi dădea mesajul, cu gestul unui degustător foarte fericit că nu primise cianură... Ştefan îl lua, îl citea şi se ridica. OK - o îndesau şi pe ea lângă clădire! Şeful ei şi tânăra se retrăgeau, în timp ce ea rămânea în picioare şi se holba neaoş la dubele alea...

Chinezii erau în fibrilaţii. Patru dintre ei coborâseră - şi se aliniaseră frumuşel lângă duba parcată pe partea "lor" de trotuar. Toţi patru vorbeau la mobil. Parcă îi păliseră cu leuca... Mm, ce bine se simţea! Aşa-i venea să-l ia pe şefu' ei de gulere şi să-l pupe cu aplomb, că îşi stăpânea cu greu nerăbdarea... Mai coborâră încă doi chinezi; iar braţul care-o cuprinse pe după gât o făcu să tresară! Ştefan începu să râdă:
- Lasă-i, fă - că-i sperii!

Ia uite la el! Aah! De ce-o certa? Că făcea pe bodyguardul? Păi nu era ea consiliera lui? Primi biletul:
- Am evacuat mesagera prin spate. Ce zici - te încântă?

Ia - ce scrisese Freddy acolo?... Pastramă de oaie şi muşchiuleţ de berbecuţ la grătar, cu mămăliguţă. Suna bine; suna... bine! Ştefan părea vesel:
- Dă-i telefon şi spune-i că, dacă nu face şi mujdei, plecăm direct la aeroport şi n-o să mai venim niciodată în vizită la el!

Aprobă şi scoase mobilul. Era rândul ei să inventeze ceva interesant pentru urechile chinezilor ascultători...
- Da.
- Rebeca sunt.
- Săru' mâna.
- Am primit meniu'. Da' nu merge fără mujdei. Bagă 200 scurt, aşa; şi să pui şi nişte piper. Că altfel şefu' zice că plecăm direct la aeroport - şi nu mai venim niciodată în vizită la tine!
- Gata, şefa mică! S-a recepţionat! Acu' pun muierile la treabă!

Şi atât; auzi tonul... Se întoarse spre Ştefan, care-şi lua ţigările de pe masă:
- De ce Freddy tocmai mi-a spus "şefa mică"?
- Poate pentru că Diamant e "şefu' ăl mic"? Iar Grasu e "şefu' babanu"? Mă-ntreb cum îi spun lu' Aleodor...
- Probabil că Părintele; nu?
- Cine ştie... Să-mi aminteşti să-l întreb, când ajungem la conac. Hai!

Ştefan fluieră scurt - şi se auziră clar motoarele pornind, dreapta-stânga. Acum, ar fi fost foarte haios... şi rău ca primele două BMW-uri să se tamponeze chiar în faţa lor! Ar fi fost aşa "o schemă de Stan şi Bran"... Dar, nu - maşinile se opriră două în dreapta, două în stânga - cu botul spre ieşirea din piaţetă.
- Cu care mergem?

Ridică scurt din umeri iar şeful ei o luă de mână:
- Hai - pas vesel spre pastramă. Şi fii săltăreaţă!

Hei! Bufni într-un hohot zdravăn de râs! Şi el râdea, lăsându-le tuturor impresia că vestea bună adusă de curieră le deschisese apetitul de făcut prostii... Şi când se gândea cât de supărat era Ştefan în realitate! Cât de necăjit şi de dezamăgit şi de trist era acum, după ce stătuse atâtea ore la masă şi nu-şi văzuse totuşi familia...

Ana-Maria

Gata - se schimbase, se demachiase, se tot gândise...

Tot nu ştia de ce mersese Sami pe drumul ăla. Avea maşină. Dacă ar fi vrut să vadă locul unde se desfăşurase "acţiunea bileţelul", putea trece pe-acolo în drum spre serviciu! Dacă ar fi vrut să o dezamăgească, să-i demonstreze că soţul ei nu se gândea la cel mai simplu mod de-a da de ea... Probabil că asta era. Dar de ce-ar fi încercat Sami, musulman serios, s-o convingă pe ortodoxa cu doi copii că soţul ei n-o mai căuta? Şi de ce-ar fi încercat să facă asta orchestrând aşa o demonstraţie lipsită de formă şi fond? Că nu era obligatoriu ca Ştefan să se lege cu lanţu' de terasa aia, ca s-o găsească! Avea el alte căi, alte pârghii...

O să discute cu el diseară, după ce adormeau copiii. Până atunci, însă...

Până atunci, copiii se jucau în living, la televizor. Comentau ştirile şi mâncau îngheţată. Ea nu mânca; ea le spusese că o cam trăsese curentul, aşa că se abţinea de la deliciul ăla. Şi cum micuţii ei nu vor veni aici prea curând, scoase jurnalul din rucsac şi se aşeză la măsuţa din camera lor. Îl deschise... şi oftă greu...

Azi, l-am văzut pe Ştefan. Se întorsese la terasă. Stătea acolo şi mă aştepta... Iar eu n-am fost în stare să propun măcar un suc... Poate că, dacă ne-am fi apropiat de el, m-ar fi recunoscut. Pe Léon sigur l-ar fi recunoscut! Florentina e mai bine deghizată cu hijabul; deci, probabil că prinţul i-ar fi atras atenţia. Poate ne-am fi putut adăposti în terasă. Poate n-aş mai fi fost aici, scriind rândurile astea. Dar n-am avut curaj. Am văzut dubele cu chinezi şi n-am putut... N-am putut să risc să-l văd sărind de la masă şi murind acolo, alergând spre mine, cu braţele întinse spre mine...

Altceva nu mai putea scrie; aşa că puse jurnalul la loc şi puse rucsacul sus pe şifonier. Trebuia să ţină jurnalul departe de copii. Florentina citea foarte bine. Dacă prinţesa afla că astăzi ea îl văzuse pe Ştefan şi nu le spusese şi lor...

Ştefan

Oftă greu şi coborî din BMW. Gata - era acasă. Din fericire, Luis nu-l mai aşteptase în poziţie de drepţi, lângă portbagaj; aşa că se grăbi să intre în conac.
- Bună seara.
- Bună seara.

Nu-l mai aşteptase lângă portbagaj; îl aşteptase drepţi în living, la un metru de uşă. Aleodor năvăli şi el în living:
- Salut!
- Salut!
- Bine-aţi revenit!
- Bine te-am regăsit.
- Asta a fost "de plăcere", sau...?

Făcu abstracţie de el - şi de înţepătura verbală; scoase mobilul special şi apăsă butonul... Grasu o să-l certe rău pentru cascadoria aia din Nantes; şi totuşi, poate că o să aibă noroc şi n-o să-l certe extrem de tare! Suna...
- Să trăiască şefu'!
- Salut, Grasule. Dă-mi o veste bună...
- Vrei o veste bună?
- Da. Eu n-am veşti bune azi; aşa că vreau o veste bună de la tine.
- Bine; în cinci minute o s-o ai pe server. Dar să nu dai cu laptopul de pământ când descoperi vestea rea!
- Nu dau...
- Cinci minute, şefu'.
- Aştept.

Închise şi se aşeză la masă. Rebeca intră şi ea; întinse mâna spre ea şi primi imediat laptopul... Aleodor se aşeză lângă el:
- De ce te-ai dus singur acolo?
- Fiindcă avea cine să aibă grijă de mine acolo.
- Şi mie de ce nu mi-ai spus unde te duci? Credeai că o să raportez? Sau poate crezi că eu îl informez pe Jun!

Ridică privirea şi-l săgetă, lung:

- Poate pentru că nu eşti bodyguardul meu? Pentru că nu eşti doica mea? Pentru că nu-ţi dau ţie socoteală apropo de unde mă duc eu şi ce fac pe-acolo pe unde mă duc? Poate pentru că informaţia asta nu-ţi servea la nimic?

Aleodor "înghiţise găluşca". Decise să iasă:

- Sau poate pentru că n-am vrut să-ţi spun şi ţie. Cine ştie! Oricum, e o temă de gândire foarte interesantă!

Ieşi şi continuă să monologheze:

- Poate am vrut să văd cum reacţionezi! Poate am încercat să-ţi transmit cumva unele lucruri legate de utilitatea ta pe-aici!

Paşii se apropiară în fugă - şi i se întinseră două coli:

- Raportul meu pe ziua de azi. Ca să nu crezi că am stat bondar la soare!

Îl luă şi-şi urmă drumul:

- Dacă stăteai bondar la soare, te concediam. Iar raportul ăsta consistent arată că ai avut atât de multă treabă pe-aici, că am avut dreptate să nu te mai împovărez şi cu ale mele.

- Stai puţin! Stai, că noi doi avem o problemă mare!

Aa, nu înţelegea? Băgă laptopul la subraţ, se întoarse şi-l apucă de gulerul cămăşii:

- Unde e familia mea?

Aleodor tăcea acum...

- Mi-ai găsit nevasta? Mi-ai găsit copiii? Mi i-ai dus într-un adăpost sigur? Au de toate? Sunt păziţi? Sunt în siguranţă?

Şi cum continua să tacă, îi dădu drumul - şi îi aruncă raportul în faţă:

- Lasă-l în tăviţă - îl văd mâine.

Intră în dormitor, închise uşa, o încuie şi oftă greu. Se luase de el total gratuit! El îi înterzicea să pună SIE s-o caute în Nantes, el îl pusese să anunţe toţi supuşii că regina era în ascunziş, după care tot el îi freca ridichea pentru că n-o găsise! Aşa că lăsă laptopul pe masă... şi reveni la uşă. Descuie şi deschise larg. Şi dădu de privirea lui tristă...

- Ştiu - n-ai cum s-o găseşti. Te ţin la conac, îţi interzic să pui oamenii s-o caute şi după aia te cert că n-ai găsit-o.

- Nu-i nimic - nu mă supăr. Te înţeleg. V-am văzut împreună - aşa că te înţeleg perfect. În plus, n-am uitat că 4 mai este eşecul meu. Ştiu că nu uiţi niciodată; iar de iertat, o să mă ierţi cu adevărat numai după ce-o să te asiguri că şi ea, şi copiii sunt acasă - şi le-a trecut sperietura. Aşa că...

Aleodor întindea mâna spre el... şi se grăbea să continue:

- Şi îmi cer scuze pentru tonul şi cuvintele pe care le-am spus jos, în living.

Hm... Era prea obosit ca să-l roage să nu-l mai "declanşeze" cu impertinenţe de-alea; aşa că-i strânse mâna iar spionul şopti:

- Vrei să pun o maşină acolo, cu o cameră video bună?

Negă scurt, cu capul.

- O las o săptămână şi pe urmă ne uităm la imagini.

Negă din nou:

- Nu. Trebuie să învăţ să mă stăpânesc. Eu. N-aveam ce căuta azi acolo. În plus, imediat cum m-am aşezat la terasa aia, au apărut şi dubele cu chinezi - semn că nu pot merge nicăieri incognito, în vestul Europei.

- Asta depinde... de numele pe care îţi facem noi actele.

Oof - cât de prostuţ era! În fine... Decise să detalieze motivele pentru care ei toţi trebuiau să stea cuminţi:

- Soţia mea şi-a făcut o deghizare şi-un traseu zilnic. Eu i l-am stricat, în momentul când am apărut prima oară acolo. Trebuia să mă gândesc aşa cum gândeşte ea, nu aşa cum vrea inima mea. Apariţia mea la terasă şi biletul au făcut-o să-şi schimbe traseul - ca să nu dau iar de ea şi să-l trimit pe Diamant să se-mpuşte cu chinezii din dube. Aşa că ăia or să fileze terasa aia săptămâni în şir - socotind, aşa ca tine, că o să mă tot duc pe-acolo, cu varii scopuri. Ceea ce înseamnă că tu nu pui nimic acolo. Nu faci nimic în oraşul ăla. Eu am fost azi la terasă pentru că trebuia să primesc un bilet. Şi l-am primit.

Aleodor aprobă cu capul.

- Jun e în continuare cu ochii pe mine. Îmi pregăteşte o lovitură serioasă. Ar fi bine să mă atace în orice alt oraş, numai nu în Nantes. Am indicii că acel oraş va fi Le Mans. Dar cine ştie dacă o să aibă atâta răbdare...

- Ce înseamnă "am indicii"?

- Adică ştiu sigur că voi încasa asigurarea pe cazinoul ăla.

- Şi cine îţi dă indiciile astea?

- Asta chiar nu contează - important e că mi le dă. Repet - nu face absolut nimic în oraşul ăla. Şi nu raporta, dacă nu e absolut necesar...

- Am înţeles.

- Popescu ce ştie?

- Că m-ai pus să comunic tuturor că familia ta e în siguranţă, într-un ascunziş ultrasecret, şi-atât. Că nimeni nu ştie mai mult, iar în privinţa familiei tale te sfătuieşti numai cu Diamant.

- Bun. Să nu pomeneşti nimic despre Grasu.

- Aşa m-am gândit şi eu...

Aleodor chicotea... Îl bătu scurt pe umăr:

- Du-te şi odihneşte-te. Mâine, după micul dejun, plecăm să inspectăm investiţia.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Se îndepărta spionul, cu tot cu raportul pe care el nu-l ceruse înapoi... Probabil că i-l punea în tăviţă; numai el ştia! Oricum, n-avea stare pentru raportul ăla. Trebuia să ia de pe server veştile bune şi să încerce să fie calm, atunci când va descoperi veştile proaste...

Se simţea pustiu fără Ana. Se simţea instabil. Practic, înainta în virtutea inerţiei. Consilierii şi partenerii de afaceri îl trăgeau în direcţia avansării. Bine măcar că avea capul pe umeri şi le spunea şi oamenilor lui "liniile directoare" venite de la cei care-l voiau avansat deasupra liniei! Altfel, cine ştie către ce anume l-ar fi tras... Fără Ana-Maria, el nu are nici început, nici cuprins, nici încheiere...

Porni laptopul şi se schimbă. Şi îşi copie, de pe server, cele patru fotografii... Hei!

Specialistul în fotografie alesese, din filmarea ştearsă a camerei de la terasă, patru cadre. Le puricase, le colorase, le filtrase şi probabil că le şi desenase "la greu". Şi obţinuse acea fotografie mărită a taxiului. Era foarte... "incertă". Geamurile fuseseră pline de praf iar soarele bătuse direct în ele - şi le transformase într-un fel de geamuri opace. Se vedeau clar siluetele copiilor, în spate - dar feţele erau neclare. Florentina avea ceva pe cap; probabil că un batic sau o şapcă. Ea era în stânga, spre spătar. Léon era spre dreapta - spre scaunul din faţă. Pe scaunul ăla stătea cineva; o femeie probabil. Stătuse cu spatele la el - adică cu faţa la şofer. Din câte încerca el să înţeleagă, era brunetă; avea părul lung, des, drept... Amândoi copiii puseseră palmele pe geam - iar dacă era să aibă încredere în specialistul în fotografie, trăgea concluzia că copiii se bucuraseră enorm că-l văzuseră...

Acolo, în spatele lor, se zărea o siluetă...

Apăsă săgeata dreapta. O altă fotografie, la fel de neclară... cu silueta la fel de ştearsă... Încă una... Încă una...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Grasu...

- Şefule, te rog, spune-mi că n-ai spart laptopul!

- Nu l-am spart. Mă aşteptam. Adică... Azi am fost din nou acolo; dar nu s-a mai întâmplat nimic. Şi, din păcate, am descoperit că inamicul meu nu cunoaşte noţiunea de "incognito".

- S-a prins!

- S-a prins că eu sunt Şerban Georgescu. Şi a trimis două dube de data asta.

- Asta nu-i bine chiar deloc! Dacă le intră-n cap că ai interese mari în oraşul ăla...

- Ei ştiu că sunt interese de afaceri. Am aranjat să vină şi azi o persoană feminină, cu un bilet...

- ... Şefule, eu cred că nu locuieşte acolo. Cred că locuieşte tot în Paris.

Cum-cum?

- Cred că ne-a spus că se mută în vest tocmai ca să poată să rămână liniştită în Paris.

- Grasule, câţi ani am eu?

Iar Grasu tăcea...

- Să nu mai încerci. Şi-aşa sunt eu supărat; dacă şi tu te-apuci de de-astea...

Bunul lui prieten nu spunea nimic... OK! Să schimbe subiectul atunci!

- ... Alte veşti nu mai ai?

- Nu... Îmi pare rău, Ştefane - omul meu se căzneşte de 48 de ore să scoată ceva din imaginile alea, dar altceva nu mai ştie ce să facă.

Oftă greu:

- Bine, Grasule. Opreşte-l. E evident că i-a pus pe ei în faţă, ca să mă vadă ei bine. Găseşte un mod de-a comunica cu ea. Te rog eu mult!

- O să mă gândesc la asta. Îţi promit solemn!

Apăsă butonul roşu...

La urma urmei, de ce era atât de trist şi supărat? Soţia lui era bine! Îi trimisese un bilet scris cu mâna ei! Iar el vedea cu ochii lui că copiii erau bine! Şi era şi ea cu ei! De ce era atât de supărat? Nu-i ajungea certitudinea asta? Trăise atâta timp cu bănuiala că toate semnalele pe care le primise erau "fabricate" în laboratoarele SIE şi-ale lui Nicu Cărare. Avea acum certitudinea că Ana îi scrisese biletul ăla. Aşa că...

Aşa că deschise fotografia ei - cea în care femeia mult mai frumoasă ca Luna strălucea. Ochii căprui îl priveau lung... "Te iubim mult..."

- Şi eu vă iubesc mult...

"... şi ne este îngrozitor de dor de tine."

- Şi mie mi-e dor de voi. Atât de dor, că simt cum mă usuc...

"... Abia aşteptăm să se termine totul..."

- Dac'aş putea să fac cumva să se termine totul acum, în clipa asta...

"... şi să putem să te avem din nou aproape, pentru totdeauna."

- Atunci când vă voi avea din nou lângă mine, mă voi asigura că vom rămâne împreună. Pentru totdeauna.

"... Măiculiţă, ce shukar te-ai făcut!" Şopti, privind-o lung, în romanes:

- Las' că vezi tu! Numai să pun mâna pe tine - şi vezi tu...

Apăsă săgeata dreapta. El avea fotografii frumoase. Spre deosebire de ei, care primeau uneori filmuleţe scurte pe youtube, el avea fotografii pe care le putea privi ore în şir! Zile în şir! Trebuia să ia măsuri - şi "să producă" urgent un filmuleţ, pentru ei! Se întreba cine unde mai petrecea, zilele astea. Din nefericire, era duminică; adică, până weekend-ul viitor, slabă speranţă să găsească o adunare veselă lângă care să se filmeze! Dar o să-i dea temă de lucru lui Aleodor; şi găsea el ceva!

Privea lung chipurile atât de dragi lui...

Ana-Maria

Gata - copiii dormeau. Se grăbi să se ridice şi intră în living. Sami citea - de parcă o aştepta la discuţie. Hm; habar n-avea el care va fi tema discuţiei de azi! Se grăbi să se oprească în faţa lui:

- De ce ne-ai dus azi la terasa aia?

Cartea se închise încet:

- Am mizat pe posibilitatea ca soţul tău să se întoarcă acolo fără chinezi.

- Nu se poate debarasa de ei. Sunt ca holera; până nu le dă foc, nu-i desprinde. Ăsta a fost scopul? Să ne pui faţă-n faţă?

- Da. Ca să vă întoarceţi la el şi să fiţi fericiţi. Vrei să te întorci la el - nu?

- Da - dar nu acum!

- De ce?

- Pentru că este mult prea devreme ca să mă întorc acum!

- Dar poate că el este îngrijorat. Poate se întreabă unde locuiţi, dacă aveţi cu ce vă întreţine, dacă aveţi acte, dacă sunteţi păziţi în vreun fel... Chiar nu vrei să-i dai o certitudine?

- Nu.

Sami decise să tacă. Aşa că făcu un pas în spate:

- Te rog, nu-mi mai facilita revederi de-astea. Sunt periculoase. Jun Chèn aruncă mafioţi italieni în aer, cu rachete sol-aer; i-ar fi mult mai uşor să mă împuşte pe mine, casnică cu doi copii de mână.

Mm, ce se înroşise! Tenul lui Sami Fakhouri "prindea" tente vişinii cu iuţeala fulgerului! Iar ea tocmai îşi amintea cât de mult o ajutase omul ăsta... constata că tocmai îl dojenise şi-i reproşase că bunele lui intenţii îi făceau ei rău... Se grăbi să revină în camera ei... sigură acum că nu i se vor mai organiza vreodată revederi de-astea...

Se lungi lângă copii şi îi cuprinse cu braţul. Şi închise ochii, rugându-se să-l viseze...

Sami

Acum era lămurit. Evident, făcuse o greşeală uriaşă atunci când se gândise că el o să vină fără chinezi, iar ea se va duce la el... iar bătrânul medic Sami o să-şi regăsească liniştea şi n-o să se mai gândească la cuvintele lui imam Arif...

Şi totuşi, uite că vorbele alea erau adevărate! "Fathia ţi-a trimis-o pe Ana. Ana este întruchiparea ei." Frumoasă, specială, blândă, deşteaptă foc... gravidă...

Oare chiar era gravidă?

O să afle asta mâine. Adică o să deschidă mâine discuţia pe tema asta. Momentan, Ana era supărată pe el. Iar el nu se simţea în stare să audă "Da, sunt gravidă". Îl speria rău gândul ăla... Gândul hainelor tradiţionale cu formă proeminentă... Gândul imaginii pe care-o văzuse, demult, în căsuţa lor...

15 august 2011 - luni

Diamant

Mobilul special începu să vibreze; îl scoase, porni aparatul şi se grăbi să răspundă:

- Da, Grasule.
- Mă! Ia vezi cum vorbeşti cu maică-ta!

Ia uite-o! Bufni în râs:

- Săru' mâna!
- Să creşti mare, mă!
- Ce faceţi voi acolo, în Aurari?
- Uite, facem bine. Tocmai ne-am terminat cafeluţele...

Adică tocmai întinsese cărţile...

- Şi vorbeam cu Grasu - ce bine că Ana e fericită!

Cee? Ridică uşor piciorul de pe acceleraţie - Ana era fericită?

- Nu e ea chiar în extaz; da', oricum, să ştii că e mai fericită decât acu' 24 de ore! Se vede clar, cu ochiu' liber!

Adică era mai fericită acum, decât fusese ieri dimineaţă la nouă... Păi, ieri, Ştefan fusese incognito în Nantes! Îl informase Grasu, azi-noapte!

- Aha! Păi, asta-i bine - nu?
- Sigur că e bine!

Ea râdea... el nu prea râdea... pentru că nu pricepea... La naiba!

- Mămico, iartă-mă - da' trebuie să închid.
- Bine, maică! Pa!

Şi-i închisese ea. Perfect! Deci...

Deci mămica lui întinsese cărţile şi văzuse că Ana era mult mai fericită decât fusese ieri dimineaţă. Dispoziţia cumnatei lui suferise schimbări mari ieri... după-amiază...

Adică ea îl văzuse pe Ştefan! El n-o văzuse! Sau poate-o văzuse, dar n-o recunoscuse! Ea, în schimb, îl văzuse bine! Şi normal că era mult mai fericită azi! Soţul ei se întorsese după ea... Mm, îi venea să chiuie! Şi bine că nu chiuia - fiindcă nu era chiar "de chiuit"...

Selectă numărul lui Grasu...

- Da, mă!
- Salut.
- Salut.
- Mă, eu zic că nu-i bine.
- Şi eu zic la fel. Nu-i bine ce face şefu'. Cât a stat ieri acolo?
- Nu ştiu - aproape toată ziua! Peste cinci ore, oricum!
- Nu-i bine! Ăla nu-i prost deloc!
- Ştiu, şi ştie şi el. Dar nu se poate abţine. Eu mă gândesc cu groază cum o să fie când o să răbufnească "cu sonor"!
- Atunci o să fie rău! Atunci o să mâncăm noi jăratec...
- M-am gândit să-i spunem că e tot în Paris.

Cum? În Paris? De ce?

- Eu i-am sugerat asta aseară, da' s-a prins în secunda unu. M-am gândit să-i zic că probabil stă în cel mai mare oraş din Franţa gândindu-se că e destul de mare ca să se-ascundă bine. Şi că, probabil, se gândeşte şi la Iuliana, pe care poate s-o sune oricând să-i ceară ajutorul.
- Nu - nu ţine.
- Băi! Decât să-l văd iar zburând la Nantes, cu 2.000 de-ai noştri şi 2.000 de-ai lor după el, prefer să compun o poveste!
- Compune ce vrei tu - da' nu te sfătuiesc să-i spui poveşti. Nu de-astea, oricum!
- Băi! E periculos!
- Indiferent cât de periculos
- E periculos rău de tot, iar el tocmai a demonstrat că, oricât de tare se căzneşte el, nu poate sta departe de Ana! Şi nu mai observă nici un pericol şi nici o imprudenţă, dacă vine vorba de ea! Hai să-i spunem că ea e încă în Paris. Şi să găsim o fată tânără căreia să-i dăm nişte cash şi care să se mute în Nantes şi s-o caute.
- Mai zic o dată: indiferent cât de periculos e ceea ce face Ştefan, indiferent cât de iute şi eficientă poate fi fata aia, eu să ştii că nu-mi permit să-l mint. Şi sunt văr-su! Tu, dacă ţii musai, spune-i ce vrei tu.

Acum Grasu tăcea, nemulţumit că fusese refuzat atât de ferm...

- Orice-ai zice tu - Ştefan nu e nebun. Şi nici inconştient. Dacă nu e bine să se ducă undeva, distruge tot din conacul ăla dar nu trece de uşă spre în afară. Şi-ncă ceva! Îţi dai seama ce-o să ni se întâmple când va afla că noi ştiam care e surpriza?

Grasu tăcea. Nici el nu era mai vorbăreţ...

- Hai, că vorbim pe-ndelete când ajung şi eu acasă.
- Bine, Diamante. Spor la treabă!
- Să fie.

Apăsă butonul roşu şi redeveni atent la trafic. Tocmai uitase complet ideea aia care-l putea penaliza cu cuţitul...

Ana-Maria

Stinse lumina şi ieşi din bucătărie, iar Sami o opri imediat:

- Poţi să mai stai două minute, te rog? Vreau să discutăm ceva.

Aprobă şi se aşeză pe canapea.

- Ce meserie am eu?

Poftim? Era medic, nu? Zâmbi slab:

- Medic.

Ochii negri o priveau lung... şi coborâră brusc spre talia ei! Spre Fluturaş! Aoleu - se prinsese! Mm...

- Ce meserie ziceai că am eu?

Plecă imediat capul şi şopti:

- N-am vrut să-ţi spun, ca să nu mă goneşti. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea; că doar mă poţi goni oricând, nu?

"Şi nu mi-ai fi spus ieri că ai încercat să mă goneşti frumos..."

- ... Sunt foarte supărat pe tine. Dacă ai depăşit termenul testelor, nu mai am ce discuta cu tine o lună cel puţin! Mâine dimineaţă mergi cu mine la spital. Iar dacă ceva este în neregulă, dacă aflu de cea mai mică anomalie, cea mai mică infecţie, cel mai mic semn că n-ai avut grijă de el, n-am să mai vorbesc niciodată cu tine. Niciodată!

Era rândul ei să se facă vişinie; era rândul lui să plece de la discuţie cu paşi grăbiţi, furioşi...

Poc - trântise uşa. Semn că era supărat. Sau poate chiar furios! Cine ştie... Puse uşor palmele peste Fluturaş şi şopti:

- I-auzi, Fluturaşule! Zice că se supără pe noi! Să ştii că asta ar fi tare rău... Că ne pune să împachetăm şi să ne mutăm... şi s-ar putea să murim cu toţii...

Aha! Se răsucise un pic! Îl atenţionă uşor cu degetul:

- Să fii cuminte acolo, înăuntru! Vezi, că mâine mergem cu Sami la spital! Să te odihneşti bine la noapte! Să fii puternic şi vesel mâine! Nu glumesc, să ştii! Chiar s-ar putea să se supere! Şi-ar fi tare rău...

Oftă greu şi se ridică - ia să se ducă ea la culcare...

Mâine mergea la spital; şi, dacă medicul specialist observa ceva în neregulă, vedea ea ce făcea! Fie solicita o întrerupere de sarcină... la 17 săptămâni... Fie venea liniştită acasă şi...

Să-l sune mâine pe Diamant? Era de-ajuns să se oprească la o cabină telefonică oarecare, să formeze numărul lui şi, imediat cum el spunea "Alo", ea să spună: "Salut. Ana sunt. Dă-mi adresa conacului." Ea obţinea adresa aia în zece secunde; iar în maximum 5 minute, curăţenia se prezenta prompt la respectiva cabină telefonică. Dacă ea era perspicace şi le lăsa acolo un bileţel cu adresa la care putea fi găsită, în alte zece minute ea şi copiii erau în siguranţă, ascunşi după blindajul unui tanc ultramodern. Dacă însă le lăsa un bileţel cu numărul ei de mobil, preluarea va dura ceva mai mult. Cam 30 de minute. Şi-apoi erau mutaţi de colo-colo cu tam-tam... şi ajungea, într-un târziu, la Bourges. Unde soţul ei îşi făcea şi el apariţia, imediat cum îi aducea roşcovana insigna de teleportare din Star Trek. Şi se legau toţi cu lanţuri de masa din living şi gata - erau foarte fericiţi...

Şi-apoi afacerile se duceau pe apa sâmbetei, protectorii se uşcheau,

concurenţa începea să lovească rău din toate părţile... Jun ataca, Isamu se ducea unde vedea cu ochii, Diamant - dacă reuşea să scape din România! - ajungea şi el la conac... Orăşelul suferea diverse calamităţi, reţelele se spărgeau, totul se ducea de râpă... se destrăma...

Dar de ce era ea atât de pesimistă? Cu siguranţă, Ştefan ar fi stat lipit de ei 48 de ore; după care s-ar fi întors la problemele de afaceri. Ştefan al ei avea capul pe umeri şi nu risca să vadă totul distrus într-un moment de... rătăcire sentimentală. Aşa că se lungi în pat, puse palma peste Fluturaşul ei...

Dacă mâine, la analize, o să afle că greşise...

Sami

Deci nu se înşelase! Era gravidă! Şi nu scosese un sunet! Aah! Îi venea să se întoarcă acum în living şi s-o bată bine - şi s-o certe în arabă, pentru că era gravidă iar el avea multe lucruri nu foarte măgulitoare de spus la adresa femeilor inconştiente care, după ce rămâneau gravide din neatenţie, nu se îngrijorau deloc apropo de necesitatea unor banale teste de sânge! Şi totuşi, uite că nu se ducea în living să ţipe la ea...

Se trânti în pat. Simţea cum îi zvâcnesc tâmplele...

Fathia zâmbea. Parcă-i făcea în ciudă! Parcă încerca să-i spună că "i-o făcuse" - şi, după atâţia ani de ascultat versurile lui siropoase şi pline de gogoşi de dragoste, reuşise "să i-o facă". Îi trimisese o gravidă! Una frumoasă foc, deşteaptă foc, care se strecurase instantaneu în mintea şi viaţa lui! Şi uite că draga lui Fathia îl făcuse să convieţuiască alături de femeia frumoasă, specială şi gravidă - aşa, ca un fel de "chin suprem"...

Poate că trebuia, totuşi, să se chinuie înainte să poată să meargă mai departe. Cine putea şti! Oricum... Oricum, chinul va fi mare! Şi, indiferent ce va afla mâine, la spital, n-o s-o gonească! Păi cum s-o gonească cu doi copii, pe străzile pline cu chinezi? De-aia o salvase? Ca s-o gonească? Ha! O s-o ţină aici, la el, şi-o să se descurce cumva! O să înghită în sec, o să mănânce în camera lui, o să aibă migrene foarte dese care-or să-l ţină foarte ocupat aici, între cei patru pereţi ai lor... Ai familiei lor...

Ana avea familia ei. Iar el, Sami Fakhouri, n-avea ce căuta în familia ei. El avea familia lui. Şi-o să sufere mult, privind zilnic la frumuseţea familiei ei...

16 august 2011 - marţi

Ana-Maria

Era gata de plecare. Privea lung copiii... Dormeau îmbrăţişaţi, micuţii ei! Dormeau duşi - iar Léon pusese capul pe braţul Florentinei şi-o luase de gât, în timp ce ea pusese un picior pe el...

Lăsă biletul sprijinit de paharul cu apă şi ieşi. Sami era destul de încruntat:

- Gata?

Aprobă şi se grăbi să iasă. Spera că micuţii ei or să asculte de biletul ăla şi-or să se ducă cu Tasnim la aikido. Spera că Florentina n-o să se sperie foarte tare când o să afle că mami s-a dus cu Sami la spital, să-şi facă nişte analize. Spera ca, la o adică, să-i dea telefon - ca să vorbească cu ea şi s-o liniştească. Spera să poată s-o liniştească... Spera să nu se-ntoarcă de la spital cu un taxi, plânsă şi fără Fluturaş...

Urcă în maşină şi-şi puse centura. Sami demară, fără un cuvânt... Mm, ce supărat era! Decise să nu-l privească:

- Mi-am luat actele. Deşi nu cred că Zaynah Masrood se va bucura foarte mult să afle că e gravidă...

- Stai liniştită - n-o să ai nevoie de acte.

Aa, adică... Atunci era perfect! Atunci... Atunci, puse palma peste Fluturaş. Avea emoţii; ştia că i le transmitea şi lui...

Sami

Rashid era un om minunat - şi înţelegător şi foarte discret, de vreme ce aprobase cu capul şi nu pusese întrebări suplimentare...

De cum intraseră, îl căutase pe Rashid şi îi spusese doar că "Zaynah are o problemă mai specială." El îi spusese să vină amândoi la cabinetul lui. În cinci minute, îi primise. Iar când aflase ce problemă avea Zaynah, zâmbise înţelegător şi o întrebase cât de mare e sarcina. Iar ea spusese 17 săptămâni. Fusese un moment foarte anapoda! Cabinetul se cufundase în linişte. El unul făcuse ochii foarte mari, fiindcă se obişnuise cu ea aşa şi uitase că ea fugise de-acasă în aprilie. Şi se aşteptase să audă ceva despre primul trimestru. Rashid rămăsese şi el interzis, pentru că ştia unele lucruri de la petrecere... Şi-apoi, medicul bătrân şi mult mai "încercat" decât el în materie de veşti de-astea uluitoare reuşise să zâmbească şi făcuse ceea ce mai rămăsese de făcut în situaţia dată - luase un post-it şi începuse să scrie. Teste complete de sânge, teste de urină, ecografie, screening de markeri multipli - după care trăsese o linie şi scrisese "amniocenteză?". Aşa, cu semnul întrebării. După care îi asigurase că totul va fi OK şi că dădea el câteva telefoane, ca să le uşureze trecerea prin spital aşa, fără programări. Tot el stabilise şi numele pacientei: Josephine Leclerc. Plătea cash totul - aşa că nici n-avea nevoie de acte! El nu luase în calcul amănuntul ăsta; el mizase pe "strecurarea" pe numele altei paciente...

Rashid dăduse toate telefoanele necesare; trecuseră "ca prin brânză" prin recoltarea de sânge şi depunerea probei de urină. Aşteptau acum la uşa ecografului. Ana era suspect de calmă...

Uşa se deschise larg. Îi făcu pacientei loc să iasă, după care o pofti pe Ana să intre...

Să intre şi el? Să vadă ecografia?... Să vadă bebeluşul?... Să revadă imaginea unui bebeluş într-o ecografie 4D?

... Parcă ar fi aşteptat afară.

Făcu un pas în spate şi închise uşa. Aşa. Acum era bine. Acum era perfect! Cât era ceasul?... Mm, ce târziu se făcuse! Şi cică el era de gardă azi! Hm...

Ana-Maria

Intră în cabinet iar doctoriţa îi zâmbi:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Doamna Josephine Leclerc...

Aprobă şi fu poftită să se schimbe:

- Găsiţi halat după paravan.

- Îmi cer scuze, dar... Aş prefera să nu mă schimb.

Şi arătă spre *hijab*. Femeia zâmbi în continuare:

- Sigur, nici o problemă! Atunci, vă rog...

Dădu să se aşeze, dar... Dar realiză că Sami rămăsese afară! Aşa că ridică un deget:

- O secundă, vă rog!

Deschise vijelios uşa, îl apucă de mânecă şi-l trase înăuntru. Şi închise din nou uşa. Şi-acum se aşeză pe pat şi se grăbi să descopere burtica...

- Este primul?

- Al treilea.

- Oo, felicitări! Primii doi ce sunt?

- O fetiţă de aproape opt anişori şi un băieţel de cinci.

- Născuţi natural, observ eu...

- Natural amândoi.

- Atunci, chiar sunt curioasă în ce parte se va înclina balanţa - spre spart geamuri, sau spre spart farfurii...

Şi ea, abia aştepta să afle asta! De fapt, ea abia aştepta să afle că era sănătos! Dacă era sănătos...

- Şi iată şi bebeluşul...

Bebeluşul? Întoarse capul spre monitor...

... Medicul Petrescu zâmbise, în noaptea când se aplecase spre burta ei şi spusese "Ce faci, Şuncă?". Acum, porecla aia nu i s-ar fi potrivit şi Fluturaşului. Era tot o copie în miniatură a lui Ştefan - semn aproape cert că era tot băiat. Dar nu mai era rotofei. Nu avea obrajii ăia bucălaţi...

- ... Aţi băut cumva cafea astăzi?

- Nu.

- Mi se pare agitat.

- Este plin de vitamine.

- Aţi luat suplimente?

- Nu; am mâncat multe legume şi fructe. Am băut sucuri de citrice...

Femeia apăsa de zor pe butoanele alea şi tot mişca cruciuliţa de pe ecran...

- ... Doamnă Leclerc, sunteţi în săptămâna a 18-a a sarcinii. Data aproximativă a concepţiei, 13 aprilie. Micuţul are 190 de grame şi 21 de centimetri. E un băieţel înăltuţ - dar cam slăbuţ.

- Mănânc normal - adică nu mă abţin de la mâncare!

- Vă cred. După două sarcini născute cu bine, ştiu că n-aţi face imprudenţe. Aţi fost supărată în ultimul timp? Aţi avut necazuri, sau...

- Am fost destul de stresată, ce-i drept.

- Atunci, vă sfătuiesc să vă liniştiţi un pic. Îl afectează şi pe el...

Aprobă...

- De asemenea, vă recomand să faceţi şi screeningul de markeri multipli. Din ceea ce văd eu acum, băieţelul e perfect sănătos; dar întotdeauna îmi sfătuiesc pacientele să facă toate testele. După primirea rezultatelor, stresul se va diminua mult...

Râdea şi aproba, cu ochii la ecograf...

- Vă fac şi câteva fotografii?

- Da - vă rog chiar!

- ... E bine dezvoltat. Tăticul e înalt?

- Înalt şi suplu.

- Deci, nu întotdeauna băieţii seamănă cu mamele; nu? Ia să vă văd...

Se uita la ea şi la ecran, aşa că negă:

- Tot cu el.

Doctoriţa piuia, mai apăsa pe butoane, mai mişca senzorul ăla - sau cum se numea el... Şi îi tot descria imaginile: "un picioruş", "asta e palma stângă"... Ea îl privea lung pe micul Fluturaş de pe ecran şi se bucura atât de mult că e sănătos, că...

Ridică încet privirea spre Sami.

Medicul rămăsese în picioare, lângă uşă. Nu venise să vadă şi el monitorul. El o privea lung pe ea, de pe partea opusă a ecografului. O privea serios...

Nu era supărat. Era doar serios. Acceptase să stea înăuntru pentru că voise să ştie dacă să-i mai vorbească sau nu. În rest, se ferise să se uite la imagini. Nici după atâţia zeci de ani, el nu reuşise să treacă peste nenorocirea pierderii fiinţelor dragi din viaţa lui. Deşi primea, uneori, gravide la urgenţe şi trebuia să le consulte...

- Am terminat. Băieţelul este foarte bine.

- Şi mămica este foarte bine.

Doctoriţa râdea; Sami zâmbea. Ea ştergea gelul şi simţea că emană pur şi simplu fericire... Strălucea. Era ciudat - era prima oară când strălucea aşa fără Ştefan. Ştia că Fluturaşul era principalul vinovat pentru asta; şi totuşi, era ciudat să descopere că efectul ăla nu mai era "rezervat" soţului ei...

- Dacă doriţi să vă monitorizez eu sarcina, vă aştept peste o lună.

- Vă mulţumesc şi ne revedem în septembrie atunci!

- Desigur!

Îşi luă DVD-ul şi pozele şi ieşi. Sami o urmă şi indică imediat spre dreapta. Mergeau la analiza următoare... Oftă greu:

- ... N-am vrut să te întristez.

- Nu m-ai întristat.

- Ţi-am amintit. Şi te-ai întristat.

- Ba nu m-am întristat chiar deloc! Ia să văd şi eu...

Aa, acum voia să vadă? În fine! Îi dădu fotografiile iar medicul începu să râdă:

- Ce bine seamănă cu el! Şi cu Léon!

- Băieţii lui tati...

- Păi să negociezi şi-o fetiţă!

- O să semene tot cu el! Ca să-mi facă mie-n ciudă...

Îşi continuau drumul spre următoarele analize. Sami era mai zâmbitor. Îi returnase fotografiile şi-acum se cam grăbea. Ea ştia că omul ăsta suferea mult acum...

Sami

Una peste alta, era mulţumit. Se descurcase acceptabil azi. Ar fi putut să roage o asistentă să se plimbe cu Ana prin spital - iar el să stea acolo unde-i era locul, adică în UPU, şi să-şi vadă de pacienţii lui. Dar uite că o plimbase el. Şi aflase că era băiat, că era foarte bine...

Ana făcuse toate testele posibile. Nici unul dintre colegii lui nu spusese ceva nefavorabil; aşa că, până erau gata rezultatele testelor de durată, va vorbi cu ea. Abia după rezultate o să vadă el ce-o să mai facă!

Azi, se pregătise să scoată iar cardul - dar ea i-o luase înainte. Ea scosese un teanc de bancnote de 500 de euro şi achitase totul cash. Se uitase destul de ciudat tânăra de la recepţie... Dar nu-i mai spusese nimic. La urma urmei, era contesă, era majoră, era mamă, era un adult pe propriile-i picioare - şi nici nu-i spărsese lui capul pentru dezmăţul financiar pe care-l făcuse când le cumpărase haine! Aşa că...

Împinse uşa spitalului şi ieşi. Şi întinse mâna spre taxiurile oprite în parcare. Ana se grăbi să se oprească în faţa lui:

- Îţi mulţumesc.

- N-ai pentru ce.

- Ba da; am pentru ce.

- Atunci, cu plăcere.

Ea zâmbea - şi poate nu realiza că avea din nou farmecul acela aparte şi strălucirea de demult, din spitalul din Paris...

- Aş vrea să te rog...

- Roagă-mă.

- ... Aş vrea să te rog să te gândeşti bine la noua situaţie. Ştiu

că Fluturaşul meu schimbă mult lucrurile.

- Poftim?

- Fluturaşul...

Şi arăta spre bebeluş... Adică îi spunea Fluturaş?

- Ştiu că, atunci când mi-ai propus să ne mutăm la voi, Fluturaşul n-a intrat în calculele tale. Şi ştiu ce schimbări majore se vor petrece, pe măsură ce Fluturaşul va creşte. Te rog deci mult de tot să te gândeşti la asta. Şi, dacă decizi că ar fi mai bine să staţi liniştiţi în perioada următoare, te rog din suflet să-mi spui. Ca să am timp să-mi caut un domiciliu şi ceva de muncă.

Femeia asta bătea câmpii rău de tot. Îi venea s-o bată; dar nu putea nici măcar s-o dojenească verbal, fiindcă strălucea de fericire şi-şi numea bebeluşul "Fluturaş"... Zâmbi şi aprobă:

- Bine. O să mă gândesc foarte bine şi-o să-ţi spun diseară ce-am hotărât.

- Dar între patru ochi, te rog! N-aş vrea să afle copiii...

- Bine; între patru ochi.

Îi oferi braţul şi-o conduse spre portiera deschisă. Ana nu se grăbea. După părerea lui, Ana avea nevoie de jumătate de oră singură - doar ea şi gândurile ei. Trebuia să calculeze foarte bine ce va face de-acum încolo. Graviditatea asta implica multe acţiuni noi. Pe de-o parte, o ascundea perfect de ochii chinezilor; pe de altă parte, bebeluşul ei era expus tuturor riscurilor posibile! De la gloanţe, până la sindrom Down! Iar dacă copiii aflau...

Gata - era în taxi. Ochii verzi îl priviră lung:

- N-am glumit! Te rog mult de tot să te gândeşti la asta!

- Mă gândesc! Iar dacă am stabilit că o să-ţi spun diseară, atunci o să-ţi spun diseară. Bine?

- ... Bine.

Rosti adresa şi închise portiera. Şoferul se grăbi să demareze, aşa că Ana nu mai apucă să-l someze din nou să se gândească foarte bine... Porni înapoi, spre spital.

Şi Fathia fusese la fel. Pe perioada sarcinii, totul fusese amplificat serios de lupta hormonilor - şi bucuriile, şi tristeţile. Şi temerile, şi momentele de reuşită. Într-o după-amiază, îi dăduse telefon şi-i spusese, printre sughiţurile de plâns, că ştia că ea îl asigurase că va scăpa de florile la ghiveci pentru că erau purtătoare de tot felul de gângănii şi de boli. Dar că îl roagă ea mult să păstreze una singură - un ficus primit demult de la bunica ei... Şi multe altele!

Intră în camera de gardă şi se aşeză la birou. Era pustiu. În mod ciudat, azi nu aveau urgenţe...

Era frumuşel foc bebeluşul Anei. Fluturaşul. Încercase să nu-l privească; încercase să fugă de el, pentru că avea acasă câteva fotografii cu Zânişoara...

El îi spusese şi "Zânişoară". El...

El trebuia să reuşească cumva să treacă peste acea tragedie. Nu s-o uite - ci să treacă peste ea. Era momentul să meargă mai departe. Ştia asta, înţelegea asta, accepta ideea...

O s-o roage pe Ana să rămână la el. Adică la ei. În casa lor. O să încerce să se vindece. Ştia că riscul de-a o speria era mare; şi totuşi, trebuia să facă ceva! Trebuia să iasă din viaţa aia "încremenită"! Trebuia să reuşească să meargă mai departe! Avea 43 de ani deja! Şansele lui de-a ţine totuşi o zânişoară pe braţe într-o zi se micşorau pe zi ce trecea...

Fathia i-o trimisese pe Ana. Şi i-o trimisese ca să-l ajute ea să se vindece. Nu fusese îndeajuns de crudă ca să-i arate azi ecografia unei fetiţe; dar îi punea în faţa ochilor întruchiparea ei, de care el nu se va putea apropia niciodată, şi-i impunea s-o privească. Să-i urmărească sarcina. S-o ajute. S-o înţeleagă şi s-o sprijine - şi s-o ierte atunci când şi Ana o să-l sune, plângând în hohote, ca să-l roage cu cerul şi pământul să nu se supere pe ea pentru că nu-i reuşise cine ştie ce desert... Fathia îi impunea să conştientizeze faptul că planeta Pământ era plină de femei care procreau; iar el nu trebuia să-şi amintească în fiecare moment de Zânişoara lui. Şi nici de soţia lui. El trebuia să facă cumva...

Ana-Maria

Deci Fluturaşul ei avea 18 săptămâni. Era un băieţel înăltuţ şi suplu...

Dacă Ştefan ar fi făcut o vrajă mare şi-ar fi găsit-o acum, ar fi spus "De data asta m-ai eliminat din prima jumătate a sarcinii! Nu mă ştiam aşa insuportabil!" Gândul ăsta o făcea să râdă - şi nu voia să râdă, pentru că trebuia să se gândească...

Păi, nu prea avea la ce să se gândească. Fluturaşul era foarte bine; aşa că ea va ajunge azi acasă şi-i va spune lui Tasnim despre sarcină. După care o va întreba dacă, date fiind noile condiţii, voia s-o vadă ieşită pe uşă, cu copii cu tot. Dacă sora lui Sami spunea că da, împacheta şi se muta la hotel. Dacă nu, se apuca de pregătit prânzul. Pe Diamant oricum nu-l va suna! Nu era nebună, să rişte să-i vadă iar împuşcându-se în mijlocul străzii, în plină zi! Dacă va rămâne fără bani, o va vizita pe Iuliana! Sau vedea ea cum se descurca! Poate-i scria lui Florentin, să-i trimită cumva nişte bani... deşi el chiar era cea mai contraindicată persoană pentru sarcina asta...

Vedea ea ce făcea! Oricum, diseară va afla ce avea de făcut în continuare. Ei i-ar fi plăcut să rămână aici, la Sami şi Tasnim. Dar dacă nu se va putea... Dacă ei... Dacă el, de fapt...

Copiii nu trebuiau să afle. Lor le va spune că îşi făcuse nişte analize pentru că în ultimul timp o tot duruse stomacul. Şi că era, probabil, de la mâncarea libaneză. Va trebui să gătească dublu, pentru că ei n-or să mai pună gura pe aşa ceva... Dar măcar nu va auzi în fiecare zi aceleaşi cuvinte: "Mami, hai să ne întoarcem la tati!" "Mami, trebuie să-i spui lui tati că aştepţi un bebeluş!" Nu s-ar fi putut lupta cu amândoi încă 20 de săptămâni! Ar fi cedat după primele două... şi l-ar fi sunat pe Diamant... şi-ar fi aflat chinezii...

Ia uite ce repede ajunseseră! Păi ce făcuse omul ăsta - ştia el o scurtătură? În fine... Achită şi coborî. Imediat, uşa casei se deschise larg. Tasnim o privea lung; copiii erau de-a dreptul panicaţi! Începu să râdă:

- Ce-i cu voi?

- Nu te simţi bine?

- Ba mă simt foarte bine - doar că nu sunt obişnuită cu condimentele arabe. Rashid a spus să mănânc mai puţină mâncare şi mai multă pâine. Baghetă, nu lipie...

Tasnim râdea; Florentina o prinse de mână:

- Mami, te rog frumos să ne faci mâncare adevărată!

- Mâncare românească, vrei să spui...

- Da. Mâncare de-aia de care mâncam la Cannes!

- Bine; pentru noi, o să fac mâncare franţuzească.

Sora lui Sami se grăbi să adauge:

- Sau faci mâncare românească pentru toată lumea! Am auzit că mâncarea românească e delicioasă!

- Este. Şi te îngraşă instantaneu.

- Şi ce dacă? Facem amândouă "pe sistem"!

Da-da! Împinse copiii în camera lor şi întrebă:

- Aţi fost la aikido?

- Bineînţeles! Am luat un taxi şi n-au fost probleme. *Sensei* voia să discute ceva cu tine, apropo de Florentina şi nu ştiu ce concurs.

Concurs? Păi... aşa de repede? Se îndoia că micuţa ei era vreo *aikidoka*-minune sau vreun geniu! Aşa că... Tasnim completă:

- *Sensei* sau *shihan*. Nu ştiu care dintre ei. Îţi spun copiii.

Aprobă şi închise uşa camerei. Florentina zâmbea acum:

- *Shihan* a spus că sunt foarte talentată şi învăţ foarte repede. Şi că îmi reuşesc mişcările foarte bine. Voia să discute cu tine despre concursul din noiembrie.

Ha?

- ... Ce concurs?

- Păi şcoala noastră o să participe la un concurs de aikido; iar *shihan* ar vrea să mă ia şi pe mine. Zice că învăţ foarte repede, aşa că am toate şansele să fiu foarte bine pregătită în noiembrie. Şi are nevoie de aprobarea ta pe nişte formulare. Aşa zicea...

- ... Prinţeso, tu chiar vrei să mergi la concurs?

- Mami, să ştii că eu aş merge!

- Şi ce facem dacă îi spunem că mergi, iar el începe să te pregătească intensiv, iar în octombrie se rezolvă lucrurile şi ne ia tati acasă?

O secundă, două... Prinţesa zâmbea în continuare:

- Mă antrenez la şcoala din Bourges şi mă prezint la concurs!

- Şi pentru care dintre şcoli o să concurezi?

Acum tăcea... Oftă greu:

- Nu cred că îţi trebuie o medalie şi-o diplomă, ca să faci ceea ce-ţi place să faci. Eu zic să laşi concursul - şi să te concentrezi asupra substratului acestui sport. Să te ocupi de mişcări, de tehnică...

- Aşa e; ai dreptate!

Aprobă şi ieşi. Şi urcă treptele, ciocăni la uşă... Tasnim o pofti să intre şi oftă greu, în şoaptă:

- Bănuiam eu că nu era de la mirodenii! Ce-a zis Rashid - ai nevoie de operaţie?

Cum-cum?... Tasnim era îngrijorată rău... Ridică scurt din umeri:

- S-ar putea! Cine ştie! Poate-or să trebuiască să mă opereze...

- Da' e grav? Adică ai şanse să te vindeci doar cu medicamente?

- Ce am eu, nu se vindecă cu medicamente.

Scoase fotografiile din geantă:

- Ce am eu, se vindecă prin naştere.

Se aşteptase ca tânăra să chiuie şi să-i smulgă hârtiile din mână; când colo, Tasnim făcu doi paşi în spate:

- Eşti gravidă!

- ... Da, sunt gravidă.

- E al lui Sami?

Poftim?... Da' ce-i venise? Ce-avea, de bănuia brusc chestia asta? Şi de ce se învineţise şi se încruntase aşa? Se încruntă şi ea:

- Nu. E al soţului meu.

Capul brunet negă scurt:

- Nu te cred!

Întoarse fotografia spre ea şi-i arătă rândurile mărunte de sub imagine:

- Vârsta: 18 săptămâni. Data concepţiei: 13 aprilie. Este al soţului meu.

Dimensiunea scrisului o făcea să se apropie; şi-acum, că se convinsese cu ochii ei, Tasnim scotea din piept un oftat adânc, greu...

- Şi chiar nu înţeleg ce ţi-a venit cu întrebarea asta. Fratele tău este un om serios. Ceea ce mă face să cred că eu sunt aia cu imagine "neserioasă" în ochii tăi.

Tasnim se grăbi să pornească spre ea:

- Hei! Şii bine că

Făcu ea un pas în spate şi-o întrerupse:

- Nu contează, oricum. Fluturaşul meu are deja 18 săptămâni. Şi am să-l fac. Mi-l doresc din tot sufletul. I-am promis soţului meu patru copii - aşa că la Fluturaş nu renunţ. Dacă nu pot rămâne aici până în apropierea naşterii, să-mi spuneţi - şi-o să plec.

De data asta nu mai apucă să reacţioneze; fu deci imediat îmbrăţişată bine, cu putere... Încercă s-o împingă cât mai gentil şi uşor cu putinţă:

- Vorbesc foarte serios. Momentan, nu se vede. Dacă simţiţi că e prea greu pentru voi să mă aveţi aici, sub ochii voştri, sub formă de balonaş cu picioare, spuneţi-mi acum. Ca să am timp să

- Ba o să te ţinem aici; şi-o să avem grijă de tine ca de sora noastră cea mai mică!

- Gândeşte-te bine. Tu ai doi copii care cresc departe de tine. Sami are amintiri pe care chiar şi numai gândul că eu sunt gravidă le-a răscolit rău de tot.

- Şi tocmai de-asta e perfect să rămâi aici cu noi!

Fu luată de umeri, răsucită-n loc, trasă şi aşezată pe marginea patului:

- Pe mine, copiii tăi nu mă răscolesc - ci îmi alină dorul de copiii mei. Am grijă de ei, mă joc cu ei, discut cu ei - şi simt că nu-mi mai este chiar atât de dor de micuţii mei! Iar în privinţa lui Sami... În arabă, "Ana" înseamnă "eu". Tu eşti întruchiparea Fathiei. Iar ea te-a trimis în calea lui tocmai ca să îl ajute să se vindece! Adică să ne vindecăm amândoi!

Serios? De unde până când?

- Eşti frumoasă, blândă şi specială exact aşa cum era ea! Ai doi copii mari şi frumoşi - exact cum am avut eu! Şi ai în burtica ta un bebeluş - exact aşa cum a avut, cândva, Sami!

Aici, Tasnim avea o problemă - nu Sami avusese bebeluşi în burtică. Dar nu era cazul s-o corecteze - că pricepuse ce voia să spună!

- Dumnezeul tău şi Allah al nostru au făcut în aşa fel încât noi să vă întâlnim pe voi - şi să ne ajutăm reciproc. Noi vă ajutăm să rămâneţi invizibili pentru chinezi. Voi ne ajutaţi să ne vindecăm. Iar la final, când soţul tău va rezolva toate problemele, o să ne despărţim drumurile. Tu o să te întorci la el, împreună cu copiii; eu o să mă mărit cu Jaser. Sami poate o să se însoare şi el... şi-o să aibă din nou un bebeluş într-o burtică...

El? Îi venea să râdă; şi nu voia să râdă. Voia să rămână aşa, serioasă, de parcă n-o convinsese deja...

- Ana, tu poţi să faci ceea ce n-a reuşit nimeni, în 20 de ani! Tu poţi să-l vindeci pe Sami!

- Este poate unicul lucru pe care nu-l pot face.

- Nu spune asta! De ce spui asta?

- Pentru că sunt întruchiparea fostei lui soţii - dar sunt căsătorită cu Ştefan. Pot cel mult să-l chinui foarte mult, foarte dureros, cu prezenţa mea. Şi cu bucuria mea, cu burta mea, cu gesturile involuntare care vor urma în relaţia mea cu Fluturaşul...

- Ba poţi să-l vindeci! Poţi să-i arăţi că nu ţi se va întâmpla nimic rău - şi că vei naşte fără probleme. Cred că asta îl îngrozeşte - gândul că, dacă ar exista o a doua soţie, cu o a doua sarcină, istoria s-ar putea repeta...

- Ştie că voi naşte un copil sănătos - tocmai pentru că nu sunt soţia lui. Nu sunt legată de el. În mintea lui, tot ceea ce e legat de el e sortit unei morţi chinuitoare. Deci tu vrei să rămânem.

- Da. Eu îmi doresc din tot sufletul să rămâneţi. Îmi doresc mult de tot să văd cum o să facă soţul tău când o să vină să vă ia...

- Nu ştiu dacă o să pot să-ţi îndeplinesc dorinţa asta. Nu prea "ţine" de mine...

- Ba tocmai de tine "ţine", cum spui tu! Dacă tu vrei să pleci, noi n-o să putem să te oprim!

- Dacă Sami vrea să plec, n-am să pot să rămân.

Tasnim se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Sami vrea să rămâi la noi pentru totdeauna. Dar ştie că nu poţi - aşa că tace şi-atât.

Se grăbi să se ridice:

- Mă voi întoarce la soţul meu.

- Ştiu. Ştim asta, amândoi! Dar promiţi măcar să-ncerci să-l ajuţi pe Sami să se vindece?

- ... Promit să încerc să-l ajut.

Fu îmbrăţişată strâns, pupată apăsat... şi trasă înapoi, pe pat:

- Dă-mi să văd şi eu imaginile! Ia - câte ţi-a făcut?

- Patru.

- Vaai... E frumuşel foc! E fetiţă, nu?

- E băiat.

- ... Şi ţi-a spus asta aşa, pe un ton sigur? Sau...

- Foarte sigur, mie-n sută sigur... Exact aşa arăta şi Léon în ecografii. Este copia miniaturală a tăticului lui...

Tasnim zâmbea... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Iar dacă deschizi calculatorul, o să vezi şi DVD-ul!

- Staai! Stai întâi să văd pozişoarele! Doamne, ce

- Sst! Te aud copiii! Şi nu vreau să afle şi ei!

Tânăra aproba, cu palma apăsată bine peste buze... Şi, bineînţeles, "erupse" într-un nou tir de exclamaţii, dar şoptite:

- Uite ce scump e! Uită-te la el ce mutriţă serioasă are aici! Şi uite ce degeţele mici are!

"Şi, Doamne! - ce bătaie mi-ar da mie Ştefan dacă ar şti că am pozişoare şi nu i le trimit urgent!" Tasnim şoptea alinturi în arabă, ea gândea vergi româneşti pe popou de regină franţuzească...

Tasnim o voia aici - şi voia s-o pună să facă un lucru extrem de dificil, după părerea ei. Sami ştia că ea era întruchiparea soţiei lui. Sami

spusese, nu foarte demult, anumite lucruri care-o speriaseră un pic...

Va încerca să-l ţină pe Sami la distanţă fără să simtă şi el că era ţinut la distanţă. Va încerca să-l "vindece" cumva... Iar în decembrie, înainte să plece, o să-i spună că era un om mult prea bun şi un suflet mult prea special ca să nu lase în urmă un pui de om pe măsura lui. Poate-o să reuşească. Cine putea şti...

Diamant

Se aşează la birou şi oftă greu. Şi-şi desfăcu cureaua pantalonilor - Safira gătea bine. Nu făcuse ceva special pentru prânzul ăsta - îi pusese în farfurii mâncare "de zi cu zi"! Era însă delicioasă. Iar el se îndopase. Mâncase cu multă poftă, semn că lucrurile îi mergeau din plin. Şi înfulecase non-stop, ca să nu trebuiască să discute cu ea...

Nu avea mari teme de discuţie cu Safira. Adică nu mai avea. De când cu Cornel, nu prea mai discuta cu ea. O întreba ce mai era nou şi apoi tăcea. Ea vorbea... şi vorbea... şi gata - el pleca la treaba lui, ea rămânea la treaba ei... Seara, când erau şi copiii acasă, discuta cu ei. Vorbea mult cu ei, în ultimul timp...

Într-un fel, proteja copiii. Adică încerca să le inducă senzaţia că nu se întâmplase nimic, că mami şi tati nu erau certaţi, că familia lor era unită şi trainică şi sănătoasă tun... Dar atunci când Azur şi Agata nu erau acasă, el întreba "Şi ce mai e nou?" - şi-apoi tăcea. Iar ea povestea... şi povestea...

Intră în mail-ul special şi privi lung lista de messenger. Ştefan era offline. În schimb, Raina era online. Să-i scrie?... Păi, ce să-i scrie?... Un emoticon! Avea o ofertă generoasă... Gata; îi trimisese un omuleţ vesel care făcea cu mâna. Era foarte curios ce răspundea ea...

"- Bună!

- Bună. Busy?

- Nu. Mă uitam la un număr de înmatriculare..."

Serios? Oare la ce se referea când scria asta?

"-?

- Îl ştii şi tu."

Aoleu! Începea să se panicheze serios! Ce număr de înmatriculare?

"- ???

- Şefu' nu mă lasă să mă ocup de chestia asta. Şi mă apasă rău..."

Asta era o şaradă complicată; aşa că-şi aprinse o ţigară şi decise să nu-i răspundă. Ca să nu pară "prostuţ" sau "încet de minte"! Aştepta... Ea nu mai scria nimic... Ia să-i scrie totuşi ceva!

"- Şefu' e pe-acolo?

- Păi dacă era aici, crezi că-mi permiteam să mă prindă holbându-mă la numărul ăstuia?"

Deci Raina se uita la un număr de înmatriculare. Ştefan nu o lăsa să se ocupe de "chestia aia" - semn că era un număr franţuzesc... de care Raina s-ar fi ocupat cu dragă inimă, dacă ar fi lăsat-o şeful ei...

Un număr de înmatriculare franţuzesc... al unui bărbat, pentru că scrisese "ăstuia"... Ce maşină din Franţa "o apăsa" rău pe regina raiului lui? Putea fi maşina lui Jun... Putea fi... altă maşină! Putea fi orice! Adică, nu! El nu ştia numărul de înmatriculare al lui Jun! El ştia numărul de înmatriculare... franţuzesc... al BMW-ului Anei - care însă era în curtea conacului. Şi mai ştia numărul de înmatriculare... Numărul franţuzesc al...

Textul apăru brusc în fereastra de Messenger!

"Şi m-aş ocupa şi de ea - că ea s-ar putea să ştie mai multe! Da' dacă nu mă lasă şefu'..."

Maşina franţuzească avea legătură cu o ea...

"M-aş putea descurca cu ea. Ştii că m-am descurcat şi cu cealaltă şi mi-a dat numărul..."

Hai, că era prost! Da' prost făcut grămadă! Fata asta îi scrisese un roman - şi el nu pricepuse nimic!

"Da' nu mă lasă. Şi nu ştiu cum să fac, să-l fac să zâmbească măcar un pic!"

Ştefan nu zâmbea pentru că... Pentru că n-o găsea pe Ana - că-n afaceri îi mergea minunat. Raina s-ar fi descurcat cu acea "ea" - se descurcase şi cu cealaltă "ea", care-i dăduse numărul... Numărul...

Numărul Anei! Cealaltă "ea", băbuţa din Puget-Théniers, îi dăduse Rainei numărul de mobil al Anei! Iar Raina s-ar fi ocupat şi de "ea" - care trebuia să fie... Care trebuia să fie franţuzoaică, pentru că avea legătură cu un număr de înmatriculare francez, pe care-l ştia şi el...

Băbuţa! Băbuţa cu biletul, din Nantes! Avea legătură cu numărul de înmatriculare al taximetristului! Numărul ăla îl ştia şi el - nu trebuia decât să se uite pe filmările camerelor stradale şi să-l scrie pe ceva! Ptiu, drace! Trase tastatura şi se grăbi să-i răspundă:

"- Nu te ocupa tu - că mă ocup eu.

- Tu eşti acolo şi ai treabă.

- Eu am rezolvarea. Nu te ocupa. Vorbim la inaugurare."

La inaugurarea cazinoului, care se va desfăşura cu mare tam-tam sâmbătă! Nu trebuiau să discute aşa, online; cele mai sigure discuţii erau cele între patru ochi. Popescu fusese veriga slabă la acţiunea "salvarea familiei Ionescu". Francezii erau şi ei tufliţi, după ce-şi juliseră rău orgoliul şi nu numai. Iar miza era uriaşă...

"- OK. Dar o să vorbim între patru ochi."

Şi-i pusese şi-un emoticon care făcea cu ochiul! Aah - afurisită femeie!

"- Obligatoriu!"

Aşa; o făcuse KO... Rândul ei apăru prompt sub rândul lui:

"- Abia aştept."

Aah! Na - că-l făcuse ea KO!... Ba nu!

"- Oricum, avem multe de vorbit - şi despre problema ta, şi despre problema mea."

Enter - şi şopti:

- Acum iei cu apă rece şi ascunzi bujorii din obrăjori după monitor...

Raina nu scria... Ba da! Aah - că repede mai găsise replica!

"- A intrat şefu'. Vorbim! Paa!"

Şi se şi deconectase! Afurisită rău! Îi turnase gogoaşa aia cu "a venit şefu'" şi îi închisese-n nas! Ca să nu trebuiască să-i răspundă la aluzie!

Opri calculatorul şi se ridică - trebuia să discute cu Grasu. Urgent!

Roşcata

Aşa... Ia să intre ea în mail-ul lui Ştefan! Ăla oficial! Şi să rămână-n el! Şi să-şi vadă de treburile ei şi de calculele ei! Că uite ce făcea - dacă stătea pe mail-ul ei, dădea peste Diamant. Iar omul ăla nu pierdea nici o ocazie ca s-o facă să roşească!

Abia aştepta să vină sâmbăta! Îşi comandase deja rochia - o superbitate din satin alb impecabil, cu decolteu frumos şi-un pic de coadă... Special pentru rochia asta, va purta părul desfăcut. Şi-o să ceară bucle - nu de-alea afro, ci de-alea un pic mai mari, mai romantice. O să arate ca o torţă! Şi-o să-l aprindă instantaneu pe Diamant, pentru că îşi făcuse o provizie consistentă de parfum...

Dar, depăşind momentul "Diamant", ştia că trebuiau să facă cumva s-o găsească pe Ana. Regina nu era în siguranţă. Regele avea dreptate; dacă un singur chinez ameţit o recunoştea...

Or să vorbească sâmbătă despre asta. Până atunci...

"Până atunci, pune mâna şi munceşte! Că acu' vine regele şi te căpăceşte, că stai în fund pe scaun şi visezi cu ochii deschişi la Diamanţi verzi pe pereţi!"

Îndemnurile astea "mobilizatoare" o făceau să râdă...

Diamant

Intră în camera lui Grasu, închise uşa şi o încuie. Şi se aşeză, oftând greu... Grasu se aşeză lângă el:

- Ce-i, Diamante?

- Am chat-uit un pic cu Raina mea... Se uita la numărul de înmatriculare.

Ochii negri îl priveau dezaprobator...

- ... Ştim oraşul. Ştim piaţeta aia. Iar ea cică ştie cum să dea de băbuţa cu biletul.

- Diamante, nu te juca!

- Nu mă joc. Dar trebuie să dăm cumva de Ana! Neapărat! Jun ăla stă pe-un munte de bani, are mulţi angajaţi şi nu-şi doreşte decât o informaţie! Una singură! Dacă află oraşul, restul e ca şi rezolvat!

- Ştiu. Tocmai de-asta mă sperie rău faptul că te gândeşti la oraşul ăla!

- Ascultă-mă puţin. Trimitem acolo o singură fată. Una de jos, de la bază. O trimitem cu un gentoi de bani şi dispoziţia să nu ne contacteze dacă nu e vreo urgenţă absolută. Ea îşi cumpără acolo o garsonieră, sau închiriază o garsonieră, şi fie se face taximetristă, fie ia autorizaţie să vândă crenvurşti în piaţeta aia. Nu se poate să n-o vadă o dată!

- E posibil s-o vadă de foarte multe ori - şi să nici nu-şi dea seama că e ea.

- Dar e posibil s-o vadă o dată şi s-o recunoască dintr-o mie. Grasule, trebuie să facem noi treaba asta. Aleodor mie nu-mi inspiră chiar aşa multă încredere; în plus, e "proaspăt" printre noi iar Ştefan are nevoie de el la conac, pentru afaceri. Nici nu e foarte obişnuit cu electrocutările lu' văr-miu, şi poate să se dea de gol... Iar dacă află Ştefan, în secunda doi află şi chinezii.

- Asta aşa e. Pe cine vrei să trimiţi?

- Nu ştiu. Ţi-am spus; cineva de la baza piramidei. Cineva care să nu bată la ochi...

- ... Trebuie să ştie franceză?

- Ar fi bine s-o ştie! Că chinejii vorbesc ori franceza, ori chineza lor!

- Dar dacă ar şti bine engleza? Poţi să-i faci acte de reporter la un post străin şi să zicem că face un documentar despre Franţa?

Adică... Grasu începu să râdă:

- Ştii cum se spune - cel mai bine ascuns secret este cel pus la vedere.

La urma urmei, era o reporteriţă străină. Trebuia să ştie engleză - şi să priceapă cât de cât franceză. Asta nu era greu, pentru că ştia bine română...

În mintea lui se înfiripa un plan extrem de sadic... Rânji scurt:

- Să moară măicuţa mea dacă nu-i fac acte de Catherine Johnston! Reporteriţă la BBC! Şi-i fac şi legitimaţie!

- Băi! Să nu afle Părintele!

- Păi ce treabă are Părintele?

- Păi cum îi faci legitimaţie?

- Aşa cum se face! La imprimantă! Ce, n-ai mai văzut?

Grasu aprobă şi luă telefonul. Voia să sune pe cineva... Nu; renunţase. Reveni la discuţia iniţială:

- Eu aşa m-am gândit - să iau o fată isteaţă, s-o trimit în oraşul ăla şi să-i spun să stea, discret, cu ochii pe străzi. S-o găsească şi s-o fileze de departe. Şi să aibă grijă să nu li se-ntâmple nimic rău. Să nu raporteze decât atunci când Ana e într-un pericol serios. Şi chiar dacă fata isteaţă n-o găseşte - măcar ştiu, dracu, că am încercat-o şi pe-asta! Tu l-ai văzut pe Ştefan, ce s-a subţiat?

- L-am văzut...

Uşa se deschise scurt. Hei! Roxana intră şi se apropie de ei:

- Da.

Grasu întinse mâna şi-o luă de mână... după care o privi lung, drept:

- Te duci în Franţa, după şefa?

- Da.

Mm, ce hotărâtă era! Dacă n-ar fi ştiut că el venise cu ideea asta, ar fi jurat că oamenii ăştia doi exersaseră zilnic "mişcarea" cu mâna, întrebarea şi răspunsul prompt! Grasu şopti, cu ochii în ochii lui:

- N-am încredere în altcineva. Eu garantez că ea e de cea mai mare încredere!

- Ştiu că e de încredere. Că dacă nu era aşa, n-o alegeam pe ea să stea cu tine atâtea luni!

Roxana şopti:

- Aţi găsit-o pe şefa?

- Nu. Tu o s-o găseşti. Grasule, chestia cu reporteriţa nu ţine. Poliţia franceză are mulţi agenţi în civil pe străzi - iar un cetăţean străin care pune întrebări şi face poze şi scrie pe el "presa" e cel mai contraindicat spion! Eu zic aşa... Roxano, te duci în Franţa, în Nantes, şi te angajezi la un hypermarket. Îţi facilitez eu chestia asta. Te bagă omu' meu la împărţit pliante prin cutiile de scrisori. Şi-o să distribui oferte pe-acolo, prin oraş, iar în timpul ăsta o să filezi rău străzile. Şi, când o găseşti, îţi dai demisia; şi te ţii în preajma ei tot timpul şi-o fereşti de evenimentele neplăcute.

- Da, şefule. Mă duc. Daţi-mi acte curate şi nişte bani de buzunar şi mă duc.

- O să-ţi dau mâine actele. Tot mâine, o să-ţi dau un gentoi cu 200.000 de euro. Dacă tu reuşeşti s-o aperi pe regină până se întoarce, păstrezi totul - şi banii, şi cumpărăturile. Dacă nu reuşeşti... te vei mulţumi numai cu salariul.

Care era mic în branşa ei, aşa că ea aproba...

- Vei locui undeva cu chirie, până o să te contactăm noi şi-o să-ţi spunem în ce zonă să-ţi cumperi o garsonieră. Dar, odată plecată, îţi interzic să mai contactezi pe cineva! Auzi? Dacă francezii sau chinezii îţi interceptează convorbirile, riscăm să-i pierdem pe regină şi pe copii!

- N-o să-i pierdem.

- O să-ţi dăm numărul de telefon la care e posibil să mai sune ea - şi care este al unei fete de cea mai mare încredere... Pentru toţi ceilalţi oameni de pe planetă, inclusiv Ştefan, tu te-ai întors la treabă aici, în Bucureşti, şi lucrezi strict la domiciliul clientului. Ai tu trei-patru baştani şi te descurci. Ştii că şefu' nu e curios să ştie amănunte de-astea... Iar de chestia cu banii şi celelalte mă ocup eu. Pentru tine, însă, şeful tău e Grasu - şi nu-l contactezi nicicum, dacă nu te confruntă cu un eveniment extrem de rău.

- Da, şefule. Am înţeles.

- Bun. Scopul final al cascadoriei ăsteia este să ai grijă de regină pe-acolo. Eu, Diamant Ionescu, îţi ordon să împuşti în cap pe oricine ar încerca să le facă, reginei sau copiilor, vreun rău. Dar îţi interzic să faci poze cu ei, dacă îi găseşti; la fel cum îţi interzic total să ţii vreun jurnal sau vreo chestie scrisă despre activitatea ta!

- Am înţeles.

- După ce-o găseşti, singura ta sarcină este să mergi peste tot cu regina - şi s-o ajuţi, dacă o să aibă nevoie de ajutor. Şi să lichidezi nişte chinezi, dacă observi ceva în neregulă...

- Am înţeles.

- Deci ai înţeles; ştii care-s condiţiile...

- Da.

- Ştii că aşa, izolată, o să fii ca şi singură pe-acolo! Ştii că o să fii aşa, ca un fel de legionar în junglă...

- Ştiu.

- ... Şi tot mai vrei să te duci?

- Da.

OK! Atunci ea rămânea "spionul din umbră". Se ridică:

- Să-ţi faci un mail şi să-ţi iei un iPhone, când ajungi acolo. Despre restul, discutăm mâine - când îţi aduc actele şi geanta cu bani.

- Da, şefule. Dar uiţi o chestie.

Serios? Ce uitase? Roxana desena cu degetul un oval în jurul propriei feţe... Zâmbi slab:

- Atunci pleci mâine în Bucureşti şi te cazezi la un hotel - oricare vrei tu. Îţi faci ce vrei tu să-ţi faci... şi-mi trimiţi poza pentru acte. Şi, în 24 de ore, poţi să porneşti spre Franţa.

- Am înţeles. Mă duc să împachetez.

Roxana se grăbea să iasă... Grasu şopti:

- Staţi puţin. Staţi... N-o putem trimite aşa acolo! Chiar şi legionarul ăla din junglă are cum să ceară ajutor! Nu se poate!

- Are mobil, are "curăţenia" la îndemână...

- Nu, Diamante. Îşi face un cont de Facebook.

- Cee? Tocmai acolo vrei s-o bagi? Acolo unde-o vede toată lumea?

- Da. Acolo unde-i mai supravegheat şi mai analizat de către toată lumea. O să-mi fac şi eu un cont, pe numele meu probabil...

Păi... Da' chiar! Cum îl chema pe Grasu? Că, de când îl ştia, el fusese "Grasu" şi-atât!

- Tu ştii, Diamante, că nevastă-mea e undeva în Portugalia...

Da; nevasta lu' Grasu fugise din ţară imediat cum el îi făcuise părinţii şi amantul adăpostit în sufrageria părinţilor. Era undeva în Portugalia - şi nu îndrăznea să ceară divorţul...

- Nevastă-mea se va muta în Franţa. Iar Roxana va afla asta zilele astea, se va supăra şi va rupe orice contact cu mine. Se va întoarce la treaba ei, în Bucureşti. Iar eu n-o să mă împrietenesc cu contul de Facebook al nevesti-mii; o să-l vizitez foarte des, că cică-i tot dau târcoale da' nu m-apuc s-o contactez. Acolo, ea o să pună nişte poze cu ea în Nantes. Ea cu catedrala, ea în parc, ea în garsonieră pozându-se în oglindă... Dacă este cazul, se va fotografia pe anumite străzi, în anumite locuri... şi ne va transmite, în planul doi al fotografiilor, unele indicii. Dar numai dacă este cazul. Facebook-ul are sute de milioane de utilizatori. Nu stă nici dracu să o analizeze tocmai pe ea! Şi uite-aşa noi putem să primim indicii...

- Cu condiţia ca tu să te faci prieten cu vreo 3.000 de gagici, din care să cunoşti nu mai mult de 20-30. Şi să vizitezi "la greu" paginile necunoscutelor.

Grasu aproba, Roxana aproba...

- Atunci aşa rămâne. Să-mi dai datele nevesti-tii.

- Nu. Actele le face băiatu' specialist în fotografie. Că mi-a zis, printre altele, că ştie să facă şi de-astea.

- Bine.

Se grăbi să iasă. Trebuia să ajungă în birou. Trebuia să afle adresa terasei din Nantes - şi s-o scrie pe ceva. Şi să se uite pe harta oraşului, să studieze puţin zona...

Un indiciu "de aur" ar fi fost înregistrarea camerelor de la trafic, din ziua de duminică. Ştefan stătuse la terasa aia ore în şir; dar fuseseră şi chinezii acolo. Jun ştia că, dacă regina ajungea lângă rege, el pierdea instantaneu războiul! Chinezii se ţineau după Ştefan nu ca să-l omoare - ci ca să o sperie pe Ana. Iar dacă ea trecuse pe-acolo, cu siguranţă se deghizase corespunzător şi evitase orice contact vizual cu Ştefan! Când văzuse dubele, cumnata lui se speriase rău... Şi-şi amintea chiar acum că era gravidă...

Ana-Maria

Era ora zece. Copiii moţăiau în pat. Ea punea chiar acum punctul final al zilei de azi, şi-apoi închidea jurnalul...

N-o să stea să-l aştepte pe Sami să se întoarcă. O să afle mâine dimineaţă dacă medicul o mai ţinea în casa lui sau nu. Bănuia că nu voia s-o vadă plecată; bănuia că Tasnim va insista din greu să-l răzgândească, în caz că Sami calculase greutatea sufletească a momentelor ce vor urma şi se gândise s-o recomande unui alt arab doritor de fată-n casă...

Se lungi lângă copii şi-i cuprinse cu braţul:

- Noapte bună, puişorii mei...

- Noapte bună, mami...

O pupau apăsat pe obraz... Şi-acum dormeau. Ea se gândea la Fluturaş şi-i spunea şi lui, în gând, noapte bună...

Deci, avea 18 săptămâni. Era mărişor. Avea 21 de centimetri. Dacă-şi amintea ea corect, coala A4 avea lăţimea de 21 de centimetri... Fluturaşul era cât palmele ei. Dacă punea încheieturile mâinilor una lângă cealaltă şi deschidea palmele... aşa ca pe aripile unui fluture, el ar fi stat comod pe ele. Avea ochişorii lipiţi, un năsuc mic-mic şi muguraşi de urechiuşe... şi degeţele mititele rău...

Fluturaşul ei se formase deja; acum o să înceapă să ia în greutate şi să crească. Ea o să se rotunjească simţitor în următoarele săptămâni. Copiilor o să le spună că se îngrăşase - de la pâine... şi de la humus. Iar dacă testele...

Dacă testele n-or să iasă bine...

Dacă Fluturaşul ei nu era bine, o să renunţe la el. Era tânără. Mai putea face cel puţin 10 copii pân' la menopauză! Nu era o tragedie, dacă nu-l va putea păstra pe el! Mai pierduse ea o sarcină...

Gata cu gândurile! Fluturaşul ei era bine! Şi-acum îşi imagina cum o să-l vadă pe Ştefan intrând... şi luându-şi băieţelul în braţe... Cum îl va duce la fereastră, să-l vadă soarele... Cum o să vină şi-o s-o sărute... şi-o să-i spună... că, dacă n-ar fi lăuză, ar bate-o rău de tot pentru că fugise de el...

Sami

Descuie şi deschise larg uşa. Era pregătit să se certe rău cu ea, dacă o găsea trează la ora asta! Era aproape miezul nopţii! Era gravidă! Trebuia să aibă grijă de ea! Mm - parcă simţea că o luase razna...

Casa era cufundată în întuneric; aşa că aprinse lanterna de la breloc şi porni spre scări, spre camera lui...

Uşa lui Tasnim se deschise uşor... Ochii negri erau fericiţi! Ochii surorii lui străluceau rău de tot! Aşa că nu putea fugi de discuţia cu ea. Intră deci "în vizită" şi fu poftit să se aşeze... Sora lui răbufni, în arabă:

- Ştii ce mi-a zis? Să mă gândesc bine dacă vreau s-o mai văd pe-aici; că, dacă prezenţa ei îmi stârneşte amintiri neplăcute, ea preferă să plece.

- Aşa mi-a zis şi mie, la spital.

- Vezi? Eu ţi-am zis!

- Tu mi-ai zis multe, de-a lungul timpului. La care din temele noastre de discuţie te referi?

Sora lui se strâmbă la el:

- La aia în care ţi-am subliniat faptul că e o femeie frumoasă şi specială!

- Aa... Păi, ai avut dreptate! Este o femeie frumoasă şi specială! Şi are o educaţie frumoasă...

Mâna lui Tasnim îi făcea semne ample să continue...

- Şi ar fi soţia ideală pentru orice bărbat cu gânduri serioase în minte.

- Inclusiv a ta!

- Da, inclusiv a mea.

Acum, sora lui era uşor nelămurită...

- Da, Tasnim. Ai dreptate. Ar fi soţia ideală pentru mine. Copiii ei ar fi copiii ideali pentru mine. Aşa este. Nu te-ai înşelat. Şi să ştii că atunci, demult, în Paris, m-am uitat lung la ea şi m-am întrebat ce şanse ar fi să întâlnesc o femeie identică dar care să n-aibă lângă ea un bărbat.

Acum era serioasă...

- Şi recunosc, cinstit şi corect, că în clipa când am revăzut-o în spital, alergând speriată cu Florentina pe umăr şi Léon de mână, am simţit o strângere de inimă...

Ei, bine? Era mulţumită? Auzise ceea ce voise să audă? Tasnim bufni în râs:

- Haai, fii fair-play şi recunoaşte tot!

- Nu, Tasnim. N-am să recunosc tot nici măcar în arabă! N-am să risc să mă audă şi să aflu, mâine la şapte dimineaţa, că m-a tradus pe Google şi a dispărut cu tot cu copii. Ştii ce voiam să spun; va trebui să te mulţumeşti cu certitudinea că bănuielile tale sunt adevărate... Şi cu un "da, ai dreptate".

- OK. Mi-e de-ajuns şi-atât! La urma urmei, voiam doar să fiu sigură că eşti conştient de ceea ce se întâmplă cu tine!

Aprobă şi decise să treacă la discuţia cu adevărat importantă:

- Iar eu vreau acum să mă asigur că eşti conştientă de necesitatea tăcerii mele. Ana are nevoie de ajutorul nostru. E gravidă, are doi copii de mână şi-o caută mafia chineză. Dacă putem s-o ascundem

aici, eu zic s-o ascundem. Şi să nu o speriem. După ce am asigurat-o că n-am nici un fel de intenţie în ceea ce-o priveşte, Ana s-ar speria de aşa o veste legată de sentimentele mele. Mai ales că plănuieşte să se întoarcă la soţul ei înainte să nască, iar asta înseamnă să încercăm să strecurăm cumva o gravidă printre chinezi periculoşi şi nu numai...

- Şi totuşi, eu zic să-i dai unele indicii.

Oftă greu:

- În prima seară, în Paris, m-a anunţat că ea e menajeră aici; iar asta înseamnă menaj şi gătit, dar numai atât. Şi mai e ceva. E îndrăgostită lulea - şi nu de mine. E şi căsătorită cu bărbatul pe care-l iubeşte...

- Cum vrei tu. Dar eu zic totuşi să-ţi joci cartea - că e o femeie frumoasă, stilată şi uşor adaptabilă.

- Dacă va fi cazul, o s-o joc. Dacă nu, nu. Oricum, te rog să nu te amesteci tu în treaba asta.

- Ştii bine că nu mă amestec în problemele tale.

- Şi nici n-o speria cu apropouri. Orice-ar fi, încearcă să eviţi să-i spui ceva care-ar putea-o determina să ia copiii şi să rişte inutil.

- Bine, Sami.

Se ridică şi se grăbi să iasă. Ana dormea, dar asta nu-l "scutea" pe el de răspunsul pe care promisese să i-l dea azi! Intră deci în bucătărie, luă un post-it şi oftă greu...

"Mi-aş dori să rămâneţi pentru totdeauna; şi cum ştiu că asta nu se poate, sper să rămâneţi cât mai mult timp alături de noi." Ăsta era gândul lui. Dar pe hârtie va scrie altceva. Va elimina cuvintele mari, care-o puteau speria, şi va scrie... doar esenţa. Cât mai puţine cuvinte. Cât mai puţine şanse de-a o speria!

"Eu mi-aş dori să rămâneţi, dacă vă face plăcere să staţi cu noi."

Punct... Şi semnătura. Şi cam atât.

Lăsă biletul pe masă şi se grăbi să iasă: făcea un duş şi se culca. Era frânt de oboseală! Era şi-un pic trist...

20 august 2011 - sâmbătă

Isamu

Piuitul îl făcu să tresară. Ridică imediat capul - gata? Era şase dimineaţa? Bun! Perfect! Minimiza totul de pe ecran, fiindcă avea o treabă foarte urgentă de făcut! Trebuia să-şi ia bilet şi să facă un duş! Şi să lase ordine clare aici, pentru că azi riscul va fi maxim la Cannes...

Azi, Ştefan inaugura cazinoul din Le Mans. Piao îi spusese încă de-acum o săptămână că Jun intensificase mult corespondenţa cu China - aia fără ataşamente. Aia "verbală". Aia în care solicita diverse aprobări, pentru diverse acţiuni. Jun se pregătea şi el pentru inaugurarea cazinoului lui Ştefan. Băiatul trimis de Piao în Le Mans, să documenteze clădirea aia, raportase lux şi modernism. Adică succes financiar uluitor pentru proprietarul cazinoului. Jun se gândea din nou la rachete - la de-alea sol-sol de data asta...

Şi tocmai azi el se ducea să-şi viziteze familia şi să-i ducă un cadou frumos lui Liwei! Era ziua lui; împlinea 11 ani. Era mare... Tocmai azi, el lăsa vila pe mâna şi în paza lui Claude şi pleca cu avionul departe... lăsându-i practic lui Jun "loc" să incendieze vila lui Ştefan. Se gândea în clipele astea că, deşi se dez-frăţise de el, Jun rămânea totuşi fratele lui. Probabil că aşa gândea şi Jun, referitor la frăţiorul mic şi rebel. Şi cum frăţiorul pleca azi din castelul regelui care înainta prin viaţă păşind din succes în succes, tentaţia de-a pune un pic de foc la castelul ăla era uriaşă! Dar miza pe faptul că Gaboraş va afla de plecarea lui de la Cannes - şi va pune el pază serioasă aici. Aşa că intra chiar acum pe site, să-şi comande bilet...

Pleca din vilă la nouă fix. Se oprea la magazin, de unde cumpăra cadoul, şi-apoi gonea la aeroport. Cu puţin noroc, ajungea în Aurari pe la trei. Cu foarte mult noroc, îşi găsea băiatul dormind. Îi era dor de Fei-Yen; îi era dor de cinci minute de discuţie în doi, de ochii ei, de zâmbetul ei...

Gata - avea bilet. Îl cumpărase pe numele lui, îl achitase cu cardul lui, aşa că toată lumea va afla unde se ducea el azi. Probabil că Cheng sărise deja din somn, citise mesajul şi gonea să-şi trezească stăpânul...

Hai! La duş! Trebuia să se bărbierească, să-şi aranjeze cumva "pletele" netunse de atâta vreme...

Ştefan

Ciocănitul din uşă îl făcu să zâmbească:

- Intră.

Aleodor se conformă... şi rămase aşa, cu ochii la el...

- Neaţa.

- Neaţa. Nu vreau să par "invers", da' trebuie s-o spun: arăţi trăznet!

Bufni în râs şi-şi aranjă puţin buclele de pe stânga:

- Vai, mersi!

Şi-acum râdeau amândoi... Aleodor se apropie şi-i întinse o hârtie:

- Isamu se duce în orăşel azi. Aşa că eu probabil că-mi schimb planurile pentru azi...

Citea... Chinezul lui avea rezervare la zborul de la ora zece. Deci, pleca de-acasă pe la nouă, aşa. Bun - bine că ştia!

- ... Da. Tu rămâi aici şi eşti cu ochii-n patru. Dacă e cazul, te sun - şi vii cu un elicopter. Dacă nu...

- Am înţeles.

- OK. Plasează urgent nişte agenţi în zona vilei. Azi inaugurăm "Raina Dreams"; Jun poate fi tentat să atace. Şi cum la orice inaugurare paza este strictă, s-ar putea să se orienteze spre proprietăţile mele mai puţin protejate.

- Evident. Pun şi nişte "curăţenie"?

- Obligatoriu. Şi spune-i şefului de obiectiv ca, la cea mai mică tulburare a apelor, să te anunţe, pentru ca tu să-l suni direct pe şeful poliţiei, pe telefonu' roşu, şi să-i spui că vila e în pericol.

- Am înţeles.

- Şi încă ceva.

Era atent, era alert... Zâmbi slab:

- Nu mi-ai spus dacă numele de pe şerveţel s-a schimbat.

Aleodor bufni în râs:

- Nu sunt un tip foarte nehotărât! Multe ar spune că sunt chiar statornic!

Îl admonestă cu degetul şi-l văzu ieşind...

Deci Isamu se ducea să-şi viziteze familia. Din fericire, Diamant venea în Le Mans. Aşa că "bunele relaţii româno-chineze" erau salvate. Era tăticul lui acolo - şi se ocupa el. Şi poate că afla el ceva nou...

Ridică privirea spre poster...

"Unde eşti, femeie frumoasă ca Luna? De ce nu vii la mine? De ce nu vii acasă? Vino acasă! Vino..."

Se grăbi să iasă - mâncau şi plecau spre Le Mans. Cazinoul era gata de două zile deja; dar Luci Mecheş, zis "Moisil" , devenit între timp Luc Mercier şi director executiv al Raina Dreams, îl rugase să vină să inspecteze. Angajaţii trebuiau să-l vadă inspectând. Ca să nu fie probleme. Aici nu-l avea pe Diamant; aici el era "bau-baul"...

Isamu

Gata - era pregătit de plecare. Scoase mobilul şi-i făcu un apel lui Claude. Şi se grăbi să coboare în living. Piao îl privea lung... Intră în bucătărie:

- Veniţi puţin, vă rog.

Se conformau; păreau un pic speriate. De ce, nu ştia - că, dacă venea Jun, nu le chema - ci le trimitea să se-ncuie în camera lor! Oof!

Claude intră şi se grăbi spre el. Îi făcu semn lui Piao să vină şi el... Şi gata!

- Azi, o să lipsesc aproape toată ziua. Claude, iei măsurile de securitate necesare.

- Bineînţeles.

- Baricadaţi vila şi mă aşteptaţi. Adică, în fine - sper să mă-ntorc...

- De ce spuneţi asta?

Isabelle păruse un pic indignată de ideea ca el să nu se întoarcă aici, aşa că oftă scurt:

- Azi, băiatul meu împlineşte 11 ani.

- Mulţi înainte!

- Mulţumesc. Tot azi, Ştefan inaugurează cazinoul din Le Mans. Investiţie mare, invitaţi de renume, televiziuni şi ziare cu duiumul... Acolo, paza va fi draconică. Dacă Jun Chèn decide să atace, nu va ţinti spre Le Mans. Va ţinti spre Cannes sau spre Bourges. Şi cum eu lipsesc de-aici toată ziua, va fi tentat să ţintească spre locuinţa oficială a lui Ştefan. Adică spre livingul ăsta...

Piao se grăbi să-l liniştească:

- Nici o problemă - ne ocupăm noi de paza de aici.

- Am făcut rezervarea biletului de avion la şase dimineaţa. Deci, au aflat amândoi că vila va fi goală. Ştefan îşi va pune consilierul să asigure paza împrejurimilor. Dar dacă Jun va ataca, mizez pe voi să sunaţi la poliţie.

Claude aprobă:

- Aici, în interiorul curţii, nu vor fi probleme.

Bun! În cazul ăsta... În cazul ăsta, îşi reverifică actele, cardurile... şi porni spre uşă:

- Să fiţi cuminţi! Să nu daţi vreo petrecere neautorizată...

Le auzea râzând. Asta voise să obţină - râsul celor două femei sechestrate în vila asta de aproape patru luni. Bărbaţii se descurcau. Bărbaţii mai văzuseră atacuri armate şi mai auziseră focuri de armă; dar ele...

Ieşi, trase glasvandul şi se grăbi spre BMW. Va goni la magazin - şi-apoi la aeroport! Şi-aşa, o să abuzeze "din greu" de relaţia cu directorul aeroportului, ca să-l îmbarce pe ultima sută de metri cu cadouri cu tot! Noile reglementări în materie de securitate spuneau că el ar fi trebuit să fie pe Mandelieu încă de la opt!

Diamant

Mm, ce nenorocire era şi nerăbdarea asta! La naiba! Urcă scările câte două, năvăli în dormitor şi trânti uşa. Şi-şi scoase, furios, haina de la costum. Smuci de cămaşă... A doua cămaşă transpirată în numai două ore...

Era de-abia ora zece. El trebuia să decoleze la unşpe. Se ferchezuise încetişor, cu grijă şi răbdare, şi se îmbrăcase ca pentru dublul eveniment de azi - revederea cu Raina şi inaugurarea cazinoului. După care mâncase micul dejun, după care schimbase cămaşa transpirată... După care fumase o ţigară, ieşise în curte, revenise în casă, discutase puţin cu copiii... şi schimba acum şi-a doua cămaşă. Dar adevărul era că el exagera. El stătea cu haina de costum pe el, în căldura lui august. El nu voia să rişte să descopere că acel costum, care cică nu se şifona niciodată, se va şifona tocmai azi. El era dementul cu morcovu-n fund...

Îşi închidea nasturii celei de-a treia cămăşi, încruntat şi botos...

Azi se ocupau de lansare. Mâine se vor trezi cândva prin miezul zilei - şi vor inspecta din nou cazinoul, dar numai la subsol. La contabilitate. Şi-apoi, mâine seară, probabil că el va fi dus la aeroport - iar Ştefan şi Raina vor porni spre Bourges. N-o să reuşească să stea de vorbă cu ea... Poate n-o să reuşească nici măcar s-o sărute! Ştefan n-o să-i lase să rişte să se dea de gol! Adică să-l dea de gol! Oficial, Raina era amanta contelui. Ştefan nu va risca să se afle adevărul! În clipa când se va afla adevărul, Ana va fi în pericol...

Îşi puse haina, se privi lung în oglindă... şi şopti:

- De ce eşti, mă, căpos? Ai mai purtat costumul ăsta! Nu se şifonează! Nu s-a şifonat niciodată! Ce-ai? Te-ai tâmpit?

Buun! Îşi scoase haina, verifică să aibă tot ce-i trebuie la el şi ieşi. Coborî scările... Ciocăni scurt în uşa bucătăriei:

- Eu am plecat!

Copiii năvăliră în living:

- Pa, tati!

- Pa, tată! Să ai grijă!

- Stai liniştit - că nu ratez eu aşa ocazie să v-aduc jetoane de-alea şmechere...

Azur zâmbea; Agata nu era foarte încântată de perspectiva plasticelor rotunde, colorate, cu care putea cel mult să se joace liniuţa la perete! Habar n-avea ea că de data asta va primi jetoane aurite! Îi pecetlui pe amândoi şi se ridică:

- Am plecat. Să ai grijă aici.

Safira se grăbi să-l îmbrăţişeze. Şi văzu imediat, în privirea ei, determinarea de a-l săruta! Şi...

Şi, nu! Făcu un pas în spate:

- Uşor, fă! Că se şifonează!

O oprise - şi salvase situaţia din ochii copiilor. Ea era descumpănită... Reveni lângă ea:

- Uşor!

O prinse de gât şi-o trase uşor spre el. Braţul lui masca sărutul; aşa că o pupă cu foarte multă grijă pe obraz, la doi centimetri de buze, şi-i şopti la ureche:

- Iar dacă mai încerci vreodată să-mi faci surprize de-astea, o să te surprind şi eu. Ai grijă!

Îi dădu drumul şi se grăbi să iasă:

- Pa!

- Pa, tati!

- Pa, tată!

Ea tăcea. Da' zău că nu-i păsa de tăcerea ei! Traversă curtea, ieşi

şi se grăbi spre poarta mamei lui...

Îl lăsa pe Grasu aici, să se ocupe de acte. Roxana ştia ce avea de făcut. Şi ştia că, dacă ea reuşea să-i aducă lui Ştefan familia înapoi, era "rezolvată" pentru tot restul vieţii ei! Ştefan o îmbrăca în platină! Îi făcea statuie la propriu! Dacă fata aia reuşea să o găsească pe Ana... Oof, Doamne!

Apăsă soneria. Aştepta... Uşa se deschise. Fu imediat tras înăuntru, iar mămica lui şopti:

- Ai grijă - că nevastă-ta îmi apare plânsă în cărţi. Ia-te de ăla, să n-ai vreo surpriză neplăcută!

- Mămico... Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă!

- Ea nu-l vrea pe el; mă vrea pe mine înapoi!

- Şi cum ştie deja că n-o să te mai aibă niciodată, poate încerca să se răzbune pe tine. Poate să te facă de râs pe-aici!

- Chiar crezi că se caţără vreunu' pe ea, cât e Cornel de pază?

- Diamante! Eu sunt maică-ta! Şi ştiu viitorul! Vorbeşte cu ăla!

La naiba! Deci gândul ăla încolţise deja în capul Safirei! Iar el, bărbatul ei, trebuia să-l pună pe Cornel să se culce cu ea! Trebuia să-i zică: "Băi băiatule, tu ce dracu faci? Nu te caţeri pe nevastă-mea? Ia vezi - că-ţi face reclamaţii, şi-ţi tai din leafă!" Nenorocită situaţie...

- Bine, o să vorbesc acum cu el. Despre mine ce poţi să-mi spui?

- Despre tine? Nimic. Ţie îţi merge bine. Vouă acolo o să vă meargă din plin.

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Cum e asul de roşu?

Încasă o palmă peste umăr - dar îşi primi răspunsul:

- Nu e cu aşternut, obraznicule!

Deci era dragoste întreagă! Asta îl bucura mult - aşa că o sărută pe obraz:

- Sărut mâna, mămico!

- Să creşti mare! Şi să ai ce-ţi trebuie la tine! Că uite-aşa se poate schimba soarta...

Daa, cum să nu! În privinţa aia, soarta nu se putea schimba uite-aşa! N-o schimba Raina! Totul depindea de ea; şi cum ea nu se simţea pregătită... Las' că era bună şi dragostea întreagă! Era chiar mai bună decât aşternutul! Acum era vremea pentru clădit dragostea! Că aşternutul venea şi el! Dragostea era extrem de importantă!

Se apropia de suita care-l aştepta lângă rond... Şi uite-l şi pe nea Dumitru! Venea spre el; era grăbit, semn că trebuiau să discute ceva...

- Gata, Diamante? Pleci?

- Da, unchiule.

- Bine, mă. Ce zice maică-ta - cum o să fie azi?

- O să fie bine.

- Bun! Şi-aici o să fie bine. Garantez eu! O să iasă o petrecere frumoasă, fără incidente...

Petrecere? Serios?

- Ce petrecere?

- Am chemat nişte clovni şi nişte zâne. Am comandat jucării, am comandat mâncarea la catering... În părculeţ o fac - ca de obicei!

- Păi cu ce ocazie, aşa petrecere mare? A cui zi de naştere e azi?

- A lui Liwei.

Aoleu! Era ziua puiului de chinez! Iar unchiul lui chema zânele! Nea Dumitru chicotea şi mustăcea:

- Şi stai să vezi, că ei nu ştiu nimic! Maică-sa a scris pe lista de cumpărături un tort. Băiatu' mi-a zis; m-am interesat şi-am aflat că Isamu vine încoace, înarmat cu un cadou...

I-auzi! Ce frumos! Şi uite ce fericit era nea Dumitru pentru aşa ispravă! Dar de ce uita unchiul lui să-şi pună cea mai simplă întrebare din lume? De ce nu se întreba nea Dumitru dacă tot aşa se duce Ştefan la copiii lui? Tot cu cadouri? De ce nu se întreba dacă copiii lui Ştefan, adică nepoţeii lui, petreceau cu zâne şi clovni?

- Ce-ai, mă, de tuni şi fulgeri aşa?

- Aa, n-am nimic! Ba chiar mă bucur sincer că trebuie să plec! Şi n-o să fiu aici, să văd ce frumos petrec ei! Nu de alta - da' dacă mă usuc şi eu aşa ca Ştefan, se duce dracului bunătate de avansare!

Unchiul lui nu mai spunea nimic; el se grăbea iar spre maşini...

Era furios. Simţea că fierbe! Simţea că-i vine să scoată pistoalele şi să-mpuşte bradul ăla! Aşa că-i făcu lui Cornel semn să se prezinte fuguţa... şi-l trase-n jos, ca să-i şoptească la ureche:

- Ai grijă. Cică în curând o să primesc reclamaţii. Fă cumva să nu primesc reclamaţii; OK? Fă cumva şi urcă-te 'napoi pe ea! Că dacă n-o găsesc rânjind când mă-ntorc, îţi scriu în fişa postului sarcini noi! Şi-atunci te urci pe ea la ordin! Ai înţeles, mă?

Îi dădu drumul şi-l privi lung... Cornel era vişiniu... Deci "recepţionase" mesajul! Bun! Îi pălmui scurt obrazul de două ori - aşa, că era băiat bun şi ascultător! Şi cum discuţia era încheiată, făcu şi ultimii patru paşi şi se urcă în X6. Ce bine că avea aer condiţionat! Spera să nu transpire... iar...

Ana-Maria

Copiii se schimbaseră - şi erau grăbiţi să intre în sală şi să înceapă antrenamentul. Se părea că nu mai putea evita discuţia cu *shihan*. Aşa că trase adânc aer în piept şi intră şi ea în sala de antrenament. Se grăbea spre scaunele rezervate părinţilor; Tasnim privea lung undeva în sală, semn că "fusese reperată" şi va fi interpelată cât de curând... Se aşeză şi puse frumos mâinile în poală. Acum era acum! Bărbatul se apropia de ele...

- Bună dimineaţa, dnă Masrood.

- Bună dimineaţa, *shihan* Lepeltier.

- Aş vrea să discut câteva minute cu dvs.

- Sigur!

Se ridică şi îl urmă. Ieşeau din sală, se îndreptau spre birou... Fu poftită să se aşeze:

- Nu ştiu dacă Théo v-a spus ceva despre concurs...

- Mi-a spus că veţi participa la un concurs; dar nu cred că fetiţa mea poate participa la el din postura de concurent.

- Pot să vă întreb de ce?

- Poate pentru că a făcut cunoştinţă cu aikido în urmă cu nici o lună?

- Aţi văzut ce progrese au făcut amândoi în luna care a trecut?

- Da, *shihan*. Şi totuşi, participarea la un concurs implică antrenamente serioase. N-aş vrea să privez copiii de alte activităţi pentru a "strecura" în programul lor antrenamente suplimentare.

- Dnă Masrood - în cazul lui Théodore, nici nu e nevoie de antrenamente suplimentare!

Na - că insista "a la long"! Ia să-i taie macaroana! Se încruntă un pic:

- Dle Lepeltier, fetiţa mea se pregăteşte pentru clasa a doua. Se pregăteşte şi la engleză, şi la matematică, şi la pictură - suplimentar, pe lângă lungile ore de caligrafie şi desen. Credeţi-mă că vacanţa asta este destul de aglomerată deja! Şi cum nu intenţionez s-o transform într-un fel de Steven Segall cu fundiţe, o să vă rog să nu vă bazaţi pe prezenţa ei la acel concurs. Indiferent care este opinia ei şi cât de mult îşi doreşte ea să joace în filme cu bătăi.

Bărbatul zâmbi... şi se ridică:

- Am înţeles, dnă Masrood. La urma urmei, aveţi dreptate! Este fetiţă! Şansele ei de-a juca alături de Steven Segall sunt minime... şi mai sunt foarte multe alte activităţi pe care o fetiţă de vârsta ei ar trebui să le facă.

Se ridică şi ea şi porni spre uşă:

- Vă mulţumesc că mă înţelegeţi.

- Şi eu vă mulţumesc în avans.

Poftim? Ieşiră, iar bărbatul începu să râdă:

- Vă mulţumesc în avans pentru că mă veţi înţelege în octombrie, când o să vă demonstrez că Théodore e pregătită pentru concurs.

Ce şmecher era! Dar, de ce să-l mai contrazică? Rămăsese ca ea, nu? Zâmbi şi aprobă cu capul - că până-n octombrie mâncau o tonă de baghetă "de căciulă"! Reveni în sală, pe scaunul ei, iar Tasnim o bătu uşor pe mână - înţelesese cine şi cum câştigase bătălia aia...

Florentina ei era atentă la *sensei*. Léon era atent la băiatul cu care

exemplifica *sensei*. De parcă ştia că el va ataca iar Florentina îl va trânti pe *tatami*! Prinţul se obişnuise aşa, în postura "victimei". El era foarte fericit că, după ce încasa o mie de buşituri zdravene, venea mami şi-l strângea în braţe...

Gata - demonstraţia se terminase. Acum îi punea să exerseze. Léon se repezi la Florentina - iar micuţa ei o lăsă cu gura căscată! Micuţa ei "glisă" fulgerător spre dreapta, prinzând din zbor mâna fratelui ei, şi-l răsuci şi-l şi trânti cât ai zice "Au"! Păi...

Păi, *shihan* avea dreptate. Micuţa ei era o *aikidoka* înnăscută. Şi cum salvarea lor va veni după sfârşitul războiului, o privea lung pe moştenitoarea dracilor lui Florentin şi realiza că, în noiembrie, glisarea aia îi va aduce categoric o diplomă la concursul de aikido. Acum Florentina ataca; Léon mai mult fenta decât glisa, semn că micul tanc trebuia băgat urgent la regim cu număr redus de calorii...

Oo, Doamne! Ce gând nebun! Bufni în râs şi se grăbi să-şi acopere gura cu batista! Tasnim începu şi ea să râdă:

- Crezi că vrea să facă şi el "pe sistem" cu noi?

- Dacă am schimba muzica, să ştii că ar face!

- Păi, cum adică?

- Adică el nu dansează Khaled şi Faudel pentru că nu înţelege cuvintele; dar dacă i-aş pune nişte Florin Salam şi Nicolae Guţă, să-l vezi ce-ar mai juca...

- Păi, să facem o încercare!

- Facem. Dar nu de-asta râdeam.

- Atunci de ce râdeai?

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Îmi imaginez ce faţă o să facă tăticul ei, atunci când o s-o vadă dând cu bodyguarzii de pământ.

Sora lui Sami încerca să hohotească "fără sonor"... Completă:

- De răsucit aşa, cu tumbă, nu-i răsuceşte; da' tot le schimbă traiectoria şi-i pune-n nas pe asfalt! Atunci o să fie frumoos...

Tasnim aproba şi încerca să nu se-nnece de-atâta râs...

Ştefan o să fie foarte uimit când o să descopere "cum şi-au petrecut ei războiul". O să fie foarte uimit când o să-i citească jurnalul şi-o să afle ce făcuseră, cum se deplasaseră, cum se ascunseseră... Cum îl cunoscuse pe Sami - şi nici o lecţie de aikido n-o s-o poată salva pe Florentina de pedeapsa lui... Cum fusese ea la spital şi făcuse ecografie şi analize... Spera din tot sufletul ca soţul ei să nu afle, tot din jurnal, cum o dusese Sami din nou la spital, cum decursese întreruperea de sarcină, cum...

Fluturaşul ei era foarte bine. Ea era regina lui Ştefan - iar regina lui nu greşea niciodată din simplul motiv că nici el nu greşea niciodată. Şi, dacă n-ar fi fost la fel, n-ar fi rezistat împreună. N-ar fi format familia asta perfectă...

Puse palma peste Fluturaş şi redeveni atentă la antrenament. Florentina tocmai apuca mâna lui Léon, glisând din nou, şi-l făcea să se dea tumba peste cap... Tasnim se aplecă din nou spre ea - şi hohoti, la urechea ei:

- Auzi?... Chinezu' ăla... are copii?

Dumnezeule mare!

- Că nu-i văd prea bine, dacă ajung prin preajma ei!

- Sst - că se iau astea de noi!

Chicoteau cam tare...

Roşcata

Camera de hotel era uriaşă. Era aşa, "ca-n filme". Se cazaseră la Best Western Premier Le Mans Country Club. Veniseră glonţ aici; ea rămăsese cu gura căscată când văzuse castelul... Nu avuseseră nici o problemă în a închiria camera - Ştefan scosese paşaportul şi spusese "Le Chateau Suite". În clipa aia, parcă dăduse strechea-n ei! În toţi! Parcă nu mai avuseseră clienţi în apartamentul ăla! Parcă nu mai văzuseră conte tânăr cu ochi verzi cerând să stea în "Le Chateau Suite"! Angajaţii care-i conduseseră în cameră îi depăşiseră numeric pe băieţii de la pază...

Camera era mobilată pe vişiniu. Era superbă. Privea lung totul, per ansamblu, şi se gândea că aici i-ar place să-şi petreacă luna de miere...

În sfârşit, angajaţii "se evacuaseră". Şeful ei încuie uşa, aşa că ea scoase dispozitivul de bruiaj şi-l puse pe masă.

- Bun. În clipa asta, s-a aflat "oficial" că suntem în oraş. Aşa că ne jucăm rolurile - ştii tu care...

Aprobă scurt cu capul.

- Balamucul ăsta ne garantează multă presă la inaugurare... şi multe articole prin ziare. Cu fotografiile de rigoare.

Aprobă din nou - normal că aşa conte tânăr şi frumos va fi vânat de camerele foto... Ştefan şopti:

- Să sperăm că le vede şi regina mea - şi cumpără măcar unul.

- Unul? Poate câte unul din fiecare!

- Eu sper doar să cumpere unul bogat ilustrat. Nu de alta; dar eu am un poster de cinci metri jumate cu ea, plus cinci DVD-uri. Ea n-are nici măcar două filmări amărâte pe youtube, pentru copii!

Oopaa - şeful ei picase din nou în depresie! Ia să-l binedispună ea un pic:

- Atunci, şefule, eu zic să mă laşi în grija lu' Diamant după ce tai panglica. Că parcă nu m-aş risca să aflu dacă pot să fentez făcăleţu'...

Şeful ei zâmbea şi o admonesta cu degetul... iar continuarea o lăsă mută de uimire:

- Ai început să "împuşti" două beneficii într-o singură mişcare. Îmi place. Ai ascultat ce ţi-am spus şi te-ai conformat - ai crescut într-o lună cât altele într-un an.

Uau! Serios? Adică era el sigur că era aşa? Ei nu i se părea că se făcuse brusc foarte deşteaptă...

- Şi totuşi, o să te ţin la braţul meu. Ca s-o fac să ia făcăleţu' şi să vină val-vârtej să ne crape capetele. Iar atunci când o să vină, Diamant o să te-ascundă pe tine iar eu o s-o iau pe sus şi-o s-o fac să arunce arma maronie...

Ce bine că îl făcuse să râdă! Atunci când Ştefan era depresivo-pesimist, i se făcea frică de el!

- Te duci la recepţie şi închiriezi pentru Diamant camera de lângă camera noastră. Trimiţi jumătate din suită, plus curăţenia, la aeroport - să-l ia şi să-l aducă încoace. După care te întorci aici, îţi iei ustensilele de pus părul pe moaţe şi te duci să verifici instalaţia electrică de dincolo.

Adică el rămânea în apartamentul ăsta iar ea se ducea să-l aştepte pe Diamant dincolo. OK! "Şi putem să încuiem uşa?"

... Presupunea că n-o să găsească un apartament identic; dar nici un pat de-o persoană! Iar ea chiar n-avea pretenţii chiar atât de mari pentru luna de miere! Numai că nu putea să pună întrebarea asta! Aşa că stătea în picioare, lângă masă, tăcea şi îl privea lung... Şeful ei îşi deschise trollerul şi scoase fusta galbenă:

- Şi sunteţi cuminţi.

Gata - acum ordinul era limpede ca cristalu'! Se grăbi spre uşă:

- Atunci iau şi laptopul - şi verificăm să nu fi uitat ceva, la cazino.

Nu primi nici o aprobare, dar nici o negare; aşa că se grăbi să iasă. Deci, trebuia să închirieze camera de alături şi-apoi să se pregătească. Din câte ştia ea, Diamant ateriza în jurul orei două. Iar ei îi lua ceva vreme să se bucleze!

Diamant

Atunci când Rebeca îl anunţase că va fi aşteptat la aeroport, bănuise că n-o să vină Ştefan personal să-l culeagă de-acolo. Nu se aşteptase însă să vadă suita de şase maşini oprită în faţa ieşirii mari! Atunci când urcase în jeep-ul ăla cât un tanc, bănuise că or să-l ducă-n centru, în punctul zero al oraşului, la cel mai "tare" şi mai bine documentat hotel din toată presa locală; când colo, ei ocoliseră oraşul pe exterior. Îi recunoscuse pe băieţii care-i asigurau lui Ştefan paza; băieţii ăia puşi în spatele vărului lui de nea Nicu Cărare. Dar, chiar şi

aşa, tot avusese momente când se gândise că boss-ii se răzgândiseră şi-i avansau într-un cavou de familie...

Şi iată-l adus, cu ditamai coloana de maşini, la castelul ăsta de-i tăia răsuflarea... Pe-acolo o să intre el; pe scările alea monumentale de care se apropiau nu foarte repede...

Ei, poftim! Se uita lung la clădire, la curtea imensă din jur, la peluza tunsă cu forfecuţa parcă şi se întreba ce şanse avea să poată să facă nunta undeva aici! Castelul ăsta îl dereglase rău! Castelul "îi făcea poftă de-nsurătoare"...

Jeep-ul opri în dreptul scărilor, exact la mijlocul lor. Avea senzaţia că-i cam tremurau picioarele - şi-o să se-mpiedice undeva pe parcurs şi-o să pice de-a berbeleacu' până jos... Coborî şi îşi impuse să se comporte ca un văr de rege! Aşa că îşi menţinu alura dreaptă şi mimica serioasă şi reuşi să ajungă sus, în capătul scărilor. Intră.

Recepţia nu era deloc atât de impunătoare cum şi-o închipuise! Porni spre domnişoara în uniformă, care îl văzu şi se grăbi să-l salute:

- Bună ziua şi bine aţi venit la Best Western Premier!
- Bună ziua.
- Dl Ionescu?
- Da.
- Poftiţi - dna Ionescu v-a rezervat deja camera.

Cum-cum? Tânăra îi oferea o cheie... Era normal ca Raina să-i rezerve camera. O făcuse de fiecare dată. Dar "dna Ionescu v-a rezervat deja camera" venise prea aproape de gândul ăla cu nunta; şi-l cam zăpăcise. Luă cheile, descoperi că bagajistul făcuse pe dracu-n patru şi pusese mâna pe troller-ul lui...

La naiba - că era zăpăcit rău de tot! Ia să-şi pună el mutra aia de poker şi să se ţină după băiatul în uniformă! Nu de alta, dar probabil că părea paraşutat acolo dintr-un OZN rătăcit...

Aici era. Tânărul îl aştepta să descuie. Numai că el se gândise un pic, cât urcase scările, şi trăsese concluzia că la ora asta Ştefan dormea iar Raina îl aştepta. Nu putea să creadă altceva. Nu putea să creadă că, după clipele minunate petrecute împreună şi despărţirea rece de pe Otopeni, Raina nu l-ar fi aşteptat! Aşa că apăsă clanţa şi împinse uşa. Bagajistul intră şi rosti un "bună ziua" amabil...

Intră şi el.

Era lângă geam. Se sprijinea de pervaz şi îl privea lung... Era frumoasă. Era mai specială şi mai frumoasă ca niciodată! Avea aerul acela unic, de regină a raiului lui...

- Bună.
- Bună.

Se grăbi să scape şi de bacşiş, şi de bagajist. Şi, imediat cum încuie uşa, alergă la ea! Se aşteptase ca ea să alerge spre el; dar zău că nu se aşteptase la aşa îmbrăţişare, la aşa determinare de a-l ţine cât mai aproape de ea...

Oo, Doamne! Iar îl aruncase în sus! Iar îl azvârlise spre soare! Ameţise şi transpirase - şi simţea că pluteşte. Şi cum nu voia să plutească aşa, singur, se grăbi să-i prindă capul în palme...

Şi-acum pluteau amândoi...

Roşcata

Oof, Doamne! Cum naiba reuşea să trăiască fără el? Cum supravieţuise ea departe de el atâtea zile? Zău că nu ştia cum reuşise să mănânce, să doarmă, să muncească, să trăiască atâtea zile fără Diamant! Sărutul lui o ameţise rău...

Într-un târziu, Diamant zâmbi:

- Bună...

Aah, ce rău era! Lăsă capul pe pieptul lui şi oftă greu:

- Ştii ce dor mi-a fost de tine?

Probabil că ştia. Oricum, nu răspundea. Şi, deşi ştia că ar fi trebuit să tacă, să se desprindă din îmbrăţişare şi să se prefacă că nu i-a fost dor de el chiar deloc, ea mai oftă o dată, greu... şi puse punctul final:

- Serios!

Diamant se grăbi să-şi ascundă faţa în buclele ei şi să-i şoptească la ureche:

- Dacă mă-ntreabă şefu' de ce am cearcăne, sunt pregătit să-i zic un trombon.

Era şmecher - dar cuvintele ei îl zăpăciseră. Diamant era capabil de mult mai mult decât fraza aia stângace! Şi-o bucura mult să constate că sinceritatea ei îl zăpăcise. Ăsta era un semn bun. Ăsta era un semn că nu era doar "febră"; erau sentimente. Diamant ţinea la ea...

- Dar, sincer vorbind, să ştii că toată noaptea m-am perpelit şi m-am gândit la o chestie...

Decise să-i dea drumul, ca să-i vadă ochii:

- La ce chestie?

- Păi, uite... m-am întrebat dacă aţi mai fost pe la petreceri sârbeşti în ultimul timp.

Eei, na! Era gelos! Să fie serios, nu gelos!

- Şi-apoi m-am tot întrebat cum să vorbesc cu Ştefan, cum să pun problema...

Serios? Despre ce voia el să pună problema? Îl privea lung; numai că Diamant tăcea chitic acum. Ridică sprâncenele, răbdătoare...

- ... Trebuie să vorbesc cu el. Adică să-mi spună ce şi cum şi când şi-n ce fel. Că nu vreau să dinamitez eu afacerea, sau avansarea.

Tot nu pricepuse, aşa că tăcea şi încerca să pară lămurită fleaşcă... Ochii albaştri se îngustară scurt:

- ... Până la uşa ta, mai am o singură uşă. Văr-miu.

Fu strânsă scurt în braţe, ridicată şi răsucită. Diamant mârâi printre dinţi:

- Cum îmi dă el undă verde...

Aoleu! Deci... Adică... Începu să râdă. Văleleu - râdea în hohote, pentru că ceea ce-i va spune ea o să-l facă să roşească rău...

- De ce râzi aşa? Crezi că mi-e uşor să te tot strâng în braţe... şi-apoi să-ţi dau drumul? Şi-apoi să stau cuminte-n Aurari?

Negă şi încercă să se liniştească... şi întrebă:

- ...Da' tu ce crezi - că aş putea s-o şterg de lângă şefu' ca să...?

Îu! Ia uite-l! O luase razna! O ducea val-vârtej la patul ăla uriaş!

- Diamante!

Daa, cum să nu! Bineînţeles că sfârşi pe salteaua moale; bineînţeles că el nu sfârşi peste ea, ci lângă ea - că era afurisit şi şmecher şi uns cu toate alifiile...

- Raina... De ce râdeai aşa?

- Pentru că azi şefu' mi-a zis să închiriez camera de lângă apartamentul nostru, să trimit suita să te ia de la aeroport şi să mă-ntorc în cameră doar ca să-mi iau drotul şi să-mi instalez salonul de înfrumuseţare în camera ta. Şi după aia s-a uitat aşa la mine... şi mi-a spus "Şi sunteţi cuminţi". Deci, am adus şi laptopul...

Diamant o cuprinse uşor cu braţul:

- Azi sunteţi împreună?

Aprobă grăbită...

- Şi probabil că suntem cazaţi la *chateau* tocmai ca să apară mulţi ziarişti prin preajma cazinoului...

Palma lui o trase uşor spre el:

- Probabil că ar fi prea din scurt... şi te-ar supăra şi lumina...

Palma lui îi dădea fiori - iar asta nu era bine deloc! Se grăbi să se ridice:

- Şi probabil că, în cursul zilei de azi, o cameristă o să năvălească peste noi pe motiv că trebuie să ia gunoiul, sau a greşit uşa, sau...

Diamant se ridică şi el:

- Tot ce se poate! Războiul merge înainte, ăla e în coborâre abruptă iar pe voi vă păzesc oameni cu greutate. Suntem în august; probabil că, prin septembrie aşa, o să se încerce un brânci discret la Nisa...

Probabil! Astea erau calculele lui Ştefan. El ştia toate amănuntele; ea nici nu încerca să se gândească la problemele astea, ştiind că va greşi rău din motiv de necunoaştere a detaliilor...

- Şi cum eu sunt vărul lui - şi pot fi buturuga care să azvârle TGV-ul în şanţ, o să stăm la masă şi-o să revedem planurile pentru azi. O să servim prânzul...

Aprobă şi se grăbi să se aşeze.

- Şi, din când în când, o să te sărut... Atunci când simt eu că nu

se apropie nimeni de uşă...

Adică acum, exemplifica el de zor... Nu putea să-l privească atunci când spunea asta; aşa că îl luă de gât şi-i şopti la ureche:

- Apropo de insomniile tale - n-ai de ce să faci riduri. Şi să ştii că, atunci când o să zică şefu' "undă verde", eu încui uşa!

- Rrr...

Ia uite ce obraznic era! Ia să-i zică şi ea vreo două de-alea ascuţite!

- Iar dacă mai aud că te gândeşti la chestia aia cu petrecerile, mă supăr rău de tot! Nu de alta; dar eu stau cuminte lângă şefu' şi mă ocup de toate alea, în timp ce tu acolo faci preselecţii la escorte!

- Poftim?

- Şi evaluări de balcoane!

- Stai puţin!

- Şi cine ştie ce altceva mai faci tu p-acolo - *shukar* şi nesupravegheat şi scăpat aşa, sexy şi rău, prin Bucureştiul ăla plin de nimfomane!

Diamant râdea... şi-i fura un sărut:

- OK. Hai să ne-apucăm de treabă - că nu vreau să trec peste cuvântul lui Ştefan. Şi nici tu nu cred că vrei să încui uşa acum...

Negă şi-şi aprinse o ţigară - că ar fi încuiat uşa aia instantaneu şi-ar fi şi blocat-o cu unul dintre fotolii! Dar pe-asta nu trebuia s-o ştie şi el.

Isamu

Taxiul opri în poarta orăşelului; scoase o hârtie de 100 de euro şi i-o întinse peste scaun, iar şoferul se grăbi s-o ia şi să rânjească la el:

- *Thank you very much!*

Nu-şi schimbă cu nimic mimica feţei:

- Cu plăcere.

Şi-acum să-şi ia sacoşele şi să negocieze cu Diamant, nu? Taximetristul era în extaz; coborâse şi se zorise să-i scoată el bagajele... Luă cele şase sacoşe voluminoase şi porni spre poartă. Nici nu observase "comitetul de bună primire"...

Cornel Buldogu îl aştepta, "flancat" de patru bodyguarzi solizi. Se opri în faţa lui şi fu imediat înconjurat. Hm...

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Omul lui Diamant îi întinse cutia metalică. OK! Solicitarea era justificată! Lăsă acolo electronicele şi pistolul şi i se făcu semn să-l urmeze. Bineînţeles că ăia erau bodyguarzi, nu bagajişti - şi îşi iubeau mult şefii, de vreme ce nici unul dintre ei nu părea mişcat de chinul lui de-a prinde din nou toate mânerele sacoşelor...

Fu poftit să pună bagajele în portbagaj; se conformă, iar Cornel începu să desfacă, rând pe rând, fiecare sacoşă... Îl dezamăgea - erau împachetate în hârtie de cadou. Dacă voia să le desfacă el, să le desfacă! Liwei primea conţinutul! Nu-i adusese cine ştie ce obiecte care i-ar fi putut isca suspiciuni omului lui Diamant. Nu-i adusese un super-telefon sau vreo cameră foto digitală - adusese o consolă cu 100 de jocuri. Adusese, de fapt, nimicuri - haine, palete de badmington şi de ping-pong, câteva cărţi... Dar i-ar fi plăcut să i le dea aşa, împachetate. Era ziua lui... Iar până în clipa asta nu se gândise că omul lui Diamant trebuia totuşi să verifice conţinutul...

Portbagajul se închise iar Cornel arătă spre portiera din faţă:

- Să mergem. Te aşteaptă.

Poftim?

... Nu mai apucă să fie uimit; bodyguardul urcase deja la volan. Urcă şi el în dreapta iar BMW-ul ţâşni spre brad.

Oare să-l întrebe acum la ce se referise când spusese "te aşteaptă"? Adică... Adică, presupunea că Fei-Yen n-ar fi omis pentru nimic în lume tortul pentru Liwei! Şi cum nu ştia să facă aşa ceva în casă, cum nu putea nici să se ducă să-l cumpere, cu siguranţă îl scrisese pe lista de cumpărături. Şi deci aflase toată lumea că astăzi familia chinezilor serba ceva. O zi de naştere. Cornel nu ştia pentru cine erau cadourile. Erau pentru unul dintre prizonierii din căsuţa aia din capătul străzii. Care îl aştepta - pentru că era membru al familiei şi venise cu cadouri împachetate frumos...

După cum observa el, orăşelul Aurari sărbătorea ceva azi. Nu ştia ce; dar părculeţul ăla era plin de oameni. La fiecare bancă erau prinse câteva baloane multicolore; se vedeau şi nişte tinere îmbrăcate în rochii lungi, cu coifuri strălucitoare pe cap... Ele erau zânele. Deci, era o altă zi de naştere. Asta îl mira doar în măsura în care era sâmbătă, era ora trei iar posibilitatea ca unul dintre locuitorii din Aurari să fie născut în aceeaşi zi cu Liwei era totuşi mică...

... Azi era sâmbătă. Probabil că dl Ionescu decisese să facă petrecerea azi, când erau toţi liberi! Habar n-avea! Oricum, ei or să stea în living! Ei n-aveau de ce să vină la petrecere - că n-aveau oamenii ăştia de ce să-i invite!

Gata - fuseseră văzuţi. Oamenii se uitau lung la maşină. Nu păreau deranjaţi de sosirea lui. Ba chiar se întorceau ca să-l vadă mai bine! Îşi calculase bine venirea de azi; locuitorii orăşelului erau bine-dispuşi, aşa că îl priveau cu o oarecare bunăvoinţă...

BMW-ul încetini, luă virajul... şi frână lângă rond. Ce se-ntâmplase? De ce nu-l ducea la căsuţă? Voia să-l vadă cărând sacoşele pe jos toată strada aia? Întoarse capul, hotărât să-l întrebe dacă trebuia să coboare, dar nu mai reuşi să se concentreze la chestia asta. Ochii lui tocmai priviseră pe lângă Cornel Buldogu; aşa că văzuse "partea ascunsă" a petrecerii...

Dl Ionescu stătea la masa lui - cea opusă ieşirii din orăşel. Iar la masa din stânga, care era chiar în faţa adevăratului bulibaşă al şatrei, era o masă mare, lungă, plină de copii. În capătul mesei, emoţionat şi îmbujorat şi extrem de fericit, era Liwei...

... Nu putea să creadă că petrecerea cu baloane şi zâne, la care participa tot orăşelul, era organizată pentru băiatul lui! Nu putea să creadă că Liwei îşi serba ziua de naştere înconjurat de toţi copiii ăştia! Şi de toţi oamenii ăştia! Şi de nişte cadouri! Se vedeau clar cutiile cu funde mari! Ei toţi serbau ziua de naştere a băiatului lui! Oamenii ăştia, oamenii lui Ştefan, îl sărbătoreau azi pe băiatul omului din cauza căruia începuse războiul. Pe nepotul celui care plătise lunetistul ca să-l omoare pe băiatul dlui Ionescu şi care-o vâna pe Ana prin toată Europa...

Tonul serios al vocii lui Cornel îl dezmetici:

- Aduc eu pungile din portbagaj.

Da - avea perfectă dreptate! Trebuia să coboare din maşină şi să se ducă la el! Şi să-l îmbrăţişeze! Îl văzuseră amândoi; Liwei îl privea lung iar Fei-Yen se ridicase, dar nu se clintise de lângă masă!

Deschise portiera, coborî şi alergă să-şi îmbrăţişeze băiatul! Şi soţia! Alerga spre ei...

... Era atât de bine... Oamenii spuneau ceva - dar nu-i înţelegea. Era atât de bine acolo, în familia lui, că nu mai ştia ce se-ntâmpla în jur. Nu mai ştia dacă îl chiuie sau îl huiduie. Nu mai ştia dacă era şi Diamant acolo, sau Ştefan, sau...

- ... Nu credeam că mai vii!

Hei! Ce vorbe erau astea? Băiatul lui îl strângea în braţe cu putere - şi suspina:

- Când am văzut cât e ceasul, am crezut că nu mai vii!

- Cum să nu mai vin?! Şi să ratez aşa ocazie ca să te strâng în braţe?

Da. Uite că Liwei aproba. El chiar crezuse că, dacă tatăl lui nu-l trezise de dimineaţă, nu va mai veni deloc! Fei-Yen se grăbi să-l lămurească:

- A crezut că nu poţi să pleci din vilă.

- Dar uite că am plecat totuşi. Şi am venit la ziua ta.

Se grăbi să-i dea drumul:

- Şi îmi închipuiam că o să petrecem în trei, la masa din living. Când colo, te găsesc înconjurat de zâne...

Soţia lui şopti:

- Şi pentru mine a fost un şoc...

Deci petrecerea asta cu zâne şi baloane şi copii şi masă mare fusese o surpriză... Trebuia să discute cu dl Ionescu. Urgent! Iar ca să discute cu el, trebuia să le dea lor o preocupare! Unde erau cadourile?

Se răsuci şi-l văzu pe Cornel la doi metri de el, înarmat cu toate sacoşele... Se grăbi să-şi tragă băiatul lângă cadouri:

- Ia să vezi ce ţi-am adus...

Gata - Liwei era foarte ocupat cu despachetatul. Îşi privi lung, concludent, soţia, iar ea îi înţelese gândul şi se implică serios în desfacerea surprizelor... Oftă greu şi se apropie de masa din dreapta. Dl Ionescu îl privea drept. Zâmbea; dar era un zâmbet destul de rece...

- Bună ziua, dle Ionescu.

- Bună ziua.

Şi tonul fusese rece. Pentru oricine altcineva, tonul ăla ar fi părut normal; dar el îl cunoştea pe tatăl lui Ştefan. Îi cunoştea vocea. Ştia într-o clipă, din felul cum spunea cuvintele, dacă era vesel, amabil, rece, supărat, indiferent... Azi, tonul vocii lui era rece. Semn că azi îl serbau pe Liwei; dar de mâine-ncolo starea de fapt va redeveni cea care fusese vineri seara. Era logic; şi totuşi, nu putea înţelege... Se aplecă, pentru că nu voia să-şi rostească nedumerirea aia în gura mare:

- Mi-e foarte greu să înţeleg...

Ochii negri priveau deschiderea cadourilor:

- Şi totuşi, este foarte simplu. Copiii sunt copii. Imediat cum termină de desfăcut cadourile, tăiem tortul.

Şi-o spunea atât de simplu... Nu! Asta n-o să rămână aşa!

- Este foarte complicat - pentru că este copilul meu.

- Este un copil. Nevinovat. Azi este ziua lui; a fost cuminte, n-a supărat-o pe maică-sa, aşa că se bucură de-o petrecere straşnică şi multe cadouri. Mâine, mai vedem noi ce-o să fie.

Iar fraza asta ascundea ceva. Mâine trebuia să se întâmple ceva. Habar n-avea ce; dar trebuia să se-ntâmple ceva. Avea senzaţia că el trebuia să facă ceva... şi nu ştia ce...

Dl Ionescu era foarte atent la masa sărbătoritului. Liwei descoperise *hanfu*. Băieţii îl băteau la cap să şi-l pună; Fei-Yen insista şi ea să-l convingă odată. Numai că Liwei nu voia. Adică poate că voia - dar moaca asta lungă pe care-o afişa taică-su îl cam speria...

Oftă greu:

- Vă mulţumesc.

- N-ai de ce.

Şi era poftit, cu un gest ferm, să "uite" de strânsul mâinii şi să se ducă lângă soţia lui, la masa sărbătoritului...

Chiar nu era momentul pentru o discuţie "de fineţe"; aşa că se grăbi să ajungă lângă Liwei, îi luă *hanfu* din mână şi-l îmbrăcă în doar câteva secunde. Şi-acum trebuia să-i lege brâul... El zâmbea; îi arăta băiatului lui că era calm, că discutase cu dl Ionescu şi totul era bine acum. Voia să-l ştie liniştit şi fericit. Voia să-l vadă vesel, bucuros pentru aşa petrecere frumoasă. În timpul ăsta, însă, se gândea...

Se gândea că Diamant era în Le Mans. Pe Grasu nu-l văzuse aici, în părculeţ. Ştefan tăia panglica la opt fix, de braţ cu Rebeca. Aleodor probabil că era la conac - în legătură permanentă cu echipele care păzeau vila din Cannes. Se întreba unde-ar fi trebuit să stea el, consilier "cu numele" dar exclus total din viaţa contelui...

Ieşise din vilă la nouă fără un sfert. Era două jumate iar una dintre femei aducea chiar acum o singură farfurie - semn că ceilalţi mâncaseră deja. Domnul Ionescu spusese că, după desfacerea cadourilor, urma tăierea tortului. Iar din momentul ăla petrecerea nu putea să continue mai mult de jumătate de oră. Pe la trei jumate, deci, se vor retrage în living. Abia atunci o să afle ce mai făcea familia lui. Ce făcuseră ei, prizonierii lui Diamant, în timpul care trecuse de la ultima lui vizită. El o să stea în Aurari, cu familia lui, până la şase; când o să cheme un taxi şi-o să pornească spre casă. Avea zbor la şapte; ateriza în jurul orei zece. Plus jumătate de oră pierdută pe Mandelieu şi pe străzile din Cannes...

Lipsea din vilă de aproape şase ore. Şi nu-l sunase nimeni. Nici Piao, nici Claude, nici Jun, nici Ştefan... Nici chiar Sun Peng nu-l sunase! Ştiuse ora la care ateriza, aşa că trimisese maşina să-l urmărească şi cam atât. Tăcerea asta a tuturor îl îngrijora uneori - pentru că era băiatul de mingi abandonat de toţi în mijlocul deşertului şi nu prea ştia ce să facă, încotro s-o apuce...

Îi aranjă gulerul şi se ridică - şi auzi clar vocea dlui Ionescu:

- Liwei, ia fii un pic atent...

Ce se întâmplase?

... Ei, uite că la asta chiar nu se aşteptase! Uimirea nu-l lăsă decât să pună palma pe umărul băiatului lui. Atât. Dl Ionescu jubila, fericit că le făcuse fotografia aia... Iar telefonul sfârşi în cutia de metal, al cărei capac se închise imediat. Hei, gata! Reveni spre Liwei:

- Hai - fugi la joacă!

Trebuia să se aşeze şi să pară foarte înfometat. Nu pricepea nimic! Nu pricepea rostul acestei petreceri! Nu pricepea de ce venise tot orăşelul, de la bebeluşi pân' la seniori, să-l serbeze pe băiatul lui! Nu pricepea de ce dl Ionescu luase telefonul lui din cutia metalică şi tocmai le făcuse o poză! Era zăpăcit complet...

Roşcata

După-amiaza se scurgea într-un mod atât de plăcut, că nici nu mai ştia ce să spună! Mâncaseră, după care se concentraseră asupra cazinoului. Diamant văzuse şi el înregistrarea ultimei repetiţii. Se declarase încântat de programul acrobaţilor; şi luminile erau foarte bine poziţionate, se sincronizau perfect cu mişcările tinerilor care vor coborî din tavanul cazinoului pân' la parter... Ideea cu telecomanda îi plăcuse mult; adăugase, imediat, că nu-i plăcea faptul că acrobata cobora în viteză ultimele două etaje. "E riscant! Poate să te lovească!" - spusese el, cuprinzând-o cu braţul. Bineînţeles că profitase de faptul că pe coridorul ăla nu se perindau mulţi paşi...

Diamant era acum preocupat de paza de la lifturi. Patru inşi la fiecare lift era puţin, spunea el. Ridică din umeri şi luă o ţigară din pachet:

- Aşa a stabilit Luc cu şefu' de la securitate. Adică aşa a transmis şefu' dispoziţiile, prin gura lui Luc.

- Ei, dacă aşa a stabilit Ştefan...

Uşa se deschise brusc, speriind-o de moarte! Ptiu, drace! Bărbatul în uniformă îi privi lung câteva momente, după care izbucni în scuze:

- Dumnezeule! Vă rog să mă iertaţi! N-am ştiut că sunteţi aici! De la recepţie mi-au spus că aţi ieşit pe terasă; şi am venit să completez minibarul!

Diamant folosi un ton amabil:

- Nici o problemă; intră.

Aha! Individul chiar trăgea după el ditamai masa pe role, plină cu sticluţe! Îl urmări cu privirea până la minibar, după care reveni spre laptop:

- Mai este o problemă pe care trebuie s-o discutăm; afluxul de vizitatori. Dacă deschidem uşile la şase, până la opt ni se plictisesc rău clienţii!

Diamant tasta de zor, într-un document word...

"Oare cum de băieţii de la uşă nu l-au oprit?"

- Şefu' la cât a zis să le permitem accesul?

"Iată, deci, că şeful nostru e un geniu..." după care îi răspunse la întrebarea rostită:

- N-a zis. Probabil că pe la şapte...

El nu mai scria nimic; aşa că îi scria ea...

"În loc să se ocupe să găsească regina şi să o ajute să se întoarcă, ăştia ne filează pe noi!"

Diamant trase imediat laptopul:

- Şi dacă intră la şase - barurile or să fie deschise! Nu se plictisesc ei aşa uşor!

"Apropo de regină; să stai liniştită, că m-am ocupat şi-am pregătit un super-plan. Dar n-am să ţi-l spun, ca să nu te electrocuteze şefu' şi să îi dai motiv să ne rupă urechile."

- Aa, cu siguranţă nu se vor plictisi!

"Dar eşti sigur că o să reuşim de data asta?"

- Muzică bună, băutură din belşug, fete frumoase...

"Mie-n sută."

- Etajul special se prezintă foarte bine.

"Dacă ea păţeşte ceva, suntem morţi cu toţii!"

- Asta e perfect. Din câte zice Luc, şi contabilitatea e pregătită să înceapă să încaseze.

"De data asta, nu va fi salvată - ci păzită bine. O să se-ntoarcă în perfectă siguranţă, atunci când o fi să fie."

- Bun. Atunci, eu o să propun deschiderea uşilor la şase.

Diamant aprobă scurt cu capul:

- Aşa ar fi bine. Să-l sun şi eu pe Luc, să vedem ce-mi zice despre reporteri...

Bărbatul cu măsuţa se opri lângă uşă:

- Vă mulţumesc şi îmi cer încă o dată scuze...

- Nici o problemă.

Insul se grăbi să iasă... iar Diamant se grăbi să se aplece şi s-o pupe:

- Minunat!

Aah, ce rău era! Şi ce fericit era, că reuşiseră să prostească spionul francez al şefului român...

Isamu

Ciudat; era cinci după-amiază, dar petrecerea nu dădea semne de oboseală. Adulţii se retrăseseră, încet-încet, după tort; copiii însă erau toţi acolo. Copiii şi ei - părinţii sărbătoritului. La cealaltă masă, "echipa era completă". Dl Ionescu discuta cu mama lui Diamant; de lângă el, Cornel supraveghea cu ochi atenţi joaca copiilor. Probabil că existau acolo, în orăşel, nişte perechi de ochi care-i supravegheau şi pe ei - pe părinţii sărbătoritului. El nu se simţea privit; dar...

Se aplecă şi şopti, la urechea soţiei lui:

- Rândunico, eu la ora şase trebuie să plec.

- Ştiu. Adică mi-am dat seama că n-o să dormi aici.

Ce voia să spună? O privi lung, întrebând-o din priviri dacă încercase să-i facă un reproş... Fei-Yen oftă greu şi şopti:

- Iartă-mă; n-am vrut să sune aşa... N-am reuşit. Iar chestia asta mă necăjeşte rău.

- ... Ai încercat să faci ceva şi n-ai reuşit?

Aproba... Încercă să zâmbească:

- Ai încercat să faci tortul lui Liwei?

Nega...

- Ai încercat să-ţi iei carnetul de conducere pentru TIR?

Soţia lui scăpă un suspin - şi abia acum îşi dădu şi el seama că ea vorbea, totuşi, serios! Se grăbi s-o cuprindă cu braţul şi s-o ascundă un pic de privirile celorlalţi...

- ... Am încercat să fac o fetiţă! Şi n-am reuşit...

- Nici n-aveai cum să reuşeşti, dacă ne vedem o dată pe lună! Ai puţină răbdare! Imediat cum se termină războiul, vă întoarceţi şi voi acasă. Şi-o să-l trimit pe Liwei într-o tabără prelungită, cu şcoala... Şi-atunci o să faci două fetiţe, nu una!

- Nu glumi cu asta! Te rog!

- Nu glumesc!

Soţia lui clătina încet capul, gândindu-se probabil că soţul ei n-o mai iubeşte şi de-asta o tot ia peste picior aşa... Oftă greu:

- Te rog din suflet - nu plânge. Şi nu-mi mai aminti de ce voi sunteţi aici şi eu acolo. Nu-mi aminti că eu am luat decizia de-a vă ascunde aici - şi tot eu am fost cel care n-am comentat nicicum condiţiile în care staţi voi aici.

- Să ştii că condi

- Ştii că sunt un om calm; şi ştii şi ce sunt capabil să fac atunci când mi se termină răbdarea.

- Nu! Să nu faci asta!

- N-am să fac asta, atâta timp când există şi alte soluţii. Dar plânsul tău mă face să-mi doresc să se termine războiul. Iar răbdarea mea e pe sfârşite. Nu mă face să mă duc să pun eu punct nebuniei. Nici nu-ţi imaginezi cât de mult îmi doresc să se termine odată! Nici nu-ţi imaginezi...

Liwei era fericit. Se juca prinsa cu copiii, în părculeţ. Era transpirat leoarcă, deşi avea pe el doar un tricou şi pantaloni scurţi...

Îl întrista mult plânsul ei. El nu scotea *katana*, ca să spintece nişte obiecte din jur; el doar se întrista şi se gândea la asta. Iar gândurile alea ale lui erau mai periculoase decât răbufnirile lui Ştefan. Contele remobila; el acumula... şi răbufnea o dată, încet, tăcut, direct la sursa problemei...

- ... Oof, fir-ar să fie de treabă! Uite că mai ai atât de puţin de stat, iar eu n-am apucat să-ţi spun ce-am mai făcut!

- Păi, spune-mi acum!

- ... Să ştii că n-am mai făcut mare lucru! Adică...

- Nu-i frumos ce faci tu! Mă stârneşti şi-apoi spui că "Nimic"!

Fei-Yen bufni în râs... şi-şi şterse lacrimile:

- Adevărul este că sunt cu nervii la pământ. Te ştiu acolo, la îndemâna lui Jun, şi

- Nu mai sunt la îndemâna lui Jun.

Soţia lui tăcea...

- De când a murit mama iar eu i-am spus că m-am dez-frăţit de el, nu m-a mai căutat. Cheng m-a ţinut la curent cu noutăţile, un timp; dar după aceea s-a oferit să lucreze pentru mine şi l-am refuzat. Şi nu mi-a mai trimis nici el vreo ştire, sau vreo veste...

- ... Şi chiar nu te-a mai căutat?

- Nu. Absolut deloc. Aşa că mă gândesc, la modul cel mai serios, că am fost fraier când am decis să vă aduc aici. Şi să vă las aici.

- Nu, Isamu. Ai făcut bine că ne-ai adus aici. E singurul loc unde Jun chiar nu poate să ajungă.

- Poate să ajungă şi aici. Are rachete.

Fei-Yen tăcea...

- Nu i se dă voie să ajungă aici - iar el îşi controlează admirabil nervii. El e în picaj - şi ştie asta. Se gândeşte, probabil, că dacă e cuminte acum, în ultimul ceas, or să-l lase în viaţă... Şi îmi pare rău. Regret din tot sufletul momentul când v-am scos din vila aia şi v-am adus aici. Trebuia să vă ţin la Cannes şi să am răbdare.

- Ai făcut foarte bine că ne-ai adus aici. Iar noi să ştii că o ducem extrem de bine aici! Avem tot ce ne trebuie, ni se aduce tot ce cerem, ni se vorbeşte foarte frumos, oamenii ne ajută atunci când cerem ajutorul... Iar Liwei are deja trei prieteni în Aurari.

Poftim? Începu să râdă aşa, încetişor:

- Pe-asta nu pot s-o cred!

- Ba s-o crezi - că aşa e! Uite: băiatul ăla înălţuţ în tricou albastru este Marin... Cel mărunţel rău este Vică Vijelie... Iar al treilea, George, nu-i aici. Cred că e cu prietena lui, pe vreo bancă - că e un mare cuceritor...

- Şi cum reuşesc să se-nţeleagă?

- Ai să râzi - dar se înţeleg foarte bine! Liwei vorbeşte în franceză, ei răspund în română şi apoi pleacă toţi în aceeaşi direcţie şi fac acelaşi lucru - semn că s-au înţeles foarte bine.

Da - România era ţară francofonă...

- Noi, aici, suntem foarte bine. Suntem păziţi, suntem îngrijiţi... Suntem respectaţi, deşi suntem prizonieri...

Îi strânse uşor mâna şi se aplecă, să-i şoptească la ureche:

- Am sentimentul că mâine trebuie să se întâmple ceva. Dl Ionescu a organizat petrecerea asta cu un dublu scop. Eu călătoresc azi cu numele real. Jun ştie că sunt aici. Va afla, cu siguranţă, despre catering şi zâne. Şi ştii bine că nu e genul care să nu reacţioneze la aşa ceva.

Fei-Yen îi strânse cu putere mâna:

- Să ai mare grijă acolo! Te implor!

- Stai liniştită - sunt foarte bine păzit.

- Te înşeli! Duşmanul lui de moarte tocmai a organizat o petrecere "super" pentru băiatul tău!

- Şi nu e numai asta. Azi, Ştefan inaugurează un cazino în Le Mans. Unul uriaş, pe cinci nivele.

Soţia lui tăcea...

- ... Stai liniştită - că n-are ce să mi se-ntâmple. Nici vouă n-are ce să vi se-ntâmple. Ştefan a încercat să vorbească cu tine, atunci când a venit aici?

- Nu. Nici nu l-am văzut! Ştiam că e aici, dar doar atât. Am preferat să stăm mai mult în casă; iar când am ieşit, am stat în curtea

din spatele casei.

- Să nu încerci să-i ieşi în cale. Noi suntem privilegiaţi. Noi putem să stăm unul lângă celălalt. El, Ana şi copiii sunt despărţiţi de atâtea luni...

Fei-Yen aproba, grăbită... O strânse uşor în braţe:

- Te superi foarte tare dacă rămânem aici, la masă?

Acum nega... Ar fi fost tare anapoda să-i mulţumească pentru asta; aşa că preferă să tacă. Îşi privea lung băiatul. Liwei era fericit; discuta cu băieţii. Nu-i auzea; dar era evident că el le vorbea în franceză iar ei răspundeau în română! El părea să le răspundă apoi, tot în franceză...

Era ciudat!

Ştefan

Se privea lung în oglindă. Se privea cu ochi critici şi căuta nod în papură. Era impecabil - dar simţea nevoia să găsească o chichiţă, ca să poată să urle şi să arunce cu aşternuturile...

Când o trimisese pe Rebeca dincolo, să-l aştepte pe Diamant, se gândise să se odihnească. Luase special fusta galbenă cu el; voise să-şi imagineze că e şi ea aici, în castel, alături de el. Voise să simtă, măcar pentru câteva ore, că tot chinul ăla se sfârşise - şi că erau amândoi acolo, într-un fel de vacanţă... Dar liniştea perfectă din cameră îi alungase acel gând. Şi-atunci se lungise în pat şi sperase că o va visa. Dar n-o visase - nici pe ea, nici pe copii, nici pe mămica lui... Îl visase pe Jun. Se alergaseră prin Nisa - preţ de patru ore, el visase că-l fugărea pe Jun pe străzile Nisei. Alergase...

Aşa că acum era obosit, îmbufnat, furios, debusolat... Era un amestec periculos de furie şi deznădejde. Şi dor. Era în starea aia în care trebuia să aibă mare grijă, să se controleze, pentru că azi inaugurau cazinoul. Şi nu-l inaugura el, ci Rebeca. Iar consiliera lui avea momente când îi era frică de el. Dacă o speria, se putea alege praful de toată afacerea! Dacă ei îi tremura glasul, sau mâna care va ţine microfonul...

Luă telefonul şi-i făcu un apel. Reveni spre oglindă. Zâmbi - şi constată că-i reuşise un rânjet perfect pentru un film cu Tom şi Jerry - şi Butch. Aşa că îşi compuse un zâmbet micuţ, împăciuitor... iar uşa se deschise larg:

- Am venit.

- Bun. Ce zice mail-ul?

- Mail-ul confirmă informarea Părintelui - Isamu e şi acum în Aurari.

Deci stătuse câteva ore bune acolo... Rebeca continuă:

- Nici nu ştiu dacă să-ţi spun acum amănuntele...

- Spune.

- ... A fost petrecere mare în orăşel. Cu clovni şi zâne, cu teatru de păpuşi, cu catering...

Serios? O privi lung:

- Cu ce ocazie?

Ochii albaştri deveniseră imediat temători; dar vocea nu-i trădă gândurile:

- Azi e ziua băiatului lui Isamu. Diamant zice că tatăl tău l-a informat, înainte de plecare, apropo de desfăşurarea petrecerii; şi i-a zis mereu "am aflat", "am chemat", "am organizat"...

Tatăl lui îi organizase lui Liwei petrecerea. De ce, numai el ştia! Oricum... Starea aia de nervozitate prin care trecea acum era periculoasă. Aşa că reveni spre oglindă:

- Bine. Ne întâlnim la masă, pe terasă, la şi jumate.

- Da, şefu'.

O auzea ieşind; era mulţumit de felul cum "crescuse" Roşcata lui...

Starea asta nenorocită îl făcea să gândească pragmatic - adică tăios şi sec, în alb şi negru. Starea asta îl făcea să se gândească la Léon - care, dacă ar fi fost încuiat în vila din Nisa în ziua de 16 decembrie, n-ar fi petrecut cu zâne, clovni şi masă mare. Ar fi fost ţinut în beci, legat fedeleş, şi-ar fi mâncat pâine cu apă şi bătaie şi dimineaţa, şi la prânz, şi seara! Nu putea înţelege decizia tatălui lui. Era obosit, furios şi deznădăjduit...

Unu la mână, avea încredere în deciziile tatălui lui. El n-ar fi organizat petrecerea aia pentru Liwei, dacă n-ar fi avut un plan. Iar planul ăla îl va ajuta pe el să câştige războiul. Fie încercase să-l atragă pe Isamu în tabăra lor, ceea ce era totuşi inutil de vreme ce chinezul fusese împotriva planului lui Jun încă din prima clipă când aflase de el... Fie voise să-i arate lui Jun că Isamu îşi alesese deja tabăra - iar tabăra aia îl primea cu braţele deschise... În orice caz - avea încredere în planurile tatălui lui. Mâine, sau poimâine, o să facă videoconferinţă cu el şi-o să afle exact care-i erau socotelile. Momentan, trecea la doi la mână. Era nervos, obosit şi-avea în faţă ditamai inaugurarea fastuoasă. În dragoste îi mergea rău - iar asta nu se va schimba prea curând. Trebuia să compenseze în afaceri. Banii curgeau gârlă pe el; familia lui era de negăsit. Dacă nu îşi concentra toate eforturile spre avansare, putea pierde totul. Era foarte posibil ca Ochiul, prin subalternii săi, să ştie deja unde era familia lui. Avea Ochiul la subalterni... iar o parte dintre ei îi erau lui amici. O parte îi erau parteneri de afaceri. Aşa că...

Aşa că trebuia să-şi vadă de treburi - şi să-l bată odată pe Jun! Privind lucrurile prin prisma asta, constata că petrecerea cu zâne şi catering îl făcuse pe inamicul lui să fumege şi să-şi umple cămaşa de bulbuci inestetici. Frăţiorul mai mic nu numai că nu marşase la planul lui - ci îi trădase fiecare speranţă, fiecare aşteptare, fiecare sfat sau ordin...

Zâmbi slab - tăticul lui ştia cât de dor îi era lui de familia lui. Şi ştia, de la tuşica Perla, că Ana se va întoarce doar după ce se termina războiul. Tăticul lui ştia ce forţă îi apăra şi-i promova băiatul; aşa că "forţa" războiul. Forţa mâna oponenţilor băiatului lui, ca să-i determine să acţioneze. Ca să poată el apoi să răspundă la reacţia lor. Şi să se bată odată şi să se termine odată totul! Bunicului rămas singur îi era tot mai dor de nepoţei...

Şi lui îi era dor de ei. Şi de ea. De ea parcă-i era cel mai dor! Ştia că nu era corect să gândească aşa; dar aşa simţea. Îi era foarte dor de micuţii lui. Când se gândea însă la soţia lui, simţea un nod în gât şi avea senzaţia că se sufocă...

Stătea degeaba în faţa oglinzii - nu-şi va găsi nod în papura propriei înfăţişări de azi. Se pregătise să inaugureze o afacere care-i va aduce un milion de euro lunar - banii lui -, aşa că se pregătise temeinic pentru asta. Presa va fi prezentă - şi va face multe fotografii cu contele brunet cu ochi verzi. Ana avea laptop; iar dacă îl pierduse între timp, va vedea ziarele pe tarabe şi la chioşcuri. Şi cum ştia că imaginile cu el n-o vor determina să se întoarcă, putea spune doar că în noaptea asta afacerile or să-i meargă foarte bine...

Îşi luă telefoanele şi ţigările şi ieşi - îi era foame. În plus, nu voia să-i lase singuri, nesupravegheaţi, prea mult timp. Diamant era maestru în şmecherii de tot felul; iar Rebeca era, oficial, amanta vărului mai mare.

Diamant

Telefonul lui Ştefan începu să piuie. Îl privi lung:

- Specialul?

Primi o aprobare... şi un răspuns:

- Gaboraş. Da, Părinte... Da... Aha... Cine e acum la Cannes?... Bine. Rămâi în alertă - s-ar putea să nu se rezume doar la asta.

Vărul lui apăsă butonul roşu şi reveni spre geam... "Haai, Ştefane! Ce ţi-a zis ăla?" Ştefan nu reacţiona la gândul lui, aşa că întrebă:

- ... Probleme?

- Nu. Vorbim după deschidere.

OK! Dacă voia el să vorbească după deschidere... Dar avea dreptate - pentru că limuzina se opri chiar acum în dreptul covorului roşu. Bodyguarzii se agitau; deci mai stăteau acolo vreo 30 de secunde! Şi cum nu putea s-o privească pe Raina, ridică privirea spre cazino.

Ieşise bine. Era impunător - şi strălucea ca la balamuc. Îl ilumi-

naseră "la greu". Probabil că, de mâine încolo, jumătate din luminile alea vor rămâne stinse - că se plângeau vecinii din jur, apropo de ziua aia perpetuă...

Ştefan era botos. Încerca din greu să pară serios, dar era supărat fleaşcă. Înţelesese, în limuzină, că supărarea lui n-avea legătură nici cu el, nici cu Raina - şi era liniştit acum. Dar masa pe terasa castelului fusese un adevărat chin pentru el! Încercase să fie cât mai tăcut şi înghiţise cu noduri - şi se tot gândise dacă făcuse el vreo prostie, sau spusese vreo prostie...

Ştefan se gândea la Ana. Ştefan suferea rău de tot după familia lui. N-avea nimic cu el - vărul mai mic care nu reuşise să-i recupereze. N-avea nimic nici cu Raina - consiliera care nu ştiuse ce să spună atunci, în Lyon, şi nici nu reuşise s-o oprească pe regină din fugă. Ştefan aştepta atacul - şi era foarte aproape de capătul propriei răbdări. Ştefan stătea să erupă...

Gata - unul dintre băieţi se apropia de portieră. El va coborî primul; aşa era regia. El va coborî şi va supraveghea atent "cuplul"...

Ziariştii se înghesuiau de mama focului la intrarea în cazino. Răcneau, fotografiau limuzina, agitaţia guarzilor...

Azi, în mod special, ei vor intra pe uşa principală - pe unde intraseră toţi invitaţii. Şi privea lung agitaţia de-afară, blitz-urile, covorul roşu... Se simţea ciudat atunci când se gândea că el, Diamant Ionescu, o să păşească pe covorul ăla ca o primadonă, sau ca un VIP... Dar era VIP - nu? Era vărul contelui care era proprietarul din umbră al cazinoului! Totuşi, ştia că nu conştientizase asta cu adevărat. I s-ar fi tăiat picioarele, dacă ar fi calculat acum ce însemna gradul ăla de rudenie! Şi cum nu voia să i se taie picioarele, profită de deschiderea portierei şi coborî. Şi-şi preluă locul de "paznic-şef"...

Doamne, cât de supărat era Ştefan! I se rupea sufletul când îl vedea în ce hal suferă! Dar zău că, dacă ar fi ştiut unde se ascundea Ana, ar fi lăsat baltă totul şi s-ar fi dus şi-ar fi luat-o de-acolo! Da' dacă nu ştia...

Gata. Coborâseră şi ei. Blitz-urile străluceau rău... Nu trebuia să se dea de gol; aşa că decise să-şi privească lung vărul. Ştefan îi oferea Rainei braţul chiar acum... El păşea ferm la jumătate de metru în spatele lor...

Raina păşea cu siguranţă. Îi vedea paşii, cu coada ochiului - şi ştia că regina raiului lui n-avea emoţii. Adică avea emoţii, dar le stăpânea impecabil. Totuşi - în aprilie, ea fusese chat-ista lui Titel iar acum era unicul acţionar al unei firme franceze de mare succes şi proprietara unui cazino "de stătea mâţa-n coadă"! Nu se putea să n-aibă emoţii! Dacă era să fie sincer, părerea lui era că Raina ar fi leşinat instantaneu - dar gândul că îl supăra pe Ştefan o ţinea dreaptă lângă el şi-o făcea să păşească cu siguranţă. Aşa că trebuia să fie atent; dacă Ştefan era chemat pe undeva, trebuia să preia urgent rolul de "baston" şi să n-o lase să pice leşinată pe jos. Spera doar să nu fie el chemat pe undeva. Era inaugurarea; sigur or să fie probleme la intrare, sigur or să se defecteze două-trei aparate... Sigur o să-l cheme Ştefan, să-l prezinte unuia sau altuia...

Regina raiului lui era frumoasă...

Roşcata

Gata - intraseră în cazino. Avea inima-n ea cât un microb de mică. Se făcuse mică-mică încă dinaintea plecării de la castel - şi, deşi stătuse în permanenţă lângă calmul lui Ştefan şi zâmbetul lui Diamant, nu reuşise să se molipsească de la ei. Păşea deci drept, zâmbea şi se ţinea bine de braţul şefului ei. Şi nu se temea c-o să leşine; că n-o să leşine. Lansarea va merge "brici"; şi-apoi vor urca la etajul trei, unde ea va cunoaşte multă lume şi va face conversaţie. Va încerca să stea lângă Ştefan, deşi era sigură că el va intra de multe ori în camerele alea "nesupravegheate"...

Din clipa asta, devenea foarte periculos. Din clipa asta, omul lui Moreau îi putea băga la zdup - sau în mormânt. Dacă ăla "prindea" un pont, putea distruge totul. Fie că primea informaţii despre vreo afacere de-a lui Ştefan, fie că afla de vreo afacere de-a unuia dintre partenerii lui, ăla putea strica totul. Era riscant. Ştefan putea "pica" de turnător... sau de ţap ispăşitor... Se putea transforma din conte, în afacerist - şi era rău de tot dacă francezii îl prindeau cu şmecherii pe teritoriul Franţei! Nu-i era greu să presupună că, în România, Diamant avea o vastă documentare audio-video-scriptică legată de oamenii umbrelei româneşti. Că în România era frumos de tot - şi toată lumea spiona şi filma şi asculta pe toată lumea. Dar în Franţa...

O să-l întrebe pe Ştefan despre documentarea aia; momentan, Luc îi aştepta, în capătul coridorului format de bodyguarzi. Imediat cum ajungeau acolo, schimbau câteva cuvinte; apoi începea spectacolul. Apoi ea va spune ceea ce-o învăţase Ştefan să spună şi va apăsa pe buton. Şi apoi, unica ei grijă va fi să zâmbească frumos, să discute despre starea vremii şi să nu se-mpiedice-n coada rochiei. Şi-atât.

Oare Diamant va avea voie să se apropie azi de ea? Nu de alta - dar, dacă Ştefan va fi poftit la o discuţie între patru ochi, s-ar fi bucurat tare mult să nu rămână singură printre oamenii de la etajul trei. Oamenii ăia "se jucau" cu jetoane aurite. Iar ea nu era, totuşi, proprietara "fabricii de caşcaval"...

Ştefan

Totul mergea conform planului. Se lăsaseră filmaţi şi fotografiaţi "la greu". Intraseră, Luc îi asigurase că totul era pregătit, aşa că Rebeca "sunase gongul". Adică apăsase butonul telecomenzii care-o aşteptase pe pernuţa roşie, lângă arteziană. Jocul apei fusese perfect; fusese un adevărat spectacol. Alesese *Yanni - Keys to imagination*. Un adevărat test pentru cel care programase jeturile de apă şi luminile. Dar fusese un test "pentru artişti". Insul era artist - apa se sincronizase perfect cu muzica şi-i făcuse pe clienţi să chiuie şi să aplaude...

Apoi, tavanul fals al cazinoului se deschisese. Apăruseră acrobaţii. Diametrul de 20 de metri al deschiderii le-ar fi permis să facă inclusiv salturi între leagăne; dar ei se rezumaseră la un singur leagăn şi trei funii - şi la mici "mutări" de colo-colo. În orice caz, acrobaţii erau buni. Şi coregraful era bun. De trei minute, în incinta aia nu se auzea decât muzica. *Nostalgia*. Tot Yanni. Cu drepturi de autor plătite, cu chingi de siguranţă şi protecţia muncii făcută "pe bune" şi asigurări de sănătate plătite de Raina Consulting... şi toate celelalte. Erau în Franţa. Aici n-aveau voie "să se joace". Aici, până nu documentau bine umbrela, n-aveau voie să facă imprudenţe. De-abia peste vreo trei luni, fetele lui or să aibă destul "material" ca să mute toate dosarele într-un loc strict secret, departe şi de Bourges dar şi de Cannes, şi să înceapă să prindă oareşce curaj... dacă va fi cazul...

Melodia dura patru minute - şi era spre sfârşite. Patru minute de muzică instrumentală superbă, minunat transpusă în mişcare de către cele trei perechi de acrobaţi. Purtau costume mulate, în jocuri ameţitoare de culori în degrade. În momentele-cheie, aruncau - numai coregraful ştia de unde - cu sclipici. Fetele aveau voaluri colorate legate la mâini; jeturile de aer montate în podelele etajelor făceau voalurile alea să danseze. Munciseră de le ieşiseră ochii - şi constructorii, şi firma de entertainment, şi coregraful. Show-ul ăsta costa o mică avere - dar făcea toţi banii. Fiecare eurocent care se va muta, mâine, din conturile lui în conturile lor, era justificat!

El nu văzuse niciodată repetiţiile. Nu-i plăcea să controleze şi să verifice absolut totul; îi lăsa să se descurce şi să facă ei totul. Şi, dacă era bine, îi lăuda; dacă nu, le semnala ceea ce nu-i plăcuse. Luc le văzuse - şi îi garantase că va fi mulţumit. Era mulumit. Azi o să-i laude - pe toţi. Prime... La prime o să se mai gândească. Vedea el. Momentan, se rezuma la laude.

Erau ultimele acorduri. Melodia avea un final grandios. Tânăra se rostogolea, "deşurubându-se" de pe fâşia de pânză legată de leagăn. Voalurile de la mâinile ei dansau ameţitor...

Şi finalul! Tânăra ajunse în dreptul Rebecăi - şi-i întinse telecomanda. Acum era acum! Dacă tocmai consiliera lui ceda... O prinse

uşor de mijloc - ca să ştie că era şi el acolo, aşa că nu i se putea întâmpla nimic rău. Nici măcar un leşin! Şi iată cum Rebeca lui, Roşcata care la începutul lui aprilie n-avea nici măcar dreptul de-a forma codul PIN al cardului babei din strada Chimirului, luă telecomanda din mâna acrobatei şi ridică microfonul. Şi zâmbi, orientând plasticul negru spre senzorul din tavan:

- Raina Dreams este oficial deschis. Să înceapă jocurile!

Apăsa... Gata. Balamucul începuse. Aparatele "primiseră curent" şi umpluseră atmosfera cu melodiile alea enervante, de păcănele gălăgioase. Evident, clienţii erau în extaz. Nu ştiau ce să facă - să aplaude show-ul, să ocupe repede un aparat, să facă poze, să le ceară acrobaţilor un autograf...

Se grăbi să-i fure un pupic pe obraz:

- Succes garantat.

Şi-acum se întoarse spre Diamant... şi-i ceru scuze, dar numai din priviri:

- Acrobaţii au fost de mare efect.

Vărul lui aproba încet cu capul. Îi accepta scuzele. Îl înţelegea şi-l ierta - că era vărul lui şi încă nu-i dăduse Rebecăi undă verde... Luc era mai fericit decât ei trei la un loc:

- Vă invit la etajul trei.

Da - bună idee! N-avea de gând să dea autografe sau să se pozeze cu cine ştie ce puştoaice picate-n extaz după ochii lui verzi. Aşa că erau conduşi spre lifturi...

Cât urmărise acrobaţii, studiase cu atenţie geamurile de la etaje. Fuseseră arhipline - inclusiv cele de la trei. Oamenii lui, jucătorii adevăraţi, văzuseră şi ei spectacolul. Cu siguranţă, or să-l asalteze cu întrebările. Iar el o să arate spre Diamant - care avea trei firme de entertainment şi vreo doişpe de nunţi-botezuri-cununii, dar în România. Nu-i stricau două-trei sucursale pe teritoriu francez! La urma urmei, caşcavalul cel mare aici era! Iar afacerea franceză cu escorte era "de viitor". Documentarea umbrelei se clădea cu viteză...

Iar peste toate astea, Jun tocmai făcuse greşeala vieţii lui. Îi venea să râdă - dar îi venea şi să plângă, ştiind că succesul în afaceri era invers proporţional cu fericirea în dragoste...

Isamu

Aoleu, cât de târziu era! Accelera; spera să intre pe poarta vilei înainte de ora zece! Lipsise mai bine de 12 ore! Dar adevărul era că numai drumul "îi mâncase" patru ore dus, patru ore întors...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Claude.

- Da.
- În cinci minute ajung la vilă. Ceva probleme?
- Nimic. Vă aşteptăm.

Bun! Închise şi acceleră, deşi era destul de aglomerat...

Despărţirea de Liwei fusese grea. Băiatul lui dăduse să plângă - dar se abţinuse. Fei-Yen, în schimb, chiar plânsese. Iar lacrimile ei îl întristaseră rău. De când ieşise din Aurari, până la telefonul ăsta, nu scosese o vorbă! Nici în aeroport nu-şi descleştase maxilarul; se minuna că reuşise să treacă de toate măsurile de securitate aşa, doar dând din cap! Dar, dacă ar fi vorbit, ar fi erupt. Nervii lui erau vraişte. Mintea lui obosise să tot calculeze milioane de variante posibile; aşa că nervii preluau incapacitatea minţii de-a găsi răspunsurile corecte. Încerca să-şi dea seama ce-ar fi trebuit să facă el mâine - şi nu găsea răspuns...

Cheng nu-i răspunsese nici acum la ultimul mail - cel referitor la plicul DHL. Buldogul nu făcea servicii gratuite - şi ştia că n-avea voie să greşească, dacă plănuia să rămână pe Coasta de Azur. Jun va părăsi Nisa înainte de sfârşitul anului; dar Cheng avea şanse mari să-şi păstreze postul... Se întreba când va fi Jun detronat. Se întreba când vor înceta atacurile asupra lui Ştefan... Aşa, din postura de "şef în funcţie", Jun era oarecum ţinut în frâu. Primea uneori telefoane de la persoane importante, care-i spuneau "Să semnezi contractul cu portughezul care-o să te sune mâine", sau "Să nu încerci să-l împuşti pe Ştefan în următoarele 2 luni". Dacă însă va fi detronat, Jun îşi va împacheta lucrurile personale şi se va muta din vila de la Nisa. Avea vreo 20 de proprietăţi unde "îşi putea mânca pensia". Şi avea destulă pensie pusă deoparte, avere personală şi intangibilă, ca să continue războiul cu Ştefan. Din clipa când el refuzase postul pentru care fusese recomandat, Jun nu mai încerca să-l omoare pe Ştefan pentru firmă, sau pentru bani. Încerca să-l omoare aşa, din principiu. Pentru că se apucase să-l omoare şi nu reuşise. Fratele lui nu-şi lăsa treburile neterminate. Războiul va fi lung şi greu...

Încetini şi puse semnal stânga. Claude îl aştepta lângă poartă - dar cu poarta închisă. Oare... Nu. O ţinuse închisă ca măsură de prevedere. Acum se grăbea să-i permită accesul. Trecu încet pe lângă el, salutându-l, şi răsuflă uşurat - că lipsise mai bine de 12 ore, dar uite că nu se-ntâmplase nimic. Jun nu atacase vila, Ştefan nu se întorsese acasă... După cum vedea el acum, Piao ridica obloanele. Iar Isabelle nu plecase - îi punea masa. Ciudat - îl primeau de parcă abia aşteptaseră întoarcerea lui! Şi era... ciudat! El era motivul războiului! Îl primeau ca pe-un soi de... erou...

Coborî şi oftă greu. Claude alerga spre el...

- Salut.
- Salut.
- Ceva veşti?
- Nimic. Nici un telefon, nici un musafir, nici o livrare programată sau neprogramată. Absolut nimic.

Asta era bine. Aprobă şi intră în casă:

- Bună seara.
- Bună seara. Vă pun imediat masa.
- Mulţumesc.
- Pot să vă întreb ceva?

Sigur! Aprobă, zâmbind; iar Isabelle zâmbi şi ea:

- Cum a fost? S-a bucurat pentru cadouri?

Hm! Scoase telefonul şi-i făcu semn să vină să vadă cele două fotografii făcute de dl Ionescu. Piao se grăbi să vină şi el... Iar tânăra şopti:

- Uau! V-au lăsat să-i faceţi petrecere?
- Nu. Ei i-au organizat petrecerea. Adică dl Ionescu a organizat totul. Eu i-am găsit distrându-se de minune...

Vedea pe chipul ei bucuria... Brusc, Isabelle porni spre bucătărie:

- Foarte frumos! Vă pun masa.

Bun. Dădu să pornească spre scări, dar Piao îl prinse de braţ - şi şopti, în chineză:

- N-am primit absolut nimic nou - nici pe mail, nici pe alte canale. Jun şi Cheng sunt la Nisa. Şi cred că ceva nu-i în regulă.

Serios? Ridică mirat sprâncenele...

- Gaboraş a rămas la Bourges. Ştefan, Rebeca şi Diamant au inaugurat cazinoul - iar unele posturi locale au transmis inaugurarea în direct. A fost un spectacol grandios, care le garantează succesul afacerii; iar tăcerea de la Nisa e suspectă, dat fiind faptul că lor nu le e greu să afle de aşa petrecere mare.

- Am înţeles. Găsesc deschiderea cazinoului pe net?
- Ţi-am trimis pe mail link-urile.
- Le văd imediat. Du-te şi tu şi odihneşte-te.
- Prefer să aştept.

De ce? Ce-avea? Oftă greu:

- Spune!
- Faxul din birou a sunat azi o singură dată. Prefer să aştept; dacă e ceva serios...

OK! Se grăbi să urce scările şi scoase cartela. Intră, aprinse lumina... Într-adevăr; avea nişte coli în tăviţa faxului. Le luă...

OK! Acum trebuia să se aşeze şi să fumeze o ţigară. Se îndoia că va reuşi să mănânce ceva, după aşa veste...

Tocmai aflase de ce Liwei primise azi cadou o petrecere pe cinste. Dl Ionescu zgârmase nervii lui Jun. Iar Jun reacţionase. Jun reziliase toate contractele pe care firmele lui le aveau cu SAF Consulting. Dl Ionescu obţinuse, cu petrecerea de azi, ruperea firmei fiului lui de firma mafiotului dement. O rupsese cu tot cu angajaţi - inclusiv cu

consilierul chinez. Dacă scotea telefonul şi-l suna acum pe Jun, fratele lui nu i-ar fi răspuns...

Jun luase decizia asta în clipa când aflase că el se dusese azi la ziua băiatului lui. Pentru Shen Qiao era floare la ureche să afle cine plătise pentru clovni şi toate celelalte. Iar vestea că orăşelul Aurari se distrase pe cinste alături de nepotul chinezului dement apăsase butonul roşu al lui Jun. Din fericire, Jun nu venise să ia vila cu asalt; spera însă că furia fratelui lui nu se va abate asupra lui şi a familiei lui... Din nefericire, însă, asta însemna că Jun îl va ataca pe conte; iar vărul contelui îi ţinea lui familia prizonieră. Iar era băiat de mingi, iar se îngrijora pentru siguranţa familiei lui...

Şi uite cum el, Isamu Chèn, plecase de dimineaţă apărat de două umbrele trainice iar acum era în postura de a-l ruga pe dl Gaboraş să aibă grijă şi de angajaţii de la Cannes!

Uite cum se răsucise totul!

Îşi luă laptopul şi ieşi - că stătea degeaba în birou, iar femeile alea munceau ca să aibă el ce să mănânce!

Farfuriile îl aşteptau; se aşeză şi porni laptopul. Piao se apropia încet... Oftă scurt:

- Jun a reziliat contractele cu SAF Consulting. Nici nu ştiu dacă să-l anunţ pe Ştefan!

- E genul ăla de reziliere care are nevoie de acordul ambelor părţi?

Îl privi lung, concludent - că nu era tâmpit! Iar Piao se înroşi instantaneu:

- Atunci eu zic să nu-l anunţi. Poate se iveşte ceva - vreun contract cu alt partener... şi salvezi sfârşitul lunii.

... Mda; avea dreptate. Erau în 20 august; mai avea 10 zile la dispoziţie, ca să găsească măcar un contract nelegat de Jun! După cum spusese Aleodor, el trebuia să se ocupe de SAF Consulting. Deci, trebuia să se descurce cumva...

Deschise mail-ul şi privi lung ecranul... În afară de link-urile trimise de Piao, nu primise absolut nimic. Veste mai proastă nu putea exista...

Păi, să mănânce şi să încropească un mail "generic", pentru potenţialii parteneri de afaceri ai lui Ştefan! Altă soluţie n-avea! Începea cu prezentarea firmei, lăuda creşterea lentă dar stabilă de-a lungul anilor şi-şi oferea serviciile de consultanţă. Şi-apoi nota, cu bumbişori, în ce consta consultanţa. Va evita din toate puterile să-şi scrie numele... deşi era evident că tot mapamondul aflase deja cine se ocupa de SAF Consulting...

Ştefan ştia deja de rezilierea contractelor. Era sigur că numărul lor de fax era interceptat; aşa că francezii îl informaseră prompt pe Gaboraş, care nu putea rata aşa veste mare... Şi cum Ştefan nu-i scrisese, cum nu-l "dezlegase" de el prin desfacerea contractului de muncă, trăgea concluzia că domnul conte voia să vadă cum se descurca consilierul lui în situaţia asta. Dacă-şi bătea capul să găsească alte contracte, sau se gândea la un plan care să-i elibereze familia şi să-i ajute pe toţi trei să dispară. Iar el trebuia să găsească urgent ceva - adică să găsească un nebun care să vrea să semneze cu el. Probabil că Ştefan n-ar fi semnat contracte nenegociate personal... fie ele şi perfect cinstite, corecte şi legale...

Dar, înainte de toate, trebuia să mănânce. Isabelle fusese foarte fericită când îl văzuse întorcându-se aici. Isabelle vorbise cu Ştefan - şi nu încercase să-i spună şi lui ce vorbiseră. Oare fata asta devenise spionul contelui? Păstrase telefonul adus de Gaboraş... Acel Gaboraş care-l lăsase să înţeleagă că Ştefan se va ocupa întâi de război, şi apoi de recuperarea familiei, şi apoi de consilierul chinez... care, dacă avea probleme aici, putea să apeleze cu încredere...

Mânca şi apoi scria mail-ul ăla. Şi apoi se odihnea - ca să poată mâine dimineaţă, cu mintea limpede, să găsească măcar un nebun dispus să semneze doar cu el.

Dacă Ştefan îl evacua de-aici, era pierdut.

21 august 2011 - duminică

Ştefan

Mm, ce soare puternic îi aştepta pe terasa aia! Putea jura că Diamant se făcuse deja două nuanţe mai închis şi era-n pragul insolaţiei! Îl auzise foşnind, prin perete, pe la opt; dar cum ei ajunseseră la castel la patru, decisese să-şi lase consiliera să doarmă. Ochiul se asigurase ieri că între consiliera singură-n dragoste şi vărul cu cazier sentimental impresionant nu se petrecea nimic; şi totuşi, era foarte probabil ca acelaşi Ochi să aibă o suspiciune - şi să descuie încetişor camera contelui, să vadă cum dormeau ei doi în acelaşi pat... Azi, dormiseră "corespunzător" - el în boxeri, la margine, cu mâna dreaptă foarte aproape de pistolul de sub pat, iar Rebeca în desu de mătase, cu o mână şi-un picior cocoţate pe el. Piciorul se cocoţase după ce adormise Rebeca; aşa că n-o să-i zică vreo glumă de-aia nesărată de-a lui...

Împinse uşa şi ieşi în soarele puternic. Iar Diamant zâmbi:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Neaţa. Ai comandat?

- Nu.

Se aşeză şi zâmbi:

- Perfect - că azi le golesc bucătăria. Oficial, nu mă mai leagă de chinezul ăla decât războiul. Iar chestia asta mi-a făcut brusc poftă de mâncare!

- ... La care chinez te referi?

- La ăla de la Nisa.

Rebeca zâmbi slab:

- Chiar voiam să te întreb - ce-a zis Aleodor aseară?

Îl privi lung, concludent, pe Diamant:

- Zici că tata i-a organizat lui Liwei petrecere mare în Aurari?

- Da.

- Cât de mare?

- Mi-a zis că a chemat nişte zâne, nişte clovni, un teatru de păpuşi, a comandat mâncare la catering...

- Şi-a făcut toate astea telefonic şi/sau online. Adică mai că nu i-a scris lui Shen Qiao că băiatul lui Isamu are petrecere mare în orăşelul Aurari - petrecere la care o să vină şi taică-su şi-or să se distreze toţi de minune. Ăla a raportat mai departe. Iar Jun a aflat... şi cum era plin de draci încă de când a auzit că inaugurăm ditamai maşina de spălat, a reacţionat fără să gândească. A reziliat toate contractele pe care le avea cu SAF Consulting. În clipa asta, pe mine şi pe el nu ne mai leagă decât războiul...

- Şi de ce spui că a reacţionat fără să gândească?

- Prin contractele alea, putea să mă prindă financiar. Adică legal. Putea să îndese nişte droguri într-un container "consiliat" de Isamu - şi ne băgau la arest şi pe mine, şi pe frati-su. Ăla se convingea uşor să facă mărturisiri complete - şi-l scotea şi-l ascundea bine într-una din casele lui, la "reeducare". Dar pe mine mă înfunda rău de tot. Acum nu mai are pârghia asta. Acum, dacă vrea să mă învingă, trebuie să lupte de-adevăratelea.

- Aha!

- Şi mai e ceva. Dacă până acum le-a spus şefilor lui că a încercat să mă omoare pentru că voiam să reziliez contractele cu partea chineză, tocmai a pierdut scuza asta minunată...

Amândoi rânjeau, aşa ca şi el... Continuă:

- Am verificat mail-ul, de dimineaţă. Isamu nu m-a informat că suntem oficial în incapacitate de plată a hârtiei igienice de la Cannes. Şi cum ştie că e consilier în primul rând financiar, e conştient de faptul că trebuie să ţină firma pe linia de plutire. El a primit vestea proastă pe fax; probabil că acum va încerca să facă o şmecherie...

- Da' de ce nu faci tu o şmecherie, să-l ajuţi?

- Unu la mână, nu vreau. Sunt curios ce face atunci când atinge apogeul disperării financiare. În al doilea rând, o atare decizie din partea mea ilustrează clar pentru toată lumea că vreau să-l păstrez consilier la Cannes. Şi nu e bine, în condiţiile actuale, să le dau asemenea certitudini. China are probleme în Europa; doi şefi din trei au luat-o razna. Ăia sunt acum în fibrilaţii mari şi fac calcule complicate...

Consilierii lui înţeleseseră perfect problema, dar se fereau să deschidă gura şi să-i dea sfaturi...

- Aşa că mâncăm şi mergem să discutăm cu contabilul. Vărule, tu când ai avion?

Diamantul lui scoase telefonul, oftând greu... Rebeca nici nu se clintea...

- Rebeco, ia apucă-te tu de revista presei. Să-mi semnalezi fotografiile...

Ea se apuca de butonat laptopul, oftând cu obidă în gând...

N-avea ce să le facă. Erau toţi cu ochii pe ei - şi Ochiul, şi China. Unul dintre ei năvălise ieri în camera lui Diamant, pe motiv că nu umpluse minibarul. Iar ei, din câte aflase de la ea, trecuseră cu brio testul ăla. Aşa că acum, aici, nu-i va lăsa nici măcar să se privească mai altfel. Vor trebui să se mulţumească cu discuţia de ieri... şi să rabde. La capătul răbdării lor, era reuşita. Şi cum ospătarul se apropia grăbit de ei, şopti:

- Nu uitaţi nici o clipă că Ochiul ne priveşte.

Bărbatul se opri prompt în faţa lui:

- Bună dimineaţa.

Adusese meniurile; îl luă pe-al lui şi-l deschise, ca să se pitească repede după el şi să nu le afle opinia...

Diamant

Era frumos afară; era cald. Lui însă îi era frig. Avea o puternică stare de disconfort...

Vizita la contabil fusese constructivă. Deschiderea cazinoului fusese un succes din toate punctele de vedere. Erau prezenţi în toate buletinele de ştiri, avuseseră încasări mari, toată presa "vuia de bine", Luc le spusese că jumătate din mesele de ruletă erau rezervate deja pentru diseară... El, însă, era trist. Avea impresia că şi ea era tristă; dar nu se baza pe gândul ăsta. El stătea pe scaunul din faţă; ea era pe bancheta din spate. Nu se priveau. Nu-şi spuseseră nimic...

Ştia că şi ea se gândise că se vor revedea; ştia că şi ea îşi făcuse planuri mari, aşa ca el. Îi plăcea să creadă că şi ea era tristă pentru felul cum se spulberaseră planurile astea. Raina tăcea. Şi el tăcea. Nici Ştefan nu era mai vorbăreţ...

Imediat cum ajungea în Aurari, o să-l întrebe pe Grasu dacă Roxana pornise spre Franţa. Trebuiau s-o găsească pe Ana. Trebuiau să-l ajute cumva pe Ştefan să se liniştească. Îl îngrijora mult felul cum îşi trăia vărul lui viaţa. Spusese că îi este o foame de lup, că goleşte bucătăria, dar de-abia se atinsese de micul dejun...

Deci, în maximum zece minute, pornea spre casă. Spre Safira. Dacă o găsea tot botoasă, Cornel o să încaseze bătaia vieţii lui! O să-l joace-n picioare! Păi ce făcea - o seducea şi-o abandona? Nu şi pe Safira lui! Dacă se-apucase de ea, să-i dea 'nainte cu ea! Doamne, cât ura bărbaţii ăia indecişi şi schimbători ca ziua de vară...

- Ce-ai, Diamante?

Poftim? Ştefan părea foarte atent la trafic:

- Îţi scrâşneşti măselele - semn că tuni şi fulgeri şi plănuieşti lucruri măreţe. Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Ştii că nu-i bine să faci aşa cu mine; da? Ştii că "nimic" ăsta o să te coste!

- Ştefane, tu de ce-ai mâncat doar un sfert din ce-ai comandat?

... Înaintau, deci, în tăcere către aeroport...

Se ducea acasă. La Azur şi Agata. Şi la palmele mamei lui - pentru că intenţiona să-i facă diseară o vizită şi s-o pună să-i întindă cărţile. Prea era linişte pe bancheta din spate! Începea să se îngrijoreze! Deşi ştia că n-avea motiv, el era îngrijorat. Se gândea că poate ea o să se plictisească, sau că o să se gândească la tâmpenii - aşa ca el...

- ... Să te porţi frumos cu familia lui Isamu.

- Mă port foarte frumos. Ne vedem o dată pe lună - şi nu-s genu' ăla care să enerveze omu'...

Era din nou linişte în maşină...

Roşcata

Imediat cum Diamant şi Ştefan coborâseră din maşină, se mutase pe locul din faţă. Acolo trebuia să stea "amanta contelui". Lângă el. Din nefericire, se mutase prea devreme. În spate, geamurile fumurii i-ar fi ascuns mutra lungă şi tremurul plângăreţ al bărbiei; ea însă se repezise în faţă - şi-acum trebuia să stea împietrită şi să se bucure doar de ochelarii cu lentile lucioase...

Îl privea lung. Îl privea şi se întreba ce-ar fi trebuit să facă, sau să spună, ca să-l determine pe Ştefan să spună "Bine; azi ai liber. Te duci în Aurari, să verifici dacă ai închis bine apa la baie.". Presupunea că nimic. Toţi erau cu ochii pe ei, după aşa lansare grandioasă şi aşa încasări de nu văzuse nici Las Vegas-ul, în toată istoria lui. Ea era amanta oficială a contelui; iar la aşa succes financiar şi aşa război afurisit, contele trebuia să demonstreze că-i mergea din plin în toate privinţele! Nevasta şi copiii erau "puşi bine". El stătea cu spatele în lumina blitz-urilor şi se distra. Momentan, Diamant era cel mult colegul şi paznicul ei. Nu va primi "autorizaţie" să se ciocnească cu el. Aşa că, indiferent cât va insista omul ăla, ea va spune "Nu"...

Ştefan îi spunea ceva; el asculta şi aproba. Primea ultimele indicaţii. De fapt, uitându-se lung la ei, avea senzaţia că Ştefan îi spunea "Capra cu trei iezi" sau previziunile meteo pe următoarele trei luni - şi se amuza, în mintea lui, gândindu-se că francezii şi chinezii care-l ascultau la căşti se umpleau chiar acum de bubiţe roşii... Şi gata - îşi strângeau mâinile. Diamant va intra în aeroport, însoţit de bodyguarzi... Îl văzu zâmbind şi spunându-i ceva lui Ştefan; el îl admonesta cu degetul, râzând şi pornind spre maşină... Iar Diamant se întoarse spre ea. Şi-i făcu cu mâna. Îi zâmbea; zâmbi şi ea şi-i întoarse salutul. El pornea grăbit spre uşile larg deschise...

"Gata - că te văd ăştia cum te holbezi la văru' amantului tău!"

Întoarse capul spre Ştefan şi-l văzu trăgând portiera:

- Bun. Urechile chinezilor sunt salvate.

Crescuse - dar nu îndeajuns de mult. Ştefan nu spusese poveşti; spusese "cuvintele-ghidaj" care informaseră şi chinezii, şi francezii apropo de direcţia în care mergea contele. N-avea decât 16 ani - iar asta era o scuză uşor puerilă la infantilismul accentuat de care dădea dovadă...

- Şi-acum pornim spre Bourges.

Deschise torpedoul şi luă stick-ul negru:

- Fly Project?

- Nu. Azi o să ascultăm altceva. Scoate-l pe-ăla roşu.

Bine; or să asculte Direcţia 5. Doar s-o lase să se mute în spate, ca să n-o vadă toată lumea bocind în hohote... Luă el telecomanda; momentan nu se auzea nimic, pentru că şeful ei era atent la trafic...

Gata - stăteau la semafor. Ştefan apăsa de zor butoanele...

Dacă plâng, plâng după tine / Dacă râd, râd alături de tine / Am nevoie de tine, / Te aştept să mă strângi la piept.

Stelele se-aprind când încep să plâng / Pe aripi lungi de vânt pluteşte uşor al meu gând / Şi doar îngerii de tine îmi vorbesc / Pe tine te iubesc...

Stau şi te-aştept până târziu / Doar chipul tău mi-alină sufletul pustiu.

Oftă greu... şi zâmbi:

- Nu te-am întrebat niciodată... Când ai timp să le-asculţi pe toate? Că prea le ştii "la marele fix"!

- Să spunem că şofez mult...

"Şi că eşti îndrăgostit rău, iar ea n-a fost întotdeauna lângă tine..."

Diamant îi zâmbise. Nu-i văzuse ochii - toţi trei purtau ochelari

de soare, ca mafioţii ăia răi şi plini de valoare. Dar ştiuse că şi ochii lui fuseseră trişti în clipele alea. Diamant ştia să-şi compună tot felul de măşti; azi, în faţa aeroportului, arborase un zâmbet ciudat... Oare printre indicaţiile alea "pentru urechile supraveghetorilor" fusese şi-un mesaj mascat? Ceva de genul "Iar despre restul discutăm pe îndelete când venim în Aurari?" Greu de spus...

Andra cânta bine. Melodia aia îi plăcuse mult. Era curioasă ce va urma...

Strânge-mă-n braţe şi simte / Iubirea e o catifea... / Mereu te răsfaţă şi te învaţă / Să crezi... în ea...

Strânge-mă-n braţe şi spune-mi / Că tu eşti şi nu vei pleca / Vei fi lângă mine să-mi ocroteşti / Inima

Iar atunci când noaptea cade iar / În braţele tale m-ascund... Glasul inimii vreau să-l ascult

Iubeşte-mă astăzi, iubeşte-mă mâine / Iubeşte-mă dulce ca un înger / Cred în iubire, iar lângă tine / O mie de ani nu mi-ar ajunge

Iubeşte-mă astăzi, iubeşte-mă mâine / Iubeşte-mă dulce ca un înger / Cred în iubire, iar lângă tine / O mie de ani nu mi-ar ajunge / Să te iubesc

Se lăsă puţin mai jos pe scaun. Îi venea să plângă...

Ana-Maria

Bun! Vasele erau spălate, bucătăria era curată, copiii sforăiau deja gândindu-se la plimbarea de după-amiază... Se aşeză pe covor şi porni laptopul.

Nu mai verificase ştirile de trei zile. Fluturaşul îi captase atenţia - şi-i alinase dorul de Ştefan. Avea din nou poze cu el. El, în miniatură. Le ţinea în unicul loc unde copiii nu le vor căuta - şi anume, în jurnal. Le tot privise, le admirase... Din când în când îi simţea mişcările uşoare...

Google. Regele aurarilor. Ştiri din ultimele 48 de ore... Nimic. Stefan Ionesco...

Ei, poftim! Uite cu ce se ocupa domnul conte Stefan Ionesco, atunci când nu se-mpuşca cu chinezii! Inaugura cazinouri! Şi ce cazinouri! Ăsta avea cinci etaje, plus parterul! Şi fusese plin-ochi în momentul lansării oficiale! Ştefan al ei nu se juca; atunci când făcea ceva, făcea în stil mare şi-i reuşea de minune. Cazinoul ăsta, după cum zicea ştirea pe care-o citea ea, era "cap de linie"...

Restul detaliilor n-o interesau. Câte locuri, câte sloturi, câţi bodyguarzi, câţi metri cubi de apă circulau prin conductele artezienei care azvârlea jetul până la etajul cinci nu era interesant. Ea voia să-l vadă pe el; voia să fie sigură că el era bine. Aşa că făcu click pe link-ul spre poze...

Şi iată-l şi pe Ştefan! Din păcate, era cu spatele. Rebeca era lângă el, întoarsă puţin spre dreapta, aşa că pe ea o fotografiaseră din profil. Ea vorbea cu cineva. El privea în partea aia, de parcă văzuse ceva interesant... Următoarea fotografie; ea în prim-plan. El era în stânga ei; şi se vedea din el doar jumătate din umăr... Următoarea! Diamant se vedea tot. Mm - ce bine arăta cumnăţelul ei! Oare ce zână fermecătoare îi dădea zilele astea tonusul "dinamită" care emana din fotografie? Asta numai el ştia... Şi următoarea... cu cazinoul... Următoarea era cu acrobaţi şi nişte sclipici care plutea prin atmosferă... Gata - astea fuseseră fotografiile. Ia să se uite ea direct pe Google, la imagini! Laptopul mergea destul de greu...

Zâmbi şi se ridică - soţul ei îşi revenise complet. Redevenise invizibil, semn că se aşezase din nou în colţul ăla rezervat "elitei" care n-avea poze pe net...

Din fericire, ăsta era semn că Ştefan al ei se îndrepta vertiginos spre câştigarea războiului cu Jun. Din păcate, asta însemna că ea nu va mai primi fotografii cu el. Şi nici filmuleţe pe youtube. Ştefan redevenise invizibil - iar umbrela franceză n-o să accepte derogări. Oftă greu - că o durea sufletul...

Dar link-ul ei? Link-ul cu revelionul din Turenne? Repede... Da! Link-ul rămăsese activ! Fotografiile rămăseseră acolo! Slavă Domnului - nu-l pierduse...

Atinse uşor obrazul lui...

- ... Mi-e dor de tine... rău...

Voise să închidă laptopul - dar tocmai se răzgândise. Copiii dormeau; se culcaseră însă cu gândul la plimbare, aşa că pe la trei or să fie drepţi lângă ea, pregătiţi să se deghizeze şi s-o zbughească pe uşă, spre vremea minunată de-afară. Mai avea jumătate de oră până la momentul acela; tocmai decisese s-o petreacă aici, cu el, spunându-i în şoaptă cât de dor îi era de el...

Ştefan

Era bine acasă; era oricum mai bine decât în afara casei! Se schimbase în trening. Iar Rebeca îi redevenise consilieră. Se simţea mult mai bine în pielea ei; se vedea asta cu ochiul liber...

Ea făcea calcule şi viramente; Adina printa nişte hârtii pe care Aleodor le capsa, găurea şi îndosaria cu frenezie. El se uita peste contracte. Se apropia un transport nou de făină. Trebuia să fie atent; francezii erau lunecoşi atunci când voiau ei, iar el intenţiona să aducă marfa prin Le Havre. Data trecută o adusese prin Perpignan, aşa că schimba ruta. Avea nişte băieţi straşnici acolo, în Le Havre...

Aha! Un mail nou! Ce bine! Nu se prea putea concentra asupra transportului de făină. Aşa că se va ocupa de dl Adrien Rouland. Lui îi transportase o mulţime de lucruri - în mare parte, electronice. Omul era discret - şi foarte tăcut. Îi scria o dată atunci când voia să se vadă cu el şi-i mai scria o dată la finalul afacerii, când îi mulţumea pentru consiliere şi îl asigura că în curând îl va suna din nou. Nu era cazul azi... Oare ce se întâmplase?

... Dl Rouland îl anunţa că primise un mail de la Isamu, cu o prezentare foarte frumoasă a SAF Consulting şi o ofertă de preţ. Una generoasă. Francezul îl întreba ce să facă; pentru că pe el îl transferase pe Raina Consulting, şi-acum chinezul "îl cerea" înapoi... Şi avea nişte transporturi proaspete care depăşeau "cota" alocată lui de Raina Consulting, aşa că ar fi fost tentat să le direcţioneze spre SAF Consulting...

Mail-ul avea ataşament. Ce era aia? Un pdf cu nume concludent... Îl deschise.

... Avea de calculat; dar aşa, la prima vedere, observa că oferta concepută de Isamu era cu 5% mai generoasă decât ar fi conceput-o el. Deci chinezul lui "blocase" un comision. Se întreba pe care din ele îl blocase - pe-al şefului, sau pe-al consilierului? Era riscant - că dacă renunţase la propriul comision, chinezul chiar că era dez-frăţit rău de Jun! Iar dacă decisese să-şi taie şeful de la caşcaval, Ochiul o să se încrunte rău peste câteva luni, la rearanjarea organigramei...

Oftă greu şi le făcu consilierilor lui semn să se apropie. Rebeca murea de curiozitate să afle odată la ce se încrunta el acolo; Aleodor părea temător...

- Chinezul meu a decis să contacteze foştii parteneri de afaceri ai SAF Consulting. Le-a făcut o ofertă generoasă - iar după cum observ eu, a tăiat unul dintre cele două comisioane. Dl Adrien Rouland, afacerist de succes cu scârbă faţă de hârţogărie, e tentat s-o accepte; dar mă întreabă pe mine ce să facă - să semneze şi cu chinezul, sau să se mulţumească doar cu contractul nostru...

Aleodor zâmbi:

- Dacă şi-a tăiat propriul comision, va trebui să-l primim sub protecţia noastră.

- Nu; are deja protecţia Chinei, care-l vrea înapoi lângă mine. Partea proastă e că Jun e uşor incontrolabil, are nervi casanţi şi face doar juma' de oră pân' la Cannes. Isamu e protejat şi de China, şi de faptul că lucrează pentru firma mea. Dar dacă el a decis să taie comisionul meu din ofertă, pe motiv de "neprezentare la birou", tare mi-e mie teamă că va trebui să-l debarc - şi să recalculez totul...

Rebeca rosti scurt, cu fermitate:

- Sunt sigură că l-a tăiat pe-al lui.

Era ea sigură? Aleodor se grăbi să continue:

- Tot ce se poate! La urma urmei, asta ar demonstra că ţi-e loial şi face orice ca să-l primeşti înapoi! Inclusiv "muncă patriotică" pentru firma ta! Ochiul ar aprecia mult asta...

- Dar China ar face o mutră lungă şi ar spune "no comment" - în timp ce i-ar scade lui patru puncte, pe motiv de ataşament excesiv...

Oftă greu şi trase tastatura:

- Dat fiind faptul că trebuie să am grijă şi de firma cealaltă, despre care ştiu deja că e în pragul falimentului, o să-l las pe dl Rouland să facă afaceri şi cu Isamu. Ba, mai mult - o să inventez o scrisorică măgulitoare... Şi-o să-l las pe chinezul meu să muncească. De-aia stă acolo, nu? Ca să muncească!

Aprobau amândoi. Luă poziţia corectă pentru tastare şi-i văzu pe amândoi îndepărtându-se grăbiţi...

Da. O să-l lase pe Isamu să facă ce vrea el. Să taie ce comision vrea el. Nu putea conduce şi SAF Consulting, şi Raina Consulting. Adică nu voia să le conducă pe amândouă-n simultan. "Ţineau" de momente diferite ale vieţii lui - şi de oameni diferiţi. Momentan, Rebeca era îngeraş - asculta dumnezeieşte de el şi făcea tot ce-i spunea el. Isamu însă era în carantină. Şi aşa va rămâne, până se va termina războiul. El avusese unele convenţii cu chinezul ăla! Avusese încredere în el! Avusese atât de multă încredere în el, că-i lăsase în grijă familia lui! Şi afacerea! Isamu ştiuse toate codurile, toate parolele, toate ascunzişurile şi şmecheriile... Isamu ştia unde era documentarea - aia reală. Aşa că lui o să-i fie extrem de greu să-l ierte pe Isamu. O să-i fie extrem de greu să nu-l pedepsească...

Da - într-un fel, îl pedepsea pentru că nu-i ajutase familia să ajungă la noul lor domiciliu. În alt fel însă, se bucura la culme că nu era nevoit să se gândească la un schimb de prizonieri cu chinezul ăla. Ar fi fost în inferioritate; iar Isamu i-ar fi cerut să-l ierte... Şi ştia deja că îi va fi îngrozitor de greu chiar şi numai să se gândească la omul în care avusese mai multă încredere decât în Diamant şi în Grasu...

Gata cu gândurile alea! Ochiul înţelegea de ce el nu voia să-l ajute pe Isamu făcând o firmă-fantomă şi "alimentând" contabilitatea SAF Consulting; dar superiorii lui Nicu Cărare, oameni pragmatici din fire, n-ar fi înţeles de ce el n-ar fi aprobat munca lui Isamu! Aşa că dl Rouland va avea contracte cu ambele firme.

Tocmai decisese că Isamu va avea drept de semnătură... Nu. Tocmai decisese că francezul va discuta afaceri cu Isamu; iar după ce punea termenii afacerii într-un contract, i-l trimiteau lui la semnat. Chinezul nu va avea ocazia să-l fraierească; aşa că...

Dacă cândva, pe viitor, va fi vreodată nevoit să facă schimb de prizonieri... Brr!

Diamant

Era târziu. Era aproape doişpe noaptea. Luminile de la etaj erau stinse; iar în sufragerie nu ardea decât becul veiozei. Safira îl aşteptase, numai ea ştia de ce...

Maşina se opri în faţa porţii. Se grăbi să coboare:

- Cornele, du-mi tu bagaju'.

- Da, şefule.

Ocoli maşina şi porni spre poarta mamei lui. Aici, toată casa era cufundată în întuneric; dar asta nu conta pentru el acum, când se simţea mai trist şi mai pesimist ca niciodată...

Apăsă soneria iar paşii se apropiară în fugă. Mămica lui descuie şi zâmbi:

- Bine-ai venit, Diamante!

- Bine te-am găsit, mămico.

- Măi, Diamante - da' ce frumos a fost! Am văzut şi eu la Grasu, la calculator! Ce frumos a fost, maică...

Ea era veselă, lui nu-i venea nici să se-mpuşte...

- ... Da' ce-i cu tine? Că eşti abătut rău!

- Am nişte întrebări grele în minte; şi n-am răspuns la ele.

- Atunci intră; poate-o să găseşti răspunsurile alea la mine...

Se conformă şi porni grăbit spre camera de ghicit. Ea încuia uşa - şi nu se grăbea să-l invite în living, sau într-o cameră de oaspeţi...

Intră şi decise să nu aprindă lumina. Aprinse lumânarea parfumată de pe masă şi răsfiră, dintr-un gest scurt, cărţile. Puse palmele peste ele. Se gândea la regina raiului lui... Uşa se închise, iar ea oftă:

- Ce-i cu tine, Diamante?

- Nu ştiu. Mă simt trist. Adică sunt trist...

- V-aţi certat?

Nega...

- N-a fost aşa un succes cum v-am prezis eu?

- Ba a fost un succes neaşteptat. Dar ştii cum se spune - când ai noroc la bani...

- Da, ştiu. Hai - strânge-le.

Se conformă şi i le întinse; ea le luă şi începu să le descânte... El se gândea la Raina lui şi simţea că-i vine să plângă...

Mămica lui foşnea uşor cu cărţile... Şi nu spunea nimic... Auzea degetul bocănind uşurel peste cărţi, în timp ce ea număra în şoaptă...

Oftă greu, din tot sufletul... Şi al dracului să fie el dacă n-o să mănânce azi o bătaie de-aia, straşnică! Bufni într-o serie de suspine "mitraliate" - de parcă cerea palme după ceafă da' nu-şi găsea cuvintele...

Scaunul se trase; iar el fu cuprins cu braţele şi tras uşor - şi ascuns în poala fustei ei... Şi nu putea să se bucure pentru aşa reuşită mare ce înregistra el acum, fiindcă Raina...

Mămica lui încerca să-i şteargă lacrimile - iar el se întreba de ce se mai obosea, de vreme ce el bocea ca apucatu'...

- ... Le-am văzut şi le-am socotit. Şi ştii ce spun eu? Eu te sfătuiesc să plângi.

Îl sfătuia să plângă? Era de rău - Raina renunţase deja...

- Stai aici, în poala mea, şi plângi. Suferă. Descarcă-te. Smulge-ţi părul din cap, urlă şi bate-te singur cât mai tare cu tot ce prinzi în mână! Pentru că, peste un bob zăbavă, o să ai o bucurie uriaşă şi-o reuşită şi mai şi... Iar viaţa e aşa, jumi-juma: dacă plângi uşurel, te bucuri uşurel. Dacă plângi cu păr smuls...

Dacă plângea cu păr smuls, îl bătea Ştefan rău de tot. Şi-l lăsa bulibaşă-n Aurari, să vadă de panselele alea mişto din părculeţ. Era într-o stare de-aia "de sinucigaş"...

- Bucuria aia de peste-un bob zăbavă o să fie pe măsura tristeţii de acum. Smulge-ţi părul din cap, urlă şi boceşte - ca să joci în curând.

Negă uşor şi se desprinse din îmbrăţişare:

- Ba n-am s-o fac. N-am să mă căznesc să fac una sau alta. O să fie cum o să fie; cum or vrea ea şi bunul Dumnezeu. Că dacă nu mi-e scris să fiu cu ea...

Trase lanţul de la gât şi-i arătă inelul:

- Dacă nu mi-e scris să fie ea a mea, io o să crăp singur cuc. Inelu' ăsta pentru ea l-am luat - numai pentru ea! Dacă ea n-o să fie a mea, o să-l bag în seif - şi-o să crăp singur cuc şi trist...

- Vaai... Da' ce frumos e, Diamantee...

- Şi-o să coclească în seif pân'o să dau io colţu'!

Fu cuprins din nou cu braţele:

- Gata, mămicule! Nu mai plânge aşa!

Se grăbi să nege:

- Nu pot, mămico! Nu pot! Că o iubesc de simt că mă sufoc! Simt că-mi taie răsuflarea când se uită la mine şi râde! Io mor fără ea - să ştii! Dacă ea n-o să mă vrea, io o să mor...

- N-o să mori. Pentru că te vrea deja.

Ea insista să-i dea veşti bune; el insista să n-o creadă...

- Am tot întins cărţile de ea - şi te vrea. Şi ea plânge acum - dar fără lacrimi. După cum văd eu în cărţile mele, îi este frică de Ştefan şi-l respectă. Dacă el zice "Râzi", ea râde până-i zice el "Stop". Iar dacă el i-a zis că are nevoie de ea să joace rolu' amantei lui, tu ce-i ceri fetei ăsteia?!

- Nu-i cer nimic, mămico! Am înţeles de ce nu pot s-o văd venind la mine şi luându-mă în braţe şi... Da' e greu. Acum, cu inaugurarea, a stat la braţul lui.

- Păi nu-i amanta lui? Nu trebuia s-o pozeze presa şi paparazzi

cu el, ca să ştie afaceriştii care e consiliera lui Ştefan "pe Franţa"?

- Ba da. Dar...

- Dar voiai s-o ai la braţul tău. Să mergi tu cu ea. Să poţi s-o pupi în mijlocul cazinoului, exact atunci când fântâna azvârlea jetu' ăl mare.

Aproba încet cu capul...

- Nu te grăbi. Ascultă de Ştefan.

- Ascult. Şi nu mă grăbesc. Da' mă doare sufletu'; şi trebuie să spun şi eu cuiva... Mămico, cum să fac?

- Tu n-ai ce să faci. Şi nici cum. Tu trebuie să fii acum cumin-ţenia întruchipată şi să-i laşi pe ceilalţi să facă pentru tine.

- Mămico... Eu n-o s-o am niciodată pe Rebeca de braţul meu. Eu n-o s-o pup niciodată în afara camerei cu ferestrele acoperite bine. Eu sunt bulibaşă aici...

- Ţi-am spus: trebuie să ai răbdare. Uită-te la mine.

Negă grăbit - că o încasa rău, dacă-i vedea ochii roşii şi umflaţi! Şi totuşi, mama lui îi prinse capul în palme, încercă din greu să i-l ridice şi sfârşi prin a se coborî ea la nivelul lui:

- Tu o să fii fericit. Tu o să ai ceea ce-ţi doreşti să ai. Şi în afaceri, şi în viaţa sentimentală. Şi în viaţa de zi cu zi. Tu o să ai întotdeauna viaţa pe care-o visezi. O să răsuceşti şi-o să şlefuieşti piesele până or să se potrivească în lăcaşurile pregătite de tine.

La urma urmei, avea dreptate! El "şlefuise" Safira până picase în lăcaşul cu Cornel - asigurându-şi astfel libertatea completă şi-o nevastă tăcută şi supusă şi lipsită de orice mijloc de reacţie...

Nevastă la care el trebuia să se ducă acum...

Nu! N-o să se ducă acasă! Se grăbi să nege şi să-şi îmbrăţişeze mama; şi şopti:

- Nu mă trimite acasă! Te rog io din suflet! Nu mă trimite la ea!

- Nu te trimit. Hai - vino încoace.

O simţea cum încerca să-l ridice - şi nu reuşea, fiindcă se făcuse mălău mare şi greoi... Se ridică şi decise să n-o contrazică. Iar dacă îl ducea acasă, n-o să comenteze...

Nu. Fusese aşezat pe canapeaua din sufragerie. Ce bine! Nu-l trimitea acasă! Îl lăsa să stea aici, cu ea! Îl înţelesese şi-l lăsa... Îşi acoperi faţa cu palmele şi bufni într-o nouă rafală de plâns cu sughiţuri:

- Mămico, ştii ce tristă era? Când m-au dus la aeroport - ştii cum se uita la mine? Dădea să plângă! Zâmbea şi-mi făcea cu mâna, da' îi tremura bărbia de plâns!

Nu primi răspuns - şi nici nu-şi temperă plânsul:

- Şi cine ştie când ne mai vedem! Cine ştie când mai vin ei încoace! Cine ştie când mă mai cheamă el acolo! Cum să mă vrea pe mine, mămico? Când mă vede din an în paşte, iar când ne vedem ea trebuie să stea de braţul lui?

Nu primea răspuns... Îl descânta - sau se pregătea să-l plesnească. Ea ştia. El nu putea decât să-şi plângă tristeţea... nefericirea...

23 august 2011 - marţi

Isamu

Deschise ochii... şi oftă greu: era tot în vila lui Ştefan. Visase că el şi Fei-Yen îşi petreceau concediul în Elveţia. Visase că era într-un penthouse exclusivist, în aşternuturi de mătase, iar ea tocmai se ridicase de lângă el şi-l strigase. Şi cum trebuise să se ridice şi el, deschisese ochii...

Prostii! Se culcase nemâncat şi trist; normal că visase prostii! Or să meargă în Elveţia - la anul, probabil. Că anul ăsta nu mai aveau şanse. Nu putea să plece din timpul războiului ca să se distreze. Nici ea nu putea "să se învoiască" din prizonierat preţ de vreo două săptămâni...

Se mută la calculator - era curios dacă îi răspunsese vreun afacerist. Le trimisese ofertele alea duminică. Ieri fusese zi lucrătoare. Azi ar fi trebuit să primească măcar nişte refuzuri nenorocite...

Ăsta îl refuza... Ăsta îşi cerea scuze, dar are bugetul făcut şi lucrează deja cu altcineva... Ăsta îi promitea că o să-l contacteze pe Ştefan şi-o să ia o decizie după ce vorbea cu el... Şi ia uite, drăcie! Ăsta chiar revenise! Ia - ce-i scrisese?

Bună dimineaţa,

Am luat legătura cu dl Ionesco şi a rămas să stabilesc cu dânsul termenii contractului, urmând ca după aceea să colaborez cu dvs. Imediat cum vom avea actele, vă voi contacta.

Cu stimă,

Adrien Rouland

Şi ia uite cum îl apucase brusc migrena...

"Am luat legătura cu dl Ionesco" - adică vorbise cu Ştefan. Probabil că-i arătase şi oferta... Oare care fusese primul gând care trecuse prin mintea contelui? Oare observase că lipsea fix 5% - adică unul dintre comisioane?... Oare dacă ar fi observat, l-ar fi interesat câtuşi de puţin? Firma roşcovanei făcea caşcaval cât să le-ajungă la toţi. El de-abia storsese 60.000 de euro...

O să aştepte contractul. Dacă va fi semnat şi de Ştefan, se-apuca de treabă; dacă nu, o să i-l trimită el pe mail, să-l semneze. Ca să fie sigur că Rouland ăla nu-l minţea...

Oare ce era acum în mintea contelui?

Ştefan

Intră în birou, vesel şi jovial:

- Neaţa tuturor! Chiulim azi?

Le retezase tot avântul... Bufni în râs:

- Îl trimit pe Luis în oraş, să cumpere un bazin de-ăla de 6 persoane. Iar până-n prânz, suntem în valuri! Ce ziceţi - chiulim?

Aleodor se ridică:

- Dacă vrei, chiulim. Da' după ce te informez.

- Hai - informează-mă.

Primi două coli:

- Asta e corespondenţa lui Jun cu China. Nu ştim ce-şi scriu, că nu suntem francezi - ci români. Dar fluxul cantitativ de informaţie ăsta e.

Privea un tabel cu cinci coloane de cifre. Data, Jun intrări, Jun ieşiri, dinspre China, spre China. Mai limpede de-atât nu se putea.

- În ultimele 24 de ore, şi-a intensificat corespondenţa cu şefii. Mail-uri "subţiri", fără ataşamente - dar dese. Extrem de dese. Uită-te pe pagina a doua.

Aha - avea şi-un grafic! Şi-acum era evident că partea aia ternă a liniilor din ultimele 48 de ore sărise-n sus ca acul de seismograf azi, dis-de-dimineaţă. Şi intrările, şi ieşirile erau sus-sus... Bărbatul din

faţa lui şopti:

- Se agită. Coace ceva.

- El coace, iar şefii nu sunt de acord. Iar el insistă cu prăjitura după propria reţetă...

Şi se gândea acum că putea fi vorba despre contractul cu Roulard - dar era mult prea puţin, ca să fie doar asta! Contrăcţelul ăla mediocru nu putea isca aşa furtună. Jun contrazicea China; de pe la patru dimineaţa o contrazicea rău... Îi returnă hârtiile:

- Transmite-le tuturor să fie foarte atenţi.

- Crezi că o să atace curând?

- Aşa ar fi logic. Sâmbătă, a fost petrecere în orăşel; şi-a fost şi Isamu acolo şi-a stat la masă cu fi-su şi-au făcut poze împreună. Seara, eu am inaugurat un cazino cap de linie. Noaptea, Isamu a constatat rezilierea contractelor şi nici măcar n-a catadixit să-l sune, să-i bată obrazul. Iar azi, după calculele mele, o să semnez cu Roulard. Mă va ataca direct pe mine. Şi-o va face curând - indiferent ce răspuns final îi va da China.

Porni calculatorul şi se aşeză:

- Să-l informezi şi pe Moreau, prin mijloace specifice. Să ştie că, dacă o să fie gălăgie-n Franţa, nu eu deschid concertu'.

- Am înţeles.

- Rebeco...

Era atentă, era alertă şi-avea nişte cearcăne uriaşe. Iar stătuse-n toiul nopţii cu ochii pe tavan şi cu Diamant în braţe...

- Scrie-le consilierilor să fie cu ochii-n patru. Întreabă-l pe Grasu dacă are veşti pentru mine. Şi spune-i lui Diamant să aibă foarte, foarte mare grijă...

- Da, şefu'.

Era grăbită să se-apuce - semn că ştia deja ce floricică verbală o să-i strecoare în mesajul ăla "de serviciu". Îi venea să-i bată rău, că nu se lămureau odată...

Diamant

Mobilul special piui. Se grăbi să-l scoată şi constată că are un mail; aşa că porni laptopul şi-şi aprinse o ţigară.

Era în Râmnicu Vâlcea. Cu treburi. Făcea plăţi. Claire era plină-ochi cu valută - iar el avea o suită de patru maşini. Era riscant să umble aşa prin România, mai ales de când "fabrica de caşcaval Ionescu" se supărase pe Interne; dar era într-o stare psihică atât de nenorocită, că nu mai conta. Zău că nu-i mai păsa! Puteau să-i confişte totul, puteau să i-o ia pe Claire, să-l bage pe el la răcoare...

Azi era a doua zi de după ce auzise "un bob zăbavă"; şi nu se întâmplase nimic. Ştia că "un bob zăbavă" putea să însemne o zi, o săptămână, o lună sau un an. Dar el sperase că va fi doar o zi... şi se înşelase. Iar dacă nu va fi o săptămână, o să se demoralizeze rău...

Avea un mail, de la Ştefan. Îl deschidea, fără nici o tragere de inimă...

Salut.

Părintele zice că ăla şi-a intensificat corespondenţa cu şefii lui, şi încearcă să-i convingă să vrea ca el. Şefu' zice că se aşteaptă la un atac, în curând. Să aveţi foarte, foarte mare grijă acolo...

Rebeca

PS: Grasule, ai ceva noutăţi

Îi venea să râdă. Un "foarte" de la vărul lui, unul de la regina raiului lui...

Devenise, oare, instabil emoţional? Că acu' zece secunde îi venise să se-mpuşte, iar acum tocmai începuse să râdă! Dragostea asta era periculoasă rău! Hm...

N-o să-i răspundă. N-avea ce! Să-i scrie "OK", ca puştii de liceu cu zero minte-n cap? N-avea rost...

Mobilul începu să piuie; îl scoase şi închise laptopul înainte să răspundă:

- Salut, Dumitre.

- Salut, Diamante! Ce mai faci tu?

- Uite, binişor. Sunt în trecere prin Râmnic - şi mi-am amintit că nu ne-am mai văzut demult!

- Ai dreptate - şi nici nu ştii cât mă bucur să aud că eşti aici, la mine-acasă, cum se spune! Hai să ne vedem, să schimbăm şi noi două vorbe! Unde eşti?

- La Grand Hotel Sofianu.

- Hai că vin şi eu, în juma de oră.

- Te aştept.

Închise şi-şi consultă telefonul... Ăsta avea de luat un Samsonite mic. Ăsta trăia vremuri grele. Pe Dumitru îl păştea arestarea - aşa că nu mai făcea mişcările alea ample din trecut...

Nu-l vor sălta azi. Exclus! El avea patru maşini jos - iar una era de-aia "specială". Claire proteja două milioane de euro; iar la aşa maşină, aşa curier, aşa valoare şi aşa pază, nu-şi permitea nimeni să-l "confişte"...

Isamu

Se ridică şi-i zâmbi tinerei:

- Mulţumesc pentru masă.

- Să vă fie de bine. Emilie voia să vă întrebe dacă vă place plăcinta.

Serios? Da' ce-i venise?

- Zicea că găteşte în fiecare zi acelaşi lucru, iar atmosfera e destul de grea. Şi se gândise să facă o plăcintă cu brânză...

Aprobă şi porni spre scări:

- Dacă face plăcintă, vreau şi eu.

Era ciudat; răspunsul lui, faptul că el mânca plăcintă făcută de Emilie, o făcuse pe Isabelle să fugă în bucătărie, emanând bucurie şi veselie şi abţinându-se probabil să nu chiuie...

Fata asta va rămâne un mister pentru el. Ştefan o înţelegea perfect; dar lui îi era imposibil să-şi răspundă la întrebarea "De ce decizia mea de-a mânca plăcintă o face pe Isabelle să chiuie?". Era complicat...

Intră în birou şi lăsă uşa deschisă - că nu intra nimeni peste el, iar băieţii care supravegheau discret vila aveau toate şansele să nu înregistreze decât foşnete şi eventual flatulenţe solitare. Se aşeză pe scaun...

Se aplecă spre monitor...

Dl Adrien Rouland îi trimisese contractul. Vedea clar ataşamentul - se numea ***"Contrat de service de conseil"***. Parcă-i era şi frică să facă click... Făcu totuşi click - dl Rouland mutase pe Raina Consulting plăţi de vreo trei milioane de euro. Era foarte curios cât îi oferea lui...

Citea repede-repede... Era contractul clasic, conceput de avocaţii lui Ştefan... Era semnat doar de dl Rouland - iar asta îl făcea să se încrunte rău, pentru că francezul ăla tocmai îl băgase într-o încurcătură mare... Anexa 1 era oferta lui - aia cu 5% mai avantajoasă... Anexa 2 erau termenii financiari... Uau! Francezul propunea 1,4 milioane de euro până la sfârşitul anului! Mamă-mamă! Pentru Ştefan, suma aia era un rahat; dar pentru el, băiat de mingi abandonat în deşertul uscat al finanţelor cinstite şi corecte, era curată mană cerească! Va încasa 350.000 de euro lunar! Dările casei erau cam 100.000; paza vilei, încă vreo 50.000. 200.000 de euro... "Super" - ar fi zis Diamant! "Bestial" - ar fi zis Grasu! "Nesemnat" - zicea el chiar acum...

Oare contele va semna aşa contract insignifiant?... Oare cât de mult îşi dorea Ştefan să-l umilească? Şi să-l strivească?... Oare dl Rouland îşi dorise să facă afaceri cu chinezul - sau îl rugase Ştefan să deruleze afaceri prin ambele firme? Va afla asta...

Va afla asta azi. Pentru că apăsa chiar acum Print... Luă foile din imprimantă şi se răsuci spre fax. Forma numărul de fax de la conac... Primea ton de fax... Apăsă butonul verde: send. Şi-acum aştepta. Adică nu aştepta - trimitea în continuare oferte. Duminică, trimisese oferta aia la toată lista de contacte. Iar marea majoritate a afaceriştilor lui Ştefan erau de-ăia "adevăraţi" - şcoliţi după principiul maximizării profitului. Putea avea norocul să mai găsească vreo doi hăme-

siţi de-ăia turbaţi să facă o economie de 5%. Dar nu trebuia să se bazeze pe asta, de vreme ce contele se mutase la conacul Raina Consulting iar pe el îl chema Chèn!

Dacă Ştefan semna...

Faxul piui; aşa că luă hârtiile şi le băgă în distrugătorul de documente. Şi reveni la birou. Încerca să-şi imagineze ce faţă făcea Ştefan când vedea contractul ăla... Ce faţă făcea roşcovana, când constata că "consilierul indezirabil" îşi făcea treaba... Ce faţă făcea dl Gaboraş, când constata că chinezul se descurca şi fără ajutorul lui...

Îşi aprinse o ţigară şi se scărpină bine în cap - că trebuia să-şi maseze scalpul, ca să aibă circulaţie bună şi să-i vină niscai idei noi! Trebuia să găsească contracte - adică să trimită oferta aia la oameni serioşi, potenţi, importanţi, cu care să-i placă şi contelui să facă afaceri. Şi cum Franţa era mare şi avea o economie înfloritoare, el trebuia să scormonească şi să găsească firme serioase...

Roşcata

Faxul piui scurt - şi printă sumarul. Adina era în camera ei; aşa că se ridică şi se apropie de tăviţă. Luă contractul... Ia uite!

Chinezul avea activitate! Adică muncea! Adică uite că totuşi muncea! Tocmai "împuşcase" un contract de consiliere! Ştefan era la biroul lui; aşa că decise într-o clipă să nu aibă curiozităţi. Se grăbi să-i ducă colile:

- Isamu ţi-a trimis un contract pe SAF Consulting.

Şeful ei citi primele rânduri şi începu să dea colile. Îl interesau... capetele rândurilor? Că acolo se uitau ochii verzi! Şeful ei nu citea; răsfoia şi căuta ceva la capătul anumitor rânduri. Era ciudat...

- Mda; e contractul standard. E oferta cu 5% mai avantajoasă... Un milion jumate în patru luni e un venit acceptabil pentru situaţia în care e el acum. Aşa că...

Aşa că Ştefan lua pixul şi începea să semneze pe fiecare coală...

- Cheamă-l pe Părintele.

Aha! Se grăbi să-i facă un apel; şi-apoi se grăbi să rămână mută şi imobilă, ca să nu-i tulbure gândurile. Îşi privea lung şeful...

Ştefan Ionescu avea multe înfăţişări. O avea pe-aia cu cizmele... O avea pe-aia cu costumele impecabile... O avea pe-aia în trening... Toate erau, însă, speciale. Ştefan Ionescu stătea drept. Nu se cocoşa asupra contractului ăluia. Îl semna coală cu coală - iar ea îi privea mâinile şi vedea în gesturile lui anii petrecuţi alături de bărbatul care-i dăduse titlul nobiliar şi-l crescuse ca pe băiatul lui. Ştefan Ionescu era un amestec ciudat de afacerişti. Statura asta, gesturile astea se potriveau de minune şi la masă cu Cesarino Pesce şi Dimitri Popov, şi la masă cu Leonard Donichioiu şi Nicu Petriceanu. Şi la masă cu "greii" din România - ăia care-şi făceau vile de se vedeau de pe staţia spaţială orbitală. Ştefan Ionescu era special - aşa că toţi se chinuiau să-l protejeze şi să-l avanseze. Ca să-l aducă la nivelul lor. Ca să facă afaceri cu el. Ca să-l aibă la masa lor - şi să-l studieze cu coada ochiului, exact aşa cum îl studia ea acum...

Ea mergea la braţul lui Ştefan Ionescu. Tocmai ea - Roşcata neşcolarizată, care avea nevoie de Adina ca să nu se dea de gol că era "uşor semianalfabetă". Nicu Petriceanu ştiuse cine-l ţine pe Ştefan de braţ - şi n-o chinuise. Vorbise cu ea în ţigăneşte, o pupase pe obraji şi n-o pusese să analizeze istoria Franţei, sau arhitectura castelului în care servea prânzul. La Cesarino Pesce, ea stătuse cuminţică pe scaun şi se holbase în laptop - şi vorbise el. Nici Diamant nu fusese mai vorbăreţ; el deschisese gura doar ca să răspundă la întrebările puse de vărul lui. Ştefan negociase cu italianul. Se gândea acum că chinezul ăla de la Cannes sigur terminase cel puţin liceul... avea cel puţin o diplomă de facultate şi n-avea probleme în a se exprima în franceza din cărţi...

O să vorbească cu Ştefan. Diseară, probabil. O să-l întrebe... La urma urmei, el ştia totul despre ea. Şi ştia mult mai bine decât ea ce planuri avea cu ea! El ştia dacă avea de ce s-o şcolească... sau nu. Aşa că vor discuta despre asta. Diseară.

Uşa se deschise iar Aleodor se grăbi să se apropie:

- Scuze pentru întârziere.

- Stai liniştit. Deschide un antet de Raina Consulting... Şi scrie tu în franceza literară cam aşa: "Stimate dle Rouland... Vă mulţumesc pentru încrederea pe care o acordaţi companiei SAF Consulting şi oamenilor care o conduc... Am semnat contractul şi aştept cu nerăbdare să-l transpunem în practică... SAF Consulting este o companie mare şi stabilă, gestionată impecabil de dl Isamu Chèn... Dânsul este un foarte bun profesionist... Sunt sigur că nu vă va înşela aşteptările, din punctul acesta de vedere... Pe întreaga perioadă de derulare a contractului... vă stau la dispoziţie pentru orice problemă sau nelămurire... Cu deosebită consideraţiune, Stefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, PDG SAF Consulting..." Dă-i un print aşa cum e...

Ea se uita lung la Aleodor, care tastase cu toate cele zece degete traducerea acelei minunate scrisori în franceza literară... Bărbatul se ridică şi aduse hârtia; Ştefan o semnă şi i-o întinse ei, împreună cu contractul:

- Pe fax, dlui Rouland, alături de contract.

Start! Se grăbea spre fax...

- Şi acum aşteptăm atacul. În maximum 48 de ore, Jun o să facă gălăgie-n Franţa.

Primise ton de fax; apăsă butonul verde şi închise. Supraveghea cu maximă atenţie ca aparatul să nu tragă câte două coli... Aleodor începu să râdă:

- Chinezul ăla o să facă infarct, să ştii!

- Nu face; că a văzut şi-a auzit lucruri mult mai importante decât ăsta. Problema va fi scrisoarea. Atunci când tehnologia de top din vila de la Nisa o să-i scoată la imprimantă scrisoarea mea către dl Rouland, Jun o să împuşte pereţii... şi-o să atace. Suntem în cod portocaliu; anunţaţi consilierii şi subalternii să se aştepte la ce-i mai rău.

Aa, perfect! Partea cu consilierii era în sarcina ei, aşa că scoase mobilul şi începu să tasteze repede-repede...

Şefu' a vărsat sucu' de portocale.

Send lui Grasu, lui Diamant...

Era îngrozitor de greu să nu-i trimită şi altceva. Ştia că erau interceptaţi; ştia că telefoanele lor erau ascultate şi urmărite "din greu". Ştia că orice "floricică", oricât de bine ascunsă ar fi fost ea, risca să strice totul - şi să-i trimită pe unii la Reînvierii, pe alţii la Jilava, pe ea pe strada Chimirului... sau mai sus, în Ferentari...

Lăsă telefonul pe birou şi luă biblioraftul pe care scria "SAF Consulting". Ştefan voia ca toate documentele să fie îndosariate; se ocupa de asta chiar acum... şi încerca să-şi compună un fel de monolog, pentru discuţia de diseară. O să-i fie greu să-i spună asta aşa, faţă-n faţă; dar mai tăcuse ea ca muta şi încasase papară verbală şi ton tăios şi privire încruntată! Trebuia să vorbească deschis şi să fie sinceră; aşa că o să vorbească!

Sami

Ana-Maria era neschimbată. Era aşa cum fusese în fiecare zi. La fel de frumoasă, la fel de specială, la fel de aparte... Spera ca şi ea să poată spune acelaşi lucru despre el - că era neschimbat. Afară ploua, aşa că stăteau în casă. Copiii aveau treabă; Léon se uita la desene animate iar Florentina scria. Voise ea, cu de la ea "dispoziţie", să copieze o poveste. Probabil că voia să exerseze literele, sau să-şi îmbunătăţească caligrafia...

Oricum, copiii erau ocupaţi. Şi Tasnim era ocupată - mai făcea o "repriză" de dans. Sora lui slăbea - şi cum Jaser o suna de trei ori pe zi deja, ea îşi impunea un program de aerobic intensiv. Ana nu făcea aerobic cu ea decât dimineaţa. Îi plăcea asta; îi plăcea faptul că femeia extrem de frumoasă, extrem de specială, avea grijă de bebeluş. Şi de sarcină. Şi, deşi nu părea să se fi îngrăşat vreun kilogram, nu-şi pierdea nici o clipă cumpătarea. Mânca nu foarte mult, făcea nu foar-

te multă mişcare, depunea nu foarte mult efort...

Îi traducea o altă poezie de Minulescu. Poezie de dragoste. Îşi impunea să n-o audă; îşi impunea să poarte pe chip o expresie încântată şi să o studieze pe ea. Şi să n-audă altceva decât vocea propriilor gânduri... ca să nu revină la calculele alea în care soţul ei păţea ceva iar el era cel mai apropiat umăr pe care-o să plângă femeia asta extrem de specială...

Ochii căprui se ridicară spre el - semn că terminase de tradus. Se grăbi să plece privirea spre semnul din carte... Şi oftă greu...

"Nu am nici o putere să te schimb / sau să explic căile tale. / Să nu crezi niciodată că un bărbat poate schimba o femeie / Acei oameni sunt ipocriţi / ce cred / că ei au creat femeia / din una din coastele lor. / Femeia nu se naşte din coasta unui bărbat; ba mai mult, / el apare din pântecul ei / ca un peşte ridicându-se din adâncimile apelor / şi ca torentele ce evadează din cursul râului. / El este cel ce se roteşte în jurul soarelui ochilor ei / şi îşi imaginează că stă neclintit.

Nu am nici o putere să te îmblânzesc / sau să te domesticesc / sau să domolesc instinctele tale primare. / Sarcina asta este imposibilă. / Mi-am testat inteligenţa pe tine / şi mi-am testat şi prostia. / Nimic n-a funcţionat cu tine, nici îndrumarea / nici tentaţia. / Rămâi naturală, aşa cum eşti.

Nu am nici o putere să-ţi schimb obiceiurile; / de treizeci de ani ai fost aşa. / De trei sute de ani, / o furtună care prinde într-o sticlă / un trup ce prin natura lui simte parfumul unui bărbat, / îl atacă prin natura lui / şi triumfă asupra lui prin natura lui.

Niciodată să nu crezi ceea ce spune un bărbat despre el însuşi, / că el este cel ce face versurile / şi face copiii. / Femeia este cea ce face versurile / iar bărbatul este cel ce îşi pune numele asupra lor. / Este femeia cea care poartă copilul / iar bărbatul este cel ce semnează la maternitatea spitalului / că el este tatăl.

Nu am nici o putere să-ţi schimb firea. / Cărţile mele nu-ţi sunt de nici un folos / iar convingerile mele nu te conving, / iar sfaturile mele părinteşti nu-ţi fac nici un bine. / Tu eşti regina anarhiei, a nebuniei, a apartenenţei la nimeni. / Rămâi aşa. / Tu eşti copacul feminităţii ce creşte în întuneric, / ce nu are nevoie nici de soare, nici de apă. / Eşti prinţesa mărilor, ce a iubit toţi bărbaţii / dar nu a iubit nici unul, / a dormit cu toţi bărbaţii... şi nu a dormit cu nici unul... / Tu eşti femeia nomadă ce s-a dus cu toate triburile / şi s-a întors virgină. / Rămâi aşa."

Ana îl privea lung... Ochii căprui se îngustară brusc:

- Nu e Khalil Gibran!

- Nizar Tawfiq Qabbani.

Ochii ei străluciră, odată cu chicotitul şoptit:

- Realist bărbat! Îmi place!

Fermecătoare fiinţă! Aproba, râzând şi el...

Nu. Nu era bine. Nu era bine chiar deloc! Trebuia să se oprească! Aşa că şopti:

- Lor le-ai spus despre...?

Primi o negare, aşa că se grăbi să se mute lângă ea pe canapea - ca să discute în şoaptă:

- Cum te simţi?

- Medical vorbind? Foarte bine. E mai puternic; acum îl simt bine când se mişcă... Şi sunt liniştită.

- Am primit azi rezultatele analizelor. Au ieşit foarte bine. Bebeluşul tău e foarte bine...

Femeia de lângă el oftă greu, uşurată... Simţi nevoia să o scoată din starea aceea de tensiune, aşa că începu să râdă:

- Crezi că, dacă nu ieşeau foarte bine, mai stăteam de vorbă cu tine?

Ana nega - iar el o privea şi... Şi oftă greu:

- Mai ştii ceva de el? Ai mai aflat ceva? El e bine?

- Da. El se ocupă de afaceri. A inaugurat un cazino cât un mall de mare, în Le Mans, şi a redevenit invizibil.

- Poftim?

- A redevenit invizibil. Adică nu mai are fotografii publice în care să i se vadă chipul.

Nu era foarte sigur că înţelesese...

- Dacă îl cauţi pe net, după nume, nu găseşti fotografii cu el. Iar în imaginile care ilustrează articolele care au o legătură cu el nu i se vede niciodată faţa. În cel mai rău caz, îl pozează din spate, sau se vede doar un umăr... Discreţia e cuvântul de bază al afacerilor lui. Cu cât îl recunosc mai puţini oameni, cu atât mai bine!

Acum înţelesese. Deci nu mai avea nici o şansă...

- Dar războiul nu s-a terminat. Chinezul ăla nu va renunţa niciodată aşa, de bunăvoie, sau ascultând de vocea raţiunii. Are un principiu foarte solid care spune că, dacă s-a apucat de-o treabă, trebuie s-o termine. S-a apucat să-l omoare; o să insiste...

Şi uite că mai bine nu întreba... Se grăbi s-o liniştească - şi s-o readucă la tema bebeluşului:

- Dar el a redevenit invizibil, cum spui tu. Iar asta înseamnă că este protejat şi ajutat. Iar asta înseamnă că chinezul ăla o să rămână cu unele treburi neterminate - şi va trebui să se obişnuiască cu vorba englezului, care zice *"you can't win them all"* ...

Ana-Maria zâmbea şi aproba...

- Şi imediat cum lucrurile or să ajungă în punctul ăla, eu o să mă duc la el şi-o să-l invit să bea o cafea cu mine. Ce crezi - o să accepte?

- Nu. O să te refuze cu atâta graţie, că n-ai să poţi să te superi pe el. Apoi, cu aceeaşi graţie, o să te convingă să-i spui de ce ai vrut să bei o cafea cu el. Şi-apoi o să-l vezi cum dispare instantaneu, într-un nor de praf... Imediat cum o să-i spui "Ana-Maria", o s-o rupă la fugă - şi-o să te dea în lucru aşa, din mers, ca să nu piardă aiurea nici o clipă... O să-ţi ştie numele - pentru că n-ai să poţi să ajungi la el fără să te prezinţi. Aşa că, într-un sfert de oră, o să-ţi afle adresa şi numărul de telefon. În clipa aia, elicopterul se va ridica de la sol şi-l va lua din cel mai apropiat punct de pe hartă - o parcare de hypermarket, sau o autostradă, sau un câmp oarecare... Iar dacă eu nu voi aprecia corect momentul finalului războiului, chinezul ăla o să tragă din nou cu rachete într-un elicopter. Şi n-o să-şi spună *"you can't win them all"*; o să completeze cu mândrie lista lucrurilor de care s-a apucat şi pe care le-a dus până la sfârşit.

- Stai liniştită. O să mă duc la el atunci când o să-mi spui tu că pot s-o fac. Nu sunt nebun...

"Deşi am momente când mi-ar place să aflu că un nebun a tras cu rachete într-un elicopter - şi-a nimerit..."

Palma ei se odihnea deasupra bebeluşului; degetul mare se mişca uşor... mângâind băieţelul bărbatului cu ochi verzi... Oftă greu:

- Stai liniştită. N-am să iau iniţiative de-astea. Ştiu că e periculos. Ştiu cine e chinezul ăla - şi sunt realist.

Ea zâmbea şi aproba. Şi-i mulţumea, din privire, pentru că nu lua el iniţiativa să-i contacteze soţul... Reveni la discuţia despre bebeluş:

- O să te rog... Am observat că eşti cumpătată. Mănânci cumpătat, nu exagerezi cu efortul şi cu dansul...

- Medicul meu mi-a spus de fiecare dată: cu măsură şi atenţie.

- Înseamnă că e un medic bun.

- Cel mai bun din Bucureşti. Când l-am născut pe Léon, mi-a fost frică să nasc asistată de altcineva; aşa că soţul meu s-a dus şi l-a luat din Bucureşti, cu un avion privat. Şi l-a adus la Paris, unde m-a asistat la naştere... împreună cu moaşa Ancuţa, din echipa lui...

Poftim? Medicul român profesase în Paris, de dragul ei? Ana râdea:

- Mi-e şi frică să mă gândesc ce-a fost în mintea salariaţilor din spitalul ăla! Şi mi-e ciudă că nu pot să-mi imaginez cu ce cuvinte plănuiseră să refuze dorinţa contelui... şi cu câtă spaimă se uitau la Isamu...

- Isamu este...

- Isamu este fratele chinezului care vrea să-l omoare pe soţul meu. Este consilierul lui Ştefan - şi m-a ajutat de câteva ori să scap de chinezii trimişi de fratele lui să mă prindă... Este fratele mai mic, pentru care s-a apucat fratele mai mare să pornească războiul ăsta.

- Aa - chinezul "pozitiv"!

Iar ea râdea şi aproba... Oftă greu, privind mişcarea uşoară a degetului... Trebuia să facă asta. Pentru că trebuia să sufere - şi să se dezmeticească. Şi să-şi păstreze echilibrul şi autocontrolul. Puse uşor palma peste mâna de deasupra bebeluşului:

- Te rog să rămâi cumpătată. Te rog să nu faci efort inutil, să nu încerci să calci tot teancul de haine dacă simţi că nu poţi... Te rog să începi să faci mâncarea cu care eşti tu obişnuită. Mâncarea libaneză este foarte aromată; şi e mai bine să eviţi să-ţi schimbi stilul de alimentaţie pe perioada sarcinii. Mai bine să eviţi să mănânci ierburi despre care nu ştii ce efect pot avea asupra lui.

Ana aproba grăbită. Devenise foarte serioasă; foarte atentă. Nu se gândea la motivul pe care-l avusese el să facă gestul ăla; se gândea că sfaturile pe care le auzea veneau de la un medic. Era deci foarte atentă... Decise să pună punctul final al discuţiei, înainte să simtă şi el bebeluşul:

- Şi te rog să "mă foloseşti". Sunt medic, sunt sub acelaşi acoperiş cu tine şi sunt mai mult decât dispus să-ţi răspund la orice întrebări medicale. Ţi-am spus că analizele au ieşit foarte bine; dar se pot întâmpla multe până în decembrie.

Primi o nouă aprobare - şi-şi retrase mâna:

- Dacă ţi se pare ceva în neregulă, dacă ai semne de preeclampsie sau de naştere prematură, dacă începi să ameţeşti sau ai contracţii, te rog să-mi spui.

- Bineînţeles că o să-ţi spun. Chiar şi dacă n-ai mai fi vorbit cu mine, eu tot îţi spuneam...

Asta era bine; iar exprimarea ei un pic stângace îl făcuse să râdă...

S-ar fi ridicat. S-ar fi dus în camera lui. Dar nu prea putea să se ridice, pentru că ochii ei străluceau, fericiţi...

Brusc, Ana ridică laptopul şi şi-l puse pe genunchi. Nu! Să nu-i traducă altă poezie! Să nu-i spună nimic!

"O, rămâi! Rămâi la mine! / Te iubesc atât de mult! / Ale tale doruri toate / Numai eu ştiu să le-ascult;

În al umbrei întuneric / Te asamăn unui prinţ / Ce se uit-adânc în ape / Cu ochi negri şi cuminţi;"

Cum-cum? Cu ochi negri şi cuminţi? Te asemăn unui prinţ? Te iubesc atât de mult? Ce se întâmplase? Ce-i venise? O privea lung, speriat - şi realiza că, dacă ea ridica acum privirea spre el, o s-o vadă rupând-o la fugă, ţipând din tot sufletul...

"Şi prin vuietul de valuri, / Prin mişcarea naltei ierbi, / Eu te fac s-auzi în taină / Mersul cârdului de cerbi;"

Cum adică? "Eu te fac s-auzi în taină mersul cârdului de cerbi" - adică ea ştia? Ea înţelesese? Îi înţelesese gândurile? Dar ce-avea a face cârdul de cerbi? Oare tradusese ea altceva? Cum adică?

"Eu te văd răpit de farmec / Cum îngâni cu glas domol, / În a apei strălucire / Întinzând piciorul gol

Şi privind în luna plină / La văpaia de pe lacuri / Anii tăi se par ca clipe, / Clipe dulci se par ca veacuri."

Nu! Nu putea să creadă asta! Ea îl vedea cum pica în extaz şi rămânea cu ochii "atârnaţi" asupra ei? Ea înţelesese? Ana oftă greu... şi zâmbi:

"Astfel zise lin pădurea, / Bolţi asupră-mi clătinând; / Şuieram l-a ei chemare / Şi-am ieşit în câmp râzând.

Astăzi, chiar de m-aş întoarce, / A-nţelege nu mai pot... / Unde eşti, copilărie, / Cu pădurea ta cu tot?"

Păi... Ochii căprui se ridicară, zâmbitori:

- Mihai Eminescu. Mă duc să scot un pachet de carne de vită, să se decongeleze...

Şi gata - se şi ridicase!

... Avea un presentiment; aşa că renunţă în ultimul moment la a se ridica şi el! Aştepta...

Gata - intrase în bucătărie. Se mută înapoi, pe canapeaua "lui", şi începu să caute nişte versuri cât mai neutre...

Ei bine, o să rişte! O aştepta să se întoarcă... O auzea umblând în congelator - semn că într-adevăr se dusese să scoată un pachet de carne...

Ana-Maria

Aha! Îl cam prinsese cu versurile alea...

Ştia că Sami nu ascultase ultimele două poezii pe care i le tradusese. Ştia că omul ăla stătea pe canapeaua lui, se uita la ea şi n-o auzea. Îi simţea privirea; îl simţea privind-o altfel. Într-un fel o privea la început, când căutau amândoi versurile pe care le vor traduce... şi, pe parcursul traducerii, privirea lui se schimba. Devenea... ciudată. De parcă o "dezbrăca" de înveliş şi-i privea sufletul, sau gândurile, sau...

Oricum, dl doctor se cam dăduse de gol. Nu era fraieră; ştia că, atunci când se oferise s-o ajute, Sami nu avusese nevoie nici de iertarea divină, nici de-o bucătăreasă talentată. Sami îi oferise imediat ajutorul lui. Iar ăsta era un indiciu important...

Lăsă carnea în ligheanul cu apă şi reveni în living. Iar el zâmbi, privind-o lung:

"Lumina este mult mai importantă decât lanterna,
Poemul este mult mai important decât caietul
Iar sărutul este mult mai important decât buzele.
Scrisorile mele către tine
Sunt mai măreţe şi mai importante decât noi amândoi.
Ele sunt unicele documente
În care oamenii vor descoperi
Frumuseţea ta
Şi nebunia mea."

Serioos? Domn' doctor făcea de-astea? Da' ce-i venise? Nu cumva plănuia să-i spună anumite lucruri? Ridică un deget:

- Tot Nizar Qabbani!

- Tot el.

- Dar dă-mi voie să mă întorc la poezia anterioară...

Poeţi români... Adrian Păunescu... Minunat!

"Aşa e mama şi a fost bunica / Aşa suntem femei lângă femei / Părem nimic şi nu-nsemnăm nimica / Doar nişte "ele" ce slujesc pe "ei".

Ei neglijenţi, iar ele foarte calme / Ei încurcând ce ele limpezesc / Ei numai tălpi şi ele numai palme / Acesta e destinul femeiesc.

Şi-n fond, ce fac femeile pe lume? / Nimic măreţ, nimic impunător. / Schimbându-şi după ei şi drum şi nume / Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâţia paşi ce au făcut prin casă / Şi pentru care plată nici nu cer / De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă / Ar fi ajuns şi dincolo de cer.

Ei fac ce fac şi tot ce fac se vede / Ba strică mult şi ele-ndreaptă tot / Şi de aceea nimeni nu le crede / Când cad, îmbătrânesc şi nu mai pot.

Aşa e mama şi a fost bunica / Şi ca ele mâine eu voi fi. / Ce facem noi, femeile? Nimica, / Decât curat şi uneori copii.

Suntem veriga firului de aţă / În fiecare lanţ făcut din doi / E greu cu noi femeile în viaţă / Dar e şi imposibil fără noi..."

Sami bufni în râs:

- Poetul ăsta sigur şi-a supărat soţia înainte de-a scrie versurile astea!

- S-ar putea! Era genul care călătorea mult...

Şi-acum căuta el o poezie. Ea îl privea lung, drept, şi hotăra ca, dacă va auzi versuri de dragoste, să-i traducă *"Rugă pentru părinţi"*. Şi pe urmă sigur rămânea singură în living! Sami avea marea "calitate" de-a se retrage atunci când nu-i mai plăcea atmosfera sau tema de discuţie. Şi cum ea ştia deja ce temă să atingă ca să-l facă să renunţe...

"Eu cuceresc lumea cu cuvinte, / cuceresc limba nativă, / verbele, substantivele, sintaxa

Domnul doctor era precaut - nu voia să rişte s-o sperie, dându-şi de gol cele mai ascunse secrete...

Roşcata

Era nouă jumate. Ştefan urcase în dormitor de aproape o oră - dar ea rămăsese la cină şi încercase să fie foarte atentă la cuvintele lui Aleodor. Avea senzaţia că omul ăla ştia unele lucruri pe care ea nu le ştia; şi cine ştie dacă Ştefan le ştia... sau nu... Trăsese însă concluzia că fusese fraieră - spionul ştia mult mai puţine lucruri decât ea! Aşa că zâmbise slab... şi se ridicase imediat cum se ivise ocazia. Trebuia

să vorbească cu Ştefan. Trebuia să-i spună. Azi. Acum. Avea "discursul" pregătit, se simţea curajoasă...

Se apropia de uşa dublă a dormitorului... Ciocăni corect, de două ori. Acum...

- Intră.

Apăsă clanţa... Avea un nod greu în stomac - şi simţea că-şi uitase tot monologul. Dar nu mai putea da înapoi, aşa că împinse uşa şi încercă să-i zâmbească...

Ştefan făcuse un duş; era în halatul de prosop. Stătea la masă, cu laptopul în faţă. Ştia deja că, dacă ar fi ocolit masa aia, ar fi văzut pe ecran fotografia ei...

Şeful ei era trist şi obosit. Aşa-i zâmbea - trist şi obosit. Se opri în faţa lui; şi cum uitase deja monologul...

- ... Ce-i, Rebeco? Ce te-apasă?

Păi...

- Stai jos şi spune.

Nu; n-o să stea jos. Dacă stătea jos, chiar că nu mai avea curaj să spună vreun cuvânt! Aşa că luă poziţia de drepţi şi-l privi lung - şi şi-l imagină în maletă şi încălţat cu cizmele, ca să-i fie frică de el şi să vorbească repede:

- Şefule, eu vreau să fac ceva.

Ştefan începu să râdă:

- Ce?

- Ceva care, după părerea mea, o să te ajute şi pe tine, şi pe mine.

Era mirat... Ea îşi pierduse din nou curajul...

- ... Ce anume vrei să faci?

- Vreau să fac ceva ca să nu te fac vreodată de râs. Adică nu vreau să-ţi fie vreodată ruşine cu mine. Aşa că vreau să învăţ. Carte.

Acum rămăsese perplex; acum îi picase zâmbetul. Cuvintele ei parcă-l pocniseră în moalele capului... Ştefan se lăsa uşor pe spătarul scaunului, privind lung prin ea... Aoleu! Doar nu-l supărase! Se grăbi să turuie, simţind că în curând o să se-nnece cu propria frică:

- Am intrat într-o lume pentru care eu sunt mult prea mică şi mult prea nepregătită. Înţeleg ce spuneţi voi, înţeleg cum calculaţi şi negociaţi, dar n-aş fi în stare să spun cuvintele voastre. Atunci când voi sunteţi în costume şi vorbiţi despre afaceri, eu mă simt mică şi insignifiantă. Şi nepregătită. Adică dacă mergem mâine undeva, la un partener de-al tău, şi-ţi sună telefonul şi-mi zici "continuă tu" şi ieşi, apăi dracu m-a luat! Sau, uite - mergem mâine la un partener, eu scriu termenii contractului iar ăla se face că vrea nişte apă şi mă ocoleşte prin spate. Şi vede cum scriu eu de fapt la calculator. Şi se prinde că habar n-am să scriu ca toată lumea. Şi dau cu mucii-n fasole şi stric totu' - şi firma, şi renumele tău, şi obrazul meu, şi avansarea... Şi toate celelalte. Tu eşti ditamai contele - şi eşti numărul unu-n toate. Le zici la toţi că tot ce ai tu e cremă de caimac. Da' ai o consilieră semianalfabetă. Nu merge...

Ochii verzi continuau să privească lung prin ea... Oftă greu şi coborî mult tonul vocii:

- Eu nu vreau să te supăr; da' trebuie să te întreb o chestie. Că m-am tot gândit la asta - şi cred că e mai bine să-mi zici tu ce şi cum, ca să nu bănuiesc eu prostii şi tâmpenii. Ştiu că, după ce-o să-l învingi pe chinez, o să-ţi găseşti familia şi-o să-i salvezi. Şi sigur o să-i iei cu tine şi-o să plecaţi undeva unde e linişte şi aer curat şi nu vă deranjează nimeni - ca să poţi să-i ajuţi să uite peripeţiile prin care-au trecut. Sunt sigură că n-o să rămâneţi aici; sunt sigură că o să te îndepărtezi de tot ceea ce înseamnă tehnologie, tocmai ca să nu te sunăm într-un moment nepotrivit... Şi voiam să te întreb... Ce planuri ai cu mine, după ce câştigi războiul şi-ţi regăseşti familia?

Şi-acum îl privea cu teamă...

Avea senzaţia că tocmai întrebarea aia îl dezmeticise din gânduri! Adică ea "tocase" toate explicaţiile alea doar aşa, ca să facă fond sonor - şi numai întrebarea îi recaptase atenţia! Ştefan arătă din nou spre scaunul din faţa lui:

- Tu vei rămâne la conac şi te vei ocupa de afacerile din Franţa. Nu singură - cu sprijinul Adinei şi-al lui Aleodor şi sub îndrumarea mea. Nu vei face negocieri şi contracte; vei răspunde la telefon, le vei spune tuturor data la care vin în Bourges şi vei strânge toate ofertele. Eu vin, le discutăm, mergem împreună la ei, semnăm împreună...

- Iar oricine ar vrea să-ţi facă rău, inclusiv Aleodor sau Adina sau chinezul de la Cannes, poate să "plaseze" informaţia cum că eu sunt semianalfabetă. Iar eu aş pica orice test. Imediat cum tu n-o să mai fii lângă mine, iar toate privirile or să se aţintească asupra mea, or să se vadă imediat găurile din educaţie şi din şcoală. Aşa că mă gândisem...

Ochii verzi o priveau lung...

- ... Mă gândisem să fac rost de manualele de la şcoală; şi, cât nu sunt în birou sau sus la mansardă, să mă-ncui în dormitorul meu şi să le citesc din scoarţă-n scoarţă şi să le rezolv. Nu-s chiar fraieră; cred că m-aş putea descurca fără meditator...

- ... Cumpără-ţi toate manualele de la clasele I-IV şi apucă-te de ele. Da' aşa, din copertă-n copertă, pagină cu pagină şi rând cu rând. Şi exerciţiu cu exerciţiu. Acolo unde nu te descurci, aminteşte-ţi că meseria Adinei e "profesoară de franceză" - iar Aleodor a învăţat multă matematică-n facultate. Iar în cel mult două luni, o să te bag în lecţii intensive. Nu de şcoală; de-alelalte.

Aprobă, incapabilă să mai întrebe ce însemna "lecţii intensive, da' nu de şcoală"...

- Eşti de acord cu socoteala asta?

- Da.

- Bine. Atunci, mâine, la nouă fix, pleci cu Toni în oraş. Te duci la librărie, cu lista cu manuale scoasă de pe site-ul Ministerului Învăţământului, şi le cumperi pe toate. Şi mai cumperi ceea ce se numeşte "dicţionarul explicativ al limbii franceze". Şi "gramatica limbii franceze". Şi-o enciclopedie în multe volume - de-aia pentru şcolari. Şi foarte-foarte multe caiete şi stilouri - că o să scrii mult cu stiloul.

Aproba, aproba... Şeful ei zâmbi:

- Iar peste vreo două luni, după cum îţi spuneam, o să intri într-o transformare de-aia afurisită rău. De-aia care în două săptămâni te schimbă complet.

Aproba - iar auzea de transformarea aia amplă, dar tot n-avea destul curaj să întrebe ce însemna asta... Parcă ghicindu-i gândul, Ştefan oftă greu:

- Ai văzut filmul "Pretty woman"? Ei, aşa va fi. Ca-n "Pretty woman". Da' fără dragoste şi cu multe vergi peste mâini şi picioare. În două săptămâni ieşi "brici". Am eu nişte profesoare date dracului...

Aa... Păi... Păi el... Adică nu se supărase pe ea, că voia să înveţe ca să ajungă aşa ca el măcar "pe dinafară"? Zâmbetul lui zicea că nu, nu se supărase! Aşa că zâmbi şi ea... iar el exclamă, în ţigăneşte:

- Fă, tot aici eşti? Treci! Duş, masaj şi cremă! Bagă! Păi ce faci? Acu' ne urcăm în avionu' ăla mic şi facem o vizită-n România!

Aoleu, ce rău era! Da' cât de rău putea să fie! Se-nroşise până-n vârful tocurilor - şi fugea repede pe uşă-afară...

Închise uşa camerei ei şi oftă greu, uşurată!

Când plecase din strada Chimirului, nu ştiuse unde va ajunge. Şi nici cum. Şi nici de ce. Ştiuse că va fi consiliera regelui aurarilor - şi habar n-avusese ce însemna asta. Când aflase ce însemna asta, îşi concentrase toată energia în a învăţa meseria de consilieră! Iar când îl văzuse pe el... Când observase statura lui dreaptă, felul cum ţinea mâinile, felul cum se mişca, realizase că între el şi ea era o prăpastie uriaşă. Şi-l amintise pe chinez atunci, în Aurari; îl văzuse de la o distanţă considerabilă, dar chiar şi aşa - ăla putea sta alături de Ştefan "cu fruntea sus"! Ăla era un adevărat consilier pe probleme economico-financiare! Ăla ştia să facă bugete! Ea ştia doar să copieze formule şi să linieze "artistic" tabelele cu socoteli. Ăla făcea actele pe care le semna contabilul...

De când realizase prăpastia aia dintre ea şi şeful ei, avusese momente când se gândise că "va fi debarcată". Se gândise că războiul se va sfârşi, el îşi va regăsi familia şi-apoi va transfera firma pe numele altcuiva... Şi-apoi o va chema la el şi-i va spune să-şi împacheteze hainele, actele şi cardul şi să se ducă acolo unde avea treabă... la Alin, sau la Milan, sau acasă-n Aurari sau aiurea... Şi uite că Ştefan voia s-o păstreze. Consilieră. El ştia cel mai bine cât de mare era prăpastia

dintre el şi roşcovana semianalfabetă; dar ştiuse asta din prima clipă, aşa că...

Aşa că, peste vreo două luni, ea "se va juca" de-a "Pretty woman" - varianta cu cafteală dureroasă peste membrele care nu se comportau îndeajuns de stilat. El zisese că-n două săptămâni era "brici"; adică vânătă toată, dar educată. Ea n-avea nimic împotrivă...

Ei bine, uite ce-o să facă ea! Dacă el îi făcea aşa o bucurie imensă şi-o şcolea şi-o păstra consilieră, ea o să-l facă să fie mândru de ea! Ea o să înveţe toate manualele alea de şcoală primară până la 1 octombrie! Da' toate-toate!

O rupse la fugă spre scări - şi le coborî în goana mare. Năvăli în birou şi se repezi la calculatorul ei. Şi şopti:

- Io nu-s aici - vedeţi-vă de-ale voastre!

Aleodor o pupase cu foc pe Adina - iar intrarea ei vijelioasă îi făcuse să sară cât colo...

Deci - manualele de la şcoală! Ministerul Învăţământului... Programa şcolară... Manuale... Aleodor voia să reia activitatea aia plăcută, dar Adinei nu-i mai ardea de aşa ceva... Aha! Uite lista! Repede, print! Şi-acum, dicţionarul explicativ al limbii franceze! Şi gramatica limbii franceze! Şi enciclopedia pentru şcolari! Trebuia să ştie cum arată coperţile, ca să nu cumpere tâmpenii! Va cumpăra doar ceea ce-i spusese el! Şi va citi şi va scrie ceea ce-i va spune el! Că ştia el ce ştia - şi-i voia binele!

Ştefan

Nu-i ieşea din cap monologul Rebecăi! Pur şi simplu, nu putea să nu audă cuvintele ei! "Eu nu vreau să te fac vreodată de râs. Aşa că vreau să învăţ carte." Chestia asta îl lăsase ţuţ! Chestia asta îi lăsa impresia că Rebeca îl percepea ca pe un tată... Iar gândul ăsta îi făcea stomacul să se strângă - fiindcă, dacă într-adevăr asta era percepţia fetei ăsteia, el avea o responsabilitate uriaşă...

Telefonul special piui o singură dată. Îl luă... şi-şi impuse să înghită. Grasu îl aştepta pe mess. Şi cum Grasu se ocupa de căutarea familiei lui...

Da; era online şi îl invitase să-i vadă camera. Acceptă invitaţia şi se încruntă instantaneu - că erau veşti proaste, nu bune! Perla se uita lung la ecran, iar asta însemna că întinsese cărţile şi avea ceva să-i spună! Ceva rău - că nu zâmbea deloc! Îi invită să-i vadă camera şi încercă să zâmbească:

- Săru' mâna, tuşico!

- Să-mi trăieşti, Ştefane! Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu, tuşico.

- Ştefane, uite de ce te deranjez eu pe tine... Lucrurile nu s-au schimbat aici; dar, de mâine-ncolo, să ai mare grijă...

Şi-l privea mai mult decât concludent... Aprobă scurt:

- Am înţeles. Dincolo cum e?

- Dincolo e cald şi bine; da' acolo la tine se-nteţeşte vântu' un pic. Să te-mbraci gros.

- Bine, tuşico. Tata ce mai face?

- Ce să facă - bine. E mai bine, de când îşi petrece timpul cu Azur. Băiatul e vesel şi plin de energie - şi-i turuie gura ca mitraliera...

Poftim? Ridică mirat sprâncenele... Perla zâmbi:

- Diamant i-a zis lu' Azur să stea mai mult cu bunicul şi să-l înveselească. Iar bunicului îi place mult chestia asta. Mai are puţin şi-l ia inclusiv la şedinţele de la primărie!

Serios? Păi... de ce?

- La şedinţele alea mari, serioase?

- Aşa a zis - că vrea să-l ducă şi la şedinţele de la primărie. Ca să vadă şi să audă şi să înţeleagă ce se întâmplă acolo. Şi să înţeleagă şi de ce se întâmplă aşa.

I-auzi! Îl şi vedea pe Azur aşezat pe scaun, lângă tăticul lui, asistând la certurile alea interminabile despre cât de mare - sau de mică - trebuie să fie presiunea apei între orele 16-18... Mătuşa lui oftă uşor:

- Şi în rest n-am veşti. Ieri am fost şi eu la chinezoaica aia, să o ajut să facă cozonaci. E o fată tare de treabă - şi tare binecrescută!

- Este. Păcat că are un cumnat dement!

- Şi e şi foarte sperioasă! Adică după ce-am frământat şi-am copt împreună trei ore, glumind de mama focului în franceză, m-am oferit să-i dau în cărţi. Şi n-a vrut sub nici o formă. Se făcuse străvezie, aşa...

- Să nu te mai oferi.

- Da' n-am vrut decât

- Ştiu că ai fost bine intenţionată. Ea însă nu ştie cum funcţionează ghicitul în cărţi. Şi ştie, de la el, de câte ori te-am sunat pe tine ca să aflu răspunsuri imposibil de aflat altfel.

- Am înţeles. Şi n-am să-i mai zic nimic. Auzi, Ştefane? Eu vreau să te rog ceva...

- ... Spune, tuşico.

- ... Lasă - mai bine vorbim când vii încoace.

- Nu ştiu când mai pot să vin acolo. Că nu vreau să mut vijelia din Franţa, în România. Spune acum!

- ... Tu n-ai putea să-l ajuţi pe Diamant?

- Dacă-mi spui la ce să-l ajut, îl ajut.

- La fericire. N-ai putea să-l ajuţi să fie fericit?

O privea lung... Mătuşa lui oftă şi ea, dar tare - din tot sufletul:

- Când s-a întors, a trebuit să-l opresc la mine - că nu mai era om. Mi-a fost frică să nu facă vreo nebunie! Şi-am stat toată noaptea şi l-am păzit... că era galben ca lămâia şi suspina prin somn...

Mda... Îşi compuse un ton împăciuitor:

- Stai liniştită - o să vorbesc cu el cu prima ocazie când vin în Aurari. Că nu vreau să discut lucrurile astea aici; iar el, din câte ştiu, n-o să mă viziteze prea curând. Are treabă multă...

- Are, are! Şi-acum e plecat...

Aproba... Mătuşa lui zâmbi:

- Şi-atât am avut de zis. Tu ce mai faci?

- Binişor. Bine. Mă uit pe pereţi, cum se spune...

Şi-i făcea cu ochiul, că ştia ea ce-avea el pe perete-n dormitor...

- Hoţomanule ce eşti! Treci la culcare, că te spun lu' taică-tu că stai huhurez - şi-ţi rupe urechile!

- Gata, tuşico! Acu' mă duc!

- Hai - să fii sănătos, Ştefane! Şi să ai grijă de tine!

- Stai liniştită. Săru' mâna.

Perla închidea ecranul, semn că Grasu n-avea veşti pentru el...

Se sprijini de spătarul scaunului şi privi lung posterul acela superb...

Deci mâine se-nteţea războiul. Rememora cuvintele ei atât de clar, că parcă era lângă el - şi i le repeta chiar acum! " Faci o casă; o construcţie. Dar ţi-o roade un şobolan." Jun avea nervii întinşi la maximum - şi sigur îi vuiau şi-acum urechile, după aşa succes răsunător cum avusese el în Le Mans sâmbătă seara! Şi cum era singurul care ştia gândurile chinezului, se întreba cum să facă...

Trase notesul şi creionul... şi oftă greu...

Fii cu ochii în patru. Nu încerca să opreşti atacul; ai grijă de oameni. Nu vreau să aud cuvântul victime. Ştefan

Şi-atât. Împături hârtia şi-i făcu un apel lui Toni. Plicurile erau în birou; aşa că ieşi şi coborî grăbit scările... Şi avu inspiraţia să tuşească scurt - foşnetul îi arătă imediat că fusese studiat pe-ndelete, cu coada ochiului, iar consiliera lui era realistă. Intră şi zâmbi:

- Da' cu voi ce-i?

- O ajut pe Adina să îndosarieze ultimele acte.

- Lăsaţi-le, că aveţi tot timpul mâine! Odihniţi-vă şi voi! Uitaţi-vă la un film, ieşiţi un pic în curte la aer curat... Aţi stat toată ziua în birou - şi nu-i sănătos aşa!

Şi gata - îşi luase plicul, le dăduse indicaţia, aşa că ieşi şi-l opri pe Toni:

- Stop!

Băgă biletul în plic, îl lipi şi scrise pe el ***"Luc Mercier - personal"*** - după care i-l întinse:

- Plicul ăsta trebuie să ajungă la Luc Mercier, la cazinoul din Le Mans. Alege un băiat de încredere, care n-are curiozităţi, şi trimite-l ultra-urgent cu două maşini. Să i-l dea în mână - şi să se asigure

că a citit biletul.

- Am înţeles.

Toni ieşi la fel de vijelios cum intrase. Porni şi el spre scări, mult mai încet decât şeful securităţii conacului...

Deci Jun va ataca mâine...

Nu - dă-l dracului pe Jun! Deci Diamant ajunsese acasă pe trei cărări - şi-i bocise maică-sii în poală. Perla era o femeie foarte curajoasă şi-şi cunoştea bine copilul; dacă spusese ea că n-avusese încredere să-l lase să se ducă să dea ochii cu Safira şi stătuse şi-i păzise somnul suspinat...

O să discute cu vărul lui, cu prima ocazie când mergeau în Aurari. O să-l ia deoparte şi-o să-i explice, pe îndelete, de ce trebuia să fie cuminte - şi să clădească sentimente platonice. Diamant avea încredere în el; în plus, Diamant nu-l putea contrazice! Nu putea să-i lase "să se ciocnească" şi să riste să se afle asta...

"Eu îţi garantez că Rebeca e a ta deja. Şi eu te rog să mai ai un pic de răbdare." Diamant o să-l urască după ce-o să audă cuvintele astea; dar n-o să-i încalce cuvântul. O să tune şi-o să fulgere şi probabil c-o s-o bată pe Safira - sau o să plece langa cu Mercedesul blindat prin România, zile în şir. Dar o să aibă răbdare. O să se ţină departe de Rebeca; o să-i trimită uneori semnale drăguţe şi fraze meşteşugite. Dar va încerca să se ţină departe de tentaţie... Şi-o să-l înjure rău de fiecare dată când îşi va aminti că nu-şi putea contrazice vărul mai mare...

Se lungi pe pat. Privea lung ochii căprui...

Posterul ăsta îi alina deseori dorul de ei. Avea însă momente când posterul era cel mai contraindicat lucru din viaţa lui. Acum, de exemplu, era unul din momentele alea contraindicate. O privea şi ştia că n-o să poată să-şi ia ochii de la ea. Şi deci nu va putea adormi. Şi cum mâine va fi atacat...

24 august 2011 - miercuri

Roşcata

Lăsă sacoşele lângă pat şi răsuflă uşurată - gata! Era pregătită să se-apuce de treabă! Avea manuale, caiete, dicţionare şi enciclopedie. Şi avea şi o duzină de stilouri - să fie, să aibă ce să strice! Dar mai întâi trebuia să se ducă la birou! Aşa că ieşi şi alergă spre scări...

Năvăli în birou şi... Şi se opri, descumpănită. Adina zâmbi:

- Neaţa, ţi!

- Neaţa! Singurică?

- Da. Şefu' e sus la el iar Aleodor s-a dus cu Toni la gard. Cică a descoperit o spărtură sau nu ştiu ce drăcie pe-acolo...

Aha! Se aşeză la birou şi porni calculatorul - mm, ce târziu era! Se făcuse zece deja! Da' de ce stătea Ştefan în camera lui?

- Da' şefu' n-a coborât la micul dejun?

- Nu; a rugat-o pe Florina să i-l ducă sus. Aleodor zicea că l-a tot auzit azi-noapte foşnind şi plimbându-se prin dormitor...

Deci nu putuse să doarmă... Aah, Doamne! Nu afla ea unde era regina? Păi dacă afla ea unde-i regina, se teleporta până la ea! Şi-i făcea omului ăstuia bucuria - şi-l ştia, în sfârşit, fericit şi liniştit...

Mail-ul oficial mai întâi. Ştefan avea multe mesaje. Le "sorta" din privire, căutând un semn de la Diamant... Afaceri, afaceri, prostie, afaceri, spam, revista presei, cod roşu, afa... Aoleu! Cod roşu! Click pe el!

Mail-ul venea de la Lorena - asistenta lui Camille, şefa fetelor din estul Franţei. Avea ca subiect "cod roşu". ***"code rouge"***. Atât. Nici un mesaj, nici un text - nimic! Părea trimis de pe mobil, în grabă... în fugă poate... în urmă cu cinci minute, după cum spunea Yahoo...

"Cod roşu" însemna...

Închise mail-ul şi se repezi spre uşă:

- Cheamă-l pe Aleodor!

Sărea treptele alea câte trei! Şi nu se gândea că-şi va scrânti piciorul - se gândea că fata aia o fi fost pitită într-un dulap, sau sub vreun pat, şi auzea chiar acum paşii călăului apropiindu-se de ascunzătoarea ei! Alerga spre uşile duble - şi cum n-aveau timp de pierdut, răcni:

- Şefu'!

Mai făcu încă doi paşi, iar uşa se deschise. Ştefan era încruntat - dar ea n-avea timp de de-astea!

- Lorena din est ne transmite cod roşu!

Şeful ei nu reacţionă, în prima secundă; apoi îl văzu clipind scurt şi arătându-i să intre în cameră:

- Laptopul. Şi detaliază.

- Am deschis mail-ul oficial şi am văzut subiectul *code rouge*. E venit de la ea - şi n-are nici un mesaj în mail. Doar subiectul.

- Sun-o pe Graţiela; spune-i să trimită urgent curăţenia la Lorena. Şi la Camille! Şi n-o sunaţi pe Lorena!

Sigur că n-o suna! Că doar nu era proastă - nu? Dacă era pitită sub pat, numai asta-şi putea dori - să-i cânte telefonul! Selectă numărul Graţielei şi se ridică:

- A pornit laptopul.

Şeful ei se grăbea să caute ceva în tabelele lui... Graţiela nu răspundea, iar chestia asta o îngrijora foarte-foarte tare...

- Da.

În sfârşit! Răcni la ea:

- Cod roşu în est.

- Ştiu. Am aflat. Tocmai am primit o poză pe mail.

- Trimite-o imediat lu' şefu' pe oficial!

- Chiar acum am trimis-o! Şi am trimis şi curăţenia la sediu.

- Foarte bine! Să n-o suni pe Lorena!

- Lorena şi Camille au telefoanele închise - iar eu tocmai v-am trimis o poză cu Camille!

Se întoarse spre Ştefan, care-i făcu semn să vină lângă el... Dumnezeule mare!

- Şefu' e acolo?

Îi întinse telefonul lui Ştefan - că nu mai putea vorbi.

Ştefan

Aah, cât de tâmpit era! Da' tâmpit rău de tot! Îi intrase lui în cap că Jun o să-i demoleze cazinoul! Şi fusese dobitoc şi nu-i anunţase pe toţi că azi vor fi atacaţi! Şi uite ce rahat imens...

Camille murise. Fusese decapitată. Dementii care-o decapitaseră folosiseră o sabie bună... şi toată imaginaţia disponibilă. Puseseră capul în palma dreaptă, iar în stânga se vedea o hârtie. Aia era extrem de importantă! Hârtia aia putea face diferenţa dintre victorie şi înfrângere...

Primi telefonul; rosti sec:

- Da.
- Cod roşu în est.
- Am primit poza.
- Curăţenia trebuie să ajungă acolo din clipă-n clipă.
- Să se asigure că ăia au plecat şi să nu intre decât unul singur. Să nu atingă nimic; cu maximă grijă şi atenţie, să recupereze hârtia din palma stângă, după care să iasă şi să nu lase pe nimeni să intre. Nici chiar poliţia.
- Am înţeles.
- Mă ţii la curent. În două ore suntem acolo.

Închise şi se ridică:

- Hai - în cinci minute pornim spre aeroport.

Rebeca ieşi în fugă; Aleodor intră, speriat serios de goana ei:

- Ce s-a întâmplat?

Arătă spre laptop şi se grăbi spre şifonier. Maleta, blugii şi cizmele. Azi picta roşu...

- Dumnezeule mare! Ce dement!
- Acum ai înţeles de ce nu te-am lăsat să te faci de râs cu DVD-ul ăla?

Nu aştepta răspuns, aşa că ordonă:

- Sună la aeroport - în 15 minute trebuie să decolăm.
- Imediat!
- Mergi cu noi.
- Evident!

Trase cizmele... Gata; era gata. Pistolul... Trase cuţitul şi-l privi lung. *Le roi. Honneur et justice.* Femeia aia murise pentru că era subalterna lui. Iar el azi... Nu; el nu va picta cu roşu azi. N-avea pe cine să picteze. Pe paznicul ei personal? Ăla "era rece" de câteva ore deja! Aşa că... Aşa că trebuia să calculeze - şi n-avea voie să greşească. Şi era nedormit şi obosit şi trist...

Băgă cuţitul la loc şi-şi luă geaca neagră. Îndesa actele în buzunarul cu fermoar... Reveni în faţa laptopului.

Tăietura, aşa cum o arăta fotografia, era făcută de un maestru în mânuirea sabiei. După părerea lui, dată fiind poziţia corpului şi direcţia petei de sânge, nu fusese o *katana*; fusese o *ödachi*. O sabie lungă, inventată pentru cavalerie - dar folosită mai ales în diverse ceremonii. Cineva se plimbase prin Nancy cu o sabie de vreo 170 de centimetri lungime...

Jun voia să-i transmită multe lucruri - şi n-avea timp să i le "servească" una câte una, aşa că făcea un fel de "tochitură" din ele. Trimisese un chinez priceput ca să decapiteze cea mai bună matroană din Franţa cu o sabie de ceremonie. Şi-i lăsase un bilet. Chinezul o luase razna. China o să se-nfurie rău, înfuriindu-l astfel şi pe dement, care-şi va accelera planul ca să apuce să-l şi termine...

Rebeca anunţă, din uşă:

- Sunt gata.

Închise laptopul şi se grăbi să iasă:

- Să mergem. Spune-i lui Toni să fie cu ochii-n patru; şi să sigileze conacul, imediat cum se-ntoarce cu Philippe. Ştie el...

Consiliera lui o rupse la fugă spre scări. Măiculiţă, ce fugea! TGV era fata asta, când voia ea! Descoperirea asta îi plăcea mult...

O urmă şi ieşi din conac. Aleodor era cu telefonul la ureche - dar i se adresă lui:

- Am trimis două maşini la adresa firmei.
- Bun. Să nu intre nimeni; şi să nu cheme nimeni poliţia. Fetele care-au ieşit deja la treabă, se întorc acasă; cele care n-au plecat, încuie bine uşa.

Spionul turuia în telefon; el deschise portiera şi urcă în spate. Rebeca urcă imediat lângă el, Aleodor urcă în dreapta iar Toni porni motorul. Mârâi printre dinţi, în romanes:

- Dă-i gaz - că arde.

Evident, el se executa... Poarta se apropia cu viteză... Ieşeau prin derapaj în şosea... Aleodor oftă greu:

- Trebuie să ajungem cât mai repede. Poate să sune el la poliţie; şi-atunci e nasol de tot!

Întinse mâna spre Rebeca:

- Ai o jucărie?

Primi imediat dispozitivul; îl porni şi coborî mult tonul vocii:

- E o tăietură de *ödachi*. Jun n-a primit aprobarea Chinei pentru reţeta dorită de el. Aşa că se grăbeşte - şi face melanj.

Spionul se întoarse spre el:

- Şi nu vrei să-mi explici şi mie ce-i aia?

Se trase spre locul gol dintre scaune, iar Rebeca îl imită imediat. Păi...

- Este o sabie japoneză. Are, în medie, un metru şaptezeci lungime - aşa că a fost folosită de cavalerie şi la diverse ceremonii. Iar tăietura este perfectă, din câte am văzut eu. Camille a fost aşezată pe covor şi apoi executată. E ora zece şi-un sfert. Lorena ne-a anunţat codul roşu la zece şi cinci. La şi şapte, Graţiela a primit fotografia. Asta înseamnă că au intrat peste ele în sediu...

Se uitau amândoi la el ca la un academician într-ale criminalisticii...

- Deci un chinez priceput, însoţit de-un chinez care îi căra sabia de-un metru jumate prin Nancy şi de încă doi inşi, au intrat în sediul companiei de organizări evenimente festive. Probabil că Lorena era la toaletă sau ieşise să ia micul dejun... Au prins-o pe Camille - şi cred că au sedat-o. Mă îndoiesc, oricum, că vom găsi vânătăi pe încheieturile ei. Au aşezat-o pe jos, după care chinezul priceput şi-a făcut treaba. Sabia este gândită pentru lovituri verticale - din cauza dimensiunilor impresionante. Pata de sânge s-a format deasupra corpului... Au "aranjat-o", au pozat-o şi-au trimis fotografia Graţielei; după care au plecat. Deci o s-o găsim pe Lorena în bună stare, dar şocată şi tremurând incontrolabil.

Mobilul lui oficial începu să vibreze; îl scoase şi răspunse:

- Da.

Apăsă difuzoraşul, ca să audă şi ei cuvintele Graţielei.

- Curăţenia a ajuns acolo. A intrat un singur om. A găsit-o în biroul ei. I-a luat hârtia din mână şi-a ieşit - exact cum ai spus tu.
- Ce scrie pe hârtie?
- E o listă. Scrie, cu linioară, ***"Le Mans, Isabelle, Diamant, Leonard, Dumitru, Aleodor, Florentina, Grasu, Léon, Ana"***.

Rebeca apăsa de zor butoanele mobilului, semn că "salva" informaţia... Oftă greu:

- Mai e cineva acolo?
- Înăuntru, nu.
- Lorena?
- Pe Lorena au găsit-o în curte, ascunsă într-un tufiş. Plânge şi tremură ca toate alea. Şi nu spune nimic, indiferent cine ce-o întreabă - dă din cap că nu şi tace...
- S-o lase în pace. Să stea patru inşi lângă ea şi să nu-i spună decât că, în maximum două ore, o să stea de vorbă cu mine. Nu-i daţi calmante. Daţi-i doar apă rece şi pază. Şi aveţi mare grijă de ea - că a văzut şi-a auzit totul.
- Am înţeles. Eu ajung acolo în juma de oră.
- Ţi-am spus: nu faceţi nimic care ar putea alerta vecinii. Să spe-

răm că nu sună ei la poliţie...

- Da, şefu'. Şi dacă vine poliţia - n-or să poată să intre.
- Dacă apare poliţia, mă sunaţi imediat.
- Da, şefu'.

Apăsă butonul roşu... şi oftă din nou:

- Ştiam că mă va ataca; dar uitasem cuvintele lui Cheng...

După câteva secunde de gândire, Rebeca se pocni cu palma peste frunte:

- Chinezoaica! Gang aia! A zis că de când cu chinezoaica Gang, lu' ăla i s-a pus pe invers!

- Wang Ziqi. Ea îi trimitea escorte. După ce-au arestat-o, afacerea lui cu escorte a picat. Iar eu am uitat tocmai partea asta! N-am calculat bine...

Aleodor zâmbi slab:

- Câţi subordonaţi ai? 8.000? 10.000? Crezi că-i poţi salva pe toţi?

Negă şi privi lung poarta deschisă:

- Nici n-are rost să-ncerc - că nu sunt patriarh. Avem autorizaţie de decolare?

- Da - cu elicopterul.
- Perfect.

Reveni pe banchetă - că n-avea ce să le mai spună. Trebuia să se gândească bine...

Deci aia era lista după care îl va ataca Jun. Urma cazinoul. În privinţa lui, n-avea cum să intervină. Dacă-l închidea, salva cel mult oamenii dinăuntru! Chinezul ăla o să i-l dărâme oricum! Ori cu grenade, ori cu controlul Fiscului! Şi se gândea acum că nebunul acţiona fără autorizaţia Chinei - iar dacă va alege grenadele, aşa cum îi şedea bine şi-l caracteriza pe el, şi va face victime omeneşti, şefii lui or să se-nfurie îngrozitor şi-or să-i grăbească reeducarea... Şi putea salva restul listei. După cazino urma Isabelle. Adică asaltul asupra vilei de la Cannes. Se întreba dacă nu cumva era prea târziu s-o concedieze...

Puse palma pe umărul lui Toni:

- Te întorci la conac şi sigilezi totul. Dublezi paza. N-o să atace acolo; dar aşa se face!
- Ştiu. Mă ocup eu acolo.
- Şi te-ntorci cu grijă...

Tânărul aproba; aşa că îl bătu scurt pe umăr şi coborî. Pilotul pornise deja motorul...

Fu cât pe ce să urce în elicopter - dar se opri! Tii! Acum realiza el... Le făcu amândurora semn să vină la el... Îi luă pe după umeri şi zâmbi:

- Voi vă daţi seama cum face China când află că Leonard e trecut pe listă?

Rebeca nu-şi dădea seama; dar Aleodor făcea acum ochii mari... după care începea să râdă. Un râs de-ăla nervos, ameninţător...

Gata - le ridicase iar moralul! Să ridice şi elicopterul ăla şi să se ducă să vorbească cu Lorena! Spera să reuşească s-o convingă...

Diamant

Mobilul începu să piuie. Ia - cine era?... Graţiela? Hei!

- Da.
- Să trăiască şefu'!
- Şi consiliera lui!
- Să dea Domnul! Că aici e agitaţie mare...

Serios? Da' ce se-ntâmplase?

- Şefule, ceva îmi spune că nu eşti la birou.
- Nu - sunt la Brăila.
- Şi nu te grăbeşti tu fuguţa spre birou?

Era serioasă, îl "expedia" repejor spre birou...l din Aurari... OK!

- Acu' calc acceleraţia. Vorbim când ajung.
- Vorbim.

Şi-i închisese. Clar! Se întâmplase ceva în Franţa! Ceva extrem de grav! Iar Ştefan nu-l sunase, ceea ce însemna că era foarte ocupat acolo. Şi deci era extrem de grav!

"Să trăiască şefu'" - zisese ea, salutându-l cu formula lor specială. "Şi consiliera lui", răspunsese el tot cu formula specială. "Să dea Domnul!", replicase ea imediat...

Oare cine murise?

... Apăsă acceleraţia.

Isamu

În sfârşit! Doamne - în sfârşit, avea şi el o activitate! Primise prima comandă de la dl Adrien Rouland. Francezul intenţiona să mute 300 de containere spre trei continente. Toate-odată. Voia documente la ele. La toate. Aşa că or să-i iasă ochii până o să reuşească să facă toate documentele. Dar era bine - chiar dacă francezul avea deja "mijloacele de transport" stabilite, ceea ce-i cam diminua lui factura. Nu se plângea. Decât să zacă la birou, într-o sărăcie lucie, şi să se-ntrebe de ce nu-l concedia Ştefan...

Printă comanda şi livrările şi se ridică - avea mare-mare nevoie de o hartă. De harta lui veche, care era pe celălalt calculator - şi care avea adnotări importante pentru fiecare port, fiecare vamă, fiecare transportator mare şi mic... Auzi clar ciocănitul - şi deschise uşa. Piao intră şi oftă greu:

- Se întâmplă ceva. Rău.

OK! Îl privea lung, atent; chinezul îl privea cu teamă:

- Ştefan, Rebeca şi Aleodor au plecat cu un elicopter; iar omul lor de la pază s-a întors la conac şi l-a transformat într-o fortăreaţă.

Aoleu! Şoapta îi ieşi instantaneu din gură:

- A atacat!
- Aşa cred. Problema e că nu ştim unde a atacat - aici sau în România.
- Diamant unde e?
- Accelerează din toate puterile spre orăşel.
- Dar orăşelul e fortificat?

Nu primi răspuns - şi zâmbi:

- Ceea ce înseamnă că nu e. Deci a atacat aici. Află unde aterizează şi unde se duce.

Tânărul dispăru din cadrul uşii. Reveni spre ecran - el trebuia să se ocupe de menţiunile de pe hartă. Atunci când îi va contacta, trebuia să le spună cantităţile, data sosirii, data plecării în cazul containerelor care doar tranzitau anumite porturi...

Trebuia să "producă" nişte documente impecabile. Cinstite şi corecte şi complete. Trebuia să fie corectitudinea întruchipată! Dl Rouland putea fi o extensie a braţelor lui Jun - şi să încerce să-l prindă cu ilegalităţi şi acte incorecte. De asemeni, dl Rouland putea fi o extensie a braţelor lui Ştefan - care îi căuta chichiţe ca să-l concedieze. Sau să-l dea pe mâna poliţiei pentru ilegalităţi. Ştefan era unicul cu drept de semnătură pe contracte - dar el era unicul care semna documentele mărfii. Din punctul de vedere al documentelor, Ştefan era intangibil. Jun ştia asta. Jun putea să încerce să-şi pedepsească fratele cel mic - sau să-l prindă bine şi să strângă până-l convingea să marşeze la planul lui, ăla cu dinastia. Sau putea să strângă extrem de tare - şi să-l convingă s-o caute pe Ana. Femeia aia era "scurtătura" războiului - şi ducea direct la inima lui Ştefan. Dacă Ana păţea ceva, cuţitul cel nou intra la propriu în inima regelui.

Deci, rutele...

Ştefan

Elicopterul cobora încet spre asfalt. Atunci când alesese sediul firmei de entertainment, nu se gândise nici o clipă la locul de aterizare; dar uite cât de inspirat fusese! Parcă simţise că va ajunge, într-o zi, să se grăbească atât de tare într-acolo încât să aibă nevoie de intersecţia generoasă...

Graţiela îl privea lung, din uşa firmei. Era serioasă - semn că nimeni nu-i încălcase ordinele, poliţia nu venise să investigheze, cele-

lalte fete nu fuseseră atacate... Coborî şi se grăbi spre ea; iar ea deschise uşa, ca o invitaţie...

Intră şi i se întinse prompt hârtiuţa. O luă:

- Ceva nou?

- Da. M-au sunat toate şefele. Au primit şi ele fotografia; şi erau destul de îngrijorate...

- Sper că le-ai liniştit.

- Bineînţeles!

Bun! Arătă spre uşa biroului; Aleodor se grăbi să intre - şi-l auzi înjurând zdravăn, în romanes... Îi făcu Rebecăi semn să rămână lângă Graţiela şi intră.

Era ordine în birou - în sensul că nu vedea semnele unei lupte. În faţa biroului, pe covor, erau o tăviţă de plastic şi patru hârtii; dar altceva nu era deranjat acolo. La un metru de ele...

Aleodor studia deja "locul crimei"; aşa că porni dispozitivul şi întrebă:

- E tăiat covorul?

- ... Da.

- Deci au folosit o *ödachi*. Jun a fost întotdeauna invidios pe succesul escortelor mele. Iar după ce-au arestat-o pe Wang, afacerea lui a murit. Chestia asta vrea să demonstreze multe...

Spionul se ridică:

- Vrei să investighezi?

- N-am ce. Au intrat, au omorât-o şi-au plecat. Dacă deschizi seiful ăla, or să cadă banii pe tine.

- Atunci mă apuc de făcut curat.

Aprobă şi ieşi. Şi închise uşa după el - că imaginea aia era prea tare chiar şi pentru consiliera lui cea curajoasă:

- Unde e Lorena?

- Afară. S-a mai liniştit. A încercat să vorbească cu mine, să-mi spună cum s-a întâmplat, dar i-am spus să tacă şi să-şi adune gândurile - că vii personal s-o asculţi.

- Foarte bine. Adu-o sus, la etaj.

- Imediat. Şefu', tu l-ai sunat pe Diamant?

Păi... Negă scurt.

- L-am sunat eu şi i-am zis să se ducă urgent la birou, ca să discutăm. Că era la Brăila.

Serios? Da' ce-i venise, să-l sune tocmai ea pe Diamant?

- Am zis că e mai bine să fie alert...

- Bine. Vă aşteptăm.

Îşi înşfăcă Rebeca de braţ şi-o trase spre scări:

- Iar tu înregistrezi totul.

- Da, şefu'.

Intra în prima cameră din dreapta... Se aşeză la masa de consiliu şi porni laptopul. Trebuia să găsească o secretară pentru Lorena; şi cum nu se aşteptase la asemenea schimbare, trebuia să fie foarte atent pe cine alege. Avea nevoie de cineva care să se priceapă la calcule. Şi să ştie fetele. Avea nevoie de cineva loial lui, fără cazier, fără iubit, fără familie... Auzea suspinele apropiindu-se... Graţiela intră, împingând-o pe Lorena spre masă. Ridică privirea spre ea - iar ea bufni într-un plâns nervos...

Imediat cum tânăra fu aşezată la masă, îşi trase scaunul lângă ea şi o cuprinse cu braţul. Şi oftă greu:

- Gata - te rog! Acum sunt eu aici. N-or să îndrăznească să se mai apropie...

Primi o aprobare, aşa că-i "comandă" Graţielei un calmant şi nişte apă. Şi reveni spre tânăra de sub braţul lui:

- Cum s-a întâmplat?

- Eram... în bucătărie... Camille a venit mai târziu azi... şi îi făceam o cafea... Am văzut pe geam patru bărbaţi... Erau foarte prezentabili... Unul dintre ei avea un diplomat... Un altul avea ceva... ce semăna cu un cadou... Arăta ca un băţ... Avea mai mult de-un metru jumate... şi avea o fundă... albă...

Primi calmantul şi o obligă să-l înghită. Şi-i făcu semn să bea tot paharul. Nu prea putea, săraca; dar nu voia să-l contrazică, aşa că turna apa aia pe gât...

- M-am întors în birou şi i-am întâmpinat... Ăla cu diplomatul era chinez... da' vorbea bine franceză... Ceilalţi erau europeni. Mi-a zis... că are un cadou şi-un mesaj... pentru Camille, de la... Nicholas Romain... un tip cu care a vorbit... ea ieri... Şi am anunţat-o... iar ea mi-a zis să-i poftesc... şi să le aduc... câte-o cafea... Am intrat în bucătărie... şi am auzit un ţipăt... şi apoi o bufnitură... şi am vrut să fug înăuntru... da' am văzut... cum ăla a tras de mâner... şi a scos... o...

Sâsâi uşor şi-o trase mai aproape:

- A scos o sabie de un metru şaptezeci.

Ea aprobă şi turui:

- Aşa că am fugit în bucătărie şi am sărit geamu'!

- Bravo!

Şi se grăbi s-o pupe apăsat pe cap, după care continuă:

- N-aveai cum s-o salvezi.

Lorena îşi trase scurt nasul:

- Ştiu. Adică ştiam. M-am pitit după casă... într-un tufiş şi ţi-am trimis... mail-ul. Şi pe urmă... i-am auzit ieşind... Vorbeau în chineză... toţi patru... aşa că nu te-am mai sunat - am oprit telefonul...

- Te-au căutat prin curte?

- ... Nu.

- Asta e bine. Şi acum...

Trase laptopul în faţa ei, făcu filtrarea şi apoi sortarea... şi-i marcă primele zece nume:

- Alege, din astea zece fete, pe cea mai potrivită să stea la biroul tău.

Lorena îl privea lung... O electrocută serios, încruntându-se:

- Pentru că azi remobilez biroul mare. Pentru tine.

Gata - nu mai suspina. Îl privea lung şi tăcea mâlc... Trase cuţitul şi-l puse peste laptop:

- Chinezul a avut boală pe succesul vostru - şi mi-a omorât-o pe cea mai bună şefă din Franţa. Mi-a lăsat un bilet - o listă cu următoarele atacuri.

O scoase şi i-o arătă:

- Iar tu nu figurezi în ea. Vrei să preiei conducerea fetelor din Est?

Tânăra oftă greu, din tot sufletul... şi îl privi drept:

- Da. Săru' mâna, şefule.

Bun! Arătă din nou spre ecran:

- Pe cine îţi alegi asistentă?

Ochii căprui priviră tabelul preţ de câteva secunde, după care primi un răspuns prompt:

- Sanda.

- Bine. Hârtie şi pix.

Graţiela se grăbi să-i aducă un notex şi-un pix. Deci: sus, ca titlu, ***"La liste"***. Sublinie apăsat cele două cuvinte...

La cine ţinea Jun mai mult şi mai mult? Păi... Păi, la el însuşi! Dar puţin mai puţin decât asta, ţinea la... La copiii lui. Ăia erau însă o monedă de schimb extrem de valoroasă - iar el nu era prost, să-l anunţe că socotise deja asta! Aşa că ar fi trebuit s-o scrie pe nevastă-sa... care însă se îndoia că era mai importantă pentru ăla decât propriile conturi - alea neştiute decât de el. Aşa că... Aşa că putea să-l scrie pe Isamu; dar cine ştie cât de mult mai ţinea Jun la fratele trădător! Probabil că azi, acum, Cheng valora în ochii lui Jun un pic mai mult decât Isamu! Aşa că... Tatăl îl scria degeaba, pentru că era pus bine în China...

Puse pixul pe hârtie. ***"1. Jun Chèn"***. Şi gata - că el nu se-mpiedica în drumuri lungi! El ţintea spre finish, pe cea mai scurtă scurtătură accesibilă lui! Zmângăli un Z mare pe restul foii, semnă şi rupse foaia aia:

- Plic. Şi cheamă DHL-ul.

Tot Graţiela se grăbea să-i aducă plicul - şi butona telefonul. Întoarse foaia spre Rebeca, apoi spre Lorena şi-apoi o împături:

- Azi eşti în tranziţie; de mâine dimineaţă îţi preiei biroul. Te sfătuiesc să schimbi totul - inclusiv spoturile şi tablourile.

- Da, şefu'.

- O chemi pe Sanda, o informezi şi vă apucaţi de comandat mobila nouă. Şi studiaţi tabelul cu fetele. Vă puneţi la punct cu ele, stabiliţi cine ce face, pregătiţi un plan de atac... Ştii tu! Aşa cum ai făcut

cu Camille, acu' şapte ani.

- Da, şefu'.

Luă plicul şi o privi lung pe Graţiela:

- Începând de mâine dimineaţă, toate şefele şi asistentele mele vor avea un pistol la brâu. Unul de-ăla cu acte. Şi-or să ştie să-l folosească. Care nu ştie, să folosească următoarele 12 ore ca să înveţe. Şi să poată spune mâine că ştiu.

- Le anunţ imediat.

Minunat. Scrisese adresa de aici, de la sediul din est; termină de scris şi adresa lui Jun şi îi dădu Rebecăi plicul:

- I-l trimiţi cu DHL-ul.

- Da, şefu'.

Băgă cuţitul înapoi în cizmă şi închise laptopul dintr-o mişcare:

- Găseşte cel mai apropiat hotel şi cazează-ne. După ce Părintele termină aici, mergem pe la partenerii de afaceri. Şi pe la omu' meu.

Rebeca aprobă; aşa că îşi luă laptopul şi ieşi.

Se ducea să-l anunţe şi pe Aleodor că îl aşteptau la hotel; şi-apoi aştepta să trimită Rebeca plicul, după care plecau prin oraş. Avea parteneri de afaceri în Nancy; plănuia să viziteze cât mai mulţi. Plănuia să-i arate lui Jun că venise, constatase, rezolvase "vidul de putere" şi ascunderea războiului de privirile opiniei publice franceze, după care viaţa mergea înainte... exact ca şi până acum. Fără vreo prea mare variaţie. Voia să minimizeze cât mai mult efectul acelui atac. Ca să-l determine să atace altfel. Să facă gălăgie. Moreau va fi informat că el se ocupase cu discreţie de "problema" din Nancy; dar dacă nebunul trăgea cu rachete în cazino... era problema lui! Şefii lui Moreau or să facă crize - şi-or să le facă la urechile şefilor din China!

Ei, poftim! Făcea el ce făcea, şi tot în picioare ateriza! Se abţinea - şi nu zâmbea...

Diamant

Năvăli în biroul lui şi trânti uşa. Şi scoase telefonul special: ce naiba se întâmplase? Suna...

- Da.

Aa, Raina! Se calmase instantaneu... Zâmbi:

- Salut.

- Salut.

- Mi s-a spus, la telefon, că-mi stă foarte bine în biroul meu din orăşel. Poţi să-mi spui tu de ce mi s-a spus asta?

- Pentru că e gălăgie în Nancy. Şi e mai bine să fie gălăgie doar aici.

- ... Şi nu poţi să-mi dai detalii?

- Le-ai primit pe mail; dar probabil că nu te-ai uitat...

- Mă uit acum. Poţi să stai la telefon?

- Da; şefu' are treabă cu unu'.

Bun! Apăsă butonul, se aşeză şi închise ochii:

- Şi ce mai faceţi voi? Pe unde sunteţi?

- În Nancy.

- Aa, îl omorâţi pe Philippe!

- Nu; am venit cu un elicopter. Ţi-am zis că e gălăgie... Da' s-a rezolvat relativ repede; iar şefu' a zis că dacă tot a bătut drumu' până aici...

- Logic!

Mail... Parolă... Mesaj nou de la Graţiela. Avea un ataşament. Click...

La dracu! Tocmai renunţase la ideea de-a mânca prânzul! Evident, Raina îi auzise înjurătura în ţigăneşte:

- Ei - acum ştii de ce ai treabă la birou.

- Da. Iar ceva îmi spune că următorul care-o să aibă mult de lucru, eu sunt.

- Ba cică o să fie Luci. Ne-a lăsat un bilet, în mâna stângă; o listă. Conform cu ea, următorul obiectiv e cel păstorit de Luci.

- Mă-ndoiesc că ăla respectă listele pe care şi le face!

- Şi eu mă-ndoiesc că ăla o să ducă războiu' pe teritoriu' gestionat de altu'. Mai ales că altu' ăla are morcovu' înfipt un metru şi ascultă de şefi ca de Dumnezeu!

- Mda; ai dreptate...

- Omu' o să-şi vadă de listă. Da' Graţiela a zis că mai bine te întorci la birou.

- Mda... Şi cam care-i atmosfera acolo?

- Păi, acum e linişte. Şefu' a schimbat şefa şi i-a numit o asistentă; şi cum Părintele face curăţenie, noi facem vizite de afaceri.

- Aha! Francezi, nu?

- Da; de ce?

- Păi ai zis de "vizite" - şi m-a străfulgerat un gând, care se-ntreba dacă vizitele astea ştiu sârbeşte...

O secundă, două...

- ... Nu; sunt francezi. Dar îţi promit că o să discutăm despre chestia asta, cu prima ocazie când suntem faţă-n faţă.

- OK. O să discutăm. Am multe să-ţi spun...

- Şi eu.

Şi... Şi atât. Vorbeau totuşi la telefon - iar ea era, probabil, la mai puţin de doi metri de Ştefan! Aşa că... Aşa că n-ar fi pus punct discuţiei. Dar nici nu mai avea ce să-i spună; aşa că...

Aşa că stăteau amândoi la telefon şi nu spuneau nimic. Se ascultau unul pe celălalt - şi nu-şi găseau cuvintele. Senzaţia asta de licean împiedicat era nesuferită rău...

- ... Şefu' se apropie de final.

- OK; atunci te las să fii atentă acolo, la ei.

- Bine. Să ai grijă.

- Şi tu să ai grijă.

Şi... Şi n-ar fi zis "Salut"; dar "Pa" era prea apropiat, prea personal... Nici Raina nu părea mai inspirată; pentru că, după o secundă de tăcere, auzi cum legătura telefonică se întrerupe... Lăsă telefonul pe birou.

Nu era deloc OK aşa. El se gândea la prostii cu sârbi miliardari; ea probabil că se gândea la armata de subalterne a Altheei. Şi chiar n-ajungeau nicăieri aşa! Se înveninau rău, în singurătate...

Îşi aprinse o ţigară şi se aplecă spre ecran: ia să pună el osul la muncă! Ia să privească el mai cu atenţie poza aia!

Femeia fusese pusă pe covor înainte să fie ucisă. Poziţia corpului era concludentă. Dacă ar fi aşezat-o după aceea, n-ar fi stat atât de dreaptă. Aşa că întâi şi-ntâi o sedaseră. Cloroform probabil - rapid, curat, fără riscuri. Apoi o puseseră pe covor, o "întinseseră" şi-apoi o decapitaseră. Şi-apoi îi puseseră capul... Brr!

Chinezul ăsta era dement rău de tot. Chinezul era maestru într-ale metodelor violente; în plus, avea un batalion de subalterni care-l ţineau la curent cu cele mai noi metode de tortură, cu cele mai în vogă stiluri de execuţie şi cu toate substanţele şi tăişurile şi gloanţele şi grenadele care se inventau pe planeta Pământ. Iar chinezul devenise dependent de ele. Din funcţia pe care-o ocupa el, conducerea afacerilor se făcea cu mână de titan. Iar el privea fotografia aia şi se întreba...

Undeva "la fund", sub stratul extrem de gros de blindaj şi de calm şi luciditate, stătea - bine ascuns - punctul slab. Orice om are un punct slab; nu? Punctul slab al lui Ştefan era Ana; punctul slab al lui Isamu erau nevasta şi copilul. Că de-aia îi adusese aici, în Aurari, în locul unde fratele lui chiar nu putea ajunge nicicum! Oare care era punctul slab al chinezului de la Nisa? Banii? Nevasta? Copiii? Aflase că pe ta-su nici nu-l băgase-n seamă, după ce se dusese Ştefan în Spania şi făcuse dreptate! Aşa că Jun ăla nu părea ataşat de neamuri. Nevasta lui nu era o frumuseţe răpitoare; în plus, îi văzuse împreună de câteva ori - iar dacă n-ar fi fost singurii "oblici" din onor adunarea, nu s-ar fi prins că erau împreună...

Banii păreau să fie punctul slab al lui Jun Chèn. Banii şi funcţia. Locul ăla cel mai de sus. Ca să-l determine să pună capăt războiului, Ştefan ar fi trebuit să pună gheara pe banii lui. Numai că asta era riscant. Chinezul avea bani mulţi - iar el nu era Bill Gates, ca să poată piti aşa o tranzacţie bancară consistentă! Presupunea că mare parte din averea nebunului ăluia zăcea în bunuri - case, terenuri, opere de artă... Da' sigur avea el puse bine câteva zeci de milioane de euro! Poate chiar sute! Că era ditai şeful - nu? Cum să rişte vreodată să

rămână fără lichidităţi? Cum să ajungă ditai Jun Chèn să-şi vândă un Picasso ca să plătească factura la apă şi gaze? Aşa că sigur existau nişte milioane... pe care vărul lui nu trebuia neapărat "să le primească", ci doar "să le poprească"...

O să discute chestia asta cu Ştefan - chit că va încasa nişte palme după ceafă, pe motiv de "sticliri financiare". La urma urmei, avea "precedentul" - el botezase firma Rainei. Ştefan nu comentase nicicum propunerea lui - o considerase bună, aşa că o adoptase. Sigur, în privinţa războiului lucrurile stăteau altfel. Dar, poate că până şi el - consilierul surghiunit în Aurari - putea avea o sclipire financiară! Ştefan ţinea întotdeauna amănuntele importante pentru el. Nu i le spunea nici măcar lui nea Dumitru. Aşa că nu se putea supăra pe el...

Raina îi păruse serioasă şi-un pic preocupată. Sigur, "o prinsese" la treabă, la doi metri de Ştefan. Dar chiar şi aşa; era foarte serioasă. Simţea... Parcă-i simţea seriozitatea - şi-i venea să pună mâna pe telefon şi s-o sune. Şi să-i spună bancuri până-l oprea Ştefan! Atunci când o ştia pe ea serioasă, sau supărată, simţea că-l apucă durerea de cap. Şi mâncăriciul. Şi-l treceau toate presiunile şi tensiunile şi fandaxiile şi-i venea s-o sune - sau să se urce într-un avion...

Ei, poftim! Cum să meargă relaţia lor, dacă mintea lui bănănăia non-stop pe Otopeni şi pe la conacul ăla? El nu se concentra la treburi; ea probabil că era cuminte, fiindcă lucra "sub privirea şefului" şi sigur o ţinea el ocupată zi-lumină. În condiţiile astea, riscul ca el s-o ia razna şi să-i facă crize de gelozie era uriaş. Mai ales dacă descoperea că nu se înşelase - şi ea era regina raiului lui! Şi trebuia să trăiască departe de ea, la mii de kilometri distanţă de ea...

Trebuia să facă cumva să-l prindă bine pe chinezu' ăla de punctul sensibil - şi să-l ţină aşa, "prins", o viaţă-ntreagă. Dacă-i reuşea chestia asta, putea vizita conacul săptămânal. Dar ceea ce visa el era aproape imposibil; şi se gândea acum... Răsucea uşor inelul, pe sub cămaşă, şi se gândea...

27 august 2011 - sâmbătă

Isamu

Bubuitul îl făcu să tresară - şi să deschidă ochii. Ptiu, drace - adormise în scaun! Auzea clar vocea lui Piao spunând ceva în chineză, lângă uşă; şi vedea clanţa agitându-se. Aşa că se grăbi să-i deschidă, iar tânărul năvăli peste el:

- Repede - uită-te la ştiri!

Poftim?

- Porneşte ceva cu ştiri! Uită-te la ştiri!

Ceva cu ştiri... Na - că-l luase repede şi nu mai ştia nici un site cu ştiri! Mm...

- Caută Le Mans pe Google! Sau orice televiziune de ştiri din Franţa!

Măi, să fie! Google! Le Mans, ştiri... Cee?

- Sau porneşte o televiziune online. Toţi transmit live de acolo. E...

"E grav - şi ne paşte un atac serios, fie dintr-o parte, fie din cealaltă!" Scoase telefonul:

- Pune-ţi oamenii să ajungă urgent acolo - şi să se intereseze ce şi cum. Sigur e mâna lui Jun! Şi asigură vilele - şi pe-asta, şi pe-a mea! Şi urmăreşte discuţiile dintre Ştefan şi consilieri! Şi vezi dacă poţi scoate ceva de la oamenii de la Ortel!

Piao alergă pe uşă-afară; iar el lăsă mobilul pe masă... fiindcă, după ce Jun trăsese gloanţe în capul lui Ştefan, pe fratele lui Jun nu-l mai ajuta aproape nimeni...

La dracu!

Se ridică şi coborî şi el în living. Piao se uita la televizorul de-un metru jumate - şi era important să vadă bine detaliile! Dacă era norocos, poate recunoştea oamenii lui Ştefan. Nu-l interesa pe cine "detaşa" contele la dezastrul ăla; îl interesa însă mult dacă Ştefan îşi schimbase strategia. Făcuseră împreună calculele, procedurile şi planurile strategice de securitate; i se părea normal ca Ştefan să renunţe la strategiile stabilite cu fratele duşmanului lui şi să adopte altele! Deci - se opri în faţa televizorului şi se aşeză pe cotiera canapelei. Şi privi atent imaginile...

Alea trei erau sigur fetele lui Ştefan. În dreapta clădirii vedea un şir de BMW-uri negre, care mai de care mai scump şi mai "bazat", cum se exprima Grasu. De jur-împrejurul clădirii se înşiraseră maşinile de pompieri. Şi vedea clar cum oamenii ieşeau din lifturi... Păi evacuau cu lifturile? Adică duseseră...

Ăla era important. Ăla era şeful cazinoului - omul care controla şi răspundea pentru tot. Ăla stătea lângă liftul din dreapta - şi tocmai trăgea oamenii din cabină, vorbind la staţia de emisie-recepţie. Nu-l băga nicicum în seamă pe pompierul care venise să-i spună ceva - el era ocupat cu salvarea oamenilor. Erau cetăţeni francezi; iar Ştefan ştia prea bine ce însemna asta...

Ştefan

Rusul din faţa lui zâmbea. Era fericit. Tocmai i se împlinise visul cel mare - iar containerele lui vor ajunge, săptămâna viitoare, din Riga, în Agadir. Habar n-avea cum, habar n-avea în ce mod şi prin ce filieră se mutau zece containere cu arme dintr-un port lituanian într-unul marocan - dar important era că ajungeau acolo! Garanta pentru asta însuşi contele-rege Ştefan! El butona laptopul; îşi verifica ruta, ca să-i facă un deviz minim. Aşezat pe scaunul din faţa lui, rusul era tot un zâmbet! Iar în fundal, sprijinit de pervaz, Dimitri Popov zâmbea şi el - dar slab, aşa. Calculat. Şi fuma. Dimitri Popov îşi aştepta rândul la masa discuţiilor. El era gazda - şi "moaşa" afacerii regelui cu

Arsenii Sergheiev. Miza probabil pe principiul "stoarcerii" preţului maxim la prima afacere, aşa că se gândea că el va primi un fel de discount, sau...

Mda; suma nu era mare. Închise toate fişierele, scoase telefonul oficial şi-i scrise totalul într-un mesaj nou. Şi-acum Arsenii dădea-n palpitaţii...

Rebeca tresări - şi se ridică:

- Mă scuzaţi...

Arătă undeva în spate - că doar nu era s-o trimită să vorbească la telefon lângă Popov ăla! Rusul era lunecos - şi "ţintea" la un discount. Îi plăcea să descopere că Rebeca lui vorbea tare în gând... Primi telefonul, citi suma şi ridică scurt sprâncenele: poftim? Rusul îi oferea mai mult?

- Mi se pare prea puţin. Atâta sunt dispus să dau - dacă marfa ajunge în condiţii bune şi la termen, atât ofer!

- Factura nu este negociabilă. Nimic din contractele mele nu este negociabil.

- ... Nu vrei mai mulţi bani?

Clătină scurt capul şi zâmbi:

- Nu vreau să fiu vreodată acuzat că îmi favorizez unii parteneri de afaceri... şi îi "storc" pe alţii. Tarifele sunt la fel pentru toată lumea.

Rebeca puse palma pe umărul lui şi-i şopti extrem de încet, la ureche:

- Trei etaje din cazino ard ca-n filme, iar Luci tocmai mi-a spus că începe să se simtă depăşit de situaţie.

Uraa! În sfârşit! Gata - cazinoul ardea! Îi dăduse foc la cazino! Ce bine!

... Era nebun?

Se aplecă spre masă:

- Deci - o facem?

- Sigur c-o facem!

- În condiţiile şi cu termenii stipulaţi în contractul meu.

- Bineînţeles!

Rusul întinsese deja mâna peste masă. Rusul "udase scaunul" de fericire şi tremura tot de nerăbdare. Îl înţelegea - nu era primul care se bucura vizibil, iar el avea renume de "contele-descurcă-tot"... Habar n-avea el de ce "pupase" asemenea preţ! Habar n-avea rusul ăsta despre ce-or să discute ei doi peste vreo patru-cinci luni! Da' mai bine că nu ştia acum ce-l aştepta atunci! Îi plăcea să-i surprindă... Îi strânse mâna şi se ridică:

- Îţi alegi un om, care se va ocupa de tot ceea ce înseamnă transportul ăsta şi îmi trimiţi datele lui de contact. Mâine dimineaţă o să-l contacteze omul meu; şi se descurcă ei în continuare.

Rusul aproba.

- În orice caz - să-i spui că nici contractul, nici condiţiile nu sunt negociabile. Iar omul meu ştie asta. Să nu-i ridice probleme - ca să nu ne despărţim.

Rusul aproba şi apoi nega. Nici el nu mai ştia ce să facă, să nu-l supere... Măi-măi! Da' ce emotivi deveniseră brusc ruşii ăştia! Ce se bucura să descopere că ochii lui verzi stârniseră emotivitatea rusului! Hai că-i bine! Se apropie de Popov:

- Mă tem că va trebui să-ţi rupi mâine jumătate de oră pentru mine.

- Nici o problemă. S-a întâmplat ceva?

- Da - şi trebuie să plec.

- Stai liniştit. Aici mă găseşti! Sau vorbim - şi-ţi ies undeva în cale...

Aprobă şi anunţă, în romanes:

- Mergem.

Rebeca era gata - îşi strângea mâna cu Sergheiev. Îi salută şi el şi ieşi. Şi oftă greu, constatând că era ora unşpe fix:

- Sună-l pe Părintele şi bagă-l în priză.

- I-am dat deja un SMS, să-l sune pe Luci... Da - sună ocupat.

Asta era bine; Aleodor pricepuse că se întâmplase ceva şi-l sunase pe Luci... Urcă la volan, o aşteptă şi pe ea şi demară:

- Insistă la Luci, de pe oficial, până-l prinzi. Şi dă-mi-l să vorbesc cu el.

Rebeca nu aproba - dar se conforma. El încerca să se concentreze asupra şofatului, pentru că făceau cam două ore jumate până acolo... De-asta ar fi fost bine să-şi ia el brevet de pilot! Deşi ar fi fost mult mai uşor de "accidentat" aşa, în zbor, decât pe autostrăzi...

- Gata - sună!... Rebeca sunt. Ia, vorbeşte cu şefu'!

Luă telefonul şi-şi compuse un ton extrem de calm:

- Da, Moisile. Spune - ce s-a întâmplat?

Se auzeau nişte sirene suprapunându-se "într-o feerie"; Luci oftă greu şi-l lămuri, pe un ton uşor plângăreţ:

- ... Acu' juma de oră, s-au auzit patru bubuituri înfundate - şi-a luat foc. S-a aprins tot odată, de la parter; şi mi-am adus aminte ce mi-ai zis, aşa că am evacuat pe sus, cu lifturile.

- Bravo. Care e situaţia acum?

- Acum? Arde ca la balamuc, de la parter pân' la doi. Treiul pare sigilat bine. Sunt 20 de maşini de pompieri aici şi îl ţin sub control.

- Bun. Victime?

- Momentan, nici una.

Poftim? Patru explozii, incendiu pe trei etaje şi zero victime? Nu se poate!

- ... Era semi-gol când s-a întâmplat; cam 2.000 de inşi în toată incinta. Iar dacă nu-mi ziceai ce şi cum, îndesam oamenii spre uşa mare - şi umpleam morga. Aşa, i-am dus pe scările rulante până la patru şi i-am evacuat cu lifturile. Momentan, şefu' de dispozitiv zice că nu sunt victime. Sunt mulţi intoxicaţi cu fum, patru bodyguarzi au mâinile bandajate... Sunt zece ambulanţe aici, dar... Dar sunt goale. Fără pacienţi.

- Bun! Părintele ajunge la tine înaintea mea; să-l pui să discute cu autorităţile.

- Da, şefu'.

- Ocupă-te acum de subsol.

- Subsolu' e evacuat, încuiat, sigilat şi blocat complet. Şi au venit şi mulţi băieţi de la "curăţenie", care cică se uită şi ei...

- Aha. Ai grijă, să nu fie şi foarte inundat subsolu' ăla...

- Da, şefu'.

- Vezi ce vorbeşti - că e multă lume acolo. Mai bine spui doar "no comment" şi îl aştepţi pe Părintele.

- Da, şefu'.

- Aşa. Vin şi eu - şi terminăm de stins la el, după care mergem la o bere şi-o discuţie.

Două secunde de uimire, urmate de o secundă de dezmeticire... şi o voce ceva mai calmă:

- Mergem, şefu'!

- Vorbim.

Buton roşu, telefonul în poala Rebecăi şi acceleraţia la podea! Philippe "se aşează" imediat pe asfalt şi ţâşni spre Le Mans...

- ... A evacuat cu lifturile.

- Bravo lui. Victime multe?

- Doar răniţi şi intoxicaţi cu fum. Zece ambulanţe şomează la faţa locului, în timp ce 20 de maşini de pompieri fac o baltă mare-mare...

Ochii albaştri îl priveau lung, cu seriozitate. Rebeca nu-şi permitea să se mire pentru limbajul lui... "vesel". Rebeca nu ştia ce ştia el! Aşa că arătă spre torpedo, aşteptă aprinderea becului... şi zâmbi:

- A început. Acum a început războiu' ăla pe care-l aştept eu! Sună-l pe Diamant, pe special; spune-i să sune la vilă, la Cannes, şi să-i spună lui Isamu că, dacă Isabelle păţeşte ceva, acelaşi lucru va păţi şi nevasta lui.

Consiliera lui se conforma. În sfârşit, păruse să înţeleagă de ce era el aşa de bucuros că-i ardea cazinoul proaspăt inaugurat! Şi dacă nu înţelesese, sigur o să se lumineze când o s-o pună să-l sune pe Marcel Bonnet şi să-i sugereze să pregătească echipa de evaluatori! Era asigurat - şi se simţea atât de liniştit, că-i venea să chiuie! În sfârşit, Jun îl atacase! În sfârşit, chinezul încălcase directivele primite din China! În sfârşit, ieşea din nou în evidenţă în ochii şefilor lui! În sfârşit, inamicului lui i se grăbea debarcarea...

Diamant

Deci aşa! Dobitocul de chinez dăduse cu praf de puşcă prin cazinoul din Le Mans! Foarte interesant! Foarte instructiv! Ei aveau super-activitate acolo, iar el putrezea în Aurari! Gândul ăla îi ascuţea rău tonul vocii! Profită deci de aşa stare de spirit şi formă numărul vilei vărului lui... Tresări - că-i răspunse o voce de bărbat tânăr:

- Da.

Era în pană de cuvinte... Ba nu!

- ... Bună ziua. Reşedinţa Ionescu?
- Da.
- Aş dori să vorbesc cu Isamu Chèn.

Fu rândul vocii tinere să ezite:

- ... Imediat. Cine să-i spun că îl caută?
- Diamant Ionescu.
- Imediat.

Auzi apoi melodia centralei telefonice... iar după maximum trei secunde, vocea lui Isamu răspunse scurt:

- Da.
- Trebuie să-ţi transmit următoarele cuvinte: dacă Isabelle păţeşte ceva, în maximum jumătate de oră soţia ta va păţi acelaşi lucru.

Lăsă receptorul în furcă, se întinse cu poftă şi scoase mobilul: ia s-o bage şi pe chinezoaică în spasme complicate! Bărba-su era mort-copt, la Cannes; ia s-o bage şi pe ea la saună!

- Da, şefu'.
- Cornele, dublează paza la chinezi. Şi spune-le fetelor să nu-i mai scape din privire azi. Să se ţină după ei şi la veceu!
- Da, şefu'.

Aşa - că chinezu' o să mai dea pe-aici, iar dacă nevastă-sa nu-i povestea cu lacrimi în ochi cum se dublase paza şi cum fusese ea la veceu cu bodyguardă cu tot...

Închise ochii şi oftă greu: Raina lui era acolo, departe de el - şi sigur o lua Ştefan cu el în Le Mans... unde era plin de chinezi şi de explozibil...

Doamne! Dacă Raina lui păţea ceva...

Isamu

Privi lung receptorul... Îl lăsă în furcă - şi mârâi printre dinţi, privind imaginile de pe ecran:

- Află-mi urgent ce s-a întâmplat! Află unde e Ştefan! Află unde e Cheng! Află ce dracu s-a întâmplat acolo!

Scoase mobilul - şi, fără să ezite, selectă numărul fratelui lui. Suna - şi ştia, după cum suna, că el era "apel în aşteptare"...

- Da.

Aha! Deci decisese să-l pună pe Cheng în aşteptare! Perfect!

- Salut.
- Salut.
- Ceva îmi spune că tu ai făcut mizerie în Le Mans.

Jun bufni în râs:

- Da' cine altcineva credeai că poate să facă chiar atât de multă mizerie?

Fratele lui era foarte vesel; el însă continuă pe tonul ăla serios:

- Acelaşi "ceva" îmi spune că tot tu ai determinat schimbări în ierarhia din Nancy.
- Spune corect.
- Ceea ce mă face să cred că ai o listă de priorităţi...

Jun reîncepu să râdă:

- Da, aşa e - am o listă.
- Iar următoarea pe listă este cumva Isabelle?
- Da. Cum ai ghicit? Sau ţi-a spus asta?
- Să nu te apropii de vila asta! Vorbesc serios!
- "Ceva"-ul ăla nu ţi-a spus deja că n-am să mai vin acolo?
- Ceva-ul ăla tocmai a fost informat, de către Diamant Ionescu, că tot ceea ce va păţi Isabelle, va păţi instantaneu şi Fei-Yen.
- Şi chiar crezi că o să tabăr pe fata-n casă? Crezi că o să mă obosesc să trimit un specialist până acolo? Când toate rubedeniile ei "zburdă" libere şi nepăzite prin Franţa asta mare?
- Şi totuşi, "ceva"-ul meu îmi spune că te vei ţine de listă. Este acelaşi "ceva" care m-a determinat să-mi pun familia la adăpost de tine.
- Ei bine, "ceva"-ul meu mi-a spus, demult, că ţi-ai dus familia în Aurari nu de grija mea - ci de oful ţiganului tău.

Poftim?

- Ţi-ai lăsat familia gaj la el ca să-i arăţi cât de mult îl iubeşti - şi cât de obedient şi supus poţi să fii, ca să te primească înapoi. Ştiai prea bine că n-o să pot niciodată să le fac lor vreun rău; dar lor le-ai spus că sunt dement şi-am luat-o razna, ca să-i convingi să rămână ostatici la dementu' ăla micu'. Vezi tu, frăţioare... Acel "ceva" care-ţi dă ţie idei se numeşte fler, frăţioare. Iar în cazul tău, ar fi trebuit să se dezmorţească ceva mai devreme! Adică prin aprilie, aşa!
- Nu, Jun. În cazul
- Da, am o listă de priorităţi - pe care i-am trimis-o deja. Dar eu n-am scris pe lista aia o chestie; şi anume, că după fiecare asemenea prioritate, mă voi ocupa de prioritatea numărul zero. Şi anume, ţiganul ăla pe care-l iubeşti tu foarte tare. Să ştii că n-am abandonat! Şi n-am să abandonez niciodată! Ştii câte mii de oameni o caută zilnic pe nevastă-sa? Habar n-ai! Tu, de fapt, habar n-ai de nimic! Stai încuiat în vila ăluia, în biroul ăluia, calculezi comisionul ăluia şi habar n-ai pe ce lume trăieşti!

Decise să tacă - Jun nu mai râdea. Jun era furios... şi-şi continua chiar acum monologul:

- Că n-ai vrut să mergi pe drumul meu! Nu ţi-a plăcut de Cheng al meu! Ai vrut să rămâi în biroul ăluia! Şi te-ai făcut mic şi umil şi-ai plecat capul la şefi - şi te-ai ales cu un rateu cu tuleie în loc de barbă! Că prichindelu' ăla pe care ţi l-au trimis ţie şefii nu e nici măcar novice! E un rateu! Un nul! Frăţioare, flerul tău te-a trădat. Te-a împins spre ţiganul perdant. Dacă mergeai alături de mine, ai fi avut numai de câştigat!
- Dar n-am mers. Şi nici n-am să merg vreodată. De când te-ai apucat tu să ai iniţiative, eu am pierdut.
- Ce-ai pierdut tu, mă?
- Mi-am pierdut mama! Şi liniştea! Şi siguranţa financiară! Şi prietenii! Şi susţinătorii! Şi aproape că mi-am pierdut şi familia! Şi tocmai de-asta, m-am depărtat de tine! Şi n-am să mă mai apropii vreodată de tine!

Acum el trăgea aer în piept şi-şi lua avânt iar Jun tăcea... Ei bine, n-o să ţipe. O să vorbească frumos, calm, ca să nu i se poată spune vreodată "n-am înţeles ce-ai zis, fiindcă ţipai":

- Dacă tu sau oamenii tăi se apropie de Isabelle sau de vila asta, vin personal şi te-mpuşc în frunte.

Apăsă butonul roşu şi se răsuci spre Piao. El era roşu ca racul; oprită în uşa bucătăriei, Isabelle era galbenă toată...

Vorbise cu Jun în chineză; dar răcnise la el, rostise de două ori numele tinerei iar Isabelle nu era proastă deloc! Stătea în uşa bucătăriei - şi avea un mobil în mână. Deci nu se înşelase - Ştefan îi spusese să păstreze la ea mobilul adus de Gaboraş şi să-l anunţe atunci când se simţea în pericol. Reveni la limba franceză:

- Isabelle, am o veste proastă pentru tine. Jun Chèn a înnebunit. Şi-a făcut o listă şi-a început să acţioneze după ea. Prima a fost una dintre cele mai bune subordonate ale lui Ştefan; al doilea este cazinoul care arde acum la ştiri. Tu eşti pe locul trei.

Se aşteptase s-o vadă leşinând; când colo, tânăra aprobă încet cu capul, serioasă...

- I-am spus că, dacă îndrăzneşte să se apropie de vila asta sau de tine, eu personal îl împuşc în cap. În ce te priveşte, ai garanţia telefonului pe care l-am primit mai devreme. Diamant Ionescu m-a anunţat că tot ceea ce vei păţi tu, va păţi şi soţia mea. În concluzie, începând din momentul ăsta, tu stai cu mine în birou. Mănânci numai ce-ţi dau eu, bei numai ce-ţi dau eu, ieşi de-acolo numai când şi cum spun eu. Ai înţeles?

Isabelle aproba... Arătă spre scări. Iar tânăra o rupse la fugă - şi

răbufni în suspine. N-avea ce-i face... Ba da; avea ce-i face. O lăsa singură în birou cinci minute, să apuce să-l sune pe Ştefan şi s-o liniştească el. Simţea că n-are acum nici răbdare, nici tact pentru asta. Discuţia cu Jun îl iritase rău...

Reveni spre Piao - şi primi imediat raportul:

- Ştefan zboară cu BMW-ul pe autostradă, spre Le Mans, urmat de suita de maşini. Cheng este sigur la Nisa; omul meu îl urmăreşte chiar acum la cumpărături prin Intermarché-ul de pe Rue Clément Roassal. Gaboraş a sigilat conacul şi s-a urcat într-un elicopter. El ajunge primul la cazino... Martorii spun că s-au auzit patru bubuituri înfundate - iar incendiul a izbucnit la parter, din toate părţile. Acum, pompierii se chinuie să stingă focul - care s-a extins până la etajul doi. Ca prin minune, etajul trei nu pare decât afumat uşor pe dinafară...

Aprobă scurt cu capul:

- Etajul trei e mai sigur decât un bunker. Supraveghează-i discret pe toţi. Şi vezi ce poţi obţine de la Ortel.

Piao se repezi spre biroul de la parter; îl urmă şi se aplecă la urechea lui:

- Mi-a spus, la telefon, că eşti un ratat şi-un nul şi că nu ţi-au dat încă tuleiele bărbii. Şi voiam să-ţi spun... Nu te-aş da nici pentru zece clone ale lui Cheng.

Aoleu, ce făcuse! Piao se fâstâcise rău de tot! Îşi frământa de zor degetele şi încerca să bâiguie un fel de "mulţumesc pentru încredere"... Îl bătu scurt pe umăr:

- Insistă la Ortel - trebuie să obţii ceva!

Gata - îl băgase-n priză! Şi-acum să se ducă să-i ducă Isabellei un calmant...

O găsi aşezată corect pe canapea, suspinându-şi nefericirea... Se aşeză la birou:

- Va trebui să mă suporţi. Promit să încerc să nu mai fumez atât de mult...

El zâmbea; ea însă suspină, extrem de serioasă:

- Vă mulţumesc că aveţi grijă de mine!

- Eşti angajata contelui Ionescu - iar eu sunt şeful cu securitatea. În plus, soţia mea va păţi tot ceea ce vei păţi tu. Te asigur că o să-mi dau toată silinţa să nu păţeşti nimic rău!

Primi o aprobare şi continuă:

- Din nefericire, situaţia de la Nisa nu e foarte uşoară. Fratele meu va fi detronat; dar Cheng îşi va păstra postul sub noul şef trimis din China. Jun a pus azi bombe în cazinoul lui Ştefan; dar nu l-a trimis pe Cheng să le pună. Ăsta e un semn că nici nu mai are încredere în el, nici nu riscă să-şi compromită atacurile trimiţându-l pe "omul de atac" la atac... Din păcate, lupta cu Jun Chèn va fi de durată. Şi va fi grea. Şi va atinge culmi nebănuite. Jun a transformat războiul pentru putere într-o luptă personală - şi e de neoprit... E incontrolabil...

Isabelle plângea în hohote deja...

- O să rămâi aici, cu mine, atât cât va fi nevoie. Bine?

Primi o aprobare, aşa că trase tastatura mai aproape:

- Orice ai nevoie, sun-o pe Emilie şi roag-o să-ţi aducă ea.

Şi altceva... Altceva nu mai ştia ce să-i spună. Aşa că se concentră asupra mail-ului. Trebuia să afle amănunte despre incendiu; trebuia să studieze imaginile, să revadă aranjarea "curăţeniei". Trebuia să înţeleagă de ce contele nu-şi schimbase nici tactica, nici aranjarea trupelor în teren...

N-o minţise pe Isabelle - Jun va deveni din ce în ce mai periculos. Şi va mai veni la poarta din Avenue du Roi Albert. Dar pe-asta chiar n-avea de gând să i-o spună ei! Tăcea deci şi citea lista de mail-uri. 90% prostii...

Ştefan

Acceleră şi viră la dreapta. Făcu slalom printre maşinile de pompieri iar Rebeca oftă greu:

- Uite-l!

Da, uite-l. Bietul lui cazino! Parcă ardea mai tare decât la televiziunea online pe care-o urmărise Rebeca lui! Păi ăştia cu ce stropeau, cu benzină? În fine...

Parcă BMW-ul în faţa BMW-urilor curăţeniei şi schimbă o privire concludentă cu Aleodor... Da, era OK să coboare. Privi lung peste chipurile din piaţă... Îşi "inventaria" forţele strânse la faţa locului şi se simţea mulţumit şi de organizare, şi de rapiditatea intervenţiei... şi de faptul că Luci se apropia de el sfârâind din călcâie... Deschise portiera, iar Rebeca şopti:

- Şefu', nu-i mai bine să rămâi tu în maşină?

- ... Poftim?

- Dacă ăla încearcă să profite de hărmălaie şi debandadă şi bagă un lunetist pe-aici pe undeva?

- Ăla nu mai are voie să tragă-n mine. Ai uitat?

Da; uitase. Şi era şi foarte îngrijorată. În dreapta ei, cazinoul P+5 ardea de mama focului; în stânga, mulţimea se înghesuia "ca la urs". În faţă erau camerele de luat vederi. Iar în fundal, de jur împrejur, erau clădiri destul de înalte ca să fie "confortabile" pentru lunetistul lui Jun. O bătu uşor pe mână şi coborî - iar Luci se opri în faţa lui şi luă poziţia de drepţi:

- Şefule, am făcut ce mi-ai zis. N-avem morţi, iar răniţii nu necesită spitalizare. Părintele se agită pe-aici şi mi-a zis că el e singuru' care vorbeşte azi. Subsolu' nu s-a inundat; etaju' trei rezistă bine. Sprinklerele de la etaju' doi au cedat acu' o oră, da' pompierii îl ţin în frâu. Şi zic că într-o oră reuşesc să-l stingă.

Îl prinse de braţ şi-l privi lung, serios:

- Calmează-te - că e asigurat.

Luci îl privea lung şi nu părea să-i înţeleagă cuvintele... Îi şopti la ureche:

- E asigurat până-n buricu' artezienei şi-napoi; iar dacă rămâne aşa, fără victime, pân' la cină, o să primeşti de la mine un cadou mişto de tot...

Avu senzaţia că abia acum Luci se linişteşte cu adevărat. Îl simţi destinzându-se... şi-l auzi răsuflând uşurat, aşa că-i dădu drumul:

- Du-te şi ocupă-te de organizare, cu Părintele. Pe mine mă găseşti aici, lângă Philippe.

Şi gata - plecase Luci la război, vesel şi plin de viaţă şi de speranţă... Se aşeză pe capotă şi oftă greu. Aşa. Că sigur îl văzuseră când veniseră - şi toţi reporterii ştiau a cui e de fapt măgăoaia aia cu beculeţe multe...

Ce frumos ardea!

Era nebun!

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Marcel Bonnet. Suna... Suna...

- Da.

- Bună ziua.

- Bună ziua, dle Ionescu. Aţi ajuns în Le Mans?

- Da. Sunt la faţa locului.

- Îmi puteţi da mai multe amănunte? Ca să îndrum inspectorul către dvs?

Hm...

- Stau pe capota unui BMW albastru, în stânga clădirii.

- Imediat va veni inspectorul, să discutaţi.

Bun. Închise şi ridică din nou privirea spre cazino. Ardea...

"Arzi, mânca-te-ar tata să te mănânce! Arzi până-n temelie!"

Era nebun...

Rebeca se opri lângă el:

- Şefule, ăştia au început să orienteze camerele spre tine...

O trase lângă el, pe capotă, şi-o luă de gât. Şi zâmbi, în romanes:

- Păi mă cam săturasem de youtube. Am auzit că soţia şi copiii mei stau la o familie *barro*; ăia sigur au plasmă mare... să mă vadă copiii bine...

- Atunci, poate-ar fi mai bine să mă duc după Părintele.

- Nu. Stai aici. Stai aici... Că poate se uită şi ea... şi se-nfurie bine-bine...

El tot mai spera...

Focul scădea, într-adevăr, în intensitate. Clădirea rezistase incredibil de bine! Nici nu se aşteptase ca mall-ul ăla părăginit să fie într-o

stare chiar atât de bună! Dar adevărul e că reamenajarea îl costase mult; iar firma care se ocupase de asta băgase izolaţie de-aia bună, trainică...

Într-o oră, maxim două, focul va fi stins. Pompierii vor reuşi să intre înăuntru - şi să investigheze, alături de poliţie, cauza incendiului. Pe lângă ei, vor apare ceva mai târziu şi alţi reprezentanţi ai statului. Criminalistica, inspecţia în construcţii, fiscul, protecţia muncii, firma care îi vânduse aparatele şi mesele... Toţi. Or să se prezinte toţi în păr, ca la balamuc... O să-i dea pe mâna Rebecăi - şi-l va pune pe Aleodor să ţină mâna ei la braţul lui. N-avea probleme cu actele - dar era mai bine să fie mie-n sută sigur că nu va avea probleme. Era deja foarte sigur că se va găsi mult explozibil printre resturile de mobilier! Tot greul o să pice pe Luci, directorul executiv al cazinoului, şi pe Rebeca - proprietara lui. Dar era consilierul Aleodor acolo; şi, la nevoie, mai era şi consilierul conte. Se descurcau ei...

Trecu la limba română, dar "în dialect":

- Auzi, fă? Tu ce zici - să-l reconstruiesc?

Rebeca ezită o secundă... şi răspunse "corespunzător":

- Ştii, şefule... Dacă ăla dă la asigurare îţi dă banu' gros, io zic să-l demolezi şi să faci altceva aici.

- Ce să fac, fă? Clădire dă birouri?

- Păi, uite, io ziceam că acolo, în spate, să faci o clădire d-aia dă birouri. Da' nu mare - micuţă şi înaltă şi dă sticlă, aşa. Şi cu moţ p-o parte, cum să poartă acu'. Şi mai încoa, spre intersecţie, să faci un hotel mişto dă tot... iar în faţă să faci un molişor pă două etaje.

- Păi şi cazinou'? Cazinou nu mai fac?

- Poţi să-l faci pă acoperişu' hotelului! Sau, uite - pă hotel poţi să faci piscină d-aia cu super-lux, iar pă molişor poţi să faci cazinou!

- Şi pă birouri ce mai fac, fă?

- Crâşmă suspendată.

Aah! Gata - i-o făcuse! Bufni în râs:

- Făă!

Şi Rebeca râdea, cu ochii la camerele alea video care-i filmau de zor şi "băgau zoom în draci"...

Oare îl vedea regina lui? Oare Ana lui se uita acum la televizor?... Oare, dacă închidea ochii şi-o pupa pe Rebeca, Ana o să-şi cumpere un făcăleţ nou?

... Nu. Ana revenea în decembrie. Iar el trebuia să fie cuminte - şi să nu-şi forţeze soarta şi norocul. Aşa că-i dădu drumul şi scoase telefonul:

- Ia să par eu foarte ocupat, ca să nu se repeadă vreo vampiriţă cu microfonul...

- Şefu', pot să-l caut pe Aleodor?

- Caută-l şi găseşte-l. Şi află amănunte multe - că tu eşti proprietara! Cu tine or să încerce să vorbească toţi - de la criminalistică pân' la spaţii verzi!

Consiliera lui redevenise panicată rău... Puse telefonul pe silent, îl ridică la ureche şi-şi compuse o mimică atentă. Acum, aştepta să treacă timpul. Şi să fie filmat. Şi să se termine cu incendiul, ca să se cazeze undeva şi să meargă la cină.

Nu! Selectă numărul lui Diamant...

- Da, vere.

- L-ai sunat?

- Da. I-am spus ce-aveam de spus, calm şi rar şi-n franceză, aşa că a priceput - că n-a sunat să ceară lămuriri.

- ... Bine. Eu sunt aici.

- Şi cum e? Arde?

- Arde, arde... Rebeca sugera să-l demolez şi să fac un "trei în unu": clădire de birouri, hotel şi molişor.

Diamant bufni în râs:

- Aşa a zis Rebeca?

- Da.

- Păi fata asta, în cinci ani, se-apucă de construieşte oraşe întregi!

- Slabe speranţe - că nu i le contrasemnez eu. Dar aşa, în mare, ideea ei nu e foarte rea...

- Serios? Ia s-o pun să-mi facă şi mie dizainu' la un orăşel nou! Unu' rombic, aşa...

- Ia termină tu cu prostiile!

Daa, sigur! Râdeau amândoi - şi nu era bine deloc, că-l filmau francezii în direct cum se hlizea de mama focului în faţa incendiului care mistuia investiţia Rebecăi... Redeveni deci serios:

- Rămâi azi în Aurari. Vorbeşte şi cu tata, şi cu Perla. Vezi ce spun şi ei...

- Da, vărule.

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise, mai butonă un pic şi ridică telefonul la ureche: acum poza pentru presă... şi se gândea la Isabelle. Din fericire, îi lăsase mobilul ăla - şi putea să-l sune, dacă era în pericol. Dar oare va sesiza la timp pericolul? Că dacă îi lua vreunul mobilul...

Ana-Maria

Copiii erau somnoroşi, după masa consistentă de la prânz. Şi cum tocmai auzea vocile intrând în sufragerie, îi pecetlui pe amândoi şi se ridică:

- Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, şi au făcut nani în timp ce mămica lor spăla vasele...

Léon chicotea, Florentina zâmbea... Intră în living şi apropie uşa; şi auzi televizorul pornind... Sami îl dădea mai încet. Intră în bucătărie, dădu să dea drumul la apă, dar se opri...

Se auzeau nişte... ştiri. Urechea ei "prindea" sirene de pompieri... şi o voce de bărbat care transmitea de la faţa locului.

"Incendiul puternic s-a propagat repede la etajele superioare. Din fericire, reacţia promptă a pazei cazinoului a făcut ca acest incident să nu se transforme într-o dramă. Pompierii au intervenit la timp; după cum vedeţi, reuşesc să ţină focul sub control. Dl Rousseau a dat asigurări că în maximum o oră incendiul va fi stins. Abia atunci, anchetatorii vor reuşi să intre în cazino şi să elucideze misterul acestui incident extrem de ciudat."

Incendiu... în cazino?

... Ea voia să spele vasele; dar creierul dăduse deja comanda, aşa că se răsucise spre uşa rămasă deschisă... Vedea chipurile atente de pe canapea; amândoi se uitau la ştiri. Şi auzeau, aşa ca şi ea, cuvintele prezentatoarei: *"Iată aşadar ultimul bilanţ al incendiului care a cuprins astăzi trei etaje din cazinoul Raina Dreams, din Le Mans."*

Hei! Raina Dreams! Ştefan!

Se repezi în living şi se opri în faţa ecranului...

Da; era cazinoul din ştiri. Cel din ziare. Cazinoul Rebecăi. Adică al lui Şefan, deschis pe numele Rebecăi. Ardea rău...

Sami se grăbi să întrebe:

- S-a întâmplat ceva?

Aprobă... şi şopti:

- E cazinoul soţului meu. L-a inaugurat cu câteva zile în urmă...

Tasnim se grăbi să se apropie de ea:

- Aoleu! Şi el e acolo? Adică sper să nu fi fost şi el acolo...

Negă încet:

- El e doar consilierul proprietarei. Acolo ar fi trebuit să fie azi doar directorul executiv...

Se apropie de ecran, căutând prin mulţime, trecând peste chipuri... Începu să le arate:

- Astea sunt fete care lucrează în interior... Băieţi de la curăţenie... Băieţi de la curăţenie... El sigur este directorul executiv... Ei sunt jucători speciali... Staţi puţin - că pe directorul executiv îl ştiu!

Cum îl chema? Aah, ce lapsus avea! Era unul dintre oamenii de încredere ai lui Fernando, "şeriful" peste cazinourile din Bucureşti! Îl chema... Îl chema... Ceva cu M... Matematician cu M, că era maestru în calculatul cărţilor... Moisil!

- Moisil! I se spune Moisil!

Tasnim o prinse uşor de umeri:

- Liniştește-te! Te rog! Nu e bine să te sperii...

- Nu sunt speriată! Stai! Stai...

Şi urmărea atentă fiecare chip, de la stânga la dreapta... Gata. Oftă uşurată şi zâmbi:

- Nu - el nu e.

- Atunci te rog să te aşezi şi să te linişteşti. Hai...

Se lăsă trasă în spate - pentru că Ştefan al ei nu era acolo, aşa că se liniştise ca prin minune...

Sami

Sora lui merita o bătaie soră cu moartea! Merita s-o ia de păr şi să mătură cu ea pe-acolo! Ia uite-o ce făcea - profita de uimirea şi şocul prin care trecea Ana şi o conducea spre canapeaua unde stătea el! Aah! Şi-i spusese să înceteze cu planul ăla!

Ana era atentă la televizor; el era atent la Tasnim. Iar Tasnim o trăgea pe Ana spre canapea şi-l privea pe el concludent, încurajator, somându-l să o cuprindă protectiv pe femeia aia şi să o liniştească el... Fir-ar să fie! Profită de neatenţia Anei şi îi făcu surorii lui un semn concludent de negare; primi însă o uităturâtă, care nu suporta refuz, aşa că făcu un semn rugător...

Ana fu aşezată lângă el. Tasnim se aşează lângă ea. El privea chipul frumos de lângă el, care parcă împietrise cu ochii la imaginile alea, şi nu voia să spună sau să facă ceva...

Tasnim oftă greu:

- Hai, Ana, te rog să te linişteşti! Uite - pot să jur că ţi-a crescut tensiunea!

Tii - nesperată şansă! Dădu să se ridice:

- Ia să-mi aduc eu trusa medicală...

Nu mai apucă însă să se ridice, pentru că Ana sări în picioare:

- Uite-l!

Ia - chiar era acolo?... Da. Îl putea recunoaşte dintr-o mie pe bărbatul acela; şi era acolo. Stătea pe capota unui BMW albastru ultramodern, ultrafuturist, ultraspecial, croit parcă pentru Salonul auto de la Paris, şi vorbea la telefon. Era undeva în planul secund; cameramanul filma pompierii, iar în spate se vedea el...

Păi, el era bine - nu? Că stătea pe capota BMW-ului, se uita la incendiu şi ţinea telefonul la ureche. Aşa că se ridică şi-o trase pe Ana spre canapea. Şi ridică vocea:

- Florentina! Léon! Haideţi repede la televizor, să-l vedeţi pe tati!

Făcu un pas în spate şi-şi privi concludent sora. Pentru că, dacă el nu voia, ea putea să facă oricâte şmecherii şi tertipuri de-astea! Le făcea degeaba! El se ridica şi-i striga pe copii! Şi-o învăluia practic pe femeia aia în familia ei, din care el trebuia să lipsească...

Copiii se repeziră la canapea:

- Unde e tati? Unde?

Ana era prea preocupată de propriile calcule, ca să le răspundă; aşa că se duse el la televizor şi le arătă BMW-ul... Léon răcni scurt:

- Tati!

Florentina se repezi de gâtul mamei ei:

- Tati!

Ca dezmeticită dintr-un vis adânc, Ana tresări... şi-şi îmbrăţişă fetiţa. Şi şopti ceva în limba aia pe care-o auzise uneori pe străzi, dar din care nu înţelegea nimic...

Se grăbi să intre în bucătărie - ia să-i aducă el un pahar cu limonadă rece şi să-şi aducă tensiometrul! Femeii ăleia nu-i era deloc uşor să-şi vadă soţul la televizor, atent la felul cum ardea cazinoul ăla nounouţ pe care i-l sabotase mafia chineză!

Ana-Maria

Ah! Copiii! Nici nu-şi dăduse seama că veniseră şi ei! Adică parcă îşi amintea că-i auzise pe Sami şi Tasnim vorbind - dar nu înţelesese nimic, pentru că mintea ei era în Le Mans, lângă el...

Léon se aşezase pe covor, la jumătate de metru de televizor. Florentina o îmbrăţişa strâns... OK! Îi dădu drumul şi trecu repede la romanes:

- Da, e tati. Iar ăla care arde e cazinoul lui.

- Poftim?

- Da. Clădirea aia mare pe care-o sting pompierii e cazinoul fetei cu părul roşcat, care lucrează pentru tati. El a făcut cazinoul pe numele ei, ca să nu apară că el are atât de mulţi bani încât îşi permite un cazino uriaş pe cinci etaje...

- ... Mami, da' chiar arde rău de tot!

- Da. E un incendiu mare. Se pare că s-au auzit nişte bubuituri...

Şi o privea concludent... Florentina şopti:

- Jun i-a pus dinamită?

- Probabil că da. Iar asta arată că războiul nu s-a terminat - şi am făcut bine că am decis să rămânem ascunşi aici.

Prinţesa aproba; Sami se apropia, zâmbind, cu un pahar cu limonadă... Îl luă:

- Mulţumesc.

- Cu plăcere. Ştii tu - uşor cu adrenalina...

Da, ea încerca! Dar dacă soţul ei apărea intempestiv lângă ditai incendiul...

Aha! Făceau zoom pe el! Pe banda derulantă scriau multe informaţii, toate-odată; dar cameramanul tocmai îl apropia pe Ştefan de ochii copiilor... Iar Léon începu să strige:

- Uite! Uite!

Florentina se repezi la frăţiorul ei:

- Sst! Nu mai ţipa!

Şi-acum se aşeza lângă el... şi suspina:

- E tati al meu...

Oof, Doamne! Îi rupea inima! Léon plângea de-a binelea; Florentina suspina doar. Pe ecranul mare, generos, vedea clar profilul soţului ei... Sami se aşează lângă ea:

- Acum cred că ar trebui să-i mai scrii o scrisoare. Şi să nu uiţi să-i spui să apară mai des la televizor.

Cee? Întoarse imediat capul şi-l privi lung - cum adică? Să apară mai des la televizor? Bărbatul de lângă ea zâmbea şi arăta spre copii:

- Uite-i cât de fericiţi sunt! Eu zic să-l sfătuieşti să apară mai des la televizor; şi să-i sugerezi să apară în imagini mai vesele. Să joace în reclame eventual...

Reveni spre ecran... Într-adevăr - Ştefan al ei ar fi trebuit să apară în reclame. Ochii verzi priveau spre camera video acum. Ochii lui erau atât de calmi, atât de liniştiţi...

Ştefan nu se îngrijora pentru cazino. Nu fusese acolo când izbucnise incendiul; aşa că nu fusese un atentat asupra lui, ci asupra afacerii lui. Era calm - şi cum el nu făcea niciodată lucruri care aveau şanse de eşec, se gândea că Rebeca cea roşcovană era asigurată... Privirea lui... Contele era mulţumit. Ştiuse că va fi atacat; bănuise, probabil, că Jun îl va ataca în maşina aia de spălat mare şi plină de beculeţe şi de caşcaval cu documente...

Ochii verzi fixau obiectivul, făcându-i pe copii să chiuie...

Ştefan stătea pe BMW-ul albastru special ca să fie filmat. Ar fi putut sta înăuntru - că doar era blindat! Dar el prefera să stea acolo, pe capotă, şi să se uite spre presă... Ochii verzi pozau; iar buzele dădeau să zâmbească. Sprâncenele nu erau încruntate. Contele se gândea că la ora asta copiii dormeau, aşa că contesa căuta ştiri sau se uita la televizor... Şi poate că-i interziseseră protectorii să mai pună filmuleţe pe youtube - aşa că se folosea de ocazia transmisiunii în direct şi se ruga ca soţia lui să fie în apropierea unui televizor...

"Măiculiţă, ce shukar te-ai făcut!"

Obraznic gând! Bufni în râs şi se ridică:

- Biinee! Mă duc să-i scriu o scrisorică.

Copiii erau euforici - aşa că intră în camera ei, rupse o foaie din jurnal şi... Şi oftă greu.

"Iubirea mea,

Tocmai te-am văzut la ştiri. După ce te-am căutat toată dimineaţa pe youtube, tu mi-ai făcut o surpriză mare...

Ţi-am văzut privirea - şi sper că încă mai ştiu să calculez corect. În afaceri, cel puţin, calculam de obicei destul de bine... Ştiu însă cine a făcut mizerie în Le Mans; şi nu-mi rămâne decât să te implor să ai mare, mare grijă de tine! Nu uita - dacă tu nu mai eşti, nici eu nu mai pot fi! Să ai mare grijă..."

Şi-şi şterse lacrimile, fiindcă era gravidă şi-i era extrem de dor de soţul ei...

"Gazda noastră mi-a spus să-ţi transmit să apari mai des la televizor, pentru că copiii te-au văzut şi sunt euforici. Şi a adăugat că ar fi bine să apari în imagini mai vesele. Poate chiar să joci în reclame! Mie mi-ar conveni; pe lângă liniştea sufletească cauzată de decorul foarte sigur, te-aş vedea din jumătate în jumătate de oră...

Mă tem că am calculat corect momentul întoarcerii noastre acasă. Şi mă tem că n-am reuşit să mă ţin de promisiunea de a-ţi scrie mai des. O să încerc s-o fac de-acum încolo. Şi îţi promit că vom serba Crăciunul împreună.

A ta, pentru totdeauna,
Ana"

Şi gata - nu ştia ce altceva ar mai fi putut să-i scrie! Aşa că se ridică şi reveni în living:

- Am scris-o; dar dacă n-avem cum s-o trimitem de la un oficiu poştal din Paris, o arunc la coş.

Tasnim se grăbi s-o liniştească:

- Aa, asta e simplu! Jaser pleacă luni dimineaţă la Paris, să ia nu ştiu ce adeverinţă; îl rog pe el să pună plicul la o poştă de-acolo. E bine?

Da; era bine. Avea încredere în Jaser. Mai ales că va lipi bine plicul...

Acum o filmau pe Rebeca; discuta cu un poliţist. Lângă ea, bărbatul în costum care-o repatriase cu tot cu copii în prime-time avea mimica unui profesor de dicţie - era foarte atent şi părea pregătit să corecteze orice eroare. El era omul lui Ştefan - şi lucra la SIE. El menţinea relaţia cu autorităţile...

Mm, da' ce mai ardea clădirea aia! Prezentatoarea TV tocmai anunţa că, printr-un miracol parcă, nu se înregistraseră victime...

Jun atacase cu grijă - semn că i se cam clătina scaunul. Şi că "primise interzis" la împuşcat contele. Gândul ăsta o liniştea; gândul ăsta era curat balsam... Tasnim coborî telefonul de la ureche şi şopti:

- Jaser zice că în jumătate de oră e aici, să ia scrisoarea.

Serios? Începu să râdă:

- Şi să te invite la o plimbare, nu?

- Bineînţeles!

Mda... Se ridică:

- Să vedem dacă găsesc un plic...

- Îţi aduc eu imediat!

Sigur că-i aducea ea! Şi-aşa, Tasnim se grăbea să se aranjeze un pic! 30 de minute erau mult prea puţin pentru ea ca să se pregătească pentru plimbarea cu Jaser! De când slăbea, încet dar sigur, timpul alocat de Tasnim propriei înfăţişări crescuse simţitor. Şi maldărul de haine scos zilnic din şifonier şi probat creştea...

Intră în camera ei şi se aşeză pe marginea patului.

Revederea soţului ei îi făcuse bine. Avusese mare nevoie de ea! Avusese mare nevoie să-l revadă, să afle cu siguranţă că el e bine... Că e liniştit, semn că războiul mergea aşa cum trebuia... Aşa că o să-i trimită şi ea un semn. O scrisoare. Scrisă de mâna ei, ca să fie sigur că nu era vreo "invenţie" de-a umbrelelor, menită să-l liniştească şi să-l determine să se concentreze strict asupra afacerilor. Despături hârtia...

Îi scrisese că îl văzuse la televizor. Îi scrisese că îl văzuseră şi copiii - semn că erau amândoi aici, cu ea - şi că erau euforici - adică şi ei se bucurau foarte mult să-l revadă. Şi-apoi îi amintise că, dacă el păţea ceva, ea... Ea nu putea trăi fără el. Nu se temea să i-o spună şi lui. La urma urmei, el "începuse" - el spusese, cândva demult, că ea ocupa locul întâi iar "Florentina şi Şuncă ocupă locul doi". El trebuia să ştie că nu se schimbase nimic în inima ei - indiferent câte roşcovane sau câte escorte vor fi imortalizate pe peliculă prin preajma lui! Soţul ei era o fire geloasă; din dragoste, desigur! Ea suferea de gelozie, dar doar în interior. Rareori îi arătase şi lui partea aceea...

- Gata! Uite - ăsta e bun?

Da; plicul era bun. O să scrie... adresa lui Nicuşor. Anul trecut, în vară, văzuse fotografii din vila de pe Maria Ghiculeasa. Se îndoia că fostul ei cumnat se mutase între timp; aşa că... Iar la expeditor va scrie... Va scrie o prostie. Deci, o prostie... "Catherine Deneuve". Strada... "Rue de la Famille". Numărul patru - că nu voia să-i dea vreun indiciu care să-i provoace un accident vascular sau vreun infarct! Asta-i mai lipsea lui Ştefan - să afle că nevastă-sa era gravidă! Hm! Ştia sigur că Jun Chèn nu renunţase nici o clipă la planul de-a pune mâna pe singurul lucru care-l putea ajuta să câştige instantaneu războiul...

Scrisese "A ta, pentru totdeauna, Ana". Iar asta o să-l liniştească pe Ştefan. O să-l ajute mult să treacă peste "o să petrecem Crăciunul împreună" - şi-o să-l împiedice să se urce-n BMW şi să accelereze spre Nisa. În spatele mimicii calme şi-a zâmbetului micuţ "croit" pentru ochişorii copiilor lui, contele era furios - că-i ardea cazinoul în direct la teveu, iar amintirea faptului că familia lui se ascundea undeva în Franţa nu era deloc benefică în asemenea momente tensionate!

O să fie bine.

Băgă hârtia în plic şi-l lipi. Şi decise să dea şi-o bandă de scoci peste - ca să fie sigură că Jaser n-avea curiozităţi. Tânărul părea inofensiv; dar "ţinea" tot de imam Mohssen, individ foarte grijuliu cu membrii comunităţii din care făcea parte Zaynah Masrood. Şi doar asta-i mai lipsea lui Ştefan - nişte musulmani! Nu-i ajungeau românii, chinezii, sârbii, francezii... Şi-i venea să râdă...

Isamu

Uşa rămăsese deschisă; Isabelle se dusese la toaletă. Îi ceruse voie să se ducă la toaletă... Dar trăiau vremuri tulburi; era mai bine aşa, s-o ştie lângă el. Avea senzaţia că, dacă i-ar fi arătat calculatorul celălalt şi i-ar fi explicat ce avea de făcut, fata asta ar fi validat nişte tranzacţii şi-ar fi făcut şi calculele! Avea senzaţia că o putea transforma într-un fel de asistentă... Gândul ăsta îl făcea să creadă că ştia de ce Rebeca stătea lângă Ştefan şi ziua, şi noaptea...

Cum-cum? Tocmai primise un mail - şi prefera să-l recitească, pentru că aia era o veste foarte proastă...

Mda; dl Thorell îl anunţa că va amâna transporturile de la sfârşitul lunii. Cel din 29 se muta în 4 septembrie; cel din 31 se va desfăşura începând cu 7 septembrie. Iar veste mai proastă decât asta nu exista! Dl Thorell scrisese "din motive obiective" - semn că luase deja decizia, aşa că l-ar fi sunat degeaba...

Paşii se apropiau... Isabelle intră şi închise uşa. Şi se reaşeză pe canapea. Ridică privirea... Tânăra era speriată - rău!

- S-a întâmplat ceva?

Primi o negare. Şi cum plecase oarecum calmă şi revenise panicată, nu putea decât să presupună că moaca lui încruntată o speriase aşa! Încercă să zâmbească... astfel încât să nu pară că rânjeşte ameninţător la ea:

- Dacă vrei, stai la calculator. Poţi să citeşti, să te joci, să vezi un film sau...

Primi o negare.

- O să te plictiseşti rău!

De data asta o văzu ridicându-se; aşa că reveni spre ecran...

Trebuia să facă cumva cu transporturile alea. Adică cu încasările SAF Consulting. Amânarea dlui Thorell lăsa SAF Consulting pe minus. Şi cum nu putea să-l sune pe dl Thorell şi să-l roage să-i facă plăţi în avans...

Deschise tabelul cu datele de contact ale partenerilor de afaceri. Şi deschise şi fişierul cu planificarea transporturilor. Trebuia să-l convingă pe unul dintre ei să-şi grăbească afacerile - ca să nu iasă pe minus. Era sâmbătă; cu puţin noroc, putea da peste-un binevoitor dispus să discute afaceri în weekend... Ce tâmpenie!

Dacă ieşea pe minus, joi dimineaţa putea fi concediat.

Ştefan

Gata - era opt fix, aşa că începea videoconferinţa cu consilierii. Şi-aşa, fusese de-o răutate fantastică şi nu-i sunase deloc după ce se cazase! Grasu şi Diamant aflaseră de la Aleodor că "acţiunea se sfârşise" - dar de la el nu primiseră nici un semn! Era afurisit...

Intră în mail şi încercă să nu dea o prea mare importanţă faptului în sine:

- Veniţi la şedinţă.

Aleodor şi Rebeca se grăbeau să se aşeze... Da, le vedea camera. Îi invita... Puse mâinile-n sân şi se sprijini de spătar - ia să discute ei între ei! Iar el, ca un adevărat şef ce era, o să intervină doar arareori - şi-o să le traseze liniile directoare la final. Cam aşa urmau să decurgă şedinţele alea, după ce Jun va fi învins iar ei promovaţi şi instalaţi pe funcţii. El va fi rege; va sta la Cannes, sau la noua lui reşedinţă neachiziţionată încă, şi se va bucura de clipele minunate petrecute cu familia lui. Iar consilierii vor trebui să se descurce singuri! Se vor vedea uneori în conferinţe de-astea; şi se vor întâlni o dată pe lună, cel mult, la un mic-dejun "de plăcere"...

Grasu zâmbi spre cameră:

- Să trăiască şefu'!

- Şi consilierii lui.

Şi? De ce tăceau? "Hai, spuneţi ceva! Ce-aveţi? Daţi-i bătaie!" Şi uite că ei tăceau şi se holbau unii la ceilalţi... OK!

- Părinte, pe scurt.

Aleodor se grăbi "să inaugureze" stilul ăla nou de şedinţă:

- Când am aflat ce s-a întâmplat, i-am dat indicaţii lui Moisil şi-am luat elicopterul "de urgenţă". N-am avut probleme cu autorităţile; m-a ajutat mult faptul că n-au fost victime...

Bun! Ridică un deget, dar nu spuse nimic; iar Aleodor continuă:

- Parterul e făcut scrum; etajul unu e distrus 80%, etajul doi doar 50%. Stratul ignifug şi sprinklerele pe sistemul de urgenţă şi-au făcut datoria, aşa că etajul trei este intact... Momentan, organele investighează printre rămăşiţe; dar pompierii au spus că a fost cu siguranţă un atentat. Au identificat cele patru puncte în care a fost plasat explozibilul... Evident, ei nu ştiu cine l-a pus; în funcţie de ceea ce stabileşte şefu', or să investigheze mai departe spre dreapta... sau spre stânga.

Diamant scăpă un zâmbet scurt - semn că vărul lui avea "o socoteală" la care copsese cât fusese ziulica de lungă! Şi cum ziulica în Aurari putea fi extrem de lungă uneori, Diamant aştepta răbdător să-i vină rândul...

- În orice caz - investigatorul trimis de compania de asigurări a pregătit deja documentele pentru transferul bancar. Mai are doar de completat suma. Imediat cum calculează toate daunele, virează banii.

Rebeca se grăbi să continue:

- Şeful peste urbanism din primărie a spus că, dacă structura de rezistenţă a fost afectată, suntem obligaţi să demolăm clădirea. Aşteptăm deci terminarea anchetei şi decizia lu' şefu'. Iar din partea ăluia n-avem nici o veste - nici veselă, nici tristă. Nici măcar o răbufnire nervoasă!

Diamant decise să continue el:

- Eu l-am sunat pe Isamu şi i-am transmis mesajul. Nu m-a sunat înapoi - semn c-a priceput din prima...

Aleodor completă:

- Iar oamenii mei îmi spun că vila de la Cannes e din nou baricadată bine.

Aprobă şi întrebă mai mult aşa, ca să-i conducă uşurel prin toate punctele discuţiei:

- Aţi primit transcriptul discuţiei lui cu Jun...

- Bineînţeles!

"Că doar mi l-a trimis iubirea vieţii mele! Cum să nu-l primesc?!" Aşa ar fi răspuns Diamant, în alte condiţii, iar Rebeca ar fi roşit rău...

- Opinii. Grasule?

- Jun ăla e uleios ca vaselina de calitate. Şi chiar dacă frati-su a zis că plănuieşte să se ducă să-l împuşte-n frunte, sângele apă nu se face! Din păcate, însă, asta ne dezavantajează acum. Chiar dacă Isamu e de partea noastră, nu-l poate convinge nicicum pe frati-su să renunţe la război.

Ridică încă două degete şi-i făcu semn să continue... Aleodor oftă scurt:

- E bine că te-au difuzat toţi în breaking news. Măcar aşa ştii sigur că a aflat şi ea ce s-a întâmplat! Sunt sigur că se va ascunde foarte bine - în caz că lăsase garda jos şi se gândise că pericolul a mai trecut...

- Ştie că pericolul va trece doar după ce se anunţă oficial sfârşitul războiului. Poate-a lăsat garda jos, de dragul copiilor, şi i-a scos prin oraş; ştirile de azi sigur o vor determina să-i încuie bine-bine...

Iar ei nu spuneau nimic... Puse degetul pe primul deget ridicat:

- Jun n-a vrut să facă victime; a vrut să le demonstreze şefilor că e capabil să mă atace financiar şi să facă gălăgie în Franţa fără să umple morga. Le-a demonstrat. Acum aşteaptă atacul meu. Care însă nu va veni...

Diamant ridică un deget şi trase aer în piept, aşa că se grăbi să-l oprească:

- Aşteaptă. Următoarea ţintă voi fi eu. Conform cu spusele lui Jun, o să urmeze un atentat asupra mea. Unul curat, punctual, probabil cu lunetist. De asta se vor ocupa consilierii mei francezi...

Aleodor se grăbi să intervină în speech-ul lui:

- Iar dl Moreau m-a contactat şi m-a asigurat că subalternii lui au fost anunţaţi şi sunt la posturi.

OK, n-o să-l certe pentru întrerupere. Continuă, mutând degetul:

- "Ştii câte mii de oameni o caută zilnic pe nevastă-sa?" Jun nu face tromboane verbale - mai ales atunci când vorbeşte cu frati-su şi e plin de adrenalină. Aveţi veşti?

Tăcere...

- Faceţi cumva să aveţi veşti.

- Dacă-mi dai aprobare, fac eu ceva ca să avem un happy end scurt şi de calitate. Şi după aia o să avem multe veşti - de la ea, personal.

Daa - Diamant dospise cât fusese ziulica de lungă! Probabil că avusese multe-multe audienţe la primărie... Îi făcu semn să continue.

- Dă-mi aprobare să documentez plozii ăluia.

Oof, Doamne! Vărul lui îl iubea mult şi pe el, şi pe Ana - şi-şi adora nepoţii! Deci la asta se gândise el atâtea ore...

- Dă-mi aprobare să pun gheara pe ei. Şi trimite-l pe-ăla la mine, să-i recupereze.

- Ca să-i spui ce?

- Ca să-l pun să se jure că pune punct războiului. Şi ca să-l pun să dea cu pixu' şi să lase gaj nişte zeci de milioane de euro la chestia asta.

Serios?! Plecă scurt capul spre dreapta... iar Diamant detalie:

- El poa' să facă şmecherii şi să-şi retragă gaju'. Da' de muiere n-o să scape. Tu m-ai învăţat că muierea te ridică, muierea te coboară. El poate că nu-şi iubeşte plozii; că el a făcut bani, cât au crescut ei. Da' nevastă-sa îi iubeşte de moare după ei! Aia poate să-l trântească rău, la şefii lu' Moreau ăla! Aia o să plângă rău de tot când o să afle că i-am săltat plozii! Şi, dacă vede că bărba-su nu s-a potolit iar ea riscă să rămână fără plozi definitiv şi irevocabil, îl trânteşte de n-are suflu!

Ridică mâna şi-l opri. Şi, spre disperarea lui Aleodor, îi dădu dreptate:

- Probabil că se va ajunge şi la plozii lui. Dar tu nu te amesteci în asta.

Mm, ce furtună iscaseră cuvintele lui! Ce fulgere azvârlea Diamant din ochii ăia albaştri! Curat cataclism!

- Copiii sunt la Nisa; iar tu eşti urmărit cu maximă atenţie. O să ai partea ta de rol, în privinţa planului cu plozii lui; dar momentan te

rezumi la ale tale. De Jun şi documentarea rudelor lui mă ocup eu.

- Bine, şefu'.

Gata - "făcuse pace" cu Diamant. Înţelesese şi el că era mai bine să nu se-amestece acum. Gândul că va fi implicat în planul cu copiii lui Jun îi era de-ajuns. În ultimul timp, Diamant devenise un pic mai... grijuliu cu el însuşi. Şi cu viitorul lui. Oare Rebeca să fie de vină pentru asta? Cine putea şti...

- Ca să concluzionăm - m-a atacat, iar eu nu-i voi răspunde. Mâine sau poimâine, va afla că mi-a făcut un bine atacându-mă. Va afla cât am încasat de la asigurare, va afla că am planuri mari cu terenul pe care e clădirea aia... şi va încerca să mă omoare. În ce vă priveşte, vă vedeţi de treburile voastre. Dar aveţi ochii-n patru. Poate spune că da, are o listă, dar nu e numerotată - aşa că bifează lista în ordinea dorită de el. Isabelle e pusă bine; voi însă sunteţi la îndemâna lui. Şi nu vă dau voie să vă încuiaţi într-un bunker. Viaţa voastră merge înainte. Deci, atenţie sporită pe străzi. Nu staţi în dreptul geamurilor. Diamante, nu pleca nicăieri fără Claire - şi nu coborî din ea dacă nu e absolut necesar s-o faci.

- Bineînţeles.

- Dacă eu păţesc ceva, Diamant se mută în locul meu.

Gata - îi băgase în fibrilaţii gigantice!

- Şi aveţi toţi grijă de el.

- Ştefane,

- Diamante, tu urmezi la tron. Jură-te că, dacă eu păţesc ceva, îmi găseşti familia şi o duci în Aurari.

- Vărule,

- Jură-te!

Diamant sări în picioare şi ţipă:

- Nu mai vorbi aşa!

Bine, nu mai vorbea! Dar tot el urma la tron, aşa că... Vărul lui se aplecă şi aproape că muşcă din camera web:

- Nu mai spune căcaturi de-astea!

Şi gata - Diamant cedase nervos. Nu-i nimic - el vorbea cu ei, care erau foarte receptivi:

- Jun are oameni buni. Poate nimeri. Dacă nimereşte, Diamant devine rege.

Grasu oftă greu:

- Da, şefu'.

Întoarse capul spre Aleodor... Bărbatul de lângă el nu-l privea; îşi privea lung mâinile din poală... Îi dădu un cot - şi-l electrocută bine-bine:

- Dacă Jun nimereşte, Diamant devine rege.

- Da, şefu'.

Pe dracu! Ăsta claca primul! Ăsta nu putea lucra cu Diamant, care apăsa pe trăgaci înainte să dea bună ziua... Se întoarse spre Rebeca; iar ochii albaştri îl priviră lung, drept:

- Da, şefu'.

Serios?... Ei, pe dracu! Ea era disperată la propriu! Ea, dacă el păţea ceva, habar n-avea încotro s-o apuce şi mai ales de ce! Ea probabil că se urca în primul taxi şi fugea... deşi era vorba despre Diamantu' ei... Oftă greu şi reveni spre cameră:

- Şansele sunt jumi-juma. În orice caz - dacă eu păţesc ceva, găsiţi-mi familia şi puneţi-o la adăpost. Grasule, trimite un om la Braşov. Poate încerca să-şi contacteze părinţii - pentru că nu i-a mai căutat de vreo 11 ani, şi s-ar putea să mizeze pe faptul că ei "nu există" în mintea chinezului.

- Da, şefule.

- Vreo veste de la trupe?

- Nimic.

- Diamante, vino înapoi.

Aşa - că nu-l auzise trântind uşa, aşa că era acolo! Şi totuşi, uite că nu venea...

- Diamante, nu mă face să repet! Că nu-mi place!

De data asta vărul lui fu ascultător. Adică reveni pe scaun, îşi trecu scurt mâneca peste lacrimile de la ochi şi mârâi printre dinţi:

- Te spun lu' tac-tu! Să mor io dacă nu te spun!

- O să-ţi spună că el e prea bătrân pentru asta - şi că tu eşti viitorul. Aşa că mai bine nu-i spui. Ai grijă ce faci pe-acolo. Ceva "impulsuri" de la Interne?

Diamant tăcea şi-şi rumega necazul... Oftă greu:

- Ceva veşti de la Interne?

- ... Nu. Nimic. E ciudat...

- Fii atent şi nu-ţi forţa norocul. O arestare, pe fondul războiului cu Jun, ne-ar anula practic avantajul.

- Sunt cât se poate de atent.

- Nu mai lucra tu personal. Trimite-ţi consilierii pe teren. Vorbeşte cât mai puţin la mobil - şi spune-le să aibă mare grijă ce perle scot din gură când comunică între ei.

Diamant aproba cu capul. Era supărat rău vărul lui; era supărat, pentru că nu voia să fie urcat pe tron înainte de vreme - adică înainte ca el, Ştefan Ionescu, să împlinească suta şi să moară de bătrâneţe în braţele Anei. Diamant suferea mult de dor de văr-su...

Se ridică şi se mută lângă geam. Îşi aprinse o ţigară. Îi aştepta să termine ei şedinţa aia... Aleodor fu cel care continuă discuţia:

- Stai liniştit, Diamante - că nu-i singur aici. Francezu' mi-a zis că a alocat 20 de oameni pentru şefu' personal. Iar de mâine-ncolo te asigur eu că nu mai iese din dormitor fără vestă antiglonţ!

Tăcere...

- ... Nici la piscină nu-l las fără! Nici în curtea conacului!

Tăcere... Băgase toţi dracii-n ei! Tii - ce tare-l iubeau consilierii lui... Ridică puţin tonul vocii:

- Calmaţi-vă - că nu mor eu cu una, cu două. Rebeco, mâine la unşpe fix mi-aduci aminte să-l sun pe nea Nicu.

- Da, şefu'.

- Părinte, mâine la nouă şi-un sfert mi-aduci aminte să-l sun pe Moreau.

- Da, şefu'.

- Diamante, ai grijă ce faci pe-acolo.

- Da, şefu'.

- Grasule...

- Stai liniştit, şefule - că ţi-o găsesc eu cumva!

Păi stătea liniştit - că dacă era neliniştit, n-avea nimic de câştigat! N-avea cum să-l grăbească, de vreme ce nici chiar el, soţul ei, nu era capabil s-o găsească...

- Vorbim.

Stinse ţigara şi se grăbi spre troller - la nouă fix se întâlneau cu Luci la Le Bistrot d'a Coté, să discute despre primă. Că-i dădea primă! Patru explozii, trei etaje făcute scrum şi zero victime? Curat miracol!

Diamant

Aleodor se aplecă şi întrerupse legătura - iar Grasu apăsă ecranul şi oftă:

- Nu mai face, bă, căcaturi de-astea! Că-l dai peste cap!

- Cum-cum? Ce-ai zis? Căcaturi? Tu l-ai auzit ce-a spus?

- Da.

- Şi ţi se pare că e normal să spună de-astea?

- Da; e foarte normal.

Aah! Îi venea să-i dea cu laptopul ăla-n cap! Grasu se ridică:

- Situaţia e lila. Ăla s-a apucat să detoneze ditai clădirea cu francezi în ea. A prins curaj; pe măsură ce i se apropie debarcarea, curajul lui creşte. Şi cum în Bucureşti n-au fost oamenii lui, sigur o să-şi trimită chinezii după şefu'!

- Şi cum el umblă mult şi stă ore-n şir prin crâşmi, la discuţii cu tovarăşii...

- Umblă cu nişte bodyguarzi de-ăia ca lumea. Iar Aleodor a aranjat cu francezu', să bage şi ăla nişte spioni.

- Spionii curului! Chinejii s-au plimbat prin oraş, la zece dimineaţa, cu o sabie uite-aşa de mare "la purtător"!

- Dar pe-aia n-o păzea cine-l păzeşte pe şefu'.

Oftă greu...

- Oricât de tare te-ai ofusca şi-ai insista - n-ai să-l convingi să umble-n costum de rege, cu armură şi coif şi eventual şi pinteni. Aşa că nu mai face de-astea. Îl superi. E şi-aşa destul de supărat...

- ... Ai vreo veste de la nevastă-ta?

- Nu. Momentan, nimic. Şi-a făcut contul, aşa cum am stabilit. Locuieşte în Nantes, cică e singură... Are vreo şase prietene - care bineînţeles că n-au legătură nici cu noi, nici cu tovarăşii lui Ştefan. Şi e veşnic online, pe iPhone.

- S-a angajat la ăia la supermarket?

- Da; şi-a făcut o poză cu pliantele-n dinţi şi-a pus-o pe Febeu. E tare haioasă...

- Ia dă s-o văd şi eu!

- Mai bine nu.

Poftiim?

- Că tu n-ai stare; şi mi-e că te duci val-vârtej s-o iei pe şefa pe sus - şi să ştii că ulcioru' nu merge de multe ori la apă!

- Dă s-o văd, ca să ştiu ce raportez!

- Păi cum să raportezi, mă? Ce-am vorbit noi?

- Dacă mă duc acolo şi Ştefan îşi pierde cumpătul, trebuie să-i spun ceva!

- Îi spui că am eu pe cineva în Nantes, pe urmele reginei; şi-l trimiţi la mine.

La urma urmei... La urma urmei, o să dea el cumva de Roxana! Odată se-nfuria şi lua laptopul lui Grasu şi-l ducea la un băiat iute de degete! Sigur îi spărgea ăla contul de Facebook! Şi de-acolo era floare la ureche! Aşa că se ridică:

- Mă duc şi eu...

- Du-te şi odihneşte-te.

- Mă duc la primărie.

- ... Da' ce-ţi veni, mă?

- ... Acolo ţin DVD-urile cu ea.

Şi-atât - se grăbi să iasă. Nici azi Raina nu-i aruncase o privire mai altfel, sau vreun zâmbet sau vreun apropo...

Ana-Maria

Copiii nu dormeau - deşi era aproape ora 11. Era normal să nu doarmă - îl revăzuseră pe tati, la jurnalul de la ora zece, aşa că agitaţia mânuţelor era perfect justificată. Oftă uşor:

- I-am trimis azi lui tati o scrisoare...

- Sper că nu i-ai scris unde locuim!

Ia uite ce aliată de nădejde căpătase! Negă încet şi completă:

- În plus, i-am dat scrisoarea lui Jaser. El se duce mâine la Paris - şi o s-o pună la o poştă din Paris. În caz că o interceptează chinezii, să nu ştie că locuim în Nantes.

- Mami a mea frumoasă şi deşteaptă!

Prinţul cel mic şi şmecher o pupa apăsat pe obraz...

- Dar scrisoarea asta mi-a amintit o mică... omisiune. Şi anume, că i-am scris numai eu. Aşa că mă gândeam... Să pregătiţi câte-o scrisoare pentru tati; iar când ni se mai iveşte ocazia să-i scriem, o să pun şi scrisorile voastre în plic.

Gata - adio somn! Se repeziseră amândoi de gâtul ei! Încercă să-i liniştească cumva:

- Înapoi în pat - că e important să discutăm problema asta!

- Mami, da' hai să-i scriem!

- Prinţeso, e aproape ora 11! E târziu! Ai tot timpul să-i scrii mâine!

- Da' de ce?

- Fiindcă n-o să-i trimit încă o scrisoare în noaptea asta! Mâine dimineaţă, după micul dejun, vă aşezaţi frumos la masă şi-i scrieţi amândoi, pe îndelete...

Léon oftă din tot sufletul:

- Da' eu nu ştiu să scriu...

- În schimb, tu ştii să desenezi foarte frumos. Tu faci un desen iar Florentina scrie o scrisoare. În ele, vă rog frumos să nu-i transmiteţi lui tati nici un indiciu despre Nantes, Sami sau Tasnim. Şi nici despre deghizările noastre. Nici despre aikido. Nu trebuie să aibă vreo cale să ne găsească aici. Dacă chinezii ne interceptează scrisoarea...

- Mami...

- Da, prinţeso.

- ... Da' noi ne mai întoarcem la tati?

- Bineînţeles! O să petrecem Crăciunul la Cannes, cu tati!

- Dar mai e atât de mult până la Crăciun...

- Nu mai e chiar aşa de mult. Uite - din aprilie, de când am fugit noi, au trecut până acum... 128 de zile. Iar de mâine până la Crăciun mai sunt... 119 zile.

- Aşa de multe?

- Poate vor fi mai puţine. Depinde de cât de repede îl învinge tati pe Jun.

Tot prinţul fu cel care "detensionă situaţia":

- Ei - las' că or să treacă repede! O să mergem la aikido, o să ne apucăm serios de lecţiile din clasa a doua şi de la grupa mare... Şi or să treacă repede!

- Exact. Peste câteva zile începe toamna... Şi apoi vine iarna. Şi ne întoarcem la tati. Şi-acum propun să ne odihnim, ca să vă vină idei frumoase mâine, când îi scrieţi lui tati!

- Mami, da' vreau să-i scriu şi eu lui tati!

- Bine; o să te ajut eu să-i scrii.

- Ce biinee...

Prinţul se întindea cu poftă, semn că era obosit... Îi sărută uşor pe amândoi şi închise ochii - voia să-l viseze. Voia să-i viseze zâmbetul... şi să-şi amintească vocea lui. Ca să poată să-şi compună acele fraze după care tânjea rău...

Ştefan

Era aproape miezul nopţii, dar Rebeca nu dormea. Şi nu putea nici el să adoarmă. Aah - ar fi trebuit să plece azi spre conac! Dar mâine aveau întâlnire cu primarul, cu inspectorul lui Mercier... şi cu încă vreo 20 de inşi angrenaţi în ancheta incendiului de la cazino. Mâine, trebuia să decidă dacă îl demola sau îl reconstruia; şi parcă nu voia s-o sune pe Perla ca să primească indicii. Tuşica lui era sora celui mai straşnic bulibaşă care existase vreodată! Diamant era băiatul ei; iar dacă afurisitul ăla de văr al lui moştenise îndeajuns de multă şmecherie să convingă o şatră întreagă că e daltonistă rău de tot...

Patul se ridică uşor. Mm... Se dusese la baie. OK. Să facă ce-avea de făcut, să vină înapoi şi să se culce odată! Era obosit - şi nu putea să adoarmă, dacă o ştia trează. Aştepta...

Paşii se apropiară, dar se opriră în faţa lui. Hm...

- Şefule...

- Ce-i, fă?

- ... Mie mi-e frică.

Poftim? Deschise mirat ochii:

- Ce-ai zis?

- Că mi-e frică.

Şi zău că nu râdea! Ba chiar avea o faţă plângăreaţă rău...

- Stai liniştită - că nu intră nimeni peste noi. Decât dacă-i trimis de nea Nicu în investigaţie!

- Nu, şefu'. Mie mi-e frică...

Şi suspina... Decise să se ridice:

- Spune.

Rebeca se codea, se răsucea, îi evita privirea... şi se conforma:

- ... Mi-e frică să nu mori.

Poftim? Tânăra din faţa lui împreună palmele într-o rugăciune:

- Şefule, să nu mori! Că dacă tu mori, io mă omor, să ştii!

- Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă!

- Dacă eu mor, tu devii regină.

- Dacă tu mori, io îmi bag cuţitu'-n inimă!

- Dacă eu mor, Diamant o să fie rege în

- Nu! Nu-i adevărat! Tu nu l-ai văzut pe Diamant? N-ai văzut ce-a zis când te-a auzit?

- Diamant mă ascultă! Dacă eu mor, el va fi rege!

- Dacă tu mori, o să se termine totul!

O înhăţă de braţ, o smuci spre stânga şi-i dădu o palmă la fund:

- Fă!

Şi cum era şi nervos, şi supărat, şi foarte obosit, continuă să-i dea palme la fund - îndeajuns de tare, ca s-o învârtă în jurul lui:

- Fă! Tu să nu-ndrăzneşti să-mi ieşi din cuvânt! Că te ia mama dracului! Şi pe tine, şi pe ei! Pe toţi! Am spus o vorbă! Am dat un ordin! Iar dacă n-ascultaţi de ordinele mele, dracu v-a luat pe toţi!

Îi dădu vânt spre pat şi înjură "din tot sufletul"! Că-l scosese din sărite cu miorlăiala ei! Şi cu jelania! Ete - şi-acum bocea! Se ghemuise-n pat şi plângea în hohote! De parcă, gata - murise deja! Înşfăcă pachetul cu ţigări şi se trânti pe scaun:

- Mama voastră de mămăligi! Las' că v-arăt eu vouă! Vă revigorez eu!

Îşi aprinse o ţigară:

- Vă amintesc eu imediat ce şi cum! Că prea v-ascundeţi după fusta mea! Ce-s eu, fă? Umbrelă? Paravan? Elefant - să vă pitiţi toţi după mine? N-ai, fă, sânge-n tine? Văr-miu a avut curaj să mă scape din căcatu' din aprilie! A avut curaj să se-mpuşte cu ăia la Piccolo Mondo! A avut curaj să se urce pe motor şi să se ducă la fratele omului căruia eu i-am semnat sentinţa! A avut curaj să bată palma cu Popescu! A condus toată afacerea, până am înviat eu! Fă! Diamant are stofă de rege, fă! Şi stofă, şi cap, şi tupeu şi toate celelalte! Şi-o să fie rege! Fiindcă aşa i-am zis eu!

Dădu cu pumnul în masă şi răcni:

- Fiindcă e văr-miu şi mă respectă, fă!

Rebeca tremura ca varga, ghemuită în colţul patului, şi bocea în hohote... Se apropie de fereastră:

- Nu mă face să cred că n-ai sânge-n tine ca să stai lângă el. Nu mă face să cred că curva aia din Aurari are mai mult sânge-n ea decât ai tu. Nu mă dezamăgi...

Rebeca şopti imediat, printre suspine:

- N-am să te... dezamăgesc... niciodată.

- Fă un efort şi nu uita asta. Şi-acum ieşi şi lasă-mă-n pace!

Arătă spre uşă; în secunda imediat următoare, consiliera lui "pescui" din mers halatul şi se aruncă practic spre ieşire...

Şi gata - rămăsese singur. Stinse ţigara şi se lungi pe locul lui. Oftă greu...

Nu ştia ce să facă. Juca sceneta aia cu Rebeca... deşi ştia că Ana se va întoarce de-abia la Crăciun... Şi parcă i-ar fi pus punct. Parcă ar fi redevenit regele ăla pe care-l ştia lumea - regele îndrăgostit de regina lui, care nu observa nici o altă femeie de pe planeta asta. Cuvintele lui Jun îi zdruncinaseră serios speranţele. "Ştii câte mii de oameni o caută zilnic pe nevastă-sa?" Chinezul nu renunţase nici o clipă... Pericolul nu scăzuse în intensitate nici măcar o clipă...

Dar dacă el nu mai juca sceneta aia cu Rebeca, oare cum mai putea justifica lungile ei plimbări cu Diamant prin Bucureşti? Lungile lor discuţii din Aurari? Dansul şi dedicaţiile şi conversaţiile spumoase de pe petreceri? De ce ar mai fi fost Diamant atât de... amabil şi serviabil faţă de fata asta, dacă ea n-ar mai fi fost amanta regelui? Că vărul lui nu se căznea nicicum s-o facă pe Graţiela să zâmbească, atunci când apărea ea în Aurari! Aşa că...

Aşa că...

Se ridică şi-şi trase blugii - aşa că va juca în continuare sceneta. Pentru ei - pentru Diamant şi Rebeca.

Roşcata

Năvăli în hol şi împinse uşa - şi aproape că alunecă cu tot cu covorul ăla, în tentativa de-a se întoarce cât mai repede-n loc şi-a o închide bine-bine! Şi abia după ce fu ea convinsă că uşa se închisese, că ea era afară, că ieşise cât mai repede - adică îndeplinise ordinul -, realiză că era îmbrăcată într-un neglijé neglijent, că tocmai năvălise afară din cameră iar urechile celor doi tineri care-o priveau lung auziseră vocea supărată a regelui... şi pliciuielile palmei...

"Şi-acum ce dracu faci? Un' te duci? Jos, la recepţie? Sau te-aşezi pe preş, între ăştia doi, şi-ţi boceşti prostia?"

... Aleodor! El avea a treia cameră de pe dreapta! Şi tot în dreapta era ditamai căruţul plin de aşternuturi - şi două cameriste... Ei, la dracu cu ele! Îşi trase halatul pe umeri şi-o rupse la fugă pe lângă ele... căznindu-se din greu să se rezume la suspinele alea imposibil de controlat...

Ciocăni corect de două ori - şi auzi imediat foşnetul şi vocea spionului:

- Cine e?

- Rebeca.

Uşa se deschise cu zgârcenie... şi-apoi fu trasă în cameră. Aleodor băgă pistolul la curea:

- Ce-ai? Ce s-a întâmplat?

- ... Iar l-am supărat!

- De ce? Ce i-ai spus?

- ... I-am spus... să nu moară...

- Oof, Doamne! Toţi murim, într-o zi! Indiferent dacă ne place sau nu, dacă ne-am terminat treburile sau nu...

- I-am spus că, dacă el moare, mă omor şi eu!

- Iar el te-a înjurat bine!

Ia uite ce fler avea Părintele! Sau îi ascultase?... Oare îşi strecurase vreun microfon prin bagajele lor?

- Normal că ţi-a zis-o! Ce - el te-a luat cu el ca să moară-n gaşcă?

- Da' eu nu pot să

- Nu poţi să-l ajuţi pe Diamant să-şi conducă regatul?

- ... Nu cred că Diamant îşi doreşte să fie rege.

- Şi totuşi, o să fie la un moment dat. El nu şi-a dorit nici să fie bulibaşă; da' s-a băgat bucuros la jug, de dragul lui Ştefan. Ca să poată Ştefan să iasă din jug şi să fie fericit, alături de Ana...

Adică şi Aleodor zicea la fel ca Ştefan... Nu! Negă violent:

- Nu! Eu cred că Ana trebuie să rămână regina! Şi unica şefă!

- Ana nu poate fi regină fără regele ei. Ana este acum regina lui Ştefan pentru că o vrea el regină. Iar ea îl iubeşte prea mult ca să-l dezamăgească... sau să se-ndepărteze de el.

- Băi! Dacă Diamant dă greş, îţi dai seama ce se-ntâmplă şi cu Ana, şi cu noi, şi cu toată lumea?

- Diamant n-are cum să dea greş - fiindcă ne are pe noi.

Poftim?

- Ăsta e rolul nostru - să-l ajutăm pe rege. Şi să ţinem regatul unit şi prosper. De noi depind vreo 15.000 de suflete...

Corect - supuşii regelui...

- Dacă el moare şi noi spălăm putina, ei or să rămână fără protecţie. Unii vor muri; alţii se vor duce la alţi şefi. Alţii or să fie luaţi cu japca... Şefu' nostru are cele mai "răsfăţate" condiţii din branşa lui. Şi cei mai buni oameni. Trebuie să avem grijă de ei. Şi-ţi zic o chestie...

Aleodor se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Chinezul e pus sub supraveghere acum. Aşa se lucrează în organigrama lor; atunci când chinezu' calcă pe bec iar şefii lui încep să aibă îndoieli în privinţa lui, adjunctul este contactat discret, "de sus", şi primeşte nişte linii directoare. În faţa chinezului, face pe adjunctul ascultător; în umbră, trage sforile astfel încât şeful lui să nu iasă din liniile alea directoare. Jun, dacă are îndeajuns de mult tupeu să trimită un lunetist după şefu', o să fie dezamăgit; fiindcă puşca n-o să ţintească fruntea, ci vesta antiglonţ.

Serios?... Adică chiar vorbea serios? N-o trombonea?

- ... Bă, sigur? Nu mă minţi?

Spionul nega, extrem de serios...

- Bă! Eşti sigur?

- Foarte sigur. Ştefan trebuie să avanseze; aşa că va avansa, orice-ar fi. Din păcate, China aia e ca o omidă cu milioane de picioare; se mişcă al dracului de greu!

Tresări şi sări în spate - uşa se deschisese...

Ochii verzi nu erau furioşi. Adică nu mai erau furioşi. O dojeneau

doar. Îl dezamăgise cu gândirea aia de copil încuiat... Ştefan intră şi se opri în faţa ei:

- Mai faci?

Negă ferm.

- Promiţi?

Aprobă ferm.

- Atunci promit că nici eu n-am să mai fac. Cu excepţia cazurilor când tu o să mai faci.

Alambicată promisiune că gata - trecuseră de la urechelile verbale, la clasica bătaie la fund! Ştefan zâmbea; aşa că îşi permise să zâmbească şi ea un pic...

- Ia-mă de gât.

OK! Se conformă - şi fu ridicată pe braţe:

- Şi-acum arată-le că ne-am împăcat.

Aha! Da-da! Oamenii lui Nicu Cărare! Lăsă capul pe pieptul lui şi închise ochii. Zâmbea uşor... El o purta pe braţe de parcă chiar erau împreună... Fu aşezată pe pat; simţi imediat nevoia să se ridice, dar suportă cu stoicism durerea... Uşa se închise; iar Ştefan şopti:

- Să nu mai faci. Să nu mă mai boceşti înainte să mă vezi rece.

Nu - n-o să mai facă niciodată!

- Hai să ne odihnim.

Aprobă şi se mută la perete; şi, de data asta, Ştefan o răsuci cu spatele la el... şi-o cuprinse cu braţul. Deci azi o ţinea el pe ea... în caz că intra totuşi vreo cameristă de-aia "specială" iar nea Nicu îşi punea gărzile să dea raportul...

31 august 2011 - miercuri

Roşcata

... e... t... e. Punct. Gata. Se sprijini de spătar şi-şi privi lung "capodopera"... Habar n-avusese că putea fi în stare să înveţe să scrie atât de frumos! Şi în atât de puţin timp!

Reveniseră la conac duminică la prânz; pe la patru, îşi terminase treaba la birou şi primise "program de voie". Venise deci în camera ei, scosese cărţile de clasa-ntâi şi se pusese pe treabă. Şi dăduse cu mucii-n fasole, fiindcă se apucase direct de scris - şi scrisese execrabil! Adormise la unu noaptea, cu lacrimile pe obraji... Luni, îşi începuse "antrenamentul" cu studierea forumurilor de pe internet; aflase deci că avea nevoie de-o "sesiune de grădiniţă", aşa că se apucase de treabă. Făcuse luni toată grupa mare, după care marţi aprofundase "la greu"... Şi uite că azi îi reuşise ceea ce duminică se numise "eşec". După ce făcuse sute de semne de-alea din carte - ovale, bucle, bastonaşe şi cârlige, uite ce frumos îi reuşise textul ăsta! Copiase o lecţie din carte. Şi ieşise aşa frumos! Reuşise să nu mănânce litere... Când o să ajungă la gramatică, o să fie dezastru...

Ba nu! O să-şi bată capul şi-o s-o facă şi pe-aia! O să înveţe! Ştia că n-o să fie niciodată aşa ca Ştefan, sau ca Aleodor; dar măcar nu va mai fi o capcană pentru ei! Dacă oricare dintre partenerii lui Ştefan o ruga să ia pixul şi-o foaie şi să noteze ce-i zice el...

Aha! Se auzeau paşi apropiindu-se! Oare Ştefan se ducea în dormitor?... Nu, venea la ea. Îl auzi ciocănind... şi zâmbi:

- Intră.

Şeful ei se conformă şi ridică mirat sprâncenele... Arătă spre caiet:

- Chiar sunt curioasă ce părere ai despre munca mea de până acum!

Ştefan privi lung caietul şi zâmbi:

- E bine. Exersează cu ghidul de conversaţie.

Cu ghidul de conversaţie?

- Înveţi şi gramatica, şi caligrafia. Dar asta când te-ntorci; acum, vreau să-ţi arăt ceva.

Îl urmă pe coridor şi intră în birou. Aleodor jubila tot, aşezat pe scaunul de lângă scaunul regelui... Fu condusă la birou şi i se indică ecranul. Vedea... un mail de la contabil. Bătrânelul amabil îl anunţa că, în conformitate cu datele pe care le primise, alea proaspete în care apărea şi viramentul companiei de asigurare pentru paguba din Le Mans, Raina Consulting îşi continua creşterea susţinută iar SAF Consulting... Măi, să fie! Chinezul ratase cifra zero?

- Da - Isamu iese pe minus luna asta, cu 50.000 de euro. Pare a fi o livrare amânată. Întrebarea este - a amânat-o clientul, sau consilierul nelămurit?

Cum adică, nelămurit? Aleodor se grăbi să-i răspundă el:

- În ultimele 24 de ore, a trimis o mulţime de mail-uri şi-a şi dat câteva telefoane. Dar nu ştiu dacă a făcut asta fiindcă are o livrare în minus, sau fiindcă a vrut musai să aibă o livrare în minus.

- Păi de ce să vrea să

- Ca să iasă pe minus. Ca să vadă dacă-l concediez. E singur cuc acolo - iar eu insist să mă prefac că nu-l observ. Poate să încerce să-mi forţeze mâna. Poate să-mi ceară, voalat fireşte, să-l iau sub umbrela mea. Poate a fost foarte ghinionist - şi, fiind o fire ambiţioasă, se zgârie rău de tot pe ochi chiar acum...

Mda...

- Voi ce mă sfătuiţi să fac?

Aleodor ridică scurt din umeri:

- Eu i-am oferit umbrela noastră. Adică i-am spus că, dacă are probleme, poate să mă sune.

- Deşi ştiai că o spui degeaba.

- A avut nevoie de-un indiciu. I l-am dat. Acum, însă, are nevoie de ajutor.

Avu senzaţia că Ştefan îl întrerupse un pic mai tăios:

- Sau de-o şmecherie. Sau de eliberarea familiei lui. Rebeca?

Of! Să-i spună părerea ei... Păi, să-i spună părerea ei!

- Din câte mi-ai spus, nea Nicu Cărare te-a anunţat deja că Ochiul îl agrează pe Isamu ca punte între tine şi China. Din câte zice Părintele că zice Moreau, Isamu a votat cu tine din secunda unu-ncoa. Iar familia lui e în Aurari - adică chinezu' ştie că păşeşte pe teren minat iar frati-su-i dement şi-a halit vitamine. Eu cred că nu-şi permite să buşească el datele contabile. Cred că îi dârdâie fundu' pe scaun şi nu-şi permite nici să clipească mai altfel. Şi cred că nici el nu ştie ce să facă. Şefule, eu zic să stai în continuare cu spatele la el. Şi să faci o şmecherie ca să-l ajuţi să încaseze 50.000 de euro şi să iasă măcar pe zero - da' s-o faci fără să-ntorci capu'...

Ştefan începu să râdă:

- Fă! Tu mi-l omori de comoţie!

- Io, şefu'? Da' ce i-am făcut io?

Ei râdeau; Aleodor "n-o prea nimerise" cu răspunsul lui, aşa că zâmbea doar... Şeful ei oftă greu şi scoase telefonul:

- Prea bine! Să salvez bărcuţa de pe Coasta de Azur - şi să sper că Claude ştie măsuri de prim-ajutor! Adina, pregăteşte-mi te rog un contract "per livrare" cu antetul SAF Consulting.

Aha! Adică făcea el un contract cu firma de la Cannes... Păi avea voie? Dacă era... Da - avea voie. El era doar consilier la Raina. Dar ce voia să transporte consilierul Rainei? Adică... Adică cum? Ştefan începu să râdă-n telefon:

- Salut, Titele! Ce mai faci tu?

Aa - apela la firma unui amic... Titel era amicul lui Ştefan? Sau era doar subalternul amicului lui Ştefan? Avea o "problemă de organigramă" - în potrivirea dintre ei, Ştefan stătea lângă Leonard. Dar uite că Ştefan n-o pusese pe ea, consiliera lui, să-l sune pe Titel - consilierul lui Leonard. Şi spera că şeful ei nu "scurtcircuita" regulile alea doar aşa, ca să n-o vadă pe ea botoasă...

- ... Aha! Mă bucur mult să aud asta!... Da - dar eu nu sunt liber azi. Sunt chiar extrem de prins cu raportarea lunară... Da - exact. Titele, am un interes la tine... Tu ai multe firme... Pot să te rog ca una dintre firmele tale de import-export să facă un transport Franţa-România, la care să-ţi fac eu actele? Şi, imediat cum faci viramentul, fac şi eu viramentul... Nu; SAF Consulting are nevoie de o încasare de 60.000 de euro... Da, exact. Ce zici? Mă ajuţi?... Da, pregătesc chiar acum contractul... Dar să nu râzi!... Hârtie igienică... Ştiu...

Ştefan râdea uşurel, cu schepsis; Aleodor bufnise în râs când auzise că contele îşi scotea consilierul chinez din rahat cu hârtie igienică...

- ... Nu ştiu; trebuie să calculez. Dar cred că multă! Că asta e foarte ieftină, iar comisionul SAF se calculează la valoarea mărfii... Cred că vreo patru trenuri, aşa - că n-am suflet să te pun proprietar pe hârtie de-un strat...

Ei râdeau; ea găsea contractul ăsta un fel de culme a cruzimii şi nu prea zâmbea...

- Să-mi dai datele firmei, să fac contractul... Imediat cum e gata, ţi-l trimit pe fax. Faci transferul online?... E perfect. Te sun! Salut!

Ştefan închise şi o privi lung, vesel:

- Firma omului lui Leo Mondialu salvează pielea chinezului cu ajutorul hârtiei igienice - în condiţiile în care Jun l-a scris pe Leo Mondialu pe lista celor pe care-i vrea reci. Telefoanele or să se-ncingă rău; iar în maximum o săptămână, o să mă atace din nou.

Aleodor se grăbi să se ridice:

- Jun pare un cub de gheaţă - da' în realitate e sufletist şi-şi iubeşte fratele. În plus, conexiunile pe care le face contractul ăsta sunt periculoase. Mă duc să comand nişte veste noi.

- Astea pe care le avem sunt foarte bune. Rebeco, imediat cum primeşti datele firmei, i le dai Adinei. Iar când e gata contractul, mi-l aduci să-l semnez şi i-l trimiţi şi lui Titel. Să-i spui că vrei şi confirmarea viramentului - ca să i-o trimitem lui Isamu pe fax.

- Da, şefu'.

Se grăbi să se aşeze şi porni calculatorul - deci nu scăpa! Va vorbi azi cu Titel!

... Într-un fel, testul ăsta era bun. Îi spunea ei cât de pregătită era să dea ochii cu acel bărbat. Nu-i mai era frică de el, de când realizase c-o lăsase în pace. În plus, însuşi Leonard o asigurase că Titel va păstra distanţa...

O să se descurce. Şi n-o să-şi facă şeful de râs. Şi-aşa, cu siguranţă că Titel aflase de sceneta aia cu "Ştefan + Rebeca = love"! Toată galaxia aflase! Şi se îndoia că pricepuse ăla că e doar o scenetă. Aşa că acum zâmbea uşor, imaginându-şi mimica lui încruntată rău...

Isamu

Mai avea de sunat încă doi; dar după ora trei. Profita deci de momentul absolut plat şi mânca prânzul. El şi Isabelle mâncau în birou, într-o tăcere apăsătoare rău...

Hei! Faxul piui... începu să tipărească... Începu şi-a doua coală - iar el îşi impunea să stea cuminte şi să aştepte şi confirmarea de primire... Faxul printa de zor, el se căznea să mănânce... Gata. Se ridică şi luă colile.

Ăla era antetul SAF Consulting! Titlul era "Contract de prestări servicii"! De unde venea faxul ăsta... Fir-ar ea să fie de treabă! Alergă la calculator şi căută fişierul cu partenerii... Şi se trânti pe scaun.

Contabilul era un tip foarte inteligent - şi avea o vechime considerabilă în lucrul cu afacerişti de succes. Când văzuse minusul din calculele SAF Consulting, îl anunţase prompt pe unicul acţionar. Că dacă executantul nu se putuse descurca şi-i trimisese dovada eşecului, poate că proprietarul avea vreun as în mânecă - nu? Şi uite că avusese... Şi uite că, deşi Gaboraş putea face câte-o firmă pe oră, Ştefan decisese să apeleze la firma lui Titel - consilierul lui Leo Mondialu. Chestia asta complica îngrozitor lucrurile. Jun plănuia să-l omoare pe Leo; dar Leo îşi punea consilierul să-l salveze pe el, fratele rebel, de concedierea ruşinoasă. Contractul ăsta tocmai îl etichetase pe el cu sintagma "al regelui". Din fericire, China îl voia etichetat aşa; din nefericire, Jun o să afle relativ repede şi-o să facă comoţie...

Nu putea să-şi dea seama cum de fusese atât de fraier! În condiţiile în care el gestiona 50 de firme-fantomă, nu fusese în stare să se gândească la varianta asta! Era inadmisibil! Era o omisiune strigătoare la cer! Era...

Contractul se referea la un transport de... Îl frigeau obrajii...

Ştefan era supărat pe el. Adică nu supărat - ci furios! El făcuse multe prostii monumentale în ultimul timp - pierduse regina, asistase impasibil la uciderea dnei Ionescu, coordonase trupele care vânaseră regina prin Alpii francezi... În clipa când îşi dusese familia în Aurari, se băgase de bunăvoie sub talpa contelui; iar el nu se jena să-l striveasc că bine, ori de câte ori avea ocazia. Tocmai îl strivise cu hârtie igienică. Multă. Îndeajuns de multă ca să încaseze 60.000 de euro azi, acum, în contul SAF Consulting. În contract scria că plata se făcea la data semnării, iar transportul se va desfăşura în cursul lunii septembrie... Şi-atât. Contractul se sfârşea în septembrie. Pentru salvarea raportării de pe septembrie trebuia să facă el ceva...

Dacă acel contract pe perioadă determinată era un semn... de debarcare, sau...

Aah! De ce fusese atât de fraier şi nu făcuse el un contract cu SAF Consulting? De ce?

N-avea încotro - trebuia să înregistreze contractul aşa. Era semnat, parafat, achitat... Îl înregistra şi gata. Şi trecea mai departe. Şi nu-l mai căuta pe Ştefan. Pe de-o parte, îl deranjase rău hârtia aia igienică! Pe de altă parte, Ştefan nu voia să vorbească cu el. Iar pentru sfârşitul lunii septembrie va fi extrem de bine pregătit! Dacă nu va fi capabil să găsească afaceri noi, îşi va înfiinţa o firmă cu 500.000 de euro capital şi va semna cu SAF! Şi va umple el găurile, ca să iasă firma pe plus! Faptul că Ştefan îşi salvase azi singur firma era extrem de jenant pentru el! Se auto-redusese la condiţia unei biete secretare...

Îi trebuia o firmă care să cumpere ieftin şi să vândă scump şi pe care s-o consilieze SAF Consulting, contra unui comision mare de tot. Cum avea probleme la raportări, cum făcea contractul şi viramentul...

Obrajii îl frigeau în continuare. Era în continuare foarte furios - pe el însuşi. Era încuiat aici, la Cannes, şi-avea mâinile legate. Şi ochii. Şi urechile. Piao era un fel de tranzistor vechi, care prindea buletinele de ştiri cu distorsiuni şi numai atunci când vântul bătea în direcţia corespunzătoare pentru asta. Era comatos - şi nu se putea trezi, pentru că Jun bântuia ca molima prin Franţa...

Ştefan nu voia să-l concedieze. Nu voia să se întoarcă la SAF Consulting înainte de sfârşitul războiului. Jun nu-l atacase financiar până acum; contele nu intenţiona deci să-i dea ocazia s-o facă de-acum încolo. Aşa că Ştefan se ocupa de Raina... şi-l trecuse pe el într-o stare de semi-criogenie. Nici nu-l judeca, nici nu-l pedepsea. Într-un fel, ar fi trebuit să-i mulţumească pentru asta! Pentru că starea de lucruri îi dădea un minim interval de timp în care să-şi îndrepte greşelile. Numai că Jun bântuia, ca molima, iar el n-avea cum să afle pe unde bântuia fratele lui...

Ştia cum îşi putea obţine iertarea - găsind-o pe Ana. Ştefan avea o armată de subalterni şi prieteni; şi îi avea şi pe spionii români şi francezi. Dar ei n-o puteau găsi. Ei n-o ştiau aşa cum o ştia el. Nici Grasu n-o ştia îndeajuns de bine. Femeia aia era specială... Iar el n-o putea căuta, pentru că Jun...

Oftă greu şi deschise tabelul - să înregistreze încasarea şi să retrimită cifrele. Şi-apoi să-şi trăiască cu demnitate viaţa de comatos. Era un comatos mai special, pentru că-l ustura rău obrazul pălmuit de gestul regelui...

Ştefan

Se simţea ciudat. Se simţea... un fel de Nicu Cărare - varianta cu 30 de ani mai tânără decât "originalul". Stătea în fotoliu, în livingul conacului, şi citea poezie franceză - de dragoste, bineînţeles. În aer plutea un iz plăcut de biscuiţi de casă. Aleodor şi Adina "studiau" un contract, în birou; Rebeca probabil că tocea peniţa stiloului...

Îi plăcea mult felul cum creştea consiliera lui. Îi plăcea să descopere că "dăduse lovitura". Că nimerise o fată isteaţă, descurcăreaţă, cuminte şi silitoare. Şi realistă. Nu trebuise să-i spună el să înveţe carte; ea singură "se cântărise şi se măsurase" şi trăsese concluzia că, la nivelul la care îi păşeau ei picioarele acum, un pic de gramatică nu-i va prisosi. Şi-n punctul ăsta devenea uimit - pentru că ea plănuise "să înveţe carte", el o îndrumase spre abecedar, iar ea se conformase întocmai... de parcă tot ceea ce spunea el era întotdeauna adevărat, perfect pentru ea şi motivat 100%...

Nu era prima oară când avea senzaţia că Rebeca îl percepea ca pe-un tată. Orice altă consilieră şi-ar fi ales, ar fi protestat într-un fel sau altul dacă nu la ordinele şi programul şi mârâielile lui, atunci măcar la bătaia pe care i-o dăduse în hotelul din Le Mans! O bătuse de-adevăratelea! Îl usturase pe el palma - darămite pe ea fundul! Iar ea nu spusese nimic, nu pusese bot, nu se gândise "să-i întoarcă tratăţia" sau să-i ceară scuze prin cuvinte... Pur şi simplu mâncase bătaie - şi-şi însuşise "linia directoare". Cam ca un copil conştient de faptul că orice copil face prostii, iar "unde dă tati, creşte"...

Nu se putea concentra la versuri. Erau frumoase. Îi plăceau. Dar nu putea fi atent la ele. Îi lipsea ceva - îi lipsea regina. Ar fi ţinut-o pe genunchii lui, în braţele lui, şi i-ar fi citit versurile alea în şoaptă... Oare cum putea ea să stea atâta timp departe de el? Oare nu-i era dor de el? Da - ea îl avea pe Léon. Dar avea doar un chip cu trăsături asemănătoare lui. El avea fotografiile ei... Şi ea, probabil că făcuse rost de poze cu el - fie de pe youtube, fie de la ştiri...

Uşa se deschise încet. Aleodor îl privea lung, serios... Lăsă cartea pe genunchi - iar bărbatul se grăbi să ajungă lângă el:

- Am veşti de la Nisa. În urmă cu vreo zece minute, Jun a urlat şi-a împuşcat pereţii. După care Cheng a început să facă trafic pe net. Mult - şi foarte împrăştiat.

- Pe teritoriul Franţei?

- Da. Cu preponderenţă în zona Orléans.

Zâmbi slab:

- Ştie că mâine mă duc acolo.

- Sper că n-ai de gând să mă laşi aici!

- Nu; mergi cu noi. În caz că împuşcăm vreun chinez, să rezolvi cu poliţia...

- Şi sper că eşti un şef drăguţ, amabil şi înţelegător şi porţi vesta...

- O să purtăm toţi trei veste. Întrebarea este dacă n-ar trebui să purtăm armură completă!

- Moreau zice că nu e cazul.

Moreau ăla "rămăsese nereperat", de când arsese cazinoul; aşa că oftă uşor:

- Moreau e vax acum. Omul lui de la cazino e în concediu; iar ăştia nu cred că lucrează "pe datorie"...

- Atunci, plănuieşti vreo investiţie, în curând?

- Nu ştiu. Am nevoie de un spaţiu public, unde să muncească omul lui Moreau. O să mă ocup de asta zilele astea...

- Tot cazino? Sau preferi un restaurant, un hotel...

- O să râzi - dar Rebeca mi-a propus "trei în unu" pe terenul din Le Mans. Un corp de birouri, un hotel şi-un mall. Pe hotel fac o piscină, pe mall fac cazino iar pe clădirea de birouri, o crâşmă suspendată.

Aleodor râdea:

- Aşa a spus ea?

El aproba...

- E iute de minte! Şi isteaţă şi plină de fler!

Aproba - că avea dreptate...

- Şi? O faci?

- Momentan, o să caut un hotel gata făcut. Îl bag pe omul lui Moreau să presteze acolo, cât durează demolarea şi construcţia... Vorbim zilele astea.

- OK.

Aleodor porni spre uşă, aşa că se grăbi să-l oprească:

- Părinte!

Îl chema înapoi, din semne... şi-i şopti la ureche:

- Să aveţi grijă de Rebeca. Şi să vă ocupaţi de ea. Merită investiţia - merită din plin!

- Aşa e. Numai că pe mine mă ţine la distanţă. N-are încredere.

- După cum spuneam - merită din plin investiţia...

Spionul era uşor bulversat, pentru că el tocmai o lăudase pe Rebeca pentru lipsa de încredere în colegul ei...

- Du-te şi filează Nisa. Şi discută cu Graţian. Trimite-i programul complet pentru mâine şi spune-i să se pregătească pentru un atac în forţă. Să ştie - şi să-şi instruiască şi el oamenii.

- Da, şefu'.

Rămăsese din nou singur... În minte îi veneau versurile alea...

"Je suis perdu, vois-tu, / je suis noyé, / inondé d'amour..."

Telefonul special vibră scurt în buzunar. Oare cin' să fie? Diamant?... Da; avea un mesaj de la Diamant. Zicea că...

"Mama zice că mâine eşti nervos; aşa că o să te-aştepte cu mămăliguţă cu brânză şi smântână. Şi, până mănânci, o să primeşti şi-o veste bună."

Cântărea uşor mobilul în palmă...

Mâine va fi nervos - pentru că-l va ataca Jun. Dar va scăpa cu bine. Şi se va duce în Aurari, unde Perla o să-l aştepte cu mămăliguţă... Ceva era ciudat aici. Nervos, egal Jun. Veste bună, egal Ana. Dar mămăliguţa zău că nu pricepea de la ce venea! Mai ales că el nu era un mare pofticios de aşa ceva! El poftea cotlete - şi cozonac frământat de regină şi presărat cu dragoste. Mămăliguţă cu brânză şi smântână... Afurisită şaradă! Apăsă butoanele...

"O să fac tot posibilul să nu întârzii mult."

Send... Băgă telefonul în buzunar - o să vadă el mâine ce era "meniul" ăla! Important era că mâine scăpa din atentat! Trebuia să poarte vesta antiglonţ, iar asta însemna că-şi va lua un tricou oarecum lălâi. O să se-mbrace în pantaloni drepţi, ca să poată ascunde cizmele... Trebuia să fie atent mâine - să nu-şi schimbe singur soarta! Nu înţelesese meniul - şi i-l trimisese Perla, aşa că era important!

1 septembrie 2011 - joi

Florentin

Patru cutii cu gerbera rămâneau aici; pe restul le ducea în Moşilor. Trandafirii o să-i lase pe toţi aici - că mergeau bine în zona asta. Garoafele le va duce în Militari... Şi apoi trebuia să treacă pe la năşica. Cu treburi. Avea treburi foarte urgente acolo - avea o Crinuţă necăjită de absenţa lui de ieri. Azi era joi; şi cum mâine avea program de cumpărături cu Violeta, pentru fete şi casă şi excursia din weekend la munte, azi Crina lui va zâmbi... şi va fi fericită.

Intră în depozit, apucă patru cutii de gerbera... şi renunţă. Cineva insista să vorbească cu el. Scoase mobilul...

- Da, tată.
- Vino imediat la mine.

Poftim? Auzise un ton extrem de serios, aşa că deveni precaut:

- ... S-a întâmplat ceva?
- Da. Vino imediat la mine.

Şi gata - îi închisese în nas. Oftă greu... şi ieşi - numai să nu fie ceva serios! Medical! Mămica lui se cam plângea de reumatism; dar asta nu era o boală care să necesite prezenţa lui de urgenţă la ea acasă! Tăticul lui se simţea bine, de vreme ce tocmai îl sunase...

Accelera... Tăia traficul, tăia benzile, ocolea tramvaiele pe contrasens, "pişca" roşul la semafoare şi se întreba... Se întreba ce se întâmplase. Oare Violeta aflase despre Crina? Oare Crina începuse să-i dea Violetei indicii? Nu putea să-l sune şi să-i ceară lămuriri; n-ar fi reuşit decât să-l înfurie inutil. Golul din propriul stomac şi nodul din propriul gât, cauzate de tonul şi cuvintele bătrânului, îl făceau să creadă că tăticul lui era furios. Şi nu era bine să-i ceară explicaţii când era furios. Nu de alta, dar Ioan Manolache era bine informat; iar bătrâneţea începuse să-i ciuntească şi din răbdare, şi din capacitatea de înţelegere...

Oof - în sfârşit! Parcă maşina, coborî şi se grăbi să intre în curte. George îi făcu cu mâna:

- Neaţa, unchiule!
- Neaţa, şmechere! Tataia e acasă?
- Sigur! Intră!

Se conformă şi dădu de ochii furioşi... Degetul se întinse încet, arătând spre camera de oaspeţi; aşa că intră în spaţiul acela micuţ, un pic înghesuit, pe care-l ura azi cu aceeaşi intensitate cu care-l urâse în toamna lui 2005, şi fu imediat luat de guler:

- Mă!

Mm - da' ce furios era! Ce dracu se-ntâmplase? Mâna începu să-l scuture uşor:

- Ana îţi trimite ţie scrisori, mă?

Aa... Acum înţelegea...

Foşnetul îi atrase atenţia spre stânga. Luminiţa era neagră de supărare! Luminiţa tocmai intrase şi ea, fluturând un plic...

Păi, să le spună şi lor - nu? Apucă mâna tatălui lui şi-şi scoase fără prea mare greutate cămaşa dintre degetele lui:

- Se pare că nu. Pe-asta i-a trimis-o lui Nicuşor. Nu? Nu, sor-meo?

Mm, ce urât se uita la el! Îi făcu semn să răspundă:

- La tine a adus poştaşul plicul; nu?

Surioara lui, nevasta lui Nicuşor şi buna prietenă a Anei, se grăbi să răspundă:

- Da; la mine a ajuns plicu'. Da' Nicuşor zice că tu eşti omu' lui de legătură! Tu iei plicu' şi i-l duci omului lui!
- Cretinule!

Poftiim? Reveni încet spre tatăl lui... care scrâşni printre dinţi:

- N-ai putut să nu te bagi tu; nu? Deşi ştii cine-i ăla şi ce-nvârte, deşi aia te-a părăsit pentru el şi ţi-a luat şi copilu', tu tot te-ai băgat şi te-ai legat de numele şi belelele lui!
- Da, tată. Ai dreptate - n-am putut să nu mă bag. Idiotu' ăla de văr-miu prin alianţă a comis-o rău şi i-a supărat pe chinezi. Ăia au încercat să-l lichideze, dar nu au reuşit. Şi au încercat aici, la Bucureşti, în timp ce ea era la Cannes cu amândoi copiii. Au scăpat - şi el, şi ea; el s-a repus pe picioare şi se pare că-i merge de mama focului. Şi se luptă de zor cu chinezii. Ea însă nu se ştie unde e; nici ea, nici băiatul lui, nici fata mea.

Le ajungea cantitatea de informaţie? Sau trebuia să le spună şi partea aia cu petrecutul Paştelui alături de vărul prin alianţă - şi să transforme discuţia mârâită în urlete cu pumni şi palme?... Părea că le-ajungea; dar simţea nevoia să le spună totul, ca să nu le lase spaţiu să-i pună întrebări:

- Asta e a doua scrisoare pe care i-o transmite prin mine. Eu contactez un amic comun, care vine şi ia buchetul de flori pe care el cică l-a comandat iar eu cică nu-l pot livra. Încasez contravaloarea, bat bon fiscal şi sper că cretinul ăla termină mai repede războiul cu mafia chineză, iar isteaţa ailaltă stă potolită în ascunziş şi are ce să-i dea fetei mele de mâncare.

Era linişte acum; amândoi îl priveau pe el iar el îi privea pe amândoi, pe rând...

Încet, tatăl lui se întoarse spre Luminiţa. Şi cum ochii negri priveau plicul, se grăbi să i-l ia:

- Nici nu vreau să ştiu ce e înăuntru; din partea mea, poate să fie şi antrax! Îl iau, îl capsez la un buchet frumos şi-l dau omului trimis să-l ia.
- Violeta ştie de căcatul ăsta?
- Sigur că ştie! E nevastă-mea!

Luminiţa făcu o piruetă scurtă şi ieşi. Surioara lui fusese întotdeauna de părere că, într-o zi, o să i se-nfunde de la atâta Crina - iar Violeta o să-l părăsească. Acum, că apăruseră şi scrisorile primei lui neveste, ghiveciul era complet. Nu mai lipsea decât o Crinuţă cu clanţa mare şi degetul pe soneria casei de alături...

Tatăl lui porni spre geam. Era gânditor; calcula. El nu ştiuse nici măcar că Ştefan îşi revenise! El, dacă nu-l informase Luminiţa, ştiuse doar ce "tocase" televizorul: că cică murise, da' se dovedise a fi o confuzie şi nu murise. Şi-atât. Încercau cu toţii să-l protejeze cât mai mult de veştile care-l puteau agita, pentru că lua din ce în ce mai multe pastile... Plecă privirea spre plic. Evident, scrisul ei! Adresa lui Nicuşor... Expeditor era... Dumnezeule mare! Expeditoare era însăşi Catherine Deneuve! Chinezii trăgeau gloanţe în capul neterminatului, iar asta făcea mişto de el! Îi venea să râdă - aşa că trebuia să plece urgent, înainte s-o încaseze pe motiv de veselie nejustificată! Băgă plicul în buzunar:

- Mă duc să fac un buchet frumos - şi să scap de belea.

Nu apucă nici măcar să păşească spre uşă! Fu apucat de braţ şi smucit spre el! Mm - ce salt făcuse tăticul lui, ca să-l oprească! Ochii negri îl priveau lung... aşa, fără un scop anume. Fără să-i pună întrebări, fără să-i transmită una sau alta...

Se lăsă buzunărit. Îl văzu citind plicul... şi pe-o parte, şi pe cealaltă... Ia uite-l! Îl ridicase în dreptul geamului! Oof, Doamne - moş ramolit! Făcea pe leul-paraleu, da' nădragii erau uzi pe el! Începu să râdă:

- Dacă avea poze, era mai gros.

Şi gata - salvase corespondenţa individului, în caz că plicul ăla ar fi conţinut într-adevăr poze. Tăticul lui mustăcea acum - şi se încruntase! La vârsta lui, normal că nu-i convenea să fie prins "cu slăbiciunea-n sac"! Recuperă scrisoarea şi se grăbi să iasă - trebuia să scape cât mai repede de belea!

Demară, viră dreapta şi accelera - până-n Moşilor făcea o mică veşnicie, că era ora la care oamenii muncii umblau pe străzi...

Scrisoarea asta era lipită cu scoci - ca un fel de "nu-ţi băga nasul în oala care nu mai fierbe pe aragazu' tău". Subtilă muiere! Întotdeauna avusese subtilităţi de-astea care dădeau gastrită şi tensiune şi comoţie... Da' de ce nu-şi trimitea ea corespondenţa la Braşov? La părinţi? Oare nu voise ea să se împace cu părinţii? Sau nu voiseră părinţii s-o ierte? Oare părinţii voiau să fie prezenţi la susţinerea doctoratului fiicei lor, iar neterminatul nu-i putea cumpăra toată colecţia de doctorate made in România - aşa că erau în continuare certaţi, ea şi părinţii ei? Habar n-avea; dar chestia asta cu plicul care i se-ntâmpla tot lui

îl cam deranja. Adică începea să-l cam deranjeze. Individa n-avea şi alţi cunoscuţi? Nu putea scrie altcuiva? Ambasadei, sau Preşedinţiei, sau unui ONG? Nu putea să-i scrie direct neterminatului - şi să trimită plicu' cu DHL-u'?

Frână la semafor... Dacă avea poze, îl desfăcea. Scoase plicul.

Individa făcea economie; cumpăra plicuri proaste. Se vedea foaia de dictando înăuntru! Se vedeau dungile! Bine măcar că n-o îndoise cu scrisul spre exterior, ca s-o citească tot poporu'... În fine! Îl pipăi uşor, îl îndoi... Nu; n-avea poze. Era doar o foaie de caiet de dictando, de-ăla studenţesc, îndoită pe din două şi scrisă doar pe partea care era în interiorul scrisorii. Şi cum nu voia să ştie cât de bine documentată era acum individa în materie de declaraţii de dragoste, băgă plicul în buzunar şi demară.

Da - recunoştea cinstit că, dacă ar fi avut poze, ar fi desfăcut plicul şi-ar fi spus că-l desfăcuse tatăl lui. Că nimeni nu-şi permitea să-i ceară socoteală lui Ioan Manolache! Ar fi vrut să ştie dacă Florentina îi mai seamănă. Adică dacă fetiţa lui se schimbase îndeajuns de mult ca să nu mai aibă acum nimic din tatăl biologic. Sentimente pentru el n-avea, gânduri cu el nu părea să aibă... Aveau doar trăsături fizice comune. Şi se gândea că Florentina mergea acum la şcoală; că mânca altfel de pâine, bea altfel de apă, inspira alt aer... Că viaţa din Franţa o schimbase şi fizic, nu numai psihic. Dar uite că n-avea parte de-un răspuns; nu azi! Nu din scrisoarea asta! Individa nu-i trimitea poze nici chiar multiubitului ei rege cuţitar! Sigur - el avea deja câteva milioane de poze cu ea...

Mm, ce-i mai crescuse tensiunea! Categoric, trebuia să ajungă urgent pe Calea Moşilor şi să-l sune pe Titel ăla ca să-l cheme să-şi ia florile!

Stop! Da' de ce să dea el ochii cu Titel?

Roti volanul şi trase frâna de mână - şi se înscrise foarte, foarte frumos perpendicular pe şina de tramvai, cu intenţia limpede de-a întoarce chiar acolo... Şi trăiască femeia la volan! Noroc cu ele - că erau drăguţe şi lăsau şi şoferii dementi să intre-n coloană! Acum, el trebuia să ajungă pe banda întâi, ca să facă dreapta şi să accelereze spre năşica. Unde-l aştepta Crinuţa lui - femeie care nu căuta iubirea vieţii ei şi nici nu voia să atingă perfecţiunea...

Şi cum îşi amintise din nou de individă şi se înfuriase foarte tare, presimţea că bucăţica ruptă din soare o să fie foarte fericită azi!

Ştefan

Orléans era un oraş frumos - ca dealtfel toate oraşele din Franţa. Ca dealtfel majoritatea oraşelor europene. Era cam ca orice oraş notabil de pe planetă. Avea o problemă - şi de calcul, şi de optică, şi de gândire... Avea el o stare de nelinişte care-l făcea să se simtă un pic mai agitat decât trebuia!

Aveau vestele - toţi trei. Erau înarmaţi. Graţian se pregătise corespunzător. Braserie de la Cerche era goală, iar ei vor fi singurii clienţi pe ziua de azi. Unicul angajat care va rămâne acolo era un băiat de-al lui, de la curăţenie, îmbrăcat cu şorţuleţ de picol şi instruit să-i ascundă pe ei şi să tragă în oricine reuşea să străpungă baricada. Aia era oricum o utopie - pentru că baricada era impenetrabilă. Locul ăla era Alcatrazul Orléansului azi.

Braserie de la Cerche era un fel de bar meschin, îndesat pe-o străduţă strict pietonală, cu scaune pe trotuar şi ieşire într-o intersecţie în formă de T. N-aveau de unde să-l împuşte, decât de pe străzile principale; iar oamenii lui erau la posturi în toate zonele posibile. În ambele părţi ale Rue de la Cerche "lucrau" nişte fete de-ale lui. Vizavi de braserie era restaurantul La Grignotiere, în care se poziţionaseră deja patru bărbaţi prezentabili dotaţi cu arme de foc şi legitimaţii eliberate de DCRI. În cealaltă parte a străzii mai era o terasă cu scaune afară - aşa că nu va fi atacat din zona aia, unde patru "granzi" ai amicilor lui serveau o cafeluţă şi încercau să fie cât mai ostentativi şi agresivi şi respingători. Aleodor îşi amplasase oamenii "strategic", chiar în fast-food-ul de la intrarea dinspre T. Aşa că omul lui Jun va evita un "incident" cu patru grupări distincte, başca oamenii lui, şi va veni dinspre T. Ca să intre pe străduţa pietonală, trebuia să treacă de filtrul fetelor lui, trebuia să treacă şi de vigilenţa spionilor români... şi abia după aceea, dacă avea noroc şi trecea şi de magazinul cu jucării în care se ascundea Graţian, ajungea la bar. Şi îl împuşcau francezii din restaurant. Din punctul ăsta de vedere, putea spune că fusese cam prea grijuliu - şi risca să-şi schimbe soarta determinându-l pe chinez să amâne atentatul! Pe de altă parte, nu-şi permitea să rămână nepăzit, la îndemâna lui Jun...

Privea lung ceafa brunet-căruntă a bărbatului de la volan; el era Moroi, preferatul lui Diamant. Omul care-l plimbase pe vărul lui prin Orléans şi-l dusese să se-mpuşte cu chinezii, când cu recuperarea familiei lui. El era cel care-l ajutase pe Diamant să refacă traseul Anei şi găsise hârtiile de la autocolante. Şi uite că nu-şi permitea să deschidă discuţia pe tema asta! Pe de-o parte, ştia că bărbatul de la volan spusese de la început tot ce ştia. Pe de altă parte, era linişte în maşină - şi nu-i venea să deschidă tocmai el discuţia. Evenimentele din iunie fuseseră un eşec; iar el nu voia să disece problema acelui eşec cu ei. La urma urmei, ei se-mpuşcaseră atunci cu chinezii! Nu voia să riste să le lase impresia că le cerea socoteală, sau că le aprecia "prestaţia" ca fiind insuficientă. Prefera deci să tacă.

BMW-ul opri lângă trotuar; Graţian se întoarse spre el:

- Eu mă bag în magazinul de jucării. Dacă e ceva, îmi faci semn.

Aprobă şi decise să coboare.

Era frumos afară; era cald. Din fericire, strada îngustă şi clădirile P+3 umbreau bine mesele. N-o să curgă apa şiroaie pe ei. Vestele alea ar fi fost minunate în decembrie...

Aleodor se grăbi să se îndepărteze. El se ducea la fast-food, lângă colegii lui. Rebeca încerca să coboare încet acum, ca să pară "împrăştiaţi"... Întinse mâna - şi-o luă de mână. Şi porniră amândoi, ca într-o plimbare, spre Gicu Fachiol - subalternul lui Leonard însărcinat cu recuperările din sud-estul Franţei. Erau aşteptaţi; avea senzaţia că omul ăla ştia deja "ce şi cum" şi-i era cam frică...

Roşcata

Doamne, plictisitoare discuţie! Numai că nu se plângea - azi, aici, acum, nu se plângea chiar deloc! Îi convenea de minune faptul că ei doi vorbeau despre cum mai merg treburile iar ea savura cafeluţa şi supraveghea strada prin ochelarii de soare...

Fetele păreau "la serviciu"; în realitate, nu prea munceau ele cine ştie ce! Văzuse până acum doi indivizi care "picaseră" negocierea! Probabil că se unduiau şi se hlizeau şi atrăgeau atenţia, după care le spuneau potenţialilor clienţi nişte tarife de-alea imposibile! În fine...

Graţian stătea cuminte în magazinul cu jucării şi vorbea la telefon. Rareori cobora aparatul ăla de la ureche! Aleodor parcă adormise-n fast food... Francezii parcă nici nu existau, în restaurantul din dreapta ei... N-avea de unde să ştie ce făceau cei patru "trimişi" ai partenerilor, la terasa din spatele lor; probabil că hăhăiau şi vorbeau tare în română, etalând fiecare câte-un kil de metal galben şi nişte pistoale, ca să-l determine pe chinez să evite ruta aia! În orice caz, azi nu văzuse nici picior de chinez. Nici o dubă, nici un turist, nimic! Parcă intraseră-n pământ! Aşa că atacul era iminent. Studia deci strada în partea aia şi spera din tot sufletul ca Gicu, omul lui Leonard, să fie atent ce se întâmpla în spatele lor. Dacă omul lui Jun decidea să evite "aglomeraţia" de fetiţe...

Terasa avea şase mese scoase afară. Trei, mici, erau lipite de geamuri - şi n-aveau decât câte două scaune, faţă-n faţă. Celelalte trei erau de şase persoane şi erau aşezate spre marginea trotuarului. N-aveau decât patru scaune; omul lui Leo Mondialu stătea cu spatele la intersecţia de unde sperau ei să vină atacul. Special pentru omul ăsta, Graţian alesese prima masă - cea de lângă ghiveciul cu copăcelul care "marca" începutul aşa-zisei terase. Era un tufiş mic acolo; parcă tuia-i zicea. Avea cam un metru înălţime şi era des. Şi era poziţionat fix între scaunul dinspre margine şi ieşirea de pe stradă. Îl ascundea

destul de bine pe bietul om. Apărarea fusese bine gândită - unica lor grijă, a ei şi-a lui Ştefan, era să se repeadă în stânga, să facă doi paşi şi să intre în braserie. Era încălţată cu teneşii, aşa că n-avea emoţii...

Stăteau bine. Era bine aşa, cu faţa la atac. Momentan, ioc atac; aşa că coborî privirea spre ecranul laptopului... Ia uite - că o furase peisajul şi nici nu-l observase pe Diamant şi mesajul lui!

"- Salut! Ce mai faceţi voi?"

Mm - acum o să-l panicheze rău de tot! Dar dacă-l minţea, era şi mai rău! Aşa că apăsa tastele...

"- Salut. Stăm la o terasă, în Orléans. Cu treburi.

- Aha. Şi ai timp şi de mine?

- Sigur! S-a întâmplat ceva?

- Nu neapărat; dar nu voiam să te ţin din treabă.

- Aa, nu! Şefu' munceşte iar eu beau cafea..."

Diamant îi trimise prompt un emoticon vesel. Îi răspunse cu exact acelaşi emoticon.

"- Totul e OK acolo?"

Ridică automat privirea spre capătul străzii - totul e OK aici? Una dintre fetele de pe colţul din dreapta vorbea ceva cu un tip şaten; colega ei dispăruse din raza ei vizuală. Plecă capul - dar nu-şi luă privirea de la ei. Văzu cum fata face un pas în spate, iar şatenul îmbrăcat în blugi şi-o cămaşă hawaiană întoarce capul spre ei, spre braserie... Îl privea lung... El îi privea lung...

Tânăra reveni lângă şaten - lascivo-agresiv, aşa cum se face cu clienţii nehotărâţi... iar el făcu un pas în lateral... Ea se atârnă practic de gâtul lui; el nu se grăbi s-o împingă, pentru că voia... să scoată... ceva... din spate...

Palma stângă îi porni singură spre înainte - şi apăsă încet ecranul laptopului. Dreapta i se întinse pe deasupra şi apăsă butonul Power... Urechea ei sesiză că discuţia dintre Ştefan şi Gicu "murise"... Tânăra îi dădu drumul individului - iar vocea lui Ştefan parcă tună lângă ea:

- Gicule, nu te duci tu să mai aduci trei cafele?

- Sigur! Imediat!

O vedea clar pe fata aia - se ţinea scai de şaten, chitită să se-agaţe iar de el; iar el nu se lăsa agăţat. El avea ceva - o problemă. Părea că-i pică pantalonii şi tot vrea să-i ridice! Şi ea nu-l lăsa să-i ridice!

Gicu se ridică. Aah! Ăsta era mare ca un tanc! Îi obturase vederea spre stradă! Se aplecă spre Ştefan, care sâsâi imediat şi puse mâna pe piciorul ei, s-o ţină...

Şatenul scoase un pistol. Tânăra se repezi iar şi-l prinse-n braţe - şi-l imobiliză. El o lovi imediat cu capul în plină faţă - iar ea păru că se clatină şi dă să cadă. Şi abia acum auzi ţipătul!

Trase laptopul şi-l lipi de vestă - strâns, să nu-l scape! Şatenul se răsuci şi le împuşcă pe cele două tinere de pe trotuarul din stânga. Hei! Şi împuşcăturile? Bubuiturile? Se auziseră nişte pocnete înfundate! Ce era asta? Văzu cu groază cum tânăra atârnată de şaten tresare - şi este azvârlită cât colo...

Palma şefului ei se ridică, dezmeticind-o imediat! Ştefan fluieră scurt - după care o înhăţă de braţ şi lovi scaunul ei cu piciorul! Fu cât pe ce să cadă - dar el o trase şi-o aşeză pe asfalt. Şi avu senzaţia că joacă într-un film american, pentru că Ştefan o trăsese în jos în timp ce se aşezase şi el pe asfalt şi trăsese masa şi-o transformase în paravan... Şi-acum se ascundea şi el după paravan...

Nu mai putea vedea scena din capătul străzii - aşa că întoarse capul spre el. Ochii verzi o priveau lung, pătrunzător... Şi nu mai apucă nici să clipească - auzi un şuierat, un pocnet şi simţi înţepături pe frunte. Iar Graţian răcni chiar lângă ea:

- Intră! Intră acolo!

Serios? Acum? Unde? Încotro era "acolo"? Era un pic confuză şi avea o problemă de înţelegere. În Orléans se filma o peliculă de război. Conştientiza faptul că şatenul avusese un amortizor - aşa cum îi şade bine oricărui atentator profesionist! De-aia nici nu reuşise să scoată pistolul "din prima" - fiindcă se încurcase în ţeava lungă! Toţi ceilalţi însă făceau gălăgie - aşa cum le şedea bine tuturor gărzilor de corp care ştiau că vor câştiga confruntarea. Graţian voia să-i ia laptopul - iar ea nu-i dădea drumul...

Atât apucă să gândească - fu apucată bine de braţe şi smucită. Şi nu reuşi să facă decât doi paşi, că se şi pomeni în întunericul din braserie!

Diamant

Aştepta... Aştepta răspunsul ei - care nu venea. Raina nu scria nimic. Messengerul nu-i transmitea că Raina lui apăsa tastele. O întrebase dacă totul era OK; iar ea nu răspundea...

Dumnezeule! Nu mai era galbenă! Ieşise din mail! Ce naiba?!

Scotoci scurt în buzunare şi puse telefoanele lângă laptop. Doamne, în ce hal îi tremurau mâinile! Ce naiba se întâmplase? Verifică să fie amândouă pornite, să aibă amândouă baterie... La naiba!

Ridică receptorul şi formă numărul casei lui Grasu. Privea lung când ecranul, când telefoanele, când propria mână - care tremura uşor...

- ... Da.

- Diamant sunt. Vino la primărie.

Şi-i şi închise - că nu voia să discute aşa ceva la telefon. Nu voia să audă "Ce s-a întâmplat?". Îi era de-ajuns că nu ştia ce se întâmplase în Orléans! Că bănuia, de fapt, ce se întâmplase acolo - şi nu voia să accepte faptul că era foarte probabil ca în jurul Rainei lui să zboare gloanţe acum! Şi nu voia nici să fie singur în birou - că-şi zbura creierii dacă afla că nenorocitul ăla de chinez reuşise! Iar dacă-şi zbura el creierii, nu mai avea cine să-i răzbune pe ei! Vărul lui trebuia răzbunat...

Ştefan

Aah! Femeia asta era chiar culmea! O prinse de braţe şi-o săltă ca pe-un sac de cartofi - sau ca pe bateria auto. Graţian îi înţelese imediat intenţia şi începu să tragă în bărbatul din capătul străzii. Aşa că intră, cu tot cu Rebeca, în braserie. O repuse pe picioarele ei şi rosti scurt, în romanes:

- Dă-i drumul.

Recuperă imediat laptopul şi-l puse pe masă. Gicu era vişiniu - o aşeză cu grijă pe Rebeca pe primul scaun pe care-l văzu...

Barmanul "special" se oprise în uşa braseriei, cu pistolul în mână. Era pregătit să-i apere. Toţi fugiseră în stânga - doar el privea cu atenţie în dreapta...

Răsuci laptopul şi se asigură că nu-l nimerise vreun glonte - sau nu-l izbise de pământ, când o pusese jos. Şi-apoi se concentră asupra ei. Era rănită? O durea ceva? Îşi scrântise vreo mână, vreun picior, ceva? Abia acum, la controlul corporal, Rebeca se dezmetici:

- N-am nimic. Sunt OK...

Oare? Faţa ei nu părea OK; aşa că ordonă:

- Gicule, apă şi şerveţele.

Şterse uşor praful ăla maroniu, aşchiuţele mici... Rebeca şopti:

- Ce e?

- Glontele a trecut prin masă, la vreo 5 cm de faţa ta. Aşteaptă.

Consiliera lui zâmbi slab:

- N-am nimic.

Sigur? Primi un castron cu apă şi-o cutie cu şerveţele, pe care i le puse pe masă:

- Cu grijă - că sunt multe aşchii mici.

Şi-acum alergă la uşă - că ăia încă se-mpuşcau afară! Şi era rău, dacă nu se terminase încă! Păi câţi atacatori fuseseră?

Roşcata

Îşi dădea cu apă pe faţă; încerca să nu frece, fiindcă erau aşchii de lemn... Gata! Restul le spăla la hotel! Că sigur se duceau într-un

hotel! Trebuiau să se replieze, nu? Sau poate că se duceau la Graţian, sau... Gicu o privi lung, cu atenţie, şi zâmbi:

- E bine. Nu sunt răni.

Aprobă cu capul şi şopti:

- De ce se mai aud împuşcături?

- Nu ştiu; dar fiind un oraş în care chinezii sunt puternici, presupun că au primit întăriri!

Privi lung cele două siluete de lângă uşă...

Băiatul de la curăţenie era foarte atent în partea dreaptă. Adică în direcţia de unde-ar fi trebuit să vină un eventual atac parşivesc. Ştefan privea însă spre stânga. Iar ea îşi simţea inima mică - cât o gămălie de mică -, pentru că oricând putea să-l nimerească un glonte rătăcit... Şi nu-şi permitea să-l roage să vină aici, la masă...

Gata! Venea la ea! Slavă Cerului! Încercă să zâmbească, pentru că şi el zâmbea slab... Ştefan îşi aprinse o ţigară şi se aşeză:

- Vine Aleodor.

Iar asta însemna că nu se împuşcau aici; fugiseră după ei. Adică reuşiseră să-i pună pe goană. Răsuflă uşurată, iar spionul puse frână, intră în braserie şi oftă greu, printre gâfâieli:

- Băi, rahat mai mare nici nu se putea!

Poftim? Cum adică?

- I-am rezolvat. Dar e trei la patru pentru ei.

Ştefan fripse un pumn straşnic în masă! Scrâşnea înjurături elaborate... Spionul o privi lung:

- Bărbatul care-a tras în voi era doar "avangarda". Mai erau patru după el. Noi l-am omorât pe ăla şi încă doi dintre ei, iar francezii i-au săltat pe ceilalţi doi. Dar am pierdut şi noi patru oameni.

Adică muriseră patru oameni? Patru din subalternii regelui? Stomacul i se răsucise scurt...

- Cine?

Ştefan voia să ştie cine. Iar asta era foarte rău! Puse mâna pe laptop, pregătită să-l tragă-n poală şi să se-arunce sub masă...

- Trei dintre fetele care-au stat în capăt... şi Moroi.

Moroi? Murise Moroi? Şeful ei ridică privirea spre Aleodor... care aprobă:

- L-au lichidat, în maşină. Probabil ca să nu

- Am nevoie de avion.

- Te aşteaptă - şi avionul, şi autorizaţia de decolare.

Ştefan se ridică şi porni spre uşă:

- Tu stai aici - te ocupi de curăţenie şi de Moreau. Eu mă duc să pun lucrurile la punct cu chinezul.

Aoleu! Aleodor se grăbi să-l ajungă din urmă:

- Sper că nu te duci la Jun!

- Sper că-ţi vezi de pătrăţica ta!

- Sigur, şefu'! Da' nu te lua de ăla! Stai să vezi! Moreau le-a pregătit artificii! Lasă-l să

Ştefan dăduse să iasă; acum, se întoarse şi-o fulgeră pe ea din privire:

- Găseşte-l pe patronu' crâşmii şi ia filmările de la supraveghere. Părinte, vreau toate imaginile disponibile.

Şeful ei fluieră scurt - semn că-şi chema trupele "la raport", reorganizare şi plecare cu demaraj... Scoase telefonul şi oftă greu - să-l sune pe patron, nu? Era penultimul număr nesalvat... parcă...

Ştefan

Adică Moroi... Omul ăla...

Graţian se apropia de uşă. Era murdar de sânge; dar nu asta îl îngrijora pe subalternul lui. Îl privea pe el cu teamă - semn că realiza ce se întâmplase, realizase că masase toate forţele la paza lui şi omisese să-şi păzească proprii oameni-cheie. Şi deci realizase cât de uşor ar fi putut fi prevenită moartea omului ăluia! Moroi fusese mai în vârstă decât el. Şi poate că el se gândise, la un moment dat, să nu rămână singur la maşină; dar...

Dar era mort acum. Dacă-l lua la palme şi şuturi pe băiatul ăsta, nu rezolva nimic. Aşa că încercă să folosească un ton neutru:

- Te descurci aici, dacă ţi-l las pe Părintele?

Primi o aprobare cu capul; aşa că se încruntă...

- Da; mă descurc.

- Bun. Trebuie să ajungem urgent la aeroport.

- Imediat!

Şi-o şi rupsese la fugă! Rebeca vorbea la telefon...

Imediat cum venea maşina, plecau. Lua Părintele înregistrările video...

Şi toate astea... Toate astea se întâmplau pentru că nenorocitul ăla voise să-l facă pe frati-su şef! Gândul ăsta îl făcea să se încrunte rău - să se pregătească psihologic pentru vizita în Aurari, la Fei-Yen. "Femeia te ridică, femeia dă cu tine de pământ" - asta spusese el întotdeauna. Aşa era viaţa! Iar Fei-Yen va da, în curând, de toţi pereţii cu bărbaţii din neamu' Chèn! Avea el grijă de asta! Era în cizme...

Vibraţia telefonului îl smulse din gânduri. Cine ce dracu voia de la el?... Ah - Moreau! Prea bine! Ştia deja ce-i va spune - şi-i va da şi nişte veşti bune apropo de angajatul ăla special care căuta un birou şi-un calculator noi.

Roşcata

Gata - se rezolvase. Într-un sfert de oră, patronul va fi aici, la braserie, şi le va da filmarea camerelor de supraveghere. Nu-i spusese de ce-o voiau; presupusese el că domnul conte vorbise cu o persoană foarte importantă... sau ceva asemănător. Oricum, important era că le dădea înregistrarea! Se întoarse spre Ştefan...

Vorbea la telefon. În franceză. Începuse iureşul. Probabil că îl sunase Moreau! Oricum, şeful ei era calm. Încă mai vorbea calm. Era momentul ideal ca ea să-l sune pe Diamant şi să-l liniştească. Tocmai îşi amintise că ar fi trebuit să scrie "Da" înainte să închidă laptopul - ca să nu afle că făcuse infarct şi rămăsese fără el!

Diamant

Era linişte în birou. El fuma; Grasu fuma pasiv. Telefoanele stăteau aliniate frumos pe masă... Laptopul era pornit; la fel şi calculatorul. Pe laptop vedea mail-ul special; pe calculator, mail-ul oficial. Toate erau mute... neclintite...

Brusc, telefonul special începu să sune! Se repezi şi-l luă - şi răspunse:

- Da!

- Gata - s-a terminat.

S-a terminat! Ce s-a terminat? Răcni la ea:

- Vorbeşte!

- Atacul - s-a terminat.

Se întoarse spre Grasu:

- Gata - atacul s-a terminat.

Asculta, dar ea tăcea... Şopti, în ţigăneşte:

- Vorbeşte, mânca-ţi-aş guriţa ta! Spune ce s-a întâmplat!

- Noi suntem bine. Dar avem patru morţi. Ei au trei morţi şi doi arestaţi...

- Dar voi sunteţi bine!

- Da.

- Amândoi!

- Da.

Răsuflă uşurat... şi începu să râdă:

- ... Hai că-i bine!

- Nu-i bine deloc! Au murit oameni aici!

- Da' voi sunteţi bine!

Auzi tonul... Se întoarse spre Grasu:

- Ei, poftim! Mi-a închis în nas!

- Ce-a zis?

- A zis că ei sunt bine, dar că noi avem patru morţi iar chinezii

au trei morţi şi doi arestaţi.

- Şi şefu'?
- Tu n-auzi că ei doi sunt bine?
- Bun. Asta voiam să ştiu... Ce ştii - şefu' vine încoace?
- Da.
- ... Păi ţi-a spus ea asta?
- Nu; mi-a spus-o mama.

Grasu făcuse o mutră gânditoare... Începu să apese tastele:

- Ia să-l sun eu pe chinez...
- Ba nu suni pe nimeni. Sună Ştefan, dacă vrea să-l sune. Sau te sună pe tine şi te pune să-l suni. Nu lua tu iniţiative de-astea - că nu-i chinezu' tău! Şi habar n-ai cu ce socoteli vine şefu' încoace!

Avea dreptate. Trebuia să se controleze - fiindcă tocmai aflase că atentatul se sfârşise cu bine, aşa că era euforic...

Ştefan

Jeep-ul accelera serios. Domnul conte proaspăt scăpat dintr-un atentat armat beneficia de antemergător şi girofar, aşa că n-aveau dificultăţi de deplasare...

Moreau fusese foarte bine informat atunci când îl sunase, aşa că nu-l întrebase "ce s-a întâmplat". Îl întrebase "ce planuri aveţi" şi se grăbise să-i ofere maşina de poliţie cu girofar. Francezul se bucurase mult să afle că el şi consiliera părăseau teritoriul Franţei, iar omul SIE rămânea să facă curăţenie! Probabil că devenise euforic atunci când auzise că, de săptămâna viitoare, salariatul lui va avea din nou un loc de muncă! N-o spusese - dar se simţise bucuria şi amabilitatea în tonul vocii şi-n cuvintele pe care le folosise. Aşa că mâine sau poimâine trebuia să-şi cumpere musai hotel...

Se gândea la omul ăla...

Graţian fusese "la post" - şi-şi făcuse cu prisosinţă datoria, de la început până la sfârşit. Organizase totul perfect. Aleodor greşise. Adică şi Aleodor, şi el. Şi poate şi Graţian greşise un pic - că nu le obligase pe fete să poarte şi ele veste... deşi, din câte înţelesese el, cea care îl imobilizase de două ori pe individ fusese împuşcată pe undeva prin zona stomacului. Şi cu siguranţă ăla ar fi simţit kevlarul gros! Şi n-ar fi putut să le scoată "la treabă" îmbrăcate în şube la începutul lui septembrie! Dar... Moartea lui Moroi era strict din vina lui. Nu pusese doi oameni să-l păzească pe omul care-i transportase cu maşina - şi care-i aşteptase la maşină. Chinezii sigur le văzuseră sosirea; şi-apoi urmăriseră şi aşezarea dispozitivului. Moroi rămăsese singur în X6. Şi cum tot el urma să le asigure retragerea, în caz că scăpau din atentatul de la braserie, chinezul-şef peste acţiunea asta mizase probabil pe faptul că atentatul la terasă va fi de fapt un schimb de focuri între oamenii lui şi oamenii contelui, iar contele şi roşcata vor fugi, vor ajunge la maşină şi vor trebui să se oprească - şi-acolo oamenii lui vor avea încă o şansă să-i lichideze. În orice caz...

În orice caz, Moroi murise. Fusese lichidat. Împuşcat în cap. Om în toată firea, cu nevastă şi copil...

Intraseră în aeroport - ca de obicei, pe pistă. Avea el o "alergie" la intrarea pe la uşile alea mari...

O să-i răzbune. Nu ştia când, nu ştia cum, dar o să-i răzbune. Scoase telefonul şi începu să scrie, ca să nu uite să-i ceară mâine lui Graţian datele oamenilor care muriseră azi. Trebuia să le pregătească o compensare... de parcă banii ar fi putut să-i readucă acasă, la familii!

Era furios. Se simţea neputincios - fiindcă nu putea să-i răzbune. Nu ştia pe cine să taie. N-avea nici o certitudine, nici o informaţie... Era în cizme - dar degeaba era în cizme...

Gata; ajunseseră. Se grăbi să coboare şi porni spre scară. Nu mai voia să vorbească cu nimeni; voia să plece, ca să decoleze odată, ca să aterizeze, ca să ajungă în Aurari şi să bage odată toţi dracii-n muierea aia! Habar n-avea dacă nevasta îl ridicase pe Jun; ştia însă că, dacă şefii or să tărăgăneze detronarea dementului ăluia peste luna octombrie, nevastă-sa îl va trânti mortal în cursul lunii noiembrie.

Se trânti pe scaun şi oftă greu... Rebeca intra şi ea, se aşeza cuminte lângă el, punea corect laptopul pe genunchi... Şopti:

- Diamant ştie?
- Da. Eram cu el pe mess când am închis ecranul, la masă. Şi pe urmă l-am sunat...

Aprobă cu capul, ca să ştie şi ea că nu greşise... Telefonul reîncepu să sune; îl scoase şi zâmbi slab...

- Da.
- Bună ziua, dle Ionescu.
- Bună ziua, dle Popescu.
- Aud că aţi avut un incident nefericit în Orléans.
- Aşa este - am avut un incident nefericit în Orléans.
- Sper că nu e nimic grav...
- Nu, nimic grav; patru morţi.
- Îmi pare extrem de rău să aud asta. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, e de ajuns să-mi spuneţi.
- N-aveţi cu ce să mă ajutaţi. Chiar acum decolez - mă duc să pun lucrurile la punct cu chinezul.
- Dle Ionescu, poate ar fi mai bine să încercaţi să vă calmaţi puţin.

Nu, zău?! Apăsă butonul roşu şi-i puse ei telefonul în poală:

- Dacă sună, m-am culcat. Şi am dat dispoziţie expresă să nu fiu deranjat. Ai de la mine dezlegare să-i zici tot ce-ţi vine la gură.

Se ridică, luă laptopul şi se mută în spatele avionului. Nu mai voia să stea acolo. Parcă simţea nevoia să se detaşeze un pic de problema aia... adică de toate problemele, de toate nefericirile...

Ia să caute el un hotel numa' bun de plantat un spion franţuz în el! Dar nu tot în Le Mans - ca să nu fie aproape de complexul ăla super-ultra, cu 3 în 1. Poate-o să caute ceva în Bourges... Sau în Nantes...

Nu! Întâi îi scria lui Graţian! Mail nou, de pe oficial...

"Vreau să-mi trimiţi urgent toate datele despre fete şi Moroi. Vârstă, familie, copii - tot! Că mă duc să pun lucrurile la punct cu chinezul şi sunt în cizme."

Send... de pe mail-ul ăla controlat şi supervizat şi filat rău... Şi-acum, să-şi cumpere hotel!

Isamu

Telefonul începu brusc să piuie. Cine era?... Cheng?... Poftim?... Şi uite că insista! Adică voia musai să vorbească cu el! OK! Deşi avea un nod proaspăt în stomac, apăsă butonul verde:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- În urmă cu jumătate de oră, în Orléans a avut loc un atentat asupra lui Ştefan.

Fir-ar ea să fie de treabă!

- Jun are trei morţi, Ştefan are patru.

La naiba! Ăştia chiar riscau să se nimerească unul pe celălalt!

- Ştefan a plecat de-acolo furios, cu avionul SIE, anunţând pe toată lumea că se duce "să pună lucrurile la punct cu chinezul". Şi nu zboară spre Nisa - zboară spre România.

Poftim? Cum? Adică... Bărbatul făcu o pauză scurtă - şi continuă:

- Am fost pus să te informez, aşa că te informez.

La naiba! Adică îl informase şi-acum îi închidea în nas!

- ... Isamu?
- Cine te-a pus să mă informezi?
- E mai bine să nu ştii asta.
- Nu te juca! Cine te-a pus să mă informezi?
- Nu contează. Un avion privat va ateriza, în jumătate de oră, pe Cannes Mandelieu. Grăbeşte-te să ajungi în el - ar fi bine să aterizezi în Bucureşti înaintea lui Ştefan.

Hei! Păi de ce îi... Auzea tonul...

Ce dracu făceau ăştia?

... Nu ştia ce să facă! Zău că nu ştia! Stătea cu telefonul în mână

şi nu ştia ce să facă! Pe cine să sune? Să sune pe cineva? Să pornească spre aeroport? Al cui era avionul - al lui Jun? Dacă pleca din vilă, nu cumva va avea surpriza să afle, peste vreo jumătate de oră, că reşedinţa lui Ştefan ardea ca o torţă - cu tot cu locuitorii ei? Ce era asta?

Se ridică şi şopti:

- Nu te clinti de-acolo!

Isabelle nu răspunse; aşa că ieşi şi începu să coboare scările...

Stop! Se opri. Accesă agenda... Apăsa încet săgeata, trecea de la un nume la altul... Trebuia să sune pe cineva - şi să afle ce se întâmplase. Care era treaba cu atentatul. În ce constase atentatul ăla, cum se desfăşurase, câţi oameni muriseră... Şi trebuia să afle de ce îl sunase Cheng. Cine îl pusese să-l sune. Trebuia să afle şi al cui era avionul ăla - şi trebuia să calculeze dacă să-l sune pe Diamant, sau pe dl Ionescu. Trebuia...

Trebuia să-l sune pe Cheng. Buton verde... Suna... şi i se refuza apelul. Nu-nu! O să insiste! Apăsă din nou butonul verde... şi i se refuză imediat apelul. Adică, adio discuţie cu Cheng. În condiţiile astea...

Piao se opri la baza scării:

- Breaking news pe toate canalele - împuşcături în Orléans. Contele Ionescu a fost ţinta unui atentat. Şapte morţi, trei răniţi, doi arestaţi. Se vehiculează în gura mare implicarea mafiei chineze.

Îl privea lung, peste balustradă... Piao era palid. Era speriat. Toţi, cu Jun în frunte, spuneau că e un incompetent; el fusese singurul care îl anunţase că nu l-ar fi dat nici pentru zece clone ale lui Cheng. Şi uite că tot de la televizor se informase... Îşi drese scurt vocea şi decise să coboare:

- Cheamă-l pe Claude.

Şi-acum o să sune... O să-l sune pe... Pe Diamant! La urma urmei, până ajungea el în Aurari, până... Ştefan avea un avans - era deja în avion. El făcea 15 minute până la aeroport; plus cât le lua până decolau... Dar al cui era avionul? Că, dacă era al lui Jun, nici nu se gândea să se apropie de el!

Claude intră în vilă; trase aer în piept, să-i spună că rămâneau singuri aici, dar telefonul reîncepu să sune. Cine era? Cheng?... Nu; număr necunoscut. Dar, în condiţiile actuale, zău că nu-şi permitea să nu răspundă - chit că era o greşeală!

- Da.

- Bună ziua. Dl Isamu Chèn?

- Da.

- Numele meu este Charles Moreau. Direction Centrale du Renseignement Intérieur - DCRI, pe scurt.

Umbrela lui Ştefan? Uau! Aproape că se hotărâse să se-aşeze în fund pe scara aia, să-şi aprindă o ţigară şi să facă un accident vascular cerebral "ca la carte"...

- Sper că sunteţi în drum spre aeroport.

- Nu; sunt la reşedinţa dlui conte.

- Ar fi bine atunci să porniţi spre aeroport.

- Până nu aflu anumite informaţii, nu trec de poarta acestei proprietăţi.

- ... Sper că sunteţi la curent cu ultimele evenimente...

- Ştiu ce s-a întâmplat în Orléans. Dar nu ştiu cine l-a pus pe subalternul fratelui meu să mă informeze. Şi nu ştiu al cui este avionul care mă aşteaptă la aeroport.

Auzi un oftat... iar individul începu să monologheze:

- Cheng v-a sunat adineauri din China. A fost chemat acolo, în urmă cu o săptămână, pentru a se ocupa de informarea dlui Fang Kwok Lo, care se va muta în curând la Nisa şi al cărui consilier va fi începând cel mai probabil din luna octombrie.

Aha! Îi făcu semn lui Piao să-i aducă ceva de scris - şi primi imediat un notes şi-un pix. Se aşeză - deci, Fang Kwok Lo, octombrie.

- Azi, în Orléans, dl Ionescu a fost foarte bine protejat; şi aşa va fi şi de-acum încolo. Datorită dispoziţiilor primite din China, înlocuitorul lui Cheng a dat greş; dar nu s-au putut evita pierderile de vieţi omeneşti. Dl Ionescu este acum în avionul SIE, în drum spre România. Este foarte nervos. A vorbit la telefon cu câteva persoane înainte să plece; inclusiv cu mine. Ne-a spus că se duce, citez, "să pună lucrurile la punct cu chinezul". Probabil că nu vrea să discute cu dl Shen Qiao; iar în condiţiile astea, dl Fang Kwok Lo v-a procurat un avion privat, care vă aşteaptă chiar acum pe pistă pe Mandelieu şi care vă va duce pe aeroportul Otopeni. Unde vă va aştepta un elicopter, pus la dispoziţie de dl Shen Qiao. Elicopterul va avea însemne medicale, ca să puteţi ateriza cât mai aproape de localitatea Aurari.

Scria, uimit de ceea ce auzea...

- Probabil că numele "Popescu Ion" nu vă spune nimic. Dl Popescu este o persoană foarte influentă din cadrul SIE. El răspunde de securitatea dlui Ionescu pe teritoriul României şi tot el i l-a pus la dispoziţie pe Aleodor Gaboraş, ca om de legătură cu subalternii mei. Acest domn Popescu va avea grijă să-l încetinească pe dl Ionescu, astfel încât să puteţi ajunge în Aurari înaintea lui. Nu ştiu dacă veţi reuşi să aterizaţi în interior, pentru că am informaţii cum că paza s-a dublat acolo imediat după evenimentele din Orléans.

- Am să reuşesc.

- Bun. Acum aveţi numărul meu de telefon. Vă rog să mai notaţi un număr de telefon.

- Notez.

Şi nota... Număr de România - de Vodafone, ca al lui Ştefan...

- Este numărul dlui Popescu Ion. Dacă aveţi probleme acolo, sunaţi-l.

- Îl voi suna.

- Sper că acum porniţi spre Mandelieu!

- Bineînţeles!

- Nu vă îngrijoraţi pentru proprietatea dlui conte; ne ocupăm noi acolo.

Oo - păi trebuia să facă neapărat o şmecherie!

- Va rog să notaţi şi dvs. un număr.

Îi dictă numărul lui Claude... şi fu cât pe ce să-i scape telefonul din mână!

- Deci îl lăsaţi pe dl Claude Poirier să se ocupe de securitatea vilei.

Înghiţi nodul din gât şi aprobă:

- Da.

- Bun. Vă rog să vă grăbiţi spre aeroport. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut aici, vă anunţ.

- Vă mulţumesc pentru telefon. Şi pentru informaţii.

- La revedere.

- La revedere.

Semn că francezul nu era foarte bucuros că trebuise să-i dea tocmai lui informaţiile alea...

Se repezi spre birou:

- Veniţi încoa! Tocmai m-a sunat umbrela lui Ştefan. Se ocupă ei de paza vilei, cât sunt eu plecat.

Năvăli înăuntru şi se repezi la calculator. Google - aşa, în nesimţire... Introduse numărul de telefon de pe ecran. Search. Primul rezultat era o listă - a DCRI. În dreptul numărului de telefon scria "Charles Moreau" - şi-atât, fără funcţie, fără grad. Oftă uşurat... şi porni spre uşă:

- Vă baricadaţi şi nu lăsaţi pe nimeni să intre. Dacă nu mă-ntorc până diseară, mâine vorbiţi cu Ştefan.

Nu primi nici o replică - adică nu pricepuseră nimic. Traversă livingul, împinse uşa şi alergă la Mercedes - trebuia să ajungă cât mai repede pe Mandelieu! Popescu Ion nu-l va putea întârzia prea mult pe Ştefan!

Ieşi în stradă, viră stânga şi acceleră. Şi scoase telefonul - că dacă Ştefan ajungea primul, o să fie rău de tot! Nu-i era frică de el. Indiferent cât de nervos era, Ştefan nu acţiona înainte să calculeze. Şi nu lua decizii înainte de punctul final. Problema lui cea mare era Diamant - care întâi decidea şi abia după aceea inventa motive care să-i justifice decizia! Căuta numărul... Sună o singură dată - după care i se refuză apelul. Aşa că lăsă telefonul pe scaun şi acceleră - o să-i dea un SMS, din avion. O să-i scrie că nu el încercase să-l omoare pe Ştefan şi că îl roagă să nu uite asta. Se întreba dacă să-i scrie că vine şi el în Aurari...

Diamant

Intră în birou, se asigură că unchiul lui era singur şi închise uşa. O încuie...

- Ce-i, mă?

Îşi începu monologul cu un oftat greu:

- Azi, în Orléans, dobitocu' ăla a tras iar gloanţe spre Ştefan. Umbrelele au fost la post; aşa că nu l-a nimerit. Dar din tabăra noastră au murit trei fete şi unul dintre ajutoarele de nădejde ale şefului de oraş. Ştefan vine încoa, plin de draci. Le-a spus tuturor că se duce să pună lucrurile la punct cu chinezul. Iar ăla a aflat chestia asta - că tocmai mi-a scris un SMS.

Scoase telefonul şi citi cu voce tare:

- ***"Te rog să nu uiţi nici o clipă că nu eu încerc să-l omor pe Ştefan. Te rog, fă cumva să-l convingi să mă asculte azi cinci minute. Isamu"***. Şi-acum eu ce să fac?

- Să ţii orăşelul închis ermetic. Să-l primeşti pe-ăla singur - fără oamenii lui. Şi să-i joci pe chinezi după cum o să cânte Ştefan.

Adică?

- Fi-miu vine să-l sperie pe chinez. Şi vine cu planul bine organizat în minte - că fierbe trei ore la el. Nu trebuie să faci nimic deosebit - doar să stai în spatele lui şi să faci cum spune el. Şi să te abţii "să-ţi aduci aportul" la planul lui.

Aprobă scurt cu capul.

- Fereşte-te să discuţi azi cu Isamu. Fereşte-te să ieşi din primărie. Şi fereşte-te să spui "Nu ştiu" atunci când o să auzi întrebări referitoare la Ana.

- Dacă mă prinde că bâigui supoziţii, mă taie!

- Şi preferi să facă el comoţie?

La urma urmei, tăietura se vindeca; dar comoţia...

- N-o să te taie - că sunt eu aici. Iar el vine chitit să dea ochii cu chinezul, aşa că o să-şi verse nervii pe pielea lui.

- Nea Dumitre... Da' el ştie că vine şi chinezu? Adică el a decolat din Orléans acu' juma de oră; chinezu' mi-a scris acu' cinci minute.

Unchiul lui nu-i mai răspunse; se gândea... Pusese o întrebare tâmpită - aşa că decise să iasă.

O să stea în primărie, în biroul lui. N-o să iasă de-acolo dacă nu i se va cere să iasă. Spera din tot sufletul să poată scăpa atât de ieftin! O să fie iureş mare aici, peste vreo trei ore!

Sami

Mm, ce bine se simţea! Duşul ăla prelungit fusese curată binecuvântare! Duşul aproape rece, venit după 12 ore de binemeritată odihnă, fusese tot ceea ce-şi putuse dori un medic bătrân şi obosit, aşa ca el! Era liber azi; şi se simţea mult mai bine atunci când se gândea la ziua de azi! Or să iasă la plimbare, or să meargă într-un parc... Jaser era la spital azi; dar el unul promitea solemn s-o suporte şi pe Tasnim! La urma urmei, era sora lui - nu? Şi avea rolul ei, bine trasat, în "geometria" plimbărilor prin Nantes. Cobora deci scările, zâmbind...

Era suspect de linişte în casă; era joi, era unspe jumate, iar asta însemna că fetele erau cu copiii la aikido. Aşa că intră în bucătărie şi începu să-şi aducă micul dejun în faţa televizorului... Şi-acum, să se uite la ştiri!

"- Cu noi în studio sunt dl Xavier Audet, sociolog, şi dna Coralie Caron, jurnalist la cotidianul Le Monde. Transmitem în continuare imagini live din Orléans, unde în dimineaţa aceasta a avut loc un atentat armat."

I-auzi! Atentat armat! Lumea devenea tot mai violentă... Tânăra prezentatoare stătea în faţa celor doi invitaţi din studio; în spatele ei, pe plasma aia nesimţit de mare, transmiteau imaginile de la atentatul armat. Şi-acum se concentrau asupra moderatoarei, care îşi privea cu mult interes invitaţii în timp ce trăgea concluzii:

"Dle Audet, din informaţiile puse la dispoziţia presei de către poliţie, ţinta schimbului de focuri a fost contele Stefan Ionesco. În aceste condiţii, se pune întrebarea dacă nu cumva avem de-a face cu o reglare de conturi."

Cadrul redeveni imediat larg iar sociologul zâmbi:

"- Nu înţeleg de ce spuneţi asta. Dl conte este un om de afaceri foarte respectat în mediul economic."

Iar tânăra îl întrerupse imediat:

"- Vă amintesc că dl conte a fost ţinta unui alt atentat armat, în Bucureşti, în luna aprilie. Şi cum atunci s-a vehiculat implicarea mafiei chineze, se pune întrebarea cine a apăsat astăzi pe trăgaci! Şi mai ales, de ce!"

Bărbatul se grăbi să o întrerupă:

"- E riscant să tragem asemenea concluzii. La Bucureşti, încă nu s-a demonstrat implicarea vreunei organizaţii de genul ăsta.

- Dar să nu uităm că, în 21 mai, familia dlui conte a fost salvată în toiul nopţii, tot din oraşul Orléans, de către serviciile speciale franceze şi cele române! A fost o operaţiune de amploare! Iar reprezentantul statului român a declarat atunci că rezultatele preliminare ale anchetei de la Bucureşti indică implicarea mafiei chineze!

- Să nu uităm însă că dl conte oferă servicii de consultanţă multor oameni influenţi! Din câte ştiu eu, Stefan Ionesco este licenţiat în drept, economie şi relaţii internaţionale. Este unic acţionar în două societăţi comerciale - şi ambele oferă consultanţă pentru oameni de afaceri. Are 36 de ani şi nici măcar o amendă de circulaţie! Şi este o persoană foarte bine văzută în mediul economic francez şi internaţional. Mai ales internaţional!

- Asta nu face decât să

- De ce să nu pomenim atunci şi despre mafia italiană?! Cosa Nostra! Sau mafia rusă! Sau cea sârbă?! De ce să nu presupunem că toate aceste organizaţii şi-au unit forţele ca să lichideze un conte francez ale cărui afaceri - ca să fac aşa, o paranteză - nu-l propulsează nici măcar în top 300 - darămite în top 50? De ce nu ne gândim că este vorba doar despre o răfuială între dl conte şi o persoană oarecare - şi atât? Ah - poate e mai bine să presupunem că întreaga mafie mondială e implicată în incidentul de azi! Nu? Poate că vrem să lungim acest gen de talk-show-uri la nesfârşit! Şi să câştigăm audienţă!"

Moderatoarea dădu să răspundă, dar jurnalista se grăbi să intervină:

"- În plus, nici nu pare a fi o răfuială! Cineva vrea să-l omoare - şi atât! El nu vrea decât să-şi vadă de treburile lui! Eu personal n-am auzit până acum nimic despre vreun atac sau vreo manevră a dlui conte Ionesco, îndreptat către cineva!

- Exact despre asta vorbeam şi eu!"

Moderatoarea se întoarse spre femeie, deschise gura... şi tăcu. Aşa că luă telecomanda, apăsă butonul roşu... Se ridică şi începu să ducă micul dejun înapoi, în frigider.

Deci dl conte era triplu licenţiat... Avea 36 de ani... Se ţinea foarte bine dl conte! Arăta mai tânăr! În Paris, în urmă cu şase ani, nu i-ar fi dat mai mult de 22-23! Dar uite că...

Uite că el habar n-avea cu cine se lupta. Şi poate că făcuse o greşeală când oprise televizorul. Poate că greşise când decisese să n-o lase pe Ana să ajungă în preajma unei surse de ştiri. Poate-ar fi trebuit să-şi aducă o hârtie şi-un pix şi să noteze cu maximă atenţie toate informaţiile despre bărbatul ăla. El era medic în Nantes; soţul Anei era triplu licenţiat... în drept, economie şi relaţii internaţionale...

Deci, mergeau la un picnic - că-i era foame. Vor lua mâncare de pe drum, pentru că el n-avea timp să împacheteze ceva din frigider. Dar o să ia nişte jucării, o minge, o pătură... Şi cam atât. Nu va scoate nici un cuvânt despre atentat. Ana trebuia să stea liniştită, să evite valurile de adrenalină...

Se simţea ciudat. Se simţea... liniştit! Deşi Ana se va speria când va vedea ştirea iar el se va întrista atunci când burtica ei va prinde proporţii, el era totuşi liniştit. Dar nu simţea că renunţase! Şi tocmai asta era ciudat! Veştile de azi nu-l panicaseră nicicum! Nici nu-l făcuseră să tresară! Era foarte, foarte ciudat...

Ana-Maria

Micuţii ei erau obosiţi - dar foarte fericiţi! Azi, *sensei* îi lăudase non-stop! Mai ales pe Florentina! Nasul prinţesei plutea acum la înălţimi ameţitoare...

Tasnim deschise uşa şi ieşiră. Era frumos afară; era un început de toamnă "ca-n basme". Nici prea cald, nici prea frig. Vântul adia uşor - ca o invitaţie la o plimbare prelungită...

Şi ia uite cine era acolo! Sami se sprijinea de portiera maşinii şi zâmbea. Oare... Oare ce-i venise lui Sami, să-i aştepte la sală? Oare se întâmplase ceva? Tasnim îl văzu şi ea şi începu să râdă:

- Hei, ce-i cu tine? N-ai mai avut somn?

- Exact. Şi cum m-am uitat pe geam şi-am văzut vremea asta superbă, m-am decis brusc să opresc televizorul şi "să votez" cu natura azi.

Serios? Cum adică?

- Aşa că vă invit la un picnic.

Oo... Asta era ceva complet nou! Léon se grăbi să aprobe:

- Ce bine! Mami, nu-i aşa că mergem la picnic?

Florentina întrevăzu şi ea oportunitatea:

- Da, mami! Aerul curat este foarte sănătos! Sami, nu-i aşa că mergem afară din oraş?

- Nu cred că o să putem să ne întindem pătura pe iarba din Parc de Procé; aşa că, da - mă gândisem să ieşim din oraş şi să găsim un colţişor de natură un pic mai nepopulat.

Îl privi lung şi "sări" la limba engleză:

- Dacă suntem filaţi, colţişorul nepopulat este tot ce le trebuie...

- Simţi tu că suntem filaţi?

Ea nu simţea nimic; ea era doar foarte prevăzătoare. Sami începu să râdă:

- Credeam că suntem mai filaţi în oraş, decât în afara lui!

Nu putea să-i explice că cele mai reuşite accidente se petreceau în locuri nepopulate. Copiii deja începuseră să se îngrijoreze. Ştiau că, atunci când ea vorbea în engleză, spunea de obicei "Nu". Şi deveniseră agitaţi. Sami oftă greu:

- OK; atunci mergem într-un parc.

- Nu. Ai dreptate. Mergem la picnic.

- Nu trebuie să spui ca mine, doar pentru că am propus eu să mergem la picnic.

Reveni la limba franceză:

- Pornim spre picnic; iar dacă observăm ceva în neregulă, ne întoarcem.

- OK.

Şi fu imediat poftită pe scaunul din dreapta. Se conformă - la urma urmei, Tasnim juca rolul bonei - nu? Ceea ce o "plasa" pe ea pe scaunul soţiei... prietenei...

Uneori, avea dificultăţi în a identifica intenţiile lui Sami. Uneori, omul ăsta îi lăsa senzaţia că încerca "să marcheze". Uneori, Sami Fakhouri trecea graniţa doctorului dornic s-o ajute - şi îi lăsa senzaţia că se gândea la un atentat reuşit asupra contelui Ionescu. Şi că încerca să adune, în subconştientul ei, câteva plusuri - *just in case*...

Eh! Cine putea şti ce era în mintea lui Sami?!

Maşina opri pe treapta:

- Mă duc să iau prânzul. Vii?

Negă încet cu capul... pentru că nu putea să lase copiii nesupravegheaţi în maşină. Într-adevăr, în oraş, chinezii aveau şanse mult mai mari s-o recunoască, pe ea sau pe copii. Aşa că prefera să rămână aici. În caz că se întâmpla ceva, sărea la volan, răsucea cheia şi demara. Dacă s-ar fi întâmplat ceva în timp ce ea era în magazin...

Uneori, avea senzaţia că era maniacă. Ştia că păţania din aprilie şi peripeţiile prin care trecuse până acum o marcaseră serios. Dar prefera să fie maniacă - şi să nu li se întâmple nimic nici ei, nici copiilor. Aşa că puse palma peste Fluturaş... şi plecă privirea spre oglinda din dreapta. Se lăsă puţin mai jos pe scaun... Acum supraveghea şi trotuarul din spate, şi ceea ce se întâmpla în faţă... în caz că...

Ştefan

Paşii se apropiau - aşa că ridică privirea. Ochii albaştri îl priveau lung, serioşi:

- Pilotul zice că începem aterizarea.

Cât era ceasul la Bucureşti? Unu jumate? Perfect! Trase centura şi-o închise. Rebeca se aşeză lângă el, tăcută...

- Dă-mi hârtie şi pix.

Le primi imediat. Trase o linie verticală pe mijloc... una orizontală... În stânga, el. În dreapta, Jun. Şi-acum nota... Nota, în partea lui de listă, Şerban Georgescu, Dan şi Laurenţiu. Trei persoane - ucise de lunetist în Bucureşti. Tot atunci murise şi unul dintre atacatori - dar ăla nu fusese omul lui Jun, aşa că decidea el brusc, acum, că "nu se pune"... Apoi, murise omul lui Jun; chinezul trimis val-vârtej să investigheze cât de mort era contele. Diamant îl dusese în Sinteşti. Habar n-avea cum îl cheamă; dar scrise "Sinteşti" şi cifra 1. Apoi... Apoi muriseră doi chinezi în Orléans, când cu botezul lui Aleodor. "Orléans, 2". Apoi Jun o omorâse pe Camille. Şi ajunsese la prezent: patru persoane el, trei persoane Jun. Trase ciobăneşte o linie şi notă totalul. Şi zâmbi: 8-6. Îşi făcuse deja speech-ul! Ar fi fost "super" dacă apărea şi Isamu în Aurari! Dar cine ştie dacă-l anunţase cineva că înnebunise contele! Că dacă stătea încuiat în vilă şi se despărţise de Jun şi Cheng...

Nu. Greşise calculul - iar gândul ăsta îl făcu să se încrunte rău. Tocmai îl omisese pe Gilles... de care erau legaţi şase chinezi, omorâţi de lunetistul lui. Îl omisese şi pe nea Nicu al lui - pe Ceauşescu... pe care-l omorâseră colegii, dar tot din cauza lui Jun...

Mototoli foaia - nu! Mai bine nu! Calculul ăla era o greşeală! Îi puse cocoloşul în poală:

- Distruge asta.

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Aleodor.

- Da, şefu'.

- Aterizez; aşa că vreau raportu' la momentu' ăsta.

- Aici, lucrurile sunt spălate şi se usucă la viteză. Presa e deja "răsucită", ca să nu bată câmpii despre organizaţii ci despre un dement care ţine musai să te omoare. Deja ai o aură de geniu nevinovat, aşa că-i bine. Isamu a fost informat şi a gonit ca dementul la Mandelieu. Iar în privinţa lui, situaţia e complicată...

- Ascult.

- L-a sunat Cheng şi l-a informat. Iar Cheng e în China.

Cheng, în China?

- Pe urmaşul lui Jun îl cheamă... stai aşa, să găsesc... Fang Kwok Lo, şi e în informări complexe. Că de-aia s-a dus Cheng în China - să-l pună la curent cu tot ce mişcă-n afaceri. Fang ăsta va fi instalat, cel mai probabil, cândva în octombrie.

- Cine ţi-a spus asta?

- Moreau l-a sunat pe Isamu şi i-a spus-o clar, deschis şi-n franceza pură, de parcă n-ar fi vorbit despre mazilirea lu' frati-su ci despre ultimele ştiri mondene.

Uau! Moreau îl sunase pe Isamu? Păi...

- Aştept înregistrarea de la Ortel. Da' e vorba de telefonu' de serviciu al lu' Moreau, aşa că mai durează...

- Da' tu de unde ştii ce-a vorbit ăla cu Isamu, dacă n-ai înregistrarea?

- Mi-a spus un băiat scump şi dulce, de la Ortel. Da' mi-a zis-o aşa, pe vorbe. Ţie trebuie să-ţi trimit înregistrarea, nu poveştile ăluia.

- Aterizez din clipă-n clipă. Spune vorbele ăluia - că frige!

- Păi, întâi Moreau l-a lămurit ce s-a întâmplat. Apoi i-a zis că Fang ăla şi-a trimis avionu' personal pe Mandelieu şi că Shen Qiao îi asigură un elicopter pe Otopeni. Şi că să-i dea zor, pentru că e important să ajungă el primul în Aurari. I-a dat şi număru' lu' Popescu, în caz că Diamant e al dracului şi nu-l lasă să aterizeze în Aurari...

Adică francezii ţineau musai ca el să discute cu Isamu. Păi, o să-i cam dezamăgească! Că şi el ţinea musai să-şi găsească familia - şi nimeni nu se zorea să-l ajute! Ba chiar aflase că francezii încercaseră s-o împiedice pe Ana să se întâlnească cu Diamant! Aşa că bombăni

printre dinţi:

- Bine. Termină acolo şi du-te la conac. Îţi trimit un mail - ocupă-te cu prioritate, ca să fie totul pregătit pentru luni.

- Da, şefu'.

- Şi ţine-mă la curent cu tot ce apare nou.

- Da, şefu'.

Închise şi căută numărul lui Graţian...

- Da, şefu'.

- Ai datele?

- ... Da.

- Ascult.

Graţian tăcea... Mârâi printre dinţi:

- Atunci, în cinci minute să le găsesc pe mail.

Buton roşu; laptopul din poala Rebecăi se deschise prompt şi fu pornit... Clătină încet capul:

- Nu-i bine. Moreau îl sună pe Isamu şi-l informează iar viitorul şef pe Europa de Vest îi pune avionul la dispoziţie. Iar şeful pe Est îi asigură elicopterul până-n Aurari.

- Vor musai să vă-mpăcaţi - şi să reporniţi fabrica de caşcaval.

- Uitând că frati-su a omorât-o pe mama iar eu am omorât-o pe mă-sa.

Rebeca tăcea...

- ... Isamu devine puternic. Asta nu-mi place.

- De ce nu-l suni pe Moreau, să-i zici vreo două?

- Poate pentru că sunt mai mărunţel decât mafia chineză?

Tăcere... Îi luă laptopul şi deschise un tab nou. Căuta ştirile cu el... Nu - n-avea stare să le vadă acum. Le-ar fi văzut, oricum, degeaba! Mintea lui nu stătea la asta! Mintea lui o căuta pe Ana...

Google... Ana-Maria Ionescu... Nimic. Nici un rezultat cu ea. Dar tocmai primise un mail. Şi cum aterizaseră deja, decise să se re-înfurie:

- Cine ne ia de la aeroport?

Rebeca tăcea, pentru că habar n-avea răspunsul - şi nici nu se gândise la asta. Graţian îi trimisese o listă. Una dintre fete avea două surori - una minoră, una handicapată. O altă fată avea un băieţel de patru anişori... Moroi lăsase în urmă trei copii. Toţi trei, minori. Iar chestia asta tocmai îl înfuriase rău! Închise laptopul şi se ridică:

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Nu ştiu. N-am sunat pe nimeni, nu m-a sunat nimeni...

Zâmbi slab:

- Punem pariu că ne aşteaptă o suită complexă?

Rebeca nu-şi permitea să nege, pentru că se considera vinovată de omisiunea mijlocului de transport. Aşa că porni spre scară; iar însoţitorul de zbor deschise uşa.

Şi iată şi suita! Număra maşinile... Da; era mulţumit. Special pentru ei doi, îi trimiseseră tot un BMW. Dac'ar fi văzut vreun "Ford cu mustăţi", foc se făcea! Dar aşa, era mulţumit. Coborî scara şi se opri în faţa bărbatului în costum.

- Bună ziua.

Nu-i răspunse, aşa că individul se grăbi să se legitimeze... Da; nu era un sublocotenent. Şi nici vreun băgător de seamă. Avea grad. Aşa că răspunse:

- Bună ziua.

- Dl Popescu vă roagă să mă însoţiţi la sediu.

- Dl Popescu s-a cam obişnuit să zacă-n sediu!

- Este într-o şedinţă foarte importantă; de-asta n-a venit personal...

Oare? Oare chiar era într-o şedinţă?... Greu de spus, după mimica ăstuia. Aşa că porni spre BMW. Rebeca îl urma, la jumătate de metru în spate...

Roşcata

Era supărată - da' supărată fleaşcă! Cât de proastă putuse să fie, să nu-l sune pe Diamant şi să-i spună să trimită o suită pe Otopeni! Doamne! - practic, îl pusese pe Ştefan la dispoziţia lui Popescu! Adică ei zburaseră cu avionul lui Popescu; iar pe pistă îi aşteptaseră oamenii lui Popescu! Dacă şeful ei ar fi vrut să-i dea cu tifla ăluia, n-ar fi avut cum! Unde să se ducă - în terminal? Să cheme un taxi? Ha!

Parcă ghicindu-i gândurile, mâna şefului ei se aşeză peste mâna ei. Ştefan îi simţea nervozitatea şi încerca s-o liniştească... Iar ei îi venea să-şi dea palme...

Ei, poftim! O trăgea lângă el! OK - se mută pe banchetă, iar mâna lui o luă de gât. Chiar voia el să joace sceneta aia aici? Nu de alta, dar... nu era nici momentul, nici locul. Şi nici nu vedea utilitatea...

Şeful ei tasta foarte repede...

"Stai liniştită, tot ajungeam azi la Popescu. Trebuie să vorbesc cu el despre Isamu. Iar ăla trebuie să ajungă primul în Aurari. Moreau l-a sunat din motiv de morcov campion."

Zâmbi slab... şi aprobă cu capul. Şi îl văzu cum şeful ei anulează mesajul şi începe altul...

"Vezi că vine Isamu. Evită să vorbeşti cu el. Fă panaramă, agită paza pe-acolo, fii furios. Să nu improvizezi nimic. Într-o oră ajungem şi noi şi aprindem artificiile."

Iar pe ăsta i-l trimitea lui Diamant...

Lăsă capul pe umărul lui. Ar fi vrut să-i scrie şi ea ceva... aşa că scoase propriul telefon şi se-apucă să scrie!

"Îmi pare rău că am uitat de suită. E o greşeală copilărească care n-o să se repete."

Ştefan îi luă telefonul... şi-i răspunse!

"Voiai tu neapărat să blocăm DN1 azi? Că se bloca, dacă veneau şi-ai noştri! Puneam de-un carambol!"

Negă, aşa că fu pupată pe creştet... iar lunga suită de maşini, başca duba gri, intră pe poarta SIE.

Ştefan

Acum era liniştit. Foarte liniştit! Intrase în clădirea aia ca-n brânză; şi, în loc să se vadă nevoit să scoată cuţitul din cizmă în faţa camerelor de supraveghere, i se indicase "uşa cealaltă". Iar din clipa când fusese invitat să ocolească piuitoarea de la intrare, ştiuse că războiul era pe sfârşite. Nicu Cărare nu-l trombonise; chiar era avansat. Fang Kwok Lo avea ordin să înveţe temeinic tot ce-i "recita" Cheng; şi avea notat, undeva în pagina trei sau patru a ordinului, să bată palma cu contele Ionescu. SIE îl iubea mult. Devenise aşa un interlop internaţional "dă valoare"...

I se indică o uşă; o deschise şi intră într-o anticameră foarte avangardistă - foarte "Neoset". Femeia de la birou trecuse deja de cea de-a 50-a primăvară. Tocmai de-asta, probabil, nu tresări atunci când îl văzu, ci ridică receptorul, apăsă un buton...

- Dl Ştefan Ionescu...

Închise, se ridică şi ocoli biroul - şi le deschise uşa:

- Intraţi, vă rog. Doriţi o cafea?

Negă şi intră. Şi constată că Popescu Ion nu se putuse despărţi de ideea de masă "de şedinţă". El stătea la birou; perpendicular pe birou era o masă cu şapte scaune. Patru erau ocupate - toţi bărbaţi, toţi trecuţi de 40 de ani. Tună, sec, electrocutându-i cu ochii lui verzi şi foarte furioşi:

- Bună ziua.

Ia uite-i ce săriseră-n sus! SIE îl iubea mult de tot! Făcuseră oare o pasiune pentru el? Sau aveau ordin "de sus" să-l iubească rău? Strângea mâini, dar nu se căznea să le reţină numele. Erau mai mici decât Popescu - adică neinteresanţi...

Şi-acum se aşeză în capul mesei şi-l electrocută din nou:

- Am venit.

- Dle Ionescu, fiţi binevenit. Dar sper că nu intenţionaţi să faceţi ceea ce aţi anunţat pe toată lumea că veţi face!

- Şi anume?

- Sper că nu intenţionaţi "să puneţi lucrurile la punct cu chinezul"!

- Ba exact asta vreau să fac!

- Vă daţi seama, sper, că situaţia este foarte încâlcită şi tensionată! Scrisoarea noastră a avut efectul scontat. Iar China se pregă-

teşte serios să ia măsuri în vestul Europei. Francezii v-au făcut azi în mass-media o imagine de victimă imaculată - şi-au scos mafia chineză din ecuaţie, insistând pe varianta unui nebun care a făcut o fixaţie din a vă ucide. În condiţiile astea, lichidarea vreunui mafiot chinez sau a vreunei rubedenii de

- Pot pune lucrurile la punct cu chinezul şi altfel decât luându-i gâtul.

Şi acum Popescu tăcuse mâlc... Zâmbi slab:

- Ştiu că individul care-mi vrea... binele e intangibil; şi am metodele mele de a-l convinge s-o lase baltă. Un pic de bau-bau, totuşi, nu strică niciodată! Mă duc să-i fac bau-bau... şi lui, şi celui care zace în vila mea şi-şi spune că o să mă-ntorc şi o să ne-apucăm direct de treabă şi n-o să discutăm niciodată despre cum a vânat-o pe soţia mea prin Alpii Mediteraneeni...

Popescu zâmbi şi el:

- Dacă tot a venit vorba...

- Dacă tot a venit vorba, sper că-mi asiguraţi transportul în Aurari...

Îl priveau toţi lung... Se sprijini de spătarul scaunului:

- Şi cum el mai are cam un sfert de oră până aterizează pe Otopeni, plus încă 20 de minute de plutit cu elicopterul, presupun că pe mine o să mă transportaţi până acolo pe deneu.

Îl priveau şi tăceau mâlc... uimiţi probabil că "nu e plantă", adică gândeşte... Păi, să le arate că gândea bine - şi departe - şi avea calculele făcute:

- China e răscolită de lupte interne, în aşteptarea congresului din 2012. Jun era sprijinit de lupii tineri. Cum Jun a făcut o grămadă de prostii în ultimii doi ani, presupun că dulăii bătrâni au plesnit nişte obraji şi-au luat frâiele problemei; l-au impus pe Fang Kwok Lo şi i-au trasat o linie ceva mai conservatoare. În ce-i priveşte, nu-şi permit să facă schimbări mari în organigramă; cunosc deja personalul şi ştiu "cine cu cine votează", aşa că vor acţiona "chirurgical", strict la oamenii "cu problemă". Cheng e fidel mâinii care-l ţine de lesă; şi ştie tot - adică e indispensabil. Dar ceilalţi s-ar putea să se mai schimbe... În ceea ce ne priveşte, Isamu e printre puţinii tineri "de modă veche" pentru care şefu-i şef şi onoarea-i verticală; şi cum eu sunt în plină ascensiune, China o să insiste să-l păstreze pe el ca om de legătură cu mine. Asta însă nu depinde de ei; ci de el şi de mine. Am fost prieteni buni; dar ultimele evenimente ne-au cam "zdruncinat" şi prietenia, şi încrederea reciprocă... Indiferent de dorinţa Chinei sau a SIE - sau a francezilor sau a tatălui meu, prezenţa lui Isamu în ecuaţie depinde doar de noi doi: de mine şi de Isamu. Pentru că este fratele lui Jun - iar eu i-am răspuns lui Jun cu aceeaşi monedă.

Daa, pricepuseră ce zicea el acolo! Se grăbi să continue:

- Iar el a condus trupele care-au răscolit Franţa, în căutarea familiei mele. Şi n-a sunat niciodată la spitalul din Cannes, să întrebe cum se simte mama. Lucrurile sunt, deci, complicate. Nu le voi lămuri înainte de sfârşitul războiului; dar mă voi folosi de el şi familia lui, pentru a pune lucrurile la punct cu chinezul.

Popescu devenise brusc "un zâmbet":

- Pot să vă întreb cum?

- Nu; puteţi să-mi ascultaţi telefonul.

- Şi totuşi! Daţi-mi un indiciu măcar!

- Un indiciu? Cu cât ajung mai repede acolo, cu atât mai repede primiţi înregistrarea telefonului meu!

Se ridică şi porni spre uşă:

- La revedere.

- Dle Ionescu!

Ce mai era?... Popescu voia să-i strângă mâna! Ete, fleoşc! Dar...

Roşcata

Urcă în BMW şi trase portiera. Şi se trase imediat lângă Ştefan, pentru că şeful ei butona repede-repede mobilul...

"Notează! Zilele astea, să-i ordon lui Grasu o informare discretă apropo de partenerii mei din SIE şi familiile lor, amantele lor, afacerile lor."

Aprobă scurt cu capul şi decise să pornească laptopul: dacă Părintele mai trimisese ceva...

Isamu

Bun pilot! Foarte talentat! Păcat că n-avea timp să-i mulţumească personal pentru aşa zbor iute şi lipsit de incidente! Se vedea, jos, bradul din Aurari. Se vedea şi H-ul unde urmau să aterizeze ei. Se întreba dacă le va reuşi aterizarea, de vreme ce nu-şi anunţase nicicum sosirea iar fratele lui trăsese de dimineaţă nişte gloanţe după regele lor...

Elicopterul cobora spre sol; vedea cum paza se strângea în punctul ăla... Cornel era furios. Cornel Buldogu scăpăra furie din priviri! Tocmai de-asta, imediat cum elicopterul ateriză, coborî şi porni spre el, cu mâinile ridicate. Auzea, în spate, cum unul dintre bodyguarzi îi răcnea pilotului să zboare de-acolo, fiindcă aşteptau alt elicopter...

Fu imediat dezarmat şi percheziţionat. Cornel nu mai venise cu cutia metalică; în plus, se vedea cu ochiul liber că nu era binevenit aici! Şi că toţi oamenii ăia ar fi preferat să nu-l mai vadă vreodată! Numai că el... El trebuia să ajungă la căsuţa în care locuiau acum Fei-Yen şi Liwei. Trebuia să încerce măcar să-i apere! Trebuia, în ultimă instanţă, să se aşeze în faţa cuţitului - şi să moară el. Deşi, în privinţa asta, putea spune că avea încredere în Ştefan...

Gata - fusese percheziţionat foarte-foarte bine. Elicopterul se ridicase deja; probabil că ateriza câţiva zeci de metri mai încolo, pe vreo tarla...

Nu mică-i fu uimirea să-i vadă pe toţi bărbaţii aceia depărtându-se! Păi... Păi îl lăsau singur acolo?

"Da' ce vrei tu, mă - să te apere? Ei? Pe tine?"

Porni grăbit în urma lor, spre rond.

Zgomotul elicopterului scosese oamenii din case. Evident, se aflase deja ce se întâmplase în Orléans - Piao îl informase prompt asupra transmisiunilor televizate şi a talk-show-urilor interminabile pe tema "un nebun încearcă să lichideze un nevinovat", iar aici era sigur că jumătate dintre televizoare porneau de dimineaţă pe TV5! Şi oricum, după asemenea veşti din Franţa, îl aşteptau toţi pe Ştefan! În condiţiile astea, apariţia lui aici cu un elicopter cu însemne medicale era, pentru oamenii ăştia, o şmecherie ieftină...

Şi uite că unii dintre ei îl aşteptau. Stăteau la marginea rondului şi îl priveau; şi îl aşteptau. Nici unul nu părea zâmbitor. Nici urmă din atmosfera aia frumoasă, de la ultima lui vizită. Sigur, nu visase la aşa ceva - după împuşcăturile din Orléans... Dar îi era frică. Azi, aici, acum, îi era frică. Dl Ionescu nu ieşise; şi nici Diamant nu se vedea pe-acolo. La rond îl aşteptau bărbaţi şi femei pe care nu-i cunoştea - şi care păreau nerăbdători să-i ceară socoteală! Şi pentru Ştefan... şi pentru dna Ionescu...

Se strânseseră multe. Iar el venise azi aici tocmai ca să fie linşat. Aşa că făcu ultimii paşi în fugă - şi-i ajunse din urmă pe băieţii lui Cornel exact la marginea rondului! Aproape imediat, un bărbat în vârstă mârâi, în română:

- Tu ce dracu cauţi aici, mă?

Iar femeia de lângă el începu să ţipe:

- De ce vii, mă, aici? Ce cauţi aici?

Plecă imediat capul şi "se făcu mic" - şi încercă să nu se depărteze de pantofii lui Cornel! Era practic singurul care-l putea apăra! Se îndoia că ceilalţi ar fi avut grijă de el; s-ar fi prefăcut că au avut grijă de el, dar...

Acum ţipau toţi la el. Toţi aveau ceva de spus - şi-o făceau în gura mare, fără să se îngrijoreze că poate-or să se revadă cândva, că el le înţelegea limba...

Aproape ajunsese la primărie, când se simţi îmbrâncit cu putere. Se dezechilibră - dar nu căzu. Şi reveni imediat în spatele lui Cornel.

"Ia adă, mă, coarba aia! Ia adă coarba, să-i crăp capu' lu' ăsta!"

Unde era uşa aia? Cât mai era până la uşă?

Brusc, Cornel se întoarse, îl apucă de haină şi-l smuci. Şi-l azvâr-

li practic în primărie! Dar zău că, în momentul ăsta, îi era recunoscător pentru bruscare! Măcar ajunsese la adăpost! Oamenii ăia...

Ridică privirea - şi dădu de patru bărbaţi. Toţi în vârstă; toţi încruntaţi. Toţi îl priveau lung, drept...

Se trase lângă perete - acum, dacă voiau ei să-l ajute să traverseze rondul ăla, el nu le mai cerea altceva! Atât voia - să ajungă la familia lui. În rest...

Cornel intrase la dl Ionescu. Băieţii care intraseră cu ei discutau ceva; se strânseseră lângă fereastră şi tot apăsau tastele mobilelor, şuşotind în romanes... El stătea lângă perete... Secretara avea treabă cu unul dintre bărbaţi; aşa că el aştepta să fie observat. Adică băgat în seamă. Nu-şi permitea să-i întrerupă. Dacă scăpa cu viaţă...

Jun distrusese totul. Îşi amintise, la ultima vizită aici, cum fusese când îl însoţise pe Ştefan la inaugurarea orăşelului Aurari. Cât de primitori fuseseră oamenii ăştia atunci. Cât de calmi şi veseli şi amabili cu el... Şi acum... Acum, Jun trăgea gloanţe spre Ştefan. Dacă va scăpa cu viaţă de aici, va putea spune că oamenii ăştia chiar erau un monument de amabilitate şi înţelegere! Dar, cine ştie...

Secretara întoarse capul şi-l privi drept. Încercă să vorbească îndeajuns de tare ca să se facă auzit:

- Îl caut pe Diamant Ionescu.

Femeia ridică receptorul, formă interiorul şi spuse ceva în romanes. După care ascultă, preţ de două-trei secunde, şi închise:

- Este într-o şedinţă.

Ei, pe dracu!

- Atunci dl Dumitru Ionescu.
- Şi dânsul este într-o şedinţă.

Şi uite cum... Uite cum rămăsese el blocat în primărie - atât de aproape de familia lui... şi totuşi atât de departe...

Nu putea să iasă. Nu putea nici să năvălească peste dl Ionescu în birou. Nu putea să-i roage pe tinerii de la pază să-l ducă până la căsuţă...

Din fericire, nu se auzea elicopterul lui Ştefan apropiindu-se. Era linişte. Dar dacă Ştefan venea cu maşina...

Cei patru bărbaţi intrară la dl Ionescu. Secretara se apucă să scrie ceva într-un registru. Trei dintre tinerii de la pază ieşiră pe lângă el. Şi nu-şi permise să-i urmeze - pentru că îi era frică...

Brusc, uşa lui Diamant se deschise. Iar vărul lui Ştefan ieşi, îl văzu... şi ridică tonul vocii:

- Tu ce vrei?
- Să-mi vizitez familia.

I se indică scurt uşa, cu degetul. Şi nu se clinti. Diamant se dusese la secretară; îi spunea ceva, în romanes, iar ea nota de mama focului. Nu părea să spună ceva despre "chinezi"; nu exista un cuvânt anume în limba aia, iar vărul lui Ştefan nu rostea cuvântul românesc... Ochii albaştri îl priviră din nou:

- Ce-i?
- ... Aş vrea să-mi vizitez familia.
- Du-te, mă!
- Nu cred că pot.
- De ce?

Arătă spre geam. Diamant se răsuci... şi reveni spre el, zâmbind fireşte:

- Semeni ceea ce culegi.
- Nu eu am semănat războiul ăsta.
- Mai rău - din cauza ta a semănat Jun războiul ăsta.
- Eu nu vreau războiul ăsta.
- Nici eu. Şi totuşi, lupt în el.
- Te rog, convinge-l să mă asculte cinci minute.

Diamant porni spre el - iar instinctul îl făcu să facă un pas în spate! Şi realiză imediat că se dăduse de gol - iar Diamant ştia acum că era îngrozit... Pe chipul vărului lui Ştefan nu apăru însă nici o schimbare; bărbatul deschise uşa primăriei şi-i arătă, cu degetul, să iasă afară.

... Asta e! O să moară! Dar poate că, dacă el murea, Ştefan o să-i cruţe pe Fei-Yen şi Liwei. Oamenii ăştia nu-l puteau omorî "frumos"; avea o şansă ca "privelişte" să-l înmoaie pe Ştefan... Pe omul care, în numele dreptăţii, tăia capete fără să clipească...

Ieşi. Iar mulţimea, devenită mult mai numeroasă acum, izbucni într-un vuiet puternic... Diamant îl urmă şi răcni:

- Mucles, bă!

De bine-de rău, erau curioşi să audă ce avea de spus bulibaşa ăla "cu numele". Aşa că făceau linişte. Iar Diamant fu îndeajuns de amabil să vorbească în română, ca să înţeleagă şi el:

- ... Lăsaţi-l să ajungă la ai lui. Ştefan apare în mai puţin de-un sfert de oră. Şi vine special pentru ei!

Ei bine?... Ei bine, plecau. Adică păreau să se împrăştie. În realitate, îi făceau lui loc să treacă. Aşa că se grăbi să profite de prezenţa lui Diamant pe scările primăriei; ieşi şi porni spre căsuţă.

Diamant

Privea lung costumul alb, care se îndepărta cu paşi grăbiţi...

Chinezului îi era frică de el - de vărul lui Ştefan. Chinezul ştia că nu mai era el "consilierul preferat"; ştia că vărul ăla mic şi fraier şi ţinut încuiat în România fusese cel care salvase situaţia, în aprilie. Ştia că scaunul lui tremura din toate încheieturile - şi-avea ştreangul atârnat de gât. Şi cum Ştefan venea încoace...

Se aplecă, luă o piatră din rondul cu panseluţe şi ochi spre stânga chinezului. Şi-o azvârli cu sete!

"Na! Fir-ai al dracului de chinez, care-ai vrut să mi-l iei pe Ştefan!"

Piatra îşi atinse ţinta - şi-l rată pe chinez cam la un metru, aşa. Dar gestul lui urni toată adunarea strânsă acolo. Pietrele alea micuţe, albe, ovale, comandate special pentru rondurile cu panseluţe, zburau spre chinez "ca la Termopile"! Exact cum zburau arcurile în film! Iar Isamu... Isamu o rupse la fugă!

Măiculiţă, ce-l mai speriaseră pe chinez!

Reveni în primărie şi scoase telefonul - şi-acum să-l informeze pe Ştefan că chinezii erau "numa' buni" pentru apariţia lui vijelioasă.

Isamu

Uau! Aprecierile lui fuseseră complet eronate! Greşise complet calculul! Oamenii ăia plănuiau să-l omoare! Şi erau mult mai bine ţinuţi în frâu decât oamenii din Sinteşti, care-l omorâseră pe Jiao-long!

Se apropia cu repeziciune de căsuţă... Vedea perdeaua mişcându-se sus, la geamul de la etaj...

Oamenii ăştia nu treceau peste cuvântul lui Ştefan. Adică peste cuvântul dlui Ionescu. Iar dacă oamenii ăştia tocmai aruncaseră cu pietre după el, începea să creadă că se înşelase totuşi. Şi nu va scăpa azi. Ştefan venea să pună lucrurile la punct cu el. Şi cum el era principalul motiv pentru care Jun trăgea gloanţe în Ştefan...

Azi va muri.

Năvăli în curte. Uşa se deschise larg, iar femeia îl privi cu ochi furioşi... N-avea timp de ea; intră în living şi se repezi la Fei-Yen:

- V-au făcut ceva?

Ea nega; suspina şi nega. Aproape imediat, realiză că era singură acolo... O prinse uşor de umeri:

- Unde e Liwei?

Soţia lui îi răspunse în chineză:

- Am văzut... ce ţi-au făcut... şi l-am trimis... să se încuie... în baie...
- Nu se poate. Cheamă-l aici.
- Nu, Isamu!... Dacă noi murim, el... poate să scape!
- Dacă noi murim azi aici, moare şi el! Dar n-o să murim! Adică n-o să muriţi! Nu voi! Eu poate-o să mor; dar nu voi!
- Isamu!

Ţipase la el - iar uşa de sus, de la etaj, pocnise... Rândunica lui oftă greu, printre suspine:

- N-ai cum să ne aperi. Au luat tot ce însemna ascuţit şi tăios în casă. Au scormonit până acu' o oră. Ne-au adus până şi tacâmuri de

plastic... şi pahare...

Liwei coborî în fugă scările şi se aruncă de gâtul lui. Îl strânse cu putere în braţe... Îl strânse şi mai tare, pentru că staţia femeii din uşă spuse ceva despre *opmano*...

Venea Ştefan. Era la cel mult doi kilometri de poartă. Aşa că îşi aşeză băiatul pe canapea şi oftă greu, în chineză:

- Jun a tras din nou în el, azi, în Orléans. I-a omorât patru oameni. Iar el vine încoace hotărât "să pună lucrurile la punct cu chinezul" - adică să se răfuiască cu mine. Chestia asta mi-a spus-o francezul care îi asigură acum umbrela - şi care m-a sunat special ca să mă trimită aici. Ascultaţi-mă! Ştefan e mult mai periculos decât a fost înainte de aprilie! E mult mai violent! S-a schimbat - iar noi nu mai suntem printre personajele pozitive. Oamenii ăştia au aruncat azi cu pietre după mine; dar cu voi n-au nimic de împărţit. Aşa că, cu puţin noroc, voi scăpaţi!

Fei-Yen îi luă mâna şi şi-o puse peste cămaşă:

- Fără tine, nu vreau să scăpăm!

Poftim?... Cum?... Soţia lui aproba:

- Ori scăpăm toţi patru, ori murim toţi patru.

Adică... Adică era gravidă? Fei-Yen dădea aprobator din cap...

- ... Eşti sigură?

- Foarte sigură.

Staţia femeii vorbea mult acum - în romanes. Dar nu mai voia să înţeleagă ce spunea. Nu mai voia să ştie. Nu mai putea să se gândească la asta! Îngenunche în faţa ei:

- Rândunico...

- Iubitule, nici nu vreau să aud! Ori toţi patru, ori nici unul!

Iar asta însemna că dl Ionescu ştia; că ascultase discuţiile dintre Fei-Yen şi Liwei, că avea un traducător care-l informase... Că ştiuse el de ce ia toate lucrurile ascuţite şi tăioase din preajma ei. Îi strânse mâinile în mâinile lui - şi şopti:

- Vă iubesc. Vă iubesc mai mult decât orice pe lumea asta! Pe lângă voi, viaţa mea nu valorează nimic.

- Nu spune asta!

- Jură-mi că, orice s-ar întâmpla, voi mergeţi mai departe!

- Nu!

- Indiferent ce se va întâmpla azi, indiferent ce voi păţi eu, voi trebuie să mă uitaţi - şi să mergeţi mai departe.

- NU!

O scutură scurt:

- Jură!

Soţia lui bufni în plâns - iar de afară auziră clar vuietul mulţimii...

Venise Ştefan. Şi venise să se răfuiască cu el. Azi, aici, el va muri. Dar ei trebuiau să trăiască. Oftă greu... şi închise ochii:

- Jură-mi că moartea mea nu va fi în zadar.

Fu imediat strâns în braţe:

- Nu mai spune asta!

- Te rog, jură! Lasă-mă să mor cu sufletul împăcat! Te rog!

- Nu! N-am să spun niciodată asta! Nu vreau să mori! Iar dacă eu jur, tu mori azi!

- Eu mor oricum azi!

- Nu! Tu lupţi azi! Şi ne salvezi pe toţi patru!

Clătină încet capul... Ştefan se certa cu Diamant, undeva în faţa casei probabil, pentru că mulţimea amuţise...

Se lăsă ridicat şi aşezat pe canapea - iar Fei-Yen îşi şterse lacrimile:

- Dacă murim, murim toţi patru. Şi murim cu demnitate - că n-am făcut nimic rău. Noi nu i-am făcut nimic.

"Voi nu i-aţi făcut nimic! Eu l-am trădat - şi am fost părtaş la moartea mamei lui!"

Prefera să tacă. Privea uşa...

Ştefan

Se vedea poarta - şi băieţii de la pază. Pe cealaltă parte a şoselei se vedea elicopterul... Hm; chinezul venise cu un elicopter medical! Aşa găsise de cuviinţă să-şi asigure aterizarea! Ieftină şmecherie! Dacă n-ar fi ştiut că Shen Qiao îi pusese la dispoziţie elicopterul ăla, chiar i-ar fi bătut obrazul! Dar aşa...

Poarta se deschise larg; maşinile din faţă începuneau, semnalizau dreapta... Iar BMW-ul în care erau ei viră stânga şi acceleră prin livadă. Aşaa...

Se vedea agitaţie mare în rond. Oamenii se strânseseră lângă brad. După ce îl îmbrânciseră pe Isamu, iar Diamant aruncase cu pietre după el, oamenii ăia erau chitiţi să facă dreptate! Ceea ce-l obliga pe el acum să zbiere şi să fluture cuţitul... Aah, Doamne! - ce bătaie o să-i dea el lui Diamant într-o zi! O să-l prindă frumuşel de braţ şi-o să tragă nişte palme la cur de să nu le uite niciodată! Aşa cum îi trăsese şi Rebecăi! Amândoi meritau struniţi! Erau "spirt" - da' aveau uneori puseuri şi "săreau" rău de pe şine! Asta-l bocea înainte să moară, ăla ridica tensiunea tuturor oamenilor din orăşel - şi-l obliga pe el să facă panaramă ca să nu-şi ştirbească imaginea şi autoritatea...

Azi îl bătea! Da' rău de tot!

BMW-ul opri în faţa primăriei. Coborî şi răcni din toate puterile:

- Unde e nenorocitul ăla? Unde e fi-su? Diamante, adă-l pe fi-su! Adă-l aici, că vă spintec pe toţi!

Bun! Imaginea şi autoritatea erau salvate - iar tăticul lui "era în priză". Tocmai ieşise în fugă din primărie şi venea spre el... Îl luă repede, de departe:

- Săru' mâna, tată. Unde-i ăla?

- Ştefane, ascultă-mă!

- Te-am ascultat până acum. E momentul să acţionez.

- Te rog! Ascultă-mă!

- Nu, tată.

Şi porni grăbit spre căsuţa unde-o să dea cu Isamu de toţi pereţii. I se făcu imediat loc să treacă; aşa că trecu. Tăticul lui îl urma:

- Măi copile!

- Războiul ăsta trebuie să înceteze! Şi-o să înceteze! Azi! Acum! Aici!

- Nu face asta!

Grăbi pasul; iar tăticul lui îşi făcu ieşirea din scenă. Bineînţeles că în locul lui apăru Diamant:

- Sunt toţi trei în căsuţă.

- Perfect. Am nevoie doar de doi dintre ei; cu-al treilea, te speli pe cap.

Mergeau în tăcere acum... Tot Diamant găsi de cuviinţă să continue discuţia:

- Ăla e pişat tot...

Nu-i mai răspunse; voia să evite discuţia pe tema lui Isamu, mai ales de când descoperise că Diamant era gelos ca o fată mare. Nu voia să se certe cu el aici; voia să se certe cu el acolo. Ca să-l potolească. Vărul lui avea uneori tendinţa să exagereze...

Oamenii îl încurajau să ia gâtu' chinezilor. Erau nebuni. Doza triplă de adrenalină picase peste amorţeala zilnică exact cum cade cocktail-ul Molotov peste miriştea uscată. Incendiul din Aurari avea mare nevoie de-un pompier iscusit... aşa că el avea o problemă mare...

- Auzi, vărule? Tu l-ai avertizat vreodată pe chinezu' ăsta?

- Nu - că nu-i chinezu' meu. E al Chinei.

- Numai că

- Şi are mult mai multă minte-n cap decât ai tu.

Erau în faţa casei; iar Diamant avu reacţia scontată:

- Poftim?

Se răsuci şi-şi înfipse mâna în gâtul lui:

- Tu ştii ce-ai făcut azi?

Diamant se trase în spate şi mârâi:

- Da. I-am transmis opinia mea.

Îl electrocută cu furie:

- Te-ai amestecat în planurile mele. Mai fă aşa de două-trei ori - şi mă curăţă băieţii! Şi-o să fii tu şef! Şi-o să faci tu planurile cap-coadă!

Gata - vărul lui era galben ca lămâia. Îl îmbrânci cât colo şi intră în curte, răcnind războinic:

- Unde e ăla, mă?

Nu primi răspuns - dar nici nu aştepta răspuns. Aşa că ajunse la cele două trepte... Şi tocmai acum tăticul lui strigă:

- Ştefane!

Ce mai era? De ce dracu nu-l lăsa să intre, ca să rezolve problema şi să iasă şi să se ducă dracu să se culce?

... Tatăl lui era serios. Arăta în sus, spre cer, atenţionându-l asupra multor lucruri... Trase cuţitul de la cizmă şi-l ridică tot aşa, spre cer. Iar strada izbucni într-un urlet războinic! Bun!

Se răsuci pe-un călcâi, făcu un pas în spate şi miză pe intrarea tumultuoasă a lui Isamu - şi omiterea încuierii uşii. Izbi uşa cu călcâiul, la câţiva centimetri deasupra clanţei. Nefiind încuiată, bucata aia de lemn pocni "artistic" şi se deschise imediat...

Ia uite-i şi pe chinezii lui...

Stăteau pe canapea! Da' cum de Isamu nu stătea între nevastă şi copil? Care era socoteala chinezului? Că-l taie întâi pe el, după care o avertizează pe nevastă-sa şi îl iartă pe băiat? Că, dacă stă lângă fi-su, îi aminteşte că băiatul era slăbiciunea lui?

Ordonă, în romanes:

- Afară!

Şi ia uite că nu Rebeca lui era "defectă" - ci el avea efectul ăla asupra majorităţii femeilor din preajma lui. Cum răcnea la ele, cum o ştergeau tupilate...

Muşterii lui se aliniaseră în "scara măgarului". Sau în ordinea vârstei. Isamu în stânga, Liwei în dreapta. În secunda imediat următoare, în minte îi reveni meniul tuşicii lui. Mămăliguţă... palidă şi panicată rău... cu brânză - că Fei-Yen era albă ca varul la faţă... Şi smântână mucioasă, care bocea de mama focului în dreapta canapelei. Tocmai dezlegase şarada meniului; aşa că-i venea să râdă... Îngustă încet ochii... şi începu să râdă, dar amenințător:

- V-aţi aşezat în ordinea corectă! Bun!

Păşi în casă şi porni spre Liwei. Isamu sări imediat în picioare şi se repezi la el:

- Te rog, ascultă-mă!

Ei, na! Îl îmbrânci cât colo, se repezi şi-l ridică pe Liwei de guler. Piruetă, strângere de braţ şi gata - băiatul era în braţele lui. Puse cuţitul la gâtul lui şi-şi compuse un ton fals, mieros:

- Ia spune-i lu' tati să-ţi spună unde sunt Florentina şi Léon! Hai, spune-i! Spune-i!

Smântâna smiorcăi şi miorlăi:

- Tati, spune-i unde sunt Florentina şi Léon!

Isamu turui imediat:

- Le-am pierdut urma în Paris.

Bun! Hai, că mergea repede! Privea lung obrazul ud de lacrimi al puştiului:

- Ia întreabă-l: şi de ce îi căuta tăticul tău pe Florentina şi Léon?

- Ca să îi ascund de Jun.

Apucă fruntea copilului şi-o ridică - şi ridică şi cotul drept, ca să aşeze cuţitul în poziţia ideală pentru o tăietură "ca la carte":

- Nu face mişto de mine; nu cred că eşti în situaţia în care îţi permiţi să faci aşa ceva.

Chinezul lui clătina încet capul... Nevastă-sa tremura ca frunza pe canapea, cu ochii la fi-su...

Era linişte - plângeau pe tăcute, ca neoamenii! Isamu îşi acoperi încet faţa cu palmele... Vedea în ce hal tremurau mâinile omului ăluia...

Îi dădu drumul băiatului:

- Stai jos, lângă maică-ta.

Fei-Yen îşi prinse băiatul în braţe - şi încercă să-l ascundă în braţele ei. Ei bine, el de ea avea nevoie - nu de Isamu. Şi cum ea ştia prea bine că familia ei nu greşise cu nimic în războiul ăla iar bărbă-su ţinuse cu el non-stop, avea nevoie de o şmecherie care să-i contrabalanseze ordinul viitor. Aşa că mârâi la bărba-su:

- M-ai rugat să te ascult. Te ascult. Ai cinci minute.

Era foarte curios cum o să-şi spună chinezul monologul... Palmele nu descoperiră obrajii lui Isamu; dar consilierul lui începu să vorbească.

- N-a fost nici o clipă vorba despre mine. Adevărul este că te invidiază. Şi pe tine, şi viaţa ta. Tu ai avut întotdeauna tot ce-ai vrut; şi ai făcut întotdeauna tot ce-ai vrut. El nu putea nici să latre fără să ceară voie... Erai prea fericit - şi în afaceri, şi în dragoste. Şi a vrut să te distrugă. Dar nu putea să-ţi facă nimic; erai intangibil. El era picat deja în ierarhia şefilor, de când cu italienii... şi toate celelalte. Aşa că a plănuit să te elimine în România - ţară greu de controlat, unde Shen Qiao avea veşnic probleme. Dar aici aveai altă umbrelă. Aşa că a aranjat ca şefii lui Ceauşescu să fie momiţi discret cu o sumă consistentă. Ceauşescu avea mulţi duşmani printre colegi... I s-a transmis, voalat, că politicul are nevoie de nişte ţapi ispăşitori şi procese răsunătoare, aşa că tu urmai să "cazi". Aşa cum căzuseră mulţi interlopi importanţi, până atunci. Iar cu o seară înainte să fie ucis, Ceauşescu a primit un telefon şi i s-a spus că "un VIP va fi arestat mâine, dis-de-dimineaţă". Atunci s-a speriat; s-a dus la discotecă, a stat "la program" şi apoi a plecat glonţ pe Otopeni, unde s-a îmbarcat în prima cursă internaţională care urma să decoleze. A ajuns la Roma, unde ordinul şefilor l-a lichidat la ieşirea din aeroport... Apoi, Internele au aşteptat să aterizezi; numai că Leonard a intervenit prompt, iar SIE te-a dorit atât de mult încât s-a băgat peste Interne şi i-a împiedicat pe toţi să se apropie de tine în prima jumătate de oră. Nici acum, Jun nu ştie când şi unde s-a făcut schimbul - în avion, în aeroport sau la Salam...

Aşa; şi? "Cântărea" uşurel cuţitul în palmă şi îl privea lung... Isamu oftă din tot sufletul:

- Şefilor le-a spus că a făcut totul pentru mine - pentru că a avut nevoie de o motivaţie în ochii lor. Dar n-a fost nici o clipă vorba despre mine. Ştia că nu-s bun de şef. Ştia că China nu va aproba niciodată o dinastie peste Europa. A sperat, poate, că mă va încânta cu planul ăsta, ca să-l ajut să pună gheara pe tine. Ştia că fără mine "era în ceaţă"; ştia că nimeni nu te cunoaşte mai bine decât te cunosc eu.

Nu, zău! Aşa părere bună avea despre el însuşi? Ridică o sprânceană obraznică - iar Isamu se grăbi să treacă repede peste partea aia de monolog:

- Iar în privinţa lui Diamant, care îţi e văr bun şi care ar fi încercat să te răzbune, Jun a aflat repede de roşcata din Piteşti. Şi de copil. Şi s-a folosit de asta ca să-l facă pe bărbatul ei să-l caute pe Diamant şi să-l lichideze. Leonard a rezolvat problema asta. Iar acum, că tu ai aflat, sunt sigur că va afla şi el. Şi ar fi bine să nu încerce să-şi răzbune copilul, pentru că războiul ăsta trebuie să se sfârşească. Repede. Dacă el nu intervine, până la sfârşitul anului Jun... China nu e de acord cu planurile lui Jun. China a găsit deja un înlocuitor pentru el. Dar dacă nu-l cheamă înapoi, nu ştiu în ce măsură Jun va putea fi oprit.

Ei, nu, zău! Ia să-l întrerupă acum, cât avea ocazia!

- Asta e strict treaba Chinei. N-am ştiut cum a murit băiatul vărului meu. Dar cum el mi-a răzbunat mie oamenii, tocmai m-am hotărât să-i răzbun eu copilul. Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.

Şi porni vijelios spre Liwei. Fei-Yen începu să ţipe şi se răsuci cu tot cu copil - şi-l trânti pe canapea şi se trânti peste el... Isamu porni spre el; şi, deşi întinse mâna şi-i făcu semn să rămână acolo, la distanţă de el, chinezul se aplecă şi-i luă mâna dreaptă. Şi-şi puse singur cuţitul la gât! Ăsta ce-avea - se tâmpise?

Ochii negri îl priveau lung, rugător. Isamu îl ruga să-l omoare pe el - nu pe Liwei. Plătea el pentru moartea băiatului lui Diamant... Băiat pe care omul ăsta ştia prea bine că Diamant nu-l recunoscuse niciodată... pe care probabil că nu-l văzuse niciodată aşa, faţă-n faţă... Pe care nu-l simţise niciodată ca fiind al lui. Aşa că el... El o să...

El o să facă un pas în spate. Făcu deci un pas în spate:

- Ia-ţi adio de la ei.

Roşcata

Regele coborâse leu-paraleu - iar comportarea aia vijelioasă nu se potrivea nicicum cu calmul pe care îl afişase în maşină! Ceea ce o făcea să creadă că Ştefan se ducea val-vârtej să-şi joace rolul - şi să pună lucrurile la punct cu chinezul. Cu chinezii, de fapt - şeful ei ştia "să trateze" cu amândoi chinezii deodată...

Ea n-avea ce căuta acolo. Ea căra laptopul, la acţiunea asta; iar regele n-avea nevoie acum de laptop. Aşa că coborî şi ea din maşină şi se grăbi să intre în primărie.

La vederea ei, femeia de la birou sări în picioare!

- Bună ziua!

Da' ce-o apucase, de lua poziţia de drepţi? Se grăbi să-i răspundă:

- Bună ziua.

Secretara turui, un pic încurcată:

- Au ieşit amândoi...

Aprobă şi intră în biroul lui Diamant. O să-l aştepte acolo. Lăsă laptopul pe birou...

Vuietul se îndepărta de primărie. Mergeau toţi să vadă cum face Ştefan dreptate... Era deci singură în birou. În sfârşit, avea şi ea 2-3 minute liniştite... doar ea şi gândurile ei...

Azi, glontele trecuse la câţiva centimetri de capul ei. Ca un fel de avertisment... sau de avanpremieră... Azi, îl văzuse pe bărbatul şaten omorând-o pe tânăra care încercase să-l imobilizeze. Şi apoi îl văzuse cum se întoarce, cum ridică mâna...

Îi era rău. Îi venea să vomite. Tâmplele îi zvâcneau iar mâinile începuseră să-i cam tremure... Bufni în plâns.

Diamant

Gata - Ştefan spărsese uşa şi intrase. Porni spre primărie - că aici se ocupa nea Dumitru mai departe! După ce i se pusese mâna-n gât în faţa tuturor, chiar nu mai avea de ce să stea! Dintr-un singur gest, Ştefan îl reaşezase la locul lui. Adică jos. Şi-asta în condiţiile în care el făcuse eforturi considerabile să se apropie cât mai mult de poziţia unchiului lui, şi să pară că e la un pas în spatele lui, pregătit să-l sprijine, să-l apere, să-l susţină... Iar Ştefan, cu un singur gest, îl readusese la realitate. La un pas deasupra celorlalţi - dar la un kilometru de adevăratul bulibaşă.

Păşea grăbit, furios...

Aah, Doamne! Păi nu pleca Ştefan înapoi în Franţa? Nu rămâneau chinejii ăia pe mâna lui? Păi las' că le arăta el lor! Să-i zică vărul lui aşa... Să-i pună mâna-n gât şi să-i zică... Lui - vărul lui bun...

Din fericire, era "băiat mare", avea ceva minte-n cap şi ştia că Ştefan făcuse gestul ăla pe bună dreptate. Iar fusese cretin! Iar îşi băgase el nasul în socotelile alea mari - alea importante! Iar se lăsase condus de gelozie şi de draci şi de frustrări - şi greşise... Aruncase cu piatra după Isamu; de parcă el era cel imaculat! De parcă uitase complet cum, în ultimii şase ani, chinezul ăla avusese o grijă fantastică de Ştefan! Cum îl scăpase din extrem de multe rahaturi! Cum trăsese la jug la firma lui Ştefan - şi dormise de multe ori cu capul pe birou, ca să economisească cele 15 minute de şofat prin Cannes! El îşi amintise doar faptul că Ştefan îl ţinuse pe chinez mai aproape decât îl ţinuse pe el; uitase să-şi mai amintească faptul că chinezul era al Chinei, iar Ştefan trebuia să colaboreze cu omul numit de partener - nu cu cine voia el... Aşa că luase piatra şi-o azvârlise după el. Nu se gândise nici o clipă că, peste-o lună sau peste trei, va trebui să stea în faţa chinezului şi să-i strângă mâna! Nu se gândise nici o clipă că vărul lui va trebui să-şi pună din nou viaţa în paza lui Isamu! El luase piatra şi-o azvârlise! Exact ca un vierme fără creier!

Şi-i spusese nea Dumitru! Îi spusese să stea locului, să se uite la Ştefan ca la soare şi să nici nu se uşureze fără aprobare! Da' dacă era idiot! Dacă era cretin şi idiot şi se repezea înainte! Dacă asculta de ordinele dracilor din fundu' lui! Vorba lui Ştefan - să mai facă el încă vreo două-trei gafe de-astea, şi aşa puneau şefii picioru'-n prag... şi-i despărţeau, de n-aveau suflu, cum se zice! Ori îl debarcau pe Ştefan - ceea ce i se părea ireal... Ori îl legau pe el de panseluţele din Aurari - ceea ce i se părea perfect justificat şi extrem de uşor de făcut. Iar toată munca şi strădania lui Ştefan se duceau dracului! Aaa!

Smuci uşa şi intră în primărie.

- Dra Rebeca vă aşteaptă în birou.

Raina! Raina lui! Uitase complet de ea! Se luase cu chinejii ăia - şi pe urmă Ştefan venise val-vârtej şi plecase cu el... şi uitase de ea! Iar ea îl aştepta în birou!

Oo, Doamne! Venise din nou aici! O avea din nou aici, aproape...

Gata - adio nervi! Adio supărare! Adio gânduri negre! Apariţia ei anulase totul. Intră în birou, împinse uşa... şi se repezi la ea:

- Hei! Ce-i cu tine?

Micuţa lui plângea în hohote. Se grăbi s-o cuprindă cu braţele:

- Ce s-a întâmplat?

Nu primi răspuns; în schimb, o simţi cum se ghemuieşte toată şi se ascunde practic în braţele lui...

Şi-l azvârle din nou spre soare! Doamne! - cum îl ridica femeia asta! Apuca de el şi-l azvârlea cu atâta putere, că-i tăia respiraţia!

Se simţea ciudat; avea un gol în stomac, îşi simţea tâmplele zvâcnind şi era ameţit ca după o ţigară "de-aia bună"...

Îi acoperi uşor capul cu braţul:

- Ss... Gata - nu mai plânge, te rog!

Ea aproba - şi plângea! Normal că nu se putea opri aşa, într-o clipă! Încercă s-o ia uşurel, pe departe:

- Dacă plângi, n-ai să poţi să-mi spui de ce plângi!

Ea aproba în continuare...

- ... Te-a certat?

Acum nega. Bun!

- Te-ai speriat?

Primi o aprobare violentă.

- Te-ai speriat în Orléans?

Aproba. Aşa că îşi începu monologul:

- Numai că atacul s-a sfârşit. Chinejii au murit, voi sunteţi aici - în cel mai sigur loc de pe pământ... Gata - nu mai plânge! Te rog!

- ... Încerc... da' nu pot...

- ... Trebuie să te descarci, ştiu...

Raina plângea în hohote... şi încerca să fie cât mai coerentă:

- L-am văzut... când a omorât-o... pe fata aia... Şi l-au omorât... şi pe Moroi...

Pe Moroi? Pe Lucreţiu zis Moroi? Pe omu' ăla care-l ajutase să

- L-au lichidat... în maşină...

Probabil că el îi dusese, cu X6-ele; şi i-a aşteptat la maşină... şi-a rămas nepăzit, sau...

- Graţian zice... că avea trei copii...

Trei copii... Mamă, Doamnee! Chinezu' era mâncat! Tot! Nu chinezu' ăsta de-aici; ăla de la Nisa! Pe chestia asta, cu copiii lu' Moroi, n-o să-l ierte! Pe chestia asta, o să i-o plătească toată! Trei copii?

- Şi eu... vreau să mă duc... cu un lunetist... şi şefu' nu mă lasă! Şi mor oameni nevinovaţi!

Sâsâi uşor, strângând-o şi mai aproape...

Nu exista decât un singur mod ca s-o oprească. Nu exista decât un singur lucru care-o putea face pe Raina să uite repede dimineaţa de astăzi. Plecă încet capul şi-o sărută pe păr... şi şopti:

- Dar acum eşti aici, cu mine. Nu ţi se mai poate întâmpla nimic rău. Am eu grijă...

Aşa, aşa! Îşi ştergea lacrimile! Se grăbi s-o ajute - ca să-şi deschidă calea spre sărut! O oprea el imediat din plâns! O liniştea imediat! Doar să scape de lacrimile alea...

Gata; obrajii erau curaţi. Adică uscaţi. Trecu uşor degetele peste buzele supărate... şi le sărută.

Iar ea nu mai plângea... Simţea palma ei aşezându-se uşor pe braţul lui... Pluteau amândoi; pluteau şi se roteau uşurel, ca-n filmele cu prinţi şi prinţese...

Nu; ea plutea. El nu se putea ridica. Pe el îl ţinea ceva "priponit" aici. Se simţea privit... insistent... Deschise ochii.

În geometria comunităţii din orăşelul Aurari existau şase grupuri distincte. Şase poli de opinie, reprezentaţi prin şase bătrâni extrem de verticali, extrem de stimaţi... ale căror opinii puteau varia de la diferenţe de nuanţă, până la diferenţe de concepţie. Unul dintre aceşti poli de opinie era nea Iulică. Era un om care semăna mult cu nea Dumitru; avea capacitatea de-a răsuci adevărul astfel încât să-i pice lui bine. Nea Iulică îl privea acum lung, de pe partea cealaltă a ferestrei...

Îl prinsese. Îl văzuse sărutând-o pe Rebeca. Dacă nea Iulică decidea să spună vreodată ceva cuiva...

Era prea târziu să încerce să reacţioneze. Adică să încerce măcar să minimizeze "daunele", dacă nu să încerce să ascundă adevărul sub o minciună credibilă. Ceea ce mai putea el face, în situaţia asta, era... Era să-i arate adevărul - şi să-l roage să-l înţeleagă. Şi să nu-l pârască. Aşa că închise încet ochii... şi se lăsă condus de inimă.

Isamu

Gata! Se sfârşea totul! Toată nebunia asta înceta azi, acum, aici! El va muri; şi apoi Fei-Yen şi Liwei se vor întoarce la Cannes. Ea îşi va lua valiza cu rochia de mireasă; şi vor pleca... şi nu-i va mai găsi nimeni, niciodată. Ea o să crească singură bebeluşul...

Gata!

Se repezi la ei; o trase şi-şi ridică băiatul dintr-o smucitură! Şi-l strânse cu putere în braţe:

- Să ai grijă de mami!

Liwei plângea în hohote şi scutura energic capul. Dar asta nu mai conta acum. Băiatul lui o să-şi amintească cuvintele lui - şi-o să aibă grijă şi de mama lui, şi de fratele lui. Sau sora lui. Nu mai conta...

Îl aşeză înapoi pe canapea şi îngenunche în faţa soţiei lui. Îi strânse uşor mâinile... şi zâmbi, în şoaptă:

- Îţi mulţumesc că ai fost alături de mine. Îţi mulţumesc că m-ai înţeles...

Nu mai ştia ce să-i spună... aşa că îi sărută mâinile. Şi lăsă fruntea pe genunchii ei. Puse palmele peste bebeluş...

"Noi doi nu ne vom cunoaşte niciodată. Cu toate astea, aş vrea să ştii că te iubesc..."

Ştefan

Cum-cum? Ce dracu făcea omu' ăla? Ea îi acoperise capul cu palmele; îi şoptea ceva, în chineză. Dar el era... bulversant! Pentru că el părea că-şi ia adio... Adică ei... Păi...

Isamu oftă greu şi se ridică, nu înainte de-a se lupta practic cu dorinţa soţiei lui de a-l ţine acolo. Îl văzu punând mâna băiatului în mâna mamei...

Şi uite-l şi pe gâscanul ăsta ce făcea! "Se prezentase la ucis!"

... OK! Îi ridică bărbia, cu vârful cuţitului. Şi se întrebă, la modul cel mai serios, ce dracu era în capul chinezului ăstuia! Stătea în faţa lui, cu capul lăsat pe spate, şi şoptea ceva în chineză! Şi aştepta să moară! Ăsta era dement?

... Nu. Era realist. După ce zăcuse într-o nebuloasă densă în vila din Cannes, telefonul lui Moreau îl luase pe nepregătite. Avionul viitorului şef peste Vest îl scuturase de-i merseseră fulgii. Iar aici, când aterizase, fusese luat cu pietre. Toţi îi spuseseră că interlopu' ăla dement vine val-vârtej din Franţa, chitit să pună lucrurile la punct cu el - adică să-i plătească pentru trădare! Uneori, avea senzaţia că Isamu Chèn era cam prea vertical...

Scoase telefonul oficial şi-l aruncă în poala nevesti-sii:

- Sun-o pe Guan-yin. Ai cinci minute. Să vorbeşti în franceză...

Isamu se oprise din şoptit; Fei-Yen tremura toată şi nu prea nimerea tastele... El insista să ţină cuţitul la gâtul chinezului...

- Guan-yin? Guan-yin, tu eşti?

"Da' cine dracu să fie - fata-n casă?"... Da, era o posibilitate să fie fata-n casă - dată fiind "starea de război". Aşa că retracta. Fei-Yen deveni isterică:

- Guan-yin, te rog, vorbeşte cu el! Spune-i să înceteze! Guan-yin! Dacă Jun nu încetează, o să-l pierd pe Isamu! Şi pe Liwei! Te rog!

N-avea rost s-o asculte - era ostatica duşmanului şi tocmai îşi luase adio de la bărbatul ei. N-o să spună prostii; o să spună exact ceea ce trebuia să spună. Aşa că răsuci cuţitul... şi puse lama în dreptul ochilor chinezului:

- Ce scrie aici?

Îi arăta cu degetul cuvintele alea "speciale", gravate adânc. Isamu nu răspundea; Isamu părea că priveşte prin cuţitul ăla. Continuă, privindu-l lung:

- "Nimeni nu te cunoaşte mai bine decât te cunosc eu". Crezi că mă cunoşti? Acum, aici - consideri că mă cunoşti? Consideri că ştii cum gândesc? Şi cum calculez? Crezi că "onoare şi dreptate" înseamnă să-ţi iau gâtu' pentru faptele lui? Crezi că e de datoria mea să-l răzbun pe băiatul lui Diamant?

Ochii negri îl priveau acum lung...

- Nu ai fost informat corect. Nu m-a nimerit. Capul e întreg. Neatins. N-a dereglat nimic aici...

Şi arătă cu degetul spre propriul cap, gest care-l făcu pe Isamu să se înroşească îngrozitor...

- ... Nu mai insista. Acum, nu am ce să vorbesc cu tine. Acum, trebuie să mă ocup de război şi de afaceri. După aceea, mă voi ocupa de familia mea. Iar atunci când amândoi vom avea familiile complete, liniştite şi reunite, vorbim. Până atunci, avem alte treburi.

Acum primi o aprobare cu capul; aşa că îi făcu semn să se ocupe de fi-su, care părea mai mult decât nerăbdător să-l strângă-n braţe. Şi probabil şi să-l ia la şuturi - că îl şocase rău cu şuşoteala aia în chineză! Întinse mâna spre Fei-Yen:

- Telefonul.

Chinezoaica prinse aparatul cu ambele mâini şi urlă în el:

- Opreşte-l! Dacă nu vrei să vezi cuţitul deasupra copiilor tăi, opreşte-l acum!

Oo, minunat! Îi smulse telefonul din mâini şi apăsă butonul roşu. Biata Fei-Yen îşi prinse capul în palme, hohotind... Porni spre uşă:

- Tocmai ţi-ai salvat familia. Acu', roagă-te ca cumnatul tău să nu se gândească la copiii vărului meu.

Şi cam atât; ieşi şi constată că strada era plină... Hm! Ridică vocea:

- Unde sunt Safira, Azur şi Agata?

Una dintre femei ridică mâna Safirei:

- Aicea-i Safira!

Îşi privi lung cumnata:

- Unde-s copiii?

- ... Acasă.

- Atâta timp cât voi sunteţi bine, şi ei sunt bine.

Se lăsase o linişte mormântală... Bun!

Băgă cuţitul în cizmă şi porni spre poartă - tăticul lui nu mai era acolo, aşa că el trebuia neapărat să discute cu Grasu!

Diamant

Se simţi împins uşor - şi decise să pună punct sărutului. Adevărul era că ameţise... Raina şopti:

- Mm, ce-am ameţit!

I-auzi! Chicoti uşurel, ca pentru el:

- Probabil pentru că ai stat mult cu capul pe spate...

Ochii de peruzea îi transmiteau că şmecher mai mare decât el nu se inventase încă... O conduse spre scaun - şi ridică privirea spre fereastră. Bineînţeles că nu mai era nimeni acolo... Se grăbi să spargă tăcerea:

- Ai luat un calmant?

- Nu. Nici n-am mâncat măcar!

Bun! Se grăbi să iasă în anticameră:

- Dă-mi un Distonocalm. Şi zi-i lu' mama să facă nişte cârnăciori pentru Rebeca.

El era ocupat cu telefonul; scria repede mesajul...

"Nea Iulică ne-a văzut adineauri, în birou. Te rog, unchiule, salvează-mă cumva!"

Send... că dacă nea Iulică spunea cuiva ceva... Dacă Safira afla...

Luă pastila şi reveni în biroul lui:

- Stai să-ţi aduc şi apă...

Porni spre frigider şi auzi uşa biroului primarului deschizându-se... şi apoi trântindu-se cu sete! Mm - ce prostie monumentală făcuse! Cât de idiot fusese atunci când decisese să ridice jaluzeaua aia! Îi fusese lene să ţină foiţele de aluminiu crăcănate, când se uitase pe geam şi-l aşteptase pe Ştefan! Şi pe urmă ieşise val-vârtej - aşa că nu mai apucase s-o coboare! Omisiunea asta îl putea costa mult...

Se aşează la birou şi zâmbi:

- Mănânci cârnăciori?
- Mănânc şi elefanţi, dacă ai!
- N-am nici, nici. Mama are cârnăciori.

Ea aproba, privindu-l lung, un pic ciudat... Raina se ridică şi luă laptopul:

- Atunci mă duc până la ea. Poate o conving să-mi întindă cărţile.
- Aa, asta-i simplu! Spune-i că ai probleme în dragoste - şi vă prinde miezul nopţii în cabinet!

Regina raiului lui începu să râdă:

- Îmi dau seama că problemele din dragostea mea o interesează în mod special...

Ia uite-o! Ia uite ce afurisită se făcuse! Râdea de el! Dar... Dar şi el râdea de el - şi de obrajii proaspăt îmbujoraţi. Era îndrăgostit. Era euforic... Raina îi făcea cu mâna, îndreptându-se spre uşă cu spatele...

Şi gata - rămăsese singur. Ea avea mult mai multă minte decât el; ea ştia că n-avea ce căuta în biroul vărului amantului ei "oficial" mai mult de cinci minute. Hm...

Nea Iulică fusese - şi era, desigur! - prieten bun cu nea Dumitru. Se cunoşteau de vreo... 40 de ani probabil. Nea Iulică menţinuse relaţia între membrii şatrei, pe vremea când nea Dumitru se ascunsese în castelul din Turenne. El reunise şatra, atunci când unchiul lui se întorsese şi "sunase adunarea". Din câte auzise el, tot nea Iulică îi explicase lui nea Dumitru cum se făcea că o lăsase pe Perla Ionescu măritată cu un aurar onorabil şi-o găsise văduvă şi cu un copil din flori în braţe... Numai că nea Iulică era un om integru. Mămica lui fusese văduvă pe-atunci; şi auzise că trecuse foarte aproape de moarte, atunci când tatăl lui decisese "să se-nsoare neoficial"! Mămica lui îşi dorise să moară, după ce murise bărbatul ei - fiindcă ştiuse că va rămâne văduvă toată viaţa ei şi nu mai avea nici o şansă să devină mamă. Legea aia veche era tare greu de înţeles uneori!

El era însurat cu Safira. Avea doi copii cu ea. În afară de ziua când nevasta lui se plimbase prin Aurari cu obrazul vânăt, nimeni nu bănuise niciodată că în casa bulibaşei curgea şi altceva decât lapte şi miere. Safira era cuminte; nu ieşea din orăşel decât foarte rar, îl ţinea pe el impecabil, vedea de casă şi de copii... Raina avea 16 ani şi fusese femeia lui Titel. Chiar - oare se aflase ceva pe-aici despre copilul lui Titel?... Habar n-avea! O omisiune impardonabilă...

Oftă greu şi se ridică: trebuia să se apuce de treabă. Adică trebuia să muncească pentru orăşel. Ştefan discuta cu chinezul; după care venea să-i smulgă lui dinţii din gură! Şi să-i rupă mâna aia cu care aruncase piatra! Trebuia să-l găsească muncind; nu?

Isamu

Ştefan ieşise; iar strada vuise. El întrebase unde e Safira...

Şi-acum plecau toţi. Regele nu mai era acolo. În plus, regele judecase cu voce tare: în războiul dintre el şi Jun, viaţa lui Diamant valora cât viaţa chinezului care-şi luase azi adio de la familie. Dacă Diamant trăia, chinezul trăia. Dacă nevasta lui Diamant gătea, nevasta chinezului era liberă să gătească şi ea. O filosofie şi-un calcul stupid de simple - şi atât de verticale, că se îngrozea când îşi amintea cum ridicase capul şi îşi anunţase mama că venea la ea!

Strada era pustie acum. Oamenii se îndepărtau. Nu mai aveau ce face acolo. Războiul stagna. Ştefan trăia, aşa că Jun trăia şi el - şi probabil că plănuia un nou atac...

Una dintre femeile de la pază intră, apucă clanţa şi închise uşa.

Hm! Îi lăsase singuri... Oftă greu... şi şopti:

- Am scăpat!

Imediat, băiatul lui sări în picioare - şi se repezi cu pumnii şi palmele la el!

- Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să stai să te omoare?

Fei-Yen ţipă la el:

- Liwei!
- De ce nu te-ai luptat cu el? Chiar voiai să-l laşi să ne omoare?

Soţia lui se ridică şi ea. Dădu s-o oprească, dar nu reuşi - şi auzi clar cum palma loveşte obrazul!

- Taci! Nesimţitule!

Tăcuse. Dar...

- Pentru tine era pregătit să moară! Ca să te scape pe tine!

Ridică privirea spre ea:

- Fei-Yen,
- Să nu mai îndrăzneşti vreodată să ridici mâna la tatăl tău!

Soţia lui era furioasă; mai furioasă ca niciodată! Era pregătită să se repeadă la băiat... Liwei alergă la scări - şi se opri pe prima treaptă doar ca să ţipe şi să-l ameninţe cu degetul:

- Să nu mai faci! Să nu mai spui asta! Niciodată!

Şi-atât - fugise la etaj. Era speriat rău...

- ... Iartă-l. Dar te iubeşte mult... şi s-a speriat...

Aprobă încet şi se ridică şi el:

- Vino încoace.

O strângea uşor în braţe... Fei-Yen şopti:

- Nu m-am gândit niciodată... Te-am văzut pe tine speriat, ascunzându-te cu grijă de Jun - şi nu m-am gândit... la ea!
- Iar dacă ai fi sunat-o atunci, n-ai fi obţinut nimic. Într-un concert, fiecare clapă şi fiecare coardă trebuie atinse atunci când le vine vremea. M-a mai avut la îndemână de câteva ori; dar abia acum...
- Abia acum ţi-a pus cuţitul la gât.
- Abia acum te-a îndemnat să atingi coarda potrivită. "Femeia te ridică, femeia te coboară." E vorba lui preferată. Şi e perfect adevărată! Guan-yin o să se ocupe de restul. Eu, sau tu, sau el n-am fi avut niciodată asupra lui efectul pe care îl are ea acum - în momentul ăsta, în circumstanţele astea.
- Nu ştiu, Isamu... Nu mai am încredere în omul ăsta. Când l-a luat pe Liwei...
- Oricât de ciudat sau de... anormal ţi se pare, să ştii că el e singurul în care ar trebui să ai încredere! El şi tatăl lui. Gândesc la fel, judecă la fel...
- ... Nu cred că pot. După ce l-am văzut... cu cuţitul...
- Atentatul de azi a eşuat. Nu l-a nimerit în cap. Nu i-a dereglat nimic la cap... Asta mi-a spus el. Şi tot asta am constatat şi eu, atunci când am descoperit că n-am să-mi revăd azi mama. Ştii ce le-a spus tuturor, când a ieşit? A întrebat unde sunt soţia şi copiii lui Diamant. Şi pe urmă le-a spus că, atâta timp cât ei sunt bine, şi voi sunteţi bine. O să vezi, când o să ieşi cu Liwei
- N-am să mai ies niciodată din casa asta! Niciodată!
- Rândunico,
- Iubitule, tu crezi că eu mai am curaj să ies de-aici?

El aproba; ea nega... Îi apăsă capul pe pieptul lui:

- Vezi? A avut dreptate! Tu m-ai ridicat azi, când i-am demonstrat că sunt uşor cretin...

Ea suspina; el mângâia uşor părul brunet şi se gândea... Oftă greu:

- ... Mi-e frică să o caut pe Ana.
- Să nu faci asta! Să nu-i cauţi familia!
- El vrea să-şi găsească familia.
- Şi are cine să i-o caute! Nu te mai apropia de el! Şi nici de ea! Pentru ea, Ştefan e în stare să ne omoare pe toţi!
- Pentru ea, omoară şase miliarde de oameni. Nu m-ai înţeles. Sunt consilierul lui.
- Eşti bătaia lui de joc! Noi suntem prizonierii lui, iar el îşi bate joc de tine!
- Nu. El calculează - şi strânge informaţii pentru momentul când va trebui să se aşeze şi să mă judece. Iar eu sunt totuşi consilierul lui! Conduc SAF Consulting, am grijă de vilă... Nu pot s-o caut eu; mi-e

frică să nu afle Jun că am găsit-o. Aşa că, până nu se termină războiul, eu am mâinile legate. Iar voi veţi rămâne prizonierii lui.

Soţia lui oftă greu...

- ... Să ai grijă de voi. Şi să nu te sperii - că n-or să-ţi facă nimic. Să ai încredere în mine; bine?

- Ştii bine

- Să ai încredere în mine, rândunico! Eu o să vă scot de-aici; şi-o să ieşim cu fruntea sus din toată nebunia asta!

- Ştii că am încredere în tine!

- Şi eu am încredere în tine.

O sărută pe păr şi-i dădu drumul:

- Mă duc să-l împac pe Liwei - acum, cât mai apuc!

Cuvintele lui o speriaseră din nou; aşa că se grăbi să le justifice:

- Îşi va aminti că m-a pus să-mi iau adio; şi va veni să mă dea afară. Nu vreau să las băiatul supărat...

Urcă treptele şi intră în camera băiatului lui. Liwei plângea... Îl strânse în braţe - şi fu imediat strâns în braţe:

- Iartă-mă!

- Stai liniştit!

- Iartă-mă!

- Te-am iertat, Liwei. Ştii bine că te iert întotdeauna...

- ... N-am... N-am vrut...

Ştia. Nici el nu voise să-l sperie. Dar simfonia trebuise să ajungă în punctul în care Fei-Yen să atingă coarda aceea specială...

Roşcata

Intră în curte şi oftă greu: ei, poftim! Cum să-i spună mamei lui că venise să-şi afle viitorul şi să-i mănânce cârnaţii? Zău că Diamant era nebun! Apăsă soneria... Uşa se deschise larg, iar femeia îi zâmbi:

- Bine-ai venit!

- Săru' mâna!

- Intră!

Se conformă şi o urmă. Şi descoperi că tanti Perla îi dusese cârnăciorii în "cabinet"! Dusese şi gogoşari muraţi, şi pâine... Aah! Roşi rău de tot...

- Hai - stai jos! Poftă bună!

- Săru' mâna.

Se aşeză iar mama lui Diamant oftă greu:

- Războiul merge înainte. Din fericire, nu s-a schimbat nimic; ceea ce înseamnă că Ştefan o să-l învingă pe chinez, o să fie avansat şi o să-şi petreacă Crăciunul cu familia.

- Asta e o veste minunată!

- De ce spui asta?

Înghiţi şi răspunse:

- Fiindcă, dacă ăla rămâne în Europa după ce-l dau şefii jos, ar putea continua războiul ăsta ani în şir! Iar regina n-o să se întoarcă, dacă simte vreun pericol! Iar dacă soarta nu s-a schimbat, ăla e halit tot!

Ochii albaştri se plecară asupra cărţilor. Ea înfuleca, mama lui Diamant descânta... şi întindea cărţile...

- ... Aşa. Şi-acum - ce vrei să-ţi spun?

- Păi... ce e de spus!

- Ne prinde dimineaţa aici - şi ne bate Ştefan pe-amândouă! Zi-mi ce vrei să ştii!

Păi... Păi, să încerce măcar; nu?

- Aş vrea să ştiu cum o să-mi meargă zilele astea. Adică pe termen scurt.

- O să-ţi meargă de minune.

Atât? Doar atât? Mama lui Diamant zâmbi:

- Înghite.

Se conformă.

- Azi, te măriţi.

Cum-cum?

- Şi pe urmă o să-ţi meargă de minune. Altceva.

O privea lung, interzisă... Perla o privea lung, calmă ca o zi de primăvară...

Adică... Adică azi... se mărita?

Tot sângele din ea ţâşni ca din puşcă şi-o pocni în creştet! Şi rămase acolo, în cap - în obraji...

- Nu face aşa!

Ei, pe naiba! Cum să nu facă aşa? Când tocmai mama lui, bărbat însurat şi cu familie serioasă, o anunţase că azi... urma să înceapă... să-i spargă lui căsnicia...

- ... Ştii ce se întâmplă? Băiatul meu e mut - şi e şmecher şi uleios şi poate să inventeze mii de gogoşi pe minut. Dar astea 24 de prietene ale mele... mi-au spus întotdeauna adevărul. Ele îmi spun zilnic ce s-a mai întâmplat cu băiatul meu. Şi să ştii că nu l-am văzut niciodată atât de fericit cum l-am văzut din aprilie încoace! Aşa că abia aştept să văd cu ochii mei fericirea pe care i-o prevăd cărţile de mâine-ncolo! Hai - ia cu cârnăciori şi acriturâ! Hai să-ţi zic viitorul mai îndepărtat! Fii atentă!

Sesizase că rămăsese şocată pe scaunul ăla şi încerca să schimbe subiectul... Se ridică încet... şi şopti:

- Săru' mâna.

Şi se grăbi să iasă.

Se ducea glonţ la ea acasă şi verifica mail-ul! Da' mai întâi încuia bine uşa! Orăşelul se ţinea după Ştefan - aşa că Diamant putea lua iniţiative... Iar ea tocmai aflase că azi se mărita!

Sami

Picnicul era un real succes. Găsiseră un loc special, foarte "verde", în nordul oraşului; aşa că întinseseră pătura, mâncaseră iar copiii luaseră mingea şi alergaseră la joacă. După numai cinci minute, Ana se dusese alături de ei. El refuzase invitaţia; aşa că stătea lângă Tasnim şi-i privea lung... Brusc, sora lui sparse tăcerea, în arabă:

- Ai avut o idee minunată cu picnicul ăsta!

- Soţul ei mi-a dat-o.

- ... Poftim?

- Soţul ei e acum pe toate canalele de ştiri, cu breaking news. Chinezii au încercat din nou să-l omoare. N-au reuşit; iar acum protectorii lui s-au pus în mişcare şi-i spală imaginea publică ore-n şir. El va ieşi imaculat; chinezul ăla e ca şi mort...

- ... Sami! Tu vorbeşti serios?

- Ss... Vorbesc foarte serios. Picnicul ăsta e menit s-o ţină pe ea departe de veştile care-ar putea-o speria. E gravidă...

Tasnim tăcea; se gândea... El le privea joaca... Erau frumoşi. Erau extrem de frumoşi! Cam ca familia aia din visele lui...

- ... Şi zici că el a scăpat...

- Da.

- Iar asta înseamnă că nici n-are rost să mai deschid gura!

Aproba cu capul...

- ... Am înţeles. Păi, eu zic să facem un picnic prelungit; iar când ajungem acasă, să-i propun un film de succes.

- Clasic. Un film clasic. Nu de dragoste, dar nici de război.

- Adevărul e că nu pare să-i placă SF-urile...

Exact! Era genul de femeie care ar fi apreciat... ceva cu paranormal. Şi ştia el câteva filme frumoase cu subiect paranormal...

- ... Dacă chinezul ăla îl nimereşte pe soţul ei, promiţi că îţi joci cartea?

- Nu. Dacă chinezul ăla reuşeşte să-l omoare, pun gheara pe ea şi n-o mai scap!

Tasnim bufni în râs... şi-l sărută pe obraz:

- Aşa te vreau! Bravo! Mă duc la joacă!

"Ba te duci să-i iei locul, ca s-o trimiţi lângă mine! Chipurile, ca să se odihnească!" Tocmai făcuse o greşeală imensă - îi confirmase lui Tasnim bănuielile. Acum, surioara lui o să exagereze rău...

Roşcata

Închise uşa, răsuci cheia şi formă codul sistemului de alarmă. Şi oftă greu: deci azi se mărita...

Nu-nu! Gata cu gândul ăla! Răcni în gura mare:

- Gata, Rebeco! Termină cu prostiile! Osu' la muncă!

Porni laptopul şi-şi aduse o scrumieră. Mai avea nişte Coca-Cola în frigider; probabil că se răsuflase demult, dar asta nu mai conta. N-avea stare să-şi facă un ness...

Mail-ul oficial mai întâi. Ştefanionescu... parola... Şi iată mail-ul de la Aleodor! Aah, Doamne! - avea uneori un fler...

"Salut. Popescu mi-a trimis adineauri înregistrarea convorbirii dintre Fei-Yen şi Guan-Yin. Trebuie să recunosc că eşti genial!"

Şi era ataşat un fişier audio...

Fei-Yen era nevasta lui Isamu. Guan-Yin habar n-avea cine era; dar sigur avea ochi oblici! Aşa că deschise ataşamentul şi dădu sonorul la maximum... Auzi un păcănit - după care o voce de femeie spuse ceva în chineză. Şi apoi recunoscu, greu ce-i drept, vocea soţiei lui Isamu plângând în franceză!

"- Guan-yin? Guan-yin, tu eşti?

- ... Fei-Yen? Doamne! Unde eşti?

- Guan-yin, te rog, vorbeşte cu el! Spune-i să înceteze! Guan-yin! Dacă Jun nu încetează, o să-l pierd pe Isamu! Şi pe Liwei! Te rog!"

Zbieretele suspinate ale chinezoaicei lui Isamu o panicaseră instantaneu pe nevasta lui Jun - care începuse şi ea să cam ţipe:

"- Fei-Yen! Ce s-a întâmplat?

- O să ne omoare! Jun a tras azi după el - iar el a venit aici! Guan-Yin! A pus cuţitul la gâtul lui Liwei!

- Nu se poate!

- Şi acum îl omoară pe Isamu!

- Fei-Yen, liniştеşte-te!"

Iar Fei-Yen trecu imediat la şoapte:

"- L-a pus să-şi ia adio de la noi! Şi ţine cuţitul la gâtul lui! Se pregăteşte să-l omoare! Fă ceva!

- Dar n-am ce să fac!

- Vorbeşte cu Jun! Opreşte-l cumva! E fratele lui! Şi îl omoară cu nebunia asta!

- Ştii bine că n-am ce să-i fac!

- Şi după ce-l omoară pe Isamu, o să mă omoare şi pe mine! Şi pe Liwei! Şi o să vă omoare şi pe voi!

- Fei-Yen,

- O să-l facă să vă omoare pe voi!

- Scumpo,

- O să-l facă să trimită din nou pe cineva care să se urce pe casă - şi-o să vă omoare!

- N-o să îndrăznească!

- Nu înţelegi! Poate ajunge la tine în cel mult o oră! Guan-Yin - războiul ăsta ne omoară pe toţi!"

Şi gata - nervii nevestei lui Jun cedară brusc. Chinezoaica începu să ţipe:

"- Nu pricepi că nu mai ascultă de mine? Nu pricepi că e nebun? Trage cu pistolul în casă! E-n stare să mă-mpuşte şi pe mine!

- Atunci am să-l opresc eu. Am să sun la poliţie."

Tăcere... Păi, gata? Nu mai urlau nimic? Fei-Yen îşi trase sonor nasul şi şopti:

"- Acum discută. Slavă Cerului, a luat cuţitul de la gâtul lui! Ascultă-mă! Imediat cum pun mâna pe un telefon, sun la poliţie. Şi spun tot ce ştiu. Şi-l bag pe Jun la puşcărie.

- Acum vrei să mă omori tu pe mine!

- Nu, proasto! Eu te salvez - şi pe tine, şi pe copiii tăi!

- Ba ne omori pe toţi!"

Hait - că se auzise vocea lui Ştefan! Spusese ceva - nu ştia ce, dar nu mai conta! Fei-Yen urlă din toţi rărunchii:

"- Opreşte-l! Dacă nu vrei să vezi cuţitul deasupra copiilor tăi, opreşte-l acum!"

Şi-apoi auzi un foşnet... şi-un piuit. Şi gata - asta vorbiseră chinezoaicele...

"Mă duc să pun lucrurile la punct cu chinezul"...

... Întâi şi-ntâi, să le trimită consilierilor mail-ul ăsta de maximă importanţă... Diamant, Grasu... Send... Îi făcu un apel lui Diamant... Îi făcu apel şi lui Grasu, pe care azi trebuia să-l cunoască neapărat faţă-n faţă...

Gata. Se descălţă şi se ridică. Ocoli colţarul, "ochi" centrul covorului şi chiui din tot sufletul! Şi începu să joace - că avea ăl mai al dracului şef din toţi câţi existau pe planetă! Şi era genial! Iar ea era consiliera lui! Mamă, Doamne! - dracu îi lua pe toţi!

Ştefan

Uşa era deschisă. Grasu îl aştepta în prag. Era serios; îl privea lung şi nici nu-l aproba, nici nu-l dezaproba... Intră în curte şi simţi telefonul vibrându-i în buzunar. Aleodor?

- Da, Părinte.

- Ţi-am trimis un mail. Eşti genial, şefule!

Poftim?

- ... Poftim?

- Eşti un geniu - părerea mea!

- Explică-te.

- Păi n-ai primit mail-ul?

- Sunt în Aurari.

- ... Scuze. Popescu mi-a trimis înregistrarea telefonică. Ţi-am trimis-o şi ţie.

- Bine. Transcript, sau audio?

- Audio.

Grasu aproba de mama focului - semn că Rebeca verificase mail-ul şi îl transmisese mai departe... Închise uşa şi bombăni:

- Bine. De treaba aia te-ai ocupat?

- Documentez de zor. Într-o oră îţi trimit substraturile şi estimarea. În principiu, e OK.

- Bine.

Apăsă butonul roşu şi oftă:

- Le-am pus cuţitul la gât. L-am pus pe Isamu să-şi ia adio de la ei, ca să obţin înregistrarea aia! Iar Aleodor zice că sunt un geniu!

- Iar eu sunt de aceeaşi părere cu el.

Clătină încet capul - părea a fi singurul care realiza că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, el va trebui să lucreze alături de omul al cărui copil îl ameninţase azi cu cuţitul... Grasu şopti:

- Şefule, eu te cunosc; şi eram lângă Diamant la ultima videoconferinţă. Şefule, să nu le omori copiii. La nici unul din ei. Pentru nimic în lume! Le-ai omorât mama - e de-ajuns! De-acum încolo, indiferent ce-or să facă, nu te lua de familiile lor!

- Grasule, dacă cineva din familia mea păţeşte ceva din cauza lor, vor plăti. Dinte pentru dinte. Mi-ai găsit nevasta? Mi-ai găsit copiii?

- Am pregătit chestia asta. Dacă-mi dai undă verde, o transmit în teritoriu, cu ordinele de rigoare.

I se făcu semn să se aşeze la masă. Ia uite, că-l aşteptase cu laptopul deschis...

Se aşeză; iar Grasu deschise un fişier. Era o fotografie cu Ana - dar era modificată. În fotografia asta, soţia lui avea ochi negri. Primi şi mouse-ul; apăsă săgeata... Aici avea ochi verzi, ca ai lui... Aici era blondă... Aici era brunetă - cu ochi negri... Aici îi făcuse ochi albaştri... Aici erau toţi trei - Ana, Florentina şi Léon. Ea era roşcată; Florentina era "tunsă" din mouse cu calotă iar Léon purta o şapcă albastră... Încă una; soţia lui era şatenă şi avea ochelari de soare, Florentina avea ochelari de soare şi părul prins, Léon avea ochelari de soare şi nişte ţepi făcuţi cu gel... Apăsa săgeata... Ipostaza aia se schimba - aceleaşi personaje, aceeaşi poziţie, dar altă şapcă, sau altă tunsoare, sau un batic multicolor... Dumnezeule! - câte variante de deghizare aveau! Cât de mult se puteau schimba! Era...

Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi puse mâinile-n cap:

- Grasule! Grasule, eu îmi pierd minţile! Grasule, familia mea e acum undeva în Europa, fără acte şi fără bani, fără o minimă pază de bun simţ...

Bunul lui prieten se aşează lângă el:

- Familia ta e bine ascunsă, undeva în Europa. Ana ţi-a transmis că are acte şi are şi bani. Şi că are unde să stea cu copiii. Ţi-a spus că, dacă va avea probleme, te va contacta ea. Şefule, în locul tău nu m-aş îngrijora deloc pentru ei. Că sunt bine. Crede-mă că ştiu ce spun! O cunosc pe ea şi-mi dau seama că soţia ta, Ana-Maria, este cel mai bun paznic pentru copiii tăi şi cea mai bună organizatoare pentru ascunzişul lor! Ana-Maria ta doarme într-o casă onorabilă, lângă copiii tăi, iar când iese afară, iese cu cuţitul la mână şi ochii-n 14!

Ei, na! Ana-Maria era un fel de ninja, aşa...

- Eu atâta-ţi spun: concentrează-te pe potolirea chinezilor. Că ei o determină să stea ascunsă inclusiv de tine! Şi îngrijorează-te pentru surpriza aia de proporţii de la sfârşitul anului! Şefule, tu n-ai înţeles? Ana ţi-a dat termen până la sfârşitul anului ca să scapi de chinezi! Scapă de chinezi! Construieşte noua afacere, ridică noua umbrelă şi scapă de chinezi - şi-o să-ţi iasă singură-n faţă, cu copiii de mână.

Lăsă bărbia în piept... şi gemu greu - pentru că simţea din nou durerea aia surdă... Şopti:

- ... Mi-e dor de ea, Grasule... Mi-e atât de dor, că mă doare uite-aici, în piept...

- Îmi dau seama cum te simţi. Dar n-ai încotro - trebuie să rabzi. Ţi-am spus: după ce scapi de chinezi, o să vină singură înapoi. Şi-o să staţi amândoi colo-aşa, la umbra bradului, iar ea o să-ţi povestească cum i-a fraierit pe chinezi, iar tu o să râzi şi-o să te gândeşti că i-ai da o mamă de bătaie straşnică pentru emoţiile prin care te-a trecut...

La urma urmei... La urma urmei, da; atunci când o va găsi, se va grăbi să o aducă aici - în cel mai sigur loc de pe pământ. Şi o va aşeza pe-o bancă, în faţa bradului; iar ea o să-şi spună că soţul ei avea nevoie de toate informaţiile, ca să poată să calculeze corect, aşa că o să încerce să-i povestească totul într-un stil glumeţ... Cam cum îi povestise naşterea Florentinei! Zâmbi, privindu-l lung:

- Dacă zici tu, Grasule...

Iar Grasu aproba cu o determinare aproape convingătoare... Se ridică:

- Nu distribui fotografiile; nu încă. Dacă ţi se interceptează mail-ul, riscăm s-o deconspirăm chiar noi! Pune-le pe-un CD; aşteptăm să vedem ce efect are discuţia chinezoaicelor... Iar după aceea, dacă e cazul, informez eu trupele.

Primi o aprobare cu capul.

- Fă cumva să afli unde e. Ca să-i pot pune o codiţă discretă cu gloanţe-n pistol. Degeaba are ea cuţit la mână - ştii la ce distanţă poate să stea un lunetist!

- Şi rişti să pui şi-un chinez, accesoriu la codiţa asta!

- Stai tu liniştit; că am metodele mele şi oamenii mei. Găseşte-o cumva.

Dădu să pornească spre uşă, dar Grasu oftă:

- Şefule, n-am cum! Ai văzut şi tu cât de schimbată e doar dacă-şi cumpără nişte lentile de contact!

Îi venea să se ia de el; dar tăcea mâlc...

- ... Eu sunt sigur că Ana ta e tot în Paris. Îi e uşor să se amestece printre ăilalţi 12 milioane de locuitori, başca navetiştii şi turiştii. Şi să ştii că, indiferent cât de rău te-nfurii tu, eu n-am cum s-o găsesc în 90 de mii de metri pătraţi numai la sol. Calculează şi tu metrii ăia construiţi! Cred că sunt milioane de metri pătraţi în Parisu' ăla! Nici chinejii n-au cum s-o găsească! Nici maică-sa n-ar găsi-o, dacă s-ar duce s-o caute!

La urma urmei...

La urma urmei, poate că Ana se mutase iniţial în Nantes; şi apoi profitase de faptul că îl informase pe el apropo de "oraşul din vest" şi decisese să revină la Paris - şi să-l lase pe el să scormonească prin Nantes, cot la cot cu chinezii... Sau putea pune pe cineva să se ducă în Nantes, atunci când se dusese şi el, şi să-i transmită biletul prin băbuţa amabilă...

... Dar imaginile de la camerele de supraveghere? Fotografiile cu taxiul - şi copiii de pe bancheta din spate? Putea Ana-Maria să orchestreze singură asemenea "mişcare"?

... Oare să fi fost în Nantes - şi, văzând "împiedicarea" lui din duminica următoare, să se fi întors în Paris?

Dacă era aşa, putea spune că se simţea un pic mai liniştit. Erau 12 milioane de oameni în oraşul ăla - cetăţeni de toate naţiile şi culorile. Şi erau şi chineji, şi sârbi, şi ruşi, şi italieni... şi mulţi arabi, şi turci... Toate organizaţiile pământului aveau reprezentanţi şi afaceri în capitala Franţei! Atâta timp cât se deghiza cu grijă, Ana lui putea să se-aşeze în mijlocul lor - şi n-o recunoştea nici unul! Aprobă deci cu capul, apăsă clanţa... şi-şi aminti un amănunt! Păi fata aia unde era?

- Unde-i Roxana?

- S-a întors la treaba ei.

Cee? Îl privea lung, sincer uimit... Grasu ridică scurt din umeri:

- A avut grijă de mine, m-a păzit, m-a hrănit cu linguriţa, mi-a ţinut de urât... Dar acum mă descurc şi singur. Aşa că s-a întors în Bucureşti, săptămâna trecută.

"Şi chiar n-ai vrut s-o mai ţii aici un pic?"

Nu putea crede că se înşelase totuşi... Grasu îi ştia gândurile, aşa că completă:

- E mai bine aşa - fiecare cu drumul lui. Ea e tânără - şi are viitor. Eu am belelele mele...

Da; el avea o nevastă, de care se încăpăţâna prosteşte să nu divorţeze. În fine... El ştia! Adică ei ştiau - el şi ea! În treburile lor sentimentale, nu se băga! Se grăbi să schimbe subiectul:

- Deci zici că i-am scuturat bine pe oblici...

- I-ai scuturat la perfecţie. Ăla are acum de ales; ori renunţă, ori o plesneşte rău şi te-atacă cu rachete. Şi cum şefii i-au luat deja cheile de la depozit...

"Şi cum el are un depozit generos, proprietatea lui, burduşit cu toate tipurile de rachete inventate vreodată..."

Decise să tacă - şi se grăbi să iasă:

- Mă duc să-l plesnesc pe Diamant.

- Eu zic să nu-l plesneşti.

... O să ţină cont de sfatul lui. Grasu locuia în Aurari de ceva timp deja; şi ştia cum să se informeze şi în ce direcţie să-şi ascută auzul. Dacă Grasu lui îi spusese că putea să-şi ierte vărul pentru ideea tâmpită de-a arunca cu pietre...

Roşcata

Şi piruetă! Şi tremurici! Şi hai şi joacă din picioare! Aah, ce bine se simţea!

Aah, ce proastă era!

Măiculiţă, da' ce proastă era! Păi ea juca aici, iar Ştefan habar n-avea că Aleodor îi trimisese înregistrarea aia!

Se repezi şi se încălţă; luă laptopul aşa, deschis, şi se grăbi să iasă. Dacă n-o înşela creierul ăla cât aluna, Ştefan ar fi trebuit să fie... la primărie, la nea Dumitru, sau la tanti Perla. Dar cel mai probabil, la primărie era! Când coborâse val-vârtej şi urlase după chineji, îşi cam ignorase tatăl!

Încuie uşa şi porni repejor spre poartă.

Diamant

Da - recunoştea, cinstit şi corect şi cu mâna pe inimă că Ştefan era genial! Şi scatoalca unchiului lui îi confirma asta! Nea Dumitru îl plesnise cu sete după ceafă, imediat cum se terminase smiorcăiala audio a chinezoaicelor - iar el "o păpase toată"! O meritase! Era tâmpit! Fusese cât pe ce să-i strice lui Ştefan frumuseţe de plan...

Tăceau; el stătea la birou, cu ochii la mail-ul Rainei, iar nea Dumitru scruta strada prin jaluzeaua coborâtă acum...

- Aha! Vine! Vezi ce spui!

Aprobă şi rămase singur. Îşi aprinse o ţigară... Ştefan intra, Mica se repezea să-l salute... Vărul lui intră şi închise uşa. Oftă greu:

- Ai dreptate. Sunt idiot.

- Nu chiar. Fără piatra ta, poate că nu reuşeam...

Ei, na! Încerca "să-l mângâie" acum! Ştefan oftă greu:

- Dar se pare că n-am calculat corect. N-am calculat băiatul tău. Iar asta modifică radical totul.

- La ce te referi?

- Ai de gând să-ţi răzbuni copilul mort în Piteşti?

Hm! Băiatul lui... Negă încet cu capul. Ochii verzi îi scormoneau prin minte, în căutarea adevărului; iar Ştefan nu putea crede că nu avea nimic de aflat! Şi că nu, nu voia să răzbune acel copil! Vărul lui ridică o sprânceană:

- Tu ori eşti beat, ori o sosie de-a lu' văr-miu!

- Nu, vărule. Aşa mi-a fost scris, aşa s-a întâmplat. Iar eu n-am decât doi copii.

- Diamante, fii serios!

- Ăla şi-a omorât singur copilul. Şi nu contează cine l-a informat.

- Cum nu contează, mă?!

- Taică-tu are dreptate: trebuie să ne oprim. A curs destul sânge.

Tăcere... Vărul lui se aşeză la birou, în faţa lui:

- Şi cam ce plănuieşti să faci de-acu' încolo?

- Tot ceea ce-mi dai să fac.

- Hm... Îmi dai un răspuns "cu schepsis".

- Nu; încerc să te anunţ că, din clipa asta, n-am să mai arunc nici măcar un gând, dacă nu-mi spui tu să-l arunc!

Ştefan îşi aprinse o ţigară şi zâmbi:

- Atunci îţi cer părerea. Tu, dac'ai fi în locul meu, cum ai plănui să opreşti războiul ăsta?

- Eu? Aş plănui să-l folosesc "la greu" pe Popescul nostru. Şi aş plănui să-mi trimit iscoadele pe lângă vilişoara din Nisa. Că Jun Chèn a fost de vină. El a stârnit tot căcatu' - şi l-a băgat şi pe frati-su în căcatu' lui. Ăla trebuie oprit. Şi l-aş opri, pur şi simplu!

- Adică te-ai duce tu să faci dreptate?

- Nu; mi-aş trimite oamenii să-l strângă de ouţe. De amândouă.

Şi îl privi lung, concludent, ca să ştie că se referea la planul ăla pe care i-l spusese la videoconferinţă... după care continuă:

- Ar pica la marele fix. Mă-sa-i "sus" din motiv de lamă rece; asta mică i-a zis lu' aia mare să-l oprească pe bărba-su, dacă nu vrea să vadă cuţitul abătându-se asupra copiilor ei. Şi să nu-mi zici tu mie că ăla n-a aflat deja ce-a vorbit nevastă-sa la telefon!

Ştefan aproba, semn că nu bătea câmpii...

- Aşa că chestia asta cu ouţele ar fi perfectă!

- Şi? Pui mâna pe ouţe; şi ce faci mai departe?

- Mai departe? Păi, atunci când i-aş avea ouţele uite-aici, în palma dreaptă, chinezoiu' ăla ar face pe dracu-n patru să le recupereze. Adică ar veni la mine. Şi-atunci eu l-aş pune să dea cu jurământu' şi cu pixu' aşa cum îi spun eu. Şi te asigur eu că, după ce-i fac eu show aşa cum ştiu eu, ăla n-o să mai îndrăznească vreodată să se gândească nici la tine, nici la mine, nici la oamenii dragi nouă!

Şi gata - îi spusese părerea lui. Acum tăcea. Ştefan fuma şi se gândea... Şi calcula cu voce tare:

- Implici rău de tot SIE într-o acţiune de pe teritoriul Internelor.

- Nu cred că Internele au foarte multe în comun cu părinţii Safirei.

Aa - făcuse ochii mari! Zâmbi slab:

- Da' ce credeai - că îl invit aici, la brad, şi sun după catering?

- Sincer? Credeam că-i aduci plozii aici şi te gândeşti la o discuţie la masa lui Dejan. Sau la a lui Pesce.

- Dejan ţine de altă "ogradă" - iar chinezul ăla e-n grafice, din câte ştiu eu. Pesce mi-l mănâncă dintr-o înghiţitură - nici n-apuc să-l văd cum aterizează, că-l linşează tot! Aici e teritoriul meu; aici, în spaţiul carpato-danubiano-pontic...

Ştefan bufni într-un hohot sănătos de râs... Râdea şi el - şi privea cu ochi mulţumiţi râsul ăla sincer, pe care-l vedea atât de rar în ultimul timp... Vărul lui stinse ţigara:

- Bine, vărule. Aşa rămâne. Dar nu te-apuci tu. Mă laşi pe mine să acţionez. Că am eu socotelile mele...

Aproba, jurându-şi lui însuşi că, dacă mâine îi va vedea pe plozii ăluia în cur pe trepte la Teatrul Naţional, nici n-o să-i bage-n seamă...

- Iar goana după ouţele astea e extrem de riscantă şi trece prin nişte zone de domeniul SF-ului.

- Da, vărule.

- Eu îţi aduc ouţele; iar tu faci punerea în scenă. Eu îmi joc rolul... şi pe urmă tu te uiţi câş la el şi-i bagi semnătura în seif.

Se ridică şi întinse mâna, rânjind cu satisfacţie:

- Săru' mâna, şefule!

Ştefan îi strânse mâna... şi mârâi printre dinţi:

- Să-mi trăieşti, pungaş mic şi şmecher ce eşti!

Complimentul în sine îl făcea să roşească; făcea eforturi mari să-şi păstreze masca aia calmă pe chip... Iar vocea Rainei lui anunţă, de pe partea cealaltă a uşii:

- Şefule, ai o scrisoare.

Roşcata

Intră în primărie şi se aşeză pe canapea. Repede, internet! Şi-acum un post de televiziune! Ce post de televiziune online putea să prindă?... Antena! Repede!

Făcuse drumul cu ochii mai mult în pământ - să nu se-mpiedice şi să-i cadă laptopul! Auzise motorul de tractor apropiindu-se... şi abia când virase dreapta, spre primărie, îşi rupsese o clipă ca să întoarcă capul. Nimerise cu privirea fix în Hummer, fix în ochii lui Titel! Aşa că intrase şi se repezise la canapeaua aia...

Gata! Avea pe ecran site-ul de ştiri! Ia - ce mai ziceau ăia? Piedone nu mai candidează la Primăria municipiului Bucureşti. Păi când erau alegerile? Habar n-avea...

Uşa se deschise larg iar vocea binecunoscută ei salută frumos... Ea era foarte preocupată de Piedone! Ia - poză aveau?... N-aveau! Nasol...

Paşii se apropiară şi se opriră în faţa ei. Ridică privirea şi... Şi i se oferi un zâmbet!

- Bună.

- Bună.

Titel nu părea afectat nicicum de revedere; îl văzu scoţând din buzunarul sacoului un plic:

- Am un plic pentru rege.

Nu, zău?! Ia să vadă ea ce-i adusese Titel lui Ştefan aşa, personal! Luă plicul şi începu să citească. Destinatar, Nicuşor Racovici. Str. Maria Ghiculeasa... Nu-l cunoştea. Expeditor: Catherine Deneuve, Rue de la Famille... Rue de la Famille...

Plicul era lipit cu scoci - iar observaţia asta o făcu să se încrunte rău de tot! Păi ce făcea ăsta - îşi permitea să-şi bage nasul în scrisorile lui Ştefan?

- Aşa l-a primit - lipit cu scoci.

Trase aer în piept, pregătită să întrebe "cine"; dar îşi aminti într-o clipă că pe aurarul ăla tânăr, înalt şi extrem de talentat şi bun prieten cu Ştefan îl chema Nicuşor! Se ridică deci, se apropie de uşa biroului lui Diamant... şi nu ciocăni; doar ridică un pic tonul vocii:

- Şefule, ai o scrisoare.

Şi-acum aştepta. Ea privea tocul uşii; se simţea privită...

Ştefan

Poftim? Avea o scrisoare?... Pesemne că-i scrisese Aleodor! Ia să vadă el care era substratul juridic cu hotelul ăla nesimţit de ieftin din Nantes! Deschise uşa şi privi spre mâinile ei. Adică spre locul unde ar fi trebuit să fie laptopul deschis. Când colo, consiliera lui îi întinse un plic.

Plic!

Nu-l luă. Nu-l atinse. Văzu imediat dunga de scoci; citi "Catherine Deneuve"... Şi îl luă totuşi:

- Ne trebuie un om la poştă. La aia franceză, nu aia română!

Diamant ajunsese, numai el ştia când şi cum, în spatele lui:

- Grasu s-a gândit deja la asta. Nu merge. Scrisorile se procesează într-un ritm mult prea lent, ca să putem fi atenţionaţi la timp. Ar trebui să ştii oficiul poştal de la care trimite, să infiltrezi un om acolo... În plus, dacă o pune la cutia poştală...

Observa acum ştampila pe care scria "Paris" - şi care confirma practic cuvintele lui Grasu...

- Şi-n plus, la ce-ţi foloseşte faptul că ai nişte imagini de pe camerele de supraveghere?

Se răsuci şi-l electrocută scurt:

- O văd, Diamante! O văd pe ea, vie şi sănătoasă şi neconstrânsă de nimeni să pună plicul ăla la poştă!

Rebeca făcu un pas mititel spre el; ca şi cum intenţiona să intre în birou. Îi făcu loc şi-o văzu strecurându-se înăuntru, închizând uşa... şi apoi anunţându-l, prin semne, că "ăla mare şi gras şi bocciu al lu' Leo Mondialu' e în anticameră şi are urechile ciulite ca un elefant". Oftă greu...

Rue de la Famille, numărul patru. Nu exista adresa asta. Ana o inventase, ca să-i transmită lui că ea locuia pe strada familiei lor - şi număra patru membri ai familiei ei. Soţia lui avea tot timpul din lume să se gândească cum să-i transmită anumite lucruri numai lui. Tocmai îi transmisese că nu-l uitase nici o clipă măcar; şi nu abandonase nici o clipă măcar gândul că, de Crăciun, vor fi din nou împreună. Aşa că şopti, apăsând clanţa:

- Vreau mult de tot s-o văd...

Şi gata - că-i învenina rău de tot pe amândoi! Ieşi în anticameră iar Titel sări de pe canapea şi se grăbi să întindă mâna:

- Salut.

- Salut. Mulţumesc.

- N-ai pentru ce! A trimis-o pe filiera clasică Florentin - Bambina...

Aprobă încet cu capul, întrebându-se la modul cel mai serios cât o să-l mai suporte Florentin... şi care erau şansele ca următorul plic să sfârşească în coşul de gunoi al florăriei...

- Şefu' zice că e şedinţă mare...

Titel arăta în sus, spre şefi. Aprobă din nou.

- Şi cică s-ar putea să-l pună pe Popescu să "emită" o nouă hârtie cu antet. Una un pic mai tăioasă.

- Eu mi-am făcut un plan. La momentul ideal, o să acţionez - şi-l opresc eu!

- Tocmai asta e chestia - că ei nu prea vor să te lase să acţionezi.

Aprobă şi-l bătu scurt, prietenește, pe umăr:

- Las' că-l sun eu pe Leonard, diseară sau mâine seară.

- OK. Atunci...

- Vorbim.

Mâna lui Titel ţâşni iar spre el:

- Sigur! Vorbim!

Îl aştepta să salute civilizat şi să iasă...

Mâna lui Titel pornea spre el cu o promptitudine şi-o viteză mai mult decât concludente! Titel voia în ograda lui. Probabil că se abţinea din greu să nu-i spună "şefule", ca să nu-l împuşte Leonard...

Rebeca sparse tăcerea:

- Părintele ţi-a trimis înregistrarea telefonului chinezoaicei.

Aprobă; asculta... Gata - plecase Titel! Ieşi şi el şi porni spre rond.

Scrisoarea era ştampilată de un oficiu poştal din Paris. Nu-l interesa care dintre ele - toate aveau sistem ciclic de înregistrare. Şi se gândea acum că, şi dacă ar fi văzut-o pe ecran, s-ar fi gândit că era o sosie reuşită. Subalterna lui Popescu se pregătise câte trei ore zilnic - şi reuşise să semene cu Ana lui îndeajuns de mult ca să-i prostească pe chinezi. Aşa că... Oricum, ar fi văzut-o deghizată! Iar asta i-ar fi sporit îndoiala şi neliniştea.

Se aşeză pe-o bancă liberă şi privi lung vârful bradului. Mm, ce mare se făcuse! Nici nu-şi dăduse seama că uriaşul ăla se făcuse atât de mare! Se rotunjise, se împlinise...

Plecă privirea spre plic. Cerceta cu atenţie marginile... Plicul era intact. Scociul era prevederea Anei. Probabil că reginei i se păruse că fanta plicului nu are îndeajuns de mult lipici, sau...

Scoase cuţitul din cizmă şi începu să taie hârtia. Tăia încet, cu grijă, să nu cumva să strice scrisoarea... Gata. Acum...

Trase pagina A4, ruptă din ceea ce părea a fi un caiet dictando... Oo, Doamne!

"Iubirea mea,

Tocmai te-am văzut la ştiri. După ce te-am căutat toată dimineaţa pe youtube, tu mi-ai făcut o surpriză mare...

Ţi-am văzut privirea - şi sper că încă mai ştiu să calculez corect. În afaceri, cel puţin, calculam de obicei destul de bine... Ştiu însă cine a făcut mizerie în Le Mans; şi nu-mi rămâne decât să te implor să ai mare, mare grijă de tine! Nu uita - dacă tu nu mai eşti, nici eu nu mai pot fi! Să ai mare grijă...

Gazda noastră mi-a spus să-ţi transmit să apari mai des la televizor, pentru că copiii te-au văzut şi ei şi sunt euforici. Şi a adăugat că ar fi bine să apari în imagini mai vesele. Poate chiar să joci în reclame! Mie mi-ar conveni; pe lângă liniştea sufletească cauzată de decorul foarte sigur, te-aş vedea din jumătate în jumătate de oră...

Mă tem că am calculat corect momentul întoarcerii noastre acasă. Şi mă tem că n-am reuşit să mă ţin de promisiunea de a-ţi scrie mai des. O să încerc s-o fac de-acum încolo. Şi îţi promit că vom serba Crăciunul împreună.

A ta, pentru totdeauna,
Ana"

Privea lung scrisul drept, ordonat; privea cuvintele de la final... "A ta, pentru totdeauna, Ana". Avea un gol imens în stomac...

"Tocmai te-am văzut la ştiri." El primea scrisoarea ei la cinci zile după ce o scrisese ea. Extrem de mult! Oare de ce făcuse plicul ăsta atât de mult? Încerca să descifreze data de pe ştampila poştei din Paris... Parcă scria 29; parcă! Individa de la oficiul poştal nu pusese tuş în ştampilă; sau nu fusese plicul drept. Dar... Dar cazinoul arsese pe 27; adică sâmbătă. Ea scrisese "tocmai te-am văzut la ştiri". Scrisese scrisoarea în timpul ştirilor probabil; sau seara târziu. Şi poate că nu putuse să pună plicul duminică... Aşa că îl pusese luni. Pe 29. În orice caz, Poşta română îl primise ieri. Până îl distribuise poştaşul, până îşi verificase Nicuşor cutia poştală atârnată pe poartă...

"După ce te-am căutat toată dimineaţa pe youtube"... Trebuia să consolideze afacerea "mai la vedere". Trebuia să-i dea imagini cu el, ca să le arate copiilor. Şi ca să se uite şi ea la ele... şi să nu-l uite...

Poate-ar fi trebuit să facă totuşi documentarul cu conacul - şi aranja Aleodor cu televiziunea, să ţină înregistrarea pe site... Nu - Moreau n-ar fi fost niciodată de acord cu asta! Mai ales acum, când războiul se-ncinsese bine de tot! Cum să facă public interiorul conacului? Cum să dea tocmai el harta conacului lui Jun? Şi-atunci...

Şi-atunci, uite că gazda lor avusese gura aurită. El citea scrisoarea ei în timp ce ea vedea la ştiri breaking news. Tot cu el. Cu împuşcături, de data asta. Sigur transmiteau şi imaginile de la camerele de supraveghere! Copiii îl vedeau apucând-o pe Rebeca cu mâna stângă şi trăgând masa paravan cu mâna dreaptă. Poate că se vor găsi câţiva dementi să facă zoom pe glontele care trecuse prin masă şi făcuse "ploiţă" de schije! Că efectul vizual era "super"! Azvârlea audienţa-n aer! Efectul vizual era ca-n documentarele alea de pe Discovery, redate cu încetinitorul! Iar dacă aveau imaginile alea... şi le difuzau...

Oftă greu şi se ridică - avea mare nevoie de tăticul lui! Şi cum nu voia să-i arate lui Diamant scrisoarea, porni încetişor spre casa lui.

"Mă tem că am calculat corect momentul întoarcerii noastre acasă." Incendiul de la cazino n-o speriase îndeajuns de rău ca s-o determine să prelungească chinul ăsta; dar cine ştie ce "daune" făcea chiar acum atentatul din Orléans! Cine ştie ce-o să fie în mintea soţiei lui - şi cât de speriată va fi! Aleodor zicea că televiziunile franceze "îl albeau" de mama focului; dar dacă ea era speriată, cine ştie ce putea înţelege din bălmăjeala cititoarelor de promptere! Şi dacă se

răzgândea în privinţa întoarcerii la Crăciun... Dacă ea decidea să prelungească chinul... sau, şi mai rău, dacă ea decidea să rămână aşa, ascunsă, pentru tot restul vieţii...

Intră în curte şi oftă greu: trebuia să înveţe să aibă încredere în oameni. Şi să nu mai analizeze pe toate părţile absolut toate variantele. Tuşica lui îi spusese că Ana se întoarce în decembrie. Iar tuşica lui nu greşise până acum în aprecieri. Avea ea nişte cărţi fermecate, care-i transmiteau cu precizie chirurgicală viitorul...

Uşa se deschise; fu poftit să intre. Tatăl lui nu era nici mai încruntat, nici mai gânditor decât de obicei. Tatăl lui îi înţelesese planul cu Fei-Yen; şi-l ştia îndeajuns de bine ca să-i recunoască "rolurile". Se aşeză la masa din living şi puse plicul pe masă:

- Am primit o scrisoare.

- Iar eu am ascultat înregistrarea pe care ţi-a trimis-o Aleodor.

- Şi?

- Şi s-ar putea să-ţi reuşească.

- Ăla n-ascultă de muiere.

- Dar muierea n-o să fie singura care-o să-i toace la ureche. Balamucul din Orléans o să se-audă repede în China; şi-atunci să te ţii!

Aprobă şi arătă spre scrisoare - că era mult mai urgentă decât rahatul ăla de atentat! Tăticul lui luă plicul, îl citi pe ambele părţi... şi zâmbi:

- Catherine Deneuve. Bună actriţă! Ştii cum se numeşte cel de-al 100-lea film în care-a jucat?

Negă.

- *Un conte de Noël*. (O poveste de Crăciun)

Serios? Îl privea cu neîncredere...

- Da. A fost nominalizat la Palme d'Or, în 2008.

Îi venea să-l întrebe despre ce era vorba în filmul ăla; dar ştia că Ana lui n-avea timp să se uite toată ziulica la filme franţuzeşti, aşa că alegerea numelui de pe plic era doar pură coincidenţă. Cam ca împăturirea bancnotei de-un dolar astfel încât desenul rezultat să ilustreze un măgar...

Chipul tatălui lui se destinse în clipa când trase coala dictando. I se indică scurt cu degetul:

- Florentina face lecţii!

"Mai degrabă face Ana liste şi calcule şi socoteli!" Florentina scria pe caiete speciale, cu liniatură de clasa întâi; dar n-o să-i spună asta. O să-l lase să-şi compună o poveste minunată cu nora şi nepoţii lui - pentru că el pleca mâine în Franţa iar tăticul lui rămânea singur cuc...

Îl aştepta să citească... Acum îl aştepta să recitească...

- ... E liniştită. E chiar veselă! Sesizezi tonul vesel? Zice că, după ce te-a căutat toată dimineaţa pe youtube, tu i-ai făcut o surpriză. Punem pariu că a zâmbit când a scris asta?

- Tot paragraful următor îi arată îngrijorarea.

Iar tatăl lui tăcea - fiindcă avea dreptate...

- ... Stă la o gazdă; adică e internă.

Aprobă... Îşi înghiţi cuvintele apropo de chestia aia cu liniştea sufletească - parte care-i confirma bănuiala că imaginile cu cazinoul arzând apocaliptic o speriaseră...

- ... Soţia ta calculează foarte bine.

- La ce pălălaie a fost acolo, n-avea cum să greşească!

- Iar dacă se uită acum la televizor...

Chiar! Tăticul lui prindea vreun post francez aici? Luă telecomanda, dar nu mai apucă să apese butonul.

- Am verificat peste tot şi eşti pe toate posturile. Gaboraş s-a descurcat de minune de data asta; toţi susţin că tu eşti imaculat - şi nu e vorba de mafia chineză, ci doar de un dement cu fixaţii.

OK; o să se uite mai târziu la ştirile cu el. Îl privea lung, răbdător...

- ... Fă cumva să pui punct războiului.

- Am băgat-o pe Guan-Yin în priză. Popescu mi-a spus că şefii sunt în şedinţă - şi că, cel mai probabil, or să-l pună să scrie o nouă scrisoare cu antet. Una tăioasă şi foarte supărată.

- Asta e bine.

- Dacă China nu-l cheamă înapoi, asta-i foarte rău. Jun are resurse mari. Iar piaţa "lichidatorilor" e ieftină. Dacă şefii nu-l mai ţin în frâu şi sub supraveghere temeinică, devine extrem de periculos!

- Poţi să-l omori?

Negă încet cu capul:

- Da. Dar un asemenea gest m-ar omorî în 24 de ore.

- Crezi că poţi să-l cumperi?

- Pe cine? Pe Jun Chèn? Nu.

- Nici dacă-i dai ceea ce vrea? Firma?

- Din clipa în care îi dau firma, nu mai am nici o valoare în faţa lui. Nu se va obosi să mă omoare personal; va pune un agarici de la pază s-o facă. Pentru că nu vrea firma. E gelos pe mine - pe tot ceea ce înseamnă viaţa mea. A fiert şi-a copt în suc propriu atâţia ani, uitându-se cum îmi fac eu de cap, cum petrec cu tovarăşii, cum fac bani fără să ridic un deget, cum cresc şi mă îndrept şi devin puternic şi sunt iubit sincer... Ştie că sunt despărţit de familia mea; şi ştie ce înseamnă asta pentru mine. Dacă mă va şti şi falit, nu mai fac nici cât două cepe degerate în ochii lui.

- Atunci crezi că-l poţi şantaja?

- Da; îl pot şantaja oricând. Iar Diamant s-a gândit deja la asta.

Ochii negri îl priviră lung... Tăticul lui şopti:

- ... Copiii?

- Bineînţeles! Sunt uşor de săltat, că din 15 încolo or să meargă zilnic la şcoală.

- Mă îndoiesc că oamenii ăia despre care am vorbit cu Nicu Cărare or să fie de acord să-i omori copiii!

- N-am să le mişc nici un fir de păr copiilor.

- Păi şi-atunci cum îl convingi să te lase în pace?

- Cu sperietura în sine, o garanţie şi o penalizare. 50 de milioane de euro penalizare pentru consumul nervos de la cazinoul ăla nenorocit. Alţi 50 de milioane de euro, depozit la dispoziţia mea - garanţie că nu-şi mai bagă nasul în treburile mele.

- 100 de milioane de euro nu e mult pentru un asemenea individ.

- Nu e; dar are o vârstă... şi-a suferit un accident de călărie acu' vreo trei-patru ani. Dacă rămâne fără copii, are de ales: ori adoptă, ori creşte pisici...

Tăticul lui făcuse ochii mari... El aproba, confirmându-i acea informaţie pe care doar vreo 20 de oameni o aveau...

- ... Atunci e un plan bun. Numai să aveţi mare grijă, când îi luaţi copiii...

- Stai liniştit, că m-am gândit deja la un scenariu de-ăla apocaliptic, în care el se prezintă la locul stabilit, e luat pe sus, schimbat de haine, legat fedeleş şi transportat ore-n şir, după care trece printre grupurile de ţigani furioşi, înarmaţi cu furci şi săbii şi ciocane şi care urlă într-o limbă pe care el n-o ştie... Am găsit şi regizorul ideal! Ia să vedem - bănuieşti cine-o să aranjeze decorul apocaliptic şi-o să instruiască figuranţii?

Tăticul lui începu să râdă... Şi el râdea...

- ... Ehei, Ştefane... Ce bulibaşă straşnic ai fi fost tu!

- Nu, tată. N-aş fi fost bun de nimic. Viaţa de acolo m-a învăţat ceea ce ştiu. Tu m-ai învăţat să judec; tu ai pus temelia. Şi-ai construit, cot la cot cu contele. Dar cărămizile sunt franţuzeşti...

Şi uite că iar îi amintise asta - şi-l posomorâse... Se ridică şi-l îmbrăţişă cu putere... după care se grăbi să-i dea drumul şi să se încrunte, în glumă:

- Să nu-mi spui că Diamant s-a puturoşit!

- Nu, Doamne fereşte! Dar în clipele astea mi-aş dori mult să te ştiu aici, păzit bine...

Nu-l înveselise cu cuvintele alea. Se grăbi deci să-l liniştească într-un stil foarte aparte - foarte tineresc:

- Stai liniştit! Pe mine Dumnezeu nu mă vrea - că-i bag raiu'n reorganizare. Iar ăluilalt îi e frică să nu-i iau locul...

Ochii negri se umplură cu lacrimi; iar tatăl lui şopti:

- Să ai grijă, Ştefane! Că numai pe tine te mai am!

Îl îmbrăţişă din nou:

- Ba eu cred că ai şi-o noră şi doi nepoţi...

"Şi te-ai gândit, din prima clipă când ai aflat cum şi ce şi cât fac, că nimeni nu-i veşnic..."

Nu mai apucă să ofteze şi să continue cu "soră", cu "Diamant", cu "Azur şi Agata"; îl simţi desprinzându-se încet din îmbrăţişare. Tăticul lui se grăbea să iasă. Şi cum nu mai ştia ce să-i spună... şi cum să-i spună, decise să-l lase să se încuie în dormitor. Ştia că se gândea la Steluţa lui. Ştia că se gândise mult la ea şi-şi amintise foarte multe clipe - şi vesele, şi triste - din trecut...

Se reaşeză şi apăsă totuşi butonul telecomenzii: era foarte important să ştie cum îl "pictau" francezii. Dacă Moreau nu-şi făcea bine treaba, era foarte posibil ca Ana să nu se mai întoarcă vreodată. Dacă el murea...

Pe TV5 era un talk-show. Invitaţi mulţi, titlu sugestiv: *"Atentatul eşuat din Orléans - concluzii preliminare"*. Nu se îndoia că oamenii ăia îmbrăcaţi frumos, aranjaţi, cocheţi şi foarte buni vorbitori de limbă franceză or să-l scoată limpede ca cristalul! El nu-i asculta... momentan. El era interesat de dreptunghiul din dreapta sus, unde difuzau imaginile de la camera de supraveghere a terasei. Mm, ce "bucăţică" de conte se vedea acolo! Cam pletos, aşa; uşor eminescian! Şi cam slab. Şi cam cocoşat! Mm...

Gata! Promitea solemn că lua vitamine şi înfuleca porţie dublă! Deci, el pusese mâna peste mâna Rebecăi... Gicu se ridicase şi dispăruse din cadru, ca să aducă cafelele...

Uşa pocni - iar scaunul de lângă el se trase scurt. Din fericire, reuşise să-l scoată din dormitor. Din fericire...

Regele de pe ecran îşi prinse consiliera de braţ, se răsuci spre stânga şi se lăsă într-un genunchi, în timp ce o trase şi pe ea pe asfalt şi "culcă" masa ca pe baricadă. Schijele zburară "ca-n filme" printre capetele regelui şi consilierei... Şi gata - acum difuzau imaginile de la supravegherea stradală. Se încruntă instantaneu - Jun folosise un european pe post de "sinucigaş"...

Tăticul lui se liniştise ca prin minune când îl văzuse cum făcuse mişcarea aia "complexă", cu masă şi consilieră în simultan; acum înjura în şoaptă, printre dinţi, fiindcă nu putea să facă abstracţie de schije...

O să fie o zi lungă. Adică o seară lungă. Or să asculte amândoi discuţiile din studioul franţuzesc; apoi, or să le comenteze. Apoi, or să se ducă la culcare. Iar în timp ce tăticul lui va dormi neîntors, liniştit că-şi avea băiatul viu şi nevătămat în camera de alături, el o să stea lungit, pe întuneric, şi-o să se gândească la ea. O s-o vizualizeze scrindu-i scrisoarea aia, o să-i vizualizeze zâmbetul... Şi poate-o s-o viseze. Poate. Ana-Maria nu-i mai apăruse de mult timp în vise. Îi era dor de ea! Iar ea îl pedepsea rău şi nu venea, pentru că el îi oferea ei imagini cu gloanţe şi incendii...

Isamu

Îi mai îmbrăţişă o dată pe amândoi... Liwei era roşu ca racul - transpirase instantaneu când auzise că taică-su se ducea acum să discute cu Ştefan! Se speriase rău atunci când simţise lama cuţitului pe gât! Dar era sigur că o să-i treacă - aşa cum îi trecuseră toate sperieturile "înarmate" pe care i le făcuse Jun. Fei-Yen însă era palidă; ea ştia ce însemna acel "adio" rostit de Ştefan. Şi deci ştia că n-o să-şi revadă soţul prea curând...

- Să fiţi cuminţi. Să aveţi mare-mare grijă de voi... Să vă sprijiniţi unul pe celălalt. Şi să aveţi încredere în mine - că o scot eu cumva la capăt!

- Da, tată.

Soţia lui îl sărută...

- Nu fi supărată, rândunico; îţi promit că o să fie bine.

Primi o aprobare cu capul. Doar atât. Dar n-avea ce să-i facă. Nu mai ştia ce să-i spună...

Se grăbi să iasă şi să se apropie de poartă. Auzea, în spatele lui, foşnetele şi paşii. Femeile îşi reluau posturile de pază. Gata - el plecase. Şi cine ştie când o să-i revadă! Gândul ăla îi strângea rău stomacul...

Ieşi din curte şi porni cu paşi grăbiţi spre primărie.

Orăşelul era animat. Se apropia ora cinei; poate că Diamant organiza o petrecere, în cinstea şefului lui - care scăpase cu bine dintr-un atentat foarte periculos. Numai ei ştiau de ce se agitau aşa pe străzi! Oricum, el nu-şi permitea să ridice privirea din asfalt. El vedea cu coada ochiului agitaţia din jur. Le vedea hainele - pantalonii şi fustele. Şi n-avea curaj să ridice capul. Deşi Ştefan îi calmase pe toţi şi "îi repusese pe şine", el tot n-avea curaj...

Era sigur că se uitau după el. Ştia că sunt amândoi sus, în camera de la etaj, şi-l privesc pe el. Şi-l văd cum trece pe lângă oamenii care, în urmă cu o oră, aruncaseră cu pietre după el. Pentru ei, imaginea asta era foarte liniştitoare! Şi chiar dacă şi-ar fi dorit să se întoarcă, să le facă cu mâna, nu voia să rişte să-i înfurie pe oamenii ăia. Îl suportau acolo de dragul lui Ştefan; dar dacă el ar fi făcut semne drăgăstoase spre familia lui, tensiunea putea erupe. Şi erau oameni înarmaţi! În orăşelul Aurari, numai "personalul auxiliar" n-avea pistol! Toţi ceilalţi erau înarmaţi serios! Toţi bărbaţii...

Urcă treptele primăriei şi intră. Femeia de la birou îl privi lung, preţ de-o secundă... şi reveni spre monitor. Deci ea una n-ar fi riscat să-i rostească numele. Iar asta îi confirma bănuiala - venise degeaba la primărie. Ştefan n-o să vorbească cu el; nici dl Ionescu nu va fi "disponibil". Diamant o să-i spună să plece, dar numai dacă nervii nu-i erau deja întinşi bine! Vărul regelui nu va risca să strice iremediabil relaţia cu consilierul "problemă". Că, vorba aia - cine ştie ce va fi! Dacă va mai fi ceva!

Se trase lângă perete şi puse mâinile la spate. Aştepta. Cineva o să iasă, până la urmă! Sau o să intre! Dacă venea Ştefan, probabil că-l va azvârli pe uşă-afară...

Uşa biroului lui Diamant se deschise vijelios. Îl văzu ieşind... Diamant ezită, la vederea lui; dar îşi reveni repede şi-i oferi un rânjet ameninţător:

- Cu plăcere! La revedere!

- Ştefan e aici?

- Nu.

- Atunci te rog frumos să-l chemi. Sau să-mi spui unde îl pot găsi.

- E la el acasă. Doarme. Nu poate fi deranjat.

Şi era atât de satisfăcut şi de cuvinte, şi de ton, şi de rânjetul ăla urât... Plecă încet capul spre dreapta: "De ce faci asta, Diamante? Crezi tu că aşa se vor rezolva lucrurile?" Bărbatul porni spre biroul secretarei:

- A fost ţinta unui atentat azi - nu-i arde de discuţii.

Şi-acum vorbea cu femeia aia, în romanes. Îi spusese lui că, da - aşa merita să i se rânjească. Şi n-avea de gând să-l deranjeze pe Ştefan pentru el. Pentru că Jun voia să-l omoare, ca să-l aşeze pe el în fruntea tuturor. Adică, pentru că el era vinovat.

El era motivaţia; deşi stătea deoparte şi nu făcea nimic, el era substratul întregului război. Tot ce se întâmpla rău, se întâmpla din cauza lui. Oricât de optimist încerca el să fie, simţea că, dacă ar fi fost pus într-o situaţie similară, ar fi gândit exact la fel... Deschise uşa:

- La revedere.

Îi răspunseseră amândoi - dar asta doar fiindcă femeia aia era politicoasă iar Diamant avusese o oră la dispoziţie să discute cu Ştefan şi să-şi primească ordinele! Avea ordin să-l suporte pe chinez şi să se poarte frumos cu el - adică să n-arunce nici cu pietre, nici cu cuvinte nepotrivite. Şi cum Diamant îşi iubea mult vărul...

Porni spre strada care ducea spre poartă. Era animată; iar el era pregătit să încaseze orice - cuvinte, îmbrânceli, ghionturi... Orice! Poate că, în subconştient, calcula că ei vor urla, Ştefan îi va auzi, va veni...

În realitate, avea mare nevoie de opinia lui Ştefan. Când năvălise în casă, fusese furios. Când monologase, fusese furios. Acum, însă, ar fi fost... oarecum normal. Adică un pic mai calm. Vorba lui Diamant - după ce fusese ţinta unui atentat, sigur era supărat fleaşcă...

Şi uite că nu-l huiduise nimeni. Intrase pe porţiunea aia de câteva sute de metri de asfalt, care ducea la poartă. În capăt, se vedeau trei maşini şi câţiva tineri, în uniformele de la pază. Stăteau. Nu veneau "să-l pescuiască" - semn că gestul lui Jun îi tăiase anumite "privilegii". Asta e! Nu-l dureau picioarele să meargă pe jos până acolo! Deşi putea spune că lipsa de mişcare din vila lui Ştefan începea să-l afecte-

ze - şi începuse să se cam resimtă. Se îngrăşase un pic, se anchilozase...

Aici se ridica o biserică. Una mare, trainică. Presimţea că tot Ştefan o gândise şi pe-asta! Lucrările avansau; ridicaseră stâlpii de susţinere şi-acum construiau pereţii. O să fie frumoasă...

Cornel tocmai trecuse pe lângă el, la volanul unui BMW...

Oftă greu - deci ajungea la poartă, îşi primea arma şi mobilul şi era poftit să iasă. Oare elicopterul mai era pe-acolo?... Şi oare cum să facă să-l cheme, în caz că pilotul se plictisise şi decisese "să dea o raită"?

... Devenise leneş. Şi se cam prostise, încuiat în propriul fum de ţigară. Constatarea asta îl făcu să se încrunte - pentru că nu obişnuia să fie nici fraier, nici stângaci în gândire! Iar în condiţiile în care îl chema Chèn şi-avea în agendă numere de telefon "incredibile", a se întreba cum ajunge el azi pe Otopeni era o dovadă clară de proastă oxigenare a creierului. Problemă care se va rezolva azi, acum.

Ana-Maria

Împinse uşurel copiii şi intră în casă:

- Direct la baie, vă rog!

Se simţi imediat împinsă din spate:

- Şi tu, te rog - direct la baie, cu ei.

Da' ce-i venise? Tasnim era extrem de veselă:

- Faceţi câte-un duşuleţ revigorant şi vă aştept la masă. Special pentru seara asta, o să vă fac orez cu lapte. Reţetă libaneză!

Serios? Exista aşa ceva? Se îndoia sincer; dar...

Dar n-o s-o refuze. Dacă voia ea neapărat să se joace de-a bucătăreasa, să se joace! Şi-aşa, ea avea foarte multă treabă! Cei doi copii ai ei plecaseră de-acasă "boboci" şi se întorseseră "godaci"! Erau murdari din cap până-n picioare! Şi ea se simţea prăfuită...

Şi-i era atât de somn...

Or să facă duş, or să mănânce şi-or să se culce. Iar mâine, ea o să se trezească de dimineaţă şi-o să facă ordine-n bucătărie.

Sami

Ei bine, trebuia să recunoască - surioara lui era un geniu! Şi se pricepea la orez cu lapte. Ana îşi adusese şi ea aportul la cină, aducând borcanul cu miere...

Copiii înfulecau. Le era foame! De vreme ce la prânz mâncaseră doar nişte sandwich-uri şi alergaseră non-stop prin iarbă, normal că erau hămesiţi! Le vedea obrajii îmbujoraţi bine şi-i venea să râdă...

Ana căscă sonor. Gata - acum era momentul! Îi zâmbi amuzat:

- Te-am prins! Ai căscat!

- Sunt frântă de oboseală!

- Atunci, sper că imediat cum terminaţi de mâncat, vă băgaţi la culcare. Că nici ei nu prea mai au baterii.

Ana aprobă şi încercă să caşte "invizibil", cu gura închisă. Doamne, era teribilă! Tasnim râdea... Léon spunea că el are poftă să adoarmă la Tom şi Jerry; Florentina îl contrazicea, pe motiv că Sleeping Beauty era un desen animat mult mai frumos... El râdea şi privea obrajii îmbujoraţi, zâmbetul un pic jenat, sprâncenele arcuite frumos, ochii...

"Nu, Sami. N-ai să te gândeşti la asta. N-ai să iei asta în calcul absolut deloc! Este o variantă inexistentă acum - aşa că n-ai de ce să te gândeşti la ea!"

Redeveni atent la propriul bol cu orez.

Roşcata

Luă tava şi păşi cu grijă - nu voia s-o răstoarne. Pe lângă mizeria şi petele de pe covor, ar mai fi avut o problemă mare - ce mânca ea la cină! Avusese făină-n casă şi-şi făcuse un fel de lipii cu apă şi sare. Cutia de margarină o inaugurase azi. Dar altă mâncare n-avea acolo. Trebuia neapărat să facă piaţa - şi să-şi burduşească congelatorul cu carne! O pâine găsea ea de unde să ia; dar nu putea să le ceară o porţie de ciorbă şi-o tocăniţă...

Gata - tava era pe masă. Acum... Acum, ea mânca singurică, făcea un duş şi se culca. Şi gata. N-o să se ducă la tanti Perla, n-o să-l sune pe Ştefan... Atunci când venise şi luase laptopul, Ştefan n-o poftise la nea Dumitru, la cină sau la o discuţie despre... ceva. Nici n-o întrebase dacă are sau nu pâine. Ieşise ea până la magazin, la brad, şi constatase că se-nchisese...

Porni televizorul şi se aşeză comod pe covor, sprijinită de colţar: ia să vadă ea de ce nu mai voia Piedone să candideze la primărie! Şi să se liniştească - că nu se mărita azi! Ha-ha! Straşnic test îi mai "aplicase" tanti Perla! Hm...

Diamant

Mâna Safirei se întinse prin dreapta lui şi-i puse în faţa farfuriei un castronel cu salată. Mm, salată de roşii cu brânză de capră! Preferata lui! Îi aruncă o bezea - gest care-l făcu pe Azur să râdă iar pe Agata să se supere că gestul lui mami îl distrăsese pe tati de la povestirea ei...

- Hai, nu te supăra! Sunt foarte atent la tine, să ştii!

Nu - fetiţa lui se supărase. Iar el n-o să încurajeze chestia asta:

- Atunci te rog să mănânci. Ia spune, Azure - tu ce-ai făcut azi?

- Azi mi-am terminat temele de vacanţă.

- Le-ai terminat? Adică le-ai făcut pe toate?

- Da. Păi erau simple - şi a mers repede!

Aha! Aprobă încet cu capul...

- M-am gândit că n-are rost să-l caut pe unchiu'; că e ocupat cu Ştefan acum. O să mă duc mâine la el. Mi-am terminat temele, ca să scap de ele - şi să am timp să stau mai mult cu unchiu'!

Aprobă în continuare... Azur zâmbea:

- Auzi, tati? Da' ce bine i-ai făcut chinezului!

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că, dacă tu nu dădeai cu piatra, nu dădeau nici oamenii ăilalţi! Iar el nu lăsa nasu' jos!

- Păi n-avea nasu' îndeajuns de jos?

- Să ştii că, atunci când a coborât din elicopter, era extrem de calm! Deşi erau toţi strânşi acolo şi-l aşteptau, el era sigur pe el! De-abia după ce au zburat pietrele după el, s-a speriat! Atunci şi-a dat seama că nu mai e în grija unchiului! Şi că aici nu-i la el acasă, să-l pupe toţi şi să-l ierte! Şi ştii ce mi-a plăcut cel mai mult?

- Ce?

- Că nu l-a nimerit nici o piatră.

Serios? Nu-l nimerise chiar nimeni? Interesant...

- Tu ai aruncat aşa de departe de el, că era clar că nimeni n-avea voie să-l nimerească! Iar el, deşi bănuia că n-o să-i spargă nimeni capu', a rupt-o la fugă... Mamă-mamă!

Aproba încet, bucurându-se să descopere că băiatul lui stătea bine cu atenţia, avea spirit de observaţie bun şi stătea binişor şi cu "calculele"...

- Ia şi mănâncă!

Azur avusese chef de vorbă; maică-sa îl îndemnase să-şi umple gura şi să mestece îndelung. N-o să intervină; nu era în cea mai bună dispoziţie...

Oare ce făcea Raina lui? Oare se dusese la mămica lui? Sau mânca la nea Dumitru?... Sau mânca la ea acasă, singură cuc? Îl apăsa rău gândul că ea era aici, în orăşel, iar el nu putea s-o invite la masa lui... Nu putea nici să se ducă la ea, să se autoinvite la cina ei... Chiar nu voia să ia mâncare de-acasă şi să i-o ducă - că şi-aşa Safira lui va contabiliza "la sânge" timpul trecut între discuţia în trei şi momentul când va afla, de la nea Iulică, unele lucruri... Nu mai putea nici să-l sune pe nea Dumitru, să-l întrebe dacă "dezamorsase problema" - că îl auzea Safira...

O să mănânce şi-o să se uite un pic la film. Şi-apoi or să se culce.

Toţi. El o să se holbeze la tavan şi-o să-şi spună că e un cretin - că o avea în orăşel, la cinci minute de casa lui, şi n-o vizita...

Sami

Filmul era foarte interesant - dar ar fi renunţat bucuros la el, în favoarea somnului! El se ducea mâine la serviciu! Numai că nu se putea ridica de-acolo. Până nu era sigur că Ana-Maria dormea dusă, nu putea să "elibereze" televizorul! Se gândea că, dacă contele devenise îndeajuns de faimos şi indispensabil pentru oamenii care mâncau de pe urma lui, s-ar putea ca Ana să vadă mâine la ştiri arestarea chinezului - şi doar în partea a doua a ştirii despre chinez, să vadă şi imaginile cu atentatul asupra soţului ei! Gândul ăla îl ţinea treaz în faţa ecranului. Ana era în camera ei, cu copiii. Filmul cu frumoasa adormită se terminase în urmă cu vreun sfert de oră; dar nu voia să rişte să urce la culcare şi să descopere că Ana culcase copiii şi-apoi se gândise să spele vasele, sau să facă curat, sau...

Tasnim se ridică şi porni încetişor spre uşa întredeschisă. Aah - o mânca în fund! Dacă-i trezea, o s-o bată rău de tot! Îi picau ochii-n gură... Surioara lui reveni lângă el şi şopti, în arabă:

- Dorm duşi toţi trei! Cred că ea a adormit prima!

- Graviditatea îi dă o permanentă stare de oboseală. E normal - inima pompează mai mult şi mai repede...

- Aşa e, domnule doctor...

Mda; avea dreptate! Era prea obosit ca să-şi mai amintească de nepoţeii lui... din Siria... Oftă greu şi se ridică:

- Eu mă duc la culcare. Vii?

- Da; vin şi eu.

- Sper că ai lăsat curat în bucătărie...

- Ai o părere foarte proastă despre mine!

- Nu neapărat; doar voiam să fiu sigur că ai grijă de ea...

Sora lui începu să râdă:

- Ai devenit foarte grijuliu, frăţioare!

- Aşa o fi - dacă zici tu...

Pentru că nu mai avea rost să o contrazică, de vreme ce recunoscuse cu gura lui că plănuia de zor să pună gheara pe femeia aia specială... Intră în camera lui - şi-şi auzi sora urmându-l:

- Auzi? Dar eşti sigur că poate să dea de ştirea aia?

Aprobă scurt.

- Foarte sigur?

- E în toate ziarele de mâine. Du-te şi verific-o online, dacă nu mă crezi!

Şi gata - scăpase de cicăleală. Acum se lungea în pat şi închidea ochii - şi dormea, în sfârşit...

Ştefan

Individul ăsta, psiholog de meserie, ar fi trebuit să se facă avocat. Bătea rău câmpii - şi-o făcea cu o seriozitate şi-o măiestrie a cuvintelor de-a dreptul strigătoare la cer! Primise dispoziţia să-l facă pe Stefan Ionesco "cetăţean perfect normal şi nevinovat" şi pe atacator "dement cu acte". Moreau miza, probabil, pe faptul că breasla psihologilor şi psihiatrilor reprezenta mai puţin de 1% din populaţia Franţei, aşa că "marea masă a locuitorilor" or să fie foarte atenţi la omul cu titulatura înşirată pe două rânduri de ecran...

Tresări - cineva apăsase soneria! Tăticul lui se ridică:

- O fi Perla.

- Sau Rebeca.

Uitase complet de consiliera lui - şi de goliciunea frigiderului din casa ei! El venise la tăticul lui; era normal să găsească nişte mâncare în frigider! Dar ea sigur aruncase toată mâncarea înainte să plece ultima oară din Aurari. Şi probabil că nici pâine n-avusese...

Eh! Se descurcase ea cumva! Ori cumpărase de la magazin, ori o vizitase pe Perla...

- Bună seara, Ştefane.

Cum-cum? Se grăbi să se ridice... şi să strângă mâna întinsă spre el:

- Bună seara, nea Iulică!

- Mă bucur că nu te-ai culcat; m-am gândit mult dacă să vin azi, sau s-o las pe mâine...

- Păi, bine că ai venit azi! Te rog, ia loc!

Bătrânul se aşeză lângă el... şi se întoarse spre tatăl lui:

- Dumitre, te rog din suflet - nu te supăra!

- De ce să mă supăr, mă?

- Fiindcă o să te rog să mă laşi să am o vorbă cu băiatul tău...

Păi... Tăticul lui se grăbi să iasă:

- Stai liniştit, măi, Iulică! Şi-aşa, trebuie să strâng prin bucătărie...

Uşa se închise repede... Dar ce se întâmplase? Nea Iulică era foarte serios şi părea să-şi aleagă cuvintele, să le sorteze cu grijă... Decise să intervină:

- Bre, nea Iulică! Eu te rog să nu faci aşa! Matale ştii câţi ani am eu şi câţi ai matale!

- Ştiu, Ştefane. Dar e important. Şi nu vreau să greşesc...

"Ei, atunci bate-ţi capu'!" Îl privea şi aştepta, răbdător, să audă care era problema! Aştepta...

- ... Uite ce voiam eu să-ţi zic... Tu ştii bine că între mine şi voi mai apar uneori divergenţe. Nu mari; mititele. Gândim la fel, dar avem uneori căi diferite de a ajunge la acelaşi rezultat.

- Ştiu.

- Şi ştii că eu sunt aliatul vostru - al neamului Ionescu!

Oopaa! Orăşelul cocea ceva... Se grăbi să aprobe cu capul.

- Şi vă sunt şi prieten şi sprijin de nădejde!

Aprobă din nou.

- Aşa că poţi să fii liniştit - n-am să spun nimic, nimănui, niciodată!

Îi venea să zâmbească - şi se abţinea cu greu:

- Ce să spui, nea Iulică?

- ... Ştefane, eu am încredere în tine. Pân' la moarte şi-napoi! Iar dacă tu eşti de părere că e mai bine aşa, atunci aşa să fie! Eu să ştii că nu mă amestec nicicum în socotelile tale! Sau în socotelile lor! Fiecare cu viaţa lui! Da' vreau să fiu sigur că tu ştii; şi că eşti de acord cu chestia asta.

- Cu ce chestie, nea Iulică?

Bătrânul îl privea lung... scrutător... El aştepta - şi se abţinea greu să nu râdă...

- ... I-am văzut azi.

Serios? Pe cine? Că habar n-avea despre cine vorbea omul ăsta aici! Nea Iulică se aplecă spre el, fără să-l scape din privire:

- I-am văzut, în birou. Iar el ştie că i-am văzut.

Îi văzuse în birou... Spusese "el"; şi "i-am". Erau deci de la doi în sus - unul mie-n sută bărbat... iar cealaltă trebuia să fie femeie... Iar asta însemna că Diamant trebuia bătut rău de tot - fiindcă ştia că-l văzuse nea Iulică cu Rebeca-n braţe şi nu-i spusese şi lui asta...

Bătrânul îi aştepta reacţia. Mimica feţei. Aştepta să afle, din reacţia lui, dacă el ştiuse. Iar el înlemnise aşa, acolo, şi nu-i dădea nici un indiciu...

- Mie atât să-mi spui: tu ştiai?

Aprobă încet cu capul...

- Şi eşti de acord cu asta?

... Dacă spunea "da", îi transmitea omului ăstuia că-şi încuraja vărul să-şi ia ţiitoare iar Rebeca era lângă el nu numai pentru că era pricepută la afaceri. Dacă spunea "nu", omul ăsta făcea infarct - fiindcă el venise azi aici şi-l anunţase că Diamant şi Rebeca... Aşa că aprobă din nou cu capul. Încerca să reziste tentaţiei şi să nu-l electrocuteze - că era om bătrân şi-i era lui ruşine să-l scormonească aşa...

Ridurile de pe chipul lui nea Iulică dispărură; în locul lor apăru o expresie calmă, un pic amuzată... Păi, să-l lămurească cât de cât!

- Din câte am observat eu,

Bătrânul se grăbi să-l oprească şi să se ridice:

- Te rog! Te rog să nu începi să te justifici! Ţi-am spus - am încredere în judecata ta! Dacă tu ai spus "da" la chestia asta, înseamnă

că ştii tu ce ştii! Şi aşa e bine să fie! Bine, Ştefane. Eu mă duc acasă.

- Nu vrei să stai cu noi? Ne uităm la francezi...

- Nu, că sunt obosit...

OK! Porni în urma lui, spre uşă; nea Iulică se întoarse şi întinse mâna:

- Stai liniştit - că mă ştii bine! Ştii că ştiu să tac...

Îi strânse mâna, zâmbind slab:

- Îţi mulţumesc, nea Iulică.

- Noapte bună, Ştefane.

- Noapte bună, nea Iulică.

Bătrânul ieşi şi trase uşa după el. Şi fu imediat preluat de tăticul lui. Îi auzea îndepărtându-se, discutând despre atentat şi nenorocitul ăla de chinez... Reveni la masă.

Deci Rebeca îl aşteptase pe Diamant în biroul primăriei - într-un loc public, frecventat de mai toată lumea. Diamant venise la birou; şi fusese atât de grăbit s-o strângă în braţe, că-l duruse-n fund de tot ceea ce însemna "discreţie"! Lăsase uşa deschisă, geamurile descoperite...

Tăticul lui intră şi mârâi printre dinţi:

- Ce-a vrut ăla?

- Să fie sigur că eu ştiu despre Diamant şi Rebeca.

Aha! El ştiuse despre nea Iulică!

- I-a văzut azi, în birou. Diamant mi-a trimis un SMS; am vorbit cu el şi m-a asigurat că e discret...

Deci Diamant nu fusese aerian, ci şmecher! Evitase urecheala vărului-şef şi apelase la o persoană cu influenţă asupra martorului incomod! Se mai liniştise un pic... Se grăbi să-l lămurească:

- Iar mie mi-a garantat adineauri că nu se amestecă în socotelile lor şi că îmi respectă decizia. Dar asta mă pune în dificultate.

- Dacă moşu' a zis că tace, atunci să fii sigur că tace!

- Nu-i vorba de nea Iulică. E vorba de ei. Stau mai tot timpul despărţiţi; iar atunci când ajung faţă-n faţă li se rupe filmu' şi uită că mai există şi alte vietăţi pe pământ.

- Mă... Nu ştiu ce să zic despre Rebeca; da' Diamant să ştii că e foarte atent la treburile lui! Adică nu pare deloc împrăştiat şi cu gândurile aiurea! Din punctul ăsta de vedere, m-ar bate Dumnezeu dacă aş zice ceva! Îmi fac treaba cu el, îşi vede de sarcinile lui, nu uită când are audienţe, nu uită să plătească daravelile... În afaceri e împrăştiat?

- Nu. Chiar deloc! E un pic ciudat...

Tăticul lui zâmbi... şi bombăni uşurel, ca pentru el:

- Cine ştie - i-o fi frică să nu-i desparţi!

- Cine ştie ce-or fi vorbit ei între ei, despre ei! Că cu ea e cu totul altă poveste! Ea să ştii că e sinceră - şi vine şi vorbeşte cu mine de parcă aş fi taică-su! Şi ascultă de mine de parcă aş fi taică-su!

- Iar ei i-ai spus că riscă să-i desparţi...

- Bineînţeles! Ştii tu vorba mea...

Aia cu femeia. O ştia. Aproba...

- ... Auzi? Oare unde-o fi văr-tu acum?

- În pat, lângă Safira.

- ... Eşti sigur?

- Da.

- ... Adică ei...

- Nu. Nu i-am dat ei undă verde, aşa că nu.

Ochii negri îl priveau amuzaţi... El zâmbea, amuzat şi îngrijorat totodată...

- ... Păi şi nu le dai undă verde?

- Nu înainte de-a discuta cu tine despre asta.

- Păi ce mai e de discutat, mă?

- Eu ştiu? Poate... despre Safira?

- Despre Safira nu mai e nimic de discutat.

Asta concluziona şi el, privind înverşunarea şi hotărârea cu care tatăl lui spusese asta. Greşeala Safirei nu putea fi iertată - şi nu va fi iertată niciodată. Adevărul era că nici el n-ar fi iertat-o... Oftă greu:

- În condiţiile astea, îţi dai seama cum o să facă Safira când o să afle?

- N-o să afle niciodată.

"De ce mă tratezi ca pe-un ţânc? Nu tu mi-ai spus că nu există niciodată?"

- Am eu grijă să nu afle. Şi să dispară curva din peisaj înainte să se afle pe-aici.

Uau! Tăticul lui intenţiona s-o facă pe Safira să dispară! Mm... Şi nu putea să-l întrebe cum o să facă, fiindcă era furios... Scoase telefonul şi oftă greu:

- Deci tu zici să le dau undă verde.

- Da.

- ... Tu crezi că Rebeca e bună pentru Diamant. Şi viceversa.

- Diamant o iubeşte. Şi e fericit când e cu ea.

- ... Crezi că se potrivesc?

- Asta numai ei pot s-o ştie. Dar la cum evoluează războiul şi rapiditatea cu care se apropie mazilirea ăluia şi avansarea ta, cred că a venit momentul să aflăm şi noi, şi ei dacă se potrivesc. Nu de alta - dar ai nişte calcule. Şi-ar fi bine să ştii din timp dacă ai calculat corect, sau trebuie să recalculezi...

Un răspuns de-ăla, "ca la carte"! OK! Selectă numărul lui Diamant, hotărât să-i taie pe-amândoi pân' la os dacă îi prindea că nu erau cuminţi...

Diamant

Era linişte. Copiii se băgaseră la culcare. El renunţase la televizor şi urcase primul în dormitor. Venise şi ea, în urmă cu vreun sfert de oră. Nu încercase să-l împace; se lungise pe partea ei de pat, se învelise corect...

Privea lung tavanul şi se gândea... la Raina lui...

Telefonul începu să piuie. Uau! Sări în picioare şi-l înşfăcă grăbit:

- Da!

- Unde eşti?

Aha! Ştefan! Se grăbi să-i răspundă:

- Acasă.

- Te-ai culcat?

- Nu; stăteam în pat...

Ştefan tăcea, el tăcea, Safira probabil că făcuse urechi de măgar de cât de tare le ciulise ca să audă cine-l suna şi ce-i spunea...

- ... Ia-o pe Claire şi vino şi ia-ne de la Rebeca.

- Cinci minute.

- Cinşpe.

Gata - închisese. Bun! Se repezi la şifonier - un tricou, o pereche de blugi... Safira tăcea mâlc...

Gata. Îşi luă actele şi pistoalele şi ieşi - chiar dacă Ştefan spusese 15 minute, el trebuia să ajungă acolo înaintea lui. Avea o presimţire. Nu primise nici un indiciu, dar era evident că mergeau în Bucureşti! Poate treceau pe la tanti Stela... Poate se gândise Ştefan la o variantă, la vreo prietenă secretă de-a Anei...

Roşcata

Era răcoare; era bine. Cearceaful ăla de mătase păstra răcoarea - dar o ajuta să nu răcească. Ea ridica uneori capul şi se uita la felul cum se mulase cearceaful pe ea...

După ce mâncase, strânsese după ea şi aproape aţipise la televizor, trăsese concluzia că azi nu se va întâmpla nimic. Aşa că făcuse un duş de-ăla "ca la carte" şi se lungise în patul ei special, îmbrăcat în mătase. Se uita la televizor. Nimic interesant. Piedone nu se răzgândise. "Trecuse" şi pe la francezi, unde şeful ei era cel mai sincer, onest şi vertical conte din istoria recentă a Franţei. N-avusese nici răbdare, nici îndeajuns de multă concentrare ca să asculte dezbaterea; căutase altceva... şi găsise nişte desene cu Tom şi Jerry. Aşa că stătea în pat, goală puşcă, şi se uita la Tom şi Jerry. Se pregătea, la modul cel mai serios, să apese butonul roşu şi să priponească ochii-n tavan - şi să se gândească la el, ca să-l facă s-o viseze...

Cum-cum? Opri sonorul... Uau! Cineva apăsa soneria!

Sări în picioare şi trase cearceaful de pe pat - repede, să-i deschidă! Venise! În sfârşit! Se "sărmălui" bine în cearceaf, trase uşa... şi auzi din nou soneria. Păi...

Sunase o dată, ca să-i bruieze televizorul. Sunase a doua oară, ca să-i confirme că sună soneria. Dar dacă sunase şi-a treia oară, clar că nu era Diamant! Era Ştefan! Aşa că se luptă să scape din cearceaf şi se repezi la haine! Repede - desu-uri, maieu, blugi! Mm - trebuia să-şi cumpere un halat...

Mai suna o dată! Gata - acum venea! Trase maieul peste cap, în timp ce sărea câte două trepte deodată; goni ca apucata prin living, puse frână în ultimul moment... şi descuie. Şi-i deschise uşa.

Ştefan era.

- Te-ai culcat?

- Nu.

- Am venit să iau inelul.

Aa, inelul cu diamant roşu!

- Îl ai la tine; da?

Aprobă şi-l pofti să intre.

- Aştept.

Adică nu voia să intre! Treaba lui! Ea oricum fugea chiar acum spre scări...

Nu i se părea supărat. I se părea un pic gânditor şi preocupat; în rest... Avea el gândurile lui! Ei sigur se uitaseră la francezi! Şi poate că primise şi veşti de la Aleodor! Luase laptopul cu el...

Deschise seiful, luă cutiuţa şi goni înapoi, în living. Ştefan intrase doar în holişor - de ce, numai el ştia... Îi dădu inelul; iar el îşi aprinse o ţigară... şi intră totuşi în living:

- Ia spune-mi... Când am ajuns azi în Aurari, eu am coborât şi m-am dus după chinezi. Tu ce-ai făcut?

- ... Am coborât şi eu, te-am văzut ducându-te după chinezi şi m-am dus la primărie.

- Şi?

- Şi era doar secretara. Şi mi-a venit să plâng, aşa că m-am dus în birou...

- În care birou?

Oopaa... Deveni brusc precaută:

- ... Al lui Diamant.

- De ce?

- ... Cum adică?

- De ce nu în biroul tatei? De ce în biroul lui Diamant?

Asta era o întrebare bună... Păi, să-i spună de ce!

- ... Nu erau acolo - nici el, nici Diamant. Şi nu-mi vine să intru în biroul tatălui tău, dacă nu e el acolo. Cu Diamant e altfel; dar tatăl tău poate să aibă documente, sau... Nu se face!

Ştefan suflă lung fumul... şi nu spuse nimic. Aşa că continuă:

- Şi nici n-am vrut să mă vadă cum plâng. Nu ştiu; oricum, am intrat la Diamant.

- Şi-a apărut şi el.

Categoric, se întâmplase ceva; aflase el ceva... Aprobă cu capul.

- Şi te-a văzut plângând, aşa că s-a grăbit să te împace.

Aprobă...

- Cu uşa deschisă.

- Nu - uşa a închis-o. Când am ieşit eu, îmi amintesc perfect că am deschis-o - aşa că el a închis-o sigur când a intrat!

Ştefan fuma. Se gândea. Părea calm - deşi ea bănuia acum, din întrebările lui, că-i văzuse cineva şi-i pârâse...

Se auzea un motor... apropiindu-se... I se făcea frică... Ştefan îi făcu semn să se apropie de el; se conformă şi fu luată pe după gât:

- Tu eşti cuminte. Şi eşti sinceră cu mine. Aşa că ţie îţi spun.

OK! Era pregătită, era atentă, era el acolo s-o ţină la verticală când i s-or tăia picioarele...

- Azi vă dau autorizaţie - ştii tu pentru ce...

OK...

- ... Mergem la Cernica mică şi vă lămuriţi ce şi cum. Dacă te-ai răzgândit în privinţa planurilor de viitor, sau a persoanei cu care vrei să încui uşa dormitorului, spune-mi acum.

... OK. Nu se răzgândise nici cu planurile, nici cu persoana. Aşa că tăcea. El o privi lung:

- Nu spui nimic?

Negă - că n-avea ce! Nu se răzgândise! Maşina opri în faţa casei - şi nu opri motorul. Deci venise Diamant...

- Carevasăzică azi te măriţi...

OK... Ochii verzi o priviră lung, scrutător; ea îl privea şi aştepta... Şeful ei coborî mult tonul vocii:

- Auzi, fă? Eu bag seamă că tu ai crescut rău de tot!

Negă.

- Ba da, fă! Păi eu îţi zic că azi te măriţi şi tu nu leşini?!

- Ştiam că mă mărit azi.

Aha! Făcuse ochii foarte mari! Continuă:

- Aşa mi-a zis şi tanti Perla azi. Că mă mărit.

Chipul lui Ştefan împietrise... Îl auzi şoptind încet:

- ... Şi ce ţi-a mai zis?

- Păi eu am întrebat-o cum o să-mi meargă pe termen scurt şi mi-a zis că o să-mi meargă de minune. Pe urmă m-a pus să înghit, că mâncam nişte cârnaţi... şi pe urmă a zis: "Azi, te măriţi. Şi pe urmă o să-ţi meargă de minune.". Şi altceva n-a mai zis...

Ochii verzi o priveau lung, serioşi... Ea era destul de răvăşită de tot ce se întâmplase în ultimele zece minute ca să nu mai leşine...

- ... Tu vrei să te măriţi?

- Da. Cu el, da.

Ştefan zâmbi slab... şi redeveni serios:

- De ce? Pentru că aşa spun eu? Şi pentru că aşa a zis Perla că va fi?

- Nu. Pentru că nu vreau să-l pierd. Şi-o să-l pierd, dacă n-o să-l fac să se îndrăgostească repede de mine.

- N-o să-l pierzi. Vreau să te rog ceva.

OK! Aştepta rugămintea...

- ... Vreau să te rog să nu te măriţi azi, dacă nu te simţi pregătită să te măriţi.

Fu rândul ei să zâmbească slab:

- Bine.

- ... Rebeco... Să ai grijă la două lucruri. Să ai grijă să nu mori... şi să nu-l omori.

Nega încet cu capul... Era ciudat, dar Ştefan n-o electrocuta cu ochii ăia verzi ca să afle dacă-l minţea... Brusc, i se dădu drumul:

- Ţine. Bag-o în buzunar. O scoţi doar când îţi zic eu.

Aprobă şi luă cutiuţa.

- Încuie aici şi hai. Şi te rog să-ţi joci rolul. Tu nu ştii nimic!

- Da.

Îl văzu ieşind... Păi, să încuie şi... să meargă să se mărite! Că doar după aia o să-i meargă de minune!

Diamant

Atmosfera din Claire era perfectă - nici prea răcoroasă, nici înăbuşitoare. De data asta ascultau ce voia maşina - adică muzică clasică. Lui îi plăcea. Se întreba ce-o să spună Ştefan când o să audă...

Oare unde mergeau?

Uşa se deschise larg. Întoarse imediat capul - ea ce zicea de plimbarea nocturnă? Dădu de chipul preocupat al vărului lui... care-l electrocută de-l băgă instantaneu în alarmă... Ce naiba se întâmplase? De ce se uitase aşa la el? Şi unde mergeau, toţi trei?

Aştepta; vărul lui se apropia de poartă. Venea încet, pentru că ea nu ieşise încă... Brusc, Ştefan aruncă ţigara; şi, din doi paşi, ajunse la maşină. Urca în spate. Hm... Îşi compuse o mimică liniştită şi plină de optimism şi se întoarse spre el:

- Ce-i?

- Nimic. Cum e Cernica mică?

Făcea inventarul, "surfa" prin ultimele livrări...

- ... Goală puşcă.

- Bun. Acolo mergem.

Deci mergeau la Cernica mică... Da' de ce?

- De ce?

- O să afli tu, când ajungem.

Serios?! Ba o să afle chiar acum!

- Ţi-a transmis Aleodor ceva?

Ştefan neagă scurt.

- Te-a sunat Popescu?

Primi o nouă negare.

- Ai vreo veste despre ei?

Ochii verzi îl fulgerară - aşa că-şi înghiţi restul de întrebări şi reveni spre parbriz. Aştepta... Simţea că n-are curaj să se întoarcă şi s-o privească - pentru că mergeau la Cernica noaptea, la unşpe, iar Ştefan îl electrocuta şi nu voia să-i spună de ce...

Portiera se deschise, se închise... Rebeca urcase în spate... Ştefan bombăni:

- Mergem la Cernica mică. Fără suită. Dă-i gaz, că ne grăbim.

Prea bine! Acceleră spre brad - ce-o să fie, o să fie!

Ştefan

Şi iată şi căsuţa bătrânească, mică şi discretă şi plină de amintiri... Căsuţa în care o adusese pe Ana... în care ea îl refuzase şi-şi rupsese venele cu holtşurubul... Căsuţa în care se născuse, crescuse şi murise visul Laurei... Căsuţa în care bătuse palma cu Leonard - deschizând astfel drumul spre amiciţie şi avansare... Doamne! - câte amintiri erau în căsuţa asta! Iar de mâine dimineaţă, va mai fi o amintire; una frumoasă, spera el. Amintirea căsătoriei Rebecăi cu Diamant. Amintirea adevăratei nunţi a vărului lui... O nuntă chinuită, fără petrecere, fără lumânări, fără muzică sau...

Mercedesul opri pe dreapta; coborî şi se apropie de băieţii aliniaţi la poartă:

- Ordine noi. Luaţi distanţă 30 de metri de locaţie. Nu se apropie nimeni - nici chiar tata!

- Da, şefu'!

Aşaa! Şi-acum intră în curte, scoase cheile, descuie şi deschise larg uşa. Şi nu aprinse lumina; traversă livingul şi năvăli în dormitor.

Era curat. Se vedea că Diamant adusese pe cineva să strângă, după ce-l adusese pe Titel aici şi-l "reparase". Bun! Ia - sertarul era intact?... Da. Era intact. Dar avea o socoteală - şi-un plan, bine dospite pe drum. Muzica clasică îl inspirase; îşi făcuse deci regia. Îi aştepta şi pe ei. Era linişte...

Era tentat să deschidă şifonierul... măcar un pic, măcar o secundă...

... Nu. Ieşi în curte şi porni spre gard.

- Să trăiască şefu'!

- Şi toţi subalternii lui. 30 de metri distanţă de obiectiv - că "frige"!

- Da, şefu'.

Bun! Şi-acum se întorcea în casă... Gata - intraseră şi ei. Diamant închisese uşa. Bun! Îi privea lung... Le făcu semn să vină în faţa lui. Ridică piciorul, trase cuţitul din cizmă şi rosti sec:

- Acum, o să discutăm despre voi doi.

Amândoi tăceau. Rebeca era serioasă; Diamant era un pic îngrijorat. Se gândea, probabil, că nea Iulică îl turnase prompt! Hm! Ridică tonul vocii:

- Că nu se mai poate! Aţi devenit neglijenţi! Şi împrăştiaţi! Şi uitaţi să încuiaţi uşa şi să coborâţi jaluzelele!

Tăceau amândoi. Rebeca se bosumflase - fiindcă înţelesese că-i văzuse cineva, iar asta îi supărase şeful, iar ea nu voia să-l supere... Diamant, însă, era stacojiu. Diamant ştia amănuntele! Îndreptă cuţitul spre el şi începu să gesticuleze:

- Tu ce dracu vrei, mă? Ce vrei de la ea? Ce vrei de la viaţă? După ce ţi-ai schimbat săptămânal muierile şi-ai ajuns de toate escortele mele te ştiu pe de rost, ce dracu vrei să obţii acum? Nevasta te-a lăsat pentru un bodyguard nenorocit! Semn că te-ai întors cu curu' la ea! Tu ce vrei? De ce-i dai ei târcoale?

Diamant suspină... şi răbufni:

- ... Vreau şi eu o Ana!

Cum-cum?

- Ce vrei, mă?

- Vreau o femeie care să mă iubească, mă! Care să se topească pe picioare după mine! Nu după bani, nu după avantaje, nu după înrudirea cu tine...

Şi-o spunea limpede, deschis, cu atâta furie şi obidă şi necaz...

- ... Vreau o femeie care să mă ridice spre soare. Şi s-o facă fără să i-o cer eu. S-o facă pentru că vrea ea s-o facă... Pentru că vrea ea să mă ridice...

Rebeca privea covorul; şi Diamant plecase capul. Vărul lui era supărat...

- ... Vreau să fiu ca tine.

Oftă greu:

- Eşti sigur că vrei să fii ca mine?

Diamant aprobă cu capul:

- Da. V-am văzut pe voi... Ceea ce aveţi voi este cel mai de preţ lucru de pe lume! Şi nu cred că sunt chiar atât de nenorocit, să nu merit şi eu măcar o clipă... din ceea ce aveţi voi...

Mda... Se răsuci spre Rebeca:

- Şi tu? Tu ce vrei? Ce-ţi doreşti tu, la 16 ani? Ai nume, ai bani, ai tot ceea ce-ar putea visa o femeie la vârsta ta! Tu ce vrei?

Consiliera lui şopti, cu voce stinsă:

- Ceea ce-mi lipseşte.

- Şi ce-ţi lipseşte, fă?

O văzu punând uşor palma peste inimă... Na! - că şi ea începuse să suspine! Şi uite că Diamant o privea lung...

"Da' ce credeai, vere - că vrea să-ţi evalueze cunoştinţele acumulate în timp cu escortele mele?"

Şi gata! Băgă cuţitul în cizmă, se grăbi la pat, apucă cuvertura şi-o smuci cu putere; după care deschise sertarul, scoase cutiuţa de Durex şi-o aruncă undeva pe pat. Şi porni spre uşa din spate:

- Sunt în curtea din spate. La şase fix plecăm - nici mai devreme, nici mai târziu.

Ieşi, închise uşa... Se aşeză pe scaun, la masă, şi se acoperi cu cuvertura. Nu voia să rişte să-l recunoască vreunul dintre băieţi. Dacă unul singur "avea iniţiative" sau nu ştia despre interdicţia de-a se apropia de casă, totul se ducea pe apa Sâmbetei!

Lăsă capul pe masă şi oftă greu... Cuvertura mirosea frumos; mirosea a balsam de rufe. Nu găsea însă în parfumul ăla nici o urmă din ea. Şi-i era atât de dor de ea...

Diamant

Şi ia uite cum îl trecuseră toate apele şi toate gândurile negre - şi uitase că Ştefan era vărul lui şi încerca din toate puterile să-l scarmene între corniţe şi să-i dea tot ce-i cere...

Şi ia uite cum tocmai "primise dezlegare"... Dar ea? Ea ce spunea? ... Ea privea covorul. Iar el realiza că ea nu era pregătită pentru asta. Poate-o dorea; dar riscul ca momentul ăla să devină neplăcut era mare... Aşa că şopti:

- Nu vreau să mă apropii de tine, dacă tu n-o vrei.

Raina ridică privirea... şi zâmbi slab:

- Azi, mama ta mi-a dat cârnăciori şi mi-a spus că mă mărit. Şi numai la asta m-am gândit...

Cum-cum? Ochii de peruzea erau amuzaţi de uimirea lui; el însă nu mai ştia ce să spună! Adică... Adică ea ştiuse?... Sau, în fine - ea aflase că se mărită azi, iar el habar n-avusese? Păi se părea că era victima unui complot! Mămica lui nu-l anunţase ce lucruri minunate urmau să se întâmple azi! Tocmai pe el - pe băiatul ei! Dar probabil că-l pedepsise... fiindcă era mut şi secretos şi nu-i spunea şi ei ceea ce oricum ea afla mie-n sută din cărţi...

Oare ea să fi făcut pe dracu-n patru să-l convingă pe Ştefan să-i aducă aici - şi să le dea undă verde?

... Nu. După părerea lui, încă nu venise vremea. Adică încă nu era momentul. Adică ea nu era pregătită pentru asta. Ea spunea cum spunea Ştefan; dar nu era pregătită pentru asta. Aşa că porni spre geam. Ştefan se aşezase la masă şi-şi pusese cuvertura-n cap. Ori era extrem de obosit, ori era extrem de trist... Ori îşi amintise câte lucruri se întâmplaseră în casa asta... Raina şopti:

- ... Vreau să mă simt legată de tine. Adică vreau să te simt legat de mine. Şi vreau... Ştiu sigur că tu îmi poţi da ceea ce-mi lipseşte.

Era ea atât de sigură că el putea umple golul din sufletul ei? Era ea mie-n sută sigură că el o iubea - şi-o putea face să se simtă iubită? Era foarte ciudat - fiindcă nu se mai simţea atât de sigur pe el. Ea zicea că el era alesul; dar el parcă nu se mai simţea în stare... să învingă trecutul ei... s-o ajute să uite - şi s-o ridice... În condiţiile în care el trăia în România iar ea în Franţa...

Raina foşnea, în spatele lui. Habar n-avea ce făcea acolo; dar se bucura mult că nu venea să-l ia în braţe! Fiindcă avea nevoie de două-trei minute de dezmeticire... şi de calcul. Va calcula...

Ea îl făcea fericit. Oo, da! Ea îl ridica pe el! Dar dacă el nu va putea s-o ridice măcar un pic, un pic de tot, se va sfârşi rău - şi pentru el, şi pentru ea! Şi nu voia să-i facă rău. Nu voia ca tocmai dragostea lui să-i facă Rainei rău! Se gândea deci şi calcula că, dacă el va fi fericit iar ea nu, el o să-şi piardă echilibrul şi-o să înnebunească! Şi-o să facă nebunii mari - fiindcă el va alerga mereu la ea, iar ea va fugi de el, iar el...

El era totuşi fraier. El uita că ea avea încredere în el - şi că el avea asupra ei un efect special. El uita că lui decisese ea să-i împărtăşească trecutul ei... Că la el venea ea mereu... Că pe el îl rugase ea să o ajute să depăşească pragul dificil al violului lui Titel... Că lui îi permisese Ştefan să se apropie de ea. Iar vărul lui stătea deoparte şi-i privea cu ochi obiectivi pe amândoi. Pe el îl adusese Ştefan azi aici - şi pentru el scosese cutia aia din sertar. Şi mai uita el ceva... Uita cuvintele mamei lui. Şi-ar mai fi avut multe de spus apropo de oamenii şi lucrurile pe care le uita; dar tocmai realizase că foşnetele din spatele lui încetaseră. Şi-şi dăduse seama că "începuse cu stângul"...

Se întoarse încet spre ea...

Se dezbrăcase şi se urcase în pat - şi strânsese genunchii la piept, fiindcă n-avea decât 16 ani şi era chinuită de tot felul de imagini cu femei mai "apetisante" decât ea... Porni încet spre ea:

- Eşti tu sigură că sunt bun pentru tine?

Primi o aprobare cu capul.

- Eşti tu sigură că n-am să te dezamăgesc?

Aproba...

- Eşti tu sigură că

- Da.

La urma urmei, nici chiar el nu se ştia atât de vorbăreţ... şi de ezitant! Aşa că se aşeză pe marginea patului... şi oftă greu, trecând uşor degetele prin părul ei:

- Mai ştii? Poate ai dreptate! Totuşi - eu te iubesc...

Se aşteptase s-o vadă roşind; când colo, Raina scăpă un suspin:

- Să nu râzi de mine! Auzi? Să nu zici niciodată că sunt prea slabă, sau...

- Cum să râd de tine? Când eu mă topesc tot pe picioare când te văd?

Bineînţeles că vorbea cu pereţii! Aşa că o prinse uşurel de umeri şi-o obligă să se uite-n ochii lui:

- Uită-te la mine! Te rog! Raina, să ştii că nu există perfecţiune! Nici la bărbaţi, nici la femei! Fiecare e aşa cum e! Unii sunt înalţi, alţii mititei! Unii sunt graşi, alţii slăbănogi! Unii sunt urâţi cu spume, alţii sunt frumoşi ca-n reviste! Raina, bagă-ţi bine în cap - tu eşti o femeie extrem de frumoasă! Tu, pentru mine, eşti cea mai frumoasă femeie... Indiferent ce zic ceilalţi! Tu...

Ea era roşie ca racul... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Tu ai aşa o prezenţă care mă dă-n clocot...

Gata - o făcuse să râdă! Bun! Mm, ce frumos mirosea! Zâmbi slab:

- Mm! Se simte că tu ai avut unele indicii... Raina...

Tânăra începu să râdă:

- Insişti de atâta timp cu numele ăsta, încât chiar încep să cred că ai făcut o mică investigaţie şi mi-ai găsit familia!

- Nu. Doar te-am privit... şi-am simţit, aici, în suflet, că tu eşti Raina...

Mm, ce frumoasă era! Porni încetişor spre buzele perfecte:

- Şi că vei fi a mea...

"Şi că-mi vei da mie toate săruturile astea dulci..."

Fu luat uşurel în braţe - şi-şi aminti imediat că, în clipa când îi va da drumul, va lua foc. Pentru că era, totuşi, extrem de frumoasă. Nu-i dădu deci drumul - se retrase doar cât să-i vadă ochii:

- Tu mă vrei?

Fu tras în braţele ei; iar ea îşi ascunse obrajii roşii în tricoul lui:

- Da. Dar mi-e frică.

Frică?

- ... De ce?

Primi un oftat greu... şi-o simţi ascunzându-se şi mai bine:

- Pentru că n-am mai făcut niciodată dragoste... Şi mi-e frică să nu greşesc.

Ei, na!

- Şi mi-e frică să nu te văd plecând...

- Atunci trebuie să ştii că trag de timp... fiindcă mi-e o frică de mor! Fiindcă aş putea să greşesc eu; şi ştiu că nu mi-ai atrage atenţia, nu mi-ai spune...

- Să greşeşti? Tu? Mă îndoiesc...

- Ce te face să crezi că mie nu mi-e frică să te văd plecând?

Raina tăcea. Îşi dădea şi el seama că, la aşa cazier impresionant cum avea el, cuvintele lui sunau fals...

- ... Şi totuşi, o să risc. Fiindcă nu vreau să te pierd. Şi nu vreau să-ţi refuz nimic. Şi vreau să simt că eşti a mea... Dar vreau să juri că mă opreşti, dacă greşesc.

Da-da! Cum să nu! Ea era grăbită să pună punct discuţiei - şi să se-apuce de lucruri serioase. Dar el nu voia... Adică nu putea. Fără jurământ, nu. Chestia asta n-o negociau! Nu-nu!

- ... Jur... dacă şi tu juri... că n-ai să pleci... dacă am să greşesc...

Adică ea jura... dacă şi el jura... Şi tot aşa până dimineaţa!

Apucă de tricou şi-l trase peste cap dintr-o mişcare. Doamne, ce bine mirosea femeia asta! Şi cât de frumoasă era! Şi tocmai pe el îl voia frumuseţea asta de femeie!

Ştefan

Era linişte. Era o noapte de-aia puturoasă, de vară toridă...

Avuseseră dreptate. Toţi. Şi tatăl lui, şi Perla... Şi toţi ceilalţi care ştiau şi îl sfătuiseră, mai mult sau mai puţin voalat, să-i lase să fie împreună. Aici, în căsuţa de la Cernica, se formase azi un cuplu minunat, care va învinge şi distanţele, şi rigorile şefilor, şi lipsa de comunicare... şi va rămâne împreună. Pentru totdeauna.

Se sprijini de spătarul scaunului şi trase totuşi cuvertura de pe cap.

Cerul era curat. Era plin de stele! Era o feerie de luminiţe micuţe! Unele parcă pâlpâiau...

"A ta, pentru totdeauna. Ana". Nu-i ieşea din minte încheierea acelei scrisori! Nu-i ieşea din minte expresia aia pe care Ana insista s-o folosească, atunci când se referea la ei doi. Spusese "pentru totdeauna" la telefon, când vorbise cu Iuliana; scrisese "pentru totdeauna" pe bileţelul pe care i-l adusese bătrâna la terasă. Scrisese şi acum "pentru totdeauna"... Perla îi spunea şi ea că, de la Crăciun încolo...

Şi totuşi, era singur. Diamant o avea acum pe Rebeca. Aleodor o avea pe Adina. Grasu poate-o va avea din nou pe Roxana... El poate-o va avea din nou pe Ana... cândva după Crăciun...

Cerul era frumos. Aşa cum era nunta din căsuţa din spatele lui. El, însă, era trist. Se bucura sincer pentru Diamant - şi pentru Rebeca. Dar nu putea să nu plângă de dorul reginei lui... De dorul femeii mai frumoase ca Luna...

2 septembrie 2011 - vineri

Roşcata

Şi uite că se măritase, totuşi, azi. Adică ieri. Adică atunci când spusese tanti Perla. Se măritase...

Privea tavanul. Se holba la tavan, iar în minte îi stăruia gândul că se măritase...

O să fugă? Acum, după ce îşi răspunsese la toate celelalte întrebări, o să fugă?... Nu. N-avea de ce să fugă. Îşi dorea foarte mult să rămână! Îşi dorea, de fapt, să fie concediată. Sau "retrogradată" la rangul de asistentă a lui Diamant. Îşi dorea să fie încuiată în orăşelul Aurari... cu el...

Nu se gândise niciodată... Adică nu bănuise niciodată că putea fi aşa. Ea crezuse că dragostea e chestia aia pe care-o făcuse cu Titel, pe vremea când el venise cu flori şi bomboane şi încercase din greu s-o lase gravidă. Bănuise apoi că se înşelase; bănuise că cu Diamant va fi altfel. Dar făcuse azi o descoperire care-o lăsase mască. Descoperise... Descoperise dragostea. Şi era uimită! Era perplexă! Nu mai avea cuvinte, nu mai avea reacţii... Îi era frică să reacţioneze cumva, ca să nu-l vadă ridicându-se şi plecând...

Se mutase lângă ea imediat cum reuşise să-şi tragă sufletul şi să-şi revină cât de cât. Pusese capul pe braţul ei - pentru că ea "se scursese" toată şi rămăsese leşinată-n pat, într-o poziţie împrăştiată rău... Stătea şi acum pe mâna ei. Era cuminte. Ţinea braţul peste mijlocul ei şi nu spunea nimic...

Oftă uşor şi îndoi cotul. Degetele ei întâlniră şuviţele brunete... şi începură să se plimbe agale printre ele. Pentru prima oară, se simţise iubită. Şi dorită. El o ţinuse pe braţele lui - iar ea se simţise, în sfârşit, iubită...

Şi se întâmplase. Făcuseră dragoste. O dragoste de-aia specială, care ei îi cam tăiase respiraţia! Se gândea, încerca să-şi amintească ce se întâmplase şi mai ales ce făcuse ea. Şi ce spusese - dacă spusese ceva. Ea nu prea avea cu ce să compare momentele de adineauri; dar el putea face o statistică laborioasă...

Iar dacă el va decide totuşi să plece... Dacă ea fusese prea crispată, sau îşi cenzurase prea tare intenţiile...

Se juca uşurel prin părul lui şi simţea că i se face frică. Simţea că o să-i vină în curând să plângă. Era îndrăgostită. Îl găsise! În sfârşit, găsise bărbatul capabil s-o ridice pe braţele lui şi s-o facă să se simtă iubită! Şi cum el stătea cuminte lângă ea şi nu spunea nimic, ea era în pragul unei "rafale" de suspine... şi-a unui monolog stupid. De suspine putea scăpa; pe-alea le putea ţine în frâu. Dar monologul, ea una, l-ar fi spus totuşi! Că era important! Înainte să ia o hotărâre care să le afecteze iremediabil viitorul, Diamant trebuia să ştie...

Îşi aranja cuvintele în minte - şi-i venea totuşi să plângă...

Brusc, şoapta lui sparse tăcerea.

Diamant

Raina îl adusese lângă ea, în rai - şi era fericit...

Nu, nu exagera. Chiar se simţea în rai. De data asta nu-l mai ridicase spre soare; îl ridicase spre rai. Şi-l lăsase să intre - şi avea sentimentul că-l aşezase pe tronul de lângă tronul ei, şi-l făcuse rege... Regele raiului ei...

Era euforic rău de tot şi gândea prostii...

Avea sentimentul că o simţea respirând ceva mai repede. Nu-şi dădea bine seama - şi nu voia să se mişte de-acolo, ca să nu-i audă decizia. Dacă exagerase cu ceva, dacă se lăsase furat de val şi nu-i observase împotrivirile, risca s-o piardă. Şi nu voia să-i dea ocazia de-a spune că ea pleca...

Degetele ei se jucau uşor prin părul lui...

Nu voia s-o piardă. Nu putea s-o piardă! Nici nu concepea asta! Şi cum ştia prea bine că Raina lui nu dormea, decise să n-o lase să spargă ea tăcerea - se grăbi să-i spună el concluzia lui:

- Te iubesc...

Se aşteptase la orice altceva - numai la suspine nu... Raina îşi acoperi ochii cu braţul drept:

- Să ştii că, indiferent ce-o să mai fie de-acu' încolo, eu sunt îndrăgostită de tine. Şi aşa o să fiu întotdeauna! Şi-o să te ţin în sufletu' meu pân' la moarte! Chiar dacă o să mai ai ochi pentru mine, sau nu!

Cum-cum? Ea turuise în şoaptă, cu suspine cu tot, aşa că el avea nevoie de câteva secunde de "procesare"... Numai că Raina continuă:

- Aşa că poţi să faci tot ce vrei tu! Că din inima mea n-o să ieşi niciodată! Şi să ştii că, dacă te hotărăşti să pleci, o să plâng şi-o să sparg şi-o să zic multe - da' n-am să te opresc... Şi-o să rămân singură... şi-o să te aştept...

Oof, Doamne! Doamne, ce copil! Se ridică, o prinse de picioare şi-o răsuci - şi-o ridică în fund pe marginea patului, ca să poată să se aşeze în genunchi în faţa ei şi să-i strângă bine mâinile în mâinile lui... Nu-l privea. Suspina, cu ochii bine strânşi, şi probabil că-i era ciudă că nu-şi ţinuse gura... Se grăbi să fie sincer:

- Te iubesc. Te port în sufletul meu - iar asta o să mă ţină mereu alături de tine. Eu n-am să plec. Nu vreau şi nici nu pot să plec din viaţa ta. Iar tu, indiferent cât de repede şi cât de departe o să vrei când-va să fugi de mine, să ştii că eu o să fiu mereu la un pas în urma ta - pregătit să-ţi amintesc că te iubesc orice-ar fi, indiferent ce-ar fi...

Aşa, da! Acum, Raina zâmbea! Suspina cu ochii strânşi, dar zâmbea! Iar el îi privea zâmbetul şi se gândea că ea îl iubea, că el o iubea, că inelul era pe lanţul de pe noptieră, că era momentul ideal... Se gândea că ea habar n-avea că el pregătise inelul... Şi totuşi, n-o să i-l dăruiască acum. Nu voia s-o sperie. Nu voia să rişte s-o vadă plecând - adică fugind de el. O să aştepte. Ştia sigur că va veni un moment... Micuţa lui şopti:

- Diamante... Tu eşti fericit?

Ei, hai! Dar... Dar avea doar 16 ani; era normal ca, în momente pline de cocktail-uri de hormoni, să spună prostii. Aşa că tăcea şi aştepta reacţia ei la tăcerea lui... Raina deschise încetişor un ochi - şi roşi instantaneu! Bun! Sări şi-o împinse pe pat - gata cu prostiile! Şi gata cu discuţiile! Acu' se făcea ora şase - şi se-ntorceau în Aurari!

... Hait! - că intrase la stăpână...

Oare cine adusese cutia aia de Durex la Cernica mică? Dacă o adusese Ana, atunci sigur mai exista o cutiuţă de-aia pe-acolo pe undeva!

Ştefan

Era şase fără un sfert. Nu-i venea să creadă că stătuse şase ore în fund pe scaun, cu ochii la stele şi gândurile la ea...

Diamant şi Rebeca îl aşteptau. Se îmbrăcaseră pe la cinci probabil - când bănuia el că se terminase şi cutia cealaltă de prezervative. Era sigur că o găsiseră - la ce scântei săriseră în dormitorul ăla... Trebuia să fie atent de-acum încolo şi să se cenzureze - şi să nu-i facă consilierei lui poante cu cauciuce de-alea! Că era cuminte şi ascultătoare; şi era cumnata lui acum...

Păi... Păi, să se ducă şi să-i căsătorească, nu? Ce altceva mai avea de făcut? Adică, mai avea de ce să le frece ridichile? După părerea lui, îi frecase destul. Urma momentul lor de fericire. Şi-aşa, el şi Rebeca se întorceau azi la conac...

Se ridică şi porni spre casă. Ştia că îl vedeau; ştia că nu-i va surprinde într-o ipostază jenantă... Deschise uşa şi intră.

Stăteau în picioare, lângă pat. Erau îmbrăcaţi, erau hotărâţi - că se ţineau de mână în faţa lui, iar Rebeca îi evita privirea... Se sprijini de masă:

- ... M-am uitat toată seara la posturile franceze. M-au spălat şi m-au coafat şi m-au uns cu toate cremele bune - m-au făcut să par cel mai corect şi impecabil cetăţean francez de pe teritoriul Franţei. Au

scos mafia din atentat - l-au pus în cârca unui singur personaj, care-a făcut o obsesie din a mă omorî. Iar asta înseamnă că Jun nu mai stă mult printre noi. În clipa când noul şef se va muta la Nisa, o să apară şi avansarea noastră. Şi cum până la avansarea oficială nimic nu e sigur...

Diamant era calm; îl asculta cu atenţie. Rebeca părea că şi-ar fi tras mâna - fiindcă nu-şi permitea să ridice capul acum, în situaţia asta. Nu şi când îl ţinea de mână pe vărul lui, bulibaşa însurat! Îi plăcea de ea; zău că-i plăcea aşa cumnată! Continuă:

- Din clipa asta, voi doi sunteţi consilieri şi colegi. Şi nu vă vedeţi în ipostaza asta decât când şi cum vă spun eu.

Diamant aprobă; Rebeca nu neagă...

- Se iau decizii mari deasupra noastră. O să avansăm în organigramă; dar asta numai dacă meritäm. Sunt toţi cu ochii pe noi - aşa că n-avem voie să greşim. Acum, oficial, Rebeca e amanta mea. Dacă se află despre voi, eu pic de gâscan - şi nimeni nu are încredere într-un gâscan a cărui amantă se culcă cu văr-su pe sub nasul lui. Şi-atunci avansăm toţi la doi metri sub pământ.

Diamant aprobă din nou; acum aproba şi ea...

- Acum, aici, vreau să ştiu dacă aţi obţinut ceea ce vă doreaţi.

Vărul lui zâmbi slab... şi-i arătă, doar preţ de-o clipă, cât de fericit era în realitate:

- Da.

- Rebeca?

Ochii albaştri se ridicară şi-l priviră lung... Aoleu! Era topită toată după diliu' de văru' lui! Tânăra zâmbi şi ea:

- Da.

Deci amândoi erau fericiţi...

"Hai, bă, nu face aşa! Nu-i mai fierbe atâta! De parcă-ţi face plăcere să-i chinui şi să-i ţii în şah!"

Le făcu semn să vină la el şi întinse mâinile. Rebeca îl luă imediat de mână - şi-i dădu drumul lui Diamant. Vărul lui o imită...

- Tu, Rebeco, n-ai părinţi; taică-tu, Diamante, e la Reînvierii. Habar n-am ce părere au ei despre decizia voastră şi-a mea; dar eu m-am hotărât.

Răsuci palma lui Diamant şi puse palma Rebecăi peste ea:

- De-acum, tu eşti a lui iar tu eşti al ei. Pân' la moarte - sau până vă dezleg eu.

Rebeca era calmă; Diamant însă era răvăşit rău de vestea că tocmai se-nsurase a doua oară! Calcula, probabil, că el e un bulibaşă de-ăla mai special - că avea două neveste! Nu-l lăsă să se dezmeticească şi nu le dădu drumul:

- Dacă tu, Rebeco, îţi înşeli bărbatul, îţi tai nasu' şi te-alung în lumea mare. Dacă tu, Diamante, îţi înşeli femeia, îţi tai jucăria şi te mut în părculeţu' de la Operă. Iar dacă-mi greşiţi... Dacă-mi greşiţi, vă dezleg. Şi-o să vă pară rău! Scoate-l!

Vărul lui se grăbi să-şi scoată lanţul de la gât. Aştepta - şi descoperea, nu fără uimire, că făcuse drăcuşorul ăsta cumva şi n-o lăsase să vadă ce-avea el la gât! Deşi, vorba aia - Rebeca avusese vreo cinci ore la dispoziţie să observe inelul cu diamante! Hm... Îi făcu şi ei semn să scoată cutiuţa - moment în care Diamant înlemni... Simţea în suflet o bucurie imensă şi-o mulţumire enormă - şi se delecta din plin cu momentele astea nepreţuite, când Diamant al lui descoperea că nu mai era el campionul la şmecherie...

Tremurau amândoi ca două frunze-n vânt. Făceau schimb de inele - şi-i copleşise rău emoţia! Rebeca era în pragul leşinului, Diamant mai avea puţin şi se sufoca de-adevăratelea... Se uitau unul la celălalt - şi erau topiţi... Porni spre uşa care ducea în sufragerie:

- ... Să nu-mi greşiţi - că e păcat! Şase fix.

Şi-acum îi lăsa să se pupe, după care plecau. Se-ntorceau în Aurari şi mergeau glonţ fiecare la el acasă. Dormeau până pe la zece - nu mai mult, ca să nu bată la ochi... şi-apoi el şi Rebeca se întorceau la conac. Copiii ăştia or să sufere mult, la distanţă... Dar, după ce vor fi avansaţi, lucrurile or să se schimbe. Nu-i lăsa el să se chinuie! Făcea el o şmecherie...

Roşcata

Ştefan ieşise; după părerea ei, ar fi trebuit să se grăbească să-l urmeze. Numai că Diamant o ţinea aici; o ţinea de mână şi-o săruta. Şi parcă nici ea nu s-ar fi grăbit să redevină "consilieră şi colegă"...

Mm, ce îmbrăţişare! Cum dracu de se inventase o muiere atât de proastă încât să dea cu piciorul la aşa ceva? Că se-ndoia că Cornel se putea ridica deasupra lui Diamant! Sigur, se-ndoia şi că Diamant o îmbrăţişa aşa pe Safira! Şi totuşi...

- ... Nu cred că mai apucăm să vorbim, înainte să plecaţi. Şi vreau să-ţi spun... Să stai liniştită; bine?

Aproba...

- Să nu te gândeşti la prostii. Să uiţi de tot ce ţi-a povestit Ştefan; pentru că lucrurile s-au schimbat. Nu e vorba de el; şi nici de ameninţările lui. E vorba de mine. Aici, înăuntru, eşti tu - pentru totdeauna. Şi n-aş putea...

Aa, la asta se referea! OK! Aproba...

- ... Să nu încerci să-mi transmiţi anumite lucruri. Să nu fim interceptaţi...

Aproba...

- ... Te rog - spune ceva! Orice! Numai spune ceva!

OK!

- Te iubesc.

... O învăluise în dragostea lui - şi era atât de bine...

Diamant

Se apropiau de orăşel. Se apropia momentul când îi va spune "noapte bună" şi va trebui să se ducă acasă... lângă Safira... Dar nu se plângea. Nu-nu! Era atât de fericit...

Raina stătea în spate, lângă Ştefan. Ieşise cu el de mână, urcaseră amândoi în spate... Din fericire pentru el, Ştefan era vărul lui; aşa că nu era gelos şi ştia că n-are de ce să devină bănuitor. Nevasta lui mergea la braţ cu tatăl lui. Era deci atât de bine păzită, încât putea spune că el e un bărbat foarte norocos...

Încetini şi semnaliză stânga, iar poarta se deschise cu viteză; aşa că intră şi accelerä. Erau obosiţi; în plus, nu scoseseră o vorbă tot drumul.

- Diamante, cum merg lucrările la biserică?

- Sunt în grafic. Săptămâna viitoare ar trebui să termine pereţii.

- Bun. Să nu-i grăbeşti; şi să nu-i laşi să se grăbească.

Aproba, un pic îngândurat...

- ... Întâi mă duci pe mine la tata; apoi o duci pe Rebeca acasă şi te duci şi tu acasă. Tu ai azi ceva treburi urgente?

- Nu. Trebuie să fac turul cazinourilor, dar începând de la patru încolo.

- Bine. Rebeco, să-i trimiţi un SMS lui Aleodor - să aranjeze cu avionul. Ar fi bine dacă am decola cândva între 12 şi 1.

- Da, şefu'.

Opri pe dreapta iar Ştefan coborî:

- Ne vedem la zece, la micul dejun, în curte la tata. Somn uşor.

Şi gata - rămăseseră doar ei doi...

Ei bine, uite că n-avea curaj să vorbească. N-ar fi putut să folosească minutul ăsta ca să discute despre micul dejun, Jun sau avionul SIE. Şi nici despre ei. Mergeau deci în tăcere...

Opri pe dreapta - iar ea deschise portiera... şi puse palma pe umărul lui:

- Vorbim.

Se răsuci imediat şi-o privi lung... Raina îi transmitea că-l iubeşte - şi era hotărâtă să mai inventeze vreo două milioane de şmecherii de-alea "pentru ochii lumii", fiindcă era fericită şi îl iubea. Şi deci nu se putea abţine să-i tot amintească asta... Decise să răspundă, înainte să-i vadă vreun vecin:

- Vorbim.

Şi uite cum se ducea Raina lui să doarmă singură-n pat... Întoarse maşina şi demară spre casă.

Era şase jumate. Era târziu. Sau devreme? Nu-şi dădea seama... Oricum, la zece fix el trebuia să fie fresh, în curtea din spatele casei unchiului lui. Avea un văr înţelegător, care-l iubea mult...

Din păcate, orăşelul era mic. Ajunsese îngrozitor de repede! Viră dreapta, frână paralel cu gărduleţul... Oftă greu şi opri motorul. Şi mângâie uşor emblema de pe volan:

- ... Ţie-ţi place de ea?

... Probabil că suferea de singurătate. Şi de lipsă de confidentă. Regreta, sincer, că maşina aia n-avea un bec în formă de inimioară roşie, pe care să-l aprindă singurică atunci când voia să-i răspundă... O luase razna.

- Şofer neutru.

Coborî şi porni încetişor spre propria casă. La şase jumate, probabil că Safira se trezise deja... Descuie şi intră - iar Cornel se ridică prompt de pe canapea:

- Neaţa, şefu'.

- Neaţa.

Nu voia să ştie cum îşi petrecuseră ei noaptea; aşa că el se ducea glonţ în dormitor. Şi, imediat cum păşi pe prima treaptă, auzi uşa de la intrare deschizându-se...

Nu aveau ce altceva să vorbească acum, când el tocmai se căsătorise cu regina raiului lui iar Cornel îi asigurase Safirei cearcănele de azi. Intră în dormitor.

- Bine-ai venit.

Da; se trezise. Se îmbrăca. Zâmbi slab:

- Bine te-am găsit.

- Da' ştiu că aţi avut treabă, nu glumă!

- Da... Am discutat despre război. Şi despre viitor. Ne-a zis multe chestii...

Se aşeză pe marginea patului. Safira revenise spre şifonier; îşi căuta nişte haine. O măsură lung...

Nevasta lui era frumoasă. Era... apetisantă. Dar nu pentru el. Pentru Cornel, Safira lui probabil că era "miss Aurari"! Iar el se abţinea acum cu greu să deschidă gura şi să-i sugereze nişte desu-uri cu danteluţe - şi ceva mai decupate. Ar fi pornit o discuţie răstită... şi-ar fi redeschis discuţia aia veche, despre femeile care puteau da cu bărbaţii lor de toţi pereţii doar deschizând gura şi spunând ce ştiu. Aşa că prefera să tacă. O privea lung şi tăcea. Şi n-o întreba de ce se schimba acolo, în şifonier, cu spatele la el... Safira se răsuci scurt:

- Tu vii la micul dejun?

Negă încet:

- Sunt obosit. În plus, Ştefan ne-a convocat pe toţi la zece, la nea Dumitru. A zis ceva despre masa din spatele casei...

- Bine. Cum vrei. Mă duc să pregătesc masa pentru copii.

Aprobă... şi rămase singur. Păi...

Păi, să se dezbrace şi să se bage-n pat. Şi să încerce să doarmă. Măcar să încerce...

Încuie uşa şi-şi scoase hainele... şi-şi scoase şi lanţul. Nu mai avea de ce să-l ţină la gât. Era prea lung ca să-l ţină aşa, gol; iar alt medalion nu voia să-şi pună. Nici nu ştia ce-ar fi putut atârna acolo! O cruciuliţă? Nu-l caracteriza; iar una mică, finuţă, nu s-ar fi potrivit cu lanţul destul de gros. Una mare l-ar fi făcut să arate de tot râsul...

Scoase deci şi lanţul şi se ridică. Se privea lung în oglindă; se răsucea pe toate părţile...

Era bucuros să descopere că Safira nu va afla niciodată ce discutaseră ei la Cernica - şi deci el nu-şi va pierde avantajul "bărbatului cuminte". Dar... Dar cum să justifice apariţia inelului pe degetul lui? Nu de alta, dar inelul cu diamante negre fusese comandat de Ştefan - şi-avea de ce să ajungă pe degetul Rainei. Dar inelul ăsta era "proaspăt" în ochii Safirei. Iar el simţea că-i era frică să caute o explicaţie pentru el. Îi era frică să nu greşească. "Dacă-mi greşiţi, vă dezleg. Şi-o să vă pară rău!" Era îngrozit de gândul că putea greşi...

N-o să greşească. Adică nu prea avea cum să greşească! Ştefan le spusese amândurora că, din momentul ăla, ei erau "oficial" consilieri şi colegi. Şi avea ea grijă să nu-l lase să încalce ordinele! Iar dacă vărul lui - care-l zgârma rău între corniţe şi făcea pe dracu-n patru să-i împlinească dorinţele şi să-l vadă fericit - spusese că se va ocupa el de momentele alea reale, atunci el putea sta liniştit. Ştefan era maestru în organizare...

Se lungi în pat... şi trase cearceaful peste el. Azi, în mod special, o să experimenteze metoda Safirei - care dormea dezbrăcată după momentele fierbinţi petrecute în compania lui Cornel. Ridică mâna...

Frumos inel! Superb! Diamantul ăla roşu probabil că costase o avere... Oare când îi cumpărase Raina inelul? Şi de unde ştiuse - adică bănuise - că ar fi trebuit să aibă la ea un inel? Aşa, pentru orice eventualitate?

... Hm...

Fusese victima unui complot laborios, bine gândit, bine calculat, foarte bine organizat... de Ştefan. În colaborare cu mămica lui. Şi cu nea Dumitru. Şi cu Nicuşor, dacă nu-l părăsise intuiţia la ora asta nebună...

Se răsuci şi băgă mâna sub pernă - până nu afla care era motivaţia "oficială" a apariţiei inelului lui şi dispariţiei inelului ei de pe lanţul lui, nu va risca să audă întrebările Safirei.

Roşcata

Era linişte în dormitorul ei. Lăsase uşile deschise, ca să audă soneria - dar închisese toate geamurile. Era şapte - iar ea stătea din nou în pat, goală puşcă, învelită cu cearceaful, şi se uita la tavan...

Diamant o iubea. Ea îl iubea pe Diamant. Se căsătoriseră...

Azi, în drum spre casa lui nea Dumitru, o să se oprească la tanti Perla. Şi-o să-i pupe mâna - că fusese de acord ca băiatul ei s-o ia pe ea. O primise în casa, în viaţa şi în inima ei - şi-o recunoştea ca fiind nora ei. Ştia deja că n-o s-o dezamăgească niciodată...

Privea lung tavanul şi-şi amintea momentele de la Cernica. Pe cele de dinaintea scoaterii hainelor. Îşi amintea cuvintele lui Diamant şi le calcula cu grijă... ca să nu greşească la socoteli...

Din câte înţelesese ea, Diamant o luase pe Safira dintr-un cort. Asta explica perfect motivul pentru care Safira îl luase pe Diamant - adică se culcase cu el înainte să-i unească bulibaşa. Şi-i făcuse şi-un copil - tot înainte de discursul bulibaşei. Safira nu-l iubise cu adevărat pe Diamant. Safira întrevăzuse posibilitatea evadării din cort - şi-şi dorise mult să se înrudească cu regele aurarilor şi cu nea Dumitru, bulibaşă peste aurari. Şi-atât. Probabil că acolo, în corturile de lângă cortul ei, Safira nu văzuse niciodată dragostea. Văzuse doar nişte căsătorii. Şi-atât. Probabil că de-asta avusese ea şansa să dea peste Diamant - şi să fie observată, cântărită, măsurată, evaluată... Dat fiind faptul că nu era copil de afacerist, că n-avea nume pompoase şi arbore genealogic de excepţie...

Dar toate astea nu prea mai contau acum. Diamant o voise pe Raina - şi-o primise. Ea îl voise pe Diamant - şi-l primise, azi-noapte, de la cel mai tare bulibaşă care exista pe planeta asta! Zâmbea, amintindu-şi cum o luase şeful ei pe după gât şi-i spusese că ea era cuminte, aşa că ea îi va şti planul...

Scoase uşor mâna de sub cearceaf şi privi lung inelul... Doamne, ce frumos era! Diamantele alea străluceau ireal... Avea formă de verighetă - dar nu era verighetă. Era... Era special. Şi era al ei. Şi îi transmitea dragostea lui. Safira nu purta inele - şi cum nici Diamant nu purtase aşa ceva, trăgea concluzia că Diamant tocmai obţinuse ceea ce ceruse. Diamant devenise aşa cum ar fi fost Ştefan, dacă Ana n-ar fi plecat cu el - cu nevasta "oficială" acasă şi cu o soţie de suflet ascunsă bine, ştiută doar de el şi-o mână de oameni de încredere...

Demult, pe vremea când ea locuia în Lyon şi-şi pierdea nopţile ascultând poveştile copiilor proaspăt veniţi din România, aflase legenda regelui aurarilor - care era însurat cu nevasta promisă şi-şi adusese acasă regina din suflet. Şi avea la gât - spunea legenda - un inel cu diamante. Nu fusese o legendă. Şi uite cum ea era acum regina din sufletul lui Diamant...

Raina... Regina raiului lui... Oare reuşise, azi-noapte, să-l aducă acolo sus, în raiul ei, şi să-l facă rege? Grea întrebare; după ce pleca-

seră din căsuţa de la Cernica, evitase să-l privească. Nu voia să greşească. Aşa că nu ştia dacă Diamant devenise, azi-noapte, rege în raiul ei. Dacă el se simţea rege. Ea spera că da... fiindcă era demult regele raiului ei, dar nu-i prea arătase asta...

N-o să reuşească să adoarmă. Ştefan o să-i altoiască nişte capace pentru "cearcăne neautorizate"...

Ana-Maria

Deschise ochii... şi se ridică - se auzeau zgomote din bucătărie. Sami pleca azi la serviciu; dar intra în tura de după-amiază, nu? Cât era ceasul?... Aproape opt. Micuţii ei dormeau duşi...

Se ridică şi se grăbi să se schimbe. Azi "avea poftă" de pantaloni; şi cum nu exista o regulă care spunea că fata-n casă trebuia să poarte neapărat o fustă lungă şi eventual largă, aşa ca la Lăcrămioara Manolache-n bucătărie, trase treningul din şifonier. Se îmbrăca şi se întreba de ce-şi amintise ea azi, acum, de femeia aia! Că nu se-ntâmplase nimic care să-i readucă în memorie momentele alea! Nici n-o visase... Hm!

Era gravidă; avea deci tot felul de stări şi de gânduri ciudate. Îşi puse şi tricoul şi se grăbi să iasă.

Într-adevăr, zgomotele veneau din bucătărie. Într-adevăr, Sami era insomniac. Zâmbi slab:

- Bună dimineaţa...
- Bună dimineaţa.

Îşi făcuse pâine prăjită şi dăduse iama în dulceaţa de vişine. OK!

- Îţi fac un ceai?
- Nu; nu sunt mare consumator de ierburi fierte...

El râdea; râdea şi ea şi-şi scotea repede ingredientele pentru cornuri... Luă laptele din frigider şi închise uşa. Şi surprinse, preţ de-o clipă, ochii negri aţintiţi spre talia ei...

Aah, ce neatentă era! Băgase tricoul în pantaloni - şi scosese în evidenţă căsuţa Fluturaşului! Lăsă laptele pe masă şi... Şi-şi trase tricoul din pantaloni. Iar Sami se grăbi să turuie, pe un ton coborât:

- Iartă-mă! Dar mi-a atras atenţia...
- Stai liniştit. Chiar te rog să-mi atragi atenţia - că nu vreau să-i aud pe copii punând întrebări înainte de vreme.

Sami tăcea, ea tăcea - şi-i venea să-şi dea palme pentru că-l făcuse să se simtă prost... Şi-i şi amintise de momentele de demult... Tot el sparse tăcerea:

- Nu te-am mai întrebat - cum te simţi?
- Bine. Foarte bine. Cu excepţia primei sarcini, toate celelalte au fost floare la ureche.

Şi iar tăceau... Ce tâmpenie! Se grăbi să turuie:

- Prima sarcină a fost toxică. Şi am pierdut-o.
- Şi cum e sarcina toxică?

Zâmbi slab...

- E un chin. Nu puteam să mănânc mâncare gătită decât în weekend, adică la prânz; şi nu asimilam mâncarea. Supravieţuiam îndopându-mă cu covrigei cu sare şi dropsuri de mentă, care "ucideau" instantaneu toate celelalte mirosuri din jur... Slăbisem; mi se făcea rău pe stradă...
- Cât ai reuşit s-o păstrezi?
- 13 săptămâni.

Şi iar tăceau... Oftă scurt:

- Primul meu soţ a avut un scandal în familie. M-am speriat - şi am pierdut sarcina.
- Cunoscându-ţi fetiţa, trag concluzia că, într-un fel, a fost mai bine aşa. Datorită chinului prin care trece mama, copiii rezultaţi dintr-o sarcină toxică pot avea probleme.

Aprobă... şi decise "să treacă la nivelul următor". Tasnim se bucura din plin de copiii ei; iar lecţiile de franceză şi cura de slăbit mergeau de minune. Era momentul să înceapă vindecarea lui Sami; aşa că zâmbi şi-l privi drept:

- Fluturaşul este cuminte - nu-mi face probleme. Nu-mi cere invenţii culinare, nu mă împunge cu coatele... Se joacă uneori - dar se joacă foarte frumos. Uneori chiar mă întreb dacă e băiat - că se joacă ca o fată!

Sami începu să râdă:

- Cine ştie?! Până nu împlineşte şapte luni, nimeni nu garantează că e băiat, sau fată! Eşti în săptămâna 20; o să discut cu ginecologul, să-mi spună când recomandă următorul control...

Uau! Păi Sami ştia în ce săptămână era ea? Uau! Nici ea nu era-n stare să răspundă "dintr-o suflare" la întrebarea "în ce săptămână eşti?"! El, însă, ştia...

- Le faci cornuri?

Corect! Scosese toate ingredientele, dar stătea cu spatele la ele! Aprobă şi se întoarse - iar el se grăbi să o întoarcă iar spre el:

- Voiam să te întreb... De ce îi spui "Fluturaş"?

Se răsuci iar... şi puse palma peste Fluturaş:

- Sunt superstiţioasă. De-asta nu-i folosesc numele de botez. Pe lângă faptul că n-am nici o idee de nume... Până la botez, Florentina a fost "bebica". Léon a fost "Şuncă".

Sami bufni într-un hohot sănătos. Şi ea râdea:

- Medicul meu i-a pus apelativul ăsta, în timpul unei ecografii. S-a aplecat spre burta mea şi-a spus, conspirativ: "Ce faci, Şuncă?". Şi aşa i-a rămas porecla!
- El ştie că-i spuneţi aşa?
- Nu - că nu-i mai spunem aşa.
- Dar cum îi spuneţi?
- ... Micul tanc.

Bărbatul din faţa ei era uite-atât de aproape să se înece cu dulceaţă... Fluturaşul ei dansa azi - sau tocmai se trezise şi el şi se dezmorţea un pic. Aşa că porni spre Sami:

- Cred că-şi face gimnastica de întreţinere...

Primi imediat un gest de refuz - şi se opri.

- Te cred pe cuvânt. În plus...

Sami nu continua - dar ar fi avut multe de spus. Multe motivaţii ale acelui răspuns. Aşa că păşi în spate... şi se întoarse spre cornuri. Dacă nu se-apuca de ele, n-apucau să crească cum trebuie. Şi nu era cazul să insiste acum. Nici o vindecare nu se făcea aşa, într-o clipă...

Măsură făina, sparse ouăle şi începu să amestece... Îl auzea strângând masa... Şi gata - rămăsese singură în bucătărie.

Ştia că vindecarea lui Sami va fi de durată. Făcuse azi primul pas; adică al doilea. Primul pas îl făcuse în spital, în camera ecografului. Iar următorul control se apropia cu repeziciune...

Televizorul porni în living.

"... viaţa contelui! E vorba de vieţile noastre - ale tuturor!"

Televizorul tăcu... Viaţa contelui... Hei!

Scăpă lingura din mână - şi se repezi în living:

- Porneşte-l!
- Stai jos.

Nu-nu!

- Porneşte televizorul!
- Nu trezi copiii. Stai jos.

Sami era suspect de calm! Strângea telecomanda în mână şi-o privea cu ochi calmi. Întreaga lui fiinţă emana decizia de-a nu porni televizorul ăla... Se aşeză. Iar el continuă, la fel de calm:

- Ieri de dimineaţă, au tras din nou după el. Nu l-au nimerit, bineînţeles! Dar au murit şapte persoane acolo. Iar oamenii care îţi protejează soţul au inundat toate canalele mass-media cu imaginea unui cetăţean model, liniştit şi paşnic, plătitor onest de taxe şi impozite, pe care-l vânează un dement scăpat de la neurologie. De ieri dimineaţă, asta se vorbeşte pe televiziunile de ştiri - şi se difuzează non-stop imagini de la camerele de supraveghere. Imaginile alea sunt mană cerească pentru creşterea audienţei... Aşa că am decis, ieri, să vă duc la un picnic. Şi să te feresc de emoţiile prin care-ai fi trecut atunci când televiziunile încă nu difuzau "rezultatele preliminare ale anchetei".

Îl privea lung; el o privea lung...

- Am răsfoit presa online de azi. Rezultatele preliminare nu indică implicarea mafiei chineze în atentat. Indică doar insistenţa unui

dement. Ceea ce, după părerea mea, vesteşte apropierea victoriei soţului tău. Dar, sigur - tu ştii mult mai multe despre asta. Eu s-ar putea să mă înşel...

Ei, pe dracu! Aşa era! Nu se înşela chiar deloc! Dacă protectorii "îl spălau" de mama focului pe Ştefan şi-l scoteau pe Jun din sintagma "mafia chineză", zilele chinezului ăluia erau numărate... Sami oftă scurt:

- Am vrut doar să te feresc de sperietură. Pe tine şi mai ales pe Fluturaşul tău. Aţi trecut deja prin multe...

Puse palmele peste Fluturaş... şi zâmbi:

- Îţi mulţumesc că ai grijă de noi.

Primi o aprobare cu capul iar Sami apăsă butonul:

- Şi acum, că ştii ce s-a întâmplat şi nu te mai sperii, poftim.

Îi dădea ei telecomanda:

- Doar să-l dai încet, ca să nu sperii copiii.

Aprobă şi se ridică. Veni lângă televizor - dreptunghiul ăla în care se difuzau imaginile de la camerele de supraveghere era meschin...

Ştefan al ei... Ştefan al ei ştiuse despre atentat. Îi cunoştea gesturile - şi înţelesese imediat că soţul ei ştiuse ce urma să se întâmple. Dealtfel, se vedeau clar vestele antiglonţ - şi pe el, şi pe Rebeca! Problema era, însă, capul. Nu purtau coifuri antiglonţ. Asta se vedea cu ochiul liber...

Da, soţul ei se ghemuise la pământ şi trăsese masa paravan. Tresări la vederea schijelor de lemn... Sami oftă:

- Până la urmă, consecvenţa presei a învins tentativa mea de-a te ţine departe de imaginile astea...

Zâmbi, privindu-l amuzată:

- Dar acum ştiu că el e bine. Probabil că aş fi leşinat dacă auzeam ştirea asta ieri, la breaking news...

Opri televizorul:

- Dacă tu ai urmărit ştirile şi presa şi spui că situaţia îi e favorabilă lui, atunci mai bine îl opresc. Nu vreau să-l audă copiii... O să mă uit diseară pe ştirile online.

- Este rândul meu să-ţi mulţumesc.

Serios? De ce?

- De ce?

- Pentru că eşti o gravidă ascultătoare şi foarte grijulie cu bebeluşul tău.

... Serios? Sami zâmbea; era vesel. Nu-şi putea da seama dacă în spatele veseliei lui mai era şi altceva... Hm! Bufni în râs:

- Şi ca să vezi cât de ascultătoare sunt, să ştii că mă duc chiar acum să-i scriu!

- Bravo! Din câte ştiu eu, Jaser este tot în Paris. Îi trimit eu scrisoarea acolo - şi-o pune el la poştă!

Aprobă şi alergă în camera ei. Copiii dormeau duşi; luă jurnalul şi se mută în bucătărie.

Deci! Să-i scrie...

Iubirea mea,

Noi suntem bine. Avem tot ce ne trebuie aici, la familia la care locuim. Ne este foarte dor de voi. Mai ales de tine!

Ştefane, să nu stai cu grija noastră - că noi suntem bine. Fii atent la tine şi la problemele tale; rezolvă-le cât mai repede, ca să putem fi din nou împreună.

A ta, pentru totdeauna,
Ana

Rupse foaia şi alergă pe scări, spre uşa lui Tasnim... Ciocăni violent. Auzi imediat patul scârţâind... Aoleu! O trezise! Uşa se deschise - iar ochii negri, adormiţi, o priviră lung:

- Ţi-e rău?

Negă şi-i întinse hârtia:

- Te rog, sună-l pe Jaser!

Tasnim despături coala... şi i-o dădu înapoi:

- Nu. Nici gând! Gata cu telegramele astea scurte! Scrie-i o scrisoare ca lumea!

La urma urmei... La urma urmei, avea şi ea dreptate! Prea îl chinuia pe Ştefan cu rândurile alea azvârlite-n grabă! Porni spre scări - şi-o auzi râzând:

- Şi să ştii că nu-l las pe Jaser să-ţi trimită scrisoarea dacă nu pui şi o poză în ea!

Cee? Se răsuci încet...

- Voi, naturali - nedeghizaţi! Facem o poză cu voi trei şi-o scoatem color la imprimantă. Cred că o să-l bucure mult să vă revadă...

Sora lui Sami îi făcu cu ochiul, zâmbind larg, şi închise uşa... Oftă greu şi coborî treptele. Şi se retrase în bucătărie.

Tasnim avea dreptate - şi spusese un lucru mare, fără să ştie ce spune. Se gândise la fotografie pentru că era îndrăgostită - şi făcea zilnic cel puţin 50 de poze cu ea şi Jaser! Dar fotografia aia cu ei trei era extrem de importantă acum, în condiţiile în care Ştefan n-avea nici o certitudine despre ei. Tot ceea ce avea el erau veşti. Şi scrisori tâmpite, de trei-patru rânduri - exact ca asta. O azvârli în coşul de gunoi şi deschise registrul. O pagină nouă...

Iubirea mea,

După cum ţi-am promis, îţi scriu mai des... Şi mai amplu, de data asta. Până acum, am încercat să nu scriu mult. Am evitat să dau indicii apropo de locul unde ne aflăm şi am evitat să pun pe hârtie informaţii certe despre noi. În caz că scrisoarea ar fi oprită undeva la poştă... Mai ales cea trimisă de Catherine Deneuve mi-a dat emoţii. La aşa expeditor... Dar am avut, zilele trecute, o revelaţie; mi-am dat seama că s-ar putea ca misivele mele scurte să-ţi pară false - adică compuse de altcineva. Mi-am dat seama că nu e tocmai bine ceea ce fac. Aşa că risc, acum, şi îţi scriu o scrisoare adevărată...

Noi suntem bine. Suntem liniştiţi. Avem tot ce ne trebuie aici; eu am acte, am găsit o deghizare minunată pentru toţi trei şi pot spune că ducem o viaţă aproape normală. Tu lipseşti din ea - de aceea e "aproape normală". Încerc să suplinesc absenţa ta arătându-le copiilor filmările de pe youtube. Iar în lipsa lor, le arăt fotografiile cu tine. Seara, la culcare, depănăm amintiri frumoase de la Cannes. Le înving cu greu tristeţea datorată distanţei dintre ei şi tine; dar sunt liniştiţi. Au înţeles situaţia şi sunt răbdători. Probabil că, în căpşoarele lor, numără zilele care-au mai rămas până la Crăciun şi se bucură mult că a început toamna!

Locuim cu o familie serioasă, respectată şi respectabilă, care-mi apreciază mult calităţile de gospodină şi bucătăreasă. M-am adaptat repede gusturilor lor. O s-o învăţ reţete noi pe Emilie, în decembrie; cred că or să-i placă, pentru că sunt aromate...

După cum ţi-am spus, ne-am făcut o deghizare perfectă. Impecabilă. Ieşim deci şi la plimbare, şi la cumpărături. Ieri, de exemplu, am fost la un picnic! A fost aproape minunat - totul este "aproape" în viaţa noastră. Atâta timp cât nu eşti şi tu...

Deci, noi suntem aproape bine. Florentina face lecţiile cu mine, aşa că va fi bine pregătită în ianuarie, când îşi va da diferenţele. Léon adoră sportul; iar atunci când e prea obosit pentru atletism, învaţă literele cu gazda noastră. Micul prinţ a început să mă şantajeze; desenează şi colorează numai dacă-i pun pozele cu tine la laptop. Iar eu sunt aşa cum mă ştii. Adică cum nu mă ştii - că tu nu mă ştii gătind practic, ci doar prin corespondenţă! Acum gătesc şi practic, şi trebuie să menţionez că această aptitudine pe care-o posed m-a ajutat mult în situaţia de faţă... Suntem bine, toţi trei; suntem liniştiţi. Aşteptăm să treacă timpul. Verificăm zilnic ştirile, ne bucurăm pentru fiecare victorie a ta şi aşteptăm să vină Crăciunul.

Ştiu ce ţi-am scris data trecută; dar revin acum şi te rog să nu mai apari la televizor... nici chiar în reclame! Eu te-am văzut azi-dimineaţă, după ce gazda noastră mi-a povestit ce s-a întâmplat. Dar chiar şi aşa, m-am speriat când am văzut filmarea! Te rog - nu-l mai lăsa să ajungă atât de aproape

de tine! Fă tu cumva şi nu-l lăsa să se apropie! Ştii bine cât de mare e riscul! Iar dacă ţie ţi se întâmplă ceva, îţi jur că în 48 de ore copiii sunt în Aurari iar eu la morgă!

Aah! Se lăsase purtată de val şi scrisese cuvinte mari! Dar... Dar nu voia să mai audă vreodată că soţul ei se jucase aşa cu focul! Aşa că decise să nu transcrie; continuă, pe ultimele rânduri disponibile:

Lucrez intens la surpriza pentru tine - ştii că îmi place să te surprind... Dar mai am ceva-ceva de lucru la ea; aşa că va trebui să ai răbdare până în decembrie.

Îţi jur că, indiferent ce se va întâmpla până atunci, Crăciunul îl vom face împreună.

Te iubesc - numai Dumnezeu şi inima ta ştiu cât!

A ta, pentru totdeauna,
Ana

Aşaa... Şi-acum, să trezească copiii, să-i îmbrace cât mai franţuzeşte şi să facă fotografia aia! Sami trebuia să aibă scrisoarea la el când pleca spre spital, ca să i-o trimită lui Jaser.

Ştefan

Era nouă jumate - iar silueta tatălui lui tocmai se oprise în cadrul uşii. Îi zâmbea...

- ... Nu-mi spui şi mie ultimele veşti?

Se ridică şi îl conduse spre seiful din birou:

- Ba da. Ai avut dreptate. Aşa că nu mi-a rămas decât să-i leg - şi i-am legat.

- Deci se potrivesc.

- Da.

- Iar el ţi-a lăsat impresia că de pe floarea asta nu mai zboară!

Aproba încet... Arătă spre seif:

- Pot să te rog să-l deschizi?

Nu primi răspuns; în schimb, tăticul lui răsucea de zor cifrul... Trase sertarul cu inele şi începu să caute... Căuta... Căuta... Ăsta cu piatră neagră era bun pentru Grasu... iar ăsta pentru Aleodor. Bun! Băgă sertarul la loc şi începu să-şi examineze atent "captura"...

- ... Ce vrei să faci?

- Să justific inelele lor.

Tăticul lui începu să râdă:

- Am îmbătrânit, mă! Pun întrebări ciudate...

Negă şi scoase telefonul:

- Suporţi nişte muzică veche azi, la micul dejun?

- ... Ce vrei să spui?

- Că ei au pus temelia; eu trebuie să-i ajut să construiască zidurile. Cărămidă după cărămidă - aşa cum se construieşte trainic! Neaţa, Grasule!

Grasu lui era foarte bucuros că-i auzea vocea:

- Neaţa, şefule!

- Ce faci, Grasule?

- Ce să fac - mă pregăteam să ies puţin în curte. Cică soarele face bine la toate bolile din lume!

- Bună idee! Da' să ştii că soarele de la tata din curte e mai terapeutic decât ăla din curtea ta!

Bunul lui prieten râdea cu poftă...

- Aşa că te invit să te tratezi alături de noi.

- Vin, şefule! Acuşi pornesc!

- Nu te grăbi foarte tare - că helioterapia începe la zece.

- Da; da' eu sunt uşor convalescent, aşa că trebuie să pornesc mai din timp...

- Auzi, Grasule? O să-i zic lu' Diamant să-ţi ia un ATV.

- Daa, asta mi-ar mai lipsi!

- Serios!

- Şefule, lasă-mă să fac efort - ca să mă pun mai repede pe picioare.

- Bine, Grasule. Ne găseşti în curtea din spate.

- O să încerc să ajung mai devreme. Că presimt că avem de şuşotit un pic...

Închise, râzând...

- Şi de ce crezi că n-aş suporta muzica veche?

Decise să nu mai răspundă. Intră în bucătărie şi deschise larg frigiderul - să le pregătească micul dejun. Tăticul lui bănuia deja de ce auzise întrebarea aia - pentru că se dusese să pună masa probabil...

Diamant

Dormise ca dracu aşa, despuiat - adică sforăise neîntors şi se trezise dezvelit şi anchilozat tot. Ori îl trăsese curentul, ori nu-i pria "modelul Safira". În orice caz, nu intenţiona să repete experienţa; aşa că plecase fără s-o anunţe şi pe ea că pleacă şi se grăbise până la casa unchiului lui tocmai ca să-l observe toată lumea cum merge el singurel prin orăşel şi nu o caută pe Raina cu privirea. Îşi impusese să n-o caute cu privirea, chiar dacă ochelarii de soare îi ascundeau ochii...

Împinse poarta şi intră. Auzea voci în spate; ocolea deci casa şi se pregătea psihic pentru interogatoriu şi inerentele poante...

Ia uite-i! Uite-i ce frumos "vegetau" la soare! Unchiul lui îl văzu primul:

- Hai să-mi trăieşti, încercănatule!

Noroc că se pregătise psihic! Începu şi el să râdă:

- Bună dimineaţa tuturor!

Le strânse mâinile şi i se indică scaunul din dreapta lui Ştefan. Se aşeză şi-l văzu "consultându-şi" ceasul...

- Băi, Diamante! Ia uită-te încoa!

Se întoarse spre Grasu, care hohoti:

- Mă! Mă, tu te crezi italian!

- Ce te iei, mă, de mine? Ai? Ce?

Şi cum Grasu continua să râdă, dădu să-i altoiască un pumn în umăr - în unicul loc unde ştia sigur că putea să-l lovească fără să-l "defecteze". Grasu, însă, îl fentă; şi-i prinse mâna. Şi fluieră admirativ, cu ochii la inel... Gest care-l făcu pe el să roşească până-n vârful urechilor...

- Ia, mă! Ia dă să văd şi eu!

Nea Dumitru studia inelul cu ochi atenţi. Vedea cum chipul unchiului lui devenea tot mai serios... Ştefan se abţinea să nu zâmbească:

- Ce-i, tată?

- Ştefane, eu am senzaţia că te-ai cam "dus"...

- De ce?

- Ăsta-i diamant roşu?

- Da.

- ... E chiar diamant roşu!

- Da, tată. Are certificat de garanţie şi toate celelalte.

Adică... Unchiul lui începu să râdă:

- Mi-e frică să te-ntreb cât a costat!

- Atunci nu întreba - uită-te direct în seiful bulibaşei.

... Ha? În seiful lui? Cum-cum? Ştefan scotoci puţin în buzunar şi ridică vocea:

- Grasule!

Îi aruncase ceva! Ce-i aruncase?... Hm; şi Grasu era uimit...

- Regele tocmai a hotărât că toţi consilierii lui tre' să aibă semne distincte.

Îi aruncase un ghiul cu o piatră neagră. Mm, ce mândru era Grasu! Unchiul lui se aplecă lângă Ştefan:

- Ia nu mă trimite tu pe mine pân' la primărie! Că-s om bătrân şi mă dor picioarele! Toarnă aici, la urechea asta discretă...

Ştefan îi şoptea suma... tatăl lui se clătina uşurel pe picioare... El realiza că începea să aibă probleme mari... Nea Dumitru îl privi lung, zâmbind:

- Bă! Dacă aud că mai dai chiar şi o singură dată cu pumnu' ăla, te bat!

Ştefan râdea, Grasu râdea... El nu ştia dacă să râdă sau... Unchiul lui dădu uşurel din cap... şi zâmbi:

- Să fie într-un ceas bun, mă!
- Să dea Domnul, unchiule!

Acum râdea şi el. Ştefan râdea admirativ, aşa...

Roşcata

Apăsă soneria şi aşteptă. Îşi făcuse discursul, era pregătită pentru orice ar fi putut spune femeia asta... Yala ronţăi - iar uşa se deschise.

- Sărut mâna.
- Să trăieşti! Intră!

Se conformă şi rămase acolo, lângă uşă. Tanti Perla arătă spre hol - adică spre camera de ghicit. Negă încet... Femeia din faţa ei deveni brusc serioasă:

- ... S-a întâmplat ceva?

Negă încet...

- ... Ce e? Ce s-a întâmplat?

Se aplecă şi-i pupă mâna:

- Săru' mâna, tanti Perla!

Fu imediat îmbrăţişată, strânsă cu putere în braţe...

- Să ai grijă de el; auzi? Să ai grijă - că e băiat bun...

Aproba, pentru că nu mai putea rosti cuvinte... Fu sărutată apăsat exact în mijlocul frunţii:

- Să fie într-un ceas bun, scumpa mea! Să dea Domnul să aveţi destulă minte ca să nu vă certaţi din toate prostiile! Şi să ştii că poţi să stai liniştită, cât eşti în Franţa! Că sunt eu aici!

Aoleu! Chiar trebuise să spună chestiile astea? Roşise ca la balamuc! Şi-i era aşa ruşine de mama lui Diamant, că nu-i venea să ridice privirea din pământ! Numai că palmele îi prinseră bine capul, iar tanti Perla şopti:

- Îţi spun un secret! Înainte de Crăciun, adică înainte să se întoarcă Ana, or să se rezolve problemele voastre. Şi-o să străluciţi - amândoi. O să străluciţi aşa cum meritaţi.

Nu putea s-o privească; încerca să nu-i întâlnească ochii... iar tanti Perla îi dădu drumul:

- Bine. Hai - fugi la masă!

Aprobă şi se grăbi să iasă - că-i venea să plângă! Femeia asta se bucura enorm pentru viitoarea dispariţie a Safirei! Şi uita că or să rămână-n urma ei doi copii trişti...

Ieşi şi-o rupse la fugă spre casa lui nea Dumitru - era târziu! Mai avea doar cinci minute la dispoziţie - şi-un drum destul de lung! Alerga... Diamant sigur ajunsese înaintea ei! Aah - cât se oftica pe chestia asta! Ea ajungea ultima! Şi n-apuca să-i spună lui Ştefan...

Ştefan

Discuţia era în toi. Se discuta piaţa bijuteriilor - şi faptul că cotaţia aurului creştea, încet şi sigur, pe toate bursele mondiale. Interesantă discuţie! Pe el însă nu-l încânta. El rula aurul - şi făcea altfel de caşcaval cu aurul ăla. Pentru el, creşterea cotaţiei aurului nu era cine ştie ce sărbătoare!

Ridică degetul - se auzea tropăitul apropiindu-se... Uite ce făcea! Venea în fugă! De parcă plecau la război, nu mâncau un sandwich! Oftă greu şi se ridică; şi le făcu semn să continue. Intră în casă.

Era foarte curios să vadă cum decurgea revederea dintre ei. Voia să ştie dacă se ascundeau de Grasu, sau nu. Adică dacă încercau măcar să se ascundă. Privea chipul lui Diamant...

- Bună dimineaţa!
- Neaţa!

Tăticul lui îi făcea oficial cunoştinţă cu Grasu. Da, se ştiau din vedere - şi mai ales din auzite şi scrise pe mail... Apoi îi arăta scaunul de lângă el... Aşa. Era perfect aşa. Diamant în dreapta, ea în stânga. El, şeful lor, la mijloc. Se grăbi să ia platourile cu micul dejun şi ieşi.

- Neaţa, şefu'!
- Neaţa, fă!

Ia uite-o! Ia uite ce râdea şmechera asta mică! Puse platourile pe masă şi se aşeză:

- Ia adu laptopu'!

Bun. Deci cotaţia aurului era... Era neinteresantă. El nu rula niciodată mai mult de 50 de kilograme. La cantitatea asta, cotaţia aurului era frecţie Doina la stâlpul ăla mare de la biserica din Aurari. Hm...

Primi laptopul gata deschis; decise să-şi verifice întâi mail-ul. Tăticul lui îi îmbia să servească... El aştepta şi-i privea când pe unul, când pe celălalt... Nu se priveau. Nici cu coada ochiului măcar! Erau nebuni! Erau "în familie", cum se spune, dar nu schimbau nici o privire măcar! Ce oameni!

Aleodor îl anunţa că avionul va fi la 12 fix pe pistă. Şi-i ataşa propriile concluzii despre hotelul ăla "super". Bun! Tab nou... Youtube...

- Ia pune tu, Diamante, un şpriţ!

Aşa. Trebuia să găsească... Aoleu, ce se mai franţuzise! Numai melodii franţuzeşti îi veneau în minte! Parcă Aurelian Andreescu avea nişte melodii superbe... pentru căpoşii ăştia doi care nu voiau să greşească - şi suflau şi-n iceberguri...

Gata. Play. Lăsă laptopul şi ridică paharul:

- Hai noroc! Să fim sănătoşi!

În sfârşit, vărul lui îşi scotea benoaclele alea! Şi ciocneau, în acordurile superbe ale melodiei "Merit eu"... Ridică din nou paharul:

- Să câştigăm războiul!

Ciocneau... Bun!

- Şi să fie într-un ceas bun!

Aurelian Andreescu interveni în momentul ideal!

"Merit eu să fiu iubit"

Grasu etală imediat un rânjet de expoziţie...

"Tocmai de tine? / Eu, care-am mai greşit"

Tăticul lui râdea şi aproba de zor.

Voi şti să te port în gând, / Să nu te uit, să nu te mint nicicând?"

Ochii lui Diamant se priponiseră în obrajii foarte roşii ai Rebecăi, care priponise ochii albaştri în ochii lui Diamant...

Dădu paharul peste cap şi se aşeză:

- Poftă bună.

"Merit eu tot ce-mi dai tu / Cu un cuvânt duios... / Tot ce e mai frumos / Merit eu sau tu?"

Căpoşii ăştia doi nu mai erau îngrijorarea lui. Acum se îngrijora foarte tare pentru tăticul lui - care dansase de multe ori melodia asta în castelul din Turenne. Şi n-o dansase singur.

Diamant

Vărul lui era "o minune". Adică avea un stil care-l făcea întotdeauna KO. Acum, de pildă, îl plesnise de-i zburaseră toate alea pe-acolo! Într-adevăr, se întreba deseori dacă el, fustangiul cu cazier cât Biblioteca Naţională, o merita pe Raina. Dar scenariul ăsta de azi... Oare cum naiba îi reuşeau lui Ştefan aranjamentele astea? Şi oare ce-o să urmeze, după duşul lui rece? Melodia se terminase; Ştefan apăsa tastele... Tot o melodie veche! Hm! Azi or să-i meargă fulgii! Avea Ştefan grijă de asta!

"De-ai fi tu salcie la mal / M-aş face râu la umbra ta / O stea pe cerul de opal / De-ai fi, în noapte m-aş schimba / Şi-acolo unde eşti o viaţă aş sta / În calea ta, în umbra ta..."

Raina zâmbea slab. Asculta versurile, nu discuţia - că nu vedea de ce cotaţia aurului ar fi făcut-o să zâmbească! Hm!

"De-ai fi în zbor o rândunea / M-aş face cuib pe-un ram de pom / Sau primul fulg de nea / De-ai fi, m-aş face din zăpadă om / Şi-acolo unde eşti o viaţă aş sta / În umbra ta, în calea ta...

Şi-n ochii tăi ce-n noapte / Somnul dulce i-a închis / Aş vrea să fiu clipa unui vis

De-ai fi tu salcie la mal"

Unchiul lui se ridică:

- Mă! Ce melodie-i asta, mă?

Ştefan se grăbi să răspundă:

- Mihaela Mihai, *"De-ai fi tu salcie la mal"*.

- E varianta proastă! Ia ia-i sonoru' - că nu-i aşa!

Ştefan opri muzica - iar unchiul lui... începu să cânte!

- De-ai fi tu marea ce s-a strâns / În ochii ce nicicând nu mint / Pe-obrazul trist, pe care-au plâns / M-aş face lacrimă de-argint... / Un loc oricât de-ascuns, atât aş vrea / În gândul tău, în umbra ta...

Raina îl privea pe unchiul lui. Nea Dumitru cânta din tot sufletul, în timp ce Grasu îl asculta cu gura căscată la propriu iar Ştefan apăsa de zor tastele...

Şi gata - terminase de cântat. Dădea paharul peste cap... şi-l întindea spre el. Înhăţă sticlele şi-i făcu "instantaneu" alt şpriţ...

"Haai, Ştefane - găseşte repede alta..."

Aoleu! Încă una veche şi lentă! Da' ce-avea cu taică-su? Nu-l vedea că-i cânta lu' tanti Stela?

"Nu-i târziu / Nu-i târziu să cred / Nu-i târziu să cred în glasul tău şi-n mâna ta / Şi-n privirea ta / Să cred în ea / Să visez / Că-mi aduci lumini / Însă tu dispari în fum / Şi paşii tăi se pierd pe alt drum / Te chem acum / Locul tău / Ca un arbore de-argint mi-a amintit / Că povestea noastră fără de sfârşit / Va-ncununa într-o zi / Iubirea mea şi-a ta..."

Ştefan ridică paharul la unison cu nea Dumitru! Şi rămase ţuţ când auzi duetul!

"Tu eşti primăvara mea / Cu ochi de stea şi mâini de flori / De vrei, orice nor tu îl alungi / Peste zări cu glas de dor / Tu eşti primăvara mea / Lumina mea şi dulci chemări / Departe spre zări cu glas de dor / De dor"

Unchiul lui dădu şi paharul ăsta peste cap... Era supărat... Doar Ştefan continuă să cânte, ciudat de vesel pentru asemenea versuri:

- Ai plecat / Şi în urma ta / Răul n-are glas şi ochii mei rămân pustii / Şi mă-ntreb mereu / Când ai să vii / Te ating / Şi-un fragil contur / Se destramă-n vânt şi îi eşti un nor şi iar te pierd / Eşti un gând amăgitor / Ai plecat şi-ai lăsat închisă-n floarea ce-o purtai / Bucuria întreagă-a soarelui de mai / Şi ai ascuns un dor în taina stelelor / Aaaaa...

Şi uite-l cum oprea melodia tocmai acum, la refren...

Ştefan nu se-mbăta, ca tatăl lui; Ştefan, atunci când era supărat de-adevăratelea, se auto-înfuria. Se auto-înţepa cu versuri de-astea şi acumula nervi şi draci şi furie - şi plănuia războiul cu Jun. Asta era foarte rău acum, când încă nu ştiau ce decizie luau umbrelele şi încotro trebuiau să se-ndrepte...

Îşi privi lung regina; nici privirea ei nu era mai veselă... "Ce facem? Cum îl oprim?" N-avea nici o idee; aştepta ideea ei, care nu venea... Iar Ştefan tocmai pusese altă melodie...

Fir-ar ea a dracului de treabă! Ziua de azi o să se sfârşească rău!

"Nu ştiu ce să facem - dar eu m-apuc să fac ceva!"

Ochii de peruzea se plecară spre propriul telefon. Şi, în secunda doi, Raina îl înşfăcă şi sări de pe scaun. Şi veni în spatele lui Ştefan, privi laptopul, începu să tasteze pe touch screen...

"Fericirea are chipul tău / Luminat de dragoste mereu / Ochii mi-au dăruit / Cerul lor infinit / Pentru inima mea"

Raina lui începu să râdă... şi să cânte, odată cu duduia aia de pe laptop!

- Fericirea are chipul tăău!

Ptiu, drace! Găsise versurile pe telefon!

- Şi-n privirea ta voi staa mereeu!

Ştefan răbufni:

- De ce trişezi, fă?

- Fericită să fiu / Că iubirea o ştiu / Împlinind viaţaa meaa!

Ştefan se întoarse spre nea Dumitru:

- Tată, ia uite ce face Rebeca!

Ptiu, drace! Ştefan râdea! Şi nea Dumitru râdea! Şi uite-o cum venea repede spre ei - cu telefon cu tot! OK! De dragul lor, o făcea şi pe-asta!

Raina se lăsă pe vine, între el şi Grasu - şi se aplecară amândoi spre telefonul din mâna ei! Ce dracu scria acolo?

"Am vrea să fim adeseori / Preafericiţi, nemuritori / Şi veşnicia chiar în dar s-o primim"

Ei cântau total alandala - la capitolul "strofa unu" erau "pe lângă", fiindcă nu ştiau melodia iar partea aia nu semăna nicicum cu refrenul. Ieşea un trio afon rău; Ştefan râdea în hohote, nea Dumitru râdea şi-i întreba, din priviri, ce dracu-i apucase... Iar ei, "trio Nulitatea", lălăiau afoni... şi erau încântaţi să facă asta, vineri la zece jumate, fiindcă Ştefan şi nea Dumitru râdeau...

Gata! Asta e! Refrenul! Şi na, drăcie! - că Raina îl luase de mână!

"Fericirea are chipul tău"

Degetul lui porni într-o plimbare uşoară peste inelarul ei - peste inelul ei...

"Luminat de dragoste mereu / Ochii mi-au dăruit / Cerul lor infinit / Pentru inima mea"

Nea Dumitru îşi trase cu greu sufletul:

- Bă! Opreşte-o! Băă!

Ştefan îşi trase şi el sufletul şi opri muzica.

- Vino-ncoa! Rebeco - vino-ncoa!

Da' de ce-o chema? Îi strânse scurt mâna - şi-o văzu ocolind masa spre unchiul lui... Care-i luă mâna şi i-o pupă:

- Să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

- Şi dumitale, nea Dumitre!

Şi gata - se aşeza la locul ei. Da' de ce se aşeza? Să vină înapoi! Nu mai voia să cânte toţi trei? Uite, Ştefan butona din nou laptopul ăla! Să nu se aşeze! Să vină înapoi, lângă el!

- Ia! Băieţii! Asta-i sarcina voastră!

Na - că primeau ei laptopul! Ia - ce le dăduse?... Oo... Perfect! O ştia - şi-avea şi versurile în faţa ochilor! Aşa că ridică privirea spre ea - şi-o anunţă oficial că lălăiala care urma era pentru ea, cu dedicaţie specială! Apăsă play.

La auzul primelor acorduri, Raina roşi. Rău! Nea Dumitru aplauda, Ştefan râdea şi-şi ungea o felie de pâine cu mult unt... Şi cu aplomb la unu, doi, trei, şi!

"Frumoasă eşti, iubita mea / La ceas târziu în noapte / Tu străluceşti în viaţa mea / Te rog, ascultă-mi inima / Priveşte-mă şi nu pleca / Rămâi, te rog, în viaţa mea!"

Şi-acum cu legănare dreapta-stânga, că nu primise încă dezlegare s-o danseze!

"Când vine noaptea eu adorm cu gândul iar la tine / Să vii din nou în visul meu, să vii înapoi la mine / Să te opresc, să mă trezesc şi tu să fii cu mine!"

Şi întinse mâna spre ea - şi cântă din tot sufletul!

"Frumoasa meaa"

Şi ia uite ce-i făcuse afurisitu' de Grasu! Tăcuse mâlc! Iar el lălăise singur la ea! Iar ea îşi pusese mâinile pe cap - şi-şi ascunsese obrajii roşii şi râsul şi toate celelalte! Aah! Îl altoi scurt pe Grasu:

- Bă!

- Ce vrei, mă? M-a lăsat glasu'!

- Şi talentu', ştiu...

Iar vocea mamei lui exclamă, de undeva de lângă Ştefan:

- Ce faceţi, mă - vă antrenaţi pentru televiziune?

Oo, mămica lui! Se grăbi să-i pârască:

- Mămico, uite ce face Grasu!

- Ce uite, mă? Ce uite? Că v-am auzit lălăiala din stradă!

Aoleu! Se auzise din stradă? Ea aproba, Ştefan aproba, nea Dumitru dădea din cap şi aproba - "că-i făcuse" pe toţi trei să dea recital în aer liber, în Aurari...

Raina râdea. Era fericită. Bărbatul ei tocmai îi cântase o serenadă pe care-o auzise tot orăşelul! Aşa că începu şi el să râdă. Şi descoperi, brusc, că melodia şi ochii ei îi provocaseră o fâstâceală îngrozitoare...

Isamu

Parcă auzea ceva. Parcă auzea un zgomot ritmic... ca un ciocănit de-ăla de-al Isabelei...

Deschise încet ochii... şi se ridică de pe pernă:

- Urcă.

Isabelle se conformă şi îi zâmbi cu toată fiinţa ei:

- Bună dimineaţa şi bine-aţi revenit!
- Bine v-am regăsit. Bună dimineaţa.
- Serviţi micul dejun în living?

Aprobă - dar doar ca să scape de ea! Era prea veselă! Era în ton cu soarele ăla frumos pe care-l vedea prin geamul mansardei! Iar el avea sufletul negru ca bezna! Şi-l durea capul îngrozitor! Şi nu putea să-i zâmbească - şi nici nu voia să-i omoare zâmbetul...

- Dl Piao a venit la ora nouă. Mi-a spus să nu vă anunţ prompt; dar...

Aprobă din nou... şi-o văzu coborând. Se lăsă din nou pe spate, pe saltea...

Ajunsese la Cannes la zece. Se dusese acasă şi-şi împachetase un troller plin-ochi cu haine. Când intrase în vilă, Isabelle şi Emilie dormiseră; iar el urcase la mansardă şi se culcase. Se simţise trist, vlăguit şi lipsit de poftă de viaţă. După zece ore de somn, nu era mai vesel...

Trebuia să se ridice de-acolo, să facă un duş şi să renunţe la costum. De-o viaţă stătea în costumul ăla! Parcă era nebun! O să-şi pună un trening. O să-şi verifice mail-urile, o să se ocupe de SAF Consulting... Şi-apoi o să facă mişcare. Multă! Se îngrăşase şi i se stafidise creierul de-atâta stat în fund pe scaun! O să intre deci într-un program de-ăla intensiv, cum mai făcuse el de vreo patru ori în viaţă şi dăduse rezultate de fiecare dată...

Mai întâi, însă, trebuia să găsească îndeajuns de multă poftă de viaţă pentru micul dejun. Şi n-o găsea. Nu se simţea în stare să se ridice...

Ştefan

Iar i-o făcuse, Rebeca lui! Iar îl împăcase! El cântase versurile alea pentru Ana. Se gândise la Ana lui toată noaptea, iar de dimineaţă nu reuşise să adoarmă - şi s-o viseze. Amintirea aceea frumoasă a dansului părinţilor lui în sala cea mare a castelului se adunase lângă tristeţea singurătăţii proprii; şi începuse să fiarbă. Se înfuriase. Fusese chitit să compună acum mail-ul care va urni "documentarea" copiilor lui Jun. Iar ea avusese ideea aia cu telefonul - şi cântase, ca să-l facă să râdă. Ca să-l calmeze. Consiliera lui nu-i uitase cuvintele. O rugase, nu foarte demult, ca atunci când singurătatea şi depărtarea de Ana îl vor transforma într-un ursuz violent, să-l oprească. Tocmai îl oprise...

Tuşica Perla se aşezase lângă ea. Discutau ceva legat de viitor - chestii abstracte despre economia ţării. Profita de discuţia lor ca să-şi privească consiliera - şi să-i observe gesturile, mimica, tonalitatea vocii...

Fiecare femeie era un boboc de floare. Indiferent dacă era frumoasă sau urâtă, grasă sau slabă, geniu sau "tufă". Fiecare boboc întâlnea, la un moment dat, un grădinar. Dacă îl întâlnea pe cel potrivit, înflorea. Dacă nu, se ofilea aşa - boboc. Rebeca înflorise azi-noapte. El îşi spusese mereu că fata asta va deveni o femeie frumoasă peste câţiva ani, când se va împlini. Se înşelase; fata asta înflorise azi-noapte într-o femeie minunată! Într-o femeie frumoasă, specială, fină şi fragilă ca un fir de mărgăritar...

Scoase telefonul şi începu să apese tastele.

Bobocul tău a înflorit azi-noapte. E un fir de mărgăritar special, fin şi fragil. Fă cumva să nu-l rupi!

Îi dădu lui Diamant telefonul şi intră în casă - că aici îşi terminase treaba. Restul depindea doar de ei doi!

Deci se îmbarcau la 12... Se va duce în Paris - şi va goni la oficiul poştal de unde îi trimisese Ana scrisoarea. Va lua toţi salariaţii la întrebări, cu fotografia ei în mână - deşi ştia prea bine că Ana nu ieşea din casă nedeghizată, iar şansele ca oamenii ăia să-şi mai amintească o femeie care cumpărase acu' o săptămână plic şi timbre erau mai mici de unu la un milion... Ştia că îl urmăreau toţi; ştia că Stefan Ionesco e o cometă cu o coadă foarte lungă şi stufoasă - şi ştia că chinezii erau acum în capătul final al cozii şi în curând o să-i piardă. În condiţiile astea, simţea că-şi doreşte mult ca Moreau să se întrebe ce dracu căuta el în poşta aia din Paris! Oamenii lui Moreau reuşiseră atunci s-o găsească. Poate-o vor găsi din nou! Chiar dacă nu i-o vor aduce înapoi - măcar îi vor spune că o supravegheau discret! Ar fi fost mult mai liniştit să ştie că undeva în preajma ei exista un om atent la ea, înarmat corespunzător, care avea mijloace serioase de-a o ajuta.

Avea nevoie de o certitudine. Avea nevoie să-şi clădească speranţele pe o temelie solidă, reală. Dacă Moreau reuşea s-o găsească...

Diamant

Conducea regulamentar. Nu se grăbea. Se întorcea de la aeroport - şi nu se grăbea deloc! Scotea câte trei oftaturi pe minut - şi nu voia să-l audă lumea prin orăşel oftând, aşa că nu se grăbea...

Deci Raina lui înflorise - şi le arătase tuturor că este un fir de mărgăritar, fin şi fragil şi foarte special... Îl credea pe Ştefan. Indiferent cât de elaborat fusese planul menit să-l facă pe el să se lege de-o singură femeie şi să rămână legat de ea, el îşi credea vărul. Observase şi el azi, la masă, că era schimbată. Zâmbea altfel, se mişca altfel, ochii îi străluceau...

Deci reuşise. O făcuse fericită. Şi nu aşa, preţ de câteva ore "la orizontală"! Ci permanent! Raina fusese fericită şi la masă, şi în maşină, şi la aeroport... Şi uite că de data asta nu mai bociseră ca proştii! Şi nici nu mai puseseră bot, ca de obicei! Tocmai acum, când despărţirea ar fi trebuit să fie înfiorătoare şi să se tăvălească amândoi pe jos cu lacrimile scurse până-n chiloţi, ei râseseră, se îmbrăţişaseră "colegial" şi-şi făcuseră cu mâna. Era ciudat! Dar poate că siguranţa pe care-o simţea el în suflet îl ajutase să fie aşa. Şi poate că şi ea era acum sigură că el era al ei - numai al ei...

Oricum, el era liniştit. Da, ofta la fiecare 20 de secunde; dar ofta din dragoste. Nu-l durea sufletul, nu-i venea să plângă, nu-i venea să împuşte-n ceva sau cineva. El ofta din dragoste. Şi zâmbea aşa, uşurel, ca un om care ştie că a câştigat deja premiul cel mare...

Semnaliză stânga, luă virajul iar Cornel alergă la geamul lui:

- Şefu'!

Ce-i? Ardea Safira? Coborî geamul, iar bărbatul gâfâi:

- Şefu', a chemat nea Dumitru salvarea! Două salvări au venit!
- Da' ce s-a întâmplat?
- Nu ştiu, că nu mi-a zis! Da' maşinile au oprit la casa chinezilor!

Aoleo! Chinezii! Familia lui Isamu! Înfipse piciorul în acceleraţie iar Claire ţâşni spre brad...

Oare ce se întâmplase?... Dacă afla că chinezoaica încercase să se omoare, le rupea cu bătaia! Două bodyguarde băgase-n casa aia - şi le băga pe amândouă în costum gipsat dacă afla că nevasta lui Isamu reuşise să atenteze la propria viaţă! Păi ele de ce stăteau în casa aia - de bibelouri? Nu le spusese să scoată de-acolo absolut toate obiectele cu care-şi puteau face rău chinezii?

Frână şi ocoli scurt rondul. Intră pe străduţă şi văzu imediat ambulanţa... Iar asta însemna că intervenţia medicală era de durată - adică rănile erau complicate. Măiculiţă, ce-o să le facă el lor! Opri în spatele maşinii roşii, iar nea Dumitru ieşi din casă. Sări gardul şi alergă spre el:

- Ce s-a întâmplat?
- Sss...

Şi-l trăgea repede spre stradă... OK! Da' ce se întâmplase? Ieşi din curte, pe poartă de data asta, iar unchiul lui îl luă de braţ:

- Fei-Yen a fost însărcinată.

Cee?

- Eu n-am ştiut nimic; iar ea n-a spus nimănui, ca să n-o obligăm să renunţe la copil... Şi, probabil, ca să nu-i interzicem lui Isamu să mai vină la ei.

Iar ei îi băgaseră pe toţi trei în crize cardiace ieri... Nea Dumitru oftă greu:

- Imediat cum aţi plecat voi, eu am venit aici. Şi mi-au zis fetele

de la pază că-i e rău, aşa că stă în pat. Am găsit-o albă ca varul şi cu febră mare; abia atunci mi-a spus ce şi cum. Şi-am chemat imediat salvarea! Numai că, din păcate, a fost prea târziu.

Aoleu! Adică pierduse copilul?

- A pierdut copilul?

Primi o aprobare cu capul... aşa că oftă şi el:

- Îmi pare rău. Să mor io dacă nu-mi pare rău de-adevăratelea! Pe cuvânt! Zău că

- Ştiu că-ţi pare rău. Şi mie îmi pare rău. Şi lui Ştefan o să-i pară rău, când o să afle...

- ... Cum facem - o ducem la spital?

- Am aranjat eu cu cineva şi-a venit un ginecolog aici. A rezolvat problema; iar ea o să se refacă. Dar e distrusă, săraca...

Îşi dădea seama cât de greu îi era femeii ăleia... Şopti:

- Crezi că eu pot să fac ceva?

- Tu? Ai grijă cum îl anunţi pe Ştefan!

Aprobă, iar unchiul lui făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă. Urcă la volan, trase portiera...

Deci chinezoaica pierduse sarcina... Fir-ar ea a dracului să fie de treabă şi de belea! El se căznea să ţină familia lui Isamu în puf, să nu le lipsească nimic, să nu li se pară prea greu regimul de detenţie - şi uite ce nenorocire se-ntâmplase! Îi venea să urle! Îi era o ciudă...

Şi zău că-i părea rău pentru ea! Chiar dacă avea el ceva de împărţit cu bărba-su - ştia că chinezoaica era "victimă colaterală". Şi nu-i făcuse lui nici un rău! În condiţiile astea, pierderea sarcinii îi pica tare greu la stomac! Se simţea vinovat... şi pentru piatra de ieri, şi pentru felul cum o tratase când îl rugase s-o lase să-i scrie lui Isamu... Şi pentru toate celelalte! Îi părea atât de rău, că se dusese dracului toată bucuria...

Dacă Ana era gravidă, iar Jun afla că chinezii o speriau în asemenea hal că pierdea copilul, se îndoia că ăla va simţi asemenea sentimente şi va trece prin asemenea stări. Aşa că răsuci cheia în contact - şi decise să nu se mai gândească deloc la asta. Câţi orfani lăsase-n urmă Jun... Şi copiii lu' Moroi... Băieţelu' lu' Dan... Nea Nicu lăsase-n urmă doi copii...

Iar dacă Ana era totuşi gravidă, aşa cum spuneau şi Grasu, şi mămica lui, şi nu pierdea sarcina - ci năştea un copil cu probleme...

Poate că nu era foarte bine să-l anunţe el pe Ştefan! Cuvintele pe care le-ar fi folosit acum în mail ar fi fost foarte tăioase.

Ştefan

Ieşi din oficiul poştal, iar portierele X6-ului se deschiseră imediat. Urcă în spate - iar şoferul se grăbi să coboare. Azi îi ducea un băiat tânăr; probabil că legendele care-i ajunseseră la urechi erau mult mai complexe decât bănuia el, de vreme ce coborâse ca să-i lase să vorbească... Rebeca urcă şi ea şi trase portiera:

- Şefu', da' te-ai gândit că o putea aduce oricine aici? Inclusiv o băbuţă, o studentă sau o mascotă de fotbal?

Rebeca avea perfectă dreptate. El se fixase pe ideea că Ana adusese personal plicul - iar individele astea fie stăteau prost cu memoria, fie nu voiau să-i spună nimic despre Ana lui! Consiliera lui însă pusese punctul pe i. Aşa că...

Aşa că o să treacă pe la apartamentul lui.

- Anunţă băieţii că mergem la apartament. Să verifice locaţia, să fie siguri că e în ordine.

Nu ştia ce să facă. Nu ştia cum să facă! Nimeni nu-şi amintise de ea! Nimeni nu-şi amintise, de fapt, să fi vândut un plic şi nişte timbre pentru România! Sigur - mulţi oameni treceau zilnic prin poşta aia! Şi o parte consistentă dintre ei voiau timbre! Dar... Dar el sperase... Sperase că le va arăta fotografia şi va descoperi că exista o persoană care stătuse faţă-n faţă cu soţia lui vinerea trecută. Nu avusese bucuria asta. Toţi angajaţii oficiului poştal rămăseseră perplecşi, cu ochii la ecranul laptopului. Şi, după ce se holbaseră la ea câteva secunde şi-o admiraseră bine de tot, ridicaseră privirea spre el şi clătinaseră capetele. Nu, n-o văzuseră pe femeia aia extrem de frumoasă...

Rebeca vorbea la telefon; el privea trotuarul şi se gândea că Ana se dusese deghizată la poştă. Aşa că ar fi trebuit să le arate pozele "compuse" de Grasu. Dar n-ar fi putut să-i oblige să se uite la ele şi să se şi concentreze - decât dacă l-ar fi însoţit un poliţist. Un detectiv. O uniformă cu legitimaţie. Şi cum n-avea aşa ceva...

- Gata. Nuţu "Jardin" zice că băieţii au stat 24 din 24 de pază acolo - şi, din aprilie până azi, nu i-a deranjat nimeni. Da' cică să mai întârziem vreun sfert de oră; să-i pună să urce, să verifice dacă nu cumva s-a strecurat totuşi cineva...

Aprobă şi oftă greu:

- Rebeco... Rebeco, cum să fac? Spune-mi tu - cum să fac s-o văd? Trebuie s-o văd! Înţelegi?

- Şi totuşi, s-ar putea să nu iasă niciodată din casă.

Poftim?

- Se prea poate ca gazda ei să fi dus scrisoarea la poştă.

Adică...

- Ea ar fi trebuit să vină cu ambii copii la ghişeu - şi nu face şefa mea asemenea imprudenţe!

Adică...

- Şi nu cred că venea singură, sau doar cu unul dintre copii. Nu ştiu câtă încredere ar putea avea în gazda ei, să lase celălalt copil cu ea şi să lipsească juma' de oră...

Bătu scurt în geam, iar tânărul aruncă ţigara şi se grăbi să revină la volan.

- La apartament.

Rebeca ar fi vrut să-i amintească despre sfertul de oră. Nu-l uitase; dar se grăbea. Nu trecuse nici dracu pe-acolo, pe la duplexul ăla! Nici el nu mai trecuse pe-acolo, în ultimii doi ani! Iar Jun nu mai voia să-l omoare! Jun voia să-l vadă că se omoară! Şi cum el stătea tare rău cu nervii, de când descoperise că nimeni nu-şi amintea o femeie atât de frumoasă...

Oare unde greşea?

Roşcata

Prefera să tacă. Stătea pe hol, lipită de perete, şi îl aştepta să termine. Şeful ei era într-una din zilele alea când răspundea tăios; aşa că ea se ferea să-l încurce, se ferea să deschidă gura...

Duplexul lui Ştefan era superb. Era aşa cum nu-şi închipuise că putea fi un duplex! La fel ca şi conacul, nu era opulent; dar aranjamentul mobilei îi dădea un aer atât de cochet, atât de special, de aparte... Şi lumina era specială! Totul era special aici! Chiar şi balustradele! Chiar şi forma mesei din cristal! Absolut totul!

Ştefan robotea prin apartamentul de la etaj. Tot urca şi cobora; aducea haine, jucării, caiete... Probabil îi era mai simplu să se fâţâie pe scări, decât să coboare o singură dată cu un troller burduşit! Că-l burduşea rău - şi era uriaş, în ochii ei...

Şeful ei coborî din nou - şi se repezi spre ea! Dădu să se retragă şi mai mult, dar n-avu unde; aşa că încercă să-şi păstreze calmul... I se întinse un CD:

- Ţine! Şi ai grijă de el!

Aprobă... şi privi blank-ul. Mâna reginei scrisese pe discul ăla "*Mon coeur*". Deci regele nu se lăsa; voia el musai să-şi piardă şi bruma de poftă de mâncare pe care-o mai avea! În fine...

Atunci când el era furios, sau supărat, ea se trăgea într-un colţ - din instinct. Iar dacă el venea spre ea în momentele alea, simţea că-i e frică de el. Deşi nu-i greşise cu nimic, deşi era conştientă că Ştefan n-avea de ce să se ia de ea. Pur şi simplu - gesturile şi comportarea lui îl făceau să pară periculos. Deşi nu era. Probabil că aşa simţeau şi duşmanii lui, şi partenerii de afaceri... De-asta se fereau toţi din calea lui atunci când era în cizme. Ştefan ştia asta. Ar fi putut să lase cuţitul acasă şi să poarte doar cizmele; ar fi obţinut acelaşi efect...

Gata - închidea troller-ul. Îl burduşise bine! Se cam lupta să-l închidă... Dar uite ce uşor îl ridicase!

- Mergem!

Aprobă şi ieşi. Iar în timp ce el încuia uşa, unul dintre băieţii de la curăţenie se repezi să ia el valizoiul ăla... Hei! Fu cât pe ce să bufnească în râs! Doamne, ce faţă făcuse băiatul ăla când apucase de mâner şi-i picaseră şalele! Ştefan ieşise atât de simplu, atât de natural, că-şi închipuise că valiza era plină cu puf de pinguin! Biet nebun...

Ştefan era supărat. Rău! Şeful ei nu zâmbea. Mergea drept, grăbit... Şeful ei abia aştepta să ajungă la aeroport - şi să asculte CD-ul. Ea o să stea în faţă, pe primul scaun, ca să-l ajute să se simtă singur... doar el şi regina...

Ştefan

Gata! Era în avion! În sfârşit! Se trânti pe primul scaun şi bombăni:

- Vino-ncoa.

Rebeca se aşeză şi-şi prinse centura. Bun! Porni laptopul şi-şi aprinse o ţigară - deşi evita să fumeze în avionul SIE. Mai ales la decolare. În fine...

- ... A sunat cineva?
- Nu.
- Asta e bine.

Gata - mail-ul special... Şi ia uite că Diamant îi scrisese dar nu-l apelase, ca să-şi verifice mesajele...

Salut. Am o veste proastă. Când am venit de la aeroport, am găsit ambulanţa în Aurari. Chinezoaica a pierdut sarcina. Diamant

Ha?... Stop - că era bulversat complet! Păi Fei-Yen chiar fusese gravidă? Şi el nu ştiuse? Adică ei nu-i spuseseră lui tocmai chestia asta? Scoase mobilul special, selectă numărul vărului lui...

- Da, şefule.
- De ce nu mi-aţi spus?
- Fiindcă nici noi n-am ştiut. Nimeni n-a ştiut. A ţinut secretul, probabil ca să nu-i interzicem lui să treacă pe-aici.

În cazul ăsta... Diamant se grăbi să continue:

- Nea Dumitru a adus un medic. O să-şi revină; o să fie ca nouă. Dar cică e distrusă...

Cine n-ar fi fost?! Oftă greu:

- Lui i-aţi spus?
- Nu. Taică-tu e acum la ea. Adică stă cu ea încă de când a venit salvarea. A zis că o să-l sune el diseară. Probabil că vrea să-i lase să vorbească...

Evident! Păi...

- ... Staţi cu ochii pe ea. Şi nu sta tu prin preajma ei şi-a băiatului. Lasă-l pe tata să se ocupe de asta.
- Bineînţeles.

Apăsă butonul roşu şi închise mail-ul. Ceru scurt:

- CD-ul.

Îl primi imediat; îl puse pe platan... Avionul se ridica uşor de pe pistă... Prima melodie. Se numea "track 1" - dar le ştia prea bine pe toate... Mai ales pe asta, pe care-o dansa mereu cu ea... Şopti şi el, alături de Francis Cabrel:

- Mon enfant nue sur les galets / Le vent dans te cheveux défaits / Comme un printemps sur mon trajet / Un diamant tombé d'un coffret / Seule la lumière pourrait / Défaire nos repères secrets / Où mes doigts pris sur tes poignets / Je t'aimais, je t'aime et je t'aimerai...

La dracu! Îşi acoperi faţa cu palmele - unde era Ana lui?

Ana-Maria

Era linişte. Copiii dormeau; se vor trezi însă în maximum un sfert de oră. Era aproape ora trei; era cald...

Se lungise lângă ei cu vreun sfert de oră în urmă, după ce se uitase pe ştiri. Acum era foarte liniştită! Ceea ce citise, văzuse şi auzise era cea mai bună dovadă că Jun Chèn pierduse sprijinul şefilor din China - şi era în pragul maziliriii. Ştefan al ei se descurcase de minune! Ştefan al ei, din câte aflase ea de la Iuliana, era promovat deja. Dar ea una nu-şi imaginase că va fi aşezat chiar atât de sus! Dacă francezii se căzneau din greu să-l "vopsească în alb 13" în faţa celorlalţi cetăţeni europeni, însemna că poziţia pe care o va ocupa soţul ei era foarte înaltă! Îi era frică să se întrebe cât de înaltă...

O îngrijora scrisoarea ei. Soarta scrisorii ei. Pusese în plicul ăla...

Pusese în plic totul. Scrisoarea ei, fotografia color A4 cu ea şi copiii, scrisoarea Florentinei şi desenul lui Léon. Tot. Avusese un gol în stomac în clipa când trebuise să scrie plicul; şi nu voise să riste să caute din nou în memorie vreo divă. Scrisese deci ca expeditor un nume bărbătesc: Michel Dufour. Adresa era reală; era adresa unei braserii, găsită pe Google "la viteză". Iar la destinatar... Aici avea ea sentimentul că greşise. Scrisese adresa lui Florentin. Şi numele lui Florentin. Iar dacă Florentin era filat, sau era foarte furios...

I-ar fi dat un telefon; l-ar fi rugat să-i dea scrisoarea ei lui Ştefan. Dar îi era frică să nu-l înfurie. Fostul ei soţ o rugase să rămână moartă. Ea insista să învie... şi cu plicul ăsta, şi cu telefonul de după împuşcăturile din Orléans... Iar dacă el era filat... Iar dacă ea risca şi îl suna, iar telefonul lui era ascultat...

Oftă greu şi se ridică - nu va putea adormi. Nu va putea scăpa de sentimentul apăsător că greşise - şi irosise bunătate de scrisoare, de poză... Ar fi vrut tare mult să afle dacă soţul ei primise plicul de la Nicuşor! Ea bănuia că da - fiindcă îl cunoştea pe Nicuşor, fireşte! Problema ei era Luminiţa - şi înrudirea ei cu Florentin, tatăl Florentinei. Tocmai înrudirea asta îl transforma acum pe Florentin în cea mai potrivită persoană pentru un filaj straşnic, de calitate...

Porni laptopul şi închise ochii - dacă greşise...

O s-o sune pe Iuliana - dar după controlul medical. O s-o întrebe pe ea dacă Ştefan primise plicul cu fotografia. Probabil că va auzi un "nu ştiu" - fiindcă Ştefan nu-i dădea Iulianei raportul... Aşa că o s-o sune, de la un telefon public, şi-o să-i spună doar atât: "Mâine, la două, vreau să-mi spui dacă Ştefan a primit fotografia". O să închidă şi-o să plece; iar a doua zi, o s-o sune la unu jumate. De la alt telefon public. Şi-o să afle. Şi-o să se liniştească şi ea!

Sau mai bine s-o întrebe ce culoare are bluza pe care-o poartă în fotografia pe care-o primise Ştefan. Ca să fie sigură că Iuliana îl suna pe Ştefan şi-l întreba - şi deci răspunsul era sincer...

Gata. Bookmarks... Doamne, ce seară! Ce frumos fusese revelionul ăla! Ce frumoşi fuseseră ei! Ce vals! Ce fotografii! Ce privire îndrăgostită avea soţul ei...

Sami

Oof! Împinse uşa şi ieşi. Şi-şi privi ceasul - şase jumate...

Avusese o zi infernală. Imediat cum pornise motorul, sunase telefonul. Îl chemaseră urgent la spital, unde constatase că urgenţa era plină-ochi. Se ocupase de pacienţi; şi veniseră alţi pacienţi. Şi-apoi alţi pacienţi. Şi tot aşa, până acum zece minute - când reuşise să predea garda şi să intre în propriul birou. Se schimbase repede-repede, fiindcă avea o sarcină importantă de dus la îndeplinire...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Jaser. Oare dacă-i trimitea scrisoarea azi, reuşea s-o pună mâine la poştă?

- Alo?
- Salut.
- Aa, salut, Sami!
- Te-am deranjat?
- Nu, deloc! Chiar pot spune că mă plictisisem de autostrada asta!

Aoleu! Autostrada?

- Mai eşti în Paris?
- Nu; de ce?

Păi...

- S-a întâmplat ceva?
- Nu. Zaynah voia să ştie dacă mai eşti în Paris.
- Dacă e urgent, să ştii că pot să mă-ntorc!
- Nu, nu e cazul. Stai liniştit - că o ajut eu.
- Sigur, Sami? Fiindcă peste vreo zece kilometri o să am posibilitatea să întorc.
- Nu, Jaser. Stai liniştit. Te aşteptăm mâine pe la noi?
- Mâine seară - de dimineaţă sunt la spital.
- Bine. Atunci vorbim mâine seară.
- Vorbim. Salut!
- Salut!

Apăsă butonul roşu... oftă greu...

Dacă se urca acum, în clipa asta, în avion, ajungea în Paris la opt. Dar el era la spital; până ajungea la aeroport, până-şi lua bilet... În plus, cine ştie la ce oră avea zbor! Iar Poşta nu era deschisă non-stop! Nu asta era soluţia. Aşa că...

Aşa că oftă din nou şi porni spre maşină - o să pună el scrisoarea. Azi, aici, la prima poştă pe care-o vedea. Şi gata.

Ana-Maria

Aha! În sfârşit, venise şi el! Se grăbi să pună farfuriile pe tavă şi intră în living:

- Bună seara!
- Bună seara. Misiune îndeplinită.

Cum-cum? Sami zâmbea... Aa, scrisoarea! Aprobă cu capul... şi-l auzi lămurind-o în engleză:

- Jaser a plecat deja din Paris; aşa că am pus eu scrisoarea.

Cee? De-aici? Din Nantes?

- Ai pus-o la poştă aici? În Nantes?

Bărbatul se apropie de ea şi şopti:

- Ce te face să crezi că soţul tău e atât de prost încât nu ştie în ce oraş eşti?

Păi...

- Te aştepţi să aibă dubii în privinţa asta, după ce-a cunoscut-o personal pe băbuţa amabilă, la terasă?

... La urma urmei...

La urma urmei, ar fi fost bine ca Ştefan să "maseze" nişte trupe aici. În caz că ea va trebui să strige vreodată "ajutor", trupele alea or să-i prindă tare bine! Nantes era port; cu siguranţă, Jun avea mulţi oameni aici. Şi cum nu aflase nimic nou despre Jun Chèn, trăgea concluzia că încă nu fusese mazilit. Adică detronat. Adică tot el era şef peste oamenii ăia. Şi...

Sami porni spre scări:

- Mă schimb şi vin.
- Mulţumesc.
- Cu plăcere.

Îl privea lung...

Sami Fakhouri era un bărbat bun. Era un suflet bun. Trebuia să facă cumva să-l vindece! Trebuia să-l ajute cumva să se rupă de trecut - şi să transmită toată bunătatea asta într-un sufleţel mic, isteţ foc...

Gata - gata cu gândurile! Dacă copiii aflau că Sami pusese scrisoarea de-aici, din Nantes, or să-i facă capul calendar! Şi ei, dar şi lui! Şi numai de-asta n-avea nevoie medicul ăla obosit şi încercănat! Se vedeau clar cearcănele - semn că azi urgenţa fusese plină...

Isamu

Mm, ce bine era! Sus-sus! Jos-jos! Sus-sus! Jos-jos! Stâng-drept! Stâng-drept! Treapta aia era "de aur"! Se simţea, în sfârşit, "în viaţă"! Ieşise din letargia omului care-şi petrecea viaţa în fund pe scaun! Era transpirat fleaşcă - dar nu se va opri înainte "să marcheze" 200! Ajunsese la 180. Număra...

La naiba! Telefonul!

Lăsă baltă exerciţiul şi alergă în birou. Cine era?... Dl Ionescu?

- Da.
- Bună seara, Isamu.

Îl salutase în franceză, pe un ton serios... Se întâmplase ceva. Se întâmplase... Îşi descleştă maxilarul şi-l salută:

- Bună seara, dle Ionescu.
- Îmi pare sincer rău că sunt nevoit să te sun ca să-ţi dau vestea asta. Mi-aş fi dorit să nu o fac vreodată; dar...

Se întâmplase ceva rău! Ceva...

- ... Dar, din nefericire, în viaţă se întâmplă şi lucruri rele. Lucruri neprevăzute, care n-ar trebui să se întâmple.

Apăsă butonul difuzoraşului şi se aşeză încet pe canapea:

- Ce s-a întâmplat?

Dl Ionescu tăcea... Lăsă telefonul lângă el. Îl privea lung...

- ... În jur de ora 12, am vrut să-i fac o vizită lui Fei-Yen.

Nu se poate! Rândunica! Rândunica lui!

- Am găsit-o în pat, cu febră mare. Abia atunci mi-a spus că este însărcinată - şi că nu se simte bine.

Îşi acoperi faţa cu palmele - rândunica lui! Bebeluşul lui! Rândunica...

- Am chemat imediat o ambulanţă, cu un specialist. Au ajuns foarte repede, pentru că n-am sunat la 112...

Biata lui rândunică...

- Din păcate, pentru copil a fost prea târziu.

Iar el... El observase, atunci când plecase din Aurari, că Fei-Yen era palidă. Dar crezuse... Şi uitase complet... de copil...

- Medicul mi-a garantat că Fei-Yen se va reface - iar ceea ce s-a întâmplat azi nu va lăsa sechele fizice. Mă îngrijorează însă celelalte sechele; cele ale sufletului.

"Serios? Te temi că o să-l urască pe băiatul tău cel minunat?" Nu putea gândi altfel; nu acum. Soţia lui...

- Te las deci să te gândeşti un pic la discuţia noastră - şi mă duc înapoi, la ea. Oricând crezi că poţi să discuţi cu ea, dă-mi un telefon.

Să-l sune? Ca să discute cu ea? Cu rândunica lui? Ca s-o roage, eventual, să nu arunce asupra nepreţuitului lui băiat cine ştie ce blesteme? Sau de ce?

- ... Isamu? Pot să mizez pe tine? Nu de alta - dar nu vreau să chem un psiholog. Poate-ar reuşi să îndrepte o parte din lucruri; dar i-ar lua mult şi nu cred că ea îşi doreşte să discute cu un străin. Şi nici tu, nici eu nu ne dorim să implicăm un străin...

Aici, avea dreptate. Dl Ionescu i-ar fi chemat un străin - un foarte bun profesionist, căruia ar fi fost nevoit să-i povestească ce se întâmplase azi şi pe care ea oricum nu l-ar fi lăsat s-o ajute. Aşa că... Aşa că...

- ... Aştept telefonul tău.

Şi gata - îi închisese. Se ducea înapoi, la rândunica lui... şi probabil că-i spunea că sunase la Cannes, dar el făcea un duş - iar Isabelle îi promisese că-l va anunţa cât mai repede...

La naiba! De ce? De ce trebuise să se întâmple asta?

Luă telefonul şi apăsă butonul verde - va vorbi cu ea. Nu putea risca s-o piardă! Rândunica lui era tristă acum! Şi cu siguranţă existau în casa aia cel puţin o mie de lucruri cu care rândunica lui îşi putea face rău! Şi chiar dacă scotoceau şi-i luau absolut totul - holtşurubu-rile Anei deveniseră de-a dreptul legendare! Suna... Tresări la auzul vocii ei!

- Isamu?
- ... Fei-Yen?
- Am pierdut copilul! Am... L-am pierdut...

Aah! Plângea cu sughiţuri! Şi asta nu era bine deloc! Îşi făcea singură rău! Ridică vocea la ea, în chineză:

- Nu mai plânge! Opreşte-te! Rândunico!

N-avea nici o şansă s-o oprească aşa. Fei-Yen plângea în hohote. Se îndoia că-l mai asculta pe el! Dar nici nu putea să tacă! Aşa că se grăbi să turuie:

- Te rog, nu mai plânge aşa! Dacă te vede plângând în halul ăsta, îţi ia telefonul! Şi nu mai apucăm să vorbim! Te rog! Gata cu plânsul!

Asculta... Probabil că-şi acoperise gura cu palma, fiindcă auzea plânsul mult mai înfundat... Şi-acum să-i spună! Să încerce măcar s-o remonteze un pic! Spera să fie credibil...

- ... Orice ai spune tu, oricât de rău te-ar supăra cuvintele mele, eu cred că e mai bine că s-a întâmplat aşa. Eu aici, tu acolo, amândoi în tensiune - cine ştie ce se putea întâmpla! Cine ştie dacă bebeluşul ar fi fost sănătos!

- Cum poţi spune asta?!

Păi... Soţia lui şopti:

- Tu nu l-ai vrut!

- Fei-Yen! Tu te auzi ce spui? Cum poţi spune aşa ceva?

Îi aştepta reacţia...

- ... Iartă-mă... dar...

- Te iubesc şi mi-e dor de tine. Şi nu ştiu cum să fac să te ajut să fii liniştită în privinţa mea. De-asta am cedat şi... În orice alte condiţii, n-aş fi fost de acord să rămâi însărcinată. Nu în momentul ăsta! Nu în felul ăsta! Nu aşa, despărţiţi - eu aici şi voi acolo!

- Isamu,

- Fei-Yen, tu ştii cel mai bine cum se fac copiii! Tu l-ai făcut şi l-ai crescut pe Liwei! Tu ştii exact câte teste şi câte analize ai făcut înainte să rămâi însărcinată cu el! Şi le ştii şi pe cele din perioada sarcinii! Ştii cum am fost noi doi atunci! Ştii bine că nu făceai un pas fără mine... Ştii că nu puteam să vă las singuri mai mult de cinci minute... Ştii - da?

- ... Ştiu...

- Am cedat. Nu trebuia să cedez. Trebuia să aştept să vă întoarceţi - şi doar atunci când toate problemele s-ar fi sfârşit iar voi aţi fi fost lângă mine... Doar atunci...

- ... Ştiu că ai dreptate... Dar... Dar am simţit...

- Şi eu am simţit că v-aş putea pierde într-o clipă. Şi totuşi... Şi totuşi, am greşit. Amândoi. Trebuia să aşteptăm...

Rândunica lui plângea în continuare; dar era un plâns potolit, resemnat, semn că reuşise să rostească cuvintele potrivite... Oftă greu:

- Îţi promit că războiul se va termina în curând. Îţi promit că vom scăpa cu bine din războiul ăsta. Şi îţi promit că voi fi din nou alături de tine - nedespărţit de tine şi de ea...

- Ştiu... Am încredere în tine. Ştiu că faci tot ce poţi ca să scurtezi nebunia asta. Iar dacă tu promiţi...

- Îţi promit că rochiţele vor apare în casa noastră în cel mai scurt timp posibil. Şi rochiţele, şi fundiţele, şi păpuşile... Şi biberoanele, şi uleiul pentru bebeluşi... Şi noptiile nedormite, şi goana la pediatru, şi tona de lapte praf... Containerul de pamperşi...

Gata - o făcuse să râdă. Bun! Continuă:

- Acum m-aş urca în avion - dar mă tem că nu pot pleca de-aici.

- Stai liniştit. Acum, că ai promis şi-am descoperit că ţi-ai făcut şi unele planuri...

Îşi şterse lacrimile şi zâmbi şi el:

- Sesizez oare un şantaj mascat?

- Îl sesizezi târziu - ai promis deja!

Acum era bine. Acum era liniştit. Adică semi-liniştit - fiindcă îşi aminti şi întrebă:

- Liwei e bine?

- Da; e bine. E aici, lângă mine...

- Întreabă-l pe dl Ionescu dacă mă lasă să vorbesc cu el.

O auzea întrebând... şi auzi imediat vocea lui Liwei:

- Tată?

- Liwei! Să nu fii supărat! Auzi? Să nu te îngrijorezi! Să ai grijă de mami şi să stai foarte liniştit!

- Da, tată. Stai liniştit - că am eu grijă de mama.

- Şi să nu fii supărat. Mâine, după ce vă odihniţi bine amândoi, discută cu mami; o să vezi că, într-un fel, e mai bine că s-a întâmplat aşa.

- Da, ştiu. Dl Ionescu ne-a spus ce complicaţii putea să aibă bebeluşul... de la sperieturile mamei şi tristeţea inevitabilă din sufletul ei.

- Deci eşti liniştit - da?

- Da, tată. Sunt foarte liniştit. Şi am eu grijă de mama.

- Bine. Dă-mi-o pe mama.

Aştepta...

- Da.

- Te iubesc.

- ... Şi eu...

De ce n-o spunea? Credea că dl Ionescu ştia chineză? Şi că o să-i întrerupă? Fei-Yen oftă greu:

- Mă tem că va trebui să închid.

- Asta e! Nu-i nimic! O să mai vin la voi! Imediat cum reuşesc să-mi fac o "fereastră", vă vizitez.

- Bine. Să nu exagerezi; bine? Să nu-l faci să vină iar aici...

- N-am să exagerez. Promit!

- Dl Ionescu îmi face semn să nu închid, pentru că vrea să-ţi mai spună ceva.

- Bine, rândunico.

- ... Noapte bună, iubitule.

- Noapte bună, rândunico.

Aştepta...

- Alo?

- Dle Ionescu, vă mulţumesc că aveţi grijă de familia mea.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Vreau să te rog ca, pe viitor, să mă anunţi înainte să vii aici. Ca să mă ocup personal de asta şi să nu se mai repete vreodată scenele de ieri.

Adică îl lăsa să vină la ei?... Nu, îşi pusese întrebarea greşită! Adică dl Ionescu se ocupa personal de securitatea lui, pe durata şederii în Aurari? Uau! Dl Ionescu îi sesiză tăcerea, aşa că continuă:

- Nu cred că, ieri, aş fi putut să-l opresc pe Ştefan; dar toţi ceilalţi puteau fi opriţi. Iar pe viitor, aş vrea să evit repetarea scenelor de ieri, din orăşel.

- Iar eu nu vreau să fiu un factor de presiune, sau de tensiune. Dar n-am putut să vă sun.

- Pe viitor, te rog s-o faci.

- Pe viitor, o să vă sun.

- ... La revedere, Isamu.

- La revedere, dle Ionescu.

Privi ecranul... Uau! Uau - ce mult vorbiseră! Îi lăsase să vorbească atât de mult? Nu-i venea să creadă! Aproape zece minute! În condiţiile în care ieri orăşelul ăla aruncase cu pietre după el...

Deci rândunica lui pierduse copilul... Se simţise rău încă de ieri - dar luase, probabil, analgezice şi strânsese din dinţi, rugându-se să-i treacă, să-şi revină cumva...

Fei-Yen nu greşise singură. Greşiseră amândoi. El greşise, acceptând... Dar de ce acceptase ideea bebeluşului? El nu ştia că familia lor era în mijlocul războiului? Că el era mingea de ping-pong dintre nebunii ăia - şi amândoi tânjeau să pună mâna pe sforile prin care îl puteau controla? Cum putuse el să accepte ca ea să riste să rămână gravidă acolo, în Aurari, în tensiune şi nervi şi teamă, fără analize medicale, fără o minimă pregătire... măcar psihologică...

El era vinovat pentru ceea ce se întâmplase. Numai el. Ar fi putut spune nu; iar ea ar fi fost tristă, îngândurată, bănuitoare - dar n-ar mai fi trecut prin asta! Aşa, stabiliseră că făceau o fetiţă - şi uite ce nenorocire se întâmplase azi...

Realiza acum că fusese atât de bulversat, că nici n-o întrebase cum se simte! Dacă se simte bine! Dacă o durea, dacă medicul păruse ginecolog sau stomatolog... Dl Ionescu îi indusese starea aia de siguranţă. Se ocupase dl Ionescu - aşa că era bine... Simţea că are mult prea multă încredere în tatăl duşmanului lui Jun; dar nu putea fi altfel. Pentru că avea încredere în el. Trebuia să aibă încredere în el, ca să nu-şi piardă minţile...

Se simţea gol. Pustiit. N-o pierduse pe ea; nu pierduse nici băiatul. Pierduse promisiunea unui bebeluş peste opt luni - şi cum îl dorise mult, se simţea pustiit...

5 septembrie 2011 - luni

Ştefan

Fuma. Aştepta confirmarea băncii - şi telefonul fostului proprietar al hotelului. Semnaseră actele, făcuse plata şi-acum aştepta OK-ul. La aşa sumă, banca aia se crispase rău - şi probabil că toţi angajaţii cu funcţie de conducere trebuiau să semneze pe hârtia lui! Deşi, vorba aia - era banul lui, dreptul lui, dorinţa lui să dea atâtea milioane de euro dintr-o dată...

Hotelul era frumos. Era... hotel! Era bun! Avea 12 etaje şi câte 10 camere per etaj. Sus, la 12, erau două apartamente uriaşe. Avea trei restaurante, sală de conferinţe, piscină la subsol şi oferea toate condiţiile pentru un sejur "de vis". De-ăla, "all inclusive". O să schimbe mobila; o să schimbe produsele de curăţenie - şi, probabil, şi femeile de serviciu. Când trecuse el fugitiv pe-acolo nu-i plăcuse deloc ce găsise! Se întreba când să-l renoveze de-adevăratelea - adică cu zugrăveală şi toate celelalte. Dar n-avea când acum. Şi n-avea nici de ce! Hotelul ăsta era, aşa... de umplutură! Loc de muncă pentru omul lui Moreau! Din fericire, hotelul se va susţine financiar. Nantes era un oraş mare, port important la Atlantic...

O să se ducă şi el pe-acolo. O să supravegheze lucrările. Îşi făcuse calculele şi scrisese deja mail-ul cu instrucţiunile precise. O să facă "etaje tematice". Câteva "Neoset", câteva "clasic" câteva "renascentist"... Unul dintre apartamente va fi modernism împins la extrem; celălalt va fi un fel de copie minusculă a apartamentului regelui, din Palatul de la Versailles. O să-şi scalpeze rău clienţii de bani! Dar va merita! Va merita din plin! Acolo, în apartamentul regelui, nu va exista nici măcar telefon! Vor exista, în schimb, doi valeţi... şi-o tabletă. Pentru cine se plictisea. Sigur vor da şi peste cinefili împătimiţi...

Gata! În sfârşit, îi confirmaseră plata! Ridică privirea spre Rebeca:

- Sună-l - avem confirmarea. Să-şi verifice contul.

Consiliera lui era un pic palidă. Ea făcuse plata; el doar o contrasemnase. Bineînţeles că Rebeca se gândea la toate relele posibile... Se ridică şi scoase mobilul - că toată procedura asta "ca-n filme" era o prostie uriaşă! Se opri lângă fereastră - trebuia s-o sune pe Graţiela şi să-i dea mail-ul şi unda verde pentru renovarea hotelului. Şi, după aceea, trebuia să se gândească un pic dacă să-şi găsească o consilieră pe latura de imobiliare. Nu de alta - dar cazinoul din Le Mans trebuia demolat. Acolo va fi "proprietatea 3 în 1". Rebeca lui o să se facă stacojie când o să afle cum o botezase...

O să facă o şmecherie. Una de-aia mare, "dintr-o suflare". O să înfiinţeze "în simultan" 20 de firme, o să numească 20 de directori şi-o să umfle "la greu" devizele - şi pentru demolare, şi pentru construcţie, şi pentru mobilier... Şi pentru închirieri de utilaje... Pentru tot ceea ce va urma. Directorii executivi vor fi consilierii lui; vor avea în spate o armată de specialişti adevăraţi, cu studii şi experienţă şi toate celelalte. Specialiştii vor munci; directorii executivi vor spăla şi vor împărţi caşcavalul. Iar el se va muta cu o treaptă mai sus, pe drumul spre locul lui Leonard. La urma urmei, era un afacerist serios? Sau un panglicar? Cine-a mai pomenit afacerist serios fără cel puţin 20 de suveici?

Graţiela vorbea la telefon; aşa că Aleodor se grăbi să se apropie:

- Rebeca tocmai a confirmat tranzacţia. Banii au ajuns la el.

- Aşa cum era şi normal. Sună-l pe Moreau; să-şi trimită mâine dimineaţă omul acolo, cu un ecuson de maestru în amenajări interioare şi toate dispozitivele necesare pentru dotarea a 11 camere. Câte una per etaj, mai puţin penthouse-urile. Să o contacteze pe Graţiela; o să-i spună ea mai departe ce şi cum.

- Am înţeles.

- În orice caz - renovarea va consta momentan în schimbarea mobilierului. Să se descurce aşa.

- O să se descurce.

- Bun. Să nu uiţi să rosteşti cifra 11.

Îl electrocută bine, ca să nu uite... Şi se abţinu să zâmbească - Graţiela văzuse apelul lui şi se grăbise să-l sune.

6 septembrie 2011 - marţi

Ştefan

Era nouă fără un sfert. Era linişte. Fumau. Se pregăteau să înceapă o nouă zi fructuoasă, în biroul conacului. Întâi or să-l dea pe Aleodor în fibrilaţii complexe, cu înfiinţarea celor 20 de firme. Apoi consolidau. Stabilizau şi consolidau Raina Consulting - care înainta din succes în succes, cu forţa şi determinarea unui fluviu. Iar asta era bine. Nea Nicu Cărare nu-l convoca la reşedinţa din Bordeaux, Moreau nu-l deranja nici cu un mail măcar - semn că specialistul în amenajări interioare n-avea probleme cu firele şi wireless-ul... Diamant raporta şi el din România succes după succes, banii curgeau din toate părţile, maşinile de spălat nu scârţâiau...

Hotelul se dovedea a fi un nou pilon pentru Raina Consulting. Unul puternic. Solid. Stabil. El şi consilierii lui îşi petrecuseră noaptea de sâmbătă într-un restaurant select din Nantes; aşa că se aflase repede despre schimbarea iminentă a proprietarului acelui stabiliment. Daria, noua directoare a hotelului, îi raportase aseară că locaţia era acum plină-ochi - şi făcea rezervări pentru luna octombrie deja. Ori nu pricepuseră ei bine şi-şi închipuiau că or să dea de el în recepţie, ori... Ori îşi băgase nasul nea Nicu. Sau superiorii lui. Nu conta; nimic nu mai conta acum! Treaba mergea înainte. Alta era îngrijorarea lui... şi-a ei.

Sceneta lor mergea şi ea înainte. Sâmbătă seara dăduseră un adevărat spectacol! Restaurantul select se umpluse cu români cu stare şi manelişti celebri. Rebeca dansase non-stop. Dansase aşa cum ştia ea. Youtube-ul era plin de Rebeca lui - şi-asta nu din dispoziţia lui, sau a lui Aleodor. Dacă n-ar fi fost atât de botoasă, i-ar fi spus să-şi cumpere un registru de-ăla gros, de 200 de file, şi să se-apuce să-şi scrie admiratorii la rând, cu virgulă, ca să-ncapă toţi! Numai că Rebeca era botoasă. Era tristă. Era singură - şi nu putea nici măcar să-i facă un apel lui Diamant, sau...

Rebeca lui era o femeie hotărâtă. Dacă îşi punea în cap să facă ceva, făcea. Îşi pusese-n cap să înveţe - iar atunci când nu era cu el sus, la mansardă, sau cu Adina în birou, Rebeca era în camera ei, cu cărţile şi caietele în faţă. Acolo o găsise întotdeauna când avusese nevoie de ea. Nu în curte, nu la televizor, nu dând spargere la frigider. Rebeca lui învăţa pe rupte! Iar lui îi plăcea de consiliera lui. Îi plăcea aşa de mult, de-i venea s-o pupe apăsat pe frunte! Fata asta o să fie mare...

Se mută la fereastra cealaltă, lângă ea, şi o cuprinse uşor cu braţul:

- Ţi-e dor de el?

Capul roşcat aproba încet... făcându-l pe el să se gândească la o scuză plauzibilă pentru a-l chema pe Diamant aici... Oftă greu:

- Şi mie mi-e dor de ea...

"Iar războiul stagnează, iar şefii lui Jun trag de timp, iar avansarea noastră întârzie, iar copiii mei oftează şi sunt trişti... Iar ea spală şi găteşte pentru doi străini şi-şi petrece serile uitându-se la filmări cu sceneta noastră..."

Îi era dor de ea. Ştia că nu trebuia s-o caute. Ştia că, orice-ar fi, trebuia să se abţină. Situaţia era destul de tensionată; ioc război, ioc decizii chineze, ioc avansare... Femeia mult mai frumoasă ca Luna ofta şi ea, undeva în Nantes, şi-şi îmbrăţişa copiii şi le reamintea că vor petrece Crăciunul cu tati... Şi poate că stătea şi ea aşa ca el, la fereastră, şi privea norii şi se gândea la el...

Da' las' că se-ntorcea ea! Şi-atunci o să-i arate el! O să vadă ea... când se-ntorcea...

Unde vor locui, atunci când se întorcea Ana? Aici, în conac? Sau vor reveni în vila de la Cannes? Ar fi putut să se întoarcă - pentru că, în clipa când Ana va reveni lângă el, Fei-Yen va reveni la Cannes, în vila proprietate personală. Iar Isamu va goni la ea. Iar el îl va suna pe Claude şi-i va da noile ordine. Aşa că s-ar fi putut întoarce la Cannes. Dar oare era bine să se întoarcă la Cannes? Sau era mai bine să rămână aici, la conac? Avea sentimentul că "retragerea la conac" semăna un pic cu retragerea lui Nicu Cărare la castel; aşa că nu era foarte sigur că varianta cu conacul era bună. Şi uite că nu ştia ce să facă... Uite că nu va reuşi să-şi răspundă la întrebarea asta fără ajutorul reginei... Fără ea...

Stinse ţigara... Oftă greu... Şi bufni în râs!

Roşcata

Era linişte. Fumau. Se pregăteau pentru o nouă zi de succese financiare, tras de fiare şi lecţii intensive. Era mândră de ea din toate cele trei puncte de vedere. În birou, se descurca impecabil; la mansardă, exerciţiile îi ieşeau foarte bine. La lecţii, făcea faţă cu brio. N-o deranjase pe Adina nici măcar o dată, nici măcar cu o întrebare...

Era tristă. De duminică dimineaţa, nu-l mai văzuse pe Diamant. Făcuseră videoconferinţă la doişpe fix; atunci îl văzuse ultima oară. Atunci se priviseră ultima oară lung, cu subînţeles. Atunci îi transmisese el, ultima oară, că poate să stea liniştită - fiindcă sufletul lui e plin cu ea... Şi-i era dor de el. Deşi stropise perna lui cu after-shave, nu mirosea a Diamant; mirosea doar a after shave. Nu-l putea visa; iar izul ăla de parfum "corect", neatins, o întrista în fiecare seară. Numai că nu ştia cum să-l roage pe Ştefan să-l cheme aici, la conac. Nu ştia dacă să-l roage aşa ceva! Şeful ei fusese limpede în exprimare: se vedeau cu adevărat doar unde, când şi cum le spunea el. Iar el tăcea... Războiul stagna...

Iar ea şi şeful ei jucau foarte bine, foarte credibil, sceneta. Toţi hăuleau şi fluierau "specific" atunci când se ducea ea la dans; şi toţi strigau "Ştefane" şi-l făceau atent la opturile ei. Sâmbăta asta, el venise personal de patru ori la manelist şi-i făcuse dedicaţii. Şi-i comandase melodii cu versuri concludente - nu de dragoste, ci de-amor fierbinte! Când o să se întoarcă regina, ea o să aibă o problemă uriaşă! Femeia aia n-o s-o creadă când o să-i spună că regele nu se atinsese de ea. De vreme ce văzuse cu ochii ei, pe youtube, toate filmuleţele alea... Şi va afla că regele dormise cu consiliera-n pat...

Stinse încet ţigara în scrumieră şi ridică privirea spre cer: unde era Diamant acum? Ce făcea Diamant acum? Se gândea, oare, la ea? Sau îşi umpluse viaţa cu sarcini şi îndeletnici complicate, ca să poată să-şi scoată din cap depărtarea asta nesuferită? În România, era ora opt; probabil că abia se trezise, sau mânca şi se pregătea să se ducă la primărie...

Oftă greu - şi tresări! Că şi el oftase greu! Oftaseră amândoi la unison - ca îndrăgostiţii... Şeful ei bufni în râs - şi-o trase scurt şi-o pupă apăsat pe frunte:

- Lasă, fă - că toate se rezolvă pe lumea asta! Lasă, că vine şi rândul nostru! Şi-atunci să te ţii!

Aprobă şi se lăsă întoarsă spre uşă:

- Hai să consolidăm! Hai - că avem nevoie de caşcaval mult, ca să-l îndesăm pe gâtu' şefilor şi să le luăm mau'!

Asta aşa era! Le trebuia mult caşcaval. Nu ştia cât; în orice caz, le trebuia mult-mult de tot! Şeful ei nu-şi vindea din afaceri ca să obţină bani pentru afacerile lui Leonard - aşa că trebuia să aibă cash. Mult-mult de tot. Şi de-ăla curat, şi de-ălălalt. Iar războiul era destul de costisitor! Şi-n plus, la nouă şi zece Ştefan avea videoconferinţă cu Dimitri Popov. Apoi trebuia să discute şi cu Dejan. "Mirosea" a petrecere sârbească luna asta - una de-aia cu caşcaval neimpozabil...

Florentin

Opri motorul şi oftă greu, adânc, din tot sufletul... Era acasă.

Azi fusese o zi infernală. Azi fusese o zi de-aia de coşmar, de încă nu se inventase un thriller mai apăsător decât ea. Azi, după ce el aprovizionase toate florăriile şi se dusese la Crina doar ca să constate că

bucăţica ruptă din soare avea o migrenă nenorocită rău, apăruse Economicul. Năvăliseră puţin după prânz, în toate florăriile firmei. Iar pe el îl chinuiseră ca pe hoţii de cai. Ca o cireaşă peste tort, Violeta trebuise să se întoarcă acasă la şapte - iar el rămăsese singur cu toţi inspectorii...

Dar uite că se terminase şi ziua asta infernală! Îi lămurise, le dăduse toate actele, sunase şi contactase pe toată lumea, îi dusese pe inspectori pe la casele lor... Şi se părea că o să iasă "curat" la controlul ăsta, atunci când o să se termine. Peste vreo săptămână, adică. Nu era foarte curat, dar nici n-o să fie sancţionat. Cel puţin aşa spuseseră ei azi, pe bancheta din spate! Rămânea de văzut ce se mai întâmpla mâine! Ziua de coşmar se va transforma mâine într-un serial...

Coborî şi încuie maşina. Şi porni, încetişor, spre propria poartă.

Era linişte în casa părinţilor lui. Luminile păreau stinse; doar în bucătărie era becul aprins, iar ăsta era semn că se duseseră la culcare. La zece jumate, normal că se băgaseră în pat! Ei erau oameni normali! Oameni în vârstă, pensionaţi pe merit după atâţia zeci de ani de muncă... şi cu florile, şi cu copiii...

Descuie uşa şi intră. Şi, aproape imediat, uşa bucătăriei pocni. Îi zâmbi sincer - adică cu toată oboseala acumulată peste zi:

- Bine te-am găsit.

Violeta era încruntată. Pentru o fracţiune de secundă, se întrebă ce s-ar fi putut întâmpla, de-o găsea atât de "neagră"; dar auzi guriţele fetelor, aşa că îşi răspunse singur la întrebare. Copiii aveau insomnie, aşa că Violeta era obosită şi irascibilă. Păi, nu-i nimic - o împăca el imediat! O prinse de mijloc şi-o trase spre sărut; şi nu mică-i fu uimirea când fu îmbrâncit cât colo!

Uau!

Soţia lui ridică mâna şi-i azvârli ceva alb, ţipând:

- Mai nou, îţi trimite şi poze!

Cum-cum?

- Foarte frumos, Florentine! Foarte frumos din partea ei!

Cine-i trimitea poze? Plecă privirea...

- Ia să-i trimit şi eu o poză cu mine şi fetele! Să vedem ce face atunci!

Timbrele! Ştampila poştei franceze! Ştampila "par avion"! Doamne! Dumnezeule mare! Ana trimisese iar un plic! Se repezi şi-l luă de jos; şi văzu imediat hârtia ruptă!

- Ia să-i scriu şi eu! Şi să trimit plicu' la bărba-su! Să vedem dacă-i convine!

Aoleu! O apucă zdravăn de umeri:

- Ai deschis plicul!

- Bineînţeles că l-am deschis! Ce, tu nu-l deschizi?

- Nu; eu nu-l deschid niciodată.

Vedea în ochii ei că nu-l credea...

- ... Nu mă interesează ce scrie muierea aia pe hârtie; eu doar dau un telefon şi chem un om de-al lui, să-şi ia scrisoarea!

- Da' de ce, mă? De ce dracu nu te lasă-n pace?!

Hei! Păi ce făcea - zbiera la el? Plecă încet capul, privind-o "promiţător":

- Fă, lasă clonţu' mic...

Iar în momentul ăsta discuţia era mie-n sută încheiată. Dădu să se concentreze asupra plicului, dar Violeta ţipă de-a binelea:

- Ba nici nu mă gândesc!

"Ei, stai aşa! Stai, că te-nvăţ eu!"

Dădu drumul plicului, o înşfăcă de umeri şi-o smuci cu putere faţă-spate, ţipând şi el:

- Fă! Tu vrei să te plesnesc?

Palmele Violetei se proptiră în pieptul lui - nevasta lui încerca să scape din strânsoare. Dar n-avea şanse. Oboseala acumulată peste zi, frecuşul ălora de la Economic şi ţipetele recente îl scoseseră din sărite. Aşa că era, din nou, de necontrolat de către ea. El însuşi se controla greu...

Scâncetul din uşă îl făcu să tresară...

Veniseră amândouă în uşa camerei lor. Aurora îl privea lung, extrem de serioasă; Selena scâncea. Miorlăia ca o pisică subnutrită şi freca ochii. Dar uite că îl oprise...

... Ce naiba făcea? Ce-avea, de făcea aşa?... Şi, pentru Dumnezeu! - de ce făcea asta? Pentru ea? Pentru Ana? Pentru scrisoarea de dragoste trimisă de Ana lui Ştefan?

Dădu drumul umerilor nevestei lui şi se întoarse spre fete. Aurora se grăbi să dispară în cameră; Selena, însă, nu se clintea de-acolo. Freca ochii şi scâncea; şi îl privea cu teamă... Se grăbi s-o ia în braţe:

- Hei! Nu mai plânge!

Micuţa îl împingea şi scâncea "mami"...

Făcuse o scenă oribilă... pentru scrisoarea Anei pentru Ştefan...

Violeta îi trase uşor fetiţa din braţe - iar mânuţele mici o luară imediat de gât. Se vedea cu ochiul liber cât de ataşate de ea erau amândouă fetiţele! Şi era şi firesc să fie aşa! El umblase zi de zi prin oraş, ca să facă bani; şi ca să se plângă de ele. Ea stătuse cu ele, ea le crescuse, ea se jucase cu ele, ea le împăca mereu...

Ridică plicul şi-l băgă în buzunar; şi oftă greu:

- Nu mai am nimic de-a face cu ea. Dar, pur şi simplu, îşi trimite căcaturile aici! Crede-mă că, dacă aş şti unde să mă duc sau ce număr să formez ca să-i spun să înceteze, aş face-o fără să clipesc! Dar nu ştiu. Nimeni nu ştie. Nici el nu ştie...

Violeta îi întoarse spatele şi intră în camera fetiţelor. Gata - le băga în pat. Cearta se încheiase. Cedase ea - şi încheiase discuţia, de dragul Selenei. Numai că el n-avea nici timpul, nici concentrarea necesare pentru calculul ăsta. Aşa că intră în baie şi închise uşa.

Plicul ăsta era considerabil mai gros decât ultimul. În plus, de data asta Ana scrisese la expeditor un nume bărbătesc şi-o adresă ceva mai credibilă decât ultima. Asta era bine; asta putea înşela vigilenţa chinezilor. Războiul lui Ştefan cu chinezii nu se terminase - ştia asta sigur, fiindcă primise plicul ăsta...

Da, era desfăcut; era tăiat, de fapt, cu cuţitul. Violeta îl tăiase cu grijă, gândindu-se că poate avea el un prieten în Franţa şi nu-i spusese şi ei... Desfăcu uşurel plicul... Se vedeau multe coli, împăturite individual...

Nu!

Ieşi şi îndesă plicul în buzunarul interior al gecii - nu se va uita în el! Refuza din toate puterile lui să se uite la scrisoarea de dragoste pentru Ştefan! Mâine o să facă un ocol pe la Bambina şi o să i-l ducă.

7 septembrie 2011 - miercuri

Florentin

Asculta zgomotele din casă. Fetele erau supărate pe el; şi cum nici el nu era foarte grăbit să dea ochii cu ele, prefera să stea la geam, ascuns după perdea, şi să se uite lung pe stradă. Şi să se întrebe dacă "peisajul" de azi era acelaşi cu cel pe care-l văzuse aseară, când se întorsese acasă. Nu de alta - dar aseară fusese atât de obosit şi de scârbit de toată ziua infernală pe care-o avusese, că nu se mai uitase-n jur. Şi era foarte important...

Selena se culcase supărată pe el. Aurora fusese de acord să fie pupată pe obraz - dar refuzase să-l pupe ea. Semn că şi ea era supărată. Cu Violeta nu încercase el să negocieze o împăcare. Până nu dispărea plicul ăla, până nu se convingea ea că bărbatul ei nu mai avea nimic în comun cu fosta nevastă, va mai dura. În concluzie, ea se culcase cu spatele la el. Ostentativ. Se întorsese şi el cu spatele la ea. Şi oftase...

Şi-apoi nu mai putuse să adoarmă. Fusese prea obosit; în plus, gândurile nu-i dăduseră pace. Oscilase între gândul de-a se uita totuşi în plic şi cel de-a arunca plicul la coş. Pe la doişpe jumate, când Violeta începuse să sforăie uşor, se ridicase. Se gândise că, dacă fuma o ţigară, se calma şi reuşea să adoarmă. Nici gând - pentru că descoperise "peisajul" de la fereastră şi totul primise o altă dimensiune. Adio somn - bun venit gânduri proaspete! Şi bun venit întrebare apăsătoare! Cât de important era plicul ăla? Cât de mult contau rândurile scrise de muierea aia? N-ar fi vrut să-l sune pe bărbatul care o recuperase atunci pe Ana - după ce aflase că el îi era naş de cununie lui Ştefan, îşi cam schimbase părerea despre el. Şi deci, nu sunase pe nimeni. Doar se uitase pe geam. Mai fumase... Se mai gândise...

În faţa casei, pe trotuarul de vizavi, staţiona o dubă. Albă. Fără geamuri. Fără şofer. Staţiona, pur şi simplu - de parcă era abandonată acolo. Numai că, în ultima jumătate de oră, pe trotuarul ăla apăruseră nişte bărbaţi. Şi era foarte ciudat - fiindcă ei nu veneau din dreapta dubei, dar ieşeau prin stânga ei şi se duceau spre cuptorul de pâine. Apoi, se întorceau cu pâinea - dar dispăreau prin stânga şi nu mai apăreau prin dreapta. De parcă el era îndeajuns de idiot ca să-şi închipuie că vecinul de vizavi avea musafiri! Şi toţi erau înfometaţi rău! Şi erau certaţi între ei, aşa că nu puteau să roage pe unul dintre ei să ia pâine pentru toţi. Mm...

Chestia asta îl înfuria. Încercau să-l intimideze - ca să-l ţină, probabil, departe de Diamant. Şi de Ştefan. Şi nu era genul care să se lase intimidat aşa. Lui nu-i spunea nimeni niciodată unde să se ducă şi ce să facă! Şi nici nu i se interzicea să se ducă undeva, sau la cineva! Nici taică-su nu-i "trasa" directive de-astea - darămite nişte miliţieni rupţi în coate! Şi uite ce norocoasă era muierea aia - iar scrisoarea ei de dragoste va ajunge, totuşi, la individul cu ochi verzi! Tocmai miliţienii îl ambiţionaseră...

Acum, el avea o problemă. Trebuia să se ducă la bucătărie, la micul dejun. Şi se gândea, obosit şi nedormit cum era la ora asta, că "muierea aia" - cum îi spunea, mai nou, mamei Florentinei - reuşise să se ascundă 5 luni de zile. Iar el avea un amplu cazier de idiot. Se gândea că tocmai dracii şi furia din curul lui puteau s-o dea pe muierea aia şi pe fetiţa lui pe mâna duşmanilor. Nu voia să facă asta. Ştia că, dacă ăia puneau mâna pe Florentina, o ucideau. Nu din cauza lui, ci din cauza dragostei lui Ştefan pentru ea. Aşa că ăia nu trebuiau să pună mâna pe Florentina. Şi cum Florentina ţinea mâna muierii ăleia în mânuţa ei...

Dacă se ducea în Aurari... Dacă se ducea în Aurari, duba aia o să prindă rădăcini în faţa casei lui - iar viaţa lui va sfârşi pusă integral pe hârtie, cu liniuţă de dialog şi toate celelalte. Şi-aşa, îl auziseră aseară certându-se cu Violeta pe tema scrisorii ăleia! Iar Violeta spusese multe! Spusese şi despre poză... şi despre "bărba-su"... Nici el nu fusese mai "sclipitor"; spusese cu guriţa lui că el dădea un telefon şi venea un om de-al lui Ştefan şi lua plicul... Trebuia deci să acţioneze altfel de data asta. Trebuia să încerce să-i fraierească. Telefonul lui probabil că era deja ascultat... Şi zău că se gândea, în momentele astea, la Diamant! La nebunul ăla de Diamant, care umbla ziua-n amiaza mare cu două pistoale la subraţ şi nu-şi permitea nici dracu să stea în calea lui! Se gândea să-l anunţe cumva, apropo de duba asta - şi să se ocupe el de potolirea mâncătorilor de pâine caldă. Dar nu era foarte sigur că asta era o rezolvare. Din câte înţelesese el, pe Ştefan îl apăra acum SIE; iar ăştia din dubă erau de la SRI. Risca deci să cadă din lac în puţ - şi să admire, mâine sau poimâine, şi-o parabolică mare montată pe blocurile alea din capătul străzii. Deci, nu ştia...

O să încerce să-i fraierească. Iar dacă nu reuşea să-i fraierească, o să-l anunţe pe Diamant. Se părea că muierea aia făcuse brusc o slăbiciune pentru "fostele rude". Întâi Asociaţia Florarilor, apoi Nicuşor, apoi el...

Se îndepărtă încet de geam şi intră în bucătărie. Masa era pusă; fetele mâncau deja. Violeta trebăluia pe-acolo - şi pigulea din farfuria ei, atunci când turele prin bucătărie îi aduceau paşii în apropierea micului dejun. Clipele astea îi aminteau de discuţia de la petrecerea lui Crin - şi se felicita că nu fusese de acord cu hotărârea ei de a-i mai face un copil acum, repede! Se felicita că măcar acum, în al doişpelea ceas, se dezmeticise şi el - şi nu-şi chinuia nevasta. Recunoştea, cinstit, că şi pe muierea aia o chinuise atunci...

Se aşeză. El avea o omletă cu şuncă. Fetele mâncau sandwich cu cremă de ciocolată. Nu voia s-o întrebe de ce nu ungea miere pe pâinea aia; tăcea. Nu voia să se amestece în felul cum le creştea. Era "specialitatea" ei. Nici ea nu se prea implica în bătutul cuielor şi vopsitul gardului! Şi nici în afacere nu se prea mai implica. N-avea când. După ce apăruse Selena, viaţa o îndepărtase pe Violeta lui de florăriile familiei. Iar ea, deşi iubea florile şi afacerea aia, o punea pe planul doi... după micuţe...

Nu putea să mănânce. Nu putea nici să fumeze aici, în nasul copiilor - dar nu putea nici să se ridice de la masă. Că femeia asta muncise ca să-i facă lui omletă, şi nu era corect faţă de ea s-o trateze aşa. Deci, stătea acolo şi se uita la ele. La fetiţele lui. Parcă erau două holograme "la viteză mică". De-abia mâncau! De-abia mestecau! Până şi hâţânatul ăla pe scaun era "la viteză mică"... Şi era o linişte apăsătoare... Selena stătea cu pâinea în mână şi cu gura goală şi se uita acum lung la el... Oftă greu:

- De ce nu mănânci? Mănâncă!

Iar micuţa ridică mâna spre guriţă. Şi apoi, fie din cauza neatenţiei, fie din cauza privirii lui fixe, scăpă felia de pâine. Mm...

Violeta era ocupată; pregătea prânzul. Toca ceva - nu ştia ce, pentru că el îşi privea fetiţa şi aştepta s-o vadă ce face. Iar Selena îl privea pe el... Arătă spre felia căzută pe masă. Mânuţa micuţă o luă, o puse în farfurie... Selena reveni apoi spre faţa de masă şi dădu cu palma peste ciocolată - ca s-o şteargă. Şi apoi o văzu răsucindu-se spre Violeta şi întinzând mâna spre ea! Hei!

Scena aia era incredibilă! Aurora mânca, impasibilă, cu ochii la Selena. Selena se răsucise în scaun şi întinsese mâna murdară de ciocolată spre maică-sa. Iar maică-sa nu ştia nimic din toate astea, pentru că toca. Iar în bucătărie era o linişte mormântală.

Mâna i se ridică, necomandată de creier. Degetele se strânseră scurt. Iar pumnul lovi cu putere masa!

Aurora scăpă şi ea felia de pâine; Violeta scăpă un ţipăt şi-i căzu cuţitul din mână. Selena se întoarse imediat spre el. Iar el... El îşi fulgeră fetiţa cu o privire furioasă:

- Şterge-te pe şerveţel! Ai şerveţel lângă farfurie - şterge-te pe el!

Aurora înlemnise; şi Violeta înlemnise. Selena îl privea lung; el o fulgera cu privirea aia furioasă şi arăta spre şerveţel... Chipul micuţei începu să se transforme... alimentându-i lui furia, pentru că făcuse el pe dracu-n patru şi speriase copilul...

Selena deschise guriţa şi începu să plângă.

- Hai la mami! Hai!

Nu-nu! Sări în picioare şi se întoarse spre ea - şi urlă din toate

puterile:

- Să nu te prind, fă!

Ochii albaştri se îngustară scurt... Selena nu mai plângea; fetiţa "îngheţase", şocată de urletul lui. Aşa că făcu un pas spre nevasta lui:

- Mişcă!

Uau - ce-o speriase! Deşi îl cunoştea prea bine deja - şi ştia că nu era violent, că nu obişnuia s-o lovească -, Violeta sărise înapoi, lângă dulap! Întinse degetul spre tocător:

- Pune mâna şi toacă acolo! Şi lasă-le să se descurce! Că tu le-ai crescut aşa! Tu le ţii în braţe doişpe cu douăşpatru şi le mesteci mâncarea! Lasă-le să pună mâna să facă! Ce, nu e-n stare să se şteargă pe mâini?

Nevasta lui şopti:

- ... E prea mică...

- E îndeajuns de mare ca să se şteargă singură pe mâini!

- La doi ani, e

- Auzi? Poate să se cace singură? Că dacă poate să se cace singură, atunci poate să şi mănânce singură! Şi nu mănâncă! Stă ca păpuşa şi aşteaptă să vii tu să-i mesteci!

"Florentina mea, la nici doi ani, punea masa cot la cot cu maică-sa! Şi lua şerveţelul şi ştergea stropii de ciorbă de pe muşama! Şi deschidea gura şi spunea când o chinuia mă-sa mare! Casa asta răsuna de guriţa ei!"

Îşi înghiţi instantaneu cuvintele... Violeta îşi trăgea nasul şi privea tocătorul...

Bun! Cu ea, rezolvase problema! Făcu un singur pas şi se mută lângă Selena:

- Uite şerveţelul. Şterge-te pe el.

... Bun - măcar luase şerveţelul ăla! Măcar dădea cu palma pe el! Bineînţeles că nu rezolva nimic, pentru că crema de ciocolată se uscase şi se întărise... El aştepta. O aştepta să termine de şters. Aurora era foarte atentă la ei; iar el tocmai le reeduca pe amândouă! Adică pe amântrei! O rezolvase pe-aia cu cărătul copiilor în braţe toată ziua; o rezolvase şi pe-aia cu cererea ajutorului pentru fiecare respiraţie. O va rezolva şi pe-aia cu muţenia, uite-acuşi! Ştia el ce urma; şi aştepta...

Într-adevăr, Selena întinse mâna murdară spre el. Tot aşa - fără cuvinte... Mârâi printre dinţi:

- Vorbeşte! Deschide gura aia mută şi spune ce-ai de spus!

O secundă, două... trei... patru...

- ... Mânuţa e muldală!

Bun! Îşi puse pe buze un zâmbet amabil şi reveni la tonul omenesc de zi cu zi:

- Aşa! Vezi că se poate? Vezi că ştii să vorbeşti?

O coborî de pe scaun şi-o aduse la chiuvetă:

- Şi pentru că tu eşti prea micuţă ca să ajungi până la robinet, o să te iau eu în braţe şi-o să te ajut să te speli pe mâini.

Aşa... Cuţitul reîncepuse să toace; nasul nevestei lui se trăgea periodic, semn că Violeta nu plângea încă - dar se pregătea intens să se-apuce... Gata. Mâna era spălată şi ştearsă. Reveni la masă şi-şi aşeză fetiţa în fund sus, pe locul unde-ar fi trebuit să fie micul dejun al Violetei. Şi, dintr-un singur pas, ajunse lângă Aurora. O aşeză şi pe ea lângă Selena şi le privi serios, de la egal la egal:

- Şi-acum o să stăm de vorbă - fiindcă tocmai s-a schimbat regula. Violeto, treci încoa!

Cuţitul se opri imediat. Iar nevasta lui veni imediat la el! Uau! Nu ridica privirea din pământ, dar se conformase! Deci se putea... Hm! Arătă cu degetul spre ea:

- Mami... e obosită. Şi ocupată. Şi chinuită. Iar voi sunteţi mari deja. Gata cu răsfăţul! Puteţi să aveţi singure grijă de voi! Sunteţi mari şi puteţi să vă ştergeţi şi singure pe şerveţel! Şi puteţi să vă duceţi singure să vă luaţi papucii - n-aveţi nevoie să vi-i aducă mami! Şi puteţi să deschideţi gurile astea mute şi să spuneţi ce vreţi! Puteţi să vorbiţi! Aveţi guri şi ştiţi să vorbiţi! Vorbiţi!

Iar răcnise la ele! Hm... Reveni la tonul normal:

- Eu, tăticul vostru, din momentul ăsta îi interzic lui mami să vă mai aducă totul la nas. Îi interzic să mai stea cu voi în braţe ore în şir şi să vă care în braţe pe-aici. Şi vă promit vouă că, dacă vă mai prind că staţi ca două puturoase şi aşteptaţi să vină cineva să vă dea toate alea, o să vă iau frumuşel aşa...

Şi le apucă bine de gulerele rochiţelor...

- ... Şi-o să vă bat până vă căcaţi pe voi! Puturoaselor!

Ăsta fusese urletul de final. Le săltă scurt şi le lăsă jos. Iar ele fugiră amândouă în camera lor... Se aplecă încet spre nevasta lui... şi urlă:

- Iar tu, Vio - dacă te mai prind că le cocoloşeşti şi le aduci şi le dai şi le mesteci mâncarea şi le sufli aer în nas, te joc în picioare!

Nevasta lui se ferea de el... Coborî tonul vocii:

- Şi încă ceva. Strict pentru informarea ta. Am ars plicul, azi-noapte pe la două. Să nu mă-ntrebi ce era înăuntru, că nu ştiu; l-am ars pur şi simplu. Nu mă interesează ce scrie muierea aia. În clipa când o să ştiu unde s-o găsesc, o să-i spun şi ei asta. Şi-o s-o şi plesnesc bine - ca să-i intre-n cap odată! Bărba-su are un milion de acoliţi; să le scrie lor!

Aşaa! Piruetă - şi ieşire. Şi închidere civilizată a uşii, că obţinuse tot ce-şi dorise. Acum...

Acum se ducea la Crina. Le ducea plicul şi stătea un pic de vorbă cu ea. Trebuia să se liniştească. Era nedormit şi supărat fleaşcă; şi-l aşteptau inspectorii ăia de la Economic, să-i frece ridichea! Nu era imaculat, aşa că nu era bine să dea ochii cu ei în starea în care era acum. Numai o amendă îi mai lipsea! Sau suspendarea vreunei autorizaţii! Îşi luă geaca... verifică să aibă plicul în buzunar şi ieşi.

Încuie uşa şi porni spre poartă. Nu îi dădu bărbatului de lângă dubă nici o atenţie; "oficial", el habar n-avea cine ce făcea în duba aia - sau pe lângă ea! Era doar o dubă de marfă - şi nimic mai mult. Urcă la volan, porni motorul... Şi-şi jură lui însuşi că, dacă duba aia o să pornească după el, îi ducea glonţ în Aurari! Şi nu aşa, oricum! Îl suna pe Diamant şi-i spunea că-i pică pe cap, cu tot cu SRI-ul care fila plicul lui Ştefan! Porni motorul şi demară.

... Se apropia de intersecţie. Nu se grăbea. Conducea încet, detaşat, deşi la ora aia ar fi trebuit să se grăbească serios! Tocmai decisese să-şi bage ambele picioare în controlul ăla - şi să plătească amenda, dacă l-or amenda! El ţinea musai acum să prostească SRI-ul. Ridică privirea spre oglindă... Nu părea să-l urmărească cineva. Dar dacă ăia din dubă nu erau miliţieni, ci spioni, nu va fi urmărit - ci preluat şi filat cu discreţie, din intersecţie-n intersecţie. Ăia de la Externe purtau mănuşi albe şi "ştiau meserie"...

Frână... Acum stătea la semafor şi-şi făcea planul. Deci se ducea la năşica şi-i ducea plicul... După care se liniştea şi el şi pleca la treaba lui. O să se-ndoape cu cafea şi Red Bull, ca să facă faţă zilei de azi. O să fie greu...

Verde. Înainta tot la fel - încet, calm, că nu-l grăbea nimeni...

Oare de ce era plicul atât de gros? Observase, aseară, mai multe hârtii în plicul ăla. Chiar se gândise că muierea aia îndesase înăuntru vreo patru coli, dar nu le îndoise împreună - ci una câte una. De parcă ar fi pus câte-o coală de la fiecare... Oare văzuse trei coli împăturite? Sau patru? O coală însemna patru foi; el văzuse ieri 12 foi, sau 16? Diferenţa dintre ele era poza. Fotografia. Violeta, care desfăcuse plicul, spusese "Mai nou, îţi trimite şi poze". Deci una era sigur o poză...

Drumul era liber. El avea senzaţia că plicul atârna greu în buzunar. Deşi era conştient că poziţia îi ţinea geaca la distanţă de corp, creierul lui îl tot pistona cu plicul ăla...

Scoase mobilul şi selectă numărul Crinei. Suna...

- Alo?

- Bună dimineaţa, prinţesa mea.

Gata - o luase cu leşin, aşa că zâmbi slab:

- Îţi cer oare prea mult dacă te rog să-mi deschizi poarta şi să mă suporţi cinci minute?

- Da.

- ... Eşti ocupată?

- Nu. Dar gândul de a petrece cu tine doar cinci minute m-a scos instantaneu din minţi!

- Atunci o să vorbesc cu năşica, să mi te lase jumătate de oră...

Crina râdea...

- Dar nu mai mult. Că am control de la Economic.

- Ştiu. Năşica zice să nu-ţi faci griji.

Viră dreapta pe străduţă:

- Deci, îmi deschizi poarta?

- ... Acum?

- Dacă o deschizi peste zece secunde, n-o să trebuiască să opresc în faţa porţii.

Gata - Crinuţa îi şi închisese! Şi-o zbughise, probabil, spre uşă! El se apropia încet de poartă... şi observa, cu coada ochiului, o Dacie 1310 neagră parcată vizavi de vila năşicii lui... Maşină aparent goală, dar lăsată acolo cu un scop aproape evident... Poarta se deschise larg, aşa că intră în curte şi frână - că era plin de maşini acolo! Oare... Nu. Dl Dobre nu venise aşa de matinal la Bambina. Sau venise cu o altă maşină. Oamenii serioşi, care se respectau, aveau de la trei maşini în sus. Crina zâmbea victorioasă...

Coborî şi încuie maşina. Şi o pofti s-o ia înainte... Şi calculă că ochii ei negri străluceau azi atât de frumos! Simpla lui apariţie o făcuse atât de fericită... că nici nu mai ştia ce să creadă! Zău că începea să se îngrijoreze...

Intră, închise uşa şi-o strânse uşor în braţe:

- Năşica e pe-aici?

- E în birou, cu nişte chioşcari.

Adică era ocupată. Bun! Îi fură un sărut şi arătă spre baie. Şi se grăbi să intre în cămăruţa micuţă şi să închidă uşa. Şi să scoată plicul!

Îl trase din buzunar... Şi-l lăsă pe policioară. Se aşeză pe capacul toaletei...

Nu ştia ce să facă...

Nu dormise toată noaptea. De dimineaţă, urlase la nevasta şi fetele lui. Intrase în baia asta chitit să scoată fotografia şi s-o privească - şi să-şi facă singur rău, ca prostul...

Avea nervii întinşi la maximum. Era în starea aia în care-i venea să fugă-n lume, cât mai departe de toţi şi toate care reprezentau viaţa lui - cea prezentă! Şi nu putea trăi aşa! Diseară, când se va întoarce acasă, tatăl lui o să-l întrebe de ce urlase la opt jumate de se zguduiseră geamurile! Ştia că, în clipa asta, mămica lui era în living, strângându-şi bine în braţe nora şi sfătuind-o să pună mâna pe făcăleţ şi să ia măsuri... Trebuia să facă ceva. Trebuia să se liniştească. Ajungea la concluzia că el era problema! El era neadaptatul! El se schimba instantaneu, atunci când auzea de muierea aia şi de bărbatul ei! Şi nu era normal! El singurel îşi punea piedică în propria viaţă! El le alerta pe amândouă - şi pe nevastă, şi pe amantă! El îşi punea tot neamul în cap! El era sursa...

El trebuia să facă ceva. Aşa că el stătea acum în fund pe veceul năşicii lui, care-l iubea şi-l scărmăna rău între corniţe, şi tocmai decisese să facă ceva! Să ia măsuri! Să pună punct chinului prin care trecea de-atâta timp!

Nu fetiţele lui erau problema. El era problema. El se implicase pe-atunci în creşterea Florentinei - în timp ce pe Aurora şi Selena le lăsase zi-lumină cu Violeta şi le pupase părinteşte pe creştet seara, zece minute. Îşi amintea acum că el îşi luase sarcina masajului şi băiţei bebeluşei Florentina încă dinaintea naşterii ei; dar nici pe Aurora, nici pe Selena nu se învrednicise vreodată să le schimbe de şosete. El o ţinuse pe Florentina în braţe, în timpul blues-urilor dansate în trei; de când se născuse Aurora, el jucase singur iar Violeta crescuse copiii. El o luase pe Florentina cu el peste tot, atunci când mamaia Lăcrămioara îşi dăduse-n petec. Acum, când Aurora şi Selena veneau la florărie, el era ocupat - şi nu cu ele. În plus, tocmai avusese o revelaţie! Copiii lui vorbeau! Ştiau cuvinte şi le rosteau! Ceea ce însemna că vorbeau mult, dar nu cu el! Şi nu în prezenţa lui! El le inhiba; el era factorul disturbator. El trebuia să se schimbe. Şi se întreba...

De ce le compara mereu cu Florentina? De ce uita mereu că Florentina era făcută doar pe jumătate din el? Şi de ce uita mereu că povestirile lui Nicuşor descriau o fetiţă crescută de un conte francez plin de bani? De ce uita că Florentina pleca la cumpărături cu bona şi cinci bodyguarzi şi avea propriul ei card de credit? De ce uita că Florentina se fotografiase într-un apartament a cărui închiriere costa 15.000 de euro pe noapte - iar fetiţele lui îşi cumpărau rochiţe din Bucur Obor? Florentina studia cu profesor particular! Florentina avea o angajată a cărei unică preocupare era buna creştere şi educaţie a minorei! Florentina scotea cardul şi se plimba cu yahtul. Fetiţele lui...

Fetiţele lui nu puteau fi comparate cu Florentina. Aşa că trebuia să tragă o linie... adică să dea paravanul la o parte, să deschidă uşa şi s-o îndese pe Florentina în ungherul în care era înghesuită mama ei. Şi apoi să încuie bine uşa, să reaşeze paravanul... şi să aibă mult mai multă grijă de nevasta şi fetiţele lui. Şi neamul lui. Şi afacerea lui. Şi viaţa lui.

Luă plicul şi scoase hârtiile. Prima era acoperită cu scrisul Anei. O puse imediat peste plic, înainte ca mintea lui să descifreze vreun cuvânt... Următoarea era scrisă de Florentina. Scria frumos; caligrafic şi ordonat. Se cunoştea că "studia" cu profesor particular! Probabil că o învăţaseră demult să-şi facă singură viramentele bancare la magazinele online... O aşeză peste scrisoarea maică-sii. Următoarea... Mai avea două hârtii. Una era cu siguranţă un desen; cealaltă se vedea clar că era acoperită cu tuş de imprimantă. Şi cum nu era deloc curios să vadă ce desenase băiatul lui Ştefan cu gândul la taică-su, lăsă desenul peste scrisori...

Trebuia să-şi ia adio de la ea. Probabil că acum le va vedea pentru ultima oară. Pe Ana n-o mai văzuse de mulţi ani; pe Florentina o zărise în pozele cu concediile lui Nicuşor. Dar o zărise în mişcare, din profil sau, cel mai ades, cu spatele. Cumnatul lui făcea eforturi supraomeneşti să fie prieten şi cu el, şi cu Ştefan! Şi cu socrii! Probabil că îi arătase fotografii sortate cu grijă...

Vedea, prin hârtie, umbra unui braţ... Despături încet coala...

... Nu mai putea respira. Se speriase. Îl speriase îngrozitor asemănarea...

Privea o fotografie de-a lui, cu păr pân' la umeri. Copilul ăsta îi semăna îngrozitor! Aveau acelaşi păr brunet creţ, aceleaşi gene lungi şi dese, aceeaşi formă a ochilor, aceeaşi formă a feţei... Probabil că tocmai asemănarea asta o înfuriase atât de mult pe Violeta, de-o făcuse să răcnească la el aseară...

Florentina era în stânga hârtiei - adică în dreapta mamei ei. Léon era în dreapta. Iar el semăna îngrozitor cu Ştefan! El avea părul lui Ştefan, ochii lui Ştefan, faţa lui Ştefan... Femeia aia nu le dăduse copiilor ei decât zâmbetul. Doar atât. Femeia aia râdea, în mijlocul fotografiei. Râdea şi strălucea, încadrată de el şi de Ştefan...

"Nu, Florentine! N-ai să plângi! Nu din cauza ei, oricum! Îţi interzic să te dai în spectacol aici - şi să cazi iar, din cauza ei!"

... Parcă era puţin mai bine acum...

Femeia aia slăbise. Faţă de cum o ştia el, slăbise cert. Dar imaginea din memoria lui era destul de înceţoşată; în plus, şi-o amintea gravidă cu Léon - adică "grasă din oficiu". După cum concluzionase el, lucra internă - adică era menajeră. Probabil că muncea mult şi mânca puţin - că äia nu erau proşti, să le dea mâncare cât pentru trei guri şi s-o lase să stea la telenovele toată ziua! Iar ea nu era genul care să-şi ţină copiii nemâncaţi. Da' las' că rezolva individul lucrurile - şi se întorceau la el. Şi-o să se îngraşe ea! O s-o hrănească maestrul cuţitar cu bobiţe dulci de struguri, culeşi cu mâna lui din Grădina Ursului...

Iar era sarcastico-tâmpit...

Îi privea lung, per ansamblu...

Străluceau. Toţi trei. Priveau obiectivul camerei foto şi râdeau. Iar ochii le străluceau - fiindcă se gândeau că făceau fotografia aia pentru Ştefan. Erau departe de el, ascunşi într-o casă în care muierea asta avea rol de menajeră, trăiau din ce piguleau de la gazde, se ascundeau de mafia chineză şi nişte servicii de informaţii, dar străluceau. Ei erau fericiţi şi-aşa. Muierea purta pe deget inelul de platină cu diamante cu care Ştefan o transformase în proprietatea lui. Aşa că ea era "a regelui". Ei erau "copiii regelui". Şi erau fericiţi. Aşa că...

Aşa că...

Aşa că erau mai frumoşi ca niciodată. Erau numai buni de reclamă. Şi nu el era răspunzător de asta - ci individul cuţitar. Iar el trebuia să reuşească să-şi înghită nodul din gât şi să încuie acum uşa. Şi să tragă înapoi paravanul construit de Violeta. Şi să-şi revină. Copilul

cu păr creţ şi ochi negri nu mai era al lui; era al bărbatului pe care-l simţea ca fiindu-i tată. Nu degeaba se spunea că copiii nu sunt ai cui îi face, ci ai cui îi creşte! Pe fetiţa asta o creştea Ştefan; iar ea râdea aşa pentru Ştefan! Aşa că...

Împături încet coala...

Puse totul înapoi în plic şi se ridică. Şi ieşi din baie. Crina vorbea la telefon; din fericire nota ceva, aşa că nu-i vedea mutra îngrozitor de lungă... Trecu prin spatele ei, se aplecă şi-o sărută pe păr. Şi-i şterpeli un plic A4, pe care-l îndoi "din scurt" şi-l ascunse sub geacă... Bun! Ia - Bambina se eliberase? Că nu se mai auzea nimic din biroul ei! Ciocăni corect...

- Da, Crina!

Intră şi bufni în râs:

- Tot un fel de floare te deranjează, tuşico...

- Oo, Florentine!

Bambina venea să-l îmbrăţişeze şi să-l pupe apăsat pe obraji...

- Ce mai faci tu, Florentine? Aud de la taică-tu că te supără Economicul!

- Nu pot să spun că mă supără...

- Ba eu văd că te supără rău! Că eşti nedormit! Şi tocmai de-asta, să ştii că am luat deja măsuri!

Serios? Ce măsuri luase?

- Am dat câteva telefoane; aşa că poţi să stai liniştit.

Aprobă şi scoase cele două plicuri:

- Dacă ai dat dumneata telefon, să ştii că sunt liniştit.

Băgă plicul mic în plicul mare şi-l lipi. Scrise mare, cu carioca, *"Pentru Ştefan"* şi i-l întinse - şi şopti:

- Să-i spui dlui Dobre că Violeta l-a deschis. N-a ştiut ce să nu facă; şi cred că a fost şi curioasă, dat fiind faptul că în ultimul timp am tot primit semnale din Franţa...

Bambina se albise toată, când luase plicul! Oftă greu:

- Şi să-i mai spui ceva dlui Dobre. Să-i spui să-i spună că, de aseară, în faţa casei mele stă o dubă de interceptare. Eu am numărat patru bugetari; dar s-ar putea să fie mai mulţi. Special pentru urechile lor, am răcnit azi prin casă că am ars plicul înainte să mă uit ce-i în el. Dacă m-or fi crezut...

- Stai liniştit, că-l sun acum!

- Mai bine nu-l suna. Mai bine, uite cum facem... Iau eu plicul şi pe Crina şi mă duc la apartament. Să trimită el pe cineva să-l ia de-acolo.

- Şi eşti sigur că ajungeţi cu bine până acolo? Nu de alta - da' am senzaţia că tu habar n-ai ce se-ntâmplă şi ce-i în joc în clipele astea!

Decise să se aşeze:

- Năşico... Eu am primit plicul. Sunt rezon şi i-l trimit, în loc să-l zvârl la gunoi. Restul nu mă interesează.

- Ba să faci bine să nu mai fii aşa! Şi să te intereseze!

- Aia nu mai e fetiţa mea, tuşico!

- Nu e vorba de ea! Şi nici de Ana! E vorba de toţi! E... Cum să spun...

Bambina se aplecă şi şopti, privindu-l lung:

- Ştefan valorează acum 700 de milioane de euro - cash, bunuri şi afaceri. Şi tot creşte! Iar până la sfârşitul anului, o să ia locul unuia care e atât de mare, că el stabileşte cât să fie evaziunea fiscală la flori în România. Ai înţeles?

Nu prea înţelesese el; dar... Dar, dacă ea era chiar atât de impresionată de Ştefan ăla, ştia ea ce ştia! Aşa că întinse mâna - şi primi imediat plicul. Bambina se ridică:

- Stai aici, până îl chem pe dl Dobre.

Prea bine! Stătea! Dar să facă bine să i-o trimită şi pe Crina! Că se plictisea! Simţea nevoia de-a se simţi iubit... măcar aşa, un pic! După ce le văzuse strălucirea...

Diamant

Claire cânta cu plăcere muzică românească. Raina îi trimisese azi câteva link-uri de la petrecerea din spatele casei unchiului lui; asculta, deci, Aurelian Andreescu. Probabil că părea ori nebun, ori moştenitorul drepturilor de autor, pentru că era în negru sexy, etala cele două pistoale şi-o maşină blindată bestială şi asculta *"Tu eşti primăvara mea"* la volum destul de mare...

Aoleu! Da' cine-l suna la ora asta? Scoase telefonul... Titel?

- Da.

- Salut, Diamante!

- Salut, Titele!

- Ce faci tu - surfezi prin oraş?

- Da; pot să spun că surfez...

- Te invit să iei cina în compania mea.

Serioos? Asta îl punea pe gânduri...

- ... Deci? Ce spui?

- Nu spun nimic; mă tot gândesc când e ziua ta, da' zău că nu-mi vine acum data exactă...

- Aa, nu, mă! Stai liniştit! Mi-e dor de tine; şi am ceva important să-ţi spun.

- Bine, mă. Hai că vin! Zi-mi unde şi când!

- Păi, noi tocmai am ajuns la Radisson. Şi mă gândeam la Casa di David.

Serios? Trase dreapta de volan şi semnaliză abia acum că vrea să intre în parcare:

- Aa, OK! Spune-mi ce să-ţi comand!

- ... Cum adică?

- Adică spune-mi ce vrei să comand. Că ajung primul.

- Nici o şansă!

Habar n-avea el cum venea socoteala asta! Dar... Dar îl auzi pe Titel spunând "Momentan, două cafele", aşa că chicoti scurt:

- Hoţomanule! Cu cine eşti?

- Nu-mi strica surprizele! Te aştept.

OK! O parcă pe Claire şi se grăbi spre intrarea în restaurant. Era evident că era aşteptat - uşile i se deschideau larg iar mâinile se întindeau şi-i indicau cu graţie drumul...

Şi ia uite-l şi pe Titel! Începu să râdă - că ăsta era nebun rău de tot şi ţinea musai să se pună bine cu vărul regelui... Îşi aranjă "gulerul virtual", pentru că era "la maletă", iar Titel se ridică să-l întâmpine:

- Bine-ai venit!

- Bine v-am găsit!

- M-am gândit că, dacă o să mă vezi doar pe mine, o să bei o cafea şi-o să-mi zici că ţipă treburile după tine. Aşa că am venit cu ajutoare. Ele sunt Luisa... şi Elena.

Amândouă erau roşcate - vopsite. Dar erau, oricum, roşcate! După cum se uitau la el, deducea că Luisa o să încerce să se-atârne azi de gâtul lui. În orice alte condiţii, chiar el s-ar fi oferit să-i fie punct de sprijin; dar nu în condiţiile actuale! El era însurat; aşa că fata asta se reaşeza acum, îl privea galeş şi habar n-avea ea ce şuturi în fund o să încaseze de la Titel când o să-i spună că Diamantu' lu' Ştefan n-o voise neam...

- Şi ce-ai mai făcut tu, Diamante?

- Mă, nu mare lucru. Cu treburile.

- Ştiu, ştiu...

"Păi şi dacă ştii, de ce dracu mă mai întrebi?!" Hm...

- Oricum, ai avut multe treburi! Că n-ai fost sâmbătă la petrecere la Minune!

- Nu; n-am fost.

- Deşi te-a invitat şi s-a milogit de tine toată săptămâna trecută.

Aprobă şi-l privi lung:

- De ce - trebuia să mă duc?

- Mă... Dat fiind faptul că se ştia ce paranghelie dezmăţată o să fie, da!

Ridică scurt o sprânceană:

- Ce te face să crezi că eu sunt capul de afiş la paranghelliile dezmăţate?

Titel începu să râdă:

- Eu ştiu?! Cazierul?

- Al meu, sau al tău?

Aşa; că dacă devenea impertinent, imediat îi amintea că avea 12 brazi! Şi nu-i obţinuse foarte cinstit şi corect! Titel nu răspunse; iar ospătarul se apropia cu tava, aşa că se întoarse spre Luisa:

- Tu ce bei?

- Eu? Şampanie.

Uau! Era pusă pe treabă rău de tot! Oof, Doamne! Cafelele se aşezară în faţa lui Titel şi-a Elenei; iar el dădu să ridice degetul... dar nu mai apucă.

- Tu serveşti şampanie.

- I-auzi! Cu ce ocazie, mă?

- Păi, uite - o să-ţi explice Luisa imediat...

Iar Luisa se ridica, râzând, şi-şi lua gentoiul ăla mare cât un sac numa' bun de-ndesat douăj' de kile de cartofi în el... Titel şi Elena râdeau; bărbatul din faţa lui dădea aprobator din cap şi-l privea lung, somându-l să se ducă cu Luisa...

Prea bine! Avea pistoalele la el - şi era pregătit s-o rupă-n două dintr-un singur pumn, că era lungă şi slăbănoagă! Se ridică şi-i oferi tinerei braţul:

- Deci, spuneai ceva despre şampanie...

- Da, şi ne aşteaptă deja. Sus. Cred că a atins temperatura ideală...

Ea râdea; râdea şi el şi se lăsa condus de ea... Intrară în lift.

- Auzi? Pot să te întreb ceva?

- Da, poţi.

- ... Chiar te cheamă Diamant?

Oof, Doamne!

- Da.

- Adică nu-i aşa, o poreclă...

- Nu.

- ... Chiar eşti botezat "Diamant".

- Da.

- Iar în acte scrie "Diamant".

- Da. Diamant Ionescu. De ce?

- Întrebam şi eu... E un nume destul de neobişnuit!

- Eu ştiu?! După părerea mea, nu-i.

Gata - erau pe hol. Ea scotocea în sacul vişiniu, după cheie... El se pregătea la modul cel mai serios s-o trosnească şi să-i confişte sacul ăla în care încăpeau lejer trusa de farduri, un rând de schimburi, un AKM şi câteva încărcătoare... Tânăra descuie şi intră. Iar el evită s-o urmeze în primele două secunde - aşa că sacul sfârşi pe podea iar tânăra se întinse lung, cu poftă:

- Mm - ce-mi plac camerele din Radisson! Au aşa un aer special...

Intră şi încuie uşa, fără s-o scape din privire:

- Eu ştiu ce să zic?! Am văzut şi mai speciale...

- Serios? Unde?

- Best Western Premier.

- ... Unde-i asta?

- La Le Mans Country Club.

Luisa bufni într-un hohot sănătos:

- Nu se poate!

- Ba crede-mă că se poate!

- Păi sigur că se poate! Numai că... În fine! Am ceva pentru tine.

"Sunt sigur!" Şi totuşi, uite că ea nu venea să se-atârne de gâtul lui. Ea se ducea spre sacul de cartofi. Ridică o sprânceană:

- Ce anume?

- Ceva.

- Şi e acolo, în geanta ta?

- Da. O să mă mişc încet - să nu crezi că scot cine ştie ce...

OK! Ea se mişca încet ca-n filmele proaste, el era cu ochii pe ea...

Înlemni la vederea plicului! Tânăra se opri în faţa lui şi scoase din sân o hârtiuţă - şi i le întinse:

- Mă duc să pregătesc paharele.

Uau! Aproape că-i smulse plicul şi hârtia! *"Pentru Ştefan"* - scris mare, cu carioca, pe plicul A4! Mamă, Doamne! Doar nu era avansarea lor acolo! Dădu să-l rupă, dar... Dar realiză că avea în mâna cealaltă o hârtiuţă - iar pe-asta Luisa o scosese din sân. Adică de acolo unde-i fusese uşor s-o ascundă repede, printr-un gest aproximativ firesc...

Nu recunoştea scrisul de pe plic; iar plicul venise cu omul lui Leonard. Despături deci biletul - şi recunoscu imediat scrisul lui Titel.

Am fost chemat de dimineaţă la Bambina. Era nedormit şi chinuit rău de gânduri care se bat cap în cap. Mi-a spus că nevastă-sa a deschis scrisoarea, nu el. Şi-a spus că, de aseară, de când s-a certat în gura mare cu ea pe tema scrisorii, în faţa casei lui a apărut o dubă albă. Ştii tu despre cine şi ce vorbesc. Mi s-a părut chitit ca pe următorul să-l arunce; aşa că am vorbit eu cu el câteva minute şi i-am spus unele lucruri. A părut şocat de aşa veşti; cred că n-a realizat nici o clipă dimensiunea pericolului care planează asupra copilului lui. După cum zice Bambina, putem miza în continuare pe el. Titel

Deci în plicul A4 era plicul Anei... Îl ridică scurt în lumină - şi zâmbi:

- Adu şampania.

Ei, poftim - şi-acum unde dosea el ditai paleaşca de plic A4?... Îl lăsă pe masă, luă sticla, scoase sârmuliţa şi agită bine sticla. Iar dopul zbură cu putere, urmat de şampanie şi de ţipetele Luisei... Începu să râdă:

- Hai, lasă - că un duşuleţ parfumat n-a stricat nimănui niciodată!

Ea râdea şi-l cam bombănea; el turna în pahare...

- Păi, hai noroc!

Şi cum azi primise o veste minunată, dădu paharul peste cap - şi se pomeni cu ea trăgându-şi rochiţa peste cap! Hei! Luisa râdea:

- Acum, trebuie să aşteptăm să se usuce!

- Nu neapărat.

Era nedumerită pentru lipsa lui de perspicacitate lingvistică - fiindcă îi ştia cazierul. Se aşeză pe scaun:

- Îţi apreciez intenţiile; dar sunt însurat.

- Tot însurat erai şi anul trecut, pe vremea asta - şi-am auzit multe povestioare...

- Nu ştiu ce-ai auzit tu; dar lucrurile s-au mai schimbat de-atunci.

- ... Şi dacă-ţi spun că o să se înfurie rău dacă-i zic că nu mi-am îndeplinit misiunea?

Nega încet cu capul...

- ... Pot să te-ntreb de ce?

- Pentru că sunt însurat.

Luiza se repezi la rochiţă şi se îndreptă spre baie. Mm, ce se supărase! Dar, asta e! Ce să-i facă - dacă era însurat... şi-şi iubea soţia...

Rupse plicul A4 şi recunoscu imediat ştampila poştei franceze. Ana optase pentru un nume bărbătesc de data asta. Şi, într-adevăr, pe plicul ăsta erau numele şi adresa lui Florentin. Ia să vadă el...

Dădu să scoată scrisoarea - dar văzu multitudinea de foi şi se opri. Îşi amintise, brusc, că erau într-un hotel care nu era "de-al lor". Şi luase ea camera. Răsfoi deci încetişor, cu degetul... Scrisul Anei... Slavă Cerului, scrisul Florentinei... Astea sigur erau creioanele colorate ale lui Léon...

Înlemni.

"Nu, Diamante! Abţine-te! Bagă plicul în buzunar şi nu-l mai scoate de-acolo până n-ajungi în biroul tău, de la primărie!"

Plicul ăsta "frigea" rău de tot! Şi justifica perfect apariţia dubei albe - a SRI-ului probabil! Nevasta lui Florentin îl desfăcuse - şi probabil că urlase la el, pe motiv că fosta nevastă "îi trimitea şi poze acum"...

Băgă plicul în buzunar. Şi-şi mai puse un pahar cu şampanie - în maximum cinci minute, vor coborî înapoi în restaurant. Unde vor petrece momente de neuitat... până spre miezul nopţii. Trebuia, deci, să aibă răbdare.

8 septembrie 2011 - joi

Diamant

Orăşelul era cufundat în linişte. La doişpe jumate noaptea, normal că toţi dormeau duşi...

Frână în faţa casei şi se grăbi să încuie maşina. Deşi aici, în Aurari, nimeni nu-şi permitea s-o fure pe Claire, prefera să-şi formeze reflexele. El. Şi-apoi intră în curte şi apăsă butonul soneriei. Îl apăsă luung... neîntrerupt...

Gata; lumina se aprinsese. Acum aştepta. Îi părea sincer rău că îl chinuia aşa, trezindu-l cu piuitoarea şi punându-l să coboare scările... Grasu întrebă, de undeva de sus probabil:

- Cine e?
- Diamant.
- Aşteaptă puţin.

Aştepta - ce să facă! Îl auzea gemând şi coborând scările alea infernale... Şi, în sfârşit, uşa se deschise:

- Ce-i?

Intră peste el şi încuie uşa. Şi nu scoase un cuvânt până nu se trânti pe canapea:

- Vino-ncoa!
- Da' ce-ai, mă? Şi de ce puţi în halul ăsta a şampanie? Iar "te-ai lăsat"?

Scoase plicul şi i-l întinse:

- Citeşte şi zi-mi şi mie de unde are Ana poze cu Ştefan.

Aoleu! Grasu! Bărbatul din faţa lui se clătină amplu faţă-spate... şi se grăbi spre el:

- Cum adică, mă?
- Scrie că le arată copiilor poze cu Ştefan. Şi nu există pe net poze cu Ştefan. Oare a pozat filmele de pe youtube?

Îi dădu plicul şi continuă:

- Că e important! Dacă le-a pozat, le-a pozat cu telefonul. Adică are un telefon. Adică are şi-un număr de telefon. Iar viaţa ăluia care-o fi lângă văr-miu atunci când ajunge cu socoteala în punctu' ăsta va fi în mare pericol...
- Tu l-ai desfăcut?
- Nu.

Ochii negri îl priviră imediat, panicaţi:

- Cine ţi l-a adus?
- Titel, într-un plic A4 lipit bine pe care scria *"Pentru Ştefan"* - şi nu era scrisul lui Titel.
- ... Păi şi-atunci
- Florentin. Nevastă-sa a desfăcut plicul. După care a urlat la el. După care a apărut duba SRI-ului la poarta lui.

Grasu se încruntase rău de tot când auzise de serviciul ăla care-l băgase în spital... Îi făcu semn să scoată scrisoarea! Şi bineînţeles că şi el observă imediat fotografia color! Îl văzu despăturind-o - şi înflorind tot şi transformându-se într-o mămăliguţă numa' bună de pus pe youtube, cu explicaţia "şi interlopii plâng câteodată"...

- ... Doamnee! Frumoasă e, Diamante! E ca o zână!
- E ca o zână slăbită, cu doi copii chinuiţi în braţe. O să mă taie, când o s-o vadă aşa, per ansamblu!
- Ba nu te taie - că are nevoie de tine, să-i găseşti.
- Mă îndoiesc. Hai - citeşte!
- Tu ai citit-o?
- Da. Nu m-am putut abţine şi-am citit-o.
- Păi de ce să te abţii, mă?
- Ca să nu afle Titel cum arată acum regina noastră.
- Păi şi-atunci cum ai citit-o, mă?
- Încuiat în veceu' de la crâşmă. Hai - citeşte!

Şi-şi aprinse o ţigară - pentru că trebuia să calculeze...

Unchiului lui o să i-o arate la primărie, pe la nouă jumate. Şi apoi îşi va lua bilet de avion! N-o să pună nici mort scrisoarea şi fotografia pe server! N-o să rişte s-o deconspire chiar ei! Dacă intrase SRI-ul pe fir, cartoful era fierbinte. Ălora le plăcuse mult caşcavalul făcut de Ştefan; ăia le tot dădeau târcoale, le tot transmiteau că ei sunt "cei mai tari" pe teritoriul României...

Era linişte. Grasu zâmbea şi citea. Grasu se delecta la propriu cu cuvintele şefei lui! Imaginea asta din prezent îi amintea de imaginea aia cu Ana lipită cu scoci şi Grasu furios şi îngrijorat pentru rana lui Ştefan. Îi venea să râdă; se abţinea şi aştepta...

- Ia - şi astea ce sunt?
- Scrisorile copiilor. Care, deşi sunt curat balsam pentru sufletul lui Ştefan, nu sunt concludente chiar deloc în privinţa oraşului, adresei sau a gazdelor. Deci - de unde are Ana poze cu Ştefan?
- Bă! Chestia cu pozele trebuie să fie ceva public. Că dacă eu caut acum pe Google "regele aurarilor" sau "Ştefan interlopul", nu-mi găseşte nimic!
- Nu ştiu ce e, dar e ceva cu poze. Şi-ar fi bine să descoperim şi noi acel "ceva" - că Ştefan o să ceară link-ul!
- Păi hai să căutăm! Tu te grăbeşti acasă?

Negă şi se ridică:

- Mă grăbesc să încui plicul ăsta în seif.
- Păi stai, mă! Stai să-l scanăm!
- Nu scanăm nimic. Şi nu punem nimic pe net - nici măcar un "şefule, ai o scrisoare"! SRI-ul îl vrea înapoi; iar ăştia, după ce încearcă cu zăhărelu', dau cu biciu'. Ana-Maria este cel mai sensibil punct al lui Ştefan...
- Păi şi-atunci cum facem, mă?
- Mă duc eu la conac.

El fuma, serios; Grasu se hlizea la el şi jubila, fiindcă îl vedea cât de îndrăgostit e...

- Să vedem cum fac - că mă gândisem să-i fac şefului o surpriză plăcută. Şi calculasem o cursă comercială, dar asta mă dezavantajează rău. Florentin s-a dus ieri dimineaţă la Bambina; Titel a fost chemat de urgenţă la ea. Aseară, eu şi Titel am servit cina la Radisson Blu. Plecarea mea cu Air France chiar ar fi o sfidare! Şi nu vreau să ajung să-mi pună ăia cătuşe pe Otopeni - că nu-s ăia chiar atât de "sus" ca să ajungă la mâinile mele!
- Adevărul e că, dacă te-au filat şi interceptat, ar fi foarte nasol să te bage la arest! Îţi dai seama că-ţi confiscă şi plicul - nu?

Aprobă şi se ridică:

- Aşa că o să-i fac o vizită scurtă lui Dejan. Iar de-acolo sunt pe teritoriul Părintelui.
- Da; e mai bine aşa.
- Dar pe Dejan nu pot să-l sun la ora asta. Şi mă simt şi obosit. Aşa că iau plicul, îl bag în seif şi sforăi...
- ... Bine, mă; sună bine socoteala asta. Hai - du-te şi odihneşte-te. Eu caut pe net; şi, dacă găsesc, îţi zic.

Porni spre uşă... şi ieşi. Şi strânse bine din dinţi, fiindcă nu voia să cedeze şi să-şi trezească acum unchiul şi mămica...

Florentin

Avusese dreptate - adică calculase corect. Se strecurase uşurel în casă, aşa că le auzise discutând pe trei voci deodată! Da, fetiţele lui vorbeau - şi-ncă mult! Dar nu de faţă cu el! Iar asta o să se schimbe, începând chiar din momentul ăsta!

Apăsă clanţa şi intră în bucătărie. Şi constată că se lăsă instantaneu tăcerea...

- Bună dimineaţa.

De răspuns, îi răspundeau; dar discuţia nu o continuau. Reveniseră la tăcerea aia apăsătoare. Aşa că se aşeză şi zâmbi:

- Economicul a terminat ieri.
- Şi a găsit ceva interesant?

- Nu ştiu; n-au menţionat nimic aşa, în mod special...

Şi iar era linişte în bucătărie... Le găsise "la o gustare". Serveau prăjituri. Nevasta lui mânca iar în picioare, împărţită între treburile casei, aragaz şi farfurie... Îşi puse şi el o prăjitură pe-o farfurie şi se aşeză. Şi luă furculiţa - dar îi dădu drumul. Iar zgomotul sonor le făcu pe amântrei să tresară. Bun!

- Ah! Selena, te rog - ia tu furculiţa de pe jos şi pune-o în chiuvetă.

Şi cum micuţa se grăbea să coboare de pe scaun, se întoarse spre Aurora:

- Te rog, îmi aduci tu altă furculiţă?

Da, îi aducea ea... Ridică privirea spre Violeta...

Nevasta lui se sprijinea de dulap - şi îl privea cu ochi reci. Aştepta, probabil, să vadă ce stil de educaţie intenţiona el să aplice cu proprii copii, ca să poată găsi hibe în el şi să-l combată...

Selena puse furculiţa în chiuvetă şi reveni la masă; o prinse de mânuţă şi-o trase la el, ca s-o îmbrăţişeze şi s-o pupe pe obraz... Aurora venea, cu furculiţa... O îmbrăţişare şi-un pupic şi ei; şi reveniseră la gustare... Şi iar era linişte în bucătărie...

- ... Vio, tu ai multă treabă azi?

- Am de spălat; de ce?

- Pentru că voiam să te răpesc de-acasă, de la doişpe la două.

- OK.

Aşa... Mai departe!

- Şi mă gândeam să nu te răpesc singură.

Aurora şi Selena îl priveau lung, atente, serioase...

Se ridică şi-şi lua nevasta de mijloc; şi-o conduse întâi la chiuvetă, unde supraveghe procesul de spălare a mâinilor... după care o conduse la masă şi-o aşeză pe scaunul ei. Îi aduse şi farfuria cu prăjitura ei şi reveni pe scaunul lui:

- Mă gândeam să vă iau pe toate trei... îmbrăcate foarte cochet, aşa... Şi să mergem să ne plimbăm cu vaporaşul pe lacul Herăstrău. Ce spuneţi?

Nevasta lui îl privea lung, mirată de aşa iniţiativă nemaiauzită! Aurora era la fel de serioasă - de parcă nici nu-l auzise! Şi uite că tocmai Selena făcuse o guriţă mare-mare, rânjită toată! Asta era chiar culmea! Se concentră asupra ei:

- Vă îmbrăcaţi cu rochiţele alea frumoase şi cu pantofiorii cu sclipici. Şi ne plimbăm cu vaporaşul. Vă daţi în leagăne, mâncăm bomboane...

Selena chiui scurt şi începu să aplaude. Iar Violeta începu să râdă:

- Încerc să-mi amintesc ce-ai mâncat aseară; că eu n-am chestii halucinogene-n casă!

- Gândeşte-te; iar dacă până diseară nu găseşti răspunsul, ţi-l spun eu. Dacă eşti cuminte, bineînţeles!

Uau - ce roşise nevasta lui! Îi înţelesese perfect cuvintele! Buun! Ridică furculiţa şi "atacă" prăjitura.

Azi era joi. Azi le ducea cu vaporaşul. Mâine, le va duce tot în Herăstrău - dar la leagăne şi trenuleţul electric. În weekend, le va duce la un picnic - şi poate şi la pădure! Încă nu se hotărâse exact prin ce parte a Bucureştiului să-şi facă ieşirea! Iar luni, marţi şi miercuri o să continue cu cele două ore petrecute în familie. Pe lângă programul ăsta "de prânz", va avea şi-un program de seară. În fiecare seară. Joacă cu fetiţele - adică un fel de şcolarizare mascată. Iar dacă după o săptămână de tratament de-ăsta casa va ţiui în continuare de linişte, o să iasă pe uşă şi-o să se ducă dracului unde vedea cu ochii.

Ana-Maria

Era foarte interesantă lecţia de aikido de azi. *Sensei* le explica eschiva în faţa unui atacator înarmat cu un cuţit. Până acum, le arătase patru tipuri de atacuri - şi patru eschive. Era la a cincea. Ea voia să fie foarte atentă, pentru că era important...

- Auzi? Cred că ţi se pregăteşte ceva.

Ce? Tasnim îi şoptise cuvintele alea la ureche; dar ea era prea absorbită de explicaţiile lui *sensei* ca să mai poată procesa informaţia! I se pregătea ceva - OK, n-avea nimic împotrivă! Cum făcea? Dacă atacatorul ataca cu cuţitul în mâna dreaptă, mâna stângă trebuia să-l lovească dinspre interior spre exterior, în timp ce ea trebuia să se răsucească astfel încât să-i ofere atacatorului spatele şi să-l prindă de încheietura dreaptă cu mâna dreaptă. Şi apoi era simplu - smucea de mâna lui în faţă, în timp ce-l izbea zdravăn cu umărul drept. Iar individul se dezechilibra şi cădea pe dreapta. Iar ea punea piciorul pe braţul lui şi-i lua cuţitul. OK; dar dacă avea două cuţite? Dacă mai era un cuţit şi-n mâna stângă? Nu putea să ridice două degete, ca la şcoală, şi să-l întrebe...

Şi gata - se făceau perechile. Florentina era chemată în partea cealaltă a sălii... şi i se indica un băiat cu un cap mai înalt decât ea. Ea era *nage*, el era *uke*. Hm; de ce oare? Léon tocmai primea o fetiţă mititică pe post de *nage* şi-un cuţit de-ăla de lemn... *Shizentai*... *Kamae*... Cuţitul porni spre Florentina - care lovi mâna băiatului, răsucindu-se, după care îl înşfăcă de mână şi-i băgă un umăr în barbă de simţi ea durerea-n falcă! Tânărul nu căzu - fu azvârlit pe saltea! Prinţesa era acum înarmată şi în gardă - şi se uita la biata ei victimă de parcă acolo, pe jos, ar fi fost Jun Chèn personal...

- Ştiu - şi pe mine mă lasă uneori cu gura căscată.

Îu! Mamăă, ce-o speriase! *Shihan* se aşezase pe scaunul de lângă ea - şi-i spusese cuvintele alea destul de tare! Bufni în râs:

- M-aţi speriat rău!

- Îmi cer scuze. Am observat cu câtă atenţie urmăriţi antrenamentele copiilor şi am încercat mai întâi să îmi fac simţită prezenţa. Îmi cer scuze...

Bufni în râs:

- Nici o şansă! Sunteţi *shihan*, nu?

Bărbatul râdea şi el acum - şi-i lăsa impresia că se cam pierduse în fardul ăla minunat de la ochii ei! Reveni spre copii:

- E foarte determinată.

- Atât de determinată, că mă face să mă întreb pe cine plănuieşte să bată!

Zâmbi slab... şi decise să-i spună ceva semi-adevărat:

- Are la şcoală un coleg chinez, care-a terorizat-o toată clasa întâi. Ceva îmi spune că pe el îl vizualizează acolo jos, pe saltea!

- Este foarte posibil! Şi mai e ceva! Îi place sportul ăsta. Îi place atât de mult, că face uneori combinaţii de mişcări pe care nu i le-am predat aşa.

I se indica spre Florentina. Ia să vadă ea... Deci, aceeaşi mişcare! OK! Cuţitul pornea spre ea; iar ea... Ea făcu un pas în faţă; cu stânga pară lovitura din interior spre exterior, cu pumnul drept îi aplică nefericitului un *chudan tsuki* în plin plex, după care prinţesa se răsuci scurt şi-l înhăţă de braţ. Răcnetul ei umplu toată sala - iar biata victimă zbură prin aer ca la tsukahara...

"Mamăă, Ştefanee - ce n-aş da să-ţi văd reacţia când o să vezi ce face..."

- Mă simt destul de... jenat de postura în care mă puneţi dvs.

Păi, de ce? *Shihan* era serios acum:

- Théo poate şi vrea să participe la concurs, la secţiunea "debutanţi". Ar câştiga cel puţin o menţiune. O împiedică însă formalităţile...

Nu mai fusese niciodată şutuită în fund cu atâta graţie şi tact... Se aplecă spre el:

- Iar prin formalităţi se înţelege...

- Acordul părinţilor.

- Adică un formular.

- Exact.

- Şi copie după certificatul de naştere, presupun...

- Nu; doar formularul.

Aa - păi, în cazul ăsta, nici nu mai discuta!

- Daţi-mi formularul, iar marţi îl veţi avea completat şi semnat de ambii părinţi.

Bărbatul zâmbi larg şi se ridică:

- Vă mulţumesc.

- Eu vă mulţumesc.

Shihan se îndepărta, Tasnim se apropia...

- O laşi să participe?
- Da; dar numai după ce o pun să promită că nu urcă deasupra locului patru.
- Adevărul e că, dacă nu intră în top, n-au de ce să ceară informaţii suplimentare despre ea!
- Exact. Iar eu am mare nevoie de preocuparea asta, care-i place şi-o ţine concentrată asupra mişcărilor şi termenilor. Suntem de-abia în septembrie...
- Te-ai gândit foarte bine. Apropo... Lor le-ai spus?
- Nu; încă nu. Nici nu ştiu dacă să le spun sau nu!
- Mă miră mult faptul că n-au observat încă!
- Din fericire, am multe modalităţi de-a ascunde sarcina.
- Dacă te gândeai la tunică, să ştii că nici ea nu prea mai face minuni!

Asta era o veste proastă...

- Mergi deja ca răţuşca, iar tunica a luat forma burticii. Gândeşte-te la o formă de-a le spune şi lor; că e mai bine să ai explicaţiile pregătite, decât să te ia doi minori la interogatoriu!

Aprobă şi reveni spre *tatami*. Florentina era *uke* acum; tânărul o privea cu ochi încruntaţi şi-i "calcula" un cot în dinţi probabil... Ea atacă; el îşi făcu mişcările - pară lovitura şi se răsuci. Numai că Florentina nu mai era acolo unde se aşteptase el s-o găsească; Florentina se lăsase prinsă de mână şi se lăsase într-un genunchi. Şi, înainte ca tânărul să apuce s-o tragă în faţă, îl trase ea în spate - în spate şi spre stânga... Victorioasă, *aikidoka* ei se ridică şi-i aruncă oponentului de pe *tatami* o privire concludentă... Mm - îl lovise rău! Adică se lovise el rău! Căzuse pe umăr! *Sensei* se grăbea să-l culeagă de-acolo şi să-l pipăie pe la claviculă... Dojana profesorului ricoşa perfect din planurile Florentinei de-a da cu Jun Chèn de asfaltul Franţei...

Diamant

Unchiul lui zâmbea slab. Terminase de citit, terminase de sfătuit şi-acum privea lung fotografia...

Deci, nu se înşelase - era mai bine să evite să-i trimită electronic informaţiile lui Ştefan. Şi era mai bine să nu se implice în chestia aia cu duba şi SRI-ul, înainte de a discuta cu Ştefan despre asta. Unchiul lui aprobase socoteala aia cu el plecat cu treburi în Serbia şi "zburat" de-acolo cu un mijloc de transport particular. Păi, să se grăbească să-şi justifice plecarea spre Serbia - nu? Scoase telefonul şi selectă numărul lui Dejan.

- Oo, salut!
- Salut, Dejane! Deranjez?
- Doamne fereşte! Tu? Niciodată, Diamante!
- Asta mă bucură; pentru că am o treabă cu tine...

Făcea o pauză, ca să-l anunţe pe sârb că urma o chestie extrem de importantă...

- Am o afacere nou-nouţă. Şi vreau s-o discut cu tine. Dacă ne merge...
- Diamante, cu cea mai mare plăcere! Numai că eu am o problemă acum - sunt indisponibil.

Poftim?

- Sunt prins într-un rahat de anchetă a poliţiei - şi nu vreau să te las să te apropii de mine în perioada asta.

Adio socoteala lui cu zburatul "la privat"...

- Nu te supăra, fratele meu! Da' nu vreau să risc! Că te ştiu pe tine - şi eşti impecabil. Nu vreau să te murdăresc tocmai eu!
- Aa, stai liniştit! Mă suni când se termină - şi vin şi discutăm! Că nu e ceva care "frige"...
- Bine, Diamante. Te sun, imediat cum termin cu ăştia!
- Bine, Dejane. Aştept telefonul tău!
- Vorbim.
- Vorbim.

Buton roşu... şi oftat:

- E anchetat de poliţie; şi nu vrea să mă lase să mă apropii de el, ca să nu mă murdărească.
- Atunci sună-l pe văr-tu şi spune-i că trebuie să ajungi urgent la el.
- Şi cu SRI-ul cum fac?
- Nu faci nimic. Ştefan îi va spune lui Aleodor să-ţi trimită avionul SIE.

"Iar până la avion, mă saltă băieţii din parcare!" Scoase specialul... care începu să piuie!

- Gând la gând cu bucurie! Da, şefule!
- Să-mi trăiască Diamantu'!
- Şi şefu' lui *number one*!
- Diamante, dacă aveai treburi urgente în următoarele 48 de ore, eu zic să le amâni. Că ai treabă.

Oof! Oftă greu... şi ridică din umeri:

- Voiam să-ţi fac o vizită; dar o amân, dacă trebuie.
- Trebuie. Mâine dis-de-dimineaţă te prezinţi în punctul A, iei ce ai de luat şi-l duci în punctul B. Şi după aia vii încoa, că avem de serbat victoria.
- Am înţeles.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se aşeză la birou. Intra în mail-ul special... Punctul A era în Zona liberă Constanţa; punctul B era într-o parcare din Satu Mare. Ceea ce avea el de transportat... era un diplomat cu nişte punguţe. Cu diamante. Nu multe - cică diplomatul urma să-i rupă şalele. Marfa avea acte "nasoale"; adică, dacă n-ar fi transportat-o el, cel puţin douăj' de miliţieni ar fi fost avansaţi direct generali pentru aşa captură. Oftă din nou...

- Ce-i, mă?
- 48 de ore, sunt blocat în România.
- Asta e! După alea 48 de ore, pleci în Franţa!

Daa... "Sigur, nea Dumitre - dumitale ţi-e uşor să spui aşa! Că dumneata nu eşti îndrăgostit!"

Îşi înghiţea cuvintele şi printa mail-ul - ca să calculeze amănuntele scrise acolo, să-şi facă ruta şi să-şi aleagă suita. La ce valoare era în diplomatul ăla, trebuia să fie foarte atent...

Ana-Maria

Era şase jumate; era ora aia ciudată când se pregăteau de cină. Şi, deşi din bucătărie "evadau" arome tentante, ei încercau să-şi facă de treabă până la şapte. De ce, nu ştia - că ea pusese deja masa! Dar dacă aşa se obişnuiseră...

Intră în living şi zâmbi:

- Pot să te rog ceva?

Sami aproba şi-o privea atent...

- ... Vreau să discut ceva cu Florentina. Ţii tu urechile lui Léon departe de discuţia noastră?

Bărbatul de pe canapea zâmbea şi aproba... OK! Intră în camera copiilor:

- Léon! Sami vrea să discute ceva cu tine.

Aşa... Închise uşa şi se aşeză lângă Florentina. Şi-o privi lung... Ochii negri o priveau atenţi...

- Azi, *shihan* mi-a spus din nou despre concursul din noiembrie.

Calmul pe care şi-l impunea Florentina ei nu putea masca strălucirea fericită a ochilor...

- Şi vreau să vorbesc cu tine. Vreau să stabilim un lucru... şi să te rog să păstrezi un secret foarte mare. Ce zici - crezi că putem să fim amândouă fericite, după discuţia asta?
- Cred că da. Adică, dacă mă laşi să merg la concurs, da!
- Iar tu păstrezi secretul foarte mare.

Capul brunet aprobă.

- Chiar şi faţă de tati.

Stupoare, panică, blocaj total... Continuă:

- Indiferent cât de tare insistă el, tu n-ai să-i spui nimic.

Nu prea mai era ea atât de sigură... Păi...

- *Shihan* mi-a spus că, pentru înscrierea la concurs, nu-ţi trebuie decât formularul cu acordul ambilor părinţi. Pot să fac asta; îl completez cu nişte date şi i-l dau să-l depună. Problemele încep din momentul în care tu câştigi un premiu.

- Nu cred că o să câştig ceva...

- Ba eu să ştii că te-am privit azi cu atenţie şi sunt sigură că poţi să câştigi cel puţin premiul trei la secţiunea "debutanţi". Iar câştigarea unui premiu ne poate da de gol. Dacă apari în ziare... sau la televizor, sau pe youtube...

Florentina se gândea...

- Degeaba te gândeşti la *hijab* - n-or să te lase să concurezi înfăşurată în baticuţ de mătase. În plus, o să-ţi cadă după primele trei mişcări! Iar dacă insişti să fii prima concurentă musulmană care intră pe *tatami* cu *hijab*, sigur te-alegi cu nişte interviuri! Că presa abia aşteaptă să găsească subiecte de-astea rasiale!

- ... Şi atunci cum să facem?

- Uite ce propun eu! Te înscrii sub numele Théodore Masrood. Concurezi... şi, la final, pierzi. Dacă ieşi pe locul patru, e perfect! Tu ai concurat, *shihan* mă lasă pe mine în pace... Iar la următorul concurs, la care vei participa cu numele real, poţi să-i bagi pe toţi în spital. Ce zici?

- ... Vrei să spui că mă laşi să fac aikido în continuare? Adică şi după ce ne întoarcem acasă?

- Da. De ce nu?! Iar dacă ne înţelegem cu frumosul şi nu începi să reduci calificativele de la şcoală din cauza antrenamentelor, cred că nici tati nu se va opune...

Florentina zâmbi larg:

- Atunci aşa facem! Concurez şi pierd!

- Concurezi şi ieşi pe locul patru. OK?

- OK. Şi mă laşi să fac aikido şi după ce ne întoarcem acasă!

- Da. Dacă tu păstrezi secretul, eu personal merg şi te înscriu la cel mai puternic şi serios club de aikido din Cannes.

- Deci o să ne întoarcem la Cannes...

- Cred. Ori la Cannes, ori la Bourges. Oriunde vom locui, promit că tu vei face aikido.

- Bine, mami. Acum spune-mi secretul.

- ... Dar nu-l spui!

- Nu, mami!

Trebuia să aibă încredere în ea. Trebuia să aibă încredere într-un copil de nici opt ani care-şi iubea tatăl cu disperare... Oftă scurt:

- Ai văzut că m-am îngrăşat...

Micuţa ei zâmbi larg:

- Daa... Am văzut! Şi chiar mă întrebam când o să-mi spui şi mie!

Adică ea ştiuse! Şi nu scosese un cuvânt! Păstrase deja secretul... Sau nu?

- Léon ştie?

- Nu. M-a întrebat, săptămâna trecută, de ce ai făcut aşa o burtă mare - şi i-am spus că e de la mâncarea libaneză. Şi că, imediat cum ne întoarcem la tati, îţi revii.

Bun! O pupă apăsat pe creştet şi ridică tricoul. Îi puse palmele peste locul unde băteau acum aripile Fluturaşului... Ochişorii negri se făcuseră mari-mari-mari...

- E băieţelul lui tati. Iar asta o ştim doar noi: eu, tu, Sami şi Tasnim. Tati nu trebuie să afle. Nimeni din România nu trebuie să afle că mami are un bebeluş în burtică! Bebeluşul ăsta e deghizarea perfectă! Chinezii caută o femeie frumoasă şi slabă - iar eu ia uite ce burtică am făcut!

Florentina aproba - semn că nici tunica n-o mai ascundea cine ştie ce... Adăugă:

- Şi să ştii că, tot din cauza bebeluşului ăstuia, tati poate să păţească ceva rău. Fiindcă e şi-aşa îngrijorat şi ne caută peste tot, iar războiul nu s-a terminat... Dacă tati află că eu sunt gravidă şi nu am 40 de paznici să mă înconjoare, iar războiul încă nu s-a terminat, tati înnebuneşte! Pe bune!

Cârlionţii bruneţi aprobau cu fermitate. Bun!

- Iar dacă eu mă sperii, bebeluşul poate să moară. N-am voie să mă sperii. Dacă tu îi spui unde mă poate găsi, tati ar trimite trupele după mine - şi ştii cât de repede mă sperii eu, când văd pistoale! Trebuie să avem grijă de bebeluşul lui tati; nu?

Aproba.

- Eu o să nasc bebeluşul în luna decembrie. Înainte de Crăciun. De-asta i-am spus lui tati că ne întoarcem înainte de Crăciun - pentru că aşa, gravidă şi îmbrăcată în haine musulmane, pot ajunge în Aurari sau la conacul lui tati fără să atrag atenţia cuiva. Înţelegi?

Florentina aproba de mama focului.

- Şi-atunci, uite cum o să facem... În luna decembrie, când se apropie data naşterii, o să te duc în România. Tu te întorci prima la tati. E bine aşa?

- Da' de ce?

- Pentru că toată lumea caută o femeie cu doi copii. Şi pentru că se găsesc la magazine nişte pungi mari de cauciuc, care se pun pe sub haine şi care arată exact ca o burtică de gravidă. Aşa că o să te duc pe tine la tati, după care mă întorc aici, la Léon.

- Păi şi voi?

- După ce te duc pe tine, îl duc şi pe Léon. Şi pe urmă mă întorc şi eu. Şi nasc bebeluşul. Şi petrecem Crăciunul împreună cu toată lumea - cu tati, cu bunicul, cu Diamant... Cu toată lumea!

- ... Facem aşa cum spui tu că e bine.

- Atunci ne-am înţeles! Nu spui nimănui nimic!

- Nu spun.

- Nici lui tati.

- Nici lui tati.

- Nici bunicului!

Florentina se încruntă scurt şi şopti, în romanes:

- Mami! Mă jur pe viaţa lui tati că nu spun! Na!

Fiu! Asta voise să audă! O strânse bine în braţe... şi şopti:

- Tu eşti ajutorul meu de nădejde! Fără tine, nu reuşeam să ne ascundem de chinezi!

Aşaa... Pupă creştetul extrem de isteţ şi de încăpăţânat şi se ridică:

- Mergem să mâncăm?

- Da. Mami... Tu ai fost la doctor?

- Da; am fost.

- Şi ce a spus; e bine?

Florentina arăta spre bebeluş; aşa că aprobă şi-i făcu semn să vină la şifonier:

- Da; e foarte bine. Am fost cu Sami, aşa că mi-au făcut toate analizele posibile. Şi au ieşit foarte bine.

Scoase jurnalul, îl deschise şi îi dădu ecografiile. Florentina era extaziată:

- ... Ce seamănă cu Léon...

- Adică cu tati.

- Da; adică cu tati. Uite - pune-le la loc! Să nu se strice...

Bun; ea punea ecografiile la loc, Florentina se ducea la masă...

O să fie bine. Dacă nu se dădeau de gol, totul o să meargă foarte bine. Şi-or să se regăsească. Şi-or să fie fericiţi. Dacă nu...

Dacă nu...

... Exclus! Totul o să meargă foarte bine! Nu concepea să fie altfel! Va fi foarte bine! Avea un bărbat care nu cunoştea înţelesul cuvântului "eşec"; iar ea era soţia şi nevasta lui. Aşa că o să fie bine.

10 septembrie 2011 - sâmbătă

Ştefan

OK - deci urma dedicaţia lui. Trebuia să se ridice de-acolo şi să se ducă să-şi joace rolul. Rebeca era pregătită, era încălzită, camerele video îl aşteptau...

- Regele! Vine regele!

"Daa, vine regele! Mersi, Sorinele!" Rebeca îi zâmbea cu subînţeles - iar băieţii începeau să-şi "semnalizeze" însoţitoarele să facă loc... Consiliera lui îl cuprinse uşor cu braţele:

- Regele vine oare la mine?

- Ţinta tu eşti; dar intenţionam să fac un ocol pe la Sorinel...

Mâna ei se ridică - iar degetul îl chemă pe Sorinel la ordinele lui. Mm - se pricepeau la regie! Şi la actorie! Scena asta, odată ajunsă pe youtube, o să devină repede virală! Oare regina lui o să înceapă să se îndoiască de el?

- Da, Ştefane! Ce să fie?

Se aplecă - pentru că Rebeca nu-i dădea drumul nici moartă - şi zâmbi cât mai încet:

- Bagă diamante şi ciocolată. Pentru o ocazie foarte specială.

Gata - Sorinel ridică mâna şi răcni:

- Pentru o ocazie foarte specială, regele a comandat ciocolată!

- Multă!

Adăugirea lui iscă fluierături şi chiuituri. Iar tarabana îşi începu solo-ul. Rebeca era uimită de aşa dedicaţie - adică era atentă, alertă, pregătită să-şi joace impecabil rolul... Sorinel atacă în forţă, băgând sala în fibrilaţii serioase!

"Diamante aş da pentru tine / Haide, haide, vino lângă mine"

Scoase punguţa neagră şi începu să-i desfacă şnuruleţul.

"Că din toate tu eşti fata / Numai tu eşti fata care m-a dat gata / Eşti dulce ca ciocolata"

Ridică mâna şi răsturnă încet punguţa deasupra cârlionţilor din capul ei - iar Sorinel încercă să-şi continue cântecul îndeajuns de tare ca să acopere răcnetele din restaurant:

"Diamante aş da pentru tine / Haide, haide, vino lângă mine"

Şi acum, conform cu regia stabilită şi exersată la conac, Rebeca porni încetişor în jos, unduindu-se pe el.

"Că din toate tu eşti fata / Numai tu eşti fata care m-a dat gata / Eşti dulce ca ciocolata"

Şi-acum, că revenise "la verticală", braţele ei îi dădură drumul - numai că el o ţinea de mijloc. Iar ea, cu încălzirea făcută, băga cameramanii în probleme serioase!

"Tu eşti zâna mea frumoasă / Eşti o perlă preţioasă / Pe inelul meu te-aş pune"

Iar mâna cu inelul ei poposea pe obrazul lui, în mijlocul primplanului exersat mai abitir decât ploiţa de diamante...

"Să te port mereu cu mine / Da, da, da, tu eşti prinţesa mea / Da, da, da, ţi-aş da inima"

Şi acum degetul lui trecea uşurel peste obrazul ei...

"Că aşa fineţe, aşa frumuseţe / N-am văzut vreodată la o altă fată / Că aşa fineţe, aşa frumuseţe / N-am văzut vreodată la o altă fată"

Partea orchestrală era, de fapt, adevărata "probă de anduranţă". Rebeca lui era cocoţată pe tocuri de 12 azi. Şi trebuia să danseze partea orchestrală sprijinindu-se doar pe piciorul stâng - cel drept fiind ridicat "artistic" pe piciorul lui. Tocmai pentru că el insistase că trebuia să se bâţâie în acelaşi ritm cu ea iar ea refuzase cu încăpăţânare ideea ca regele să nu respecte doliul din piept, el o ţinea bine - şi atât. Dacă el s-ar fi bâţâit, ea s-ar fi indispus; şi n-ar mai fi ieşit filmarea aşa cum trebuie! Consiliera lui îl iubea mult, aşa că exersase dansul într-un picior îndeajuns de multe ore ca să-i reuşească perfect...

Şi-acum, partea a doua. Strofa a doua. Sorinel revenea la microfon, ea ridica mâinile...

"Acasă la mine eu te-aş duce / Haide, haide, dă-mi o gură dulce"

Rebeca se oprea încetişor din dans şi-l lua de gât; el o privea lung, aşa cum ştia el, şi simţea cum i se strângea inima-n el de teamă că regina va înţelege altceva... va crede altceva...

"Numai una! De lângă mine / Să nu pleci, iubire, / Stai în braţe la mine / Nu-mi văd viaţa fără tine"

Şi gata - repetiţia acelei strofe nu-i mai trebuia. O strânse bine în braţele lui - şi-şi afundă faţa în buclele violente. După cum simţea degetele trecându-i prin păr, presupunea că regina îşi va cumpăra două făcăleţe în drum spre conac - ca să aibă cu ce să dea până-şi descarca toată supărarea...

Camerele profesionale filmau scene fierbinţi în restaurantul din Lyon... cu picior de consilieră cătărat pân' la cureaua regelui şi palme de rege strângând bine trupul consilierei...

Începea a doua parte instrumentală. Aşa că îi şopti la ureche:

- Crezi că le ajunge?

- Depinde de cazierul regelui. Dacă regele are cazier de om răbdător... Eu am exersat, oricum, şi dansul pe piciorul drept!

- Eu cred că le ajunge - şi ei, şi lui.

Capul roşcat se întoarse - şi fu sărutat pasional pe gât. Bun! Îi dădu drumul şi bagă două degete-n gură. Aii, ce tare ştia să fluiere! Sigur oprise toate taxiurile, pe o rază de vreo 50 de metri! Îi făcu semn lui Aleodor să strângă electronicele şi-şi înhăţă consiliera de braţ. Şi-o trecu printre invitaţi, într-o viteză care anunţa sosirea unei tornade devastatoare... sau o nerăbdare conformă cu cazierul lui, ăla vechi!

Roşcata

Aştepta deschiderea uşii apartamentului. Regele se cam lupta cu cartela; aşa că ea îl ţinea de mijloc şi zâmbea languros, pe sub privirile celor doi tineri care încadrau uşa aia...

Şi gata - intrase. Intra şi el - şi ordona ca, în afară de Aleodor, să nu intre nimeni. Uşa se trânti, paşii intrară în dormitorul matrimonial... iar Ştefan şopti:

- Îţi jur că o să-ţi curăţ impecabil imaginea!

- Stai liniştit, şefule; ştiu că ai nevoie de mine "cristal"...

Se aplecă şi începu să scuture uşurel buclele. Diamantele cădeau pe masă... Ea le privea şi se gândea la Diamant...

Acum ştia prin ce trecea Ştefan. Ştia ce gânduri negre îi străbăteau uneori mintea. Ea era, tehnic vorbind, soţia lui Diamant. Dar juca în scene fierbinţi, alături de Ştefan. Şi, deşi Ştefan era practic cumnatul ei, iar Diamant ştia că imaginile alea erau doar o scenetă, inima ei era îndoită. Inima ei se temea ca nu cumva în mintea lui Diamant să încolţească vreo bănuială. Deşi Ştefan era vărul lui. Se auziseră şi grozăvii mai mari decât asta; aşa că...

Oare ce gândea regina, atunci când vedea filmele de pe youtube? Oare câtă încredere avea regina în cuvintele Iulianei? Şi câtă încredere avea în el - bărbat tânăr, sănătos, care în tinereţea lui făcuse vâlvă mare printre junele disponibile din Bucureşti? Oare cât de mică va fi mâine inima reginei, după ce le va vedea sceneta? Bărbatul ei, tatăl copiilor ei, pe care ea îl iubea sincer, turna diamante în capul unei roşcovane tinerele şi jucăuşe - şi-apoi o ţinea în braţe, o pupa şi pleca cu ea într-o cameră cu cheie. Oare ce simţea inima reginei...

Iar dacă Grasu nu se înşelase, iar regina era gravidă...

Mâna şefului ei o ridică uşor:

- Lasă-le - că n-o să le recuperezi niciodată pe toate! Şi nici nu-s cine ştie ce!

Ştia asta; ştia că diamantele alea erau "calitatea a treia". Ştia cât valorau - că ea făcuse viramentul! Dar parcă ar fi încercat... Nu ştia...

Îşi luă punguţa cu "pijămăluţa" şi porni spre baie. Şi îl auzi oftând greu... La naiba!

Dacă ar fi ştiut cum să facă să-i transmită reginei un bileţel, i-ar

fi scris doar două lucruri. Primul ar fi fost *"Întoarce-te foarte repede!"*; al doilea ar fi fost *"Scrie-i zilnic!"* Şi ambele ar fi fost nişte sfaturi proaste! De-asta era bine că nu avea cum să-i transmită ceva! De-asta alesese regina să le taie orice cale de comunicaţie cu ea! Pentru că i-ar fi comunicat numai prostii!

Auzea uşa... Aleodor spunea ceva... Nu auzea vocea lui Ştefan - semn că spionul vorbea la telefon. Probabil că dădea instrucţiuni de montaj, sau...

Era obosită. Şi tristă. Îi era dor de el... Nu putea să-l sune, nu putea să-i scrie altceva decât probleme de afaceri... Ea se ducea acum să se lungească lângă vărul lui, în caz că nea Nicu Cărare trimitea din nou o cameristă să-i vadă "ce mai fac"...

După ce dansase cu foc toată seara, încorsetată într-un costumaş de piele strâmt ca-n Batman, şi se unduise pe lângă el cât era regele de mare, ea îşi punea costumaşul ăsta sexy şi se aşeza lângă el, punea palma pe spatele lui... Nu-i era frică. Indiferent cum ar fi dansat, indiferent cât l-ar fi pipăit şi pupat pe gât - regelui nu ardea de sex. Regele ei era atât de supărat... şi atât de îndrăgostit de regina lui, de familia lui...

11 septembrie 2011 - duminică

Ana-Maria

Mm, ce buni erau castraveciorii! Ce minunat că găsise castraveciori cornişon la Carrefour! Avusese poftă de-o acriturâ "ca pe vremuri"; iar hypermarketul ăla îi făcuse plăcuta surpriză să importe tocmai castraveţi cornişon în oţet! De-ăia buni! Îi înfuleca goi, aproape nemestecaţi, fiindcă erau o nebunie...

Copiii se jucau. Tasnim îşi făcea aerobicul pe sistem iar Sami probabil că citea poezie. Ea tocmai terminase de "interogat" internetul. Iar filmarea aia i se păruse atât de reuşită, că-i venise să aplaude la finalul ei! De parcă era nebună, sau strângea probe de divorţ! Regele nu-şi sărutase consiliera - regele îşi iubea mult regina...

Tocmai atenţia şi naturaleţea cu care îşi jucaseră amândoi rolurile îi indicau ei că războiul era departe de-a se termina - pentru că doi oameni care dădeau asemenea reprezentanţie impecabilă o exersau de multe ori înainte să intre în vizorul camerelor de luat vederi! Şi deci, deducea că pericolul era mare. Şi că ea trebuia să stea cuminte, ascunsă foarte bine, şi să-l lase pe el să crească - şi să-l învingă pe Jun. Cu cât era mai elaborată scena, cu atât mai intens era schimbul de focuri! Probabil că Ştefan se aştepta la un nou atac - şi-i indica dementului spre Rebeca...

Fata asta era în pericol. Chiar şi aşa, legată bine la juma' de metru de intangibilul Ştefan, Rebeca risca să încaseze gloanţe-n frunte doar pentru ca sufletul lui Ştefan să sufere un pic. Se întreba ce sânge avea fata aia în ea, dacă la 16 ani stătea atât de bine cu nervii! Ea nu s-ar fi băgat la aşa sarcină! Indiferent ce sumă i s-ar fi promis, indiferent din ce rahat ar fi scos-o oferta regelui! Deşi... Deşi Rebeca avea 16 ani; şi-şi amintea că ea, la 19 ani, zâmbise de frica lui Gigi...

Puse capacul şi băgă borcanul în frigider - gata, se săturase. Oricum, nu era foarte indicat să mănânce juma' de kil de castraveciori muraţi la o singură masă! Gândul cu Gigi îi venise la fix...

Ia să se ducă ea să se joace cu copiii ei!

12 septembrie 2011 - luni

Ştefan

Oraşul Nantes era aglomerat. Stătea la terasă, se uita la trecători şi n-o vedea... Şi ştia că n-o s-o vadă - dar nici nu se putea ridica de pe scaunul ăla! Nu putea renunţa aşa! Trebuia s-o vadă! Măcar o clipă! Măcar s-o zărească, la distanţă...

Zgomotul motorului creştea în intensitate... Deschise ochii.

Avu nevoie de-o secundă, ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul din dormitor. Motorul continua să se apropie; aşa că se ridică şi se repezi la blugi! Cine venea?

... Gata! Luă pistolul de pe noptieră, năvăli spre uşă şi ieşi în hol la unison cu Rebeca - care-l privi lung, serioasă:

- Am auzit şi eu!

Şi asta nu era bine! Aleodor probabil că sforăia! Iar Toni emitea degeaba din poarta conacului! Paşii lui aprindeau becurile... Uşa spionului se deschise:

- Diamant e.

Cee? Se întoarse încet... Aleodor era buimac de somn:

- Cică l-a adus un taxi - iar de la poartă l-au preluat băieţii.

Corect! Îl preluaseră! Era jos, în curte! Se grăbi să coboare treptele, iar vărul lui intră în living... şi începu să râdă:

- 'Raş' al dracului să fiu! Acu' îmi dau eu seama...

Nebunul era vesel! Probabil că se hrănise cu vise erotice tot drumul şi-acum visa la îndeplinirea lor! Se grăbi spre el:

- Ce-ţi dai seama, mă? Ce-ai păţit?

- Ete, m-am transformat în poştaş!

Îi strânse mâna şi-l prinse repede de gât - ca să nu-l scape:

- Ce poştaş, mă? Ce-i cu tine la conac, azi, la trei jumate?

Vărul lui îşi desfăcu sacoul şi scoase... din buzunarul interior...

- Ana ta ne-a transformat pe toţi în poştaşi!

Ana! Plicul! Ana lui îi scrisese!

Îi smulse plicul şi-i întoarse spatele - cu gestul copilului care lua jucăria aia doar pentru el! Ce scria? Michel Dufour, 93 Rue de Rivoli, 75001 Paris, France. Tot Paris! Păi unde era femeia asta?

- Are ştampila poştei din Nantes. De data asta nu i-a reuşit. Fie n-a avut pe cine să trimită până la Paris, fie persoana care a pus plicul la poştă s-a grăbit...

Sau a vrut să-i dea lui un indiciu... Destinatar? Florentin. Hm...

... N-avea acum timp de boscorodit vărul vitreg - simţea grosimea plicului! Simţea că de data asta nu mai era doar o foaie ruptă dintr-un caiet studenţesc! Lăsă baltă disecarea situaţiei şi desfăcu plicul. Şi scoase foile. Şi realiză că avea în mână mai multe foi, împachetate individual! Se grăbi să se aşeze la masă:

- Aprindeţi luminile.

Le răsfiră uşor în faţa lui... Pe prima, recunoştea scrisul Anei. Pe cea de-a doua era scrisul ordonat, caligrafic, al Florentinei. A treia părea să fie un desen, făcut cu creioane colorate. Dar cea de-a patra nu-i dădea nici un indiciu. Şi tocmai de-asta, o luă şi-o despături dintr-o mişcare.

Dumnezeule!

- Dumnezeule!

Îi scăpase exclamaţia aia - iar Aleodor şi Rebeca se aşezară imediat lângă el...

Toţi trei erau bine... şi nu prea. Léon părea că slăbise - şi căpătase trăsături de poznaş. Prinţesa îi părea un pic adusă de spate; un pic maturizată, poate şi-un pic tristă... Iar Ana părea slăbită. Obrajii ei nu făceau gropiţe de-alea decât atunci când regina scădea sub 65 de kilograme - greutatea ideală pentru înălţimea ei. După cum o vedea el acum, Ana lui avea vreo 60 de kilograme...

Copiii păreau bine. Râdeau - şi le străluceau ochişorii, semn că ştiuseră pentru cine râd ei către obiectivul foto. Dar regina... Regina strălucea. Şi râdea şugubăţ. Regina îi pregătea o surpriză... El o privea şi se ruga din tot sufletul lui ca surpriza ei să fie apariţia la conac, dis-de-dimineaţă, cu copiii de mânuţe...

Vocea lui Diamant îl făcu să tresară:

- Citeşte scrisoarea; o să-i priveşti cu alţi ochi, după ce vezi ce ţi-au trimis.

OK! Avea dreptate! Începu cu desenul lui Léon.

Băiatul lui desenase un dreptunghi mare, colorat cu galben, iar toată "acţiunea" era concentrată în spaţiul ăla. Ei patru erau în dreapta; şi erau împreună - adulţii în exterior, copiii în interior. După cârlionţii negri şi lunganul cât tot dreptunghiul, deducea că prinţul o ţinea pe mami de mânuţă... În stânga, se vedea un om mititel care pleca; trei oameni colorați bine cu negru îi arătau să iasă din perimetrul galben cât mai repede. Aleodor zâmbi:

- Ăla o fi cine cred eu că este?

Aprobă cu capul: da, Isamu era. Tati se întorcea acasă, la vila cea mare din Cannes, iar mami îi lua pe ei şi-i ducea acasă. Şi, când tati "elibera vila", bodyguarzii în negru îl pofteau pe Isamu să iasă din dreptunghiul galben - şi din vieţile lor. Băiatul lui îl vedea câştigător...

Florentina ce-i scrisese?... Hm!

Dragă tati,

Vreau să-ţi spun că îmi este foarte dor de tine. Şi lui Léon îi este dor de tine. Iar mami se duce deseori şi se încuie în baie, ca să n-o vedem noi când plânge.

Pumnul porni singur, cu de la el putere, şi izbi masa! Ana plângea! Mm - ce-i venea să se ducă sus şi să aducă cuţitul! Dar remobilarea era inutilă. Remobilarea - sau incendierea totală a conacului - nu-i aduceau familia înapoi. Aşa că...

Poţi să stai foarte liniştit, pentru că noi suntem în siguranţă. Nu ieşim niciodată nedeghizaţi din casă. Avem o deghizare foarte bună, aşa că nimeni nu ne poate recunoaşte. Mami este extrem de grijulie, verifică de mai multe ori să fim în perfectă siguranţă, aşa că nouă nu are ce să ni se întâmple rău.

E frumos aici, unde locuim noi. Avem două camere, una în care dormim toţi trei şi una în care ne jucăm şi ne facem lecţiile. Mami face mâncare foarte bună şi avem o grămadă de jucării frumoase.

Să ştii că Léon ţine cură de slăbire şi de-asta a slăbit aşa! Nu e bolnav!

Stai liniştit, că eu îmi fac zilnic lecţiile, aşa că o să primesc numai "foarte bine" atunci când o să mă întorc la şcoală.

Tati, te rog frumos să nu-l mai trimiţi pe Diamant să ne caute. Ultima oară, ne-am speriat foarte tare când au început împuşcăturile. Şi te mai rog frumos să stai ascuns în conac şi să nu ieşi de acolo decât ca să te duci la petrecerile de pe youtube, ca să nu ţi se întâmple nimic rău.

Asta era o aluzie la ultimele lui apariţii prin buletinele de ştiri. Era sigur că Ana le explicase de ce-l vedeau la televizor. Numai că îl văzuseră lângă cazinoul în flăcări, după care îl văzuseră şi "la serviciu" - trăgând masa paravan şi ascunzându-se de gloanţe...

Léon m-a rugat să-ţi scriu că te roagă frumos să îl concediezi pe Isamu înainte de Crăciun, ca să putem să ne întoarcem acasă înainte să vină Moşul cu cadourile.

Te rog să ai încredere în mami şi în mine. N-o să ne lăsăm prinşi de chinezi şi o să ne întoarcem la timp, ca să ne găsească Moş Crăciun acasă.

Te iubesc mult,
Florentina

Deci bărbatul *barro* le dăduse două camere din casa lui - deşi, pentru o menajeră în situaţia Anei, ar fi putut să aloce doar cămăruţa de sub scară şi salteaua pneumatică! Era tentat să creadă că omul *barro* nu era nici om de afaceri, nici cine ştie ce "sânge albastru". Era un om extrem de inteligent. Era medic, sau avocat, sau inginer...

Sau era un om *barro* sensibil la frumos. Indiferent de cultură sau pregătire şcolară. Regina lui era frumoasă...

Fetiţa lui îşi făcea zilnic lecţiile, Léon era la cura de slăbire... Îl privi lung... Da - nu mai avea fălcuţele chiar atât de proeminente. Şi uite că Diamant avusese dreptate - Ana venise cu copiii la întâlnirea din Orléans... Şi-şi amintise din nou de Lucreţiu zis "Moroi"...

Florentina nu putea fi manipulată. Ana nu-şi manipulase niciodată copiii - aşa că rândurile astea izvorâseră din căpşorul micuţei şi nu fuseseră nicicum influenţate sau cenzurate. Iar dacă fetiţa lui, care abia aştepta să se întoarcă lângă tăticul ei, îi scrisese să nu-i caute el... Dacă chiar ea îl asigura că aveau o deghizare imbatabilă şi-l ruga să aibă încredere în ea şi în Ana...

Şi-acum rămăsese doar scrisoarea Anei. O luă...

- Duceţi-vă la bucătărie.

Privea lung coala şi vizualiza locul unde fusese palma ei...

Iubirea mea,

După cum ţi-am promis, îţi scriu mai des... Şi mai amplu, de data asta. Până acum, am încercat să nu scriu mult. Am evitat să dau indicii apropo de locul unde ne aflăm şi am evitat să pun pe hârtie informaţii certe despre noi. În caz că scrisoarea ar fi oprită undeva la poştă... Mai ales cea trimisă de Catherine Deneuve mi-a dat emoţii. La aşa expeditor... Dar am avut, zilele trecute, o revelaţie; mi-am dat seama că s-ar putea ca misivele mele scurte să-ţi pară false - adică compuse de altcineva. Mi-am dat seama că nu e tocmai bine ceea ce fac. Aşa că risc, acum, şi îţi scriu o scrisoare adevărată...

Noi suntem bine. Suntem liniştiţi. Avem tot ce ne trebuie aici; eu am acte, am găsit o deghizare minunată pentru toţi trei şi pot spune că ducem o viaţă aproape normală. Tu lipseşti din ea - de aceea e "aproape normală". Încerc să suplinesc absenţa ta arătându-le copiilor filmările de pe youtube. Iar în lipsa lor, le arăt fotografiile cu tine. Seara, la culcare, depănăm amintiri frumoase de la Cannes. Le înving cu greu tristeţea datorată distanţei dintre ei şi tine; dar sunt liniştiţi. Au înţeles situaţia şi sunt răbdători. Probabil că, în căpşoarele lor, numără zilele care-au mai rămas până la Crăciun şi se bucură mult că a început toamna!

Locuim cu o familie serioasă, respectată şi respectabilă, care-mi apreciază mult calităţile de gospodină şi bucătăreasă. M-am adaptat repede gusturilor lor. O s-o învăţ reţete noi pe Emilie, în decembrie; cred că or să-i placă, pentru că sunt aromate...

După cum ţi-am spus, ne-am făcut o deghizare perfectă. Impecabilă. Ieşim deci şi la plimbare, şi la cumpărături. Ieri, de exemplu, am fost la un picnic! A fost aproape minunat - totul este "aproape" în viaţa noastră. Atâta timp cât nu eşti şi tu...

Deci, noi suntem aproape bine. Florentina face lecţiile cu mine, aşa că va fi bine pregătită în ianuarie, când îşi va da diferenţele. Léon adoră sportul; iar atunci când e prea obosit pentru atletism, învaţă literele cu gazda noastră. Micul prinţ a început să mă şantajeze; desenează şi colorează numai dacă-i pun pozele cu tine la laptop. Iar eu sunt aşa cum mă ştii. Adică cum nu mă ştii - că tu nu mă ştii gătind practic, ci doar prin corespondenţă! Acum gătesc şi practic, şi trebuie să menţionez că această aptitudine pe care-o posed m-a ajutat mult în situaţia de faţă... Suntem bine, toţi trei; suntem liniştiţi. Aşteptăm să treacă timpul. Verificăm zilnic ştirile, ne bucurăm pentru fiecare victorie a ta şi aşteptăm să vină Crăciunul.

Ştiu ce ţi-am scris data trecută; dar revin acum şi te rog să nu mai apari la televizor... nici chiar în reclame! Eu te-am văzut azi-dimineaţă, după ce gazda noastră mi-a povestit ce s-a întâmplat. Dar chiar şi aşa, m-am speriat când am văzut filmarea! Te rog - nu-l mai lăsa să ajungă atât de aproape de tine! Fă tu cumva şi nu-l lăsa să se apropie! Ştii bine cât de mare e riscul! Iar dacă ţie ţi se întâmplă ceva, îţi jur că în 48 de ore copiii sunt în Aurari iar eu la morgă!

Lucrez intens la surpriza pentru tine - ştii că îmi place să te surprind... Dar mai am ceva-ceva de lucru la ea; aşa că va trebui să ai răbdare până în decembrie.

Îţi jur că, indiferent ce se va întâmpla până atunci, Crăciunul îl vom face împreună.

Te iubesc - numai Dumnezeu şi inima ta ştiu cât!

A ta, pentru totdeauna,
Ana

Deci Ana lui putea ca, în 48 de ore, să ducă copiii din Nantes, în Aurari. Gândul ăsta îl liniştea mult! Gândul ăsta îi arăta că soţia lui îşi făcuse deja vreo patru variante de întoarcere - şi toate patru erau regândite, recalculate şi reşlefuite, astfel încât să fie o reuşită 100%. Ana lui avea acte - de-alea adevărate. Făcuse ea o şmecherie... Una mare-mare, de vreme ce avea acte şi pentru copii...

Spunea că le arată copiilor poze cu el. De unde avea poze cu el? Pozase ecranul televizorului? Sau monitorul laptopului? Probabil că da - nu existau pe net fotografii cu el. Aşa că se descurcase ea cumva...

Ieri fuseseră la un picnic... Ce dată avea ştampila poştei?... Neconcludentă - pentru că nu ştia dacă soţia lui pusese plicul la poştă în aceeaşi zi în care scrisese scrisoarea. Dar continua cu "eu te-am văzut azi-dimineaţă" - iar gazda îi povestise atentatul înainte s-o lase să se uite la ştiri. Deci, probabil că Ana scrisese scrisoarea asta în 2 septembrie, a doua zi după atentat. Plicul ăsta făcuse 10 zile...

Diamant...

... N-avea ce să-i reproşeze. Vărul lui ştia ce comoară era în plicul ăsta; şi nu voise să rişte s-o scaneze şi s-o trimită online. Unele lucruri nu trebuiau să ajungă vreodată într-un calculator! Fotografia cu familia lui, cu Florentina tunsă drept până la umeri şi Léon slăbit, dat cu gel şi plin de ţepi în creştet ar fi fost mană cerească pentru oamenii lui Jun! Şi pentru francezi! Şi pentru SIE! În plus, vărul lui îi spusese, în 8 septembrie, "voiam să-ţi fac o vizită"...

Privea lung scrisorile, desenul, fotografia...

Acum înţelegea de ce soţia lui trimisese plicul ăsta la Florentin. Pusese în el o comoară; pusese în el exact ceea ce-i trebuise lui ca să se adune, să se mobilizeze şi să continue lupta - şi să-l învingă pe Jun. Ana ştia asta; şi nu voise să rişte să se piardă aşa o comoară...

Comoara lui, ea era. Ana lui. O privea şi trăgea concluzia că regina îmbătrânea frumos; adică se făcea din ce în ce mai frumoasă! Şi-o amintea demult, la petrecere la Bambina...

Revedea curtea, de parcă o avea acum în faţa ochilor... Auzea linia melodică, vocea lui Florinel... "*Am avut multe femei, numai una şi-una / Dar nici una dintre ele nu mi-a luat inima / Mamă, ce frumoasă e şi ce zâmbet are / Când se uită-n ochii mei inima-mi bate tare*"...

Îşi amintea sufrageria lui Nicuşor... "*Cine, cine, cine / Cine te iubeşte / Mai mult ca mine / Nimeni pe lume*"...

Îşi amintea cum o privise, în casa de la Cernica - şi-o rugase să-l lase s-o privească înainte s-o ducă înapoi...

Şi-o amintea lungită pe canapeaua din avionul lui Jun, zâmbind şi spunând "O rochiţă de floarea-soarelui"...

Şi-o amintea în vilă, când îi indicase uşa băii de la etajul unu şi-o întrebase dacă îşi dă seama ce-nseamnă "mare" - iar ea aprobase şi spusese "Cremă de vânătăi"...

Şi apoi plecaseră la cumpărături, iar ea spusese că nu luaseră sacoşe...

Şi-o amintea dansând, în rochiţa lycra, la repetiţia lui Florin...

"*Femeie ca tine nu este nici una / Femeie ca tine frumoasă ca Luna*"...

Avu senzaţia că braţele ei îl cuprind uşor, din spate; se grăbi să închidă ochii, ca să nu sperie senzaţia aia...

Îi cântase în şoaptă... şi-i spusese... "Te iubesc"...

Lăsă capul pe spătarul scaunului şi bufni în plâns.

Diamant

Îi expediase la bucătărie! Minunat! Perfect! Aleodor ştia ce şi cum, aşa că o s-o strângă în sfârşit în braţe şi-o să-i...

Şi-o să-i arunce, cel mult, o privire concludentă. Fără s-o strângă în braţe. Florina aştepta, în mijlocul bucătăriei, cu o tavă în mâini. Era buimacă de somn, pieptănată cu furca probabil şi-şi pusese şorţul invers. Oare ce-avea Ştefan cu ea, de-o chinuia aşa? Chiar credea că vărului mai mic îi ardea de mâncare la trei jumate dimineaţa? Încercă să-i zâmbească fără să-i arate cât de dezamăgit era, în realitate, de gustarea pregătită de ea:

- Las-o acolo, te rog.

Tânăra aprobă şi luă poziţia de drepţi, lângă masă. Raina lui se grăbi să se aşeze vizavi de scaunul în faţa căruia stătea tava... Asta e! După ce urcau, o să se ducă la ea - şi-or să fie ei singuri. Se aşeză şi oftă greu... Aleodor oftă şi el:

- Tu ai citit scrisoarea?

- Da.

- Şi chiar nu i-a trimis nici un indiciu?

- Absolut nimic. Cu excepţia neconcordanţei dintre oraşul expeditorului şi ştampila poştei expeditoare, nimic.

- Eşti sigur?

Întoarse capul şi-o privi lung pe Florina - care se învineţi şi alergă la uşă:

- Mă scuzaţi!

- Nu-i nimic. Du-te şi odihneşte-te - că strângem noi aici.

Aşaa... Numără până la cinci şi-i răspunse lui Aleodor:

- Da. Am citit scrisoarea aia de-am învăţat-o pe de rost! Nu e în ea nimic care ne-ar putea conduce altundeva decât "în Nantes, pe dreapta". În plus, mai e ceva. Şi Florentina, şi Ana îl roagă să nu mă mai trimită să-i caut. Iar Léon a pus-o pe Florentina să scrie că el îl roagă pe tati să-l concedieze odată pe Isamu, ca să poată să se întoarcă acasă. Aşa că mă îndoiesc că mă voi mai împuşca vreodată cu chinezii. Şi mă îndoiesc că voi o s-o revedeţi pe şefa altundeva decât aici, la conac, altcândva decât în decembrie.

Amândoi îl priveau lung, tăcuţi...

- I-a scris că ei sunt bine. Că Florentina face lecţiile cu ea, că Léon învaţă literele cu gazda lor... cu femeia, probabil, pentru că el ştim că e un bărbat *barro* - şi deci munceşte... Că face curat şi găteşte... Că sunt liniştiţi, că le arată copiilor poze... Apropo - cică nu există poze cu Ştefan pe net.

- Nu - nu există.

- Ba există. Le-a găsit ea.

Aleodor scoase imediat telefonul din buzunarul halatului şi începu să apese pe ecran...

- Lasă-i până dimineaţa. Grasu a dat în fandaxie căutându-le - şi n-a găsit nimic. Şi el chiar n-are altă treabă decât să le caute! Şi mai e o chestie! Dacă voi ştiţi că nu sunt poze cu el pe net... Mai bine nu le scutura convingerea asta. Lasă-le - să aibă ce să arate copiilor, ca să-i liniştească.

Telefonul sfârşi pe masă iar Aleodor oftă greu:

- Nu ştiu cum să fac. Ar trebui să atacăm cumva pe-ăla, ca să-l forţăm să atace şi să avem motiv să insistăm spre China! Dar...

Ridică degetul şi-l întrerupse - se auzea ceva... La dracu!

Sări în picioare şi se repezi spre uşă!

Fir-ar a dracului de treabă să fie!

Îşi prinse vărul în braţe şi-l strânse tare-tare de tot, şoptind uşurel:

- Băi! Băi, nu face aşa! Că ei sunt bine! Şi-o să vă vedeţi în decembrie!

Palmele îl împingeau cu putere - dar el nu-i dădea drumul:

- Gata! Gata, că te văd ăştia pe-aici! Băi - linişteşte-te!

Fu îmbrâncit cât colo, iar Ştefan se ridică şi luă mobilul special de pe masă. Apăsa butoanele... Pe cine suna?

Era o linişte mormântală în livingul conacului - aşa că auzi destul de bine vocea lui Grasu:

- Da, şefule.

- Grasule... Grasule, te rog...

Îi venea să iasă, să urce-n Philippe şi să şofeze non-stop pân' la Nisa! Şi să-l împuşte-n frunte pe cretinu' ăla! Dar nu putea. Nu-l lăsa Ştefan. L-ar fi putut ajuta atât de simplu! Se ducea, poc şi gata! Grasu oftă greu:

- Şefu', nu mă speria!

Ba îl speria rău - pentru că nu se putea opri din plâns şi nu-i mai spunea nimic...

- ... Ştiu, am văzut şi eu. Şi i-am spus lu' cap sec să te ia cu uşurelu', da' presupun că ţi-a pus totu'-n braţe şi s-a evaporat.

Presupunea bine. Grasu ăsta îi ştia bine pe amândoi. Ştia că Ştefan plângea şi că el, cap sec din fire, stătea la doi metri de vărul lui mai mare şi nu era-n stare să-l ajute nici măcar cu o vorbă bună! Tocmai de-asta, auzea acum vocea lui Grasu spunând ceva - dar nu mai înţelegea ce. Vorbea încet. Încerca, probabil, să folosească un ton sfătos...

Hei!

Ştefan se reaşezase imediat cum Grasu îi răspunsese la telefon. Acum îl văzu sărind din nou în picioare - iar vărul lui îşi drese scurt vocea şi se întoarse spre ei:

- Bine că mă auziţi toţi patru. Vă pun în vedere să faceţi ce dracu oţi face şi să mi-o găsiţi. Şi să mă ajutaţi să o aduc iar lângă mine. Dacă Ana nu e lângă mine pe 31 decembrie 2011, la ora unşpe cinzeşnouă, la doişpe fix îmi bag cuţitu-n inimă.

Ştefan apăsă butonul roşu şi strânse repede hârtiile de pe masă. După care arătă poruncitor spre scări. Se grăbi să-şi ia troller-ul şi s-o urmeze pe Raina...

Se întreba care era "regimul" aici. Băieţii de la pază nu ştiau nimic despre scenetă. I se părea ireal ca Ştefan să ţină secretul ăsta faţă de toţi ceilalţi - şi tocmai puştilor cu muşchi să le spună adevărul! Aşa că, cel mai probabil, o să se cazeze în vechea lui cameră - şi-o să se strecoare pe furiş în camera ei, ceva mai încolo...

Ţăcănitul senzorilor care aprindeau becurile de pe hol era descurajant...

Încă un metru şi ajungea la uşa lui...

Braţul lui Ştefan îl luă de gât; aşa că păşi înainte, lângă el. Aleodor intra în camera lui, bâiguind un "noapte bună" chinuit rău... Raina deschise uşa camerei ei; iar braţul vărului lui îl împinse cu fermitate după ea! Se grăbi deci s-o urmeze - şi închise uşa după el. Apucă doar să răsucească cheia în broască... iar regina raiului lui se aruncă de gâtul lui!

Mamăă, ce-l mai azvârlise spre soare!

Ştefan

Intră în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Şi se grăbi să intre în baie. Despături fotografia... Şi-o puse pe piept şi veni în faţa oglinzii. Privea lung reflexia şi se întreba...

Era îmbătrânit. Era slăbit, obosit şi supărat rău de tot. Descoperise, de dimineaţă, două fire de păr alb pe tâmpla dreaptă - semn că războiul şi avansarea lăsau urme adânci...

Încerca să-şi spună că acum e alături de ei - de familia lui. Imaginea din oglindă era compusă din patru persoane. Dar ei trei erau mici, iar el era mare. Şi-i venea în minte o întrebare periculoasă. Se mai potrivea el lângă familia lui? Stupidă întrebare - menită să-l destabilizeze psihic şi să-l facă să redecoreze, şi-apoi să-şi ia cizmele şi să iasă şi să facă prostii mari...

Florentina lui era apăsată de griji. Şi ea părea slăbită. Şi parcă i se coborâseră colţurile gurii - deşi râdea, el o ştia mult prea bine ca să omită schimbarea aia! Florentina lui era îndeajuns de mare ca să înţeleagă şi pericolul, şi implicaţiile pe care le avea noul lor stil de viaţă - cu tati avansând în organigramă şi luptându-se cu un chinez mare ca balaurul din poveste. Léon parcă se mai înălţase puţin - nu-şi dădea bine seama, pentru că stătea pe piciorul Anei. În orice caz, slăbise. Se vedea clar că nu mai avea fălcuţe de Şuncă. I se cunoşteau

bine acum trăsăturile de băieţel neastâmpărat şi şmecher - ca orice băieţel care descoperă punctele slabe ale lui mami şi momentele-cheie când putea cere orice de la ea. Mâna Anei îl ţinea de mijloc - aşa că el "n-avea treabă". El oricum era "băiatul lui mami"! El, dacă o avea pe mami, supravieţuia fără emoţii şi-n Alaska! Se cunoştea că făcuse băiatul ăsta cu dragoste - cu toată dragostea pe care-o simţea în suflet pentru ea! Iar ea...

Ea părea neschimbată. Era doar puţin slăbită - dar era la fel de frumoasă. Întoarse hârtia spre el...

Reveni în dormitor şi aprinse toate luminile. Şi-o privi lung, atent - pentru că tocmai observase o cută pe fruntea ei. Una nouă, pe care el n-o ştia. Musculatura feţei era destinsă - Ana râdea sincer. Cuta aia însă "nu se lăsa" şi învingea stratul de pudră...

Florentina purta un tricou şi pantaloni roşii de trening. Léon avea şi el un tricou şi-un trening negru. Iar Ana purta o bluză largă, multicoloră, şi ceea ce păreau a fi nişte pantaloni negri. Se vedea clar că-şi dăduse cu pudră. Bărbatul *barro* observa, oare, că menajera lui se pudra?... Sau era el "bolnav cu capul", iar stratul de pudră poposise peste tenul soţiei lui doar pentru fotografia asta?

... Tocmai îşi băgase-n cap un gând nou, din categoria "contraindicată". Dar nu putea... Nu putea să nu se întrebe...

"Te iubesc - numai Dumnezeu şi inima ta ştiu cât!" Ăsta trebuia să fie "gândul dominant". Altfel, o să înnebunească. Trebuia să facă cumva să-şi pună gândul ăla "capac" peste toate celelalte gânduri despre omul *barro* şi modul cum se scurgeau zilele în casa lui. Trebuia să-şi amintească mereu că era şi sora lui acolo, iar femeia aia nu se putea să aprobe o relaţie între fratele ei şi menajera măritată, cu doi copii după ea! Nu se putea! Nu era normal! Nu era...

Oricum, cuta aia stăruise pe fruntea soţiei lui... Era frumoasă; dar...

Dar nu putea să nu se gândească la faptul că el era principalul vinovat pentru apariţia cutei ăleia. El nu-i făcuse un plan ultrasecret de scăpare, sau de salvare; el nu-i luase un apartament, el nu-i lăsase în apartamentul ultrasecret un set de acte şi-un seif plin cu bani... Pe el se repeziseră toţi să-l salveze - iar ea fugise singură, improvizând la viteză...

Florentina se tunsese drept; Léon avea o frezăă modernă, potrivită blugilor şi tricourilor lălâi. Pe lângă asta, cu siguranţă mai existau vreo 30 de artificii care făceau ca micuţii lor să fie bine deghizaţi atunci când ieşeau din casă. Ştia deja că ea se putea deghiza atât de bine încât nici el n-o recunoştea...

Nu putea fi optimist. Încerca, dar nu putea. Familia lui se ascundea undeva în Nantes, iar el habar n-avea unde. Erau nepăziţi, trăiau probabil din ce câştiga ea lucrând ca internă... Câteva sute de euro... Şi n-avea cum s-o ajute... N-avea nici măcar cum să-i spună că o iubeşte! N-avea nici măcar cum să-i transmită un "Bine"! Sau un "Vă aştept"! Ana se izolase complet - iar el nu ştia cum să dea de ea şi...

Era aproape patru dimineaţa. Era obosit. Era supărat fleaşcă - şi-ar fi trebuit să joace şi să chiuie, pentru că regina lui îi trimisese o scrisoare de două pagini şi-o fotografie A4 color... Să ascundă scrisoarea şi să se odihnească. De dimineaţă, o să vadă el ce mai făcea! Trebuia să se odihnească...

Nu putea lăsa scrisoarea în seif. Seiful era în birou; şi nu era foarte sigur că Aleodor nu observase codul până acum. Aşa că o să ascundă scrisoarea... O s-o ascundă...

Deschise larg şifonierul şi băgă plicul sub hârtia de pe cel mai de jos raft. După care se grăbi să se lungească în pat - şi închise ochii. Nu era foarte sigur că va adormi; dar aşa, cu ochii închişi, îi era mai uşor să-şi amintească...

Diamant

Mamăă, ce-l strângea! Raina lui "trăgea de fiare" - şi uitase complet amănuntul ăsta! Ia s-o pupe el aşa cum trebuie - şi s-o facă să mai slăbească un pic strânsoarea aia! Dădu să se tragă în spate, dar Raina puse fruntea pe pieptul lui... şi bufni în plâns! Hei!

- Hei!

Micuţa lui începu să turuie, în şoaptă:

- Doamne, Diamante! Doamne, cât de frică mi-a fost! Doamne! Dacă păţeai ceva?

Gata - că plânsul ăla nu era deloc în ordine! Îi ridică capul şi începu să-i şteargă lacrimile... Şi era atât de speriată şi-i evita ochii cu atât de mare determinare, că nu se mai putu abţine - se aplecă să-i vadă mimica şi începu să râdă:

- Ce să păţesc?

- Nu ştiu - ceva! Orice!

Şi gata - îi dăduse drumul, ca să poată să-l ameninţe cu degetul!

- Ai grijă - că dacă tu păţeşti ceva, io-mi bag cuţitu'-n inimă! Auzi?

Mm... El râdea; dar ea era foarte serioasă. Ea chiar plângea şi-l atenţiona la modul cel mai serios, să nu care cumva să-l pună necuratu' să păţească ceva... Se rezumă la a zâmbi; şi aprobă. Şi fu din nou luat de gât şi strâns tare-tare... El o ţinea uşor în braţe, ea plângea şi-l gâtuia serios...

Se simţea ridicat pe palmele ei. Se simţea iubit. Ea plângea în hohote iar el zâmbea - şi experimenta acum, pentru prima oară, sentimentul ăla minunat...

Deci aşa se simţise Ştefan... Adică, aşa se simţea dragostea. Ei bine, meritase! Adică merita toate eforturile pe care le va face de-acum încolo, ca să fie cu ea! Pentru sentimentul ăsta minunat, unic, o să calce pe cadavre. Şi-o să-i lege de brad şi-o să le dea foc, dacă altfel nu va reuşi să scape din menghina Safirei! Înţelegea perfect planurile lui Ştefan, înţelegea de ce Rubina zăcuse internată în spitalul din Paris, înţelegea de ce Ştefan o dusese pe Ana la Cannes imediat cum avusese ocazia - şi apoi se descurcase cumva şi cu Rubina, şi cu părinţii, şi cu şatra...

Gata! N-o s-o mai lase să plângă! Păi ea se bucura, sau nu? Ce bucurie era asta?

O ridică uşor şi se grăbi să se aşeze şi s-o aşeze pe genunchii lui:

- Hei, gata! Nu mai plânge!

Raina aproba - şi încerca să-şi stăpânească suspinele, să se liniştească... O cuprinse cu braţul şi-i ridică bărbia, să-i şteargă lacrimile:

- Ia vino tu încoace... De ce plângi?

- Că mi-a fost frică să nu păţeşti ceva!

- Ce să păţesc?

- Nu ştiu! Da' mi-a fost o frică îngrozitoare...

Oof, Doamne! Şi uite-o cum încerca să-şi ascundă chipul... Îi ridică din nou bărbia:

- Auzi? Ia uită-te tu la mine...

Şi se uita la el...

- De ce plângi aşa?

Ochii de peruzea se plecară spre un punct de pe maleta lui:

- Cine ştie! Poate m-oi fi îndrăgostit! Cine ştie...

Mm... Şi uite că Dumnezeu îl ajuta - adică îi băgase beţe-n roate, jos, în bucătărie, ca să poată s-o sărute acum aşa cum trebuia... şi să stea jos când făcea asta, pentru că ameţise rău şi-ar fi putut să pice cu capul de aragaz dac'ar fi sărutat-o în bucătărie... Regina raiului lui plutea - şi-l luase şi pe el cu ea. Pluteau amândoi, deasupra păduricii conacului din Bourges...

Gata - acum era liniştită. Nu mai plângea. Putea, deci, s-o facă să roşească! Şi să-i spună şi ei cât de fericit era el! La urma urmei, ea îi spusese lui - nu? Era rândul lui... Aşa că zâmbi:

- Eu ştiu. Plângi aşa fiindcă te-ai îndrăgostit.

- De unde ştii tu de ce plâng eu?!

- Ştiu. Simt. Dragostea ta e atât de puternică, încât mort să fi fost şi tot o simţeam!

Raina bufni în râs - şi-l împunse cu degetul, în glumă. Se grăbi să continue, delectându-se cu obrajii ei roşii:

- Uneori îţi simt dragostea noaptea, în vis... Alteori, dragostea ta ajunge până-n biroul meu din Aurari! Ştii ce ciudat e? Vorbesc cu oamenii, semnez autorizaţii şi ordine de plată - şi-odată mă simt luat pe sus şi ridicat spre soare... Şi-atunci ştiu că te gândeşti la mine...

Gata - micuţa lui era mat... O ridică uşor pe braţe şi ocoli patul;

şi se opri în faţa ferestrei. Privea lung copacii deşi din curte...

Era ciudat. Se simţea iubit - deşi ea nu făcuse altceva decât să fie sinceră! Ştia mie-n sută că fusese sinceră... şi-l iubea...

Ei doi, el şi ea, nu se vor despărţi niciodată. Avea el grijă de asta! Avea el grijă...

Ştefan

Noaptea era un sfetnic bun. Întotdeauna. Reuşise să-şi bage-n cap gândul că ei erau bine - fiindcă avea o dovadă palpabilă că aşa era. Şi dormise. Se simţea odihnit, deşi se trezise prompt la opt fix...

Cât era ceasul? Opt şi-un sfert? Păi, rata micul dejun dacă se mai studia mult în oglindă! Şi risca să găsească şi-al treilea fir alb - şi să-şi strice complet buna dispoziţie pe ziua de azi! Aşa că ieşi, închise uşa dormitorului... iar gândul năstruşnic îl făcu să bufnească în râs! Tocmai se gândise că ei sigur adormiseră pe la şase jumate; aşa că, dacă el ar fi fript o palmă-n uşa ei, ar fi auzit instantaneu o bufnitură de Diamant picat pe parchet...

Coborî scările - că nu era chiar atât de inuman, să le facă asemenea poante nesărate. Când glumea, glumea cu bun-gust. Sau, cel puţin, aşa îi plăcea să spere - că glumele lui erau uşor digerabile şi-aveau bun-gust. Depărtarea de Ana lui îi amărâse sufletul; iar el încerca din greu să nu lase amăreala aia să-i invadeze chiar toată viaţa...

Intră în living - iar corul "cântă" prompt, la unison:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Aleodor şi Adina erau "proaspeţi" - ei n-avuseseră de ce să facă noapte albă, de vreme ce locuiau sub acelaşi acoperiş 24 din 24! În schimb, Diamant şi Rebeca aveau nişte cearcăne serioase... şi nişte zâmbete fericite... şi nişte gesturi de-alea crispate şi cât mai scurte, ca nu cumva să se-atingă şi să-l supere pe el...

Se aşeză la locul lui iar Florina se grăbi să intre, cu măsuţa cu rotile. Deci, îl aşteptase să coboare şi el... Hm! Scoase telefonul, selectă numărul lui Toni şi zâmbi:

- Te aştept în living.

Aşa... Florina le punea farfuriile pline în faţă; era serioasă, concentrată să nu greşească ceva... Aleodor o servea pe Adina cu chifle calde, peste masă. Pe ei trebuia să-i mute - să-i aducă împreună. Probabil că o s-o mute pe ea pe stânga - dar asta va dezechilibra şi mai rău masa fiindcă-l va rupe pe Grasu de restul consilierilor... Ridică privirea spre Diamant:

- Tu ai băut sevă de stejar în avion?

Vărul lui ridică mirat sprâncenele...

- Aşa pari; că ai băut sevă de stejar - şi s-a-ntărit bocnă.

Diamant tot nu pricepuse; Rebeca, în schimb, se obişnuise cu "noul Ştefan", varianta uşor amară, aşa că roşise rău... Îi aruncă ei o privire concludentă şi reveni spre el; iar obrajii vărului lui prinseră o tentă uşor mai rozalie, zâmbetul înflori din urechea dreaptă până-n cea stângă, ochii albaştri străluciră scurt... Mâna lui Diamant poposi uşor peste mâna Rebecăi... Bun!

Toni intră şi se grăbi să ajungă lângă el:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Două linguriţe de zahăr îi erau de-ajuns; începu să mestece, tacticos, în cană:

- Vreau să lămurim unele lucruri - ca să fie lămurite. Tu ai în pază incinta delimitată de gardul ăla mare; da?

Toni devenise foarte precaut:

- Da, şefu'.
- În interiorul incintei este proprietatea mea. Şi casa mea. Corect?
- Corect.
- Iar în casa mea, fac ce vreau eu. Corect?
- Corect.
- Şi mă comport cum vreau eu.

Tăcere...

- Eu sunt un om discret. Nu-mi bag nasul în treburile celorlalţi; cu atât mai puţin, în viaţa lor privată. Mă aştept să fiu tratat exact la fel.

Tânărul deveni brusc temător:

- ... Şefu', dacă
- Oamenii care au acces în interiorul proprietăţii mele sunt oamenii mei de încredere. Le încredinţez siguranţa mea. Şi viaţa privată - a mea şi-a tuturor persoanelor care locuiesc în casa mea.
- Dacă vreunu' dintre băieţi a făcut ceva, spune-mi - şi
- Nimeni nu a făcut nimic. Şi tocmai pentru că nu vreau ca vreunul dintre băieţii tăi să spună sau să facă ceva de-acum încolo, am decis să te chem şi să avem discuţia asta.
- Iar eu o să am o discuţie cu ei, azi. Doar să-mi
- Bun. În timpul acestei discuţii, să pui accentul pe două chestiuni. Prima - pentru orice abatere de la regula tăcerii, oricât de mică, îmi pun cizmele. A doua - Rebeca nu este amanta mea, ci cumnata mea.

Şi-acum muşca din biscuit, lua o înghiţitură de lapte... şi vorbea tot el:

- Iar explicaţii nu ai de ce să le dai.
- Am înţeles.

Aşaa! Îl privi lung, drept... şi concluzionă:

- Dacă toate merg aşa cum trebuie, în decembrie discutăm despre veniturile lor. Dar numai dacă toate merg aşa cum trebuie.

Toni aprobă şi se grăbi să iasă; aşa că întoarse capul spre obrajii stacojii ai consilierei lui:

- Azi, eu consolidez afacerea; tu ai liber.
- Da, şefu'.
- Părinte, după micul dejun vreau să studiem cu atenţie scrisoarea; să nu ne fi scăpat ceva.
- Bineînţeles. Am vrut să dau în lucru problema pozelor de pe net, dar mi-am dat seama că mai bine o discutăm întâi între patru ochi.

Aprobă şi zâmbi:

- Ai făcut foarte bine. Nu le dai în lucru. Pe-alea le caută Grasu. Dealtfel, tu nici n-ai auzit de chestia asta cu pozele!
- Ce poze?

Încerca să nu râdă - şi vedea, cu coada ochiului, strălucirea specială din ochii lui Diamant...

Roşcata

Era ciudat. Mergeau amândoi pe hol, ţinându-se de mână, şi zău că i se părea ciudat! Adică... Adică nu se gândise că o să meargă vreodată pe-acolo aşa, ţinându-l pe el de mână! Nu se gândise niciodată că Ştefan o să-i spună lui Toni... Nu se gândise niciodată că ea era acum cumnata regelui! Păi, aşa de repede? Era cu Diamant de... câteva zile! Şi gata - o şi făcuse cumnata regelui? I se părea tare ciudat!

Oricum, chestia asta cu cumnata nu va schimba cu nimic relaţia dintre ea şi Ştefan. El era şefu'. Chiar şi în curte la nea Dumitru, tot şefu' o să fie! Nu-l putea recepta ca pe-un cumnat; i se părea că Ştefan nu-i putea fi cumnat. El, în adâncul sufletului ei, ocupa alt loc şi rol. Dar îi era ei frică să încerce să-i spună aşa cum simţea. Îi era frică de opinia lui. Se îndoia că Ştefan îşi dorea "copii adoptivi"; în orice caz, cu siguranţă nu-şi dorea o fiică adoptivă care-i făcuse lui Titel un copil! Aşa că tăcea... şi încerca să se obişnuiască cu el în rolul de cumnat. Greu; foarte greu! Hm...

Intră în camera ei, iar Diamant o prinse imediat în braţe:

- Deci azi ai liber...

Aprobă şi-l luă de gât:

- Ceea ce înseamnă că tu pleci mâine...
- Mergem la plimbare?
- Mergem!
- Dar... mai întâi...

Mai întâi, încuiau uşa. I se părea normal să fie aşa! Era ziua lor liberă, nu? În plus, cercetătorii ziceau că iubirea de dimineaţă e specială...

Iubirea lui era incredibilă. Fantastică! Iubirea lui era specială şi

dimineaţa, şi la prânz, şi seara, şi noaptea! Avea el aşa un stil de-a o atinge care-i dădea senzaţia că e cea mai frumoasă, mai dorită şi mai nepreţuită fiinţă din viaţa lui! Ar fi stat în braţele lui non-stop! Şi acum, de exemplu, se grăbea să ajungă în braţele lui!

Ştefan

Stomacul îl anunţa că era ora cinci. Iar fumase prea mult; dar de data asta fumase cu folos! Consolidase la afacere de-i săriseră ochii - şi-acum o s-o accelereze pe Raina Consulting cu 105% către-n sus. Şi către detronarea lui Jun. Se întoarse spre Aleodor:

- Să vorbeşti cu Popescu, diseară. Să-l întrebi dacă e cazul să-l râcâim un pic pe Jun, ca să mă atace şi să-l putem pârî la şefi.

Spionul aproba încet cu capul. Era stors de vlagă spionul lui! Muncise cot la cot cu Adina - care avea ochii roşii de parcă lucra într-un furnal... Staţia de pe birou piui:

- Vine un elicopter.

Cum-cum? Aleodor se grăbi să răspundă:

- S-a identificat?

- Nu. E la 200 de metri de limita estică - şi vine lansat spre noi.

- Porniţi apa.

Special pentru asemenea "momente speciale", Aleodor şi Toni făcuseră o şmecherie - "plantaseră" sprinklere în toate poieniţele în care se putea aşeza un elicopter. Jeturile de apă "băteau" la doi metri înălţime. Asta era teoria; el se grăbea chiar acum la geam, ca să vadă dacă practica era la fel de eficientă cum o descrisese spionul lui...

... Mamă-mamă! Trei alarme de-astea pe săptămână, şi curtea conacului se va transforma într-o junglă! La aşa "irigaţie"...

Diamant

Era în rai. Era bine. Era minunat acolo, în rai! O strângea pe ea în braţe, o săruta şi plutea pe-un nor alb, departe de lumea aia rea de jos, departe de probleme, de afaceri, de

Furtună în rai!

Raina îl împinse scurt şi scăpă un ţipăt! Da' ce se-ntâmplase? Se rostogoli imediat în iarbă, fiindcă n-avea nici măcar o praştie amărâtă la el... Iar micuţa lui sări în picioare:

- Sprinklerele! Hai repede!

Ce sprinklere? Se ridică şi-o rupse la fugă spre ea - care fugea deja în direcţia conacului:

- Ce sprinklere?

- Vine cineva! Hai repede!

Ah, la naiba! De ce nu-şi luase nici o armă la el? Raina fugea de-i scăpărau călcâiele; el o urma - şi tot nu era lămurit!

- Ce sprinklere?

- Alea din poieniţe!

Nu pricepea nimic! Aşa că se opri... şi răcni:

- Ce sprinklere?

Nu se aşteptase s-o oprească aşa; Raina alerga acum spre el:

- Alea montate de Toni în poieniţe, ca să nu aterizeze nici un elicopter neautorizat!

Aa... Se lăsă luat de mână - şi-o rupseră amândoi la fugă. Deci venea un elicopter neautorizat! Aoleu! Şi el n-avea nici măcar o praştie la el! Trebuia neapărat să dea de un băiat de la pază şi să-i ia unul dintre pistoale! Şi vreo trei încărcătoare! Venea cineva cu elicopterul - iar chinezul ăla avea multe elicoptere! Două le văzuse cu ochii lui, în Orléans - erau mari, spaţioase şi burduşite cu chinezi!

Auzea foşnetul ierbii, gâfâitul lor şi fâşâitul apei... Brusc, fâşâitul se opri. Şi se opri şi Raina. O văzu aplecându-se, scrutând un anumit punct printre copaci... Micuţa lui oftă greu:

- E OK. E cineva cunoscut.

Cum adică?

- Cum adică?

- Adică oricine vine la conac altfel decât pe poarta mare de la drum, trebuie să-şi anunţe sosirea; altfel nu poate să aterizeze din cauza sprinklerelor. Ăla care vine acum probabil că a văzut jeturile de apă şi l-a sunat pe şefu', sau pe Aleodor; că văd că le-au oprit.

- ... Şi dacă nu le-au oprit ei?

- Ba ei le-au oprit. Uite acolo - vezi acolo, în poieniţă, un stâlp negru?

Da; chiar în capătul poieniţei era un stâlp gros, negru, de-un metru înălţime, cu un bec verde în cap.

- Dacă e becul verde aprins, sistemul funcţionează. Atunci când se taie apa din circuit, se aprinde becul oranj. Iar cât au funcţionat sprinklerele, a fost aprins un bec roşu.

Aa... Ingenios sistem! Oare cine îl pusese la punct?

- Cine s-a gândit la chestia asta?

- Toni. El a ridicat problema, Aleodor a propus sprinklere cu jet de doi metri iar şefu' a aprobat totul la urgenţă. Oare cine-a venit?

Ridică scurt din umeri şi-o urmă. Acum mergeau foarte repede. Nu mai alergau. Avea cam două minute la dispoziţie să-şi "cântărească" gâfâiala şi genunchii tremurânzi; mâine, după ce va decola, va avea trei ore la dispoziţie ca să-şi facă un program de exerciţii fizice! De când devenise bulibaşă, se mişcase mai mult cu maşina; iar acum, cu ocazia "alarmei", tocmai descoperise că ruginise rău de tot!

Ştefan

Era mulţumit de ceea ce vedea pe geam. Sprinklerele alea îşi făceau cu prisosinţă datoria! Îi auzea pe băieţi alergând pe-acolo, prin curte, şi strigându-şi unul altuia ordinele. Era mulţumit şi de ei. Acum, întrebarea era - cine venea? Oare acel "cineva" se va identifica în vreun fel? Oare

Piuitul propriului mobil îl întrerupse din gânduri... Uau!

- Da.

- Hai noroc, Ştefane!

- Să trăiască nea Nicu!

- Şi pilotu' lui number one! Că ne-ai speriat rău de tot cu "sistemul antiefracţie"!

- N-am ştiut că dumneata eşti! Le spun imediat să-l oprească.

Aleodor aprobă cu capul şi începu să mormăie în staţie; nea Nicu Cărare râdea:

- Să nu-i certi, mă! Să nu-i certi - că tare eficient e sistemul ăsta antiefracţie!

- Nu-i cert, nea Nicule! Trimit băieţii cu maşina după dumneata.

- Bine, mă!

Apăsă butonul roşu. Aleodor dăduse-n fibrilaţii rău de tot - îi turuia lui Toni tot felul de dispoziţii, care mai de care mai importantă! Îi venea să râdă...

Ba să nu râdă! Să pună mâna să-l anunţe pe Diamant că ei trebuiau să se-ntoarcă buni prieteni şi colegi - nu iubiţi! Apăsa tastele, repede-repede... Send! Şi-acum s-o pună pe Florina să-şi aranjeze frumos biscuiţii pe-un platou şi să le facă un ceai de fructe. Şi-atât. Nea Nicu n-o să bea cafea - ca să poată să doarmă la noapte. Or să stea jos, în living, şi-o să evite să-l plimbe pe la etaj. Dacă urcau, ar fi trebuit să-i arate camerele; iar dacă nea Nicu vedea posterul... sau izmenele lui Diamant întinse prin patul Rebecăi...

Diamant

Aha! Telefonul! Avea un mesaj! O opri şi scoase mobilul.

Vine nea Nicu Cărare. Să vă întoarceţi buni prieteni şi colegi.

Aa, categoric! Se repezi şi-i fură un sărut - şi-apoi dădu drumul mâinii ei:

- Şefu' mă supune la grele cazne!
- De ce?
- Fiindcă mă pune să-ţi fiu bun prieten şi coleg în următoarele două-trei ore. Să sperăm că nu durează mai mult - că nu ştiu dacă rezist mai mult!

Raina aproba şi-i evita privirea... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- O să spunem că noi doi suntem prieteni şi colegi - iar eu îţi dau târcoale şi te fac să roşeşti...
- Nu! Să nu faci asta! Că chiar roşesc - şi nu-i de joacă! Da' cine vine?
- Nea Nicu Cărare.

... Şi gata - o pierduse. Micuţa lui alerga din nou de-i scăpărau călcâiele... Păi, să nu se grăbească s-o imite. Să se ducă încetişor, cătinel, spre conacul ăla! Că n-avea de ce să fugă cot la cot cu ea - nu erau trupele SEAL, nu erau legaţi cu fir de mătase...

Ştefan

Toni deschise larg uşa conacului; iar nea Nicu Cărare intră şi începu să râdă:

- Ia uite-l şi pe Ştefan al meu...

Oo! Mare avansare! Uriaşă! De la "Ştefan, băiatul lui Dumitru", trecuseră la "Ştefan al meu"! Se grăbi deci să-l îmbrăţişeze bine, "din inimă":

- Bine-ai venit la mine acasă!
- Bine te-am găsit, Ştefane! Ia să vedem noi acum...

Se întoarse şi începu să-i prezinte:

- Aleodor Gaboraş, zis Părintele...
- Cunoaştem, cunoaştem...

Părintele era ud tot şi dezvoltase brusc gesturi de lingău...

- Adina, secretara mea şi iubita lui Léon...

Aşaa! Ea roşise iar nea Nicu râdea în hohote! Se grăbi să completeze:

- Iar Rebeca şi Diamant trebuie să apară din clipă-n clipă.

Aha! Îl privea cu subînţeles! Continuă:

- S-au dus să discute despre afaceri.

Mai trebuia? Mai trebuia!

- Ea îl informează pe el referitor la ce-am mai făcut noi aici. Nu-i las să facă discuţiile astea în interior; îi antrenez pentru 2012...
- Bun! Da' ce te faci cu antenele alea mari, care aud tot?

Băgă mâinile în buzunare şi scoase ambele dispozitive:

- Astea sunt "set" cu chiloţii şi ciorapii. Şi cum nici unu' dintre noi nu-i italian...

Bătrânul oftă uşurat şi arătă spre masă:

- Ia! Hai să ne-aşezăm, că am zburat ceva-ceva şi mi-e tare dor de-un scaun care nu se bălăngăne!

OK! Îl pofti pe scaunul Anei şi le făcu şi lor semn să vină mai aproape. Florina intra, cu tava plină-ochi... Ochii negri scrutară platoul, iar nea Nicu întrebă în romanes:

- Ai pus lapte-n ei?
- ... Nu.

Tii, ce se repezise! Florina zâmbea larg, roşie ca racul în obraji... Şi, în sfârşit, Rebeca năvăli înăuntru:

- Bună seara!
- Aa, bună seara, roşcovano! Ia vino să te văd!... Tii, ce-ai mai crescut!
- N-am crescut; am părul ciufulit, de la vânt...

Rebeca se aşeza în faţa lui nea Nicu, lângă Aleodor. Iar uşa se deschise din nou... Şi uite că nea Nicu Cărare se ridica de pe scaun special ca să dea mâna cu Diamant! Uau!

- Să trăiască nea Nicu Petriceanu!
- Să trăiască şi Diamantu' lu' Ştefan! Măi, să fie! Da' şi tu ai mai crescut!
- Ce să fac, nea Nicule; dacă m-am lăsat de sport...
- Ia lasă tu vrăjeala şi treci acolo, la masă! Ca să-ţi spun eu de ce-ai crescut!

Deveni brusc foarte atent - nea Nicu nu venise să-i viziteze conacul! Porni ambele dispozitive şi le puse pe masă. Îl aştepta să mestece biscuitul...

- ... Ştefane, treaba-i clară - sunteţi ca şi avansaţi. Ochiul te adoră deja! Ai devenit principalul subiect de discuţie în cluburile exclusiviste, să ştii!
- Asta e o veste de-aia chinezească - jumate albă, jumate neagră!
- Ba e o veste foarte bună!
- E o veste care-mi atrage duşmani noi.
- Fii serios! La ce persoane te sprijină pe tine acum, nici dracu nu-şi permite să-ţi devină duşman! Eşti pe val, cum se zice - şi mergi repede în sus. Ai mare grijă să nu faci boacăne mari!

Aprobă scurt...

- China merge în direcţia bună - aia de ne place nouă. Se pare că războiul tău cu Jun i-a supărat rău pe francezi, care cică l-au penalizat pe chinez "la greu". Afacerile lui nu mai sunt pe zero - pică vertiginos. Şi nu-s numai ale lui - sunt şi ale oamenilor din spatele lui. Ştii că şi el consiliază pentru unu' şi altu'... După atentatul din Orléans, de la terasă, francezii au mârâit cu antet; iar conjunctura asta i-a cam salvat pielea ăluia din Est. Chinezii l-au lăsat baltă pe-ăla, ca să se ocupe în primul rând de Vest. S-a decis deja ca în locul lui Jun să vină un anume Fang Kwok Lo. Omul are vreo 45-50 de ani, a strâns uite-aşa un teanc de diplome şi e budist; şi i s-a dus faima că n-a ridicat niciodată vocea la nimeni, dar nici n-a dat mai mult de-un avertisment înainte să ordone pedepse exemplare. E educat pe stil de-ăla vechi, bătrânesc, care prinde la şefii cu păr alb şi principii solide! Fang ăsta e un fel de tu, dar fără drăcuşorii din fund şi cu reguli de curte marţială-n cap.

În cazul ăsta, s-ar putea să se înţeleagă bine cu el! Rămânea de văzut dacă Fang "confirma"; dar aşa, în principiu, părea un bun partener de afaceri. Pentru el.

- Cheng s-a mutat la el de ceva vreme; presupun că şcolirea individului se apropie de sfârşit. Şi cum numirile se fac de obicei la început de lună, s-ar putea să-l cunoşti personal cândva prin octombrie.
- N-am să-l cunosc înainte de a încheia războiul cu Jun.
- Apropo - ăla chiar "a primit interzis" la tine! I s-a pus în vedere că, dacă se mai apropie de tine sau de familia ta, nevastă-sa şi copiii or să aibă mult de suferit. Şi să ştii că războiul s-a sfârşit, după părerea mea!
- Războiul se va sfârşi după bătălia finală. Întotdeauna.
- Şi ce înţelegi tu prin "bătălia finală"?
- Confruntarea, lupta propriu-zisă şi semnarea armistiţiului.

Nea Nicu nu era foarte în formă pentru asemenea subtilităţi:

- Mă, tu ştii cum e cu războiul vostru! Eu ţi-am zis - ţie îţi merge foarte bine! Ai grijă să nu te-mpiedici! Că dacă te-mpiedici şi pici acum, când se holbează toţi la tine, or să te vadă toţi cum pici!
- N-o să pic. O să-l apuc pe-ăla de gât cu ambele mâini... şi-o să-l bag la fund. Şi-o să am grijă să nu mai iasă niciodată de-acolo.
- Ţi-am spus - tu ştii! Doar să nu te laşi condus de drăcuşorii din fund şi să faci vreo prostie! Că-i păcat, mă!

Aprobă cu capul, apreciind la adevărata valoare faptul că Nicu Cărare nu-l întreba ce voia să facă şi nici nu-i interzicea acea bătălie finală cu Jun... Bătrânul coborî un pic tonul vocii:

- Din tabăra lor se aud tot felul de lucruri... Sursa noastră din interior spune că Fang va veni la Nisa chitit să facă două chestii: să obţină pacea cu francezii şi să relege relaţia cu noi, prin tine. Aşa că nu ştiu cât de bine te simţi tu departe de oblici; dar o să trebuiască să lucrezi din nou cu ei.
- Dacă Fang e corect şi mă respectă, pot să lucrez cu el până-n 2100!
- Asta-i bine. Sursa noastră mai spune că, cel mai probabil, omul de legătură va fi tot Isamu.

Ridică scurt un deget:

- În chestia asta, nu accept nici un amestec.

- Da' cine se-amestecă, mă, în chestiile tale?!

- Nea Nicule, nu glumesc! În afacerea mea, eu sunt şeful!

- Şi acum, tot tu eşti şeful. Şi ştii prea bine că e de-ajuns să scoţi nişte hârtii la imprimanta de-aici, din conac, ca să readuci SAF Consulting într-o creştere stabilă! Azi, acum!

Nu mai avea ce să zică - nea Nicu avea dreptate! Putea lucra cu Isamu şi aşa, de la distanţă, fără să-l mai privească vreodată-n ochi! Problema nu va fi el, ci chinezul! Isamu ştia că nu greşise cu nimic; calcula, probabil, că la ce rol şi ce poziţie avusese el în războiul ăsta, se descurcase impecabil şi chiar ar fi meritat nişte laude! Iar în condiţiile astea, îndesarea lui "în carceră" o să-l facă să riposteze serios! Lui Isamu îi plăcuse mult prietenia lor. Fuseseră prieteni, nu parteneri! El nu uita că îşi pusese de atâtea ori viaţa lui şi-a familiei lui în mâinile acelui om - şi nu clipise nici măcar o dată... Iar acum, să-l îndese într-un birou şi să-i vorbească doar prin mail-uri sau faxuri...

- Ştefane... Tu ştii cine sunt eu. Ştii cine e taică-tu pentru mine. Şi cred că ştii deja că mi-eşti tare drag! Ştii că-ţi vreau binele!

- Ştiu.

- Eu pun mâna aici, pe inimă, şi mă jur că nu te mint când îţi spun că Isamu nu te-a trădat!

- Nea Nicule! Fii serios! Ştii bine că te cred! Da' nu e vorba de asta! Nu e vorba că nu te cred! Ştii bine că te-am ascultat întotdeauna şi ţi-am urmat întotdeauna sfaturile! E vorba de cu totul altceva! Între mine şi chinezul ăla a fost o prietenie sinceră! Iar el, în loc să stea drept în faţa lu' fra-su şi să spună "Nu vreau", a urmat ordinele lui! Şi s-a lăsat înscăunat şef peste trupele care-mi căutau familia!

- Şi, din postura de şef, ţi-a ajutat familia de câteva ori.

Arătă scurt spre propria inimă... şi lăsă de la el:

- ... Să se termine războiul, să se mai rezolve din probleme... Şi vedem noi ce-o să fie! Dac'o să fie!

Nea Nicu îl bătu scurt pe umăr şi scoase din buzunarul interior o coală de hârtie. O primi, aşa că o despături...

Hm...

- Va trebui să le iei pe toate - indiferent dacă-ţi plac sau nu.

Da - ştia asta. Afacerile pe care Leonard voia "să le transfere" la el erau serioase - mari, grele, unele foarte violente... Leonard "se despărţea" de România - şi-l lăsa pe el "şerif". Pe teritoriul acelei ţări, Ştefan regele aurarilor va deveni brusc foarte important! La ce vedea el scris acolo, se gândea că i-ar fi prins bine încă doi Diamanţi...

- Atunci când o să ajungeţi la discuţia asta, adică prin noiembrie-decembrie aşa, o să primeşti un dosar gros cu toate socotelile detaliate. Recunosc că am fost părtinitor şi i-am verificat calculele. Să ştii că nu te minte - ăla e totalul corect şi cinstit!

Un total mare... Săptămâna viitoare avea încasări considerabile; aşa că, săptămâna viitoare ar fi putut să achite "nota de plată". Chestia asta, însă, l-ar fi lăsat fără lichidităţi. Chestia asta l-ar fi gâtuit rău de tot şi l-ar fi făcut să arunce pe piaţă cantităţi considerabile de aur, la un preţ care ar fi ilustrat perfect "strâmtorarea" regelui. Bine că nu trebuia să le cumpere săptămâna viitoare! Hm...

I-ar fi trebuit încă două luni, ca să strângă bănuţ peste bănuţ şi "să nu se resimtă" după aşa cumpărături. Trebuia să-şi refacă toate calculele - şi să reducă din cheltuieli. Şi să producă mai mult. Dacă oamenii lui Leonard vedeau că noul şef se zbate să le plătească lor comisioanele, se-alegea praful de toţi şi toate! Trebuia să producă bani mulţi...

- Eei... Păi, să-mi fie de bine!

- Să-ţi fie de bine, nea Nicule!

- Şi-acu', că sunt din nou sigur pe propriile picioare, simt că am poftă să-ţi vizitez conacul!

Se grăbi să se ridice şi-l invită să urce scările.

- Mm - l-ai renovat!

- Da. Trebuia reîmprospătat.

"Pentru sosirea copiilor acasă."

Îşi înghiţi cuvintele şi preferă să tacă...

- ... Îmi place că i-ai păstrat stilul. Şi detaliile. Îmi place că n-ai băgat mobilier de Ikea în el...

Aproba încet, fiindcă n-avea rost să-i amintească unde se născuse şi copilărise şi cine făcuse cărămizile astea franţuzeşti... Nea Nicu intră pe coridor şi se opri - şi-i făcu semn să vină aproape ca să audă un secret mare-mare...

- Ştiu ce caută azi Diamant la conac.

Ştia? De unde ştia?... Ce ştia, de fapt?

- Ştiu că a trimis un plic la Florentin, iar Diamant ţi l-a adus personal.

Hei! Păi el de unde ştia?

- De unde ştii, nea Nicule?

Ochii negri îl priveau lung... Nea Nicu şopti:

- Să baţi palma cu Internele. Vorbesc serios! O să te extinzi rău de tot pe teritoriul românesc! Iar un balamuc televizat acolo poate să-ţi strice apele aici! Toţi ştiu acum de ce-ai rupt relaţia cu ochii oblici; iar detronarea lui Jun şi reluarea afacerilor tale cu chinezii or să-ţi crească mult "cotaţia"! O să fie bătaie pe afacerile derulate prin firmele tale! Iar dacă ţi se strică apele acolo, unde libertatea presei are gură spartă şi urlă tare, ştii bine că or să ţi se strice peste tot! Văr-tu cu cătuşe, în *prime time*, e cel mai rău lucru care vi se poate întâmpla!

Asta aşa era... Şi totuşi - să bată palma cu departamentul care îi trăsese gloanţe-n cap în aprilie? Asta era o utopie! Refuza chiar şi să se gândească la aşa ceva!

- Ştiu la ce te gândeşti - şi nu pot decât să-ţi spun că, în poziţia în care te-aşezi tu acum, momentele din aprilie sunt excluse. Şi mai am de vorbit cu tine o chestie foarte importantă, legată şi de Interne, şi de România... Titel m-a abordat, acu' vreo două săptămâni, şi m-a întrebat ce ştiu - dacă ai avea nevoie de-un consilier, cu ocazia extinderii activităţii.

... Uau! Deja? Păi asta însemna că el era foarte optimist când se gândea la făcut plăţi în luna decembrie! S-ar putea să trebuiască să facă viramentul înainte de sfârşitul lunii octombrie! Leonard se cam grăbea - că era cald şi bine acolo unde trebuia el să ajungă! Iar Titel tocmai devenise o problemă uriaşă pentru el! Începuse cu şuşoteli de-astea la urechea şefului şefului lui? Uau!

- Nu face aşa! E evident că el va fi Cheng-u' tău! Diamant e bun pe pătrăţica lui; iar la ce îţi pasează ţie Leonard, ai nevoie de-un consilier care ştie deja totul - oameni, organizare, terţi, relaţii, proceduri şi şmecherii... Că n-ai timp să şcoleşti pe cineva! Iar văr-tu e plin până peste cap cu-ale lui şi-ale lu' Grasu!

Asta aşa era! El nu putea decât să spere că oamenii lui Leonard abia aşteptau transferul ăsta de management - şi că acceptau noua conducere! Dacă însă prelua oamenii ăia cu Titel cu tot...

Nea Nicu îi făcea semn să răspundă la întrebarea nerostită... Arătă spre uşile dormitorului - şi se grăbi să le deschidă larg. Nea Nicu intră... şi rămase mut... Îl pofti la măsuţă şi se aşeză:

- Nu ştiu, nea Nicule. Parcă mi-e frică să iau haita cu tot cu masculul alfa!

- N-ai de ce.

Şi-o spunea uşor neatent, cu ochii lipiţi de fericirea emanată de posterul ăla... Încercă să-l facă atent la discuţia lor:

- Oamenii ascultă de el. Iar Titel poate să încerce să-mi tragă clapa.

- Nu-ncearcă. Are morcovu' de paişpe metri-n fund şi salivează după tine cum salivează nepoata mea după ouă Kinder.

- Dacă îl iau, îl fac şef şi peste afacerile vechi! Că nu merge balaur bicefal în ţara aia!

- Ba îl ţii cuminte în găoacea lui şi-i spui să se ocupe de aceleaşi lucruri, în acelaşi mod cum se ocupa şi înainte de transfer.

- Asta nu mai merge aşa. Am alt stil de condus; am alte comisioane, altă organizare...

- Atunci îi impui organizarea ta!

Aah - îi venea să-l dea afară de-acolo! Numai la Ana lui se uita - şi era neatent tocmai la discuţia asta, extrem de importantă! Oftă greu:

- Nea Nicule, Titel e periculos!

Ochii negri reveniră la el:

- Ba e un mieluşel scurs tot după tine. Şi e numa' bun de pus în faţă, la înaintare, şi de pitit afacerile lui Diamant după el! Uite

care-i şmecheria! Leonard a simţit că i se apropie avansarea; şi, de vreun an jumate, aşa, a început să se schimbe. S-a şlefuit, s-a rafinat, şi-a pus nasul în vârful prăjinii şi-l cară sus-sus de tot... Iar acolo sus, unde-i nasu' lui acu', e ceaţă densă. Aşa că Leonard nu mai e amicul lui Titel; e doar şeful lui. Un şef uşor tiranic şi veşnic nemulţumit de subaltern. Iar nervii lui Titel au îmbătrânit o dată cu Titel. Are, totuşi, o vârstă! Şi-o prestanţă! Că n-a îmbătrânit la execuţie - nu?

Şi totuşi, nu era chiar aşa...

- În plus, am sentimentul că Leonard se pregăteşte să-l debarce. Că n-are ce face cu el pe treapta aia pe care urcă. Şi-a luat deja trei mânji tineri, maeştri în calcule şi acte şi calculatoare. Mă îndoiesc că pe Titel o să accepte să-l păstreze paznic la ponton, sau...

Ee... Alta era treaba, în cazul ăsta! Sigur că Titel avea morcovi mulţi, adânc înfipţi în fundul ăla plin de draci care ologise sute, dacă nu mii de oameni! Titel, rămas fără Leonard şi refuzat şi de el, era ca un ţânc preşcolar picat în cuşca leilor... Bătrânul oftă scurt:

- Tu faci ce vrei; dar eu ţi-l recomand pe Titel. Ştie oamenii, ştie afacerile, ştie mersul şi şmecheriile. Şi îl ştiu toţi partenerii de afaceri. Are 15 ani sub comanda lui Leo - 15 anişori de bună înţelegere... În privinţa afacerilor, are o reputaţie bună. De câteva ori a făcut nişte scamatorii teribile ca să împace şi şeful, şi partenerul! Şi i-au reuşit! Şi să ştii că, de când îl ştiu eu, Leonard nu s-a plâns nici măcar o dată de el! Şi nu l-a suspectat niciodată că ar plănui să-l înşele sau să-şi caute alt şef! Şi încă ceva! Titel e îndeajuns de inteligent să realizeze şi singur că tu n-ai să-l pui niciodată să frece puntea yahtului în patru labe, timp de două ore jumate, atunci când o să-ţi iei yaht. Şi nici n-o să-l debarci la 200 de metri de ţărm. Restul e decizia ta. Ştefane, apropo de chestia asta...

Nea Nicu arăta spre poster...

- ... Să nu-i cauţi. Să nu mai încerci să-i găseşti. Tu eşti în lumina reflectoarelor acum - şi eşti primadonă în plin concert. Toţi se uită la tine. Dacă faci un pas în dreapta, îl văd toţi. Şi e foarte riscant să păşeşti acum în direcţia lor! Nu atât din cauza chinezului, cât din cauza reflectoarelor aţintite asupra ta... care s-ar putea să-i lumineze şi pe ei...

Umbrelele... Duşmanii... Rechinii neutri...

- Ştii bine ce vârstă am; şi ce tabieturi. Socoate şi tu că m-am urcat în elicopter şi-am venit până aici ca să vorbesc cu tine!

Aprobă scurt - nea Nicu nu-i dădea sfaturi acum, ci dispoziţii!

- Unu: împacă-te cu Internele. Doi: ia-l pe Titel lângă tine, nu înainte de a-i tăia orice modalitate de întoarcere la Leonard. Trei: ai mare grijă să nu-i omori chiar tu!

Şi arăta acum spre poster...

- ... Las-o. S-a ascuns, s-a aranjat bine, s-au liniştit toţi trei... Bănuiesc că ţi-a scris unele amănunte...

Aprobă încet cu capul, fiindcă nu putea să vorbească...

- Munceşte undeva internă, nu? La vreo familie de bătrânei!

Aprobă.

- Deci are şi locuinţă, şi mâncare pentru copii. Nu ştiu dacă mai are ceva bănuţi; dar nu cred că ăia n-o plătesc chiar deloc-deloc!

Şi-acum, dat fiind faptul că vorbise alambicat, nea Nicu era foarte atent la cuvintele pe care-o să le spună el...

- O plătesc. Şi şi-a făcut rost de acte. Iar în 48 de ore, copiii pot fi în Aurari iar ea sus, lângă mine.

- Unde, mă, sus?

- Sus. Ea crede că eu mai am şanse să ajung în Rai...

Bătrânul asculta, atent, şi-l aproba încetişor, sfătos...

- Aşa că, dacă ar vrea să se întoarcă, ar avea cum.

- Eşti incorect faţă de ea. Şi egoist. Şi încăpăţânat şi grăbit şi stresat rău...

- A spus că, orice-ar fi, o să facem Crăciunul împreună. Nu-mi rămâne, deci, decât să aştept!

- Exact. Iar eu te rog mult să ai răbdare.

- Nea Nicule... Azi este a 144-a zi de când a luat copiii şi-a fugit. Eu o aştept în continuare. Mai mult de încă 104 zile nu poate să întârzie; nu? Că e parolistă - ce dracu!

Bătrânelul lui era trist acum. Îi transferase şi tristeţea lui... Oftă scurt şi se ridică:

- Hai să-ţi arăt conacul - şi să-mi spui ce să-i mai fac ca să fie cu moţ!

- Bine, mă; hai!

Închise uşile, le încuie şi arătă spre dreapta:

- Aici sunt patru camere de-alea mici, de-o persoană. Ştii, nea Nicule? Mie mi se pare cam puchinos conacul ăsta!

- Atunci eu zic să găseşti un loc cu pădure deasă, aici în curtea conacului, şi să faci o trilă. Una de-aia nesimţit de mare. Mai mare decât bijuteria de la Cannes! S-o blindezi şi s-o securizezi pân' la Dumnezeu! Bunker de lux să faci din ea! Conacul poţi să-l ţii pentru musafiri speciali şi afaceri; iar de locuit, poţi locui în trilă!

- Să vedem. Să vină şi ea şi să-mi spună părerea ei...

Nea Nicu tăcea...

Avea sentimentul că Nicu Petriceanu se grăbea. Voia să plece. Voia să se-ntoarcă la el acasă, în castelul lui, în grădina lui, în problemele lui...

Diamant

Îi făcea uşurel cu mâna. Toţi trei făceau cu mâna spre elicopter! Ştefan îi ţinea din nou pe după gât pe amândoi... Elicopterul se ridica...

Şi gata! Plecase nea Nicu Cărare... Se simţi tras spre faţă - şi se grăbi să închidă cercul dorit de Ştefan. Vărul lui şopti:

- Mi-a adus trei indicaţii cu valoare de ordin musai. Prima, să mă împac cu Internele.

Se grăbi să-l întrerupă şi să-l informeze:

- Internele alea ştiu de plic. Mi-a zis Titel că, de când a primit plicul, Florentin s-a potcovit cu o dubă albă de interceptare în faţa porţii.

Ştefan tăcea... Continuă:

- Momentan, nu l-a interpelat nimeni. Da' ăia stau acolo, sub geamurile lui. Şi ştii că ăla-i diliu şi-odată scoate şişu' şi rezolvă problema...

- Nu mi-e de el; mi-e că n-o să ne mai sune, la următorul plic.

- A vorbit Titel cu el. I-a zis unele lucruri şi l-a convins să fie vigilent - şi să coopereze.

Ştefan aproba... şi continua:

- A doua indicaţie este să-l cumpăr pe Titel.

Cum-cum? Privirea i se ridicase involuntar spre ea - numai că ea îl privea pe Ştefan, atentă, şi aştepta indicaţia numărul trei! Păi, ea nu pricepuse ce şi cum? Şi ce însemna asta? Sau nu era atentă? Sau nu-i păsa? Sau încerca să-şi ascundă gândurile de el?

- A treia indicaţie este să nu mă mai bag în socotelile reginei - şi s-o las să se-ntoarcă aşa cum ştie ea. În privinţa primei dispoziţii, o să încerc să bat palma cu Internele după ce cumpăr afacerile de la Leonard. Iar comisionul se va împărţi în funcţie de umbrelă. Cât se face în România, merge la Interne; cât se face în conac, merge la SIE. Din afacerile astea, se calculează cât merită francezii. Cinstit şi corect. Că aşa e normal - fiecare umbrelă cu calculul ei. Acum - vreau să ştiu dacă aveţi vreo problemă în a fi colegi cu Titel. Rebeca?

- N-am nici o problemă.

- Diamant?

- Nici eu n-am probleme cu Titel.

- Bun. În concluzie, Diamante, tu o să pleci acasă. Când ajungi, să-i spui lui Grasu ce s-a întâmplat azi; şi să-i spui că vreau să facă cumva şi s-o găsească. Nu ca să mă duc repede şi s-o iau înapoi; ci ca s-o pot păzi. Cu cât sunt eu mai mare, cu atât mai mulţi ulii flămânzi îmi dau roată - şi mie, şi familiei mele...

- Am înţeles.

- Iar după aceea te ocupi de duba de la Florentin. Năvăleşti peste ei şi le faci ca-n 22 decembrie 2004 - dar nu în direct, ci pe bandă. Şi, atunci când te sună cine trebuie să te sune, îi spui să vorbească cu mine după terminarea războiului. Că încă sunt supărat pe

ei. Şi-apoi stai cu ochii-n 44 şi-ţi forjezi executivii la greu - şi nu te ridici din scaunul din biroul primăriei. Ca să nu ajungi tu pe post, cu cătuşe la mâini, live în *prime time*.

- Am înţeles.

- Bun. Şi-acum, reluaţi.

I se dădu drumul - iar vărul lui păşi în spate, se răsuci şi porni spre conac. Rămăseseră singuri la marginea poieniţei...

Mâna ei îi strânse uşor mâna... Ce bine era! Se simţea ca un licean drogat - şi era aşa de bine...

Ştefan

Intră în living şi se aşeză la masă. Avea poftă de biscuiţi. Primise veşti bune, aşa că se-mbuiba... Adică mai dregea un pic din silueta aia slăbănoagă, trasă şi suptă şi adusă de spate! Arăta jalnic, în ultimul timp! Fără regina lui, adio strălucire, adio poftă de mâncare...

Deci Internele voiau înapoi... Buun! O să le facă Diamant o demonstraţie de forţă - şi-o să-i potolească! Şi, după aceea, relaţiile lui cu umbrela românească vor fi mult mai constructive pentru el! Data trecută, negociase cu Ceauşescu; adică luase de buni termenii impuşi de colonel. Dar mizase şi pe relaţiile dintre ei, dintre părinţii lor...

De data asta, va fi altfel. De data asta, el îşi va impune temenii economici - şi nu numai. Se va face aşa cum vrea el. Fără derogări, fără "dar", fără "stai", fără "poate"...

Trebuia să facă bani... Trebuia să-şi găsească familia... Trebuia să-l determine pe Jun să semneze armistiţiul... Trebuia, în primul rând, să-l dea pe Jun în documentare. Iar asta era dificil. Şi periculos. Documentarea asta a lui Jun putea să-l "împiedice" rău de tot! Şi-l vedeau toţi cum se-mpiedica şi cădea şi-şi zdrelea nasul... şi se umplea, poate, de sânge...

Roşcata

Deci aşa - să reia! Păi... Păi, să reia - nu? Îl trase uşor spre pădure, dar Diamant o opri:

- Nu ţi-e frig?

Ridică scurt din umeri:

- Sincer? Un pic. Dar parcă n-aş intra înăuntru. Parcă...

"Parcă m-aş plimba agale pe-aici, cu tine de mână... Fiindcă cine ştie când o să mai apuc să mă plimb aşa cu tine de mână..."

- ... Pot să te rog să mergem sus? Şi să discutăm?

Negă - şi-l trase spre conac. N-avea de ce s-o roage - că mergea şi nerugată! Aşa că... Aşa că traversară livingul şi urcară scările. Se întreba dacă vor discuta despre Titel - sau doar despre avansare şi despre regină. Se întreba dacă "să discutăm" era un fel de "să ne iubim" cifrat...

Diamant o urmă şi încuie uşa:

- Ţie ţi-a mai zis vreodată şefu' ceva despre Titel?

- Nu. M-a mai întrebat, de vreo două-trei ori, dacă nu vreau să vorbesc cu el, sau dacă aş putea să lucrez cu el...

- Şi poţi?

- Da. Acum da.

Diamant se sprijini de uşă. Îi aştepta explicaţia... Îi făcu semn să vină lângă birou şi ridică încet capacul de lemn. Iar ochii albaştri se făcură mari...

- Şefu' mi-a spus că, după ce se termină războiul şi-şi găseşte familia, o să mă lase pe mine la conac, cu Aleodor, iar el o să intre-n concediu. Şi apoi o să se ducă la Cannes, să se ocupe şi de cealaltă firmă. Mie o să-mi revină sarcina de-a conduce Raina Consulting... Şi nu vreau să-l fac de râs.

Îl văzu deschizând cartea, apoi şi caietul... Zâmbi slab:

- Mi se pare uşor. Adică încă mă mai duce capul. Am ajuns pe la mijlocul clasei a doua, în condiţiile în care fac fiecare lecţie, scriu mult şi insist pe gramatică, pe accente...

Fu trasă uşor în braţele lui - iar Diamant "constată":

- Şi frumoasă, şi deşteaptă. Începi să mă complexezi...

- Nu vorbi aşa! E important să fiu în stare să scriu corect două rânduri! Şi să nu bat câmpii! Şi să nu mă-ncurc în accente!

- Ştiu. Glumeam.

Aa - glumea...

- ... Mie Ştefan mi-a spus, la un moment dat... S-ar putea ca, la avansarea asta, să mă avanseze şi pe mine.

- ... Păi, unde să te avanseze?

- Cică o să mă facă vice-rege. Ca un fel de legătură între el şi voi.

Adică Diamant o să devină şeful ei - iar Ştefan o să fie "şeful cel mare"... care n-o să navigheze, dar o să iasă rar din momentele fericite alături de familie... Braţele lui o strânseră uşor:

- Şi chiar dacă mi-e un pic frică de aşa responsabilitate mare, să ştii că n-am s-o refuz. Pentru că mă va aduce mereu aproape de tine...

Fu sărutată uşor pe păr - şi scăpă un oftat slab...

Încă nu mâncaseră cina. Nea Nicu nu voise să mănânce cu ei, pe motiv că nu-i era foame şi nu-şi permitea să-l apuce starea de vomă în zbor, atât de aproape de aparatura din elicopter. Iar ei nu se strecuraseră pe furiş în bucătărie, la oale şi crătiţi. Şi totuşi, nu-i venea să renunţe la îmbrăţişarea lui. O să tot mănânce ea, de mâine-ncolo! Probabil că mâine pleca Diamant! Nu ştia sigur - şi îi era frică să-l întrebe...

13 septembrie 2011 - marţi

Ştefan

Intră în birou, închise uşa şi se apropie de Aleodor - care se grăbi să se ridice şi să-i iasă în întâmpinare:

- Neaţa. Am veşti bune.

- Neaţa.

- A sosit prima reacţie a lui Moreau, apropo de rezultatele angajatului lui. Salariaţii hotelului cooperează iar ei au început să aibă unele succese. Moreau m-a întrebat dacă te poate ajuta cu ceva; dacă ai probleme, sau întâmpini greutăţi...

Zâmbi slab:

- Un fel de "mulţumesc" voalat. Răspunde-i că îi apreciem grija şi atenţia cu care se ocupă de potenţialele noastre probleme; şi că, datorită lui, n-avem probleme. Şi nici nu întâmpinăm dificultăţi. Mâine pleci în România.

Primi o aprobare scurtă cu capul, aşa că-i făcu semn să-şi noteze:

- Te duci la ştii tu cine, de la Interne, şi-i explici încetişor, cu vorbă domoală, că sunt foarte supărat pe ei pentru trădarea din aprilie... Îi spui că am foarte multă treabă aici, în Franţa, cu războiul cu chinezul. Şi că ţi-am spus eu personal, în gura mare, că n-am ce discuta cu departamentul lui înainte de finalul războiului... Să pui accentul pe faptul că sunt un om corect şi cu siguranţă voi aprecia faptul că afacerile mele din România sunt în continuare nederanjate de subalternii lui... Dar să-i spui că problema familiei mele este cea mai a dracului coardă sensibilă pe care-o am. Şi să-l avertizezi să nu se apropie nicicum de problema familiei mele... Să-i sugerezi, aşa, ca un sfat prietenesc din partea ta, să retragă duba de interceptare din faţa casei lui Florentin Manolache; şi să nu pună poteră la oficiul poştal la care e arondat neamul Manolache. Să-i spui că războiul e spre sfârşite şi se prefigurează victoria mea; şi să-l sfătuieşti să stea cuminte, să aibă răbdare... că vine şi vremea lor. Să-i aminteşti că biserica din Aurari a ajuns la aplicarea tencuielii - şi în curând o să caut un preot tânăr şi cu frică de Dumnezeu. Să-i spui că n-am damblagit; şi că o să aibă o surpriză plăcută, atunci când o să discute cu mine. Să-i dai de înţeles că sunt în creştere - şi-o să cresc aşa de tare, că o să pice cu cracii-n sus când o să-mi vadă cifrele! Da' o să le vadă numai dacă e cuminte şi face ce-i spun eu. Adică ce-i spui tu. Ai înţeles ceva din bălmăjeala mea?

Aleodor scria şi aproba. Bun! Scoase telefonul special: şi-acum, să-i dea un mesaj lui Diamant! Nu de alta, dar se vedea cu ochiul liber că amândoi încercau să nu-l supere deloc. Aşa că era foarte posibil să-şi vadă vărul coborând la micul dejun îmbrăcat corect şi înarmat cu troller-ul! Îi venea să râdă...

Diamant

Tresări şi deschise ochii - piuise mobilul! Iar el "avea mâinile pline"! Raina dormea cu capul pe braţul lui drept... Nu era un apel; era un mesaj. Dar telefonul o să piuie din nou peste fix 60 de secunde, amintindu-i că cineva îi scrisese ceva...

Ridică uşor mâna de pe mijlocul ei, încercă să se răsucească spre noptieră fără s-o trezească... Gata. Ia - cine ce-i scrisese?

Pleci mâine, la două jumate, cu Aleodor şi avionul umbrelei. Până atunci, vreau să vă văd fericiţi - aşa că aveţi liber amândoi. Vezi - să nu-mi superi fata! Ştefan

Ei, poftim! Acum, altă problemă! Cum să pună telefonul înapoi pe noptieră? Încerca să se răsucească la fel de uşor... Raina se întindea bine-bine, cu poftă... Gata. O luă iar de mijloc, iar micuţa lui şopti:

- Neaţa...

Mm, ce frumoasă era! Se ridică uşor, s-o vadă de sus... Şopti:

- Neaţa, regina raiului meu... care străluceşte atât de frumos în dimineaţa asta... şi miroase atât de bine... şi e atât de catifelată...

Micul dejun era atât de departe...

Roşcata

În curând, trecea de miezul nopţii. Era linişte în conac; era linişte şi în curte. Era linişte şi-n sufletul ei, şi-n viaţa ei...

Diamant adormise. Îl ţinuse ea în braţe - iar joaca prin curtea conacului şi cina copioasă îl storseseră rău de vlagă! Şi asta, şi faptul că azi nu se mai putuse abţine - şi "fusese ea şefa". Preluase frâiele relaţiei lor. Simţise că trebuia să facă asta, ca să fie sigură că Diamant ştia ce era în sufletul ei şi-i înţelegea sentimentele...

În timpul cinei, realizase că el pleca mâine; şi cine ştie când îl va mai avea aici, la conac! Era evident pentru ea faptul că aici era unicul loc unde puteau fi ei înşişi! Şi, în rest, trebuiau să păstreze distanţa - şi aparenţele. Aşa că pusese în balanţă dovezile lor de dragoste; şi cum talerul ei i se păruse mai uşor decât al lui, încercase să le egalizeze cumva. Treabă destul de grea acolo, la cină, pentru că prezenţa lui Ştefan o inhiba iar privirea lui Aleodor îi "blocase" de câteva ori intenţia de a strânge mâna lui... Urcaseră deci în camera lor, imediat după cină. Şi preluase controlul. Şi uite cât de bine dormea Diamant acum! Îl privea lung...

Îi privea profilul şi-i venea să plângă... Pentru că mâine el pleca... iar ea rămânea cu perna... Iar Ştefan avansa, aşa că Diamant va avea multă treabă în România... Şi, dacă îl vor vizita, n-o să se poată apropia de el în orăşel... sub ochii Safirei...

Nu se gândea la ea - la nevasta lui. Ştia că Diamant nu se va mai apropia vreodată de femeia aia. Îi simţise fericirea; şi dragostea. Îi era frică doar să n-audă că bărbatul din braţele ei cedase nervos şi făcuse o şmecherie care să-l scape de mama copiilor lui. Îi era frică să nu se afle, în Aurari, că Safira avea o relaţie cu Cornel; că dacă se afla aşa ceva, Diamant îi lega de brad şi le dădea foc. Şi-atunci venea poliţia şi-l sălta, îl băga în arest, îi făcea dosar penal... Iar Internele atâta aşteptau - să-l prindă pe vărul regelui aurarilor la înghesuială! Diamant era slăbiciunea lui Ştefan; ea era slăbiciunea lui Diamant...

Ar fi vrut să-l roage să nu se ia de Safira. Să nu cedeze nervos. Să nu uite niciodată că, până la Crăciun, sceneta ei cu Ştefan se va sfârşi - şi-atunci bulibaşa din Aurari putea avea o amantă "oficială". Voia să-l roage să aibă răbdare... Dar dacă-l trezea acum şi-i spunea asta, nu mai adormeau azi! El s-ar fi indispus rău - şi probabil că ar fi certat-o pentru gândurile alea care îi indicau lui ce şi cum să facă sau să nu facă...

O să-i scrie un bileţel. O să-l roage să nu uite că mai era puţin... Mai erau doar trei luni - maximum! Încă trei luni - şi puteau să nu se mai ascundă. O să-i scrie... mâine dimineaţă. O să încerce să nu plângă, să nu-i pice faţa... O să încerce să zâmbească - şi să-i arate că ea era încrezătoare în viitor. Şi că ea avea răbdare. Şi că avea încredere în el. Şi că îl iubea...

14 septembrie 2011 - miercuri

Ştefan

Prefera să tacă. Era linişte în maşină. Ascultau muzică clasică. Aleodor stătea în faţă, lângă el; pe bancheta din spate, totul era aşa cum trebuia să fie. Stăteau fiecare lângă uşa lui, de parcă se certaseră sau...

Ştia că nu se certaseră. Fuseseră veseli la micul dejun - veseli şi nedespărţiţi. Distanţa aia apăruse în clipa în care ieşiseră pe poarta conacului. Cu siguranţă, la aeroport or să-şi spună "pa" de la distanţă... Să nu uite să vorbească azi cu tăticul lui. Să-i dea de înţeles că trebuia să stea un pic de vorbă cu Diamant - şi să-l remonteze. În spatele ochelarilor de soare şi-al zâmbetului amabil stătea un fluviu de lacrimi...

"Ei, vere - acum eşti ca mine! Acum ai ceea ce am şi eu! E mai bine aşa?"

N-o să-l întrebe niciodată asta. Răspunsul era "Da" - indiferent cât de mare era fluviul de lacrimi din spatele zâmbetului. Diamantul lui se îndrăgostise la 25 de ani - şi simţea nevoia imperioasă de-a recupera toţi anii pierduţi alături de Safira. Dacă el se va pierde cu firea şi se va grăbi...

Redeveni atent la drum - numai un accident nu-i trebuia lui acum! Avea atâtea pe cap! Se întreba în ce măsură Aleodor va fi capabil să rezolve problema Internelor; se întreba în ce măsură omul la care-l trimisese va fi îndeajuns de tâmpit să-l sune... sau să-l aresteze pe Diamant...

Diamant

Deci pleca spre casă... Putea să plece şi spre Lună! Sau spre Disneyland! Problema nu era că se întorcea în Aurari! Problema nu era că Internele îl puteau "sălta" zgomotos chiar de pe Otopeni! Problema era că pleca...

Petrecuse alături de ea două zile şi trei nopţi de vis. Nu-şi închipuise că va fi aşa! Se gândise că Ştefan o să le impună distanţa; şi doar noaptea târziu, în camera ei... Când colo... Iar el pleca...

Tresări - îi atinsese mâna! Dădu să-i prindă mâna - şi s-o strângă cu putere! Dar descoperi că nu mâna ei îl atinsese; ci o hârtie. Raina îi scrisese ceva... Strânse pumnul şi băgă mâna în buzunar; lăsă hârtia acolo, scoase mobilul, începu să apese tastele... Aleodor bombăni, de pe scaunul din faţă:

- Stai liniştit - că nu pleacă fără noi.

Ştefan bufni în râs:

- Atât le trebuie - să îndrăznească să plece fără voi!

Râdeau toţi patru; avea senzaţia că ei doi râdeau cam prea fals...

Ar fi vrut să-i citească acum biletul - că poate voia un răspuns! Dar îi era frică de furia lui Ştefan. Vărul lui era gânditor - şi-i tot privea, prin oglinda retrovizoare... Şi cine ştie ce-i scrisese Raina lui acolo! Aşa că va citi biletul în avion. Spera să reziste până în avion...

Roşcata

Îi privea lung... Ca de obicei, Ştefan îi conducea până la scară. Ca de obicei, ea se mutase pe scaunul din faţă. Habar n-avea de ce n-o "plasase" pe scaunul ăla din prima; de vreme ce Aleodor pleca şi el... În fine! Îi ducea spre avion. Ea îl privea lung... şi încerca să nu plângă...

"Fă! N-ai voie să plângi! Dacă te-apucă bocitu' aici, te vede toată lumea - şi vă pune Ştefan frână fără să clipească! Păi îl pui pe el în postura de pământău? Gata! Strânge din dinţi şi potoleşte-te! Şi rânjeşte fasolea la ei! Acu' se-ntorc spre tine! Fii atentă... Fii atentă... Or să se-ntoarcă uite-acuşi..."

Aştepta... Gata - erau lângă scară. Primeau ultimele instrucţiuni... Se întorceau... Ea rânjea şi le făcea "pa-pa" cu mâna, iar ei rânjeau şi-i răspundeau... Ei urcau scara - iar Ştefan revenea la maşină, electrocutând-o de-i mergeau fulgii... Iar acum porneau spre conac. Bun! Bine că n-o apucase bocitul! Trebuia să rabde până la conac. Până în camera ei. Trebuia să strângă din dinţi...

Strângea bine-bine din dinţi...

Ştefan

Viră scurt stânga-dreapta şi călcă frâna. Opri motorul... Rebeca nu spunea absolut nimic... Bun!

- Hai - că la patru avem treabă.

Era de-abia trei; iar consiliera lui pricepea instantaneu asemenea aluzii. O văzu coborând... şi adăugă:

- Ia-o înainte.

El cică strângea pe-acolo. Numai că... n-avea ce strânge! Aşa că puse contactul şi accesă computerul de bord. Ia să vadă el când trebuia să-l ducă pe Philippe la revizie... Păi, ar cam fi trebuit să-l ducă! Se întreba dacă să-l trimită pe Toni cu el, sau să-l ducă personal. Nu de alta - dar maşina asta era "biroul numărul doi". Un microfon plantat în maşina asta ar fi putut fi un dezastru!

... În fine! Se mai gândea el la asta! Momentan, trebuia să ajungă în conac, să-şi culeagă consiliera de pe unde se împrăştiase şi s-o liniştească. Şi apoi trebuia să-l sune şi pe Diamant - şi să-l liniştească şi pe el. Ei doi călătoreau singuri; probabil că vărul lui nu se va putea abţine patru ore, până ajungea în baia personală din Aurari! Iar bocitul preţ de patru ore ar fi fost totuşi o exagerare.

Coborî şi-i făcu lui Toni semn să-l urmeze:

- Ceva probleme?
- Nimic. Linişte şi pace.
- Bun. Ai vorbit cu băieţii?
- Da.
- Şi totul e OK?
- Da.
- Bine. Philippe trebuie să se ducă să-şi facă revizia. Te duci tu cu el?
- ... Sigur!
- Tu şi încă patru băieţi. De-ăia care n-au probleme cu ochii, sau vreun deficit de atenţie.
- Sigur! Aleg patru băieţi şi îl ducem noi!
- Atunci, vă programez...

Intră în conac şi dădu de zâmbetul trist al Adinei... Aoleu! Altă problemă acum! Aleodor se întorcea joi; mm...

Urcă treptele şi porni spre uşa Rebecăi. N-o auzea plângând - iar asta era foarte ciudat...

Ciocăni scurt, corect - şi-i răspunse un hohot lung de plâns! Aoleu! Se grăbi să intre.

Consiliera lui se trântise în fund pe podea, lângă uşă. Şi plânsese pe muteşte până acum. Ciocănitul lui o făcuse să-i răspundă cumva - şi-o vedea în ce hal tremura şi aşa-i venea s-o bată bine...

O apucă uşurel de umeri:

- Hei! Hai - hopa sus!

Nici o şansă! Apucă bine de ea şi-o ridică în picioare. Şi cum Rebeca lui nu se putea ţine la verticală, o mută "cam pe sus" până la pat. Unde constată că consiliera lui "se scurse" toată...

- Ei, stai aşa! Stai, că te spun!

Scoase mobilul special şi selectă numărul lui Diamant. Suna... Suna... Măi, să fie! Apăsă din nou butonul verde. Iar suna... şi suna... şi chiar când să apese butonul roşu, auzi un "Da" un pic panicat...

- Diamante, tu vrei cafteală!
- Aleodor sunt. Nu vrea cafteală - vrea un calmant.
- ... Cum adică, mă?
- Adică s-a dus în fundul avionului, şi-a tras pătura peste cap şi

plânge cu sughiţuri.

Mamă-mamă! O să bată la ei până o să le sune apa-n capetele alea seci! Mârâi la el:

- Pune-i telefonu' la ureche.

Auzea zgomotele din avion; auzea bine plânsul lui Diamant. Îl auzea pe Aleodor spunându-i să vorbească "cu şefu'"... Diamant zbieră o înjurătură straşnică la adresa spionului! Păi dacă făcea de-astea...

Aha! Aleodor "scosese colţu'"; îi luase pătura şi-acum îl poftea la telefon, presărând şi nişte înjurături zdravene printre cuvinte! Mare miracol dacă nu-l şi brusca un pic, la ce-i auzeau lui urechile! Acum auzea clar bocetul; aşa că oftă scurt şi-şi păstră calmul:

- Ai vrut să fii ca mine. Eşti ca mine. V-am urmărit pe amândoi, zilele astea - şi-ţi garantez eu că acum ai şi tu ceea ce am eu.

Şi puse telefonul la urechea ei, ca să se-audă amândoi cum boceau ca proştii! Aşaa... Acum continuă:

- Va trebui să înveţi să suferi pe dinăuntru - ca mine. Nu uita ce v-am spus: sunt toţi cu ochii pe noi, aşa că n-avem voie să greşim. Nu mă face să cred că am greşit când v-am dat 48 de ore de libertate...

Aha! I-auzi ce frumos se liniştea Diamant chiar acum...

- Să nu greşeşti; Diamante! Să nu greşeşti! Că e păcat!

Buton roşu... Şi cum şi ea părea că se linişteşte, decise să iasă.

Şi-acum? În stânga era posterul, în dreapta era tristeţea Adinei... Stânga - spre trening. Şi-apoi dreapta şi sus - ca să-şi reia antrenamentul. Şi să aibă poftă de mâncare. Şi să-şi revină. Se scofâlcise şi se cocoşase, de când...

Diamant

Privea lung bradul. Cornel "toca" de zor ultimele veşti din Aurari; el nu-l asculta. El privea bradul. Se apropiau cu viteză...

- Du-mă la mama.

Gata - Cornel tăcuse. Fie se-ntâmplaseră lucruri cu adevărat importante, despre care trebuia să afle cu viteza sunetului, fie nu realizase el că "toca" de unul singur - nu ştia. Dar bine că tăcuse! Bine că nu-i mai zburătăcea gândurile...

Deci şi Raina lui plânsese azi! Şi ei îi păruse rău că el trebuise să plece...

Încă nu citise biletul de la ea. Îi era frică să-l citească. Dacă-i scrisese... Dacă-i scrisese că nu era ea femeia potrivită pentru el...

BMW-ul opri lângă poarta mamei lui; coborî şi ordonă, neatent:

- Du-mi tu troller-ul.

Şi-acum, să afle adevărul! Să încerce să afle şi viitorul... Măcar partea "dulce" din el! Învăţase de la Ştefan că toate-n viaţă erau jumi-juma. Iar lui îi mersese bine-n dragoste. Cornel zicea că-i mersese bine şi-n afaceri. Iar asta era o utopie. Una dintre ele trebuia să meargă rău, ca să meargă cealaltă bine. De-asta nu citise biletul...

Uşa se deschise larg; era poftit să intre... Şi fu pupat apăsat pe ambii obraji:

- Aşa te vreau!

Poftim? Încasă o palmă peste bărbie, în glumă:

- În sfârşit, gândeşti şi tu! Bravo, mă!

Şi-acum nu mai mergea el - era târât spre camera aia specială în care-i aşteptau cărţile... Se lăsă aşezat pe scaun şi fu ţucat pe creştet:

- Ah - ce-mi vine să te pup!

- ... De ce?

- Cine e omul de stat care v-a adus veşti şi vorbe bune?

Cum-cum? Mămica lui amesteca de zor cărţile şi-l invita din privire să spună tot... Zâmbi slab:

- Nicu Petriceanu.

O vedea aprobând cu capul... Oftă greu:

- Să ştii că nu prea gândesc! Că am bocit o oră jumate, în avion!

- Da' după aia ţi-ai dat cu apă rece pe la ochi, aşa că ai gândit totuşi. Mă, să nu cumva să treci peste cuvântu' lu' Ştefan! Vezi, că-ţi apare mereu în cărţi! Să asculţi de el! Şi să te ţii după el!

Aprobă scurt... Privea cărţile...

- Diamante... Te iubeşte sincer şi curat - cam aşa cum îl iubeşte Ana pe Ştefan.

Oof, Doamne! Oftă greu, uşurat...

- Fata asta este Ana ta. Eşti un norocos, împieliţatule mic!

- Ce să zic... Sunt un norocos!

- Şi? Cum a fost?

- Lasă, că-ţi povestesc eu! Tu zi-mi ce vezi acolo în cărţi!

- Păi, uite! Ăsta eşti tu. Ai reuşita-n faţă şi dragostea întreagă-n cap. În curând, o să auzi nişte veşti proaste; dar le calci în picioare. Să fii atent la un bărbat tânăr, de ghindă.

Şi-acum mămica lui număra, pentru că voia să ştie mai multe despre bărbatul de ghindă...

- ... Are nevoie de ajutorul tău, dar nu poate să-ţi spună asta. Eu zic să-l ajuţi; omul de stat, care în cărţile tale este Ştefan, se gândeşte mult la bărbatul de ghindă.

Deci avea de-a face cu un brunet, care avea nevoie de ajutorul lui şi nu prea putea să i-l ceară. Ştefan se gândea mult la bărbatul ăsta... Să fie oare omul *barro* care-o adăpostea pe Ana?

- Eu îl cunosc pe bărbatul ăsta?

- Da.

Deci nu era omul *barro*...

- ... Nişte bărbaţi îţi dau târcoale, în afaceri. Ocoleşte-i.

- Ştefan mi-a spus să-mi pun executivii la muncă şi să stau cuminte în biroul meu.

Mămica lui aproba, semn că aşa şi trebuia să facă... Şi zâmbea din nou "romantic":

- Să nu te îngrijorezi în privinţa ei; ea e a ta acum. Iar asta n-o să se schimbe.

OK; ştia deja asta... Aoleu, biletul! Îl scoase... şi citi cu voce tare:

- ***Atunci când o să-ţi fie greu, aminteşte-ţi că regina se întoarce înainte de Crăciun.*** Ei, poftim!

- Asta ţi-a scris ea?

- Da.

- E fată deşteaptă - şi-a găsit deja o motivaţie ca să strângă din dinţi şi să-şi joace rolul de amantă a şefului încă două luni. Ea e acum amanta lui Ştefan, nu? Iar atunci când se întoarce Ana, sceneta lor se încheie! Iar ea va fi din nou liberă, cum se zice...

- Liberă şi "curată" - că Ştefan i-a promis că-i spală imaginea! Apropo - ce mai zice nea Dumitru?

- Zice că să ai răbdare. Şi să nu faci prostii. Şi să-l laşi pe el să se ocupe de moşnegii din Aurari. Tineretul te-ar înţelege; moşnegii ar putea fi problema... Dar stai liniştit - că se ocupă Dumitru de ei. Şi-aşa, ştiu cu toţii că ea nu e amanta lui Ştefan. Iar nea Iulică ştie adevărul şi vă susţine. Stai liniştit. Adică stai cuminte în biroul tău, cum a spus Ştefan, şi lasă-i pe ei să facă reglajele de fineţe. Bine?

- Bine, mămico. Iar despre Ana ce poţi să-mi spui?

- Despre Ana am dat de dimineaţă - şi mi-a ieşit la fel. Dar mai dau o dată, ca să te implic şi pe tine... Apropo - ce-a zis văr-tu, când a văzut poza?

- A zis că să facem pe dracu-n patru să i-o găsim; că dacă ea n-o să fie lângă el pe 31 decembrie, la unşpe cinzeşnouă, la doişpe fix îşi bagă cuţitu-n inimă.

Mămica lui ofta greu; el o aştepta să descânte cărţile... Şi-apoi să le aşeze pe masă... Nu zicea nimic; le privea lung şi nu zicea nimic... Şi începea să le numere - tot aşa, în tăcere... Ciudat - dar mămica lui începu să râdă:

- Auzi, mă? Câţi consilieri are Ştefan?

- Păi... Patru.

- Mai numără o dată.

- Eu, Rebeca, Aleodor şi Grasu.

- Şi mai e unul, "în carantină". Uite-l - e de roşu, dar în cărţile tale pică de tobă. El o găseşte.

O privea lung - şi-i venea s-o ucidă aşa, din priviri, pentru cuvintele alea!

- Dar n-o să se ducă după ea. Deşi, să ştii că, dacă el ar găsi-o

pe Ana şi i-ar duce-o lui Ştefan, el ar deveni vice-rege!

- Mămico, dă-l dracu de vice-rege! Io mor aici! Cum s-o găsească ăla?!

- Nu muri - că n-ai de ce. Uite - peste trei cărţi, el o să primească veşti despre Ana. Dar n-o să le folosească. Îl vezi? E singur cuc; toate în jurul lui sunt proaste: veştile, lacrimile... Şi totuşi, după perioada asta de tristeţe din faţa lui, urmaţi tu şi popa de tobă.

Şi-asta ce însemna?

- El o să afle unde e ea. O să se gândească un pic, o să-şi aranjeze comunicaţiile astfel încât să nu-l intercepteze frati-su şi-o să vă caute.

"O să vă caute". Pe cine?

- Pe cine-o să ne caute?

- Păi, pe tine şi pe popa de tobă!

Îi venea s-o strângă de gât! Iar! Mama lui bufni în râs:

- Păi cum arată, mă, bărbatul de tobă? Gras, nu? Dacă ăsta-i popă, e de tobă şi stă lângă tine, cine-o fi oare?!

- Grasu!

- Păi vezi, mă, că ştii?

Deci Isamu îl contacta pe Grasu, pe net probabil... Oftă greu:

- Mi-e frică de chinezul ăsta. Dacă o găseşte el pe Ana, e nasol de tot!

- Eu n-aş zice că o să fie chiar aşa de nasol. Că n-o să intervină. Nu se va apropia de ea. Ştie ce s-ar putea întâmpla dacă apare în faţa ei şi-o sperie... N-o să intervină. O să vă ghideze pe voi - şi n-o să vă spună niciodată tot ce află, ca să nu vă repeziţi s-o speriaţi voi. Sau Ştefan. Chinezul ăsta e îngrozitor de isteţ - şi-are un calm care te poate da-n turbare pe tine, care eşti repezit şi vezi numai acţiune roşie în faţa ochilor. Ăsta a stat întotdeauna deoparte, a privit atent în jur, a judecat totul cu sânge rece şi-a acţionat punctual atunci când a fost şi cazul, şi momentul să acţioneze. Gândeşte-te doar că el era cu frati-su pe cap, în biroul lui Ştefan, şi l-a trimis pe Gilles s-o ajute pe Ana!

Se încruntase când îşi amintise de Gilles... Decise să se ridice:

- Dacă ăla o găseşte şi-l părăseşte brusc calmu', am încurcat-o. Da' rău de tot! Dacă ăla ajunge primu' la Ana, ăla stabileşte cum se termină războiu'!

- Ăla a primit ordin de la şefii lui din China să-l împace pe Ştefan şi să se bage înapoi, slugă la el.

- ... De unde ştii tu asta?

- De la Dumitru. Care a aflat de la şefii lu' Nicu Petriceanu.

... Serios?... Era prea uimit, ca să caute o replică verbală...

- Ăla ştie mult mai bine decât tine pe ce lume trăieşte. Mai ales că stă încuiat în vila lui Ştefan, cu sarcina s-o apere de frati-su, şi trebuie să ţină prin propriile puteri firma aia pe linia de plutire! Vezi - că nu-mi place ce faci! Iar eşti părtinitor şi gândeşti cu dosu'! Şi nu-i bine!

Oftă greu... şi se ridică:

- Aşa e. Cu ăla, nu pot fi altfel. Nu ştiu de ce.

- Îţi spun eu de ce - fiindcă frati-su e liber şi "zburdă" prin Franţa, prin preajma lu' Ştefan. Cum pică ăla, cum o să-ţi revii şi tu...

Dacă zicea ea...

Păi, cam atât fusese de aflat. Să se ducă acasă - nu? Zâmbi slab:

- Ce mai fac micuţii mei?

- Ce să facă; binişor. Agata a prins gust pentru haine - o tot bate pe maică-sa la cap că vrea nu ştiu ce rochiţă ca la televizor. Azur e nedespărţit de Dumitru. Chiar voiam să-ţi zic... Mâine, o să înceapă şcoala. Eu zic să stai de vorbă cu el, diseară, şi să-i faci un program clar. Şi să-l scoţi un pic din joaca cu copiii.

Adică? Ridică mirat sprâncenele...

- Schimbă-i garderoba. Schimbă-i părerea despre el însuşi. I-ai spus deja că, într-o zi, el o să fie bulibaşa din Aurari. Ajută-l să se obişnuiască cu asta şi să-şi intre-n rol.

Aha!

- La urma urmei, el e singurul pe care-l ţine Dumitru lângă el în birou, nu? Aminteşte-ţi cum era Ştefan, pe vremea când venea în şatră. Aminteşte-ţi că, şi când juca fotbal, ceilalţi băieţi se poziţionau cu o treaptă mai jos decât el.

Aprobă şi porni spre uşă:

- O să discut cu el. Mămico, te rog - dă mai des de Ana!

- Bă! Nu pot să dau de trei ori pe zi! Că mă zăpăcesc şi eu, de la atâta ghicit! Şi nu mai pricep nimic nici eu! Las-o tu pe Ana - că ea e foarte bine!

- Ba nu e deloc foarte bine. Din cauza ăluia. Mămico... Ştefan se pregăteşte să-i dea lui Jun lovitura de graţie. Şi n-ai vrea să descoperi că frati-su "se suceşte" şi schimbă tabăra tocmai atunci când începe iureşul! Pe bune!

- Diamante...

Da, ştia - era mămica lui şi le voia binele... Decise să iasă.

Deci Raina lui îl iubea... aşa cum îl iubea Ana pe Ştefan... Aa! Îi venea să chiuie! Şi să râdă şi să joace ca apucatu' în mijlocul străzii! Şi-şi amintea în ce hal plânsese în avion...

Păi dacă Ştefan trecuse prin stările astea, iar el - vărul lui - nu observase nimic din ele, trebuia să recunoască faptul că Ştefan ăsta era un actor desăvârşit! Adică, să vrea el să-şi joace bucuria în mijlocul străzii şi să se abţină...

15 septembrie 2011 - joi

Isamu

Se simţea obosit... şi nu prea. Îi era foame... şi nu prea. Ar fi făcut un duş... şi nu prea. Avea aşa o stare care-l îndemna să urle bine-bine şi să spargă niscai veselă...

Era îngrijorat - foarte îngrijorat! Nu mai ştia nimic despre soţia şi băiatul lui. Erau în Aurari de trei luni deja - şi se întâmplaseră atât de multe lucruri, în astea trei luni! Se întreba cum se simţea acum Fei-Yen; se întreba dacă putea s-o sune... Adică să-l sune pe dl Ionescu şi să-l roage să-l lase să vorbească cu rândunica lui. Îi era însă frică să nu ajungă cu discuţia la pierderea sarcinii. Presupunea că Liwei se băgase rău de tot în viaţa mamei lui, ca s-o facă să se concentreze foarte tare asupra lui şi s-o ajute astfel să uite de pierderea bebeluşului. Dacă el îşi făcea simţită prezenţa tocmai acum... şi-i amintea...

O să le trimită un pachet. O să comande manualele şi caietele pentru Liwei. Era 15 septembrie. În mod normal, azi ar fi trebuit să-l ducă la prima zi de şcoală din clasa a patra. Azi, el ar fi trebuit să-şi ajute băiatul să-şi pună costumul, să-i facă nodul la cravată şi să-i spună să fie atent la învăţătoare, să nu se bată cu colegii, să fie cuminte, să fie înţelegător... O să-i comande tot ce-i trebuia, pentru primul semestru. O să le trimită în Aurari cu DHL-ul şi-o să aştepte un semn de la ei. Fei-Yen n-ar fi apelat iar la faxul lui Diamant; ar fi apelat la telefonul dlui Ionescu. Care nu ar fi refuzat-o. Deci asta o să facă...

Era trist şi nefericit şi se simţea îngrozitor de singur; dar era liniştit. Familia lui era bine păzită în Aurari. Diamant nu era dement să-i sacrifice tocmai pe ei, în caz că Jun o lua razna de tot şi ataca oraşelul! Ei doi erau mult mai în siguranţă acolo, decât aici! Şi chiar se întreba acum, când făcea o scurtă socoteală mentală - oare ce se mai întâmplase cu Jun în ultimul timp? Ştia că Cheng era în China şi se familiariza "din greu" cu noul şef peste Vest. Asta însemna că Jun stătea cu sabia detronării deasupra capului şi behăia uşurel, ca un mieluşel mic şi cuminte şi pierdut în mijlocul turmei. Presupunea că şefii îi interziseseră cu desăvârşire să se mai apropie de Ştefan! Dar presimţea şi că fratele lui avea nişte bufeuri teribile când îşi amintea de contele ăla mititel rău, care-l împedicase în asemenea hal de-l detrona din funcţie! Aşa că unica mişcare posibilă pentru fratele lui - care ştia prea bine unde-i plecase buldogul şi cam cât mai avea el de "zăbovit" la Nisa - ar fi fost un atac la vila de la Cannes. La fortăreaţa regelui. La unica fortăreaţă unde cu siguranţă nu l-ar fi găsit pe rege - dar a cărui capturare ar fi "faultat" rău imaginea lui Ştefan şi ar fi mângâiat foarte-foarte tare orgoliul lui Jun! O cucerea şi-apoi o incendia - chestie de 5-10 minute, maximum. China nu se putea supăra foarte tare pentru asta - nu? Că, la urma urmei, Ştefan ţinea de altă organigramă... Şi uite că Jun nu venea, totuşi, să cucerească vila; şi nici nu-l suna pe el, fratele lui mai mic, să-l întrebe ce mai face, sau... Se întreba, la modul cel mai serios, de ce amuţise Jun...

Nici Ştefan nu-l sunase. Şi nici nu-l căutase. Nici nu părea să se îngrijoreze de rezultatele financiare ale SAF Consulting. Iar el nu prea ştia cum să facă să-i recâştige încrederea. Fără Ştefan, el era redus la nivelul unui simplu chinez foarte deştept, foarte descurcăreţ, destul de "avut"... şi-atât. Iar în condiţiile în care Ştefan refuza cu încăpăţânare să-l contacteze, se întreba...

Nu ducea lipsă de lichidităţi; nu avea planuri "să bată miliardul" pân' la 40 de ani! Dar statul ăla degeaba îl obosea rău de tot! Ar fi putut deci să-şi deschidă propria firmă de consultanţă - şi să se ocupe de ea în paralel cu firma contelui. Numai că nu voia să facă asta. Adică putea să înfiinţeze mii de firme - dar nu le putea conduce. Pur şi simplu, creierul lui nu accepta să fie şef! Ori din cauza succeselor lui Ştefan, ori din cauza păţaniei de-atunci, de demult, din România - şi-a îndoctrinării prin care-l trecuse Jun... Habar n-avea. Dar nu putea. Dacă ar fi putut, la urma urmei, ar fi fost floare la ureche pentru el să găsească o europeancă frumoasă, şatenă cu ochi căprui, pe care s-o aducă în vilă, s-o şcolească preţ de vreo două săptămâni şi-apoi s-o ducă la notar, cu o procură pe numele contesei! Că putea produce la orice oră o procură nenorocită! Şi-avea şi posibilităţile materiale care s-o convingă pe europeanca frumoasă să coopereze! Dar dacă nu putea! Şi nu voia! El voia să organizeze, să supervizeze, să tragă sforile... Nu să ia decizii, nu să semneze contracte, nu să plece pe teren după angajaţi. Şi nici nu ţintea să bată miliardul înainte de-a serba 40 de primăveri. El era un executant minunat - şi avea mare nevoie de-un şef minunat, aşa ca Ştefan...

Iar ca să-l convingă pe Ştefan să se gândească serios la cât de minunat executant era chinezul ăla surghiunit în vila de la Cannes, nu avea nici un rost să apeleze la Aleodor. Sau la Diamant. Sau la dl Ionescu. Sau la vreo europeancă frumoasă. Ca să-l convingă pe Ştefan...

Trebuia s-o găsească pe Ana. Trebuia să-i demonstreze lui Ştefan că era un bun executant. Toţi consilierii regelui aveau acum ca urgenţă zero găsirea familiei Ionescu. Cel care-o găsea...

Google. Ana-Maria Ionescu. Search. Câteva ştiri răsuflate, de la repatrierea din Orléans... Oare Ana s-ar fi ascuns la castelul contelui? În Turenne? Părea cea mai nefericită alegere, de vreme ce Ştefan se născuse şi crescuse în castelul ăla iar contele îl considera practic copilul lui! Dar, cine ştie?! După atentatul din aprilie, Ştefan părea că rupsese complet relaţia cu naşul lui de botez. Şi poate că de-asta o făcuse - ca să-şi ascundă familia acolo! În plus, faptele recente indicau că Ana cunoştea foarte bine proverbul care spunea că cele mai bine păstrate secrete sunt cele puse în faţă, la vedere. Piao îl informase, aseară, că regele primise o scrisoare de la regina lui. Una de-aia "specială", cu fotografie color! Sun Peng aflase că Internele plasaseră o dubă de interceptare în faţa casei tatălui natural al Florentinei; aşa că "săpase" un pic şi obţinuse înregistrarea. El o ascultase aseară târziu. Deci Ana îi scria lui Ştefan - şi-i trimitea scrisorile prin fostele rude oarecum comune... Următoarea mişcare putea fi în Franţa. Ruda oarecum comună pe care Ştefan n-o contactase nicicum după atentat era naşul lui. Deci...

Deci, Turenne. Search... Multe rezultate, majoritatea date istorice. News... Nimic notabil. Pictures... Mişca încet rotiţa şi admira castelul şi grădina - şi-şi amintea ziua aceea specială, când Ana traversase toată grădina aia uriaşă printre trandafirii albi...

Stop! Stop-stop-stop! Click pe poză... şi-acum pe sursă...

Pe-asta cum dracu de-o omisese?

Ştirea asta avea aproape şase ani vechime. Apăruse într-un ziar local; o chestie mititică, a cărei variantă "pe print" probabil că "murise" demult! Şi uite că el, "marele chinez indispensabil", uitase să se ocupe tocmai de ea! Ştirea asta...

Şi iată şi fotografiile! Articolul avea o galerie foto impresionantă. Apăsă pe prima fotografie, apoi pe săgeată... Iat-o şi pe Ana... Iată-i pe ei doi, valsând... Iată-le sărutul de la 12 noaptea! Se vedea clar pumnul lui Ştefan, care strângea şoseţica Florentinei...

Partea cu "periajul presei" fusese pe-atunci în sarcina lui. El trebuise să facă imaginea contelui să dispară din sursele publice de informare. Tocmai pe-asta o omisese! Şi-o omisese pentru că... Pentru că... Pentru că, în reportaj, domnul conte se numea "Ştefan Ionesco". Nu "Stefan Ionesco", nici "Ştefan Ionescu". Făcuseră un melanj de nume româno-francez - aşa că aştire nimerea undeva prin a 30-a pagină de rezultate, indiferent de varinta corectă căutată. Iar pozele nu apăreau în căutările de imagini pentru că se numeau "turenne2", "turenne34"...

Recitea cu atenţie ştirea... Hm - "răvăşitor de frumoasă"! Erau modeşti şi-un pic cam chiori! Ana era o femeie frumoasă? Era o zână! În fine... Audienţa murmurase... Atenţia contelui se blocase... Mâncarea se răcise-n farfurii, cât fusese contele blocat... Domnul conte n-a spus nimic, dar sursele susţin că "superba sa însoţitoare" este cu siguranţă "viitoarea doamnă Ionesco". Şi-avea şi acolo un link spre galeria foto! Păi altă galerie foto? Click...

Îşi aprinse o ţigară - fusese foarte neglijent. Nu, nu era altă galerie

foto. Erau doar fotografiile lor, selectate din toate imaginile de la eveniment pe care le văzuse la primul link. Erau acolo peste 20 de fotografii cu contele şi zâna, puse una lângă cealaltă... Iar el, molipsit de euforia lor...

Adevărul era, însă, că la momentul ăla şi Ana, şi Ştefan fuseseră îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Nu că acum n-ar mai fi fost - dar, atunci, relaţia lor păruse un fel de luptă pentru "dovada supremă de dragoste"! Iar el, rămas unicul om cu mintea pe umeri şi putere de decizie, se simţise "împuternicit" să-i îndrume, să-i domolească, să-i ghideze uşurel dreapta-stânga... Se simţise ca un fel de tată adoptiv. Recunoştea asta acum, în singurătate, când fuma o ţigară şi ştia că nu-l aude şi nu-l vede nimeni...

Fotografiile lor erau superbe. Trebuia să le salveze - că cine ştie ce dezastru se întâmpla cu hard-diskul din seif! Măcar astea să rămână! Măcar...

Ochii căprui se uitaseră la contele îndrăgostit ca la soare...

Close pictures. Îl indispuneau. Îl întristau rău - fiindcă uite în ce situaţie nenorocită erau cu toţii acum! Uite în ce rahat uriaş îi băgase fratele lui...

Derula pagina de ziar, căutând alte menţiuni către conte... Nu; nu mai erau alte menţiuni. Articolul era scris de un bărbat - iar numele nu-i spunea mare lucru. Iar imediat sub semnătură scria "0 commentaires", după care urma un formular pentru comentarii... Şi, scris mititel şi italic, *"2 users online"*. Se aplecă, să vadă mai bine...

Doi useri online pe pagina aia. Unul era el. Celălalt putea fi... Ana - care le arăta copiilor poze cu tati, sau care îl privea pe Ştefan ore-n şir şi ofta greu... Sau, putea fi un chinez! Putea fi un spion! Putea fi administratorul paginii! Al doilea user putea fi oricine...

Şi dacă era, totuşi, Ana?

... Avea o şansă. Aşa, electronic, nu trebuia să se prezinte cu numele şi funcţia. Adică ar fi putut s-o mintă. Ar fi putut să-i spună că e Grasu, sau Adina...

Se ridică şi începu să formeze cifrul... Scoase din seif laptopul nou-nouţ, îl băgă în priză şi-l porni. Aştepta... Pagina era "nemişcată" - iar lui îi era teamă să dea refresh...

Gata. Băgă stick-ul de internet în laptop. Aştepta acum să se logheze. Îşi mai aprinse o ţigară - simţea că-l trec toate căldurile... Acum, pagina; introducea ceea ce vedea scris pe ecranul desktop-ului... Enter. Bun! Repede, jos! La comentarii! Scria... *"3 users online"*. Iar pagina de pe monitorul desktopului făcea refresh automat. Oftă greu...

Avea nevoie de un pseudonim. Formularul pentru mesaje îi cerea un nume. Dacă scria "Grasu", Ana închidea laptopul şi-l azvârlea la coş. Şi plângea, zi de zi, cu fotografiile alea în minte. Dacă scria "Isamu", efectul va fi acelaşi. Dacă scria "Ştefan", s-ar putea ca pagina aia să intre în vizorul anumitor persoane...

Reveni la desktop. Oare cum se spunea în română? Avea nevoie de un translator online bun... Îl căuta pe net, ceea ce era foarte contraindicat în momentele astea; dar miza pe faptul că va căuta şi traducerea din limba engleză - şi rezultatele trebuiau să coincidă...

Iar dacă n-avea noroc...

Trase laptopul şi începu să scrie. User - "tzap". De la ţapul ispăşitor în toată povestea asta. Mail - tzap@ispashitor.fr. Iar mesajul... Zâmbi slab...

Într-adevăr, a avut dreptate: a fost, este şi va fi cea mai frumoasă soţie din lume.

Apăsă butonul... şi oftă scurt - dacă chiar n-avea noroc deloc...

Pagina făcea prompt refresh pe laptop... Gata - îi postase comentariul. Iar pagina de pe desktop făcu şi ea refresh! Hei! Păi făcea refresh singură? Iar? Se părea că da...

Iar asta însemna că şi pagina userului al treilea făcea refresh!

Acum era acum! Închise repede pagina de pe desktop - că Ana s-ar fi speriat de moarte dacă ar fi citit *"3 users online"*! Şi-aşa o va speria serios cu mesajul ăla! Hm...

Aştepta - şi pufăia din ţigara aia ca o locomotivă...

Ana-Maria

Era linişte. Toţi dormeau - mai puţin ea, care stătea pe întuneric, cu laptopul pe masă, şi se uita lung la chipul soţului ei...

Hei!

Hei! Unde dispăruse? Ce se întâmplase? Apăsase ea vreun buton, din greşeală? De ce dispăruse fotografia? Şi pagina?

Doar nu i le ştergeau şi pe-alea!

Aoleu, cât de proastă fusese! Nu-şi salvase fotografiile! Doamne, cât de proastă era! Îşi lua atâtea mii de măsuri de precauţie, dar tocmai fotografiile lor nu le salvase! Involuntar, apucă ecranul cu ambele mâini...

Simţea că-i pocneşte capul...

Gata! Apăruse din nou! Fiu! Repede - fotografiile mai erau acolo? Derula repede până la galeria foto... Da - erau acolo. Bun! Să le salveze! Să se-apuce... Dar de ce făcuse refresh pagina? Că ea nu atinsese nimic! Ce se întâmplase?

Derula încet în jos... Nu părea să se fi schimbat textul reportajului... Nici autorul articolului... Aha! Apăruse un comentariu nou! Un comentariu în limba franceză... de la un utilizator care-şi spunea "tzap". Hei! Tzap? Adică "Ţap"?

Într-adevăr, a avut dreptate: a fost, este şi va fi cea mai frumoasă soţie din lume.

La dracu! Doi utilizatori! Cineva năvălise pe pagina ei! Şi observase că mai era cineva acolo! Şi a dracului să fie ea de treabă, dacă mesajul ăsta nu era scris de Isamu - ţapul ispăşitor din toată nebunia asta!

Întinse mâna pe lângă laptop, pipăi un pic şi apăsă butonul. Şi trase aer în piept, încercând să se calmeze cumva...

În orice caz, dacă n-o "poziţionase" deja prin placa de reţea, n-o va "poziţiona" acum! Trase şi bateria din lăcaş... Laptopul era "mort". Adică "ucis". Adică nu mai emitea nimic. Acum putea s-o caute până înnebunea...

Deci Isamu... Diamant i-ar fi scris *"Spune-mi unde şi când să trimit băieţii să vă ia"*. Roşcovana i-ar fi scris *"Sâmbătă, la 2,30 AM, vino cu copiii la ieşirea din Nantes - suita te va aştepta acolo."* Angajatul SIE i-ar fi scris *"Stai ascunsă, nu contacta pe nimeni, în 48 de ore trimitem un agent să te ajute."* Angajatul francezilor nu i-ar fi scris - ar fi pus uşa jos cu călcâiul, însoţit de două duzini de jandarmi şi înarmat cu toate documentele necesare unei descinderi în forţă şi unei repatrieri de succes. Grasu ar fi scris... Hm; Grasu i-ar fi scris *"Aoleu, şefa, tu eşti?"* Îi era tare dor de Grasu...

Stătea la Sami de ceva timp. De când se ascundea la el, lucrurile se liniştiseră. Căpătase acte, o deghizare imbatabilă, căpătase încredere în forţele proprii şi urmărise cu calm mersul războiului pe internet. Jun picase; Ştefan al ei se ridicase. Inaugurase un cazino, încasase apoi asigurarea pe el, îşi cumpărase hotel... Supravieţuise atentatului de la terasă... Şi se cam supărase pe ea - că nu-i mai punea filmări frumoase pe youtube. Dar ăsta era alt motiv de reflecţie, pentru altă dată. Acum, ea se gândea că războiul "se cam fâsâise". Ştefan îl bătea pe Jun făcându-şi şefii să-i determine pe şefii chinezului să-i dea capace. Iar Isamu era în continuare la Cannes... Că, dacă n-ar mai fi fost acolo, s-ar fi întors Ştefan acolo! În orice caz, i-ar fi transmis ei să se ducă liniştită acasă! Aşa că nu prea mai ştia...

Se părea, la urma urmei, că Isamu nu-l trădase pe Ştefan. Stătuse drepţi în faţa lui Jun, ca să-şi scape pielea lui şi-a familiei lui, şi îl trimisese în mare secret pe Gilles s-o ajute. Astea erau faptele! Gilles îi scrisese cu mâna lui că Isamu îl trimisese, de fiecare dată, la ea - adică Isamu aflase de câteva ori unde putea fi găsită familia Ionescu. Şi nu-l informase pe Jun. Până la urmă, poate că...

Poate că era gravidă, adică uşor influenţabilă şi instabilă psihic. Şi poate că era mai bine să nu tragă nici o concluzie şi să nu ia nici o decizie. Nici pro, nici contra. Dacă Isamu scrisese acel mesaj special pentru ea...

Ea intrase pe pagina ziarului local în jur de ora şase; chinezul îi scrisese la... şase jumate. Iar Nantes era un oraş important pentru

mafia chineză. Cel mai potrivit moment în care se putea asalta o casă era noaptea... Sau îşi trimisese oamenii "la locaţie", ca s-o ia pe sus ziua, de pe stradă, când furnicarul de oameni ar fi estompat un pic acţiunea?... Păi şi-atunci, de ce i-ar mai fi scris comentariul ăla?!

Nu ştia ce să creadă. Nu ştia ce să facă. Aşa că tocmai decidea ce anume să nu mai facă - să nu mai pornească laptopul. Deloc. Din fericire, era 15 septembrie - o să cumpere manuale şi-o să-i pună pe copii la treabă. Şi-o să-i momească cu televizorul, o să le adoarmă vigilenţa scoţându-i la plimbare... sau propunându-le antrenamente de aikido... Laptopul, însă, va rămâne închis.

Se ridică şi se strecură în bucătărie - azi, dacă tot se trezise atât de devreme, o să le facă cornuri la micul dejun.

Isamu

Oo...

Azi era norocos. Sau foarte ghinionist. Ana îi citise comentariul şi oprise instantaneu laptopul. Dacă era să se ia după propria intuiţie, Ana apăsase butonul ăla negru din spate, scosese firul de alimentare, scosese bateria - dacă avea tot laptopul ăla cumpărat în Puget-Théniers... Şi probabil că tot pe-ăla îl avea, de vreme ce i-ar fi fost foarte incomod să fugă cu doi copii, trei sacoşe de haine şi-un desktop...

Laptop însemna conexiune wireless. Sau cu stick. Dar dacă Ana locuia într-o casă care avea internet prin fibră optică... După părerea lui, nu era cazul. Între momentul când pagina făcuse refresh pe desktop-ul lui şi momentul când făcuse iar refresh şi revenise cu un singur user, trecuse cam un minut. Deci conexiunea ei era slăbuţă. Fie un wireless public, fie un stick de net. Adică un număr de mobil.

Împinse tastatura desktopului şi puse laptopul în faţa lui. Şi se trase mai aproape - trebuia să afle cât mai multe informaţii despre celălalt terminal care accesase pagina acelui ziar local. Spera să-şi amintească cum se face asta - fiindcă nu mai făcuse chestia asta de multişor şi nici n-avea voie să ceară ajutor, dacă nu voia să afle că Jun pusese gheara pe familia lui Ştefan. El făcea căutarea aia de aici, din biroul supravegheat discret! Trebuia să fie atent...

Diamant

Încă era cald afară. Încă mai era plăcut. Fuma, în faţa geamului, şi trăgea concluzia că străzile din orăşelul Aurari duceau o lipsă serioasă de copaci... O să scrie un mail către firma de amenajări peisagistice; să-i dea o ofertă pentru copaci. Nu ştia dacă să pună fructiferi, sau doar ornamentali. Sau stejari. Sau tei. Ar fi trebuit să-l întrebe mai întâi pe nea Dumitru...

Uşa se deschise larg iar Azur anunţă, vesel nevoie mare:

- Tată, eu plec la şcoală.

Negă şi-i făcu semn să vină la el... Se aşeză şi-l trase în faţa lui:

- Încă nu pleci la şcoală. Trebuie să vorbim ceva.

Azur părea un pic speriat de perspectiva discuţiei cu tatăl lui. Nu-i nimic - îi trecea imediat!

- Deci azi începi clasa a doua...
- Da.
- Şi tot azi începi pregătirea pentru testul vieţii tale.

Gata - îl speriase de tot! Zâmbi slab:

- Tu o să fii bulibaşă în Aurari, atunci când o să-ţi vină timpul. Iar asta să ştii că e o meserie tare dificilă! Trebuie să începi din timp să te pregăteşti pentru ea!

Băiatul lui nu era foarte convins de necesitatea purtării acestei discuţii înainte de toamna lui 2021... Păi, să-l ia pe departe, nu?

- ... Ţie îţi place de Ştefan?
- Sigur că da!
- Îţi place cum e el atunci când vine aici, în Aurari?
- Da!
- Şi n-ai vrea să fii şi tu ca el?
- ... Ba da. Da' nu cred că o să fiu vreodată aşa cum e el. El a învăţat în Franţa...
- Eu sunt sigur că tu ai putea să fii aşa ca Ştefan. Chiar dacă tu faci şcoala în România, eu sunt sigur că poţi să fii cel puţin aşa ca nea Dumitru!

Azur începu să râdă:

- Nu cred! Ca nea Dumitru, chiar nu cred că pot să fiu! Poate doar aşa ca tine...
- Azure...

Pipăi uşor cămaşa băiatului lui... şi dădu de medalionul primit de la Ştefan în seara nunţii lui cu Safira:

- Tu o să fii bulibaşă. Unul bun - aşa ca nea Dumitru.

Hm; băiatul lui ştia că discuţia aia părea prietenească, dar era în realitate foarte serioasă... Îi dădu drumul:

- Te duci sus şi-ţi pui costumul ăla nou. Şi-o cămaşă frumoasă şi-o cravată frumoasă. Hai - fugi!

Azur alergă la uşă. Se ridică şi se apropie de fereastră... Paşii se apropiau, şovăitori...

- ... Eşti sigur?
- Da.
- ... Crezi tu că e pregătit pentru asta?
- Să devină bulibaşă? Nu; nu e pregătit. Dar va fi.
- ... Da' nu-i prea mic, Diamante?

Negă încet cu capul... Safira nu se dădea dusă...

- ... Da' n-are decât opt anişori!
- Ştefan se antrenează de la trei ani.
- ... Da' e prea mic, Diamante!

Nu se mai obosi să-i răspundă. Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul...

- ... Mi-e frică.
- De ce?
- ... Dacă păţeşte ceva?

Se răsuci scurt spre ea - şi-o străfulgeră cu ochi furioşi:

- Tu-ţi dai seama că, în prima oră de sport, poa' să-i tragă unu' cu mingea-n piept şi să-i taie suflu'? Până vine SMURD-u', e prea târziu! Eu zic să nu-l mai lăsăm la şcoală! Să-l încuiem în camera lui! Ba ştii ce zic eu? E prea periculos în camera lui! Dacă se înţeapă cu vreo aşchie de creion şi face infecţie şi moare? Eu zic să-l legăm de brad, ca să n-ajungă la creioane! Da' dacă vine vreo furtună şi trăzneşte bradu'? Făă! Azuru' nostru o să moară, făă! Ce ne facem, făă?

Nevasta lui băgase capul între umeri, fixa covorul cu privirea şi probabil că plângea-n barbă...

- Ia du-te tu şi pune coliva pe foc! Hai - bagă!

Aşaa... Reveni spre fereastră. Fuma şi se uita la oamenii care porneau agale spre şcoală...

Făcuse aici un orăşel pe cinste. Prins în goana evenimentelor de zi cu zi, uita deseori să privească cu atenţie în jurul lui; şi omitea "substanţa", cum spunea nea Dumitru. Omitea tocmai realitatea! Avea aici, în Aurari, 232 de familii! Avea şcoală recunoscută de statul român! Avea grădiniţă! Avea un microbuz de-ăla bengos care ducea adolescenţii la liceu, în Bucureşti, în fiecare dimineaţă - şi, poate peste-un an sau doi, va înfiinţa şi-un liceu în orăşel! Iar el îi conducea pe toţi oamenii ăştia. El le spunea dacă să-şi pună Dolce sau Digi. El le sugera să-şi ia Vodafone sau Orange. Pe el îl întrebau ce marcă de maşină să-şi cumpere. Probabil că, dacă el ar fi deschis gura şi-ar fi spus că e foarte nemulţumit de combina frigorifică Whirlpool...

Uşa se deschise iar Azur intră:

- Gata! Acum pot să plec?

Negă şi se reaşeză. Băiatul lui venea "la control"... Îi scoase cravata şi desfăcu nodul ăla stângaci, "à la Safira". Şi se-apucă, încet, de treabă. Azur nu se clintea; aştepta, cuminte, privindu-l lung...

Îi plăcea ceea ce simţea. Băiatul lui îl privea drept; şi avea ochii lui albaştri. Simţea o privire dreaptă - curioasă. Pe măsură ce băiatul lui va sta prin preajma lui nea Dumitru, privirea asta curioasă o să devină, încet, serioasă. Apoi, apăsătoare. Apoi, sfredelitoare. În timp, după ce-l modela nea Dumitru, poate că ochii ăştia vor avea puterea

ochilor lui Ştefan. Poate! Nu se îndoia că, dacă se va dovedi că Azur nu avea stofă de bulibaşă, Ştefan va fi înscăunat mintenaş pe postul ăla! Şi-şi lua avion privat şi elicopter - şi nu rata nici o şedinţă, nici un *stabor*...

Gata - ăsta era nod adevărat! Oftă greu şi începu să-i aranjeze gulerul cămăşii:

- Să nu minţi. Niciodată. Să nu furi niciodată. Să nu loveşti niciodată fără motiv. Să nu râzi niciodată de nimeni. Şi să nu accepţi ca cineva să te mintă, să te fure, să te lovească sau să râdă de tine.

- Da, tată.

Şi haina... Era gata.

- Unde ţi-e ghiozdanul?

Aoleu! O rupea cu bătaia! O cocoşa! Ghiozdanul de anul trecut? Ruptura aia jumulită? Nici gând! Se grăbi în birou şi luă mapa lui de piele; şi-i mută repede cărţile, caietele...

- Hai.

Azur se grăbea acum; îl opri totuşi în faţa uşii... Mm, ce mare se făcuse! Luă cutia cu "surpriza"... La vederea pălăriei noi-nouţe, băiatul lui nu se mai putu abţine - şi trase un chiot pe cinste! Îl trase în faţa oglinzii: ia să vadă el cum era mai bine... Aşa; exact aşa!

- Uite; vezi? Te lasă să vezi bine, dar te fereşte de soare. Iar borul e drept; vezi? Fii atent...

Îşi puse şi el pălăria şi-i arătă cum se făcea mişcarea aia care-i plăcea lui mult; aia cu aranjatul borului "la şmecherie", care era favorita lui Ştefan. Hm - băiatul lui era înnăscut pentru mişcarea aia!

- Hai - ia-o înainte!

Azur deschise uşa, dar nu ieşi:

- Mămicoo, am plecat la şcoală!

Safira miorlăi din bucătărie - semn că încă-şi mai bocea soarta:

- Bine, Azure! Să ai grijă!

- Da-da! Săru' mânaa!

Ee...

Îl urmă - şi rămase special în urma lui. Îl privea aşa, lung, din spate - şi vedea schimbarea. Costumul, pălăria, mapa - toate îi dădeau încredere. Băiatul lui păşea "cu greutate"! Iar el mergea în spatele lui şi-l sorbea din privire... Mai ales că observa cum ceilalţi copii îl vedeau, dădeau să ţipe după el ca la joacă, dar îi observau schimbarea şi se opreau...

Băiatul lui n-o să aibă o copilărie extrem de fericită. O să fie un pic exclus - indiferent cât de dornic de socializare va fi el! Dar avea planuri mari cu băiatul lui. Nici Ştefan nu fusese un copil foarte social - şi uite ce frumos crescuse! Nici chiar el nu putea spune că fusese "sufletul petrecerii"...

Mămica lui ieşise la poartă. Arătă spre Azurul lui - şi-o văzu acoperindu-şi gura cu palma, emoţionată... Abia aştepta să ajungă la şcoală - şi să vadă reacţia lui nea Dumitru! Oare el era de acord ca Azur "să înceapă pregătirea"? Bănuia că da; dar, cine ştie...

Buzunarul drept vibră scurt. Se grăbi să scoată specialul...

Diseară, ocupă-te de problema amicului comun. Şi apoi ocupă-te de orăşel.

Deci diseară trebuia să filmeze sereişti şi dube albe... Şi-apoi trebuia să se-ncuie în orăşel. Oare Florentin era bărbatul de ghindă la care se gândea Ştefan? Se părea că da! Era ciudat - dar uite că vărul lui se gândea la fostul lor văr... Foarte ciudat!

Florentin

Era unşpe jumate - iar el nu se ducea la culcare. El stătea în bucătărie, pe întuneric, şi se holba la duba albă de vizavi. Era neclintită - de parcă o parcaseră acolo şi-acum calculau de câte zile era nevoie pentru ca roţile să se scufunde complet în asfaltul topit de ultimele zile calde de vară! Se întreba dacă să o roage pe Bambina să rezolve problema aia; dar parcă n-ar fi apelat la ea. Şi ea era filată. În plus, dacă duba nu era a Internelor, putea isca o bulibăşeală mare...

Uşa se deschise încet, se închise... Fu cuprins cu braţele:

- Nu vii la culcare?

Oftă greu şi-o trase pe ea în faţa lui, ca s-o îmbrăţişeze el pe ea:

- Nu pot să dorm.

- Nici azi? Florentine, ce-i cu tine?

- Nu ştiu. Nu-s bolnav; dar mă gândesc la multe chestii...

Arătă scurt spre dubă:

- Şi mai sunt şi problemele astea noi...

Violeta clătina încet capul - că ea ar fi luat făcăleţul şi-ar fi rezolvat cel puţin parbrizul şi lateralele "noilor probleme"! Şi probabil că nu-i prea surâdea gândul că bărbatul ei, tatăl fetiţelor ei, se gândea uneori atât de "adânc" la fetiţa lui din prima căsătorie...

Se auzea ceva - un zgomot ca de motocicletă de-aia mare, "tunată"... Erau mai multe motociclete. Vreo şase, după părerea lui! Şi se plimbau prin cartier, la unşpe jumate noaptea - semn că unii participanţi la trafic chiar n-aveau pic de respect! Avea senzaţia că veneau pe strada lor - şi se apropiau. Oftă greu:

- Ăştia sunt chiar nesimţiţi! Auzi cum accelerează, în toiul nopţii?

Cârlionţii blonzi aprobau...

- Şi cum a fost azi la grădi? Ce-au zis fetele?

- Aa, a fost foarte frumos! Grupa mare pregătitoare a organizat un fel de petrecere de bun-venit pentru cei din grupa mică. Au făcut desene frumoase, au servit pe toată lumea cu bomboane şi suc...

BMW-ul negru opri în spatele dubei. Instinctul îl făcu să se aplece un pic - şi văzu cum în spatele lui opreşte alt BMW negru... Se grăbi să se apropie de geam - avea o presimţire. Cunoştea stilul...

În faţa dubei oprea încă un BMW negru... Unul identic parca acum chiar în poarta lui... Se lăsă liniştea. Brusc. De parcă fuseseră conectaţi la aceeaşi sursă - iar şeful le tăiase curentul. Portierele se deschiseră la unison. Cu toată sinceritatea, recunoscu în mintea lui, preţ de-o clipă, că bărbaţii ăia erau "numa' unu' şi unu'"... Hait! Că se repezeau la dubă! Păi...

Apucaseră de tabla albă - şi-o smuciseră toţi în aceeaşi direcţie!

Aoleu! Ăştia voiau să răstoarne duba!

... Nu. Doar o hâţânau. Da' hâţânau la ea rău de tot! Dacă el ar fi fost în duba aia, zău că ar fi făcut infarct! Violeta şopti:

- ... Ce dracu...

Auzi clar zgomotul tipic de uşă glisantă; în partea cealaltă a dubei se produse un pic de agitaţie... Un răcnet; apoi altul. Iar "victimele" începură să apară. Bărbaţii mari amatori de pâine caldă erau întinşi pe asfalt, în mijlocul străzii. Păreau... Bufni în râs - că păreau "scociuţi"! Deci unele lucruri şi unele metode nu se schimbau, odată cu trecerea vremii şi prosperarea în afaceri! Unele lucruri, alea de succes, dăinuiau în timp! Cam ca hiturile lui Elvis...

Gata - îi înşiraseră pe asfalt, cu moaca-n jos. Unul dintre bărbaţii ăia de 2 pe 2 scotea telefonul... Ceilalţi "se ocupau" de prizonieri; îi ţineau acolo, jos. Îi apăsau bine, nu care cumva să-şi închipuie că or să plece undeva... Violeta îi dispăru brusc din braţe - şi-o "revăzu" pe pervaz, aplecată bine ca să vadă strada! Hei! Se grăbi s-o tragă înapoi:

- Să nu te vadă!

Degeaba - nevasta lui nu putea fi clintită de-acolo! Şi parcă nici el nu mai voia să revină în spate, la distanţă de geam. Văzuse maşina; recunoscuse personajul. Din maşina aia "prototip", despre care Nicuşor spusese că era blindată, coborâseră doi bărbaţi. Unul îşi punea chiar acum o cameră video profesională pe umăr; celălalt aprindea ditai reflectorul "de Hollywood"...

Diamant nu stinsese farurile; coborâse de la volan şi se aşezase pe capota Mercedesului, între ele. Cei doi nou-veniţi filmau. Îi filmau pe îndelete pe cei patru bărbaţi de pe asfalt. Luau prim-planuri îndelungi, probabil ca să fie siguri că nu ratau nici un semn particular, că nu se va face nici o confuzie... "Montat", ca de obicei, cu cele două pistoale la subraţ, Diamant fuma, aşezat comod pe capota maşinii... Colegii nefericiţilor ălora se părea că fugiseră mâncând pământul, iar ăştia patru erau "victime colaterale"...

Acum cameramanul filma duba... Numărul de înmatriculare... Acum se ducea să filmeze înăuntru...

Oare repetaseră tot scenariul ăsta? Nu de alta - dar se sincronizaseră perfect! Păreau niște actori pricepuți, la a 200-a dublă! Diamant pufăia cu calmul unui regizor de Oscar...

Gata - filmarea se terminase. Uriașul care îl chemase pe Diamant avu un schimb de fraze scurte cu primul prizoner; după care porni spre cel de-al treilea, îl săltă de-acolo și-i tăie scociul de la mâini. Insul se făcuse mititel de tot; dădea din cap că da și scotocea după mobil... Păi îl lăsau să sune? Dacă chema întăriri? Dacă chema mascații?

- ... Ai vorbit tu cu el?

Negă cu capul, deși nevasta lui era foarte atentă la desfășurarea evenimentelor din stradă și nu-l vedea...

- ... Oare să fi vorbit Bambina cu el?

Negă din nou, trase aer în piept dar nu mai apucă să răspundă; Violeta se trase în spate și deschise larg geamul. Se auzea clar melodia; un mobil cânta șlagărul ăla cu *"La mișto te iau cum vreau eu / La mișto te iau, nu mi-e greu"*. Iar Diamant aruncă țigara, se ridică de pe capotă, scoase mobilul... și porni agale la plimbare, prin fața celor patru prizonieri:

- Da... Da... Exact... Da... Ba da...

Vărul lui vitreg se opri; și se-nfipse bine pe picioare, în fața celui care părea să fie șeful nefericiților de pe asfalt. Și începu să urle și în telefon, și la panicatul ăla:

- 22 decembrie 2004! Îți amintești ziua de 22 decembrie 2004? Îți amintești meclele subalternilor tăi, legați și bătuți și umiliți la teveu? Vrei să mai vezi niște imagini de-astea? Patru inși, scoși din dubă și lungiți pe asfalt! Și imagini cu aparatura din dubă! Vrei? Cinci minute jumate de filmare, difuzate în *prime time* - și te muți la circulație! La radare!...

"Subalternul" ar fi apreciat mult un cutremur devastator în clipele astea; dar nu se-ntâmpla nici un eveniment care l-ar fi putut ajuta să dispară de-acolo! Diamant asculta... și răcnea în continuare:

- Irită-mă - și le dau pe post!

Șeful "subalternului" probabil că vorbea mult, calm, și-i promitea lui Diamant marea cu sarea...

- ... Vezi-ți de pătrățica ta! Vezi-ți de panglicarii tăi și nu te mai apropia de mine și-ai mei! Pentru nimic în lume! Altfel, te dau în *prime time*!

Mâna lui Diamant făcu un gest scurt, vag; iar subalternul sfârși înapoi, afiș pe asfalt. Regizorul se plimba din nou agale... și nu mai țipa - se rezuma la a vorbi tare:

- Cine-i ăla?... Aa! Păi îl dau și pe el, la rubrica mondenă! Să-l întrebi cu cine vrea să-l vadă nevastă-sa pe ecran - cu aia blondă tunsă scurt sau cu bruneta durdulie? Aia blondă e cu catifele; ailaltă e cu cătușe. Cum vrea să-l vadă nevastă-sa diseară la teveu?

Violeta începu să râdă:

- Da' știu că nu-i prost deloc! Dacă spune adevăru' și chiar are filmări de-astea, să știi că nu-i prost deloc!

"Păi nu-i - că are-n el școala ăluilalt!"

Prefera să tacă. Scăpase de supravegherea SRI-ului; dar avea așa un gust amar...

- ... Retrage dispozitivul! Acum! Și vezi-ți de treaba ta! Nu te amesteca în chestia asta - că se termină urât de tot! Nu-ți forța norocul! Nu vă forțați norocul nici unul dintre voi! Că n-a uitat cum i-ați tras gloanțe-n cap, în aprilie! Și nu s-a terminat războiul!

Diamant închise și mormăi ceva; după care porni grăbit spre Mercedes. Cei doi tineri alergau după el, cu camera și lămpoiul ăla uriaș, în timp ce "trupele" se repliau pentru plecare. Motorul Mercedesului se auzea impecabil... Diamant înainta încet de tot spre bărbații de pe asfalt...

- ... Ce dracu face?

"Intimidare. Îi sperie. Îi face să ude asfaltul - și nădragii - și să prefere să-și dea demisia, decât să accepte o nouă misiune prin preajma lui și-a cunoscuților lui."

Tăcea... Avea senzația că Diamant exagera totuși... Nu; ținuse musai să-i dea ăluia un bobârnac cu spoilerul. I-l dăduse; acum băga-n marșarier și scotea pistoanele pe țeavă. Iar bărbații ăia numa' unu' și unu' se urcau în BMW-uri... și plecau la fel cum veniseră - cu zgomot de motoare turate bine și cu scârțâit de roți și cu mulți draci...

Era din nou liniște pe strada lui. "Subalternul-șef" se ridicase - dar nu pornea nici spre colegii lui, nici spre dubă. Părea un pic confuz. Părea că se gândește foarte serios să emigreze. Sau să se sinucidă. Sau să-și dea demisia. În orice caz, la colegii lui nu se gândea deloc! Ceilalți doi încă "funcționali" parcă încercau să se ridice; cel "căpăcit" cu spoilerul nu se clintea...

- ... Florentine! Cred că l-a omorât!

"Da; de inimă, l-a omorât sigur!"

- Florentine, ia cuțitu' și du-te și ajută-i!

- Nu.

- Ai înnebunit? Ăia pe tine te filează! Pune-te bine cu ei! Du-te și

- N-am de ce să mă pun bine cu ei. Și n-am de ce să mă pun rău cu Diamant! Sau cu tata!

Abia acum Violeta părea că-și amintește cine locuia în casa de alături...

- Lasă-i, că se descurcă ei! Să știi că i-au școlit, înainte să le dea vânt pe stradă, la filaj!

Subalternul-șef vorbea la telefon - cu șeful lui, probabil. Cel din dreapta reușise să se ridice - și-acum se căznea din greu să se dezlipească! Ăla, ultimul, tot nu se clintea... Gata - terminase de vorbit. Acum își observa colegii. Pe ăla din stânga îl săltă dintr-o mișcare; după care se grăbi spre cel întins pe asfalt... Îl freca și-l mângâia ușurel pe umăr, în timp ce le spunea celorlalți ceva...

- Eu să știi că mă duc să le duc o sticlă cu apă rece!

Nu-i răspunse; dar nici nu-i dădu drumul. Cel din dreapta reușise să se dezlipească; acum îl dezlipea și pe celălalt... Și-acum se grăbeau să-l culeagă pe nefericit de pe asfalt. Ăla era șocat rău! Ăla părea șocat serios...

Diamant nu-l suna - nici ca să-l întrebe dacă se ușchiseră prostănacii ăia cu duba, nici ca să-i bată obrazul că nu-i ceruse personal ajutorul... Probabil că nici n-ar fi intervenit, dacă l-ar fi solicitat el! Sau i-ar fi spus direct prețul! Diamant nu se expunea așa doar pentru că-l ruga frumos văru' ăla vitreg al lui să-l ajute! Nee - Diamant avusese ordin să intervină! În orice caz, fusese foarte eficient! Reușiseră să-l dezlipească și pe-ăla șocatul; acum îi dădeau cu apă pe față și-l scuturau încetișor, ca să-l dezmeticească...

Subalternul-șef se grăbi să răspundă la telefon; ascultă o secundă, două... Ridică privirea spre geamurile lui! Spre el! Iar el...

- ... Ăla vrea cafteală! Să mor io dacă ăla nu vrea să ies cu făcăleța' la el!

Violeta era plină de adrenalină - și de nervi! Bărbatul ei își pierduse pofta de mâncare și de somn și visa noaptea cu ochii deschiși la fetița din prima căsătorie. Nevasta lui, cea actuală, i-ar fi putut cafti pe-ăia patru-n simultan în clipele astea! Dar o ținea el bine; așa că...

Cei patru indivizi ocoliră duba. Ușa glisă... Subalternul-șef reveni pe stradă, urcă la volan, porni motorul și demară încetișor, ca să nu facă zgomot excesiv...

Îi dădu drumul și-și aprinse o țigară. Și oftă greu:

- Nu i-am cerut ajutorul. Doar i-am transmis că, de când a apărut plicul ăla, sunt filat și ascultat. Trebuia să știe; pentru că toate scrisorile trimise pe adresa mea, a tatei sau a lui Nicușor trec prin același oficiu poștal...

Nevasta lui nu comenta...

- ... Nu știu de ce, dar își tot trimite scrisorile prin rudele mele. Așa că eu nu-mi permit să fiu filat. Pentru că nu-mi permit ca un serviciu secret, indiferent cum se numește și în ce țară a fost înființat, să afle unde e fetița mea. Nu-mi permit ca, din cauza mea, fetița mea să fie capturată și folosită ca monedă de schimb sau pârghie pentru șantaj. E totuși fetița mea - indiferent cine-o crește acum.

Violeta oftă greu și îl strânse ușurel în brațe... O sărută pe creștet - că se împăcaseră... Nevasta lui șopti:

- ... Din cauza mea au apărut ăia. Dacă eu nu-mi urlam gelozia, ăia habar n-aveau de scrisoare!

- Ăia bănuiau că ea îi trimite lui veşti. Nu ştiau cum; dar presupun că Nicuşor a fost euforic, sau Luminiţa a fost gură-spartă... Sau l-a filat cineva pe dl Dobre... Şi-aşa, n-am fost prea inteligent când l-am sunat şi l-am chemat să-şi ia florile! Cel mai normal era să-mi trimit salariatul cu un taxi, să livreze buchetul - nu? Sau să le duc eu - că eram cu maşina.

Nevasta lui îl strângea bine-n braţe şi ofta din tot sufletul...

- ... Stai liniştită. Serios! Eu bănuiesc că ăia ne-au filat de la început; din aprilie. Iar duba a apărut acum în faţa porţii doar ca să-i forţeze lui mâna. Ai auzit ce-a zis: e supărat pe ei, după ce i-au tras gloanţe-n cap în aprilie. Categoric, nu le mai dă bani! Că e pe bani...

Ea aproba şi-l ţinea bine... Stinse ţigara şi conduse uşurel spre uşă:

- Hai să ne odihnim. Mi-e un somn... Acum, că a plecat SRI-ul de la poarta mea, îmi dau seama că mi-e somn de crăp! Hai!

Or să se odihnească. Iar mâine, dacă nu observa vreo antenă de-aia mare proaspăt apărută pe blocurile cu zece etaje de la bulevard, mai vedea el ce mai făcea! Momentan, avea foarte multă treabă cu nevasta lui!

Ştefan

Deschise ochii - mobilul special piuise scurt... Îl luă. Diamant scria că...

Am rezolvat cu amicul comun. S-au retras. Nu mi s-a părut afectat de veştile proaste.

Adică individul care-l sunase şi încercase să-l determine să nu-i dea oamenii pe post bănuise că regele are nişte filmări compromiţătoare cu ei! Interesant! Apăsa butoanele...

Du-te acasă. Şi stai acasă.

Send... Lăsă telefonul pe noptieră şi se întoarse cu faţa spre geam. Aşa, în poziţia asta, propriile picioare îi obturau vederea spre poster. Nu putea să-i mai privească; simţea că-l doare rău inima...

Ana lui nu voia să se întoarcă la el. Anei nu-i era dor de el. Ana făcuse o şmecherie şi păcălise copiii; şi-acum stătea liniştită în casa bărbatului *barro* şi se bucura de linişte. Stătea departe de el, de nervii lui, de cuţitul lui - care-o speriase întotdeauna...

Nu putea gândi altfel. Nu putea simţi altfel. Azi, acum, la ora asta, nu putea fi altfel. Aştepta deci să adoarmă. Şi să-i treacă. Parcă nu mai voia să se lupte cu el însuşi şi să încerce să-şi spună că regina ofta greu, de dorul lui...

16 septembrie 2011 - vineri

Ana-Maria

Era linişte în cabinet. Priveau toţi trei monitorul...

Fluturaşul era bine; avea 22 de săptămâni, 430 de grame şi 25 de centimetri. Era bine dezvoltat... Era mai mic decât linia mediană, dar era în intervalul ăla "OK". Ea, în schimb, nu prea era bine! Ea slăbise două kilograme, în loc să se-ngraşe vreo cinci! Ea avea o problemă...

Ea privea monitorul, chipul Fluturaşului, şi îi venea să plângă. Îşi amintea celelalte controale - cele ale lui Léon. Ştefan nu lipsise... Ştefan n-ar fi lipsit nici acum! Ştefan al ei ar fi deturnat un avion comercial, ca să ajungă la timp la controlul Fluturaşului! Ştefan, dacă ar fi ştiut...

Îi era dor de el. Nu mai pornise laptopul - şi nu-l mai revăzuse. Nu-l visase. El nu făcuse pe dracu-n patru s-o găsească... Probabil că nici nu-i pusese filmuleţe pe youtube...

Sami

Se ferea să ridice privirea spre oglindă. Conducea încet, preventiv, şi prefera să tacă. Ana nu mai urcase lângă el; se aşezase pe bancheta din spate. Era tristă - foarte tristă. Deşi primise numai veşti bune şi avea şi un CD cu ecografia 4D în geantă, Ana nu scosese un cuvânt nesolicitat de doctoriţă! Ba chiar avusese impresia, la un moment dat, că dă să plângă...

Îi era dor de soţul ei. Voia să se întoarcă la el - şi nu putea. Ştia că, dacă făcea o singură greşeală, indiferent cât de mică sau de nesemnificativă, ea şi copiii ei puteau sfârşi la morgă. Era deci precaută până la exasperare. Şi suferea mult. Şi-şi ascundea cu măiestrie suferinţa...

Se asigură şi trase pe dreapta. Opri motorul... şi oftă:

- Trebuie să discutăm ceva.

- ... OK.

- Ai auzit ce-a spus doctoriţa: ai slăbit, în loc să te-ngraşi. Fluturaşul s-a dezvoltat normal, dar a luat din resursele tale. Şi nu-i în regulă.

- Ştiu. O să încerc să mă îndop cumva...

- Te-ai îndopa degeaba - n-ai asimila ceea ce trebuie. Problema ta e stresul. Şi dorul de soţul tău.

Şi cum ea nu răspunse, se întoarse şi-o privi lung...

Ana fixa cu privirea un punct de pe trotuar. Îi evita privirea. Se gândea la soţul ei... probabil...

- Aş vrea să te rog... Tu eşti o persoană foarte cumpătată. Eşti o mamă minunată pentru Florentina şi Léon. Nu uita însă că eşti şi mămica Fluturaşului...

Chipul frumos părea împietrit - semn că Ana plângea doar în suflet... Reveni spre parbriz:

- Eu sunt medic. În plus, sunt un om de cuvânt - şi v-am invitat să vă ascundeţi la mine ca să pot să am grijă de voi şi să mă asigur că vă întoarceţi în siguranţă acasă. Şi în bună stare. Eu am acum o mare problemă...

Şi nu-şi mai găsea cuvintele... Ana oftă uşor:

- Stai liniştit - că n-o să păţesc nimic.

- Te rog să nu spui asta.

Oare îl înţelesese? Oare... Decise să continue, privind lung emblema de pe volan:

- Aşa spunea şi ea - că nu va păţi nimic. Că nu se va întâmpla nimic rău. Că analizele lui Kamari erau bune, iar ale ei erau perfecte. Că spitalul Khouri din Zahlé este printre cele mai bune din Liban. Că mii de femei nasc zilnic fără nici o problemă... În privinţa ei, aş putea invoca necunoaşterea. Eram student la litere, ştiam doar generalităţi

despre naştere şi mă bazam pe faptul că ea era mai mult decât informată pe tema asta. Acum, însă, sunt medic. Şi nu m-aş putea niciodată ierta, dacă tu sau Fluturaşul păţiţi ceva. Sunteţi în grija mea acum...

Palma ei se aşează uşor pe umărul lui:

- Stai liniştit; îţi promit că lucrurile or să se îndrepte.

Serios? Adică îşi lua ea angajamentul...

- O să intru diseară pe net. Cred. În orice caz, lucrurile or să se schimbe! Chit că-i scriu şi-i impun câte-o filmare nouă pe săptămână!

Aprobă, zâmbind - deci nu se înşelase! Despre dorul de soţul ei era vorba... Decise să completeze:

- Pot să te rog să faci numai mâncare românească?

- Nu. Nu mâncarea e de vină pentru greutatea mea corporală. Iar eu nu mănânc mâncărurile prea aromate.

- Dar le guşti.

Tăcere...

- Ţi-am spus: acum sunt medic. Ştiu ce se poate întâmpla şi ce anume pare inofensiv, dar poate cauza un dezastru. În plus, am devenit pisălog odată cu vârsta.

O auzea râzând... Bun! Roti cheia, se asigură şi reveni în trafic.

Mergeau acasă. O să-i lase 48 de ore; să vadă ce măsuri lua ea. Iar dacă moralul ei nu va înregistra cote noi, "cu plus", o să acţioneze. O s-o îndoape cu vitamine - chit c-o făcea de 100 de kile! Nu era de joacă! Dacă ea ajungea pe masa de naştere anemică şi extenuată...

Ştefan

Afacerile mergeau foarte bine. Graficul mergea tot în sus. Avea un plus de 15%. În condiţiile în care nu mai dezvolta, ci doar consolida, acel 15% reprezenta o problemă. Nu tuturor afaceriştilor le mergea chiar atât de bine atunci când nu dezvoltau; aşa că va trebui să discute, cât de curând, cu nea Nicu. Să-i arate cifrele, să-i demonstreze că era ascultător şi nu căuta clienţi noi...

Rebeca zâmbi:

- Popescu solicită o videoconferinţă.

Aprobă cu capul şi-o văzu ridicându-se. Cu tot cu laptop. Păi... Ridică mirat sprâncenele:

- Acum?

- Acum.

Diamant îi trimisese şi lui filmarea; auzise, apoi, foarte clar toată discuţia lui cu omul Internelor. Vărul lui vorbise foarte bine; folosise cuvintele perfecte pentru ocazie şi interlocutor! Omul Internelor îşi informase şeful şi-apoi îl sunase pe Popescu...

Într-adevăr, în fereastra de mess scria ***Dacă nu aveţi foarte multă treabă, vă rog să porniţi camera video. E urgent.*** Se ridică şi se aşează, cu laptop cu tot, în fotoliu:

- Auzi, Rebeco? Ştii ce-mi place mie la toată chestia asta? Oamenii de rând, mai alesăia din România, se uită lung la noi, la "afaceriştii", şi-şi închipuie că suntem ca-n "Naşul". Şi că n-avem frână. Că noi conducem, noi facem, noi dregem... Noi avem la degetu' mic poliţia, justiţia... Şi, când colo, noi suntem cuminţi ca nişte copilaşi! Uită-te şi tu! Tăticu' lu' ăla cu duba l-a sunat pe taică-su şi i-a zis "Diamant, nepoţelu' lu' Popescu de la SIE, s-a luat de băiatu' meu!" În mod normal, m-ar fi sunat pe mine; şi-am fi lămurit-o aşa, ca între părinţi! Da' nu poate, de vreme ce am fost prieteni buni şi-apoi "mi-a tras-o"! Iar tataia Popescu mă sună pe mine, băiatul lui, ca să mă roage frumos să-i zic lu' ăla micu' să nu se mai ia de ăla micu' - că-i dă complexe dă inferioritate şi inundaţie dă muci...

Consiliera lui aproba cu capul şi râdea în hohote, ţinându-se cu ambele mâini de burtă... Îi făcu semn să se liniştească şi porni camera web. Îl invita s-o vadă şi el...

- Bună ziua, dle Ionescu.

- Bună ziua, dle Popescu.

Spionul părea calm; el avea pe chip o expresie uşor amuzată...

- ... Bănuiesc că ştiţi ce s-a întâmplat aseară în România.

- Ştiu. Tot.

- Deci ştiţi de ce vă caut...

- Nu; asta doar presupun!

- M-a sunat fostul dvs partener de afaceri. Zicea că Diamant n-a fost foarte cuminte aseară...

- Diamant a făcut ceea ce i-am spus eu să facă.

- Aşa s-a gândit şi el.

- Şi cum el nu poate să mă sune, s-a gândit să vă sune pe dvs...

- Da. Mi-a spus că incidentul de aseară este regretabil; şi că n-a ştiut de problemă.

- Şi l-aţi crezut?

- Nu; dar n-aveam cum să-l plesnesc, aşa că...

- Aşa că v-aţi gândit să vorbiţi cu mine.

- Da. Şi să vă amintesc că, pe teritoriul României, afacerile dvs merg ca unse - deşi nu mai colaboraţi cu acel departament.

- Ştiu cum merg afacerile mele pe teritoriul României. Aflu asta zilnic. Departamentul e pedepsit - de-aia nu primeşte ceea ce merită.

- Fostul dvs partener de afaceri ar vrea să discutaţi despre asta.

- Am spus că e pedepsit.

Popescu rânjea, el rânjea...

- ... Şi când i se termină pedeapsa?

- După ce mă împac cu chinezii. În orice caz... N-o să mai discut cu el. O să discut cu taică-su.

Era mirat... Hait - că-i scăpase "porumbelul"! Bine că Rebeca nu hohotea în gura mare! Făcu un gest de "în sus" iar spionul aprobă:

- Să vedem ce se poate face! Că "taică-su" e mai greu de abordat...

- Cu el n-am ce vorbi.

- El este cel care vorbeşte cu toată lumea.

- El este pedepsit. Şi m-a dezamăgit rău!

- V-a dezamăgit - dar nu în afaceri!

- Exact! Nu mi-a arestat oamenii, nu mi-a confiscat marfa - da' mi-a tras gloanţe-n cap!

Gata - spusese "cuvintele magice". Popescu tăcea - şi-l ruga din priviri să nu-i facă probleme! Să lase de la el, să bată palma cu SRI-ul şi "s-o lase baltă". Deveni foarte serios:

- Totul mergea de minune, înainte să-mi tragă lunetistul lor gloanţe-n cap! Ei au decis să voteze cu banii lui Jun Chèn; nu eu. Aşa că, până nu se termină războiul, n-am caşcaval pentru ei. Asta e caşcaval de război; graniţele sunt închise iar ei sunt pe-afară. Acolo or să rămână, până la încheierea ostilităţilor. După aceea, vedem noi ce mai facem. Şi-aşa, mă cam chinuie o întrebare! Taică-su... l-a plesnit peste bot, pentru aşa greşeală strategică? Sau au făcut mălaiu' jumi-juma şi i-a zis "las' că îţi găseşte tata alt prostănac, să se joace cu tine"?

Spionul lui era tot mai jenat de discuţia asta. Nu-nţelegea de ce; aşa că oftă scurt şi-i băgă un ghimpe nou în suflet:

- Dacă vă mai deranjează, spuneţi-i că e pedepsit. Să nu mă sune; o să-l sun eu pe taică-su, atunci când o să le vină vremea. Permiteţi-mi să vă întreb ceva, dle Popescu. O chestiune tehnică. Dacă bat palma cu ei, trebuie să le dau caşcaval. Vă convine ca fabricile din România să lucreze pentru ei?

- În condiţiile în care fabricile din străinătate procesează marfă chinezească, da.

- Dvs. cunoaşteţi "lista mea de cumpărături" pentru sfârşitul anului?

Popescu aproba; iar gestul lui îl punea rău de tot pe gânduri... Brusc, spionul decise să-l lămurească:

- Reluarea afacerilor cu China o să reprezinte un boom pentru Raina Consulting.

- Afacerile cu China se vor derula prin SAF Consulting.

- Şi mai bine!

În mintea spionului, tot caşcavalul din SAF Consulting "se taxa" spre el! Ehei... Optimist, nu glumă! Zâmbi:

- Calculele vor fi clare - aşa cum au fost şi până acum.

Primi o aprobare... şi decise să pună punct discuţiei:

- Deci, ca să concluzionăm: terminarea războiului, reluarea relaţiilor cu China şi discuţia cu tatăl lu' ăla micu'. Până atunci, nu

am ce să discut cu neamu' ăla.

- Bine, dle Ionescu. Îmi dau seama că aş insista degeaba...

- În plus, ştiţi deja cât mai durează până la reluarea relaţiilor cu China!

- Exact. O să transmit mai departe mesajul dvs.

- Şi să nu uitaţi să le reamintiţi că nu-mi place să-i văd amestecându-se în treburile mele. Şi în neamul meu. Spune-ţi-le că îi sfătuiesc să fie cuminţi...

Popescu aproba, zâmbitor ca o zi de primăvară...

- La revedere, dle Popescu.

- La revedere, dle Ionescu.

Ieşi din mail-ul oficial şi intră în cel special. Mesaj către Diamant...

Am vorbit cu Popescu. I-am spus să le comunice să fie cuminţi. Tu nu uita: pune-ţi subalternii la treabă şi stai acasă, cuminte. Ocupă-te de orăşel.

Send... Deci - unde rămăsese cu afacerile?

... Nu mai ştia. Făcea el ceva prin afaceri, pe-acolo; dar discuţia cu Popescu îi zăpăcise gândurile. Şi-i amintise de Ana. Ana lui era undeva în Franţa - nimeni nu ştia unde... Era, probabil, în Nantes; dar unde anume în Nantes...

Dacă Ana lui ar fi fost aici, la conac...

Ana-Maria

Copiii dormeau. Ea pornea laptopul chiar acum... Punea CD-ul pe platan...

Ce frumuşel era Fluturaşul ei! Sigur era băieţel? Sigur nu era o fetiţă superbă? Văzuse cu ochii ei că e băieţel; dar privea mutriţa serioasă şi parcă-l vedea fetiţă...

Fluturaşul ei era bine. Încă mai era bine. Nu fusese niciodată grasă, sau "foarte vitaminizată"; şi cum ea slăbise în loc să se îngraşe, era evident că Fluturaşul "se servise". Problema nu era silueta ei, ci "provizia" Fluturaşului. Dacă nu lua măsuri, micuţul ei... Oare din ce-o să se mai servească micuţul ei, dacă ea nu completa "stocul"?

... Mânca normal. Mânca ponderat - nu foarte multă carne, nu foarte multe legume... Nu bea extraordinar de multe citrice, nu se-ndopa cu brânzeturi... Nu mânca "pâine cu pâine"... Nu mai făcea aerobic "pe sistem"; dansa mai moderat. Şi nu mai dansa două ore, ca Tasnim. Dansa o melodie, după care se aşeza un sfert de oră...

Sami avea dreptate. Moralul ei era la pământ. Nu mai pornise laptopul. Nu se mai uitase la fotografiile lui. Îi era dor de el. Îi era frică...

Youtube... Ştefan regele aurarilor... Nimic nou. Ştefan Ionescu... Nimic nou. Rebeca Ionescu... Roşcovana... Roşcata... Nici măcar ea. Ştefan o ţinea lângă el. Ori apăreau amândoi, ori nu apărea nici unul. Şi nu apărea nici unul...

Mută mouse-ul sus, pe meniu. Bookmarks; click... Privea lung adresa aia şi nu cobora mouse-ul...

- ... Mi-e dor de tine...

Trebuia doar să coboare mouse-ul şi să facă click acolo. Dar dacă ea făcea click acolo... iar chinezii supravegheau pagina...

Nu putea risca să fie descoperită. Nu putea risca tocmai acum! Fluturaşul era bine! Copiii erau bine! Ea era bine! Nimeni nu-i recunoştea pe stradă! Dacă ea făcea click acum, într-un sfert de oră se putea pomeni cu chinezii la uşă! Sau cu francezii! Sau cu vreunul dintre românii al cărui nume era scris mărunt în caietele cu duşmani ale soţului ei! Aşa că...

Aşa că era de-abia vineri. Filmările apăreau pe youtube după petreceri; iar petrecerile se ţineau vineri seara sau sâmbătă seara. Până mâine dimineaţă... Până poimâine dimineaţă...

Opri laptopul şi se strecură în pat, lângă ei - mai bine dormea. Sau stătea cuminte între ei, departe de laptop, şi-l privea pe Léon. Tentaţia era mare; iar riscurile erau imense. Miza era uriaşă...

17 septembrie 2011 - sâmbătă

Diamant

Privea lung când coletul, când ceasul. Ce dracu făceau ăia? Cât mai dura? Îi garantaseră că curierul va fi la primăria Aurari până-n ora cinci! Era cinci fără cinci; el terminase de împachetat acu' o oră! Ăştia ce tot făceau?

Aha! Se auzea un motor! Oare el era? Că dacă se tâmpise şi DHL-ul...

El era. Tocmai oprise în faţa primăriei. Răsuflă uşurat... şi-şi puse pe chip masca de poker. Nu de alta - dar de la preluare până la predare se puteau întâmpla multe... nenorociri! Coletul ăsta era atât de fragil... şi atât de important, că îl cuprinsese brusc o teamă teribilă! Şi-o migrenă afurisită...

18 septembrie 2011 - duminică

Ana-Maria

Se grăbea. Rău! Se înfuriase foarte tare, aşa că luase o decizie radicală. Şi se grăbea!

Tasnim gâfâi scurt:

- Stai! Nu mai pot!
- Atunci mă aştepţi aici.
- Opreşte-te!

Nu, nu se va opri! Era un car de nervi! Ştefan nu-i pusese nici o filmare pe youtube! Nici vineri noaptea, nici sâmbătă noaptea! Şi nici măcar azi de dimineaţă! Regele uitase de regina lui! Păi las' că rezolva ea imediat problema asta! Îi amintea ea imediat ce şi cum! Uitase că era însurat? Şi că avea doi copii? Ha!

Năvăli în magazin, se opri în faţa vânzătorului şi "lătră" la el:

- Bună ziua. Un mobil şi-o cartelă prepay.
- Bună ziua. Sigur! V-aţi gândit cumva la un model anume, sau...
- Nu. Vreau unul cât mai ieftin. Cel mai ieftin şi mai prost mobil pe care-l aveţi.

Tânărul se uita lung la ea... Gâfâitul ajunse lângă ea iar Tasnim oftă greu:

- Doamne, ce repede mergi!

Îl străfulgeră pe individ cu ochii ei verzi şi foarte furioşi:

- Merg repede pentru că mă grăbesc.

Acum se grăbea şi el; scotocea într-un dulap...

- Vă montez cartela?
- Da; vă rog.

Puse cardul pe tejghea... Încerca să nu bată cu degetul în lemnul ăla, că băiatul ăsta chiar n-avea nici o vină pentru neatenţia şi "ceaţa" soţului ei...

Nu era bine să-i arate şi lui că se grăbea. Adică nu era bine să iasă chiar aşa de mult în evidenţă! Sigur, vânzătorul şi-o putea reaminti din cauza lătratului şi mai ales a lui "cel mai ieftin şi cel mai prost mobil pe care-l aveţi"! Aşa că o prinse pe Tasnim de braţ şi-o trase spre vitrinele pline cu telefoane. Se uita lung la ele şi încerca să citească fiecare cuvânt, fiecare cifră...

- Mobilul este gata.

Bun! Minunat! Şi totuşi, nu avea voie să se grăbească... Aştepta... POS-ul negocia cu banca... Tipărea tranzacţia... Gata. Luă cardul şi cutia şi-i zâmbi:

- Mulţumesc.

Ieşi şi porni spre dreapta; spre casă. Sora lui Sami şopti:

- Şi-acum o suni? Sau o suni de acasă?

Negă şi desfăcu cutia. Porni mobilul... Formă numărul de pe bileţel. Oare dormea? Era nouă şi-un sfert; era posibil să doarmă... Iuliana mormăi, în franceză:

- Bună dimineaţa, insomniacule...

Hm! Dormea dusă! Muncise pe rupte tot weekend-ul! Bun! Rosti tăios, în franceză:

- Mâine, la două, te sun să-mi spui ce culoare de bluză am în poză.

Ia - zicea ceva?... Nu; era KO! Aşa că trecu la romanes:

- Asta dacă n-a uitat cumva aşa amănunt nesemnificativ!

Apăsă butonul roşu - şi nu mai aşteptă până la oprirea "clasică" a mobilului. Trase bateria şi azvârli cele două componente în geantă. Aşa...

- ... Ce i-ai spus?
- I-am spus că mâine, la două, o s-o sun ca să-mi spună ce culoare de bluză am în poză.
- ... Şi mai ce?
- Atât.
- Nu te cred! Eşti prea furioasă, ca să te opreşti la asta! Deci?

Deci... Zâmbi:

- "Asta dacă n-a uitat cumva aşa amănunt nesemnificativ."
- De ce îi faci tu chestii de-astea?
- ... Vrei să ştii de ce?
- Bineînţeles!
- Îţi spun acasă.

Tăcere... Că doar nu era să-i spună chestiile astea aşa, pe stradă! Cine ştie cine-o auzea - şi făcea o prostie de-aia de sfârşea în programul de protecţia martorilor din Italia sau Portugalia!

Ştefan

Pâlpâitul de pe bara de start îl făcu să tresară. Ptiu - ce-l speriase! Avea un mesaj, pe mess. Oare cine ce problemă mai avea acum? Că, de la opt încoace, numai de problemele lor se ocupase!

Hait - că acum avea el o problemă...

"M-a sunat Maria, adineauri."

Deci Ana lui o sunase adineauri pe Iuliana...

- Rebeco, mobilul.

Îl primi imediat; formă numărul Iulianei şi i se răspunse imediat:

- Să trăiască consiliera number one! Dă-mi-l pe şefu', că frige rău!
- Neaţa, fă!
- ... Să trăiască şefu'! M-a sunat.
- Aşa...
- De pe-un număr nou.
- Dă-mi-l pe mess.
- Da, şefu'; da' eu zic să nu-l formezi. Că-l formezi degeaba. Părerea mea!

Numărul apăru în ferestruica meschină. Număr de Ortel, fireşte!

- De ce, fă?
- Păi mi-a zis din prima aşa: "Mâine, la două, te sun să-mi spui ce culoare de bluză am în poză."

Strânse scurt pumnul - şi-şi muşcă limba, cu ochii în ochii uşor speriaţi ai Rebecăi...

- Şi apoi a continuat: "Asta dacă n-a uitat cumva aşa amănunt nesemnificativ!"

Cum-cum?

- Cum ai zis, fă?
- "Asta dacă n-a uitat cumva aşa amănunt nesemnificativ!"
- Eşti sigură că aşa a zis?
- Şefu', fă rost de înregistrare! Da' aşa a zis! "Mâine, la două, te sun să-mi spui ce culoare de bluză am în poză." - asta a zis-o în franceză. Pe urmă a zis pe ţigăneşte, "Asta dacă n-a uitat cumva aşa amănunt nesemnificativ!"

Ia uite - că regina era geloasă, mai nou...

- Şi am sunat-o eu imediat, da' avea telefonu' închis...
- OK. N-o mai suni - deloc! Dacă nu te pune ea s-o suni, tu n-o suni.
- Da, şefu'.
- Când te-o suna mâine, îi spui ceea ce-o să-ţi scriu eu pe mess. Atât şi nimic mai mult. Să nu cumva să începi iar cu insistenţele, sau să-i pui întrebări! Să nu mi-o sperii!
- Nu, şefu'! Am înţeles! Citesc de pe ecran şi-atât.

Păi, dacă înţelesese... Dacă...

Dacă o mai lungea mult, îl prindea Popescu - şi era nasol. Tocmai îi pusese-n cap dracii unui personaj foarte important, în uniformă albastră; şi cum spionul nu prea putea să-l oblige pe el să facă pace cu Internele atunci când voiau ele...

- ... Bine, fă. Mucles.
- Da, şefu'.

Apăsă butonul roşu şi-i dădu telefonul. Rebeca se folosi de gestul lui ca să vină aproape de el şi cuvintele lui - şi să fie foarte atentă... Adina era şi ea atentă, Aleodor parcă luase vitamine cu pumnul...

- ... Regina a sunat-o pe Iuliana şi i-a spus că o sună mâine, la două fix, ca să afle ce culoare de bluză are în poză.

Consiliera lui scutură scurt capul:

- Cum-cum?

Părintele era mult mai perspicace la ora aia:

- Vrea să ştie dacă ai primit poza. Adică scrisoarea.

- Exact.

- Sun imediat la Ortel.

- Nu.

- ... Ca să obţin înregistrarea!

- Nu.

- ... Ţi-a dat numărul ei?

Aprobă şi scoase specialul din buzunar. Forma numărul... Rebeca şopti:

- ... Nu e bine. N-o suna.

Poftim?

- A aruncat instantaneu toate telefoanele pe care le-a folosit vreodată! Pot să bag mâna-n foc că şi-a oprit mobilul imediat după ce-a vorbit cu Iuliana! Ştie că serviciile pot s-o găsească, dacă telefonul emite; şi cum franţujii au încercat s-o oprească în Orléans...

"Am sunat-o eu imediat, da' avea telefonu' închis..."

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul pe masă:

- Nu facem nimic. Nu sunăm pe nimeni. Nu pomenim nimănui nimic despre asta. Părinte, tu eşti acum în curte, la jogging.

- Sigur, şefu'.

Trase tastatura... Trecu uşor degetele peste taste... Fotografia era sus, în şifonier; dar imaginea ei era atât de vie în memoria lui, că zâmbi slab...

Bluza ta a strâns în ea toate culorile dragostei în care sufletul meu încearcă să te învăluie. Şi totuşi, o să mă prefac că am uitat; şi-o să sper că te voi înfuria îndeajuns de mult, ca să te văd coborând din taxi în curtea conacului nostru din Bourges, furioasă şi plânsă şi înarmată cu un făcăleţ nou-nouţ.

Recitea... Nu ştia ce altceva să-i transmită. Îi era frică să n-o sperie chiar el! Îi era frică să nu fie înţeles greşit - şi s-o piardă...

De ce-l chinuia aşa? De ce nu venea înapoi? Războiul era ca şi câştigat! Jun era ca şi învins! Avea nevoie de ea! De ce nu venea înapoi? De ce nu venea la conac?

... Întrebări tâmpite. Ştia de ce nu se întorcea soţia lui; şi totuşi, îi era atât de dor de ea încât alegea să facă pe prostu' şi să se-ntrebe de ce. Şi să se chinuie. De parcă se auto-pedepsea!

Sami

Aha! Se întorseseră! Auzea cheia în broască... Zgomotul metalic fu urmat de câteva foşnete; după care Ana turui, în franceză:

- Deci, i-am spus că o sun mâine la două ca să-mi spună dacă soţul meu a primit scrisoarea cu fotografie. Şi apoi i-am dat lui de înţeles că ar fi cazul să se străduiască mai mult!

- Păi, ce să facă el? Cum să te găsească, dacă te deghizezi din cap până-n picioare şi nici măcar ochii căprui nu-i mai ai?

- Nu vreau să se străduiască să mă găsească! Vreau să se străduiască să-mi arate că mă aşteaptă în continuare!

- ... Ce te face să crezi că nu te aşteaptă? Sau că nu te va aştepta până în decembrie?

- Acum, joacă un fel de scenetă cu consiliera lui. O tot pipăie pe la petreceri, ca să pară mai interesat de ea decât de mine şi de soarta mea. Şi, de ceva vreme, nu mi-a mai pus filmuleţe pe youtube.

Ce să-i pună? Cum-cum? Nici Tasnim nu părea mai bine informată:

- Ce filmuleţe?

- Filmuleţe cu ei la petreceri. Pe care eu le arăt copiilor, care nu mai pot de dor de tati! Nu mi-a mai pus; aşa că l-am atenţionat că a cam uitat de noi!

Se abţinea cu greu să nu zâmbească - şi încerca să pară foarte atent la televizor. Ana era gravidă. Şi îndrăgostită. Şi departe de omul pe care-l iubea - care, afla el acum, juca un fel de scenetă alături de consiliera lui. Apropo - ce însemna "consilieră"? În limbaj corporatist, consiliera era secretara; în limbajul mafiei, oare ce însemna? Nu fusese un mare fan al filmului "Naşul" - şi uite că regreta asta...

- ... Şi acum ce faci?

- Nimic. O s-o sun mâine.

- La două, nu?

- Nu; mai devreme. Când mă trezesc, probabil.

- Şi dacă nu răspunde corect?

- Dacă nu răspunde corect, e rău...

- Crezi că puteau să-ţi oprească cumva scrisoarea?

- Da. Am trimis-o pe adresa fostului meu soţ. Iar acolo e ţara nimănui - oricine poate face orice...

Mda... Oftă greu şi se ridică, cu ochii la Tasnim:

- Iar partea proastă, draga mea surioară, este că ai obligat-o să bage în scrisoarea aia o poză cu ea şi copiii. Una recentă.

Ana se grăbi să completeze:

- Partea cea mai proastă este că nu m-am gândit s-o trimit cuiva din Franţa.

- Dacă o trimiteai cuiva din Franţa, n-avea şanse s-o primească.

Nu? Că doar ea îi spusese şi despre mafia chineză, şi despre serviciul secret francez, şi despre prietenii soţului ei... Gata - "omorâse" discuţia. Aşa că urcă scara şi se grăbi să se încuie în camera lui...

Soţul Anei juca o scenetă, după cum spunea ea. N-o întrebase cum aflase asta, cine-i spusese că era o scenetă... Dar descoperise, azi, că nu era chiar 100% nebun! El se gândise, la un moment dat, că soţul ei putea păţi ceva - ori pe autostradă, ori când pleca "cu afacerile". Tocmai realizase că soţul ei putea... "păţi" ceva de bunăvoie! Adică, o fi fost femeia asta frumoasă şi specială - dar nu era singura. Şi nu era acolo, lângă el. Ţinea copiii departe de el. Îi scria că ea e bine, stă cu o familie... Oare îi scrisese că stă cu un frate şi-o soră? Ar fi fost tare bine dacă ar fi ştiut asta; dar nu putea s-o întrebe...

Şi nu putea să se abţină de la calculele alea în care soţul ei păţea ceva - cu sau fără ghilimele...

Se lungi pe pat şi închise ochii. Azi, acum, în mod special, nu voia să vadă fotografia. Simţea că o trădase; şi nu voia s-o privească. Vestea asta nouă, cu "consiliera", îi azvârlise moralul pân' la nori! N-o putea privi acum pe Fathia. Ea murise, încercând să-i facă lui cea mai mare bucurie care putea exista! Iar el se gândea acum...

Ştefan

Mm, ce bine era! Trăgea de mânerele alea de parcă ţinea musai să le rupă! Da' ce bine se simţea! Simţea cum lucrează fiecare muşchi, inclusiv alea fine din vârful degetelor...

Aleodor se apropia, grăbit. Habar n-avea ce se întâmplase - dar el avea treabă acum! Făcuse 65; îşi impusese ca azi să facă 100. Simţea că poate să le facă pe toate; aşa că trăgea de mânerele alea şi încerca să respire corect...

- A venit DHL-ul.

Aşa; şi?

- Au un colet pentru domnişoara Rebeca Ionescu.

Cum-cum? Întoarse capul spre ea - şi-o văzu scăpând greutăţile din mâini!

- Aştepţi un colet despre care ai uitat să-l informezi pe Toni?

Nu! Ce să aştepte - haine?

Aleodor îl privea lung, serios; ea îl privea lung, un pic speriată de gândul că Jun îi trimisese un focos nuclear împachetat frumos în hârtie de cadou. Iar el...

El se ridică şi porni spre scări. Spionul păşea grăbit în faţa lui; ea parcă se ascunsese în spatele lui...

Conform cu lista lui Jun, Isabelle va fi următoarea ţintă a focosului nuclear. Apoi urma el, apoi Diamant, apoi Leonard... Dacă-şi amintea el corect, Rebeca nu figurase pe lista aia. Oare s-o fi înlocuit dementul ăla pe Isabelle cu Rebeca? Desigur, ca importanţă, Rebeca

era mult mai "sus" decât fata-n casă de la Cannes! Dar cine ştie cum gândea nebunul ăla! Cine ştie ce planuri avea...

Aleodor împinse uşa şi ieşi în curte. Ieşi şi el, dar nu se îndepărtă de uşă. Mai mult - întinse mâna şi-şi opri consiliera... Spionul negocia cu băiatul de la DHL, care era tânăr şi căpos rău... Ridică un pic tonul:

- Cine e expeditorul?

- ... Diamant Ionescu, localitatea Aurari, din România.

Aha! Scoase specialul şi selectă numărul...

- Da, şefu'.

- Ai trimis tu un colet la conac?

- Da; a ajuns?

Stop - că putea fi o cursă totuşi!

- Ce culoare are cutia?

- ... Maro, ca toate cutiile!

Ei, hai! Mârâi printre dinţi:

- Dacă nu-mi dai amănunte, ţi-o trimit ramburs; şi-o retrimiţi, nu înainte de a-mi da trei repere după care să recunosc cutia ta, nu a chinezului!

Tăcerea lui era concludentă; Diamant nu se gândise nici o clipă că Jun putea schimba cutia undeva pe parcurs - sau îi putea înlocui conţinutul! Vărul lui bâigui, un pic descumpănit:

- Are pe toate feţele instrucţiuni de manipulare; adică săgeţi cu poziţia corectă. Are găuri la mânere... şi e lipită cu scoci transparent.

Mda; corespundea descrierii, aşa că mârâi din nou la el:

- Data viitoare, să-ţi anunţi coletele.

Apăsă butonul roşu şi aprobă; Rebeca porni spre curier... Aleodor nu scăpa coletul ăla din privire...

În clipa când tânărul se răsuci ca să revină la maşină, spionul se repezi la cutie! Rebeca dădu să-l oprească - dar întinse o mână spre el şi făcu un pas în spate, semn că şi mintea ei calculase - şi tot "focos nuclear" îi dăduse...

Aha! Era "de bine"! Aleodor rupsese scociul, desfăcuse cutia şi bufnise într-un râs uşor nervos. Ea se apropia, circumspectă...

Gata. Misterul era dezlegat. Roşise obrajii, aşa că era "din dragoste". De-aia nu-şi anunţase Diamant coletul...

Îl privi lung pe Toni... El zâmbea - semn că văzuse despre ce e vorba şi era, într-adevăr, "din dragoste". Şi nu gusta momentul tensionat, dar îl scuza pe şeful mic cel îndrăgostit...

Consiliera lui băgă mâna în cutie şi scoase un plic. Ia - că asta era important! Ce scrisese acolo? Că dacă scrisese ceva de dragoste, îl juca în picioare! Rebeca citea - şi roşea şi mai şi... O electrocută scurt - şi-o văzu pornind grăbită spre el:

- Da, acum mi-am amintit. L-am rugat eu pe Diamant să-mi facă rost de nişte flori pentru jardiniere.

Nu, zău?! Flori! Pentru jardiniere! Soiuri româneşti pentru sol şi climă franţuzească! Aoleu...

Am reuşit să fac rost de florile despre care am discutat ultima oară. Se numesc Euphrasia Officinalis. Duduia de la sere mi-a spus să le pui apă multă şi cică poţi să le ţii la soare. Cică iubesc soarele. "Le place să simtă îmbrăţişarea şi căldura soarelui", aşa mi-a zis.

Diamant

PS: Tot duduia de la sere mi-a spus că astea sunt pe trecute, iar din octombrie încolo va trebui să te gândeşti la altă soluţie pentru jardiniere. Ea mi-a recomandat nişte chestii care pe mine unul nu m-au încântat, aşa că nici nu le-am reţinut. Îţi promit că o să mă gândesc la o soluţie onorabilă - şi n-o să ai jardinierele goale!

Îi dădu hârtia înapoi:

- Hai - grădinăreală plăcută. Eu sunt sus.

Reveni în conac, urcă treptele... şi privi lung aparatul ăla...

Diamantul lui era îndrăgostit lulea. Nu-i încălcase dispoziţiile - nu-i trimisese flori. Îi trimisese nişte ghivece. Pe care, cică, le ceruse ea. Oficial, în faţa tuturor, el era "acoperit". Nu erau trandafiri în ţiplă; erau tufe în ghiveci. Fără fundă. Şi-i promitea deja unele cu fundă, pentru interiorul dormitorului ei! Vărul lui se juca rău cu focul - dar nu sesiza asta, pentru că era îndrăgostit şi, în opinia lui, orice era posibil în numele dragostei!

Din păcate, nu putea să-i lase să se revadă. El avea treabă în Franţa; aştepta ca nervii lui Jun să se reverse, ca să poată să-l plesnească din nou. Iar Rebeca era legată de el. Diamant avea treabă în România - stătea încuiat în Aurari şi-şi punea oamenii la munci serioase. A-i aduce din nou împreună pe copiii ăştia acum era riscant...

Se apropie de fereastră...

O vedea bucurându-se ca un copil...

... Las' că se termina el, războiul ăsta! Şi punea şi el punct scenetei! Habar n-avea dacă sceneta fusese o idee bună, sau rea. Habar n-avea dacă Jun credea vreo iotă din ce "declama" el de zor pe la petreceri şi nu numai! Dar uite că Ana devenea geloasă, copiii ăştia doi se chinuiau...

Îşi jura acum, în clipa asta, că imediat cum anunţa finalul scenetei, anunţa mariajul lor! Nu voia să-i chinuie mai mult decât se chinuiau deja. Ştia că distanţa aia era un chin. De când era atât de departe de Ana lui, ştia...

Roşcata

Ia uite... că înnebunise Diamantu' ei... şi-i trimisese flori...

Da' ce de flori!

În cutia de carton păreau a fi 12 ghivece. Mari! Adică largi! Florile erau ciudate; păreau flori de pădure, sau de câmp! Tufe! Dar erau... Erau o nebunie!

Se aplecă şi scoase încet, cu grijă, unul dintre ghivece...

Aici, florile erau albe. Într-unul dintre ghivece se vedeau capetele lila... Aveau o singură petală, franjurată, împărţită vizual în două - o parte răsfrântă în afară, o parte care parcă cuprindea "sufleţelul" florii. Florile erau mici - cam cât unghia degetului ei mare. Şi păreau atât de fragile... Păreau că privesc spre soare. Adică, petala aia mare părea că încearcă să canalizeze razele soarelui spre sufleţelul galben-negru. De parcă-i ofereau soarelui sufleţelul lor, cu condiţia ca el să-l lumineze şi să-l încălzească...

Luis îşi drese scurt vocea:

- O duc în camera dvs?

- ... Nu. Avem cumva nişte jardiniere pe-aici?

- Sigur că da! Mai mici? Mai mari?

- Păi... Vreau să le pun sus, pe pervazul de la camera mea.

- Aa... Avem jardiniere; dar nu ştiu dacă or să încapă toate florile în ele. În plus, să nu vă supăraţi...

Nu se supăra! Ce era?

- ... Nu vă supăraţi că vă spun; dar astea nu sunt flori pentru jardiniere. Adică eu am văzut flori de-astea pe câmp...

Aprobă încet cu capul:

- Ştiu; dar mie îmi plac. În plus, am auzit că poartă noroc. Adu-mi, te rog, o jardinieră.

Bietul om nu pricepuse de ce una singură; dar se ducea s-o aducă...

Puse ghiveciul la loc şi se aşeză lângă cutie. Scoase mobilul... Accesa netul... Copia denumirea aia sofisticată... filtra răspunsurile în limba română...

"Silurul (Euphrasia Officinalis) face parte din fam. scrophulaceae. Este o plantă erbacee anuală care creşte prin locuri umede din regiunea montană."

Deci, era nebun! Îi trimisese flori de munte ca să le pună-n jardiniere! Clar - Diamant se dereglase rău! Iar ea se repezise şi-i confirmase lui Ştefan că ea solicitase "flori de munte"...

"Euphrasia este un cuvânt de origine greacă şi înseamnă bucurie, satisfacţie, legate de mulţumirea bolnavilor care se vindecau cu ajutorul silurului."

Deci, cum s-ar spune, Diamant îi transmisese că ea îl vindecase pe el... Sau încerca s-o vindece pe ea? Oare i se părea lui că nu se vindecase complet, după ce-l cunoscuse pe Titel? Hm; nu-l putea între-

ba asta...

"Nume populare: floare de ochi, mângâietoare, dragostea fetei. În franceză, casse-lunettes, în italiană Eufrasia, în germană Augentrost, în maghiară Szemfu, în rusă Oceanka."

Şi-acum nu mai zicea nimic. Nici nu mai citea. Urma ceva cu centimetri şi septembrie - dar n-o mai interesa. "O lovise" rău de tot! Floare de ochi? Dragostea fetei? Bucurie? Păi...

Păi stătea ca proasta în fund pe jos, se holba în telefon şi luase o mimică de-aia tâmpă, de gâscă mângâiată pe orgoliu! Se grăbi să se ridice; apucă cutia şi începu s-o tragă spre aleea din dreapta - cea care ducea la "poiana cu pitici". O să le planteze acolo... pe marea lor majoritate. Una singură va sfârşi în jardinieră; cea mai violet dintre ele. Unele erau albe, altele violet... Şi erau atât de frumoase...

Diamant

Îşi privi din nou ceasul şi luă telefonul - gata! Acum sigur era singură! Dacă Ştefan o certase pentru pachetul ăla, cu siguranţă n-o chinuise mai mult de 15 minute! "Grosul" scandalului el o să-l încaseze, nu ea! Aşa că suna... Suna... Suna... El se pleoştea... rău...

- Da!
- ... Salut.
- Salut.
- Ai treabă?
- Mm... Oarecum! Da şi nu! Da' pot să vorbesc...
- OK. Ai primit coletul?
- Da.
- Şi sunt bune? Îţi plac? De-astea voiai, da?
- Da; de-astea. Sunt foarte bune pentru ochi. Şi cică nu te infectezi... Cred că sunt bune şi pentru inimă! O să citesc despre ele mai pe îndelete, diseară!
- Aha! Ei, păi mă bucur că le-am nimerit...
- Şi eu. Auzi, Diamante?
- ... Da, Rebeco.
- Mi-ai scris ceva despre o soluţie onorabilă...
- Păi femeia aia a zis că astea se ofilesc până-n octombrie!
- Da' ea nu ştia că eu voiam să le recoltez ca să-mi fac ceai pentru ochi!
- Ce-i drept, nici eu n-am ştiut ce vrei să faci cu ele...

Aşa, cu substrat... că ea plănuia să fiarbă cadoul de la el... Raina oftă greu:

- Am zis să încerc şi aşa. Deşi am senzaţia că m-am vindecat deja.

Aha-aha! Asta chiar era cu substrat! Şi era pozitivă! Zâmbi slab:

- Da' e bine să iei măsuri de-astea... preventive...
- Exact.

Tăceau amândoi... Păi el de ce tăcea?

- Ţi-am scris despre o soluţie onorabilă. Te-ai gândit la ea?
- Păi, să ştii că nu. Da' de când tot plantez la astea, am început să mă gândesc serios!
- Aha! Şi la ce soluţie onorabilă te-ai gândit?
- Păi, ce să zic... Încă n-am discutat cu şefu' despre asta; da' mă pregătesc. Şi dacă nu-mi zice nimic că bag plante în conac... Eu mă gândisem la nişte trandafiri.

Fiu! Răsuflă uşurat... şi se grăbi să râdă credibil pentru urechile care le-ar fi putut asculta conversaţia:

- Mi-ai luat o piatră de pe suflet! Ştii cât le-am căutat pe-astea?
- Îmi dau seama! Da' nu mă ştiam aşa de complicată...

Ei, na! El râdea, roşu până-n vârful urechilor, şi-o auzea şi pe ea râzând... Şi simţea cum se scurge tot... Raina îl scoase din încurcătură:

- Oricum, mai discutăm despre asta! O să caut poze, ca să nu te chinui foarte tare...
- ... Bine. Le pui în jardiniere?
- N-am atâtea geamuri - şi nu vreau să-mi rupă şefu' urechile pentru "plante neautorizate". O parte, le pun în jardiniere; pe celelalte le plantez chiar acum în poiana cu pitici...

Aha! În poienţa aia! Daa, o să le placă acolo! Pesemne că se uitase şi ea pe net şi sesizase neconcordanţa dintre "instrucţiunile" horticole şi ceea ce-i scrisese el! Şi-aşa, avusese emoţii mari când realizase că Raina putea înţelege cu totul altceva din floricelele alea de câmp... Oftă scurt, ca de încheiere:

- OK. Te las să te joci de-a grădinarul atunci.
- Bine. Diamante... Mulţumesc.
- Cu multă plăcere.

"Şi cu foarte multă dragoste!" Atunci când cercetătorii vor inventa un telefon care transmitea gândurile, el va fi primul cumpărător! Două lua! Indiferent cât vor costa! Raina oftă şi ea:

- Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Îi era dor de ea. Foarte dor. Avea acum ceea ce-şi dorise - o femeie care-l iubea cu adevărat. Simţea dragostea ei - şi-i era dor de sentimentul ăla. Îi era dor de ea. Ar fi gonit la aeroport...

Trebuia să fie cuminte, dacă voia s-o aibă pe ea. Deja "călcase pe bec" cu florile astea - şi se gândea că îşi irosise prima abatere pe nişte flori de câmp, în loc s-o cadorisească din prima cu trandafiri roşii! Se gândea, la modul cel mai serios, să stea cuminte două luni de-acum încolo! Şi să-i ducă trandafirii în propriul troller! Şi numai dacă se ducea acolo cu avionul Externelor - adică nu trecea prin scanner-ul de pe Otopeni! Era riscant. Un singur pas greşit putea strica totul...

Ştefan

Cina era delicioasă. Atmosfera era însă un pic încordată. Aleodor avea limbariţă - şi nu observa chipul gânditor al Adinei. Şi nici faptul că ochii Adinei se ridicau uneori spre chipul senin, visător, al Rebecăi - care grădinărise patru ore azi şi probabil că grădinărea şi acum, mental...

Diamant îi trimisese iubitei lui flori de câmp. Ori era nebun, ori se tâmpise, ori încercase din greu să nu informeze toate serviciile secrete apropo de viaţa lui sentimentală. Habar n-avea; vărul lui nu-i făcea confidenţe de-astea. Şi nici nu se sfătuia cu el în probleme de suflet. Deşi îi demonstrase de nenumărate ori că era maestru în problemele de suflet, iar la organizare nu-l întrecea nimeni, Diamant...

Diamant se temea de el. El le spusese "să nu-mi greşiţi" - iar aici intrau în primul rând dovezile de dragoste. Vărul lui încălcase dispoziţia aia - dar găsise o scuză şi-o floare care numai la "flori" nu putea fi încadrată! Şi care-o făcuse pe Rebeca să roşească, să plutească şi să-şi aşeze buruiana cu nume frumos pe pervazul camerei ei. Chiar - oare la ce nume se oprise consiliera lui? La "dragostea fetei"? Sau căutase înţelesul figurat din bucuria bolnavilor recunoscători acelei plante? N-avea stare să calculeze asta...

El era senin şi calm. Şi supărat fleaşcă, în sufletul lui. El, dacă ar fi vrut să-i trimită reginei lui douăzeci de ghivece cu băşina-porcului, n-ar fi ştiut ce adresă să scrie pe cutie. Pentru că el nu se învrednicise să-i pregătească un ascunziş - sau un plan de scăpare! El îi spusese doar să iasă din vilă şi să fugă, cu copiii. Ea îl ascultase. Şi fugise. Şi-acum mai fugea...

Ana-Maria

Era noapte. Era târziu. Era o noapte tristă, grea... pentru sufletul ei...

Se ridică uşor de lângă copii şi se opri la fereastră. Strada era cufundată în linişte. Luminile caselor erau stinse. Nu vedea nici un licăr de ţigară românească sau de lanternă chinezească... sau de spion, sau de francez insomniac...

- ... Mi-e dor de tine...

"Doamne, iubirea mea! Îmi e atât de dor de tine!"

N-avea rost să se abţină - aşa că lăsă suspinele să iasă, lăsă lacri-

mile să-i inunde ochii...

Nu mai pornise laptopul după ce-o sunase pe Iuliana. Dacă persoana care pusese comentariul pe site făcuse oareşte investigaţii, îi aflase numărul plăcii de reţea. Şi doar atât îi trebuia, ca să-i afle latitudinea şi longitudinea - să pornească ea laptopul. Pe de altă parte, dacă persoana care pusese comentariul făcea parte din armata soţului ei, în maximum jumătate de oră l-ar fi avut pe Ştefan aici, în camera asta, în braţele ei. Şi s-ar fi sfârşit tot chinul ăsta! Şi ea ar fi fost fericită, şi copiii... şi Fluturaşul, pe care îl chinuia acum cu starea asta de tristeţe depresivă...

Trebuia să se înveselească cumva. Trebuia să-şi revină - şi fizic, şi psihic. Nu avea voie să-şi chinuie Fluturaşul! Şi-aşa, risca să-l nască gata bolnav! La halul în care se speriase de atâtea ori, din aprilie până acum...

Era gravidă. Toate erau mai accentuate: şi bucuriile, şi tristeţile, şi sperieturile şi teama. Încerca deci să fie raţională şi realiza că se speriase degeaba. Tot globul citise explicaţia foto de la nunta lor! La aşa mireasă frumoasă foc, cu siguranţă că se bătuse recordul de accesări... Iar dacă autorul acelor cuvinte, care cunoştea foarte bine limba franceză, era un specialist IT cu două doctorate, angajat de soţul ei tocmai ca s-o găsească discret... Ea nu citise niciodată acel mic amănunt - al userilor online de pe pagina aia. Deci, cine ştie cât stătuse "internautul" pe pagina ziarului local! Şi cine ştie cât de priceput era... Cine ştie cât descoperise înainte să oprească ea laptopul...

Internautul ăla era al cuiva - ori al lui Ştefan, ori al lui Isamu, ori al francezilor. Ori - de ce nu! - al spionilor români! Nu aveau ei cei mai "şmecheri" hackeri? Şi-atunci, se întreba ea acum de ce naiba se speriase?! Orice om inteligent care scormonea îndeajuns de adânc ca să descopere o pagină de ziar local dintr-o arhivă de-acu' mulţi ani şi observa că mai era un nebun care stătea cu ochii-n ştirea aia preţ de-o oră cel puţin, investiga pân' la capăt şi abia după aceea scria comentariul! Mai ales atunci când ştia că trebuie să găsească o femeie uşor timidă, uşor introvertită, precaută pân' la Dumnezeu, sperioasă pân' la Dumnezeu... conştientă că valorează juma de miliard de dolari şi-are doi minori cu ea - iar pentru salvarea lor se-mpuşcaseră ca nebunii în plină zi, în plină stradă...

Dacă internautul ar fi fost chinez, n-ar fi scris mesajul. Ar fi dat două telefoane, iar colegii lui ar fi pus uşa jos cu călcâiul. Acelaşi calcul era valabil şi pentru duşmanii lui Ştefan. Nu-i rămâneau deci decât aliaţii!

Era gravidă, plângea de dorul lui şi încerca să se autosugestioneze spunându-şi că e lucidă şi obiectivă atunci când refuză să creadă că "discutase" cu doi ochi oblici...

O să pornească totuşi laptopul. O să acceseze din nou pagina din bookmarks. O să-l revadă. O să încerce să fredoneze un vals, ca să-şi amintească momentele acelea speciale... şi să-l viseze cumva...

Se aşează la masă şi apăsă butonul. Era duminică noaptea. Se întreba în ce măsură avea vreun rost să caute filmări noi pe youtube... de vreme ce ştia prea bine ce miză mare era-n joc...

Gata. Mozilla... Bookmarks... Formă 112 - ca să fie format! - şi puse telefonul lângă laptop; şi apăsă link-ul. Aştepta încărcarea paginii; bătea uşor cu degetul în tasta End şi se gândea că, dacă vine cineva, apasă butonul verde al telefonului, se ridică şi-l pune pe scaun. Şi încearcă să ţipe cât mai tare, ca s-o audă operatoarea... Gata! Se încărcase! Repede - End! Câţi useri erau online?... Unul singur. Ea. Home... Repede, la galeria foto! Unde era galeria lor foto?

Oftă greu şi zâmbi romantic, cu ochii la soţul ei...

Isamu

Bun! 12 fix. Era momentul unei noi verificări a paginii de ziar. O ştia el pe Ana - nu rezista ea atât de multe ore departe de orice imagine a lui Ştefan! Aşa că verificase pagina aia din jumătate în jumătate de oră, în ultimele 24 de ore. Regina dădea dovadă de răbdare de oţel... sau îşi salvase pozele, aşa că el se numea "fraier"...

Click pe link... Jos... Ea era! Revenise la regele ei! Hm!

Îşi trosni scurt degetele şi împinse tastatura cât colo! Mută laptopul în faţa lui şi se apucă de treabă.

O să-i afle numărul plăcii de reţea. Şi-o s-o urmărească. Putea să facă orice, din momentul în care-i afla "intrarea" - inclusiv să-i viruseze laptopul, dacă n-avea un antivirus bun! Putea, în orice caz, s-o găsească. Dacă avea net pe cablu, va da de proprietarul casei. Dacă avea net pe stick, va avea latitudinea şi longitudinea. La doişpe noaptea, Ana nu putea fi decât acasă...

O să afle doar oraşul. Chiar dacă folosea laptopul nou-nouţ, chiar dacă nimic din ceea ce era acum pe laptopul din faţa lui nu-i trăda identitatea, se gândea acum că vila era filată discret. Şi el era filat - şi de francezi, şi de chinezi, şi de românii lui Ştefan! Iar regina şi copiii valorau acum mult mai mult decât în aprilie. Războiul nu se terminase; în plus, Ştefan avansa. În condiţiile astea, regina lui era o pradă foarte apetisantă...

Va afla doar oraşul - şi apoi se va opri. Şi va rezista tentaţiei de-a se duce el s-o ia de-acolo. Va rezista şi tentaţiei de-a se duce la conac, de-a se lăsa imobilizat bine şi eventual şi bumbăcit niţel, ca să-i spună lui Ştefan la ureche adresa familiei lui. Până nu se termina, definitiv şi irevocabil, războiul cu Jun...

19 septembrie 2011 - luni

Ana-Maria

Vasele erau curate. Bucătăria strălucea de curăţenie. Ingredientele pentru prânz se aromatizau încet, agale, în frigider. Copiii şi Tasnim făceau lecţiile. Iar ea... Ea constata că era de-abia zece şi zece, dar nu mai avea răbdare. Spusese c-o sună la două; plănuise s-o sune la unu jumate. Acum, la zece şi zece, se grăbea să aducă mobilul cel nou, să-l asambleze...

S-o sune de-aici? Din casă?... De ce nu?! Ştefan ştia că regina lui o va suna azi pe Iuliana - iar dacă soţul ei era perspicace şi-avea un pic de curaj de-ăla nebunesc în vene, era foarte probabil să-l revadă azi! În plus, dacă tot devenise neglijentă şi asculta de vocea drăcuşorului care-o tot îndemna să pornească laptopul, să acceseze ştirea... Aşa că da, o suna din casă. Buton verde. Suna... Suna...

- Da.

- Deci? Ce culoare?

Auzi un foşnet scurt şi paşi tropăiţi. Şi nu mai apucă decât să se gândească la varianta ca Iuliana să fie acum în conac, la 5 centimetri de Ştefan; tânăra coborî mult tonul vocii:

- Mi-a scris exact aşa: "Bluza ta a strâns în ea toate culorile dragostei în care sufletul meu încearcă să te învăluie. Şi totuşi, o să mă prefac că am uitat; şi-o să sper că te voi înfuria îndeajuns de mult, ca să te văd coborând din taxi în curtea conacului nostru din Bourges, furioasă şi plânsă şi înarmată cu un făcăleţ nou-nouţ."

Cee? Un făcăleţ nou-nouţ? Bufni în râs - că era teribil...

- Şi adaug ceea ce mi-a transmis mie: să-ţi amintesc să mă suni dacă ai nevoie de ceva sau eşti în pericol. Şi mi-a interzis să te cicălesc cu întoarcerea acum, ca să nu te superi pe mine şi să arunci numărul meu. Mi-a zis să fiu ascultătoare şi să nu-ţi ies din cuvânt...

Deci, se părea că Ştefan cedase până la urmă. Adică înţelesese. O înţelesese, pe ea şi decizia ei de-a nu scoate nasul din ascunzătoare până la sfârşitul războiului. Aprobase şi el calea aceea de comunicare... şi probabil c-o asculta "la greu" pe Iuliana - nu? Dacă ea suna mereu la fata asta, normal că o intercepta hi-fi! Oftă greu şi şopti, în romanes:

- Voi veni la Crăciun - şi voi veni pentru totdeauna. Să mă aştepţi! Te rog să mă aştepţi...

Iuliana nu prea ştia ce să mai spună, dacă să mai spună ceva... Apăsă butonul roşu. Scoase bateria, scoase cartela... Le lăsă pe masă...

Se va întoarce la Crăciun. Şi n-o să mai plece vreodată de lângă el! Nu-nu! N-o să se mai lase despărţită aşa de el! Dacă el va pleca în România, va pleca şi ea! Dacă el va zbura de urgenţă la New York, ea se va băga în valiza lui - şi va călători clandestin... Dacă el va muri, ea va muri la o secundă după el. Pentru că nu se putea imagina fără el. Ea, fără el, nu putea exista. Se întreba uneori cum reuşea să stea cuminte aici, în casa lui Sami, şi să-i convingă şi pe copii să aibă răbdare! Mai ales pe Florentina! Dar uite că reuşea... şi-şi jura ei însăşi, acum şi aici, că, începând cu 25 decembrie 2011, între el şi ea nu vor mai exista vreodată mai mult de 50 de centimetri distanţă...

Ştefan

Mobilul Rebecăi începu să cânte. Hm; Diamant probabil! Dar... Dar de ce-i făcea doar apel? Consiliera lui privi ecranul şi se întoarse spre el:

- Iuliana.

Aoleu! La ora asta? Era... zece jumate! Păi, gata? Sunase?

... Sau păţise Iuliana ceva?

Trase tastatura şi intră în mail. Deschise mesajul ei... şi oftă uşurat: Iuliana nu păţise nimic. Sunase Ana. Sunase mult mai devreme decât se aşteptase el, aşa că... Îl privi concludent pe Aleodor:

- Părinte, contactează Ortel-ul.

- A sunat-o!

Aprobă cu capul. Se concentra la mesajul fetei ăleia, dar nu pricepea nimic - adrenalina în exces îl zăpăcise rău...

Să trăiască şefu'!

M-a sunat la zece jumate şi a zis cam aşa: "Deci? Ce culoare?" Eu am fugit şi-am luat hârtia cu mesajul tău, pe care i l-am citit la telefon. Şi a bufnit în râs când a auzit de făcăleţ. Apoi i-am spus ceea ce mi-ai zis mie: să-i aduc aminte să mă sune pe mine, dacă-i trebuie ceva sau e în pericol. Şi i-am zis şi că mi-ai interzis s-o mai bat la cap să se întoarcă, ca să nu se supere şi să arunce numărul meu. Ea s-a gândit un pic şi pe urmă a şoptit, în ţigăneşte, că va veni la Crăciun, şi va veni pentru totdeauna. Şi pe urmă ţi-a transmis că te roagă să o aştepţi.

După ce-a închis, am sunat-o imediat - dar avea mobilul oprit.

Iuliana

Deci conversaţia avusese maximum 30 de secunde... iar Ana lui şoptise... Îi şoptise să o aştepte... La dracu!

Pumnul îi scăpă de sub control - şi izbi biroul cu atâta putere, că toate obiectele de pe el ţopăiră scurt! Întinse degetele şi mătură tot ceea ce se afla pe biroul ăla, în dreapta lui! Şi al dracului să fie el, dacă nu se ducea sus să aducă cuţitul!

Bubuitura se auzise foarte tare; Adina era galbenă ca lămâia, Rebeca era pregătită să se tupileze, Aleodor îl privea lung şi parcă se ruga să primească o sarcină în România... Îl electrocută pe el:

- Să-i spui lui Popescu să mai faulteze o dată afacerile chinezului.

Primi o aprobare cu capul... Reveni la ecran:

- Rebeco, vino-ncoa.

Venea, tupilată şi un pic speriată... Îi arătă textul; iar atunci când ea termină de citit, şopti:

- Sâmbătă avem party. Numai că, începând din clipa asta, tu dansezi iar eu fac afaceri, atunci când se filmează.

- Da, şefu'.

- ... Iar eu îţi promit că 1 decembrie te va găsi măritată oficial.

Mm, ce se înroşise! Se sprijini de spătarul scaunului şi arătă spre monitor:

- Tu ce zici de chestia asta?

- Părerea mea?

- Exact.

- ... Cred că şefa s-a întâlnit cu o grămadă de chinezi pe străzi pe-acolo. Şi nici unul n-a recunoscut-o. Asta i-a dat certitudinea că deghizarea ei e imbatabilă. Îţi dai seama că deja o ştiu vecinii? Că se salută pe stradă - măcar aşa, cu zâmbit şi dat din cap? Iar dacă o ştiu vecinii, ea e integrată în "normal"?

Aprobă...

- Deci, cred că nu-i mai e frică de chinezi. Ştie că o să câştigi; şi nu se mai raportează la victorie, ci la Crăciun.

- De ce?

- ... Păi... Habar n-am! Ea ştie cam cât durează transferurile astea de putere? Şi avansarea ta?

Nega încet...

- Atunci, s-ar putea să primească informaţii de la cineva.

Poftim? Ridică încet capul - şi-o văzu pălind şi pregătindu-se să se tupilească...

- ... De la cine?

- Păi, şefu', nu ştiu. De la francezi, nu cred - că te anunţau ei până acum! Sau o piteau ei - şi atunci aflam şi noi! De la Părintele, nici atât! Tovarăşii tăi te-ar fi anunţat, duşmanii sigur te-ar fi anunţat... Trebuie să fie cineva de sus.

Zău?! Cineva de sus?! Nicu Cărare, eventual! Că altcineva...

Şefii lui Nicu Cărare?... Să fi devenit el atât de important, încât şefii şefilor şefilor lui să aibă grijă de Ana şi de copii? Greu de crezut! O fi avut el talent în afaceri şi fler. O fi avut el cuţit bengos. Dar de

la regele aurarilor până la şefii şefilor lui Nicu Cărare era drum lung...

Deci Ana lui se întorcea la Crăciun... Nu se mai raporta la război, ci la avansare. Iar asta era bine. Într-un fel. După terminarea războiului, nici spionii francezilor, nici cei ai românilor şi nici şefii lui Nicu Cărare nu se vor mai îngrijora "cu perdea" apropo de cele trei suflete care-l puteau determina pe el să facă lucruri nemaiauzite şi nemaivăzute. Toţi oamenii ăia se puteau năpusti în Nantes, fericiţi că chinezii dispăruseră din peisaj şi încântaţi de ideea de-a pune ghearele pe aşa o pârghie perfectă...

Scoase mobilul şi selectă numărul mătuşii lui. Suna...

- Da, Ştefane.
- Sărut mâna.
- Să-mi trăieşti şi să fii sănătos!
- Tuşico, am o treabă cu tine.
- Ştiu. Vorbim diseară?

Păi... Păi, da.

- Da. Vorbim diseară. O să-ţi spună Diamant ce şi cum...
- Bine, Ştefane. Pa!
- Sărut mâna!

Şi-acum n-avea altceva de făcut decât să consolideze. Afacerea sau tricepşii. Ştia deja ce-or să-i audă urechile în înregistrarea pe care i-o va da Aleodor...

Ia să caute el o petrecere frumoasă, pentru el şi Rebeca! Sâmbătă trebuiau să petreacă - ea la dans, el la afaceri! Şi cum consiliera lui era cuminte şi ascultătoare şi păşea cu încredere şi determinare spre manualele de-a treia, o să-i facă o surpriză plăcută. N-o s-o trimită să se bâţâie cu un necunoscut. Scoase mobilul, selectă numărul lui Dejan...

Diamant

Îşi privea mama cu ochi îngrijoraţi. Era zece noaptea în Aurari; mămica lui îşi aranjase baticul şi-şi dăduse cu ruj înainte să iasă din casă...

Grasu îi făcea apel lui Ştefan. Era foarte serios prietenul lui; era încruntat şi îmbufnat. Şi cu siguranţă nu era vorba de înregistrarea convorbirii dintre Ana şi Iuliana! Încruntarea aia devenise starea lui semi-permanentă, de când se mutase în Aurari. Lui Grasu nu-i pria "activitatea informatizată". Înainte de atentat, el fusese cel care condusese "partea practică" în România. El şofase cu multă plăcere prin toată ţărişoara asta; el vorbise cu oamenii, el dusese valizele, el rezolvase mare parte din problemele de pe teren. Acum era surghiunit în Aurari. Avea zile când nu ieşea nici măcar în curtea casei! Cu siguranţă, avea dureri; nu se refăcea atât de repede şi de bine cum speraseră ei. Totuşi - după atâtea operaţii şi internarea aia ultra-prelungită...

Gata - Ştefan era online. Se grăbi să vină în spatele mamei lui - că poate era şi Raina acolo, lângă Ştefan, şi-o mai vedea şi el! Îi era atât de dor de ea, că-i venea să-şi ia "fără plată" şi să gonească la Otopeni...

Nu; Ştefan era singur în faţa laptopului... Ştia, simţea, că îi picaseră toţi muşchii feţei...

- Sărut mâna.
- Să-mi trăieşti. M-am informat şi sunt în măsură să-ţi spun ultimele noutăţi.
- Te ascult cu cea mai mare atenţie!

Ştefan părea vesel; el nu-şi prea permitea să zâmbească...

- Ştefane, lucrurile merg în direcţia care-ţi place ţie. Mai puţin Ana, care nu merge nicăieri. Tot în decembrie îmi pică cu bucurie şi reuşită în casă.

Vărul lui aprobă scurt.

- Ea e bine; e cu copiii şi e liniştită. După cum îmi arată mie cărţile, o să primească o veste care-o să-i aducă liniştea sufletească.
- O să vadă că Rebeca dansează singură pe la petreceri. Adică, în fine - nu singură, ci fără mine!

Aoleu! Adică o s-o pună să danseze cu altu'? Cu cine? Trebuia neapărat să afle asta...

- Sâmbătă avem petrecere cu muzică machidonească.

Milan...

- Iar duminică o să ne vedeţi pe youtube.
- Am înţeles. Ţi-am spus: ea e bine. Filmuleţele alea or s-o liniştească. Să ştii că nu-mi pică cu veşti; aşa că...
- Nu-i nimic. E riscant pentru noi toţi să-mi scrie! Cine ştie unde-o să trimită următorul plic...
- Probabil că aşa se gândeşte şi ea. Copiii îmi apar liniştiţi - şi nu-mi pică cu lacrimi.
- Asta e bine...
- Acum, tu! În afaceri îţi merge bine. În viitorul apropiat, o să primeşti veşti bune despre război. Şi apoi o să fiţi într-o încrengătură infernală de figuri - şi tu, şi Jun ăla.
- Confruntarea.
- Nu ştiu! Îmi picaţi amândoi, înconjuraţi de mai toate figurile.

Şi-atât - nu-i spunea cine câştigă bătălia finală... Ştefan dădea din cap, ştiind că orice cuvânt greşit rostit în bătălia aia le putea schimba soarta...

- Tu ai patru consilieri, de care ai mare grijă. Iar toţi patru îţi sunt devotaţi trup şi suflet.

Ştefan zâmbea şi aproba. Mămica lui continuă:

- Pe cel de-al cincilea îl dai în spate.

Mm, ce se încruntase vărul lui! Instantaneu se încruntase! Uau!

- Tocmai acest al cincilea consilier o să rezolve problemele majore şi-o să descurce iţele. Şi să ştii că el o să-ţi netezească multe drumuri în afaceri!

Spre marea lui uimire, Ştefan rosti o întrebare... surpriză:

- Mă voi împăca cu el?
- Azi, cărţile mi-au arătat că da. După ce se întoarce Ana. Dar soarta... ştii tu! În orice caz - indiferent dacă vă veţi împăca sau nu, el nu te va trăda. Aşa-mi pică cărţile de mai bine de două luni.

Hm - şi lui nu-i spusese nimic...

- El o să vă ajute pe toţi - şi pe tine, şi pe Diamant, şi pe toată lumea care-i cu voi! El să ştii că e un om drept.
- Şi are familia în Aurari.
- Şi suferă mult din cauza asta, să ştii. Dar este un om drept nu pentru că e familia lui în joc! La un moment dat, o să aibă ocazia să-i ia înapoi; dar n-o s-o facă.

Păi, cum adică? Stop - că nu mai pricepea nimic!

- O găseşte pe Ana?

Aoleu! Aoleuuu! Abia acum îşi amintea discuţia aia... cu chinezul care primeşte veşti despre Ana şi i le transmite lui şi lui Grasu...

- Îţi dai seama că n-am de unde să ştiu eu asta! Cărţile mele nu-s chiar atât de pricepute...
- Te rog din suflet - dacă observi ceva, să mă anunţi imediat!
- Bineînţeles! Stai liniştit - că ăia nu pleacă de-aici "fără autorizaţie"!
- Ştiu - că doar sunt pe mâna lui Diamant! Dar mă gândeam... În fine - nu mai contează! Să aveţi grijă de voi! Şi de ei!
- Bineînţeles!
- Şi să mă anunţi dacă se schimbă ceva!
- Bineînţeles!
- Săru' mâna, tuşico!
- Să fii sănătos, Ştefane!

Iar mămica lui apăsă imediat ecranul - şi se aplecă să asculte dacă se oprise laptopul... Ia uite-o! Ridica un pic ecranul, să vadă dacă "se întrerupsese legătura"! Bufni în râs - iar ochii albaştri îl priviră lung:

- Ne mai aude?

Grasu verifică... şi neagă:

- Nu.
- Bă! Atenţie la mine, amândoi! Chinezu' o să afle unde e Ana. Şi-o să vă spună vouă. Să nu vă pună dracu să vă duceţi după ea şi să-i schimbaţi soarta!

Oftă greu - că el mai auzise o dată vestea aia! Grasu se încruntă scurt:

- Cum adică, tanti?

- Adică Isamu o să afle unde-i Ana. Şi n-o să se ducă după ea, ca să facă schimb de familii cu Ştefan; o să vă spună vouă unde e. Să nu vă pună necuratu' să faceţi vâlvă! Şi să-i duceţi femeii ăleia chinezii pe cap! S-o lăsaţi în pace! Aţi auzit?

El aproba, Grasu protesta:

- Cum să afle ăla, tanti? Păi ăla habar n-are pe ce lume trăieşte acolo, la Cannes!

- Ăla e un tip foarte deştept. Şi e mai apropiat de ea decât sunteţi voi amândoi.

- ... Cum aşa, tanti?!

- Ca mod de gândire şi de acţiune, e mai apropiat de ea. Voi sunteţi "cu muşchiu'" - pistoale, bâte şi pumni. Şi BMW-uri şi acţiune multă. Ăla e ca ea - tăcut, discret, se-nvârte între ape... Ăla e-n stare s-o găsească. Şi-o s-o găsească. Şi n-o să se ducă s-o sperie în ultimul hal; o să vă spună vouă unde s-o găsiţi. Bă! Juraţi-vă pe sufleţelele voastre că nu vă duceţi după ea!

- Tanti, eu mă jur!

Oftă greu:

- Şi eu mă jur.

Mămica lui se ridică:

- Aşa; să nu care cumva să vă simtă prin preajma ei - pe voi sau pe chinezi! Sau pe spioni! Bă! Să nu uitaţi nici o clipă că e gravidă! Şi, dacă se sperie, se poate întâmpla o nenorocire mare-mare!

Corect! Uitase că Ana e gravidă...

- Hai, că mă duc la culcare! Noapte bună!

- Săru' mâna.

Grasu îl privea lung... Oftă greu şi ridică din umeri:

- Nu te uita la mine! Dacă nevastă-ta n-a putut s-o găsească, eu ce dracu să fac de-aici, din primărie?

- Diamante... Eu n-am încredere în ăla.

- Ştiu. N-ai avut niciodată încredere în el.

- N-am niciodată încredere în cineva care nu mi-e neam de sânge. Aşa-s eu!

- Păi noi suntem neamuri, mă?

- Păi ce, mă - am zis eu că am încredere în tine?

Îi venea să-l plesnească peste operaţie, dar se abţinea...

- Lasă, mă - că e bine dacă o găseşte el şi ne zice şi nouă!

- E foarte bine. Da' dacă Ştefan află că chinezul ştie unde e Ana, face infarct.

- Dacă Ştefan află că noi ştim de la chinez unde e Ana şi nu l-am anunţat instantaneu, ne ia gâtu'.

- Auzi, mă? Eu zic să nu-i zicem.

Grasu îl privea lung... Continuă:

- Ai auzit ce-a zis mama - soarta le e favorabilă acum. Iar ea e gravidă şi n-are voie să se sperie. Noi aflăm unde e Ana şi o anunţăm pe nevastă-ta; care se poziţionează în zonă, cu pistolu' la ea, şi-o urmăreşte încetişor, pâş-pâş...

- Şi ce crezi tu că poa' să facă nevastă-mea atunci când apar două dube cu chineji?

- Poa' să sune la 112. Şi pe urmă la şefu'.

- Ca să ce - să-l anunţe că i-au luat chinejii nevasta?

Clar - Grasu era foarte indispus azi! Porni spre uşă:

- Mă duc acasă.

- Bine, mă! Du-te! Fugi de discuţie! Las-o în suspans şi uşcheşte-te!

Cum-cum? Îl privi lung... Grasu era furios. Avea o stare de agitaţie teribilă, sprâncenele încruntate şi mârâia printre dinţi... Oftă greu:

- Şi mie mi-e dor de nevastă-mea; da' nu fac de-astea. Intră pe site şi cheamă-ţi o fată! Sau crezi că se supără cineva?

Se grăbi să iasă; cobora treptele... Gata - pornise spre casă.

Îi era dor de Raina. N-o revăzuse azi. Sperase că va fi lângă Ştefan - dar vărul lui se retrăsese deja în propriul dormitor, aşa că...

Oare când mai venea Raina lui în Aurari? Oare când mai ajungea el în Franţa? Acum, că se-nteţea războiul, chiar că nu-l mai chema Ştefan! În plus, parcă n-ar fi vrut să le transmită chinezilor "Uite, eu sunt în Franţa - mă plimb pe-aici şi o caut pe Ana!"...

Dar îi era foarte dor de ea. Parcă prea dor! Şi durea! Oare la asta se referise Ştefan atunci când îl întrebase dacă e sigur că vrea să aibă ce avea el? La durerea şi suferinţa pe care le simţea acum? Probabil că da...

Isamu

Era târziu; era aproape miezul nopţii. El se tot gândea la familia lui... şi la familia lui Ştefan...

Nu primise ordin să caute familia contelui; dar nici nu i se interzisese s-o caute! În condiţiile astea... În condiţiile în care Jun era cu ochii pe Ştefan şi ştia prea bine că sfârşitul "domniei" lui se apropia cu paşi repezi...

Avea în faţa ochilor agenda lui Ştefan. Aia cu "programările". Aia din care regele aflase întotdeauna ce trebuia să facă mâine, poimâine, peste două săptămâni... O răsfoise azi, în timp ce înfulecase prânzul. Şi găsise în ea o chestie interesantă.

Agenda asta era "a tuturor" - adică toţi scriau în ea. "Toţi" însemna ei trei: Ştefan, el şi Ana. Pentru că, uneori, regina făcuse şi ea notări în programul regelui. Mare parte din ele se referiseră la programul ei. O parte dintre ele vizaseră programul comun - mai ales pe cel "de călătorie". *"Şedinţă cu părinţii la şcoală"* - o chestie importantă de la care ea nu voise să lipsească nici moartă şi pe care o scrisese în agenda regelui tocmai ca să nu se bazeze doar pe propria memorie şi pe planner-ul telefonului. *"Disneyland"* - o notaţie care "se lipise" de vizita regelui la Paris, în februarie. El i-o arătase lui Ştefan - iar Ştefan trăsese tastatura mai aproape şi închiriase apartamentul Cenuşăresei. Cam aşa funcţionase agenda aia. Azi, îl necăjiseră rău adnotările ei - pentru că îi amintiseră atmosfera minunată de-atunci şi-şi amintise că acea atmosferă va reveni între ea şi Ştefan, dar băiatul de mingi va fi ţinut departe de ea...

Tot mâna ei scrisese în agendă *"Vizită dr. Petrescu - musai"*. Ana avusese întotdeauna un stil foarte special de-a face notările alea şi a-şi informa regele în privinţa lucrurilor importante din viaţa ei! Cu siguranţă, Ştefan văzuse notarea aia. Cu siguranţă, o întrebase de ce trebuia musai să-şi viziteze ginecologul. Iar ea îi spusese un motiv care-l determinase pe el s-o ia cu el, atunci când se dusese cu afaceri în România. Merseseră deci împreună. Se întorseseră împreună, la fel de veseli - semn că nu fusese vorba despre un "accident" care necesitase o întrerupere de sarcină. Se întorseseră veseli şi fără ecografii - semn că nu fusese vorba nici despre cel de-al treilea copil al lor! Aşa că el nu dăduse prea multă atenţie notării ei, când o recitise azi. Mâncase şi citise mai departe. Ajunsese la notarea plecării lui Ştefan în România... Şi apoi răsfoise, trist, restul agendei. Şi văzuse şi notarea următoare. Şi se înnecase cu mâncarea! Pe coala rezervată datei de 27 iunie, mâna reginei scrisese *"Dr. Petrescu - montare drăcie"*. Şi desenase şi-un smiley vesel! Iar în secunda doi el renunţase la restul prânzului...

Calculase, cu creionul pe hârtie şi teama în suflet, 40 de săptămâni din momentul când Ana îşi scosese steriletul. Calculul îl poziţionase undeva în luna noiembrie. Apoi se interesase discret, pe net, şi aflase că "montarea" trebuia să se petreacă în acea perioadă a lunii dificilă pentru femei - dar demontarea se putea face oricând. Nu voise să urce la etaj, să descuie casa contelui şi să se uite în calendarul contesei, să vadă când s-ar fi putut întâmpla. Adăugase două săptămâni după vizita ei la ginecolog şi recalculase. Şi ajunsese în luna decembrie. La începutul lunii decembrie. În clipa aia, îl luase durerea de cap...

Erau în septembrie. Iar graviditatea Anei fusese pentru el o posibilitate. Sarcina ar fi putut să fie, azi, de aproape şase luni. Iar el trebuia să afle musai unde locuieşte femeia aia! Nu de alta - dar nimeni nu ştia asta! Iar dacă Ana era gravidă...

Îi era frică s-o caute el. Îi era frică să se apropie de taste - şi de softurile care i-ar fi arătat locul exact de unde emitea laptopul ei. Războiul nu se terminase. Jun era plin de vânătăi - şi de la loviturile lui Ştefan, şi de la palmele şi şuturile Chinei - şi-avea şi-o rană deschisă,

făcută de fratele mai mic care refuzase cu îndârjire să primească cadoul pregătit de fratele mai mare. Aşa că se abţinuse. Închisese laptopul şi îndesase prânzul rece pe gât. Şi se gândise...

Era mai bine să nu facă nimic. La urma urmei, gândul ăla cu Ana gravidă era rupt dintr-o telenovelă de succes! Nu că n-ar fi putut fi adevărat, dată fiind dragostea imensă dintre ei...

Nu trebuia s-o deconspire. Iar cel mai bine păstrat secret era ăla pe care el nu-l ştia. Aşa că nu va încerca s-o găsească. Nu acum. Va încerca o şmecherie şi mai telenovelistică, mult mai complicată decât aflarea latitudinii şi longitudinii...

Trase o coală de hârtie şi încercă să găsească cuvintele potrivite pentru Piao...

În Nantes se va întâmpla, în curând, un eveniment foarte neplăcut pentru SAF Consulting. Am nevoie de filmările camerelor stradale, din săptămâna următoare, de la intersecţiile de mai jos:

Trase prima liniuţă şi deschise Google maps: avea nevoie de vreo zece intersecţii mari, circulate. Bineînţeles că n-o va scrie şi pe cea unde Ştefan fusese abordat de bătrânica amabilă! Că nu era nebun, să-şi alerteze fratele şi superiorii că se apucase el să caute regina! Deci, zece intersecţii... Trăgea, încet, zece liniuţe - una sub cealaltă... Şi continuă:

Cu discreţie maximă, te rog. Ancheta asta trebuie să rămână între noi doi şi persoana discretă care îţi va furniza imaginile.

Şi-acum, să caute intersecţiile! Trebuiau să fie şi nişte parcuri mari prin zonă... Sau nişte centre comerciale mari...

Şi dacă o să-i vadă "pe cameră"? Dacă o s-o găsească aşa pe Ana? Dacă Piao venise sub comanda lui cu ordine ferme, primite "de sus de tot"? Dacă o să se uite şi el la imaginile alea? Dacă o s-o recunoască el mai întâi?

... Nu ştia ce să facă...

Trebuia să facă ceva, dar nu ştia ce. Şi se întreba ce să facă... Dacă să facă, totuşi, ceva...

24 septembrie 2011 - sâmbătă

Roşcata

Muzica îi plăcea. Era frumoasă. Era extrem de frumoasă! Înţelegea mare parte din cuvinte; pe celelalte, le "ghicea" în funcţie de context. Nici nu erau foarte diferite de cuvintele din limba română! "Feată", "trandafirlă"... "papu" era "tata", oile erau toate la fel... Dar afurisită să fie ea muzica aia frumoasă, cu paşii ei cu tot! Zău că nu-i reuşeau! Zău! Se holba când la ecran, când la propriile picioare şi nu-i ieşeau...

Cum făcea femeia aia? Pornea cu dreptul. Stângul, dreptul. Apoi stângul în spate. Nu - stângul stop! Şi tot stângul în spate!

... Să-i ia gaia! Stătea jos şi gata! Sau dădea din buric "pe limba ei"! Ia s-o lase în pace!

... Ba nu putea s-o lase baltă. Ştefan îi spusese să înveţe pasul. Trebuia să-l înveţe. Şi trebuia să-i şi reuşească! Deci! Dreptul, stângul, dreptul. Stângul în spate. Ba nu! Stângul stop!

Ştefan împinse tastatura şi se ridică:

- Pune-o de la început.

Oof, fir-ar să fie de treabă! Îl lua pe el de la afaceri ca s-o înveţe pe ea trei paşi ameţiţi! De ce n-o concedia? Dacă nici paşii ăia ameţiţi nu era în stare să-i priceapă... Şeful ei ridică tonul vocii:

- Adina şi Părintele, urgent în living!

Ei, poftim! Acum îi chema şi pe ei! Oftă greu... că simţea că-i vine să plângă de ciudă...

- Fă cumva să ieşi din starea asta. Starea e de vină. Eşti posomorâtă şi gânditoare - şi de-aia nu-ţi reuşeşte. Mergem la o nuntă; OK? Mergem la distracţie şi dans şi petrecere cât cuprinde! Dacă faci mutra asta la nuntă şi "ucizi" toată buna dispoziţie a nuntaşilor, să ştii că "ne evacuează"! Că n-am afaceri cu ei! Şi ăştia nu se-mbată aşa, cu una-cu două, ca să le treacă repede!

Aprobă... Fu poftită în stânga lui; Ştefan îi aranja fată-băiat...

- La ritmul ăsta, pasul e aşa! Pleci cu dreptul un pic în faţă. Faci dreptul, stângul, dreptul şi apoi pui stop cu stângul. Timpii, da? Undoi-trei şi patru e stop. Cinci e un pas cu stângul în spate, şase aduce dreptul lângă stângul. După aia urmează şmecheria - reiei de la unu şi pleci cu dreptul un pic în faţă. Şi numeri iar până la şase. Formaţia cântă în treaba ei, noi facem câte şase paşi. Ia să vedem...

Pornea muzica... Şi!

Drept, stâng, drept, stângul-stop. Stâng-spate. Drept-stop. Drept, stâng, drept...

Ete drăcie...

Acum aprofunda - cum spunea el. Îi reuşise pasul. Trebuia să numere doar şase - nu opt, aşa cum cânta formaţia. Acum era mai mult decât limpede - acum părea chiar simplu...

- Păşeşte un pic mai ţopăit. Ca la hora românească. Flexează puţin genunchii la fiecare pas - doar puţin.

Flexa... şi-i reuşea... Fir-ar să fie! Uite că acu' îi reuşea! Da' prima oară de ce nu-i reuşise? Grea întrebare... Ştefan începu să râdă:

- Părinte, ce-ar fi să mergi cu noi?

- Nu, mulţumesc - nu-mi stă bine cu cearcăne!

- Să ştii că a fost o întrebare retorică...

- Atunci merg cu multă plăcere!

Adina râdea, ea râdea... Aleodor aprofunda cu mult mai multă atenţie acum, că era sarcină de serviciu...

- Ia, Părinte! Privirea la ecran! Ia încearcă tu nişte paşi mai săltăreţi, aşa! Rebeco, tu rămâi la plutit - că "floricelele" el o să le facă! Fii atent, Părinte! Ca la noi - da' mai fără vlagă, aşa!

Aleodor râdea şi "executa" chiar acum nişte paşi "cu floricele"...

- La ei, atunci când faci săritura şi întinzi piciorul, îl întinzi cu călcâiul în faţă. Şi eventual faci nişte "floricele" scuturate cu vârful

pantofului.

Părintele "executa ordinul". Nu-i prea reuşea; dar privea picioarele lui Ştefan şi încerca să se corecteze...

Mm, ce bine era! Ce frumos era aşa! Lecţie mai plăcută decât asta zău că nu exista! Era... super!

- Fii atent! Fetele fac pasul normal - păşesc, da? Tu sari şi bagi călcâiul în faţă. Tu nu păşeşti când faci "floricele". Numărătoarea e la fel: trei, stop, pas, stop, spate, stop - totul stropit cu câte-o floricică între. Hai!

Mm, ce frumos juca Ştefan! Şi ce împiedicat părea Aleodor...

- Mă! Ia îndoaie tu genunchii - şi joacă tupilat, aşa! Hai! Tre' să te electrocutez ca să te tupilezi un pic?

- Nu, şefu', să trăiţi! Mă tupilez de bunăvoie!

Ia uite-l!... Şi ia uite-l ce-i reuşea acum... Şi ce frumos dansa şi Adina... Aşa, ca ea - pluteau trei cu stop şi unu cu stop şi tot aşa...

Şi gata - se terminase melodia. Păcat... Ştefan se grăbi spre laptop:

- Şi-acum, pasul doi. Facem trei paşi la dreapta, plus încă unul lung cât două, plus trei în continuare. Stop, trei în stânga, stop. Şi reluăm: trei, unu, trei, stop, trei înapoi, stop. Haideţi!

... Muzica asta era minunată. Era superbă. Era o nebunie atât de uşor de dansat...

Se roteau încet prin living... Ei făceau "floricele", ea se simţea curajoasă - aşa că încerca nişte floricele micuţe din talie...

- Rebeco, floricelele de damă sunt ca mersul puştoaicelor prin centru.

Cum-cum? Nu pricepuse nimic! Mersul puştoaicelor prin centru? Adina râdea şi-i arăta să păşească "mai în figuri", aşa... Bufni în râs şi începu să se prostească aşa, "în figuri". Mai cu perdea; mai discret. Ea trebuia să plutească - nu să se maimuţărească la ditai petrecerea machidonească! Adică la ditai nunta machidonească! "Aprofundase" pe youtube toată săptămâna; nunta asta o să fie o temă grea...

Brusc, mâna lui îi dădu drumul - iar şeful ei porni spre propriul laptop:

- Fetele, vă las şefe în următoarea oră. Părinte, temă!

Ştefan se aşezase - şi îşi electrocuta rău consilierul:

- Nu baţi picioarele orice-ar fi! Nu pocneşti din degete! Nu fluieri, nu chiui, nu faci altceva decât ce vezi că fac oamenii apatici şi fără chef de pe ecranul ăla. Aleodoare, dacă o greşeşti pe-asta, să ştii că o să ai probleme mari în afaceri!

- Şefu', promit să aprofundez!

- OK! Fetele, aprofundaţi floricele ca-n centru. Şi-l corectaţi pe Părintele.

Perfect! Las' că-l corecta ea! Păi ce-şi închipuia el - că fluviul ăla de bani se făcea aşa, pocnind din degete? Maestru scotea din el! Primadonă în ansamblul folcloric! Căuta repede o melodie săltăreaţă...

Sami

Se uita lung la televizor. Postul libanez transmitea o dezbatere - şi o transmitea în arabă. Asta îl bucura mult acum; el cică era atent la interlocutori iar Ana ştergea praful...

O vedea, cu coada ochiului. Slăbise. Abia acum realiza că, faţă de aşchia de femeie care intrase în spitalul din Paris cu Florentina pe-un umăr, femeia din dreapta lui slăbise. Şi, oricât de mult se căznea să se convingă că tricoul de pe ea era apretat excesiv, nu reuşea. Burtica era vizibilă. Ea păşea uşor, un pic neatentă...

Avea gesturi frumoase. Nu studiate; frumoase. Blânde şi calme şi calde. Chiar şi acum, când ştergea praful - avea ea un aer un pic mai special... mai aristocrat...

O studia, cu coada ochiului, şi nu-şi dădea seama că era mama prichindeilor care se jucau, cuminţi, în camera lor. Femeia asta, Ana-Maria Ionescu, nu-şi arăta vârsta. Şi nici "situaţia familială". Nici situaţia materială. Nu-şi arăta, ce-i drept, nici situaţia sufletească. Femeia asta suferea îngrozitor...

Era frumoasă. Şi specială. Era îndrăgostită de un bărbat care-o idolatriza... Era tot ceea ce-şi putea el dori - şi unica fiinţă pe care n-o va avea niciodată. Allah i-o trimisese; o ţinea lângă el, în faţa ochilor lui, deşi ştia că femeia asta nu se va apropia niciodată de el...

Oare Allah încerca să-l convingă să se ducă după Fathia? Adică "să vină" la Fathia? Era un medic bun. Acceptabil. Nu pierduse decât trei pacienţi, în lunga lui carieră de medic de urgenţă. Nu omorâse pe nimeni "cu intenţie". Încercase să fie un bun musulman. Nu se dăduse de ceasul morţii la moschee şi nici nu se dusese cu regularitate la imam. Glumea spunând că "nu caută Mecca cu busola"; simţea însă că asta nu era o greşeală chiar atât de mare încât să i se închidă poarta-n nas! Aşa că se întreba...

Oare venise vremea să se ducă după Fathia? Nu prea ştia ce să creadă. Pe de-o parte, era dorul de ea. Şi amintirile. Şi visele alea din tinereţe - şi ura pe Kamari, care distrusese totul. Pe de altă parte, era Tasnim. Dacă în momentul ăsta Allah i-ar fi garantat că, la 5 minute după ce înghiţea insecticid, o s-o regăsească pe Fathia, l-ar fi rugat să mai amâne puţin momentul ăla. Să apuce să o ajute pe Tasnim să-şi facă un rost în Franţa. Să o vadă logodită cu Jaser - sau cu orice alt bărbat îndeajuns de modern ca să o considere egala lui! Dacă el murea, sora lui...

Sora lui nu ştia bine nici măcar franceza vorbită - darămite pe-aia scrisă! În Liban nu se putea întoarce, în Siria nu se-ntorcea ea... Ce făcea - stătea menajeră aici? O ajuta imam Mohssen să se angajeze doică la copilul vreunui libanez? Şi dacă o ajuta acum, şi-apoi o mai ajuta şi peste cinci ani - când copilul va fi destul de mare ca să nu mai necesite prezenţa doicii -, oare o s-o mai ajute şi peste douăzeci de ani? Ce-o să facă Tasnim în Franţa peste 25 de ani? La 55 de ani? Fără studii, fără carte de muncă, fără casă, fără pensie, fără...

Râsul Anei îl smulse brusc din gânduri:

- Te rog - nu-mi spune că i-au schimbat reţeta!

Poftim? Ridică privirea buimacă spre ea... Ana arăta spre televizor:

- Sucul de portocale. Te uiţi cu atâta atenţie la reclamă, că mă faci să cred că au inventat un aditiv revoluţionar...

La naiba! Începuseră reclamele! Iar el se lăsase furat de gânduri şi nu observase... Îşi acoperi faţa cu palmele - la naiba! Paşii se apropiară imediat - iar Ana se aşeză lângă el:

- Ce s-a întâmplat?

Ridică scurt din umeri şi plecă privirea spre telecomandă...

- Sigur, dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune! Dar eşti foarte îngândurat. Pari... Pari "teleportat" pe altă planetă!

Ştia asta. Dar nu putea să-i spună că se gândea la insecticid... Râsul frumos se transformă într-un zâmbet complice:

- Nu ţi-am spus niciodată - dar să ştii că eu am o ureche fermecată. Asta, dreapta, e fermecată.

Ei, hai! Doar nu-l lua ca pe Léon!

- Vorbesc serios! Uite, Tasnim se simte mult mai bine după ce şi-a şoptit necazurile la urechea fermecată! Vrei să încerci?

Voia să încerce? Ce? Să-i spună ei că se gândea să bea nişte insecticid şi să pună capăt chinului? De ce să-i spună asta? De ce să vrea s-o indispună?

- Din câte ştiu eu, urechea nu are legătură cu laringele! Nu? Adică ce aude urechea nu poate să treacă prin coardele vocale... Sau poate?

Era teribilă! Era veselă şi avea poftă de glume. Şi-l îndemna pe el... Urechea se apropie de el... Oftă greu:

- Nu; mai bine nu.

- De ce? Crezi că spun mai departe? Sau crezi că o să încep să-ţi dau sfaturi?

- Nu vreau să te întristez.

- Eu te rog să-mi spui.

- Nu, Ana.

- Sunt tristă deja; doar că am învăţat să plâng cu zâmbetul pe buze, aşa că tu habar n-ai cât de tristă sunt în realitate. Te rog să-mi spui.

Negă scurt.

- Te rog!

Negă din nou - iar Ana trecu imediat la limba engleză:

- Am senzaţia că prezenţa mea stă la baza îngândurării tale. Am

senzaţia că forma pe care-am luat-o şi prezenţa Fluturaşului au început să-ţi amintească anumite momente de demult. Iar asta mă face să mă gândesc, la modul cel mai serios, să-mi petrec timpul mai mult la lecţiile copiilor.

Se grăbi să nege... şi oftă... Urechea se apropia din nou... Prea bine! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Mă gândeam că, dacă aş avea certitudinea că o sticlă cu insecticid m-ar putea muta lângă Fathia, aş ezita - gândindu-mă la Tasnim.

Se trase un pic... Da - nu-l minţise! Era capabilă să-şi împietrească muşchii feţei şi să-şi ascundă şi reacţiile, şi gândurile... Reveni lângă urechea fermecată şi continuă:

- Nu ştie bine franceza; ar putea ajunge cel mult doică la vreun copil de libanez. Şi parcă n-aş vrea s-o las singură în Franţa. Jaser "pare promiţător"; dar nu-i pot da eu idei de-astea. Până nu se căsătoresc ei, eu sunt legat aici, departe de soţia mea...

Şi gata - reveni pe spătarul canapelei. Ochii căprui se plecară o secundă... iar Ana se întoarse spre el:

- Cred că te înşeli. Cred că, înainte să pleci, trebuie să te preocupi de viitorul a două persoane - nu una!

Serios? Două? O invita, din privire, să continue...

- Una este, într-adevăr, Tasnim. Fără tine, nu s-ar putea descurca în Franţa. Ar trebui să se întoarcă în Liban sau în Siria; şi

- Dacă se întoarce, o omoară. Aşa că ar trebui să se descurce în Franţa.

- Deci, n-o poţi lăsa baltă. Jaser pare un tip OK; dar cine ştie cum este în realitate Jaser, atunci când încuie uşa propriei case...

Aproba...

- Iar cea de-a doua persoană este băiatul tău.

Poftim? Ana se grăbi să plece privirea:

- O să fiu sinceră cu tine. Te-am observat, aşa, în timp; şi nu ţi s-ar potrivi o fetiţă, ci un băieţel. Dacă ai avea o fetiţă, n-aţi fi niciodată mai mult decât tată exigent şi copil care recurge la 1001 tertipuri ca să nu stea prin preajma tatălui ei. Dar din mâinile tale să ştii că ar ieşi un băieţel inteligent, serios, conştiincios... Şi un bărbat pe cinste. Părerea mea!

Serios? Aşa credea ea? Adică... Adică chiar "îl observase", cum spunea ea? Nu-şi putea da seama dacă erau doar cuvinte meşteşugite, sau...

- ... Am observat cum discuţi cu micuţii mei. Am observat relaţiile dintre voi. Sper să nu te superi că-ţi spun - dar, dacă ai avea o fetiţă, n-ai putea să ajungi până la ea. Adică până la "miezul" ei. Cu fetiţele e altfel; trebuie să le vorbeşti într-un anume fel, trebuie să stăpâneşti bine anumite teme de discuţie... Tu eşti foarte priceput cu băieţeii. Léon te ascultă cu mare atenţie; şi am observat că a început să te copieze. Involuntar, fireşte - că n-are încă şase ani...

Serios? Adică chiar vorbea serios? Ea credea că... Hei! Zâmbi slab şi-o bătu uşor pe mână:

- Nici o şansă.

- De ce?

- Pentru că nu mă voi recăsători niciodată.

- Sami... Nu există "niciodată". Cuvântul "niciodată" este o minciună. Să nu uiţi asta - o să te ajute mult în viaţă!

- Nu, Ana. Nu mă voi recăsători - şi nu voi avea copii.

- Adică nu-ţi vei îndeplini cea mai importantă sarcină pe care ai primit-o atunci când te-ai născut!

- Exact.

Dădu să se ridice - dar ea i-o luă înainte, cu o iuţeală care-l uimi:

- Cum crezi tu. Dar eu cred totuşi că e păcat. Eşti un om special; din mâinile tale ar ieşi un bărbat pe cinste.

O văzu intrând în bucătărie, închizând uşa...

Deci, ea era de părere că nu exista "niciodată". Cu alte cuvinte, orice era posibil! Adică, după părerea ei... Aha! Se grăbi să se ridice şi să intre după ea; şi-o întoarse spre el, zâmbind "victorios":

- Deci "niciodată" e o minciună!

Ana aprobă scurt.

- Deci dacă eu spun că noi doi ne putem căsători, tu ai minţi dacă ai spune "niciodată"!

Stop! Că tocmai aprobase din nou! Adică... Hei! Adică...

- Dacă soţul meu ar fi ucis, alături de tatăl lui, de mătuşa lui şi de vărul lui, dacă m-aş putea convinge cumva că mai poate exista viaţă pentru mine şi după moartea lui, dacă ceva sau cineva m-ar putea convinge că e mai important să-mi cresc copiii decât să beau insecticid şi să-l regăsesc pe el, dacă tu ţi-ai încălca promisiunea făcută Fathiei şi ţi-ai încălca cuvântul...

Dacă toate condiţiile alea... Dacă acel 0,1% care se numea şansă s-ar fi împlinit totuşi...

- Dacă tu şi eu am fi de acord, dacă copiii ar fi de acord, dacă Tasnim ar fi de acord, dacă lucrurile ar funcţiona OK... Atunci, da - ne putem căsători.

Oof, Doamne! Şi-o spunea cu atâta calm în glas, dar cu privirea un pic îngrijorată... Aproba încet cu capul şi-o privea - şi ştia că tocmai o speriase din nou cu întrebarea lui absolut stupidă... Femeia din faţa lui zâmbi slab:

- Să ştii că, dacă n-am fi ştiut că "niciodată" e o minciună, nici eu, nici soţul meu, nici copiii noştri n-am fi supravieţuit atentatului din aprilie. N-ar mai fi existat planul de rezervă; n-ar fi avut cine să mă anunţe că trebuie să fug. Chinezul l-ar fi prins şi l-ar fi împuşcat; şi-apoi ne-ar fi împuşcat şi pe noi - pe mine şi pe copii. Deci, poţi să mă crezi atunci când îţi spun că "niciodată" e o minciună sfruntată, inventată de un om prea laş ca să accepte evidentul...

Mda; aproba încet cu capul...

Ana se grăbi să iasă. Ea avea treabă; ştergea praful. El tocmai primise o temă nouă de gândire. Una complicată. Tocmai aflase că, dacă viaţa acelei femei va lua o turnură extrem de dramatică, dacă va rămâne singură pe lume, dacă va avea tăria pe care-o avusese el după moartea Fathiei, dacă copiii îl acceptau, dacă Tasnim o accepta cu tot cu cei trei copii ai ei, dacă după naşterea bebeluşului ei or să descopere că "lucrurile funcţionează OK", el va putea deveni soţul ei. Involuntar, se gândea că reuşise "să-şi joace cartea"; şi uite că fusese luat în calcule. Deşi ştia că femeia aia rostise acele cuvinte doar ca să-i scoată din minte sticla cu insecticid şi să-l ţină "preocupat" cu gânduri mai vesele, nu putea să nu se gândească... la şansa aia minusculă...

Trebuia să ajungă sus, în camera lui. Şi să se gândească bine la ceea ce auzise. Discutaseră nu mai mult de cinci minute; dar fuseseră de ajuns ca să-l "răsucească" şi să-l lase aşa, ameţit bine...

Şansa era foarte minusculă. După părerea lui, şansa aia era... cam cât un grăunte de nisip lângă planeta Jupiter. Se apropiau de sfârşitul lunii septembrie; soţul ei se lupta de zor cu chinezul ăla... Şi nu ştia cum să afle dacă câştigase sau nu... Sau când urma să câştige...

Ana plănuia să plece de la el în decembrie, probabil. Nu pomenise nimic despre naştere - ceea ce însemna că nu va naşte în spitalul din Nantes. Era o femeie prevăzătoare, care mai născuse de două ori. Adică ştia că naşterea se putea produce practic oricând - dar existau şanse mari ca travaliul să înceapă "la termen". Fluturaşul avea acum 23 de săptămâni; mai avea de crescut cam trei luni, înainte să vină pe lume. Dar cine ştie... Cine putea şti ce se va întâmpla! Dacă Ana va afla că soţul ei murise...

Într-adevăr - orice era posibil! Şi uite cum micul ei plan funcţionase de minune! Femeia asta era "fermecată" toată! În doar cinci minute de discuţie mai mult sau mai puţin serioasă, îi scosese complet din minte gândul ăla trist legat de Fathia şi viitorul lui Tasnim în Franţa - şi-l "legase" într-o încrengătură de gânduri şi calcule foarte complicate, legate de ea! Şi de el! Şi de viitor! Şi îl făcuse să-şi calculeze şanse de însurătoare!

Bufni în râs şi se grăbi să iasă de-acolo - că nu-i era foame, nu scotea apa din frigider dar stătea singur cuc în bucătărie şi se gândea la...

Ana ştergea în continuare praful. Nu pentru că era casa foarte prăfuită - ci pentru că femeia aia nu voia să se mărite cu el. Aşa că nu voia să-i arate cât de "neafectată" era ea de toată socoteala lui; revenise la activitatea iniţială, de parcă ar fi fost într-adevăr deschisă anumitor opţiuni... Hm!

Luă telecomanda şi găsi un post cu muzică - după care urcă treptele spre camera lui...

N-avea de ce să mai stea în living. Ea nu putea să şteargă praful o veşnicie! În plus, n-ar fi vrut să continue discuţia aia. Nu voia să-i arate ce socotea el de zor - aşa că nu trebuia să riste să asculte din nou, cu maximă atenţie, reclamele de la televizor! Se putea gândi la ea şi sus, în camera lui! În care intra chiar acum... şi revedea fotografia aceea de demult...

Luă rama şi-o răsuci spre perete. Şi se lungi în pat. Aşaa...

Nu. Nu era bine. Ana nu calcula mariajul cu el - ci calcula următoarele trei luni de convieţuire paşnică în casa lui! Şi revenirea la soţul ei! Ana calcula acum când, cum şi de ce să se afle în aceeaşi cameră cu el de-a lungul zilei - ca să reziste ascunsă în casa lui încă trei luni! Adică două şi jumătate! Ana încerca să calculeze o barieră care să-l oprească pe el din drumul spre ea - dar să nu-l determine s-o dea afară, cu copii cu tot...

Se ridică şi se opri lângă ramă. Dacă Ana o va vedea aşa, întoarsă spre perete... Tocmai azi, când îl informase şi pe el că exista o şansă minusculă...

Răsuci încet rama...

Şi o răsuci din nou. Era mai bine aşa - cu faţa la perete. Zâmbetul ei era rece. Acum, în clipa asta, după ce văzuse cum îşi împietrea Ana zâmbetele pe chip, simţea că zâmbetul Fathiei era rece. Şi nu mai ştia dacă momentul acela surprins în fotografie fusese într-adevăr atât de vesel încât zâmbetul să fie sincer. Poate că...

Era, oricum, mai bine aşa. Nu avea voie să se gândească la insecticid. Tasnim nu trebuia să sfârşească doică la cine ştie ce ţânc răsfăţat, angajată de cine ştie ce familie "cu pretenţii"...

Ştefan

Tii, ce frumos era restaurantul ăsta! Şi era plin-ochi! Reuşiseră să ajungă târziu la nuntă; "rataseră" tradiţionalismele. Asta era bine. Paiduşcă ştia el să joace, dar restul era "în ceaţă"...

Rebeca purta o rochie cu croială romană - clasică, fără "complicaţii" de culoare, textile sau metalice. Aleodor era "alb cu negru", aşa ca şi el dealtfel. Aveau buzunarele pline de bani. Dejan se ridicase deja în picioare şi-i făcea semne disperate, încântat nevoie mare... Din dreapta lui Dejan, din planul doi, Milan îi privea lung, serios... Mârâi în romanes, spre Aleodor:

- Părinte, să ai grijă de Rebeca azi.

- Categoric, şefu'!

- Vezi, că sentimentu' e aproximativ contradictoriu; iar el e uşor răsfăţat, adică nu ştie să piardă.

- Am înţeles. Mă ocup eu...

Aşa... Şi-acum, că reuşiseră să se strecoare până la masă fără să fie foarte "vizibili", îşi aşeză iubita oficială pe-un scaun şi strânse mâna sârbului:

- Bine te-am găsit, Dejane!

- Bine-ai venit! Da' cam târziu, aşa...

- Am vrut să sosesc incognito. Şi mă bucur mult că mi-a reuşit, să ştii!

- Cum aşa? Tocmai tu, să nu-ţi faci o apariţie tumultuoasă?

- Da; tocmai eu. Nu e petrecerea mea.

- Dar ai fost invitat de naş!

- Sigur că da - după ce l-ai sunat tu! Apropo - ia însoţeşte-mă tu până la naşul ăla... şi pe urmă până la miri! Care dintre ei e casierul azi?

- Încă nu; asta vine mai târziu. Hai la naş.

Se grăbi să-l urmeze:

- Auzi, Dejane? Cu ce se ocupă naşul ăsta?

- Păi... ca toţi naşii - cu comerţul!

- La intern, sau la extern?

- Ăsta-i naş de-ăla "local". Are o reţea internă foarte bine consolidată, în nordul Serbiei.

- Aha! Şi n-ar vrea el să facă şi nişte comerţ intracomunitar?

Acum Dejan îl privea lung... Se grăbi să-i şoptească la ureche:

- M-am gândit că mi-ar prinde bine un coridor. O chestie sigură, stabilă. Ştii? Am închiriat deja nişte pământ în Italia. De-acolo, am două variante: Slovenia-Ungaria sau Slovenia-Croaţia-Serbia. Tu ce zici? Care-i mai convenabilă?

- ... Depinde la ce-ţi trebuie!

- Păi, să zicem că aş vrea să evit să "ţopăi" excesiv cu TIR-urile peste graniţele Uniunii Europene. Dar mi-ar place să am un coridor discret, neştiut de nimeni, pentru geamantane şi diplomaturi...

- ... Ce vrei tu, e complicat.

- Şi nu prea. N-ai auzit ce locşor mi se pregăteşte în curând?

Dejan aproba, zâmbitor...

- Dar despre asta discutăm după ce îl salut pe naşu'. Şi despre asta, şi despre un june un pic necăjit pentru neatenţia cu care-l tratează Rebeca...

- ... Ce june, mă?

- Milan.

- ... Care Milan, mă?

- Băiatul generalului Marici.

- ... Aa... Păi, treaba e destul de fierbinte în ograda puştiului, să ştii! Taică-su i-a prezentat luna trecută o gheneăleasă oacheşă. Şi deşteaptă şi şmecheră şi cu avere consistentă. Da' lui îi place liber; aşa că s-a logodit şi caută din greu s-o facă să rupă ea logodna!

Da; ştia cum era starea aia. Şi el fusese logodit cu Rubina, o bună bucată de vreme. Iar el chiar nu avusese perspectiva "supărării ei"! Probabil că nici gheneăleasa n-avea voie să se supere chiar atât de tare - c-o omora taică-su cu bătaia...

- Da', din fericire, a venit azi cu ea cu tot. Aşa că Rebeca ta e în siguranţă.

- Bineînţeles că e în siguranţă! E Părintele lângă ea!

Dejan bufni într-un hohot sănătos de râs:

- Daa, sigur! În ultimă instanţă, îi zice două snoave din scriptură şi-l pocneşte cu cădelniţa!

Râdeau amândoi acum. Avea omul ăsta aşa un stil...

Roşcata

O dureau picioarele. Rău! Dansa de trei ore deja! Aleodor era în elementul lui - el nu purta tocuri! Dar ea zău că ar fi renunţat cu dragă inimă la pantofii cu toc cui! Şi nu putea să renunţe... Nu putea să-l apuce pe Aleodor de umăr, dat fiind că femeile se ţineau de mâini când dansau...

Milan era ocupat - din fericire! - cu o june blondă toată. De-aia naturală, fără gene şi sprâncene. Juna făcuse marea greşeală de a vizita un solar - şi-a aţipi în cabină. Arăta ca dracu! Genele le unsese cu rimel din belşug; dar sprâncenele nu se gândise să le vopsească. Aşa că arăta ca un rac insipid. Ca sergentul ăla din Academia de Poliţie, după ce demenţii îi smulseseră sprâncenele cu scoci. Nici nu era de mirare că bărbatul ăla "bine" îşi petrecea majoritatea timpului cu spatele la ea! Juna nu era o priveliştе foarte plăcută... deşi etala nişte bijuterii care "ţipau" de la trei poşte a "unicate"...

Milan era ocupat, deci. După ce ea ieşise la dans, ancorată bine de Aleodor, băiatul generalului Marici începuse să se foiască. Fumase trei ţigări aşa, "din scurt"; şi-apoi se ridicase şi venise şi el la dans. Nu fusese chiar aşa de nebun să se prindă în horă chiar lângă ea; se poziţionase în faţa ei, de unde-o putuse privi în voie... Juna ţopăise şi ea lângă mândreţea de logodnic; dar era afoană la capitolul ăla. Era dreaptă ca o scândură şi se mişca "cu toporişca", aşa. Probabil că avea alte calităţi...

Oricum, ea obosise rău de tot. Privirile lui o oboseau. O deranjau. În loc să se concentreze la paşi, ea se simţea în permanenţă privită insistent. Aşa că degeaba le privea pe dansatoarele din faţa ei - nu se lipea nimic, nici o floricică, nici un amănunt...

O dureau picioarele îngrozitor. Rânjea de zor la cameră şi încerca să păşească corect. Adică să mai şi flexeze genunchii ăia un pic!

Simţea că toată fiinţa ei emană sictirul şi oboseala care-o stăpâneau...

Cânta o formaţie al cărei nume îi scăpa. Erau trei băieţi; şi erau talentaţi. "Suna bine" fondul melodic. Nu pricepea decât câteva cuvinte; era dificil... Formaţia asta "cânta de rupea". Ţineau un soi de recital - o chestie non-stop care "se producea" de-un sfert de oră deja! Legau foarte bine melodiile între ele; aveau multe nunţi la activ...

Hait - că se-ncinsese Milan! I-auzi-l ce mai cânta, cot la cot cu solistul!

A lea feată, lea musheată, / Spuni numa cum ti cheamâ / A lea feată, lea musheată. / Spuni numa cum ti cheamâ

Era frumoasă melodia; iar acordeonistul era "numa' bun" de răpit şi ţinut legat în beci - şi obligat să cânte non-stop! Era maestru! Curat maestru! Parcă-i gonea, încet-încet, oboseala...

Spuni numa cum ti cheamâ / Tini soarli, mini luna. / Spuni numa cum ti cheamâ / Tini soarli, mini luna.

Versurile erau simple. Le înţelegea. Feată musheată, adică fată frumoasă; tini, tu; mini, eu. Ochii negri de vizavi, un pic ameţiţi şi de vinul bun, şi de necazul junei insipide, o priveau acum mai mult decât explicit... Aleodor râse, în ţigăneşte:

- Fă, ăsta mi te fură din mână!

- Părinte, să ştii că fetele alea de le fură unii, sunt furate cu acordul lor! Şi nu e cazu'!

- Oricum, şefu' l-a văzut - şi ceva îmi spune că va interveni în curând.

Aprobă cu capul - Ştefan era acum undeva în spatele ei, aşa că nu putea decât să dea langa din cap...

Mini soarli, tini luna, / S'nâ bâgăm doii câruna. / Mini soarli, tini luna, / S'nâ bâgăm doii câruna.

Şi iar acordeonul... Şi hait! - că intervenise Ştefan în forţă!

- Şi special pentru Rebeca!

OK! Deşi ea una nu l-ar fi stârnit pe nebunu' ăla din faţa ei! Trei la dreapta, stop, spate, stop.

Şi i-auzi noul ritm!

Şi era pe sufletul ei! Şi-n pasu' ei ăla clasic, de-l ştia ea bine de tot! I-auzi!

Toarnâti, lea vrută, toarnâti / Cu mini lea feată mâritâ'ti... / Toarnâti, lea vrută, toarnâti / Cu mini lea feată mâritâ'ti...

Aii!

Juca de-i scăpărau picioarele! Încerca să-şi amintească cuvintele lui Ştefan: "nu pocneşti din degete, nu fluieri, nu chiui"! Şi le-amintea non-stop - ca să n-o comită! Maică, ce-ar mai fi chiuit ea acum! Şi ce-ar mai fi pocnit din degete! Şi ce-ar mai fi făcut-o pe-asta din şold! Nu putea însă decât să-i scapere picioarele... şi să-i promită lui Aleodor nişte baterii de bere de-aia bună şi rece - că o scosese din horă, o luase de ambele mâini şi juca cot la cot cu ea, faţă-n faţă cu ea, ţinând bine tot ceea ce-ar fi putut apuca Milan...

Pe'anarga, lăi gione, pe'anarga / Sâ'nhi fudz tini gionli a meu di'aua / Pe'anarga, lăi gione, pe'anarga / Sâ'nhi fudz tini gionli a meu di'aua...

Hait - că venea naşu', cu bancnotele pregătite! Păi ce făcea - arunca pe ei? Ce-i venise? Nu arunca pe formaţie?... Uite că nu... Uite că înnebunise naşu'... sau nu ştia ea ce şi cum, fiindcă omul ăla arunca într-o frenezie cu euroii... în timp ce solistul îi tot îndemna "Hai Rebeca, hai Părinte"...

Mari mirachi vrută nhi'aveam / Io cu tini, vrută, î'nhi mi mâream... / Mari mirachi vrută nhi'aveam / Io cu tini, vrută, î'nhi mi mâream...

Acordeonistul formaţiei ăsteia avea asupra ei efectul pe care-l avusese clarinetistul lui Salam în Aurari. Zău că nu s-ar fi oprit! Zău că-i venea să chiuie! Zău că ameţise rău - şi-o cam furase atmosfera incendiară şi melodia bestială şi nebunu' ăsta de Aleodor care n-o lăsa deloc să respire şi ea! Ete ce bine juca spionu'! Să-i zică lu' Ştefan - la următoarea petrecere din Aurari, Părintele trebuia să fie "vioara-ntâi"! Că uite ce bine se descurca!

Şi ultimele acorduri... şi gata! Fiu! Măiculiţă, ce-o mai jucase pe-asta! Aplauda şi ea, că era fericită şi-i trecuse oboseala... Aleodor o prinse de braţ:

- Şi-acu' urmează chestia aia care nu mi-a reuşit la conac; aşa că ne aşezăm lângă şefu' şi stăm cuminţi.

OK! Ea una n-avea nimic împotrivă! Se apropia de masa lor - şi vedea în ochii şefului ei că era mândru de aşa consilieră dansatoare...

- Bravo, Rebeco!

Se aşeză şi se aplecă la urechea lui:

- Venit de la tine, "bravo" ăsta înseamnă mult pentru mine...

- Şi bravo, Părinte! Ia să mă-nveţi şi pe mine!

Daa, sigur! Aleodor îi făcea semn s-o lase baltă cu periajul... Ştefan arătă spre telefon; iar spionul îl luă imediat şi începu să butoneze de zor... Da' ce tot făcea acolo?... Ah, da! "Comanda" filmarea pentru youtube. Într-adevăr - ţopăiala lor fusese de mare efect... Adăuga acolo cuvintele magice "Ştefan regele aurarilor", "Ştefan Ionescu", "Rebeca", "Roşcovana"... Îl avertiza pe specialistul SIE să fie foarte atent la postările din următoarele 48 de ore, să nu scape vreo scenă cu ea şi regele împreună... deşi, în afară de sosirea la restaurant, nu existau alte momente când stătuse lângă el... În fine!

Acum se dansa o chestie "strict bărbătească". Era foarte frumoasă; tinerii se ţineau de umeri şi făceau pasul ăla complicat care lui Aleodor nu-i reuşise neam... Pas simplu dealtfel, dar pe care ea şi Adina nu-l putuseră executa - iar Aleodor n-avusese cum să-l înveţe... Parcă "Pamporea" se numea. Oricum, era frumos! La bază, tot trei-stop-unu-stop era. Dar era chestie de ţopăială. În plus, după fiecare strofă se schimba tânărul care conducea lanţul bărbaţilor. Aleodor nu şi-ar fi dorit să ajungă primul; nu după "lecţia întâi", oricum! Nuntă, petrecere, vin bun - da' era pe bani!

Îi privea pe tinerii care dansau; se simţea privită, din zona meselor... Şi "presimţea" cel puţin un blues în nunta asta... Ştefan se aplecă spre ea:

- Pe la unu, cică vine un DJ talentat cu muzică sârbească. "Alimentează" - că o să fie de-aia care-ţi place ţie.

Aha! De-aia din buric! Perfect! Să mănânce, să prindă puteri! Bietul Aleodor - tot pe el o să pice şi aia! Dar...

25 septembrie 2011 - duminică

Ana-Maria

Aha! Ia uite ce frumos...

Era a patra oară când se uita la filmuleţul ăla. Rebeca dansase cu consilierul SIE; şi ce frumos dansase! După ce se învârtise de-o mie de ori probabil prin sala aia şi simţise de câteva ori că-i pică picioarele din şolduri, Ştefan se îndurase să-i schimbe muzica! Îl urmărise cu privirea. El se ridicase şi pornise spre dreapta; Dejan îşi aprinsese o ţigară, răspunsese la telefon, după care Ştefan se întorsese şi-şi aprinsese şi el o ţigară. Iar muzica se schimbase. Iar consiliera roşcovană "înflorise" toată - şi se abţinuse cu greu "să n-o ia pe partea ailaltă" şi să treacă-n nuntă românească! Participase şi ea la vreo şase petreceri machidoneşti; pasul ăla fusese extrem de obositor, după care "înviase" la ritmul ăsta. Şi ea avusese probleme cu pocnitul degetelor, chiuitul şi mişcarea din şolduri. Şi ea se abţinuse. Avea Ştefan aşa un stil de-a explica "sarcinile"...

Foarte frumos! Foarte nevinovat! Ştefan îşi promova consilierii? Nici gând! Ştefan îi arăta ei că primise mesajul şi se conformase - adică "se făcuse băiat cuminte". Cât ţopăise consiliera lui de mama focului, el nu-i aruncase nici măcar o privire! El discutase cu Dejan probleme importante! Probleme de afaceri! Îi cunoştea ticurile şi expresiile feţei; deşi soţul ei nu se mai folosea de telefon ca să negocieze comisioane şi cantităţi, ea ştia când îşi impunea condiţiile, când accepta condiţiile partenerului...

Şi gata filmarea! Spionul o condusese spre masă... Gata. Bun! Luă laptopul şi se grăbi să iasă: unde era Tasnim?... Aha! În bucătărie! Intră vijelios şi, într-o fracţiune de secundă, regretă că intrase...

- Ce e?

- Nimic. Lasă - nu-i urgent...

Daa, cum să nu! Tasnim se ridică şi apucă laptopul - aşa că trebui să i-l pună în faţă. Sora lui Sami îşi muta singură mouse-ul pe butonul Replay... Melodia reîncepuse...

- Ce-i asta?

- Despre asta era vorba în mesajul pe care i l-am transmis. Despre filmări de-astea. Mi le pune pe youtube şi le lasă acolo o zi sau două, ca să-l vedem noi şi să ştim că el e bine.

- Aha! Şi el unde e? Stai! Nu-mi spune! Stai să vedem dacă-l recunosc...

Sami se aplecă şi el spre ecran... şi-l "identifică" imediat pe Ştefan:

- La masa a doua din spate.

- Unde?

Degetul se întinse prompt...

- Aha! Acum l-am recunoscut. Da' de ce e îmbrăcat aşa?

- Aşa, cum?

- Aşa, comun! Cu costum negru şi cămaşă albă!

- Aşa e uzanţa la nunţile astea.

Tasnim nu prea înţelegea ce era atât de special la "nunta asta"; dar nu punea întrebări suplimentare... ci "erupea":

- Şi uite-o şi pe ea! Ea e, nu? Fata cu părul roşcat! Consiliera lui!

- Da, ea e.

Filmarea se apropia de punctul în care formaţia schimba ritmul... Şi gata - îl schimbase. Mâna lui Tasnim se ridică imediat şi începu mişcarea stânga-dreapta pe care-o învăţase de la Léon... Sora lui Sami bufni în râs:

- Păi roşcovana a venit cu bărbatul ăla!

- Bărbatul ăla e consilierul lui Ştefan. E omul Serviciului de Informaţii Externe român.

- Cum adică?

- Adică ei sunt la egalitate; sunt consilieri amândoi. E colegul ei.

- ... Aha... Bun! Păi, uite - ţi-a pus filmarea pe care i-ai cerut-o! Şi nici măcar nu s-a uitat o dată la fata aia! Ce vrei mai mult?!

"Ehei, draga mea - tu n-ai văzut filmarea de la început! Aia în care-o strângea în braţe..."

N-avea rost să lungească subiectul; mai ales că era şi Sami aici! Aşa că aprobă cu capul şi-şi luă laptopul. Şi ieşi. Opri filmarea...

Discuţia cu Sami o pusese un pic pe gânduri. Medicul nu făcuse nimic ieşit din comun după ce vorbiseră despre "Dacă eu spun că noi doi ne putem căsători, tu ai minţi dacă ai spune «niciodată»." Creierul ei, speriat de perspectiva de-a lua copiii şi-a fugi din nou singuri prin Franţa, refuzase să se gândească la discuţia aia. Numai că raţiunea îşi văzuse de treaba ei - şi-l urmărise cu atenţie pe Sami. Nu observase nimic schimbat la el. Nu-i zâmbise mai altfel, nu încercase să stea mai mult prin preajma ei, nu folosise alt gen de cuvinte, nu-şi schimbase comportamentul faţă de copiii ei... Sami ştia că mariajul lor era o posibilitate dintr-un milion de alte posibilităţi! Şi poate că nici el nu era foarte sigur că îi surâdea varianta să devină tatăl a trei copii făcuţi de ea cu alţi doi bărbaţi! Era încă tânăr; nici ea nu era foarte în vârstă. Iar în condiţiile în care "aveau" trei copii, ea putea refuza să-l facă şi pe-al patrulea...

Sami nu păruse afectat de discuţia lor. În schimb, nu mai ascultase cu maximă atenţie reclamele la sucurile de fructe. Îi plăcea să creadă că bărbatul ăla nu se mai gândea la sticla cu insecticid... Observase fotografia întoarsă spre perete; şi cum comportamentul lui nu se schimbase nicicum, era tentată să-şi spună că Fathia "fusese poftită" să mai aştepte. Din păcate, Sami se gândea doar la binele lui Tasnim; dar poate va veni o zi când Fathia va sfârşi într-o cutie, pe şifonier. Spera să poată să-l convingă să-şi îndeplinească totuşi cea mai importantă sarcină a vieţii. Spera să-i poată da imboldul necesar ca să-l determine să facă totuşi un copil - sau să adopte un orfănel sub un an. Era greu; şi riscant. Dacă nu era atentă, Sami Fakhouri putea interpreta greşit insistenţele ei - şi-atunci ea trebuia să ia copiii şi să fugă... iar...

Intră în camera lor şi închise uşa. N-o să trezească copiii; în maximum o oră, or să fie amândoi treji, cu zâmbetele până la urechi şi ochii la tati...

Sami

Uşa se închise corect. Tasnim întoarse imediat capul şi-l privi lung... El privea cu maximă atenţie fursecurile de pe farfurie... Imediat cum se auzi cealaltă uşă închizându-se, sora lui şopti în arabă:

- L-ai văzut ce slab era? Sigur e bolnav!

Oof! Îi venea să râdă; dar îi venea şi s-o plesnească verbal de să-i meargă fulgii! Aşa că tăcea...

- Serios, Sami! Să ştii că tu chiar ai o şansă!

- Ştiu. Mi-a spus-o chiar ea!

- ... Serios? Sau îţi baţi joc de mine?

- Foarte serios! A încercat să mă convingă că "niciodată" e o minciună; eu i-am spus că, conform cu teoria ei, căsătoria mea cu ea este posibilă. Şi a aprobat, să ştii!

Şi-acum se delecta cu ochii negri măriţi de uimire...

- Mi-a şi enumerat condiţiile în care mariajul nostru e posibil! Dacă el şi toţi ai lui mor subit, dacă ea reuşeşte să găsească motivaţia necesară ca să nu se sinucidă, dacă copiii ei şi tu sunteţi de acord, dacă noi doi suntem de acord, dacă lucrurile "funcţionează OK" - cum s-a exprimat ea...

- Cu alte cuvinte, ţi-a expus în detaliu vreo 20 de motive din cauza cărora ea nu va fi niciodată soţia ta!

- Mi-a demonstrat că "niciodată" e o minciună - şi că, dacă printr-o serie de nenorociri teribile, condiţiile alea ar fi îndeplinite, sunt o persoană atât de minunată încât ea, văduvă suferindă cu trei copii de mână, m-ar lua în considerare ca o potenţială partidă.

- Sami! Şi-a bătut joc de tine!

- Mi-a expus toate condiţiile de care trebuie să ţin seama, atunci când îmi clădesc gânduri de însurătoare cu ea. Nu e fraieră, să ştii! E îngrozitor de isteaţă! Şi m-a surprins privind cu maximă atenţie re-

clama la un suc de portocale. M-a făcut să-i spun ce gând teribil mă rupsese complet de realitatea înconjurătoare... După care a spus ceea ce trebuia să spună ca să-mi scoată gândul ăla din minte.

- Da' la ce gând teribil te referi?
- Mă gândeam să plec.
- ... Unde să pleci?
- După Fathia.

Sora lui nu încercă să-şi înfrâneze pornirea furioasă, aşa că încasă o palmă zdravănă peste umăr... şi continuă:

- Şi ajunsesem cu calculul la tine - care rămâneai singură în Franţa, fără nici un venit, fără perspectiva angajării, fără un viitor sentimental sigur...
- Tu eşti nebun! Serios, Sami!
- Nu. Eu m-am săturat să tot aştept o minune - şi să primesc chin şi suferinţă.
- Ce chin şi suferinţă primeşti tu?

Se ridică, hotărât să se ducă în camera lui, dar Tasnim îl prinse de mână şi-l trase înapoi:

- Spune! Ce mare chin primeşti tu?
- ... A început să se vadă.
- Ce? Ai început să vezi - ce?
- Sarcina ei. Şi tristeţea şi gândurile ei. Fathia mi-a trimis-o pe Ana; şi mă gândesc uneori că mi-a trimis-o ca să mă convingă să mă duc odată după ele!

Îşi trase mâna şi reuşi să iasă. Tasnim răcni după el:

- Ai înnebunit de tot!

N-avea rost să discute cu ea despre asta. Discutau degeaba! Ea n-o să-l înţeleagă niciodată! Aşa că el se ducea chiar acum sus, se încuia în camera lui... şi căuta ceva medical pe internet. Un caz atât de dificil încât să-şi pună ambiţia să-l rezolve - şi să-şi ocupe mintea cu el. Nu de alta, dar azi îl revăzuse pe soţul Anei - contele îndrăgostit nebuneşte de ea, care nu va înceta niciodată s-o caute şi să lupte s-o readucă alături de el. Da, slăbise. Da, părea bolnav. În realitate, însă, era mai sănătos ca niciodată. Şi mai determinat ca niciodată s-o găsească şi s-o ducă înapoi, în casa lor. Şi s-o învăluie în dragostea lui. Şi s-o ţină legată de el, cât mai aproape, cât mai strâns... Bărbatul ăla privise spre camera video doar de trei ori - atât apucase el să vadă. Privirea lui se schimbase; devenise privirea unui bărbat puternic, care ştie ce vrea şi ştie că poate obţine tot ce vrea. Pentru soţul Anei, "nu" era o minciună; sau o eroare de exprimare pe care el putea s-o îndrepte imediat. Bărbatul pe care îl văzuse el azi pe ecran îl putea face pe consilierul chinez din spitalul privat din Paris să plece privirea şi să facă un pas în spate...

Dacă soţul Anei va supravieţui războiului cu mafia chineză...

Avea o problemă de înţelegere. Şi de calcul. Şi de "nivel". O femeie inteligentă, frumoasă şi foarte specială, aşa ca Ana, care era îndrăgostită nebuneşte de acel bărbat ce-i putea aduce o bucată de lună oricând voia ea, susţinea că medicul libanez mic, grăsuţ, bătrâior şi cam chelios putea deveni soţul ei. Diferenţa dintre el şi conte era fantastică! Şi cum ea era îndrăgostită nebuneşte de conte, se întreba: în ce hal de disperare putea ajunge femeia aia, ca să accepte să se căsătorească cu "o chestie" ca el? Cât de aproape de sticla cu insecticid trebuia să ajungă mintea ei, pentru ca ea să întindă mâna şi să se agaţe de asemenea "salvare"? O fi fost el un "om special"; dar...

Se aşeză pe pat şi porni laptopul: deci, să găsească un caz medical foarte complicat...

26 septembrie 2011 - luni

Ştefan

Era linişte în birou. Se apucaseră de treabă "în forţă" - şi în linişte. El calcula informaţiile primite la nuntă; avea deci senzaţia că nici unul dintre cele trei suflete din birou nu respira...

Aha! Imprimanta! Oare ce mai primise pe mail? Cu siguranţă, era ceva cu cifre! Altfel, Rebeca i-ar fi spus aşa, "pe cale orală", ce se întâmplase! Privea atent ecranul şi aştepta veştile - că nu se putea concentra la calcule de-alea afurisite atunci când ştia că primise veşti noi... Aleodor se ridică, îşi luă printul şi se apropie grăbit:

- Mail de la Popescu.

Oo, asta era important! Citea... şi o anunţa şi pe Rebeca, cu voce tare, despre ce citea el acolo:

- Fang Kwok Lo, urmaşul lui Jun, a ajuns în Nisa azi, la şase jumate. N-a venit singur, ci cu Cheng. De la aeroport, au luat un taxi până la Hotel Beau Rivage, unde s-au instalat confortabil într-un apartament. Notează, Rebeco - amândoi într-un apartament...

Aleodor aprobă scurt cu capul:

- Cheng e mâna lui dreaptă.
- Adică a fost deja avansat. Interesant... Continuă Popescu al nostru cu informaţia că programul dlui Fang nu este confidenţial. Azi vor avea amândoi o zi pentru aclimatizare şi trecerea la noul fus orar al vieţii lor... iar de mâine vor începe discuţiile cu Jun. Ia să vedem - ghiceşti ce or să discute cu Jun?

Consiliera lui era prea crispată ca să mai răspundă; aşa că continuă:

- Ghiceşti, că eşti fată deşteaptă. Iar în condiţiile astea, în care dl Fang va începe mâine să preia afacerile din mâna lui Jun, Popescu spune că nu mai poate faulta afacerile chineze în vest. Şi mă-ntreabă, la final, cu ce mă mai poate ajuta.

Azvârli hârtia pe birou şi-şi aprinse o ţigară. Şi oftă:

- Mai rău de-atât, nu putea fi! Dacă Jun pleacă în China înainte să piardă războiul, îl pierdem. Şi n-o să fim niciodată în siguranţă. Oricând, la orice oră, va putea tocmi pe cineva să ne lichideze. Fie pe mine, fie pe voi. Am îmbulinat-o, cum se zice...

Era linişte...

- Aleodoare, idee!
- După oficializarea noului şef, putem cere Chinei garanţii că nu-şi scapă subalternul din mână.
- Şi ce să-i facă China?!
- Nu ştiu; ce le face de obicei bidiviilor nărăvaşi! Presupun că-i plesneşte şi-i leagă bine...
- ... Asta funcţionează numai după ce noul şef devine şef oficial şi mă invită la discuţia de afaceri. Abia atunci eu pot să condiţionez reluarea afacerilor de potolirea definitivă a individului. Asta însă nu-mi garantează reuşita. Şi nu-mi garantează nici că n-o să mi se ofere un detaşament de gardă chinez, cică pentru a-mi asigura protecţia...

Rebeca oftă greu:

- Înfurie-l. Împunge-l. Râcâie-l unde-l ustură mai tare. Fă-l să-şi piardă firea şi să atace! Ăsta are ambiţ; şi reacţionează urât la nervi de-ăia amari care dau gastrită.

Aprobă... şi zâmbi:

- De azi încolo, ordine noi. În fiecare sâmbătă, trebuie să particip la petreceri de-ale amicilor mei. De-alea cu manelişti celebri, cu bani şi duşmani... Dacă nimeni nu serbează, organizăm noi ceva! Părinte, temă de lucru: cel puţin un party de-ăsta cu dezmăţ trebuie să ajungă la televiziunea publică.
- Am înţeles.
- Rebeco, notează: ori de câte ori vizităm sudul Franţei, ne oprim pe la Vasilică Beznă. Să-mi aminteşti de fiecare dată să vizităm automobilistic oraşul...

Acest roman este o ficţiune şi trebuie tratat ca atare

Rebeca lui rânjea şi aproba...

- Dacă nu funcţionează până-n noiembrie, o să facem un contract între Raina Consulting şi SAF Consulting. O să-l însoţim de-o scrisoare în care îi explic lui Isamu că e foarte important ca SAF Consulting să iasă pe plus, de vreme ce vreau ca el să rămână consilierul meu şi după avansarea mea, şi după împăcarea cu noua conducere chineză din vest... Şi-o să-l trimitem, din greşeală fireşte, la faxul celuilalt domn Chèn.

Aleodor se grăbi să-l completeze:

- Sau face Popescu un fax în care îl linişteşte pe Isamu, asigurându-l

- Că China îl va sinucide repede şi puţin dureros! Părinte!

Spionul lui îi promitea, din priviri, că nu va mai deschide gura luna asta... Decise să-i dea el o idee bună, care-ar fi putut izvorî din înţelepciunea de SIE-ist:

- Sau o repatriem televizat - din nou. Facem noi o şmecherie care să întindă nervu' chinezului! Haideţi - la treabă toată lumea! Părinte, îi răspunzi lui Popescu. Mulţumim, dar momentam căutăm o soluţie de ieşire din criză. Imediat cum ne vin idei, o să-l contactăm.

Mm, ce furios era Aleodor! El îşi storcea creierii şi tot încerca, săracu' - da' nu-i reuşea, fiindcă nu avea şmecheria străzii...

Gata cu gândurile! Aveau o grămadă de treabă! Ei trebuiau să se ocupe de afaceri! El trebuia să se ocupe de coridorul ăla ale cărui baze le pusese la petrecerea de sâmbătă noaptea! În plus, el trebuia şi să găsească o petrecere cu manelişti celebri şi interlopi internaţionali...

Isamu

Deci dl Fang Kwok Lo aterizase la Nisa. Cu Cheng. Se cazaseră în acelaşi apartament. Fie n-avea încredere în Cheng, fie "consolidau" relaţia şef-subaltern. Adică consilier. Era evident pentru el că bulldogul fusese avansat...

De două ore, stătea şi se holba la mail-ul ăla. Nu ştia ce să facă. Întorsese mesajul pe toate părţile - şi calculase fiecare posibilitate. Venirea lui Fang însemna începutul sfârşitului pentru Jun. Chinezul terminase "informarea"; acum venise, însoţit de noul lui consilier, ca să preia afacerile. Le va lua una câte una, rând pe rând, cu grijă şi atenţie - ca să nu omită ceva. CV-ul şi experienţa individului, alăturate "profilului psihologic", garantau succesul total al preluării. În discuţiile sporadice pe care le purtaseră, cu diferite ocazii, fratele lui menţionase uneori acel nume. Îi prevăzuse lui Fang un viitor strălucit la conducerea Chinei. Exista deci posibilitatea ca şefii, strânşi cu uşa de nebunia lui Jun şi semnalele negative primite din Vestul Europei, să fi stricat visurile, planurile şi calculele chinezului. Prin urmare, Fang putea fi ostil cu fratele cel mic, sursa acelei "prăbuşiri"...

Sosirea lui Fang grăbea plecarea lui Jun. Nu se îndoia că fratele lui va fi chemat în curând în ţara-mamă! Din fericire, va fi chemat acolo "la reeducare". Din nefericire, începând de mâine, Jun va avea din ce în ce mai puţine treburi în birou. Fang prelua afacerile, aşa că timpul liber al fratelui lui va creşte, puţin câte puţin. Aşa că, eliberat de problema producerii caşcavalului pentru şefi, Jun se va putea concentra asupra vânării Anei. Războiul cu Ştefan nu se terminase; iar fratele lui nu obişnuia să rămână aşa, cu orgoliul rănit. Ditamai maşinăria de război se împiedicase într-un buştean şi-o arbaletă boantă. Ditamai şeful mafiei chineze se împiedicase de-un conte mărunţel, cu afaceri nu foarte semnificative - pe care îl şi protejase o bună bucată de vreme. Jun o să vrea să câştige musai... Şi cum contele avea acum protectori puternici şi-o mini-armată de mercenari care-i asigurau protecţia, Jun se va concentra asupra unicului lucru pe care contele nu-l proteja - propria familie. Ana, Florentina şi Léon. Habar n-avea cine rămăsese la Nisa în locul lui Cheng; dar nu putea fi atât de tâmpit încât să nu priceapă ce căutase contele în Nantes - şi de ce contele primise biletele alea în Nantes şi numai în Nantes! Sigur, Ştefan se stăpânea admirabil - şi evita acum să revină în oraşul ăla. Dar, chiar şi aşa...

În ceea ce îl privea, era hotărât să nu mai apese nici o tastă la laptop! Ca să n-o dea de gol! Deschidea zilnic pagina de ziar; Ana intra zilnic, se delecta cu imaginile alea superbe, "se încărca" cu amintiri şi apoi ieşea de pe pagină... şi se concentra, probabil, asupra copiilor - care cu siguranţă erau acum doxă de litere şi cifre şi culori şi cunoştinţe absolut necesare pentru grădiniţă şi şcoală... Până nu va reuşi să scape de Jun, el unul nu va lua nici o măsură în investigaţia aia. Ştia că el, fratele mai mic, nu scăpase încă de fratele mai mare. Presimţea o vizită, în curând...

Aha! Parcă auzea paşi... Uşa biroului era întredeschisă; şi totuşi, paşii se opriră iar degetul ciocăni corect de două ori.

- Intră.

Piao se conformă - şi încercă să zâmbească destins, de parcă era vesel şi împăcat cu situaţia aia de tot rahatul:

- Am primit filmările.

Poftim? Chinezul lui îi puse pe birou zece DVD-uri. Hm...

- Filmările de la camerele din Nantes.

Aprobă şi se grăbi să-i servească o explicaţie plauzibilă:

- Ştefan plănuieşte să se extindă. Presimt că, în curând, va deschide afaceri noi în portul ăla. Şi cum şi Jun are interese financiare mari acolo, cred că în Nantes se va da următoarea bătălie. Aşa că aici, pe discurile astea, sunt principalele puncte strategice unde se poate derula bătălia aia. Trebuie să încerc să le ghicesc planurile de atac...

Piao aproba - n-avea ce altceva să facă. Spera, poate, să primească o sarcină legată de Nantes - ca să-şi justifice şederea la calculatorul de la parter! Nu-şi prea folosea chinezul! Era ciudat - avea un chinez la dispoziţie, dar nu-l putea folosi la prea multe lucruri... În fine!

- Am o temă pentru tine.

Gata - fremăta! Se plictisise rău chinezul lui! Ia să încerce să formuleze cât mai corect...

- ... Dl Fang Kwok Lo a ajuns azi-dimineaţă la Nisa, împreună cu consilierul lui, Cheng. Azi au program de relache şi acomodare cu clima şi fusul orar. De mâine, însă, or să înceapă să preia afacerile de la Jun. Sarcina ta este să te informezi, discret fireşte, şi să-mi spui în fiecare seară ce-au preluat.

Piao era îngrozit de perspectiva de a-l spiona pe şeful cel nou...

- E important să ştim cât de aproape e Jun de plecarea în China. Presimt că-l va ataca din nou pe Ştefan. Trebuie să fim pregătiţi...

Aproba, bietul lui chinez; dar trecuse de la extaz la agonie şi probabil că-şi blestema rău gândul care spusese "Dă-mi şi mie ceva de făcut!"...

Luă primul DVD; o mână neatentă scrisese intersecţia, cu marker negru. Ia să vadă el dacă primise ceea ce comandase... Paşii se îndepărtau grăbiţi... Da; pe DVD-ul ăla era exact ceea ce ceruse el! Intersecţia, filmată din şase părţi. Or să-i crească rău dioptriile...

Va urmări cu maximă atenţie fiecare cameră, fiecare imagine, fiecare femeie care traversase, săptămâna trecută, prin intersecţiile alea zece. Ana îşi găsise o deghizare perfectă; el trebuia s-o descopere...

Va intra zilnic pe pagina de ziar - şi se va asigura că contesa era bine. Că îşi vizita zilnic contele şi amintirile frumoase din castelul din Turenne - semn că era liberă, era în ascunzătoare şi era la fel de îndrăgostită de soţul ei ca atunci când spusese "Da". În timpul ăsta, va urmări imaginile de pe DVD-uri şi va încerca să afle cum arăta acum doamna contesă. Se gândea că putea să descopere o tunsoare de-aia "periuţă", trei aluniţe inestetice pe-un obraz şi-un neg pe buza superioară, nişte lentile de contact de calitate şi-un pas vizibil şchiopătat. Putea descoperi o contesă cu părul în trei culori, înfoiat bine, cocoţată pe platforme de 10 centimetri numai talpa, îmbrăcată în verde praz cu roz violent, pictată pe pleoape cu albastru ţipător, care făcea baloane de gumă de mestecat şi rânjea pofticios către şoferii de TIR. Putea descoperi o măicuţă pioasă cu zâmbet superb... Putea descoperi o gravidă...

Hm! O să aibă foarte multă treabă în următoarele zile! Bine că-l pusese pe Piao să-l supravegheze cu atenţie pe Jun! N-avea voie să piardă contactul cu realitatea...

Ana-Maria

Aştepta. Strânsese masa, spălase vasele, casa era din nou curată, copiii se uitau la desene animate pe laptop... Ea îl aştepta pe Sami. Făcuse azi curat în camera lui şi observase că fotografia rămăsese aşa, întoarsă cu faţa la perete - adică cu spatele la el. Iar ea voia să ştie de ce. Voia să ştie dacă ea era cauza acelei decizii. Adică, dacă cuvintele şi sfaturile ei îl determinaseră pe Sami să "întrerupă" legătura cu soţia lui. Era foarte important pentru ea să ştie de ce...

Aha! Ieşise din camera lui! Venea... Într-adevăr, el era; o privea lung... Sesiza că fata-n casă stătea în picioare lângă televizor fără să aibă un motiv anume legat de curăţenie... Sesiza că rămăsese blocat pe scări - şi-şi relua drumul spre canapeaua pe care se aşeza în fiecare seară, la televizor... Îi zâmbea "oarecum senin", pentru că presimţea deja o discuţie... Şi gata - se aşezase.

Porni spre canapea şi se opri la fix un metru de el:

- Pot să te întreb ceva?

- Sigur!

- Dar fără să crezi că sunt băgăcioasă, sau că vreau să mă amestec unde nu-mi fierbe oala...

- Stai liniştită. Spune: ce s-a întâmplat?

- Tocmai asta e! Că nu ştiu ce s-a întâmplat...

Şi-acum îl azvârlise rău în ceaţă - Sami avea o privire buimacă... Nu-l mai putea privi; aşa că decise să privească masa:

- Am observat că ai făcut unele schimbări, sus, la tine. Şi voiam să ştiu dacă le-ai făcut din cauza discuţiei noastre.

Şi-acum ar fi trebuit să-l lase să răspundă... Nu! Acum trebuia să se justifice!

- Pentru că nu sunt psiholog, n-am cine ştie ce experienţă de viaţă şi nu cred că pot avea dreptate în mai mult de 50% din lucrurile pe care le spun. În plus, nu sunt în măsură să-ţi dau sfaturi... Şi

- Am întors fotografia pentru că nu am voie să mă gândesc acum la insecticid.

Cee? Sami o întrerupsese, în engleză - iar cuvintele lui o făcură să-l privească lung, uimită de francheţea cu care le rostise...

- Ai avut dreptate: am alte lucruri de făcut, mai urgente. Şi mai importante. Ea e acolo de 20 de ani; poate să mai aştepte.

Aoleu! Simţi că face combustie spontană - şi se înroşeşte toată, din creştetul capului până-n tălpi!

- Prioritatea mea numărul unu e Tasnim. Pe lângă prioritatea asta, trebuie să mă ţin de promisiune şi să vă ajut să vă întoarceţi cu bine la el. Şi mi-am amintit că, atunci când am primit vestea că sunt medic "cu normă întreagă", cum se spune, mi-am promis mie însumi că voi salva cel puţin 10.000 de oameni. Am făcut un calcul "brut" şi mi-am dat seama că încă n-am depăşit jumătatea acestei cifre. Aşa că, având atât de multe lucruri neterminate aici, am decis să întorc fotografia. Şi să nu mai am motiv să mă gândesc la insecticid.

"Ţi-am spus - tu ai plămădi şi-ai modela aşa un bărbat pe cinste..."

Înghiţi scurt şi aprobă cu capul. Şi se grăbi să intre în camera ei. Aproape imediat, Léon se ridică:

- Mami, ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri, zâmbitoare:

- Nimic; ce să se întâmple?!

- Eşti foarte roşie! Ţi s-a făcut rău de la mâncarea libaneză?

Hait - că o băgase pe mânecă! Prinţul avea spiritul de observaţie al regelui... Decise să aprobe:

- Un pic. Las' că beau puţin suc şi-mi trece.

Şi cum prinţul părea îngrijorat, prinţesa o privea cu seriozitate iar din living se auzea televizorul care emitea în limba arabă, făcu stânga-mprejur, pe direcţia frigiderului...

Oare cât o să mai poată să-şi mintă prinţul? Léon nu era fraier - că doar era băiatul lui Ştefan, nu? Ştia prea bine unde "călătoreau" bebeluşii înainte să ajungă în cărucioare. Se aştepta deci ca în curând să audă întrebări despre Fluturaş...

Sucul de portocale era bun. Era rece şi bun...

Şi-acum trebuia să se potolească. Să-şi revină şi să se ducă să-i arate omului ăluia că discuţia lor fusese una normală, firească, şi nu implica nici o "urmare". Şi nici o "repercusiune". Intră în living; şi cum Sami îi zâmbi slab, zâmbi şi ea:

- Aduc laptopul?

- Nu. Mai bine nu citim versuri azi. Nu te supăra...

Negă repede - şi încercă să păşească normal până în camera lor. Unde închise normal uşa...

Fiu! Avea o problemă...

Mintea lui Sami calcula ceva. Nu ştia ce, că nu era psiholog; dar medicul ăla "cocea" ceva! Se întreba în ce măsură calculul ăla o privea şi pe ea; în orice caz, se cam simţea cu musca pe căciulă! Citeau aproape zilnic poezii - şi nu de-alea patriotice! De oţel să fi fost domnul doctor - şi tot s-ar fi clintit măcar un 1%! Plus plimbările alea de braţ... Plus ce-i mai şuşotea Tasnim când şi când...

Trebuia să caute poezii "normale". De viaţă. Din nefericire, ea ştia foarte multe poezii de dragoste... şi cam atât. Diseară, se va ocupa de acel aspect. Va studia poeţii români; va elimina cu grijă poeziile despre ţară şi le va păstra pe cele despre viaţă. Şi pe cele descriptive. Lui Sami îi plăcuse "Iarna pe uliţă". Oare exista şi "Vara pe uliţă"? Va afla asta diseară. Până atunci, însă...

Până atunci, îşi va petrece timpul liber alături de copii. Ei se uitau la "Peter Pan". Era un film superb! Ia să vadă ea unde ajunsese povestea...

1 octombrie 2011 - sâmbătă

Roşcata

Nu mai avea răbdare. Fremăta toată! Se apropiau de restaurant - iar ea avea deja mâncărici! Regele şi împăratul aveau azi "program extins". Mai veneau vreo patru manelişti; o să fie o nebunie...

Azi, Aleodor rămăsese la conac. Va conduce ostilităţile de-acolo, din birou. Spionul n-o să aibă timp s-o pupe pe Adina - Ştefan era pus pe fapte mari. "Comandase" 20 de filmuleţe. Ştia regia fiecăruia dintre ele; în toate, ea dansa de mama focului. În opt dintre ele, el arunca cu banii în ea şi în manelişti; în alte şase filmări, el cânta ţinându-se de gât cu partenerii de afaceri - ăia fioroşi şi celebri şi temuţi în UE. Iar în celelalte şase, el stătea la masă iar tovarăşii îi făceau dedicaţii; el se ridica, ridica paharul, striga şi el "numai de bine"... Ştefan se gândise că intraseră în criză de timp - şi acţiona în consecinţă. Aşa că nervii lui Jun vor suferi rău de tot, mâine dimineaţă!

Chiar - oare Fang muncea duminică? Probabil că da; că era chinez, iar ăştia erau nişte mini-roboţei. Aşa că nervii lui Jun...

Gata - ajunseseră la crâşmă. Scoase mobilul şi-i făcu un apel lui Adrian - care era programat să cânte pentru prima filmare. Şi se grăbi să-şi ajungă şeful din urmă. Ştefan se grăbea - rău! Se grăbea... şi nu trebuia să intre prea devreme...

Îl apucă de braţ şi-l opri. Trebui să tragă serios de el, ca să rămână amândoi pe hol... pentru că Împăratul încă mai cânta... Şi gata! Şi acum asculta, atentă...

"Îmi spun băieţii că tocmai a ajuns un invitat foarte special! Un invitat de milioaneeee... Bagă, mă!"

Formaţia ataca în forţă... Ce melodie era asta? Ce naiba făcea Împăratu' - schimba regia? Aoleu! Păi şi ei ce făceau acu'? Îl privea lung... Ştefan zâmbea. Era foarte ciudat, dar uite că el zâmbea...

"Şi special pentru Ştefan, regele aurarilor! O mie de ani să trăiască! Şi să aibă noroooc!"

Mâna lui o prinse de mijloc:

- Şi-acum tu intri şi te duci şi dansezi. Intră aşa, uşurel, în ritmuri de 1994; că a înnebunit Împăratu'!

Bine! Împinse uşa şi intră. Şi constată că 265 de persoane se uitau la ea - plus formaţia, ospătarii şi Împăratu'! Şi toţi păienjenii şi gândacii şi muştele din crâşma aia! Păi...

Păi, uşurel, pe balans - şi cu degetu' pe sus! Împăratu', poziţionat pe un fel de mini-scenă la juma' de metru înălţime, gusta improvizaţia ei - şi improviza şi el! Ei îi venea să-l ucidă cu privirea ei albastră - da' nu-şi permitea, pentru că se filma primul filmuleţ...

"Of, of, of, duşmanilor / Sunt şefu' vostru până mor / V-am ajutat, v-am făcut bine / Şi-aţi vrut să vă daţi la mine"

Şi cu repetiţie la strofa unu - iar ea mai avea zece metri şi ajungea pe ringul de dans... În pas mulcom, cu balans - că nu era de-aia de buric, ci de-aia de şolduri!

"Toate pleacă de la bani / Parc-am trăi mii de ani / Ţine-mi, Doamne, zilele / Ca să-mi fac plăcerile"

Gata - intrase şi Ştefan. Nu-i era greu să presupună asta - deşi n-avea ochi în ceafă, se auzeau răcnetele şi fluierăturile! Aşa că se apropie de Împărat... care râdea, vesel nevoie mare, şi-şi dregea vocea pentru strofa doi... Se întinse şi-l pupă pe obraz; şi-apoi trase bancnota de 500 de euro din sân şi i-o lipi pe frunte!

"Astăzi trăim timpuri grele / Dar eu nu mă feresc de ele / Aşa mi-a fost mie mereu / E după sufletu' meu"

Ea dansa şi-i ţinea bancnota pe frunte cu un singur deget; el cânta, Ştefan se lupta cu fanii...

"Ehei, Împărate - te-aşteaptă o noapte taare lungă!"

Ştefan o să-l penalizeze rău pentru modificarea planului! Dar... Dar Adrian n-avea emoţii de-astea; ori era beat, ori înnebunise la propriu. Era atât de liber şi degajat şi zâmbitor...

Se simţi prinsă uşor de mijloc; trase uşor mâna stângă, să nu-l lovească cu balansul ei... iar Ştefan urcă pe scenă dintr-un singur salt. Şi se poziţionă lângă Adrian - şi-i luă microfonul! Ia uite...

Fu de-ajuns un singur gest - iar orchestra "interpretă" patru măsuri de încheiere şi puse punct şlagărului din 1995. Uau! Şi - uau! - ce mai răcneau tovarăşii lui Ştefan! Îl iubeau... Era cel mai iubit afacerist din câţi existau pe planeta asta! Nici dacă ar fi făcut donaţii non-stop, nu l-ar fi iubit lumea chiar aşa! Îl auzea spunând că "o ţineau" tot pe 1995; apoi zicea ceva despre "CD-ul ăla special"... Şi, ia uite - şefu' ei se-apuca de cântat!

Aa...

În ziua când Diamant o dusese în poligon, ascultaseră "CD-ul lui Ştefan". Acolo auzise ea recent melodia aia! Deci asta era melodia reginei... OK! Ea o s-o danseze în dreapta ringului - la grămadă cu fetele. Ea nu trebuia să se vadă în filmarea asta...

Formaţia cânta "cu suflet" - iar microfonul ajunsese iar la Adrian, care anunţa pe toată lumea că era melodia lui Ştefan şi mitralia "pentru Ştefan, pentru Ştefan"... Doamne, ce melodie frumoasă! Ce dragoste mare - şi ce regină...

"Nu ştiu, nu ştiu ce-i cu mine / De prea multe zile la tine mă gândesc / Noaptea, când privesc la stele / Te văd printre ele şi-aş vrea să-ţi vorbesc / Eşti stăpâna viselor mele / Te rog, coboară dintre stele / Să-mi dai iubire şi putere / Alină a mea durere / Eşti stăpâna vieţii mele"

Regina o să plângă rău... Şi poate-o să cedeze - şi-o să ia copiii şi-o să se urce într-un taxi oarecare... Şi-o să sune Aleodor, pe la două noaptea, să le spună că "se rezolvase"...

Nu. Aleodor n-o să sune. Filmările astea ajungeau pe youtube de dimineaţă - după ce le vedea Ştefan şi le aproba! La aşa modificare de program cum făcuse Adrian, şefu' ei n-o să rişte să-şi pună baza în spiritul de observaţie al spionului! Era riscant; era regina lui în joc! Era viaţa lui...

Ştefan

Asta o să fie tare! Asta o să fie o filmare de-aia care producea gastrită! Împăratul nu se va mai juca cu regia - că "era pe bani" şi "pe viaţă şi pe moarte"! Aşa că el stătea cuminte în grupul petrecăreţilor, între "ăl mai tare în prafuri din Spania" şi "ăl mai tare în furturi" din sudul Franţei. Amândoi "celebrităţi" - şi amândoi îl ţineau de gât! Tocmai se terminase melodia; iar unul dintre băieţii din spatele lor îşi răcnea textul: "Împărate, ia zi-o p'aia cu barosanu'! Bagă!"

Răcni şi el:

- Hai, Rebecooo!

Consiliera lui chiuia peste acordurile formaţiei...

"Duc viaţă de barosan / Ştiu să cheltuiesc un ban / Să moară duşmanii mei / Că sunt mai deştept ca ei"

Mm, ce mai urlau băieţii! Camera era chiar în faţa lor, la vreo doi metri; uriaşii ăştia doi îl legănau dreapta-stânga şi cântau din toţi rărunchii...

"Şi tot ce fac / Eu fac cu cap / Sunt bărbat de nota zece / Şi nimenea nu mă-ntrece / Mă descurc mereu în toate / Şi duşmanii îi dau pe spate"

Ospătarul se prezenta cu paharele... Ciocneau, dădeau paharele peste cap... Le izbeau de pământ - iar din spate se urla "s-a spart ghiniou' lu' Ştefan"... Şi strofa doi - aia care-o să-i dea gastrită lui Jun!

"Am cele mai tari femei / De-aia mor duşmanii mei"

- Ia, mă! Ia - sus cu el! Că el are cele mai tari femei! El e stăpânu' femeilor!

Era ridicat fără menajamente, apucat frumuşel de braţe şi săltat pe umerii lor! Din fericire, nu-l scăpaseră... Împăratul va repeta acum strofa doi... Iar nebunii lui urlau şi-l dansau de mama focului!

"Ai cele mai tari femei / De-aia mor duşmanii tăi / Le îmbraci cel mai luxos / Şi la bani eşti norocos!"

Împăratul răcni "Şi special pentru Ştefan, regele aurarilor şi-al femeilor"; apoi începu să mitralieze "pentru Ştefan, Ştefan, Ştefan" în timp ce Rebeca arunca bancnotele spre el... Cocoţat acolo sus, în lumina puternică a reflectoarelor firmei care asigura filmarea profesională, el râdea şi savura "noul nume de scenă" şi momentul de gastrită maximă de la Nisa...

Roşcata

Aşaa... Se filmaseră opt "momente tari". Mai aveau încă 12. Trecuse partea aia cu "banii şi duşmanii"; venise momentul pentru "la mişto". Şi cum se simţea în formă, scoase hârtia şi se apropie de Împărat. Adrian se pregătea să coboare de-acolo - obosise şi era transpirat fleaşcă...

- Ia! Împărate! Îmi faci şi mie o dedicaţie d-aia specială?

- Sigur, principeso! Zi-i!

Stop, că nu era aşa de simplu! Se căţără sus pe scenă şi-i puse hârtia în mână:

- Mai ştii tu melodia aia a lu' Liviu Guţă cu Play AJ? Aia cu "Bărbatul ideal are maşină, tânăr, musculos, vorbă puţină"?

- Sigur! Da' eşti sigură că p'aia o vrei?

- Da. Tu o cânţi cu cuvintele alea de pe hârtie; numa' partea lu' Liviu Guţă. Numa' cuvintele alea. Şi eu fac restu'. Te bagi?

Adrian citea... râdea... Se uita la ea, apoi la Ştefan, apoi la ea... Şi se întorcea spre formaţie. Bun! Ia să-şi pregătească ea oscioarele...

"Şi cu dedicaţie specială! Din partea lu' Rebeca, a mai tare consilieră dă pă planetă, pentru cine ştim noi, de la Nisa! Lecţia număru' unu! Bagă mare, mă!"

Aşaa... Ştefan o certa cu degetul, zâmbind - conform cu regia. Tovarăşii lui chiuiau şi aplaudau, fetele râdeau sonor... Şi începeau!

"Bărbatu' ideal are maşină"

Ea făcea semnul rotirii volanului.

"Tânăr, musculos, vorbă puţină"

Ea făcea semn de "ehei - târziu, nenică!" iar sala aplauda...

"Hainele, toate de firmă"

Ea trăgea de betelia blugilor... Şi piesa de rezistenţă!

"Nevastă, o amantă şi o vilă cu piscină!"

La nevastă, scuturâ pumnul drept lângă şoldul drept; la amantă, scuturâ pumnul stâng lângă şoldul stâng! Iar la vilă cu piscină făcu mişcările caracteristice înotului în stilul "broască". Sala era în extaz, Împăratul râdea în hohote şi încerca să repete strofa aia...

"Pune banii jos, pune banii jos / Dacă vrei în viaţă să ai tot ce e frumos / Pune banii jos, pune banii jos / De te crezi periculos pe sistem nervos."

Şi-acum dans încins rău, cu opturi până jos! Şi, bineînţeles, trăgea de cozile ochilor - ca să fie clar pentru cine era dedicaţia aia! Ştefan se apropia... Ea îi făcea cu ochiul... Ştefan negocia cu Adrian, care dădea din cap ca apucatul... Şi-apoi Împăratul renunţa la strofa doi - se repezea la formaţie. Iar Ştefan venea la ea. Opturi până jos, ca să ajungă la nivelul lui... Şeful ei îi întinse paharul plin cu vin şi zâmbi, în ţigăneşte:

- Bravo, fă!

- Săru' mâna, şefule!

Luă paharul şi se ridică. Şi cum formaţia tocmai "o cotise" spre şlagăre actuale, răcni:

- Nisaa! Ia d'aici!

Vărsă vin la cameră - pentru sufletu' lu' chinezu' ăla impotent cu gastrită! Dădu paharul peste cap şi-l azvârli din tot sufletul la podea! Şi răcni, odată cu Adrian:

"La mişto te iau, cum vreau eu / La mişto te fac, nu mi-e greu / Două vorbe şi te-am ameţit / Te fac din cuvinte, nici nu ştii ce te-a lovit!"

Şi "băga sistem la greu", pentru sufletu' lu' chinezu' cu gastrită... Că, dacă-i era scris să moară înainte să serbeze optişpe primăveri, prefera să moară dându-i lui Ştefan motiv să-şi pună cizmele şi să-i ia gâtu' chinezului...

2 octombrie 2011 - duminică

Ştefan

Era aproape ora patru. Împăratul plecase pe la două - îl doborâse oboseala şi excesul de "floricele" de prin dedicaţii. Florin era leoarcă - schimbase patru malete, iar asta, a cincea, n-avea un centimetru pătrat de bumbac uscat pe ea... El avea toate cele 19 filmări pe care le plănuise. Îi mai trebuia una. Şi cum era aproape ora patru...

Bägă degetele în gură şi fluieră de se cutremurară paharele. Regele se întoarse imediat spre el; îi făcu semn "s-o taie" şi se ridică. Rebeca ştia deja că plecau şi se ridică şi ea; îi dădu telefoanele şi o anunţă tare, să se-audă la cameră:

- Du-te la maşină.

Ea se conforma cu paşi grăbiţi; el se apropia de Florin...

- Hai, maestre - zi-o pe-aia pentru sufletu' meu!

Îl trase în spate şi-l aşeză în fund pe scenă. Aşa - era perfect! Ajungea perfect la el! Arătă spre luminile din tavan:

- Spargeţi becu'!

Că era prea multă lumină şi strica tot farmecul...

Gata; sala era în întuneric. Doar reflectorul îl lumina pe Florin - şi-un pic şi pe el. Iar melodia începea - făcând sala să chiuie şi să aplaude... El scotea teancul de bancnote de 500 de euro... Şi le scotea una câte una din teanc şi le lăsa să cadă pe capul lui Florin, şi cânta cu el...

"Te-am preţuit mai mult ca viaţa mea / Stăpâna vieţii mele tu ai fost / Ţi-am dat şi sufletul, şi inima / Să mai trăiesc, nu are nici un rost

Mâine dacă am să mor / Ştiu că mor de al tău dor / Am strâns lacrimi de durere / Mi-e dor de-a ta mângâiere"

Clarinetistul smulgea lacrimi - la propriu! Auzea exclamaţiile fetelor din sală! Îşi auzea tovarăşii! Nu înţelegea ce spuneau - dar spera din tot sufletul să nu spună prostii, ca să poată să pună melodia pe net, pentru regină...

"Din mii de gânduri care-mi trec prin minte / Din mii de gânduri care mă-nconjoară / Numai de tine îmi aduc aminte / Că m-ai lăsat cu inima amară

Mâine dacă am să mor / Ştiu că mor de al tău dor / Am strâns lacrimi de durere / Mi-e dor de-a ta mângâiere."

Ultimele acorduri... şi gata. Îl luă de gât şi-l pupă în creştet:

- Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, Florine!

Puse restul de bancnote în mâinile lui şi se grăbi să iasă. Nimeni nu-l aborda, nimeni nu încerca să-l oprească sau să-i ofere ajutorul...

Şi gata - regele părăsise clădirea. Portiera se deschise; urcă lângă Rebeca. Portierele se încuiară, maşina se puse în mişcare...

Scoase telefonul şi începu să scrie...

Am terminat. Cere filmările şi fă-le. Nu pui nimic pe net înainte să le văd eu. Discutăm când ajung la conac. Găseşte o cale ca ultima filmare să nu fie în grup cu celelalte.

Send...

Cerul era senin. Ciudat - era începutul lui octombrie, dar uite că cerul era senin... Iar telefonul oficial vibra în buzunar... El nu voia să răspundă... Telefonul se oprea... Reîncepea... Oftă greu şi răspunse totuşi:

- Da, Florine.

- Ce faci? Unde Eşti?

- Mă duc acasă - ce să fac?!

- Păi, cum? Te duci acasă?

- Da. E târziu şi sunt obosit.

Florin tăcea... îşi alegea cuvintele... şi continua, precaut:

- Păi n-ai ceva de recuperat?

- Nu.

- ... Nuu?

- Nu, Florine.

Tăcere... şi o voce stinsă:

- Las' că ştiu ce fac! Îi pun într-un plic,

Se grăbi să-l întrerupă, pe un ton care nu admitea contrazicerea:

- Îi pui într-un plic, te duci la ăla şi i-l dai. Şi te gândeşti bine ce faci de-acu' încolo! Că am nevoie de tine, Florine! Am nevoie de tine, să-i cânţi şi s-o ajuţi să uite! Şi nu sunt singurul care are nevoie de tine!

- Ştefane,

- Copiii tăi au nevoie de tine! Ia gândeşte-te la asta! Ce fac copiii tăi fără tine?

Apăsă butonul roşu şi mormăi printre dinţi:

- Adu-mi aminte, mâine, să-i zic o vorbă lu' Fernando.

Rebeca piuia telefonul... El privea din nou cerul...

"Mâine dacă am să mor"...

Oare o să se-ntoarcă? Oare o să se-ntoarcă mâine, după ce vedea filmarea aia? Florin avea un stil aparte de a-l face să-şi arate stările prin care trecea. Cântase dumnezeieşte melodia aia; camera video probabil că imortalizase toată durerea... Tot chinul...

Oare o să se întoarcă? O să se mai întoarcă? Versurile erau la trecut; la refren...

Nu mai ştia...

Isamu

Se apropiau de orăşelul Aurari. Trecea prin sentimente contradictorii, pentru că telefonul nu suna - iar asta îl uimea şi-l punea în încurcătură...

Dis-de-dimineaţă, calculatorul îl anunţase că apăruseră filmări noi cu regele aurarilor. Iar vizionarea lor fusese pentru el un motiv serios de îngrijorare! Mai ales aia în care Rebeca vărsa vin pentru sufletul lui Jun! Ăla era un afront uriaş... Dăduse imediat ordin ca vila să se transforme într-o fortăreaţă. Văzuse toate filmările. O dibuise şi pe cea de-a douăzecea, pusă de alt user şi care se referea la "Ştefan", nu la "regele aurarilor" - şi care-ar fi trebuit să rămână ascunsă ochilor lui Jun. Frumoasă melodie; frumoasă interpretare... Probabil că Ana îi scrisese soţului ei nişte cuvinte tăioase, apropo de noua lui imagine publică; altfel n-ar fi riscat Ştefan să pună aşa moment pe net! Pe lângă că se dădea de gol apropo de "viaţa amoroasă" cu consiliera roşcovană, îl vedea Fiscul francez plătind 50.000 de euro pe-o melodie! Şi asta chiar era rău!

Oricum, sigilase vila. Aşteptase atacul. Dar atacul nu venise. Făcuse şedinţă cu Piao, Claude, Isabelle şi Emilie. Le spusese ce se întâmplase, iar cel mai inteligent fusese totuşi Piao! Care-l întrebase care erau şansele ca, avându-l pe Fang pe cap, Jun să se scuze, să iasă din cameră şi să ordone atacarea vilei contelui! În clipa aia, se făcuse lumină în mintea lui. Jun nu-l va ataca - nici pe el, nici pe conte. Jun o să stea cuminte la masă, alături de Fang, şi o să răspundă afirmativ la toate cuvintele pe care le va rosti chinezul ăla. Şi n-o să facă nici o prostie - nici măcar n-o să-şi sufle nasul "cu sonor"! Atunci decisese să gonească la aeroport...

Vila era sigilată. Claude şi Piao aveau ordine clare. El era pregătit să alerteze poliţia din Cannes - adică să sune direct pe mobilul dlui Emilien Fournier. Şi mai avea nişte numere de telefon pe care le putea apela - inclusiv de-alea chinezeşti! Erau acolo şi oamenii SIE, care apăruseră în zona vilei înainte ca taxiul lui să frâneze în faţa intrării pe Mandelieu...

Dl Ionescu îi răspunsese imediat la telefon. Îi ascultase rugămintea de a i se permite să-şi viziteze familia şi-i spusese "O să-i anunţ că vii". Aşa că...

Taxiul se apropia de intrarea în localitatea Aurari. Fei-Yen şi Liwei îl aşteptau. Gândul ăla îi aducea în memorie profilul lui Ştefan; mimica serioasă, colţul lăsat al gurii, privirea atentă şi gestul cu care trăsese bancnotă după bancnotă...

Simţea, în momentele astea, că era unicul vinovat pentru absenţa Anei din casa socrului ei. Îşi amintea ziua de 21 aprilie; îşi amintea zâmbetul ei vesel, privirea dreaptă, directă, şi-şi dădea cu uşurinţă seama ce gândise femeia aia atunci când i se adresase celui pe care-l percepea ca fiind trădătorul...

Îşi amintise, cu chiu-cu vai, cum se spărgeau paginile web; şi cum ziarul ăla local era întreţinut de-un novice într-ale informaticii, fusese floare la ureche ca în locul "formulei miraculoase" să scrie pur şi simplu "1 user online". Ana vedea pagina lui; el vedea adevărul. Aşa că, zi de zi, avea acelaşi ritual; se trezea, pornea laptopul şi accesa pagina - şi abia după aceea îşi punea problema duşului de dimineaţă. Descoperise că şi ea avea ritualul ei: intra pe pagina respectivă în jurul orei unu, ieşea din ea în jurul orei două, după care revenea pe la 11 noaptea... şi nu stătea mai mult de jumătate de oră. Între unu şi două, copiii dormeau. După ora 11, probabil că ea privea lung imaginile şi încerca să-şi gonească toate celelalte gânduri din minte. Ca să-l viseze. Pesemne că metoda dădea roade; de vreme ce făcea zilnic asta...

Era sigur că o găsise. Nimeni altcineva n-avea de ce să viziteze zilnic pagina aia! Dacă Ştefan ar fi "aşteptat" acolo un semn de la ea, n-ar fi închis niciodată pagina! Aşa că o găsise...

N-o s-o contacteze. Nici n-o să-i investigheze IP-ul. Ştia că IP-ul ei era în Nantes acum. Îi era de-ajuns. Cheng era de partea chinezului câştigător - şi stătuse la Cannes, în biroul ultrapăzit, ultradotat cu tehnologie de top şi avusese acces la server... Buldogul îi era fidel lui Fang acum. Dacă Fang voia să-l învingă el pe rege...

Cât o aşteptase pe Ana să-şi viziteze amintirile, studiase cu maximă atenţie înregistrarea camerelor de supraveghere din Nantes. Privise cu maximă atenţie toate femeile cu copii - unu, doi sau trei! Privise toate gravidele, toate femeile singure - dar pe ea n-o văzuse. Din punctul de vedere al descoperirii deghizării reginei, era în impas...

Taxiul încetini... şi viră la stânga. Se grăbi să scoată banii şi să achite cursa. Coborî şi fu salutat; salută şi el, i se oferi cutia metalică deschisă... Cornel arătă spre baxul din mâinile lui:

- Ce este în cutie?

- Manuale pentru Liwei.

Unul dintre tineri întinse mâinile; îi dădu cutia. Îl văzu deschizând-o, scoţând absolut totul... Gata - îl controlaseră. Acum îl pofteau să intre. Trecu de poartă şi i se indică una dintre maşini.

Se apropiau cu repeziciune de brad...

Era tentat să-i spună dlui Ionescu că el o putea găsi pe Ana. Dar nu era foarte sigur că era bine să facă asta. Dl Ionescu avea nervi de oţel - dar o pierduse recent pe dna Ionescu. Şi ştia că, dacă o pierdea şi pe nora lui, îşi pierdea şi băiatul. Aşa că dl Ionescu l-ar fi sechestrat în orăşel şi l-ar fi pus s-o găsească de-aici. Orăşelul era supravegheat serios - fiindcă fusese construit cu aprobarea şi sprijinul şi sub oblăduirea Internelor, care acum erau "pedepsite". Chiar nu putea s-o găsească de aici! Era riscant... Iar dacă se întorcea la Cannes şi-i trimitea vorbă că el o putea găsi pe Ana, Fei-Yen şi Liwei vor trece prin momente îngrozitoare... fiindcă afla Diamant, iar omul ăla chiar îl ura din tot sufletul...

Hei! Ia uite cine era în părculeţ, la soare! Îşi stoarse memoria şi reuşi "să screamă" doar un "Stop". Şoferul era însă băiat inteligent; aşa că se opri. Îi mulţumi şi coborî. Şi porni spre bărbatul de pe bancă.

Grasu slăbise rău! Era palid şi tras la faţă - şi părea extrem de bolnav! Să nu uite să-l pună pe Piao să afle cum de ajunsese Grasu în starea asta! Presupunea că stătuse mult timp internat şi trecuse prin câteva operaţii destul de complicate. Probabil că "mâncarea la pungă" era responsabilă pentru silueta asta...

Brusc, bărbatul de pe bancă întoarse capul - şi îl recunoscu. Şi reveni încet spre brad...

Se aşeză pe aceeaşi bancă - dar la distanţă de el. Îl văzu ridicând piciorul drept şi punându-l peste celălalt picior - şi aşezându-se comod cu spatele la el... Oftă greu:

- Nu l-am trădat nici o clipă.

Capul tuns la 0,5 se întoarse doar cât să-i arunce peste umăr cuvintele - în română:

- Din clipa în care nu i-ai mai putut spune unde-i sunt nevasta şi copiii, i-ai trădat încrederea. Pe care n-ai s-o mai recapeţi vreodată.

Iar atunci când l-ai trădat pe el, ai terminat şi cu noi. Du-te unde ai treabă.

... Avea dreptate - îi trădase încrederea. Ştefan îşi lăsase familia în paza lui; iar el îi pierduse... Şi nici acum nu putea spune că-i regăsise... Iar în privinţa "recăpătării încrederii"...

Se ridică şi porni spre căsuţa care reprezenta acum "casa familiei lui".

Grasu avea dreptate. În plus, îi dăduse un indiciu la care chiar nu sperase! Tocmai Grasu, care nu avea niciodată încredere în nimeni şi punea sub semnul îndoielii inclusiv respiraţia oamenilor din jurul lui! Tocmai Grasu îi spusese... Hm! Tocmai Grasu îl "îmboldise" să-şi îndrepte greşeala! Tocmai el îi dăduse de înţeles că trebuia s-o găsească pe Ana - şi să-i spună soţului ei unde era! Într-adevăr, încrederea lui Ştefan n-o va recăpăta vreodată; dar iertarea... Dacă el îl va suna pe Ştefan şi îi va spune "Ana este în oraşul Nantes, pe strada cutare numărul 4"...

Ia uite-i! Ieşiseră la poartă! Ba chiar ieşiseră în stradă! Fei-Yen şi Liwei îl aşteptau în stradă. Erau veseli; băiatul lui ar fi fugit la el, dacă nu l-ar fi ţinut ea bine de umeri...

Azi, o să stea cât mai mult cu ei. Tocmai decisese că nu va pleca cu cursa de la 18, ci cu cea de la 23. Abia acum realiza cât de mult îi lipsea familia lui! Să-l anunţe pe Claude...

Diamant

Era nedormit. Era gânditor. Era "plin" de Raina! Se holbase până acum la filmările alea - şi i se pusese rău de tot la stomac dorul de ea! Plănuia s-o viziteze, mâine sau poimâine...

Uşa se deschise larg iar Grasu zâmbi:

- Hai, că am reuşit.
- Ce-ai reuşit?
- Să-l bag în priză.
- ... Pe cine, mă?
- Pe chinez.
- Cum aşa, mă?
- A venit la neamuri; şi m-a văzut că eram în părculeţ. S-a aşezat lângă mine şi mi-a zis că nu l-a trădat niciodată pe şefu'. Şi atunci eu i-am zis ce-are de făcut ca să ne intre iar în graţii!

Îl privea lung, încruntat; Grasu lui jubila:

- I-am zis că, în clipa când n-a mai putut să-i spună unde-i sunt nevasta şi familia, i-a trădat încrederea. Iar atunci când i-a trădat încrederea, a terminat-o şi cu noi. Eu cred că s-a prins - că nu-i fraier...
- S-a prins! Totul e să nu fi priceput că trebuie să-i recupereze! Că Ana e speriată rău şi nu ştie ce şi cum se-ntâmplă pe frontu' ăsta! Dacă îl vede pe chinez în faţa ei, face infarct - şi dracu ne-a luat pe toţi!
- Stai tu liniştit - că nu face chinezu' asemenea imprudenţe! Oricum, am încercat să-i las impresia că sunt oarecum neutru; şi că n-am nimic personal cu el. Dacă află totuşi unde e şefa, n-o să aibă curaj să-l contacteze pe Ştefan. Probabil că mă va contacta pe mine...
- Unde să te contacteze, mă? Îţi ştie telefonu'? Sau mail-u'?
- Le ştie. Ăsta ştie tot. Biroul ăla de la Cannes poa' să afle orice, când e chinezu' ăsta la butoane.

Mda; biroul lui Ştefan era, într-adevăr, "cap de linie" la capitolul tehnologie. Dacă chinezul ştia să apese pe butoane... şi ştia...

- Tu ce-ai?

Oftă greu şi arătă spre ecran... Grasu clătină încet capul:

- Nu te mai învenina aiurea. O să se termine curând toată nebunia - şi-o să respiri şi tu uşurat! Şi-o să fie mult mai bine! Până atunci, abţine-te!

Păi, se abţinea! Ce, nu se abţinea? Făcea eforturi mari şi se abţinea admirabil! Da' nu putea să facă abstracţie de durerea din suflet! Că îl durea sufletul; o privea, simţea dorul ăla cum sfredeleşte şi simţea durerea...

Ana-Maria

Gata - copiii dormeau duşi. Laptopul pornise; se aşeză şi intră întâi pe youtube. Oare Ştefan petrecuse pe undeva sâmbăta asta? Scria "Ştefan regele aurarilor"... Uau!

Mamăă, da' ce mai petrecuse! Derula încet în jos şi le număra... 19 filmări! Uau! Şi toate erau "de acţiune"! Păi... Să le vadă pe toate - nu? Şi să nu uite să caute şi alţi useri! Ceea ce vedea ea era filmat cu o cameră profesională; dar dansul lui fierbinte cu roşcovana fusese filmat cu telefonul. La aşa dezmăţ, "ecourile" or să se-ntindă pe câteva zile...

Ia uite-o! Uite cum intra Rebeca, dansând "la marea artă"! Hm! Arăta bine! Se mai împlinise! Faţă de aşchiuţa pe care-o văzuse ea în Lyon, femeia de pe ecran era "super"! Dansa şi se apropia de Adrian...

Şi uite-l şi pe el!

"Doamne, iubirea mea! Dac-ai şti tu..."

Sami

Indivizii ăştia îl călcau pe nervi! Rău de tot! Încercau să convingă populaţia că politica bunului simţ era o politică greşită! Înşfăcă telecomanda şi opri sonorul; şi reveni pe spătarul canapelei, încruntat şi plin de nervi...

Hei! Ce se auzea?... Nimic. Probabil că i se păruse. Avusese impresia că auzise copiii...

Nu! Chiar se auzea ceva!... Şi nu erau copiii! Asta Ana era!

Sări în picioare şi se apropie de uşă. La naiba! O auzea plângând!

Ciocăni grăbit... Paşii se apropiară iar uşa se deschise larg. Léon îl privea lung, cu râsul întins pe toată faţa:

- Da, nenea Sami!
- Ce s-a întâmplat? Unde e mami?

Puştiul îi făcu semn să intre. Se conformă - şi înlemni...

Ana şi Florentina stăteau pe pat. Laptopul era pe genunchii ei - ai Anei. Auzea muzică - şi le vedea pe amândouă plângând cu lacrimi uriaşe! Ce naiba era asta?

- Tati ne-a pus filmări noi pe youtube! Vino să vezi!

Cum-cum? Nu era foarte lămurit - dar invitaţia o accepta! Se apropie, se aplecă...

Ecranul era negru - filmare nocturnă... Nu, nu era nocturnă, ci era făcută în întuneric. Părea o sală - se vedea că omul ăla care cânta era aşezat pe un fel de podium! Lângă el, în picioare, un bărbat îmbrăcat în negru lăsa periodic să cadă către capul cântăreţului câte-o bancnotă de 500 de euro! Iar "periodic" însemna des! Cântăreţul ţinea ochii închişi şi-şi supunea corzile vocale la teste serioase... Léon se aşeză lângă Ana:

- Tati l-a pus pe Florin Salam să cânte pentru mami! Ştii ce cântă?

Ridică din umeri, în virtutea inerţiei. Iar puştiul... se apucă să-i traducă!

- "Ţi-am dat sufletul şi inima / Nu are rost să mai trăiesc fără tine"

Privirea lui se mută, involuntar, spre capul şaten...

- "Dacă o să mor mâine / Să ştii că o să mor de dorul tău / Am strâns multe lacrimi de durere / Mi-e dor de tine / Dacă o să mor mâine / Să ştii că

Se grăbi să-l întrerupă, în engleză:

- Să ştii, Ana, că dacă se va întâmpla ceva rău, e numai vina ta! A ta şi a lui!

Capul şaten negă grăbit.

- Stările astea prin care treci tu îi fac lui rău. Credeam că ştii deja asta! Credeam că nu e cazul să te bat la cap cu explicaţii medicale!

Uite-o că nega în continuare! Ei, drăcie! Ridică vocea la ea:

- Nu ştii că n-ai voie să plângi în halul ăsta?

Ochii căprui se ridicară şi-l priviră drept:

- Nu plâng; sunt fericită.

Era... Era ciudat. Plângea cu lacrimi uriaşe, dar radia. Toată fiinţa ei radia! Era fericită! Ochii produceau lacrimi, care se rostogoleau

peste zâmbetul ei fericit... şi îndrăgostit...

- Serios - sunt fericită. Îmi vine să râd şi să chiui...

Şi spunea asta în timp ce-şi ştergea lacrimile...

Nu mai înţelegea nimic! Femeia asta trecea prin stări care erau un total mister pentru el!

Na - că acum râdea! Râdea de-a binelea şi-şi tot ştergea lacrimile - iar ochii produceau aproape instantaneu alte lacrimi...

Gata! Gata, că nu mai înţelegea nimic! Să plângă, dacă voia ea să plângă! Să facă ce vrea! Viaţa ei, copilul ei - să facă ce vrea ea cu ele!

Se grăbi să iasă - şi închise uşa cam din scurt. Şi nu se mai obosi să oprească televizorul; trebuia să ajungă urgent în camera lui, să încuie uşa...

Se simţea ciudat...

Gata. Acum era singur. Acum putea să se gândească...

Cum spusese Léon? "Ţi-am dat sufletul şi inima, nu are rost să mai trăiesc fără tine" Şi apoi începuse refrenul: ""Dacă o să mor mâine, să ştii că o să mor de dorul tău. Am strâns multe lacrimi de durere. Mi-e dor de tine." Traducerea era aproximativă; dar puştiul stăpânea foarte bine şi limba franceză, şi celelalte două limbi pe care le ştia. Probabil că traducerea corectă a melodiei conţinea mai multe figuri de stil; şi nu se referea la "nu are rost", sau la "dacă o să mor". Iar "mi-e dor de tine"...

Contele aruncase, după părerea lui, vreo 20.000 de euro peste omul ăla care-i cântase "de supărare". Şi-asta fusese o singură melodie! Pentru că îi era dedicată ei, contele scosese teancul de bancnote şi nu le numărase. Léon spusese "filmări"; adică erau cel puţin trei. Trei melodii, a câte 20.000... Iar el îi alimenta ei lunar cardul cu 800 de euro... şi se gândea că, dacă soţul ei murea... Ha-ha!

Niciodată, sub nici o formă, el nu va fi capabil să o facă pe Ana să aibă asemenea reacţie - să plângă de bucurie. Vestea asta îl indispusese instantaneu...

Apucă rama... şi îi dădu drumul. Nu, n-o va întoarce spre el. Nu se va mai gândi la insecticid. Niciodată.

Se aşează şi luă cartea - azi, în mod excepţional, medicul Sami Fakhouri va citi proză fantastică.

Ana-Maria

Aah! Afurisite lacrimi! Ea le ştergea, dar creierul dădea comanda şi ochii produceau repede alte lacrimi! Mm, ce-o supăra chestia asta!

- Mami, nu mai plânge!

Florentina începu s-o mângâie uşor pe spate:

- Serios - nu mai plânge! Ai auzit ce-a spus Sami! Vrei să se întâmple ceva rău?

Negă grăbită - şi se panică:

- Nu, şi-ai să vezi că n-am să mai plâng. Prinţule, te rog - adu-mi tu un pahar cu apă rece.

Imediat cum băiatul ei ieşi, prinse braţul Florentinei şi şopti:

- Vezi să nu te scapi!

- Stai liniştită. Da' te rog eu să nu mai plângi!

- Păi plâng de fericire, prinţesa mea! Tu nu vezi ce face tati?

- Ba da; văd. Şi eu plâng de fericire; da' eu nu păţesc nimic dacă plâng de fericire. Tu, da. Să nu mai plângi!

Se grăbi să nege - şi-şi mai şterse o dată lacrimile:

- Gata - nu mai plâng.

Primi paharul şi-l dădu peste cap. Mm, ce rece era! Prinţul îi pusese acolo gheaţă cu apă, nu apă cu gheaţă! Dar era bună; îi oprise lacrimile! Păi...

Păi, uite ce-o să facă ea acum! Apăsă click pe sign in... apoi pe new account... Numele? Nimic mai simplu! Vainqueur! Prenumele? Hm... Aimée ar fi fost cam ostentativ; scrise deci "Gilles". Mail-ul personal, pe care nu-l verificase nici măcar o dată după ce-l făcuse... Parola? MarianaLCioroaca. Mămica ei, cu iniţiala tatălui. Ar fi fost penultima variantă pe care-ar fi încercat-o orice angajat al serviciilor secrete române, franceze, engleze şi americane! La cât de bune rude şi prietene erau ele... Ha-ha! Data naşterii... Nici nu conta! Azi, în urmă cu 30 de ani! Era bărbat, bineînţeles... Un mobil... de Ortel. Păi... Păi, să caute secţia de poliţie din zonă!

- Mami, ce faci?

- Îi răspund lui tati.

- ... Cum adică, îi răspunzi?

- Filmările celelalte sunt pentru toată lumea. La asta, a folosit alt nume. Şi altă denumire. Pe-asta, chinezii n-ar trebui s-o găsească - că nu ştiu cum se face Ş la tastatură! Aşa că asta este filmarea specială pentru mine şi pentru voi... şi am curaj să-i răspund la ea!

- Şi ce-i răspunzi?

- O să vedeţi! O să vă placă...

Florentina tăcea acum. Léon fremăta tot şi încerca să vadă ce tot apasă ea acolo... Iar ea zâmbea şi spera să găsească clipul ăla pe youtube - că era păcat...

Ştefan

Era întuneric în visul lui. Auzea vocea lui Florin, auzea versurile dar nu vedea decât întuneric... Un întuneric compact... Şi mai auzea ceva, pe lângă vocea lui Florin - vocea lui Aleodor. Care răcnea "Şefule"... tot mai tare...

Oftă greu şi deschise ochii - oricum nu putea să doarmă! Aşa că se ridică şi porni spre blugi. Iar uşa se dădu de perete:

- Şefule!

- Ce-i?

Aleodor era roşu ca racul - şi fremăta tot!

- Şefule, am găsit-o!

Poftim?

- ... Am găsit-o! Ţi-a răspuns la dedicaţie! Ea e!

Poftim?

Rebeca năvăli şi ea în dormitor:

- Ce-ai zis?

- Că am găsit-o pe şefa! Tocmai i-a răspuns lu' şefu' la dedicaţia cu Salam!

- Zău?! Şi ce i-a răspuns, mă?

- I-a răspuns cu o dedicaţie, bineînţeles!

Oof, Doamne! Ana îi răspunsese cu o dedicaţie! Ha! Aleodor era stresat rău de tot - şi-l chinuia mult gândul că, de când era consilierul lui, n-avea nici o idee bună, nu o recuperase pe Ana, nu aflase unde se ascundeau contesa şi copiii...

Rebeca pufni scurt pe nări şi făcu o faţă de-aia dezaprobatoare la adresa ideii de a-l trezi pe el pentru aşa cacealma... Îşi luă şi maleta şi porni spre ei:

- Haideţi în birou.

Că şi-aşa nu putea să doarmă! Măcar să aibă o preocupare! Decât să stea cu ochii pironiţi la posterul ăla... Aleodor o urma pe Rebeca:

- Ce pufăi aşa la mine? Ce?

- Păi pufăi! Că parcă n-ai şti că toate puştoaicele leşinate până-n optişpe postează link-uri de-astea cu manele! Mai ales la maneaua lu' regele aurarilor, partida ideală din visele lor alea frumoase!

- Aa, da? Da' câte puştoaice de-alea leşinate se semnează Gilles Vainqueur?

Cee?

Picioarele accelerară singure; iar mâinile îi împinseră pe amândoi. Alerga - deşi mintea nu i se dezmeticise încă...

Năvăli în birou. La vederea lui, Adina făcu un pas în spate. Stătuse în picioare, în spatele scaunului lui Aleodor, iar intrarea lui o cam speriase! Hm! În orice caz, reacţia ei îl ajută să se tempereze; aşa că încetini şi ordonă:

- Părinte, stai jos.

Veni în spatele lui - ia! Ce dedicaţie?

Pe ecran vedea filmarea de azi-noapte; Florin cântând, el turnându-i la propriu bani în cap. Filmul era oprit. Iar primul comentariu, cel mai de sus, era într-adevăr semnat de Gilles Vainqueur...

- Poftim! A apărut acu' cinci minute!

Aleodor accesă link-ul din comentariu; youtube se gândea... şi le dădea un videoclip. "Claudia feat. Nicolae Guţă - Plânge inima în mine". Se întinse şi porni boxele...

Ştia melodia. Era superbă. Era un duet care li se potrivea lor...

"- M-am îndrăgostit de el şi îmi e dor / Ce n-aş da să-l am în faţa ochilor

- Prea departe ea de mine, eu de ea / Fără ea e tot mai goală viaţa mea

- Da, plânge inima în mine / Când mă uit, când mă uit la poza lui

- Da, mă gândesc că nu mai vine / Şi-am rămas, şi-am rămas al nimănui"

Şi o să continue cu "Şi mi-e dor şi nu mi-e bine fără el", şi-o să se întrebe dacă el simte tot la fel, iar el o să redecoreze bunătate de conac... Aşa că ordonă:

- Opreşte-l.

Aleodor se conformă şi se întoarse spre el, de două ori mai fericit decât până acum:

- Ea e! Să moară măicuţa mea dacă nu e ea!

- Ai dreptate. Ea e. Şterge-o.

Panică... Descumpănire...

- Şterge tot: şi filmarea, şi comentariile. Tot.

În birou era o linişte mormântală... Repetă:

- Şterge totul. Şi sună la ăia, să le şteargă instantaneu şi din arhivă.

- ... Da' putem să aflăm unde e! Îi aflăm IP-ul şi apoi aflăm de unde se conectează! Şi în 48 de ore o găsim!

- Nu. N-o găsiţi. Şterge tot - şi nu scoateţi un sunet despre asta! Nici chiar lui Diamant! Adică mai ales lui Diamant!

Linişte mormântală... Decise să le explice acea decizie incredibilă pentru ei:

- Azi-noapte, l-am înfuriat rău pe-ăla de la Nisa. Popescu aude chiar acum un cor de răcnete: francezii nu mă vor vizibil, chinezul e înspumat, comunitatea română vuieşte şi-mi bate medalii, Internele fac 13-14 în anticameră... Agitaţia e prea mare; toţi se uită lung după ea, fiindcă ştiu că cine mi-o aduce, primeşte premiul, trofeul şi toate celelalte. Şterge tot: IP-ul, dedicaţiile... Absolut tot.

Rebeca era galbenă ca lămâia - şi strângea mărunt din măsele. Aleodor avea o mutră tristă şi nişte ochi plângăcioşi... Îl bătu uşor pe umăr:

- Ştiu că a văzut filmarea; şi tocmai i-am aflat opinia. Nu-mi trebuie mai mult. Şterge-i urmele şi las-o acolo, în ascunziş. Şi hai să câştigăm războiul! După ce te ocupi de youtube, spune-mi ce face Jun.

Şi gata - că dacă mai stătea mult lângă el, chiar că-l vedea cu lacrimile pe obraz!

Se aşează la birou şi porni calculatorul. Îşi aprinse o ţigară... şi începu să fredoneze melodia lui. Dedicaţia reginei lui. Era ciudat, dar nu-şi putea scoate zâmbetul de pe buze...

Ei bine, uite că era fericit! Da-da! Deşi tocmai le ordonase s-o piardă din nou pe Ana, era fericit... Rebeca se apropia de el... şi se oprea în faţa lui. De ce? Ce se întâmplase?

- Şefu', nu te supăra; da' eu n-am înţeles de ce.

- De ce, ce?

- De ce s-o şteargă. Poate să afle adresa exactă...

- Ştiu. Iar tot ceea ce investighează el acum, de pe calculatorul ăla, este supravegheat discret şi de francezi, şi de Popescu. Calculatorul lui nu e "cap de linie"; aşa că, din clipa când el începe să tasteze, ceilalţi sunt în avantaj. Noi suntem acum în Bourges, Freddy probabil că e la treabă prin Nantes, băieţii lui habar n-au ce-ar trebui să facă şi unde-ar trebui să fie... În plus, războiul nu s-a terminat. Şi am informaţii cum că, în curând, o să aflăm şi noi unde e ea. O să primim informaţia asta de la o persoană controversată...

Ia - pricepuse ceva? Nu. Perfect!

- Aşa că nu ţin musai să afle juma' de mapamond unde e. Ajunge cât ne-am confruntat, eu şi Jun. Bătălia nu trebuie s-o includă pe ea. În curând, o să stau faţă-n faţă cu chinezul ăla. O să-l învinge. Iar după aceea o să mă concentrez asupra găsirii ei - şi-o s-o găsesc. Eu şi numai eu. Părinte, şterge-le.

- Da, şefu'.

Spionul părea calm; se aplecă însă spre dreapta şi-i privi lung ochii roşii şi maxilarele strânse bine-bine... Spionul apăsa tastele... şi lua telefonul. Bun! Reveni pe spătar - şi-şi privi consiliera:

- Spune-i lui Diamant ca sâmbăta viitoare să organizeze, lângă brad, o super-petrecere cu tot orăşelul. Primadonele sunt el şi Grasu. Femei, băutură, manele - ştie el! Duminică, vreau să văd pe youtube că regele are consilieri pe măsura lui.

Rebeca aprobă şi porni spre biroul ei... Aşaa...

Deci, s-a îndrăgostit de el şi îi e dor, şi ce n-ar da să-l aibă-n faţa ochilor... Aah! Zâmbea ca un puşti îndrăgostit! Dar ce bine era...

Ana-Maria

Mesteca în crăticioară. Zâmbea. Sosul va ieşi... nedefinit azi. Nu era atentă la el. Ea îşi amintea imaginile. Soţul ei turnase bani peste Florin, care-i transmisese ei cuvintele lui: "Mâine dacă am să mor / Ştiu că mor de al tău dor / Am strâns lacrimi de durere / Mi-e dor"

Florentina năvăli în bucătărie, zburătăcindu-i gândul şi amintirea şi făcând-o să scape lingura din mână!

- Mami, s-a stricat!

Aoleu! Ce s-a stricat? Laptopul?

- Ce s-a stricat?

- Filmarea! Filmarea cu tati şi Florin nu mai merge!

Adică dispăruse... Deja?

- Ce mesaj scrie când apeşi pe play?

- Ăla cu "user"! Ăla care apărea şi la celelalte!

Aha! Păi...

- ... Şi celelalte? Celelalte mai merg?

- Stai să văd!

Îşi recuperă lingura şi se grăbi s-o spele - că se prindea sosul! Repede! Era păcat de aşa invenţie nedefinită! Tasnim o s-o privească ciudat când o s-o guste! Îi venea să râdă...

Gata - sosul era salvat. Mesteca de zor şi asculta zgomotele din casă. Le auzea guriţele, dar muzica nu o auzea. Iar Florentina nu venea să-i spună...

Turnă sosul în castron şi spălă tigaia; iar paşii se apropiară:

- Mami, nu ştiu ce s-a întâmplat! Dar să ştii că filmarea cu tati nu mai e!

- ... Cum adică?

- Adică celelalte merg; dar când caut filmarea cu tati, nu mi-o mai arată deloc...

Iar asta însemna că... Ei, drăcie! Adică chiar reuşise?

Lăsă totul baltă şi-o împinse afară din bucătărie. Repede, la laptop! Léon bombănea ceva în romanes... Intră şi-l împinse deoparte. Ia să vadă ea...

Da; celelalte filmări funcţionau. Căută "Ştefan" cu Ş... Şi nu era! Hm! Care era numele userului? Care era... Nu-şi amintea - pentru că era stupid de simplu... Aha! "Il Sacerdote"! Ia să-l caute pe el! Căuta... Şi uite că nu mai era - deşi era mie-n sută sigură că "Il Sacerdote" trebuia să caute! Iar asta însemna...

Zâmbi slab şi mută mouse-ul... Log out. Şi acum Shut down...

- Ce faci? De ce-l opreşti?

- Pentru că am reuşit.

- Ce?

- Am reuşit să-l contactez pe tati.

Amândoi tăceau; Florentina era extrem de serioasă, în timp ce Léon era în extaz - adică la un pas de leşin.

- Aţi văzut că filmarea asta, special pentru noi trei, a fost pusă pe alt nume. Ăla se numeşte "cont". Mi-am făcut şi eu unul, ca să pot să scriu comentarii la filmare. Iar contul ăla era al lui tati - sau al unuia dintre oamenii lui. Eu i-am răspuns cu numele Gilles Vainqueur.

- Cu numele de la Gilles!

- Exact. N-am vrut să scriu tot Aimée, pentru că există programe care caută automat cuvinte pe internet; şi ne puteau găsi chinezii. Tati a văzut, a văzut ce i-am trimis eu şi a hotărât să şteargă totul: şi dedicaţia lui, şi pe-a mea. Şi contul de pe care a pus filmarea.

- Da' de ce?

- ... Fiecare calculator are un număr de internet. Atunci când eu am scris comentariul, calculatoarele de la youtube m-au salvat cu numărul laptopului.

- De ce?

- Pentru că numele se pot schimba; dar numărul calculatorului, nu. Şi tocmai ca să nu afle nimeni numărul laptopului nostru, tati a hotărât să şteargă totul. Iar asta înseamnă că războiul nu s-a terminat; şi e prea riscant pentru el să urmărească numărul nostru şi să găsească adresa la care suntem acum.

- Cum adică?

"Hai, Anuţo - predă retelistică unui prinţ de grădiniţă!" Grea sarcină... Florentina oftă scurt:

- Am înţeles. Tati e de părere că trebuie să mai aşteptăm. Bine. La urma urmei, eu am concurs de aikido în noiembrie!

- Exact! Iar lecţiile le faci cu mine, aşa că îţi va fi uşor să recuperezi atunci când te vei întoarce la şcoală! Eu zic să stăm cuminţi şi să aşteptăm. S-ar putea ca tati să fi obţinut deja numărul nostru, înainte să şteargă totul; şi atunci, după ce îl învinge pe Jun, o să vină să ne ia. Nu?

- Da. Crezi că ne putem uita la celelalte filmări?

Porni laptopul... Youtube... Da; nu rămăsese logată. Aprobă, iar micuţii ei se repeziră ca ulii la taste... Ea realiza abia acum că îşi văzuse dedicaţia de doar două ori...

Reveni în bucătărie. Deci, unde rămăsese?... La puiul din frigider. Îl scoase şi începu să-l aşeze în tavă. Mintea ei fredona melodia lor... "M-am îndrăgostit de el şi îmi e dor... Ce n-aş da să-l am în faţa ochilor..."

Diamant

Ieşi din primărie şi se întinse lung, cu poftă. Amorţise pe scaunul ăla! Statul degeaba era al naibii de obositor! De când primise dispoziţie să se-ncuie în Aurari, ruginise rău! Pe la opt, aşa, se gândise ca într-una dintre casele libere să facă un club de fitness. I-ar fi prins tare bine nişte "tras de fiare"... că ea se antrena zilnic, da' el era puturos şi nici măcar portiera lui Claire n-o mai deschidea...

Ia uite cine era lângă brad... Porni încet spre el. Se întreba dacă Grasu lui îi va răspunde la "bau" cu un infarct de calitate... Decise să nu rişte - că avea ordin să-l danseze sâmbătă! Aşa că îşi drese sonor glasul şi fu întâmpinat de-un zâmbet larg... Se aşeză lângă el:

- Ce mai faci tu, mă, Grasule? Te gândeşti la noul nume de scenă?

- ... Ce nume, mă?

- Nu ştiu; da' "Grasu" să ştii că nu se mai potriveşte! Caută altceva! Şi fă bine şi găseşte-l tu - că dacă laşi sarcina asta în seama mea, cine ştie ce idei îmi vin! Şi mi-aud reclamaţii!

Grasu râdea, el râdea... Prietenul lui oftă greu:

- L-am găsit deja - "Grasu Rablă".

- Bă! Ia vezi! Că-ţi tatuez una de nici cu laseru' nu-mi mai scoţi amprenta de pe ochi!

- Degeaba, Diamante! Degeaba! Uită-te la mine! Gâfâi când urc scările! Nu mai sunt bun nici de uşier!

Se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

- Ceva îmi spune că tu vei fi cel mai important dintre consilieri.

- Fii, mă, serios!

- Sunt. Ceva îmi spune că te muţi la Cannes până-n revelion.

Grasu nu-l mai contrazicea - dar nici nu-l privea...

- Ceva îmi spune că tu vei avea grijă de ei. Grasule... Tu îl ştii pe Ştefan. Tu ai fost primul lui consilier - şi cel mai apropiat! Şi ştii că, în aprilie, ai ales să mori tu ca să scape el. Tu o să primeşti cea mai importantă sarcină dintre toate - să ai grijă de sufletul şi lumina ochilor lui.

Prietenul lui oftă greu... Şi atât. Coborî mult tonul vocii:

- Ai veşti de la nevastă-ta?

- Nu.

- Nasol...

Capul tuns scurt aproba... şi se întorcea spre el:

- Mâine dimineaţă cheamă un nutriţionist. Adică un doctor în recuperare. Trebuie să fac un miracol şi să-mi revin până-n Crăciun!

- Ba să ştii că trebuie să-ţi revii până sâmbătă! Că avem ordin să ne destrăbălăm!

- ... Cum adică, mă?

- Adică şefu' a zis că duminica viitoare vrea să vadă pe youtube că toţi consilierii lui sunt "number one" în toate cele. Trebuie să organizez un party cu manele, femei, băutură, bunăstare... şi noi doi pe post de primadone.

- Să chemi mâine un doctor în recuperare. Serios!

- Mâine la prima oră.

- ... Ţi-a spus şi de ce vrea filmările alea?

- Nu; da' e evident! Ei s-au destrăbălat aseară; weekend-ul ăsta e rândul nostru!

- ... Stai puţin! Şefu' şi consiliera lui s-au destrăbălat aseară! Părintele n-a fost cu ei!

Negă...

- Poate-l trimite la petrecerea noastră!

- Mai ştii! Deşi nu prea cred...

Grasu îl îmbrânci, în glumă:

- Poate-i trimite pe amândoi!

Hm... Lăsă capul pe spate şi privi lung cerul, oftând greu:

- N-am eu bafta asta... s-o am din nou aici atât de repede...

- Ştii bine că n-ai de ce să te îngrijorezi!

- Ştiu, Grasule! Ştiu! Nu e vorba de asta - că nu mă îngrijorez! Ştiu că e Ştefan acolo; şi ştiu ce-am simţit... Mă simt pustiu.

- Hai,

- Pustiit şi gol şi trist ca o carcasă goală. Ca un manechin de-ăla de Niro.

- Hai, bă, nu face aşa! Mai e puţin! Câştigăm războiul, după care şefu' anunţă ce-i de anunţat...

Aproba încet cu capul şi simţea cum se mişcă aerul în spaţiul ăla gol din el... şi cum îl doare inima la fiecare inspiraţie...

- ... Auzi, bă? Da' de ce nu te duci tu prin oraş?

Nega încet...

- Sau dai un telefon! Şi vin ele aici! Vă cedez livingu' meu - na!

Nega...

- ... De ce, bă?

- Pentru că nu vreau.

- Da' cin' te află, bă? Le picuri pe fete - şi poa' să le ancheteze oricine, că nu scoate nimic de la ele!

- Nu vreau, Grasule. Şi nu pot.

- ... Ce nu poţi?

- Nu pot. Nici nu-mi vine, nici nu vreau să-mi vină cu altele.

- Aoleu! Bă, tu vorbeşti serios?

Aproba, cu ochii la cer...

- Diamante, nu-i bine!

Hm! Decise să revină la poziţia dreaptă:

- Vorba ta - las' că nu mai e mult! Să terminăm odată cu dobitocu' ăla - şi-or să se rezolve toate problemele! Şi-o să comand un buchet uriaş, la Florentin - care, apropo, e cel mai bengos florar din Bucureşti, după părerea mea! - şi-o să-l ascund în troller. Îţi dai seama ce faţă o să facă atunci când o să deschid ditai geamantanu' şi-o să vadă că înăuntru nu-i decât buchetu' pentru ea?

- Auzi, bă? Vezi, că am auzit că nici excesu' nu-i bun...

- Hai, bă!

Că făcea mişto de el! Grasu se feri, râzând, şi mârâi printre dinţi:

- Şase - trece China!

Serios? Gata - pleca şi el?... Da' la ora asta pleca el? Păi ce făcea -

începea să plănuiască să se mute aici? De la vizita de-o oră, trecuse la vizita de-o zi? Ce făcuse? O "însămânţase" iar? Întoarse capul şi-l privi lung, drept...

Isamu era trist. Părea liniştit, normal - că îşi petrecuse ziua alături de familie şi văzuse cu ochii lui ce "condiţii de detenţie" aveau! Era însă trist. Trist că pleca, sau trist că nu putea pune gheara pe Ana...

"Controlează-te! Poartă-te frumos cu chinezu'! Şi bagă-ţi în cap că Ştefan pe tine te iubeşte cel mai mult şi mai mult!"

Trebuia să aibă grijă - era tentat să-l tot strivească pe Isamu. Şi nu era bine. Nea Dumitru spunea aşa, mămica lui spunea aşa, Ştefan îl asigura în gura mare că tot pe el îl iubeşte cel mai mult şi mai mult...

Chinezul era trist. Punct. Ce mai putea observa, ca să-i scrie lui Ştefan cu obiectivitate apropo de vizita prelungită a lui Isamu?... Că era tot într-un costum alb. Că părea într-o formă fizică de invidiat pentru o persoană care petrecea 24 de ore din 24 în biroul de la Cannes. Că pleca privirea chiar acum, semn că nu mai visa la o discuţie omenească cu el sau cu Grasu...

Şi cam atât - apăruse maşina care-l va duce la Otopeni. Îl privea în continuare, aşteptând ca ochii negri să-l privească din nou...

Nu; nu-l mai privise. Chinezul nu mai spera să se înţeleagă omeneşte cu ei; aşa că nu mai încerca să-i abordeze. Ţintea, probabil, direct la Ştefan! Că, la urma urmei, avea şi el mândria lui! Îl trimisese pe Gilles după Ana, ascunsese informaţii importante de urechile lui Jun, îl ţinuse în frâu pe sprâncenatu' lu' frati-su...

Reveni spre brad:

- Tu crezi în ce spune mama?
- Da.
- Şi ai încredere în el?
- De data asta, da. Ştie că cu tine nu-i de joacă; aşa că n-o să încerce să se joace cu viaţa nevesti-sii.

Deci nevasta era, după părerea lui Grasu, punctul slab al lui Isamu. O să-l întrebe şi pe nea Dumitru; dar şi el avea impresia că, la o adică, Liwei ar fi fost cel sacrificat. Hm...

- Diamante, vorba filmului - mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Da' nu te supăra - eu pornesc spre casă.
- Şi eu. Cred că Safira mă aşteaptă cu cina.
- Crezi?

Corect! Nu-şi permitea Safira să pună masa fără el! Indiferent cât de înfometaţi erau copiii - dacă el nu spunea răspicat că nu vine la masă, ea îl aştepta cu masa! Grasu mergea încet... El scotea chiar acum telefonul, să-şi facă o notă care să-i amintească mâine să cheme un specialist pentru prietenul lui...

Isamu

Privea lung tabela şi nu-i venea să creadă. Adică nu-i venea să creadă că întârzierea n-avea nici o legătură cu Jun. Sau cu Fang. Era în România - ţara unde o furtună de-o oră bulibăşea orarul de zbor pe două zile. Şi totuşi, el se întreba...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Piao.

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Sunt pe Otopeni. Zborul meu are întârziere. Care e atmosfera acolo?
- Calmă. N-a sunat nimeni, n-a venit nimeni. Pe mail, doar corespondenţa zilnică. Am mai primit o propunere de afaceri.
- O văd când ajung. Conform cu tabela asta, o să decolez mâine pe la cinci dimineaţa.
- Îl anunţ eu pe Claude?
- Nu, îl sun eu imediat. Dacă se întâmplă ceva, orice, care ţi se pare ciudat sau ieşit din comun, mă suni.
- Bineînţeles.
- Vorbim.
- Vorbim.

Şi-acum îl căuta pe Claude... şi realiza că vorbea de pe telefonul lui, care era ascultat de toată lumea...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Cursa mea are întârziere vreo 10 ore. Cel mai probabil, decolez de pe Otopeni la 5 dimineaţa.
- Nici o problemă - prelungesc măsurile de securitate atât cât e nevoie.

Iar altceva nu prea mai aveau de spus - nici el, nici francezul. Ah, ba da!

- Ceva probleme până acum?
- Nu; nimic.
- ... OK. Vorbim.
- Vorbim.

Aşa... Şi-acum, să se plictisească rău! N-avea la el decât telefonul - şi nu voia să intre pe net de pe el. Probabil că o să se îndoape cu cafea şi tutun... ca să n-aţipească pe scaun...

Ana-Maria

Era linişte. Copiii adormiseră. Iar în liniştea aia aproape perfectă, auzea uneori zgomotele din living...

Sami nu dormea. Un om aşa ca el, un medic aşa ca el nu putea să adoarmă înainte s-o certe bine de tot! Iar o menajeră gravidă aşa ca ea chiar nu avea voie să-l lase să aştepte prea mult! La urma urmei...

Se ridică deci şi intră în living. Ochii negri se ridicară spre ea; deşi Sami era încruntat, ea încercă să-i zâmbească. Aproape imediat, medicul se ridică:

- Nu e în regulă ce faci tu. Iar ce face el chiar că nu e în regulă! Îţi promit că, dacă te mai prind plângând în halul ăsta, îi voi scrie şi-i voi spune că te face să plângi şi rişti să pierzi sarcina. Vrei să-i scriu chestia asta? Că după aia n-o să mai plângi! Apare la uşă, vă ia şi vă duce acasă! Şi nu mai plângi niciodată! Vrei aşa?

Nega şi încerca să nu mai zâmbească vizibil - pentru că o certa exact ca pe-un ţânc de şcoală generală! Şi se simţea ca un ţânc de şcoală generală... Sami porni spre scări:

- Noapte bună.
- Promit că n-am să mai plâng. Niciodată.
- Acum ce faci - râzi de mine?
- ... Nu!
- Cum, nu? N-ai spus tu că "niciodată" e o minciună?

Aah, ce afurisit era! Roşi violent şi scormoni repede după cuvintele corecte în ordinea corectă... Gata!

- Promit că n-am să mai plâng deloc înainte de prima zi de naştere a Fluturaşului.

Îl vedea cum stătea acolo, în capătul scării, şi-o privea lung şi-i căuta un nod în papură... Numai că nu-l va găsi. Aşa că ea era liniştită.

... Într-adevăr, Sami urcă treptele:

- Bine. Noapte bună.
- Noapte bună... Sami!

Îl oprise! Perfect! Redeveni serioasă:

- Promit.

De data asta primi un zâmbet. Acum ştia sigur că se putea duce liniştită la culcare. Fusese iertată. Medicul ei preferat nu mai era supărat pe ea. Acum era OK. Acum putea să se întindă lângă copii şi să-l viseze pe regele ei... Să-şi viseze dedicaţia...

Intră, închise uşa... şi decise să fie curajoasă. Dacă Ştefan îi aflase IP-ul, poate că aflase şi numărul de mobil "arondat" la stick-ul de net! Aşa că apăsă butonul roşu... N-avea cod; mobilul pornea...

Gata. Îl puse la încărcat şi se întinse lângă copii. Îi privea lung...

Habar n-aveau ei ce putea să se-ntâmple mâine! Şi tocmai pentru că mâine se putea întâmpla orice, decise azi, acum, pe loc, să nu-şi

mai oprească niciodată telefonul.

Poate că Ştefan o să-şi amintească de numărul ăsta. Poate că o să fie inspirat, într-o zi, să încerce să sune la toate numerele pe care le folosise soţia lui, din aprilie încoace. Ăsta era ultimul; ca un fel de picătură chinezească, sau confirmare a legii lui Murphy...

Diamant

Mm, ce bine se simţea! Duşul ăla fierbinte fusese curată binecuvântare! Se trânti pe pat, lângă nevasta lui, şi oftă lung, uşor, ca să scoată tot aerul şi tot stresul şi toate problemele...

Şi gata! Acum, s-o viseze pe regina raiului lui în iarba înaltă din Bourges!

După câteva secunde, veioza de pe noptiera ei se stinse. Nevasta lui se învelea... sau nu? Că pătura nu se clintea de lângă el! Nu mai apucă să deschidă ochii...

Safira îl săruta. Aşa - brusc, deodată şi pe neaşteptate, nevasta lui voia să şteargă cu buretele totul! Toate greşelile lor - şi mai ales greşeala ei! Ce frumoos!

Şi uite cum stătea el cuminte în pat, cu Safira căţărată pe el, dezmierdându-l cu toată atenţia şi dragostea şi pasiunea de care era ea capabilă... şi întrebându-se în ce măsură urechile nevestei lui se ascuţiseră într-atât de mult încât auziseră discuţia lui cu Grasu, din parc...

Trecea prin momente... ciudate. Avea o nevastă frumoasă. "Bine". În plus, simţea că Safira se pregătise temeinic pentru momentul ăsta - că mirosea a cremă şi parfum. Cu toate astea, el "n-avea nici o părere", cum se spune. Asta era ciudăţenia - că nu reacţiona la farmecele ei. Tocmai el, cu cazierul lui impresionant...

Oftă greu şi încercă s-o împingă - şi-o simţi imediat agăţându-se cu străşnicie de gâtul lui! Zâmbi slab:

- Fă, mă sugrumi!

- Diamante! Tu nu pricepi că te iubesc?

Zău?! Îl iubea?! Asta era o chestie nouă, nu? Nevasta lui se grăbi "să-l atace" acolo unde ştia ea că-i place - pe gât:

- Te iubesc şi nu pot să trăiesc fără tine! Auzi? Mă auzi? Am terminat cu Cornel! A fost cea mai mare greşeală din viaţa mea! Diamante, eu pe tine te iubesc! Şi pe tine te vreau!

Ee... Păi dacă îl voia pe el...

- Şi fac orice, ca să fii din nou al meu!

Păi dacă zicea ea că face orice... Tii, ce idee! Ce idee minunată, care-i garanta că în cinci minute maximum el adormea iar ea îşi scotea definitiv din cap planul ăla! Strecură degetele în părul negru, ondulat, şi-i sugeră, uşurel, să coboare... încă un pic... Şi încă un pic... Şi mai mult - şi-acum sesiza prima reţinere... Insistă; iar Safira nu cedă. Iar el o împinse cu putere în jos! Iar ea sări ca arsă în genunchi! Iar el întinse mâna şi aprinse veioza de pe noptiera lui.

O privea lung... Era speriată. Şi şocată de aşa idee "modernă", "românească", pentru care toată şatra ei s-ar fi oripilat... El zâmbea în continuare! "Hai - apucă-te! N-ai zis tu că faci orice? Fă!"

Safira scăpă un suspin - şi şopti:

- Asta-ţi face ea? Aşa a pus gheara pe tine?

"Ea". Deci, bănuia. Adică ştia. Poate că nu ştia cine, dar era mai mult decât sigură că exista cineva! Bun! Se grăbi să-i dea vestea aia, ca să scape de ea odată pentru totdeauna:

- Nu. Ea e soţia mea - şi nu-i dau voie să aibă curiozităţi de-astea.

"Soţia" - că ştia ea ce ştia! Discutaseră o grămadă pe tema aia, pe vremea când abia o mutase în rulota din şatra lui nea Dumitru iar iubirea dintre Ştefan şi Ana fusese principala "poveste de seară"...

Safira îl înţelesese perfect. Ochii ei priveau acum inelul lui - inelul cu diamant roşu. El nu se căznea nicicum să-l ascundă; ea nu încerca să afle dacă inelul cu diamante negre mai era la gâtul lui... Redeveni extrem de serios:

- Azi, acum, pentru că te cunosc de ceva vreme, fac o excepţie în cazul tău - şi sunt de acord să mă culc cu tine. Dar tu eşti o curvă; iar locul curvelor e acolo, jos. Deci...

Arăta în jos...

După câteva clipe de dezmeticire, Safira bufni în plâns - şi se repezi pe uşă-afară! Iar el se întinse cu poftă, zâmbind mulţumit...

Stop joc! Stop chiar acum!

Se întinse spre colţul patului - cuţitul era acolo, lângă perna ei?

... Cuţitul nu era acolo.

Simţea, brusc, un gol în stomac. Nevasta lui nu mai ţinea acolo cuţitul de Sinteşti. Ultima oară îl văzuse... Ultima oară...

Ultima oară, el îl pusese pe şifonierul lui Azur. Dar Safira ştergea săptămânal praful - aşa că sigur îl găsise! Azur dormea la ora asta. Dar oare unde era nevasta lui? Se dusese la baie, să-şi sufle mucii? Se dusese după cuţit, să-şi răcorească necazul?

Simţea, brusc, nevoia de-a nu aştepta răspunsul la întrebarea "unde e Safira şi de ce". Simţea nevoia să pună ceva pe el şi să fugă de-aici! Şi cum trăise multe şi auzise şi mai multe, simţea nevoia să fugă acum!

Sări în picioare. Înhăţă hamul şi-l aruncă peste umăr. Luă şi halatul şi mobilele şi ieşi. Se asigură scurt - dar nevasta nu-l aştepta pitită după uşă, cu cuţitul pregătit. O auzea plângând în baie. Aşa că acu' era momentul!

Alergă pe scări, traversă livingul în fugă şi se repezi la uşa de la intrare! Descuie, dădu să iasă...

Stop! Bodyguarzii! Să nu-l vadă bodyguarzii... Ba or să-l vadă oricum - că bântuiau pe străzile alea cât era noaptea de lungă! Şi dacă tot îl vor vedea, o să le spună... O să le spună că... Că îl sunase mama lui! Bun!

Nevasta era tot în baie; aşa că îşi puse repede hamul, trase halatul peste şi băgă mobilele în buzunare. Şi ieşi, calm şi fericit, pe uşa casei lui...

Ca un făcut, una dintre "patrule" trecea prin faţa porţii. I se făcu semn de "Salut"; îi salută şi el şi porni uşurel spre poartă... Uşurel şi fără grabă, că-şi luase armele şi telefoanele da' era desculţ...

Chiar! Scoase telefonul şi începu să caute numărul mamei lui. S-o anunţe şi pe ea că-i pica pleaşcă pe cap! Să-i pună un cearceaf pe canapea...

Ştefan

Ce frumoasă era! Doamne, cât de frumoasă era femeia asta! Şi îi era atât de dor de ea, că simţea...

Simţea că râde şi plânge în acelaşi timp. Adică plângea - dar avea un râs nervos, obosit, pe chip. Claudia şi Nicolae Guţă cântau în surdină; el privea pozele lor. Adică pozele ei. Şi râdea şi plângea... Era ciudat!

Îi venea să urle pentru ordinul pe care-l dăduse azi. Azi, acum, Ana ar fi putut fi aici, în conac! Chiar aici! Chiar în braţele lui! Nu-i ardea de momente fierbinţi; el se gândea s-o ţină uşor în braţele lui, ca să o simtă fizic lângă el şi să se liniştească...

Dar trebuise să renunţe la acea cale de comunicaţii. Şi nu putea să nu-şi spună că, în sfârşit, avuseseră o cale de a-şi vorbi fără intermediari - iar ei o irosiseră transmiţându-şi unul altuia manele! De-alea de dragoste, ce-i drept; dar... Dar erau îndrăgostiţi; erau incorigibili...

Mâine, când o să reuşească să-şi adune gândurile, o să scrie o scrisorică scurtă cam cât patru fraze şi-o să i-o trimită Iulianei. Gândul că el nu-i putea comunica nimic soţiei lui îl apăsa rău de tot! Voia să-i spună că o iubeşte - şi nu putea. Voia să-i spună să stea cuminte-n ascunzătoare şi să aştepte finalul războiului - şi nu ştia unde şi cum să trimită cuvintele alea. Voia să-i spună multe...

Era prea frumoasă regina lui! Era atât de frumoasă şi de specială, că bărbatul ăla *barro* o să fie în mare pericol atunci când o să-l afle el! Că se ducea peste el...

3 octombrie 2011 - luni

Diamant

Mergea spre casă. Era odihnit, era vesel, era încălţat - aşa că băgase mâinile în buzunare şi se apropia de poartă! Veştile pe care le auzise în urmă cu 5 minute erau dintre cele mai bune! Deci, nu simţea răcoarea toamnei. Şi nici nu se mai îngrijora că-l vede lumea plimbându-se la şapte jumate în halat prin Aurari! Mămica lui îi dăduse cele mai minunate veşti care puteau exista! Mămica lui...

Deci, imediat cum se termina războiul, Ştefan le va da tuturor vorbe şi veşti bune - iar dragostea dintre el şi Raina o să crească exponenţial. Asta îl bucura! Şi apoi, între momentul vorbelor bune şi cel al întoarcerii Anei, Safira îi ieşea lui din cărţi. Presupunea că o să fugă cu Cornel în lume! Habar n-avea! El, oricum, apărea fericit şi cu reuşită şi veşti bune; şi cu Raina lui. Aşa că n-o să trebuiască să-i lege pe iubăreţi de brad. Găsea Safira lui o cale onorabilă - că era fată deşteaptă, nu?

Împinse poarta şi intră în curte. Iar uşa casei se deschise larg. Azur era serios... El realiza că îl vedea băiatul întorcându-se de dimineaţă acasă în halat şi-n şlapi şi îi venea să-i lege de brad acum, în clipa asta...

- Neaţa, Azure.

- Bună dimineaţa, tată. Tu n-ai dormit acasă?

Negă cu capul şi intră. Şi simţi cum îi cade casa-n creştet când le văzu şi pe ele în living! Păi Safira lui se ţicnise de tot! Ţinea copiii acolo? Ca să vadă şi să audă copiii discuţia lor? Adică îi trezise atât de dimineaţă doar ca să le arate că tatăl lor nu dormise acasă?

"Eei, Safiro, Safiro! Ţi s-a urât cu binele!"

Reuşi să nu-şi schimbe mimica - şi păşi la fel de dezinvolt:

- Nu; am dormit la mama.

- Păi de ce?

- Fiindcă am fost foarte obosit ieri; iar Safira n-a putut să doarmă din cauza sforăitului meu. Mă auzea şi după ce-am coborât aici, jos, pe canapea! Aşa că am dormit la mamaia.

Ia - ce părere avea? Băiatul lui se gândea... şi se lumina tot la faţă:

- Aa! Am înţeles!

Perfect! Ridică privirea spre ea - şi-o fulgeră cu toată furia pe care-o simţea acum în suflet:

- Iar dacă sforăitul meu o deranjează chiar atât de tare, mă mut de tot la mamaia!

Nevasta lui se făcuse vineţie... Continuă:

- Sau îi cumpăr ei o casă! Şi doarme acolo, singură!

"Aşa, fă! Ca să nu-ţi închipui că vă iau cuibuşor de nebunii!"

Parcă simţindu-i furia şi înţelegându-i motivul nemulţumirii, nevasta lui se grăbi s-o împingă uşurel pe Agata spre scări:

- Gata! Ai văzut? S-a întors tati! Hai - te duci să te îmbraci, da? Azure, du fata sus, până vă fac eu micul dejun.

- Da, mamă!

Băiatul lua fata şi-o ducea spre scări; Safira se grăbea să se ascundă în bucătărie, fără să rişte să mai ridice ochii la el. Iar el tocmai decidea să se descalţe tacticos, aşa, ca să aibă copiii timp să ajungă sus... Bun!

Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi se repezi la ea şi-o prinse de braţ şi-o smuci de-o învârti-n loc:

- Cască bine urechea la mine, fă!

Daa, era foarte atentă! Bun! Mârâi printre dinţi, fulgerând-o rău de tot:

- A fost prima şi ultima oară când am ieşit din casa mea ca să mă feresc de gândurile din capu' tău. Dacă o singură dată mai simt că ai planuri ciudate-n cap, te leg de brad... lângă idiotu' ăla...

O strângea bine; o strângea cu toată puterea, că şi-aşa era toamnă şi nevasta lui purta cu mânecă lungă... Ea se făcuse mică-mică; nega de mama focului şi încerca să se ferească şi de furia lui, şi de palma lui, şi poate că şi de privirea lui...

Acum, Safira încerca să-i desfacă mâna de pe braţ. Ştia c-o doare. Şi ştia că se făcuse înţeles. Aşa că-i dădu drumul; iar nevasta lui îi pupă mâna. Stop!

- Ia uită-te tu aici, în ochii mei... ca să aflu dacă ţi-am citit bine gândurile...

Ea nu se uita... El aştepta să-i vadă ochii, ca să-i citească gândurile... Şi cum comportarea ei era mai mult decât concludentă acum, îi cârpi un dos de palmă peste gura care-l minţise:

- Asta-i pentru gândurile alea pe care le-am citit bine! Iar dacă mai încerci vreodată să te întorci la mine, să moară copilaşii mei dacă nu-ţi înfig cuţitu'-n inimă!

Îi era frică de el. Era îngrozită de el! O prinsese cu planul ăla-n minte! Safira se gândise, aseară, să pună mâna pe cuţit! Acum, el îi arătase că nu era prost deloc - şi-i ştia gândurile. O "prinsese" între perete, dulap şi el - iar Safira simţea că din clipă-n clipă o să fie trântită pe jos şi jucată-n picioare...

O privea şi se întreba nu unde greşise el, nu de ce nu pricepuse ea - se întreba ce mai putea fi între ei. Se întreba dacă mai putea fi ceva. Se întreba în ce măsură puteau avea un fel de "mariaj de complezenţă". Deşi ştia că, până la Crăciun, Safira îi ieşea din cărţi - şi din viaţă -, el se întreba totuşi în ce măsură...

De fapt, el avea altă problemă acum! Nevasta lui "o să se uşchească". OK, să împacheteze liniştită, că n-o grăbea nimeni! Da' să nu se-apropie de copii! Să nu îndrăznească să încerce să-i ia copiii! Că-i băga cuţitu-n inimă - şi se termina totul!

Îi ridică încet bărbia, cu degetul. Nevasta lui tremura toată, cu ochii strâns închişi... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Nu mă mai face să te lovesc. Deschide ochii şi uită-te bine în jur - şi la situaţia dintre noi. Şi gândeşte-te la trecut, înainte să iei decizii. Ceea ce este al meu...

"Adică copiii - nu face pe proasta, că ai priceput..."

- ... Va rămâne al meu. Dar despre asta discutăm încet, cu calm, cu situaţia pe faţă. Nu acum; atunci când o să deschizi bine ochii, o să te uiţi bine în jur şi-o să vrei să discutăm. Deschide ochii.

Nu, nu-i deschidea...

- Te rog frumos - deschide ochii şi uită-te la mine.

Gata. Măiculiţă, ce-o speriase! Safira lui era în pragul infarctului! Zâmbi slab:

- Eu nu uit unele lucruri. Ţi-am spus - m-ai respectat şi m-ai ascultat şi nu mă dai pierzaniei - iar asta eu n-o să uit niciodată. Văd că ţi-e frică de mine. Iar asta înseamnă că eşti o femeie deşteaptă - şi îmi place că eşti aşa! Asta înseamnă că poţi să pricepi anumite lucruri, dacă eu îţi dau de înţeles... că eu pot avea multe proprietăţi... şi sforăi rău în ultimul timp... Iar România-i mare... Iar tu, ca nevastă a mea, poţi beneficia de una dintre proprietăţile mele din România şi de conţinutul unuia dintre conturile mele... dar că e prea riscant să iei copiii din fortăreaţa Aurari. Înţelegi ce vreau să spun...

Safira clipi scurt şi aprobă - aşa că o apucă de ceafă şi-o trase spre el, ca s-o pupe pe creştet:

- Aşa. Hai - fă-le micul dejun. Şi nu mai fi supărată - că n-ai de ce! Dacă stai să te gândeşti un pic, lucrurile se aşează convenabil pentru amândoi! Nu?

Nu primea răspuns... Decise să iasă.

Lămurise lucrurile cu nevasta, liniştise copiii, primise veşti minunate despre Raina lui... Acum, să facă un duş şi să se îmbrace. Urmau micul dejun şi programul la primărie. Şi complicata sarcină de-a conduce România telefonic, mai mult din parabole verbale... Iar după ce plecau copiii la şcoală, trebuia neapărat să vină acasă şi să caute cuţitul ăla nenorocit! Presimţea că era tot sus, pe şifonierul lui Azur. Iar dacă va descoperi că încă mai avea fler, o să se uite cu atenţie să vadă dacă mai era prăfuit. Că dacă nu mai era prăfuit...

Isamu

Taximetristul nu se grăbea. Conducea prudent. Drumurile din cartierul California erau şerpuite şi nu foarte late; iar omul ăsta avea o vârstă. În plus, nu-i spusese că se grăbeşte. Îl alesese din rândul de taxiuri oprit în faţa aeroportului. Nu se dusese glonţ la primul, ci pornise spre capătul cozii - tocmai ca să-i evite pe posibilii "taximetrişti speciali" care ştiuseră la ce oră aterizează avionul lui. Fusese extrem de precaut...

Claude nu trimisese băieţii la aeroport. Semn că nu avea indicii apropo de vreo mişcare ciudată la Nisa. Nu-l sunase, ceea ce însemna că la Cannes nu se întâmplase nimic... Nici el nu-l suna, ca să afle dacă nu cumva fusese totuşi filat la aeroport...

Şi iată şi poarta. Claude îl aştepta în mijlocul aleii - iar asta însemna că fusese filat... Achită cursa şi coborî; poarta se deschise doar cât să-i facă loc să intre.

- Bună dimineaţa.

Intră şi strânse mâna întinsă spre el:

- Bună dimineaţa. Mă aştepţi de mult?

- De vreo cinci minute. Probabil că taximetristul a fost leneş...

Claude zâmbea, el nu - aşa că francezul se grăbi să redevină serios şi să se explice:

- Piao a primit lista îmbarcărilor. A primit-o şi pe cea a debarcărilor. Şi l-a sunat directorul aeroportului, să-l anunţe că ai aterizat.

Aha! OK! Nu se gândise la varianta asta. Era o variantă realistă, de vreme ce primeau listele alea de câţiva ani buni... Claude continuă:

- Aici nu s-a întâmplat nimic notabil.

- ... Ce înseamnă "nimic notabil"?

- Nici un telefon, nici o veste îngrijorătoare, nici o livrare, nici o scrisoare în cutie... Surpriza lui Emilie nu intră la "ceva notabil", nu?

Bufni în râs şi trase glasvandul:

- Să sperăm că nu! Revenim la nivelul normal de securitate.

- Am înţeles.

Îi închise glasvandul în nas şi salută scurt:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Ia uite-i! Parcă erau "comitetul de bună primire", aşa se aliniaseră şi răspunseseră "într-un glas"! Luă telecomanda şi apăsă butonul care ridica obloanele, iar Isabelle se repezi cu întrebarea:

- Vă pun micul dejun?

- Te rog. Să mi-l duci în birou.

- Sigur; imediat!

Piao zâmbea; era încercănat şi-avea ochii injectaţi, semn că stătuse huhurez toată noaptea, dar părea sincer fericit de revedere! Aşa că decise să-l ia pe după umeri - cum îl lua Ştefan pe el uneori:

- Şi ce-aţi mai făcut voi?

- Ce să facem; nimic notabil.

- Nici voi? Că nici Claude n-a făcut nimic notabil...

- Eu n-am făcut nimic notabil; dar Isabelle şi Emilie au fost foarte ocupate.

Într-adevăr - se simţea mirosul de detergent. Isabelle profitase de plecarea lui şi curăţase toată casa. Se întreba de ce făcea asta numai când pleca el! Că nu-i interzisese niciodată să-şi facă treburile! Cu siguranţă, îi era mult mai greu să "revoluţioneze" praful strâns într-o lună. Dar, dacă aşa voia ea...

Urcă treptele şi porni spre ultima cameră - întâi făcea un duş, se schimba şi mânca. Şi după aceea se ducea "la serviciu". Presupunea că Isabelle abia aştepta să se descuie uşa biroului, ca să-l "atace" cu detergenţii ei! Îi venea să râdă...

Şi nu putea să facă întâi duşul - pentru că o auzea chiar acum urcând scările. Deci, se ducea la birou...

Intră şi aprinse lumina. Lucrurile erau neclintite; mirosul de tutun stătut era concludent - nu reuşiseră să descuie uşa asta. Probabil că nici nu încercaseră - şi era el maniac şi obsedat! De când cu războiul ăsta...

Isabelle intră şi ea. Arătă spre biroul mic şi se aşeză la biroul lui Ştefan. Pornea calculatorul; ea ieşea, el scotea laptopul din seif... Oare regina era matinală azi? Sau...

Piao îi retrimisese contractul pe e-mail. Mai erau câteva mesaje... Ia - contabilul ce scria?... Ca de obicei, contabilitatea era corectă. "Socotise" bine nimicul pe care-l produsese în septembrie. Nu greşise la adunări. Nici măcar nu le făcuse el - le făcuse Excelul! Omul ăsta, contabilul, avea o doză considerabilă de cinism atunci când voia el...

Regina dormea - sau pregătea micul dejun pentru prinţ şi prinţesă. Şi pentru gazdele ei. Ea era bine; ştia sigur că regina era bine...

Azi, va lua măsuri. Grasu îi atrăsese atenţia asupra unor aspecte imposibil de omis! Era evident că toţi consilierii lui Ştefan îi căutau familia - mai puţin el, care stătea în vila lui Ştefan dar nu ridica un deget ca să-şi îndrepte cioacele! Aşa că azi o să-şi pună mintea la contribuţie - şi programele lui preferate - şi va face pe detectivul. Azi, va afla nişte IP-uri. Nici nu era greu! Scana localitatea Aurari şi afla ce IP-uri comunicau cu Franţa! Unul era, cu siguranţă, Diamant; altul, cel care comunica seara, era probabil dl Ionescu. Cel de-al treilea trebuia să fie Grasu. El cu Grasu voia să discute; pentru că Diamant era filat şi ascultat şi urmărit de toată lumea. La cum îl ştia el, contele avea în momentul ăsta cel puţin două laptopuri şi două e-mail-uri. Şi două telefoane. "Un rând" erau puse la dispoziţia tuturor; celelalte însă erau pentru "discuţii private". Deci, o să scaneze un pic traficul Aurari-Bourges. Să-l pună pe Piao să afle unde erau regele şi consilierii! Fei-Yen îi spusese că Mercedesul blindat nu se mai clintise din faţa casei - semn că Diamant nu mai pleca din orăşel. Ştefan avea informaţii sigure şi-şi iubea mult vărul! Extrapolând un pic, va presupune că Diamant va sta şi azi în Aurari...

Ei! Era băiat deştept - şi mai făcuse chestia asta de nenumărate ori! O să le afle IP-urile! Şi chiar dacă nu va putea să le "capteze" corespondenţa, va vedea pachetele de date - dimensiunea lor. Poate şi numele - în funcţie de firewall şi calitatea providerilor pe care îi aveau...

Se va descurca! Şi-apoi o va găsi pe regină! Şi-apoi o să lămurească totul - şi-o să-şi facă datoria de consilier şi-o să-i dea regelui familia înapoi. Ştefan avea dreptate - atentatul din aprilie nu-i afectase capul. Adică gândirea şi calculele. Ştefan îl va judeca corect. Şi-apoi Fei-Yen şi Liwei se vor întoarce acasă...

Ce-i adusese Isabelle? Că mirosea foarte bine!... Mm, ce nebunie era în farfuria aia! Şi se răcea aiurea!

Închise laptopul şi se mută la biroul mic. Şi porni calculatorul de pe birou - azi, acum, la micul dejun, va urmări filmările de pe youtube cu foarte multă atenţie. 19 filmuleţe; trebuia să le asculte, să-i identifice pe bărbaţii din imagini, să le înţeleagă regia şi mesajele ascunse... Avea multă treabă!

Ana-Maria

Plimbarea de azi era un chin pentru ea. Ieşiseră în parc; copiii se jucau. Ca de obicei, Florentina era a lui Tasnim; Léon nu putea fi convins să dea drumul mâinii ei, dacă ea nu mergea la braţul lui Sami. Şi cum Sami era azi la serviciu, prinţul mersese cu mami de mână...

Erau deghizaţi bine; erau, dealtfel, singurii copii din parcul ăla! Se jucau frumos. Ele stăteau pe bancă şi se uitau la ei. Tasnim îi povestea despre Jaser. Ea sesiza pauzele şi dădea frumos din cap că da. Că nu-i înţelegea cuvintele. Mintea ei se gândea că nu apucase să-şi vadă dedicaţia decât de două ori. Că se grăbise să-i răspundă, iar Ştefan înţelesese... Iar cea mai bună zi pentru a contacta discret laptopul reginei era luni... adică azi...

Oare care era cea mai potrivită oră pentru a o contacta pe regină? Păi... Păi, Ştefan s-ar fi gândit că soţia lui era foarte ocupată cu copiii şi treburile casei. Aşa că, de dimineaţă, soţia lui ar fi făcut temele - şi-un pic de curăţenie în cele două camere ale lor. Apoi ar fi pregătit prânzul, ar fi mâncat cu toţii... Apoi, copiii s-ar fi culcat. Deci, în jur de două jumate, regina s-ar fi ridicat uşurel de lângă prinţ şi prinţesă şi-ar fi pornit laptopul. Probabil deci că pe la două jumate se va aşeza soţul ei în spatele super-hacker-ului plătit regeşte ca s-o contacteze...

Oare Ştefan postase comentariul de pe site-ul ziarului? "Într-ade-

văr, a avut dreptate: a fost, este şi va fi cea mai frumoasă soţie din lume." De parcă o spunea o terţă persoană. Userul fusese "tzap". Un vorbitor de română care nu ştia să pună diacritice - sau nu se obosea să le pună, fiind foarte obişnuit cu mess-ul...

Aprobă din nou, iar Tasnim bufni în râs:

- Adică asta crezi tu, nu?

Poftim? O privi lung, buimacă... Sora lui Sami râdea în hohote:

- Te-am întrebat dacă crezi că am vorbit singură până acum! Şi ai spus adevărul - da!

Oof! Oftă greu... şi zâmbi:

- Iartă-mă. Pur şi simplu...

- Ai dreptate. Te-am "ucis" cu Jaser al meu!

- Nu, nu e vorba de asta. Mă întrebam dacă zilele astea o să mă contacteze din nou...

- Cine - el?

Aprobă...

- Probabil că da! Dacă are îndeajuns de mulţi bani ca să găsească un hacker, cu siguranţă te va contacta!

Aprobă din nou şi oftă din nou:

- Şi nu ştiu ce să fac. Pe de-o parte, aş porni laptopul - pentru că vreau din tot sufletul să mă găsească, să vină să ne ia... Pe de altă parte, însă, ştiu ce înseamnă pentru el păţania asta prin care trecem cu toţii; şi parcă n-aş porni laptopul...

- Eu zic că nu trebuie să faci lucruri ieşite din comun. Adică din obişnuinţă. N-ar trebui să-l porneşti mai des decât l-ai pornit până acum. Nu mă pricep la informatică; dar am auzit multe poveşti cu oameni care intră pe calculatorul altor oameni... Ştii tu...

Aproba...

- Vrei să pornim spre casă?

- Cât e ceasul?

- ... Unsprezece.

- Nu; eu zic să mai stăm.

- ... Cum vrei tu! Da' te văd gânditoare şi puţin încruntată...

- N-ai spus tu să nu fac lucruri ieşite din comun? Dacă ne urmăreşte cineva, ar observa imediat că ne grăbim spre casă!

Acum aproba Tasnim...

O să stea cuminte acolo, pe bancă, până la şi jumate; când vor porni încet spre casă. O să pregătească prânzul, o să culce copiii... Şi abia după aceea o să pornească laptopul. Azi o să verifice şi mail-ul. Îl băgase în datele user-ului de pe youtube; şi poate...

Isamu

Aşa... Acum era foarte mulţumit! Avea în faţa ochilor un laptop chinuit rău; dar, în dreapta lui, erau şase pagini A4 scrise mărunt! Şi pline de schiţe! Iar în suflet simţea aşa o bucurie uriaşă...

Conacul era bine protejat informatic; localitatea Aurari, însă, avea hibe. Nu mari; medii. Părerea lui! El unul o cam "hacker-ise" cum îi venise mai bine şi mai convenabil! Ba chiar identificase casa lui Diamant şi primăria! Până la patru, vărul lui Ştefan fusese la birou - şi conversase cu unul dintre calculatoarele din conac. Un desktop, după părerea lui. Probabil roşcovana - sau Gaboraş. După ora patru, Diamant se dusese acasă - şi continuase discuţia de acolo! Iar în urmă cu cinci minute...

În urmă cu cinci minute, calculatorul lui Diamant începuse o lungă conversaţie cu un alt calculator din Aurari. Şi anume, Grasu. Iar el simţea o mulţumire sufletească teribilă, pentru că laptopul lui Grasu tocmai trimisese către laptopul lui Diamant un fişier denumit "fotoanacopii". O poză. Îl trimisese imediat după ce îi trimisese fişierul "scrisanacopii", tot poză. Ceea ce pe el îl cam îngrijora. Nu de alta, dar oamenii ăia "rulau" fişiere importante într-o reţea nu foarte bine securizată! Şi era viaţa reginei în joc! Plus vieţile copiilor! Distanţa dintre ei era jenant de mică - cinci minute maximum de mers pe jos! Iar ei îşi trimiteau aşa ceva pe mail-uri? Hm...

Şi, colac peste toate astea, Ana îşi instalase singură laptopul! Pusese pe el cel mult un Windows şi-un antivirus free - şi îi aflase IP-ul înainte să-şi termine masa de prânz! Aflase că se conecta la un provider din Franţa; mai exact, din localitatea Nantes. Atunci se simţise extrem de curajos; trăsese tastatura mai aproape, iar friptura se răcise în farfurie, cât obţinuse el toate datele... Ana emitea din nord-estul Nantes-ului. Avenue des Lévriers - o străduţă mică, şerpuită, plină de case cu un etaj. Aşa cum fusese şi căsuţa din Orléans. Se abţinuse să afle date despre proprietarul casei; îi aflase numărul de telefon fix şi-atât. În privinţa ei, avea totul - IP-ul, numărul de mobil... Totul.

Dacă l-ar fi anunţat pe Ştefan că localitatea Aurari avea probleme informatice, nu obţinea nimic altceva decât ura lui Diamant - şi totala dezaprobare a lui Grasu! La urma urmei, Grasu era acum singura persoană cu care putea el să vorbească despre război - şi despre Ana şi copii. Cu dl Ionescu nu putea aborda tema asta - pentru că dna Ionescu murise aici, în capătul scărilor, sub privirea lui...

Deci Ana îi trimitea regelui ei scrisori. De-alea fizice, în plic vizat de poştă. De ce, numai ea ştia! De ce lăsase garda jos şi-i trimitea lucruri palpabile? Urmăribile? Se descurcase atât de bine cu telefoanele alea "de unică folosinţă"! Avea bani la ea! De ce nu cumpăra un telefon, cu care să facă o poză, pe care s-o trimită pe telefonul lui Ştefan şi pe care să-l arunce în prima baltă pe care-o vedea pe stradă? De ce?

Trase tastatura şi oftă greu - trebuia să le dea o altă cale de comunicare cu ea. Dacă ea făcea imprudenţa de-a pune poze recente cu ea şi copiii într-un plic, în condiţiile în care Ştefan era în plină ascensiune şi mai toate "forţele" din jurul lui voiau să mănânce caşcaval...

IP-ul lui Grasu... Ce folosea Grasu acum? Messenger-ul? Oo, ce simplu! Ia să-i afle user-ul... Soft-ul îi dădea şi userul, şi parola - şi era tentat să facă noapte albă şi să-i citească mail-urile... Iar asta nu era bine deloc - pentru că Diamant nu era prost, iar protecţia informatică de toată jena putea fi capcana perfectă în care să se prindă el, iar Diamant ar fi jubilat indicându-i lui Ştefan cine era "prizonierul de lux" care încercase să le intercepteze comunicaţiile...

Aşa... Intră în messenger-ul personal, pe mail-ul de ţap ispăşitor, şi introduse cu atenţie înşiruirea de cifre şi litere care reprezenta ID-ul lui Grasu... Şi acum, mesajul!

Salut. Chinuiţi cam mult internetul, iar reţeaua din Aurari nu e bine protejată. Spune-i Anei să nu mai trimită scrisori, ci MMS-uri, de pe telefoane de unică folosinţă. Numărul ei este...

Introducea numărul ei de mobil... Mută mouse-ul peste "send" şi... Şi constată că Grasu oprise calculatorul...

... Să-i mai trimită mesajul?

... Era tentat să renunţe. La urma urmei, îl aborda cu "Salut" - de parcă încă mai era unul de-al lor. Apoi îi scrisese "Chinuiţi cam mult internetul" - pe tonul ăla de profesor care-şi muştruluia elevii mai tâmpiţi... Iar "Spune-i Anei"... Nu.

Şterse cu grijă totul şi ieşi din mail. Voia să-l prindă online, atunci când îşi citea mesajul. Grasu se va panica - şi va fi tentat să-l sune repede pe Ştefan. Dacă avea noroc să-l prindă pe Diamant lângă el, vărul pistolar l-ar fi domolit. I-ar fi amintit că îi trebuiau nişte date suplimentare despre "tzap", înainte să-l sune pe şefu' şi să n-aibă răspuns la întrebările lui! Şi atunci altfel s-ar fi pus problema...

O să aştepte până mâine. Bănuia că Grasu o să-şi facă apariţia online o dată de dimineaţă, ca să-şi verifice mail-ul, şi o dată după-amiază - când va sta mai mult, probabil la discuţii cu subalternii. Deci, o să-l abordeze mâine dimineaţă.

Trase tastatura desktop-ului şi începu un mail nou pentru Piao...

Din acest moment, vreau să ştiu cu exactitate locul unde se află contele şi consilierii lui.

Send... Şi-acum să-şi facă exerciţiile şi să-şi reintre în programul normal. Treningul şi scările îl aşteptau...

Ana-Maria

Era unşpe jumate. Ea stătea la masă şi privea când laptopul, când telefonul...

Ştefan n-o contactase nicicum. Nici pe mail, nici pe telefon. Nici pe pagina revelionului de la castel. Ştefan nu părea s-o fi "sesizat". Şi totuşi, filmarea dispăruse la zece minute după ce ea îi trimisese dedicaţia! Putea fi o coincidenţă nefericită... Sau putea fi un moment ceva mai "nepotrivit" al războiului. Care încă nu se terminase. Habar n-avea în ce stadiu erau; nu ştia dacă Jun locuia în continuare la Nisa şi ocupa în continuare "postul de conducere" peste vestul Europei. Trebuia s-o sune iar pe Iuliana...

S-o contacteze pe net?

... Să se ducă la culcare! Şi să lase prostiile! O s-o găsească el! Iar dacă n-o s-o găsească totuşi, o să se întoarcă ea acasă! Înainte de Crăciun - aşa cum promisese! O să facă ea cumva să se-ntoarcă toţi patru cu bine...

"Gata, Ano - la culcare! Că tu eşti gravidă - şi ai tot felul de trăiri ciudate în perioada asta!"

4 octombrie 2011 - marţi

Isamu

Acum, era pregătit să-l contacteze pe Grasu. Abia acum se simţea el pregătit!

După ce căutase numărul de telefon fix al casei unde locuia Ana şi aflase că era "arondat" Spitalului Universitar din Nantes, în zona locuinţelor de serviciu, avusese practic "dovada". Toate indiciile conduceau în acelaşi punct! Ana va naşte în decembrie! Ana-Maria Ionescu era gravidă! Iar Liwei îi spusese mamei lui, în şoaptă în baie, că auzise o discuţie între băieţi. Unul dintre ei voia mult să meargă la munte, să schieze. Ceilalţi îl avertizaseră să nu plece în timpul Crăciunului "pentru că atunci se întoarce regina, şi-o să fie petrecere mare în Aurari". Iar mai explicit de-atât...

Ana era internă în casa unui medic care lucra la spitalul din Nantes. Femeia asta era îngrozitor de inteligentă - şi îngrozitor de descurcăreaţă! "Se lipise" de-un medic! Era...

Bun. Gata cu gândurile! Trebuia să se concentreze la discuţia cu ei! Va fi o discuţie destul de dificilă - şi putea "declanşa" discuţia cu regele. Când Ştefan va afla că tocmai el îi găsise soţia...

Era pregătit. Era ora 11. Grasu intrase pe net în urmă cu zece minute. Diamant nu era online - dar era în Aurari. Piao îl informase că Ştefan îşi luase roşcovana şi BMW-ul şi plecaseră "la treabă". Azi, urmăreau nişte datornici de-ai lui Leonard. După cum fusese el informat, din surse neoficiale, regele părăsea conacul doar pentru datorii peste un milion de euro. Cel de astăzi probabil că valora de la două-n sus; la ce dedicaţii şi "subtilităţi" văzuse în cele 19 filmări de pe youtube, îşi dădea şi el seama că Ştefan risca mult atunci când părăsea siguranţa conacului lui! Probabil că nervii lui Jun erau la pământ...

Păi, să se-apuce să-i scrie lui Grasu! Acum, odihnit şi cu mintea limpede, avea o nouă viziune asupra acelui moment! Aşa că o să înceapă normal, civilizat, cu "Bună, Grasule"!

Îşi aprinse o ţigară... Mesaj nou... către userul ăla complicat...

"Bună, Grasule."

Enter.

Diamant

Frumoasă mai era femeia asta! Frumoasă şi afurisit de deşteaptă - că nu puteau să dea de ea...

- Bă, nasol e că ăla are şi chinezoii pe cap! Că dacă nu era Fang la Nisa, io îţi garantez că până acu' începea bătălia!

- La ce dedicaţii şi ce show au făcut amândoi pe youtube, până acu' ăla

Brusc, Grasu îi prinse încheietura mâinii:

- Şefu'!

Aoleu! Era Ştefan pe mail? Văzu mail-ul... şi-o fereastră de mess. Mesajul era... ciudat pentru Ştefan!

"Bună, Grasule."

- Nu-i şefu'. Da' cine e?

Cine era? Sus, pe bara albastră, scria "Tzap". Foarte ciudat...

- ... Bă, io nu-l ştiu pe-ăsta!

- Gândeşte-te bine! Că ţi-a dat cu "Bună, Grasule"! Adică te ştie!

- ... Bă, io n-am subalterni aşa de lipsiţi de imaginaţie! Cine dracu vrea să-şi zică "ţap"?!

Corect! Îi ştia şi el subaternii, de când îi preluase sub comanda lui - şi nu era nici unul "ţap". Nici măcar unu' de-ăla... "umblăreţ"! Nici măcar vreun specialist în pontoarcă - ăia erau cu berbecu'! Cine era individu'? Sau...

- Bă! N-o fi vreo mândră?
- Ce mândră, bă?
- Cum, ce mândră?! Tu ştii ce mândră!
- Io-s scos din jocuri din aprilie, bă! Ce mândră?

Corect! El stătuse, săracu', în spital - şi-apoi venise direct aici, de parcă încercau să-l ajute "să se lase"... Grasu tresări:

- Aha! Uite că mai scrie ceva!

Într-adevăr, scria... Şi scria mult...

"Sunt ţapul ispăşitor. Am răspunsul la întrebarea care-l chinuie pe şeful tău."

- Hait! Că ăsta-i în franceză!
- Adică poa' să fie chinezu'!

Grasu avea dreptate; el, însă, se gândea la celălalt chinez! Ăla care spusese mama lui că o să-l contacteze, pe el şi pe bărbatul de tobă...

- Ia stai, bă! Stai aşa!

Şi se-apuca Grasu să scrie... în română! Aha! Bună idee! Ca să vadă câtă română ştia ţapu' ăla!

"Şi în afară de poreclă şi răspunsul la întrebarea şefului meu, n-ai şi-un nume?"

Chestia asta era prea complicată pentru chinezu' de la Nisa. Aşa că, dacă nu-i răspundea instantaneu, o să se-aprindă rău de tot - şi-o să ceară aprobarea lui Ştefan să trimită oamenii după copiii ăluia! Ţapul scria...

"Ba da, dar prefer să nu îl folosesc."

Răspunsese repede şi la obiect. Şi tot în franceză. Scria corect; scria cu multe accente... Grasu rânji:

- Deci ăsta e chinezu' ăl mic...
- Sau chinezu' ăl mare, cu translatoru' lângă el.

Gata; Grasu se re-încruntase...

- Ia întreabă-l de răspunsu' ăla! Bagă!

"Ce răspuns ziceai că ai?"

Aşa! Bravo! Tot în română! Că se prindeau ei imediat, care dintre chinezi era! Ţapul scria... ceva mai mult...

"Şeful tău are o întrebare care-l roade rău pe dinăuntru. S-ar putea să-i ofer eu o parte din răspunsul la ea."

Grasu bufni într-un hohot de râs nervos:

- Ete la ăsta!
- Spune-i să ţi-l zică ţie, că-l zici tu mai departe.

"Tu spune; o să-i zic lui şefu' că tu i l-ai transmis."

Ţapul nu mai scria... Apucă să-i dea un cot, cu subînţeles - iar mesajul apăru pe ecran! Ptiu - drăcie!

Grasu mişcă mouse-ul şi-l puse peste ultimul rând - care se albăstri. Hei!

- Nu apăsa!
- De ce, bă?
- Dacă virusezi laptopu'?
- Dă-l dracu! Îl facem din nou!
- Ba nu-l facem deloc! Că dracu ne ia dacă
- Dracu ne ia dacă aici e răspunsu' ăla de-l apasă rău pe Ştefan, iar noi îl ratăm fiindcă n-am apăsat pe el!

"Atunci fă cum vrei tu, bă!" Făcu un gest concludent şi scoase ţigările - că-l trecuseră toate apele...

Ia uite... Da' ce însemna asta? Ce era asta?

- ... Bă - pare o pagină de ziar!
- După reclame, da!
- Uite ce zice aici; că la castelul din Turenne trecerea în noul an a fost sărbătorită fastuos...

"Văd, că şi eu mă benoclez la aceeaşi chestie la care te benoclezi şi tu..."

- Zice că au venit mulţi invitaţi de soi... Aha! Uite! "Dl Stefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne, a captat atenţia tuturor atunci când a coborât din limuzina neagră şi i-a oferit mâna unei domnişoare răvăşitor de frumoasă - şi de misterioasă totodată! Dl conte este un cunoscut om de afaceri, cu reşedinţa pe Coasta de Azur, şi este pentru prima oară când îşi face apariţia însoţit la un eveniment monden." Bă, ce frumos scrie ăsta!

Şi derula mai jos Grasu lui, încântat de aşa recenzie mişto de tot...

Mai erau două paragrafe despre Ştefan - şi-i atrase imediat atenţia link-ul albastru de la finalul lor!

- Apasă acolo.

Prietenul lui se conforma... Sări în picioare şi răcni scurt:

- Bă! Pozele!
- Da! Poze cu ei! Cum dracu de-au rămas pe net? Nu trebuiau să dispară?

Alta era problema lui acum:

- Pozele! Scrisoarea! Ana zicea că îi arată zilnic poze lu' Léon!

Grasu revenea în mail şi... Şi se făcea albastru-vişiniu! Da' ce păţise? Reveni lângă el şi se aplecă...

"Ştiu oraşul din care acest link este accesat zilnic."

Ei, drăcie! Trase încă un fum şi mârâi printre dinţi:

- Cine dracu e ăsta şi ce vrea?

Iar Grasu scria - şi gâfâia rău, că probabil că tensiunea i-o luase razna...

"Identifică-te acum."

În cameră se auzea doar piciorul lui, care bătea ritmic în podea...

"Sunt ţapul ispăşitor din tot rahatul care s-a întâmplat. Ştiu că o să încercaţi să puneţi punct războiului; şi ştiu drumul spre ea. Vreau doar să fiu sigur că bunurile mele sunt în siguranţă acolo unde sunt."

Se ridică şi stinse ţigara; şi se întoarse spre Grasu, ca să poată să-l fulgere bine cu furia care-l stăpânea acum:

- Ăsta Isamu e! Cum dracu a aflat id-ul tău de mess?
- Are la Cannes tehnologie adevărată - başca 24 de ore la dispoziţie ca să afle tot ce vrea el să afle. Sună-l pe Ştefan.
- Io nu-l sun! Io nu-l sun să-i spun că ţi-a năvălit Isamu pe laptopu' ăla care trebuia să fie numa' pentru căutarea reginei!
- Sună-l! Că dacă ăla a chemat un hacker, dracu ne-a luat! La ce-am eu pe laptopu' ăsta, dac-a reuşit să intre pe el, dracu ne-a luat!

Aici avea el dreptate! Aşa că scoase specialul şi oftă greu - că o să-l audă urlând şi împuşcând nişte nevinovaţi... Iar Raina sigur era lângă el!

Ştefan

Trase scurt frâna de mână şi roti volanul. Philippe glisă ascultător, aşa că reuşi să intre în curba aia pe trasa ideală! Aşa că bou' era mâncat! În maximum 50 de kilometri punea gheara pe el - şi pe cele trei firme, plus obligaţiunile bancare! Bou' se plimba cu Ferrari-ul prin centrul oraşului! Înfipse piciorul în acceleraţie.

- Şefu', sună Diamant pe special.

Îi făcu semn să răspundă. Rebeca şoptea, pentru că ultima jumătate de oră pe care-o şofase el o speriase rău...

- ... Şefu', te rog, pune ăsta.

Ce-i dădea? Hands-free-ul? OK! Îl băgă în ureche şi, după câteva secunde, auzi răsuflarea accelerată a vărului lui.

- Da.
- Salut. Arde rău.
- Salut. Ascult.
- Sunt la Grasu, la laptop. Şi n-ai să ghiceşti cu cine stă Grasu pe mess acum!

Zâmbi slab:

- Cu ea?
- Nu. Cu el. Care ştie drumul spre ea.

Grasu vorbea cu "el", care ştie drumul spre "ea"...

Maşina din faţa lui acceleră; el, însă, ridică uşor piciorul de pe pedală: cum-cum?

- ... Cu cine ziceai că stă Grasu pe mess?
- Cu unu' care-şi zice ţapu' ispăşitor. Şi care ştie drumul spre ea.

Ţapul ispăşitor, Isamu era. Şi intrase peste Grasu pe mess ca să... Ca să-i spună că ştie drumul spre ea. Spre Ana lui. Tonul vocii îi atinse brusc cote nebănuite:

- Spune-i să nu se apropie la mai puţin de-un kilometru de familia mea - că lu' fi-su îi stă mai bine cu capu' pe umeri!

- I-a zis Grasu adineauri să-şi vadă de treaba lui şi să nu se bage. Zice... Fiu! Zice că nu se va apropia de ei - că şi el poate fi supravegheat discret. Şi tocmai fiindcă este supravegheat, doar are o idee despre locul unde se află ea. Zice că n-a vrut să avanseze cu cercetările, ca să n-o deconspire.

Fiu! Se liniştise... Ba nu se liniştise deloc! Că Isamu zicea "am o idee despre" atunci când avea certitudini serioase! Ordonă, printre dinţi:

- Să-ţi spună tot ce ştie.

Diamant îi zicea lui Grasu; el vira chiar acum dreapta - şi revenea spre centrul oraşului, că muşteriul lui era oricum departe şi ţintea spre autostradă...

- I-a zis... Acum scrie... Ştefane, ce dracu facem? Ăsta chiar ştie nişte lucruri!

- Observ! Da' cum dracu le-a aflat? Că dacă el a putut, înseamnă că puteam şi noi!

- După ce i-a zis lu' Grasu "Bună", ne-a trimis o pagină de ziar, dintr-un ziar local. O ştire din arhivă, cu poze cu tine şi Ana...

- Spune-i lu' Grasu să salveze pagina aia. Ăla ce-a mai zis? Ce scrie?

- Nu ştiu, că alerg spre biroul meu, ca să vorbim şi noi ca lumea!

Măiculiţă Doamnee! Îl bătea! Îl bătea rău de tot! Călcă frâna şi semnaliză dreapta. Şi urlă:

- Băă! Stai lângă Grasu! Dacă mai zice ăla ceva important? Dacă îi trimite chiar acu' adresa? Stai acolo şi citeşte ce scrie pe ecran! Şi, dacă vezi adresa, îmi spui imediat! Şi trimiţi oamenii acolo! Şi elicopterele! Şi tovarăşii! La dracu - evacuezi oraşul ăla! Bagă!

Aha! Locul de parcare! Se strecură în el şi opri motorul. Şi evită să-şi privească consiliera, ca să n-o vadă cum se bagă iar sub bord! Urlase rău la Diamant... Mârâi printre dinţi:

- Porneşte laptopu'.

Rebeca se conforma, pe tăcute; în hands-free auzea bufnituri înfundate, foşnete şi gâfâiala lui Diamant... Aha! Pocnise o uşă! Ajunsese la Grasu! În sfârşit! Gâfâiala deveni puternică; şi apoi Diamant bombăni:

- Nantes. Doar atât a spus de ea. Şi pe urmă

- Spune-i ţapului să se potolească. Spune-i că în clipa asta copilaşul lui e coborât în beci şi legat fedeleş de-o bârnă. Dacă el suflă, puştiul răsuflă.

- Calmează-te. Zicea că vrea doar să fie sigur că bunurile lui sunt în siguranţă, acolo unde sunt.

Adică Isamu îi anunţase că ştia unde e Ana... şi voia doar să fie sigur că familia lui e pusă bine, în siguranţă? Aici era ceva tare ciudat... Porni motorul şi reveni în trafic:

- Cum ziceai că-şi zice? Ce scrie pe bara de sus?

- Ţap. Tudor-Zoe-Anca-Paul.

- Scrieţi-i să aştepte.

Închise şi ordonă:

- Găseşte-mi un internet-café în zonă. Repede!

Rebeca tasta...

Isamu

Trebuia să fie foarte atent. Grasu îi scrisese să aştepte; cel mai probabil, în câteva minute o să-l contacteze Ştefan - şi cu el chiar n-avea voie să rişte! Contele tocmai aflase că consilierul-problemă ştia unde-i era familia! Iar consilierul ăsta era fratele duşmanului lui de moarte şi-avea familia ostatică în Aurari! Iar vestea venea exact în cel mai prost moment - Ştefan era "la treabă"...

Grasu îi scrisese: ***"Acum sunt singur. Spune-mi unde e."*** Iar el ezitase... şi se gândise apoi că n-or să-l creadă. Dar nici n-avusese încredere în Diamant. Dacă l-ar fi crezut pe Grasu, ar fi presupus că vărul lui Ştefan plecase în fugă, probabil spre birou. Dar dacă-l suna pe Ştefan, va fi trimis urgent înapoi! Şi cum Grasu nu va şterge instantaneu discuţia cu el...

Îi scrisese cartierul. Zona. Doulon-Bottière. Şi apoi trăsese ultimul fum din ţigara aia... şi-şi făcuse curaj - aşa că îi trimisese o indicaţie. Îi scrisese s-o sune şi să-i spună să dea cu laptopul de pământ. Şi apoi îi trimisese şi numărul de mobil. Şi apoi îi scrisese să nu se apropie nici unul de Ana, până nu se încheia războiul, pentru că Jun a făcut o adevărată fixaţie din uciderea lui Ştefan în chinuri groaznice, iar asta înseamnă că fixaţia s-a extins spre prinderea Anei. Primise un OK care nu-i garanta nici măcar că Grasu îi citise indicaţia...

Fereastra de messenger apăru brusc în faţa ochilor lui! Deci regele îi scrisese că...

"Stai departe de familia mea, iar eu voi avea grijă ca problemele şi pericolele să stea departe de familia ta."

Iar pentru asta garanta el, de data asta! Clar - Ştefan era la un internet-cafe, de vreme ce-şi spunea "balaurulcusaptecutite", şi vorbise deja cu Diamant. În orice caz, el o să-i dea chiar acum indiciul ăsta - să vorbească cu vărul lui!

"Poţi investiga mai departe pista asta; dar îţi trebuie tehnologie, genii, conexiuni şi iuţime de picior. Războiul nu s-a terminat."

Iar Ştefan scria...

"Nu-mi duce tu mie grija."

Hm! Îl plesnea de fiecare dată când avea ocazia! De parcă habar n-avea cine ce făcuse în războiul ăsta! Şi în efortul de-a o ţine pe Ana departe de pericole! Dar... Oftă greu şi... Şi-şi făcu meseria de consilier - îl informă referitor la ultimele veşti pe care le avea.

"Poimâine, se aude că va fi gălăgie mare la Cannes. Voi avea grijă să fie mult zgomot pentru nimic."

Aşaa... Ce părere avea regele pentru aşa o informaţie "din interior"? Că pe-asta n-avea cum s-o ştie! Pe-asta o primise Piao azinoapte, de la Shen Qiao! Şi nici chiar Gaboraş, nici chiar Charles Moreau nu-şi permiteau să intercepteze comunicaţiile de la nivelul ăla! Cât era joia de lungă, Fang şi Cheng vor inspecta afacerile pe care le preluaseră deja; aşa că Jun va avea 16 ore la dispoziţie să se ocupe "de-ale lui". Bănuia el cam la ce se gândea fratele lui să-şi scrie-n agendă pentru ziua liberă... Aştepta mesajul contelui...

"Potoleşte-l."

Ei, hai! Nu era contele aşa de naiv, să-şi închipuie una şi alta! Se grăbi să fie consilier "cuminte"...

"Am rupt orice legătură cu el. Nu mai am nici o putere asupra lui. Din fericire, nici el nu mai are putere asupra mea. S-ar putea totuşi să încerce să dea de tine, prin mine. De aceea, prefer să nu te contactez direct."

Ca să ştie că el "îşi aranjase apele" iar conexiunea lui era sigură - şi îi convenea de minune să converseze cu Grasu! Ce părere avea contele? Îl va folosi în continuare pe post de consilier? Sau îl va trimite în faţă, momeală pentru Jun? Contele probabil că se gândea...

"1. Stai departe de mine şi familia mea. 2. Potoleşte-l."

... Şi acum putea să-şi mai aprindă o ţigară - sau să se-apuce de treburile lui zilnice. Contele pusese punct. Cu siguranţă, ieşise deja din sala de internet! Cu şi mai multă siguranţă, nu va mai folosi niciodată mail-ul ăla cu balaurul...

Deci, primise ordinul să-şi vadă de treaba lui de consilier criogenizat. Ordinul era compus din două dispoziţii majore. Prima era să nu se apropie de el sau de familia lui. Adică să stea la distanţă. A doua era să-l potolească pe Jun. Deşi îi spusese că nu mai are nici o legătură cu fratele lui, Ştefan îi transmisese "dispoziţia generală". În concluzie, sarcina lui era să stea cuminte la Cannes, criogenizat, şi să aibă grijă de bunurile contelui - vila, firma, angajaţii. Să nu se apropie de "partea pozitivă" a războiului; şi nici de "partea negativă". Oare Ştefan ştia ce ordine primise el din China? Era posibil ca măcar să le bănuiască - pentru că era deştept şi iute de minte şi avea Externele de partea lui. Şi totuşi...

Şi totuşi, va pune punct discuţiei cu el. Şi cu Grasu. Le dăduse nişte informaţii "de aur". Le spusese cartierul - dându-le astfel şansa de-a gândi înainte de a acţiona! Ei vor fila străzile; şi-o vor vedea, cu siguranţă, prin cartierul ăla. Şi vor avea şansa să se răzgândească - să

nu traverseze spre ea. Să nu o sperie. Să nu provoace chiar ei o tragedie de nereparat! Nici nu voia să se gândească ce se putea întâmpla dacă Ana se speria!

Grasu nu-i mai scrisese nimic. Ştefan plecase demult din internet-café. Apăsă şi el log out...

Şi-acum, să revină la treburile lui! Avea nişte tranzacţii de validat; avea nişte afaceri de condus. Avea dispoziţie să aibă grijă de firma aia! După părerea lui, el era "cel mai ascultat" elev dintre toţi!

Diamant

Isamu nu mai scria. Probabil că scria cu Ştefan acum! Grasu era roşu ca racul şi gâfâia greu...

- ... Ce ţi-a scris?
- Ai văzut ce mi-a scris.
- Cât am lipsit eu - ce ţi-a scris?
- O să-ţi arăt după ce vorbeşti cu şefu'.
- ... De ce?
- Ca să nu-i spui ce mi-a scris.

Ei, la naiba! Se aşează lângă el şi se aplecă, să vadă ecranul. Şi înlemni, înmărmurit de uimire - pentru că Grasu apucă mânerul pistolului de la subraţul lui, îl trase şi-i puse arma la cap!

Poftim?

- Pentru şefu' şi şefa, ciur te fac! Ai mare grijă!

Poftim? Grasu îl împinse fără milă cu ţeava aia până-l dădu jos din patul lui:

- O să-ţi spun totul, după ce-o să vorbeşti cu şefu'. Ca să nu te repezi ca berbecu' şi să strici totu'!

Pistolul sfârşi pe pat; Grasu întoarse războinic laptopul, ca să nu mai vadă el ecranul...

Gestul ăla îl dezmeticise...

Îşi mai aprinse o ţigară - iar telefonul începu să piuie.

Ştefan

Se trânti la volan şi apăsă butonul verde - după care îi aruncă ei mobilul. Porni motorul şi demară:

- Da, şefu'.
- Ce-a zis ăla?
- După ce i-am zis să aştepte, n-a mai zis nimic.
- ... Adică n-a mai scris nimic!
- Nu.
- ... Şi nici voi nu i-aţi mai scris nimic!
- Nu!
- ... Trimite-mi pe special totul - tot ce-aţi vorbit şi ce v-a trimis.

Închise şi strânse bine volanul în palme - ca să nu devasteze maşina asta. Ca să n-o sperie pe Rebeca. Şi-aşa era şocată rău şi de "acţiunea" de dimineaţă, şi de faptul că Isamu "înviase" brusc şi-avea informaţii despre regină... Încercă să-şi compună un ton normal:

- Mă anunţi când începe să trimită.
- Da, şefu'.

Un răspuns şters, palid şi miorlăit - scaunul din dreapta era ud tot...

Diamant

Apăsă butonul roşu şi băgă mobilul în buzunar. Şi puse mâinile-n sân - aşa, ostentativ:

- A zis să-i trimiţi pe special tot ce-ai vorbit cu chinezu' şi tot ce ţi-a trimis ăla.

Grasu bătu scurt în pat, lângă el. Negă şi-l văzu bufnind în râs:

- Hai, lasă! Hai - vino-ncoa!

- Nu, mersi. Stau aici.

Prietenul lui zâmbi slab:

- Dacă vrei să ştii ce mi-a zis, tre' să vii lângă mine! Şi să mă pupi, mă!

Scoase mobilul şi i-l arătă:

- Dacă vreau să ştiu ce ţi-a zis, îl sun pe şefu' şi-i zic că ţie ţi-a zis mai multe decât mi-ai zis tu mie. Şi că rânjeşti fasolea şi eşti fericit ca la balamuc. Şi pe urmă aflu şi eu ce ţi-a zis!

Gata - "îi ucisese" toată bucuria! Bun; se încruntă la el:

- Şi-i zic să te-ntrebe şi cum a reuşit Isamu să năvălească pe laptop! Că ţi-am adus o tabletă, pe care să te uiţi la pornache cât vrei tu!

- Nu am folosit laptopul la altceva decât la discuţiile cu voi.

- Şi-atunci cum a reuşit ăla să intre pe laptop?

- Dă-ţi seama că vila aia are tehnologie de ultimă generaţie. Totuşi, Isamu discuta cu Ştefan prin satelit şi coordona acţiuni de recuperare de droguri în cealaltă parte a globului! Tu cum ai făcut laptopu' ăsta? Cum l-ai asigurat, ca să nu năvălească chinezii peste toate datele despre şefa?

Nu prea avea replică... Grasu zâmbea acum... În fine! Se repezi şi-şi luă pistolul - şi se aşeză pe marginea patului:

- Hai, dă-l dracu pe chinez! Ce-a mai scris, cât am lipsit eu?

- Să nu ne apropiem de Ana, până nu se încheie războiul. Că frati-su a făcut o adevărată fixaţie din uciderea lui Ştefan în chinuri groaznice, iar asta înseamnă că fixaţia s-a extins spre prinderea Anei.

- Asta e la mintea cocoşului.

- Iar restul, mi-a zis mie.

Ăsta voia cafteală! Iar începea! Se întoarse ferm spre el:

- Cum adică, mă?! Toarnă tot!

- Nu-nu! Că tu îi spui lu' Ştefan - şi până dimineaţa sunt toţi patru reci!

- Băă! Mă jur pe ochişorii copiilor mei că nu scot un cuvânt!

- Jură-te pe sufletu' lu' Ştefan!

"'Z duminica şi sufletu' cui te-a făcut aşa deştept..." Ştia că e stacojiu şi transpirase tot... şi că, dacă se jura pe sufletu' lu' Ştefan, vărul lui va suferi mult - iar el va suferi de două ori mai rău, fiindcă nu putea să-i spună...

- Mă jur pe sufletu' lu' Ştefan că nu scot un cuvânt.

Grasu se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

- Mi-a zis să o contactez chiar azi şi să-i zic să dea cu laptopu' de pământ.

I-a zis... Stop! Începu să socoată pe degete:

- Adică ştie că e un laptop... Ştie pagina pe care intră ea... Ştie oraşul în care e... Păi cum s-o contactezi, mă?!

Prietenul lui muta mouse-ul şi maximiza fereastra de messenger. Şi-i arăta... un mobil de Franţa! Mai sus, Isamu scrisese ***"Sun-o şi spune-i să dea cu laptopul de pământ."***. Păi...

Îşi puse încet mâinile-n cap... iar Grasu începu să râdă:

- Probabil a găsit-o după placa de reţea; iar numărul îl are de la stick-ul de net cu care se conectează. Diamante, stai strâmb şi gândeşte drept! El ştie unde e ea! Că nu-i prost, aşa ca noi, să se oprească după ce descoperă cartierul! Şi uite că el nu se duce la ea! Da' hai să nu ne repezim nici noi să ne ducem la ea! Eu zic aşa! Chiar în seara asta, eu o să trimit pe cineva în zona aia. Ştii tu pe cine... Canalul ăsta de comunicaţie, cu laptopul ei, e compromis deja - că-l ştie şi el! Şi poa' să-l afle oricine, de vreme ce ea intră mereu pe pagina de ziar! Da' pe-ăsta cu telefonu' mobil, ceva îmi spune că chinezul nu l-a "inaugurat". Şi nu l-a investigat nimeni. Îţi dai seama că el nu-şi permite s-o sune...

Îi înţelegea logica - dar nu putea să aibă chiar atâta încredere în ăla! Pur şi simplu! Îl privea şi nu putea să-l aprobe...

- Indiferent ce părere ai tu - Isamu nu l-a trădat pe Ştefan. Şi nici nu plănuieşte să-l trădeze acum, sau să-l şantajeze, sau să-i propună un schimb de prizonieri. Chinezul vrea înapoi, la Ştefan; şi-o să facă pe dracu-n patru ca să ajungă iar în graţiile lui! N-o să-i trădeze încrederea - şi-o să aibă mare-mare grijă de ea...

Habar n-avea cum o să aibă ăla grijă de Ana - că nu se ducea la

ea, n-o contacta, nu...

- Chinezoii nu se duc la ea, dacă nu ne ducem noi - că ăia se ţin după noi! Ăia sunt foarte ocupaţi acu', că li se schimbă şefu' şi tre' să treacă prin toate procedurile ca să le-nveţe şi ăla! Şi nu sunt foarte atenţi la Ana! Da' pe noi nu ne iartă! Pe noi ne supraveghează cu mare atenţie!

Aici avea dreptate; aşa că aprobă.

- Iar dacă ăia fac pe dracu-n patru şi află ce ştim noi şi se duc la ea, fata mea o să-i ginească imediat - şi-o să se descurce ea. Are număru' lu' Freddy - şi-al lu' Betina şi-al lu' Carmen. Are număru' lu' Iuliana. Îi mai dau eu încă douăj' de numere, să sune la toţi dacă se-ntâmplă ceva. Aşa că uite ce-ţi propun eu...

Ştia deja ce-o să propună Grasu şi ce-o să trebuiască el să aprobe...

- Eu o s-o sun pe şefa diseară şi-o să-i
- Şi dacă are telefonu' oprit?
- Îi dau SMS. Şi-apoi, dacă văd că intră iar pe pagină, îi scriu acolo ceva care s-o sperie îndeajuns de rău ca să pornească telefonu' şi să primească mesaju'. Deci, eu îi transmit diseară ce-are de făcut. Şi din clipa aia o să fie şi ea un pic mai liniştită, ştiind că dacă formează un anumit număr de telefon răspund eu...

Aprobă. Şi decise să iasă. Nu-i plăcea deloc noua situaţie! Nu-i plăcea că Isamu ştia unde era Ana - iar ei, nu. Nu-i plăcea că nu-l putea anunţa pe Ştefan că ei ştiau zona şi numărul ei de telefon - şi n-o putea anunţa nici pe Raina, care i-ar fi spus instantaneu totul şefului ei...

Trebuia să plece de-acolo. Trebuia să se ducă la primărie. Trebuia să-şi facă de treabă - ca să nu se mai gândească la chinezu' ăla! Şi trebuia să supravieţuiască, în următoarele trei luni, cu o mască veselă şi serenă pe chip - pentru că nu-i putea spune lui nea Dumitru că tocmai chinezu' ştia unde îi erau nora şi nepoţeii! Safira nu trebuia să-l vadă îngândurat şi încruntat - că proasta putea să-şi imagineze alte alea şi să se gândească să dea un telefon la poliţie...

Gata - se ducea la primărie! Se ducea şi... Şi făcea trei lucruri, extrem de importante.

Primul - dubla paza familiei lui Isamu. Aşa, "din burta lui". Al doilea - dubla supravegherea vilei lui Ştefan, de la Cannes. Ca să afle "la prima mână" cine intra şi cine ieşea. Şi când şi de ce şi unde se ducea. Era sigur că Ştefan îl punea chiar acum pe Gaboraş să intercepteze fiecare flatulaţie care se petrecea în vila aia...

Al treilea lucru îl privea strict pe el. Al treilea lucru se referea la el şi Cristi "Amiralu'", şeful lor din Nisa. O să-i dea el ordinul de a fila, cu extrem de multă discreţie, vila lui Jun. O să-i spună că vrea să ştie cine intră şi cine iese; şi de ce. Şi când şi cum şi absolut totul - inclusiv starea de spirit! În toate informaţiile alea, discreţi şi ascunşi bine printre foarte mulţi chinezi înarmaţi şi afacerişti dubioşi, erau şi copiii lui Jun - care se duceau zilnic la şcoală. Ordinul lui trebuia să-l facă pe Cristi să "producă" mii de paragrafe de raport zilnic; iar printre paragrafele alea trebuia să fie ceva de genul: "Ora 7,42. Mercedes negru cu numărul de înmatriculare cutare iese pe poartă, la volan este şoferul - şi în paranteză să scrie dimensiunile şoferului în înălţime, grosime şi vârstă, inclusiv cât de oblici îi erau ochii -, pe bancheta din spate în dreapta este copilul cel mare, îmbrăcat de şcoală: costum sau uniformă, cravată sau papion, basc sau pălărie, ochelari de soare sau freză pe stânga. Mercedesul virează dreapta pe strada cutare, conduce cu 25 km/h până la intersecţia cutare cu cutare, unde face stânga şi conduce cu 43 km/h până la intersecţia cutare cu cutare, unde prinde culoarea roşie la semafor preţ de 52 de secunde"...

"Ehei, Diamante - da' ştiu că nu te-ncurci! Ce vrei tu..."

Ce voia el nu era imposibil. Era foarte-foarte posibil - o putea face un singur om, la volanul unui taxi! Ce voia el va fi aur în clipa când Ştefan va ordona "Săltaţi biju-urile chinezului". Ce voia el era baza piramidei pe care o vor urca... şi în vârful căreia se va semna sfârşitul acelui război. Aşa că o s-o facă! Or s-o facă! Armata lor era cea mai bună şi mai pricepută armată din lume! Armata lor...

Ştefan

Intră în birou şi aruncă cheile lângă tastatură. Avea nişte draci de zile mari... Rebeca se strecura, pe vârfuri şi uşor tupilată, spre biroul ei... Se trânti pe propriul scaun - şi porni calculatorul. Hm...

Azi era o zi ratată - nu-l prinsese pe-ăla, nu-şi recuperase familia, nu făcuse nimic altceva decât se-nvârtise prin Le Mans! Nici măcar nu se dusese să vadă în ce hal mai era cazinoul lui!

- Părinte!
- Da, şefu'!
- Preiei proiectu' Rebecăi şi-l pui în practică.

Tăcere... că nu pricepuse o iotă, îşi simţea şeful tensionat rău şi nu-şi permitea să recunoască acum faptul că nu pricepuse o iotă... Se aplecă şi-l electrocută, pe lângă monitor:

- Cazinoul. Va trebui demolat; pe terenul ăla, o să construim proiectul Rebecăi - birouri, hotel şi mall. Până atunci, însă, va trebui demolat. Adică demontat, recuperat ce se poate recupera...
- Da, şefu'.
- Preiei sarcina asta. Vorbeşte cu Luci şi cu Mircică "Ferrari" - vezi cum faci să-i organizezi executivi peste chestia asta. Fă-ţi un plan pe marginea căruia să discutăm şi să stabilim cum acţionăm.
- Da, şefu'.
- Prima zăpadă trebuie să găsească clădirea aia goală.
- Am înţeles.

Verifica mail-ul oficial... Nimic nou. Pe-ăla special nu voia să-l verifice - ştia că Diamant şi Grasu n-aveau veşti de la Isamu. Nu stătea chinezul lui cu orele pe mess...

Chinezul lui... De ce-i spunea aşa?

... Se grăbi să se ridice şi ieşi. Voia să se schimbe. Voia să se gândească un pic la ziua de azi. Era furios, bulversat şi trist. Şi singur. Şi nu ştia câtă încredere să aibă în Aleodor. Se-mpuşcase spionu' cu chinezii, în numele războiului contelui Ştefan; da' spionu' ăsta, la bază, era spion...

Intră în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Şi scoase telefonul. Diamant...

- Da, şefu'.
- Dublează paza la bunurile lui.
- Am dublat-o.

Bun!

- În privinţa celeilalte probleme, vreau să investighezi cum de el a reuşit şi noi nu. Şi vreau să fiu informat imediat cum aflaţi ceva nou.
- Bineînţeles.

Era extrem de supărat, mai ales pe ei doi, aşa că-i închidea în nas... Se trânti pe pat. Şi privi lung chipul frumos, fericit, care-l privea de pe perete...

Deci Ana lui le arăta copiilor fotografiile de la castelul din Turenne. Se întreba cum naiba de rămăseseră fotografiile alea acolo! Ăla fusese poate cel mai accesat link de către toţi cunoscuţii lui! Şi-şi amintea limpede că mămica lui îl sunase şi-l rugase, cu voce tremurândă, să le lase pe internet încă o săptămână; ca să le arate şi prietenelor ei. El îi spusese asta lui Isamu... Care fie uitase, fie omisese special să şteargă pozele alea... numai el ştia de ce...

Avea un sentiment ciudat. Adică nu avea sentimentul acela ciudat şi strângerea de inimă pe care le simţea ori de câte ori era în pericol sau presimţea un pericol. Se gândea la chinezul lui, îl vizualiza cu ochii minţii şi nu se simţea în pericol. Nu simţea teamă atunci când se gândea că Isamu ştia drumul spre Ana - adică o găsise...

Avea sentimentul că toţi oamenii din jurul lui aveau dreptate - iar Isamu nu-l trădase nici o clipă. Ştia că Isamu nu se înţelesese niciodată extrem de bine cu Jun; ştia că tocmai relaţia uneori dificilă dintre ei îl făcuse pe el să aibă o permanentă doză de precauţie în relaţia cu consilierul lui. Ştia că Diamant îl ura pe Isamu din tot sufletul - şi-i transmitea, involuntar, o parte din starea lui. Ştia - adică simţea - că Isamu ştia deja şirul de reacţii pe care le avuseseră şefii lui Jun la aflarea veştii că fabrica de caşcaval şchiopăta serios. Ştia...

Îşi ştia chinezul. El nu i-ar fi făcut niciodată rău Anei! N-ar fi

putut! Şi, în orice caz, i-ar fi fost extrem de greu să plece de la Cannes, din vila atât de bine supravegheată de mai toată lumea, ca să se ducă la ea, să pună mâna pe ea, s-o ascundă undeva şi-apoi să aranjeze un "schimb de familii" pe un teren neutru. Isamu nu făcea de-astea - că nu era om de teren. Isamu se simţea în largul lui doar la birou. Peste toate astea, se apropia plecarea lui Jun. Adică "finalul" războiului. Răbdarea chinezului lui era proverbială...

Tuşica lui îi spusese, ultima oară când discutaseră pe net, că el are patru consilieri; şi că pe-al cincilea îl dă la spate. Şi tocmai acel al cincilea consilier o să rezolve problemele majore şi-o să descurce iţele şi-o să-i netezească multe drumuri în afaceri. Îi spusese că tocmai acel consilier o să-i ajute pe ei toţi. Că el e un om drept...

Tii! Ia uite - că abia acum îşi amintea el asta! După ce ea spusese că Isamu este un om drept, îi zisese că o să aibă ocazia să-şi ia familia înapoi - dar n-o s-o facă. El întrebase dacă Isamu o găseşte pe Ana iar Perla... Ha-ha! Perla îi spusese că ea n-are cum să vadă asta în cărţi! Oo, Doamne! Diamant îşi moştenise şmecheria de la mama lui! Şi, la câtă şmecherie era-n vărul lui, bineînţeles că Perla avea şmecherie dublă...

Scoase telefonul şi-i făcu Rebecăi un apel. Şi descuie uşa. Ia să fie el atent... Da - venea în goana mare. Încerca să fugă pe vârfuri - dar se îngrăşase un pic, aşa că începuse să se-audă... Îi deschise uşa şi-i făcu semn să intre. Şi şopti:

- I-ai spus ceva lui Aleodor, apropo de ziua de azi?

- Doar că n-am reuşit să-l prindem pe-ăla. Că avea un Ferrari şi l-a ajutat unu' cu un Fiat care s-a băgat ca idiotu' în trafic şi-a făcut un carambol în faţa noastră.

Mda; se gândise bine...

- Spune-i lui Aleodor că sunt furios - şi mă duc sus, să-mi consum nervii pe aparate. Spune-i că te-am pus pe tine să-i transmiţi să supravegheze vila de la Cannes. Vreau să ştiu tot - inclusiv câţi porumbei zboară pe deasupra ei şi de ce. Spune-i că am eu o informaţie, cum că săptămâna asta sigur o să mă atace acolo. Şi vreau să ştiu totul, ca să pot să-l îndrum pe Jun către lovitura decisivă. Şi că, dacă poate, vreau să-mi afle ce se vorbeşte în vila mea. O să strâmbe din nas - că ştie că chinezu' nu-i prost. Da' lasă-l să strâmbe... Ştii tu.

Rebeca aproba şi şoptea şi ea:

- Să-i zic lu' Diamant să fie discret?

- Diseară, caută-l pe net şi zi-i că ai aflat de la mine că azi s-a plictisit foarte tare. Fiindcă n-a făcut nimic azi - nici o veste, nici un telefon, nimic! A zăcut ca puturosu'!

Roşcata lui râdea toată şi aproba...

- Şi pe urmă vorbeşte cu Aleodor despre proiectul ăla din Le Mans. Caută poze pe net şi arată-i cum îl vezi tu. Ai deja o imagine-n minte - nu?

- Da. Dar nu ştiu dacă o să-ţi placă.

- După ce selectaţi câteva idei, o să le văd şi eu. Hai - fugi!

Şi fugea - dacă el îi spusese să fugă, călcâiele Rebecăi rupeau covorul de pe hol...

Păi, după cum picau cărţile Perlei, el o să se împace cu Isamu. Aşa ar fi fost logic - să-şi reia colaborarea cu el. Se înţeleseseră întotdeauna admirabil şi nu avuseseră nici măcar "o împiedicare"; toţi şefii or să vrea să-i vadă revenind la butoanele SAF Consulting şi făcând-o să revină pe creşterea stabilă din martie! Nu prea avea cum să "fenteze" asta. Va fi, oricum, singurul care va încerca "să fenteze" realipirea lui de chinez. Numai că acum, când Ana şi copiii nu erau lângă el, el era uşor... "surescitat". Războiul încă nu se terminase, el încă nu avansase, Ana încă nu se întorsese...

Nu. Nu era momentul pentru Isamu. Acum, era momentul pentru aparatele de sus, din pod. Zilele astea, trebuia să găsească un moment pentru proiectul vilei ultraspaţioase şi ultraluxoase de lângă conac; cea pe care o va construi la anul, cu viteza sunetului, pentru a elibera conacul şi a-l transforma în birou pentru Raina Consulting şi casă de oaspeţi pentru oaspeţii speciali. Deci, unde era treningul lui?

Diamant

Era şapte seara; erau pregătiţi. După cum arăta laptopul lui Grasu, Ana nu era online. Erau doar ei pe pagina ziarului local. Grasu luă mobilul nou-nouţ, cel cu cartela de Franţa, şi începu să apese tastele...

Stop!

Tremurul telefonului din propriul buzunar îl sperie de moarte! Şi-l făcu să sară-n picioare! Şi îl făcu pe Grasu să scape un ţipăt războinic - şi să-l înjure acum bine-bine... Cine naiba era?

Raina!

- St! Raina e! Mucles!

Gata! Apăsă butonul verde şi zâmbi:

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Ce faci? Te-am deranjat?
- Nu; stăteam cu Grasu...
- Aa; şi aveaţi treabă?
- Nu! Stăteam şi noi aşa, la un pahar de vorbă...
- Deci nu vă deranjez...
- Aa, nuu...

"Cum să mă deranjezi, iubirea mea?! Când nu te-am mai auzit aşa, dulce şi doar a mea, de două zile?!" Grasu se hlizea la el, în timp ce el se scursese tot cu telefonul la ureche... Raina chicoti şi ea:

- Aha! Bănuiam eu!
- Ce bănuiai?
- Că stăteaţi la un pahar de vorbă! Mi-a zis şefu' că azi n-aţi făcut nimic!

Aha! Aia era dispoziţia! Aprobă larg, cu ochii la Grasu:

- Aşa e - n-am făcut nimic toată ziua! Ne-am cam puturoşit...
- Ei - las' că mai e şi mâine o zi! Faceţi mâine!

Ce dracu să facă mâine? Ştia ea ceva? Aflase Ştefan ceva despre Ana? Urma să primească ordine pentru mâine?

- Că aşa se-ntâmplă în viaţa; una de-aia, una de-ailaltă...
- Mai ştii?!

Ea chicotea, el se întreba ce voia ea să spună... şi-i venea o super-idee!

- Cum sunt florile - s-au trecut?
- Nu - şi sunt atât de frumoase, că în curând o să mă cam căpăcească şefu'! Că stau toată ziua călare pe geam, cu ochii la ele... Şi mă uit ce frumos strălucesc în soare...
- Păi la voi acolo e soare?
- Da; azi a fost soare.
- Aha. Aici nu prea mai e soare...
- Cum, nu?!
- Nu; aici nu prea mai arde soarele...

Raina tăcea... Oftă şi el:

- Asta e! A venit toamna, nu? Da' las' că vine iarna - şi Crăciunul!
- Da-da!

Ia uite-o ce revenise la viaţă! Da' ce-şi închipuise - că n-o mai iubeşte? Hm...

- Ia spune - te-ai gândit ce flori să-ţi comand la seră?
- Încă nu. Trandafiri, probabil... Nu ştiu; n-am apucat să mă gândesc la asta.
- Ei - când ai un răspuns, să-mi zici.
- Îţi zic. Hai, că trebuie să mă duc în birou.
- OK. Să aveţi grijă acolo!
- Şi voi - să fiţi cumiinţi!

Da-da! Cum să nu! Grasu chicotea din ce în ce mai tare, aşa că zâmbi:

- Pa!
- Pa.

Asculta atent... Aha! Oftase, înainte să închidă! Oftase aşa, romantic... Era îndrăgostită lulea!

- Hai, Diamante, taică! Inspiră, expiră...

Nu, zău! Se întoarse spre el... şi cum Grasu jubila, scoase limba

la el! Uite-aşa!

- Hai, stai jos! Stai acilişea lângă mine, că avem treabă!

Corect! Ei aveau treabă acum! Se grăbi să-l informeze:

- Vezi, că noi azi ne-am plictisit rău! N-am avut nici o informaţie, nu ne-a căutat nimeni...

Grasu aproba şi apăsa din nou cifrele alea...

Oo, Doamne! Oare o să sune? Oare Ana avea telefonul pornit? Oare...

Ana-Maria

Paşii tropăiră scurt - iar uşa bucătăriei se dădu de perete! Florentina răcni:

- Mami, repede!

Da' ce se întâmplase?

- Repede!

Bine, repede! Luă prosopul şi alergă după ea - ce se întâmplase? Florentina intră în camera lor:

- Sună telefonul! Hai repede!

Suna telefonul... Suna telefonul?

Se aşeză pe marginea patului - iar prinţesa îi aduse telefonul. Al ei, nu al prinţesei! Într-adevăr, piuia scurt - că nu se obosise să-i pună o sonerie polifonică mai gălăgioasă. Suna fad...

- Răspunde!

Nu - nu era foarte sigură că trebuia să răspundă. Nu de alta - dar era un număr de Franţa. Iar memoria ei, destul de goală dealtfel când venea vorba despre numele de telefon, era în blocaj. Telefonul piuia...

- Răspunde, mami!

... Şi gata - piuitul tăcuse. Florentina se trânti pe pat şi trecu la romanes:

- Deci, nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!

- Ce-am făcut?!

- N-ai răspuns la telefon! Dacă era tati?

Zâmbi slab:

- Dacă era Isamu? Sau Jun? Sau un tip pus de el să mă sune şi să-mi spună că e greşeală?

- Da' dacă era tati?

Ca un făcut, telefonul reîncepu să piuie... Florentina şopti:

- Te rog eu din tot sufletu' meu să răspunzi!

La urma urmei... Oftă greu... se apucă cu degetele de nas şi apăsă butonul:

- *Oui*? (Da)

O voce de bărbat, răguşită şi destul de "fără suflu", începu să turuie... în română!

- Nu închide! Ascultă-mă cu atenţie! Stai acolo, că eşti în siguranţă! N-am să spun nimic, o să fie secretul nostru - al meu şi-al tău! Nu-ţi mai închide telefonu'! Dacă ai nevoie de ceva, mă suni pe număru' ăsta! Nu ieşiţi deloc din casă zilele astea, că o să fie iureş mare! Stai liniştită, că avem noi grijă de el! Iar până mâine sparge laptopu'! Ai înţeles?

Păi... Păi... Vocea răguşită insistă:

- Şefa, ai înţeles?

Dumnezeule mare! Grasu! Grasu era! Se grăbi să răspundă:

- Da.

Şi atât - auzi tonul...

Păi...

Florentina se aşeză lângă ea:

- Cine era?

- Grasu.

- ... Grasu era?

Aproba cu capul... Léon se repezi la ea:

- Şi vine tati?

Se grăbi să nege:

- Nu. Grasu a spus să stăm aici, că suntem în siguranţă. A spus să nu mai închid telefonul, a spus să-l sun pe numărul ăsta dacă am nevoie de ceva... Şi a spus să nu ieşim din casă zilele astea. Apoi mi-a spus să stau liniştită, că au ei grijă de el. Şi mi-a mai zis să sparg laptopul până mâine.

- Da' de ce?!

- Probabil că aşa ne-a găsit - după laptop.

- Da' cum putea să ne găsească după laptop?

- Prinţule, ca să intrăm pe internet, noi folosim un stick. Pe care l-am primit atunci când am cumpărat telefonul şi cartela.

- Adică internetul e legat de telefon?

Aprobă, iar Léon dădu din cap cu un aer de concluzie care lămurea marele mister... Florentina zâmbi:

- Deci ne-a găsit după dedicaţia ta!

- Nu cred. Adică nu ştiu. În orice caz, mi-a spus să sparg laptopul. Adică ne-a identificat deja numărul ăla de care v-am spus.

- Păi dacă spargi laptopul, noi cum îl mai vedem pe tati?!

- Simplu - cumpărăm alt laptop! Şi alt stick de internet! Sau o rugăm pe Tasnim să ne lase la calculatorul ei!

- Da' nu putem s-o rugăm să ne lase să ne uităm la desene...

- Atunci cumpărăm alt laptop. Vorbim diseară despre asta, bine? Acum trebuie să pregătesc cina!

Trebuia să plece de-acolo! Trebuia să se gândească...

Intră în bucătărie, închise uşa şi se sprijini de ea. Acum trebuia să fie foarte atentă; foarte obiectivă. Pentru că o găsiseră - dar nu veniseră după ea. Şi pentru că "o să fie iureş mare". Deci...

Cu siguranţă, "odiseea" găsirii ei începuse cu mesajul de pe pagina de ziar. Iar Grasu nu scria accente în franceză. Nici în română nu scria el foarte bine, darămite în franceză! Iar mesajul de pe pagina ziarului era scris perfect! Şi-atunci, se întreba... Se tot întreba...

Cine-o găsise? Isamu? Un angajat de-al lui Ştefan? Cine era "Tzap" - şi cine era "Il Sacerdote"? Erau una şi aceeaşi persoană? Pentru cine lucra acea persoană? Iar dacă erau două persoane distincte, oare din ce tabără făceau parte?... Făceau parte din tabere diferite? Nu păreau să fie chinezi - că atunci s-ar fi repezit şi-ar fi pus uşa jos! Şi-ar fi câştigat războiul! Problema cea mare era că una dintre acele două persoane putea fi de partea neutră - că în toate războaiele exista o parte neutră! Iar dacă partea neutră din războiul ăsta avea aşa un as în mânecă...

... Nu mai conta cine şi cum o găsiseră. Important era că o găsise Grasu - şi deci ea şi copiii erau acum bine păziţi! Ea trebuia să fie cuminte şi să asculte de el - pentru că habar n-avea "ce mai făcea războiul" şi cine din ce tabără făcea parte! Şi habar n-avea ce efect avusese războiul ăsta şi "reconstrucţia" asupra relaţiilor dintre Ştefan şi cei care, în martie, fuseseră amicii lui. Deci, trebuia să stea cuminte la Sami, să nu-şi mai oprească telefonul, să spargă laptopul... Şi-o să-l spargă chiar acum!

Lăsă baltă cina şi ieşi. Urca treptele... Ciocăni la uşa lui Tasnim - şi tresări când îi deschise Sami!

- ... Ce s-a întâmplat? Pari speriată!

Era un pic speriată, da - dar numai un pic! Iar el observase chestia asta? Hm!

"Stop! La asta o să te gândeşti mai târziu!" Zâmbi slab:

- Nimic. Voiam s-o rog pe Tasnim să-mi împrumute stick-ul ei de memorie.

- Tasnim e "uşor indisponibilă" acum; dar ţi-l dau pe-al meu!

OK! Ea una n-avea nimic împotrivă! O să... "uite" să i-l înapoieze azi; iar mâine, după ce-şi cumpăra alt laptop, o să descarce fotografiile, o să le şteargă de pe stick... Sami ieşi din camera lui:

- Poftim - păstrează-l.

- Nu, vreau doar să salvez ceva până mâine!

- Păstrează-l - am vreo 30 de stick-uri! Toate firmele de medicamente dau pixuri, halate, agende şi stick-uri...

- Mulţumesc.

- Cu plăcere!

Coborî şi se grăbi să ducă laptopul la bucătărie. Azi, aici, acum, laptopul ăsta pornea infernal de greu... Repede, link-ul ei! Click... Salvă pagina. Şi cum n-avea încredere în save-ul ăla, începu să salveze

pozele lor una câte una... cu ochii când la meniuri, când la ceas...

Trei minute - îngrozitor de mult! Copierea pe stick cât mai dura?... Nu aşa de mult cât îşi închipuise ea! Pozele erau totuşi mici!

... Aşa... Mai avea altceva pe laptop?... Versurile. Şi începutul jurnalului. Salva tot directorul "My documents"... Verifica stick-ul...

Opri laptopul de la buton. Puse dopul în chiuvetă, laptopul peste dop şi dădu drumul la apă. Şi reveni la cină - şi la gândurile ei...

Deci Grasu o găsise. Şi-o sunase. Îi spusese...

Întâi, îi spusese să stea cuminte acolo - că e în siguranţă. Adică ştia unde stătea? La cine stătea? Aşa se părea! Numai că era ciudat - locuia în casa unui bărbat văduv de 20 de ani iar ei, care îl cunoşteau bine pe Ştefan, "n-aveau nimic împotrivă"... În fine! Apoi, spusese că n-o să spună nimic - şi abia acum realiza ea că Grasu aflase unde e ea, dar se părea că era singurul care ştia asta! Aşa spusese - "o să fie secretul nostru, al meu şi-al tău"! Şi ia uite - că Grasu îşi lăsa şeful să sufere rău... Sau fusese instruit de şeful lui să spună cuvintele alea tocmai pentru ca ea să nu se sperie, să nu fugă din nou de ei...

Spusese apoi să nu mai închidă telefonul. Ăsta era un sfat bun, oricum ar fi luat-o - în caz că năvăleau chinezii peste ea, pornirea telefonului dura vreo 20 de secunde şi mai şi "cânta"! Deci n-o să-şi mai oprească telefonul... Şi uite că Grasu ştiuse că ea îşi oprea telefonul - că altfel n-ar fi spus asta... Oare de câte zile încerca Grasu să vorbească cu ea, iar ea ţinea telefonul oprit? Greu de spus...

Dacă va avea nevoie de ceva, o să-l sune. Deşi nu prea avea nevoie de nimic! Adică avea nevoie de regele ei - iar ăla era singurul lucru pe care Grasu nu i-l putea da. Nu acum. Aşa că n-o să-l sune. Sau... Sau, poate pe la mijlocul lui noiembrie, o să-i spună să-i trimită acte pentru copii. Nu ştia încă ce-o să facă în noiembrie; nu ştia cum o să decurgă războiul! Mai ales că "o să fie iureş mare"... Oare Grasu era în Franţa, sau în România? Că, dacă era în România, acel "avem noi grijă de el" era o gogoaşă mare...

Laptopul îl distrusese. Clar! Laptopul nu mai putea fi folosit! Se gândea acum că, dacă n-ar fi fost gravidă, nu s-ar fi repezit să-l bage sub apă; l-ar fi deşurubat, i-ar fi scos hard-ul şi-ar fi "înnecat" restul. Şi ar fi pus hardul în laptopul pe care l-ar fi cumpărat mâine... Zâmbi slab - iar dacă n-ar fi avut vârsta pe care-o avea, n-ar fi dus-o mintea să se întrebe dacă nu cumva îi virusaseră laptopul ca să poată să-i afle telefonul şi locaţia...

În orice caz, acum ştia sigur că Grasu scăpase. Îi recunoştea vocea dintr-o mie! Şi vocea, şi pronunţia! I se păruse un pic răguşit şi-un pic cam "fără suflu"; dar timbrul vocii şi felul cum i se umplea gâtul de plăcere când îi spunea "şefa" erau inconfundabile! Grasu ei... Care-o legase cu scoci... Şi care-o dusese apoi la aeroport... Şi care dansase ca MC Hammer de bucurie că şefu' lui o să aibă băiat...

Grasu îl iubea mult pe Ştefan. Aşa că Grasu n-o să-şi lase şeful să sufere inutil. Grasu ştia că, dacă Ştefan afla unde-i era familia acum, ea şi copiii se pomeneau traşi într-un război infernal, cu gloanţe şi săbii şi tentative de răpire şi atentate pe autostrăzi şi lunetişti... Iar dacă Jun i-ar fi văzut burtica...

Avea încredere în Grasu. Dacă el zicea "Şefa, stai cuminte acolo!", atunci ea trebuia să stea cuminte acolo. Spera doar ca Grasu să aibă lângă el un artist informatician; să nu trimită chiar el chinezii la ea! Grasu era leu-paraleu cu pumnii şi pistolul; dar i se cam încurcau degetele pe taste. Iar când venea vorba despre şefa, Grasu se topea tot...

Ştefan

Aştepta. Grasu îi povestea ce mai făceau afacerile din România; Diamant plecase s-o aducă pe Perla. El era obosit... trist...

Îi făcu semn să se oprească; iar Grasu se opri. Şopti:

- Tu ce zici, Grasule? Să am încredere în el?

- ... Eu zic că e riscant să faci asta, înainte de finalul războiului şi lămurirea lucrurilor cu noul chinez din vest. Dar, dacă-l ţii sub supraveghere strictă, eu zic că ai putea să dormi liniştit noaptea. La urma urmei, familia ăluia e aici, în Aurari! Iar Diamant le-a dublat azi paza! Nu cred eu că Isamu e chiar aşa inconştient...

Aprobă... şi auzi clar pocnetul uşii. Tuşica lui se repezi să intre-n cadru şi-şi aranjă scurt baticul deranjat de goana pe care-o trăsese până acolo:

- Gata! Am venit!

- Sărut mâna, tuşico.

- Să creşti mare! Mă, fii atent la mine! Peste două cărţi, adică joia asta, o să fie agitaţie mare acolo, la tine. Da' tu n-o să fii afectat de ea. Da' o să te bucure, pentru că agitaţia asta o să apropie mult sfârşitul războiului.

Oof! Oftă greu... iar Perla zâmbi:

- Las' că-i bine aşa, să nu te afecteze pe tine! Mai lasă-i şi pe alţii să muncească! Tu stai acolo, la conac, şi supraveghează-i cum muncesc! Nu?

- Bine, tuşico; aşa am să fac.

- Şi fii atent, să nu-ţi scape ocazia! Cum îl prinzi pe-ăla în offside, trage-i-o!

Bufni în râs - că era teribilă...

- Aşa! Şi despre Ana poţi să fii foarte liniştit. Ea e liniştită, e veselă şi e departe de agitaţia de joi. E cu copiii. Sunt cu vorbe bune. Sunt bine. Soarta nu s-a schimbat - or să revină după terminarea războiului.

- Bine, tuşico. Aş vrea să te rog ceva...

- Spune!

- Aş vrea să-mi spui... Nu; lasă.

- Spune, mă!

- Mai bine nu. Uneori, nu-i bine să ştii chiar tot viitorul...

- ... Cum vrei tu, Ştefane! Când vrei, îmi zici ce vrei să afli. Şi eu îţi întind cărţile.

Aprobă şi se aplecă spre laptop:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Apăsă capacul şi stinse laptopul direct din spate. Gândul ăla îl indispusese teribil; gândul că fusese cât pe ce să-şi pună mătuşa să ghicească despre Ana şi bărbatul *barro*...

Trebuia să înveţe să se stăpânească. Şi să se auto-mobilizeze. Trebuia să gândească pozitiv. Atâta timp cât soarta nu se schimba iar ea era bine, el trebuia să-şi păstreze autocontrolul şi să se auto-cenzureze. O asemenea perlă ieşită din gura lui ar fi fost de toată jena! Dacă Ana ar fi aflat vreodată că prin mintea lui trecuseră asemenea gânduri...

Oare ea se gândea la el şi Rebeca? Oare se gândise vreodată la făcăleţ? Oare se întrebase vreodată în ce măsură el...

Nu - azi nu-şi putea păstra autocontrolul. Aşa că azi va înghiţi un Diazepam.

6 octombrie 2011 - joi

Ana-Maria

Prânzul se marina în frigider iar picii ei o aşteptau la lecţii. Aşa că ieşi din bucătărie... şi se opri. Şi se încruntă rău, fiindcă amândoi erau îmbrăcaţi în treninguri şi erau veseli de parcă se gândiseră toată dimineaţa la lecţia de aikido...

- Noi suntem gata!

- Numai că azi nu mergem la aikido.

Prinţesa se încruntă şi-şi încleştă maxilarele; Léon miorlăi, alintat nevoie-mare:

- Da' de ce?

- Aţi uitat că nu putem ieşi din casă săptămâna asta?

Prinţul se lovi cu palma peste frunte:

- Am uitat...

Florentina ridică imediat vocea:

- Da' tu ai ieşit ieri!

- Şi m-am întors după un sfert de oră, cu un laptop. Că de-aia ai văzut tu aseară "Albă ca zăpada"! Nu uita - săptămâna asta trebuie să stăm acasă.

Prinţesa făcu o piruetă scurtă şi reveni în camera lor. Dădu s-o urmeze, dar întrebarea lui Tasnim o opri:

- Păi, de ce? Ce s-a întâmplat?

Oof, fir-ar să fie! Azi, Sami era liber - şi bineînţeles că stătea pe canapea şi se uita la televizor! Şi bineînţeles că o să se supere când o să afle că ea fusese contactată de către oamenii soţului ei, iar lui nu se-nvrednicise să-i spună asta! Fir-ar să fie!

Oftă greu şi se aşeză pe canapea. Îi vedea pe amândoi; ei se uitau la ea, curioşi nevoie-mare...

- ... Marţi, telefonul meu a sunat. Am răspuns, iar unul dintre oamenii de încredere ai soţului meu mi-a turuit în 30 de secunde tot ce am de făcut ca să fim în siguranţă.

Tasnim înflorise toată; Sami nu-şi schimbase mimica feţei. Continuă deci:

- Mi-a spus că aici sunt în siguranţă. Mi-a spus să nu-mi mai opresc telefonul.

Degetul lui Sami se ridică prompt:

- Deci te-au găsit mai demult!

- Nu; am schimbat eu foarte multe numere de telefon "de unică folosinţă". Şi era şi foarte emoţionat...

Îi smulsese un zâmbet; se grăbi să continue:

- A spus să stăm în casă, pentru că săptămâna asta se vor întâmpla lucruri importante "pe front". Şi-a mai spus să stric laptopul.

Tasnim se repezi cu concluzia:

- Deci te-a găsit după IP.

Aprobă şi zâmbi:

- De-aia am cumpărat alt laptop.

- Evident. A spus cumva ceva despre întoarcerea ta acasă?

- Nu. A spus "stai acolo cuminte, că eşti în siguranţă".

- Deci mai stai la noi! Ce bine!

- O să încerc să stau până în decembrie...

Sora lui Sami se ridică:

- Atunci sună-l pe *shihan* şi învoieşte copiii de la lecţia de azi. De unde-l suni - de pe ce telefon?

Ridică scurt din umeri, aşa că o văzu repezindu-se spre scări:

- Sună-l de pe-al meu! Stai, că îl aduc acum!

Îl aducea acum... Sami nu spunea nimic... Nici ea nu spunea nimic. Se uitau amândoi la televizor - de parcă era ceva îngrozitor de interesant de văzut acolo! Se gândeau amândoi...

Habar n-avea la ce se gândea omul ăsta. Dar ea una se gândea la el - la medicul Sami Fakhouri. Se gândea că, atunci când acceptase să se mute la ei, îşi pusese în minte să-i ajute. Pe amândoi. Faţă de Tasnim, îşi ducea cu brio sarcina la îndeplinire; sora lui Sami slăbea în continuare şi începuse să folosească corect limba franceza. Faţă de Sami, însă, simţea că lucrurile stagnează. Partea cu poezia mersese bine... un timp. Partea cu plimbarea la braţul lui mergea bine în continuare - dar...

Îi era frică să meargă mai departe. Poate la următorul control, să-l roage să atingă şi el Fluturaşul! Îi era frică să nu descopere că el înţelegea altceva! Îi era frică să nu descopere că el spera - şi că invitaţia ei "îi dădea aripi"! Îi era frică să nu panicheze copiii! Îi era frică să nu-l înfurie îndeajuns de mult ca s-o dea afară...

Trebuia să se gândească bine la asta. "Tratarea" lui Sami era ca mersul pe frânghie deasupra cascadei Niagara. Mulţi temerari - foarte puţini învingători...

Sami

Deci o găsiseră. Contele îşi găsise soţia - şi-i transmisese să stea cuminte în ascunzătoare, cât îl învingea el pe chinez. Nu se îndoia că, în clipa când va avea certitudinea că îşi învinsese duşmanul, acel bărbat se va urca în primul mijloc de transport disponibil şi va porni spre Nantes, spre familia lui...

Ana o să plece în maximum două săptămâni. Acum, că o găsise, contele o să grăbească lucrurile. O să-l stârnească pe chinez, ca să poată să-l atace şi să-l învingă - ca să poată să pornească odată spre Nantes! Ana le arătase lor fotografii vechi de cinci ani; iar dacă în urmă cu cinci ani oamenii ăştia doi emanaseră atâta dragoste...

Ana o să plece...

La urma urmei, el o lăsase baltă! Nu? Parcă aşa-şi amintea! Şi totuşi, îi părea rău că pleacă. Deşi plecarea din casa lui îi făcea ei foarte mult bine. Îi părea rău că pleacă...

Mai avea vreun sens să dea atenţie gândului că bărbatul cu ochi verzi o să grăbească lucrurile, iar chinezul va avea o şansă să câştige? Probabil că nu; pentru că femeia care pregătea o *patata harra* delicioasă şi *Lahme Meshwe* "ca la carte" era bogată; şi era unica moştenitoare a averii contelui. Oamenii contelui n-or s-o lase să se retragă din afaceri; or s-o ia şi-or s-o ducă înapoi, la ea acasă. Unde probabil că or s-o ţină preocupată cu copiii, în lux şi bunăstare şi atmosferă plăcută şi deplină siguranţă, ca să nu rămână ei fără afacerile alea bănoase...

Începând de mâine probabil, o putea pierde oricând...

Tasnim îi adusese telefonul; Ana forma numărul. El refuza să privească altceva decât televizorul. El se gândea...

El se gândea, totuşi, la varianta cu chinezul câştigător. Era ciudat, pentru că o lăsase baltă...

Nu; nu era pregătit pentru asta. Nu era pregătit pentru gândul finalului războiului dintre contele cu ochi verzi şi chinezul mafiot. Nu era pregătit s-o piardă! Nu era pregătit nici să-i spună...

Nu era pregătit să ia o decizie în privinţa lui. El era problema; iar el nu era pregătit. El nu ştia ce să facă, ce să creadă... Dacă să facă sau să creadă ceva...

Isamu

Telefonul începu să piuie. Îl luă şi ridică mirat sprâncenele: Piao? Păi ce-i venise, de-l suna? Până acum urcase scările şi intrase în birou - că doar ţinea uşa aia larg deschisă! În fine! Apăsă butonul verde:

- Da.

- Jun Chèn tocmai a intrat în cartierul Californie.

Poftim?

- Are o suită de 12 maşini, din care zece sunt dube. Mi s-a spus că e furios.

Aha! Se ridică şi ieşi din birou. Şi, prevăzător din fire, trase uşa

după el:

- Anunţă-l pe Claude. Să strângă oamenii - că suntem în alarmă.

Coborî la parter şi intră în bucătărie:

- O să vă rog să veniţi cu mine.

Amândouă erau mirate; dar îl urmau. Le indică să urce la etaj şi-i răspunse lui Claude:

- Da.

- Piao mi-a spus

- Jun Chèn încearcă să ne ia cu asalt. Sigilează vila şi postează oamenii în jurul ei. Cinci dintre ei pune-i în faţa porţii. Trageţi fără somaţie în orice persoană care încearcă să pătrundă neautorizat pe proprietatea contelui.

- Am înţeles.

- Indiferent ce îţi va cere să faci, spune-i că ai nevoie de aprobarea mea. Şi-atât.

Emilie se oprise lângă uşa biroului; o prinse pe Isabelle de braţ şi-i arătă să urce la etajul doi. Bucătăreasa o urma...

Se gândise mult la planul ăsta; se gândise ore în şir la ceea ce va avea el de făcut atunci când Jun Chèn va încerca să cucerească vila regelui. Planul era limpede; şi avea şanse de reuşită. În privinţa lor, a fetelor, avusese două variante - fie le evacua într-un BMW, prin garaj, fie le ascundea în vilă. Decisese să nu le evacueze - pentru că fratele lui era vulpe bătrână şi cu siguranţă va ataca din două părţi! Adică va asigura tot perimetrul gardului! Aici, în vila contelui, Isabelle şi Emilie erau în siguranţă; dar odată ieşite pe domeniul public al oraşului Cannes...

Şi cum Isabelle era următoarea pe lista după care înţelegea fratele lui să-i facă rău lui Ştefan, scoase cheile din buzunar şi descuie dormitorul regelui. Amândouă erau albe ca hârtia... Le făcu semn să intre; şi-apoi le împinse înăuntru, fiindcă nici una dintre ele nu era convinsă că trebuiau să intre "în casa contelui". Le conduse deci până la pat, ridică cearceaful şi apăsă butonul. Şi le pofti, din scurt, să se ascundă.

... Nu aveau nevoie de cuvinte. Îi auziseră conversaţia telefonică şi înţeleseseră. Dar el simţea totuşi că nu era bine să tacă mâlc faţă de ele; aşa că şopti:

- Vă încui aici şi mă duc să văd ce se-ntâmplă la poartă. Dacă Jun nu pricepe de vorbă bună, voi chema poliţia. În orice caz - în vilă nu va intra aşa uşor. Eu o să-i spun, oricum, că ştiam de vizita lui; şi v-am mutat într-o locaţie sigură, încă de ieri. Dacă însă nu mă crede, dacă omoară toţi bodyguarzii, dacă intră în vilă, dacă ajunge cu investigaţia la etajul doi... Să nu scoateţi un sunet. Nimic! Să nu vă daţi de gol!

Nici una nu răspundea... Re-apăsă butonul, aranjă cearceaful şi se grăbi să iasă. Şi încuie uşa.

Şi-acum, să se ducă să se lupte cu Jun!

Gata - îi suna mobilul. Cine era?... Jun, desigur! Probabil că ajunsese la poartă şi voia să se invite în vizită! Nu-i răspunse. Cobora treptele...

Obloanele erau închise; Piao aprinsese luminile şi îl aştepta în dreptul canapelei. Îşi pusese pistolul la brâu, în faţă. Ostentativ. Acum îşi dădu seama că şi lui i-ar fi prins bine o "sperietoare" de-aia; numai că apariţia armei în posesia fratelui mai mic l-ar fi înfuriat rău pe fratele mai mare. Aşa că se va baza pe ei - bodyguarzii lui. Ai lor. Fetele erau sus...

Arătă spre propriul telefon, care suna, şi încercă să-şi păstreze tonul calm:

- Dă-i un mesaj lui Claude. Spune-i că îl sun imediat pe dl Fournier. Să reziste măcar zece minute.

Se întreba dacă să iasă în curte, sau să stea în casă. Chestia asta cu statul în casă putea semăna a laşitate; dar ieşitul în curte putea fi sinuciderea. Adică uciderea tuturor, inclusiv a celor două femei de la etajul doi. Aşa că o să stea în casă! La urma urmei, nu simţea nevoia să fie erou. Nu era musai să-l fotografieze serviciile franceze sosind vajnic la poartă, cu pieptul dezgolit în bătaia gloanţelor...

... Gata - nu mai suna. Se folosi de momentul de respiro şi accesă agenda telefonului. Dl Fournier o să se grăbească să trimită maşinile, agenţii...

Oare ce mai făcea acum dl Gaboraş? Oare ştia ce se întâmpla la Cannes? Probabil că da - şefii lui "aprobaseră" staţionarea dubelor în capetele străzii! Deci şi contele ştia... Iar dacă dl Gaboraş omitea chestia asta, Ştefan va calcula instantaneu faptul că chinezul se descurcase singur - şi nu ceruse ajutorul Externelor române, sau al Chinei.

Bun!

Ştefan

Privea propriul ecran. Încerca să se concentreze la tabele - dar n-avea nici o şansă să şi reuşească. Se întreba ce se putea întâmpla dacă nu calculase bine...

În urmă cu fix 15 minute, Aleodor întrerupsese "raportul" Rebecăi şi îl anunţase că Jun Chèn aterizase la Cannes - şi că fusese aşteptat pe pistă. În cele 10 dube erau îndesaţi foarte mulţi chinezi mici şi răi şi cu automatele de gât, cum spunea Ana. Jun urcase într-un Mercedes, alături de "comitetul de bună primire", şi pornise cu aplomb spre Avenue du Roi Albert - adică spre vila contelui care se încăpăţâna să nu moară. Luase măsuri şi dăduse un singur telefon; iar de zece minute, "curăţenia" lui împânzise zona vilei. De cinci minute, Aleodor vorbea la telefon cu Moreau - adică asculta şi spunea *oui*, când şi când. Era ciudat aranjamentul ăsta - fiindcă spionul lui era cu un etaj mai jos decât francezul. Şi totuşi, Moreau îl sunase pe Aleodor - nu pe el, cel cu care bătuse palma. Ciudat...

Oricum, chinezul ajunsese la vilă... probabil! Nu făcea foarte mult de la aeroport, până la el. La condiţiile de trafic din Cannes, cam un sfert de oră făcea... Dar îl putea încetini coada de maşini. Jun nu obişnuise să umble aşa, "cometă". Oamenii lui nu ştiau cum se face organizarea cozii cometei - şi se puteau "împiedica", mai ales la semafoare. Îi venea să râdă când se gândea că stilul implementat de regele aurarilor, cel de-a umbla cu suită numeroasă, devenise un *must have* pentru chinezul ofticos care ştia că are zilele de şefie numărate... Rebeca zâmbi slab şi şopti:

- Şefule, vino să vezi!

Serios? Îl chemau şi pe el? Ce drăguţ din partea lor! Ia să vadă el ce produsese Părintele după cinci minute de apăsat tastele conform cu indicaţiile lui Moreau...

Ia uite ce produsese Părintele...

Pe monitorul lui Aleodor vedea şase ecrane mici - de la şase camere de supraveghere a traficului. Una era aţintită chiar asupra porţii vilei! Aşa era încă de când decisese să cumpere vila! Camera aia, împreună cu celelalte cinci, filmaseră ani de zile poarta şi casa; acum filmau casa şi curtea şi... cârnatul de dube. Chinezii mici şi răi nu coborâseră din maşini. Iar camera din faţa vilei lui îi arăta două Mercedesuri negre, poarta închisă, şase băieţi de la pază în poziţie "regulamentară", pe Claude în spatele lor... patru chinezi în costume aliniaţi frumos lângă Mercedesuri... Şi pe Jun, mărşăluind în stradă printre "trupele la costum" şi vorbind la telefon. Deşi era extrem de furios, părea că vorbeşte normal... Interesant!

Aleodor lăsă telefonul pe birou şi ridică privirea spre el, în romanes:

- Zice că a încercat să intre, pe motiv că a venit în vizită la Isamu, dar Claude l-a refuzat. Atunci l-a sunat pe Isamu, care n-a răspuns. La un minut după apelul ăla, Isamu l-a sunat pe Emilien Fournier pe mobil şi i-a spus că Jun Chèn încearcă să pătrundă pe proprietatea ta fără autorizaţie. L-a rugat să trimită câteva echipaje - ceea ce Fournier a şi făcut. Numai că sunt prinse în trafic, undeva la baza dealului...

- Le-a prins Moreau în trafic. Oamenii tăi ce zic?

- Zic că, momentan, chinezii ăia periculoşi n-au coborât din dube; dar, dacă coboară, or să ia măsuri.

- Rebeco, sună-l pe Jean; în clipa când chinezii periculoşi coboară din dube, să scoată băieţii din ascunziş. Şi să evite pe cât posibil să se-mpuşte pe-acolo - dar dacă-i musai să facă balamuc, să-l facă cu roşu.

Mâna îi porni involuntar - iar degetul arătă spre Jun, care tocmai

începuse să urle la telefon...

Isamu

Telefonul reîncepu să sune. Tot Jun. Acum apăsă butonul verde şi răspunse, calm, în chineză:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Spune-i lui Claude să deschidă poarta.
- Poftim?
- Sunt la poartă, iar Claude nu mă lasă să intru.
- Aşa are ordin - să nu lase pe nimeni să intre.
- Hai - fii serios!
- Sunt foarte serios. Pe poarta aia nu mai intră decât anumite persoane. Iar tu nu te numeri printre ele.
- ... Ai grijă ce spui...
- Mă ameninţi degeaba. Am şi eu ordinele mele...

Tăcere... şi-apoi o replică "de derută":

- Dar nu înţeleg de ce! Nu vreau decât să discut cu tine!
- Spune - te ascult.
- Păi aşa... la telefon?
- Da. Te aud foarte bine. Spune.
- Şi mă ţii la poartă?
- Da.
- De ce, frăţioare? De ce? Când ştii prea bine că tot ceea ce am făcut, am făcut pentru tine!
- Mă bucur că ai spus asta, pentru că sunt unele aspecte pe care ar fi foarte bine să le lămurim. Ceea ce ai făcut, ai făcut pentru tine. Ai vrut să-l distrugi pe Ştefan pentru că îţi stătea pe nervi. Pentru că era liber, fericit şi-i mergea de minune. Ca principală motivaţie, ai găsit postul peste Europa de Est. Ştiai că n-aveam nici o şansă; m-ai împins totuşi înainte, calculând că eu voi fi refuzat, dar Ştefan va dispare iar eu voi rămâne cu afacerile lui - care se vor calcula în raportările tale. Iar în privinţa lui "frăţioare", tu nu ai fost niciodată altceva decât "fratele cel mare". Nu "mai mare" - "cel mare". Noi doi n-am avut niciodată nimic altceva în comun, decât părinţii. Iar din momentul în care ai lovit-o pe dna Ionescu cu

Jun începu să urle:

- Deschide poarta asta odată!

Îşi reluă fraza:

- Din momentul în care ai lovit-o
- Taci din gură şi deschide poarta!

Prea bine! Reluă, în franceză:

- Din momentul în care ai lovit-o pe dna Ionescu cu telescopica în ceafă, nu te-am mai considerat fratele meu. Deloc.

Fratele lui răsufla greu - şi era, probabil, în pragul comoţiei cerebrale... Puse punctul final:

- Du-te la treburile tale. Eu nu mai sunt fratele tău. Iar aici nu mai eşti binevenit.

Apăsă butonul roşu şi zâmbi, amuzat de obrajii vişinii ai lui Piao:

- Îţi dai seama câte urechi au auzit viitoarea mea declaraţie?

Chinezul lui aproba, mut şi panicat rău... Mobilul lui Piao începu să piuie.

- Da... Da... Bine; mă anunţi.

Tânărul ridică privirea spre el:

- Maşinile de poliţie tocmai au intrat pe Avenue du Roi Albert şi vin "lansat", cu girofarele în funcţiune.

Aproba, zâmbind în continuare, amuzat... Telefonul lui reîncepea să sune, dar el nu mai era dispus să răspundă... Piao asculta vocea subţirică... Interfonul piuia acum în acelaşi timp cu telefonul lui...

Gata - Piao răsuflase uşurat. Adică Jun pleca. Minunat! Acum, problema era să plece de tot! Adică să nu se ducă până-n vârf, să-şi ducă oamenii să ia prânzul în oraş, după care să se întoarcă aici - diseară sau la noapte!

- Anunţă-i pe băieţi că rămân în alertă încă 48 de ore.

Piao se grăbea să transmită ordinul... El se pregătea să dea ochii cu dl Fournier personal...

Ştefan

Ceea ce vedea îi plăcea mult. Casa lui rămăsese închisă pentru Jun. Habar n-avea ce-i spusese Isamu fratelui lui - în orice caz, fusese eficient. Claude şi băieţii lui nu se clintiseră nici un milimetru. Jun mărşăluise, furios, şi după ce îi închisese Isamu în nas. Ştia sigur că Isamu îi închisese; chinezul se uitase la propriul ecran, după care bombănise ceva şi apăsase butoanele. Şi apoi nu mai spusese nimic - se dusese şi apăsase interfonul. După care chinezii intraseră în alertă - unul dintre ei răspunsese la telefon şi alergase la Jun. Care re-apăsase butonul interfonului şi apoi şi pe cel al mobilului - şi se dusese la Mercedes. Adică renunţase. Cârnatul de maşini pornise în viteză...

... Era linişte acum în faţa vilei lui. Claude vorbea la telefon; cele cinci costume negre nu se clinteau din faţa porţii. Îi plăcea mult ce vedea! Atât de mult, încât se abţinea cu greu să nu le dea o primă! Îşi făcuseră datoria - pentru care primeau un salariu cu 20% mai mare decât cel al colegilor lor. Aşa negociase cu firma de pază; el impusese procentul ăla, pe care-l achita Isamu prompt din încasările SAF Consulting...

Aleodor oftă scurt:

- În zece minute primim transcriptul discuţiei dintre chinezi.
- Tradus, sper!
- De-aia mai durează zece minute - ca să-l traducă!

Şi ia uite şi maşinile poliţiei! Bufni în râs:

- Vă amintiţi seria de filme "Taxi"?

Aleodor aproba şi râdea; Rebeca nu prea apucase să se uite la filme, dar bănuia că era vorba despre imaginea aia "generică" a poliţiştilor care apar, de obicei, ultimii - şi cam târziu... El nu prea mai râdea, pentru că dl. Emilien Fournier, şeful poliţiei din Cannes, venise personal să dezamorseze situaţia...

Dl Fournier vorbise la interfon 10 secunde; după care se apropiase de poartă, iar Claude se grăbise să-i iasă în întâmpinare. Discutau; probabil că poliţistul întreba iar bodyguardul spunea "Nu ştiu, de unde am stat eu nu s-a văzut"... sau "Nu ştiu, n-am auzit decât nişte răcnete în chineză"...

Şi ia uite-l şi pe Isamu! Venea în fugă. Era îmbrăcat în costumul alb... Iar imaginea aia îi amintea... mereu... Isamu scotea actele, Fournier spunea ceva... Isamu ieşea, poarta se închidea imediat în spatele lui... Îşi strângeau mâinile... Discutau... Discutau paşnic. Probabil că Moreau o să-i trimită şi interceptarea discuţiei lor. Nu asta era problema lui acum! El avea altă problemă! El avea războiul...

Începuse luna octombrie. Chinezul cel nou îşi primise ordinele, îşi făcuse "stagiatura" cu Cheng, venise la Nisa şi începuse să preia afacerile. În maximum o lună, Jun scăpa. Şi cum nu trebuia să-l lase să-i scape, el trebuia...

Fournier îşi strângea din nou mâna cu Isamu. Chinezul lui nu se grăbea să revină în curte; poliţistul, în schimb, urca pe bancheta din spate... Maşinile de poliţie plecau, încet şi fără nino-nino...

Şi ia uite că nu plecau toate! Măi, să fie! Două maşini rămâneau acolo, lângă poartă! Chestia asta îl lăsase cu gura căscată...

O să-şi spună că Jun se dusese azi s-o omoare pe Isabelle - iar Isamu se ţinuse de cuvânt şi-o protejase. Mai mult de-atât, nu voia să se gândească. Nu acum. Şi nu la chinezul ăla!

Se grăbi să se aşeze şi începu un mail nou. Către Rebeca...

Spune-i să-i spună lui Trahanache că Joiţica a luat-o razna.

Send. Se aplecă şi-o privi lung... Ea se concentra chiar acum asupra propriului ecran... Aleodor sparse tăcerea:

- Am primit conversaţia chinezilor. În zece minute primim şi înregistrarea audio a discuţiei cu poliţistul.

Aprobă şi se ridică - înainte de orice, trebuia să facă ceva! Un lucru extrem de important! Ieşi... Aha! Fluieră scurt, iar băiatul de la curăţenie o rupse la fugă spre el.

- Dă-mi telefonul.

Se conforma. Scoase mobilul şi căută numărul acela "special" al Isabellei... Suna... Isabelle răspunse destul de... şters:

- Alo?
- Bună, Isabelle.
- ... Dle conte?
- Da; eu sunt.

Na - că iar începuse să plângă!

- Sunteţi bine amândouă, da?
- ... Da...
- Ce s-a întâmplat? De ce plângi?
- ... Tocmai am ieşit din ascunzătoare... Ne-am speriat rău...
- Aţi fost în ascunzătoare?
- ... Da, la etajul doi...

Deci le băgase sub pat. Bun!

- Şi cum spui că aţi ieşit de-acolo, deduc că totul e bine. Da?
- ... Da.
- Bun. Puteţi să staţi liniştite: pericolul a trecut. Sunteţi în siguranţă acolo. Dacă se întâmplă ceva, te contactez eu.
- Da.

Apăsă butonul roşu şi-i returnă telefonul. Şi se găsi, brusc, fără preocupare...

Ba nu! Avea o grămadă de treburi! Întâi şi-ntâi, trebuia să afle ce vorbiseră chinezii. Apoi, trebuia să afle ce vorbise chinezul lui cu Fournier. Şi-apoi, trebuia să joace rolul contelui învingător care n-avea nici o emoţie apropo de bunul mers al propriei vieţi - adică trebuia să se ducă să facă nişte caşcaval! Trebuia să fie văzut la o terasă, cu băieţii lui sau ai altui afacerist, vesel şi destins şi plin de viaţă...

De ce-i tot spunea "chinezul lui"?

Diamant

Privea lung ecranul...

Mail-ul plecase de la Ştefan - Raina nu-i scrisese un mail nou, ci îi dăduse forward. Ştefan spusese ***"Spune-i să-i spună lui Trahanache că Joiţica a luat-o razna"***. Raina lui scrisese ***"Spune-i lui Trahanache că Joiţica a luat-o razna"***. Şi-atât; fără alte cuvinte, fără alte indicaţii...

Deci chinezu' ăl mare călcase pe bec! Habar n-avea ce făcuse ăla; da' important era că făcuse! Şi că-i dăduse lui Ştefan motiv să riposteze! Ce bine!

Primise parola. OK-ul. Acum, trebuia să-i spună lui Trahanache ce tâmpenii făcea Joiţica lui. Buun!

Se ridică şi se apropie de fereastră. Era animat orăşelul lor; aşa era în fiecare zi, înaintea prânzului. Oamenii aveau treabă. Se vizitau, sau se duceau la magazin, sau la şcoală... Ridică privirea spre brad. Măicuţăă, ce mare se făcea bradul ăla! Şi-i mergea de mama focului, cum se spune! Privirea lui urca - şi simţea cum lăsa capul pe spate...

Bradul ăla era simbolul lor - al şatrei lor, al neamului lor, al... Al lor. Bradul ăla creştea "ca-n filme" - semn că şi ei vor avansa... Adică vor câştiga războiul, aşa că vor avansa... Oftă greu şi şopti:

- Doamne! Nu-mi da tărie să-i răpesc copiii! Dă-mi tărie să mă abţin şi să nu-i omor!

Că dacă-i omora ăluia copiii, mureau toţi! Lua foc orăşelul! Exact în rădăcina bradului ăluia arunca China cu rachete sol-sol! Situaţia era sensibilă rău! Şi avea emoţii, pentru că începuse să-i meargă bine-n dragoste şi-asta însemna că în alte privinţe o să-i meargă rău...

Reveni la birou şi trase agenda. Îşi notase unele idei; trebuia să le ordoneze logic şi să pună la punct planul ăla extrem de riscant, extrem de exact şi precis, a cărui ratare arunca în aer tot orăşelul...

În agendă îşi notase câteva idei. Prima se referea la studierea raportului şi extragerea programului copiilor. Pe baza lui, urma să-i transmită ordine exacte lui Cristi. Amiralul începuse să bănuiască, probabil, cam care era "interesul"; în ultimele două rapoarte, plecarea şi venirea de la şcoală fuseseră foarte bine documentate! Iar ieri aflase aproape totul - corpul de clădire, orele, sălile prin care se perindau copiii ăluia! Reuşise împieliţatul să bage o femeie de serviciu în şcoala aia foarte strictă, foarte asigurată, foarte privată...

O altă idee era să-l pună pe Cristi Amiralu' să comande o maşină identică cu Mercedesul lui Jun. Cu numere identice, desigur! Furată, desigur! El urma să-i trimită, din România, un chinez muritor de foame - care era dispus să şofeze un sfert de oră ca să încaseze 10.000 de euro, plus transport, cazare şi mâncare. La aşa sumă şi aşa foamete şi salarii mici, o să-i ia câteva zile bune preselecţia...

O altă idee era să trimită un băiat cu un mesaj, la bulibaşa şatrei Safirei. Nu putea să-l contacteze personal; o să-i scrie deci un bilet... la calculator, desigur... Iar ca să-i scrie biletul ăla, trebuia să studieze bine harta şi să găsească locul ideal pentru marea confruntare. Trebuia să fie undeva "la cocoţeni". Să nu se poată ajunge acolo decât cu 4X4 sau elicopterul. Trebuia să transporte acolo "butaforia" - corturile "pentru filmări" şi toate celelalte. Pe lângă toate astea, trebuia să se ocupe de Aurari şi de afaceri...

Trebuia să-l sune pe Grasu. Suna...

- Da!
- Cum te simţi?
- Binişor. Adică bine. De ce?
- Hai la mine, la primărie. Ia-ţi toate cele şi hai - că avem treabă.
- Uite-acu' pornesc!

Bun! Grasu o să fie "factorul limitativ" - o să-l tempereze. Ştia mie-n sută că o să încerce să facă show complet, să perfecţioneze absolut totul... Şi nu trebuia să fie prea tipicar. Trebuia să pară totul firesc, natural, ca să nu se prindă prostu' ăla...

Reveni spre ecran - şi revăzu mail-ul ei. Zâmbi... şi apăsă Reply:

OK, o să-i spun. Pe urmă trec prin Bucureşti. Şi pe la sere. Dacă ai inspiraţie, să-mi zici!

Send... Buun! Conform cu proverbialul "Nici o masă fără peşte", el nu-i trimitea Rainei lui nici un mail fără aluzie! Ca să nu uite că e iubită! Se îndoia că ea avea timp să stea aşa ca el, la birou, să se uite la filmările lor din Aurari şi să viseze cu ochii deschişi...

Şi-acum avea o cu totul altă dispoziţie pentru planul ăla! Şi altă inspiraţie! Înhăţă pixul şi se apucă să scrie, ca să nu-şi uite ideea...

Ştefan

Privea tavanul. Azi n-o mai privea pe ea. Nu era supărat pe ea; dar aşa, pur şi simplu...

Diamant se implicase foarte-foarte tare în "Operaţiunea Ouţele". Aşa o denumise - iar el nu-l contrazisese. Îl implicase şi pe Grasu; simţea, în planul ăla, temperamentul precaut şi veşnic îndoit al Grasului lui. Aşa, per total, planul era bun. Hollywood-ian. Era însă tot ce se putea face, în condiţiile în care măsurile de siguranţă pe care trebuiau să le treacă ei fuseseră gândite şi implementate de Cheng! Singurul moment prielnic pentru operaţiunea aia era plecarea de la şcoală. Ideea cu maşina identică era bună. Ideea cu şoferul chinez era bună. Băieţii lui n-or să aibă probleme cu împiedicarea maşinii "originale" în trafic, aşa că...

Aşa că "or să salte" copiii; or să-i ducă la primul aeroport, unde-or să-i îmbarce într-un avion privat. Încă nu ştia care; Diamant îl asigurase că aia "nu era o problemă". În fine - el ştia... Avionul va ateriza în România, pe aerodromul privat de la Măgura. Aproape de Sibiu. De acolo, un elicopter îi va duce în mijlocul pădurii. Între Cisnădie şi Lacul Tocile era un pâlc de pădure. Exact în mijlocul lui era o poieniţă lungă şi îngustă. Acolo o să fie "şatra". Acolo or să-i aştepte "actorii". Acolo va trebui să ajungă şi el - o să vină elicopterul aici, în curtea conacului, iar el o să trebuiască să urce la bord şi să pără-

sească teritoriul Franţei fără să se gândească la familia lui... La faptul că Isamu ştia unde era familia lui - şi putea acţiona tocmai atunci...

Vărul lui îl întrebase azi cât să scrie în documente. Va face două hârtii cu Jun; una, donaţie pentru Raina Consulting, pentru demolarea cazinoului şi construirea unui modern centru de afaceri. A doua se va numi "fond de dezvoltare, la dispoziţia dlui Stefan Ionesco". Ăia vor rămâne banii lui Jun. Atâta timp cât Jun îşi va vedea de treburile lui, banii ăia vor rămâne ai lui. Imediat cum "călca pe bec", banii se mutau... Diamant se gândise şi la transferul bancar - îşi trecuse în plan, la capitolul "lucruri absolut indispensabile", un generator de curent şi o antenă de emisie-recepţie. Deşi era foarte posibil să aibă semnal şi acolo, în pădure! Nu era Himalaya; era "buza" Carpaţilor. Iar actele se vor semna în biroul din Aurari, nu în mijlocul şatrei. Dar vărul lui abia aştepta să-l vadă pe chinezul ăla învins; aşa că punea mult, foarte mult suflet...

Dacă ar fi fost şi ei aici... Doamne, cât de liniştit ar fi fost, să-i ştie aici! Dar...

Îi răspunsese scurt lui Diamant. Un "Bine" sec confirmase planul hollywood-ian. O să i-l "dreagă" mâine. Pur şi simplu, nu se putea concentra la asta! Nu avea stare pentru asta! Nu-i stătea mintea la planul ăla! Se simţea trist, pustiit...

N-o putea privi pe ea; aşa că se ridică, îşi luă cuţitul şi se mută la masă: avea treabă acum. Trebuia să-şi ascută bine cuţitul...

Era trist şi pustiit. Şi-l năpădiseră amintirile. În minte îi revenise momentul sosirii ei la Cannes. Primul lor mic-dejun împreună. El recunoscuse, cinstit şi corect, că îi era frică să n-o vadă fugind de lumea lui. Iar ea îl cuprinsese cu braţele şi îi spusese...

Trecea încet cu piatra peste lamă...

"Nu voi fugi niciodată de lucruri, ci de oameni. N-ai nevoie de seif; nici de cătuşele de anul trecut. Nu trebuie decât să mă ţii de mână." Parcă-i auzea vocea acolo, în mintea lui...

El n-o ţinuse de mână, în aprilie; îi transmisese să fugă - şi-apoi se lăsase tras de lângă ea şi salvat... Şi apoi întinsese mâna spre ea; dar ea nu venise... Ea se ascundea, acum, la omul *barro*; şi se întreba azi, aici, acum, în ce măsură mai voia Ana să se întoarcă lângă el! După ce dăduse drumul mâinii ei...

O să ascută cuţitul şi-o să plece la război. Şi-o să câştige totul. După care se va duce din nou în Nantes şi-o va aduce alături de el. Nu putea trăi fără ea. Nu se va putea opri din căutarea ei! Nu va putea accepta gândul că ea voise să plece...

Nu. Ana îl iubea. Ana voia să se întoarcă la el. Aşa că el o să câştige războiul, o să avanseze... şi o s-o ţină din nou de mână.

Trecea încet cu piatra peste lamă...

7 octombrie 2011 - vineri

Diamant

Viaţa lui era teribilă! Era perfectă! Viaţa lui era un vis...

Avea scaunul rezervat la masa de lângă masa lui Ştoacă. Dacă se lăsa un pic pe spate, îi şuşotea secrete la ureche! Mai central de-atât, nu se putea! Iar Ştoacă "era pe val" - totul în jurul lui ilustra din plin asta. Făina aia a-ntâia pe care i-o aducea Ştefan "de la ea de-acasă" îi dăduse aşa un şut uriaş în afaceri, că el, vărul regelui, fusese invitat cam cu de-a sila la botezul ăsta! Naşu' lu' ăl mai proaspăt creştinat băiat de cămătar din România trimisese o super-damă, într-o super-limuzină, să-i aducă invitaţia aurită! Tot orăşelul se uitase la ea, când coborâse din plăcinta aia de nouă metri şi se unduise lasciv peste podeţ, cu plicul în mână...

Şi iată-l la Million Dollars. Seară exclusivistă. Cârciumă plină-ochi. Manelişti de soi. Super-botez. Super-invitaţi. Super-dansator - el, nu ceilalţi! El jucase de-i sfârâiseră călcâiele, din clipa în care intrase şi "până-n prezent inclusiv" - şi calcula chiar acum câte şuturi în fund o să-i aplice Ştefan cu prima ocazie când se vedeau! Nu de alta, dar el încă avea "interzis" în Bucureşti! Iar vestea despre botez şi filmările care se făceau acum aici or să ajungă la vărul lui înaintea oricărei alte explicaţii! Până o să apuce el să-i spună că Ştoacă insistase, că el venise azi aici ca să vorbească personal cu Florin apropo de filmarea de mâine, din Aurari...

Mm, ce bine se simţea! Ce de june singurele adusese naşu' mare acolo! Şi toate se unduiau prin preajma lui! Holteii zăceau la mese; el juca înconjurat de june...

Cu un pam-pam aproape dramatic, melodia se încheie. Sorinel poftea lumea la mese, pentru că se aducea o gustare... Juna din dreapta se grăbi să se apropie de el:

- Diamante, tu eşti un dansator desăvârşit!

O cuprinse tandru cu braţul de talie şi-i şopti la ureche:

- Şi-un familist convins, şi-un îndrăgostit incurabil...

Ea râdea, el râdea... ea pornea spre masa ei, el se ducea spre scaunul lui...

Gustarea asta nu venea singură. Adică el avea o porţie "mai cu moţ". Titel îl aştepta, aşezat comod... Se aşeză şi oftă greu:

- Hai noroc!

Îşi strânseră mâinile iar Titel începu să râdă:

- Mă! Tu nu cumva mergi la petreceri ca la sală?!

- Ca la aerobic, mă! Ss...

Îşi umplu paharul cu apă chioară şi-l dădu peste cap...

- Ce faci, mă?

- Uite, bine. Mă pregătesc să am o discuţie cu Florin - că mâine dau party în Aurari şi trebuie să punem la punct anumite lucruri!

- Aha! N-am ştiut...

"Normal - că pe tine nu te-am invitat!" Îl trecuse pe listă, dar Ştefan îi spusese că nu vrea să facă nici o corelaţie între consilierii lui şi cei ai lui Leonard. Aşa că tot el îl tăiase. Ghinion! Şi-aşa, n-avea nici o dispoziţie să facă party de-adevăratelea! Aşa, cu număr minim de invitaţi, o să filmeze melodii de-alea "adevărate", nu de-alea "cu bani şi duşmani". Parcă înţelegându-i tăcerea, Titel arătă scurt spre pahar:

- Nu - eu te întrebam ce faci...

- Beau apă. Bună. Sănătoasă. Spală rinichiul de nisip şi pietre.

Bărbatul de lângă el râdea; şi el râdea:

- Poţi să încerci! Să vezi că am dreptate!

- Bă, eu nu mă bag să-ncerc. Că dacă am vreo piatră şi pleacă de-acolo...

Titel scutura mâna a "frige"; scutura şi el, pentru că râdeau amândoi şi treceau la următorul subiect de conversaţie... Îl văzu trăgându-şi scaunul mai aproape de el; decise să-şi mai pună un pahar cu apă.

Titel aprindea o ţigară, sufla lung fumul... şi îl privea lung, serios:

- Şi ce mai face Ştefan?

Cu alte cuvinte... Nu. Zâmbi slab:

- E bine. Cu treburile. Nu prea trece pe-aici...

Ospătarul îi puse farfuria în faţă şi-l întrebă pe Titel dacă serveşte acolo gustarea. Titel negă şi reveni spre el. Îl privea lung, serios... OK - era evident că nu va scăpa de el aşa! O să-i dea... unele indicii, total lipsite de valoare practică:

- Munceşte mult. Face caşcaval. A primit lista de cumpărături şi trage tare!

- Tu ai văzut lista asta?

Aprobă cu capul, ştiind că gestul lui va smuci scurt nervii lui Titel spre punctul de rupere... Şi întinse mâna spre felia de pâine. Măiculiţă, ce de bunătăţuri avea acolo! Asta nu era farfurie - asta era ditamai platoul!

Mâna lui Titel se aşeză pe braţul lui:

- Şi poţi să-mi dai amănunte despre ea?

... La naiba! Omul ăsta chiar era îngrijorat! Şi-l lăsa să-i vadă îngrijorarea! Nu mai era vorba doar despre nişte aranjamente "de plan doi"; era vorba despre viitorul lui Titel. Adică despre viaţa lui Titel - că atunci când un consilier de aşa calibru decidea "să sară" în altă curte, sau îl azvârlea stăpânul peste gard...

Nu. Nu se va putea apuca de mâncat până nu scăpa de ăsta! Mm, ce belea picase pe capul lui! Dar, la urma urmei, trebuia să gândească constructiv! Dacă Ştefan nu-l va lua şi pe Titel printre consilieri, nu-l va putea numi pe el vice-rege! Aşa că porni unul dintre dispozitivele de bruiaj şi-l puse pe masă; după care îi făcu semn să se apropie foarte mult şi-i şopti, încetişor, la ureche:

- Strict secret, discret şi pentru informarea ta... Tu vei conduce tot ce ia Ştefan de la Leonard. Rebeca va face afaceri la conac, sprijinită de Aleodor. La Cannes se vor face afacerile cu China. Ceva îmi spune că Grasu se va întoarce la butoanele din România - alea vechi ale lui. Iar eu, după cum spune mama, o să avansez vice-rege. Asta dacă nu mă omoară ăştia între timp! Ori cu gloanţe, ori cu cătuşe-n *breaking news*...

Se trase înapoi pe scaunul lui şi "revizui" din ochi farfuria. Icrele păreau bine făcute; păreau o spumă de icre! Mirosul îmbietor îi făcuse taifun în gură... Titel îl prinse de maletă şi-l trase înapoi, la şuşotit:

- Eşti sigur?

- Da. Am avut şedinţă la conac - şi am discutat o parte din aranjamentul ăsta. Tu eşti sigur, Rebeca e sigură, Aleodor e sigur... Chestia cu Grasu şi cu mine e bănuiala mea; fiindcă şefu' nu ne-a menţionat, dar ştiu sigur că abia aşteaptă să-şi ia familia şi să intre-n concediu, la Cannes... Şi doar n-o să vă lase pe voi doi aşa, nesupravegheaţi, să vă faceţi de cap rău de tot! Nu?

Titel nu zicea nimic; dar îi dăduse drumul. Bun! Aparatul înapoi în buzunar, ca să ştie şi el că discuţia despre Ştefan se sfârşise... Reveni pe scaun - icrele alea or să se strice! Şi-l bătea rău dacă n-apuca să guste din ele! Alea erau icre "de concurs"! Iar el poftea rău la ele!

Apucă felia de pâine iar Titel se aplecă din nou:

- Tu mai stai la petrecerea asta?

- Păi mai stau - că după gustarea asta cică cântă Salam. Şi trebuie să aranjez cu el, pentru petrecerea mea de mâine.

- Cum vrei tu. Eu plec. Dacă vrei, hai cu mine la o crâşmă discretă!

Ete, fleoşc! Doar nu-şi închipuia că o să se retragă cu el, la pălăvrăgit despre planurile lui Ştefan în materie de afaceri! Încercă "să se dea" indignat de aşa propunere:

- Nu pot, Titele! M-a invitat naşu'!

- Bine.

Titel se ridică:

- Eu plec.

Mâna viitorului lui coleg se întinse spre el - adică spre masă. Mâna lui Titel plecă pe direcţia bună, dar îşi devie traiectoria - şi lovi paharul cu apă, care se răsturnă peste farfuria lui! Bă!

Sări în picioare - şi-şi examină scurt ţinuta! Doar nu-l "ruinase"! Că mai avea de jucat!

... Nu; nu-i ruinase imaginea publică. Gustarea lui, în schimb, "plutea" în apă de-aia plată, fără lămâie... Dă-o dracu de gustare - că-l avea pe Ştoacă la treij' de centimetri distanţă! Îi aducea Ştoacă o tonă de spumă de icre! Întinse mâna spre el şi bufni în râs:

- N-are a face! Stai liniştit!

"Şi-aşa, probabil că icrele se stricaseră! Acuşi mi-aduc băieţii unele proaspete!"

Titel râdea şi el şi-i strângea mâna încet, fără grabă:

- Acum stau foarte liniştit. Acum, că am rezolvat-o...

Acum, că o rezolvase, stătea foarte liniştit...

... Ameţise instantaneu! Păi...

"Ţine bine minte, Diamante! Niciodată să nu pui în gură mâncare sau băutură pe care n-ai desfăcut-o tu personal din punga originală. Că ăla care vrea să facă show te-mpuşcă; da' ăla care vrea să te omoare, te otrăveşte. Şi mori a doua zi, fără să ştii de ce-ai murit!"

... Uite-aşa îi spusese Ştefan acu' vreo opt anişori... pe vremea când fuseseră tineri şi nebuni şi uşor cam neatenţi cu ce băgau în gură...

Calculă situaţia dintr-o privire. Mesenii nu observaseră nimic - erau ocupaţi cu gustarea. Titel îi zâmbea larg, fericit că-i reuşise mişcarea cu paharul - şi calcula chiar acum câte plusuri primise pentru gestul ăla. El se învineţise instantaneu...

El realiza că Titel tocmai îl salvase...

Imaginea se înroşea uşurel în faţa ochilor lui...

Îi făcu lui Titel semn să iasă; primi însă o negare scurtă cu capul... şi-l văzu pornind agale spre stânga sălii. Spre masa lui. Iar în condiţiile astea...

În condiţiile astea, luă farfuria şi scurse mare parte din apă pe masă. După care se răsuci şi se pomeni chiar lângă Ştoacă. Naşul era vesel; înfuleca de zor şi asculta ce zicea femeia din stânga lui. Nu-l observase. Aşa că îi trase farfuria... şi-i puse farfuria lui în faţă:

- Voiai să mă trimiţi sus? Să mă avansezi pân' la cer?

Chipul bărbatului de lângă el se ridică imediat - iar Ştoacă se făcu instantaneu vineţiu:

- Ce vorbă-i asta, Diamante? Ce vrei să spui?

- Că mâncarea mea e "lucrată". Voiai să mă salţi la cer, ai?

Ştoacă nu părea să priceapă; el însă insista să aprobe. Da, mâncarea lui era "lucrată". Iar dacă nu era aşa, el o să pice extrem de rău...

Reuşi să se ferească în ultimul moment - naşul sărise în picioare şi azvârlise scaunul în spate, urlând:

- Bă! Taie muzica!

Îi făcea semne DJ-ului să oprească muzica - şi urla la el o serie de "tai-o", presărată prin înjurături şi ameninţări şi multe urări de bine... Muzica se opri. Iar Ştoacă continuă să urle:

- Încuiaţi uşile! Nimeni nu iese de-aici! Căpăţână, încuie uşile! Şi p'alea din spate! Toate uşile! Mişcă!

Se făcuse agitaţie în cele două puncte importante din sală - la ieşire şi la uşa dinspre bucătărie. Ştoacă privea lung mâncarea care mustea de apă... Gigi, tatăl băieţelului creştinat de Ştoacă, se grăbi să ajungă lângă el:

- Ce-i, naşule? Ce s-a întâmplat?

Aoleu! Nu - să nu-i zică! Ăsta nu era creştinat deloc! Să nu-i zică!

- Cineva a "lucrat" mâncarea lu' Diamant.

Reacţia lui Gigi fu promptă - nebunul scoase pistolul de la brâu şi-l ridică în aer:

- Nu iese nimeni! Staţi jos! Toată lumea stă jos! Să moară măicuţa mea dacă nu vă-mpuşc! Să nu mişte nimeni!

Iar băieţii lui Gigi se apropiau repede de el... Prinse braţul lui Ştoacă şi-l trase spre el:

- Auzi, naşule? Nu vrei tu să facem chestia asta undeva în spate? Să nu stricăm botezu' băiatului...

Da' de unde! Vorbise cu pereţii! Bărbatul îngustă scurt ochii:

- Tu de unde-ai ştiut?

- Am fost avertizat.

Ştoacă se gândea... Gigi era îndeajuns de furios ca să-şi gâfâie ordinele:

- Să vie toţi ospătarii şi bucătarii! Toţi aicea, în faţa mea! Adu-

naţi-i pă toţi!

Mm, ce furtună se iscase... Şi erau şi copii pe la mese... Păcat; mare păcat!

Băieţii lui Gigi "evacuau" bucătăria; Gigi îi dirija din ţeava pistolului şi din răcnete. El se simţea tare prost atunci când se gândea că ar fi putut să plece totuşi cu Titel şi să nu strice frumuseţe de petrecere... Ştoacă îl apucă de braţ şi-l trase spre Gigi - şi spre potenţialii lui ucigaşi. Îi privea lung...

Toţi erau tineri; inclusiv bucătarii. Toţi erau vişinii şi tremurau de spaimă. Toţi priveau cu maximă atenţie podeaua.

- Care-a "lucrat" mâncarea lu' Diamantu' lu' Ştefan?

În sală se iscă rumoare. Abia acum aflau invitaţii ce se întâmplase! Bineînţeles că nici unul dintre suspecţi nu scotea un sunet! Îi privea, rând pe rând, şi nu-şi dădea seama care era... Care putea să primească bani de la chinezi ca să-i pună lui nişte prafuri în meniu...

Băieţii lui Gigi făceau 13-14 pe lângă ei; unul dintre ei îşi scoase, ostentativ, sacoul. Un altul începu să-şi suflece, tacticos, mânecile cămăşii. Gigi urlă:

- Bă! Care-a "lucrat" mâncarea lu' Diamant? Ziceţi acu', dacă vreţi să scape! Ziceţi care-a "lucrat" mâncarea, că vă joc în picioare pă toţi!

Începuseră deja să-i bruscheze; şi nu era bine. Dar altă idee n-aveau nici el, nici ei; aşa că îl privea pe Titel, care stătea aşezat comod la masă, şi se întreba... Se întreba de unde ştiuse Titel că mâncarea lui era "lucrată". Se întreba dacă Titel primea de la Leonard nişte informaţii referitoare la Jun care nu ajungeau până la Ştefan...

Titel "lucra" în România. Iar în materie de "probleme externe", Leonard era cel care îl informa. Deci, fie era mâna chinezului, fie...

... Titel nu-i spusese despre mâncare decât după ce aflase ceea ce-l interesase. Iar dacă ar fi aflat informaţia de la Leonard, i-ar fi transmis-o printr-un bilet - sau printr-o dansatoare. În orice caz, n-ar fi condiţionat-o de aflarea planurilor lui Ştefan! Aşa că informaţia nu venise "de la extern".

... Ia uite...

Scoase dispozitivul din buzunar:

- Gigi! Bă! Ia staţi aşa! Staţi aşa, că eu am o bănuială...

Îl porni şi se apropie de primul dintre ei. N-avea mai mult de 18 ani; tremura în ultimul hal, de parcă-şi luase deja adio de la viaţă...

El privea beculeţele... Se muta, încet, de la unul la altul...

Becul roşu se aprinse prompt. Ridică privirea.

Angajatul Internelor nu tremura. Deşi ştia prea bine că fusese prins - şi va fi judecat de ăl mai al dracului dintre cămătarii din Bucureşti, omul ăla nu tremura. Privea podeaua. Probabil că se resemnase deja... sau aştepta intrarea în forţă a mascaţilor! Acum trebuia să fie el foarte atent ce face şi ce zice! Ca să nu pice şi mascaţii la botez! Opri dispozitivul şi-l trase din rând:

- Vreau să am o vorbă cu el. Atâta tot. Nu-i faceţi nimic.

- Cum adică, Diamante?! Ce vorbă-i asta?! Păi ăsta

- Ăsta e sub protecţia mea acum. Naşule, unde pot să vorbesc cu el între patru ochi?

- Vino-ncoa!

Îl ducea la bucătărie. OK! Rânji cu subînţeles:

- Aduceţi şi farfuria aia...

Gigi bufni într-un hohot zdravăn de râs! Gigi nu înţelesese despre ce era vorba - şi-şi imagina că "era ca-n Sclava Isaura", unde sclava cea rea era pusă să bea paharul cu otravă la sfârşit... Ha-ha!

Traversară bucătăria şi intrară într-un birou. Îl aşeză pe omul Internelor şi-i puse farfuria-n faţă:

- Cum te cheamă?

- ... Marian.

Se întoarse spre Gigi:

- Te rog, du-te şi dă drumul la petrecere!

- Ce petrecere, Diamante?! Tu crezi că mai petrece cineva? Crezi că mai pune cineva ceva-n gură?

Aprobă şi ocoli scaunul:

- Mariane, scoate-ţi cămaşa.

Marian surzise brusc; aşa că luă cuţitul din farfurie şi începu să-i taie cămaşa. Că nu-l dezbrăca el nici mort! Tăia şi rupea... Iar Gigi se repezi la bărbatul de pe scaun:

- Te omor, mă! Te omor!

Deşi îl apucă bine de curea şi smuci cu toată puterea, nu reuşi să-l tragă înainte ca Marian să încaseze câţiva pumni de-ăia bine ţintiţi! Dar reuşi să-l tragă totuşi şi-l împinse spre uşă:

- Îl laşi în pace! Iei chestia asta şi-o duci şi-o arăţi la toată lumea. Şi le spui că Marian pe mine mă viza, nu pe ei. Şi pe urmă ceva îmi spune că îi zici lu' Salam să pornească petrecerea şi suni la catering.

Ştoacă se grăbi să intervină:

- Da, Gigi; du-te şi porneşte botezul. Rămân eu cu Diamant.

Să rămână cu Ştoacă?... Da. La urma urmei, era mai bine să existe un martor. Pe de-o parte, în caz că Marian făcea "destăinuiri complete", îi prindea bine o pereche de urechi îl plus; pe de altă parte, dacă Marian îl scotea rău din sărite, îi prindea bine un bărbat masiv, aşa ca Ştoacă, care să-l oprească atunci când o să simtă nevoia imperioasă de-a sări cu călcâiele pe capul SRI-stului. Aşa că aprobă. Camera se golea cu repeziciune...

Închise uşa şi răsuci cheia. Buun...

Ştoacă îşi aduse şi el un scaun şi se aşeză în faţa lui Marian:

- Ia şi serveşte! Ia - că-i bună! Neam de neamu' tău n-a băgat la maţ meniu de 300 de euro numa' gustarea! Bagă! Hai! Îndeasă!

Marian nici nu se gândea să se-apuce... Se aşeză lângă Ştoacă; iar palma uriaşului de lângă el ţâşni ca din puşcă şi-l plesni pe tânărul din faţa lor!

- Mănâncă - că te ia mama dracului!

Oftă greu:

- Lasă - că, dacă nu mănâncă, ştiu eu cum fac.

- ... Cum faci, mă?

- Cum am văzut că a făcut şefu', la un moment dat. Îmi trebuie un şiş - nimic mai mult. Un şiş şi-un furtun. Gros.

Şi-acum lăsa imaginaţia să-şi facă efectul... Ştoacă se ridică:

- Ţi le aduc eu. Chiar sunt curios!

- Bă, e simplu ca bună ziua! Îi pun şişu' la gât - şi-l pun să deschidă gura. După care furtunu' se bagă pe gât... şi se îndeasă mâncarea pe furtun direct pân' la sucu' gastric!

Marian îl privea lung, uşor nedumerit... Bufni într-un râs nervos:

- Da' ce credeai - că te-mpănez? Ha! Ia şi papă de bunăvoie!

Tânărul apucă furculiţa şi se apucă să mănânce... Ştoacă reveni pe scaun:

- Şi ia din toate! Ia, că-s bune! 300 de euro - gustă din toate!... Ia şi şunculiţă!

Da - că aia putea fi injectată, sau "murată" în cine ştie ce zemuri... Arătă spre icre:

- Icrişoarele papă-le toate. Vrei pâine?

Marian nega şi îndesa icrele ca pe iahnie... Era linişte...

Deci Internele încercau din greu să-i facă felul! Oare de ce? Oare nu mai voiau să facă afaceri cu Ştefan? De ce voiau să-l omoare pe el - vărul regelui? Ce aveau de câştigat? Războiul din Vest nu-i afecta; ei "tratau" cu chinezul din Est. Cu care, din câte ştia el, n-aveau nici conflicte, nici "fraternizări masive". Şi-atunci?

Furculiţa se aşeză pe încet marginea farfuriei... Ştoacă mârâi printre dinţi:

- Papă tot, că-ţi dau na-na!

- Chestia e că s-a lăsat de băut.

Poftim? Cum-cum? Marian bombănise chestia aia cam în barbă, aşa; îi făcu semn să se uite la el:

- Zi-i mai tare - că nu te-am înţeles. Deci, chestia e...

- Chestia e că te-ai lăsat de băut. Şi umbli cu becurile la tine. Şi nu mai vorbeşti afaceri pe telefon.

Deci asta era... Ştoacă se aplecă spre el:

- Şi care-a fost faza de azi?

- Faza a fost că Diamant trebuia să se ameţească. Şi-a băut numa' apă plată. D'aia îmbuteliată. El trebuia să se ameţească...

Tânărul oftă greu... şi ridică din umeri:

- La garderobă, în geaca mea, sunt unele lucruri care trebuiau să ajungă în electronicele lui. Şi trebuia să-i schimb bruiajul cu nişte jucării cu becuri, identice, care-s bune cel mult de lanterne.

- Cine vrea înregistrări cu mine?

- Habar n-am! Eu trebuia doar "să te montez"; de restul, nu ştiu nimic.

Bărbatul de lângă el se ridică:

- Nu, Diamante; eu nu-l cred. Mă duc să aduc furtunu'.

- Lasă-l; eu îl cred.

- Eu, nu. Iar pe tine, eu te-am adus azi la crâşmă; aşa că eu vreau să aflu adevărul. Mă duc după furtun.

Marian începu să... smiorcăie:

- Da' am spus adevăru'!

- Ce i-ai pus în mâncare?

- Ceea ce n-am putut să-i pun în vin.

Ştoacă ieşi şi răcni de-acolo, din uşă:

- Băă! Cheamă-l pe Căpăţână!... Zi-i să aducă şi doi băieţi! Şi-un furtun, bă!

Tânărul îl privea lung... Făcu un gest fatalist - că ar fi trebuit să-şi rupă o mână, când aflase ce sarcini de serviciu avea în weekend! SRI-stul bufni în plâns:

- Da' v-am zis totu'!

Ştoacă se reaşeză:

- Da' eu nu te cred! Dacă i-ai pus otravă? Nu tre' să ştim şi noi ce şi cum? Ia şi mănâncă! Tot!

Mm, ce grăbit era să mănânce tot!

- Şi apa aia s-o bei, mă! Să laşi farfuria curată ca când a făcut-o mă-sa, mă!

Naşul se înfuriase, aşa că decise să se ridice:

- Nu mai stau.

- De ce, mă?

Căpăţână şi băieţii lui năvăliră în cameră. Porni spre uşă şi-l trase mai aproape:

- ... Dacă voiau să mă intercepteze, înseamnă că mi-au pus gând rău. Şi-mi plănuiau o arestare. În maximum cinci minute, ăla de sus dă OK-ul; şi vin mascaţii şi mă saltă.

- De ce, mă?

- Fiindcă ăsta nu mai emite de vreo zece minute. Internele-s puturoase; au aparat mare, informaţia urcă greu...

Ştoacă se gândea...

- E mai bine să nu risc să mă găsească. Mersi de invitaţie. Şi de petrecere. Mă duc să dau mâna şi cu Gigi şi plec.

- Da, mă; ai dreptate. La urma urmei, tu n-ai dosare la ei - nu?

Negă scurt şi-l auzi răcnind la Marian să pape tot până se-ntorcea el... Scoase mobilul special şi oftă greu...

Internele au încercat să mă drogheze, la botezul lui ăla micu al lui Gigi Brazilianu'. Cică voiau să-mi aranjeze telefoanele şi să-mi schimbe beculeţele. Când aflu mai multe, te anunţ.

Şi-acum... Şi-acum, selectă specialul lui Ştefan. Şi apăsă Send. Că oricum urma să afle...

Gigi şi nevasta lui se apropiau de el. Erau furioşi; rânjeau, dar erau în pragul crizei nervoase! Scoase deci plicul, deşi ştia că or să-l înjure rău acum...

Ştefan

Telefonul piuia, ca prin vis... Deschise ochii.

Îl durea capul. Se simţea obosit - psihic. Ziua de vineri fusese un chin - cifre, legături mai mult sau mai puţin periculoase între parteneri, două transporturi foarte dificile... Luă mobilul şi se încruntă: SMS de la Diamant? În România, acum era aproape miezul nopţii...

Internele au încercat să mă drogheze, la botezul lui ăla micu al lui Gigi Brazilianu'. Cică voiau să-mi aranjeze telefoanele şi să-mi schimbe beculeţele. Când aflu mai multe, te anunţ.

Adică se dusese la un botez? Ăsta chiar era cretin! Acum, după ce le dăduse băieţilor OK-ul să-i salte lui Jun ambii copii, după ce filmase duba Internelor şi primise ordinul expres să nu iasă din Aurari nici pân' la marginea drumului naţional, vărul lui se dusese la un botez?

"Pe pariu că a fost în Bucureşti, în centru?"

Simţea că-l ia cu ameţeală...

Nu voia să-l sune. Nu voia să-i spună absolut nimic referitor la tâmpenia din capul lui! Până nu afla mai multe... OK! Să-i răspundă!

Te duci în Aurari şi mă informezi, când afli amănunte.

Send... Aşa. Ca să nu bănuiască ce i se va întâmpla, duminică dimineaţa! Pentru că pe-asta nu i-o ierta! Nu-nu! Pe-asta i-o plătea toată! Că era tâmpit! Nu realiza ce-ar fi însemnat acum o arestare difuzată la televizor! Chiar dacă nu-i făceau dosar! Faptul că îl dădeau la *breaking news* putea să distrugă totul! Afacerile, avansarea, vieţile lor - totul! Diamant nu gândea - da' chiar deloc!

Diamant

Frână şi opri motorul. Şi oftă greu - se simţea scârbit...

N-ar fi trebuit să se ducă la botez. OK, relaţia cu Ştoacă era importantă pentru ei. Dar dacă Ştoacă o lua ca pe-un afront şi renunţa la praful adus de Ştefan, cu siguranţă se va ivi un alt afacerist dornic de aşa marfă "a-ntâia" şi aşa afaceri discrete care mergeau şnur. În concluzie, când trăgea linie, descoperea că avusese multe motive să iasă din orăşel azi - dar, nici măcar împreună, ele nu justificau decizia de a încălca dispoziţiile lui Ştefan!

Uneori gândea atât de infantil...

Coborî de la volan - iar mobilul oficial începu să piuie. Ăsta Ştoacă era! Sigur! Apăsă butonul verde:

- Da.

- Gata, Diamante - s-a rezolvat!

Ştoacă era. Şi părea extrem de vesel! Se grăbi să nu-i strice bucuria:

- Nu ştiu ce s-a rezolvat, dar mă bucur că s-a rezolvat.

- S-a rezolvat cu dobitocu', mă! A zis tot! A halit tot platou' ăla - şi într-un sfert de oră ştii cum s-a făcut? Pulbere! Nici nu mai putea să să ţină pă scaun, mă!

Aha! Deci asta i se pregătise lui...

- Şi-a zis tot. Nici nu l-am mai întrebat - s-a uitat pă mine şi-a zis tot! Cică ăştia plănuiau să te înregistreze cu două-trei răhăţele mici şi să obţină cu ele hârtia ca să te salte 24 de ore. Voiau să te filmeze; şi să-l facă pe Ştefan să bată palma cu ei, pă termenii lor şi cu condiţiile lor.

Adică să-l şantajeze. Exact cum era mai rău!

- Şi n-a minţit, să ştii! După ce-ai plecat tu, la vrun sfert dă oră, aşa, a apărut un cunoscut d-al meu. Unu' d-ăla care să ştie cu toţi granzii albaştri. Ăla mi-a zis ce şi cum; şi pă urmă Marinică a confirmat totu'. Voiau să te folosească pă post de menghină - şi să-l strângă pă Ştefan până pica la pace cu ei.

- Am înţeles. Mulţumesc, mă!

- Nu-mi mulţumi, mânca-ţi-aş! Nu-mi mulţumi, că a crăpat obrazu' pă mine când am aflat! Că io te-am scos din Aurari! Io am insistat să vii! E pă barba mea, cum să zice! Şi să mor io dac-am ştiut ceva!

- Ştiu că tu n-ai ştiut nimic.

- Că, ce dracu - mă apucam io să-i ajut p-ăia? Ce dracu!

- Stai

- Şi cum - să-i fac io aşa ceva lu' Ştefan? Când e tovarăşu' meu, vorba aia?! Şi ne merge de ne rupe p'-amândoi! Cum să fac io aşa ceva?! Să mor io!

- Stai liniştit - ştiu de la ce mi se trage. Sper că petrecerea e OK acolo...

- Aa, e foarte OK! Păcat, mă, că n-ai rămas!

Ştoacă cinstise rău de tot...

- Bine, mă. Hai, că vorbim!
- Bine, Diamante! Vorbim!

Apăsă butonul roşu - simţea un gust extrem de amar! Ca fierea de amar! Parcă mâncase fiere...

Băgă telefonul în buzunar şi porni spre poartă. Şi decise totuşi să se oprească - fiindcă nu prea voia să facă discuţia aia în casă, lângă urechile celor doi amorezi. Aşa că selectă numărul lui Titel...

- Da.
- Salut.
- Salut. Ai ajuns cu bine, da?
- Da, mă.
- Bun! Că nea Ştoacă s-a pierdut cu firea, cum se zice, şi-a zis la microfon tot ce-a aflat în birou.

Nasol - Ştefan probabil că aflase deja... Oftă scurt:

- Titele, te-am sunat să-ţi mulţumesc.
- Nu-mi mulţumi - că n-am fost tocmai fair play.

Cee?

- Când am aflat ce-am aflat, mi-am amintit că am o problemă la care tu poţi să mă ajuţi.
- Ce problemă?
- Şi să ştii că nu uit nici de Kansas!
- Ce problemă?
- Nici de multe altele...
- Spune ce problemă ai - şi, dacă pot, te ajut.

Titel tăcea...

- Te rog să-mi zici.

Acum ofta...

- ... Vreau să te rog... În caz că eu n-o să mai pot să mă ocup de pepinieră, pot să te rog să
- Nu trebuie să mă rogi nimic. O să-ţi mut pepiniera aici, în Aurari - şi-o să avem noi grijă de ea.

Şi iar ofta Titel - dar de data asta era un oftat de uşurare. Se grăbi să insiste:

- Ai cuvântul meu de onoare pentru chestia asta.
- Bine, Diamante. Îţi mulţumesc.
- Şi eu îţi mulţumesc.
- Te las să-l suni pe Ştefan. Probabil că a aflat deja...

"Şi se pregăteşte să mă avertizeze, că asta a fost o boacănă intergalactică..."

- Bine, Titele. Vorbim.
- Vorbim.

Intră în curte şi se grăbi spre casă - o să-i scrie dinăuntru. Din bucătărie. Era în orăşel, scăpase cu bine, aşa că simţea cum îl rodea stomacul...

Roşcata

Mamă, Doamne! Fuseseră atât de aproape! Stătea în spatele lui Ştefan; Aleodor stătea lângă ea. Nici unul dintre ei nu sufla. Ştefan discuta cu Diamant, pe mess. Tocmai aflaseră cu lux de amănunte ce spusese SRI-stul şi ce se întâmplase la Million Dollars. Ştefan nu spunea nimic; doar apăsa tastele. Nu fuma, iar asta era rău - pentru că îl simţea furios...

Doamne, cât de aproape fuseseră! Dacă Titel n-ar fi fost azi acolo, dacă n-ar fi catadixit să-l oprească din mâncat, ar fi fost un dezastru!

Privea lung când capul brunet de pe scaun, când monitorul...

"Titel m-a rugat ca, în caz că el păţeşte ceva, să mă ocup de pepiniera lui. I-am dat cuvântul de onoare că, dacă se va întâmpla ceva, o s-o aduc în Aurari."

Bun! Foarte bine! Copiii ăia erau sufletul lui Titel - aşa că nu i-ar fi încredinţat oricui! Titel avea încredere în Diamant. Asta era bine...

"- Ai făcut bine. Să te şi ţii de cuvânt, dacă se întâmplă ceva!

- Bineînţeles."

Ştefan îşi privi scurt ceasul şi reveni la taste:

"- Stai în Aurari, filmează petrecerea de sâmbătă seara şi odihneşte-te. Duminică dimineaţa, te aştept la conac - că avem de discutat lucruri importante.

- Am înţeles.

- Te anunţă Aleodor la ce oră îţi trimite avionul.

- Am înţeles.

- Şi, în principiu, încearcă să nu mai ieşi din Aurari. În câteva zile, războiul o să se termine. Şi atunci se vor rezolva toate problemele.

- Am înţeles.

- Vorbim.

- Vorbim."

Şeful ei ieşea din mail... închidea laptopul... Aleodor decise să încerce oceanul cu degetul mic:

- Mă interesez şi-l strecor în planul de zbor.
- Bine.

Ştefan se ridică, cu tot cu laptop.

- Să-i transmit lui Popescu să scuture nişte uniforme albastre?
- Nu.

Şeful lor ieşi. Mm, cât de supărat era! Şi era şi normal să fie aşa! Păi dacă ea, la 16 ani, pricepuse instantaneu că n-are voie să mănânce oriunde şi orice, normal că de la Diamant avea pretenţii serioase să nu facă asemenea gafe! Şi când colo...

Se grăbi să iasă şi ea - spionul îşi aprinsese o ţigară. Şi n-avea nici o intenţie să pălăvrăgească cu el pe tema aia! Simţea că Ştefan n-avea încredere în el; nu 100%! Iar sentimentul ăla îi producea şi ei un puternic disconfort...

Cât de simplu le-ar fi fost să-l otrăvească! Diamant nu le scrisese ce substanţe folosiseră; dar nici nu conta dacă icrele alea ar fi fost dulci, sau verzi! După ce le mâncase, omul Internelor nu se mai putuse ţine pe scaun! Iar la câte afaceri "păstorea" Diamant, o oră în starea aia ar fi fost un dezastru... Plus drumul de întoarcere, la volanul unui bolid cu kilometraj generos...

Ştefan intră în dormitor. Şi închise uşa. Şi o încuie. Aşa că intră în camera ei şi închise uşa. Şi oftă greu - că dacă ar fi fost otravă...

8 octombrie 2011 - sâmbătă

Roşcata

Tresări şi sări din somn - mobilul! Piuia mobilul ei special! Se repezi şi îl luă - şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Îl suni pe Diamant şi-i spui să se ducă la arhivă şi să pregătească trei cópii pe sprânceană. Ştie el...

- Da, şefu'.

Şi-atât. Îi închisese. Cât era ceasul?... Cinci jumate dimineaţa? Uau! Adică Ştefan nu dormise! Uau!

Adevărul era că mişcarea aia cu drogatul şi otrăvitul era...

Diamant

Era zece jumate. Ei "se jucau" că-i miezu' nopţii. Florin era în mare formă; oamenii din Aurari jucau şi lălăiau şi hăhăiau şi cinsteau...

El nu prea zâmbea. Adică mai mult rânjea la Florin şi se prefăcea beat mangă. El era cu ochii pe Grasu. Prietenul lui îi lăsa impresia că în orice clipă se putea prăbuşi, rece, pe iarba din părculeţ. Grasu era "zob". Adică "varză". Adică "inutilizabil". Maşina salvării era ascunsă pe prima străduţă, după duba cu care venise Florin. Ştia că medicul o să trebuiască să intervină - şi spera din tot sufletul să nu trebuiască să-l ducă la Urgenţă... Bănuia că bietul lui Grasu n-o să poată face mai mult de trei filmări...

Făcuse cele trei cópii; îl anunţase şi pe Ştefan, iar vărul lui îi răspunsese cu un "Bine" rece. Nu se îndoia că mâine dimineaţă, la conac, o să încaseze nişte scatoalce zdravene...

- Şi special pentru Grasu!

Băă! Ce naiba făcea ăsta? Florin era în mare vervă; executa "floricele" de-alea de concurs! Şi-l obliga pe Grasu să se ridice de-acolo! Fir-ar să fie de treabă!

Culmea era că Grasu se ridică, mormăind printre dinţi:

- Vreo douăj' de secunde pot să mă ţin; după aia, vii şi mă salvezi!

Îl salva, cum să nu?! Prietenul lui se apropia de ring, în pas de dans; el scotea chiar acum teancul de bancnote şi-l pregătea pentru "mitralieră"...

O să-i lase să arunce cu bani pe Grasu; după care o să se ducă să fie primadonă în filmare. O să arunce el cu bani pe Florin, până-l puneau băieţii pe Grasu pe-un scaun... Şi-o să arunce cu bani în el! În Grasu lui! O să-i pună pe băieţi să ţopăie, cu scaunul pe sus! Adică nu - să nu-i pice Grasu de-acolo! O să le zică să-l salte cu tot cu scaun şi să-l pună pe-o masă! Aşa! Repede - să-i zică lu' Nicu ce-avea de făcut!

9 octombrie 2011 - duminică

Ştefan

Aruncă prosopul pe băncuţă şi deschise larg toate geamurile. Se pregătea să-şi facă încălzirea, ca să tragă apoi de fiare. Azi lucra singur; Rebeca era ocupată...

Era mulţumit de filmările de pe youtube. Ilustrau exact genul de viaţă a cărui lipsă îi provocase lui Jun cel puţin gastrită. Ilustrau doi consilieri puternici, plini de lovele şi de chef de viaţă! Privindu-le, mai că-i venise să se-ntrebe dacă nu cumva Grasu al lui juca teatru atunci când gâfâia şi de-abia se mişca prin cameră! Ştia însă că nu era aşa. Ştia că Grasu se resimţea serios, după trei operaţii destul de complicate...

Filmările alea erau perfecte. Aşa că n-o să-l taie. O să se rezume la a-l juca în picioare.

Roşcata

Era zece fără un sfert. Avea emoţii. Toni plecase spre aeroport în urmă cu zece minute. Deci, în maximum jumătate de oră, o să-l revadă...

Dormise cu grijă; îl visase. Visase o chestie foarte ciudată, care-o speriase de câteva ori. Se răsucise toată noaptea ca un pui la proţap, de făcuse cearceaful armonică sub ea! Dar nu voise să înghită somnifere, sau calmante. Ştia că Ştefan înghiţea uneori pastile care-l ajutau să doarmă dus, fără vise. Ea nu voia să recurgă la aceeaşi metodă. Ştefan avea un somn atât de uşor, că auzea inclusiv cum se apropia ţânţarul de conac! Ea dormea "omeneşte"; adică normal. În plus, în orice moment putea să-i sune telefonul - şi să trebuiască să plece "la treabă", cu şeful ei. Voia să fie alertă, atentă - nu adormită sau rânjită ca drogaţii. Aşa că se răsucise non-stop, toată noaptea, visându-l pe Diamant în ipostaze bizare...

Încă 25 de minute...

Nu putea să se ducă jos, în living; deşi toată lumea ştia adevărul, nu voia să fie văzută stând "planton" lângă geam! Aşa că îl aştepta în camera ei. Se studia în oglindă; îşi studia rochiţa. Era normală; era o rochiţă cu mânecă lungă care-i acoperea rotulele. Era în cloche, era uni... Era o rochiţă normală. Încerca să pară cât mai normală, cât mai "nepregătită" pentru sosirea lui; deşi ieri seară umpluse conacul ăla cu miresme ameţitoare de diverse parfumuri şi creme! Ieri dimineaţă vizitase hair-stilistul...

Ştefan o anunţase, de dimineaţă, că el se duce să-şi facă exerciţiile fizice. Şi că Toni o să-l aducă pe Diamant de la aeroport. Şi atât. După părerea ei, Ştefan era supărat pe vărul lui. Foarte supărat. După părerea ei, azi Diamant o să încaseze nişte palme peste obraji - că dacă nu-l "dojenise" din înjurături elaborate pe mess sau la telefon...

Cât era ceasul? Mm - ce grea era aşteptarea aia! Ia să-şi strângă ea temele! Şi să facă un pic de ordine acolo! Că-i venea bărbatu' acasă - şi, vorba aia, trebuia să observe că soţia lui se pregătise să-l primească aşa cum se cuvine!

Diamant

În sfârşit, se apropia de conac! În sfârşit, o s-o revadă! Îi era atât de dor de ea, că simţea cum se sufocă! Rezistase atâtea zile, atâtea mii de kilometri, şi tocmai acum simţea...

Philippe încetini şi se apropie de locul de parcare... Şi gata - ajunsese. Numără până la trei şi abia după aceea deschise portiera:

- Of! În sfârşit, am ajuns!

Coborî şi continuă, făcând eforturi mari să nu se arate nerăbdător să-şi revadă regina raiului:

- Şi ştii care-i chestia? Eu zic aşa după ce-am zburat cu avionu'! Da' ăia care vin cu autocaru', ce să mai zică?!

Toni aproba cu capul şi râdea. Şi-l trecea pe Philippe pe şofer neutru, amintindu-i că regele putea pleca oricând "cu treburi urgente"... Luis scosese deja troller-ele din portbagaj:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa, Luis. Ce mai faceţi voi?

Bărbatul se fâstâci incredibil de tare!

- Ce să facem; bine... Cu treburile.

Ia uite! Da' ce spusese aşa de "dramatic", de-i picase faţa în halu' ăsta?... Aa, da! Pe ei, oamenii buni la toate, nimeni nu-i întreba niciodată ce mai fac! Decise să continue:

- Thomas ce mai face? A început şcoala?
- Da; merge la şcoală în Bourges.
- Bun! Şi îi place?
- Îi place mult!

Normal! Probabil că Ştefan le impusese să-l îmbrace impecabil iar Toni avea dispoziţie ca băiatul să fie dus şi adus cu un BMW! Şi cum alea umblau întotdeauna cu şofer şi bodyguard pe scaunul din dreapta...

Îl urma; privea lung silueta slăbănoagă, înclinată într-o parte - că unul dintre trollere era plin iar celălalt ascundea în el un singur obiect... Intră în conac.

La vederea lui, Aleodor se grăbi să se ridice:

- Salut!
- Salut!
- Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit!

Spionul îi strânse mâna - şi se aplecă şi-i studie scurt... profilul! După care începu să râdă!

- Ce-i?

- Nu ştiu de ce-ai făcut imprudenţa să le-aduci cu tine pe astea originale! Trebuia să le pui pe-alea de oţel!

Ce trebuia să pună?... A, urechile! Da; începu să râdă... iar tropăitul mărunt îl făcu să se întoarcă spre scări!

Uite-o!

Dumnezeule, ce frumoasă era! Şi ce fericită era! Râdea; Raina râdea şi alerga spre el, cu braţele întinse spre el...

Întinse mâinile şi-o prinse în braţe. Şi-o strânse tare-tare - că îi fusese atât de dor de ea!!!

Roşcata

Dumnezeule! Era un vis! Era un vis, iar ea abia acum realiza cu adevărat ce-ar fi putut reprezenta reuşita SRI-stului de vineri...

Îl prinse bine de păr şi-l trase uşor, ca să poată să vorbească:

- Dacă mai faci, să moară ce-am io mai scump dacă nu iau făcăleţu'!

Diamant bufni în râs - şi-o prinse de păr şi-i trase capul pe spate:

- Dacă mai fac, să moară ce-am io mai scump dacă nu ţi-aduc eu făcăleţ profesional!

Ia uite-l! Îi dădu drumul - iar el se grăbi s-o ia de mână:

- Şefu' unde-i?
- Sus, la ora lui de tras de fiare.

Urcau treptele... Ea privea lung uşa propriei camere, rămasă deschisă după intrarea taifunului Luis...

- Tu tragi mai târziu, nu?
- Eu nu trag azi.
- De ce?

Tăcea şi-l privea lung pe sub sprâncene... Gata - Luis trecuse grăbit pe lângă ei, cu capul plecat, cu pas iute... aşa că-şi smuci bărbatu' şi-o rupse la fugă pe hol:

- Las' că vezi tu acu'!
- Stai uşor!

Nu-nu! Îl trăgea repede în camera lor! Avea ea o socoteală acolo!

Năvăli înăuntru, îl trase şi pe el, trânti uşa şi-o încuie. Şi descoperi că, din punctul ăsta, el era "şeriful"...

Ştefan

Deci Diamant ajunsese cu bine la conac. Toni îi dăduse prompt raportul: drumul decursese normal, avionul nu avusese întârziere, la aeroport nu fuseseră decât aceiaşi patru chinezi "ofiliţi"... El era singurul care se mai îngrijora de chinezii ăia - şi de celelalte măsuri de securitate. Restul erau "cu capu'-n nori" - Aleodor prefera să nu se implice foarte tare, Adina de-abia răzbea cu tonele de documente pe care le producea Raina Consulting, Rebeca era uşor gânditoare în ultimul timp, Diamant uita şi să vină să-l salute...

Asta e! Acum îi venise lui rândul să fie gelos! Adică să se simtă părăsit! Diamant se simţise părăsit atunci când el fusese al lui Isamu; acum, el se simţea părăsit - pentru că Diamant era al Rebecăi...

Păi, la unşpe jumate se ducea în birou. Şi redevenea stăpân peste problemă. Bleguţa aia nu era-n stare nici să-l dojenească pentru tâmpenia cu botezul - darămite să-i dea o binemeritată lecţie şi să-l bage-n carantină 48 de ore! Da' las' că se ducea el şi rezolva lucrurile!

Simţea nevoia să pună lucrurile la punct. Simţea că Diamant "deraiase", zăpăcit fie de puterea pe care-o avea, fie de aburul dragostei. Şi n-avea voie să deraieze - că dacă pica de pe şine, pica direct la Jilava! Şi-atunci el nu-l va mai putea scăpa. El va trebui să salveze ce se mai putea salva - şi să scape repede de toate afacerile din România, poate şi să-şi cumpere un yaht...

Momentan, o să-l lase să fie fericit. Ca să-i adoarmă vigilenţa. Ca să-şi umple mintea şi sufletul cu dragoste şi fericire şi extaz. Şi pe urmă o să-l repună pe şine. Unguent avea destul...

Diamant

Raina zâmbea slab, cu ochii închişi. Nu se clintise din punctul ăla - sau din poziţia în care rămăsese în urmă cu câteva minute. El o privea lung...

Oare se supărase pe el? Adică oare-i amintise de anumite momente nefericite? Oare graba lui şi faptul că "o cam pusese la perete"... Oare ea plănuise altceva? Adică, oare ea îşi imaginase altfel revederea lor?

Parcă citindu-i gândurile, regina lui oftă greu... deschise un ochi şi-l mârâi. Cu subînţeles. Afurisită era! Se grăbi s-o mârâie şi el... şi se ridică:

- Să nu te clinteşti de-acolo! Şi să nu te prind că tragi cu coada ochiului!

În secunda doi, Raina se răsuci şi sfârşi pe burtă, cu bărbia pe palme şi ochii aţintiţi asupra lui:

- OK!

Era teribilă! Da' las' că vedea ea imediat! Culcă troller-ul, formă cifrul şi deschise capacul. Şi cum nu auzi nici o reacţie, nici un foşnet, desprinse cu grijă elasticul, scoase cu grijă buchetul de trandafiri... Ochii de peruzea erau uimiţi - şi cam străluceau, semn că regina raiului lui nu se aşteptase...

Da; era exact ca-n visele şi planurile lui. Venise cu florile de la Bucureşti, fără să-l ştie nimeni - că zburase cu avionul Externelor şi nu trecuse prin măsurile de securitate de pe Otopeni. O uimise - şi-i dăduseră lacrimile. Se reaşeza acum lângă ea - iar ea se ridica să-l strângă-n braţe...

Se simţea iubit...

Roşcata

Plutea. Deşi se căznea din greu să păşească normal, un pic "pe călcâi", ea plutea. Păşea în paşi de dans. De dragoste. O s-o căpăcească Ştefan...

Intră în birou şi se grăbi la biroul ei. Aleodor zâmbea:

- Şefu' şi-a terminat exerciţiile; în maximum cinci minute vine la treabă.

Aprobă cu capul - că doar nu era să spună "Aa, ce bine! Şi Diamant, termină duşu' şi vine încoace!"! Se aşeză şi porni calculatorul:

- Ceva nou?

- Multe acte. Treaba merge - şi produce foarte multe hârtii.

Adina nu comenta - doar aproba, cu ochii pironiţi pe ecran...

Uşa se deschise larg - iar Ştefan intră:

- Ceva veşti?

- Nimic nou. Doar afacerile.

Plecă privirea spre ceasul din dreapta ecranului: 11:15. Adică nu-şi ieşise din ritm. Era îmbrăcat în costum... Părea calm. În orice caz, îşi scosese haina - aşa cum făcea în fiecare dimineaţă în care îşi lua costumul - şi se aşezase la calculatorul lui. Părea...

Ia să-şi verifice ea mail-ul! Că poate tocmai ea primea veşti - şi habar n-avea! Şi-o căpăcea rău de tot!

... Nu; nici ea n-avea veşti. În schimb, avea multe mail-uri de afaceri. Ia uite ce de afaceri "stăteau la coadă" la Raina Consulting! Foarte interesant! Să le printeze pe toate şi să i le prezinte - aşa cum i le prezenta în fiecare dimineaţă. Observase că şefului ei îi plăcea "ritualul" ăla. Ea îi aducea hârtiile, el le citea, se sfătuia - invariabil - cu ea şi Aleodor, după care scria "decizia" în dreapta sus şi i le returna. Fiecare decizie începea cu "propun". El era doar consilier, în acte! Simţea că aşa vor decurge lucrurile, atunci când el îşi va regăsi familia şi se va muta la Cannes. Simţea că o să-l revadă o dată pe săptămână; or să se strângă toţi aici, în birou, iar ea o să-i prezinte toate ofertele din ultimele 7 zile, iar el o să "propună"... Şi-apoi o să-l vadă pornind încet la plimbare prin curtea conacului, cu regina şi copiii...

Gata - luă hârtiile şi se ridică. Ochii verzi o priviră lung, aşa că zâmbi:

- Zece oferte.

Ştefan le luă... şi se ridică:

- Le discutăm mai târziu. Ocupă-te de rapoarte.

Aprobă şi se grăbi să revină la biroul ei - abia acum simţise tensiunea...

Ştefan

Bun! Zece afaceri! Treaba mergea ca unsă! Şi numai un cretin "magistral" aşa ca Diamant putea împiedica "magistral" aşa o afacere "magistrală"!

Scoase mobilul şi-i făcu vărului lui un apel. După care apucă fotoliul şi începu să-l tragă spre biroul lui Aleodor...

Încerca să nu-şi schimbe mimica. Încerca să-şi ascundă furia. Ceea ce avea el de împărţit, avea doar cu Diamant. Ei să nu se bage! Ei să nu îndrăznească nici să se uite la discuţia care urma - ca să nu-i invite şi pe ei acolo, în mijloc, şi să-i întrebe unde, cum, cu cine şi-n ce condiţii îşi serba regina lui azi ziua de naştere! Că Diamant avea ceva "antrenament" - da' pe-ăştia chiar că-i băga în operaţii complexe!

Gata - fotoliul era tras lângă birou. Celălalt fotoliu acum... Uşa se deschise larg:

- Bună dimineaţa şi bine v-am găsit!

Mm, ce voce jovială! Adina se grăbi să-i răspundă:

- Bună dimineaţa şi bine-ai venit!

Îl auzea apropiindu-se de el, aşa că se grăbi să-i răspundă:

- Salut. Mută scaunele la perete.

Fiindcă n-ar fi putut să dea mâna cu el, să-i întâlnească ochii fericiţi şi să se abţină! Şi voia să-l ia pe nepusă masă - ca să-l doară. Ca să vadă cu ochii lui că-l doare - şi că realizează, în sfârşit, ce-ar fi putut însemna o singură greşeală din partea lui! Diamant se lăsase furat de vârtejul foarte plăcut al banilor, puterii, influenţei şi renumelui. Şi uitase că e vărul lui Ştefan - nu al lui Dumnezeu. Şi nici fratele preşedintelui României, nici cancelarul Germaniei nu scăpau, dacă ajungeau "pe sticlă"! Trebuia să-l dezmeticească...

Se răsuci şi luă şi el un scaun:

- După aia, mutăm masa.

- OK!

Şi-acum masa... Ţineau amândoi de ea; el era foarte atent la masă, fiindcă nu-l putea privi...

Gata. Porni direct spre el, cu mâna întinsă:

- Bine-ai venit.

Diamant strălucea - şi venea spre el, cu mâna întinsă:

- Bine te-am găsit!

Strânse pumnul şi-i altoi un upercut în stomac:

- De când te-aştept!

Da - îl luase pe nepregătite. Diamant se aplecase instantaneu la 90 de grade! Perfect! Înşfăcă ciuful brunet, răsuci amplu mâna şi-l trânti pe covor:

- Habar n-ai tu de când te-aştept!

Şi şut în burtă!

Ştiuse că aia era ultima lovitură "bine ţintită". Diamant nu-i înşelă aşteptările - se chirci tot şi-şi acoperi capul cu braţele... Începu să-i dea ocol, cu paşi mari:

- Ai prins aripi - şi-ţi place. Succesul te gâdilă rău la orgoliu. Curg banii pe tine, eşti în urcare abruptă, toţi te aplaudă şi te aclamă şi încearcă să-ţi intre-n graţii...

Îşi desfăcu cureaua - şi-o trase dintr-o mişcare:

- Şi-ai început să străluceşti din ce în ce mai tare. N-ai observat că eşti ca "Luceafăru' de seară" de pe ceru' Bucureştiului... Înţolit şi frezat şi plin de bani şi singuru' bulibaşă cu aşa limuzină bengoasă, blindată, ediţie limitată, de juma de milion de euroi...

Ridică cureaua şi începu să-l lovească, cu sete, mai peste tot - dar preponderent pe spinare şi cu mare grijă să nu nimerească capul:

- Şi-ai uitat cine se uită prin telescop! Ai uitat de băieţii albaştri! Ai uitat că eşti văru' lu' Ştefan, nu al lu' Dumnezeu! Te-ai luat cu treaba şi-ai uitat buletinele de ştiri! Şi-ai uitat că toţi ăia cu cătuşe la mâini au crezut că ei sunt veri cu Dumnezeu! Dumnezeii mătii de cretin!

Gata - nu se mai putea abţine! Bătea la el ca la fasole! Era sigur că Diamant gemea de durere - dar era atât de furios, că nu-l auzea! El răcnea la el şi-l bătea "din tot sufletul":

- Ştiai că Internele îmi dau târcoale! Ştiai că tu conduci România! Ştiai ce-ai făcut cu duba de la Florentin! Şi ştiai că i-am dat lu' ăla cu flit! Ştiai şi că suntem în război cu chinezii! Şi te-ai dus să sticleşti în faţa telescopului!

Şi dă-i şi arde-l cu cureaua!

- Care bulibaşă mai sticleşte aşa, mă? Care om important din România mai iese-n faţă, la cameră? L-ai văzut tu vreodată pe tata să sticlească aşa?

Simţea cum nervii şi furia ieşeau din el; simţea cum alunecau în sus, pe braţul drept, şi ieşeau prin curea! Şi-l lovea cu toată puterea!

- Tu ştii ce-am eu pe birou, mă? Zece oferte de afaceri! De aseară până acu', s-au strâns zece oferte! De-alea mari! Şi tu te duci să străluceşti?

Şi-l bătea şi-l înjura bine în romanes, pentru că Adina era şi-aşa speriată de noua funcţie şi noii colegi şi nu voia s-o şocheze cu vocabularul regelui aurarilor...

Gata! Obosise şi transpirase rău! Şi răguşise - şi gâfâia... Reveni la ocolul ăla larg, cu paşi calmi.

Oamenii din spatele ecranelor nu răsuflau - darămite să apese tastele! Îi vedea cu coada ochiului - adică nu-i vedea. Vedea monitoarele; ei erau ascunşi după monitoarele alea...

Diamant gemea şi bocea, pe covor...

Răsuci cureaua - şi puse călcâiul pe umărul lui. Şi-acum o să-l altoiască cu catarama - ca să-l "amprenteze" îndeajuns de bine încât

să fie sigur că vărul lui n-o să mai cadă de pe şine:

- Nu mi-ai zis că te-a invitat Ştoacă la botez.

Îl lovi cu sete - iar vărul lui scăpă un ţipăt scurt! Ridică din nou mâna:

- Nu mi-ai cerut voie să ieşi din Aurari.

Şi dă-i!

- Te-ai chitit să mănânci tot ce ţi se punea în faţă.

Şi-ncă una!

- Iar dacă nu aflam de la tine ce s-a întâmplat, azi semnam desfacerea căsătoriei dintre mine şi tine.

Pentru asta nu-l lovea! Că îl anunţase! Avusese bunul simţ să spună "Vărule, ete ce prost am fost"...

Gata! Îl bătuse ca la fasole! Asta da, pedeapsă pe măsura prostiei! Îl îmbrânci cu piciorul şi-i trase braţele de pe cap, ca să-l privească în ochi - şi să-i urle de foarte-foarte aproape, ca să priceapă:

- Tu eşti văru' lu' Dumnezeu, mă? Bine - fie ca tine! Tu eşti văru' lu' Dumnezeu! Atunci eu sunt Dumnezeu' tău, mă! Eu îţi zic când să respiri şi cum! Ascultă de mine, mă! Că te ia dracu, mă, dacă ieşi din paza mea! Tu vrei să te ia dracu? Vreo s-o arzi în cur ani în şir, în cazan la Jilava? Vrei la facultate? Vrei să-ţi dau drumu' şi să te duci la facultate? Şi să străluceşti acolo, la duşuri?

Diamant hohotea şi nega grăbit... Bun! Îi dădu drumul şi se ridică. Şi porni spre biroul lui - dar doar ca să-şi ia haina. Vărul lui gemea printre hohotele de plâns; din zona birourilor nu auzea nici un zgomot... Aşa că traversă camera cu paşi calmi, normali, şi ieşi. Şi închise corect uşa.

Şi-acum se ducea sus, în dormitor, să-şi plângă neputinţa. Şi singurătatea. Şi pustiul din suflet. Poate-o să se mai ocupe un pic de cuţit...

Diamant

Dumnezeule mare! Cum - se oprise? Da' de ce se oprise? Că merita mult mai multe! Merita nişte bâte pe spinare! Şi nişte tigăi în cap! Şi multe, multe avertismente - că se lăsase furat de val, de "sclipiciul" care plutea în jurul lui, şi nu observase că din Diamant cel discret şi nebăgat în seamă ajunsese "vioara-ntâi" la petrecerile alea documentate bine de băieţii în albastru...

Paşii se apropiară în fugă - iar Raina îi prinse capul în palme... O privea lung - şi încerca să-i ceară iertare că era aşa un tâmpit care-i arunca ei viitorul la gunoi... Aleodor îl prinse de braţ:

- Hai - răsuceşte-te spre mine. Uşurel...

Aau, ce durea! Mm... De-abia putea să se mişte! Avea senzaţia că loviturile alea îi frânseseră şira spinării şi-i încastraseră cămaşa în carne!

- Hai - încet! Încetişor de tot...

De undeva din spate o auzi pe Adina şoptind "Doamne"... ceea ce însemna că murdărise bunătate de covor cu sânge de prost...

- Şi-acu' să nu-ncerci să ne-ajuţi! Rebeco, ia-l de subraţ!

Se opinteau amândoi să-l ridice; şi nu era corect aşa. Nu era corect să se cocoşeze ei cu prostia lui! Aşa că strânse bine din dinţi şi se ridică singur de-acolo. Şi fu imediat prins de braţul drept:

- Hai - mergem încet...

Aia era mâna lui Aleodor. Paşii erau ai Rainei, care alerga să deschidă uşa...

De ce-l mai ajutau? Erau nebuni? El îi împiedica pe ei! Ei munceau aici, aranjau apele, perfectau afaceri, făceau caşcaval... iar el, acolo, era singuru' bulibaşă din România care sticlea pe youtube! Şi pe la petreceri! Şi uitase că n-avea sprijinul Internelor decât aşa, pe gratis şi mai cu scârbă... Şi-i mai şi filma! Mai şi urla la ei! Uitase complet cum urlase la ăla, la telefon! Uitase complet...

Deci, dacă n-ar fi avut inspiraţia să-l anunţe aseară pe Ştefan...

... Era dezamăgit. El era dezamăgit de el însuşi! El personal nu dădea pe el însuşi mai mult de-un kil de arpagic! Atât "făcea" vărul tâmpit - atât valora. Iar după ce ajungea la Jilava, nu mai valora nici atâta! Ştefan voia să-l pună vice-rege iar el...

Intră în camera Rainei iar Aleodor şopti:

- Hai - te aşezi pe pat, cu spatele la geam. Uşurel...

Ar fi vrut să-i spună să-l ducă în camera lui - adică în camera aia unde dormise înainte să se-nsoare cu ea. Dar ştia că o asemenea decizie ar fi făcut-o pe ea să sufere. Iar Ştefan l-ar fi bătut din nou - că-i mai şi deregla consiliera! Şi uite cum îşi amintise de toate şmecheriile şi artificiile pe care le făcuse vărul lui, ca să-l vadă pe el fericit şi împlinit şi mulţumit...

Gata - îl aşezaseră pe pat. Spionul îşi continuă monologul:

- Îl dezbraci şi-i pui comprese reci. De dezinfectat, îl dezinfectezi cu spirt îndoit cu apă. Să nu-i dai direct cu spirt!

- Nu-nu!

- Aşa! Şi să nu-i tragi de cămaşă! Pe unde s-a lipit deja, s-o uzi...

- Las' că ştiu eu!

Da' ea ce-avea cu Aleodor? De ce se răţoia la el? Că, vorba aia - se cocoşase cu el până aici! Şi era amabil şi voia să ajute! Ea voia să-l uşuie...

Uşa se închise; paşii reveneau grăbiţi... Raina îi desfăcea nasturii, repede-repede; lui îi venea să plângă - fiindcă era un dobitoc îndeajuns de mare ca să-i bage pe toţi în cazan la Jilava...

- ... Nu - nu merge! Ai altă cămaşă, în troller?

Aprobă; iar ea alergă... undeva...

Nu-l bătuse destul. La ce prostie monumentală făcuse el, bătaia asta nu era nici 10% din "necesar"! Pentru că uitase cine era Dumnezeul lui. Uitase să-l asculte pe vărul lui, care-l luase din rulota lu' Perla Ionescu - văduvă cu copil din flori - şi-l făcuse bulibaşă în Aurari şi şef peste România. Uitase tot ceea ce văzuse la Ştefan! Uitase că Ştefan era inexistent pe internet... Iar atunci când apărea pe internet, apărea "cu autorizaţie" şi stătea nu mai mult de 24 de ore...

Raina se urcă în pat; el scoase telefonul, accesă internetul... Soţia lui tăia cu grijă cămaşa... Google. Diamant Ionescu. Go... Dezastrul era complet... şi complex... şi se-ntindea pe multe pagini...

O să vorbească cu băieţii, să-i şteargă pozele. Şi să modifice, prin comentariile de pe youtube, referirile la el. Să-l scrie "Ionesco". Deşi o asemenea modificare i-ar fi putut dăuna lui Ştefan, care îşi spunea "Ionesco" în franceză...

Lăsă mobilul pe pat şi-şi acoperi faţa cu palmele - nu ştia ce să facă. Adică ce să mai facă. Nu ştia ce mai rămăsese de făcut...

Raina îi tăiase cămaşa; acum încerca să-i dezlipească pânza aia uşurel, cu multă atenţie... Ei, na! Apucă de jos şi-o smulse el.

- Stai, nebunule!

Nu mai stătea deloc! Gata - o scosese! Acum putea să toarne cu spirt pe el şi-apoi să-i dea foc! Că era cretin - şi-i împingea pe toţi spre cazanul de la Jilava!

Roşcata

Era rănit serios! Avea dungi roşii pe spate! Şi semne de la catarama! Pe ici-pe colo, îi dăduse sângele! De ce-l bătuse aşa de tare? Nu se gândise şi la el?

... Ba tocmai, că se gândise la el! Şi-i voia binele! Şi ştia că, dacă i-ar fi explicat totul cu creionul pe hârtie, Diamant ar fi uitat în maximum o săptămână...

Într-adevăr, Diamant devenise o persoană cam "publică". Începuse să iasă în faţă. Ea una îşi amintea cu mare acurateţe seara în care Ştefan o furase pe Ana! Şeful lor venise la ei, la copiii care ieşeau zilnic pe străzi, şi le spusese să fie cu ochii-n patru după Ştefan, regele aurarilor. Şi le arătase o filmare de pe youtube, la care pusese pauză undeva la 57 de secunde - fiindcă Ştefan apărea în filmarea aia doar o dată, la secunda 57, iar chipul lui era mic cât unghia de la degetul mic. Şi se vedea din profil, în semiîntunericul din planul trei. Diamant era acum pe tot ecranul, cât era melodia de lungă...

O să-l oblojească. Şi n-o să-i spună nimic. Era sigură că înţelesese! Era sigură că "îşi mâncase papara" şi nu va repeta niciodată greşeala asta! La urma urmei, era şi viaţa lui în joc - nu? Şi viaţa lui, şi

relaţia lor... Vieţile lor...

Uşa se deschise scurt. Tresări - dar ochii verzi nu erau furioşi! Nu erau nici măcar supăraţi! Ştefan se apropie şi se aplecă, să vadă spatele bătut... după care puse pe cearceaf, lângă ea, două unguente şi-un spray:

- Aveţi liber azi. Dacă se întâmplă ceva, sunt în birou.

Şi cam atât; ieşea. Nu mai avea nimic de spus. Dar, ce-ar mai fi putut spune? "Să nu mai faci niciodată!"? Ar fi spus-o degeaba! N-o să mai facă niciodată! Iar în condiţiile astea...

Diamant nu-şi luase palmele de pe faţă. Bănuia că rănile din sufletul lui erau mult mai serioase decât cele de pe spate! La aşa cuvinte...

Ia - ce-i adusese Ştefan? Aa...

Până mâine, spatele lui Diamant îşi va reveni miraculos. Moralul însă o să rămână şifonat ceva mai mult de-atât! Moralul...

Ana-Maria

Ziua de azi era perfectă. Ploua mărunt în Nantes; ei stăteau la masa din living şi jucau cărţi. Léon ţinea scorul; tocmai el, care nu desluşise încă tainele adunării cu 2...

Sami era vesel; câştiga. Tasnim era şi ea binedispusă - Jaser venea la opt fix, la cină, ca să discute ceva important cu ei. Florentina se încrunta la cărţile din mână, fiindcă ţinea musai să-l facă pe Sami să piardă... Iar ea pierdea. Era ultima în clasament. Asta n-o deranja. Era liniştită, un pic zâmbitoare, un pic neatentă...

Azi era ziua ei. Azi, ea serba 28 de ani - şi pornea spre 29. Copiii nu-şi amintiseră; nici ea nu le amintise. Ea nu simţise nevoia să primească daruri şi să i se cânte "Mulţi ani trăiască". Şi nici n-avea poftă de tort. Ea era foarte fericită aşa - ne-sărbătorită. Ea avea cadoul aici, în ea...

Diseară mâncau "specialitate românească" - mămăliguţă cu brânză şi smântână. Şi cu ou. Şi cu pastramă de berbecuţ - pentru partea "libaneză" a mesei, care nu trebuia să sufere din cauza poftelor ei...

Oare ce mai făcea soţul ei? Nu mai verificase youtube-ul; parcă încercase să evite momentul în care o să-l vadă cu roşcovana de braţ, slăbit şi palid şi-un pic mai gânditor decât de obicei. Ea prefera să se gândească la Ştefan ca la regele ei - cel din fotografii. Nici pe pagina ziarului nu mai intrase, de vreme ce avea acum fotografiile...

O să se uite mâine pe youtube. Azi avea treabă. Azi, îşi petrecea ziua de naştere alături de gazdele ei şi de copiii ei. Nu voia să plângă azi. Avea tot timpul pentru asta, mâine!

Diamant

Spatele nu-l mai ustura; în schimb, atunci când se mişca, îl dureau serios cele trei puncte în care-l lovise catarama. Raina îl ţinuse aici, pe pat, culcat pe burtă. Nu-l lăsase să se ridice decât ca să se ducă la toaletă! În rest, îi adusese ea totul "la nas": şi prânzul, şi cina. Mâncaseră împreună; el unul putea spune că se îndrăgostise şi mai şi, în ultimele zece ore! Se îndrăgostise rău de tot - şi-i tot venea în minte ideea să se lege cu lanţuri groase de piciorul patului şi să-l implore pe Ştefan să-l suporte aici, la conac...

Ştefan nu mai venise la ei. Nici n-o sunase pe ea. Telefonul ei nu sunase deloc azi! Şi nici al lui! Avea uneori senzaţia că Ştefan îl punea pe Aleodor să le devieze cumva apelurile, din centrală sau...

Ciocănitul scurt din uşă îl făcu să tresară! Ştefan! Raina sări în picioare:

- Şefu'!

Mm, ce-l durea spatele! Strânse din dinţi şi se ridică totuşi de pe pat - nu voia să-i arate că stătuse pleaşcă acolo toată ziua... Raina deschise larg uşa iar Ştefan intră:

- Mâine vizităm Le Mans-ul. Să programezi o întâlnire cu primarul. Ţi-a pregătit Aleodor planul şi schiţele proiectului "3 în 1". Să te uiţi pe ele...

- Da, şefu'.

Ştefan se întoarse spre el:

- Mâine, la zece fix, ai avion spre Bucureşti.

Nu avea ce să spună despre asta; dădu deci din cap că da, îl auzise şi pricepuse ce-avea de făcut.

- Bun. Pune-ţi un costum.

Poftim? Vărul lui porni spre şifonierul Rainei... deschise larg uşile şi trecu scurt cu mâna peste umeraşe. Şi trase dintre ele o rochie lungă şi largă, de seară... Ce era asta?

- Şi tocuri de cinci. Vă aştept în birou.

Cum-cum?

- Da, şefu'.

Raina lui era obişnuită cu noul model de Ştefan - răspundea cu promptitudine şi lăsa calculele personale pe mai târziu. El, care se ocupase de România aia ani în şir şi avusese doar jumătate de oră la dispoziţie ca să-şi înţeleagă ordinele, nu prea se descurca...

Uşa se închise; soţia lui se repezi să-i desfacă troller-ul:

- Hai să te-ajut!

Oof! Se aplecă uşor şi-o ridică:

- Nu. Te rog să nu mă ajuţi.

Ia uite, ce speriată era! Clătină încet capul:

- Sunt băiat mare. În plus, mişcarea îmi provoacă dureri - dar îmi face bine. Du-te şi aranjează-te; te rog!

Mm - acum se supărase! Îi aruncase aşa o uitătură strâmbă...

Îşi scoase costumul şi cămaşa albă şi le duse pe pat. Orice tentativă de-a trage umerii spre spate îi provoca o suferinţă groaznică... Prea bine!

Strânse bine dinţii şi ochii, întinse mâinile în faţă şi-apoi le trase bine spre spate. Şi căzu pe pat - că-l năucise la propriu! Hm! Tot ce făcea vărul lui era foarte bine făcut! Inclusiv bătaia! Atunci când bătea Ştefan pe cineva, apăi bătaie se numea!

Gata - îl durea tot corpul. Aşa că se ridică şi începu să se îmbrace - că nu-i chemase pe amândoi "la ţol festiv" ca să joace poker sau să discute planurile proiectului "3 în 1"! Mergeau undeva! El trebuia să rânjească amabil şi să se mişte oarecum natural...

Ştefan

Era aproape zece. Era târziu. Pregătise biroul, pregătise atmosfera, fondul sonor... Unde erau oamenii ăştia?

Fusese ferm hotărât să nu-i mai arunce nici o vorbă! Nici o privire măcar! Să-l trateze cu o indiferenţă soră cu orbirea! Numai că, după ce lăsase unguentele pe pat, se răsucise. Şi văzuse trandafirii. Diamant îi adusese de la Bucureşti, pitiţi într-un troller; când îl întrebase pe Toni ce florărie vizitaseră la întoarcerea de la aeroport, aflase că veniseră direct... Şi tocmai asta îl determinase să le organizeze lecţia asta! Gestul lui Diamant, care uite că făcea pe dracu-n patru să-i amintească mereu Rebecăi că e îndrăgostit de ea, se suprapusese peste "ocazie" - ziua de naştere a Anei. Pe care Ana o serba în casa omului *barro*, cu copiii dar fără el. Se întrebase azi, la prânz, cum ar fi fost livingul ăla dacă Ana şi copiii ar fi fost aici; şi-şi dăduse seama că ar fi valsat toţi ca nebunii pe-acolo! Şi-i venise ideea - şi-l iertase...

Măi, să fie! Da' mult le mai lua ca să se-mbrace! Ce făceau acolo - se pregăteau să viziteze Versailles-ul, partea interzisă publicului larg? Hm...

Gata - îi auzea. Coborau scările. Se grăbeau, iar asta îi scutea acum de-o muştruluială straşnică... Uşa se deschise; Raina intră şi ezită, preţ de-o clipă. Da, lumânările alea dădeau camerei un efect foarte special...

Diamant reuşise să se îmbrace - şi se mişca destul de natural, ceea ce însemna că avea în clipele astea nişte dureri crunte... Apăsă play iar Strauss atacă în forţă, cu "Vals italian"... Ei se uitau la el şi nu pricepeau o iotă... Arătă spre mijlocul covorului:

- Un'-doi-trei, un'-doi-trei...

Vărul lui se dezmetici primul - prinse mâna Rebecăi şi-o trase grăbit spre punctul indicat de el. Se grăbi să-l potolească:

- Uşurel, mă! C-o frângi!

Rebeca bufni în râs; Diamant se grăbi însă să plece capul...

O să-l lase să sufere; şi-apoi o să-l ierte. Şi, imediat cum se termina războiul, o să treacă pe lista lui pentru Interne "ştergerea" tuturor mutrelor lor din spaţiul virtual. Că nici el nu fusese foarte "invizibil"! Şi pe el nu-l caftise nimeni aşa...

Diamant o luă pe Rebeca în braţe şi porniră uşurel la dans... într-un vals timid şi cam chinuit... Se ridică şi îi opri:

- Dansul ăsta are trei reguli. Prima: întotdeauna Diamant porneşte cu stângul iar Rebeca cu dreptul. A doua, există doar şase direcţii - în faţă, în spate, la dreapta, la stânga, piruetă la dreapta şi piruetă la stânga. Iar a treia regulă este că Diamant conduce iar Rebeca îl urmează.

Bun! Şi-acum "îi monta", ca să se asigure că măcar poziţia braţelor era cea corectă...

- Şi acum, Diamant face ce fac eu iar Rebeca îl urmează. Ia să vă văd...

Stângul în faţă, dreptul în lateral, stângul lângă dreptul; dreptul în spate, stângul în lateral, dreptul lângă stângul. Şi din nou... Şi din nou... Diamant pricepuse repede; Rebeca înţelese şi mai repede ce-avea de făcut, aşa că ea mai şi zâmbea... Se descurcau bine; foarte bine.

- Acum, la măsura unu îndoiţi genunchii, la doi îi îndreptaţi şi vă ridicaţi uşor pe vârfuri...

Iar ei se descurcau din ce în ce mai bine, iar el nu avea totuşi stare să-i înveţe să valseze... El îşi amintea seara aceea, imaginea din oglinda de la Cannes... Îşi amintea cât de puternică fusese durerea din sufletul lui atunci când realizase că imaginea din oglindă, cu Ana în rochie vişinie şi el în spatele ei, nu va sfârşi niciodată imortalizată... pentru memoria lor...

La dracu! Îi dăduseră lacrimile! Porni grăbit spre uşă:

- Aprofundaţi! Un'-doi-trei, un'-doi-trei...

Trebuia să plece de-acolo! Muzica aia îi făcea rău! Amintirile alea îi făceau rău! Îi umpleau sufletul de amărăciune! Şi nu voia să plângă! Plânsul ăla n-o adusese înapoi - aşa că ar fi plâns degeaba! Ar fi fost...

Intră în dormitor şi închise uşa. Şi-o încuie. Privi lung laptopul...

O să ia un somnifer şi-o să doarmă dus. Şi n-o să privească nici mort fotografiile de la revelion! Atunci valsaseră ei prima oară; atunci descoperise că Ana nu studiase numai tangoul, ci şi valsul...

Diamant

Raina lui zâmbea. Raina lui înţelesese şi ea ce făcuse Ştefan. Li se spusese să aprofundeze. Ei aprofundau. Erau la al patrulea vals - iar ea zâmbea tainic, aşa...

Păi, să-i arate că nici el nu era mai încuiat! Îi strânse bine mâna şi-o angajă într-o piruetă - şi se grăbi s-o prindă, să-i continue mişcarea şi s-o aşeze pe braţ - şi să-i şoptească faptul că ea e o femeie superbă... iar el un bărbat norocos...

Mm, ce rău roşise regina raiului lui!

Or să valseze până dimineaţă! N-o s-o lase să se ducă la culcare! Or să încuie uşa biroului şi-or să valseze...

10 octombrie 2011 - luni

Sami

Presimţise că nu ar fi trebuit să reia "ritualul" acela. Presimţise că, după ce aflase de telefonul subalternului soţului ei, n-ar fi trebuit să fie de acord cu cititul versurilor. Şi totuşi, se lăsase convins de veselia ei. Îşi adusese şi el laptopul. Ea încercase să-i arate că era veselă - şi nu se gândea sub nici o formă la soţul ei, sau la bebeluş. Avea sentimentul că ea îi simţise tristeţea...

Totul fusese perfect, până în urmă cu 40 de minute. Mâncaseră şi apoi ea revenise în bucătărie. El se dusese să-şi pună un pahar cu Prigat... O văzuse punând farfuriile la loc, în dulapul de jos; după care Ana se ridicase şi făcuse gestul pe care-l fac toate gravidele cu sarcină avansată - dusese palma la spate şi se îndreptase uşurel... iar el văzuse gestul, bebeluşul, chipul ei...

Se grăbise să revină la televizor. Mintea lui oscilase între amintirea Fathiei, a gestului ei, a grabei cu care el se apropiase de ea de fiecare dată şi-i masase uşor spatele, şi tentaţia de-a risca totuşi - şi a-şi juca şansa. Amintirea fusese mai puternică; îşi umpluse deci mintea cu amintiri. Numai că ea îi simţise tristeţea şi insistase cu versurile. El nu voise s-o refuze, gândindu-se că o va întrista şi-i va face astfel rău bebeluşului...

De ce nu putea, totuşi, s-o lase baltă odată? Acolo, în mintea lui, în nucleul creierului lui, era gândul ăla; şi atâta timp cât nu reuşea să-l scoată de-acolo, îi tot venea în minte şi-l tot îndemna... Şi nu era bine...

Ana o să plece în curând. Fie veneau oamenii soţului ei după ea, fie pornea ea încetişor spre Bourges...

Ea citea şi traducea pentru el; el o privea, dar nu pricepea o iotă. El era trist - fiindcă nu putea, şi parcă nici n-ar fi vrut s-o lase baltă... aşa, fără o certitudine... Deşi cea mai mare certitudine era chiar ea - femeia care traducea versuri în faţa lui...

Ana-Maria

Ceva era în neregulă acolo...

Citeau poezii de jumătate de oră. Ea alesese poezii scurte, vesele; el era tentat să aleagă numai poezii scurte şi triste. Şi nici nu zâmbea. Adică zâmbea la poeziile ei; dar nu zâmbea aşa cum trebuia! Încerca să pară vesel; în realitate...

În realitate, ea îi traducea poezia iar el se uita la ea şi n-o auzea. El avea gândurile lui; nişte gânduri cenuşii, triste...

Renunţă la finalul poeziei; puse laptopul lângă ea:

- Şi gata! Acum e rândul tău!

El o privea lung, aproba şi zâmbea slab... trist...

Se ridică şi îi mută laptopul de pe genunchi, pe canapea. Şi se aşeză lângă el. Avea senzaţia că nu auzea un protest doar pentru că Sami era pur şi simplu prea trist ca să se poată lupta cu intenţia ei de-a face pe psiholoaga...

- De ce eşti atât de trist?

Primi... o ridicare din umeri! Hm!

- Nu am pretenţia că sunt specialistă în psihologie; dar ştii că am o ureche fermecată...

Şi uite că avea o problemă! Urechea fermecată era aia dreaptă; iar ea stătea acum în stânga lui! Turui grăbită:

- De fapt, amândouă sunt fermecate. N-am vrut să-ţi spun, ca să nu suni la Cartea Recordurilor...

Sami bufni în râs - şi îi luă mâna în mâinile lui:

- Tu eşti fermecată toată!

- Şi nu-i aşa că nu suni la Cartea Recordurilor?

Nega...

- Şi nu-i aşa că nu te-ai mai gândit la chestia aia de demult?

Redeveneau serioşi... Sami negă scurt - şi oftă:

- Nu. Doar că... Doar că mi-e dor de ea. Şi acum, după atâţia ani, mie mi-e foarte dor de ea. Şi dau vina pe Kamari... deşi n-a fost vina ei...

Îl înţelegea perfect, dar zău că nu ştia cum să-l ajute...

- ... Şi fac pe dracu-n patru să nu-mi pice mie gravidele, la spital...

Oo, minunat! Gata - acum avea rezolvarea! Se grăbi să ofteze şi ea:

- Ceea ce se întâmplă cu tine nu e corect, să ştii! Nu e deloc cinstit şi corect! Nu ştiu dacă Dumnezeu şi Allah sunt aceeaşi entitate; ştiu însă că, cu tine, entitatea aia a fost foarte nedreaptă! Şi nu e corect...

Şi-acum număra trei secunde în gând şi pleca privirea spre mâinile care încă îi ţineau mâna... Start! Şi Doamne-ajută să reuşească! Şopti, încet:

- Imam Arif m-a rugat, în duminica aia, să am grijă de voi. Să nu vă amestec în războiul soţului meu, să o ajut pe Tasnim... Şi să te ajut şi pe tine. Mă laşi să te ajut?

Bărbatul de lângă ea îi sărută mâna şi-i dădu drumul:

- Nu. N-ai cum să mă ajuţi.
- Eu cred că am cum.
- N-ai cum s-o aduci înapoi.
- Dar am cum să învinge gândul care te-a făcut să eviţi gravidele de la spital.

Fiindcă de-acolo putea porni vindecarea lui Sami! De la sentimentul de vinovăţie din sufletul soţului care-şi dorise cu ardoare bebeluşul, dar descoperise că dorinţa lui o ucisese pe femeia pe care-o iubea! Aşeză palma dreaptă peste Fluturaş, ca să-l facă atent şi să-l cheme la joacă; şi întinse palma stângă spre Sami:

- Dă-mi mâna.
- Nu, Ana.
- Te rog!
- Eu te rog!
- Eu te-am rugat prima!
- Nu, n-are sens!
- Sami!
- Ana!

Palmele pe faţă! Repede! Îşi acoperi faţa... Iar el se grăbi să îi apuce, uşor, mâinile:

- Te rog, nu face aşa! Trebuie să înţelegi! Pe mine nu mă mai poate ajuta nimeni!

"No, shit!"

Smuci mâna dreaptă şi-i prinse, scurt, mâna. Şi, cât ar fi zis el un "Ii" în arabă, îi puse palma peste Fluturaş.

Aşaa... Întoarse încet capul spre el...

Bărbatul de lângă ea închisese ochii. Nu încerca să-şi tragă mâna; nici nu părea grăbit să-i zică vreo două, apropo de încăpăţânatele proaste care nu pricep durerea din sufletul lui şi-l chinuie cu prostiile din capetele lor! Sami nu se clintea. Simţeau amândoi mişcările Fluturaşului...

Slăbi strânsoarea cu care îi ţinea mâna - dar o apăsă un pic, ca să fie clar că nu-l lăsa să-şi tragă mâna... şi era, la urma urmei, binevenit să-l cunoască pe Fluturaş...

Sami

Palma lui simţea...

Era prea târziu. Îşi amintise. Mintea lui "îl teleportase" în trecut - într-unul din multele momente când stătuse la televizor, alături de ea, şi ascultaseră talk-show-uri sau ştiri. Din televizor ieşea azi limba arabă; televizorul recrease instantaneu atmosfera de atunci. Iar mişcările uşoare ale bebeluşului...

Mişcările uşoare ale bebeluşului îi amintiră spitalul. Şi medicii. Şi cuvintele. "A murit." Fathia lui murise... din cauza unui bebeluş... pe care el îl iubise şi-l dorise mult... şi care distrusese totul...

Scăpă un suspin - şi deschise ochii. Trebuia să ajungă sus, la etaj! Să se-ncuie acolo! N-avea voie s-o întristeze! N-avea voie!

Dădu să-şi tragă mâna şi să se ridice; numai că palma ei, cea rămasă liberă, se aşeză pe obrazul lui - şi-i apăsă uşor capul pe umărul ei.

... Iar el descoperea acum că nu-i putea refuza nimic. Nu ei! El descoperea acum că Ana îl adusese acolo unde voise ea - cu palma pe bebeluş, cu capul pe umărul ei şi cu orice urmă de rebeliune învinsă...

- ... Pot să te rog să foloseşti totuşi urechea fermecată?

Negă - şi închise ochii. Gata - cedase! Plângea...

- ... Te rog, totuşi, să-mi spui... Aş vrea să-ţi spui că e mai bine să ştiu, pentru că urmează să nasc şi îmi prinde bine să ştiu momentele când lucrurile ar putea merge în direcţia greşită...

Oof...

Ana-Maria

O să-i spună. Încet, fără grabă... Azi, ea o să afle cum muriseră Fathia şi bebeluşa. Imediat cum reuşea să-şi mai tempereze plânsul ăla mut, Sami o să-i spună...

Ea aştepta, calmă... Fluturaşul ei se juca frumos...

Capul lui Sami se ridică; bărbatul de lângă ea îşi ştergea lacrimile... şi lăsa apoi fruntea pe umărul ei. Şi oftă greu - greu de tot...

- ... Când am plecat la facultate, ea dormea. Iar dacă nu m-aş fi grăbit... Am aflat de la vecini că ea s-a trezit la cinci minute după plecarea mea. A trezit-o durerea. A ştiut că ceva e în neregulă - a chemat un taxi, s-a dus la spital... Au internat-o imediat. Inimioara lui Kamari bătea anormal de încet; dar medicul fie n-a observat, fie n-a înţeles rezultatele testelor. I-a dat o pastilă care să-i provoace contracţii... Au lăsat-o... în salon... singură... două ore... Iar dacă nu făcea stop cardiorespirator, dacă nu piuiau aparatele, poate că o lăsau mai mult! Nu ştiu; e...

- E o înşiruire lungă de ghinion, malpraxis şi lipsă de umanitate. Şi dezinteres şi durere... Şi nepăsare... şi foarte mult ghinion...

Capul de pe umărul ei aproba repede-repede... Sami continuă:

- Trebuiau s-o scoată pe Kamari. Şi cum Fathia ajunsese la dilataţie şapte, au tăiat-o... Au aplicat forcepsul. I-au rupt uterul. Au măcelărit-o ca să scoată din ea un făt mort.

Poftiim? Întoarse încet capul spre el - poftim? Ce spusese? Mort?

- Kamari avea cordonul ombilical trecut de trei ori în jurul gâtului. Şi murise deja. Le lăsaseră în rezervă atâtea ore... Atunci şi-au dat seama ce-au făcut; atunci au resuscitat-o pe Fathia. Au început s-o peticească, să improvizeze... Şi le-am pierdut pe amândouă. Şi apoi m-am gândit toată viaţa că, dacă eu nu mi-aş fi dorit-o atât de mult pe Kamari...

Sami

Trăgea concluzia că joaca aia de-a urechea fermecată fusese, totuşi, o idee bună...

Plângea acolo, pe umărul ei, de vreo cinci minute. Habar n-avea dacă îl auziseră copiii, sau Tasnim. Presupunea că da; la ora aia, cu siguranţă nu dormeau! Şi totuşi, fusese o idee bună. Urechea fermecată auzise ce se întâmplase. Îi spusese el. Şi descoperise că era...

Era un pic mai bine acum. Deşi rostise acele cuvinte, deşi povestise cum murise Kamari, bebeluşul Anei era bine. Bebeluşul se mişca uşurel sub palma lui... zguduindu-i astfel din temelii convingerea pe care se căznise să şi-o bage în cap, cum că el le aducea sufletelor ălora mici ghinionul şi nenorocirea...

Era un pic mai bine; aşa că ridică fruntea şi îşi şterse scurt lacrimile. Şi încercă să-şi tragă mâna - iar gestul ei, care-l înhăţase pur şi

simplu de parcă îl voia prizonier acolo, îl opri. Ana nu voise să audă povestirea lui; ea voia să-i spună... Ce voia să-i spună?

- Fiecare om are soarta lui pe Pământ. Şi rostul lui. Dar soarta se poate schimba într-o clipă. Soarta mea s-a schimbat, în ultimii 10 ani, de vreo şase ori - aşa că ştiu ce spun, crede-mă! Soarta... E de-ajuns un gest micuţ, un cuvânt, o privire - şi totul... Poţi să-ţi schimbi soarta.

Se grăbi să nege:

- Nu; soarta mea este închisă.

- Soarta ta poate a fost închisă, până acu' opt minute. Soarta ta poate s-a schimbat în momentul în care palma ta a atins Fluturaşul. Nu există niciodată; şi nu există imposibil. Cuvintele niciodată şi imposibil sunt minciuni.

Privea lung profilul femeii de lângă el... Ea întoarse încet capul şi-l privi drept, serioasă:

- Nu există niciodată. Nici imposibil.

O privea lung - iar ea vedea chiar acum în ochii lui cum gândurile lui se schimbă... iar mintea lui se umple cu ideea aia... iar pe ea o cuprindea, uşor-uşor, teama...

Nu există niciodată. Nici imposibil. N-avea voie să renunţe - niciodată! Pentru că moartea bărbatului cu ochi verzi nu era imposibilă!

O privea şi descoperea că reuşise totuşi s-o sperie... Descoperea că trebuia să-i spună - acum, când era aici, lângă el, şi-l auzea...

- ... Ana. Adică "eu". Tu, Ana, ai fost trimisă de Fathia în viaţa mea ca să-mi schimbi soarta.

- Da.

Cee? Făcu ochii mari...

- Am fost trimisă în viaţa ta ca să te fac să vezi că soarta ta nu este să mori singur.

Păi

- Am fost trimisă în viaţa ta ca să-ţi spun că eşti un om mult prea bun şi un suflet mult prea special ca să nu laşi în urmă un pui de om pe măsura ta.

... Femeia asta era o făptură de o inteligenţă aparte, cu o prezenţă de spirit foarte accentuată şi un vocabular amplu, bine construit... Ana continuă, fără să-şi schimbe cu ceva tonul calm al vocii:

- Oamenii buni nu mor singuri; şi lasă întotdeauna pe Pământ copii care cresc şi devin, la rândul lor, oameni buni.

Şi totuşi! Şi totuşi... Totuşi, trebuia s-o spună!

- ... Schimbă-mi soarta! Schimb-o tu!

Ana îi luă mâna şi şi-o puse în palma stângă - exact aşa cum îi ţinuse el mâna, puţin mai devreme:

- Eu n-aş putea decât să te omor. Pentru că eu sunt a soţului meu - sufletul meu îi aparţine lui. Indiferent ce se va întâmpla cu el, sufletul meu îi aparţine. Iar asta te-ar omorî. O Fathia fără sentimente te-ar ucide...

Ochii căprui îl priveau lung...

- Or, tu nu trebuie să mori. Tu trebuie să trăieşti - trebuie să observi răscrucile din viaţa ta, ca să decizi când faci virajul şi spre cine. Iar după ce virezi, tu trebuie să clădeşti, pe Pământ, leagănul în care se va naşte şi va creşte un om bun.

Şi gata - se ridicase de lângă el. Îşi lua laptopul. Se ducea în camera ei, la copii... La copiii lor... ai ei şi-ai contelui...

Ana nu putea fi a lui - nici acum, nici după moartea contelui. Sufletul ei îi aparţinea, într-adevăr, bărbatului cu ochi verzi. Nimeni altcineva n-ar fi putut înţelege asta mai bine decât el, al cărui suflet îi aparţinea Fathiei de atâţia zeci de ani...

Îşi luă şi el laptopul şi se ridică. Şi se întoarse, ca să pornească spre scări - şi întâlni privirea serioasă a lui Tasnim... Ridică scurt din umeri şi porni totuşi spre ea. Şi-o lămuri, în arabă fireşte:

- Măcar am încercat - nu?

- Şi-o să mai încerci de vreo trei ori.

- Probabil că nu. Nu vreau s-o sperii.

- Nu mi s-a părut speriată...

- E ageră ca un vultur şi îşi ascunde impecabil emoţiile. Uiţi că e contesă - adică a învăţat să-şi împietrească muşchii feţei şi inflexiunile tonului!

- Tot ce se poate. Sami...

Da? Se opri în uşa camerei lui:

- Da, Tasnim.

- ... Are dreptate. Trebuie să faci virajul ăla!

- Ştiu că are dreptate. Numai că eu nu observ răscrucile, cum le spune ea. Eu să ştii că-mi văd viaţa ca pe un lung drum cu un singur sens - şi nici o intersecţie.

- Eşti conştient, sper, că nu-i aşa!

- Sunt conştient că şanse există întotdeauna; şi şanse, şi răscruci. Dar dacă eu nu le văd... Ştiu că eu sunt problema. O să încerc să fac cumva... deşi nu ştiu ce-aş putea face, dat fiind că nici nu le observ...

- Dacă vrei, pot să te ajut eu!

Ha-ha! Începu să râdă:

- Mai bine nu!

- Crede-mă că eu le-aş observa! Poate-ţi trebuie nişte semne de circulaţie, ca să le observi şi tu! Sau un semafor!

- Draga mea, tu nu eşti semafor; eşti poliţist chitit să mă tragă pe dreapta şi să-mi ia carnetul!

- Serios, Sami! Lasă-mă să te ajut!

- Nu ai cu ce să mă ajuţi. Până nu mă conving eu că e momentul să caut o răscruce, tu ai interveni degeaba. Păstrează-ţi puterile şi energia pentru ea! Şi, bineînţeles, pentru Jaser! La ce oră vine?

- Azi nu vine. Mâine ieşim la teatru...

- Aha... Foarte bine! Duc laptopul şi apoi cobor la televizor. Tu vii?

- Vin şi eu. Să nu creadă copiii una şi alta...

Poftim? O privi lung, serios... Sora lui zâmbea slab:

- Florentina a vrut să iasă; v-a văzut şi s-a oprit. Şi v-a pândit, din cadrul uşii, până când s-a ridicat Ana.

Exact cum era mai rău! Cu puştoaica nu prea ştia cum să discute...

- Stai liniştit. O să vorbesc eu cu ea, mâine dimineaţă.

Aprobă şi intră totuşi în camera lui. Deci Florentina...

Chestia asta nu-i plăcea deloc! Dar absolut deloc! Cu siguranţă, Ana plănuia să ducă copiii acasă unul câte unul! Iar Florentina va fi cu siguranţă prima! Fetiţa tânjea după tatăl ei; în plus, nu stătea Léon fără mami! Iar dacă fetiţa se întorcea la conte şi-i spunea că mami şi medicul care-o adăpostea petreceau minute în şir pe aceeaşi canapea, într-o poziţie uşor ciudată în accepţiunea unui copil de aproape opt anişori, contele putea goni încoace, leu-paraleu, cu mafioţii şi pericolele după el...

O s-o lase pe Tasnim să discute cu micuţa; şi o s-o ţină pe Florentina sub supraveghere. La urma urmei, o să vorbească şi el cu ea! O să-i explice... şi-o s-o liniştească. Nu prea ştia cum... dar o să încerce măcar.

Ana-Maria

Intră în camera lor şi lăsă laptopul pe masă:

- Ia să văd ce-aţi pictat voi aici...

Léon îşi întindea grăbit "capodoperele" pe masă... Florentina şopti, în romanes:

- A plâns?

Stop! Deci îi văzuse! Ba, mai mult, îi şi "studiase"! Se grăbi să aprobe cu capul:

- Da. Aoleu, prinţule, în ce hal te-ai murdărit! Fugi la spălat!

Léon ieşi; se întoarse imediat spre Florentina:

- A plâns şi a reuşit să vorbească despre moartea soţiei şi fetiţei lui.

- A vrut el să-ţi spună?

O privi lung... şi oftă:

- Pe de-o parte, imamul din Paris m-a rugat să am grijă de amândoi. Pe de altă parte, ei au amândoi grijă de noi. Şi, nu în ultimul rând, am aflat că, de când suntem noi aici, sub nasul lui, Sami se tot gândeşte să se ducă după soţia şi fetiţa lui. Adică să se sinucidă. Şi n-am să-l las să facă asta. E un om prea bun, ca să-l las să facă ceea ce ai încercat tu să faci.

Florentina tăcea...

- Îi era frică de bebeluşi. Se gândea că el a fost de vină pentru

- Ştiu.

- Adică nu vreau să crezi că

- Stai liniştită, că nu mă gândesc eu la chestii de-astea.

"Mânca-te-ar mama de fată frumoasă şi deşteaptă!" Îi venea să răsufle uşurată, dar asta ar fi fost un dezastru...

- ... Mai ai veşti de la tati?

- Nu.

- Nimic pe youtube?

- Absolut nimic.

- Nici de la Grasu?

- Nici.

- Înseamnă că războiul nu s-a terminat...

Negă încet cu capul... iar Léon reveni în cameră:

- Ce zici, mami? Îţi plac?

- Daa... Sunt foarte frumoase! Adevărate capodopere! Să le pui bine - să le luăm cu noi, când ne întoarcem.

- Serios? Mami, putem să le luăm cu noi?

- Bineînţeles! Tati a cumpărat un conac, nu? O să ai o mulţime de pereţi pe care să le expui!

Băieţelul ei fremăta... Fetiţa ei era gânditoare...

Ei bine, şi ea era gânditoare. Azi, Sami îi spusese să-i schimbe ea soarta. Iar asta...

Ar fi fost imposibil ca gândul ăla să nu-şi facă totuşi loc în mintea lui. Şi-aşa, era mai mult decât un domn! Era... un miracol! Ar fi putut s-o şantajeze; mai ales la început, când nici ea nu bănuise măcar că avea un Fluturaş în ea, omul ăla ar fi putut... Ar fi putut să profite. Să încerce măcar! Când colo...

Nu se simţea în pericol aici, în casa lui. Prezenţa lui nu-i crea un sentiment de teamă, sau de nesiguranţă. Imam Arif avea dreptate - Sami era un om vertical. Şi un bun musulman. Avea cuvânt - adică îşi respecta cuvântul. Şi îi dăduse cuvântul în mai multe privinţe. Îi dăduse cuvântul că îl va anunţa personal pe Ştefan, la un moment dat... Îi dăduse cuvântul că ea nu va căpăta cicatrici noi la încheieturile mâinilor...

Simţea că poate să aibă încredere în el. Pur şi simplu! Deşi tocmai îl auzise invitând-o să-i schimbe ea soarta, ea avea încredere în Sami! Ori din cauza sarcinii, ori...

11 octombrie 2011 - marţi

Ana-Maria

Frământa aluatul şi asculta paşii... Uşa bucătăriei se deschise uşor iar Tasnim o salută, în şoaptă:

- Neaţa!

- Neaţa.

- Iar faci cornuri?

Aprobă cu capul...

- Mm - o să mă îngraş la loc!

Acum negă, iar sora lui Sami se sprijini de dulap şi-o privi lung:

- Sami e la spital.

Aprobă...

- M-a trezit la cinci jumate, când a plecat, şi a discutat cu mine câteva minute.

OK! Răsuci coca, o acoperi cu prosopul şi se grăbi să se spele pe mâini. Şi-apoi se întoarse spre ea - şi-o privi drept:

- Te ascult.

- M-a rugat să nu te mai iau la aerobicul nostru. Mi-a spus să nu te mai invit eu! Iar dacă vii, trebuie să am grijă să nu faci un efort susţinut...

Binee! Aprobă iar Tasnim începu să râdă:

- Mi-a sugerat să ţopăi cu Léon - că el e mare amator de dansuri ritmate!

- E o idee, să ştii! Numai că va trebui să dansezi pe muzica lui - că el e prea... "mare" ca să-şi schimbe gusturile muzicale de dragul regimului tău de slăbit!

Râdeau amândouă, pentru că amândouă îl aplaudaseră sâmbătă pe Léon în timp ce el jucase de mama focului cu Florin Salam...

- Şi mi-a mai spus ceva. M-a rugat să nu insist.

Poftim?

- Poftim?

- Ştia că v-am auzit aseară şi m-a rugat să nu insist. N-am să insist, pentru că ştiu ce ştiu...

Perfect...

- Zicea că, dacă insist, o să te sperii şi-o să fugi de noi. Şi n-ai de ce să te sperii.

O trase uşor spre masă şi se aşeză lângă ea:

- Eu nu mă sperii, Tasnim. Şi ştii de ce?

Ridică un pic cracul treningului, scoase cuţitul şi-l puse pe masă:

- Fiindcă n-am ce să păţesc.

Sora lui Sami părea şocată...

- La 19 ani, am fost răpită de pe stradă, violată şi vândută unor proxeneţi. Acum, la 28, ştiu ce şi cum să fac să nu mi se mai întâmple nimic rău.

- Crezi că fratele meu ar putea să-ţi facă aşa ceva?

- Ar putea încerca să se apropie de mine. Şi-ar fi tare bine să nici nu-ncerce...

- Ana... Am auzit ce i-ai spus aseară, despre tine şi soţul tău. Ştia şi el asta. Ştia că o spune degeaba. Dar n-a putut să n-o spună. Nici un om care te cunoaşte personal nu poate să se abţină de la a încerca să te păstreze pentru el! Chiar şi eu! Mă crezi că mi-aş dori să nu mai pleci niciodată de la noi? Şi că, după ce mă căsătoresc cu Jaser, mi-aş dori foarte tare să vă mutaţi la noi?

Era o scumpă - şi-o şmecheră mică, foarte pricepută în a răsturna discuţia cum voia ea...

- Sami e un om corect şi are cuvânt. Te asigur că n-o să ai de ce să scoţi cuţitul ăsta la el.

- Iar eu te asigur că, dacă va trebui să-l scot, voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l ţin la o distanţă rezonabilă de el.

Se grăbi să bage cuţitul în teacă şi se ridică:

- Soarta lui s-a schimbat de cel puţin două ori. O dată, atunci când moartea lor l-a făcut să renunţe la Facultatea de Litere şi să aleagă Medicina. Şi a doua oară, aseară.

- Eu ştiu?!

- Eu ştiu sigur ce-i în căpşorul asistentelor pe care le întâlneşte el acum în spitalul ăla!

Tasnim bufni în râs:

- Nu-mi spune!

- Bine, nu-ţi spun... Îţi spune el, diseară! Dacă ştii cum să-l iei, desigur!

Ia să facă ea cafeaua! Azi aveau zi de aikido, aşa că erau un pic pe fugă...

Sami

Poate că soarta se putea schimba într-o clipă. Poate nu! În orice caz, existau fiinţe capabile să schimbe soarta unui om doar aşa, din trei cuvinte şi-o privire dreaptă...

Avusese nevoie de discuţia de aseară, ca să perceapă holul spitalului ca fiind drumul vieţii lui. Descoperise că drumul vieţii lui avea foarte multe răscruci - iar el nu le observase până acum. Drumul ăsta era îngust, din motiv de tărgi şi fişete şi scaune şi multe alte obiecte de mobilier; iar halatul lui îi acorda automat prioritate. În condiţiile astea, toate asistentele - fără excepţie - se opreau lângă perete, înaintea obstacolului, şi-l aşteptau să treacă. Obstacolul forma un soi de intersecţie. Iar după ce Ana rostise cuvintele care-l făcuseră să se zvârcolească în pat până la două jumate azi-noapte, el decisese să ridice totuşi privirea. Să observe răscrucile. De la opt până acum, la unşpe jumate, rezolvase două urgenţe, vizitase toate secţiile care ţineau de el şi "identificase" cinci răscruci. Patru asistente medicale şi-o doctoriţă pediatră prinseseră roşeaţă-n obraji atunci când îi întâlniseră privirea dreaptă...

Ana. Adică "eu". Fathia i-o trimisese pe Ana. Adică pe ea însăşi. Adică îşi trimisese, prin Ana, gândurile şi sfaturile pe care probabil că le strânsese în ultimii 20 de ani de privit în jos, spre el. Iar soarta lui - iată - se schimbase. El se lupta acum cu propria încăpăţânare şi încerca să accepte faptul că nu mai putea interveni, că soarta i se schimbase aseară, că n-avea rost să se lupte cu firul vieţii...

Nu era pregătit pentru schimbare. Dar nu era pregătit nici să abandoneze "planul" - cel mai mare, mai important şi mai dificil plan al oricărui om! Cum spusese ea - femeia fermecată care avea o inteligenţă aparte, o prezenţă de spirit foarte accentuată şi un vocabular amplu, bine construit? El trebuia să clădească, pe Pământ, leagănul în care se va naşte şi va creşte un om bun. Femeia fermecată rostise aseară fraza fermecată care-i schimbase soarta. Ciudat...

Victoria

Aşteptarea

Safira

Copiii

12 octombrie 2011 - miercuri

Diamant

Mobilul oficial piui scurt. Îl scoase şi...

Trahanache a aflat şi a luat măsuri.

Mamă, Doamne!

Se ridică şi opri calculatorul. Unde era nea Dumitru? Ieşi din birou... Aha! La el în birou! Ciocăni corect şi fu poftit să intre. Se conformă, închise uşa... Şi-o încuie. Şi oftă greu. Unchiul lui începuse să se îngrijoreze...

- ... Au reuşit. Au săltat copiii lu' Jun Chèn.

Blocaj! Panică! Bucurie! Teamă! Uşurare! Prin ce stare trecea unchiul lui acum? Greu de spus... Decise să detalieze, ca să-l "deblocheze" şi să primească, la final, nişte sfaturi bune:

- ... Mişcarea cu maşina a reuşit. Şoferu' meu special i-a luat de la şcoală şi îi duce chiar acum la aeroport.

- Şi cum zice planul să acţionaţi de-acum încolo?

- La primul semafor, le-a dat cu cloroform. Băieţii lu' Amiralu' i-au schimbat de haine. Acum îi duc la aeroport, în hangarul ăla "special". Hainele pleacă spre Italia, pe autostradă; Amiralu' îi unge cu zeamă roşie în hangar şi-i filmează, ca să vedem cum stă Jun cu inima. Eu trebuie să-l anunţ pe Aleodor, care aranjează cu elicopterul care-i ia de-acolo după filmare...

- Ştefan ştie planul ăsta?

- Da.

- Tot?

- Absolut tot. Tot-tot-tot!

- Şi ce-a spus despre el?

- A spus că e bun, mi-a dres prostioarele şi a stabilit parolele. Şi-a zis să nu-i dăm cu bulion, că se găseşte sânge în orice fiinţă vie patrupedă.

- Atunci ţine-te de plan. Da' ţine-te de el cu dinţii, mă! Nu improviza!

- Categoric!

- Tu te duci acolo?

- Nu; eu mă ocup de scena de-aici.

- Bine. Atunci o să am eu grijă de orăşel. Tu concentrează-te asupra scenei. Încă ceva! Un sfat, dacă vrei... Nu-i arăta chinezului că suntem agitaţi. Nu dubla paza, nu chema mercenarii, nu scoate antiaeriana...

Aprobă:

- Oricum, îţi aduc imediat planul. E important să-l ştii şi dumneata - că ăla o să vină lansat încoace...

Unchiul lui aprobă, aşa că reveni în biroul lui. Apăsă butonul verde. Suna...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Am obţinut cele două diamante Cape de care avem nevoie.

Ştefan tăcea... Şi el prefera să tacă. Adică, în afară de parolă, ce naiba să mai spună?! Vărul lui sparse brusc tăcerea:

- ... Bine. O să fac cumva să intri cât mai repede în posesia lor. Despre montură, discutăm între patru ochi.

- OK.

Apăsă butonul roşu - că tocmai îşi primise parola-OK ca să continue planul! Unde era planul? Planul ăla megalomanic pe douăj' de pagini - unde-l pusese? Trebuia să i-l ducă unchiului lui - şi simţea brusc nevoia să stea lângă el şi să-l recitească, pentru că adrenalina în exces parcă-i spălase creierul!

Ştefan

Deci furaseră copiii lui Jun... Ridică privirea spre Aleodor:

- Dă-mi dosarul cu diamantele Cape şi sună-l pe Amiralu'.

Spionul sări în picioare şi se repezi la rafturi. Mm, ştia ce caută! Se dusese glonţ la dosarul ăla! Se ridică şi arătă spre masa din mijloc. Veneau amândoi, grăbiţi şi panicaţi şi palizi...

Deci, conform cu planul, şoferul chinez angajat de Diamant în Niro şi transportat la Nisa cu autocarul îşi făcuse temele, luase testarea şi trecuse la treabă. Tânărul condusese azi Mercedesul ăla "special" - şi luase copiii lui Jun de la şcoală. În clipa în care Enlai şi Sheng Li închiseseră portierele, chinezul le încuiase - şi pornise încet, civilizat, la drum. Scosese mobilul şi-i făcuse un apel lui Cristi Amiralu', după care se oprise la semafor pe banda întâi. Celălalt Mercedes, cel care "reprezenta" ariegarda plină-ochi cu bodyguarzi, oprise în spatele lui. Doi dintre băieţii lui Amiralu', bruneţi şi cocheţi şi cu ochelari de soare peste ochii care nu erau oblici, veniseră cu cloroformul; şi rezolvaseră scurt problema de pe bancheta din spate. Iar şoferul încuiase iar portierele... Şi-l sunase pe Amiralu' şi-i spusese că Trahanache e furios. După care demarase spre aeroport. Amiralu' îl anunţase pe Diamant, care îl anunţase pe el... Dezbrăcarea copiilor nu le lua mai mult de cinci minute - mai ales că băieţii lui erau agitaţi şi surescitaţi şi ştiau ce riscă participând la cascadoria asta! Hainele vor porni pe autostradă, spre Italia. Copiii vor ajunge în hangarul din Nisa, unde se va face filmarea... Îşi privi ceasul şi oftă scurt:

- Părinte, diamantele ajung în hangar în maximum cinci minute.

- Echipa e pregătită de filmare iar elicopterul e gata de zbor.

Serios? Ridică mirat sprâncenele, uimit de aşa "miracol" instantaneu... Aleodor zâmbi:

- De când s-a inventat planu' cu diamantele astea, echipa şi elicopteru' sunt gata de zbor de la şapte dimineaţa până la zece noaptea. Zilnic.

Aa... În fine! Se întoarse spre Rebeca:

- Îmbrăcarea; într-un sfert de oră plecăm.

Spionul îi arăta prin semne că, imediat cum termină de vorbit cu elicopterul din Nisa, vorbeşte şi cu ăla din Bourges. Porni şi el spre dormitor: că nu se ducea să ducă bătălia asta în costum.

O să-şi pună cizmele. Iar dacă va afla că copiii lui păţiseră ceva, o să facă dreptate. Indiferent care va fi viitorul lui.

Diamant

Apăsă soneria - şi-apoi inspiră adânc, încercând să-şi impună să fie calm... Uşa se deschise larg:

- Ce-i?

Cum adică, ce-i? Păi... Tii, ce veselă era mămica lui! Îi zâmbi cu tot şarmul de care era capabil în momentele alea de tensiune maximă:

- Săru' mâna.

- Să-mi trăieşti.

- Mămico, îmi întinzi şi mie cărţile?

- Nu. Că poartă ghinion.

Serioos? Dacă n-ar fi fost atât de panicat şi "constipat", probabil că ar fi bufnit în hohote de râs... Mămica lui îl împinse uşurel spre poartă:

- Hai - fugi la primărie! Fugi şi ocupă-te de treburile tale! Şi să ai grijă! Să nu fii împrăştiat! Să-ţi faci toate treburile la timp! Că soarta... ştii tu!

Deci cărţile le picau bine. Bun! Asta voise să ştie! Păi...

- ... Mă anunţi, dacă sesizezi că fac vreo prostie...

- Aa, bineînţeles! Capacele tale nu ţi le "fură" nimeni! Am eu grijă de asta...

O privea lung... Mămica lui se rezumă la a zâmbi:

- Du-te la treabă. Şi vezi să nu greşeşti.

- Ea e bine?

- Ea e departe de toată agitaţia de-aici. Şi de-acolo. Şi de ori-

unde. Ea habar n-are că azi o să se sfârşească războiul!

Aah! Se repezi şi-o pupă apăsat exact în mijlocul frunţii! Iar ea se stropşi la el:

- Aah, ce mi-ai făcut! Mă! Treci la treabă! Aah - afurist soi de om! Ce mi-a scăpat... Băi, ce mi-a scăpat...

Daa, ce-i scăpase informaţia aia "de aur"! O rupse la fugă spre poartă - că el avea de organizat aici ditamai spectacolul! Şi nu era nimic pregătit! Până-l informa pe bulibaşă, până transporta şi instala corturile...

Dar, întâi şi întâi, să discute cu nea Dumitru. Îl lăsase în primărie, cu planul; şi avea mare nevoie de opinia lui! Poate găsea el o hibă, sau vreo rezolvare miraculoasă la hiba aia! Capul de bulibaşă trecut printr-o viaţă de suişuri şi coborâşuri îi prindea tare bine acum!

Isamu

Piao ciocăni scurt în uşa biroului:

- Mă tem că am veşti.

Serios? Ridică puţin vocea:

- Şi de ce te temi?

Tânărul intră şi oftă:

- Nisa fierbe. La propriu.

Îi făcu semn să se apropie... şi ocoli biroul, ca să se aşeze în faţa lui:

- Ia-o cu începutul.

- ... Ziua a început normal - cu programul normal. Băiatul meu zice că nimeni şi nimic n-a fost ieşit din comun. Dar, la ora 12.07, s-a iscat agitaţie la vilă. Două maşini de la pază au ieşit pe poartă, au accelerat spre centru...

Aproba cu capul, ca să-i dea curaj... Piao oftă din nou:

- Şi-apoi s-a dezlănţuit iadul - şi-a dat totul în clocot. Ambele maşini s-au întors la vilă. S-au întors şi maşinile care-i aduc pe copii de la şcoală. Nici n-au intrat bine, că au ieşit din nou. După vreo cinci minute, Fang Kwok Lo şi Cheng au pornit spre hotel. Apoi, de pe proprietatea lui Jun Chèn s-au auzit nişte focuri de armă; şi apoi au ieşit toţi. Toţi bodyguarzii, cu toate maşinile disponibile...

Îl privea lung şi realiza că şeful lui, contele Ştefan Ionescu, era un strateg genial... Zâmbi slab:

- Şi care-i vestea?

- Vestea nu există. E doar bănuiala mea...

- Atunci, care e bănuiala ta?

- ... Bănuiala mea e că copiii lui Jun Chèn au dispărut. Cred că nu mai erau la şcoală la ora 12, când a ajuns maşina acolo să-i ia.

- Şi, fiind o şcoală particulară, eşti tentat să crezi că altcineva a luat copiii lui Jun Chèn de la şcoală...

Piao aproba şi-i evita privirea...

- Discutăm despre cea mai afurisită şcoală particulară din Nisa - aşa că acel cineva a avut un plan foarte bine pus la punct. Şi cel puţin o maşină identică şi-un om în interior - că altfel s-ar fi iscat rumoare la ieşire. Copiii s-au urcat de bunăvoie în maşină, semn că au recunoscut şi vehiculul, şi şoferul. Iar toate astea mă duc cu gândul la concluzia că copiii lui Jun Chèn au părăsit Nisa în jurul orei 12.15.

- Tot ce se poate! La 12.07 a pornit agitaţia la vilă.

- Agitaţia cauzată de telefonul şoferului prins în trafic. Jun a trimis imediat două maşini cu girofar. Şi, până să ajungă ele la şcoală, a ajuns "limuzina oficială", care-a aflat că copiii plecaseră deja cu limuzina oficială. Şi atunci "s-a dezlănţuit iadul". Jun era în discuţii cu Fang şi Cheng. Vestea dispariţiei copiilor l-a luat pe nepusă masă - iar prezenţa lui Fang probabil că l-a scos complet din uz. Ai veşti de la poliţie?

- Nu. Şi nici de la şcoală. Oamenii lui Jun răscolesc oraşul - dar foarte discret, de parcă urlă în şoaptă...

- Ştefan şi consilierii unde sunt?

- Ştefan, Gaboraş şi Rebeca sunt la conac. Dar, la ora 13.15, contele şi consiliera au audienţă la primăria din Le Mans, unde or să semneze nu ştiu ce contract, autorizaţie...

- Pentru cazino. Deci ei pleacă de la conac în curând. Diamant?

- E în Aurari.

- E şi Grasu acolo?

- Da.

- Au dublat paza?

- Nu. Nici măcar n-au amânat ridicarea gunoiului!

Serios? Piao ridică scurt din umeri:

- Totul se petrece exact ca-n fiecare zi! Ei îşi văd liniştiţi de treaba lor...

- ... Omul lui Ştefan, de la Nisa, ce face?

- Cristi Amiralu' e la el acasă. Are "zi de audienţă" cu subalternii. A anunţat-o de-o săptămână - şi n-a amânat-o. E un adevărat pelerinaj la poarta lui...

Aproba încet... şi porni înapoi, spre birou:

- Pe mine, Jun nu m-a sunat. Probabil că ştie şi el că nimeni nu se agită, pe partea frontului lui Ştefan. Aşa că e foarte ocupat cu contactarea tuturor firmelor de transport din Nisa - omiţând astfel posibilitatea ca unul din amicii lui Ştefan să închirieze un elicopter din oricare altă parte a ţării. Spune-i lui Claude să fie foarte atent - dar să nu dubleze paza. Nu ne sigilăm înăuntru, înainte să aflăm că Jun urcă din nou dealul. Nu dublăm efectivele, nu le schimbăm aranjamentul. Suntem foarte atenţi în jurul nostru şi la Jun; dar, în rest, nici o schimbare...

- Am înţeles.

Se reaşeză şi se grăbi să-şi verifice mail-ul...

Deci toţi erau la casele lor, bine-mersi, cu programul lor... Ha! Asta să le-o spună cui i-or crede! Francezii bătuseră palma cu Ştefan - şi îl documentaseră deja pe Fang. Schimbarea de la Nisa le surâdea, informaţiile şi cașcavalul "aurit" nu întârziau niciodată şi erau "calitatea I-a", aşa că domnul conte primea tot ajutorul de care avea nevoie - solicitat şi nesolicitat...

Iar în ceea ce-l privea pe el... absolut nimic. Nimic nou de la Ştefan. Nimic nou de la Jun! Nici Gaboraş nu se învrednicise să-i spună să le pitească iar pe femeile alea două şi să-l ţină pe dl Fournier aproape de vila contelui. Dar poate că Jun supraveghea deja corespondenţa contelui. Dacă ar fi aşa, un simplu "Ce mai faci?" trimis de Ştefan către el i-ar fi semnat sentinţa! Fratele lui ucisese azi şase oameni, cel puţin! Îi ucisese pentru că omul care concepuse planul ăla era genial şi-avea subalterni foarte atenţi la detalii şi foarte tipicari...

Ar fi vrut s-o avertizeze cumva pe Fei-Yen; dar...

Jun nu-l suna. Şi nici Ştefan. Nici Fang, nici Cheng. Logica contelui părea să fie eficientă - fratele mai mare fusese pus în faţa dezastrului total, aşa că uitase de fratele mai mic. Iar în condiţiile astea tulburi de acum, poate că era mai bine aşa.

Roşcata

Îi venea să râdă. Şi să joace. Şi să cânte şi iar să râdă! Că avea un bărbat genial!

Aranjamentul lui Diamant păruse năucitor de alambicat; dar se dovedise a fi extrem de eficient. Tocmai "alambicatul" ăla rămăsese un mister pentru Jun! Puştii plecaseră de la şcoală la doişpe fără zece; la unu, cele două diamante palide erau tot în elicopter. Iar regele aurarilor şi consiliera lui tocmai aterizaseră în Le Mans, unde aveau de semnat cu primarul o grămadă de acte! Cum, care acte? Ştia el - primarul! Actele pentru construcţia ei "3 în 1"! Îi venea să râdă şi să joace...

Diamant

Privea imaginile. Alea erau "de Oscar"! Păcat - mare păcat! Aşa talent, aşa regie, aşa efecte speciale - iar publicul larg era privat de aşa spectacol...

Filmarea pe care o privea acum şi el, şi probabil că şi Jun Chèn, filmarea pe care le-o trimisese pe mail un anume balaur cu şapte cuţite, era dură. Foarte dură. Începea cu imaginea corpurilor celor doi copii. Corpuri pline de sânge, tăiate şi împuşcate. Corpuri pline şi de semne particulare - aluniţe, zgârieturi şi pete din naştere! Jun Chèn probabil că făcuse infarct şi comoţie în simultan când îşi recunoscuse copiii - şi-i văzuse aşa, "reci"! După care acelaşi Jun sigur "lua cu săruri" - fiindcă în cadru apărea o mână care trezea uşurel copiii şi le dădea nişte cârpe, ca să se şteargă de "răni"... Şi-apoi lua iar cu săruri, fiindcă copiii citeau o ştire dintr-un ziar naţional de azi... Şi-apoi îşi împuşca toţi oamenii, de la consilier pân' la uşier, fiindcă ăia micii se îmbrăcau în nişte saci negri - şi, în 30 de secunde, se derula invers tot filmul - inclusiv partea care la început lipsise! Partea aia mişto de tot cu copiii adormiţi pe cearceaf şi operaţiunea de pictare a lor cu roşu...

Graţian Lunganu' se întrecuse pe el însuşi. Filmase în hangar; imediat cum ajunseseră acolo, scoseseră copiii adormiţi din maşină, îi întinseseră pe jos pe-un cearceaf alb şi pregătiseră scena. Le desenaseră puncte cu carioca neagră pe piept, le desenaseră nişte tăieturi cu carioca vişinie... Şi apoi "pictaseră" cu sânge. Avuseseră nişte sticluţe de plastic, cum erau la vopseaua de păr - cu găurică mică, foarte "precise şi punctuale". Cu ele pictaseră. Sângele cursese atât de natural... Şi apoi îi filmaseră cu atenţie. Faţă, bust, semne particulare, în detaliu şi per ansamblu... Cei doi copii păruseră "reci" - înţepeniţi chiar! Şi apoi unul dintre băieţii lor, îmbrăcat într-o salopetă şi mascat bine, se dusese şi începuse să le dea palme uşoare. Iar morţii "se sculaseră din morţi", constataseră nuditatea şi întrebaseră unde sunt... Li se răspunsese frumos; li se dăduse apă, câte-un prosop ca să se şteargă... Şi-apoi fuseseră puşi să citească cu voce tare un articol. Unul de-ăla trist, "mobilizator" pentru nativii din Vestul Europei, în care mafia nenorociţilor de ţigani traficanţi de carne vie din Estul balcanic fura copii şi îi punea la cerşit... după ce le rupea mâinile şi le tăia picioarele şi îi desfigura şi le scotea ochii şi maţele şi toate alea...

Şi pe urmă ăia micii primiseră două "rase" negre şi câte-o pereche de cătuşe. Superb scurt-metraj! Jun Chèn era "sinucis"...

Regreta că avansase atât de sus. Ar fi vrut să fie şi el acolo! Să picteze şi el! Să le tragă măcar un şut în fund! Să le facă măcar o vânătaie! Una mică! El se dusese în aprilie în Sinteşti, cu banii! El gonise pe motor până-n Serbia şi-ndărăt! El navigase cu Popescu! El pregătise plicul pentru nevasta lui Ceauşescu! El stătuse în primărie, pe întuneric, şi urmărise "procesiunea" elicopterelor la căpătâiul mătuşii lui! El ştia cel mai bine câte vânătăi meritau progeniturile lui Jun! Că nici Florentina, nici Léon nu meritaseră chinul prin care treceau de atâtea luni! Iar Jun

Mobilul oficial începu brusc să piuie. Îl privi lung...

Avea sentimentul că ăla era numărul lui Jun Chèn...

În Franţa era acum ora unu jumate. Conform cu planul lui, Ştefan tocmai semnase nişte acte în Le Mans şi ieşise la o crâşmă: el, Rebeca şi câţiva tovarăşi. Ei aveau mobilele "oficiale" închise; aşa că mobilul lui piuia...

- Răspunde, mă!
- Nea Dumitre, cred că ăsta-i Jun Chèn.
- Şi ce? Ştie franceză! Răspunde-i!

Hm... Prea bine! Apăsă butonul verde:

- Da.
- Diamant Ionescu?

Jun era. Agitat şi furios şi răguşit, Jun îşi călcase pe orgoliu şi-l sunase pe subalternul contelui minuscul pe care voia să-l omoare... Se grăbi să-i răspundă:

- Da.
- Unde sunt copiii mei?
- Unde i-ai pus.

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul pe masă. Şi goli paharul cu apă, pentru că tocmai îl înfuriase rău pe şeful mafiei chineze din jumătatea aia avută a Europei... Bineînţeles că suna din nou! Răspunse din nou:

- Da.
- Să nu-ndrăzneşti să-mi închizi mie-n nas!
- Dacă nu te prezinţi cu nume, prenume şi funcţie, o să închid, să ştii!

Tăcere... Adăugă:

- Mama m-a învăţat să nu vorbesc cu necunoscuţii!
- Jun Chèn sunt. Unde mi-ai dus copiii?
- Dle Jun Chèn, habar n-am de copiii tăi!
- Unde sunt copiii mei?

Urla ca leu'-paraleu! Începu să râdă:

- De unde vrei să ştiu eu?!

Şi-acum individul probabil că "mitralia" nişte înjurături. În chineză. Aşa că se grăbi să se disculpe:

- La mine să ştii că nu-s!
- Sună-l pe Ştefan şi
- Sună-l tu. Că ai telefon.
- Dacă sun eu, sun la poliţie!
- E şi asta o idee!

El râdea, chinezul nu mai mitralia chinezeşte... Decise să pună punct discuţiei:

- Copiii tăi nu-s la mine. Habar n-am unde-s copiii tăi. Eu sunt acum în România. Şi nu cred că copiii tăi sunt în ţara mea. Sună şi tu acolo, în Franţa! La revedere!

Apăsă butonul roşu, iar nea Dumitru începu să râdă:

- Auzi la el - orvoar! Aşa, din vârfu' limbii!
- Păi şi ce era să-i zic, nea Dumitre? Nu e el şefu' pe vestul Europei? Nu sunt eu ăla care trebuie să stea cuminte şi mut şi pitit în planu' paişpe, ca să nu tulbur apele?
- Nu eşti tu ăla care-o să dea ochii cu chinezu' ăsta în maximum şase ore?

Îşi privi ceasul... şi rânji:

- Ba da!
- Şi n-o să-i scuipi tu seminţe-n creştet, peste şase ore şi cinci minute?
- Ba da!
- Păi ce faci, mă? Scuipi seminţe în capu' şefului peste vest?
- Da; că-l dă şefu' lui jos. Şi-n plus, dacă ratez ocazia de azi...

Nea Dumitru îl apostrofa cu degetul şi râdea...

Şi-acum, să-l sune pe Ştefan şi să-i spună ce şi cum! Să ştie şi el că Jun Chèn "solicita o întrevedere"... Parcă aşa se zicea, nu?

Roşcata

Ştefan nu se clintea de pe scaunul lui. Nu se răsucea, nu se scărpina, nu-şi muta dreptul peste stângul... Stătea aşa, cu ochii la nori! Îi privea aşa, printre gene... Ea se aşezase cu laptopul în poală şi revăzuse filmarea. Îi plăcuse mult filmarea aia...

Când îşi văzuse copiii "reci", împuşcaţi şi înjunghiaţi şi plini de sânge "calitatea I-a", Jun leşinase! Cu siguranţă picase pe jos şi cerusе palme şi apă rece! Şi poate că nu "i se rupsese filmul", cum se zice, pentru că fusese foarte atent să observe semnele particulare... După care se ridicase, chitit să-mpuşte pe cineva; şi-apoi răsuflase uşurat şi picase-n cur pe covor, în pragul comoţiei, când îşi văzuse copiii "înviind". Îi văzuse ştergându-se pe zeamă şi carioca, îi auzise spunând că se simt bine, n-au dureri de cap sau ameţeli... Şi-apoi ceruse un telefon şi-un pistol şi nu ştiuse ce să facă cu ele - pentru că varianta copiilor care scăpau cu viaţă era mult mai grea, mai dură şi mai chinuitoare decât cea a copiilor ucişi. Odată ucişi, erau "buni ucişi"! Erau în mormânt, asta e! Dar dacă erau doar dispăruţi... Jun se gândea acum la ceea ce se gândea Ştefan din aprilie încoace. Unde sunt copiii? Sunt bine? Au ce mânca? Au unde dormi? Sunt în siguranţă? Sunt într-o casă respectabilă? Sau sunt într-o bojdeucă, printre hoţi şi proxeneţi şi pedofili? Din punctul ăsta de vedere, Ştefan avea un avantaj: copiii lui erau împreună cu mama lor. Copiii lui Jun erau singuri acum; şi erau la vârsta aia dificilă, când atrăgeau atenţia pedofililor... Şi erau în mâinile unor oameni cunoscuţi şi "recunoscuţi" în toată Franţa, al

căror şef inventase mare parte din şmecheriile moderne ale cerşetorilor din Vest...

Îi venea să râdă. Dar nu voia să râdă. Vor ajunge în curând pe aeroportul din Metz, unde se vor întâlni cu copiii şi cu avionul trimis de Aleodor. De-acolo, zburau trei ore până-n România. Ei se duceau pe Otopeni, de unde "ţinteau" direct spre păduricea de lângă Cisnădie. Sau, dacă erau urmăriţi, "virau" în orice moment spre Serbia. Partea proastă era că azi mergeau cu avionul. Avionul zbura direct şi era mai rapid decât elicopterul, care ar fi trebuit să tot "ţopăie" din alimentare-n alimentare. Dar elicopterul putea ateriza oriunde - avionul avea musai nevoie de pistă...

Abia aştepta să stea faţă-n faţă cu Jun Chèn! Abia aştepta să-l privească-n ochi şi să-l asigure că pierduse totul! Şi să-i amintească faptul că Ştefan era invincibil iar Ana-Maria Ionescu, nevasta regelui aurarilor, se dovedise a fi genială! Abia aştepta să fie acolo, lângă ei, şi să audă ce avea Jun de spus apropo de atentatul din aprilie! Şi de filmarea în care-o ucisese fără milă pe femeia aia! Şi despre războiul din Orléans era foarte nerăbdătoare să afle amănunte!

Probabil că marea discuţie, "confruntarea", se va ţine într-un cort oarecare. Probabil că ea o să stea în cortul bulibaşei, sau într-un cort din apropierea "confruntării". Ştefan o să vrea să discute între patru ochi cu ăla, "ca de la bărbat la bărbat", sau "ca de la şef la şef"...

Ştefan

Gata - aterizaseră. Era două jumate iar elicopterul tocmai se aşezase pe asfaltul aeroportului din Metz. El era "codaşul"; după cum îl informase Aleodor, rămas "să apere reduta" la conac, copiii îl aşteptau în hangar, în elicopterul cu care veniseră. Nuţu Jardin îi păzea personal. Diamant fusese de-a dreptul diabolic - îl "dizlocase" pe Nuţu din Paris ca să facă echipă cu oamenii trimişi de Graţian Lunganu' şi Mircică Ferrari... Foarte departe de oamenii lui Amiralu'! Care, apropo - avea şedinţă extinsă la domiciliu cu toţi subalternii, fiind deci "filat" cam pe faţă, aşa, de oamenii lui Moreau... Sadic!

Coborî, iar Nuţu întinse prompt mâna:

- Să trăiască şefu'!

- Şi Nuţu al lui. Care-i situaţia?

- E roz bombon, şefu', şi sticleşte de mama focului.

Poftim? Rebeca se opri lângă el şi-i făcu lui Nuţu semn să nu-l înfurie pe şefu' furios deja... Porniră toţi trei spre hangar iar Nuţu turui:

- N-am avut probleme la Nisa. A mers totu' ca pă ulei! Ăştia micii sunt aşa de aerieni, că nici n-au observat că au alt şofer! Şi că interiorul maşinii nu-i chiar identic şi la fel!

Aprobă cu capul - n-avea stare să asculte chiar toate amănuntele...

- Băieţii mei şi-ai lu' Ferrari i-au adormit şi i-au despuiat repede. De cum au ajuns în hangar, i-am filmat...

- Apropo - foarte bună filmarea! Foarte reuşite şi filmarea, şi montajul! Mi-au plăcut!

Nuţu păru că "explodează" - fiindcă se umflă tot în pene pentru aşa laude meritate de fapt de Lunganu'! Şi gestul care indică spre hangar i se păru amplu şi teatral:

- Mulţumim, şefu'! Acu' sunt în elicopter, în hangaru' încuiat. Băieţii au fost punctuali; aşa că sunt toţi acolo. Acu' vreo cinci minute a aterizat şi avionu' trimis de Părintele...

Serios? Ce avion? În planul lui, Diamant scrisese "Părintele aduce un avion". Aleodor se conformase. Şi nici unul dintre ei nu completase cu creionul nişte nume proprii pe-acolo! Mm...

Nuţu scoase un inel cu patru chei şi descuie lacătul:

- Noi n-am vrut să vorbim cu ei. Au încercat în chineză, în engleză, în franceză, da' ne-am dat tâmpiţi. Iar ei nu ştiu ţigăneşte.

- OK.

Intră şi porni spre elicopter... Băieţii lui se ridicau şi-i ieşeau în întâmpinare...

- Să trăiască şefu'!

- Şi băieţii lui!

Scoase plicul cu primele lor şi-l puse în mâna lui Nuţu:

- Spor!

Deschise uşa elicopterului... Ia uite-i ce speriaţi erau! Îi salută în franceză:

- Bună ziua, Enlai. Sheng Li...

- Bună ziua, Ştefan! Ştii ceva de tata? Ştii când vine şi el?

Deci nu erau proşti deloc! Bănuiseră cine-i răpise şi de ce! Clătină încet capul:

- Nu. Bănuiesc că el apare la noapte... Şi, oricum, nu vine aici!

Acum băieţii păreau uşor nedumeriţi...

- Noi mergem în România. Probabil că acolo o să vină şi el. Probabil! Nu garantez...

Enlai tăcea; picase pe gânduri. Sheng Li, însă, nu păru să realizeze ce se întâmplase - şi de ce ei doi erau singurii cu cătuşe la mâini din tot hangarul ăla:

- Păi dă-i telefon, să vină aici!

- Nu; pentru că noi nu rămânem aici. Noi coborâm acum din elicopter şi ne îmbarcăm într-un avion privat.

- ... De ce?

- Pentru că mergem la un bun prieten de-al meu, unde veţi fi încuiaţi într-o cameră. Şi unde îl vom aştepta cu toţii pe Jun.

Enlai oftă greu... şi şopti:

- ... De ce?

- Pentru că Jun încearcă şi acum să ne omoare - pe mine, pe Ana, pe Florentina şi pe Léon. Iar asta trebuie să înceteze. Războiul dintre mine şi el se va sfârşi azi.

Copiii tăceau... Continuă:

- Dacă tatăl vostru nu va accepta să pună punct războiului, voi veţi rămâne la mine. Adică în paza oamenilor mei. Şi vă spun de-acum: dacă Florentina sau Léon păţesc ceva, acelaşi lucru o să păţiţi şi voi. Până când tatăl vostru va accepta finalul războiului - sau până când ne vom omorî toţi pe toţi.

Tăcere... Coborî şi le făcu semn să-l urmeze. Se conformau, tăcuţi şi spăsiţi... Arătă spre duba albă care bloca acum ieşirea din hangar:

- Nu am nimic cu voi; dar asta nu mai contează acum. Îmi iubesc copiii mai mult decât vă iubesc pe voi. Ca să-i salvez pe ei, nu voi ezita să vă sacrific pe voi. Aşa că mergem la prietenul meu.

Băieţii lui îi înhăţaseră pe copii de braţe. Făcea parte din "strategia de intimidare". Se gândise mult, până "să o coacă" şi să le-o impună. Dar descoperea acum că băieţilor lui le plăcuse - şi-o învăţaseră cu multă plăcere, o mai îmbunătăţiseră...

Copiii fură săltaţi în dubă; urcă şi el şi le indică scaunele de la mijloc. El şi Rebeca stăteau în spate; băieţii lui stăteau în faţă, cu faţa la copii. Ei tot îmbunătăţeau, tot îmbunătăţeau...

Scoase telefonul special şi selectă numărul lui Aleodor.

- Da, şefu'.

Rosti tăios, în romanes:

- Vreau să ştiu cine e proprietarul avionului.

- International Chamber of Commerce.

Deci şefii şefilor îi aflaseră planul, îl aprobaseră instantaneu şi-l ajutau "la greu"! Hm... Zâmbi slab:

- Bine. Vreo veste?

- Da. Ţi-am trimis pe mail...

Îi făcu Rebecăi semn să pornească urgent laptopul:

- La conac totul e bine?

- Bineînţeles! Şi la conac, şi dincolo.

Deci Isamu "n-avea activitate", cum se spune! Deşi una dintre posibilele reacţii ale lui Jun ar fi fost capturarea şi incendierea vilei de pe Avenue du Roi Albert...

- ... Bine. Mă suni dacă se întâmplă ceva.

- Da, şefu'.

Apăsă butonul roşu...

Copiii nu vorbeau. Nici măcar nu se foiau pe scaune! Copiii stăteau cu capetele plecate... şi se gândeau, probabil, la ale lor. La tatăl lor, sau poate la mama lor... Că la Florentina şi Léon sigur nu se gân-

deau! Nu erau genul! Aveau educaţia impusă de Jun...

Primi laptopul deschis, cu mail-ul deschis. Mm, ce-i plăcea consiliera lui! Îi venea s-o pupe! Dar nu voia s-o pupe. El trebuia să rămână aşa, supărat şi hotărât să-şi ducă planurile la îndeplinire! Va avea mare nevoie de reacţia sinceră a copiilor!

Isamu

Era linişte la Cannes. Zău că era aşa de linişte, că-i ţiuiau urechile! Emilie nu ieşise azi din bucătărie; Isabelle avea nişte teneşi extrem de eficienţi, care nu scârţâiau, nu foşneau... Piao aştepta veşti, la parter. Iar el, aşezat comod la biroul lui Ştefan, n-avea nimic de făcut. Mail-uri nu primea. Tranzacţiile le validase, actele le făcuse, contracte noi nu veneau...

El stătea comod la biroul lui Ştefan şi urmărea filmările primite din Nantes. Cine ştie - poate o recunoştea tocmai acum! Asta ar fi fost chiar culmea - s-o găsească tocmai azi, tocmai acum...

Iar dacă ar fi găsit-o totuşi...

Dacă ar fi găsit-o, i-ar fi transmis lui Ştefan coordonatele ei. Şi l-ar fi rugat să nu-l amestece în războiul cu Jun - nici pe el, nici pe soţia şi copilul lui. L-ar fi rugat doar să-i elibereze pe Fei-Yen şi Liwei. Şi poate-ar fi avut îndeajuns de mult curaj ca să-l roage să nu-l evacueze din birou înainte de a sta de vorbă cu el. Doar atât. Cu siguranţă, dacă i-ar trimite acum coordonatele Anei, Ştefan i-ar acorda nu cinci minute, nu jumătate de oră - ar avea grijă să-şi pună familia în siguranţă, după care ar veni aici şi s-ar încuia cu el în birou. Şi l-ar interoga zile în şir! L-ar pune să-i explice totul - din clipa când Jun intrase în vilă şi până în clipa când coordonatele Anei au ajuns în posesia lui! Ar fi avut o şansă...

Mobilul începu să piuie. Păi... Jun? În sfârşit! Maximiză programul de pe calculator, apăsă butonul roşu şi răspunse la telefon:

- Da.
- Te rog, nu închide!

Zâmbi slab, cu ochii la reprezentarea grafică a zbieretelor fratelui lui:

- Nu închid...
- Mi-a furat copiii! Ăla mi-a răpit copiii!
- Crezi?
- Nu fii prost!
- Nu sunt prost; am alte priorităţi. Şi locuiesc la Cannes. Nu ştiu ce se întâmplă la Nisa, sau la Buenos Aires...

Fratele lui tăcea; încerca probabil să se calmeze, sau... Vocea lui Jun deveni plângăreaţă:

- Mi-au blocat maşina în trafic! Şi au luat ei copiii de la şcoală, cu o maşină identică! Şi nu reuşesc să dau de Enlai şi Sheng Li! Telefoanele sunt oprite, iar emiţătoarele lor sunt acum în Italia!
- Mă îndoiesc că
- Iar eu am primit, la unu fix, o filmare cu ei! Nemernicul şi-a bătut joc de mine! Am zis că fac infarct! I-a mânjit cu sânge şi i-a pictat cu carioca!

Tăcea şi vizualiza cu ochii minţii zâmbetul ăla micuţ, şmecheresc al lui Diamant...

- Şi m-a lăsat să cred că sunt morţi! Înţelegi? Şi-a bătut joc de mine! Înţelegi?

Da, înţelegea; dar tăcea în continuare. Jun oftă greu:

- Şi de-atunci nu mai am nici o veste despre ei! Nimic! Nici o recompensă, nici un telefon - absolut nimic!
- Cine ştie...
- Nu face aşa! Tu nu pricepi că ăla mi-a furat copiii?
- Aşa; şi?

Tăcere... şi-o nouă erupţie isterică:

- Cum adică, mă?
- Crezi că i-a adus aici? Sau crezi că eu l-am ajutat să-i fure?
- Cee?
- De ce mă suni pe mine? De ce nu-i suni pe ei?
- Nu fii idiot! Tu ai conexiuni! Ai oameni acolo! Îi cunoşti! Ai lucrat ani în şir cu oamenii lui! Ajută-mă!
- Nu ştiu absolut nimic despre copiii tăi. În plus - de ce te-aş ajuta?!
- Isamu,
- Îmi pare rău, Jun; pe-asta o s-o plăteşti singur.
- Isamu, tu eşti tâmpit? Suntem fraţi!
- Nu; am fost fraţi. Tu nu poţi să pricepi realitatea asta! Nu mai eşti fratele meu!
- Voi fi întotdeauna fratele tău!
- Nu vei mai fi niciodată fratele meu!
- Isamu, te rog!
- N-ai ce să mă rogi. N-ai de ce s-o faci! Eşti mare - descurcă-te!
- Isamu, te rog! E vorba de Enlai şi Sheng Li! Nepoţii tăi!

Nu, zău! Îngustă ochii şi mârâi printre dinţi:

- Copilul şi nevasta mea, adică nepotul şi cumnata ta, sunt în casa ăluia, la cheremul lui, de mai bine de trei luni! Şi nu m-ai sunat nici măcar o dată, să mă întrebi cum se simt! Sau dacă am nevoie de ajutor! Spui că ţi-a furat cineva copiii? Sună la poliţie!

Apăsă butonul roşu... şi apăsă şi butonul pe de monitor. Salvase conversaţia - deşi n-avea acum răbdare s-o traducă pentru Ştefan, iar oamenii lui Moreau şi-ai lui Gaboraş se-apucaseră deja s-o facă ei...

Era trei jumate. Era târziu. Dacă suna acum şi închiria un avion, ajungea în Aurari cândva pe la nouă jumate. Până obţinea avionul autorizaţie de zbor, până ajungea el la aeroport, până ajungea pe Otopeni... În plus, goana lui val-vârtej putea să-i lase lui Jun falsa impresie că el ştia unde erau copiii - şi se ducea la ei. Şi-atunci fratele lui putea înnebuni de-adevăratelea - şi putea bombarda o localitate din Uniunea Europeană, doar din dorinţa de a-l distruge pe conte...

Fei-Yen şi Liwei erau singuri acolo... Cu siguranţă, Diamant înzecise paza. Orăşelul ăla sigur arăta acum "ca-n filme cu mercenari"...

Deci copiii lui Jun dispăruseră la 12. Acum era trei jumate. Nici o veste de la Ştefan, nici o veste de la Moreau... Pe Jun îl gonise "cu surle şi trâmbiţe" şi cu cuvinte foarte dure...

Nu putea să plece de-aici. Nu...

Luă telefonul şi selectă numărul lui Diamant. O să încerce! Ştia că, în momentele astea, vărul regelui conducea ostilităţile din România. Miza pe faptul că le reuşise răpirea copiilor, aşa că Diamant era în toane bune...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Pot vorbi cu tine cinci minute?
- N-am cinci minute; dar dacă tot m-ai prins, spune repede!

Îşi bătea joc de el! Îl ţinea în şah şi-l chinuia şi-l destabiliza emoţional... Oftă greu:

- Nu pot ajunge acolo în mai puţin de cinci ore. Te rog, nu le face nici un rău.
- ... Stai! Cred că nu înţeleg...

"De ce vrei tu să mă auzi spunând lucruri concrete pe telefoane ascultate?" În fine! Se grăbi să-i facă pe plac:

- Îi ţii la tine-n orăşel de atâtea zeci de zile; te rog, nu le face rău acum!
- Asta depinde foarte mult de comportamentul fratelui tău.
- Nu mai este fratele meu.
- Asta e problema voastră. Hai, că trebuie să plec!
- Te rog!

Prea târziu - Diamant îi închisese-n nas... Iar tensiunea lui atinsese cote ameţitoare, care concurau din greu cu cotele ameţitoare ale spaimei... Nu. Trebuia să-şi păstreze calmul. Vorbise cu bulibaşa din Aurari - dar adevăratul conducător al oamenilor ălora, primarul era! Aşa că începu să caute în agendă... Oare o să-i răspundă? Suna...

- Da.
- Bună ziua, dle Ionescu.
- Bună ziua, Isamu.
- Mă iertaţi că vă deranjez...
- Nu mă deranjezi; spune!

- ... Nici nu ştiu... Adică...
- Voiai să vii aici?
- Nu. Am aflat ce s-a întâmplat şi cred că e cel mai nepotrivit moment pentru o vizită a mea acolo.
- Dacă vrei să vii, eşti binevenit.
- ... Nu. Mai bine nu. V-am sunat ca să vă rog...

Tatăl lui Ştefan tăcea, el nu-şi găsea cuvintele... Oftă greu şi bâigui, cam fără voce:

- L-am sunat şi pe Diamant; dar
- Dacă te referi la ultimele evenimente şi la familia ta, poţi să stai liniştit. Voi doi nu veţi fi calculaţi împreună, ci separat. Fiecare cu faptele şi deciziile lui. Aşa este corect.
- Vă mulţumesc.
- Nu-mi mulţumi mie - nu eu am stabilit asta. Eu doar mă asigur că musafirii mei sunt bine, sunt sănătoşi, au de toate şi sunt păziţi corespunzător. Şi că sunt în siguranţă.
- Vă mulţumesc.
- Dacă vrei sfatul meu, eu zic să nu vii azi în Aurari. Ca să nu vă întâlniţi - şi să nu existe riscul să fiţi totuşi calculaţi împreună.
- Am înţeles. Voi rămâne la Cannes. Credeţi că aş putea să vă dau un telefon diseară?
- ... Sigur. Îţi fac eu un apel; bine?
- Bineînţeles. Vă mulţumesc.
- La revedere.
- La revedere.

Auzi tonul... Dl Ionescu închisese repede - dar îi vorbise foarte frumos, cu calm şi cuvinte civilizate. Deci îi închisese "din scurt" pentru că avea treabă. La urma urmei, era evident că Jun îl sunase pe el atât de târziu pentru că fusese ocupat să-i sune pe toţi ceilalţi! Probabil că înroşise telefonul lui Shen Qiao, iar Sun Peng era cu nervii la pământ şi toate trupele în acţiune! Dl Ionescu trebuia să se ocupe de orăşel, cât se ocupa Diamant de ostatici...

Dar, oare Diamant se ocupa de ostatici?

... Bună întrebare! Ia să recapitulezе...

Oficial, Ştefan semnase nişte acte în Le Mans - şi pe urmă nu mai ştia nimic despre agenda contelui. Piao nu-i adusese veşti despre el - semn că n-avea veşti. Gaboraş stătea la conac - el reprezentând protecţia pe care SIE i-o asigura contelui personal şi bunurilor şi afacerilor lui. Rebeca era cu contele. Rebeca asta părea a fi secretara... sau "al doilea set de mâini" care răspundea la telefon şi scria mail-uri în timp ce "primul set de mâini" conducea BMW-ul blindat sau tasta comisioane, sau "bătea toba" cu pistolul. Diamant era în Aurari, cu Grasu. Amiralul stătea acasă şi primea vizite, cât era ziua de lungă. Şi-atunci, cine furase copiii?

... Ăsta nu era planul lui Ştefan. Ăsta era planul lui Diamant. Numai nebunul ăla era capabil de asemenea cascadorie! Probabil că-l mutase pe "şefu' din Paris" în Bourges, iar pe "şefu' din Bourges" îl mutase în Le Mans fiindcă pe "şefu' din Le Mans" îl mutase la Cannes - şi tot aşa până-i zăpăcise pe toţi! Probabil că băieţii din Nisa habar n-aveau că nişte colegi de-ai lor, nu mai mult de zece, sosiseră azi în oraş, se duseseră glonţ la şcoală, săltaseră copiii şi-apoi părăsiseră oraşul. Iar asemenea plan numai Diamant putea gândi! Omul ăla ar fi putut schimba politica mondială - doar să vrea s-o facă!

S-ar fi dus degeaba în Aurari. În plus, acolo se ducea şi Jun! Dl Ionescu avea dreptate - dacă s-ar fi întâlnit cu el pe terenul lui Diamant...

O să stea aici şi-o să aştepte. Ce-o să aştepte, nu ştia; dar o să aştepte ceva. O veste, un musafir...

Paşii urcau scările în fugă... Piao năvăli în birou:

- Jun Chèn tocmai a părăsit reşedinţa. Iar avionul lui a cerut permisiune pentru un zbor Nisa-Otopeni.
- Permisiune pe care-o s-o primească cu viteza sunetului. OK. Cum stăm cu informaţiile din România? Îl putem urmări acolo?
- Sun Peng m-a asigurat, în urmă cu vreo două ore, că mă va anunţa imediat cum are noutăţi.
- Piao... Îl putem urmări pe Jun acolo?
- Nu.

Adică va trebui să se lase intoxicat de Shen Qiao...

- Contele unde este?
- Nu ştiu. Omul meu mi-a spus că a intrat în primărie, a semnat şi a plecat, însoţit de Rebeca şi încă doi bărbaţi şi pomenind ceva despre prânz şi cafea. După care le-a pierdut urma. A fost prins în trafic şi...
- ... OK. Aşteptăm veşti de la sursele noastre. Şi supraveghem atent dealul nostru.

Rămase singur în birou. Verifică din nou mail-ul...

Nimic. În continuare, nimeni nu se-nvrednicea să-l lămurească şi pe el...

Roşcata

Avionul cu buline frumoase aterizase pe Otopeni - aeroportul ăla care trebuia, nu ăla internaţional! Rulase pe piste pe-acolo şi se aşezase destul de aproape de avionul Externelor. "Destul de aproape" însemna că nu, nu puteau sări "din uşă-n uşă", aşa ca-n filme, dar nici nu-şi vor consuma toată energia parcurgând distanţa aia pe jos. Piloţii comunicau cu turnul şi invers - şi cine mai ştia ce mai făceau piloţii ăia acolo! Dar imediat cum ei urcau în avionul Externelor, porneau în zbor spre Sibiu. Cursa dura doar 50 de minute. Iar de-acolo plecau cu Jeep-urile. De-acolo, mergeau direct în pădure! Iar pe ea or s-o treacă toate năduşelile, fiindcă se va întâlni cu şatra Safirei - şi ştia sigur că au telefoane mobile, iar Safira bănuia ceva-ceva...

Pilotul trecu printre ei, spre coada avionului; aproape imediat, Ştefan închise laptopul şi se ridică. Nuţu Jardin sări imediat în picioare - iar băieţii lui îl imitară, speriindu-i zdravăn pe cei doi copii...

Cel mare avea 13 ani. Cel mic nu împlinise încă 11. Păruseră buimaci. Păruseră complet rupţi de realitatea pe care-o trăiau! Nu păruseră foarte speriaţi... Pe durata zborului, le scoseseră cătuşele; dar imediat cum pilotul anunţase că aterizau, Nuţu îi legase iar, le prinsese centurile... Copiii tăceau. Tăcuseră tot drumul. Nu simţiseră nevoia să şuşotească, nu întrebaseră unde le e tatăl, nu ceruseră apă, nu plânseseră... Ciudaţi copii! În fine...

Nuţu deschise cele două trollere şi le trânti pe jos:

- Hai - înăuntru.

Şi-acum ăştia micii or să mănânce bătaie... Nu. Se băgaseră în geamantane. Ciudat! Ar fi trebuit să ţipe şi să plângă! Ce educaţie le dăduse Jun ăla? Nu-i învăţase să strige "ajutor"?

... Oare îşi închipuiau că vor muri? Şi de-aia nu "luptau"? Oare Jun îi învăţase "să moară cu demnitate", cum se zice? Sau mizau pe faptul că Ştefan n-o să-i omoare? Greu de spus...

Geamantanele se închideau... Ştefan coborî primul; alergă şi reuşi să coboare ea a doua! Tocmai îşi amintise că ei doi cică erau împreună!

... Ce urât era avionul Externelor! Asta era concluzia ei acum, când tocmai coborâse din avionul cu buline frumoase... şi super-condiţii... Nuţu se apropie de Ştefan:

- Şefule, sper că eşti mulţumit!
- Foarte mulţumit. Bravo!

Iar se înfoia tot Nuţu Jardin şi strângea mâna regelui...

Băieţii cu care veniseră până aici coborau; urmau să se întoarcă în Franţa, cu avionul ăla frumos cu buline. În avionul Externelor rămâneau doar doi oameni, trimişi de Diamant din orăşel. Aşa, ca să nu călătorească totuşi singuri-cuc...

Uşa se închise şi se încuie. Pilotul trecu pe lângă ei fără să le adreseze vreun cuvânt. Ea încerca să nu întrebe nimic... Se aşeză lângă Ştefan şi primi laptopul. Oftă scurt:

- Îl pornesc?
- Da. Vezi dacă avem mesaje noi.

OK! Poate dădea de Diamant online...

Îi era dor de el. Se gândea acum că planul lor era destul de alambicat şi avea cel puţin un moment când Jun "scăpa uşor nesupravegheat". Dacă în momentul ăla chinezul făcea rost de-o armă... dat fiind faptul că era nebun în toată regula şi ştia că oricum va fi reche-

mat în China...

Nu. N-avea cum. N-avea de la cine s-o primească! Băieţii care-l vor prelua, în Sfântu Gheorghe, aveau ordin să-l despoaie pân' la piele - din nou! - şi să-l îmbrace într-o cămaşă albă şi lungă pân' la călcâie. Şi să-i pună cătuşe şi leucoplast peste gura aia nenorocită care ordonase uciderea lui Ştefan. Preţ de vreo două ore jumate, nenorocitu' ăla o să sufere rău...

Diamant era online. Dar aveau mail-uri noi! Mail-urile mai întâi...

Tii, ce de discuţii telefonice! Aleodor i le trimisese una câte una, cu explicaţiile de rigoare...

Mesaj nou către Diamant. De-ăla instant, că Ştefan era ocupat să scoată copiii din valize - şi-asta n-o să-i ia prea mult timp!

"- Bună.

- Bună. Ce faceţi voi?

- Bine. Tu?

- Halesc vitamine şi fac gargară cu şodou. Şi pregătesc hârtiile."

Adică îl aştepta, răbdător, pe Jun Chèn - ca să-l "lovească" cu hârtiile alea. Hm! Zâmbi slab:

"- Şi eu, mă pregătesc să mănânc. Dar mai moderat, aşa, ca să nu mă-ngraş...

- Cum ştii tu!"

Aah, ce vampir era! Nici gând să-i dea vreun indiciu de genul "ia şi papă", sau "comandă-ţi o salată fără sare şi cu mult oţet"! Şi pe urmă se plângea că ele, femeile, sunt complicate! Tasta repede...

"- Eu pap fără vitamine. Sunt şi-aşa destul de agitată!

- De ce?

- Am emoţii.

- De ce?

- Nu ştiu; aşa..."

"Că mă duc în şatra lu' nevastă-ta ca să dau ochii cu chinezul ăla gigantic!" Bătea cu degetul în plasticul laptopului...

"- N-ai de ce să ai emoţii.

- OK. Pot să te rog să trimiţi pe cineva să-mi deschidă vertical geamurile?

- Poţi, dar nu e cazul. Am trimis deja pe cineva..."

Mai şmecher decât el nu se inventase încă! Gata - finalul!

"- OK. Merçi. Vorbim.

- Vorbim."

Închise ferestruica şi întinse laptopul spre Ştefan:

- Părintele are transcripturi.

Ochii verzi citeau mesajele... Gata; luase el laptopul. Se grăbi să se aplece spre el: ca să citească şi ea. Şi ca să pară, totuşi, împreună. El se lua cu afacerile şi războiul şi uita; dar ea nu auzise încă nimic de genul "Sceneta se încheie aici".

Parcă confirmându-i gândul ăla, şeful ei o cuprinse cu braţul şi-o trase spre el. Ea lăsă capul pe umărul lui... De data asta, copiii stăteau separaţi - ca să nu şuşotească. Şi se simţea privită de toate cele patru perechi de ochi...

Ştefan

Şase fără zece; avionul tocmai aterizase pe aeroportul din Sibiu. Iar el nu mai avea stare! El tocmai aflase de la Diamant că Jun Chèn se apropia vijelios de localitatea Aurari - şi era însoţit de Shen Qiao şi Sun Peng! Nici nu mai conta câte maşini cu chinezi urmau limuzina în care se înghesuise trio-ul ăla! Vărul lui pregătise totul; avea hârtiile, paza era alertă, Popescu "plantase" nişte dube gri pe lângă poarta orăşelului şi-avea pe birou telefonul cu numărul "uriaşului" de la Interne - doar să apese butonul verde...

Gata! Gata, că simţea cum îi creşte tensiunea! Şi făcea comoţie - şi-l bătea rău regina lui, în decembrie...

De ce tocmai decembrie? De ce nu mâine? N-avea răspuns... N-avea nici o cale de-a o anunţa şi pe ea, în caz că Jun semna...

Ar fi vrut să-l pună pe Diamant "să emită" imaginile de la camera din biroul lui. Dar nu era bine să "difuzeze" aşa ceva. Ar fi fost minunat dacă nici Diamant n-ar fi înregistrat discuţia! Cel mai simplu mod de a ascunde o înregistrare era să n-o facă de la bun început. Numai că discuţia lui Jun cu Diamant era mult prea importantă, ca să n-o înregistreze. El o s-o vadă la noapte... Adică mâine dimineaţă, când o să ajungă şi el în Aurari. Mult după ce-o să strângă mâna bărbatului care comandase uciderea lui...

Oftă greu - şi se ridică. O s-o anunţe pe Ana. O să pună pe youtube o filmare îndeajuns de concludentă ca să înţeleagă şi ea că se putea întoarce acasă. Şi poate că, după ce punea filmarea aia pe youtube, soarta o să se schimbe... iar ea o să se întoarcă... mâine, sau poimâine...

De ce se amăgea singur, ca prostul?

Se aplecă şi privi lung cârnatul de maşini de pe pistă. Da - era mulţumit. Diamant nu se-mpiedicase la acţiunea asta. Îi aşteptau 15 Jeep-uri - că doar mergeau în pădure! Băieţii păreau puşi pe fapte mari; şi era şi normal să fie aşa! Dacă el murea, iar ei erau "transferaţi" la alt şef, cine ştie cum ar fi decurs lucrurile pentru ei! Sigur, puteau să decurgă un pic mai bine; sau nu...

Îl durea capul. Era nerăbdător. Voia să se termine odată - şi să-şi ia de pe cap problema chinezului ăluia! Voia să se-ntoarcă Ana! Voia...

Coborî şi porni spre Doru - care-i ieşea chiar acum în întâmpinare:

- Să trăiască şefu'!

- Şi toţi băieţii lui. Cum merg lucrurile?

- Impecabil, şefu'. Totul e pregătit - doar să nu plouă!

Doar să nu plouă! Era totuşi octombrie! La Sibiu, nu la Bucureşti! Iar dacă se înnămolea singura cale de acces către poiana aia... Ochi un Range Rover şi porni spre el:

- Enlai merge cu mine.

Rebeca o să meargă cu Sheng Li. Ca să nu se-ntâmple vreun accident! Copiii nu scoseseră un cuvânt - semn că Jun se ocupase personal de educaţia lor. Şi cum Jun Chèn avea principii şi priorităţi la care nu renunţa nici mort... şi-ar fi preferat să-şi dea viaţa ca să poată să-şi ducă la final planul ăla cu contele...

Se trânti pe banchetă şi oftă greu: aşa se săturase... Dar poate că semna! Şi se termina! Enlai fu ajutat să se aşeze lângă el. Foarte neplăcută poziţia aia cu mâinile la spate! Incomodă şi neplăcută! Dar o să vadă el că existau şi poziţii mai neplăcute! Doar să ajungă în poienţa aia - şi vedea el!

Puştiul i se părea serios. Şi foarte... determinat. Habar n-avea ce plănuia puştiul ăsta; dar dacă se gândea că o să fure un pistol şi-o să fugă-n pădure, o să aibă o decepţie teribilă!

Gata - porniseră spre pădurice. Abia aştepta să ajungă! Nu mai vorbise demult cu bulibaşa şatrei Safirei! O să-l descoasă ca la balamuc - până venea Jun, trebuia să-şi găsească o preocupare! Iar laptopul nu-l va mai porni acolo, în pădurice. Nu voia să se lase găsit chiar aşa, din prima! Presimţea că Popescu o să-l aştepte la noapte-n Aurari - şi-i plănuise umbrelei lui o vizionare foarte interesantă! O să leşine spionul lor când o să vadă...

Diamant

Privea lung monitorul. Asculta discuţia. Încerca s-o înţeleagă, pentru că nu fusese îndeajuns de inteligent să-l pună pe Cornel să stea cu telefonul de gât - iar pe deneu era ceva trafic...

Coloana cu chinezi ajunsese în faţa porţii în urmă cu zece minute. Jun nu-l mai sunase; "tratase" cu Cornel. Iar Cornel îi dăduse o listă cu "solicitări". Pe principiul "nu te speli pe mâini, nu te aşezi la masă", Jun Chèn aflase că va intra singur pe teritoriul orăşelului, iar telefonul şi armele n-or să-l urmeze. De zece minute, Jun Chèn se tot codea pe-acolo, prin faţa camerelor de supraveghere...

Aha! Îi sunase telefonul! Chinezul răspunsese; acum asculta, atent... Iar acum ofta şi închidea... Şi suna el pe cineva... Unchiul lui zâmbi slab:

- Îşi sună omul din Franţa. Aici, Shen Qiao nu-l poate ajuta. Şi ceva îmi spune că da, l-a luat de pe Otopeni şi-a stat lângă el pe banchetă tot drumul - dar altceva n-o să-i mai facă. Ăla îşi doreşte aşa de mult să-l vadă uşchit din România...

Unul dintre chinezi coborî şi se apropie de Jun... Ăsta era Sun Peng. Îl ştia din poze. Învăţase pozele alea "ca pe Tatăl Nostru"! Probabil că tot aşa îl învăţaseră şi ei pe el...

- Ăsta cine-i?

- Consilierul şefului peste Est, însărcinat cu afacerile din România.

Sun Peng spunea ceva - şi stătea cu spatele şi la Cornel, şi la camera lui de supraveghere! Jun asculta, atent... Tot dădea din cap că da... Ăla vorbea, ălălaltu' aproba...

Şi gata! Uraa! Îl convinsese! Jun îi dădea telefonul, pistolul... şi port-actul. Nici o problemă! Hârtiile erau completate - n-avea nevoie de CNP-ul chinezului! Şi se gândea el acum ce ochi mari o să facă palidu' ăla când o să vadă că aveau totul despre el - inclusiv câteva mostre ADN...

Jun intra; Cornel închidea poarta. El vedea pe ambele părţi ale porţii, pentru că se uita la două camere deodată! Pe exterior, Sun Peng făcea eforturi mari să nu scape din poală toată electronica aia! Pe interior, băieţii lui "se impuneau" - şi-l scanau pe Jun din două părţi deodată! BMW-ul dădea în marşarier, în timp ce chinezul renunţa la cureaua de la nădragi... la haina de la costum - care sigur avea un emiţător... Acum spunea că nădragii nu şi-i dădea jos nici mort - iar Cornel se oferea să-i "decupeze" el emiţătorul cu cuţitul... Ce frumos! Subalternul ţiganului nenorocit îl despuia pe "marele chinez"! Foarte interesant, cum se schimba soarta! Foarte interesant!

Unchiul lui se sprijini de spătarul scaunului şi zâmbi:

- Auzi, Diamante? Tu înregistrezi chestia asta, da?

- Bineînţeles!

- Aşa, mă! Înregistrează! Că asta-i istorie, bă!

Bufni într-un hohot sănătos - la asta chiar nu se gândise nici o clipă! Asta era istorie; la poarta orăşelului Aurari se scria chiar acum o filă de istorie... Unchiul lui se ridică:

- Mă duc la mine-n birou. Tu ai grijă ce faci; da?

- Stai liniştit, nea Dumitre! Am halit vitamine şi-am făcut gargară cu şodou. Să vezi dumneata ce triluri o să se-audă în Aurari în maximum cinci minute...

Râdeau amândoi; el râdea şi se gândea că unchiul lui se ducea acum să se-ncuie în biroul celălalt - ca să nu fie tentat să iasă şi să-l întrebe pe Jun Chèn de ce-o omorâse pe tanti Stela...

Nu mai râdea. Auzea maşina oprind în faţa primăriei - şi-şi amintea râsul frumos şi ochii incredibili ai mătuşii lui... Îşi amintea de câte ori îl ţinuse mătuşa lui în braţe şi-i mângâiase necazul... după ce tatăl lui "plecase în State"...

Apucă mânerul sabiei. Tuşica lui... Tanti Stela a lui...

Uşa primăriei pocni - iar vocea isterică turui, într-o franceză uşor "ascuţită":

- Diamant Ionescu e aici?

Mica nu apucă să-i răspundă; individul observă probabil uşa rămasă deschisă şi năvăli peste el. Şi înlemni, după primul pas - fiindcă îl aşteptase cu pistoalele la subţiori şi furie-n privire...

- ... Bună seara.

- Bună seara.

- Am venit să-mi recuperez copiii.

- Ţi-am spus: copiii tăi nu sunt aici.

- Ştiu sigur că sunt în România.

- România-i mare.

- Diamante, încetează cu joaca! Dă-ţi seama că tu te joci acum cu viaţa ta! Şi-a lui!

Nu, zău! Zâmbi slab şi se lăsă uşurel pe spătarul scaunului:

- I-am zis lu' frati-tu că o să plătiţi cu copiii voştri! 21 aprilie - de-atunci v-am spus! Şi nici el, nici tu nu m-aţi crezut! El mi-a zis să tac, că sunt mic şi prost...

Jun tăcea - nu-şi permitea să-i ceară detalii pe tema aia! Aşa că ridică încet mâna cu sabia:

- Tocmai aţi început să plătiţi. Şi-o să încep cu copiii tăi - că eu nu-s ca Ştefan. Eu mănânc mult peşte. Şi ştiu că peştele de la cap se-mpute...

Cu mâna stângă, desfăcu plicul de pe masă şi scoase cele două şuviţe brunete. Le tăiase personal, pe la ora zece, din coada Safirei, după ce le legase cu aţă. Una roşie, una albastră. Îngustă încet ochii, punându-le peste plic:

- Şi ştiu că capul ăsta împuţit al tău a plănuit şi aranjat uciderea copilului meu... de la Piteşti...

Jun privea lung cele două şuviţe... ridica privirea spre el... şi se repezea la el!

Urletul chinezului "îi dădu startul": azvârli sabia pe podea, împinse scaunul în spate şi sări. Ateriză direct pe birou; înhăţă cuţitul de Sinteşti al Safirei de la gleznă şi sări jos, lângă el. Îl luă de gât cu stânga; îi puse cuţitul în faţa ochilor. Şi scoase pistolul tot cu stânga. Într-o clipă, stânga se ridică şi-i puse pistolul la cap iar lama rece a cuţitului i se lipi de gât... Şopti:

- Cum vrei să mori azi?

Jun Chèn probabil că nu voia să moară deloc. Iar saltul ăla nebun al lui, pe care-l exersa de vreo cinci ani încoace gândindu-se că la un moment dat o să trebuiască să scape de la o masă dintr-o crâşmă, îl lăsase mască. Decise să continue:

- Vrei să mori încet? Sau iute? De glonte? Sau de lamă? Vrei să mori în public, sau între patru ochi?

- ... N-ai tu curajul ăsta!

- Serios? Lucrul la biserică se termină la ora opt. Ştii cât ciment pot să toarne băieţii într-o oră jumate?

Jun tăcea... Zâmbi slab şi se aplecă, să-i vadă profilul:

- Da' să ştii că parcă nu ţi-aş face onoarea să sfârşeşti ca Jimmy Hoffa... Nu de alta; da' nu cred că meriţi. În maximum 15 zile, mori în China! Şi-atunci, mă-ntreb de ce mi-aş chinui femeia de serviciu cu sângele tău?! Că ai sânge-n tine! Oi fi tu slăbănog şi cam puriu, aşa - da' cinci kile de sânge tot ai! Şi mânjeşti totu' aici...

Jun continua să tacă...

- Te-ai mai calmat? Gata? Trecem la lucruri serioase?

Chinezul aprobă cu capul; aşa că băgă cuţitul la loc şi-l trase pe chinez până la scaun:

- Stai jos!

Se aşeză şi el la biroul lui şi băgă pistolul în toc:

- Ascult: ce problemă ai, de te-ai dat jos de pe tron şi-ai venit în oraşul ţiganului nenorocit?

Ochii negri se făcuseră mari-mari... El nu mai zicea nimic... Jun oftă greu - şi parcă "se scurse" pe scaun:

- Unde sunt copiii mei?

- Aici, în orăşel, nu sunt.

- Atunci unde sunt?

- Habar n-am!

Chinezul părea că se-apucă curând de bocit... Ridică scurt braţele:

- De unde vrei să ştiu eu?! Nu ştiu!

- Unde e Ştefan?

- Păi... Azi a avut treabă în Le Mans; după aia nu mai ştiu ce program aveau...

Întindea coarda tot mai tare; zâmbi slab:

- Da', mai ştii - s-ar putea chiar să fie în România!... Orice e posibil! Face afaceri multe; călătoreşte mult...

Chinezul trase scaunul mai aproape de birou şi-l privi drept:

- Ce vreţi să vă dau, ca să-mi eliberaţi copiii?

- Păi tu n-auzi că nu ştiu nimic de copiii tăi?

Nervii lui Jun erau întinşi la maximum. Chinezul oftă greu şi şopti:

- Nu te mai juca. Spune ce vrei - ai şanse mari să obţii, să ştii! Acum, ai şanse foarte mari...

- Vreau să se termine războiul.

Individul aproba încet cu capul...

- Şi cum ştiu că ai vorbit tu şi mai mult şi nu te-a durut gura, vreau o garanţie. Ca să nu arunci cu vorbele-n vânt; ca să te gândeşti foarte-foarte bine înainte să te-apuci să dezgropi securea războiului ăsta!

- Ce garanţie?

Deschise dosarul şi luă primele hârtii:

- Înainte de garanţie, penalizarea. 50 de milioane de euro, daune

morale pentru bijuteria din Le Mans.

Ochii negri îl priveau lung, foarte serioşi... Scoase şi cel de-al doilea set de hârtii şi i le puse pe toate în faţă:

- Şi garanţia de 50 de milioane de euro - dovadă de linişte şi pace în următorii 50 de ani.

- Şi cum vrei tu să-ţi dau banii ăştia? Prin virament bancar?

- Citeşte hârtiile alea! Acolo scrie tot ce vrei să ştii! Citeşte!

Jun nu se-apuca...

- Citeşte-le! Că doar n-o să le semnezi fără să le citeşti - nu?

Chinezul se concentră asupra primei hârtii - taxa pentru cazinoul distrus. Ochii chinezului redeveneau foarte mari, pe măsură ce descoperea că-i ştiuseră toate datele... şi-i ştiau şi firmele alea strict secrete, şi conturile alea strict secrete...

Una dintre hârtii era un act de sponsorizare. Jun Chèn sponsoriza ONG-ul unui conglomerat de firme "de-alea speciale" cu suma de 50 de milioane, pe care ONG-ul îi va folosi la acte de caritate şi creare de locuri de muncă - şi multe altele... Că doar nu era să-l numească "fond de reconstrucţie a stabilimentului de jocuri de noroc"! Cealaltă hârtie îl "pocnea" rău! Chinezul avea firme de-alea "mai aparte", strict secrete, în care îşi strânsese agoniseala. Două dintre ele aveau valoare fixă - 60 de milioane de euro. Firmele alea "coceau" dobândă într-un cont curent; şi stăteau aşa, solitare şi nederanjate de nimeni în paradisuri fiscale, cu capitalul social scandalos de mare, de mai bine de trei ani! Tocmai una din firmele alea era vizată de cealaltă hârtie. Firma hotăra înfiinţarea unui fond de dezvoltare de 50 de milioane, la dispoziţia lui Ştefan. Adică pentru dezvoltarea SAF Consulting. Jun îşi vira banii şi-i bloca acolo, Isamu se uita zilnic la banii fratelui lui iar Ştefan era singurul care putea hotărî în privinţa banilor!

Toate hârtiile erau deja completate impecabil şi vizate de-un notar "de marcă" din Bucureşti. Jun se iscălea în triplu exemplar iar Ştefan devenea stăpân pe cele 100 de milioane... Şi-apoi chinezul se baza pe cuvântul vărului lui. Ştefan îi spunea "Îţi dau cuvântul meu că asta e garanţie, nu tot penalizare"; iar chinezul trebuia să-l creadă! Super!

Jun se lăsă pe spătarul scaunului:

- Şi ce garanţie am că-mi primesc copiii dacă semnez?

- Ai cuvântul lui de onoare.

Chinezul bufni într-un râs nervos... Se lăsă şi el pe spătarul scaunului:

- Te-a tras vreodată-n piept, de când îl cunoşti? Te-a fraierit vreodată la bani? Ţi-a tras vreodată gloanţe-n cap? Te-a atacat vreodată fără motiv?

Şi-acum se aplecă spre el şi mârâi printre dinţi:

- Care-a dat primu' - el sau tu?

Evident, Jun nu scotea un sunet! Bătu scurt cu degetul în hârtiile alea:

- N-ai încotro. Va trebui să ai încredere în el. Aşa cum a avut el încredere în tine. Şi în frati-tu. Şi ăla, altă poamă! Da' las' că discut eu şi cu ăla! Să termin cu tine - şi pe urmă îl chem pe Liwei încoa şi discut şi cu ăla!

Şi scrâşni nişte înjurături de-alea mişto, în ţigăneşte... făcându-i pe bodyguarzi să râdă uşurel, aşa...

- ... Şi dacă nu semnez?

- Dacă nu semnezi, vărul meu zicea că poţi să te-apuci să creşti pisici. Că transplant de coaie nu s-a inventat încă!

Cornel bufni într-un hăhăit fantastic - şi le traduse şi băieţilor, tot în ţigăneşte. Jun era vişiniu tot... Continuă:

- Sau înfiezi. Cum doreşti! E viaţa ta, alegerea ta... Poate te recăsătoreşti cu una care are deja copii! Şi-i creşti pe-ăia! Tu decizi! În orice caz...

Îi puse în faţă o coală albă:

- Uite aici o hârtie. Văr-miu e un domn; şi-ţi permite să le scrii o scrisoare de adio, dacă nu-ţi convine "tariful".

Puse şi pixul peste ea şi reveni pe spătarul scaunului:

- Da' tot aşa - o să trebuiască să-l crezi pe cuvânt că le-o dă!

Chinezul privea acum pixul; se gândea... El ştia ce gândea chinezul - şi chiar îi era milă de el! Era jalnic! Se gândea că, din alea 287 de milioane de euro puse bine, 100 trebuia să le dea pe copii! Şi se întreba "dacă merită"! Jalnic...

Îl văzu trăgând coala albă deoparte şi luând contractul de sponsorizare:

- Vărul tău e om de afaceri; aşa ca mine. Spune-i că vreau să vorbesc cu copiii; şi apoi semnez.

Şi acum Jun Chèn fremăta tot, bucuros că "întorsese scorul"... Da' las' că-l "ateriza" el mintenaş!

Trase sertarul de sus şi scoase una dintre cutii - şi-o cartelă de-aia românească, de Vodafone. Desfăcea cutia, desigila telefonul... Falca lui Jun Chèn picase pe covor... Punea cartela şi forma din memorie numărul cartelei Vodafone noi-nouţe care aştepta în cortul bulibaşei...

Roşcata

Fusese primită călduros, fusese prezentată şi-apoi fusese poftită să se aşeze lângă foc. Se conformase. Nu se simţea deloc în largul ei aici, deşi oamenii ăştia erau mai mult decât primitori...

Ştefan fusese imediat înconjurat de oamenii şatrei Safirei; adică de bărbaţi. Femeile o întâmpinaseră pe ea. El fusese condus la cortul bulibaşei; ea fusese poftită lângă foc şi servită cu o porţie de friptură care-ar fi săturat un regiment întreg! Refuzase mâncarea; ceruse apă plată şi obţinuse o sticlă sigilată de jumate. Şi-apoi o lăsaseră în pace. Observaseră că nu se simţea bine acolo; probabil că o catalogaseră ca fiind o romîncă franţuzită - şi nu insistaseră. Habar n-aveau ele...

Copiii fuseseră duşi într-un cort şi legaţi acolo. Special pentru ei, Doru inventase două ţăruşe "cu schepsis"; arătau, oricum, foarte... "prizonieri"! Iar moralul lor picase lat la pământ când descoperiseră că or să-şi aştepte tatăl în genunchi, cu mâinile la spate, priponiţi bine de picioare - adică adio planul ăla cu fugitul prin pădure...

Doru o rupse la fugă spre cortul bulibaşei. Ia uite! Da' ce se întâmplase? Privea cu maximă atenţie cortul ăla... Ieşise! Şi-o căuta cu privirea! Gata - primise semnalul! Jun ceruse să vadă copiii! În sfârşit! Sări în picioare şi-o rupse la fugă spre el - şi i se întinse unul din telefoanele alea noi-nouţe:

- A sunat.

Aprobă şi-l luă. Şi porni, grăbită, spre cortul copiilor:

- Adu lanternele.

N-avea voie să greşească; avea deci emoţii. Dacă ea greşea...

Diamant

Era linişte în birou. Jun Chèn recitise ambele contracte - şi nu se atinsese de pix. Stătea bine cu nervii! Deşi era cam bătrâior şi de vreo şase luni încoace îi mergea ca dracu, chinezul ăla avea nervi de oţel. Nu i se clinteau muşchii feţei! Era... Era şeful peste Vest, nu? Normal că ştia să ia viaţa-n piept, cum se zice...

Mobilul piui scurt. Ia să vadă el... Da; avea un MMS. Bun! Îl deschidea... Voia să vadă filmarea... Se asigura că pornise... Ridică privirea spre chinez - şi-l văzu transformat total! Monumentul de calm, răbdare şi nepăsare se transformase într-un tată vânăt, transpirat fleaşcă, în pragul suicidului... Ia - se vedeau bine mutrele copiilor?... Da; folosiseră nişte lanterne puternice, aşa că se vedeau bine! O voce de bărbat tânăr le spunea că vor vorbi în franceză. Le spunea să se prezinte cu numele întreg, să spună ce zi este şi cât este ceasul şi apoi să-i transmită tatălui lor ceea ce voiau să-i transmită. Şi apoi le reamintea să vorbească doar în franceză. Şi să aibă grijă ce spun, ca să nu fie probleme. El ştia textul pe de rost - că el îl concepuse. Nu mai urmărea filmarea; îl privea lung pe chinez...

Bărbatul tăcuse; dacă se ţineau de plan, acum Rebeca se apropia cu telefonul de băiatul cel mare. El nu ştia dacă se ţineau de plan - fiindcă nu-şi lua ochii de la Jun Chèn... Era linişte... Vocea puştiului sparse tăcerea. Iar Jun Chèn sări de pe scaun, se repezi peste birou şi-i

smulse telefonul din mână! Şi se reaşeză încet, privind imaginile...

Ascultau cu toţii miorlăiturile puştilor... Hm! Băiatul cel mare îi transmisese tatălui lui să stea liniştit, că ei sunt bine; cel mic spusese direct că e bine şi apoi începuse să plângă... Şi gata - filmarea se terminase. Zâmbi slab:

- Ce ciudată-i viaţa! Probabil că ai petrecut multe ore gândindu-te cum o să-i filmezi tu pe Florentina şi Léon...

Chinezul nu-i răspunse; apăsă pe ecran... şi ridică telefonul la ureche. Bufni într-un hohot de râs - că ăla era de fapt semnalul! Raina lui aştepta apelul ăsta; imediat cum îl primea, apăsa butonul roşu şi distrugea telefonul! Pentru orice mesaj, aveau câte-un telefon şi-o cartelă noi! Aşa era planul - iar ei se ţineau dumnezeieşte de plan...

Da; îi dăduse reject. Chinezul insista... şi-acum îi spunea domniţa aia că apelatul avea telefonul oprit... Clătină încet capul:

- Când ai sunat prima oară, le-ai confirmat primirea înregistrării; şi cum nu le-ai făcut doar un apel, tocmai le-ai dat OK-ul să distrugă telefonul.

Jun azvârli telefonul peste hârtii şi-şi acoperi faţa cu palmele...

- Păstrează-l - noi nu folosim niciodată telefoanele de două ori. Nu pe-astea, oricum! Poţi să păstrezi filmarea - că-s copiii tăi, la urma urmei...

Chinezul ofta greu...

- ... Ce garanţie

- N-ai garanţie. N-ai decât şansa să ai de-a face cu un om de cuvânt. Şi posibilitatea să-ţi recuperezi copiii şi să vă uşchiţi cu toţii în China. Deşi să ştii că nici acolo nu-i 100% sigur... după cum mi-a zis mie domnul Li... Cornele - invită-l pe domnul Li, te rog!

Jun nu părea afectat de domnul Li. Habar n-avea el ce şoc o să aibă... şi cum o să-i sară tensiunea-n aer! Chinezul intra, spunea frumos bună seara... Îi zâmbi, cu ochi veseli:

- El este domnul Li. În caz că şoferul tău n-a supravieţuit zilei de azi, poţi să-l angajezi pe el! A dat deja proba de lucru...

Jun se întorcea încetişor spre uşă... Decise să continue:

- De fapt, nu-l cheamă Li. Şi n-a condus el. Marele nostru avantaj, dle Chèn, este că poporul chinez a sărit de miliard; şi trăieşte-n plină criză mondială. S-a răspândit pe toată suprafaţa globului, a făcut copii... care au şi ei probleme financiare...

Domnul Li, ăsta care stătea acum în uşa biroului lui îmbrăcat într-un costum negru impecabil şi cu alură de şofer de-ăla “clasic”, aproba energic şi rânjea... Jun reveni spre el:

- Dacă semnez, cum îmi recapăt copiii?

- După ce semnezi, faci viramentele. Amândouă. Şi pe urmă te ducem la ei. Da’ îţi zic o chestie; dacă nu simţi tu acolo, în sufletu’ tău, că chiar vrei să pui capăt războiului şi să-ţi desparţi definitiv drumul de-al lui Ştefan, eu zic să nu semnezi. Că n-o să-ţi vezi copiii, înainte să discuţi faţă-n faţă cu el. Şi-l ştii cum e - "te citeşte" dintr-o privire! Şi e-n cizme azi...

Chinezul îl privea lung, serios... El îl privea lung, drept, şi-şi jura lui însuşi că nu va mai scoate un sunet...

- ... Dacă semnez, vreau să-i eliberaţi pe toţi.

- ... Care... toţi?

- Toţi. Copiii mei şi familia lui Isamu,

Zâmbi slab şi începu să clatine capul:

- Ăla nu scapă aşa de ieftin ca tine! Ăla e "altă mâncare de peşte". Alt cap, altă împuţiciune... Altă judecată. Asta-i oferta - dacă semnezi, îţi primeşti copiii şi liniştea. Dacă nu...

Jun luă pixul şi şopti:

- Dacă mă trageţi în piept, sunteţi morţi. Toţi.

- Scopul nostru nu e să te tragem pe tine în piept. Scopul nostru e să punem capăt războiului, o dată pentru totdeauna. Nu ştiu dacă ştiai; da’ noi suntem pe val, cum se zice. Avansăm. Şi e momentu’ să ne despărţim de trecut. A fost mişto, iar războiu’ cu tine ne-a ajutat zi de zi să confirmăm în faţa şefilor. Da’ acu’, să ne scuzi - noi avem alte treburi. Trebuie să ne despărţim!

Cu o iuţeală care-l lăsă mască, Jun Chèn semnă actul de donaţie - toate cele trei exemplare! Îl văzu azvârlindu-le spre el şi semnând şi fondul de dezvoltare... Deschise sertarul de la mijloc şi scoase notebook-ul. Îl pornea... Pornea înfiorător de repede, fiindcă n-avea mare lucru instalat pe el... Îl întoarse spre el:

- Viramentele.

Jun zâmbea. Avea pe chip un zâmbet de-ăla micuţ... El îi punea chiar acum la dispoziţie exemplarele lui - că de-aia semnase în trei exemplare... Iar nea Dumitru intra, uşurel ca o boare şi neauzit şi nesimţit de nimeni, şi se apropia de chinez - ca să se asigure că dobitocul nu făcea cine ştie ce imprudenţă...

Era linişte în birou. Nimeni nu se foia, nimeni nu tuşea, nimeni nu simţea nevoia să se mute un metru mai încolo sau mai încoace...

I se întinse, scurt, notebook-ul. Unchiul lui îi confirmă că plăţile fuseseră făcute, aşa că zâmbi:

- Şi-acum dă-mi voie să-ţi ofer o ţinută mai lejeră.

Cornel se grăbea cu treningul şi geaca; Jun se albăstrea din nou iar el îşi explica intenţia:

- E frig acolo unde te duci tu acum; nu-i păcat să răceşti, îmbrăcat aşa subţire? Hai - cât verific eu încasările, mergi cu băiatu’ meu uite-aici, la baie...

Mergea chinezu’, că dăduse banu’ şi voia mult să-şi revadă copiii...

Trase propriul laptop şi accesă interfaţa cu banca. User... Parolă... Extras de cont... Bun! Log out... Cealaltă bancă... Extras de cont...

Scoase mobilul special şi începu să scrie.

Joiţica s-a potolit. E comedie mare, Fănică! Semnat, onorabilul şi venerabilul.

Send...

Mesajele astea erau aportul lui Ştefan la plan. El ar fi inventat ceva cu "vulturul" şi cu "roger-alfa-ighen"! Vărul lui, însă, împuşcase doi iepuri dintr-un foc; îl învinsese pe Jun şi-l băgase-n febră tifoidă pe omul Internelor - care intercepta de zor mesaje de-astea din Caragiale şi nu prea ştia ce să facă cu ele! Ăia chiar că aveau probleme mari! Contele nu coopera cu ei - dar obţinea tot ce voia el pe teritoriul României, fiindcă îl punea pe Popescu să ceară! Chinezul venise val-vârtej încoace şi se-nfipsese glonţ în Aurari! Ei, dacă erau chemaţi "la intervenţie", erau obligaţi să intervină - că ieşea balamuc mare dacă nu răspundeau la apelul lui la 112! Şi, în rest, nimic! Kanci caşcaval, kanci perspective...

Jun reveni în birou - iar băiatul lui se grăbi să îndese hainele în sacul de plastic din mâinile lui Cornel. Peste emiţătoarele alea pe care le decupaseră amândoi, la poartă! Opri calculatorul şi ordonă, în romanes:

- Cheamă elicopteru’ şi zi-i mamei să ne aducă mâncarea.

Şi arătă tot către biroul lui - că doar n-o să-l poftească în restaurantul orăşelului! Şi-aşa, probabil că chinezul n-o să se-atingă nici de pâine...

Ştefan

Scoase mobilul, citi mesajul... şi zâmbi:

- Gata - a semnat şi-a şi plătit.

- Bravo! Bravo, Ştefane! Eram sigur! Ştiam mie-n sută că o să reuşeşti!

- Eu aveam unele îndoieli; dar nu mai contează. Bine că a semnat!

- Exact! Bine că s-a terminat!

- Mă duc să le spun băieţilor. Şi să urnesc petrecerea!

Bulibaşa se grăbea să-l urmeze... Ieşi şi-o văzu imediat pe Rebeca aşezată "central", lângă foc. Consiliera lui era crispată rău - probabil din cauza Safirei! Oof! Ea chiar îşi închipuia că Safira o să le spună părinţilor ei că Diamant îşi luase soţie? Ha-ha! Porni spre ea, zâmbind slab...

Războiul se terminase. În curând, el o să anunţe lumea întreagă că războiul se terminase... şi-o să se ocupe un pic de Safira. Sau o să-l roage pe tăticul lui să se ocupe de Safira...

Nu mai avea ochi pentru femeia aia. Indiferent ce-i făcuse Diamant, indiferent cât de fină fusese urzeala pe care-o ţesuse vărul lui, ea n-ar

fi trebuit să se lase prinsă-n ea! Nu putea să uite cum intrase în dormitorul de la Cernica mică, cum văzuse petele mari de sânge, cum se chinuise să-i oprească Anei lui sângerarea... Nu putea să uite noaptea când o peţise pe Safira pentru Diamant. Şi nu putea s-o ierte. Nu putea nici măcar să-i vorbească! Aşa că o să-l roage pe tatăl lui...

Ochii albaştri îl priveau lung, serioşi... Se aplecă lângă ea şi-i dădu telefonul. Rebeca citea mesajul, zâmbea... Îi prinse capul în palme şi-o pupă pe frunte:

- Bravo, fă!

- Săru' mâna, şefule!

Aah, ce hoţomancă mică! Ştia ce însemna sfârşitul războiului! Ştia că se apropia finalul scenetei...

Porni spre cort. Băieţii lui erau atenţi şi alerţi... Primi lanterna; o aprinse şi intră.

Ambii copii ridicară capetele. La vederea lui, Enlai păli iar Sheng Li reîncepu să suspine... Se aşeză în faţa lor:

- Tatăl vostru a plătit. Aşa că, cel puţin teoretic, războiul s-a sfârşit. Jun va fi adus aici, unde o să am o discuţie cu el. Dacă mă conving eu că îşi doreşte cu adevărat finalul acestui război, plecaţi împreună; dacă nu, o să fiţi transportaţi toţi trei la Nisa, în coşciuge individuale. Momentan, aşteptăm. Şi, pentru că a plătit, adică a dat o minimă dovadă de cooperare, oamenii mei or să vă aducă nişte păturoi groase şi cina. Bănuiesc că vă e foame...

Amândoi negau de mama focului... Oftă greu şi trase cuţitul de la cizmă:

- Dacă aş vrea să vă omor, nu m-aş complica să vă otrăvesc mâncarea. Şi nici nu v-aş prelungi moartea. Mie nu-mi place chinul; eu sunt un om dintr-o bucată. N-o lungesc la infinit... Deci, o să vi se aducă păturoi groase şi cina. Să mâncaţi - sfatul meu! Că mai durează câteva ore bune!

Se ridică şi ieşi din cort - bulibaşa făcea deja anunţul, aşa că în maximum cinci minute o să se dezlănţuie aici o petrecere de-aia "de zile mari"! Cerul era curat... ca un fel de confirmare divină a faptului că nu greşea...

Diamant

Jun Chèn refuzase mâncarea. Se înfruptase singurel din puiul ăla! Deşi îi explicase limpede că nu existau pui "otrăviţi pe jumătate", deşi îi oferise şansa de-a alege jumătatea care-i făcea cu ochiul, chinezul se ţinuse tare... Probabil că şi progeniturile lui refuzaseră cina! Păi, treaba lor! O să-i doară rău burta...

Elicopterul decolase în urmă cu jumătate de oră. Cârnatul de maşini din faţa porţii plecase imediat cum decolase elicopterul în care erau emiţătoarele - semn că-i prostiseră rău pe chinezi! Acum, aştepta confirmarea lui Titel - şi servea o cafeluţă aromată, delicioasă...

Uraa! Mobilul oficial începu să piuie. Ia - cine-l căuta? Titel! Deci "era linişte şi pace" iar chinezii şi emiţătoarele plecau pe litoral, într-o mini-vacanţă tomnatecă! Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Salut, Diamante!

- Oo, salut!

- Ce faci tu? Ocupat?

- Oarecum... De ce?

- Păi, uite, am pentru tine o afacere pe care sigur n-o vei refuza!

- S-o auzim!

- Am nişte bunătăţuri la Câmpina. Cred că te-ar interesa - că-s de-alea cum îţi plac ţie!

- Şi-s tocmai la Câmpina...

- ... Da. De ce, mă? Ai băut?

- Mă, de băut, n-am băut. Da' mă pregăteam de party!

- Alt party? Diamante, te răsfeţi rău!

- Nu, mă. Ăsta e un party total justificat!

- Serios?

- Foarte serios. Sărbătorim finalul războiului cu Jun Chèn.

Chinezul îi sorbea toate sunetele - şi sigur pricepea o parte din ele, de vreme ce erau amândoi francofoni...

- Oo, Doamne-ajută! Eşti sigur?

- Da. A fost aici, la mine, şi-am lămurit lucrurile. Acu' e în drum spre Ştefan; da' discuţia lor e doar aşa, o formalitate...

- Aha! Băi, ce să zic - felicitări! Deci nu te interesează afacerea asta...

- La Câmpina, zici...

- Da. O oră cu maşina.

- Şi zici că sunt bunătăţuri...

- Calitatea-ntâia, premium!

- ... Bine, mă! Într-o oră sunt acolo! Zi-mi adresa.

- Păi porneşte încoace - că te-aştept eu la intrarea în oraş!

- Aa, eşti acolo?

- Da, bă!

- Şi de ce nu zici aşa, bă? Hai că acu' pornesc!

- Porneşte; şi-ţi organizez eu aici un party de-ăla aşa cum trebuie!

- Bine, Titele! Te sun când ajung în zonă!

- OK! Te aştept! Vorbim!

- Vorbim!

Închise şi se ridică:

- Mergem.

Chinezul se ridică şi el. Avea senzaţia că auzise şi-un mic oftat de uşurare...

Mergeau cu Claire până la Câmpina - unde Jun o să se urce într-un elicopter şi-o să pornească spre Sfântu Gheorghe. Acolo o să-l aştepte o maşină care-o să-l ducă direct în pădurea de lângă Cisnădie. El, după ce-l debarca pe chinez, pornea înapoi, spre Bucureşti, cu acceleraţia la podea - că-l suna nea Dumitru, foc şi pară că absenta de la petrecerea din orăşel...

Mamă, Doamne! Ăla de la Interne o să facă infarct luna asta! Mai ales că pe traseul Bucureşti-Câmpina or să se-ntâmple nişte chestii nasoale în trafic, menite să-i scape de eventualele "codiţe"...

Descuie maşina:

- Urcă în spate - ca să n-avem probleme pe drum.

Jun se conforma - şi urca în dreapta, semn că ştia la ce probleme se gândise el. Doi dintre băieţii lui urcau şi ei... Trase portiera şi zâmbi, în ţigăneşte:

- Cred că Grasu îşi muşcă mâinile şi mă-njură la greu, că-l ţine şefu' în recuperare medicală la pat...

Ei chicoteau, Jun probabil că se întreba dacă nu cumva fusese tras pe sfoară - şi era momentul să-şi ia adio de la viaţă...

Ana-Maria

Azi nu se încadrase bine cu timpul. Stătuse la ştiri, în speranţa că va afla ceva despre Ştefan. Numai că soţul ei se dovedea a fi foarte zgârcit cu veştile. Aşa că pierduse timpul aiurea la televizor! Şi uite cum spăla vasele la zece noaptea...

Uşa se deschise, se închise... Da' cine venise? Că nici Sami, nici Tasnim nu intrau aşa, pe furiş! Se răsuci... şi îi zâmbi prinţesei, în romanes:

- Ce-i, prinţeso?

- Mami, eu aş vrea să vorbesc ceva cu tine...

Opri apa, se şterse pe mâini şi se aşeză. Şi-o invită în braţele ei. Florentina negă şi-şi trase scaunul în faţa ei. Şi puse palma peste Fluturaş:

- Să nu se lovească...

Avea doi copii minunaţi...

- ... Mami, ce face?

- Cred că doarme.

- Păi el poate să doarmă atunci când tu nu dormi?

- Ss... El doarme foarte mult - ca să crească mare. Şi-aşa, n-are prea multe opţiuni de joacă...

Florentina zâmbea înţelegător şi-o tot mângâia pe burtă...

- Ce e, prinţesa mea? Ce te îngrijorează?

- Nimic. Dar mă gândeam...
- ... Te gândeai la bebeluş?
- Da. Mă gândeam că tati ar trebui totuşi să ştie! Că e bebeluşul lui - nu?
- Bineînţeles că e al lui! Dar tati nu trebuie să afle asta acum, când încă se mai luptă cu Jun Chèn. Dacă tati ar afla, ar porni iar căutările - şi-ar fi mult mai rău, pentru că tati îşi iubeşte mult toţi copiii şi ştie prea bine că se poate întâmpla orice atunci când o să mă duc la spital să nasc.
- Adică ce vrei să spui?

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Vreau să spun că tati ar fi în stare să mă ţină încuiată într-o cutie de cristal, ca să nu răcesc...

Florentina ei chicotea...

- Şi ar fi în stare să mă pună să nasc cu 20 de profesori universitari - ceea ce ar fi o premieră mondială în medicină...

Fetiţa ei râdea în toată regula acum.

- Iar dacă ar şti că sunt gravidă, ar lua-o razna - şi şi-ar pune toţi oamenii să ne caute şi-n gaură de şarpe. Chinezii ar observa imediat asta. Şi am lua-o de la capăt - el căutându-ne, noi fugind, chinezii pregătindu-se să ne omoare pe toţi...

Buclele brunete aprobau...

- De-asta trebuie să păstrăm secretul. Noi putem să păstrăm secretul Fluturaşului; tati n-ar putea. Aşa că n-o să-i spunem şi lui secretul nostru. Ar înnebuni de îngrijorare, ştiind că bebeluşul lui e în burta mea iar eu nu sunt păzită de o sută de oameni înarmaţi până-n dinţi. Iar voi n-aveţi fiecare câte 100 de oameni înarmaţi care să vă păzească. Tati ne iubeşte mult...
- Înţeleg... Bine, mami. Eu promit că o să păstrez secretul. Dar tu juri că ne întoarcem la tati?
- Poftim?
- Juri pe sufletu' lu' tati că până la Crăciun ne întoarcem la el?

Aprobă şi puse palma deasupra inimii:

- Jur!

Iar micuţa ei oftă greu... şi şopti:

- Ce bine!

Păi... Păi, zâmbi slab:

- Nu te înţeleg! N-am stabilit noi de la bun început că ne întoarcem la tati?
- Ba da. Dar...
- ... Dar...
- ... Dar l-am văzut pe Sami cum plângea, cu palma pe bebeluş. Şi am avut impresia
- Ai avut impresia că vreau să rămân cu Sami?

Şi-o privea lung... Florentina zâmbi:

- Ai dreptate. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea! Nu ştiu cum am putut să mă gândesc la asta!
- Stai liniştită, prinţeso - îl iubesc pe tati mai mult decât îţi poţi tu imagina. Sami trece prin momente grele. Şi i-am promis imamului din Paris că o să încerc să-l ajut să le depăşească. Mi-ar place mult să-l ajut; pentru că şi el ne-a ajutat pe noi. Dă-ţi seama ce-ar fi însemnat să nu ne fi întâlnit cu el! Am fi fugit din oraş în oraş; ne-am fi ascuns colo şi dincolo, am fi fost nevoiţi să stăm numai în casă pentru că n-am mai fi avut deghizarea asta minunată... Şi, cine ştie! Poate ne-ar fi prins chinezii!
- Ştiu, mami! Să ştii că sunt destul de mare şi îmi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla dacă am fi continuat să ieşim în oraş fără deghizarea asta! Ţi-am spus: v-am văzut atunci şi...
- Scumpa mea... Poţi să fii liniştită. Da?
- Da, mami. Să ştii că Léon nu suspectează nimic!
- Asta e foarte bine.
- Şi e ferm convins că te-ai îngrăşat foarte tare de la mâncarea libaneză! Da' ştii ce mă gândeam?
- Ce te gândeai?
- ... Mă gândeam că ar fi bine să nu mai mănânci în acelaşi timp cu el. Pentru că micul tanc e mereu cu ochii pe mâncare; şi-o să vadă că tu nu mănânci de fapt mâncare libaneză...
- Ai dreptate. De mâine, o să mănânc separat de voi. Poate mâncaţi voi primii, la bucătărie!
- Da, e o rezolvare! Mami... Ce-o să fie bebeluşul tău?
- Cred că băiat.

Florentina exclamă în gura mare:

- Încă un tanc? Nu se poate!
- Ss...

O strângea uşor în braţe şi încerca din greu să se abţină, să nu râdă...

Roşcata

Gata - venea Jun! Doru fusese anunţat, în urmă cu 20 de minute, că convoiul de Jeep-uri părăsise aeroportul din Sibiu. Şi tocmai li se semnalizase, cu lanterna, că se vedeau farurile apropiindu-se prin pădure...

Şatra Safirei petrecea. Lăutarii cântau, porcii şi viţelul se roteau încet deasupra focului... Bărbaţii cinsteau de zor; femeile tocau şi pregăteau o giga-salată "cu de toate". Fetele jucau; băieţii aşteptau, cu ochii la poteca pe care se vedeau chiar acum apropiindu-se maşinile...

Parcau în stânga, în iarba înaltă. Şase Range Rover-uri identice. 20 de bodyguarzi "unu' şi unu'", plus şoferii. Îşi imagina cu uşurinţă ce era acum în mintea chinezului! Coborâseră. Individul nu se grăbea să privească spre ei...

Unul dintre băieţi trânti cu sete portiera. Iar muzica se opri. Tinerii porniră "în grup" spre maşini... Şeful ei era genial - când organiza el ceva, toţi oponenţii lui se-mbolnăveau de gălbeneală. Jun Chèn ăla nu dezminţea regula. Avea o moacă...

Fluieratul puternic o făcu să tresară - şi sări instinctiv în picioare! Ştefan arătă spre ea şi-apoi spre cort. Acel cort! Păi... Păi o lăsa să asiste la discuţie? Uau! O rupse la fugă spre cortul ăla! Cum de-o lăsa să asiste la discuţia "între bărbaţi"?

Unul dintre paznicii de lângă cort o opri:

- Vino-ncoa!

I se şopti, la ureche:

- Ţine lanterna! Să luminezi în sus! Iar dacă individu' vrea să se dea la şefu', bagă-i lumina-n ochi! Şi mută pistolu' la spate! Vezi - să fii oricând gata să-l foloseşti! Da' ai grijă să nu-l omori! Şi vezi să nu ţi-l şterpelească - că e cu nervu' la pământ şi-are sânge-n el! Iar dacă şefu' e răpit, scoţi pistolu' şi ocheşti în frunte! 'R-ar al dracului el de chinez nenorocit...

Aproba de mama focului - aşa că fu împinsă în cort. Intră şi-i văzu imediat...

Nu se clintiseră de-acolo - nici n-aveau cum! Îi priponiseră în genunchi şi puseseră nişte pilote peste ei! Tremurau amândoi - dar nu de frig, ci de spaimă. Stătuseră atâtea ore acolo, în beznă, acoperiţi cu pilotele; ascultaseră discuţiile paznicilor şi petrecerea, probabil că se încurajaseră unul pe celălalt în şoaptă iar la un moment dat, brusc, totul amuţise aşa, dintr-o dată...

Se opri în spatele lor, aprinse lanterna şi-o orientă în sus. Puştiul cel mic suspina; cel mare şoptea ceva în chineză... N-avea rost "să-l strunească". Probabil că-l îmbărbăta pe-ăla micu'! Nu voia să greşească tocmai ea; aşa că tăcea. Prezenţa ei aici, în cort, nu fusese planificată; bănuia că turuiala aia a paznicului reprezenta instrucţiunile lui Ştefan. Şi cum nu i se spusese să-i liniştească...

Aştepta. Presimţea că ea va fi "candelabrul" şi "suportul de pistol"...

Ştefan

Venise nenorocitul. Venise...

Bulibaşa îşi instruise bine oamenii. Petrecerea tăcuse "ca la carte"! Înaintarea tinerilor către Jun parcă fusese exersată zile în şir! Murmurul şatrei îl speriase pe chinezul obişnuit de atâţia ani cu siguranţa bi-

roului lui ultrapăzit...

Arătă scurt spre cort şi nu-l aşteptă; porni înainte. Mergea repede, grăbit, pentru că se simţea scârbit - şi nu voia să cedeze şi să-l pălmuiască în public. Nu voia să-l pălmuiască deloc! În spatele lui se auzeau primele răcnete în romanes, pe voci de bărbaţi tineri... Intră în cort.

Rebeca îi înţelesese planul. Întrebă scurt, în romanes:

- Pistolul?

- La spate, spre dreapta.

- Mută-l pe stânga şi treci dincolo. Dacă va fi cazul să ţi-l iau, te arunci imediat spre copil şi-l tragi peste tine.

Consiliera lui era siderată de aşa idee... Şopti, electrocutând-o scurt:

- Pe-ăsta nu dau nici o ceapă degerată; da' dacă tu păţeşti ceva, dracu i-a luat pe toţi trei!

Tii, ce roşie! Ca roşia se făcuse! Se grăbi s-o dezmeticească din extaz:

- Ţi-au zis băieţii ce-ai de făcut?

- Da.

Bun! Se aplecă şi trase pilotele. Ce-aveau de tremurau în halu' ăsta? Le puse mâinile pe cefe... N-aveau febră; erau doar speriaţi. Perfect! Aşa şi trebuiau să fie! Reveni la statura dreaptă - acum îl aştepta pe Jun. Şi, dacă era cazul, îl împuşca. În frunte. Fără somaţie. Aşa se săturase de tot rahatu' ăsta... Şopti:

- Dacă pic la pace cu el, rămâi aici cu ei. Îl strigi pe Doru, iar el ştie ce-are de făcut. Tu ai grijă de ei trei - să nu le vină idei. Că-i plin de pistoale p'aici!

- Da, şefu'.

Unul dintre băieţi trase cârpa care acoperea intrarea în cort. Prin deschizătură îl vedea pe "marele Jun Chèn" apropiindu-se, tupilat şi speriat, înconjurat de tineri care ţipau către el foarte multe lucruri în limba aia pe care chinezul n-o pricepea nici cât o boabă de piper... Se aplecă, trase cuţitul de la cizmă şi ordonă:

- Stop.

Îl oprise chiar la intrare. Cârpa se coborî în spatele lui... Afară, băieţii lui cică "ţineau mulţimile iritate sub control"...

Jun îşi privea copiii. Copiii îşi priveau tatăl. Păreau că încercau să se înţeleagă din priviri - şi nu reuşeau. Jun nu-şi primea răspunsurile la întrebări; copiii plângeau acum de-a binelea şi nu mai erau capabili "să traducă" corect moaca aia încurajatoare. Întrebă, privindu-l lung:

- De ce?

Ochii negri îl priveau lung...

- Vreau să ştiu de ce. De ce ai făcut asta. De ce am ajuns aici.

- ... Gândindu-mă mai bine, trag concluzia că n-a fost totuşi nimic personal! OK, tu te distrai şi făceai spectacol în România! Dar n-aveai acces acolo unde mergeam eu! Iar afacerile mele, pe lângă afacerea ta cu escorte - să fim serioşi! Nu; n-a fost vorba despre gelozie. A fost vorba despre Isamu. Şi despre un calcul pe care l-am făcut... Shen Qiao era în picaj. Ţinteam postul ăla pentru Isamu. Iar omul meu din China mi-a spus că nu-l putea propune pe Isamu aşa, din poziţia de consilier al tău. Era prea jos; prea neimportant. Concurenţa era mare. Cercurile de influenţă erau puternice. Propunerea mea ar fi iscat hohote de râs...

Aşa că îi trăsese lui gloanţe-n cap! Se abţinea de la comentarii şi aştepta continuarea; Jun oftă greu:

- Omul meu nu mi-a spus că am fi fost primii fraţi... Hm! Chestia asta cu ierarhia are neajunsurile ei! Cu cât eşti mai sus, cu atât mai greu le e celorlalţi să te contrazică!

"Şi cu atât mai greu îţi e ţie să asculţi de cei care te contrazic!" Tăcea şi-l privea lung - şi căuta cu încăpăţânare un motiv să-l taie totuşi...

- ... Nu postul l-a împiedicat pe Isamu să concureze la şefia peste estul Europei. Eu l-am împiedicat. Sunt fratele lui. Eu l-am "picat" din prima clipă... Iar atunci când mi s-a transmis chestia asta, mi-am zis că nu e totul pierdut! Că tu nu mai erai; şi cum afacerile mele se extinseseră mult, puteam să-l fac pe el mâna mea dreaptă. Şi apoi să-l "plantez" în porţiunea aia dintre Est şi Vest.

Chiar aşa tâmpit era? Adică nu pricepuse din prima? Sau plănuise "să cucerească" porţiunea aia aşa cum făcuseră românii Unirea prin Cuza? Numai el ştia! Jun îl privea lung, visător, şi zâmbea cam tâmp...

Enlai şopti ceva în chineză - iar Jun făcu un pas spre el. Lipi latul cuţitului de creştetul copilului:

- N-am terminat discuţia.

Puştiul bufni imediat în plâns - numai el ştia de ce! Că doar nu le dăduse de mâncare ca să-i omoare sătui! Jun sări imediat înapoi, la intrarea în cort, şi ridică mâinile:

- Nu le face nimic! Te rog!

- ... Unde este soţia mea? Unde sunt copiii mei?

- Nu ştiu.

- I-ai omorât pe toţi trei. Pe ea ţi-ai permis s-o omori în faţa camerei de luat vederi! Ai pus-o să-mi citească un mesaj şi apoi ţi-ai pus oamenii s-o omoare. Vreau să ştiu unde sunt.

Răsuci lama cu tăişul spre capul băiatului:

- Ca să-i îngrop creştineşte. Unde sunt?

Apăsă puţin cuţitul - iar Enlai se aplecă imediat, ascultător... până atinse pământul cu fruntea... Vârful cuţitului se odihnea acum undeva pe spinarea puştiului. Trebuia să fie extrem de atent - ascuţise cuţitul ca la balamuc, iar dacă Enlai suspina mai tare... Jun oftă greu:

- Habar n-am unde sunt soţia şi copiii tăi. Să ştii că tu ai o soţie pe măsura ta! Trei mii de oameni au căutat-o zi de zi! Două mii numai în Franţa! Şi nici unul n-a văzut-o...

Asta cu "pe măsura ta" era un periaj inutil - şi i-l reteză din scurt:

- Soţia şi copiii mei sunt puşi bine - atât de bine, că nici 30 de mii n-ar putea-o vedea!

Jun aproba...

- Şi nici n-or s-o vadă, înainte să fiu sigur că ura din tine n-a crescut mai mare decât 100 de milioane de euro.

- Stai liniştit. La urma urmei, nu eşti chiar atât de important, să ştii!

- Observ; de-asta stăm acum faţă în faţă în cortul ăsta, pe pământ românesc, şi ţin cuţitul deasupra copilului tău!

Gata - chinezul nu mai scotea un sunet... Mută cuţitul pe capul lui Sheng Li:

- Planeta asta e mare. E atât de mare, încât sigur e loc destul pe ea şi pentru Jun Chèn, şi pentru Ştefan Ionescu!

- Categoric!

- Şi pentru Isamu Chèn!

Amuţise - iar!

- Şi pentru oricine altcineva! Chiar şi pentru Shen Qiao! Nu-i aşa? Nu-i aşa, Jun Chèn? Crezi că îţi poţi retrage tentaculele, astfel încât să poată să respire şi Shen Qiao?

"Îl citise". Jun se îngălbenise - iar!

- Sau trebuie să moară, pentru că aşa era planul iniţial? Cu mine aşa ai calculat! Aşa calculezi şi cu el?

Chinezul plecă imediat capul:

- Nu. Lucrurile s-au lămurit între timp. Probabil că ai aflat... Eu mă voi întoarce în China. Acolo, se pare că voi trece prin multe birouri, prin multe şedinţe, prin multe mustrări... după care voi fi informat şi detaşat într-o ţară din America de Sud. Pe post de consilier financiar. Mie-mi convine - că, la vârsta mea, a sta degeaba şi-a da sfaturi e "slujba de vis"! Şi, în condiţiile astea... Cum să spun... M-am liniştit. Sunt liniştit. Vestul meu se lăţise şi se-ntinsese mult - şi nu prea îl mai puteam stăpâni. Dar uite că am scăpat de nebunia de-aici - şi m-am calmat şi eu. Aşa că nu mai

Decise să-l întrerupă, electrocutându-l drept:

- Consiliera mea mi-a propus din secunda unu să sune un lunetist talentat; n-am lăsat-o, din motive care mă privesc. Dacă însă mi se mai pregătesc surprize neplăcute, mie sau oamenilor mei, îţi jur că nici măcar n-am să clipesc! Am să dau un singur telefon. Şi, indiferent în ce ţară ai fi, indiferent în ce bunker te-ai ascunde, în maximum 24 de ore de la acel telefon am să privesc imagini cu tine pe asfalt, ţinând în braţe cadavrul lui Enlai. Şi asta numai din cauză că Guan-Yin e alături de tine, cu cadavrul lui Sheng Li în braţe. Am să orga-

nizez asta cu un singur telefon. Şi un singur lunetist talentat. Şi n-o să-mi mai pese de nimic - nici de tine, nici de familie, nici de copii, nici de şefi, nici de puşcărie sau de casa de nebuni - o să-mi bag toţi banii în buzunarul acelui lunetist talentat. Şi-o să dispărem toţi de pe faţa pământului. Ai înţeles?

- Da. Şi îţi jur că s-a terminat! Gata! Acolo, în biroul lui Diamant, războiul s-a terminat!

Pe bune? Îl electrocuta serios... Da. Jun Chèn ştia acum că, indiferent unde s-ar fi ascuns, contele l-ar fi găsit. Şi se mulţumea cu cât primise - adică "zicea sărų mâna" că era mutat de la Nisa şi nu pierdea decât 100 de milioane! Era ciudat - că 100 de milioane de euro era o sumă obscen de mare...

Jun plecă scurt capul. Şi întinse mâna spre el.

... Şi-acum, el avea o problemă. Trebuia să bată palma cu chinezul care-i omorâse mama...

"Acest bărbat mi-a omorât mama. A lovit-o cu un băţ telescopic în ceafă şi-a lăsat-o să zacă... Iar eu am omorât-o pe mama lor - i-am luat gâtu'. Aşa că suntem chit."

Băgă cuţitul în cizmă şi scoase telefonul - ăla nou, numărul doi. I-l dădu Rebecăi... se apropie de capul plecat... şi strânse totuşi mâna întinsă spre el:

- Sună-l pe Sun Peng şi spune-i "Sibiu".

Îl împinse cât colo şi ieşi. Şi aprobă cu capul. Şatra răbufni în urale isterice... şi, conform cu planul, lăutarii "atacară în forţă" iar el fu imediat înconjurat de tineri. Se lăsă tras spre dreapta. Trebuia să se ascundă urgent în cortul bulibaşei! Pe de-o parte, nu mai avea ce discuta cu ăla. Pe de altă parte, dacă Jun Chèn era mai şmecher decât Rebeca lui, Ana putea rămâne văduvă...

Roşcata

Nu-i scăpa din ochi. Ştefan ieşise; şatra izbucnise în urlete. Iar copiii bufniseră în plâns. Iar muzica dăduse startul petrecerii. Jun se repezise imediat spre ei - adică spre Enlai. Între copii era o distanţă cam de-un metru jumate - şi deci nu-i putea îmbrăţişa pe amândoi. Dar gestul era concludent: Enlai va fi urmaşul lui Jun Chèn. Sheng Li o să fie cel mai capricios copil, cel mai neînţeles adolescent şi cel mai împrăştiat cadavru cules vreodată cu penseta dintre resturile unui bolid exclusivist. Unde se muta Jun - în ce ţară? Că bolizii ăştia erau şi ei "împărţiţi" pe ţări...

Miorlăiau ceva în chineză. Enlai şuşotea, Jun miorlăia - că boceau toţi trei acum. Sheng Li bocea singur, priponit bine acolo, cu ochii la ei... Ridică vocea:

- Dorule!

Cârpa se trase scurt iar Doru intră, târând după el un sac de rafie plin-ochi. Apariţia lui îi oprise din miorlăit; acum boceau mai pe tăcute, aşa. Iar Jun realizase că se ocupase doar de preferatul lui - şi se grăbise să-l îmbrăţişeze şi pe preferatul mamei... care nu era prost deloc, ştia ierarhia din inima tatălui şi încerca acum să-şi întoarcă faţa la spate, ca bufniţele... Primi ea sacul şi cheiţa de la cătuşe. Doru ieşi. Îşi drese sonor glasul, ca să ştie şi ei că avea ceva de spus... Şi recurse la franceza cu accent - aia de pe stradă:

- Eu n-am părinţi. Şi nici fraţi. Şi nici Dumnezeu. Eu îl am doar pe şefu' meu. Pe lângă mine, sprâncenatu' tău era apă de ploaie. Ca dovadă că l-a spălat apa, atunci când ai intrat cu vaporu'-n furtună...

Chinezul îi calcula cuvintele, cu ochii la ea... Zâmbi slab:

- Am văzut şi-am auzit multe. Şi rămân la opinia mea: un lunetist talentat. N-am să ezit să-i zic asta, în momentu' când o să-ţi mai vină gânduri de război. Şi-o să i-o zic în aşa fel încât să-l conving să-mi dea mie sarcina asta. Poftim.

Îi întinse cheiţa - iar el o luă şi se repezi de data asta întâi la cătuşele celui mic...

Făcu un pas în spate... puse mâinile la spate şi răsuci uşurel pistolul cu tocul spre dreapta - că era dreptace. Sheng Li era liber acum - şi reîncepuse să plângă, pentru că amorţise şi-l durea rău tot corpul... Arătă spre sac - iar faptul că Jun se repezise să vadă ce-i acolo fu cea mai puternică dovadă că îl subestima. Chinezul era mult mai atent, mult mai "pe fază" şi mult mai "spirt" decât îşi imagina ea! Aşa că individul ăsta chiar era capabil să-i ia pistolul, dacă voia el. Da' şi ea era capabilă să-l împuşte pe-ăla mare în cap! Hm!

Stătea neclintită, retrasă, şi supraveghea operaţiunea de eliberare şi îmbrăcare... Sheng Li era răsfăţatul mamei - şi-şi cam ura fratele mai mare! Chinezul îi tot zicea ceva, de lângă Enlai, dar puştiul se aşezase pe pilota cu care fusese acoperit şi refuza să se mişte, să-l privească, să-i vorbească...

Băiatul cel mare strângea din dinţi şi tremura rău... Alelei, da' ce vânăt era! Ăla sigur răcise! Ridică din nou vocea:

- Dorule!

Cârpa se trase prompt.

- Adu un kil de ceai fierbinte şi dulce, la termos.

- Imediat.

Jun încerca să-i pună copilului sângele în mişcare; îl freca binebine, dar nu-şi dădea seama că ar fi trebuit să-l îmbrace mai întâi - că era aproape miezul nopţii şi era frig...

- Ajută-l să se îmbrace.

Gata - îl dezmeticise. Îl îmbrăca repede-repede. Puştiul tremura rău de tot! Mai era şi slăbănog! I-ar fi propus nişte Paracetamol; da' tare se temea ea că o asemenea idee de-a îndesa medicamente românesti în copilu' chinezului ar fi pornit un război nou-nouţ...

Petrecerea de-afară era în toi. Lăutarii aproape că urlau! Oamenii urlau şi ei dedicaţii pentru Ştefan! Şi pentru Diamant! Şi pentru ea! Ei, poftim! - o invitau la dans! Erau nebuni...

Doru intră, cu un termos roşu. Îl luă şi-i făcu semn să nu mai iasă. Parcă începuse să simtă o strângere de stomac... acum, că copiii erau eliberaţi şi îmbrăcaţi... Jun o privi drept:

- A spus să-l sun pe Sun Peng şi să-i spun "Sibiu".

Îi întinse termosul:

- Voi plecaţi peste jumătate de oră.

Ciudat; dar Jun îl luă, îl desfăcu... şi întrebă, precaut:

- Ce e aici?

- Ceai.

Îl văzu turnând un pic în dopul de plastic, mirosindu-l, studiindu-l... Oftă scurt:

- Dacă voia să vă omoare, nu se complica aşa - vă lua gâtu'.

Se grăbi să iasă, mormăind în ţigăneşte:

- Stai cu ochii pe ei - că pe mine m-a scos deja din sărite!

Ieşi şi porni grăbită spre cortul bulibaşei.

Chinezul ăsta chiar îşi meritase locul şi funcţia! Jun Chèn...

Oare războiul chiar se sfârşise? Nu de alta, dar nu-i venea să creadă! Adică... gata? Sigur, 100 de milioane de euro erau o grămadă de bănet! Dragostea şi grija lui Jun Chèn pentru băieţii lui era mult amplificată de accidentul de călărie! Numai că Jun ăsta era şef peste vestul Europei de îndeajuns de mult timp ca s-o ia un pic razna cu "cutiuţa". Aşa că...

Îi făcu un apel lui Ştefan şi se opri lângă cort... Şeful ei ieşi râzând:

- Ce-i, fă?

- Şefu', le-am dat un ceai fierbinte. Copiii tremură. Şi-am zis că, dacă fac pneumonie, iar îi creşte lu' ăla tensiunea...

Primi o aprobare, aşa că întrebă:

- Ne ţinem de plan?

Ştefan aproba... Deci chemase el elicopterul. OK - cum ştia el! Arătă în spate:

- Mă duc să...

Nu, nu se ducea nicăieri. Ştefan tocmai redevenise serios - şi scăpăra din privire. Făcu deci o piruetă şi-i puse pistolul ei la dispoziţie. Jun Chèn alerga spre ei...

- Ai spus să-l sun pe

- Îl suni imediat cum plecăm noi.

- Voiam să te întreb... În privinţa familiei lui Isamu, crezi că poate exista o înţelegere asemănătoare?

- El te-a pus să întrebi?
- Nu; dar mă gândeam că războiul s-a sfârşit şi...
- ... Nu. Fiecare om plăteşte pentru propriile greşeli. Tu ai plătit pentru ale tale; el va plăti pentru ale lui.
- Ştefane, apropo de
- Nu am încredere în tine. Iar familia mea este ascunsă extrem de bine - dar nu este în fortăreaţa mea. Aşa că familia lui Isamu va continua să trăiască ascunsă extrem de bine, în maximă siguranţă, dar nu în fortăreaţa lui. Exact ca familia mea.

Jun îşi căuta cuvintele... Ştefan se grăbi să-l scutească de chin:

- Isamu îşi va recăpăta familia în clipa în care îmi voi recupera şi eu familia. Şi o va recupera în starea în care o voi recupera şi eu. Cu nevastă sau fără, cu copii sau fără... Exact la fel.
- Nu putem totuşi discuta despre asta?
- Nu. Iar dacă vă pune dracu' să înteţiţi căutările, gândindu-vă că o să facem schimb de familii, îi mut lui Isamu familia din camera confortabilă în care locuieşte acum într-un beci igrasios. Şi le reorganizez meniul cu ceai şi pâine.
- Hei! Stai! Stai, nu te înfuria! Am crezut că
- Nu vă mai băgaţi în treburile mele.
- Am înţeles. Şi să ştii că, imediat cum ajung la Nisa, o să dau ordinul care-o să-i oprească pe toţi!
- O să urmărim cu maximă atenţie ce se întâmplă în tabăra ta. Şi eu, şi umbrelele mele. Şi protectorii...
- O să vezi! O să
- O să te duci să-ţi liniştească copiii şi să le dai ceva de mâncare. În maximum jumătate de oră, plecaţi spre aeroportul din Sibiu.

Jun aprobă cu capul şi-o rupse la fugă înapoi, spre cortul copiilor... Oftă greu, în ţigăneşte:

- Şefule, tu îl crezi?
- Da. Pentru că ceea ce am făcut noi azi avea cam 5% şanse de reuşită. Iar nouă ne-a reuşit impecabil, din prima. Totul. Războiul s-a sfârşit. Mă anunţi când vine elicopterul. Şi să-i dai telefonul!

Aprobă şi-l văzu grăbit să revină în cortul ăla...

Deci războiul se sfârşise... Ce ciudat! Se simţea tristă! Se simţea ca un meseriaş care-şi terminase treaba - şi rămăsese aşa, "în pom"! Păi, ea ce mai făcea acum, că nu mai era războiul cu Jun Chèn? Se ocupa de afaceri? Parcă era prea puţin... În fine!

Ştefan

Bulibaşa era pus pe fapte mari. Măsuţa din cort era plină-ochi cu mâncare. Nici n-avea unde să-şi lase paharul! Deşi nu mâncase mai nimic, nu-i era foame. Şi nici nu-i venea să cinstească. Noroc că bulibaşa îl înţelegea - şi cinstea de unul singur! Că altfel s-ar fi văzut în ipostaza foarte neplăcută în care îl cărau băieţii la elicopter, beat mangă...

Aha! Auzea elicopterul! Afară, hărmălaia era completă - dar urechea lui nu putea fi înşelată de nişte başi şi nişte răcnete şi chiuituri! Aparatul de zbor se apropia de poieniţă. Se grăbi să se ridice:

- Bulibaşă, pe mine o să te rog să mă scuzi - dar trebuie să ajung urgent la urecheală.
- Ce urecheală, Ştefane?
- Aia părintească!
- Ei, hai! Hai, că n-are de ce să te urechească! Mai degrabă te pupă!

Da-da! Cum să nu! La cât de idiot era, că nu putea să-şi găsească familia... Scoase plicul şi i-l întinse:

- Dumneata mă ştii cum sunt. Şi n-ai să zici nimic.

Bărbatul luă plicul şi-i strânse mâna:

- Uneori, să ştii că mi-e greu să te înţeleg - şi să te ajut aşa, sub forma asta. Că şi tu mă ştii pe mine! Şi ştii prea bine câte ai făcut pentru noi!
- Bulibaşă... E mai bine aşa, crede-mă!
- Oricum nu scăpam de tine, dacă nu-l luam! Da' ştii ceva? Poţi să stai liniştit. O să investesc ce mi-ai dat tu aici.
- Investeşte, bulibaşă. Că aşa a făcut şi Diamant - a investit. Şi acum are un orăşel... mamă-mamă!

Nici gând să-l convingă pe bulibaşă să cumpere o fâşie de pământ... Ieşi, iar Rebeca făcu un singur pas şi se opri lângă el:

- Mă duc să-i dau telefonu'?
- O să mergem împreună.

Acum trebuia să-şi ia la revedere de la familia Safirei... Era încruntat - deşi nu ei o învăţaseră, şi cu siguranţă n-ar fi aprobat-o dacă ar fi aflat...

Roşcata

Elicopterul era gata de decolare. Ştefan îşi luase la revedere de la toţi; acum mergeau amândoi spre cortul ăla "special"... Şeful ei îl prinse pe Doru de braţ şi intră. Se grăbi să-l urmeze.

Jun întinsese pilotele pe jos; se aşezase în mijloc şi-şi luase ambii copii în braţe. Mâncau. O mira să descopere că fraza ei, aia cu ceaiul, avusese aşa un efect! Totuşi - Jun Chèn, mare amator de sticluţe şi injecţii şi prafuri, mânca din mâna lui Ştefan? Şi le dădea şi copiilor? Hm...

Chinezul dădu să se ridice; Ştefan îl opri:

- Stai liniştit. Noi plecăm. Vă las în grija lui Doru. Dorule... După ce ne ridicăm de la sol, aşteptaţi cinci minute; apoi vă urcaţi în maşini şi mergeţi la aeroport. Pe pistă. Acolo, te asiguri că Jun şi băieţii urcă în elicopterul trimis pentru ei. După care ştiţi unde vă duceţi...
- Da, şefu'.

Ştefan scoase telefonul oficial şi îl porni. Scoase şi ea mobilul pentru Jun şi i-l întinse. Şi gata - şeful ei bombăni un "Salut" şi ieşi. În urmă.

Pilotul porni motorul. Bun! Abia aştepta să ajungă în Aurari! Războiul se terminase! În sfârşit! Şi sceneta se va termina în curând...

Urcă în elicopter, puse laptopul în poală şi-şi prinse centura. Acum "era asigurată". Ştefan urcase lângă ea; scria mesajul pentru Diamant... Se ridicau încet de la sol... Toată şatra le făcea cu mâna, dar ea era singura care le răspundea...

Biata Safira! Doar se gândise la asta - şi simţise din nou o strângere scurtă a stomacului! Biata Safira...

Isamu

Ia! Telefonul lui "prinsese glas" - şi aproape că scăpase mouse-ul din mână, aşa de tare se speriase! Fusese foarte concentrat la raportul lui Piao. Încercase să găsească el veşti despre cum mergea planul lui Ştefan - şi zău că le căutase degeaba! Deci, îl suna... Îl suna un număr de Vodafone. Românesc. Ceea ce însemna că...

Maximiză ecranul softului de înregistrare şi apăsă butonul verde:

- Da.
- Isamu?
- Da. Cine eşti?
- Eu sunt - Jun! N-ai să crezi - dar s-a rezolvat! Nu-mi imaginam că o să se rezolve!

Fratele lui râdea - şi râdea în franceză, semn că miza mult pe interceptarea telefonul lui! Oftă scurt:

- Mă bucur că s-a rezolvat.
- Da, a fost fair play! Am pus punct războiului, aşa că lucrurile s-au rezolvat!
- Bun. Asta e bine.
- E minunat, nu bine! Să ştii că am încercat să aranjez şi pentru tine. Dar nici nu se gândeşte. Până nu reuşeşte să-şi ducă familia în propria fortăreaţă, cum zice el, nici o şansă să-ţi revezi familia acasă!
- Ştiam. Şi-ar fi fost foarte bine dacă nu m-ai fi menţionat nicicum.
- Şi totuşi, eu am încercat. La urma urmei, eu am stârnit totul; nu?

- Exact. Ceea ce demonstrează că nu tu poţi rezolva toate problemele pe care le-ai creat.

- În fine! Eu am încercat, să ştii!

- Să nu mai încerci.

- Acum sunt pe aeroportul din Sibiu; în maximum cinci minute, apare elicopterul trimis de Sun Peng. Te-am sunat ca să ştii că totul e OK - iar războiul s-a sfârşit.

- Bine. Mă bucur să aflu că totul s-a terminat cu bine.

- Eu zic că am luat o decizie bună. Tu ce zici?

- Finalurile de războaie sunt întotdeauna decizii bune.

- Mda. Ştii ce e ciudat? Exact chestia asta mi-au spus-o mai-marii mei, acu' trei luni! Nu e ciudat?

- Nu.

- Nuu?

- Nu. Nu am pretenţia să fi descoperit eu concluzia asta, aşa că nu e ciudat...

Jun începu să râdă:

- Bravo! M-ai prins cu chestia asta! Oricum, am vrut neapărat să-ţi spun, ca să ştii şi tu că războiul s-a sfârşit.

- Îţi mulţumesc că m-ai anunţat.

- Pot să-ţi dau un sfat?

- Dă-mi.

- Să nu-i cauţi familia.

Aah, cât de dobitoc era! De ce spunea chestia asta acum, pe telefonul ăsta ascultat de toată lumea?

- Să nu te apropii nicicum de familia lui! Indiferent de intenţie! Când a vorbit despre familiile voastre, a spus că sunt ascunse în nişte fortăreţe. Ştefan şi-a pus bine familia; şi cred că aşteaptă plecarea mea în China şi avansarea lui oficială, ca s-o ducă acasă. Eu zic să laşi lucrurile aşa cum sunt acum. Am fost azi în Aurari. Te asigur eu că Fei-Yen şi Liwei sunt mai bine păziţi acolo decât în oricare alt loc de pe Pământ!

- Ştiu că sunt în siguranţă acolo.

- Sfatul meu este să-i laşi să stea acolo. Şi să nu încerci să te apropii de Ana. Ceva îmi spune că Ştefan nu comunică cu ea. Oamenii mei n-au interceptat absolut nimic de genul ăsta! Există deci riscul ca ea să nu ştie anumite lucruri; şi să se sperie îngrozitor dacă te vede pe tine, fratele meu...

- Nu mai sunt fratele tău. Dar înţeleg ce încerci să spui.

Jun tăcea acum; el zâmbea şi tăcea şi el...

- ... Bine. Oricum, ai avut dreptate. E un tip fair play.

- Este.

Şi se auzea vâjâitul de elicopter...

- ... Mi-a venit elicopterul. Cred că aici

Se grăbi să-l întrerupă:

- Nu mi-ai spus cum se simt copiii. Sunt bine?

Tăcere... şi-un răspuns un pic fâstâcit:

- Da. Sunt bine. Enlai cred că a răcit - dar nu e nimic serios. Sunt foarte bine. Le-a trecut sperietura şi sunt foarte-foarte bine.

Îi venea să-l întrebe dacă Ştefan îi şocase; dacă le fluturase cuţitul pe la gât, dacă îi bătuse şi-i legase fedeleş într-un beci şi-i stropise cu apă şi toate celelalte... dar se rezumă la a concluziona scurt:

- Mă bucur să aud asta.

- ... Salut.

- Salut.

Închise şi opri înregistrarea. Deci, pe aeroportul din Sibiu. Google maps - că "ruginise" rău din aprilie încoace...

Categoric, războiul se sfârşise! Jun Chèn nu-şi mai pierduse niciodată copiii! Nici măcar nu-i "rătăcise" cinci minute, în trafic sau la şcoală! Cheng era un bun strateg şi un organizator de excepţie care calcula toate variabilele şi întrevedea toate variantele posibile. Aşa că, după ce descoperise că un conte mărunţel reuşise să-i fure ambii copii şi să-i transporte prin toată Europa de parcă erau coli de hârtie - nu minori "cu greutate", fratele lui nu va mai risca. Nu se îndoia că Ştefan rostise azi cuvintele care-l convinseseră pe Jun s-o lase baltă pentru totdeauna...

Îi făcu un apel lui Piao şi se sprijini de spătarul scaunului. Îl auzea urcând în fugă - şi se întreba ce să facă el cu Piao, după ce se întorcea Ştefan! Că nu prea avea nevoie de-un consilier; dar nici nu l-ar fi trimis înapoi - ca pe-o furculiţă oarecare dintr-un restaurant oarecare...

Tânărul era atent; îi zâmbi:

- Războiul s-a sfârşit.

Şi uite că aştepta lămuriri... OK; continuă:

- Jun a semnat nişte contracte şi a făcut nişte viramente consistente azi. Aşa că războiul

- 100 de milioane de euro.

Cum-cum-cum? Piao arătă spre monitor:

- Acu' două minute am aflat - şi ţi-am dat imediat forward.

Serios? Ia!

- ... Au fost două tranzacţii. Una e o sponsorizare, cealaltă un fond de dezvoltare.

- ... Sponsorizarea e penalizarea pentru cazinoul din Le Mans, iar fondul de dezvoltare e garanţia că nu-l re-apucă dorul de-o bătălie cu contele.

Uite-l ce se înseninase brusc...

- Războiul ăsta chiar s-a sfârşit. Jun a văzut şi-a înţeles planul lui Ştefan; şi şi-a dat seama că nu se poate lupta cu el. De-asta a plătit. Şi de-asta, şi pentru că îşi iubeşte foarte mult copiii... de care mi-e îngrozitor de milă acum, pentru că după păţania asta vor fi duşi direct într-un bunker şi încuiaţi bine acolo...

Îi făcu semn să se apropie şi porni înregistrarea discuţiei telefonice. Ascultau amândoi...

Piao se oprise înainte de a ajunge în punctul de unde se vedea ecranul. Îi plăcea descoperirea asta. Din postura de consilier al lui Ştefan, învăţase multe de la regele aurarilor; iar regele ăla, dacă ar fi colaborat personal cu Piao, cu siguranţă nu l-ar fi "debarcat"! Aşa că trebuia să-i găsească micului lui consilier un loc... un post...

Roşcata

Survolau... ceva. Negru. Luna era destul de palidă, aşa că habar n-avea ce survolau. Oricum, se îndreptau spre Cluj - unde-i aştepta avionul unui bun amic al lui Ştefan.

Mobilul special vibră scurt; îl scoase şi deschise mesajul de la Diamant...

Am dat startul petrecerii la unşpe fix, că n-am avut încotro. Dar cu tortul n-am să cedez, să ştiţi! Tortul şi şampania sunt încuiate bine şi vă aşteaptă!

Serios? Ştefan o întrebă, prin semne, dacă putea să citească şi el. Îi dădu deci telefonul; iar el o întrebă tot prin semne dacă îi poate sugera el răspunsul... Aprobă. Şi aşteptă. Şi apoi citi că...

Abia aştept să ajung! Mi-e o foame îngrozitoare!

Send. Şi-i dădu telefonul - să-i scrie el! Ea era în pană de inspiraţie; în plus, era foarte tentată să greşească... Ea privea norii. Se gândea la el şi privea dârele alea albe şi-şi amintea unele momente foarte fericite... Şeful ei "se juca"; ar fi trebuit să se îngrijoreze din cauza asta, pentru că Ştefan era mult mai "curajos" decât ea atunci când îi scria lui Diamant în numele ei! Dar nu se îngrijora. Era ciudat! Cine ştie ce-i povestea şi-i promitea Ştefan acolo...

Gata? Primi telefonul... Diamant îi scrisese ***"Păi n-ai mâncat acolo?"*** iar el răspunsese: ***"Nu, am avut treabă. Dar abia aştept să ajung în Aurari! Abia aştept să mănânc ceva şi să mă întind..."***

Hait! Gata - se înroşise toată! Da' ce-i venise? Era rândul lui să privească norii - şi să râdă aşa, cu subînţeles...

Ia - că-i răspunsese Diamantu' ei!

Ţi-am deschis eu geamurile - aşa că e aerisit. O să dormi neîntoarsă!

Cu alte cuvinte, nici gând de "prostii"! Chiar dacă vânătăile de pe spate i se vindecaseră, Diamant nu-şi uitase lecţia! Apăsa tastele...

Îţi mulţumesc.

Aşa, cu dublu înţeles. Şi-acum privea norii şi se gândea la el. Era... 12 octombrie. Încă. În curând, o să se termine sceneta... Şi-apoi venea şi regina şi gata - lucrurile intrau în normal. Şi-o să fie bine! Ştefan o să se mute la Cannes, Diamant o să vină mai des la conac... Poate-o să găsească o cale şi-un mod de a-l ruga pe Diamant să nu-i lase să o gonească pe Safira, sau...

Ea nu voia să fie soţia lui în Aurari. Ei îi ajungeau momentele lor de la conac. La urma urmei, n-avea nici un dubiu că bărbatul ăla era al ei - tot, necondiţionat şi nereţinut de nimeni şi de nimic! Aşa că nu voia totul; voia ca acolo, la conac, el să fie al ei. Şi-atât. Ştefan n-o întrebase cum ajunseseră trandafirii ăia superbi în camera ei; dar Diamant era îndeajuns de şmecher ca să "absoarbă" orice idee a vărului lui, aşa că...

Aşa că se apropiau de Cluj. În curând, se va aşeza pe scaunul din avion şi va putea să închidă ochii - şi să se prefacă că doarme, ca să se gândească la el...

13 octombrie 2011 - joi

Ştefan

Orăşelul era luminat feeric. Se vedea superb aşa, de sus; îl survolau chiar acum şi trebuia să recunoască faptul că Jun avusese, totuşi, un motiv destul de întemeiat să fie gelos pe ei - neamul Ionescu! Diamant, consilier tânăr şi zurliu şi cam fără minte, stăpânea un orăşel! Jun, dacă era "concediat", părăsea vila cât un hotel de la Nisa şi negocia dacă-şi păstra chiar toate cele trei avioane particulare pe care şi le cumpărase din propriul comision! Ee...

Petrecerea era în toi. Ei se apropiau acum de cercul dat cu var - şi cam zburătăceau feţele de masă din părculeţ. Oamenii însă nu se supărau - se opriseră toţi şi se uitau la ei. Şi lăutarii erau cu ochii spre elicopter...

Rebeca se repezi şi scoase mobilul din buzunar. Cine-o suna la ora asta? Era unu jumate! O vedea apăsând tastele... după care primi telefonul.

"Popescu stă la masă cu tatăl tău!"

Şi rânjea Popescu ăla? Sau... Sigur că rânjea! Avea şi el partea lui de succes în câştigarea războiului! Câte afaceri bănoase îi împiedicase el lui Jun... mamă-mamă! Da' şi câte laude or să audă urechile lui azi, la birou! Pilotul îi aşeza uşor pe sol... Îi înapoie telefonul şi-i făcu semn să-şi scoată căştile... după care zâmbi:

- Pot să te rog să te odihneşti foarte-foarte bine?

- Exact asta voiam să te rog eu - să mă laşi să mă odihnesc un pic.

- Atunci mâncăm, după care eu mă duc să-l şochez pe Popescu iar tu te duci să te odihneşti. OK?

- Da, şefu'!

O trase spre el şi-o pupă apăsat pe cap - exact în creştet. Pilotul oprise motorul; se auzea vuietul mulţimii fericite pentru aşa consilieră deşteaptă de-o pupa şefu' ei mereu pe cap...

Şi gata - coborau. Adică erau scoşi din elicopter - că se cam repeziseră la ei! Tăticul lui îl trăsese de-acolo de parcă încercase să-l răstoarne-n iarbă! Cu siguranţă, Diamant profita de euforia generală ca să-şi strângă soţia în braţe... Fu bătut uşor pe spate:

- Să nu-ţi pară rău că s-a terminat aşa.

Poftim?

- Cum adică?

- Să nu-ţi pară rău că nu i-ai luat gâtu'.

Zâmbi slab:

- Nu-mi pare rău decât că a început; în rest, să ştii că nu regret nimic.

"Că şi-aşa o să regrete Ana toată viaţa ei faptul că n-a apucat-o de braţ şi n-a scos-o din vilă cu de-a sila!"

Oftă greu şi-i dădu drumul:

- Hai să mergem să dăm drumul petrecerii. Nu ştiu de ce am aşa un efect care opreşte muzica de fiecare dată! Ştii cât de tare mă indispun când totul se opreşte din cauza mea?

- Ştiu...

Sigur că ştia cât de mult aprecia băiatul lui discreţia şi cât de tare încerca să fie nevăzut şi neauzit... Se apropie de masă, iar Popescu se grăbi să se ridice:

- Bine-aţi venit, dle conte!

- Bine v-am găsit, dle colonel! Că dacă e pe-aşa...

Nu de alta - dar era mult prea obosit şi prea trist ca să mai "guste" asemenea menuete! Îşi strânseră mâinile şi se aşeză:

- Cunoaşteţi, cred, termenii armistiţiului...

- Sigur că-i cunosc! Şi trebuie să recunosc faptul că sunteţi genial!

Aproba aşa, încet - de parcă se delecta cu periajul intensiv... Tăticul lui se grăbi să umple paharele:

- Bine că s-a terminat! Să cinstim pentru armistiţiul ăsta!

Da; cinsteau. Apoi se duceau în primărie şi vizionau nişte CD-uri "super" cu uniforme albastre - ca să ştie şi colonelul că nu era de joacă! Şi că ei glumeau, petreceau, făceau caşcaval "ca-n filme" şi păreau nişte interlopi mai speciali - dar când venea vorba despre protecţie, erau super-protejaţi! Or să plece de-aici, de la petrecere, peste vreo jumătate de oră; aprecia că lui Diamant nu-i va lua mai mult de 30 de minute să-şi pupe soţia şi s-o conducă la domiciliul ei. Că doar fusese foarte explicit - în Aurari, absolut nimic!

Diamant

Îşi privea lung zâna; cu coada ochiului, îl urmărea pe nea Dumitru, care ajungea chiar acum la elicopter... deschidea uşa şi-l smulgea pe Ştefan dinăuntru! Deschise şi el uşa şi-o prinse de mână; şi-o trase uşurel, ca să n-o răstoarne...

Şi nu se mai putu abţine - o strânse cu putere în braţe! Zâna lui! Raina lui! Regina raiului lui! Îi fusese atât de dor de ea! Şi stătuse cu inima mititică de tot, gândindu-se că ea era lângă Ştefan, care stătea faţă-n faţă cu chinezul ăla parşiv...

Raina îl bătu uşor de tot pe spate, râzând:

- Ei, hai - că n-a fost chiar aşa!

Şopti:

- Habar n-ai tu!

Şi-i dădu drumul, ca să exclame:

- Da' nu mai veneaţi odată?!

- Păi, uite că am venit!

- Ia uite cine cântă acolo!

- Nu-nu! Azi, nu!

Nu? Îl refuza ea pe Florin Salam?

- Azi, acum, nu-mi doresc decât să mănânc un sandwich şi să dorm. Atâta tot!

- Atunci hai să-ţi iei ceva de mâncare!

Şi-o conducea spre masă... cu ochii la părul ei lung şi drept şi roşu şi atât de strălucitor şi de frumos şi de mătăsos că-i venea să-şi afunde faţa-n el...

- Stai; mai întâi, trebuie să vorbesc cu Părintele!

- Atunci hai la primărie! Hai, că aici e balamuc mare! Safiroo! Pune şi tu o tavă pentru Rebeca!

"Şi vezi, să nu-ţi scape cianură-n farfurie - că aia eşti!"

O străfulgeră scurt, preventiv, şi indică spre primărie. Şi gata - se îndepărtau de gălăgia petrecerii... Se grăbi să redeschidă discuţia:

- Şi? Cum a fost?

- Păi, cum să fie - totul a mers aşa cum trebuia să meargă.

- Mă bucur să aud asta.

Primi un ghiont micuţ, cu cotul:

- Normal că te bucuri - că a fost planul tău, aranjamentul tău...

Râdea "zmeieşte", că aşa era...

- Jun ăla s-a comportat normal. Adică, ca un om normal. A trebuit să-i scape unele chestii ca să-mi dau seama cât de şmecher şi de parşiv e în realitate.

- Eu îl ştiam dinainte; s-a mai întâmplat să fiu în preajma lui. Pe mine "nu m-a dus"; eu l-am lăsat mască.

- Serios? Cum?

- O să vedeţi mâine filmarea. Apropo - cred că mâine mă "corectează" din nou.

- De ce?

- Fiindcă i-am pus ăluia pistolul la cap şi cuţitul la gât şi l-am întrebat cum vrea să moară.

Ia uite-o, ce uimită era! Se grăbi să se explice:

- Eu îl ştiam dinainte; ştiam ce-i poate pielea. Şi mai ales ce nu-i mai poate pielea...

Descuie uşa primăriei şi o pofti să intre. Şi arătă spre biroul lui:

- Te rog. Cât vorbeşti tu cu Părintele, mă duc să-ţi aduc sandwich-ul.

- Nu, stai!

De ce? Nu-i era foame? Raina zâmbi strâmb:

- Nu te duci tu să-mi aduci un sandwich. Nu? Mă duc eu, după ce termin aici.

- Ba mă duc eu, pentru că tu eşti obosită.

- Ba nu te duci tu. Te rog.

Biinee! Dar... Calcula, repede-repede... şi zâmbi şmechereşte, atunci când trase linie şi făcu totalul:

- OK; dar te aşezi la biroul meu. Şi bei un strop de whisky cu mine - că trebuie să sărbătorim evenimentul, nu?

Aproba...

El se preocupa de whisky; ea pornise laptopul şi piuia acum la mobil. Întoarse capul şi-o privi lung...

Îi stătea bine aşa, la birou. Deşi nu era într-o ţinută de-aia franţuzească, cu sacou şi tocuri cui, postura de "femeie de afaceri" o prindea de minune. Micuţă şi roşcată toată, aşezată în ditamai fotoliul directorial, la biroul "în L" extrem de directorial, Raina lui era perfectă! Vărul lui se pricepea la oameni. Şi la afaceri. După cum aflase şi el - într-un târziu -, Rebeca însemna "capcană". El se prinsese în capcana roşcată - dar nu regreta asta nici o clipă! Era...

Ochii de peruzea se ridicară spre el:

- Ce e?

- Nimic. Pregătesc paharele...

Nu, nu-l dojenea că stătea acolo şi se holba la ea; ea formase numărul şi-acum aştepta... Gata - Aleodor îi răspunsese. Raina îl întreba "chestiuni fierbinţi" - dacă totul era OK la conac, dacă totul era OK la Nisa...

Pocnetul uşii îl făcu să zâmbească - şi să se întoarcă spre pahare. Raina calculase bine atunci când îl oprise; el era îndrăgostit - adică împrăştiat rău...

Roşcata

Ptiu, drace! O speriase în ultimul hal! Cine venise aşa, ca vijelia? Safira?

Nu apucă să se sperie - şi nici să reacţioneze conform cu primul gând, cel care-i spunea că nevasta aflase şi venise să-i încreţească bine părul! Safira îi zâmbi şi intră în birou, cu ditamai tava:

- Ţi-am pus câte puţin din toate.

- Îţi mulţumesc mult - e perfect aşa.

Tava se aşeză pe birou... iar ea se grăbi să întrebe în telefon:

- A ajuns acasă?

- Nu; încă nu. Dar e în avionul personal, iar la butoanele franţuzeşti sunt cei doi magnifici.

Adică Fang şi Cheng reveniseră în vila lui Jun şi "preluaseră frâiele problemei". Jun va ajunge acasă în bună stare, cu tot cu copii. Asta era foarte bine... Aleodor se grăbi să se informeze şi el:

- Umbrela noastră ce face?

- E bine; încă e veselă.

- Iar Florin? Florin ce face?

... Care Florin? Aleodor bufni în râs:

- Florin ăla de-l aud chiar şi eu, de la conac!

Aa, Florin Salam! Bufni în râs:

- Face floricele. Cred că se pregăteşte să se reconvertească profesional - şi să se dea cu-ai lu' Bambina!

- Aha! Da' tu cum de nu faci floricele cu el?

- Eu mănânc şi mă duc să mă odihnesc.

- ... Pe bune?

- Da. Am şi aprobare, să ştii!

- Ei - dacă ai aprobare... Vorbim mâine atunci.

- Sau atunci când se întâmplă ceva "dramatic".

- Evident. Ce ştii - şefu' mai stă?

- Da; ceva îmi spune că el se odihneşte mâine dimineaţă.

- OK; atunci îl sun pe el.

- Bine. Vorbim.

- Vorbim.

Buton roşu... şi ceafă de purcel! Cu murături! Mm, ce bun era!

Ştefan

Domnul colonel se simţea în largul lui la petrecerea din Aurari. Asta era un pic ciudat - că "părea blonziu" şi obişnuit cu cravată. Dar... Brusc, tăticul lui se ridică:

- Nu vreţi voi să veniţi la mine? E mai linişte; vă-nţelegeţi altfel...

Aprobă şi se ridică:

- Mergem?

Popescu se ridica şi el - şi-şi culegea grăbit ce-avea de cules: telefoanele, ţigările... Tatăl lui deschise discuţia:

- Deci totul a mers bine acolo.

- Totul a mers perfect - de parcă jucam într-un film foarte bine regizat. Chiar m-am mirat...

- Ei - o să vezi tu cine-a dresat principalul actor negativ şi mai ales cum l-a instruit! Şi-atunci o să înţelegi altfel ce s-a întâmplat acolo unde-ai vorbit tu cu el.

- Să nu-mi spui că s-a luat de el!

- O să vezi. Şi te rog să nu-i spui altceva decât "Bravo".

Deci Diamant îşi făcuse de cap! Ce frumos! Deja îi era frică să vadă filmarea aia! Tatăl lui descuia uşa:

- S-a descurcat impecabil. Îţi spun cu mâna pe inimă - când l-am văzut cum sare de pe scaun direct pe birou şi-apoi direct în spatele ălui, şi mai şi scoate cuţitul şi pistolul, am zis că nu-i adevărat! Am zis că s-a antrenat luni în şir pentru mişcarea asta! Şi să ştii că s-a jurat că nu s-a antrenat chiar deloc!

Îl durea capul! Rău! Diamant îl ameninţase pe Jun! Diamantu' lui sticlea rău de tot - şi nu mai sticlea pentru băieţii care făceau dosare penale, ci pentru ăia care-l puteau spulbera de pe suprafaţa Pământului doar cu un telefon! Iar Jun... Iar Jun plătise - şi se lăsase dezarmat, schimbat de haine şi transportat prin toată România... Poate că nu-l cântărise el bine pe Jun. Poate că nu apreciase el corect importanţa copiilor pentru omul ăla! Orice era posibil! Se aşeză, iar Popescu se aşeză lângă el:

- Trebuie să discutăm.

- Aşa e.

- Războiul s-a sfârşit - iar graficele tale bănuiesc că or să pornească iar vertiginos în sus. Trebuie să punem la punct noii termeni ai

- Eu nu-mi renegociez contractele.

- Nu mă refeream la comisioane şi viramente.

Iar se lăsase furat de val şi vorbise înainte de punctul final... fiindcă era obosit şi trist şi nu era el însuşi fără ea...

- Afacerile tale se vor extinde mult. O să trebuiască să-mi faci o listă cu ce-ţi trebuie - pentru că nu pot dizloca resurse mari fără aprobare.

- O s-o fac, zilele astea.

- Să-l iei în calcul şi pe chinez.

- Pe care dintre ei?

- Pe ăla nou, bineînţeles!

- Ăla e momentan în stand by. Până nu pleacă Jun, ăla e doar o umbră, aşa... O să-ţi fac o listă spre Est.

- ... Est?

- Da, Est. Foarte spre Est.

Tăticul lui se aşeză lângă el. Amândoi îl priveau lung, ca pe-un redutabil om de ştiinţă pe cale să rostească fraza care-i va aduce un Nobel... Porni dispozitivul de bruiaj, îl puse pe masă şi zâmbi:

- Estul ăla care organizează Jocurile Olimpice de Iarnă în 2014. Un partener de afaceri de-al meu mi-a şoptit o cifră; dacă reuşesc să mă lipesc de 2% din cifra asta...

Numără tare în gând până la trei şi îi lămuri:

- 2% din 30 de miliarde de dolari sunt 600 de milioane de dolari. Un 30% din suma asta, cât aş putea lua eu prin firmă pentru diverse servicii, reprezintă 180 de milioane - din care scădem taxe şi impozite, dar la care adunăm ceea ce se transportă sub capac. Discuţia este însă ipotetică - pentru că se referă la Est. Să vedem; o să vizitez nişte buni prieteni, zilele astea. Să vedem ce se poate face... Ce se mai poate face, dat fiind faptul că asemenea aranjamente se fac din timp...

Îl dăduse pe Popescu cu cracii-n sus, cum îi plăcea lui să spună! Tăticul lui îi înţelesese planul; aşa că CD-urile sfârşiră pe masă, ilustrând finalul discuţiei pe tema miliardelor ruşilor, iar tatăl lui zâmbi:

- Ce ştii - a ridicat ăla potera?

- Încă n-a ajuns la Nisa. El are de zburat, nu glumă! Dar a zis c-o ridică. Să vedem!

- O ridică sigur! Hai - cu ce începem?

Ce avea acolo? CD-urile cu Internele şi un blank pe care scria "Vizita". Îi dădu CD-ul cu cel mai mare grad:

- Cu ăsta.

O să-l certe într-o zi! Era tatăl lui, îl respecta şi-l iubea, dar de certat tot o să-l certe! Că zâmbea cu subînţeles pe sub nasul lui Popescu - şi nu era bine...

- Apropo - m-a sunat Nicu Petriceanu.

Hait - că spunea cuvinte mari lângă urechile ăstuia...

- M-a sunat pe la prânz, aşa...

Îşi aprinse o ţigară - şi profită de momentul ăla ca să zărească mutra spionului. Era palid şi foarte-foarte serios...

- Voia să ştie ce planuri ai. I-am zis să stea liniştit - aşa că s-a calmat repede... Pe tine nu te-a sunat?

Negă:

- Eu aveam telefonul închis. Nu că n-ar fi avut cum să dea de mine; dar...

- Are încredere în tine.

- Ştie că n-am să-i înşel niciodată încrederea. Şi ştie că sunt parolist şi am capul pe umeri şi mintea-n cap.

- Exact.

Şi Play. Ecranul de-un metru în diagonală se lumină; Popescu bufni aproape imediat într-un hohot zdravăn de râs:

- Nu-mi spune!

- Nu-ţi spun...

Pe ecran, bărbatul ăla servea tort cu blat blond, bea şampanie din trei cupe brunete şi hăhăia, fericit că era "buricul petrecerii". Dădu mai tare - era filmarea aia în care mai spunea şi nişte chestii foarte mari, foarte importante...

- ... Când ai obţinut înregistrarea asta?

- Acu' doi ani.

- E veche.

- E legată de o serie de arestări importante de anul ăsta. În plus...

Arăta spre ecran... Telefonul individului suna, el răspundea, spunea să ducă doar 20.000 de euro la sediu în punga cu probe - iar despre restul "vorbim"... Popescu nu mai râdea acum:

- Deci arhiva aia chiar există.

- Există. Şi va trebui în curând extinsă - pentru că înregistrăm în continuare şi intrăm în criză de spaţiu.

- ... Şi cam cine apare în arhiva asta?

- Toţi.

Se simţea privit lung... Întoarse încet capul şi-l electrocută:

- Nu fac afaceri cu oameni care nu figurează în arhivă.

Şi-acum Popescu "lua cu săruri", cum se spunea... Reveni spre ecran:

- Dă-ţi seama cât spaţiu o să-mi trebuiască din ianuarie încolo!

Colonelul lui prefera să tacă. Să tacă şi să scormonească în memorie data când "vizitase" ultima oară un stabiliment de-ăla cu masaj şi relaxare. Şi locaţia, şi fetele, şi ce perle îi ieşiseră pe gură...

Abia aştepta să vadă filmarea cu Diamant! Nebunul ăla sărise pe birou şi-i pusese lui Jun Chèn cuţitul la gât! Iar astea erau doar "încălzirea"! Îşi ştia el vărul - şi nu era genul care să se oprească după atâta lucru! Începea să-l doară capul...

- Opreşte-l.

OK! Stop. Popescu scoase din buzunar o hârtie împăturită corect. Hm! Venise cu lecţiile pregătite...

Spionul voia o suplimentare. Îi făcea o ofertă destul de interesan-

tă - dat fiind faptul că războiul se sfârşise iar el va înteţi căutările familiei lui -, dar intangibilă - dat fiind faptul că n-avea încredere în oamenii lui Popescu să-i pună să-i găsească familia. Se punea deci problema... cheltuielilor. Ei îi ofereau nişte servicii pe care nu le va folosi. Dar o să renegocieze el imediat - că avea la ce să-i folosească pe băieţii ăia! Ehei - câtă treabă or să aibă subalternii lui Popescu! Doar să ajungă Jun la Nisa şi să-i dea Aleodor "impresii" pe mail - şi-o să le dea spionilor de treabă, de n-or s-o poată duce!

Iar în timp ce ăia se vor ocupa cu protejarea afacerilor, oamenii lui or s-o caute pe Ana.

Roşcata

Mm, ce se îmbuibase! Mâncase jumătate din tava aia - şi era o tavă XXL! Simţea că-i pocneşte capsa blugilor! Da' ce bun era! Tot ar fi mâncat! Tot-tot-tot!

Veştile erau bune. Aleodor le transmisese şi transcripturile convorbirilor lui Jun de pe mobilul personal - pe care-l recuperase pe Otopeni, unde făcuse o escală de jumătate de oră ca să vorbească cu Shen Qiao şi Sun Peng. Chinezul păruse euforic; persoana care transcrisese conversaţiile scrisese de multe ori "euforic" între paranteze... Oricum, Jun era foarte fericit. Sunase pe toată lumea şi le spusese tuturor că războiul se terminase, că Ştefan Ionescu e un tip vertical, serios şi "de nota zece"... Fang informase China; dar ce anume le scrisese, asta numai el ştia! Superiorii lui Aleodor nu riscau să ceară documente despre oamenii de la nivelul chinezului ăluia! Aşa că văzuseră mail-ul plecând de la Fang către superiori; dar mai mult de-atât...

Brusc, Diamant se ridică:

- Stai puţin. Stai, că mi-am amintit o chestie.

Ce? Ce-şi amintise? El se ducea chiar acum să închidă uşa biroului... Hait - c-o încuiase! Înghiţi repede şi se pregăti pentru sărut... Şi totuşi, el îşi trăgea chiar acum scaunul lângă scaunul ei - şi se aşeza lângă ea. OK, deci urma o discuţie... Îl văzu trăgând sertarul de sus al biroului şi luând... căştile! Da' ce se întâmplase?... Aha! Le băga în telefon! Deci avea o înregistrare foarte importantă, foarte secretă... Ochii albaştri o priviră lung, serioşi:

- Am oprit camera de supraveghere iar jaluzelele şi obloanele sunt bine închise. Uite - ţi-am pregătit un cadou. Unul pentru care Ştefan n-o să se poată supăra.

Serios? Ia - ce cadou? Era curioasă... Uau! Era o melodie! O melodie... orchestrală. De-aia clasică. Claire îl convertise pe Diamant la muzică clasică! Ce frumoasă era...

Se lăsă uşor spre dreapta şi "poposi" în braţele lui. Unde se ghemui toată... Melodia era superbă; o asculta cu ochii închişi şi recunoştea cinstit că era aparte... exact ca şi îmbrăţişarea lui... Era ca o poveste. De dragoste. O poveste minunată cu un prinţ şi-o prinţesă... de-ăia Disney...

Avea senzaţia că melodia aia îi făcea o declaraţie de dragoste. Că avea cuvinte... scrise în note. Cuvinte frumoase despre ea, despre el, despre ei doi... Era ciudat. O făcea să se simtă ciudat. Şi îmbrăţişarea lui era mai aparte...

Aa... Păi, gata? Se terminase? Atât de scurtă era? Da' de ce? Îi luă telefonul - ca s-o pună de la început! Şi nu putu să nu citească pe afişaj... *"Edvard Grieg - I love you (1864)"*...

Păi... play... şi sărut...

Ştefan

Putea spune că în astea 48 de ore îi mergea foarte bine. Sau doar în 24? Nu prea ştia... Oricum, îi mergea foarte-foarte bine. Furase copiii lui Jun, câştigase 50 de milioane de euro "dintr-un bici" şi-şi asigurase încă 50 de milioane garanţie, îi returnase ăluia copiii în bună stare, îl zăpăcise pe Popescu îndeajuns de rău ca să facă ce-i spunea el...

Popescu nu putea pleca din Aurari. Deşi era lămurit şi avea "lista de priorităţi", colonelul băuse. Aşa că era cazat în "penthouse", în hotelul orăşelului. Tăticul lui era acum sufletul petrecerii de la brad, Rebeca şi Diamant aveau treabă... Iar el se ducea la Grasu - unica persoană din Aurari care nu venise la petrecere. Se simţea rău. Îi amenajase Diamant un fel de sală de forţă - şi se ducea zilnic să-şi lase puterile la aparate. El încerca să-şi revină cât mai repede - şi nu-şi dădea seama că ziua "ucidea" cu efortul ăla tot ceea ce reuşea să recupereze noaptea-n somn...

Îi făcu un apel şi intră în curte. Lumina era aprinsă sus, în dormitor; acum se aprindea şi lumina din living... Grasu deschise larg uşa; intră şi se grăbi să-l strângă în braţe... Prietenul lui oftă greu:

- Ştii cât de greu mi-a fost să stau în cur pe scaun şi să te ştiu acolo?

- Ştiu. Tu ştii câtă nevoie am zilnic de tine?

Grasu aproba... Îi dădu drumul şi se încruntă:

- Şi-atunci de ce faci, mă tâmpenii? De ce tragi ca turbatu' de aparatele alea?

- Pentru că m-am rablagit - şi nu vreau să mă scoţi la pensie.

- Bag seama că vrei bătaie! Că spui prostii!

- Şefule, eu ştiu ce ştiu. Sunt izolat - scos de tot din afaceri, din viaţa publică... Sunt rupt complet de oamenii mei. Şi ştiu că n-am nici o şansă să mă-ntorc la treabă. Ştiu că o să-l iei pe Titel...

Deci Grasu ştia deja... Păi, să-l informeze - nu? Să-l informeze şi să-l liniştească!

- Ceea ce nu ştiai este faptul că tu vei fi un consilier mai special. Tu vei fi consilierul meu în materie de familie. A fost prostia mea că i-am lăsat în grija lui Gilles. Nu-mi voi repeta prostia. Tu vei fi nedespărţit de familia mea - şi vei avea grijă ca istoria din aprilie să nu se repete.

- ... Adică mă muţi la Cannes?

- Te mut în familia mea. Tu vei fi umbra lor - şi ziua, şi noaptea.

Aoleu! Chiar aşa de şocat era de vestea aia? Adică chiar nu bănuise nimic?

- Chiar nu ţi-ai dat seama de ce te-am pus pe tine să-i găseşti?

- ... Mi-am dat seama că n-aveai încredere decât în mine; dar de-aici până la

- Găseşte-i.

- Imposibil.

Îl privi lung, drept... Grasu îl privea lung, drept...

- Găseşte o cale de a comunica cu ea. Găseşte o cale de a o anunţa că războiul s-a sfârşit.

- Nu ştiu dacă e bine să-i transmitem asta.

Poftim?

- Poftim?

- Dacă noi îi spunem că războiul s-a terminat, iar ăla organizează o trupă de chineji isteţi, iar ea lasă garda jos şi-o prind...

- Ea, dacă află că războiul s-a terminat, nu lasă garda jos. Se deghizează foarte bine şi porneşte spre conac.

Grasu nu-l aproba - dar nici nu-l dezaproba... Oftă greu:

- Am nevoie de ea, Grasule. Mi-e frică să n-o pierd.

- N-ai s-o pierzi niciodată.

- Nu există "niciodată".

Grasu tăcea - din nou...

- ... Acum, că războiul s-a încheiat, cum să-mi anunţ eu nevasta că se poate întoarce liniştită acasă, dacă nu ştiu unde e? Cum să fac şi unde să mă duc ca s-o găsesc şi s-o aduc acasă?

Primi o ridicare din umeri. Una de-aia normală, firească...

Păi... Păi ce dracu făcea ăsta - îi căuta familia, sau se făcea că-i caută familia? Trase cuţitul din cizmă şi-l împunse-n piept. Şi-l electrocută serios - pentru că bărbatul din faţa lui îi căuta de zor familia, dar n-avea niciodată veşti. Şi-apoi îi spunea că nu era o idee foarte bună ca Ana să se întoarcă... Grasu clătină încet capul:

- Oof, şefule; niciodată n-ai avut încredere în mine! Indiferent ce-am făcut şi când şi cum am făcut, tu n-ai putut să-ţi pui baza în

mine. Nici chiar atunci când Diamant părea împrăştiat şi uituc...

Nu-nu! Să nu schimbe vorba!

- Grasule, dacă tu ştii unde-i Ana, acum e momentul să-mi spui.

- Este cu siguranţă în Nantes. Dar mai mult de-atât nu ştiu.

- Eşti sigur că e în Nantes?

Primi o aprobare - şi-şi primi, în sfârşit, "raportul":

- Da. Am dublat deja efectivele care-o caută acolo. Le-am dat seturi de portrete-robot cu diverse deghizări. Facem cu toţii tot ce putem ca s-o găsim.

Păi dacă era pe-aşa... Dacă era pe-aşa, dat fiind faptul că nici chiar el însuşi nu era capabil să-şi găsească soţia şi copiii, se părea că n-avea ce face. Şi n-avea ce-i face lui - consilierului care avea întotdeauna rezultate zero! Băgă cuţitul înapoi în cizmă şi porni spre uşă:

- Dacă dai de ea, spune-i că războiul s-a sfârşit; şi c-o aştept acasă.

Dădu să iasă; dar oftatul ăla greu îl opri... totuşi...

- Şefule... Nici mie nu-mi place să ştiu că habar n-am unde-i şefa. Şi sunt momente... Sunt momente când îmi doresc mult de tot să primesc un telefon, să aud o adresă, să gonesc până acolo şi să ţi-o leg din nou cu scoci!

La naiba! Atâta-l frecase şi-l smucise şi-l presase, că bietul lui Grasu era în pragul unei căderi nervoase! Îi venea să smiorcăie! Şi era ditamai bărbatul! Se grăbi să-l strângă iar în braţe - ca să ştie că nu era totuşi supărat pe el, nu-l acuza de incompetenţă sau de rea-voinţă... Grasu lui îşi trase scurt nasul şi şopti:

- Ce să fac; nu sunt bun la apăsat pe butoane. Mie dă-mi un BMW şi-un pistol şi dă-mi vânt pe uşă! Da' tu m-ai pus să aflu parole, să caut informaţii...

- Te simţi îndeajuns de întremat ca să-ţi dau un BMW?

Primi o aprobare fermă - şi simţi nevoia să-l privească în ochi, ca să fie sigur că nu se înşelase! Da - Grasu aproba:

- Cu condiţia să mă aştepte în Nantes. Că nu pot conduce două zile şi două nopţi!

Dădu să-l contrazică, dar telefonul oficial vibră scurt în buzunar. Cine ce naiba mai voia? Era două jumate! Chiar trebuiau să... Popescu?

Am veşti din Franţa. Te aştept în hotel.

"Veşti din Franţa" putea însemna "veşti despre Ana". Părea o codificare; la fel de bine, puteau fi veşti despre Jun. Sau despre Isamu. Sau despre Fang. Sau despre premierul francez. Putea însemna orice. Iar el era obosit şi trist - şi nu-şi permitea să spere că Ana...

- ... Probleme?

Negă scurt:

- Veşti din Franţa. Nu ştiu de care; mă aşteaptă la hotel, să mi le spună pe-ndelete.

Grasu şopti:

- Dă-mi un BMW şi-un pistol! Lasă-mă să plec după ea! Nu sunt bun aici, la butoane!

- Am înţeles - şi ştiu că tu eşti maestru, atunci când ai un pistol şi-un BMW. Numai că nu vei pleca în Franţa - nu tu.

Prietenul lui îi altoi mesei un pumn pe cinste... Se grăbi să iasă:

- Nu pot risca să te pierd din nou - aşa că nu voi risca. Rămâi aici.

Trase uşa după el, trase adânc aer în piept... şi porni spre hotel.

Ştia prea bine că Grasu al lui era maestru "pe teren". Ştiuse asta şi atunci când îi repartizase un laptop şi-un telefon şi-l încuiase în Aurari! Problema era însă că nu-şi permitea să-l piardă pe Grasu. Practic, cu el începuse totul! El fusese primul lui consilier! Pe el se bazase întotdeauna! El îl ferise de multe pericole, pe vremea când tinereţea şi impulsivitatea i-ar fi putut aduce un final abrupt al carierei! El îl ajutase să crească. În privinţa afacerilor, Grasu fusese Ana lui - îl luase cu grijă, îl ţinuse bine şi-l ridicase cât de sus putuse el! Iar dacă în privinţa Anei reuşise să fie îndeajuns de idiot ca să dea drumul mâinii ei în aprilie, nu va da drumul mâinii lui Grasu! Omul ăsta o să rămână lângă el. Aproape de el. Cel mai aproape de el! Indiferent dacă se mai refăcea sau nu!

Apropo de chestia aia cu "cel mai aproape"... Grasu nu i se păruse încântat de sarcina aia nouă, cu paza familiei lui. I se păruse chiar dezamăgit! La urma urmei, el trăgea de fiare şi cerea BMW şi pistol - iar şeful lui îl punea dădacă la copii? Şi-l trimitea să-şi păzească şefa la shopping şi prin parc? Hm...

Ia uite - că lumina era aprinsă la primărie! Păi, o să se supere rău dacă-i găsea giugiulindu-se pe-acolo! Decise să intre şi să-i certe; apăsă clanţa, intră şi constată liniştea perfectă...

Prea bine! Făcu doi paşi apăsaţi şi închise sonor uşa. Şi ascultă. Linişte perfectă în continuare; aşa că păşi uşurel spre uşă...

Ia uite-l...

Diamant era singur. Stătea la birou, studia o chestie pe care-o ţinea în poală şi avea căştile în urechi. Asculta ceva; de-aia nu-l auzise... Se sprijini de tocul uşii şi începu să aştepte. Mai mult de 3 minute nu putea dura - că doar nu era nebun, să asculte un concert întreg! Nu auzea bâzâitul căştilor pentru că lăutarii nu lăsau petrecerea de la brad să se domolească...

Vărul lui oftă greu... şi şopti:

- Îmi dai voie să scap de Safira?

- Nu.

Ochii albaştri îl priveau lung...

- Nu-ţi trebuie. Adică nu te-ncurcă. Ea stă în Aurari; tu ai treburi la conac.

Diamant reveni la chestia aia pe care-o ţinea în poală... Decise să intre:

- Cu ce te încurcă Safira? Vrea să vă împăcaţi?... Crezi tu că se pregăteşte s-o ciufulească?... Crezi tu că vrea să-ţi ia gâtu'?... Ţi-a zis ea că vrea să se mărite cu Cornel - şi i-e jenă să-mi zică mie direct?

Vărul lui nega încet, fără să ridice privirea din poală... Da' ce dracu făcea acolo? Ocoli biroul... Ia uite ce făcea Diamant! Asculta muzică la mobil! Trase mufa căştilor - şi rămase interzis, pentru că nebunul asculta muzică clasică...

I se părea o melodie cunoscută - dar nu ştia "de un' s-o ia". Ce scria pe ecran?

... Lăsă telefonul pe birou şi ieşi:

- Safira rămâne aici atâta timp cât spun eu că rămâne. Că ăia micii mai au nevoie de ea.

Aşa - să-l plesnească bine! Că prea era îndrăgostit! Nu-şi vedea decât propriul interes - iar la copiii lui nu se gândea! Tocmai la copii! La Azur şi la Agata! Aşa-i venea să se-nvârtă pe-un călcâi şi să se ducă să-l bată iar cu cureaua...

Năvăli în hotel - iar Popescu se ridică de la masă:

- Dă-mi voie să te invit la un pahar de whisky!

Zâmbi slab:

- Nu beau alcool. Deloc. Dar îţi ţin companie!

Colonelul era mai mult decât binedispus... de vreme ce dădea paharul peste cap şi era foarte fericit...

- M-a contactat şeful lui Moreau.

Deci veştile erau din Franţa - dar nu erau veştile alea la care sperase el.

- Au aflat şi ei ce s-a întâmplat şi cum - şi-au pus de-o şedinţă, cum se spune. Omologul meu voia să ştie ce mai face dl conte şi cum se simte acum, când ştie sigur că a rezolvat problema...

- I-ai spus, sper, că mă simt bine.

- Sigur că da! Şi mi-a pus imediat următoarea întrebare: dl conte doreşte cumva să revină la conducerea şi în sediul SAF Consulting?

Ia uite-l! Se şi vedea "unicul mâncător de caşcaval" provenit din afacerile din România! Zâmbi slab:

- E mult prea repede pentru asta. N-am certitudinea că individul ăla nu-şi va încuia copiii într-un bunker şi nu va continua vânătoarea. Şi nici nu-mi permit să-l omor pe Isamu doar aşa, fiindcă se grăbeşte Moreau! Discutăm cu omologii francezi, dar după 15 noiembrie.

Popescu aproba, zâmbitor nevoie-mare... Scoase mobilul şi selectă numărul lui Diamant - care bineînţeles că răspunse imediat:

- Da, şefu'.

- Trimiţi cele trei discuri la domiciliile personajelor principale. Cu curierul. Să faci menţiunea că vrei să li se înmâneze personal - ca să nu apară probleme...

- Da, şefu'.
- Tu plănuieşti să rămâi la petrecere?
- Nu ştiu.
- ... Atunci aşteaptă-mă la Claire.
- Da, şefu'.

Aşa... Închise şi începu un mesaj nou pentru Aleodor.

În cursul dimineţii de astăzi, avem nevoie de avion - ne întoarcem la conac. Ora zece cred că ar fi foarte potrivită pentru decolare...

Send... Se grăbi să iasă:

- Noapte bună, dle Popescu.
- Noapte bună, dle Ionescu.

Diamant alerga spre Claire. Ia uite, ce cuminte se făcuse vărul lui! Cuminte şi ascultător şi prompt nevoie-mare...

Sigur găsea flori pe drum! Nu era prea sigur că va găsi lumânări; dar un non-stop care comercializa candele, sigur găsea! Iar Diamant nu umbla fără trei lanterne în maşină...

Se ducea să-i spună şi ei că se terminase războiul. Se ducea s-o certe, că nu voise să iasă cu nora şi nepoţii la plimbare...

Diamant

Gata - urcaseră în elicopter. Elicea aia făcea un curent teribil - dar el nu putea să se îndepărteze de ea. De Raina. Ea era în elicopter, lângă Ştefan; nea Dumitru se retrăsese lângă bodyguarzi. Numai el stătea popândău lângă uşa ei - şi nu se dădea dus...

Şi se simţea electrocutat...

Gata! Gata, că "i-o interzicea" - şi dracu îl lua! Le făcu pa-pa cu mâna şi alergă spre unchiul lui. Auzea cum se ridică elicopterul ăla, simţea că nu poate s-o vadă plecând şi făcea abstracţie de toate... Şi îl durea rău sufletul - pentru că situaţia asta nenorocită nu se va sfârşi niciodată...

Sami

Familia lui tocmai venise de la aikido. Tasnim discuta cu Jaser în bucătărie; ea se ocupa de copii. El cică se uita la televizor... şi era mult mai atent să nu-l mai prindă holbându-se la reclame...

Familia lui...

Da - îi percepea ca fiind familia lui. Femeia asta şi copiii ei erau ca şi familia lui! Nu-şi impusese să şi-i bage-n suflet; intraseră singuri acolo. Sau poate că fusese el extrem de avid de familie şi nu-şi dăduse seama... În orice caz, el îi numea "familia mea". Ştia că nu era bine, ştia că era foarte riscant să-şi bage în cap că ea era familia lui... Ştia că, de ceva vreme, îşi spunea "oricum ai lăsat-o baltă" dar realitatea era alta; ştia că Fathia era în continuare întoarsă cu faţa la perete. Ştia că Ana nu primise veşti de la soţul ei şi nici nu-i trimisese vreo scrisoare sau vreun bileţel... Ştia că timpul se scurgea...

Timpul se scurgea încet - atât de încet, că nu conştientiza trecerea lui decât rareori, atunci când stătea pe canapea şi se gândea la scurgerea timpului! Erau la mijlocul lunii octombrie. Ana o să nască în decembrie; în plus, îi promisese soţului ei că vor petrece Crăciunul împreună! Presupunea că plănuia să se întoarcă la el gravidă, nu lăuză; una dintre cele mai bune deghizări era însăşi sarcina! În plus, Ana n-ar fi născut cu medicul de gardă de la primul spital pe care-l vedea! Deci, la începutul lunii decembrie, Ana o să iasă din casa lui. Pentru totdeauna. Nu va ieşi însoţită de copii; o să facă ea cumva să-i trimită întâi pe ei acasă. Probabil că îi va duce unul câte unul... riscând astfel să fie găsită fie de chinezi, fie de oamenii soţului ei...

Mai avea cel mult 30 de zile ca s-o convingă. Ştia că nu va reuşi; dar nu putea să nu încerce. Nu putea să creadă că "oricum o lăsasem baltă" era real. Nu putea să creadă că o va pierde! Era întruchiparea Fathiei! Şi nu-şi permitea s-o piardă pe Fathia! O mai pierduse o dată; acum...

Oare Ana o să fugă? O să se sperie şi-o să fugă? Cum să facă să n-o sperie? Îi promisese că nu se va apropia de ea. Că nici măcar nu va încerca s-o facă! Şi uite că...

Nu. Era un om de cuvânt. Nu se va apropia de ea. Nu va încerca s-o facă.

Se ridică şi urcă treptele. Intră în camera lui, încuie uşa, răsuci scurt rama...

Fathia îi zâmbea - rece, distantă, falsă...

Trase scurt sertarul, puse rama înăuntru şi-l împinse. Tare. Cu ciudă. Pentru că nu-l sunase! Nu-i lăsase un mesaj, la secretariatul facultăţii, înainte să plece la spital! Dacă ar fi ştiut, s-ar fi dus după ea! Şi poate că i-ar fi oprit! Ar fi stat, oricum, lângă ea în rezervă! Şi-ar fi dat seama că ceva era în neregulă! Ar fi chemat medicii - şi poate că n-ar fi făcut-o prea târziu! Poate-ar fi reuşit s-o salveze măcar pe ea! Poate...

Dacă l-ar fi anunţat, i-ar fi dat şansa de-a interveni - şi a o salva. Ea, însă...

Se trânti pe pat. Şi se ridică imediat - nu putea să stea acolo. Aşa că se ducea înapoi, în living, să se holbeze la televizor. Poate găsea o emisiune medicală! Poate reuşea să nu se mai gândească nici la şansa pe care n-o avusese atunci, nici la şansa pe care nu şi-o va acorda acum! Pentru că era un om de cuvânt - şi-i dăduse cuvântul lui că nu va încerca s-o răzgândească!

Ştefan

Conacul era liniştit. Parcă "dormea". În realitate, probabil că nici Thomas nu-şi permitea să ţină ochii închişi acum, când "stăpânul" era acasă şi era încruntat...

Nu voia să fie încruntat. Adică ar fi trebuit să fie fericit! Ar fi trebuit să râdă şi să joace! La opt, când pornise laptopul, ajunsese şi la el vestea că Jun aterizase cu bine la Nisa - şi cu ambii copii. Şi se dusese glonţ acasă, unde nu se descălţase - întâi şi întâi scrisese mail-ul care oprise războiul. Tot războiul: şi potera care-o căuta pe Ana, şi echipele care îl vânau pe el, şi spionii discreţi care îi filau lui toate resursele umane disponibile. Toţi fuseseră trecuţi "cu liniuţă" în corpul mail-ului, aşa că toţi primiseră ordinul "stop". Jun trimisese ordinul ăla tuturor, într-o frenezie uşor de înţeles de el - soţ şi tată care trăia despărţit de familia lui... Războiul se oprise. Aşa că el făcuse ceea ce era de făcut, în condiţiile astea! Verificase încasarea banilor de la Jun, îndosariase cele două contracte şi făcuse un depozit bancar din "garanţie". Şi înghiţise prânzul cu noduri, încercând din greu să nu privească scaunele goale din jurul lui...

Era greu. Tocmai acum era momentul potrivit să-şi aducă familia acasă! Şi nu ştia cum să-i găsească! Nu ştia unde să-i caute! Nu ştia cum să le transmită un loc de întâlnire, sau o persoană de contact! Grasu îi spusese că dublase efectivele care-o căutau în Nantes şi le distribuise portrete-robot. Aşa că nu putea decât să aştepte. Să spere că soarta se va schimba cumva - iar mătuşa lui o să-l sune, euforică, şi-o să-i spună să bage urgent conacul într-o curăţenie generală de două zile, pentru că într-a treia zi...

Mobilul oficial vibra în buzunar. El ştia prea bine că nu era în cea mai bună dispoziţie ca să răspundă la mobilul oficial... Îl scoase totuşi - şi se grăbi să răspundă!

- Să trăiască nea Nicu Petriceanu!
- Şi el, şi ăl mai şmecher conte din sufletu' lui!

Hait - că era "în sufletu' lu' nea Nicu Cărare", aşa că lucrurile erau încinse rău...

- Ştefane, dă-mi voie să te felicit!
- Mulţumesc, nea Nicule! Dă-mi şi dumneata voie să-ţi amintesc că, fără ajutorul consistent al prietenilor adevăraţi, n-aş fi reuşit...
- Lasă "gargara" - că nu ţine! Asta e toată a ta!
- A mea şi-a prietenilor adevăraţi.
- Bine, mă - cum zici tu. Auzi, Ştefane? Când îi muţi acasă?

Cum-cum? Cee? Păi...

- Că vreau să-ţi fac o vizită; şi aş prefera să vin înainte să vină ei. Ştii tu - ca să nu se sperie...

- Nu se sperie ei aşa uşor, nea Nicule!

- Eu însă aş vrea să discutăm înainte de venirea lor.

- Nea Nicule... Nu vreau să-i aduc aici. Momentan, sunt foarte bine ascunşi acolo unde sunt acum.

- Bravo! E foarte important să fii în continuare cu ochii-n patru!

- Exact!

Că pricepea el, Jun, de ce vorbeau ei chiar atât de "cifrat"!

- Atunci, te vizitez mâine.

- Te aştept, nea Nicule. Şi vreau să te rog ceva.

- Ascult.

- Vreau cinci insigne.

Nea Nicu tăcea... Completă:

- Ştii de care. Cu echer şi compas.

- Ştii ce înseamnă asta; da?

- Ştiu.

- ... Vorbim mâine.

- Bine. O să-i spun Florinei să facă biscuiţi!

- Oo, foarte bine! Atunci vin de dimineaţă!

- Te aşteptăm.

- Bine, Ştefane. Vorbim.

- Vorbim.

Nea Nicu închisese... Băgă telefonul în buzunar şi oftă greu - că insignele alea "îi scoteau" practic de pe youtube şi-i mutau "pe marile ecrane". Era un salt important... Şi-l îndepărta pe el de mijlocul electronic de-a comunica cu Ana...

Ba nu-l îndepărta deloc! Va face afaceri tot prin cârciumi! O să se vadă şi el undeva, în planul doi! Iar Ana lui era isteaţă foc - şi foarte atentă. Sigur o să-l observe! Dacă reuşise ea să observe chinezii pe care-i răspândise Jun prin Franţa, pe el sigur îl observa...

... dacă voia! Adică dacă îl mai căuta cu privirea!

... Era trist. Îi era dor de ea. Ştia că era periculos să încerce s-o găsească acum...

Ana-Maria

Sami plecase la cumpărături; ea se grăbise să facă un pic de ordine în camera lui. În ultima săptămână nu prea avusese când s-o facă; medicul lucrase cu precădere de noapte. Iar ea dormea noaptea! De când cu Fluturaşul, evitase să mai bea cafea. Şi oricum se simţea mai obosită, mai greoaie...

Dar acum, că el ieşise pe uşă înarmat cu sacoşe şi cu o lungă listă numai bună de plimbat prin hypermarket, reuşise să intre în camera lui. Se grăbea - se apropia ora cinei. Voia să termine repede, pentru că Tasnim nu întârzia niciodată la cină. Iar sora lui Sami obişnuia să-i povestească cu lux de amănunte fiecare întâlnire, după care îi asculta cu maximă atenţie sfaturile! Acuşi-acuşi o aducea Jaser acasă...

Dăduse cu aspiratorul "în viteză". Acum ştergea praful. Repede-repede, dar cu atenţie - ca să nu omită nimic, să nu pună lucrurile în altă poziţie decât le lăsase el...

Rama! Fotografia! Rama nu mai era acolo!

Înlemnise, cu ochii la locul gol...

... Ce însemna asta? De ce Sami luase rama de acolo? Înţelesese că era supărat pe Fathia - şi-o "pedepsea" întorcând-o cu faţa la perete! Dar s-o ia de tot de-acolo? Păi... Păi, ce însemna asta? Ce însemna gestul ăsta, venit după discuţia lor? După ce ea îl convinsese să atingă Fluturaşul, după ce el îi spusese "Schimbă-mi soarta! Schimb-o tu!", după ce ea îi spusese că o Fathia fără sentimente l-ar ucide... După ce ea îi spusese "Eu sunt a soţului meu", el luase rama cu fotografia soţiei lui şi-o ascunsese. De ce?

Oare era pe-acolo, pe undeva, şi n-o observase ea? Ridică privirea spre pereţi... Nu; pe pereţi nu era nimic - nici măcar un cadavru de ţânţar. Pe mobilă nu era - că tocmai ştersese praful peste tot! Oare o ascunsese sub pat? Ridică cearceaful... Nu. Atunci putea fi într-unul din sertarele biroului! Apucă bumbul de lemn şi...

Şi se opri. Ce făcea? Scotocea pe-acolo, prin lucrurile lui? Scormonea ea prin dulapurile lui?

Îşi luă cârpa şi spray-ul şi ieşi. Închise corect uşa...

Indiferent care îi fuseseră motivele, Sami o făcuse - ascunsese fotografia. Poate că încerca să se rupă de ele - de soţia şi fetiţa pe care le pierduse demult. Sau poate le mutase mai aproape de el - şi le scotea în fiecare seară de sub pernă, ca să le privească mai de-aproape. Era treaba lui - socoteala lui, calculul lui, viaţa lui, sufletul şi chinul şi suferinţa lui... Iar dacă va încerca să se apropie de ea, ştia deja ce avea de făcut. Nu va scoate cuţitul la el - că nu aşa se rezolvau lucrurile cu omul ăla! Îi va aminti că era un om foarte special, un suflet minunat, iar dacă eventualul deces al soţului ei n-o va împinge la sinucidere, el va fi acolo, lângă ea. Şi va adăuga că soţul ei era viu - şi păşea spre victorie, în războiul cu chinezul. Şi apoi îi va aminti că numele ei era "Ana". Adică "eu" - adică soţia lui. Şi fusese trimisă în viaţa lui ca să-i demonstreze că viaţa lui putea merge înainte - şi trebuia să meargă înainte. Spre mai bine. Spre o femeie care să-l aprecieze, cu care să formeze un cuplu şi alături de care să clădească leagănul în care se va forma un om bun - aşa ca el şi ea, femeia cu care el putea să formeze un cuplu. Şi apoi va fi foarte atentă, ca să nu zădărnicească chiar ea şansa ca acel om bun să găsească femeia potrivită pentru el. Va fi pregătită să împacheteze laptopul şi jurnalul şi să-l sune pe Grasu, sau pe Diamant... Nu - doar pe Grasu. Pe numărul ăla special de pe care-o suna el! Nu-i era dor de chinezi - aşa că numărul lui Diamant ieşea din discuţie!

Deci o să-l sune pe Grasu...

Intră în camera lor şi se aşează direct între copii! Léon era foarte fericit de revedere; Florentina o privea un pic ciudat... Ridică mirată sprâncenele:

- Ce-i?

- Păi n-ai mai şters praful o dată?

Praful? Care praf?... Aa - venise acolo cu cârpa şi spray-ul! Bufni în râs... şi "o drese" într-o clipită:

- Ba da! Am venit să văd ce mai faceţi!

Léon preluă imediat frâiele discuţiei:

- Ne jucăm! Nu vrei să te joci şi tu cu noi?

- Mă tem că abia după cină o să reuşesc să stau cu voi. Îmi pare rău...

- Las' că mă joc eu cu el! Să vezi ce-l bat la jocul ăsta!

Florentina era mare - şi şmecheră, aşa ca taică-su! Aşa ca ambii taţi, de fapt! Îl şi luase pe prinţ din vecinătatea căsuţei Fluturaşului! Fetiţa ei îi era de mare ajutor...

Se ridică şi se grăbi să-şi ascundă încruntarea în baie.

Tocmai îşi amintise de Florentin. Primul gând, imediat după amintirea lui, fusese o scrisoare nouă - adresată lui Ştefan, dar trimisă tot la rudele lui Florentin! Se întreba la cine mai putea apela... La Nicuşor? Sau tot la Florentin? Oare cât de "vizibile" fuseseră scrisorile ei, pentru SIE? Oare Ştefan se împăcase cu Internele? La cum îl cunoştea ea, nu; soţul ei nu se împăca niciodată cu oamenii care-l trădau. Iar Internele îl trădaseră, atunci când îi permiseseră lui Jun să apese pe trăgaci. Aşa că nu era foarte sigură de oportunitatea trimiterii unei scrisori...

O să se mai gândească la asta. Momentan, ea trebuia să pregătească cina. Şi să încerce să fie vigilentă şi să nu se lase influenţată de hormonii ciufuliţi de sarcină.

Diamant

"O comitea" din nou. Premeditat, cu bună ştiinţă, deşi ştia că Safira îl aştepta la cină, el stătea în primărie şi "o comitea". Adică se uita la filmările cu Raina. În Franţa era ora şapte. Probabil că regina raiului lui făcea un duş şi se pregătea pentru cină. Oare ea se gândea la el? Hm...

Opri filmarea şi intră pe mail-ul special. Poate-o găsea online!

Deşi ştia că nu va putea discuta cu ea decât despre vreme şi vremuri... Daa! Era online! Repede - conversaţie nouă!

"- Bună.

- Bunăă!"

Era veselă! Ce bine! Ia să-i scrie că... Să-i scrie că... Că e veselă! Ce altceva să-i scrie, dacă nu putea să-i trimită un "te iubesc"?!

"- Eşti veselă...

- Foarte veselă! Lucrurile merg super-bine!

- Bravo! Mă bucur să aflu asta..."

Şi era în pană de inspiraţie... Ba nu!

"- Aţi ajuns bine, da?

- Foarte bine. Nu ţi-am zis că lucrurile merg super-bine?"

Şi ce-l certa aşa? Ce, ea nu pricepuse încă problema lui de exprimare? Ea n-avea momente de-astea când nu ştia ce să scrie? Să scrie ea, dacă ea ştia să-i scrie ceva! Poftim - să scrie ea! Îndesă mâinile-n sân şi se încruntă rău la monitor... Şi, poftim! - Messenger-ul îi transmitea că Raina chiar scria!... Şi scria destul de mult... Mesajul apăru brusc - şi-l făcu să tresară!

"Voiam să-ţi scriu o chestie. Dar n-o mai scriu, fiindcă am senzaţia că o ştii deja."

Ia uite... Ia uite, ce-l "încuiase" la faza asta!... Ba nu! Se repezi ca uliul la tastatura aia!

"Eu ţi-am zis o chestie, ultima oară când ne-am văzut. Intenţionam să ţi-o scriu azi, ca să ţi-o amintesc, dar am sentimentul că n-ai uitat ce ţi-am spus. Aşa că n-o mai scriu."

"Aşaa... Ia să te văd acu'..."

Aştepta, foarte mândru de aşa răspuns alambicat care îi făcuse ei o declaraţie de dragoste fără să anunţe toţi spionii că ei doi se iubeau...

Hait! Primise un smiley! Ia uite-o! Şi acum scria... că...

"Nu e cazul s-o scrii. N-am uitat nimic din ceea ce mi-ai spus. Eu nu uit niciodată nimic - de-aia sunt consilieră!"

Bufni în râs şi-i trimise şi el un smiley... Şi-acum?

Şi-acum, avea senzaţia că stăteau amândoi cu ochii în ecran - şi mintea golită complet de orice dram de luciditate. Şi-şi savurau declaraţiile de dragoste...

Roşcata

Zâmbea tâmp, cu ochii la ecran. După ce se gândise toată ziua la el, la faptul că nu apucaseră decât să se sărute aseară iar azi de dimineaţă doar îşi făcuseră cu mâna şi-atât...

Ei bine, da. Îl iubea. Şi el o iubea. Şi nici el nu-şi găsea cuvintele...

Probabil că or să mai stea aşa vreo... cinci minute. După care ea se va duce la cină, va mânca impunându-şi să fie atentă la discuţiile din jurul mesei şi-apoi va reveni în camera ei. Şi cum lecţiile noaptea erau curată pierdere de vreme, va privi ore în şir înregistrările lor...

Ana-Maria

Se pregăteau de culcare. Copiii vizionau desene animate la laptop iar ea le strângea hăinuţele de casă şi le pregătea pe cele pentru plimbarea de mâine. Aveau program special - ieşeau cu Jaser într-un mall. Ea trebuia să doarmă neîntoarsă, pentru că va avea nevoie de maximul de atenţie posibil...

Cee?... Florentina şopti:

- Mami, sună mobilul!

Da! Suna mobilul! Din nou! Îl luă, citi "Grasu" pe afişaj şi se grăbi să răspundă:

- Da!

- Războiul s-a sfârşit. Au bătut palma. Şi-au despărţit drumurile iar balamucul s-a terminat.

Tot vocea lui Grasu era. Şi ceva îi spunea că Grasu nu-i spusese şefului ei ce numere de telefon avea el în agendă în ultimul timp... Grasu îi spusese că războiul s-a sfârşit. Şi că balamucul s-a terminat. OK - se grăbi să-i răspundă:

- Asta e foarte bine. Vorbim la sfârşitul lui decembrie.

- Putem vorbi chiar mâine.

Şi spusese asta repede, aproape imediat - semn că ştia conţinutul scrisorilor ei pentru Ştefan. OK - îl contrazise scurt:

- Nu; nu sunt pregătită pentru asta. Şi n-am încredere în ăla.

Apăsă butonul roşu - ca să nu-l audă insistând! Că insista degeaba, oricum! Florentina şopti:

- Cine era?

- Grasu.

- Şi ce-a zis?

- Că tati l-a învins pe Jun, iar războiul s-a terminat.

Prinţesa oftă greu, uşurată... iar Léon zâmbi:

- Asta înseamnă că ne întoarcem acasă?

Clătină încet capul, "tuflindu-i" pe amândoi... Şi se explică:

- Grasu n-ar fi răbdat două săptămâni ca să-mi dea vestea asta. Războiul s-a încheiat ieri, probabil. Iar Jun e şmecher. Poate să dea mâna cu tati şi să-l asigure că gata, şi-au despărţit drumurile, după care să intensifice căutarea noastră.

Florentina se grăbi să continue:

- Tocmai pentru că noi vom afla că războiul s-a sfârşit şi vom ieşi din ascunzătoare!

- Exact. Aşa că n-o să ieşim din ascunzătoare. N-o să facem nimic nou - nici măcar n-o să schimbăm parcul prin care ne plimbăm de obicei! N-o să ieşim în evidenţă. Şi o să ne întoarcem acasă puţin înainte de Crăciun.

- Bine, mami!

Prinţesa o aprobase pe un ton extrem de vesel! Léon o privi lung... şi reveni spre ea:

- Bine, mami! Tu ştii cel mai bine ce trebuie să facem ca să ne ascundem de Jun!

Aşa! Aprobă şi ieşi. Şi se refugie în bucătărie - pentru că trebuia să se gândească bine la vestea asta...

Deci războiul se sfârşise - cel puţin aşa, "oficial"! Cu siguranţă, Ştefan îşi luase nişte măsuri de precauţie la "semnarea armistiţiului"! Grasu n-ar fi sunat-o înainte să fie mie-n sută sigur că Jun abandonase! Ea însă nu putea "funcţiona" aşa, doar cu indicaţiile lor. Ea trebuia să ştie ce se întâmplase; trebuia să calculeze toate amănuntele, ca să se poată convinge pe ea însăşi să rişte şi să cheme un taxi, cu gândul că făceau cel mult patru ore până la conacul lui tati. Ea avea o răspundere imensă; şi mai era şi Fluturaşul... care-i "ciufulea" rău hormonii şi reacţiile şi gândurile şi comportamentul...

Săptămâna viitoare, Sami o va duce la control. "Împlinea" şapte luni; săptămâna viitoare, deci, va afla mie-n sută dacă era băiat. Şi probabil că la controlul ăla va beneficia de prezenţa unui ginecolog "adevărat", care îi va spune mult mai multe lucruri despre Fluturaş... Florentina avea concurs la aikido tot săptămâna viitoare - testul pentru centura galbenă. Se pregătea intens prinţesa; din clipa când intra pe *tatami*, azvârlea cu toţi în toate direcţiile! Era înverşunată rău; şi parcă n-ar fi vrut s-o dezamăgească, de vreme ce sportul ăsta devenise pentru ea o reală pasiune iar ambii instructori o numeau "talent"...

De fapt, ar fi putut s-o ducă chiar Sami la conac! Nu se îndoia că, în clipa când ea îl va ruga să o ducă la Bourges, el se va ridica şi îşi va lua actele şi cheile maşinii! Numai că... Numai că "nu-şi terminase misiunea", cum se zice. Nu o adusese pe Tasnim la un nivel rezonabil al francezei scrise; nu-l ajutase pe el decât cel mult să ascundă fotografia aceea...

Şi mai era ceva. Stătea pe scaun, în bucătărie, şi încerca să se imagineze coborând din taxi, intrând în conac şi dând ochii cu el - cu Ştefan. Încerca să-şi imagineze mimica lui, la vederea căsuţei Fluturaşului. Încerca să-şi imagineze discuţia - cea de după îmbrăţişare şi sărut. Cea de după discuţia despre fugă. Încerca să-şi imagineze discuţia despre Fluturaş. Discuţia despre viitor, făcută prin prisma trecutului. Discuţia despre mama lui, despre Gilles, despre Orléans şi Lyon... Discuţia despre "cum dracu ai reuşit să ajungi aşa aşchie, în

loc să te îngraşi"... La control, i se spusese că micuţul ei e bine, e "în grafice" dar sub linia lor mediană. Adică era puţin mai mic decât media aia ideală...

La urma urmei, Jun Chèn era şeful mafiei chineze peste Europa de Vest. Ştefan se dusese la el, la Nisa - şi nu invers! OK, nu avea ştiri "din interior" - dar i se părea totuşi o chestie foarte... ciudată victoria aia a lui Ştefan! Da, ţestoasa îl învingea pe iepure la cursa de viteză - dar în poveşti şi fabule! Jun se-mpiedicase de Ştefan al ei? Hm...

Exista riscul ca Ştefan să-şi fi pierdut răbdarea. Sau să fi păţit ceva - să se fi îmbolnăvit, sau... Iar Grasu putea să cedeze în faţa atâtor ochi înlăcrimaţi şi s-o sune - şi să-i spună minciuna care-o va determina să se urce într-un taxi şi să vină la conac. Exista riscul ca Ştefan al ei... să fi păţit ceva... extrem de rău... iar ei să încerce să-i salveze pe supravieţuitori...

Nu. Ştefan nu păţise nimic. Era, dealtfel, sigură că îl va vedea pe youtube în maximum 48 de ore! Fluturaşul îi ciufulea rău hormonii...

Deci războiul se sfârşise... Bravo! Doamne-ajută să fie aşa! Dar, în ceea ce-o privea pe ea, planurile nu i se vor schimba nicicum. Va rămâne ascunsă aici, la Sami şi Tasnim, până în decembrie. Când va naşte şi se va întoarce acasă. Punct.

Ăsta era planul ei de azi; de acum. Cu ceea ce aflase de la Grasu şi ceea ce ştia de la Iuliana, asta era decizia pe care-o putea ea lua. Dacă o voiau la conac, lângă Ştefan, trebuiau să-i dea ceva mai multe veşti. Şi mai multe explicaţii. Nu i le dădeau; aşa că ea se ducea chiar acum să culce copiii... şi să găsească cuvintele potrivite pentru a-l anunţa şi pe Sami că războiul se sfârşise.

Sami

Răsuci încet cheia în broască, încercând să facă minimul de zgomot... Şi gata - ajunsese acasă.

Aproape imediat, uşa camerei Anei se deschise! Hei! O văzu strecurându-se în living şi oftă greu:

- Nu te simţi bine?
- ... Ba da! De ce?
- Pentru că e aproape miezul nopţii iar tu nu dormi.
- Îţi încălzesc mâncarea şi
- Nu. Te duci direct şi te odihneşti.
- Dar este plăcerea mea!
- Este sarcina ta şi ţii cu dinţii de ea. Va trebui să renunţi la fixurile astea. Că sunt băiat mare, ştiu să-mi încălzesc şi singur mâncarea!

Simţise nevoia s-o repeadă tăios - ca să aibă o minimă şansă s-o convingă să renunţe la obiceiul ăla! Era gravidă - şi slăbise şi mai şi! După ce că trebăluia toată ziua prin casă, voia acum să trebăluiască şi noaptea?

Ochii căprui îl priveau lung, serioşi... Decise să se explice:

- E de-ajuns că o găteşti. Odihneşte-te mai mult. Am senzaţia că ai mai slăbit puţin! Şi nu e deloc în regulă! Tocmai acum, când trebuie să capeţi puteri şi să le păstrezi pentru naştere, tu faci eforturi de-astea? Şi nu dormi la miezul nopţii?

Ana oftă greu şi plecă capul:

- Îmi face plăcere să o încălzesc eu. Adică să-ţi văd prima reacţie, în faţa farfuriei. Tasnim spune că tot ce gătesc eu este super-delicios; aşa că nu mă pot ghida după opiniile ei. Şi atunci te urmăresc pe tine. În funcţie de graba cu care pui mâna pe furculiţă, ştiu şi eu ce să gătesc mâine...

Oof, ce neinspirat era el uneori! Începu să râdă şi-o cuprinse cu braţul pe după umeri:

- Atunci hai să-mi încălzeşti mâncarea. Şi să-mi vezi reacţia. Şi să-mi cer scuze că te-am repezit aşa...
- Nu, stai liniştit. Era normal să reacţionezi aşa. Eşti medic şi ai dreptate. Şi nici nu ştiai că voiam să-ţi spun ceva - iar încălzitul mâncării a fost doar jumătate din motivul pentru care m-a prins doişpe noaptea trează.

Intrară amândoi în bucătărie. Se aplecă, să arunce încă o privire spre uşa copiilor... Era închisă. Închise şi el uşa la bucătărie şi exclamă, vesel:

- Întâi controlul medical!

Era mirată! Arătă spre Fluturaş, iar Ana începu să râdă:

- E foarte bine. S-a trezit, acu' vreo oră; şi se joacă... cred...
- OK; dar eu sunt medic, aşa că trebuie să mă asigur că Fluturaşul e bine!

Ana râdea; el râdea şi nu se apropia de ea... Nu aşa, neinvitat! La urma urmei, colegii lui întâlniseră de-a lungul carierei destul de multe gravide care nu suportau să pună altcineva mâna pe bebeluş! Mâna ei îl invită să consulte Fluturaşul. Ia să vadă el...

... Fluturaşul era bine. Se juca. Iar el se abţinea să întoarcă privirea spre ea. Nu voia să-i întâlnească ochii. Uneori, ochii ei aveau puterea de a-i citi gândurile. Iar dacă i-ar fi citit gândurile astea, legate de "bună şmecherie care să mă aducă aproape de ea", cu siguranţă i-ar fi pus cina-n cap! Rece, aşa - că pentru "mască de păr" era bună şi rece!

Avea senzaţia că discuţia stagna - iar controlul lui se prelungea. Iar şansele ca cina să sfârşească în capul lui creşteau vertiginos. Aşa că zâmbi, grăbit să se aşeze pe scaun:

- E foarte bine. Şi-acum mi-am amintit că voiai să-mi spui ceva...

Ana aproba şi umplea farfuriile... şi tăcea... Cuptorul cu microunde porni; ea se aşeză lângă el şi şopti:

- Azi, în jur de zece seara, a sunat iar telefonul.
- Telefonul tău?
- Da.

Adică soţul ei... În fine - omul soţului ei! Dar era sigur că omul ăla nu-i spunea la telefon care va fi starea vremii - ci îi transmitea mesajele soţului ei! Aşa că încerca din greu să îşi ascundă sentimentul de tristeţe...

- Omul de încredere al soţului meu mi-a spus că războiul s-a terminat. Că soţul meu şi chinezul au bătut palma, şi-au despărţit drumurile iar balamucul s-a terminat.

Deci o să plece curând...

Tocmai făcuse o descoperire neplăcută; nu putea să-şi spună că "finalul ăsta era previzibil, aşa că bine că o lăsasei baltă demult". Putea doar să o privească lung şi aparent inteligent - şi să aştepte continuarea. Sigur exista o continuare! Ana oftă scurt:

- Numai că eu nu-l cred. Adică îl cunosc pe chinez - şi nu-l cred pe chinezul ăla atunci când spune că s-a făcut băiat cuminte. Aşa că am refuzat ideea de-a porni glonţ spre conac.

Şi-acum, dacă nu era îndeajuns de inteligent, praful se alegea! Mormăi printre dinţi, ca să nu se-nţeleagă chiar toate prostiile pe care le va spune:

- Oricum, e evident că întâi trebuie să fiţi siguri de capitularea chinezului!
- Bineînţeles! Mai ales că "nu e ca-n filme". Adică ăla poate să angajeze inclusiv români ca să ne caute! Nu e obligatoriu să trimită doar chinezi mici şi răi, îmbrăcaţi în negru şi specialişti în karate; poate să facă "grupe" de câte cinci-şase chinezi la vârsta a treia, să le pună nişte aparate foto de gât şi să le spună să joace rolul unor turişti...

Aşa era; el aproba, ea îi punea farfuriile în faţă...

- În concluzie, i-am spus omului de încredere că noi ne întoarcem în decembrie. Şi apoi i-am închis. Nu m-a sunat înapoi - semn că nu-şi permite să mă contrazică... Adică încă-mi mai ştie de frică...

Ana chicotea; el zâmbea slab...

- Din fericire, copiii au înţeles de ce nu putem să plecăm azi spre Bourges. I-am lămurit - şi sunt liniştiţi. Florentina mă ajută mult să-l conving pe Léon să nu protesteze, fiindcă are tot interesul să nu plece din Nantes înainte de luna noiembrie, iar pe 27 luna asta trebuie musai să fie aici...

Da, aşa era. Prinţesa aia mică şi bătăuşă nu putea să plece din Nantes tot cu centura albă! Probabil că ar fi fost în stare să fugă de la conac, ca să ajungă pe 27 octombrie la examen şi să primească centura galbenă...

- Deci...
- Deci mai rămâneţi.

- Da. Până în decembrie.

- Bine, Ana. Nu uita ce ţi-am spus: pot şi vreau să vă ajut. Dacă crezi că pot fi de ajutor în planurile tale de revenire la conac, te rog să-mi spui din timp.

Ana aprobă... şi se ridică:

- N-am uitat; şi îţi mulţumesc anticipat pentru ajutor. Nu mănânci?

Ah, da! Mâncarea! Graba cu care punea mâna pe furculiţă! O smulse de pe masă şi-o ridică războinic deasupra farfuriei:

- Ahaa!

Ana râdea în hohote - el zâmbea, ameninţând farfuria cu furculiţa... Şi era atât de frumoasă! Şi atât de departe de el! Se grăbi să pună punct discuţiei nocturne:

- Pentru că, indiferent ce găteşti tu, iese delicios. Tu respecţi reţetele - şi ies perfect. Dar o să sperii aşa fiecare cină, dacă vrei tu...

- Ei, nici chiar aşa...

Şi era frumoasă... şi specială... Reveni spre farfurie:

- Noapte bună, Ana.

- Noapte bună, Sami.

Ea ieşea; el gusta cina... care bineînţeles că era delicioasă, ca toate mâncărurile care ieşeau din mâinile femeii ăsteia...

Deci contele supravieţuise războiului. Poate câştigase; poate făcuse doar "remiză". Nici nu mai conta! Războiul se terminase iar contele trăia. Adică Ana avea la cine să se întoarcă. Era mojic şi-şi spunea că regreta asta...

Ei bine, acum era sigur că o s-o piardă. Ana se va întoarce la contele Ionesco. Încă din prima clipă, Ana susţinuse că se va întoarce la soţul ei. El fusese nebun, surd şi orb şi-şi imaginase...

El fusese, de fapt, victima lui imam Arif. Şi a lui Tasnim. Oamenii ăştia doi îi alimentaseră imaginaţia. Imam Arif îi spusese că Ana fusese trimisă de Fathia în viaţa lui! Omul ăla ţinuse atât de mult să-l readucă la viaţă încât rostise cuvintele care puteau face asta. Din păcate, îi reuşise - şi îl readusese la viaţă. Spunea "din păcate" pentru că plecarea ei o să-l omoare... Şi nu putea să-i ceară să rămână - pentru că depărtarea de soţul ei o omora pe ea...

De ce-o întâlnise pe Ana? De ce-o reîntâlnise, de fapt, în Paris? De ce decisese să accepte să-i salveze fetiţa? Şi de ce o invitase să se mute la el, după ce-o recunoscuse? La momentul ăla, habar n-avusese unde era şi ce făcea bărbatul cu ochi verzi! Şi ştiuse mie-n sută că ea are doi copii! Şi totuşi, cuvintele ieşiseră din el! O primise în casa lui... Nu - o chemase în casa lui! Iar ea acceptase... deşi nu ştiuse mai nimic despre el...

De ce i-o trimisese Allah pe Ana? De ce îl învăţase Allah să o invite pe Ana la el? De ce Allah îi spusese lui Dumnezeu s-o înveţe pe ea să accepte invitaţia lui? De ce ei doi, medicul musulman şi contesa ortodoxă, se înţelegeau atât de bine? De ce nu se certau niciodată? De ce nu renunţaseră nici acum la traducerea de versuri? De ce ea mergea la braţul lui - şi de ce el îi oferea cu plăcere braţul?

Ce voia Allah de la el? Voia să-l chinuie? Voia să-l convingă să vină lângă Fathia? Voia să-l gonească în altă religie? Ce voia Allah de la el? Ce trebuia să facă el acum?

Mâncarea era delicioasă. O mânca, deşi nu-i mai era foame. Şi uite că n-o mânca cu gândul că nu era momentul să facă ulcer; o mânca gândindu-se că Ana va verifica mâine recipientele din frigider. Şi va ridica şi capacul coşului de gunoi. Ana s-ar fi întristat rău dacă şi-ar fi văzut rodul muncii refuzat de el; aşa că mânca...

Mânca ficăţei "ca la mama acasă" şi i se păreau amari. Nu, nu erau amari. El era amar. El era trist şi amar şi deprimat... Şi trebuia să mănânce tot...

Mai avea vreun rost "controlul medical" de mâine? Sigur, pe ea o va bucura mult descoperirea că reuşise să-l convingă pe medicul căpos să nu mai fugă de gravide şi bebeluşi nenăscuţi încă. Dar oare va reuşi el să zâmbească? Să-şi ascundă tristeţea provocată de veştile ei şi să-i zâmbească fără s-o întristeze? Foarte greu de spus...

De ce-o primise musulmanul Sami pe ortodoxa Ana?

14 octombrie 2011 - vineri

Ştefan

Elicopterul îi survolase în urmă cu cinci minute. Rebeca se ridicase imediat de la masă, pe motiv că ea are foarte multe rapoarte de introdus şi foarte multe tabele de completat. Şi plăţi de făcut şi încasări de validat... El ieşise în curte. Îl aştepta. Nea Nicu Cărare venea din nou la "Ştefan cel mic". Deci, se întâmplase ceva important... Îndeajuns de important pentru ca protectorul lui să rişte şi să iasă din propria fortăreaţă, să urce într-un elicopter şi să vină la el - la "ăla micu'". Se întreba ce se întâmplase! La urma urmei...

Nea Nicu "se ţinea bine". Tocmai cobora din maşinuţa de golf - şi era zâmbitor nevoie-mare! Încercă să râdă cât mai sincer, cât mai veridic:

- Bine-ai venit la conacul meu!

- Bine te-am găsit, Ştefane!

Nu, nu-i strângea mâna; îl îmbrăţişa. Adică "era de bine". Perfect! Arătă spre conac, dar bătrânul ridică privirea şi admiră construcţia... Indică spre locul de unde venise el:

- În partea aia, după parcare, o să construiesc la anul o vilă aşa cum îmi trebuie mie. Iar conacul o să rămână strict pentru firmă.

- Bravo! Te-ai gândit foarte bine. E o bijuterie; şi e păcat s-o iroseşti aşa.

Şi s-o umple de iz de mâncare, s-o hărtănească cu toţii claie peste grămadă...

- Eei, Ştefane... Frumoase cărămizi a pus taică-tu la tine, mă!

Ei, na! Nea Nicu râdea şi se delecta cu tenta roşie din obrajii lui... Intrară în conac - iar bătrânul se grăbi să întrebe:

- Roşcovana ta pe unde e?

- În birou.

- Să nu-mi spui că tu ai trimis-o acolo!

- Nu; eu n-am spus nimic. Dar are multă treabă. Sigur, dacă vrei, o chem jos!

- Nu; mai bine nu. Şi-ar fi tare bine dacă ar avea treabă cu Aleodor...

Aprobă şi scoase mobilul. Suna... Aleodor răspunse imediat:

- Da, şefu'.

- Eşti în birou?

- Da; de ce?

- Fiindcă voiam să-ţi spun să te duci în birou şi să ai grijă de Rebeca; s-o ajuţi cu actele alea! Să n-o laşi să se-nfurie - că face riduri, şi nu-i bine.

Mai limpede de-atât nu putuse fi! Aleodor râdea:

- Am înţeles.

Închise şi ridică capacul metalic. Nea Nicu se sprijini de spătarul scaunului şi admiră aranjamentul biscuiţilor...

- I-am spus că sunt pentru dumneata.

- Păi, de ce i-ai spus?

- Fiindcă voiam să-i taie cu grijă.

Şi-acum bătrânelul lui studia colţurile - şi se declara mulţumit... Nea Nicu muşcă cu poftă şi scoase un mormăit extaziat... Rosti scurt, simplu şi răspicat:

- Ajută-mă s-o găsesc pe Ana.

- Nu.

Aah!

Pumnul o luase înaintea autocontrolului - şi lovise masa. În secunda doi, degetul lui Nicu Cărare îl atenţionă cu fermitate...

- ... Abia ai terminat cu ăla! Şi nici măcar nu ştii dacă s-a terminat! Ce garanţie ai că n-o ia razna iar?

- 50 de milioane de euro.

- Şi-ţi rişti familia pentru banii ăştia?

Şi de ce trebuia să i-o spună aşa, direct? Sigur că nu era nebun, să-şi rişte familia pentru un pumn de bani! Da' nu trebuia să fie aşa direct! Trebuia să-l mintă! Să-i spună "lasă, că te ajut eu s-o găseşti, o să trimit eu băieţii mei, n-ai grijă"...

- Stai potolit! Stai să plece ăla în China! Că pleacă, să ştii! Mai greu, mai târâş-grăpiş, da' de plecat, pleacă sigur! Sau credeai că Fang ăla e la mişto?

- Pleacă la mai bine.

- Ba pleacă la mult mai rău! Zona aia unde-o să se ducă el e vraişte; Fang ar fi scos-o la liman, fiindcă are nerv de oţel şi răbdare de budist. Şi onoare şi cuvânt şi renume şi toate alelalte. Da' Jun o să facă rahatu' ghem şi-o să încurce totul p'-acolo; şi-atunci o să ia cartonaşu' roşu. Habar n-are el cât de aproape e de cartonaşu' ăla! Şefii îi zâmbesc - da' numa' aşa, fiindcă e unu' care le face poze...

În fine; dacă zicea el...

- Avansarea ta oficială mai durează puţin. Leonard are nişte probleme cu preluarea părţii lui; actele nu merg aşa de repede cum am mizat noi. Şi nu e bine, zic eu, să-ţi predea ţie în grabă. Ai vreo urgenţă? Vrei să preiei ceva acum, rapid?

Negă scurt cu capul.

- Sigur?

- Sigur. Când preiau, preiau tot odată.

- Tot?

- Da. Tot.

Îl privea lung, hotărât să nu-i spună absolut nimic despre Titel... Nea Nicu băgă mâna în buzunar şi scoase o punguţă, pe care-o răsturnă pe masă. Ia uite... Mâna bătrânului începu să împingă insignele spre el:

- Tu... Diamant... Rebeca... Grasu...

Şi-acum tăcea, cu degetul pe cea de-a cincea insignă... Prea bine!

- Aleodor.

Degetul împinse insigna lângă celelalte. Iar nea Nicu oftă... iar el realiză abia acum... Oftă şi el şi şopti:

- Vezi, nea Nicule? Fără ea, nu sunt om! Nu pot să calculez corect! Îmi trebuiau şase! La naiba!

- Lasă, mă - nu fii supărat! Că ai în jurul tău oameni care te-ajută întotdeauna!

Daa, cum să nu! După ce comandase "ca fraieru'" cu o insignă mai puţin, în loc să comande cu una-n plus... Nea Nicu zâmbi şi băgă iar mâna în buzunar:

- Am comandat eu şase. Ştiam că-ţi trebuie şase; iar în caz că te răzgândeai, găseam eu cui s-o dau! Ştii că sunt la mare căutare...

Aproba şi vedea insigna lui Titel poposind lângă celelalte...

- Şi-acum, Ştefane, tu eşti foarte atent şi reţii tot ce-ţi spun eu. Şi la final spui "bine, nea Nicule". Şi faci aşa cum spun eu.

Avea încotro? Sigur că n-avea încotro...

- Tu şi oamenii tăi "redeveniţi invizibili". Din clipa când zic eu "start", capu' la cutie. Am nişte băieţi buni care-or să cureţe internetu' şi televiziunile de feţele voastre; da' aţi terminat cu internetu'! Gata cu filmările pe youtube! Gata cu Rebeca buricindu-se la cameră!

- O să-i spun să stea jos - şi-o să mă fâţâi pe lângă altă buricoasă.

Nea Nicu îl privea lung, interzis de aşa determinare de-a fi "vedetă"... Oftă din nou:

- Ana mea urmăreşte ştirile şi youtube-ul. Aşa îi transmit unele veşti... despre mine şi război...

- Ana te caută pe internet?

- Da.

- Şi te găseşte?

- Da. Mai un cazino incendiat, mai un atentat la o crâşmă... Mă găseşte. Adică nu s-a plâns până acum...

- Cum adică, mă?!

- Adică după fiecare apariţie a mea la ştiri sau pe youtube, mi-a scris - şi mi-a demonstrat că urmăreşte cu maximă atenţie ştirile despre mine. Şi ea, şi copiii.

- Numai că de data asta o să-i transmiţi ceea ce trebuie - nu prostioare cu Rebeca. Mă ocup eu de asta. Deci - din clipa când eu spun "start", redevii businessman-ul de la masa care nu se filmează niciodată.

Adică n-or să-l mai vadă... nici ea, nici copiii...

- Redevii absent din mass-media - că ţie ţi-a stat foarte bine discret, aşa! Nimic pe net, nimic pe teveu, nimic în presă. Nimic pentru urechile serviciilor. Discret ca o boare...

Aprobă încet cu capul - o să redevină discret ca o boare...

- Aşaa... Mai departe! Nu te-apuci să-ţi cauţi nevasta! Că ţi-o caut eu! Şi-aşa, cât mai e până-n decembrie?! După ce pleacă Jun, în două săptămâni ţi-am găsit-o. Şi-o ajut eu să se-ntoarcă. Ştii că nu-s fitecine, aşa...

Aproba în virtutea inerţiei, aşa...

- Nu te-apuca s-o cauţi tu, că tu eşti ţinut sub supraveghere din toate părţile. Aici, o să te tot chiţăie Fang - ca să bateţi palma. În România, or să te chiţăie Internele - ca să bateţi palma şi să reluaţi colaborarea. Apropo - au primit CD-urile alea şi nu prea au gustat poanta!

- Nici eu n-am prea gustat poantele lor, în ultimul timp. Mi-au tras gloanţe-n cap, au încercat să-mi fure corespondenţa, au încercat să-mi drogheze Diamantu'... Iar dacă nu i-aş fi plătit, înţelegeam să se poarte aşa! Da' n-am întârziat nici o plată! N-am ciuntit nici un plic! Lor nu le e ruşine?

- Ba da - dar durerea de stomac a depăşit arsura obrajilor. Le e foame. Rău!

- Să se abţină. Până nu bat palma cu chinezul, nu am ce discuta cu Internele.

- Da' de ce, mă?! Ce-ai?!

- Fiindcă, dacă nu bat palma cu chinezul, mut totul spre sârbi.

- N-auzi, mă, c-o baţi?

- Până n-o bat, nu se ştie dac-o bat sau nu.

Îl exasperase pe nea Nicu! Că şi nea Nicu îl exasperase pe el! Îl pisălogea cu afacerile, iar el ardea de focul familiei lui! Îi înşfăcă încheietura mâinii şi-l strânse cu toată puterea:

- Te juri că mi-o găseşti dumneata? Şi că n-o scapi? Te juri că n-o să păţească nimic? Că o să ajungă cu bine înapoi, la mine? Te juri?

- Da, Ştefane. Mă jur.

Prea bine! Îi dădu drumul şi ridică scurt din umeri:

- Atunci o să fac aşa cum spui dumneata. Fără youtube, fără teveu şi ziare, fără să mă apropii de electronice... Fără să-i caut...

Se ridică şi decise să iasă. Mm, începuse să bată un vânticel rece - că era octombrie totuşi...

Ce-o să spună Ana lui când o să descopere că bărbatul ei "redevenea invizibil"? Oare o să înţeleagă că avansa? Că redevenea afaceristul de demult, nederanjat nici de concurenţă, nici de organele de cercetare? Sau o să înţeleagă că regele şi roşcovana se retraseseră în liniştea şi confortul conacului, pentru a "aprofunda" unele lucruri? Ştia că bate câmpii, dar nu putea să nu bată câmpii...

Paşii se apropiau, grăbiţi...

- Măi, Ştefane! De ce faci tu aşa, măi, Ştefane?

- Fiindcă mi-e dor de ea. Şi nu pot să trăiesc cu certitudinea că ea nu va mai fi a mea. Şi m-am jurat pe sufleţelul mamei mele, de sus, din ceruri, că dacă Ana nu e lângă mine pe 31 decembrie 2011, la ora unşpe cinzeşnouă, la doişpe fix îmi bag cuţitu'-n inimă.

- Stai, bă, calm! Ce dracu - aşa mă ştii? Dacă m-am angajat c-o găsesc eu şi ţi-o aduc eu, ce dracu mai vrei, mă?!

- Pe ea. O vreau aici, acum.

- Şi nişte pălmi nu vrei?

N-avea rost să continue...

- O să ţi-o găsesc eu. Şi-o să ţi-o aduc eu înapoi. Şi pe ea, şi pe copii. Până atunci, însă, să faci numa' ce-ţi zic eu!

Aprobă cu capul - că şi-aşa devenise marioneta lor, papiţoiul lor...

- Iar dacă vrei pe youtube, mă anunţi; ca să ştiu şi să trag nişte sforicele...

Aproba...

- ... Îmi arăţi şi mie poza pe care ţi-a trimis-o?

Aprobă şi făcu stânga-mprejur spre conac. Nea Nicu oftă greu:

- Auzi, bă? Te-ai făcut aşa o acriturâ, că să mor io dacă mai vin

pe la tine!

- Ce să fac, nea Nicule - dacă nu pot fără ea?!

- Să strângi din dinţi şi să rabzi. Şi să ai încredere în mine.

- Am încredere în dumneata - că altfel nu băgam oamenii lui Leonard în "bucătăria" mea şi nu ascultam de dumneata. Numai că acu' nu e vorba de bani, sau de unu' şi altu'. E vorba de Ana. De regina mea. Am învăţat punctele slabe ale corpului uman înainte să învăţ tabla înmulţirii. Iar chinezul ăla n-are angajaţi tâmpiţi. Nici serviciile n-au angajaţi tâmpiţi. Nici concurenţa...

- Eu o să ţi-i găsesc şi-o să-i ajut să se întoarcă la tine. Şi, atunci când o să fiţi cu toţii în jurul mesei, o să vin şi eu - şi-o să-i spun nevesti-tii ce mi-ai făcut şi ce mi-ai zis azi!

- Bine, nea Nicule! Mie-mi convine! Nu de alta - da' de când cu Rebeca pe youtube, s-ar putea ca regina să se îndoiască de dragostea mea. Şi mi-ar prinde bine o confirmare venită din partea dumitale...

Încasă o palmă zdravănă pe spinare - şi bufni în râs! Şi nea Nicu râdea - şi urca treptele, fericit că ochii lui or să vadă fotografia aia "unicat", super-secretă, super-specială... Îl pofti să intre în dormitor - şi, aproape imediat, auzi un fluierat admirativ. Deci şi el era de părere că posterul lui era "super"... Decise să profite la maximum de momentul de uimire:

- Auzi, nea Nicule? Eu cred că o să mă baţi rău, dacă-ţi spun că m-am gândit la o chestie...

- La ce te-ai gândit?

- Da' nu mă baţi!

- Păi când se uită aşa frumuseţe de femeie la mine, crezi că-mi permit să comit acte de violenţă?

Buun!

- Mai vreau şase insigne.

- ... Poftim?

- Mai vreau şase insigne. Dar nu de-astea, cu echer şi compas. Îmi trebuie unele pe roşu.

- ... Ce-ţi trebuie, mă?

- Unele pe roşu. De-alea ca un scut... roşu...

- ... Dacă nu vorbeşti cu cuvinte, să ştii că mă întorc cu spatele la ea şi te bat!

- Suveranul Ordin militar şi Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, de Rhodos şi de Malta. Adică L'Ordre de Malte France. Vreau insigne de la ei. Şi vreau să figurez cu adevărat în catastifele lor. Vreau să deschid vreo patru fundaţii... pentru oamenii mei de pe străzi...

- ... Da' asculţi de mine! Eu îţi fac intrarea acolo şi-ţi asigur trecerea în scripte; da' tu asculţi de mine, pân' la avansare cel puţin.

- Da, nea Nicule. Sunt de acord.

- Şi n-o mai cauţi tu!

- N-o mai caut eu...

Fu bătut uşor pe umăr, iar bătrânul chicoti:

- Iar când te-ntorci de unde te trimit eu zilele astea, să petreci mult timp aici - în camera asta. Să iei decizii cu ochii la ea. Că uite ce frumos te-a inspirat...

Daa, uite ce frumos îl inspirase regina lui... care nu era aici, lângă el, să-l ţină în braţe şi să-i şoptească părerea ei, calculele ei...

O să asculte de nea Nicu Cărare - că n-avea încotro. Omul ăsta îi voia binele; în plus, spre deosebire de el, omul ăsta avea şi resursele, şi influenţa necesare ca s-o poată găsi pe Ana. O să-l roage doar să-l ţină la curent cu evenimentele. Acum, că se terminase războiul iar avansarea lui stagna din motive independente de Ochi, el va fi ţinut deoparte - departe de anumite informaţii. O să-l roage pe nea Nicu să-l conducă încetişor printre solicitările superiorilor, "să-i sufle" prin punctele importante ale următoarelor teste... pentru că el nu mai putea calcula corect de când regina lui nu mai era lângă el...

18 octombrie 2011 - marţi

Ana-Maria

Frământa coca şi-şi trăgea sonor nasul. Nu se putea abţine - adică îi curgea nasul şi nu putea să-l sufle, aşa că îl tot trăgea! După ce bufnise în plâns, acu' jumătate de oră, când descoperise că pe internet nu mai era "nici picior" de conte, rege, război sau mafie chineză, bocise cinci minute - cât să-şi înroşească bine de tot ochii şi să rupă robineţii mucilor -, după care îşi amintise că salvase pe laptop fotografiile de pe site-ul ziarului din Turenne. Le găsise imediat, le studiase cu atenţie... şi se liniştise. Şi-şi dăduse seama că dispariţia lui Ştefan din tot ceea ce însemna "mijloc de informare" era de foarte bun augur! Regele ei devenise foarte vizibil, odată cu începutul războiului! Adică îşi făcuse apariţia pe micile ecrane într-un mod foarte tumultuos, cu împuşcături în mijlocul Bucureştiului, cu morţi şi răniţi şi balamuc şi mafie şi talk-show-uri... Ştefan bătuse palma cu Jun. Redevenise deci invizibil. Ştefan al ei făcea caşcaval calitatea I-a premium - cu acte! Normal că şefii îl voiau înapoi, "la butoane"...

Ştefan avansa. Îi spusese ei Iuliana ceva despre avansare. Şi nu numai ea - şi Sami, atunci când îi explicase de ce decisese să-i ducă la un picnic prelungit, pomenise ceva despre "contele care prosperă şi avansează". Problema ei era absenţa ştirilor. Dacă el nu-i mai transmitea noutăţi despre afacerile lui, sau despre "politica regatului", ea putea greşi. Şi-ar fi fost tare rău să greşească tocmai întoarcerea acasă! Dac-o greşea pe-aia...

Îşi trăgea mucii şi frământa coca. O frământa cu furie - şi cu ciudă! Dacă ei nu-i dădeau veşti, probabil că va fi nevoită să le trimită o scrisoare în care să scrie adresa lui Sami! Şi nu voia... Adică ea avea alte planuri. Ea voia să nască cu medicul Petrescu - singurul care-l putea determina pe Ştefan să n-o bată rău pentru că-l eliminase din toată sarcina şi naşterea... Ea nu voia să nască aici, unde toate lucrurile erau un pic mai complicate, ci în România - unde soţul ei pocnea din degete şi obţinea ceea ce-şi pusese-n gând să obţină. Ea plănuia să ducă ambii copii în România, în noiembrie. Şi să-i urmeze, în decembrie. Acolo, în România, Diamant era "şerif" - iar ora se schimba de la masa amicilor lui Ştefan. Acolo, copiii ei ar fi fost în perfectă siguranţă! Numai că ei erau la câteva mii de kilometri de România - şi ea, şi copiii...

Ştefan

Oof, Doamne! În sfârşit! În sfârşit, venise confirmarea! Se plictisise de moarte, încuiat în conacul ăsta! Afacerile mergeau şi fără el; iar nea Nicu îi şoptise, înainte să plece cu biscuiţii Florinei, că ar fi bine să stea cuminte acasă şi să se ocupe de el. Adică să se-ngraşe îndopându-se cu biscuiţi şi holbându-se la talk-show-uri mondene, la televizor. El îl rugase să nu-l lase să putrezească în conac; aşa că nea Nicu se-ndurase şi îi promisese un "tur al Franţei". Îl trimitea pe la afaceriştii mari - "latifundiari", aşa ca el. "Proprietari" nu de vapoare, ci de porturi. Şi - cel mai important! - îl trimitea la oamenii care îl puteau introduce "pe uşa din faţă" în Ordinul Cavalerilor de Malta. Mâine dis-de-dimineaţă, îl lua pe Aleodor şi suita şi pornea la plimbare prin ţară. Şi-şi mai revenea şi el - că stătea încuiat în conac, cu gândurile şi posterul ăla uriaş şi ioc poftă de mâncare şi de viaţă...

Aleodor îl anunţase că oamenii lui Jun, cei pe care-i filau cu grijă oamenii lor, abandonaseră "posturile de luptă" imediat cum primiseră ordinul şefului lor. Şi nu-l reluaseră. Jun chiar ridicase potera! Războiul chiar se terminase! Şi uite că ea... El n-avea cum s-o anunţe asta, aşa că ea nu ştia... fiindcă n-o suna pe Iuliana, nu-l suna nici pe Dia-

mant, nu venea la conac...

Gata! Gata, că şi-aşa era plin de tristeţe şi amar ca o fiere! Ia să cumpere el biletul de avion! Îi trebuia o cursă de-aia "la ceas de seară". O să păstreze secret motivul pentru care îl chema pe Diamant la conac. O să le spună diseară ce şi cum...

Fuseseră cuminţi. Extrem de cuminţi! Aseară, când "vizitase" mail-ul consilierei lui, căutase în zadar o literă care să demonstreze că copiii ăştia doi îi ieşiseră din cuvânt! Şi n-o găsise! Nici o literă! Nici un emoticon cu inimioare! Îşi spuneau tot "Salut" şi "Bună", sau "Vorbim"...

Aha! Cursa de ora şase! Un bilet... doar dus... pe numele lui Diamant... Îi venea să râdă, dar se abţinea eroic...

Roşcata

Aha! Un mail de la Ştefan! Repede - click...

Trimite-l mai departe şi anunţă-i pe Toni şi pe Florina.

Iar după mesajul ăsta cel puţin ciudat era un bilet de avion. Pe numele lui Diamant! Uau! Venea Diamant! Venea Diamantu' ei! Ia - când venea?... Diseară! Yes! Îi venea să chiuie şi să joace şi să se ducă să-l pupe - că şef bun şi dulce ca al ei nu se mai inventase pe Pământ...

Repede - forward! Şi atenţie şi calm, ca să nu-i trimită tocmai acum vreo prostioară verbală! Serviciile nu dormeau niciodată - că munceau în trei schimburi! Deci...

Salut. Ştii ce şi cum, aşa că nu-ţi mai spun. Mai multe nu ştiu nici eu. Vorbim.

Recitea... Send - şi se ridică. Un gând mititel şi foarte alert şi atent îi spunea că trebuia să se ducă să discute personal cu amândoi - şi cu Florina, şi cu Toni. Avea sentimentul că sosirea lui Diamant trebuia să rămână secretă... momentan. Că de-aia nu-i spusese Ştefan în gura mare ce şi cum, ci îi scrisese mesajul!

Ieşi şi porni spre scări - deci venea Diamant... Uau! Avea atât de multe de făcut! Pe lângă baia parfumată, trebuia să se penseze, să se epileze, să se ungă, să se coafeze, să-şi facă manichiura şi pedichiura... Şi mai avea atât de multă treabă la birou! Iar Ştefan sigur o să vrea s-o vadă trăgând de fiare azi! Aah! Doamne, ce gâscă fusese aseară, că nu se ocupase un pic şi de ea! Stătuse cu ochii holbaţi pe fereastră şi afumase inutil camera - în loc să se ocupe de ea! Cobora grăbită treptele şi realiza că degeaba îşi mai dădea ea palme acum - că gestul ei n-ar fi dat timpul înapoi...

Năvăli în bucătărie, speriind-o bine de tot pe Florina. Şi cum era privită lung, un pic cu teamă, realiză că... Realiză că mai crescuse un pic. Ea creştea aşa cum îi cerea şeful ei să crească - într-o zi cât altele într-un an. Şi deci tocmai îi mai crescuse un pic mintea - şi înţelegea necesitatea de-a se ocupa mereu de ea! Nu numai atunci când venea Diamant! Întotdeauna trebuia să fie pensată, "smulsă", unsă şi coafată! Că cine ştie cine venea la conac, să discute cu Ştefan sau cu ea - sau cine ştie când se ridica el de pe scaun şi spunea "Hai, mergem la cutare!"...

Aşa că ridică un deget... iar Florina se învineţi instantaneu...

"De acum încolo, în fiecare seară, te ocupi de tine. O oră, doar pentru tine."

Gata. Luase hotărârea, îşi "recalibrase" programul... Bufni în râs:

- Da' ce te-ai speriat aşa?
- ... Păi...
- Păi nu te mai speria aşa! Ce, credeai că vin să te muşc?

Florina zâmbi slab:

- Credeam că mă certaţi...
- Nu te cert! De ce să te cert! Ai făcut vreo prostie, ca să te cert?

Nu; nu făcuse prostii!

- Diseară, vine Diamant. Să pregăteşti o cină în plus; OK?
- Sigur că da!
- Şi să-l ai în vedere şi la biscuiţii de la micul dejun.
- Sigur!
- Cina i-o pui deoparte - că o să ajungă aici cândva pe la zece...
- Sigur! Nu vreţi să-l aştept şi să i-o încălzesc eu?

Nega încet... Florina roşea îngrozitor... Aşa! Hai, că îi înţelesese calculul! Repede - unde era Toni? Că n-avea timp de pierdut! O aşteptau şi treburile din birou - şi SilkEpil-ul, şi crema...

Diamant

Închise interfaţa cu banca şi deschise mail-ul. Oare se mai întâmplase ceva, în ultimele trei ore? Că, de trei ore, avea audienţe. Non-stop! Îi ţiuiau urechile şi-l cam durea capul de la atâta vorbărie şi atâtea probleme "capitale" legate de panseluţe şi viteza internetului! Cum reuşea nea Dumitru, numai el ştia...

Aha! Mail de la Raina lui! Zicea că... Zicea că pleca în Franţa! Repede, print! Când pleca?... Diseară? Uau!

Sări în picioare şi se repezi spre biroul unchiului lui:

- Nea Dumitre!

Năvăli peste el şi realiză că nu era singur... Păi, o să-i spună la ureche! Repede! Şopti, încetişor de tot:

- La şase, decolez spre conac.
- ... Bine. Mă ocup eu.
- Săru' mâna!

Tii - era euforic! Reveni în birou şi-şi luă print-ul. Şi închise calculatorul - că avea treabă! Măiculiţă, ce de treabă avea! Păi era total nepregătit! Iar valiza şi buchetul de flori erau doar amănunte nesemnificative, pe lângă celelalte! Cum să se ducă la soţia lui aşa, nepregătit? Mm - şi n-avea timp să dea o fugă în Bucureşti, la "înfrumuseţare"...

De ce "plantase" el orăşelul ăsta la aşa distanţă considerabilă de capitală? Sigur, ştia de ce puseseră o distanţă mare între Aurari şi Bucureşti; dar în momentele astea îi venea să ţipe şi să urle şi să facă rost de-o insignă de teleportare - că se ducea diseară la soţia lui...

Ba o să se ducă în Bucureşti! Făcea o oră dus, o oră întors; dar pe una o "economisea", pentru că într-o singură oră o să iasă "boboc" de la salon! Când intra el acolo, toate se repezeau la el - şi-l luau pe sus şi-l puneau să stea cuminte pe-un scaun şi munceau toate la el în simultan, ca sculptorii rămaşi în urmă cu lucrarea...

Ana-Maria

Bucătăria era curată, copiii îşi făcuseră siesta iar Tasnim îşi făcuse probabil încălzirea pentru aerobic. Ia să pornească ea uşurel, aşa, spre ultimele hituri ale momentului...

Traversă livingul şi păşi pe scară - şi auzi vocea lui Sami:

- Te duci la Tasnim?
- Da; de ce?
- Pentru că o să ai o surpriză.

Serios?! Mai urcă două trepte şi-l auzi continuând:

- Plăcută, sper eu...
- Acum chiar m-ai făcut curioasă!
- Promiţi că nu te superi?
- ... De ce să mă supăr?
- Pentru surpriza pe care recunosc cu sinceritate că eu ţi-am pregătit-o.

I-auzi! Sami îi pregătise o surpriză! Îşi reluă drumul spre uşa surorii lui:

- Promit.
- Bun. Mă simt mult mai uşurat acum...

Da' ce făcuse? Ce mare surpriză îi pregătise, de era aşa de "emoţionat" pe tema aia? Din spatele uşii se auzea deja muzica; şi uite că se mai auzea ceva... Ceva foarte cunoscut pentru ea - vocile "familiei regale"... Apăsă clanţa şi intră.

Ei se apucaseră deja de aerobic. Tasnim dansa de zor; Florentina se lăsase înfăşurată cu un *hijab* cu brizbrizuri şi zornăia de zor din

ele. Iar Léon... Léon era cel mai mic, cel mai înverşunat şi cel mai "extins" dansator din camera aia. Deşi melodia era pur orientală, prinţul se imagina la petrecere în Aurari - şi dansa tradiţional pe acorduri mentale de Sandu Ciorbă!

Se sprijini de tocul uşii şi puse mâinile-n sân. "Tabloul" era complet. Or să slăbească toţi trei "pe rupte"! Iar surpriza lui Sami era că... Că "o eliminase" din aerobic? Că "o ajutase" să nu mai depună prea mult efort, dată fiind starea de graviditate? Care era surpriza lui Sami?

- Aa! Ai venit!

Da, venise. Tasnim luă unul dintre CD-uri şi se apropie în fugă:

- Ţine!

Ţinea! Sora lui Sami reveni grăbită lângă Florentina, făcu o piruetă şi bufni în râs:

- Şi-acum noi facem aerobic aici, iar tu faci aerobic jos - cu căştile pe urechi!

Zău?! Pe discul ăla nu scria nimic - nici măcar un punctişor, sau vreun X...

- Sfatul medicului!

Ah! Deci aia era surpriza! Se grăbi să nu le lase copiilor timp să întrebe ce sfat şi pentru ce:

- Păi, dacă e sfatul medicului, mă duc să-l pun în laptop!

Ieşi, închise grăbită uşa... Oare ce era pe discul ăsta? Spera din tot sufletul să nu fie vreun fel de declaraţie de dragoste...

Traversă livingul şi intră în camera ei. Şi se abţinu eroic să nu bufnească în râs! Simţise privirea lui aţintită asupra ei! Sami aştepta reacţia ei la aşa surpriză. Iar ea pornea laptopul...

Bun! Puse CD-ul şi aşteptă. Şi uite că era un CD audio! Măi, să fie! Păi "sfatul medicului" era să se zbânţuie? Ia să-şi aducă ea căştile...

Uau! Chris Spheeris! Uitase complet de Chris Spheeris! De vreo doi ani nu-i mai ascultase albumele! Adică de când Léon începuse s-o solicite mai tot timpul pe mami. Asta era... *Culture*. Superbă! Şi nu putea "s-o zbânţuie" decât stânga-dreapta în fund pe scaun! Mare şmecher, doctorul ăsta! Şmecher şi hoţoman şi foarte diplomat - c-o auzise de dimineaţă plângând, îi văzuse ochii roşii la micul dejun şi nu se repezise să-i dea şuturi în fund...

Îşi luă laptopul şi intră în living. Şi, fără să se gândească la absolut nimic altceva, se aplecă şi-l sărută pe obraz:

- Mulţumesc!

- Cu plăcere. E OK?

Aprobă şi se aşeză. Şi începu dansul ăla complicat din gât şi laba piciorului drept... şi degete uneori, că era superbă... Sami râdea şi-o privea lung...

Mm, ce frumoasă era partea asta! Scoase repede căştile şi le apăsă peste Fluturaş:

- Ia ascultă! Ascultă partea asta!

Era un fluier, probabil. Adică sigur era un instrument de suflat. Dar era atât de frumos, că "făcuse piele de găină" - şi-i dădea şi Fluturaşului să audă, făcându-l pe Sami să râdă... Se simţi datoare să-şi explice gestul:

- La Cannes aveam 3 pereţi mari plini cu muzică şi filme. Preferaţii mei, în momentele când stăteam la mansardă şi priveam goana norilor pe cer, erau Chris Spheeris şi Mike Oldfield.

- Şi te ajutau să plângi, sau să râzi?

- Mă ajutau mult să calculez.

- Şi calculai plângând, sau râzând?

Abia acum, după ce-o surprinsese plăcut cu CD-ul şi se asigurase că nu-i provoca suferinţă, Sami îi va da, cu calm şi precizie şi tehnică impecabilă, şuturi verbale în fund. Oftă greu şi-i răspunse la întrebarea nerostită:

- A câştigat războiul. Prin urmare, a revenit la treburile anterioare izbucnirii războiului. Şi anume, la avansare. Războiul ăsta l-a proiectat brusc în mass-media; protectorii lui i-au scos, azi-noapte, imaginea din tot ceea ce înseamnă ştire scrisă sau video.

Sami nu pricepuse nimic... Zâmbi strâmb:

- Orice căutare pe Google găseşte doar rezultate fără imagini.

- ... A dispărut totul?

- Absolut totul. Inclusiv materialele legate de atentatul din aprilie. Inclusiv materialele de la televiziunile de ştiri - alea mari! Nu mai e nici un fel de fotografie sau filmare cu el pe internet. Nici chiar pe pagina aia cu revelionul la castel...

- Dar pe-aia ai salvat-o; nu?

- Da.

- Şi-atunci de ce-ai plâns de dimineaţă? Uitasei că ai salvat-o, sau mai erau unele lucruri pe care n-ai apucat să le salvezi?

Şuturi verbale punctuale... Ia să le pună ea punct! Zâmbi larg, "cu toţi dinţii":

- Pentru că sunt gravidă iar hormonii mei sunt ciufuliţi rău...

Îl făcuse să bufnească într-un hohot straşnic de râs...

Sami se ridică şi porni spre bucătărie. Ea îşi repuse căştile pe urechi - că nu mai voia să discute cu el. Parcă era prea frumoasă, prea calmă şi prea armonioasă atmosfera dintre ei doi! Se înţelegeau prea bine! Atmosfera aia minunată, coroborată cu serile lor de "cenaclu poetic" şi mai noile "controale medicale" putea fi periculoasă pentru Sami - bărbat inteligent care-şi spunea că el n-o voia pe contesa aia cu care se tot afişa prin oraş, la braţ, şi la ale cărei probleme se gândea mai mult şi mai des decât la propriile probleme...

Diamant

Aah, ce tâmpenie! Se făcuse patru jumate iar el nu se putea hotărî asupra cravatei! Ce cravată să-şi pună? Că nu putea să plece fără! Era toamnă şi era frig şi la Bucureşti, şi la Bourges! Peste costum o să-şi pună paltonul - şi nu mergea aşa, golaş la gât! Deci - ce cravată să-şi ia? Avea opt - care mai de care mai potrivită! Numai că aia albastră era prea albastră pentru costumul de pe el; iar la aia neagră nu mergea cămaşa albă - că nu era scripcar! Aah!

Luă cravata albastră şi... şi-o aruncă pe pat - că nu era bună de nimic! Mm...

Îşi trecu furios degetele prin păr... şi simţi că explodează! Se ciufulise! La naiba! Şi-i spusese muierii ăleia să nu-i ungă părul cu nimic! Poftim - acum avea două antene-n creştet! Trebuia să se spele pe cap! Şi era patru jumate! Ba nu - cinci fără douăşcinci! La cinci fără un sfert "rupea uşa", că altfel pierdea avionul...

O să urle - şi-o să se descarce. Ca să poată să rezolve cumva problema vestimentară, ca să poată să culce antenele alea, ca să poată să-şi ia troller-ul, ca să poată să iasă odată din casă, ca să nu întârzie la aeroport... că dacă pierdea avionul era nasol de tot - îl coafa Ştefan fără pieptene şi foen...

- De ce nu-ţi iei o maletă?

Ce? Ha? Se răsuci scurt...

Safira îl privea lung, din uşă. După moaca ei, deducea că stătea acolo de ceva vreme - şi-i observase chinul de-a asorta măcar cravata! Safira făcu un singur pas spre el:

- Ziceam că, dacă-ţi iei o maletă neagră, poţi să-ţi pui sacoul crem.

- Şi paltonul negru nu-l mai iau?

- Cum vrei tu; da' mergi cu maşina până acolo, iar la aterizare presupun că o să te aştepte Ştefan...

"Habar n-ai pe ce lume trăieşti! Ştefan, să mă aştepte pe mine la aeroport? Ha!"

Se pregătea s-o repeadă - ca s-o vadă uşchită de-acolo odată! Numai că mintea lui nu-şi găsea cuvintele, preocupată fiind de imaginea lui cu maletă... şi sacoul crem... şi paltonul... Şi pantalonii ceilalţi - ăia fără dungă! Repede!

Azvârlea hainele de pe el, grăbit ca la balamuc... Maleta! Aia cu mânecă lungă! Unde era? În mâna ei! I-o adusese ea din şifonier! În loc de "mulţumesc", îi aruncă un mârâit printre dinţi:

- Dă-mi nădragii negri!

"Da' mai repede! Nu te mai moşcăi aşa!"

Se repezi în baie, înhăţă peria şi "trase brazdă" prin păr... Da! Era

perfect acum! Doar să n-o mai strice! Hai - îi găsise nădragii ăia?... Da; îl aştepta lângă pat, cu ei pe braţ. Bun! Că se grăbea rău de tot! Cât era ceasul? Aruncă o privire spre propria încheietură şi reveni spre oglindă. Nu ştia cât era ceasul; văzuse ceasul dar "nu procesase" informaţia. Intrase în criză de timp. Cureaua... Sacoul tot ea i-l adusese... Şi paltonul! Repede - paltonul! Şi repede la oglindă! Ia - cum arăta? Că dacă arăta ca dracu, o bătea de-i suna apa-n cap!

Arăta bine! Arăta aşa cum trebuia să arate! Aşa că se răsuci, o prinse de mijloc şi-o pupă apăsat pe creştet:

- Super! Bravo! Am fugit! Pa!

Înşfăcă troller-ul şi năvăli afară pe uşă. Sărea scările alea câte trei odată... Azur zâmbi:

- Gata - pleci?
- Da. Să ai grijă de casă, cât lipsesc eu!
- Sigur, tată!

Bun! Un pupic apăsat pe frunte... Şi-acum zânişoara lui...

- Să fii cuminte!
- Da, tati!
- Să n-o superi pe mami!
- Nu, tati!
- Şi să asculţi de Azur!
- Da, tati!

Bun! Repede, la uşă! La maşină! La aeroport! Că dacă pierdea avionul...

Cornel apucase ambele trollere; evident, unul era burduşit bine iar celălalt părea gol! Iar consilierul lui nu spunea absolut nimic - se făcea că habar n-are şi mergea cuminte în urma lui...

Urcă pe bancheta din spate iar tânărul de la volan oftă scurt:

- Scot girofaru'?
- Evident!

"Că eu scot mobilu' şi opresc avionu' pe pistă!"

Avea 7 băieţi pe Otopeni. Azi va apela la... cel de la încărcarea bagajelor. S-o tărăgăneze vreun sfert de oră, aşa. Apăsa repede butoanele şi-i promitea "un cadou frumos, din Franţa"... Cornel urca în maşină, şoferul demara cu scârţâit de roţi...

Gata - avionul "era la sol". Lor n-o să le spună asta, ca să nu se puturoşească. Nu de alta - dar trebuiau să sfideze orice reguli de circulaţie ca să ajungă la Otopeni la timp! Sau...

Ia să se uite el pe actele orăşelului! Oare nu-şi puteau cumpăra un elicopter? Unul de-ăla "bengos", ca să zică că îl foloseau pentru transportul urgent al bătrânilor la spital... O să se mai gândească la asta. Când se întorcea. Ia - ce scria pe bilet? Când se întorcea în România?... Nu scria. Putea să se-ntoarcă mâine - sau peste-o săptămână. Adică el putea să spere să stea cu Raina o săptămână...

O repezise pe Safira azi. O tot repezea aşa, în ultimul timp. Se purta urât cu ea, deşi ea nu-i făcea nimic. Dar nu putea fi altfel. Femeia aia îl scotea din minţi doar prin prezenţa ei! Femeia aia, deşi încerca din greu să nu-l deranjeze, să nu-l supere, să nu-l încurce cu nimic, devenise pentru el o pacoste! Şi zău că Ştefan avea dreptate! Zău că Safira chiar nu-l încurca cu nimic! Safira îi creştea copiii - şi-i făcea mâncare şi-l ţinea impecabil. Şi nici nu mai insista să se culce cu el! Dar el...

El n-o mai putea suporta. Nu era vina Rainei. N-avea nimic de-a face cu soţia lui. Pur şi simplu, existenţa nevestei îl irita rău! Iar dacă ea n-ar mai fi existat, casa ar fi fost goală - şi oalele ar fi fost goale, şi hainele ar fi fost nespălate şi necălcate, şi copiii ar fi avut temele nefăcute... Şi-ar fi fost extrem de trişti, pentru că Safira era o mamă bună iar ei o iubeau mult...

Când o să se întoarcă din Franţa, o să-i cumpere şi ei ceva. Le va lua copiilor cadouri; şi îi va lua şi ei ceva. Că-i creştea copiii. Şi nu-l dădea pierzaniei. De atâta timp trăiau ca doi vecini în casa aia, dar ea nu încercase să-l readucă lângă el şantajându-l cu denunţul la poliţie...

De ce nea Dumitru "lucra" de zor la divorţul lui tradiţional? Tocmai el - bulibaşa care ştia atât de bine ce însemna dispariţia Safirei! Tocmai el se preocupa de informarea orăşelului, de ieşirea subtilă a Safirei din comunitatea lor... Şi încă ceva! Cum plănuia nea Dumitru să-l scape de Safira? Plănuia s-o trimită la părinţi? Plănuia "s-o planteze" într-un apartament din Bucureşti? Plănuia să-i provoace un accident fatal? Nu-şi permitea să-l întrebe...

Băiatul lui era bun şofer; gonea ca dementul spre Otopeni. "O călca" bine; girofarul şi sirena le eliberau drumul...

Abia aştepta să ajungă la conac! Oare de ce-l chemase? Oare... Oare o să-l mai lase să stea cu ea? Oare o să le lase şi lor o oră-două libere? Îşi dorea tare mult s-o invite la o plimbare prin curtea conacului! Curtea aia, deşi părea mai mult "pădure virgină", era o adevărată plăcere! Oare cum era vremea în Franţa? Scoase telefonul şi accesă internetul - că n-avea stare să stea locului, cu ochii benoclaţi la trafic.

Ştefan

Rebeca îşi făcuse de treabă în living. N-o gonise de-acolo; la urma urmei, era soţul ei - nu? Îşi aştepta soţul! Aleodor şi Adina se retrăseseră imediat după cină; dar Rebeca îşi adusese tableta şi probabil că se jucase până acum...

Gata - Diamant intrase în curtea conacului. Băieţii de la pază se agitau de zor, semn că Philippe se apropia... Aha! Îi vedea farurile! Oftă scurt:

- Du-te sus. O să te sun; să nu-mi închizi.
- Da, şefu'.

Deschise uşa şi ieşi. Şi scoase telefonul - s-o sune acum, ca să nu se prindă Diamant ce şi cum... Gata.

Luis alerga spre colţul conacului - că tot nu reuşise să-i scoată din fixaţiile lor nici pe el, nici pe nevastă-sa... Motoarele se opreau... Le auzea vocile... Luis revenea, înarmat cu un troller extrem de greu şi unul care părea gol-goluţ... Şi iată-l şi pe Diamantu' lui! Măicuţă, ce ferchezuit era! Dacă i s-ar fi năzărit să le facă acum nunta, vărul lui ar fi fost pregătit! Putea jura că în troller-ul ăla uşor ca o pană era buchetul de flori...

- Bine te-am găsit!
- Bine-ai venit!

Îl îmbrăţişă bine, cu putere, şi-l trase spre uşă:

- Hai înăuntru. Ai mâncat în avion?
- Nu.
- Nu?
- Nu; n-am putut.
- De ce, mă?
- Aşa; pur şi simplu!

Hm; răspunsese precaut, ca să nu încaseze vreo scatoalcă... Zâmbi slab:

- Nu-i nimic; ţi-a păstrat ea cina. Vărule, uite de ce te-am chemat...

Diamant era numai ochi şi urechi... Îndoi mâna cu telefonul, ca să se audă bine ceea ce va spune acum:

- Nea Nicu m-a vizitat, zilele astea. Poate că n-ai observat - dar ne-au dispărut imaginile de pe net. Au dispărut şi alea de pe televiziuni. Suntem ca şi avansaţi; dar Leonard întâmpină greutăţi cu actele afacerilor pe care le preia, aşa că o să mai dureze ceva-ceva. În plus, Jun e încă în Franţa. Până nu pleacă ăla în China, lucrurile stagnează.

Diamant dădea aprobator din cap. Era sigur că pricepuse tot... Oftă scurt:

- Mi s-a interzis să-mi arăt iar mutra pe youtube. Iar nea Nicu s-a jurat că-mi găseşte el familia - şi mi-o aduce el înapoi. Eu nu mai am voie s-o caut. Eu trebuie să mă ocup acum de o chestie foarte importantă...

Diamant îl privea lung şi nu mai aproba. Nu putea vărul lui să creadă că nu-şi mai căuta familia; că îl lăsa pe Nicu Cărare s-o caute şi se concentra la altceva! Diamant îl cunoştea foarte bine - şi-i citea gândurile. Ştia, deci, că vărul lui n-o să-i spună lui Grasu "opreşte-te"... Bun!

- Nea Nicu mi-a organizat un tur al Franţei. Trebuie să vizitez nişte oameni importanţi - latifundiari şi proprietari de căi de comunicaţii. Trebuie să mă prezint, să-mi prezint oferta... Turul ăsta include

şi nişte vizite la câteva persoane foarte influente, foarte discrete... Îţi mai aminteşti discuţia noastră de-acu' trei ani? Aia în care îţi povesteam ce lucruri minunate fac membrii Ordinului Cavalerilor de Malta?

- Da.

- Şi ţi-o aminteşti pe toată, sau doar fragmente?

- Îmi amintesc inclusiv socoteala aia de pe coala A4.

- Bun. Asta-i bine. Mâine, mă duc să-mi negociez intrarea în ordinul ăsta.

Vărul lui îşi trecu degetele prin păr... şi nu le mai scoase. Adică îşi pusese mâinile-n cap când realizase ce şi cum! Chicoti încetişor, ca pentru el:

- Ce vrei, vărule; afacerea creşte! Nu-i normal să creştem şi noi cu ea?

- ... Vărule, eşti sigur?

- Da. Sunt foarte sigur. Şi-l iau şi pe Aleodor cu mine - că treaba asta nu funcţionează fără ajutorul Externelor. Prin urmare, eu şi Părintele o să lipsim 72 de ore. Tu, vere, rămâi aici şi aperi conacul. Şi pe oamenii din conac. Să ai mare grijă de ele...

Diamant aproba...

- Şi să exersaţi valsul. Să cauţi pe youtube lecţia doi şi să aprofundaţi "la greu". Acolo unde merg eu, mergeţi şi voi. Iar dacă eu intru acolo, în ordinul ăla, intraţi şi voi cu mine.

Gata - îl "exterminase"! Era stacojiu tot! Îl luă pe după gât şi porni spre scări:

- Exersaţi valsul şi bunele maniere. Exersaţi franceza literară cu Adina. Şi bucuraţi-vă de voi doi. E linişte în orăşel?

- Da.

Băgă telefonul în buzunar şi apăsă butonul roşu:

- Tata ce mai zice?

- Păi, el zice multe! Depinde la ce te referi!

- La tine şi la Safira.

- În privinţa asta, mie nu-mi zice nimic. Nici oamenii nu-mi zic nimic... Eu simt că-mi pierd răbdarea şi calmul când o văd - şi ştiu că ai dreptate, că ea nu mă-ncurcă cu nimic, că dispariţia ei ar revoluţiona rău totul...

Diamant spusese toate astea cu capul plecat. Oftă greu:

- Ea o să dispară. Imediat, Azur se va muta la tata iar Agata la maică-ta. Iar casa ta o să se prăfuiască rău, iar frigiderul tău se va umple cu mezeluri acrite... Adio cămăşi călcate impecabil; adio ciorbe de-alea delicioase. Pe de altă parte, o să poţi să te-ntinzi în tot patul şi să scoţi posturile cu telenovele din grila de programe! Avantaje şi dezavantaje!

Se opriseră în dreptul uşii ei; dar el nu-i dădea drumul, aşa că vărul lui şopti încet:

- Iar asta nu m-ajută la nimic, pentru că Raina mea n-o să vrea să-mi treacă pragul neînsoţită...

- Exact. Şi totuşi, ceva îmi spune că aşa se va întâmpla în curând. Şi sunt sigur că, acum, că ştii ce şi cum, o să înfiinţezi tu repejor un sereleu cu trei salariaţi care să ofere servicii de curăţătorie în Aurari. De-ăla de curăţenie ai deja... Hotelul are restaurant, dacă tuşica se supără rău pe tine...

Tăcere... Îl bătu uşor pe umăr:

- Hai - du-te acasă. Să nu te culci nemâncat.

- Bine, vărule.

- Noapte bună, Diamante.

- Noapte bună, Ştefane.

Porni spre dormitor. Senzorii ţăcăneau şi aprindeau luminile... Intră şi închise uşa. Şi-o încuie. O să înghită un somnifer şi-o să se culce. Mâine pleca la drum lung...

Roşcata

Stătea pe marginea patului. Îl aştepta. Ceea ce auzise la telefon o făcuse să i se taie picioarele - şi se aşezase. După care nu mai fusese în stare să se ridice. Păi ea "buchisea" clasele I-IV fără profesor iar Ştefan pomenise ceva despre intrarea în Ordinul Cavalerilor de Malta! Habar n-avea ce era aia - dar dacă nu era "Fundaţia pentru un oraş mai curat", era de rău, cum se zice! Îi pusese să aprofundeze valsul, semn că-i păşteau multe serate de-alea cu rochie lungă şi papion şi şampanie şi caviar şi cvartet de coarde...

Ştia că erau în faţa uşii ei - auzise senzorii de pe hol. Şuşoteau ceva, probabil...

Uşa se deschise, se închise...

Soţul ei venise acasă.

Îl privea lung - şi nu putea spune nimic. Era depăşită şi de evenimente, şi de veşti... Diamant o privea lung - şi nu se clintea de-acolo...

Gata! Luase el iniţiativa - şi păşise! Dar nu venea la ea... Îl văzu apropiindu-se de troller-e, deschizându-l pe unul dintre ele, scoţând florile...

Era roşie toată şi-i cam tremurau mâinile...

Soţul ei se aşeză în genunchi în faţa ei şi-i puse buchetul în braţe:

- Bună seara, iubito...

Aah, ce rău era!

Florile sfârşiră pe pat - iar ea sfârşi scursă pe covor, lângă el! Da' ce-avea - era nebun? Ce-o lua cu versuri de-alea? Îl loc s-o strângă-n braţe şi s-o pupe, el se ţinea de şotii!

Îl luă în braţe şi-l strânse bine, "sovietic":

- Te iubesc! Şi mi-a fost foarte dor de tine!

Amândoi erau nebuni! Aveau toată camera aia la dispoziţie - iar ei se îmbrăţişau în genunchi pe covor! Erau duşi cu pluta rău de tot...

19 octombrie 2011 - miercuri

Diamant

Ceasul arăta 7:25. Adică arăta ora aia ideală pentru duş, ferchezuire şi coborâre la micul dejun fără să-şi frângă picioarele alergând pe scări. Numai că nu se putea ridica. Raina moţăia în braţele lui. Prefera, deci, să stea în pat, cu ea în braţe - chit că mai încasa o bătaie de-aia strașnică, cu cureaua! Momentele astea erau atât de rare... iar el tânjea atât de mult după ele...

Se simţea iubit. Era iubit cu adevărat. Era extrem de norocos - iubea o femeie care-l iubea. Şi pluteau împreună sus, deasupra norilor. Tocmai de-asta, n-o să-l întrebe nimic pe nea Dumitru - şi nici n-o să se împotrivească planurilor lui. Tocmai de-asta, Azur se va muta la unchiul lui, Agata se va muta la mama lui iar el se va îndopa cu mezeluri şi-şi va călca singur cămăşile pe care şi le va spăla singur. Că era bulibaşă - adică trebuia să dea exemplu dacă nu de mariaj fericit, atunci măcar de vrednicie!

În fine! O să vadă el ce-o să fie! Momentan, era liniştit şi fericit - era acasă. Ştefan îi spusese aseară "Hai, du-te acasă". Iar vărul lui nu-l mintea niciodată. Şi nici nu-l amăgea gratuit...

Raina ridică încet capul... Ce-i? Zâna lui pusese bărbia pe palmă - şi-l privea lung, zâmbitoare şi ciufulită şi cu ochii mici de tot...

- Neaţa...
- Neaţa...
- ... Spune!
- Ce să spun?
- Spune ce voiai să spui!
- Da' cine a spus că voiam să spun ceva?!

Era fantastică! Râdea şi clătina capul - că era fantastică şi nu se putea lupta cu ea...

- ... Voiam să-ţi spun că te iubesc. Dar cum ştii deja asta, m-am mulţumit să te privesc...

Ba era o hoţomană mică! Bufni în râs:

- Ba voiai să mă vezi cum roşesc!
- Ăsta era doar 20% din planul iniţial...

Şi nu se putea lupta cu ea - aşa că... Aşa că Raina oftă greu:

- Mă tem că va trebui să ne trezim.
- Şi eu mă tem că va trebui să ne trezim...
- Nu de alta - dar duşul şi îmbrăcatul îmi iau, în general, jumătate de oră. Şi nu vreau să întârziem la micul dejun.
- Mai ales că pleacă - şi trebuie să ne spună ce-avem de făcut... Auzi? Eu ştiu cum să economisim nişte timp!
- Cum?
- Hai să-ţi arăt!

Şi se ridica repede-repede şi-o trăgea după el în baie... Ia - era apă caldă? Bineînţeles! Erau în conacul contelui Ionesco, nu într-un bloc comunist! O împinse în cabina de duş... şi-o urmă repede-repede.

- Hei! Glumeşti!
- Ba nu glumesc deloc! Facem duş împreună - şi economisim cel puţin cinci minute!
- Ba eu cred că întârziem la micul dejun!
- Ba nu întârziem deloc! Ia să vezi! Strânge-ţi părul!

Şi gata - dădu drumul la apă, luă duşul şi-o udă bine-bine... Raina râdea, mirată de "metodele" lui de-a economisi timp, şi nu părea dispusă să dea drumul şuviţelor roşcovane ca să-l oprească... Buretele, gelul de duş... Start!

- Fericireaa meaa... E dragostea taa... Îmi apari în viis... Să nu mă las trist...

Raina râdea în hohote; el lălăia afon melodia lui Guţă şi-o săpunea bine-bine... Hei! Îi luase buretele! Păi şi părul? Se uda pe păr? Ce-i venise?

- Ce faci? Păi nu eşti gata!
- Da' n-am decât un burete - şi durează prea mult dacă nu-l împărţim. Ia - stai cuminte!

Bine, stătea cuminte... Hei! Ia uite-o!

- Primul tău săruut... Nu mai pot să-l uuit... Un săruut ce m-a vrăăjiit... Ţi-am dat dragosteaa şi inima meaa, Ce uşoor m-ai cuuceeriit...

Gata, era rândul lui! Îi confiscă buretele - şi-l aruncă undeva în spate, pentru că Raina nu mai avea nevoie de el... iar acum zâna lui nu prea mai cânta, ci spunea versurile alea din ce în ce mai încet...

- Doar ochii tăi... Privirea ta... Mi-au fermecat inima... De toate să uit... Când te sărut... Eşti visul meu...

Adio mic dejun...

Ştefan

Gata - puteau să plece. Adina era tuflită rău, Aleodor zâmbea romantico-trist, Diamant şi Rebeca nici nu mai ştiau unde sunt şi de ce... Noroc că-i dăduse instrucţiuni clare lui Toni şi-şi luase laptopul - că dacă lăsa conacul pe mâna lui Diamant şi afacerile pe mâna Rebecăi, praful se alegea de toate!

Stinse ţigara şi se ridică:

- Gata, Părinte?
- Gata. Îmi aduc bagajul şi sunt gata!

OK. Îşi privi lung consiliera:

- Să ai grijă la afaceri.
- Da, şefu'.
- Dacă ai şi cel mai mic dubiu, mă anunţi.
- Da, şefu'.
- Fă tabelele, calculele şi viramentele. Dacă apar afaceri noi, mi le trimiţi pe mail.
- Da, şefu'.

Era rândul lui Diamant:

- Nu aşteptăm pe nimeni. Fii cu ochii-n patru, da?
- Da, şefu'.
- În caz că se-ntâmplă ceva, Toni are instrucţiuni clare. Dar mă anunţi şi pe mine.
- Da, şefu'.

Îi venea să râdă... Şi lor le cam venea să râdă... Se ridică:

- Să aveţi grijă - că ăla n-a plecat încă spre China-mamă.
- Bineînţeles.

Biinee! Ridică un deget... şi zâmbi:

- Şi să fiţi cuminţi!

Adina bufni în râs - şi se piti repede după şerveţel. Amândoi "muşterii" erau roşii ca bulionul...

- Gata!

Da, Aleodor era gata. Porni spre uşă:

- Hai - spor la treabă!
- Să fie! Drum bun şi spor!

Păi, Doamne-ajută! Că avea mare nevoie de şmecheria aia cu Ordinul...

Toni îl aştepta lângă Philippe. Şeful pazei era calm; zâmbea şi emana o detaşare şi-o linişte interioară "de zile mari"! Deschise portiera şi şopti, electrocutându-l scurt:

- Să ai grijă de ei...
- Bineînţeles!
- ... Vorbim.
- Vorbim.

Computerul... Şoferul lui... Maşina "se reaşeza"... Şi gata - porneau la drum. Accelera spre poartă... Aleodor zâmbea slab:

- Uneori, am senzaţia că sunt aşa un cioban nesimţit...
- De ce?
- Păi tu n-ai văzut cum am plecat?
- Ba da.
- Şi nu e evident că sunt un cioban nesimţit?

- Nu. Eşti stresat şi chinuit de gândul că nu prea ai performat în unele privinţe şi te gândeşti că "o să te debarc" înainte de sfârşitul anului.

Spionul lui tăcea...

- Iar ea te simte şi te lasă-n pace - şi se roagă să vină odată Ana, ca să plec cu ea într-o vacanţă prelungită şi să-ţi revii şi tu...

Spionul ofta...

- Apucă-te de mobil. Comandă-i un coş cu un milion de trandafiri roşii şi-un bileţel romantic în care-i explici că o iubeşti, da' eşti stresat ca dracu'...

Îl readusese la viaţă; Aleodor desena de zor pe touch screen. El tocmai ieşea din Bourges - şi accelera spre autostradă.

Era linişte în maşină. Nu ascultau muzică - nu încă! Îl aştepta să termine comanda florilor. Voia să-i vadă reacţia - aşa că voia să-i capteze toată atenţia.

- ... Gata - livrare într-o oră. L-am anunţat deja pe Toni...

- Bun.

- Şi-acum îmi spui şi mie unde mergem?

Păi, să-i explice "cu încetinitorul", nu?

- Mergem prin Franţa, să discutăm cu cine trebuie şi să punem bazele unei afaceri consolidate bine. Iar pe lângă discuţiile cu marii latifundiari, proprietari de terenuri şi de zone de influenţă, ne vom întâlni şi cu câteva persoane foarte importante. Dacă reuşesc să-i conving că eu sunt tot ceea ce-şi doresc ei, o să fim primiţi în Suveranul Ordin Militar şi Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, de Rhodos şi de Malta.

- Cum-cum?

- Bagă Google.

Încerca să se concentreze la drum, în timp ce Aleodor butona telefonul... şi exclama, râzând nervos:

- ... Tu glumeşti!

- Absolut deloc. Iar ca să fie lucrurile limpezi de la început, tu o să te ocupi de partea asta.

Tăcere...

- Ca să nu te mai văd perpelindu-te de grijă că te concediez. Tu o să te ocupi de *Tuitio Fidei et obsequium pauperum.*

Tăcere...

- În Franţa, trebuie să bat palma cu Ordre de Malte, filiala franceză. În România, cu românii mei, n-am emoţii - acolo sunt ca şi admis. Acolo, eu am altă problemă... În România activează două "aripi": "Ordinul Suveran Militar de Malta" şi "Ordinul Suveran Sfântul Ioan de Ierusalim, Cavaleri de Malta". Al doilea e orientat mai mult spre Rusia. Iar eu am un interes mare acolo, apropo de Rusia - dar vreau să bat palma cu aripa legată de vest...

- Nu cred, oricum, că o să poţi să intri în amândouă!

- Eu, nu. Dar dacă suntem doi... Cum stai cu limba rusă?

Nu primi răspuns, aşa că-l privi preţ de-o clipă... şi zâmbi:

- Las' că vedem noi cum facem! În orice caz, intenţia mea e cam aşa... Înfiinţez vreo şapte-opt fundaţii, fiecare cu rostul ei, şi fac un joint-venture între ele. Prin "conglomeratul" ăsta o să ajut sărmanii... inclusiv sărmanii mei salariaţi de pe străzi, care sunt vânaţi de poliţie şi stau la mâna lui Moreau... O să păstrez credinţa, că mi-o cer Internele române cu limba scoasă de trei coţi şi ochii scurşi spre biserica aia mişto de tot care se construieşte în Aurari... O să administrez donaţii, prin care o să întreţin fundaţiile astea... Şi o să fac tot ceea ce mi se cere. O să transport "sărmani" de colo până dincolo în siguranţă. O să ascund "sărmani". O să vehiculez documente multe-multe - şi-o să obţin documente multe-multe cu iuţeala vântului... Şi-o să fac, printre toate astea, şi ceea ce trebuie să fac: păstrarea credinţei şi ajutorarea nevoiaşilor pe bune! Aşa că ia cu vitamine şi documentează-te zdravăn; că, în curând, o să te pui serios cu burta pe treabă!

Aleodor nu răspundea... Da' ce-avea?... Era şocat. Era oripilat de gândul că în aprilie fusese un simplu angajat SIE - modelul ăla prostuţ care cerea arme şi primea nişte praştii -, iar 1 ianuarie viitor îl va găsi "consilier pe probleme de ONG-uri şi fundaţii creştine şi de caritate"...

... O să se obişnuiască el! Or să mai discute în hotel, când ajungeau. Acceleră - că trebuiau să ajungă cât mai repede!

Diamant

Gata - plecaseră. Ştefan nu-i spusese cât lipsea; iar el era mult prea îndrăgostit şi aerian ca să-şi amintească să-l întrebe asta... Dar nu mai conta. Plecaseră. Or să afle ei ce şi cum... pe parcurs! Acum...

Acum, el trebuia să fie om serios şi s-o lase pe Raina lui să muncească! Nu de alta, dar Ştefan fusese limpede - cât lipsea el, Raina îşi vedea de afaceri! Era şi ăsta un fel de antrenament pentru momentul de după întoarcerea Anei... Aşa că făcu o piruetă şi-o prinse de mijloc:

- Te însoţesc în birou?

- Dacă vrei tu...

Păi cum să nu vrea?! Ar fi preluat cu multă plăcere postul de pernuţă pentru scaun - şi-ar fi ţinut-o în braţele lui toată ziulica...

Biroul ăsta mirosea rău a tutun! Vărul lui fuma mult; auzise că Ştefan depăşise deja 40 de ţigări pe zi. Iar pe lângă el mai erau şi alţi fumători... Şi-o biată nefumătoare care inspira zilnic duhoarea aia şi nu zicea nimic... Îşi aşeză soţia pe scaun şi-o sărută pe creştet; după care se grăbi să se aşeze la calculatorul lui Ştefan:

- Oare l-o fi parolat?

- Nu; dar să ai grijă pe unde "surfezi".

- Atunci mai bine nu "surfez".

Raina trase sertarul şi-i întinse... Ce bine! Se grăbi să ia tableta şi căştile:

- Mulţumesc! Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine...

Ea îi făcea un semn concludent... Continuă:

- Că am primit ordin să aprofundez valsul - şi e grav dacă nu devin maestru în următoarele 24 de ore...

Acum ea se pitise după monitor - şi sigur deschisese mail-ul. Ia să vadă el ce lecţii de vals găsea pe youtube...

Ştefan

Cina era apetisantă. Interesantă, de fapt. Aleodor nu prea "gusta" bucătăria franceză complicată. Fie avea ceva greu pe suflet, fie mâncase sandwich-uri pe-ascuns, fie se integrase prea adânc în "atmosferă" şi nu mânca nimic ce nu desigila personal...

El mânca. Tot cam fără chef, dar măcar îndesa nişte bol alimentar peste sucul gastric! Teoretic cel puţin, nu făcea gastrită! Spionul avea o mutră destul de lungă... OK! Să spargă tăcerea!

- ... Se spun multe lucruri despre mine. Că sunt al dracului; că sunt rău. Că sunt vertical ca verticala şi drept ca dreapta. Că ucid oameni doar cu privirea. Că ştiu să călăresc - şi-am fost văzut la Rovine-n câmpii, cu cuţitul şi tovarăşii...

Aleodor râdea... Continuă:

- Dar n-am auzit nici o legendă despre cum citesc eu gândurile oamenilor. Pe cuvânt! Tu ai auzit ceva de genul ăsta?

- Nu. Dar nici nu stau să ascult bârfa lumii. Am o chestie care mă apasă serios - şi mă gândesc la ea.

OK! Îl electrocută cu privirea, iar Aleodor se aplecă spre el:

- Chiar intenţionezi să-mi dai mie sarcina aia cu Ordinul?

- Da. De ce - n-o vrei?

- Glumeşti?!

- Nu glumesc în afaceri. O vrei? Simţi că te depăşeşte? Simţi că te plafonează?

- Simt că există posibilitatea să ratez.

- Aleodoare...

Se aplecă spre el şi zâmbi slab:

- Şi când te duci la veceu, există posibilitatea să ratezi! Da' nu ratezi, pentru că îţi impui să nu ratezi. Aşa e şi-n afaceri - dacă te chiteşti să faci o treabă, te-nfigi în ea şi n-o laşi până n-o scoţi la liman.

- Eu ştiu?! Unii sunt făcuţi pentru aşa ceva; alţii nu.

- Înainte să spui chestia asta, te-ai gândit - sper - la faptul că am deja şef peste paza conacului! Şi n-am nevoie să fiţi doi la păzit un gard şi-o casă!

- Mi-e frică să nu te dezamăgesc.

- Atunci nu mă dezamăgi; nu?

Tăcere... Ridică privirea spre el:

- Aleodoare, tu nu cumva încerci să demisionezi?!

- Nuu, Doamne fereşte!

- Că, dacă încerci să demisionezi, demisionezi - nu-i nici o problemă!

Aşa; şi-acum mai mânca puţin. Era foarte curios ce părere avea spionul despre "demisia" aia simplă, uşoară, fără repercusiuni...

- Nu, şefu'. Nu vreau să demisionez. Da' nici nu vreau să fiu eu ăla care te-mpiedică. Până acu', am făcut multe chestii; şi m-am descurcat bine la acte. Da' pe teren nu ştiu cum m-am descurcat. Ţi-am scăpat-o de două ori, m-am împiedicat de multe ori...

- 80% din treaba fundaţiilor este făcută de voluntari şi de angajaţi. Tu doar stai la birou şi gestionezi nişte cifre - şi ieşi de-acolo doar pentru cazurile alea speciale despre care discutam de dimineaţă. Restul, oamenii de la bază, sunt în grija subalternilor tăi. În condiţiile astea, tu te vei ocupa de cazurile speciale maximum două ore pe zi! În rest, o să te ocupi de organizare. Ca să-ţi dau unele indicii apropo de ce-o să ai tu de făcut, îţi spun că or să ne trebuiască nişte construcţii unde să adăpostim sărmanii fără adăpost. Or să ne trebuiască nişte spaţii unde să facem cantine sociale. Or să ne trebuiască mulţi sponsori...

Aleodor ofta greu... Se încruntă scurt:

- Faci şi tu ca chinezu' care nu voia să fie şef?

- Nu, Ştefane! Nu ştiu ce dracu e cu mine! Că de dimineaţă eram plin de energie şi-acu' nu mai sunt sigur nici pe albinuţa mea!

- Poftim?

- Fie sunt obosit, fie sunt stresat. Nu ştiu!

- Albinuţa ta?

Aleodor aprobă - şi roşi instantaneu...

- Albinuţa ţi-a mulţumit pentru flori?

- Bineînţeles!

- Păi vezi că ştii să te descurci? Aşa o să fie şi cu Ordinul.

- M-am descurcat pentru că mi-ai suflat tu ce-am de făcut.

- Şi Rebecăi i-am suflat la început. Şi-acum le face singură. Nu cred că tu eşti mai fraier ca ea, aşa că...

Aşa că tăceau amândoi. Acum mâncau amândoi. El plănuia să nu mai discute deloc cu Aleodor, ca să-l pedepsească...

Roşcata

De ce trebuia să plouă? Că ploua torenţial! De ce? "Negociaseră" o plimbare prin curtea conacului; dar ploua, aşa că...

Problemele de afaceri o ţinuseră toată ziua în birou. Diamant nu se plânsese foarte tare; după ce aprofundase de mama focului valsul... şi toate celelalte, se dusese la Toni. Iar la cină le povestise cu mult aplomb că trebuia neapărat să-şi ia şi el conac - fiindcă "e super să ai conac". Se plimbase cu ATV-ul, se familiarizase cu problemele legate de paza proprietăţii, îşi băgase nasul în cămara cu provizii a Florinei şi-apoi şi în magazia cu provizii a lui Luis... El nu se plictisise; nici ea nu se plictisise...

Stăteau amândoi în fotoliu; el o ţinea în braţele lui. Se înfofoliseră bine cu pilota, deschiseseră toate geamurile şi priveau şi ascultau ploaia. Răpăia rău...

Se simţea privită lung, cu seriozitate... Lăsă capul pe umărul lui.

Ăsta era un moment foarte special. Foarte-foarte special! Era un moment aproape unic. După ce-o să se întoarcă Ştefan, Diamant o să se ducă înapoi, în Aurari, iar ea o să rămână aici - şi-o să stea singură în fotoliu. O să fie tristă şi singură şi-o să plângă; aşa că prefera să se bucure de fiecare clipă care trecea aşa, frumos, în braţele lui...

22 octombrie 2011 - sâmbătă

Ştefan

Apăsa acceleraţia aia cu înverşunare. Se ducea acasă - adică se ducea să sărbătorească! Era atât de fericit încât călca acceleraţia ca nebunul şi lălăia la unison cu Aleodor - şi cu Fly Project:

- Tu eşti o tipă bine / Eu sunt un tip OK / Tu vino lângă mine / Eu ştiu exact ce vrei! Toată lumeaaaa!

Şi dă-i cu dansu' dintr-o mână! Aleodor era ceva mai zbuciumat, fiindcă n-avea un volan în faţă şi răspunderea vieţilor lor...

Philippe era şi el binedispus. Adică era fericit. Mârâia; "scotea colţu'", cum se zice, şi se lipea de asfalt. Şi tăia curbele din scurt. Ei erau bine izolaţi fonic; cei de afară, însă, probabil că ar fi tresărit şi-ar fi sărit cât colo dacă ar fi accelerat aşa prin preajma lor! Autostrada era oarecum liberă; el fenta şi depăşea tot ce vedea în faţa ochilor. Şi accelera şi cânta... că era fericit şi-i venea să urle de furie...

Câştigase tot - obţinuse tot ceea ce voise să obţină. Şi promisiunea fermă a primirii insignelor în cadru festiv, şi ariile de influenţă, şi consolidarea afacerilor pe terenurile închiriate... Şi era fericit. Şi furios. În cel mai mare secret, Florina pregătise patru sticle cu şampanie frapate "ca la carte" şi făcuse pişcoturi. Şi bezele. După prânz, plecau în România - şi serba şi cu tăticul lui. Şi făcea o şedinţă de-aia afurisită, cu toţi consilierii lui Diamant din România...

Era furios. Încă două-trei minute - şi ajungea acasă. Iar ea n-o să-l aştepte în curte... şi nici în living... nici în dormitor... nici pe Otopeni... Nici în Aurari...

Frână - şi viraj tăiat la stânga. Tânărul care ţinea poarta fu inspirat - smuci de gratiile metalice şi sări în spate. Aşa că nu-l acroşă nici pe el, nici poarta. Dac-ar fi făcut-o, zău că nu s-ar fi supărat pe el fiindcă "stătuse în drum"...

O să evite să urce în dormitor în următoarea jumătate de oră. Sus, în dormitor, erau cizmele. Iar salteaua patului era bună - nu trebuia s-o schimbe.

Frână pân' la podea! Şi derapaj controlat pe pietrişul mărunt... Philippe se controla admirabil...

Erau acasă. Răsuci cheia şi coborî:

- Şofer neutru.

Aleodor nu spunea nimic - se grăbea să coboare, adică să se salveze de furia lui. Probabil că unul dintre motivele pe care le avusese spionul ca să se îndoiască de propria capacitate de-a fi consilier fusese instabilitatea şefului! Spre marele lor noroc, Aleodor îl cunoştea de şase ani - de pe vremea când el o aducea pe Ana la Cannes şi se calma şi se-ndrăgostea şi remobila doar rareori... Îşi luă laptopul, trânti portiera şi-i aruncă cheile lui Toni:

- Salut. Ceva nou?

- Salut. Nimic. Linişte şi pace...

Asta era bine! Aleodor îl aştepta - dar la un metru distanţă de traiectoria lui virtuală. Zâmbi slab:

- Va trebui să te obişnuieşti cu starea asta. Rebeca s-a obişnuit; aşa că nu-i greu. Spune-ţi că nu trebuie să supravieţuieşti decât până în decembrie! Până se-ntoarce Ana! După aia, ştii bine că nu remobilez fără un motiv foarte întemeiat...

- Stai liniştit. Mă obişnuiesc eu! Văd eu! Mai fac un pas în spate, mai caut o zonă nisipoasă şi-mi bag capu'-n ea...

Ei, poftim! Încă unul care-l făcea să râdă în momentele tensionate! Intră în living şi-şi găsi consilierii aliniaţi frumos, în picioare, ca la raport.

- Bine-aţi venit.

- Bine v-am găsit! Florino, start!

Uşa bucătăriei se deschise larg; Thomas intră primul, cu tava cu cupele, iar Florina îl urma cu pişcoturile... Luis ţinea sticlele alea de

parcă erau nitroglicerină... Diamant şi Rebeca tăceau. Adina "discuta" din priviri cu Aleodor. Iar chestia asta îl făcea să se încrunte un pic...

Luă una dintre sticle şi-o agită bine. Şi "pocni" dopul. Ele ţipau, ei râdeau, el umplea cupele... şi se întreba de ce nu auzea şi râsul reginei...

Ridică cupa:

- Am consolidat afacerea. Am obţinut exclusivitate pe terenurile din est: Nancy, Dijon, Lyon, Grenoble... Suplimentăm sudul cu 30%: Bordeaux, Toulouse, Montpellier, Marsilia, Nisa.

- Şi Nisa?

- Da, şi Nisa. Avem undă verde să încercăm să sufocăm cu marfă porturile Marsilia şi Le Havre. Iar în privinţa imaginii publice, suntem cu toţii invizibili - adică nu mai avem chipuri pe net. Suntem deja membri ai Marelui Orient al Franţei; iar cu prima ocazie o să fim investiţi cavaleri ai Ordinului Cavalerilor de Malta. Amândouă sunt "pe bune". Şi avansarea e "pe bune". Am intrat în clubul exclusivist al afaceriştilor adevăraţi. Am urcat deja peste linie; anunţul oficial a rămas doar o formalitate, care se va materializa imediat cum Jun pleacă în China iar Leonard definitivează actele pentru "pătrăţica" lui.

Erau veseli. Toţi patru zâmbeau larg şi fremătau, fericiţi că după atâta muncă şi zbatere şi pericole primeau, în sfârşit, ceea ce trebuiau să primească. Îi privea lung... şi se întreba de ce nu-i şi ea aici... Gata - că redecora conacul şi le strica bucuria!

- Să fie într-un ceas bun!

- Doamne-ajută!

Ciocneau... Dădu cupa peste cap şi oftă scurt:

- Hai - piliţi-vă!

Diamant era uimit; şi tocmai Rebeca fu cea care se grăbi să reumple cupele! Era ciudat... sau poate nu! Consiliera lui îi simţea nervozitatea - şi se conforma ordinelor lui, căutând în acelaşi timp un banc siropos sau o poantă bună, sau o exprimare hazlie...

- Şi? Ce-a mai fost pe-aici?

- Nu foarte multe. Am făcut caşcaval.

- Foarte bine. Diamante?

- Eu am făcut bătături şi cărare prin covor...

Îl făceau să râdă. El râdea - şi încerca să le lase impresia că râdea sincer, pentru că numai ea l-ar fi putut scoate din starea asta nenorocită... Iar ea nu era aici...

Scoase telefonul şi începu un mesaj nou, pentru Aleodor. Asta o să fie o surpriză mare-mare...

Diamant

Trăia o stare de "imponderabilitate aterizată". Atât putea "concepe" lingvistic acum, când atmosfera era extrem de plăcută, el petrecea cu Raina-n braţe, Aleodor tocmai se hotărâse s-o cuprindă pe Adina cu braţul "în public" iar vărul lui era singur. Raina îl făcea să plutească; singurătatea lui Ştefan îl ţinea legat zdravăn de sol şi-l "plesnea" rău secundă după secundă...

De ce dracu fusese atât de tâmpit şi de incompetent? De ce nu-l dusese capul să pună unul dintre băieţi s-o urmărească în Lyon? De ce nu căscase bine ochii la harta Orléans-ului, ca să identifice locurile unde-l putea aştepta Ana? De ce nu putea acum s-o găsească? De ce nu-l putea convinge pe Grasu să-i spună el unde era? De ce nu profitase de astea trei zile, petrecute "de capul lui" în Franţa - că ar fi putut să se urce într-un elicopter şi să aterizeze la Cannes! Şi să discute între patru ochi cu chinezul ăla! Ăla ştia unde era Ana; dar nu sufla o vorbă... Iar ei nu mai puteau investiga nicicum, pentru că pagina ziarului local dispăruse de pe net...

Îl dezamăgise pe vărul lui. Degeaba îl salvase în aprilie, în Bucureşti, şi-i adusese Externele! Degeaba îi condusese el România atâta timp! Eşuase în cea mai importantă sarcină - găsirea Anei. Vărul lui câştiga bătălie după bătălie şi comoară după comoară - dar se topea pe picioare...

Ochii verzi îl priviră lung... Ştefan făcu un semn scurt cu capul:

- Du-te şi împachetează.

Se grăbi să se ridice - şi să apese cu palma umărul Rainei. Ştefan era trist şi nervos. Iar el făcuse o greşeală mare atunci când decisese să nu stea corect pe scaunul lui şi să-i strângă zânei mâna pe sub masă. Aşa că ieşi şi urcă treptele: gata, se ducea în orăşel...

Se ducea la copii. Nu acasă. Aici era "acasă". Aşa cum spusese şi Ştefan, aşa cum spunea şi sufletul lui, el era acum acasă. Trebuia însă să împacheteze, pentru că le era dor copiilor de el. El le ducea un troller plin cu jucării şi hăinuţe... şi-o fustă frumoasă pentru Safira - femeia care-i creştea lui copiii.

Roşcata

Diamant ieşise; Ştefan continua discuţia cu Aleodor. Ea simţea că nu mai poate spune nimic. Şi nici nu-l mai putea privi. Aşa că plecă încet capul...

- Avionul la ce oră aterizează?

- Cinci jumate.

Deci în maximum zece minute Diamant pleca...

- Rebeca...

Ridică privirea spre el. Era calmă, serenă şi-şi impunea "să poarte" un zâmbet micuţ - că şi-aşa era el supărat pentru absenţa reginei...

- O să ajungem destul de târziu. El se duce acasă, la nevastă şi copii; noi o să mergem la tata, să mâncăm, după care tu te duci acasă. Şi te odihneşti.

"O să ajungem târziu. Tu vii la tata la masă şi apoi te duci acasă - şi încui bine uşa."

Diamant o să facă infarct... Nu se mai putu abţine, aşa că începu să râdă:

- Da, şefu'...

Şi Ştefan râdea - şi Aleodor, şi Adina... Vai de bietul ei Diamant!

Ştefan

Vărul lui împachetase "la viteză". Venise cochet ca un prinţişor - şi pleca în blugi şi-o geacă comună. Numai el ştia de ce... În fine!

Se ridică şi îi privi concludent:

- Gata?

Da - erau gata. Se ridicau cu toţii, de parcă îi înţeleseseră planul... Prea bine! Întinse mâna spre el şi-l luă pe după gât. Aleodor "se înhăma" la trollere; îşi trase deci vărul spre ieşire:

- Mă, acu' ce să zic - alte instrucţiuni pentru tine n-am! Doar să fii atent pe-acolo, să nu te prindă Internele pe picior greşit.

- Nici o şansă! Stau cuminte în orăşel şi îmi pun subalternii la treabă.

- Foarte bine. Să-i spui lui Grasu să fie cu ochii-n patru - că presimt un nou mesaj de la ea. Să ai grijă să fie mereu liber drumul pân' la Florentin...

Diamant aproba - şi parcă se încruntase un pic atunci când auzise de vărul vitreg...

- Poartă-te frumos cu el.

- Păi ce-i fac eu?! Ba chiar să ştii că-i fac vânzare!

- Da, ştiu. Am observat. Sper că nu-i faci tu direct vânzare...

- Da' ce, mă ştii prost? Am trimis un băiat să ia buchetul!

- Bravo! Da' gândeşte-te ca, pe viitor, să-i propui să-şi deschidă florărie în Aurari.

- Acu' ce faci - faci mişto de mine?

- Nu. Îţi spun că, în curând, o să ai mare nevoie de flori. Iar timpul o să te omoare în chinuri...

Vărul lui oftă greu şi şopti:

- Dacă ştii ceva, te rog eu mult să-mi spui!

- Nu ştiu nimic mai mult decât ştii tu. Dar tata n-o să renunţe - o s-o "debarce" din neamul nostru, mai devreme sau mai târziu. O să aibă grijă ca tu şi imaginea ta să nu aveţi de suferit...

- Ştefane... Să n-o trimită la taică-su! Te rog eu din suflet!

- Degeaba mă rogi pe mine; el se ocupă de partea asta. Dacă vrei părerea mea, să ştii că eu n-aş clinti-o din casa ta. Niciodată. Nici măcar pân' la Bucureşti!

- Ştiu. Şi ştiu şi de ce.

Sâsâi uşor - auzise uşa conacului. Paşii se apropiau grăbiţi; aşa că deschise portiera din spate:

- Hai! Şi să fii cuminte!

- Da, vărule.

Îl împinse înăuntru... luă laptopul din mâinile Rebecăi şi o împinse şi pe ea spre portiera deschisă. Diamant îi făcea repede loc... Urcă în faţă, trase portiera şi zâmbi:

- Hai, Toni - du-ne la aeroport.

În maşină era o linişte suspectă; Toni se abţinea şi rânjea pe sub mustaţă, aşa...

Gata - porniseră spre poartă! Se răsuci şi-şi privi lung vărul:

- Ce ştii - ce-o avea tata de mâncare azi?

- Habar n-am - da' pot să sun, să întreb!

- Nu-nu! Ce, ai înnebunit? Stai cuminte acolo...

Vărul lui înţelesese - şi strălucea tot, cu Rebeca în braţe... Reveni spre parbriz:

- Mergem în Aurari. Trebuie să vorbesc cu tata; iar mâine o să fac şedinţă cu toţi consilierii tăi. Lucrurile trebuie verificate periodic, nelămuririle trebuie lămurite, viitorul trebuie creionat ferm... Regele trebuie să-şi întâlnească trupele, când şi când.

- Sigur, vere! Când să-i convoc?

- Vorbim mâine dimineaţă. În principiu, o să le dai un SMS în care-i anunţi că peste 60 de minute începe şedinţa cu regele.

- Aha! Măi vărule, treaba asta cu plimbarea ta prin Franţa te-a afectat serios! În două săptămâni, umpli secţia de cardio cu musculatură proaspătă!

Daa, sigur... Ridică un deget:

- Da' îmi faci plăcerea şi te schimbi în avion.

- Bine, vere!

Iar dacă-l prindea că azvârlise sacoul ăla ca dracu în troller şi-l şifonase, o să-l bată de la decolare pân' la aterizare! Acolo unde-o să urce vărul lui, nu era loc pentru oameni care nu ştiau să-şi împacheteze hainele - şi nu ţineau la propria imagine.

Ana-Maria

Se sprijinea de tocul geamului şi privea lung vremea mohorâtă de-afară. Ţinea mâinile pe Fluturaş şi se gândea la ale ei... La Ştefan, la viitor... Începuse să se gândească la naştere. Începuse să se întrebe dacă o să vrea medicul Petrescu "s-o nască" - sau va trebui să vină înapoi, aici, şi să-i găsească Sami un medic. După cum calcula ea acum, a ajunge la conac încă gravidă echivala cu un tsunami global. Sau o bombă cu napalm. Ştefan înnebunea dacă o vedea gravidă! Şi nu aşa, un pic mai rotunjoară - ci gravidă în pragul naşterii! Cearta aia nu s-ar fi terminat niciodată...

Uşa se deschise. Ştia deja cine era - copiii îşi anunţau sonor sosirea iar Tasnim se pregătea de clubbing. Oftă scurt şi zâmbi:

- Pot să pun o întrebare... dificilă?

- Poţi să pui orice fel de întrebare vrei tu.

- Crezi că mă mai poţi duce la un control?

- Bineînţeles. Am aranjat deja totul, pentru joia viitoare.

Aoleu! Joi? Nu se putea joi! Sami completă:

- Joi seara, după ce se închide oficial secţia de obstetrică-ginecologie. Adică pe la şase...

Era bine la şase; testul pentru centura galbenă se ţinea la sfârşitul orei de aikido, adică pe la 12...

- Simţi că e ceva în neregulă?

- Nu; dar, ca orice gravidă tipică, încep să-mi pierd răbdarea. Mă simt rotundă, stângace...

- Nu eşti nici rotundă, nici stângace. Eşti mult mai mobilă decât multe gravide pe care le-am văzut prin spitale! Iar în privinţa lui "rotundă", gândeşte-te că Léon e foarte isteţ, observă totul, nu te scapă din privire şi-şi petrece mare parte din timp lângă tine - şi nu suspectează nimic.

Asta aşa era; deci hormonii îi jucau din nou feste... Vocea lui Sami deveni un pic glumeaţă:

- Şi totuşi, eu cred că eşti îngrijorată cu privire la Fluturaş. Deci, dacă-mi permiţi...

Sigur că-i permitea! Când îl vedea cu ce viteză se vindeca, îi venea să-l ţină zile-n şir cu palma pe burta ei! Mai ales acum, când mişcările micuţului ei deveniseră puternice...

- ... E foarte bine. E puternic şi energic. E aşa cum trebuie să fie. Te-ai gândit unde şi cu cine naşti?

- Ar fi ideal dacă aş putea să nasc în România, cu medicul meu. Dar dacă el mă refuză... Dacă mă refuză, o să revin aici. Şi, nu ştiu - mă prezint la camera de gardă, când o fi să fie.

- Sau naşti aici, cu mine.

Cee? Se răsuci pe-un călcâi şi-l privi lung, siderată de aşa idee... Culmea - Sami era serios!

- Da; naşti aici. În camera voastră. Aduc tot ce-mi trebuie şi te asist eu.

Nu era foarte convinsă că venise momentul să ia în calcul varianta aia...

- ... Sau te duc la spital şi naşti cu şeful secţiei. Dar, dacă vrei să faci chestia asta, va trebui să-ţi suni soţul înainte să pleci de acasă. Pentru că, la intrarea în spital, va trebui să prezinţi actele. Şi nu cred că-ţi doreşti să-i pui Fluturaşului numele Masrood.

Nu! Categoric, nu! Se grăbi să nege:

- O să vedem noi! În orice caz, o să încerc întâi la medicul meu.

- După cum vorbeşti despre el, trebuie să fie un medic foarte bun.

- Cel mai bun medic ginecolog de pe planetă. În plus, avem o relaţie foarte specială... A zburat cu elicopterul ca să mă ajute să-l nasc pe Léon!

- Serios?

- Foarte serios. Soţul meu i-a luat pe sus, pe el şi pe moaşă, şi i-a dus la Paris. Iar de pe aeroport i-a urcat direct în elicopter şi i-a dus pe heliportul spitalului... L-a convins pe profesorul universitar să-l primească pe medicul meu în echipă - deşi nu-l cunoştea nici măcar aşa, după nume...

- Să-l anunţi pe soţul tău. Să nu naşti înainte să-i spui şi lui asta.

- N-am să-i spun. În schimb, o să-i transmit indiciile care-l vor conduce la mine înainte să se încheie travaliul.

- De ce? Cu ce te-a supărat?

- Nu m-a supărat.

- Şi atunci de ce vrei să-l pedepseşti aşa? După ce l-ai ţinut departe de toată sarcina, vrei să-l privezi şi de bucuria de a fi lângă voi în "marele moment"?

- Tu n-ai cum să-ţi imaginezi ce-ar face soţul meu dacă ar şti că nasc!

Sami nu mai spunea nimic... Ridică scurt din umeri:

- Să vedem! Mai sunt două luni până atunci! Să vedem întâi cum e Fluturaşul, să vedem ce spune medicul meu...

Se dezlipi de tocul geamului - iar Sami făcu un pas în spate. Se gândise, probabil, să n-o sperie...

- Pregătesc cina?

- E prea devreme pentru cină. Hai la televizor!

- Hai!

Avea nevoie de "scăparea" aia. Sami se gândea din nou la problemele ei - şi căuta rezolvare la ele. Iar asta însemna că o ţinea pe ea în minte. Şi nu era bine. Aşa se năşteau fixaţiile...

Ştefan

Orăşelul era pustiu. Ploua mocănească - iar oamenii stăteau în case, lângă calorifere, Asta îi plăcea, de vreme ce nu prea era în

formă pentru o "baie de mulţime"...

Maşina opri în faţa porţii tatălui lui. Se grăbi să coboare:

- Vorbim mâine dimineaţă.
- Sigur, vere! Noapte bună!
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Îi oferi Rebecăi braţul şi intrară în curte. Motorul se îndepărta... Şopti:

- Mâncăm şi ne odihnim. Mâine ai liber. Poimâine dimineaţă ne întoarcem în Franţa.
- Da, şefu'. Auzi, şefu'? Noi suntem aici incognito?
- Nu; de ce?
- Pentru că aş vrea să mă duc mâine până-n Bucureşti.
- Vorbeşti cu Cornel, să-ţi dea o maşină şi patru oameni, şi te duci în Bucureşti.
- Da, şefu'.

Apăsă butonul soneriei... Îl auzea apropiindu-se de uşă şi-şi imagina cu uşurinţă ce uimire va vedea pe chipul lui... Gata! Tatăl lui deschise larg uşa. Zâmbi:

- Bună seara, tată.
- Bună seara, nea Dumitre.

Rebeca îi dădu drumul - tatăl lui se repezise să-l îmbrăţişeze...

Diamant

Copiii erau încântaţi şi de jucării, şi de hăinuţe. Azur se dusese să probeze costumul; Agata încă mai era fermecată de păpuşa "cu păr adevărat" - adică cu păr pe tot capul, nu doar de jur-împrejurul scalpului. Aşa că acum era momentul ideal să se ridice de-acolo şi să-i dea şi ei fusta! La urma urmei, Safira se comportase exemplar azi: îl îmbrăţişase dar nu încercase să-l sărute, după care se dăduse deoparte şi lăsase copiii să se bucure de tatăl lor. În casă era curăţenie, o găsise "regulamentară" - adică gătind... Era mulţumit de ea. Luă deci punga de cadouri şi se ridică. Şi porni spre ea, privind-o lung... Safira începu să râdă:

- Nu-mi spune!
- Ce să nu-ţi spun?
- Nu-mi spune că mi-ai adus şi mie ceva!
- De ce? Dacă ţi-am adus şi ţie ceva, de ce să nu-ţi spun asta?

Nevasta lui luă punga, privi scurt în ea şi oftă uşor:

- Mulţumesc.

Ei, la naiba! O strânse bine-bine în braţe, că era Agata acolo! Ea se conforma imediat şi-l îmbrăţişa... Iar uşa de la etaj pocni scurt:

- Uau, tată!

Ce-i? Nu era bun? Era prea mare? Azur coborî treptele în fugă şi se repezi de gâtul lui:

- Tată, ce frumos e!
- E bun?
- E foarte bun! Îţi mulţumesc!
- Să creşti mare şi să te bucuri de el! Ia - ia să te văd!

Gata - Azur lua distanţă şi-şi aranja repede haina! El se simţea privit lung - dar nu voia să-i dea totuşi atenţie nevestei lui. Aşa că se concentră asupra lui Azur:

- Mda; e bun. Îmi place. Da' ştii care e chestia? Nu merge cu cămaşa albă de şcoală.
- O pun pe-aia bleo! Cu aia merge, da?
- Cu aia, da. Şi să ştii că merge şi cu asta, dar îţi mai trebuie ceva. Ceva ce găseşti la mine în şifonier...

Ochii albaştri ai băiatului lui străluceau...

- Cravata albastră. Fugi şi adu-o!

Gata - fugise pe scări! Iar Safira nu-l scăpa din privire... Se întoarse spre Agata:

- Tu, prinţeso, nu-ţi probezi rochiţele?

Nu; nega cu capul. Ea era fascinată de păpuşă...

- Nici dacă te rog eu mult? Uite - Azur s-a schimbat. Pune-ţi şi tu o rochiţă. Vreau să vă văd pe amândoi cocheţi şi aranjaţi şi frumoşi...

Păpuşa sfârşi pe covor - iar Agata porni spre scări. Azur reveni în living:

- Asta, tată?
- Da - asta.
- Păi e cravata ta!
- Şi ce dacă?! Dacă-ţi vine bine, ţi-o dau ţie!

Desfăcu nodul şi-l pofti "la probat". Safira îl privea lung - iar el strângea uşurel din dinţi, ca să se abţină şi să nu se ia de ea acum... Agata începu să râdă:

- Tati, am uitat rochiţa!

Ia uite-o! Se dezbrăcase şi constatase că-şi uitase rochiţa!

- Ia-o de acolo şi fugi şi îmbracă-te!

Micuţa lui cânta cântecelul cu prinţesa care se ducea la grădiniţă; el simţea cum se calmează, încet-încet, pentru că prinţesa asta frumoasă şi deşteaptă era a lui, iar regina raiului lui servea cina în Aurari azi...

Nodul era gata. Băiatul lui arăta foarte bine... Băiatul lui va fi într-o zi bulibaşă. Peste vreo douăzeci de ani, Azur al lui... Hei! Gata!

- Eşti gata. Fugi şi ajut-o pe prinţesă să se costumeze!

Aştepta să audă uşa... Gata. Se răsuci scurt spre Safira - şi-o străfulgeră cu ochi încruntaţi:

- Ce-i?
- Nimic.
- Fă, vorbeşte! Că stai acolo şi te holbezi la mine - şi nu-i a bună!
- Nu-i nimic, Diamante. Mă uit şi eu la tine...

El o străfulgera, ea rămânea la fel de senină... Safira zâmbi:

- Mă uit şi eu, cât de bine te prind hainele astea!

Serios? Asta era? Sau făcea mişto de el? Porni ameninţător spre ea - iar nevasta lui continuă:

- Întotdeauna ţi-a venit bine pantalonul la dungă. Ţie îţi stă bine oricum; dar hainele astea elegante te fac să arăţi altfel.
- Cum, altfel?
- Altfel. Special. Adică aparte. Îţi prieşte cu hainele astea. Şi îţi prieşte costumul de Franţa. Te simţi bine în costum. Străluceşti, aşa...

Hait - că-i ardea de apropouri! Se grăbi s-o oprească, ca să nu fie nevoit să-i spargă botul în faţa copiilor:

- Da - succesul în afaceri mi-a priit întotdeauna!
- Şi cum Ştefan conduce afacerile astea, ele cresc. Iar tu străluceşti. Asta e foarte bine.

Începu să râdă, un pic ameninţător:

- Ce vrei să spui?
- Nimic, Diamante. Absolut nimic.
- Fă!

Nevasta lui clătina încet capul; el se pregătea s-o pocnească totuşi... Brusc, Safira îi întoarse spatele:

- La urma urmei, tu trebuie să fii acolo; nu? Tu şi Ştefan! Şi Grasu...
- Vrei să vii cu mine?

Nu de alta, dar în direcţia asta "bătea" discuţia!

- Nu. Locul meu nu e acolo. Locul meu e aici. Şi nu mă plâng, să ştii!

"Serios? Mie-mi laşi impresia că nu-ţi convine!"

- Azur te moşteneşte. Şi te copiază. De când i-ai spus că o să fie bulibaşă, e complet schimbat.
- Iar asta e foarte bine.
- Da; e foarte bine. Nea Dumitru se ocupă de el... Nu prea ştiu cum să fac cu Agata.
- Trebuie să faci ceva?
- Da. Sunt mama ei, nu? Eu trebuie s-o învăţ...

"Da' ai grijă ce-o înveţi! Ai grijă ce exemplu îi dai!"

Se grăbi s-o lămurească:

- S-o înveţi să fie vrednică, să-şi respecte părinţii şi bărbatul şi casa şi să ţină picioarele bine strânse.

Nevasta lui se stacoji instantaneu! Adăugă, auzind uşa de la etaj deschizându-se:

- Poţi să i-o dai pe Ana de exemplu!

Primi o aprobare cu capul - iar Safira porni grăbită spre scări:

- Mă duc să-mi pun fusta.

Aşa! Foarte bine! Ea "era în plus" la scena asta! Se aşeză în fotoliu - iar copiii se prinseră de mânuţe. Erau amândoi eleganţi, zâmbitori... Erau...

Ei erau viitorul. Ei erau tot ce avea el mai de preţ. Ei erau coroana şi sceptrul lui. Întinse mâinile spre ei.

Roşcata

Descuie uşa şi intră. Şi se grăbi să bage codul... Încuie uşa - gata. Era acasă.

Mirosea frumos; mirosea a... Pronto. Şi a beţe parfumate. Geamurile erau deschise vertical, dar mirosul persista... Aprinse bricheta şi porni spre scări.

Diamant băgase femeile aici, să facă curat. Deşi ea nu-i spusese decât să-i deschidă geamurile, el probabil că se gândise la aerul stătut din casa fumătoarei şi dăduse un SMS, din avion. Şi, în două ore, se petrecuse minunea asta. Era o surpriză plăcută; totuşi, nu-i plăcea faptul că nu-i spusese şi ei. Adică "n-o să-i taie factură", cum spunea Ştefan. De când era umbra regelui, înţelesese de ce şeful ei insista să plătească absolut tot ceea ce primea - bunuri şi servicii. Urca scările şi simţea că are o datorie...

Intră în dormitor şi aprinse lumina. Evident, şi aici totul strălucea de curăţenie...

Păi, chestia asta se va rezolva mâine dimineaţă. Adică mâine seară. Ea se ducea mâine în Bucureşti - şi va profita de ocazie ca să scoată nişte bani de pe card. După care se va duce la el, la primărie, şi va achita o sumă considerabilă drept "avans pentru servicii de curăţenie". Şi evita astfel şi discuţia neplăcută despre "micul lui cadou", şi-l şi lămurea în privinţa nevoii ei de-a plăti totul! Mai ales aici, unde el era bulibaşă iar ea era consiliera regelui! Dacă regele n-avea datorii la nimeni, ea cum să aibă datorii tocmai în orăşelul regelui?! Nu se face!

Se schimba, un pic încruntată...

Asistase azi, în timpul cinei, la discuţia lui Ştefan cu tatăl lui. Abia acum pricepuse ea care era treaba cu insignele! Erau direct legate de avansare - şi urmau să dea întregii afaceri o formă legală. Adică semi-legală - dar, în orice caz, vor face ca fiecare probă pe care-o vor aduna Internele române sau franceze să poată fi demontată de un avocat isteţ. Aleodor urma să se ocupe de partea aia cu "ajutorarea". Ştefan îşi exprimase dubiile cu privire la spionul Externelor iar tatăl lui i le demontase rând pe rând... Ştefan vorbise mult azi despre "linia care despărţea interlopii de afacerişti" - şi pe care ei o vor depăşi, imediat cum Leonard avansa iar Ştefan prelua de la el afacerile din România. Nea Dumitru îl contrazisese - după părerea lui, linia va fi trecută "în clipa când zicea nea Nicu". Adică ei vor deveni afacerişti înainte ca Ştefan şi Leonard să bată palma. Era uşor bulversată în privinţa asta, pentru că nu ştia când o să se termine sceneta; şi nici când o să se întoarcă regina...

O altă temă a discuţiei de la cină fusese regina. Ştefan îi spusese tatălui lui ceea ce vorbise cu Nicu Cărare, iar nea Dumitru îl aprobase pe bătrân - să n-o mai caute ei pe Ana. Să nu mai tulbure apele. După ce-i ascultase explicaţiile, îi dăduse şi ea dreptate; dar pentru Ştefan era greu... Şi totuşi, tatăl lui avea dreptate! O căutaseră în toate felurile, în toate cotloanele şi ungherele, cu toate trupele disponibile, cu toate ajutoarele posibile - şi n-o găsiseră. În concluzie, trebuiau s-o caute "nişte profesionişti". Nu mulţi - vreo patru, spusese bătrânul pe un ton plin de calm şi încredere şi optimism. Ei o vor căuta discret - şi-o vor găsi. Şi-o vor contacta şi-o vor "extrage", cum ar fi spus Aleodor... "Poţi să ai încredere în nea Nicu?" - întrebase nea Dumitru. Ştefan nu răspunsese... fiindcă era vorba de regina lui şi de copiii lui...

Nu discutaseră despre Safira; Ştefan încercase să afle în ce consta planul bătrânului, dar primise o încruntare zdravănă şi-un răspuns concludent: "Cu ea n-am planuri; în schimb, am planuri mari cu Azur". Azi aflase şi ea că Azur va fi bulibaşă în Aurari, în locul lui Diamant. Ăsta era un plan pentru peste 20 de ani. Ei îl discutaseră azi. Probabil ca să nu discute despre Safira de faţă cu ea...

Patul ei era moale. Aşternutul era foarte plăcut. I se închideau ochii... iar mintea ei zbura la el, care probabil că va încerca să doarmă cu copiii azi...

Nu! Uitase un amănunt important! Se ridică şi-şi puse mobilul să sune la opt - şi reveni pe pernă. Până în Bucureşti făcea o oră; plus încă o oră duşul, micul dejun şi ferchezuirea... Mâine era duminică. Oare o să găsească ea duminică, la prânz, un ginecolog îndeajuns de "înfometat" ca să-i monteze un sterilet într-o zi nelucrătoare? Se gândea că, dacă nu va găsi un cabinet deschis, va trebui să se ducă într-un spital. Şi era riscant - putea să ia vreun streptococ sau cine mai ştia ce drăcie microscopică! Şi făcea alte tâmpenii după aia! În concluzie, poate că era mai bine să aştepte până luni. Sigur găsea ea un ginecolog în Bourges! Adică, sigur că cel mai scump şi mai curat cabinet ginecologic din Bourges era deschis luni!

Se ridică din nou şi puse mobilul să sune la zece... Reveni pe pernă... Se ridică - şi setă alarma la opt, pentru că mâine şeful ei ţinea şedinţă cu subalternii şi poate-o să aibă nevoie de ea... Reveni pe pernă...

Oare ce făcea Diamant acum? Oare el ştia toate amănuntele alea despre avansare? Oare el bănuia măcar ce-o să-l aştepte, după ce vor primi insignele alea şi-l vor pune pe Aleodor la treabă?

Ete cum avea ea insomnie...

27 octombrie 2011 - joi

Sami

Florentina era pregătită de plecare. Léon încă-şi mai căuta pantalonii iar Ana era la Tasnim, la fardat. El stătea pe canapea, cu ochii la televizor, şi încerca să nu observe cum îl privea micuţa...

- ... Nenea Sami...

Întoarse capul spre ea. Florentina părea un pic încruntată:

- Mami zice să nu câştig nici un premiu.
- Păi vă dă premii? Eu ştiam că vă dă centuri, nu premii!
- La concurs? Sigur că ne dă premii la concurs!
- Aa, la concurs! Eu credeam că te referi la testul de azi!
- Nuu... La concurs mă refeream! Mami zicea să pierd intenţionat - şi să nu iau premiu.
- Dacă iei premiu, or să ceară datele tale. Aşa că nu e bine să iei premiu.
- Mda... Nenea Sami, pot să te rog să mă ajuţi la ceva?
- Sigur! Spune!
- ... Nenea Sami, unde ar trebui să mă lovesc ca să nu mai pot concura? Adică să pierd prin abandon din cauze medicale?

Poftim? Cum-cum? Micuţa îngustă scurt ochii:

- Că nu vreau să-i las să mă bată. Cum să mă lovesc, ca să nu mai pot să particip în continuare?

Hm!

- Nu trebuie să te loveşti; trebuie doar să spui că te doare aici.
- Ia - unde?

Îi apăsă mâna pe zona apendicelui:

- Aici, la apendice. Dacă te doare aici, n-or să te lase să continui concursul.
- Aha! Păi, e foarte bine! Şi cum să spun că mă doare? Adică să spun că mă înjunghie, sau că mă strânge?
- O să-ţi arăt ce-ai de făcut ca să-i păcăleşti. Dar nu acum. Acum chiar trebuie să câştigi - nu?

Buclele brunete aprobau... El constata, doar ca titlu informativ, că Ana-Maria îşi alesese numai bărbaţi "adevăraţi" - inteligenţi, şmecheri şi veşnic învingători...

Reveni spre televizor.

Constata că Ana avea, totuşi, dreptate. De când locuiau la el, discutase cu ambii copii. Discuţiile cu Léon erau o plăcere - şi aveau o fluiditate şi-un aer firesc de discuţie copil-adult. Deşi simţea el că interacţiunea lui cu copiii era un pic reţinută şi "ascuţită". Cu Léon putea discuta ore în şir; cu Florentina, discutase maximum un minut, după care preferase să revină spre televizor şi să tacă. Avea o problemă de comunicare cu fetele - fie ele mari sau micuţe. Nu prea găsea teme de discuţie cu ele. Era ca un fel de... "zid de comunicare". Nu ştia dacă zidul ăla era creat de Kamari; dar, pur şi simplu, nu putea...

Eh - toate vor veni încetul cu încetul. Reuşise să se apropie din nou de bebeluşii nenăscuţi încă. Reuşise, la urma urmei, să bage fotografia în sertar şi să se gândească la o altă femeie! Era un început - nu? Cum zicea Ana? "Nu există niciodată". Ca dovadă, el se gândea la ea...

Paşii coborau grăbiţi treptele. Se întoarse... Era frumoasă - foarte frumoasă. *Hijabul* nu-i putea ascunde frumuseţea! Chiar şi aşa, acoperită de voalul ăla, Ana era incredibil de frumoasă! Sarcina n-o urâţise; nu-i umflase buzele, nu-i pătase tenul... Zâmbi, ascunzându-şi gândul ăla:

- Gata?
- Gata. Mă duc să văd în ce stadiu e prinţul - şi mergem.

Aprobă şi reveni spre televizor: acel "prinţul" îi amintea de bărbatul cu ochi verzi. I se spunea "regele aurarilor". Prin extensie, soţia lui era "regină" iar copiii erau "prinţ" şi "prinţesă". Ana adora să-i strige aşa! Apelativele alea îi aminteau mereu costumul impecabil, statura dreaptă, chipul armonios, ochii verzi... şi mai ales grija şi atenţia şi dragostea cu care bărbatul ăla o atinsese pe Ana atunci, în spital. Îşi imagina cu uşurinţă cum ar fi atins-o acum - după ce femeia asta îi dăruise un băiat, îi făcea acum un alt copil şi era parcă şi mai frumoasă...

El o lăsase baltă, oricum!

Zâmbea slab, ca o părere - încerca să se amăgească, dar ştia că treaba aia cu lăsatul baltă era o gogoaşă mare cât redresarea economică mondială...

Ana-Maria

Prăjiturile erau gigantice - şi erau delicioase. Terasa nu era foarte animată, pentru că era destul de frig azi. Dar lor nu le era frig deloc! Ei sărbătoreau, cu prăjituri gigantice şi şampanie pentru copii, reuşita prinţesei; iar prinţesa era în mare vervă...

Florentina ei era fericită. Extrem de fericită! Avea centura galbenă. O obţinuse fără să depună un efort mai mare decât de obicei. Dăduse cu toţi de *tatami* "de le merseseră fulgii"! Îşi imagina mimica pe care-o va avea chipul lui Ştefan când îşi va vedea prinţesa în forma aia, "războinică" - şi-i venea să râdă... Şi şi-o imagina pe ea aşezându-se în faţa tatălui uimit şi explicându-i că la început a avut centura albă, care simboliza "naşterea" - şi-o să spună "*shinto*", moment în care Ştefan va cere apă rece şi săruri... Şi-i va descrie cu lux de amănunte - şi multe cuvinte japoneze - cum obţinuse ea centura galbenă, care reprezintă primele raze de soare, adică atestă faptul că ea stăpâneşte cunoştinţele de bază. Şi apoi soţul ei va începe să caute o sală de aikido în Bourges. Prinţesa o să-i spună "tot pomelnicul" de centuri: portocalie, care reprezintă soarele sau forţa, apoi verde - care reprezintă natura, apoi cea albastră - care reprezintă marea, urmată de cea maro care reprezintă pământul... Şi, în final, centura neagră - adică universul. Prinţesa o să le ceară pe toate. Adică o să-l roage cu cerul şi pământul s-o lase să înveţe aikido până va obţine "pe bune" centura neagră. Şi după aia promitea ea solemn că făcea şi balet...

O privea lung, îi privea bucuria şi strălucirea şi realiza că Ştefan nu se va putea împotrivi... Şi poate-o va certa un pic şi pe ea - mai în glumă, mai în serios - fiindcă n-o dusese pe prinţesă direct la balet...

Oare Ştefan o s-o certe pentru Fluturaş? Da, discutaseră despre copii şi stabiliseră că, după ce umpleau camerele de la etajul unu, porţionau livingul. Cu toate astea, soţul ei reprezenta jumătate din "forţa decizională" a familiei. În privinţa familiei, amândoi aveau 50% din voturi. Fluturaşul fusese decizia ei. Adică "se întâmplase", şi-apoi ea omisese să-i spună şi lui că va fi din nou tătic. Oare-o s-o certe? Se întreba asta nu pentru că avea un bărbat obtuz, nu pentru că apariţia celui de-al treilea copil va ridica probleme în familia lor... Trecuse prin multe, din aprilie până acum. Iar dacă Fluturaşul avea probleme...

Azi, la şase, ea şi Sami vor merge la spital. Se va întoarce acasă cu un nou disc cu Fluturaşul. Va primi, cum se spune "veşti din burtica ei". Spera să fie veşti bune... Spera din tot sufletul ei să nu descopere că făcuse o greşeală atunci când decisese "să uite" de război, de sperieturi, de stările foarte contradictorii prin care trecuse în ultimul timp, şi să facă copilul ăsta. Era tânără; de-abia împlinise 29 de ani. Spera din tot sufletul ca Ştefan să nu-i spună niciodată vreo aluzie referitoare la "mai bine nu-l făceai". Nu avea un bărbat "neşlefuit"; cu toate astea, dacă Fluturaşul era bolnav...

Era prea târziu ca să mai renunţe la sarcină. Fluturaşul avea şapte luni. Întreruperea de sarcină ieşea categoric din discuţie! Dacă va descoperi azi...

... Ba nu va descoperi nimic!

Zâmbi şi înfipse linguriţa în prăjitură. Ochii negri ai prinţesei o priveau lung; ea încerca să-şi revină cât mai repede, ca să nu-i strice micuţei ei bucuria...

Sami

Deci era băiat. Şi era foarte bine. După cum spunea şeful secţiei de ginecologie, era un băiat perfect sănătos - doar că era înăltuţ şi cam slăbuţ. Era "în grafice" - însă spre limita inferioară a intervalului. De cinci minute, omul ăla se căznea să-i explice Anei că sarcinile unei femei nu sunt toate la fel iar copiii unei femei nu puteau fi toţi la fel decât dacă erau gemeni identici...

Fluturaşul Anei împlinise 28 de săptămâni. După cum spunea colegul lui, peste opt săptămâni o să vină şi el pe lume. Fluturaşul semăna leit cu Léon - şi-i amintea de bărbatul cu ochii verzi. În caz că contele păţea totuşi ceva...

Nu era vorba despre copii; şi nici despre cum arătau copiii. Era vorba despre ea. Ea îşi privea zilnic copiii - şi îşi vedea soţul. El putea trăi cu amintirea lui; ea, însă...

Bebeluşul era foarte bine. Era perfect. "O ducea de mama focului", cum se zice. Ea era slăbită şi cam ameţită de imaginile de pe ecran...

O să aibă grijă de ea. O să încerce să-i afle planul de întoarcere la soţul ei, ca să o poată ajuta. Femeia asta voia să ducă copiii în România - şi era gravidă în luna a şaptea. Nu se va descurca singură... Sau se va descurca?

... În orice caz, el se va implica. Măcar puţin! Măcar în avertizarea soţului ei! Ana era îndeajuns de încăpăţânată ca să nu-şi anunţe soţul că urma să nască! Era îndeajuns de speriată de toate evenimentele din războiul ăla, ca să prefere să nască singură, asistată doar de medicul ei - sau de un medic oarecare -, gândindu-se că, după ce năştea şi-şi refăcea cât de cât puterile, o să pună copilul într-un paneraş şi-o să se ducă bine-mersi la conac. Şi nu mergea aşa. Bărbatul ei trebuia să ştie adevărul. Dacă într-adevăr războiul se sfârşise, bărbatul ei acumula pe zi ce trecea o încărcătură nervoasă - şi-o strângea, cu grijă, pentru revederea cu femeia care fugise de el. De la un punct încolo, nici chiar el, contele îndrăgostit nebuneşte de soţia lui, nu va putea uita şi ierta fuga soţiei lui de el...

Ana-Maria

Era liniştită. Era calmă şi liniştită şi visătoare...

Fluturaşul ei era foarte bine. Iar ea îmbătrânise un pic - pentru că nu se mai îngrijorase în ultimul hal, nu se mai gândise ore în şir la lucruri rele, nu mai citise milioane de pagini web cu riscuri şi boli şi mutaţii genetice şi nenoroci şi cezariene de urgenţă şi toate celelalte. Fusese foarte calmă. Copilul ăsta, Fluturaşul, va fi o fire extrem de echilibrată. Nu va deranja pe nimeni, nu se va panica, nu-şi va smulge părul din cap... O să-l nască în decembrie; deci copilul va fi... Capricorn probabil. Ce ştia ea despre zodia Capricorn?... Păi, nu prea multe. Era un semn de pământ. Deci, o să fie foarte realist. Probabil că va fi cumpătat, va cântări bine toate variantele înainte de a opta pentru cea mai bună...

Zodia Capricorn începea la mijlocul lui decembrie, nu? În noiembrie-decembrie era Săgetătorul. Capricornul era în decembrie-ianuarie... Hei! Unde-i era capul? Ştefan al ei era Capricorn! Ştefan era născut pe 1 ianuarie! Capricorn "pur"! Cum naiba de uitase tocmai asta?... Păi, era calmă şi liniştită şi visătoare. Îşi revăzuse Fluturaşul. Noroc că Sami era cel care conducea maşina - că ea sigur ar fi proptit-o în primul semn de circulaţie...

Gândul ăsta năstruşnic o făcuse să râdă; Sami păru că atâta aştepta, pentru că bărbatul de la volan deschise imediat discuţia:

- Deci Fluturaşul e foarte bine.

- Din fericire, da; e foarte bine.

- Ceea ce înseamnă că nu mai trebuie să te gândeşti la problemele lui, ci ar trebui să te concentrezi la celelalte probleme. La revenirea acasă şi la naştere.

Exact! Sami îşi pierduse răbdarea - şi voia să ştie acum, azi, aici, ce avea ea de gând să facă până la sfârşitul anului! Păi, mai bine să discute acum; după ce ajungeau acasă, urechile minorilor ar fi putut auzi frânturi... Oftă scurt:

- Nu mi-am schimbat planul. Cel mai bine este să nasc în România; în Bucureşti. Ideal ar fi să nasc tot cu medicul meu. Şi nu ştiu în ce măsură o să fie şi el de acord. Oi fi eu una dintre pacientele lui favorite - dar nu e adeptul "săririi" peste controale. S-ar putea să mă refuze...

- Şi te gândeşti să naşti după ce trimiţi copiii acasă?

- Da. Mă gândesc să profit de starea de graviditate şi burtica asta mare şi să mă strecor până-n România. Şi să-i duc la vărul soţului meu.

- Înţeleg că ai încredere în el...

- Vărul soţului meu îi conduce afacerile din România. Dacă soţul meu "trasează liniile directoare" şi "stabileşte target-ul", vărul lui îşi strânge oamenii de bază şi stabilesc ce au de făcut. Când apare o problemă, el se duce s-o rezolve; când oamenii o iau razna, el se duce să-i strunească.

Avea vreo opinie?... Nu. Concluzionă:

- Vărul soţului meu umblă cu zece bodyguarzi după el şi poartă două pistoale la subraţ - şi nu-l ceartă nimeni pentru asta. Dacă există în România un om în care am încredere, atunci acel om este vărul soţului meu.

- Am înţeles. Şi ai un plan bine creionat? Sau...

- Nu ştiu cât de bine e creionat, dar... Întâi o s-o duc pe Florentina. Ea e "fata lui tati"; Ştefan se va înţelege bine cu ea. În plus, nu vreau să fiu bănuită de "tentativă de fugă". Înţelegi ce vreau să spun...

- Da. Îi trimiţi băiatul lui iar tu dispari cu fata ta. Am înţeles.

- Exact. Aşa că duc întâi fata... Crezi că pot să-l las pe Léon cu voi, o zi sau două?

- Bineînţeles. Dar să-i spui şi lui care e planul; să nu se sperie.

- O să-i explic... E un pici înţelegător. În plus, o place mult pe Tasnim.

- Ştiu. Am văzut. Au o relaţie foarte specială, de când fac aerobic împreună...

Sami râdea; ea zâmbea doar. Ea se gândea la prinţul ei; calcula că va trebui să plece cu autocarul, ceea ce va prelungi mult durata cât va lipsi de lângă el...

- Iar după ce-o duci pe ea, te întorci şi-l iei şi pe el.

- Da.

- Ar fi o prostie din partea mea să te întreb dacă te mai întorci...

Hm... Prefera să tacă şi să se uite lung pe geam... Sami oftă scurt:

- Deci plecaţi.

- Da. Pe Florentina o s-o duc în România după concursul de aikido. Mă voi întoarce, îl voi lua şi pe Léon... Până la Crăciun, plecăm.

Sami tăcea. Din locul unde stătea ea, îi vedea profilul. Bărbatul de la volan era foarte serios. Conştientizase faptul că ea îi înţelesese întrebarea şi-i răspunsese negativ prin tăcerea ei. Bărbatul de la volan era un om de cuvânt - dar nu mai era vorba nici de cuvânt, nici de bunul musulman, nici de promisiuni... Era vorba despre fotografia din camera lui - cea care dispăruse. Şi era vorba despre motivul dispariţiei acelei fotografii. Iar ea nu se temea acum de posibilitatea ca bărbatul ăsta, Sami Fakhouri, medic la Spitalul universitar din Nantes, să sară pe ea la noapte; ea se temea că răspunsul ei mut tocmai ridicase o barieră între ei. Şi o să plece acasă - şi n-o să apuce să-l ajute să se vindece. Gândul ăsta o întrista mult...

Hei! Gata! Sami se va vindeca! Adică Sami "era în tratament" deja - şi sigur se va vindeca! Fie anul ăsta, fie la anul - acest om minunat va vedea cu ochii lui povestea de dragoste dintre Tasnim şi Jaser. Şi va găsi puterea să ducă singur tratamentul până la capăt. Şi să se vindece. Altceva trebuia "s-o apese" pe ea acum. Revenirea acasă - asta era "urgenţa zero"...

Era fericită. Era calmă şi liniştită - şi n-avea voie să fie visătoare. Acel "visătoare" o putea face să scoată telefonul din geantă şi să-l sune pe Grasu. Şi să-i spună că era băiat - şi nu va fi Săgetător, aşa ca Léon, ci Capricorn - exact ca tatăl lui! Deşi, dacă se gândea un pic la faptul că Fluturaşul era slăbuţ iar Ştefan nerăbdător, era foarte posibil să se nască tot Săgetător...

Nu-l va suna pe Grasu. Indiferent cât şi cum l-ar fi rugat ea să păstreze secretul, Grasu n-ar fi putut să nu-i spună aşa o veste mare lui Ştefan! Şi-atunci chiar că "o făcea pe-aia nefăcută"! Atunci putea descoperi că Ştefan profita de încheierea războiului şi-o dădea dispărută - şi pe ea, şi pe copii! Şi-atunci o căuta poliţia - curat, cinstit şi metodic, cu tot efectivul, aşa cum se face căutarea unor persoane dispărute! Chiar că ar fi fost un dezastru...

Iar dacă-l suna pe Diamant... era şi mai rău. Nebunul ăla nu numai că-l anunţa pe Ştefan - dar se urca în avion, cu pistoalele lui şi nişte specialişti de-ăia "aşa cum trebuie", şi "punea" de-o arestare în masă! Aşa că trebuia să stea cuminte... să lase telefonul ăla în pace... şi să se bucure că Sami era un om de cuvânt. Şi un bun musulman. Şi un bărbat realist.

Isamu

Privea lung telefonul. Îl "cântărea" uşor în palmă. Se gândea...

Acum, în România era aproape ora opt. Dacă memoria nu-i juca vreo festă, dl Ionescu servea cina la şapte jumate. Deci, probabil că-l "prindea" la final... Şi-l ridica de la masă şi-l punea să se plimbe prin Aurari ca să-i ducă lui Fei-Yen telefonul. Neplăcut - lui unul chiar nu i-ar fi plăcut să fie deranjat de la masă de-un "microb"! Asta era valoarea lui - de microb. Adică de executant mărunt. El era ca bateria aia micuţă de la mobil - care, atunci când bateria mare se golea, avea grijă ca mobilul să nu-şi piardă setările de oră şi de dată. Era atât de insignifiant încât, dacă el ar fi murit, probabil că Ştefan nici n-ar fi sesizat asta înainte de finalul lunii - şi strigătul contabilului după acte! La ce "super-efort" făcea el, ca să obţină aşa "super-profit"...

Luna asta câştigase pentru SAF Consulting 80.000 de euro venit net. Nu mai avea operaţiuni programate pentru finalul de lună. Ar fi putut să trimită chiar acum socotelile la contabil; dar nu se făcea, aşa că...

Ştefan nu-l căutase. Nici Diamant nu-l căutase. Nici Fei-Yen. Nici Jun. Nici măcar gunoierii nu întrebaseră dacă mai era cineva în viloiul ăla uriaş! Îl încuiaseră acolo şi "aruncaseră cheia". Imediat cum se lepădase de Jun, devenise "bateria de avarie". Valoarea lui se apropiase extrem de mult de zero...

Acum, nu mai avea avantajul înrudirii cu şeful mafiei chineze din Vest. Acum nu era decât un chinez isteţ, priceput la socoteli şi documente şi cu câţiva ani vechime "în câmpul muncii". Acum, Ştefan îl putea concedia oricând. Ca el erau mulţi - iar unii erau şi mai pricepuţi, şi mai curajoşi, şi mai "specializaţi", şi mai docili şi maleabili... Unii chiar puneau mâna pe pistol şi plecau să rezolve problemele - ca să nu se mai deranjeze şefu' de lângă familie! Acum, el avea multe lipsuri. Ştefan le ştia - şi nu-l suna. Putea jura că regele nici nu se gândea la el! Regele avea alte treburi pe cap - trebuia să rezolve problemele cu avansarea, cu chinezul cel nou de la Nisa şi să-şi găsească propria familie. Ştefan uitase de existenţa lui. Dacă banca nu-l informa lunar că avea încasări în contul personal, ăla vechi, Ştefan sigur nu-şi mai amintea de chinezul de la Cannes!

Era cu moralul la pământ. Cântărea telefonul şi se gândea când la vocea bucuroasă a soţiei lui, când la bătrânul care s-ar fi ridicat grăbit de la masă şi l-ar fi bombănit tot drumul...

... O să aştepte încă jumătate de oră. În timpul ăsta, va verifica internetul. Ştefan redevenise invizibil; dar cine ştie ce se mai putea întâmpla!

Ana-Maria

În sfârşit, ajunsese acasă! Nu auzea guriţele copiilor; în schimb, auzea başi de manele. Şi nu putea să nu-şi spună că micuţii ei "o dereglaseră" pe Tasnim - şi-o învăţau chiar acum să danseze turceşte, din buric...

- Te rog să nu pregăteşti nimic pentru cină.

Poftim? Se răsuci pe-un călcâi - da' ce-i venise? Sami zâmbea:

- O să comand ceva pentru seara asta. Iar de mâine, te rog să găteşti stând pe scaun.

Da' de ce?

- Fluturaşul e înalt şi slăbuţ; tu, în schimb, ai slăbit serios. Şi cum nu cred că plănuieşti să naşti într-un spital, e mai bine să-ţi recapeţi puterile. Te rog! Ia-o ca pe sfatul medicului...

Dacă zicea el aşa - şi apela iar la "formula magică" cu sfatul medicului...

- Te rog să te rezumi la cârpa de praf şi mop - şi-atât. Dealtfel, o să am o discuţie cu Tasnim pe tema asta.

- Eu te rog să nu-i spui nimic. Promit să fiu cuminte şi să mă îngraş - dar nu-i spune absolut nimic.

- ... Îţi dai cuvântul de onoare?

- Da; îmi dau cuvântul de onoare.

- Bine. Am încredere în tine. Dar

- Ştiu. Am înţeles. În plus, am mai trecut prin două naşteri; ştiu că o să am mult de muncă în decembrie.

Primi o aprobare cu capul; şi cum el pornea spre scări, porni şi ea spre camera ei. Unde deschise uşa - şi constată că Tasnim învăţa de la Léon să arunce cu banii "la punct fix". Florentina era singură; o aşteptase pe marginea patului, cu laptopul pornit...

Închise uşa şi-o încuie. Şi se aşeză lângă ea.

- Ce-a spus medicul?

- Sami m-a dus la şeful secţiei - care m-a consultat şi m-a ascultat "pe toate părţile" şi-a spus că Fluturaşul e foarte bine. Spre deosebire de micul tanc, el o să fie un băieţel înalt şi slăbuţ. Aşa ca tati.

- Tot băieţel?

- El a zis că da!

Micuţa ei nu prea era mulţumită... Îi dădu un cot, în glumă:

- Când te vezi cu tati, poţi să-i spui că tu vrei o surioară!

- Daa, cum să nu?! Ai adus şi-un DVD?

Aprobă şi-l scoase din geantă - dar nu i-l dădu:

- Înainte de DVD, trebuie să discutăm ceva. Trebuie să vorbim despre întoarcerea acasă.

Ochii negri străluciră instantaneu!

- În sfârşit!

- Da; în sfârşit, discutăm despre întoarcerea la tati. Grasu zice că războiul s-a terminat; dar eu n-am încredere în Jun, şi de-asta am decis să mai aştept puţin. Suntem la sfârşitul lui octombrie; conform cu calculele medicului, o să nasc Fluturaşul în decembrie - înainte sau după Crăciun, nu se ştie. În condiţiile astea, o să rămânem la Sami până la concursul tău de aikido. După ce concurezi, o să-l lăsăm pe Léon aici şi-o să mergem amândouă în România.

Prinţesa plecă imediat capul şi începu să-şi studieze degetele:

- Şi Léon?

- Léon stă cuminte aici, cu Sami şi Tasnim. Noi mergem în România. O să mă asigur că ajungi cu bine la tati, după care o să mă întorc aici. Probabil că o să mai aştept o zi sau două după aceea; în orice caz, o să-l iau pe Léon şi o să venim amândoi după tine. Prinţul o să te urmeze... Eu o să mă duc la medicul Petrescu, care m-a asistat la naşterea lui Léon, şi-o să-l rog să mă ajute şi de data asta. S-ar putea să mă refuze; şi atunci n-o să am încotro şi-o să vin la tati aşa, gravidă. Dacă însă medicul acceptă să mă ajute, o să mă întorc cu Fluturaşul în braţe.

- Bine, mami.

- Te rog din suflet să fii aliata mea - şi să nu sufli o vorbă despre Fluturaş!

- Da, mami.

- Dacă tati află că sunt gravidă, răstoarnă toată Europa cu susu'-n jos! Şi nu-i bine! Nu-i bine nici pentru el, nici pentru noi, nici

- Ştiu mami. N-o să-i spun nimic.

O spusese pe un ton ferm - şi-şi tot frământa degetele...

- ... N-am cum să vin cu voi; şi n-am cum să vă trimit pe amândoi odată acasă.

- Ştiu.

- E periculos să umblăm toţi trei prin Europa.

- Ştiu.

- Actele astea pe care le am eu sunt de la imamul lui Sami, din Paris. Şi s-ar putea ca tati să le ştie deja - aşa ca pe Aimée Vainqueur.

- Am înţeles, mami. O să facem aşa cum spui tu.

Sigur? Se aplecă să-i vadă faţa... Iar Florentina îi zâmbi:

- Mi-am dat şi eu seama că, dacă tu nu erai atât de prevăzătoare şi grijulie, ne împuşcau chinezii de zeci de ori până acum.

Oof! În sfârşit, prinţesa avea încredere în ea! O strânse bine-bine în braţe... şi-o auzi şoptind în romanes:

- Da' te juri pe viaţa lu' tati că, după ce mă duci pe mine, veniţi şi voi?

- Da. Mă jur pe viaţa lui tati că, indiferent ce se va întâmpla, o să fac eu cumva să ne petrecem Crăciunul ăsta împreună.

- ... Bine, mami. Acum ne uităm la DVD?

Da; acum se uitau amândouă la DVD. Şi se minunau de aşa Fluturaş frumos foc şi leit Ştefan... Imaginea apăru pe ecran.

- ... Vaai...

Ştia - era leit Ştefan...

- ... Mami, eu zic să nu-i spui lui Léon despre bebeluş!

- Păi n-o să-i spun! Sper să nu-şi dea el seama...

- Nu-şi dă! M-a întrebat iar de ce te-ai îngrăşat aşa tare şi i-am spus că tu guşti toată mâncarea libaneză pe care-o pregăteşti pentru Sami şi Tasnim. Şi pui în ea nişte ierburi foarte gustoase, da' care ţie îţi dau crampe şi balonare.

- Te-ai gândit foarte bine...

Pe ecran, Fluturaşul îşi sugea degeţelul. În faţa ecranului, Florentina ei tocmai pusese palma peste căsuţa în care creştea frăţiorul ei. Iar ea se simţea din nou fericită, calmă şi liniştită. Şi un pic visătoare...

28 octombrie 2011 - vineri

Ana-Maria

Tasnim era într-o formă de zile mari! Gonea de colo-colo prin magazin şi deseori nu realiza că vorbea singură - adică i se adresa ei, persoană greoaie care se mişca mult mai încet şi rămânea deseori în urmă! Din fericire, sora lui Sami vorbea tare; aşa că îi auzea tot speech-ul. O urma prin magazin, lua hainele şi le punea pe braţ - şi se gândea, cu o urmă de milă, la urechile bietului Jaser...

Cu siguranţă, Sami profita din plin de faptul că el şi sora lui locuiau la etaj. Cu siguranţă, Sami îi făcuse aseară o vizită lui Tasnim şi-i dăduse instrucţiuni precise. De dimineaţă, sora lui Sami o invitase la o şedinţă de cumpărături "doar noi două". Şi cum Sami era liber, el stătea acasă cu copiii - iar ele goneau prin magazin. Tasnim îi alcătuia "garderoba de fugă" - haine largi, groase, uriaşe, în care să se ascundă atunci când va călători prin Uniunea Europeană. Încă nu le probase - de-abia "le recoltau" de pe standere! Dar se vedea cu ochiul liber că acele produse de vestimentaţie o vor ascunde perfect...

Diseară, o să încerce din nou să-l trateze pe Sami. Trebuia să aibă mare grijă! Urma să-l lase pe Léon aici, cu ei - şi trebuia să fie foarte-foarte atentă! Sami putea avea reacţii ciudate; Tasnim putea apăsa un buton din mintea fratelui ei care ar fi declanşat un dezastru. Imam Mohssen era tânăr şi descurcăreţ - şi locuia într-un oraş-port. Din punctul ăsta de vedere, zău că nu-i prea venea să plece doar cu Florentina...

- Uite, asta e super pentru stat în casă! Léon n-o să suspecteze niciodată nimic!

Da; aia era perfectă pentru casă. Şi aia, şi pantalonii-şalvari. Erau atât de largi, că putea ascunde o orcă-n ei! Îi luă şi-i puse pe umăr - că braţul era plin deja...

Diamant

Mm, ce bine că o găsea online! Îi era tare dor de zâna lui! Repede, mesaj nou...

"- Bună.

- Bunăă!

- Ce faci? Ai treabă?

- Nu. Mă pregătesc de plecare.

- Pleci?

- Da, plec cu şefu'.

- Aha...

- Avem o invitaţie la un party. Îmi pregătesc rochiţa lycra cu buric."

Adică o petrecere cu manelişti... Oare era "acolo", sau "aici"? Greu de spus - vărul lui se ferea să-şi anunţe din timp deplasările peste graniţe, din motiv de Jun...

"- Nu cred că te vizităm; dar, cine ştie?!

- În caz că mă vizitaţi, eu m-aş bucura mult!"

Ştia ea cât de mult! Extrem de mult! Venea în România, în Bucureşti probabil, aşa că pe el începuseră deja să-l mănânce tălpile...

"- O să-i spun lu' şefu' că ţi-e dor de-o urechelă.

- Da-da! Spune-i! Eu o să pregătesc lista cu spovedania. Adu-mi aminte: lui îi plăceau listele cu linioare, sau cu bumbişori?

- Cu punct şi virgulă, ca să-ncapă totul pe-o pagină!"

Ce afurisită era! Mică şi rea şi afurisită şi frumoasă...

"- Bine. Mă apuc s-o scriu. Tu pregăteşte-ţi rochiţa.

- OK. Vorbim. Paa!

- Pa."

Gata - închidea mail-ul, ca să se poată abţine...

Avea senzaţia că acea persoană care le urmărea lor corespondenţa bănuia deja ceva. Nu de alta, dar trecuseră de la "Salut" la "Bună". Şi de la "Vorbim" sec la "Paa". Şi, de la un punct încolo, lucrurile deveneau destul de vizibile...

O să se-ncuie în Aurari. Nu era bine să-şi facă drum prin Capitală azi. Chiar dacă umbla cu blindata - Ştefan nu venea la petrecere fiindcă avea insomnie sau chef de dans. Putea veni incognito; şi-atunci apariţia lui, jovial şi chefliu, îi strica toate socotelile! Aşa că o să stea cuminte acasă. O să discute cu Azur. Sau poate-o să se ducă până la nea Dumitru! Poate reuşea să-l convingă să-i spună măcar o parte din planul de-a o îndepărta pe Safira! Poate trecea pe la mămica lui - să afle ce-i mai rezerva soarta...

Roşcata

Azi nu petrecea cu Florin. Şi nici cu Adrian. Azi serveau "Guţă party" - chestie care pe ea o chinuia rău, fiindcă nu era adepta genului ăla de manele...

Dansa - că de-aia venise cu el acolo! În avion, Ştefan îi spusese că azi el face afaceri iar ea face aerobic pe sistem. Ea aprobase, el se încruntase uşor şi tăcuse mâlc... Unde era regina? Şi de ce nu se-ntorcea odată la regele ei? De ce nu-i transmitea nici o veste, nimic? Chiar nu se gândea şi la el? Nu-i era milă şi de sufletul lui?

Făcea opturi şi se gândea...

Ştefan stătea la o masă care nu se filma niciodată. Erau trei mese de-astea; el era "cazat permanent" la cea din mijloc. Ceilalţi veniseră rând pe rând la masa lui, stătuseră un pic şi plecaseră. El nu se clintise. El fumase ca o locomotivă şi tastase mult la mobil. Spre exterior, la două mese distanţă de el, stătea Titel. Care - apropo - n-o mai băgase în seamă nici cât negru sub unghie! Nici o uitătură, nici un zâmbet - nimic! Pentru Titel, ea era una dintre muierile alea care veniseră însoţite. El venise singur - şi oricum nu părea grăbit "să plece însoţit"! El părea un pic îngrijorat şi extrem de gânditor. Şi nu reuşea să ascundă asta, deşi se căznea din greu să fie vesel şi dezinvolt! La masa lui Titel se forma "coada". Cine voia să discute cu Ştefan, pleca de la propria masă şi se aşeza în faţa lui Titel. Discuta cu el una-alta, până se elibera locul de lângă Ştefan. Moment în care respectivul se ridica şi mergea "la punct fix"...

O să-l întrebe pe Ştefan "care-i şpilu'". Era ciudat - ea nu ştia nimic din organizarea asta! Adică Titel îi ţinea lui "carnetul de bal"? Şi-i făcea "programările" întâlnirilor de afaceri? De ce oare? Şi de ce nu ştiuse ea nimic despre asta? Ei îi spunea întotdeauna totul, apropo de evenimentele la care mergeau împreună. Oare şeful ei presupusese că consilierei lui îi crescuse mintea îndeajuns de mult ca "să se prindă" şi aşa, fără explicaţii?

... O să stea cu ochii pe ei - cu discreţie, fireşte! Şi-o să-şi dea ea seama, până la urmă, ce şi cum!

Stop - final de melodie! Aplauda şi ea, cu toată lumea... Iar maestrul Guţă anunţa în microfon că urma o melodie în primă audiţie, proaspătă şi nouă de parcă acu' o compusese... De ce nu-l putea ea suferi pe omul ăsta? Habar n-avea; pur şi simplu!

Începutul suna binişor... Suna bine, de fapt - era dansabilă. De-asta nu-l prea suferea pe Guţă - nu totul era dansabil. Florin făcea de-alea "de băgat bărbaţii în boale"; Guţă era mai comercial, mai... stânga-dreapta. Mai de meniu, aşa!

"Număr şi zilele / Până şi nopţile / Cât mai am să aştept / Să te strâng iar la piept"

Oo - asta era chiar frumoasă! Versurile aveau mult de suferit - constata ea, după ce "cunoscuse" Aurelian Andreescu, Mihaela Mihai şi Marcel Pavel şi Direcţia 5 şi Andra... Dar erau bune şi astea! Mânuţele sus, tare pe sistem!

Şi, hait! - că Titel se ridicase şi pornise lansat spre masa lui Ştefan! Panică...

Ştefan

Fir-ar să fie de treabă! Ar fi dat orice să nu discute cu Titel acum! Şi uite că Titel ţinea musai să discute cu el! Da' ce-l tot mânca şi pe ăsta-n fund aşa?

Scaunul se trase; Titel se aşeză. Ochii negri îl priveau lung... Încercă să-i zâmbească:

- Ce-i?

- Păi, ce să fie - am venit şi eu "în audienţă", cum se zice...

Aproba încet cu capul, semn că-l asculta atent... Titel scoase telefonul şi începu să scrie. El îşi aprinse prima ţigară din cel de-al treilea pachet pe ziua de azi. Aştepta...

Dl Petriceanu m-a sunat azi şi mi-a spus că, începând cu orele 11, poţi fi extrem de liniştit referitor la promisiunile pe care ţi le-a făcut.

Cum-cum?

Relua - şi citea cuvânt cu cuvânt, literă cu literă... Începând cu orele 11, el putea fi foarte liniştit - fiindcă nea Nicu Cărare se ţinuse de promisiunea pe care i-o făcuse... când îi impusese să nu mai apară pe youtube, să nu-şi mai caute familia...

Nea Nicu o găsise pe Ana!

Apăsă butonul roşu şi-i returnă telefonul - şi începu să râdă:

- Asta e o veste bună. În sensul că e foarte reconfortant pentru mine, conte tânăr şi uşor nebun, să aflu că dl Petriceanu însuşi se ţine de promisiunile pe care mi le face! Foarte reconfortant... Foarte liniştitor...

Râdeau amândoi - iar râsul lui Titel se frânse brusc:

- Eu, în schimb, am o problemă. Mare. Dl Petriceanu nu-mi mai spune unele lucruri - şi-mi închide-n nas atunci când rostesc anumite întrebări.

- Ai făcut ceva trăznăi, în ultimul timp?

- Nu. Problema e alta.

Şi-acum se muta şi mai aproape de el... Asta e! Or să-i vadă toţi şuşotindu-şi chestii la ureche! Dezavantaj Titel - că Leonard nu-şi permitea să dea cu şutu' în popou' contelui, dar când venea vorba de cel al subalternului n-avea "crispări"...

- Problema e că Leonard e foarte preocupat de propria avansare. În condiţiile astea, mi-a comunicat că afacerile din România merg înainte la viteză constantă - nici o mişcare nouă, nici o afacere nouă, nici un partener nou. Stau cu cei vechi şi fac bani. Şi atât. Să am grijă să nu calc pe bec, să am grijă să nu capăt vreun dosar... Am zis "să trăiţi" şi m-am apucat de treabă. Şi m-am descoperit, brusc, abandonat...

Zău?! Abandonat?! Ridică o sprânceană şi primi o aprobare fermă:

- Nu m-a mai sunat de-atunci - nu cu probleme de afaceri! Eu îl sun aproape zilnic; uneori vorbim cinci minute, alteori mă expediază în zece secunde... Ştiu că renunţă la România. Îmi dau seama, după cum se comportă, că va renunţa şi la mine. Şi te cunosc pe tine. Am auzit, din sursă sigură, că toate afacerile lui din România vor trece la tine.

Păi... Aprobă scurt cu capul.

- În condiţiile astea, crezi că putem să discutăm despre viitor?

Negă, iar Titel se învineţi instantaneu... Şi i se făcu brusc milă de el - că avea peste 40 de ani şi ajunsese la mâna contelui de nici 30! Aşa că îl lămuri, în şoaptă:

- Da - eu o să le cumpăr. Tranzacţia e în stand by, pentru că are el probleme cu actele afacerilor pe care le cumpără. Dar, după ce-şi rezolvă ce e de rezolvat, bate palma cu mine - şi-i cumpăr toate afacerile din România. El a făcut singurel lista; şi el le-a scris pe toate. Dar n-a scris şi numele tău. Iar eu nu-l pot obliga să-mi dea ceea ce nu vrea să-mi dea. Mutarea ta la mine nu depinde de mine - ci de el.

- Dar tu ai fi de acord... cel puţin teoretic! Adică ai încredere în mine, să

- Da, Titele. Ne-am înţeles bine - şi m-ai ajutat de multe ori. Mă ştii, ştii ce cer de la oamenii mei, ştii că nu sunt absurd... Da. Eu o să-i spun că te vreau. Dar nu mă întreba acum ce-o să spună el atunci.

Bărbatul de lângă el se lăsă uşor pe spătarul scaunului... şi reveni cu viteza luminii înapoi, lângă urechea lui:

- Dl Petriceanu ştie calculele tale?

- Da.

- Şi el ce zice?

- El zice două lucruri. Unu, că ar fi foarte bine să te iau şi pe tine. Doi, că Leonard ştie în ce cercuri se urcă - şi ştie că tu nu te potriveşti în ele. Dacă vrei părerea mea sinceră...

Îl luă pe după gât şi-şi lipi bine buzele de urechea lui - ca să nu zică mai târziu că a fost gălăgie şi i-au scăpat niscai consoane:

- Deşi nu te sună, Leonard stă cu ochii pe tine. E bine dacă nu-l superi; e bine dacă îi îngrijeşti în continuare afacerile şi-i faci corect viramentele. E nasol că vii şi "mă sondezi" aşa, în public. Ce faci tu acum cu mine se numeşte amantlâc. Tu ai bărbat, cum se zice; da' "miroşi" divorţul, aşa că îţi cauţi perechea pentru a doua căsătorie. Sunt sigur că lui Leonard nu-i place chestia asta. Nu e genul de om care să aprecieze un asemenea comportament. Îţi ştie deja opţiunea; iar dacă divorţul întârzie, nu întârzie din cauza lui. Şi eu am nevoie de tine, iar dl Petriceanu ştie asta. Eu voi avea două neveste în România şi două în Franţa, plus o amantă cu ochi oblici. Iar dl Petriceanu mi-a aprobat haremu' ăsta. Dar am şi eu viteza mea şi problemele mele. Căsătoria mea cu tine va veni după un şir de evenimente clare: plecarea lui Jun în China, pacea cu Internele şi avansarea lui Leonard. Am fost clar, da?

Titel dădea zorit din cap...

- Nu-mi mai da târcoale. Nu risca să-ţi faci bărbatu' gelos. Că nu ţi-ar place să te penalizeze...

Aproba în continuare, aşa că îi dădu drumul - iar Titel se ridică şi întinse ferm mâna spre el:

- Îţi mulţumesc.

- Nu-mi mulţumi - că priveliştea din exterior este mult diferită faţă de cea din interior. Profită de ultimele zile de acalmie şi ia cu vitamine. Şi cu Lecitină.

Mai primi o aprobare, aşa că-i dădu drumul...

... Mai bine că discutaseră acum! Era practic prima lor discuţie faţă-n faţă, după foarte-foarte multe evenimente care-l implicaseră doar pe Diamant. Leonard va afla că îşi şuşotiseră la ureche; se va încrunta, dar nu va face o criză de nervi. Titel n-o să-l mai bârâie la cap nici pe el, nici pe nea Nicu. Iar asta va ilustra armonia dintre consilier şi viitorul lui şef...

Deci Nicu Cărare o găsise pe Ana...

Dumnezeule! - cât de liniştit era acum! Cum scrisese Titel? "Dl Petriceanu m-a sunat azi" - adică nea Nicu îl sunase direct pe el, evitând să treacă informaţia aia prin Leonard - "şi mi-a spus că, începând cu orele 11, poţi fi extrem de liniştit referitor la promisiunile pe care ţi le-a făcut." Unica promisiune pe care i-o făcuse nea Nicu era găsirea Anei - şi ajutarea ei să ajungă cu bine la conac. Familia lui era în siguranţă...

29 octombrie 2011 - sâmbătă

Roşcata

Ştefan închiriase o cameră la Marriott. Ceruse "Presidential Suit" - deşi nu trebuiau decât să doarmă câteva ore, până trimitea Aleodor avionul după ei... În fine! El ştia! La urma urmei, de la un nivel încolo Ştefan nu mai putea face economie. Adică nu avea voie să facă economie. Era afacerist adevărat; nu se zgârcea la 100 de euro...

Iar dormeau în acelaşi pat. Şi zău că nu-i venea să-l întrebe când se încheia sceneta aia! Îi era jenă...

- ... Familia mea e bine.

Cum-cum? Deschise imediat ochii! Ce spusese el acolo? Ştefan privea lung tavanul:

- Familia mea e foarte bine.

- Ţi-a spus Titel asta?

- Titel mi-a scris pe telefon un mesaj... "Dl Petriceanu m-a sunat azi şi mi-a spus că, începând cu orele 11, poţi fi extrem de liniştit referitor la promisiunile pe care ţi le-a făcut."

Serios? Păi, în cazul ăsta... În cazul ăsta, începu să râdă - şi oftă din tot sufletul! Oftă lung şi greu, pentru că simţise cum i se ridică o piatră de pe inimă... Ştefan începu şi el să râdă:

- Singura promisiune pe care mi-a făcut-o Nicu Cărare este legată de Ana. Eu i-am promis că ascult de el şi sunt cuminte; el a promis că îi găseşte şi-i va ajuta să se întoarcă cu bine. N-are nici un interes să mă mintă. Pe de-o parte, e foarte bun prieten cu tata; pe de altă parte, ştie că, dacă mă supăr foarte tare, în 48 de ore îmi mut toate afacerile într-o ţară unde el nu are jurisdicţie - şi unde sunt la orice oră binevenit.

Trăiască muzica sârbească! Şi Dejan şi Gojdu şi Milan şi toţi fraţii lor "întru afaceri"! Îi venea să sară de-acolo şi să-l pupe rău - că era un geniu!

- Aşa că nu mă minte. Chiar i-a găsit. Iar dacă ajungem azi la conac şi nu constatăm că ne aşteaptă acolo toţi trei, înseamnă că încă e periculos pentru ei să călătorească pe distanţe mari.

Aproba cu capul şi se abţinea să nu sară de-acolo...

- ... Să nu spui la nimeni.

- Nu, şefu'!

- Nici lui Diamant.

- Nici popii, la ultima spovedanie!

O credea?... Da; o credea. Şi mai era ceva, pentru că Ştefan tocmai se încruntase...

- ... Vreau să te întreb ceva.

- Da, şefule.

- Ai putea să lucrezi cu Titel?

- Da, şefule.

- Ai putea să stai la aceeaşi masă cu el?

- Da.

- ... Ai putea

- Aş putea orice. Acum suntem egali - şi-mi permit şi să-l plesnesc peste ochi, şi să-i bag cuţitu'-n şunci.

- Ai putea să fii colega lui?

Deci de-asta fusese Titel aşa de îngrijorat şi gânditor! Şi de-asta se dusese în audienţă la Ştefan! Ia uite...

- Pentru că, dacă nu poţi să fii colegă cu el, o să am o problemă măricică.

- Nu, şefule. Pot să lucrez cu el. Atâta timp cât nu se dă la mine şi "nu vine cu ăla micu' la serviciu", n-am nici o treabă cu el.

- Eşti sigură?

- Da.

- Foarte sigură?

- Cea mai sigură, şefu'.

Iar îl făcuse să râdă...

- ... Bine. Pentru că nea Nicu mi-a aprobat un harem cu două neveste în România şi două în Franţa. Şi-o amantă cu ochi oblici.

Deci, două neveste în România, două în Franţa, o amantă... Amanta era chinezul. Nevestele din Franţa erau ea şi... Aleodor, omul SIE. Nevestele din România erau... Titel, şef peste afacerile care veneau de la Leonard, şi Diamant - şef peste afacerile vechi. Zâmbi slab:

- Şefu', nu cred că-i aşa de bine să-i pui unu' lângă ălălalt. Că nu se suportă foarte bine...

- Diamant va fi vice-rege.

Păi şi-atunci?... Aa, Grasu! OK! Titel şi Grasu semănau mult! Amândoi aveau "nume şi renume" şi "statură pe măsură"! Erau perfecţi! Şi erau şi mai apropiaţi, ca vârstă... Ştefan zâmbea:

- Aşa că n-o să te vezi foarte des cu el.

- Şi oricum el nu poate să mă pipăie pă mess iar io nu pot să bag cuţitu'-n el în videoconferinţă. Şefule, io zic că "merge".

Şeful ei râdea de-a binelea acum... Ea îl privea şi îi vedea calmul şi liniştea aduse de vestea că familia lui era pe mâini bune - şi-i vedea râsul ăla adevărat, frumos foc... Reveni spre tavan:

- Auzi, şefu'?

- Ce-i, fă?

- Atunci când Diamant o să fie vice-rege, el o să călătorească foarte mult; nu-i aşa?

- O să călătorească destul. Mult mai mult decât călătoreşte acum.

- Asta e bine. Că eu nu prea vreau să călătoresc...

Şi i se pusese un nod în gât... Înghiţi greu şi continuă:

- Nu vreau să-i fac râcă cu Safira. Acolo, familia lui trebuie să fie liniştită. Copiii trebuie să crească liniştiţi şi să nu suspecteze nimic. El trebuie să fie exemplul perfect pentru ei; mai ales pentru Azur, care e mare şi isteţ şi atent la taică-su... Şefu', îmi dai voie să vorbesc cu nea Dumitru?

- Da' ce, fă - te ţin eu?!

- Nu; da' parcă vreau să am permisiunea ta. Vreau să-l rog să nu-l despartă de Safira.

- Safira trebuie să dispară.

- Copiii

- În neamu' meu n-a existat niciodată vreo curvă. Safira dispare. Iar copiii nu stau în apă, cum se zice.

Gata - ea una îşi înghiţise restul de cuvinte...

N-o să vorbească ea cu nea Dumitru. Era prea "mică" - nu-şi permitea să-i dea ea sfaturi bulibaşei! Din nefericire pentru Azur şi Agata, mămica lor...

- Culcă-te. Şi nu te mai gândi tu la problemele ăleia. Că ea nu se gândeşte la ele. Nu s-a gândit niciodată că, dacă o prinde bărbatu', bagă cuţitu'-n ea! Nu s-a gândit niciodată că lasă copiii orfani, dacă îl bagă pe Cornel în dormitor, în patul bărbatului ei! Nu văd de ce te-ai gândi tu la asta!

Pentru că îi era milă de copii? Şi pentru că ei or să sufere, iar ea o să le simtă suferinţa şi-o să sufere cot la cot cu ei? Şi-o să se simtă vinovată faţă de ei?

Închise ochii şi-şi impuse să tacă. Şi să adoarmă. Acu' suna Aleodor, să le spună că venise avionul - şi rata bunătate de odihnă în apartamentu' prezidenţial de la Marriott!

3 noiembrie 2011 - joi

Ştefan

Mobilul lui Aleodor piui scurt; tânărul răspunse... şi negă:

- Nu.

Îl electrocuta şi încerca să afle cine-l sunase şi ce voia; Părintele îi evita privirea fiindcă era atent la telefon...

- Nu aşteptăm nici o livrare. Şi nici un plic.

- Întreabă-l de la cine e plicul.

- De la cine e plicul?... Nicu Petriceanu. Verifică-l şi pofteşte-l.

Deci nea Nicu trimisese un curier... Se ridică şi se grăbi să iasă.

Oare erau fotografii? Oare era o scrisoare de la ei? De la ea? Doamne - oare era un semn de la regina lui? Deschise larg uşa...

Curierul era o femeie! Ei, poftim! Una de-aia comună: şatenă, ochi căprui, nici înaltă şi nici scundă, nici grasă şi nici slabă, nici frumoasă şi nici urâtă... Nea Nicu nu înceta să-l uimească! Avea extrem de multe de învăţat de la el! O să-şi amintească mereu asta! Ori de câte ori o să-i vină să-şi tragă cizmele-n picioare şi să pornească spre Nantes, o să-şi amintească...

Tânăra venise cu un Mini One roşu. Maşină mică, cu caroserie ca o buburuză şi motor de BMW sub capotă. Deci aşa trebuia să-şi angajeze şi el vreo doi curieri... Tânăra "îl învăţase", pentru că venea glonţ la el şi se oprea la distanţa "regulamentară" a curierilor din branşă - doi metri:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Dl Petriceanu v-a trimis un plic.

Aprobă şi luă plicul, iar ea păşi cu spatele:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Aştepta s-o vadă plecând...

Gata; se răsuci pe-un călcâi şi reveni în conac. Iar consilierii lui se grăbiră să intre şi ei. Mergeau direct în birou; se abţinea şi nu privea plicul, nu-l pipăia, nu-l ridica în lumină... Dar îl "inventaria" mental, după cum îl simţea în mână. Plicul ăla A4 conţinea nişte coli înguste... Zornăia ceva în plicul ăla. Ceva mic, metalic. Oare ce-i trimisese nea Nicu? Murea de curiozitate!

Se trânti în scaun şi desfăcu plicul. Şi îl răsturnă pe birou.

Ia uite...

Aleodor reacţionă primul - şopti, în romanes:

- Unde eşti, măicuţă - să vezi ce-mi face mie omu' ăsta...

Acel "ceva" mic şi metalic erau insignele. Şase la număr, de-alea de care ceruse el. Ei, poftim! Se culcase conte şi se sculase conte-cavaler... Colile înguste era de fapt un plic lung, oranj... Ce era acolo? Îl desfăcu şi scoase...

Gata - avansau. Se muta de pe youtube, pe marele ecran. Când "se filma"? Mâine seară, opt fix, la Paris. Era cam din scurt; dar...

Şase invitaţii. Habar n-avea cum era sala Théâtre du Châtelet; dar era sigur că locurile lor vor fi în prim-plan pe marele ecran. Ce spectacol era? 20e Nuit de la Voix. Scria pe invitaţie că era organizat de Fundaţia Orange... Începu să râdă:

- Ia uite, Părinte, unde ne scoate avansarea la plimbare!

Era curios cât de perspicace era spionul lui... Aleodor citea; Rebeca se ridicase pe vârfuri, ca să vadă şi ea... Iar spionul îşi trecu scurt mâna prin păr şi oftă:

- Păi, dacă e şi-o factură în plicul ăla, eu zic că "ne-am aranjat" cu comunicaţiile!

Trase factura şi-o întoarse spre el:

- Uite-o.

Era consistentă; el zărise şase cifre la rubrica "Total". Dar, vorba aceea - merita efortul! Comunicaţii şi informaţii la discreţie - toate

bătăliile erau 49% câştigate încă din clipa când începeau să se contureze!

- Şi nu-i aşa că Moreau alimentează şi el un fir oranj?

- Moreau? El gestionează cam 30% din centralele oranj.

Pe chipul spionului înflori un zâmbet larg... Luă şi hârtia scrisă frumos, caligrafic, de-o mână de om bătrân... şi citi cu voce tare:

- ***"Dragă Ştefane, m-am tot gândit la discuţia noastră. Nu pot să vă las să suferiţi chiar aşa de tare, aşa că am aranjat o şmecherie care să rezolve unele lucruri. Nu multe - vreo şase. Concertul de mâine este organizat de Fundaţia Orange. Se difuzează în direct la Radio Classique, iar înregistrarea lui video va rămâne pe internet pentru eternitate. O să fie ceva foarte special. Voi o să fiţi unicii spectatori care stau la etaj, pentru că sponsorizaţi toată drăcia. Apropo, să ştii că special pentru tine am cerut de-alea vişinii, dar n-aveau."***

Ridică una dintre insigne:

- Nu fac vişinii.

- Ca să fie vizibile pe orice rever.

"Corect, Rebeca! Cinci puncte..." Reveni la scrisoare:

- ***"Mă aştept să vă văd pe toţi şase aliniaţi frumos în prim-plan. Să-i zici lui văr-tu să se îmbrace frumos şi să-şi facă freza, dacă nu vrea să-l căpăcesc rău!"***

Rebeca era roşie ca insignele alea iar Aleodor rânjea artistic...

- ***"Să nu iei mai mult de 5 bodyguarzi, că n-or să aibă unde să stea. De acolo, vă rog să vă întoarceţi la conac. Discutăm săptămâna viitoare. PS..."***

Nu-nu! Nu citea PS-ul! Nu cu voce tare, oricum! Ăla era doar pentru el...

"PS: I-am spus lui Titel să-ţi transmită să stai foarte liniştit. Confirm şi mă repet: poţi să stai foarte, foarte liniştit. Te rog să fii cuminte şi să nu grăbeşti lucrurile. Sunt foarte bine, sunt liniştiţi şi s-au integrat în marea masă a cetăţenilor francezi de rând. N-are rost să-i speriem - s-au speriat de destul de multe ori până acum. Lasă-mă să rezolv eu partea asta. Te asigur că am dat sarcina asta celui mai bun om pe care-l am. Nea Nicu"

Deci Ana era bine; se integrase în marea masă, cum zicea Nicu Cărare. Adică devenise o prezenţă cotidiană în cartierul în care locuia. Asta era bine - oricine-o căuta acum nu se putea folosi de privirile celorlalţi şi nici nu va obţine răspunsuri concludente la întrebarea "A apărut o familie monoparentală nouă în cartier?" Se deghizaseră bine, şi ea şi copiii. Şi erau bine. Trecuseră prin multe sperieturi - dar acum erau liniştiţi. Acum aşteptau ca el să apară pe marele ecran, cu consilierii lui, cu insignele alea la rever... De fapt, aşteptau să plece Jun. Şi să bată el palma cu Leonard. Oare nea Nicu ştia cum să-i transmită Anei veşti?

... Dacă îi spusese că poate să stea foarte liniştit iar ei sunt foarte bine şi sunt liniştiţi, nu era evident că o putea contacta pe Ana lui?

Împături corect scrisoarea şi o bagă în buzunar:

- Rebeco, faci plata facturii. Părinte, Diamant şi Grasu trebuie să ajungă azi aici.

- Da, şefu'.

- Rebeco, îi informezi - să vină cu costumu' ăl bun şi Distonocalm la ei. Vezi - să nu-i zici lu' văr'miu chiar tot ce-a zis nea Nicu...

Consiliera lui râdea şi nega... Îl privi lung pe Aleodor:

- Merge şi Adina. Să-i alegi o rochie elegantă, dar nu "de Scala din Milano". O rochie de "ofiţer de presă". Rebeco, tu "serveşti" costum negru şi cămaşă - din motiv de insigne. Băgaţi cărbuni, că e destul de "din scurt" şi trebuie să organizăm şi transportul în Paris.

Luă insignele şi invitaţiile, se ridică şi se grăbi să iasă.

Se ducea în dormitor. Se ducea la ea. Voia s-o certe, că nu era şi ea aici - şi nu mergea cu el mâine, când trecea linia care despărţea interlopii de afacerişti...

Roşcata

OK! Deci ea trebuia să plătească factura şi să-i informeze pe consilierii din România... Păi, hai - să se-apuce de treabă!

Luă factura de pe biroul şefului ei şi porni spre propriul birou. Şi înlemni atunci când citi "totalul de plată"...

- ... Ce-i?

Ridică privirea spre el:

- Tu ştii ce scrie pe factura asta?

- Bănuiesc. Şi bănuiesc că i-au făcut o reducere considerabilă, de vreme ce e recomandat de nea Nicu Petriceanu!

Serios? Adică ăsta era "totalul cu tot cu reducere"? Uau! Aleodor îi făcu semn să vină la biroul lui:

- Intrarea în grupurile astea exclusiviste nu-i ieftină. Va exista şi o cotizaţie anuală; vor exista şi nişte donaţii "cu acte"... De mâine, viaţa mea se va complica considerabil.

- A ta? Sau a mea?

- Şefu' zice că eu o să mă ocup de partea ONG-istă a afacerii.

ONG, adică non-profit. Ea o să facă caşcaval impozabil, Părintele o să cureţe caşcavalul neimpozabil şi-o să facă multe acte. Şeful ei era o minune - şi nu i se vedea capătul IQ-ului, aşa de mare era...

Părintele "surfa" pe net. Căuta "20e Nuit de la Voix"... Scria acolo că, începând din 1991, Fundaţia Orange organiza o serată care le permite artiştilor să-şi facă debutul, să iasă în lumină, bla-bla-bla. Nici Aleodor nu era mai fericit cu povestioara aia; revenea la căutarea Google. Tasta bine Părintele, ştia exact ce să caute... Aha! O găsise! Asta la care mergeau ei era o serată dedicată cauzei autismului. 110 artişti şi 800 de corişti... Orchestra Operei din Rouen/Haute Normandie... Ceva cu o soprană... cu requiem - habar n-avea, dar o să se documenteze serios diseară... Altă soprană... Aha! Beethoven! Să bea o tonă de ness, să n-adoarmă! Deşi, dacă era cu soprane, or să cânte tare... Mozart îi plăcea şi ei. Ăla, da. Mai departe... Mai departe, iarăşi Beethoven... 800 de corişti Orange Chante... L'Arpeggiata. Improvizaţie barocă şi muzică tradiţională din Italia şi America de Sud. *"Jamais couché avec"*, cum zicea francezul. Aleodor însă începu să râdă:

- Hai, că a fost "uman"! Adică o oră ne chinuie, da' o oră ne lasă să trăim.

Adică L'Arpeggiata era "comestibilă". O să studieze diseară totul, ca să ştie la ce să se-aştepte. De fapt, or să studieze împreună - ea şi Diamant! Nu spusese Ştefan că "Diamant şi Grasu trebuie să ajungă azi aici"?... De fapt, poate că nu studiau nimic. Că n-aveau când! Venea Diamant! Gata - venea acasă! Şi oricum mergeau mâine la concert! Studiau mâine, două ore după micul dejun!

Se repezi la calculatorul ei şi deschise mail-ul oficial - că trebuia să-i comunice să vină cu costumu' ăla bun!

Diamant

Aah! Îi venea să-i dea cu ceva în cap! Avionul decola la şase - deci, la cinci jumate cel târziu, ei trebuiau să fie aşezaţi în el. Era trei deja; nu-şi făcuse bagajul, nu-şi pusese actele în ordine, nu-şi instruise consilierii pentru următoarele două zile. El era într-o criză de timp fantastică, iar Grasu nu se lăsa convins să meargă-n Franţa! Stătea în moţu' patului şi refuza să oprească laptopul!

- Băi, haide!

- Nu merg, bă! N-auzi că nu merg? Unde dracu să merg eu?!

- Acolo unde te pune şefu' să mergi!

- Nu merg! Mă simt rău! Nu sunt în stare de aşa drum. Lasă - du-te tu!

- Bă, tu n-auzi că a zis şefu' să vii şi tu?

- Ştiu ce-a zis şefu'. Da' nu pot să merg.

Trase troller-ul de sub pat şi-l deschise în mijlocul covorului:

- Hai că-ţi împachetez eu! Hai! Zi-mi ce să-ţi pun.

- Tu n-auzi că nu merg?

- Tu n-auzi că a zis şefu' să mergi şi tu?
- Nu merg!

Aa, răcnea la el? Prea bine! Las' că avea el ac de cojocul lui! Scoase telefonul special şi începu să apese tastele. Mesaj nou pentru Ştefan...

Sunt la Grasu. Zice că el nu vrea să vină.

Send... Închise troller-ul şi se aşeză pe el. Şi îl privi lung, mult mai liniştit acum... Grasu părea trist:

- De ce-ai făcut asta?
- Fiindcă mă taie dacă apar acolo singur. Şi nu vreau să-mi las Raina văduvă.
- Nu te tăia. Trebuia doar să-i spui că nu mă simt bine.

"Nu, zău!"

Mobilul lui Grasu începu să cânte... Îl privea cu ochi calmi şi-l invita să răspundă! Să-i spună personal lui Ştefan cum nu voia el să se ducă-n Franţa atunci când era chemat de şeful lui!

Grasu oftă greu, greu de tot... şi apăsă butonul verde. Şi spuse doar "Da, şefu'". După care tăcu mâlc. Era foarte atent la ce spunea Ştefan...

Mâna cu telefonul coborî încet şi lăsă aparatul pe pătură. Gata? Păi... gata? Chiar terminaseră? Ştefan nu vorbise decât 4-5 secunde? Prietenul lui oftă din nou greu... şi coborî din pat, traversă încet camera, deschise uşile şifonierului... Se ridică şi ieşi - că şi el trebuia să împacheteze măcar trei schimburi, plus costumul!

Ana-Maria

Ar fi trebuit să se ridice şi să pregătească cina. Prăjitul şi amestecatul i-ar fi luat nu mai mult de jumătate de oră. Numai că nu se putea ridica de-acolo. Sami îi spusese, în urmă cu cinci minute, că părea palidă - şi-o invitase "la consult". El consulta Fluturaşul. Ea se gândea cu groază că iar reuşise să fie foarte prostănacă, aşa că nu observase când dezvoltase omul ăla o fixaţie...

Afară plouase azi. Era urât. Era frig şi înnorat şi neplăcut. Trecuse vremea aia frumoasă, numai bună de luat copiii şi rucsacul şi mutat în alt oraş! Era noiembrie; era "trecut de şapte luni". Se simţea mare şi greu de mişcat. Pentru ea, prezenţa lui Tasnim în parc devenise o binecuvântare! Sora lui Sami se subţiase, în timp ce ea se rotunjise...

Palma lui Sami se ridică:

- Gata. Clinic sănătoşi. Felicitări.

Se ridică, râzând:

- Confirm partea asta - are o poftă de mâncare...

Şi-acum se ascundea în bucătărie şi se întreba cum naiba să facă ea cu Sami! Mâine aveau "seară de traduceri"; iar dacă o să-l audă şi mâine cerând s-o controleze la Fluturaş, chiar că avea o problemă! Simţea cum creştea tensiunea din livingul ăla! Simţea cum bărbatul ăla ieşea din carapace - şi ieşea repede, grăbit să se apropie de ea, să încerce s-o convingă să nu se mai întoarcă la soţul ei, sau...

Nu. Sami nu era nici nebun, nici adolescentin. Sami n-o să încerce niciodată s-o convingă să renunţe la familia ei!

... Şi-atunci, ce voia Sami de la ea? "Prostii"? Se îndoia sincer că musulmanul din living avea vise erotice cu ea! Şi-atunci? Ce voia Sami de la ea?

Ştefan

Aştepta, în mijlocul aleii. "Se costumase" special pentru venirea lui! Se îmbrăcase în negru şi-şi pusese cizmele la zece noaptea special pentru Grasu! Stătea în calea farurilor, în mijlocul căii de acces, şi încerca să pară foarte furios... Toni îi anticipă planurile - se opri la vreo zece metri de el. Îl lumina tot; el încerca să pară furios în continuare...

Portiera din dreapta spate se deschise iar Grasu coborî şi porni grăbit spre el:

- Să trăiască şefu'!

Nu-i răspunse; îl aşteptă să ajungă în faţa lui şi întrebă scurt, sec:

- Vrei să divorţăm?

Îl speriase. Grasu era şocat de aşa idee - şi se stacojise tot...

- Eu te chem la avansare şi tu spui că nu vrei să vii. Asta înseamnă fie că eşti în comă la spital, fie că vrei să divorţăm.
- Nu e vorba de asta.
- Exact. E vorba despre avansare. E vorba de locul ăla unde ne căţărăm toţi, de mâine-ncolo. E vorba de rearanjarea consilierilor şi teritoriilor. E vorba de prezentarea mea şi-a oamenilor mei în faţa şefilor şefilor noştri. Vrei să-mi dai cu flit la acţiunea asta?
- Nu, şefu'.
- Vrei să te las la vatră? Spune - şi te las! Ai banu' tău, ai afacerea ta... Batem palma şi ne despărţim amici! Vrei să ne despărţim?
- Nu.
- Atunci mergi mâine cu mine şi cu colegii tăi. Şi îţi promit că n-o să te chinui legându-te bonă de copiii mei; îţi promit că tu o să-mi conduci afacerile actuale din România.
- Ştefane, eu
- Leonard îmi vinde felia lui din România. O dată cu ea, o să-l primesc şi pe Titel. Voi avea două felii; una condusă de Titel, una condusă de tine. Te bagi s-o conduci? Sau divorţăm?

Tăcea...

- Spune-mi acum. Mâine va fi prea târziu să dai înapoi.

Nu spunea nimic; tăcea în continuare. Philippe torcea cuminte în faţa lor iar Grasu îi studia cizmele şi tăcea mâlc...

- ... Mi-ai zis că nu eşti bun la taste. Mi-ai zis să-ţi dau un BMW şi-un pistol. Îţi dau un BMW blindat, două pistoale şi suită. Te bagi să faci munca ta cea veche şi să preiei şi munca lui Diamant? Să colaborezi cu Titel şi să vă ajutaţi reciproc?

Prietenul lui ridică scurt capul şi-l privi drept:

- Da. Dă-mi două săptămâni - şi-o preiau.

Două săptămâni... Clătină scurt capul:

- Nu. O preiei poimâine dimineaţă. Şi o conduci prin telefon în primele două săptămâni - după care te întorci pe străzi. Şi la oameni.
- Da, şefu'.

Îl privea lung... Grasu îl privea lung şi-i promitea aşa, din priviri, că făcea el un miracol mare-mare şi-şi recăpăta puterile "intensiv"... Îi promitea cu ardoare - cu ardoarea omului care încerca să-şi ascundă mulţumirea pentru ne-legarea bonă la copiii lu' şefu'... Se răsuci şi-l luă pe după gât:

- Hai să te conduc.

Grasu nu mai zicea nimic. Nici nu mai avea ce! Întâi îl pusese să stea cuminte-n pat, în recuperare, şi-acum îl anunţase că în două săptămâni trebuia să preia vechile afaceri - plus pe-alea ale lui Diamant! Mintea lui Grasu contabiliza acum oameni şi "proceduri" - şi-i venea aşa o migrenă mare-mare...

Diamant

Trecuseră deja cinci minute; deci, cu siguranţă ei ajunseseră în camera lui Grasu! Acum putea să intre şi el - şi să-şi îmbrăţişeze soţia!

Se "dezlipi" de caroseria lui Philippe şi porni în ocolirea conacului.

Azi nu-i adusese flori. Azi plecase pe fugă şi nu apucase... Oare o să se supere? Adică, oare se aştepta să primească şi azi trandafiri roşii? Asta numai ea ştia! Pe ea, el nu reuşea "s-o citească din priviri". Ea îl privea cinci secunde şi-i afla toate gândurile; el nu putea nici s-o privească, dacă ştia că va încerca să pătrundă în mintea ei...

Deschise uşa şi intră. Şi se pomeni apucat de braţ, smucit spre dreapta, îmbrăţişat şi sărutat...

Era iubit - şi plutea. Era cel mai fericit om de pe planetă. Venise acasă - şi era foarte bine acasă...

Ştefan

Se aşează încet pe marginea patului. Privea lung chipul femeii mult mai frumoasă ca Luna şi-i venea să plângă...

Grasu nu ştia nimic de ea. Cât se plimbaseră pe-acolo şi-i arătase conacul, nu primise nici o veste nouă. Nici măcar o bănuială, sau o "eroare de recunoaştere"... Grasu nu era bun "la taste", cum zicea el. Se îndoia că bunul lui prieten l-ar fi trombonit. Se îndoia că Grasu al lui nu-i căutase familia, ci stătuse zi-lumină cu laptopul în poală şi se uitase la desene animate. Problema era că Ana lui, regina lui, era o femeie pe măsura bărbatului ei - pe care nici mafia chineză nu reuşise să-l omoare. Ana se ascunsese bine; atât de bine, la urma urmei, că nici chiar el, bărbatul ei, n-o putuse găsi! Atunci când voise să fie găsită, le trimisese exact acea informaţie care-i condusese la ea. Dar dacă se băgaseră chinezii...

Oare nea Nicu o contactase deja pe Ana? Oare el îi spusese să stea ascunsă cu copiii şi să nu-şi contacteze soţul sub nici o formă? Va afla asta în clipa când o va avea din nou lângă el. Ea era singura care ştia şi voia să-i spună răspunsul la întrebarea asta. Până atunci, trebuia să gândească optimist. Trebuia să-şi amintească mereu că nea Nicu era prieten cu tatăl lui - şi voia mult să-l vadă avansat sub directa lui conducere, aşa că nu va încerca nicicum să-l înşele. Dacă gândea altfel, înnebunea...

Ciocănitul din uşă îl făcu să ofteze:

- Intră.

Ştia cine era. Nu-i arătase dormitorul lui decât aşa, "din afară". Şi cum Grasu văzuse, la un moment dat, o parte din dormitorul ăla în videoconferinţă, probabil că simţea nevoia să-l vadă "live"... Într-adevăr, Grasu intră şi se apropie de el:

- Şefule, eu am senzaţia că nu mă crezi.

- La ce te referi?

Evident, nu primea răspuns - văzuse posterul şi amuţise...

- ... Te cred. Ţi-am dat ţie sarcina să-mi găseşti familia din două motive. Primul, trebuia să stai cuminte într-un loc şi să te pui pe picioare. Al doilea, nu suporţi să stai - aşa că te-ai fi grăbit să te achiţi de sarcină, ca să-ţi dau alta. Dacă n-ai reuşit să-i găseşti, înseamnă că sunt imposibil de găsit.

- Chiar dacă mă pui să preiau afacerile din România, eu tot o să-i caut în continuare! N-am să mă las până n-am să-i găsesc!

Negă şi-l pofti să ia loc - şi-i aduse scrisoarea lui nea Nicu. Grasu citea - şi făcea ochii mari atunci când afla că ei sponsorizau toată drăcia... Se încrunta când citea "toţi şase"... Bufnea în râs când se gândea la ciuful dezordonat al lui Diamant... Citea PS-ul... Îl recitea...

- Titel mi-a comunicat că nea Nicu Cărare i-a spus să-mi comunice să stau foarte liniştit, apropo de ce-am discutat între patru ochi după terminarea războiului. Atunci, a venit aici, la conac, şi s-a jurat că îi găseşte el - şi are el grijă de ei. După cum vezi, i-a găsit. A dat sarcina asta celui mai bun om pe care-l are - şi i-a găsit. Şi sunt foarte bine, după cum zice el...

- ... Să ştii că eu am încredere în nea Nicu Cărare.

- Şi eu. De-asta m-am hotărât să te repun în drepturi. Două săptămâni, stai în Aurari şi te-ndopi cu ce-oi şti - ca să-ţi revii ca lumea. Îl ţii bine pe Diamant lângă tine şi te informezi - fiindcă lucrurile funcţionează altfel, de când m-am certat cu Internele. Relaţia practică dintre tine şi consilierii tăi trebuie să fie aproape invizibilă. Te învaţă el... Iar după astea două săptămâni, timp în care te reobişnuieşti cu volanul şi faci cunoştinţă cu BMW-ul blindat, revii în Bucureşti. Dar am o rugăminte.

- ... Spune, şefu'.

- Am rugămintea să nu dormi niciodată în Bucureşti. Ştiu că ai acolo proprietăţi; eu te rog ca în fiecare seară să te întorci, cu toată suita, în Aurari.

- Bine, şefu'.

- Nu am încredere nici în Interne, nici în tovarăşi. Revenirea ta "pe firmament" i-ar putea deranja pe unii; şi cum nu-şi permit să se ia de Diamant, dar au dat în clocot când au aflat pe ce bucăţoaie de România pun eu gheara până la sfârşitul anului, tu ai fi o pradă uşoară.

- Am înţeles.

- Bine, Grasule.

Se uita lung la el; Grasu îl privea lung, serios...

- ... Şefu', eu îţi zic o chestie. Poţi să te superi - da' dacă nu ţi-o zic, mă simt de parcă îţi ascund părerea mea şi gândurile mele!

- Zi-i.

- Cam multe persoane ţi-a îndesat Leonard pe gât! Întâi roşcovana; apoi omul Externelor, care mi-a zis Diamant că e şi omu' lui Leonard. Aleodor ăsta nu ştiu câte parale face şi pentru cine; da' faptu' că n-a asigurat spatele casei nu mi-a plăcut deloc!

- Aleodor mi-a pupat mâna. Aşa că paralele le face pentru mine acum.

Grasu zâmbea... şi continua:

- După roşcovană şi omul SIE, mai vine şi Titel! Care te vâna prin Bucureşti, să-ţi zboare creierii! Eu n-am uitat, să ştii!

- Iar asta e foarte bine - te va ajuta să fii alert şi veşnic suspicios la adresa lui. Mă aştept să nu-ţi schimbi atitudinea asta în următorul cincinal...

- ... Şefu', nu-s prea mulţi?

- Nu. Rebeca zice săru-mâna că a scăpat de la ei. În plus, e legată fedeleş de Diamant - îl iubeşte şi-i plănuieşte şi-un copil. Rebeca nu-mi iese din cuvânt şi nu mai ştie ce să facă, să mă vadă zâmbind. Aleodor e momentan legat de mâini şi-un picior; şi, cu un singur picior, nu prea are ce să facă. Lui o să-i dau partea nefinanciară a afacerii. O să facă multe acte, o să rezolve multe probleme ale oamenilor mei şi-o să-şi folosească din plin cunoştinţele şi relaţiile pentru a face caşcaval gustos. Pentru mine. Nu e legat de Popescu. Îi urmăresc cu atenţie şi mişcările, şi mijloacele de comunicaţie. În ultimul timp, Popescu n-a mai primit nimic de la el - nici măcar un semn de viaţă. Iar asta-mi convine. Aleodor a fost chinuit rău în viaţa profesională, pentru că taică-su era vecin cu tatăl Rubinei...

Grasu nu părea convins...

- Iar Titel ştie că, dacă nu-l iau eu, îl iau "băieţii veseli" la Jilava. Leonard îl debarcă; cum afacerile ajung la mine, el rămâne şi fără "obiectul muncii", şi fără umbrelă. Tovarăşii nu-şi permit "să-l angajeze" - fiindcă e bătrân, as în şmecherie şi greu de remodelat. El n-are destui bani ca să se alieze cu un "şerif" şi să trăiască pe lângă el, ca o căpuşă. Dacă el nu vine la mine, se duce la Jilava. Aşa că o să vină la mine. Şi-o să descopere că există respect şi fair-play între şef şi subaltern. Şi-o să mă iubească atât de mult, încât să nu-mi vină vreodată ideea de a-l concedia...

- Ştiu. Am înţeles care-s calculele. Dar eu nu mă pot împăca cu gândul că ai doi consilieri vechi şi trei noi!

- Voi avea trei consilieri vechi. Şi voi miza pe ei, atunci când cei noi vor trebui filaţi subtil...

Acum pricepuse? Acum era îndeajuns de limpede că Diamant îl va fila pe Aleodor, că Isamu o va verifica electronic pe Rebeca şi că el, Grasu, trebuia să stea cu ochii pe Titel?... Nu, nu era limpede. Grasu se împiedica în relaţia dintre Diamant şi Rebeca! Oof!

- Hai - du-te şi odihneşte-te. În ce stadiu e costumul tău?

- Şefule, eu zic că-i "expirat". Că între momentul ultimei probe şi silueta de azi să ştii că am cam suferit modificări!

- Atunci mâine mergi cu Toni şi Diamant în Bourges şi-ţi iei altul.

- Da, şefu'.

- Micul dejun începe la opt.

- Am înţeles. Noapte bună.

- Noapte bună, Grasule.

Uşa se închise...

Acum, că discutase deschis cu el şi-i auzise opinia sinceră, se simţea mult mai liniştit. Grasu îi rostea deseori gândurile - ajutându-l să găsească răspuns la întrebările dificile. Ideea aia cu "filatul consilierilor" acum îi venise...

Trebuia să stea cuminte şi să-şi vadă de treaba lui. Trebuia s-o lase pe Ana să se întoarcă singură, aşa cum ştia ea. La urma urmei, reuşise ea să fugă cu doi copii de mână, fraierindu-i şi pe cei mai buni

bodyguarzi din Cannes, şi pe chinezii lui Jun! Şi pe băieţii lui Moreau, şi pe-ai lui Popescu! Ana lui era genială...

Dar de ce nu-i mai scrisese? Dacă el îi confirmase că primise scrisoarea, ea de ce nu-i mai scria? Chiar n-avea nimic nou de zis? Chiar n-avea nici o veste? Nimic-nimic? El unul ar fi preferat să afle inclusiv veşti despre coşurile de pe fruntea ei! El avea mare, mare nevoie de-un semn... de la ea...

Peste vreo două săptămâni, dacă totul ieşea cum trebuie mâine, o să-l roage pe nea Nicu Cărare să-i dea o dovadă că îi găsise. Va obţine o filmare sau o fotografie - care puteau fi reale, sau trucate. Dar măcar se va simţi cât de cât împăcat! Măcar îi va vedea! Îi era dor de ei! Ei erau împreună acolo - toţi trei. El era singur aici...

4 noiembrie 2011 - vineri

Roşcata

Diamant îşi încheia nasturii cămăşii. Era încruntat. Se uita la imaginea din oglindă şi parcă încerca s-o spargă! Era ciudat...

- De ce eşti încruntat?

Ciudat - chipul soţului ei se destinse instantaneu!

- Nu sunt încruntat. Adică aşa mă încrunt eu când vreau să obţin "opere de artă".

Aha... Ia să obţină şi ea nişte "opere de artă"! Că nu aveau voie să întârzie!

Costumul i-l pregătise Florina; cămaşa şi-o călcase singură, de dimineaţă. Nu-i prea plăcea cămaşa asta cu volan isteric la gât; dar nu putea să-şi pună o cămaşă normală, dacă nu voia să fie confundată cu un băiat! O să meargă cu părul strâns; şi cum va sta între cinci bărbaţi îmbrăcaţi aproximativ la fel...

Optase pentru ciorapii de mătase. Se gândise că o să fie frig - iar ea îşi lua paltonaşul ăla nu foarte lung, care-o avantaja mult. Îşi puse şi cămaşa şi zâmbi - volanul ăla va păcăli ochii necunoscătorilor, lăsându-i să creadă că sub sacou se odihnea un decolteu generos "numărul patru". Dacă nu-şi amăgea mintea aşa, o să stea botoasă toată seara... Mm, ce frumos îi călcase Florina pantalonii! Îi plăceau la nebunie! Femeia aia făcea nişte dungi "numa' bune de tăiat merele în ele"! Cureaua roz pal, în nuanţa cămăşii... Pantofii cu toc mediu... Şi-acum, părul! Făcu un pas spre oglindă şi observă...

Diamant reveni la propria imagine din oglindă şi zâmbi larg, în ţigăneşte:

- Hai, Diamante, taică! Închide gura şi adu-ţi aminte cum te cheamă! Şi pune mâna şi îmbracă-te odată!

Ia uite, ce şmecher era! Stătuse cu ochii la ea, cât se îmbrăcase! Ia să stea şi ea comod pe pat şi să se holbeze la el, cum îşi trăgea nădragii şi-şi punea cureaua! Ei? I-ar fi convenit?

... Probabil că da. Şi-ar fi întârziat totuşi. Aşa că ea trebuia să-şi prindă părul şi să se fardeze. Şi să coboare din timp în living - ca să nu întârzie.

Diamant

I se întâmplase o chestie ciudată. Observase în oglindă mişcarea amplă a prosopului; rămăsese cu ochii pironiţi la ea şi cu gura întredeschisă. Şi nu i se mai întâmplase niciodată să pice aşa, într-o contemplare de-aia mută şi perplexă...

Soţia lui era foarte frumoasă. Şi foarte specială. Era frumoasă şi specială: 50-50. Combinaţia aia îl făcuse să stea să se holbeze la ea...

Era îndrăgostit lulea, ce mai!

Se concentra acum la nodul cravatei. Voia să-l reuşească "din prima". Voia să se gândească un pic la schimbarea lui Grasu. De când coborâse din Philippe, aseară, şi până în clipa când urcase iar în Philippe azi, Grasu se schimbase radical. Habar n-avea ce vorbise cu Ştefan; şi parcă nici nu voia să ştie ce şmecherii verbale folosea vărul lui ca să-şi convingă oamenii "să coopereze". Dar constata şi el, aşa, într-o doară, că dintr-o frază scurtă la telefon şi-o discuţie de maximum 15 minute între patru ochi, Ştefan obţinuse ceea ce nu reuşiseră să obţină de-a lungul timpului el, nea Dumitru, mămica lui, Roxana, Cornel şi-ncă vreo 200 de inşi şi inse. Plus nişte medici de-ăia academicieni. Ştefan reuşise să-l convingă pe Grasu să se vindece. Nu fizic; psihic. Moralul lui Grasu sărise brusc în aer; prietenul lui înfuleca pe rupte acum, se mişca mai uşor, nu mai sâsâia a durere, nu se mai îndoia de şale...

Îşi puse şi haina şi începu să-şi îndese prin buzunare toate cele necesare: telefoanele, actele, şerveţele, cărţile de vizită...

Evita s-o mai privească. Era frumoasă. Era prea frumoasă - şi întârziau. Şi-l supărau pe Ştefan - şi-i despărţea...

Ştefan

Stătea "central" pe canapea şi se uita la Grasu. El coborâse primul; intrase, îl văzuse şi se oprise. Şi nu mai ştiuse ce să facă - să se aşeze într-un fotoliu, sau să zică ceva, sau să sune pe cineva... Arăta bine în costum. Diamant nu se-ncurcase: îl dusese la cea mai răsfăţată casă de mode şi comandase "servicii complete". Grasu era scos din cutie - boboc de băiat! Parcă nici nu mai părea atât de bătrân... Era bătrân? La urma urmei, nu putea spune că Grasu era bătrân! Avea... Păi, să tot aibă vreo... Cât avea Grasu? 37? 38? Cam aşa ceva - acu' ceva timp, când îl scosese din rahatul ăla cu nevastă-sa, îi "inspirase" vreo 28-30...

Tăceau. El vorbise cu Aleodor despre momentul plecării; aşa că Aleodor ştia ce aveau de făcut, dar întârzia. Probabil că Adina avea o problemă cu rochia şi de-aia nu coborâseră ei primii...

Gata - veniseră şi ei. Ia să vadă el ce rochie alesese Părintele pentru ofiţerul de presă... Mda; era bine. Aleodor se informase serios azi-noapte, pe net, şi deci ştia unde mergeau azi. Ştia cum era viaţa pariziană - şi nu alese o rochie pentru Scala din Milano. Alesese o rochie pentru un concert parizian, dar fără Pavarotti. Era decentă, era dreaptă, era îndeajuns de lungă - adică de scurtă... Era mulţumit. În privinţa costumului negru, trăgea concluzia că spionul profitase şi de cardul de credit - ăla nou, apărut după ce pupase mâna şefului -, şi de timpul petrecut fără şef la conac şi-şi comandase nişte costume "super". Îi stătea foarte bine! Probabil că, după ce comandase de vreo 20.000 de euro, solicitase retuş la domiciliu - şi-l convinsese el cumva pe Toni să nu-l pârască... Sau poate că nu! Poate că se dusese o dată în Bourges... şi gata! Oricum, arăta foarte bine. Aleodor îşi conducea iubita lângă Grasu... şi se oprea. Şi deschidea discuţia, în şoaptă fireşte...

Grasu şuşotea, cu ochii la Aleodor; iar Părintele îi răspundea. Adina era între ei - adică îi vedea pe amândoi. Pe Grasu îl privea fugitiv - cât şuşotea el. Apoi întorcea capul spre Aleodor - şi se topea toată şi-l sorbea din privire şi părea pregătită să spună "Da, vreau"...

O să-l întrebe pe Aleodor ce-avea de gând cu fata asta. Sigur, o să audă un "încă nu m-am gândit"; dar o să-şi dea seama, după reacţia şi mimica lui, cam care era adevăratul răspuns. După care va vorbi cu ea... Nu; îl va trimite pe Aleodor cu treburi şi va rămâne el la conac. Şi-o va întreba direct, deschis. Întotdeauna se înţeleseseră bine, ei doi, atunci când stătuseră faţă-n faţă şi vorbiseră româneşte. O să încerce să n-o electrocuteze - că nu voia s-o sperie...

Aha! Veneau şi ei! Îşi privi scurt ceasul... Nu. Nu întârziaseră. Coborau, aşa cum era şi normal, cu cinci minute înainte de ora stabilită pentru întâlnirea din living. Le auzea vocile. Erau veseli; ea spunea ceva iar el râdea...

Uite-l şi pe Diamantu' lui... "Da' ştiu că străluceşti, vere! Te-a luat de braţ - şi sticleşti de parcă te-a băgat în priză!" Diamant era KO - era îndrăgostit lulea şi nu ascundea asta. O să-l electrocuteze înainte să coboare din limuzină; să nu-i sticlească aşa şi la spectacol, la camerele de luat vederi, că nu era bine! Meseria lor nu se prea potrivea cu recviemul din deschidere, iar oamenii ca ei nu străluceau aşa la gândul că vor asculta două soprane, nu una!

Se opriseră lângă colegii lor. Numai ei ştiau ce şuşoteau acolo! El îi privea per ansamblu, aşa... şi, înainte să tragă o concluzie, descoperea că Adina părea îndrăgostită lulea iar Aleodor părea "de lemn". Dar mâna lui stătea peste mâna ei, care-l ţinea de braţ. Iar chestia asta îl punea pe gânduri...

Şi-acum, concluzia! Erau... Erau consilierii lui. Cremă de caimac. Cei mai buni oameni pe care-i avea - care făceau caşcaval delicios şi care-l vor ajuta să-şi conducă imperiul. Unul şi unul...

L-ar fi văzut pe Isamu acolo, printre ei?

... Păi, Isamu era chinez - adică diferit de ei. Nu ştia limba română; iar dacă o învăţase între timp, n-o vorbea! Era un pic mai scund decât Diamant - deci, era cel mai scund dintre ei. Costumul ar fi stat bine pe el; numai că, aşezat printre ei, Isamu ar fi arătat ca un chinez printre caucazieni. Tot mic şi "afacerist de carton" ar fi părut! Avea o problemă...

Nu. Nu avea nici o problemă. El avea două neveste în România şi două în Franţa. Şi-o amantă. Şi cum nevestele nu se amestecă niciodată cu amantele...

Se ridică şi porni spre ei. Aleodor se trase în stânga şi "se alinie" lângă Grasu. O "alinie" şi pe Adina, iar Diamant şi Rebeca îşi preluară imediat locurile. Băgă mâinile în buzunare, scoase câte-o insignă şi decise să înceapă cu "ornarea" lui Grasu:

- Azi, deci, avansăm. Nea Nicu ne-a facilitat prezentarea; iar noi ne prezentăm în faţa şefilor şefilor lui. Cei care au fost mulţumiţi de prestaţia noastră de până acum şi au apreciat la adevărata ei valoare victoria asupra lui Jun. Intrăm într-o lume nouă. O lume la costum, care mănâncă doar două felii de pâine la o masă şi pică-n extaz când aude un cvartet de coarde susţinând un concert de-o oră jumate. Nu-i interesează cum ne îmbrăcăm şi cât de literar vorbim atunci când facem caşcaval sau discutăm una-alta cu tovarăşii; în schimb, sunt foarte atenţi cum ne comportăm atunci când suntem în acelaşi cerc cu ei. Tocmai de-asta, în seara asta punem faţa de poker şi suntem rezervaţi. Stăm împreună, în grup compact. Nu vorbim cu nimeni; dacă ne interpelează cineva, vorbesc eu. Avem şase locuri, la balcon: trei în faţă, trei în spate. Eu, Rebeca şi Diamant vom sta în faţă, cu Rebeca la mijloc. În spate vor sta Grasu, Adina şi Aleodor. Cu Adina la mijloc. Nu aveţi voie să adormiţi la Beethoven. Nu aveţi voie să fluieraţi sopranele. Nu aveţi voie să urlaţi "bis" la ultima parte - şi nu încercaţi să cântaţi cu sala. De aplaudat, aplaudăm civilizat - nici în extaz, nici în scârbă. Nu dorim şampanie, nu poftim alune. Înainte de aterizare, vom fuma o ţigară şi vom vizita toaleta avionului - ca să nu dorim să ieşim din sală şi să bănănăim pe-acolo. Nu căutăm camerele video cu privirea. Nu căutăm lunetişti la balconul de vizavi. Suntem atenţi şi alerţi la propria imagine - şi la faţa de poker. Cu siguranţă, vom fi singurii nebuni încorsetaţi în ţinuta asta. E normal să fie aşa - fiindcă noi am plătit factura. După concert, ne pregătim "static" de plecare; pornim telefoanele, schimbăm impresii... După trei minute, ne ridicăm şi ieşim din balcon. Directorul de la Orange va veni să ne mulţumească pentru donaţie; noi îi vom mulţumi pentru spectacol. Iar presa va lua imagini cu strângerile de mâini. Apoi ieşim, urcăm în limuzină, revenim la aeroport şi ne întoarcem acasă. Nelămuriri?

Nu; nu aveau nelămuriri. O privi lung pe Adina:

- Tu eşti ofiţerul de presă. Nu ai obligaţii faţă de cluburile la care "cotizăm" noi. Dar mergi la braţul consilierului meu...

Avea senzaţia că Adina îi înţelesese perfect cuvintele... Porni spre uşă:

- Mergem.

Ei se agitau să-şi ia paltoanele; el ajunse la uşă, se întoarse şi zâmbi:

- Rebeco!

Le dăduse *freeze* - toţi înlemniseră şi se uitau la el. Îşi muşcă buza inferioară şi-i făcu consilierei lui semn că "arată super". Rebeca roşi instantaneu, consilierii bufniră în râs...

Gata - acum puteau să plece. Nu de alta, dar mergeau la un concert - nu la o complicată operaţie pe creier.

Roşcata

Parisul era frumos. Aşa, privit dintr-o limuzină *luxury*, dintr-un costumaş croit pe măsură şi parfumată până-n vârful creştetului, Parisul era superb! Ea, însă, ştia cum erau oraşele mari. În Paris nu locuise niciodată; dar locuise în Lyon şi era isteaţă, putea să-şi imagineze...

De-asta nu rămăsese regina aici, în Paris! Oraşul ăsta era pericu-

los! Ea stătea în limuzină şi privea oamenii de pe trotuare; regina mergea pe trotuar şi vedea oamenii din ganguri. Şi era cu copiii de mână, aşa că nu-şi permitea să rişte nimic! Oare ce făcea acum regina? Oare, dacă ar fi ştiut că ei sunt la un concert, ar fi încercat să ajungă şi ea aici? Probabil că nu...

Limuzina opri lângă trotuar. Gata? Coborau? Ştefan îi privea lung, rând pe rând... Ajunse şi la ea. Îi transmitea că... "Azi intri la braţul meu şi ieşi la braţul lui." Aprobă, iar portiera se deschise.

Ştefan

Sala era frumoasă. Era "amplă". După cum observase el, toţi oamenii de la balcoane erau îmbrăcaţi în negru şi aveau eşarfe oranj la gât. Normal - era acţiunea Fundaţiei Orange! Jos, la parterul sălii, era plin de plătitori de bilete; în privinţa celor de la etaj, bănuia că erau angajaţii companiei de telefonie. De ce umpluseră sala cu propriii angajaţi, numai ei ştiau...

Era mulţumit de modul cum decurseseră lucrurile aici. Factura aia "îşi făcuse datoria". Fuseseră poftiţi să intre în teatrul ăsta "ca-n brânză" şi fuseseră imediat conduşi la etaj, la balcon, la scaunele lor. Luase cu el doar cinci bodyguarzi - se gândise că, la urma urmei, consilierii lui nu erau strungari, zidari şi coafeze! Iar ceea ce-i scrisese nea Nicu avea putere de lege. Cinci erau fix numărul perfect de bodyguarzi! Încăpuseră perfect în jurul lor! Nea Nicu îi trimisese şase invitaţii; organizatorii le alocaseră 11 scaune...

Luminile se stinseră. Începea spectacolul. El stătea chiar în capătul balconului - chiar în faţa scenei. Cine intra?... După cum mergea, era director la Orange. Se pregătea să-şi înceapă speech-ul. Sala îl aplauda; decise să aplaude şi el - iar în dreapta şi în spatele lui observă imediat mişcarea...

OK! Să-l ia pe el de exemplu! Dar să fie foarte atenţi! Când el va face un semn, să nu-l facă şi ei! Să nu pară "un grup de maimuţe"...

Speech-ul părea plictisitor; era însă atent la el. Întunericul din sală îl ajuta să se concentreze asupra înţelesului cuvintelor... Bărbatul de pe scenă vorbea despre cele trei angajamente ale fundaţiei Orange. Deci seara de azi era dedicată autismului... Frumoasă "intrare" în lumea purtătorilor de insigne! Demnă, verticală, marcată de o cauză nobilă. Hm...

Gata - încheia. Acum îi mulţumea directorului teatrului, care le pusese la dispoziţie sala... Mulţumea Radio Classique, partener fidel... Mulţumea DailyMotion - şi el le mulţumea, fiindcă prin ei o să rămână el pe internet *forever*... Şi acum bărbatul ridica privirea şi mâna spre ei - şi dorea să-i mulţumească în mod special "contelui Stefan Ionesco", pentru "efortul considerabil" pe care îl făcuse şi "datorită căruia" fundaţia avea resurse şi mijloace noi pentru a face şi a drege şi toate celelalte... Reflectorul era orientat spre el; evident, nu mai vedea nimic! Dar privea acelaşi punct şi îl aştepta să termine de vorbit, ca să poată să dea din cap şi să zâmbească amabil. Şi să scape de faru' ăla maritim! Nici nu era de mirare că show-ul costase atât de mult - la cât curent electric consumau...

Şi gata - "îşi făcuse numărul". Mulţumise cu capul, iar sala aplaudase. Faru' se reorientase spre scenă. Intra gazda spectacolului. O să mai vorbească şi el vreo cinci minute - după care o să-i tot aminteasă el Rebecăi să-l înghiontească uşurel pe Diamant, să-l ţină treaz...

Diamant

Se uita lung spre scenă şi-i venea să râdă. Înţelegea, abia acum, de ce Claire cânta numai muzică clasică. Maşina aia îl pregătise şi-l antrenase temeinic pentru avansare! Maşina aia primise instrucţiuni "de sus" - şi-i învinsese, până la urmă, dorinţele şi răzvrătirile şi tentativele de-a prinde Kiss FM sau măcar România Actualităţi. Îi venea să râdă - şi se abţinea, pentru că Ştefan nu râdea...

Atunci când îl văzuse pe omul de pe scenă ridicând braţul şi arătând spre ei, fusese inspirat - îşi privise mâinile. Adică nu se uitase direct în lumină. Aşa că îşi revenise repede din semi-orbire; observase, cu coada ochiului, mişcarea camerei de luat vederi - care se aţintise asupra lor şi se ridicase la nivelul lor, mişcându-se uşor spre scenă şi făcând probabil zoom "în draci"... Avansau - asta era o certitudine! Şi avansau multe trepte! Îl cam luase cu ameţeală de la aşa altitudine unde ajunsese el într-o clipită...

Chiar şi acum, după o melodie lentă, un cor şi mai lent şi-o soprană extrem de pricepută în a-l ţine pe el treaz, capetele oamenilor de la etaje se întorceau uneori spre ei - singurii "ciudaţi" care nu aveau eşarfe oranj. Locul lor ar fi trebuit să fie jos, în faţă, în primul rând. Jos erau mulţi oameni pestriţi; la balcoane erau doar bărbaţi şi femei cu eşarfe de-alea. Angajaţi, probabil...

Un singur lucru o să-i reproşeze lui Claire. Cântase atâtea ore de muzică clasică - da' nu cântase nimic "cu voce"! Muzica clasică orchestrală era superbă! Chestiile astea corale şi "soprănuite" îi dădeau mâncărimi! Nu pricepea nimic din ele! De ce nu punea un violonist să cânte partea aia? Ar fi ieşit "o nebunie"!

Privea lung scena, împietrit într-o atitudine de fin cunoscător care se concentra asupra bemolului, şi-şi controla admirabil ticurile nervoase. Le ştia - şi le stăpânea. Nu bătea cu indexul şi nu scutura din vârful pantofului. Nimic! Nici un semn! Nici o scăpare! Se filma - şi se putea filma non-stop, tocmai pentru ca nişte persoane cu multă şcoală şi experienţă la activ să-i studieze îndelung pe toţi şase şi să le afle slăbiciunile...

Ştefan

Era agitaţie pe scenă. Câteva persoane rearanjau scaunele formaţiei. Tocmai intrase un bărbat înalt, solid, un pic grăbit. Părea... Nu - chiar era dirijorul. Şi se aşeza cu faţa la sală! Păi...

Bărbatul făcu un gest amplu - moment în care observă cum toate balcoanele alea se ridică în picioare... Ia uite!

Se aplecă spre Rebeca şi-i şopti la ureche:

- Locurile noastre sunt la baza corului.
- Poftim?
- Cei 800 de corişti Orange Chante - ei sunt.

Îi arăta spre balcoane. Ea nu părea să se dezmeticească. Dirijorul se uita direct spre ei - semn că or să fie filmaţi chiar acum...

Uau - ce frumos se auzea! Zâmbea şi-i privea pe cei din faţa lui, de la balconul corespondent... un pic deasupra camerei de luat vederi, punându-şi astfel în valoare trăsăturile, pletele brunete devenite eminesciene şi ochii verzi ca otrava...

Hei! Zumzetul! Se apropia de ei! Se aplecă din nou spre Rebeca:

- Uită-te la vârful pantofului meu şi zâmbeşte uşurel, ca de 2,5 milioane de euro...

Camera urca încetişor prin faţa lor...

- Şi-acum revino la sală. Şi-apoi spune-i şi lui Diamant că o să-l tot "viziteze" o cameră video, pe verticală. E bine să ştie...

Reveni la poziţia dreaptă pe scaun...

Cântau frumos oamenii ăştia. Erau inimoşi. Şi talentaţi. Şi presupunea că după ei or să-l asculte pe Beethoven... Oare ce mai făcea Grasu, în spate? Nu putea să se întoarcă şi să-l întrebe; şi parcă-i era şi frică să-i afle acum opinia! Nu de alta, dar el îl chemase - şi-l amenînţase că-l concediază dacă nu vine cu el, să asculte amândoi soprane şi Beethoven şi Mozart!

Diamant

Măiculiţă Doamne, bine că se terminase! Femeia aia "avea plămân" - şi-o voce numa' bună de dus în Bucureşti, în zonele mărginaşe, pe post de "sirenă de scandal"! Cu siguranţă, ea cânta dumne-

zeieşte! Dar Claire îl antrenase doar pentru instrumente cu corzi; nu pentru soprane. Femeia asta îi dăduse o migrenă înfiorătoare! Simţea că-i ţiuie urechile şi-i zvâcnesc tâmplele...

Aha! Revenea omul ăla cu corul! Ăştia nu ştiau să urle! Ce bine! Oftă scurt, uşurat, şi dădu să întindă mâna spre mâna de lângă el. Şi se controlă în ultimul moment - ptiu, fir-ar să fie! Fusese cât pe ce! Cât pe ce să arate întregii lumi cum era cu inelele lor! Îl omora Ştefan, dacă greşea la chestia asta! Mm...

Şi numai soprana aia era de vină! Aia în roşu! Ailaltă, în verde, fusese "comestibilă"...

Roşcata

Urma o formaţie al cărei nume îi scăpa acum. Corul o aruncase într-o stare de somnolenţă teribilă...

Nenea ăsta vorbea mult. Era speaker la radio - normal că "scotea cuvinte pe bandă" şi vorbea liber cu o uşurinţă care-o lăsa cu gura căscată! Nu putea fi atentă la cuvintele lui. Ceva cu Venezuela... Ceva cu improvizaţie... Unde era soprana? Că pe ea o luase somnul! Să se-ntoarcă soprana, să mai zică una-alta!

Doamne! - asta trebuia să suporte ea de-acum încolo? Avea nevoie de antrenament intensiv! Dacă o să trebuiască să tot participe la chestii de-astea, trebuia să-şi schimbe colecţia audio! Hm...

L'Arpegiatta... şi iar vorbea foarte mult omul ăsta, fiindcă nu era pregătită scena... Hai - aplaudau! Hai, intrau odată? Că dacă aţipea şi-o prindea Ştefan moţăind...

Oamenii ăştia erau îmbrăcaţi "normal". Era foarte curioasă ce cântau! Ei îi era dor de soprană! I se închideau ochii...

Aha! Nu era soprană, dar "mergea"! Era în italiană. Ceva-ceva pricepea ea... Aha! "Avea plămân" doamna asta! Bun! Clipi scurt, des, şi... Şi uite că se iuţea melodia...

Yes! Asta da! Mm, ce s-ar fi ridicat ea acum să joace un pic! Sau măcar să aplaude! De ce nu aplaudau? Că ea voia să aplaude - şi-o arunca Ştefan peste balcon dac-o prindea că "dădea tonu'"!

Sala parcă-i auzi gândul...

"Haai, şefule, aplaudă şi tu! Haai, te rog eu mult! Tu n-auzi ce mişto sună?"...

Gata! Aplaudau! Start!

Mm, ce bine suna! Cum se numea formaţia? Zisese nenea ăla ceva despre un disc! Şi ea nu fusese atentă!... Da' nu-i nimic - că vedea mâine înregistrarea şi-şi nota! Şi comanda pe net tot ce scoseseră oamenii ăştia! Suna fantastic!

Ştefan

Spectacolul se apropia de final. După mâncăriciul Rebecăi, deducea că cumnata lui abia aştepta să se termine, ca să iasă de-acolo, să ajungă în limuzină şi să-şi pornească telefonul! Şi să-şi comande online toată discografia! O simţise fremătând toată, încântată...

Se îndoia că ei înţeleseseră versurile acelor melodii. Poate Aleodor şi Adina să mai fi priceput, pe ici-pe colo. El, însă, le înţelesese bine. Unele melodii îl cam întristaseră. Îi amintiseră de mămica lui, de tatăl lui - care era tot mai bătrân, tot mai apăsat de griji şi probleme...

Trebuia să discute cu Perla. Trebuia s-o pună să-i ghicească de Ana. După aşa avansare gigantică, soarta se putea schimba. Iar el spera din tot sufletul că soarta lor se va schimba în bine. Nu îndrăznea să spere că soarta o va aduce acasă mâine, sau poimâine...

5 noiembrie 2011 - sâmbătă

Diamant

Micul dejun era "o plăcere"! Comentau tot concertul de aseară - care-i plăcuse la nebunie, în ciuda celor două soprane şi-a lui Beethoven. Corul ăla din 800 de persoane şi formaţia de la final înclinaseră ireversibil balanţa spre "super". Îi plăcuse mult; o asistase personal pe Raina dis-de-dimineaţă, când făcuse comandă online pentru toate discurile lor...

Nu putea spune că "marea prezentare" de aseară schimbase cu ceva prezentul. Adică nu simţea el schimbarea! Erau aceiaşi - şi ei, şi ele. Şi Ştefan. Grasu însă părea schimbat total! Habar n-avea ce-i spusese Ştefan la telefon. Dar acele câteva cuvinte îl schimbaseră pe Grasu... cam la fel cum o bombă cu napalm schimba peisajul. Prietenul lui nu mai mergea adus de spate, nu mai ofta şi sâsâia şi gemea, iar gâfâitul era mult atenuat. Se mişca mult mai natural, înfuleca cu poftă, era atent în toate părţile... Oare îl ameninţase că "divorţează"? Numai ei ştiau...

Oricum, schimbarea "era de bine". Grasu părea refăcut complet! Habar n-avea ce cauzase minunea asta, dar bine că o cauzase - şi se petrecuse! Îi fusese tare greu să-l vadă pe omul ăla chinuindu-se şi suferind la fiecare pas, la fiecare treaptă...

După micul dejun, urma o şedinţă scurtă - şi-apoi ei plecau înapoi, în România. Abia aştepta să afle noile dispoziţii! Era sigur că prezentarea de aseară n-o să rămână fără urmări! Ştefan îi adusese în lumina reflectoarelor cu un scop! Şi cum nu-i dusese la un concert Iris, sau Voltaj...

Ştefan

El desena. Ei tăceau. De cinci minute, el se apucase de schiţat pe coala A3 iar ei se apucaseră de fumat. Nu încercau să tragă cu coada ochiului la ce făcea el acolo. În orice caz, lui i se părea destul de citeţ acel desen. Adică organigrama - şi fişele posturilor lor.

O mai privi o dată... Era gata. O împinse spre mijlocul mesei - iar ei se aplecară în simultan asupra ei...

Rebeca n-avea dubii în privinţa dreptunghiului ei. Ştia ce-o aştepta - ea conducea afacerile din Franţa, cu ajutorul şi concursul lui Aleodor. Părintele s-ar putea să aibă dubii... deşi era evident că toate operele alea de caritate urmau să fie "pe bune" şi să faciliteze afacerile complicate ale Rebecăi, dându-le o formă de legalitate! Ei doi vor conlucra mult... Pe partea cealaltă a mesei, Grasu pufăia ca locomotiva şi-şi citea "mesajul". Adică ceea ce discutaseră la sosirea lui la conac. Nu se schimbase nimic. Desenase un cerc, "România", şi îl împărţise în două: afaceri vechi şi afaceri noi. La afacerile vechi era scris numele lui; la cele noi era scris numele lui Titel. Scrisese şi data la care "intra în pâine": 21 noiembrie 2011. Probabil că prietenul lui pufăia şi se întreba cum dracu să conducă el totul aşa, telefonic, din Aurari... Diamant era cel şocat de-a binelea. Se aşteptase să fie plasat pe aceeaşi parte cu Grasu; când colo, el era plasat deasupra tuturor celorlalţi! El urma să-i controleze pe toţi patru! Probabil că, dacă liniuţa care pleca de la Isamu s-ar fi oprit tot la el, Diamant i-ar fi leşinat prin scrumieră, pe-acolo... Dar pe Isamu îl legase de el. Aşa vor cere umbrelele şi partenerii chinezi. Aşa era normal să fie! El colaborase cu Isamu; el fusese artizanul...

El se desenase într-o casă de-aia copilăroasă, formată din dreptunghiuri şi triunghiuri. El va sta acolo, în casa lui, cu familia lui, şi va avea legătură cu Diamant şi Isamu. Şi-atât. Poate că Grasu se considera nedreptăţit, sau "degradat", sau... Sau "penalizat" pentru eşe-

cul căutării Anei. Treaba lui! Să creadă ce vrea! Îi propusese postul de bodyguard personal şi-l refuzase! Aşa că...

Aşa că asta era ierarhia. Aşa trebuiau să funcţioneze lucrurile. Aşa puteau ei "funcţiona"! Aleodor era bun "la extern"; Rebeca se familiarizase cu stilul lui de afaceri - dar numai cu cele franţuzeşti. În afacerile româneşti, Grasu era maestru. Iar în afacerile alea noi, Titel era maestru-şef - că el le concepuse şi le condusese până acum! În privinţa lui Diamant...

O să încerce să-şi şcolească vărul. Noua poziţie îl scotea pe Diamant din "zona arestabilă". Dar noua poziţie a regelui îl făcea pe rege "lichidabil". Dacă nu se retrăgea cât mai bine, cât mai mult din viaţa publică, aşa ca nea Nicu, risca să moară de mâna duşmanilor. Leonard "Marinarul" supravieţuise de mama focului pe mare fiindcă duşmanii lui n-aveau submarine - şi nici torpile! El nu era adeptul navigaţiei à la long; el o să se-ncuie bine, la Cannes probabil, iar pe Isamu îl va "caza" într-un office building...

Pe dracu! La ce frumuseţe de afacerist tânăr şi cu ochii verzi văzuseră şefii şefilor, şi şcolit şi franţuzit pe deasupra, se îndoia că familia lui o să-l vadă patru-cinci ore pe săptămână! Nea Nicu era bătrân, bolnav şi incisiv; el însă va primi multe bileţele parfumate... gând care-l făcea chiar acum să zâmbească misterios şi să plănuiască desfiinţarea oricărei noţiuni de făcăleţ din proprietăţile familiei Ionescu...

Unde era regina lui? Oare când se-ntorcea acasă? Oare ea va vedea filmarea? Nu mai apărea pe youtube; aşa că, cine ştie dacă nea Nicu îi trimitea Anei vreun indiciu...

Isamu

Nouă fix. Apăsă butonul care debloca uşa biroului iar paşii de pe coridor se iuţiră. Piao era exact ca un ceas elveţian... Uşa se deschise larg:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

"Nu am veşti noi. Nu s-a mai întâmplat nimic." Îl aştepta să-şi spună placa zilnică şi se întreba de ce dracu îl mai punea pe drumuri până aici, la vila contelui! De ce-l punea să se bărbierească, să-şi pună costumul, să-şi calce cămăşile... De ce-l chinuia pe Piao? Nu se-ntâmpla absolut nimic! Până nu pleca Jun...

- Am veşti noi.

Serios? Avea veşti? "Eşti sigur?" - asta-i venea să-l întrebe...

- Aseară, Ştefan Ionescu a fost la Paris. A participat la un concert organizat de Fundaţia Orange, pe care dealtfel l-a sponsorizat generos.

Cum-cum?

- A fost însoţit de toţi consilierii: Rebeca, Aleodor, Diamant şi Grasu. Şi o tânără care se numeşte Adina Stroe.

Adina? Cum-cum? Ia - ce-i dădea?... Un print screen A4 color, cu ei în prim-plan. Reflectorul îi luminase direct; îi vedea clar. Erau toţi în negru - cu excepţia Adinei. Dealtfel ea era singura care nu avea... Piao începu să râdă:

- Da - sunt insigne. Toţi au câte două - mai puţin Adina.

- Ceea ce înseamnă că ea e în afacere şi nu prea.

- Ea figurează ca secretară în actele Raina Consulting.

- Ceea ce-o face un fel de ofiţer de presă pentru toate ONG-urile şi fundaţiile contelui. Concertul ăsta s-a difuzat pe undeva, prin mass-media?

Primi o altă coală A4:

- Concertul s-a difuzat aseară, live, pe Radio Classique. Şi se va difuza video gratuit pe site-ul Dailymotion. Încă nu l-au pus; am însă sentimentul că o să vedem azi ştirea la TV.

- Ştire care sigur o să prezinte imagini din timpul concertului. Urmăreşte posturile principale; înregistrează-le. Vreau să văd tot ce se difuzează - ca să ştiu când sunt avansaţi.

Tânărul aprobă şi se grăbi să iasă...

Deci contele îşi luase consilierii, îi îmbrăcase frumos, îi "ornase" cu cele două însemne şi-i pusese în primu' rând, pentru filmare. Şi totuşi, presimţea că avansarea va mai întârzia puţin. Chestia asta cu "prezentarea trupelor" era un fel de strângere cu uşa. Jun era în Franţa; avea zilnic şedinţe cu Fang. Până nu pleca Jun, Fang nu-l putea contacta oficial pe conte. Oare îl contactase "neoficial"? Nu ar fi fost un gest "demn" de verticalul, calmul şi parolistul Fang Kwok Lo; dar "era pe bani"...

Războiul se încheiase. Ştefan îl câştigase. Ştefan avansa. El, Isamu Chèn, "nu figura" pe nicăieri pe lângă imaginea contelui învingător. El era "bateria de avarie". Ştia, simţea că Ştefan nu-i pregătise şi lui nişte insigne...

Ultima oară când vorbise cu Fei-Yen, ea îl asigurase că erau amândoi trataţi foarte frumos - şi erau invitaţi la toate activităţile din orăşel. Îi spusese că dl Ionescu o vizita zilnic şi că-i aducea zilnic dulciuri făcute de mama sau nevasta lui Diamant. Îi spusese că se oferise să aducă un profesor specialist în franceză pentru Liwei, în caz că băiatul lui întâmpina greutăţi cu temele... Şi totuşi, el simţea în momentele astea că dl Ionescu se purta foarte frumos cu familia Chèn pentru că nu erau "de-ai orăşelului". Erau musafiri în Aurari; iar dl Ionescu era o persoană civilizată şi binecrescută, aşa că se purta frumos cu musafirii şi nu-şi exterioriza opiniile...

Nu ştia ce să facă. Ştefan "se prezentase" aseară în toată splendoarea "echipei învingătoare". El, consilierul renegat, stătea încuiat la Cannes şi făcea 80.000 de euro venit net lunar. Jenant! Şeful lui nici nu se obosise să-l mustre! Nici nu se obosise să-i scrie un mail gol, cu subiectul "Jalnică prestaţie"...

Ştefan nu uitase nimic din cele petrecute până acum. Nu uitase cine-o ajutase pe Ana - şi nici cine ascunsese anumite informaţii de Jun şi Cheng! Ştefan va afla în curând cine îl condusese pe Grasu către numărul de mobil al Anei - şi cine-i transmisese reginei să distrugă placa de reţea pe care-o puteau fila oamenii lui Charles Moreau. Ana era unica lui şansă - dacă el o găsea pe Ana, atunci era salvat. Numai că Jun era în Franţa iar Piao avea puterile reduse mult. El nu primea informaţii de la Nisa. În condiţiile astea, nu putea s-o caute pe Ana. Ştia adresa completă; ştia numărul de mobil. Dar dacă el încerca s-o contacteze sau să afle amănunte despre ea, iar subalternul lui Jun îi urmărea activitatea informatică...

În concluzie, habar n-avea ce să facă! S-o caute totuşi pe Ana? Să treacă peste decizia lui Grasu şi propriile rugăminţi şi să-i dea lui Ştefan numărul ei de mobil? Dacă o făcea, mâine la ora asta contele va fi aici, în birou, pe scaunul lui, interogându-l "la greu". Şi apoi... Apoi, probabil că l-ar fi trimis acasă. La el acasă. Fei-Yen şi Liwei l-ar fi aşteptat în prag... Ar fi fost minunat să fie aşa! Şi chiar aşa ar fi fost, dacă el i-ar fi dat lui Ştefan acel număr! Dar contele l-ar fi trimis în "concediu fără plată". În condiţiile în care China îi ceruse să refacă legătura cu regele, mutarea lui la domiciliu, pe linia moartă, era curată sinucidere. Ştefan nu l-ar fi re-amestecat în viaţa lui acum, când Jun era la Nisa iar relaţia de afaceri cu Fang părea imposibilă...

Iată-l, deci, într-o dilemă perfectă. Să fie precaut şi să amâne informarea lui Ştefan - şi revenirea familiei lui acasă, la Cannes? Sau să se grăbească - şi să rişte ca Jun să afle adresa exactă a casei unde locuia acum familia Ionescu? Imposibilă dilemă! Grea decizie...

Ana-Maria

Ciorbiţa de perişoare ieşise delicioasă. Sami tocmai se convinsese să-şi pună şi el puţină smântână. Îl convinseseră mustăţile albe ale lui Léon - mare consumator de smântână la ciorba de perişoare! Tasnim "degusta" ciorba cu linguriţa, ca să dureze mai mult, şi se uita lung la bolul din mijlocul mesei...

La televizor "se derulau" ştirile prânzului. Ea una prefera să se uite la ecran. În ultimul timp, evita să-i mai acorde atenţie lui Sami. Fotografia nu reapăruse pe mobilă. El "controla sarcina" ori de câte

ori avea ocazia şi mai ales curajul - în funcţie de mimica ei. Dar nu putea sta încruntată non-stop; aşa că...

Aşa că prefera să evite contactul cu el. Chiar şi contactul vizual! Dacă Florentina n-ar fi fost atât de isteaţă şi dezgheţată, ar fi rugat-o să stea nedezlipită de ea - inclusiv în bucătărie! Numai că o asemenea solicitare ar fi îngrijorat-o mult pe prinţesă... Şi cum Léon era foarte preocupat de aerobicul cu Tasnim, iar prinţul nu trebuia să bănuiască de ce mămica lui se îngrăşase serios...

Ştirile păreau neinteresante. Erau "ştiri mute". Sonorul era aproape de minim; Florentina îi explica lui Sami că smântâna "tăia" acreala ciorbei şi-i dădea o savoare dulceagă...

Şi a dracului să fie ea, dacă ăla nu era Ştefan al ei...

El era!

Întinse mâna şi înhăţă mâna prinţesei! El era! Ştefan al ei! Şi era cu Diamant! Ăla din spate era Grasu! Şi uite-o şi pe Adina!

- Mami, uite-l pe tati!

Léon fusese mai perspicace decât prinţesa?... Nu - prinţesa înlemnise, mută, cu ochii la tati al ei... care era mai mândru şi mai frumos ca niciodată... Şi nu mai apăruse pe youtube - dar revenise la ştiri, într-o formă mult mai veselă... Acum prezentau scena, sala... Aha! Se vedeau mici, la primul balcon, chiar în faţa scenei! Da' nu le mai făcea un prim-plan?... Vorbea un bărbat - ea nu înţelegea ce spunea, fiindcă "absorbea" fiecare inch de pe suprafaţa televizorului, pregătită să "fotografieze" imaginea soţului ei, pentru visul de diseară...

Şi gata - ştirea se terminase. Fără el. Nu auzise nimic - se concentrase strict asupra imaginilor. Iar pe el nu-l dăduseră decât un pic, la început. La naiba... Scaunul din dreapta se trase scurt - şi-o rupse din gânduri!

- Mă duc să-ţi aduc laptopul.

Poftim? Sami se îndrepta hotărât spre uşa ei... Tasnim rânjea, în extaz:

- Dacă au dat ştirea în jurnal, sigur o au şi pe site!

Exact! Doamne, erau geniali - amândoi! Hai! Nu venea cu laptopul ăla? Ce tot făcea acolo?... Gata. Venea cu laptopul. Nu putea să nu-i observe umbra de tristeţe din zâmbet... Oof!

Se grăbi să se ridice:

- Haideţi pe canapea.

Ei trei se mutau pe canapea; Tasnim şi Sami trebuiau să rămână la masă. Fiecare cu "treaba lui". Oamenii ăştia trebuiau pregătiţi pentru luna decembrie - când vor rămâne singuri-singurei! Nu voia să aibă probleme la plecare; aşa că ea şi copiii discutau ştirea şi mai ales pe tati, iar Sami şi Tasnim îşi vedeau de masa de prânz.

Gata - laptopul pornise. La ce se uitau ei? TF1. Se conecta greu; "scormonea" din greu. Probabil că avea multe reclame - că alea se încărcau într-o mică veşnicie... Aşaa... Şi-acum? Şi-acum, ştiri. Click; urma o altă mică veşnicie...

Cele două scaune se traseră aproape în simultan! Da' ce naiba aveau? De ce nu-i lăsau în pace? De ce se băgau în familia lor?

- Caută Orange.

Poftim? Tasnim zâmbea:

- Tipul ăla care a vorbit la final era de la Fundaţia Orange.

OK! Fundaţia Orange... Uau! Păi imaginea era chiar prim-planul lor! Repede - click pe ştire, până nu i-o luau...

- Mami, fă-o mare!

O făcea mare, chestie care îngreuna mult încărcarea filmării...

Uite-l! Doamne, ce frumos se făcuse soţul ei! "Crescuse" - şi ca statură, şi ca statut. Era elegant - adică impecabil - şi avea o poziţie normală. Adică era "conte cap-coadă". Era exact aşa cum trebuia să fie. Soţul ei nu mai era interlop; era om de afaceri. Un om de afaceri care privea lung scena - şi părea un pic neatent...

Florentina se grăbi să mute mouse-ul, să pună ştirea de la început... şi să pună pauză. Ce bine se gândise micuţa ei! Îi privea lung...

Oricum, era "de bine". Diamant şi Rebeca stăteau în primul rând - semn că ei "primau", ca şi consilieri ai regelui. În spate, Grasu părea tare chinuit în costum! Era o variantă nouă de Grasu, cu păr de-un centimetru lungime... Adina rămăsese angajata lui Ştefan. Asta o bucura mult - deşi era sigură că acum, când se vor întoarce, tânăra aceea nu va redeveni bona şi profesoara copiilor. Adina îl ţinea de braţ pe spionul român. Bănuia că Rebeca nu se pricepea foarte bine la taste - şi nici la limba franceză literară, cu toate accentele ei. Adina scria mult, în ultimul timp. Spionul se pricepea la acte; ea, la scris. Şi uite-aşa îl luase ea de braţ... Sau el o luase pe ea de braţ? Ea era angajata contelui; el putea fi tentat să se agaţe de ea ca de-o ancoră... legată bine de vaporul plin cu caşcaval delicios...

O să se întoarcă acasă şi-o să afle ea ce şi cum! Important era că Ştefan aprobase "matrimoniala"; că altfel nu-şi permiteau ei să se ţină aşa de braţ!

- Ştii ce e asta, nu?

Ce? Ridică privirea spre Sami şi i se oferi un zâmbet complice:

- I-ai cerut ştiri şi ţi le dă! E ca şi avansat! Războiul s-a terminat, el e liniştit şi calm, nu se teme să stea două ore într-o sală cufundată în semiîntuneric... Insignele alea le avea şi înainte de începerea războiului?

Insignele? Se aplecă... Ia uite...

- După cum ai amuţit, bag seamă că sunt noi. Ştii ce e insigna roşie, nu?

- Ştiu doar ce e insigna albastră.

- Cea roşie e însemnul Cavalerilor de Malta. Mă îndoiesc că a luat-o de pe internet şi şi-a prins-o la rever doar aşa, ca să dea bine la cameră...

Serios? Cavaler de Malta? Ştefan al ei chiar voia s-o vadă născând prematur! Cavaler de Malta...

- Deci sunt noi.

Aprobă, încet...

- Asta înseamnă că l-au avansat.

- Tot ce se poate! Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Întinse degetul şi le arătă, rând pe rând, bodyguarzii... Care ea ştia bine că era normal să fie prezenţi - dar care îi permiteau ei acum să le explice copiilor că pericolul încă era mare, aşa că se întorceau acasă în decembrie...

Ştefan al ei "crescuse". Adică "creştea" - şi părea de neoprit. "Creştea" frumos...

Oftă greu...

Palma lui Sami o bătu uşor pe umăr:

- Filmarea asta sigur n-o să dispară azi! Haideţi să mâncaţi - şi-o revedeţi după aceea, în linişte.

Corect! Era gravidă! N-avea voie să se supere, n-avea voie să plângă...

Sami

Gata - reveniseră la masă. Mâncau. Discutau, bineînţeles, despre "tati"! Nu despre "uite cum a avansat tati în afaceri", ci despre "ce frumos i-a crescut părul" şi "ce bine îi stă tuns spre spate" şi "tati al meu e cel mai frumos tati din tot universul". Copiii înfulecau, ca să termine repede corvoada aia de prânz, şi turuiau - extaziaţi de imaginile de pe laptop...

Ana zâmbea. Tainic. Ana îşi asculta copiii, rememora imaginea soţului ei şi se reîndrăgostea fulgerător...

Într-adevăr, ea nu-l putea salva. Nu pe el! Ea îl putea îndruma spre propria salvare - dar nu putea fi ea salvarea lui. Ea îl putea doar ucide. Dragostea ei pentru bărbatul cu ochi verzi... era exact cum fusese dragostea lui pentru Fathia. Dacă ar fi fost îndeajuns de inconştient ca să se apropie de vreo altă femeie, dragostea lui pentru Fathia ar fi rănit-o mult. În fine - ar fi rănit-o! Se îndoia că între el şi următoarea femeie din viaţa lui putea fi o dragoste puternică, sinceră, curată...

Următoarea femeie din viaţa lui. Hm... Putea exista o altă femeie în viaţa lui? Şi, dacă da, cum ar fi trebuit să fie ea?

... El avea 43 de ani deja. Următoarea femeie din viaţa lui nu putea avea 20 - că nu era el genul ăla! Şi nici n-avea de ce să-şi dorească o junâ atât de tânără. Următoarea femeie din viaţa lui ar fi trebuit să

aibă... cam 35 de ani. Maximum 40. Ar fi trebuit să aibă studii superioare. Ar fi trebuit, de fapt, să facă parte tot din mediul medical. Se îndoia că el putea să-i povestească unei pictoriţe cum arăta plaga înjunghiată! Se îndoia c-ar fi interesat-o! Poate doar pojărelul, sau urmele violenţei în familie...

Ia uite ce făcea el acum! Se gândea la următoarea femeie din viaţa lui! Care femeie? Şi care viaţă?

Ana şi copiii ei or să plece în maximum o lună. Casa o să se liniştească. O să redevină liniştită "la extrem"; or să-i ţiuie iar urechile, pentru că Tasnim o să renunţe la aerobic... şi-apoi o să se mute cu Jaser...

Mai avea loc o femeie în viaţa lui? Şi care viaţă? În condiţiile în care femeia asta îşi lua copiii şi pleca, plecând astfel cu idealul de familie pe care-l visase dintotdeauna, iar casa asta va semăna mult cu "pustietatea" din Paris, oare cine va avea curaj să se mute în pustietate alături de-un pustnic mut? După ce plecau ei...

Ei îl readuseseră la viaţă. Ei îl trăseseră în viaţa lor. Dacă ei plecau, luau şi viaţa cu ei. Iar lui or să-i rămână fotografia... şi cărţile... şi ţiuitul urechilor... El o să ridice uneori privirea spre uşa aia şi-o să se aştepte să-i vadă pe copii năvălind în living, propunând pe voci ridicate să meargă la plimbare sau la îngheţată... O să privească uşa bucătăriei şi-o să realizeze că în casă nu mai mirosea a *makdous* sau *arayes kafta*... Că se pusese praful pe mobilă, că covorul era plin de scame, că mâncarea adusă de catering nu avea gust - şi oricum nu mai aluneca pe lângă nodul din gât...

Zâmbea. Dar era trist. Familia din visurile lui o să plece - iar el o să rămână singur. O să aibă tot timpul din lume să se gândească la familia pe care-o plănuise şi-o dorise atunci, la familia pe care-o avusese acum... Şi la toate celelalte.

Avea, totuşi, un presentiment. O să redevină pustnicul dinaintea apariţiei lor. O să continue să citească poezie arabă. Şi franceză. Poate-o să încerce şi poezia britanică! Dar fotografia n-o va mai scoate din sertar. Niciodată. O va acoperi cu o carte; sau cu o bluză oarecare. Şi poate că va reuşi "s-o uite" aici, în casa asta, atunci când viaţa îl va conduce spre alt oraş. Spre alt spital. Spre alt loc unde-or să-i ţiuie urechile.

Era trist - şi nu putea gândi altfel. Nu acum! Aşa că zâmbea şi prefera să tacă. După ce mânca, o să se ducă sus, în camera lui - ca să nu le strice bucuria revederii bărbatului cu ochi verzi. Şi-o să se tot întrebe dacă bărbatul ăla bănuia măcar cât de iubit şi de dorit era! Răspunsul îl va primi în decembrie, când va sta faţă în faţă cu el şi-i va spune el "ce şi cum". Pe de-o parte, abia aştepta momentul ăla. Pe de altă parte, ar fi preferat...

Ştefan

Aştepta să pornească laptopul; pornea greu, semn că "era obosit" şi deci i-ar fi prins tare bine un control specializat... sau măcar o defragmentare de bun-simţ...

Grasu şi Diamant ajunseseră în Aurari în urmă cu o oră. Cu siguranţă, tuşica lui "primise startul" încă dinainte ca Diamant să aterizeze pe Otopeni! Avea un văr tare inimos - şi tare fericit, de când era iubit cu adevărat! Îşi amintea îmbrăţişarea pe care-o văzuse azi şi-i venea să plângă - fiindcă-i amintea de îmbrăţişările Anei. Tot aşa îl îmbrăţişase şi Ana pe el, de fiecare dată când el trebuise să plece. Chiar şi atunci când lipsise o oră, maximum două! Şi-i lipsea atât de mult îmbrăţişarea ei! Îi era atât de greu fără ea!

În sfârşit, pornise! User şi parolă... Grasu era online şi-l invitase deja să-i vadă camera. Deci tuşica lui avea veşti... Bun!

Ia uite-o, ce aranjată era!

- Bună seara, tuşico!

- Să-mi trăieşti, Ştefane! Şi să te-ngraşi rapid - că nu cred că vrei să mănânci bătaie cu făcăleţu'!

Cum-cum? Făcu ochii mari... Perla râdea cu gura până la urechi:

- Cărţile mi-au arătat că a primit o veste bună - şi se bucură mult. Şi copiii sunt fericiţi. Da' ştii cum mi-au picat? Nici văr-tu nu pica aşa, pe vremea când se ducea pe la petreceri de-alea de care-i plăceau lui mult!

Deci nea Nicu făcuse cumva... Ana aflase despre avansare. Ce bine!

- Cum e soarta, tuşico?

- Neschimbată. Se-ntoarce în decembrie. Şi ştii ce-am văzut eu în cărţi? Am văzut că omul de stat are grijă de ea. O ţine uite-aşa în faţa lui - şi e unica lui preocupare!

- Om de stat însemnând persoană importantă...

- Că doar n-o fi Părintele ăla! Aoleu - m-a auzit?

Negă, râzând...

- Gata, Ştefane. Pericolul a trecut. Tu ai numai reuşite de-aici încolo. Chinezu' ăla dement nu-ţi mai apare-n cărţi. Mergi din bine în mai bine. Ai reuşită şi "mălai" cât cuprinde! Ea e în grija omului de stat. În curând, o să se rezolve totul. Adică în decembrie. Înţelegi tu...

Aproba...

- Ştefane, soarta de-acu' e aşa de frumoasă, că să mor io dacă nu te joc în picioare dacă te prind că încerci s-o schimbi! Te joc în picioare, cât eşti tu de rege şi taică-tu de primar şi de frate al meu! Auzi?

- Stai liniştit, tuşico. Am discutat cu omul de stat şi ştiu că el o poate apăra acum mai bine decât ar face-o oamenii mei. În plus, a mai rămas puţin. Iar eu mai am multe lucruri de făcut. Sunt în întârziere şi cu avansarea oficială, şi cu anunţul oficial... Ştii ceva despre planurile tatei?

- Ce planuri?

- Alea legate de Diamant.

- Ştefane, nu prea ştiu eu multe... Ştiu doar că munceşte zilnic la ele. Acu', problema nu mai e el; e ea!

Adică ea nu se hotăra... El ştia! Tăticul lui era mai deştept decât ei toţi la un loc! Era planul lui, socoteala lui, şmecheria lui, aşa că el ştia ce trebuia să se hotărască ea! Oricum... Îngustă scurt ochii:

- Da' ce zici tu de Diamantu' meu?

- Zic că e fericit de parcă l-a pocnit careva cu un par în creştet. De când a venit, nu vorbeşte decât de concertu' ăla la care aţi fost! Chiar are înregistrarea lui?

- Da; a făcut Părintele rost de ea în avanpremieră.

- Asta înseamnă că o să mă chinuie rău diseară...

- Ceva îmi spune că diseară are "program de vizionare" în familie.

Că doar ştiau amândoi prea bine cât de cuminte era Diamant în ultimul timp... Ia să pună totuşi întrebarea aia!

- Mai e la omul *barro*?

- Da.

- Şi despre el n-ai indicii noi să-mi dai?

- Ba da. O să-l cunoşti şi tu, în decembrie.

Poftiim?

- O să vină la tine. Şi o să fiţi cu bucurie şi cu vorbe bune.

Adică...

- Adică ăla vine la mine!

- Da. Şi o să faceţi vorbe bune.

Asta era bine. Nu-i surâdea deloc să se certe cu omul care-i ajutase familia! Sigur, asta depindea şi de nervişorii din popoul regelui extrem de gelos...

- În curând, Ana o să primească veşti noi. Şi apoi îmi pică cu drumuri multe. Şi pe urmă m-au zăpăcit cărţile; aşa că nu ştiu acum să-ţi zic mai multe.

- Dar drumurile astea nu schimbă soarta.

Tuşica lui îl privea aşa cum merita - ca pe-un tăntălău care punea întrebări tâmpite. Orice întâmplare neprevăzută putea schimba soarta... Reveni la întrebările alea un pic mai inteligente:

- Deci zici că în afaceri am reuşită.

- Reuşită şi bani. Toate-s pe plus în afaceri. În dragoste, n-ai ce să faci - trebuie să aştepţi. Oricum, să ştii că n-ar trebui să te superi pe ea. Indiferent cât de mult întârzie ea şi cât de rău te enervează întârzierea ei.

- Nu mă enervează.

- De fiecare dată când o să te enerveze şi-o să te superi pe ea, aminteşte-ţi că femeia asta a luat copiii de mână, şi-a abandonat toate avantajele şi-a reuşit să se ascundă de unu' de care foarte puţini oameni reuşesc să se ascundă!

- Tuşico, nu pot să mă supăr pe ea!

- O să te superi pe ea. Aşa arată cărţile. Iar în momentele alea, va trebui să te calmezi. Ca să nu fii tentat să faci cine ştie ce şi să schimbi soarta.

Acum înţelesese. Era vorba de nervişorii din popoul regelui. Aprobă iar Perla oftă scurt:

- Păi, să mă duc să vorbesc cu taică-tu! O să încerc să-l trag de limbă, apropo de ce m-ai întrebat. Deşi mă îndoiesc sincer că o să-mi zică mie ceva...

Normal că nu-i zicea - chiar dacă era mama lui Diamant, era femeie. Aşa că n-avea ce căuta în "procesul decizional", dacă de chestia asta se ocupa însuşi bulibaşa cel adevărat!

- Bine, tuşico. Îţi mulţumesc mult.

- Să creşti mare, Ştefane. Şi să fii sănătos şi cumpătat şi răbdător cu regina ta. Că se-ntoarce ea - şi o să-ţi facă o surpriză mare...

Aha! Iar pomenea despre surpriza aia! Deci Ana nu renunţase la ideea de a-l surprinde...

- Noapte bună, Ştefane.

- Noapte bună, tuşico.

Grasu întorcea laptopul spre el; se auzea clar uşa camerei... Prietenul lui zâmbea slab:

- Ai încredere în regină, şefule - că e o regină pe măsura ta!

- Am încredere în ea. Tu pune mâna şi comandă-ţi un BMW exact ca Philippe. Vezi, că are Diamant toate instrucţiunile. Să-l comanzi blindat; că, dacă te prind într-un BMW ordinar, îi dau foc.

- Stai liniştit, că nu-ţi ies din cuvânt.

- Să faci ture cu el prin Aurari, să vă cunoaşteţi. Să-i citeşti cartea tehnică - şi să-l reglezi până-n ultima setare. Nu uita - ai două săptămâni ca să preiei toată România.

- Da, şefu'.

- ... Hai - odihneşte-te.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Apăsă ecranul...

Deci, Ana lui aflase că războiul se terminase cu adevărat iar ei erau ca şi avansaţi. Şi totuşi, prefera să fie prevăzătoare. Ana lui fusese întotdeauna foarte prevăzătoare, veşnic bănuitoare, niciodată grăbită...

Familia lui o să se întoarcă. Mai greu, mai târziu un pic - dar or să se-ntoarcă. Era foarte important să se-ntoarcă cu bine, să nu păţească nimic, să nu se sperie, să nu işte vreun alt război...

Ori de câte ori o să se supere pe femeia aia, o să-şi amintească cuvintele Perlei. Avea mare dreptate tuşica lui! Ana abandonase susţinerea financiară şi pe cea a rudelor, supuşilor şi prietenilor, luase copiii de mânuţe şi făcuse ceea ce foarte puţini oameni reuşiseră să facă - "îi dăduse ţeapă" lui Jun Chèn. O ajutase şi Isamu un pic; dar meritul cel mai mare, al ei era! Ea decisese unde să se ducă, unde să se ascundă, cum să se deplaseze pe toată înălţimea Franţei... şi-apoi şi pe lăţimea ei...

Privea posterul şi simţea că-i vine să plângă de dor...

Diamant

Stătea pe canapea, între copii, şi se uita la concert. Îl dăduse destul de tare - tocmai începuse partea aia cu L'Arpegiatta. Azur era încântat de ceea ce vedea:

- Şi se vedea bine scena?

- Foarte bine. Am avut cele mai bune locuri!

- Şi a fost scump?

"De ordinul sutelor de mii de euro."

- Nu ştiu; Ştefan a făcut rost de invitaţii.

- Aa...

Agata avea şi ea ceva de spus:

- Tati, da' mergem şi noi la concert?

- O să mă interesez când e un concert frumos în Bucureşti - şi-o să mergem toţi patru.

Deşi paşii nevestei lui tocmai treceau prin spatele lor, nu auzi nici o replică. Safira nu stătea cu ei. Iniţial, susţinuse că are treabă; apoi susţinuse că nu-i place genul ăla de muzică. Normal - nici el nu se dădea în vânt după soprane! Dar acum era cu totul altceva! Acum era nu un concert important, ci un eveniment important - avansarea bărbatului ei! Şi nici concertul în sine nu era foarte rău! Adică era bestial! Ridică vocea, ca să nu poată să spună că nu-l auzise:

- Fă, hai să vezi şi tu!

Safira ieşi din bucătărie şi începu să râdă:

- Nu e genul meu, Diamante. Mie pune-mi Miss Piranda 2011, nu de-astea!

"Păi, da! Ce ştii tu ce-nseamnă muzică adevărată!" Dacă l-ar fi auzit Florin sau Adrian...

Aha! Aici îi filmaseră din nou! De fapt, îi prinseseră în cadru după fiecare melodie. Cam o dată la două melodii, camera filmase sala - şi pe ei, bineînţeles! Luă telecomanda şi derulă înapoi... Play.

Privea lung imaginea... şi trăgea concluzia că "le stătea bine împreună"! Aşa cum stăteau ei cuminţi, unul lângă celălalt, şi se uitau lung spre scenă, arătau foarte bine! Se potriveau...

Gata - iar nu-i mai filma pe ei! Observase că pasajele alea în care apăreau ei aveau cam 2-3 secunde - şi nu erau statice. Erau filmate aşa, "din trecerea camerei". Îi aduceau aminte de expresia cu "nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase"...

Derulă din nou înapoi. Iarăşi Play. Îi era dor de ea. Apăreau amândoi în imaginile alea; era deci pregătit să spună că nu prea-i plăcea cum îi reuşise nodul la cravată. Deşi se îndoia sincer că o să-i spună cineva ceva...

Agata se ridică:

- Tati, eu mă duc să mă uit la Minimax.

- Bine; du-te.

Azur tăcea... El dădea din nou un pic înapoi...

- ... Da' ce vrei să vezi?

- Mă uit la Ştefan.

Aşa, "cotită" instantaneu.

- De ce? E ceva ciudat cu unchiul?

- Nu. Adică da. Îi este foarte dor de familia lui. A slăbit - şi nu-i bine.

- A slăbit şi parcă e trist tot mereu!

Aproba încet şi profita de scuza aia ca să re-deruleze un pic înapoi... Vocea Safirei îl făcu să tresară:

- Într-adevăr, a slăbit. Şi are colţurile gurii coborâte - semn că e foarte supărat.

Aprobă, fără să se clintească de-acolo... Nevasta lui stătea în spatele lui. Nu "era în trecere", dar nici nu venea lângă el pe canapea. Şi, în condiţiile astea, parcă simţea nevoia să-i arate şi ei imaginea aia a lor - a lui, alături de Raina! Aşa că derulă din nou... şi apăsă pauza. Buun! Prinsese un cadru bun! Zâmbea slab... iar Azur continuă discuţia pe tema aia:

- Adevărul e că şi unchiul Dumitru e îngrijorat din cauza asta. Toată lumea îl întreabă, în orăşel; şi el nu ştie ce să le spună. Şi se necăjeşte şi se întristează...

Ce frumos discutau ei! Azur ştia că vorbeau despre Ştefan; nevasta ştia că vorbeau despre el şi femeia superbă de pe ecran... Palma nevestei îl bătu uşor pe umăr:

- Ţi-am spus: te prind foarte bine hainele alea. Îţi prieşte costumul de Franţa.

Serios? Hm! Cuvintele ei picau "la fix"! Aşa că aprobă încet cu capul, pregătit să sară de-acolo şi să joace cu picioarele pe ea dacă făcea vreo imprudenţă de faţă cu băiatul... Dar palma se ridică. Paşii se îndepărtară. Azur oftă greu:

- Am auzit o discuţie între unchiul Dumitru şi bunica. Bunica spunea că a văzut în cărţi că Ana o să se întoarcă în decembrie.

- Sper că n-ai mai spus la nimeni asta!
- ... Nu, n-am mai spus la nimeni. De ce?
- Fiindcă e foarte important să nu ştie nimeni de unde aflăm noi ce-o să se întâmple. Bunica ştie să ghicească viitorul. Este foarte, foarte important să ştii ce-o să se întâmple! De-asta trebuie să rămână secretul nostru...

Băiatul lui aproba, privindu-l lung, serios, cu ochii ăia albaştri...

Reveni spre televizor şi apăsă play. Şi-şi impuse să nu mai dea niciodată înapoi - nu de faţă cu el! Simţea că nu era bine să facă asta nici de faţă cu Safira...

Atunci când îşi amintea de Raina lui, de întoarcerea Anei şi de finalul scenetei pe care-l juca Raina cu Ştefan, îşi dădea seama că Safira nu-şi mai găsea locul alături de el. Chiar dacă Raina lui locuia în Franţa - şi deci viaţa lor de familie se va desfăşura la atâtea mii de kilometri distanţă de nevastă şi copii -, simţea totuşi că Safira n-avea ce căuta lângă el. Dar uite că, atunci când era aici, în casa lui, sub acelaşi acoperiş cu ea, realiza că nu putea s-o vadă dispărând. Gândul ăla care spunea "Safira dispare" îi strângea stomacul şi-i ştergea zâmbetul de pe buze. Şi-l făcea să simtă nevoia de-a vorbi cu nea Dumitru - şi a-l ruga să n-o gonească, să nu-i facă rău...

O iubise pe Safira? Sau ţinuse la ea?... Sau se obişnuise cu ea - şi-atâta tot? Nici el nu ştia...

Oricum, ideea că Safira urma să dispară îl speria un pic. De ce, nici el nu ştia. Dar aşa simţea. Se simţea un pic speriat de perspectiva de-a rămâne fără ea. Pur şi simplu! Aşa simţea...

Pe ecran, L'Arpegiatta încheiase încă o melodie de succes. Sala îi aplauda. Camera baleia şi-i filma. Apoi regizorul comuta la altă cameră, care filma sala; şi baleia şi ea şi bineînţeles că-i surprindea şi pe ei...

Se simţea un pic speriat de dispariţia Safirei - şi-un pic nerăbdător ca ea să dispară. Era confuz. Nici el nu ştia ce voia! Voia să scape de Safira? Da - fiindcă o voia pe Raina. Dar nu voia ca Safira să păţească ceva. Iar dacă se întorcea la ai ei, era rău; dacă îi despărţea nea Dumitru "oficial", era de două ori mai rău! Dacă o muta în Bucureşti, nu era foarte bine...

La urma urmei, el ce voia?

Isamu

Sări cât colo - şi scăpă mouse-ul din mână! Ptiu, ce-l speriase! Mobilul cânta de zor; el nu-l lua de pe birou pentru că pe afişaj scria, cu litere de-o şchioapă, "Jun"...

Şi totuşi, trebuia să-i răspundă. Amândoi aveau telefoanele urmărite şi ascultate; în concluzie, putea spune că el era ultimul care aflase că îl suna Jun! Aşa că luă totuşi aparatul şi apăsă butonul verde:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ce mai faci? Bine?
- Da. Sunt bine. Voi?
- Şi noi suntem bine. Uite de ce te-am sunat... Tu eşti tot la Cannes?
- Da.
- Şi presupun că n-ai făcut schimbări mari de securitate acolo.
- Presupui corect. De ce?
- Iar familia ta este încă în România.
- De ce mă întrebi?
- Pentru că tocmai am dat un ordin destul de... radical. Iar tu eşti, totuşi, fratele meu. În sensul că, indiferent de opinia ta, opiniile duşmanilor mei sunt destul de limpezi. Voiam să-ţi spun să eviţi să călătoreşti în următoarele două zile.
- OK.
- Am o răfuială cu nişte conaţionali. Mi-au tot amânat plăţile - şi am decis să iau măsuri. Stau prost cu lichidităţile... Că altfel îţi dai seama că n-aveam nici un interes să fac aşa ceva!

Asta fusese explicaţia pentru "umbrele". Asta era un fel de "am plătit pentru răscumpărarea copiilor, afacerea de cămătărie este a mea proprie şi personală aşa că trebuie să iau nişte decizii radicale în ea". De-asta îl invidia Jun pe Ştefan - în afacerea cu aur şi în cea cu fete, Ştefan decidea şi nimeni nu comenta. Fratele lui trebuia să scrie către şefi nişte note justificative în privinţa mişcărilor din propriile afaceri... Sesizându-i tăcerea, Jun continuă:

- O să fie o chestie destul de nasoală. Şi de-asta
- Pe mine te rog să nici nu-ncerci să mă implici în problemele tale!
- Tu n-auzi că nu te implic nicicum? De-asta te-am şi sunat - să-ţi zic să stai în vilă şi să ai grijă să nu te implice ei!
- Bine. Mulţumesc pentru avertisment.
- Hei! Nu vorbi aşa!

Da' ce spusese aşa de "dramatic"? Jun se grăbi să turuie:

- Hai, că te sun zilele astea, să vorbim! Salut!
- Salut.

Şi gata, îi închisese. Deci...

Deci fratele lui începuse să-şi strângă datornicii de gât. Interesant! Ultima oară când discutase cu el probleme financiare personale, Jun avusese vreo 250 de milioane - pitite bine, intangibile, păstrate ca "fond de pensie". Bănuia că Ştefan tocmai acolo "atacase" - ca să nu poată fi acuzat, de către China, că "atenta la fabrica de caşcaval chinezesc". Mai ales că, după ce i se trăseseră gloanţe-n cap, regele ar fi făcut pe dracu-n patru ca palma pe care i-o aplica lui Jun să fie cât mai usturătoare! Acolo l-ar fi usturat rău de tot pe Jun - în conturile pregătite pentru bătrâneţe. În banii super-curaţi, super-legali... Iar dacă Jun nu mai avea "bani gri" pentru afaceri, era rău! Era mult mai rău decât îşi imaginase el! Fratele lui părea să nu mai aibă scăpare! Şi asta era rău...

Se ridică şi coborî în living. Piao se pregătea de plecare; dar, la vederea lui, lăsă telefoanele pe birou şi se reaşeză imediat. Hei! Chiar aşa "bau-bau" era? Îi făcu semn să-l urmeze şi ieşi în curte:

- Oare pe unde-o fi Claude?

Tânărul de lângă glasvand scotea chiar acum staţia şi-l chema pe Claude... Îşi aprinse o ţigară şi zâmbi slab asfinţitului; era frumos. Era frig; dar era un asfinţit frumos. Era o seară liniştită de noiembrie. Părea "îngheţată"...

Claude se opri lângă ei, aşa că oftă scurt:

- M-a sunat Jun Chèn. M-a anunţat că a luat unele decizii şi a dat unele ordine "radicale". Şi m-a avertizat să nu ies din vilă zilele astea, pentru că s-ar putea ca respectivii să-şi amintească că sunt un Chèn. În concluzie, va trebui să fiţi cu ochii-n patru.

Amândoi aprobară cu capul.

- Claude se ocupă de paza perimetrului iar Piao îşi ascute bine urechile şi urmăreşte "bursa zvonurilor" şi ultimele mişcări de trupe.

Aprobaseră din nou. Păi, cam asta avusese să le spună:

- Asta am vrut să vă spun.
- Nu a spus câte zile, nu?

Negă, iar Piao zâmbi:

- Cu siguranţă, o să aud şi eu când se lasă liniştea!

Exact. El o să asculte gălăgia şi-o să-şi dea seama când se execută ordinul fratelui lui. Şi-apoi o să poată din nou să se gândească la următoarea vizită în Aurari. Îi era dor de ei... Şi trebuia să stea cuminte la Cannes şi să se abţină, fiindcă regele avansase deja - iar din punctul ăsta, vizitele lui deveneau interpretabile. Cine ştie ce şi cum putea gândi Fang! O fi având el aprobarea Chinei să reînnoade relaţia cu Ştefan - dar dacă lui Fang i se părea cine ştie ce...

Până nu vorbea faţă-n faţă cu Fang, nu trebuia "să facă mişcări ample". Iar cu Fang va vorbi numai după ce Jun pleca în China. Presimţea că momentul plecării se apropia cu repeziciune. În orice alte condiţii, fratele lui ar fi gândit "economic" - şi ar fi făcut un artificiu financiar ca să transfere câteva milioane din contul "de pensie" în cel "de afaceri". Strângerea de gât a datornicilor prevestea lichidarea business-ului şi "mutarea definitivă". Jun împacheta...

Ana-Maria

Stinse lumina şi se grăbi să urce în pat, lângă copii. Abia o aşteptau! Fremătau amândoi! Nu discutaseră deloc despre Ştefan - de parcă micuţii ei observaseră cum se întrista Sami ori de câte ori îşi amintea de existenţa lui "tati"! Numai că acum erau doar ei trei acolo - şi era întuneric. Era momentul ideal pentru a vorbi un pic despre el...

- ... Auzi, mami?

- Da, prinţeso.

- Nu ţi s-a părut că tati a slăbit un pic?

- Ba da. Dar a fost şi el îngrijorat! Îţi dai seama? Nu ştia nimic de noi, avea şi afacerile pe cap, şi pe chinezul ăla nebun... Dar acum, că războiul s-a terminat şi-a avansat în afaceri, o să-i revină pofta de mâncare.

"Şi-o să te întorci tu la el, aşa că moralul lui o să atingă cote ameţitoare!" Nu mai continuă...

- Mami? Da' dacă tati merge acum la spectacole de-alea cu viori şi pian şi cântăreţe care ţipă mult, asta înseamnă că nu mai merge la petrecerile lui Florin?

Bufni într-un hohot sănătos de râs! Prinţul se îngrijora că n-o să-l mai ducă tati să joace pe la petreceri! Florentina chicoti şi ea:

- Ia uite-l, ce probleme are!

- Da' ce te bagi tu? Eu vorbeam cu mami!

Se grăbi să stingă conflictul:

- O să meargă şi la petreceri. Adică o să vină Florin la petrecerile lui! Presimt că tati o să înceapă să organizeze el petreceri...

Nu de alta, dar până acum nu organizase decât party-uri de-alea neconvenţionale, prin şatra Safirei sau pe terasa penthouse-ului hotelului Martinez! Iar dacă Léon afla că Florin cânta dumnezeieşte la pian...

- Mami? Crezi că tati o să mă lase să fac aikido în continuare?

- Eu cred că da. Când te vezi cu el, întâi fă-i o demonstraţie; şi apoi să-l iei de gât şi să te milogeşti de el până spune "bine". Dar eu cred că o să te lase! Că n-ar avea de ce

- Ba eu cred că n-o să mă lase. Fiindcă sunt fată.

- Atunci îi spui că, dacă te lasă să mergi la aikido, te duci şi la balet. Sau la dansuri moderne, sau la pictură, sau la cursuri de limbi străine... Vezi tu; improvizezi!

- Lasă, dragă! Că ştii bine că o să te lase să faci ce vrei tu! Întotdeauna a fost aşa!

- Cum, aşa?

- Întotdeauna te-a lăsat să faci ce vrei tu! Nu eşti tu fata lui?

Oopaa! Stop!

- Ss! Mai încet! Şi nu vă certaţi! Tati vă lasă pe amândoi să faceţi ceea ce vă place vouă să faceţi! Nici pe tine, prinţule, nu te-a prea refuzat!

- Da-da! Când ai vrut cizme ca ale lui, în 24 de ore le-ai primit!

- Da' ce, tu n-ai primit cizme cu toc atunci când ai vrut cizme cu toc?

Se ridică în capul oaselor:

- Dacă vă certaţi, eu nu mai stau cu voi.

Fu trasă cu putere, de ambii umeri. Era linişte din nou... Oftă greu:

- Ştiu că sunteţi nerăbdători. Şi eu sunt nerăbdătoare. Cu toate astea, chiar nu e bine să ne grăbim! Cu cât tati avansează mai mult, cu atât mai important devine pentru prietenii şi tovarăşii lui de afaceri! Iar duşmanii lui ştiu că singura lui slăbiciune suntem noi, familia lui... Şi eu sunt nerăbdătoare. Şi mie mi-e dor de el. Dar încerc să mă liniştesc şi să nu-mi transform nemulţumirea într-o ceartă cu voi.

- Aşa e, mami. Ai dreptate!

Fu pupată apăsat pe ambii obraji - şi-apoi amândoi se aşezară comod pe braţele ei:

- Noapte bună, mami!

- Noapte bună, puii mei...

... Respira greu; Fluturaşul o apăsa pe toate organele interne. Devenise "uriaşă", iar dormitul aşa, pe spate, era o misiune imposibilă! Îşi impunea totuşi să stea cuminte, să nu se mişte, ca să-i adoarmă pe ei. Şi abia după aceea se va ridica, uşurel, şi se va muta ea la margine. Iar în timp ce va sta cuminte şi va aştepta, se va gândi la o scuză care să-i permită să doarmă singură, pe canapeaua din cealaltă cameră. Nu prea mai aveau loc în patul ăsta. Iar dacă vreunul dintre ei făcea noaptea o mişcare amplă şi lovea Fluturaşul...

Îi aştepta să adoarmă, după care se ridica uşurel şi scria în jurnal. Avea multe de scris! Nu mai scrisese în el încă de când luase Florentina centura galbenă! Şi-o penaliza regele, pentru lipsă de consecvenţă...

6 noiembrie 2011 - duminică

Diamant

Era obosit - da' rău de tot! Ziua de duminică, petrecută în Aurari, era tare obositoare! Fusese închis la primărie; dar ieşise prin orăşel, aşa că "ţinuse şedinţă" cu fiecare-n parte. Şi se simţea frânt...

Bănuia că era aproape miezul nopţii. Încă nu dormea; adică aţipise, dar nu adormise cu adevărat. Era în starea aia ciudată în care el era în patul conjugal şi era conştient că Raina îl aştepta afară, în faţa porţii. Se pregătea să adoarmă de tot - ca să viseze cum se ridică din pat, iese pe uşă, coboară scările şi îşi conduce regina până acasă. Era plăcut în casă; era temperatura ideală. Va visa, probabil, că rămâne la ea la o cafea. Şi că pluteau amândoi până spre dimineaţă. Dacă Safira o să aibă insomnie şi-o să-l observe, o să-i facă poftă rău...

Simţi cum patul se ridică uşor... Stop!

"Stop, visule!"

Nu - nu trebuia să se ridice ca să iasă şi să se ducă la Raina! Trebuia să stea cuminte în pat şi să deschidă ochii!

"Deschide ochii, Diamante! Cine ştie ce şiş şi-a procurat nebuna - şi se duce dracului totul!"

Gândul la şiş o poziţionă imediat pe Raina în siguranţă în Franţa, la conac. Şi reuşi să deschidă ochii.

Într-adevăr, Safira se ridicase de lângă el. Din fericire, jaluzelele nu erau închise - şi de afară pătrundea lumina slabă a lunii. O vedea ocolind încet patul... Nevasta lui se apropia de el - ceea ce îl făcea pe el să se dezmeticească şi "să calculeze" o răsucire fulgerătoare spre stânga concomitentă cu extinderea mâinii drepte şi înhăţarea hamului cu pistoale de pe tăblia patului...

Silueta se opri la un metru de pat. Se simţea privit; el o privea pe ea printre gene, atent, pregătit să sară de-acolo...

- Diamante... Diamante, ai adormit?

Aşa da! Deschise ochii şi-o privi lung:

- Nu.

Nevasta lui ridică mâinile şi se apropie de pat. Păi...

Păi, se întâmplase ceva. Safira lui îi arătase palmele; îi demonstrase că n-avea nici o armă la ea. Iar asta chiar era ciudat rău! Era deci extrem de atent - şi tocmai îşi schimbase planul! Dacă i se părea ceva, o îmbrâncea cu piciorul - şi-apoi sărea direct pe ea! Mm...

Safira se aşează pe marginea patului. Şi... Şi atât! Tăcea! Era ciudat, pentru că nu era nici îngândurată, nici încruntată... Era ea - Safira lui dintotdeauna. Se uita la el şi-atât! Încercă deci să-şi îndulcească un pic tonul:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu.

- Şi-atunci de ce te-ai dat jos din pat? De ce ai venit lângă mine?

- Voiam să-ţi pun o întrebare. Şi să-ţi spun ceva.

- Te ascult.

Nevasta lui plecă privirea spre propriile mâini... şi reveni spre el:

- Tu eşti fericit?

Mâna lui porni "din pole position" şi-o plesni peste obraz. Nu tare; dar nici încet. Că întrebarea ei nu fusese chiar atât de impertinentă! Fusese o întrebare normală, la urma urmei! Iar răspunsul era destul de concludent, după părerea lui! Era fericit? Acum, că ei doi trăiau ca doi vecini iar el îl strunea pe Cornel când se-ncrunta ea, după care se ducea în Franţa şi intra în casa lui, la soţia lui, el era fericit? Răspunsul corect era palma aia. Fiindcă ea desfăcuse picioarele, în dormitor - nu Cornel i le desfăcuse jos, pe canapea. Ea îl primise pe Cornel în patul bărbatului ei. Şi tot ea rostise întrebarea aia! Era un calcul ciudat...

Se aştepta la orice, din momentul ăsta - şi la zbierete, şi la lacrimi... Safira plecă din nou capul - şi şopti:

- Ştiu că eşti cu ea. Şi nu-ţi ţin eu contul. Sper doar să fii fericit...

Ia uite - că pe nevasta lui "o freca" de fericirea lui! Mişto! Asta cerea cafteală! Iar el încerca din greu să se abţină şi să n-o joace-n picioare! Avansaseră şi nu prea; aşa că nu era bine să se afle tocmai acum că el îşi învineţea periodic nevasta...

- Eşti un bărbat bun. Un om bun. Meriţi să fii fericit.

"Nu, zău?! De-aia m-ai făcut fericit măritându-te cu mine, făcându-mi doi copii şi-apoi întinzându-te în patul meu cu Cornel?"

Prefera să tacă. Safira lui stătea cuminte în colţişorul ei - dar el ştia prea bine cât de periculoasă putea fi Safira lui! Ea ştia multe; foarte multe. Dacă dădea o declaraţie sau suna vreun duşman, putea să-i semneze sentinţa! În cazul lui, moartea era de două feluri: fizică sau financiară. Dacă murea în afaceri, era rău! Dacă îi trăgea careva un glonte-n cap sau "îi scăpa" un şiş în inimă...

Nevasta lui se ridică. Păi, atâta avusese de spus?... Se părea că da! Îi pusese întrebarea, îi spusese ce voise să-i spună... şi acum se ridicase şi ocolea din nou patul! Şi uite că nebuna se lungea lângă el... se învelea cu pătura ei...

- Noapte bună, Diamante.

Păi...

- Noapte bună, Safiro.

Fixa tavanul cu privirea. Se întreba ce dracu o apucase - ce-avea de-i pusese întrebarea aia! Şi de ce-i spusese că e un om bun, aşa că merită să fie fericit! Oricum, îl anunţase că ştia de Raina. Nu ştia de inele; adică n-avea cum să afle asta. Poate că bănuia... poate că nu! Adică sigur bănuia, de vreme ce ştia cum umblase Ştefan cu inelul Anei la gât! Dar...

Rememora ziua de azi. Scormonea bine de tot prin memorie, în căutarea unui cuvânt mai ciudat, a vreunei păţanii sau a vreunui gest...

Azi, duminică fiind, se trezise târziu - pe la unşpe. Şi cum n-avusese program la primărie, stătuse când prin orăşel, când pe-acasă. Ieşise de trei ori: la nouă, pornise spre brad - şi ţinuse şedinţele alea individuale. Se-ntorsese acasă la prânz, mâncase şi se uitase pe mail şi pe rapoartele oamenilor lui. La cinci, se dusese până la nea Dumitru şi-i povestise, scurt, cum fusese cu concertul şi avansarea. Unchiul lui îl asigurase că, atunci când vor avansa, va simţi din plin chestia asta - aşa că nu avansaseră încă. Se întorsese acasă, mâncase cina şi-apoi ieşise împreună cu copiii la plimbare - tot la brad. Ea nu voise să vină cu ei, pentru că avusese treabă: strânsese masa, spălase vasele...

Nu discutaseră mai nimic azi; vorbiseră doar despre nimicuri. Puţine. Dar nici înainte de apariţia lui Cornel nu făcuseră campionate de vorbit! Azi fusese o zi normală! Îşi văzuse de treburile lui! Ea îşi văzuse de-ale ei! Îşi vorbiseră şi-şi zâmbiseră şi chiar pălăvrăgiseră despre unul şi altul! Fusese o zi... normală...

O să stea treaz, atent la ea, până era sigur că nevasta lui adormise. Apoi, va trage uşurel unul dintre pistoale şi va dormi cu faţa la ea şi pistolul în mână, sub pernă. S-o pună necuratu' să încerce ceva...

7 noiembrie 2011 - luni

Diamant

Apăsă clanţa şi ridică un pic tonul vocii:

- Am plecat!

- Pa, tati!

- Serviciu uşor, tată.

Copiii îi răspunseseră de la masă, din bucătărie. Safira tăcea; dar uşa se deschise iar nevasta lui se apropie grăbită de el. Păi... Fu luat uşor de gât, îmbrăţişat şi pupat pe obraz:

- Pa. Azi ieşi din orăşel?

- Nu ştiu; nu cred. De ce?

Safira îi dădu drumul şi îi aranjă uşor gulerul gecii:

- Să ai grijă... Bine?

Hei! Rânji ameninţător la ea:

- Ce-ai, fă?

- Nimic. Dar să ai grijă. Te rog io! Să ai grijă să nu păţeşti ceva!

- Ce să păţesc, fă?

- Un lucru rău. Nu ştiu, Diamante - am un gol în stomac. Ca o presimţire, aşa. Te rog io mult - să fii atent.

Îi ridică bărbia şi privi lung ochii negri. Hm; ciudat! Că părea sinceră... Nevasta lui zâmbi slab:

- Oricum, îţi pregătesc o surpriză.

- Ce surpriză, fă?!

- Vreau s-o iau pe mămica ta şi să merg cu copiii la Mall. Să le cumpăr ăstora mici nişte hăinuţe mai acătării, să-mi iau şi eu un pulover... Şi am o surpriză în minte şi pentru tine!

- Pe mine "să mă sari" - că nu-mi plac surprizele.

Safira îi dădu drumul:

- ... Bine, Diamante.

Şi gata - se întorsese în bucătărie. Închisese şi uşa după ea! Şi-acum chiar avea o problemă! Se grăbi deci să iasă şi să pornească spre poartă. În maximum cinci minute, o să afle toate răspunsurile la toate întrebările! Avea mămica lui un talent de-a afla adevărul...

Comportarea Safirei era ciudată. Adică era neobişnuită. Nu i se mai păruse speriată de el; ba chiar avusese o destindere şi-o naturaleţe care-l lăsaseră cam fără replică! Iar chestia aia cu surpriza chiar era o problemă! Chestia aia cu surpriza putea fi periculoasă! Adică...

Adică o să ajungă în curând la mămica lui şi-o să afle ce fel de surpriză îi pregătea nevasta. Telefoanele ei erau ascultate; în plus, o să meargă şi mămica lui cu ea. Şi Cornel, cu băieţii...

Cornel...

Nu cumva Cornel...

Azi, "îl consemna" pe Cornel în Aurari. Îl punea să trimită pe altcineva cu ele. Ca să nu se pomenească că tocmai Cornel "i-o cocea"! Adică să nu descopere că Cornel îi înmâna poliţaiului declaraţia olografă a Safirei! Hm...

Năvăli pe poartă şi alergă la uşă. Şi apăsă soneria. Mămica lui se trezea în jurul orei şase, aşa că...

Uşa se deschise cu zgârcenie. Zâmbi larg... şi înlemni:

- Săru' mâna...

- Neaţa, Diamante. Nu te supăra - da' mi-e rău de mor!

Era albă ca varul la faţă şi părea că, dacă dădea drumul clanţei, cădea lată în hol! Împinse uşa şi intră - şi-o prinse el de umeri, ca s-o ţină bine:

- Păi ce-ai păţit, mămico?

Avea impresia că voia să fie dusă în living; aşa că porni uşurel pe hol...

- ... Nu ştiu. M-am trezit un pic ameţită; mi-am băut cafeaua, am strâns prin casă şi... Şi odată m-a luat!

- Păi ce simţi?

- Simt că mi-e rău. Că-mi vine să vărs.

- Ţi-ai luat tensiunea?

Mămica lui se aşeză pe canapea şi arătă spre aparatul de pe masă:

- Da, acu' cinci minute. Şi e bună. Mă gândesc să nu fie de la cârnaţii de aseară!

Mai mâncase ea cârnaţi - şi nu se albise în halu' ăsta! Dădu să-i amintească asta, dar nu mai apucă.

- Au fost foarte picanţi. Şi i-am mâncat cu poftă. Cred că ficatu' meu tocmai îmi aminteşte câţi ani are...

- Să-ţi aduc ceva? O pastilă, sau o limonadă?

- Nu, Diamante; stai liniştit. Am luat deja o pastilă.

- O sun pe Safira, să vină să te-ajute!

Capul cărunt neagă scurt:

- N-are rost. Las-o, că are şi ea treburile ei! Trebuie să vadă de copii! Las-o! Cum mă mai pun niţeluş pe picioare, mă duc eu la ea.

Mămica lui, la Safira? Asta chiar era o noutate, după ce Cornel testase prima oară arcurile patului din dormitor!

- Dacă Dumitru are treabă la primărie, mă duc la ea.

Aa... Oftă greu şi se ridică:

- Vezi, că cică Safira vrea să mergeţi azi în Mall. Vrea să ia haine la copii, un pulover pentru ea şi cică are o surpriză şi pentru mine. Să stai cu ochii pe ea...

Ochii albaştri se ridicară imediat şi-l priviră lung:

- Aşa ţi-a zis ea?

- Da. Şi mă sperie. Aseară, m-a întrebat dacă sunt fericit. Că cică sunt un om bun, aşa că merit să fiu fericit. Am plesnit-o - că nu e ea aia care mă face fericit, iar ea ştie asta! S-a întors la culcare şi n-a mai zis nimic. Iar azi mi-a trântit chestia cu surpriza...

- ... O să merg eu cu ea. Da' pe Cornel eu zic să-l ţii în Aurari.

- Aşa m-am gândit şi eu.

Se priveau lung; ochii albaştri păreau să-l întrebe de ce mai stătea acolo - de ce nu se ducea la primărie! Şi era ciudat...

- ... Mămico, întinde-mi cărţile.

- Diamante, du-te la primărie. Lasă-mă să mă pun pe picioare - şi ţi le întind. Şi te sun, dacă văd ceva în neregulă cu ele.

Adevărul era că mămica lui chiar nu era în cea mai bună formă pentru întins cărţile. Aşa că aprobă cu capul şi se grăbi să iasă...

Cornel nu trebuia alertat. Aia doi, dacă încercau să facă vreo manevră, încercau împreună. Mămica lui o să-şi revină până-n masa de prânz; că era femeie bătrână şi ştia multe "remedii" la stările de rău. Aşa că el trebuia să-l ţină pe Cornel în Aurari şi s-o lase pe Safira să plece la Mall. Şi, dacă va constata că nevasta-i pregătise o surpriză neplăcută, putea să se dezlege de ea! Adică îl dezlegau oamenii din Aurari, cu nea Dumitru în frunte! Şi uite cum ideea surprizei ăleia devenise brusc una plăcută...

Ca să reuşească chestia asta, el trebuia să plece din Aurari după prânz. Ca să aibă motiv să-l lase pe Cornel şef peste pază, fără să pară că face ceva ieşit din tiparul zilnic. Mămica lui era cel mai bun jandarm pentru Safira. Iar el trebuia să fie în Bucureşti - dar nu cu ele. Datorită banchetei "foarte sport" din spate, Claire avea doar patru locuri; aşa că nu le putea duce el la Mall, din lipsă de spaţiu. Şi din motiv de "procedură" - era periculos să umble toţi la un loc. Mai ales acum, când avansaseră şi nu prea, Jun fusese mazilit şi nu prea iar Ştefan se împăcase cu Internele şi nu prea. În aerul de afaceri plutea aşa o atmosferă apăsătoare... Intră în primărie.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Mica se grăbea să-i aducă ness-ul de dimineaţă...

Trebuia să se calmeze. Trebuia să încerce să stea liniştit şi să-şi vadă de treburile lui. Indiferent ce se va întâmpla - cu siguranţă, nu se va întâmpla nimic extrem de dramatic! Iar chestiunile care nu intrau în categoria "dramatic" puteau fi stăpânite - şi rezolvate în maximum 24 de ore. Aşa că el se va aşeza la birou, va porni calculatorul, îşi va verifica mail-ul... Poate primise ceva nou de la Raina!

Gândul ăla îl făcu să grăbească pasul spre scaunul directorial.

Isamu

Avea un mail nou. Dacă era tot un spam, o să facă o criză de nervi! De trei zile, nu primea decât porcării pe mail-ul ăla! Ştia - adică bănuia - că spam-urile alea erau un fel de "cioc-cioc". Umbrelele voiau să se asigure că "bateria de avarie" nu crăpase...

Ba nu! Era un mail extrem de important! Venea din China - şi era în chineză!

Citea... Pe chip simţea că-i înfloreşte un zâmbet mare-mare... Print, repede! Aah, cât de greu se mişca imprimanta aia! Se ridică şi scoase telefonul. Şi selectă numărul lui Claude.

- Da.
- Te aştept în living.
- Imediat.

Luă coala şi ţigările şi ieşi. Şi dădu să se repeadă pe scări, bucuros că în sfârşit lucrurile se puneau în mişcare... Dar nu se repezi pe scări. Revederea acelui loc, a balustradei, a primei trepte îi amintea de fiecare dată de dna Ionescu - şi-i ştergea instantaneu din suflet orice urmă de bucurie!

Fratele lui făcuse un rău imens. Un rău care nu putea fi reparat nicicum. Fratele lui o omorâse pe dna Ionescu. Ştefan îi omorâse lui mama. Se întâmplaseră totuşi unele lucruri care...

Îi făcu lui Piao semn să se ridice şi deschise uşa bucătăriei:

- Vă rog să veniţi două minute în living.

Claude tocmai intrase şi el... Bun! Îi dădu hârtia lui Piao:

- Citeşte cu voce tare, în limba franceză.

Gata - consilierul lui era vişiniu! Piao îşi aruncă privirea pe mail şi se îngălbeni... şi începu să citească:

- Mail-ul este de la o persoană foarte importantă, din China... ***"Dle Isamu Chèn... Date fiind evenimentele recente şi ultimele decizii luate la nivel înalt, vă sfătuiesc ca în următoarele 48 de ore să nu părăsiţi reşedinţa contelui Ştefan Ionescu, nici dvs, nici subalternii dvs. În cursul zilei de mâine, veţi fi contactat de dl Fang Kwok Lo, noul reprezentant al consorţiului nostru în ţările Europei de Vest. Ar fi bine să programaţi întâlnirea cu el în cel mai scurt timp posibil. Vă reamintesc că principala dvs prioritate ar trebui să fie reînnodarea relaţiilor de afaceri cu dl Stefan Ionesco şi că sunteţi autorizat să folosiţi orice mijloace pentru a obţine asta. Aştept solicitările dvs. Cu stimă, Sun Liqin, secretar personal la cabinetul dlui Zhang Dejiang"...***

Piao îşi pierduse glasul şi era în pragul leşinului; Claude, Isabelle şi Emilie erau un pic buimaci. Aşa că se grăbi să le spună ce-au de făcut:

- În următoarea jumătate de oră, facem inventarul şi pregătim o maşină care pleacă la cumpărături. Facem provizii pentru 72 de ore, după care încuiem totul şi stăm cuminţi în vilă. Nu dublăm paza, dar suntem foarte atenţi la căile de acces şi persoanele care trec pe Avenue du Roi Albert.

- Am înţeles.

- Nu, nu cred că ai înţeles...

Claude pălise - luase cuvintele lui ca pe-un afront. Porni înapoi, spre scări:

- Dar o să înţelegi imediat. Piao, spune-le cine este dl Zhang Dejiang. Sunt în birou.

Şi abia acum Claude o să înţeleagă cu adevărat ce însemna mail-ul ăla!

Intră şi închise uşa. Şi se grăbi înapoi, la birou - că trebuia să-i răspundă! Să-i mulţumească pentru grija şi atenţia pe care i le acorda, să-l asigure că va urma cu maximă rapiditate sfaturile şi îndrumările lui... şi să-i promită că va face tot ceea ce îi stătea în puteri ca să reia relaţiile de afaceri cu dl Ionesco. Şi, bineînţeles, să-l asigure că se descurca de minune "în regie proprie" iar dacă va avea vreo solicitare o să le-o trimită! Ca să nu se pomenească cu ei pe capul lui - sau, şi mai rău, pe capul contelui! Repede - reply...

Diamant

Treburile începeau să se aglomereze. Băiatul lui Ştoacă întârzia, din motiv de polei la munte; iar dacă în următoarele 60 de minute ăla nu ridica marfa, el rata întâlnirea cu Adelina Miss - şi trebuia s-o reprogrameze mâine. Era totuşi o întâlnire importantă, fiindcă suplimentarea de 30% "secătuise" practic tot lotul de backup. Iar Ştefan îl anunţase ieri că se pregătea să închirieze pământ în Belgia. Iar ei trebuiau să fie pregătiţi. Adelina lucra mult mai subtil acum, după ce-i spusese el că Internele erau "seduse şi abandonate". Îi era şi ei greu; deci, îi era greu şi lui. Iar după întâlnirea cu ea trebuia să se întâlnească şi cu Fernando. Pe el îl amânase sâmbătă pentru azi; iar dacă-l amâna şi azi, încasările vor scade cu vreo 5%. Sumă importantă...

Cum-cum? Auzea guriţa Agatei! Iar aia era mămica lui! Păi...

Păi, era ora patru. Ele plecau la Mall. El uite că era prins în Aurari... Ba nu era prins deloc! La juma' de oră după ce plecau ele, pleca şi el. Cât mai putea să întârzie omu' lu' ăla?! Păi era parolist, sau nu?!

Mămica lui ciocănea corect la uşă... Încercă să zâmbească:

- Da!

Ia uite-o, ce elegantă era! Ridică o sprânceană, admirativ, iar ea începu să râdă:

- Ce te uiţi aşa la mine, mă?

- Mă uit şi eu - că te-ai făcut tare cochetă!

- Păi da - că mă duc cu nevastă-ta şi copiii la Mall.

- Aha! Bine, mămico! O să-i zic lu' Cornel să-ţi dea zece băieţi sprinţari.

- Nu mi-l mai dai pe el?

- Nu - că şi eu o să plec, în curând. Şi trebuie să rămână el aici, la pază.

- Bine, Diamante! Atunci, noi am plecat.

- Aveţi tot ce vă trebuie?

- Bineînţeles!

- Atunci, cumpărături plăcute!

- Mulţumim!

Şi gata - rămăsese din nou singur...

Mămica lui păruse remontată. Sigur, se vedea de la o poştă că se fardase; dar era, oricum, vioaie! Indiferent ce-o duruse de dimineaţă, îi trecuse până acum. Luă telefonul - să-l sune pe Cornel şi să le faciliteze paza prin Bucureşti. Să-i spună să le reamintească băieţilor faptul că "erau certaţi" cu Internele, iar unii duşmani puteau fi tentaţi să profite de asta şi să işte scandal...

Ştefan

Calculele îi arătau că Belgia putea fi un succes răsunător - sau un eşec răsunător. Depindea foarte mult de "piaţă". Îşi trimisese trei cercetaşi acolo; ochise Leuven, Gent şi Antwerp. Nu-i plăceau capitalele; Bruxelles-ul era pentru turişti de carieră şi pensionari - părerea lui...

Momentan, înclina spre Antwerp. Cercetaşul lui de acolo spunea că oraşul e OK; dar pare cam aglomerat. Tare se temea el că tot în Bruxelles or să sfârşească escortele lui de lux... Şi acolo cam "frigea", din cauza înaltelor oficialităţi NATO şi ale Parlamentului şi Comisiei Europene - care puteau sfârşi în arhivă...

Telefonul oficial! Da' cine-l suna la ora asta? Era... Era nea Nicu! Se grăbi să răspundă:

- Să trăiască nea Nicu!

- Să trăiască şi Ştefan! Ce faci - te-am deranjat?

- Dumneata nu mă deranjezi niciodată! Mă uitam pe rapoartele cercetaşilor...

- Oo, deci calculai...

- Oarecum. Încă nu le-am primit pe toate; şi ştii că nu mă pronunţ înainte să ştiu totul.

- Ştiu. Eşti la conac?

Da' de ce-l întreba asta? Nu ştia că era la conac?... În fine!

- Da; sunt în birou.
- Aha. Păi stai acasă - că poate-ţi fac o vizită, mai pe seară!
- Te aştept, nea Nicule!
- Bine. Şi vorbim când ne vedem.
- Sigur!
- Salut!
- Vă salut.

Închise... şi reveni spre ecran:

- Nea Nicu zice că poate ne face o vizită, azi...
- Nici o problemă; şi-aşa eu am de lucru în birou.

Îi plăcea să constate că nasul lui Aleodor nu pleca la plimbare, ci era bine înfipt în faţă şi nu se ridica de la orizontală. Părintele îl studiase mulţi ani; ştia că nu-i place să aibă spectatori neinvitaţi la discuţiile sensibile. Rebeca nu spunea nimic; ea ştia că era de-ajuns ca el s-o privească lung, pentru ca ea să se volatilizeze urgent, cu crampe la stomac sau migrene acute. Bun!

Deci o să sfârşească în Bruxelles. Oraş exclusivist, preţuri mari, oficialităţi şi somităţi cu salarii babane. Asta cerea escorte "citite". Femei frumoase şi deştepte. Şah!

Nu - n-o să gândească asta! Încă nu primise toate rapoartele - în sensul că nu-şi trimisese cercetaşii în Bruxelles! Până nu afla ce se întâmpla acolo, nu se va mai gândi la nici unul dintre oraşele alea. Închise rapoartele, deschise mail-ul. Afaceri, afaceri, mail de la Diamant, afaceri... Oare de ce voia nea Nicu să treacă pe la el?

Îşi aprinse o ţigară - şi fixă tastatura cu privirea. Avansarea stagna, din cauza actelor lui Leonard. Fabricile de caşcaval "duduiau" la viteză maximă - şi nu primise nici o reclamaţie în ultimele 48 de ore. Rebeca făcea corect calculele şi efectua plăţile la timp. Popescu era în extaz, Moreau era şi el "cu cracii-n sus"... Se îndoia că protectorul lui se va urca în elicopter pentru biscuiţii Florinei. Aşa că...

Aşa că nea Nicu plănuia să-i facă o vizită pentru că... pentru că...

Nu mai vorbise demult cu el. Ultima oară, bătrânul îi spusese să stea extrem de liniştit, apropo de promisiunea aia... ştia el care! Iar de-atunci nu se întâmplase nimic notabil. Deci, fie era ceva legat de avansare, fie...

Nu cumva o să-i revadă azi?

Se aplecă şi-l privi lung pe Aleodor:

- Unde sunt chinejii?
- Fang şi Jun sunt la Nisa. E şi Cheng cu ei. Isamu e în vila ta...
- ... Reverifică. Spune-le să reverifice totul.

Se ridică şi se grăbi să iasă.

Urca treptele şi îşi impunea să nu se ţină de balustradă, deşi îi tremurau îngrozitor picioarele...

Reuşi să străbată toată lungimea holului. Şi intră în dormitor. Şi se lăsă să cadă lângă uşă - fiindcă realizase...

Nea Nicu n-avea ce să-i comunice. Nu era genul care să bată drumul până acolo doar ca să-l privească-n ochi atunci când îi spune că familia lui era ascunsă în siguranţă! În afaceri, nu se întâmplase nimic - că, dacă se-ntâmpla ceva, îl suna Leonard! Ăla o să fie "chel de bani", după ce termina cu actele! Şi-o să se grăbească să încaseze ce-avea de încasat şi să scape de beleaua "România"! În privinţa afacerilor, nea Nicu venea cel mult să se informeze! Şi nu putea să nu se gândească acum că, dacă "cel mai bun om pe care-l am" reuşise să scoată familia Ionescu din ascunzătoare şi s-o ducă la Bordeaux, nea Nicu o să se grăbească să-i urce în elicopter, sau într-un avion privat...

Întoarse încet capul spre poster...

Oare se schimbase soarta? Oare o s-o revadă azi?

Diamant

Fernando ăsta era sadic. Nu le rupea degetele; le strângea într-un dispozitiv foarte ingenios, conceput chiar de el, după care le înmuia oasele. Avea metode de-alea vechi, care nu lăsau urme. Pe-ăştia doi îi înmuiase rău de tot! Erau aproape leşinaţi! Mai mişcau doar la loviturile! În rest, zăceau pe podea...

Simţi mobilul vibrând în buzunar, aşa că îi făcu semn să se oprească; şi cum Fernando scutură scurt capul, ridică din umeri şi se grăbi să iasă. Că el era aici doar aşa, ca să "oficializeze" pedeapsa! Închise uşa după el, scoase mobilul... Mămica lui?

- Da, mămico.
- ... Ce faci, Diamante?
- Ce să fac; bine. La treabă.
- ... Vino la Mall, la Vitan.

Să se ducă la Mall... Mămica lui de-abia vorbea! Da' ce se întâmplase?

- Ce s-a întâmplat?
- ... Vino încoace.
- Ce-i - ţi-e rău?
- Te aştept.

Şi-atât - îi închisese! Ce dracu?! Redeschise uşa:

- Vezi, că am plecat.
- Bine, şefu'. Las' că am eu ac de cojoacele ăstora!

Da-da! Sigur! Se grăbi să iasă... Şi totuşi, ce se întâmplase? Scoase iar telefonul; selectă numărul Safirei. Şi... Şi de ce avea nevasta lui telefonul închis? Privi afişajul, să fie sigur că pe ea o suna...

De ce închisese Safira telefonul, când el îi spusese întotdeauna să aibă mare grijă ca telefonul ăla să nu se-nchidă niciodată?

Băieţii din suita lui îl priveau lung; el nu părea foarte hotărât să pornească în vreo direcţie... Hei, gata! Alergă la Claire:

- Mergem la Mall-ul din Vitan. Şi ne grăbim rău!

Se repezi la volan, porni motorul şi demară. Şi înjură bine de tot tradiţionalul trafic supraaglomerat de luni seara...

Mămica lui de-abia se auzise. Păruse sfârşită! Păruse... Nu gâfâise; parcă n-avusese suflu să vorbească tare, dar nu gâfâise! Adică nu era o problemă de tensiune! În plus, dacă ar fi fost ceva în neregulă cu ea, nu l-ar fi putut suna! Adică l-ar fi sunat Safira! Dar Safira avea telefonul închis...

Nu cumva făcuse cretina vreo imprudenţă şi fugise-n lume? Nu cumva... Îşi puse hands free-ul şi mârâi la telefon:

- Cornel Buldogu.

Suna...

- Da, şefu'.
- Unde eşti?
- În Aurari, la post.

Hm...

- S-a întâmplat ceva ieşit din comun acolo?
- Nu, şefu'. Totul e calm şi liniştit. Nu vine nimeni, nu pleacă nimeni, nu comandă nimeni nimic... Nu ne survolează nimeni... E linişte.
- Bine.

Şi-i închise-n nas - că n-avea ce vorbi cu el! Păi...

- Mămica mea.

Suna... Suna... Şi uite că nu răspundea, ca să-l scoată pe el din sărite rău de tot...

Aha! Îl suna cineva pe el! Dacă era Safira, va fi vai de timpanele ei! Ce-or să audă timpanele ei... Mamă-mamă!

- Da!
- Salut, Titel sunt.

Titel?... Da' ăsta ce-avea, de-l suna tocmai acum?

- Salut.
- Unde eşti?
- În drum spre Mall-ul din Vitan.
- Aha. Vezi, că eu sunt deja aici.

Poftim?

- Şi m-am ocupat eu de unele lucruri. Am dat unele telefoane...

Ei, la dracu! Ridică vocea la el:

- De ce lucruri te-ai ocupat tu? Şi ce telefoane ai dat? Şi ce dracu s-a întâmplat acolo?
- Safira a căzut de la ultimul etaj.

... Ce-a făcut?

- Eu m-am ocupat de urgenţe aici - am dus-o pe maică-ta şi pe

copii într-un magazin sigur, am împrăştiat bodyguarzii mall-ului şi am dat câteva telefoane: Interne, IML, Criminalistica... Toate alea. Nu accelera - las-o uşor. Maică-ta şi

Nu-nu, că nu era aşa simplu! Călcă frâna şi îl întrerupse:

- Ce-a făcut Safira?

- A căzut de la ultimul etaj. Nu ştiu cum a reuşit, cu zece oameni după ea; cert este că s-a izbit de fântâna de la parter. De suportul ăla prin care iese apa. Şi-a murit pe loc. Vino încet, n-o forja; că o forjezi degeaba. Ai auzit?

Adică Safira căzuse...

- Diamante, ai auzit?

Nu-i venea să creadă! Safira... Adică ea...

- Băi, nu face aşa - că mă sperii! Nu face crize, că le faci degeaba! Nevastă-ta-i moartă! A murit pe loc! Gândeşte-te la maică-ta şi la copii şi încearcă să-ţi revii!

"Tu eşti fericit?"...

- Eşti cu suita?

"Sper doar să fii fericit"...

- Diamante, eşti cu suita? Câţi oameni ai cu tine?

"Eşti un bărbat bun. Un om bun. Meriţi să fii fericit."

Oo, Doamne!

- Diamante,

- A lăsat vreun bilet?

- Criminaliştii au scotocit-o prin buzunare, dar n-au găsit decât actele şi mobilul. Iar pe maică-ta nu-mi permit s-o întreb ce şi cum. Dar să ştii că e cam verde la faţă. Din câte am înţeles eu, ea şi copiii au văzut totul. Vino încoace şi ocupă-te de ei!

- ... Ai tu grijă de ei...

- Ţi-am spus că i-am dus într-un magazin sigur. Vino încet, ca să ajungi cu bine. Aici, m-am ocupat şi mă ocup eu în continuare. Auzi?

"Ştiu că eşti cu ea - şi nu-ţi ţin eu contul. Sper doar să fii fericit."

Oftă greu:

- Nu-i lăsa pe-ăia să-i ia acum la întrebări.

- Ăia n-au luat pe nimeni la întrebări. Ţi-am zis că sunt eu aici! Hai - vino încet, cu atenţie, cu grijă...

- ... Bine, Titele.

Şi închise...

Deci Safira... Safira îl luase azi în braţe şi-l pupase pe obraz. Şi-i spusese să aibă grijă... Îi spusese că îi pregăteşte o surpriză...

Ca să fie el fericit, ea...

Fir-ar a dracului de treabă să fie! El îşi pusese inelul de gât - exact ca Ştefan! Iar Safira se sinucisese - exact ca Rubina! Fir-ar...

Se asigură în oglindă şi porni încet, încet de tot... Încercă să-şi stăpânească plânsul, ca să se înţeleagă cu telefonul:

- *Le roi*...

Telefonul nu pricepuse...

- *Le roi*... *Le roi*...

Gata - suna. Ştefan răspunse aproape imediat:

- Da.

Trase scurt aer în piept şi scăpă un suspin:

- ... Salut.

- Salut. Ce s-a întâmplat?

Nu... Nu putea să-i spună. De-atâtea ori îi spusese Ştefan ce-are de făcut cu Safira! De-atâtea ori îi spusese să aibă mare grijă de nevastă! De-atâtea ori îi amintise că familia era sfântă! Îi spusese că Safira nu era o piedică în mariajul lui cu Raina - şi că nevasta lui trebuia să fie acolo, în Aurari, ca să crească copiii! Şi să întregească imaginea de familie!

- Diamante, ce s-a întâmplat?

Nu putea să-i spună. Aşa că bufni în plâns:

- Sună-l pe Titel!

Şi gata! Gata cu toate alea! Închise şi aruncă hands-free-ul pe scaunul din dreapta: trebuia să fie atent pe unde merge! Ar fi fost tare bine dacă unul dintre şoferii lui avea o sclipire de geniu şi-l depăşea - şi-i servea de antemergător...

Ştefan

Ete că damblagise Diamant! Îl sunase, bocind, ca să-l pună să-l sune pe Titel! Hm! Lăsă telefonul pe covor şi reveni spre poster - spre ea. Nea Nicu nu venise încă. Poate că venea mai târziu... şi-i lumina Toni locul de aterizare cu nişte lanterne...

Cât era ceasul? Cinci jumate. În România era şase jumate. Iar Diamant plângea, la şase jumate... şi-l suna pe el, dar nu putea să vorbească - aşa că-l redirecţiona spre Titel... Semn că Titel "mirosise" cumva motivul plânsului lui Diamant şi se băgase repede-n el, se implicase...

Omul ăsta voia musai să primească avertismente de la Leonard! Că uite cum se băga tot timpul în viaţa neamului Ionescu! Ce naiba era în capul lui?! Avusese senzaţia că fusese extrem de limpede atunci, la petrecere! Dar...

Dar o să-l sune! La urma urmei, Diamant plângea acum în hohote - şi nu era genul care să plângă-n hohote pe telefonul oficial! Luă deci aparatul şi începu să caute numărul... Suna...

- Salut.

- Salut. M-a sunat Diamant şi mi-a zis să te sun.

- Da; probabil că n-a putut să-ţi spună el...

- Ce să-mi spună?

Titel tăcea... şi-şi începea monologul cu un oftat greu:

- ... Omul meu de la intrarea în Mall-ul din Vitan le-a recunoscut când au venit: Perla, Safira, copiii şi suita. M-a anunţat, discret - fiindcă nu erau însoţite de Cornel Buldogu şi n-aveau decât zece oameni cu ele, iar asta i s-a părut ciudat. I-am zis să le pună patru oameni de-ai lui codiţă, să fim siguri că nu se-ntâmplă cine ştie ce. Şi m-a sunat, acu' un sfert de oră...

Deci Diamant îşi trimisese mama, nevasta şi copiii la Mall cu suita STAS, dar fără Cornel. Nu dublase suita...

- S-au plimbat pe-acolo prin magazine, au cumpărat una-alta... Sus, la ultimul etaj, Safira le-a cumpărat copiilor câte-o tabletă, de la Media Galaxy; iar după ce-au ieşit, i-a dat maică-tii sacoşele, le-a spus copiilor să stea cu mamaia, s-a dus la balustradă şi...

Şi s-a sinucis. Mm... Titel oftă din nou:

- Şi nu ştiu cum dracu a alunecat - că n-am apucat să vorbesc mai bine cu băieţii mei. A căzut exact în mijlocul fântânii! Exact pe suporţii ăia din care iese apa!

Adică îşi calculase dinainte locul şi saltul! El ştia bine Mall-ul ăla; îl învăţase temeinic încă de pe vremea când se pregătise să bea o cafea cu Ana, sub stricta supraveghere a neamului Manolache! Mm - îl luase aşa o migrenă nenorocită...

- Băiatu' meu m-a sunat imediat şi s-a grăbit să-i uşuie de-acolo pe bodyguarzii Mall-ului. Eu eram la restaurantul Casa Vitan - şi-am ajuns în două minute... M-am ocupat eu de restul; am chemat pe cine trebuie, am răspuns eu la întrebări...

Cu alte cuvinte, în acte Safira alunecase, nu sărise. Bun! După câte zicea Titel pe telefonul ăla ascultat de toată lumea, lucrurile erau limpezi - accident. Dar dacă Internele decideau tocmai acum să-l prindă pe Diamant la înghesuială...

- Stai liniştit - că sunt eu aici.

- Bine, Titele. Să mă ţii la curent.

- Bineînţeles. Salut.

- Salut.

Închise... şi oftă greu. Nu ştiuse planul tatălui lui. Acum însă era limpede care fusese "abordarea"! Diamant îşi copiase întru totul vărul! Se însurase tradiţional după dorinţa familiei, făcuse copii cu nevasta tradiţională, după care îşi pusese inelul ăla la gât. Şi-şi alesese o femeie specială, care ştia să fie şi tradiţională şi căreia îi pusese inelul pe deget. Şi făcuse pe dracu-n patru să aibă motiv să nu se mai apropie de nevastă. El avusese scuza graviditătţii Rubinei; Diamant îl folosise pe Cornel...

Ăsta fusese totalul Safirei. Tatăl lui doar "aruncase" unele aluzii; mintea isteaţă a femeii ăleia le calculase, făcuse comparaţii... şi judecase corect starea de spirit a bărbatului ei. Cu siguranţă, comporta-

mentul lui Diamant se schimbase după ce el le permisese să-şi pună inelele pe degete. Şi uite că Safira, la fel ca şi Rubina, îşi iubise bărbatul. Rubina îi spusese lui Isamu *"Je préfére mourir ici"*. Safira n-avusese cui să spună asta; şi găsise o rezolvare onorabilă la problema dispariţiei ei de lângă Diamant. Poate se gândise că nea Dumitru o să se înfurie într-o zi şi-o să spună adevărul în Aurari; poate se gândise că Diamant o să se satureîntr-o zi şi-o s-o trimită înapoi, la părinţi...

Oricum, Safira murise. Asta nu mai putea fi schimbat. Azur va creşte alături de unchiul lui, iar Agata alături de bunica ei. Diamant va mânca mezeluri, va face alergie la praf şi-şi va călca singur cămăşile...

Şi totuşi, Safira nu putuse rămâne în neamul Ionescu. Nu şi după ceea ce făcuse! Moartea ei era dureroasă; dar şi plecarea ei din Aurari ar fi fost dureroasă! Sinuciderea ei scutise copiii de-un chin inutil. Oricât de greu îi era să gândească aşa, Safira găsise unica soluţie onorabilă; aşa cum şi Rubina găsise atunci unica soluţie onorabilă...

Se ridică şi se apropie de fereastră. Scoase telefonul special. Mesaj nou, către Grasu...

Safira a murit. Tu eşti ochii şi urechile mele acolo. Să mă informezi direct, prompt şi complet.

Gata - acum era sigur că va afla instantaneu tot ce se întâmpla în Aurari! Oftă greu...

O să rămână aici, la fereastră, şi-o să aştepte ora exactă. Nu voia să coboare în birou, să-şi ia laptopul; nu voia ca Rebeca să afle acum. El trebuia mai întâi să vorbească cu Perla; ca să afle exact ce se întâmplase şi să-şi pregătească cuvintele. Rebeca lui va înţelege instantaneu de ce Safira alesese să dispară aşa; deci, va fi imediat cuprinsă de un sentiment de vinovăţie teribil! Că doar pentru ea decisese Diamant să-l împingă pe Cornel în braţele Safirei! Pentru ea decisese Diamant să se descotorosească de nevastă! Erau cuvinte grele, dar adevărate. Iar consiliera lui nu era genul de femeie care să încerce să se amăgească ferindu-se de adevăr. "Apariţia mea a dus la dispariţia ei." "Apariţia mea în viaţa lui Diamant a lăsat doi copii orfani de mamă." Aşa o să gândească Rebeca acum, la aproape şapte luni de la plecarea definitivă din strada Chimirului. Avea uneori sentimentul că, după apariţia lui Diamant, costumaşele franţuzeşti şi afacerile serioase şterseseră din memoria ei fustele lungi şi largi. Se gândea...

Se gândea la copii. La nepoţeii lui. Agata era mititică; o să plângă câteva săptămâni după maică-sa... şi-o să găsească alinare în braţele Perlei. Şi o să depăşească relativ uşor momentul. Cu Azur era mai complicat. El era deja mare. Era foarte posibil ca el să fi auzit deja unele zvonuri, să fi surprins unele priviri şi unele gesturi... El observase mariajul lui Diamant. Şi cum se ştia pe el însuşi şi-şi amintea foarte bine cum nu se mai putuse el apropia de Rubina, nu-i era greu să-şi imagineze ce văzuseră ochii lui Azur în casă! În plus, băiatul o să locuiască cu unchiul lui - adică lipsit de orice prezenţă feminină. Nu ştia ce decizie va lua Dumitru Ionescu apropo de conducerea comunităţii; dar ştia deja numele viitorului bulibaşă din Aurari! Şi cum el avea nevoie de Diamant pe postul de vice-rege, ofta greu chiar acum...

Azur va fi un bun bulibaşă. Dar nu putea spune ce fel de soţ şi de cap de familie va fi. Nu putea spune cât de fericit va fi ca adolescent... şi apoi ca bărbat. Îi era frică să se gândească la asta. Îşi aprindea deci o ţigară... şi încerca - fără mari şanse de reuşită - să-şi amintească faptul că nea Nicu îi dăduse azi speranţe deşarte...

Diamant

Apăsă telecomanda şi porni spre uşile larg deschise. Ambulanţa era tot acolo; şi maşina Criminalisticii, şi două maşini de poliţie... şi toată turma de care de reportaj şi de curioşi... Băieţii lui parcă-i citiră gândurile - se repeziră în faţa lui şi-i făcură culoar prin mulţime. Intră deci în Mall.

Uite-o!

Se repezi spre targă! Îmbrânci oamenii din faţa lui şi se repezi la ea! Şi trase, scurt, cearceaful!

Ea era! Safira lui! Safira...

Se aplecă şi lăsă capul pe ea. Pe pieptul ei. Pe locul ăla unde era inima... de care-şi bătuse el joc... Aproape imediat, fu prins de umeri - iar Titel mormăi:

- Vino-ncoa! Hai - las-o! Vino-ncoa...

Nu se putea lupta cu el. În plus, făcuse greşeala de-a ridica cearceaful - şi sigur or să se grăbească s-o re-acopere, ca să n-o filmeze televiziunile! Că sigur se transmitea live! Aşa că se lăsă tras de-acolo. Se lăsa dus undeva în mall-ul ăla - nu ştia unde...

- Stai aici. Stai jos. Ia un calmant.

Negă scurt, dar Titel îi puse în palmă o folie argintie şi se grăbi să se îndepărteze. Unul dintre băieţii lui Titel venea chiar acum cu o sticlă de apă la jumate... Scoase totuşi o pastilă şi-o înghiţi. Şi-şi şterse scurt lacrimile.

Safira lui murise. O văzuse cu ochii lui. Se zdrobise de fântâna aia. Murise pe loc. Căzuse de la ultimul etaj... Ridică privirea... Oftă greu, pentru că orice căzătură accidentală s-ar fi sfârşit oriunde altundeva, numai nu în punctul din mijlocul fântânii! Iar asta însemna...

Nu se îndoia că Safira lui îşi calculase de mult timp saltul. Sărise cu avânt, ca să reuşească să ajungă acolo! Dar decizia o luase de-abia azi-noapte. Atunci când îl întrebase dacă e fericit. Şi mai ales atunci când el, bărbatul care-i făcuse numai probleme şi necazuri şi-i atrăsese numai nenorociri, îi răspunsese dându-i o palmă! După ce-o necinstise la 14 ani şi-o lăsase să fie bătaia de joc a şatrei ei, după ce-o lăsase să nască acolo, să-şi crească acolo băiatul, se dusese şi-o luase. Şi-o adusese în şatra lui. Şi-o iubise şi-o făcuse să se-ndrăgostească de el şi să strălucească... Şi-apoi o strivise fără să clipească - pentru că el urcase-n ierarhie iar ea fusese prea ocupată cu copiii şi casa şi bărbatul ca să se ocupe şi de ea. Îi pregătise o capcană şi-o aruncase în ea. Şi-apoi o pedepsise pentru că era în capcană...

Safira se hotărâse azi-noapte. De dimineaţă, venise la uşă şi-l îmbrăţişase. Şi-i spusese să aibă grijă, că are un gol în stomac ca o presimţire. Oare la ce se referise? Ce presimţire avusese? Oare se referise la Raina? Sau la poliţie? Oare făcuse ea vreo cioacă? Oare încercase să se răzbune pe el pârându-l la poliţie? Iar de dimineaţă regretase şi încercase să-l atenţioneze cumva?

... Nu mai conta. Dacă-l turnase, îl turnase şi gata. El o nenorocise - o lăsase gravidă la 14 ani şi-o împinsese la sinucidere la 23. El...

Palma se lăsă uşor pe umărul lui:

- Eşti OK?

Aprobă, iar Titel se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Am vorbit cu omu' meu de la IML. O duce până acolo, că e obligat - şi imediat cum îi trimiţi rochia, sicriul şi dricul, îi face actele şi ţi-o dă "boboc". O duci tot la Reînvierii?

Ridică scurt din umeri - că nu ştia...

- ... Iartă-mă - nu ştiu ce dracu e cu mine! Hai la copii. Hai - că te aşteaptă! Îţi dai seama că s-au speriat...

Da - trebuia să se ducă la copii. La copiii lui. Trebuia să aibă grijă de ei. Copiii lui nu-l mai aveau acum decât pe el...

Mare noroc avea cu Titel ăsta! Îl ţinea bine şi-l căra "cam pe sus", aşa! Îl muta de pe-o scară rulantă pe alta - şi se descurca al dracului de bine, dat fiind faptul că el unul bocea cu ochii închişi şi nu se-mpiedica totuşi...

- Gata, Diamante! Bă! Te văd copiii! Şi de-abia a reuşit maică-ta să-i liniştească un pic!

Nu, n-o să reuşească! N-o să poată să-l oprească! Ea îl întrebase dacă era fericit, iar el o lovise... El, nenorocitul care-o folosise şi-apoi se lepădase de ea...

"Am o surpriză în minte şi pentru tine!" Îl ţinuse în braţe când spusese asta; el fusese mitocan şi-i spusese "să-l sară". Şi...

Să-l sară...

Acum nu mai urcau. Acum el trebuia să meargă. Mergea! Numai Titel ştia unde mergeau... Deschise ochii - că intraseră într-un cazino. Unul de-ăla cu păcănele zgomotoase. Era semiîntuneric. Scaunele erau ocupate - dar nimeni nu juca. Şi nimeni nu încerca să se întoar-

că şi să-l privească. După inactivitate, ăia păreau să fie oamenii lui Titel...

Intrară în spatele sălii de jocuri şi fu împins uşor spre uşa din dreapta. Intră, iar Agata se repezi în braţele lui...

Trebuia să se aşeze pe canapea, lângă mămica lui. Era, într-adevăr, verde la faţă. Era speriată. Îşi aşeză fetiţa pe-un genunchi şi întinse mâna spre Azur. Ciudat - dar băiatul lui era extrem de calm...

- ... N-am putut...

Mămica lui nu putuse să-i spună, de dimineaţă, ce văzuse în cărţi. De-aia o găsise el atât de răvăşită - când se culcase ea, cărţile căzuseră bine iar când se trezise, arătaseră moartea Safirei. Palma lui de la miezul nopţii schimbase soarta. Gestul lui, atât de mic, atât de insignifiant la prima vedere... Îşi strânse cu putere copiii în braţe şi oftă greu:

- N-aveai cum să prevezi asta. Nici eu n-am prevăzut-o.

- Eu ştiam că se va întâmpla ceva.

Poftim? Îl privea lung... Azur era extrem de serios:

- Atunci când mi-a dat tableta mea, mi-a zis la ureche să nu plâng după ea. Şi să ascult de unchiul Dumitru şi să mă ţin de şcoală, ca să fiu şi eu aşa ca Ştefan.

Asta-i spusese copilului? Păi... Agata şopti şi ea, printre suspine:

- Mie mi-a zis să fiu cuminte... şi să ascult de mamaia...

Mămica lui puse uşor palma pe umărul lui:

- Mie mi-a zis că are ceva şi pentru tine. Şi mi-a dat sacoşa.

Pentru el, Safira se gândise la "o surpriză". Dar avea tot timpul din lume să se uite la ea! Aşa că îi făcu semn că vorbeau când ajungeau acasă... şi-şi strânse copiii în braţe. Agata plângea în continuare. Azur era extrem de calm. El simţea că-l podideşte din nou plânsul...

Canapeaua se ridică uşor:

- Mă duc jos, să văd ce face Titel.

Da! O idee minunată! El nu era în stare să fie atent la asta! Şi cine ştie ce trăznaie făcea Titel! Cine ştie ce semna, ce declara...

Roşcata

Uşa biroului se deschise larg. Dădu să-şi anunţe şeful că primise un mail de la prietenul lui Dimitri Popov, dar decise instantaneu să tacă. Ştefan era palid. Era şi extrem de serios... Aleodor decise să spargă el liniştea:

- Oamenii mei de la Nisa spun că acolo "se coace" ceva.

Serios? Aşa spuneau? Şi de ce nu-i spusese şi ei asta - că doar erau la un birou distanţă! Şi luptau pe aceeaşi parte a baricadei, cum se spune! Da' de ce nu se dusese sus, să-i spună lui Ştefan vestea asta?

Ciudat - şeful ei nu-şi penaliză nicicum consilierul pentru acea tărăgănare a veştilor! Şeful ei îşi luă laptopul de pe birou şi îl mută la masă. Îl porni... Ea nu putea să nu-i privească chipul extrem de palid şi de serios... Ştefan mută ambele scaune lângă scaunul lui şi se aşeză; şi bătu scurt în ele:

- Aleodor şi Rebeca.

Deci voia să le arate ceva! Bun! Bineînţeles că porni în simultan cu Aleodor şi se aşeză prima... Da' ce se întâmplase? Că sigur se întâmplase ceva rău! Era... Era de rău!

... Oare se-ntâmplase ceva cu regina? Oare chinezul ăla reuşise? Înainte ca Ştefan să iasă, îl sunase Nicu Cărare - care se auto-invitase azi la conac. Ştefan închisese, după care întrebase unde sunt chinezii şi-l pusese pe Aleodor să reverifice informaţiile referitoare la chinezi! Şi-apoi se dusese sus - şi uite cât de palid şi de preocupat era acum! De fapt, nu era preocupat; era... Era serios. Serios şi grav. Se întâmplase ceva...

În sfârşit, laptopul "termină de pornit". Intra pe net... Scria sus "Realitatea TV" - deci era ceva legat de România...

Nu cumva îl arestaseră pe Diamant?!

La Realitatea TV prezentau starea vremii; Ştefan opri sonorul şi întrebă, scurt:

- Ce se coace la Nisa?

- Nimeni nu ştie. E o oarecare forfotă şi agitaţie, extrem de discretă. Oamenii lui Jun intră şi ies, cară cutii de carton...

- Pleacă ăla?

- Nu se ştie. Nimeni nu ştie nimic. Dubele intră şi ies pe poartă pline cu cutii. Dracu ştie cine şi ce face acolo! Poate să ia Fang ăla arhiva! Poate să ia doar documentele curente! Poate donează Jun hainele copiilor la săraci! Nimeni nu ştie nimic, nimeni nu răsuflă nimic, nimeni nu vorbeşte la telefon cu nimeni...

- Urmăreşte toate mişcările de la vila lui. Inclusiv aeroportul. Ştiu că acolo "frige"; dar cred că poţi să apelezi liniştit la dl Moreau...

Aleodor "se apuca de telefon" iar Ştefan dădea mai tare - fiindcă începuseră ştirile. Era un breaking news. Transmiteau dintr-un magazin... mare... Din Mall-ul din Vitan. Recunoştea zona fântânii. Iar dacă Ştefan îi chemase ca să vadă ştirea aia...

Deveni atentă la chipurile de pe ecran. Şi îl observă imediat pe Titel! Hei - Titel? Ce treabă avea ăla cu Ştefan?... Avea - că va fi subalternul lui, din decembrie încolo! Titel vorbea cu nişte poliţişti, care scriau de mama focului. Păi îl arestaseră?... Nu, evident - că nu era legat! Şi-atunci ce-l tot întrebau? Adică ce le tot povestea el?

Degetul lui Ştefan arătă spre targă:

- A murit pe loc. A căzut de la ultimul etaj, direct pe ţâşnitoarele din fântână.

Mm, ce moarte îngrozitoare! Practic, se zdrobise de sistemul ăla de arteziene! Groaznic... Da' cine murise? Cine căzuse de la ultimul etaj?

Nu cumva...

Întoarse capul şi-l privi lung... în pragul infarctului... Ştefan privea ecranul. Era serios. Nu voia să-i răspundă nici măcar cu un urlet - sau cu o mişcare a capului! Deci fusese o întrebare tâmpită, aia referitoare la Diamant! Reveni spre ecran, oftând greu, uşurată...

Melodia o sperie un pic - şi-o dezmetici. Făcuseră un fel de prezentare de-aia cu muzică vijelioasă şi colaj de imagini! Şi o rupsese din gânduri! Da' cine murise acolo?

Stop!

Mâinile îi ţâşniră şi apucară masa! Preţ de-o secundă, îl văzuse pe Diamant cu capul pe trupul de pe targă! Şi văzuse fustele multicolore! Şi realizase că ăla era Diamant! Pe care-l luase Titel de umeri şi-l trăsese de-acolo! Şi văzuse chipul lui schimonosit de plâns!

Palma lui Ştefan se aşeză încet pe mâna ei:

- Aleodoare, nu te duci tu cu Adina să-l ascultaţi pe Thomas la lecţii?

- Ba da! Sigur că da! Dacă vrei să dau două telefoane şi să...

- Se ocupă Titel acolo.

Foşneau, semn că ieşeau... Deci murise cineva... Cineva drag lui Diamant... cu fuste tradiţionale... Cineva... cu fuste tradiţionale... care decisese... să dispară din viaţa lui...

- ... Din câte spune Titel, oamenii lui le-au recunoscut atunci când au intrat în Mall. Nu erau cu Cornel - şi aveau doar 10 oameni cu ele, în loc de 20. Titel le-a mai pus încă patru paznici. Şi, după un sfert de oră, l-au sunat... I-a dus la Media Galaxy, le-a cumpărat copiilor câte-o tabletă, iar la ieşire le-a spus să rămână lângă mamaia şi s-a dus şi s-a aruncat. Ceva îmi spune că a gândit destul de mult chestia asta, fiindcă n-ar fi aterizat acolo dacă n-ar fi calculat-o bine în prealabil. Era isteaţă foc...

Îşi acoperi încet faţa cu palmele...

- Nu e vina ta. Nu tu ai împins-o să facă asta. E vina lor - a ei şi-a lui Cornel. Vreau să-ţi povestesc ceva. Şi vreau să fii atentă la mine, pentru că nu-mi place să vorbesc despre asta. Şi n-am să mai vorbesc niciodată despre asta.

Aprobă şi-şi şterse lacrimile. Şi-şi impuse să-l privească pe el, nu ecranul laptopului. Ştefan nu-şi lua totuşi privirea de la imagini:

- Într-o zi mohorâtă din primăvara lui 2003, eram în Bucureşti, la treabă, cu băieţii. La vremea aia, eu umblam langa cu cuţitu'-n cizmă şi multă adrenalină-n vene, iar Grasu mergea cu mine mai mult ca să mă ţină şi să mă tempereze, decât să mă consilieze şi să mă ajute. Şatra tatei stătea în rulote - şi migra în fiecare primăvară şi toamnă. Iar Diamant avea 17 ani şi nici un chef de-a prelucra metalul - dar se străduia din greu, pentru că maică-sa nu câştiga mai nimic cu ghici-

tul. În ziua aia, unul dintre băieţii mei a primit un telefon. Era maică-sa; plângea. Zicea că, în urmă cu două ore, bărbaţii din şatra lor s-au dus peste un clan de cămătari care le storcea şi sângele din vene. Şi că s-a lăsat cu plăgi înjunghiate. Şi era speriată rău, fiindcă se-auzea că ăia se strângeau şi se înarmau. Şi era de rău. Ei stăteau la corturi. Primul lucru care urma să se întâmple era un incendiu mare... Am dat câteva telefoane şi-am aflat despre ce cămătari era vorba. Şi cum respectivul îmi călcase teritoriul şi-mi terorizase fetele, am strâns oamenii şi i-am urcat în maşini. Şi am gonit până la Buzău. Acolo ploua; o ploaie de-aia măruntă, nenorocită, care trece prin haine şi intră-n oase... I-am bătut pe-ăia de le-a sunat apa-n cap. Şi imediat cum au fugit ca potârnichile, ploaia s-a oprit. A ieşit soarele. A apărut un curcubeu mare, superb... Bulibaşa a rămas în extaz - şi-a zis că ăla e un semn mare! Şi ne-a oprit acolo. Ne-a omenit, a chemat lăutarii, a cumpărat băutură... Pe la unspe noaptea, când şi puradeii de-o şchioapă erau mangă, bulibaşa şi-a aprins o ţigară şi s-a aplecat lângă mine. Şi mi-a zis la ureche că eu i-am salvat şatra. Iar curcubeul ăla a fost un semn mare! Aşa că îmi dă ceea ce-au ei mai de preţ - pe cel mai frumos boboc de floare pe care-l au. Safira. A întins degetul şi-a arătat o copilă de 14 anişori, care juca lângă foc şi habar n-avea despre ce vorbeam noi acolo! Eu...

Ştefan oftă greu... şi continuă:

- Eu i-am amintit că sunt însurat - iar nevasta mea locuieşte în rulota de lângă rulota tatei. El n-a mai zis nimic. Dar n-am fost atent; nu mi-am dat seama că bulibaşa se aplecase printre noi - eu în stânga, Diamant în dreapta... Văr-miu a fost dintotdeauna un actor desăvârşit. Pentru el, plecatul din rulota maică-sii n-a fost niciodată o problemă. Are treabă la Bucureşti. Ia două inele şi zice că se duce să le dea. Şi asta-i ia toată ziua. Aşa că i-a dat târcoale fetei ăleia câteva luni. A bombardat-o cu flori şi bomboane, ştiind că ea o să refuze florile şi-o să mănânce bomboanele împreună cu el - că nu putea să le ducă-n şatră, să le vadă taică-su... A convins-o, până la urmă. A dus-o într-unul din apartamentele mele, i-a spus cine e şi cu ce se ocupă... şi ea a zis "bine". După care s-au întors în şatră iar Diamant a vorbit cu bulibaşa şi cu tatăl ei. Le-a spus că el e om serios, că vrea s-o ia de nevastă, dar că se-nvârte în ape tulburi. Şi cum el o iubeşte, şi-asta nu se poate ascunde de ochii duşmanilor lui, ea ar fi o victimă sigură. Şi i-a convins s-o primească înapoi... Iar după ce-a rămas gravidă, tot aşa i-a convins să nu spună cine e tatăl copilului - dar să lase de înţeles că este un ţigan serios, important... Cam cât mine de important. Ţigan care nu-şi poate face apariţia pe-acolo, dar pe care îl reprezintă el. Şi de trei ori pe zi, dacă e nevoie. Le-a lăsat impresia că eu ştiu ce-a făcut şi-l aprob. Le-a lăsat impresia că o s-o ia de nevastă, iar eu aprob planul lui. Le-a lăsat impresia că eu vreau să fie totul îngrozitor de discret - iar ei nu mi-au bătut nici un fel de apropo, niciodată...

Cum-cum? Îi venea să râdă! Diamant era nebun! Aşa făcuse? Ştefan nu schiţa nici măcar o urmă de zâmbet:

- Şi l-a născut Safira pe Azur - şi nimeni n-a cerut *stabor* pe capetele noastre... Nimeni nu şi-a dat seama ce tot căuta Diamant în şatră... În noaptea de 20 iunie 2006, regina mea mi-a făcut o surpriză. M-a dus la ecograf şi mi l-a arătat pe Léon. Nu pot să spun cu cuvinte ce-am simţit atunci. Îl pierdusem pe Ramon; eram la cuţite cu tata. Ea era ţinută cât mai departe de părinţii mei, deşi ea mă făcea fericit; şi tot ea era acuzată pentru că eu nu voiam şi nu puteam să fiu bulibaşă, atâta timp cât afacerile mele se derulau la Cannes. Eu le spuneam că nu vreau eu, tata zicea că ea e de vină... Şi, cu toate că aveam păcate pe care nici eu nu mi le puteam ierta, ea rămăsese gravidă. Medicul mă asigurase că bebeluşul era peste medie şi era sănătos tun... în ciuda tuturor temerilor mele... Atunci, în 21 iunie, m-am dus iar în şatra Safirei şi-am făcut o petrecere de pomină. Atunci m-am urcat pe masă şi-am răcnit în gura mare că nevasta mea îmi face un copil. Şi-am jucat - şi m-am rugat ca istoria să nu se repete! Istoria cu Ramon... Seara, Diamant le-a adus în şatră pe mamele lui: pe Perla şi pe Didonia.

Pe cine? Didonia? Aia cine era? Şi de ce îi era mamă lui Diamant? Asta era o chestie ciudată...

- Atunci, Diamant şi-a pus vesta şi pălăria pe Azur. Şi pe urmă a scos salba şi-a pus-o pe masă - şi i-am peţit-o pe Safira. Bulibaşa era păţit de două ori cu el - aşa că a profitat de petrecere şi de euforia generală şi i-a legat bine-bine... Iar de dimineaţă Safira şi Azur şi-au luat hainele şi s-au mutat în rulota lui Diamant. Numai că Diamant nu s-a însurat nici pentru că o iubea, nici pentru că se simţea mai bătrân sau mai singur... Diamant a luat-o pe Safira ca să le arate tuturor oamenilor din şatra noastră că el a devenit bărbat - şi-are minte. Şi-are şi curajul, şi înţelepciunea necesare pentru a încerca măcar să joace rolul de bulibaşă în locul meu.

Ahaa... Acum pricepea ea ce şi cum! Nea Dumitru ar fi trebuit să-l pună pe Ştefan bulibaşă! Numai că Ştefan nu voia să fie bulibaşă! Şi nici nu putea să facă naveta Cannes-şatră! Bulibaşă "cu program de medic de familie" nu se inventase încă...

- Tata a zis săru' mâna de aşa soluţie - şi i-a răsucit şi i-a ameţit pe toţi, până l-au acceptat. Ca să capete încrederea tuturor, Diamant a pus în practică un plan mai vechi de-al meu - care întotdeauna am fost bulibaşă informal, iubit şi apreciat de toţi. A făcut dosare peste dosare, a primit fonduri europene şi a cumpărat pământul şi-a construit casele. Şi-a ridicat orăşelul. Şi le-a arătat tuturor că este fericit, alături de Safira. A apărut Agata, au trecut anii uşor-uşor...

Cu alte cuvinte, nimeni nu se îndoia în momentul de faţă de capacitatea lui Diamant de-a conduce şatra! De-asta auzise ea, când şi când, că Azur îşi petrecea timpul liber alături de nea Dumitru - fiindcă el o să fie, la un moment dat, bulibaşă în Aurari. Cu siguranţă, Azur o să vadă Franţa doar în poze! Nu-l lăsa nea Dumitru s-o vadă de-adevăratelea...

- Diamant a crescut fără tată. Taică-su îl vizita doar sâmbetele; şi nu stătea cu el mai mult de două-trei ore. Nu făcea mare lucru pentru el. Nu-i aducea bomboane sau jucării, nu-l lua la Bucureşti... Mama şi Perla m-au rugat să nu-l las să stea singur în Aurari. Băieţii de vârsta lui îl cam ocoleau - că era copil din flori... L-am luat peste tot cu mine. L-am şlefuit, l-am cizelat, l-am învăţat din ce parte să privească lucrurile... Eu l-am "franţuzit" pe Diamant. Fără să-mi dau seama. I-am arătat câteva trucuri, l-am învăţat câteva lucruri... Numai că maică-sa i-a spus, când era mic, să joace întotdeauna rolul băieţelului uşor prostuţ, veşnic împrăştiat şi uituc. Ca să-l creadă toţi tăntălău şi să-l considere cantitate neglijabilă, iar el să poată să-şi surprindă oponenţii şi să-i poată recunoaşte pe prietenii falşi. Diamant m-a păcălit şi pe mine; m-a lăsat să cred că e împrăştiat şi uituc - şi m-a observat şi-a copiat şi-a învăţat...

Ochii verzi parcă se îngustaseră un pic...

- Atunci când o să se întoarcă Ana, o să vezi cu ochii tăi ce şi cum o să fac. Şi-o să înţelegi ce înseamnă femeia asta pentru mine. Diamant a observat deja asta. M-a observat. Şi-a dat seama că el nu păţea aşa ceva, în braţele Safirei. În clipa aia, şi-a spus că nu e iubit... Nu ştiu dacă a luat-o pe Ana de etalon. Nu ştiu dacă subconştientul i-a spus să caute în afara etniei o femeie care să-l poată înţelege - şi care să se poată potrivi cumva în imaginea orăşelului şi-a oamenilor din el. Şi nu ştiu dacă a trecut mai multe femei prin teste. Probabil că da. Are mulţi copii...

Ştia asta. I-o spusese chiar el! I-o spuseseră amândoi! Nu prea înţelegea unde voia să ajungă...

- ... De când m-am căsătorit cu Ana şi m-am liniştit sufleteşte, m-am concentrat mai mult asupra lui. I-am promis maică-sii că am grijă de el - şi că-l fac bărbat *barro*. Eu l-am observat; te-am observat şi pe tine. Voi doi aveţi ceea ce am eu cu Ana mea. Alături de tine, Diamant e fericit. Şi împlinit. De-asta şi-a lăsat nevasta în paza lui Cornel şi le-a asigurat toate condiţiile - fiindcă nu se mai putea apropia de ea. Nu se mai putea apropia de nici o altă femeie, în afară de tine. Aşa am fost şi eu - după ce-am convins-o pe Ana să-mi acorde o şansă, n-am mai văzut nici o altă femeie în jurul meu. Atunci când Rubina a înţeles asta, şi-a dat seama că urma s-o trimit înapoi, la taică-su. Şi i-a spus lui Isamu *"Je voudrais mourir ici"*. Ştia c-or s-o omoare...

Da; ea ştia cel puţin patru fete tinere care muriseră "accidental" în Lyon. Ştia la ce se referea.

- ... într-un fel sau altul.

Poftim?

- Femeile aşa ca Rubina şi Safira mor atunci când îşi pierd bărbaţii. Nu sunt capabile să-şi găsească un român, fiindcă nu pot trăi în lumea românească, cu regulile româneşti. Şi nu le vor ei - femei semianalfabete născute şi trăite toată viaţa după legea cortului. În cel mai bun caz, părinţii le-ar fi alungat. Iar ele n-ar fi putut să trăiască aşa, singure; n-ar fi putut să stea pe picioarele lor. N-ar fi putut să-şi întemeieze altă familie...

Ştefan se ridică şi întinse degetul spre ecran:

- Femeia asta a murit în clipa când l-a strâns pe Cornel în braţe. Dacă-l refuza şi-şi păstra onoarea, rămânea nevastă de bulibaşă pân' la moarte. Asta i-am garantat-o eu, în clipa când am peţit-o. Dacă-şi păstra onoarea şi pleca totuşi urechea la rugăminţile bărbatului ei, putea să aleagă să devină cucoană de Bucureşti. Diamant o muta într-un apartament confortabil şi-i punea pază discretă. Şi-i dădea undă verde să-şi trăiască viaţa cum vrea ea. Dacă-şi păstra onoarea, totul se făcea aşa cum voia ea. Se putea întoarce la taică-su cu fruntea sus, îmbrăcată-n aur şi platină - fiindcă Diamant o înşela şi nu-şi mai făcea datoria de soţ. I-am spus femeii ăsteia, atunci când am peţit-o: "Jură-te pe copilaşu' tău că-l respecţi până la moarte şi nu-i ieşi din cuvânt". S-a jurat. Şi nu şi-a ţinut jurământul - nu l-a respectat. Nu i-am luat gâtu', aşa cum i-am spus atunci; ci l-am dezlegat de ea. Am lăsat-o singură. Asta a omorât-o...

Ochii verzi se aţintiră asupra ei. Ştefan încerca să afle dacă se făcuse bine înţeles... Aprobă cu capul, iar şeful ei îşi luă ţigările de pe masă:

- Ori de câte ori îmi amintesc noaptea de 20 iunie 2006, noaptea când mi-am văzut pentru prima oară băieţelul la ecograf, îmi amintesc şi de nunta lor. Şi de trădarea ei. Cât de curând, o să-mi amintesc şi ochii plânşi ai copiilor. Când vorbeşti cu el, să nu uiţi nici o clipă că nu el i-a spus să se arunce în fântâna de la Mall. El a urcat-o pe balustrada aia şi i-a dat brânci. Iar azi a pus capul pe ea fiindcă şi-a dat seama că ea a tăcut, l-a observat, i-a observat franţuzirea şi intenţiile... Şi l-a ascultat şi-a sărit. Fiindcă l-a iubit - l-a iubit sincer, necondiţionat, încă de pe vremea când era mai golan şi mai pârlit decât juma' din holteii din şatra ei. Şi chiar dacă la un moment dat nu l-a mai respectat - de ascultat, l-a ascultat întotdeauna.

Şi-atât - Ştefan se grăbea să iasă...

Se ridică şi-şi aduse ţigările. Trebuia să fie foarte atentă şi să-şi amintească fiecare cuvinţel rostit de el în ultimele 30 de secunde. Trecutul fusese limpede; dar finalul o zăpăcise rău!

Da - înţelegea de ce Diamant urzise o plasă fină pentru Safira şi Cornel. Acu' opt-nouă ani, el fusese un aurar de rând tânăr şi şmecher; iar ea fusese cel mai frumos boboc de floare din şatra ei. Se plăcuseră, se iubiseră, se luaseră... Şi, după ce se luaseră, Diamant devenise bulibaşă. Întemeiase un orăşel! Lăsase nădragii şi vesta în rulotă şi-şi pusese costumul bun - şi-o făcuse de multe ori, fiindcă venise la Bucureşti cu acte şi treburi ale orăşelului! Apoi, după cum pricepuse ea, construcţia orăşelului începuse după căsătoria lui Ştefan cu Ana. Adică Ştefan stătea mai mult la Cannes pe-atunci. Diamant începuse să viziteze Franţa... Diamant îl copiase pe Ştefan - şi se concentrase asupra afacerilor şi orăşelului! În timpul ăsta, Safira făcuse şi fetiţa - şi rămăsese în Aurari, cu casa şi copiii. Diamant se franţuzise, uşor-uşor. O observase pe nevasta vărului lui, care era când zeiţă franţuzoaică, când regina aurarilor... Îşi observase vărul şi-i văzuse strălucirea. Se comparase cu el - şi cum de franţuzirea Safirei nu se ocupase nimeni... Şi cum Diamant se ocupase dintotdeauna de afacerea cu escorte a lui Ştefan...

Probabil că încercase s-o schimbe; şi nu reuşise. Şi atunci voise să se rupă de ea. Iar ca să poată să facă asta, urzise plasa... Şi-o întâlnise pe ea - ciudăţenie mică şi slabă ţâr, cu păr roşu şi ioc sânge de ţigancă-n ea, dar care trăise numai printre ţigani. De-ăia francezi, nu de-ăia români! O văzuse franţuzită, în costumaşe cochete - şi probabil că picase-n extaz când o auzise vorbind în ţigăneşte cu uşurinţa cu care vorbea franţuzeşte! Şi uite-aşa îl prinsese capcana Rebeca pe Diamant... şi-l făcuse să strălucească, pentru că sufletul ei simţise...

Dacă Safira n-ar fi greşit cu Cornel, cu siguranţă şi-ar fi impus toate condiţiile! Ea ar fi picat foarte bine! Ea ar fi stat dreaptă, cu fruntea sus, şi toată lumea i-ar fi spus "săru' mâna"! Probabil că Ştefan şi nea Dumitru ar fi negociat la sânge cu ea termenii "eliberării" lui Diamant! Şi probabil că mintea ei n-ar fi putut scoate un rezultat bun pentru ea - şi totul s-ar fi terminat cu o dispariţie misterioasă, sau...

Tresări - iar dădeau imaginile alea! Iar îl vedea plângând cu capul pe pieptul ei, cu braţul aşezat protector peste ea...

Orice altă rezolvare l-ar fi "pătat" pe Diamant. Fie era un bărbat neatent cu femeia lui, fie era un gâscan încornorat, fie era un nenorocit care-şi bătea joc de nevastă - Diamant ar fi picat rău. Orice altă ieşire a ei din viaţa lui Diamant ar fi lăsat urme adânci, urâte. Şi-atunci ea decisese să moară...

Îi cedase la 14 ani, deşi pe-atunci el fusese un aurar destul de sărac iar ea ştiuse că, dacă isprava ei s-ar fi aflat, pedeapsa ar fi fost amarnică. Îi făcuse un copil, deşi ştiuse că asta o coborâse la nivelul pământului în ochii tuturor celor din jurul ei. Îl aşteptase pe Diamant doi ani, să-i spele obrazul şi să-i dea statutul pe care îl merita. Îl urmase, îl ascultase, îl îngrijise şi nu-i ieşise din cuvânt - indiferent cât de greu îi fusese uneori. Iar acum, când bărbatul ei îi stabilise rolul de mamă şi-atât, ea uitase şi de copii, şi de tinereţe, şi de viitor - şi se aruncase de-acolo, de sus, în aşa fel încât să fie sigură că moare. Safira simţise că bărbatul ei nu se mai întorcea cu plăcere acasă...

Safira îl iubise pe Diamant. Iar el ştia asta. El pusese azi capul pe ea şi se gândise că ea îl iubise iar el o făcuse să se omoare...

Apăsă ecranul şi se ridică - trebuia să se gândească foarte bine la prima ei discuţie cu Diamant! Trebuia să fie foarte-foarte atentă ce spune! Un singur cuvânt ar fi putut transforma totul într-un dezastru! Diamant se considera acum unicul vinovat pentru moartea femeii ăleia! Nevoia lui de fericire o omorâse! Diamant era distrus...

Diamant

Era aproape miezul nopţii - sau poate se făcuse deja marţi. Nu ştia. Nici nu voia să se uite la ceas...

Ajunsese destul de greu până aici. Prin Bucureşti îl dusese Titel - îl escortase cu Hummer-ul şi intrase cu el peste tot. Constatase, pe la nouă jumate, că vice-regele lui Ştefan avea momente când era moale ca o mămăligă şi prost ca noaptea. Abia după ce ajunsese cu actele, rochia şi sicriul la IML, Titel îşi permisese să-l tragă într-un colţ şi să-i sugereze, printre dinţi, să nu-şi mai plimbe după el mama şi copiii. Abia atunci îşi dăduse seama că-i ţinuse toată seara în maşină... iar copiii nu ceruseră nici măcar apă, iar mămica lui nu comentase nicicum... Abia la nouă jumate îşi trimisese familia acasă, cu suita. Chinuise copiii cărându-i după el la poliţie, la IML, la casa de modă, la pompele funebre - de parcă nu erau copiii lui! Îi pusese să vadă şi să audă tot felul de lucruri! Iar mămica lui nu-l oprise nicicum! Nici nu încercase să-l oprească! Nici nu încercase să-l atenţioneze cumva...

Nea Dumitru îl sunase pe la unşpe. În Aurari, se ocupase el de toate. Iar copiii ajunseseră cu bine, erau liniştiţi, aşa că mâncaseră şi tocmai adormiseră amândoi. Mămica lui nu voia să doarmă; "s-a dus să se-ntindă puţin, să-şi mai revină - şi pe urmă vine şi ea la priveghi". Sanchi! Se dusese să-ntindă cărţile! Să nu cumva să facă băiatu' ei vreuna nefăcută! De parcă n-ar fi ştiut-o atât de bine! "Ce-o să fie acum, că Safira a dispărut de lângă el? Diamantu' meu o să se-nsoare cu Rebeca? Băiatu' meu o să fie fericit? Ce-o să se aleagă de copii?" Repede - că şi-aşa Safira era rece iar în jurul sicriului o să fie înghesuială...

Unchiul lui evitase cu mare grijă discuţia despre "accident". Îi vorbise doar despre priveghi, despre pregătiri şi despre înmormântare. De parcă...

Poarta era larg deschisă. Reapăruseră fadroma de jandarmi şi duba Externelor lângă gard. Ce dracu căutau ăia acolo, numai ei ştiau...

Cornel ţinea poarta. Sau se ţinea de poartă - el ştia. În orice caz, Cornel îl privea lung... El aştepta să poată vira la stânga... Gata. Claire înainta spre poarta deschisă. El nu putea să nu se uite lung la Cornel şi să se-ntrebe ce era-n mintea lui... şi în sufletul lui...

Apăsă frâna şi opri lângă el. Coborî geamul - şi primi un raport sec, pe-un ton normal:

- Totul e pregătit de nea Dumitru. Ai 21 de musafiri - te aşteaptă în hotel.

Poftiim? Cee? 21 de musafiri? Păi... Păi cine dracu... În fine! Să intre odată, ca să poată să intre şi dricul! Dacă se ivea vreun TIR acum pe deneu... Acceleră spre brad.

Ledurile erau aprinse. Bradul strălucea. Sticlea ireal, ca-n reclamele la brazii de Crăciun. Părculeţul era luminat ca ziua - şi era supraaglomerat... Ce era aia?

... Nu-i venea să creadă...

Oftă greu şi decise să parcheze maşina în faţa primăriei. Trebuia să aibă foarte mare grijă ce face de-acu' încolo! El îşi jelea nevasta - dar nevasta lui era iubită în Aurari. Iar el nu era un neica-nimeni în România! Tanti Stela stătuse în căsuţa ei; Safira lui va sta în părculeţ, pe-un piedestal, sub un acoperiş de plexiglas învelit în voal alb - ca un pat cu baldachin. 21 de oameni îl aşteptau pe el ca să-şi exprime condoleanţele...

"Diamante... ai crescut. Ai devenit bărbat *barro*. Ai călcat pe cadavre ca să ajungi aici..."

Oftă greu, privindu-şi lung palmele...

Portiera din dreapta se deschise, se închise iar unchiul lui şopti:

- A fost singurul lucru pe care-l mai putea face.

Aprobă încet cu capul.

- Dacă se-ntorcea la ai ei, nu supravieţuia. Dacă o mutai la Bucureşti, în maximum o lună primea eticheta de femeie uşoară. Şi cum copiii ar fi rămas aici, în Aurari... N-aveaţi cum să ocoliţi momentul ăsta.

- Mă mutam cu ea în Bucureşti.

- Era acelaşi rahat. Nu te mai vedeau ţiganii tăi în halat, te vedeau vecinii de bloc! Şi angajaţii SRI-ului! Iar copiii tot în Aurari ar fi rămas! Numai că mie mi-ar fi fost extrem de greu să le explic oamenilor ăstora de ce nu mai vrei să fi bulibaşa lor.

Avea dreptate; aşa că aprobă din nou.

- S-a întâmplat. Ea a decis, a făcut-o...

Ridică privirea spre el... şi simţi că ochii i se umplu de lacrimi:

- Azi-noapte, m-a întrebat dacă sunt fericit. Şi i-am dat o palmă... Mi-a spus că sunt un om bun... şi merit să fiu fericit...

- Ştia de Rebeca. A ştiut-o în clipa când a văzut inelul la gâtul tău. Diamante, femeia asta te-a iubit. Ea te-a ajutat pe tine să devii bulibaşă - iar tu ai ajutat-o să devină nevastă de bulibaşă. Dar a greşit. Dacă nu greşea, se-ntorcea la taică-su cu un TIR de aur!

- Ea n-a calculat niciodată aşa. Pe ea n-a interesat-o niciodată dacă am sau n-am. Ea...

- Ea te-a iubit. Şi tocmai fiindcă te-a iubit, a decis să dispară ea. Era singura ieşire onorabilă din încurcătura în care te-a băgat!

- În care m-am băgat - şi în care am târât-o şi pe ea.

- Ana-Maria Manolache l-a avut pe Ştefan la picioarele ei - şi şi-a tăiat venele ca să scape de el. Lucrurile sunt, totuşi, simple!

Ehei - dac'ar fi lucrurile atât de simple...

- ... Am vorbit cu taică-su. I-am spus eu ce s-a întâmplat. I-am explicat că tu eşti distrus, că umbli cu actele şi cu aprobările... Te roagă să n-o îngropi mâine. N-au cum să ajungă aici înainte de ora şase, mâine seară. Şi te roagă...

Aprobă şi oftă greu:

- Bine. Dar n-am să le-o dau!

- Nu cred că o vor. Nu cred că au unde s-o îngroape! Ştii că ei umblă mult...

Aprobă... şi zâmbi slab:

- O s-o îngrop lângă Laura.

Se aşteptase la un hohot de râs - urmat de-o palmă de-aia zdravănă, mobilizatoare! Când colo, unchiul lui îl mângâie uşor pe umăr:

- Cum ştii tu, Diamante. Cum simţi tu.

- Dacă Safira n-ar fi existat, nici orăşelul Aurari n-ar fi existat. Aşa cum, dacă Laura n-ar fi existat, mă îndoiesc că Ana ar fi devenit regină...

- Ţi-am spus - cum ştii tu. Hai s-o punem acolo, în părculeţ.

Aprobă, dar nu coborî:

- Cine mă aşteaptă în hotel?

Linişte... şi-un răspuns un pic grăbit:

- Aţi crescut, Diamante. Obişnuieşte-te cu asta.

Şi gata - era singur în maşină... Ridică privirea spre părculeţ...

N-o scoseseră din dric. Nici suita nu-i coborâse din BMW-uri! Oamenii ăia nu ziceau nimic! Oamenii ăia se uitau lung la el... şi aşteptau decizia lui! Putea să plece în trombă, să facă rondul şi să iasă din Aurari. Putea să pornească spre casă - spre copii. Putea să coboare şi să-şi plângă nevasta...

Păi, să coboare - nu?

Coborî şi porni spre dric. Băieţii lui săriră la propriu din maşini şi se repeziră tot spre maşina neagră. Şoferul cobora şi el, grăbit să deschidă haionul... Din părculeţ nu se auzea nici măcar o şoaptă...

Încet, cu grijă, băieţii traseră sicriul...

Îi urmă. Una dintre femei se grăbi să tragă voalul, ca să le facă loc... Gata - Safira era acasă. Acum...

- Staţi.

Le făcu semn să ridice capacul. Ştia el de ce. Ştia ce aranjase Titel la IML, ce făcuse omul ăla... Era bine. Transportul nu stricase ceea ce obţinuse omul IML-ului. Aşa că desfăcu trena rochiei şi-o aranjă pe lângă sicriu. Şi-i rearanjă voalul, pentru ca poziţia capului să pară cât mai normală...

Era frumoasă. Întotdeauna fusese frumoasă. De-atunci, de când o văzuse jucând lângă foc, îşi spusese că bulibaşa nu minţea - era un boboc frumos...

Ea îl alesese pe el - nu invers! Ea decisese să meargă cu el - şi să fie a lui! Dacă ea n-ar fi vrut să fie a lui, el n-ar fi ajuns niciodată bulibaşă. Ştefan s-ar fi ţinut tare - aşa că nea Dumitru ar fi numit pe altcineva la conducerea şatrei. Iar orăşelul Aurari n-ar mai fi existat. Ea, Safira lui, fusese "vraja" care făcuse posibilă transformarea lui din broscoiul puturos şi cam ros în coate, în Diamant vice-regele de azi. Dacă ea n-ar fi decis să-l ia pe el, el ar fi rămas tot vărul de pripas; şi-ar fi rămas în rulotă. Şi cine ştie dacă l-ar mai fi lăsat Ştefan să conducă afacerile din România, consolidându-şi astfel relaţiile cu umbrelele, tovarăşii şi partenerii! Şi cine ştie dacă Ştefan ar mai fi scăpat din atentatul din aprilie! Cine ştie dacă Externele l-ar mai fi vrut atât de tare încât să-l salveze! Cine ştie dacă nu cumva Ştefan ar fi fost acum la Bellu, sau la Reînvierii, sau...

Şi uite că el, broscoiul transformat de ea în vice-rege, realizase că devenise vice-rege - iar ea rămăsese doar Safira. Şi trăsese concluzia că nu o mai vrea. Că nu mai e "de nasul lui". Că el vrea o altă femeie - iar actuala femeie, cea care-i fusese alături până acum, îl cam încurca. Şi-o lovise şi-o împinsese în braţele lui Cornel... El se debarasase de ea. O folosise şi-apoi o îmbrâncise... peste balustrada aia...

"Oare ai visat vreodată să ai o rochie de mireasă? Oare ai visat vreodată un inel?" Nu-i pomenise niciodată nimic despre asta; dar era tânără şi frumoasă. Şi era femeie. Toate femeile îşi doreau, la un moment dat, să fie mirese...

Era mireasă. La 23 de ani. Avusese el grijă... I-o oferise şi pe-asta...

Lăsă capul pe mâinile ei şi bufni în plâns. Orăşelul jelea...

Ştefan

Nu putea să adoarmă. Acum, în Aurari era doispe jumate. Cu siguranţă, Diamant terminase actele! Cu siguranţă, Perla ajunsese în orăşel! Şi uite că nici unul dintre ei nu catadixea să-l sune şi pe el! Dacă n-ar fi fost mesajele lui Grasu...

Se ridică şi luă telefonul. O să-l sune pe tatăl lui - care sigur nu dormea! Deşi Safira greşise, iar el o pedepsise crunt, era sigur că

Dumitru Ionescu era acum lângă Diamant. Adică lângă sicriu. Şi cum Diamant sigur era incoerent la ora asta...

- Da, Ştefane.
- Sărut mâna, tată.
- Să trăieşti.
- Nu m-ai sunat...

Tatăl lui oftă greu... şi bombăni:

- Stai un pic.

Evident, se îndepărta de sicriu! Se auzeau clar femeile jelind! Nu se puteau înţelege în hărmălaia aia - şi nici nu puteau vorbi, cu atâtea urechi prin preajmă! Aştepta - nu se grăbea. La urma urmei...

- Gata. Nu te-am sunat - sunt ăştia pe-aici şi...
- Nu-i nimic. Cum se simte?
- Rău.
- Crezi că e cazul să-l sun?
- Nu. Sunt eu aici. Stai liniştit - că o să treacă peste asta.
- ... Copiii?
- Copiii sunt mici. Azur e liniştit şi calm. Agata nu conştientizează...
- Tuşica ce zice?
- Nu zice nimic. Adică a zis că soarta s-a schimbat azi-noapte. Şi altceva n-a mai zis.

Deci Safira se hotărâse cu vreo 24 de ore în urmă. Şi, cunoscându-şi soacra, probabil că se grăbise rău... ca să n-apuce s-o oprească, sau - cine ştie! - s-o ajute...

- Aici în părculeţ e jale mare. Da' mă pregătesc să-l iau de-acolo cât de curând. Că-l aşteaptă oamenii ăia în hotel!

Oamenii ăia? Ce oameni? Ăia de pe lista lui Grasu? Tăticul lui bombăni:

- Şi nu-s nişte neica-nimeni...

Da - la ei se referea. Diamant crescuse; şi cum avea amici şi parteneri de afaceri influenţi iar afacerile cu ei mergeau şnur, normal că oamenii ăia veniseră să-l sprijine în asemenea momente dificile! Şi Nicu Cărare luase un avion şi-un elicopter şi aterizase noaptea târziu în Aurari! Zâmbi slab:

- Du-te şi spune-i că nu-i bine să-i ţină în hotel prea mult timp. Că poate-şi uită nişte electronice pe-acolo!
- Da, cred că asta e formula care-o să-l ia de lângă sicriu. A îmbrăcat-o în rochie de mireasă...

Adică se-nveninase singur, ca prostănacul! Dar şi el o îngropase pe Laura în rochie de mireasă; şi-i făcuse şi-un cavou ca un sanctuar, cu un poster uriaş, cu coroană de doi metri... Aşa că...

- Părinţii ei or să ajungă aici mâine pe la şase seara. Presupun că înmormântarea va fi poimâine dimineaţă.
- Să nu grăbeşti lucrurile.
- Nu le grăbesc. O să-ţi pregătesc nişte imagini...
- Nu-mi trebuie.
- Oricum, stai liniştit - că aici mă ocup eu.
- Bine, tată. Te rog, sună-mă mai des!
- Bine, Ştefane. Culcă-te! Odihneşte-te! Te rog!
- Bine. Săru' mâna!
- Să trăieşti.

Şi-i închisese "din scurt"...

La urma urmei, tatăl lui era bătrân. Şi avea şi el nervii lui! Anul ăsta fusese unul extrem de greu pentru el. Întâi îi "murise" băiatul. Apoi îşi îngropase Steluţa. Apoi trăise cu grija-n suflet, fiindcă nora şi nepoţii lui erau căutaţi de mafia chineză... Şi-apoi aflase ce făcuse Safira. Şi-acum o îngropa...

Diamant înţelesese că fusese iubit sincer - lucru pe care, de la un punct încolo, nu-l mai observase. Se simţea vinovat acum, fiindcă el ţesuse plasa în care se prinsese Safira...

Hei! Cine-l vizita? Se auzeau senzorii păcănind uşor pe hol. Paşii erau grăbiţi... Da - în uşa lui ciocănea. Se grăbi să-i deschidă. Aleodor nu-l cunoştea chiar atât de bine; şi nu ştia dacă era momentul să-l bârâie la cap cu veştile care nu erau legate de Safira. Nu ştia nici dacă ar fi greşit dacă ar fi decis, de capul lui, să amâne veştile alea. Spionul îl privea lung, mut, serios... Îi făcu semn să intre şi închise uşa. Şi primi imediat hârtiile şi raportul şoptit:

- Am primit-o de la Moreau, acu' un minut cred.

Ce primise acu' un minut?... O listă de îmbarcare. Era un zbor Nisa-Shanghai... iar lui nu-i venea să creadă că, în sfârşit, privea lista aia... Poziţia 24 - Jun Chèn. Poziţia 25, Guan-Yin Chèn. Poziţia 26, Enlai Chèn. Poziţia 27, Sheng Li Chèn. Erau subliniaţi cu marker fosforescent. Nu se căznea să descifreze aşezarea în avion - dar era sigur că Enlai stătea lângă Jun... Atât era subliniat cu markerul; numai că erau mai multe pagini de print. Trecu mai departe... şi mai departe... Aha! Altă subliniere! Cantitatea de bagaje! Toţi patru aveau cantitatea maximă admisă în cală şi în bagaje de mână. Şi scria, sub ei, că exista o menţiune... Dădea paginile, în căutarea ei... Aha! Familia Chèn mai avea de transportat 200 de kile de bagaje, pe care le predase deja companiei aeriene şi care vor zbura spre Shanghai miercuri dimineaţa, cu un transport cargo. Hm...

Ridică privirea spre el... şi începu să zâmbească. Iar Aleodor răsuflă uşurat în gând şi începu şi el să zâmbească...

- Asta necesită deschiderea unei şampanii.
- Şi nu te-aş refuza pentru nimic în lume. Dar ceva îmi spune că în noaptea asta se mai întâmplă ceva. Dacă nu te superi, eu să ştii că aş rămâne alert, la post...
- N-are ce să se mai întâmple.
- Am eu un *feeling*. Aş ţine cele două vile sub observaţie...

Serios? Da' de ce? Că dacă Jun îşi urcase familia într-un zbor spre Shanghai - şi se urcase alături de ei în acel avion - războiul chiar se terminase! În fine! Aprobă - Aleodor se grăbi să iasă...

Plecarea lui Jun era extrem de importantă. Plecarea familiei Chèn scurta mult perioada de timp rămasă între momentul actual şi momentul discuţiei lui cu Fang. Adică cel al avansării "oficiale", propriu-zise. Iar aşa un eveniment important trebuia neapărat sărbătorit! Muncise mult ca să-l obţină. Se lăsase "etalat" pe post de ţintă în faţa chinezilor - şi chiar nu era genul care să se lase în grija altora! Aşa că o să bea şampania aia. Ştia el pe cineva care adora să bea şampanie cu el - şi pe urmă îi spunea să i-l dea el pe Diamant...

Roşcata

Aha! Se întorcea! Întâi trecuse Aleodor spre dormitorul lui; apoi, acelaşi Aleodor trecuse înapoi, spre scări. Apoi auzise toţi cei şase senzori; şi acum uite că şeful ei se întorcea...

Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi anunţat-o şi pe ea. Ştefan ştia că era trează. La aşa eveniment important în plină derulare în Aurari şi-n viaţa lui Diamant, la ce mesaje trimisese Grasu, era la mintea cocoşului că ea avea insomnie! Şi cum n-o sunase, nu-i trimisese mesaj, n-o chemase la el...

Stop - că se oprise în faţa uşii ei!

Sări din pat şi-şi puse halatul. Şi alergă să-i deschidă uşa! Ce se întâmplase? Ştefan zâmbea:

- Ştiu eu pe cineva care n-a refuzat niciodată o şampanie de calitate!

Şampanie? Pentru ce? Îl pofti să intre şi se grăbi să-l urmeze. Şi primi un snop de hârtii. Ia - ce erau alea? Un tabel fără linii, cu nişte litere de-alea de imprimantă cu ace... Aha! Jun Chèn! Guan... Guannu ştiu cum, da' tot Chèn! Şi mai erau doi Chèn subliniaţi cu markerul! Copiii! Începu să râdă:

- S-a uşchit definitiv!
- Da.
- Adică am scăpat de el!
- De scăpat de el, n-o să scăpăm probabil niciodată. Adică de gândul că n-am scăpat totuşi de el.

Da - corect! Cine ştie ce dracu îl mai apuca pe diliul ăla! Şeful ei desfăcea şampania; ea nu-şi permitea să vină lângă el, la masă, nici măcar ca să lase hârtiile alea. Ei i se părea că Ştefan era un pic în-

cruntat...

Poc - şi gata, sărbătoreau! Şi cum observă cele două pahare, decise să continue discuţia pe tema aia:

- Sărbătorim doar noi doi?

- Da. Părintele zice că are un *feeling*, aşa că preferă să stea treaz, în birou. I-am zis că exagerează; dar...

Dar nu voia să bea şampanie cu ei. Asta e! Primi paharul... şi indicaţia:

- Şi-acum te pileşti rău şi-mi zici ce mai faci tu...

Da, bineînţeles! Oare chiar îl invitase pe Aleodor la party?

- Doamne-ajută!

- Doamne-ajută!

Dădu paharul peste cap şi se strâmbă scurt - alt "sec"! Da' era tare...

- Aşaa... Ia stai tu jos aici, la masă, şi zi-mi ce mai faci tu în ultimul timp. Că n-am mai vorbit de multişor despre tine!

Se aşeză şi lăsă paharul pe masă. Şi-şi privi lung şeful:

- Păi n-am mai făcut mare lucru... În sensul că, atâta timp cât "figurez" ca amanta ta, m-am căznit să păstrez relaţia "electronică" în parametrii de până acum. Adică un mail pe zi şi-o discuţie scurtă pe mess, o dată la 3-4 zile.

- Nu s-au prins. Nici românii, nici francezii.

- Nu i-am lăsat să se prindă. Noi am tot schimbat fraze-cheie şi şmecherii verbale...

- Ştiu - îţi "răsfoiesc" săptămânal mess-ul. Din păcate, moartea Safirei îl aruncă pe el în doliu. Şi-mi strică mie socotelile.

- Lasă, şefu' - că nu-i grabă. Eu ştiu că-i al meu; şi nu-mi trebuie să-mi zică unu şi alta că-i al meu. Mi-ajunge ce ştiu eu.

- Numai că suntem în noiembrie, iar lucrurile încep cât de curând să se precipite. Fang o să mă asalteze cu oferta lui; iar eu n-am preluat de la Leonard, ceea ce mă obligă să nu bat încă palma cu Internele române! Cu ăia trebuie să fiu vulpe; vreau să negociez un comision mai mic în primul an, fiindcă afacerile sunt mult mai mari şi mai complicate. Şi trebuiesc întâi reorganizate. Adică lucrurile or să se împiedice uneori în ograda lui Titel. O să înregistrez pierderi...

Evident, dacă se schimba şeful, cine ştie cum şi ce vor face subalternii! Ştefan umplu din nou cele două pahare:

- Şi fiindcă mi-au tras gloanţe-n cap. Pe-asta cu gloanţele o să le-o plătesc...

Adevărul era că, dacă nu-şi băga Popescu nasul, ăia chiar îl împuşcau pe Ştefan! Nu trăseseră în umăr, sau la picioare - trăseseră în frunte! Chiar voiseră să-l omoare! Hm...

- ... Pe termen scurt, intenţionez să dau cărţile pe faţă în privinţa ta. Adică luna asta o să le spun tuturor adevărul.

Nu! Nu luna asta! Diamant era în doliu! Ochii verzi o electrocutară scurt... iar şeful ei se încruntă:

- Nu-mi place. Când creşti, când descreşti!

- Ştii că nu-mi pasă de gura lumii. Da' or să afle copiii - şi şi-aşa au rămas fără mamă! Dacă se supără şi pe tată...

- Copiii sunt pe mâini bune acolo.

- Ştiu, şefu'. Da' îmi dau seama cum or să se uite la el...

Privirea lui o dezaproba din nou...

- ... Şefu', n-ar fi mai bine să

- N-ar fi mai bine să mă laşi pe mine să socotesc asta?

Gata! Mucles! Nici o vorbă! Nimic! Dădu paharul peste cap şi simţi că scaunul o porneşte uşor spre dreapta... Ştefan ridică scurt vocea:

- Auzi? Tu la urma urmei ce vrei? Îl vrei? Sau nu-l vrei? Ţi-a pus inel pe deget, nu salbă la gât! Ce dracu!

Mucles - c-o făcuse de oaie...

- ... Serios acum - tu ce vrei?

Oftă greu... şi zâmbi:

- O fetiţă.

Şi-acum ridică privirea spre el... şi se lăsă pe spătarul scaunului:

- O fetiţă, ca să semene cu el... Ca s-o am mereu lângă mine - şi să mă uit la ea şi să-l văd pe el...

Ştefan nu părea grăbit să spună ceva. Nici nu turna şampanie în pahare. El o privea... şi-atât. Iar în condiţiile astea... În condiţiile astea, lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii:

- Sunt îndrăgostită lulea. Şi simt că şi el mă iubeşte. Simt eu, în sufletul meu, că sunt fericită. Şi că o să fiu fericită mult timp de-acum încolo... Foarte mult timp. Tot timpul care mi-a mai rămas.

- Chiar şi în condiţiile în care tu eşti aici iar el acolo.

- Da.

- Chiar şi în condiţiile în care fetiţa ta o să plângă de dorul lui.

- O s-o strâng în braţe şi-o să plângem amândouă... Şi pe urmă face Părintele o şmecherie, ca să trebuiască să ajungem urgent în România... Iar dacă Părintele nu poate să facă şmecheria, sunt sigură că el o să ne observe ochii roşii, la videoconferinţa de seară... şi-o să ne trezească cu un sărut, în toiul nopţii...

- Şi dacă el păţeşte ceva?

Şi dacă el păţea ceva... Oftă greu şi-şi privi lung şeful:

- Atunci o să mă-mbrac în negru, o să duc comoara în Aurari şi-o să-l răzbun. Şi după aia o să fiu din nou fericită. Cu el.

Şeful ei se încruntă scurt:

- Cum adică, fă?

- Eu nu pot să trăiesc fără Diamant. El e viaţa mea. Dacă el păţeşte ceva...

Apăsă uşor cu degetul în dreptul inimii:

- Sub stern, cu vârfu'-n sus. Şi după aia nimeni n-o să ne mai poată despărţi. Nici chiar blestemele tale, care-o să rămâi fără doi consilieri...

Se aşteptase să încaseze două palme de-alea "bine hrănite"; când colo, Ştefan zâmbi:

- N-am să te blestem, fă. Te înţeleg. La aceeaşi mişcare mă gândesc şi eu, zi de zi, de când regina mea a luat copiii şi-a plecat la plimbare...

Serios? Şi el tot la inimă se gândise?... Normal! Era cuţitar, nu tanchist! Nu? Oftă greu:

- Dar sunt sigură că n-o să păţească nimic.

- Eşti tu sigură?

- Foarte sigură. Am citit cu atenţie lista trimisă de Grasu. La ce oameni s-au dus azi în Aurari să-şi prezinte condoleanţele... Diamant n-o să păţească nimic. Regina o să se-ntoarcă cu bine...

- Auzi, fă? Da' dacă comoara păţeşte ceva?

Păi, dacă fetiţa ei păţea ceva...

Îl privea lung şi nu prea ştia cum să-i spună că făcea ea altă comoară, şi mai şi... Ştefan luă sticla şi umplu paharele:

- Exact la asta mă gândesc şi eu. Zi de zi.

Păi... şi el?

- Şi nici mie nu-mi vine să cred că gândesc aşa.

Adică...

- Şi totuşi, nu pot să gândesc altfel. Oricât aş socoti, tot rezultatul ăsta-mi dă! Aşa că...

Şeful ei luă paharul şi se ridică:

- Aşa că nu se va întâmpla nimic rău.

Luă şi ea paharul ei şi se ridică, nu fără oareşce dificultate:

- Nu se va întâmpla nimic rău.

- Nimeni nu va păţi nimic.

- Totul va fi aşa cum trebuie.

- Vom sfârşi cu toţii încuiaţi într-un castel, cu bucătăreasă, trei fete-n casă şi-un grădinar care nu ştie decât franceză.

- Categoric!

Ciocniră paharele; înghiţi... Înghiţi... Greu, pentru că era sec şi era tare... Ridică paharul gol şi-l izbi de pământ. Iar paharul lui Ştefan îl urmă imediat! Oftă uşurată:

- Gata - s-a spart ghinionul!

- S-a spart rău de tot, fă!

Da, categoric - ghinionul era împrăştiat peste tot pe-acolo... Ştefan porni spre ea, cu grijă să nu calce pe cioburi:

- Hai, fă - hai să te pun în pat...

Iar o lua pe sus! Oof, ce-şi mai chinuia ea şeful! Avea aşa minunăţie de şef - şi ea îl tot punea s-o care-n braţe şi să-l doară şalele şi să facă hernie...

Fu aşezată uşor în pat... şi văzu perna "plutind" spre ea...

- Ia, fă! Ia-l pe Diamant... şi ţine-l bine. Să nu-l scapi, fă! Auzi?
- Aud, şefu'! Stai liniştit, că nu-l scap!
- Aşa. Să vă ţineţi bine unul de celălalt...

Pătura o acoperea acum uşor, cu grijă...

- Că de voi am eu grijă. Hai - noapte bună, Rebeco.
- Noapte bună... şefu'...

Îl auzea îndepărtându-se... Strânse uşor perna în braţe şi şopti, în ţigăneşte:

- Noapte bună, sufletu' meu...

8 noiembrie 2011 - marţi

Diamant

Îi privea lung pe cei doi bărbaţi... Se duceau spre maşină. Ei nu mergeau la sicriu; că n-aveau de ce! Ei erau ultimii lui musafiri din hotel. Pe lângă cei 21 de oameni foarte importanţi care-l aşteptaseră, mai veniseră încă 14. Coroanele se strânseseră lângă baldachinul de voal în adevărate maldăre; iar flori erau de ordinul zecilor de mii probabil...

Gata - plecaseră spre poartă. Adică spre Bucureşti.

Îşi privi ceasul... Două jumate. Nu era o oră tocmai potrivită; dar trebuia să-i spună lui Ştefan asta. Acum. Adică trebuia să-i ceară voie... şi să se asigure că nu greşea. Deşi se considera un om inteligent şi inspirat, avea momentele lui de prostie. Aşa cum avusese noaptea trecută, când ea îl întrebase şi el o pălmuise...

- Mă duc să văd ce fac copiii.

Unchiul lui se grăbi să-l bată pe umăr:

- Du-te liniştit. Dacă simţi că te lasă puterile, întinde-te lângă ei un ceas-două.

Daa, cum să nu?! Porni spre casa mamei lui... Scoase telefonul special şi selectă numărul vărului lui. O să-l trezească din somn...

- Da, Diamante.

Răspunsese imediat! Păi el nu dormea? La el era unu jumate; dar...

- Iartă-mă că te-am trezit...
- Nu m-ai trezit. Am insomnie. Vrei să facem videoconferinţă?

Să facă...

Ştefan avea insomnie din cauza lui. Şi acum, că în sfârşit "fiul rebel" îşi amintise să-l sune, Ştefan încerca să fie un tată bun pentru el. Nu prea ştia cum se face asta, fiindcă n-avea copii chiar aşa de mari; dar încerca să fie prezent măcar aşa, pe laptop! Încercă deci şi el să fie un copil ascultător şi-şi înghiţi suspinul:

- Nu. Mă duc până la copii, să fiu sigur că dorm, după care mă întorc lângă ea.
- Nu vrei să te lungeşti două ceasuri?

Cum-cum? Păi... şi el?

- Trebuie să te odihneşti azi, ca să faci faţă la efortul de mâine.

Se înşelase rău! Ştefan era un tată ideal pentru el! Zâmbi slab... şi încercă să fie un copil ideal şi să-l mintă cât mai veridic:

- Probabil că o să mă lungesc două ceasuri, mai târziu. Voiam să te rog...

Şi nu-şi găsea cuvintele alea ideale care-l vor convinge pe Ştefan să spună "Bine, mă"...

- Roagă-mă.
- ... Voiam să te rog să mă laşi... s-o duc lângă Laura.

Vărul lui tăcea; se grăbi să se justifice:

- Dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi fost nici orăşelul. Iar eu n-aş fi
- Eu am ridicat cavoul ăla în 24 de ore. Spune-i lui Grasu să caute în agendă şi să-i sune pe-ăia. Iar mâine dimineaţă cavoul va fi gata.

Aha! OK!

- Bine.
- Nu e cavoul meu; e cavoul părinţilor Laurei.
- Ştiam. M-am exprimat eu greşit! Voiam să spun
- Diamante, vorbim despre cavoul mamei copiilor tăi. Fă-l aşa cum simţi tu că trebuie făcut. Dar fă-l doar pentru ea.

Bineînţeles că Ştefan înţelesese total pe dos, pentru că el vorbise ca un tâmpit analfabet! N-avea rost s-o lungească, aşa că aprobă:

- O să-l rog pe Grasu să dea câteva telefoane. Da' tu crezi că e bine să-l fac aşa mare? O să iasă în evidenţă...
- Da. Este nevasta ta. Este mama copiilor tăi. Şi este nevastă de bulibaşă. Eu am exagerat cu Laura, profitând de faptul că nu mi-am pus "amprenta" nici măcar pe coroană şi nu mi-am arătat mutra la

înmormântarea ei. Tu eşti îndreptăţit să-i faci un sanctuar femeii care ţi-a fost alături şi la bine, şi la rău.

Deci era bine. Păi...

- Diamante...

- Da, Ştefane.

- Grasu m-a ţinut la curent cu tot ceea ce s-a întâmplat acolo. Ştiu cine ţi-a trecut pragul. Ştiu ce-a făcut tata în părculeţ, îmi imaginez cu uşurinţă ce-o să faci tu la Reînvierii... Tot ceea ce am aflat azi mă face să cred că eşti un bărbat *barro*. Vreau să aflu, mâine la prânz, că te-ai comportat şi ai acţionat în consecinţă.

- Da, Ştefane.

- Şi mă aştept să mă suni şi să-mi spui, dacă ai probleme.

- Da, Ştefane.

- Mă aştept să mă suni şi să te sfătuieşti cu mine...

- O să te sun.

- Şi mă mai aştept la o chestie. Mă aştept ca mâine, în cimitir, să faci o vrajă mare - şi să încui în cavou, alături de ea, tot ceea ce a însemnat femeia asta pentru tine. Ştiu că n-ai să reuşeşti; aşa că să nu spui "da, Ştefane"...

Nu spunea "da, Ştefane"...

- Odihneşte-te puţin. Du-te la Perla şi lungeşte-te două ore. Şi încearcă să nu te pierzi cu firea şi să gândeşti drept.

- Bine.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi intră în curtea mamei lui. Îl aştepta cu uşa deschisă. Nu părea dornică să-i spună cum picau cărţile acum, că Safira lui catadixise să ia măsuri...

Intră şi fu tras spre stânga - spre prima cameră. N-o contrazise. O auzea încuind uşa... Mămica lui arătă spre masă şi se grăbi să coboare jaluzelele. Da' ce se întâmplase? Pe masă... Oftă greu - că acum ştia...

Se aşeză şi luă hârtia împăturită corect. Era scrisă pe-o singură parte. Era scrisul Safirei - smucit, inegal şi foarte rotund. Scris de clasa I-a. El nu se învrednicise... s-o ajute...

- Copiii dorm. Le-am dat câte-un ceai de tei şi-au adormit imediat.

Normal - ceai de tei...

- Mi-a lăsat şi mie una.

- Şi de ce nu mi-ai spus?

- Fiindcă ni le-a lăsat în sacoşa cu cumpărături. Mi-a zis că are o surpriză pentru tine; da' nu mi-a zis ce anume. Abia când am ajuns acasă le-am găsit...

Iar dacă-l minţea, să fie păcatul ei. Plecă privirea spre hârtie.

Chiar dacă acum plângi şi eşti supărat, eu ştiu că în curând o să râzi din nou. Tu meriţi să fii fericit. Iar eu să ştii că sunt fericită că s-a terminat, şi acum o să poţi să fii fericit cu adevărat.

Te rog să ai grijă de copii. Ştiu că nea Dumitru o să vadă de Azur şi-o să-l înveţe să fie bulibaşă; dar te rog să nu lipseşti de lângă el. Te iubeşte mult şi o să aibă nevoie de tine, atunci când sarcinile or să fie prea grele pentru el. Ştiu sigur că tanti Perla o s-o crească pe Agata aşa cum trebuie. Te rog să nu pregăteşti fata să se mărite şi să plece după bărbat. Te rog să o pui să înveţe carte şi să fie pe picioarele ei. Şi te rog s-o dai unui ţigan cu carte şi cu stare.

Să nu mă spui alor mei. Şi să nu-l pedepseşti. Eu l-am ales pe el, nu el pe mine. Eu am început totul, nu el.

Să ai grijă de tine şi de copiii noştri. Şi să te bucuri de fiecare secundă din viaţa ta.

Safira

Şi-atât. Dar ce altceva ar mai fi putut să-i scrie Safira lui? Să-i dorească mult noroc alături de femeia care-l făcea fericit? Să-i ureze "casă de piatră"? Să-l roage să nu-şi aducă femeia acasă înainte de parastasul de 40 de zile? Să-l blesteme dacă femeia aia o să chinuie copiii? Ce-ar mai fi putut spune Safira...

Mămica lui puse pe masă încă o hârtie împăturită corect:

- Asta e pentru copii.

Cee? Pentru copii?

Azure, să fii cuminte şi să asculţi de nea Dumitru. Să nu ieşi din cuvântul tatălui tău şi să-l respecţi aşa cum se cuvine. Să te ţii de carte şi să te faci om mare şi deştept, aşa ca tatăl tău.

Agata, să fii cuminte şi să înveţi de la mamaia tot ce te învaţă ea. Să te ţii de carte şi să te faci frumoasă şi deşteaptă, aşa ca Ana.

Să nu plângeţi şi să nu fiţi supăraţi pe mine. E mai bine aşa. Eu o să vă păzesc din Ceruri şi-o să am grijă să nu păţiţi nimic rău.

Mama

Oftă greu şi-şi prinse capul în palme:

- Le-ai dat-o?

- Nu. Abia după ce s-au culcat ei, am desfăcut sacoşa. Dar să ştii că o să le-o dau!

- Să le-o dai - că e de la mama lor.

Fu apucat de braţ şi tras şi îmbrăţişat... Mămica lui oftă greu:

- ... Ce s-a întâmplat azi-noapte?

- ... Ne băgasem în pat, aproape dormeam... A venit lângă mine... şi m-a întrebat dacă sunt fericit... Şi am crezut că face mişto de mine şi-am pocnit-o... Iar ea a zis... că sunt un om bun... şi merit să fiu fericit... Când eu sunt doar un nenorocit... care-a împins-o să-şi ia zilele...

- Ss...

- ... Trebuia să-mi dau seama... când am plecat de dimineaţă... A venit şi mi-a zis să am grijă... să nu păţesc ceva... Că are o presimţire... Şi-mi pregăteşte o surpriză... Şi eu i-am zis... să mă sară... că nu-mi plac surprizele...

- Era normal să nu mai ai încredere în ea.

- Nu era normal... să nu mai am respect... pentru mama copiilor mei.

- Ea nu l-a respectat pe tatăl copiilor ei.

Se smulse din braţele ei şi se ridică:

- Să nu mai spui niciodată asta! M-a respectat şi nu m-a dat pierzaniei! Şi s-a aruncat în cap de la etaju' cinci, ca să fiu eu fericit!

- Stai, maică! N-o lua aşa!

- Să nu te-aud că mai zici vreodată ceva de ea!

- Doamne fereşte, Diamante! Da' ce-ţi veni?!

Nu-i mai răspunse - că se grăbea extrem de tare! Se grăbea acasă, să ia salba din seif şi să i-o pună la gât! Uitase tocmai salba! Tocmai "inelul" lui...

Isamu

Tresări - şi deschise larg ochii! Auzise un piuit slab, ca o părere... Oare visa?

Prin geamul din tavan vedea norii. Luna îi lumina cu putere. Norii ăia alergau grăbiţi; alergau dinspre capul lui, spre picioare. Erau cenuşii; rafalele puternice de vânt îi zdrenţuiau şi-i rupeau... Astfel de nori privea Ana, atunci când Ştefan era plecat "cu afacerile". Ciudată preocupare! Adică, ciudată alegere! Pe el, norii ăia îl deprimau rău! Îl duceau cu gândul la familia lui - şi la palele puternice de vânt care-l despărţiseră pe el de ei. Norii ăia îi trimiteau gândurile departe... în Aurari... Scoase totuşi mobilul din buzunar.

Uite că nu i se păruse! Piao îi trimisese un mesaj! Îl deschise şi se încruntă...

Am două veşti.

Aseară, soţia lui Diamant a fost victima unui accident stupid, în urma căruia a decedat.

Azi, la 2,35, Jun Chèn şi familia lui au părăsit Nisa, cu destinaţia Shanghai. Ai detalii pe mail.

Adică Safira murise, Jun plecase definitiv iar Piao îl anunţa asta aşa, printr-un SMS? Se grăbi să se ridice şi să coboare în vilă - o să-l

muştruluiască rău că nu-l sunase! Păi astea erau veşti de cea mai mare importanţă! Ce era cu omul ăla?

Năvăli în birou şi introduse parola calculatorului lui Ştefan. Într-adevăr, avea un mail de la Piao. Unul de-ăla "bine structurat"! Mesajul conţinea un link către o televiziune românească, iar numele ataşamentului era "boarding list"! Iar dacă ştirea era în română, n-o să-i zică nimic pentru absenţa traducerii. O să-l ierte. Şi-aşa, era o minune că Piao cunoştea atât de bine limba franceză! Doar nu era să-i ceară să înveţe perfect şi română, în câteva luni...

Privea imaginile televiziunii româneşti şi simţea că "îi pică inima". Nu atât din cauza a ceea ce vedea, cât din cauza a ceea ce el ştia foarte bine iar televiziunea aia nu surprinsese! Copiii erau undeva în Mall-ul ăla! Adică fuseseră acolo, atunci când se întâmplase teribilul accident! Nu se vedeau pe ecran; iar după cum apăruse Diamant în cadru şi cum se repezise să tragă de cearceaf, deducea că Safira şi copiii veniseră singuri la cumpărături - cel mult cu suita. Şi cum copiii nu păţiseră nimic...

Vărul lui Ştefan lăsase capul pe pieptul Safirei. Aproape imediat, Titel se repezise, de undeva din spate, şi-l luase de umeri. Şi-l trăsese de-acolo. Unul dintre oamenii lor acoperise targa cu cearceaful; în timpul ăsta, Titel îl trăsese pe Diamant în afara obiectivelor camerelor de luat vederi. Titel fusese omniprezent acolo! Nu putea să nu se întrebe de ce voia Titel să fie omniprezent în viaţa privată a lui Diamant...

Şi cam asta fusese ştirea. OK. Ataşamentul acum. Listă de îmbarcare... Zborul Nisa-Shanghai, cu decolare la ora 2,35. Îl căuta - că Piao îi trimisese lista pe care-o primise şi el, şi care nu era marcată nicicum... Uite-i! Erau toţi patru. Îl interesa acum cantitatea de bagaje. Deci, la locul 22B... Probabil că le adusese Fang un cântar, ca să fie siguri că nu "irosesc" nici o sută de grame! Erau "la limită" cu bagajele! Şi uite că mai era undeva o menţiune despre ei! Căuta... Aha! Jun trimisese dubele la aeroport! Mare parte din bunurile personale vor călători cu un transport cargo. Păi...

Păi acum era evident că lucrurile se calmaseră definitiv. Odată plecat în China, Jun pierdea orice influenţă asupra vestului Europei. Şi cum executanţii nu-şi permiteau să încalce ordinele şefilor la conducere pentru a executa un ordin-rugăminte-afacere a fostului şef, putea spune că Ştefan Ionescu, conte de Perigord şi rege al aurarilor, câştigase războiul. Hm...

Oare exista o legătură între moartea Safirei şi plecarea lui Jun? Dar, ce legătură putea exista între cele două evenimente? Sigur, plecarea lui Jun deschidea practic porţile pentru Ştefan - care putea, în sfârşit, "să-şi întindă aripile" şi să funcţioneze normal! Dar ce treabă avea Ştefan cu Safira? Cu ce-l încurca pe Ştefan femeia aia? Din câte şi-o amintea el, era mărunţică şi iute. Şi se ocupa foarte mult de-ale ei: casă, copii, bărbat, vecini, fuste mai mult sau mai puţin plisate...

Concertul Orange îi dăduse o informaţie "de aur" - îi făcuse lista consilierilor. Pe care-o va folosi chiar acum ca să-şi răspundă la o întrebare urgentă - şi anume, cât de amplu se vor deschide aripile contelui!

Trase o coală albă şi făcu un dreptunghi sus. Ăla era Ştefan. Sub el, coala se împărţea în două: România şi Franţa. În România, Grasu va reveni curând la conducerea vechii lui "felii" de afacere. I se livrase deja BMW-ul blindat în Aurari; şi chiar dacă nu ieşise încă din orăşel cu el, cu siguranţă făcea teste pe lângă brad! Cât de curând, Grasu va reveni la treabă. Alături de Grasu era Diamant - care conducea şi el o felie de afacere. În partea cealaltă, lucrurile erau mai complicate. Rebeca era deja "consilieră întreagă". O ajutau Aleodor şi Adina. Numai că, zilele astea, Fang Kwok Lo îşi punea costumul bun, îl băga pe Cheng în şedinţă vreo două ore, după care deschidea un mail nou şi-l anunţa pe domnul conte că este nerăbdător să-l cunoască şi să discute afaceri cu el - nu înainte, desigur, de a-l felicita pentru victoria răsunătoare înregistrată în războiul cu Jun. Va menţiona, probabil, faptul că răsunetul ăla ajunsese până-n China, care se bucura sincer pentru scorul final...

În orice caz, Fang o să-l solicite pe el ca persoană de legătură. Ştefan îi va spune că avea deja consilieri "pe toate părţile" şi-l va invita să-şi aleagă din "pleiada" etalată la concert. Fang nu putea "funcţiona" cu un consilier ne-chinez, aşa că îl va refuza. Ştefan va spune "atunci, să fii sănătos!" - şi de-aici nu mai ştia...

Exista o legătură între moartea nevestei lui Diamant şi plecarea lui Jun? Împachetarea lucrurilor familiei trebuie să-i fi luat fratelui lui vreo 4-5 ore... Iar biletul nu fusese cumpărat din aeroport sau online - că ar fi aflat şi Piao despre el. Biletul venise din China. DCRI şi SIE ştiuseră de el.

În timp ce Jun împacheta, Safira aluneca peste balustradă...

De ce-ar fi vrut Diamant să rămână singur?... Dar cine zicea că rămâne singur?! Era tânăr! Se putea recăsă... Nu, pentru că era bulibaşă. Şi-atunci, de ce murise Safira? Şi ce căuta Titel în Mall? Nu putea să nu-şi amintească, în momentele astea, faptul că Ştefan se ocupase de "geamantanul" lui Titel. Oare Titel se ocupase acum de "geamantanul" lui Diamant? Nevasta lui Titel fusese o femeie normală, modernă; Safira locuise în Aurari şi nu trecuse de uşă fără 10 inşi care s-o păzească non-stop. Titel umbla în blugi şi malete de firmă; Diamant începuse să adore costumele alea cu ştaif! Iar Safira nu trecuse brusc la costumaşe pe talie şi rochii de mătase! Safira "nu rupea" o boabă-n franceză! Şi nici în română nu i se păruse foarte "inspirată"! În concluzie...

În concluzie, Safira trebuise să dispară. Şi dispăruse! Da' de ce trebuise să dispară Safira?... Oare pentru că Diamant nu mai putea rămâne bulibaşă - şi-i trebuise un motiv serios ca să se rupă de Aurari? Uite că nu ştia - dacă Diamant era văduv, adică n-avea familia completă, mai putea fi bulibaşă? Iar dacă el nu mai era bulibaşă, oare cine-i urma? Tot nea Dumitru? Nu i se părea OK; probabil că or să-l pună pe Azur, care va fi consiliat de nea Dumitru până învăţa ce şi cum! Şi probabil că Safira se împotrivise, sau...

Îi rămăsese în cap gândul ăla... cu Diamant care nu mai era bulibaşă... pentru că... Pentru că n-avea timp să fie bulibaşă! Adică pentru că avea alte treburi, mai urgente! Afacerile nu puteau deveni mai urgente decât erau acum - că Ştefan nu pleca niciodată să cucerească în stânga şi-n dreapta. Aşa că Diamant trebuia să se retragă uşurel din viaţa din Aurari pentru că... Pentru că...

Tăie numele lui Diamant şi-l scrise pe Titel. Că Ştefan cumpăra afacerile lui Leonard în România, aşa că "îl moştenea" şi pe Titel. Şi-atunci, Diamant nu mai avea treabă în România. Diamant o să vină în Franţa, să preia afacerile cu Fang... Nu, fiindcă nu ştia franceza aia temeinică - iar în afacerile regelui cu Fang franceza literară era absolut obligatorie. Atunci...

Atunci, Diamant trebuia să poată să plece din Aurari fiindcă... Fiindcă...

Diamant n-ar fi suportat să stea "după fusta Anei". Aşa că Ştefan nu-l va numi "bodyguardul familiei regale". Diamant avea nevoie de acţiune; trebuia să-şi hrănească şmecheria şi flerul şi agitaţia şi să scoată pistoalele şi...

Ptiu, drace! Diamant trebuia să scoată pistoalele şi să facă pe baubau! Diamant urma să conducă totul! Dar asta însemna că Ştefan se retrăgea - şi-atunci se ducea dracului totul, fiindcă el era capul întregii "uzine"...

Ştefan nu se putea retrage. Dar Diamant era tocmai bun de baubau. Aşa că...

Aşa că ştergea numele lui Ştefan şi-l scria pe Diamant... Şi constata că îl scrisese prea sus. Adică nu avea loc să-l scrie pe Ştefan decât dacă ţinea musai să murdărească biroul. Ştefan era... "presupus". Adică era pus bine, la adăpost, alături de familia lui. Ştefan o să-şi ia familia şi-o s-o adăpostească într-un castel. Diamant va face legătura între el şi consilieri. Diamant va fi consilier-şef. Adică vice-rece.

Hm! Îi venea să râdă... şi nu prea. Încă n-avea un pătrat cu numele lui pe coala aia. Trăsese linia, dar nu desenase pătratul. Nu-l cunoştea pe Fang, aşa că nu ştia ce reacţie va avea chinezul la acel "atunci, să fii sănătos". Şi nu putea să-şi calculeze şansele!

China promisese că îl va recomanda consilier, dacă el reuşea să relege relaţia cu Ştefan. Iar pe-asta n-o putea face decât dacă se achita de sarcina lui de consilier. În realitate, el avea o şansă. Una singură. El, dacă voia să redevină consilierul lui Ştefan, trebuia s-o găsească pe

Ana. Şi, la aşa "mişcări complexe" cum vedea pe coala aia, ştia că trebuia să-şi facă simţită prezenţa în fiecare acţiune care apropia regina de regele ei! Cantitatea mărită de consilieri garanta mâncătoria şi râca dintre ei. În urmă cu câteva luni, constatase pe propria piele că ei fuseseră trei iar Diamant prinsese ură pe el - cel cu care regele decisese să-şi petreacă cea mai mare parte din timp! Cine ştie ce sentimente avea şi Grasu - care nu era vărul lui Ştefan, dar îi era apropiat ca un frate mai mare...

Trebuia s-o găsească pe Ana. Dar întâi şi-ntâi trebuia să afle dacă China îl dorea în continuare pe postul de "punte de legătură". Nu de alta, dar ar fi fost de mai mare râsul să redevină consilierul lui Ştefan şi-apoi să constate că China îl voia pe Cheng în postul ăla!

Dacă Jun plecase azi-dimineaţă, Fang o să-l contacteze pe el... săptămâna viitoare. Că el, pişpirelul care făcea sub 100.000 de euro lunar, nu era chiar aşa de important încât "să stea" pe prima pagină a listei şefului peste Europa de Vest! Nici pe lista lui Jun nu stătuse întotdeauna "în frunte"!

Parolă din nou calculatorul şi puse coala în scrumieră. Aprinse bricheta...

Piao nu trebuia să ştie ceea ce ştia el. Piao putea fi un cal troian. Venea din "ograda" lui Shen Qiao, care fusese primul pe lista cu maziliri dar conducea şi acum estul Europei. Ceea ce ştia el, trebuia să ştie doar el. Aşa că se asigură că secretul lui Ştefan rămânea bine ascuns... şi decise să se ducă să se odihnească.

Ana-Maria

Coca creştea frumos. În fiecare dimineaţă, coca aia îi reuşea de minune! Indiferent de reţetă, aluaturile ei se umflau "artistic"! I se părea ciudat, dat fiind faptul că gătise atâţia ani "prin corespondenţă"...

Laptopul pornise. Se aşează pe scaun şi-şi începu căutarea. Ştefan, regele aurarilor. Search... Nimic. Ştefan Ionescu. Search...

Şi-acum privea ecranul şi nu-i venea să creadă ceea ce vedea! Erau multe ştiri, dar nu legate de Ştefan Ionescu! În text, Ştefan Ionescu era îngroşat de Google; dar înainte de el scria "vărul lui". Sau "o rudă a lui". Fotografia era aceeaşi peste tot. Diamant, în picioare lângă o targă, cu capul pe trupul întins pe targă. Ştirea aia îi dădea fiori! Se întâmplase ceva rău - şi-i era frică să aleagă unul dintre link-uri...

Îl alese totuşi pe primul.

"O cumplită tragedie s-a petrecut azi, în capitală. Soţia lui Diamant Ionescu, vărul contelui Ştefan Ionescu, a fost victima unui tragic accident, în Mall-ul Vitan. După spusele anchetatorilor, tânăra în vârstă de 23 de ani a căzut de la ultimul etaj al clădirii, decedând pe loc. (Video)"

Safira căzuse... în Mall...

Click pe video. Avea stomacul mic-mic şi-şi simţea tâmplele zvâcnind cu putere. Se gândea la Azur. Şi la Agata. Şi-i amintea pe amândoi; ultima oară îi văzuse în februarie. Când o văzuseră în cadrul uşii, se repeziseră şi-o luaseră de mâini - şi-o trăseseră repede pe scări până la etaj, unde se certaseră îngrozitor apropo de care dintre ei va fi primul vizitat de regină... Ştefan aplanase conflictul - îl luase pe Azur la o discuţie. Îi spusese: "Lasă, Azure; lasă fetele să se ducă la fundiţele lor şi noi hai să discutăm lucruri serioase!" Azur se înfoiase tot, Agata se bosumflase...

Gata - pornea filmarea. Se grăbi să dea mai încet, ca să nu scoale copiii la şase jumate...

Hei! Ăla era Titel! Păi ce făcea Titel în Mall Vitan?... Afaceri - ce să facă! Ce făceau toţi "oamenii de afaceri" în Mall! Afaceri! Dacă n-o înşela memoria, cazinoul ăla din Mall al lui era! Numai că Titel ar fi trebuit să-şi vadă de ale lui - şi să fugă de camerele de luat vederi. Când colo, uite că tocmai Titel vorbea cu poliţiştii...

"Doamne, Diamante! Cum a fost posibil?"

Cumnatul ei răsturnase două femei şi se repezise la targă, dăduse cearceaful la o parte... O cuprinsese cu braţul şi lăsase capul pe ea. Iar Titel se repezise să-l ia de-acolo... Preţ de-o clipă poate, observă chipul schimonosit de plâns al cumnatului ei...

Nu. Nu se mai putea uita la asta. Apăsă ecranul şi opri laptopul din spate. Şi se grăbi să se ridice - îi crescuse rău tensiunea. Era gravidă şi-şi trecuse deja copilul prin multe amestecuri ciudate de substanţe; o porţie în plus de adrenalină şi amărăciune putea face mult rău! Îşi va proteja Fluturaşul; nu se va gândi la nepoţeii ei...

Ce-or să spună Florentina şi Léon, când or să afle?... Oare, dacă intra pe televiziunile româneşti, o să vadă înmormântarea? Pe-a lui Ştefan o difuzaseră în direct; Safira era mult mai neimportantă, dar nu era "zero" - era cumnata contelui. Dacă Internele voiau să speculeze ocazia şi să-l readucă pe Ştefan în atenţia publicului...

Uşa bucătăriei se deschise brusc, speriind-o rău!

- Neaţa.

Decise să nu se întoarcă spre el:

- Neaţa, Sami.
- ... Ce-i cu tine?
- Nimic; sunt atentă aici.

Bineînţeles că orice minciună negândită era o minciună nereuşită! Paşii se apropiară grăbiţi:

- Unde, în chiuveta goală? Ce s-a întâmplat?

Fu prinsă de braţe şi răsucită uşor spre el. Şi bineînţeles că nu-şi putu ascunde ochii plini de lacrimi...

- Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit?

Păi... Oftă greu şi dădu să-şi şteargă lacrimile - numai că Sami o scuturâ uşor:

- A păţit ceva? Te doare ceva?

"A păţit"! Copilul, adică! Se grăbi să nege, ca s-o lase odată în pace! Dar bineînţeles că nici prin gând nu-i trecea s-o lase-n pace!

- Cum e băiatul? Ana, simţi copilul mişcându-se?

Aprobă repede-repede - şi decise, într-o clipă, să fie mitocancă şi să-l îmbrâncească! Nu de alta, dar o scutura destul de rău!

Nu apucă nici să ridice mâinile - Sami îi dădu drumul şi se repezi pe uşă-afară:

- Nu te cred! Stai jos! Stai acolo!

... Păi, mai avea încotro? Bineînţeles că nu! Se aşează - şi oftă greu, fiindcă trebuia totuşi să se liniştească...

Îl băgase în sperieţi. Rău! Da' şi el o cam speriase! Şi-acum se dusese val-vârtej să aducă trusa de prim-ajutor! Oof!

Safira murise... Biata Safira! Dar cum de se întâmplase asta? Şi tocmai acolo, în Mall - unde e mereu agitaţie mare şi multă lume! În plus, Safira nu pleca niciodată fără suită... Pe de altă parte, Safira nu pleca nicăieri singură. Adică fără copii sau soacră. Se întâmplase ieri, adică luni; oare la ce oră se întâmplase? Că dacă fuseseră şi copiii acolo şi văzuseră... Oo, Doamne!

Bufni în plâns - iar uşa se deschise larg:

- Gata - am venit!

Sami o luase razna rău de tot! Cutia aia uriaşă sfârşi pe masă şi se deschise dintr-o mişcare. El scoase tensiometrul şi stetoscopul. Era grăbit... Ridică privirea şi descoperi că era, în realitate, speriat...

- Ai avut sângerări?
- Nu.
- Să nu mă minţi! Dacă ai avut
- N-am avut nimic.
- Atunci ce s-a întâmplat? De ce plângi? Ce-ai păţit?
- M-am uitat la ştiri.

Îl văzu ezitând... şi-apoi calmându-se cu viteza sunetului! Măi, să fie! Ia uite ce reacţii prompte avea Sami! Şi ce minte "spirt", de vreme ce reuşi să se controleze admirabil şi să revină instantaneu la un ton calm şi la gesturi ferme:

- Şi ce-ai văzut la ştiri?
- Am văzut cum a murit cumnata mea.

Ochii negri o priviră lung, preţ de câteva secunde... şi apoi stetoscopul se ridică:

- Fluturaşul pare a fi bine. Care cumnată?
- Soţia lui Diamant.
- Vărul care a tras cu pistolul în Orléans?

Aprobă încet...

- Şi cum s-a întâmplat?

- ... A căzut, de undeva de la etajul patru. Sau cinci.

- Au anunţat ei că a murit?

Aprobă din nou. Şi oftă:

- A lăsat în urmă doi copii: un băiat de opt ani şi-o fetiţă de cinci.

- Au spus cum s-a întâmplat? A fost un accident?

Păi... Păi, oftă din nou şi se întoarse spre masă - ca să-i lase burta-n pace:

- Ei au anunţat că a fost un accident. Dar Safira nu pleca niciodată singură din Aurari. Dacă era păzită de Cornel, şeful pazei, aveau 10 bodyguarzi cu ei; dacă nu era cu Cornel, era cu 20 de bodyguarzi.

Sami o apucă de umeri şi-o întoarse iar spre el - şi spre stetoscop:

- Vrei să spui că a fost aruncată de-acolo?

- Nu ştiu. Fie aruncată... Fie îndrumată să se-arunce singură. Mall-ul ăla e un loc public plin de oameni.

- Îndrumată?

- Mă îndoiesc că voia să moară la 23 de ani!

- ... Ai spus că avea un băiat de 8 ani...

- A născut la 15 ani. Te rog, putem să vorbim despre altceva?

- Ai tensiunea mare. Linişteşte-te. Fluturaşul pare să fie bine...

Aprobă şi se ridică. Şi se pomeni aşezată înapoi, pe scaun. Îi scotea el sucul de portocale şi-un pahar... Ei îi venea să plângă, pentru că Safira murise... Iar copiii...

- Azi mergeţi la aikido?

- Da.

- Şi mă luaţi şi pe mine?

Poftim? Îl privi lung... Sami încerca s-o înveselească. El se speriase rău când o văzuse plângând aşa de dimineaţă. Se gândise la cel mai rău lucru care se putea întâmpla şi se speriase îngrozitor! O întrebase dacă avusese sângerări, dacă mai simţea Fluturaşul mişcându-se... Zâmbi slab:

- Dacă eşti cuminte, te luăm şi pe tine!

Bun! Îl făcuse să râdă! Bărbatul din faţa ei lăsă capul într-o parte şi şopti complice:

- Promit să fiu cuminte...

"Şi să-mi oferi braţul, ştiu..." Decise să se ridice totuşi:

- Mă duc să dezroşesc ochii roşii.

- Cât lipseşti tu, eu ascund urmele controlului inopinant.

Evident, copiii s-ar fi speriat dacă ar fi văzut trusa întinsă pe masa din bucătărie! Se ascunse la propriu în baie...

Cât de curând, o să aibă o problemă mare! Uriaşă! Din câte-şi amintea ea, indienii nu erau singurul popor care recurgea la mariajele aranjate în copilărie. Sami ştia acum de ce născuse Safira la vârsta la care ar fi trebuit s-o îngrijoreze mediile dintr-a noua, nu alăptarea şi colicii lui Azur. Şi cum Safira se măritase cu vărul domnului conte iar ea şi copiii ei vorbeau fluent limba aceea "specială"... Iar domnul conte avea mulţi supuşi de-ăia de "speriaseră Franţa doar cu prezenţa"...

Sami se va gândi să-şi joace totuşi şansa - şi “s-o salveze”. Să nu uite să pună la îndemână cartea de vizită a lui Diamant! Să poată să-l sune cât mai repede...

... Nu. Cartea de vizită o va pune în jurnal şi-i va arăta şi Florentinei locul unde-o pusese. În privinţa ei, îi va învăţa numărul de telefon pe de rost. În caz că va fi nevoită, la un moment dat, să sară geamul şi să fugă...

Ştia că se îngrijora degeaba. Adică ştia că Sami nu era genul de bărbat care să năvălească peste-o gravidă şi să profite de starea ei ca s-o pună repede jos. Şi totuşi, Sami era bărbat. Îşi plânsese nevasta vreo 20 de ani - după care îi intrase-n cap că nevasta îi trimisese o femeie "după chipul şi asemănarea ei", pe nume "eu", care venea "la pachet" cu copiii ăia pe care-i visase el dintotdeauna. Femeie care ştia să gătească de toate, ţinea casa impecabilă, cunoştea "abc-ul bunei musulmane" şi era frumoasă foc. Şi cuminte. Şi respectuoasă. Şi întreagă la minte. Şi care avea şi-un bărbat de-ăla periculos... de care orice femeie întreagă la minte ar fi zis săru’ mâna să scape. Medicul ei tăcea mult pentru că era ocupat să gândească. Tare se temea ea că medicul ei gândise până acum cel puţin patru planuri complexe care-o puteau determina pe ea să spună "OK"...

Gândul ăsta tocmai îi "anulase" supărarea cauzată de moartea Safirei şi-i dăduse o migrenă teribilă! Azi era 8 noiembrie; mai avea de stat aici încă o lună, înainte să înceapă "să lucreze" la întoarcerea acasă! 30 de zile sub acelaşi acoperiş cu el... sub forma aia "urâtă", care voia să obţină ceea ce nu va putea obţine vreodată...

N-o să-şi mai taie venele. N-o să mai încerce să se omoare. O să ajungă la un telefon, o să formeze numărul lui Diamant şi-o să-i spună o adresă. La care se va duce singură, fără copii. Dacă într-adevăr războiul se terminase...

Să-şi dea cu apă pe faţă şi să se ducă să facă micul dejun. Erau de-abia în 8 noiembrie; dacă se speriau copiii...

Sami

Trebuia să se gândească foarte bine la ceea ce auzise. Tocmai aflase o noutate care-i "scutura" serios convingerile referitoare la bărbatul cu ochi verzi! OK, ştiuse ce afaceri "învârtea"! Ştiuse de mafia chineză - şi ştiuse că, la început, relaţiile lui cu mafia chineză fuseseră de cooperare fructuoasă! Dar acum, că aflase...

Cei doi bărbaţi, contele cu ochi verzi şi interlopul cu multe goanţe-n pistoale, erau veri. Adică rude. Adică "se trăgeau" din acelaşi neam. La bază, aveau aceeaşi educaţie. Bărbatul cu ochi verzi o furase pe Ana de la primul ei soţ. Şi-o dusese înapoi, după ce ea îşi tăiase venele ca să nu fie victima unui viol. Şi-apoi făcuse pe dracu-n patru ca s-o convingă "cu frumosul". Probabil că devenise mult mai "conte" decât fusese prima oară! Asta numai ei ştiau! Numai că el avea o vârstă şi-o experienţă de viaţă care-i spuneau că primii şapte ani nu se uită niciodată. În plus, cei doi bărbaţi erau veri. Ceea ce făcuse pistolarul în viaţa lui privată "provenea" din primii şapte ani de viaţă. Şi din ceea ce văzuse acasă. Trăgea deci concluzia că primii şapte ani de viaţă ai contelui nu puteau fi foarte diferiţi...

Stătea în cumpănă. Adică era într-o dilemă nenorocită rău! Femeia asta era măritată cu contele. Avea un copil cu el - iar fetiţa ei din prima căsătorie îl iubea pe conte mai mult decât îl iubea propriul băiat! Contele era putred de bogat; dar uite că femeia asta nu-l iubea pentru că era bogat... sau pentru că era conte. Că nici una, nici cealaltă n-o ajutaseră să supravieţuiască, din aprilie până acum! Îl iubea pentru că... Pentru că el o iubea pe ea? Pentru că o salvase din primul mariaj şi-i primise fetiţa cu braţele deschise? De ce îl iubea Ana pe contele Ştefan Ionescu?

Nu cumva îl iubea de frică? Nu cumva îi era frică să se despartă de el? Contele era un interlop periculos. Avea mulţi subalterni periculoşi. Ana era o fire docilă, cuminte, care-şi ascundea perfect suferinţa sufletească...

Oare ea îşi dorea, în adâncul sufletului ei, să scape de conte şi de dragostea lui? Oare, dacă realiza că avea şi alte opţiuni, Ana...

Trebuia să se gândească foarte bine. Trebuia să calculeze foarte bine... pentru că el îi oferea linişte, o relaţie normală şi-o viaţă nu foarte îmbelşugată - dar dacă ea prefera viaţa oferită de conte... Adică dacă ea prefera dragostea contelui - şi ţinea musai să treacă peste toate celelalte minusuri ale lui, inclusiv comportarea lui şi viitorul pe care i-l putea "prefigura"...

Trebuia să se gândească. Trebuia să calculeze totul. Avea foarte puţine informaţii despre bărbatul ăla - iar dacă-şi juca atu-urile prea devreme, "se-mpiedica singur"! Trebuia să se gândească bine...

Isamu

Paşii urcau treptele în goană. Şi-ăsta numai Piao putea fi! Era nouă şi-un sfert; de zece minute, el făcea documente iar Piao se informa apropo de ceea ce se petrecea la Nisa. La nouă, când îi dăduse rapor-

tul, îi spusese că noaptea nu se întâmplase nimic. Probabil că venea val-vârtej să-l anunţe că schimbarea se produsese - iar dubele lui Jun tocmai aduseseră bunurile lui Fang Kwok Lo la noua lui reşedinţă...

Apăsă butonul şi luă pachetul cu ţigări. Fuma mult... Piao năvăli în birou:

- Vine un curier, de la Nisa!

Poftim?

- Tocmai am aflat că vine un curier de la Nisa! În două minute cred că e aici...

Aoleu! Deja? El "apreciase" că va fi contactat săptămâna viitoare! Da' care era graba? Parolă calculatorul şi se ridică:

- Detaliază.

- Se pare că Fang n-a dormit azi-noapte. A reorganizat totul. Cheng a ales zece oameni de încredere, experţi pe două roţi - iar la opt dimineaţa Yamaha le-a livrat motoarele.

Poftim?

- Unul dintre ei s-a urcat pe motor şi-a pornit în mare viteză încoace. A încălcat toat regulile de circulaţie, dar nu l-a oprit nimeni. Şi tocmai am fost informat că a intrat pe Avenue du Roi Albert şi-a încetinit!

Păşi pe cimentul parterului şi auzi vocea lui Claude ieşind din staţia lui Piao:

- Un motociclist tocmai a oprit în faţa porţii.

Tânărul scoase staţia - aşa că se repezi şi i-o trase din mână! Şi apăsă butonul:

- E un curier!

Că dacă-l împuşcau, făceau una nefăcută rău de tot! Aproape imediat, interfonul începu să piuie... El nu se urnea de-acolo, de lângă scări... Nu putu decât să întindă degetul. Adică să schiţeze acel gest! Piao însă fusese foarte atent - şi părea şi foarte speriat! Piao se repezise imediat spre cutiuţa de pe zid...

- Da.

- Bună dimineaţa. Îl caut pe dl Isamu Chèn.

Aha! Vorbea în chineză! Piao se adaptă imediat:

- Bună dimineaţa. În ce problemă?

- Am un mesaj din partea dlui Fang Kwok Lo.

Îi făcu semn că se ducea el la poartă...

- Vine imediat.

Gata - curierul "amuţise". Păi... Tânărul lui consilier trase pistolul din spate şi-l mută în faţă. Ia uite-l! Iar se oferea să-i asigure el spatele! Hm... Dar adevărul era că avea nevoie de un paznic. Adică avea nevoie de imaginea aia de consilier important, păzit bine. Îi prindea bine... chiar şi propriului moral - fiindcă în ultimul timp se poziţionase pe treapta băiatului de mingi uitat de toţi!

Porni spre glasvand:

- Orice-ar fi, nu-l împuşti. Nu scoţi pistolul! Nu tu! Claude e atent...

Nu primi răspuns; dar nici nu aştepta răspuns! Ieşi în curte şi porni cu paşi mari, calmi, spre poartă.

Nu vedea motocicleta; poarta aia avea o poziţie tare "nefericită"! Aleea de acces era puţin curbă. Verdeaţa violentă, netunsă la timp, îi ascundea acum strada. Trebuia să discute cu Ştefan despre asta. Din punctul de vedere al siguranţei, era mai bine aşa; dar uite că erau momente...

Erau momente când îşi amintea că el e doar un băiat de mingi. Iar la prima lui revedere cu Ştefan în incinta vilei, îi va preda cheile şi nu-i va spune nimic - va ieşi, se va urca în Mercedes şi va pleca. Definitiv. Dacă nu reuşea s-o găsească pe Ana şi să-i ajute să se regăsească, el va pleca de aici definitiv. Indiferent ce cerea Fang, indiferent ce cereau şefii lui Ştefan. Pentru ca fabrica de caşcaval să funcţioneze, trebuia să funcţioneze relaţia lor. Iar relaţia lor...

Acum vedea motocicleta. Şi curierul. N-avea mai mult de 20 de ani, după părerea lui. Purta un costum "cap de linie"; şi nu-şi scosese casca. Avea vizetă fumurie... Bun "sistem"! O să-i vorbească lui Ştefan despre el... dacă apuca, desigur! Nu se îndoia că Aleodor îl va informa prompt pe conte... iar francezii îi vor furniza imagini de bună calitate...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Piao se opri lângă el:

- Bună dimineaţa.

Curierul trase fermoarul şi scoase un plic, pe care i-l întinse lui. Deci fusese "instruit". Adică îl cunoştea. Îi arătaseră poza lui. Luă plicul iar curierul... nu se clinti nicicum. Deci aştepta un răspuns... Rupse plicul şi scoase coala A4.

Dle Isamu Chèn,

În cursul acestei nopţi, dl Jun Chèn a dat curs invitaţiei acţionarilor majoritari şi a revenit în China. Prin urmare, vă voi face o vizită în jurul orei 16.00.

Fang Kwok Lo

Şi atât. Dar ce altceva ar mai fi fost de scris? De mână, în chineză? Nimic, evident! Scoase pixul din buzunarul interior şi încercă să scrie îndeajuns de apăsat... şi de uşor ca să nu găurească hârtia în palmă.

Vă aştept.

Isamu Chèn

Băgă biletul înapoi în plic; tânărul îl luă şi îl băgă înapoi în combinezon:

- La revedere.

- La revedere.

Curierul porni spre motocicletă, ei porniră spre vilă... Claude îl aştepta lângă colţul clădirii; se opri lângă el şi şopti:

- Jun a plecat azi-noapte în China. Definitiv. Cu familie şi bagaje cu tot. În jurul orei 16, ne va vizita dl Fang Kwok Lo. Pe care îl voi pofti să intre în vilă, dar a cărui suită aş prefera să rămână undeva la poartă.

Claude aprobă - şi-l contrazise:

- Cel puţin o maşină va intra în curte.

Corect! Că doar nu-l punea pe Fang să vină pe jos, pe alee!

- Oamenii din ea nu vor intra în casă. Tocmai de-asta, să pui doi băieţi la glasvand. Să nu trebuiască să-i opresc eu...

Primi o aprobare; se grăbi deci să intre.

- Să dublez paza?

- De ce?

Piao era uşor bulversat...

- Va veni cu paza lui. În plus, e "proaspăt" - adică nepătat. Locul unde se află el este acum cel mai sigur loc din vestul Europei.

- Dacă încearcă să pună

- Nu va încerca decât să mă grăbească, pentru că şi pe el îl zoresc şefii. Trebuie să fac cumva să vorbesc cu Ştefan...

- Iar Ştefan cred că ştie asta - că nu are-n planurile urgente nici o vizită în Aurari.

- Iar pe teritoriul Franţei ştie că nu pot să-l abordez. Adică nu vreau să-l abordez. Tu ce ordine ai?

- ... Poftim?

- Tu ai venit aici în urma solicitării mele. Am cerut un ajutor - şi v-am primit pe tine şi băieţii tăi. Tu ce ordin ai primit atunci când ai împachetat şi te-ai mutat în vest?

- ... Mi s-a spus că voi fi consilierul tău. Şi că, dacă nu te dezamăgesc, am şanse să rămân în vest. Şi-atât.

Adică nu i se spusese dacă rămânea subalternul lui, sau se muta sub conducerea lui Cheng. Foarte frumos! Avea China asta un stil...

- Când vine Fang, te rog să stai în bucătărie.

- OK.

- Cu Isabelle şi Emilie.

- OK.

- Să ai grijă de ele.

- Am înţeles.

- Or să fie speriate. Presupun că Cheng nu va rata aşa ocazie minunată de a reveni în vila contelui. Isabelle o să ne aducă cafelele; o să-l vadă şi-o să se sperie...

- Nu cred.

Poftim?

- Nu cred că Fang o să intre împreună cu Cheng.

Serios? De ce? Piao nu se grăbea să se explice... Decise să urce scările.

Trebuia să facă un duş, să se bărbierească, să-şi pună un costum oarecum OK... Trebuia să facă ceva cu claia asta de păr care nu mai văzuse frizerul încă din aprilie! Intră în baie. Se privi lung...

Nu. Nu chema frizerul la vilă. Vizita lui Fang nu trebuia să fie motiv de "taifun". O să se pregătească şi-atât. Pletele erau cea mai bună dovadă că nu era turbat după graţiile şi bunăvoinţa chinezului ăluia! Cu cât făcea mai multe schimbări şi pregătiri şi aranjamente, cu atât mai jos va fi poziţionat în ierarhia importanţei băiatului de mingi! Dacă Fang intenţiona să-i facă doar o scurtă vizită de introducere, spilcuirea lui până-n vârful dinţilor o să pară un pupincurism flagrant. Va evita, deci, să pară turbat, disperat şi ahtiat după noul şef.

Trebuia să se gândească bine la vizita lui Fang. El o anticipase cândva săptămâna viitoare. Când colo, uite că Fang venea "să-i bage cărbuni" înainte să aterizeze Jun în Shanghai! Chestia asta îl bulversa rău! Contele devenise chiar atât de important? N-avea informaţii din interiorul "bucătăriei" lui Ştefan. Dar, sigur - faptul că "murise" cu trei consilieri şi-acum avea cinci plus Titel era un foarte bun "indicator" al contabilităţii Raina Consulting!

Tocmai se "calculase" ca fiindu-i consilier...

Gata! Să-şi aducă de sus un costum şi-o cămaşă curată şi să facă un duş. Să se bărbierească cu grijă, să aranjeze cumva laţele alea din capul lui... şi să spere că ora cinei îl va găsi încă angajat al contelui! Dacă pierdea avantajul biroului de-aici, pierdea orice şansă de-a o găsi pe Ana!

Ana-Maria

Se apropiau de *dojo*. Florentina şi Léon mergeau în faţă, de mână cu Tasnim. Ea mergea la braţul lui Sami. Domnul doctor profita din plin de faptul că azi era liber...

Domnul doctor îşi pregătea atacul. Acum ştia sigur la ce să se aştepte diseară! Sigur, "se dădea" aeriană şi neştiutoare - dar observase schimbarea. Sami devenise extrem de tăcut, după ce discutaseră în bucătărie. Era şi extrem de serios! Căpătase o alură dreaptă, serioasă, de om - şi bărbat - extrem de serios şi de grav şi de schimbat... Şi cum de dimineaţă ea îi spusese că cumnata ei născuse la 15 ani... Intrară în *dojo*.

- Mă duc eu cu ei, să se schimbe.

Aprobă, întrebându-se dacă nu cumva Sami folosise cele cinci minute de după micul dejun ca să-şi instruiască "la viteză" sora... Se aşeză pe unul din scaunele din rândul din spate. Se aşeză şi el. Mâna lui se întinse natural şi se aşeză pe spătarul scaunului ei...

Diseară, s-ar putea să trebuiască să sară pervazul şi să ajungă cumva la cel mai apropiat telefon public - care era la vreo cinci minute de mers susţinut spre centru. O să facă drumul ăla. Iar dacă el "se prindea" şi venea cu maşina după ea, ea o să scoată mobilul şi-o să selecteze numărul lui Diamant. Îl salvase azi în agendă, imediat după ce îl învăţase turuit pe de rost. Aşa că, din punctul ăsta de vedere, ea era foarte liniştită!

Şi, de ce să nu recunoască - o parte din lipsa ei de reacţie era cauzată de gândul că, la noapte, Sami va ataca - iar ea va forma numărul lui Diamant... Şi-apoi îşi va strânge soţul în braţe, iar lungul ei chin se va sfârşi, iar copiii vor fi fericiţi iar ea şi Ştefan vor fi fericiţi...

Copiii intrară în sală. După câteva secunde, Tasnim apăru şi ea în cadrul uşii. Şi-i văzu - şi încetini pasul, involuntar... Semn că ea habar n-avusese de schimbările de plan din mintea fratelui ei...

Diseară.

Diamant

Ştefan avusese dreptate. Grasu dăduse două telefoane şi primise promisiunea că mâine la opt fix cavoul va fi gata. El îl anunţase pe directorul de la Reînvierii că are nevoie de un cavou "aşa cum are Laura Matache"... Primise un loc aşezat destul de central, în stânga intrării mari. Nu era lângă al Laurei. Asta era bine - fiindcă lucrurile nu trebuiau amestecate. Şi el "plănuia" o coroană uriaşă...

Aoleu! Coroana lui! Nu-l sunase pe Florentin! Nu-i dăduse comanda! Dacă Florentin n-avea tot ce-i trebuia... ăla era! Se făcea de toată ruşinea! Scoase mobilul - şi se simţi apucat bine de braţ. Ce-i?

- Diamante, maică - vino puţin.

OK! Da' ce se întâmplase?

- Vino până la Dumitru, să vorbim ceva.

Bine; mergea până la nea Dumitru! Da' ce se întâmplase?

- Ce s-a întâmplat?

Uite că nu voia să-i spună... Decise să tacă şi el.

Deşi toţi oamenii din orăşel avuseseră grijă ca Safira să nu rămână singură nici o clipă, mămica lui preferase să treacă pe lângă baldachinul ăla doar aşa, sporadic şi pentru cinci-zece minute. Ea preferase să stea acasă la nea Dumitru. Cu nea Dumitru. Şi cu copiii, bineînţeles! Trecuse foarte rar pe-acolo, prin părculeţ. Probabil că acum, după ce Safira murise, mămica lui nu prea mai găsea motivaţia necesară jucării rolului soacrei îndurerate. Nu înţelegea de ce - că el era bulibaşă aici şi era mai viu ca niciodată! Oamenii ăştia or s-o vadă mâine pe Safira plecând spre groapă - şi-apoi or să înceapă să discute şuşotit...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Florentin. Suna...

- Da.

- Salut. Diamant sunt.

- Salut.

- Te-am deranjat?

- Nu; tai frunză la câini. Spune!

Serios? Pe bune, sau făcea mişto de el? Păruse vesel... În fine!

- Am o rugăminte mare la tine.

- Spune.

Acum păruse foarte serios şi precaut. Păi, să-nceapă cu începutul!

- Nu cred că ai aflat...

- ... N-am aflat nimic. Trebuia să aflu ceva?

- Nu. Nu neapărat. A murit Safira mea.

Tăcere... Tăcere...

- ... Băi, îmi pare rău să aud asta! Condoleaţe! Da' zău că n-am ştiut!

- A fost la ştiri; de-aia am bănuit că ai aflat...

- Vărule, să ştii că florăriile astea îmi mănâncă şi nervii, şi tot timpul pe care-l am! Din sculare dau direct în aprovizionare iar din vânzare dau în contabilă, cină şi somn! Să mor io dacă am ştiut ceva!

Hait - că-l luase cu "vărule"! Păi ce-avea - îi trecuseră dracii? Îl aşteptă să-şi mitralieze frazele şi se grăbi să-l întrerupă:

- Stai liniştit. N-aveai cum să-ţi dai seama că e ea, dacă nu stai cu orele în faţa ecranului. Voiam să te rog să-mi faci tu o coroană frumoasă...

- Sigur, vărule!

Hait! Iar "vărule"! Da' ce-avea ăsta - rămăsese fără aprovizionare? Sau începuse să viseze la Florentina?

- Cu ce flori o vrei? Trandafiri?

Nu se putea concentra...

- ... O fac cu trandafiri albi?

De ce dracu nu era în stare să deschidă gura odată? Ăla aştepta un răspuns! Dacă nu-l primea, poate-l punea necuratu' să-i facă coroana aia cu trandafiri roşii!

- Am văzut la Coşbuc nişte trandafiri roz superbi. O fac cu roz?

- Nu. Cu alb cred că e cel mai bine.

- OK. Mare, da?

- ... Da.

Mămica lui îl înghionti scurt:

- Şi două mici. De la copii.

Corect! Şi două mici!

- Şi două mici.
- Tot albe?

Păi...

- ... Una roz şi una albastră.
- Am înţeles. Când ai nevoie de ele?
- ... Teoretic, mâine dimineaţă.
- Practic, le vei avea diseară. Ţi le livrez în Aurari?
- ... Da.
- OK. Vărule, acu' m-apuc! Vorbim!
- Vorbim...

Florentin închisese, jenat probabil de faptul că nevasta lu' văr-su murise iar el habar n-avusese...

- ... Ce-a zis? Le face?
- Da. Şi a zis de foarte multe ori "vărule".

Mămica lui bombănea printre dinţi ceva despre profitori şi javre şi scursuri umane care se lipeau ca lipitorile de oricine avea puterea să-i salte din mocirla în care se bălăceau... Intră în casă.

Nea Dumitru deschise imediat uşa livingului şi-i făcu semn să intre. OK! Se conformă şi constată că Azur şi Agata tocmai terminaseră de mâncat. Păi... Păi, discutau aici?

- Stai jos. Uite, am vorbit şi cu copiii...

Şi acum tăcea... Se întoarse spre mămica lui - hai, nu-i spuneau ce vorbiseră ei doi cu copiii lui? Nu; şi ea părea mută. Azur fu cel care sparse tăcerea:

- Tu o să fi plecat mai tot timpul. O să te duci în Bucureşti, o să te cheme unchiul Ştefan în Franţa... Noi nu putem să rămânem singuri acasă. Aşa că eu o să mă mut aici, la unchiul Dumitru, iar Agata o să se mute la mamaia.

"Şi mă lăsaţi singur cuc în casa aia?"

Îl privea lung şi-i punea întrebarea aia; băiatul lui îl privea drept şi refuza practic să-i răspundă... Nea Dumitru oftă greu:

- Asta nu înseamnă că-ţi confiscăm copiii.
- Ştiu.
- Ne-am gândit la o soluţie bună pentru ei.
- Şi este cea mai bună soluţie pentru ei. Să mă duc să le împachetez lucrurile?

Se simţea privit lung, tăios; el refuza să-i înfrunte privirea. El îşi privea lung fiul şi se întreba de ce-l trădase Azur al lui...

Nea Dumitru se ridică şi ieşi. Bun! Hai - ea nu ieşea? Ea de ce mai stătea aici, lângă el? Voia să înregistreze bine ce le spunea copiilor? Voia să audă ce spunea Azur? Voia să-şi odihnească oasele bolnave?

Azur se ridică şi prinse mânuţa Agatei:

- Hai să mergem la televizor.

Cu alte cuvinte...

Şi-acum rămăsese doar cu ea. Cu mama lui. Cu femeia care ştia cel mai bine ce însemna creşterea copilului departe de părinţi... Şi era linişte... Oftă greu şi lăsă capul pe masă:

- ... De ce-mi luaţi copiii?
- Da' nu ţi-i luăm, mă! Ce-ţi veni?!
- Ei sunt lumina mea. Şi sufletu' meu. De ce mi-i luaţi?
- Fiindcă tu n-o să fii în stare să-i creşti! Tu n-o să poţi să le găteşti, să le speli şi să le calci, să faci lecţiile cu ei, să le faci baie şi jocuri şi jucările! Tu ai treabă! Ai o grămadă de treabă şi la primărie, şi la conac!
- Şi pentru asta mi-i luaţi din casă şi-i despărţiţi?
- Nu-i desparte nimeni, nebunule! Ce dracu ai?!
- El se mută aici; ea se mută la tine. Eu rămân singur acolo. Mai despărţiţi de-atât n-ar fi fost nici dacă o trimiteam pe ea la conac iar eu mă mutam la Jilava!
- Diamante, casa mea nu-i o puşcărie! Şi nici casa lui Dumitru nu-i o puşcărie! Copiii tăi au nevoie de nişte adulţi care să fie mereu lângă ei! Azur învaţă să fie bulibaşă! Are un milion de întrebări în minte! Cine-i răspunde la ele, dacă tu ai audienţă la primărie? Şi după aia pleci urgent în Franţa?

Oftă greu şi închise ochii:

- Am rămas fără nevastă, fără copii...

Uşa se deschise scurt. Acu' nea Dumitru o să-l bată rău - că el o împinsese pe Safira să facă păcatul şi tot el crâcnea şi strâmba din nas şi nu-i convenea... Palma unchiului lui i se aşeză pe umăr:

- Mâine, când venim de la cimitir, le împachetăm hainele. Mai puţin o pijama. E bine?

Adică or să doarmă, uneori, la el. În vizită, aşa... Dar, la urma urmei, ce dracu voia şi el?! Nu putea să crească doi copii! Nu-l putea pune pe Azur să o crească pe Agata! N-o putea pune pe mama lui să se împartă între copiii lui, nea Dumitru şi propria bătrâneţe! Aşa că aprobă... şi rămaseră din nou singuri...

Nu pusese capul în poziţia corectă. O vedea pe mama lui - dar în planul doi vedea fotografia mătuşii lui. Tanti Stela... Oftă greu şi închise ochii - că rămăsese singur...

- Diamante maică... Îţi zic o chestie! Eu te ştiu pe tine - şi-o ştiu bine şi pe ea! Indiferent câte şmecherii şi câte drăcii ai făcut ca s-o ajuţi să facă ce-a făcut, să ştii că ea şi numai ea e de vină! Ea l-a luat în braţe! Ea l-a băgat în patu' tău, maică! Nu tu! Tu i-ai arătat canapeaua de la parter - şi te-ai dus şi-ai dormit în dormitor ori de câte ori ai fost în Aurari!

Avea vreun sens să-i explice de ce greşea? Nu, evident! Ea o ura pe Safira! Probabil că n-o plăcuse niciodată...

- Tu nu ştii, maică; da' cât am stat în poieniţă, să ştii că n-a fost întotdeauna aşa cum a trebuit! A avut momente când mi-a vorbit de sus şi s-a făcut că nu m-aude! A avut momente când a zis "Acu' ţi-aduc un pahar cu apă" şi dusă a fost...

Voia ea neapărat să-l învenineze?

- Iar Azur să ştii că e aşa şi din cauza ei! Că ţi l-a bătut, mămică... Numai eu ştiu câte palme i-a dat şi câte a urlat la urechea lui! Şi cine ştie ce-i făcea în rulota voastră, pe furiş!

Întinse mâna şi-i apăsă buzele. Nu voia să audă nimic. Nu voia să ştie nimic. Nu voia să audă nici minciuni care să-i aline suferinţa, nici adevăruri care să-l facă să se simtă un pic mai uşurat sufleteşte. Nu voia decât să zacă acolo...

- Diamante, io îţi zic o chestie! Tu mă ştii pe mine! Dacă ea ar fi fost pe jumatea lu' Ana, eu nu m-aş fi clintit de lângă coşciugu' ei!

Decise să se ridice - şi s-o oprească:

- Nu, mamă. Safira mea...

Safira lui...

Nu mai putea spune nimic. Aşa că ieşi, traversă holişorul şi deschise uşa. Şi dădu de chipul schimonosit de plâns al lui Cornel...

Ieşi şi trase uşa după el. Şi porni înapoi, spre brad. Spre Safira. Nu voia s-o lase singură. Mâine dimineaţă o s-o ducă la cimitir. Şi cine ştie când o să mai treacă pe la ea! O să aibă treabă în primărie... şi la conac...

Florentin

Apăsă butonul roşu şi se sprijini de zid. Măiculiţă, Doamne! Murise nevasta lu' Diamant! Iar el habar n-avusese de asta!

Vestea în sine n-ar fi trebuit "să-l dea pe spate". N-o cunoscuse personal; o văzuse de vreo două ori intrând în bijuteria lui Nicuşor, împreună cu Diamant şi copiii. I se păruse o ţigancă clasică; adică o nevastă de bulibaşă "ca la carte". Fuste lungi, cămaşă decentă, părul împletit în cozi sau în coc... După ce puştoaica roşcovană venise la Nicuşor şi luase inelul cu diamant roşu, auzise un zvon ca o părere. Luminiţa glumise cu Nicuşor; îi spusese că i-ar împrumuta cu dragă inimă inelul de logodnă, ca să-şi facă şi el un "simbol" al dragostei lor. Nicuşor râsese şi-i spusese să mai amâne un pic momentul, pentru că cu siguranţă diamantul roşu şi diamantele negre îi vor face lui Ştefan "poftă" de-un ghiul care să se potrivească cu inelul cu diamante de-alea normale. Iar el trebuia să-şi păstreze forţele şi imaginaţia pentru inelul regelui! Dar că după aia o să-i facă Luminiţei o surpriză. Iar după aceea el observase inelul cu diamant roşu pe degetul lui Diamant. Şi se calmase. Trăsese concluzia că Rebeca Ionescu se numea

Ionescu nu neapărat pentru că era proprietatea lui Ştefan, cât pentru că era soţia lui Diamant. Iar Ştefan doar "îi ţinea tira" vărului lui şi-i ascundea amanta de furia nevestei. Aşa "funcţionau" Ioneştii ăia - cu nevastă şi amantă. Jos pălăria în faţa lor! Erau uniţi, se apărau unul pe altul, se protejau, se ajutau... Nu ca neamul Manolache! Ei aveau alt "regim" de funcţionare! El funcţiona cu nevastă-soţie şi amantă! Avantaj Ioneştii, desigur! În momentul ăla, îşi dăduse seama că avea gânduri exagerate rău apropo de oamenii ăia. Şi că viaţa era aşa cum era - nu trebuia să-i fie lui mereu pe plac. Renunţase să-l mai numească pe Ştefan "neterminat". Era vărul lui vitreg. Iar Diamant era văr bun cu el. Bineînţeles că, după ce se dezmeticise şi redevenise Florentin "cel cu mintea eliberată de gărgăuni", venise în bijuterie atunci când venise şi vărul lui bun! Şi descoperise că exagerase rău, mult prea mult timp, şi uite că acum nu mai avea nici cum, nici de ce să intre-n vorbă cu el...

Şi-acum murise nevasta lui Diamant; iar vărul lui îl sunase pe el...

Rebeca Ionescu era mititică şi slabă. Nevasta lui Diamant fusese un ghem de femeie - mică şi un pic cam rotunjoară. Crina lui era înaltă şi suplă ca o gazelă; Violeta era mărunţică şi "picantă". N-o putea pierde prin pat! Ei, verii, calculau cam la fel - nevasta "zdravănă", amanta "pisică". Poate şi unde nevasta năştea iar amanta făcea aerobic şi masaj de întreţinere...

Oricum, vestea că nevasta lui Diamant murise era cât se poate de descurajantă pentru el! Ştefan era în plină ascensiune; iar pe Diamant nu-l mai văzuse îmbrăcat tradiţional de vreo trei ani, aşa! Avea sentimentul că Diamant o să urce şi mai mult, o să devină şi mai important...

Nu mai primise nici un semn din Franţa. El. Deşi îşi făcuse datoria şi nu pierduse nici o scrisoare, uite că ea îl ocolea acum... Oare-şi amintise că o rugase să nu învie pentru el? Oare se gândise că îl chinuia trimiţându-şi veştile prin el? Oare se gândise că Ştefan o să se supere rău, dacă ea îi tot scria primului ei soţ? Cine ştie?! Oricum, el nu mai primise nimic. Şi nici nu mai întrebase dacă aveau noutăţi despre Florentina. Uneori, în minte îi stăruia fotografia aia A4...

Oftă greu şi porni spre depozit. Trecea prin depozitele magazinelor... spre bijuterie... Scutură clopoţelul şi urcă treptele. Auzea uşa de la etaj deschizându-se; se întreba cum să-i spună lui Nicuşor despre coroane...

- Ce-i, Florentine?
- Ai treabă multă?
- Nu neapărat. De ce?
- Voiam să te rog să mă ajuţi tu la o chestie...
- Te ajut! Ce s-a întâmplat?
- ... Trebuie să fac trei coroane - una mare şi două mititele.
- Aoleu! Da' cine-a murit? Îi cunoşti?

Îi făcu semn să-l urmeze şi coborî. Şi intră în bijuterie. Luminiţa sprijinea tejgheaua şi se uita lung la ştiri... Începeau ştirile. Dacă apreciase el corect, Safira murise aseară. Fusese ceva public - Diamant pomenise de ştiri... Prezentau "cuprinsul" buletinului de ştiri - un accident în care un microbuz se făcuse armonică, rezultatele preliminare ale anchetei accidentului nefericit de la Mall şi ceva despre preţul gazelor. Se îndoia că Diamant îşi trimitea nevasta undeva cu microbuzul... Iar asta însemna că Safira murise aseară, în Mall, de moarte nenaturală - accidentală sau provocată. Că altfel nu făceau anchetă...

- Ce-i, Florentine?

Îi făcu semn să aştepte şi arătă spre televizor. Şi scoase pixul din buzunar, fiindcă ştirea începuse iar el tocmai îl văzuse într-un plan secund pe domnul Dobre... Îl arătă cu pixul:

- Dobre Titel - care prelua de obicei plicurile franţuzeşti de la mine.
- Şi ce-i cu asta?

Sst!... Aha! Uite-l şi pe Diamant! Îmbrâncise două cucoane şi se repezise spre targă! Întinse scurt pixul spre el - şi auzi, aproape imediat, un icnet scurt şi-o bufnitură zdravănă! Iar Nicuşor răcni:

- Făă! De ce nu mi-ai zis, fă?
- Ce să-ţi zic?
- De ce n-ai zis?
- Da' n-am ştiut, Nicuşoare!
- Ce n-ai ştiut, fă? Ce n-ai ştiut? Nu m-ai tocat toată seara la cap cu accidentu' de la Mall? Ce n-ai ştiut?
- N-am ştiut că el e!
- Cum n-ai ştiut, fă?! I-auzi ce zice! Văru' lu' Ştefan Ionescu! Făă!

Nicuşor îşi bătea metodic nevasta - total neacademic, ilogic şi antiproductiv, în bijuterie, la doi metri de copil. El se uita la imaginile alea şi-l vedea pe domnul Dobre discutând "intens" cu poliţiştii...

Avea straniul sentiment că domnul Dobre juca rolul subalternului lui Diamant. După poziţie şi statură, Dobre ăla era doar un amic-tovarăş care-l ajuta la greu. Da' el avea senzaţia că Dobre îi zâmbea lui Diamant şi zicea "Da, şefu'"... şi de-aia vorbea el cu poliţia, nu Diamant...

Fusese un accident. Biata femeie căzuse de la ultimul etaj. Nimerise exact în mijlocul fântânii! Aşa, filmat de sus, se vedea clar sistemul metalic rotund prin care ţâşnea apa. Urâtă căzătură! Şi oribilă sarcină pentru cel care curăţase fântâna! Sigur îşi zdrobise capul! De la o asemenea înălţime...

Ziceau că poliţia anchetează... Purtătorul de cuvânt al Poliţiei Capitalei zicea că toate dovezile duc către o moarte accidentală... Şi gata - trecuseră la accidentul cu microbuz. Aşa că se grăbi să-şi prindă cumnatul de braţ:

- Hai - las-o. Las-o, că nici eu n-am ştiut până nu mi-a zis el! Hai, că m-a sunat şi mi-a zis să-i fac trei coroane. Şi dacă nu ne-apucăm acu', nu le terminăm pân' la noapte!

Nicuşor plângea. Era furios - şi disperat! Prietenul lui trecuse printr-o tragedie mare - iar el habar n-avusese! Deşi ştirea apărea la televizor din oră-n oră, el nu ştiuse...

Îl aşeză pe navetă, în depozitul florăriei:

- Trebuie să facem una mare, cu trandafiri albi, şi două mici - cu flori roz şi albastre.

Iar plânsul se înteţea... fiindcă Nicuşor îi ştia bine pe copiii Safirei...

O să-l ţină aici - chit că muncea singur la coroane şi făcea pe paznicul cumnatului lui. Pe de-o parte, Nicuşor era îndeajuns de nebun ca să se urce-n maşină în halul în care era acum şi să facă accident pe deneu, în drum spre Aurari. Pe de altă parte, era îndeajuns de furios ca să se ducă la nevastă-sa şi s-o joace iar în picioare. Luminiţa n-avea nici o scuză! Iar aici Nicuşor greşise! O iubea şi-o adora şi-o idolatriza - şi-o lăsa să i se urce-n cap şi să se-apuce să-i trieze ea telefoanele, prietenii şi clienţii. Dar dac-o iubea?! Chiar şi acum o iubea - o bătuse de-i sunase apa-n cap şi toate organele interne-n ea! Tocmai fiindcă o iubea! Că altfel o lăsa - şi-şi găsea una cu mai multă minte-n cap! Luminiţa era incorigibilă...

Isamu

Îşi privea lung ceasul...

Deşi Isabelle zâmbise încurajator şi-l asigurase că nu era nici o problemă pentru ea să-i servească lui Cheng o cafea, decisese s-o scutească de chinul de-a da ochii cu buldogul. Aşa că o pusese să facă un ibric mare de cafea şi să scoată serviciul ăla "special". Tava aşezată "la milimetru" pe masă arăta foarte bine! Ea se retrăsese în bucătărie. Piao era deja lângă ea. Emilie îl rugase s-o lase să urce în camera lor de la etajul unu...

Era patru fără trei minute. "În jurul orei patru" putea însemna "patru plus-minus sfertul academic". Cum "minus" ieşise din discuţie, "în jurul orei patru" însemna pentru Fang "ora patru fix".

Mobilul îi vibră scurt în buzunar. Îl scoase doar ca să se asigure că apelul ăla venise de la Piao! Şi cum pe ecran vedea numele chinezului lui, se ridică şi se apropie de glasvand...

Venea Fang. Acum era acum! Dacă ştia să-şi joace cartea, primea 49% şanse să rămână consilierul lui Ştefan. Dacă nu, rămânea cu 1% - cât avea acum. Diferenţa era aproape insesizabilă, de vreme ce dorinţa contelui reprezenta 51% din decizie! Şi totuşi - pentru moralul lui şi "cotaţia" în faţa Chinei, ar fi fost tare bine să obţină 49%...

Staţia fâşâi scurt:

- A venit dl Fang Kwok Lo.

- Să intre.

Şi-acum aştepta mesajul. Sau apelul. Ar fi fost tare bine să fie un mesaj... Într-adevăr, mobilul îi vibră în palmă.

3 maşini cu 15 inşi au parcat vizavi de poartă. Fang e cu Cheng şi şoferul.

Iar asta însemna că Isabelle o să aibă coşmaruri, în următoarele 2 săptămâni. Sigur găsea buldogul un motiv s-o facă să iasă din ascunzătoare şi să-l vadă!

Mercedesul blindat încetini... şi opri lângă Mercedesul lui. Frumoasă maşină! Întotdeauna admirase Mercedesul ăsta! Jun se pricepea la maşini - şi-i plăcea "să se respecte". Trăgea acum concluzia că nici Fang n-avea gusturi proaste şi era adeptul unei imagini foarte *corporate*. În garajele de la Nisa erau patru blindate; Cheng adora BMW-urile, ca şi Ştefan...

Buldogul coborî din dreapta şoferului, ocoli fără grabă maşina şi se opri lângă portiera din spate. Pentru o clipă, avu senzaţia că bietul Cheng sfârşise uşier! Numai că neuronul ăla "încă-n viaţă" se scutură scurt şi-i aminti procedurile inventate de buldog. Portiera se deschise, deci, singură. Iar dl Fang Kwok Lo coborî din Mercedes.

Avea de-a face cu un chinez înalt! Adică fusese înalt, în tinereţe; acum era doar "bine". Prezentabil. Îşi arăta vârsta. În meseria lui, la funcţia lui, asta era un avantaj. Era grizonat. Era tuns corect. Avea o statură dreaptă. Purta un costum negru. Era impecabil. Îl privea şi realiza că ar fi trebuit să cheme ieri frizerul - şi să nu mai uite vreodată să-şi taie laţele! Dacă ar fi fost subalternul lui Fang, ar fi fost concediat încă de-acu' trei luni!

Fang porni spre glasvand; Cheng porni şi el cu aceeaşi viteză, cu acelaşi picior... Exact aşa cum spunea procedura că trebuia să facă! Cheng îi asigura lui Fang protecţia faţă de un posibil lunetist amplasat în stânga, spre stradă. Îi privea şi simţea un puternic sentiment de normalitate...

Deschise glasvandul şi ieşi în curte - iar chinezul arboră un zâmbet amabil. Se grăbi să-l salute:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Deşi era mai mare... din toate punctele de vedere, chinezul întinse primul mâna spre el:

- Fang Kwok Lo.

- Isamu Chèn.

Salutul dură fix o secundă; Cheng făcu o piruetă scurtă şi se poziţionă lângă glasvand. Iar restul - invitaţia lui spre înăuntru şi intrarea lui Fang în vilă - veniră de la sine...

Ajunsese jalnic. Îl mira normalitatea! Firescul din comportamentul acestui om îl mira! Jun "făcuse daune mari"...

Arătă spre masă şi închise glasvandul:

- Vă rog...

Fang privi lung de jur împrejur, după care porni spre canapea şi concluzionă:

- Foarte interesant interiorul! Mult mai interesant decât exteriorul!

- În privinţa exteriorului, dl conte a încercat să fie cât mai discret.

- Ştiu. Şi totuşi, nu mi-am imaginat că o să lase atâta spaţiu liber...

Se aşeză şi el, porni dispozitivul de bruiaj de pe masă şi începu să râdă:

- El susţine că a trebuit să facă compartimentarea asta pentru că n-avea ce face cu o sală de bal.

- Adevărul este că, după informările mele, dl Ionescu n-a dat niciodată petreceri aici.

- Aşa este.

- Şi nici la conac aflu că n-a făcut gălăgie mare.

Mm, ce repede intrau în subiect! Dar parcă era prea repede, totuşi! Ridică scurt din umeri şi apucă ceainicul:

- Nu ştiu ce face la conac. Dar cum n-am fost informat despre vreun dezmăţ incontrolabil...

- Contele Ştefan Ionescu este foarte discret.

Aprobă şi încercă să pară foarte concentrat asupra propriei cafele.

- ... Ai aflat, cred, că Jun e în drum spre Shanghai.

Aprobă.

- Împreună cu familia şi toate bunurile personale.

Aprobă din nou.

- N-am să te mint. Oficial, a fost chemat acolo pentru muştruluială, reeducare şi relocare într-o altă zonă a globului. Neoficial, lucrurile n-or să stea chiar aşa.

Îl privea lung...

- Ştiu că este fratele tău. Tocmai de-asta, n-am să te mint. Îmi pare rău, dar Jun Chèn n-o să fie relocat. Şi nici reeducat. N-o să fie nici măcar muştruluit! La ce dezastru şi bulibăşeală a făcut aici, mă îndoiesc că va reuşi să iasă viu din aeroport!

Cu alte cuvinte...

Fang tăcea acum. Îl privea lung, drept, şi tăcea. Habar n-avea dacă discuţia despre Jun era un test - dar vestea aia era nouă... şi nu prea. Aşa că zâmbi scurt:

- De ceva vreme, Jun Chèn nu mai este fratele meu.

- Am mai auzit asta; dar n-o cred. După părerea mea, oamenii care au aceiaşi părinţi se numesc fraţi.

- Mama noastră a murit; iar tatăl nostru l-a renegat. Aşa că nu mai avem părinţi comuni.

Capul grizonat îl dezaproba. Se grăbi să-şi întărească spusele:

- Dle Fang,

- Dacă eu te consider "Isamu", tu de ce mă consideri "dl Fang"?

Poftim?

Chinezul scoase un pachet de ţigări... El nu mai putea respira, de când îşi dăduse seama că noul şef peste Europa de Vest tocmai îl invitase să-l tutuiască - pe el, băiat de mingi rămas brusc fără stăpân... Fang sparse brusc tăcerea:

- ... Am preluat afacerile de la Jun. Am puricat şi-am descâlcit fiecare firmă, fiecare contract, fiecare afacere... Doar două firme au avut relaţii contractuale impecabile cu noi: SAF Consulting şi Konsorţium Alfa Grup. În privinţa ruşilor, era normal să fie aşa. Dar voi conduceţi o firmă mică, obscură. Iar tu şi contele Ionescu aţi produs documente impecabile şi-aţi spălat fiecare afacere - chiar şi pe cele care nu păreau "spălabile". Voi doi sunteţi, după cum s-a exprimat board-ul acţionarilor majoritari, "un geniu şi un vrăjitor".

Hait - că acum "îl peria"! Pe el, băiatul de mingi!

- Iar eu am o regulă: geniile şi vrăjitorii trebuie să mă tutuiască.

Hm! Păi... OK! Aprobă cu capul... şi cam atât. Încă avea dificultăţi în a respira normal...

- Tocmai datorită "curăţeniei" pe care-am găsit-o în actele voastre, m-am grăbit să te vizitez - pentru că reluarea relaţiilor de afaceri cu geniul este printre principalele mele priorităţi.

- Mă îndoiesc că el freamătă de nerăbdare să se-ntoarcă la vechiul birou şi vechile afaceri.

- Şi nu greşeşti. Are multe pe cap - lucruri care pentru el sunt mai urgente decât afacerea asta.

Acum el trebuia să tacă mâlc şi să asculte cu atenţie. Şi, ca să facă asta, se preocupă cu aprinderea unei ţigări...

"Haai, chinezule - dă-mi informaţii!"

- ... Board-ul lui de directori şi-a schimbat componenţa anul ăsta. Organigrama consorţiului lor s-a schimbat. Iar board-ul îl vrea pe el cu trei trepte mai sus.

Da - ştiuse şi el asta. Ceva nou nu-i zicea?

- Cel care trebuie să-i elibereze locul, pe nume Leonard Donichioiu, avansează. Se va axa în principal pe afacerile din străinătate. Aşa că îi va da contelui toate afacerile pe care le are în România. Mişcarea asta ar dezechilibra rău balanţa - şi l-ar muta pe conte din Vest, în Est. El ştie asta - şi cum este conte în Franţa şi nu vrea să piardă "piaţa" din Vest, s-a preocupat să dezvolte Raina Consulting cât de mult şi de repede a putut. A ştiut să întoarcă războiul cu Jun în favoarea lui. Cifrele Raina Consulting depăşesc cifrele din perioada voastră de glorie... dat fiind faptul că serviciul secret care-l protejează acum vrea să-l protejeze şi pe viitor...

Păi, normal - că Externele române voiau să vadă comisionul lor cât mai mare! Iar ele vor încasa comision din afacerile "externe", nu din alea "interne"! Din alea păpa altcineva...

- Momentan, viitorul lui loc este ocupat. Donichioiu are unele probleme cu actele... aşa că nu se grăbeşte să-şi transfere afacerile către el. Războiul s-a terminat, el se ştie că nu atacă niciodată pe nimeni iar de extins nu se poate extinde excesiv comparativ cu ceilalţi... Contele pare că s-a încuiat acum în conac şi "hibernează".

- Afacerea din Franţa este construită; are temelie, cum spune el. Acum trebuie să clădească pe temelia aia - iar asta se poate face doar consolidând, în timp. Iar în privinţa României, dacă el preia afaceri acolo, va avea nevoie de protecţia statului român. Acelaşi stat român care i-a facilitat lui Jun mişcarea cu lunetistul din aprilie.

Fang aprobă şi continuă:

- Exact. Aşa că stă la conac şi aşteaptă. Numai că noi nu prea suntem de acord cu asta.

Poftim? Da' de ce?!

- Noi îl vrem. Urgent. Cât de urgent se poate. Am semnale că gândurile dlui Ionescu pornesc deseori spre Moscova.

Poftiim?

- Şi nu-l putem lăsa să înceapă ceva acolo. Chiar dacă l-ar numi pe vărul lui la conducerea Estului, o "temelie" de asemenea anvergură i-ar lua cam trei luni. Mult prea mult pentru noi. În plus, i-ar lua din timpul pe care noi vrem să-l petreacă cu noi, la SAF Consulting. În concluzie, eu mă voi întâlni mâine cu reprezentanţii Konsorţium Alfa Grup; iar poimâine mă voi ocupa de descâlcirea iţelor care ţin blocat locul contelui.

Adică... Adică Fang împiedica avansarea lui Ştefan prin încâlcirea actelor lui Leonard? Uau! Se simţea minuscul...

- Contele are acum protecţia unor oameni şi a unor organizaţii cu care board-ul nostru nu-şi permite să strice relaţiile. Nici board-ul lui nu va fi de acord cu încruntarea noastră. Momentan, cel mai simplu şi mai sigur pentru noi este reînnodarea relaţiilor cu ruşii de la Alfa Grup. Asta se va rezolva zilele astea. Am primit anumite semnale cum că sunt aşteptat cu nerăbdare... Imediat cum reînnod relaţia cu ei, mă voi concentra asupra contelui. Şi îl voi contacta. Iar din acel moment board-urile noastre or să înceapă să facă presiuni.

Şi-or să-i meargă lui fulgii de mama focului! Că toţi or să tragă pe el!

- Din punctul ăsta de vedere, începând din acest moment, eşti autorizat să foloseşti orice mijloace pentru a relua relaţia cu contele.

- Pentru a relua relaţia cu el, trebuie să vorbesc faţă-n faţă cu el. Nu-l pot aborda decât în România, în oraşelul în care tatăl lui este primar. Ia ca să-l prind acolo, trebuie mai întâi să iasă el din conac!

- Ţi-am spus - eşti autorizat să foloseşti orice mijloace.

Iar prin asta înţelegea... Fang zâmbi amabil:

- Tu ai ajutat-o de câteva ori pe soţia lui să-i scape lui Jun...

Nu! Nu-nu! Nu-nu-nu! Se grăbi să nege:

- Ea este cea mai contraindicată cale spre el!

- Ştiu. Dar

- Ea trebuie ţinută cât mai departe de discuţia asta!

- Ştiu. Numai că au trecut aproape şapte luni de când e fugară. Răbdarea lui e din oţel; a ei se pare că e din titan. Dar el avansează, prinde curaj...

Cum dracu să-i spună să n-o amestece pe Ana în asta?

- Tu o cunoşti bine - şi-ai descifrat corect semnalele ei. Iar Cheng spune că, cel mai probabil, cel care-i va ajuta familia să revină lângă el va fi iertat instantaneu, indiferent ce-a făcut, când, cum şi de ce.

- E riscant să o caut. Vila asta e supravegheată discret. El are protecţia serviciilor franceze. Şi e apărat şi de-un serviciu secret care nu mă cunoaşte! Serviciul ăsta secret a plasat un om în anturajul lui.

- Om care nu mai lucrează pentru serviciul secret.

Cum?

- Lucrează **la** serviciul secret.

Adică...

- Dl Gaboraş lucrează pentru dl conte acum.

Cum-cum?

- Şi pentru propriul buzunar.

Adică... Adică Aleodor Gaboraş pupase mâna şefului! Ia uite...

- Ştiu că, de la un punct încolo, Jun te-a ţinut departe de veştile de genul ăsta. Ştiu că tu ai încercat să te retragi cât mai mult din scenă, după ce ţi-ai dus familia în oraşelul tatălui lui. Şi ştiu că ai un consilier tânăr, bun, dar legat de mâini şi de picioare. Aşa că o să-ţi trimit uneori unele informaţii care te-ar putea ajuta în misiunea ta. Corespondenţa ta este urmărită şi interceptată - aşa că o să primeşti informaţiile astea prin curier.

Aprobă scurt:

- Acum, că războiul lui cu Jun s-a sfârşit iar el a ieşit învingător, există riscul ca ea

- Nu există nici un risc.

Cum adică? Fang zâmbea la fel de amabil:

- Jun a oprit căutările, dar nu a retras trupele care au căutat-o pe contesă. Nu le voi retrage nici eu; ci le voi ordona, pe canalele uzuale, să o caute în continuare, pentru a o proteja de orice pericol şi-a o ajuta să ajungă cu bine la conacul din Bourges.

Cee? Nuu!

- Şi-o să-l specific, ca persoană de contact, pe Isamu Chèn.

Nuu!

- Sau o vrei aici?

Poftim?

- Te întreb pentru că tu îl cunoşti cel mai bine! Dacă-l facem să vină val-vârtej încoace, cu inima cât un purice şi adrenalina până-n gât, există riscul să reacţioneze la nervi...

Omul ăsta era prea inteligent... Iar Cheng era mult prea loial stăpânului lui...

- Să le spun s-o aducă aici?

Adică el voia să le ordone... să...

- Tu cum vrei?

- Eu vreau să sper că n-o va găsi nimeni. Ar fi minunat dacă n-o va găsi nimeni, niciodată - şi s-ar întoarce ea, singură, aşa cum a plănuit ea să se întoarcă.

- Spui asta cu foarte multă convingere!

Exact.

- Deşi ştii bine ce avantaj ţi-ar aduce ţie faptul că tu ai găsit-o şi că tu i-ai adus-o acasă!

- El e în plină expansiune iar eu sunt supravegheat serios. Avansarea lui stârneşte un adevărat taifun. Umbrelele vor să primească o felie cât mai consistentă; iar viteza cu care creşte el naşte pasiuni negative în mintea şi sufletul duşmanilor lui. Adevărata aşezare a afacerilor contelui se va petrece după ce preia afacerile de la Donichioiu şi îşi recuperează familia - şi toţi ştiu asta. Toţi îi calculează acum activele şi pasivele şi porţionează mental potenţialul caşcaval. Dacă eu acţionez, ei află şi se-ntâmplă un accident... cu ea...

Fang nu prea îl credea...

- ... Jun ştia ce-ar fi însemnat pentru el dispariţia ei. De-asta a şi căutat-o cu atâta înverşunare.

- Şi eu ştiu ce-ar însemna un accident, sau o neînţelegere. Tocmai de aceea, voi ordona trupelor să o caute pentru a o proteja şi a o ajuta să ajungă, împreună cu copiii, la conac. Ordinul ăsta şi faptul că nici eu n-am retras trupele după plecarea lui Jun o să taie complet avântul celor două servicii secrete...

Adică...

- Şi pe cel al duşmanilor. Şi chiar şi avântul lui!

- Asta îl va înfuria rău.

- Da, îl va înfuria; dar îl va obliga să zâmbească amabil, aşa ca mine, şi să înghită găluşca. Iar în timpul ăsta, tu te vei ocupa de recuperarea familiei lui. Şi de câştigarea tuturor punctelor necesare...

El unul nu prea ştia ce să spună. Adică planul lui Fang era perfect; şi tocmai asta îl speria! Îl cunoştea pe omul ăsta de vreo jumătate de oră; şansele ca uriaşul ăsta să-l mintă erau mari... Bărbatul de lângă el părea că-i înţelege calculul; Fang se sprijini de spătar:

- E normal să fii reticent. Mă cunoşti de puţin timp - şi cu sigu-

ranţă cunoşti doar "informarea standard". Nu-ţi pot da nici o garanţie - în afara cuvântului meu. Să ştii că sunt o persoană parolistă şi pacifistă! Nu-mi plac războaiele! Oamenii ca Jun şi Cheng sunt războinici; eu sunt om de afaceri. Presupun că şi tu eşti om de afaceri...

Aproba, încet...

- Eu voi da ordinul care-i va împiedica pe toţi ceilalţi să năvălească pe străzile Franţei şi s-o vâneze. Ea, chiar dacă află de noul ordin, n-o să-l creadă. N-o să se-ncreadă în mine! Francezii nu-şi permit să strice relaţiile cu board-ul nostru... Amicii şi inamicii lui nu-şi permit să se pună împotriva voinţei consorţiului nostru... El nu va relua căutările pentru că n-o să mă creadă - şi nu-şi va permite să mă someze să-i las familia-n pace, ştiind că peste-o lună o să vină la Nisa şi-o să trebuiască să-mi strângă mâna...

Mai putea să spună ceva? Nu, evident!

- Iar în timp ce oamenii noştru patrulează pe străzi, oamenii lor stau ascunşi şi ne urmăresc mişcările. Iar tu... şi ea...

- Planul ăsta ar putea funcţiona; dar numai dacă patrulele de pe străzi vor eşua. Adică

- N-o vor găsi.

Era el aşa de sigur? Hm...

- Franţa e mare. Iar patrulele noastre sunt foarte bine antrenate. N-o vor găsi.

Aa... Păi, în condiţiile astea... Fang lăsă ceşcuţa pe masă:

- Până la reluarea relaţiilor contractuale dintre consorţiul pe care îl reprezint şi SAF Consulting, comunicaţiile dintre noi vor fi la fel ca până acum - inexistente. Îţi voi trimite mesaje, prin curieri - ori ţie, ori lui Piao. Apropo - Piao are ordin să te asculte şi să facă tot ceea ce-i ceri tu. Şi nimic mai mult. Adică nu i s-a cerut să raporteze...

Aha!

- Să nu dai nici un semn de viaţă până mâine. Abia mâine dimineaţă e programată ceremonia funerară.

... Ceremonia funerară?

- Că tot am ajuns cu discuţia la subiectul ăsta - în ce relaţii eşti cu vărul lui?

Aa, ceremonia funerară! Se grăbi să-i răspundă:

- Cele normale şi fireşti - mă urăşte.

- Iar cu contele? Am înţeles că aţi avut o discuţie dură, după unul dintre atentate...

Da' de unde naiba îşi lua Fang ăsta informaţiile? Că fuseseră singuri în căsuţă, atunci când se pregătise să moară! Nu prea voia să-i răspundă...

- ... Am nevoie de răspunsul tău. După ce va afla despre ordinul legat de familia lui, mă va contacta - şi va încerca fie să mă plesnească, fie să mă roage frumos să mă răzgândesc. Trebuie să ştiu în ce punct este relaţia voastră - ca să ştiu pe ce ton îi răspund.

- ... M-a anunţat că el are priorităţile foarte bine ordonate. Războiul, avansarea şi familia. Abia după ce amândoi vom avea familiile reunite, vom discuta.

- Războiul s-a încheiat. De deblocarea avansării lui mă voi ocupa săptămâna viitoare. Pregăteşte un plan - o listă cu lucrurile pe care le-aş putea face eu şi care-o pot convinge pe ea să se întoarcă urgent acasă. Deşi, repet - ea este un atu pe care n-ar trebui să-l pierzi!

- Ea este "cartea de aur". Dar nu trebuie să apar în faţa lui, cu ea de braţ, ca să-i demonstrez că poate avea iar încredere în mine. El nu calculează aşa. Şi nu uită nimic din ceea ce a aflat că am făcut eu, din aprilie până acum. Atunci când va trebui să ia o decizie în privinţa mea, mă va judeca per total, cu bune şi cu rele - şi nu va omite nici o acţiune de-a mea. Aşa că nu trebuie "să i-o livrez", cum se spune...

- Asta e o veste foarte liniştitoare! Mai ales când ştiu că serviciile alea două stau cu ochii pe tine!

Da, ştia asta...

- Şi cum Gaboraş lucrează la serviciul secret, dar pentru conte, ordinul referitor la ea va întârzia până în data de 15.

OK!

- Aşa că, începând de mâine după-amiază, ai putea să te duci la dl conte şi să transformi informaţia în puncte.

Adică de mâine după-amiază putea să-l caute pe Ştefan... şi să-i spună că ştia el, din sursă sigură, că noul şef va da un ordin! Demonstrându-i astfel regelui că nu-l trăda nici mort! Şi că ţinea cu el şi încerca să-l ajute să-şi recupereze familia! Uau! Fang era un geniu... care se ridica chiar acum:

- Oricum, din clipa în care am trecut pragul acestei case, poţi să-ţi recalculezi importanţa în "aritmetica" afacerilor.

Aprobă cu capul, încercând să nu-i lase impresia că-l "peria", şi se grăbi să-l urmeze. Acum, decizia lui Fang de a-i strânge mâna în curte i se părea foarte justificată!

- Mă bucur mult că am discutat.

- Bucuria, ca să zic aşa, e de partea mea!

Ia uite, că Fang ştia şi să râdă! Oare cât de sincer era râsul lui?

- Vorbim.

- Vorbim.

Cheng îl flanca, în drum spre portiera deschisă...

Dl Fang Kwok Lo plecase. Iar el reveni în living şi trase glasvandul.

Ei bine, nu avea încredere în Fang. Primise despre el numai veşti minunate; CV-ul omului ăluia era impecabil. Reputaţia lui era nepătată. Discuţia îi demonstrase că avea de-a face cu un geniu. Dar n-avea încredere în el. Uite-aşa! Cum să aibă încredere în Fang? În vorbe goale, neverificate şi negarantate de nimeni? Trebuia să fie foarte atent ce face de-acum încolo! Se îndoia că chinezul avea o încredere oarbă, totală în el! Descoperise că Fang era îngrozitor de bine informat; în plus, sesizase cel puţin cinci "capcane" întinse de omul ăla şi menite să-l facă să-şi dezvăluie caracterul şi "deschiderea" către China! Trebuia să fie foarte atent...

O s-o ajute pe Ana; dar o s-o facă în aşa fel încât nici serviciile, nici Fang să nu-l simtă. Şi-apoi o să se lase judecat. Iar dacă Ştefan decidea...

Ştefan

Azi, vila lui de la Cannes primise musafiri. Unii de-ăia "de importanţă intergalactică"! Vila nu suferise modificări mari. Nu-şi dublase paza, nu primise vizita firmei de curăţenie, nu "etalase" covorul roşu în curte. Isamu îl primise pe musafirul acela ca pe orice musafir. Se bărbierise, îşi pusese cămaşă nouă, dar nu-şi comandase un costum special pentru "eveniment". Purta în continuare doliu; iar chestia asta îi dădea o senzaţie de durere de stomac, fiindcă-i amintea de mămica lui...

Moreau îi trimisese fotografii - mari, frumoase, color, limpezi ca diamantele. Popescu "produsese" filmarea de la plecarea chinezului. Amândoi îl anunţaseră că nu putuseră intercepta nimic - semn că cei doi protagonişti "puseseră ţara la cale" şi discutaseră despre "farmacia" lor. El îl privea lung pe acel Fang Kwok Lo şi-l "descifra" încet-încet...

Era înalt - iar ăsta putea fi un semn că provenea dintr-o familie care practica şi încuraja sportul. Sau că era fiul unui european cu un asiatic. Arăta 100% chinez - dar cine ştie?! Statura şi mersul îi lăsau impresia unui corp antrenat prin mişcare şi a unui caracter disciplinat. 99% din oamenii disciplinaţi sfârşeau executanţi; 1% dintre ei dezvoltau şmecheria şi ajungeau executivi. Fang ăsta ştiuse unde vrea să ajungă. Iar asta îi ilustra un om inteligent şi perseverent, cultivat de la o vârstă fragedă prin mişcare şi reguli. O să-i facă plăcere să stea de vorbă cu el - deşi după discuţiile lor o să aibă migrene mari, datorate de "recitirea" celor discutate şi de "descifrarea" adevăratelor cuvinte, a adevăratelor sensuri ale cuvintelor. Fang ăsta era un fel de Ionescu Dumitru cu doctorat - şi cu şef. Adică era de două ori mai şmecher şi mai abil şi mai priceput în a răsuci şi influenţa evenimentele şi oamenii. Una dintre fotografii îi arătase că Cheng se uita la el ca la soare - sau ca la întruparea lui Buddha pe pământ. Fang Kwok Lo era o minunăţie de şef...

Se va înţelege bine cu el, din câte observase azi. Fang nu încerca

să-l fenteze pe Cheng, aşa cum nu uita că trebuie să zăbovească juma' de secundă, ca să-i dea buldogului timp să facă pirueta şi să nu greşească atunci când se poziţiona paravan în calea glontelui. La fel ca şi el, chinezul ăsta era vertical. Avea principii. Respecta procedurile. Atâta timp cât el va fi corect cu Fang, Fang va fi corect cu el. Mai ales că nu va bate palma cu el înainte să avanseze...

Ca să avanseze, trebuia să bată palma cu Internele pe toate afacerile din România - şi să se asigure că noile afaceri erau "pe mâini bune", ca să se poată concentra asupra afacerilor cu chinezii! Ca să bată palma cu Internele, trebuia să cumpere odată afacerile de la Leonard. Ca să cumpere afacerile ăluia... trebuia să apeleze la Popescu - care trebuia să-şi contacteze colegul şi să-l pună să se zorească! Şi să descâlcească iţele din actele ăluia "pe care-l cumpăra" Leonard! După ce Leonard îşi descâlcea iţele, îi vindea lui România. Iar el bătea palma cu Internele şi se preocupa de chinezi. Şi uite de ce nu-şi contacta Popescu colegul...

Doamne! Dumnezeule mare! Ce noroc aveau toţi oamenii ăia că nu putea el s-o găsească pe Ana! Ce baftă aveau că nu i se-ntorcea lui familia! În secunda imediat următoare, i-ar fi luat pe toţi trei şi-ar fi plecat la St. Moritz. Şi-ar fi stat acolo două săptămâni, ca să le forjeze tuturor oamenilor ăstora nervii aşa cum îi forjau ei lui nervii! Ca să-i înveţe minte, să mai tărăgăneze afacerile contelui Ionescu! Dar uite că Ana nu se-ntorcea... Nu-i transmitea nici un semn după care să poată să-i dea de urmă...

Ridică privirea spre Aleodor:

- Părinte, care mai sunt ordinele trupelor chineze din Franţa?

- Momentan, sunt în vigoare ordinele lui Jun. Alea de la armistiţiu

Alea cu "nimeni nu trage în conte şi oamenii lui, nimeni nu trage în familia contelui, nimeni nu mai scormoneşte oraşele în căutarea contesei". Sau poate nu înţelesese el! Încercă să fie mai explicit:

- Trupele s-au relocat?

- Nu.

- Ştii ce te întreb de fapt...

- Da, ştiu. Iar Fang nu a schimbat cu nimic aşezarea oamenilor care-au făcut parte din poteră.

Exact asta voia să ştie! Potera care-i căutase lui familia era "la post" - şi aştepta, probabil, doar startul! În funcţie de ce decidea Fang, după ce discuta şi cu Isamu...

Era la mâna chinezului lui. Dacă Isamu spusese azi cuvintele care-l puteau convinge pe Fang să continue războiul...

Unde era Ana lui?

Avea mare nevoie de sfatul lui nea Nicu! Numai că nea Nicu era la St Moritz. Primise ieri de la el fotografii, din jacuzzi...

Ar fi putut să-i transmită Anei un mesaj - dar asta însemna că revenea pe youtube! Şi înfuria Ochiul! Ar fi putut să-l contacteze el pe Fang - dar asta i-ar fi ilustrat şi slăbiciunea, şi poziţia plecată la apropiata negociere cu el! Ar fi putut... N-ar mai fi putut face nimic. Dacă o căuta el pe Ana, le arăta chinezilor oraşul în care trebuiau s-o caute. Îl stârnea şi pe Popescu, îşi stârnea şi duşmanii... Furtuna trecuse; apele păreau să se liniştească. Dacă el se-apuca să le tulbure...

Trebuia să fie realist - n-avea nici o şansă să-şi găsească familia de unul singur! Nu-i rămânea altceva de făcut decât să stea cuminte-n banca lui, să aibă încredere în omul lui nea Nicu - ăla, "cel mai bun om pe care-l am" - care îi asigura Anei securitatea... şi să se roage ca Leonard să-şi scuture singur umbrela! Şi să-şi deblocheze singur actele! Ăla era plin de "păcate"; ăla nu emitea pretenţii, ci îşi negocia nevoile ca la piaţă! Era descurajant...

- Şefu'...

Da! Ce era? Rebeca se ridicase de la biroul ei, venise la biroul lui dar el n-o observase...

- ... Ce-i?

- Mă gândeam că, dacă nu mai avem documente de făcut şi mail-uri de scris... poate vrei să mergem sus.

Sus?

- Sus la mansardă.

Aprobă şi se ridică - da! Mergeau glonţ la mansardă, trăgeau de fiare până picau leşinaţi... Şi pe urmă se culcau. Şi trecea ziua asta mai repede. Şi se-ntorcea nea Nicu - iar el îl suna, bătrânul îl înjura bine-bine şi-atunci se liniştea şi el!

Avea un mare defect - un deficit de încredere. Până acum, faptul că nu se încrezuse 100% decât în el fusese un avantaj; dar de la un punct încolo, de la o poziţie încolo, a nu avea încredere în omul care te ţinea pe poziţia aia de sus era un dezavantaj enorm!

Ajunseseră la etajul unu. Nici ea nu era mai veselă; nici ea nu era mai liniştită. Bărbatul ei îşi jelea nevasta - adică mama copiilor lui. De când se întâmplase nenorocirea, Rebeca nu schimbase cu Diamant nici măcar un apel! Nimic! Putea jura că prostuţa asta mică se şi vedea abandonată...

O să-şi pună treningul şi-o să se ducă sus, la aparate. O s-o lămurească el, ce şi cum! În orice caz, o s-o liniştească! Ea tocmai îi făcuse lui un mare bine - îl rupsese din gândurile negre, care nu puteau duce decât la nişte decizii greşite, şi-i oferise varianta consumului de energie în beneficiul imaginii. Îi era, deci, dator măcar cu o încurajare.

Ana-Maria

Copiii erau în camera lor; dormeau. Ea spălase vasele, le pusese la loc, făcuse curat "la locul de muncă"... Şi acum stătea la geam şi aştepta. Îl aştepta să vină la "controlul de seară". Ştia sigur că va veni - îl auzea foşnind în living...

Aha! Gata! Cartea sfârşise pe masă! Acum venea...

Ştia la ce să se aştepte. Era pregătită. N-avea cuţitele la ea - dar avea ceva mult mai puternic şi mai convingător decât cuţitele alea! Îl avea pe Ştefan al ei. Avea dragostea ei pentru soţul ei...

Uşa se deschise încet... Ciudat - dar Sami nu se apropie de ea:

- Nu te simţi bine?

- Ba da.

- ... Şi totuşi...

Şi totuşi? Întoarse capul şi-l privi lung... arătându-i că îi înţelesese şi gândurile, şi planurile, şi intenţia, şi îngrijorarea... şi speranţa...

N-o contrazisese. Nu încercase să-i arate că se înşelase ea. Aşa că reveni spre fereastră.

Sami

Mda; nu se înşelase. Era o femeie extrem de inteligentă - şi extrem de atentă. "Îl prinsese", cum se spune. Ana ştia de ce venise în seara asta la ea. Ştia că aşa-zisul "control" invocat de el era doar un pretext de-a se apropia de ea... mult...

Ea se uita pe fereastră. Adică prin fereastră. Ea poate că-i pregătea o lovitură de cuţit... Dar nu asta era problema lui. Nu se gândea la armele femeii ăsteia. Şi nici la propria viaţă! El se gândea la ea. Şi se întreba - oare o s-o sperie? Gândul că ea se va speria îl îngrozea. Gândul că gestul lui - şi dorinţa şi dragostea lui - puteau ucide încă un bebeluş îl făcea să tremure şi să-şi dorească să iasă...

Făcu un pas în spate, înapoi, în living. Şi stinse lumina. Şi abia acum porni încet spre ea...

Era aproape cât el de înaltă. Era slăbuţă - slăbită şi de stres, şi de îngrijorare, şi de sarcină... Oftă greu:

- ... Mi-e frică să nu-i fac rău. În fiecare seară, mă cuprinde groaza când îmi amintesc de Kamari...

- Nu-i poţi face nici un rău Fluturaşului meu. Aşa cum nu i-ai făcut rău nici lui Kamari. Dacă Allah te-ar fi îndrumat să chiuleşti în ziua aia de la cursuri, le-ai fi salvat pe amândouă. Ai fi mers cu ele la spital; ai fi stat lângă patul lor, ai fi chemat medicii...

Hm...

- De când oamenii s-au înmulţit peste măsură, nici Dumnezeu şi nici Allah nu mai prididesc să aibă grijă de noi, cei de jos. Şi parcă nici Buddha...

Avea ea aşa un fel de-a pune lucrurile... care-i răsturna într-o clipă toate convingerile construite în ani şi-i schimba instantaneu gândurile! Şi planurile! Când intrase în bucătărie, cea mai mare îngrijorare a lui fusese că-l speria pe Fluturaş! Acum însă, de când ea îi spusese că nu el îi făcuse rău lui Kamari...

Nu-l certase pentru stingerea luminii. Era prima oară când stăteau pe întuneric în cămăruţa aia. Era, de fapt, prima oară când erau singuri aşa... ştiind bine de ce era întuneric! Ana nu se clintise de-acolo, de la fereastră. În dreapta ei era dulapul cu farfurii; în stânga era dulapul cu electronice - cuptorul cu microunde, blenderul, sandwich maker-ul... Nu putea veni lângă ea! Şi nici nu-i prea venea s-o atingă - ca să n-o sperie. Pe ea - nu pe Fluturaş. Nu mai era vorba despre făptura aceea micuţă; era vorba despre femeia extrem de frumoasă, extrem de specială... care nu-i lăsase nici măcar un milimetru "spaţiu de manevră"... Şi uite că tocmai întunericul ăla îl încurca rău acum! Dar, dacă nu-i spunea acum, nu-i va putea spune niciodată! Aşa că oftă greu:

- ... Vreau să-ţi spun ceva. Adică trebuie să-ţi spun ceva. Şi mi-e frică să nu te sperii.

- Nimic din ceea ce spui şi faci tu nu mă sperie.

Serios? Se aplecă un pic, să-i vadă chipul - că n-o credea! Ana zâmbea:

- Aşa a fost întotdeauna. Tu nu m-ai speriat niciodată.

Păi, dacă era aşa... Dar cum să-i spună?

... Poate dacă ar fi ţinut-o în braţe... Şi uite că nu putea...

- ... Spune, Sami. Dar va trebui să iei în calcul două lucruri. Primul, ar fi tare bine să fii sincer. Al doilea, ar trebui să fii pregătit să auzi răspunsul meu sincer.

- De ce spui asta?

- Pentru că este prima oară când discutăm despre asta. Şi pentru că suntem amândoi adulţi - şi trebuie să suportăm consecinţele propriilor fapte.

Ei, na! Ana chicoti şi ea:

- Şi-ar mai fi câteva motive - dar le ştii deja. Aşa că...

Aşa că el trebuia să-i spună... şi să suporte consecinţele. Sau putea să-i ureze noapte bună şi să renunţe - şi să suporte consecinţele. Cum voia el! Ea era dispusă să-l asculte...

- Spune.

Ei, la naiba! Se grăbi să fie sincer:

- Nu-mi găsesc cuvintele! E jenant! E...

- Tu nu-ţi găseşti cuvintele? Tocmai tu - care citeşti atât de multă poezie?

Poezie... O poezie... Nu - nici o poezie. Mai degrabă, o melodie. Că o auzea în mintea lui - auzise melodia aia obsedant de des, în ultimele ore! Să-ncerce, nu?

- De când casa asta s-a umplut din nou de muzică, mi-am amintit o melodie... O melodie care până acum nu mi-a spus nimic. Adică nu mi-a transmis nimic. Ştiu că ţie îţi place; ştiu că Tasnim ţi-a tradus-o de multe ori... Acum, melodia asta spune totul...

Şi tot nu putea...

Îşi luă inima-n dinţi şi ridică mâna dreaptă. Şi-o aşeză uşor pe braţul ei.

Ana-Maria

Mm, ce bine că încă mai stătea bine cu auzul! Ce bine că se antrenase atâţia ani să simtă mişcările oamenilor din jur! Mâna lui ar fi putut s-o sperie rău! Dar îl simţise - şi anticipase nevoia lui de a-şi face curaj...

- *Saraht feek (Mă gândesc la tine)...*

La naiba! *Saraht feek*! Superbă melodie! Superbe versuri! I le recita în arabă! Ştia, afurisitul, că era blues-ul ei preferat iar Tasnim i-l tradusese de îndeajuns de multe ori ca să-l ştie practic pe de rost! El i-l spunea în arabă; ea şi-l amintea în franceză şi şi-l re-traducea în română...

Şi uit de întreaga omenire atunci când sunt în faţa ta / Vino mai aproape / De mult, mult timp aşteptam ca palma ta să mă atingă / Mă gândesc la tine...

Se oprise - pentru că ea nu se întorcea, să-l atingă şi să-i arate că îl vrea! Şi era greu - îngrozitor de greu... Poate abandona în punctul ăsta - şi n-o obliga să fie sinceră şi crudă şi inumană şi să-i spulbere speranţele...

Nu. Palma stângă se aşeză uşor pe braţul ei stâng.

E ca şi cum mă simt mângâiat pentru prima oară / Alături de tine / Tu eşti un înger, şi îţi spun cu toată sinceritatea / Aş vrea...

Şi cum Sami nu se putea lupta cu propria dorinţă de viaţă, lipsa ei de reacţie îl încurajase să continue. Aşa că distanţa dintre ei dispăru; iar el îi şopti la ureche...

Să-mi petrec toată viaţa cu tine...

Oftă greu - ca să-l oprească înainte să trebuiască să-l îmbrâncească prin bucătăria aia! Sami încerca s-o convingă să rămână - şi cum ea era gravidă, asta ar fi însemnat să rămână împreună cu toţi cei trei copii. Cu unul, cel puţin! Poate se gândise că făcea imam Mohssen o şmecherie şi convingea copiii că mami murise... iar copiii se întorceau la tati şi purtau doliu, iar ea rămânea la el cu acte false şi cu bebeluşul... Şi eventual se căsătoreau, şi-atunci ea "căpăta" acte autentice...

Palmele lui o strânseră uşor:

- Spune ceva! Orice! Spune...

OK! Dacă el voia să sufere, ea o să-i "aplice" suferinţa maximă! Aşa că lăsă capul pe spate, pe umărul lui, şi oftă greu:

- O să-ţi răspund la fel...

O să-i răspundă cu o melodie foarte frumoasă, foarte lentă... şi cu un gest care-l va face fie să plângă în hohote, fie să spargă toată vesela!

Ridică palmele şi le lipi de geamul rece - şi şopti:

- *Aspettami, wait for me... (aşteaptă-mă, aşteaptă-mă)*

Iar el nu se clintea... OK!

Aşteaptă-mă! / M-am rătăcit undeva pe mare / În visele tale, visează la fel ca mine / Într-o zi, îmi voi găsi sufletul şi mă voi întoarce pentru totdeauna.

Palmele lui se ridicară încet... Oftă şi continuă.

Îţi este dor de mine, iubitule, / Aşa cum îmi este mie dor de tine? / Ia-mă de mână şi trage-mă aproape de tine / Şi nu-mi mai da niciodată drumul.

- Ana,

A fost un timp când eram în siguranţă în braţele tale

- Ana,

Iar stelele alunecau pe cer ca diamantele

- Trebuie să

Atunci eram tineri, iar dragostea noastră era încă tânără / A fost doar o iluzie?

- Exact despre asta trebuie să discutăm! Ai pus o

Aspettami, aşteaptă-mă / Închide ochii şi vei vedea

- Ana! Opreşte-te!

Da' de ce? Ce, el se oprise? El se oprise atunci când ei i se făcuse sufletul uite-aşa de mic? Nu! Nici ea nu se oprea când voia el!

Vin acasă / Toate cerurile din inima mea vor fi senine / În ziua când mă voi întoarce la tine.

Şi acum terminase. Se oprise. Gata - o recitase pe toată. Se întoarse spre el - că sigur nu mai venea s-o strângă-n braţe! Într-adevăr, Sami era lângă masă - îşi aprindea, nervos, o ţigară...

- M-am oprit.

- Îl cunosc pe soţul tău. E normal să fii vrăjită de asemenea om. Dar când am aflat ce-a păţit cumnata ta, am înţeles că omul ăsta are o latură a caracterului care chiar nu se potriveşte cu tine!

- Nu-l cunoşti pe soţul meu. L-ai văzut, fugitiv, într-un restaurant.

- În schimb, ştiu foarte multe lucruri despre cum gândesc bărbaţii care-şi pun femeile să nască la 14-15 ani!

- Eu am născut la 21 de ani.

- Cumnata ta a născut la 15. Iar soţul tău e văr cu cumnatul tău - şi au la bază aceeaşi educaţie.

- De ce spui asta? Adică de ce te gândeşti tu la asta?

- Pentru că oamenii ăştia doi sunt în stare să te omoare şi pe tine!
- De ce-ar face-o?!
- Pe cumnata ta de ce-au omorât-o?
- Cumnata mea nu a fost ucisă; s-a sinucis, aruncându-se de la ultimul etaj al Mall-ului din cartierul Vitan, din Bucureşti.
- S-a gândit ea să-şi lase copiii orfani şi să se sinucidă? Doar aşa, fiindcă roşcovana care joacă rolul amantei soţului tău stă în primul rând lângă bărbatul ei?

Aprobă încet cu capul, realizând că ea nu se gândise nici o clipă la varianta "Rebeca+Diamant"... Sami fuma în duşmănie parcă; trăgea din ţigară cu sete, sufla fumul cu putere şi-apoi trăgea din nou din ţigară...

- ... Şi tu chiar vrei să te întorci la soţul tău!
- Da. Este soţul meu şi tatăl copiilor mei. Şi îl iubesc mai mult decât îmi iubesc copiii.
- Chiar dacă s-ar putea ca, la un moment dat, să descoperi că o să fii şi tu convinsă să sari de la ultimul etaj!
- Nu înţeleg de ce spui asta. Adică nu înţeleg de ce te-ai gândit la chestia asta! Soţul meu este ţigan, într-adevăr; dar s-a ţinut de şcoală. Are studii serioase şi o cultură generală de invidiat. Este un om modern, care înţelege şi acceptă descoperirile medicinei. Nu e nici pe departe un obtuz blocat în cutumele etniei. Are o educaţie frumoasă, solidă, verticală. Este conte. Am un copil cu el - iar pe fetiţă a primit-o din prima clipă cu braţele deschise. De ce spui asta? De ce crezi că el şi-ar putea dori, la un moment dat, să mă facă să mă sinucid?

Turuiala ei îl făcuse "să se desumfle". Adică îl calmase şi-l ajutase să observe că "se încinsese" şi "o cam luase razna" cu imaginaţia. Acum, Sami tăcea...

- Te rog să-mi răspunzi. Dacă tot suntem sinceri şi discutăm cu sinceritate, te rog să-mi răspunzi. De ce te-ai gândit la chestia asta?

Sami şopti, evitându-i privirea:

- N-am putut să nu fac o paralelă între ei. Iar tu ai fugit de ei mult timp; ţi-a fost greu, cu copiii de mânuţe, dar nu te-ai lăsat găsită. Nici după ce te-au anunţat că războiul s-a sfârşit, tu tot nu i-ai lăsat să te găsească! Nici când l-ai văzut în faţa ta, la terasă... M-am tot întrebat de ce...

La urma urmei, avea dreptate! Adică ea susţinea sus şi tare că îl iubea nebuneşte, dar nu se-ntorcea la el nici atunci când îl avea la 20 de metri de ea! Nelămurirea lui Sami era întemeiată...

Sami

Greşise. O supărase. O făcuse să se încrunte şi să-l repeadă. Dar nu regreta - pentru că îi spusese ceea ce voise să-i spună! Îşi rostise bănuielile şi temerile! Ana nu era prostuţă! Sigur se va gândi la ele! Aşa că nu-şi atinsese el scopul - să obţină azi un "da" de la ea -, dar...

- Ţi-am explicat de ce am preferat să ne chinuim cu toţii atâta timp.
- Da, mi-ai explicat. De la un punct încolo, explicaţiile tale n-au mai fost credibile. Dar nu contează. Voiam să-ţi spun - m-am gândit foarte bine, în ultimul timp, şi mă ofer să trec Fluturaşul pe numele meu, în decembrie.

Ei bine? Ce zicea Ana de aşa surpriză? Ciudat - Ana se sprijini de pervaz şi-i răspunse fără să clipească:

- Nu.
- De ce? Ţi-e frică să nu te leg de mine?
- Băiatul meu are tată.
- Care s-ar putea să nu vină la spital, să-l înscrie. Preferi să scrii "tată necunoscut" în certificatul de naştere?

Capul şaten aproba cu fermitate... gândindu-se că, indiferent ce viitor îi rezervase bărbatul cu ochi verzi, ea se va întoarce la el şi-i va pune în braţe băiatul - iar el se va răzgândi într-o secundă şi-o va ţine alături de el...

Ea era pregătită să moară... pentru conte...

Stinse scurt ţigara, se răsuci şi ieşi. Şi lovi comutatorul, în drum spre scări - că n-avea de ce să stea singură, pe întuneric, în bucătărie! N-avea de ce să-şi dorească să-şi limpezească mintea şi să vadă adevărul! Ei îi plăcea aşa, cu adevărul trunchiat bine de propriile vise şi speranţe!

Intră în camera lui, închise uşa şi-o încuie. Şi se grăbi să-şi scoată hainele.

... Rememora discuţia cu ea. Rememora totul, din clipa când stinsese becul şi până-n clipa când îl aprinsese. Avusese la un moment dat nişte probleme de exprimare; dar le depăşise. Îi vorbise calm, limpede; deşi îi vorbise în arabă, Ana ştia prea bine traducerea acelor versuri - aşa că îl înţelesese foarte bine! Iar ea insista totuşi să se întoarcă la soţul ei! Păi, atunci să se întoarcă la el! Cine-o ţinea? El? El n-o ţinea chiar deloc! El tocmai realiza cât de prost putuse să fie, să se gândească să-i înscrie copilul pe numele lui! De parcă ar fi fost de datoria lui s-o facă - sau să se gândească măcar la problemele copilului ei!

Gata - în acest moment, se terminase totul.

Se lungi în pat şi închise ochii. Gata!

Mm, ce bine se simţea! Chiar dacă fusese refuzat - adică "plesnit" rău de tot peste speranţe şi planuri -, se simţea bine... Măcar ştia cum stă! Îi oferise femeii ăsteia o viaţă liniştită, frumoasă, lipsită şi de lux dar şi de neajunsuri. Se oferise să-i primească toţi cei trei copii - şi să-i trateze ca pe copiii lui. Fără discriminări, fără diferenţieri, fără să-i ceară să-i facă şi lui măcar un copil... Iar ea îl voia pe conte! Şi viaţa periculoasă din preajma contelui! Las' că o să vadă ea! O s-o ajute să se întoarcă la el - şi-o să constate ea, în timp, ce regrete o să aibă!

Se grăbi să se ridice şi se repezi la haine.

Ana-Maria

Sami se dusese la culcare. Adică îşi încuiase supărarea în camera lui. Probabil că se lungise în pat şi-o bombănea încetişor... acuzând-o şi de cele făcute, şi de cele nefăcute, şi de încăpăţânare şi inconştienţă...

Nu-i era frică de el. Îi şoptise că şi-ar dori să-şi petreacă toată viaţa cu ea, dar nu o sărutase. Şi nici nu se lăsase ameţit de parfumul ei dulce, cadou de la Tasnim, care cică ar fi fost "în ton" cu hainele şi religia. Îl aştepta deci să se întoarcă. Ştia că se va întoarce. Plecase val-vârtej, supărat că avea de-a face cu o căpoasă incapabilă să priceapă lucruri simple... şi uitase să discute cu ea un alt aspect. Cel al rămânerii ei aici până în decembrie. Era supărat; o bombănea şi-o "certa" în şoaptă. După care îşi va da seama că exista posibilitatea ca de dimineaţă, la şase jumate, el să coboare şi să descopere pe masa din living un bilet de adio, actele lui Zaynah şi cheile casei. Şi cum el era un bun musulman şi avea cuvânt...

Îl aştepta. Ştia că va veni, tot aşa - leu-paraleu, şi-i va pune în vedere să nu cumva să plece cu copiii şi să-i prindă chinezii! Îi va aminti că el promisese s-o ajute până la capăt, îi va aminti că nu-i putea face rău... şi abia după aceea se vor duce la culcare. Deci...

Deci, auzi uşa de la etaj deschizându-se şi paşii lui coborând vijelios... Sami năvăli în bucătărie - şi se opri:

- Nu te-ai dus la culcare?
- Nu.
- ... De ce?
- Ştiam că te întorci - aşa că te-am aşteptat.

Era încruntat. Venise leu-paraleu, s-o someze să nu cumva s-o şteargă parşiveşte cu copiii sau să-i lege de calorifer până-n decembrie... Ea zâmbea. Îl privea şi zâmbea...

- ... Da. M-am întors. Voiam să-ţi spun că, indiferent ce-am spus şi ce-am făcut adineauri, convenţia noastră a rămas valabilă. Rămâi aici atât cât ai nevoie să rămâi, ca să fii în siguranţă. Şi mă ţii la curent cu planul tău - ca să pot să te ajut să te întorci cu bine la soţul tău.
- Bine.

Ea era calmă; el era agitat, supărat şi speriat de perspectiva de-a găsi totuşi mâine dimineaţă cheile pe masă. De-asta o privea aşa,

buimac - şi nu înţelegea cum de ea spunea "bine"...

- ... Să nu pleci înainte de vreme.

- N-am să plec.

- ... Şi să ai încredere în mine. Să nu renunţi la plimbări şi la aikido.

- N-am să renunţ.

- ... Dacă am spus că te ajut, atunci poţi să fii sigură că o să te ajut.

Oof! Se opri în faţa lui:

- Ştiu. Eşti singurul om pe care l-am cunoscut vreodată care nu şi-a încălcat niciodată cuvântul.

- Minţi. Ţi-am spus că n-o să ai surprize din partea mea. Şi

- Şi n-am avut surprize din partea ta - niciodată.

Era blocat...

- Azi, nu m-ai surprins - adică n-a fost o surpriză. Sami, tu eşti unicat pe planeta asta. Tu, dacă ai fi aşa şi la spital, ar trebui să-ţi angajezi bodyguard şi director de fan-club. Pentru că tu ai fi un burlac extrem de vânat!

Ia uite-l, ce roşise! Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz:

- Îţi mulţumesc că eşti aşa. Şi că mă ierţi pentru că sunt aşa.

Şi gata - acum putea să se ducă liniştită la culcare!

Sami

Deci, n-o surprinsese. Adică n-o speriase cu "atacul" lui. Ana îl supraveghease cu atenţie... ceea ce-i confirma faptul că nu ştia să mintă iar la capitolul "teatru" era zero...

Nu pleca. Nu fugea, cu copiii, în toiul nopţii. Nici măcar nu se supărase pe el, pentru tentativa de-a o despărţi de soţul ei! Deşi, vorba aceea - dragostea ei pentru conte se vedea cu ochiul liber de la trei poşte...

Deci el ar fi putut să-şi angajeze... director de fan-club! Era tare zăpăcită femeia asta, când voia ea! Era o fiinţă veselă, optimistă, care gândea pozitiv şi găsea întotdeauna un cuvânt sau un gest care înveselea atmosfera şi interlocutorul. Era specială...

Şi era a contelui. Nu mai avea nici un dubiu - dacă omul ăla murea mâine, Ana va lua copiii şi-i va duce în orăşelul lor. Şi apoi se va duce la căpătâiul soţului ei, unde va scoate cuţitul din cizmă şi şi-l va înfige în inimă. Aşa cum şi femeia aia, soţia vărului contelui, se aruncase de la etaj...

Bărbaţii ăia doi, contele şi vărul lui, erau extrem de norocoşi! Aveau, într-adevăr, aceeaşi educaţie; aceeaşi bază. Contele era, bineînţeles, "citit" - că de-aia ajunsese conte! Vărul era mai mult cu pistoalele - adică mai "ciuntit" în cultura generală. Dar temelia era identică. Femeile făceau gesturi ciudate pentru ei...

Ieşi din bucătărie şi porni spre camera lui - că tocmai îi venise o idee! Tocmai îşi amintise că nu urmărise ştirile despre vărul ăla! Tare era curios să afle mai multe despre familia contelui!

Diamant

Mâinile bătrâne, chinuite serios de trecerea anilor, aranjau a mia oară poate voalul...

Socrul lui era afectat serios de prezenţa fiicei lui în sicriu. Soacra lui era "inutilizabilă" - după ce-o trezise mămica lui cu săruri, îi aduseseră un scaun lângă sicriu şi-o aşezaseră acolo. Erau amândoi sfârşiţi. Avea senzaţia că ar fi trebuit să-i refuze şi s-o îngroape pe Safira azi de dimineaţă. Fratele şi sora ei îşi sprijineau mama; femeile din orăşel îi înconjuraseră şi încercau să-i încurajeze cumva. Dar nu exista consolare...

Costumul negru se apropie de el iar Cornel şopti:

- A venit Nicuşor, cu trei coroane.

Nicuşor? Păi el... Nu - Nicuşor nu era nebun. El era tâmpit, fiindcă nu-l anunţase personal ce se întâmplase cu Safira! Susţinea că e prietenul lui, dar nu-l anunţa...

- Ai grijă aici.

Ieşi din părculeţ şi-l văzu imediat. Nebunul bocise rău azi! Mare miracol că ajunsese cu bine până aici! Probabil că mersese foarte încet, pentru că adusese coroana mare sus, pe portbagaj... Se grăbi să-şi facă simţită prezenţa:

- De ce nu mi-ai zis, mă? Că trimiteam o dubă!

Prietenul lui... se fâstâci:

- Nu m-am gândit la dubă! Oricum, să ştii că am venit foarte încet! Nu cred că s-a ciufulit...

Îl prinse în braţe şi-l strânse bine de tot:

- Stai, mă, calm! Vino-ncoa...

... Îmbrăţişarea lui Nicuşor se simţea altfel. Mulţi oameni îl îmbrăţişaseră, în ultimele 24 de ore; dar numai Nicuşor şi încă vreo doi se simţeau aşa! Din păcate, afacerile şi propriul stil îl făcuseră temut de toţi - şi avea foarte puţini prieteni. Nicuşor era prietenul lui. Ba chiar putea spune că-i era "cavaler de onoare", nu? Că el îl însoţise la petrecerea burlacilor! Parcă aşa se făcea...

Iar el se gândea la asta acum, când Safira era la nici cinci metri de el...

Îi dădu drumul şi se-ntoarse spre unul dintre tinerii de la pază:

- Vezi de coroanele alea!

Şi-acum se grăbea să-l ducă pe Nicuşor în primărie...

- Diamante... Nici nu ştiu ce să zic! Să mor io dacă ştiu ce să zic! Adică dacă aş zice "Condoleanţe", ar suna aşa de fals şi sărăcăcios...

- Stai liniştit - nu trebuie să zici nimic.

Îl împinse înăuntru, închise uşa şi-o încuie:

- Tu eşti prietenul meu - şi ştiu tot ce-ai fi vrut să spui, dar nu poţi să spui.

Scoase ambele dispozitive de bruiaj şi le puse unul pe masă şi unul pe birou:

- Mă bucur mult că ai venit azi la mine. N-am mai vorbit demult aşa, ca între prieteni!

- Dacă aş fi ştiut ce s-a întâmplat, aş fi venit de ieri.

Gata - toate jaluzelele erau coborâte. Scoase sticla de whisky şi două pahare şi-l pofti la măsuţă:

- N-aveai de ce să vii ieri.

- Te-aş fi ajutat.

- Nicuşoare...

Hm! Era de-ajuns să-l privească lung, ca să-l sperie! Sigur, avea pistoalele la ham; dar...

- Chestiile alea două cu beculeţ sunt cele mai sigure dispozitive care există, în materie de bruiaj. Şi totuşi, unele lucruri nu le vorbim nici chiar cu patru chestii de-alea pornite. De-asta nu te-am anunţat. De-asta nu apelez la tine. De-asta văr-miu nu rosteşte numele tău. Fiindcă, dacă intri în morişcă şi te prind băieţii cu ceva... e rău pentru tine. Tu ne eşti prieten adevărat. Ei te-ar folosi ca pârghie de şantaj sau monedă de schimb.

Nicuşor aproba repede-repede. Completă, ca să fie limpede:

- De-asta încercăm să te ţinem cât mai departe de viaţa neamului Ionescu. Cât de curând, lucrurile or să se lămurească şi în ograda noastră. Şi-atunci o să facem un party mare... şi-o să ne revenim amândoi - şi eu, şi Ştefan. Nu mai e mult - două luni, cred...

Nicuşor continua să aprobe. Aşa că umplu cele două pahare până sus - că azi avea voie să se facă mangă! Se aşeză, luă paharul şi ciocni. Şi oftă greu:

- A fost un om bun. Un suflet bun. M-a suportat, cu bune şi cu rele. Mi-a făcut doi copii, m-a sprijinit la greu, m-a ajutat... Păcat că n-a avut încredere în mine. Aş fi găsit o cale ca să-i fie bine şi ei. N-a vrut-o. Ea m-a vrut pe mine...

Nicuşor îl privea lung; el aproba, confirmându-i faptul că accidentul fusese de fapt o sinucidere...

- Dumnezeu s-o ierte.

- Dumnezeu s-o ierte.

Şi cum Nicuşor picase pe gânduri - şi exista posibilitatea să-şi amintească că venise cu coroanele comandate de văduv dar din par-

tea lui n-adusese nici un fir de păpădie -, lăsă paharul pe masă:

- O iartă - că a avut suflet bun. Ia să schimbăm noi subiectul! Ia spune-mi tu mie ce mai face văr-miu floraru'...

- Băi, el face bine. Adică e mai bine. Acum şi-a mai revenit - c-o luase razna rău de tot într-un timp...

- Mi s-a părut schimbat, să ştii! Când am realizat că nu m-am gândit la coroane, el mi-a venit primul în minte. Şi mi-a zis "vărule" de atât de multe ori, că am rămas un pic blocat!

- Mă, să ştii că el nu e un băiat rău! Tu poate nu-l ştii aşa de bine cum îl ştiu eu. Florentin e om bun. Da' a fost stresat ca dracu - şi cu florăria, şi cu nevasta, şi cu fetele... şi cu Crina... El n-are nimic cu tine. Adică, dacă ar avea ceva cu cineva, acel cineva ar trebui să fie Ştefan. Şi mi-a zis, cât a făcut coroanele, că n-are nimic cu el. Aşa a fost să fie. La urma urmei, zicea că ar trebui să-i fie recunoscător lui Ştefan! Că el o creşte pe Florentina - nu?

Dacă aşa ziceau ei?! El unul nu se pronunţa nicicum...

- Şi n-o creşte aşa, la şcoala publică; o creşte în puf şi-i asigură cea mai bună educaţie care poate exista!

- Problema nu e creşterea - e dragostea. Florentina îl iubeşte pe Ştefan. El e tatăl ei - Florentin e un străin pentru ea. Deşi n-a învăţat-o nimeni, ea aşa gândeşte. Şi aşa calculează. A fost destul de ciudat; şi ei au fost bulversaţi...

- Iar Florentin "a pus capacul" când i-a spus picei că pe tăticul ei îl cheamă Ştefan. Să ştii că Florentin chiar a renunţat la Florentina!

- Ştiu că a renunţat - că n-are încotro! Iar în privinţa mea, să ştii că are o răfuială mai veche cu mine - şi n-o să mă uite niciodată. Peste vreo 40 de ani, când o să simtă că i se apropie sfârşitu', o să-şi ia pălăria, bastonu' şi şişu' ruginit şi-o să vină la mine să mi-o plătească.

- Da' ce răfuială are el cu tine?

- Atunci când Ştefan a furat-o pe Ana...

Nicuşor era atent...

- Atunci, Grasu a fost "vioara doi" iar eu am fost "vioara trei". Eu am apărut în sufrageria lu' Manolache senior şi v-am dus pe toţi de nas. V-am zis tot felul de lucruri; v-am făcut să tărăgănaţi lucrurile, să greşiţi unele calcule... Şi i-am transmis lui Ştefan mişcările voastre - adică am avut asupra mea microfonul care-a emis tot ce s-a discutat la voi. Am fost unul din factorii care l-au ajutat pe Ştefan s-o aducă pe Ana în punctul în care să se gândească să-i acorde totuşi o şansă. Iar pe-asta Florentin n-o să mi-o ierte nici pe patu' de moarte.

- Nu ştiu; mie ceva îmi spune că te-a iertat deja.

Haai! De ce încerca să-l trombonească?! Nicuşor se grăbi să turuie:

- Florentin pare să-şi revină. A făcut pace cu Crina - şi-a convins-o să stea cuminţică şi să nu dea de bănuit. A renunţat la ideea fixă de-a avea un băiat - şi s-a liniştit şi Violeta. Încearcă să se implice cât mai mult în creşterea fetelor...

Deci asta-l apăsa rău pe Florentin... Hm! Interesant! Nicuşor zâmbi slab:

- Îmi amintesc că, prin ianuarie aşa, s-a făcut nebunu' criţă într-o noapte şi-a venit la mine. Şi mi-a zis că copii mai mămăligi şi mai momâi decât fetele lui nu există pe planeta asta! Şi că o să îmbătrânească şi n-o să aibă cine să vadă de el - că ele or să se mărite şi-or să plece după bărbaţii lor. Şi oricum sunt prea molâi şi încuiate şi blege ca să le ducă mintea să-i ducă şi lui o cană cu apă şi-un colţ de pâine. Atunci mi-a zis... Atunci mi-a mârâit, mai printre dinţi aşa, că Ana i-ar fi făcut lui un băiat. Că aşa a zis femeia de la Urgenţă, când le-a făcut ecografia - că e băiat. I-am zis să fie serios, că la câteva săptămâni de-abia se cunoaşte că-i copil, nu indigestie! Da' asta-l roade pe el... Asta l-a măcinat întotdeauna. Probabil că de-asta s-a şi rupt aşa de greu de ea!

Serios? Se rupsese greu de ea? Lui i se păruse că fusese floare la ureche! Alţii se vânau reciproc, se ameninţau şi se şicanau şi se-njunghiau la beţie - nu ca Florentin, care pur şi simplu o trimisese pe Florentina la Cannes şi...

- Îţi dai seama ce simţea el când ne strângeam cu toţii? Roberto are doi băieţi. Marcel are trei - şi cu Narcis, patru! Eu am tot băiat! El are trei fete...

Mda... Dureros calcul, ce mai!

- Da' acum s-a liniştit. Au început şi alea mici să mai "mişte" un pic... A băgat instrucţia-n ele - şi să ştii că se dezmeticesc, încet-încet!

Instrucţia? Vai de copiii lui! Era tentat să creadă că ştie deja ce însemna "instrucţie" pentru Florentin Manolache... O să fie rău de tot - o să fie cu crize de nervi şi sânge pe pereţi şi ambulanţe... multe...

- Auzi? Ana v-a mai scris?

Negă scurt, iar Nicuşor simţi nevoia să-şi justifice întrebarea:

- Florentin m-a întrebat azi dacă aţi mai primit ceva de la ea. Că cică a văzut cum i-ai scos din dubă pe-ăia de la SRI - şi se aştepta să mai primească el ceva...

Negă din nou.

- ... Oricum, el îşi verifică cutia poştală ori de câte ori trece pe lângă ea. Şi de patru-cinci ori pe zi!

Ceea ce nu era bine deloc, de vreme ce agitaţia şi impacientarea lui indica absenţa veştilor despre regină şi îngrijorarea regelui... Aşa că oftă scurt:

- Să-i spui că de două ori pe zi ajunge. Că, dacă o fi să-i scrie, o să-i scrie; dacă nu, o să-ţi scrie ţie sau Bambinei. Spune-i să nu mai atragă atenţia asupra lui. Tocmai ca să poată primi scrisoarea... în caz că-şi aminteşte ea să mai scrie din când în când.

- ... N-a mai scris demult?

- Cam de multişor, aşa!

- ... Chiar nu puteţi s-o găsiţi?

- Nu; şi nici nu e indicat să ne-apucăm s-o căutăm. Toţi sunt cu ochii pe noi şi pe oamenii noştri. Unde mergem noi, merge şi o pleiadă de servicii secrete, mafioţi chinezi, români amici şi duşmani...

- Cred că Ştefan e supărat rău...

- Ştefan mai are puţin şi dă în hepatită. Sau într-o depresie de-aia de nu se vindecă nici cu internare. Din fericire însă, protectorul nostru a găsit-o - şi a trimis cel mai bun om pe care-l are ca să aibă grijă de ea. Protectorul ăsta îi e lui Ştefan ca un tată. Îl iubeşte ca un tată. Şi i-a zis să stea foarte-foarte liniştit, fiindcă s-a ocupat de problemă... şi acum el unul este foarte-foarte liniştit. Văr-miu are încredere în el; şi eu am încredere în el...

"În plus, e de-ajuns să mă duc la Grasu şi s-o sun! Şi ştiu sigur dacă e OK sau nu!"

Zâmbi amabil şi reumplu paharele... Îl privi lung, atent:

- Şi tu? Tu ce planuri ai?

- Păi... ce planuri să am?!

- Fată sau băiat?

- Nee...

- Trei cel puţin, Nicuşoare!

- Nu-nu! Unul şi bun!

- Faci mare păcat, Nicuşoare! Mare, mare păcat! Copiii sunt tot ceea ce rămâne după noi! Degeaba ne strofocăm noi o viaţă-ntreagă - când dăm colţu', totul se duce! Şi bogăţia, şi renumele, şi legendele... şi nevasta... O mână de oase, într-un dreptunghi la Reînvierii! Copiii sunt singurul nostru scop în viaţă. De-aia am apărut noi pe pământ - pentru copii.

- Tu câţi ai, Diamante?

- Eu? Doi.

Nicuşor râdea în toată regula acum! Dădu paharul peste cap şi-l aşeză atent pe masă:

- Restul sunt copiii lor, nu ai mei.

- Păi aşa, şi eu am unul singur!

- Numai că eu voi avea trei.

Şi-acum se lăsase liniştea...

- ... Azur şi Agata sunt ai şatrei. Vor rămâne aici - şi vor fi copiii şatrei. S-a stabilit deja ce şi cum... Azur e al lui nea Dumitru. O să înveţe tot ce e de învăţat - şi o să rămână bulibaşă în Aurari. Agata e a mamei. O să înveţe tot ce e de învăţat... şi-o să-i spună lui Azur viitorul. Şi o să facă şcoală, o să aibă "cabinet" în Bucureşti şi n-o să se mărite niciodată - ca să fie fericită. Iar Trésor o să fie cel mai iubit copil de pe Pământ.

Prietenul lui aprobă încet, arborând un zâmbet gigantic... şi con-

stată, ca pentru el:

- După cum îi place lui Ştefan să zică... Te-ai făcut mare, Diamante! Ai crescut frumos... şi te-ai făcut mare, mă!

Râdea. Într-adevăr, aşa îi plăcea lui Ştefan să zică. L-ar fi bucurat mult să-l audă pe Ştefan spunându-i asta; numai că Ştefan nu spunea nimic... niciodată...

Umplu din nou paharele - că azi se făceau mangă. Safira lui murise. Viaţa mergea înainte...

9 noiembrie 2011 - miercuri

Ştefan

Era şase dimineaţa; era al naibii de devreme! Dar trebuia să vorbească totuşi cu el! Deşi nu-l sunaseră nici el şi nici tatăl lui, presimţea că Diamant nu era bine deloc. Vărul lui înţelesese că fusese iubit - şi că, de la un punct încolo, nu-i mai păsase de femeia aia care-l iubise cu adevărat. Şi cine ştie câte răutăţi îi făcuse... câte cuvinte ascuţite îi aruncase...

Ieşi şi porni spre birou. Şi ciocăni o dată, scurt, în uşa Rebecăi. Spera să nu facă o greşeală... Uşa se deschise repede:

- Da, şefu'.

- Mă duc în birou, să vorbesc cu Diamant. Vrei să vii şi tu?

Primi o aprobare... şi o ezitare:

- Dar nu prea ştiu ce să-i spun...

- Atunci nu-i spune nimic. E însă important să te vadă. Îi face bine.

Rebeca aprobă şi se grăbi să iasă. Mergeau spre birou...

- ... Nici tu n-ai putut să dormi.

- Am încercat; dar n-am reuşit. Mă tot gândesc la el... şi la copii...

- Copiii lui Diamant nu sunt ai lui Diamant. O să vezi...

Cumnata lui nu mai spunea nimic; se gândea probabil la tatăl lui, bulibaşă cu autoritate...

Se aşeză la birou şi porni laptopul. Rebeca îşi aduse scaunul şi se aşeză lângă el. Priveau amândoi ecranul de parcă cine ştie ce mesaj extrem de important vedeau acolo...

- Fă-i un apel.

Aşa - ca să ştie la ce să se aştepte, când o să-i accepte invitaţia să-i vadă camera! Mail-ul special... Avea câteva mesaje interesante; dar le va studia cu maximă atenţie după prânz. Vorbea cu Diamant şi se ducea la culcare! Era frânt de oboseală!

O să vadă o epavă... Răsuci laptopul spre el:

- Pentru început, o să te ascund...

Rebeca nu spunea nimic... Gata - era galben. Îl invită să-i vadă camera... Şi uite-l şi pe... Nicuşor?

- Neaţa, vărule!

Diamant părea vesel. Adică beat. Adică se îmbătase, ca să poată să-şi ducă sarcina până la capăt. Era sigur că nebunul nu pusese mâncare-n gură decât mânat de la spate de tăticul lui! Ceea ce însemna că trebuia să-l roage cumva pe Nicuşor să nu-l lase singur azi... Nicuşor îi făcu cu mâna:

- Neaţa.

- Neaţa şi vouă. Mă bucur să vă găsesc împreună.

- Da, Nicuşor a venit să-mi aducă coroanele. Şi l-am sechestrat în primărie!

- Bine i-ai făcut! Auzi, Nicuşoare? Ia du-te tu pân' la tata şi adu tensiometrul lui! Ca să vedem dacă Diamant mai trăieşte, sau doar zvâcneşte alcoolu'-n el!

Vărul lui se încruntă în glumă:

- De ce te iei de mine?

- Fiindcă n-ai mâncat nimic, da' te-ai umplut cu whisky.

- N-am putut să mănânc. Pur şi simplu, n-am putut să înghit nimic altceva decât zeama asta! Şi cafea!

- Tata ştie?

- Da.

- Şi nu te-a plesnit?

- Nu - că i-am dat ce-a vrut... Şi e mulţumit...

Ridică o sprânceană... Diamant oftă greu:

- Mi-au luat copiii.

- Nu era normal să ţi-i lase. Maică-ta nu e supraom, să vadă de trei case. Şi chiar nu era cazul să bagi o femeie-n casa ta, pe post de bonă.

- Ştiu. Dar mă doare! Adică... Adică, atunci când o să vreau să

stăm toţi trei la un film, trebuie să dau telefon şi să întreb dacă au voie...

- Diamante...

- Ştiu, Ştefane! Ştiu! Au fost de la început ai lor! Adică ai orăşelului! Dar... Dar parcă e prea repede! Agata nici n-a început şcoala! E... E dureros. În fine...

- Să pui mâna să mănânci.

- Nu pot să înghit nimic.

- Nici eu. Şi totuşi, înghit. Fă un efort şi înghite şi tu.

- Da' nu pot, mă!

- Tocmai ţi-am dat un ordin. După ce discutăm şi terminăm videoconferinţa, o sun pe maică-ta şi îi spun să vă aducă două porţii uriaşe. Şi le mâncaţi.

- ... Da, şefu'.

"Aah, ce cretin eşti! Vrei tu musai să mă înfurii!" Păi, să-i aprindă beculeţele - nu?

- Trebuie să ai putere să ajungi cu bine înapoi, la *pomana*. Uiţi mereu că ăia ne vânează! Şi că sunt genu' care profită de ghinionul omului ca să-l strivească cât mai bine!

- O să mănânc.

- Foarte bine! Să mănânci tot! Că şi ea avea inapetenţă - şi-a mâncat tot din farfurie, să ştii!

Diamant era perplex... Împinse laptopul în faţa ei şi se ridică. Şi încercă să-şi spună că nu făcuse o greşeală - iar fata asta, la 16 ani, avea destulă minte-n cap ca să nu-i omoare Diamantu'...

Roşcata

Doamne, cât de supărat era! Şi nedormit şi trist... Şi el rămăsese blocat, cu ochii la ecran... Oftă greu - iar el se grăbi să se aplece spre cameră:

- Ce-i cu tine? De ce n-ai dormit?

- ... N-am putut să dorm.

- De ce?

- ... Ştiam că eşti supărat; şi n-am putut să dorm.

- ... Ştefan zice că ai mâncat...

- Da, un pic...

El o privea, ea nu putea să-şi ridice privirea din tastatură...

- Raina...

Acum trebuia să-l privească! Diamant era, într-adevăr, "aghezmuit" binişor; ochii albaştri căpătară o notă şăgalnică:

- Dacă eu promit că mănânc, tu promiţi că dormi?

- Promit.

- Şi dormi până mâine - ca să recuperezi!

- Şi cu şefu' cine mai stă?

- Las' că vorbesc eu cu şefu'.

Serios? Diamant începu să râdă:

- Te învoiesc eu...

Dumnezeule mare! - nu era întreg la cap! El râdea, ea râdea...

Ar fi vrut să-i spună că îl iubeşte. Şi că îi e dor de el. Dar nu-i putea spune asta. Nu-i putea spune nici despre micuţa Raina din planurile ei... Nu era corect, faţă de Safira. Şi nici faţă de el - care se simţea vinovat pentru moartea violentă a nevestei lui. Prefera deci să tacă. Îl privea şi ştia că el îi înţelege gândurile...

- ... Promiţi că dormi până mâine?

Nega...

- Nici dacă promit că mănânc tot?

Nega în continuare...

- Da' dacă promit că mănânc tot şi, pe la doişpe, mă duc şi mă odihnesc şi eu?

Păi... dacă se odihnea şi el, OK! Ridică un deget:

- Dar numai dacă mă învoieşti tu!

- Te învoiesc eu...

Ştefan se reaşeză şi zâmbi:

- Dă-mi să mă iau de el.

OK! Îi făcu cu mâna lui Diamant... şi "constată" gestul lui bleg şi privirea îndrăgostită rău... Şi gata - îi luase laptopul.

Oftă greu - că nu ştia când or să meargă în România. Se îndoia că Diamant va veni în curând în Franţa! Iar în condiţiile astea, lungile nopţi în singurătate or să-l macine rău! Dar, pe de altă parte, poate că era mai bine aşa. El era în doliu - iar ea era amanta lui. Momentele lor în doi ar fi fost... ciudate...

Ştefan îi spunea lui Diamant să mănânce tot. Diamant spunea, invariabil, "da, şefu'". Ştefan zâmbea şi-l asigura că va mânca tot, pentru că tocmai o sunase pe Perla şi-o somase să-l îndoape bine...

Or să treacă peste moartea Safirei... într-un fel sau altul. Şi or să-şi revină. Şi or să fie din nou fericiţi... După ce Ştefan va anunţa sfârşitul scenetei, or să poată să-şi spună unele lucruri...

Oare când o să anunţe Ştefan sfârşitul scenetei? Categoric, anunţul trebuia să vină înainte de Crăciun - adică la începutul lui decembrie. Dar anunţul legăturii dintre ea şi Diamant suna foarte ciudat acum, când Safira... Adică anunţul ăsta o să lase impresia că el o înşelase, ea aflase şi se sinucisese. Şi deci el era vinovat pentru sinuciderea ei. El, bulibaşa care trebuia să fie un exemplu...

Gata - Ştefan terminase de "îndrumat" la Diamant. Închidea laptopul. Oftă greu... Şeful ei se ridică:

- Hai că-i bine! E optimist şi zâmbeşte! Mă aşteptasem să-l găsesc leşinat...

Se ridică şi ea şi porni spre scări - şi spre camera ei.

- Nicuşor s-a gândit bine, să se ducă acolo. L-a ţinut de vorbă despre orice altceva, numai nu despre Safira. Dacă au ajuns şi părinţii ei, îţi dai seama ce atmosferă e acolo...

Da; îşi dădea seama ce jelanie era acum în părculeţul orăşelului...

- Nicuşor o să-l ajute mult. Din păcate, însă, Diamant n-o să-l ia şi la cimitir. I-am sugerat să nu ducă toată şatra la Reînvierii - iar el m-a asigurat că nu merg acolo decât el şi rudele ei.

Aha! Păi, asta era bine! Era foarte-foarte bine! Decât să ducă jelania la Reînvierii, unde toate femeile şi-ar fi smuls părul din cap iar televiziunile s-ar fi bulucit toate... Ştefan o opri în dreptul uşii ei:

- Du-te şi odihneşte-te. Te aştept la masa de seară, da?

Negă scurt:

- La cea de prânz.

- Ai promis.

Ei, hai! Şeful ei părea amuzat de promisiunea aia:

- Nu-i corect! El mănâncă, să ştii!

Serios? Ştefan aproba cu capul:

- Mănâncă şi zâmbeşte. Şi se simte un pic mai bine, ştiind că tu te bagi sub pătură şi-l visezi înfulecând ca spartu'...

Sigur! Bufni în râs...

- Fugi şi odihneşte-te.

- Şefu', da' promiţi să te odihneşti şi tu?

- Nu; eu promit să nu-ţi pun absenţă pentru ziua de azi.

Mare şmecher! Gigantic! Îi avea pe amândoi la mână - şi-i răsucea uite-aşa, cum voia el! Şeful ei era o minune...

Sami

Şase jumate. Ar fi trebuit să se ridice şi să se îmbrace - şi să gonească la spital, ca să evite discuţia de dimineaţă. Dar nu putea. Nu închisese ochii toată noaptea! Se gândise la ea... la conte... Se gândise şi la el - iar gândul îi zburase involuntar tot la ea...

Nu putuse să adoarmă. Se temuse să n-o piardă. Să nu găsească, de dimineaţă, cheile şi actele pe măsuţa din living. Ana ar fi putut să fugă - să se deghizeze, să-şi ia copiii, să-i lase un bilet de mulţumire şi să plece. La urma urmei, acum avea numărul de telefon al "omului de încredere al soţului" - care abia aştepta să-l cheme s-o recupereze, cu tot cu copii! Îşi spusese că omul ăla nu venise încă s-o ia acasă fiindcă nu-l chemase ea - iar el era un subaltern ascultător şi nu-i ieşea ei din cuvânt. Că altfel...

Oricum, stătuse treaz toată noaptea. Ascultase liniştea... Mai coborâse când şi când, să se asigure că nu-l părăsise auzul, iar pantofii şi ghetele lor erau la locul lor...

Se ridică, oftând greu, şi luă telefonul - şi-acum, să se învoiască de la spital şi să se culce! Că n-avea rost să se ducă până acolo ca să doarmă pe el! În plus, dacă venea vreo urgenţă şi-l prindea aşa, adormit şi neatent şi obosit rău... Avea asigurare de malpraxis; dar parcă n-ar fi vrut s-o "inaugureze"! Categoric, nu voia să-i facă rău vreunui nevinovat! În meseria lui...

Ştefan

Tresări şi deschise ochii - auzea senzorii de pe hol... La el venea. Se ridică şi-şi puse halatul - iar paşii se opriră în faţa uşii lui. Ciocănea de trei ori - deci era Aleodor. OK! Deschise uşa:

- Neaţa.

- Neaţa. Am primit informarea asta, de la Moreau.

Serios? Luă hârtia şi ieşi în hol - ca să vadă ce scrisese imprimanta acolo! Deci dl Isamu Chèn părăsise vila la orele şase fix. Păruse fresh şi odihnit... Urcase în Mercedes, se dusese glonţ acasă - unde stătuse doar zece minute -, după care Piao ieşise ca vijelia adormită şi gonise până la locul de muncă, iar Isamu pornise regulamentar spre Mandelieu. Acolo, îşi luase bilet spre Otopeni. Ajungea în România cândva la prânz. Într-un fel, asta era bine - că nu "prindea" înmormântarea Safirei! Prezenţa lui în Aurari era riscantă, atunci când orăşelul jelea...

Şi, în rest, totul era aşa cum trebuia să fie. Vila lui era sigilată - se desigilase doar preţ de-un minut, cât îi luase lui Piao să intre pe poartă, să parcheze şi să pătrundă în spatele glasvandului. Acum, la Cannes, exista o fortăreaţă apărată de bodyguarzii lui...

Deci Isamu se ducea la Diamant... Oare de ce? Adică, oare ce-avea să-i transmită, după vizita lui Fang? Era ceva urgent - că altfel nu risca chinezul lui să intre în bârlogul lupului rănit de-aşa o nenorocire...

- Ai vreo informaţie despre "scopul şi durata vizitei"?

- Nimic. Fang ăla e intangibil - şi inascultabil şi inurmăribil. Dar ceva îmi spune că Isamu se duce să-ţi transmită ce-a discutat cu noul şef peste Vest.

- Şi se duce să-i comunice asta direct lui Diamant, pentru că e ceva mult prea important ca să rişte să fie interceptat...

Aleodor aproba... El simţea că va afla, curând, ceva despre regina lui...

- ... OK. Fugi şi odihneşte-te - azi o să avem multă treabă.

Şi cam atât - reveni în dormitor şi-i închise uşa-n nas.

Deci Isamu se ducea în Aurari... Să-i scrie tăticului lui, să-l anunţe că va avea musafiri! Şi să-l roage să aibă grijă de chinez acolo! Orăşelul era în doliu - iar Isamu era întruchiparea răului care-o ţinea pe regină departe de casă, cu copii cu tot!

Ana-Maria

Tasnim era foarte veselă - în jumătate de oră apărea Jaser, s-o ducă la cumpărături şi apoi la un film. Şi apoi la plimbare şi apoi şi la cină. Bineînţeles că sora lui Sami "sărea" cu plăcere peste prânz, pentru că observase cum greutatea ei se reducea cu 3-400 de grame în fiecare zi în care "omitea" să mănânce o masă. Avea senzaţia că sora lui Sami se cam înfometa acum...

- Deci azi mergem la Beaulieu.

- Iar?

- Păi şi unde să mergem?!

Se aplecă un pic spre ea... şi coborî mult tonul vocii:

- La el?

Tasnim era oripilată de idee - şi speriată şi albastră toată... Reveni pe spătarul canapelei:

- Într-o zi, să ştii că o să mergeţi şi acolo...

- Nu-nu!

Ei, nu?! Se aplecă din nou spre ea:

- Că doar n-o să te-nghesuie într-un hotel! Ce naiba!

Sora lui Sami părea că tremură...

- ... Vreau să-ţi spun o chestie.

- Nu i-o spune.

Aoleu! Dumnezeule, ce-o speriase! Da' el era acasă? Azi nu trebuia să se ducă la spital? Sami cobora scările, zâmbind slab...

Era nedormit. Categoric, azi-noapte Sami nu pusese geană pe geană! Oare din cauza discuţiei lor? Sau... Îl văzu aşezându-se lângă Tasnim, strângându-i mâna în mâinile lui... Biata femeie era vişinie acum... Se grăbi să se ridice:

- Eu mă duc să spăl vasele...

Şi se ducea repede-repede la copii... pentru că avea sentimentul că făcuse o gafă mare-mare...

Sami

Oftă greu şi zâmbi, în arabă:

- De ce nu?

Bineînţeles că nu primea răspuns! Oof, ce încăpăţânată era!

- Surioară... Când te-am ajutat să pleci de la individul ăla, am luat în calcul toate posibilităţile. Una dintre ele era să te întorci acasă, în Liban. Vorbeam eu cu mama şi tata. Şi cu imamul. Veneam cu tine, ca să mă asigur că nu păţeşti nimic! Dar n-am vrut să te scot din viaţa aia ca să te duc într-o viaţă extrem de asemănătoare! Am vrut să te aduc aici, unde să poţi să duci o viaţă normală şi să fii fericită cu adevărat. Surioară... Oricând simţi tu că ai îndeajuns de mult curaj, poţi să te duci la Jaser şi să-i bei cafeaua. Bine?

Ei, poftim! Dădea din cap că nu!

- Numai că Jaser e în Franţa de ceva vreme. E un bărbat deştept, cu mintea deschisă către nou. Şi încă ceva! Ana are dreptate! Într-o zi, tot o să te duci la el!

- N-am să mă duc niciodată la el!

- ... Păi, dacă voiai un amic de hălăduială, nu trebuia să-i primeşti florile! Şi nici să-l pupi! Şi nici să-l ţii de mână! Dacă voiai un amic de plimbare şi discuţie, o aveai pe Ana! La ce ţi-a mai folosit el?!

Surioara lui se încruntase rău...

- Crede-mă că ştiu ce spun - la vârsta lui, să fii sigură că Jaser te va invita cât de curând să-i vezi garsoniera! Şi trebuie să ştii că, în ceea ce mă priveşte, eu unul nu am nimic împotrivă.

Gata - îi spusese ce avusese de spus, aşa că se grăbi să se ridice.

- Numai că eu nu pot.

- Trebuia să-mi spui - şi te duceam la spital, la psiholog.

Intră în bucătărie - şi-şi aminti imediat că Ana plecase să spele vasele în camera ei... Tasmin îl urmă şi închise uşa:

- Dar tu cum de eşti acasă? Nu lucrai azi?

- Ba da. Mi-am luat liber.

- ... De ce?

- Fiindcă am stat toată noaptea treaz, cu urechea la uşă.

- ... De ce?

- Tu i-ai tradus multe melodii, de-a lungul timpului. Aseară, eu i-am recitat versurile uneia dintre ele. După care am vrut să fiu sigur că nu fuge noaptea, cu copiii.

- ... I-ai spus?

- Da.

- Ce i-ai spus?

- Ceea ce voiam să-i spun.

- ... Şi ea ce-a spus?

- Nimic.

Luă sticla cu apă din frigider şi închise uşa:

- Ea i s-a adresat soţului ei.

- Cum adică?

- Adică ea se va întoarce la soţul ei. Iar eu îmi voi ţine cuvântul şi-o voi ajuta să ajungă toţi trei la el în siguranţă.

Dădu să iasă, dar Tasnim îl prinse de braţ şi-l trase înapoi:

- Şi dacă greşeşti?

- La ce te referi?

- Dacă ajutorul tău mai mult o să încurce?

- Nu se vor putea întoarce fără ajutorul meu. În plus...

Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară...

- ... Ana se simte datoare să ne ajute pe amândoi. Ţie ţi-a predat bazele gramaticii franceze, te-a învăţat cum să slăbeşti şi te îndrumă uşurel către garsoniera lui Jaser. Adică către normalitate. Pe mine m-a apropiat, încet-încet, de gravide şi bebeluşi. Dar mai mult de-atât nu poate face ea; restul o să fac eu.

- ... Sami, mă sperii!

- N-ai de ce să te sperii. Ea mi-a arătat că bebeluşii pe care-i ating nu mor din cauza atingerii mele. Eu îmi voi demonstra că pot face faţă naşterii unui bebeluş la care ţin mult. Şi că prezenţa mea lângă el nu-l va ucide. Atunci, voi fi vindecat şi eu.

- Adică tu credeai că prezenţa ta omoară bebeluşi?!

N-avea rost să intre în polemica asta cu ea; aşa că îşi luă sticla şi se grăbi să revină în camera lui.

Ana nu plecase; mai mult chiar, nu comentase nicicum discuţia lor de aseară. Semn că Ana avea încredere în el... şi ştia ce putere avea dragostea ei pentru conte! Fusese de-ajuns ca ea să spună trei cuvinte, iar el se retrăsese imediat...

Oare cum o să nască Ana? Dacă se gândea un pic la planul ei, trăgea concluzia că Florentina va reveni prima la tati iar Léon o va urma în foarte scurt timp. Apoi, Ana o să se ascundă foarte bine... şi-o să nască. O să fie obosită, slăbită şi uşor imobilă - aşa că o să prefere să nască înainte să se-ntoarcă la conte. Şi ar fi fost tare bine ca bărbatul cu ochi verzi s-o găsească înainte de naştere! Ştia prea bine că bărbaţii nu puteau certa femeile gravide - mai ales atunci când le iubeau la nebunie! Pentru ca revenirea ei alături de soţul ei să nu fie umbrită de discuţii interminabile în contradictoriu, el trebuia să-şi bage un pic nasul în socotelile ei... fără să-i spună şi ei, desigur...

Zâmbea...

Diamant

Cimitirul părea normal - adică "normal de gol". El ştia, însă, că "aglomeraţia" era cauzată de înmormântarea lor. Cel puţin 10 bărbaţi îşi amintiseră brusc de rudele plecate pe lumea cealaltă - toate "cazate" în stânga aleii principale. El nu le dădea atenţie; dar Cornel îi supraveghea cu îndârjire! Avea uneori sentimentul că omul ăla s-ar fi uitat oriunde altundeva, numai nu la sicriu...

Preotul fusese "uman" - adică scurtase slujba cât de mult putuse el. Nu de alta, dar Agata lui plângea - iar mama Safirei era în pragul leşinului. Socrul lui părea împietrit...

Băieţii apucară sicriul - iar mâna băiatului lui îi dădu drumul. Azur se grăbea să-şi îmbrăţişeze surioara... Cornel se grăbea s-o sprijine pe mama Safirei - deşi de chestia aia se ocupau, cu destul de mult succes, ceilalţi doi copii ai femeii. L-ar fi "strunit" - că rolul lui acolo nu se referea nicicum la chestia aia -, dar era preocupat cu altceva. El supraveghea grupul care intrase în cavoul de sticlă. Băieţii lui aşezau sicriul; se asigurau că era drept, că era închis bine... şi ieşeau. Acum era rândul lui.

Intră în cavou şi despături voalul. Şi îl întinse peste sicriu. Arăta foarte bine! Arăta... Arăta special - adică "altfel". Nu semăna cu cavoul Laurei. Adică n-o să semene cu cavoul Laurei, atunci când el o să aducă tabloul Safirei. Comandase un tablou; îi explicase tânărului de la Belearte ce voia să obţină şi i se garantase un tablou "a-ntâia". Care, însă, nu putea fi gata azi, de vreme ce el îl comandase ieri. Aşa că îl va aduce săptămâna viitoare... joi sau vineri probabil. N-o să-l pună sus, deasupra sicriului, ci jos, sprijinit de piedestal. O să fie aparte...

Le făcu semn să-i aducă coroana; o luă şi-o mută lângă capul nevestei lui. Şi se asigură că acolo, între coroana lui şi sicriul ei, era loc pentru coroanele copiilor. Nu voia ca florile lui să o atingă. Tot nu se putea ierta... pe el însuşi...

Probabil că nu se va putea ierta vreodată. Nu din cauza Rainei - din cauza lui. El fusese căpos şi nu discutase cu Ştefan din timp! El ţinuse secretul ăla! Dacă i-ar fi spus vărului lui de la început ce şi cum, toate astea nu s-ar fi întâmplat. El ar fi avut-o, până la urmă, pe Raina; dar Safira n-ar mai fi murit. Safira ar fi fost acum bine-mersi, într-un duplex luxos, cu o femeie care să-i facă curăţenie şi mâncare, cu şofer la scară şi card Gold în buzunar. Dar el...

El n-o să se poată ierta. Niciodată.

Trase bine de pomeţi, ca să-şi aranjeze musculatura feţei într-un zâmbet oarecum resemnat, şi se întoarse spre ei. Copiii ştiau ce aveau de făcut; aşa că veneau amândoi, ţinând bine coroanele lor...

Azur părea calm. Agata plângea rău. Băiatul lui... zâmbea? Oare... Oare se tâmpise el? Azur zâmbea? Ciudat - dar părea că zâmbeşte! Sub masca aia serioasă, maturizată, băiatul lui zâmbea! Era ciudat...

Se aplecă şi-o trase pe Agata:

- Uite - pe a ta o punem prima, aici... Bine?

Primi o aprobare cu capul; aşa că o ajută să pună coroana roz cât mai stabil şi-o trase repede de-acolo. Băieţii care făcuseră cavoul îl construiseră identic cu cavoul Laurei; plasaseră deci o băncuţă, vizavi de sicriu. O aşeză pe micuţă acolo şi reveni spre Azur. Dar băiatul lui era mare - îşi aranja singur coroana...

Se aşeză lângă Agata. Azur se aşeză lângă el. Le strânse uşor mânuţele... şi oftă...

- ... Ai făcut foarte frumos aici. Sunt sigur că îi place!

Aprobă. Cu siguranţă, Safira lui prefera acum cavoul ăsta, decât casa din Aurari. Atunci când se mutaseră în casa lor, Safira fusese extrem de fericită. Se grăbise să-i descrie mobila pe care-o visa ea acolo, electrocasnicele şi electronicele, perdelele, covoarele... Nevasta lui făcuse multe drumuri în Bucureşti, ca să cumpere toate perdelele şi covoarele! Şi aşternuturile! Şi tacâmurile! Căsuţa lui din Aurari era "opera" Safirei. Nevasta lui...

Nevasta lui se mutase azi aici, în cavou. O ajutase el să se mute cu bine - adică cu obrazul curat. Cornel bocise îndeajuns de mult ieri, ca să nu mai aibă azi probleme de genul ăla. Femeile pregătiseră *poma* - doar să se-ntoarcă şi ei în Aurari. Aşa că oftă scurt, mobilizator:

- Da; cu siguranţă, îi place aici. Şi cred că singurul lucru care o întristează acum este plânsul nostru.

Trase fetiţa în braţele lui:

- Eu nu cred că mami îşi doreşte să te vadă plângând aşa.

Agata nega şi-şi ştergea lacrimile.

- Eu cred că mami e acum sus, în ceruri, şi ne vede. Şi o să ne viziteze uneori, noaptea în vis. Atunci când suntem cuminţi, o să ne laude; atunci când n-o să-i placă ceea ce vede la noi, o să ne certe...

Micuţa aproba; Azur aproba şi el, privindu-şi lung surioara...

- Sunt sigur că mami n-o să ne lase singuri. O să mai vină la noi, în vis. O să ne înveţe ce să facem, o să ne spună uneori ce să nu facem...

Agata oftă greu:

- Iar eu o să fiu cuminte şi o să ascult ce zice ea.

Azur se grăbi să se ridice:

- Sigur că da. Şi-o să ne spui şi nouă ce ţi-a zis ţie - da?

- Daa...

Ieşeau din cavou. El îşi privea lung băiatul şi realiza că Azur o să fie un bulibaşă pe cinste şi-un bărbat straşnic...

Mai zăboveau acolo jumătate de oră. Trebuiau să împartă coliva; în plus, socrii lui abia acum intrau în cavou! Dar copiii lui erau împăcaţi cu moartea mamei lor; asta conta acum. Or să mai stea puţin, după care ei trei or să pornească încetişor spre Aurari...

O să fie bine.

Isamu

Taxiul opri în faţa porţii; plăti şi se grăbi să coboare. Drumul naţional era aglomerat; în plus, asfaltul era destul de alunecos. El privea coloana de maşini - şi vedea, cu coada ochiului, replierea bodyguar-

zilor... Gata - traversă şi se apropie de ei. Cornel deschise cutia metalică; scoase arma şi telefonul şi se grăbi să le lase înăuntru. Şi de data asta fu întâi lăsat să intre şi abia după aceea percheziţionat. Asta era o noutate! Oare încercau să ascundă "măsurile de securitate" de ochii serviciilor? Sau îl trecuseră pe el la capitolul "oarecum de încredere"? După ce-l vizitase Fang aşa, "în gura mare", nu prea mai putea să calculeze mişcările contelui! Pe-ale tatălui contelui nu le mai înţelegea demult...

Fu poftit să urce în BMW; se conformă, iar Cornel demară spre brad.

Tăceau. Bradul era din nou aprins - vedea asta chiar şi aşa, de la distanţă. Probabil că din cauza morţii Safirei aprinseseră bradul ziua-n amiaza mare! Vedea clar aglomeraţia din părculeţ...

- Nu ştiu dacă ştiai...

Poftim? Cornel bombănise, în franceză, acele cuvinte - de parcă ar fi vrut să-l avertizeze cumva... Aprobă şi-i răspunse tot aşa, mai printre dinţi:

- Ştiam de moartea Safirei. Iar dacă n-aş fi avut unele lucruri foarte importante de vorbit cu Diamant, nu l-aş fi deranjat în asemenea momente.

Mai avea ceva de transmis? Un sfat, sau... Nu - nimic. Cornel nu mai spunea nimic. Tăcea mâlc şi "ţinea volanul drept". Simţi nevoia să completeze:

- Aşa că te rog să mă duci la primărie.

Tăcere... Se apropiau de rond...

Mm - biserica era aproape gata! Adică era gata - ce mai! Numai că schela străjuia în continuare peretele dinspre gard; iar asta îl ducea cu gândul la o discuţie mai veche pe care-o avusese cu Ştefan. Una legată de servicii, de influenţă asupra oamenilor, de tehnici specifice... Ştia deja că omul ăla care va sluji biserica din Aurari va începe prin a fi omul Internelor şi va sfârşi prin a fi "salariat al Internelor"! Gaboraş nu era unicul geniu bugetar...

Diamant era în părculeţ - şi fusese anunţat de sosirea lui. Îl aştepta lângă rond. Părea încruntat... şi nu prea. Era în doliu, evident - dar nu părea răvăşit de dispariţia nevestei! Era deranjat de venirea intrusului; în rest, i se părea calm...

Maşina opri lângă primărie. Coborî şi rămase acolo, pe trotuar... privindu-l lung pe Diamant...

Gata - venea la el. Acum era acum! Trebuia să fie calm, împăciuitor şi foarte atent la cuvintele care-i ieşeau din gură! Diamant era un actor desăvârşit; sub masca omului încruntat puteau stărui gânduri periculoase...

Diamant se opri în faţa lui. Acum...

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Condoleanţe.
- Mulţumesc.
- Am putea discuta cinci minute între patru ochi?

I se indică uşa primăriei; se grăbi să se conformeze, amintindu-şi abia acum că azi ar fi fost total contraindicat să-şi viziteze familia...

Intră în birou şi i se indică un scaun. Îl văzu pe Diamant pornind dispozitivul de bruiaj, aşezându-l între ei... Oftă scurt:

- Trebuie să vorbesc cu Ştefan.
- Ştefan e în Franţa.
- Ştiu. Şi nu mi-ar răspunde la telefon, dacă l-aş suna. Dar am lucruri foarte importante de transmis. Şi cred că tu eşti cea mai sigură cale...

Diamant trase sertarul şi scoase o telecomandă, pe care-o întoarse spre camera de supraveghere din colţul biroului... Eei... Acum putea să spună. Categoric, ceea ce va spune el va ajunge diseară la Bourges. Iar în condiţiile astea... Decise să reia fraza-cheie - ca să pornească de la ea:

- Trebuie să vorbesc cu Ştefan. China nu şi-a schimbat ordinele, în ceea ce mă priveşte - iar eu am fost însărcinat să-l contactez şi să releg relaţia de afaceri dintre el şi superiorii mei.

Diamant începu să râdă:

- Ştefan zice mersi că a reuşit să iasă din căcaturile voastre!

Asta ar fi trebuit să-l înfurie pe el? Nici o şansă! Continuă, imperturbabil:

- Ştiu ce umbrelă are acum Ştefan; iar el ştie că umbrela asta necesită fonduri consistente. Ştiu că şi cealaltă umbrelă îl doreşte înapoi, la butoane. Raina Consulting se descurcă de minune - dar nu pentru trei umbrele deodată!

Privirea albastră îi garanta că Ştefan o să râdă cu lacrimi când o să-i audă cuvintele... Se aplecă un pic spre el:

- Trebuie să vorbesc cu el; nu de alta, dar lucrurile avansează. Iar dacă eu am aflat ceea ce-am aflat atunci, dă-ţi seama cât de uşor le va fi umbrelelor să afle acelaşi lucru...

Diamant oftă greu... şi se aplecă spre el. Şi-i "şopti", din privire, să nu mai pomenească nimic despre Ana! Se grăbi să nu-l refuze - şi să continue:

- Şi mai e ceva. Noul şef peste Europa de Vest m-a vizitat recent. Am discutat şi despre relaţia de afaceri, şi despre ordinele lui, şi despre ale mele... Fang Kwok Lo va da ordine care n-or să-i placă deloc lui Ştefan. Pentru că se gândeşte chiar acum să-i găsească el familia.

- Ăla să-şi vadă de neamurile lui!

- Ăla e de două ori mai mare şi mai puternic decât Jun şi are ordin să reia urgent relaţiile de afaceri cu contele Ştefan Ionescu. Din câte mi-am dat eu seama, ăla e tentat, în momentul ăsta, să caute el regina şi copiii.

- Ţi-am spus - ăla

- Ăla mizează pe mai multe lucruri. Unu: are profilul psihologic al lui Ştefan - varianta completă şi complexă - şi-şi dă cu uşurinţă seama cât de furios e contele atunci când aude cuvântul "chinez". Doi: ştie care au fost relaţiile dintre Jun şi Ştefan şi ştie că el trebuie să fie de două ori mai amabil şi mai iubitor ca să-şi poată îndeplini ordinul - şi anume, să reia afacerile cu el. Trei: îl are consilier pe Cheng - care este întotdeauna loial şefului lui "în funcţie". Cheng ştie cât de mult înseamnă Ana pentru Ştefan. Din discuţia cu Fang, mi-am dat seama că ceea ce ştie Cheng, ştie acum şi Fang. Mi-a spus că e tentat să caute el familia Ionescu şi să o ajute să ajungă cu bine la Ştefan, ca să-i demonstreze că el e opusul lui Jun şi că vrea să îndrepte răul făcut de deciziile dezechilibrate ale fostului şef peste Vest. Dacă face chestia asta, riscăm să ajungem iar la război. Şi, repet - omul e de două ori mai mare şi mai puternic decât a fost Jun vreodată.

Tăcea. Gata - îi spusese totul! Diamant tăcea şi el şi-l privea lung...

- Trebuie să vorbesc cu Ştefan.

Bărbatul din faţa lui ridică degetul şi arătă spre cameră:

- Tocmai ai vorbit cu Ştefan.
- Nu. N-ai înţeles.
- Ba am înţeles. Îi voi trimite înregistrarea.

- N-ai înţeles. Eu, Isamu Chèn, trebuie să vorbesc faţă în faţă cu Ştefan Ionescu. Astfel încât să afle toată lumea că am vorbit faţă în faţă. Ca să tărăgănăm cumva chestia asta până se-ntoarce ea. Dacă Fang dă ordinul, umbrelele or să intre în alertă. Iar dacă or s-o găsească, or să se năpustească asupra ei. Şi-o să fie rău - că o sperie în ultimul hal. La cum o cunosc eu, sigur umblă înarmată. Riscul de-a se întâmpla un accident e imens...

- O să-i spun că l-ai căutat. Şi că vrei să vorbeşti cu el. Şi o să-i trimit înregistrarea. Dar mai mult de-atât n-am ce să fac.

Aprobă încet... şi se ridică:

- Îmi permiţi să-mi vizitez familia?

Primi o aprobare - aşa că se grăbi să iasă. Diamant trebuia să oprească înregistrarea, el trebuia să-şi îmbrăţişeze soţia şi băiatul...

Diamant

Oftă greu şi trase stick-ul din calculator - acum putea spune că "o îmbulinase"...

Scoase mobilul şi începu un mesaj nou, pentru Grasu.

Aşteaptă-mă cu laptopul pornit.

Send... Ieşi.

Când aflase că venea Isamu, se mirase. Se întrebase ce vrea chinezul de la el - să-i aducă o coroană frumoasă şi să-i prezinte condoleanţele? Constatase, după ce văzuse filmarea aia de patru ori, că chinezul venise din mai multe motive. Vreo trei le identificase el; pentru restul, se ducea chiar acum la Grasu...

Prietenul lui îl aştepta în cadrul uşii...

Fu poftit la masa din living; se aşeză şi-i dădu stick-ul.

- Ce-a vrut ăla?

Prefera să tacă; voia să-i ştie opinia sinceră, neinfluenţată de cuvintele lui. Soft-ul încărca filmarea...

"Am fost însărcinat să-l contactez şi să releg relaţia de afaceri dintre el şi superiorii mei... Raina Consulting se descurcă de minune - dar nu pentru trei umbrele deodată!"

Grasu puse pauză şi oftă greu:

- Auzi, mă? Ăsta e aşa de deştept, că tare-mi vine uneori să-i trag una-n cap!

- De ce, mă? Te complexează?

- Nu; da' cred că e prea deştept. Şi nu-i bine.

Îi făcu semn să se uite mai departe...

"... lucrurile avansează. Iar dacă eu am aflat ceea ce-am aflat atunci, dă-ţi seama cât de uşor le va fi umbrelelor să afle acelaşi lucru... Noul şef peste Europa de Vest m-a vizitat recent... Fang Kwok Lo va da ordine care n-or să-i placă deloc lui Ştefan... Ăla e tentat, în momentul ăsta, să caute el regina şi copiii.

Se întinse şi puse el pauză. Grasu clătina dezaprobator capul... Şopti:

- Ştiu. Şi eu mă gândesc la asta. Dar cum s-o punem să se întoarcă acum? Adică cum s-o ajutăm noi să se întoarcă acum?

- Chestia e următoarea. Ştefan discută direct cu nea Nicu Cărare; şi nu ne spune nouă tot. Eu sunt sigur că şefu' a aranjat cu nea Nicu s-o găsească el. Şi cred că a găsit-o deja.

- Auzi? Da' fata ta ce mai face?

- Băi, ce să facă - împrăştie pliante pe la case pe-acolo. Cică o dor ochii rău de tot. Da' e tristă - semn că n-are rezultate...

- Ăla e acum în vizită la familia lui. Crezi că e cazu' să mă duc şi să-i cer adresa exactă?

- Crezi tu că ştie adresa exactă...

- Chinezul ăsta a lucrat impecabil cu Ştefan atâţia ani! Crezi tu că îşi permite să nu ştie adresa exactă? În condiţiile în care are la Cannes tehnologie adevărată şi e maestru în urmărit electronice care se mişcă pe Pământ?

Grasu îl privea lung, serios...

- Deci - să mă duc să-l pun să-mi spună adresa?

- Nu. În nici un caz! Isamu ne supraveghează discret şi pe noi, şi zona aia! Francezii ne supraveghează şi pe noi, şi pe el! Iar şefa sigur e înarmată până-n dinţi! Io îţi zic, Diamante - dacă şefa vede în faţa ochilor pe altcineva decât pe şefu', scoate şişu'! Şi să ne ferească Sfântu' de vreun accident sau vreo neînţelegere!

Corect! Mai ales că era gravidă - iar accidentul ăla ar fi fost... Brr! Reporni înregistrarea...

"Unu: are profilul psihologic al lui Ştefan - varianta completă şi complexă... Ştie că el trebuie să fie de două ori mai amabil şi mai iubitor... Cheng ştie cât de mult înseamnă Ana pentru Ştefan... Ceea ce ştie Cheng, ştie acum şi Fang... Mi-a spus că e tentat să caute el familia Ionescu şi să o ajute să ajungă cu bine la Ştefan... Dacă face chestia asta, riscăm să ajungem iar la război... Eu, Isamu Chèn, trebuie să vorbesc faţă în faţă cu Ştefan Ionescu."

Grasu opri înregistrarea:

- Are dreptate. Bă - ăsta chiar ţine cu noi!

- Ăsta are neamurile aici şi primeşte ordine din China. Şi trebuie să împace şi capra, şi varza, fără să scufunde barca. E într-o situaţie nenorocită rău. Îmi pare rău că nu l-am pus să-l sune pe Ştefan! Să mor io! Trebuia să-i zic să scoată mobilu' şi să-l sune! Că dacă nu-l sună, degeaba presupune el că n-o să-i răspundă! Da' dacă-i răspunde? Aah - ce prost am fost!

- Ba ai fost foarte deştept. L-ai lăsat să vorbească şi l-ai înregistrat.

- Şi ce fac cu înregistrarea? Că nu pot să i-o trimit lui Ştefan!

- De ce?

- Păi n-ai auzit ce-a zis ăla? "Dacă eu am aflat ceea ce-am aflat atunci, dă-ţi seama cât de uşor le va fi umbrelelor să afle acelaşi lucru!" Tu vrei să te-ntrebe şefu' ce-a aflat Isamu atunci iar eu ştiam acum că a aflat el atunci?

- Păi a aflat oraşul - nu? Şi IP-ul plăcii de reţea!

- Care IP, bă? Păi dacă-i afla IP-ul, lu' şefu' de ce nu i l-am zis atunci, instantaneu?

Prietenul lui era buimac, aşa că ridică tonul:

- I-ai trimis tu lu' şefu' vreun IP de la chinez?

- Nu. Fir-aş...

- Deci?

- ... Păi ne uităm ce i-am trimis atunci!

Şi gata - căuta în mail... El îi vedea graba şi obrajii stacojii...

- ... Uite, bă! Am scos cartierul şi telefonul! Am lăsat doar "ştiu oraşul de unde acest link este accesat zilnic" şi apoi "Nantes". Şi scuza cu "nu vreau să avansez cu cercetările, ca să nu o deconspir". Hai că-i bine! Trimite-i liniştit!

El unul nu era chiar aşa de sigur...

- Diamante, fii serios! Nu te juca cu asta! Fang ăla e proaspăt - adică e impecabil în ochii şefilor! Ştefan n-are cum să-l refuze fără să dea de înţeles că are ceva cu toţi chinezii, aşa, din oficiu! Iar dacă ăia se agită, or să se-agite şi francezii! Şi românii! Şi ai noştri! Şi dă-ţi seama prin ce-o să treacă şefu'! Aici, frontu' e agitat rău fiindcă Mondialu' tărăgănează predarea afacerilor! Acolo, toţi se agită ca turbaţii şi-o caută pe şefa prin toate cotloanele! Tu vrei să-l vezi pe văr'tu "rece"? Sau, şi mai rău, să auzi în telefon cum se omoară şefa? Ce dracu!

Aici, Grasu avea dreptate! Clar! Terminarea războiului calmase lucrurile în Franţa. Dacă chinezul ăsta nou le agita iar, indiferent de bunele lui intenţii, chiar că intrau într-o "alarmă" de-aia nenorocită rău! Iar dacă Ana intra iar în vizorul serviciilor franceze...

Nu putea să uite căsuţa din Orléans... hainele, caietele Florentinei, cariocile lui Léon... moaca spionului francez... Francezii încercaseră atunci să o împiedice să se întâlnească cu el. Adică fuseseră împotriva întoarcerii ei alături de Ştefan. Da, OK - pe-atunci erau în plin război cu chinezii iar elicopterele sprâncenatului se văzuseră clar pe radare! Dar, se întreba - cât de dispus era el acum să afle dacă francezii îşi schimbaseră priorităţile? Cât de dispus era s-o pună pe Ana la îndemâna ălora şi să spere că de data asta nu-i vor mai pune piedică? Mai ales după ce ăia aflaseră ce afurisită putea fi regina, atunci când voia ea...

Era legat de mâini şi de picioare - şi trebuia să ia o hotărâre. Nu ştia ce-ar fi putut să hotărască. Şi, în condiţiile astea, se întreba...

- Trimite-i lu' şefu' înregistrarea. Dacă te sună să te-ntrebe, spune-i că i-ai zis atunci totul, cuvânt cu cuvânt. Şi adu-i aminte că tu ai ieşit la un moment dat. Şi zi-i să mă sune, dacă are impresia că eu îi ascund informaţii despre Ana.

Ăsta era sinucigaş! Ăsta nu realiza că se juca cu viaţa lui! Ăsta trăia aici, în Aurari, şi nu-şi dădea seama...

Luă stick-ul şi ieşi, fără un cuvânt - nu-i trimitea nimic lui Ştefan! După *pomana*, o să se ducă la nea Dumitru şi-o să-i ceară părerea. Iar dacă nea Dumitru... Dacă nea Dumitru se prindea că chinezul le spusese lor calea spre Ana iar ei nu-i aduseseră nora şi nepoţii acasă în următoarele 24 de ore...

Afurisită situaţie! Nenorocită situaţie! Îi venea să urle - şi ştia că, dacă urla, îi prindeau pe amândoi cu minciuna şi se termina rău...

Ana-Maria

Google. Stefan Ionesco. Search... Aha! Apăruse un rezultat nou! Era singurul rezultat albastru, din "marea" de rezultate lila - adică accesate deja de ea. Click...

Uau! Nu-i venea să creadă! Păi... Păi aveau tot concertul? Adică îl difuzau aşa, gratis, pe tot?... Se părea că da! Cerculeţul din mijlocul ferestrei se rotea... Începea concertul! Pornea! Uau! Cât avea? Două ore jumate? Uau! Pauză! Se grăbi să ia laptopul şi veni la masa din living:

- Copii! Haideţi repede!

Florentina şi Léon se prezentară imediat lângă ea.

- Am găsit pe internet concertul la care a fost tati - ăla de la ştiri.

- Uau! Şi îl vedem pe tot, da? Adică ni-l dă pe tot!

- Eu sper că da! Uite - filmul are două ore jumate! Ar trebui să fie tot - nu?

- Aa... Dacă are două ore jumate, sigur e tot concertul!

Şi gata - ei se aşezaseră şi erau pregătiţi pentru vizionare. Apăsă play iar Florentina se grăbi să-i citească lui Léon ceea ce scria pe ecran. Ea ştia deja toate informaţiile alea; le aflase din ştiri. Ea se simţea privită lung, de pe canapea...

Începuse. Bun! Acum trebuia să fie foarte atentă la ecran - ca să nu-i scape nici un moment, nici o clipă din apariţiile lui Ştefan! Erau atât de scurte...

Volumul laptopului nu era foarte tare; în plus, copiii şuşoteau. Prezentatorul vorbea despre misiunea nobilă... Ea îşi amintea discuţia de azi-noapte... şi se simţea prost pentru ceea ce făcea azi... Şi se întreba dacă va reuşi, totuşi, să rămână aici până în decembrie - sau va trebui să împacheteze zilele astea şi să caute un motiv să iasă singură cu copiii...

Oare cât mai era dispus omul ăsta să se chinuie? Că, de la un punct încolo, Sami se chinuia rău! Adică prezenţa ei îl chinuia rău! Din păcate, omul ăsta cu un suflet îngrozitor de bun şi de cald nu se putea feri de dorinţa de a trăi. Nu se putea feri de amintirile din spitalul din Paris - şi nici de visurile în care el avea o soţie şi doi copii. El nu se putea feri de ea. Nu se putea feri de dorinţa

Tresări violent!

- Tati! Tati al meu! Uite-l! Uite...

Da! Uite-l! O furaseră gândurile! Se grăbi să pună pauză...

Îl luminaseră pe el. Direct pe el! Puseseră reflectorul direct pe el şi-l filmaseră de la vreo 2-3 metri probabil! Lângă el stătea roşcovana - Rebeca. Dar amândoi aveau o poziţie dreaptă, corectă pe scaune - de parcă nici nu erau împreună! Ar fi fost floare la ureche să se ţină de mână; sau, dacă "uzanţa" nu le permitea, ar fi putut să stea într-un cot, unul spre celălalt! Ei erau "mai drepţi ca linia dreaptă"...

- Uite-l pe Diamant!

- Uite-o pe Adina!

- Şi Grasu! Uite-l pe Grasu!

- Nu e Grasu!

- Ba da - Grasu e!

- Ba nu! Nu vezi ce slab e?

Se aplecă puţin... şi zâmbi pe un ton calm, menit să-i mai domolească:

- Ba Grasu e. Aţi uitat că a fost rănit, în aprilie? Şi că l-au dus la spital cu ambulanţa? Normal că a slăbit - a fost bolnav...

Le spusese încă din luna mai cum îl duseseră pe Grasu cu ambulanţa la spital - şi se ferise să menţioneze că văzuse imagini pe siteurile de ştiri...

Soţul ei zâmbea amabil... De ce zâmbea Ştefan aşa? Şi de ce-l filmaseră aşa, direct? Nu ascultase monologul bărbatului de pe scenă; aşa că derulă un pic în spate şi apăsă Play. Şi ascultă, atentă...

"Doresc să-i mulţumesc în mod special contelui Stefan Ionesco, pentru efortul considerabil pe care l-a făcut ca să putem fi cu toţii azi, aici, în faţa dvs. Datorită lui, Fundaţia Orange are resurse şi mijloace noi pentru ca proiectele noastre să poată prinde viaţă."

Ce frumos! Adică el plătise totul! Sala îl aplauda, el zâmbea şi mulţumea cu capul - că doar era conte, nu putea să se ridice şi să ceară un microfon... Şi gata - reveniseră spre scenă.

- Dă înapoi! Mami, dă înapoi!

Gata, gata! Ce ţipa aşa?! Încerca "să împuşte" cu mouse-ul cât mai aproape de momentul ăla... Se simţea ultimul om, pentru că Sami se ridicase... şi pesemne că-i "simţise" înţepătura, pentru că venea să vadă şi el ecranul...

- Pauză! Opreşte-l!

OK; Florentina oftă, punându-şi pe chip un zâmbet extaziat, şi miorlăi în romanes:

- Tati al meu! Ce frumos şi mândru s-a făcut tati al meu!

- Uite ce frumos s-a făcut!

- Daa... Ce frumos îi stă părul!

- Şi costumul! Uite ce frumos e! Şi ce bine-i stă!

Copiii parlamentau, extaziaţi de tati al lor cel "*shukar* şi dulce"; ea privea imaginea şi calcula...

Ştefan părea "exclus" din grupul lor. Scaunul lui era primul de la balcon; următoarele două, plus cele trei din spate, formau un trapez. În faţă erau Diamant şi Rebeca; în spate, Aleodor stătea spre marginea balconului, în spatele lui Ştefan, iar Grasu în partea opusă - de parcă el era "bodyguardul grupului". Şi abia acum observa ea cât de bine arăta Grasu în costum! Chiar şi aşa, slăbit şi destul de chinuit - îi stătea bine aşa, cochet foc! Îi venea să râdă...

Degetul lui Sami se întinse pe lângă ea:

- Fata asta n-are insigne.

Aprobă scurt:

- E secretara soţului meu.

- Ba e Adina! Care ne ajută pe noi la lecţii!

OK! Trecu la limba engleză:

- Când am angajat-o, era profesoară de limbi străine - iar rolul ei era s-o înveţe pe Florentina franceza. Acum sunt sigură că e secretară.

- Aha. Iar ceilalţi sunt...

- Aleodor, consilierul pe probleme de securitate şi afaceri externe...

Ridică privirea spre el, ca să-l lămurească ce şi cum... după care reveni spre ecran:

- Şi Grasu - consilier pentru România.

- Ea este tânăra pe numele căreia este cazinoul, nu?

- Da. Ea este noul paravan. Iar el este cumnatul meu.

Sami tăcea... Ea privea lung "ansamblul" de pe ecran... şi realiza...

Ia uite...

Descoperirea asta o bucura şi-o întrista totodată. Că dacă Diamant începuse să-şi strecoare amantele în afacere, era rău! Da' rău de tot! Şi totuşi - Rebeca stătea lângă Ştefan! Adică "era acceptată" în... Era acceptată în familie. Mda...

La urma urmei, o chema Ionescu - nu? Rebeca Ionescu. Adică Ionesco - aşa ca pe el! Citise de mii de ori numele ei în ştirile recente! Dar de-abia acum reuşise să înţeleagă... Şi oftă greu - fiindcă, dacă Diamant îşi aducea amantele în afacere iar Ştefan accepta asta...

- De ce oftezi? Ce te-a supărat?

Sami continua discuţia în limba engleză; aşa că îşi permise să-i răspundă cu sinceritate:

- Tocmai am descoperit că ai avut dreptate.

- În ce privinţă?

- În privinţa ei. Acum ştiu ce s-a întâmplat cu cumnata mea.

- Şi ce s-a întâmplat cu ea?

Arătă spre Diamant - care, trebuia să recunoască cinstit, arăta impecabil:

- El e vărul soţului meu; cumnata mea n-ar fi reuşit nici măcar să se apropie de trotuarul pe care e Théatre du Chatelet. Iar ea ştia asta. Vezi tu...

Şi nu prea ştia cum să-i spună...

- Să înţeleg că nevasta era mult prea nepotrivită pentru el? Sau că a devenit între timp nepotrivită?

Ei, na! Decise să-l privească drept, cu seriozitate:

- Noi, femeile din familia Ionescu, ne-am căsătorit din dragoste. Şi bărbaţii din familia noastră s-au căsătorit din dragoste. Noi se sinucidem din dragoste, dacă asta îi face pe ei fericiţi...

Sami nu se obosi nici măcar să schiţeze un zâmbet:

- Cumnatul tău este foarte fericit. Are şi de ce! Se vede cu ochiul liber!

Păi... Păi, nu mai avea replică; aşa că reveni spre ecran. Şi trase

aer în piept, hotărâtă să-i confirme spusele şi să adauge că, uite - Ştefan era nefericit fără familia lui, aşa că slăbise şi îi cam picaseră colţurile gurii. Numai că îl auzi îndepărtându-se grăbit... şi decise să tacă. La urma urmei, de ce s-ar fi luptat cu el?!

Conform cu aritmetica de pe ecran - şi calculele ei empirice, influenţate mult şi de hormonii ciufuliţi de sarcină -, Rebeca era cu Diamant iar Adina, cu Aleodor. Puşi unul lângă celălalt, se potriveau. Şi, de vreme ce Ştefan găsise un loc la concertul ăla pentru Adina - deşi ea n-avea insigne şi era într-o ţinută "de damă" -, trăgea concluzia că socotise corect. Adinuţa ei era secretară acum - sau un fel de "ofiţer de presă". Iar roşcovana nu era amanta lui Ştefan, ci a lui Diamant. Socoteala asta o indispunea. Numai că raţiunea învingea hormonii - iar ea ştia că soţul ei avea principii sănătoase, corecte, şi era de-o verticalitate strigătoare la cer. Ştefan n-ar fi acceptat vreodată ca Diamant, indiferent cât de cizelat şi franţuzit s-ar fi făcut, să-şi ia ţiitoare statornică! Iar dacă afurisitul ăla mic ar fi făcut pe dracu'-n patru şi l-ar fi convins totuşi că era mai bine să aibă o singură amantă, Ştefan tot n-ar fi acceptat ca Safira să pătească ceva! El îi legase; el o peţise pe Safira. El garantase pentru trăinicia mariajului lui Diamant! Bulibaşă "divorţat"? Nevastă de bulibaşă "accidentată" la 23 de ani? Cu zece bodyguarzi după ea? Ha! Niciodată! Iar asta însemna că Safira făcuse ceva... Ceva rău... Ceva care îl determinase pe Ştefan să-l dezlege pe Diamant...

În orice caz, ceea ce vedea pe ecran era concludent - Adina era cu spionul SIE iar Diamant, cu Rebeca. Altfel, ele ar fi stat în faţă, lângă Ştefan, iar bărbaţii ar fi stat în spate! Socotelile soţului ei erau limpezi; cele două cupluri erau evidente. Adina nu l-ar fi ales niciodată pe Grasu! Şi nici viceversa! Adina era cu Aleodor, bărbat cu studii superioare care rezolva problemele telefonic, fără gloanţe. Iar mărunţica aia slăbănoagă, cu păr roşu ca focul şi ochi albaştri, era cu Diamant... Drăcuşorul cu pistoale la subraţ făcuse ce făcuse şi-şi convinsese vărul să-l lase să fie cu roşcovana plină de tupeu căreia-i ghicise ea în mijlocul inamicilor...

Şi-şi amintea cum îi spusese chiar ea: "Răspunde, că te sună soarta"! Diamant o sunase atunci! Avusese dreptate! Chiar "o nimerise"! Tii! Când o să audă Perla aşa ispravă...

Mânuţa lui Léon se aşează peste mâna ei:

- Mami, hai să ne uităm mai departe! Poate mai sunt şi alte poze cu tati!

Aprobă şi apăsă Play - deşi se îndoia sincer că soţul ei va mai fi filmat aşa, în plină lumină a reflectoarelor...

Se bucura mult că micuţii ei erau ocupaţi cu concertul; ea calcula şi încerca să facă totaluri. Iar rezultatul era...

Rezultatul era că aflase unele lucruri - şi era calmă şi liniştită. Ştefan ştia - şi fie aproba, fie se complăcea... Dar ştia. Imediat cum va ajunge acasă, va afla şi ea ceea ce ştia el. Inclusiv motivul prezenţei Rebecăi în vecinătatea lui Diamant. Inclusiv motivul suicidului Safirei. Dacă ea se necăjea rău pentru cumnata ei, îi făcea Fluturaşului rău; aşa că era calmă, liniştită şi zâmbitoare. Şi privea un concert foarte plictisitor, ştiind că îşi va revedea soţul în "porţii" de 2-3 secunde. Nu se va necăji pentru nimic în lume! La urma urmei, îşi vedea soţul! Nu? Cum să mai fie necăjită, dacă ea zâmbea aşa?

Tocmai luase o hotărâre extrem de importantă. Tocmai hotărâse că, indiferent de totalurile din mintea ei, ea se va ţine de planul iniţial. Se va întoarce acasă în decembrie, aşa cum ştia ea. Cum calcula ea. Până acum, calculele o ajutaseră să se ascundă de chinezii lui Jun. Şi să scape şi din Lyon, şi din Orléans. Calculele o ajutaseră să se descurce - şi n-o trădaseră niciodată. Se va baza în continuare pe propria capacitate de a discerne între bine şi rău. Se va feri şi de SIE, şi de oamenii lui Ştefan. Şi de francezi - care încercaseră s-o oprească atunci, în Orléans. Şi de chinezi - chiar dacă războiul se sfârşise iar pe ecran revedea chiar acum "echipa învingătoare" decorată cu nişte insigne care ei îi dădeau ameţeli. Se va descurca singură. Aşa era cel mai bine.

Sami

Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi deschise repede frigiderul, ca să-i servească drept scuză pentru prezenţa în acea cameră. Se simţea furios; adică neputincios. Se simţea cel puţin la fel de răutăcios cum fusese ea atunci când decisese să-şi aducă laptopul, copiii şi bucuria în living - lângă suferinţa lui. Îi înţelegea motivul; dar...

Dar voia să fie răutăcios. Ana voia să se întoarcă la bărbatul ei - ăla tânăr şi frumos şi mândru şi plin de bani şi înconjurat de pericole la tot pasul. Indiferent cât de bun - sau de rău - era bărbatul cu ochi verzi, ea voia să se întoarcă la el. Şi să nu-i pese că, la 30 de ani, era gravidă cu al treilea copil - iar liniştea ei sufletească îl făcea să creadă că soţul ei o să fie foarte bucuros pentru lărgirea familiei cu încă un membru. Ea ţinea musai să se întoarcă în familia aia în care bărbaţii îşi foloseau femeile pe post de incubatoare şi cârpe de praf şi maşini de spălat şi de gătit şi de făcut copii. Şi care se înconjurau de bodyguarzi curajoşi, dar nu se învredniceau să facă un plan de rezervă şi pentru soţiile lor. Şi care, la o adică, îşi "accidentau" soţiile deformate de atâtea naşteri şi atâta muncă şi sufereau intens - şi se consolau cu puştoaice tinere, moderne, unse cu toate alifiile...

Era neputincios. Şi supărat şi trist. Zâmbea, părea acelaşi Sami dintotdeauna - dar era supărat. Sperase... Sperase, aseară, că va auzi din nou acea aluzie fină pe care-o auzise în septembrie. Atunci, el se gândise la sticla cu insecticid; iar ea îi spusese că, dacă toată familia ei ar fi fost decimată iar ea ar fi găsit în copiii ei motivaţia necesară pentru a suporta despărţirea de soţul ei, iar el ar fi reuşit să treacă peste moartea soţiei şi fetiţei lui, atunci ei s-ar putea căsători. Şi n-o auzise. Poate că Ana nu mai voise să-i dea speranţe pe care le ştia a fi deşarte! Poate se temuse că mica lui fixaţie putea căpăta dimensiuni periculoase! Poate că ar fi trebuit să aducă de la spital o sticlă mată cu un cap de mort pe ea - şi să scrie cu carioca "insecticid". Dar...

Dar de ce îşi tot spusese că el o lăsase baltă? Nu era evident că nu făcuse nici cel mai mic efort ca să menţină distanţa sufletească faţă de ea? Nu era evident că, în loc să le lase să pară două musulmane cu câte un copil, el insistase să formeze imaginea unei familii alături de ea?

Oftă greu...

N-ar fi trebuit să-şi lase inima să se apropie de ea. Ar fi putut să-l roage pe imam Arif s-o ajute. Tot faptă bună s-ar fi numit şi aia! În "manualul ajutării femeilor fugare", nu scria nicăieri că respectiva se ia, se duce acasă, se deghizează în soţie şi se poartă zilnic de braţ, la plimbare prin oraş! Încercase să o convingă pe ea; reuşise doar să-şi facă el rău...

Se vindecase? Măcar atâta lucru - să se vindece de Fathia! Reuşise?

Traversă livingul şi urcă în camera lui. Şi scoase rama. Privea lung zâmbetul rece...

Reuşise să se rupă de ele - de Fathia şi de Kamari. Nu se mai simţea 100% legat de ele. Găsea fotografia aia rece - cam ca o minciună de rece şi de respingătoare. Se simţea înşelat de ochii negri din fotografie. De parcă Fathia îi înşelase aşteptările atunci când decisese să nu-i spună că are contracţii, sau că nu se simte bine... Medicina îl "informase", subtil, că soţia lui se trezise de cel puţin două ori în noaptea aceea. El îşi amintise că în dimineaţa aia făcuse un duş şi mâncase - adică umpluse casa cu zgomote şi agitaţie. Fathia nu se ridicase din pat - şi nici nu-l chemase, să-i spună că are contracţii, sau că nu se simte bine. Fathia se gândise să-l lase să plece liniştit la facultate şi să fie atent la cursuri. În loc să se gândească la binele micuţei... Şi-i spusese de atâtea ori că or să meargă împreună la spital! Şi că el o să stea lângă uşa sălii de naşteri şi-o să ştie tot, o să afle tot cu viteza sunetului... În dimineaţa aia, Fathia îl minţise. Şi-l îndepărtase de momentul naşterii. Fusese decizia ei să-şi calce promisiunile şi să-i înşele visele şi speranţele şi...

Răsuci rama şi-i desfăcu clemele. Luă fotografia, coborî grăbit treptele... Din laptop se revărsa vocea unei soprane. Se uitau la tot concertul. Era normal - vânau cele câteva secunde cu tati... Descuie uşa, ieşi şi-o închise. Şi se grăbi să ocolească colţul din stânga al casei -

pentru că voia să fie singur. Era decizia lui, era familia lui...

Scoase bricheta...

Încerca să-şi amintească momentul când făcuseră fotografia. Nu prea mai reuşea. Îşi amintea parcul, soarele, banca pe care-şi lăsase mapa... Chiar şi pala aia de vânt şi-o amintea! Dar...

Dar...

Dar amintirile astea nu-i mai alinau demult suferinţa. Şi nici dorul de ea. Nici golul din suflet. Simţise, la un moment dat, că o trădase; dar pe măsură ce Ana, Florentina şi Léon îi "injectaseră" viaţă în suflet, începuse să vadă altfel lucrurile. Începuse să privească în jur cu optimism. Începuse să accepte evidentul - Fathia nu va învia iar el nu va muri prea curând. Copiii Anei retreziseră în el visul de-a deveni, cândva, tată. Nu putea fi tatăl lor - ei aveau un tată care-i iubea mult şi care slăbea văzând cu ochii, de dorul lor. Putea însă să fie tatăl unui bebeluş...

Mută bricheta sub colţul fotografiei.

Nu regreta. Nu-i mai era dor de ea. Şi nici de amintirile lor nu-i mai era dor. Nu-l durea sufletul să vadă fotografia lor arzând. Pur şi simplu - începea să se vindece. Imam Arif îi spusese Anei să-i ajute pe cei doi musulmani; iar ea îi ajuta. Tasnim se schimbase; se înveselise, prinsese încredere în ea însăşi şi-acum era fericită. O să se vindece şi el. Mai greu, mai târziu, pentru că era bătrân şi căpos...

Arş!

... Se stinsese. O scăpase din mână; căzuse pe alee şi se stinsese relativ repede. Din amintirea acelei zile, a acelui moment, rămăsese doar un colţ de cer. Şi nu ştia cum să-l ardă. Nu se gândise să ţină fotografia cu o pensetă... Dar improviza el ceva, imediat! O rămurică uscată găsea?

... Da.

... Şi acum putea spune că era mulţumit. Şi liniştit. Şi trist şi supărat - dar nu din cauza dispariţiei fotografiei. O să se vindece el, încet-încet!

Reveni în casă. Copiii descoperiseră un nou fragment cu tati în cadru - şi se cam ciondăneau pe dreptunghiul ăla mititel care muta săgeata de pe ecran. Ana o să aibă o după-amiază lungă; concertul era lung iar derularea înapoi fix 5 secunde era o temă grea!

Intră în camera lui, încuie uşa şi se lungi în pat. Poate reuşea să adoarmă! Nu de alta, dar mâine dimineaţă intra de gardă - şi-ar fi fost bine să fie odihnit! Liberul de azi o să-l cam coste mâine...

Se simţea supărat. Dar ştia că o să-i treacă. Ştia că Ana o să plece - şi-atunci o să fie din nou supărat. Dar pentru momentul ăla plănuia o vizită în România. Ana voia să nască cu medicul ei, în Bucureşti probabil. Iar el tocmai îşi amintise că trebuia să caute pe internet nişte date certe despre conte - şi mai ales despre vărul contelui, care avea un orăşel! Se îndoia că va putea da de conte personal; aşa că va "ţinti" spre o locaţie uşor de atins şi un om cu putere de convingere asupra contelui. Şi-apoi, după ce Ana năştea iar el îşi băga coada în socotelile ei şi-i arăta contelui drumul spre ea, o să se întoarcă în Nantes... şi-o să-şi canalizeze atenţia spre colege. Sau spre vecine. Sau...

O să-şi canalizeze toată atenţia spre altcineva - dar nu spre Fathia. O să se concentreze asupra noului lui vis - un bebeluş. Poate va fi băiat! Poate...

Ştefan

Rebeca nota de mama focului. Îi plăcea să scrie cu stiloul - după ce terminase manualele de clasa a doua, consiliera lui trecuse de la mesageria mobilului, la agendă. Şi la stilou. O să-i comande el nişte stilouri ca lumea - că ea şi le alesese pe-astea după culoare probabil!

- Deci, mâine la nouă fix trebuie să fim în Dijon, ca să vorbim cu băieţii lui Leonard. La unşpe ne aşteaptă Babineaux iar la doişpe, Lavoie. La trei îl avem pe Perreault în Valence.

- Fă-i un minus.

Ea se executa imediat, încântată probabil de faptul că ştia ce însemna minusul ăla... şi continua:

- La cinci semnăm contractul cu Lebeau în Grenoble. Şi pe urmă gata.

- Dormim în Marseille. Să faci rezervările.

Aproba şi nota - bucuroasă că ştia deja ce avea de făcut. Rebeca nu-l mai întreba amănuntele - le presupunea. Spre marele lui noroc, avea o consilieră isteaţă care-i citea gândurile. O să caute ea pe net cel mai răsfăţat hotel şi-o să rezerve penthouse-ul...

Mobilul special începu să vibreze. Îl scoase şi şopti:

- Diamant. St! Da, Diamante!

Vărul lui părea doar extrem de serios:

- Să trăiască şefu'!

- Şi văru' lui *number one*!

- Nee, că te sun în interes de serviciu!

- Atunci raportează.

- A venit Isamu.

Sprâncenele i se încruntară instantaneu...

- Mi-a zis că trebuie neapărat să vorbească cu tine.

- Şi nu l-ai condus la poartă?

- Nu - fiindcă a zis nişte chestii care m-au scuturat rău!

Aoleu!

- Şi anume?

- Mi-a zis că trebuie să vă vedeţi faţă-n faţă ca să discutaţi despre necesităţile umbrelelor.

- Ăsta chiar e tare de cap!

- Nu cred. El a vorbit deja cu chinezul-şef. Ăla nou. Şi cică ăla se pregăteşte să dea nişte ordine care-or să-ţi displacă rău.

I-auzi!

- Ce ordine dă ăla în socoteala mea, mă?!

- Îţi pun pe server înregistrarea - că l-am înregistrat, ca să nu facem telefonul fără fir.

- Bine.

Închise şi mârâi:

- Şedinţă. Cheamă-l pe Aleodor.

Mm... ce-l enervase Isamu ăla! Da' nu păruse atât de căpos până acum! Ce era cu el? Începuse să se panicheze? Se dereglase - şi producea estrogen în exces? Întâi se prezenta la ucis - şi-apoi venea să-i spună lui Diamant să-i pună o pilă? Aah!

Copia înregistrarea. Era destul de măricică. Ori nu ştiuse Diamant s-o salveze, ori îi trimisese cine ştie ce altceva! Spera să nu vadă imagini din părculeţ... Rebeca îşi trase scaunul lângă el; Aleodor năvăli şi el în birou şi se repezi spre propriul scaun...

Gata. Play.

Roşcata

Îi venea să plângă. De ciudă. Fang ăla se instalase la Nisa şi-acum voia să relege relaţiile de afaceri cu Ştefan. Pentru asta, îl presa pe Isamu. Fang "îl moştenise" pe Cheng; ca să-i intre în graţii, ăla spusese tot ce ştie. Fang ştia că Isamu o scăpase pe regină şi-o ajutase cât putuse el de mult; aflase, probabil, că în ultimii cinci ani chinezul ăla fusese un fel de prieten bun al familiei Ionescu şi presupunea, deci, că atingerea coardei sensibile a lui Isamu îl va face să se agite. Probabil că mizase pe agitaţia către ascunzătoarea reginei - şi stătea la pândă lângă vila lui Ştefan, pregătit să-l urmărească şi să înhaţe el regina şi copiii. Isamu se agitase spre Aurari. Deştept chinez! Începea să-şi schimbe părerea despre el...

Aleodor oftă greu:

- N-am ştiut ce-au vorbit. Nu i-am putut intercepta. Francezii mi-au zis că nici ei n-au prins vreo şoaptă...

- Ăla e un uriaş dispozitiv de bruiaj. Problema e alta! Problema e regina mea...

Se grăbi să intervină:

- Da' dacă vorbeşti cu Nicu Petriceanu?

- Ce să vorbesc cu nea Nicu?

- Să-i zici să-i zică lu' Mondialu' să grăbească lucrurile! Păi, ce

dracu?!

Ochii verzi n-o certau pentru tonul indignat - şi nici pentru ideea aia un pic nepotrivită. Aşa că se grăbi să se întoarcă spre Aleodor, care era şocat de isteria ei:

- Dacă ăla s-ar grăbi, şefu' ar bate palma cu Internele. Şi-ar avansa oficial. Şi-atunci ea ar putea să se urce într-un tren oarecare şi să se ducă în Aurari!

- Dacă Leo s-ar grăbi un pic, s-ar debloca unele lucruri. Numai că nu poate fi grăbit. Acolo unde urcă el, actele sunt foarte importante...

Ei, atunci ea nu mai ştia ce să zică! Puse mâinile-n sân şi strânse bine din dinţi - că-i zvâcneau tâmplele... Aleodor mormăi printre dinţi:

- ... Dacă ăla dă ordinul s-o caute ca s-o ajute să se întoarcă la tine, e nasol. O luăm de la capăt - da' cu mănuşi şi grijă maximă! Îţi dai seama ce poa' să iasă dacă ăla se-ncruntă pe motiv că n-ai încredere în el? Şi că-l bănuieşti de rele intenţii înainte măcar să-i vezi mutra?

Ştefan se ridică:

- Dacă ăla dă ordinul, rămâne cu ordinul. Noi ne vedem de treaba noastră. Şi n-o căutăm noi. Părinte, notează-ţi - când o să dea Fang ordinul, să nu-l pună necuratu' pe Popescu să clipească mai altfel! Că dăm într-un război nou-nouţ!

Păi... Păi, cum adică?! Şi-atunci la ce le mai trebuia protecţia lu' Popescu ăla?!

- Dacă chinezii vor s-o caute, s-o caute ei. Noi n-o căutăm; şi nici francezii, nici românii n-or s-o caute.

Cum putea să vorbească aşa?! Cum putea să... Cum putea şeful ei să-şi ascundă familia? Cum putea regele aurarilor să joace înc-o dată la cacealma, în condiţiile în care toată Franţa văzuse repatrierea reginei la televizor? Iar Fang ăla ştia de la Cheng toate cacealmalele lui Ştefan din ultimii cinci ani?

Şeful ei scoase telefonul oficial...

- Salut. Am văzut înregistrarea.

Aoleu! Păi spunea cuvintele alea pe telefonul ăla ascultat de toţi?

- Dacă te mai contactează, spune-i că o să-l contactez eu, atunci când va fi vremea... Ăla nu pune întrebări tâmpite; da' dacă le pune totuşi, spune-i că o să-l contactez atunci când o să-i vină vremea! Adică atunci când partenerii noştri or să facă în aşa fel încât să fie vremea discuţiei mele cu ei!

Răcnise cuvinte gigantice pe telefonul ascultat. Ştefan Ionescu era un geniu - şi-i venea să-l pupe rău...

- Aşa. Şi, în rest, pregăteşte biserica. O să încep să mă concentrez asupra Bucureştiului.

Aha! Aia era pentru urechile Internelor, care primeau înregistrarea direct de la Vodafone, cu fundă roşie!

- ... Da. Săptămâna viitoare o să navighez.

Serios? Păi ei nu-i spusese nimic despre vreo vizită pe yahtul lui Leonard! Se grăbi să-şi noteze... cu semnul întrebării, fiindcă putea fi tot un brânci către umbrele...

- Până în decembrie, biserica trebuie să fie gata... Bine. Vorbim.

Şi gata - le transmisese tuturor umbrelelor ultimele lui dispoziţii şi decizii. Îi venea să chiuie şi să joace şi să-l pupe... Ştefan se reaşeză şi zâmbi slab:

- Am strania senzaţie că unii consilieri ai mei nu-mi dau toate informaţiile pe care le au.

Hait! Cum adică? Ochii verzi se întoarseră spre ea şi-o electrocutară:

- Rebeco, ai ceva să-mi spui?

Păi... Păi, nu aflase nimic important în ultimul timp. Tot ceea ce afla, îi spunea şi lui în maximum cinci minute. Din toată "odiseea" găsirii reginei, ea era probabil cea mai neinformată dintre toţi! Aşa că răspunse fără să clipească:

- Nu, şefu'.

Şi-i confirma şi aşa, din privire, că era sinceră... Ştefan se întoarse spre Aleodor:

- Tu, Aleodoare, ai ceva să-mi spui?

- Nu, şefu'.

Cu siguranţă, îl electrocuta rău de tot... Şeful ei reveni spre laptop. Apăsă iar play, mută mouse-ul... Căuta ceva; derula... Aha - gata! Chinezul se aplecase spre Diamant şi-i spusese, în cea mai corectă franceză posibilă...

"Trebuie să vorbesc cu el; nu de alta, dar lucrurile avansează. Iar dacă eu am aflat ceea ce-am aflat atunci, dă-ţi seama cât de uşor le va fi umbrelelor să afle acelaşi lucru..."

Filmarea se opri - iar Ştefan puse degetul pe gâtul lui Diamant... şi apoi se ridică:

- Se referă la Ana. Chinezul a aflat ceva despre ea, i-a zis lui Diamant iar văr-miu n-a catadixit să-mi spună. O să am o discuţie cu el; dar aşa, preventiv, vă anunţ pe amândoi că pentru împiedicări de-astea, legate de familia mea şi de sinceritate, nu există avertisment.

Mm - Ştefan se supărase rău... Păi, pe bună dreptate! Dacă cineva ştia ceva despre Ana, trebuia să-i spună! Urgent! Fang ăla o să înceapă s-o caute el - şi dracu-i lua pe toţi, dacă intra pe fir chinezul ăsta "proaspăt"!

- Rebeco, scrie-i lui Diamant un mesaj nou de pe special.

Scoase telefonul, apăsă tastele necesare şi îl privi cu ochi nerăbdători...

- Am făcut şedinţă cu şefu'. Dacă ştiţi ceva de şefa şi nu i-aţi zis, băgaţi confesiune urgent!

Aha! Şi? Mai departe? Mai departe, cică să-i trimită aşa. Biinee! Apăsă Send şi lăsă mobilul pe masă - că ea se ştia curată ca lacrima.

- Părinte, temă de lucru - vreau să ştiu pe cine sună Diamant şi Grasu azi.

Aoleu! Dacă-i prindea... Da' cu ce să-i prindă? Ce, ei ştiau ceva despre şefa?

... Diamant sigur nu ştia nimic nou despre şefa; da' pentru Grasu, ea una nu garanta!

Diamant

Sări gardul şi alergă către uşă. Şi se înfipse cu degetul în sonerie, gâfâind serios... Grasu deschise larg uşa:

- Ce-i?

- Bă, am băgat-o pe mânecă!

- De ce, bă?

- Mi-a scris Raina!

Trase uşa după el şi şopti:

- S-a prins Ştefan! S-a prins că ne-a zis chinezu' ceva şi noi nu i-am zis totu'!

- Ei, na!

- Uite ce mi-a scris Raina mea: ***"Am făcut şedinţă cu şefu'. Dacă ştiţi ceva de şefa şi nu i-aţi zis, băgaţi confesiune urgent!"*** Bă! Dracu ne-a luat!

- Ba nu ne-a luat deloc! M-a luat - nu ne-a luat! Că tu ai ieşit şi te-ai dus spre primărie; şi mi-a zis doar mie.

- Da' am ştiut şi eu, bă! Şi nu i-am zis!

- Sigur?

Poftim?

- Eşti tu aşa de sigur?

- ... Cum adică, bă?

- Eşti tu aşa de sigur că ai ştiut şi nu i-ai zis?

- ... Bă, tu eşti dement!

- Ce-ai ştiut tu, mă, şi nu i-ai zis?

- Telefonu'! Şi cartieru'! Bă!

Îi venea să-i dea cu ceva-n cap! Grasu zâmbea, în timp ce pe el îl luase o migrenă înfiorătoare!

- Nu te hlizi la mine! Pune mâna şi sun-o!

- De ce?

- Fiindcă dacă ăla apucă să dea ordinu', dracu ne-a luat pe toţi! Cu ea în frunte! Sun-o! Şi spune-i să se-ntoarcă odată!

I se întoarse spatele. Grasu se ducea să aducă telefonul - şi-l cam bombănea! De parcă înnebunise Grasu ăla! Păi el nu ştia ce se putea

întâmpla dacă erau descoperiţi?

Mamă, Doamne! Dacă afla Ştefan că ei aveau şi numărul de telefon, şi cartierul...

Ana-Maria

Copiii dormeau duşi. După atâta concert şi tati, erau obosiţi rău de tot! Nici ea nu se simţea foarte în formă; aşa că micuţii ei sforăiau dincolo, iar ea se întinsese aici, pe canapeaua din camera de joacă. Privea tavanul şi mângâia uşor Fluturaşul...

Starea ei de graviditate avansa încet, dar sigur. Se simţea obosită, "rotunjită" şi-un pic ameţită. Avea picioarele un pic umflate - dar nu din cauza iminentei preeclampsii, ci pentru că îşi petrecea zilele în picioare, gătind şi spălând şi făcând curat. Da, îi promisese lui Sami că o să stea jos mai mult; dar îi era imposibil să dea cu aspiratorul din poziţia "şezând pe scaun"! OK, putea să toace aşezată... În fine!

Era linişte. Era plăcut - nici prea cald, nici prea rece. O cam fura somnul; dar nu voia să adoarmă. Liniştea asta era perfectă pentru găsirea răspunsului la întrebarea din mintea ei! Se întreba deci ce făcea Ştefan acum. La ora asta, fie dormea... în caz că petrecuse până spre dimineaţă cu Salam şi Rebeca, fie era la treabă. Dacă era la conac, mâncase şi apoi revenise la birou; dacă era "pe teren", mâncase la o crâşmă, în compania unui partener de afaceri, şi-acum accelera spre următorul partener de afaceri. Şi-l amintea la volanul BMW-ului albastru, în Lyon, şi şi-l închipuia conducând pe autostradă. Cu siguranţă, soţul ei nu mai asculta manele, ca atunci. Avansase. Asculta, deci, muzică clasică... Sau muzică veche, de calitate... Şi cum era "uşor netuns", şi-l imagina din profil, cu părul peste cap, cu

Piuitul telefonului o făcu să tresară! Hei! O speriase rău!

Ia uite, că o sunau din nou... Tot Grasu era. Apăsă butonul verde:

- Da, Grasule.

- Vino înapoi. Urgent!

Era vocea lui Grasu şi-i vorbise în romanes, îndeajuns de tăios ca s-o ia ca pe un ordin; aşa că încercă să-i răspundă un pic mai tăios - ca să fie ca ea:

- Nu pot mai urgent de Crăciun.

- Nu te juca! Ăla s-a uşchit şi-a venit altu'! Iar el tărăgănează afacerile fiindcă nu eşti lângă el!

Serios? Aşa făcea Ştefan? Păi... Păi, oftă greu... trecu palma peste Fluturaş şi închise ochii. Şi zâmbi:

- Va fi tot băiat. Şi va fi la Crăciun.

Apăsă butonul roşu. Îl apăsă din nou, lung... fiindcă era regină, iar reginele nu dădeau explicaţii atunci când nu voiau să dea explicaţii...

Deci ăla se uşchise înapoi în China. Venise alt şef - unul mai acătării probabil. Iar ăla voia să reia afacerile cu Ştefan. Păi, după părerea ei, Grasu era într-o gravă eroare! Ştefan nu tărăgăna afacerile din cauza ei! Le tărăgăna fiindcă nu venise încă vremea lor! Soţul ei nu obişnuia să amestece familia cu serviciul. Şi n-avea nevoie de opinia ei ca să decidă dacă bătea palma cu chinezul nou, sau nu! Ştefan îl tărăgăna pe-ăla... dacă într-adevăr îl tărăgăna, şi nu era doar o tentativă a lui Grasu de-a o vedea grăbindu-se spre contele trist şi slăbit de griji...

Eei... Deci, lucrurile se aşezaseră. Jun plecase în China. Vestul era condus de alt chinez, care-l solicita tot pe Ştefan la producţia de caşcaval cu acte. Soţul ei avea însă alte urgenţe - probabil unele legate de consolidarea celor două insigne. A fi membru era una; dar a fi membru activ era cu totul alta! Ştefan trebuia să fie foarte activ, dacă voia să-i meargă bine fabrica de caşcaval! Şi, pe lângă insigne, sigur se ocupa şi de multe altele - şi în Franţa, şi în România... Oare când se va extinde soţul ei într-o altă ţară? Avea câteva "sucursale" ici-colo; dar erau mici, punctuale şi nu produceau cine ştie ce! Dacă tot "se înfrăţise" cu SIE, oare de ce nu profita soţul ei de aşa umbrelă largă ca să se extindă pe alte teritorii? N-avea timp? Sau n-avea consilieri? Greu de spus...

Zâmbea, îl mângâia uşor pe Fluturaş şi-şi imagina mimica lui Grasu... Păi, în privinţa mimicii lui Grasu, existau doar două posibilităţi. Ori era euforic - şi, în maximum 24 de ore, ea va ajunge în braţele soţului ei, certată şi iertată... Ori era încruntat şi-o bombănea rău - caz în care putea să se gândească pe îndelete la planul amănunţit al întoarcerii ei acasă înainte de Crăciun. Iar în privinţa mimicii ei...

Ea era fericită. Zâmbea. Ea şi-l imagina pe Ştefan al ei - şi era fericită.

Diamant

Nu mai putea să respire! Grasu o suna din nou; el însă presimţea că Ana îşi oprise telefonul, aşa că se gândea la scurta conversaţie la care trăsese cu urechea. Deci va fi tot băiat...

- Ei, poftim! Şi-a închis telefonul! Na! Ce zici de chestia asta?

- Zic că e gravidă - şi n-ar trebui s-o superi...

Telefonul sfârşi pe masă... iar chipul lui Grasu se destinse şi începu să radieze, fericit! Bunul lui prieten râdea:

- Ptiu, fir-aş al dracului să fiu! Şi i-am spus lu' Ştefan! I-am spus ce poa' să-nsemne "surpriză mare" pentru nevastă-sa!

Şşt! Sâsâi scurt:

- *Mucles*! Nici un cuvânt! Nici un sunet! Să nu ne-audă careva!

Gata - acum nu mai auzea nimeni nimic! Grasu îşi acoperise gura cu palma şi chicotea... Oftă greu:

- Să sperăm că nu ne-au interceptat convorbirea!

- Păi cum să ne intercepteze, mă?

- Cu satelitu'! Sau cu dracu să-i ia! Ce ştiu eu cum?!

- Dacă nu au număru' ăsta, n-au cum să ne intercepteze.

Dacă era el aşa sigur...

- Bă, una şi cu una fac două! Nu scoatem un sunet de chestia asta!

- Categoric!

- Dacă ne interceptează careva, or să se repeadă pe ea. Iar Fang ăla o să se prindă şi-o să-şi trimită şi el oamenii la ea! Că ştie ce-nseamnă să i-o ducă el lui Ştefan! Şi-atunci chiar că se termină urât de tot! Cu chinezi, francezi şi români - toţi călare pe biata şefa...

Aproba...

- ... Deci tot băiat... Mânca-i-aş guriţa ei de fată frumoasă şi deşteaptă şi sufletistă! Aah - nu sunt eu în putere! Să mă duc la ea şi

- Şi să taci din gură. Că pereţii au urechi.

- Pereţii mei n-au urechi.

- Eşti dispus să rişti viaţa lu' şefa ca să afli dacă au căpătat între timp?

Nu, aşa că tăcea.

- Şefu' mi-a zis că la începutul lu' decembrie biserica trebuie să fie gata.

- Deci în decembrie bate palma cu Internele. Bun!

- Tu cum stai cu băieţii?

- Bă, stau aşa de bine că mă şi mir! Parcă le-a fost dor de mine!

- De mâine, ieşim amândoi la plimbare - eu cu Claire, tu cu BMW-ul. Iar într-o săptămână, ţi-am dat suită şi-ai plecat pe teren.

Grasu aprobă şi se ridică:

- OK; da' numai teoretic. Că dacă aia îmi zice pe net că a găsit-o, trebuie să acţionez instantaneu. Şi n-aş vrea să-mi bag net pe telefon...

Avea dreptate. Deci...

- Mai zi-mi o dată ce i-ai trimis tu atunci lu' şefu'.

- I-am trimis discuţia mea cu Isamu, din care am scos partea cu cartierul şi telefonul şi laptopul. I-am modificat partea aia; i-am trimis că Isamu doar are o idee despre unde se află ea şi nu vrea să avanseze cu cercetările, ca să n-o deconspire. Şi atât.

- Atunci păstrăm secretu' şi ne rugăm să nu-l caute el pe chinez şi să-l întrebe ce ştie. Iar tu stai aici cuminte, conduci afacerile prin telefon şi urmăreşti cu maximă atenţie listele cu pasagerii care intră şi ies din România.

- Crezi tu că ne pomenim cu ea la poartă?

- Crezi tu că şefa naşte în Nantes, cu medicul de gardă?

Grasu făcuse ochii mari... Începu să-i enumere, pe degete:

- Actele ei sunt bune la o legitimare scurtă pe stradă - da' nu la

o naştere! Iar copiii nu poa' să-i lase în rezervă, cât e ea pe masă. Şefa o să testeze în curând ruta Nantes-Bucureşti. Dacă "ţine", o să aducă copiii - şi fie o să-l contacteze discret pe medicul Petrescu, fie o să apară într-adevăr la poartă.

- Bă! Să nu te apropii de medicul ăsta - că-ţi rup gâtu'!

- N-o deconspir tocmai eu! Am descoperit că şefa mea e mult mai deşteaptă decât mine - aşa că o s-o las să se întoarcă aşa cum ştie ea. Da' îmi prinde bine să-i ghicesc gândurile şi să-i anticipez măcar o parte din calcule - că ea se întoarce aici, "în bucătăria" mea! Îţi dai seama? Dacă şefu' bate palma cu Internele, "m-am scos"!

- Dacă însă n-o bate, dracu te-a luat!

Aproba încet...

- ... Las' că vedem noi cum facem! Să ne trimită ea unul dintre copii - şi să vezi ce repede o să-i iasă Ştefan în cale!

Aproba în continuare, deşi se îndoia sincer că nepoţii lui or să scoată vreun indiciu pe guriţe...

- ... Eu zic să n-o mai sun azi.

- Categoric! Da' mâine ar fi bine să-i dai un mesaj. Să-i zici că o anunţi tu atunci când bate Ştefan palma cu Internele - şi s-o rogi să nu părăsească Franţa până atunci.

Grasu aprobă - aşa că oftă greu şi porni spre primărie...

El o să aibă o grămadă de treabă în orăşel - şi mai ales în România. Trebuia să supravegheze şi graniţele, şi Internele, şi concurenţa... Ştefan va fi ocupat în Franţa - se apropia avansarea, aşa că vărul lui îşi va pune serios insignele alea la treabă. Raina era nedespărţită de Ştefan. Ceea ce însemna că ea va fi acolo, el va fi aici...

Nu era gelos. Nu se gândea la prostii. Se gândea doar la ea - şi-i era dor de ea...

13 noiembrie 2011 - duminică

Roşcata

Zâmbea slab, un pic tâmp, şi aştepta să se termine şedinţa. Ca să poată să se ducă în camera ei, să încuie uşa şi să plângă. Se uita lung la el şi-i era dor de el... rău...

Diamant părea la fel de trist - adică de grăbit să se-ncuie în căsuţa lui şi să facă o criză de nervi "pe tăcute". Ştefan vorbise zilnic cu el după moartea Safirei, iar ea stătuse de fiecare dată în spatele ecranului şi ascultase conversaţiile lor. Diamant rămăsese singur. Copiii se simţeau foarte bine la unchiul şi bunica lor; nu simţiseră niciodată nevoia de a dormi acasă la tatăl lor. Fie "îi montaseră" ei, fie... Oricum, Diamant locuia singur acum. El zicea că e bine; că îi aducea tanti Perla mâncare şi-i făcea curat firma specializată a orăşelului. Ea însă ştia că nu era bine deloc - fiindcă el se ducea în fiecare seară în casa aia curată, dar goală. Şi avea mâncare delicioasă, dar o mânca singur. După care se ducea sus, în dormitor, se lungea în pat... şi-şi amintea cine ştie ce întâmplări, cine ştie ce persoană... Poate se gândea la ea; poate şi-o amintea pe Safira. Poate îşi amintea, uneori, cum o prinsese cu Cornel. Asta numai el ştia. Iar el nu-i spusese niciodată lui Ştefan ce-şi amintea, când şi cum. El zicea că e bine; că se descurcă, că a depăşit momentul, că e optimist...

Vedea pe chipul lui că nu era optimist deloc. Părea mai mult disperat, decât trist! Diamant o privea, aşa cum îl privea şi ea pe el... şi se gândea, la fel ca şi ea, că îi era dor. Şi că erau departe unul de celălalt. Şi că afacerile îi vor ţine aşa, departe, mult timp... de vreme ce Leonard îl sunase pe Ştefan şi-i spusese că nu puteau naviga împreună pentru că are foarte multe probleme de rezolvat pe uscat...

Afacerile stagnau. Şi căsătoria ei stagna. Sceneta stagna, regina stagna... Fericirea stagna. Viaţa împietrise. Era tristă şi-i venea să plângă...

Diamant

Încerca să pară OK. Încerca să-i arate şi ei că era calm şi optimist. Încerca să-i insufle un pic din încrederea lui. Raina părea în pragul unui plâns nervos - şi stătea lângă Ştefan...

Lucrurile stăteau pe loc. Nimic nu avansa - şi deci nimeni nu făcea vreun pas, cât de mic, în faţă. Toţi stăteau pe loc. El se simţea de parcă prinsese rădăcini - şi nu se va mai apropia vreodată de poarta aia mare de la ieşirea din Aurari...

Şi-i era aşa de dor de ea! Încerca să pară calm şi optimist şi-şi trosnea degetele pe sub masă. Dacă nu le-ar mai fi trosnit, probabil că ar fi sărit în picioare, ar fi apucat scaunul şi şi-ar fi dat cu el în cap. Îi era dor de ea! Se simţea uscat... Atrofiat...

Ştefan tresări - şi scoase mobilul. Ăla oficial, desigur, de vreme ce toţi consilierii erau la şedinţă...

- Vă salut... Da... Da... Aha... Bun!... Sigur. Dar vă avertizez: dacă nu sunt rezonabili, m-am ridicat de la masă şi-am plecat!... Da... Nu... Nu... Nu, dle Popescu!

Cu Popescu vorbea? Adică la Popescu se răţoia aşa? Hm...

- ... Am înţeles... Mă bucur să aflu că i se rezolvă şi lui problemele!... Atunci discutăm marţi... Bine... O să încerc... Nu promit nimic... Bine. Vorbim.

Deci? Cum rămăsese? Vărul lui ridică privirea spre cameră... şi zâmbi larg:

- Marţi bat palma cu Internele. Lui Leonard i s-au deblocat actele - aşa că, în maximum o lună, el termină cumpărăturile. Şi cum e mai bine să fie totul pregătit, marţi...

Aa... Ce bine! În sfârşit, n-o să trebuiască să se mai asigure de

paişpe ori înainte să vireze la dreapta! Grasu o să fie tare fericit...

- Iar asta mă face să-mi doresc să securizez foarte bine anumite zone. Diamante, îmi pregăteşti un lot de 200 de băieţi cucuieţi de la curăţenie. De-ăia cum îi plac reginei mele - doi pe doi pe două sute de kile. Mi-i împachetezi frumuşel într-un singur avion - nu ştiu cum, asta e şmecheria ta - şi mi-i aterizezi mâine în Le Mans. O să-l contactez personal pe Mircică "Ferrari", ca să-i spun ce să facă cu ei.

Zâmbi suav la cameră:

- Şefule, mâine ţi-i aterizez la faţa locului. Da' ai tu suflet să mă laşi să mă chinui în curiozitate şi incertitudine?

Ştefan se aplecă uşurel spre cameră... şi chicoti:

- O să jucăm cea mai mare cacealma de anu' ăsta.

I-auzi! Minunat! Îşi frecă scurt palmele şi se apropie şi el de cameră:

- Şi care-i fraieru'?

- Toţi ăilalţi.

Adică... Adică...

- Toţi ăilalţi care cred că regina mea mai e pe coasta de vest a Franţei.

... Adică el "monta" la viteză 200 de băieţi gigantici în Le Mans luni, cu 24 de ore înainte să bată palma cu Internele la Bucureşti... Ştefan era genial! Vărul lui reveni pe spătarul scaunului:

- Cei 200 au dispoziţia de a patrula prin oraş. Nu se bagă în nici o ceartă, în nici o dispută, chiar dacă e vorba de supuşii mei. Unica lor sarcină este să patruleze pe-acolo.

- Bună idee! Foarte, foarte bună!

Aleodor chicotea, Raina zâmbea slab...

Oof! Îi era dor de el! Şi lui îi era dor de ea! Îi transmitea chiar acum, din privire, că-i era extrem de dor de ea...

Ştefan

Mm... Abia aştepta ziua de mâine! Şi pe-aia de poimâine! Abia aştepta telefonul lui nea Nicu! Că o să-l sune bătrânul - n-o să-l lase să-şi facă de cap "fără autorizaţie"! O să-l sune şi-o să-l întrebe "cu ce ocazie" muta în Le Mans forţele necesare unui război! Iar el îl va asigura că nu intenţiona să pornească vreun cataclism şi-i va explica faptul că oraşul ăla trebuia foarte bine asigurat, dat fiind faptul că războiul cu Jun se terminase, luna decembrie bătea la uşă iar familia lui adora să petreacă sărbătorile acasă... Şi-apoi o să fie frumos! Fang o să dea ordinul - şi-o să indice spre Le Mans. Internele or să bată palma cu el - şi-o să le indice el spre provincie, unde ştia că erau mare parte din afacerile lui Leonard. În plus, o să-i pună "să-i spele" pe unii băieţi talentaţi, dar un pic "împiedicaţi". În toată mişcarea asta amplă, în Nantes, omul lui nea Nicu nici n-o să clipească mai altfel; şi-o să aibă grijă, discret, de regina lui. O s-o ajute să se întoarcă...

Era târziu - dar nu-i era somn. O privea pe ea - regina lui - şi-şi închipuia momentul întoarcerii ei. Momentul revederii. Încerca să şi-o imagineze venind aici, la Bourges... Încerca să-şi imagineze că îi sună telefonul special; iar el vede numele lui Diamant, răspunde şi-o aude pe ea - şi-apoi goneşte la aeroport... Încerca să-şi imagineze cum coboară din Philippe şi se repede spre scara unui bloc cu 10 etaje - şi-i vede pe ei acolo, în spatele uşii de sticlă, pregătiţi să fugă cu el la maşină şi să uite tot chinul ultimelor luni! Şi-şi imagina cu uşurinţă toate scenele astea - ceea ce însemna că nu va fi aşa. De fiecare dată când îşi imaginase o scenă, evenimentul se petrecuse altfel. Iar în condiţiile astea...

Se ridică şi se apropie de imaginea ei. Era frumoasă. Era incredibil de frumoasă! Era o zeiţă... Oftă greu şi-i atinse obrazul cu degetul:

- *A toi, / A la façon que tu as d'etre belle / A la façon que tu as d'etre a moi / A tes mots tendres un peu artificiel / Quelquefois...*

Îi era dor de ea... Îi era îngrozitor de dor - şi, pe măsură ce timpul trecea iar Crăciunul se apropia, el se simţea tot mai agitat, tot mai nerăbdător, tot mai dornic să facă ceva s-o ajute să se întoarcă! Şi nu era bine! Dacă făcea vreo prostie şi-şi schimba soarta...

15 noiembrie 2011 - marţi

Ştefan

Şi gata - plecau la drum. Toni îi aştepta în curte, avionul îi aştepta pe pista aeroportului din Bourges, SRI-ştii îi aşteptau în biroul lui Popescu... Dar, până la Bucureşti, Rebeca îl aştepta în living; şi era nerăbdătoare, presupunând că după ce băteau palma cu Internele or să meargă în Aurari! Da, în Aurari mergeau; dar nu voia să-i spună asta. Voia s-o lase să bănuiască... şi să se obişnuiască cu stilul lui de-a calcula. Era foarte important ca ea să nu rostească întrebări tâmpite, mai ales în preajma partenerilor de afaceri şi-a aparaturii umbrelelor! Şi cum Rebeca lui părea foarte bine antrenată în privinţa asta...

Şi cum se ridicase de îndată ce apăruse şi el, se grăbi spre uşă:

- Bagajele sunt în maşină?

- Da.

- A mai zis Părintele ceva?

- Nimic.

Ocoli colţul clădirii şi zâmbi:

- Păi, da - că ne zice acum! Neaţa!

- Neaţa. Problemă uriaşă.

Zău?! Ia să vadă el ce problemă aşa de uriaşă se ivise brusc, azi-noapte... Aleodor îi întindea o hârtie; el îl privea şi n-o lua, ca să-l înveţe şi pe el "abc-ul raportării"...

- Fang a dat ordine noi azi-noapte.

Deci Fang acţionase...

- Le-a dat în chineză; francezii le-au incerceptat, le-au tradus şi mi le-au trimis şi mie.

Luă totuşi hârtia aia:

- Cei 200 de magnifici sunt la posturi?

- Bineînţeles! S-au organizat în 3 schimburi şi şi-au repartizat teritoriul. Schimbul unu a plecat în patrulare la şase dimineaţa.

- Bun!

Ia să vadă el... Deci, Fang Kwok Lo trimisese un ordin generic valabil pe teritoriul Franţei. El ţinea în mână "interceptarea" mail-ului unui chinez de mâna a şasea - adică la nivel de caporal, în "limbajul" lui. Cuvintele chinezului-şef nu erau explicate - erau doar trimise mai departe, mail-ul emitentului având rol de semnătură autorizată. Exact ca pe vremea lui Jun. Cheng îi era fidel şefului în funcţie - şi-l şcolise pe Fang de-i sunase apa-n cap şi-i ieşiseră procedurile pe nări! Cu siguranţă, ordinul era redactat impecabil...

Referitor la dna Ana-Maria Ionescu,

În urma ordinelor eronate date de dl Jun Chèn, concernul nostru a suferit grave prejudicii financiare şi de imagine. Deci, s-a luat decizia de a se corecta ordinele dlui Jun Chèn şi de a se anula efectele lor.

Una din principalele preocupări ale noii conduceri este reluarea bunei cooperări dintre concernul nostru şi dl conte Ionesco. Începând cu data de 15 noiembrie, dna Ana-Maria Ionesco devine prioritate de grad 3. Scopul acestui ordin este să i se asigure dnei Ionesco securitatea şi să fie îndrumată/ însoţită la Bourges, la proprietatea contelui Ştefan Ionesco.

Se va evita contactul direct cu dna Ionesco. Se va evita orice situaţie capabilă să degenereze sau să creeze panică. Se interzice utilizarea forţei de orice fel. Se presupune că dna Ionesco este înarmată. Se va acţiona cu maximă atenţie, pentru a elimina orice posibilitate de a porni un conflict cu angajaţii dlui conte Ionesco.

Responsabil pentru această acţiune este dl Cheng Lu. Toate informaţiile referitoare la dna Ionesco se vor raporta direct lui. Toate ordinele referitoare la dna Ionesco vor fi aprobate de mine.

Fang Kwok Lo

Chinezul ăsta nou o să fie ori Raiul, ori Iadul; şi tocmai de-asta nu voia să discute acum cu el! Tocmai de-asta, îi venea să ia pistolul lui Toni şi să împuşte fauna înaripată care-i survola "proprietatea" - adică conacul...

Era linişte. O linişte perfectă. Nimeni nu respira - cu excepţia lui, care simţea că scoate flăcări pe nări... Aleodor decise să încaseze el eventualele răcnete şi şuturi în fund:

- Şi Popescu era *pissed-off* când a aflat; că cică Jun n-a mai părăsit teritoriul Chinei, războiul pare că s-a terminat pe bune iar el voia să trimită nişte oameni pe coasta de vest...

Ete ce-l scărmăna şi pe-ăla! Îşi amintise brusc că nu recuperase regina! Mm...

- ... Şi cică nu poate să rişte să se-ntâmple vreo tragedie tocmai acum! Îşi dă seama în ce hal s-ar speria ea...

Corect! Şi uite ce idee bună avusese el cu magnificii lui! El îi masase la vreo 200 de km de Ana; după nici 12 ore, Fang dădea un ordin care viza toată Franţa... Din păcate, habar n-avea din ce zonă era individul al cărui mail îl interceptase Moreau; îi plăcea să creadă că era din est! Îi plăcea să creadă că nu era un caporal din Nantes... Îi plăcea să spere că mai exista un ordin, emis special pentru chinezii din Le Mans, care-i confirma faptul că chinezul muşcase cacealmaua lui...

Porni spre Philippe - iar Rebeca o rupse la fugă spre maşină. Iar se speriase! Oof - aşa-i venea uneori s-o bată rău... Arătă spre portbagaj:

- Laptopul.

Se întoarse spre Aleodor:

- Spune-i lui Popescu să nu facă absolut nimic. Spune-i că mă ocup personal de familia mea, iar ţie ţi-am ordonat ca în privinţa asta să nu mai implici sub nici o formă oamenii SIE. Asigură-te că-i spui tot ceea ce trebuie să-i spui ca să-l convingi să uite că are treburi neterminate în Franţa!

- Am înţeles.

- Transmite-i lui Moreau că îi mulţumesc pentru amabilitate şi mail-uri. Şi că îl rog să nu înceapă s-o caute el. Spune-i că m-am ocupat eu de securitatea ei - şi că îl rog să nu mă ajute în privinţa asta decât ţinând trupele chineze sub observaţie şi informându-mă apropo de mişcările pe care le fac.

- OK - mă ocup imediat.

Se întoarse spre laptopul pornit, spre mail-ul oficial... Constată mail-ul lui Aleodor - observaţie care-l calmă ca prin minune... Bine! Hai să-i scrie chinezului! Mesaj nou...

Stimate dle Fang Kwok Lo,

Am fost informat referitor la ordinul pe care l-aţi dat şi care o implică pe soţia mea, Ana-Maria Ionesco. Vă mulţumesc pentru amabilitate şi bunele intenţii, dar în problema familiei mele prefer să iau eu deciziile care se impun. Familia mea este în deplină siguranţă, iar întoarcerea lor la conacul nostru din Bourges se va petrece atunci când eu şi soţia mea vom considera oportun.

În privinţa reluării cooperării dintre companiile mele şi concernul pe care îl conduceţi, sunt de părere că putem purta discuţii, în viitorul apropiat. Deci, vă rog să mă anunţaţi referitor la "ferestrele" din programul dvs, pentru a face o sincronizare cu "ferestrele" din programul meu.

Cu stimă,
Stefan Ionesco

Decise să recitească, cu voce tare. Poate aveau ei o idee! Sau sesizau o incorectitudine gramaticală sau de sens! Deşi...

Rebeca se abţinea să nu zâmbească - din cauza "ferestrelor", desigur! Aleodor aproba, rânjind războinic. Aşa că apăsă Send şi luă laptopul:

- Ştii ce ai de comunicat către umbrele, da?

- Da.

- Du-te şi comunică. Şi ţine-mă la curent cu toate veştile!

- Da-da!

Porneau spre aeroport. El trimitea chiar acum mail-ul ăla către consilierii din România... şi-i dădea Rebecăi laptopul. Se simţea atât de obosit şi de sătul de toate astea! Se simţea atât de slăbit, atât de trist...

Îi era dor de ea. Rău! Îi era dor de copiii lui! Ea nu se gândea la asta? Ea nu ştia? Nu simţea că soţul ei se topea pe picioare fără ei? De ce nu venea? De ce nu-i dădea o cale de a comunica cu ea? De ce nu putea să-i transmită acum să se întoarcă acasă? De ce nu avea nici o cale de a-i spune că o iubeşte? Şi că, deşi internetul fusese plin de rege şi consilieră, el nu şi-a înşelat niciodată regina, nici măcar cu gândul? Ea nu ştia? Ea, care-i citea gândurile de la mii de kilometri distanţă, nu ştia prin ce-l punea să treacă, zi de zi, de atât de multe zile?

Simţea că începe să treacă în extrema cealaltă - şi că se îndepărta de ea. Simţea că în curând o să înceapă s-o învinovăţească pe ea pentru suferinţa lui - şi-o să uite că el fusese îndeajuns de cretin să-şi încropească un plan de scăpare doar pentru el. Uita că el era principalul vinovat pentru toată odiseea prin care trecuse familia lui. El era vinovat pentru că ea fugise fără acte, fără bani, fără o minimă pază...

Dar îi era dor de ea. Mult prea dor! Se usca de dorul ei! Se usca - iar dragostea din sufletul lui, focul din sufletul lui se transforma, încet-încet, în piatră...

Rebeca scria romane. Adică stătea pe mess cu Diamant. Spera să fi fost îndeajuns de cumpătată şi de atentă să se fi mutat pe mail-ul special. Spera să nu scrie "cacealma" sau "vrăjeală"; iar dacă scria...

Picase în partea cealaltă - şi nu-i mai păsa de nimic. Nici de Fang, nici de francezi, nici de SIE... Era atât de neputincios...

Roşcata

Aha! Diamant tocmai intrase pe mess! Probabil că-şi setase telefonul să-l anunţe atunci când are mail-uri noi! Sau se trezise de la şase şi măturase tot orăşelul, în aşteptarea lor...

Gata - soţul ei îi trimisese primul mesaj.

"- Deci chinezul nu m-a minţit.

- Deloc. Lui şefu' nu-i place, aşa că nu te-a minţit.

- Şefu' ce-a decis?

- Că nimeni nu face nimic - cu excepţia băieţilor noştri, care patrulează străzile şi-i asigură ei protecţia.

- Bun! Lui Fang nu i-a scris?

- Ba da. L-a temperat frumos...

- Mai degrabă a protestat politicos!

- A protestat şi l-a şi temperat! Că prea şi-o luase ăla în cap! Auzi, să dea el ordine care-o privesc pe şefa!

- Ordinul în sine sună bine; cine nu ştie cum lucrează oblicii, chiar l-ar crede!

- Mie nu-mi place că l-a pus pe Cheng să se ocupe de asta.

- Eu pe sprâncenatu' ăla tot îl fac!

- Las' că vorbim despre asta când ajungem şi noi.

- OK. Îţi aerisesc căsuţa?

- Te rog.

- Bine. Vorbim.

- Vorbim."

Şi cam atât - că în patru ore o să-l aibă în faţa ei, la un metru de ea... Şi n-o să poată să-l strângă în braţe...

Oare găsea, în avionul SIE, un Distonocalm? I-ar fi prins tare bine un calmant - ca să nu bocească în Aurari...

Diamant

Mobilul îi vibră scurt în buzunar. Gata - veniseră! Erau la poartă! Alergă în baie, se mai privi o dată în oglindă... rearanjă şuviţa rebelă cu care se luptase toată dimineaţa şi porni spre uşă. Era elegant, frezat, parfumat, bărbierit "la marea artă"...

Se opri în faţa porţii primăriei. Vedea clar cârnatul de maşini apropiindu-se... Ştefan îi ordonase să nu vină el la aeroport, cu Claire. I se păruse un pic... ciudat faptul că SRI-ul apelase la Popescu pentru

discuţia aia "de împăcare" iar Popescu marşase la ea chiar şi acum, când caşcavalul nu era îndeajuns de mare pentru trei umbrele. Aşa că el stătuse cuminte în Aurari - şi îl trimisese pe Cornel la Otopeni, cu suita. Simţea cum fierbe - tot lichidul din corpul lui tremura mărunt-mărunt iar sângele îi făcea bulbuci în tâmple... fiindcă venea ea...

Uite-i!

Prima maşină trecu încet prin faţa lui; o urmă şi cea de-a doua. BMW-ul acela special încetini... şi se opri. Geamurile erau fumurii, fireşte! În momentele astea, ura geamurile fumurii... rău de tot...

Uite-o!

Gata - acum se liniştise. Acum putea să redevină Diamant-bulibaşa! Porni spre vărul lui:

- Salut şi bine-aţi venit!

- Salut şi bine v-am găsit! Vino-ncoa!

Mm, ce îmbrăţişare! Se controla impecabil şi nu ridica privirea spre silueta care se apropia de el...

- Salut.

- Salut.

O privi lung... garantându-i că, în clipele astea, era mai fericit ca niciodată... şi o îmbrăţişă scurt, uşor. Şi-i dădu imediat drumul, fiindcă el era bulibaşă acum:

- Obosiţi?

- La ora asta? Glumeşti! Înfometaţi doar!

Ştefan se întoarse spre Rebeca:

- Fugi acasă şi pregăteşte-te. Dacă e ceva nou pe mail, mă suni.

- Da, şefu'.

O expediase imediat! Instantaneu! Dar nu comenta - el era bulibaşă aici! Şi era în doliu... Şi-i picase rău faţa atunci când îşi amintise... Ştefan îl luă pe după gât şi-l trase spre stradă:

- Hai la tata! Ce mai face tata?

- Eu zic că foarte bine! Da' să ştii că e în primărie...

- Nu-i nimic! Atunci mergem la maică-ta. Ea e acasă, nu?

- Da. Cred că pregăteşte prânzul...

- Aha! Cred că prânzul întârzie azi un pic...

Daa, bineînţeles! Ştefan voia să ştie viitorul. I se părea normal să fie aşa - la ce veşti primise azi, vărul lui probabil că era copt de supărare şi de îngrijorare!

- Auzi, Diamante? Ce zici tu de chinezu' ăsta nou?

- Zic că e nasol de tot.

- De ce, mă?

- Fiindcă e proaspăt şi-l iubesc şefii. Şi poa' să facă pagube mari.

- Crezi?

- Păi dacă s-a apucat s-o caute el pe şefa...

- Eu nu cred c-o caută. Eu cred că a vrut doar să-mi transmită anumite lucruri...

- Indiferent ce-a vrut el să-ţi transmită - a dat ordin ca şefa să fie căutată!

- Şi cu siguranţă a dat încă cel puţin patru ordine pe care francezii nu le-au interceptat.

Patru?

- Uiţi că Isamu e şi acum în biroul meu?

Adică Ştefan ştia tot "mecanismul" chinezilor! Evident! De-aia era el foarte calm...

- Ordinul lui începe cu explicaţii tâmpite pentru agenţii cretini care n-au priceput încă ce li s-a ordonat la şedinţa cu şefii. Pentru subalternii lui, ordinul ăla s-a vrut a fi o "introducere". L-a scris în chineză, l-a difuzat pe canalele obişnuite... şi-apoi, pe canalele neobişnuite, a dat şi "normele de aplicare". Ăia n-o caută pe Ana; ăia se feresc acum de ea ca de holeră. Tocmai pentru că e înarmată şi poate face un gest extrem.

Aprobă scurt - el ştia! La urma urmei, vărul lui ştia cel mai bine cum funcţionau chinezii! Că doar lucrase cu ei atâţia ani! Şi era vorba de familia lui, nu? Dacă Ştefan era liniştit şi zicea că e OK aşa...

Mămica lui îi aştepta cu uşa larg deschisă şi-un zâmbet uriaş pe buze! Îi plăcea să-i vadă aşa, ţinându-se de gât ca doi fraţi... Fu tras în casă, pe hol... Ştefan o luă înainte - şi se aşeză la măsuţa de ghicit, în faţa cafelei aburinde:

- Tuşico, ai veşti?

- Nu. Totul merge foarte bine în afacerile tale. Azi o să te vezi cu omul de stat - şi faceţi vorbe bune.

- Azi mă împac cu Internele.

- Şi faci foarte bine, după cum spun cărţile mele. În termen destul de scurt, o să primeşti veşti de la regină.

Vărul lui înlemnise şi pălise...

- Sunt veşti bune; dar care-or să te înfurie. Nu ştiu de ce. Ştie o altă femeie, care o să vină la tine şi o să-ţi spună unele lucruri care te vor bucura.

- Tuşico, eu atât vreau să ştiu! Mi s-a schimbat soarta?

- Nu. Iar veştile pe care le-ai primit de dimineaţă n-or să-ţi schimbe soarta nici ţie, nici ei.

Vărul lui zâmbi... şi se întoarse spre el:

- Diamante, du-te şi du-i Rebecăi ceva de mâncare. Cred că nici măcar pâine n-are!

Aah! Slavă Cerului! "Înflori" tot:

- Da, şefu'.

- Şi stai şi tu şi mănâncă cu ea! N-o lăsa singură cuc!

Adică... Adică să stea să mănânce cu ea? Aici, în Aurari? La ea acasă? Vărul lui aproba... Aprobă şi el - iar mămica lui îl lăsă practic cu gura căscată!

- Vezi, că v-am pregătit o tavă cu bunătăţuri la bucătărie.

Ştefan

Ia uite-l, ce mirat era! Se uita când la maică-sa, când la el - şi nu-i venea să creadă! Şopti:

- Iar dacă o mai lălăi mult, s-ar putea să-şi cumpere de mâncare de la magazin. Şi-atunci mănânci singur două porţii!

Gata - Diamant era "istorie". Ţâşnise ca nebunul spre uşă! Perla râdea, pe tăcute...

Aşteptau să-l audă ieşind; momentan, îl auzeau demolând bucătăria. Probabil că mama lui îi pusese mâncarea pe masă, dar nu pusese tava între farfurii şi muşama. Aşteptau, privindu-se lung... Uşa se deschise, iar tatăl lui exclamă:

- Ce faci, mă?

- Îi duc Rebecăi prânzul.

Era ora unşpe - dar asta nu mai conta. Diamant se grăbea spre soţia lui. Era văduv, aşa că...

- Păi las-o uşurel, mă! Că de plecat, nu pleacă nicăieri! Şi, dacă trânteşti mâncarea pe jos, îţi mănâncă urechile!

Vărul lui râdea şi bombănea...

- Stai, mă! Stai să-ţi deschid uşa!

Anticipase bine - tot orăşelul o să-l vadă pe Diamant plimbându-se cu tava pregătită pentru o masă în doi. Uşa se închidea... Tatăl lui intra şi se grăbea să-l îmbrăţişeze - şi-apoi să-l aşeze înapoi la masă... Închise ochii şi oftă greu:

- Mi-e dor de ea...

- Iar ei i-e dor de tine. Numai că ea e foarte ocupată cu copiii şi curăţenia - şi uită, uneori, cât de dor îi e de tine. În plus, îl are pe Léon; se uită la el şi te vede pe tine. Şi, din câte zice ea, are şi poze...

Aproba încet...

- Ţi-am întins cărţile, când am auzit că vii. E la un pas de tine. În decembrie, se întoarce.

În sfârşit!

- Tu trebuie s-o laşi să se întoarcă aşa cum ştie ea. Aşa cum poate ea. Nu face nimic ce-ar putea să-ţi schimbe soarta.

Negă încet...

- Din câte mi-au arătat mie cărţile şi băiatul meu, chinezul ăsta nou e de treabă. Adică a dat ordinele corecte şi i-a instruit pe toţi să n-o găsească. N-or s-o găsească. Dacă ea nu face vreo tâmpenie majoră, sau oamenii tăi n-o deconspiră, chinezii n-or s-o vadă.

- Oamenii mei?

- Poftim?
- Ai spus "dacă oamenii tăi n-o deconspiră". Şi-ai spus-o cu tărie.

Tăcere... Deschise încet ochii şi-o electrocută:

- Tuşico...

Perla oftă greu şi luă cărţile:

- Mie îmi pică un bărbat şi-o femeie.

Deci doi oameni de-ai lui ştiau unde e regina...

- Sunt oameni de încredere; adică îi vor ei binele şi au grijă de ea.
- Eu îi ştiu?
- Da. Pe amândoi. Cu femeia o să vorbeşti în curând; da' cu el, nu.

Tot era bine! Să pună el gheara pe femeia aia - şi vedea ea!

- Da' eu zic să nu le faci nimic. Ştiu că le-ai ordonat tuturor să-ţi spună imediat totul; dar...
- Bărbatul nu e omul meu.

Tăticul lui oftă greu:

- Asta e rău! Dacă e omul lui Leonard...
- E omul lui nea Nicu Cărare. Uiţi că m-a anunţat că pot să stau foarte-foarte liniştit?

Uitase; sau îşi imaginase că nora lui e păzită de un pluton de puşcaşi marini. Oricum, nu mai conta. Important era că Ana era bine - şi avea o minimă pază. Şi că soarta le era favorabilă, iar ea era la un pas de casă...

Cărţile se aşezau pe masă... Tuşica lui număra, el îşi bea cafeaua gândindu-se la soţia lui...

- O să faci azi pace cu un om de stat.

Bun! Deci bătea palma cu Internele! Asta era foarte important...

- Pe termen scurt, Ana o să facă un drum lung.

Poftim?

- În curând, tu o să mergi într-o adunare mare şi o să faci vorbe foarte bune... apropo de văr-tu şi cumnată-ta.

Serios? Aşa zicea ea? Gata - încheia sceneta? Tăticul lui zâmbea:

- Iar asta-i bine. Eu o cunosc bine pe nor-mea - e pâinea lui Dumnezeu şi te iubeşte mai mult ca pe copiii ei. Dar chiar şi aşa - ar trebui să lămureşti lucrurile cu Rebeca. Să aibă şi ea timp să se calmeze, să renunţe la planul ăla cu tigaia şi făcăleţul... Şi încă ceva! Diamant zice că lui Leonard i s-au descâlcit iţele. Se apropie avansarea ta - şi preluarea lui Titel. Şi are şi ăla nevoie de câteva zile, să se obişnuiască cu gândul că văr-tu l-a ţepuit de i-au mers fulgii!

Asta aşa era! Titel avea o vârstă - şi va trebui să primească ordine de la Diamant, bărbat mai tânăr decât el, pe care mama lui Alin îl alesese să-i fie bărbat şi soţ. Mda - deci trebuia să-şi facă o regie, o coregrafie şi mai ales un discurs! Şi să ceară permisiunea lui nea Nicu să apară pe youtube! Lucrurile se complicaseră rău în ultimul timp...

- Bine. Sâmbăta asta o să pun capăt scenetei.

Perla se grăbi să continue:

- Iar după aceea o să vorbeşti cu femeia care ştie unde e Ana. O să-ţi dea veşti de toate felurile: şi bune, şi rele.
- Nu trebuie să-mi spună decât adresa - şi-o îmbrac în platină.

Palma tatălui lui i se aşeză pe umăr, făcându-l să ofteze greu...

- Trebuie doar să-ţi spui că ea a avut grijă de regina ta. Şi s-o laşi în pace. Nu-ţi forţa soarta!

Tuşica se grăbi să intervină:

- Şi trebuie să ai răbdare! Ştefane, la capătul chinului ăstuia e fericirea!

Aprobă şi se ridică:

- Tată, deschide seiful.
- Iar?

Aprobă, zâmbind gândului care-i încolţise în minte şi planului cel puţin romantic pe care-l încropise într-o clipă...

- Mă! Tu o să-i zăpăceşti rău de tot pe toţi, cu bijuteriile tale!
- Păi nu sunt eu regele aurarilor? Cu ce să-i zăpăcesc - cu reţete de varză murată?

Râdeau; el se grăbea să iasă. Se grăbea spre seiful tatălui lui - spre locul unde spera să găsească acel obiect absolut indispensabil planului lui... şi reginei.

Roşcata

Ia - că suna cineva la sonerie! Oare cine era? Ştefan? Păşi uşurel, pe vârfuri, şi ridică vizorul. Şi tresări - hei! Diamant? Fericit pân' la Dumnezeu? Păi... Îi deschise larg uşa şi văzu acum şi tava...

- Am venit să mâncăm împreună.

Na, că năvălise peste ea! Îi făcu loc, involuntar, şi se grăbi să încuie uşa:

- Eşti sigur?
- Cum adică?
- Adică şefu'
- Şefu' m-a trimis să-ţi aduc ceva de mâncare şi mi-a zis să nu te las să mănânci singură.

Aa... "Păi bine că am coborât jaluzelele!" Gândul ăla absolut obraznic nu se potrivea deloc cu ţinuta ei bleu şi hainele lui negre! Diamant era în doliu! Făcea ce făcea şi uita asta...

Tava sfârşi pe masă; Diamant "scană" scurt geamurile şi se repezi şi-o prinse de mână! Fu trasă scurt, ferm, spre scări!

- Stai!

Da' de unde! Diamantul ei se grăbea teribil sus pe scări! Iar ea, deşi ar fi vrut să-l oprească măcar cu un cuvânt, urca în urma lui. Şi ştia de ce-o duce aşa repede sus; ştia de ce nu-i spunea nimic, de ce nu ascultase nici de acel "Stai", nici de tentativa ei de împotrivire...

Erau pe hol; Diamant se repezi la prima uşă, pe care-o dădu de perete. Hei! Fu trasă în cameră - şi îmbrăţişată şi sărutată şi lipită de perete şi...

Şi nu mai putea să se împotrivească. Pentru că nu voia să se împotrivească. Voia să-l strângă în braţe şi să-i arate că era îndrăgostită rău... de el...

Alunecau încet pe lângă peretele ăla, spre holişor - adică spre dormitor...

Ştefan

Peste fix cinci minute, Popescu o să-i facă un apel. Iar ei or să urce - iar el o să-l electrocuteze rău pe omul SRI-ului. Primise asigurări că va trata cu Tudor Mirciulescu, şeful şefului colonelului Ceauşescu. Grad mare; foarte mare. Era hotărât ca, dacă nu-l va vedea pe individul ăla la masă, să nici nu se obosească să mai intre în biroul lui Popescu! Indiferent ce-i spusese Perla! Indiferent cât de tare îşi dorea nea Nicu Cărare să-l vadă împăcat cu Internele! Indiferent cât de greu se vor descurca Grasu şi Titel! Dacă o să-l vadă azi tot pe nenorocitul care luase banii lui Jun Chèn şi trimisese lunetistul la Piccolo Mondo...

Rebeca îl trase uşor spre ea... şi-i şopti, încet de tot:

- Şefu', tu coci ceva.

Aproba... Se aplecă la urechea ei:

- Coc finalul scenetei noastre.

Gata - ea era acum foarte cuminte şi n-avea curiozităţi. Nu era nici locul, nici momentul pentru discuţia aia. Şi nici pentru altele. Cornel aştepta, pe scaunul din faţă, momentul când se va repezi să-i deschidă lui uşa maşinii, ca la VIP-uri. Nu-l va lăsa să facă asta. Biroul lui Popescu avea ferestre spre faţa clădirii; şi nu voia să pară un conte "coconit". Voia să fie el însuşi - regele aurarilor, care "funcţiona" după propriile reguli. De-aia se şi încălţase în cizme - ca să fie convingător. Ca să le arate tuturor că el apăsa butoanele afacerii şi el decidea în afacerile lui. Şi că, dacă-l trăgeau în piept, o să le fie extrem de rău...

Mobilul vibră scurt. Hm - aşa de repede? Trecuseră doar două minute. Graba lui Popescu ilustra clar graba lui Mirciulescu! Zâmbi slab:

- Auzi, fă? Eşti o fericită.
- Dacă zici tu, şefu'...

Coborî şi porni spre intrare, lămurind-o în romanes:

- Tu o să stai la conac, departe de toţi "escu" de soiu' ăsta.
- Şi-o să mă distreze mult gându' că fostu' meu şef e înconjurat de ei...

Daa, ştia că Rebeca lui o să se gândească foarte mult la Titel şi ridurile lui! Ha-ha!

Uşa se deschise larg în faţa lui... Popescu făcea greşeală după greşeală: îl suna mai devreme, punea ofiţerul de la intrare să se transforme în uşier...

Nu apucă nici să ridice mâna spre buzunarul interior al gecii - i se indică o uşă din dreapta. Hm... Intrară în casa scării - unde îl aştepta un agent de-ăla "de paradă", cu muşchi mulţi şi fără păr pe cap. Insul îl salută scurt şi porni voiniceşte în sus. Îl urma; Rebeca era în spatele lui. Şi cum poziţia ei era mai bună decât a lui, apucă poala gecii şi-o ridică un pic. Doar un pic. În caz că agentul avea idei sau ordine proaspete, să-i ia ea arma şi să se ocupe de el. O auzi tuşind scurt şi reuşi să nu zâmbească...

Erau la etajul patru. Mai urcau?... Nu - aici reveneau în partea frumoasă a clădirii. Întinse braţul iar Rebeca reveni lângă el. Îi plăcea să descopere că agentul-paradă gâfâia un pic, spre deosebire de ei - care cică făceau toată ziua afaceri, în fund pe scaun...

O uşă. A doua uşă. Agentul se opri, apăsă clanţa celei de-a treia uşi şi-o deschise larg. Deci ajunseseră. Bun! Începuse să se plictisească de-atâta vizitat!

Nu păşi peste prag; se aplecă “birjăreşte” şi scană atent încăperea.

Nu era biroul lui Popescu; era biroul... şefului lui, din simplul motiv că Popescu stătea la biroul ăla, dar pe partea pentru musafiri. Şeful lui Popescu părea "general de izmene"; dacă scotea pistolul la el, leşina şi ţipa după susţinerea politică. Hai, că era bine!

- Bună ziua, dle Ionescu, dnă Ionescu...

- Bună ziua.

Fu salutat şi din partea dreaptă; "constată" canapeaua, cei trei bărbaţi... Pentru ei doi, SIE pregătise două fotolii - şi aliniase SRI-ul pe canapea, în scara măgarului. Mirciulescu stătea în marginea dinspre fotoliile lor; aşa că reveni la poziţia dreaptă, îşi luă uşor consiliera pe după gât... şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Ni se va accepta orice hatâr şi orice condiţie vom pune. Aşa că, în următoarele ore, negociem lista pentru Moş Crăciun: cetăţenie, domiciliu, venit neimpozabil, viză de State, imunitate, paşaport diplomatic, legitimaţii... Locuinţe de serviciu prin ţări exotice, transport asigurat de stat... Tot!

Consiliera lui părea că zâmbeşte:

- Mi-am schiţat deja nişte solicitări, pe vreo patru pagini...

Mm, ce-i mai venea s-o pupe! Dar nu putea s-o pupe nici măcar pe creştet! Nu acum şi nu de faţă cu ăştia! Aşa că intrară amândoi - şi-o conduse spre fotolii. Iar cei trei bărbaţi se ridicară la unison şi luară, involuntar, o ţinută demnă de trei poliţişti cu state vechi. Drepţi, cu mâna întinsă spre mâna contelui nebun...

"Sunteţi mâncaţi!"

Îi venea să râdă...

Roşcata

Atmosfera din biroul şefului lui Popescu era foarte destinsă. Glumeau şi râdeau pe rupte! Cu excepţia lor, a "invitaţilor", ceilalţi - inclusiv Popescu - serviseră nişte tărie. Whisky. Era opt iar ei "citeau" deja la a doua sticlă. Ea şi Ştefan nu serveau nimic. Nici măcar apă. Pe la şase, aşa, îşi dăduse seama că trebuia să-şi scoată ţigările din geantă, pe motiv că fuma şi ea una, şi să lase pachetul pe masă - fiindcă Ştefan pufăise ca o locomotivă şi "era pe roşu" cu tutunul. Ei doi erau nemâncaţi şi însetaţi rău. Râneau unul la celălalt, discutau pe marginea dosarului adus de Mirciulescu şi se amuzau de mama focului - aşa că n-aveau voie să greşească. Ştia că existau substanţe care li se puteau administra inclusiv prin instalaţia de aer condiţionat; se părea, însă, că "cei trei magi de la Interne" nu erau dispuşi să inhaleze propriile rahaturi halucinogene doar ca să obţină un comision mai mare, sau o poziţionare mai bună! Ştefan nu făcuse nici cea mai mică concesie! Ei modificaseră hârtiile din dosar; el doar le spusese ce să scrie. Avea un şef... mamă-mamă!

Trecuseră deja de jumătatea dosarului. Trecuseră prin afacerile actuale de pe teritoriul României, făcuseră curăţenie prin ele şi începuseră negocierea pe marginea afacerilor pe care Ştefan le va prelua de la Leonard. Ideea preluării lui Titel le plăcuse "albaştrilor" la nebunie! Era şi normal - îl cunoşteau şi colaboraseră bine până acum. Pentru aşa o surpriză plăcută, Internele păreau dispuse "să spele" cam un sfert din arestabilii pe care-i va prelua Ştefan. Era sigură că şeful ei va obţine un procentaj de cel puţin 35%...

Oare ei erau bruiaţi aici? Nu de alta - dar la masa asta se discutaseră nişte chestii care-ar fi făcut foarte multe plombe să sară - şi foarte mulţi procurori să dea în sevraj! Se îndoia că Popescu era chiar atât de nebun să filmeze negocierea lor cu Internele...

Cornel era jos, cu suita. Telefoanele nu sunaseră - nici ale ei, nici ale lui Ştefan. De-asta se întreba dacă erau bruiaţi! În mod normal, telefonul oficial al lui Ştefan suna de cel puţin trei ori pe oră. Oare...

Diamant

Era linişte. Era noapte... Era ciudat - stăteau amândoi la masă, în living, cu laptopurile şi telefoanele aliniate ca soldaţii...

Era unşpe şi-un sfert - şi nu ştia nimic de Ştefan. Cornel avea dispoziţie să-l sune atunci când primea un semn de la rege - sau când i se părea lui ceva în neregulă. La unşpe şi-un sfert, Cornel încă nu-l sunase. Începuse să se întrebe dacă nu cumva păţiseră ei ceva! Ei, bodyguarzii lui! Ridică privirea spre Grasu:

- Auzi? Da’ dacă s-a întâmplat ceva?

- Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ne-ar fi sunat unu’ din băieţi.

Da, ştia asta - el le dăduse ordinul, la prânz. Şi totuşi... Şi totuşi, uite că n-aveau nici un semn! Mobilele nu le sunau, mail-uri de la Ştefan nu primeau... nici el, nici Grasu...

- ... Şi dacă nu cad la pace?

- Dacă nu cădeau la pace, nu mai stăteau atâtea ore!

Asta aşa era! Şi totuşi...

- Şi dacă n-au căzut la pace - şi se ceartă şi se-mpung pe-acolo?

Grasu nu-i mai răspunse - ci îşi puse pe chip o mimică de-aia scârbită de aşa idee cretină... Îşi privi din nou ceasul. Şi oftă din nou. El trebuia să se calmeze; aşa că se ridică, se apropie de fereastră... Dacă Raina lui păţea ceva...

Hei! Sări cât colo, speriat de răcnetul lui Grasu!

- Bă!

Da! Ce era? Prietenul lui intrase în fibrilaţii - tremura tot şi rânjea, cu ochii la ecranul laptopului lui! Da’ ce văzuse acolo?

- Ce-i, bă? Ia - dă să văd!

Grasu răcni, euforic:

- S-a rezolvat! Termină biserica! Bă!

Ce să facă? Să termine biserica? Ce dracu avea ăsta? Se repezi peste el şi văzu imediat fereastra de Messenger. În pătrăţica albă, Ştefan scrisese într-adevăr, ***"S-a rezolvat. Termină biserica."*** Iar asta însemna...

Însemna că avea un văr deştept! Aşa de deştept că nici n-avea cuvinte să spună cât de deştept era vărul lui! Şi nu se mai putu abţine - scuipă poziţoara micuţă din care Ştefan al lui îi zâmbea a şmecherie:

- Ptiu-ptiu, să nu te deochi!

- Bă!

- Mânca-te-ar văr-tu să te mănânce de băiat deştept ce eşti tu!

- Bă! Ce-ai făcut?!

Aoleu - scuipase pe ecran! Se repezi să-l şteargă, la unison cu Grasu... Şi pică, aşa, într-o contemplare mută. Contempla ecranul, cele patru cuvinte şi simţea că toată tensiunea aia acumulată de-a lungul orelor o să se reverse şi-o să-i vină să plângă... rău...

- Gata! Eu o sun!

S-o sune. Să facă cum ştia el. Se simţea incapabil de-a mai spune sau face ceva. Se simţea ca o mămăligă plângăcioasă...

Ana-Maria

Cum-cum? Ce se auzea?... Mobilul ei!

Dădu să sară în picioare, dar nu reuşi. Aşa că trebui să-şi facă avânt ca să se ridice! Sami n-o certa pentru scăparea aia - şi chiar dac'ar fi certat-o, cine-ar fi stat să-l audă?! Suna telefonul! Dacă era Ştefan?

Deschise uşa iar Florentina îi întinse mobilul:

- E Grasu.

Deci ei foloseau acelaşi număr. Adică un singur număr. Ei ştiau dacă era OK aşa, sau nu; după părerea ei, ar fi putut să-l schimbe zilnic! Ea oricum le răspundea! Ea oricum zicea că "nu vreau să mă întorc până la Crăciun", dar ar fi dat orice să-şi vadă soţul în cadrul uşii...

Apăsă butonul verde:

- Da.

- Conexiunile cu umbrela veche au fost refăcute. *Vive le comte et le roi!*

Şi atât - nu mai auzea nimic. Grasu îi închisese. O informase că avea un bărbat dat dracului, care-i răsucea pe toţi pe degete, şi întrerupsese legătura telefonică. Iar asta însemna...

Deci, conexiunile cu umbrela au fost refăcute... Ştefan bătuse palma cu SIE, în aprilie, iar acum bătuse palma şi cu SRI-ul - şi refăcuse conexiunile. Iar asta însemna că drumul ei spre Aurari era mai mult decât sigur! Iar gândul ăsta... Gândul ăsta o făcea să râdă - spre disperarea Florentinei, care răbufni sonor:

- Ce ţi-a zis să?

Nu prea putea să-i spună - vestea cea bună o răscolise rău! Fluturaşul era şi el agitat, Tasnim cobora chiar acum scările...

- Mami! Spune odată! Ce-a zis Grasu?

Patul scârţâi scurt:

- Grasu? Unde e Grasu?

Ei, poftim! Se trezise şi prinţul! Acum chiar "puneau de-o şedinţă"! Minunat! Inspiră adânc, ca să se liniştească, iar copiii o împinseră înapoi, în living:

- Ce-a spus Grasu? Vine tati?

- Gata? Vine tati? Când vine?

Florentina spusese lucruri mari iar Léon era grăbit să marşeze la ele; aşa că se aşeză de bunăvoie pe canapea şi trecu la limba franceză, ca să înţeleagă şi ei:

- Nu, nu vine tati. Grasu m-a sunat ca să-mi spună că tati s-a împăcat cu Internele! Vă daţi seama? Sunt din nou în siguranţă acolo, în România!

- Adică cum?

- Adică serviciul secret din România îl apără din nou pe tati şi pe Diamant şi pe Grasu!

Léon era un pic confuz:

- Păi Aleodor nu e de la serviciul secret din România?

Florentina păru încântată să-şi repeadă verbal frăţiorul:

- E de la celălalt serviciu secret din România! Oof!

- Dar

Se grăbi să se ridice:

- România e mare şi are nevoie de mai multe servicii secrete. Acum, tati e prieten cu toate.

- Aha! Ce binee!

Léon ţopăia pe-acolo, fericit că tati era cel mai protejat om din România... Îi auzea şi pe ei râzând; se întoarse, ca să le facă semn că ea se duce să încerce să culce copiii - şi văzu imediat râsul chinuit al lui Sami...

Gata! Intră în camera lor, închise uşa şi-i împinse spre pat:

- E aproape unşpe noaptea! La culcare toată lumea!

- Mami, da' stai cu noi!

- Bine; dar numai cinci minute!

- De ce?

- Fiindcă trebuie să discut cu Sami şi Tasnim.

- De ce?

- Fiindcă au aflat şi ei vestea. Şi trebuie să discut cu ei despre întoarcerea la tati.

Prinţesa "tăie" întrebarea prinţului:

- Putem să ne întoarcem la tati?

- Prinţeso,

- Acum putem, nu-i aşa? S-a împăcat cu toţi! Şi putem să ne întoarcem la el!

- Puiule,

- Or să aibă ei grijă de noi! Mami,

Decise să-i astupe gura cu palma:

- Ss...

Ochii fericiţi se întristară într-o clipă - şi se umplură cu lacrimi... Oftă greu:

- Florentino, prinţeso, îţi jur că ne întoarcem până la Crăciun! Înţelege că orice secundă de grabă ne poate face să pierdem totul!

Micuţa ei se trase scurt şi se repezi în pat. Unde se trânti ostentativ cu spatele la ea şi Léon...

- Adică am răbdat noi atâtea luni - şi nu mai avem răbdare încă 30 de zile?

- Lasă-mă-n pace!

- După atâtea sute de zile departe de tati, tu vrei să ne grăbim şi să eşuăm tocmai acum?

- Ai zis să mă culc, aşa că eu m-am culcat!

Îşi privea lung fetiţa; atent mai mult la ea decât la surioara lui, Léon o mângâia uşor pe umăr - ca s-o împace... Pecetlui prinţul şi-l pofti să urce în pat. Şi-i înveli pe amândoi:

- Dacă era momentul ca noi să ne întoarcem la tati, venea el şi ne lua. Sau Grasu îmi zicea: "Urcă-te într-un autocar şi vino în Aurari", sau "Urcă-te în tren şi coboară în gara din Bourges, unde o să te aştepte suita". Şi lui tati îi este dor de noi; iar Grasu ştie asta. Şi, dacă ar putea să ne ajute cumva să ne întoarcem la tati, ne-ar ajuta. Chiar şi numai cu un sfat, sau un BMW cu şofer, sau...

Léon se ridică în capul oaselor şi-şi pupă zgomotos surioara:

- Nu mai face aşa! Ştii bine că mami îl iubeşte pe tati şi abia aşteaptă să-l vadă din nou!

Prinţesa nu se clintea...

- ... Şi ştii că a promis că ne întoarcem toţi trei la tati, înainte de Crăciun! Mami n-a minţit niciodată, să ştii!

Oof, Doamne! Îi venea să-l pupe! Şi-i venea să-i pupe pe toţi cei care-i minţiseră copiii, de-a lungul timpului, ajutând-o astfel pe ea să-i convingă acum să aibă răbdare...

Florentina se răsuci încet spre ei... şi-şi luă frăţiorul în braţe:

- ... Bine. Dar să ştii că, dacă mă minţi şi nu ajungem la tati până la Crăciun, o să-ţi pară rău!

Aprobă - că ea îşi va regăsi tăticul mult înaintea lor! Acum, prinţesa părea împăcată cu realitatea; aşa că se ridică:

- Mă duc să vorbesc cu Sami. Imam Mohssen mi-a transmis, la un moment dat, că el şi ceilalţi arabi din Franţa ne pot ajuta să ajungem în Bucureşti nevăzuţi şi neştiuţi de nimeni.

- Da' ce treabă are imamul cu noi?!

- Noi trebuie să ajungem în România. Iar România nu e parte a spaţiului Schengen. Adică copiii nu pot călători fără documente.

- ... Cum adică?

- Adică tu şi Léon eraţi scrişi în paşaportul meu şi în paşaportul lui tati, ca să puteţi să intraţi şi să ieşiţi din România. Eu nu-mi pot folosi paşaportul; aşa că îmi trebuiesc acte pentru mine şi pentru voi.

Gata - îi "aterizase". Porni spre uşă:

- Trebuie să discut şi cu Sami, care e un bărbat foarte inteligent şi ştie multe lucruri. O să vă duc în România; trebuie să-mi fac un plan foarte bine gândit, ca să reuşesc să vă strecor prin toată Europa...

Acum nu mai ziceau nimic; apăsă clanţa:

- La începutul lunii decembrie, voi o să ajungeţi la tati. După ce vă duceţi voi, o să vin şi eu.

- Da' tu de ce nu vii odată cu noi?

- Pentru că nu putem merge împreună. Ne-ar recunoaşte duşmanii lui tati.

- Mami, da' atunci când vii şi tu, mergem la Disneyland?

Léon era somnoros rău... Zâmbi slab:

- Eu aş fi de acord cu ideea asta. Dar, să vedem! Să vorbim şi cu tati...

Prinţesa căscă lung, cu poftă:

- Eu cred că mai bine facem Crăciunul acasă, iar la Disneyland mergem de Revelion!

- Daa! Mai bine aşa! Or să fie artificii multe...

- Şi multe bomboane...

Se strecură încetişor afară din cameră şi închise uşa. Şi constată că Sami îi ghicise gândurile - fiindcă o expediase pe Tasnim şi-acum o aştepta la discuţie...

Se aşează pe canapeaua ei; iar el o privi lung... şi încercă să zâmbească mult mai veridic:

- Deci şi-a rezolvat problemele.

- Mare parte din ele, da.

- ... Mare parte din ele?

- Dacă le-ar fi rezolvat pe toate, Grasu, omul care mă sună pe mine, i-ar fi spus unde poate să mă găsească. Şi-ar fi venit să ne ia.

- Asta mă face să cred că problemele lui sunt foarte dificile. Şi foarte complicate.

- Dacă erau foarte dificile, nu m-ar fi sunat nici chiar Grasu.

- ... Probabil că ai dreptate. Nu ştiu...

- În orice caz, e bine că a bătut palma cu ei. Asta îi asigură protecţie pe teritoriul României.

- ... N-a avut protecţie acolo?

- Ba da; numai că Jun n-ar fi putut să-l împuşte acolo, în aprilie, dacă n-ar fi avut o înţelegere cu Internele române.

- Adică ei l-au trădat atunci.

- Exact.

- ... Şi?

Ah, corect! El era medic - nu interlop periculos!

- Şi cum el n-a murit, ba chiar a obţinut protecţia Externelor şi-a crescut văzând cu ochii, Internele şi-au revizuit atitudinea. Au evitat să-i facă probleme, sperând că vor fi iertaţi... Şi acum au fost iertaţi!

Gata? Înţelesese? Spera că da... Sami oftă scurt:

- Şi cum el are acum protecţia asigurată şi în afara României, şi în interiorul ei, e momentul să-ţi ajustezi planul; nu?

Adică... Sami era trist - vedea asta de la trei poşte! Şi totuşi, încerca să zâmbească şi s-o încurajeze; sau să spună ceva drăguţ. Nu ştia...

- Traversarea Europei cu doi copii iese din discuţie. Va trebui să-i duci acolo pe rând. Sau plănuiai să-i trimiţi la el?

- Nu - n-am încredere să-i ducă altcineva.

Hm! Îl făcuse să ridice o sprânceană! Zâmbi slab:

- În privinţa traversării Europei de către copiii mei şi de trecerea graniţei spaţiului Schengen, n-am încredere decât în mine.

Acum primi o aprobare:

- Evident. Dacă vrei să te ajut, e de-ajuns să-mi spui.

- I-am promis lui imam Arif că vă voi ţine pe voi doi departe de pericolele care mă pândesc.

- Numai că tu nu eşti musulmană; aşa că te-ar ierta...

Sami ţinea musai s-o ajute! OK! Ea n-avea nimic împotrivă! Ea avea nevoie de tot ajutorul din lume! Aşa că zâmbi slab:

- Trebuie să mă gândesc la o soluţie pentru acte. Soţul meu a devenit foarte important, mai ales pe teritoriul Franţei. Mă îndoiesc că m-aş putea apropia de Bourges fără să fiu observată. Aşa că trebuie să "ţintesc" spre Aurari - orăşelul cumnatului meu.

- Imam Mohssen te poate ajuta să ajungi în România.

- Nu voi călători niciodată singură cu amândoi copiii.

- Ai luat totuşi în calcul varianta trimiterii copiilor?

- Da.

- Dar n-ai încredere decât în tine însăţi.

- Exact. În plus, soţul meu ar înţelege cu totul altceva.

- Ar înţelege că i-ai trimis copiii - şi-l rogi, aşa, fără cuvinte, să te lase să-ţi trăieşti viaţa departe de el şi de pericolele care-l înconjoară.

Aprobă şi oftă greu:

- O să-i trimit la el. Nu acum; în decembrie. O să-i duc eu, rând pe rând...

Ochii negri se coborâră spre telecomanda de pe măsuţă...

- Şi-aşa, or fi refăcut ei conexiunile şi şi-or fi rezolvat mare parte din probleme; dar asta nu face decât să complice lucrurile...

- ... Ai dreptate. După cum am înţeles eu din ceea ce mi-ai povestit tu, soţul tău "unge" acum trei servicii secrete. Ceea ce înseamnă că face din ce în ce mai mulţi bani. Ceea ce înseamnă că e într-o competiţie din ce în ce mai acerbă cu concurenţa...

Dacă aşa credea el, ea n-o să-i zdruncine convingerile! Adăugă:

- Are, oricum, tot mai mulţi duşmani!

- Cu cât e el mai important, cu atât mai grijulie trebuie să fii tu.

Aprobă...

- ... Mai staţi aici un timp. Nu te grăbi în luarea deciziilor. Plănuieşte totul încet, pe îndelete şi cu obiectivitate. Tu nu ai voie să greşeşti.

Exact.

- Dacă ai nevoie de acte, vorbeşte cu imam Mohssen. Sau vrei să vorbesc eu?

- Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc bine la planul ăsta. Trebuie să fie impecabil!

Sami se ridică:

- Cred că imam Mohssen poate să treacă copiii în paşaportul lui Zaynah Masrood. Dar mă tem că paşaportul libanez al lui Zaynah o să aibă nevoie de viză. Aşa că e mai bine să vorbeşti cu el. Oricând vrei, mergem la moschee.

- Bine, Sami.

- Noapte bună.

Îl vedea grăbindu-se spre scări... Se ridică şi ea:

- Oricum, voiam să-ţi spun...

Şi-l aştepta să se întoarcă... Gata!

- Voiam să-ţi spun că n-am să plec înainte să-mi îndeplinesc misiunea.

- Ţi-ai îndeplinit misiunea.

- Încă nu.

- Tasnim trăieşte din nou. Iar eu am ars fotografia care mă ţinea legat de trecut. Ţi-ai îndeplinit misiunea.

Poftim? Cum? Arsese fotografia?

- ... Ţi-ai îndeplinit misiunea. E timpul să te gândeşti la voi - la familia voastră. O să vorbesc eu mâine cu imamul - să-ţi dea un paşaport românesc.

... Şi-acum el urca scările, calm şi liniştit de parc-o anunţase că mâine la prânz pregătea el o shaorma de-aia "artistică"... Uau!

Auzi uşa închizându-se sus, la etaj - aşa că se grăbi să intre în camera lor. Şi să încuie uşa! Vestea aia o zdruncinase serios...

- ... Mami, ce-a spus Sami?

Ah! Léon sforăia - dar prinţesa era mai trează ca niciodată! Se grăbi spre pijama:

- A spus să stăm liniştiţi, să nu ne grăbim şi să ne facem un plan perfect. Ca să nu cădem prizonierii duşmanilor lui tati.

- ... Are dreptate. Eu nu m-am gândit...

- Dar o să ne gândim bine, amândouă, începând de mâine după micul dejun. Îl trimitem pe Léon la aerobic iar noi facem un plan perfect. OK?

- OK!

Se urcă în pat, lângă ei...

Deci Ştefan se împăcase cu Internele... Asta era foarte bine! Numai că ea avea acum o problemă! Adică Sami tocmai îi adusese în prim-plan o problemă măricică! În martie, pe Ştefan îl apăraseră Internele în România - şi mafia chineză în vestul României. De plătit, practic, plătise doar Internele; afacerea cu mafia chineză fusese "o chestie de neînţeles" pentru ea. Ştefan îşi încasase comisionul; dar hărtănise avionul lui Jun. Şi consumase kerosenul lui Jun. Şi rostise numele lui Jun, atunci când îi trebuise un bau-bau. În materie de calculat plăţi către chinezi, "era în ceaţă"...

Acum, Ştefan al ei nu mai colabora cu chinezii. În schimb, avea protecţia Internelor... şi pe cea a Externelor şi pe cea a francezilor. Trei umbrele mâncau din caşcavalul regelui. Ceea ce însemna că

regele ei trebuia să producă de trei ori mai mult caşcaval, nu? Şi-asta fără să mai facă afaceri cu chinezii - adică fără transporturile alea bănoase care alunecau uşurel pe mări şi oceane şi nu-l supuneau pe rege la nici un fel de efort...

Indiferent cât de mare şi de puternic devenise Ştefan, ea n-avea voie să greşească. În ultimele luni se întâmplaseră lucruri pe care ea nu le ştia - şi din cauza cărora nu putea calcula corect. Tocmai de-asta, indiferent ce-o să mai audă din gura lui Grasu, ea o să-şi vadă de planul ei. N-avea voie să greşească. N-avea voie să eşueze. Copiii erau în grija ei, afacerile în grija lui Ştefan. Şi cum el avusese mare grijă de afaceri, iar ea avea mare grijă de copii...

- Mami...
- Da, prinţeso.
- Mami, tu te simţi bine?
- Da; de ce?
- ... Cât mai trebuie să stea acolo?
- ... Cum adică?
- Adică... Ştii tu... Când trebuie să te duci la doctorul cu care l-ai născut pe micul tanc?
- Aa... Zilele astea, ar fi bine să îi fac o vizită.
- ... Adică o să te duci tu acolo?
- Da. O să vă las pe voi aici, iar eu o să mă duc acolo.
- Şi dacă te prind chinezii?
- Tocmai de-asta mă duc singură - ca să nu mă observe nimeni.
- Şi noi rămânem aici?
- Da. Iar tu rămâi şefă peste Léon. O să vă rog să nu cereţi afară. Tasnim n-o să poată să se descurce singură cu voi!
- În plus, e şi periculos! Ce ştie ea, dacă apare vreun chinez?!

Exact; ce ştia biata Tasnim, dacă două dube de-alea albe opreau vijelios lângă ei?!

- Stai liniştită; o să am eu grijă de Léon. O să stăm cuminţi acasă şi totul o să fie bine.
- Bine, prinţesa mea.
- ... Mami... Da' cât de mare e Fluturaşul?
- Are cam un kilogram jumate... şi vreo 40 de centimetri. O să ne uităm amândouă mâine pe laptop.
- Păi scrie pe laptop?
- Da. Scrie cât ar trebui să fie de mare, la 32 de săptămâni.
- Aha... Şi cam câte săptămâni mai
- O lună. Adică patru săptămâni. Cel puţin.
- ... Auzi, mami?
- Da, prinţeso.

Florentina trecu la romanes:

- ... Da' dacă îl loveşte tancu' noaptea? Că ăsta e cioban rău, mămico! Tu ştii cum dă din mâini şi din picioare?
- Ss...

Prinţesa chicotea... şi revenea asupra gândului ăluia cu "tancul":

- Zău, mami! Dacă te loveşte? Adică dacă îl loveşte pe el?
- Stai liniştită, că dorm cu grijă.
- Ba nu dormi cu grijă! L-am prins eu, azi-noapte, că dădea din toate alea şi tu nici nu simţeai! Nu e mai bine să dormi tu dincolo? Singură?

Ba da; dar prinţesa nu ştia mica ei şmecherie...

- ... Eu ştiu... Eu voiam să dorm cu voi!
- Mami, eu zic să te culci dincolo! Cel mai bine! Că dacă păţeşte Fluturaşu' ceva, îţi dai seama cum o să facă tati?

Oo, da! Îşi închipuia cu uşurinţă cum o să facă tati dacă bebeluşul ăsta nu va fi absolut perfect! Aşa că decise să trateze îngrijorarea prinţesei ca pe-un semn - şi se ridică:

- Bine, prinţeso. Mă duc să dorm dincolo. Dar ce-i spunem lui Léon?
- Păi, nu prea avem ce să-i spunem! Că tu te trezeşti întotdeauna prima!

Asta aşa era! Se aplecă şi-o sărută pe frunte:

- Te iubesc, prinţesa mea!
- Şi eu te iubesc, mami!
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Descuie, deschise uşa... Casa era învăluită în întuneric; aşa că luă mobilul şi-şi lumină drumul cu el. Şi se lungi greu pe canapea...

Oare o să mai poată să adoarmă? Până acum, adormise cu ochii la profilul lui Léon; dar acum...

16 noiembrie 2011 - miercuri

Ştefan

Era linişte în Aurari. Dormeau toţi. Adică aproape toţi. Tăticul lui sigur nu dormea! Şi nici Grasu! Pe Diamant îl vedea fremătând tot, drepţi lângă brad... Se aplecă la urechea Rebecăi:

- Te duci acasă şi te odihneşti. OK?

- Da, şefu'.

- Iar dacă sunteţi cuminţi, sâmbătă vă fac o surpriză foarte plăcută.

- Bine, şefu'.

Şi-acum, că se asigurase de cuminţenia lor, reveni spre Cornel:

- Paza de la casa chinezilor a rămas dublată?

- Da.

- S-o lăsaţi aşa până vă spun eu.

- Da, şefu'.

Bun! Îl privea lung... Îi privea profilul... şi se întreba, acum, în momentele astea, ce dracu văzuse Safira la el! Că nu era vreun Alain Delon - şi nici n-avea musculatura lui Schwarzenegger în tinereţe! Cornel Buldogu era un bărbat normal, "gri"...

Cornel Buldogu era un bărbat care se apropia de femei. Ceea ce, de la un punct încolo, Diamant nu mai fusese. Şi-atât.

Coborî şi se aplecă spre ei:

- Duceţi-o pe Rebeca acasă. Şi pe urmă odihniţi-vă.

- Da, şefu'.

Se apropie de vărul lui... şi-l îmbrăţişă bine de tot, să-i înmoaie oasele...

- ... Da' ştiu că tragi de fiare, nu glumă!

- Şi cum n-ai vrea să afli dacă snopesc şi sacu', fă-i pa-pa şi hai la tata!

Diamant se conformă, iar maşinile se puseră în mişcare. Le aşteptă să treacă... Oftă greu şi-l luă pe după gât, pornind spre casa tatălui lui:

- Să n-o cauţi, Diamante. Şi să-i spui lu' Grasu să n-o mai caute. Adică să nu scormonească după ea. Am vorbit cu maică-ta ieri. Îmi pică-n cărţi că se întoarce singură, în decembrie. Şi nu vreau să-mi forţez norocu'. Înţelegi?

- Da, vere.

- Dacă soarta îmi e favorabilă, nu vreau să fac vreo prostie de nereparat. Cum să-ţi spun eu...

- Ştiu. Ai aşteptat-o atâtea luni, încât până-n decembrie ţi se pare un mizilic!

- Exact. În plus, mai sunt multe lucruri pe care trebuie să le fac înainte de întoarcerea ei. Aşa că, dacă o găsiţi, să nu vă duceţi după ea. Şi să nu încercaţi s-o contactaţi sau s-o ajutaţi. Să-mi spuneţi ce-aţi descoperit - ca să vedem dacă e bine să-i punem o codiţă înarmată, sau e într-atât de bine deghizată încât codiţa noastră ar da-o de gol. Bine, Diamante?

- Bine, vere. Stai liniştit - n-o să fiu tocmai eu ăla care s-o pună în pericol!

Îl bătu uşor pe umăr... că ăştia doi se luaseră de mâini, aici, în Aurari, şi folosiseră informaţiile lui Isamu şi-o găsiseră deja pe Ana...

Dacă urla la el şi-i punea cuţitul la gât, n-o să obţină decât o negare. Şi-un Grasu panicat rău, care îi va transmite femeii pe care-o trimiseseră în Franţa "să ia măsuri". Şi cine ştie cine era femeia aia din Franţa! Cine ştie ce tâmpenii monumentale putea face! Cine ştie ce transmisese chinezul în teritoriu! Cine ştie ce putea isca gestul lui! Mergeau deci către poarta lui nea Dumitru Ionescu... şi tăceau...

Nu voia să-şi schimbe soarta. Bărbatul lui nea Nicu Cărare... Şopti, zâmbind slab:

- Pe lângă ceea ce ştii tu, mai e ceva.

- ... Ce anume?

- O să spun doar atât. O să-ţi amintesc că nea Nicu Cărare mi-a transmis să stau foarte-foarte liniştit.

Tăcere... Întoarse capul - şi se delectă cu "mutra de poker". Aia împietrită în zâmbetul micuţ, şmecheresc. "Mutra de poker" era acum roşie ca racul...

Îl bătu din nou pe umăr şi apăsă soneria. Şi uşa se deschise imediat - aşa că îşi îmbrăţişă tatăl şi intră. Acum vor discuta CV-urile primite de la Popescu, vor discuta afaceri... şi atât.

Diamant

Fuma, calm. Grasu era palid şi începuse să tremure. De cinci minute, de când îi spusese ce "conversaţie amabilă" avusese el de dimineaţă cu Ştefan, omul ăsta era împietrit de spaimă, panică şi groază... Se aplecă şi stinse ţigara:

- Ştie că am găsit-o. Şi are încredere în noi. Fata aia a scris ceva pentru noi?

Grasu nega... Se ridică:

- Atunci când o să scrie, trebuie să-i transmitem cumva să nu facă absolut nimic care poate atrage atenţia asupra ei sau a reginei. Chinezul ăla e un tip dintr-o bucată; dar nu ştim ce-a transmis în teritoriu şi le-a scăpat francezilor. Aşa că cel mai bine e să nu riscăm. Nea Nicu Cărare are şi el un om acolo; unul care-a găsit-o deja. Ăla şi-a aranjat deja apele şi "e meseriaş" - că francezii şi chinezii nu l-au ginit.

- Aşa că noi nu trebuie să agităm apele. Ai dreptate.

Porni spre uşă... Şi cum prietenul lui nu mai spunea nimic, ieşi.

Şi-acum, că îl potolise şi pe Grasu, era momentul să se ducă fuguţa la primărie! Dacă Raina voia să-l viziteze, ştia că la primărie îl putea găsi! În plus, Ştefan o să vrea să afle stadiul lucrărilor de la biserică, atunci când se trezea! Acum, că bătuse palma cu Internele, trebuiau să inaugureze biserica! Şi las' că aveau ei aici, în Aurari, şase fete tinere şi frumoase şi majore şi numa' bune de făcut preotese! Îi venea să râdă, gândindu-se că Aleodor pupase mâna regelui şi dormea cu bona prinţului...

Sami

Stătea pe canapea şi-o aştepta. Preferase să tacă din gură azi - să nu scoată un sunet apropo de ceea ce discutaseră ei aseară. Acum, însă, Ana culca micuţii. El o aştepta. Tasnim îi simţise tristeţea, presupusese motivul ei şi se retrăsese imediat după cină...

Imam Mohssen era un bărbat practic - şi-i demonstrase că nu se înşelase în privinţa lui. Imam Arif avea patru paşapoarte într-un plic; imam Mohssen avea trei sertare pline-ochi cu paşapoarte şi nu numai. Dat fiind faptul că el n-o văzuse niciodată pe Ana, îl invitase pe el să aleagă un paşaport cu fotografie asemănătoare...

Paşaportul românesc era autentic. Hussein Mihaela reuşise să-şi piardă actele... Nu. Nu le pierduse. Le schimbase fără să predea paşaportul. Adică, nu! Îl "predase" pur şi simplu la moschee, pentru întrajutorarea semenelor ei! Că altfel imamul i-ar fi spus să-i transmită Anei să evite sistemele informatizate de trecere a frontierei! Paşaportul ăsta era "perfect autentic". În plus, i se spusese să-l aducă înapoi zilele astea, ca să treacă şi copiii în el! Avea imam Mohssen o şmecherie care lui îi scăpa! Dar...

Dar nu mai conta. Important era să o ajute pe Ana! Important era să nu fie el filat de serviciile franceze! Că doar ăia n-or fi fost chiar atât de proşti, să nu-şi dea seama că imamul ăla descurcăreţ "se descurca"! În fine...

Uşa se deschise încet; Ana se strecură în living... Îşi impuse să zâmbească; şi cum se simţea trist şi deprimat, îşi impuse să nu-şi ascundă starea de spirit. Femeia aceea minunată se apropia, zâmbindu-i... Îi întinse paşaportul:

- A spus să-l verifici; şi să-l aduci înapoi, ca să treacă copiii în el.

Uau - ce repede redevenise serioasă! Dar, ce - spusese vreo prostie? Ana se aşează pe canapea:

- Nu vreau să treacă copiii în nici un act.
- Dacă te opreşte cineva la graniţă
- Nu mă va opri nimeni la graniţă.
- Eşti sigură?
- Da.

Era sigură, încruntată şi ferm hotărâtă să nu-i dea lui imam Mohssen fotografii cu copiii ei. Iar el o înţelegea perfect! Când venea vorba despre copiii ei, Ana se transforma într-o leoaică extrem de protectivă... Se ridică:

- Să-mi spui, dacă te mai pot ajuta cu ceva.
- O să-ţi spun.

Aha! Voia să se ridice şi ea! Întinse mâna, o ajută... şi fu strâns în braţe. Pentru o clipă...

Pentru o clipă, instinctul îi comandase mâinile să se ridice şi s-o îmbrăţişeze. Dar, după acea clipă, raţiunea redevenise stăpână peste creier. Aşa că nu reacţionă nicicum... Şi fu sărutat pe obraz:

- Îţi mulţumesc că mă ajuţi.
- Este plăcerea mea.

Părea grăbită să intre în camera... de joacă? Păi, ce făcea? Nu mai dormea cu copiii?... Nu. Încuiase uşa - semn că discutase cu copiii şi-i convinsese s-o lase să doarmă singură. Probabil că Florentina se trezea noaptea şi se ducea, tiptil, să verifice dacă nu cumva mami descuiase uşa pentru Sami...

Nu va reuşi niciodată să intre în familia lor. Dacă acea şansă minusculă ar deveni totuşi realitate, iar Ana ar încerca să-şi refacă viaţa alături de el, copiii nu l-ar lăsa să intre în familie. L-ar lăsa să se alipească familiei - şi "s-o căpuşeze", luând-o uneori pe mami de lângă ei. Copiii Anei l-ar respinge. Erau copiii contelui. Ai ei şi-ai contelui. Erau inseparabili. El, alături de ei, ar fi arătat ca un cal cu trei picioare de cal şi-unul de măgar. Adică imposibil.

Într-un fel, se bucura că plecau. În alt fel, însă, simţea...

17 noiembrie 2011 - joi

Ana-Maria

Azi fusese matinală; foarte matinală chiar! Nu mai adormea cu ochii la prinţ, aşa că se trezea mult mai devreme! La cinci deschisese ochii! Şi nu mai reuşise să adoarmă! O să slăbească şi mai mult, spre disperarea lui Sami...

Dar azi "fusese matinală cu folos", cum se spune! Discutase ieri cu Florentina şi Léon şi puseseră la cale un plan bunicel pentru întoarcerea la tati. O anunţase pe prinţesă că ele două vor pleca primele, timp în care prinţul va rămâne aici cu Sami şi Tasnim - iar micuţii ei n-avuseseră nimic împotrivă. Aşa că stabiliseră s-o ducă pe Florentina în Bucureşti, "la o cunoştinţă comună de-a lui tati". Se cam încruntase prinţesa ei - dar nu comentase. Îi explicase că n-o putea duce în Aurari, dat fiind faptul că orăşelul era în plin câmp şi sigur era supravegheat de toată lumea. Şi cum Léon rămânea aici...

Dar, înainte de toate, stabiliseră ca ea să se ducă în România şi să verifice ruta de întoarcere. Ceea ce ei nu ştiau, era că ea plănuia să folosească verificarea asta pentru a vorbi cu medicul Petrescu! Că dacă medicul ei refuza s-o ajute să nască...

O chema Hussein Mihaela. Fotografia îi era oarecum asemănătoare - ceea ce-o făcea să se întrebe când şi mai ales cum şi unde şi de ce o văzuse imam Mohssen pe ea! Şi cum şi-o imaginase cu capul descoperit! Oare o văzuse aici, la Sami? Dar, când? Că nu venise niciodată în vizită! Oare trimisese pe cineva să-i facă poze prin geamuri? Oare Jaser era un fel de spion arab? Oare spărseseră calculatorul lui Tasnim?

Oare se damblagise?

Imam Mohssen îi dăduse paşaportul unei europence. Europencele erau, în marea lor majoritate, şatene. Culoarea ochilor era irelevantă, de vreme ce ea purta lentile verzi de ceva vreme. Numai că ea intenţiona să verifice ruta; adică să prezinte paşaportul ăsta în aeroport. Biletul va fi tot pe numele ăsta... Iar dacă directorii aeropoartelor din Franţa nu-i trimiteau lui Ştefan toate numele care călătoreau spre România, cu siguranţă directorul aeroportului Otopeni "raporta" către Interne cetăţenii străini! Şi parcă n-ar fi testat "buna cooperare" pe pielea ei! Mai ales că era gravidă! Aşa că...

Aşa că o să-şi facă rezervare la un zbor de mâine, Nantes-Otopeni. Doar dus - ca să nu bată la ochi. De-acolo, ştia deja cum se va întoarce. Spera să-l poată convinge pe Paul Petrescu - medic minunat, dar foarte precaut şi selectiv atunci când venea vorba despre pacientele lui...

Laptopul o aştepta. Oftă greu... Gata - acum îşi cumpăra biletul. Dacă era extrem de norocoasă, peste fix 30 de minute soţul ei "punea uşa jos"...

Roşcata

Se răsuci şi-i făcu cu mâna. Diamant părea vesel; ea ştia însă că era un pic mai trist decât ea - care era tuflită toată! Şi totuşi, ea era un pic mai veselă decât el. Ea ştia, de la rege, că sâmbăta asta o să aibă o surpriză foarte plăcută. Fusese cuminte; în plus, tanti Perla şi nea Dumitru râseseră azi şmechereşte când îi făcuseră ei cu mâna. Se întreba...

În fine! Reveni la drumul ei şi intră în avionul Externelor. Se grăbi să se aşeze pe locul de la geam, devenit "prin tradiţie" locul ei, şi îşi prinse centura. Şi-acum aştepta ca Ştefan să termine de discutat cu Diamant, să urce în avion, să se aşeze lângă ea... Şi se gândea...

Avusese emoţii atunci când veniseră în Aurari. Se gândise la moartea Safirei, la revederea cu el... Şi uite că totul fusese atât de ciudat, de... Adică, Safira murise; şi nu trecuse nici măcar o lună - iar el

intrase cu tava, o anunţase că Ştefan îl trimisese să-i ţină de urât şi-apoi o trăsese la etaj, unde îi arătase cât de dor îi fusese de ea... Ştia că, pentru sufletul lui Diamant, Safira murise atunci când îl strânsese în braţe pe Cornel. Şi totuşi, ei îi fusese extrem de greu să se gândească la prima revedere de după înmormântare! Îi fusese imposibil să-şi imagineze cum o să dea ochii cu copiii rămaşi fără mamă! Şi uite cât de simplu fusese totul! Adică ea fusese singura "constipată" dintre toţi! Până şi oamenii din orăşel păruseră foarte dezinvolţi! Iar copiii... Stătuse la masă cu ei, aseară, în livingul lui nea Dumitru. Făcuseră o masă mare şi mâncaseră împreună. Ea stătuse în dreapta lui Ştefan; în dreapta ei stătuse tanti Perla, care avusese grijă ca Agata să mănânce tot din farfurie. Diamant stătuse între copiii lui - şi n-o scăpase o clipă din ochi...

Azur o privise lung... şi atât. Când ajunsese şi ea la cină, îi găsise aşezaţi la masă. Ochii albaştri ai băiatului o priviseră lung, cu seriozitate. Şi apoi reveniseră către bunicul lui. Nu-şi putea da seama dacă băiatul bănuia ceva. Avea o privire... ciudată, care parcă-i încuia gândurile. Iar ea avea sentimentul că Azur ştia. Adică ştiuse adevărul şi despre maică-sa, şi despre taică-su! De-a lungul celor câteva cine petrecute alături de Ştefan şi nea Dumitru, aflase că Azur chiar avea stofă de bulibaşă. Nea Dumitru menţionase atenţia ieşită din comun, isteţimea ieşită din comun şi tăcerea - adică lipsa întrebărilor şi-a comentariilor. Azur părea bulibaşa ideal... peste vreo 20 de ani, aşa...

Ştefan se aşează lângă ea:

- Ce-i?

- Nimic.

Tăcere... Scoase telefonul şi începu să scrie...

"E ciudat. Toată lumea pare să fi uitat ce s-a întâmplat. Toţi par foarte bine mersi aşa, fără ea. Chiar şi copiii! Iar Azur m-a privit lung ieri... şi n-a zis absolut nimic. Am sentimentul că el bănuieşte..."

Îi dădu telefonul şi coborî privirea spre propriile mâini. Aştepta... Ştefan se aplecă la urechea ei:

- Da' ce credeai? De ce crezi că a fost tata atât de ocupat cu problema asta? Chiar nu ţi-ai dat seama ce anume făcea tata, în timp ce ne spunea nouă că se ocupă "la greu" de problema Safirei?

Adică le spusese? Tuturor? Doamne! Nu-i venea să creadă...

- Nu; nu le-a spus-o aşa, direct, sub formă de certitudine. Dar le-a dat de înţeles că între el şi nevastă-sa nu mai era nimic. Le-a dat de înţeles că bulibaşa are în viaţă şi-n suflet o femeie pe măsura lui, potrivită pentru viaţa lui cea nouă, avansată şi stilată şi unsă cu toate alifiile. A adăugat că el e fericit atunci când e şi ea prin preajmă... Le-a spus, probabil, că e cineva din anturajul meu - cel care i-am peţit-o pe Safira. Şi că eu aprob relaţia asta şi starea de lucruri - cu nevastă în orăşel şi soţie în afara lui. Şi atât. Restul au văzut ei, cu ochii lor. Şi la petreceri, şi la plimbările voastre prin Aurari... Şi când le spunea că stă pe mess cu tine - şi-i străluceau ochii... Şi la cingherită - că nu-s proşti deloc iar pentru ei simbolurile şi tradiţia sunt lucruri sfinte...

Oftă greu:

- Acu' chiar că nu mai am curaj să trec pe-acolo!

- Acum, dacă nu mai treci pe-acolo, o să-i superi rău!

Mda... Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Nici măcar Cornel nu părea afectat de moartea ei!

- Ăla chiar n-avea de ce să sufere. Sau crezi că s-a căţărat pe ea fiindcă se îndrăgostise nebuneşte?

Nu mai zicea nimic...

- Nu te mai îngrijora tu din cauza lor. Mai bine gândeşte-te la problemele tale!

Păi, ei erau problema ei! Nu? Că erau "consăteni", cum se zice! Avea casă în orăşelul ăla! Şi-o ducea el mereu acolo, pe sub nasul lor!

Palma şefului ei o bătu uşor pe mână... După cum încerca el să-i spună, trebuia să fie liniştită şi să nu-şi mai facă atâtea probleme, apropo de oamenii din Aurari şi părerea lor despre mariajul ei cu Diamant. Numai că...

Ana-Maria

Copiii erau gata de plecare; Florentina fremăta toată şi se pregătea să-i zică vreo două lui Tasnim, care nu-şi găsea cheile... Gata - plecau la aikido. Ieşi, scană scurt strada cu privirea... O singură prezenţă pe strada lor, la nouă jumate - o tânără cu un snop de pliante pe braţ. Dacă n-o înşela privirea, erau de la Auchan. Ei cumpărau de la Carrefour. Neinteresant, deci. Florentina exclamă:

- Hai, Tasnim! Hai - că întârziem rău!

Se apropia ziua concursului de aikido - aşa că nervozitatea prinţesei creştea instantaneu când venea vorba despre antrenamente! Se grăbi să o tempereze:

- Nu întârziem deloc. Calmează-te.

Prinţesa scrâşni scurt din dinţi... iar Tasnim întinse mâna spre ea:

- Gata. Trebuie să chemăm un lăcătuş, să repare uşa asta!

"Ba trebuie să-i bag eu niţel ulei, când ne-ntoarcem!" Ăsta era secretul ei; prinse mânuţa lui Léon, reveni spre poartă... spre ochii negri...

Tânăra cu pliante rămăsese înţepenită acolo, pe trotuarul de vizavi, cu ochii la ea. Era... Era "blocată" acolo. "Înrădăcinată" bine. Iar ei îi era frică să accepte gândul ăla care-i urla acum în minte! O găsiseră... totuşi...

Hei! O găsiseră! Asta era românca de-a lor - şi sigur o recunoscuse! Acum, întrebarea era - românca asta "ţinea" de Ştefan? Soţul ei n-avea angajate care răspândeau pliante cât era ziulica de lungă; avea, în schimb, nişte "cercetaşe" care filau cartierele de locuinţe. Şi vânau ponturi. Era mie-n sută sigură că soţul ei dăduse ordine speciale tuturor subalternilor lui care locuiau sau "munceau" în Nantes...

Se putea să fie "de-a ei". Cu siguranţă, o recunoscuse! Şi nu se aşteptase s-o recunoască! Adică s-o vadă tocmai ea pe femeia pe care-o căutau atâtea mii de oameni - başca nişte servicii secrete! Acum, problema ei era complexă... Dar, înainte de orice calcul, trebuia să se asigure că nu va fi dată de gol!

Ajunseseră la poartă. Tasnim şi Florentina ieşiseră deja. Ea ţinu poarta pentru Léon... plecă scurt capul şi "o fulgeră verde". Şi trase poarta după ea, fără să întrerupă tirul privirii...

După o secundă de uimire înspăimântată, tânăra făcu o piruetă - şi trase un pliant, pe care-l îndesă peste pliantul îndesat deja în cutia aia poştală...

Prinse mânuţa lui Léon şi le urmă. Tasnim şi Florentina se grăbeau serios...

Deci fusese recunoscută...

Acum, existau două variante. Dacă tânăra era subalterna lui Freddy, şeful peste Nantes, Ştefan o va aştepta în faţa casei la doişpe fix. Dacă era subalterna altui afacerist, Ştefan va apăsa soneria la noapte - între ora două şi ora trei. Nici o femeie, oricât de pasionată de machiajul profesionist ar fi fost ea, n-ar fi rămas aşa perplexă cu ochii la o musulmană gravidă! Era ceva ciudat cu fata asta...

Ajunseseră la curbă; strada lor era uşor şerpuită, aşa că în maximum 5 secunde o să iasă din vizorul tinerei. Oftă greu:

- Tasnim!

Sora lui Sami o privi lung, veselă... Îşi desfăcu geanta şi bombăni, în engleză:

- Undeva în spatele meu, vizavi de casă, e o fată care distribuie pliante. O vezi?

- Da.

- Se uită după noi?

- ... Nu. Se îndepărtează... Nu; tocmai a băgat un pliant într-o cutie de scrisori. De ce?

- S-a uitat la mine de parcă m-ar fi recunoscut. Hai să mergem - că, dacă ea e filată, reacţia pe care-a avut-o o să mă dea de gol rău de tot!

Primi o aprobare - şi-o văzu revenind la drumul spre sala de aikido. Închise poşeta şi oftă greu...

- Mami, de ce oftezi?

- Eh! Mai oftez şi eu!

- Da' de ce? Te doare burta?

Hait! Léon intrase la bănuieli... Se grăbi să nege:
- Nu. Nu mă doare nimic. Dar oftez şi eu, aşa...
- Tasnim, tu ai mâncat vreodată sarmale?
Ia uite ce făcea prinţul ei! Hm...
- Nu.
- Mami, să faci sarmale! Da? Că, uite - Tasnim ar vrea să guste cum sunt sarmalele!
- Aş face, prinţule; numai că nu există varză murată în Franţa. Nu se face gustoasă aici, din cauza apei.
- Atunci faci chiftele? De-alea cu sos de roşii, cum făcea mama-ia Stela?
Îşi simţi inima strângându-se ca un ghem de ace... şi aprobă:
- Bine; mâine fac chiftele. Dar să ştii că nu mă doare burta.
- Da' eu aş mânca nişte chiftele cu sos! Sunt atât de bune...
"Eşti şmecher ca taică-tu..." Se aplecă şi-l pupă zgomotos în creştet:
- Bine, prinţule. Mâine fac chiftele.
Florentina nu spunea nimic. Nici Léon nu mai spunea nimic. Tasnim întindea chiar acum mâna spre stradă, spre taxiul care se apropia...
Oare o găsiseră? Oare vor veni s-o ia?
... Fata asta îi observase burta. Căsuţa Fluturaşului se observa "din avion", cum se spune! Aşa că, atunci când va raporta descoperirea, o va raporta integral - cu toate amănuntele. Fata asta o să menţioneze inclusiv culoarea rujului lui Tasnim! Dacă era din "armata" lui Ştefan, va raporta tot... Iar în condiţiile astea, se gândea acum că exista posibilitatea ca prinţesa să sară de pe *tatami* direct în braţe la tati al ei...
Trebuia să se liniştească - şi să rămână liniştită. Fluturaşul o simţise. Nu se speriase; dar era nesigură şi tensionată şi temătoare. Micuţul ei începuse să se răsucească şi să se încordeze...
Gata! Gata cu toate gândurile! Avea trei cuţite la ea! Avea şi mobilul la îndemână, în buzunarul paltonului! Avea actele contesei Ionesco în buzunarul de cârpă cusut pe interiorul tricoului. Iar dacă ar fi fost ceva în neregulă...
Se va descurca. Dar numai dacă rămânea calmă şi lucidă.
Era, deci, calmă şi lucidă... Şi zâmbea slab, închipuindu-şi că se vor apropia de casă - şi, pe măsură ce vor străbate ultima şerpuire a străzii, va vedea cârnatul de BMW-uri, prototipul albastru şi pe soţul ei înarmat cu un buchet de trandafiri...

Diamant

Mobilul special piui scurt. Îl scoase... Grasu îi făcuse apel. Da' ce se mai întâmplase? Se ridică şi ieşi.
Era linişte în Aurari; era frig. Din cer cădea o ploaie de-aia nenorocită, cu stropi minusculi care intrau până-n adâncul plămânilor... Copiii erau la şcoală. O să-i revadă la doişpe jumate - îi revedea în fiecare zi. Veneau aici, la primărie, şi-l luau pe nea Dumitru la masă la mămica lui. Unchiul lui slăbise; de-o săptămână, deci, regula spunea clar că primarul n-are voie să sară peste nici o masă. Habar n-avea cum îl convinseseră şi pe el să se lase "condus" aşa! Probabil că mămica lui îi dăduse de înţeles că văzuse semne de boală-n cărţi. Şi cum nea Dumitru adora să se joace cu nepoţeii...
Oricum, o să-i revadă azi - peste vreo oră. Or să stea la el în birou până-şi termina nea Dumitru treburile... Şi-or să plece cu el. Şi gata - asta era totul. După moartea Safirei, copiii lui nu mai simţiseră nevoia lui tati. Adică nu mai ceruseră să stea cu el, sau să-i ţină el în braţe. Bănuia că unchiul şi bunica îi ţineau foarte ocupaţi; dar...
Dar, îi era greu fără copiii lui. Îi era greu să accepte faptul că Azur şi Agata nu erau copiii lui - ci ai orăşelului. Îi era dor de momentele când îi ţinuse pe genunchi şi le ascultase povestirile despre şcoală, despre grădiniţă, despre micuţii lor prieteni din Aurari...
El nu avea copii. Nu mai avea copii. Dacă Raina lui o să vrea să-i facă o fetiţă, sau un băieţel... Dacă nu, nu. Asta e! La urma urmei, îşi dădea şi el seama că avea tot ce-şi putea dori! Avea bani, avea renume, era iubit... şi nu le putea avea chiar pe toate. Doar dacă voia ea...
Uşa lui Grasu era larg deschisă. Sări gărduleţul şi oftă greu - o să pună el de-o cafea de-aia aromată. Simţea nevoia să bea ceva fierbinte. Parcă-l prinsese o răceală... Intră şi fu poftit scurt:
- Încuie şi vino-ncoa.
OK! Încuie şi se apropie de el. Grasu se uita la ecranul laptopului. Se uita lung, aşa... de parcă se holba în ochii reginei şi descifra ultimele dispoziţii! Parcă era vrăjit! Ia! Ce vedea el acolo?
Păi... era o pagină de Facebook. Sus avea o fotografie mare cu nişte fluturi foarte coloraţi. În stânga era poza unei tipe. Neutră. Brunetă, cu părul strâns corect "ca-n Germania", îmbrăcată într-un tricou şi nişte blugi şi cu adidaşi în picioare. Mai erau nişte poziţoare de femei şi bărbaţi în stânga; el însă se concentra asupra ei... Şi zău că n-o ştia! Cine era muierea asta?
- Ce-i, mă? Cine-i asta?
- Roxana.
Roxana? Care Roxana? Roxana Vasiloiu. N-o ştia.
- Cine-i, mă, asta?
Mouse-ul se mişcă şi începu să marcheze...

Azi am reîntâlnit o bună prietenă din adolescenţă. Mă bucur mult că nu mai sunt singură pe-aici.

Roxana se întâlnise azi... Ptiu, drace! Şopti, zâmbind larg:
- A găsit-o!
- Exact. A găsit-o sigur! Că dacă nu era regina noastră, ar fi pus şi-o poză! Uite, aici aşa a făcut - a pus o poză!
O poză cu cine?
- Cu cine?
- Cu una dintre fete. Cred că a vrut să testeze canalul ăsta de comunicaţie...
Şi fusese îndeajuns de proastă ca să se pozeze cu o chat-istă! Adică cu o mutră cunoscută în online! Aah - o s-o bată rău...
- Şi-acum ce facem?
- Acum, eu zic să-i trimitem băiatului nostru de la hypermarket un mesaj pentru ea. Că ea se duce zilnic să ia pliante de la el.
- Un mesaj şi-un pistol.
Grasu negă scurt:
- E prea devreme. Întâi să vorbesc cu ea - şi să-mi zică ce şi cum. E prea periculos s-o înarmăm acum. Mai ales că ia uite câte prietene are!
Ia - câte prietene avea?... Uau!
- Da' ştiu că socializează, nu glumă!
- Ei, socializează pă dracu! Nu le scrie nimic niciodată! A trimis invitaţii de-astea de prietenie la toate fetele lui Ştefan - şi cel puţin jumătate dintre ele au apăsat "*oui*".
Deci o s-o bată rău!
- O să-i transmit numărul meu de telefon - ăsta pe care-l folosim ca să vorbim cu Ana.
- Nu. Îi trimiţi alt număr de telefon. Unul nou.
- Şi crezi că ăia de ne interceptează pe noi n-or să se prindă că două Ortel-uri vorbesc la câteva mii de kilometri distanţă? Şi unul dintre ele locuieşte în Aurari?
Ba da; da' alte idei n-avea. Grasu oftă greu:
- Eu zic să nu zicem nimic. Momentan. Mai stăm două-trei zile. O să-i transmit prin băiatul ăla că am înţeles mesajul. Şi că o rog să nu mai treacă pe-acolo pe unde trece regina, până stabilim noi ce şi cum facem mai departe.
- Da; aşa e cel mai bine.
- Auzi? Da' cum dracu să aflăm noi veşti de la Nisa? De la chinezu' nou?
Ridică scurt din umeri - habar n-avea!
- Nu poţi să vorbeşti cu Aleodor?
- Nu.
- Nici cu Popescu?
- Ăla m-ar asigura că în 2 ore am toate informaţiile - şi le-ar trimite la Ştefan.
- Şi dacă vorbeşti cu Raina ta să
- Nu, Grasule. Nu. Ea e acolo, lângă el! Iar el are cuţitul la

îndemână! Ştii ce le-a spus, după ce-a văzut filmarea cu mine şi cu Isamu? Atunci când ea ne-a transmis să băgăm confesiune urgent? I-a anunţat pe amândoi că pentru omisiunea transmiterii prompte a veştilor despre regină nu există avertisment.

Prietenul lui luă pachetul cu ţigări. Păi... Păi se reapucase de fumat?... Nu; ţinea ţigara în gură, dar n-o aprindea. Probabil că aşa se concentra el mai bine! Se holba la pagina aia şi nu zicea nimic... OK! Să-i dea el o idee atunci:

- Trebuie să avem încredere în Roxana. Şi în regina noastră. Aşteaptă să se strângă nişte like-uri la ce-a scris ea. Şi pe urmă dă-i şi tu like - ca să ştie că ai primit mesajul. În rest, nu-i schimbăm ordinele. Dacă-mi aduc bine aminte, atunci când am vorbit cu ea despre plecare i-am dat ordin să împuşte-n cap pe oricine încearcă să pună viaţa reginei în pericol.

- Ceea ce înseamnă că Roxana îşi cumpără chiar acum pistol!

- Tot ce se poate! Şi mă îndoiesc că-l sună pe Freddy, să-i ceară o armă; aşa că...

- Aşa că n-o mai contactăm. O să le pun pe fete să dea like la ce-a zis ea; şi o să-i dau şi eu like. Ea o să-şi cumpere pistol...

Aprobă şi se ridică. Se grăbea să revină în primărie. Se grăbea să se apropie foarte mult de nea Dumitru - ca să-şi facă totuşi curaj şi să-i dea măcar un indiciu omului ăluia! Unchiul lui slăbise şi se scofâlcise şi era trist...

Sami

Descuie şi se grăbi să intre - era foarte frig afară! Parcă erau în toiul iernii, nu de-abia la mijlocul lunii noiembrie! Se grăbi să se dezbrace şi intră în living.

Ana se juca cu copiii. Îi auzea vorbind în română. La câtă română învăţase el de la foştii lui colegi, înţelegea că se jucau de-a antrenorul de karate şi elevii. Florentina se pregătea pentru concurs. Încă nu venise să-l întrebe unde trebuia s-o doară ca să poată ieşi onorabil din competiţie; dar nu se îndoia că o să-şi amintească ea asta! Momentan, singurul lui punct de interes era duşul. Apa fierbinte. Avea senzaţia că răcise...

Urcă treptele, intră în camera lui şi dădu să închidă uşa. Numai că Tasnim se grăbi să intre după el... şi şopti, în arabă:

- Au găsit-o.

Poftim?

- Azi, când am plecat la aikido, ne-a văzut o puştoaică. Şi sigur a anunţat mai departe că a găsit-o!

- Stai. Calmează-te şi vorbeşte normal. Adică spune

- Am plecat la aikido, ca de obicei. Iar Ana m-a oprit şi m-a întrebat, în engleză, dacă văd în spatele ei o tânără care distribuie pliante. M-am uitat şi era, într-adevăr, o fată. Sau o femeie. Oricum, era acolo! Avea pliante pe braţ! I-am zis că da, e acolo; iar ea m-a întrebat dacă se uită la noi. Nu se uita; băga pliantul într-o cutie de scrisori şi se îndepărta. I-am zis, după care ea mi-a zis că are sentimentul că fata aia a recunoscut-o. Şi că, dacă tipa era filată, reacţia ei uimită la vederea noastră o să ne dea de gol. Am mers mai departe şi-am luat un taxi până la *dojo*. Iar când ne-am întors, nimic nu părea ieşit din comun...

Aşa; şi? O privea lung, amuzat - că până acum n-auzise decât o prostie mare-mare...

- Şi strada era pustie. Nu era nimeni în zonă. Nu ne-a urmărit nimeni - că m-am tot uitat în vitrine... Dar sunt sigură că au găsit-o. Sunt sigură că fata aia l-a anunţat deja pe soţul Anei că i-a găsit soţia şi copiii!

- De ce eşti aşa de sigură?

- Fiindcă fata aia împrăştia pliante de la Auchan. Şi n-a împrăştiat decât pe dreapta străzii.

Îi picase faţa...

- Aşa că tipa s-a dus tot înainte, ca să nu dea de bănuit, şi dusă a fost! Glonţ către primul telefon! Nici nu s-a mai întors pe-aici! Ca să n-o sperie! Şi ca să nu-i conducă pe chinezi până la ascunzătoare!

Se părea că o găsiseră, într-adevăr...

- Nimic nu pare nelalocul lui, pe stradă până aici. Dar aia avea un snop uite-aşa de mare de pliante pe braţ! Le-am văzut clar! Chiar m-am uitat, când am plecat, şi am văzut că erau de la Auchan! Ştii că se vede sigla... Iar ea nu le îndesa complet în cutiile de scrisori; le băga doar aşa, jumate. Când ne-am întors, am observat că pe partea noastră de stradă nu atârna nici o ofertă de-aia, din nici o cutie. Am intrat glonţ în casă toţi patru; după care eu am ieşit şi am verificat cutia noastră. La noi n-a băgat nimic; nici un bilet, nici o ofertă de-aia... Nimic-nimic!

- Bine. Ei i-ai spus?

- Nu! Cum să-i spun aşa ceva? Păi ştii ce agitată era când a văzut-o pe fata aia? Ştii cum era? Ca un vulcan în pragul erupţiei! Ca o tigroaică chitită să atace! Am simţit-o pregătită să scoată cuţitele de la cizme şi să azvârle cu ele ca-n filme!

- OK. Să nu-i spui. O să-i spun eu, diseară. Şi să fii mai atentă, când ieşiţi din casă. În caz că se întâmplă ceva rău, trebuie să fii pe fază - şi să suni la 112!

- Îţi dai seama că o să fiu atentă!

Daa, sigur! Dacă Tasnim a lui nu văzuse ditamai adultul stând pe trotuarul de vizavi, cu un snop de hârtii colorate-n poală, şi holbându-se lung la ea... Intră în camera lui.

Deci o găsiseră...

Ciudat era faptul că el fusese foarte atent la drumul de întoarcere - aşa cum era zi de zi, de când aflase cine-o căuta pe femeia aia şi de ce! Şi nu observase nimic nou! Nimic în neregulă! Nici o maşină parcată în zonă, nici un cerşetor, nici o prostituată... Nici un tufiş nou măcar! De parcă o găsiseră şi-o şi abandonaseră! Era bulversant...

Cu cât bărbatul cu ochii verzi era mai grijuliu, cu atât mai mare era pericolul. Bărbatul ăla ar fi alergat până aici, doar ca s-o revadă pe Ana mai repede! Şi dacă răbda el depărtarea de ea... Dacă-l răbda inima să stea departe de ea şi se ferea să-i pună paznici pe-aproape, era evident că pericolul încă plana asupra familiei lor. Era, însă, şi mai evident că plecarea Anei se apropia cu repeziciune. Dacă nu venea contele după ea, până în decembrie, pleca ea la conte! Ştia, simţea că Ana n-o să renunţe la planul ei! Era parolistă; în plus, era îndrăgostită. Răbdase cu stoicism depărtarea de soţul ei, de siguranţa pe care i-o dădeau oamenii lui...

Ana o să plece... curând...

Ana-Maria

Cina ieşise delicioasă. Chiftelele vor ieşi, însă, şi mai şi! Pregătise totul; plănuia să le gătească diseară, ca să-i lase cu mâncare proaspătă. Şi să nu-şi încalce cuvântul dat prinţului ei. Era foarte important ca micuţii ei să aibă încredere în ea! Mai ales acum, când o să le spună...

Păi, să le spună!

Lăsă furculiţa şi cuţitul în farfurie, îşi drese scurt vocea... şi ridică privirea spre Sami:

- Vreau să vă spun ceva.

Şi-acum ştia că Tasnim "dăduse raportul" - tenul lui Sami devenise portocaliu...

- Ştiţi că războiul lui Ştefan cu Jun s-a terminat. V-am spus că acum soţul meu are protecţie şi pe teritoriul României... Mi-am cumpărat azi un bilet de avion Nantes-Otopeni.

Léon se repezi cu întrebarea:

- Pleci la tati?

- Nu, prinţule. Merg în România, în Bucureşti, ca să vorbesc cu medicul meu.

- Te doare burta, nu-i aşa?

- Nu. Dar Rashid, prietenul lui Sami, care e un medic foarte bătrân şi foarte deştept, a spus că medicamentele care-mi trebuie mie se găsesc doar în România. Şi nu se dau decât pe reţetă de-aia specială. Trebuie să mă duc la medicul meu, să mă consulte şi să-mi dea reţetă pentru medicamente. Şi o să mă folosesc de ocazia asta ca să

verific ruta pentru întoarcerea noastră din decembrie.

Florentina ştia deja despre ce era vorba - aşa că se grăbea să aplaude şi să-şi rostească teatral încântarea:

- Vaai, ce bine! În sfârşit! În sfârşit, ne pregătim să ne întoarcem la tati!

- Da. În sfârşit, punem la punct ultimele detalii ale planului nostru...

Şi-acum, că Léon era preocupat cu surioara lui, reveni spre cei doi adulţi... şi şopti:

- Pot să vă rog să aveţi voi grijă de ei până sâmbătă?

Tasnim se repezi să răspundă:

- Ştii bine că da! Dar cum... Adică ai zis că pleci cu avionul. Eşti sigură că e bine aşa? Pe aeroport or să-ţi ceară actele...

- Imam Mohssen mi-a făcut rost de un paşaport românesc. Sper să n-am probleme la aterizare...

Sami îşi păstra impecabil calmul, deşi era mai palid ca niciodată:

- Dacă ţi le-a dat, sunt mie-n sută sigure.

- Sper! Sper din tot sufletul să nu mă aresteze pe-acolo...

Ochii negri o priveau lung, dezaprobator, pentru că vorbea în franceză lângă urechile copiilor... Oftă greu şi se întoarse spre Tasnim:

- O să te rog să nu-i scoţi din casă. Să nu-i duci sâmbătă la aikido. Nu ştiu ce-am văzut azi - şi dacă bănuielile mele se confirmă sau nu. Dar uşa încuiată îţi asigură, la o adică, timpul necesar să suni la 112.

Sami interveni prompt:

- Stai liniştită - o să am eu grijă de ei. Mai am şase zile de concediu. O să stau eu acasă, cu ei.

În cazul ăsta... În cazul ăsta, zâmbi slab:

- Vă mulţumesc. Nici nu ştiţi cât de

- Cât de gustoasă e mâncarea! Apropo! Léon zicea azi ceva despre chiftele! Când ne faci?

Tasnim ridicase vocea - semn că ea se lăsase furată de discuţia cu ei şi nu observase că o ascultau şi copiii! Reveni spre propria farfurie:

- Diseară.

- Mm - deci mâine mâncăm chiftele! Abia aştept!

Léon abia aştepta să mănânce şi el chiftele; Florentina alimenta discuţia menită să ţină prinţul neatent la cuvintele ei... Mestecă îndelung... şi şopti, în engleză:

- Am discutat cu ei. Mai discut şi diseară o dată. Ar trebui să nu vă ridice probleme...

- Stai liniştită. La ce oră ai avion?

- La zece dimineaţa. Aterizez pe Otopeni în jurul orei unu; îmi vizitez medicul, după care mă întorc.

- ... Deci te întorci mâine seară. Sau noapte.

- Nu. Mă întorc sâmbătă.

Era nelămurit... Se aplecă spre el:

- Vreau să testez două variante - una aeriană şi una rutieră. Iar aia rutieră o să consume timp...

Acum Sami zâmbea, aproba şi mânca... Şi era tot palid...

Or să discute, diseară. O să culce copiii şi-o să încerce să discute cu el. Urma să-şi lase micuţii aici - şi intenţiona să-i lase lui Sami numărul lui Diamant! Trebuia să-l convingă să nu-l folosească decât în caz de dezastru...

O să încerce să-l ţină la distanţă... Deşi avea impresia că Sami Fakhouri renunţase deja. Sami nu era genul care să insiste iar, şi iar, şi apoi să insiste iar - doar fiindcă ţinea musai să pună gheara pe vreo femeie. Sami, odată refuzat, păşea în spate - şi nu mai insista. Cu ea, insistase de două ori - iar ea îl refuzase. Ceva, acel ceva mic care sălăşluia în coşul pieptului ei şi tocmai îi strânsese un pic partea superioară a stomacului, îi spunea că astăzi Sami o să insiste din nou. Şi cum ea pleca mâine şi lăsa copiii la el...

Sami

Copiii dormeau - adică încercau să adoarmă. Ea era în bucătărie. Prăjea chiftele - varianta românească, nu libaneză. După cum mirosea, ştia că o să înfulece pe rupte mâine...

Se ridică şi intră în bucătărie. Şi închise uşa.

Ana făcea chiftele. Miroseau ameţitor. Arătau delicios. Făcea un castron uriaş, pentru că i-o ceruse prinţul ei...

La naiba!

Femeia din faţa lui se răsuci pe-un călcâi şi-i zâmbi:

- Ce e?

La naiba! Prinţul! Gândise "prinţul" - şi-şi amintise instantaneu de rege! Regele ăla tânăr, cu ochi verzi şi siluetă de invidiat! Tocmai acum, când venise să...

Venise să...

Zâmbi slab şi luă o chiftea:

- Am venit să trişez.

Şi gata - trebuia să iasă de-acolo! Acum, cât încă mai zâmbea!

- Stai să-ţi pun pe-o farfurie!

Negă şi se grăbi să iasă, să urce treptele... şi să încuie uşa camerei lui.

Venise la ea ca să-şi ia adio de la visul lui. Chiar n-avea rost! Toată insistenţa lui era zadarnică! Femeia aia era regină - şi nu exista decât un singur rege în inima ei! Iar el nu era regele ăla! El nici măcar "nu figura" prin castelul ăla în care inima ei se simţea acasă! El trebuia să-şi ia adio...

Gata - azi o să-şi ia adio de la ea. Şi de la familia ei. Copiii ăia minunaţi de la parter nu erau copiii lui; erau copiii lor. Ai ei şi-ai contelui. El n-avea nici o şansă să se apropie de ei! Şi nici de ea!

Trase valiza de sub pat şi-o deschise larg. Porni linia audio, se grăbi să pună CD-ul...

Se aşeză pe covor şi apăsă butonul telecomenzii. Prima melodie era... Prima melodie îi va spune ei "adio". Ca să poată să revină la familia lui. Aşa că sări direct la melodia 5.

Ana-Maria

Ciudat; foarte ciudat! Sami intrase ca să-i spună ceva. Sau ca să discute despre călătoria ei de mâine. De obicei, Sami deschidea discuţia după maximum două secunde de la intrare; de data asta, n-o făcuse. Ea aşteptase... şi cum el nu spusese nimic, se întorsese spre el. Iar el se grăbise să ia o chiftea şi să iasă...

Zâmbi slab - după părerea ei, Sami tocmai abandonase...

Rotocoalele sfârâiau în ulei... Le întorcea, rând pe rând...

Mâine, la aeroport, n-avea voie să aibă emoţii. Sau să se agite sau să se foiască. Mai ales că pleca în haine musulmane! Mâine, la aeroport, o să se aşeze pe scaun şi-o să stea locului... Dar, cum să stea locului? Când, vorba aia - o căutau câteva mii de oameni? Iar soţul ei primea prompt listele de îmbarcare?

... Dacă va intra mâine în aeroport şi-l va vedea aşteptând-o în mijlocul spaţiului imens...

"Hormonii, Ano! Hormonii tău, ciufuliţi serios de sarcină, visează conţi verzi pe pereţii aeroportului din Nantes!"

Bufni în râs şi începu să scoată ultima porţie de chiftele. Deci, mâine în aeroport o să se aşeze pe scaun şi-o să scoată mobilul. Şi-o să se joace! Nu se jucase niciodată pe mobil. Adică era curioasă să vadă ce jocuri putea juca pe chestia aia cu butoane! Communicatorul ei roşu n-avea jocuri; "praştia" asta ieftină avea vreo trei. Erau tocmai bune ca să-i ţină mâinile şi mintea ocupate...

Chiftelele îi reuşiseră de minune. Erau rumene şi frumoase şi gustoase - aşa cum trebuiau să fie. Şi cum le promisese chiftele marinate, trebuia să facă sosul acum. Deci, două cepe, bulionul, făina, verdeaţa...

Uşa se deschise din nou - vijelios de data asta. Involuntar, strânse cutia de bulion în mână...

- Ce s-a întâmplat?

Poftim? Tasnim? Da' ce-i venise? Se întoarse spre ea:

- Nimic!

Sora lui Sami era extrem de îngrijorată:

- Sigur?

- ... Da! De ce?
- Ce-aţi vorbit?
- Nimic!

Acum femeia se gândea... iar ea nu pricepea o iotă...

- Nu înţeleg! Ce s-a întâmplat?
- Asta te întreb eu pe tine! Ce s-a întâmplat?
- ... Stai - că nu pricep o iotă! Despre ce e vorba?
- Despre Sami. A venit aici, la tine?
- Da. Acu' vreo cinci minute, cred.
- Şi ce-aţi vorbit?
- Nimic! A luat o chiftea şi-a ieşit!

Tasnim oftă greu şi se sprijini de dulap...

- De ce?

- Visez la tine. Când eram în faţa ochilor tăi, uitam întreaga lume. Vino mai aproape. De atâta timp aştept ca palmele tale să mă atingă.

Cum-cum? Sora lui Sami clătina încet capul... Ce naiba zicea femeia asta?

- Ce-ai vrut să spui?
- *Saraht feek.*
- ... Poftim?
- Opreşte hota.

Se grăbi să oprească hota - gata! Ce voia să spună?

... Parcă se auzea ceva... Tasnim împinse uşa şi oftă din nou:

- Pentru prima oară, m-am simţit uşurat alături de tine. Atunci când vorbesc cu tine, parcă vorbesc cu un înger. Sper să rămâi pentru totdeauna cu mine.

Aah! La dracu! Sami asculta muzică! De-aia extrem de contraindicată! Sami venise ca să-i spună...

- Fără nici un cuvânt, uită-te în ochii mei. Ăsta este un moment pe care

La dracu! Se grăbi s-o întrerupă:

- Opreşte-te.
- Ce-aţi discutat?
- N-auzi că n-am discutat nimic?
- Sst! Nu mai ţipa! Sau vrei să vină şi copiii aici?

Reveni imediat la şoapte:

- N-am discutat absolut nimic! A intrat, l-am întrebat ce e şi a zis că a venit să trişeze! A luat o chiftea şi-a plecat! I-am zis că-i pun pe-o farfurie - dar nici nu m-a auzit!

Degetul arătă în sus:

- Din momentul în care tu ai apărut lângă mine, am revenit la viaţă.

- Încetează odată!

Parcă auzindu-i cuvintele, melodia se opri brusc...

Avea senzaţia că ochii negri o acuză; aşa că se încruntă la ea:

- Nu i-am făcut nimic. Şi nu i-am zis nimic.
- Şi nici n-o să fii vreodată a lui; aşa că...

Hai! Puse mâinile-n şold:

- Ce vorbe-s astea?!

Muzica se reauzea acum; Sami doar schimbase melodia. Degetul arătă din nou în sus - iar Tasnim reîncepu să traducă:

- *Sunt întotdeauna cu tine*

Ba n-o să facă aşa deloc! Ridică şi ea un deget de atenţionare şi-o întrerupse:

- I-am spus din prima seară: eu aici sunt menajeră şi-atât. Ştia, atunci când s-a oferit să ne ascundă pe toţi trei, că sunt copiii mei iar eu sunt căsătorită! Aşa că

- Aşa că s-a dus sus, a pus *Tamali maak* şi a deschis valiza cu amintiri.

- Îmi pare rău - dar n-am ce-i face!
- Aşa e. N-ai ce-i face.

N-avea ce-i face... Auzea melodia şi-şi amintea traducerea lui Tasnim... Pe care ea o scrisese repede, pentru că îi plăcuse la nebunie...

"Sunt întotdeauna cu tine. Chiar dacă eşti departe de mine, dragostea ta trăieşte în inima mea. Sunt întotdeauna cu tine; eşti întotdeauna în mintea şi în inima mea - şi nu te voi uita niciodată..." La dracu! Se aşeză încet pe scaun... şi scăpă un suspin:

- Am sperat că pot să-l ajut. Trebuia să-mi văd de treaba mea!
- Nu tu eşti de vină. Tâmpita aia e de vină! Că nu l-a sunat! Nu i-a lăsat un mesaj la facultate! Şi el e de vină! Alt cretin! Nevastă-sa putea să nască oricând iar pe el îl mânca în fund să se ducă să studieze literatura!

Fu cuprinsă imediat cu braţul... Negă încet cu capul:

- Nu trebuia să încerc să-l ajut. Trebuia să-l las în pace.
- Ba ai făcut foarte bine că l-ai ajutat! Şi că i-ai demonstrat că proasta aia e moartă iar el e viu!

Degeaba mai încerca Tasnim s-o încurajeze...

Sami

Era obosit. Şi trist. Ana nu va rămâne la ei. Adică la el. Şi nici nu va fi vreodată a lui!

Descuiase valiza cu amintiri. Fotografii, scrisori de dragoste, ecografii... Rochia ei preferată, rochiţa cu care plănuiseră s-o externeze pe Kamari din maternitate... Verighetele... Le întinsese pe covor. Le privea şi plângea. Şi şoptea, alături de Amr Diab...

Mi-e dor de tine întotdeauna - chiar şi atunci când sunt cu tine...

Ele nu mai erau cu el de foarte mult timp. Se obişnuise deja cu gândul ăsta. Muriseră - şi atât. Dar...

Dar încercase să revină la viaţă. Deşi ştiuse că greşeşte, încercase să facă asta apropiindu-se de o femeie inaccesibilă lui. Nu, nu se mai gândea la insecticid. Nu se mai gândea nici la dragoste. Dragostea lui era aici, în ele! În amintirile lor! După cum spunea şi melodia... pe care-o fredona şi el chiar acum...

Întotdeauna cu tine... inima mea e cu tine, sufletul meu e cu tine...

N-o să mai iubească. Niciodată. N-o să poată! Dealtfel, se îndoia că o iubea pe Ana! Da, o dorea - pentru că era o femeie fermecată! Şi mai ales "interzisă"! "Inaccesibilă!" Dar dacă ea ar fi intrat acum şi l-ar fi sărutat, se îndoia sincer că...

Dragostea lui era a lor - a Fathiei şi-a lui Kamari. Dacă va mai exista, vreodată, vreo femeie în viaţa lui, relaţia lor nu se va baza pe sentimente. Era prea bătrân pentru aşa ceva! Aşa că...

Aşa că trecu încet cu degetele peste chipul ei...

Indiferent cât de departe eşti de mine, eşti în inima mea...

Era obosit. Şi trist. Şi abandonase, oricum, orice speranţă! Plângea şi-şi privea soţia... dragostea...

Ana-Maria

Nu se putea opri din plâns. Pur şi simplu! Ştia cât de mult rău îi făcuse cu insistenţa ei - şi ştia că nu-şi va ierta niciodată decizia de a încerca să-l facă pe Sami să revină la viaţă! Stătea de atâta timp sub acelaşi acoperiş cu el - şi nu observase că greşea!

Şi a dracului să fie ea, dacă nu-l auzea chiar acum plângând! Melodia se terminase - şi-i auzise plânsul!

Tasnim sări în picioare şi se repezi afară din bucătărie. Deci, nu se înşelase! Sami plângea! Scosese valiza cu amintiri, asculta melodii care-i aminteau de soţia lui şi plângea...

Dacă ea n-ar fi ţinut musai... Dacă n-ar fi acceptat propunerea lui! De ce acceptase propunerea lui? Şi de ce acceptase să-i traducă versuri? De ce-i tradusese versuri de dragoste? De ce-l ţinuse de braţ? De ce dracu fusese aşa de proastă? Îi făcuse un rău enorm! El o ajutase - iar ea îi făcuse rău!

Pumnul îi plecă singur, necomandat de creier - şi lovi tăblia mesei! Doamne, cât de proastă fusese! Cât de proastă şi oarbă şi inumană fusese! Lovea cu pumnul în masă... şi simţea că greşise enorm...

La dracu! Apucă cutia cu bulion şi-o azvârli de podea!

Sami

Hei!

Smucirea clanţei îl dezmetici. Se lăsase furat de melodie şi de amintiri - şi nu-şi dăduse seama...

- Sami, deschide!

Tasnim ciocănea de zor:

- Deschide uşa!

Daa, cum să nu! Exact asta-i mai lipsea - să-şi bage sor-sa nasul şi în valiza asta! Îşi şterse lacrimile...

Aoleu! Nu-şi dăduse seama că muzica era aşa de tare! Sigur, nu bubuiau başii! Dar între el şi Tasnim era doar un zid destul de subţire; şi-acum uite că "trebuia să dea socoteală"! Păi... Păi, să încerce s-o gonească de-acolo:

- Du-te şi culcă-te.

- Deschide uşa asta imediat!

Ei, na! Opri muzica şi încercă să-şi înfrâneze suspinele şi să-şi compună un ton foarte autoritar:

- Du-te şi culcă-te şi lasă-mă în pace!

- Nici nu mă gândesc! Descuie!

- N-am să descui. Şi n-am să stau la discuţii cu tine. Culcă-te şi lasă-mă să-mi treacă.

- Descuie uşa asta odată! Să ştii că o sparg dacă nu descui!

Trase aer în piept, pregătit să-i zică vreo două "refuzuri gentile" în arabă, dar...

Ce fusese pocnetul ăla?

Se grăbi să se ridice:

- Ce-a fost asta?

- Cred că cutia cu bulion!

Aoleu! Ana!

Răsuci cheia, ieşi şi-o îmbrânci cât colo! Şi se repezi spre scări! Aoleu, ce prostie monumentală făcuse! Femeia aia era gravidă! Şi-i ştia şi gândurile, şi speranţele şi planurile alea imposibile!

Evident, era la bucătărie. Iar de-aici, de pe scări, îi auzea plânsul! Şi auzea şi un boncănit ritmic! Aoleu!

Năvăli în bucătărie şi-o văzu imediat - stătea la masă. Şi bătea cu pumnul în masă. Şi plângea în hohote! Fir-ar să fie de treabă!

Se repezi la scaunul de lângă ea - şi, imediat cum se aşeză, o strânse cu putere în braţe:

- Gata! Opreşte-te! Nu mai plânge! Auzi? Gata! Nu mai plânge!

- ... Lasă-mă...

- Nu, Ana. Nu te las să plângi. Tasnim, apă rece! Gata, Ana! Nu mai plânge! Linişteşte-te...

- ... Am fost... o gâscă...

- Nu ştiu de ce spui asta - dar sunt sigur că te înşeli! Gata cu plânsul!

- Nu trebuia să mă bag eu...

- Unde te-ai

- Să fac pe psihologul! Sunt o proastă!

Oof! O strânse tare-tare în braţe şi-o sărută pe păr:

- Nu, Ana. Ai fost genială. Ai reuşit să faci ceea ce mii de oameni n-au reuşit - să mă ajuţi să văd realitatea. Ele au murit, demult. Iar eu m-am luptat atâţia ani cu mine însumi. M-am temut că apropierea de o altă femeie va ucide dragostea pentru ele - şi le-am protejat din toate puterile mele! Ştiu acum că nu e aşa. Ştiu că ele vor rămâne pentru totdeauna dragostea mea - şi nimeni, niciodată, nu le va putea înlocui. Ana! Tu m-ai ajutat să înţeleg că ele sunt moarte, iar eu sunt încă viu! Iar visul meu de-a deveni cândva tată se poate realiza! Nu mai plânge!

Nu de alta, dar plângea din ce în ce mai tare! Şi cine ştie ce se mai putea întâmpla! Mângâie uşor Fluturaşul, sperând că gestul lui putea opri o eventuală tragedie...

- ... Nu mai minţi!

- Dar nu te mint!

- Te-am auzit!

- Îmi luam rămas bun de la ele! Ai mai pomenit tu despărţire veselă?

Ana nega - şi cu siguranţă nu-i credea bălmăjeala...

- Ai avut dreptate, să ştii. Eşti fermecată!

Capul şaten nega violent...

- Ba da - eşti fermecată. Ai vindecat-o pe Tasnim. Şi m-ai vindecat şi pe mine. Şi, dacă nu te-am speriat îndeajuns de rău ca să te determin să-ţi trimiţi soţul să ia copiii, săptămâna viitoare o să vezi cu ochii tăi că m-am vindecat.

Nega în continuare...

- Te rog eu mult de tot să te liniştească. Rişti să-ţi declanşezi contracţiile! Şi nu-i bine!

Aha! Acum aproba!

- Ana, eu ştiu că tu eşti o persoană care nu minte. Care spune întotdeauna adevărul şi, atunci când promite ceva, îşi respectă promisiunea. E adevărat, da?

- Da.

- Atunci te rog să promiţi că te linişteşti.

- Promit.

- Şi-aş vrea să te rog să promiţi că graba mea nu-ţi va strica planurile.

De data asta tăcea! Normal - nu pricepuse o iotă din "graba mea"! Zâmbi slab:

- Sunt un om răbdător; aş fi putut aştepta până mâine seară ca să-mi iau rămas bun de la ele. Nu m-am gândit... Adică n-am bănuit că mă auzi. Te rog - promiţi că nu-ţi vei schimba planul pentru călătoria asta?

Simţi că Ana voia să se desprindă din îmbrăţişare - aşa că-i dădu drumul. Iar ea luă un şervet de hârtie:

- Da.

- Poţi să ai încredere în noi? Şi să laşi copiii cu noi?

- Da.

- Bun. Pentru că, dacă tu îţi schimbi planul şi se va întâmpla ceva rău, nu mi-o voi ierta câte zile mai am!

- Stai liniştit.

- Nu mai plânge. Da?

- ... Da.

Da' de unde! Se grăbi să-i ridice capul, zâmbind amuzat:

- La urma urmei, uite - eu nu mai plâng!

Încercase s-o facă să râdă - nu obţinuse nici măcar un zâmbet strâmb... Oftă greu şi-i puse paharul în mâini. Şi se grăbi să se ridice, pentru că apropierea aia de el o putea speria...

Chiftelele erau gata. N-aveau nevoie de sos - erau foarte bune şi fără! Le puse în frigider. Ceapa sfârşea la loc în cutie, verdeaţa în borcanul cu apă din frigider, făina în dulap... Cutia cu bulion nu se spărsese; aşa că o bagă în frigider, închise uşa şi se răsuci pe-un călcâi:

- Gata! La culcare toată lumea!

Tasnim se grăbi să iasă prima - şi să-şi aducă şi ea contribuţia la liniştirea Anei:

- Stai liniştită, că fac eu sosul mâine. Mă uit pe internet! O pun pe Florentina să-mi traducă reţeta!

- Ceapă călită, stinsă cu apă şi făină şi bulion. Şi sare.

- Ţi-am zis că mă descurc!

- Hai, surioară - sus la nani!

Tasnim o îmbrăţişă pe Ana şi-o pupă pe ambii obraji:

- Noapte bună! Şi să nu mai plângi aşa!

- Promit că nu mai plâng.

Hai, gata? Se ducea odată la culcare?... Da. Reveni spre Ana:

- Îţi dau cuvântul meu de onoare că tu, regina fermecată, mi-ai făcut cel mai mare bine din lume!

Tii, ce roşise! Se grăbi să o îmbrăţişeze şi s-o sărute pe păr:

- Şi îţi mulţumesc pentru asta. Hai - fugi la culcare! E târziu!

- Noapte bună, Sami.

- Noapte bună, Ana.

Aşteptă s-o vadă intrând... Aşteptă să audă încuierea uşii...

Se aşeză pe canapea - el nu se ducea la culcare. El mai zăbovea un sfert de oră - cât să fie sigur că Ana se liniştise. Şi-aşa nu-i era

somn! În plus, sus îl aştepta valiza desfăcută. Şi CD-ul ăla special.

Stătea pe canapea, în întuneric, şi se gândea la el. Şi la viitorul lui. Era de-ajuns să întoarcă privirea spre una dintre asistentele care nu-l scăpau din ochi - şi nu mai era singur. Iar descoperirea aia îl bucura, deşi valiza era deschisă... Era ciudat...

Ana-Maria

Închise uşa şi-o încuie. Şi-şi mai şterse o dată lacrimile - că nu se putea opri din plâns aşa, într-o clipă...

Deci Sami îşi lua adio de la ele...

Nu ştia dacă să-l creadă sau nu. Şi nici nu voia să se gândească la el şi problemele lui sufleteşti! Îşi dăduse seama azi, când îi auzise cuvintele, că îi putea face rău Fluturaşului - iar dacă intra în travaliu prematur, chiar că "o făcea de oaie" rău de tot! Trebuia să devină "un pic mai nesimţită"; şi să-şi mai vadă şi de binele personal! Şi de binele copiilor ei! Trebuia să fie foarte atentă - mai atentă ca niciodată! Mâine va trece prin două aeropoarte - prin două verificări ale actelor. Şi va purta, lipite peste Fluturaş, actele ei. În caz că...

Îi era dor de el. Aproape că-şi dorea să se întâmple ceva rău! Şi să fie arestată! Şi să scoată actele - şi să-şi vadă regele năvălind în cameră, plin de speranţă şi de teamă şi deznădejde...

Fusese fraieră. Şi împrăştiată rău de tot. Ar fi trebuit să caute un zbor care decola din Bourges. Ar fi trebuit să se urce-n tren mâine şi să se ducă în oraşul unde n-o aştepta nimeni - şi să se îmbarce acolo. Rebeca umbla peste tot cu Ştefan; la conac rămânea cel mult Aleodor, care însă avea multă-multă treabă - şi nici cea mai mică strângere de inimă, când venea vorba despre ea. Cine ştie unde erau acum Ştefan şi roşcovana lui! Dacă o vor aresta mâine, pe aeroportul din Nantes... iar el era în Grenoble, sau în Nancy... sau în Aurari... sau în Statele Unite...

Se îndoia, deci, că mâine îl va strânge în braţe. De fapt, era absolut sigură că nu se va întâmpla decât ceea ce plănuise ea să se întâmple! Sami o va duce la aeroport; va sta, probabil, cu ea cât făcea check-in-ul şi o va conduce la poarta de îmbarcare. Şi nu se va clinti de-acolo până n-o va vedea îndepărtându-se pe culoarul spre avion! Şi-apoi se va muta la geam - şi va urmări, cu maximă atenţie şi cu ochii pe ceas, decolarea avionului la timp. Nu va avea probleme în Franţa; dar pe Otopeni - aeroport mic, cu destul de puţine curse zilnice şi-o securitate foarte "specială"...

În România, era Diamant. Din Aurari până la Otopeni, cumnatul ei făcea cam o oră. Sau 20 de minute - că era foarte posibil să-şi fi luat elicopter! În condiţiile astea...

În condiţiile astea, ea îşi luase deja măsurile de precauţie. Îi lăsase Florentinei numărul de telefon al lui Grasu. Şi pe cel al lui Diamant. Îi spusese că o să încerce s-o sune cât mai des. Şi că, dacă n-o suna până la nouă seara, micuţa ei trebuia să-l sune pe Grasu şi să-i spună adresa şi că-l aşteaptă pe tati, să vină să-i ia între două şi trei noaptea. Era sigură că nu fila nici dracu cartierul ăsta "mort", pentru care "acţiune" însemna un căţel tânăr care lătra mult. În condiţiile astea, Ştefan avea cam 30 de secunde la dispoziţie ca să oprească blindata în faţa casei, să ajungă la uşă şi să intre. Şi pe urmă nu mai exista nici un risc. Jun nu mai putea arunca cu bombe...

Trebuia să se culce. Mâine pleca de dimineaţă - şi trebuia să fie foarte atentă şi foarte concentrată asupra prezentului şi a persoanelor din el. Şi asupra fiecărui lucru care i se va întâmpla. Trebuia să sesizeze repede neconcordanţele, ciudăţeniile...

Se lungi pe canapea şi închise ochii: trebuia să doarmă.

18 noiembrie 2011 - vineri

Ana-Maria

Îşi privea lung copiii...

Nu-i era frică să-i lase aici, cu Sami şi Tasnim. Marea ei teamă era că Florentina se va grăbi să-l sune pe Grasu. Dacă o făcea, se putea întâmpla practic orice - de la un mini-război în Nantes, până la bănuiala soţului că soţia lui fugea de el. Spera din tot sufletul s-o poată convinge să fie răbdătoare şi ascultătoare...

Mângâie uşor creştetul micuţei ei... iar ochii negri se deschiseră prompt.

- Ss...

- Da-da!

Florentina se ridica, grăbită să-şi primească indicaţiile... Prefera s-o ia de acolo; să discute cu ea în cealaltă cameră. Dacă se trezea şi Léon... Închise bine uşa şi se aşeză pe canapea:

- Eu trebuie să plec. Fii atentă ce ai de făcut... Ţi-am încărcat aseară telefonul. O să-ţi fac apel din oră-n oră - ca să ştii că nu am păţit nimic. Ştii - sun o dată şi închid. Dar nu ştiu dacă o să pot să te sun din avion; în plus, la întoarcere s-ar putea să adorm - şi să nu reuşesc să mă trezesc din oră-n oră ca să te sun. Aşa că uite cum facem... Stabilim să te sun la oră fixă. Plus cinci minute, maximum. Dacă eu nu am făcut apel până la şi cinci, îmi faci tu apel. Eu trebuie să-ţi răspund tot aşa, cu un apel. Sun o dată şi închid. OK?

- OK, mami!

- Dacă tu suni şi eu nu te sun, te rog să nu te sperii. Ţi-am spus - e posibil să dorm şi să nu aud telefonul. Aştepţi până la ora următoare. Dacă nu te sun, iar tu mă suni iar eu nu-ţi răspund, îl suni pe Grasu.

Îi puse hârtia în palmă:

- Ăsta e numărul lui. Atunci când spune "Alo", tu îi citeşti textul de pe hârtie. Citeşte.

- "Salut, Grasule. Trimite urgent curăţenia în Nantes, pe strada Avenue des Lévriers. Şi spune-i lui tati să vină să ne ia." Suupeer!

- Da, foarte super. Dar te rog să nu-l suni decât în condiţiile pe care le-am stabilit.

- Da, mami. Stai liniştită. Auzi? Da' n-ai scris numărul casei!

- Exact. Nu l-am scris. O să-l rog pe Sami... În caz că eu păţesc ceva iar tu trebuie să-l suni pe Grasu, o să-l rog pe Sami să iasă din casă şi să meargă trei numere mai sus. Şi să-l aştepte acolo pe tati. Îl cunoaşte - l-a văzut atunci, în spitalul din Paris, şi a văzut şi pozele cu el. Şi ştirile...

Prinţesa aproba şi fremăta toată... Oftă greu:

- Îţi aminteşti cum a fost când am parcat BMW-ul lângă parc, în Orléans? A fost linişte... după care au început să treacă maşinile strânse de Diamant... După care, în zece secunde, au apărut chinezii. Cu tot cu elicopterele. Îţi aminteşti?

- Da.

- Crede-mă că ştiu ce spun! Nu îl suna pe Grasu decât dacă eu nu ţi-am răspuns la două apeluri. Şi nu spune nimic în plus faţă de ceea ce am scris eu acolo. Bine?

- Da, mami.

- Bun. Dacă se întâmplă ceva aici, mă suni tu. La orice oră. Da?

- Da, mami.

- Suni lung, ca să ştiu şi să-ţi răspund.

- Da, mami.

- Iar dacă năvălesc chinezii, ştii ce ai de făcut!

- Da - sun la 112.

- Exact. Să fiţi cuminţi, da?

- Da, mami.

- Şi să nu-i spui prinţului că te-am trezit şi am vorbit cu tine azi. O să se supere că nu l-am trezit şi pe el...

- Stai liniştită, că nu-i spun. Nici că am vorbit, nici că mi-ai dat numărul lui Grasu...

O sărută pe frunte şi se ridică.

- Mami... Promiţi că te întorci?

- Da - promit că mă întorc.

- Şi promiţi că Fluturaşul n-o să păţească nimic?

Mm - ce prinţesă mare şi isteaţă avea ea!

- Promit.

- Bine. Pa, mami!

- Pa, prinţesa mea!

Gata - acum pleca! Altfel întârzia la aeroport!

Sami

Ana era gata de plecare. Adică trecuse "fluierând" prin toate verificările de pe aeroportul ăla. Când o văzuse cu băgăjelul de mână, avusese emoţii; dar trecuseră de controlul lui fără nici o problemă. După cum bine apreciase el, îi trebuise adeverinţa pe care i-o făcuse aseară, cum că este aptă medical pentru călătoria cu avionul. El fusese acolo, lângă ea, în caz că se întâmpla ceva rău şi-i refuzau îmbarcarea... El fusese pregătit să-i propună s-o ducă el cu maşina până în România! Transportul cu maşina mică era cel mai neverificat dintre toate! Dar uite că nu-i era scris să petreacă două zile şi două nopţi pe drum, alături de ea. Îi era scris să o ducă la poarta de îmbarcare şi să revină în parcare. Să se întoarcă acasă. Să aibă grijă de Florentina şi Léon, să fie foarte atent la maşinile noi şi necunoscuţii care apăreau pe strada lui... Şi s-o aştepte, nu? Era evident că se va întoarce la copiii ei! Va ateriza azi pe aeroportul Otopeni, se va duce la medicul ei... Şi pe urmă se va întoarce în Franţa. În Nantes. Dacă nu cumva, de la Otopeni, va lua un taxi până în Aurari...

Ana se întoarse spre el:

- Am stabilit cu Florentina să îi fac câte-un apel din oră-n oră. Şi i-am lăsat numărul de telefon al lui Grasu, în caz că eu "ratez" două apeluri succesive. Te rog să fii atent la ea - să nu-l sune decât dacă este într-adevăr o urgenţă.

- O să-i dau de înţeles că mi-ai spus şi mie "secretul vostru" - şi-o să mă ofer ca, dacă nu-i răspunzi ei, să te sunăm şi de pe telefonul meu.

- Nu - mai bine nu interveni în "secretul nostru", cum îi spui tu. Prinţesa este foarte suspicioasă şi precaută... O să te rog... În caz că se întâmplă ceva, iar ea îl sună pe Grasu... I-am scris ce să-i spună şi mi-a promis că nu adaugă nimic de la ea. N-o să-i spună decât numele străzii. O să te rog să faci tu cumva...

- Stai liniştită - o să mă descurc.

- N-am spus că n-ai să te descurci! Voiam doar să

- N-o să am încredere decât în oamenii pe care i-am văzut la concertul Orange. Dacă nu apare unul dintre ei, stăm cuminţi în casă şi ignorăm agitaţia de pe stradă.

Ana aproba, mult mai liniştită acum... O îmbrăţişă uşor şi o sărută pe obraz:

- Să ai grijă de tine. Şi să vii repede înapoi!

- Promit! Pa, Sami!

- Pa, Ana!

Ea se ducea spre avion; el rămăsese ca popândăul în mijlocul aeroportului, uitându-se lung după ea... Descoperind, încă o dată, evidentul - în ciuda faptului că el o lăsase baltă demult, stătea totuşi acolo şi se uita la ea şi-o vedea depărtându-se de el şi plecând...

Gata! Acum se ducea acasă! Nu de alta, dar el era acolo în calitate de medic al ei! Porni grăbit spre ieşire.

"Sami, trebuie să faci ceva! Dacă într-adevăr ai lăsat-o baltă, fă cumva să mergi mai departe! Ea te-a ajutat să te vindeci - dar nu poate să-ţi găsească viitoarea soţie!"

Diseară, dacă totul era în regulă şi nu observa nimic ciudat, o să se ducă să bea o cafea în oraş. Nu de alta, dar tocmai avusese "o revelaţie"! Şansele ca prima lui tentativă de "înviere" să eşueze erau uriaşe! Şi parcă nu voia să afle cât de guralive erau colegele lui de muncă...

Şi zău că n-avea nici un chef să-şi piardă timpul într-o cafenea...

Ba o s-o facă! O să iasă în oraş!

"Daa - diseară ieşi la agăţat!"

Gândul îl făcu să râdă - aşa că urcă la volan şi se grăbi spre carneţelul din torpedo. Trebuia să-şi noteze gândul ăla, să nu-l uite, în caz că diseară decidea să păzească prinţul şi prinţesa!

Diamant

Bun! Terminase treaba la primărie. Acum, abia aştepta să afle ce se mai întâmpla la conac! Nu de alta, dar îi era dor de ea - rău! Repede, mail-ul special...

Raina lui era online. Ori îl aşteptase să-şi termine treaba, ori avea ea treabă - deşi îi vedea user-ul de pe mail-ul ăla secret... Oare era la conac?

"- Bună."

Îşi aprinse o ţigară - ori de câte ori vorbea cu ea, avea emoţii mari. Habar n-avea de ce - dar i se strângea stomacul şi îi creştea pulsul! Poate... pentru că era îndrăgostit lulea? Habar n-avea! O să-l întrebe pe Ştefan, atunci când va fi sigur că întrebarea nu-i va aduce o scatoalcă după ceafă...

"- Bună!

- Ce faci? Ai treabă?

- Oarecum. Suntem în birou, oricum. Eu îmi fac hârtiile iar şefu' coace ceva.

- Sunt prea indiscret dacă te întreb ce coace?

- Nu, dar n-aş şti să-ţi spun. E gânditor şi cam încruntat. Nu te sfătuiesc să-l întrebi...

- Atunci nu-l întreb..."

Aştepta să-i scrie ea ceva, dar uite că ea nu scria nimic... El era în pană de idei pentru continuarea discuţiei... Brusc, mesajul îi apăru pe ecran!

"- Aoleu!

- Ce-ai păţit?

- Tocmai mi-a aruncat o privire de-aia laser!

- Păi ce-ai făcut?

- Nimic. Mi-e că s-a prins că stau pe mess...

- Atunci treci la treabă! Las' că vorbim mâine, sau diseară!

- OK! Pa!

- Pa!"

Şi uite cum "o făcuse de oaie" şi-o băgase în gura lui Ştefan...

Îi era dor de ea! Voia să fie chemat urgent la conac! Atât de urgent, încât să-i aducă SIE o insignă de teleportare! Atât de dor îi era de ea...

De fapt, era singur. Se simţea singur. Copiii erau la şcoală şi la grădiniţă; dar ştia că, după ce terminau orele, se duceau acasă. La ei acasă - la nea Dumitru şi la mămica lui. Casa lui Diamant Ionescu era goală. Descoperise, de dimineaţă, că liniştea scotea un ţiuit surd...

Oftă greu şi scoase mobilul. Selectă numărul mamei lui. Suna... Suna...

- Da, Diamante.

- Mămico, cum ţi-au picat azi cărţile?

- ... Da' de ce întrebi?

Oftă din nou... şi coborî tonul vocii:

- Pentru că azi, când m-am trezit, am descoperit că liniştea scoate un ţiuit de-ăla subţirel, care omoară nervu'...

- Păi, de dimineaţă te-am văzut liniştit şi fericit, alături de copii. Ţi-ai terminat treaba la primărie?

- Da.

- Atunci eu zic să dai fuguţa acasă şi să le faci ceva de mâncare! Că dacă nu le alimentezi guriţele, ţiuitul ăla subţirel al singurătăţii

o să ţi se pară floare la ureche pe lângă glăscioarele lor flămânde!

Gata - îl binedispusese! Se grăbi să oprească calculatorul:

- Aha! Atunci să pornesc spre casă, nu?

- Şi să te şi grăbeşti! Trebuie să strângi pe-acolo, să faci curat, să pregăteşti jocurile şi jucăriile... Masa pentru lecţii...

- Bine, mămico! Atunci, eu nu te mai reţin.

- Io-te la el! Aşa vorbeşti tu cu maică-ta, mă?

- Săru' mâna, mămico!

Apăsă butonul roşu şi se ridică - se grăbea acasă. Trebuia să aerisească, să facă curat... Şi să facă ceva de mâncare pentru micuţii lui! Altceva decât cartofi prăjiţi şi cotlete! Că dacă-l pârau...

Ştefan

Consiliera lui "era de groază"!

Imediat cum realizase că auzea o tastatură utilizată "la greu", ridicase privirea spre ei - din pură curiozitate! Voise să ştie cine are brusc aşa de multe lucruri de scris! Că activitate nu prea aveau, la ora aia! Îi văzuse strălucirea din ochi şi înţelesese că Rebeca discuta pe mess cu Diamant. Numai că ea "se sesizase" - şi se albăstrise instantaneu. Şi pusese punct conversaţiei, cu viteza fulgerului. Probabil că şi el se albăstrise tot - şi-o îndemnase să fie atentă acolo, să nu-l supere pe "şefu'"...

Păi, ce mai putea să spună? Altceva decât că năzdrăvanii ăştia doi se iubeau mult - şi acum, când "se găsiseră", păreau mai liniştiţi şi mai concentraţi ca niciodată la treburile lor "de serviciu"?

Îşi luă telefoanele şi se ridică:

- Lipsesc jumătate de oră.

- OK, şefu'.

Aleodor simţea o plăcere extremă atunci când îl numea "şefu'". De ce, numai el ştia! Oricum, insista de mama focului să-i spună "şefu'"! Şi nu era vorba de periaj sau de teama concedierii - că îl pusese serios la treabă, iar fundaţiile lui non-profit de-abia mai pridideau cu munca! Iar Aleodor era, de departe, cel mai "forjat" consilier! Îi plăcea lui să-i spună aşa! În fine...

Se ducea glonţ în dormitor pentru că trebuia să dea un telefon foarte important. Iar dacă nea Nicu Cărare spunea "Bine, mă!", trebuia să dea alt telefon important! Dacă avea noroc, îl prindea pe Florin; dacă nu, probabil că va apela la Adrian sau la Sorinel. Spera, totuşi, să-l prindă pe Florin. Avea el o valoare sentimentală aparte, strâns legată de apartamentul prezidenţial de la hotelul Martinez...

Ana-Maria

Aterizase la timp. Iar la aterizare nu fusese confruntată cu aceleaşi întrebări de la decolare - deşi nu "schimbase" linia aeriană din zbor, aşa. Pesemne că România nu reuşise nici acum să se integreze în Uniunea Europeană! Întrebările alea referitoare la sarcină şi la aprobarea medicului lipsiseră cu desăvârşire! Bine, era vorba despre aterizare - adică acum era pe pământ, la îndemâna ambulanţelor! Dar...

Era ciudat. Se simţea ciudat. Se simţea "o nimeni". Când călătorise cu Ştefan, paşaportul lui izbise toate uşile de pereţii care le susţineau; acum, când o chema Hussein Mihaela, înaintase cu marea masă a muritorilor de rând. Numai că beneficiase de altfel de atenţie sporită, datorată burticii. Nu o îngrămădise nimeni, nu o înghiontiseră, fusese poftită "să inaugureze" fiecare coadă...

Extinse mânerul mini-troller-ului şi porni spre ieşirea din aeroport.

Nu i se păruse că fusese filată. Nimeni nu se uitase la ea îndelung, ca şi cum ar fi recunoscut-o sau "ar fi luat-o la ochi". Totul fusese atât de natural, atât de normal încât se minuna că lumea nu se uita nici măcar la hainele ei! Avea *hijab* pe cap şi purta o *abaya*, peste care îşi pusese o pelerină exagerat de largă - şi ştia prea bine că hainele astea o scoteau în evidenţă. Dar cum n-o mai fardase Tasnim, lipsa de atenţie avea o explicaţie logică. Era în România - ţara în care oamenii se uitau numai după fuste scurte şi decolteuri generoase. Aşa că...

Nu ratase nici un apel. Îi spusese stewardesei că trebuie să dea un telefon important, care nu dura mai mult de-un minut, aşa că "sunase cu permisiune". Bineînţeles că tot Fluturaşul îi asigurase 50% din succes... Copiii n-o sunaseră - semn că şi ei erau bine. Se întreba ce făceau micuţii ei; se întreba dacă Léon se supărase pentru absenţa pupicului de "la revedere"... Se întreba ce era acum în mintea lui Sami. Ştia că sufletul acelui bărbat se chinuia între gândul de a fi un bun musulman şi cel de a se folosi de copii pentru a opri pe ea la el. Şi cum era evident cum ar fi votat copiii, gândurile lui Sami puteau ajunge într-o zonă periculoasă...

Ei, la naiba! Nu se întâmplase nimic! Nu se întâmpla nimic şi nici nu se va întâmpla nimic! Era ea "fixistă" - şi nu-şi mai lăsase niciodată copiii nesupravegheaţi de-un adult supravegheat de încă un adult şi vreo zece gărzi de corp! Aşa că gândurile o împingeau spre acceptarea propunerii degetelor - care-o tot mâncau, nerăbdătoare să apese tastele mobilului...

N-o să-i sune. Stabilise să nu-i sune! Adică nu stabilise să-i sune! Aşa că n-o să-i sune!

Ieşi din aeroport şi se apropie de primul taxi. Şoferul ţâşni practic de la volan:

- *Hello and welcome to Romania!*

Începu să râdă:

- Bună ziua şi dumneavoastră, stimate domn!

Bărbatul se opri preţ de-o clipă, după care începu şi el să râdă şi-i deschise portiera din spate:

- ... Ah, ce m-aţi păcălit!

- Iar asta nu înseamnă că o să vă fac plăcerea să vă las să mă păcăliţi!

- Doamne fereşte! Da' cine vrea să vă păcălească?!

Îl aşteptă să urce la volan şi-i răspunse:

- Evident, nu şi dumneavoastră! Aşa că o să mergem în strada Buzeşti, la autogara Eurolines.

- Sigur că da! Da' unde vreţi să mergeţi?

- În strada Buzeşti...

- ... Corect! Mă scuzaţi!

- Vă scuz...

Că fusese indiscret cam ca un sereist începător... Maşina se puse în mişcare...

Porniseră spre Bucureşti.

Sami

Copiii Anei erau fantastici. Se treziseră după ce ajunsese el acasă; îi auzise şuşotind în camera lor şi, la un moment dat, Léon vorbise ceva mai tare. În limba aia pe care n-o înţelegeau decât ei doi. Apoi, Florentina se ocupase de frăţiorul ei. Se duseseră la baie, se spălaseră singuri, veniseră la masă ţinându-se de mânuţe... Mâncaseră cu mobilul aşezat între ei! Tresăriseră serios atunci când Ana le făcuse primul apel! Şi iar vorbiseră "pe limba lor"...

Îşi făcuseră temele; acum veniseră şi ei la televizor. Florentina îl anunţase, zâmbitoare, că auziseră gingle-ul de la buletinul de ştiri - "şi-am venit şi noi, să vedem dacă îl mai dă pe tati la televizor". Foarte eficientă, puştoaica - şi foarte isteaţă! Începea să creadă că, în următoarele 36 de ore, va cunoaşte toată "panoplia" de mesaje menite să-l facă pe el să priceapă că mami se va întoarce la tati...

Léon se ridică:

- Gata - ştirile s-au terminat iar tati n-a apărut. Aşa că e bine!

Micuţa se ridică şi ea şi luă mobilul de pe canapea:

- Exact! Aşa că putem să mergem să ne jucăm!

Şi-l privi pe el, concludent... Aprobă, zâmbind cât mai amabil, şi-i văzu pornind spre camera lor. Se ţineau de mâini...

Reveni spre televizor iar uşa camerei lor se închise. Hm...

Florentina era extrem de isteaţă; în plus, era "fata lui tati" - aşa că

se comporta ca un fel de "jandarm al lui mami". Momentan, mami era plecată; aşa că era momentul ideal pentru a-i arăta lui nenea ăla burtos, bătrâior şi cam chel că "mami e a lui tati" - aşa că să nici nu-ncerce! La vârsta ei, Florentina avea senzaţia că mesajul pe care îl transmitea prin comportamentul ei era extrem de subtil şi n-avea cum să-l deranjeze! Şi nu realiza că se purta destul de ostentativ, aşa...

Îi venea să râdă...

Îşi dorea şi el o familie aşa cum avea contele Ionesco. Din nefericire, Fathia murise - iar dorinţa lui de a avea o familie atât de frumoasă şi de unită "intrase în conservare". Acum, că se dezmeticise şi realizase că era viu, visul acelei familii frumoasă şi unită revenise şi el la viaţă - dar suportase unele modificări. Spre deosebire de bărbatul cu ochi verzi, care-şi iubea soţia, el nu mai putea iubi. Viitoarea lui soţie o să aibă de-a face cu un medic extrem de obosit uneori... Dar, chiar şi aşa, el putea avea o familie frumoasă şi unită. Şi doi copii frumoşi şi deştepţi şi inimoşi aşa ca Florentina şi Léon! Soţia lui, adică viitoarea lui soţie, va avea mai mult de 30 de ani - şi va înţelege repede că mariajul lor se va baza pe încredere şi respect reciproce. N-o să pună mare accent pe sentimente...

În fine! O să fie ce-o să fie! La urma urmei, era el chiar atât de sigur că n-o să se re-îndrăgostească?

Privea ecranul şi concluziona, pentru prima oară, că dintr-o femeie fermecată nu puteau ieşi decât copii fermecaţi...

Ana-Maria

Maşina opri pe dreapta. Scoase portofelul şi-i întinse 50 de euro - iar şoferul "înflori" tot:

- Oo, sărut mânuşiţele!

- Vă mulţumesc pentru călătoria plăcută şi lipsită de incidente în trafic!

- Multă sănătate! Şi naştere uşoară!

"Doamne-ajută!" Tocmai îi amintise că trebuia să-l sune pe medicul Petrescu, iar ea "se ceruse" direct la autocar...

Se va descurca! Coborî şi porni spre Calea Victoriei - trebuia să găsească un dealer Vodafone sau Orange...

Sau nu...

Se răsuci scurt pe-un călcâi. Îl privea lung pe şofer; el o privea lung, atent, pregătit să facă o cursă "interjudeţeană"... Reveni la el - şi-l găsi drepţi lângă portiera deschisă. Doamne! - îi venea să râdă! Se rezumă la a-i zâmbi rugător:

- Aveţi cumva un telefon mobil?

- Sigur că da!

- Şi îl pot folosi, pentru o convorbire scurtă?

- ... Dacă promiteţi să nu sunaţi acasă, da! Sigur!

- Trebuie să-mi sun medicul, la cabinet. Cred că pe telefonul fix...

- Aa, sigur! Nici o problemă!

Şi gata - îi şi oferea mobilul! Îl luă şi oftă scurt - ce număr avea medicul Petrescu la cabinet? Ia să scormonească ea prin memorie... Deci, în martie, când îl vizitase, formase...

Apăsa tastele repede-repede, ca să n-o părăsească inspiraţia...

Şi-acum, dacă greşise numărul, o să aibă o problemă mare! Sau... nu! Era cu taxiul - se ducea direct la cabinet! Suna...

- Da.

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Cabinetul medicului Paul Petrescu?

- Da.

- Sunt o veche pacientă de-a dânsului. Aş dori să fac o programare...

- Dl doctor este în concediu.

Aoleu!

- Revine pe data de 5 decembrie.

Văleleu!

- Am disponibile orele 16, 18,30 şi 20,30.

Păi...

- Aş putea să vin la ora patru.

- Deci vă notez la ora patru. Doamna?

- Hussein Mihaela.

- Sunteţi pacienta dlui doctor?

- Am fost. Am născut cu dânsul.

- Aha! Şi acum ce doriţi? Un consult? Analize?

- Acum, urmează să nasc luna viitoare. Aş dori ca dl doctor să mă consulte... şi să mă asiste la naştere!

- Mda... Să ştiţi că dl doctor nu preia gravide a căror sarcină n-a monitorizat-o de la început!

- Ştiu; mizez însă pe bunăvoinţa dânsului... şi pe faptul că m-ar asista a treia oară!

- Înţeleg... Eu v-am notat în agendă. Restul urmează să stabiliţi cu dânsul, pe 5 decembrie.

- Vă mulţumesc. La revedere.

- La revedere.

Bun! Îi întinse mobilul şi scoase şi o bancnotă de 10 euro. Bărbatul începu să râdă:

- Vă rog! Nici chiar aşa!

Păi... cum voia el! Ea stătea bine cu banii, aşa că...

- Dacă vreţi să vă duc undeva...

- Medicul e în concediu; aşa că... La revedere!

- La revedere! Şi naştere uşoară!

Hm! Şi ea, care şi-l imaginase "taximetristul-STAS"... Porni spre autogară.

Drumul ăsta al ei, ca dealtfel toate drumurile mai mult sau mai puţin reale din viaţă, avea o parte bună şi-o parte rea. Partea bună era că traversase Europa "fluierând" - şi n-o luase nimeni în seamă. Partea proastă era că "se întorcea identic şi la fel" - şi tot nu ştia dacă va naşte cu medicul Petrescu, sau cu batalionul de profesori universitari ai spitalului privat din Paris. N-avea voie să uite că şi Sami era o posibilitate... Deşi, la cât de repede intrase în România pe cea mai controlată poartă de acces, naşterea în căsuţa din Nantes avea cam 1% şanse de materializare...

Fusese un drum bun. Adică, dacă îi reuşea şi întoarcerea, va trage concluzia că fusese un drum bun. Trebuia să verifice toate tipurile de transport, ca să-l aleagă pe cel mai puţin riscant. Aeroportul era cel mai riscant - indiferent ce acte primea de la imam Mohssen. Şi cum ea va călători cu copiii, avionul aproape că ieşea din discuţie! Se va urca deci în primul autocar care părăsea teritoriul României şi va coborî în prima localitate maghiară care avea aeroport. Dacă îi reuşea "mişcarea" asta cu autocarul, transportul copiilor va fi floare la ureche! Până la unguri îi putea aduce inclusiv cu trenul! Spaţiul Schengen era mare...

Intră în clădire.

Ştefan

Oftă greu şi scoase telefonul special. Până aici, toate îi merseseră de minune iar nea Nicu Cărare îi aprobase imediat apariţia pe youtube. Era superstiţios; şi cum îi mersese bine până acum, trebuia să-l sune pe Grasu. Ca să primească veşti proaste. Ca să poată să revină în birou şi să-i meargă bine în afaceri. Leonard o să-l jumulească de bani! Avea nevoie de bani... mulţi...

Selectă numărul lui Grasu.

- Da, şefu'.

- Salut. Ce faci?

- Ce să fac - vorbesc cu băieţii.

- ... Ce vorbeşti cu băieţii?

- Le trasez liniile directoare!

Păi...

- ... Cum adică, mă?

- Păi n-ai zis că preiau felia? Mă pun şi io la punct cu ultimele noutăţi...

Uitase complet...

- Da' să ştii că nu m-am lăsat pe tânjeală! O caut în continuare!
- Şi? Avem vreo şansă s-o găsim?
- Păi, în afară de oraş, nu ştim practic nimic! Până nu ne contactează ea din nou, n-avem cum să prindem un fir care să

Ridică vocea la el, ca să-l sperie şi să-l determine să spună odată ceea ce aflase de la Isamu:

- Grasule, eu încep să-mi pierd răbdarea!
- Ştiu, şefule; da'
- Din aprilie o caut! De şapte luni o tot caut şi n-o găsesc! Dă-o dracului de treabă!
- Ştiu! Da' dacă ea nu dă nici un semn de viaţă!
- Ba a dat toate semnele de viaţă posibile! Şi tot n-aţi putut să mi-o găsiţi!
- Fiindcă s-a uşchit de fiecare dată!
- De cât timp e în Nantes? De câte luni?

Grasu tăcea... Ridică şi mai mult vocea - şi începu să ţipe:

- Câte luni au trecut de când mi-ai zis "Ştiu că pare că e în Nantes, da' eu cred că a rămas totuşi în Paris"? De câte luni mă tromboneşti?
- Nu te trombonesc.
- Cum nu mă tromboneşti, mă? Cum nu? Unde-i nevastă-mea? Unde-s copiii mei? Ţi-am dat toate datele despre ei! Ţi-am dat poze cu ea, mă! Şi înregistrarea din curtea lu' Lăcătuş din Lyon! Unde-i, mă, familia mea?
- Şefule,
- Grasule, ştii ceva? Tu mi-ai fost alături încă de la început! Nu m-ai lăsat niciodată la greu - şi-mi place să cred că nici eu nu te-am lăsat vreodată baltă! Tocmai de-asta, mi-am pus toate speranţele în tine! În tine, mă! Nu în Diamant! În tine! Ţie ţi-am dat cea mai importantă sarcină, mă!
- Ştef
- Nu-mi place să cred că m-ai dezamăgit! Grasule, ştii cât de aproape sunt de concluzia asta? Ştii cum mi-a picat când am aflat că şi chinezu' ăla ştie de Nantes? Ştii cum îmi trăiesc eu viaţa zi de zi? Măcinat de îndoială şi de grijă şi de dor?

Grasu îşi trase scurt nasul - şi, spre marea lui uimire, începu să smiorcăie!

- Ştiu, şefule! Da' ce dracu să fac eu, şefule? Şefule, nu sunt supraom! Şi nu-s deloc bun aşa, la laptop! Lasă-mă să plec în Franţa, s-o caut acolo! Lasă-mă să mă urc în avion şi
- Cum dracu s-o găseşti tu singur, în toată Franţa? N-au găsit-o mii de chinezi şi-o găseşti tu?
- Lasă-mă măcar să-ncerc! Dă-mi măcar o şansă!
- Ai toate şansele din lume!
- N-am nici o şansă, dacă mă ţii în Aurari!

Ridică tonul şi zbieră la el:

- Tu din România nu ieşi, mă! Auzi? Tu stai acolo şi

Grasu începu să zbiere şi el:

- Atunci nu-mi cere să apăs nişte taste şi să fac minuni! Că nu pot!

OK! Apăsă butonul roşu - că zbierau ca proştii unul la celălalt şi chiar nu era momentul să se certe! Mai ales că el ştia că Grasu ştia ceva ce aflase chinezul ăla mut de la Cannes...

Chinezul ştia unde era Ana. Omul lui nea Nicu o găsise - şi ăla n-o cunoştea aşa, personal! Isamu al lui o găsise de multe ori; şi-o şi ajutase să se ascundă de oamenii lui Jun! Ăla ştia unde e Ana acum; şi uite că el, marele conte Ionescu, nu se urca-n maşină, să se ducă la Cannes şi să-l întrebe unde e contesa! Fie încerca să evite discuţia despre "împăcare", fie încerca să amâne negocierea cu Fang, fie nu voia să-şi schimbe soarta... Pur şi simplu, nu se ducea peste el! Nu se ducea să-i ceară socoteală! Şi nu se ducea nici la Nisa, la Fang! Chiar dacă mişcarea asta l-ar fi făcut pe Popescu să le dea cardiologilor de muncă, uite că el zăcea la conac şi aştepta ca omologul lui Popescu să-l descâlcească pe Leonard! Era oare tâmpit? Se tâmpise între timp? Nu de alta, dar obişnuise să fie un tip isteţ şi iute şi plin de curaj! De când se puturoşise în halul ăsta?

Mobilul special începu să piuie. Hm - Grasu îşi ştersese lacrimile, îşi suflase mucii şi realizase că răcnise la şeful lui! Apăsă butonul roşu - că n-avea ce vorbi cu el! Dacă-i răspundea acum, îl întreba direct ce informaţii aflase de la Isamu şi nu-i spusese şi lui! Şi chiar că discuţia degenera într-o ceartă cu efecte de nereparat! În materie de încredere reciprocă, cearta aia ar fi făcut pagube mari...

Tii, da' ce bine picase telefonul ăsta! Nu-şi dăduse seama - dar ei nu verificaseră niciodată securitatea telefoanelor ăstora "speciale", pe care discutau fără perdea şi fără parabole verbale! Acum, dacă nea Nicu o să-l sune ca să-l muştruluiască, era evident că serviciile deţineau înregistrări compromiţătoare cu toţi cinci - şi va avea nevoie de planul doi! Dacă se va dovedi că serviciile îi interceptau şi telefonul strict secret, Aleodor va reveni la treburile lui; va primi o altă misiune, un alt afacerist, alte comisioane...

Era foarte supărat pe Grasu. Nu atât pentru neputinţa de a-i aduce familia acasă, cât pentru că îi ascundea informaţii cruciale despre Ana şi copii! Le spusese să facă destăinuiri complete - iar el tăcuse mâlc şi zisese, aşa ca ceilalţi, că nu ştie absolut nimic, că nu-i ascunde absolut nimic... Momentul recunoaşterii greşelii trecuse. Grasu nu va beneficia de clemenţă, atunci când el va avea toate datele şi va descoperi adevărul. Grasu va rămâne în România. Să se ocupe de România, alături de Titel. Faţă de ei doi, va avea întotdeauna o reţinere - şi va pune între ei o minimă distanţă. Titel va rămâne întotdeauna "omu' lu' Leo Mondialu". Grasu tocmai intrase în categoria oamenilor "50% credibili"...

Nu se mai simţea atras de afacerile din România. Adică nu mai simţea plăcerea de-a avea grijă de afacerile alea. O să se ocupe Diamant de ele. El se va concentra, probabil, asupra Franţei. Şi asupra extinderii în alte ţări din Vest. Trebuia neapărat să intre pe piaţa din Spania. Trebuia să consolideze în Italia. Trebuia să se ocupe un pic şi de teritoriile pierdute din Germania şi Austria. Iar după ce consolida bine acolo şi-şi numea consilier un băiat priceput şi devotat trup şi suflet, trebuia "să atace" Elveţia. Toate astea, în timp ce va negocia cu Moscova. Acolo, Popescu nu va putea face minuni - ci, cel mult, sugestii. Acolo, lucrurile erau sensibile...

"Nu, Ştefane! N-ai voie să iei acum decizii de-astea! Aşteaptă să se întoarcă Ana; şi sfătuieşte-te cu ea. Şi cântăreşte-i bine sfaturile!"

Ea îl temperase deseori - şi-l scăpase, de vreo două ori, din încurcături mari! În plus, absenţa ei îl întrista şi-l îngrijora - iar starea aia de vulcan neerupt încă era cea mai contraindicată în afaceri! În concluzie...

În concluzie, Grasu suna în continuare. El îi refuza în continuare apelurile. Iar nea Nicu nu-l suna. Ori erau serviciile incredibil de inteligente şi nu "raportau" ca să nu piardă sursa de informaţii, ori reuşiseră să-i prostească pe toţi. Nu mai ştia...

Iar dacă n-ar fi fost cuvintele mătuşii lui, care-l avertiza de fiecare dată să nu facă nimic care să-i schimbe soarta, zău că ar fi trimis-o pe Rebeca în Nantes! Nu-i ieşea din minte momentul când roşcovana îi dăduse lui Aleodor raportul băiatului care-o însoţise în Puget-Théniers şi-apoi se întorsese spre el şi-i dăduse numărul de telefon al Anei! Nu-i ieşeau din minte cuvintele ei! "Şi mi-a dat şi numărul ei de mobil; dar e închis." Fata asta obţinuse, în 24 de ore, toate informaţiile pe care românii şi francezii deopotrivă nu i le putuseră da! Băşca numărul ăla de mobil! Fata asta "crescuse" văzând cu ochii de-atunci, din mai! Dacă pe-atunci reuşise să obţină toate informaţiile alea, iar în Place Belleville din Lyon stătuse faţă-n faţă cu regina lui şi n-o dăduse de gol, atunci era evident că Rebeca i-ar fi adus-o pe Ana la conac.

... Sau ar fi confirmat vorba aia care zice "Ulciorul nu merge de prea multe ori la apă". Sau pe-aia care zice "A treia oară-i cu noroc". Uite că fusese fraier şi nu apucase să studieze vorbele de duh ale chinezilor! Poate că ar fi reuşit să prevadă perfidia lui Jun, dacă ar fi ştiut măcar două-trei proverbe chineze...

Nu avea voie să rişte să-şi schimbe soarta. Depăşise pragul psihologic al jumătăţii de lună. Mai avea, teoretic vorbind, vreo 30-35 de zile - şi-şi va strânge din nou regina în braţe. Omul lui nea Nicu o păzea - şi o va ajuta, cu siguranţă, să se întoarcă cu bine la el! Din punctul ăsta de vedere, era oarecum liniştit. Problema era că, dacă Leonard nu-şi cumpăra afacerile mai repede, nu-i vindea lui afacerile din Ro-

mânia. Şi-atunci lucrurile stagnau. El va putrezi rău, încuiat în conac. Popescu şi Moreau vor fi nefericiţi; la Nisa, Fang se va încrunta - şi-l va nota cu minus în agendă. Iar întoarcerea reginei lui va fi periculoasă.

Îi era dor de ea. Îi era frică - de atâta amar de vreme, Ana lui stătuse departe de el. Şi calculase, poate, la un moment dat faptul că el avusese un plan complex de salvare - iar ea luase copiii, ieşise pe uşă şi fusese nevoită să improvizeze...

Ana-Maria

Intră în oficiul poştal şi răsuflă uşurată - atmosfera din zona Gării de Nord era mai mult decât încărcată! De mult timp nu mai văzuse chiar atât de multe "bresle dubioase" adunate la un loc! Prostituate de calitate îndoielnică, şmenari, proprietari de apartamente "cu ziua", hoţi, taximetrişti dubioşi - toţi ieşiţi la vânătoare de prostănaci. Trecuse cu teamă printre ei! Iar din gară ieşea un aer rece, geros - deşi erau vreo 15 grade azi în Bucureşti...

Îşi luase bilet la cursa spre Dortmund. Autocarul pleca la opt seara. Avea timp berechet la dispoziţie - şi-i venise ideea să treacă prin gară şi să se uite la mersul trenurilor. Aşa, ca să nu spună că nu calculase toate opţiunile! Dar îi fusese frică să intre în gara propriu-zisă. Când văzuse "populaţia" din staţia RATB de la coloane... Aşa că se îndepărtase cu pas grăbit de zona aia. Şi cum nu voise să treacă drumul la gară în categoria "tâmpenii făcute aiurea", îi venise ideea aia ciudată...

Scoase caietul şi rupse colile din mijloc. Şi-acum scria, zâmbind slab...

Dragă Ştefane,

... Ia uite, că era în pană de inspiraţie - şi-i scăpa cuvântul ideal... Decise să treacă peste cuvântul ideal şi să schimbe un pic fraza.

Abia acum realizez că au trecut aproape şapte luni! E ciudat - ca şi cum nici nu le-am simţit! De parcă abia acum simt că sunt departe de tine de peste 200 de zile! Am privit zilnic fotografiile noastre şi mi-am amintit noaptea aceea foarte specială. În plus, am adormit în fiecare seară cu ochii la chipul lui Léon... Copiii m-au ţinut ocupată cu problemele lor; gazda noastră nu este pretenţioasă, dar mi-am impus să păstrez casa aia curată ca o farmacie, tocmai pentru că altfel înnebuneam...

În plus, mi-am umplut mintea cu calcule, bazate în principal pe ştiri şi ceea ce am aflat atunci de la Iuliana. Acum, am început să-mi pregătesc întoarcerea acasă. Dar, cum n-am încredere în calculele pe care le fac bazându-mă pe ştiri şi youtube, ştii bine că o să fiu extrem de prevăzătoare şi negativistă şi o să mă întorc aşa cum trebuie! Adică luându-mi toate măsurile de precauţie necesare ca să reuşesc să reîntregesc familia noastră aşa cum trebuie - discret, în perfectă siguranţă, fără ca cineva să-şi dea seama ce facem noi.

Nu vreau să risc şi să-ţi dau o cale de a mă contacta. Pe de-o parte, mi-e frică să nu mă influenţezi în decizii; pe de altă parte, mi-e frică să nu fac tocmai acum o greşeală care poate fi fatală. Oricum, nici chiar tu n-ai reuşi să mă convingi să mă grăbesc! Sau să-mi modific planurile! Va trebui deci să ai încredere în mine şi calculele mele! Iar ca dovadă că încă mai ştiu să calculez iar la planuri nu mă întrece nimeni, iată că am verificat azi una dintre posibilele rute de întoarcere pentru mine şi copii. Îţi scriu de lângă Gara de Nord - cea din Bucureşti - şi nimeni din jur nu pare grăbit să te sune şi să te anunţe că ţi-a înnebunit nevasta...

Aşa... Recitea şi-i venea să râdă imaginându-şi mimica soţului ei când va descoperi că nevastă-sa vizitase Gara de Nord... Şi-acum, să treacă la lucrurile serioase!

N-am să încerc să te mint - a trecut mult timp, plin de lacrimi şi suferinţă. Dar acum zâmbesc, pentru că sfârşitul suferinţei se apropie. Acum, ştiu sigur că suferinţa noastră se va încheia. O să fac tot posibilul să se încheie cât mai repede...

Te rog să ai încredere în mine. Te rog să fii tare - aşa cum ai fost întotdeauna. Aşa cum suntem şi noi. Te rog să te concentrezi asupra afacerilor şi să nu te laşi influenţat de nerăbdare. Te rog să nu te laşi învins de gândurile negre. Şi te rog să nici nu încerci să descoşi copiii!

Aşa! Tocmai îl informase că prinţul şi prinţesa veneau primii! Bun! Nu voia să mănânce bătaie când se-ntorcea acasă, din motiv de "prea puţine informaţii transmise"!

Încă o rugăminte. Te rog să-mi promiţi că o să ai răbdare. Promiţi?

Şi-acum "picta" trei puncte, frumos, cu alineat... şi continua:

Ai promis, aşa că pot să-ţi spun că surpriza pentru tine este aproape gata! Mai e puţin! Atât de puţin! Abia aştept să-ţi aduc surpriza...

Noi ne întoarcem acasă. Pregăteşte conacul din Bourges - că venim! Şi îţi jur că nimeni şi nimic nu ne va mai putea despărţi vreodată! Sper că ai acolo o curte generoasă - mi-ar place să avem un brad mare, aşa ca-n Aurari, pe care să-l împodobim şi lângă care să serbăm cu toţii Crăciunul.

A ta, pentru totdeauna,
Ana

Şi-o inimioară, special pentru el... Bun! Terminase scrisoarea şi-i ieşise perfect din prima! Le transmisese, preventiv, serviciilor că verificase ruta feroviară - ca să-i pună să fileze foarte atent trenurile! Că şi-aşa n-aveau treburi mai urgente de făcut la final de an! Ştia sigur că scrisoarea asta va trece prin "filtrul" Internelor... După care Externele "luau cu vitamine" şi filau rău de tot conacul contelui! Iar în timpul ăsta, ea se va plimba bine-mersi cu copiii...

Recitea... Recalcula...

Trase plicul şi oftă scurt - Doamne, cât de bleagă era! N-avea îndeajuns de mult curaj ca să plesnească serviciile alea peste ochi! N-avea încredere în rândurile pe care le scrisese! Dacă nu fusese atentă - şi le transmitea cine ştie ce informaţie capitală? Dacă greşea?

Păi, să nu greşească. Să nu lase, totuşi, scrisoarea asta să ajungă în mâinile serviciilor. Se ridică în picioare şi încercă să scrie în palmă, cât mai caligrafico-tremurat... Expeditor, Leu Lăcătuş. Aşa, la mişto - ca să le amintească de Lăcătuş din Lyon. Adresa... Calea Griviţei nr. 44 - la plesneală! Destinatar... Primăria localităţii Aurari. Era atentă să scrie "Primăia" şi "locaităţii", ca să pară o scrisoare oarecare... Şi, ca să le pună capac, mâzgăli în josul plicului "Pentu domn primar". Bun! Mai trebuia timbrată şi pusă în cutie. Şi pe urmă se ducea să mănânce. Adică lua un taxi şi cobora la Piaţa Victoriei - şi vedea ea cum îşi petrecea restul timpului! Până la opt, o să se plictisească rău! Sau o să-şi cumpere o carte...

Reveni în incinta oficiului poştal.

Diamant

Copiii lui erau minunaţi! Revederea fusese extrem de specială... Şi totuşi...

Şi totuşi, ideea petrecerii timpului în casa familiei Ionescu fusese proastă. După ce făcuse curat, pregătise supă cu găluşti şi cartofi prăjiţi cu cotlete şi "frământase" un chec care nu binevoise să crească nici un milimetru măcar, micuţii lui sosiseră acasă. Intraseră, se îmbrăţişaseră... şi simţiseră, toţi trei, lipsa Safirei. Aşa că observase cum strălucirea din ochi li se stinsese, zâmbetele deveniseră un pic chinuite... Simţise că-i pică faţa; şi cum Azur era un foarte fin observator, băiatul lui turuise non-stop. Îl bombardase cu veşti de la şcoală, cu povestiri despre el şi nea Dumitru - şi pregătirea lui pentru preluarea postului de bulibaşă... Agata povestise şi ea ce mai era nou prin gră-

diniţă; dar se văzuse de la trei poşte că micuţa lui încerca din toate puterile să se abţină şi să nu plângă...

Nimic din ceea ce-i înconjura aici, în casa asta, nu mai amintea de Safira. Strânsese toate lucrurile ei, cu maximă grijă, şi le trimisese la Bucureşti, la un cămin de săraci. Şi totuşi, uite că i se simţea lipsa! Parcă nu i se păruse atât de... omniprezentă! Dar uite că...

Uite că regreta decizia de a-şi ţine copiii aici, peste noapte. Erau cuminţi şi nu-i făceau apropo-uri. Îşi făcuseră temele şi regăsiseră nişte jucării mai vechi, pe care le aduseseră în living. Se jucau frumos. Azur era poliţistul iar Agata pietonul - iar băiatul lui îi explica regulile de circulaţie. Iar ea se încăpăţâna "să ia amendă"... Se gândea acum că plănuise să doarmă cu ei în braţe sus, în dormitor...

O să renunţe. Adică renunţase deja la gândul dormitului împreună aici, în casa familiei Ionescu. O să le propună, puţin mai târziu, să-i ducă înapoi. Îi privea şi realiza că ideea lui le va face plăcere...

Oftă greu şi se ridică - şi intră în bucătărie, unde-şi aprinse grăbit o ţigară.

O să-i spună. Şi o să rabde. Şi-o să insiste până îi va obţine acordul! Până va vedea cu ochii lui că Raina îşi dorea să treacă din nou prin chinurile sarcinii, ale naşterii şi ale creşterii unui copil. Îi va spune că el visa să fie fetiţă şi s-o cheme Trésor - cu gândul că ideea unui băieţel o va face pe regina raiului lui să se încrunte...

Ana-Maria

Avea o problemă... tehnico-organizatorică. Şi de spaţiu - adică de poziţionare în spaţiu. Era ora nouă jumate. Ea era în autocar, în drum spre graniţă. Şi avea burta plină-ochi cu cartofi prăjiţi, friptură la grătar şi amandine. Două amandine. Şi-o cuprinsese aşa un somn... Vedea cum i se închid pleoapele şi simţea cum face eforturi mari ca să le redeschidă! Şi nu era bine să adoarmă! Nu acum! Autocarul ăsta putea opri oriunde în România, ca să ia la bord doi-trei sereişti! Şi asta-i mai lipsea! Gravidă, dezarmată şi obosită şi nedormită, să constate că era închisă într-un spaţiu restrâns alături de nişte potenţiali duşmani! Mamă, Doamne!

Trăgea serios de pleoape...

Şi dacă-şi punea telefonul să sune la ora zece? Că oricum trebuia s-o apeleze pe prinţesă! Dacă moţăia jumătate de oră...

Dacă moţăia jumătate de oră şi reuşea să se trezească totuşi la zece, o să capete o migrenă înfiorătoare. Aşa păţea ori de câte ori nu se odihnea îndeajuns de mult. Azi, acum, putea spune că era "neodihnită la maximum"! Iar dacă scotea cartea, chiar că adormea instantaneu!

Trase perdeluţa şi privi lung bezna de afară. Erau undeva pe-un deneu...

Nu avea voie să adoarmă! La zece, o s-o sune pe prinţesă şi-o s-o pună să se culce. După care va ruga pe cineva să-i dea nişte scobitori, sau scoci, şi-şi va fixa pleoapele în poziţia deschis! N-avea voie să adoarmă! Putea muri, dacă adormea! România era ţara tuturor posibilităţilor...

Sami

Ce căuta el aici? De cinci minute încerca să afle răspunsul la întrebarea asta - şi toate eforturile lui erau zadarnice...

Barul obscur era aproape gol. În afară de el, două fete serveau o tărie şi se pregăteau să pornească spre colţul care le era loc de muncă, iar o tânără de vreo 25 de ani părea că aşteaptă pe cineva. Părea doar; în realitate, ea îl privea uneori pe sub sprâncene... Comandase şi ea o cafea şi-l tot măsura...

De-a lungul zilei, decisese şi se răzgândise de vreo patru ori. Ceea ce-l convinsese să iasă totuşi la o cafea - şi poate şi-o repetiţie a momentului de intimitate dintre el şi o colegă de spital - fusese prinţesa. La zece fix, contrar înţelegerii pe care-o făcuse cu copiii, Ana îi sunase. Vorbise cu Florentina nu mai mult de-un minut; după care fetiţa venise şi-l anunţase, fericită foc, că mami era în drum spre casă şi-o sunase ca să-i spună că poate să se culce liniştită. Că nu mai exista nici un pericol acum, când era în autocar şi se îndrepta spre graniţă. Nu zdruncinase el convingerile copiilor; dar realizase că nimeni nu era capabil să găsească copiii ăştia doi aici, în casa lui! Şi realizase că îi promisese Anei o schimbare! Un pas consistent spre marea lui schimbare! Realizase că ea era o luptă pierdută, iar el risca să-şi ruineze la un moment dat bunătate de matrimonială...

Când plecase, privise atent strada. Nu văzuse pe nimeni - iar maşinile parcate erau aceleaşi pe care le văzuse şi ieri, şi alaltăieri... Accelerase glonţ spre prima cafenea încă deschisă; deşi Tasnim stătea chiar acum pe canapea, înarmată cu telefonul şi-un cuţit de bucătărie, el se angajase să păzească el copiii! Îl apăsa un sentiment de teamă, ştiind că oamenii contelui cunoşteau mobilul Anei şi domiciliul ei iar contele o iubea nebuneşte...

Se simţea obosit - şi totuşi, nu se grăbea să doarmă...

Ridică privirea spre tânăra de la masa din faţa lui - gest care-o făcu să plece grăbită privirea spre propria ceaşcă...

Habar n-avea ce căuta aici. Făcuse o mare greşeală atunci când se gândise la "repetiţie". Înainte ca Ana şi copiii ei să părăsească pentru totdeauna viaţa şi viitorul medicului Fakhouri, orice mişcare în direcţia refacerii propriei vieţi era sortită eşecului. În plus, tocmai calculase o chestie! Ana era în drum spre graniţa româno-maghiară. Mâine, pe la 8 probabil, o să coboare în Budapesta şi-o să-şi cumpere bilet de avion. Deci, în jurul prânzului, el ar fi trebuit să fie în aeroportul din Nantes. Ar fi fost deci tare bine dac-ar fi pornit spre casă...

O să mai stea un pic. Nu-şi terminase cafeaua. În plus, îl intriga rău tânăra care-l tot admira pe sub sprâncene! Era prea tânără şi prea frumoasă, ca să creadă că interesul ei nu se datora "serviciului"! Dacă purta haine normale, asta nu însemna că avea o slujbă normală; nu?

... De ce stătea să-şi termine cafeaua? Parcă intenţionase să se ducă glonţ acasă şi să se culce! Cum o să mai adoarmă, dacă se îmbuiba aşa cu cafea?

Se ridică şi porni spre uşă. Şi spre casă. Spre speranţele lui, năruite înainte ca el să apuce să le schiţeze planurile... Năruite de conte...

19 noiembrie 2011 - sâmbătă

Ana-Maria

Era mai trează ca niciodată! Şi mai alertă ca niciodată! Era la Nădlac, în vamă - se uita pe geam şi-l vedea pe individul în uniformă ducându-se spre propriul birou, încărcat-ochi cu paşapoarte şi buletine şi multe alte hârtii. Dacă omul ăla observa ceva în neregulă, sau ideea ei "creaţă" de-a zbura cu Air France trezise interesul vreunui chinez, azi vizita arestul. Şi era ceva distanţă între Aurari şi Arad! În plus, şeful vămii era prieten cu Ştefan; dar chinezul-şef din Estul Europei avea reşedinţa în Bucureşti. Care era mai aproape de Nădlac decât de Bourges...

Ia să nu se mai holbeze la el! Că şi-aşa - dacă era ceva în neregulă cu actele ei, sau fusese dată "în consemn la frontieră" n-avea nici unde, nici cum să se ascundă! Era ditamai gravida, blocată în ditamai autocarul oprit în ditamai vama românească. Şi era exclusă orice idee de improvizaţie de tip Hollywood. Natura din jurul vămii era învăluită într-o beznă compactă, semiîngheţată...

Se concentră asupra celeilalte părţi a autocarului. Pasagerii coborâseră aproape toţi. Şoferii merseseră încontinuu, aşa că pauza de ţigară era curată mană cerească pentru ei! Ea vedea chiar acum coloana de maşini care intra în spaţiul Schengen - şi trecea pe lângă bărbatul în uniformă ca pe lângă stâlp...

Maşina mică era o variantă de transport. Dar va trebui s-o cumpere de la unguri, fiindcă nu se simţea în stare să şofeze prin toată Europa. Dacă cumpăra maşină cu numere ungureşti, bătea la ochi. În plus, trebuia să facă acte pe ea. Şi, ca să nu fie oprită, trebuia să-şi ascundă copiii în portbagaj. Dădea deci cu varianta aia de pământ şi revenea spre "biroul" vameşilor...

Individul nu părea nici mai vesel, nici mai trist decât fusese când "recoltase" actele alea. Or, dacă ar fi ştiut că tocmai pe el picase sarcina de-a o legitima pe regina aurarilor, omul ăla ar fi râs şi-ar fi jucat şi şi-ar fi anunţat nevasta că tocmai trăsese lozul câştigător! Ştefan plătea corect, la timp, şi evalua cu generozitate răsplata pentru cei care-i aduceau beneficii! Presupunea că răsplata pentru găsirea ei ar fi fost uriaşă...

Scoase cartea şi o deschise la semn - decât să se holbeze la omul ăla şi să-i atragă atenţia asupra ei, mai bine citea!

Ştefan

Nu putea să doarmă. Nu putea să lipească pleoapele! Se uita lung la posterul ei - ca-n fiecare seară dealtfel. Dar în serile anterioare pleoapele se lipiseră fără probleme - iar el reuşise s-o viseze. Azi, se părea că "nu fusese cuminte". Nu putea să adoarmă. Adică n-o s-o viseze...

Poate că avea emoţii! Cine ştie! Nea Nicu îl întrebase, circumspect, ce voia să arate în filmarea de pe youtube. Îi spusese că vrea să lămurească toate nelămuririle şi "să pună lucrurile la punct cu Rebeca". Aşa că bătrânul îi dăduse aprobare. Ba chiar îi spusese că-i aprobă oricâte filmări vrea el şi le lasă acolo 48 de ore, nu doar 24! Din punctul ăsta de vedere, era mulţumit. Altele erau motivele emoţiilor lui! Se gândea...

Florin avea cântare la Paris. Era un fel de "sărbătoare" - un amic de-al lui ieşise din închisoare săptămâna trecută şi decisese să se stabilească în Franţa. Invitaţia lui o onora - pentru că ştia lista invitaţilor şi avea afaceri cu vreo trei-patru. În plus, trebuia să se ocupe un pic şi de imaginea pe care-o avea în ochii mai-marilor din România! Că doar o să cumpere afacerile lui Leonard, nu? Aşa o mişcare uriaşă o să facă valuri mari... Şi-o să-l oblige să umble cu Titel prin toată ţărişoara aia, exact în perioada când regina lui se gândea serios la întoarcerea acasă...

Nu-nu! Nu se va gândi la afaceri! Se gândea destul la ele, pe timpul zilei! Era noapte - era aproape ora patru. Era momentul ei...

Se gândea deci că poate Florin n-o să reuşească să cânte la pian melodia aia. Se gândea că o s-o greşească - şi-o să fie linişte în restaurant, aşa că zbârceala lui o să se-audă ca dracu. Se gândea că el va fi emoţionat - aşa cum era ori de câte ori făcea ceva pentru regina lui! Dacă uita versurile, o să fie rău...

Se răsuci încet în pat... şi-i zâmbi femeii de pe poster. Şi şopti, încet, ca o repetiţie...

Et si tu n'existais pas / Dis-moi pourquoi j'existerais / Pour traîner dans un monde sans toi / Sans espoir et sans regret

Et si tu n'existais pas / J'essaierais d'inventer l'amour / Comme un peintre qui voit sous ses doigts / Naître les couleurs du jour / Et qui ne revient pas

N-o să le uite. Mai ales dacă Florin cânta bine! Bănuia că bunul lui prieten o să plângă rău - că era sufletist şi avea o relaţie specială cu femeia asta extrem de frumoasă... şi de iubită...

Et si tu n'existais pas / Dis-moi pour qui j'existerais / Des passantes endormies dans mes bras / Que je n'amerais jamais

Et si tu n'existais pas / Je ne serais qu'un point de plus / Dans ce Monde qui vient et qui va / Je me sentirais perdu / J'aurais besoin de toi

Mai era puţin până la Crăciun. Învăţase să nu-i mai fie frică. Învăţase să aibă încredere în ea. Atâta timp cât Perla nu spunea nimic despre schimbarea sorţii...

Scoase telefonul - mai bine s-o sune! Mai bine să afle cum picau cărţile azi! Să nu facă vreo greşeală...

... Na - că se tâmpise! În România era ora trei acum! Iar el voia s-o sune şi s-o întrebe, la trei dimineaţa, cum îi picau cărţile! Îi venea să râdă... şi nu prea...

Et si tu n'existais pas / Dis-moi comment j'existerais / Je pourrais faire semblant d'être moi / Mais je ne serais pas vrai

Et si tu n'existais pas / Je crois que je l'aurais trouvé / Le secret de la vie, le pourquoi / Simplement pour te créer / Et pour te regarder...

Dacă ea n-ar fi existat...

Trebuia să doarmă totuşi. Nu de alta, dar diseară avea nevoie de toată forţa pe care-o putea acumula acum! În plus, începuse să se gândească la prostii. Aşa că trebuia să adoarmă... Să scoată fusta galbenă şi să caute în ea amintirea izului parfumului ei...

Ana-Maria

Încetineau... Încetineau... Şi gata - se opriseră. Îşi luă troller-ul şi se apropie de uşa din faţă. Şoferul se ridica, grăbit să-i deschidă... şi să coboare şi s-o ajute să coboare... Tii! - ce de treabă făcea ea cu Fluturaşul ei!

Coborî şi zâmbi:

- Vă mulţumesc! Drum bun în continuare!
- Mulţumesc! Şi naştere uşoară!

OK! Aşa să fie! Avea mare nevoie de-o naştere uşoară, de vreme ce medicul Paul Petrescu revenea din concediu tocmai în decembrie - şi-o să fie asaltat de paciente ceva mai importante decât regina aurarilor...

Autocarul plecase. Era singurică în Budapesta - undeva "pe dreapta", cum se spune, de vreme ce habar n-avea pe ce lume trăia... Ia să folosească ea Fluturaşul ăsta mic "la greu"! Că acu' intervenea medicul Petrescu şi-i lua bunătate de avantaj! Şi n-o să fie nebună, să încerce să înţeleagă ruta spre aeroport explicată în ungureşte! Se întinse bine, să-şi dezmorţească spatele... împingând burtica în afară... şi întinse mâna spre stradă. Îi zâmbea taximetristului grăbit să oprească...

Imediat cum ajungea la aeroport şi-şi cumpăra biletul, îl suna pe Sami. Trebuia să vină s-o ia de la aeroport; în plus, trebuia să le trans-

mită micuţilor ei că totul mersese de minune iar ea se întorcea acasă. Chestia aia cu apelul din oră-n oră fusese foarte liniştitoare pentru ei, dar foarte păguboasă pentru ea. Îi era un somn...

Ştefan

Ţac... Ţac... Senzorii! Deschise ochii şi se grăbi să se ridice - că n-avea nici o şansă să reuşească să adoarmă azi! Până nu se asigura că mesajul lui pentru regină ieşea impecabil, nici o şansă să se odihnească aşa cum trebuia! Regina lui trebuia să ştie...

Descuie uşa şi-o deschise larg. Aleodor făcu şi ultimii trei paşi şi se opri în prag:

- Neaţa. Mesaj de la Popescu, cu informaţii primite "pe surse" din China.

Mesaj din China! Ăsta era important...

Stimate dle Ionescu,

Am aflat, din surse neoficiale, că dl Jun Chèn a fost înmormântat astăzi într-un cimitir public din Songjiang, în apropiere de Shanghai. Nu se ştie unde este restul familiei Chèn; soţia şi copiii lui sunt de negăsit. Se pare că au dispărut în urmă cu două zile.

Vă voi transmite ştirile din China de îndată ce le primesc.

Popescu Ion

Deci Jun "sărise gardu'"! Ca să vezi! Ridică privirea spre Aleodor... Spionul începu să râdă, în romanes:

- Al dracu' a fost ăla care-a zis că care sapă groapa altuia o să se-mpiedice rău de tot!

Bufni în râs - şi-l admonestă cu degetul:

- Să nu te bucuri niciodată de răul altuia!

- Da' ce, mă bucur eu? Ia uite - sunt în negru...

"Daa, şi rânjeşti cu toţi dinţii!" Ia să-l "aterizeze" acum, că tot îl avea la îndemână!

- Azi trebuie să ajung în Paris în jur de ora patru. Rebeca trebuie să fie şi ea acolo la opt fix. Şi cum mai are niţică treabă la birou, ea vine cu un zbor de linie.

- Am înţeles. Mă ocup eu.

Bun! Aleodor se îndepărta, el revenea în dormitor...

Trebuia să-şi pregătească un bagaj de 24 de ore. Un costum impecabil, o cămaşă impecabilă - plus încă una, în caz că păţea vreun "accident culinar"... Şi trebuia să pregătească hârtia pentru Florin. Ştia deja ce va face şi ce va spune ca să-l convingă să-şi dea toată silinţa şi să repete melodia aia cât era ziulica de lungă...

Sami

Mobilul începu să piuie. Imediat, cele două perechi de ochişori se aţintiră asupra lui... Luă aparatul şi zâmbi:

- Ana e.

Imediat, amândoi săriră şi se repeziră la el! Evident, voiau să tragă cu urechea! OK - el n-avea nimic împotrivă! Răspunse şi apăsă difuzoraşul:

- Da.

- Bună, Sami.

- Bună.

Că doar nu-i putea spune "Zaynah" atunci când ea călătorea cu numele "Mihaela"!

- Te-am sunat să-ţi spun că avionul se apropie de Nantes iar condiţiile meteo sunt bune.

- OK. Acum pornesc spre aeroport.

- Mulţumesc.

- E plăcerea mea. Pa!

- Pa!

Apăsă butonul roşu şi se ridică. Şi cum nu auzea nici un "vreau să vin şi eu la aeroport", decise să le explice de ce nu-i întreba dacă vor să vină şi ei:

- E riscant să mergeţi cu mine. Dacă a recunoscut-o cineva în avion, e foarte riscant să fiţi în preajma ei.

- Bine, nenea Sami. Atunci noi aşteptăm aici.

Florentina era înţelegătoare; Léon era prea mic ca să ştie "manevre complexe" de convingere a adulţilor că n-aveau dreptate...

O să plece acum. Chit că aştepta jumătate de oră în aeroport - mai bine îşi pierdea timpul acolo, decât să-i vadă agitându-se prin livingul ăla! Micuţa nu rata nici un moment prielnic ca să-i amintească de existenţa lui tati - şi dragostea lui tati, şi întoarcerea la tati...

Ana-Maria

Gata. Terminase cu actele. Şi cu bagajul şi cu toate verificările şi autorităţile existente pe aeroportul ăla. Acum - oare unde era Sami? Porni încet spre mijlocul sălii... Mişcarea mâinii îi atrase atenţia - şi-l recunoscu imediat. Sami o văzuse primul; şi cum nu voise s-o sperie, preferase să se oprească la vreo zece metri şi s-o facă atentă...

Era fericit şi trist totodată - aşa că decise să evite discuţia despre "De ce":

- Bună!

- Bună!

OK, se îmbrăţişau! Aşa era normal! Ea era în *abaya* iar el era "musulman get-beget"! Iar aeroportul era plin de camere de supraveghere! Sami îi luă troller-ul şi-i oferi braţul. "Mm, ce-ţi mai place să te chinui şi să suferi..." Porniră spre ieşirea din aeroport.

- Cum te-ai simţit în avion? Ţi s-au umflat picioarele?

- Nu; deloc.

- Sper că n-ai mâncat la bord?!

- Nu; Fluturaşul n-a poftit la mâncare plină de chimicale.

Sami aproba, zâmbind mulţumit... Ia să-l sperie un pic!

- În schimb, când am ajuns acolo, m-am dus la primul Kaufland şi mi-am luat mititei. La Kaufland-urile din România se servesc mititei, cu pâine şi muştar. Trei porţii am mâncat! Au fost... un deliciu!

Ochii medicului o priveau dezaprobator; ea îşi compusese o mimică vinovată... Şi nu mai reuşi să se abţină - bufni în râs:

- Te-am păcălit!

- ... M-ai păcălit...

Râdea şi el; şi avea impresia că se şi îmbujorase un pic...

- ... Cum a fost drumul?

- Simplu ca bună ziua. Am aflat tot ceea ce voiam să aflu.

- Şi ţi-au reuşit toate planurile.

- Unele n-au reuşit; dar nici n-au eşuat, ca să zic aşa...

Nu puteau discuta despre asta aici, în public. Se grăbeau deci spre maşină. Sami tăcea, ea tăcea...

Urcă pe bancheta din spate, aşteptă... Sami demară şi zâmbi:

- Deci?

- Deci, medicul e în concediu. M-am programat pentru 5 decembrie, în prima lui zi lucrătoare.

- Adică încă nu ştii sigur unde naşti.

- Cam aşa ceva.

Nu voia să-l bosumfle asigurându-l că medicul ei nu va rata naşterea asta pentru nimic în lume! Pe 5 decembrie, dacă nu se simţea îndeajuns de pregătită înainte de data asta, Florentina se va întoarce la tăticul ei. Adică, pe 5 decembrie, Léon o să rămână singur la Sami şi Tasnim. Nu era foarte sigură că asta era bine... Sami oftă greu:

- Copiii au fost cuminţi.

- Mă bucur să aflu că nu v-au făcut capul calendar...

- Copiii tăi mă percep ca fiind o ameninţare la adresa integrităţii familiei voastre.

Aoleu!

- Au avut grijă să fie nedespărţiţi - şi la masă, şi la baie, şi la lecţii...

Aoleu!

- Florentina a refuzat tot ajutorul oferit de Tasnim şi s-a ocupat singură de Léon.

Aoleu! Oftă greu:

- O s-o ciufulesc pentru chestia asta!

- Eu te rog să n-o faci. Să nu-ţi pedepseşti niciodată copiii pentru că vor să-i ţină pe mami şi tati aproape de ei.

Îşi acoperi faţa cu palmele...

- El mi s-a părut mai detaşat. E mai mic, iar principala lui preocupare este joaca. Ea, însă, v-a observat. Şi, involuntar, ne-a observat. Pentru vârsta ei, e destul de precoce; dar nu-i poţi cere să înţeleagă discuţiile noastre şi lungile seri de traduceri aşa cum le-ar înţelege un adult.

- Ai dreptate. Şi totuşi, am s-o ciufulesc. Pentru că trebuie să aibă încredere în părinţii ei. În amândoi.

- Are încredere în tine - că altfel îl suna pe omul soţului tău imediat cum se asigura că tu ai plecat spre aeroport. Nu are încredere în mine. Ceea ce e absolut normal, de vreme ce mă cunoaşte de mai puţin de jumătate de an...

OK! Cum zicea el! N-o s-o certe atunci...

- ... Te superi foarte rău dacă-ţi fac o destăinuire?

Hait! Oare despre ce era vorba? Sami zâmbea:

- Aşa, ca de la pacient la urechea fermecată...

Aa! Se trase spre scaunul lui şi-i oferi "simbolic" urechea stângă...

- Aseară, i-am lăsat cu Tasnim preţ de vreo oră. Strada era pustie, n-am văzut nici o maşină nouă...

Hm! OK! Dacă-i descria ea acum cu ce viteză "se schimbase peisajul" în Orléans, nu câştiga nimic! Aşa că îşi păstră zâmbetul glumeţ:

- OK...

- Am fost să beau o cafea.

Aha! Importantă destăinuire! Deşi zău că nu era ea cea mai indicată persoană căreia să-i facă "confesiuni intime"...

- ... Nu m-am vindecat. Nu încă! Mai am cam... două-trei săptămâni, după părerea mea.

Aha! Adică se dusese să bea o cafea - şi să agaţe măcar o "lucrătoare" -, dar fie n-avusese chef, fie n-avusese destulă tărie sufletească... Reveni pe banchetă:

- Poate-ar fi bine să nu-ţi impui termene. Lucrurile astea nu se pot grăbi. Şi nici nu văd de ce le-ai grăbi! Părerea mea! Tasnim ce mai face?

- Cred că îţi pregăteşte o surpriză culinară.

- Şi în afară de surprize culinare, ce mai face?

- Curăţenie...

Ea întreba una, iar el râdea şmechereşte şi răspundea alta! Biinee!

- Atunci... Jaser ce mai face?

- Bietul Jaser nu cred că face ceva...

Bufni în râs şi-şi ascunse faţa după tetieră - că roşise rău... Maşina opri în faţa casei - iar Sami opri motorul şi mârâi printre dinţi:

- Vizavi.

Ce era vizavi? Întoarse capul... Un individ destul de înalt, destul de solid, se îndepărta. Nu părea grăbit; nu părea nici ieşit la plimbare. Nu părea, oricum, interesat de ei. Sau de ea. Dar... Portiera se deschise; coborî şi şopti:

- Ce-i cu el?

- Când am încetinit, a încetinit şi el - şi s-a uitat spre tine.

Deci bărbatul ăla se uitase spre ea... Hm! Nu se aşteptase ca tocmai Sami să devină maniac cu "siguranţa fugarei"! Se grăbi să-l liniştească:

- Nu cred că a văzut mare lucru. Băgasem capul sub scaun. Ştii tu - din motiv de activităţi pe care bietul Jaser nu le face...

Sami râdea în hohote şi încuia maşina... Adăugă:

- ... Încă!

- Apropo de chestia asta - i-am spus lui Tasnim că acum locuieşte în Franţa. Şi că ar fi bine să se obişnuiască să trăiască şi să gândească franţuzeşte. Şi mi-am încheiat monologul dându-mi acordul pentru relaţia lor.

Adică fratele ei trebuise să-şi dea acordul?

- Încearcă s-o convingi cumva - că pe tine te ascultă. Jaser e o partidă minunată pentru ea. Ar fi păcat să-l piardă dintr-o prostie...

- O să fac tot ce pot; deşi nu prea mă mai ascultă nici pe mine!

Uşa se deschise - şi descoperi că micuţii ei o aşteptaseră în hol, ţinându-se de mânuţe! Intră şi se lăsă pe vine - moment în care Florentina şi Léon se repeziră s-o gâtuie cu dragostea lor...

- Mi-a fost dor de tine, mami!

- Ştiu, prinţule!

- Abia aşteptam să te întorci!

- De ce, prinţeso? A fost chiar aşa de rău?

- Nu. Da' am fost îngrijorată!

- De ce? Nu te-am sunat din oră-n oră? Aşa cum am promis?

- Ba da; dar...

Dar ora are 60 de minute - adică existaseră foarte multe momente când mami putuse păţi ceva...

- Gata - vă rog să vă liniştiţi.

Léon îşi trase scurt nasul şi-i dădu drumul:

- Mami, da' chiar ai fost până în România?

- Da. M-am dus la doctor, ca să-mi fac analizele.

- Şi ce-a zis?

- A zis că m-am îngrăşat de la *schinduf*. Şi că trebuie să fac o cură de pătrunjel şi mărar.

- Aha! Păi n-o să fie greu! Noi mergem în România, nu?

- Da.

- O să mănânci pătrunjel şi mărar în Aurari!

- Exact.

- Şi când mergem în România?

- Să vedem. Mai întâi, trebuie să aflu cum merg afacerile lui tati şi cine îl protejează acum. Oricum, o să mergem acolo înainte de Crăciun.

- Da' ai vorbit cu tati?

Negă încet... Florentina părea cea mai afectată:

- Şi nici nu l-ai văzut?

Negă din nou. Gata, erau botoşi amândoi! Se grăbi să se ridice:

- Dar o să-l vedem când ne întoarcem, nu? Mai e puţin! Haideţi să facem o prăjitură!

Léon "sări" instantaneu de la agonie, la extaz:

- Mami, hai să vezi ce surpriză ţi-am pregătit!

- Ia să văd de surpriză mi-aţi pregătit...

Tasnim zâmbea larg - semn că năzdrăvanii ăştia doi fuseseră cuminţi iar ei îi reuşise prăjitura...

Diamant

Chestia asta o să-i mănânce zilele! Chestia asta cu biserica o să fie mare belea pe capul lui! Bătrânii comunităţii voiau să discute din nou despre biserică! Automat, vor discuta şi despre preot! Iar în privinţa lui, numai Ştefan ştia pe cine alesese - dacă alesese, desigur! Într-un sfert de oră, năvăleau peste el în birou. Aveau audienţă, programată de două zile, aşa că nu-i putea fenta. Şi zău că-i era aşa o foame...

Telefonul începu să piuie. Apăsă butonul:

- Da.

- Vă caută cineva.

- ... Cine?

- Roxana.

Roxana şi mai cum? Mica părea foarte încurcată de incapacitatea lui de a-i înţelege "mesajele subliminale":

- Poate să intre?

- ... Da.

Apucă mânerul pistolului şi se sprijini de spătar. Şi simţi că i se taie răsuflarea - pentru că uşa se deschisese iar în faţa ochilor îi apăruse Roxana...

Nu mai putea spune nimic. Nici nu mai putea respira bine! Tânăra avea ochii roşii şi umflaţi de plâns şi tocmai reîncepuse să suspine;

iar el era mut... fiindcă nu ştia...

Roxana se aşeză în faţa lui... Evident, nu zicea nimic! Trebuia să zică el ceva! Ea venise să-i spună că eşuase - şi numai sinucigaşii făceau un pas în faţă şi ziceau "Şefu', permiteţi să raportez cel mai răsunător eşec din întreaga mea carieră"! Aşa că îşi descleştă maxilarele... şi trase pistolul din toc:

- ... Ce faci, fă, aici?

- Şefu', am găsit-o. Da' n-am mai putut să stau acolo.

Îi puse pistolul la cap:

- De ce, fă? Ţi-era dor de casă?

- Nu; da' riscam să o deconspir.

- Şi-ai preferat s-o laşi cu curu'-n baltă! Şi nepăzită şi la dispoziţia chinejilor!

- E mai bine păzită decât dac'ar fi înconjurat-o un batalion de vânători de munte! Şefule, să moară măicuţa mea - dacă mai stăteam, atrăgeam privirile asupra ei!

Şi părea sinceră... Adică Ana era păzită? Chiar era păzită?

- Auzi, fă? Ia stai aşa! Stai aşa, că tu ai zis o vorbă...

- Ştiu. Şi m-am gândit mult cum s-o zic ca să n-avem probleme nici io, nici tu. Să nu mă-ntrebi cine-o păzeşte, că nu pot să-ţi zic! Şi nu pot să-ţi zic nici adresa exactă unde stă. Şi nici locu' unde fac copiii sport.

Iaca!

- Ce sport fac copiii, fă?

- Nu pot să-ţi zic; da' fac sport. Şi merg în parc - da' nu pot să-ţi zic în care...

Fata asta o luase razna! Fata asta se tâmpise rău de tot! O împunse cu ţeava pistolului:

- Cum vine asta, fă?

- Şi e deghizată la marea artă - da' nu pot să-ţi zic cum...

Ridică piedica armei:

- Ai să zici tot. Acum.

Ciudat - femeia din faţa lui îşi trase scurt nasul şi luă o poziţie dreaptă:

- Nu. N-am să zic nimic, nimănui. Orăşelu' tău are urechi. Şi n-am să zic nimic aici, lângă urechile din orăşel.

Scoase un pumn de aparate şi le trânti pe masă:

- Porneşte-le pe toate şi zi-i.

- Poţi să porneşti şi reactoru' de la Cernobîl - nu pot să-ţi zic.

Mm - ce-i mai venea să apese pe trăgaci... Roxana oftă greu:

- Omul care-o păzeşte m-a acostat pe stradă. Mi-a zis să merg cu el şi mi-a arătat nişte chestii care m-au convins să nu comentez şi să fac ce-mi zice el. Iar omul ăla mi-a zis totul. Şi pe urmă mi-a zis să-ţi zic o chestie.

O văzu luând o hârtie şi-un pix. Ea scria; el ţinea pistolul la capul ei, o privea şi-i plăcea să vadă că Roxana nu-şi permitea să-i "deranjeze" arma prin plecarea capului spre hârtia pe care-o zmângălea...

Gata - scrisese ce-avusese de scris. Ia să vadă el ce-i transmitea omul care-o păzea acum pe regină!

Emiţătorul din laptopul vechi al lu' şefu', ăla strivit de SMURD în aprilie, e acum în Bordeaux, la castel. A zis că îl ţine de suvenir şi-o să i-l dea lu' şefu' după avansarea oficială.

Cum-cum? Băi! Păi... cum?! Emiţătorul... Emiţătorul ăla pe care îl scosese personal din laptopul cel vechi al lui Ştefan şi-l băgase în pământ la baza bradului... şi pe care îl crezuse mâncat de şobolani sau distrus de apa cu care udau bradul ăla... ajunsese în Bordeaux? La Nicu Cărare? Care-l ţinea suvenir şi plănuia să i-l înapoieze lui Ştefan după avansare? Iar pe-asta i-o transmisese omul... care o păzea... pe Ana...

Roxana îşi privea lung degetele...

Oftă greu şi băgă pistolul la loc - nu de alta, dar devenea caraghios! Tânăra şopti:

- Noul chinez a reorganizat totul - şi a dat dispoziţie expresă ca regina şi copiii să fie găsiţi şi conduşi la Bourges în maximă siguranţă! Iar dacă s-ar întâmpla asta, să ştii, şefule, că ar fi o tragedie! Dacă ar prinde-o chinezii, chiar şi numai ca să-i asigure transportu' la conacul lu' şefu', ar fi o tragedie de nereparat!

O vedea codindu-se să-i arate semnul burţii de gravidă...

- Şefule! Eu îţi dau cuvântul meu de onoare că şefa e în cea mai perfectă siguranţă! Şi îţi zic, cu mâna pe inimă şi inima împăcată, că sunt gata să mor dacă se dovedeşte că m-am înşelat!

I-auzi! De parcă mai conta sacrificiul ei, după ce murea Ana!

... Da' cine zicea că Ana o să moară?

- ... Bine, fă. Te duci la Grasu şi-i zici ce vrei tu să-i zici. Şi pe urmă faci ce vrei tu. Şi nu zici nimic, nimănui, niciodată despre unde-ai fost şi ce-ai făcut pe-acolo.

Roxana aprobă şi se ridică. Decise să continue:

- Banii sunt ai tăi - doar să-ţi ţii gura.

Apăsă butonul şi încercă să nu se răzbune pe secretară pentru muţenia Roxanei:

- Au venit?

- Încă nu.

- Când vin, să poftească.

O auzea îndreptându-se spre uşă. El se holba la hârtia aia... Uşa se închise.

Îşi aprinse o ţigară - era un om mort. Scăpase situaţia din mână. Ceea ce începuse prin a fi un plan genial, menit s-o găsească pe Ana şi s-o ajute să revină discret acasă, devenise "acţiunea altcuiva". Ei doi, el şi Grasu, fuseseră expulzaţi din propriul plan! Şi nici nu simţiseră când se întâmplase asta! Planul lor intrase pe mâinile unor oameni mari... uriaşi...

El şi Grasu nu fuseseră capabili să calculeze cum trebuie nici situaţia, nici locaţia, nici modalitatea de-a o ajuta pe Ana. Partea proastă era că nu se învredniciseră nici măcar să-i spună lui Ştefan că au ei o idee despre cum poate fi regina ajutată! Iar partea aia letală era absenţa confesiunii! "Băgaţi confesiune urgent" - iar ei tăcuseră mâlc... şi eşuaseră...

Dacă Ştefan afla ceva despre "expediţia" Roxanei, el şi Grasu mureau de cuţitul regelui. Grasu aflase de la Isamu unde era Ana; el nu va putea spune că nu ştiuse nimic, fiindcă el "produsese" valiza cu bani cu care plecase Roxana în Franţa. Toate şmecheriile financiare le învăţase de la vărul lui; în plus, până acum nu reuşise să acopere decât jumătate din "gaura în gestiune" pe care-o avea în casieria orăşelului. Dacă afla, Ştefan venea în Aurari, discuta cu amândoi, afla ce le transmisese Isamu, afla cum plecase Roxana în Franţa... Şi le lua gâtul. Pentru că tăcuseră, în loc să-i spună ceea ce aflaseră. El unul se dusese de multe ori la conac! Aşa că avusese toate ocaziile din lume să-i spună vărului lui adevărul! Şi mai fusese şi avertizat! Raina îi scrisese lui atunci, după şedinţă, că, dacă ştiau ceva despre şefa şi uitaseră să-l informeze şi pe el, "să bage confesiune urgent". N-o făcuseră. Erau morţi...

Nu-i rămânea decât să spere că Ana n-o văzuse pe Roxana. Şi că Roxana o să ducă secretul în mormânt. Dacă Ştefan afla...

Ana-Maria

Întoarcerea ei le făcuse copiilor o poftă de mâncare teribilă. Se îmbuibaseră la prânz! Şi apoi, uite cum picaseră ca doi bondari, cu burticile-n sus... Léon nu mai sforăia. Slăbise. Avea senzaţia că Florentina se mai înălţase un pic...

Se ridică şi se apropie de fereastră. Ochii îi fugiră imediat spre stradă; verifică în dreapta, în stânga... Ăla era un vecin. Îl cunoştea, din vedere. Îl mai văzuse trecând pe-acolo. Azi, avea o sacoşă voluminoasă. Fie i se stricase maşina, fie voia să facă mişcare - el ştia! În orice caz, nu fila ferestrele casei. Îşi vedea liniştit de drum. Şi cum nici bărbatul de dimineaţă nu-i atrăsese atenţia...

Avea încredere în Sami. Era un bărbat inteligent, trecut prin viaţă, cu simţul măsurii; în plus, ştia multe amănunte şi despre război, şi despre Ştefan şi oamenii lui. Dacă el îi atrăsese atenţia asupra individului ăluia...

Nu mai ştia...

Oricum, o stăpânea un sentiment de linişte şi siguranţă. Aici, în

casa lui Sami, se simţea în siguranţă. Se simţea bine. Se simţea... cam ca acasă. Şi era ciudat - că ea era menajeră aici! Şi se gândise, zi şi noapte, la întoarcerea acasă! Uite că se obişnuise aici îndeajuns de mult ca să simtă un gol în stomac în momentul când conştientiza despărţirea definitivă...

O să plece de aici, din căsuţa care o adăpostise. O să se întoarcă acasă, la soţul ei. Şi apoi, la anul, o să-i sune pe Sami şi Tasnim şi-o să-i întrebe dacă nu voiau să le facă o vizită. Ei vor spune că nu, dar îi vor pofti să vină ei aici. Şi atunci ea se va grăbi să accepte invitaţia... În plus, Ştefan o să vrea să vadă locul unde se ascunseseră ei atâta timp! Şi pe gazdele lor! Regele o să afle că o ajutase un bărbat - şi-o să ceară instantaneu să-l vadă, fiindcă o iubea îndeajuns de mult ca să fie gelos...

Abia aştepta să se întoarcă la el! Abia aştepta să-l strângă în braţe! Nu-şi putea imagina acel moment, dar ştia că sigur o să bocească în ultimul hal! El o să încerce s-o liniştească - iar ea îi va auzi vocea, va realiza cât de dor îi fusese de vocea lui şi va plânge rău...

Şi apoi se va linişti. Se vor aşeza undeva, la o masă sau pe-o canapea, iar el o va privi cu ochi atenţi şi se va abţine de la a pune întrebări. Ea va trebui să-i spună...

Şi tocmai ca să nu trebuiască să-i spună, adică să povestească toată odiseea prin care trecuseră ei trei, lăsa chiar acum baltă holbatul pe geam şi se aşeza la masă. Fiindcă trebuia să actualizeze jurnalul. Ca să i-l dea pe-ăla - şi să nu trebuiască decât să răspundă punctual, la întrebări punctuale. Nu putea povesti ore în şir despre cum fugiseră... Mai ales după ce năştea - iar hormonii ei ciufuliţi vor trece printr-o nouă explozie devastatoare...

Diamant

Apăsă soneria şi-şi aprinse o ţigară. Avea senzaţia că Roxana nu plecase încă, aşa că o să audă din nou "Nu pot să spun" şi-o să se înfurie rău... Grasu deschise uşa:

- Hai odată! Ai prins rădăcini în primărie?

Îi aruncă o privire-fulger şi intră:

- Sunt bulibaşă; ai uitat?

- Nu, n-am uitat. Da' sunt cu nervii la pământ. Asta n-a scos o vorbă! Nimic n-a scos din ea! Nimic!

Mm, ce mai ţipa! Evident, Roxana stătea pe canapea - şi era speriată rău de răcnetele care răsunau în casa aia! Se aşeză lângă ea:

- Dacă a zis că nu poate să spună, nu poate şi gata! Bine că ea e bine! Şi bine că nu e singură acolo!

Grasu îl privea lung - şi parcă se pregătea să se repeadă şi să-l gâtuie...

- Ştii care e chestia? Apele s-au liniştit în Franţa. S-au liniştit bine de tot! Chinezu' ăsta nou e proaspăt - şi-l iubesc şefii de mor după el! Şi Moreau îl iubeşte! Ştii care Moreau, nu? Şefu' lu' ăla de l-a caftit şefa în Orléans! Ăla care n-a vrut s-o lase să se întâlnească cu mine! Îţi aduci aminte, nu-i aşa? Ţi-am povestit...

Grasu aprobă scurt.

- Nu ştim ce interese au francezii. Şi nu ştim multe lucruri care se întâmplă acolo - fiindcă noi suntem aici şi suntem prea mici ca să se apuce nea Nicu Cărare să ne informeze pe noi. Ştim doar că se doreşte ca Ştefan să avanseze cu viteza luminii. Şi să se împace cu chinezii şi să facă caşcaval. Nea Nicu ştie cel mai bine ce trebuie făcut, ca să ajungem cu toţii la liman. Şi să se întoarcă şefa şi copiii şi să se termine totul cu bine. Aşa-i?

- Aşa-i.

Roxana era sinucigaşă - începuse să-i dea dreptate. Grasu îi aruncă o privire concludentă... Coborî mult tonul vocii:

- Ai încredere în nea Nicu?

- Bineînţeles că am încredere în el! Ce vorbă-i asta?!

- Atunci uite ce i-a zis omu' lu' nea Nicu fetei noastre.

Îi dădu hârtia. Grasu citea, făcea ochii mari... mari de tot... Se întoarse spre Roxana:

- E vorba despre omu' ăla la care mă gândesc eu acu'?

- De un' să ştiu eu la ce om te gândeşti tu acu'?!

- Mă gândesc la un om care face parte din istorie. Şi la propriu, şi la figurat.

Şi-i formă cu buzele "colonelu' Nicolae Ceauşescu". Ea păli, se îngălbeni, se înroşi... scăpă un suspin... şi începu să dea din cap ca apucata! Iar Grasu se pocni cu palma pe frunte - că asta era o veste de-aia, "lovitură"... Şopti, privindu-şi lung prietenul:

- Ceva îmi spune că şefu' n-a fost singurul la care a apelat, ca să-şi pună deoparte niscai părăluţe albe. Da' acelaşi ceva îmi şopteşte că şefu' a fost singurul care şi-a dus sarcina la îndeplinire, după ce s-a aflat de moartea lui.

- Tot ce se poate!

- Că eu, când m-am dus la ea, am găsit-o într-o sărăcie lucie, să ştii! În plus, îi leagă multe amintiri frumoase şi speciale...

- Exact.

- Aşa că omu' lu' Nicu Cărare... Tu ştii unde era emiţătoru' ăla?

- Da; mi-ai zis.

- Ştii cine l-a pus acolo?

- Da; tu.

- Ştii cine m-a văzut când l-am pus?

- Cine?

- Nimeni.

Grasu prefera să tacă acum...

- Suntem mici şi depăşiţi de situaţie. Şi avem atâtea alte chestii pe cap, că ne-ar fi imposibil să ne concentrăm ca lumea asupra problemei ăsteia! Mai ales că e la câteva mii de kilometri de noi! Eu vă propun două chestii. Una - nu scoatem o vorbă despre ce-am făcut noi trei. Că dacă şefu' află ce-am ştiut şi ce-am făcut şi că i-am ascuns informaţii importante şi-am plănuit şi-am acţionat fără măcar să-i cerem şi lui părerea, ne taie mărunt-mărunt ca pe salamu' uscat la crâşmele de lux. Două - nu ne mai apropiem de şefa. Şi nu mai plănuim absolut nimic, apropo de salvarea lu' şefa. Sau găsirea lu' şefa. Şefa e pe mâini bune. Are cine s-o păzească. Şi are cine s-o ajute să se întoarcă la şefu'.

Roxana se grăbi să se ridice:

- Aşa e cel mai bine.

Iar Grasu se grăbi să ridice vocea:

- Ba nu-i bine deloc! Că ea e acolo şi noi suntem aici! Şi nu ştim cum se schimbă lucrurile acolo! Dacă şefu' pică în dizgraţie? Dacă şefii lu' nea Nicu Cărare se răzgândesc? Dacă se-ntâmplă ceva rău cu ea?

- Ai telefonu' ei. O suni şi

- Şi constat că nu-mi răspunde nimeni! Bă! Tu eşti bou?

- Nu; tu eşti agitat, de la prea multă ciocolată. O suni şi-i zici să te sune zilnic, între şapte şi opt. Ca să ştii că ea e bine.

Tăcere... Se ridică şi el:

- Da' dacă se prind chinezii, sau francezii, sau duşmanii lu' şefu', apelurile astea ale ei îi pot semna sentinţa. Fă cum vrei tu.

Porni spre uşă.

- ... Unde dracu te duci? Stai aici, să vorbim!

- Am vorbit destul. Mă duc la mama.

- Ah!

- Până acum, mama n-a greşit niciodată. Mă duc s-o întreb cum pică azi cărţile. Şi-o să mă duc în fiecare zi, să ştii!

Roxana porni şi ea spre uşă:

- Mă duc şi eu acasă.

Cum... acasă? Păi nu era acasă? O privi lung, mirat... şi-o văzu deschizând uşa:

- Mai am nişte chestii de rezolvat în Bucureşti.

Şi el nu zicea nimic?... Nu. El, adică Grasu, tocmai se întorcea cu spatele la ei... Ciudat! În fine - ei ştiau! Era viaţa lor, aveau calculele lor... La urma urmei, Grasu ţinea musai să nu divorţeze de proasta aia din Portugalia! Şi cine ştie dacă Roxana avea de gând să se mărite vreodată!

Calculul ăla îl depăşea. Aşa că el se ducea acum la mămica lui şi-i zicea să dea de Ana. Şi pe urmă îi zicea să dea şi de nea Nicu Cărare. Şi pe urmă o s-o întrebe dacă îl ştia pe colonelul Nicolae Ceauşescu. Deşi se îndoia că putea să dea şi de colonelul ăla...

Ştefan

Parisul părea neschimbat. Dar adevărul era că nu-i dăduse acelui oraş prea multă atenţie! Venise cu un avion privat, iar Nuţu Jardin îi trimisese o blindată "cap de linie". Maşina aia avea de toate - mai puţin aragaz şi maşină de spălat vase. Aşa că, de la aeroport, se delectase cu videoclipuri cu pisici, pe youtube. Şi cu raportul lui Nuţu. Treburile mergeau "brici" în capitala Franţei. Toţi omologii lui îi zâmbeau amabil şi săreau să-l ajute la cea mai mică problemă - semn că se ştia că regele aurarilor "era pe val" şi creştea mare. Îi spusese deci să fie atent şi apoi aflase că duplexul lui nu fusese vizitat de nimeni. Cei trei băieţi care-i păzeau uşa în trei schimburi nu auziseră telefonul sunând înăuntru nici măcar o dată. Aşa că plănuia să-l sperie bine pe Florin şi-apoi să se ducă acasă. Ana lui avea multe haine aici; şi, dacă era norocos, nu i le spălase menajera chiar pe toate...

Îi era atât de dor de ea...

Simţi încetinirea maşinii şi redeveni atent. Ajunseseră la restaurant. Bun! Avea hârtia în buzunar, îşi amintise de ea - şi se încruntase... Şoferul opri pe dreapta; Nuţu năvăli de pe scaunul din faţă şi se opri drepţi lângă portiera lui... Coborî şi porniră amândoi spre uşa larg deschisă.

- Bună ziua. A venit formaţia?

- Bună ziua. A venit, în urmă cu două ore. Cred că încă mai repetă...

Asta era bine. Or să repete mult şi de-acu' încolo! Avea el grijă... Aha! Uite-i! Îl privea lung pe Florin...

Nu-i plăcea ce vedea. Florin nu mai era acel Florin pe care-l ştia el. Începuse să se transforme într-un Florin "negativ". Sigur, intrase într-o morişcă din care era foarte greu de ieşit; dar avea copii. Măcar de dragul lor, ar fi trebuit să încerce! Avea senzaţia că Florin nici măcar nu încerca! Îl privea şi simţea cum se distanţează de el...

Fluieră scurt - iar formaţia amuţi. Chipul bunului lui prieten înflori într-un zâmbet sincer fericit... Se opri lângă prima masă:

- Vreau să vorbesc cu tine.

- Sigur, Ştefane!

Şi venea în fugă...

- Gata, şefule! Te ascult!

Îl electrocută, serios... şi mârâi printre dinţi:

- Gata, m-am săturat! Iar am devenit molatec! Şi nu-i bine! Dă sfoară-n ţară - cine e în stare să mă ducă la Ana, are de la mine un milion de euro neimpozabili cadou.

Florin se albăstrise instantaneu - şi se grăbise să-l apuce de umeri:

- Ştefane, te rog io mult! Te rog din tot sufletu' meu! Nu pune potera pe ea!

- Nu mai pot! Nu vezi că nu mai vine?

- Da' ăsta nu-i un motiv să pui aşa recompensă pe capu' ei! Ce dracu, omule! De parcă n-ai şti cum or să se repeadă toţi pe ea! Vrei să se-ntâmple o nenorocire?

- Vreau să se întoarcă.

- Da' se întoarce! N-a zis că se întoarce? Ai şi tu

- O vezi tu că se întoarce?

- Ştefane! N-a zis ea că se întoarce înainte de Crăciun? Mai ai niţică răbdare! Că e mijlocu' lu' noiembrie!

Îl apucă de cămaşă şi-l smuci zdravăn:

- Fii atent aici la mine! Le spui tuturor ceea ce-ţi spun eu acum! Ştefan, regele aurarilor, dă un milion de euro ăluia care îl duce la nevasta lui.

Florin puse scurt mâinile-n sân şi se încruntă la el:

- Io nu zic căcatu' ăsta!

- Mă...

- Io nu zic aşa ceva! Io nu particip la uciderea ei! Găseşte-ţi pe altu'!

- Ce-ai zis, mă?

- Exact ce-ai auzit! Dacă altu' o să vrea s-o omoare cu asemenea anunţ, s-o omoare el! Da' io nu pot s-o omor! Că e nevastă-ta! Şi moare nevinovată!

Îi dădu drumul încet, cam "artistico-teatral" după părerea lui... Florin era însă prea afectat de toată discuţia lor, ca să-i sesizeze stângăcia:

- Dacă vrei să-ţi cânt, îţi cânt. Dacă vrei să stau într-un picior pă Arcu' dă Triumf, stau. Da' n-o să fiu io ăla care s-o omoare cu recompensa!

Băgă scurt mâna în sacou - iar Florin tresări şi păru că vrea să se ferească... Scoase hârtia şi-l anunţă sec, tăios:

- Atunci să ştii că tu o să cânţi azi, în crâşma asta, o melodie pentru Ana mea. O s-o cânţi singurel, la pian - iar eu o să recit versurile. Şi-o s-o mai cânţi o dată - când se întoarce ea. Ori la Cannes, ori la cimitir. Ia - învaţ-o toată!

Îi puse hârtia în braţe, îi întoarse spatele şi ieşi cu paşi mari, grăbiţi... Nuţu se grăbi să-i deschidă portiera; se trânti pe banchetă şi scoase pachetul cu ţigări. Aştepta... Portiera din faţă se închise:

- Iartă-mă, şefule! Da' aşa păţesc când te-nfurii!

- Da' cine a zis, mă, că m-am înfuriat?

Era privit cu ochi miraţi...

- N-am vrut decât să mă asigur că repetă melodia aia până-i iese dumnezeieşte. Mergem în Place Vendôme.

Şoferul se conformă; Nuţu îl privea în continuare... Îi zâmbi cu subînţeles:

- Iar dacă el a făcut aşa, iar tu faci acum aşa, trag concluzia că diseară leşinaţi amândoi.

Aşaa! Unde rămăsese? La videoclipuri cu pisici! Ia - cu câini aveau? Se simţea privit...

Gata - mergeau în Place Vendôme, unde el avea de cumpărat o rochie albă pentru Rebeca. Şi apoi mergeau la apartament. Ar fi fost tare bine dacă reuşea să doarmă măcar trei ore...

Isamu

Piao urca val-vârtej scările. Deci se întâmplase ceva. Se întreba ce anume! Că aici, la Cannes, era mai multă linişte decât într-un azil pentru bătrâni...

- Vine un curier de la Nisa.

Oo - era important! Se grăbi să coboare... Interfonul piui scurt; Piao răspunse în franceză:

- Da.

- Bună ziua. Am un plic pentru dl Isamu Chèn.

Se grăbi să iasă - ia să vadă el ce-i trimitea Fang! Spera din tot sufletul să nu fie ceva legat de Ana! Că dacă Fang afla unde era Ana...

Curierul era STAS - cu siguranţă, Cheng le luase costume identice. Şi nici ăsta nu-şi ridica vizeta. Putea, la fel de bine, să fie unul şi acelaşi curier! Asta numai Cheng ştia! În fine...

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Tânărul îşi desfăcu combinezonul şi-i întinse un plic. Se grăbi să-l ia:

- Mulţumesc.

- La revedere.

- La revedere.

Deci n-aştepta răspuns... Bun! Se grăbi să revină în vilă - că murea de curiozitate! Plicul părea destul de gros! Ia - ce avea acolo?

Scoase un bilet şi nişte coli împăturite corect. Biletul îi atrase atenţia, pentru că era scris de mână, în chineză. Fang scria că...

Jun Chèn a decedat ieri, într-un accident aviatic.

Se opri. Adică Jun... Trebuia să recitească partea aia. Pur şi simplu! Trebuia s-o recitească...

Jun Chèn a decedat ieri, într-un accident aviatic. Era însoţit de întreaga familie şi de doi parteneri de afaceri, cu care voia să viziteze o proprietate scoasă la vânzare. Dna Chèn şi copiii încă nu au fost găsiţi. Înmormântarea lui a avut loc azi de dimineaţă. Sincere condoleanţe.

În ciuda insistenţelor mele şi ale recomandărilor dlui Zhang Dejiang, asta e tot ce am putut recupera. Dacă însă se va mai ivi ceva, vom face amândoi presiuni serioase pentru ca bunurile şi valorile să le revină moştenitorilor de drept.

Te voi ţine la curent referitor la soarta dnei Chèn şi a copiilor.

Zilele astea, îţi voi trimite veşti extrem de importante, referitoare la discuţia noastră.

Fang Kwok Lo

Deci Jun murise... Jun chiar murise! Ori avusese un ghinion teribil, ori...

- Ce s-a întâmplat?

Îi dădu lui Piao hârtia şi despături încet colile. Şi oftă greu - greu de tot...

Avea în mâini actele de donaţie pentru două dintre conturile lui Jun. Erau datate 17 noiembrie - ca să fie legale. Fiecare donaţie avea ataşată câte un extras de cont...

- ... Îmi pare nespus de rău să aflu asta.

Piao probabil că-şi blestema chiar acum ideea de-a întreba ce s-a întâmplat! Îl bătu uşor pe umăr - ca să ştie că era OK, nu se supărase de întrebare... Porni spre scări.

Se repeziseră toţi, ca ulii. Probabil că ei calculaseră averea lui Jun înainte ca Jun să-şi calculeze el însuşi "cam cât face"! Şi probabil că, în clipa când se decisese ca Fang să vină la Nisa iar Jun să revină în China, ei se apucaseră să-şi împartă firmele, conturile, casele, avioanele, limuzinele...

Jun murise. Guan-Yin era dată dispărută, împreună cu Enlai şi Sheng Li. Dar, dacă într-adevăr fuseseră şi ei în avion, găsirea lor era o problemă de ore. Zile, cel mult. Întreaga familie murise...

Şi uite cum devenise el cu 70 de milioane mai bogat... şi mai sărac şi trist şi abătut...

Se aşeză la birou şi oftă greu. Nu voia banii ăia. Nu-i trebuiau. Nu voia să ştie că, la un moment dat, nişte ulii or să pună ochii pe conturile alea - şi-or să plănuiască "să-l prăbuşească", alături de Fei-Yen şi Liwei. Nu voia să se simtă ca-n desenele animate vechi, în care supravieţuitorii unui naufragiu se uită la unul dintre ei şi-l văd ca pe-un hamburger cu cap, mâini şi picioare. Nu voia să le atragă atenţia asupra lui. Voia să rămână mititel şi "sărăcuţ". Dar îşi băgase Fang nasul şi... Fang şi acea persoană al cărui nume nu voia să-l pronunţe nici măcar în gând...

Luă telefonul şi începu să caute. Căuta... Căuta şi-şi pregătea cuvintele... Apăsă butonul verde...

- Da.
- Bună seara, tată.
- ... Bună seara, Isamu! Adică bună ziua, nu?
- Da, la mine e ora patru. Ce mai faci tu?
- Ce să fac...

Şi tăcea, semn că fie nu se simţea bine, fie aflase... Decise să-l ia uşurel, pe departe:

- Cum te simţi?
- Mă simt bine. Cu sănătatea sunt bine. Mă mişc greu, dar nu mă plâng, să ştii! Am dat de-un medic bun, care mi-a făcut un tratament naturist. Şi îmi merge bine cu el.

Exact cum era mai rău! Oricând, la orice oră, îi puteau băga o frunză sau nişte picături care să-l omoare! Mm... Hei! Nu era momentul să tacă! Încercă să râdă veridic:

- Mă bucur mult să aflu că eşti bine. Şi că te simţi bine.
- Tu ce faci?
- Uite, eu sunt la serviciu...
- ... Aa, da! La tine e ora patru! Eşti tot la contele Ionesco?
- Da; tot la el.
- Rândunica şi băiatul ce fac?
- Şi ei sunt bine. Sunt foarte ocupaţi unul cu celălalt. Liwei a început şcoala, iar ea ţine musai să-l vadă premiant.
- Foarte bine! Şcoala este foarte importantă!
- Aşa e; într-adevăr, şcoala este foarte importantă...

Şi-acum ar fi trebuit să-i spună... Să-l anunţe că, după ce rămăsese văduv, îi murise şi băiatul cel mare, şi nora, şi nepoţii...

- Mă bucur să aud că sunteţi bine. Să mă suni mai des! Mi-e dor de tine, să ştii!

Oftă scurt - şi riscă:

- Nu vrei să ne vizitezi?
- Nu, Isamu. Sunt prea bătrân ca să mai călătoresc cu avionul.
- Şi nici calculator cu cameră video nu vrei; aşa-i?
- Mă cunoşti extrem de bine!
- Lasă, că o să aranjez să vină cineva la tine, cu un calculator.
- Auzi? Da' de ce nu aranjezi tu să începi să-mi scrii? Cu stiloul pe hârtie, aşa cum se scrie! Ce mă tot baţi la cap cu calculatorul? Scrie o scrisoare cu mâna ta! Şi fă nişte poze de-alea pe carton şi trimite-le într-un plic!
- Bine, tată.
- Şi nu încerca să convingi un om bătrân, aşa ca mine, că-i trebuie calculator şi email!
- Bine, tată.
- Că n-ai să reuşeşti, să ştii!
- Am înţeles. Atunci îţi scriu o scrisoare... iar dacă nu-mi răspunzi în maximum o săptămână, nu-ţi mai trimit şi plicul cu pozele!

Îl auzea râzând şi parcă se simţea un pic mai bine...

- Bine, Isamu. Aşa facem. Mă bucur mult că te-am auzit.
- O să mă auzi mai des. Tată, voiam să-ţi spun ceva.
- Spune!
- ... Acum am aflat... ce s-a întâmplat ieri...

Vocea tatălui lui deveni tăioasă:

- Ieri, nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Şi nici azi nu s-a întâmplat nimic.
- Atunci, cine ştie - poate am fost eu dezinformat!
- N-ai fost dezinformat deloc; dar, pentru mine, nu s-a întâmplat nimic. Nici ieri, nici azi. Adică, nu! Azi s-a întâmplat ceva important! Azi m-a sunat băiatul meu şi mi-a promis că o să-mi scrie o scrisoare adevărată!
- Aşa este. O să vezi că mă voi ţine de promisiune.
- Sunt sigur că te ţii de promisiune! Că ţi-e frică să nu mă urc în avion şi să vin să-ţi cer socoteală!
- Aşa e, tată...

Îl auzea din nou râzând; dar era un râs nervos acum. Tatăl lui aflase de moartea lui Jun. Şi de moartea nepoţilor. Poate că de-asta era aşa nervos - din cauza morţii nepoţilor - care erau totuşi nevinovaţi...

- Aştept scrisoarea.
- Acum mă apuc de scris.
- Pa, Isamu!
- Pa, tată.

Auzi cum se întrerupe convorbirea...

Bănuise că nu-l putuse ierta. După cum spusese tânărul care le servise atunci de translator, Ştefan îi explicase ce se întâmplase şi de ce venise să-i omoare soţia. Iar din punctul ăsta de vedere, nu putea să omită acel "Eşti tot la contele Ionesco" - de parcă Ştefan fusese iertat, deşi el mânuise cuţitul...

Dar, de ce-l mira gândirea tatălui lui? El nu era tot la Ştefan? Nu insista pe lângă Ştefan, ca să fie iertat şi să-i reintre în graţii? Atunci când primise ordinul din China, spusese că va face tot posibilul să reuşească să se împace cu bărbatul care-i omorâse mama. Atunci când vorbise cu Fang, susţinuse aceeaşi cauză şi aceleaşi planuri. El voia să se împace cu omul care-i ucisese mama?

Oare era ceva în neregulă cu el?

Decise să se ridice şi să urce la mansardă - era supărat şi debusolat, iar starea aia nu era propice nici afacerilor, nici telefoanelor. Şi nici calculelor. Mai bine încerca să doarmă un pic. Poate odihna va

reuşi să-i ordoneze cuvintele pentru telefonul de diseară. Fei-Yen trebuia să ştie...

Ba nu. Fei-Yen nu trebuia să ştie nimic. Veştile despre Jun nu-i influenţau traiul acolo. Aşa că n-o să-i spună.

Se lungi pe saltea şi închise ochii. Gata - acum dormea!

... Îşi spunea că n-o să plângă. Deşi prin faţa ochilor minţii i se derulau imagini din copilărie, îşi spunea că or să urmeze celelalte imagini - cele de după adolescenţă. Cele nu chiar atât de fericite. Cele cu Jun şef şi el subaltern. Şi spera că era îndeajuns de tare ca să nu cedeze tocmai la amintirile din adolescenţă...

Roşcata

Se întâmpla ceva. Adică se va întâmpla ceva! Ştefan se grăbise să ajungă primul la Paris, deşi n-avusese nici o întâlnire de afaceri programată pentru astăzi. Ea venise cu un zbor de linie - că cică avusese multă treabă în birou. De parcă nu mai lucrase la laptop, în avion! Şeful ei nu-i zisese decât programul: de dimineaţă afaceri, după-amiază vine şi ea la Paris iar seara merg la o petrecere. Punct şi cam atât. Aleodor ridicase din umeri, Adina chiar ar fi fost ultima care i-ar fi aflat ei programul...

Şi, colac peste pupăză, Nuţu Jardin zâmbea tainic. O aşteptase la aeroport, cu o limuzină de-aia de face plombele să sară din dinţii oficoşilor; şi, de când o văzuse, omul ăla zâmbea într-un colţ de gură. Şi mai era şi mut ca un peşte! Şi şoferul părea că-şi înghiţise limba! Îi venea să-i bată rău - dar se abţinea, pentru că nu putea să-i bată doar fiindcă executau ordinele lui Ştefan...

Maşina opri pe dreapta iar Nuţu coborî şi-i deschise portiera. Coborî şi ea... şi constată că îşi căra singură troller-ul, dar el intenţiona să intre cu ea în bloc. Hm! Probabil că avea ordin să o însoţească până la uşa duplexului! În momentele astea, îi surâdea ideea plimbării în doi cu liftul! Trebuia neapărat să afle ce i se pregătea! Că sigur i se pregătea ceva!

Uşile se închiseră. Urcau... Îl privi lung:

- OK! Care-i şpilu'?
- Ce şpil?
- Şpilu' cu zâmbetu' ăsta într-o dungă!
- Ce zâmbet?
- Nuţule, nu te face că nu ştii!
- Ce să ştiu?!
- Ce mi se pregăteşte! Că sigur mi se pregăteşte ceva!
- Eu nu ştiu nimic, să ştii! Să mor io! Da' şefu' cred că-ţi pregăteşte, într-adevăr, ceva. Că veneaţi împreună, de obicei...

Şi luase poziţia dreaptă, cu ochii pironiţi în uşile alea... Aah! Îi venea să plângă de ciudă!

- Nuţule, te rog io mult! Zi-mi tot ce ştii!
- Tu n-auzi că nu ştiu nimic? Sau crezi că şefu' are confidenţe de-astea cu mine?

Dacă sărea şi-l strângea de gât, n-avea nici o şansă să afle ce i se pregătea. Iar dacă mai insista mult, risca s-o pârască - şi să-l supere pe Ştefan. Aşa că reveni şi ea spre uşi... şi oftă greu... Liftul se oprea, el ieşea primul şi se asigura că nu era nici un pericol pe holul ăla...

Se apropia de uşa apartamentului şi simţea cum i se strânge inima...

Ciocăni corect, de două ori, iar şeful ei rosti, pe un ton neutru:

- Intră.

Nuţu şopti:

- Vin la opt să vă iau! Pa!
- Pa.

Intră şi închise uşa. Şi rămase acolo - că avea inima-n ea cât o gămălie de mică!

Ştefan se odihnise. Probabil că "devalizase" şifonierul reginei - că era fresh iar cearcănele îi dispăruseră. Ochii verzi o priviră lung... Şeful ei zâmbi:

- Ce-i, fă?
- Nimic.
- Şi-atunci de ce-ai rămas încremenită acolo? Hai!

Se grăbi să-l urmeze şi i se indică una dintre camerele de la parter:

- Te duci şi faci un refresh din cap până-n picioare. Azi vreau să te văd naturală; nu te buclezi, nu te transformi într-o pictură ambulantă. Cât mai puţin fard. Bine?
- Bine, şefu'.
- Aia e rochia.

Hait - că-i alesese el rochia! Se răsuci... Îl auzi ieşind:

- Da' o pui după ce mâncăm cina. Ca să nu păţească vreun accident.
- Da, şefu'.

Şi gata - uşa era închisă, ea era singurică cu rochia...

Îi alesese o rochie albă, din mătase, cu un model care-o va scoate în evidenţă. La petrecerea asta nu cântau l'Arpegiatta; aşa că rochia aia gen prinţesă într-un film de animaţie o să atragă privirile tuturor! Avea senzaţia că era cam lungă pentru ea; aşa că o luă, o puse pe ea, deschise şifonierul şi se privi lung în oglindă.

Şi înlemni, cu ochii la ea însăşi...

Categoric, azi i se pregătise ceva! Adică azi i se va întâmpla ceva! Ştefan venise mai devreme în Paris fiindcă avusese de aranjat unele lucruri! Şi-i cumpărase rochie albă, lungă până-n pământ, numa' bună de purtat la biserică în ziua cea mare! Se privea şi-şi amintea cum îi şoptise el la ureche "Coc finalul scenetei noastre"...

Indiferent ce-o va aştepta azi şi ce i se va întâmpla, o să facă tot ce putea ea ca să nu-l facă de râs. Şi o să ia un Distonocalm - fiindcă îşi simţea inima mică cât o gămălie mică-mică...

Ştefan

Leonard era foarte serios. Îi explica, total neacademic şi contraindicat şi cam în gura mare, cum trebuia el să aştepte nu ştiu ce aprobare de la Consiliul Concurenţei. În ce ţară era consiliul ăla, nici nu conta! Leonard nu era gata cu actele - aşa că putea bălmăji ore în şir aşa, de unul singur! Nu era atent la cuvintele lui. Probabil că nici Rebeca nu era atentă - că era cam palidă şi avea o bănuială, apropo de rochia albă şi "evadarea" lui de câteva ceasuri...

Era nerăbdător. Se făcuse ora zece deja! N-avea stare, n-avea răbdare, Florin de-abia se apucase de cântat - şi-i făcuse semn că totul era OK iar el devenise "fratele lu' Joe Dassin"...

Şi totuşi, trebuia să fie atent şi la Leonard! Întoarse capul spre el taman la fix!

- În orice caz, Ştefane - să ştii că am primit asigurări că actele mele mai durează maximum o săptămână.
- Înainte să batem palma, trebuie să stabilim unele lucruri.
- Sigur, Ştefane!
- Afacerile mi le dai cu totul.
- Bineînţeles că cu totul!
- Şi cu tot cu el.

Fu privit lung... Leonard zâmbi slab:

- N-am ce face cu el. Acolo unde mă duc eu, el n-are ce căuta.
- Atunci, înainte ca noi doi să batem palma, el trebuie să mă însoţească într-un amplu tur al afacerilor ăstora. Ca să nu mă trezesc că-mi fug subalternii în ianuarie.
- Oamenii mei nu spală putina. Niciodată. Dar înţeleg de ce spui ceea ce spui şi sunt de acord cu ideea ta. Oamenii trebuie să ştie ce-o să fie. Să nu aplece urechea la zvonuri răuvoitoare. Mai aşteaptă totuşi câteva zile; să termin şi eu cu actele...
- Nici n-am spus că mâine pic pe capul lui, cu blindata şi suita şi harta pictată cu marker-ul!

Leonard începu să râdă:

- Voi doi o să vă înţelegeţi foarte bine! O să te iubească de-adevăratelea! Atunci când o să faci poante de-astea cu el, o să-şi dea drumu'-n nădragi de bucurie că e al tău!
- Eu nu sunt foarte sigur de asta.
- ... De ce, mă?

- Pentru că o să fac o chestie azi; şi nu prea ştiu cum o s-o "digere"...

- Ce chestie, mă?

- O să vezi imediat.

Că Florin tocmai ce terminase de cântat melodia aia! Se ridică şi-i făcu Rebecăi semn să vină la el. Scoase cutiuţa şi i-o puse în palmă:

- Ţine-o tu un pic.

- Da, şefu'.

- Şi încearcă să stai în preajma mea. O să te chem, la un moment dat...

Primi o aprobare cu capul, aşa că îi făcu cu ochiul şi porni spre Florin. Care păli şi se repezi spre formaţie... Măi, să fie! Da' ce puseseră oamenii ăştia la cale? Că erau toţi palizi acum! Pesemne că se vorbiseră să cânte toţi...

În fine! O să fie cum o să fie şi gata! Ana lui va aprecia melodia asta la adevărata ei valoare! Şi dacă i-ar fi lălăit-o el afon, "pe uscat", ea tot ar fi apreciat-o! Aşa că se opri lângă Florin:

- Ai repetat?

- Da, şefule.

- Eşti pregătit?

- Sigur, şefule!

- Atunci fă-mi o introducere de-aia care să facă linişte-n cârciuma asta.

- Păi... ce să le zic?

- Zi-le că vreau să le spun adevărul.

Florin rânjea, fericit, imaginându-şi probabil mimica reginei când o să vadă înregistrarea... Adăugă, arătând spre Rebeca:

- Şi le zic adevărul şi despre viaţa ei privată!

Aha! Avea o bănuială! Florin ăsta îl cunoştea prea bine! Zâmbi cu subînţeles:

- Pentru că, după ce-o să cântăm melodia pentru Ana, o s-o cântaţi voi pe-aia a' lu' Cristi Nucă, "Te iubesc".

Era perplex. Îl lăsase ţuţ! Şi nu voia să-l lămurească, fiindcă era neascultător şi nu-şi rezolva problemele şi nu se gândea la el şi la copiii lui...

- ... Ce să cântăm?

- Cristi Nucă, "Te iubesc". Aia săltăreaţă.

Încerca să i-o fredoneze... Florin îl întrerupse imediat:

- O ştiu. Da' eşti sigur?

- Da. Adevărul despre Rebeca este că ea e soţia lui Diamant. Inelul cu diamante de la degetul ei e inelul lui Diamant.

Florin îşi trecu încet degetele prin păr...

- Din partea lui Diamant pentru Rebeca, Cristi Nucă, "Te iubesc". Şi urări de nuntă mare! Bagă-n franceză acum - că-mi piere tot curaju' şi uit versurile. Şi mă rupe regina mea cu făcăleţu'!

Florin ridică imediat microfonul şi răcni la invitaţi:

- Ia! Faceţi linişte! Faceţi linişte, mânca-v-aş, că regele aurarilor ne-a copt-o din nou!

Da, el le-o copsese. Ei hăuiau şi aplaudau, el le făcea cu mâna şi încerca să nu caute camerele video cu privirea...

- Momentul ăsta e momentu' lu' Ştefan. Să nu-l stricaţi - că sfârşiţi ornaţi cu gablonţuri! Toţi!

Florin era nebun! Sau era doar foarte fericit. Sau revenise la vechile lui proaste obiceiuri. Nu mai conta! Doar să nu-i strice melodia... Primi microfonul...

Iar dacă Ana nu se mai uita pe youtube... Dacă se mulţumea cu fotografiile alea de la revelionul din Turenne...

Nu. Regina lui urmărea cu mare atenţie ştirile - pentru că se pregătea să vină acasă! Şi trebuia să afle ce mai era nou "pe partea lui de front"! Regina lui o să vadă...

Da; deciseseră s-o cânte toţi. Adică să participe toţi la "momentu' lu' Ştefan". Suna bine. Nu exageraseră cu imitaţia. Suna a improvizaţie; dar oamenii din restaurant o recunoscuseră. Îl aplaudau deja. Trebuia să recite bine, tare, dacă voia să se-audă şi el pe lângă ei...

Oftă greu... Închise ochii...

Roşcata

Et si tu n'existais pas / Dis-moi pourquoi j'existerais... Doamne, ce făcea şeful ei! Dumnezeule mare, ce făcea omul ăsta pentru regina lui! Nu cânta; îi recita versurile alea! Dar ce frumos recita Ştefan! Ce frumos suna totul...

Era o melodie veche; o ştia. Atunci când o ascultase prima oară, în Lyon, îşi spusese că cuvintele erau OK - da' fondu' muzical era rablagit rău de tot! De când "crescuse" însă, realiza că melodiile astea vechi erau atât de speciale...

Et si tu n'existais pas / Dis-moi pour qui j'existerais... El îi recita reginei lui, cu ochii închişi, cuvintele care-o puteau determina pe femeia aia să ia totuşi copiii de mânuţe mâine, să cheme un taxi şi...

Cârciuma dansa. Se legănau toţi dreapta-stânga, de parcă erau la concert! De parcă erau cei mai înverşunaţi ascultători de muzică veche franţuzească! De parcă nu chiuiseră şi nu dăduseră din buric până mai adineauri! Oamenii ăştia nu "gustau", în mod normal, muzică de-asta; dar îl iubeau pe Ştefan. Tot ce făcea Ştefan, tot ce spunea Ştefan... ei se luau după el. Adică făceau ce le sugera el să facă. Şeful ei era iubit şi stimat şi sprijinit de toţi...

Iar formaţia cânta... Cântau bine. De-aia venise Ştefan mai devreme la Paris - ca să le dea temă de lucru şi să-i pună să repete melodia! Cântau cu teamă - şi cu ochii la Ştefan, deşi şeful ei era în pantofi azi... Şi Florin îl privea lung - şi-i era ei frică să nu se-ncurce în clape şi să strice totul...

Et si tu n'existais pas / Dis-moi comment j'existerais... Şeful ei dădea să plângă. Avea senzaţia că n-o să poată să recite totul, până la final. Avea senzaţia că vocea dădea să-i tremure...

Nu. "O dusese" până la sfârşit! Reuşise s-o recite pe toată! Era... Era fantastic! Omul ăsta era fantastic! Era special şi fantastic şi deştept şi sufletist şi-o făcuse pe ea să bocească rău de tot! Mamă, ce-o s-o mai căpăcească! Tocmai îi ţâşniseră lacrimile din ochi! Şi-o s-o bată rău...

Sau nu...

Formaţia puse punct melodiei - iar cârciuma "explodă" în aplauze, fluierături şi chiote. Şi "bravo". Şi multe altele! Ştefan zâmbea, cu ochii închişi... Ea aplauda şi-şi ştergea lacrimile - că bocea ca o fată mare la *Pretty woman*, scena cu limuzina şi buchetul...

Brusc, şeful ei deschise ochii - şi se întoarse spre ea! Iar reacţia ei fu concludentă - bufni într-un nou hohot de plâns! Şi-n aplauze de-alea îndrăcite! Îi venea să sară la el şi să-l pupe rău de tot pe tot capul ăla frumos şi genial şi deştept şi plin de cuvinte de-astea de dragoste...

Hait - că o chema la el! Se grăbi să se apropie. Şi cum palma lui cerea cutia, o puse în palma lui şi făcu un pas în spate. Şi realiză, abia acum, că o ţinuse în pumn - da' nu se uitase-n ea...

Ştefan desfăcu cutiuţa - iar ea se aplecă un pic, împinsă de proverbiala curiozitate feminină... Ciudată, alegerea regelui! Asta va purta regele aurarilor pe inelar? Şeful ei oftă scurt şi ridică microfonul:

- În urmă cu cinci ani, i-am pus reginei mele pe deget un inel cu diamante. Eu nu am purtat verigheta - nici acum nu ştiu de ce...

Şi scotea verigheta aia simplă, subţire, clasică...

- A venit însă vremea să o pun la locul ei. Şi să n-o mai scot niciodată.

Hait - că "se-nsura Ştefan"! Se-nsura singur, fără regina lui... Dar, dacă ea nu era aici?! Bine-i făcea, că se însura fără ea! Poate sesiza şi ea că era momentu' să intre-n cadru odată! Şeful ei ridica acum mâna şi le arăta tuturor verigheta... Iar degetele se strânseră scurt - mai puţin indexul:

- Dar, atenţie! Mai e ceva! Marea surpriză a serii abia acum urmează! Maestre, spune-le adevărul!

Microfonul reveni în mâna lui Florin, care se grăbi să redevină "MC-ul petrecerii":

- Adevărul este că regele aurarilor a fost întotdeauna un actor desăvârşit şi un îndrăgostit incurabil!

Sala îl aprobă; şeful ei se întoarse spre ea... O chema lângă el - dar ea nu se putea clinti de acolo. Niciodată nu-l mai văzuse aşa! Ştefan

strălucea tot! Adică râdea din tot sufletul şi emana bucurie şi fericire! Şi parcă vibra tot aerul din jurul lui! Era un amestec de fericire şi vibraţie care parcă strălucea, aşa! Se uita la el şi nu se putea mişca...

Ştefan făcu un singur pas - şi o apucă de mână. Şi-o trase acolo, lângă formaţie. Iar ea nu putea să nu se întrebe de ce şeful ei o trăsese lângă el! Acum, după ce spusese adevărul şi-şi pusese verigheta, de ce-o aducea pe ea lângă el?

Florin se căţărase pe unul dintre başi şi acum ciocănea de zor cu degetul în microfon. Râdea ca apucatul şi ciocănea acolo, ca să facă linişte... Şeful ei o ţinea de mijloc - iar ea parcă simţea nevoia să se strecoare afară din gestul ăla...

- Îmi revine onoarea să fac un anunţ extrem de important! Următoarea melodie o vom cânta special din partea lui Diamant, vărul lui Ştefan...

Hait! - c-o băgase pe mânecă...

- ... pentru unica femeie din viaţa lui! Pentru iubirea lui! Pentru soarta lui! Pentru Rebeca lui! Să fie într-un ceas buuun!

Rămase fără aer. Lumina se stinse brusc. Hărmălaia amuţi instantaneu. Şi gata!

Ştefan

Ieşise perfect! Totul ieşise exact aşa cum sperase el să iasă - şi chiar un pic mai bine! Şi uite că Florin spusese cuvintele perfecte! Cârciuma explodase, Rebeca îi leşinase-n braţe, Florin făcea zadarnic floricele muzicale - că nici formaţia nu mai era atentă la el...

Păi, să rezolve problema! Nu? Le făcu semn să-i dea înainte cu floricelele, până dezmeticea el mireasa; după care îngenunche şi-şi aşeză consiliera pe picior. Şi-o luă la o serie de palme de-alea uşoare:

- Fă, deschide ochii! Rebeco!

Nimic!

- Ia, Ştefane - dă-i cu apă!

Băgă mâna-n pahar şi-o udă bine pe obraji şi pe frunte:

- Rebeco, hai hopa sus! Rebeco... Fă, n-auzi? Scoală din poala lu' şefu' tău!

Ochii albaştri păreau că încercau să se deschidă...

- Ia - pune-o aici, pe scaun!

Perfect! Ridică braţul şi-i şopti la ureche:

- Cumnăţică, nu-mi face probleme! Scoal' din poala mea, că ne târnuieşte regina pe-amândoi!

Aha! Fusese sigur că aia era formula perfectă! Rebeca sărise drepţi în picioare - şi se clătina acum destul de serios! O aşeză pe scaun, "dădu startul" iar Florin dirijă formaţia. Şi gata - începuse melodia!

Din dragoste pentru tine aş muri / Că tu eşti iubirea mea şi-ai să rămâi / Aş striga în gura mare "te iubesc" / Sau vrei uşor la ureche să-ţi şoptesc?

Te iubesc din toată inima / Te iubesc şi nu vreau altceva / Te iubesc aşa cum n-am iubit / Te iubesc şi mă faci fericit!

Rebeca râdea. Îşi acoperise faţa cu palmele şi râdea, roşie ca roşia! Florin dăduse-n alte alea - făcea floricele "la greu", în timp ce cârciuma vuia şi "dansa în masă", ca la concert... El stătea jandarm lângă fata asta şi se simţea fericit... Palma grea se lăsă pe umărul lui:

- Aoleu, Ştefane, Ştefane! Într-o zi, o să-ţi scot dinţii, mă!

I-auzi! Îl strânse bine-n braţe pe Giovani Dinţaru', râzând:

- De ce, mă? Fiindcă ştiu să joc la cacealma?

- Fiindcă eşti dat dracului, mă! Şi nu te-ntrece nimeni!

- Auzi? Ia lasă-mi dinţii-n pace şi pune tu doi băieţi de-ai tăi s-o suie pe fata asta pe-o masă! Hai, te rog io mult!

Rebeca fu instantaneu înhăţată cu tot cu scaun şi suită pe prima masă, în corul de aplauze şi fluierături şi urări de casă de piatră... Iar Florin "o atacă" din nou, cu patos!

Sunt două cuvinte-n lume, "te iubesc" / Ce îmi dau emoţii mari când le rostesc / Aş opri timpul în loc să te privesc / Zece vieţi cu tine aş vrea să trăiesc

Te iubesc din toată inima / Te iubesc şi nu vreau altceva / Te iubesc aşa cum n-am iubit / Te iubesc şi mă faci fericit!

Bun! Da' el nu juca deloc la petrecerea asta?... Nu. Dacă se-apuca să joace, Rebeca evada de-acolo! Consiliera lui stătea cuminte pe scaun, îl privea lung şi râdea... şi strălucea, fericită... rotind uşurel inelul cu diamante de pe deget... O întrebă aşa, din încheietura mâinii - era bine cum se încheiase sceneta lor? Da; după părerea ei, era foarte bine. Îi făcu semn că şi lui îi plăcea finalul ăla şi ignoră complet vibraţiile din buzunarul "oficial"... Îi arătă verigheta lui. Îi plăcea?... Da. Îi plăcea. O întrebă, tot prin semne, dacă i se potrivea modelul - iar ea se aplecă scurt şi răcni, ca să se facă auzită:

- E perfectă, şefule!

Răcni şi el la ea:

- Vezi, că n-am terminat!

De data asta Rebeca lui nu se mai panică; primi o aprobare, aşa că se întoarse lângă Florin şi aşteptă...

Şi pam-pam, finalul melodiei; Florin făcu o piruetă şi puse punct:

- Poftim, maestre!

Şi se pomeni cu microfonul în mână! Ia uite la el! Era euforic... În fine! Porni spre masă şi-i făcu semn să ridice mâna sus. Rebeca se ridică... îi înţelese semnul şi ridică mâna. Arătă spre mâna ei:

- Inel de platină cu diamante negre - şi nici unu' nu v-aţi prins... Inel de platină cu diamant roşu la mâna lui - şi nici unu' nu v-aţi prins...

- Ce să ne prindem, mă? Cine arunca diamante pă ea şi pleca cu ea dă braţ? Cine dădea cu bani în lăutari, să-i cânte dă buric? Cine intra seara în camera ei? Ai?

Dinţaru' era ofticat rău de aşa "ducere de nas" cum încasase el! Tocmai el! Dar nu-l mai luă în seamă. Se apropie de masă, de consiliera lui, şi ridică din nou microfonul:

- Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să jucăm sceneta asta. Şi să salvăm regina de chinez.

Rebeca lui întinse mâna spre el. Păi, fusese cuminte - aşa că o lăsa să coboare! Dar se pomeni prins strâns de mână şi răsucit! Iar consiliera lui îi pupă mâna şi lămuri lucrurile în gura mare:

- Săru' mâna, şefule!

Gata! Gata, că le ajungea atâta anunţ! Era petrecerea oamenilor! Şi zău că nu-i plăcea să i se pupe mâna aşa, în public, cu atâta public în jurul lor! Pasă microfonul în spate şi-o luă pe sus; şi-o coborî aşa, frumos, civilizat...

De cum o lăsă pe picioarele ei, o pierdu. La propriu. Şase tinere se repeziseră s-o tragă în mijlocul lor! O puneau să le arate inelul şi "să spună tot"... Iar Leonard făcu un pas şi se aşeză între ochii lui şi Rebeca:

- Bravo, Ştefane! Trebuie să recunosc că eşti cel mai bun!

- Eu ştiu...

- Ştiu eu! Şi te asigur că eşti cel mai bun actor pe care l-am cunoscut vreodată!

Aa, la asta se referea! Da; ştia că e cel mai bun actor încă-n viaţă...

- Da' tot nu-mi vine să cred! Bă! Aţi dormit în aceeaşi cameră, tot timpul!

Aproba... Bărbaţii din jurul lui voiau să ştie dacă dormiseră şi în acelaşi pat; iar el aproba... iar ei amuţeau, gândindu-se la aşa grozăvie uriaşă... Leonard începu să râdă:

- De-aia era Diamant aşa de liniştit şi de calm şi de concentrat la treabă! Ştia sigur că Rebeca lui e pe mâini bune!

Aprobă... şi completă:

- Şi e păzită de cumnatul ei, familist convins, care are toate doagele-n cap şi ţine departe de ea şi chinezii, şi mai ales curtezanii...

Mulţimea părea lămurită acum, aşa că Leonard arătă spre masă:

- Hai să stăm jos şi să-ţi zic o chestie.

Hai! Da' mai întâi trebuia să vadă ce făcea Rebeca! Dacă vreuna dintre răutăcioasele alea scotea vreo perlă pe gură...

Nu. Rebeca lui era fericită. Rebeca lui strălucea "ca-n icoane" - şi râdea şi fremăta, îmbujorată toată, fără să pară că observă camera video aţintită asupra ei...

Telefoanele vibrau amândouă în buzunare... O să le scoată, la masă; şi n-o să le răspundă. O să vorbească doar cu Diamant şi cu nea Nicu Cărare. Şi cu orice număr nou, necunoscut, care-o să-l sune. Poate-l

suna totuşi regina...

Roşcata

O aşezaseră la masa aia mare - şi-o încercuiseră. Vorbeau toate cu toate; se lămureau reciproc. Nu păreau să aibă nevoie de lămuririle ei! Aşa că ea avea acum un mic moment de respiro...

Era îmbrăcată în rochie albă, purta inelul lui pe deget iar Ştefan tocmai îşi pusese verigheta care îl lega de regină. Oare asta însemna că ea se căsătorise azi cu Diamant? În condiţiile în care Diamant era acum în Aurari iar ea era într-o cârciumă din Paris, ceea ce se întâmplase azi aici nu prea putea fi numit "nuntă". Şi totuşi, bănuia că ea şi Diamant n-or să aibă o căsătorie "ca la carte". Poate-or să aibă o ceremonie mică, restrânsă, după căsătoria civilă. Dacă or s-o aibă şi pe-aia! Nu de alta, dar nimeni nu pomenise nimic despre acte - şi "semnat în catastif", cum zicea Ştefan! Aşa că... Îşi privi lung şeful...

Ştefan discuta cu Leonard - şi tot apăsa butoanele mobilelor. Presupunea că le refuza apelurile - că nu ridica mâna la ureche...

Purta o rochie albă, lungă, largă - ca de mireasă. Stătea la masa cea mai vizată de toată lumea. Era înconjurată de tinere vesele şi fericite şi exuberante de parcă-i erau domnişoare de onoare - şi care nu o chinuiau punând-o să fie atentă la ele. Îşi privea lung inelul şi se gândea la el... Oare ce făcea acum Diamant? Era în Aurari; la nouă jumate, bulibaşa probabil că era acasă. Singur. Şi probabil că aflase... Oare aflase? Şi, dacă aflase, oare ce părere avea despre ceea ce aflase? Telefonul ei era în gentuţa de la masa la care era Ştefan. Iar locul ei era acum oriunde altundeva, numai nu la masa lui! Şeful ei vorbea cu Leonard; şi era serios. Discutau despre preluarea afacerilor...

Apropo de afaceri! Oare Titel ce părere o să aibă, atunci când o să afle?

... Grele întrebări! Grele calcule! Habar n-avea ce părere o să aibă Titel când o să afle pe cine alesese ea! Oricum, i se spusese de multe ori să nu-şi mai facă griji în privinţa ăluia! În plus, Diamant era vărul regelui al cărui subaltern visa să devină Titel; aşa că...

Aşa că zâmbi slab... şi-şi şterse din memorie absolut totul. Cu excepţia chipului soţului ei. Închise ochii... şi-l văzu zâmbind... bucuros de aşa anunţ care lămurea toate nelămuririle şi punea lucrurile pe făgaşul normal... şi-i permitea lui s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute în mijlocul Parisului, sub Arcul de Triumf, live pe toate canalele franţuzeşti şi englezeşti şi româneşti...

Diamant

Tresări şi deschise ochii - cum? Mobilul oficial începuse să piuie...

Aprinse veioza, luă aparatul şi tresări - Leonard Donichioiu? Leo Mondialu' îl suna pe el? Uau!

Hei! Leo Mondialu' era în Paris, la petrecerea lui Sile "Seif"! Se întâmplase ceva?

- Alo?
- Salut, Diamante!
- Să trăiască Leo!
- Şi Diamantu' lu' Ştefan! Şi felicitări, mă!

Felicitări?... Decise să se ridice din pat - ca să fie cât mai treaz şi lucid cu putinţă:

- ... Mulţumesc. Da' care-i ocazia?
- Nu te face că nu ştii! E o alegere minunată, să ştii!
- ... Mulţumesc. Da' eu tot nu ştiu despre ce e vorba...
- Mă, eu atât îţi zic! E pe măsura ta!

Leonard râdea, vesel nevoie mare. Se auzea vocea lui Florin, în fundal - şi chiote şi urale, semn că îl suna de la petrecere. Şi

- Să fiţi sănătoşi! Şi norocoşi! Şi să nu vă lăsaţi niciodată influenţaţi de gura lumii! Auzi, mă?
- Aud. O să ţin minte cuvintele tale.
- Bravo! Aşa să faci! Şi să petreci cu măsură, mă!

Să petreacă cu măsură...

Nu se putea concentra. Telefonul lui începuse să piuie - adică primea nişte apeluri care "picau" în aşteptare. Şi îl tot piuia în ureche şi

- Hai, că mă duc să-i frec ridichea lu' văr'tu!

Deci Ştefan era acolo! Aha!

- Salut, Diamante!
- Salut.

Şi i se închisese. Iar telefonul reîncepu să piuie chiar lângă urechea lui, speriindu-l rău! Aoleu! Acum îl suna chiar Sile "Seif"! Da' ce naiba se întâmpla acolo? Apăsă butonul verde:

- Să trăiască nea Sile!
- Să dea Domnu', mă! Deşi, să ştii că dacă văr'tu mai face vreo două de-astea, o să mă lase inima, mă!
- Da' ce-a făcut, nea Sile?
- ... Nu ştii ce-a făcut?
- Nu! Că eu sunt în Aurari!

Nea Sile "Seif" râdea în hohote... El asculta melodia şi încerca s-o identifice...

- Văr'tu a pus stăpânire pe petrecerea mea, mă!
- Aa, păi nu ştiai că aşa face văr'miu de obicei? Cum "scapă" într-o petrecere, cum pune stăpânire pe ea!
- Ba da, mă! Ştiam! Da' tu ştii ce-i şi mai mişto?
- Ce, nea Sile?
- Că **tu** mi-ai ciufulit cel mai tare petrecerea, mă!
- Tocmai eu, nea Sile?!
- Da, bă! Tocmai tu! Apropo - să ştii că nu m-am prins!
- Auzi, nea Sile? Îţi zic sincer că nici eu nu m-am prins!

Nea Sile râdea din nou... Se grăbi să continue, sperând că îl va lămuri el:

- Să mor io dacă ştiu ce s-a întâmplat acolo! Io sunt în izmene, în dormitor, şi numa' ce-am închis cu Leo Mondialu'! Care mi-a zis să fie într-un ceas bun şi-atât!
- Sună-l pe văr'tu! Şi să fie într-un ceas bun!

Şi gata - îi închisese şi nea Sile! Şi uite că iar îi suna telefonu'! Da' ce dracu se întâmplase acolo?

Lăsă mobilul oficial pe pat şi luă specialul. Ia - îl sunase cineva?... Nu; absolut nimeni. Hm! Să mai aibă încredere în femei! Raina lui nu-l informase apropo de evoluţia petrecerii ăleia! O să-i zică chestia asta, când o s-o revadă...

Selectă numărul vărului lui. Suna... Şi nu răspundea... Probabil că nu era lângă mobil; sau nu-l auzea. Reveni la telefonul oficial, care cânta de mama focului în pat... Acum îl suna Giovani Dinţaru'; iar în stânga scria că mai avea vreo 14 telefoane în aşteptare...

Nu-nu! N-o să le mai răspundă! Nu înainte să afle ce dracu se întâmplase acolo! O să-l sune pe Ştefan până o să-i răspundă! Suna...

- Da, Diamante.
- Salut.
- Salut.
- Măi vărule, ce naiba se-ntâmplă acolo?
- Ce să se-ntâmple - nimic neprogramat, nimic neprevăzut...

Ştefan nu râdea; zâmbea doar. Aşa că oftă greu:

- Vărule, nu mă mai perpeli! Leo Mondialu' mi-a zis că e pe măsura mea! Nea Sile "Seif" zice că i-am ciufulit petrecerea! Eu! Şi că să fie într-un ceas bun! Vărule,
- Am pus punct scenetei cu Rebeca. Şi le-am spus tuturor adevărul. O să-l primeşti şi tu pe mail, peste vreo oră. O să-l găseşti peste tot - pe youtube, la televizor, la ştiri, în Cancan şi-n Libertatea...

Le spusese adevărul? Cum adică? Decise să se aşeze:

- Stai, că nu înţeleg! Ce le-ai spus?

Primi un oftat lung... greu... iar vărul lui tot nu-l lămuri!

- Să fii fericit, Diamante! Eu îţi doresc din tot sufletul meu să fii fericit - aşa cum sunt eu cu Ana! Că după amărăciunea asta prin care trec de-atâta timp, o să vină fericirea, să ştii! Şi-o să mă vezi strălucind din nou! Eu vă doresc din tot sufletul să străluciţi amândoi - aşa cum strălucesc diamantele voastre.

Şi atât! Îi închisese!

Privea lung telefonul din mâna dreaptă; în stânga lui, telefonul oficial promitea să rămână curând fără baterie...

Cum spusese Ştefan? A pus punct scenetei cu Rebeca şi le-a spus tuturor adevărul...

Adevărul...

Se lăsă încet pe spate şi închise ochii - că, dacă Ştefan făcuse ceea ce bănuia el acum că făcuse...

"O să-l găseşti peste tot - pe youtube, la televizor, la"

Pe youtube! Calculatorul! Repede!

Sări în picioare şi se repezi la uşă! Şi se întoarse, să-şi ia telefoanele! N-o să răspundă - dar o să urmărească numele de pe ecran! Dacă-l suna vreo persoană importantă din ierarhia lor...

Se aşeză la calculator şi-l porni. Şi se grăbi să-şi aducă ţigările. Mobilul cânta încontinuu...

Dacă Ştefan pomenise de youtube, atunci sigur apăreau şi alte filmări acolo! Miza pe ele! Miza pe faptul că la botezul ăla venise multă lume - şi o parte din tineretul de-acolo avea canal pe youtube. Miza pe înregistrările cu telefonul. Trebuia neapărat să afle ce se întâmplase la botezul ăla! Acum, repede! N-avea timp să stea după Aleodor...

Stop! Aleodor punea pe youtube filmările pentru regină! Repede, telefonul special! Suna...

- Hai să trăieşti şi să fie într-un ceas bun!

Aleodor râdea, încântat de urare! Mârâi printre dinţi, în ţigăneşte:

- Spune tot! Varsă tot, că-mi pocneşte inima aici!

- Diamante, tocmai te-ai însurat!

Cum-cum?

- Ţi-a făcut-o Ştefan, de n-o s-o poţi duce toată!

- Ce-a făcut?

- Te-a însurat. Adică le-a zis adevărul. Ştii că el face anunţurile astea în stil mare...

- Ai filmări?

- Încă nu. Sunt la procesare. Da' aud că a fost o nebunie necontrolată acolo!

- Imediat cum ai filmările, mi le trimiţi şi mie!

- Sigur că ţi le trimit şi ţie! Da' o să mai dureze, să ştii!

- Bă!

- Nu zbiera la mine! Că nu e cameramanu' meu!

- Să mi le trimiţi, Părinte! Să mi le trimiţi instantaneu! Că mă sună oameni de-mi stă inima numa' când le văd numele pă telefon! Şi nu pot să le răspund! Că nu ştiu ce s-a întâmplat acolo!

- Uită-te pe youtube, că au apărut filmări cu telefonul.

Gata - calculatorul pornise. Repede, youtube... Aha! Uite-le! Erau primele! Făcu click şi înlemni, cu ochii la rochia albă...

- Le-ai găsit?

- ... Da.

- Să fie într-un ceas bun. Şi să fiţi fericiţi. Când am varianta "oficială", ţi-o dau pe mail.

- ... Bine, Părinte...

Lăsă telefonul jos şi se aplecă spre ecran... Florin se căţărase pe-o boxă şi bătuse ca apucatu' în microfon. Zicea...

Zicea că *"Îmi revine onoarea să fac un anunţ extrem de important! Următoarea melodie o vom cânta special din partea lui Diamant, vărul lui Ştefan..."* Şi-acum deschidea larg mâna stângă, unica disponibilă, şi se apuca de răcnit! *"Pentru unica femeie din viaţa lui! Pentru iubirea lui! Pentru soarta lui! Pentru Rebeca lui! Să fie într-un ceas buuun!"*

Îşi acoperi imediat gura cu palma - şi bufni în râs! Şi sări şi ţipă:

- Ţine-o!

Că o văzuse pe Raina lui cum pică pe jos! Da' bineînţeles că Ştefan o ţinuse bine...

Acum nu-i mai vedea. Proprietarul telefonului fusese undeva la masă - iar pe ringul de dans era aglomeraţie. Florin făcea atmosferă şi se uita în jos; iar el nu mai vedea capul roşcat... Aha! Gata! Florin "reînviase" şi dădea drumul melodiei! Apăruse şi capul lui Ştefan...

Iar Florin întinse mâna undeva spre vărul lui:

Din dragoste pentru tine aş muri / Că tu eşti iubirea mea şi-ai să rămâi / Aş striga în gura mare "te iubesc" / Sau vrei uşor la ureche să-ţi şoptesc?

Bufni în râs şi deschise larg braţele:

- Te iubesc... din toată inimaaa! Te iubesc... şi nu vreau altcevaaa! Te iubesc... aşa cum n-am iubiiit! Te iubesc... şi mă faci fericit! A-a-a-aaaa...

Giovani Dinţaru' zicea ceva - iar băieţii se repezeau în jos...

Ce frumoasă-i dragosteaaa!

Uite-o!

- Mânca-ţi-aş sufleţelu' tău...

O aşezaseră pe masă, cu tot cu scaun! Şi-o aplaudau şi-o hăuiau şi-o felicitau şi-i făceau semn să se uite şi spre filmarea lor... Măiculiţă, mamă! Da' asta fusese nuntă-n toată regula! Nu degeaba zisese nea Sile "Seif" că el îi ciufulise petrecerea...

O-o-o-oooo... A bătut la uşa meaaa...

Era fericită. Se vedea de la o poştă, pe filmarea aia de-o calitate execrabilă şi-o dimensiune foarte mică, că era fericită! Stătea cuminte pe scaun, râdea şi strălucea...

Pipăi cu mâna pe masă şi luă telefonul oficial. Şi nu se mai obosi să vadă cine-l sună - răspunse direct:

- Da, ştiu - sunt un bărbat extrem de fericit...

- Aoleu, Diamante! Diamante, ce ne-aţi făcut voi nouă!

- Da' nu v-am făcut nimic! Ce v-am făcut?!

- Nu zice aşa, mă! Că nu-i frumos să minţi!

- Da' n-am minţit, mânca-ţi-aş! Ce - ai zis tu vreodată că aleaalea iar io am zis că nu-i adevărat?

Râdeau...

O să fie o seară lungă. Şi o noapte lungă. Ea o să chefuiască pe cinste la petrecere la Sile "Seif"; el o să petreacă aici, cu Grasu şi nea Dumitru...

Ba o să petreacă singur. Doar el şi ea. Atât. În momentele astea, nu-şi dorea decât s-o privească...

20 noiembrie 2011 - duminică

Roşcata

Ştefan se întoarse spre ea:

- Au venit băieţii. Mergem?

Aprobă şi se ridică. El dădea mâna cu Leonard, care se grăbi apoi să o îmbrăţişeze din nou:

- Să fie într-un ceas bun!

- Mulţumesc!

Ştefan începu să râdă:

- Hai, cumnăţică - ia-mă de braţ!

Aoleu! Roşi rău şi se execută - iar Sile răcni, de la masa lui:

- Ce faci, Ştefane? Iar începi?

- Nu! Mă asigur că cumnata mea ajunge acasă în deplină siguranţă!

- Da-da!

Că ştia el cum îi dusese rău de nas pe toţi...

Gata - ieşiseră. Nuţu Jardin rânjea "la maxim", de lângă maşină... Nu-l băgă în seamă; urcă pe bancheta din spate şi trase portiera. Ştefan era cel care ocolea maşina de data asta, chestie care-o cam mira... Porniseră spre apartament.

Nuţu îi aşteptase cu laptopul deschis, pornit, şi cu youtube-ul pe ecran. Şeful ei îl luase; bineînţeles că era curios să vadă cum ieşise momentul dedicat reginei! Ea ştia că momentul ieşise impecabil; aşa că privea lung pe geam şi se gândea la Diamant...

Soţul ei n-o sunase. Şi nici nu-i dăduse vreun mesaj. Poate-i scrisese pe mail! Nu voia să acceseze mail-ul de pe telefon; aştepta deci să ajungă amândoi la apartament, să se facă dimineaţă, să verifice dacă primise toate rapoartele... Iar dacă nu-i scrisese...

- Ce-ai?

Şeful ei "o taxase" pentru indiferenţă. Îi vorbise tăios. Oftă scurt:

- Nimic, şefule.

- Nu minţi!

- Nu mint! Mă gândesc la o chestie; dar aş prefera să ţi-o zic la apartament.

Aşa! Şi-acum el n-o mai întreba nimic iar Nuţu nu mai rânjea chiar în halul ăla!

Dacă Diamant nu-i scrisese... Oare se supărase pentru anunţul pe care-l făcuse Ştefan? Adică pentru maniera grandioasă şi rochia ei albă? După ce-i trecuse euforia, îşi amintise că Diamant al ei era în doliu. Şi era bulibaşă în Aurari. Moartea Safirei îl despărţise de copii. Tare se temea ea că "spargerea bubei" amantei oficiale o să-l despartă de funcţia din cadrul comunităţii...

O să-l întrebe pe Ştefan ce se va întâmpla acum cu Diamant. Nu de alta, dar inelele lor apăruseră pe vremea când Safira locuise în Aurari şi se numise "nevastă de bulibaşă"! Chestia asta putea să încurce rău lucrurile! Chestia asta putea sugera că "trădarea lui Diamant a determinat-o pe Safira să se sinucidă". În condiţiile astea, nea Dumitru putea spune că "trădarea Safirei cu Cornel l-a determinat pe Ştefan să-l dezlege pe Diamant şi să-i găsească altă nevastă". Cornel era şeful bodyguarzilor - şeful pazei. Un asemenea anunţ l-ar fi făcut să dispară, complicând astfel lucrurile tocmai în punctul cel mai sensibil - securitatea tuturor...

I se făcuse frică. Şi de viitor, şi de ceea ce se va întâmpla mâine în Aurari, şi de opinia lui Ştefan atunci când îi va spune...

Ştefan

Închise uşa şi-o încuie. Şi arătă scurt spre canapea. Rebeca se grăbi să se aşeze; el rămase în picioare:

- Ascult.

Ochii albaştri se ridicară spre el:

- Nu m-a sunat.

- Şi crezi că s-a supărat?

Pe el îl amuza "problema" Rebecăi; pe ea, nu. Ea era în continuare foarte serioasă:

- Cred că el o să aibă probleme, de dimineaţă.

- De ce?

- Fiindcă e în doliu.

- Fii serioasă!

- O parte dintre ei se vor gândi că trădarea lui a determinat-o pe ea să se sinucidă.

- Toţi cei care au cunoscut-o pe Safira înainte de înfiinţarea orăşelului or să răsufle uşuraţi când or să afle că Diamant e însurat cu tine.

O lăsase perplexă. Bun!

- Ascult.

- ... Şi crezi că el o să gândească la fel ca tine?

- Rebeco, tu crezi că Diamant doarme la ora asta?

Primi o negare, aşa că continuă:

- Şi crezi că o să reuşească să termine de vorbit la telefon până-n prânz?

Nu mai primi nici un semn... Şi mai era ceva!

- Ascult.

Capul roşcat se plecă scurt... iar Rebeca şopti:

- Şefu', sper să nu te superi...

- Nu mă supăr. Azi, în mod special, nu mă supăr indiferent ce-o să spui! E bine?

Aproba... Consiliera lui oftă greu:

- Şefu', eu am o nelămurire. Adică o neînţelegere. Tu eşti şefu' meu, da? Da. Da' acu', eu am o problemă...

Începuse pe un ton normal, sfârşise şoptind...

- ... Tu eşti omu' care m-ai scos din mormântu' din Chimirului şi mi-ai dat numele tău. Şi tot tu mi-ai dat bărbatu' pe care-l visam şi-l doream şi pe care-l iubesc. Şi eu simt, în sufletu' meu, că tu eşti ca un tată pentru mine. Adică mă uit la tine şi parcă tu mi-ai dat viaţă. Şi te iubesc ca pe-un tată! Da' eşti ca un tată şi pentru el! Io, când îţi pup mâna, simt că-mi vine să-ţi zic "tata" - şi nu pot să zic, fiindcă nu sunt fata ta... şi mă gândesc să nu te superi... şi să nu crezi că vreau să mă bag în sufletu' tău şi că ţintesc spre locu' copiilor tăi...

Hm... Mda! Asta era o problemă mare! Uriaşă! La 16 ani, Rebeca avea probleme existenţiale... Puse scurt mâinile-n şold:

- Eu sunt şefu' tău. Şi tatăl tău. Şi Dumnezeu' tău. Da' să nu visezi vreodată să avansezi în ordinea priorităţilor mele.

Mm, ce roşise! Şi ce se repezea să-i răspundă!

- Tocmai, că nu vreau să avansez nicăieri! Da' simt io aşa că

- Poţi să simţi ce vrei tu. Ai însă mare grijă, să nu te laşi condusă de simţămintele alea şi să nu-ţi intre-n cap impresii eronate. Momentan, locuim sub acelaşi acoperiş; şi ne-am petrecut ultimele şase luni la un metru unu' de ălălalt. Da' din ianuarie încolo, o să ne mai vedem pe net şi, arareori, pe la şedinţe.

- Ştiu.

- Ai grijă să n-ajungi ca Diamant! Că şi el are probleme de-astea existenţiale! Şi e gelos pe Isamu fiindcă îmi petreceam timpul mai mult la Cannes, cu el în birou!

- Nu, şefule.

- În ierarhia priorităţilor mele, pe primul loc este soţia mea. Pe locul doi sunt copiii mei. Pe locul trei sunt rudele mele - alea de sânge. Iar podiumul meu n-are decât trei trepte.

- Ştiu, şefule.

- Şi-ai înţeles ce-am vrut să-ţi zic!

- Da, şefule.

- Ţi-am zis, când am plecat din casa babei lu' Titel: nu mă pune la suflet!

Ochii albaştri se ridicară imediat şi-l priviră lung:

- Da' nu te-am pus la suflet!

- Adică nu-l iubeşti pe tac'tu?

"O băgase-n şedinţă" rău de tot... Zâmbi slab:

- Hai, lasă! Lasă, că am înţeles ce-ai vrut să spui! Şi ştiu că-ţi ştii locul şi lungul nasului! Doar să te controlezi şi să n-o iei razna. Bine?

- Bine, şefule.

Întinse mâna spre ea... şi-o prinse de mijloc:

- Ştii ce-ai uitat tu?

- Ce?

- Că, dacă Diamant mă consideră tatăl lui, tu îmi eşti mie noră...

Iar era vişinie...

- Dar cum el nu mi-e decât văr, tu-mi eşti cumnată... Şi, legal vorbind, nu-mi eşti nici una, nici alta - că nu v-aţi luat cu acte...

Rebeca bufni în râs:

- Aşa e, şefule!

O împinse spre uşa camerei ei... şi întrebă:

- Şi-ai vrea să vă luaţi cu acte?

- ... Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Da' ţi-ar place să ai un certificat de căsătorie?

- Sincer? Nu.

- De ce, fă?

Ochii albaştri străluciră scurt, glumeţi:

- Fiindcă dacă n-ai certificat de căsătorie, şansele de-a avea cândva o hotărâre de divorţ nu există!

Aprobă... şi urcă scările:

- Noapte bună, Rebeco.

- Noapte bună, şefu'.

Bun! Îi spunea în continuare "şefu'"! Asta era foarte bine! Trebuia s-o ţină la o minimă distanţă de el - ca să nu se trezească vreodată că Rebeca o lua razna şi dădea şi ea în gelozie! Nu se gândise niciodată că tocmai Diamant, mâna lui dreaptă şi văr bun cu el, o să-l invidieze pe Isamu...

Uşa de la parter se redeschise:

- Şefu'...

- Ce-i, fă?

- Leo a zis ceva, după ce le-ai zis adevăru'?

- Nu.

- ... Şi nici Titel n-a zis nimic?

- Momentan, nu.

- ... Că nu vreau să isc un război. Dacă tu crezi că e mai bine să vorbesc eu cu el, să-mi zici; şi

- O să-ţi zic. Deşi, repet - în problemele tale sufleteşti eu îţi dau cel mult sfaturi.

- ... Noapte bună, şefu'.

- Noapte bună.

Intră în dormitor, închise uşa şi oftă greu - în sfârşit! În sfârşit, îşi luase piatra aia de pe suflet! În sfârşit, le spusese adevărul - şi nu-l mai bănuiau de trădare! În sfârşit, regina lui se va linişti...

Se lungi încet pe pat... Oare ce-o să spună Ana, când o să vadă filmarea? Momentul Joe Dassin ieşise perfect, după părerea lui! El nu uitase versurile, Florin nu apăsase vreo clapă "nepotrivită"... Oare ce-o să zică regina lui? Oare ce-o să simtă? Oare o să fie fericită? Oare o să-i placă? Nu-i făcuse foarte multe "momente" de-astea; iar pe-alea pe care le făcuse, decisese să le ţină doar pentru ei doi. De data asta, îl văzuseră vreo 200 de oameni "live". Şi cine ştie câte zeci de mii or să-l vadă pe internet...

Oare ce-o să zică Ana?

Ana-Maria

Laptopul pornea, ascultător; ea verifica ligheanul şi descoperea că coca creştea frumos... Trebuia "să se lase" de copt cornuri la micul dejun, fiindcă absenţa lor o să le accentueze lor necazul şi supărarea şi pustietatea din suflet... Trebuia să înceapă să se pregătească de plecare. Adică să-i pregătească pe ei - pe Sami şi pe Tasnim. Ea o să-şi ia prinţul şi prinţesa şi-or să se grăbească toţi trei spre Rai. Dar oamenii ăştia se ataşaseră de menajeră şi copiii ei. O transformaseră în amică, prietenă şi confidentă. Îi împărtăşiseră secretele lor. Şi problemele lor. Şi necazurile lor. Şi tristeţile lor. Şi-acum ea o să plece, cu tot cu năzdrăvanii care nu lăsaseră liniştea să pună stăpânire şi pe casa asta...

Youtube... Ştefan regele aurarilor... Uraa! Avea filmări noi! Prima era...

Ştefan regele aurarilor transmite un mesaj pentru regina lui şi anunţă nunta Rebecăi cu Diamant!

Iar pe-asta o scrisese Il Sacerdote - userul ăla special, care pusese filmarea cu Ştefan şi Florin... Aia specială, dedicaţia... Aia care dispăruse la cinci minute după ce-şi postase ea dedicaţia...

Individul ăsta era nebun. Da' nebun de legat, ce mai! Oare umbrelele alea multe şi discrete şi pretenţioase ştiau cum îşi face ăsta de cap pe youtube şi ce cuvinte pune acolo? "Mesaj pentru regina lui"! "Nunta Rebecăi cu Diamant"! Nebun numa' bun de dus la balamuc, în cămaşă de forţă! Scria cuvinte gigantice pe un canal public răs-filat şi super-supravegheat...

Dar cu siguranţă userul ăsta primea ordine de la Ştefan. Care n-avea nici un interes să strice armonia şi buna înţelegere cu umbrelele. Aşa că umbrelele aprobaseră cuvintele alea. Iar asta însemna...

Asta însemna că trebuia să zâmbească şi să apese Play, nu? Că-i pusese soţul ei un mesaj pe youtube, iar ea nu apăsa butonul ăla! Păi... Play!

Ştefan se ducea spre Florin - care "îl trata cu spatele", panicat să spună ceva extrem de important formaţiei. Roşcovana se ţinea după soţul ei. Era îmbrăcată într-o rochie... Ce naiba?! Aia nu era rochie de aşa party! În jurul ei vedea chipuri pe care le cunoştea bine; iar tinerele care însoţeau acele chipuri purtau rochii mulate, rochii scurte, rochii pline de chestii strălucitoare... Roşcovana părea "numa' bună" de dus la maternitate, înarmată cu o baghetă aurie, şi de pus să se joace de-a ursitoarea! Numai bagheta şi coroniţa îi mai lipseau! Hm...

Acum Florin discuta cu Ştefan. Adică se învineţea tot, în timp ce soţul ei îi dădea instrucţiuni extrem de serioase... Şi negociau destul de mult... Florin îşi trecea degetele prin păr, şocat de ceea ce auzise...

"Ia! Faceţi linişte! Faceţi linişte, mânca-v-aş, că regele aurarilor ne-a copt-o din nou!"

Bufni în râs - i-auzi! Iar le-o copsese Ştefan al ei! Făcea soţul ei ce făcea şi năvălea în petrecerile altora - şi beneficia şi de solist, şi de public, şi de youtube...

"Momentul ăsta e momentu' lu' Ştefan. Să nu-l stricaţi - că sfârşiţi ornaţi cu gablonţuri! Toţi!"

Da-da! Cum să nu! Le lua Ştefan "auru' de la bicicletă"! Avea Florin ăsta un stil...

Hait - că recunoştea melodia... Hait - că microfonul era în mâna soţului ei... Doar nu se apucase de cântat!

Îşi acoperi gura cu palmele - că asta chiar că era o veste de-aia de-o dădea cu cracii-n sus... Iar ochii i se umplură de lacrimi atunci când soţul ei începu să recite...

Et si tu n'existais pas / Dis-moi pourquoi j'existerais / Pour traîner dans un monde sans toi / Sans espoir et sans regret

Îl privea şi nu-i venea să creadă... că soţul ei... îi transmitea ei acel mesaj... şi îi recita melodia lor preferată... pe care-o dansau uneori...

El recita, lacrimile i se rostogoleau pe obraji, raţiunea nu mai reuşea să-i transmită nimic referitor la Fluturaş şi hormoni şi sentimente şi reacţii şi... Formaţia repetase. Ştefan "complotase la greu", ca să-i reuşească momentul! Formaţia era panicată şi nu-l scăpa din privire...

Iar soţului ei începuse să-i tremure vocea... Iar ea îşi amintea noaptea când el scosese lanţul de sub cămaşă şi-i arătase inelul... pe care-l pipăia ea chiar acum...

Da - ieşise perfect. Ieşise minunat. Nu chiuiau gratuit. Aplaudau din toată inima! Şi ea aplauda, râzând, privindu-l pe soţul ei care ascultase vuietul ăla cu ochii închişi şi-şi imaginase tocmai zgomotul pe care-l făceau acum palmele ei...

Aha! Se întorsese spre Rebeca! Îi ceruse ceva! Aia era o cutiuţă neagră, clasică, care adăpostea un inel...

Hait - că înlemnise acolo, pe scaun...

"În urmă cu cinci ani, i-am pus reginei mele pe deget un inel cu diamante. Eu nu am purtat verigheta - nici acum nu ştiu de ce... A venit însă vremea să o pun la locul ei. Şi să n-o mai scot niciodată."

Păi, ce făcea? Îşi punea verigheta? Păi verigheta aia existase? Adică ea nu ştiuse nimic despre vreo verighetă! Ea primise inelul cu diamante... şi-atât! Şi presupusese că soţul ei nu purta bijuterii pentru că risca să-l incomodeze la mânuirea cuţitului şi pistolului! Descoperea acum că...

Uşa se deschise iar Tasnim şopti, adormită rău:

- Ce s-a întâmplat?

Arătă spre scaun, fără să-şi ia ochii de la ecran! Ştefan tocmai ridica mâna şi le arăta tuturor verigheta... Oamenii ăia parcă înnebuniseră - aplaudau şi chiuiau şi ovaţionau... Sora lui Sami se aşeza lângă ea - şi tăcea mâlc, semn că îl recunoscuse pe Ştefan aşa că aştepta răbdătoare finalul înregistrării ca să se lămurească şi ea...

"Dar, atenţie! Mai e ceva! Marea surpriză a serii abia acum urmează! Maestre, spune-le adevărul!"

Florin luă microfonul şi exclamă: *"Adevărul este că regele aurarilor a fost întotdeauna un actor desăvârşit şi un îndrăgostit incurabil!"*

Şopti încet, ca pentru ea:

- Ehei... Habar n-aveţi voi!

Ştefan o aducea pe Rebeca lângă el, Florin tocmai se căţărase pe-un difuzor şi ciocănea în microfon, ca să obţină un pic de linişte...

"Îmi revine onoarea să fac un anunţ extrem de important! Următoarea melodie o vom cânta special din partea lui Diamant, vărul lui Ştefan... Pentru unica femeie din viaţa lui! Pentru iubirea lui! Pentru soarta lui! Pentru Rebeca lui! Să fie într-un ceas buuun!"

Şi gata - Rebeca se măritase. Şi leşinase. Se îngălbenise instantaneu şi i se tăiaseră picioarele. Ştefan o ţinuse bine; apoi şi-o pusese pe-un genunchi şi încercase s-o dezmeticească... Aha! Îi spusese ceva - iar ea sărise-n picioare, buimacă şi încă nesigură pe propriile picioare... Acum o aşeza pe scaun... Florin cânta melodia aia care-i plăcea ei mult - şi pe care Ştefan nu i-o fredonase niciodată din motiv de multe alte melodii franţuzeşti pe care adorase să i le fredoneze... Unul dintre partenerii de afaceri ai soţului ei schimbă câteva cuvinte cu el; după care nişte tineri "bine" înhăţară Rebeca cu tot cu scaun şi-o săltară pe-o masă...

Se aplecă spre ecran... Da. Era fericită. Adică era euforică. Adică era îndrăgostită de Diamant - şi tot ceea ce-şi dorise fusese ca lumea să afle că Diamant este îndrăgostit de ea...

Deci cumnatul ei era însurat... Şi uite că tot Ştefan îl însurase! Ce ciudat! Deşi, la urma urmei, adevăratul tată al lui Diamant, el era! Vărul un pic mai mare care avusese întotdeauna grijă de el! Îşi amintea că, pe vremea când Florentina fusese bebeluşă, Ştefan îl adusese pe Diamant în Bucureşti, cu cutia pentru tuşica Didonia. Şi tot Ştefan îl învăţase să meargă la bancă şi să-i depună banii direct în cont... Şi câte altele asemenea mai erau! La urma urmei, nu Ştefan îl ajutase să devină bulibaşă? Nu Ştefan îl băgase în afacere? Nu Ştefan "îl şcolise"? Nu pe Ştefan îl întreba Diamant dacă să facă sau să nu facă una sau alta?... Nu. Din păcate, Diamant nu întreba pe nimeni dacă să facă sau nu un lucru. Putea jura că, dacă Diamant lipsea din filmarea asta, era numai vina lui! Ştefan îşi înţelegea vărul rebel; dar nu-l ierta chiar 100%. Iar atunci când "se strângea de-o penalizare", uite că îl penaliza! Fata aia purta rochie albă ca de mireasă, stătea pe masă în văzul tuturor iar Diamant lipsise...

Melodia se încheie apoteotic; iar Florin făcu o piruetă şi puse punctul final: "*Poftim, maestre!*" Oo, Doamne! Bufni în râs iar Tasnim şopti:

- Ce zice?

Îi traduse şi începu şi ea să râdă... Soţul ei o ridică pe Rebeca şi-o puse să ridice mâna. Şi apoi arătă spre ea: *"Inel de platină cu diamante negre - şi nici unu' nu v-aţi prins..."*

- Ce zice?

- Sst!

Că-i traducea totul după aia, pe îndelete! *"Inel de platină cu diamant roşu la mâna lui - şi nici unu' nu v-aţi prins..."* Bărbatul de lângă soţul ei îşi exprima nemulţumirea apropo de piesa de teatru pe care-o jucase Ştefan cu fata asta...

Soţul ei se opri lângă masă. *"Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să jucăm sceneta asta. Şi să salvăm regina de chinez."* Stop-stop! Adică ei jucaseră rolurile alea ca s-o scape pe ea de Jun? Cum adică? Tânăra se aplecă şi-i pupă mâna; şi rosti în gura mare tradiţionala deja expresie care punea consilierii pe locurile lor - cele de consilieri, mâinile drepte ale regelui...

Şi gata - Ştefan o coborâse de-acolo. Formaţia reîncepuse să cânte. Fetele o luau pe ea deoparte, Leonard se grăbea să capteze atenţia lui Ştefan... Iar filmarea se termină.

- Deci? Ce s-a întâmplat?

Întoarse laptopul spre ea şi îi traduse titlul. Şi apoi apăsă play:

- El este cel mai în vogă cântăreţ de manele din România. Pe soţul meu îl ştii, pe Rebeca o ştii...

Şi-acum să-i traducă şi să-i explice ceea ce vedea. Şi să discute despre Ştefan şi dragostea lui pentru soţia lui. Să discute îndeajuns de mult, ca Tasnim să înceapă s-o urască... Ca să nu-i fie foarte greu, atunci când ea şi copiii vor pleca spre Rai.

Deci ei jucaseră sceneta asta ca s-o scape pe ea de chinez... Ca să deturneze atenţia chinezului dinspre soţia fugară, spre amanta focoasă! Ia uite... Ia uite cum acceptase fata asta să-şi pună pielea la saramură şi propriul trup în bătaia dracilor lui Jun, ca s-o ajute pe ea să se strecoare printre chinezi... Ia uite - că nu se gândise... Adică se gândise; dar...

Era bulversată...

Diamant

Avea nişte cearcăne monumentale! Terminase de vorbit la telefon pe la cinci jumate şi picase leşinat pe pat, iar în secunda doi îşi amintise că n-o sunase pe Raina lui! Aşa că nu mai putuse să doarmă. Se lungise pe canapea, cu laptopul pornit, cu telefoanele pe masă, şi se chinuise să afle răspunsul la întrebarea "ce face Raina acum". La cinci jumate, presupusese că soţia lui dormea; aşa că se întrebase nu dacă s-o sune, ci ce mesaj i-ar fi putut scrie! Evident, acum putea să-i scrie ceva "de dragoste"! Numai că...

Numai că sperase s-o vadă coborând din elicopter, pe la opt dimineaţa. Şi nu-i scrisese. Şi, la opt jumate, îl sunase pe Aleodor - care-l anunţase că Ştefan şi Rebeca sunt tot în Paris, iar pe la două or să pornească spre conac. Pe calea aerului. Constatase deci că era prea târziu să-i scrie la ora aia, dat fiind faptul că "evenimentul" se produsese ieri seară...

Aştepta să se facă o oră civilizată - ca s-o sune. Dar, până la ora aia civilizată, el mai avea o problemă. Uriaşă. Problemă care începea să crească în intensitate, pe măsură ce minutele treceau...

Se agita ca un leu în cuşcă. Pândea strada, din spatele perdelei; mărşăluia până-n bucătărie, unde mai lua o înghiţitură din cina de aseară. Se întorcea apoi la fereastră, sperând ca expresia chipurilor oamenilor de pe stradă să-i dea măcar un indiciu...

Aflaseră. Toţi. Adică aproape toţi cei care locuiau pe strada lui. De cum se apropiau de casă, întorceau capul şi îi priveau lung casa. Şi cum el nu mişca perdeaua, ei reveneau la drumul lor... În urmă cu cinci minute, doi tineri se întâlniseră la vreo cinci metri de casa lui. Vorbiseră despre el - că zâmbiseră şi se uitaseră amândoi lung la casă. Din păcate, habar n-avea ce-şi spuseseră. Nu de alta, dar măcar tinerii să fie de partea lui! Dacă nici pe ei nu-i câştigase... Şi fusese prost, că nu se gândise niciodată să le dea măcar un indiciu, sau să le lase impresia că nu nevasta îi aducea fericirea...

Aha! Suna telefonul! În sfârşit, cineva voia să vorbească cu el! Şi nu era Raina, că suna "oficialul"! Îl luă şi... Şi scăpă o înjurătură - mămica lui! Cum era mai rău...

- Săru' mâna.

- Să trăieşti. Te-ai trezit?

- Nici n-am dormit - da' sunt mai treaz ca niciodată.

- De ce, mă?

- Păi, pentru că aseară s-a întâmplat o chestie care mă cam face să mă-ncui în beci...

- De ce, mă?

- ... Aseară, s-a aflat totul. Ştefan a făcut anunţul, la o petrecere la Paris, şi l-a pus pe internet. Şi toată noaptea mi-a sunat telefonul!

- Ştiu, mă! Ştiu, că am văzut şi eu filmarea!

- Păi unde ai văzut-o?

- La Azur pe tabletă.

... Brusc, toată lumea lui se prăbuşise. Se îngrijorase pentru opinia locuitorilor din Aurari; dar nu se gândise nici o clipă că or să afle copiii! Iar acum avea o problemă uriaşă! Azur aflase că tăticul lui se însurase...

- Suntem toţi aici, la Dumitru. Nu vii şi tu să mănânci?

- Nu.

- ... De ce, mă?

- Fiindcă eu o să mă încui chiar acum în beci şi n-am să mai ies de-acolo în următorii zece ani!

- Da' ce-ai, mă?

- Ce-am? Am doliu-n piept! Asta am!

- Bă! Fii serios!

- Sunt cât se poate de serios! N-a trecut nici o lună de la moartea Safirei! Şi eu m-am însurat cu Rebeca!

- Te-ai însurat cu ea la începutu' lu' septembrie! Nu fii tâmpit!

- Nu sunt tâmpit! Sunt bulibaşă în doliu! Şi nu vin nicăieri!

Apăsă butonul roşu, furios... Aha! Nea Ovidiu trecea şi el spre părculeţ! Şi bineînţeles că se uita la casa lui... Ciudat - părea binedispus. Părea vesel. În mod normal, nea Ovidiu ar fi trebuit să se încrunte pentru aşa mişelie. Când colo, el zâmbea...

Mărşălui iar până în bucătărie, luă farfuria cu ce-i mai rămăsese de la cină şi se aşeză în living. Îşi verifică mail-ul... Nimic nou. Şi uite cum sfârşea el uitându-se tot la filmarea de aseară - cea cu Ştefan şi Raina...

Îl ungea pe suflet când îl vedea pe Florin cântând la clape. Îi plăcea să-şi închipuie ce mutre făceau ăia care ridicau nasul în sus şi ziceau "eh - manelist"! Ăia care habar n-aveau diferenţa dintre cheia sol şi cheia fa şi ascultau "muzică clasică" - nu Vivaldi, Bach sau Beethoven! Care credeau că "Brandenburg concertos" era o chestie mişto compusă de unu', Brandenburg! Imaginile de felul ăsta, cu Florin Salam cântând asemenea melodie la pian, acompaniat de formaţia lui, erau cele mai usturătoare palme pentru ăia! Iar el se simţea răzbunat... Ciudat - că nu era fratele lu' Salam, nu era "formator de opinie", nu era sarcina lui să îndrepte nedreptăţile lumii...

Ce frumos fusese momentul lui Ştefan! Tot ceea ce făcea vărul lui era frumos. Îi reuşeau toate "la marea artă"! În materie de actorie, vărul lui... Momentul ăsta era sincer. El îl cunoştea bine pe Ştefan - ştia când improvizează, când joacă un rol şi când e el însuşi. Iar aseară, Ştefan fusese el însuşi. Îl vedea cum radia, fericit de parcă Ana era acolo, la un centimetru de el...

Şi uite cum o trăgea pe Raina lângă el! Uite ce făcea nebunu' de Salam! Şi uite ce zicea! Special din partea lu' Diamant, văru' lu' Ştefan... şi se dezlănţuia! Pentru unica femeie din viaţa lui! Pentru iubirea lui! Pentru soarta lui! Pentru Rebeca lui! Copiii lui probabil că erau oripilaţi...

Împinse farfuria şi se sprijini de spătarul canapelei - că anunţul ăsta venise mult prea repede, mult prea brusc...

Oare ce era acum în căpşoarele lor? Oare ce părere aveau ei despre tatăl lor? Copiii lui crescuseră cu Safira; el fusese un fel de "tată de seară" - ca dealtfel mai toţi taţii! În plus, el mai plecase şi prin Franţa, şi prin turul României... Copiii lui fuseseră foarte ataşaţi de Safira. Iar acum, după ce ea murise, aflaseră că...

Ştia că o parte din taţii din Aurari se duceau uneori în Bucureşti "cu treabă". Dar "treaba" nu venea niciodată în Aurari. Dacă Rafael ăl micu' nu l-ar fi ţinut la curent cu "ştirile mondene", n-ar fi aflat nici el! Vreo doi aveau chiar şi copii cu amantele din Bucureşti! Şi cum el era bulibaşă - adică model de comportament pentru copii şi adolescenţi... Toţi le spuneau copiilor lor "să te faci mare, aşa ca Diamant". Sau "aşa ca Ştefan". El tocmai îi anunţase că avea amantă. Mai bine spus, soţie. Ştefan fusese foarte clar când se referise la inelele lor! Aşa că, halal model! Toată liniştea şi ordinea şi disciplina din Aurari se dusese pe

Piuitul soneriei îl sperie în ultimul hal! Aoleu! Cine venise? Nea Iulică? Nea Bebe? Se repezi la uşă, ridică vizorul... Mai rău! Nea Dumitru! Până aici i-a fost!

- Hai, Diamante, deschide uşa!

Se conformă şi încercă să zâmbească:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Hai!

- Nu vin, nea Dumitre!

- Ba vii. Acum.

- Nea Dumitre, te rog eu mult de tot! Nu azi!

- Ba chiar acum! Hai! Ieşi!

Şi fu apucat de cămaşă şi smucit spre uşă!

- Mi-e ruşine, nea Dumitre!

- De ce să-ţi fie ruşine, mă? Că ai îndrăznit să-ţi faci viaţa? După ce ea ţi-a făcut ce ţi-a făcut? Mişcă!

Mm - îl dăduse afară din propria casă! Se grăbi să se întoarcă în living:

- Stai să iau laptopu' şi telefoanele!

- Hai mai repede!

Le lua... Şi "evacua"! Ce altceva ar mai fi putut face?! Unchiul lui pornise grăbit spre poartă; el se zorea să-l ajungă din urmă...

- Bună dimineaţa, nea Dumitre!

Hait! Nea Bebe!

- Bună dimineaţa, Bebe.

- Neaţa, Diamante!

Rânji larg, cu optimismul sticlindu-i pe chip ca la balamuc!

- Să trăiască nea Bebe!

- Şi să fie într-un ceas bun, Diamante!

Hait! Ştia! Şi zâmbea la el! Ia uite... Unchiul lui îl înghionti scurt:

- Scoal', bă! Ai stat huhurez toată noaptea şi-acu' te-a pocnit odihna?

Nea Bebe începu să râdă... iar el răspunse:

- Doamne-ajută, nea Bebe!

Mergeau spre casa unchiului lui. Mergeau în tăcere. Nu se simţea mai bine - că nea Bebe era unul singur, iar problema lui gigantică, la urma urmei, nu erau oamenii din Aurari, ci copiii lui! După ce că-i "confiscaseră" copiii... Risca să le piardă dragostea. Chiar şi aşa, "confiscaţi", Azur şi Agata ştiau că tati e la primărie; sau acasă. Dacă se supărau pe unchiul sau pe bunica, puteau veni la el. Dacă se simţeau nedreptăţiţi, sau plictisiţi, sau singuri, sau trişti... Unchiul lui oftă greu:

- Sperasem că ai încredere în mine.

- Am încredere în tine, unchiule, pân' la moarte. Da' problema mea cea mai mare nu sunt oamenii din Aurari.

Iar unchiul lui tăcea... semn că avea dreptate, iar marea lui problemă erau copiii...

- Să trăieşti, Diamante! Şi să fie într-un ceas bun!

- Bună dimineaţa, nea Sile! Să dea Domnul!

Mergeau spre centru...

- Neaţa, Diamante!

- Neaţa, Aline!

- Să fie într-un ceas bun!

- Doamne-ajută!

Mergeau unul lângă celălalt, el încerca să meargă cu nasul ascuns în laptopul pornit, dar oamenii din Aurari îl tot făceau să ridice privirea şi să le răspundă. Şi-l felicitau. Asta era cea mai dificilă sarcină - să le răspundă. Dacă nu l-ar fi felicitat atâta, ar fi fost OK! Dar toţi îi spuneau "să fie într-un ceas bun"...

În sfârşit! Intră în curte şi se grăbi spre casă. Nea Dumitru tăcea în continuare. El avea inima mică-mică de tot, ştiind că va trebui să le explice copiilor... Intră în living:

- Bună dimineaţa!

- Neaţa, tati!
- Neaţa, tată.
- Bună dimineaţa.

Evident, mămica lui se supărase pe el! Şi era şi normal! Îi închisese-n nas, nu? Tocmai ei, care-l crescuse şi-l educase să fie civilizat şi să respecte oamenii în vârstă! Fu împins ferm spre masă; aşa că se aşeză şi lăsă laptopul pe scaunul liber...

Nea Dumitru se aşeză şi el şi începu să umple paharele, zâmbind:

- Eei, Diamante... Ce veste minunată! Nu-i aşa, Perlo?

- Bineînţeles, Dumitre! Da' eu ţi-am zis că azi o să primim o veste minunată! Nu i-am zis, scumpa mea?

- Ba da, mamaie!

Agata era "în antrenamente intensive". Putea jura că ele două îşi petreceau mare parte din după-amieze în camera de ghicit, întinzând cărţile şi servind ceai ca la pension! Când îi invitase la cină, observase că micuţa lui dezvoltase gesturi studiate... Unchiul lui ridică paharul:

- Diamante, să ne trăiţi! Şi să fie într-un ceas bun!

- Doamne-ajută, nea Dumitre!

Ciocneau cu toţii... iar Agata întrebă:

- Tataie, da' de ce ciocnim?

Lăsă paharul pe masă - risca să se-nnece dacă punea ceva în gură acum... Unchiul lui nu păru afectat de întrebare:

- Pentru că azi sărbătorim vestea minunată!

- Ce veste?

Nu! Să nu-i spună!

- Vestea că tatăl vostru s-a căsătorit!

Aoleu!

- Aa, da...

Şi văleleu! Păi le mai spusese o dată? Copiii beau, el îi privea lung şi-şi simţea obrajii vişinii... Paharele reveniră pe masă - iar nea Dumitru puse palmele pe umerii micuţilor lui:

- O să vă zic o chestie. Indiferent ce-a fost între mama voastră şi tatăl vostru, şi bune şi rele, totul s-a sfârşit. Mama voastră nu mai este aici, cu voi; e în Rai, lângă Steluţa mea. Şi n-am să vă spun de ce tatăl vostru s-a căsătorit acum, atât de repede; asta a fost decizia lui. Eu o să vă spun doar că soţia lui nu trebuie să vă fie vouă mamă, ci doar prietenă. Aţi înţeles?

- Da, unchiule.

- Da, unchiule!

- Pe Safira, nimeni n-o poate înlocui în sufletele voastre. Ea este mămica voastră şi aşa o să fie pentru totdeauna. Dar tatăl vostru trăieşte, e aici şi e tânăr - nu-i moşneag, aşa ca mine. Şi are dreptul să fie fericit din nou.

Agata aprobă cu convingere:

- Aşa este! Tati trebuie să fie vesel tot timpul!

Ei, poftim! Întoarse privirea spre Azur - dar el îşi privea unchiul şi aştepta continuarea...

- Eu nu-l judec pe tatăl vostru - deşi aş avea dreptul s-o fac. Este nepotul meu şi aş putea să-i zic vreo două apropo de lucrurile pe care le face şi la primărie, şi acasă. Numai că Diamant, nepotul meu, este bărbat în toată puterea cuvântului. Are 25 de ani şi stă pe picioarele lui. Atunci când greşeşte, el plăteşte pentru greşelile lui; iar atunci când face bine, el se bucură de reuşită. Diamant e îndeajuns de mare ca să nu mai trebuiască să asculte de mine...

Amândoi aprobau de mama focului...

- Dar dacă eu, unchiul lui, sau Perla, mama lui, avem dreptul să-l judecăm, cu voi e cu totul altă poveste. Voi chiar n-aveţi dreptul să-l judecaţi. El are datoria de a vă fi un tată bun. Voi aveţi datoria de a vă purta frumos cu noua lui soţie. Şi de a încerca să fiţi prieteni cu ea. Atât.

Băiatul lui aprobă cu capul... şi răspunse, pe un ton extrem de serios:

- Stai liniştit, unchiule. Ştiam că tata se despărţise de mama. Ştiam că mama l-a înşelat.

Prinse tăblia mesei şi simţi cum se ridică uşurel de pe scaun:

- De unde ştiai?

Ochii albaştri îl priviră drept:

- Mi-am dat seama când ai venit acasă de dimineaţă, în halat. Ai dormit la mamaia atunci, nu-i aşa?

- Da. De unde ştiai că m-a înşelat?

- Eram sigur că te-a înşelat. Tu o iubeai pe mama; n-ai fi căutat o altă femeie, dacă ea nu te-ar fi înşelat.

Şah! El ce să facă acum? Să-i ia gâtu' lu' Cornel? Să insiste să afle de unde căpătase băiatul lui certitudinea că Safira călcase pe de lături? Ce dracu să facă el acum? Dacă insista, îi transforma băiatului bănuiala în certitudine! Şi râcâia rahatul rău de tot! Aşa că dădu drumul mesei - şi căzu înapoi pe scaun. Şi totuşi, nu putea să renunţe... Nu putea nici să insiste... Azur adăugă:

- În plus, am auzit-o într-o dimineaţă vorbind la telefon. Zicea că tu pleci în Franţa, aşa că

Unchiul lui decise să-l oprească:

- Aşa că nu mai discutăm despre chestia asta. Discutăm despre sărbătoarea de azi, nu? Că e importantă!

- Sigur că da! E foarte importantă!

Ochii albaştri îl priveau lung; el n-avea cuvinte, n-avea curaj să le caute... Azur zâmbi:

- Iar acum Rebeca e noua ta soţie?

- ... Da.

- Atunci e bine!

Azur se întoarse spre Agata:

- Nu-i aşa?

- Aşa e! Rebeca e frumoasă...

Ce mai putea spune? În afara faptului că "îl descurcaseră" cu copiii, cu orăşelul...

- Dansează frumos...

Aproba şi-şi privea lung micuţii. Agata "visa" cu voce tare, cu mintea la amintirile despre Raina lui; Azur era atent la micul dejun din propria farfurie. Amândoi zâmbeau. Nu părea să-i deranjeze că, la nici o lună de la moartea mamei lor, tatăl lor îşi unise viaţa de o altă femeie...

Nea Dumitru îl fulgeră scurt, din privire, şi-i indică propria farfurie. Ridică furculiţa... şi decise să nu mai spună nimic. Trebuia să se gândească la dimineaţa asta - şi la cuvintele lor. Fusese incredibil de simplu, incredibil de natural...

Unchiul lui tăcuse, după ce auzise care era problema nepotului. Dar nu tăcuse pentru că nepotul avusese dreptate. Tăcuse pentru că se simţise jignit. Nepotul lui n-avusese încredere în el. Adică îşi închipuise că o să se ocupe de oamenii din Aurari şi-o să uite tocmai de Azur şi Agata! Îl jignise rău pe nea Dumitru cu cuvintele alea! Oftă greu... Şi tot unchiul lui îl lămuri, pe un ton coborât:

- Le-a spus Perla că Ştefan joacă o scenetă cu Rebeca. Au fost îngrijoraţi atunci când au văzut filmările pe youtube; s-au gândit imediat la Ana, la copii... Şi le-a explicat ea ce şi cum!

Deci ştiuseră! Şi nu scoseseră un cuvânt! Stătea la masă cu doi vrăjitori - şi cu doi copii "rupţi" din el! Şi din Safira - că şi ea tăcuse mâlc şi nu-l dăduse pierzaniei...

Mobilul oficial începu să piuie. Îl scoase... şi-i răspunse Micăi:

- Da.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Voiam în primul rând să vă felicit...
- Mulţumesc.
- Şi, în al doilea rând, să vă întreb dacă puteţi veni la primărie la nouă jumate.

La nouă jumate? Da' ce se întâmplase?

- Vin; ce s-a întâmplat?
- Nimic. Da' aveţi nişte audienţe...

Aha! Se auzeau chicoteli! Deci "îi copseseră" o petrecere-surpriză! Hm! Îşi privi lung unchiul... care nu-i dădea nici un indiciu...

- Deci? Vă aşteptăm?
- Da.
- Bine. Mulţumesc.

- N-ai de ce.

Închise şi lăsă telefonul pe masă...

Era nouă fără cinci. Şi, dacă va fi cazul, va întârzia la petrecerea de la primărie. Era mult mai importantă sărbătoarea alături de copiii lui!

Una peste alta, uite că lucrurile se aşezaseră "tocmai bine"! Copiii îl înţeleseseră... sau nu - dar îi acceptaseră decizia. Orăşelul încă-i zâmbea. Partenerii de afaceri erau în extaz... Ea nu-l suna, nu-i dădea nici un mesaj... Nici Ştefan nu-l suna...

La urma urmei, azi-noapte doar apăruse anunţul oficial! Adevărata lui căsătorie se întâmplase în septembrie, nu? Dar îi era dor de ea... rău... Şi se temea că o supărase cu tăcerea aia informatică...

Ana-Maria

Azi nu făceau aerobic. Azi, copiii ei aveau treabă. Laptopul trona pe masa din living, iar Florentina şi Léon recitau de zor alături de tăticul lor... Tasnim zâmbi slab:

- Sunt fantastici.
- Aşa e. Toţi trei sunt fantastici.
- Nu, draga mea! Voi, toţi patru, sunteţi fantastici!
- Noi ne hrănim cu dragoste - de-aia "vibrăm" aşa...

Tasnim râdea, aproba şi se prefăcea că n-avea nimic de spus... Se aplecă uşor spre ea:

- Tu când începi să te hrăneşti cu dragoste, aşa ca noi?
- Păi şi eu mă hrănesc cu dragoste, să ştii!
- Serios? Eu am auzit altceva...
- Ba cu dragoste mă hrănesc. Dar de-aia platonică...

Zâmbi slab... clătinând dezaprobator capul... Iar Tasnim oftă greu:

- Cred că nu sunt pregătită pentru asta.
- Ai văzut filmul *Ghost*?

Nu, nu-l văzuse.

- O să-l închiriem mâine, când venim de la plimbare. Trebuie să-l vedeţi împreună. Şi trebuie să mai vedeţi nişte filme foarte frumoase. O să-ţi fac eu o listă...
- Ana, nu e vorba de asta.
- Ba cred că tocmai de asta e vorba. Tu te-ai căsătorit din dragoste?

Tăcea...

- Ai crezut atunci că e dragoste. Sau chiar a fost dragoste, dar a degenerat...
- Nu ştiu. La vârsta aia, probabil că a fost şi dragoste...
- Şi nevoia de-a pleca odată de lângă părinţii ăia cicălitori care nu te lăsau să faci aia şi ailaltă...

Tasnim zâmbea şi aproba...

- Şi pe urmă te-ai întâlnit cu soacra; şi ţi s-a făcut brusc dor de părinţi!
- Nu chiar. Adică la început a fost bine. Dar, în timp, lucrurile s-au răcit.
- S-au tocit. Voi doi v-aţi tocit. Dinţişorii care vă făceau să vă îmbinaţi armonios şi să faceţi mariajul vostru să funcţioneze s-au tocit. Şi au început să scape. Tu voiai să faci o chestie, el nu mai sesiza ce voiai tu...
- Da; cam aşa ceva.
- Şi cum el era conectat, printr-o altă roată, la roata mamei lui, el a început să funcţioneze după indicaţiile ei.
- Da şi nu.

Deci nu funcţiona aşa, prin deducţie. OK - o s-o scurteze!

- Dar mă îndoiesc că ţi-a întins vreodată lumânări-pastilă pe ambele părţi ale holului şi te-a aşteptat la capătul lor cu trandafiri roşii, şampanie, frişcă, căpşuni şi-un blues romantic. Aşa că mâine închiriem filmul *Ghost*. Bine?
- Bine.
- Şi încă ceva... Eşti pregătită.

Tasnim clătina grăbită capul...

- V-aţi cunoscut în iulie; el e pregătit încă de prin august, să ştii!

Tăcea, un pic încruntată, un pic încurcată...

- Nu e greu, să ştii. Iar după ce te convingi pe tine însăţi că eşti pregătită, o să-ţi pară rău că ai tărăgănat lucrurile până acum. Dragostea e frumoasă, să ştii!
- Uneori, dragostea poate fi oribilă.

Şi cam atât - se ridicase şi urcase în camera ei...

O să insiste şi mâine. O să insiste zilnic. După ce va vedea filmul *Ghost*, acea minunăţie de poveste de dragoste, Tasnim o să înceapă să zâmbească... şi să viseze. Jaser era franţuzit bine, aşa că nu vor avea surprize...

În maximum o lună, porumbeii ăia doi vor descoperi dragostea. Aia adevărată, cu butoane pe pereţi. Ce păcat că ea n-o să mai fie aici, să le vadă fericirea! Mm...

Roşcata

Deschise ochii - suna telefonul! Ăla oficial! Da' cine-o suna? Luă aparatul... se ridică, îşi aranjă scurt pijamaua şi răspunse, dintr-o poziţie amabilă de drepţi:

- Bună dimineaţa, dle Petriceanu.
- Bună dimineaţa şi ţie, doamnă Ionescu!

Roşi violent şi amuţi - şi începură să-i tremure rău picioarele... Nicu Petriceanu începu să râdă:

- Ei, hai - nu face aşa! La urma urmei, observă şi tu că nu m-am supărat pentru secretomania de care-aţi dat dovadă toţi trei!
- Observ, bineînţeles! Dar m-aţi luat destul de repede şi...
- Ceea ce-am aflat aseară îmi place mult. Vă potriviţi, să ştii!
- Aceste cuvinte, venite de la un om cu spiritul dvs de observaţie, înseamnă enorm pentru mine!
- Ştiu, ştiu... Dar e evident că vă potriviţi! Şi el e un adevărat as al cuvintelor, când vrea el!

El râdea, ea râdea...

- Nu te-am sunat ca să te cert. Te-am sunat ca să te felicit.
- Vă mulţumesc.
- Şi să vă urez casă de piatră, să fiţi fericiţi, să nu vă certaţi din cauza tuturor prostiilor şi proştilor...
- Vă mulţumesc din inimă!
- Şi vă mai urez ceva - da' numai în gând. Aşa-i că şefu' tău nu e lângă tine?
- Aşa e.
- Atunci nu vreau să aud cum pici leşinată pe-acolo; aşa că îţi urez numai în gând. Stai liniştită, că se-mplineşte şi aşa!
- Sunt sigură că tot ce spuneţi dvs se-mplineşte...
- Mare şmecheră eşti! Şi tu, şi mai ales el! Hai - te las să sărbătoreşti.
- Încă o dată, vă mulţumesc pentru urări. Şi pentru telefon.
- Să fii sănătoasă. Şi iubită! Pa!

Bâigui un "la revedere" ofilit rău - că-i închisese deja... Păi... Păi, Nicu Petriceanu o suna s-o felicite pentru fericitul anunţ? Se repezi şi-şi puse halatul - şi-apoi năvăli în living! Unde era Ştefan?... Aha! La etaj, la tras de fiare! Urcă scările şi turui:

- Neaţa! M-a sunat nea Nicu Petriceanu!
- Neaţa. Şi?
- Şi mi-a zis...

Ete că se tâmpise rău... Şeful ei începu să râdă:

- Ţi-a urat să fie într-un ceas bun?

Aproba cu capul... şi completă:

- Şi cred că mi-a urat şi de ăla micu' - da' numa' în gând. Când a auzit că nu sunt lângă tine, a zis că restul de urare îl zice-n gând, ca să nu m-audă cum pic pe jos. Că cică se-mplineşte şi-aşa.

Ştefan râdea, binedispus de vestea aia... iar ea îşi amintea discuţia de dimineaţă şi zău că nu-i venea să-i spună că nea Nicu o salutase cu "doamna Ionescu"...

- Aha! Bun! Eu zic să-l suni înapoi şi să-l întrebi ce culoare îi vine în minte. Acum, repede, cât e încă cu gândul la voi!

Păi de ce?

- Să-i zici: "Nea Nicule, zi-i repede: bleo sau roz?"

Aa! Bufni şi ea în râs:

- Şefu', să mor io!

- Da' de ce să mori, fă? Că vestea aia interesantă abia acu' vine! M-a sunat Titel.

Aha! Foarte importantă, vestea asta. Şi? Ce spusese?

- M-a felicitat pentru filmare şi pentru Diamant. L-am întrebat, clar şi citeţ, dacă anunţul făcut de mine va influenţa cumva colaborarea lui cu vreunul din consilierii mei. Şi-a spus că nu. Aşa că...

Aşa că răsuflă uşurată... şi se aşeză pe marginea benzii de alergare. Şi-l privi lung, extrem de încântată de acea veste...

- Aşa că lucrurile s-au rezolvat. Pe tine te-a felicitat nea Nicu, pe el l-a felicitat tot orăşelul... Aţi terminat de felicitat cu terţii - acum felicitaţi-vă între voi.

Adică să-l sune? Sau nu? Ştefan mimă gestul telefonului şi începu să fredoneze *"I just called to say I love you"*... Bufni în râs şi-o rupse la fugă pe scări. Că nu putea să-l sune de-acolo! Trebuia să-l sune din camera ei! Parcă-i era ruşine s-o audă Ştefan spunând cuvintele alea! Nu ştia de ce, dar aşa simţea - că-i era ruşine...

Scoase telefonul oficial, selectă numărul lui... Suna...

Diamant

Aha! În sfârşit, se trezise! Şi probabil şi constatase absenţa mesajului lui de dragoste! Nu-i nimic - îi transmitea mesajul chiar acum! Apăsă butonul verde:

- Bună dimineaţa, iubito.

O secundă, două... şi-un chicotit:

- Bună dimineaţa, iubitule...

- Pentru o clipă, am avut senzaţia că nu m-ai auzit.

- De ce?

- Fiindcă exista posibilitatea să-ţi rupă Ştefan urechile. Şi dacă nu mai aveai urechi, nu mă mai auzeai... Nu?

Raina tăcea... El simţea că o supărase rău - că făcea încontinuu poante şi ăsta chiar trebuia să fie un moment romantic...

- ... Iubito...

- Da.

- Te iubesc.

- Şi eu te iubesc...

Şi-acum nu mai trebuiau să spună şi alte chestii. Ei se înţelegeau aşa, mental...

Sami

Se pregătea să se ducă la culcare. Era obosit frânt! Încă două zile de-astea şi putea să intre-n concediu medical! Parcă ghicindu-i gândurile, Ana ieşi din bucătărie şi se grăbi să intre în camera lor - a ei şi-a copiilor. De parcă evita întrebarea "Când pleci?"... Şi parcă evita şi întrebarea "Ai chef să traducem versuri?". Nici nu-l întrebase cum fusese azi la spital...

Ana îl evita. Asta era de înţeles, date fiind evenimentele mai mult sau mai puţin recente care se petrecuseră între ei. Bunul musulman îşi cam dăduse în petic! Trecuse, încet-încet, de la "nu vreau decât să te ajut" la "vreau să-mi petrec viaţa cu tine". O dezamăgise. El însuşi se simţea dezamăgit de propria comportare! Dar...

Paşii coborau treptele, grăbiţi... Păi, ce făcea? Se vedeau şi azi? Jaser nu era de gardă? Tasnim îi făcu semn să nu scoată un sunet şi să vină urgent la ea. Păi...

Oare se întâmplase? Oare...

Urca scările, în urma ei, şi încerca să "detecteze" mental ceva nou în comportamentul de azi al lui Jaser. Se văzuseră la spital; pălăvrăgiseră diverse, la o cafea şi-o ţigară. Păruse acelaşi Jaser dintotdeauna - un pic precaut, un pic reţinut, extrem de atent să nu-l supere pe fratele mai mare al lui Tasnim... Oare se întâmplase?

Fu tras în camera ei şi-o văzu încuind uşa. Deci se întâmplase! În sfârşit! Îi venea să zâmbească - şi se abţinea, fiindcă nu era frumos... Sora lui îl aşeză la birou. Şi apoi apăsă play. Şi apoi maximiză filmul.

Păi...

Oftă greu - Ana primise azi un mesaj de la conte. Lui nu-i spusese nimic; nici copiii nu-i spuseseră nimic, semn că fuseseră informaţi apropo de necesitatea discreţiei absolute... Şi simţea că îl doare sufletul - fiindcă se lipiseră de sufletul lui, îi simţise ca fiind familia lui şi acum ei plecau...

Cântăreţul spunea ceva, în română. Înţelegea ce spunea - graţie colegilor lui români, din Paris... Bărbatul de pe ecran îi recita soţiei lui *"Et si tu n' existais pas"*, într-o interpretare un pic jazz...

Iar ea nu spusese nimic...

Vorbea foarte bine franceza. Extrem de bine. Vorbea franceza literară - aia cu toate accentele la locul lor. Nu avea "scăpări", semn că Ana nu-l minţise atunci când i-l descrisese ca fiind un om citit, cult. Îi recita versurile alea cu ochii închişi - şi nu observa că toţi oamenii din jurul lui se legănau dreapta-stânga, iar vreo două tinerele începuseră să plângă. Nu observa groaza cu care-l priveau membrii formaţiei. Nu observa că tinerii ăia cântau într-o parte - de parcă se fereau de el, de furia lui, de gestul fatal pe care-l va face acel bărbat în clipa în care se va auzi o notă greşită... Erau îngroziţi...

Gata - terminaseră melodia. Scăpaseră. Răsuflaseră uşuraţi - şi reîncepuseră să respire normal. Contele nu deschisese ochii; zâmbea şi asculta vuietul sălii, de parcă recitase toate versurile alea vizualizând-o pe ea cu ochii minţii - şi voia s-o mai privească o clipă măcar...

Îl văzu întorcându-se, iar consiliera roşcovană îi puse în palmă o cutiuţă. Acum era tare curios să vadă ce-o să se-ntâmple! Se aplecă, să audă mai bine - şi să priceapă măcar jumătate...

Adică el nu purtase verigheta. De ce, el ştia! Motivase, probabil, că-l jenează la mânuitul armelor. Dar uite cât de grăbit era acum să şi-o pună - şi să le arate tuturor că o pusese pe deget! După cinci ani! Hm...

Mesajul era extrem de limpede! Îşi invita soţia să se întoarcă mai repede acasă. Îi arăta că "îşi făcea lecţiile" - şi-i netezea încet calea spre dragostea lui. Şi încerca probabil să nu se lase copleşit de tensiune şi adrenalină şi dor şi suferinţă, fiindcă era interlop - şi n-avea voie să plângă în public...

Ciudat - mai urma ceva! Oare ce? Mai recita una? Încerca să înţeleagă... Nu. Contele nu mai recita nimic. Acum "se limpezeau lucrurile". El le arătase tuturor că dragostea lui pentru contesă nu scăzuse în intensitate nici o clipă măcar. Acum le arăta că ceea ce el observase la concertul Orange era adevărat. Consiliera roşcată era în realitate soţia vărului lui. Asta anunţase cântăreţul - iar tânăra leşinase...

Cântăreţul părea drogat. Avea atâta energie-n el - şi-o vărsa toată în microfonul ăla! Iar contele reuşi într-un târziu să-şi trezească consiliera-cumnată... O aşeză pe-un scaun... Un individ mare cât un urs îl lua la întrebări... Roşcata era săltată cu tot cu scaun şi aşezată pe-o masă... Tânăra era fericită. Radia fericire. Şi contele radia fericire... şi-o întreba chiar acum, prin semne, dacă-i stătea bine verigheta...

Omul ăla o iubea pe Ana-Maria. Aşa cum şi Ana-Maria îl iubea pe omul ăla. În condiţiile astea, era evident că "serile culturale" din căsuţa din Nantes se sfârşiseră. Era evident că imam Mohssen va trebui să treacă cumva copiii în paşaportul doamnei Hussein... Şi era evident că şi el trebuia să se pregătească de plecare! Că ea nu se va lăsa găsită înainte să nască! Iar dacă ea apuca să nască, o să fie rău! Contele o s-o descoasă şi-o s-o interogheze şi-o s-o întrebe o veşnicie...

Oftă greu şi se ridică:

- E mai bine aşa. Locul lor este lângă el.

- Sami...

- ... Da, Tasnim.

- ... Te rog din suflet...

Oof! O îmbrăţişă uşor şi o sărută pe obraz:

- Stai liniştită. Sunt aproape vindecat. Am nevoie de o ultimă pastilă - şi-apoi voi fi vindecat complet. Trebuie să-i văd şi să mă asigur

că s-au regăsit - şi că sunt fericiţi. Adică să mă conving eu că n-am greşit lăsând-o să plece. Ştii? Înainte să-i văd pe ei, trăiam cu impresia că dragostea dintre mine şi Fathia fusese cea mai puternică dragoste de pe Pământ - şi nu mai există aşa ceva în nici un cuplu. Ei mi-au arătat că există pe Pământ o dragoste şi mai puternică... După ce-o să fiu sigur că dragostea lor a învins, o să revin aici şi-o să te pun la treabă.

Sora lui aproba şi-şi trăgea nasul şi-şi cam ştergea lacrimile...

- O să faci zilnic curat - fiindcă o să am zilnic invitate la cină.

Gata! Tasnim era interzisă! Bufni în râs:

- Sau credeai că mă însor cu prima care-mi trece pragul?!

- Hai, lasă-mă-n pace!

Îl luase de mânecă şi-l "poftea" energic afară... Nu-l credea! Da' nu-i nimic! O să vadă ea - şi-o să-l creadă! Şi-apoi or să fie amândoi fericiţi. Adică or să fie toţi fericiţi: şi el, şi Tasnim, şi Ana, şi contele, şi copiii... şi consilierii contelui, şi vărul contelui...

Nu - nu mai cobora azi în living. Deşi zâmbea şi se simţea mai liniştit şi mai determinat ca niciodată, nu putea să nu uite comparaţia pe care-o făcuse mintea lui. Ochii priviseră imaginile, urechile ascultaseră cuvintele iar mintea făcuse comparaţia. Inevitabil, mintea trăsese şi concluzia - faţă de "momentul" contelui, "momentul" lui fusese cel puţin anapoda! Pe lângă că nu se gândise la nişte versuri în franceză, pe care să le înţeleagă şi ea...

Nu-i era scris să rămână cu ea. Ei nu-i era scris să rămână aici, cu musulmanul bătrâior. Poate că lui nu-i era scris să aibă o asemenea femeie - şi o asemenea dragoste! Şi o asemenea familie minunată! Poate că-i era scris să aibă doar o soţie înţelegătoare, înţeleaptă, de care să-l lege respectul şi buna înţelegere! Habar n-avea! Dar, cu siguranţă, el nu va rămâne cu Ana. Ea împacheta deja...

Ştefan

Privea lung posterul şi se gândea la ziua de azi. La sutele de telefoane de felicitare pe care le primise Rebeca, la obrajii ei roşii, la vocea fericită a lui Diamant... Tot mapamondul aflase că Rebeca şi Diamant erau împreună! Şi, deşi tot mapamondul îl văzuse pe regele aurarilor punându-şi verigheta pe deget şi transmiţându-i soţiei lui că nu exista viaţă fără ea, uite că ea nu-l sunase... Nu comentase filmarea de pe youtube... Nu apăruse cu un taxi la conac...

Şi simţea în sufletul lui că Ana văzuse...

Se simţea uitat...

Oftă greu şi se ridică - trebuia să plece la plimbare. Avea un hectar jumate de verdeaţă la dispoziţie, să-şi verse nervii! Dacă distrugea posterul, mâine Rebeca va fi "indisponibilă" toată ziua! Şi avea nevoie de ea! Aveau afaceri importante, aveau acte de făcut, aveau operaţiuni complexe de condus... Aveau lecţii serioase, ei doi! El trebuia s-o şcolească îndeajuns de bine, ca ea să se poată descurca singură aici, din ianuarie. Dacă regina se întorcea...

Dacă regina se întorcea...

Trebuia să iasă mai repede. Trebuia să salveze conacul de furia regelui. Cobora scările alea în grabă...

Năvăli în curte - şi porni cu paşi mari spre pădure. Spre singurătate. Spre singurul loc unde putea devasta liniştit orice...

Oare se mai întorcea? Oare...

21 noiembrie 2011 - luni

Diamant

Freca bine-bine farfuria, fiindcă îşi impunea să nu lase casa să se jegărească. Îşi impusese stardarde ridicate! Pe de-o parte, firma de curăţenie constata că bulibaşa era harnic şi nu se "împiedica" în spălatul propriei farfurii; pe de altă parte, statul degeaba îi amintea mereu că el era aici, iar Raina lui era la conac, iar viitorul apropiat nu părea să-i aducă mai aproape...

Mm, ce bine dormise! După veştile minunate de ieri şi discuţia telefonică îndrăgostită de aseară, dormise neîntors! Se simţea odihnit; se simţea plin de energie şi vesel şi fericit şi simţea un mâncărici teribil...

Soneria începu să piuie. Încontinuu. Da' cine ce voia de la el, aşa de dimineaţă? Opri apa, îşi şterse mâinile... şi se încruntă - că, pe lângă sonerie, auzea şi nişte bubuituri de pumn determinat să-i strâmbe uşa! Şi nu tolera de-astea! Traversă livingul cu paşi mari, ridică căpăcelul vizorului...

Descuie, hotărât s-o salute cu un dos de palmă peste ochi! Apucă doar să deschidă uşa; Mica făcu un salt în spate şi întinse braţul spre el:

- Am primit o scrisoare!

Trase aer în piept, hotărât să urle la ea, dar femeia şopti:

- De la regină!

Scrisoare! De la Ana! Se repezi şi-i smulse plicul! Şi constată că îi era destinat lui "domn primar"... Păi ăsta era de la Ana? Scrisul părea al unui analfabet! Răsuci plicul... "Expeditor: Leu Lăcătuş, Calea Griviţei nr. 44". Păi chiar era de la Ana? Ridică privirea spre ea - şi i se făcu semn să întoarcă scrisoarea... OK! "Destinatar: Primăia locaităţii Aurari, judeţul Ilfov. Pentu domn primar". Ce de r-uri mâncase! Era analfabet?

Ridică iar privirea spre ea... Femeia şopti, făcând încă un pas în spate:

- Am desfăcut-o - că n-am ştiut...

Aha! Scoase coala de caiet dictando - şi simţi nevoia să se agaţe bine de toc. Că-i recunoscuse scrisul şi începea cu ***"Dragă Ştefane"***...

- E trimisă din Bucureşti.

Zău?! Pe plic era ştampila... oficiului poştal de la Gară... iar zilele lui erau numărate... Oftă greu:

- Du-te la birou şi nu scoate o vorbă. Deşi probabil că te-au văzut gonind - şi-au înţeles...

- Nu-i nimic - le zic că m-a trimis Cornel să vă chem repede la birou.

Dacă zicea ea... Îi închise uşa cam în nas, aşa, şi nu se mai formaliză - se aşeză pe jos. Trebuia să citească... repede... că dacă scria acolo ceva de genul "Grasu mi-a spus"...

Ştefan

Mobilul special începu să vibreze. Îl luă, preocupat de cifrele din contractul de pe ecran:

- Da.

- Să trăiască şefu'!

- Şi consilierul lui *number one*!

- Intră pe server.

Da' ce-i venise?... În fine - nu conta! Minimiza totul, intra pe server...

- Îţi pun un folder care se numeşte "factura". Ia-l cu totul de-acolo.

- Pune-l.

Începuse să bănuiască ce va vedea pe ecran... Luă folderul cu Cut şi oftă greu:

- Cum merge treaba acolo?

- Merge foarte bine. Grasu se descurcă de minune şi trage cu motoarele turate la maximum. Iar eu sunt pe poziţie şi aştept startul.

- Ce start aştepţi, mă?!

- Startu' pe care-o să mi-l dai! Că dacă Grasu se descurcă de minune... Câte facturi crezi că pot să semnez zilnic?

Avea şi el dreptate! Se plictisea de moarte în Aurari - şi se simţea inutil şi neproductiv... Ce-i trimisese? Scanări. O deschise pe prima... Oftă greu... şi zâmbi:

- În sfârşit! Doamne, în sfârşit!

- Da; în sfârşit. Şi-o să ai un şoc când o să vezi de unde vine.

De la Leu Lăcătuş. Cine era ăla?

- ... Cine-i Leu ăsta?

- Lăcătuş ştii cine e - că ai vorbit personal cu el, în vară. Uită-te la ştampilă.

Ştampila! Oficiul poştal 12! Poşta de la Gara de Nord! Dar...

- Şi m-am scremut cu Grasu şi-am scormonit în toate cele! N-am primit nimic despre asta - nici un indiciu, nici o şoaptă, nici un zvon...

Cu alte cuvinte, Internele habar n-aveau că regina aurarilor se plimbase prin capitala României...

Îi venea să plângă... la propriu...

- Eu zic să le printezi şi să le citeşti pe îndelete. Şi să ştii că cred că nimeni n-avea de ce să suspecteze ceva. E prea deşteaptă - le dă clasă la toţi. Şi pe noi ne

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi se grăbi să printeze scanarea. Şi a doua... şi scrisoarea... şi verso...

Vedea inimioara desenată acolo de soţia lui, dar nu-i venea să zâmbească...

Leu Lăcătuş... În franceză, "leu" se traducea prin "lion". Descoperirea asta îi pălmuia rău obrajii... Plicul fusese trimis vineri. Scrisoarea fusese scrisă înainte să apară filmarea pe youtube. Atunci când scrisese rândurile astea, Ana nu ştiuse...

Citea repede-repede - iar ei păstrau o linişte mormântală în birou... Pipăi încet după marker...

Copiii... problemele lor. Ce probleme aveau copiii? Ce se întâmplase? Nu-şi putea da seama - nu-i scrisese amănunte...

Calcule... Am început să-mi pregătesc întoarcerea acasă... extrem de prevăzătoare şi negativistă... luându-mi toate măsurile de precauţie necesare... discret, în perfectă siguranţă, fără ca cineva să-şi dea seama ce facem noi... Va fi vai de el! Ea îşi va pune planul în aplicare - iar el n-o va putea ajuta cu nimic! El va fi ţinut deoparte, departe de ea, pe post de spectator. Nu va putea decât să aştepte şi să constate...

Nu vreau să risc şi să-ţi dau o cale de a mă contacta! La dracu! Ce-avea cu el? De ce-l pedepsea? Cum adică, să rişte şi să-l lase s-o contacteze? Smulse pachetul cu ţigări de pe masă - era furios... Şi ştia că greşea, pentru că aluzia la Lyon era evidentă şi-l plesnea rău de tot! Şi pe bună dreptate! El trăsese cu pistolul în Lyon! Aleodor nu fusese în stare să asigure spatele casei în Lyon! Soţia şi copiii lui stătuseră două zile şi-o noapte cu chinezii sub geamuri! Normal că ea...

Va trebui deci să ai încredere în mine... Ca dovadă... am verificat azi una dintre posibilele rute... Îţi scriu de lângă Gara de Nord... Se simţea neputincios - legat de mâini şi de picioare şi exclus din viaţa familiei lui. Şi din hotărârile familiei lui. Era rege, avansa, intrase în cercuri de influenţă incredibile - dar era totuşi neputincios. Şi era unicul vinovat pentru asta...

A trecut mult timp, plin de lacrimi şi suferinţă... Suferinţa noastră se va încheia... O să fac tot posibilul să se încheie cât mai repede... Te rog să nu te laşi învins de gândurile negre. Ce-avea cu el? Nu ştia cât de mult însemnau ei pentru el? Nu ştia câte gânduri negre îi bântuiau mintea, de atâtea luni? De ce scria asta? De ce râdea de el? Citea, furios, şi...

Şi te rog să nici nu încerci să descoşi copiii! Copiii veneau primii. De ce ea rămânea ultima, nu înţelegea... De ce nu venea o dată cu copiii, nu înţelegea...

Da; promitea că o să aibă răbdare. Nu bănuise nici o clipă că era capabil de atât de multă răbdare! Ea nu calcula cât timp trecuse? Câte zile? Câte ore? Pentru Dumnezeu! - se transformase într-un monument de răbdare! Atâtea zile...

Surpriza pentru tine este aproape gata. Asta nu-l încânta cu nimic. Nu-i smulgea nici măcar un clipit mai altfel. N-avea nevoie de surprize - avea nevoie de ea! Iar ea uite ce-i scria! Uite ce plănuia! Voia să-i trimită copiii şi abia după aceea... Nu; ea voia să-i aducă personal surpriza.

"Lasă dracu surpriza aia şi cheamă un taxi!"

... Iar dacă ea i-ar fi dat totuşi o cale de a o contacta, ar fi folosit-o ca să urle la ea! Ca să urle gândul ăla cât putea el de tare! Mai bine că nu o putea contacta. Mai bine că se ferea de el. Urletul lui n-ar fi răzgândit-o - dar ar fi făcut-o să plângă. Ana lui ar fi suferit mult dacă l-ar fi auzit urlând ca dementul la ea. Aşa că...

Aşa că...

Noi ne întoarcem acasă... Pregăteşte conacul din Bourges - că venim. Încercui bine numele localităţii pe care Ana o ştersese deja de pe lista posibilelor destinaţii de întoarcere...

Trebuia să-i spună lui Diamant să se pregătească. Eventual, să caute un băiat bun, iute, de la curăţenie - şi să-l instruiască să fie cu ochii-n patru, după regină. După ce Safira se sinucisese iar el anunţase-n gura mare că Diamant se însurase cu Rebeca, Cornel devenise un pic "incert". O fi având el "sânge de leu" în vene; o fi pus-o el jos dintr-o ambiţie, sau din slăbiciune. Dar Cornel ăla nu era chiar atât de prost ca să nu realizeze că fusese folosit "la greu" de către şeful lui! Trebuia să se gândească bine la asta. Trebuia să discute şi cu tatăl lui. Cornel devenise riscant...

Iar chestia aia cu Crăciunul şi bradul la conac era strict pentru ochii eventualilor spioni care-ar fi interceptat scrisoarea. Selectă numărul lui Diamant. Suna...

- Da.

- Examinează cu maximă atenţie plicul. A fost dezlipit?

- Nu.

- Crapă ochiu' ca lumea! Că nu-i de joacă!

- Nu, Ştefane! Nu s-a uitat nici dracu la plicu' lu' Lăcătuş analfabetu'!

Trase aer în piept... şi urlă:

- Atunci bagă-l în seif! Şi mă uit personal, când trec pe-acolo!

Apăsă butonul roşu... În birou era o linişte mormântală...

Luă colile şi ieşi. Că nu era treaba lor, asta cu scrisorile Anei! Scrisoarea îi fusese adresată lui! "Dragă Ştefane" - aşa scria pe ea!

Mobilul special vibra în buzunar; el refuza să-l scoată de-acolo, sătul de bălmăjelile lui Diamant... Intră în dormitor, trânti uşa şi răsuci cheia. Şi-i aruncă o privire-fulger femeii extrem de frumoasă, care profita din greu de frumuseţea ei ca să-l împace...

Se răsuci spre oglindă - şi constată că obrajii lui aveau o tentă vineţie iar privirea putea găuri şi oglinda, şi zidul... Scoase totuşi mobilul, refuză apelul lui Diamant şi selectă numărul lui Grasu. Suna...

- Da, şefu'.

- Ai văzut scrisoarea?

- Da.

- Şi plicul?

- Da.

- Soţia mea a fost în Bucureşti, la gară. A stat acolo, pe-o bancă probabil, şi mi-a scris! Ce zici de chestia asta?

- Că a verificat una dintre rute.

- Mă! Tu mă iei de prost!

- Nu, şefu'! Da' ce dracu să caute la Gară, dacă nu verifica ruta aia?

- Cine ştie?! Poate-a vrut să-mi demonstreze cât de cretin sunt!

- Şefu',

- Ana-Maria Ionescu, contesă miliardară fugară şi femeie obscen de frumoasă, s-a fâţâit vineri peste graniţele spaţiului Schengen. Află cum a făcut asta.

- Îţi trimit imediat listele pe mail.

Şi gata - îi închisese! Grasu îi închisese în nas! Mm...

Deschise laptopul şi-l porni. Şi intră în baie. Simţea că-i pocneşte capul; trebuia să se răcorească cumva, să nu facă vreo comoţie sau vreun infarct... Îşi scoase cămaşa prin sfâşiere şi băgă capul sub jetul de apă rece. Mm...

Gata? Terminase? Reuşise să apese trei butoane nenorocite? Las' că se apuca el de treabă! Şi le făcea el treaba! Şi îşi găsea singur soţia! Şi pe urmă al dracului să fie el dacă nu muta totul în fosta Yugoslavie! Uite-aşa! Ca să le demonstreze! Ca să-i lase pe toţi "marii" lui consilieri fără slujbe! Ce făceau ei fără el? Se gândiseră vreodată ce se-alegea de ei, dacă el nu mai era? Îi pocnea capul...

Intră în mail... Bun! Uite şi listele! Avea şase ataşamente. Îl deschise, civilizat, pe primul. Cunoştea "formatul" - erau sosirile de vineri, de pe Otopeni. Ia să vadă el...

Citea numele... Nici unul nu-i spunea nimic. Majoritatea erau români. Adică române. Mai erau şi bărbaţi pe-acolo - iar numele lor îi zăpăceau concentrarea... Şi numele alea străine îi zăpăceau concentrarea... El căuta nume româneşti şi franţuzeşti; încerca din greu să se concentreze la ele... Lista era ameţitoare... descurajantă...

Terminase o pagină. Nu pricepuse nimic. Nu pricepuse niciodată cum dracu făcea Isamu de "ochea" numele corect, din mijlocul paginii şapte, sau nouă, sau doi...

Lista aia avea 12 pagini. Era prima, dintr-o "serie" de şase. Şi nici măcar nu ştia dacă Ana intrase în România vineri! Putea să fi trecut graniţa joi... Putea să fi plecat sâmbătă... sau duminică... Putea să fie chiar acum în România! Orice era posibil!

Dar, oare venise cu avionul? Adică avea acte pentru avion? Oare nu venise cu autocarul? Sau cu trenul? Sau cu o maşină mică, cumpărată din Ungaria? Dacă aterizase în Ungaria, pe teritoriu Schengen, şi acolo îşi cumpărase o rablă ieftină cu care trecuse graniţa pe la Nădlac, odată cu "turma"...

Da. Recunoştea, cinstit şi corect, că sarcina aia era imposibil de dus la îndeplinire. Dar nu putea să-i ierte - nici pe unul, nici pe celălalt! El era singur! Era trist! Era sfâşiat de nesiguranţă! De dor! Era chinuit, clipă de clipă, de gânduri negre...

Selectă din nou numărul lui Grasu.

- Da, şefu'.

- Nu mai pleci nicăieri. Stai în Aurari şi conduci totul prin telefon, ca până acum.

- Da, şefu'.

- Îmi verifici fiecare persoană de pe listele alea de îmbarcare.

- Da, şefu'.

- Şi le verifici şi pe-alea de joi, şi pe-alea de sâmbătă.

- Da, şefu'.

Prietenul lui îl înţelegea foarte bine - şi nu se supărase pentru răgete şi ordine răstite şi crize de nervi şi închis în nas... Păi, nu se va supăra nici acum! Continuă, scrâşnind printre dinţi:

- Şi încă ceva! Să nu vă mai permiteţi să-mi deschideţi corespondenţa! Că o deschideţi degeaba, oricum! Scrisorile mele sunt ale mele! Ţineţi-vă curiozităţile departe de ele! Clar?

- Clar, şefu'.

Apăsă butonul... Îi pocnea capul...

"Da' de ce eşti supărat, Ştefane? Fiindcă ai primit o dovadă că e bine, sănătoasă, şi e îndeajuns de deşteaptă ca să-i ducă pe toţi de nas?"

Încerca... Încerca... Nu. Nu reuşea să se calmeze. Gândul că, iată, Ana era bine - şi-şi pregătea întoarcerea - nu-l bucura. Nu-l mulţumea. Probabil că nici o fotografie recentă cu ea nu l-ar fi mulţumit...

Se simţea inutil... Evitat şi uitat şi ignorat şi...

Roşcata

Urca treptele, cu paşi fermi. Deşi Aleodor îi spusese să nu se ducă la el, ea ştia că era mai bine să-i iasă acum în cale. Acum, când nu putea fi bănuită de "spionaj" prin intermediul lui Diamant! Spionul se gândise doar la binele ei şi o avertizase că cuţitul e sus, în dormitor. Dar ea se gândea în primul rând la binele şefului ei. Şi avea încredere în el. Chiar şi aşa, nervos, Ştefan n-ar fi băgat cuţitu'-n ea. N-o făcuse niciodată până acum - şi mai fusese el nervos de vreo mie de ori...

Se apropia de uşă... Ciocăni corect şi aşteptă... Aşteptă... Într-un târziu, cheia se răsuci iar uşa se deschise larg. Constată că făcuse bine că venise să-l calmeze; avea părul ud şiroaie iar cămaşa şi-o smulsese probabil de pe el. Făcu un pas mic-mic de tot spre el... Şeful ei îi întoarse spatele; dar nu-i trânti uşa-n nas. Aşa că intră şi încuie ea uşa. Şi oftă greu:

- O scrisoare nouă?

- Da. Trimisă de la poşta de lângă Gară.

Poşta de lângă gară...

- De lângă Gara de Nord.

Hait! Regina fusese în România! Iar Diamant şi Grasu habar n-avuseseră! Nici umbrelele nu ştiuseră asta! Normal că era fiert rău... Zâmbi slab:

- Grasu a primit vreun semnal de la ochii care supraveghează graniţele?

- Nu. Nimic.

- Înseamnă că regina are o deghizare impecabilă şi acte de încredere.

- Dacă are aşa ceva, de ce nu vine la conac? Dacă tot a fost în România, de ce nu s-a urcat într-un taxi, să se ducă la tata?

- Poate pentru că copiii au rămas în Nantes?

Ştefan se răsuci fulgerător, făcând-o să tresară serios... Ciudat! Şeful ei, bărbat genial, nu-şi dăduse seama că soţia lui lăsase copiii încuiaţi cu gazda şi-şi verificase singură actele şi ruta de întoarcere? Încercă să zâmbească slab:

- Ţi-a scris, probabil, că a verificat ruta - şi că e în Bucureşti, la Gara de Nord. Tocmai ca să te liniştească şi să-ţi demonstreze că poţi să ai încredere în capacitatea ei de-a se întoarce singură.

- Tu îţi dai seama ce lume se-nvârte pe la Gara de Nord? Tu ştii câte umbrele şi câtă concurenţă bântuie pe-acolo?

- Da. Ea ştie?

Iar o străfulgera cu privirea! Se grăbi să continue:

- Că, dacă ştie, e evident că a ales poşta aia tocmai ca să-ţi demonstreze

- Să-mi demonstreze că mă ignoră complet! Şi că se descurcă foarte-foarte bine şi fără mine!

- Să-ţi amintească că a scăpat ea şi de ochi mai vigilenţi decât adormiţii noştri de la gară.

- Fă!

Fusese avertizată cu degetul; aşa că tăcu... Ştefan se întoarse spre fereastră:

- Mi-a scris, negru pe alb, că nu vrea să rişte şi să-mi dea o cale de-a o contacta! Că aş contacta-o degeaba, oricum - n-aş reuşi nici s-o răzgândesc, nici s-o fac să-şi modifice planurile! Şi-atunci, de ce să-şi bată capul?! Nu?

Prefera să tacă - şeful ei interpreta cuvintele reginei aşa cum voia el, iar ea nu citise cuvintele Anei. Deci, nu se pronunţa...

- ... Mi-a demonstrat tot ceea ce a vrut să-mi demonstreze. I-a reuşit. Am înţeles mesajul. Soţia mea mă ignoră şi face abstracţie completă de mine şi existenţa mea. Şi n-are nevoie de nimic de la mine: nici de sfaturi, nici de ajutor. Se descurcă singură. În schimb, mi-a dat instrucţiuni - să pregătesc un brad din curte. Să-l ornez frumos, ca-n filme. Probabil că peste câteva zile o să-mi trimită şi meniul de la cina de Crăciun!

Oof, Doamne! Ana încercase să-l încurajeze şi să-i insufle speranţă - dar singurătatea aia îi provoca lui Ştefan o durere mult prea mare. Regina nu părea să realizeze cât de mare era durerea din sufletul soţului ei...

Oftă greu... şi şopti:

- Şefu'...

Nu se întorcea spre ea, nu o dădea afară, nu-i spunea să continue... Continuă:

- La un moment dat, când eu mă simţeam inutilă şi proastă şi

boceam de mama focului că o lăsasem să plece şi nu-i zisesem nici măcar un ascunziş din Lyon, mi-ai zis că am făcut bine că am lăsat-o să plece. Fiindcă copilu' cu două moaşe rămâne cu buricu' netăiat. Iar ea trebuie să fugă şi să se ascundă aşa cum ştie şi cum poate ea.

Clipi o singură dată - şi-l văzu "teleportat" în faţa ei. Mâna puternică o apucă de gât. Ştefan strângea serios degetele; ea îşi impunea să nu se sperie, să nu riposteze... Ea căuta să afle punctul de echilibru al furiei regelui. Fiindcă omul ăsta era furios - şi supărat şi foarte trist. Şi, ca să nu facă comoţie, trebuia să se descarce. Îşi amintise cuvintele tatălui lui, care-o rugase cândva să aibă grijă de el; şi-şi amintea şi camera de hotel devastată de el. Aşa că îl provocase să se descarce - şi se descărca... oarecum. Ochii verzi o priveau drept; degetele strângeau nu prea tare, nu prea violent, fiindcă ea era făcută din carne şi oase iar el era de-o luciditate incredibilă...

Ştefan

De ce-o pedepsea? Fiindcă deschisese gura? Fiindcă îi spusese adevărul? Da, aşa îi spusese în noaptea în care ea bocise pe scaunul din faţă iar el răcnise la ea...

Soţia lui fugea de el. Adică se ascundea inclusiv de el. Habar n-avea de ce; poate ca să-l pedepsească... Poate ca să-l sperie îndeajuns de bine ca să merite şi ea un plan de salvare, data viitoare... Poate că locuia într-o casă din cartierul chinezesc! Poate că îşi amintea cum se luptase cu omul lui Moreau ca să poată să ajungă la întâlnirea cu Diamant! Poate că îşi amintea imaginile televizate de la Picolo Mondo! Poate că era doar foarte speriată... Şi foarte-foarte precaută şi negativistă, fiindcă era cu ambii copii... Şi pentru că se informa de la ştirile TV şi de pe youtube... Şi pentru că, ori de câte ori apelase la ajutorul lui, primise un război în toată regula - cu împuşcături şi sânge şi morţi... Şi nici nu ştia că Jun murise...

Ana avea dreptate să fie precaută. Avea dreptate să-l ţină departe de ea. Atâta timp cât el era departe, şi împuşcăturile erau departe. Şi influenţele serviciilor, şi lunga listă cu duşmani...

Desfăcu încet degetele şi porni spre geam:

- Te rog, lasă-mă singur.

Rebeca ieşea, închidea uşa...

... Deci verificase ruta. Una dintre rute. Şi, probabil, verificase şi actele. Revenise apoi în Franţa, la copii... Cum plănuia Ana să treacă copiii peste limita spaţiului Schengen? Cu acte false pentru ea şi ioc documente pentru ei?

Oare Ana chiar ţintea spre Bourges?

... Dacă ar fi ţintit spre Bourges, n-ar fi aşteptat Crăciunul. S-ar fi întors de mii de ori până acum! Că era de-ajuns să trezească copiii la miezul nopţii şi să ia un taxi până la el! Şi era şi mai simplu ca, cu actele alea false, să-şi cumpere o maşină second hand! Ar fi putut chiar şi să închirieze un elicopter! Nu - Ana nu venea la Bourges. Dealtfel, calculul ăsta îl făceau toţi: şi el, şi Moreau, şi Popescu, probabil şi Fang... De-asta îi scrisese regina lui din Bucureşti - ca să-l anunţe că plănuia să ducă copiii în Aurari. Tocmai fiindcă era o rută teoretic imposibilă, iar toţi ceilalţi ştiau asta... Şi pentru că ştia, din discuţiile lui cu partenerii de afaceri, care erau punctele vulnerabile ale graniţelor României şi modalităţile ideale de-a trece prin graniţele alea...

Greşise enorm faţă de ea. Începând cu lipsa planului fugii ei şi sfârşind cu răniţii şi morţii din războaiele lui stradale. De fiecare dată când ea îi ceruse ajutorul, el greşise. Şi adusese chinezii în preajma ei. Normal că-l "încuiase" pe-afară, spectator...

Deci se pregătea să se-ntoarcă... Azi era 21 noiembrie; mai erau 30-35 de zile până la Crăciun. Era prea supărat ca să-i mai stea mintea la calculat numărul exact. Se simţea neputincios şi ignorat - şi simţea c-o împiedică. Simţea că el este motivul pentru care soţia şi copiii lui erau acum undeva în Franţa, nepăziţi, lipsiţi de resurse materiale... Speriaţi probabil...

Trebuia să ajungă în Aurari cât mai repede. Trebuia să discute cu tatăl lui. Dar se îndoia că săptămâna asta va reuşi să-şi rupă 7 ore şi să-l viziteze pe fugă. Aveau multă treabă. El şcolea doi consilieri în simultan. Aleodor avea o activitate febrilă, cu ONG-urile lui. Iar Rebeca era asaltată de afaceri. Se apropiau sărbătorile - perioadă minunată, cu creşteri considerabile ale vânzărilor... Şi nici n-avea încredere în consilierii lui - ăia doi care-o căutau acum pe Ana. N-avea deloc încredere în ei! Îi ascundeau lucruri importante transmise de Isamu, dădeau dovadă de incompetenţă şi nepăsare şi delăsare şi lene...

Se aşeză pe marginea patului şi luă hârtiile. Trebuia să recitească totul. Şi s-o facă de îndeajuns de multe ori, ca să observe veştile bune. Ca s-o ierte şi să n-o mai acuze că îl trata cu indiferenţă şi nepăsare...

Roşcata

Intră în camera ei, închise uşa şi oftă greu. Şi-şi impuse să se calmeze - că nu venea după ea. Nu-i mai băga mâna-n gât. Reuşise să-l calmeze cât de cât...

O speriase rău de tot! Gestul lui fusese serios! Iar ea ştia că regele era îndeajuns de puternic ca s-o izbească de-un perete şi chiar s-o gâtuie de-adevăratelea! Nu voia să-l stârnească mai mult decât o făcuse deja; aşa că plănuia să se liniştească şi să se întoarcă jos, în birou. Ştefan n-o să facă comoţie. Nu azi. Ea îşi îndeplinise misiunea dată de nea Dumitru şi nu-l lăsase să facă comoţie...

O durea gâtul. Parcă o înţepa un pic şi inima - că se speriase serios...

Cum să facă să-l ţină liniştit şi calm până se întorcea regina? Mai erau cam 30 de zile; înfiorător de mult...

În decembrie erau multe petreceri... la care însă ei nu vor merge - că aveau treabă şi-i asaltau afaceriştii cu caşcaval. Dacă Leonard îşi termina actele, o să-i vândă afacerea... Iar Ştefan o să aibă o preocupare nouă. Asta era bine... Dar o să aibă şi-o îngrijorare nouă - fiindcă o să fie ocupat cu afacerile exact în momentele când se va întoarce regina! Na, că tot nu era bine!

Or să vină vremuri grele. Dificile şi grele şi apăsătoare. Ea era consiliera lui, aşa că va fi implicată până-n gât în vremurile alea...

Ana-Maria

Copiii se uitau la televizor; ea se uita pe laptop. Căuta filme de dragoste pentru Tasnim şi Jaser. De dimineaţă studiase harta Europei, la prânz surfa printre filme clasice...

Soneria începu să piuie!

Sări în picioare şi-şi pâsâi copiii. Imediat, Florentina puse palma peste gura lui Léon şi se ridică, ridicându-l şi pe el. Le făcu semn să nu scoată un sunet; arătă spre camera lor şi îi puse laptopul în braţe. Léon fugea primul; prinţesa făcea paşi mari, grăbită să se-ascundă şi ea...

Soneria piui din nou iar Tasnim bombăni, de pe scări:

- Vin, vin! Cine-o fi?

Habar n-avea! Iar Sami nu era! Sami era azi la spital până pe la 8-9... O urmă şi "se ascunse" după zidul holişorului. Realiză că era în cizme - dar uitase complet "să-şi lege de gât" mobilul... Tasnim şopti:

- Aa, stai liniştită! E imam Mohssen!

Şah! Imamul! O întrebă, prin semne, dacă să se ducă să bage capul într-o pungă de hârtie - şi primi o negare. O întrebă dacă "ţinuta" era OK pentru aşa vizită - şi primi o aprobare. Tasnim o invită, tot pe muteşte, să se-ascundă lângă copii; negă, pentru că era în cizme...

Sora lui Sami răsuci yala.

Deci venise imamul. Era prima lui vizită la domiciliul musulmanului Sami - şi a musulmanei Tasnim. Oare ce voia?

Uşa se deschise larg iar Tasnim îl salută, jovială:

- *As-salamu alaykum*, imam Mohssen.

- *Walaykum assalam*, Tasnim.

Şi acum vorbeau repede-repede în arabă... Uşa se închidea - şi îi auzea la fel de tare, semn că imamul era la un metru de ea...

Hait! Că zisese ceva despre Zaynah! Tasnim răspundea, râzând, şi îl poftea să intre în living. Îşi reaminti, în secunda doi, că era în cizme; calculă, tot în secunda doi, că ar fi trebuit să se-aplece ca să ajungă la cuţitele Iulianei - şi nu luase în calcul ditamai casa Fluturaşului...

Trecură pe lângă ea.

Nu mai putea respira! Imamul era înalt şi solid - era un munte de om! Iar hainele alea lungi şi largi îl făceau să pară şi mai "mare"! Dacă n-ar fi fost cărunt, chiar ar fi scos unul dintre cuţite - preventiv, aşa! În mintea ei se întipărise imaginea bătrânelului amabil din Paris - iar Tasnim nu simţise niciodată nevoia să-i spună şi ei cum arăta imam Mohssen. Concluziona acum că, la aşa imam până-n 45, săritor şi descurcăreţ, ar fi trebuit să-şi dea seama că nu putea fi mărunţel cu barbă albă...

Îl privea lung, speriată în ultimul hal, şi se şi vedea luată pe sus, legată fedeleş, îndesată într-o maşină, dusă într-o locaţie necunoscută... Sora lui Sami ridică privirea spre ea - şi probabil că-i văzu panica, pentru că îl invită pe imam să se aşeze pe canapeaua care-l poziţiona cu spatele la uşă...

Vorbeau în arabă. Tasnim nu se mai uita la ea - ca să nu-i atragă lui atenţia! Dar era evident că nu putea rămâne acolo, lângă perete! Aşa că decise să profite şi de poziţia bărbatului, şi de fondul sonor oferit de televizor; păşi uşurel, pe vârfuri, spre uşa camerei copiilor... cu intenţia vădită de-a intra şi-a răsuci cheia...

Imam Mohssen rosti din nou "Zaynah"! Şi tot într-o înlănţuire de cuvinte imposibil de priceput de către urechea ei muzicală! Tasnim îi răspundea - şi prefera să oprească televizorul, ca să nu rişte "să-i scape privirea"... Imamul scotea ceva din buzunar... Gata - ajunsese la uşă! Dar nu mai avea "fond sonor", care să-i asigure evadarea! Puse totuşi palma peste clanţă, dădu să apese şi...

Şi se opri. Imamul avea în mână un plic... şi iar spunea "Zaynah"... Tasnim ridică un pic tonul vocii şi trecu la limba franceză:

- Zaynah, poţi să vii puţin, te rog?

Păi... da! Deschise uşa şi-apoi o închise. Şi porni, senină şi zâmbitoare, spre ei...

Bărbatul se întoarse şi înlemni...

"Prea bine! Hai să te fac KO atunci!"

Îi oferi zâmbetul de contesă amabilă şi-l "lovi" pe un ton cald:

- *As-salamu alaykum*, imam Mohssen.

- *Walaykum assalam*, Zaynah.

Şi tăcea şi-o privea lung... Decise să continue ea discuţia:

- Vă mulţumesc pentru paşaport.

- Cu multă plăcere.

- O să am însă o rugăminte uriaşă...

Ochii negri se îngustară cu subînţeles:

- Nu ştiu dacă Sami ţi-a spus... Timpul pe care ţi-l consumă plimbarea cu paşaportul şi riscurile la care vă supuneţi toţi trei pot fi evitate cu uşurinţă. Eu te pot ajuta să ajungi în Bucureşti, cu copiii, în

- Ştiu. Mi-a spus. Dacă va fi cazul, vă asigur că voi apela la bunăvoinţa dvs.

- Şi cum ştiu deja că nu vei apela la bunăvoinţa mea...

Plicul se întinse spre ea:

- Asta e pentru tine.

Plicul ăla? Da' ce era în plicul ăla? Devenise brusc suspicioasă...

- Cel care mi l-a dat mi-a spus să-ţi transmit că dl conte n-a fost deloc *fair play* în privinţa curcanilor.

Haa?... Ce-cum?... Poftim?... Cum?...

- Şi te roagă să-l avertizezi că unul din subalternii lui a... "aruncat" cuibarul francez la mama lui în curte. Zicea că nu-i un gest tocmai frumos...

Cuibarul francez... Ce-avea ăsta de vorbea aşa, în dodii? Ce-avea de-a face Ştefan al ei cu curcanii? Care curcani? Şi de ce imamul lega curcanii de Ştefan al ei cu apelativul "conte"? Plecă privirea...

Plicul era lipit cu scoci - iar asta o duse imediat cu gândul la un român. La destinatar scria Hussein Mihaela; la expeditor scria NC...

NC...

Ptiu, drace!

Se pocni scurt cu palma peste frunte - ia uite! Curcanii! Cuibarul franţuzesc! Cuibarul de la Cernica! Nea Nicu o găsise! Nea Nicu Ceauşescu, ochelaristul sereist care-o dusese pe ea la altarul din curtea castelului Turenne! Nea Nicu care-o dusese la Florentin - şi-apoi o luase de la Florentin...

Îşi acoperi gura cu palma, deşi tare-ar fi avut ea nevoie de deschizătura aia mare prin care să ia o gură de aer... Bărbatul de pe canapea începu să râdă:

- Poţi să stai liniştită; bine? Crede-mă că ştiu ce spun: tu, în clipa asta, poţi să stai foarte-foarte liniştită...

Aprobă încet cu capul - că o găsise tocmai nea Nicu... Colonelul talentat, care scotea acte şi aprobări mai ceva ca David Copperfield, dar nu "sesizase" atentatul din aprilie... Colonelul SRI care murise la Roma... Hei! Iuliana îi spusese că nea Nicu murise la Roma! Ce dracu însemna asta?

Rupse plicul şi scoase hârtiile. Erau scrise de mână, în... romanes. Iar la final se semnase tot "NC"... Iar ea nu ştia ce să creadă...

Imamul se ridică şi se apropie de ea... şi-i şopti la ureche:

- M-a contactat ieri, din partea unei persoane pe care nimeni nu-şi permite s-o refuze - indiferent de haine, religie şi interese financiare şi politice. Bărbatul care mi-a dat scrisoarea lucrează pentru un concern multinaţional...

Şi făcea nişte semne foarte largi cu mâinile... Ea realiza că avea o privire tare tâmpă... Ochii negri îi admirară drept, direct, chipul; iar imam Mohssen nu se mai aplecă să-i şoptească la ureche:

- Să nu-ţi mai cumperi bilet de avion pe internet. Niciodată.

Ptiu, drace! Aşa o găsiseră! Pe net o găsiseră! Aah!

- Orice ai nevoie de-acum încolo, să vii să-mi ceri mie. Acte, bani, avioane private, submarine, AKM-uri... Să-mi trimiţi un bilet, prin Sami sau prin Tasnim; sau, dacă vrei să vii tu...

"Daa, ştiu că tu ai vrea mult să vin personal..." Nu de alta, dar era tânăr şi iute şi inimos - adică abia aştepta să facă niscai afaceri cu contele Ionescu! Eventual, "s-o prindă" pe doamna contesă în imaginile camerei care supraveghea "traficul" de la moschee! Ehei, câţi transfugi - şi nu numai! - se puteau îndesa într-un transport de berbecuţi...

Aprobă cu capul; imamul îi mai zâmbi o dată şi se îndreptă spre uşă, vorbind în arabă. Tasnim sări în picioare şi se repezi să-l conducă...

Deci, colonelul Nicolae Ceauşescu nu murise...

... Pe-asta n-o credea. Asta chiar era "ca-n filme"! Adică îl salvase "concernul multinaţional"! Ha! Hollywood de categoria a doua!

Îl aştepta să plece - ca să intre în camera ei şi să-şi citească scrisoarea. Adică, nu! Ca să intre în bucătărie şi să-şi citească scrisoarea! Copiii nu trebuiau să afle! Nu încă! Copiii ei erau isteţi; în plus, trebuia să-i ducă în România rând pe rând! Adică trebuia să-i ştie liniştiţi şi calmi, încrezători în cuvintele ei...

Tasnim vorbea cu imamul; ea aştepta şi-l privea lung... Şi n-avea cine ştie ce încredere în el, pentru că era "descurcăreţ" şi "întreprinzător"...

- *As-salamu alaykum*, Zaynah.

- *Walaykum assalam*, imam Mohssen.

Şi gata - plecase! Tasnim încuie uşa - şi apoi se înroşi serios, transpiră instantaneu şi "pică" într-o poziţie de-aia sfârşită rău...

- ... Ce ţi-a zis?

Sora lui Sami se grăbi spre canapea, şoptind:

- M-a felicitat pentru Jaser. Nu ştiu de ce, că nu s-a întâmplat nimic nou...

- Poate are un presentiment, nu? Poate l-a întrebat pe Sami ce mai faceţi şi-a aflat de la el că vă înţelegeţi bine şi priviţi cu încredere spre viitor...

Tasnim se aşeză şi oftă greu:

- Nu ştiu...

- ... Ce-aţi vorbit în arabă, înainte să mă chemi şi pe mine?

- Păi, când i-am deschis, mi-a spus că a venit în vizită. Eu i-am spus că Sami e la spital şi el a zis că trebuie să discute cu mine despre programul ăla de la moschee. Ştii, ţi-am zis...

Da, ştia. Tasnim era înscrisă într-un program care urma să dema-

reze la anul. Sora lui Sami va fi voluntar într-un fel de "grup de suport" care se va ocupa de femei şi copii "cu probleme". Probleme de toate felurile - de viză, de violenţă în familie, orfani, rătăciţi...

- Şi l-am poftit să intre. M-a întrebat dacă eşti acasă, eu am zis că da şi el a zis să stăm jos cinci minute, fiindcă trebuie să discutăm despre program. Şi pe urmă mi-a zis că vrea să vorbească şi cu tine - tot pentru program. Am încercat să-i amintesc că tu eşti creştină şi nu ştii limba; mi-a zis că mă roagă să te chem, pentru că vrea să te întrebe personal dacă vrei să fii şi tu voluntară. Şi te-am strigat. Şi restul ştii!

Aproba încet cu capul... Privea scrisoarea şi parcă-i era frică să se-apuce s-o citească - să nu cumva să descopere că fusese dusă de nas, că imamul sau şefii lui aveau planuri proaspete referitoare la ea...

- Auzi? Da' cine ţi-a scris?

- Omul care l-a protejat pe soţul meu timp de cinci ani - şi pe care eu îl ştiam mort.

- Adică n-a murit!

- Nu. Cred că nu. Nu ştiu - după cum zice imam Mohssen, chiar sunt tentată să cred că toată povestea asta e adevărată. Dar până nu citesc ce-a scris, mă feresc să-mi clădesc certitudini.

- Corect! Ai dreptate! Auzi? Da' cum naiba de te-a găsit?

- Trebuie să fie legat de biletul de avion. Imamul a zis să nu-mi mai cumpăr niciodată bilet online.

- Păi ce n-a fost în regulă cu biletul de avion?

Ridică scurt din umeri - că habar n-avea...

- Hai s-o luăm metodic! Ai intrat pe site, ai găsit zborul, ai completat datele din paşaport, ai achitat, ai printat

Se grăbi s-o întrerupă:

- Am achitat biletul Mihaelei cu cardul lui Zaynah!

- ... Ceea ce n-ar trebui să fie aşa dramatic, de vreme ce una e Hussein iar cealaltă e Masrood...

- Iar Masrood locuieşte în Paris, Hussein locuieşte în Nantes...

Tasnim înţelegea acum care fusese chichiţa care-o dăduse de gol... Se grăbi spre bucătărie:

- Te rog, ţine tu copiii ocupaţi.

- OK!

Se aşeză la masă, despături hârtia... Şi începu să citească.

Hai să-mi trăieşti şi să fii sănătoasă! Că iubită ştiu sigur că eşti!

Ei bine, da - eu sunt: nea Nicu Senioru'. Ceaşcă al vostru. Iar ca să fii sigură că eu sunt, şi nu vreun plutonier isteţ care ţinteşte spre avansare, o să-mi storc bine creierii şi-o să-ţi amintesc două dintre lucrurile absolut secrete şi discrete pe care ţi le-am spus, în timp, între patru ochi. Primul: atunci când te-am dus noaptea la poartă, te-am întrebat dacă eşti sigură că asta vrei. Iar în acel moment fericit ţi-am dat un trandafir alb, ţi-am oferit braţul şi ţi-am zis să te ţii bine şi cu nădejde, că am mâncat pe săturate.

Mda... Îşi amintea că, în noaptea când plecase cu Ştefan, nea Nicu o dusese s-o revadă pe Florentina. Şi, undeva între cele două porţi, o întrebase dacă e sigură că asta vrea - să plece cu Ştefan la Cannes. Într-adevăr, numai el şi ea ştiau cuvintele astea; deşi ar fi putut să fie interceptaţi, sau... Dar, în privinţa celei de-a doua "fraze magice", chiar că atunci nu-i auzise nimeni! Isamu oricum n-ar fi priceput ce şuşoteau ei doi în faţă, în română! Ea ajunsese la castel, intrase în curte, el îi dăduse trandafirul alb şi-i oferise braţul. Şi-i spusese, glumeţ fireşte, "Ţin'te bine şi cu nădejde, că am mâncat pe săturate". Deci...

Deci, nea Nicu Senioru' trăia. Mai mult - ieşise din listele cu salariaţii SRI-ului. Asta n-o mira - Ştefan spusese întotdeauna că "bietul nea Nicu Ceaşcă se plafonează rău în discoteca aia, având grijă de puştani în blugi de-o sută de euro"...

O să fie atentă în continuare - că cine ştie cum se scăpase omul ăla de-a lungul anilor şi le spusese şi altora "cuvintele magice"! Deci...

Bănuiesc că te hrăneşti cu ştiri de la televizor. Asta-i bine şi nu prea. Bănuiesc şi că ai aflat despre moartea mea. Ei bine, uite că n-am murit. Am fost salvat, aşa cum a fost şi el salvat în aprilie. Acum lucrez pentru un domn foarte onorabil, foarte discret, care contribuie major şi decisiv la avansarea lui Ştefan şi pe care-l cheamă Nicu Petriceanu - nea Nicu Cărare, cum îl ştii tu. El a contribuit decisiv şi la avansarea lui Ştefan, şi la învingerea lui Jun. Eu sunt acum unul dintre cei şase detectivi discreţi ai lui. Şi sunt momentan singurul care ştie cine eşti, unde eşti şi de ce nu eşti la conac. Apropo, felicitări! Îţi stă foarte bine aşa, rotundă şi fericită! E tot băiat, nu?

Citea, râdea şi nu-i venea să creadă... că nea Nicu Ceaşcă scăpase, că ajunsese "angajat" la un om de toată isprava... Că el era bărbatul despre care o atenţionase Sami... Că avea grijă de ea...

Avea în mâini şase coli, scrise mărunt faţă-verso. Le răsfoia "printre picături" şi realiza că nea Nicu Senioru' o punea la curent cu ultimele veşti - adică cu ceea ce se mai întâmplase "din aprilie-ncoace". Dacă s-ar fi rugat fierbinte la toate deităţile din Wikipedia, tot n-ar fi primit aşa un ajutor uriaş...

Diamant

Se holbau degeaba la laptop. Se holbau degeaba şi unul la celălalt. Dezastrul se produsese - Ştefan se înfuriase pe ei. Ştefan urlase la Grasu multe lucruri, de-a lungul timpului; dar asta chiar "era groasă"! De data asta o făcuseră de oaie rău de tot! Regina aia pe care-o căutau ei se plimbase bine-mersi din Vestul Europei, în Est. Şi-ndărăt probabil, fiindcă Ana n-ar fi luat ambii copii de mânuţe, să-i suie într-un mijloc de transport mai mult sau mai puţin verificat şi să tranziteze graniţa spaţiului Schengen cu acte false! Copiii nu puteau trece graniţa asta fără documente serioase! Trebuiau trecuţi în paşaportul adultei, cu fotografiile lor reale, iar ea trebuia să arate o procură cum că tatăl copiilor era de acord să-i plimbe ea pe-acolo, pe la graniţe! Ceea ce făcuse Ana... Adică ceea ce voia Ana să facă era o nebunie! Poate renunţa totuşi - şi ţintea spre Bourges! Cu riscul de-a fi filată de francezi - care nu glumeau şi-ar fi luat-o, la o adică, pe sus...

Grasu oftă greu:

- Ştii de ce mă oftic? Că m-am repezit ca prostu' şi-am trimis-o pe Roxana prea repede!

- Da' tu ştii de ce mă oftic eu rău de tot? Că am trimis-o pe Roxana! Adică că nu mi-am dat una-n cap, atunci când trebuia să nu gândesc! Am gândit - şi-am gândit prost! Ordinu', mă! Trebuia să respect ordinu'! Mi-a zis să raportez? Mi-a zis! De ce dracu n-oi fi raportat eu, mă?

- Lasă, mă, că-i trece!

- Ba asta n-o să-i treacă niciodată!

- Ba o să-i treacă după 48 de ore cu ea.

Ete, fleoşc! Prietenul lui zâmbi cu subînţeles:

- Că or să şi discute; iar ea o să-i spună de telefoanele noastre.

Da, sigur că-i spunea că o sunaseră când şi când! Da' Ştefan o să afle instantaneu cine descoperise adresa şi numărul ei de telefon; iar cel iertat instantaneu va fi Isamu! Mm...

- Hai, mă - că nu-i o tragedie! Ea o să se întoarcă, el o să-şi revină... Trebuie doar să beneficiem de primele 48 de ore - că aia-i perioada de extaz maxim.

Se ridică şi oftă greu:

- Şi dacă nu se întoarce?

- Cum să nu se-ntoarcă, mă?!

- Uite-aşa; dacă ia copiii, porneşte spre noi şi nu mai ajunge?

- Cum să n-ajungă, mă?!

Grasu era nebun! Nu realiza pericolul, riscurile... Era nebun. Îl ţineau în Aurari, în aer curat şi linişte şi voie bună, şi înnebunise! Porni spre uşă:

- În maximum o săptămână, Ştefan află ce-am făcut. Şi ne taie.

- Nu ne taie, mă!

- Să ai plasturi şi spirt şi faşe la tine - că de tăiat, tot ne taie!

Ieşi şi porni spre primărie - că i-ar fi prins tare bine opinia lui nea Dumitru, apropo de scrisoarea Anei. Nici opinia mamei lui nu era de lepădat...

Ana-Maria

Gata - terminase. Citise tot. Era euforică! Era momentul unei ţigări... şi al unui total. Şi-a unei recitiri - fiindcă Seniorul scria explicit, punctual şi la subiect, aşa că pe colile alea încăpuseră foarte multe informaţii. Ea, de când era contesă regină, începuse să mai înflorească unele lucruri - să se asorteze cu viaţa ei şi "termenii specifici": regină, rege, supuşi, regat... Colonelul scrisese multe lucruri, cu puţine cuvinte. Trebuia să le recitească şi să-şi ordoneze gândurile. Şi să tragă concluziile care se impuneau!

Deci, războiul chiar se sfârşise. Bărbatul ei "sărise" în afaceri aşa de sus şi de repede, de parcă s-ar fi jucat de-a desenele animate - unde orice era posibil, inclusiv ca Daffy Duck să ţopăie pe Lună fără costum de cosmonaut. Afacerea lui Ştefan, aia nouă, zburase cu racheta din desenele animate. Valoarea bărbatului ei "bătuse miliardul"...

Ştefan al ei câştigase războiul cu Jun. Îi furase copiii şi-l strânsese rău cu uşa - şi-l jumulise de bani şi-l pusese rău pe spongi cu şefii... Rămăsese însă de-a dreptul şocată atunci când citise că Jun revenise în China, fusese muştruluit şi-apoi i se sugerase că "era pensionat" - aşa că se dusese să vizioneze o proprietate numa' bună pentru lenevit şi păpat "pensia" şi "fusese prăbuşit"... Aşa, ca un fel de *payback time* pentru rachetele alea sol-aer care siliseră China să "inventeze" o "Europă de Sud-Centru-Vest"! Jun fusese pedepsit... După cum spunea Senioru', neamul Chèn era compus acum din dl Chèn, pe care Ştefan al ei îl lăsase văduv, şi familia lui Isamu. Asta complica mult lucrurile... cu Isamu şi SAF Consulting şi toate celelalte... Şi chiar dacă seniorul îi scrisese ***"Jun a murit renegat de amândoi iar Isamu face eforturi supraomeneşti să fie iertat de Ştefan"***, şi chiar dacă avea semnale cum că Isamu o ajutase de câteva ori să scape de oamenii lui Jun, ea tot nu credea...

Veştile despre Isamu erau bulversante. Fei-Yen şi Liwei fuseseră "livraţi" în Aurari, în mâinile lui Diamant, chiar de către Isamu. Acolo erau şi acum. Isamu îl suna uneori pe socrul ei, care-i ducea telefonul lui Fei-Yen şi-i lăsa să vorbească. Senioru' zicea că micuţa chinezoaică pierduse o sarcină atunci când Jun încercase să-l omoare pe Ştefan iar soţul ei se dusese val-vârtej peste ea în Aurari... Şi zicea şi că Liwei îşi serbase ziua de naştere lângă brad, alături de toată localitatea Aurari, la o petrecere "ca la carte" organizată de nea Dumitru. Foarte bulversante, veştile astea! Foarte bulversante...

Din câte zicea Senioru', Grasu era acum în Aurari - fusese pus să se recupereze după rănile căpătate în atentatul din aprilie şi s-o găsească pe ea. Dar cum Grasu nu era obişnuit cu tastatura şi n-avea experienţă ca "detectiv informatic", ratase multe şanse de-a o găsi! ***"Se pare că tot chinezul de la Cannes i-a spus lui Grasu numărul tău de telefon şi cartierul unde locuiţi. Şi tot el i-a spus să-ţi transmită să distrugi placa cealaltă de reţea."*** Iar asta însemna că Isamu ştia acum unde e ea. Ştia cum să dea de ea. Ştia numărul ei de telefon. Şi n-o sunase nici măcar o dată... Nu se repezise s-o ia pe sus şi s-o ducă la conac, asigurându-şi astfel zece mii de puncte "cu plus" în ochii lui Ştefan...

Senioru' zicea, la sfârşitul scrisorii, că Ştefan se va împăca cu Isamu. Ea una era sigură că aşa va fi! Dar se vor împăca strict cât să se salute dimineaţa şi seara - şi să se suporte unul pe celălalt, în birou. Ştefan al ei nu mai putea să aibă încredere în chinezul ăla. Chiar dacă chinezul ăla nu ştiuse nimic, chiar dacă chinezul ăla o ajutase pe ea să fugă - şi poate-l ajutase un pic şi pe Ştefan, în lungul război împotriva lui Jun... Chiar dacă se cunoşteau de atâţia ani, iar chinezul ăla fusese alături de ei, trup şi suflet, şi la bine şi mai ales la rău...

În fine! Revenea la veşti şi afla că Rebeca fusese omul lui Titel iar Ştefan o cumpărase de la el imediat după atentat - adică înainte să revină în Franţa. După cum zicea Senioru', fata aia era devotată trup şi suflet regelui aurarilor. Şi nu fusese niciodată amanta lui. Dealtfel "rezervase" o pagină întreagă pentru frumoasa poveste de dragoste dintre Diamant şi Rebeca - iar sinuciderea Safirei ocupa doar un paragraf cu trei rânduri. Copiii lui Diamant "se împărţiseră" - Azur era la nea Dumitru, ca să înveţe să devină bulibaşă, iar Agata era la tanti Perla, ca să înveţe să afle viitorul. Contrar bănuielilor multora care-o cunoscuseră pe mama lui Diamant, meseria aia era 10% talent şi 90% "şcolarizare". Şi multă experienţă de viaţă...

"Scrisoarea ta cu poză a agitat rău neamul Manolache - şi nu numai. M-am amuzat copios când am aflat că foştii colegi au parcat duba în poarta lui Florentin iar Diamant i-a întins pe asfalt şi i-a filmat şi i-a ameninţat că-i dă la teveu. Ai un cumnat dat dracului şi un bărbat genial. Datorită filmării ăleia, Ştefan a obţinut spălarea a 35% din rufele pe care-o să le cumpere de la Leonard." Adică ea îi trimisese plicul lui Florentin, nevastă-sa îl desfăcuse şi-şi urlase indignarea, SRI-ul adusese duba la poartă ca să-i asculte răgetele mai bine... Iar bărbatul ei luase acel dezavantaj şi-l întorsese în favoarea lui. După cum zicea şi Senioru', avea un bărbat dat dracului! Îi venea să râdă...

În privinţa veştilor din Franţa, nea Nicu o anunţase "din prima" că Ştefan va avansa în curând - adică în maximum două săptămâni. Va primi de la Leonard toate afacerile din România, cu Titel cu tot. Iar asta îl ajuta să-şi crească influenţa şi puterea şi peste hotare - adică în Franţa aia unde totul era un pic mai complicat! Avansarea oficială întârzia însă, pentru că detronarea lui Jun îi determinase pe şefii lui să încurce iţele actelor afacerilor pe care le prelua Leonard. Tocmai pentru ca Leonard să nu-i transfere încă lui Ştefan ce-avea de transferat! Dar războiul se sfârşise iar iţele se descurcaseră; iar după avansarea asta, care se va petrece cel mai probabil în decembrie, se părea că bărbatul ei o să-şi dubleze "valoarea"! Leonard avea afaceri mari în România: mari, bănoase, extinse... Care-l "săltau" pe Ştefan în ierarhia şi importanţa din Vest fără să-l oblige să facă investiţii noi sau extinderi ale afacerilor deja existente. Cu alte cuvinte, bărbatul ei o să sară spre două miliarde, ca valoare - şi-o să facă bani "şi când stă pe loc"! Era euforică şi "gândea din manele"...

La Nisa poposise un chinez nou. Fang Kwok Lo. Îi învăţase numele pe de rost, fiindcă era important! Chinezul cel nou era un om cu mintea pe umeri şi venise "să facă treabă bună", cum se zice. Aşa că făcuse un control al tuturor afacerilor lui Jun şi descoperise că colaborarea cu Ştefan fusese impecabilă şi plină de reuşite financiare. Şi-şi fixase ca urgenţă urgentă reluarea afacerilor cu contele. Dar contele era supărat pe "partea chineză". Aşa că Fang dăduse ordin trupelor chineze ca, în caz că o găsesc totuşi pe doamna contesă, să îi asigure securitatea şi să o ajute să ajungă în siguranţă la conacul din Bourges. Simţise cum îi îngheţase şira spinării când citise asta! După cum zicea Senioru', ordinul era doar de faţadă; adică fusese urmat de un ordin mai secret, mai discret, care le interzicea chinezilor să o găsească pe contesă. Şmecheria chinezului fusese gâdilarea auzului francezilor şi forţarea mâinii contelui. Ştefan fusese informat prompt de către francezi, aşa că îi răspunsese chinezului. Îi mulţumise pentru grijă şi amabilitate dar îl anunţase că preferă să se ocupe personal de familia lui. Şi adăugase, bineînţeles, că de-abia aşteaptă să reia afacerile cu chinezii - dar e foarte prins cu avansarea lui, aşa că n-are timp "neam"...

"Bărbatul tău e cu nervii la pământ." Asta era o veste tare proastă... Din câte zicea naşul lor de cununie, Ştefan era în pragul căderii. Fie cădea într-o depresie care va necesita internarea la psihiatrie, fie cădea la pat cu hepatită, fie cădea pe masa de operaţie cu comoţie sau infarct... Dar cădea, în curând. Se topea de dorul ei - şi de grijă şi teamă şi îngrijorare şi gânduri negre... ***"N-ai ce să-i faci, aşa că nu încerca să-i scrii ca să-l liniştești. Că n-o să te creadă, orice-ai scrie. Iar dacă-l suni, o să auzi doar un urlet prelung. Nu-l suna. Ai mare grijă ce faci, ca să nu te deconspiri! Toate umbrelele te caută, cu discreţie maximă, ca să-i intre lui în graţii. Şi-ar fi tare bine să nu te găsească nimeni! Ar fi minunat dacă ai reuşi să te întorci singură, nevăzută şi neştiută decât de mine."*** Şi de-aici începuseră sfaturile... pe care le recitea chiar acum, ca să-i intre bine-n cap...

"Ştefan ştie că eşti în Nantes. Din fericire, rezistă eroic tentaţiei de-a te căuta şi îţi asigură alibiul ţinând 200 de cefe late blocate în Le Mans, să patruleze pe-acolo cică cu discreţie." Adică umbrelele şi chinezii ar fi căutat-o în Le Mans, pe unde-o "păzeau" mamuţii ăia raşi în cap şi puşi pe împărţit pumni şi şuturi! Buun!

"Aranjează-ţi întoarcerea aşa cum ştii tu şi cum poţi tu. Fii tu însăţi: meticuloasă, atentă la toate detaliile şi foarte prevăzătoare. La sarcina asta nu ai voie să dai greş!" Şi n-o să dea greş. Era sigură de asta!

"Nu te apropia de conac. Francezii îl apără pe Ştefan, dar apără şi alţi afacerişti români. Iar unii sunt duşmanii lui. Iar el n-a bătut încă palma cu umbrela chineză şi nu are încă protecţie sporită. Aşa că ţinteşte spre Bucureşti. Du întâi copiii, unul câte unul, şi nu te îngrijora: cel pe care-l laşi aici o să fie în siguranţă la familia Fakhouri. Prin spaţiul Schengen poţi să te deplasezi ca prin brânză. Dar evită cât poţi avioanele. E de preferat să intraţi în România cu maşina sau cu autocarul. Du-i paşaportul imamului, să-l pregătească pentru transportul copiilor. Imamul e de încredere şi îl supraveghez personal, să nu-i vină idei. Când ajungeţi în România, nu te apropia de Aurari şi nu-i contacta pe tovarăşii sau partenerii lui de afaceri. Foloseşte-te de cunoştinţe comune ca să-i trimiţi copiii lui Diamant. Bambina e de încredere pentru că depinde de Leonard. Florentin nu mai e filat, dar a început să-şi pună viaţa-n ordine, aşa că s-ar putea să nu mai vrea să vă ajute. Nicuşor are două codiţe, Crin e neserios şi-are gura mare, părinţii tăi sunt filaţi încă din aprilie, Nina şi Radu s-au stabilit acum doi ani în Germania... Maneliştii sunt "în focuri", cu cântările de sărbători, aşa că ai putea să-i foloseşti. Titel este supravegheat serios zilele astea, dat fiind că urmează să fie transferat în tabăra fostei lui amante şi-a actualului ei bărbat, aşa că ţine-l la distanţă de tine. Paul Petrescu ar putea fi de încredere, dar nu-l poţi folosi de prea multe ori - şi ai nevoie de el la naştere. Gândeşte-te, calculează şi găseşte-ţi aliaţii sinceri. Să nu-ţi fie frică - voi fi la un pas în urma ta şi voi avea grijă să nu păţeşti nimic. Şi cum nu mai lucrez pentru ei, ci pentru cine trebuie, ar fi bine să nu pomeneşti despre existenţa mea nici chiar la ultima împărtăşanie."

Stinse ţigara şi întoarse foile. Şi reciti ultimul paragraf, care explicase practic apariţia lungii informări... ***"Deşi finul meu a gâtuit curcanii şi-a azvârlit cuibarul franţuzesc, nu mă pot supăra pe el. A fost singurul care a avut grijă de familia mea, după ce-am murit la Roma; i-a dat soţiei mele plicul pregătit pentru tine şi a ajutat-o să ajungă cu bine în Marea Britanie. Iar eu voi avea acum mare grijă de familia lui."*** Senioru' îi dăduse lui Ştefan 30.000 de euro şi-l rugase să fie foarte discret. Ştefan îi ajutase acum familia - îi transportase nevasta şi copiii în Marea Britanie şi le dăduse plicul pregătit pentru ea. Adică acte perfect valabile şi un cont cu 3 milioane de euro. Colonelul Ceauşescu se simţea dator vândut...

O să asculte de el. N-o să-l sune pe Ştefan. Şi nici n-o să-i scrie. Şi-aşa, mai erau maximum 30 de zile şi se revedeau! Trebuia să urnească planul, dacă nu voia să întârzie la cina de Crăciun! O să fie complicat şi foarte amănunţit şi plin de chichiţe şi mărunţişuri micimici de tot...

Când "începea să plece"?

Miercuri mergea din nou cu Sami la spital, la control. Conform cu socotelile ei, Fluturaşul va avea 32 de săptămâni - şi, dacă era să-i creadă pe medicii "de pe net", ar fi supravieţuit în incubator în caz de naştere prematură. Deci, de joi încolo putea să plece - nu?... Păi, nu! Că n-avea actele gata! Deci, diseară o să-l roage pe Sami să se ducă la imam şi să-l convingă să treacă copiii în paşaportul dnei Hussein. Dacă nu o înşela memoria, o să aibă nevoie şi de procură din partea dlui Hussein. Şi de certificate de naştere pentru ei - originale şi copii legalizate. "Ţopăitul" peste graniţa României o să fie greu...

Imam Mohssen o să-i facă rost de acte perfecte. Acel bărbat tânăr, iute şi întreprinzător nu putea să nu viseze la o colaborare cu contele pe care toate umbrelele pământului şi-l doreau "în ograda lor"! Aşa că acel bărbat n-o să rişte să dea chix - şi să strice tocmai el totul! Senioru' o s-o urmărească discret... Sami o să aibă mare grijă de Léon...

Deci, miercuri "se urnea". Iar dacă primea veşti proaste la control, miercuri seara dormea în braţele soţului ei. Că-l suna pe Grasu şi-i dădea adresa...

Diamant

Îşi privea lung prietenul... Avea emoţii. Grasu se pregătea să-i facă un apel Anei - iar el avea nişte emoţii uriaşe! Dacă ea nu înţelegea "semnalul" şi nu le răspundea, probabil că va crăpa inima-n el de spaimă! Chiar dacă mămica lui îi întinsese cărţile şi-i arătase că Ana e foarte bine, că primise veşti foarte bune de la bărbatul care-o păzea şi că peste două cărţi va contacta un om important care-o va ajuta, el tot avea emoţii. Chiar dacă i se spusese din nou că regina era "la un pas" de casă... Chiar dacă mămica lui îl privise lung şi-l sfătuise să-şi facă de treabă prin Bucureşti, zi-lumină...

Grasu apăsă butonul şi ridică aparatul. Iar dacă o să-l vadă albăstrindu-se... Nu - suna! Ana ţinea telefonul pornit! Gata - îi închisese. Făcuse doar un apel - aşa cum se înţeleseseră. Iar dacă ea nu ţinea telefonul aproape şi nu-l auzise sunând...

- ... Şi-acum, dacă n-a auzit telefonul, dracu ne-a luat!

Aproba încet şi evita să se gândească la varianta cealaltă - cea cu "şi-acum, dacă am eşuat şi nu mai are cine să ne răspundă, suntem ca şi morţi". Îi era frică de varianta aia. Nu se ştia fricos - dar zău că în privinţa asta îngheţase tot...

Mobilul piui! Tot scurt! Fiu! Doamne, bine că înţelesese! Şi bine că fusese lângă telefon! Oftă uşurat... şi bufni în râs:

- 'Raş al dracului să fiu eu, cu capul meu prost cu tot! Ştii ce-a zis mama? Că a primit veşti bune de la omul care-o păzeşte şi că se pregăteşte intens de întoarcere!

- Aşa... Şi ce-a mai zis mama ta?

- Că peste două cărţi o să contacteze un om important, care-o s-o ajute. Şi că se-ntoarce în decembrie. Şi că eu ar trebui să-mi fac veacul prin Bucureşti de-acu' încolo...

- Normal că n-o să vină glonţ în Aurari! O să se oprească în Bucureşti... Şi, dacă nu mă înşeală flerul meu de gras, o să-ţi "transmită" cumva copiii. Nu pe amândoi odată; unul câte unul.

Aproba încet cu capul... Grasu se ridică:

- Ştefan ştie ceva despre toate astea?

- Nu. Dacă n-o sună pe mama, ea nu-l sună. Că cică i-a tot zis să stea calm, că îl sună ea dacă vede ceva în cărţi, iar el n-o crede. Şi nu vrea să-l audă cum urlă şi la ea.

- Aha. Păi, eu zic să nu-i zicem nimic nici noi.

Serios? Aşa zicea el? Grasu suferea rău cu capul! Hm...

- Hai să-l lăsăm să se concentreze la treabă. La afaceri. O să preia afacerile lui Leonard - şi-o să aibă nevoie de toată concentrarea disponibilă.

- Auzi? Uite cum facem! Eu o să plec zilnic în Bucureşti. O să plec de dimineaţă, ca să nu zici că puteai să dai de mine, şi-o să mă întorc noaptea târziu. Mie să nu-mi zici nimic. Că mie îmi place tare mult ficsonomia pe care-o am acu'! Şi nu simt nevoia să-mi facă văr-miu operaţie estetică!

- Hai, lasă vrăjeala! Lasă, că n-o să se-ntâmple nimic! O să vezi! Ea o să se întoarcă, el o să afle adevărul... Şi-apoi o să ne ierte - că, la urma urmei, rezultatul contează! Iar rezultatul va fi foarte bun!

Clătină dezaprobator capul şi se grăbi să iasă:

- Nu-mi place deloc că mă bagi în conspiraţiile tale! Zău! Şi-aşa n-avea încredere în mine şi zicea mereu că sunt împrăştiat şi uituc! Dă-o-ncolo de treabă!

- Lasă, bă, că "te spăl" eu! Nu te las aşa!

Daa, sigur! Cum să nu!

Ia să se ducă el la primărie! Că poate se mai ivise ceva! Şi pe urmă, să se ducă acasă! Azi avea zi de spălat rufe...

Sami

Privea lung ecranul...

De cum intrase pe uşă, Tasnim îl anunţase că primiseră vizita imamului. Ana zâmbise amabil şi-i povestise ce vorbise cu el. Şi apoi îl privise lung, cu subînţeles, ca să fie clar că Florentina şi Léon nu ştiau de ce venise de fapt imamul la ei. Aştepta finalul filmului, pentru că copiii nu se culcaseră încă...

Se uitau la *Ghost*. Îl închiriaseră ele, când se întorseseră de la plimbare. După cină, Ana îl întrebase dacă vrea să stea cu ele "la vizionare". Şi-i explicase, un pic încurcată, că închiriase un film siropos de dragoste, pe care intenţionau să-l vizioneze pe televizorul cu diagonală mare - ca să observe Tasnim toate detaliile. Şi adăugase, repede-repede, că dacă el avea treabă... Nu, nu voise să aibă treabă. Voise să vadă *Ghost*. Adică să-l revadă - că-l ştia bine. Voise să-şi spună că Fathia nu încercase niciodată să-l ajute să treacă peste momentele înfiorătoare de după moartea lor. Ea nu-i vorbise niciodată în vis, nu mişcase niciodată perdelele sau monedele... Poate că intrase glonţ în lumina aia şi nu mai apucase! Cine ştie...

Oricum, filmul era superb. Era spre sfârşit. Patrick Swayze se pregătea să intre în Whoopi Goldberg şi s-o facă pe Demi Moore să plângă rău. Şi să le facă şi pe ele două să plângă rău! Tasnim plânsese aproape tot filmul! Ana se ţinuse tare, deşi probabil că imaginile îi amintiseră de unele gânduri negre care-i bântuiseră mintea în ultimele luni...

El nu plângea. Nici nu clipea, de fapt! El privea filmul, aprecia talentul actoricesc al negresei, aprecia imaginea lui Demi Moore - tunsoarea îi stătea bine... Trăgea concluzia că se vindecase totuşi...

Ştefan

Trăgea cu putere de mânerele aparatului şi număra în şoaptă. Ajunsese la 68. Intenţiona "să bată" 100 azi - ca să nu iasă cu sabia în curte. Era furios...

Mobilul oficial vibră scurt în buzunar. OK! Las' să sune! El avea treabă! 72! 73! 74! Că era un car de nervi! Că nevasta lui nu-şi bătea capul să se-ntrebe cum se descurca prostănacul fără ea! 79! 80! Ea zicea mersi că scăpase de el şi de dracii lui! Şi era singură cu copiii, care erau cuminţi şi-o ascultau! 85! 86! Şi zicea săru' mâna de aşa "vacanţă din căsnicie" cum îşi luase ea! 88! 89! Auzi la ea! ***"Abia acum realizez că au trecut aproape şapte luni!"*** El se topise pe picioare şi aproape că dăduse-n hepatită, iar ea nici nu realizase cum trecuse timpul! Ce mişto! 92! 93! Mobilul vibra din nou în buzunar! Dar nu voia să se oprească şi să-l scoată. Că poate îl sunase chiar ea! Şi nu voia să-i lase impresia că era turbat s-o găsească şi s-o aducă acasă! Era furios şi se lăsase pradă gândurilor şi deznădejdii...

100! Gata! Se ridică şi scoase mobilul. Şi "constată" SMS-ul de la nea Nicu Cărare...

Iar dacă va citi acum că omul lui eşuase... Dacă va vedea "îmi pare rău"... Apăsă butonul verde.

> ***Omul meu mi-a spus azi că este la fel de frumoasă ca întotdeauna. Este liniştită şi a început să se pregătească pentru întoarcere. El zice că se pregăteşte temeinic, metodic, cu maximă atenţie. Şi mai zice să-ţi amintesc că se ocupă el de securitatea ei, aşa că poţi să fii liniştit. Iar eu vreau să-ţi spun doar atât: în spatele oricărui bărbat puternic se află o femeie inteligentă.***

Ete, fleoşc! Ştia că avea o nevastă inteligentă! Da' ia să-i scrie şi el un mesaj, să-i amintească faptul că un glonte de calibrul 22 "călătoreşte" cu 320 de metri pe secundă! Să vedem - ce mai zicea nea Nicu Cărare?

N-o să-i răspundă. Era supărat pe el! Era supărat fleaşcă! Păi el avea un super-ultra-supraom care-o păzea pe Ana - dar nu "producea" nici măcar o poză mică-mică? Bătrânul îl călca rău de tot şi pe nervi, şi pe libertate, şi pe principii...

... Nu, n-o să-i răspundă. Nea Nicu o să înţeleagă motivul tăcerii lui - şi-o să-l sune, mâine sau poimâine probabil. Iar dacă-l va prinde tot atât de nervos şi iritat, probabil că va auzi un "Vin la dumneata numai dacă ai poze cu ei." Asta ar fi fost o mojicie uriaşă...

Gata! Se ducea la culcare! Nu mai putea! Îi pocnea capul!

22 noiembrie 2011 - marţi

Ana-Maria

Intră în *dojo* şi se grăbi spre scaune. Tasnim se dusese să ajute copiii să se îmbrace; aşa că ea aştepta, aparent calmă şi liniştită... Şi realiza că, într-o zi, o să-i fie dor de sala asta - şi de saltele, şi de *shihan* şi *sensei*, şi de exerciţiile ei mentale... Cine ştie dacă Ştefan va fi de acord ca Florentina şi Léon să continue cu aikido! După ce se întorceau acasă, or să se ducă la şcoală şi la grădiniţă. Adică n-or să mai aibă chiar atât de mult timp, date fiind şi temele pentru acasă, şi nevoia de timp petrecut alături de tati...

Nu-i ieşeau din minte cuvintele Seniorului. ***"Bărbatul tău e cu nervii la pământ."*** Îi venea să-l sune, sau să-i scrie - dar ştia că e gravidă, că hormonii ei o luaseră razna, că şi cea mai mică greşeală sau omisiune o putea transforma în ostatica vreunul serviciu secret, sau a noului chinez... sau a vechiului chinez... cel mic...

N-avea voie să-l sune pe Ştefan. N-avea voie să-i mai scrie! N-avea voie să facă nimic care putea crea o punte între el şi ea! Nu de alta, dar el valora un miliard - şi era urmărit rău de tot! Şi filat şi supravegheat şi ascultat şi... Şi ea era singură, cu copiii - şi n-avea decât cuţitele Iulianei...

Micuţii ei năvăliră în sală. Erau veseli - abia aşteptau antrenamentul! O să aibă o problemă uriaşă, după ce se întorceau acasă...

Unde e "acasă"?

Tasnim se aşeză lângă ea; se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Pot să te las singură aici cu ei?

- ... Da' unde vrei să te duci?

- Trebuie să mă duc la moschee, să vorbesc cu imam Mohssen. Trebuie să-i duc paşaportul Mihaelei, ca să treacă copiii în el şi să-mi facă procuri.

- Ce să-ţi facă?

- Nu pot să-i trec graniţa României dacă nu am aprobarea lui Hussein-tatăl. Am nevoie de hârtii notariale... şi de certificatele lor de naştere...

- Aha! Păi nu vrei să se ducă Sami?

- Nu.

- ... De ce?

- Pentru că nu vreau să-l implic pe el. Şi-aşa, e implicat până peste cap doar fiindcă ne ascunde în casa lui!

- ... Pot să-i transmit eu, prin Jaser!

- Nici nu te-ai măritat, şi vrei să sfârşeşti văduvă! Nu te înţeleg!

Gata - o redusese la tăcere...

- Deci - stai tu cu copiii aici, până fug eu la moschee?

- Bineînţeles! Da' vezi să nu te recunoască cineva!

- O să iau un taxi. În caz că te întreabă picii, spune-le... Spune-le adevărul. Şi nu te lungi la povestit - spune-le că le povestesc eu totul diseară.

- Bine.

Se ridică şi se grăbi să iasă - nu avea foarte mult timp la dispoziţie. Şi cine ştie dacă îl găsea pe imam liber!

Isamu

Staţia de emisie-recepţie piui, iar Piao îl anunţă scurt:

- Vine un curier.

Aha! Se ridică şi se grăbi să coboare scările.

Abia aştepta veştile de la Fang! Abia aştepta să afle noutăţi din tabăra lui Ştefan! Piao era legat de mâini şi de picioare - şi nu-i spunea nimic niciodată! Nu putea decât să-l urmărească pe conte - adică să afle unde era contele într-un anumit moment al zilei. Dar ce făcea acolo şi de ce... Şi era totuşi periculos! Indiferent ce-i spusese lui Fang - omul ăla dăduse ordin ca trupele să o ajute pe Ana să ajungă cu bine acasă! Iar tot ceea ce-i mai trebuia femeii ăleia, ca să se convingă să scoată cuţitul şi să şi-l înfigă în inimă, erau trei chinezi înarmaţi care să-i zâmbească încurajator! Mm...

Puse mâna pe interfon şi începu să aştepte. Aştepta... Aştepta... Gata! Piuia! Se grăbi să răspundă, în franceză:

- Da.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Am un plic pentru dl Chèn.

- Vine imediat.

Închise şi oftă greu:

- În sfârşit! Începusem să mă îngrijorez!

Piao nu comenta - că nu era în măsură să-şi dea cu părerea. Îi plăcea mult de chinezul lui! Aşa că îi făcu semn să-l urmeze:

- Hai cu pistolul!

Îşi dădea seama, după foşnete, că asistentul lui era extaziat şi făcea tot posibilul ca arma să fie extrem de vizibilă...

Şi mergeau spre poartă... Trebuia neapărat să taie tufele alea - ca să vadă musafirul de-acolo, de lângă glasvand. Da, ar fi fost văzut şi el; dar în clipele astea parcă ar fi fost mai bine...

Tot un motociclist. Tot un combinezon profesional. Tot o motocicletă Yamaha... Nu, nu era acelaşi curier. Individul de la poartă era ceva mai înalt decât precedentul. Mintea lui "suprapusese" imaginea de data trecută peste imaginea asta, şi... Şi îşi amintea acum că Jun îl învăţase să caute şi să memoreze amănuntele...

Nu. Nu mai conta. De la un punct încolo, nu mai contase nici pentru Jun! Aşa că... Aşa că se opri în faţa lui.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Curierul tăcea mâlc şi nu se clintea... El era într-un vizibil dezavantaj, fiindcă individul avea vizeta coborâtă... Prea bine! Făcu un pas în spate:

- Deschide poarta.

Claude se grăbi să se conformeze; curierul intră şi desfăcu fermoarul. Scoase un snop de hârtii împăturite, le răsfoi scurt... Şi-i întinse un... bilet! Hei! Păi unde era plicul sigilat? Făcea Fang aşa o imprudenţă - şi lăsa informaţia să circule nesigilată? Se părea că da! Hm...

Despături hârtia.

Hussein Mihaela. Recunosc că, deşi o cunosc personal, n-am bănuit nici o clipă că este chiar atât de isteaţă. Descoperirea am făcut-o personal, aşa că informaţia asta o ştim doar noi doi - tu şi eu.

Trebuia să fie vorba despre Ana - că nu cunoştea pe nimeni cu numele ăla. Şi nici nu-i suna cunoscut. "Recunosc", adică vorbea la persoana I-a. Dar spunea că o cunoaşte personal - iar Fang n-o cunoştea personal pe Ana... Ce naiba?!

Curierul îşi ridică vizeta.

... Se întreba acum, când privea bucuria din ochii lui Cheng: cât de mult îşi dorise omul ăsta să mai intre măcar o dată în curtea lui Ştefan? Cât de mângâiat era orgoliul lui, ştiind că nu fusese niciodată binevenit aici - şi uite că de data asta fratele mai mic trebuia să-i zâmbească şi să-i spună "Mulţumesc" pentru veşti... Şi se întreba ce cuvinte ordona acum Cheng în minte, ca să-l anunţe pe Ştefan că "opera" aia cu numele Anei a lui era... Primi un al doilea bilet.

Eu am ordin să coordonez găsirea ei, iar toate informaţiile să ţi le transmit ţie. Mi s-a interzis cu fermitate să mă implic, eu sau subalternii mei, în recuperarea ei. Noi trebuie să-ţi furnizăm ţie informaţii care să te ajute să o recuperezi tu. Deci, m-am mulţumit cu identificarea actelor şi n-am cerut imagini din aeroport, ca să nu alertez francezii. De dimineaţă, dl. Fang nu a vrut să ştie ce am descoperit; mi-a spus să mă deghizez în curier şi să te informez.

Mda! Deci astea erau, în realitate, ordinele lui Fang! Descoperea,

nu fără uimire, că bărbatul înalt, serios şi extrem de inteligent îşi dorea să-l ştie pe el alături de conte - şi-şi dorea asta îndeajuns de mult ca să-i pună la dispoziţie şi armata, şi logistica, şi consilierul pe probleme de securitate...

Păi, dacă făceau într-adevăr chestia aia...

Şi dacă-l minţea? Dacă, în realitate, îl conducea pe-o pistă greşită - ca să aibă el timp să pună gheara pe Ana? Îngustă scurt ochii - şi-l fulgeră cu furie. "Dacă mă minţi?" Cheng scoase un pix din combinezon şi-i trase hârtia din mână. Şi începu să zmângălească...

N-am de ce să te mint. Verifică informaţia şi foloseşte-o. Fang nu are de ce să vrea s-o găsească el, pentru că asta l-ar pune într-o lumină proastă cu francezii şi i-ar lăsa lui Ştefan impresia că se sufocă dacă nu bat palma. Şi nu se sufocă, crede-mă!

Asta cam aşa era! Fang îşi cunoştea interesul. În plus, avea nişte ordine "generice" de genul "luna asta te extinzi cu 10%". Cum făcea extinderea, era treaba lui! Că de-aia era şef peste Vest!

Deci Fang nu voia să se lege la cap cu o femeie speriată şi doi copii mici. Era "proaspăt"; era în tatonări cu francezii. Se urmăreau reciproc, se studiau, citeau profile psihologice...

OK! Cheng avea dreptate! El devenise foarte panicard şi temător, de când înţelesese ce făcuse Jun atunci când năvălise în vilă. Aşa că aprobă cu capul. Iar Cheng îi întinse ultimul lucru din mâna lui - plicul. Un plic lipit bine.

- La revedere.

Coborâse vizeta, era grăbit să se întoarcă la motocicletă...

- La revedere.

Cheng pleca "cu viteza sunetului". Şi cu nervi. Îl enervase "Chèn ăla micu'"...

Poarta ţăcăni puternic, dezmeticindu-l serios; aşa că porni spre vilă.

Cheng se înfuriase pe el. Adică decisese să-i arate şi lui cât de rău se înfuriase pe el. Nu de alta, dar el şi Cheng fuseseră la un moment dat foarte aproape de stadiul de "prieteni". Pe vremea când Jun avusese toate doagele-n cap iar Ştefan îl vizitase "de plăcere", el şi Cheng pălăvrăgiseră o grămadă! Şi despre parteneri, şi despre duşmani, şi despre fotbal, şi despre femei... Despre orice. Acum, el devenise extrem de suspicios şi neîncrezător. Sigur, Cheng era supranumit Bulldogul pentru că îi era credincios pân' la moarte stăpânului - ca un câine devotat. Şi-i fusese devotat lui Jun şi după momentul când dna Ionescu căzuse pe scările de la Cannes. Dar, pe de altă parte, el, Isamu Chèn, era chinez. Şi avea şefi în China. Stătea sub umbrela chineză. Iar în ultimul timp, cu excepţia schimburilor de mail-uri cu China, nimic din ceea ce făcea el nu mai amintea de chestia asta cu apartenenţa la concernul multinaţional. El trăgea rău de tot spre Ştefan! Cam ca un subaltern, aşa...

Trase glasvandul şi intră. Şi porni glonţ spre scări. Nu avea ce discuta cu Piao - nu despre Ana, oricum! Francezii şi chinezii erau în tatonări; şi numai regina aurarilor mai lipsea din chestia asta! Cu copii cu tot! Şi cu Ştefan şi cu SIE şi cu SRI-ul din România şi cu sârbii - care se-aruncau şi-n foc pentru conte...

Cheng nu se aşteptase să fie bănuit de minciună - sau de tentativă de înşelăciune. Cheng se înfuriase când descoperise că nu fusese crezut... Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe canapea.

Propria atitudine îl mira. Se întreba unde dispăruse pragmatismul lui - ăla din 2005. Pragmatismul şi răceala verticală cu care-o tratase, atunci, pe Ana-Maria Cioroacă. Se întreba unde dispăruse tonul ăla rece, ascuţit, cu care Ştefan îi scria "cumpără 500 de trandafiri albi, pune-o pe Isabelle să lustruiască toată casa, treci în grad 2 de securitate, ţine avionul pe Otopeni, încălzeşte piscina"... La vremea aia, contele fusese conte iar consilierul fusese consilier. Şi apăruse ea. Care îi zâmbise tot timpul şi-i spusese "Azi, cândva, oricând, crezi că putem să mergem la cumpărături?". Pe un ton uman, folosind cuvinte normale şi-un zâmbet sincer şi multe formule de politeţe... Şi uite-aşa, încet-încet, nu mai fusese vorba despre bani. Şi nici despre concerne multinaţionale, sau despre umbrele. Nici în relaţia lui Ştefan cu ei, nici în relaţia lor cu Ştefan nu se mai simţise influenţa şefilor. Contele se liniştise sufleteşte şi căpătase şi el un ton normal - şi le zâmbise şi el. Şi apoi venise şi prinţesa... şi se născuse şi prinţul... Iar fortăreaţa rece, protocolară de pe Avenue du Roi Albert se transformase într-o casă atât de plăcută, atât de luminoasă şi veselă, încât reuşise să-i lege pe locatarii ei cu sentimente. Isabelle ajunsese să-i scrie lui Ştefan scrisori... Ha! Fata-n casă îi scria şefului scrisori despre angajaţi! Ba mai rău - îi scria că Isamu nu e un om rău şi el n-are dreptate să-l pedepsească pe Isamu! Iar şeful îşi trimitea imediat un subaltern cu un telefon, ca s-o liniştească pe fata-n casă! Nu mai erau şefi şi subalterni; erau...

Cum erau?

... Anul ăsta, în martie, el şi Ştefan fuseseră prieteni "la catarama". În aprilie, într-o singură clipă, se transformaseră în duşmani. În ziua când murise sosia lui Ştefan Ionescu, contele îşi schimbase radical opinia - şi-l percepea acum ca fiindu-i duşman de moarte! Şi tocmai schimbarea asta îl făcuse pe el... Oare când începuse să se considere mai mult "consilier" decât "chinez"? Greu de spus...

Oftă greu şi desfăcu plicul. Şi scoase snopul de hârtii... şi fotografiile...

Jun murise. Şi Guan-Yin, şi Enlai şi Sheng Li... Avea în mână certificatele lor de deces. Şi fotografii cu ei - fotografii recente. Cu ei în aeroport, la sosirea în China; cu ei intrând într-un hotel, luând masa la o terasă... Cu mormintele... Şi nu voia să-şi amintească acum clipele plăcute din copilăria lor. Nu voia să-şi amintească nici clipele neplăcute. Voia să se ridice şi să arunce totul la gunoi. Aşa că se ridică... şi despături totuşi coala A4...

Tatăl tău nu le-a vrut. Sper că le vei pune tu bine, pentru că duplicatele se obţin destul de greu. Condoleanţe.

OK. Băgă totul înapoi în plic şi se grăbi să deschidă seiful. Unde constată că erau, totuşi, lucrurile lui Ştefan...

Luă un dosar, scrise grăbit "***Jun***" pe el şi băgă plicul înăuntru. Şi se grăbi să-l încuie în seif. Gata! Nici nu le aruncase, nici nu le pusese bine! Le aruncase în seif! În fine...

Trase scaunul şi se aşeză: acum, să vadă ce se mai întâmplase pe mail... Păi, nu se mai întâmplase nimic. Aşa că n-avea ce face. Ştefan se ocupa de Raina Consulting, aşa că pe el nu-l căuta nimeni. Nimeni nou! În rest, primea doar comenzile convenite prin contracte - alea puţine şi sporadice pe care reuşise să le păstreze. De ce nu-l dădea Ştefan afară, nu ştia...

Nu era momentul concedierii. Regina încă era fugară; şi avea sentimentul că Diamant se temea să o găsească, fiindcă era îngrozit de perspectiva de-a se duce iar după ea! Diamant nu era dement; nu adora să împuşte oamenii, fie ei şi chinezi sau boşimani. Perspectiva de-a fi rănit acum, când în sfârşit îi mergea bine-n dragoste şi era fericit, îl îngrozea. Şi realiza, probabil, ce-ar fi însemnat rănirea Anei, sau a copiilor... Aşa că Diamant nu încerca s-o găsească pe Ana. Îl împiedica şi pe Grasu să o găsească. Iar Ştefan avea fler, îi putea "electrocuta" la orice oră şi ştia ce le poate pielea. Şi nici nu era surd, sau uituc - Jun nu-i afectase capul. Ştefan ştia cine o ajutase pe Ana, cine îl trimisese pe Gilles la ea...

În condiţiile astea, poate că regele nu-şi concedia chinezul tocmai pentru că miza pe el, în găsirea Anei.

Scoase hârtiile şi porni laptopul: trebuia să citească foarte multe liste de îmbarcare. Cheng o găsise în listele de îmbarcare şi nu ceruse imaginile de la aeroport...

Diseară, o s-o sune pe Fei-Yen. O să-i spună despre Jun, despre familia lui... şi-o să-i amintească faptul că mai era doar o lună - şi vor fi din nou împreună. Trecuse atât de mult...

Diamant

Privea lung pereţii şi trebuia să recunoască faptul că nici un elefant nu se putea ascunde vreodată într-un cireş. El era acum un elefant - şi-ar fi trebuit să se-ascundă, dar...

Grasu se ocupa de România; el nu primise nici un ordin nou de la Ştefan, aşa că era "consemnat" în Aurari. Iar statul în orăşelul ăsta atât de multe ore era complicat pentru un om de acţiune, aşa ca el. Căpătase, deci, mâncărici. Pornise, deci, "la scărpinat" mâncăriciul prin orăşel. Pe la şase, identificase locul ideal pentru mini-ştrand; construcţia celor două bazine va începe la primăvară. Era şapte, iar el inspecta biserica. Şi descoperea că era gata - iar muncitorii nu făceau altceva decât să dea zilnic cu mopul şi să şteargă zilnic geamurile, pentru că nu le spusese să termine biserica...

Scoase telefonul special şi selectă numărul.

- Da.

Auzise un ton rece; alese un ton... prudent:

- Salut.
- Salut.
- Te-am sunat să-ţi spun că biserica e gata.

O secundă de tăcere... Tonul vărului lui nu se schimbă:

- Bine. În seara asta vin s-o văd.
- Te aştept.

Auzi tonul... Vărul lui era supărat pe el. Rău de tot! Vărul lui îl trimisese pe el să facă cel mai important lucru - să-i recupereze familia! Iar el eşuase! Iar vărul lui nu mai era vărul lui - refuza să-i fie rudă! Astea erau momentele când îşi dorea din tot sufletul să-i spună adevărul şi despre chinez, şi despre Roxana, şi despre cartier şi numărul de telefon... Dar, dacă el deschidea gura, soarta se schimba. Şi cine ştie cum se schimba soarta! Poate că Ana şi copiii se întorceau în noaptea asta! Poate că vărul lui devenea văduv de dimineaţă...

Arătă spre uşă - şi-i auzi pe muncitori ieşind. Păi... Porni încet spre centrul bisericii.

Nu făcuseră exces de becuri. Era... "civilizat". Era un semiîntuneric foarte chior - doar cât să vadă preotul pe unde mergea ca să aprindă lumânările "adevărate". Ştefan dăduse instrucţiuni precise: în biserica din Aurari or să ardă lumânări adevărate. Întotdeauna. Şi exista şi instalaţie de sonorizare profesională, dar nu va fi folosită niciodată. Clopotele aveau buton - dar aveau şi funie. Iar toaca era toacă - de-aia "manuală", adevărată. Habar n-avea pe cine "ochise" Ştefan pentru postul ăsta; dar dacă va fi un preot leneş, va fi vai de el! Spera din tot sufletul să nu dea greş în alegerea aia; spera să fie un tânăr cu mintea pe umeri. Cu har, cum spuneau bătrânii. Dacă era om serios, o să aibă o viaţă de huzur aici! Dacă însă era chitit să se-mbogăţească rapid...

Lăsă capul pe spate... Se priveau... Oare venea şi ea diseară?

Îşi dorea, mult de tot, ca soarta să nu se schimbe. Şi, într-o zi însorită de la anul, să intre în biserica asta frumoasă, cochet şi emoţionat, şi să-şi pună pirostriile. Românește. Şi să nu-l huiduie nimeni. Îşi dorea mult să aibă şi el un moment al inelului - şi uite că fusese tâmpit şi-i dăduse deja inelul... Oare mergea cu verighete? Oare Ştefan o să le dea voie să spună "Da" şi să semneze în catastif?

Se priveau... Pictura aia îl privea lung, el privea lung pictura aia... El căuta răspunsuri, dar n-avea şanse să le primească...

Ştefan

Apăsă butonul roşu şi ridică privirea spre ei:

- Părinte, trebuie să ajung urgent în Aurari.
- Elicopterul?
- Nu chiar; dar o cursă comercială cred că "merge". Am spus că ajung azi; las restul la latitudinea ta.
- Am înţeles.
- Rebeco, tu rămâi aici, cu Adina şi Părintele. Aveţi afaceri grele mâine dimineaţă; şi mai sunt şi plăţile...
- Da, şefu'.

Şi vedea în ochii ei că şi-ar fi dorit să meargă şi ea - şi parcă nu şi-ar fi dorit să meargă şi ea, dat fiind faptul că anunţul mariajului lor era extrem de "proaspăt"... Se ridică şi ieşi.

Deci biserica era gata. În sfârşit! Azi se ducea s-o inspecteze; adică să se uite pe pereţi şi-apoi să spună "E bine". Şi-apoi să discute cu tatăl lui. O să-i arate scrisoarea Anei şi-o să-şi arate toată furia şi nemulţumirea apropo de atitudinea ei şi deciziile pe care le lua ea. Şi-apoi va fi muştruluit bine şi "repus pe şine"...

Rebeca trebuia să rămână în conac. Ca să o pedepsească pentru că nu-şi trăgea bărbatul de limbă, apropo de Ana. Diamant ştia ceva despre Ana - ceva ce lui nu-i spusese. Aflase de la Grasu, căruia îi spusese Isamu. Şi cum nu-l putea suna pe Isamu, să-l întrebe unde era Ana, şi cum Grasu nu-i spunea nimic...

Îl pedepsea pe Grasu ţinându-l încuiat în Aurari, cu laptopul în braţe, şi punându-l să asculte în telefon toate succesele pe care le înregistrau oamenii de pe teren. Ştia că prietenul lui tânjea după un pic de acţiune; ştia că avea pistoale noi-nouţe, iar BMW-ul blindat era pe gustul lui. Aflase că Grasu consuma câte-un rezervor la două zile, învârtindu-se prin Aurari. Grasu se simţea foarte bine; medical vorbind, se refăcuse complet. Dar...

Şi-l pedepsea şi pe Diamant. Care, dacă nu aflase ce ştia Grasu, însemna că îl durea fix în dos de vărul lui şi familia lui. Iar dacă aflase ce ştia Grasu, tăcea mâlc şi-l lăsa să înnebunească de grijă şi să dea-n hepatită. Îl ţinea deci în Aurari, fără ordine. Să stea acolo şi să putrezească în cur pe scaun! Şi să semneze facturile pentru pansele!

Intră în dormitor şi trânti uşa - că-i crescuse rău tensiunea! Trase troller-ul mic şi deschise şifonierul. Blugi, o bluză, un trenci... Pleca în cizme - că era frig afară şi o eventuală răceală l-ar fi dat direct în pneumonie, la ce imunitate de rahat avea el acum...

Şi-o pedepsea deci pe Rebeca - care-l considera tatăl, cumnatul, şeful şi Dumnezeul ei, dar nu se-nvrednicea să-şi tragă bărbatul de limbă şi să afle ce aflase Diamant că-i spusese Isamu lui Grasu...

Scoase mobilul; Aleodor...

- Da, şefu'.
- Când am zbor?
- Încă nu ştiu. Se pare că unul dintre avioanele private face o escală pe
- Ia-mi bilet la un zbor comercial.

Buton roşu. Era furios rău...

Ana-Maria

Cina era aproape gata. Tăia pâinea. Se gândea la discuţia de diseară, cu copiii. Trebuia să le spună de ce fusese azi la imam. Ei n-o asaltaseră cu întrebările atunci când se întorsese în *dojo*, aşa că ea va fi fair play şi le va spune "de bunăvoie" ce discutase cu el şi care erau paşii următori. Şi, ca să le dea curaj şi să nu trebuiască să-i implice în procesul decizional până la nivel de "ce culoare de *hijab* trebuie să port când trec graniţa", o să le citească scrisoarea lui nea Nicu Ceauşescu. Copiilor o să le prindă bine să ştie toate lucrurile alea; atunci când va descoperi că Florentina ştia mai tot ce se întâmplase cu el în lipsa ei, Ştefan va fi un pic mai liniştit. Încă nu ştia cum să-i convingă să nu turuie adresa lui Sami...

Uşa se deschise, se închise... Gata - terminase cu pâinea. Se răsuci şi... Şi lăsă coşul pe masă. Tasnim era destul de palidă - şi se cam încruntase... O pofti să ia loc, se aşeză lângă ea şi tăcu mâlc...

- ... Nu vreau să-l pierd pe Jaser.
- Nici eu nu vreau să aflu că l-ai pierdut pe Jaser dintr-o prostie.

Ochii negri o priviră lung, încruntaţi...

- Ceea ce faci tu acum este o prostie. Stai în camera ta şi se gândeşti cum o să fie atunci când el o să stingă lumina. Şi uiţi că ai trei copii...
- Nu uit nimic. Tu nu ştii în ce condiţii am făcut copiii ăia!
- În ce condiţii i-ai făcut?

Tăcea... Tăcea... Şi răbufnea, în şoaptă:

- Nu aşa ca-n filme.

Îi strânse mâna în mâinile ei şi şopti, zâmbind uşor:

- El o să te sărute, ca şi până acum; tu o să-l iei frumos de gât, ca şi până acum. El o să te strângă în braţe, ca şi până acum. Iar tu o

să cobori uşurel mâna pe cămaşa lui.

- Tricou.

- Pe tricoul lui. El, dacă e isteţ şi dezgheţat şi a observat cât de panicată ai fost în ultimul timp în preajma lui, o să priceapă instantaneu ce vrei şi-o să acţioneze. Dacă însă o să se blocheze, cobori mâna până la blugi. Şi pe urmă n-ai de ce să-ţi mai baţi capul - că se ocupă el.

- Păi şi...

"Şi n-ai zis ce să-i fac la blugi!" Tasnim era aşa o fiinţă panicată... Ridică o sprânceană:

- Dragă, tu coboară pân' la blugi. Că-l tragi de-o gaică sau îi desfaci nasturele, nu contează. Ţine minte: butonul verde al bărbaţilor se află la blugi. Cum atingi blugii, cum apeşi butonul verde...

Sora lui Sami râdea, roşie ca racul în obraji...

- El bănuieşte cum ai făcut tu cei trei copii?

- Probabil că da.

- Două chestii trebuie să ţii minte. Prima, să faci ce-oi şti ca să stingi lumina. Fie te ocupi tu, fie îl trimiţi pe el, nu contează. Becul trebuie să fie stins. Şi becul, şi tehnologia - televizor, CD, radio... A doua, să nu-l zgârii cu unghiile din prima seară. Că "prinde" impresii greşite, şi nu-i bine. Ştii ce-ar fi cel mai bine?

- Ce?

- După ce îl trimiţi să stingă lumina şi el se-ntoarce şi reia de unde rămăsese, ar fi bine să-l împingi aşa, uşurel, şi să oftezi foarte greu... Şi să-i spui ceva de genul "Ştiu că am fost căsătorită, ştiu că am trei copii, dar..." şi faci o pauză. Şi oftezi din nou - şi-acum el e mai atent decât toată armata de chinezi care m-a căutat pe mine... "Dar aia e o viaţă de care am încercat să fug. Şi de care ştiu că am reuşit să scap. Mi-aş dori foarte mult să nu mă reîntâlnesc cu ea vreodată.".

- S-ar putea să se supere. Că nu-i fraier deloc! Să nu-şi închipuie că îl bănuiesc capabil de...

- Atunci fi mai scurtă: "Indiferent ce crezi tu despre mine, trebuie să ştii că n-am mai făcut dragoste până acum".

Tasnim tăcea - pentru că memora...

- Poţi să-i scrii un bileţel, dacă bănuieşti că n-ai să poţi să-i spui direct. Şi, în rest, cred că v-ar prinde bine nişte tărie. Sau un calmant, pentru tine.

Tânăra sări în picioare:

- Da, tot ce se poate.

Ieşise ca vijelia... Zâmbi şi se ridică şi ea - să pună masa şi să încerce să nu zâmbească la cină. Că nu voia nici s-o necăjească, nici s-o facă să se simtă prost.

Isamu

Muşcă din sandwich şi deschise un alt fişier. Hussein Mihaela... Hussein Mihaela... Hussein... H... Uite-o!

Hussein Mihaela. Decolare de pe Nantes Atlantique, escală pe Charles de Gaulle Paris, aterizare pe Aeroportul Internaţional Henri Coandă - adică Otopeni. Fără bagaj de cală, doar bagaj de mână. Vineri, pe 18, Ana fusese în România. Oare Ştefan ştia asta? Îşi aprinse o ţigară... Intră pe mail-ul ţapului ispăşitor...

Grasu era online. Acum, el avea o mare problemă - să-i zică sau să nu-i zică? Trebuia să se concentreze...

"- Salut."

Şi-acum, dacă nu-i răspundea, putea spune că făcuse o greşeală uriaşă... Ba nu făcuse nici o greşeală. Îi spusese "salut" - că se cunoşteau bine şi, într-un timp, fuseseră chiar amici! Aştepta, trăgând cu nesaţ din ţigară...

"- Salut. Toate bune?"

Hait - că încerca să fie amabil şi-l întreba ce mai face!

"- Da. Am informaţii că a fost vineri în Bucureşti.

- Nu ai fost dezinformat.

- Aţi contactat-o?

- Nu, am aflat cu întârziere. Cine o păzeşte acolo?"

O păzea cineva acolo - în Nantes, iar el habar n-avusese... Se grăbi să revină la "subiectul iniţial":

"- Ea e bine?

- Da, îmi răspunde la apelul de seară."

Deci aşa comunicau cu ea - îşi dădeau apeluri, să ştie că ea e bine... Păi, era bine dacă îşi dădeau apeluri de-astea! Deşi tare bine ar fi fost să-şi vorbească...

La urma urmei... Oftă greu şi decise să i-o spună şi pe-asta.

"- Dă-i numărul meu de telefon. În caz de urgenţă, eu pot interveni în 10 minute."

Oare...

"- Nu e cazul. Oamenii noştri pot interveni în 5 minute."

Îl refuzase - dar o făcuse politicos. Adică se căznise să tasteze şi o scuză simpatică... Semn că prevestea împăcarea dintre el şi Ştefan şi încerca să-l ţină deoparte până atunci, dar nici să nu-i crape obrazul de ruşine când îşi vor strânge mâinile din nou! OK! Să-şi asigure atunci următoarea conversaţie cu Grasu - nu?

"- Imediat cum aflu ceva nou, te anunţ.

- OK. Mersi."

Mersi? Apăsă involuntar tastele...

"- N-ai pentru ce."

Grasu îi mulţumea... Semn, oare, că se baza pe el ca s-o găsească pe Ana? Nu ştia ce să creadă...

Dar, poate că Grasu ştia cine o păzeşte pe Ana. Poate că era cineva de-al lor, despre care el, chinezul de la Cannes, nu trebuia să ştie. Poate...

"- Ai tăi sunt bine. I-am văzut azi, în curte. Au stat un pic la aer, pe şezlonguri, după care Liwei s-a dus la fotbal cu băieţii, în curtea şcolii."

Nu; Grasu îi mulţumea şi era amabil pân' la Dumnezeu pentru că se ştia incapabil de-a o găsi singur pe regină. Şi ştia că el, Isamu Chèn, avea la Cannes tehnologia şi experienţa necesare pentru a afla adresa exactă. Probabil că umbrelele îi spuseseră lui Ştefan despre moartea lui Jun, iar el îşi informase consilierii... Iar Grasu încerca "să-l roage" să o găsească pe regină fără să spună "te rog frumos". Şi uite că Grasu mai scria ceva chiar acum... renunţând la orice impresie de superioritate faţă de el...

"- Prefer să nu-l informez pe Diamant apropo de discuţiile noastre.

- Faci cum crezi. Pe Ştefan îl informezi?

- Nu, încă nu. La momentul oportun, îi voi spune tot ce mi-ai transmis. Şi nu voi uita să menţionez că ştiu totul de la tine.

- Mulţumesc.

- Şi eu îţi mulţumesc."

Şi-acum avea sentimentul că Grasu n-o să mai scrie nimic...

Deci avea un aliat... Unul din patru! Dintre care unul era vărul lui Ştefan! Minunată încurajare!

Dar poate că, până la sfârşitul întregii odisei, o să mai aibă un aliat. Cel mai puternic aliat. Regina. Luă telefonul şi selectă numărul dlui Ionescu. Suna... Îi respingea apelul, semn că pornea chiar acum spre casa unde locuiau soţia şi băiatul lui...

Trase tastatura şi-şi aprinse altă ţigară. Deci, Ana se dusese în România vineri. Nu o contactaseră, fiindcă "am aflat cu întârziere". Adică nici ea nu-i contactase. Bun! Ana se dusese în România, dar nu-şi contactase nici rudele, nici supuşii... pentru că... Pentru că nu se dusese acolo ca să-i contacteze! OK! De ce se dusese Ana acolo?... Ca să verifice ruta de întoarcere. Iar o femeie grijulie aşa ca Ana nu s-ar fi îmbarcat în aceeaşi zi în primul zbor care-o întorcea în Nantes. Ştia că asta ar fi trezit instantaneu suspiciunile unor servicii secrete; aşa că ar fi plecat cu 24 de ore după aterizare. Deschise listele de îmbarcare de sâmbătă... O căuta...

Nu; nu era. Dar putea jura că Ana n-ar fi rămas în România până duminică! N-ar fi avut atâta putere sufletească să stea departe de socrul ei! Şi de Diamant! Şi nici n-ar fi putut sta 48 de ore departe de copii - ca să nu-i sperie! Cu siguranţă, Ana se întorsese sâmbătă în Nantes! Iar asta însemna că el trebuia să caute listele de debarcare

primite de la altă persoană...

Căuta numele Hussein... Îl căuta...

Hussein Mihaela! Sosire în Nantes, plecare din... Budapesta...

Bufni într-un hohot strașnic de râs și se trânti pe spătarul scaunului! Uau! Chiar era genială! Cheng avea dreptate - femeia asta era un mic geniu! Femeia asta testase actele pe două aeropoarte, după care se urcase într-un mijloc de transport terestru și testase și vama româno-maghiară! Era genială! Era...

Era genială și precaută, pentru că trebuia să treacă de granița spațiului Schengen cu doi copii minori, acte false pe-un nume arăbesc și-o deghizare impecabilă pentru toți trei...

Acte false... pe nume arăbesc... În fața ochilor i se derulau imagini din Cannes, cu femei musulmane îmbrăcate în haine lungi și largi și cu capul înfășurat în batic... Și începeau să-i tremure mâinile... că făcuse o descoperire care-l șocase de-a binelea...

Trase iar laptopul, constată că Grasu era în continuare online...

Dacă-i spunea ce descoperise, risca s-o omoare cu mâna lui. Că așa o descoperire l-ar fi făcut pe Grasu să înnebunească și "să se manifeste" pe sub nasul lui Diamant! Și totuși, trebuia să-i spună! Deci...

"- Tocmai am descoperit că e genială. Nu știu cum se descurcă omul din spatele ei, dar ar fi bine să fie atent - că s-ar putea s-o rătăcească prin mulțime!

- Poți să fii mai explicit?

- A verificat și ruta aeriană, și pe cea terestră. Și n-a lipsit de lângă ei mai mult de 24 de ore.

- Poți să-mi dai amănunte?

- Dacă ți le dau, poți să garantezi că nu le va afla și altcineva?

- Dacă nu mi le dai, poți să-i asiguri tu securitatea?

- Nu cred că are nevoie de protecția mea.

- Atunci de a cui protecție are nevoie?"

Stop - că începeau să se certe, și nu era bine! Se gândea... și tot Grasu continua conversația:

"- Mai bine nu-mi spune. Atunci când va fi cazul, îi voi spune lui Ștefan că tu știi răspunsurile la întrebările lui.

- Da. Mai bine așa.

- Chinezul cel nou a dat ordine ciudate.

- Fang nu este o problemă."

Telefonul începu să cânte. Dl Ionescu! Tastă, grăbit, **"*Vorbim*"** și apăsă butonul verde:

- Da.
- Ce faci?

Fei-Yen era veselă. Își șoptise întrebarea - iar el vedea cu ochii minții zâmbetul ei și ochii închiși... Oftă scurt:

- Mă gândesc la tine. Și mă gândesc că au mai rămas 30 de zile.
- Ești sigur?
- Da; foarte sigur. În maximum 30 de zile, se va termina totul.
- ... Mi-e frică.
- N-ai de ce. O să vin și eu acolo. O să fim toți trei, atunci când vom primi vestea bună.
- ... Știi tu sigur că va fi o veste bună?
- Da. Sunt mie-n sută sigur. Rândunico, Jun a murit.

Tăcere...

- Și el, și Guan-yin, și băieții. S-au prăbușit, cu un elicopter. Am primit azi certificatele lor de deces și niște fotografii...

Tăcea în continuare... Continuă:

- Așa că nu mai are ce să se întâmple rău. În decembrie, o să vin și eu acolo. Nu la începutul lunii; o să vin în momentul când o să fiu sigur că nu se mai poate întâmpla nimic rău. Bine?
- Bine, iubitule.
- ... Ce mai faceți voi? Sunteți bine?
- Da; suntem foarte bine. Avem de toate, ne facem zilnic temele... Eu am învățat să fac prăjituri gustoase cum făcea Ana...
- Sunt sigur că, într-o zi, o să vă gustați reciproc prăjiturile.
- ... Ești sigur?
- Foarte sigur. Lucrurile se vor rezolva - și toată nebunia asta se va sfârși cu bine. Știi că sunt bine informat, da? Știi că nu spun niciodată lucruri de care nu sunt sigur...
- Știu. Deci lucrurile se vor rezolva...
- Da. Se vor rezolva. Iar eu, în maximum o lună, vin la voi. Vezi, poate îl convingi pe dl Ionescu să mă lase să dorm acolo o noapte sau două...
- O să-l rog frumos. Sunt sigură că n-o să aibă nimic împotrivă.
- Să vedem. Momentan, nu-i spune nimic. Bine?
- Bine.
- ... Mi-e dor de voi...
- Și nouă ne e dor de tine. Parcă a trecut o veșnicie!
- Așa e - parcă a trecut o mică veșnicie...

Ei îi venea să plângă, lui îi venea să se ducă să caute un calmant... Oftă greu:

- Te iubesc.
- Și eu te iubesc. Și Liwei te iubește. Te iubim mult...
- Rândunico... Te-ai răzgândit?
- În ce privință?
- În privința fetiței noastre. Te-ai răzgândit?
- Nu, nicidecum! Iar acum, că mi-ai spus că mai e doar o lună, să știi că o să încep să trec pe lista de cumpărături și niște vitamine!
- Serios? Deja?
- Da-da! Deja! Sarcina să știi că începe cu vreo două luni înaintea stingerii luminii!
- Aa... Atunci scrie-le pe listă! Azi!

Ea râdea, el râdea... Probabil că și Liwei râdea, lângă mama lui...

- Ia dă-mi-l și pe Liwei!
- Nu e acasă.
- ... Dar unde e?
- La Vică Vijelie. L-a invitat să se joace la Nintendo.

Vică Vijelie i se părea un nume cunoscut... Auzise de el... Când auzise el de Vică Vijelie?

- E un băiat de-aici, din Aurari. Ți-am zis că e prieten bun cu trei băieți...
- Aha! M-am mai liniștit...
- Ei! Îți dai seama că nu-l lăsam să plece cine știe unde...

"Și nu-l lăsau ei să iasă din orășel!" Se grăbi să pună punct discuției:

- Să nu-i spui că am sunat. Să nu se supere că n-a apucat să vorbească și el cu mine.
- Bine.
- ... Să stai liniștită, bine?
- Bine.
- Și să iei vitamine! Multe!
- Bine!
- ... Noapte bună, rândunica mea...
- Noapte bună, iubitule.

Apăsă butonul roșu... Și acum, putea spune că era liniștit și fericit din toate punctele de vedere! Descoperise numele "de fugară" al Anei, descoperise că Grasu îi era aliat, îi transmisese câteva informații importante dlui Ionescu... Și vorbise și cu rândunica lui - despre fetiță, nu despre prostioare!

Se ridică și porni spre ușă - pe chestia asta, o să le roage ca mâine să facă o prăjitură. Tocmai se gândise să organizeze un party, la masa din living. Mâine mâncau împreună - toți patru. Piao o să facă infarct...

Ana-Maria

Îi privea lung, atentă să le observe reacțiile și să le afle gândurile. Dar micuții ei nu reacționau nicicum; o priveau cu ochii măriți de uimire și cu gurițele întredeschise, de-a dreptul șocați de ceea ce le scrisese "un bun prieten de-al unui prieten de-al bunicului Dumitru"... Decise să spargă tăcerea:

- Așa că eu m-am dus azi la imam Mohssen și l-am rugat să vă treacă în pașaportul meu și să vă facă rost de acte, ca să puteți să treceți granița în România. Dar, ca să poată să vă treacă în pașaport,

o să aibă nevoie de fotografiile voastre.

- Şi îi dai poze cu noi?
- Da.
- Ai încredere în el?

Despături colile, căută fraza... şi o reciti cu voce tare:

- ***"Imamul e de încredere şi îl supraveghez personal, să nu-i vină idei."*** Eu îl cunosc pe omul care mi-a scris scrisoarea. Am încredere în el. În plus, voi o să fiţi deghizaţi. Tu, prinţeso, o să faci fotografia fără *hijab*. Dar atunci când călătorim, o să ai capul acoperit. Aşa că o să am grijă să-ţi fac un semn particular, cu care să apari în poză şi pe care să-l "porţi" şi când ajungem la graniţă.

- Şi tu duci mâine pozele la imam?

- Eu o să fac pozele cu telefonul lui Sami. Şi-o să-l rog pe el să se ducă la imam, să i le ducă.

- Aa, bine!

Léon se ridică:

- Unde îmi faci poza?
- Aici. Dar după ce te deghizez.
- Şi cum mă deghizezi?
- Cu gel. Îţi dau părul peste cap şi-ţi fac o aluniţă pe buză.
- Da' să nu semăn cu tati!
- N-o să semeni cu tati.
- Şi pe mine cum mă deghizezi?

Prinţesa devenise interesată de propria deghizare... Zâmbi slab:

- Fugi şi cheam-o pe Tasnim, să ne sfătuim şi cu ea! Că ea se pricepe la deghizări!

Gata - îi urnise. Erau foarte fericiţi; foarte nerăbdători să facă fotografiile alea. Abia aşteptau să se întoarcă acasă! Nu prea îi spuneau lucrul ăsta - dar le era dor de tati...

Dacă imamul făcea vreo greşeală...

Nu. Imam Mohssen, aşa cum îl cunoscuse şi-l revăzuse azi, nu va face nici o greşeală. Iar nea Nicu Seniorul era cea mai bună garanţie că nu vor avea probleme cu actele! Totul va merge deci bine. Miza pe faptul că vor trece graniţa României noaptea, iar Florentina îi va dormi în braţe...

O să fie bine.

Ştefan

Elicopterul se aşeza uşurel în mijlocul cercului format de becuri...

Era obosit, nervos şi trist. Combinaţie periculoasă - foarte periculoasă, mai ales pentru bărbatul ăla inconştient care stătea la marginea cercului de becuri şi se hlizea la el, fremătând până-n adâncul cusăturilor de la chiloţi! Diamant îşi închipuia că peste câteva secunde o să-şi strângă soţia în braţe. Gândul că se va delecta cu moaca lui tristă îl împiedica să-l plesnească şi să-l calce bine în picioare până spunea tot...

Îşi luă troller-ul şi coborî.

Vărul lui nu mai fremăta. Rânjea în continuare, dar doar atât. Mâna se întinse spre el:

- Bine-ai venit.

Îi puse troller-ul în mână:

- Bine te-am găsit. Sigur e gata?
- Sigur.

Se grăbea spre asfalt... Aha!

- Să tragi o potecă pe-aici.
- O să pun nişte dale...

Îl plesnea rău de tot - iar Diamant nu exploda... Şi nu putea să-l ia la şuturi aşa, fără "scânteie"...

Biserica arăta bine. Doar era nouă, nu? Normal că arăta "boboc"! Uşa era larg deschisă; de lângă uşa aia, Cornel, alt individ pe care-şi dorea mult să-l joace în picioare, îl privea lung şi-i vedea furia...

Intră în biserică.

Uşile duble erau largi; asta-i plăcea. Holul era şi el larg. Nu exista cămăruţa aia de tip "chioşc cu vânzare"; existau nişte rafturi şi nişte cutii, unde vor sta lumânările, iconiţele, cruciuliţele... Şi, la capătul rafturilor, exista o cutie pentru bani. Că nu era normal să-i pună pe enoriaşi să plătească preţ fix. Ştia că aşa, sub forma asta, parohia din Aurari o să prospere mult mai repede şi mai bine...

Da; era mulţumit. Era spaţioasă. Avea destule scaune. Părea să aibă destule perne. Altarul arăta foarte bine... Nu făcuse exces de becuri... Arătă spre difuzoare:

- Ai făcut sonorizarea?
- Da.
- Şi funcţionează?
- Da.

El întreba tăios, Diamant răspundea precaut... El căuta scânteia, Diamant nu i-o dădea...

Era bine. Biserica ieşise bine. Era mulţumit. Aşa că nu mai vizită şi altarul; se răsuci şi se grăbi să iasă. Scânteie... Scânteie... Arătă spre chilia din spate:

- Acolo ai terminat?
- Da.
- Sper că nu te-ai abătut de la planuri.
- Absolut deloc.
- Aici să pui nişte bănci.
- Am înţeles.

Nu-i dădea scânteia - adică îşi lungea aiurea pedeapsa! Că dacă-l juca acum în picioare, mâine avea şansa să-l urce şi pe el în avion! Da' dacă Diamant nu se lăsa pedepsit pentru greşeala pe care-o făcuse... Dacă Diamant nu-i spunea nici chiar acum, în al doişpelea ceas, ce făcuse şi ce-i ascunsese...

Se opri şi întinse mâna spre troller. Nu-l primi, aşa că-i făcu semn să i-l dea...

- ... De ce faci asta?
- Tu de ce faci ceea ce faci?
- Da' ce-am făcut?!
- Întreabă-te nu ce-ai făcut, ci ce n-ai făcut!
- Ce trebuia să fac şi n-am făcut?
- Destăinuiri complete.

Gata - vărul lui era palid ca lămâia. Şi-acum chiar că nu mai putea să-l bată! Îi smulse troller-ul din mână:

- Când nevastă-ta v-a zis să băgaţi confesiune urgent, aţi tăcut. Du-te la el şi spune-i că puteţi să tăceţi amândoi - că nu mă mai interesează ce aveţi voi de spus.

Îi întoarse spatele şi porni cu paşi grăbiţi spre casa tatălui lui. Era încruntat; dar în spatele încruntării "mustăcea" victoria! Ştia că, în maximum cinci secunde, Diamant o să fugă după el şi-o să turuie tot! Aşa că mergea repede, furios şi încruntat şi tăcut...

Unu... doi... trei... patru... cinci... Nu mai mustăcea... Încruntarea devenea serioasă, reală, pentru că dacă Diamant pusese în balanţă cuvintele lui de adineauri şi securitatea Anei şi decisese să tacă, însemna că el era uşor inconştient atunci când se gândea că soţia lui putea să ia copiii şi să cheme un taxi care s-o ducă până la conac...

Nu mai ştia ce să creadă...

O să se sfătuiască cu tatăl lui. Iar mâine dimineaţă o s-o viziteze pe Perla. O s-o roage să-i întindă cărţile...

Şi nu putea să-l sune pe Isamu şi să-l întrebe unde era Ana...

Tatăl lui nu dormea. Vedea clar lumina aprinsă în living. Oare ce-l ţinea treaz, la ora asta? Apăsă soneria şi oftă greu... Şi tresări la vederea mătuşii lui!

- Bine-ai venit.
- Bine v-am găsit! Puneţi ţara la cale?

Intră şi-o îmbrăţişă cu putere... Mătuşa lui zâmbea:

- Oarecum. Încercam să-l calmez puţin.
- De ce? Ce s-a întâmplat?
- Nimic. Dar o să vă certaţi. Şi nu-i bine să se înfurie foarte tare - că-i om bătrân...

Cu alte cuvinte, să încerce să se tempereze... Intră în living iar tatăl lui îi făcu semn să se aşeze la masă:

- Vino-ncoa, să asculţi şi tu!

Fără "bine-ai venit", fără îmbrăţişare... Tatăl lui nu avea voie să se înfurie foarte tare; aşa că, înainte să se aşeze, se aplecă şi-l sărută pe obraz. Şi observă imediat chipul furios deja... Perla se aşeză şi ea:

- Deci, cum vă spuneam - o să vă certaţi rău. Ştefane, tu o să faci vorbe proaste. Şi apoi Dumitru o să facă vorbe proaste. Şi apoi o să vină femeia aia de care ţi-am spus data trecută.

Ce femeie?

- Ce femeie?

- Femeia pe care-o cunoşti şi care ţi-aduce vorbe despre Ana. Aia pe care ţi-am zis că ar fi bine să nu o pedepseşti pentru veştile proaste.

- Deci îmi aduce veşti proaste!

- Îţi aduce veşti - şi bune, şi proaste. Iar tu o să fii furios, după vorbele rele ale lui taică-tu. Să nu-ţi verşi nervii pe ea; că are suflet bun şi-ţi aduce veştile alea fiindcă îţi vrea binele.

Întinse mâna şi răvăşi cărţile. Şi scoase scrisoarea:

- Păi haideţi să vă spun care-i chestia cu vorbele alea rele! Mi-a scris nevastă-mea.

Amândoi săriră în picioare, la unison:

- Iar?

- Şi mi-a scris de lângă Gara de Nord. Semn că a fost pe-aici, prin România. Şi nu s-a gândit să vă facă o vizită!

Tatăl lui se grăbi să ridice vocea la el:

- Păi cum să ne facă, mă, o vizită? Eşti dement? Cum să ne facă o vizită, dacă ea a venit fără copii?

- De unde ştii că a venit fără copii?

- Da' tu de unde ştii că a venit cu copiii?

Şah! Da' nu-i nimic - că avea destule teme de ceartă! Se grăbi să despăturească foile:

- Şi uite ce-mi zice nevastă-mea! Că cică nici n-a simţit cum au trecut aproape şapte luni! A fost ocupată cu copiii - şi nu şi-a dat seama!

- Ştefane,

- Şi auziţi ce zice! Că nu vrea să-mi dea o cale ca s-o contactez! Că cică nu vrea să rişte şi s-o contactez!

- Da' de ce s-o contactezi, mă?

- Eu ştiu? De ce-aş vrea s-o contactez?

Ţipau unul la celălalt! Se bătea cu el din priviri! Perla oftă greu:

- Nu vă mai cocoşiţi unu' la ălălalt - că amândoi aveţi dreptate.

Da' de unde! Se repezi să răcnească în continuare - şi tot la el:

- Auzi ce zice! Că ea calculează bazându-se pe ştirile de la televizor! Şi pe ce i-a spus Iuliana înainte să vină canicula! Şi-acu' mai că nu ninge! Cum poţi să mă-ntrebi de ce s-o contactez?

- N-ai de ce s-o contactezi! Că se descurcă şi singură!

- Da? Se descurcă singură prin Europa, cu doi copii de mâini şi cu acte false? Şi cu mărunţiş în buzunar?

- Da! Ete ce bine se descurcă! Nici chiar tu n-ai fost în stare s-o găseşti!

- Fiindcă s-a ascuns de mine!

- Fiindcă ai făcut măcel de fiecare dată când

- Când ce? Când am încercat s-o ajut?

- Când ţi-a spus unde-o găseşti! Ea ţi-a transmis ora şi locul; iar tu i-ai asigurat împuşcături şi chinezi şi spioni!

- Asta a fost în timpul războiului! Ea n-a aflat că războiu' s-a terminat? N-a văzut la ştiri? Aa, n-a văzut! Că n-au dat moartea lu' Jun la ştiri! Ete - dacă îmi zicea un număr de telefon, o anunţam eu că poa' să se-ntoarcă liniştită!

- Tu? Tu uitai şi cum o cheamă!

Sări în picioare şi bătu cu pumnul în masă:

- Să nu-ndrăzneşti să

Nu mică-i fu uimirea când tatăl lui sări şi el în picioare... şi-i dădu o palmă!

- Să nu-ndrăzneşti să ridici vocea la mine! Ce? Pe mine m-ai anunţat că a murit ăla?

Păi... Păi...

- A trebuit să sune chinezu' azi la nevastă-sa şi să-mi zică ea! Că tu nu te-ai învrednicit să-ţi aminteşti de tac-tu!

Păi...

- Şi nu te-ai învrednicit nici să-i faci nevesti-tii un plan de scăpare! I-ai zis să ia copiii şi să fugă! Şi-acu' faci spume, că te-a ascultat şi-a fugit! De ce nu i-ai făcut, mă, un plan de scăpare? De ce nu i-ai pregătit un plic cu acte şi bani? De ce nu i-ai luat o rulotă, undeva lângă Paris? De ce nu i-ai dat telefonu' unui bulibaşă de-al nostru de pe lângă Bordeaux? De ce nu i-ai găsit şi ei o sosie? Ai? De ce?

Păi... Degetul tatălui lui "ciocăni" serios în fruntea lui:

- Nu există "genial". Aşa cum nu există "niciodată". Trebuia să ştii asta - şi să ai grijă de ceea ce ai mai scump pe lumea asta! Că dacă-i ziceai să ia pistolu' şi să împuşte chinezu', nici nu pleca din vilă! Stătea acolo, apărată bine, şi suna la poliţie! Şi gata! Şi nu mai murea nici Steluţa mea!

La dracu! Bufni în plâns - şi-l auzi ieşind cu paşi grăbiţi...

Se lăsă aşezat înapoi, la masă... Doamne, câtă dreptate avea! Nu - nu era genial! Ba chiar începuse să dea rateuri mari! Lui nu-i spusese că murise Jun! Lui nu-i spusese multe lucruri... de parcă-l pedepsea... Ar fi fost de-ajuns să aibă încredere în Ana şi să-i spună să ia pistolul... să aibă, totuşi, încredere în femeia care nu-l dezamăgise niciodată...

- ***"Am privit zilnic fotografiile noastre şi mi-am amintit noaptea aceea foarte specială. În plus, am adormit în fiecare seară cu ochii la chipul lui Léon... N-am să încerc să te mint - a trecut mult timp, plin de lacrimi şi suferinţă. Dar acum zâmbesc, pentru că sfârşitul suferinţei se apropie. Acum, ştiu sigur că suferinţa noastră se va încheia. O să fac tot posibilul să se încheie cât mai repede... Te rog să ai încredere în mine. Te rog să fii tare - aşa cum ai fost întotdeauna. Aşa cum suntem şi noi. Te rog să te concentrezi asupra afacerilor şi să nu te laşi influenţat de nerăbdare. Te rog să nu te laşi învins de gândurile negre."*** Te-ai lăsat învins de gândurile negre. Şi de nerăbdare. De ce, Ştefane? De ce nu-i mai îndeplineşti toate dorinţele? De ce nu-i mai asculţi rugăminţile? Ea face un efort incredibil ca să se ridice la nivelul tău şi să nu greşească! Şi să fie demnă de numele pe care i l-ai dat, de regină şi contesă a ta! Şi îţi pregăteşte şi-o surpriză! Şi acum, după atâţia ani, te mai îndoieşti de ea?

- ... Mi-e frică să n-o pierd...

- Şi ei îi e frică să nu te piardă. De-aia a ascuns atât de bine; ştia că, dacă i se întâmplă ei ceva, tu o să uiţi de toate şi-o să fugi în ajutorul ei. Şi te pot prinde duşmanii. Nu ştiu dacă ai observat... Ana ta te admiră mult. Şi te idolatrizează. Şi e îngrozită, uneori, de gândul că s-ar putea să nu se ridice la nivelul tău - iar asta o să te încetinească, sau o să te determine să faci un pas greşit... E greu, pentru o femeie ca Ana, să joace rolul reginei. Are un rege al dracului de complicat; în plus, faptul că ea e viaţa ta îi face pe toţi să stea cu ochii pe ea. Iar ea observă asta şi ştie că n-are voie nici măcar să clipească greşit! Iar pe lângă sarcina de-a fi regină alături de tine, mai are şi doi copii de crescut. Şi gândul că trebuie să aibă grijă de sufletul tău - şi să te ţină aşa, veşnic îndrăgostit de ea...

Avea dreptate...

- Ana ta e bine. Se pregăteşte să se întoarcă. Cărţile mi-au arătat că scrisoarea aia nu minte. Aşa că nu face nimic din ceea ce ar putea să-ţi schimbe soarta. Nu răcni la femeia care va veni cu veşti, nu încerca să smulgi confesiuni cu cuţitul... Nu încerca s-o găseşti... Nu încerca să grăbeşti lucrurile. Ele se mişcă încet, ştiu; dar se mişcă spre finalul după care tânjeşti tu. Ştefane...

Mătuşa lui voia să-i vadă ochii...

- Ai încredere în femeia ta. E o femeie pe cinste - şi e pe măsura ta. Şi te iubeşte îndeajuns de mult, ca să nu greşească.

Aproba, realizând că fusese cam dobitoc...

- Haide - hai să te odihneşti.

Trebuia să asculte de ei - de oamenii din jurul lui. Că nu era nici pe departe genial! Făcuse atâtea greşeli, atâtea omisiuni, uitase atâtea lucruri... Mătuşa lui îl aşeză pe canapea:

- Schimbă-te; îţi aduc imediat ceva de mâncare.

Nu voia să mănânce - nu-i ardea de mâncare. Dădu să-i spună asta; dar îşi aminti că nu era genial, iar mătuşa lui îi voia binele...

23 noiembrie 2011 - miercuri

Diamant

Îşi aprinse o ţigară şi trase laptopul mai aproape. Intra în mail... Oare se culcase?... Nu; era trează. Probabil că îl aşteptase! Numai ea ştia... Oftă greu şi începu să tasteze, încercând să-şi convingă muşchii feţei să schiţeze un zâmbet...

"- Bună seara, iubito...

- Bună dimineaţa, iubitule. Ai insomnie?

- După cât de repede tastezi, trag concluzia că nu te-am trezit din somn..."

Raina îi trimisese un omuleţ care scotea limba la el. Normal - ce, râdea ciobul de oala spartă? Şi-acum nu mai scria nimic, semn că nu-i răspunsese la întrebarea cu insomnia...

"- N-am insomnie; dar nici chef de somn nu mai am.

- Eşti supărat...

- Fleaşcă.

- Te-a certat?

- Nu. Iar dacă m-ar fi călcat în picioare, zău că aş fi fost extaziat! El însă a decis să mă pedepsească.

- Da' de ce?"

Păi... Păi nu-i putea spune. Aşa că suflă lung fumul...

"- Nu ştiu. I se pare lui una şi alta. E nervos, pe motiv de scrisoare.

- Şi aici a fost destul de supărat.

- Şi ne pedepseşte pe noi doi, pentru vedeniile lui.

- Nu ne pedepseşte; mâine chiar am de muncă la birou.

- În fiecare zi ai de muncă la birou. Dar asta nu te-a împiedicat să vii aici şi să-ţi faci treaba de pe laptop.

- De data asta nu e chiar aşa..."

Ei, pe dracu! Încerca să-l trombonească! Dealtfel, ia uite-o ce grăbită era să scrie ea şi să schimbe tema discuţiei!

"- E gata biserica?

- Da. Mi-a lătrat trei ordine şi-o indicaţie şi s-a dus la nea Dumitru. Şi mie îmi vine să plâng!

- Păi, de ce?!?!?!?!?!

- Fiindcă mă pedepseşte aiurea!

- Păi vorbeşte cu el!

- Tu vrei musai să rămâi văduvă înainte de cununie?"

Nu mai scria nimic... OK! Scria tot el!

"- Că biserica e gata - şi-a ieşit super-bestială!

- Mă bucur că a ieşit bine."

Era circumspectă... apropo de chestia aia cu cununia, evident! Oftă greu... Clar - azi nu-i reuşea nimic. Nici cu Ştefan, nici cu Raina...

"- Te las să te odihneşti.

- OK. Odihneşte-te şi tu.

- O să încerc. Poate decide totuşi să mă calce-n picioare, şi-i trece!

- Nu cred că e vorba despre asta.

- Eu însă ştiu sigur că despre asta e vorba. Are senzaţia că îi ascund unele lucruri.

- Nu cred că şefu' calculează după cum are el senzaţia."

Păi, nu! Nu calcula după senzaţii! Avea nişte semnale ferme cum că senzaţiile alea erau justificate! Dar nu putea să-i spună ei - că nu voia s-o implice în rahatul în care se vârâse el pân' la gât şi încă-un pic! Aşa că...

Aşa că îi trimise o inimioară şi oftă din nou...

"- Noapte bună, Raina mea.

- Noapte bună, iubire."

Şi mai mult de-atât nu voia să scrie. Şi nici să spună, nici să facă... Avea aşa o tristeţe şi-o depresie şi-o supărare mare-mare...

Opri laptopul şi se ridică - să se ducă şi el acasă. Şi să asculte liniştea din casă. Singurătatea. Să-şi accepte cu demnitate pedeapsa. De mult, de foarte mult timp nu se mai simţise ca atunci, la început, când fusese mic şi prost şi împiedicat iar Ştefan se înfuriase deseori pe el...

Ştefan

Tresări şi deschise ochii - îi suna mobilul oficial. Îl luă... Păli... Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Să trăiască şefu'!
- Şi subalterna lui!
- Şefu', te rog să mă ierţi că te-am trezit din somn. Da' acu' am aflat că eşti în Aurari - şi trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Fără să ştie nimeni că am vorbit cu tine.

Deci ea era femeia care-i aducea veşti...

- Vino în orăşel.
- Vin. Acum sunt la un kilometru de poartă. Da' te rog din suflet, şefu' - să nu afle nimeni!
- Adică să nu le spună nimeni lu' Grasu şi lu' Diamant.

Roxana amuţise - dacă nu cumva chiar leşinase...

- Vino la poartă. Eşti cu maşina?
- Da.
- O parchezi lângă gard şi intri pe jos.
- Da, şefu'.

Închise şi se ridică. Şi cum nu se mai obosise să se schimbe aseară, îşi puse cizmele şi geaca şi ieşi. Traversă livingul...

Cornel îl privea cu ochi atenţi. Încerca să fie calm; în realitate, subalternul lui Diamant se gândea la cuţitul din cizmă... Îşi acoperi buzele cu degetul şi primi o aprobare; aşa că arătă spre maşina din faţa porţii. N-avea ce vorbi cu el. Era prea supărat, ca să se mai căznească să păstreze aparenţele...

Urcă pe bancheta din spate şi trase uşurel portiera. Cornel "evacuă" şoferul şi urcă la volan. Mormăi, printre dinţi:

- Mergem la poartă.
- Da, şefu'.

Şi se grăbeau la poartă...

- Vine o femeie. Dar voi nu vedeţi că vine.

Tăcere...

- Voi habar n-aveţi că vine. Şi că stă cu mine de vorbă şi-apoi pleacă.
- Am înţeles.

Accelera spre poartă... Frâna lângă poartă...

Decise ca el să nu coboare din maşină. Cornel, în schimb, "zburase" de la volan şi se repezise spre tinerii care asigurau paza! Cornel ştia ce făcuse; şi ştia de ce nu fusese pedepsit nici chiar acum. Încerca deci să-şi arate devotamentul, promptitudinea cu care-i servea, loialitatea... Că, dacă el zicea "Stop" şi decidea să-l lase totuşi să plece, Cornel putea să pornească înapoi, spre Aubagne - că nimeni din Europa nu-l mai angaja! Nici chiar duşmanii regelui aurarilor! Hm...

DN1 era destul de circulat. Nu-şi dădea seama dacă Roxana ajunsese. Iar geamurile erau închise. Iar el dormise doar două ore. Era două şi-un sfert...

Poarta se deschise cu zgârcenie - silueta mărunţică intră şi se opri la vederea maşinii... Tinerii o percheziţionau; ea se lăsa percheziţionată şi scotocită-n geantă şi prin buzunarele gecii... Gata. Deschise portiera şi-i făcu loc pe banchetă, lângă el. Şi descoperi că Roxana şovăia - şi că privea cu groază în jos, spre cizmele lui...

Deci şi ea ştia că îi aducea veşti proaste...

Porniseră înapoi, spre brad. Făceau drumul ăla în tăcere. Avea senzaţia că Roxana tremura uşor şi dădea să plângă. El îşi impunea să nu-i spună nimic - tocmai ca să n-o facă să plângă! Sau, şi mai rău, "s-o urnească" chiar lângă urechile lui Cornel! Omul ăsta putea fi periculos...

Făcea dreapta, încetinea... Ajunseseră. Roxana sări la propriu din

maşină; o urmă şi sâsâi uşor, ca să fie sigur că Cornel nu scotea o vorbă nici pe patu' de moarte... Prinse braţul femeii şi-o trase peste gărduleţ, pe alee. Şi constată că se grăbea! Ea! Hei! Acum ea se grăbea! Probabil miza pe prezenţa tatălui lui... O să aibă o mare dezamăgire! Or să discute între patru ochi! Şi-o să scoată el tot untul din ea! Şi toate informaţiile! Şi toţi sfinţii şi Dumnezeii mamelor lor, care-i învăţaseră să tacă mâlc şi să facă ei una şi alta pe la spatele lui!

Uşa se deschise larg. Iar descoperirea că tatăl lui nu dormea - sau se trezise - îl înfurie din nou! Aşa că o îmbrânci în casă, închise uşa şi-o conduse nu foarte gentil în living. Unde-o aşeză, la fel de ferm, pe scaun.

- Nea Dumitre, te rog io mult! Nu pleca!

Ia uite-o! Mm, ce-i venea s-o pocnească! Şi-acum tatăl lui se aşeza lângă ea şi aproba, ca s-o liniştească...

"Nu răcni la femeia care va veni cu veşti, nu încerca să smulgi confesiuni cu cuţitul..." Nu. N-o s-o sperie nicicum. O speriase destul doar cu prezenţa! Ocoli încet masa şi se opri în faţa ei. Şi încercă să pară oarecum calm:

- Ai spus că trebuie să vorbeşti cu mine...

Roxana aproba...

- ... Te ascult. Spune.

- ... Şefu', n-ar fi mai bine să scriu?

Poftim? Ridică mirat sprâncenele...

- Adică mai bine scriu. Dacă ai laptopu' pe-aici...

Prea bine! O să-i aducă laptopul. Dar asta o s-o coste scump! Că trăgea de timp - şi ştia că-i aducea veşti proaste! Şi era nedormit şi supărat fleaşcă! Simpla revedere cu tatăl lui îi amintise cearta...

Puse laptopul în faţa ei şi-şi trase scaunul lângă ea. Tatăl lui se muta şi el mai aproape, să citească şi el... Laptopul pornea... Roxana deschise un wordpad şi oftă greu. Şi se apucă să apese tastele.

"Şefule, să nu te apuci acum s-o cauţi iar pe şefa! Şi să nu te apropii de ea!"

Scoase cuţitul şi-l puse pe masă, lângă laptop. Roxana nu mai scria... El arăta spre tastatură, dar ochii ei priveau lung cuţitul...

- Dacă nu te-apuci, eu mă duc să mă culc, să ştii!

Se apucase. Scria repede...

"Eu am fost acolo. Diamant şi Grasu mi-au dat o valiză cu 200.000 de euro şi m-au trimis în Nantes, să o găsesc şi să o păzesc. M-am dus la omu' la care mi-au zis ei, care m-a angajat să împart oferte de hypermarket prin cutiile poştale. Dar n-am reuşit s-o găsesc. Am bătut tot oraşul ăla, de la şase dimineaţa până la zece seara, şi n-am găsit-o."

Deci asta îi ascunsese lui Diamant...

"Chinezul tău ţi-a găsit-o, numai el ştie cum - şi i-a dat lu' Grasu indiciile corecte. Şi aşa am reuşit s-o recunosc şi eu."

Adică Isamu o găsise pe Ana? Cum adică? Întinse mâna şi apăsă tastele... iar ea se grăbi să-i răspundă:

"Adică le-a zis cartierul unde s-o caut. M-am tot învârtit pe acolo şi până la urmă am văzut-o. Şi mi-am dat seama că am mai văzut-o pe-acolo, dar nu am recunoscut-o."

Adică dacă nu ştiuse sigur că Ana era într-un perimetru anume, n-o recunoscuse. Asta era bine; asta însemna că deghizarea soţiei lui era aproape perfectă...

"Şi, după ce-am recunoscut-o, am făcut cum stabilisem cu Grasu şi cu Diamant să fac. Mi-am închiriat o garsonieră în zona aia, mi-am luat un pistol şi m-am ţinut după ea. Discret şi finuţ, că eu împrăştiam pliante de-alea în continuare. Şi, după 48 de ore, am fost abordată pe stradă."

Mâna se întinse singură - şi întoarse capul Roxanei spre el... Tânăra avea ochii plini de lacrimi, dar zâmbea acum:

- Şefu', măcar lasă-mă să-ţi zic tot! Şi pe urmă poţi să-mi faci ce vrei tu!

Bine! Să zică tot atunci! Îi dădu drumul şi-şi aprinse o ţigară. Scria foarte repede... Reveni şi el spre ecran.

"Îl mai ţii minte pe colonelul ăla slăbănog rău, cu freză şi ochelari, care se afuma la greu în discoteca aia obscură? Acum poartă lentile de contact."

Într-o clipă, se repezi şi-o prinse de guler:

- Fă!

Roxana şopti, încetişor de tot:

- Şi ceva îmi spune că e un fel de detectiv particular. Şi munceşte pentru unu' care-i scuipă seminţe-n cap şefului şefului lu' Părintele.

Colonelul? Naşul lui? Nea Nicu Senioru'? Păi nu murise la Roma? Şi tatăl lui avea aceeaşi dilemă:

- Eşti sigură că el e?

Roxana aproba cu capul... şi completa, dar la tastatură...

"Cinci ore a vorbit numai el. Şi ce mi-au auzit urechile, numai eu ştiu! Pun gâtu' jos că el e! În plus, şi-o fi aranjat el moaca; da' vocea nu şi-a aranjat-o încă. Şi ştia nişte chestii de m-a lăsat fără suflu!"

Şi-atunci... Dar chiar trăia?

"Mi-a zis că n-o să mă crezi şi mi-a zis să-ţi zic aşa: 7.322 albi şi 200 roşii. Tu ştii ce-nseamnă asta..."

7.322 de trandafiri albi fuseseră plantaţi în curtea castelului din Turenne, în faţa gardului viu, în ziua căsătoriei lor. Iar în calea Anei fuseseră răspândite petalele a 200 de trandafiri roşii. Într-adevăr, nea Nicu era. Doar două persoane din anturajul lui ştiuseră cifrele alea - Isamu, care achitase factura după ce-o aprobase el şi-avea o memorie de elefant, şi nea Nicu Ceauşescu - care fusese profund marcat de ceremonia de atunci şi voise să ştie cât mai multe amănunte...

Trase laptopul şi se grăbi să o întrebe ce-l interesa mai mult şi mai mult în momentele astea!

"- Dar el ce caută acolo?

- El, din câte mi-a zis, o păzeşte pe ea şi pe copii. Şi are grijă să nu-i găsească nimeni. Zice că tu ai avut grijă de familia lui, aşa că şi el are acum grijă de familia ta."

Ptiu, drace! Nea Nicu Cărare îi spusese colonelului că Diamant îi scosese familia din Bucureşti, o dusese la Londra şi-i dăduse un plic consistent! Sigur îi spusese! Nea Nicu Cărare ştia totul! Senioru' ştia deci cine-i "aranjase" familia pentru următorii 200 de ani - pază, securitate şi bunăstare... Iar Roxana n-avea de unde să ştie mişcarea aia de atunci - aia cu nevasta lui Ceauşescu şi cei doi copii! Ceea ce însemna că Senioru' trăia... şi-o păzea pe Ana...

"Şi mi-a zis că, dacă nu-mi ţin gura şi-l deconspir, nici extratereştrii n-or să poată să reconstituie mai mult de-un sfert din mine. Ţi-am zis - mi-a zis nişte chestii care m-au făcut să mă gândesc la modu' cel mai serios să-mi iau gâtu'! Că decât să mi-l ia el, mai bine mi-l iau eu singură, fără mari chinuri!"

Nea Nicu Senioru' cunoştea metode specifice - şi avea, într-adevăr, un vocabular amplu şi-un stil foarte "adecvat" de-a pune problema cu fiecare muşteriu...

Tatăl lui nu spunea nimic. Roxana nu mai scria nimic - băgase mâinile sub masă şi probabil că se ruga să n-o pună să scrie mai departe... Trase tastatura şi oftă greu:

"Ea? Despre ea ce poţi să-mi spui?"

Mm, ce oftat greu! Parcă o pusese să mute munţii! Scria...

"Regina stă într-un cartier cu case, unde nimeni dintre ai noştri nu se duce niciodată. Nici cerşetori, nici hoţi, nici curve. E un cartier nici prea select, nici prea jalnic; e un cartier de salariaţi cu studii."

Aprobă, calculând că tranzitase deseori cartiere de-alea şi le găsise mai calme şi mai liniştite decât un azil de pensionari...

"Iese în fiecare zi cu copiii. Şi cu nişte oameni care o ascund cu prezenţa lor."

Cum-cum? Ieşea cu nişte oameni care o ascund cu prezenţa lor... Hm... Complicată şaradă, la ora aia nebună!

"Iar eu nu m-am gândit că patrulam pe-acolo ca proasta, cu pliantele mele, şi puteam s-o deconspir. Că să ştii că chinezii ne filează rău pe toţi care ţinem de tine. Şi eu am avut o codiţă, în primele zile. O săptămână s-a plimbat chinezu' cu mine, la băgat pliante prin cutiile poştale!"

Aprobă din nou, iar Roxana năvăli la propriu pe tastatură!

"Înainte să-mi zică Grasu ce şi cum şi în ce cartier s-o caut, am

trecut de multe ori pe lângă ea pe stradă. Şi n-am recunoscut-o. Mă jur pe"

Se grăbi s-o oprească - fiindcă se putea jura pe trei pagini fata asta... Tăticul lui şopti:

- Stai liniştită, că te credem.

Iar scria...

"Mă jur pe sufleţelu' mamei mele că de fiecare dată când ne-am întâlnit pe stradă, m-am uitat lung la ea, am admirat-o, mi-am zis "Doamne, ce femeie frumoasă!", dar n-am recunoscut-o..."

Era frumoasă de sucea capetele tuturor - dar nimeni n-o recunoştea! Asta era tare ciudat... Tăticul lui întinse şi el mâna; căuta, stângaci, tastele...

"- Şi copiii?

- Copiii nu mi-au atras atenţia cu nimic. Toată atenţia s-a concentrat asupra ei. Oricine îi vede, se uită la ea - şi uită să se mai uite la copii."

Reveni el la tastatură:

"Copiii sunt deghizaţi?"

Roxana aprobă... şi începu să tremure... şi şopti, printre suspine:

- Da, şi te rog să nu mă-ntrebi cum! Te rog să nu mă-ntrebi nimic!

- Ss...

- La ce-am văzut acolo şi ce mi-au auzit urechile în alea 5 ore pe care le-am petrecut cu el într-un apartament din apropierea aeroportului, te rog să mă crezi că, şi dacă mi-ai lua gâtu', tot n-aş putea spune nimic!

Păi, în condiţiile astea, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o liniştească! Că nu mai era nimic de spus despre plimbarea Roxanei prin Nantes! Aşa că o cuprinse pe după umeri, o trase în braţele lui şi-o pupă pe creştet... Şi constată că femeia asta, una dintre cele mai descurcăreţe şi mai băgăcioase şi isterice şi bătăioase fete pe care le avea în sectorul patru, plângea în hohote mute şi tremura de parcă tocmai ieşise dintr-o cuşcă plină cu lei de-ăia "originali", mie-n sută sălbatici... Tăticul lui se ridică:

- Mă duc să-ţi aduc nţică apă.

Rămăseseră singuri... Roxana bocea... O trase şi mai aproape şi-i şopti la ureche:

- Te rog să nu mai plângi. Că n-am de ce să vreau să te tai. Ai acceptat misiunea sinucigaşă pe care ţi-a dat-o văr-miu şi te-ai dus singură acolo, la chinezi, ca să ai grijă de familia mea. Şi, pentru asta, îţi mulţumesc.

Şi-o pupa iar pe creştet, ca s-o liniştească... Ea se grăbea să-i pupe mâna - că era mai dezmeticită ca niciodată şi ştia şi singurică de câte ori ar fi putut el să bage cuţitu'-n ea fiindcă refuzase să-i răspundă...

- Hai - bea puţină apă.

Roxana bea apă şi încerca să se liniştească; el voia acum să ştie... Trase laptopul şi se grăbi s-o întrebe...

"Ce planuri ai cu Grasu?"

... Vedea pe chipul ei un zâmbet slab. Nu ştia cum să-l interpreteze. Avea senzaţia că Roxana ar fi zis un fel de "Du" - sau de "Na"...

"Grasu e al tău. Nici o femeie nu poate concura cu tine, în sufletul lui. Aşa că..."

Roxana părea că vrea să se ridice; dar ei stăteau în dreapta şi-n stânga ei şi-i cam blocau drumul. N-o lăsă să plece:

- Ştii că ştiu să fiu discret...

Tânăra îi şopti la ureche:

- Când am aflat că eşti aici, am sunat-o pe mama şi i-am zis că diseară trec pe la Grasu. Că mi-e dor de el. Şi nu ştiu dacă explicaţia asta ţine aşa, cu orele. Că mi-a zis că, dacă scot vreun sunet şi-l deconspir, nici n-o să ştiu când mor! Că cică cel mai mişto e cu otravă; mănânci în oraş, la crâşma super-sigură, şi mori acasă...

Aprobă încet şi zâmbi:

- Atunci nu-l deconspira; nu?

"Daa, uşor de zis!" O lăsă să se ridice...

- ... Eu plec, înainte să se prindă ăia care filează orăşelu' că n-am venit la Grasu.

- Bine, fă.

O urmă, deschise uşa şi-i arătă lui Cornel, prin semne, s-o ducă la poartă şi să-ţi ţină gura. Reveni apoi la masă. Tăticul lui recitea documentul ăla...

Deci Ana lui era ascunsă bine, deghizată bine... Era la fel de frumoasă ca întotdeauna; dar era altfel de frumuseţe. Că nu-şi explica de ce n-o recunoscuse nimeni până acum...

Deci ieşea cu ambii copii şi cu nişte oameni care o ascund cu prezenţa lor... A dracului şaradă! Cum adică?!

... Ei bine, el unul tocmai se hotărâse să asculte de ei - de oamenii mai în vârstă decât el, care-i voiau binele. N-o s-o caute pe Ana. N-o să încerce s-o găsească. Nea Nicu Senioru' o păzea personal - iar asta însemna că soţia lui era în siguranţă. Şi cum colonelul lui preferat se simţea îndatorat "să-i întoarcă" paza şi securitatea familiei, şi cum Ana îl fascinase întotdeauna pe ochelaristul răguşit... Şi cum le era naş de cununie - şi-o făcuse cu bucurie sinceră...

N-o s-o caute. N-o să încerce să afle în ce cartier locuia soţia lui. N-o să-şi pună oamenii să scormonească după ea; şi n-o să-şi sune vameşii, să le spună să fie cu ochii-n patru. Trebuia s-o lase să se întoarcă aşa cum ştia ea. Aşa cum o sfătuia Ceauşescu. Că nu se va putea abţine, colonelul lui, şi-o s-o îndrume pe ici-pe colo, prin părţile esenţiale ale acţiunii...

Jun era mort. Fang părea întreg la cap şi cumpătat. SIE avea grijă de ei toţi - cel puţin teoretic... Tatăl lui se ridică:

- Faci ce vrei; dar eu n-aş nesocoti cuvintele fetei ăsteia.

- Nu le voi nesocoti. Acum, că ştiu cine o păzeşte, sunt mult mai liniştit!

I se întoarse spatele... Încă era supărat - şi pentru cearta de aseară, şi pentru lipsa de atenţie cu care-l trata băiatul lui...

Salvă fişierul sub numele "Listă cu manele pentru revelion" şi opri laptopul. Şi se lungi pe canapea. Se tot gândea...

Deci colonelul...

Şi-l amintea acu' cinci ani, zăcând în discoteca semi-obscură, privindu-i admirativ şi făcând semnul ăla de "mamă-mamă" şi "frige rău" la vederea proaspătului cuplu Ionescu...

Se bucura mult să afle că Senioru' nu murise! Se bucura mult să afle că era bine, că nu cerşea bani de pâine pe la vreun colţ de stradă... Se bucura la culme să afle că lucra, în sfârşit, pentru un om care ştia să-l aprecieze la adevărata lui valoare şi-avea grijă să-l protejeze... Şi nu-şi bătea joc de el, cum făcuseră superiorii "albaştri"...

Ceauşescu o să aibă mare grijă de familia lui. Iar în timpul ăsta el trebuia să aibă mare grijă de afaceri! Că "era pe bani"! Acuşi îl suna Leonard, să-i taie factură pe afacerile din România!

Privea lung tavanul... şi se gândea la ochelaristul lui... Oare aflase că-i gâtuise curcanii? Iar dacă aflase, oare se supărase? Rău? Nu-şi amintea să fi sughiţat violent, de la atentat încoace...

Râdea încetişor şi privea lung tavanul...

Diamant

Apăsa soneria mamei lui. O apăsa lung, fiindcă dacă nu primea urgent o încurajare o să-l vadă tot orăşelul bocind rău...

- Ce-i, mă, cu tine la ora asta?

- Trebuie să-ţi zic ceva.

Fu poftit să intre:

- Păi, zi-i!

- Ştefan a venit azi-noapte la taică-su. Şi e supărat rău de tot pe mine! Atât de supărat, că nu mi-a zis decât patru ordine şi trei indicaţii!

- Stai liniştit, că i-a trecut deja.

Serios? Ştia ea sigur că îi trecuse? Mămica lui aproba:

- Am vorbit amândoi cu el. Şi i-a trecut.

- ... I-ai zis?

- Ce?

Făcu semnul femeii gravide şi primi o negare fermă. Bun! Că numai ce se gândise la asta, şi-i îngheţase şira spinării!

- Du-te la treabă, Diamante. Adică du-te şi mănâncă şi apoi du-te

la primărie. Ştefan şi-a revenit, azi-noapte.

Şi-o spunea cu atâta fermitate... Şi-l gonea de-acolo cu atâta fermitate... Apăsă clanţa şi ieşi. Şi porni spre primărie.

Se îndoia că o discuţie cu nea Dumitru şi mătuşa lui putea face minuni. Ştefan ştia că fusese dezinformat în cea mai importantă şi complicată problemă - cea a familiei lui. Iar pe-asta o să i-o ierte foarte greu...

Să se ducă la Grasu?... Şi să-i prindă pe-amândoi acolo şi să i se pară că şuşoteau şi complotau pe la spatele lui? Nu-nu! Glonţ la primărie! Chit că juca Solitaire toată ziua - dar la Grasu n-avea ce să caute azi!

Ştefan

Se apropia de casa lui Grasu. Se întreba ce să le spună şi cum, dacă-i găsea împreună lângă laptop...

Se mai gândise, de dimineaţă, cât mâncase în tăcere. Ajunsese la concluzia că ei nu trebuiau să ştie ce aflase el de la Roxana. Probabil că ei aflaseră şi mai puţine, când dăduseră ochii cu ea! Aşa că n-o să le spună nimic nici despre fata aia, nici despre planul de-a trimite acolo un om care vizitase Franţa doar sporadic, nici despre "extrasul" cuvintelor lui Isamu din mesajul destinat lui... Îi ierta. Ceea ce aflaseră, aflaseră în ziua când Isamu îşi spusese "ţapul ispăşitor" şi îi anunţase că ştie unde e Ana. Lui nu-i spuseseră chiar tot ce spusese Isamu. Fie se speriaseră de nervii pe care îşi amintea că îi avusese în ziua aia, fie se temuseră să nu fie trimişi să se-mpuşte cu chinezii...

O să tacă chitic şi-o să-i lase să facă destăinuiri complete. Şi pe urmă o să le demonstreze că ştiuse deja toată lista destăinuirilor lor. Ca să-i facă să le fie ruşine - şi să-i determine să nu mai facă niciodată asemenea tâmpenii! Roxana fusese filată de chinezi - iar ăia nu filau aşa, pe faţă. Ăia se pricepeau să rămână nevăzuţi. De-aia intervenise Seniorul - ca să o îndepărteze pe "cometa Roxana", cu coada ei cu tot, de Ana şi copii.

Apăsă soneria şi-şi drese scurt glasul... Uşa se deschise larg:

- Să trăiască şefu'!

- Să trăieşti şi tu.

Că nu putea, totuşi, să nu fie supărat pe el! Grasu se cam încruntase... Se opri lângă masă:

- Ai vreo veste pentru mine?

Primi o negare cu capul. Continuă:

- Absolut nimic? Nici o impresie măcar? Nici un zvon? Nimic?

- Nimic.

Oftă scurt şi-l privi drept:

- Asta e! Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne dăm bătuţi!

- Şefu',

- O să se-ntoarcă ea, într-o zi!

- Să fii sigur că o să se-ntoarcă! Şi-ncă repede!

- Tocmai de-asta - nu văd de ce te-aş mai ţine blocat aici, lângă laptop.

Tăcere...

- Am nevoie de tine pe stradă - să-mi conduci România. În curând, preiau de la Leonard. Trebuie să relegi iţele cu băieţii tăi şi să-i instruieşti, să ştie ce-au de făcut atunci când or să bată palma cu băieţii lui Titel.

Tăcere...

- Pe 1 decembrie, te întorci la treabă.

- Da, şefu'.

Şi cam atât avusese de spus. Se răsuci şi ieşi. Şi porni încetişor spre brad...

Era frig. Era aproape decembrie, nu? Se întreba ce altceva mai discutase Isamu cu Fei-Yen... Şi-şi amintea că putea să-l sune pe Aleodor şi să-i ceară înregistrarea mobilului lui Dumitru Ionescu... Şi cum constata că tocmai se dezmeticise şi "dădea semne de revenire", tocmai îşi mai amintea ceva. Şi anume, că azi, cândva între micul dejun şi prânz, trebuia să facă nişte cumpărături. Online. De-alea de care le plăcea lor mult să facă - cadouri pentru finuţii lor şi donaţii pentru prietenii finuţilor lor. Pe cele de Paşte le făcuseră împreună. Pe astea de Crăciun, din păcate, le făcea singur...

Ana-Maria

Ecograful vâjâia uşor. Medicul îi făcea acum Fluturaşului două poze. Micuţul ei era foarte bine, medical vorbind. Era tot sub linia mediană a lui "bine", din punct de vedere al dimensiunilor, dar se menţinea în interiorul acelui interval. La cele 32 de săptămâni ale lui, Fluturaşul avea doar 1.200 de grame şi 41 de centimetri. Acum, trupul era dezvoltat proporţional cu capul. Era frumuşel foc - semăna cu tăticul lui...

El creştea; ea, însă, nu se îngrăşase absolut deloc, de la ultimul control. Unul dintre medici, şi anume cel care nu opera ecograful acum, o privea lung, foarte încruntat, şi-i promitea o muştruluială serioasă apropo de "neclintirea" cântarului...

Nu, nu simţea că se sufocă. Nu, nu respira mai greu. Fluturaşul ei era cuminte. Cu Léon, simţise uneori că era atât de "plină" încât nu putea să respire normal; dar cu el, nu. El era un băieţel cuminte şi înţelegător - de parcă ştia că mămica lui va avea nevoie de toată forţa disponibilă ca să traverseze Europa de două ori...

Ce, gata? Se şi terminase? Ea parcă ar fi vrut să mai stea puţin...

Acum, medicul discuta cu Sami. Rosteau tot felul de termeni medicali. Ea nu era atentă; ea nu putea fi atentă, de vreme ce privea lung cele două imagini...

Era frumuşel. Avea gurița lui Léon - adică gura lui Ştefan. Iar Ştefan, când era serios, făcea un botic interesant, senzual... Nu avea obrajii bucălaţi din ecografiile lui Léon; era mai slăbuţ decât fusese prinţul la 32 de săptămâni. De data asta, nu va mai vedea "brăţările" grăsune...

Încerca să-şi amintească noaptea când prinţesa îi spusese medicului Petrescu să mute cordonul ombilical de lângă frăţiorul ei... Léon avusese 1.700 de grame în săptămâna 30. Şi 42 de centimetri. Privind lucrurile prin prisma asta, era tentată să-i dea dreptate lui Sami! Mai ales că Fluturaşul "trecuse printr-un război" în care ea se speriase de multe ori, auzise multe gloanţe...

Spera, din tot sufletul, ca Fluturaşul ei să fie bine. Spera să fie un copil sănătos... şi fizic, şi mental... Spera să nu fi greşit tocmai acum, tocmai cu el...

- Mergem?

Cum-cum? Gata? Discutaseră? Se grăbi să se ridice şi-i zâmbi medicului:

- Vă mulţumesc...

- Cu multă plăcere. Vă sfătuiesc să consultaţi un nutriţionist...

Aprobă şi se grăbi să iasă - că tocmai acum, la final, se găsise domn' doctor s-o pună rău cu Sami...

Mergeau amândoi spre ieşire. O ducea acasă - că era liber azi. Nu spunea nimic... Nici ea nu prea avea ce să spună, deşi chiar că n-ar fi trebuit să tacă... Ah, da!

- Ce-aţi vorbit?

- Păi n-ai auzit ce-am vorbit?

- Nu. M-am uitat la imagini şi m-au cam furat gândurile...

- Mi-a spus că totul pare OK. Mai puţin faptul că tu n-ai luat în greutate nici măcar un gram. A spus că nu-i în regulă chestia asta. Şi că, dacă o ţii tot aşa încă opt săptămâni, sigur faci cezariană!

- Stai liniştit - n-or să fie probleme.

- Îmi spui asta de mult timp. Şi totuşi, eu sunt medic. Iar cântarul nu minte. Nu ăsta de la spital, oricum!

- Sami... Mare parte din stresul meu este cauzat de incertitudine. Şi de stagnarea lucrurilor. Atunci când lucrurile vor începe să se mişte, o să-mi crească şi mie moralul. Şi apetitul. Şi pofta de viaţă. Şi min-

tea, probabil...

Îl făcuse să râdă - deci, urechile ei erau salvate...

- În secunda când voi şti că copiii sunt bine, în Aurari, o să vezi ce obrăjori bucălaţi o să am!

- Nu, nu cred c-o să văd.

Poftim?

... Şi uite cum o lăsase în urmă şi-şi reluase drumul spre ieşire...

Ptiu, drace! Uite ce tâmpenie făcuse! Îi spusese că, după ce ducea copiii la cumnatul ei, or să se mai vadă! Ce tâmpenie monumentală! Se grăbi să-l ajungă din urmă:

- Am greşit. Adică nu m-am gândit - pur şi simplu am

- Stai liniştită. Cu ce cuvinte aş putea să te conving să încerci să învingi stresul începând chiar de azi?

- Am tot încercat, să ştii! De când am început vizitele la ecograf şi la "cântarul oficial", să ştii că am încercat din greu să mă îngraş! M-am îndopat cu pâine, mi-am făcut fripturi suculente din ceafă de porc, am mâncat

- Ştiu ce ai mâncat. Şi ştiu că ai încercat să asculţi de sfatul medicului. Problema nu e nici meniul, nici cantitatea. Problema ta e aici, sus.

Şi arăta spre cap - adică spre "cutiuţa" care producea gânduri sumbre şi calcula cu pesimism şansele de reuşită...

Urcă pe bancheta din spate; Sami urcă la volan şi porni motorul:

- Ne oprim puţin la moschee, ca să-i dau fotografiile?

- Da.

Şi-acum nu mai spuneau nimic. Nici el, nici ea. Ea una, nici prin gând nu-i trecea să mai scoată vreun cuvinţel! După ce spusese tâmpenia aia cu copiii în Aurari şi obrajii ei bucălaţi în faţa ochilor lui, decisese brusc să tacă! Că cine ştie ce "porumbel" scotea pe gură!

Sami

Se grăbea să iasă din moschee. Voia să ajungă odată acasă - şi să mănânce. Avea, brusc, poftă de mâncare. Adică decisese, brusc, să se ocupe el de umplutul farfuriilor. Cât mânca el, atât va mânca şi ea! Nu de alta - dar dacă Ana îi făcuse lui Tasnim un bine uriaş ajutând-o să slăbească, el o să-i facă Anei un bine gigantic ajutând-o să se-ngraşe! Cuvintele colegului lui îi răsunau şi acum în urechi...

Când rostise numele magic "Zaynah", imamul ieşise val-vârtej dintr-una din camere şi îl poftise în birou. Unde îl întrebase, direct, dacă îi adusese fotografiile pentru paşaport. Şi le transferase pe telefon şi-i spusese să vină poimâine seara să ia documentele. Şi-l asigurase că erau în perfectă siguranţă, toţi cinci. Pesemne că imam Mohssen ştia mult mai multe decât îi spunea lui...

Nu mai conta. Mintea lui nu era la imam - şi nici la "mersul lucrurilor". El se gândea la cuvintele ei. Ana se obişnuise la ei şi-i percepea ca fiind o părticică din cotidian. De-asta spusese că, atunci când copiii vor fi în siguranţă, ei or s-o vadă pe ea liniştindu-se şi redevenind Ana - femeia normală, nestresată. Uitase că, după ce copiii ajungeau în orăşelul ăla, ea va ajunge în braţele soţului ei! Uitase fiindcă se obişnuise...

Ar fi putut să câştige totuşi?

... Nu.

Ieşi şi se grăbi spre maşină - nu era bine s-o lase să aştepte acolo, în văzul lumii, prea mult timp.

Ştefan

Mergeau spre aeroport. În tăcere. Claire nu cânta; Diamant evitase să se apropie azi de el, aşa că nu avusese nici când, nici de ce să-şi îndulcească tonul cu el...

Îşi petrecuse dimineaţa ocupându-se de afaceri. După prânz, se ocupase de finuţii lor. Le comandase de toate: haine, jucării, rechizite, dulciuri, câte-un loc de joacă nou pentru fiecare orfelinat... Şi cum făcuse asta singur, gândindu-se nu la ei ci la întoarcerea copiilor lui şi socoteala Celui de Sus, nu reuşise să-şi elibereze sufletul. Se simţea mai bine, ştiind că îşi amintise de ei şi făcuse ceva pentru ei - ceva ce el putea să facă şi le aducea lor un pic de bucurie. Şi cum nu reuşise să se simtă din nou uşor ca un fulg şi curat ca după o tonă de Axion, le scrisese directoarelor şi directorilor şi le spusese că, dacă existau anumite investiţii care ar fi trebuit făcute dar stagnau din lipsă de fonduri, el unul era dispus să le evalueze şi să le finanţeze - dacă erau într-adevăr necesare. Se gândise că îi puteau cere să le reconstruiască căminele; şi încercase să-i înfrâneze cumva. Probabil că de-asta nu se simţea...

La naiba! Tăcerea aia nu era deloc OK! La urma urmei, Diamant făcuse tot ce putuse el ca să-l ajute! Pe lângă că-i salvase viaţa şi-i adusese ditamai umbrela Externelor, pe lângă că se dusese glonţ să se-mpuşte cu chinezii ca să-i salveze lui familia, Diamant încercase să-l ajute orchestrând un plan mult mai discret şi mai "lin" decât ar fi "compus" el! Şi-o făcuse ca să-l ajute, nu ca să-l împiedice! O trimisese pe Roxana acolo, cu bani şi dispoziţii clare. Şi poate că ar fi reuşit, dacă nu şi-ar fi băgat coada nea Nicu Senioru'...

Nu. N-o să-i spună că aflase totul. N-o să-l oblige să-i spună ce aflase de la Isamu. Şi nici n-o să se mai poarte aşa urât cu el. Că nu mai erau demult veri! Erau fraţi adevăraţi...

- ... Biserica a ieşit foarte bine.

- Mă bucur că-ţi place.

- Oamenii ce spun?

- Nu spun nimic - că n-au avut voie să intre în ea. Le-a zis mama că poartă ghinion, dacă intră în biserica nesfinţită.

- Aha... Pe 1 decembrie, o să vină preotul. Îl voi alege personal, după ce voi discuta cu vreo doi-trei candidaţi; aşa că nu e cazul să-l şochezi...

- Cum vrei tu. Oricum, îmi zici! Că dacă "albaştrii" vor să-ţi bage pe vreunul pe gât, nu e musai să-i refuzi pe faţă...

- Trebuie doar să-l accept şi să-l trimit la tine. OK!

El râdea; Diamant zâmbea doar...

- Să fii cu ochii în patru.

- Am înţeles.

- Că se pregăteşte. Să nu faci valuri - da' să fii cu ochii-n patru...

Primi o aprobare scurtă cu capul... Se trase spre scaunul din faţă şi şopti:

- N-o să se ducă la vreun caporal - că s-a mai dus, şi s-a lăsat cu împuşcături. O să vină fie direct la tine, fie direct în Aurari, fie direct acasă la Bambina...

Vărul lui aproba, extrem de serios...

- De la 1 decembrie, Grasu iese la treabă. Că i-am retras sarcina de-a o găsi pe Ana.

Claire încetini uşor - ochii albaştri îl priveau lung prin oglindă...

- N-a obţinut nimic - nici un indiciu. Nu e bun la butoanele laptopului. Şi oricum se va întoarce pe stradă. Trebuie să revigoreze lucrurile şi să vorbească cu băieţii; că, după ce bat palma cu Leonard şi-l preiau pe Titel, noii mei băieţi trebuie să colaboreze impecabil cu vechii mei băieţi.

- Aşa e.

- Şi trebuie să facă schimb de experienţă şi de ponturi, nu să-şi zâmbească amabil ca nişte muţi. Imediat cum primesc undă verde de la Leonard, îl iau pe Titel şi plec să vizitez România. Şi să-mi cunosc viitorii subordonaţi. În timpul ăsta, Grasu face caşcaval şi instructaj intensiv. Iar tu eşti foarte atent şi cu ochii-n patru.

- Am înţeles.

- Te plimbi cu Claire prin oraş, te laşi văzut, poposeşti mai mult în cele şase cazinouri "de bază"...

- Am înţeles. Mă las găsit - şi eu, şi maşina blindată - şi-i arăt în ce clădiri sigure petrec un timp mai îndelungat.

- Exact.

Reveni pe banchetă... Diamant tăcea... Se încruntă scurt:

- Chiar n-ai nimic de spus?

- Aş avea milioane de lucruri de spus. Dar...
- Păi, spune-le!
- ... Lasă; că nu-i nimic urgent.
- Diamante...

Vărul lui tăcea, semn că era vorba despre Rebeca...

- ... A trebuit să rămână acolo. Ca să facă acte, împreună cu Adina şi Părintele. Sărbătorile sunt o bună ocazie de-a creşte încasările. Cresc vânzările; creşte şi transportul de marfă. Leonard o să mă decapitalizeze rău...
- Ştiu.
- Ea ar fi venit cu mine. Eu aş fi adus-o. Dar trebuie să facă acte...
- Ştiu. Şi e normal să fie aşa.
- Şi mai e ceva...
- Ştiu. Orăşelul. Nu sunt pregătiţi să mă vadă cu altă femeie în braţe.
- S-au întristat şi au jelit la moartea Safirei. Apoi, s-au bucurat când au aflat că nu eşti singur. Dar pentru ei e destul de greu să calculeze de-astea; aşa că, după părerea mea, e rândul tău să te bucuri pentru bucuria lor. La sfinţirea bisericii. Şi abia după aceea poţi să te bucuri tu, iar ei să se bucure de bucuria ta.

Diamant aproba, tăcut... şi schimba subiectul:

- Am vorbit azi cu mama. A părut foarte secretoasă; dar am reuşit să aflu că orăşelul îmi coace ceva.

Serios? Orăşelul îi cocea lui ceva? Zâmbi cu subînţeles:

- S-or vorbi să-ţi facă statuie!
- Hai, bă!

Da, OK, exagerase! Diamant vorbea serios iar el făcea glume! Se grăbi să continue:

- Deşi s-ar putea să ai dreptate - că statuia nu-ţi iese-n cărţi. Vorbeşte cu tata, vezi ce ştie şi el!

Diamant aproba... Diamant era tăcut şi gânditor. Şi, probabil, şi precaut faţă de vărul şi şeful lui. Aşa că, mai bine tăceau...

N-avea rost să insiste - nici cu Ana, nici cu Rebeca. Nici cu tentativa aia de împăcare. Că nu se vor împăca aşa. Ei nu se împăcau "cu cuvinte"; lor le trecea, pur şi simplu! Lui îi trecuse; Diamant încă mai avea un gust amar, aşa că vărului lui o să-i treacă mâine sau poimâine...

24 noiembrie 2011 - joi

Ştefan

Toni frână, îl parcă pe Philippe şi opri motorul. Bombăni, privindu-l lung pe Luis:

- Dacă-l bat, crezi că se potoleşte?
- Nu.
- Şi-atunci ce să fac, ca să nu mai facă aşa?
- Cred că nu există rezolvare la chestia asta.

Ba exista rezolvare - dar o s-o pună în practică la anul. Nu de alta, dar el "inventase" teoria aia care zicea că angajaţii scărmănaţi între corniţe şi-o iau în cap şi fac lucruri "trăznite"! Şi cum era tentat să fie curat ca un înger, contabilizând plusuri în lista Celui de Sus pentru întoarcerea Anei...

Toni deschisese portbagajul, aşa că Luis se repezise la troller. Coborî şi el.

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Îl lăsa să se cocoşeze cu trollerul ăla şi nu mai spunea nimic...

Pe masa din living aştepta o tavă acoperită cu capac. Florina făcuse din nou biscuiţi; şi nici ea nu voia să fie urecheată sau concediată. Îi pusese deci pe masă nu sub formă de cină, ci sub formă de invitaţie la gustare. El refuza invitaţia, că era obosit...

Păşi pe planşeul etajului unu. Primul senzor aprinse primul bec. Şi văzu imediat uşa Rebecăi aşteptându-l întredeschisă...

N-o să vorbească cu ea. Nu acum, la două noaptea! Ce să-i spună? N-avea ce să-i spună! Tot ce fusese de spus, îi spusese în ultimul mail, cel de aseară. Iar în problemele ei sentimentale el doar o sfătuia - şi doar dacă-i cerea ea sfatul. Ora două nu era cel mai indicat moment pentru asta; aşa că se ducea la culcare...

Roşcata

Privea când monitorul, când tastatura, când uşa. Florina îi anunţase că Ştefan venea la birou la ora zece. Normal - doar ajunsese la conac cândva azi-noapte! Era zece fără cinci; mai erau cinci minute şi cobora şi el...

Îl aşteptase, aseară, ca să afle veşti despre Diamant. Ştiuse că el observase uşa întredeschisă. Şi totuşi, Ştefan trecuse pur şi simplu prin faţa uşii ei şi se dusese în dormitor. Şi nu foşnise mai mult de cinci minute. După alte cinci minute, închisese şi ea uşa. Şi se culcase. Era tristă; era...

Era tristă - şi n-avea de ce. Că "se conversaseră" şi aseară, şi de dimineaţă - şi se iubiseră de mama focului, informatic fireşte! Depărtarea de el nu-i pria; dorul de el o făcea să zacă la biroul ei, cu hârtiile-n faţă, aşteptând binemeritata scatoalcă a şefului. Dar dacă nu putea...

Uşa se deschise - iar inima îi sări de parcă era o minge de ping-pong!

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Impecabil ca de obicei. Serios ca de obicei. Venise la birou; îşi scotea haina... De ce-şi punea sus haina, dacă o scotea un etaj mai jos? Care era "şpilul"? Că nu putea să-l înţeleagă! Şi nici nu putea să-l întrebe...

Şeful ei luă hârtiile din prima tăviţă:

- Ce-aveţi nou pentru mine? Părinte? Ceva veşti?
- Despre regină, nimic nou. Despre afaceri, te-am informat aseară, pe mail - şi ţi-am pus printurile în tăviţă. Dimitri Popov m-a informat, mai pe ocolite aşa, că prin februarie îşi ia un mini-concediu. Şi

vrea să te invite la cabana lui, de la Krasnaia Poliana.

Aha! Aia sigur nu era "de plăcere"! Ştefan se sprijini încet de spătar... şi zâmbi:

- Hai, că-i bine! Ce şanse sunt ca Fang să fi interceptat cuvintele lui Popov?

- Cam... 5%. Dar numai dacă are un angajat extrem de isteţ, de atent şi de maniac într-ale decriptărilor.

- E foarte posibil să aibă. Mai ales pe direcţia Rusiei. Mm... Transmite-i lui Popov că, după părerea ta, mi-ar prinde bine o minivacanţă la aer curat, în perioada aia. Pentru că sfârşitul anului ăstuia o să fie foarte agitat. Întâi preiau de la Leo Mondialu şi cresc oficial, după care mă împac şi cu chinezii... Şi, după aceea, intru şi eu în concediu o săptămână. Că merit, nu?

Aleodor rânjea cu toţi dinţii:

- Sigur, şefu'!

- Şi-i transmiţi chestia asta la fel de encriptat şi de secret cum ţi-a transmis el ţie. Dacă Fang are un chinez maestru, primeşte şi răspunsul. Dacă n-are...

- Dacă n-are, n-are!

Rânjeau unul la celălalt; ea nu pricepuse nimic, aşa că zâmbea slab şi tăcea mâlc... Ochii verzi se întoarseră spre ea:

- Jocurile Olimpice de Iarnă din 2014 se vor ţine la Soci; dar unele probe se vor desfăşura în staţiunea turistică Krasnaia Poliana...

Iar ea îşi amintea acum discuţia ailaltă, cu cifre, şi zâmbea...

- Una din grijile lui Fang este că aş putea să mă orientez spre Est; iar tragerea sforilor şi ungerea aranjamentelor în chirilice mi-ar lua cam două luni. Timp în care l-aş ţine pe chinez în aşteptare. De-asta a dat ordinul ăla referitor la Ana - ca să-mi arate că el intră la capitolul "priorităţi".

Aprobă, iar ochii verzi se plecară spre hârtii...

Gata - acum se ascundea după monitor! Urgent! Că o frigeau urechile şi obrajii şi parcă şi aerul din birou era încins rău! Îşi amintise discuţia "cu cifre" - şi-şi amintise şi calculul. Ştefan socotise de zor, explicându-i de zor, şi încercuise două sume - 30 de miliarde de dolari şi 180 milioane de dolari. Miliardele erau totalul - bugetul întregii acţiuni. 180 de milioane putea încasa Raina Consulting, după ce plătea toate taxele şi compensa viramentele către stat cu bani gri, din marfa de sub capac... Încerca să calculeze 5% şi nu reuşea - că era vorba despre milioane de dolari. Ea ştia simplu - 180 fără un zero, 18. Împărţit la 2, făcea 9. O lua cu leşin! 9 milioane de dolari...

Dar dacă Ştefan decidea ca afacerea asta s-o deruleze prin SAF Consulting? Că acuşi se-ntorcea regina - iar el se împăca totuşi cu chinezii...

Avea un gol în stomac. Avea o stare nenorocită rău...

Tocmai socotise scena de dinainte - cea cu mesajul pentru Fang. Realizase că Ştefan vorbise voalat, Aleodor îl înţelesese perfect iar ea căscase gura la ei şi nu pricepuse o iotă - din simplul motiv că nu ştiuse că jocurile alea olimpice se ţineau în două localităţi. În clipele astea, se simţea tare proastă - adică needucată, necitită, neinformată... Iar dacă Ştefan o electrocuta acum şi afla ce complimente îşi făcea ei însăşi, o bătea rău cu cureaua!

Avea nevoie de Diamant al ei! Măcar un pic! Măcar...

Sami

Ana strângea masa. El fuma, la masa din bucătărie. Acum, când era frig, nu mai fumau în living - că nu se mai aerisea casa! Exilarea asta avea şi părţi bune, şi părţi rele. Partea rea era că Ana strângea masa - şi intra şi ieşea şi intra şi iar ieşea, lăsând fumul să circule în voie... Partea bună era că Tasnim nu-l observase. Aşa că el fuma şi-o studia pe sub sprâncene, la fiecare deschidere a uşii. Îi studia chipul gânditor, încruntat de parcă încerca să rezolve problema fâşiei Ghaza...

Tasnim se gândea la Jaser. Şi nu numai. Se gândea un pic şi la stinsul luminii...

Stinse ţigara şi se ridică. Şi intră în living:

- Ce-ai păţit? Ţi-e rău?

Sora lui rânji instantaneu, grăbită să-şi destindă încruntarea:

- Aa, nu! Mă gândeam şi eu, aşa...

- Şi la ce te gândeai? La pregătirea Florentinei pentru centura galbenă?

- Da' ce-ţi veni?!

- Erai gânditoare şi încruntată de parcă încercai să-ţi aminteşti toate loviturile şi eschivele pe care le fac copiii!

- Ei! Mă gândeam şi eu...

- La ce te gândeai?

- La ale mele.

- Ştii cum se zice: ale tale sunt şi ale mele, de vreme ce tu te-ai băgat deja în toate ale mele şi le-ai făcut şi ale tale...

Tasnim zâmbi:

- Mă gândeam la Jaser.

- Aha! Un Jaser în variantă complicată - că păreai că încerci să-i faci tomografie, aşa te încruntai la gândul lui!

- Nu. Mă gândeam că azi ieşim la plimbare.

- Aha. Şi e o plimbare mai complicată? Că ai mai ieşit cu el...

- Nu, nu neapărat... Nu. Ne plimbăm, mergem la cină...

Şi cam atât, că asta nu era o discuţie de purtat cu el ci cu Ana... Silueta rotunjoară se opri lângă el; şi, în timp ce mâna se întinse şi luă coşul cu pâine, piciorul se întinse şi lovi destul de concludent piciorul scaunului lui... Aah, cât de feministă era! Îi venea să râdă...

Ana-Maria

Auzi soneria piuind şi se grăbi să se ridice - venise Jaser! Iar căposa de Tasnim n-o convocase încă la discuţie! Aah!

Se grăbi să intre în camera ei şi şopti:

- Să staţi aici cuminţi, da?

- Da' cine a venit - imamul?

- Nu, Jaser.

Florentina era nedumerită - că mai venise Jaser, dar nu le spusese niciodată să stea cuminţi în camera lor! Se grăbi să-i explice, în şoaptă:

- O invită la plimbare. Şi cred că azi o s-o ceară în căsătorie.

- Aa...

- Aşa că el o să discute cu Sami despre asta. Iar eu o să mă duc să discut cu ea despre asta. Iar voi o să staţi aici cuminţi, ca să poată Sami să discute cu Jaser...

- Sigur, mami!

Florentina jubila. Ştia un secret ultrasecret şi-i plăceau poveştile în care fata şi băiatul se căsătoresc şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi... Luă unul dintre *hijaburile* ei şi ieşi.

Jaser făcuse un singur pas în living. Sami arăta spre canapea - şi părea că încearcă să păşească în direcţia aia. Numai că Jaser stătea pe loc. Sami nu păşea spre canapea... Îi zâmbi tânărului de lângă uşă:

- Bună seara.

- Bună seara.

Şi cum Jaser părea încurcat şi jenat şi stângaci, arătă şi ea spre canapea... şi adoptă tehnica mamaiei Lăcrămioara:

- Te rog, intră! De ce-ai rămas acolo? Hai, că mai durează încă un sfert de oră cel puţin! Îi duc *hijabul* şi vă pun o cafea!

- Nu, nu e nevoie!

"Hai! Hai!" Îl tot "mâna" cu atitudinea aia... După o secundă de ezitare, Jaser intră. Iar ea nu se clinti până nu-l văzu trecut de ea şi "preluat" de Sami. Şi abia acum, când avu certitudinea că pretendentul chiar nu mai avea nici o şansă "să scape cu fuga", urcă treptele şi ciocăni corect la uşa ei. Aştepta... Tasnim îi deschise şi-i făcu loc să intre. Sora lui Sami era palidă...

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

Tăcea... O trase spre oglindă şi o aşeză pe scaun:

- E jos. A venit.

- L-am auzit.

- E speriat.

Ah - de-abia reuşise s-o aşeze! Acum o să se cam lupte cu ea...

- ... E la fel de speriat ca tine. Nu ştiu dacă lui i-ai spus prin ce-ai trecut cu primul soţ. Dacă nu i-ai spus, cu siguranţă bănuieşte. Şi mă îndoiesc că va face aceleaşi greşeli. Dealtfel, să ştii că e în blugi!

Tasnim se reaşează:

- Nu pot să renunţ la hainele astea. Cât mai staţi la noi, nu pot.

- Poţi să faci ce vrei tu.

- Nu. Dacă v-am asigurat până acum o deghizare credibilă, o s-o fac şi de-acum încolo.

Cum ştia ea! La urma urmei, ea una avea mare nevoie de deghizarea aia! Că încă nu era în siguranţă! Până nu ajungeau toţi trei lângă Ştefan, avea mare nevoie de musulmanii ei... Se grăbi să revină la discuţia despre Jaser:

- Vrei să-ţi pui *hijabul* meu?

- Nu e vorba de *hijab*.

- Ştiu. Dar am observat că ăsta e *hijabul* meu norocos. Şi vreau să-ţi dau o parte din norocul meu; s-o ai cu tine azi...

Ochii negri o priveau prin oglindă şi-o dojeneau pentru aşa gogoşică nereuşită...

- Nu te mint! Pe-ăsta l-am purtat atunci când i-am transmis biletul soţului meu! Ai uitat?

Da, uitase. Iar explicaţia ei era foarte credibilă acum. Primi o aprobare... Aşa că plusă:

- Dar eu zic să nu-l pui aşa cum se pune. Mă laşi să încerc eu ceva?

Da, o lăsa. Păi... O să încerce să i-l pună ca pe-un batic franţuzesc. Că nu trebuia "s-o ţină" decât până în capătul străzii! După aceea, putea să cadă şi să-i dezvelească părul ăla frumos, lucios ca abanosul lăcuit profesional...

Se cam lupta cu mătasea; aluneca mereu! Dar avea nevoie de momentele astea de discuţie... Păi, să discute - nu?

- Ţi-am spus: e speriat. A intrat şi a rămas în hol. Când am ieşit din camera noastră, Sami îl invita pe canapea iar el nu se clintea de lângă uşă. I-ai promis tu că azi se va întâmpla?

- Nu. Dar aseară i-am dat de înţeles că o să se întâmple în curând.

- Cum adică? Ce i-ai spus?

- ... Nimic. I-am făcut ce mi-ai zis tu să-i fac. Şi "a luat foc" instantaneu.

- Şi ai reuşit să-l mai opreşti?

- Da. Greu, dar am reuşit!

Acum zâmbea. Asta era bine. Tasnim prindea curaj! Continuă:

- În cazul ăsta, o să ai mare nevoie de *hijabul* meu norocos... A venit fără flori.

- Îi place să le cumpere în timp ce ne plimbăm. Zice că îl inspir...

Mare şmecher! Tasnim deschise cutia cu cele 10.000 de agrafe, clame şi cleştişori...

- În cazul ăsta, astăzi sugerează-i să cumpere trandafiri. Roşii.

Aşa mergea mult mai repede! Şi nici nu erau inestetice, clamele alea! Sora lui Sami avea gust şi se pricepea la tot ceea ce însemna înfrumuseţare...

- ... De ce?

- De ce, ce?

- De ce să-i sugerez să cumpere trandafiri roşii?

- O explicaţie plauzibilă, pentru el, este că n-ai mai făcut niciodată dragoste pe petale de trandafiri roşii.

Palmele acoperiră imediat chipul roşu ca trandafirii roşii... Şopti:

- În realitate, nu-ţi recomand să-i scoţi din vază ca să-i jumuleşti. Că nu-i mare chestie. Şi, de la un punct încolo, se lipesc de tine şi strică tot fasonul şi tot momentul. Dar aşa, ca idee, funcţionează întotdeauna chestia cu trandafirii roşii şi petalele "ca-n filme".

- ... N-o să-i sugerez nimic.

- De ce?

- Fiindcă nu pot să vorbesc aşa ca tine.

- Ba poţi.

- Ba nu.

- Bine; atunci nu poţi... Ai un prezervativ la tine?

Palmele coborâră; nu, după mimică îşi dădea seama că n-avea...

- Dar probabil că are el zece cutii; aşa că...

- ... Ce te face să crezi că are zece cutii cu prezervative?

- Gândul că, după atâtea milioane de plimbări, n-o să rişte să-i scapi din motiv de lipsa protecţiei.

Iar o făcuse să râdă...

- Să nu-ţi fie frică. Nu de el! Crede-mă că ştiu ce spun!

Nu mai râdea...

- Chestiile astea nu se-ntâmplă niciodată ca-n filme. Fiindcă, în filme, actorii nu se-mpiedică niciodată. Şi nu păşesc niciodată mai altfel. Şi nu prind niciodată părul partenerei sub cot. Şi au o baghetă magică care-i dezbracă instantaneu - că, dacă n-ar avea, ar ţopăi într-un picior şi s-ar împiedica în cracul pantalonilor...

Iar râdea...

- Şi n-am văzut nici o scenă, în nici un film, în care el ţopăie într-un picior şi-şi scoate şosetele...

Acum Tasnim râdea în hohote... Jaser "avea să-i dea o bere"...

Sami

Bietul Jaser mai avea puţin şi claca. Era atât de speriat de gândul că stătea faţă-n faţă cu fratele mai mare al celei cu care "va stinge lumina" diseară, că nu prea ştia cum să pună problema...

Să înceapă cu tema de discuţie veşnic valabilă! Serviciul!

- Ce-a fost azi la spital?

- Nu mare lucru. Două urgenţe mai complicate; în rest, fracturi multe...

Nu; discuţia pe tema asta nu le făcea bine. Aşa că zâmbi... şi atacă direct:

- Cred că ai înţeles deja cine e Zaynah şi de ce umblă îmbrăcată aşa...

Jaser aprobă; se grăbi să continue:

- De când a venit în Franţa, Tasnim a abandonat hainele tradiţionale. Şi mâncarea tradiţională. A încercat să elimine din viaţa ei tot ceea ce avea legătură cu primul ei mariaj.

Roşu ca racul, Jaser aproba...

- Acum poartă *abaya* şi *hijabul* special pentru Zaynah. Dar ceva îmi spune că, în curând, nu va mai fi nevoită să le poarte. Iar asta o va bucura mult. Mi-a spus că îi place viaţa în Franţa; şi îi place egalitatea dintre bărbat şi femeie.

Vişiniu deja, Jaser aproba... Se aşeză mai comod:

- Şi eu sunt de părere că, pentru Tasnim, un trai modern, franţuzesc, ar fi minunat. Şi i s-ar potrivi mănuşă.

- Ar fi perfect dacă şi ea şi-ar dori un trai franţuzesc.

- Îşi doreşte un trai franţuzesc. Adică o viaţă normală. Iar acum, după ce a cunoscut-o pe Zaynah şi au văzut amândouă o mulţime de filme, ceva îmi spune că surioara mea îşi doreşte mult o viaţă ca pe micile ecrane. Ştii tu - *Love Story, Pretty Woman, Casablanca, Ghost, Romeo şi Julieta... Titanic*... Şi parcă le-am auzit vorbind într-o seară şi despre aerobic ca-n "*Dirty Dancing*"; dar s-ar putea să mă fi înşelat...

Stacojiu tot, Jaser aproba - şi de data asta râdea...

- Dar, la urma urmei, nu asta ne dorim cu toţii?

- Bineînţeles! O viaţă liniştită, bazată pe dragoste şi respect şi grijă reciprocă... Un suflet alături de care să ne bucurăm, să ne îngrijorăm, să plângem, să suferim...

Gata - rămăsese fără cuvinte. Probabil că prevăzuse discuţia asta şi încercase să-şi compună un textuleţ - şi, din cauza emoţiei, îşi amintise enumerarea aia de-a-ndăratelea... Se grăbi să-l ajute un pic:

- Un suflet alături de care să trăim urcuşurile şi coborâşurile vieţii.

- Exact.

- Până în ultima zi.

- Până în ultima zi a vieţilor noastre.

"Ehei, băiatule - dacă am reuşi să murim doi câte doi, ce bine-ar fi!" Se grăbi să alunge gândul ăla:

- Şi? Câţi copii visezi să ai?

Îl blocase - îl şocase şi-l blocase rău cu întrebarea aia! Zâmbi slab:

- Din curiozitate...

- ... Unul. Noi am fost patru fraţi; şi nu ne-am înţeles mai deloc. Nici nu vreau să mă gândesc ce vor face fraţii mei atunci când vor încerca să-şi împartă moştenirea!

- Ai şi tu dreptate! Pe de altă parte, i-ai văzut pe copiii lui Zaynah...

- I-am văzut; şi trebuie să recunosc că ei m-au pus pe gânduri.

Serios? Cum adică? De ce? Jaser zâmbi cu subînţeles:

- Înainte să-i cunosc, plănuisem un băiat. Acum, parcă nici o fetiţă nu mi-ar displace...

Oof, Doamne! Începu să râdă şi şopti:

- Ştiu cum e! Eu mi-am dorit toată viaţa o fetiţă - şi abia acum am descoperit că n-aş fi bun de tată de fete. Cu băiatul ei mă înţeleg de minune - şi-am putea pălăvrăgi până mâine, fără să ne plictisim. Dar cu fata, nu. Ştii, taţii de fete trebuie să aibă acel ceva... Nu ştiu cum să-ţi spun...

- Nu-mi spune - înţeleg ce vrei să spui. Dar, uite, eu mă gândeam că Thèo face aikido...

- Oo, nu! Nu-ţi dori niciodată un băieţoi în rochiţă!

Râdeau amândoi - iar uşa de la etaj se deschise încet... Jaser roşi din nou... Şi uite că era prea emoţionat ca să mai calculeze corect! Prima cobora Ana! Care zâmbea... Că era fermecată - şi ştia ea ce vrajă mare făcuse şi-o liniştise pe Tasnim... Şi iat-o şi pe surioara lui! Tii...

Îi aruncă lui Jaser o privire concludentă: "Vezi? Ţi-am spus că visează vise franţuzeşti!" *Hijabul* ăla era "opera" Anei! Era atât de frumos aşezat - şi atât de corect totodată... Tasnim a lui era o franţuzoaică îmbrăcată într-o rochie lungă. Nici Jaser nu era mai dezmeticit...

- Bună.

- Bună.

Ana intră în bucătărie:

- Pun imediat cafeaua.

Tasnim "prinse" din zbor ideea:

- Nouă nu ne pune - că plecăm la plimbare.

Jaser era roşu - dar zâmbea. Iar Tasnim îl luă de braţ şi porniră spre uşă... Iar el se uita lung la ea, după ea, şi simţea cum inima i se strânge iar stomacul i se umple cu un gol mare-mare...

- Paa!

- Pa. Plimbare plăcută.

- Mulţumim.

Ieşiră... Uşa se închise. Gata - plecaseră.

Ana-Maria

Gata - plecaseră. Reveni în living şi zâmbi:

- I-am dat *hijabul* meu norocos, aşa că o să-i meargă bine.

Sami zâmbea slab:

- Iar eu i-am dat lui cel puţin 20 de indicii şi sfaturi - aşa că o să-i meargă bine.

- Aduc jocul?

- ... Ce joc?

- Ce joc vrei tu, dintre cele 200 de jocuri din cutia cu jocuri...

Primi o aprobare... şi-o completare:

- Şi copiii.

Oo, perfect! Se grăbi să intre în camera lor:

- Haideţi să ne jucăm!

Era de preferat jocul în patru, faţă de "cenaclul literar" cu multe versuri de dragoste...

Sami era îngrijorat. Ea însă n-avea emoţii. Ea era sigură că Jaser ştia ce trebuia să facă. Şi nu va greşi. Tasnim va fi crispată până la prima stângăcie; când îşi va aminti de actorii ţopăind într-un picior şi împiedicându-se în cracul pantalonilor şi se va pune pe-un râs isteric... spre marea nedumerire a lui Jaser...

O să fie bine.

25 noiembrie 2011 - vineri

Sami

Aha! Se auzea o maşină! Aştepta - că nu era prima maşină care trecea prin faţa porţii la ora aia matinală... Cu siguranţă, era un taxi. Nu oprise motorul; iar paşii se apropiaseră destul de repede. Cheia se răsucea în broască... Maşina se îndepărta acum, în timp ce sora lui încuia uşa...

Oftă greu şi se ridică. Şi şopti:

- Să-i bag bisturiul în gât azi, la spital?

Sora lui se sprijini de uşă... zâmbi larg... şi începu să nege încet...

Întinse mâinile spre ea; dar Tasnim nu porni spre el. În schimb, o auzi şoptind:

- Sunt îndrăgostită rău! Şi sunt fericită! Şi simt că plutesc...

Asta era foarte bine - asta îl salva pe Jaser de chestia aia cu bisturiul... Sora lui porni spre el. O aşteptă... şi se lăsă strâns în braţe. Şi se simţi sărutat pe cap:

- Îţi mulţumesc. Şi pentru că m-ai scos de acolo, şi pentru că l-ai acceptai pe Jaser, şi pentru că eşti un frate minunat... şi m-ai înţeles...

- Eu te rog din suflet să nu plângi!

- Nu pot să nu plâng! Că sunt şi euforică, şi deprimată!

- De ce eşti deprimată?

Tasnim oftă greu, din tot sufletul... şi şopti:

- ... Pentru că eşti un om minunat - şi n-ai noroc chiar deloc!

- Stai liniştită. Să ştii că norocul nu vine aşa, gratis! Norocul trebuie să ţi-l faci singur!

- Şi-atunci tu de ce nu-ţi faci norocul? De ce nu vrei nici măcar să încerci?

- Pentru că aştept să plece ea.

- Ei, na! Pe-asta să ştii că nu ţi-o cred!

- Ba ar fi bine s-o crezi. Tu nu ştii - dar, în seara când ea a fost în România, când v-am lăsat singuri în casă, n-am fost la spital. M-am dus să beau o cafea. Şi mi-am dat seama că aş fi putut să încerc să-mi fac norocul; dar aş fi deconspirat-o pe ea...

Sora lui tot nu-l credea...

- Până nu pleacă ei, eu n-am voie să-mi caut pe cineva. Pentru că, momentan, joc rolul perechii ei.

- Dar promiţi că, după ce pleacă ea, o să faci ce ţi-a spus ea?

- Nu promit nimic - că nu mai ştiu ce mi-a spus să fac...

- Promiţi că o să faci un băiat? Şi-o să-l creşti şi-o să-l educi şi-o să-l faci aşa cum eşti tu?

Era euforică, îndrăgostită şi foarte-foarte obosită. Aşa că se grăbi să promită:

- Promit.

Şi-acum o trase spre scări, fiindcă amândoi erau obosiţi iar foşnetele lor o puteau trezi pe Ana... Nu se opri decât în faţa uşii ei - şi-i ridică bărbia, ca să-i vadă ochii:

- O să-l anunţ că poate să vină cu inelul. Sau am înţeles eu greşit?

Se gândise că ea va râde şi va nega; când colo, ea era foarte serioasă acum:

- Tu poţi să-l anunţi ce vrei tu! Eu însă nu mă voi muta de aici înainte de noaptea nunţii tale! Aşa că...

Aşa că "intrase la stăpân", cum se spune! Dar poate că ele aveau dreptate! Şi ele, şi ei - imamii, prietenii, colegii, vecinii probabil... Prea bine!

- Îţi promit că o voi căuta îndeajuns de mult ca s-o şi găsesc. Şi că mă voi căsători cu ea. Şi voi avea cu ea un copil. Un băiat, sper...

O împinse în camera ei - surioara lui mai avea puţin şi începea să plângă... Şi intră în camera lui şi închise uşa.

Într-adevăr, Tasnim era fericită. Jaser nu-i înşelase speranţele şi aşteptările. Se părea că el va fi viitorul lui cumnat... Hm!

Şi acum, că era şi el liniştit, putea să adoarmă. De dimineaţă intra de gardă...

Ana-Maria

Se grăbea să intre în moschee. Venise cu un taxi - şi venise singură, de vreme ce ar fi fost extrem de contraindicat să aducă copiii aici, într-un loc supravegheat cu atenţie de toţi. Deci, ea era aici; Tasnim păzea copiii, acasă...

Intră şi se apropie de una dintre femeile din dreapta:

- Mă scuzaţi - unde îl pot găsi pe imam Mohssen?

Se uitau la ea ca la o extraterestră cu trei ochi... Decise să le întoarcă spatele. Că, la urma urmei, o să se descurce ea cumva! O să apară el şi pe-acolo, pe coridorul ăla! Spera doar să nu fie ocupat "cu orele"...

Aştepta... Stătea cuminte acolo, lipită de perete, şi aştepta... Prin faţa ochilor ei, care fixau podeaua, treceau tot felul de paşi... Şi uite că o pereche de paşi se opriră chiar lângă ea! Purtau pantofi bărbăteşti; ea se întreba dacă nu cumva femeile din dreapta tăcuseră mâlc pentru că nu le salutase...

- Zaynah?

Ridică privirea... şi zâmbi:

- *As-salamu alaykum*, imam Mohssen.
- *Walaykum assalam*, Zaynah. Sper că nu aştepţi de mult...
- Nu; abia am venit.
- Poftim.

Arăta spre capătul coridorului. OK! Probabil că o conducea într-o cameră de discuţii... Nu - o dusese în birou. Şi o invitase să ia loc. Se conformă, iar el se aşeză în faţa ei:

- Bun! Mi-am făcut temele!

Aoleu! Se grăbi să caute frazele cu care să-i ceară iertare pentru gafele pe care ea le făcuse şi care-l determinaseră să rostească cuvintele alea! Că doar nu-i dădea ea lui teme! Dar nu apucă să le şi rostească; el scoase din sertar un plic A4 şi continuă:

- Persoana care mi-a dat plicul m-a ajutat mult! Şi m-a şi controlat, ca să fie sigur că nu apar încurcături...

Aha... Deci Senioru' îi dăduse teme imamului! Mult mai bine! Se simţea mult mai liniştită...

- Mi-a spus să le fac copiilor câte un paşaport. Că e mai bine aşa, decât să ţi-i trec ţie în paşaport. Că s-ar putea să ai probleme la întoarcere, când vei fi întrebată de ce nu pleci cu copilul cu care-ai venit.

Mda... Corect! Imamul răsturnă conţinutul plicului şi începu "să decarteze", în faţa ei, verificând rând pe rând fiecare act despre care vorbea:

- Paşaportul tău, pe care l-ai verificat zilele trecute. Paşaportul lui Hussein Teodora, în vârstă de 9 anişori... Paşaportul lui Hussein Gabriel, de 7 anişori - că mi-a zis că e înalt şi mai solid... Şi-acum, uite cum a zis el să faci. Ar fi trebuit să-ţi fac o declaraţie notarială a soţului tău, cum că este de acord să pleci cu copiii. Dar ar fi trebuit să-ţi fac câte una pentru fiecare drum, pentru fiecare copil... Şi era riscant. Astfel de hârtii sunt verificate cu atenţie - aşa că şansele de eşec creşteau mult. Deci, ăsta... e certificatul de deces al lui Hussein Abdul-Malik. Soţul tău şi tatăl copiilor tăi. Nefericitul eveniment, dacă observi aici, s-a produs la începutul lunii octombrie. Anexat la el, ai traducerea lui legalizată, în română. Şi ţi-am pus, preventiv, şi certificate de naştere pentru copii. Adică còpii traduse şi legalizate...

Evident...

- Tu te duci frumos la graniţă şi le spui că, întrucât soţul tău a decedat, tu şi băiatul, sau fetiţa, aţi decis să vă întoarceţi în România, la părinţii tăi. Că nimic nu vă mai leagă acum de Franţa. Aţi împachetat tot, aţi trimis deja în România toate bunurile de valoare, aşa că aveţi bilet doar dus şi nu vă doriţi decât să uitaţi tot ce s-a întâmplat, apropo de bietul Abdul-Malik. O lacrimă şi-un oftat sigur or să-ţi garanteze succesul...

Aproba încet - recunoştea în povestirea aia "creierul" Seniorului...

- Dacă îţi mai trebuie ceva, să-mi spui.

Aprobă din nou - că nu-i mai trebuia absolut nimic... Şi se ridică:

- Într-o zi, o să reuşesc să mă revanşez.
- Stai liniştită - OK?
- Nu stau deloc liniştită!
- Şi totuşi, va trebui să stai liniştită. Sau să-l cerţi pe el. Că el s-a ocupat de toate - inclusiv de achitarea costurilor. Şi nu te văd sufleteşte capabilă să baţi pe cineva...

Aah - o făcuse să râdă! Imamul râdea şi el şi se uita lung în ochii ei verzi...

- Mulţumesc, imam Mohssen.
- Cu multă plăcere, Zaynah. Un singur lucru vreau de la tine.

Aha! Ia să vadă ea ce voia imamul de la ea...

- Vreau să-mi răspunzi sincer la o întrebare.

Bine! Răspundea sincer! Care era întrebarea?

- Te vei întoarce vreodată la Sami?

Ia uite... Zâmbi slab şi apucă clanţa:

- Nu.
- Indiferent ce se va întâmpla?
- Indiferent ce se va întâmpla.
- De ce spui asta?
- Pentru că drumul lui nu e alături de mine.
- Eşti sigură?
- Da. Sunt foarte sigură.
- Te-ai întrebat cum vede el lucrurile?
- Nu. Pentru că ştiu cum le vede.
- Şi? Cum le vede?
- Musulmane. *As-salamu alaykum*, imam Mohssen.
- *Walaykum assalam*, Zaynah.

Ieşi, închise uşa... Scoase sacoşa din buzunar şi ascunse plicul. Şi porni spre ieşire - o să trebuiască să găsească un taxi, fiindcă a face comandă de pe mobilul ei ieşea complet din discuţie!

Deci aşa! Imam Mohssen voise să ştie... Mare afurisit, imam Mohssen! Hm! Şi totuşi, nu era el chiar aşa de afurisit! Că nu ştia "ultima ştire mondenă" - aia care zicea că Tasnim plus Jaser egal love! Probabil că "se rătăcise" în ochii ei verzi şi uitase s-o mai întrebe... Sau nu amesteca lucrurile astea...

Oricum, despre Tasnim şi Jaser ar fi avut ce să-i spună! Aflase unele lucruri, după ce Tasnim o îmbrăţişase "ruseşte" şi-i mulţumise pentru norocul din *hijabul* cel norocos. Aşa că, dacă ar fi fost indiscretă, ar fi avut ce să-i spună... Îi venea să râdă...

Ştefan

Aleodor îşi drese scurt glasul şi anunţă, neutru:

- Mesaj de la dl Petriceanu. Marcat "urgent".

Serios?! Nea Nicu îi scria Părintelui?! Hm!

- Ţi-am trimis pe "oficial".

Pe mail-ul oficial? Da' ce-avea - se tâmpise? Îşi verifica mail-ul, încruntat...

Da - mail-ul venea de pe adresa "oficială" a lui nea Nicu Cărare. Şi-i era adresat lui Aleodor. Oare de ce?

Salut,

Nu ştiu unde e Ştefan acum, aşa că mizez pe tine să-l anunţi că are o întâlnire cu Leonard pe 5 decembrie. Să-i aranjezi transportul, că nu poate să acosteze. Anunţă-mă, dacă intervine ceva.

Nicu Petriceanu

Retracta. Într-adevăr - aşa o veste trebuia "să călătorească" pe mail-ul oficial. Şi trebuise să treacă pe la Aleodor, al cărui mail era "cantonat" pe serverele SIE. Ca să afle toată lumea, inclusiv Fang, inclusiv Moreau, inclusiv...

Oftă greu, lung... eliberându-se de toată tensiunea acumulată din clipa când aflase că Leonard are probleme cu actele şi până acum...

Şi se ridică:

- Bun! Confirmă-i că pe 5 mă văd cu Leo şi te ocupi tu de restul detaliilor. După care îl informezi oficial şi pe Popescu - îi spui că lucrurile încep să se mişte iar eu mă bucur sincer pentru deblocarea problemelor lui Leonard. Haideţi la masă.

Părintele apăsa tastele, grăbit să-şi execute ordinele şi să ajungă mai repede lângă el... Porni laptopul şi zâmbi:

- Rebeco, adu socotelile. Toate: contabilitate, calcule, solduri, caşcaval...

Consiliera lui pivotase pe-un picior şi se repezise înapoi la calculatorul personal...

Gata - avansa. Venise momentul calculării caşcavalului. Leonard o să vrea bani cash - nu acţiuni, proprietăţi, afaceri sau cine mai ştia ce artificii fiscale! Leonard o să vrea foarte multe bancnote de 500 de euro - de-alea de zicea lumea că sunt preferatele interlopilor. Iar dacă el va descoperi azi că n-avea destui bani, o să aibă o problemă mare! O să trebuiască să-l pună pe Diamant să vândă aur - şi să se ocupe un pic de cazinouri. Şi nu-i plăcea să umble la reglajele fabricilor de caşcaval - că pierdea clienţi. Dacă n-avea destul...

Ana-Maria

Închise uşa... şi răsuci cheia. Şi îi văzu pe amândoi cum devin extrem de atenţi... Oof - erau doi îngeraşi minunaţi! Se grăbi să-i sărute şi se aşeză între ei:

- Trebuie să discutăm ceva foarte important.

- Da, mami.

Léon era foarte fericit atunci când mami se aşeza lângă el ca să poarte o discuţie. Micuţul ei...

- Trebuie să discutăm despre plecare.

Florentina răbufni, în şoaptă:

- Gata? Plecăm?

- Da. Şi tu pleci prima.

- ... Eu?

- Da. Pe tine te duc prima la tati. Pe 5 decembrie, tu o să ajungi la tati. Sau, în cel mai rău caz, ajungi la bunicul, în Aurari.

- Aha...

- Am fost azi la imam şi am luat actele. Şi uite cum o să fie... Fiecare aveţi paşaportul vostru...

Desfăcu plicul şi le dădu paşapoartele... Ei le studiau cu maximă atenţie; Léon îşi admira fotografia, Florentina citea cu atenţie fiecare literă... Şi răbufnea, indignată:

- Mami, da' eu nu sunt născută în 6 aprilie 2003!

- Şi nu te cheamă Hussein Teodora. Aşa e şi paşaportul prinţului.

Florentina înşfăcă paşaportul lui Léon... şi i-l returnă, ceva mai liniştită, după ce se convinse că şi el era "mai bătrân" în acte.

- Iar astea sunt nişte còpii după certificatele voastre de naştere...

Le dădea şi hârtiile... Léon zâmbi:

- Mami, da' aici nu scrie Ştefan Ionescu.

- Şi nu scrie nici Ana-Maria Ionescu. Scrie ceea ce trebuie să scrie, ca să-i păcălim pe grăniceri. Iar ăsta este certificatul de deces al tatălui vostru.

Linişte... panică...

- Atunci când or să ne ceară actele, noi o să le dăm paşapoartele şi hârtiile. Eu sunt Hussein Mihaela. Voi sunteţi tot Hussein, da? Eu o să-i explic grănicerului că tăticul vostru, pe care-l cheamă Hussein Abdul-Malik, a murit la începutul lui octombrie. Iar noi am încercat să trecem peste moartea lui şi să mergem mai departe, dar am descoperit că nu ne putem descurca în Franţa. Aşa că ne întoarcem definitiv în România, la părinţii mei. De-asta n-avem bilet de întors. Şi de-asta eu o să plec fără voi, atunci când o să mă-ntorc în Franţa.

Florentina zâmbi slab:

- Mami, eşti genială!

- Iar voi trebuie să fiţi cei mai desăvârşiţi actori, ca să ne reuşească chestia asta!

- Aa, stai liniştită! Să vezi ce-o să plâng când o să zici de el! O să inund vama în lacrimi! Cum ziceai că-l cheamă? Că poate mă-ntreabă...

- Hussein Abdul-Malik.

- Hussein Abdul-Malik... Mm, e greu! Nu putea să-i zică Hassan?

- I-a zis Abdul-Malik. Aşa că...

Prinţesa se schimonosea chiar acum, compunându-şi un chip plin de durere sufletească la adresa decedatului. Léon râdea cu gura până la urechi, închipuindu-şi-o pe Florentina văicărindu-se şi urlând şi tăvălindu-se pe lângă oamenii în uniforme... Le luă actele:

- Deci ne-am înţeles, da?

- Da, mami!

- Da, mami!

- O să mă duc zilele astea la agenţie, să vedem când avem autocar. Oricum, trebuie să fim în Bucureşti pe 5 decembrie. Neapărat!

- Aha! Păi las' că vedem noi cum facem!

- Exact. Ne descurcăm.

- Auzi, mami? Da' dacă mergem la agenţie mâine, după concurs?

- ... Da, e o idee... OK! Mâine, după concurs, mergem la agenţie şi luăm biletele. OK?

- OK! Mami, facem duş?

- ... La ora asta?

- Da, că trebuie să mă culc devreme! Mâine am concurs!

Da, ştia că prinţesa are mâine concurs... Florentina se repezi la uşă:

- De fapt, nu! Mai stai puţin! Mai stai cinci minute!

Da' unde se grăbea aşa? Dădu s-o urmeze, dar i se închise uşa-n nas... Şi cum Léon râdea şi bătea cu palma în pat lângă el, ca s-o mai ţină un pic pe mami aproape...

Reveni lângă prinţul ei, îl trase pe genunchi şi-l îmbrăţişă. Micuţul lăsă capul pe umărul ei...

Léon nu se plânsese şi nu comentase nicicum lungile ei şuşoteli cu Florentina. Şi nici lungile ore când ea fusese ocupată cu casa în care locuiau. Dar ea ştia că "prinţul lui mami" tânjea după dragostea lui mami. Şi după momentele frumoase de la Cannes, când Florentina făcuse temele cu mamaia, sau cu Adina, iar el stătuse în braţe la mami şi şuşotiseră tot felul de lucruri... Şi, cu riscul ca el să simtă mişcările Fluturaşului, se grăbea acum să-i dea ceea ce era al lui - dragostea specială din sufletul lui mami. Nu degeaba se spunea că mezinul este întotdeauna un pic mai răsfăţat...

Era tare bine aşa...

Ştefan

Se holba la posterul ei. Se holba la zâmbetul ei perfect şi se gândea la ale lui. Şi era fericit - deşi, în loc să se uite la chipul soţiei lui, el se uita de atâta amar de timp la un poster...

Era liniştit. Iar asta era mare lucru! De-atâta timp trăia în stres şi incertitudine, că a fi neliniştit devenise o stare permanentă. Dar, gata - îi trecuse. Acum se simţea liniştit - măcar din punctul de vedere al afacerilor. Se pregătea să avanseze - adică să cumpere afacerile lui Leonard. O să aibă foarte-foarte multă treabă - dar zău că nu regreta! Mai bine să aibă treabă acum, decât în ianuarie, după ce se întorcea Ana! Era atât de dornic s-o strângă în braţe şi să nu-i mai dea drumul cu orele... Şi să o asculte ore în şir, chiar şi povestindu-i cum vedea ea situaţia geopolitică din Europa Centrală şi de Est...

Gata! Revenea chiar acum la gândurile despre afaceri! Deci, se vedea cu Leonard pe 5...

Calculase azi "activele". Bătuse miliardul - dar asta includea toate afacerile, toate reţelele şi toată marfa. Şi maşinile. Şi conacul. Şi vila de la Cannes. Şi chinezul, la urma urmei! Iar Leonard voia cash. Dacă lista primită de la nea Nicu Cărare nu suferise modificări, putea spune că va face faţă cu brio tranzacţiei. Şi-i va rămâne şi îndeajuns de mult cash pentru rulajul obişnuit. În plus, pe 5 va trebui să dea doar un avans; iar la cum îl cunoştea el pe Leonard, probabil că o să vrea nişte plăţi în rate. O fi fost el "marinar nebun" - dar nu era chiar atât de nebun ca să navigheze cu atâta cash la el! Că, Doamne fereşte! -

se ciocnea de paza de coastă, sau de vreun afacerist bine informat... Şi cum începea luna decembrie - luna cadourilor şi-a încasărilor mari...

Nu - în afaceri "n-avea emoţii". O privea pe femeia mai frumoasă ca Luna şi realiza că n-avea emoţii nici în privinţa întoarcerii ei. Se gândea la ea şi căuta în el presentimentul care-l avertiza că soţia lui va fi în curând în pericol - şi nu-l găsea. Se simţea liniştit... Se întreba cum naiba avea atâta sânge rece-n el, să se încreadă în presentimente, vorbele meşteşugite ale ghicitoarei Perla şi veştile zgârcite de la Nicu Cărare...

"Gataa! Înapoi la afaceri!" Că iar căpăta insomnie - şi asta nu era bine deloc! Mâine aveau acte de făcut; în plus, trebuia să se vadă cu un bun amic, cu care afacerile fuseseră întotdeauna o plăcere. Deci, afaceri...

Avea acum un moment de respiro. Începând de pe 6 decembrie, el şi Titel vor avea foarte-foarte multă treabă prin România! Rebeca va rămâne aici, cu Aleodor şi Adina. Grasu pleca pe 1 pe teren şi-acolo rămânea... Probabil că va avea treabă şi cu Diamant, atunci când o să dea peste subalterni tineri şi "proaspeţi" - aşa că Diamant va trebui să stea cuminte în România şi să vadă de afaceri şi de întoarcerea familiei lui... Rebeca o să stea cu gândul la el iar Diamant o să stea cu gândul la ea - că era luna aia frumoasă a cadourilor şi-a dragostei şi-a timpului petrecut în familie...

De fapt, abia acum îşi dădea el seama! Diamant şi Rebeca nu se mai văzuseră faţă-n faţă, de când făcuse anunţul şi-i "căsătorise" pe youtube! Şi asta era destul de rău - că acuşi venea decembrie, lună dificilă pentru problemele sufletului! Aşa că se ridică şi luă telefonul - ia să facă el pe zâna cea bună! Că, la urma urmei... de ce nu?!

26 noiembrie 2011 - sâmbătă

Diamant

Coborî din Philippe, luă florile şi porni spre conac. Luis se repezise la troller - aşa că va avea o mână liberă, în caz că soţia lui o să i se-arunce în braţe...

Ştefan nu-i scrisese decât ***"Cu cea mai mare discreţie, fără să anunţi pe nimeni, te urci în prima cursă comercială care decolează de pe Otopeni, indiferent câte escale faci până aici"***. Se conformase - după cinci minute, ieşise din Aurari şi fusese dus cu maximă viteză la aeroport. Era cinci jumate dimineaţa - şi, după două escale, putea spune că numai scările alea îl mai despărţeau de răspunsul la întrebarea "ce s-a întâmplat?". Că sigur se întâmplase ceva! Nu degeaba îl chemase aşa, vijelios şi în maximă discreţie!

Urca treptele şi se întreba de ce-l chemase! Ce se întâmplase? Şi de ce "cu cea mai mare discreţie" şi "fără să anunţe pe nimeni"! Trebuia să se fi întâmplat ceva...

Păşi pe planşeul etajului unu iar uşa dormitorului se deschise încet. Ştefan ieşi, în halat, şi-i făcu semn să nu scoată un sunet... Senzorii aprindeau becurile - iar el vedea veselia pusă pe şotii de pe chipul vărului lui şi începea să înţeleagă de ce trebuise să facă el două escale, în cea mai mare discreţie... Se întâlni în faţa uşii Rainei.

- Salut.
- Salut. Ss...

Ştefan scoase un inel de chei; o căută pe cea potrivită, descuie foarte uşor uşa ei... şi-i făcu cu ochiul! Păi...

Vărul lui se îndepărta uşurel, pe vârfuri - şi parcă chicotea... Apăsă clanţa şi intră.

Raina lui dormea. Era cu spatele la uşă - de parcă adormise cu ochii pe fereastră... şi gândul departe...

Gata - se liniştise. Acum ştia de ce fusese chemat. Aşa că lăsă florile pe masă, se apropie de ea...

Uite, azi o s-o întrebe cum o cheamă. Raina lui strângea în braţe o pernă; o s-o întrebe cum o cheamă pe perna aia care beneficiază zilnic de plăcerea de-a dormi în braţele ei! Probabil că "o s-o încaseze"...

Se aplecă peste ea... Oof, Doamne! Avea ochii umflaţi şi roşii! Raina lui se culcase tristă... Da' nu-i nimic! Că venise el acasă - şi-o înveselea imediat! Închise ochii şi-o sărută.

Roşcata

Băi! Cineva o săruta!

Şi era la conac!

Reacţionă după primul impuls - ţâşni în sus, strânse pumnii şi băgă perna între buzele ei şi buzele care-o sărutaseră! Şi trase genunchii la piept - după care-i extinse cu putere, pe direcţia sărutului, ţipând războinic din toţi rărunchii!

Şi auzi o bufnitură straşnică!

Diamant

Ia uite...

Ştia acum cum o cheamă pe pernă. O cheamă "obstacol". Făcuse cunoştinţă cu ea - şi-apoi, cu o viteză care-l luase prin surprindere, încasase două călcâie. Şi se simţise zburând! Zburase pe podea...

De pe hol, auzea hohotele de râs ale lui Ştefan... Iar el nu putea decât să geamă, că-l durea rău spatele de la aterizare...

Roşcata

Auzea clar hohotele de râs ale lui Ştefan. Şi cum îşi amintea că încuiase uşa înainte să se bage-n pat şi să bocească rău de dorul soţului ei... şi cum nu exista uşă fără măcar o cheie de rezervă...

Tot de pe hol, auzi vocea lui Aleodor. "Ce s-a întâmplat?" Ştefan hohotea, aşa că nu putea să răspundă cu cuvinte... De jos, de lângă pat, auzea un geamăt greu...

Păi dacă Ştefan era pe hol, iar Aleodor era pe hol... Iar şansele ca Toni, sau Luis, să fi descuiat uşa ei erau minime, atunci...

Sări din pat şi se repezi la Diamant:

- Diamante! Tu eşti?

Bărbatul ei zăcea pe podea şi gemea! Aoleu! Se grăbi să-l ia în braţe:

- Iartă-mă! N-am ştiut că eşti tu!

Iar el zâmbea şi gemea... Iar ea se grăbea să-l pupe rău de tot, că-l izbise rău de tot...

De undeva de jos, Toni întreba ce se întâmplase - iar Ştefan probabil că se tăvălea pe mochetă, atât de tare hohotea...

Ştefan

Ia să vadă el ce mai făcea vărul lui! Că tare-l mai izbise soţia lui de podea - şi n-aveau covoare de-alea "cu amortizor"...

Coborî treptele şi intră în living. Şi descoperi că nu se înşelase - luase decizia corectă. În jurul mesei de la conac era o veselie teribilă...

- Bună dimineaţa.

Îi răspundeau în cor. Rebeca strălucea toată, Diamant strălucea tot... Se grăbi să se aşeze:

- Diamante, eşti sigur că n-ai nevoie de guler cervical?

Aleodor se lăsă pe spătarul scaunului, hohotind total neacademic şi ţinându-se de burtă! Din Adina se vedeau doar şerveţelul care-i acoperea râsul şi ochii din care se prelingeau lacrimile... Rebeca se înveţise rău - dar râdea şi ea. Iar Diamant roşi uşor... şi-i răspunse:

- Sigur. Am făcut rost de-un brâu de şale; şi e mai bine acum.

- Aha! Bun! După masă, să-i zici nevesti-tii să-ţi dea cu cremă. Şi să nu faci efort; stai cuminte în pat, întins pe spate...

"Că altă lună de miere n-am cum să vă dau." Vărul lui aproba, în timp ce "nevastă-sa", varianta roşie toată, se preocupa cu umplutul farfuriei lui. Că el era "convalescent", îl dureau şalele şi nu putea să dea amplu din mâini...

Ei bine, putea spune că era vesel. Nu - era fericit. Şi el. Chiar şi el, care mânca de atâta timp înconjurat de scaunele alea goale...

Da' las' că veneau ei înapoi! Azi erau în 26, nu? Păi putea spune că intrase în ultimele 30 de zile de aşteptare! Şi număra invers! Şi mai era puţin - doar puţin, înainte să vadă masa asta plină! Încă 30 de zile... Adică 28 - că zisese că se-ntoarce înainte de Crăciun!

Apetitul lui crescuse brusc când descoperise că mai erau doar 28 de zile şi-o va avea din nou lângă el! Şi va străluci din nou! Şi va redeveni om...

Sami

Se sprijini de spătarul scaunului şi privi lung de jur-împrejurul mesei...

Livingul avea azi un aer foarte special. Livingul căsuţei lui vibra astăzi. Florentina câştigase locul patru la concursul de aikido; şi probabil că ar fi urcat pe podium, la categoria "debutanţi", dacă n-ar fi făcut criza aia de apendicită...

Amintirea acelor momente îl făcu să râdă; aşa că începu să râdă! Ochii verzi îl priveau lung acum; el râdea... Iar Ana îl admonestă cu degetul:

- Nu mai râde! Că m-aţi speriat îngrozitor!

- Păi aşa şi trebuia - să fii naturală!

Ea îl bombănea; dacă n-ar fi fost şi Léon acolo, probabil i-ar fi amintit cu voce tare că Fluturaşul n-avea voie să se sperie. El uitase asta, atunci când o învăţase pe Florentina ce şi cum trebuie să spună şi să facă...

Dar bine că nu se speriase chiar atât de rău! Şi bine că erau toţi fericiţi! Florentina era fericită, Léon era fericit pentru surioara lui, Ana era fericită pentru premiu - şi pentru că, în sfârşit, putea să ducă copiii acasă...

Fluturaşul Anei era îndeajuns de mare ca să poată supravieţui, în caz că se întâmpla ceva neprevăzut. Adică dacă se năştea prematur. Orice sperietură, orice eveniment brusc ar fi putut să-i declanşeze naşterea. Iar ea n-ar mai fi putut să fugă...

Oftă greu - şi se grăbi să se ridice, fiindcă tocmai oftase din tot sufletul:

- Mă duc să aduc prăjiturile.

Poate că era nebun - dar îi era îngrozitor de greu să ştie că ea o să plece... luând cu ea şi copiii, şi momentele fericite şi vesele... Luând cu ea viaţa care umpluse casa lui, din clipa când ei intraseră...

Dar aşa trebuia să fie. Norocul nu pica din cer. Norocul şi-l făcea fiecare cu mâna lui. După plecarea ei, el trebuia să-şi facă norocul. Ea trebuia să se ducă la soţul ei, la familia ei...

Ana-Maria

Sami se gândea la plecarea lor. Sami ar fi făcut orice ca să-i poată ţine aici, cu el! Dar era un om cu capul pe umeri şi înţelesese că bucuria lui ar fi fost nefericirea lor...

Copiii parlamentau de zor despre concurs - şi despre cât de bună actriţă era Florentina, care se tăvălise şi plânsese pe *tatami* până o scoseseră cu targa de-acolo. Ea nu mai spunea nimic; zâmbea şi termina de mâncat felul doi. Nici Tasnim nu mai spunea nimic. Şi nici nu mai zâmbea. Şi sora lui Sami îi auzise oftatul...

N-avea ce să le facă. Nu putea decât să ţină în permanenţă mobilul în buzunar - şi, în caz că vreunul dintre ei o lua razna şi-o sechestra acolo, să-i trimită lui Grasu un SMS. Atât.

Azi, din cauza bucuriei şi sperieturii şi adrenalinei în exces, uitase să-l roage pe Sami să se oprească la agenţia de turism. Şi parcă nu-i mai venea să-l roage acum să o ducă cu maşina, după-amiază... Oricum, era sâmbătă. Probabil că aveau program scurt sâmbătă - că erau agenţie de turism, nu boulangerie. Iar mâine era duminică. În condiţiile astea, era tentată să aştepte până luni, când el o să se ducă la spital, Tasnim o să poată să stea cu copiii acasă... Poate îl ruga pe Jaser să meargă cu ea! Ca să nu iasă singură din casă! Era o soluţie... acceptabilă...

Diamant

Viaţa era frumoasă în convalescenţă. Ştefan le dăduse liber, dat fiind faptul că el trebuia să se recupereze şi avea nevoie de cineva care să-l îngrijească. Raina nu ieşise din cuvântul şefului ei: după ce încuiase uşa camerei în urma lor, îl dăduse cu cremă de şale şi-l pusese să stea întins pe spate. Şi acum, tot întins stătea. Dar acum erau cuminţi. Acum, ea îi povestea în şoaptă cum fusese în seara aia când fusese urcată pe masă şi arătase lumii întregi inelul ei cu diamante negre...

Ciocănitul în uşă îi făcu să tresară - iar Raina sări în picioare:

- Şefu'!

Probabil că el era. Că Florina trecuse pe la trei şi luase tava cu resturile prânzului. Şi-acum era cinci...

Gata - soţia lui se îmbrăcase. Trase şi el pilota pân' la gât şi oftă greu - că nu-l mai durea spatele, dar trebuia să-şi compună o moacă suferindă rău. Şi-asta era greu acum, când era fericit...

Într-adevăr, Ştefan era. Vărul lui se apropia, zâmbind amuzat... şi

se aşează pe marginea patului:

- Ce mai faci tu, Diamante taică? Cum te mai simţi?

- Cum să mă simt - binişor...

Şi rânjea cu subînţeles...

- Bun. Presupun că nevastă-ta nu te-a informat, apropo de Leonard...

Nu. Nu-l informase. Nu scosese un cuvânt despre ăla! Dar adevărul era că fuseseră foarte ocupaţi - iar Leo Mondialul nu era mai important decât nunta lor! Ştefan nu părea supărat pe omisiunea Rainei:

- Am întâlnire cu el pe 5 decembrie, pe yaht. Bănuieşti de ce, nu?

- Nu vreau să bănuiesc nimic în privinţa asta. Ori certitudini, ori nimic!

- Bravo! Aşa şi trebuie! Pe 5 decembrie, batem palma şi-i fac primul virament.

Aha! Primul virament! Asta cu "primul" era bine - că ăla o să vrea cash, iar dacă ar fi vrut tot banu' odată şi rămâneau ei în fundu' gol tocmai înainte de sărbători era nasol...

- Ceea ce înseamnă că, începând din 6, eu o să surfez cu Titel prin România. Iar tu o să ai treabă. Multă. O să trebuiască să lămureşti toate nelămuririle care-or să apară din surfatul nostru. Şi-or să fie destul de multe, te asigur!

- Mă descurc. Grasu ce ordine are?

- Pe 1, îşi ia blindata şi pleacă la treabă. Şi poate să lase laptopul acasă - că nu-i va mai folosi la nimic.

Ştefan se cam încruntase atunci când pomenise de Grasu, aşa că se grăbi să turuie:

- Aha! Păi e bine, dacă el se ocupă de afacerile zilnice! Că am eu timp să lămuresc nelămuririle alea!

- Exact. Şi ai timp să stai cu ochii-n toate părţile.

Aprobă scurt - că de data asta chiar o să reuşească s-o găsească şi s-o ia pe sus! Şi zău că o să-i tragă şi-o mamă de bătaie, pe drumul dintre punctul de întâlnire şi Ştefan! Că prin ce-i trecuse ea pe ei...

- În seara asta, te întorci la Bucureşti. Îl iei şi pe Aleodor, care are două chestii urgente de făcut: discuţia cu Popescu şi şefii lui şi vizita în bătătura părintească, cu cadouri de Crăciun. La opt decolaţi; aşa că cina începe azi la şase jumate.

Aprobă din nou iar Ştefan se ridică:

- Te las să zaci în convalescenţă. Fă, ia mai fă-i o frecţie de-aia straşnică! Şi dă-i bine cu cremă, să-l ţină!

- Da, şefu'!

Raina pricepuse fiecare aluzie, mai mult sau mai puţin fină; roşise rău de tot, da' strălucea toată... Şi încuia uşa în urma lui Ştefan, după care se răsucea pe-un călcâi... Smuci plapuma şi-o aruncă undeva pe jos! Iar halatul ei sfârşi şi el pe jos! Raina alerga în braţele lui...

Roşcata

Privea lung siluetele din parcare...

De data asta, ieşise şi ea până la colţul conacului. Acolo îşi luaseră la revedere; şi acolo, şi în living, şi în capătul scărilor, şi în camera ei, şi în pat...

Ştefan le dădea ultimele indicaţii; ei se uitau la el cu cea mai mare atenţie. Ea se uita la el - şi zâmbea tâmp, adică romantic, pentru că era îndrăgostită... Şi nu-i venea să plângă. Nu şi de data asta! Diamant era al ei. Se convinsese de asta, n-avea dubii... Ştia mie-n sută că or să se revadă, înainte sau după sărbători - nici nu mai conta, important era că se vor revedea...

Gata - şeful ei venea spre ea iar ei plecau spre aeroport. Diamant deschise portiera - şi întoarse capul... Ce bine că nici el nu era trist! Ce bine! Îi făcu cu mâna, râzând, iar el îi întoarse şi gestul, şi râsul sincer. Şi uite-i cum plecau... Iar şeful ei se oprea lângă ea şi nu spunea nimic...

Se uita lung după Philippe...

Ştefan o luă pe după gât:

- Auzi, fă?

- Da, şefu'.

- Da' l-ai izbit, nu glumă! Am zis că pică conacu', nu alta!

- Păi, şefu', de unde era să ştiu că el era?

- Puteai să bănuieşti - că în casa asta nu locuiesc de-alde Cornel.

- Oi fi putut, şefu'; da' nu la cinci dimineaţa...

- Asta aşa-i... Auzi? Tu ai cuţit în camera ta?

- Nu.

- Bun. Nici să nu-ţi duci vreodată vreun cuţit în dormitor. Nici acolo, nici aici.

- Da, şefu'.

- Şi-acu' treci în casă! Treci, că ai treabă!

- Da, şefu'. Glonţ în birou mă duc!

- Verifică-ţi mail-ul şi fă socotelile. Şi restul lasă-le pe mâine - că nu sunt multe.

- Da, şefu'.

Se grăbea să urce în birou, ca să termine repede şi să poată să se uite la înregistrările lor - alea în care râdeau şi dansau şi făceau paranghelie...

Ştefan

Era nouă; era destul de târziu pentru discuţia aia - dar nu era prea târziu! Aşa că se ridică şi intră în bucătărie:

- Florino, fă două cafele, te rog.

- Imediat.

Îşi aduse laptopul în living, se aşeză şi-l porni. Ca să treacă timpul mai repede. Nu de alta, dar poate primea un mail important, sau... Poate afla ceva despre Ana! Poate primea o veste de la ea, sau de la Nicu Cărare...

Nu; nimic nou pe mail. Grasu era online, ca întotdeauna. Probabil că aştepta informaţii de la Isamu! Sau poate "se conversa" pe mess cu Ana! Cine ştie! Cine dracu mai putea să ştie ce căuta Grasu online la ora aia! În România era unşpe...

Florina intră, cu tăviţa cu cafele. Se grăbi să le ia şi să le aşeze pe masă. Închise laptopul - că n-avea rost să consume curent aiurea. Răsuci scaunul şi scoase telefonul. Şi selectă numărul Adinei. Suna...

- Alo?

- Bună seara. Te-ai culcat?

- Bună seara. Nu, citeam.

- Şi pot să te rog să te întrerupi din lectură jumătate de oră?

- Sigur! Vin imediat!

- Te aştept în living.

Închise şi lăsă telefonul pe masă. Şi-şi aprinse o ţigară. Din câte îşi amintea el, cu Adina funcţionase întotdeauna discuţia deschisă, directă. Se făcea verde-albastră - dar răspundea cu sinceritate la întrebări. O să încerce să fie cât mai diplomat, cât mai "neinvaziv"...

Paşii coborau grăbiţi... Adina intră şi înlemni lângă uşă. Zâmbi şi arătă spre scaunul din faţa lui. Iar ea se grăbi să se conformeze. Era galbenă-n obraji! Probabil se gândea că o s-o concedieze, sau...

- Pot să te întreb ce citeşti?

- *Madame Bovary*, de Gustave Flaubert.

- Interesantă alegere. În franceză?

- Nu, în engleză.

În engleză? Adina începu să râdă:

- Nu vreau să risc ca franceza să consume din spaţiul englezei. Aşa că mai bine "ucid" româna...

Ia uite-o! Mai limpede de-atât nici nu se putea exprima! Fata asta adora actualul ei loc de muncă - şi făcea tot ce-i stătea în puteri să rămână angajata lui! Probabil că ar fi învăţat şi germană, dacă el se apuca brusc "să invadeze" vreo ţară friguroasă... Îi oferi o ţigară, dar fu refuzat. Lăsă pachetul pe masă, întors spre ea:

- În mod normal, aş fi trimis-o pe Ana să discute cu tine. Dar cum Ana mai întârzie puţin, iar pe Rebeca n-o avantajează deloc vârsta, va trebui să te chinui eu.

Adina era foarte atentă, foarte serioasă...

- Nu mă amestec niciodată în problemele sentimentale ale angajaţilor mei. Dar trebuie să le cunosc, pentru că mă bazez pe ei. Mai ales pe cei alături de care îmi petrec zi după zi, în birou.

Era roşie ca o roşie, dar nu dădea din cap că nu. Aşa că continuă:

- Am observat că ceea ce părea la început o relaţie discretă s-a transformat într-o relaţie discretă de lungă durată. Cu el n-am discutat aşa, sub formă de discuţie; dar mi-a dat de înţeles că e o fire stabilă, statornică...

Primi o aprobare cu capul.

- Întrebarea mea este ce părere ai tu despre asta. Fiindcă răspunsul e mai important decât întrebarea. În sensul că, dacă el te întreabă iar tu spui "Nu"...

- Ar fi foarte bine să nu mă întrebe.

- Să nu te întrebe mâine? Sau să nu te întrebe anul ăsta?

- Nu ştiu. Acum, în momentul ăsta, eu zic că ar fi bine să nu mă întrebe niciodată. Dar, cine ştie ce-o să se întâmple până la anul...

- Ai observat, cred, că nu eşti prizonieră în conacul ăsta. Adică sper că nu te consideri prizonieră aici.

- Nu, nicidecum!

- În sensul că ţi-ai citit contractul şi ştii că ai nişte zile libere. Da?

- Bineînţeles. Numai că prefer să mi le petrec aici, la conac.

- Deşi ar fi de-ajuns să-i spui lui Toni că vrei să pleci în oraş...

- La fel cum aş putea să chem un taxi. Numai că prefer să-mi petrec zilele libere aici, la conac.

OK! Deşi i se părea o fată sociabilă, dezinhibată... În fine! Trecu la partea de discuţie care-l interesa acum:

- Relaţia voastră mă interesează în măsura în care poate perturba activitatea firmei.

- N-o va perturba.

- Dacă el te întreabă iar tu spui "Nu", activitatea firmei va fi perturbată serios!

- Eu sper că nu. Adică, dacă promiteţi că nu mă concediaţi în următorii 20 de ani, nu - nu va fi perturbată, indiferent ce răspuns îi voi da!

Ce-avea a face una cu alta?

- Nu de alta - dar eu n-aş avea probleme în a lucra la biroul de lângă biroul lui. Dar el, dacă ajunge să mă întrebe... Cea dispensabilă eu sunt, nu el. Aşa că aş prefera să nu

- Eu nu fac concedieri decât din motive care privesc strict activitatea în cadrul firmei. La anul, voi construi în curtea asta trei vile. Conacul se va transforma în sediul Raina Consulting - iar toate camerele de la etaj vor fi birouri. Probabil că veţi avea birouri individuale; nu ştiu, nu m-am gândit încă... Una dintre vile va fi a familiei mele; una va fi a angajaţilor şi una va fi a musafirilor. Dacă te voi concedia vreodată, o voi face strict pentru greşeli la locul de muncă. Iar concedierea nu te va da afară din locuinţa angajatului meu Aleodor, dacă el vrea să locuieşti acolo.

Adina îl privea lung, mută ca un peşte şi serioasă ca un sfinx...

- Deci, atunci când vine vorba despre întrebări, să nu te gândeşti niciodată că răspunsul îţi poate afecta cariera în cadrul Raina Consulting. Apropo - sunt foarte mulţumit de activitatea ta profesională. Şi nu cred că voi fi de acord să redevii bona copiilor. Gândeşte-te la asta; săptămâna viitoare, aştept părerea ta.

Tânăra aprobă şi se grăbi să se ridice:

- E o plăcere să lucrez pentru dvs. Indiferent dacă e vorba despre secretariat sau temele copiilor. Şi vă mulţumesc că aţi avut încredere în mine şi m-aţi adus înapoi.

- Îţi mulţumesc că nu mi-ai înşelat încrederea.

Adina tăcea, el tăcea... şi constata că nu obţinuse absolut nimic - nici măcar un răspuns cert... Aşa că stinse ţigara:

- Lectură plăcută.

- Vă mulţumesc.

Ieşea, grăbită...

Cu alte cuvinte, Aleodor o plăcuse pe Adina. Şi "atacase". Iar ea, oarecum încuiată în conac, se gândise că şi-aşa era oarecum încuiată în conac... iar el avea, totuşi, studii superioare şi se comporta natural când purta costumul...

Îşi aprinse o altă ţigară. Şi porni iar laptopul. Nu-i era somn; în plus, tocmai îşi amintise că veneau copiii acasă! Trebuia să se gândească bine unde va locui; pentru că Adina va rămâne aici, secretara Rebecăi. Pentru că Aleodor o să aibă treabă în afara biroului, iar fluxul de documente trebuia să fie continuu. El ar fi trebuit să locuiască la Cannes, aproape de chinezul lui. Că acolo o să fie cașcavalul serios. Ana şi copiii trebuiau să locuiască cu el - fiindcă nu putea el să stea departe de ei...

Să cumpere o altă vilă, în Cannes, pentru SAF Consulting? Să-l lase pe chinez să revină la biroul din casa lui? Dacă cumpăra o altă vilă, trebuia s-o pregătească temeinic. Alte măsuri de securitate, alţi pereţi dubli, alte proceduri... Plus riscurile drumului până la birou şi-napoi, plus riscul lăsării lor acasă doar cu bodyguarzii...

Privea lung fotografia lor şi se întreba cum să facă... Cum ar fi vrut ei să facă el...

28 noiembrie 2011 - luni

Ana-Maria

Jaser zâmbea. Era foarte vesel - de parcă bănuia cine era "artizana" reuşitei lui cu Tasnim! Şi totuşi, bucuria lui nu se prea potrivea cu "ocazia". Îl luase de lângă marea lui iubire ca s-o plimbe pe ea până la agenţie! Şi nici nu prea avuseseră ce mari lucruri să-şi spună...

Taximetristul era tăcut. Asta ar fi bucurat-o, în alte condiţii. Acum, însă, tare-ar fi vrut ca omul ăla să spună ceva! Stăteau toţi trei în acelaşi spaţiu strâmt şi tăceau...

Cumpărase două bilete de autocar. Plecau din Nantes cu trenul, până la Paris; acolo, se urcau în autocar. Iar dacă şoferul va respecta ruta şi programul, ajungeau în Bucureşti duminică seara. Or să se cazeze la un hotel - orice hotel îndeajuns de mare ca să n-aibă gândaci şi ploşniţe. Şi nici microfoane prin pereţi. N-o putea trimite pe Florentina la tati înainte să se vadă cu medicul Petrescu! Taifunul provocat de apariţia prinţesei o să-i ţină pe toţi ocupaţi cam două ore. Timp în care ea va trebui să revină în Franţa. Că dacă prinţesa ceda în faţa interogatoriului tatălui, bunicului şi unchiului ei, iar ei se dezmeticeau înainte să plece ea, chiar că nu mai reuşea să se întoarcă la Léon! Şi-asta ar fi fost un dezastru...

Şi dacă ajungeau duminică dimineaţă la poliţia din Nădlac?

... Ba or să ajungă în Bucureşti. Totul o să meargă bine. Ea trebuia să-şi ia haine comode - şi să-l roage pe Sami să-i facă rost de medicamente. Ca să nu se-ntâmple aia neîntâmplată încă şi să nască pe undeva prin Austria! Hm...

Florentina ei era nerăbdătoare să se întoarcă la tati. Aseară, scrisese o lungă scrisoare pentru bunicul Dumitru; voise ea neapărat să-i explice în scris cum încercase mami şi cât insistase s-o convingă pe mamaia Stela să plece cu ei la plimbare... Gândul ăla îi strângea inima. Şi-i umplea ochii cu lacrimi. O să stea faţă în faţă cu socrul ei; iar el o să vrea s-o îmbrăţişeze, iar ea o să-şi amintească că nu reuşise să-i salveze soţia...

Gata cu gândul ăla! Gata, că îi venea să plângă! O să stea în faţa lui şi o să-i spună cum se întâmplaseră lucrurile în aprilie. Şi apoi o să-i ceară iertare că nu fusese în stare să-i salveze soţia!

Şi-o să stea şi în faţa lui Ştefan... La naiba!

Repede, un gând vesel! Repede... Aha! Deci vineri plecau, ajungeau duminică, ea se ducea luni la medicul Petrescu şi-l convingea cumva să nască cu ea... După care o ducea pe Florentina. Şi gonea la aeroport. Şi se întorcea în Nantes cândva noaptea, nu? Marţi dimineaţă, Léon avea lecţie de aikido...

Va trebui să inventeze o scuză plauzibilă pe termen lung pentru absenţa Florentinei de la antrenament. Probabil că o va ajuta Sami cu un diagnostic complicat, care să explice criza prelungită de apendice... Şi-apoi, va trebui să convingă prinţul să renunţe la aikido până se întorceau la tati. Asta va fi relativ uşor - atâta vreme cât va compensa lipsa antrenamentelor cu momente de dragoste... Riscând astfel ca prinţul să înţeleagă ce problemă medicală avea mami...

Chiar nu exista un gând vesel pe-acolo, prin mintea ei?

... Întoarse capul şi-l privi lung:

- M-am uitat ieri cu Tasnim pe internet.

Era foarte atent...

- Se uita la nişte pantaloni. Mi-a spus că-i plac blugii - şi am sfătuit-o să aleagă croieli drepte, evazate chiar...

- I-ar sta bine în pantaloni drepţi.

- Şi se uita şi la pulovere. Pentru pulovere, ne-am cam ciondănit...

Tânărul de lângă ea deveni precaut:

- De ce?

- Ea lăuda puloverele-helancă, pe gât. Eu îi tot arătam pulovere cu anchior...

Jaser era tot mai îmbujorat... Să inventeze ceva şi despre vizitarea unei pagini cu bijuterii? Sau...

... Asta da, gând vesel!

Sami

Tăceau. Ea spăla vasele, el fuma o ţigară. Şi tăceau. Ea nu se grăbea să-l anunţe că luase biletele de autocar; el nu se grăbea să-i spună că aflase de la Tasnim de biletele de autocar...

Apa se opri; se ridică şi oftă greu:

- Mă laşi să te ajut?

- Poftim?

- Mă laşi să te ajut să te întorci la soţul tău?

Ana îi evita privirea...

- Tasnim mi-a spus că azi ai ieşit cu Jaser.

Îi evita privirea şi tăcea...

- Am senzaţia că nu mai ai încredere în mine. Şi nu ştiu ce-am făcut, ce-am greşit...

- N-ai greşit nimic.

- Şi-atunci de ce nu mi-ai spus că ai cumpărat bilete pentru vineri?

Iar tăcea... Întinse mâinile spre mâinile ei. Şi aşteptă. Că la discuţia asta n-o să renunţe nici mort! Aştepta... Aştepta... Şi, într-un târziu, Ana oftă greu şi întinse mâinile... Îi strânse palmele în palmele lui:

- Ştii că îţi vreau binele. Şi că vreau să te ajut. De ce nu mi-ai spus?

- Pentru că ştiu ce-a însemnat pentru voi venirea noastră aici. Şi ştiu ce-o să însemne plecarea noastră.

Nu era foarte sigur că ştia la ce se referea; aşa că tăcea şi-o aştepta să continue...

- ... N-am vrut să te întristez. Tasnim era tristă când m-am întors de la agenţie... Atunci când noi o să plecăm, o să fie din nou linişte aici. Iar voi... Nu ştiu cum o să fiţi voi; dar mie deja mi-e dor de voi! Şi nici n-am pornit spre autocar! Şi...

- Şi nouă o să ne fie dor de voi. Dar o să fim liniştiţi şi-o să ne bucurăm că aţi plecat. Pentru că v-aţi dus acasă. Şi pentru că sunteţi din nou o familie completă, ceea ce o să vă facă extrem de fericiţi...

Iar ea tăcea în continuare - şi-i evita privirea în continuare... Îi strânse uşor mâinile şi recurse la limba engleză:

- Şi chiar şi eu mă voi bucura. Casa va fi mai goală decât crezi tu; pentru că Tasnim n-o să mai stea mult timp aici. Dar te voi şti pe tine liniştită şi fericită. Şi fermecată de el - aşa cum erai atunci, în spitalul din Paris. Ceea ce îmi va face mie curaj să observ răscrucile din viaţa mea şi să fac un viraj, cum spui tu. Şi să clădesc leagănul în care se va naşte şi va creşte un om bun. Şi un bun musulman.

Ochii căprui îl priveau lung, sideraţi... Şopti, zâmbind strâmb:

- Sunt câteva răscruci de-astea la spital; le-am observat, după discuţia noastră, dar am evitat să le arăt şi lor asta. Pentru că, momentan, noi cinci ieşim la plimbare sub formă de familie. După plecarea voastră, cred că mă voi orienta mai întâi spre ele. Pentru un medic, cea mai indicată e convieţuirea cu alt medic. Aceleaşi teme de discuţie, acelaşi program fluctuant, aceleaşi preocupări...

Îl privea lung şi nu spunea nimic... Îi dădu drumul:

- Data viitoare, te rog să-mi spui. Măcar aşa, ca să ştiu şi eu. Bine?

- Bine.

Se răsuci şi apăsă clanţa.

- Pot să te rog ceva?

- Ştii bine că poţi să mă rogi orice.

- ... O să plecăm cu autocarul, vineri, şi-o să ajungem de-abia duminică seara. Ai putea să-mi faci rost de medicamente? Ca să nu mă trezesc că nasc prin Austria, sau Ungaria...

- O să-ţi aduc eu medicamente.

Ieşi şi dădu să închidă uşa...

- Te-ai supărat pe mine?

Îl privea - şi acum zâmbea. Zâmbi şi el:

- Nu mă pot supăra pe tine. Doar eşti o gravidă fermecată, nu?

Ana bufni în râs. Iar el constată, din nou, că femeia asta era fascinant de frumoasă...

Închise uşa. Se răsuci scurt. Porni spre scări...

Trebuia să se încuie în camera lui - şi să facă cumva să adoarmă repede. Că nu ea era răscrucea lui. Ea era doar întruchiparea Fathiei, trimisă în calea lui ca să-l ajute să vadă răscrucile care-i intersectau drumul vieţii. Şi să-l convingă să găsească o femeie, aici, pe Pământ, care să-l ajute să creeze leagănul în care se va naşte şi va creşte un om bun. Şi atât.

1 decembrie 2011 - joi

Diamant

Tresări şi sări în picioare - cineva îi apăsase soneria! Dacă erau copiii? Alergă la uşă... Şi descuie. Grasu zâmbea slab:

- Neaţa.

- ... Neaţa! Ce-i cu tine aşa matinal?

- Plec la treabă.

Păi pleca la treabă la şapte dimineaţa? Era nebun? Grasu bătu uşor cu palma în laptopul de la subraţ:

- Am ambele mobile la mine; şi l-am luat şi pe el. O să-l verific din oră în oră; că, cine ştie...

Aprobă cu capul, incapabil să spună sau să facă ceva...

- Dacă e ceva, mă suni. Că ştii că n-am probleme cu traficu', iar Bucureştiul îl ştiu pe de rost!

Aprobă...

- Dacă te sună şefu', să-i zici că am plecat pe teren; da?

- Păi el nu ştie că pleci pe teren?

- Ba da - că el mi-a dat termen 1 decembrie! Da' s-ar putea să mă verifice; ştii tu...

Da; ştia că Ştefan îşi iertase vărul, dar pe Grasu nu-l iertase nici 1% măcar...

- Hai - să ai baftă!

- Şi tu, Grasule! Să ai grijă! Şi să-ţi iasă cu plin!

- Să dea Domnul!

Îşi strânseră mâinile... şi nu se putu îndura să se clintească de-acolo. Aşa că îl văzu îndepărtându-se grăbit spre poartă, ieşind, urcând la volanul BMW-ului blindat... Grasu porni motorul; şi cum iubea maşina asta şi-şi ocupase toată ziua de ieri cu reglajele şi computerul de bord, BMW-ul "sforăi" amenințător... şi porni spre brad. Şi abia acum închise şi el uşa şi-o încuie...

Grasu se întremase. Adică îşi revenise, după ampla acţiune de tăiat, lipit şi cusut din vara asta. Se chinuise şi trăsese de el la maximum, cu recuperarea. Şi uite că se recuperase! De dragul lui Ştefan, Grasu strânsese din dinţi şi accelerase la maximum revenirea la forma fizică din martie. Era recuperat. Era gata să se întoarcă la treabă. Era aşa un Grasu uriaş, de 120 de kile şi impunător şi "bine" şi fără burdihanul inestetic din martie...

Reveni în bucătărie şi oftă greu: trebuia să facă pe dracu'-n patru şi să-l împace pe Grasu cu Ştefan. El, vărul veşnic răsfăţat şi iertat "din oficiu", o scosese la capăt; dar Ştefan mutase asupra lui Grasu supărarea cauzată de el. Şi nu era corect aşa. Adică, Grasu îi ascunsese informaţiile primite de la Isamu tocmai ca să-i facă un bine! Că dacă Ana era rănită, sau vreunul dintre copii păţea ceva rău...

O să-l scoată pe Grasu basma curată. Vedea el cum! Se descurca el cumva! La urma urmei, el va fi prima persoană care o va revedea pe Ana! Va avea grijă să-i strecoare câteva indicaţii: să-i spună lui Ştefan că Grasu a sunat-o zilnic, să-i spună că o văzuse pe Roxana filând-o pe-acolo... Să-i spună că ea îi interzisese lui Grasu să-şi anunţe regele... Oare o să mintă Ana, de dragul lui Grasu? Teoretic, da. Practic, cine putea şti... Mai ales dacă era gravidă...

Aoleu! Acu' îşi adusese el aminte! Cumnata lui era gravidă! "Foarte gravidă" chiar! Era în opt luni! Ba, mai rău - intrase în nouă luni! Că născtea în decembrie, şi azi era întâi! Alelei - şi vai de ei, consilierii lui Ştefan, atunci când o să se întoarcă Ana! Zâmbea - şi ştia că ar fi trebuit să plângă, nu să rânjească aşa...

Ştefan

Bun. Era nouă şi cinci - ceea ce însemna că Grasu trebuia să fie

acum în Bucureşti, ocupându-se de afaceri. Scoase telefonul şi selectă numărul tatălui lui... Suna...

- Să-mi trăieşti, Ştefane!

- Săru' mâna! Ce mai faci tu?

- Uite, stau cu mătuşi-ta la o cafea. Şi mă cam încurcă nepoţii - că se aleargă pe-aici şi-o bruiază şi eu nu mai am auzul din tinereţe...

- Păi copiii nu-s la şcoală?

- Păi 1 decembrie nu-i zi liberă?

- Păi şi-n Aurari?

- Păi Aurari nu e-n România?

Mda...

- Aoleu, Ştefane, Ştefane!

- Ce să fac, tată! Aş putea să-ţi recit pe de rost toate sărbătorile franţuzeşti!

- Îmi dau seama că "le-ai zbârnâi"! Tu ce mai faci?

- Eu mă pregătesc să plec la treabă. Dar mai am jumătate de oră la dispoziţie şi nimic de făcut; şi mi-am amintit că i-am zis o chestie lui Grasu, zilele trecute...

- Dacă i-ai zis să plece la treabă, să ştii că a plecat.

- ... Serios?

- Foarte. La şapte fără cinci, mi-a sunat la uşă şi m-a anunţat că el pleacă la muncă. Şi mi-a spus că are telefoanele la el, plus laptopul.

Îşi luase laptopul! La ce dracu îi trebuia laptopul, dacă o să şofeze?!

- Vezi, că m-a sunat băiatul ăla, Asachi. Ar vrea să vină azi, să se prezinte, să ne cunoaştem şi, dacă suntem şi noi de acord, să vadă biserica şi chilia.

- Dl Asachi face parte din recomandările pe care le-am primit de la umbrelă. Şi ştii bine că l-am selectat după CV-ul pe care ţi l-am trimis şi ţie, dar nu l-am văzut niciodată - şi nici n-am vorbit cu el. Aşa că să fii atent - că eu le-am zis ce nu vreau să-mi trimită, dar nu-i exclus să se fi făcut că n-au auzit bine!

- Stai liniştit - că-l "miros" imediat! Şi e şi Diamant aici! Îl ţin pe văr-tu în orăşel, până la prânz. Şi-l mirosim amândoi.

- Bine, tată. Dar să fiţi atenţi.

- Suntem, suntem! Auzi? Să ştii că mătuşi-ta zice nişte chestii foarte interesante!

- Serios? Ce zice mătuşa mea?

- Zice că săptămâna viitoare o să ai o discuţie de maximă importanţă cu un om de stat. Şi că de discuţia aia depinde tot viitorul. Ia - stai aşa!

I-o dădea pe Perla; tuşica lui părea foarte agitată...

- Ştefane, maică, fii atent!

- Săru' mâna.

- Să trăieşti! Fii atent! Săptămâna viitoare o să vorbeşti cu unu' mare şi puternic. O să fie foarte important! Să ai grijă ce faci! Şi, vezi - că eu am văzut în cărţi nişte agitaţie. Să nu te laşi distras de la discuţia cu omu' de stat! Că aia-i cea mai importantă şi mai importantă discuţie! Auzi?

- Da, tuşico.

- Toate alelalte, dă-le în lucru la Diamant şi la Grasu! Şi tu concentrează-te la discuţii! Că mie mi-arată cartea că poţi să ieşi foarte bine, dacă ştii cum "s-o întorci"...

Adică vedea ea în cărţi... Zâmbi slab:

- Am înţeles, tuşico.

- Aşa. Şi să stai cu capu' acolo şi să rezolvi problema. Şi să nu te mai gândeşti ştii tu unde, fiindcă după ce rezolvi problema, o să primeşti veşti bune şi-o să ai o reuşită de la drum lung.

Cee?

- Aşa îţi pică cărţile azi. Lasă-le aşa; nu le zăpăci. Nu-ţi schimba soarta. Auzi?

- Da, tuşico. Da' mai zi-mi o dată - că n-am prea înţeles...

- Deci! După ce rezolvi problema cu omu' de stat, o să primeşti veşti bune şi o să ai o reuşită de la drum lung.

Şi nici chiar de pe telefoanele alea "speciale" nu-şi permitea să întrebe dacă era vorba despre Ana...

- Ştefane...

- Da, tuşico.

- Tu ai încredere în mine; da?

- Da, tuşico.

- Atunci îţi mai zic o dată: când o fi să vorbeşti cu omul de stat, ia-ţi mintea de la orice altceva. Da, Ştefane?

- Da, tuşico.

- Promiţi?

- Promit.

- Şi pe căpoşii tăi lasă-i în grija mea. Auzi?

- Da, tuşico.

- Şi eu îţi garantez că n-ai să regreţi! Da, Ştefane?

- Da, tuşico.

- Bine, Ştefane. Hai - odihneşte-te şi tu. Odihneşte-ţi mintea - că o să ai mare nevoie de ea, în curând!

- Bine, tuşico.

- Pa, Ştefane.

- Sărut mâna, tuşico.

Şi-i închisese. Păi... Păi, tatăl lui nu mai voia să-i spună nimic? Aştepta... Se părea că nu! Aşa că...

Aşa că se ridică şi porni şi el spre birou. Că o să-i meargă bine, după cum spunea cartea, dar numai pe termen scurt. În privinţa termenului mediu, o să aibă nevoie de bani... mulţi...

Diamant

Mergea încet în urma preotului. Nea Dumitru, în calitate de primar, mergea lângă el. Iar preotul Nicolae Asachi se uita lung pe pereţi şi nu prea mai putea închide gura... Şi el se uita tot pe pereţi - şi-l supraveghea atent pe Nicolae Asachi...

Avea 35 de ani. Avea cam 1,80. Era brunet şi dădea o foarte mare importanţă propriei înfăţişări. Era tuns la un frizer priceput, iar arta bărbieritului o stăpânea toată. În plus, purta un costum bun - nu foarte scump, dar nici foarte ieftin. Retuşat la croitor - că prea stătea impecabil pe el! Nu duhnea a after-shave; mirosea a haine curate, parfumate cu Coccolino probabil, şi avea doar un iz slab de tămâie. Păşea drept - adică nici ţanţoş, nici copleşit de orăşel, primar şi aşa biserică cum îi ofereau ei. Păşea normal. Făcuse cu brio faţă discuţiei din primărie - aia în care nea Dumitru tot întrebase, iar el tot răspunsese... După cum îi spusese unchiul lui, după ce vizitau biserica şi chilia, reveneau la primărie. Unde intenţiona să-l "aventureze" într-o discuţie amplă, pe teme de istorie şi nu numai. El îl studia pe Nicolae Asachi cu coada ochiului, cântărea paşii unchiului lui şi era tentat să creadă că preotul va trece cu brio toate testele care mai urmau. Deci el o să fie preot în Aurari...

Brusc, bărbatul se opri. Păi...

- Aş putea intra în altar?

Nea Dumitru îl pofti să intre liniştit... El rămase acolo, lângă unchiul lui. Şi întoarse puţin capul spre stânga, de parcă observase ceva în partea aia... Unchiul lui îşi frecă scurt barba. Iar asta însemna că aceeaşi mână, dreapta, va ţâşni şi-l va plesni rău peste zâmbet, dacă va arbora un zâmbet...

Deci, mergeau la primărie. Şi pe urmă punea femeile să aerisească chilia - că părintele Nicolae sigur se va grăbi să se mute în Aurari! Oare bănuia părintele că biserica asta frumoasă, mare, spaţioasă, proaspătă şi impecabilă avea aşa nişte pereţi trainici că nici dacă dădea staţia la maximum nu va reuşi să se facă auzit mcar până la băncile de la brad?... Da' bănuia, oare, cât de "trainici" şi "bine dotaţi" erau pereţii chiliei lui?

Îi venea să râdă - şi-o încasa dacă râdea, aşa că se abţinea...

Ana-Maria

În sfârşit, se făcuse seară. Şi zău că avea emoţii...

Oftă greu şi închise uşa. Şi răsuci cheia, pentru că avea nişte emoţii îngrozitoare...

- Trebuie să discutăm ceva.

Micuţii ei se prezentară prompt la discuţie. Adică se aliniară frumos pe canapea, atenţi...

- Mâine dimineaţă, eu şi Florentina plecăm spre România. O să ajungem acolo duminică seara şi o să ne cazăm la un hotel. Luni, Florentina o să meargă la un om de încredere, unde-o să se întâlnească cu tati. Eu o să fac analizele, la medicul meu, după care mă voi întoarce aici, la Léon. Aţi înţeles, da?

- Da, mami.

- Da. Şi poţi să fii liniştită, că eu stau cuminte aici şi te aştept.

Prinţul o aştepta cuminte, n-o să ridice probleme... Zâmbi slab:

- Deci mâine dimineaţă nu te sperii dacă te trezeşti şi descoperi că am plecat...

- Aa, nu! Da' mâine nu trebuia să mergem la aikido?

- Ba da. Tu te duci, cu Tasnim, la aikido. Iar pentru Florentina ştii bine că a scris Sami o scutire...

Că prinţesa şi apendicul ei stătuseră cuminţi pe scaun marţi, în timp ce frăţiorul ei se antrenase... Florentina oftă greu:

- Mami, pot să te rog ceva?

- Sigur.

- ... Îmi laşi mie telefonul?

- Telefonul tău? Sigur că ţi-l las!

"Şi-o să te sun cu ID ascuns, ca să nu afle tati numărul meu de telefon..." Deşi, dacă se gândea ea puţin mai bine, Aleodor putea obţine orice informaţie...

- ... Şi pot să-i spun lui tati numărul tău de telefon?

- Nu. O să te rog să nu-i spui absolut nimic. Şi, pe cât posibil, să nu mă suni.

- De ce?

- Ca să pot să mă întorc aici, la Léon, şi să venim amândoi în România.

- Dar de ce să mai veniţi în România? Că tati o să mă ia şi-o să mă aducă înapoi, în Franţa!

- Pentru că aşa e planul.

Şi se uita urât la ea, certând-o pentru tema aia de discuţie şi toate dubiile şi tentativele de-a se amesteca în planul mamei ei...

- ... Ai dreptate. Tu ştii cel mai bine cum trebuie să facem, ca să fim în siguranţă.

- Îţi mulţumesc că ai încredere în mine.

Prinţesa plecă imediat capul... Continuă:

- Aici, ştiţi bine că francezii nu ne-au lăsat să ne întâlnim cu Diamant. Aşa că, atunci când o să ne întâlnim cu tati, o să ne întâlnim în România. Şi trebuie să fim toţi trei acolo. Nu putem merge toţi trei odată; nici chinezii, nici francezii, nici românii nu sunt proşti deloc! Aţi văzut ce scria în scrisoare: chinezii ne caută în continuare. Şi ar fi minunat dacă nu ar reuşi să ne găsească. Aşa că o să vă duc unul câte unul în România şi-o să am grijă să ajungeţi cu bine în Aurari. Întâi o duc pe Florentina, apoi îl duc şi pe Léon. Aşa stabilisem; nu?

- Da, mami.

- Şi vă rog mult de tot pe amândoi să nu spuneţi nimic despre mine, despre Sami sau despre Tasnim. Să nu scăpaţi nici o informaţie care i-ar putea conduce aici, la oamenii ăştia. Ei au avut grijă de noi; acum trebuie să avem şi noi grijă de ei. Ştiţi bine că chinezii sunt cu ochii pe tati şi pe Diamant. Dacă află ceva despre Sami, sau despre Tasnim...

- Stai liniştită, mami, că am înţeles şi n-o să spunem nimic.

- Nuu, mami! Nu spunem nimic!

Bun! Acum, totul era să fie parolişti - şi să nu uite... O ridică pe Florentina:

- Hai să vedem ce-ţi iei la tine. Or să-ţi trebuiască nişte hăinuţe în România. Nu multe şi nu musulmane - ca să nu ne dai de gol nici pe noi, nici pe Sami şi Tasnim.

"Mai ales că nu te duci cu ele la Florentin; băgăjelul tău e pură butaforie, pentru grăniceri şi vecinii de autocar! O să sfârşească în primul tomberon de lângă cabinetul medicului Petrescu!" Florentina se grăbi spre masă:

- Atunci alege tu hainele, iar eu îmi strâng hârtiile şi desenele. Şi scrisoarea.

Scrisoarea pentru tataia Dumitru...

Îşi impunea să strângă din dinţi şi să nu modifice nicicum masca aia calmă de pe chip...

Ştefan

Videoconferinţa era pe cale să înceapă. Mm, abia aştepta! Avea o mie de întrebări - şi pentru tatăl lui, şi pentru Grasu...

Grasu era online. Îl invită să-i vadă camera şi şopti:

- Ţi-ai verificat rimelu'?

Rebeca începu să râdă:

- De trei ori în ultimele 5 minute.

- Asta-i bine. Rimelul e important, să ştii!

- Ştiu, ştiu...

Gata - se vedeau. Şi semănau mult! El şi tăticul lui erau în mijloc; "familia Ionescu" era pe-o parte, "neamu' consilierilor" era pe cealaltă parte... Tatăl lui părea foarte vesel:

- Hai, să-mi trăiţi!

- Bine v-am găsit!

- Ştefane, vreau să-ţi spun că ai avut aşa un fler... şi-o mână bună şi-un ochi ascuţit...

- De ce? Nu-i bun?

- Ba, tocmai, că-i foarte bun! E exact aşa cum trebuie să fie!

- Mă bucur să aud asta. El ce părere are?

- El a spus că e încântat şi mi-a cerut permisiunea să-şi aducă mâine lucrurile.

- Şi?

- Şi le-aduce mâine! Biserica o s-o inaugurăm duminică dimineaţă. Vii şi tu?

- Nu; nu pot.

- ... Eşti sigur?

- Foarte sigur.

- ... Eşti ctitorul, dar nu participi!

- Exact. Sunt un ctitor discret. Şi n-am ctitorit-o ca să am unde să-mi plantez un bust pe-un soclu înfipt printre panseluţe.

- ... Bine, mă! Deşi tare mi-ar fi plăcut să vorbeşti şi tu cu preotul! Că tu ai alt stil...

- Dacă a trecut de filtrul vostru, e foarte bun. Şi-aşa, la cum l-am văzut eu în poză, cred că o să se adapteze incredibil de repede. Atât de repede, că nici n-o să-şi dea seama când s-a-nsurat!

Râdeau toţi şase de aşa trăznaie, care el ştia sigur că se va materializa în maximum doi ani... Decise să schimbe subiectul:

- Grasule, tu ce veşti ai pentru mine?

- Veşti bune. Băieţii nu m-au uitat. Şi au răsuflat uşuraţi când m-au văzut redevenind şef. Că cică Diamant i-a cam frecat şi le-a băgat milităria-n viaţă.

Vărul lui roşise uşor! Se grăbi să-l încurajeze:

- Aşa şi trebuia! Nu-i aşa, vere?

Ochii albaştri nu ştiau dacă s-o ia ca pe-un compliment, sau ca pe-o mustrare... Se grăbi să-i confirme că-i făcuse un compliment:

- Că aşa fac liderii adevăraţi - ţin angajaţii strâns în pumn. Şi nu-i scapă niciodată.

Diamantu' lui era roşu ca racul - şi râdea şi strălucea, că primise un "bravo" mare... Reveni spre tatăl lui:

- Ceva veşti de la Perla?

- Nimic. Dar e foarte veselă - şi mi-a zis că abia aşteaptă să vină Crăciunul. Ştii tu - chestia aia cu cozonacii...

Tuşica lui abia aştepta s-o aibă pe Ana în bucătărie, să frământe amândouă cozonaci delicioşi...

Trebuia să aibă încredere în ea. Şi în nea Nicu Cărare. Şi în Senior. Şi în Diamant. Şi în Grasu, care se ţinea tare şi era în stare să stea drepţi

să-i ia şefu' lui gâtu' doar ca s-o ajute pe şefa să se-ntoarcă discret...

Trebuia să aibă încredere în nevasta lui. În Ana. În capacitatea ei de a calcula corect riscuri, oportunităţi, portiţe de scăpare, prieteni şi duşmani...

Şi-şi amintea că nevasta lui avea doar câteva sute de euro în buzunar şi acte false - şi plănuia să treacă, cu doi copii minori, peste graniţa spaţiului Schengen...

Îşi acoperi încet faţa cu palmele...

- Ştefane...

Gata! Trebuia să-şi revină urgent! Aşa că reveni la afaceri:

- Diamante, am o idee nouă. Nu e grea, necesită investiţii minime şi e netestată încă. O s-o discutăm, zilele astea. Dacă ne iese, deschidem o nouă fabrică.

- Deschidem, şefule! Doar să-mi zici - şi m-apuc!

Îl privi lung, cu subînţeles:

- Te-a mai sunat Titel?

- De sunat, nu m-a sunat. Dar acu' vreo săptămână ne-am întâlnit în oraş. Am schimbat două vorbe despre "salut, cum merge treaba"... şi-atât.

Bun! Deci Titel pricepuse ce-avea de făcut!

- Să fii atent.

- Categoric.

- Ştii ce vreau să spun...

- Ştiu. Şi sunt atent. Şi, vorba ta - ţin pumnu' strâns bine...

Aşa, aşa! Pricepuse... Decise să se ridice:

- Tată, eu zic să mergem la culcare. Şi să-i lăsăm pe copiii ăştia să se pupe!

Grasu bufni într-un hohot sănătos de râs şi altoi o palmă încurajatoare pe umărul lui Diamant! Aleodor se ridică şi el:

- Corect! Ia să mergem noi la culcare...

Nu voia să ştie cât de vişinie era Rebeca; îl bucura mult gândul că tatăl lui, căruia îi arătase adineauri cea mai contraindicată imagine posibilă, râdea acum. Aşa că îi făcu cu mâna şi se grăbi să iasă.

Roşcata

Mm...

Şeful ei nu rata nici o ocazie ca să-i amintească despre Diamant şi măritiş. Numai că, de data asta, nu era ea cea care se pitea după palme. Ea stătea cuminte pe scaun, roşie ca focul în obraji, şi se uita la bărbatul ei. Care se ascunsese după palme şi râdea, încasând de la amândoi palme mobilizatoare peste umeri...

Gata. Rămâseseră singuri. Trase laptopul în faţa ei şi-l privi lung... Şi şopti:

- Ce faci?

- Ce să fac - roşesc! Tu nu vezi ce-mi face?

- Pe mine m-a întrebat dacă mi-am verificat rimelu', înainte de videoconferinţă.

- Şi? L-ai verificat?

- De trei ori în cinci minute.

- Ia să văd şi eu!

Se aplecă spre cameră, ca să se vadă... iar Diamant şopti:

- Te iubesc!

- Şi eu te iubesc! Şi mi-e dor de tine! Rău!

- Şi mie mi-e dor de tine! Da' las' că ştiu ce fac, data viitoare! Îmi las telefonu' la conac! Ca să trebuiască să mă-ntorc!

- Şi eu o să fac la fel, când mai vin în Aurari. Deşi am sentimentul că o să ne viziteze DHL-ul...

- Şi-asta chiar n-ar fi bine deloc, că ni le-ar resofta şi s-ar termina nasol...

Aproba...

- ... Aveţi veşti de la ea?

Negă scurt cu capul.

- Nici noi. Dar să ştii că eu unul nu sunt îngrijorat! Iar Grasu e mai calm ca un călugăr budist!

- N-avem de ce să ne îngrijorăm.

El aproba, pentru că el ştia unele lucruri de la Grasu. Pe ea, Ştefan n-o mai informase cam de multişor...

Diamant întinse mâna spre ecran... Se grăbi să-l imite - că-i era dor de el! Şi uite că ecranul era cald - şi-i dădea sentimentul că-i atingea palma...

Sami

Fuma. Singur. Ca în multele deja seri de după discuţia lor în întuneric, Ana se dusese să culce copiii. Se îndoia că o va vedea revenind în bucătărie; şi nici nu stătea acolo ca s-o aştepte pe ea! Stătea acolo fiindcă fuma o ţigară. Şi fiindcă voia să se gândească la ale lui, iar Tasnim asculta muzică de dans în camera ei, la un volum destul de mare.

Uite că se apropia plecarea Anei... Mâine dimineaţă, o să le ducă pe amândouă la gară. Din Nantes, ele mergeau cu trenul până la Paris; abia acolo or să ia autocarul care-o să le ducă în România. N-avea nici un fel de temeri legate de drum; imam Mohssen era imam în Nantes pentru că nu făcea greşeli. Altfel, ar fi fost "mutat disciplinar" prin cine ştie ce localitate cu 200 de locuitori...

Mâine dimineaţă, el şi Tasnim îşi vor lua adio de la Florentina...

Se ataşase de copiii Anei. Şi de Ana. Chiar şi aşa, în "forma" aia îndrăgostită lulea de conte, el se ataşase de ea. Şi recunoştea cinstit că ar fi vrut ca ei să rămână aici. Era dispus să-i audă zilnic vorbind despre "tati cel frumos", sau "soţul meu iubit"; dar să-i audă. De mâine, n-o să mai audă vocea Florentinei...

Paşii se apropiau de uşă; şi, după cum îi auzea el, erau paşii Anei! Aoleu! Repede, să-şi pună pe chip o mimică destinsă! Trăgea bine de sprâncene, ca să-şi scoată dunga încruntată de pe frunte... Ana intră şi închise uşa. Şi zâmbi:

- Gata - în sfârşit, s-au băgat în pat.

- Să vedem acum când or să adoarmă!

- Da! Asta da! Că sunt destul de entuziasmaţi...

- Mai ales ea, care ştie că mâine porneşte spre tatăl ei.

- Mie mi s-a părut că el e mai entuziasmat.

Da? De ce? Era mirat... Ana zâmbea slab:

- Ea cred că e îngrijorată pentru că o las acolo şi mă întorc după Léon. În calculele ei, ar fi foarte simplu să chemăm la noapte un taxi şi să-l punem să gonească până la tati la conac...

- Mai ştii?! Poate că e chiar atât de simplu!

- Ar fi fost atât de simplu şi s-ar fi întâmplat a doua zi după terminarea războiului. Dacă n-ar fi fost el.

Şi arăta spre Fluturaş... ofta... şi continua:

- M-ar lua pe sus, m-ar interna în spital şi mi-ar face toate analizele. Inclusiv aia psihiatrică. Şi m-ar trece şi prin nenumărate şedinţe de hipnoză, ca să-mi treacă trauma cu chinezii şi fuga şi gloanţele...

- Sau poate că nu. Tocmai din cauza Fluturaşului, poate că n-ar face nimic din toate astea.

- Oho! Tu nu-l cunoşti! S-ar interna cu mine!

Zâmbi... şi reveni la discuţia despre Fluturaş:

- Oricum, el îţi oferă acum o deghizare perfectă.

Da. Aproba. Era de acord cu asta - şi probabil că ar fi completat cu faptul că tocmai deghizarea aia o ţinea departe de soţul ei... Ochii căprui îl priviră lung:

- Eşti sigur că pot să-l las pe Léon aici?

- Dacă ai încredere în noi, bineînţeles că poţi să-l laşi aici.

- Nu e vorba de încredere. O să lipsesc câteva zile; mi-e frică să nu se transforme într-un mic tiran...

- Mă îndoiesc că va face asta. Iar dacă o va face, ne vom descurca.

Ana era gânditoare... Adăugă:

- Chit că, în ultimă instanţă, îl ameninţ că "o sun pe mami şi îl spun"...

O făcuse să zâmbească. Doar să zâmbească. Era gânditoare - şi

avea multe lucruri în minte. Şi mai uşoare, şi mai complicate, legate şi de planul ei, şi de copii, şi de soţul ei, şi de cei doi fraţi Fakhouri... Oftă greu:

- Înainte să foloseşti actele de la imam Mohssen, trebuie să ştii unele lucruri. În islam, rudele jelesc decedatul trei zile, iar o văduvă poate să-şi jelească soţul patru luni şi zece zile. Nu mi-ai spus când a murit sărmanul tău soţ - dar presupun

- La începutul lui octombrie.

- Deci poţi să-l plângi în continuare - sau nu. Cum vrei tu. Frumos ar fi să-l plângi...

Obţinuse un nou zâmbet. Bun!

- Perioada asta de patru luni şi zece zile se numeşte *Edda*. Adică "perioada de aşteptare". Coranul spune: "Unii dintre voi mor, lăsând în urma lor soţii; acestea trebuie să păzească răstimpul de patru luni şi zece zile. După ce au ajuns la soroc, nici o vină nu vi se va face vouă pentru ce ele vor face cu ele însele, după cuviinţă."

- Spune-mi ce am de făcut. Adică ce trebuie să nu fac!

- Trebuie să stai în casa ta şi să pleci atunci când este necesar. Trebuie să dormi în casa ta. Trebuie să nu porţi haine elegante sau bijuterii, să nu te fardezi şi să nu-ţi dai cu parfum. În plus, n-ai voie să plângi.

Era mirată...

- Rudele decedatului nu au voie să-şi arate suferinţa în mod excesiv, pentru că prea multă suferinţă pentru morţi este un afront la adresa lui Dumnezeu.

- Hm! Foarte interesant! Nu mă aşteptam...

Şi zâmbea, gândindu-se la cuvintele lui - şi era frumoasă şi specială şi pleca...

Cum să facă?

Voia s-o oprească aici, la ei! Voia s-o convingă cumva să-l uite pe contele cu ochi verzi şi să rămână cu el! Şi ea, şi copiii ei! Toţi copiii ei! Cum s-o convingă? Ce să facă? Ce să-i spună? Cum să facă?

... Nu ştia. Nu avea rezolvare. Pentru că nu exista rezolvare. Ana nu îl voia pe el - aşa că nu exista rezolvare la problema lui. Nu avea nici cea mai mică şansă să-i poată opri aici. Iar concluzia asta îi strângea inima ca-ntr-o menghină...

O privea lung şi ştia că n-avea de ce s-o întrebe. N-avea ce să-i mai spună. Ar fi făcut-o degeaba - putea cel mult să-i piardă încrederea şi să descopere, mâine dimineaţă, că plecase cu ambii copii. Aşa că prefera să tacă.

Ochii căprui se ridicară din nou... şi-l priviră lung, răscolindu-l până în adâncul cutiei craniene, în căutarea gândurilor care îl făceau acum să tacă... Se ridică şi se grăbi să iasă:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Era linişte în living. Copiii, dacă nu adormiseră încă, şuşoteau încetişor - despre tati probabil...

El se grăbea în camera lui. Nu se simţea rău, nu-i venea să plângă, nu intenţiona să-şi amintească lucruri şi persoane din trecut... El era trist pentru prezent. Şi pentru viitor. El ar fi vrut să-i oprească pe ei aici. Dar ştia că asta nu se poate; şi era trist. Simţea nevoia să stea pe întuneric, cu ochii în tavan...

Ştefan

Privea lung umbrele copacilor, afuma rău dormitorul şi se gândea...

Începuseră să se rezolve problemele lui. Preotul trecuse testul, după cum spunea tăticul lui. De mâine, putea spune că localitatea Aurari avea preot... Când o să ajungă pe-acolo, o să discute un pic cu el. Să-l informeze "ce şi cum" şi cu cine trebuia să voteze el. Şi ce trebuia să spună şi ce nu. Va înghiţi un Distonocalm înainte de aterizarea elicopterului - că n-avea de gând nici să-l gonească, nici să-l facă să-şi ceară transferul. Asachi ăsta "se aprobase" deja; orice răzgândire va zdruncina serios autoritatea familiei Ionescu în orăşel! Apoi, aflase că Titel înghiţea deja Distonocalm şi număra, discret, câte zile au mai rămas până scăpa de Leonard. Dacă era adevărat ce aflase el, că marinarul nebun îl debarcase în larg şi-l lăsase să înoate până la maşină...

Cum spusese mătuşa lui? Spusese... Spusese că aia era cea mai importantă discuţie. Şi că, dacă ştia "cum s-o întoarcă", putea să iasă foarte bine din discuţia aia. Ceea ce îl făcea să se gândească la programul zilei de mâine. După micul dejun, după trecerea în revistă a problemelor zilnice, o să-şi aloce o oră studiului "listei de cumpărături" şi-a dosarului negociat cu Internele. Din corelarea lor, or să iasă nişte puncte de negociere. Trebuia să aibă foarte mare grijă; că Leonard îl propusese pe el, Leonard îl susţinuse pe el, Leonard îşi pusese pielea la saramură pentru el. Şi acelaşi Leonard era cu nervii întinşi bine de negocierile pe care le purtase cu mai-marii, atunci când avansase, şi de sumele consistente de care "îl uşuraseră" respectivii. Discuţia se va purta pe yaht. Dacă întindea prea mult coarda, risca s-o pornească şi el înot! Că, la urma urmei, Leonard nu era vreun fitecine! Şi îşi evaluase corect afacerile! Nea Nicu Cărare le verificase personal şi-l asigurase că nu era jecmănit. În condiţiile astea, probabil că nu va putea negocia decât cel mult nişte tranşe mai dese, întinse pe o perioadă mai mare de timp...

Şi, în timp ce el se va afla pe yaht, va primi o veste. Trebuia s-o ignore; adică să o lase în grija lui Diamant. Şi, după ce debarca, o să primească veşti bune şi-o să aibă o reuşită... Şi-acum inima i se strânsese, înainte să se mai gândească şi la drumul lung...

Oare venea Ana? Oare îi trimitea unul dintre copii? Oare pe cine îi va trimite Ana - pe Florentina, sau pe Léon? Sau se amăgea singur, ca un prostănac, şi nu va primi decât o scrisoare? Hm...

"O să primeşti veşti bune şi-o să ai o reuşită de la drum lung." Fie primea o scrisoare de la ei, fie îl suna Ana de pe telefonul fix din conac...

O să-i amintească lui Diamant să fie cu ochii-n patru. O să-i amintească asta zilnic. O să-i amintească faptul că, dacă Ana păţea ceva, ei toţi rămâneau fără Ştefan. Că se ducea după ea - şi vedea el cum făcea să-l convingă pe Sfântul Petru să-l lase să intre-n Rai, cu ea! O luase razna...

Unde era soţia lui? De ce nu lua un taxi până la conac? De ce nu căuta pe net numărul de telefon al Raina Consulting? De ce nu se folosise de ocazie, atunci când fusese în Bucureşti, ca să ajungă până la tatăl lui, în Aurari? Că doar lăsase copiii cu gazda, nu? Cu bărbatul *barro* şi sora lui! Ar fi fost atât de simplu să se ducă în Aurari şi să le spună adresa! În maximum 10 minute, copiii ar fi fost recuperaţi - în cea mai mare discreţie posibilă! Un singur om s-ar fi dus după ei! Unul singur! Un "ilustru necunoscut"! Nu era nebun, să-l trimită pe Aleodor sau pe Diamant... sau să se ducă personal, cu toată "pleiada" de servicii după el...

Zâmbi slab... şi oftă. Că începuse luna decembrie - adică "au mai rămas" 23 de zile...

2 decembrie 2011 - vineri

Ana-Maria

Gara din Nantes nu era foarte animată. Se apropia weekend-ul - dar studenţii erau la cursuri, elevii erau la şcoală, oamenii muncii munceau...

Florentina ei era un pic botoasă. Se trezise extrem de veselă; rutina de dimineaţă nu-i schimbase starea de spirit. După care se dusese să-şi ia rămas bun de la Tasnim... şi se întorsese serioasă şi gânditoare. După ce urcaseră în maşină, seriozitatea prinsese un început de bot... de prinţesă care ar fi avut nişte lucruri "colorate" de spus, în romanes...

Erau de nerecunoscut. Nici vecinii de vizavi de casa lui Sami nu le-ar fi recunoscut! Purtau amândouă haine musulmane conforme cu suferinţa după sărmanul Abdul-Malik: pantaloni neutri, tunici lungi, *hijaburi* uni şi geci pe deasupra. Fără fard, fără parfum. Când se uitase în oglindă, înainte să iasă din cameră, se gândise că Ştefan ar bate-o rău cu cureaua la popou şi-ar duce-o direct la psihiatru dacă ar vedea-o acum! Şi, bineînţeles, ar pune-o să jure pe sufletul lui că Léon nu păţise nimic - şi că nu se îmbrăcase aşa pentru că, Doamne fereşte...

Prinţesa tăcea. Sami era lângă ele, aşa că Florentina nu-şi permitea să răbufnească. Dar era sigură că, imediat cum trenul se va pune în mişcare, o să audă nişte cuvinte nu foarte "vesele". În romanes. Că erau două musulmane îmbrăcate corect - şi câţi francezi ştiau araba?

Ochii negri o priveau lung... Zâmbi slab:

- Dacă se transformă într-un tiran, să-mi spui!

- Îţi spun.

- Mă suni şi mi-l dai la telefon! Te rog!

- Nu trebuie să mă rogi - dacă n-o să ne mai înţelegem cu el, o să te sun şi o să te rog să vorbeşti cu el.

Bun! Era mai liniştită acum... Florentina şopti:

- Mami, vine trenul!

Deci venea trenul. Bun! O apucă uşurel de umeri şi-o trase în faţa lui Sami... Iar prinţesa oftă greu:

- Nenea Sami, vreau să-ţi spun ceva.

Şi tăcea, evident! Probabil că o parte din încruntare se datora şi dificultăţii cu care Florentina se despărţea de oamenii ăştia minunaţi... Sami coborî la nivelul prinţesei...

- ... Nenea Sami, eu vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa atunci, la spital. Şi vreau să-ţi mulţumesc că ne-ai ascuns şi ne-ai ajutat cu deghizarea. Şi cu aikido.

Sami o îmbrăţişă uşor:

- Eu vă mulţumesc că aţi acceptat să locuiţi la noi. Şi vă mulţumesc că aţi acceptat să fiţi prieteni cu noi - cu mine şi cu Tasnim.

Şi-acum îi mai şuşotea ceva la ureche - iar Florentina nu protesta! Oare ce-i spunea? Hm... Brusc, îl văzu ridicându-se:

- Hai, fugiţi la tren. Să fii cuminte! Şi să nu ieşi din cuvântul lui mami!

Florentina aprobă şi-şi ridică rucsacul. Păi... Păi, reveni la el:

- Nu mi-am luat laptopul. Pot să te rog să-mi rezervi tu bilet pentru zborul de întoarcere?

- Bineînţeles. Pentru 5 decembrie, da?

- Da. Un zbor de noapte - dacă găseşti!

- Te sun, dacă nu mă descurc. De fapt, te sun oricum, să-ţi spun la ce oră ai zbor!

Aproba, râzând... Sami arătă din nou spre tren:

- O să plece fără voi!

- OK! Pa!

- Pa!

Se răsuci scurt şi împinse prinţesa spre uşă. Urcară amândouă în tren; porniră spre dreapta, spre locurile lor. Ea era atentă să nu-i loveaască cineva Fluturaşul... Florentina se aşeză la geam. Şi-i făcu energic cu mâna lui Sami, care zâmbea şi-i răspundea chiar acum...

Prefera să nu se uite la el; adică să nu-i arate şi lui că îi vedea expresia de pe chip. Sami regreta mult că ei plecau - şi nu încerca să ascundă asta. Ei îi făcea rău imaginea lui acolo, pe peron, făcând cu mâna. În plus, îi dădea un sentiment de nesiguranţă. Léon era la el acasă, cu Tasnim. Şi nu putea să-şi pună baza în Senior - el era unul, iar ei uite să se despărţiseră în două. Probabil că colonelul le conducea, discret, în România - ceea ce îl lăsa pe Léon singur aici, cu un medic ataşat sufleteşte de fata-n casă şi cu sora lui, a cărei mare dorinţă era să-şi vadă fratele fericit. Aşa că...

Aşa că se aşeză lângă prinţesă. Şi n-avu încotro - făcu şi ea cu mâna spre el. El îi făcea semn să fie foarte liniştită, să se ocupe de prinţesă şi traversarea graniţei spaţiului Schengen...

Trenul se puse în mişcare.

Florentina se răsuci scurt:

- Mami, vreau să-ţi spun o chestie.

I-auzi! În romanes! Deci "exploda"! Îi făcu semn să-i spună...

- Eu sunt cuminte şi fac ce spui tu. Da' să ştii că, dacă ai de gând să mă duci în România şi să mă laşi la cine ştie ce cunoscut, să nici nu te gândeşti! Adică eu să ştii că nu sunt de acord să mă duci la altcineva decât la tati!

Da, bine! Arătă spre geam - că nu intenţiona să discute despre asta. O aşteptau două zile de călătorie; iar dacă o agita şi începeau cearta acum...

- Vorbesc serios, să ştii!

- Şi eu. Mergi ori în Aurari, ori la un cunoscut.

- Ba nu!

- Iar dacă continui, imediat cum ajungem în România, te duc la prima secţie de poliţie şi le spun că te-am găsit cerşind pe stradă. Şi atunci să ştii că o să stai acolo cel puţin 48 de ore! Să vedem dacă poliţiştii români sunt în stare să te reeduce!

Tăcere şi-un bot mare...

Din fericire, mergeau cu TGV-ul; făceau o singură oprire, în Angers-St-Laud. Vor ajunge în Paris în jurul orei unu, vor mânca şi vor lua un taxi până la autocar. Şi-şi vor mai pierde vremea pe-acolo - că autocarul pleca la patru. Poate se băgau într-un gang - şi-o caftea bine, ca să-i amintească treaba aia cu democraţia şi minora şi adultul responsabil de siguranţa minorei! Se înfuriase...

Sami

Era singur acasă. Nu se întorsese de la gară în timp util, aşa că Tasnim plecase cu Léon la aikido. Într-un fel, era mai bine aşa. Decât să fie luat la întrebări despre "ce-a mai zis mami" şi "ce-a mai făcut Florentina"...

Stătea pe canapea şi asculta liniştea. Casa era cufundată în linişte. Viaţa "în suburbii" era ideală pentru familiile cu doi copii. Pentru oamenii singuri, aşa ca el, ar fi fost minunat să locuiască la bloc, în centru. Să audă prin pereţi "alte forme de viaţă". Să nu fie niciodată linişte. Se simţea singur - în singurătate. Şi nici nu prea "zărea" umbre de optimism în orizontul viitoarei ore...

Îi spusese Florentinei să fie cuminte, să nu iasă din cuvântul Anei şi să nu fie supărată, pentru că ei doi se vor revedea cel puţin o dată. Fetiţa nu comentase nicicum acel "ne vom revedea". Nici nu păruse afectată de veste. Nici nu se întrebase cum, când, unde şi de ce se va revedea cu medicul bătrâior care-i făcuse ochi dulci lui mami. Dar probabil că, în următoarele 24 de ore, micuţa va răbufni la urechea Anei. Iar ea se va grăbi să-i dea o explicaţie plauzibilă - sigur că se vor revedea, de vreme ce tati o să vrea să afle tot ce se întâmplase cu ei şi va cere, probabil, să-l cunoască şi el pe cel care-i ascunsese familia. După care Florentina se va gândi la întoarcerea la tati, iar Ana va încerca să înţeleagă de ce medicul bătrâior intenţiona să se revadă la un moment dat cu fetiţa ei...

Liniştea aia nu-i pria. Nu era bună. Îl demoraliza. Era trist, iar liniştea îl ajuta să-şi audă gândurile alea negre, îngropate sub gândurile frumoase despre cum o să se ducă el la conte şi-o să-l ajute s-o gă-

sească pe Ana şi-o să fie fericit văzându-le fericirea...

Porni televizorul. Mai bine asculta un serial siropos! Sau Mezzo! Sau desene animate! Liniştea îi accentua tristeţea...

Ştefan

Aha! Asta era! Ridică puţin tonul vocii:

- Părinte!

Aleodor se prezentă prompt lângă birou. Întoarse laptopul spre el:

- Când poţi să-mi faci rost de aşa ceva?

- ... În trei ore.

- OK. Atunci ai trei ore la dispoziţie ca să-mi aduci cinci modele. De top. Cele mai bune, mai clare şi mai fiabile.

Bărbatul de lângă el începu să râdă:

- De ce? Te-apuci de vânătoare?

- Da. De vânătoare de seifuri.

Aha! Râsul îi îngheţase pe buze! Puse harta pe ecran şi începu să-i arate:

- Seiful... Omul meu cu luneta...

- ... Nu vrei mai bine binocluri?

- Nu. Sunt mari şi atrag atenţia. Parizianu nu poa' să se plimbe prin Paris cu un binoclu de gât - că nu e ornitolog. În plus, dacă decid să pun o cameră video într-un copac, chiar nu-i pot monta binoclu la obiectiv.

Acum primi o aprobare scurtă. Îi arătă şi fişierul text:

- Iar dacă sistemul funcţionează, am deja o listă cu muşterii care nu prea pot reclama furtul. Din motiv de "ilicit".

Aleodor aprobă şi se grăbi spre biroul lui...

Avea senzaţia că Părintele se ferise să citească lista cu primele "victime". De parcă nu voia să fie părtaş la furturi din seifuri! Hm! Dacă-şi închipuise că o să-l pună pe el "şerif" peste activitatea asta, se-nşelase! Chestia asta cu luneta nu se putea face aici. Aşa că o să se facă în România.

Trase tastatura şi intră în mail-ul special. Cât era ceasul?... Hm; mai avea 5 minute şi "intra online" cu Grasu. Se întreba însă dacă nu era mai bine să-i dea afacerea asta lui Diamant - maestrul şmecheriei şi-al IATC-ului. Pe partea lui Grasu, îl avea pe Leonaş "Leu' Paraleu'" la informaţii, iar Ghebosu putea să racoleze nişte foşti atleţi, cascadori sau circari. Pe partea lui Diamant, avea cazinourile - adică lua raportările, le ordona descrescător şi dădea print la prima pagină. Şi n-avea nevoie de atleţi - că intrau pe uşă, ca oamenii normali. Diamant era capabil să facă el cumva şi să vadă şi codul de la sistemul antiefracţie, nu numai pe cel de la seif! Dar avea nevoie de Diamant pe postul de vice-rege. Aşa că...

Grasu era online. Mesaj nou...

"Salut, Grasule."

Puse degetul pe Enter... şi-l ridică. Încă nu era momentul discuţiei aleia. Până nu se convingea că spionajul la lunetă era o idee bună, nici n-avea de ce să-l agite! Aşa că închise mail-ul şi deschise un Solitaire. Avea consilieri "brici", aşa că se plictisea rău...

Sami

Léon era în mare vervă. Mâncase şi acum "îşi făcea siesta" bătând-o rău de tot la cap pe Tasnim! Îi mersese bine la aikido! Lipsit de prezenţa "maestrei" Florentina, normal că toate mişcările lui păruseră corecte şi complexe! Tasnim îi răspundea scurt; îl asculta şi spunea doar "Da" sau "Nu"...

Păi, era evident că "îl păştea" o discuţie cu ea! Că surioara lui nu era deloc fericită cu finalul ăla care se întrevedea la orizont! Aşa că se ridică, urcă treptele şi intră în camera ei - că îi trebuia o "introducere" la discuţia aia. Tasnim sigur avea calculatorul virusat; dacă i-l "virusau" şi chinezii, n-o să fie o tragedie! Nu?

Îşi pregătea actele, copia după datele lui Hussein Mihaela... Bilete de avion online... Bucharest... Nantes... Foarte multe plecări de dimineaţă... Era un zbor la opt seara, cu Air France, cu escală în Paris... Oare cât de loiali îi erau francezii contelui? Că nu era British Airlines, şi nici Fly Emirates! Aici avea el o problemă...

Dar, la urma urmei, era unicul zbor la ora aia. Aşa că o să-l cumpere. Datele ei... Cardul lui... Achita... Imprimanta tipărea, ascultătoare, deşi ştia că tipărea degeaba biletul ăla...

Şi-acum, s-o sune. Suna...

- Da.

- Bună.

- Bună.

Părea preocupată - semn că Florentina îşi închipuia că mami vorbea cu tati, aşa că tremura toată...

- Ai zbor luni seara. Îţi trimit printr-un SMS zborul şi restul de informaţii, bine?

- Bine. Îţi mulţumesc mult!

- N-ai pentru ce. Presupun că va trebui să te duci un pic mai devreme, ca să te găsească în baza de date...

- Evident. Ce face? E cuminte?

- Da. Şi e fericit, pentru că i-a mers bine azi.

- Aha! OK! Să mă suni, dacă aveţi probleme!

- Bine. Voi sunteţi bine?

- Da; foarte bine.

- ... Atunci, vorbim.

- Vorbim.

- Pa.

- Pa.

Apăsă butonul roşu şi-i zâmbi slab surorii lui, care se aşeza chiar acum pe canapea... Întrebă, în arabă:

- S-a mai liniştit?

- A adormit deja. Era foarte obosit...

- Şi antrenamentul, şi adrenalina, şi atmosfera... şi lipsa ei...

Tasnim îl privea lung... El refuza să discute despre asta, dacă ea nu ţinea musai să discute despre asta... Sora lui "atacă" frontal:

- ... O să se întoarcă.

- Ştiu.

- Chit că se întoarce să-l ia pe Léon - şi tot se întoarce!

- Ştiu. Tocmai i-am rezervat biletul de avion.

- Şi cred că, dacă ai aştepta-o la aeroport în blugi şi cu trandafiri roşii, ai avea o şansă!

- N-aş avea.

- De unde ştii?

- Ştiu - şi-atât.

- Ba nu ştii! Până nu încerci, nu ai de unde să ştii!

- Ana e îndrăgostită de soţul ei.

- De care stă despărţită de mai bine de şapte luni.

- Şi pe care n-ar putea să-l uite nici peste şapte ani.

- De ce eşti aşa căpos?

- Fiindcă suntem fraţi, adică semănăm foarte bine - noi doi.

Sora lui se pregătea să-i dea cu ceva în cap... Se grăbi să puncteze din nou:

- Soarta mea nu e lângă ea.

- N-ai de unde să ştii asta, dacă nu încerci!

- Am încercat. Aşa că ştiu "din sursă sigură" că soarta mea nu e lângă ea.

- Dar eu insist să încerci!

- Nu am de ce să încerc. Nu vreau să o sperii, nu vreau să o întristez...

- Vrei să fii fericit?

- Da. Tocmai de-asta,

- Atunci insistă!

- Tocmai

- Spune-i din nou! Dă-i certitudini!

- Tocmai de-asta, o să evit orice acţiune care mă va face să mă simt din nou jalnic. Sau crezi că mi-a fost uşor, când am deschis dis-

cuţia şi m-a refuzat privindu-mă drept în ochi?

- ... Da' te-ai gândit vreodată că poate să se răzgândească?

- Nu. Fiindcă nu se va răzgândi niciodată.

- Da' eu zic totuşi să încerci.

O prinse zdravăn de braţ:

- Da' ia gândeşte-te tu dacă eu mai vreau să încerc să iau şuturi în fund de la ea!

Tăcere - o tăcere încruntată, în pragul erupţiei nervoase... Adăugă:

- Şi gândeşte-te şi întreabă-te de câte ori pot să mă tot duc după ea ca s-o întreb dacă s-a răzgândit!

Acum se înroşise rău! Iar lui mai că-i venea să râdă, când vedea cât de încruntată şi ruşinată era surioara lui! Reuşi să se abţină:

- Lasă-mă în pace! Că sunt mare şi ştiu şi singur ce e bine să fac şi ce nu!

Se ridică, îşi luă colile şi ieşi. Şi decise să coboare şi să verifice dacă Léon chiar dormea! Nu de alta, dar îi rostise numele; iar prichindelul avea ureche muzicală şi bănuia deja că nenea Sami se gândea cam mult la mămica lui. Împinse uşa... Nu; dormea dus. Aşa că reveni în living şi decise să citească. Versuri. În arabă. Că era linişte în casă - o linişte perfectă...

Ana-Maria

Apăsă butonul roşu iar Florentina oftă greu... O trase în braţele ei:

- Ce e, prinţeso?

- Am crezut că e tati...

- Săptămâna viitoare, tu ajungi la tati.

- Da, ştiu. Dar parcă nu mai am răbdare!

- Va trebui să faci cumva să-ţi faci răbdare. Că n-ai încotro.

- Auzi, mami?... Ziceai că mă duci la un cunoscut...

- Da; cel mai probabil, o să mergi la un cunoscut. Şi, imediat cum ajungi acolo, Diamant şi Grasu or să afle. Şi te iau ei, dacă tati nu poate să vină să te ia, şi te duc în Aurari.

- Da' de ce nu mergem direct în Aurari?

- Pentru că n-am reuşi să ne apropiem la mai puţin de un kilometru de poarta orăşelului.

- Ba eu cred că am reuşi!

- Eu cred că nu. Şi cum eu sunt adultul, o să facem cum spun eu.

- ... Da, mami.

- Atunci când or să poată să vină să te ia, să fii sigură că or să te ia! Sau îi bănuieşti pe tati, pe Diamant şi pe Grasu că nu te mai vor?

Prinţesa zâmbea - că fusese foarte concisă în exprimare, iar ideea aia era o mare tâmpenie...

- Hai să nu ne mai gândim la asta; bine? Hai să ne vedem de drum - şi să ne gândim la asta luni, când plecăm de la hotel.

- Ai dreptate, mami!

Primi un pupic pe obraz, după care prinţesa se întoarse spre geam...

Trebuia să fie foarte atentă la prinţesa ei. Florentina avea şi ea o doză considerabilă de talent actoricesc. Şi cum ea era gravidă, adică greoaie şi somnoroasă, nu era exclus ca prinţesa să ia întoarcerea la tati în propriile mâini. Şi să dea amândouă de bucluc! Dacă se speria, şi păţea Fluturaşul ceva...

Isamu

Era linişte la Cannes. Era linişte şi-n viaţa lui. Ieri, aflase că Ştefan va naviga cu Leonard luni. Semn că băteau palma şi începea transferul afacerilor către conte. Imediat cum auzise vestea aia, îl invitase pe Piao la un pahar de whisky - aşa, ca de la bărbat la bărbat. După ce îl felicitase pentru perspicacitate - dat fiind faptul că aflase informaţia aia "storcându-l" pe unul dintre omologii care-l filau pe Leonard -, îi spusese că se pregătea să-şi viziteze familia, înarmat cu cadouri, şi îl întrebase ce mai era nou prin viaţa lui. Şi aflase care era "pulsul" chinezilor lui Piao şi-al bodyguarzilor lui Claude. Devenise un şef foarte iubit! Din câte spunea Piao că aflase trăgând cu urechea la discuţia dintre Claude şi un subaltern, bodyguarzii se gândeau să scrie un raport pentru dl conte. Hm... Iar Piao îi dăduse de înţeles că, în curând, o să vină la el să discute despre propria soartă. Adică îi spusese că, deşi era legat de mâini şi de picioare şi nu putea să-şi pună în practică talentul înnăscut în a obţine informaţii, lui îi place "fişa postului". Şi îi mulţumise că, deşi nu primise de la el decât "mărunţişuri şi fărâmituri", îi înţelesese limitările impuse de mai-mari şi nu se răzbunase pe el. Încercase să-i zâmbească - adică să-l încurajeze cumva. Chiar n-avea nimic cu el! Ştia şi el că Piao nu putea face mai mult, cu resursele şi ordinele pe care le avea la dispoziţie, şi încercase să-i arate asta. Şi totuşi, Piao se cam temea să nu fie trimis înapoi, sub comanda lui Shen Qiao. Viaţa de aici, din vila contelui, era "vis şi desfătare"...

Oftă greu şi decise să-şi verifice mail-ul - că cine ştie ce informaţii mai primea! Şi era important! Începuse luna decembrie...

Avea o lungă listă de rezervări, de la omul lor de la Air France. Bun! Ia să se-apuce de treabă! Căuta Hussein... Şi iată-i şi pe cei 5 Hussein-i care intenţionau să zboare, în curând, cu avionul!

... Şi iat-o şi pe Hussein Mihaela... care se hotărâse abia acum să iasă din România...

Hussein Mihaela. Îmbarcare pe Otopeni, la zborul de la opt seara. Aterizare în Nantes, la zece şi ceva - ora Franţei. Ana revenea în Franţa? Intrase în România pe 18 noiembrie; revenise în Franţa pe 19 noiembrie, plecând însă din Ungaria! Şi-acum iată că, pe 5 decembrie, "binevoia" să plece oficial şi din România! Foarte interesant!

Dacă i-ar fi spus asta lui Ştefan, probabil că ar fi auzit în receptor cum făcea comoţie cerebrală! Că îl acopereau atâtea umbrele, îl mângâiau atâtea servicii secrete - şi tot chinezul lui avea "cheia fermecată"...

Bun! Deci, avea informaţia. Cum s-o folosească?

Dacă se ducea el acolo...

Mai întâi şi mai întâi, trebuia să înţeleagă de ce se întorcea Ana luni din România...

Pe 18, venise ca să testeze actele... probabil! Şi cum se întorsese cu un amestec de autocar-avion, testase ambele graniţe - aeriene şi terestre. Acum, ieşea cu avionul. Adică intra cu autocarul. Şi făcea asta pentru că...

Păi...

Zâmbi slab - Ştefan o să facă ori infarct, ori comoţie! Iar pastilele de inimă tot în seiful din spatele lui erau! Se răsuci cu scaunul, formă cifrul şi deschise seiful. Şi scoase punguţa de farmacie legată cu fundă roşie, frumoasă amintire a perioadei când Ana plănuia să ia nişte sacoşe de-acasă şi să plece la cumpărături...

Ana ducea unul dintre copii la Diamant. Sau la Grasu. Sau la o terţă persoană. Era foarte posibil să fie vorba de Florentina - şi s-o ducă la Florentin! Iar dacă era aşa, lui personal îi era milă de acel Florentin! Îl cunoştea doar din poze şi din povestirile lor; dar îi era milă de el...

Şi-acum, el ce să facă? Avea informaţia; trebuia s-o exploateze. Şi trebuia s-o folosească cu cap, pentru că Fang îl urmărea discret şi aştepta rezultate care să ducă la împăcarea lui cu contele Ionescu şi reluarea afacerilor contelui cu mafia chineză! În plus, Fang avea un milion de pârghii cu care-l putea sili pe conte să bată palma cu el! Inclusiv pârghia prinderii Anei! Oftă greu...

Pe Otopeni n-avea cum să ajungă fără să se afle. Şi nici nu se putea duce în Nantes aşa, "oficial". Dacă apărea în faţa ei în Nantes, putea s-o vadă scoţând cuţitul şi iscând un balamuc de nedescris! Asta dacă nu cumva Ana făcuse rost, între timp, de-un pistol! Sau poate i-l dusese chiar Gilles! Că bodyguardul ăla zâmbăreţ nu fusese fanul obiectelor tăioase, ci al armelor de foc mici, discrete şi foarte eficiente! Şi-atunci, se întreba ce va face el!

În privinţa Anei şi-a copiilor contelui, nu avea încredere în Piao. Şi nici în Cheng - care urmărea aceleaşi piste şi avea aceeaşi informaţie ca şi el. Aşa că se va duce totuşi acolo. Şi n-o va aborda - pen-

tru că Ana trebuia să se întoarcă la Léon, care o va aştepta cuminte în Nantes, la gazda care-i ascundea. Trebuia să-şi informeze contele fără să-l informeze; şi trebuia să-l mulţumească şi pe Fang! Hm...

Trase o coală şi începu să schiţeze... 5 decembrie, Nantes, ora 22.00. Mai sus, Otopeni, ora 19.30. Undeva mai sus ar fi trebuit să fie Florentina, cu săgeată spre Florentin... El era acum la Cannes. Ar fi trebuit să zboare spre Nantes...

... Dar dacă zbura el spre Le Mans - oraşul în care Ştefan adusese nişte supuşi foarte "bine" şi organizase o diversiune minunată?

... Dar dacă nu zbura? Dacă se ducea cu maşina?

... Se va duce cu Mercedesul lui în Le Mans. Acolo, va închiria o maşină - cu acte false, firește - cu care va ajunge la aeroportul din Nantes exact pe 5 decembrie, la 22.30. Va obţine o probă - o fotografie cu Ana - după care se va întoarce în Le Mans. Sau se va caza la un hotel oarecare din Nantes...

Acum schiţa mult mai repede!

Va pleca din Cannes pe 4 decembrie, de dimineaţă. Se va caza în Le Mans într-un hotel de lângă aeroport şi va vizita de vreo 3-4 ori aeroportul ăla - de parcă aştepta pe cineva! Pe 5 decembrie, va merge la firma de închirieri şi va lua o maşină. Şi va goni până în Nantes, astfel încât să ajungă la aeroport la zece fix. Nu va coborî din maşină, ca să nu fie recunoscut nici de chinezi, nici de Ana... Şi apoi se va caza într-un hotel de lângă aeroport. Şi va vizita şi aeroportul ăla de două-trei ori. Şi apoi va face drumul invers... Şi cam atât - nu?

Planul lui era bun; dar necesita reglaje de mare fineţe. Necesita un frizer în hotelul din Le Mans! Necesita nişte haine de schimb - nu multe, vreo 6 ţinute variate... Şi nişte acte false "proaspete". Hm - avea o grămadă de treabă! Şi intrase deja în criză de timp!

Ana-Maria

Urcă în autocar şi arătă spre scaune. Florentina zâmbi, în română:

- Stăm la mijloc, da?

- Da, pe partea stângă; iar tu stai la geam.

Prinţesa se grăbea deja! Ochise deja scaunele...

Se aşeză lângă ea şi decise să-şi scoată geaca. Era cald; era bine. Mirosea bine - a detergent de tapiţerie. Scaunul era îndeajuns de comod...

Tresări - că nu se aşteptase! Şoferul se aplecă spre ea:

- Voiam să vă spun... Dacă simţiţi că nu staţi comod, puteţi veni în faţă!

- Stau foarte bine, mulţumesc.

- Nu, voiam să spun că, dacă diseară sau mâine dimineaţă o să simţiţi că nu staţi comod, vă rog să veniţi în faţă, la locurile noastre. Ale şoferilor.

Serios? Da' de ce?

- Noi avem mai mult spaţiu. Iar scaunele noastre se lasă pe spate până la orizontală.

Aa... Acum pricepuse! Era panicat că-i năştea gravida în autocar!

- Bine. Vă mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce. Iar dacă vă simţiţi rău, să-mi spuneţi, să mergem la un spital! Sau să sunăm la salvare, sau...

Aprobă - şi-l văzu revenind în faţă. Se întoarse spre Florentina, zâmbind slab... Prinţesa era foarte amuzată de îngrijorarea şoferului! Îi făcea cu ochiul şi rânjea complice... Îi făcu şi ea cu ochiul şi se ridică - gecile lor erau destul de voluminoase, aşa că va încerca să le îndese în compartimentul de deasupra...

În maximum jumătate de oră, porneau spre România. Spre Bucureşti. Vor ajunge duminică seara; la medicul Petrescu trebuia să ajungă luni, la patru. Probabil că controlul nu va dura mai mult de jumătate de oră; aşa că, la patru jumate, or să iasă din cabinetul de la Piaţa Romană. Probabil că or să urce într-un taxi... Unde să-i spună taximetristului să le ducă?

... Spre Aurari nu puteau porni - din simplul motiv că ar fi prins-o imediat SIE! Sau Internele! Orăşelul ăla era, pentru familia Ionescu, cel mai sigur loc de pe pământ - fiindcă era păzit dumnezeieşte! Aşa că nu se putea apropia de orăşel, dacă nu voia să fie "arestată" acolo - şi să-l treacă pe Léon prin spaima asediului oamenilor lui tati! În plus, ar fi fost luată pe sus, urcată în avion, transportată la spitalul din Paris şi legată cu cătuşele de Ştefan - care s-ar fi internat cu ea. Iar ăsta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla! Bărbatul ei trebuia să fie atent la afaceri! Trebuia să discute cu Leonard şi să preia afacerile! Şi pe Titel - fostul bărbat al roşcovanei cu care era acum însurat Diamant! Măiculiţă...

După cum spusese Seniorul, Florentin nu mai e filat. Crin nu e de încredere, Nicuşor şi părinţii ei sunt filaţi cu grijă... Îi mai propusese maneliştii - dar aici o să fie o problemă! Era decembrie, aşa că toţi erau în "cântări complexe". Goneau de colo-colo - şi numai fetiţa regelui aurarilor le-ar mai lipsi de pe cap! Şi nici nu prea avea cum să-i contacteze! Aşa că... Aşa că, probabil o s-o ducă pe Florentina la Bambina...

Se înţelesese bine cu femeia aia - în sensul că n-o văzuse niciodată încruntându-se la ea. Sigur, pe vremea aia ea fusese nevasta lui Florentin - pe care Bambina îl iubea mult! După divorţ, probabil că devenise "cea mai urâtă femeie pe care-o cunoscuse vreodată regina florilor". Nu ştia...

Cel mai probabil, o s-o ducă pe Florentina la Bambina. Şi-o să-i dea un bilet adresat lui Florentin. O să-i dea şi numărul lui de mobil - în caz că Bambina n-o să vrea să-l sune, o să-i spună prinţesei să scoată mobilul din buzunar şi să-l sune ea. Trebuia s-o convingă să şi facă asta - şi să-l sune pe Florentin şi nu pe Grasu! Micuţa ei era isteaţă şi încăpăţânată şi-avea fler...

Gata - autocarul se pusese în mişcare! Porniseră spre România!

Se aşeză comod şi puse palmele peste Fluturaş. Şi căscă lung, cu poftă - îi era somn...

Ştefan

Mobilul special începu să vibreze. Îl luă şi mormăi sec:

- Da, Grasule.

- Şefu', intră pe mail.

Bine! Apăsă butonul roşu - că era foc şi pară pe trădătorul ăla! Laptopul pornea greu...

Oare o să afle, azi, unde era Ana lui? Oare o să afle şi el ce descoperise Isamu? Oare ce descoperise Isamu? Ştia sigur că aflase zona unde locuia Ana - că aşa-i spusese Roxana! Dar o aflase, probabil, urmărind comunicaţiile... Comunicaţiile dintre cine şi cine? Dintre Grasu şi Ana? Dintre Diamant şi Ana? Amândouă variantele alea erau ireale şi imposibile! Diamant n-ar fi rezistat să nu-i spună că o găsise! Iar dacă ar fi rezistat măcar 48 de ore, ar fi folosit răstimpul ăla ca s-o salveze! Şi uite că n-o salvase...

Grasu îl invită să-i vadă camera. Acceptă invitaţia şi-şi porni camera. Şi se încruntă rău - că nu va auzi o confesiune, ci un tată care-i va transmite sfaturi cu putere de lege...

- Bună seara, tată.

- Să-mi trăieşti, Ştefane. Eşti singur?

- Da; sunt în dormitor. De ce?

- Pentru că voiam să-ţi zic o chestie - şi nu voiam să ne audă şi altcineva.

Îi auzea Grasu; dar probabil că trădătorul "primise derogare"...

- Vezi, că am aflat azi o chestie... Oamenii din Aurari s-au vorbit şi s-au sfătuit şi au ajuns la concluzia că trebuie să schimbe bulibaşa.

Hait! Nu mai putea respira - că asta era un dezastru...

- Diamant e trup şi suflet aici - dar are momente când primeşte un telefon şi ţâşneşte pe uşă-afară, la treabă. Nu asta-i problema oamenilor; ei s-au gândit că tu avansezi, aşa că o să ai nevoie de Diamant tot timpul. Şi atunci e mai bine ca Diamant să n-aibă altă treabă, decât să te ajute.

Asta era o gogoaşă sfruntată! Se încruntă şi mai şi:

- Şi tu-i crezi?

- Da. Fiindcă m-au privit în ochi şi mi-au spus că, după ce inau-

gurăm biserica, or să profite că toată lumea va fi acolo şi vor avea grijă ca Azur să preia sarcina de bulibaşă, sub îndrumarea mea.

Aa... Respira din nou! Acum era mult mai bine! Acum era mult mai liniştit...

- Le-am spus că eu sunt de acord cu ideea asta. Din câte îl cunosc eu pe Diamant, nu cred că el se va opune; aşa că...

- Aşa că o să-l am 100% al meu, cum se zice!

- Exact. Şi-aşa, ştim amândoi prea bine cum a ajuns el bulibaşă şi de ce!

Da, ştiau - nu trebuia să-i amintească...

- I-a plăcut să fie bulibaşă; dar el nu iubeşte cu adevărat decât afacerile.

- Iar Azur cum ţi se pare?

- Azur o să fie un bulibaşă aşa cum trebuie.

- Are ce-i trebuie?

- Da, Ştefane. Îl duce capul şi e educat aşa cum trebuie. E un pic cam prea radical uneori; dar asta e din cauza vârstei. Când "s-o coace", o să înceapă să răsucească deciziile şi pedepsele prin miere, ca să i le-nghită lumea. Şi atunci să ştii că o să mă declar şi eu "oficial la pensie" - şi-o să-mi iau greutatea de pe suflet şi-o să dorm liniştit.

- Bine, tată. Deci tu zici că Azur e bun...

- Da. Azur o să fie un bulibaşă de toată isprava!

Hm! Şi-l amintea, bruneţel cu ochi albaştri şi înăltuţ şi slăbuţ... şi nu-i era greu să-şi imagineze ce trânte şi păruieli or să-ncingă ochioasele în jurul lui peste vreo 4-5 ani... Şi ce oferte or să audă urechile tatălui lui, ce de mirese minore or să-şi plimbe listele cu zestrea prin primăria din Aurari...

- ... Nu, Ştefane. Ştiu la ce te gândeşti - şi te contrazic. Cu el, nu va fi la fel cum a fost cu tine. Recunosc - am greşit atunci când te-am legat de Rubina.

- Să-l laşi să-şi aleagă singur mireasa. Şi momentul când o alege.

Primi o aprobare cu capul... Tatăl lui reveni la subiectul iniţial:

- Lui Diamant nu i-am spus. Eu am aflat aşa... fiindcă sunt bulibaşa din inimile lor şi mă vor revenit la conducere! Mizez deci pe moaca pe care-o s-o facă atunci când o să audă... şi pe calmul lui. Că dacă se apucă să-mpuşte picturile din biserică, chiar că se termină nasol!

- Să-i dai, atunci, nişte indicii. Să-i spui să ia un calmant înainte de inaugurare, să-i aminteşti să nu reacţioneze niciodată până nu aude tot ceea ce au ceilalţi de spus... Ştii tu!

- Ştiu... Crezi că se întoarce?

Poftim?

- ... Cum adică?

- Crezi că se întoarce pe 5?

Aa... Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu decât că "e de bine". Tocmai de-asta, n-o să ies nicicum din cuvântul Perlei!

- Nici eu. Bine, Ştefane! Dacă afli ceva, mă anunţi şi pe mine!

- Bineînţeles!

- Noapte bună.

- Noapte bună, tată.

Tăticul lui se ridicase; Grasu se grăbea să se aşeze... Îl privea lung, încercând să-şi transmită electrocutarea aia prin camera web, prin servere şi sateliţi... Ori dezvoltase Grasu o mască foarte eficientă, ori nu putea el să electrocuteze oamenii prin camera web - habar n-avea! Dar Grasu tăcea şi-l privea cu speranţă - şi aştepta ordine noi. Lui îi venea să plângă şi să urle şi să-şi transmită cumva mâna prin monitor, prin servere şi sateliţi, şi să o scoată prin monitorul lui şi să-l gâtuie...

Tăcere... Întinse mâna spre tastatură:

- Noapte bună.

- Noapte

Gata - "i-o tăiase". Îi amintise că nu făcuse încă destăinuirile alea - şi-l plesnise cu Alt+F4. Se îndoia că va primi azi alte semnale de la el; aşa că opri laptopul şi se apropie de fereastră. Şi-o deschise lung şi-şi aprinse o ţigară...

AMR 22 de zile...

3 decembrie 2011 - sâmbătă

Ana-Maria

Îşi privi mobilul şi-l împinse înapoi, în buzunar. Era aproape miezul nopţii. Erau în vamă. Aşteptau controlul actelor - adică ei aşteptau să se întoarcă actele, iar ea aştepta să fie luată la întrebări. Florentina sforăia serios, ghemuită pe scaun şi cu capul aşezat în poala ei. Iar ea privea lung, prin geam, uniforma care se apropia grăbită...

Ştia că la ea vine...

Purtau amândouă haine musulmane. Ea avea nişte cearcăne "de expoziţie", pentru că nu reuşise să doarmă mai mult de şase ore de când plecaseră din Paris. Purtau haine musulmane comune, conforme cu doliul; ea nu era fardată absolut deloc şi-şi compunea chiar acum o mimică resemnată şi-o voce tristă...

Uniforma se opri lângă ea:

- Dna Hussein?

Îl privi drept şi aprobă cu capul. Bărbatul răsfoi scurt hârtiile din mână şi reveni la ea:

- Înţeleg că soţul dvs a decedat...

Aproba din nou cu capul şi-l privea cu calm şi multă înţelegere...

- Ea este fetiţa dvs?

Aprobă din nou, mută ca o văduvă care suferă cu decenţă...

- Îmi puteţi spune unde mergeţi?

Aprobă din nou cu capul, pe nervii lui, şi în sfârşit descleştă maxilarul:

- După moartea soţului meu, nu am mai găsit motive îndeajuns de puternice ca să locuim în Franţa. Aşa că am decis să venim în România, la părinţii mei.

- Deci dvs sunteţi româncă...

- Sunt născută şi crescută în România. După căsătorie, am primit şi cetăţenia franceză.

- Iar soţul?

- Soţul s-a născut în Liban - dar s-a stabilit în Franţa, în urmă cu vreo 14 ani...

- Iar rudele lui?

Îl privi cu ochi înţelegători:

- Părinţii lui au murit în urmă cu doi ani. Iar cei doi fraţi ai lui nu au fost de acord cu stabilirea lui în Occident, Şi nu au aprobat nici căsătoria noastră. Aşa că, de la un punct încolo, rudele lui n-au mai fost decât nişte numere de telefon într-o agendă. Nu ne-au vizitat, nu ne-au sunat... Nu ne-au răspuns la telefoane...

Încerca să umezească ochii, că era tare supărată pe renegarea familiei bietului Abdul-Malik...

- Am înţeles... Iar fetiţa...

- Fetiţa este născută în Bucureşti, dar are dublă cetăţenie. Am locuit mai mult în Franţa...

Mai voia?... Da, mai voia. OK!

- Dacă ea va reuşi să se adapteze vieţii din România, probabil că vom renunţa la cetăţenia franceză. Dacă nu...

Şi-acum era uimit - că îi povestise cum se-ntorceau ele "la rădăcini" şi-acum se răzgândise brusc... Oftă scurt:

- Dacă nu, probabil că vom reveni în Franţa. Nu ştiu. Contează chiar atât de mult unde vom locui şi de ce?

Primi o negare şi-o nouă întrebare:

- Văd că aveţi o sarcină avansată...

Aprobă, posomorându-se serios - ca "să-i pună frână" odată...

- O să naşteţi în România?

Ridică scurt din umeri - şi se grăbi să plece capul şi să-şi acopere gura cu palma şi să-şi tragă nasul şi să-şi schimonosească îngrozitor muşchii feţei...

- Vă rog să mă iertaţi. A fost o întrebare nepotrivită. Condoleanţe.

Şi i se întindeau actele. Le luă cu mâna cealaltă şi dădu din cap - "bine, mersi, du-te unde ai treabă şi lasă-mă să-l plâng pe sărmanul Abdul-Malik, musulman francez care-a produs aşa acte minunate"... Şi-i venea să râdă rău de tot...

Uniforma coborâse din autocar; se îndepărta cu paşi grăbiţi. Îl vedea prin geam, cu coada ochiului. Ea era atentă la şofer, care alerga la ea cu sticla cu apă...

- Ce v-a spus?

Îi făcu semn că totul era OK, că o să se liniştească, să nu-şi facă griji pentru ea, s-o lase în pace, să n-o trezească pe Florentina... Refuză sticla şi îl văzu îndepărtându-se. Şi se abţinu cu greu să nu răsufle uşurată - că ea îşi imaginase cu totul altfel scena din vamă! Îşi imaginase că or să le cheme în biroul şefului de tură şi-or să le întrebe pe amândouă în simultan şi încrucişat şi prin comparaţie... Şi nu calculase că şoferii se cunoşteau bine cu vameşii, că ea călătorea cu o firmă de prestigiu şi că vameşul care le luase actele observase ditamai burta...

Şi uite ce frumos treceau ele două prin graniţa spaţiului Schengen...

Stop! Să nu spună "hop" până nu ajungeau în Arad! Deşi avea presentimentul că nu vor fi probleme...

Mângâia uşor *hijabul* de pe capul Florentinei şi-i mulţumea, în gând, sărmanului Abdul-Malik... şi lui imam Mohssen, şi lui nea Nicu Senioru' - colonelul devenit *private eye* care-l inventase pe sărmanul Abdul-Malik... Şi se gândea chiar acum să-l roage pe Senior să scrie el o scrisorică pentru Ştefan... care să-l liniştească şi să-l ajute să se calmeze... atunci când o să dea ochii cu nesuferita aia de nevastă-sa, fugară prin Europa... şi-o să-şi amintească de acel "Nu vreau să risc să-ţi dau o cale de-a mă contacta"...

Ştefan

Sâmbătă seara. Conacul nu era cufundat în tăcere; autorizase un party în living. Consilierii lui cică "se antrenau pentru petrecerile de sărbători" - dansau manele, ciocneau şi se îndopau. În realitate, sărbătorile astea vor fi complet lipsite de "acţiuni dansante". Aveau foarte multă treabă prin birouri, ziua, aşa că nu-şi permiteau să-şi piardă nopţile. Numai că pur şi simplu nu mai suportase liniştea din căsoiul ăsta mare şi rece! Simţise nevoia să audă veselie; pentru că el stătea la geamul dormitorului, în întuneric, afuma bine încăperea aia şi se gândea...

AMR 21 de zile...

4 decembrie 2011 - duminică

Isamu

Bun! Să-i fie de bine! Mâncase, băuse, fumase o ţigară - acum era momentul să plece la treabă! Mai ales că era o treabă foarte importantă, iar el realizase azi-noapte pe la două că nu se putea ca Fang să nu afle ce făcea el şi mai ales unde! Aşa că era semi-liniştit; că, dacă va avea probleme cu serviciile franceze, sigur va da "umbrela" lui un telefon...

Dar dacă Fang o să profite de ocazie şi-o să încerce să o prindă pe Ana?

... Dacă Fang o să încerce să o prindă pe Ana, el se va aşeza între ea şi ei. Şi-o va ajuta el să scape. Chit că-i împuşca!

... Se descurca el!

Ridică puţin vocea:

- Piao!

- Da.

- Cheamă-l pe Claude, te rog.

Se ridică şi intră în bucătărie:

- Veniţi şi voi, vă rog.

Bun! Şi-acum, şedinţa!

- Eu trebuie să plec.

Panică! Stupoare! Uimire! Precauţie... Piao era precaut; Claude era uimit de aşa "fugă ruşinoasă". Iar ele două rămăseseră cu gurile căscate şi ochi mari, panicaţi... Începu să râdă:

- Uau! Nu-mi spuneţi că nu mă lăsaţi să plec!

Emilie încercă să bâiguie ceva, fără glas; Isabelle îşi acoperi faţa cu palmele. Piao spunea ceva despre pază... Claude tăcea. Avea senzaţia că Claude "mirosea" ceva; aşa că completă:

- Trebuie să discut faţă-n faţă cu patru parteneri de afaceri. Sunt răsfiraţi prin Franţa, ceea ce înseamnă că plec peste vreo jumătate de oră şi mă întorc poimâine probabil... Aşa că voi dublaţi paza şi sigilaţi vila - ca de obicei. Ştiţi voi...

- Am înţeles.

Claude înţelesese; Piao, nu. Îi arătă calculatorul de la parter:

- Iar tu stai acolo şi devii expert în Solitaire. Şi ai grijă ca în casa asta să nu intre nici o persoană care nu este rudă cu Ştefan Ionescu. În caz de urgenţă, mă suni.

"Da' nu-i aşa că te-ntorci?" Asta urla privirea speriată a lui Piao... Îl bătu uşor pe umăr şi se grăbi să urce scările - să-şi ia troller-ul şi să plece odată! Nu mai avea răbdare!

Era curios să vadă cine-l urmăreşte - dacă-l urmăreşte cineva, desigur! Şi bănuia că va fi urmărit discret de subalternii lui Cheng... Pentru că era singura legătură dintre Fang şi conte şi singurul om cu care Ştefan ar fi acceptat să colaboreze. Cu cât era mai "mare", cu atât mai uşor îi era contelui să refuze oferta lui Fang. Că, vorba aia - nu murea de foame! Ştefan era adeptul regulii degetului mare - nu negocia niciodată şi nu se calicea niciodată. Regula asta probabil că îl călca rău pe nervi pe Fang - bărbat impozant, cu costume impecabile şi cunoştinţe complexe despre arta negocierii...

Troller-ul, laptopul, actele Mercedesului, actele lui - vechi şi noi... Aparatele foto erau în sacoşa albastră din troller...

Avea emoţii...

Ba n-avea emoţii deloc! Se ducea şi se descurca! Ana putea avea mâine nevoie de ajutorul lui!

Ana-Maria

Greutatea capului Florentinei scăzu brusc; aşa că dezlipi cu greu pleoapele şi plecă capul... Prinţesa părea uimită:

- Unde suntem?
- După gropi, pe undeva prin România.

Florentina trecu imediat la romanes:

- ... Păi am trecut de vamă?
- Da, azi-noapte.
- Şi au zis ceva?
- Au pus multe întrebări despre tati; în rest, n-au zis mare lucru...

Micuţa ei se ridică şi se întinse cu poftă... Şi zâmbi:

- Gata, mami - m-am trezit eu! Acum poţi să te odihneşti!

Florentina "îi dădea stingerea"! Foarte frumos! Dar adevărul era că se simţea îngrozitor de obosită...

Diamant

Frumoasă ceremonie! Frumos discurs! Bună alegere! Preotul era "pe sufletul lor" - că unul nu scosese un sunet! Toţi rămăseseră "atârnaţi" cu ochii la el şi cu urechile ciulite bine; iar părintele Nicolae Asachi vorbea foarte frumos despre "cele lumeşti" şi inaugurare. Şi multe altele...

Întoarse încet capul spre sală... "Ptiu, să nu vă deochi!" Nici copiii nu clipeau! Da' ce le făcuse - îi hipnotizase?

... Adevărul era că vorbea frumos. Avea un ton calm, o atitudine normală, haine impecabile şi bineînţeles că se aranjase "artistic"! Nu vorbea cu termeni bisericeşti; vorbea cu cuvinte normale. Poate un pic cam prea "bucureştenizate" pentru o parte din auditoriu - dar nu era ceva deranjant. Suna bine; suna a lider de opinie - şi-o să-i spună asta diseară lui Ştefan. Că trebuia să-şi facă timp şi să vorbească şi el cu dl Asachi. Ca să ştie liderul de opinie ce putea să spună şi ce nu! Şi ce probleme putea să rezolve şi în ce n-avea voie să se amestece "neam"! Părintele era inteligent şi bun diplomat - dar se îndoia că avusese de-a face cu organizarea rromilor...

Speech-ul se apropia de final. Părintele Asachi începuse să mulţumească "ca la Oscaruri": mulţumea conducerii oraşului pentru că îl primise, mulţumea ctitorului "care din păcate nu a putut veni azi aici, să se bucure alături de noi de această minunată ctitorie" şi le mulţumea şi lor - oamenilor din Aurari - pentru că avuseseră răbdare cu el şi-l ascultaseră până la sfârşit.

Sala începu să aplaude; părintele se răsuci scurt, fără să încerce să-şi ascundă fâstâceala. Iar nea Ovidiu... se ridică şi-şi drese scurt vocea. Iar sala amuţi - că era nea Ovidiu...

Bătrânul venea spre ei. Se uita lung la el; dar nu era încruntat. Era mai degrabă îngrijorat! Oare... Oare de-asta îl pusese mămica lui să ia un Distonocalm înainte să pornească spre ceremonia de inaugurare a bisericii? Nu ştia ce să creadă...

Brusc, nea Iulică se ridică şi el! Şi nea Adrian Ursu!... Na, că şi nea Laur se ridica! Veneau cu toţii în faţă, între cele două piedestaluri cu icoane - şi toţi se uitau la el! Păi... Da' ce se întâmplase?

Nea Ovidiu îşi drese scurt glasul:

- Trebuie să discutăm problema bulibaşei.

Iaca! "Îl băgau în şedinţă", cum se spune! Da' ce problemă aveau cu el? Că, vorba aia - fusese cuminte! Degetul se întinse spre el:

- Ştim cu toţii că Diamant e un bun bulibaşă; şi nu ne-a dezamăgit niciodată.

Nea Costică începu să râdă, din fundul sălii:

- Poate doar când ne-a lăsat să credem că Ştefan a păţit-o!

Râdeau toţi. Era o glumă. El însă se simţea îngheţat acolo, pe scaunul ăla; şi putea jura că era galben ca gutuia-n obraji...

- Lasă, Costică! Că ştim noi!
- Ştim, ştim...

Nea Laur se întoarse spre el şi-l privi drept:

- N-avem nimic cu tine. Adică n-avem nimic împotriva ta. Tu ai făcut oraşelul ăsta şi te-ai îngrijit de el atâţia ani de zile! Să nu crezi că uităm asta!

"Şi-atunci de ce mă băgaţi în şedinţă?" Nu putea descleşta maxilarul...

- Problema e că ştim cu toţii cum merg treburile în Franţa. Şi ştim că tu eşti omul lui de încredere. O să aibă nevoie de tine. Şi e important să fii lângă el.

Aa... OK! Deşi...

- Aşa că ne-am gândit, ne-am sfătuit şi ne-am hotărât să-i cerem lui Dumitru al nostru să redevină om serios...

Ei râdeau. Erau foarte veseli. Până şi unchiul lui zâmbea! Dar pe el unul vestea aia îl lovise rău! El nu putea să se dez-ţepenească! Dacă l-ar fi chemat acolo, în faţă, n-ar fi reuşit să se ridice fără ajutor!

Unchiul lui clătina încet capul - iar gestul lui tocmai "îl aruncase în alarmă"! Că dacă nea Dumitru refuza...

- Dumitre, nu face aşa! Ai fost bulibaşa nostru atâţia ani de zile! Şi nici acum n-am înţeles de ce n-ai mai vrut să ne conduci tu!
- Nu e vorba că n-am vrut. Sau că nu mai vreau. Da' sunt prea bătrân, ca să
- Ei, na! Nu eşti bătrân deloc! Eşti, cum se spune, în floarea vârstei!

Câţi ani avea nea Dumitru?... Vreo 65! Ba nu - că era cu 10 ani mai mare decât mămica lui, care făcuse 47 anul ăsta! Păi nu era bătrân deloc! La 57 de ani, se considera bătrân? Or să-i bată obrazul pentru aşa minciună "puturoasă"... Pe de altă parte, însă, imaginea "de ansamblu" îi arăta un bărbat de vreo 65... Unchiul lui arătă spre sală:

- Acolo e floarea vârstei! Acolo - în primul rând!

Unde, acolo?... Aoleu! Aoleu!! Azur al lui! Nea Laur începu să râdă:

- E prea mic, Dumitre!
- E cel mai bun bulibaşă pentru şatra noastră.
- Dumitre! Are opt ani!
- Şi-o să am eu grijă să nu scoată prostii pe gură până face 28!

Se lăsase liniştea - că şedinţa asta nu era nicidecum "spontană" şi tocmai ajunseseră într-un punct sensibil al negocierii...

Nea Dumitru nu voia să redevină bulibaşă. La urma urmei, nu prea se făcea ţupa-ţupa cu "postul" ăla! Problema era extrem de serioasă! Revenirea lui nea Dumitru Ionescu la conducerea şatrei semnifica, pentru toate şatrele din România, incapacitatea lui Diamant Ionescu de-a fi bulibaşă în continuare! Şi incapacitatea şatrei de-a găsi printre ei un bărbat îndeajuns de copt ca să-i conducă pe toţi în direcţia cea bună! Mesajul transmis de revenirea lui nea Dumitru ar fi fost un dezastru...

Era linişte. Toţi se uitau la el - de parcă el trebuia să spună ce şi cum... Şi se părea că el trebuia să spună, totuşi, ceva! Că, la urma urmei...

La urma urmei, era când palid, când roşu ca focul - şi tăcuse mâlc după ce auzise că "voiau să-l detroneze". Aşa că îşi făcu curaj şi se ridică în picioare. Şi decise să-l privească pe nea Iulică:

- Eu sunt reprezentantul vostru. Dacă vreţi alt reprezen

Nea Costică sări în picioare şi începu să ţipe peste capetele tuturor:

- De ce faci, mă, aşa? Şi de ce vorbeşti aşa?

Nea Adrian Ursu îl contracară imediat:

- Da' lasă omu' să zică ce-are de zis! Ce sari aşa la el?!

Hărmălaia pusese stăpânire pe biserica din Aurari. Şi stricase tot farmecul ăla calm şi paşnic pe care-l indusese părintele Asachi! Iar dacă se speria părintele, era rău de tot! Că sigur n-apucase încă să despacheteze! Dacă pleca părintele Asachi, jar mâncau - toţi din biserica asta! Şi, după ce-i arătaseră o turmă de mieluşei, uite că mieluşeii se repeziseră ca lupii! Se întoarse spre preot - şi avu surpriza să-l vadă la fel de calm, la fel de destins şi drept şi ferchezuit şi impecabil... Hm!

Nea Dumitru trecu pe lângă el, spre sală - iar strigătele se transformară repede în murmur. Unchiul lui se întoarse spre el:

- Zi-i, Diamante!
- ... Pentru mine, este o onoare să fiu bulibaşă în Aurari. Dar nu sunt bulibaşă fiindcă vreau eu să fiu bulibaşă. Sunt bulibaşă fiindcă mă vreţi voi. Iar pe lângă bulibaşă, sunt şi consilierul lui Ştefan. Am încercat să împac cumva ambele sarcini - şi să nu lipsesc nici de-aici, nici de-acolo. Să mă iertaţi dacă n-am reuşit întotdeauna; dar să fiţi siguri că am încercat să fiu aici ori de câte ori a fost nevoie de mine aici.

Ştiau că el îşi dăduse toată silinţa; îl asigurau de asta acum, în

gura mare, vorbind unul peste celălalt... Decise să continue:

- Dacă îl vreţi pe Azur, atunci Azur să fie bulibaşa vostru.

Îl voiau. Îşi exprimau acordul cât puteau ei de tare! Iar el se pomeni răsucit şi îmbrăţişat zdravăn! Şi bătut pe spate! Da' cine-l "frăgezea" chiar aşa de hotărât?

- ... Să nu te superi pe mine, Diamante! Auzi?

Nea Iulică era. Tocmai nea Iulică, care-l văzuse cum o sărutase pe Raina, în birou! Oare de-asta deciseseră ei să-l dea jos din fruntea şatrei?

- Să nu te superi! Că m-am gândit la binele tău, mă! Că nu-i mare şmecherie să fii bulibaşă aici!

- Stai liniştit, nea Iulică!

- Şi ştiu ce planuri are Ştefan cu tine! Şi e păcat, mă, să te ofileşti aici!

Aprobă cu capul, iar nea Iulică tăcu. Bătrânul nu-i mai zicea şi de faptul că Raina locuia la conac, iar ei nu i-ar fi permis nici chiar lui Ştefan să le fie bulibaşă prin videoconferinţă...

În sfârşit, reuşi să se desfacă din mâinile lui - şi-şi luă repede băiatul în braţe. Şopti, mascându-şi buzele cu braţul:

- Te-ai speriat?

- Nu.

Ptiu, drace! Ce calm era Azur al lui! Parcă presimţise! Adică, parcă habar n-avea ce-l aştepta de fapt! Revăzu, într-o clipă, tot amalgamul de sarcini şi îndatoriri pe care le avusese el; şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi... aşa că se grăbi să turuie tot ce-avea de spus:

- Să nu te sperii - auzi? Şi să nu spui nu! Şi să nu-ţi fie frică să-i conduci! Auzi?

El tremura tot; Azur îl bătea uşurel pe spate, mai calm ca niciodată...

- Şi să asculţi de nea Dumitru!

- Stai liniştit, tată. Da? Stai liniştit, că o să fie foarte bine.

Ia uite-l! Îşi trase scurt nasul şi începu să râdă:

- Ete la el, ce bărbat e!

Ochii albaştri erau calmi - şi amuzaţi de plângăciosu' de taică-su, care "pişa ochii" rău...

- Ia vino-ncoace, bulibaşă!

Gata - Azur era acum al lor. Îl săltaseră pe umărul lui Grasu - şi-l ovaţionau şi-l felicitau şi tot veneau să-i strângă mâna...

Îl pierduse pe Azur...

Nea Dumitru îl bătu uşor pe umăr:

- Ce faci, mă? Boceşti ca o fată mare nemăritată?

Aproba cu capul, privindu-şi lung băiatul...

- Păi ia fă tu bine şi nu mai boci! Că te văd ăştia - şi cine ştie ce mai cred după aia!

Ba nu credeau nimic! Aşa că bocea... şi râdea, fericit pentru fericirea băiatului lui...

Îl privea lung... Îl felicitau. Toţi. Îl felicitau şi-i urau să fie fericit şi să fie deştept şi cumpătat şi să nu se lase niciodată influenţat de "modernisme"... Azur aproba; râdea şi strălucea. Era fericit - era bulibaşă. Adică era important - aşa ca unchiul lui. Toată lumea o să asculte de el. Azur ştia că, dacă le spunea acum să facă o petrecere gigantică în părculeţ, în jumătate de oră lăutarii urneau paranghelia. Azur ştia ce putere avea acum; şi cum era isteţ foc şi fusese destul de bine pregătit pentru sarcina asta, nu avea probleme, aşa ca el. Da, recunoştea că el, Diamant Ionescu, "avea o problemă". Recunoştea, cinstit, că n-ar fi trebuit să bocească aşa. Dar...

Mămica lui se apropia, grăbită. Era fericită şi ea - dar părea şi un pic îngrijorată de reacţia băiatului ei, care intrase în biserică bulibaşă şi ieşea din biserică interlop...

- Ia vino tu încoace! Hai! Hai să-mi zici o chestie!

Prea bine! Hai să-i zică o chestie! Îl trăgea spre scaunele din spate; îi ascundea bucuria plângăcioasă de ochii celorlalţi... Se aşeză şi oftă greu:

- Să ştii că mă bucur! Sincer! Mă bucur pentru el!

- Pentru tine nu te bucuri?

Hm! Îi aruncă o uitătură piezişă... şi zâmbi:

- Sincer? Să ştii că mă cam bucur! Că şedinţele alea erau aşa, ca mersu' pe sârmă fără siguranţă!

- Păi vezi, mă? Vezi? De ce boceşti?

- De bucurie.

- Mă! Să mori tu!

- Să mor io!

Şi tot nu-l credea! Se aplecă spre ea:

- Să ştii că sunt mulţumit că nu mai sunt bulibaşă. Mă crezi că mi-era jenă de ei, când suna Ştefan şi eu trebuia să plec la treabă şi ştiam că-i las pe ei cu ochii-n soare şi cu problemele nerezolvate?

- Te cred! Că ştiu ce-am crescut!

- E foarte bine aşa! Lucrurile s-au aşezat foarte bine! Acum, băiatul meu e bulibaşă în Aurari; şi cum nea Dumitru o să aibă grijă de el, să nu greşească, eu cred că Azur al meu o să se descurce...

- O să înveţe şi-o să se descurce foarte bine. Diamante, atunci când am decis ca Azur şi Agata să locuiască cu noi, să ştii că n-am făcut-o pentru că tu nu erai capabil să ai grijă de ei. Sau pentru că eu nu puteam să văd de două case. Am făcut-o pentru că a trebuit să-i despărţim de tine. Adică de ceea ce faci tu. Azur al tău începuse la un moment dat să ne întrebe cum faci tu banii. Şi câţi oameni ai împuşcat cu pistoalele alea două. Şi nu era bine, maică! Nu era bine nici să se gândească la asta! Îţi spun eu - şi bag mâna-n foc pentru chestia asta! Ştefan n-o să-l lase pe Léon să facă ca el!

- Ştiu.

- O să-l trimită la şcoală, o să-i bage meditatori şi-o să-l împingă să facă două facultăţi. Şi după aia o să-i facă trei firme "lacrimă" şi-o să-l bată pân' la loc comanda dacă-l prinde că face vreo ilegalitate!

- Ştiu, mamă!

- Vouă vă merge de minune acum, cu ceea ce faceţi voi; că aşa-i democraţia asta originală din România. Da' nu vezi că a început să scârţâie şi asta? Nu vezi că au început să aresteze? Şi să facă curăţenie? Nu vezi că Ştefan are şi afaceri curate, nemânjite? Nu ştii că-şi ţine socotelile separat şi nu amestecă lucrurile?

- Ba ştiu.

- Tocmai de-asta, tu nu mai puteai fi bulibaşă aici; pentru că în afaceri, în locul tău, o să vină Grasu. Iar tu o să-ţi cumperi o duzină de costume bengoase şi-o să iei manualele la tocit, cum am auzit că face Rebeca ta. Şi-o să speli tot caşcavalu' murdar pe care l-ai făcut tu aici! Că viitorul nu-i în caşcavalu' ăsta murdar! Viitorul e acolo - cu caşcaval curat, cu acte!

Aproba încet, încercând să aibă o atitudine care s-o mai liniştească un pic şi pe ea...

- Iar Ştefan te trage acolo, lângă el - la caşcaval curat. Trebuie să te concentrezi la ce-ţi arată şi ce te-nvaţă el. Trebuie să faci şi tu ca Azur - să te ţii după coada ăluia de-ţi vrea binele şi să bagi la cap! Şi să fii atent să nu greşeşti! Că, în meseria voastră, o greşeală vă poate semna sentinţa la amândoi!

- Ştiu. Şi-mi dau seama acum că ai dreptate. Adică aveţi dreptate. Nu ştiu, mămico - cred că am avut atât de multe pe cap, că nu m-am gândit niciodată la viitorul ăla de peste cinci ani. Şi de-asta m-aţi luat prin surprindere! Da' uite, acum, că mi-ai zis ce şi cum...

De data asta îl credea. Şi se liniştise. Îşi privi lung băiatul... şi şopti:

- Băiatul meu e special, mămico! Nu că e al meu - da' uită-te la el! Uită-te ce face şi cum se mişcă! Nu se potriveşte lângă nici unu' dintre copiii de vârsta lui!

- Are firea şi caracterul lui Dumitru. Nu e zvăpăiat şi împrăştiat; e liniştit şi cumpătat. Că de-aia nu şi-a scrântit niciodată picioarele şi nu şi-a frânt niciodată mâinile şi nu şi-a spart niciodată capu'. Şi are o memorie de elefant. Parcă-i calculator, mămicule - aşa le ţine minte!

Serios?

- Acu' vreo săptămână, mi-a zis o chestie pe care eu una o cam uitasem. Şi pe care eram sigură că n-am s-o uit niciodată!

Serios?

- O chestie care s-a întâmplat când era el mititel şi stăteam în rulote. Ce mai - Azuru' tău e noul nostru Dumitru. Tot tineretu' ăsta de-aici e "rezolvat" pe următorii 50 de ani! Ascultă-mă tu pe mine!

Oftă greu şi-i strânse mâna:

- Mămico, eu îţi zic o chestie. Şi te rog să nu te superi pe mine că ţi-o zic.

- Nu mă supăr, Diamante. Zi-i!

- ... Mămico, să nu încerci să-i aranjezi viaţa! Nici tu, nici unchiu'! Că dacă încercaţi să-i băgaţi vreo copilă pe sub nas, io scot pistolu' şi vă-mpuşc în frunte!

- Tu uiţi un lucru, Diamante. Tu uiţi că Azur e băiatu' tău; nu al meu, nu al lu' Dumitru. Tu o să-l însori, atunci când o veni vremea.

Na - că avea dreptate! Da' las' c-o dregea el mintenaş:

- Las' că vă ştiu eu pe amândoi! Să nu vă apucaţi vreodată să-i căutaţi mireasă! Că vă trimit la doi metri sub pământ şi mă duc la puşcărie!

- Bine, Diamante. O să ţin minte cuvintele tale.

Acu' ce făcea - râdea de el?... Nu; era serioasă. Decise deci să continue:

- E un copil special; o să fie un adolescent foarte special. Sarcinile pe care le are acum or să fie destul de grele pentru umerii lui. Şi or să roiască taţii de fete în jurul lui - că e bulibaşă, e tânăr şi chipeş şi deştept şi-i lasă ta-su o avere uriaşă. Trebuie să avem mare grijă de el...

- O să avem foarte mare grijă de el. Stai liniştit. Auzi, Diamante, maică? Hai să te-ntreb o chestie! Tu de unde până unde te gândeşti la chestiile astea? Că eu nu ţi-am zis niciodată să-mi aduci noră-n casă! Nici când aveai 8 ani, nici când aveai 18! Ce ţi-a venit cu chestia asta?

- ... Mi-am amintit de Ştefan. Şi de Rubina.

- Ţi-ai amintit greşit. Azur o să se însoare atunci când o să vrea el - şi-o să ia fata pe care-o s-o vrea el. Un singur lucru o să i se impună - să fie de-a noastră. De la un punct încolo, o să-i fie greu - fiindcă româncele se aranjează, se parfumează şi se-mbracă frumos şi strâmt şi au mintea deschisă la toate trăznăile. Da' sunt sigură că n-o să avem probleme de-astea.

Oare? Nu ştia ce să creadă... Că nici el nu prevăzuse vreodată că o să se îndrăgostească de-o roşcovană parfumată şi aranjată şi-o să-şi dorească să-l prindă pe Cornel în dormitor, călare pe Safira...

Oamenii din biserică ieşeau acum grăbiţi - se duceau să-l instaleze pe Azur la biroul bulibaşei. Gata - rămăsese fără birou! Dar...

Oftă greu şi plecă capul:

- Mămico...

Fu tras în braţele ei... Îi luă mâna şi şi-o puse pe piept, în dreptul inimii; şi şopti, doar pentru ea:

- Mămico, Azur şi Agata nu sunt copiii mei. Azur e băiatul orăşelului iar Agata e fata ta.

- Ştiu.

- Azur o să fie bulibaşă aici; o să se-nsoare din dragoste şi-o să fie fericit.

- Aşa simt şi eu.

- Agata o să rămână lângă tine; o să înveţe carte, o să ia bacalaureatul şi-o să aibă "cabinet" în Bucureşti-central. Şi n-o să se mărite niciodată - şi-o să fie fericită.

Mămica lui îl mângâia uşor pe spate - şi nu încerca să-şi tragă mâna din mâinile lui... Zâmbi slab:

- Să ştii că îi iubesc; dar... Dar cred că aici, înăuntru, n-o să fie decât Trésor.

Fu tras uşor şi sărutat pe creştet; iar mămica lui îl ridică:

- Hai să mergem şi noi acolo. Să nu creadă Azur că nu-ţi convine, sau că voiai să rămâi tu bulibaşă...

Azur nu credea chestii de-astea; dar era mai bine să iasă de-aici. Că rămăseseră singuri cu preotul; şi nu trebuia să asculte părintele Asachi şuşotelile lor. Mai ales că CV-ul "îl dădea" ca vorbitor începător de romanes...

Isamu

Apăsă frâna şi viră scurt dreapta. Şi opri motorul: ajunsese. Era în parcarea Brit Hotel - la o aruncătură de băţ de aeroportul Le Mans-Arnage. Nu avea rezervare; dar era sigur că "bomba" de trei stele îmbrăcată în iederă era aproape goală. Totuşi, era duminică! Şi decembrie! Numai nebunii vizitau Le Mans-ul în decembrie! Părerea lui!

Îşi scoase troller-ul, încuie maşina şi apăsă "butonul roşu". Acum, dacă vreo pisică decidea să se încălzească pe capota lui, el o să afle asta în clipa în care prima lăbuţă o să atingă tabla argintie! Intră în recepţie şi încercă să nu-i arate şi tânărului de la tejghea că avea multe pe cap:

- Bună ziua. O cameră.

- Bună ziua.

Primi formularul. Se caza cu numele lui - ca să-l anunţe şi pe Fang că "era la datorie" şi "făcea tot ce-i stătea în puteri" să-şi execute ordinul cu succes... Cât stătea aici? Păi, azi "surfa" prin aeroportul ăsta; mâine seară va "surfa" prin aeroportul din Nantes. Poimâine putea să elibereze camera... Adică răspoimâine - că nu-l durea foarte tare dacă pierdea câteva zeci de euro! Dar îl durea rău dacă pleca obosit şi ameţit şi făcea accident pe autostradă! Îi întinse formularul şi bancnotele; fu privit cu ochi bănuitori, dar nu-şi schimbă nicicum mimica aia serioasă, calmă şi mută, de chinez determinat să achite cu cash şi să obţină ceea ce ceruse...

Primi cheia; se grăbi să ajungă în camera lui şi încuie uşa. Şi răsuflă uşurat - că până aici totul era perfect!

Şi-acum, să se schimbe în ceva mai comod - şi mai "neutru turistic" - şi să încerce să nu facă indigestie degustând meniul casei. Şi apoi să se ducă la aeroport şi să pară foarte atent la pasageri. Şi să se gândească la discuţia cu Fang. Chinezul ăla era deştept şi discret; dacă însă era îndeajuns de deştept ca să-l pună pe Cheng să-l sune, putea spune că o băgase rău pe mânecă! Urlase la consilierul ăla, pe vremea când îi fusese subaltern; acum însă, nu mai putea să urle. Şi se îndoia că putea să-l mintă! Aşa că...

Ştefan

Recitea ultimele două paragrafe şi încerca să se concentreze. Îi scria lui Dimitri Popov; era o scrisoare oficială prin care îşi arăta disponibilitatea de a transporta, prin Raina Consulting, orice lucruri ce puteau fi necesare organizării Jocurilor Olimpice de la Soci. De scrisoarea asta depindeau multe vagoane cu caşcaval! Încerca deci să se concentreze, să nu-i scape vreo exprimare nefericită sau vreun cuvânt care "să dinamiteze" totul...

... Nu era bine "disponibilitatea". Suna urât; suna a lăutar "după ureche". Trebuia să caute un sinonim; unul de afaceri. Şi se simţea cam ruginit - şi împrăştiat şi neatent. Femeia mai frumoasă decât Luna îi zâmbea, din posterul ăla şi-i amintea că au mai rămas doar 20 de zile...

Ciocănitul scurt în uşă îl sperie îngrozitor! Hei! Ce naiba era cu el? Lăsă baltă laptopul şi se grăbi să descuie; iar Aleodor îl privi lung, serios:

- Informare din teren. Isamu tocmai s-a cazat într-un hotel de trei stele din Le Mans.

Cum-cum? Isamu nu era acum la Cannes? Hm... Aleodor bombăni printre dinţi:

- Şi suspectez că Fang şi-a băgat nasul în deplasarea asta. Că a ajuns acolo cu maşina personală, pe şosea, iar eu n-am aflat asta decât acum.

- Cine te-a informat?

- Mircică "Ferrari". Cică a aflat de la una dintre echipele care patrulează pe-acolo. Ştii tu - echipele alea speciale care-o păzesc pe şefa...

Deci nici SIE, nici DCRI nu catadixiseră să-l anunţe şi pe el că Isamu ieşise la o plimbare mică prin Franţa! Foarte interesant... Îşi electrocută atent consilierul:

- ... Tu ce-ai face acum, dacă ai fi în locul meu?

- Eu? Aş înghiţi un calmant şi mi-aş opri telefonul. Şi aş zbura glonţ în Aurari, "de plăcere", cum spui tu. Şi i-aş lăsa să se-ntrebe ce program am pentru mâine.

Ca să fie sincer, cam acelaşi plan avea şi el - şi anume, să-i pedepsească rău pe amândoi pentru lipsa informării! Numai că el ştia un

lucru. Adică mai multe lucruri...

Ştia că Isamu nu se dusese în Le Mans ca să caute o prostituată discretă. Ştia că marea preocupare a lui Isamu era familia lui - pentru că era departe de ei, iar ei erau încuiaţi bine în orăşelul lui Diamant. Ştia că chinezul voia să fie iertat - iar pe el numai Ana îl putea convinge să-l ierte pe chinez. Ştia că mâine el, contele Ionescu, trebuia musai să navigheze. Şi ştia că soarta îi era favorabilă. Ştia că, după ce naviga, o să aibă o reuşită...

- ... Spune-i lui "Ferrari" să taie transmisia - şi să fie discret. Şi roagă-l pe Moreau să-mi facă totalul pe două zile: cine e şi unde e azi, plus ce planuri au pentru mâine. Nu-i da de înţeles că noi ştim ceea ce ştim...

Aleodor aprobă şi se răsuci pe-un călcâi. Părintele "dezvoltase" un pas de-ăla mare, de doi metri, care să-l ajute să zboare mergând...

Deci Isamu era în Le Mans... Ori reuşise să-l facă până şi pe el să creadă că Ana era acolo, păzită de 200 de "cefe late", ori avea chinezul altă socoteală. În orice caz, era foarte important ce-i transmiteau francezii. Că tot ei îi transmiteau şi lui Popescu. SIE era ocupat până peste cap în perioada sărbătorilor, iar el era un conte nu foarte important. De "cazul" lui se ocupau cel mult 10 agenţi. Care se ocupau în simultan de încă vreo 7-8 cazuri - că aşa se-ntâmpla atunci când departamentul era în criză de personal şi se apropiau sărbătorile. În concluzie, francezii erau singurii capabili să-l urmărească pe Isamu. Dacă francezii votau mai mult cu Fang...

Oare Ana plănuia să se ducă în Le Mans? Oare aflase şi ea de cele 200 de "cefe late" şi miza pe ele ca să-i asigure protecţie până la conac?

"O să primeşti veşti bune şi-o să ai o reuşită de la drum lung." Cuvintele mătuşii lui îi răsunau în urechi...

Isamu

Mm, ce bine era în blugi! Se dezobişnuise de hainele normale; de parcă se născuse în costum! Avea senzaţia că blugii ăia stăteau ciudat pe el...

În fine! Să-şi ia portactul, laptopul şi telefonul şi să se ducă să mănânce ceva.

Luă telefonul şi începu să râdă - că nici nu-l atinsese bine, şi începuse să piuie! Pe afişaj scria "Cheng"... OK! Buton verde:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ai călătorit azi...
- Da.
- Pot să ştiu de ce ai călătorit azi?
- Pentru că am nişte ordine de îndeplinit şi nişte ţinte de atins. Şi vreau să ajung acolo unde mi s-a spus să ajung.

Fusese limpede? Cheng tăcea... Decise să continue:

- Şi cum se apropie sărbătorile, am decis să călătoresc discret.
- Nu pot spune că mi-a fost greu să dau de tine...
- Azi, nu ţi-a fost greu; dar de mâine-ncolo, cine ştie...

Aşa! Că şi el primea listele de la Air France! Momentan, tăceau amândoi. Îl lăsa să se gândească, să calculeze... Brusc, vocea lui Cheng păru că "revine la viaţă":

- Am înţeles. Ai nevoie de ajutor?
- Nu. Mă descurc.
- Dacă vrei să acţionezi, să mă anunţi.
- Aş vrea două lucruri. Unu, să rămân incognito. Doi, să nu acţionaţi nicicum.
- Prea bine! Dar sper că ştii ce faci!
- Ştiu foarte bine ce fac; mai pun o cărămidă la zidul ciuruit de Jun.

Cheng gândea mult în ultimul timp; şi acum, tăcea şi se gândea la cuvintele lui...

- ... OK. Dacă ai nevoie de ceva, sau se întâmplă ceva, nu trebuie decât să-mi dai un telefon - şi îţi pun la dispoziţie toate resursele disponibile în oraşul ăla.
- OK. Salut.
- ... Salut.

Buton roşu... şi la masă! Era lihnit de foame!

Ana-Maria

Şi iată şi hotelul Dalin! Era destul de bun; era cenuşiu şi urât şi prost gândit şi prost aşezat. Oare chiar era hotel? Sau urma să se cazeze într-o casă de toleranţă? Îi venea să râdă...

Taxiul opri lângă trotuar; îi dădu zece euro şi îi mulţumi în franceză. Florentina îşi juca şi ea rolul... Strânse mâna prinţesei şi şopti:

- Şi-acum revenim la limba română.

Intră în hotel şi se apropie de recepţie.

- Bună ziua.
- Bună ziua. Am dori o cameră...
- Desigur! Un act de identitate, vă rog.

Îi dădu paşaportul şi aşteptă - că aici completa recepţionera...

- Câte zile doriţi să staţi?
- Azi şi mâine.
- Camera se eliberează la ora 12. Plecaţi mâine la 12?
- Poimâine la 12.

Domnişorica modifica în calculator, nu înainte de a-i arăta şi ei grimasa cauzată de proasta înţelegere a întrebării "câte zile"...

- 400 de lei.
- Primiţi şi euro?

Aproba; aşa că îi dădu o hârtie de 100 şi aşteptă...

- 130.

Îi dădu şi restul şi primi cheia:

- Camera 21.
- Mulţumesc.

Florentina căra rucsacul fără să comenteze...

Mda; camera era acceptabilă. Arătă spre pat:

- Schimbă-te şi odihneşte-te; mă duc să schimb nişte bani şi să iau ceva de mâncare.
- Bine.

Ieşi şi încuie uşa. Şi nu auzi nici un protest; aşa că se grăbi să coboare.

Ştefan

Îşi privea lung spionul; îl auzea click-ăind butonul Send and Receive... Nu avusese stare să aştepte raportul sus, în dormitor; aşa că venise pe capul lui, în birou. Adina şi Rebeca îndosariau hârtii; aveau un teanc mare cam cât două topuri de hârtie business care trebuia luat la mână, găurit şi aşezat, coală cu coală, în dosarele potrivite. Muncă de sisif. Se gândea, la modul cel mai serios, să le angajeze o fată, să le ajute! Păreau epuizate amândouă - şi încă nu era prânzul!

Spionul sări în picioare şi se repezi la imprimantă. Bun! Avea raportul! Ia să vadă el...

Conform cu spusele lui Moreau, toată lumea avea treabă. Fang era la Nisa, încuiat bine în vila "de serviciu", şi probabil că juca go cu Cheng - sau îndosariau şi ei mii de afaceri profitabile, aşa cum făcea Rebeca lui! Isamu era... la Cannes, în vilă, baricadat bine. Moreau specifica faptul că decizia de-a sigila vila nu se datora unui pericol iminent, aşa că se părea că Isamu începea să cedeze nervos. Îi venea să râdă... Tăticul lui era în Aurari, Diamant era tot în Aurari, Grasu era şi el în Aurari - că azi inauguraseră biserica... Iar la capitolul "consilierii consilierilor" chiar nu-l interesa ce făceau oamenii lui! Spre binele lor, spera că făceau bani! Că altfel...

Deci, Isamu călătorea incognito... ascuns sub umbrela lui Fang... Semn că Fang îşi dorea mult să bată palma cu contele! Isamu nu mai insistase să discute cu el; dar asta nu pentru că renunţase la ideea de-a

redeveni consilierul lui! Că, dacă ar fi renunţat, ar fi lăsat cheile de la vilă pe măsuţă şi s-ar fi dus acasă! Isamu tăcea şi stătea cuminte în colţişorul lui pentru că era inteligent şi avea memorie bună. Atunci când îi pusese cuţitul la gât, îi spusese: afacerile, familia şi apoi discuţia lor. Afacerile se urneau mâine; familia se întorcea până-n Crăciun. Isamu o să fie extrem de tăcut, până pe 26 decembrie. Sau poate că o să discute cu el mâine... Sau poimâine? Sau chiar azi?

Ce căuta Isamu azi, duminică, în Le Mans? Ce altceva putea căuta Isamu duminică în oraşul ăla, dacă nu regina?

Trebuia să aibă încredere în nea Nicu Senioru'. Şi în nevasta lui - frumoasă şi deşteaptă. Oftă greu şi ridică privirea spre Aleodor:

- Spune-i lui Ferrari să fie cu ochii-n patru la chinez. Să pună patru băieţi discreţi pe urmele lui; cu grijă, că azi Isamu e în paza lui Fang, şi-ăla are imunitate absolută. Să-l fileze, să-l urmărească şi să-i raporteze lui Ferrari direct. Iar el îţi raportează instantaneu ţie. Iar tu îmi raportezi instantaneu mie.

- Am înţeles.

Şi iar lua pirueta pe-un călcâi, ca la armată...

Ce căuta Isamu în Le Mans azi? O căuta pe Ana? Avea el o informaţie? Un fir? De unde-l avea? De la nea Nicu Senioru'? Sau de la nea Nicu Cărare? Sau de la Fang?

Oare o să reuşească să nu facă comoţie până diseară?

Ana-Maria

Pizza era delicioasă; adică comestibilă. Numai că prinţesei îi era foame, aşa că o înfuleca. O s-o doară stomacul...

- Auzi, mami?

Muşcă din pizza şi aşteptă - că ştia ce urma...

- ... Da' la ce cunoscut plănuieşti să mă duci?

- La Bambina.

Ea mesteca; Florentina se oprise. Florentina o privea lung, serioasă... şi răbufnea chiar acum:

- Da' ce treabă are Bambina cu mine?

- Bambina e naşa lui Florentin.

- Adică mă trimiţi la Florentin!

- Teoretic, da; practic, Bambina poate să-l sune pe Diamant!

- Şi-o să-l sune pe Florentin, fiindcă e naşa lui!

- Probabil!

Jumătatea de felie zbură prin aer şi ateriză în cutia de carton. Prinţesa sări în picioare şi porni cu paşi furioşi spre geam... Continuă, calmă:

- E decembrie; în perioada asta a anului, Diamant are foarte multă treabă cu afacerile. Chestia asta o ştie şi poliţia, aşa că el e supravegheat. Bambina o să-l sune pe Florentin, care o să te ia de la ea şi-o să te ducă într-o ascunzătoare...

- În loc să mă ducă la tati, sau în Aurari...

- Tu îl urăşti pe Florentin?

Tăcere...

- Nu mi-ai răspuns la întrebare: îl urăşti pe Florentin?

- Să fii sigură că nu-l iubesc!

- De ce? Ţi-a făcut el ceva? Ţi-a zis ceva?

Tăcere...

- Florentin ne-a ajutat. Atunci când l-am sunat, el a sunat mai departe şi a transmis ceea ce i-am spus eu să transmită. În Orléans, fata care mi-a adus biletul de la Diamant era trimisă de Florentin. Iar în scrisoarea pe care-am primit-o prin imam Mohssen scrie că Florentin nu este urmărit de poliţie. Deci, cel mai sigur pentru noi acum este să te trimit la Florentin.

- Da' eu nu vreau să mă duc la Florentin!

- Probabil că n-ai vrut nici să locuim la Sami! Şi totuşi, ţi-am demonstrat că a fost o decizie bună.

Prinţesa tăcea...

- Dacă se răceşte, nu mai e bună. Vino şi mănâncă, te rog.

- Mami, te rog! Nu mă duce la Florentin!

- Te duc la Bambina, cu un bilet pentru Florentin. El, dacă o să poată, o să te ia la el. Dacă n-o să poată să te ascundă, o să-l sune direct pe Diamant. Sinceră să fiu, aş prefera să te ia şi să te ascundă el. Pentru că şi Bambina este urmărită discret de poliţie. Iar Diamant, dacă este în Aurari, face cel puţin o oră până la Bambina. Timp arhisuficient pentru poliţie...

Tăcere...

- Iar dacă te ia el, atunci când ajungeţi în ascunzătoare, poţi să-l rogi frumos să-l sune pe Diamant. Sau pe tati - că are numărul lui. Dacă eşti fetiţă deşteaptă şi îl rogi frumos, cred că ai putea să-l convingi să facă ce vrei tu.

- Să-mi dai şi numărul tău de telefon.

- Ţi-l dau.

- Că nu am încredere în el. Dacă n-o să pot să-l conving, o să te sun. Poate vorbeşti tu cu el...

- Asta ar fi o idee foarte proastă. Florentin te iubeşte pe tine; dar pe mine mă urăşte din tot sufletul. Aşa că eu te sfătuiesc să nu pomeneşti nimic de mine sau de Léon. Dacă te întreabă el, să răspunzi scurt şi să schimbi subiectul. Dar sunt sigură că o să te descurci; că eşti deşteaptă şi şmecheră, ca tati!

"Care dintre ei?" Cam asta ar fi vrut Florentina să întrebe, dacă n-ar fi realizat că o asemenea întrebare i-ar fi turnat o găleată de palme peste obraji...

- Nu te mai gândi atâta. Şi nu te îngrijora - că în maximum 48 de ore o să fii la tati în braţe. Vino şi mănâncă.

Prinţesa se conforma. După atâtea luni petrecute departe de Ştefan, acele 48 de ore erau un fleac pentru ea! Oof - biata ei Florentina! Da' las' că venea ea, ziua de mâine! Şi se ducea la Bambina, de unde-o lua Florentin şi-o ducea într-o ascunzătoare ultrasecretă! Şi cum ea era mică şi nu putea sta singură, Florentin va sta cu ea. O privea şi-şi dădea seama că fetiţa ei mânca pizza şi "cocea" chiar acum în căpşor vreo două duzini de răutăţi, menite să-l determine pe tatăl ei biologic să-l sune pe Ştefan şi să-l cheme "ultraurgent"...

Bietul Florentin! Îl cam chinuia...

Roşcata

Era linişte în conac. La zece noaptea, în general, "se dădea stingerea". Azi, în mod special, cinaseră mai devreme - pentru că Ştefan trebuia să se odihnească bine la noapte. Mâine, el şi Aleodor urcau pe yahtul lui Leonard. Mâine se decidea preţul final, termenele finale, condiţiile finale... Mâine se decidea transferul lui Titel. O să fie colegă cu el. O să-l vadă cel puţin o dată pe săptămână, în videoconferinţă probabil. Asta nu era greu; dar era sigură că o să-l vadă şi aşa, faţă-n faţă! Că, dacă Ştefan o să ceară o valiză cu euro, Titel o să i-o aducă. Grasu părea legat de România; ea una nu-l văzuse în Franţa decât o dată - atunci când merseseră cu toţii la concert. Asta în timp ce Titel trecuse, într-un timp, lunar prin ţara asta...

Nu mai discutase cu Ştefan. Nu mai vorbiseră despre "ale lor". După ce o măritase cu Diamant, Ştefan n-o mai întrebase "ce mai face" - sentimental vorbind. Şi nici nu-i mai spusese cum mergea căutarea familiei lui. Îl dezamăgiseră rău - toţi consilierii lui! Fuseseră incapabili să-i găsească soţia şi copiii. Patru inşi "unul şi unul", consilierii regelui aurarilor, ajutaţi de o armată numeroasă, de SIE şi de DCRI şi de prieteni de nădejde, nu fuseseră în stare să găsească o femeie cu doi copii. Erau jalnici...

Oftă greu şi ieşi din camera ei. Şi porni spre dormitorul lui. Îi era frică - pentru că urma să deschidă discuţia despre Ana-Maria Ionescu, pe care ea o avusese în faţa ei şi n-o învăţase să se ducă la Diamant...

Ciocăni uşor iar paşii se apropiară... Uşa se deschise larg. Ştefan părea calm; dar, în realitate, era extrem de serios. Şi-un pic cam supărat, un pic îngrijorat... I se făcu loc să intre; se conformă şi închise uşa. Şeful ei fuma mult - şi fuma aici, în dormitor, deşi avea ditamai conacul la dispoziţie plus pădurea aia deasă...

- ... Ce-i?

- În ultimul timp, nu ne-ai mai spus nimic despre regină.

Bărbatul de lângă fereastră se răsuci scurt:

- Şi ce-ai fi vrut să vă spun?

- Nu ştiu! Ce-ai mai aflat! Poate că aveam şi noi o idee! Sau un plan!

Avea senzaţia că privirea aia verde o s-o înjunghie letal aşa, de la distanţă...

- ... Şi eu sunt îngrijorată, când ştiu că nu ştim nimic de ea.

Ştefan îi întoarse spatele:

- N-am nimic de transmis lui Diamant. Du-te şi spune-i asta. Şi-apoi spune-i două chestii: prima, să-şi vadă de treaba lui. A doua, să fie îndeajuns de bărbat să vorbească el; nu să se-ascundă după fusta nevesti-sii.

Bineînţeles că pricepuse cu totul altceva! Se grăbi să-l lămurească:

- Mă jur pe viaţa mea că nu Diamant m-a trimis!

- Atunci cine te-a trimis? Grasu? Sau tata?

- Nimeni. Am venit eu...

Şi n-o credea... Oftă greu:

- Ştiu că e periculos ceea ce gândesc eu; da' mă gândesc că, dacă mă vopsesc şatenă şi îmi dai un băiat descurcăreţ, poate-aş putea s-o găsesc. Şi s-o ajut să ajungă până aici.

- Ştii şi că ai putea s-o aduci tu, între patru scânduri; da?

- Ştiu că, dacă s-ar întâmpla ceva cu ea, am veni amândouă între patru scânduri.

Că poate uitase ce-i spusese! Poate crezuse că glumise atunci când îi spusese că îl privea şi-l simţea ca pe tatăl ei! Ştefan tăcea... Oftă din nou:

- Mă doare rău când ştiu că eşti singur şi supărat. Şi simt că aşa e şi ea. Şi copiii. Şi mi-aduc aminte că te-am rugat să mă laşi să mă duc eu după ea, da' nu m-ai lăsat...

- N-ai unde să te duci - nici tu, nici ceilalţi. Fiindcă nu mai sunteţi implicaţi în căutarea familiei mele. Aveţi treburile voastre; iar treaba ta este Raina Consulting şi afacerile bănoase din decembrie.

La naiba! Scăpă un suspin:

- Ştiu, şefu'! Da' ştiu cât de supărat eşti tu! Şi tu mi-ai făcut mie atâta bine, că mă arde inima când te văd cum mănânci înconjurat de scaunele alea goale!

- Stai liniştită - că nu sunt supărat pe tine.

- Ştiu. Da' tot mă arde...

Ştefan reveni spre ea:

- Rebeco, căutarea familiei mele nu-i de joacă! Nu-i un joc pe calculator, ca să zici că, dacă se-ntâmplă ceva rău, o iei de la capăt cu mai multă atenţie!

- Ştiu, şefu'!

- Tu nu vezi că nu mă duc **eu** după ea? Îţi dai seama că, dacă m-aş duce eu, aş găsi-o - da?

- Da, şefu'.

- Şi nu vezi că nu mă duc? De ce crezi că nu mă duc?

- ... Fiindcă stau toţi cu ochii pe tine.

- Fiindcă mi-e frică, fă! Mi-e frică să n-o dau eu de gol şi să mi-o omoare! Fă! Dacă aflu că ea şi-a rupt mâna sau vreun picior, îţi dai seama ce-aş fi capabil să fac?

Oo, da!

- Şi-ţi dai seama ce-aş fi în stare să fac dacă eu aş fi ăla care i-aş conduce la ea?

Acum, că-i spunea asta în faţă şi pe tonul ăsta, bineînţeles că-şi dădea seama ce-ar fi iscat chiar şi o simplă zgârietură! Aproba grăbită cu capul... Ştefan reveni la tonul normal:

- Aşa că nu mă duc după ea. Şi nici pe voi nu vă las să vă duceţi după ea. O păzeşte omul lui nea Nicu. Iar noi avem treabă. Trebuie să ne facem treaba. Ca să-i ţinem pe toţi ocupaţi cu treburile noastre - şi să poată ăla s-o îndrume şi s-o strecoare pân' la mine.

Aprobă din nou... şi oftă din nou:

- Mă jur că nu Diamant m-a trimis!

- Ştiu că nu el te-a trimis. Da' dacă tot ai venit, ia să te-ntreb şi eu ceva...

Şi venea la ea, s-o întrebe şi să se asigure că nu-l minte...

- Mâine, bat palma cu Leonard. Te întreb pentru ultima oară: poţi să lucrezi cu Titel?

- Da, şefu'.

O electrocuta şi-i promitea că-i ia gâtu' dacă-l minţea în privinţa asta...

- ... Bine, fă. Te cred. Vezi, că am vorbit cu tata. Diamant nu mai e bulibaşă.

Cee? Făcu ochii mari...

- Bătrânii din Aurari s-au gândit că o să am nevoie de el la afaceri; aşa că l-au pus bulibaşă pe Azur.

Cee? Bulibaşă la opt anişori?

- Va fi condus şi îndrumat de tata, până face 20 de ani; iar el zice că puştiul e aşa cum trebuie să fie şi n-o să aibă probleme cu el. Aşa că acum toată lumea e mulţumită. Iar voi doi sunteţi doar doi locuitori din Aurari.

Aha...

- Du-te şi vorbeşte cu el. Şi stai liniştită - că nu sunt supărat pe tine.

Aprobă - iar ochii i se umplură de lacrimi...

- Tu vrei cafteală?

Aprobă - şi fu întoarsă şi plesnită cu putere la fund!

- Poftim! Acum du-te şi sună-l.

El se ducea la geam; ea nu se clintea de-acolo. Ea plângea. De ciudă. Că făcuse rost de telefonul ei de la băbuţa aia amabilă din Alpi, dar nu i-l transmisese instantaneu şi lui. Şi poate că, dacă ar fi făcut-o, toate peripeţiile din vara asta n-ar mai fi fost...

- Nu te mai învinovăţi aiurea. Sunt mulţumit de felul cum ţi-ai îndeplinit sarcinile referitoare la familia mea. Iar dacă o să am nevoie de tine să mă ajuţi cu găsirea lor, o să te rog să mă ajuţi.

- ... Bine, şefu'.

- Şi-acum du-te şi sună-l. Da' să nu faceţi videoconferinţă. Că te vede cu ochii roşii - şi îmbătrâneşte prematur!

Bufni în râs şi-şi şterse lacrimile...

- Noapte bună, Rebeco.

- Noapte bună, şefu'.

Ieşi, închise uşor uşa...

Deci nu era supărat pe ea, pentru neputinţele ei. Nu era supărat nici pentru că nu-i dăduse numărul de telefon la timp, nici pentru că o trimisese să-i recupereze soţia iar ea se întorsese singură... Nici pentru toate celelalte. Şeful ei era înfiorător de înţelegător! Dacă i-ar fi făcut aşa ceva lui Titel, probabil că ar fi omorât-o... Sau ar fi vândut-o...

Ştefan avea nevoie de ea la afaceri. Iar ea trebuia să aibă grijă să nu-l dezamăgească. Dacă ea îl ajuta la afaceri, banii "produşi" de ea ajutau la recuperarea reginei. Adică ajuta şi ea, aşa cum putea... aşa cum ştia...

Diamant

Ia - că suna "specialul"! Oare se-ndura vărul lui să-l sune şi să-l felicite pentru reuşita de-a nu mai fi bulibaşă?... Nu; era Raina. Şi uite de-asta nu era el şef, ci Ştefan; fiindcă el se gândise că o să-l sune vărul lui, în timp ce vărul lui o pusese pe nevastă să-şi sune bărbatul! Genial, Ştefan ăsta!

- Da.

- Bună.

- Bună, iubito.

- Ce faci?

- Ce să fac; zac la televizor.

- Ai mâncat, sper...

- Am mâncat.

- ... Eşti supărat?

- Un pic.

- Pot să te-ntreb de ce?

- Pentru că mă aşteptasem să mă sune; şi nu m-a sunat.

- În probleme de afaceri, o să te sune întotdeauna. În alea particulare, mă tem că n-o să te sune în următoarele 10 zile.

Simţi brusc nevoia să tacă mâlc. Pentru că el ştia, de la mămica lui, ce urma să se întâmple; şi Ştefan ştia ce urma să se întâmple "de la drum lung". Raina însă spusese "zece zile" - adică mult prea mult, faţă de estimarea mamei lui. Semn că Ştefan nu spusese nimănui...

- O să-i treacă - sunt sigură de asta!
- Ştiu că o să-i treacă. Dar mi-e greu. Asta e! Ce mai faci tu?
- Eu? Păi, uite, eu sunt uimită...
- Serios? Da' ce s-a întâmplat?

Raina "sări" la romanes:

- Păi am aflat că bărbatu' meu nu mai e bulibaşă; şi mă-ntreb cum şi de ce a fost detronat!

"Genial, Ştefane! Jos pălăria! Eşti cu adevărat genial!"

Începu să râdă:

- Nu puteam să fiu bulibaşă prin videoconferinţă. Şi cum au aflat ei că Ştefan o să aibă nevoie de mine în curând, m-au eliberat din funcţie şi l-au avansat pe Azur!
- Iar el ce zice?
- Azur? E fericit.
- Şi foarte mândru de el, cred...
- Nu. Nu e deloc mândru de el. Adică nu e aşa cum ar fi alţi copii de opt ani care-ar deveni brusc şefi peste un oraş. E conştient de puterea pe care o are şi ştie că are şi multe sarcini noi. E fericit; îi place. A stat cu plăcere la birou, azi. Apropo - am crezut că o să-mi confişte biroul. Dar n-a luat de la mine decât plăcuţa de pe uşă şi secretara.
- Cum adică?
- Adică l-au adus pe sus în primărie, l-au aşezat la biroul meu iar el a spus că n-are nevoie de aşa un birou mare. Că n-ajunge dintr-un colţ în altul decât dacă se ridică şi se plimbă pe-acolo. Aşa că a cerut un birou mic, pe care l-a pus în faţa biroului primarului. Şi mi-a luat plăcuţa de pe uşă. Aia cu "bulibaşă".

Raina râdea; el zâmbea, cu ochii închişi, şi-i asculta râsul...

- După care a spus că agenda mea e la Mica; şi-a confiscat-o şi pe ea...

Iubita lui râdea în hohote...

- Aşa că sunt acasă acum - şi n-am treburi prin orăşel. Să-i spui asta lu' şefu', când mai vorbeşti cu el.
- Nu mai vorbi aşa, Diamante!

Da; ştia şi el că Ştefan avea multe pe cap şi era îngrijorat pentru Ana şi copii. Şi era şi supărat pe el şi pe Grasu, care ştiau unele lucruri şi nu i le spuneau şi lui. Cu toate astea, era şi el un suflet... Oftă greu:

- Te iubesc.

Raina coborî mult vocea:

- Nu mă face să iau un elicopter; că mâine tre' să fiu la birou, la afaceri, şi nu dau randament dacă-s nedormită!
- Bine. Atunci nu-ţi spun că te iubesc...
- Şi eu te iubesc; şi totuşi, nu-ţi spun asta! Nu?

Ia uite-o, ce afurisită era!

- Ce - ţi-am spus eu că te iubesc? Nu ţi-am spus! Că dacă-ţi spuneam că te iubesc, odată te urcai în avion... Aşa că nu-ţi spun că te iubesc. Că ştii tu că te iubesc; şi
- Şi eşti rea şi guralivă şi râzi de mine...
- Ba eu zic că râdem amândoi!
- Azi, da - râdem amândoi. De mâine, nu ştiu dacă eu o să mai râd. Că, din câte îmi zice intuiţia, o să fiu blocat în România.
- Iar eu, în Franţa. Da' te sun şi diseară, ca să-ţi amintesc că nu-ţi spun că te iubesc...
- Fă!

Şi râdeau amândoi ca apucaţii... Ca prostănacii blegi, îndrăgostiţi lulea, care se scurg în fotolii şi vorbesc ore în şir la telefon fără să spună mare lucru... Raina şopti:

- Diamante...
- Da...
- ... Te iubesc...
- Şi eu te iubesc... Şi mi-e dor de tine...
- ... Şi mie...

Oftă greu:

- Hai - du-te şi odihneşte-te. Dacă Ştefan pleacă mâine cu Aleodor, tot greul o să pice pe tine!
- Bine. Să te odihneşti şi tu - da?
- Da.
- Şi să ai grijă de tine! Da?
- Stai liniştită.
- ... Noapte bună, iubirea mea.
- Noapte bună, iubirea mea.

Îi auzi oftatul greu - şi apoi auzi păcănitul. Lăsă telefonul lângă el şi oftă şi el - că nu avea curaj să-i spună despre Trésor...

Isamu

Mm, ce somn îi era! Într-adevăr, statul degeaba era al naibii de obositor! Şi dacă nici el nu stătuse degeaba...

După ce mâncase, îşi cumpărase un ziar şi se dusese în aeroport. Se aşezase în sala de aşteptare şi citise tot ziarul. Tot - din scoarţă-n scoarţă, încetişor, pe îndelete şi cu maximă atenţie! Operaţiunea asta îi luase cinci ore jumate. Când terminase, scosese pixul şi încercuise câteva cuvinte dintr-un articol din mijloc: ***"Ne vedem mâine la bar"***. Uite-aşa - că avea şi el curiozităţi şi făcea şi el statistici! Era nerăbdător să afle cine ajungea primul la mesaj! Împachetase ziarul şi-l aruncase în primul coş de gunoi. Revenise la hotel, unde mâncarea era chiar bună, şi se îndopase. Şi apoi zăcuse la televizor! Ce să facă - dacă Ana ajungea în Nantes de-abia mâine...

Moţăia, cu ochii întredeschişi, şi se întreba cum mai stătea Cheng cu nervii... şi nervul...

Ştefan

Era târziu; iar el era nebun, că la ora asta încă nu dormea deşi mâine o să aibă o zi grea. Dar nu putea să doarmă; aşa că încerca să recapituleze mental calculele pentru mâine. Ca să aibă o scuză să stea huhurez. În realitate...

În realitate, se gândea la reuşita de la drum lung. Se gândea că Perla nu i-ar fi spus că venea Ana, ştiind că o asemenea veste l-ar fi făcut să amâne discuţia cu Leonard. Aşa că, mâine, era foarte posibil să afle că soţia şi copiii lui ajunseseră la conac. Nu era însă bine să se amăgească aşa; încerca deci să-şi spună că mâine, după ce acosta şi-l anunţa pe Diamant că "intraseră în pâine", vărul lui o să-i spună că primise o nouă scrisoare. Îşi impunea să gândească aşa... ca să nu înnebunească...

Îşi simţea stomacul strâns ca un ghem dureros. Mintea îi juca o festă urâtă de tot! Mintea lui număra zilele până la Crăciun. Ştia că, dacă se ivea vreo problemă iar Ana nu reuşea să se întoarcă înaintea Ajunului, el o să ajungă la balamuc. Ştia că or să-l ducă la groapă înainte de prima zi din 2012... Şi nu putea să nu numere! Pur şi simplu, nu putea! Oftă greu...

AMR 20 de zile...

5 decembrie 2011 - luni

Ştefan

Deschise prompt ochii. Telefonul oficial tocmai începuse să cânte. Îl luă, citi "Leo" şi apăsă butonul verde:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Sper că nu te-am trezit...
- Nu.
- Asta-i bine. Ne vedem azi; da?
- Da.
- Atunci îi trimit lu' Părintele planificarea; că nu pot să acostez.
- OK.
- Şi pot să te rog ceva?
- Sigur!
- ... Ţi-am zis; eu nu pot să acostez. Şi în altcineva n-am încredere. Nu mi-aduci tu patru lăzi de whisky, când vii?

Patru milioane? Nici o problemă! Zâmbi slab:

- Contează pe mine.
- OK. La zece fix, da?
- Da.
- Mersi mult!
- N-ai pentru ce.
- Vorbim.
- Vorbim.

Şi-i închisese. Se grăbi să se ridice: deci Leonard îi cerea 4 milioane azi, la începutul tranzacţiei. Conform cu calculele lui, suma finală o să fie în jur de 50 de milioane. Nu era o sumă mare; dar nu luase în calcul tocmai plata de azi! Se întreba dacă are atâta bănet...

Cât era ceasul?... De-abia şapte?

Aoleu! Era şapte deja!

Îşi trase blugii şi ieşi. Şi se grăbi teribil spre birou - adică spre seiful din birou! Formă combinaţia, deschise uşa, descuie uşiţa de sus... Zâmbi slab...

Scoase patru pachete roz şi încuie totul. Şi porni spre dormitor. Deci azi avansa...

Nu. Azi păşea peste linie. Toată luna decembrie, o să tot urce deasupra liniei ăleia! Că Leonard nu stătuse pe loc, din aprilie până acum! Şi el crescuse, nu? Abia după Crăciun, după ce bătea palma cu Leonard şi concluzionau că "a fost o plăcere", va putea să calculeze câte trepte peste linie urcase! Până atunci...

Până atunci, urca treptele conacului şi-l auzea pe Aleodor ieşindu-i în întâmpinare. Zâmbea slab - că spionul adora să se simtă acolo, în mijlocul acţiunii...

Ete că Aleodor era deja gata de plecare!

- Neaţa.
- Neaţa.
- Ferrari ne-a trimis raportul iar Leonard ne-a trimis planificarea.
- Ştiu. N-am bănuit însă nici o clipă că o să te trezeşti la şase pentru asta!
- M-am trezit la şase pentru asta!

Pentru bărbieritul ăla impecabil? Hm! Luă hârtia din mâna lui:

- Să-ţi pui nişte blugi; să pară că e "de plăcere". Ăsta e raportul?
- Da. După ce s-a cazat, Isamu a mâncat şi s-a dus în aeroport. A citit un ziar întreg, cu maximă atenţie, timp de cinci ore şi treişcinci de minute. După care a încercuit cuvintele ***"Ne vedem mâine la bar"***, a aruncat ziarul într-un coş şi s-a întors la hotel fără să le dea atenţie celor doi chinezi care l-au păzit discret, de la vreo 15 metri. Nu l-a sunat nimeni şi n-a sunat pe nimeni. Nici n-a schimbat priviri cu cineva. Cică stă bine cu nervii...

Aşa scria şi în scrisorica lui Ferrari. ***"Chinezu' are nerv beton. A stat cinci ore jumate în sala de aşteptare, neclintit şi neabordat, şi-a învăţat tot Le Monde-ul de azi pe de rost. Pe urmă a încercuit câteva cuvinte ca la spioni şi a aruncat ziarul la coş. Unul dintre ocheane mi-a zis cuvintele: Ne vedem mâine la bar. Pe urmă s-a dus la hotel, a halit şi-a rămas în cameră. Un ochean a rămas acolo cu el; celelalte urmăresc perechea de chinezi care-l păzeşte discret. Par rătăciţi - după ce-a plecat el, au recuperat ziarul, le-a picat feţele şi-au rămas buimaci."***

Chinezii îl păzeau pe Isamu - dar îl şi spionau, aşa că nu erau "de-ai lui". Deci, erau de-ai lui Fang. În clipele astea, spera din tot sufletul lui ca mesajul ăla să nu-i fi fost destinat Anei...

- Spune-i lui Ferrari să aducă încă zece cefe late în aeroport; şi să le plaseze în aşa fel încât să nu se prindă şi chinezii. Să le dea lunete - că uite ce randament au dat lunetele alea!
- Bineînţeles.
- Dacă apare Ana, ei trebuie să facă panaramă şi să atragă atenţia chinezilor. Să facă îndeajuns de mult balamuc ca s-o gonească instantaneu de-acolo! Şi să evite s-o contacteze, sau s-o deconspire; că ăia doi sunt oamenii lui Fang, iar Fang e intangibil.
- Am înţeles.
- Iar planificarea lui Leonard care e?
- La zece, trebuie să fim în Saint-Gilles-Croix-de-Vie. Facem o oră până acolo, cu elicopterul. De acolo ne ia o barcă cu motor. El navighează la vreo 500 de metri de mal...
- Atunci plecăm de la conac la nouă. Comandă patru lăzi de Yamazaki.

Nu primi răspuns, aşa că insistă:

- Yamazaki Whisky. Cel mai bun whisky din 2011. Patru lăzi. Urgent - că nu se prea găseşte, iar lăzile alea tre' să navigheze azi...

Gata - Părintele intrase în camera lui. Intră şi el în dormitor şi încuie uşa. Trebuia să facă un duş, să găsească haine îndeajuns de largi pentru cei 22 de centimetri de bancnote...

Scoase specialul şi începu un mesaj nou. Către Diamant. Să-i scrie...

Privea ecranul, literele şi le vedea cum îi tremură în mână...

Eu navighez azi. Te implor, fii cu ochii în patru!

Atât. Send. Deschise larg şifonierul. Blugii negri, cizmele, o cămaşă... Vesta lui specială, pentru care 22 de centimetri de bancnote nu erau o problemă, şi geaca. Şi-acum să se bărbierească fără să se taie. Adică să ia un Distonocalm şi să se bărbierească.

Diamant

Încerca să fie calm şi răbdător; ştia că mama lui auzise soneria, ştia că venea să-i deschidă, iar el trebuia să pară extrem de calm - ca şi cum nu se întâmplase absolut nimic ieşit din comun. O auzea venind să-i descuie... Gata!

- Sărut mâna.
- Să trăieşti.

Intră şi şopti:

- Agata e la grădi?
- Agata e la masă la ora asta.
- Şi trebuie să stai cu ea?
- Nu. Vino-ncoa.

Bun! Îl ducea "în cabinet"! Perfect! O urmă şi închise uşa. Iar mămica lui şopti:

- Azi, Ştefan discută cu omul de stat. Şi e vorba despre bani mulţi, după cum am văzut eu în cărţi. Stai liniştit - la el, totul o să fie bine. Acum! Tu o să primeşti un telefon de la o damă de ghindă. Adică de la Florentina.

Cee?

- Da; Florentina o să ajungă azi la Florentin. Şi-o să te sune pe tine. Ştefan ştie deja că azi se întâmplă ceva legat de Franţa; proba-

bil că a suprapus informaţia asta peste scrisoarea Anei şi bănuieşte că e vorba despre sosirea unuia dintre copii. Tu trebuie să-l anunţi pe Ştefan că te-a sunat Florentin - dar să nu-i spui ceva ce-l poate determina să lase baltă discuţia cu omul de stat şi să gonească încoace. El trebuie să stea colo şi să finalizeze afacerea.

- Aha! Bine; las' că ştiu eu cum să-i zic! Mă descurc!

- Bun. După cum îmi spun mie cărţile, Florentin se ceartă azi cu nevastă-sa şi pleacă de-acasă cu Florentina.

- Adică o duce pe aia mică acasă la nevastă?

Mămica lui îl privea lung, concludent... Da; era tâmpit, că o punea să ghicească ce-o să facă Florentin! Aşa că oftă scurt:

- Am înţeles; trebuie să-l filez pe Florentin.

- Exact. Şi, atunci când el şi Florentina ajung în ascunzătoare, trebuie să ai grijă să le asiguri discret securitatea.

Hm... Zâmbi slab:

- Da' dacă mă duc şi-o iau eu pe-aia mică? Şi o aduc aici, în Aurari?

- Nu o iei. Nu te duci nicăieri. Îl pui pe Grasu să strângă trei echipe una şi-una şi-i transmiţi unde să le trimită. Şi stai potolit, că sunteţi amândoi filaţi atent în perioada asta.

Corect!

- Dacă tu te apropii de aia mică, rişti să te pomeneşti arestat. Cu tot cu ea. Aşa că nu te apropia de ea. Nu le schimba soarta. Şi mai e o chestie...

Mai era o chestie. OK! Era atent, era alert...

- ... Azi de dimineaţă, cărţile mi-au arătat că Florentina şi Florentin se vor certa rău de tot.

Aa! Păi asta era o veste minunată! Creierul reacţionase prompt şi-i întinsese muşchii feţei într-un rânjet satisfăcut...

- Florentin a tot ajutat-o pe Ana, de când a început războiul. V-a transmis ce i-a zis ea la telefon, a făcut pe poştaşul pentru scrisorile ei, a trimis-o pe amantă să-i ducă bileţele fostei neveste... Şi nu uita că el l-a ascuns pe Ştefan, în aprilie! Da?

Aprobă scurt - că aşa era!

- Florentin a făcut asta pentru că o iubeşte pe Florentina. Se topeşte de dorul ei! Şi, în sufletul lui, încă mai calculează că el n-o să aibă niciodată băieţi. E nemulţumit de fetiţele lui, pe care le numeşte "mămăliguţe", şi "se hrăneşte" cu ceea ce află de la Nicuşor despre Florentina. Şi mai înfloreşte el pe ici-pe colo, ca să fie "pe sufletul lui".

Evident! Că doar îl ştia bine; ştia că era prostănac şi-avea o rană pe suflet pe care nevastă-sa o ungea cu cremă de dragoste iar el o râcâia periodic...

- Las-o pe Florentina la el măcar 24 de ore. O să le facă bine timpul petrecut împreună, crede-mă!

Rânjea şi aproba...

- Iar în perioada asta chiar nu-i bine să te apropii de aşa "valori" cum e fetiţa lui Ştefan. Dacă e să o ia cineva din ascunzătoare, atunci acel "cineva" e bine să fie Ştefan. E bine şi pentru imaginea voastră în ochii celorlalţi, e bine şi pentru sufletul ei, e bine şi pentru sufletul lui - care să ştii că suferă atunci când îşi aminteşte că n-a fost în stare să-şi salveze nevasta şi copiii...

- Bine, mămico. O să-i zic lu' Gasu să planteze trei echipe în zona apartamentului amantei lu' Florentin. O să le mascăm cu activitatea aia profitabilă care implică fustă scurtă şi decolteu adânc. Şi pică tocmai bine - că apartamentu' e lângă Parcul Circului.

Mămica lui aproba...

- Iar în timpul ăsta o să-mi storc mintea să găsesc nişte cuvinte care să-l anunţe pe Ştefan că a primit ceva, la Florentin, dar să evit să intru în amănunte. Va bănui că e o scrisoare; şi cum va fi pe yaht, va evita să-şi pornească laptopul. Asta o să-mi dea mie un pic de timp de manevră...

- O să te sune diseară, probabil. Ai grijă ce-i spui diseară!

- Văd eu! Mă descurc! Săru' mâna!

- Să fii sănătos şi deştept şi înţelept, maică!

Şi-l pupa pe frunte, cu ţoc - că-i era drag de aşa băiat descurcăreţ şi uns cu toate alifiile! Se grăbi să iasă şi porni spre uşă.

- Neaţa, tati!

Îu!

... Şi la naiba - că avea o fetiţă, ştia că era în casa aia şi nu se gândise nici o clipă să se ducă s-o pupe şi s-o întrebe măcar ce mai face...

Păşi în spate şi-i făcu cu mâna:

- Neaţa, Agata!

Micuţa lui îi făcea cu mâna, zâmbind cu guriţa până la urechi...

- Ce faci; te pregăteşti de grădi?

- Da! Mănânc!

- Bravo! Să mănânci tot, ca să te faci mare!

- Da! Baftă, tati!

Ia uite-o! Bufni în râs şi-i trimise o bezea. Şi se grăbi să-i facă cu mâna... şi să iasă...

Se întreba, uneori, câţi copii avea el. Până acum, răspunsul fusese relativ simplu: doi. Restul erau copiii lor, nu ai lui. Dar, după moartea Safirei, începuse să aibă dubii. Începuse să se simtă ca în urmă cu mulţi ani, pe vremea când toţi copiii erau ai lor. Începuse să simtă că unicul lui copil va fi Trésor. Iar asta se simţea, în relaţia lui cu Azur şi Agata! Băiatul era mare - adică maturizat - şi, de când îl avea ca exemplu pe nea Dumitru, nu prea îl mai băga în seamă pe taică-su din acte. Fetiţa uite că era veselă de revedere - dar locuia cu bunica ei, mare maestră în relaţiile interumane, aşa că...

Aşa că trebuia să ia lucrurile aşa cum erau acum. Şi să le lase să meargă în mod firesc, normal, spre unde voiau ele să meargă! Şi să fie foarte atent azi la Florentin! Trebuia să-l pună pe Cornel să-i organizeze trei maşini cu cefe late, care să se facă că păzesc cele trei fete. Adică trebuia să-l sune pe Grasu şi să-l pună să trimită cele trei fete să plimbe trotuaru' pe lângă apartamentul lu' Florentin. Adică trebuia să-l pună pe Rafael ăl micu să-i afle, ultra-urgent, adresa apartamentului! Mm - era în criză de timp! Că alea trebuiau să ajungă acolo înainte să sune Florentina!

Oare îl suna chiar Florentina? Asta era riscant; că Internele îi ascultau lui telefonul oficial, iar prichindica n-avea de unde să-i ştie telefonul special...

Sami

Cât era ceasul? De-abia nouă? Hm! Cam devreme pentru discuţia care se prefigura... Dar era evident că nu se putea "fofila" - Léon se aşează lângă el pe canapea:

- La ce te uiţi, nenea Sami?

- Încercam să ascult o dezbatere. Dar să ştii că nu-i interesantă; aşa că renunţ. Poftim.

Îi dădu telecomanda iar băiatul zâmbi:

- Adică nu te mai uiţi la televizor?

- Nu.

Dădu să se ridice; şi...

- Nu vrei să te uiţi la desene cu mine?

Şi se aşează:

- Ba da. La ce desene te uiţi?

- La ora asta, cred că e Tom şi Jerry.

- Aha! Bun! Îmi place Tom şi Jerry!

Puştiul apăsa de zor butonul... şi "se desumfla":

- Nu e Tom şi Jerry! Da' cât e ceasul?

- Nouă şi cinci minute.

- Aa, atunci e bine! Tom şi Jerry începe la nouă jumate.

Era mult mai liniştit - chiar dacă în următoarea jumătate de oră va trebui să se uite la o chestie sugestivă, pentru bebeluşi care învăţau să meargă de-a buşilea...

- Nenea Sami?

- Da.

- Tu ştii cât o fi ceasul acum în România?

- Zece şi cinci minute.

- Şi crezi că mami s-a trezit?

- Cred că da!

Puştiul nu ştia cum să-i propună s-o sune el pe mami... Zâmbi slab:

- Dacă nu s-a trezit singură, sigur a trezit-o Florentina! De foame!

Adora "bătălia" dintre frate şi soră! Ea şuşotea despre el că e un mic tanc; el nu şuşotea nimic, dar privirea îi trăda gândurile referitoare la faptul că nici Florentina nu mânca selectiv, ca fotomodelele...

Léon reveni spre ecran. Se concentră şi el asupra desenelor...

- ... Nenea Sami?

- Da.

- O fi scump să vorbeşti la telefon din Franţa până în România?

Oof, Doamne! Bufni în râs şi îl pupă în creştet - că era o bijuterie de copil! Se ridică, râzând:

- Mă duc să-mi aduc mobilul.

- Dacă e prea scump, să ştii că

- Nu e scump deloc. Doar că nu trebuie s-o sunăm din oră în oră; trebuie s-o sunăm, de exemplu, de dimineaţă şi seara.

- Sigur că da! Nici să sunăm prea des nu e bine! Că se sperie! Crede că am păţit ceva şi se sperie!

Léon o iubea mult pe mămica lui! Nici nu-şi imagina ea cât de mult o iubea băieţelul ăsta isteţ foc şi frumuşel foc... După părerea lui, Léon o iubea pe mami mai mult decât îl iubea Florentina pe tati. Dar asta era strict părerea lui, care nu ştia cum reacţiona prinţesa în prezenţa bărbatului cu ochi verzi. Presupunea că, aşa ca orice fetiţă isteaţă şi inteligentă şi dezvoltată normal, îl iubea mult pe tati! Îndeajuns de mult ca gelozia pe mami să fie unul din factorii care-o îndemnau uneori s-o necăjească pe soţia lui tati...

Cobora treptele, căutând numărul în agendă... Apăsă butonul verde şi îi dădu lui aparatul. Şi se reaşeză pe canapea. Imediat, telefonul se mută la urechea cealaltă - să audă şi el...

Din uşa bucătăriei, Tasnim îl privea lung, cu mii de subînţelesuri... aşa că reveni la ecranul televizorului - că n-aveau ce discuta pe tema asta.

Ana-Maria

Tresări - îi suna telefonul! Cine era? Grasu? O găsiseră? Aflaseră că era în Bucureşti şi... Nu; era Sami. Iar asta însemna că Léon îşi dăduse în petic. Oftă greu... şi apăsă butonul verde:

- Alo?

- Bună dimineaţa, mami!

Ia uite-l! Începu să râdă:

- Bună dimineaţa, prinţule!

- Mami, te-am sunat ca să-ţi spun că eu sunt foarte cuminte!

- Dacă m-ai sunat tu, şi nu Sami, îmi dau seama că eşti cuminte!

- Să ştii că am dormit foarte bine şi am mâncat tot la micul dejun!

- Foarte bine.

- Mami, tu ai fost la doctor?

- Încă nu.

- Dar te duci, da?

- Sigur că da.

Auzi în fundal o şoaptă iar Léon turui:

- Să te duci, ca să...

Tăcere, semn că abia acum prinţul "procesa" ceea ce-i şoptise Sami... Decise să schimbe ea subiectul:

- Să stai cuminte în casă. Să nu plecaţi în parc. Bine?

- Bine. Stăm în casă. Şi-aşa, e frig afară...

- Şi să nu-i superi; da? Să fii cuminte!

- Sunt foarte cuminte!

- Bun. Te sun eu diseară; bine?

- Bine, mami! Paa, mami!

- Pa, prinţule!

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul lângă farfurie. Florentina zâmbea slab:

- Ce-i - şi-a dat în petic?

- Nu. A vrut să fie sigur că n-am păţit nimic. Şi că mă duc la doctor.

- Mda...

Prinţesa simţea şi ea nervozitatea care plutea în aer - nervozitate dată mai ales de nerăbdarea de-a se duce odată la tati! Adică la Florentin! Că ştia ea o mie de moduri de a-l scoate din sărite îndeajuns de tare încât să-l facă să-l sune pe tati! Simţea că-i era milă de Florentin; şi chiar începea să se îngrijoreze, gândindu-se că fostul ei bărbat nu reacţiona bine la draci iar fi-sa era capabilă să-l determine să o dea pe uşă afară şi să nu regrete gestul! Brusc, simţea nevoia unui plan de rezervă...

- Stai liniştită - că o să fiu cuminte. Dacă mă duci la el şi-mi dai numărul tău de telefon, promit că nu-i fac zile fripte.

Şi-o zicea în romanes - adică nu putea să pună prea mare bază în cuvintele ei...

- Serios! Sau crezi că o să-l frec la cap până face infarct?

- Nu cred nimic. Ştiu că n-o să-l freci la cap. Şi că o să te porţi frumos, o să vorbeşti frumos, o să fii politicoasă şi înţelegătoare şi o să faci tot posibilul să nu-l înfurii. Pentru că eşti bine-crescută. Aşa te-am educat, eu şi tati - să te porţi frumos, să vorbeşti frumos şi să nu te certi.

Florentina tăcea. Se gândea la cuvintele ei şi tăcea. Tocmai îl inclusese şi pe tati în "noi te-am educat frumos şi te-am învăţat să te porţi"; adică, dacă ea îi făcea zile fripte lui Florentin, îl făcea de râs pe tati...

Poate că nu mai avea nevoie de planul de rezervă. Adică, poate că nu era cazul să schimbe totul. O să adauge, la planul iniţial, un telefon la Grasu. Şi-atât. Dacă ea îi transmitea lui Grasu unde era Florentina, putea să plece liniştită în Franţa - că omul ăla îşi dădea bucuros viaţa pentru prinţesă! Încă de pe vremea când îi comanda "calne losie" şi îl trimitea la Kaufland după mâncare, Florentina fusese febleţea lui Grasu...

Ştefan

Barca asta ultrarapidă îi dădea un început de migrenă. Nimic de zis - stătea comod pe scaun şi avea şi vesta pe el. Dar la asemenea viteză, era evident că nu ar fi murit prin înec - ci prin zdrobire de suprafaţa apei! Individul care împinsese maneta aia la maximum nu era întreg la cap...

Se apropiau cu repeziciune de yaht...

Era frig. Ger, de fapt. Se simţea îngheţat tot - chiar şi aşa, înfăşurat în maieu, vestă antiglonţ, cămaşă, vestă, pulover gros, geacă serioasă şi vestă de salvare şi cu căciulă şi fular şi glugă în cap. Arăta ca un urs obez; un urs congelat rău! Dacă n-ar fi ştiut că Leonard avea acum în cabină cel puţin 25 de grade Celsius, zău că l-ar fi rugat pe pilot să întoarcă barca! Aşa, însă, l-ar fi rugat doar s-o lase mai uşurel...

Încetineau; se apropiau de yaht... Îl ocoleau şi "se lipeau" de spate - de pasarelă. Unul dintre "marinarii" lui Leonard le pusese acolo o bucată de mochetă, să nu alunece...

Bun! Aleodor se grăbi să se ridice:

- Salut! Ia astea!

- Salut! Uşor, să n-aluneci!

Ei mutau cutiile cu whisky; el aştepta cuminte, pe scaun, pentru că vesta antiglonţ nu şi-o pusese din cauza lui Leonard ci din alte "cauze" - mai mult sau mai puţin posibile...

Gata. Se ridică şi urcă la bordul yahtului; şi fu imediat condus spre uşa cabinei. De pe partea cealaltă a ei, lipit bine de geam, Leonard rânjea şi fremăta tot. Rânjea de fericire că regele aurarilor îl scăpa de aşa belea cum erau afacerile din România; şi fremăta, pentru că ursul congelat avea la el 4 milioane de euro cash...

Uşa se deschise; fură traşi înăuntru:

- Haideţi repede! Brr, ce frig e! Haideţi să vă încălziţi!

Da-da! Era de acord! Navigatul în decembrie era nebunie curată! Îi îngheţaseră rău picioarele...

Atmosfera din cabina yahtului era "ca-n filme"; iluminat feeric, muzică clasică, căldură cu iz de scorţişoară - că doar venea Crăciu-

nul... Aleodor părea mult mai "dezgheţat" decât el; în orice caz, se dezbrăcase fuguţa pân' la pulover şi iniţiase o discuţie cu Leonard despre cum merg treburile, cum se navighează iarna, cum stă gazda cu sănătatea... Probabil că adrenalina în exces... Cine ştie?! În orice caz, trebuia să înceapă să se dezbrace şi el. Că intrase de ceva vreme - şi nu era bine să pară neajutorat şi slab. Îşi scoase vesta de salvare şi constată că era mult mai bine aşa...

- Băi, să mă ierţi că te-am pus să îngheţi până aici! Da' să mor io dacă am reuşit să acostez! Nici în Franţa, nici în Italia, nici în România - nicăieri! Parcă a dat dracii-n ei! Cum începe decembrie, cum dă dracii-n ei! Mama lor de nenorociţi!

Îi făcu semn s-o lase baltă iar Leonard se dezlănţui şi mai şi:

- Păi cum, mă? Pă banii mei? Pă dosarele mele şi pă libertatea mea fac ei figurile astea?

Îşi scoase şi geaca şi începu să râdă:

- Hai, lasă! Hai să vezi ce ţi-am adus! Părinte, adu' cadou'!

Spionul se repezi să iasă, după whisky; el ridică o sprânceană la Leonard:

- Navighezi singur?

- Da; doar eu şi marinarii mei. Le-am lăsat pe fete la ţărm.

- Păi ziceai că nu poţi să acostezi...

- Le-am lăsat acu' o săptămână, când mi-am dat seama că n-or să-mi aprobe românii acostarea. Un bun amic mi-a închiriat vila lui din Locmaria, de pe Belle-Île, special pentru situaţii de-astea speciale. Da', vezi - dacă te-ntreabă nevastă-mea, să nu-i zici că ştiam că Franţa are şi insule pe coasta de vest. Bine?

- Bine.

- Acolo acostez "pe barba mea", cum se zice. Că am pe cineva la Paza de Coastă şi-mi zice când să mă topesc de la ponton...

El ştia. Treaba lui. La cât bănet "decarta" Leonard şi la ce oameni avea în agenda mobilului, normal era să facă el programul Pazei de Coastă care se învârtea pe lângă insula aia; dar el şi Leonard erau destul de diferiţi. Calculau altfel, făceau afaceri altfel, ordinele lor erau altfel...

Părintele adusese lăzile - singur. Probabil că marinarul care se oferise să-l ajute şi fusese refuzat îşi închipuia acum, că în cutiile alea de carton erau nişte bombe, sau cine ştie ce prafuri! Oricum, nu conta. Renunţă şi la pulover şi începu să scoată pachetele de bani. I le puse pe masă:

- Patru lăzi de whisky a-ntâia.

Leonard întinse prompt mâna; îi strânse mâna şi decise să se aşeze lângă Aleodor. Îl vedea cu câtă grabă băga banii în seif... Acum desfăcea una dintre lăzi - şi fluiera scurt, admirativ, pentru că regele aurarilor avea renume de nebăutor dar făcea ce făcea şi ştia "ultimele trenduri" ca nimeni altul... Paharele sfârşiră pe masă:

- De fapt, te-am chemat ca să stăm de vorbă. Şi să negociem.

- Ţi-am spus că eu nu negociez niciodată.

- Dar negociez eu. În jos.

Cee? Uau! Vestea aia îl năucise... Leonard îi servi şi se sprijini de masă:

- Popescu mi-a spus cum ai discutat cu albaştrii de la Interne. Era exaltat şi turuia de parcă aia a fost "şedinţa" vieţii lui! L-am luat şi pe Titel la întrebări după aia şi am aflat că "mi-ai spălat" atunci o mulţime de băieţi. În plus, am făcut socotelile la afacerile pe care mi le-ai consiliat. Şi am decis să negociez "în jos".

- N-ai de ce. Am vorbit o chestie, rămâne cum am vorbit-o.

- Nu e chiar aşa. Iar nea Nicu să ştii că e de aceeaşi părere cu mine! Adică şi el a zis că apariţia ta "pe firmament" m-a propulsat şi pe mine; iar războiul tău cu chinezii mi-a uşurat şi mie avansarea. Că la câte bătălii ai câştigat tu, e evident că am fost privit altfel atunci când am intrat în cercurile în care am intrat! Aşa că ar fi foarte frumos din partea mea dacă mi-aş revizui oferta - părerea lui! Şi ar fi foarte corect, după părerea mea, s-o fac!

Ba asta era o gargară ieftină şi mincinoasă şi goală ca o lipie de-aia arăbească! Nea Nicu îi pusese lui Leo în vedere să lase la preţ; el spusese "să trăiţi, mă conformez" - şi-acum încerca să-l convingă să-şi calce pe principii şi să plătească mai puţin, ducând astfel toată viaţa în minte gândul că la un moment dat socoteala aia o să umple mintea lui Leonard cu gânduri negre... Bărbatul de lângă masă zâmbi slab:

- Mai ales că ai planuri mari; iar pentru planurile alea o să ai nevoie de lichidităţi...

Ridică scurt din umeri - el avea cuţitul la el, Aleodor avea pistolul, marinarii erau afară - şi erau îngheţaţi bine de gerul ăla îngrozitor... Prea bine! O să zică "bine" şi-o să vadă el mai departe ce mai făcea! Îl privi lung, pătrunzător:

- Şi la cât te-ai gândit să batem palma?

- 40. Prima tranşă mi-ai adus-o azi; pe următoarea mi-o aduci peste o săptămână. Următoarea, peste încă o săptămână. Şi tot aşa.

Măi, să fie! Da' ce mâncase ăsta, de avea brusc atâta amabilitate şi generozitate-n el?

- Iar afacerile şi oamenii le preiei oficial de Sf. Ştefan.

Aha! Adică, pentru reducerea aia, Leonard "avea de încasat" şi luna asta! În fine...

- ... Ce zici?

- Nimic. Aştept.

Aştepta nişte explicaţii plauzibile. Părintele tăcea, precaut; Leonard nu era foarte sigur că spionul trebuia să stea în cabină la discuţia asta...

- ... OK. Adevărul este că noua poziţie nu-mi permite să fac mişcări ample de numerar. Şi de-asta am zis că zece tranşe nu se vor observa.

Da' ce, n-avea loc prin seifuri?

- Şi nici tu nu eşti supraom, să strângi 40 odată!

Ete ce grijă îl apăsa pe Leo Mondialu'! Măi, măi...

- Iar nea Nicu zice că vizitele tale dese la mine îţi dau un plus de imagine.

Asta putea fi cu dus şi-ntors. În fine; avea încredere în nea Nicu Cărare...

- Pe piaţa românească, ai tot ce-ţi trebuie; pe aia externă, ai un deficit de imagine. Şi e bine să intri des în casa mea; mai ales atunci când mă vizitează şi alţi afacerişti, curaţi şi plini de potenţial, de pe mai tot mapamondul. Şi din Rusia, şi din Germania, şi din Elveţia... Şi tot aşa.

- De unde până unde dorinţa asta de-a mă trage după tine?

- ... Ce vrei să spui?

- Că avansarea mea se poate explica prin faptul că trebuia să propui pe cineva în locul tău. Da' "tractarea" mea tot mai sus şi mai sus nu se mai explică aşa, să ştii!

- ... Să zicem că mi-a venit poftă să fac şi eu afaceri cu tine. Aşa cum se fac afacerile: direct. Om la om. Firmă la firmă. Ştii tu...

- Ştiu. Şi ţi-am spus şi repet: eu fac afaceri numai după regulile mele.

- Pe care sunt dornic să le respect întru totul.

Hait - că se cuminţise Leonard Donichioiu...

- ... Bine, mă! Hai că-ţi zic verde-n faţă - că ştiu că aşa îţi place ţie! Mânjii mei s-au făcut mari; şi e momentul să-şi deschidă şi ei nişte firme serioase, stabile, curate... Nişte firme de viitor. Ţie ţi s-a dus vestea că ai lucrat impecabil cu Jun - individ putred şi prin definiţie imposibil de curăţat. Şi ai renume de om vertical. Vreau să lucrez curat cu tine. Adică vreau să facem cumva ca mânjii mei să lucreze curat cu tine.

Aa, OK! Ridică un deget, zâmbind slab:

- Dar după regulile mele.

- După regulile şi condiţiile stabilite de tine.

Discuţia cu Leonard era o nebunie... Propunerea aia era o nebunie uriaşă - deşi Leo Mondialu avea o vârstă considerabilă iar băieţii lui erau mari deja. Şi, în plus, orice om întreg la minte se cuminţea după ce atingea un anumit prag al bunăstării...

O să facă afaceri cu fraţii Donichioiu - juniori. O să le facă aşa cum ştia el. O să aibă grijă să fie în permanenţă acoperit de două umbrele. Şi-o să înveţe pe de rost numărul lui Nicu Petriceanu - superiorul superiorului lui Leonard. Şi-o să fie bine. Ridică paharul:

- Să fie într-un ceas bun!
- Doamne-ajută!

Ciocneau; whisky-ul Yamazaki nu era degeaba "ăl mai tare din 2011"...

Leonard se grăbi să aducă un laptop. Păi ce voia să facă? Erau chemaţi la masă...

- Părinte - ia mai bagă tu nişte cadou! Că nu i-am simţit aroma; şi tre' să-l mai degust o dată!

Ia uite-l! Leonard râdea; Aleodor râdea şi el şi aducea sticla la masă... Laptopul se întoarse spre el:

- Hai să ţi-i prezint - şi să-ţi zic unele lucruri despre ei.

Hai să-i zică secretele viitorilor lui angajaţi! Adică ale proaspeţilor lui angajaţi! Astea erau informaţii de aur pentru el, care trebuia să le fie şef începând cu 27 decembrie - dar va începe discuţiile cu ei mâine probabil...

Roşcata

Prânzul fusese gustos; ea îl înghiţise cam cu ghionturi. Nu avea veşti de la Ştefan; şi chiar dacă Părintele era garanţia revenirii contelui la conac întreg, neatins şi mulţumit financiar, ea nu putea să nu se gândească...

Deci Ştefan avansa. Cumpăra de la Leonard afaceri stabile, mari şi bănoase. Şi-l cumpăra şi pe Titel. Când îşi amintea amănuntul ăsta, îi părea rău că nu-şi făcuse timp să discute cu el. Să facă pace, ei doi. Nu erau în război; da' nici nu trăseseră linia definitivă. Alin semăna şi cu ea - iar Titel nu era chior, mai ales că Diamant o să tot lucreze cu el...

Îi era frică. Oare ce discutau? Oare cum va fi? Oare va reuşi să nu-şi dezamăgească şeful? Oare...

Isamu

Era ora două jumate. El zăcea în aeroportul din Le Mans de câteva ore bune; şi zău că-i era foame! Azi citise Le Figaro - tot aşa, din scoarţă-n scoarţă, inclusiv sigla. Dar începuse să-şi calculeze timpul - şi ştia că în curând va trebui să se ridice de-aici şi să plece spre Nantes. Va trebui să facă cumva "să piardă" şi oamenii lui Cheng, şi pe-ai lui Ştefan. Ochise băieţii de la curăţenie, pe la doişpe. El văzuse şase - ceea ce însemna că erau 12. Iar la aşa concentrare de forţe, cu siguranţă că şi Moreau îşi trimisese un agent sau doi. Stând acolo, în mijloc, şi calculând oamenii din jurul lui, îşi imagina cu uşurinţă ce simţise Ştefan în Lyon, când încercase s-o recupereze discret pe Ana şi descoperise că piaţa aia publică era neîncăpătoare...

Păi, hai să creeze diversiunea - nu? Îşi privi din nou ceasul şi întoarse capul spre restaurantul-terasă. Şi tresări vizibil - că aşa era planul. Împături ziarul, se ridică şi porni spre bărbatul de la masă...

Era francez. Era un directoraş navetist până-n 30 de ani. Costumul de pe el era destul de şifonat - şi hăpăia prânzul, că era navetist... Se opri lângă el şi zâmbi amabil:

- Mă scuzaţi...

Ochii căprui îl priviră lung, miraţi... Făcu încă un pas şi se aplecă puţin spre el:

- Îmi puteţi spune, vă rog, cât este ceasul?

Deşi aeroportul ăla era plin de ceasuri... Amabilitatea şi fraza complexă îl siliră pe francez să fie amabil:

- E aproape 3 fără 20.
- Mulţumesc. Şi încă o rugăminte...

Privi cu subînţeles şerveţelul mototolit de pe masă... şi riscă:

- Se întâmplă să aveţi cumva un şerveţel?

Tânărul etală un zâmbet uriaş şi bagă mâna în buzunarul interior; zâmbi şi el larg, încântat de ceea ce vedeau şi "procesau" acum chinezii, francezii, românii... Văzu clar pachetul de şerveţele; tânărul i-l întinse pe tot şi-i făcu semn să-l păstreze. Păi... Păi, şi mai bine! Îl luă şi-l bagă în buzunar; şi se aplecă din nou spre el:

- Vă mulţumesc mult.
- Cu plăcere.

Întinse mâna spre el:

- Şi vă doresc o zi minunată şi călătorie plăcută.

Îl zăpăcise rău, rău de tot! Tânărul se grăbi să-i strângă mâna:

- Şi dvs, o zi bună şi călătorie plăcută.

Se răsuci şi porni calm spre ieşire...

Şi-acum, dacă-l arestau pe-aici, o să fie rău de tot; că ei or să-i caute biletul ultrasecret pasat de bietul directoraş navetist, iar el n-o să poată să le răspundă la întrebări din cauza hohotelor de râs. Şi-o să trebuiască să vină Fang, sau Cheng...

Ieşi din aeroport şi porni spre maşină - se întorcea la hotel şi anunţa la recepţie că nu vrea să fie deranjat. Şi folosea următoarea oră ca să se deghizeze şi să pornească incognito spre Nantes. Acum era acum! Nu era maestru în deghizări; miza însă pe hainele tinereşti de rapper, blugii lăsaţi în vine, mersul şmecher, şapca trasă pe ochi şi răcnetele pe care le vor auzi, curând, urechile băieţilor care-l filaseră. Dacă reuşea să iasă din hotel, era perfect! Dacă însă nu reuşea...

Ana-Maria

Era patru şi zece. Medicul Paul Petrescu venise de cinci minute deja; dar intrase în cabinet şi închisese uşa. Discuta cu asistenta; ea îi povestea pe scurt cine-l căutase, cine sunase, ce panicoase o treziseră din somn în toiul nopţii... Ea zâmbea, pe sub colţul *hijabului*. Decisese să se îmbrace tradiţional - pantaloni şi *abaya* - şi să se fardeze din nou extrem de frumos. Şi să-şi ascundă zâmbetul după colţul *hijabului*. Florentina purta şi ea *hijabul* şi o *abaya*, pe deasupra hainelor europene - dar ea era mică, aşa că avea voie să-şi arate nasul şi gura. Oricum, nu semăna nicicum cu prinţesa pe care-o ştia medicul...

Imediat cum plecau de aici, urcau într-un taxi şi o ducea la Bambina. În maşină, o s-o pună să-şi scoată *abaya* şi *hijabul* - şi va fi cea mai europeană prinţesă care existase vreodată. Florentina jurase pe sufletul lui tati că n-o să scoată un sunet despre Sami, Tasnim şi deghizare; aşa că... Înainte s-o îmbrace, îi spusese tot planul; iar prinţesa îl aprobase fără amendamente şi se îmbrăcase fără să comenteze. Era, dealtfel, suspect de calmă şi liniştită! Îşi ştia ea fetiţa - Florentina ei abia aştepta să scape de sub supravegherea lui mami, ca să ajungă mai repede la Florentin şi să-i facă viaţa un chin. Ca să-l determine să-l cheme mai repede pe tati. Micuţa ei îşi făcuse deja planul; acum se gândea la chestii de fineţe - ţipete, lacrimi, pahare sparte... Cuvinte neaoşe în romanes...

Uşa cabinetului se deschise larg; medicul Petrescu ieşi, trecu scurt cu privirea peste aglomeraţia de femei mai mult sau mai puţin gravide şi-o văzu. Şi întrebă, mai mult ca să fie sigur că intuiţia nu-l înşelase:

- Dna Hussein?

Aprobă, privindu-l lung; bărbatul rămase preţ de-o secundă cu ochii la machiajul ei superb şi ochii ei verzi-verzi... şi apoi arătă spre camera ecografului:

- Poftiţi.

Se ridică şi-o aşeză pe Florentina pe scaun; şi-i puse şi geaca în braţe, ca să-i fie clar că n-are voie să se clintească de-acolo! Intră apoi în camera ecografului şi închise uşa.

- Sunteţi sigură că la mine voiaţi să ajungeţi azi?
- ... Pardon?
- Am înţeles de la dna asistentă că sunteţi în căutarea unui medic, pentru naştere. Iar dacă interpretez corect vestimentaţia dvs, tind să cred că în realitate căutaţi o doctoriţă...
- Pe dvs. vă caut. Am locuit în Franţa o bucată de timp; dar, după decesul soţului meu, Hussein Abdul-Malik, am decis de comun acord cu copiii să revenim în România, la părinţii mei. Definitiv.

Medicul o invită pe pat; îşi desfăcu fusta şi se aşeză. Iar Paul Petrescu zâmbi, arătând spre *hijabul* care-i acoperea în continuare faţa:

- Am mai avut gravide musulmane; nu aici, ce-i drept, ci la

maternitate. Dar nu mă aşteptasem la asta! Că, la urma urmei, o să văd o zonă mult mai intimă decât obrajii dvs. îmbujoraţi!

Nu, zău! Negă scurt cu capul şi ridică bluza. Iar zâmbetul medicului Petrescu se retrase imediat, transformându-se într-o mimică amabilă "de consultaţie"...

- ... În câte săptămâni sunteţi?

- Aproape 34. Medicul care mi-a monitorizat sarcina în Nantes mi-a spus că e slăbuţ, dar se încadrează în medie.

- Şi nu puteţi să naşteţi cu el?

Îl privi lung, serioasă... Medicul nu mai spunea nimic; studia Fluturaşul pe toate părţile. Şi parcă nici nu mai zâmbea! Nu prea-i convenea medicului Petrescu să asiste "o ilustră necunoscută" musulmană pe care-o chema Mihaela şi pe care-o cunoştea cu vreo lună înainte de momentul naşterii...

- Sarcina e foarte bine. Aţi luat medicamente pe parcursul ei?

- Nu; absolut nimic. Medicul meu mi-a dat nişte medicamente, preventiv, când a auzit că plec cu autocarul; dar n-a fost cazul să le folosesc. Mă simt bine; a fost o sarcină de-aia care "merge singură"...

Ochii căprui o priviră lung, serioşi; îl privea la fel, ştiind că medicul Petrescu nu-şi brusca verbal pacientele... chiar de la primul consult... Îl văzu aşezându-se un pic mai bine...

- ... I-aţi spus asistentei mele că aţi mai născut cu mine. Şi totuşi, scormonesc în memorie şi nu-mi amintesc să vă mai fi văzut...

Zâmbi slab, ştiind că ceea ce urma să spună o să-l convingă să n-o refuze:

- Într-un timp, spuneaţi că aţi început să naşteţi zilnic; în plus, nu sunt o persoană chiar atât de importantă încât să vă amintiţi naşterea mea ca pe un moment demn de rememorat peste ani şi ani. Aşa că i-am spus doamnei asistente de unde cunosc numărul de telefon; dar n-am vrut să insist...

Mda; îşi recunoscuse cuvintele şi stilul de exprimare glumeaţă. Acum, probabil că încerca să-şi "îndulcească" interogatoriul, fiindcă el nu năştea "ilustre necunoscute" care se prezentau la primul control în săptămâna 34...

Ochii căprui reveniră spre ecran. Şi-apoi reveniră imediat la ea! Şi-apoi se mutau la ecran... Ridică şi ea privirea - da' ce văzuse acolo, de-l şocase aşa?... Aa - văzuse chipul regelui în miniatură! Ştia - era bulversant rău... Şi acum, că-l revedea aici, în camera unde-l văzuse prima oară şi pe Léon...

O încercau sentimente contradictorii - şi de fericire, şi de tristeţe. Se bucura pentru revederea Fluturaşului; simţea un gol în stomac şi-o accelerare a bătăilor inimii, recunoscând trăsăturile lui Ştefan pe monitor. Simţea însă o durere surdă în piept, pentru că scaunul celălalt - cel pregătit pentru tătici - era lângă perete. Iar Ştefan nu era aici, cu ea. El nu-şi vedea băieţelul...

- ... Mă iertaţi că insist; dar sunt un om cu memorie bună şi am senzaţia că vă cunosc şi nu vă cunosc. Când v-am asistat la naştere?

- În urmă cu cinci ani. Atunci, eram căsătorită cu un român.

Ochii căprui o priveau din nou lung, scrutător; ea ştia că, atâta timp cât nu-şi dezvelea nasul şi buzele, ochii verzi-verzi n-o vor trăda niciodată... Decise să continue:

- Băiatul a murit la trei luni, de sindromul morţii subite. A fost o suferinţă mult prea greu de îndurat; aşa că soţul meu a decis să divorţeze. Eu am decis să plec din ţară... L-am cunoscut pe Malik... care, în urmă cu zece luni, a descoperit că are cancer...

"Şi zău că-mi vine să mă scuip singură, fiindcă pot să mă autodeochi cu lentilele astea verzi..." Şi era maestră în povestioare scurte despre telenovele de succes... Dar, oare telenovela asta o să-l convingă să spună "bine"? Decise să continue:

- Din păcate, el a murit în urmă cu două luni. Aşa că...

- Dacă nu aveaţi 28 de săptămâni, puteaţi încerca să

- Nu puteam. Sufletește vorbind - a fost imposibil şi să mă gândesc la o asemenea variantă!

Şi puse uşor palma peste Fluturaş... Medicul Petrescu oftă scurt:

- ... Sarcina este dezvoltată normal. El este dezvoltat normal. Data probabilă a naşterii este... 27 decembrie. Suntem în 5; ne revedem la un control pe 19?

- Da; e perfect aşa.

Medicul o ajută să se ridice şi oftă greu:

- Iar până atunci, vă dau temă de gândire: cezariana.

Cee? Îl privea lung, stupefiată de idee...

- Sunteţi slabă şi slăbită; trebuie să vă gândiţi bine la toate variantele. Aşa cum vă văd eu acum, nu cred că o să puteţi să naşteţi natural.

- Pe 19, o să aveţi o surpriză.

Era mirat? Hm!

- O să vedeţi - începând de azi, lucrurile vor începe să se schimbe.

- ... O să văd. Oricum, gândiţi-vă şi la cezariană, ca opţiune. Să nu fie un şoc, atunci când o să vă pregătiţi să împingeţi iar eu o să vă duc în sala cealaltă.

Aprobă cu capul, îmbrăcându-se... Vocea medicului Petrescu prinse un ton amuzat:

- Ştiţi ce e foarte ciudat? Faptul că vă cunosc - dar vă dau cuvântul meu de onoare că nu-mi amintesc de unde vă cunosc!

- Am avut o sarcină foarte uşoară şi-o naştere foarte rapidă. Ceea ce mă aruncă în anonimat...

- ... Cum vă numeaţi înainte de divorţ?

- Ionescu. Nu mi-aţi spus - mă asistaţi la naştere?

- Da. Dar vă asist aşa cum spun eu, nu aşa cum vreţi dvs. Dacă nu vă întremaţi până atunci, veţi face cezariană.

Aprobă şi se grăbi să iasă. Florentina se ridică imediat - iar ochii negri îl fixară drept pe medicul Petrescu... Şopti, în romanes:

- Vrei cafteală?

Gata - "o repusese pe şine", cu nasu'-n jos! Porni spre cabinet, ca să achite consultaţia; medicul o urmă şi i se adresă asistentei:

- Dna Hussein naşte în jurul datei de 27 decembrie. Mi-o scrii în agendă şi îi completezi o fişă.

Asistenta o pofti la birou şi-i puse în faţă "fişa" - trei coli A4 trase la xerox. Avea de completat... mamă-mamă! Dar zău că nu regreta! Medicul Petrescu n-o dezamăgise; cu siguranţă, nici ea nu-l dezamăgise cu aşa poveste tristă...

Diamant

Era patru şi douăzeci. El se abţinea cu greu să scoată mobilul din buzunar, pentru că îl scosese la şi zece - şi nu trebuia să atragă atenţia. Dar zău că tare-i venea s-o sune pe mămica lui...

Încerca să fie calm - adică să-şi menţină calmul. Umblase toată ziua - şi "băgase armata-n ei". Tocmai ca să nu se gândească la telefonul ăla pe care trebuia să-l primească! Se întreba cum să facă...

Florentin îl ajutase pe Ştefan; dar, din câte aflase el, viaţa lui Florentin "se aşezase". Imediat cum el "dresase" Internele, nevasta lui Florentin se calmase. Şi parcă şi el se calmase - ceea ce, evident, calmase şi amanta! Copiii creşteau zi de zi câte puţin - şi nu se putea ca în mămăliguţele vărului lui să nu existe şi-un pic de piper. Că doar erau copiii lui, nu? "Participase" şi el - ceea ce însemna că un pic de nervişori şi drăcişori existau... Florăriile îi mergeau; că îi făcea Bambina reduceri nesimţit de mari, iar profitul era pe măsura fericirii amantei...

Oare o să-l ajute Florentin pe Ştefan? Adică oare o s-o primească pe Florentina? Mămica lui spunea că da. Şi mai spunea mămica lui că prinţesa şi tatăl ei biologic or să se certe rău. El trebuia să-i lase să se certe...

Rafael ăl micu' aflase repede adresa apartamentului lui Florentin. Grasu trimisese un BMW în parcarea subterană a blocului. Băieţii stăteau vizavi de lift; iar uşa care ducea la scări era chiar lângă uşa liftului. Un alt BMW era parcat vizavi de intrarea blocului - aia de la stradă. Iar altă cale de acces în bloc nu exista. Două fete "surfau" prin parc, pe lângă circ, supravegheate de câte patru băieţi "ca brazii". Mai avea trei fete care se plimbau agale pe principalele artere din zona aia. Şi mai avea doi ţânci care cică cerşeau în capătul străzii

unde locuia Bambina. Îi şcolise temeinic pe toţi - adică le dăduse marca, culoarea, numărul de înmatriculare şi le spusese că cel vizat este Florentin Manolache, florarul. Îl ştiau toţi. Erau toţi odihniţi, fresh şi cu atenţia la maximum. Din câte spunea Grasu, Internele erau prea ocupate ca să observe aşezarea aia strategică, dar discretă; aşa că oamenii lor erau la posturi şi erau liberi. Nu aşteptau decât...

Aşteptau un telefon. Sau apariţia lui Florentin. Sau a Anei! La urma urmei, cărţile se puteau măslui - nu? Ieşise o damă; dar cum mămica lui nu putea ghici "cu nume şi prenume"...

Şi telefonul nu suna... nici acum, la patru şi douăşcinci...

Ana-Maria

Taxiul opri lângă ea; deschise portiera şi-o împinse pe Florentina pe banchetă. Şi, imediat cum urcă, rosti adresa Bambinei. Şoferul revenea în trafic...

Se întoarse spre prinţesă şi oftă greu:

- Gata - dezbrăcarea.

Florentina îşi scoase *hijabul* dintr-o mişcare; acum trăgea de *abaya*. Trăgea cu duşmănie, de parcă ţinea musai s-o rupă... I-o scoase ea; iar prinţesa îşi puse geaca şi-şi scutură grăbită buclele... Oftă greu şi şopti, în romanes:

- Ţi-am spus - e mult mai bine aşa. Ştiu că ţi-e dor de tati; şi-ţi promit că, imediat cum o să aranjeze mutarea ta în siguranţă, o să te ducă în Aurari. Şi-o să te aştepte în poartă.

Micuţa ei tăcea...

- Dar, până o să reuşească el să ajungă la tine, tu va trebui să stai la Florentin.

Florentina se răsuci scurt şi scrâşni printre dinţi:

- Nu-nu! Nici să n-aud! Ai zis că o să-l cheme pe tati!

- Aşa am zis; şi aşa o să şi facă! Dar dacă o să fie prea periculos, tati

Ochii negri se umplură cu lacrimi:

- Ai promis că mă duci la tati!

- Ştiu, prinţeso; dar cine ştie prin ce ţară e tati acum!

- Nu e corect! Ai promis!

La naiba! Numai asta-i mai lipsea acum - să se răzvrătească prinţesa! Florentina îi strânse cu putere braţul:

- De ce m-ai mintit? Ai promis! Iar eu te-am crezut!

- Da' la tati te duc!

- Să nu mai zici niciodată că ăla e tatăl meu! Că nu e! Auzi?

Scăpă un suspin - şi se grăbi să scoată un şerveţel, fiindcă n-avea voie să-şi piardă lentilele verzi iar machiajul trebuia să rămână intact...

- De ce faci aşa? De ce faci asta? Tu nu-l mai iubeşti pe tati?

- Ştii bine că

- Ba las' că ştiu eu! Tu nu-l mai iubeşti pe tati! Tu m-ai trimis pe mine la Florentin ca să scapi de mine! Ca să te întorci la Sami şi să rămâi cu el!

La naiba! Şi nu putea s-o pocnească în taxi - că risca să fie dusă la prima secţie de poliţie!

- Spune că nu-i adevărat! Spune că nu te-ai gândit să mă laşi pe mine la Florentin şi-apoi să-l trimiţi pe Léon la tataia Dumitru şi tu să rămâi cu Sami!

Bufni în plâns - şi apucă Fluturaşul cu ambele palme, ca să strângă destulă putere şi să şoptească:

- Mă jur pe viaţa Fluturaşului meu că nu-i aşa! Auzi? Mă jur pe viaţa lui că mă întorc acolo doar ca să-l iau pe Léon şi să venim amândoi aici. Şi să ne strecurăm amândoi cumva până-n Aurari. Şi să reuşim să ne întoarcem cu bine acasă. La tati.

- ... Şi, pentru chestia asta, mă trimiţi pe mine la ăla!

- La Florentin.

- La Florentin ăla!

- Da.

O înşfăcă de geacă şi-o trase foarte aproape de ea:

- Fiindcă toată lumea ştie cât de mult îl urăşti. Aşa că n-o să te caute nimeni niciodată tocmai la el! E cea mai bună ascunzătoare din lume - la omul pe care-l urăşti din tot sufletul!

Se asigură că o înţelesese... şi îi dădu drumul. Iar Florentina se aşează corect pe banchetă şi privi lung prin parbriz... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Toată lumea ştie că i-am promis lui tati că ne întoarcem înainte de Crăciun. Suntem în 5 decembrie. Toţi stau cu ochii pe el! Toţi ne caută, în perioada asta, prin preajma lui! Tu tot n-ai înţeles cât de importanţi suntem noi trei? Tot n-ai înţeles că

- Ba am înţeles. Mai e mult?

Decise să se prefacă că nu auzise întrebarea Florentinei:

- Eşti în pericol alături de mine! Toţi mă vor pe mine! Voi sunteţi un fel de "premiu" pentru duşmanii lui tati! Ei pe mine mă vor, de fapt! Iar eu nu pot fugi prin toată Europa cu burta la gură şi doi copii de mâini!

- Am spus că am înţeles.

- Şi n-ai văzut că treburile s-au stricat la Sami? N-ai

- Ba da. Du-mă la el. Şi gata.

Şi o spunea cu fermitate şi determinare... Oftă greu:

- E mai bine pentru tine aşa. Trebuie să te liniştească... Trebuie să-l liniştească şi pe tati... Să pregătească lucrurile pentru cina în familie de la Crăciun... El o să fie ocupat cu afacerile; aşa că tu o să stabileşti ce-o să mâncăm, ce-o să bem, ce culoare or să aibă ornamentele din brad... O să comanzi cadouri...

Florentina tăcea mâlc...

Poate era mai bine să tacă şi ea; aşa că tăcu. Scoase biletul din geacă, reciti cele două rânduri... Oare o să se lase înduplecat? Oare o s-o refuze? Dacă el o refuza, atunci Bambina... Bambina o să-l sune pe Diamant; sau pe nea Dumitru. În orice caz, n-o s-o gonească pe Florentina! Aşa că, până la urmă, uite că luase decizia potrivită...

Şi dacă ea suna, iar mascaţii apăreau la poarta Bambinei înaintea lui Diamant?

... Şi dacă se potolea ea cu prostiile? Nu de alta, dar taxiul tocmai intrase pe străduţă! Vedea gardul...

- Opriţi aici, vă rog.

Şoferul se execută.

- Şi să nu plecaţi...

Primi o negare; aşa că îi puse Florentinei gluga, îşi puse şi ea gluga şi fularul, coborî şi-i făcu şi ei loc să coboare. Şi porniră amândouă spre poartă.

Prinţesa nu mai spunea nimic. Părea că se resemnase. Dar ea ştia că Florentina tăcea pentru că era preocupată de înjurăturile alea laborioase, în romanes - şi de răutăţile şi spartul paharelor şi răcnitul şi plânsul cu sughiţuri şi rememorarea simptomelor apendicelui inflamat. Ca să le folosească pe toate pe pielea lui Florentin, ca să-l determine s-o ducă el la tati. Sau în Aurari. Oriunde, numai să fie aproape de tati! Sau pe teritoriul lui tati! Florentina ei era cu nervii la pământ. Calcula, probabil, cât de tare o s-o bată tati dacă o să afle că tentativa de suicid din decembrie era a doua, nu prima...

Instinctiv, "studiase" pe sub sprâncene strada. Nu era nimeni - nici o maşină de filaj, nici un tânc, nici o duduie cu sacoşe... Nici măcar un câine comunitar. Era perfect; aşa că se opri şi apăsă interfonul. Şi acum aşteptau. Aşteptau... Brusc, o voce de femeie tânără bombăni, absentă:

- Cine e?

- Florentina.

Oare... Poarta păcăni. Fiu! O împinse înăuntru şi se aplecă la urechea prinţesei:

- Să ai grijă de tine, să fii cuminte şi ascultătoare şi să nu-l cauţi pe tati! Te va găsi el, imediat cum va înlătura pericolul care ne pândeşte pe toţi!

Primi o aprobare cu capul; aşa că o sărută pe creştet, îi puse biletul în palmă şi-o împinse uşor spre casă:

- Vorbim la telefon!

O văzu păşind grăbită spre scări...

Nu putea să plece...

Aha! Uşa se deschisese! Gata! Cine era?... Fata-n casă. Dar asta

nu era o problemă - că la aşa asemănare, era evident la care "Florentin" făcea biletul ăla referire! Închise poarta...

Şi avea inimă mică, strânsă într-un ghem dureros din sârmă...

Nu putea să plece; nu înainte să se asigure că nu făcuse o greşeală! Aşa că porni spre taxiul cu care venise. Dacă apărea Florentin, era OK; dacă apărea Diamant, era şi mai OK! Dacă apăreau mascaţii, ea suna la Grasu şi-l chema la Bambina; şi-i spunea, repede-repede, că Internele încercau să pună gheara pe Florentina. Şi pe urmă o ştergea - că în maximum două minute începea măcelul. Grasu avea supuşi mulţi în parcare la Kaufland, Diamant avea supuşi la cazinoul de la D-na Ghica iar la ora asta BMW-urile alea făceau doar două minute...

Urcă pe banchetă, trase portiera şi oftă greu:

- Pot să vă rog să ne parcăm zece metri mai sus, după poartă, pe partea stângă a drumului?

- Ba eu vă propun să ne parcăm acolo!

Unde?... Aa... Şi mai bine! Perfect! Aprobă şi scoase 100 de euro - ca să-şi asigure şi drumul, şi staţionarea, şi discreţia...

Florentin

Aah! Cine dracu era şi ce voia de la el? Trânti cutiile lângă uşa standului, scoase telefonul şi oftă greu...

Ete de-asta avea uneori draci şi-o pedepsea ducând-o până la apartament şi dându-i vânt din maşină! Că şi ea avea uneori draci şi-l suna de câte treij' de ori pe zi! Şi ştia că n-avea nevastă proastă! În fine... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Ce faci? Pe unde eşti?
- În angro; aprovizionez.
- Şi ai două minute, să-mi răspunzi la o întrebare?
- Da.
- Nu de alta, da' eu să ştii că încep să mă îngrijorez!
- De ce?
- Fiindcă eu ştiu că excesele strică!
- Ce excese? Ce s-a întâmplat?

Crina tăcea... Turuiala ei îl luă pe nepregătite şi-l făcu să tresară!

- ***"Florentine, te implor, ascunde-o pe Florentina şi fă cumva ca Ştefan să vină s-o ia."*** De ce fetiţa care-a intrat adineauri în vilă mi-a dat biletul cu textul ăsta scris în ţigăneşte?

Fetiţa care intrase în vilă îi dăduse biletul... scris de Ana...

Fetiţa lui! Florentina!

Telefonul începu să-l lovească ritmic peste ureche. Îi tremurau mâinile - şi nu se putea controla. Mintea lui realiza că Florentina era acum în livingul Bambinei - iar el era în Dragoane, la nici un kilometru de ea. Realiza că fetiţa lui, picea lui cu cârlionţi negri şi gene lungi şi guriţă vorbăreaţă era acum... acolo...

- Deci? Despre ce-i vorba?

Strânse bine telefonul, ca să poată să-şi încleşteze maxilarul şi să articuleze cuvintele:

- E vorba că închizi, o pui pe-un scaun şi n-o laşi să se clinteasc-că de-acolo! Şi, în maximum cinci minute, îmi deschizi poarta!

Apăsă butonul roşu şi răcni la vânzător:

- Pune-le deoparte!

Şi-o rupse la fugă spre ieşire.

Ana-Maria

Privea când poarta, când ceasul de la bord, când trotuarele - dreapta şi stânga...

Se părea că Internele erau ocupate - şi n-o mai ascultau pe Bambina. Se părea că Seniorul avea dreptate - şi nu-l mai ascultau nici pe Florentin...

Trecuseră cinci minute; şoferul era foarte mulţumit de bancnota primită, fiindcă şoptea "ca la meci" că din dreapta nu vine nimeni, şi nici din stânga...

- Aha! S-a deschis uşa casei!

Se deschisese uşa casei?... Da; prin gardul aproape mat se vedea clar o siluetă coborând treptele. Dacă era Florentina... Dacă Bambina o gonea pe Florentina...

Poarta mare pocni şi începu să se deschidă. Avea emoţii... Nu; era altcineva. Era o brunetă slăbuţă, trasă prin inel, cu păr lung şi negru... Era Crina - asistenta Bambinei. Era tânăra care îi adusese ei biletul, în parcul din Orléans. Adică era amanta lui Florentin. De unde stătea ea, aşa se vedea! Dar zău că asta nici nu conta! Era o femeie frumoasă! Era stilată, elegantă şi se vedea de la trei poşte că "ţintea" spre "regele florarilor"! Acum, nu voia să presupună hollywood-ian că regele ăla era chiar Florentin Manolache; dar era gravidă, era destul de agitată şi surescitată şi deci "îşi dădea voie" să se gândească la o poveste alambicată cu amantă şi nevastă şi intrigă multă. Crina arăta "ca-n telenovele". Pe fostul ei soţ nu-l mai văzuse. Deloc. Era foarte probabil ca Florentin plus bruneta egal "regii florilor"... sau nu...

- Vine un Audi. Şi vine tare!

Într-adevăr - auzea hărmălaia destul de tare, chiar şi cu geamurile închise...

Da; Florentin era. Hm; îi stătea bine aşa, patron plin de bani în maşină luxoasă! Dar, pentru a fi "regele florarilor" din visele brunetei ăsteia, nu erau de-ajuns banii, fizicul şi limuzina. Sigur, numai el ştia ce gânduri avea bruneta care-i deschisese poarta! Dar ea una se îndoia că bruneta aia voia altceva decât să fie fericită...

- S-a oprit motorul... Aha! Asta-i o portieră!

Da; pocnise o portieră. Şi îl vedea acum şi pe Florentin urcând scările...

Îl văzuse doar preţ de-o secundă. Atât îi trebuise tatălui biologic al Florentinei ca să urce şase trepte şi să intre pe uşa casei - o secundă. Avea senzaţia că văzuse o scenă "ca-n filme" - şi ştia că scenele alea se fac în prezenţa unui ventilator de mare putere. Cârlionţii bruneţi "fâlfâiseră" spre spate. La aşa viteză... La aşa grabă şi tentă roşie a tenului, la aşa salturi peste trepte...

Bruneta închidea poarta. Era botoasă şi încruntată şi vizibil "înnegrită" de lipsa lui de atenţie. Iar ea nu putea omite, totuşi, evidentul - avusese dreptate. Iar lipsa lui de atenţie o făcuse să se botoşească aşa... Hm...

O privea, o aşeza lângă Florentin Manolache - ăsta nou - şi se întreba... Oare mamaia Lăcrămioara lua toate lucrurile astea în calcul atunci când îşi blestema prima noră? Că nu putea gura proastă a lu' mamaia Lăcrămioara să se abţină! Mai ales atunci când se discuta despre "nevasta regelui aurarilor"! Ştia c-o blestema şi-o făcea în toate felurile; se întreba dacă, atunci când decidea să scoată cuvintele alea pe gură, se uita la fi-su şi-l vedea mai bine, sau mai rău! Florentin parcase strâmb maşina; sărise de la volan şi se repezise ca un uliu spre scări! Îl văzuse sărind peste trepte, grăbit şi panicat şi roşu ca racul la faţă... omiţând total să-şi amintească de frumoasa lui amantă, care-l privise descumpănită probabil... Dezamăgită... probabil...

Hm...

Scoase telefonul şi oftă greu:

- Şi acum vă rog să mă duceţi la Bucur Obor.

Mesaj nou. Text...

Fii cu ochii pe Florentin.

Destinatar... Grasu. Send.

Şi acum era liniştită. Acum se ducea la hotel, îşi lua ceva de mâncare şi împacheta. Şi gonea la aeroport - că avea zbor la opt iar prinţului ei îi era dor de mami!

Diamant

Mobilul special vibră scurt. Tresări - dar nu-şi schimbă mimica. Scoase telefonul, apăsă butonul...

Orange la năşica.

Adică Florentin era la Bambina - şi era oranj, ceea ce însemna că în maximum zece minute...

OK. Aştept veşti.

Send. Şi reveni spre Fernando. Consilierul lui voia să îndese în maşina de spălat mai multe rufe per spălare; iar asta era o chestie de mare fineţe. În perioada sărbătorilor, încasările erau mari; dar şi supravegherea creştea mult...

Florentin

Unde era? Unde era micuţa lui?

Năvăli în hol, făcu încă doi paşi şi o văzu pe Bambina. Năşica lui era extrem de serioasă. Observă imediat uşa închisă la birou, aşa că se grăbi să se apropie de ea:

- Unde e? Sper că e aici! E în birou? Unde e?

Bambina îşi compuse imediat o atitudine sfătoasă şi trecu la romanes:

- Florentine, ascultă-mă o secundă.

- Năşico, unde e?

- Ascultă-mă. Nu e bine ce se întâmplă acum. Nu e bine chiar deloc! Chestia asta trebuie să înceteze! Şi cred că trebuie să-l sunăm pe dl Dobre şi să-i spunem să vină încoace. Şi s-o ia la el.

- Ba nu sunăm pe nimeni! Unde e?

- Florentine, nu-i bine! Ştii că eu sunt filată discret! Iar ăla e ca un balaur gigantic!

- Nu sunăm pe nimeni! Şi nu eşti mai filată decât sunt eu! Unde-i biletul? Mi-a scris un bilet! Unde e?

- Poftim.

I-l smulse din mână şi plecă privirea... Da; era scrisul Anei.

Florentine, te implor, ascunde-o pe Florentina şi fă cumva ca Ştefan să vină s-o ia.

Arătă scurt spre bilet:

- Deci, nu-l sunăm pe dl Dobre! O ascund pe Florentina şi fac cumva ca Ştefan să vină s-o ia. De la mine, nu de la altcineva. Că aşa scrie: ***"fă cumva ca Ştefan să vină s-o ia"***. El, personal. De la mine. Unde e?

- Florentine, te rog io mult de tot! Femeia aia nu are de ce să mai dea ordine pă viaţa ta!

Auzi uşa închizându-se în spatele lui - dar ştia că era Crina, aşa că nici nu clipi:

- Spune-mi că e aici! Te rog! Năşico, spune-mi că picea mea e aici!

- Îţi spun că trebuie să scapi de ea! Repede!

Vocea gravă îl sperie îngrozitor şi-l făcu să se întoarcă:

- Lasă, tanti, nu-ţi face griji; că n-o să stau mult pă capu' vostru! Numa' să afle tati al meu unde sunt - şi vine şi mă ia! Şi scăpaţi dă mine - şi tu, şi el!

Picea lui!

O aşezaseră pe-un scaun de după canapea, foarte aproape de uşă. Probabil încercaseră s-o pitească de privirea celui care intra în living! Bambina ştia că era supravegheată; iar fetiţa regelui aurarilor...

Hei! Stop! Fetiţa regelui aurarilor?

Era serioasă; era un pic încruntată... Deranjată, probabil, de insistenţa cu care Bambina încerca "s-o expedieze"... Porni încet spre ea:

- Florentina?

Nu-i răspundea; dar, ce-ar fi trebuit să-i răspundă? "Da"? Hm...

Era frumoasă. Se făcuse frumoasă foc! Avea părul lui, ochii lui, genele lui, nasul lui... Dumnezeule, cum semăna cu el! Doamne! Era fetiţa lui! Clar! Nimeni şi nimic nu putea ascunde asta! Era picea lui... Picea care-l luase de atâtea ori de gât, sperând că el o va salva de mamaia...

Întinse încet mâinile spre ea...

Oftatul ei greu şi mai ales felul cum ochii negri ilustrară foarte expresiv neplăcerea cauzată de acea "obligaţie" îl dezmeticiră. Dar nu reuşiră să-l indispună! Cum să-l indispună? Picea lui era aici, în faţa lui! Şi-acum venea în braţele lui! O strânse uşor în braţe...

Simţea mâinile ei ţinându-l de gât şi-şi amintea mânuţele care-l ţinuseră de gât atunci, demult... Şopti, oftând greu:

- Oof, Doamne!

Că-i fusese atât de dor de ea, că simţea cum se sufocă... Şi-i venea să plângă, pentru că hainele ei miroseau frumos - aşa cum mirosiseră atunci, demult! Şi asta nu putea fi adevărat! Mintea îi juca o festă nenorocită rău! Aşa că se grăbi s-o sărute pe obraz şi-i dădu drumul:

- Mergem la apartament.

Bambina se grăbi să intervină:

- Nu-i bine, Florentine!

- Ba e foarte bine, năşico! E foarte-foarte bine, să ştii! Crinuţo, pot să te rog ceva?

Iar bucăţica ruptă din soare nu-i răspundea - dar nici nu nega...

- Te rog din suflet - comandă tu pe net mâncare şi ce-o mai trebui. Şi vino, după program, la apartament.

Nu-i răspundea; nu aproba. Încerca să înţeleagă dacă amantul ei plănuia să înceapă o viaţă nouă, alături de amantă şi de fetiţa din prima căsătorie. Iar în privinţa asta zău că n-aveau ce discuta!

- Te rog; că n-am să pot să mă opresc să devalizez un Mega! Şi nici n-o pot încuia în apartament şi să plec la cumpărături! Nu vreau să comand pe net şi să dau adresa de livrare...

- ... Bine. O să vă aduc eu de toate.

Se grăbi s-o strângă în braţe - şi-i şopti la ureche:

- Şi dorm cu tine azi. Şi azi, şi mâine, şi poimâine probabil...

- Ai înnebunit! Păi

- Păi doar n-o s-o las acolo cu tine, nu?

- Şi cu Violeta ce faci?

Hm! Îi dădu drumul şi întinse mâna spre Florentina:

- Hai!

Picea lui nu încerca nicicum să-i ascundă neplăcerea cauzată de plecarea cu el. Dar era mult prea fericit, ca să se mai supere din atâta lucru! Se grăbi spre uşă:

- Am plecat!

- Stai! Ieşiţi prin spate!

- Ba ieşim prin faţă. Las' că nu se-ntâmplă nimic!

- Băi!

Nu-nu! Răsuci yala şi deschise larg uşa. Şi nimeri cu privirea în ochii negri care-l priveau din BMW-ul de vizavi...

De ce nu-l mira prezenţa oamenilor lui Ştefan aici? De vreme ce pe ăla îl păzeau nişte servicii de informaţii, de ce oare se gândise că el şi Florentina vor rămâne, chiar şi preţ de-o clipă, nesupravegheaţi? Şi de ce îndrăznea să creadă că Ştefan nu aflase deja unde era Florentina?

Coborî treptele. Simţea că plutеşte, pentru că mânuţa ei îi strânsese cu putere mâna... Şi nu putea să ignore gândul că îl strânsese aşa fiindcă se temuse să nu alunece, aşa cum nu putea nici să se întristeze pentru gândul ăla... Ce era cu el?

Deschise portiera şi o urcă pe bancheta din spate. Şi se grăbi să urce la volan şi să încuie portierele. Aproape imediat, Florentina întrebă:

- Unde mă duci?

- La mine acasă.

- Tu ai casă; ai spus că mă duci într-un apartament. În ce apartament mă duci?

Ridică privirea spre oglinda retrovizoare; prin ea, ochii negri îl fixau cu seriozitate... Oftă scurt:

- Mai am un apartament.

- Al tău, sau al ei?

Cee? Se răsuci spre ea:

- Ce vrei să spui?

- Că mami te-a rugat să mă ascunzi şi să-l ajuţi pe tati să vină să mă ia. Mă întrebam când

"Tati" ăla îi făcuse inima să bată foarte repede - şi-i strânsese, în acelaşi pahar, toţi dracii pe care i-i făcuseră cuvintele ei, dar pe care

euforia revederii îi ţinuse în frâu. Paharul era aproape plin; aşa că mârâi printre dinţi, ca să reuşească să-l golească puţin - şi să nu răbufnească la ea:

- Întâi te ascund. Pe urmă îl sun pe unchi-tu. Tu fă bine şi culcă-te pe banchetă - că nu vreau să am probleme din cauza ta.

Ochii negri îl plesneau pentru "din cauza ta"! Nu-i nimic - şi el o plesnea din priviri pentru răutăţile pe care i le spusese până acum! Se băteau rău din priviri... Arătă spre banchetă; şi-o văzu lungindu-se. Bun! Reveni spre volan... Ridică privirea spre casă...

Bambina îl privea lung, din uşă; şi-acum arăta spre poartă. Păi... Păi, nici o grijă - că pleca! Nu mai stătea pe capul ei, să-i facă ei probleme! Porni motorul şi se răsuci, să se uite în spate. Şi abia acum o observă şi pe Crina! La naiba! Bambina i-o arătase pe Crina! Iar el nu pricepuse nimic! El crezuse...

Echilibrul lui tocmai se dusese dracului...

Porni încet spre poartă şi opri în dreptul ei. Şi-i făcu semn să se aplece... O săruta uşor, ca-n filmele de dragoste, fiindcă o ignorase total azi - şi nu era bine... Crina şopti, zâmbind slab:

- Vin pe la şapte, cred. Că o să trec pe la Mega...

- Te rog, nu trece tu pe la Mega; comandă pe net. Sau mai bine trimite pe cineva să cumpere de la Mega.

Înţelesese? Îl înţelesese?... Da. Bun! Îi sărută mâna şi redeveni atent la ieşirea din curte. Motorul BMW-ului porni prompt, semn că tocmai se potcovise cu pază serioasă... Decise s-o ia înainte pe străduţă; ca să aibă timp să se gândească. Trebuia să se gândească bine...

Viaţa lui tocmai se complicase rău de tot! Dar zău că nu-i părea rău! Zău că nu regreta! Şi zău că nu va regreta nici scandalul cu Violeta, nici cearta straşnică cu neamul lui, nici... Nu va regreta. Pentru că va fi cu ea - cu picea lui.

Picea lui...

Florentina fusese extrem de serioasă. Şi, din câte simţise el, fusese şi extrem de tăcută! Ochii ei superbi îi arătaseră din prima clipă că nu era deloc fericită pentru revedere...

Oare îşi amintise de el? Oare îşi amintise lungile lor ore de joacă? Şi băiţele şi masajele şi adormitul în braţe la tati... Îşi amintise oare şi serile când tati îi pusese poze cu mami la calculator? Îşi amintise şi cuvintele mamaiei Lăcrămioara? Şi răcnetele din casa bunicilor? Oare aflase picea lui cum zburase mămica ei prin cameră? Şi cum dementul de tată biologic al ei pusese cuţitul pe faţa lui mami? Oare ce-i spuseseră? Cât îi spuseseră?

Trebuia să ajungă la Crina şi să se încuie în apartament. După care trebuia să-l sune pe Diamant - şi să-i dea de înţeles că trebuia să se vadă urgent cu Ştefan. Şi-apoi, trebuia să spere că regele aurarilor nu era în România - şi deci va avea şi el măcar două ore la dispoziţie, să vorbească cu ea, s-o asculte... Să se bucure de ea - fetiţa lui. Care nu voia să fie a lui.

Îşi găsise, în sfârşit, liniştea. În casa lui era linişte - şi făcuse el o şmecherie să fie linişte şi-n suflet. Începuse să-şi băieţească fetiţele; ele începuseră să înveţe să fie băieţoi, spre dezaprobarea şi disperarea întregului neam. Poate că, dacă Florentina îl va chinui îndeajuns de mult, va reuşi să şi-o scoată din suflet. Şi nu-şi va mai chinui mămăliguţele. Le va lăsa să fie mămăliguţe...

Înainta încet pe şoseaua Colentina; stătea cuminte în coloană, cu BMW-ul în spate. Nu se grăbea. Presimţea că Ştefan nu era în România; presimţea că Diamant n-o să vină s-o ia el şi s-o ducă în Aurari...

Diamant

Mobilul vibră din nou. Îl scoase.

A intrat în posesia coletului.

Fiu! Deci îl văzuseră ei pe Florentin ieşind cu Florentina! Răsuflă uşurat şi începu să râdă - că nu se inventase încă fiinţă umană care să reuşească să-i demoleze pe ei, Ioneştii! Apăsa tastele...

OK. Aştept veşti.

Send - şi reveni la Fernando:

- Nu speli de două ori în aceeaşi maşină - că înfunzi scurgerea.

- Aa, bineînţeles! Îţi dai seama...

Scoase mobilul şi începu să tasteze...

"Foloseşte imobiliarele şi organizează seri exclusiviste. Dar numai sub stricta supraveghere a lui Grasu şi numai cu crupieri serioşi."

Îi dădu telefonul şi stinse ţigara. Şi-şi aprinse alta - undeva în Bucureşti, pe una dintre străzi, Florentina călătorea, culcată probabil, pe bancheta Audi-ului lui Florentin. Care Audi era urmat îndeaproape de BMW-ul condus de Marian "Capdefier" Mocioni - că asta i se afişase lui pe ecranul mobilului, sub "1 mesaj". Nu-l cunoştea pe caporalul ăla; dar ştia că avea două calităţi indispensabile. Una, era subalternul lui Grasu. A doua, îşi zicea "Capdefier". Era, deci, extrem de liniştit - şi se gândea acum la bietul Florentin, care-o să încerce să se înţeleagă omeneşte cu prinţesa şi care va primi numai cuvinte acide, ton răstit şi "Nu"-uri pe bandă rulantă...

Şi, ştiind acum că Florentina era undeva în Bucureşti, păzită de cel mult 10 inşi, iar el trebuia să stea cuminte în fund pe scaun şi să discute despre cazinouri, înţelegea perfect prin ce trecuse vărul lui - şi în Lyon, şi în Orléans, şi în Nantes...

Ana-Maria

Cât era ceasul? Mobilul arăta cinci şi douăzeci. Şi-atât: nici un mesaj, nici un apel. Ceea ce era minunat!

Era extrem de veselă pentru reuşita de-a o trimite pe Florentina la tăticul ei în siguranţă! Şi n-avea stare! Înfuleca pizza fierbinte "cu de toate", îşi făcea bagajul şi se tot uita la mobil. Şi cum nu vedea nici un apel de la Grasu, sau de la Florentina, sau de la altcineva, trăgea concluzia că lucrurile mergeau bine! La ora asta...

Cu siguranţă, Florentin stătuse la Bambina cel puţin zece minute. Până vorbise cu ea, până vorbise cu amanta, până o convinsese pe Florentina să asculte de instrucţiunile scrise de mami, sigur trecuseră zece minute! Şi cum ele ajunseseră la Bambina la 4:45, iar el venise la 4:50, deducea că plecaseră amândoi de-acolo pe la cinci. Şi-acum se punea întrebarea: unde-o ducea pe Florentina? Era o întrebare... retorică. Habar n-avea unde o putea duce Florentin pe Florentina; dar sigur n-o s-o ducă acasă! Fiindcă nu era nebun. Şi mai era şi Grasu cu ochii pe el...

Făcu doi paşi de dans şi ridică felia de pizza. Şi reveni la dans - că, dacă Florentin o s-o expedieze pe Florentina la Diamant, în maximum jumătate de oră telefonul ei o să sune frenetic! Dacă nu cumva o să constate, în Nantes, că Ştefan al ei o aştepta cu flori chiar în uşa avionului...

Florentin

Viră încet la dreapta şi intră în parcare. Iar vocea subţirică sparse tăcerea:

- Unde suntem?

- În parcarea blocului.

Ciudat - dacă ar fi fost în locul ei, s-ar fi ridicat şi s-ar fi asigurat că era, într-adevăr, într-o parcare a unui bloc! Dar ea nu se ridica... Şopti, în romanes:

- Poţi să te ridici.

Gata - se ridicase. Iar el vira acum dreapta, şi-acum stânga - că locul lui de parcare nu era chiar în faţa liftului... Opri motorul. Căţărată în genunchi pe bancheta din spate, Florentina şopti, cu ochii la sursa zgomotului puternic:

- Aia sunt oamenii lui tati!

"Tati" - paharul era din nou plin până sus-sus-sus... BMW-ul trecea prin spatele lor...

- ... Da' unde se duc?

Aştepta răspuns? Hm! Adică, de ce întrebase? Că avusese impresia că e un copil isteţ! De ce punea întrebări tâmpite?

- ... Unde se duc oamenii lui tati?

- La dracu să-i ia! De unde dracu să ştiu eu un' se duc?

Scrâşnetul lui o reaşezase pe banchetă. Continuă, scoţând GPS-ul din suport:

- Las' că nu rămâi tu nepăzită!

Auzi un oftat greu... şi glăsciorul subţire, redevenit calm:

- ... Aşa e! Ai dreptate! Imediat cum tati al meu află unde sunt, o să vină să mă ia. Şi o să vină repede, te asigur!

Crezuse că "tati" era culmea răutăţii la copilul ăsta. Se înşelase. Nu fusese o răutate. Fusese realitatea, aşa cum o percepea fetiţa de opt anişori. "Tati al meu" era realitatea - şi ilustra destul de clar cine deţinea supremaţia în ochii lui Ştefan...

Deschise portiera şi coborî:

- Hai.

O luă de mână şi încuie maşina. Şi porni grăbit spre lift.

Era linişte. Nu se mai auzea nimic - nici un motor, nici un pas cu sau fără toc, nici o voce, nici un foşnet de gândac... Era linişte în parcare. O linişte care contrasta rău cu furtuna din mintea lui. O adusese aici - dar începuse să regrete decizia asta. Că uite ce răutăcioasă era - şi el îi vorbea frumos, civilizat...

Brusc, mânuţa micuţă îi strânse mâna! Da' ce se întâmplase?

Ochii negri îl priveau pătrunzător; năsucul picei adulmeca sonor aerul... Trase şi el aer... Mirosea a tutun! A fum de ţigară! Se opri imediat - şi privi lung peste capotele din parcare...

De undeva din stânga, auzi un bărbat tuşind!

Trase scurt picea şi-o lipi de el - şi încercă să zărească, la lumina chioară a becului...

Auzi o portieră deschizându-se; auzi un foşnet... Silueta coborî de la volan şi se întoarse spre el. Moment în care băgă mâna în buzunar, sâsâind uşor, şi scoase mobilul. Din fericire, era o fiinţă inteligentă care nu-şi consuma bateria cu piuitul tastaturii; aşa că degetul lui apăsa grăbit butonul, în căutarea numărului lui Diamant...

Trecuse, probabil, de litera D; nu mai era atent la ecran. Îl privea pe individul solid, înalt, din stânga; îl vedea ducând mâinile la gură... Flacăra brichetei lumină brusc faţa individului! Ce dracu făcea ăla? Adică ce dracu voia să facă?

Mâna stângă se ridică, cu tot cu ţigară, şi se mişcă încet, prieteneşte, dreapta-stânga. Omul lui Diamant îi făcea cu mâna, asigurându-l că erau bine păziţi... Băgă mobilul în buzunar:

- Sunt oamenii lu' taică-tu. Hai.

Mânuţa îl smuci înapoi - iar Florentina şopti, gâtuită de frică:

- Eşti sigur că nu sunt chinezii?

Era panicată... Şocată şi panicată... Zâmbi slab:

- Nu există chinez de doi metri şi 200 de kile. Ăia sunt japonezi şi fac sumo. După cum arată, e omu' lu' Grasu probabil.

- Eşti tu foarte sigur?

Păi, era el foarte sigur?... Zâmbi şi rosti cuvintele potrivite:

- Dacă erau chinezi, până acum ne prindeau. Sau ne omorau. Hai.

De data asta, reuşi s-o urmească de-acolo, dintre maşini. Şi-o simţea cum rămăsese un pic în urmă, asigurându-se probabil cu ochii ei că nu era un chinez ci un interlop de doi pe doi... Ajunse la lift; apăsă butonul şi-o simţi strecurându-se între el şi uşile metalice. Încerca să se ascundă în mica nişă...

Simţea că până mâine o să-i pocnească ori capul, ori inima...

Îl chinuiau gânduri şi sentimente contradictorii. Florentina era speriată. Şi obosită, probabil. Şi nemâncată. Şi iritată de gândul că pornise spre "tati al meu" - dar cine ştie când va ajunge la el! Aşa că Florentina se comporta în consecinţă; încerca să pară dură, să-l domine, să se impună... Iar atunci când simţea un pericol, redevenea copil...

Uşile metalice se deschiseră. O împinse în lift şi se grăbi să apese butonul 8. Şi-acum o să se liniştească şi ea...

Diamant

Mobilul vibră din nou. Îl scoase şi oftă greu: dacă Capdefier nu-i scrisese de bine, în următoarea jumătate de oră îşi va schimba porecla în Marian "Fărăcap". Apăsă butonul.

L-a pus în căsuţa de valori.

Fiu! Doamne, ce bine! Apăsa grăbit butoanele...

Asiguraţi dispozitivul şi păziţi coletul. Mă informaţi prompt.

Send... Reveni la Fernando - iar tânărul din faţa lui zâmbi:

- Şefu', eu am un presentiment.

- Ce presentiment, mă?

- Eu am presentimentu' că se-ntâmplă lucruri importante. Dacă ai treabă, să ştii că io ştiu ce am de făcut!

Începu să râdă:

- Ce faci, mă - mă expediezi?

- Doamne fereşte! Da' văd că se întâmplă ceva; că nu eşti tu, ăla din fiecare zi. Şi să ştii că, dacă e vorba de afaceri, io ştiu ce-am de făcut.

- Ştiu că ştii; numai că ceea ce se întâmplă acum n-are nevoie de prezenţa mea. Se ocupă Grasu.

Fernando scoase o ţigară:

- Ei; dacă se ocupă Grasu, atunci treaba-i ca şi rezolvată. Ia zi-i, şefule - să mă bag să "stric" nişte pokere?

Clătină încet capul...

- Nici rulete?

Clătina capul...

- ... Nimic-nimic?

- Nimic. Anul ăsta "jucăm" cinstit.

Şi-i arătă palma cu degetul mare extins - ca să-i amintească faptul că şmecheriile lor "aveau opritoare". Şi de-aia nu apăreau ei pe micile ecrane, cu cătuşe. Fernando aprobă... şi tăcu. Bun! Atunci să-i dea ultimele instrucţiuni şi să plece mai departe - că "avea de vizitat" azi.

Ana-Maria

Mobilul vibră scurt! Se repezi să-l ia... SMS de la Grasu! Doamne! - dacă va afla acum că Florentina...

Aici totul e OK, ne ocupăm noi mai departe. Ai grijă de voi şi veniţi repede!

Fiu! Începu să râdă...

Îşi imagina cum Ştefan va sări la propriu dintr-un BMW de curăţenie, se va repezi prin culoarul format de cefele late şi va năvăli într-o încăpere. Acolo, nici n-o să-l observe pe Florentin; se va repezi la micuţa lui, care va sări de pe scaun şi se va repezi la tati al ei... Florentina o să plângă în sughiţuri, strângându-l pe tati de să-l sugrume şi mai multe nu; el o s-o strângă uşurel în braţe, cu ochii închişi, bucurându-se de fiecare sentiment pe care i-l transmitea fetiţa lui... Şi apoi o să se ridice, cu ea în braţe; şi-o să-şi amintească şi de Florentin. O să se ducă să-i strângă mâna şi să-i mulţumească; ceea ce ar fi fost, totuşi, un gest de mare cruzime! Aşa că mintea ei tocmai îl băga în scenă pe Diamant. Sau pe Grasu. Şi derula înapoi până la momentul în care Florentina plângea cu sughiţuri iar Ştefan simţea sentimentele fetiţei lui inundându-i sufletul. Diamant - sau Grasu - o să năvălească în camera aia, răcnind că trebuie să plece imediat; şi cum Ştefan al ei era pe covor, cu Florentina de gât, o să-l ia de-acolo "pe sus", îndeajuns de repede ca să evite momentul tensionat. Cu siguranţă, soţul ei nu va avea niciodată cuvinte pentru tatăl biologic al Florentinei. Dacă-şi aducea ea bine aminte, Ştefan nu mai vorbise cu Florentin, după ce venise Florentina la Cannes. Aşa că or să-l scoată de-acolo, or să-l îndese înapoi în BMW-ul de curăţenie - adică în maşina cu care venise Diamant, sau Grasu - şi-or să pornească spre Aurari. În clipa

aia, Ştefan va întreba: "Unde e mami? Unde sunt Ana şi Léon?" Iar Florentina o să-i spună...

Oare o să-i spună, aşa cum conveniseră ele două, "Nu pot să-ţi spun"? Probabil că nu; aşa că Florentina o să-şi tragă nasul şi-o să spună... "Léon e la Sami, în Nantes. Iar mami are avion la ora opt, ca să se întoarcă la el." Moment în care Aeroportul Internaţional "Henri Coandă" va deveni cel mai mare punct de interes din România...

Şi ea trebuia să ajungă la Léon!

Păi, să se ducă la aeroport - nu? Dacă se ducea acum pe Otopeni şi "bântuia" de colo-colo, avea o şansă să observe trupele. Numai o şansă - fiindcă exista posibilitatea ca "trupele" să se ducă glonţ la biroul "Securitate" şi s-o vadă pe camerele de supraveghere bântuind de colo-colo. În plus, era o femeie musulmană slăbănoagă, cu ditamai burta, şi plănuia să se plimbe pe-acolo cu *hijabul* pe cap! Nu ştia ce să facă...

Ba ştia ce să facă! Pleca urgent din hotelul ăsta! Florentina o să-i spună despre cursa de la opt, Ştefan o să-şi trimită armata acolo şi-o să-şi privească apoi ceasul. O să calculeze că nevasta lui n-o să se ducă la aeroport cu două ore mai devreme; aşa că va întreba "unde e mami acum". Florentina putea spune "Hotel Dalin". Iar dacă armata năvălea peste ea şi-o speria şi pierdea Fluturaşul...

Ah - şi să nu uite să ia şi băgăjelul Florentinei! Să-l piardă într-un tomberon sau pe undeva printr-un spaţiu verde! Nu trebuia să lase urme; nu trebuia să le dea indicii... ca să n-o sperie...

Acum, pleca de aici. Pleca pe jos, ca într-o plimbare, spre centru. Era o musulmană gravidă, cu o geacă uriaşă pe deasupra; n-o s-o observe nimeni...

Florentin

Închise uşa şi răsuci cheia. O răsuci de două ori, ca să fie sigur că era încuiată...

- Şi-acum îl suni pe tati?

"Tati"... din nou... Prea bine! Putea să înţeleagă faptul că, de şase ani încoace, Florentina îi spunea "tati" lui Ştefan; şi nici nu avea cum să înveţe şmecherii politicoase. Şi nici n-avea de ce să-şi dorească să-l protejeze sufleteşte pe el! Aşa că arătă spre bucătărie şi-o urmă. Şi se aşeză la masă. Se aşeză şi ea...

El stătea cu spatele la chiuvetă; Florentina se aşezase cu faţa spre geam. Lumina puternică de afară îl ajuta acum să-i observe trăsăturile, ochii puţin migdalaţi, genele alea lungi şi dese şi răsucite în ciudă parcă..

- Îl suni pe tati?

- Înainte să-l sun pe Ştefan, aş vrea să ştiu mai întâi ce s-a întâmplat.

- Nu s-a întâmplat nimic.

- Ba s-a întâmplat ceva; că altfel nu te trimitea Ana la mine. Ştiu că Ştefan e în război cu chinezii; nu ştiu dacă ştii, dar în Orléans Ana a primit un bilet...

Primi o aprobare cu capul şi continuă:

- Crina i l-a dus - fata aia brunetă de la Bambina. Diamant m-a rugat să vă ajut; iar eu am convins-o pe Crina să se urce în avion şi să i-l ducă. Ştiu că nu aţi reuşit atunci să vă întâlniţi cu oamenii lui Ştefan; ştiu că au fost focuri de armă. S-a terminat cu bine, da?

Tăcere...

- Adică nu v-au nimerit...

Acum primi o negare.

- Ştiu că aţi stat ascunşi de chinezi. Ana mi-a trimis mie scrisorile; eu i le-am dat mai departe unui domn pe care îl cheamă Titel...

Tăcere...

- Şi, brusc, Ana te-a trimis pe tine. La mine. Înseamnă că s-a întâmplat ceva. Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Ne întoarcem acasă.

"Ne întoarcem acasă"? Dumnezeule mare! Ce însemna pentru femeia aia "acasă"? Picea tăcea...

- ... Cum adică, vă întoarceţi acasă?

- Uite ce-i! Ţi-a scris un bilet, da? Şi te-a rugat să-l anunţi pe tati unde sunt! Te rog frumos să-l anunţi şi să-i spui să vină să mă ia!

Adică "Ne întoarcem acasă" însemna "Ne întoarcem acasă la Ştefan". Prima variantă îl şocase - cea de-a doua îi amărâse sufletul... O privea lung - şi-i venea s-o ia în braţe şi să-şi despice cumva cavitatea toracică şi s-o îndese înăuntru şi să n-o mai piardă vreodată...

- Îl suni?

- Uite ce se întâmplă... Nu ştiu dacă Ana sau Ştefan ţi-au spus... Eu sunt tatăl tău natural. Tu ai apărut pe lume atunci când Ana era soţia mea. Şi am stat împreună până ai făcut tu doi ani. Noi doi, tu şi eu, ne-am jucat împreună... Ţi-am făcut băiţă, am mers împreună în parc...

Ochii negri îl priveau lung...

- După care m-am despărţit de Ana. Şi am considerat că tu aveai nevoie de mamă mai mult decât aveai de tată; aşa că te-ai mutat la ea şi la Ştefan. Dar aici, în sufletul meu, ai rămas fetiţa mea. Şi mi-a fost dor de tine...

Îşi dădea seama că prin căpşorul cârlionţat treceau acum multe gânduri - şi nici unul nu era măgulitor la adresa lui... Oftă greu:

- Mi-a fost foarte dor de tine. Şi mă gândeam... Acum, că te-a trimis la mine... Nu vrei să rămâi la mine măcar două-trei zile?

- Nu. Vreau să-l chemi pe tati.

Fermă şi calmă - ea era hotărâtă... Decise să încerce să insiste, dar fără să insiste aşa, explicit:

- S-ar putea să nu poată să vină chiar acum la tine.

- Tatăl meu va veni să mă ia. În clipa în care va afla unde sunt, va porni spre mine. Şi nu se va opri până nu mă va găsi. Te rog frumos să îl suni pe tati, să îi spui că m-ai adus în apartamentul amantei tale şi să îi spui să vină să mă ia. Mulţumesc.

Iar el avea două mămăliguţe... Oftă greu şi scoase telefonul, decis să obţină cumva măcar două-trei ore cu ea:

- Nu ştiu numărul lui Ştefan; o să-l sun pe Diamant.

- Bine. Da' să-l pui să-l aud şi eu.

Cum-cum? Ochii negri aruncară o privire spre telefon şi reveniră la el:

- Ai telefon cu speaker. Îl suni şi apeşi pe difuzor.

O privea şi nu-i venea să creadă... că ea era tot ceea ce-şi dorea el - şi nu va fi niciodată a lui... Ochii negri se îngustară scurt - iar Florentina scrâşni printre dinţi, în romanes:

- Iar dacă nu-i zici ce şi cum, mă pun pe ţipat şi urlat şi sparg totu' p'aici; şi mă aud vecinii şi cheamă gaborii. Şi până ajung gaborii, vin băieţii din parcare şi sparg uşa. Şi mă duc ei în Aurari, la tataia Dumitru. Că el ştie număru' lu' tati al meu; şi-l sună el!

Şi-acum tăcuse. Îi zisese tot ce avusese de zis şi-acum îi aştepta reacţia. Lui nu-i venea să creadă că Florentina lui, picea care-i semăna atât de bine, născută în Bucureşti şi crescută în Franţa, vorbea limba aia fluent... Limba aia pe care, în urmă cu şase ani, nici nu voise s-o audă... Îi venea să se aşeze în genunchi în faţa ei şi să-i ofere tot ce avea - doar să fie şi fetiţa lui o zi...

- ... Da' nu vreau să fac panaramă. Mami mi-a zis să mă port frumos; aşa că te rog frumos să-l suni pe Diamant şi să-l pui pe speaker.

"Doamne! - de ce nu poţi să fii tu fetiţa mea?"

Simţea că-i vine să plângă... şi nu era bine să plângă...

- Bine; îl pun pe speaker. Dar cu o condiţie.

- Care?

- Să nu scoţi un sunet.

- De ce?

- Pentru că telefonul lui e ascultat. Iar jos, din câte am văzut eu, e numai un BMW; adică cinci oameni. Dacă vine poliţia, n-am pe unde altundeva să te scot din bloc. Şi nu cred că Ana vrea să ajungi la Secţia 6 de poliţie...

Capul brunet nega grăbit... iar ea turui, grăbită, tot în romanes:

- Mă jur pe sufletu' lu' tati al meu că nu scot un sunet!

Şi nu era a lui... Era fetiţa lui, da - dar nu era a lui. Nici măcar 1%. Nici măcar cât un fir de praf pe sub unghie...

Apăsă butoanele şi selectă numărul lui Diamant. Suna; îl puse pe speaker, aşa cum voia ea... Suna...

- Da.

Palmele micuţe apucară "din scurt" tăblia mesei! Ochii negri străluceau; guriţa frumoasă râdea pe tăcute... Se abţinu şi reuşi să nu ofteze:

- Salut.
- Salut.
- Te deranjez?
- Nu; deloc! Spune!
- Uite, te-am sunat pe tine pentru că nu mai am număru' lu' văr-tu...
- Nici o chestie! Zi-i!
- Anu' ăsta, prin primăvară, văr-tu m-a rugat frumos să mă interesez de o carte rară, tipărită la 1908, în franceză. Zicea că el n-a găsit-o în Franţa iar în România n-are când să caute aşa ceva.
- Aha! Da, ştiu despre ce e vorba! Îşi face ditai biblioteca cu cărţi rare, la conac!
- Şi-o face; nu ştiu. Mie nu mi-a zis la ce-i trebuie. Doar m-a rugat atunci, dacă aud sau dau peste aşa ceva pe la anticarii noştri...
- Şi i-ai găsit cartea!
- Da; am găsit un exemplar. Şi i l-am şi luat.
- Oho! Bravo! O să fie încântat să audă asta!
- Deci, sună-l şi spune-i că, oricând vrea el, poate să vină la mine şi s-o ia.
- OK! Uite-acu' îl sun! Şi te sun înapoi! Bine?
- Bine, Diamante.
- Aşa! Mersi mult, Florentine!
- N-ai pentru ce.

Apăsă butonul roşu... Şi oftă greu:

- Şi-acum îl sună şi-i spune că eşti la mine. După care mă sună şi-mi zice ce-a zis el. E bine? Eşti mulţumită?
- Da. Mulţumesc.

Şi uite că acum, după ce-i făcuse pe plac şi dăduse telefonul ăla, merita şi el un zâmbet! Zâmbea frumos; avea zâmbetul maică-sii. Era frumoasă foc. Era curajoasă şi deşteaptă şi specială...

Lăsă telefonul pe masă şi-şi acoperi faţa cu palmele - era tot ceea ce-şi dorise el. Tot ceea ce visase, atunci când închisese ochii şi se întrebase ce-i mai trebuie lui Florentin Manolache. Numai că ea, sânge din sângele lui, rodul dragostei lui pentru Ana-Maria, nu era a lui. Fiindcă nu voia ea. Degeaba i-ar fi făcut testul ADN, sau...

Era linişte. Lui îi venea să plângă - şi strângea din dinţi şi reuşea să-şi păstreze calmul... Ea nu spunea nimic - părea că nici nu respiră...

Asta e! O să vină şi-o s-o ia! Da' de data asta o să-i zică! O să-l ia de guler şi-o să se uite drept la el şi-o să-i zică! "Dacă Ana-Maria şi Florentina or să-mi mai apară vreodată în faţa ochilor, să moară măicuţa mea şi nevasta mea şi fetele mele dacă nu scot şişu' şi le iau gâtu'!" Aşa o să-i zică! Exact aşa, cu cuvintele astea! Că îl foloseau pe post de poştaş şi de căsuţă de valori şi nici în cur nu-i durea că rana din suflet îl ustura îngrozitor...

Diamant

Bun! Măiculiţă, ce bărbat! Ce cap avea şi ăsta! El unul, cu toată şmecheria şi actoria din el, n-ar fi putut să inventeze o minciună atât de mişto! Florentin ăsta avea cap de bulibaşă! Că de-aia îl şi iubea neamu' aşa de tare! Florentin era, de fapt, şefu' clanului Manolache! După ce murea bătrânul, ei toţi or să se strângă în spatele lui Florentin - şi-or să facă şi-or să zică ce le zicea el!

Scoase hands-free-ul şi-l montă. Şi rosti, calm şi zâmbitor:

- Şefu'.

Auzea piuitul în ureche; încerca să fie atent la trafic şi să n-o zgârie pe Claire...

- Da.
- Să trăiască şefu'!
- Şi Diamantu' lui!

Aha! Era vesel! "Naviga cu folos", cum se zice! Minunat!

- Şefule, am o veste pentru tine.
- Zi-i!
- Mi-a zis Florentin că l-ai rugat, în primăvară, să-ţi facă rost de o carte veche, în franceză. Pentru biblioteca de la conac.

Tăcere... Ştefan exclamă, un pic cam teatral după părerea lui:

- Aha! Da!
- Ei; m-a sunat adineauri şi mi-a zis că a găsit-o, la un anticar. Şi ţi-a cumpărat-o. Şi cică te-ar fi sunat pe tine, da' nu mai are numărul tău...
- Păi să faci bine să i-l dai! Auzi?
- Sigur, şefu'! Deci, cu cartea cum rămâne? El a zis că e la el; şi, oricând vrei tu, poţi să treci pe la el şi s-o iei.
- Aha! Bine, Diamante; sună-l tu şi spune-i că-i mulţumesc. Şi că nu sunt în România, aşa că o să-l vizitez peste două-trei zile.
- Gata, şefu'; acu' îl sun!
- Bun! Şi tu, pune osu' la muncă! Ce faci - chiuleşti?

Vărul lui părea foarte vesel; undeva în fundal se auzea râsul inconfundabil al lui Aleodor şi un al doilea râs, tot de bărbat. Probabil că Leo era; nu-şi dădea seama... Începu şi el să râdă:

- Doamne fereşte! Am fugit la treabă!
- Hai - spor!
- Să fie!

Şi-i închisese! Perfect! Răsuflă uşurat şi trebui să ia mobilul - că pe Florentin nu-l avea pe comandă vocală, trebuia să-l caute manual în agendă... Suna...

- Da.
- Bă, am vorbit cu el. Îţi mulţumeşte din suflet pentru carte; şi pentru că nu l-ai uitat, cu rugămintea lui. Da' te roagă să nu te superi pe el; că nu e în România.
- Nu-i nimic.
- E prins cu afacerile pe undeva prin Vest. Şi nu poa' să vină s-o ia azi.
- Nici o problemă.
- O să te viziteze peste două-trei zile.
- Bine, Diamante.
- Dacă e chestia de bani, zi-mi - şi-n juma de oră sunt cu bancnotele la uşa ta!
- Nu, mă; stai calm! Mai bine să vină el; că am câteva lucruri să-i zic...
- Aha! OK! Cum vrei tu! Şi altceva? Ce mai faci, ce mai zici?
- Mă, eu fac binişor. Tu?
- Eu fac chiar foarte bine, mulţumesc de întrebare...

El râdea - că era în culmea fericirii şi-i venea să apese pedala de acceleraţie şi să se ridice cu Claire de pe asfalt şi să zboare şi să plutească pe-acolo... Florentin încerca şi el să râdă; dar râdea chinuit. Mămica lui era o ghicitoare minunată - şi o foarte bună psiholoagă...

Brusc, vărul lui decise că "socializaseră" destul:

- Atunci eu nu te mai ţin. Vorbim.
- Vorbim, Florentine! Şi mersi mult!

Auzi tonul... Oo, ce minune! Ce miracol uriaş se întâmplase azi! Scoase specialul, se asigură că nu ratase vreun mesaj de la Grasu...

Şi-acum, trebuia "să aterizeze" şi să-şi vadă de treabă. Că avea telefonul ascultat - şi foarte, foarte multe persoane aflaseră că Florentin îi cumpărase lui Ştefan o carte din 1908, în franceză! Şi nu toţi agenţii ăia "era proşti"! Viră dreapta şi acceleră - avea "consultaţie" la Gojdu, pentru treaba aia cu carnea şi arabii. Şi nu voia să întârzie.

Ştefan

Apăsă butonul... şi zâmbi slab: deci avea o nouă scrisoare...

- Ce-i, Ştefane? S-a întâmplat ceva?
- Nu; Diamant, cu năzbâtiile lui...

Leonard se grăbi să se apropie, cu sticla cu whisky:

- Şi nu-mi zici şi mie? Că face văr-tu nişte năzbâtii aşa mişto, că-mi luminează şi-mi binedispun toată ziua când le aflu de dimineaţă!

Aha! OK! Îi venea să-i amintească faptul că se înserase; dar renunţa la ideea aia, fiindcă cinstiseră destul de mult! Zâmbi cu subînţeles... şi decise să rişte:

- Am primit o nouă scrisoare de la Ana.

Îl blocase - iar Aleodor se grăbea chiar acum să ajungă lângă el, cu telefonul în mâna dreaptă...

- Cică mi-a trimis-o tot prin Florentin. Şi i-am zis că trec eu, mâine sau poimâine, s-o iau. Şi l-am trimis la treaba lui.

- ... Eşti nebun?

- Nu. Sunt supărat pe consilierii mei.

Aleodor se grăbi să turuie:

- Dau două telefoane şi trimit un echipaj s-o ia. Şi ne-o trimit instantaneu aici.

- Nu e cazul.

Era limpede acum? Părintele se făcuse stacojiu, în timp ce el îl electrocuta şi-l reaşeza "în pătrăţica lui"... Leonard îngustă încet ochii:

- Sesizez cumva şi o mică răzvrătire din partea regelui?

- Îmi pare rău să-ţi spun; da' dacă o sesizezi mică, să ştii că ar trebui să trecem la cafele.

Leonard bufni într-un hohot sănătos de râs... Dădu paharul peste cap şi reveni pe canapea:

- Las' că se-ntoarce ea! Are tot timpul din lume la dispoziţie - nu?

- Bineînţeles! Mai ales că, dacă mai zăboveşte un pic, tu apuci şi baţi palma cu chinezu' - şi din clipa aia nu mai aveţi treabă pe continentu' ăsta! Şi ştii de ce? Am primit veşti despre Fang ăla; şi sunt veşti bune! A intrat serios în pâine şi-a urnit toate afacerile dinainte; plus încă 20%. Ruşii au bătut imediat palma cu el; iar omu' s-a dovedit că e mai drept ca linia dreaptă. E de-ăla de-al tău; nu negociază, nu face contracte pe viaţă, nu trage pe nimeni în piept şi nici n-acceptă să fie tras în piept. Cică Cheng e în culmea fericirii şi nu mai ştie pe un' să-l pupe şi cum să-l mulţumească. Că afacerile lu' Fang nu mai sunt violente, aşa cum erau ale lu' Jun; şi cică în curând chinezu' o să reorganizeze departamentul de pază.

Aleodor se grăbi să intervină:

- Ăla n-are de ce să-i fie frică; e foarte bine văzut de mai toată lumea şi n-are decât trei dosare la francezi. Şi cică două or să se închidă cu NUP şi unu' cu suspendare.

Dădea din cap, agale aşa, şi se uita la propriul pahar. Părintele îi observase nevoia de-a se rupe cinci minute din discuţie şi-a se gândi la scrisoarea de la Ana, aşa că turuia de zor cu Leonard. Iar el se gândea...

Avea o carte veche, în franceză, la Florentin. În traducere liberă, "*carte*" însemna "scrisoare". "Veche" habar n-avea ce însemna; dar era "pentru biblioteca de la conac". O găsise la un anticar - care putea fi Nicuşor. Şi cum Nicuşor era filat serios şi cam pe faţă, probabil că nu putuse să-l informeze el, aşa că îl re-implicase pe Florentin...

Nu. N-o să se ducă val-vârtej să-şi ia scrisoarea. Şi-o să le interzică lor să se ducă şi să-i ia scrisoarea! În schimb, tocmai "îi băgase în alarmă" - îi pusese să-l păzească pe Florentin şi casele lui. Ambele. Dacă nu cumva îşi mai cumpărase câteva, "pe sereleu", şi-atunci Grasu şi Diamant puneau de-o şedinţă...

"După ce rezolvi problema cu omu' de stat, o să primeşti veşti bune şi o să ai o reuşită de la drum lung." Aşa îi spusese Perla. Şi-i spusese şi că, în timpul discuţiei cu Leonard, n-avea voie să se lase distras de la afaceri. Ea ştia foarte bine ce se va întâmpla azi; iar dacă el nu se va lăsa "furat de peisaj", soarta nu se va schimba. Şi, după ce va discuta cu Leonard, va pleca spre conac, va ajunge la conac, îl va suna pe Diamant şi va primi veşti bune. Şi pe urmă o să aibă o reuşită de la drum lung.

Şi toate astea nu se vor întâmpla dacă el îşi schimba soarta stând aşa, cu ochii prinoţi în paharul cu whisky şi mintea langa! Ridică privirea spre ei şi începu să râdă:

- Şi ia zi-i, Leo - ai vorbit cu Titel?

- Mă, am vorbit. Adică vorbesc zilnic cu el. Mă tot sună, să-mi zică ce bine şi frumos merg lucrurile în România. Iar eu sunt câine şi nu-i zic nimic de tine...

- Şi nu vrei tu să-l suni şi să-i zici că, de mâine-ncolo, eu îi stabilesc programul?

Leonard îl privea lung, serios...

- Vreau s-o pornesc încetişor prin ţară. Să cunosc şi eu oamenii, să vorbesc cu ei, să le spun ce-i aşteaptă... Ca să n-avem surprize.

- ... Crezi tu că e cazul să-i vizitezi? Nu de alta - da' sunt mulţi, să ştii!

- Ştiu. Şi e absolut necesar să discut cu ei.

- ... Şi trebuie să fie şi Titel cu tine - ca să nu existe discuţii. Ai dreptate. Păi... Păi, cred că cel mai bine ar fi să-l suni tu! Ca să-i facă şi lui plăcere!

Îl privea lung... Leonard nu încercase să fie sarcastic; şi nici nu voise să-i transmită că e nemulţumit de doleanţa lui. Leonard degustase mult whisky; în concluzie, era sincer şi nu-şi prea mai stăpânea vocabularul. Scoase telefonul, zâmbind slab - Titel o să facă infarct...

- Da.

- Salut.

- Salut, Ştefane!

- Ai treabă?

- Nu neapărat! Te ascult!

- Ce program ai în următoarele trei zile?

- ... Păi... Programul obişnuit. Adică umblu cu treabă. Ştii tu...

- Ştiu. Apucă-te de telefon şi rezolvă-ţi treburile azi şi mâine dimineaţă; pentru că mâine, în jurul prânzului, ne întâlnim pe Otopeni. Şi pornim la plimbare pe şoselele patriei.

- ... OK. Pot să te întreb de ce?

- Da.

Leonard se hlizea la el - şi-l făcea să râdă... Titel se dezmetici repede:

- De ce?

- Pentru că trebuie să discutăm cu oamenii. Ca să nu existe dubii. Până la Sfântu' Ştefan, trebuie să fie limpede cine în ce parte-o ia. Iar pentru asta, trebuie să vorbim cu ei.

- Aha! OK! Mă ocup şi te sun!

- Te ocupi. O să te sune Părintele, să-ţi spună la ce oră aterizez.

- Am înţeles.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... şi le făcu cu ochiul. Gest care-l făcu pe Leonard să bufnească în râs...

O să asculte dumnezeieşte de mătuşa lui! Că uite ce bine ştia să vadă viitorul!

Florentin

Deci o să vină Ştefan, peste două-trei zile... Ridică privirea spre Florentina; iar ea ridică scurt umerii, resemnată:

- Asta e! Dacă are treabă, are treabă! Pot să rămân aici? Adică poţi să mă ţii tu aici?

- De ce întrebi?

- Fiindcă nu vreau să-ţi baţi capul cu mine.

Poftiim?

- Ştiu că ai multe florării iar tati zice că în decembrie vânzările merg foarte bine. În plus, o să vrei să dormi aici, cu mine, iar Violeta o să se supere. Dacă vrei, pot să-l sun eu pe Diamant - şi vine el şi mă ia.

Scoase biletul din buzunar şi-l citi cu voce tare:

- ***"Florentine, te implor, ascunde-o pe Florentina şi fă cumva ca Ştefan să vină s-o ia."*** Să vină Ştefan personal să te ia - aşa scrie maică-ta aici. Iar ea nu e nebună - a avut un motiv să scrie aşa! Că altfel te ducea până-n poarta orăşelului, la Diamant! Nu?

Florentina tăcea...

- Şi uite că nici Grasu nu-i nebun! Oamenii lui sunt jos, în parcare; şi nu urcă, să te ia şi să te ducă în Aurari!

Florentina tăcea...

- Aşa că o să stai aici, cu mine.

Şi cum nu primi răspuns, luă telefonul şi selectă numărul nevestei lui.

- Da.
- Ce faci?
- Uite, prin casă - fac curat. Tu?
- Eu am o problemă. Şi te-am sunat să-ţi spun să nu te îngrijorezi, dar trebuie să lipsesc de acasă câteva zile.

El tăcuse; ea tăcea. Ea se gândea... Violeta oftă greu şi folosi un ton calm, resemnat:

- Bine, Florentine. Am înţeles. Mă apuc imediat să împachetez; începând de diseară, de la opt, poţi s-o aduci în casă, să ştii!
- Nu e ceea ce crezi tu.
- Zău că nu mă interesează ce e! Sau ce nu e! Până-n opt, termin de împachetat şi ieşim pe uşă; de la opt şi-un minut, poţi să faci ce vrei. Casa va fi goală.
- Te rog să nu faci asta.
- Fac ceea ce vreau eu să fac. Date fiind cuvintele tale de adineauri, asta trebuie să fac, de fapt!
- Violeto, trebuie să înveţi să ai încredere în mine.

Auzi clar cum i se închide-n nas... Lăsă telefonul pe dulap şi zâmbi:

- S-a rezolvat. Deci, se pare că o să stăm amândoi aici, două-trei zile. Hai să-ţi arăt camera ta.

Intră pe hol şi deschise larg uşa camerei mici:

- Uite, asta e camera. Îţi place?

Florentina intră, privi scurt prin cameră şi se aşeză pe canapea:

- E bună.
- La prima uşă de pe hol este dormitorul. Te rog frumos să nu intri acolo; bine?
- Bine.
- Iar în capătul holul este sufrageria. Vii s-o vezi?

Nu; nu venea.

- Cum vrei tu! Dar o să te plictiseşti rău...

Ochii negri păreau hotărâţi să reziste aşa, "în stare budistă", săptămâni în şir...

- ... Nu vrei să faci un duş?
- Nu. Şi oricum n-aş avea cu ce să mă îmbrac...

Corect! Dilia de mă-sa nu-i pusese un chilot şi-un ciorap într-o pungă! Dar... Dar nici el, atunci demult, nu-i pusese în valijoară decât trei jucării! Iar în calculele celei pe care el o numise "dilie", Ştefan era acum într-un avion supersonic, în drum spre Otopeni. Aşa că n-avea de ce să fie răutăcios. Încercă să fie împăciuitor:

- Îţi dau eu un trening de la Crina. Hai să faci totuşi un duş.

Capul brunet negă scurt.

- Dar cizmele ţi le scoţi?

Observă, fugitiv, umbra de zâmbet; iar Florentina redeveni imediat foarte serioasă! Şi începu să se descalţe...

Reveni în bucătărie - să caute ceva de mâncare şi s-o invite la televizor, în living. Umbra aia de zâmbet îi arăta că, dacă reuşea s-o convingă să-şi scoată armura băieţoasă, va găsi o fetiţă minunată...

Deschise larg şifonierul şi văzu imediat treningul negru al Crinei. Căută şi un tricou, şi şosete... Ia - ce făcea? Se dezbrăcase?... Nu; se descălţase doar. Îi lăsă hainele pe canapea şi se aşeză lângă ea:

- Nu vrei totuşi să-mi spui unele lucruri?

Iar era mută, împietrită ca un sfinx...

- Unde e frăţiorul tău?
- E în Franţa.
- Şi Ana?
- A plecat în Franţa, imediat cum m-a lăsat pe mine la Bambina.
- Au unde să stea acolo?
- Da.
- Stau la un hotel?
- Nu.
- ... La o gazdă?
- Nu.

Şi-atunci? Unde stăteau? Sub un pod, într-o cutie de carton? Hm... Aha!

- Au bani?
- Da.
- Destui?
- Da.
- Ana are acte?
- Da.
- ... Ştefan ştie unde stau ei?
- Nu.
- Dar Diamant ştie.
- Nu.
- ... Nimeni nu ştie unde stau?
- O să mă duc totuşi să fac un duş.

Şi se ridica, lua hainele şi ieşea... Nimerise baia "din prima". Uşa se închise... Găsise şi zăvorul. Minunat! Or să urmeze 24 de ore tensionate rău...

Să caute ceva de mâncare, până venea Crina cu cumpărăturile, şi să încerce să nu mai pună chiar atât de multe întrebări! La urma urmei, de ce-şi închipuia că "fetiţa lui Ştefan" o să-i facă lui confidenţe şi-o să-i spună lui secrete despre familia ei? Cine era el?

Era evidentă dorinţa Florentinei de-a se ţine cât mai departe de el - şi de-a pune cât mai multă "acreală" în toate contactele cu el. Picea se temea, probabil, că o să încerce s-o oprească la el! Sau încerca să-l convingă s-o ducă el în Aurari! În orice caz, el interacţionase azi cu un cub de gheaţă în formă de arici. Nu-i scăpase gestul mâinilor ei, atunci când auzise vocea lui Diamant... Nu-i scăpase strălucirea ochilor şi zâmbetul încântat, atunci când venise vorba despre "tati al ei"...

Ştefan era tatăl Florentinei acum. Nu era bine să se mintă cu alte variante; pentru că descoperirea asta îl durea, dar nu îl omora. Dacă va continua să-şi spună că el e tatăl Florentinei, iar revederea ei cu Ştefan se va desfăşura în faţa ochilor lui, durerea îl va omorî, într-un fel sau altul - ori prin suicid, ori prin comoţie sau infarct. Era mai bine să accepte evidentul şi să fie sincer cu el însuşi. Durerea era suportabilă aşa...

N-o să-i spună nimic. N-o s-o roage să nu mai spună "tati al meu"; şi nici n-o să încerce s-o descoasă. O să se comporte ca o gazdă bună, dar un pic cam "nesimţită". O să comenteze desenele animate, o să-i pornească calculatorul... O să încerce să o "decongeleze" - ca să nu aibă surpriza că picea suna la 112 şi năvăleau mascaţii peste ei. O să tacă din gură...

Mm - ce-l durea rana aia din suflet!

Deschise larg frigiderul - mai era ceva de mâncare pe-acolo?

Isamu

Arăta "epic". Şi-ar fi făcut o poză cu mobilul - dar nu voia să rişte nimic, aşa că se abţinea...

Dacă l-ar fi văzut acum Fei-Yen... sau Liwei...

Hainele alea tinereşti îl schimbaseră complet. Nici el nu se recunoştea! Se holba la propria imagine şi se gândea că niciodată, sub nici o formă şi pentru nici un motiv, nu s-ar fi îmbrăcat aşa! Purta nişte blugi lălâi, cu două numere mai mari, "asortaţi" cu o curea "military" şi lăsaţi uşor în vine. Prefera să nu se mai întoarcă din profil, să nu revadă turul lăsat inestetic... Peste blugi "trona" un trenci albastru fosforescent. Cu desen, bineînţeles, şi multe chestii scrise cu negru. În picioare avea nişte adidaşi la fel de albaştri - dar "ornaţi" cu dungi verde fosforescent. Erau comozi - atâta timp cât nu se uita la ei, nu-l lua migrena. Îşi îndesase pe cap o căciulă maro. Îşi desenase o aluniţă pe buza superioară şi-o cicatrice pe obrazul drept. Arăta... Arăta altfel. Era foarte diferit de Isamu pe care-l cunoştea Fang. Nu semăna deloc nici cu Isamu pe care-l cunoştea Cheng! Iar asta era o veste minunată! Avea şanse să poată ieşi din hotel...

Stop! Da' hotelul ăsta sigur avea o ieşire pentru personal! Avea,

oricum, ieşire de urgenţă! Ia s-o folosească!

Îşi puse geaca neagră, trase gluga peste cap şi se privi din nou... Nu. N-o să-l recunoască nimeni. Nici Fei-Yen nu l-ar fi recunoscut! Aşa că îşi luă rucsacul, porni spre uşă... şi se întoarse. Că mai avea o idee! Una bună!

O să sune şi-o să comande cina în cameră. Şi-o să solicite şi un Coldrex - că era sezonul răcelilor. După care va ieşi pâş-pâş şi se va strecura afară din hotel, prin ieşirea personalului. Se va duce glonţ la centrul de închirieri maşini, unde va alege un Peugeot; şi apoi va accelera spre Nantes. Şi se va ruga să nu facă pană, să nu "pice" maşina... Să nu-l urmărească nimeni...

Deci, trebuia să se dezbrace - ca să se-mbrace cu pijamaua şi să ceară cina. Pe care i-o vor livra în cameră. Oof! Ideile astea bune veneau cu întârziere - semn că se cam puturoşise! Da' las' că se-ntorcea Ştefan - şi-şi revenea el!

Oare?

... Da. Ştefan o să se întoarcă iar Fang o să-i impună să se-mpace cu el. Greu era până îşi strângeau mâinile; după aceea, în maximum 24 de ore, trecutul va fi lăsat în spate - şi nu vor vorbi niciodată despre cele întâmplate din aprilie până acum. Aşa-i plăcea lui să creadă acum, când îşi ştergea frumuseţe de cicatrice...

Diamant

Coborî din maşină şi trânti portiera. Trebuia să pară nervos - ţipase la Adelina lui ca s-o determine să lase baltă totul şi să vină aici, aşa că imaginea furiei trebuia menţinută, pentru ochii Internelor. Ah, ce uitase! Ia să se intereseze el de-o chestie! Scoase mobilul...

Grasule, întreabă-ţi cercetaşul dacă palizii se agită prin preajma noastră.

Aşa; că trebuiau să-i păzească şi pe-ăia! Dacă le venea ideea să-l viziteze pe Florentin? Ăia umblau cu autocarele; ei n-aveau decât cel mult 30 de inşi în zona aia - aşa, "în primă urgenţă". Şi erau de-ajuns două minute, pentru ca palizii să iasă din bloc cu Florentina şi să se facă nevăzuţi. Hm...

Intră în curtea cochetă iar uşa se deschise larg. Mariella, pe numele din buletin Maria, îi zâmbea dulce şi-l poftea să intre - şi să beneficieze de toate serviciile centrului spa. O străfulgeră, încruntat, dar ea nici nu clipi... Mm, ce fete avea el! Numa' una şi una!

De cum păşi în casă, secretara se ridică:

- Bună seara. Vă rog...
- Bună. Adu-mi o cafea.

Intră şi închise uşa. Şi se apropie de ea.

Adelina asta era foarte... naturală. Şi zău că nu era o frumuseţe răpitoare! Dar nici nu se căznea "să se picteze", nici nu-şi bătea capul să-şi strecoare în program nişte ore de "tras de fiare"... Nici nu se ducea zece metri mai la dreapta, în unul dintre saloanele centrului spa, ca să-şi catifeleze pielea. Iar coafezele ar fi murit toate de foame, dacă n-ar fi existat şi femei mult diferite de Adelina... Pe de altă parte, înfăţişarea asta era cea mai bună "deghizare" pentru femeia care racola principalele cliente ale coafezelor şi maseuzelor. Aşa că se aşeză, iar ea zâmbi:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.
- Sunt numai ochi şi urechi.
- Am nevoie de nişte fete discrete... însoţite de nişte bărbaţi discreţi... şi de nişte copii...

Primi o aprobare cu capul. Ochii ei îl priveau lung şi parcă-l întrebau de ce se însurase totuşi... Oof, Doamne!

- Vreau şase echipe, în zona Lacul Tei - Ştefan cel Mare.
- Şase sunt prea puţine.
- Şase sunt de-ajuns. Le vreau lângă Circul Bucureşti - pe partea aia unde e şi IGPR-ul.
- ... Aha...
- Da' nu le vreau statice. Îmi trebuie echipe mobile, sub formă de familii fericite, care să se tot învârtă pe-acolo.
- Trebuie să păzească ceva anume?
- Trebuie să păzească pe cineva. Adică trebuie să se asigure că Internele, Externele şi chinezii stau departe de blocurile alea noi, ultramoderne.
- Am înţeles. În maximum o oră, populez zona.
- OK.

Se ridică şi porni spre uşă. Care uşă se deschise larg. Secretara rămăsese acolo, cu ochii la el şi ceaşca-n mână... Ieşi:

- Vorbim.

Şi-acum se grăbea la treburile lui. Cu cât le termina mai repede, cu atât mai repede ajungea în Aurari, lângă mămica lui! Murea de curiozitate - şi de îngrijorare! Florentina era în Bucureşti, la Florentin, iar Ştefan uite că zăbovea mai mult la Leonard...

Incertitudinile alea îl făceau să urle! Nu era obişnuit cu incertitudinile; era obişnuit să-şi răspundă întotdeauna la întrebări şi să-şi aranjeze întotdeauna treburile aşa cum îi convenea lui! Şi uite că tocmai acum, când Florentina era "la cinci minute de el", nu putea să se ducă s-o ia şi să-i facă bucuria lui nea Dumitru! Hm...

Şi nici Ştefan nu-l suna! Păi cât mai naviga? Era frig! Dacă îngheţa apa - şi rămânea blocat pe yaht?

... Era îngrijorat. Rău! Avea două probleme ultra-uriaşe: discuţia lui Ştefan cu Leonard pe terenul lui Leonard şi prezenţa Florentinei în Bucureşti altundeva decât în grija lor - a neamului Ionescu. Şi, cel puţin în privinţa prinţesei, el era principalul responsabil pentru ea! Simţea că merge pe-o sârmă subţire, la mii de metri altitudine, fără plasă de siguranţă şi fără centură - iar dacă pica de-acolo era rău...

Ştefan

Barca ultrarapidă accelera spre mal. Aleodor nu mai spunea nimic; el, în schimb, abia aştepta să ajungă şi să-l bată la cap pe spion! Aveau atât de multe lucruri de vorbit! Spionul dârdâia rău, pe scaunul de lângă el; uite că acum, la întoarcere, se inversaseră rolurile...

Şi când se gândea că or să urce în elicopter - adică partea aia cu bătutul la cap o să întârzie circa o oră...

Gata - încetinea. Elicea elicopterului începea să se învârtă, semn că plecau imediat... Aleodor păşea nesigur şi se clătina spre ponton - şi era riscant, că putea să pice-n apă şi hipotermie şi pneumonie scria pe el... Urcă şi el şi scoase mobilul: nimic nou de la Diamant?

- Oare ăsta are aer condiţionat în elicopter?

Începu să râdă:

- Dacă e un elicopter pretenţios, are climă. Dacă nu, probabil că are o sobă pe lemne. Sau o rezistenţă de-aia pe BCA sub scaune...

Aleodor îl bombănea. El râdea şi-şi imagina ce înjurături o să mitralieze spionul atunci când clănţănitul dinţilor o să-i apuce limba care bombănea...

Nimic nou de la Diamant. Şi asta nu era, totuşi, bine! Aşa că urcă în elicopter, îşi puse centura şi începu să scrie...

Am decolat spre conac. Lucrurile merg bine. Mâine, plec cu Titel să vizitez monumente.

Send. Repede, să nu fie tentat să-l trimită totuşi să ia scrisoarea...

Nu; nu putea spune că "regele se răzvrătea". Regele încerca din greu să se concentreze asupra afacerilor, ca să nu calculeze riscurile pe care şi le asuma acum regina lui! Ana voia să vină în România cu tot cu copii; iar asta era atât de riscant, că prefera să se gândească cu maximă grijă la Titel şi itinerarul pe care o să i-l facă în următoarele trei zile. Era mai bine să nu devalizeze elicopterul - că nu era al lui. Pe Florentin nu putea să-l sune, dat fiind faptul că el preferase să-i transmită prin Diamant...

Aha! Îi răspunsese! Scoase mobilul...

Bun! Bravo! Eu sunt la treabă, prin Bucureşti. Dacă ai ceva sarcini, dă-mi-le mie!

Hm! Vărul lui nu era fraier deloc! Ştia că "e pedepsit" - şi riposta prin a fi cuminte şi ascultător şi a se conforma întocmai ordinelor primite. Îi spusese să-i transmită lui Florentin că vine personal să ia "cartea". Diamant îi transmisese; după care spărsese nişte pahare, cărase nişte pumni în obiecte moi, băuse apă rece, fumase o ţigară şi-şi imaginase mutra pe care-o va avea vărul mai mare, şef intransigent, când va afla că el fusese cuminte şi îşi văzuse de treburile lui - şi deci habar n-avea ce însemna "cartea veche în franceză"! Probabil că Diamant jubila acum şi asculta manele la volum maxim - şi evita să se gândească la căile pe care le avea vărul-şef de a-l penaliza pentru lipsa de iniţiativă. Rebeca era la conac, Diamant n-avea ce căuta acolo neinvitat...

N-o să-l sune. Şi nici n-o să-i trimită alte mesaje. După ce ajungea la conac, "se decongela" şi mânca. Şi, pe la 8-9 încolo, poate că o să-l invite să facă videoconferinţă. Poate! Totul depindea de Rebeca. Dacă o va găsi botoasă şi cu ochii roşii...

Ia să se gândească el la copiii ăştia doi - la Rebeca şi Diamant! Ia să le organizeze el revederi frumoase şi plăcute şi pline de fericire! Ca să nu se gândească la Ana, trebuia să-şi ocupe mintea cu chestii complicate, de maximă fineţe...

Florentin

Stătea pe canapeaua din sufragerie şi se uita la televizor. Singur. Florentina stătea în camera ei. După ce făcuse duş, îi spusese că e obosită şi vrea să se odihnească puţin. El o invitase la masă; găsise în dulap nişte gauffre, iar dulceaţa de vişine din frigider era proaspătă. Ea îl refuzase. El se înfuriase şi-i spusese că nu se poate culca aşa, nemâncată. Ea insistase că nu-i era foame. El insistase că nu se putea culca cu părul ud! Ea nu-i mai răspunsese - dar se uitase iar câş la el. Aşa că el scosese foenul; ea îşi uscase buclele, după care el o invitase din nou în living. Iar ea îl refuzase din nou şi se dusese în camera ei. Acolo era şi acum; singură, lungită pe canapea, exersând probabil o nouă metodă budistă de-a face timpul să treacă mai repede. El nu insistase; îşi adusese gauffrele şi dulceaţa în living şi dăduse drumul la televizor. El mâncase; ea, nu. Nici el nu ceda, nici ea nu ceda... Iar el nu exploda cu vesela pe pereţi pentru că televizorul mergea la volum foarte mic - dovadă că încăpăţânarea Florentinei era moştenită...

Mobilul începu să cânte. Cine era?... Păi, la şapte şi-un pic, tăticul lui decisese să-l sune; ceea ce nu se mai întâmplase de ceva timp! Oare ce-l determinase să-i formeze numărul?

- Da.
- Unde eşti, mă?

I-auzi, ce răcnea la el! Decise să-şi păstreze calmul:

- În oraş. De ce?
- Ce dracu i-ai făcut nevesti-tii?

Poftim?

- Că împachetează hainele copiilor! Zice că se mută la mă-sa, cu tot cu fete! Ce i-ai făcut?
- Nimic.
- Cum nimic, mă? Cum nimic? I-ai făcut ceva! Că asta nu-i nebună! N-o apucă aşa, deodată, să împacheteze şi să se mute la mă-sa! I-ai făcut tu ceva! Ce dracu i-ai făcut?
- Nimic.
- Ba ceva i-ai făcut tu!
- Nu i-am făcut absolut nimic.
- Băă! Bă, tu-ţi dai seama ce-o să ţi se-ntâmple dacă nevastă-ta reuşeşte să iasă azi din casa aia?
- Da; nimic.
- Bă!
- Se duce la mă-sa câteva zile. Şi pe urmă se-ntoarce.
- Bă, nenorocitule! Bă! Ce dracu e-n capu' tău, bă?
- Nu mai urla la mine; că nu câştigi nimic. Nici cu tonu', nici cu cuvintele!
- Bă, io atât îţi spun! Dacă nevastă-ta se mută azi la mă-sa, dracu te-a luat!
- Nu mai
- Îţi schimb yala la casă şi te scot din testament! Şi s-a terminat! Şi te duci dracului unde vezi cu ochii şi-o să fii copilu' cui te-o vrea! Auzi, bă?
- Nu mai urla la mine. Zi-i lu' mama să se ducă peste ea şi să n-o lase să iasă din casă. O să vin şi eu, peste vreo oră probabil. Zi-i s-o ţină acolo până vin.

Apăsă butonul roşu şi se ridică. Şi porni camera foto a mobilului.

Ştia prea bine care erau "regulile de securitate" ale cuţitarului; îşi dădea cu uşurinţă seama că o fetiţă aşa ca ea va pune mâna pe scaun şi i-l va rupe-n creştet atunci când el îi va sugera "un suvenir fotografic"... Deci, trebuia s-o pozeze pe ascuns; aşa că trebuia să ţină mobilul puţin înclinat; să pară că-l ţinea în dreptul burţii, aşa, neglijent. Ia - cum "ţintea"? Ia uite, că "ţintise" bine din prima! Bun! Intră în dormitor şi îşi îndulci cât mai mult tonul vocii:

- Ai adormit?

Ochii negri se deschiseră prompt; fu săgetat scurt, tăios:

- Nu.
- Chiar nu vrei să vii să mănânci?
- Nu.
- Cum crezi... În general, în apartamentul ăsta nu prea e mâncare gătită. Crina comandă prin telefon... Dar am găsit nişte gauffre şi un borcan cu dulceaţă. Am gustat amestecul - şi nu mi s-a părut foarte rău. Crina cred că nu apare înainte de ora şapte jumate. Aşa că eu zic să încerci totuşi să guşti ceva...

O convinsese! Se ridica! Începu să apese ecranul acolo unde ştia el că trebuia apăsat... şi-o urmă. Şi se grăbi să vireze stânga, spre bucătărie:

- Pun repede de-un ceai.
- Bine.

Intră în bucătărie, închise uşa şi evaluă imaginile... Mda; nu mai fusese la fel de inspirat. Din şase poze, una singură cuprindea şi un pic din Florentina. Dar era bine şi-aşa! Alături de biletul scris de Ana, poza aia strâmbă era o dovadă foarte clară că avea toate motivele să nu doarmă acasă în următoarele două nopţi! Acum trebuia să se gândească ce va răspunde la întrebarea: "Unde-ai ascuns-o - la ce adresă"...

Puse apă în două căni şi le băgă în cuptorul cu microunde. Pregăti şi două pliculeţe cu ceai... Iar mobilul reîncepu să piuie. Tot tatăl lui...

- Da.
- Unde dracu eşti, bă?
- Ţi-am spus - sunt în oraş.
- Mişcă imediat acasă!
- O să vin mai târziu.
- Bă, tu n-auzi să vii urgent acasă?
- Am spus că o să vin mai târziu.
- Mă, fir'ai al dracului să fii tu cu

Trase aer în piept şi urlă, în romanes:

- O să vin când o să vreau eu să vin! Auzi, mă? Auzi, sau eşti surd? O să vin! O să vin! Gata, că o să vin când o să vin! Ce - nu mai aveţi suflu fără mine? V-a pocnit dragu' de mine aşa, deodată?

Ei? Urlase îndeajuns de tare?... Se părea că da - că nu se mai auzea nimic. Se asigură că nu-i închisese-n nas şi reveni la un ton mai omenesc - adică se răsti la el:

- Dacă vrea să plece, las-o să plece! Dacă n-are încredere în mine, să-şi ia mămăligile şi safiru' şi să se ducă învârtindu-se! Să-mi trimită citaţia şi să-şi scoată din cap partaju' - că nu vede de la mine decât pensie alimentară! Ai înţeles? Aşa să-i zici, dacă te duci la ea; că, dacă n-are încredere în mine, n-are decât să împacheteze şi să se ducă învârtindu-se! Da' o dată plecată, să-i zici că plecată rămâne! Aşa să-i zici! Dacă iese pe uşa aia, s-a terminat! Gata! Dacă trece de uşa de la intrare, divorţ scrie pe fruntea ei! Aşa să-i zici! Şi să nu mă mai drăcui câte zile-oi avea tu! Auzi?

Abia acum auzi păcănitul - adică îi ascultase răcnetele până la punctul ăla cu "să nu mă mai drăcui". Semn că ei doi se vor războ după ce el rezolva problemele cu nevasta. Bun! Scoase cănile din cuptor şi

desfăcu pliculeţele. Şi tresări, speriat de vocea Florentinei!

- Sigur nu vrei să vorbesc eu cu Diamant?

Ia uite-o! Da' când venise? Şi cum deschisese uşa aşa, pe nesimţite? Că el nu-şi dăduse seama... Picea lui era foarte serioasă:

- Vorbesc serios! Tu trebuie să te duci la Violeta; iar eu vreau să ajung repede la tati. Sau la bunicu'. Aşa că, dacă l-aş suna pe Diamant, cred că în cel mult juma' de oră am plecat.

Negă scurt cu capul.

- De ce?

- Pentru că, atunci când am primit scrisoarea aia cu fotografia voastră, Violeta a deschis-o şi-a văzut poza. Şi, când am ajuns şi eu acasă, a răcnit în gura mare. Aproape imediat, în faţa porţii a apărut o dubă de la SRI, care ne-a interceptat toate şoaptele şi mie, şi ei. Şi sigur ne-au ascultat şi telefoanele...

Aruncă pliculeţele şi luă cănile:

- Iar după câteva zile, timp în care duba a stat în faţa porţii, a apărut Diamant. Care i-a scos pe cei patru agenţi dinăuntru, i-a întins pe asfalt, i-a filmat, i-a ameninţat, le-a ameninţat şi şefii... Duba a plecat; dar nu ştiu dacă mai sunt ascultat. Telefonul lui Diamant sigur este ascultat. Date fiind ultimele evenimente, s-ar putea ca şi telefonul meu să fi fost repus sub supraveghere. Azi, când l-am sunat, i-am spus o gogoaşă nu foarte inteligentă; iar el m-a sunat şi-a continuat gogoaşa. Şi uite că n-a venit aici, să te ia - deşi taică-tu ştie foarte bine apartamentul ăsta.

- De unde ştie tati apartamentul ăsta?

Se aşează şi arătă spre tava de pe masă:

- În aprilie, după ce l-au salvat din atentat, l-au ascuns aici - în camera în care stai tu acum.

- Nu se poate!

- Ba se poate. Aici a stat. I-am adus mâncare, Coca-Cola, ţigări... Am făcut Paştele cu el.

- Aha. Şi-atunci cum facem? Nu poţi să mă duci tu în Aurari?

- Nu. N-am reuşi să ajungem nici până la jumătatea drumului.

- De ce?

- Pentru că toate electronicele mele au GPS. Inclusiv maşina. Aşa că mă pot urmări peste tot. În plus, le-ar fi foarte simplu să păzească ieşirea din Bucureşti! Unchi-tu n-a fost inteligent, să facă un orăşel lung şi să aibă acces şi la alt drum. Nu putem ajunge acolo decât pe DN1. Sau cu elicopterul. Şi n-am elicopter...

Ochii negri încercau să-i spună că dă Diamant un telefon şi vine elicopterul şi-i ia din Parcul Circului... Arătă spre canapea şi se aşeză lângă ea. După graba cu care mâna ei se întinsese spre gauffre, deducea că încăpăţânarea era, într-adevăr, moştenită...

Se uitau la ştiri. Neinteresante, bineînţeles - adică neinteresante pentru ei! Accidente, scumpiri la alimente, ultimele cancanuri mondene, ce mai mâncau fotbalştii atunci când nu conduceau băuţi... Dar nici n-avea ce să-i mai spună. De fapt... De fapt, mai bine tăcea. După ce venea Crina, o să se repeadă până acasă. Şi cum gândul de-a rămâne singură cu amanta lui s-ar putea s-o facă pe Florentina să ţipe şi să urle şi să pună vecinii să cheme poliţia, se întreba cum dracu să facă... Cum să facă...

O privi lung... şi zâmbi:

- De ce eşti încruntată?

- Uite-aşa! Că nimic n-a ieşit aşa cum trebuia!

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că eu trebuia să ajung la Bambina, iar ea trebuia să te sune pe tine, iar tu trebuia să-l suni pe tati, iar tati trebuia să vină să mă ia. Şi totul se termina mişto de tot. Şi acum, uite - eu trebuie să stau aici, tu te certi cu nevasta... Şi nu e corect!

- Toate lucrurile se întâmplă dintr-un motiv. Nu există lucru care să se întâmple aşa... din nimic.

- Da' eu preferam să ajung cumva la tati; sau la bunicu', în Aurari.

- Ştiu. Îmi dau seama, după cât de fericită ai fost când ai aflat că eşti blocată aici, cu mine...

Obrajii ei prinseră instantaneu o tentă rozé; dar cuvintele îl lăsară, de fapt, mască!

- Chestia e că tu ai fost OK. Adică n-ai dat telefon după noi, nu ne-ai scris, nu ne-ai vizitat... Adică ţi-ai văzut de viaţa ta. Şi acum, cu chinezii ăştia, noi te bârâim la cap. Mami ţi-a tot trimis scrisori; şi ţi-a dat şi telefon atunci, când cu împuşcăturile din Orléans. Să ştii că nu te bârâie la cap fiindcă are ceva cu tine; chestia e că, atunci când am fugit, a trebuit să lase telefonul în magazin. Că avea emiţătoare în el, şi ne puteau găsi chinezii după emiţătoarele alea. Şi îţi dai seama că nu ştia numerele de telefon pe de rost! Şi nici agendă n-avea! Şi să ştii că alte numere de telefon nici nu ştie! Adică are în telefon număru' 112, are număru' primăriei din Aurari - că l-a găsit pe internet, are număru' ambasadei din Paris... Şi cam atât!

Aha! Deci ei i se părea că el "era OK" pentru că "nu le deranjase" nicicum...

- Îmi dau seama că şi pentru tine e nasol. Adică tu-ţi vezi de viaţa ta iar noi picăm mereu pe capu' tău! Îmi dau seama că lu' Violeta nu-i convine, lu' bruneta aia frumoasă nu-i convine... Şi cred că nici ţie nu-ţi convine!

Oftă scurt:

- Mie îmi pare bine că te revăd.

- Cine te-a sunat?

Poftim?

- Adineauri; cine te-a sunat?

- Tata.

- Şi ce-a zis?

- Că Violeta împachetează şi se mută cu fetiţele noastre la Satu Mare.

- Tocmai acolo?

- Da; acolo locuiesc părinţii ei.

- ... Şi crezi că, dacă te duci să vorbeşti cu ea, poţi s-o convingi să nu plece?

- Nu ştiu. Cred că da!

- Atunci uite cum facem! Eu stau cuminte aici şi mă uit la televizor, iar tu fugi repede şi-o împaci!

Ia uite-o! O privea şi nu-i venea să creadă... Şi ştia că nu putea să-şi despice cumva trupul, s-o îndese înăuntru şi să o ţină numai a lui... Ochii negri îl priveau lung, bucuroşi că găsiseră soluţia ideală:

- Pe bune! Stau aici cuminte la televizor şi te aştept să te-ntorci! Tu încui bine uşa... Oamenii lui Diamant sunt în parcare...

Clătină încet capul - iar ea se repezi să-l convingă:

- Să mor io dacă nu-s cuminte! Nu dau telefon nimănui, nu plec nicăieri... Uite, opresc televizoru'! Mă duc şi mă culc! Şi tu te duci şi-o împaci şi vii înapoi!

- O să mă duc; dar nu acum. După ce vine Crina, o să dau o fugă să vorbesc cu ea.

- ... Cum vrei tu! Da' eu zic că or să se şucărească amândouă!

Nu putea s-o ascundă... Nu putea s-o fure...

- Violeta o să se şucărească că pleci şi-o laşi baltă. Crina o să se şucărească c-o laşi paznic la mine iar tu te duci să-mpaci nevasta. O să fie nasol - o să vezi!

Nu exista nici o cale s-o păstreze cu el - a lui şi numai a lui! Aşa că îşi acoperi încet faţa cu palmele...

- ... Te-ai supărat că ţi-am zis?

Negă grăbit şi-i zâmbi:

- Nu. Stai liniştită, că mă descurc eu cumva! La urma urmei, le-am împăcat pe amândouă până acum; nu? Fac eu o şmecherie şi le-mbârlig...

Iar ea râdea, înveselită de discuţia aia "de la adult la fetiţă şmecherită toată" şi-i făcea OK cu mâna... Şi nu era fetiţa lui... Florentina tresări - şi şopti, panicată:

- Uşa! E cineva la uşă!

- Crina trebuie să fie.

- Şi dacă sunt chinezii?

- Nu sunt chinezii. Liniştеşte-te.

- Da' dacă...

Tăcuse, pentru că el ieşise - tocmai ca s-o determine cumva să se

calmeze, să se liniştească, să prindă un pic de curaj...

Într-adevăr, Crina era. Îi zâmbea lung, din capătul holului. Se grăbi să-i ia sacoşele din mâini:

- Bine-ai venit!

Şi năvăli în bucătărie, pentru că nu se gândise cum să-i spună că trebuia să plece... Tocurile intrară încet:

- Bine te-am găsit.

El umplea repede masa; mâinile ei îl cuprindeau uşor din spate... OK! Avea dreptate! La urma urmei, era amanta lui - nu nevasta lui! Se răsuci şi-o strânse în braţe şi-o sărută de "bine-a venit"... Crina începu să râdă, în şoaptă:

- Azi m-am simţit de-a dreptul măritată!

Poftim?

- Poftim?

- Am plecat de la Bambina pe jos şi am trecut prin patru magazine. Iar până aici am luat un taxi. Am coborât cu şase sacoşe burduşite, portarul mi-a deschis uşa blocului şi mi-a chemat liftul... Tu mi-ai ieşit în întâmpinare şi mi-ai luat cumpărăturile...

- Mai degrabă te-ai simţit abuzată, nu măritată!

Era mirată? Continuă, zâmbind cu subînţeles:

- O femeie atât de frumoasă şi de specială n-ar trebui să care şase sacoşe... nici chiar după nuntă!

Râdeau amândoi; dar el ştia ce trecea acum prin mintea ei, aşa că aştepta replica...

- Vezi dacă am luat tot ce trebuie. Da' eu zic să comandăm totuşi mâncare caldă!

- Nu; nu putem comanda nimic.

- De ce?

- Fiindcă poa' să ne livreze mâncare cu somnifer. Sau, şi mai rău, mâncare cu otravă.

- Nu prea cred. La cât de supravegheată e toată zona asta, mă îndoiesc că-şi permite cineva să se joace cu mâncarea pentru aia mică!

Serios? O privea lung...

- În faţa porţii Bambinei e un BMW negru burduşit. În capătu' străzii, m-au preluat doi de-ăia mari şi răi şi m-au însoţit la cumpărături. I-am "pierdut" când m-am urcat în taxi; dar m-a preluat un BMW negru burduşit. Pe Ştefan cel Mare au apărut nişte BMW-uri negre, burduşite. Nu multe... Eu, din goana taxiului, am numărat cinci. În faţa blocului a apărut o "lucrătoare"; iar vizavi de uşa scării e un BMW negru burduşit. În stânga străzii e alt BMW burduşit. Cred că poţi să deduci ce-i în dreapta străzii...

Aprobă şi oftă scurt:

- În condiţiile astea, aş vrea să te rog ceva...

- Spune.

- ... M-a sunat tata.

Îi picase faţa...

- A urlat la mine, că Violeta împachetează şi se mută la Satu Mare. Trebuie să dau o fugă până acasă. Promit că nu stau mult!

- Stai atât cât trebuie, ca s-o convingi să despacheteze.

- Şi mă întorc! Promit!

- Promiţi degeaba; dacă nu te întorci, vin eu după tine. Şi-ţi crăp capu'!

Serios? Aşa de hotărâtă era ea... să-i crape capu'? Hm... Crina trase un pic de bluza lycra; observă imediat danteluţa albă. Şi cum ştia deja ce vise erotice treceau prin căpşorul ei brunet, făcu ochii mari şi pofticioşi... iar ea bufni în râs şi se grăbi spre sufragerie:

- Bună, Florentinaa!

- Bună, Crina!

O auzea întrebând ce mai face, cum se distrează... Picea spunea că se uită la televizor; Crina "constata" gauffrele şi dulceaţa şi râdea; şi-i spunea să nu se-ndoape cu "prostii", că face ea imediat cinci kile de cartofi prăjiţi. Picea marşa imediat la planul ei, mult mai gustos şi mai "interzis" decât dulceaţa! Iar bucăţica ruptă din soare constata, ca pentru ea aşa, că programul TV părea plictisitor; aşa că, după ce mâncau, or să joace cărţi. Picea părea încântată...

Se vor înţelege bine. Iar el nu va lipsi mai mult de 90 de minute. Îşi luă actele şi cheile maşinii şi ieşi.

Ana-Maria

Avionul se punea uşurel în mişcare. Se îndoia că, tocmai acum, un chinez bolnav de nervi o să deturneze o maşină de-aia cu bagaje şi-o să se detoneze cu ea în ditamai Boeing-ul comercial...

Otopeniul fusese aglomerat. Românii n-aveau bani, din câte înţelesese ea; tocmai de-asta, marea lor majoritate îşi făcea ante-vacanţa de Crăciun în străinătate. Probabil că economiseau bani pentru Crăciunul pe Valea Prahovei...

Îi venea să râdă. Râu! Îi venea să râdă în hohote - iar dacă se-apuca să-şi arate acum bucuria, avionul se oprea iar ea era debarcată urgent şi dusă la prima unitate spitalicească - şi analizată cap-coadă, pe motiv de gravidă inconştientă care consumase etnobotanice...

Făcuse bine că plecase din hotelul ăla după ce primise mesajul lui Grasu. Taximetristul făcuse destul de mult până la aeroport. În plus, după ce constatase îngrămădeala şi hărmălaia şi multitudinea de bagaje din jurul ei, se retrăsese spre magazine. Vizitase, la pas mic, tot ce era de vizitat pe-acolo; băuse un suc de portocale, se uitase la nişte ştiri economice...

Şi apoi anunţaseră zborul ei. Abia atunci se dusese la ghişeu, îşi prezentase actele, scosese din portofel o mică avere şi obţinuse toate hârtiile necesare pentru a urca în avion! Recunoştea cinstit că, în ultima jumătate de oră, de când îşi anunţase "informatic" prezenţa în zborul pentru Franţa, avusese nişte emoţii îngrozitoare! Dar uite că avionul se pusese deja în mişcare. Aşa că...

Aşa că pornise spre Franţa. Grasu nu mai spusese nimic - nu-i mai transmisese nimic. Semn că se ocupau ei mai departe şi duceau prinţesa la tati. Se întreba când o s-o sune Ştefan; că, dacă n-o sunase până acum, era semn că tati habar n-avea unde era prinţesa! Aşa că, cel mai probabil, după ce decola ea, Grasu va sta cu ceasul în faţa ochilor şi degetul pregătit să apese butonul mobilului! Şi, imediat cum ea va părăsi fizic teritoriul României, el îl va suna pe Ştefan! Deci, s-ar putea să fie aşteptată în Nantes... Şi ar fi fost tare bine să n-o aştepte nimeni în Nantes...

Puse palma peste Fluturaş...

N-avea voie să se sperie. Pentru el - pentru Fluturaşul ei. Florentina ajungea în curând la tati; iar prinţesa ştia multe. Dacă spunea adresa lui Sami...

Şi-ar fi dorit tare mult ca Ştefan să o lase să se întoarcă aşa cum ştie ea. Şi nea Nicu Senioru' zicea că era mai bine să se întoarcă cum ştie ea. Dar dacă prinţesa ei va omite să-i spună lui tati că mami avea un Fluturaş legat de circuitul ei sanguin...

O să fie bine. Las' că se descurca ea cumva! Se descurcase ea cu chinezii, nu? De ce se îndoia că va reuşi să se descurce şi cu soţul ei?

Se ridicau uşor de pe pistă... Îşi imagina aeroportul din Nantes - şi pe soţul ei în mijloc, înarmat cu un buchet de trandafiri roşii, emoţionat şi nerăbdător şi îngrijorat şi înconjurat de o suită numeroasă... başca medicul, moaşa şi ecograful...

Bufni în hohote de râs!

Florentin

Apăsă frâna şi opri motorul. Ambele case erau luminate feeric - de parcă dădeau baieram, nu se pregăteau pentru "marele divorţ al anului"! Coborî, încuie maşina şi porni spre propria poartă.

Adică spre poarta lui Ioan Manolache! Că şi acum, tot casa lui era! În acte, proprietar era tatăl lui. Nu-l deranja asta; dar simţea nevoia acum, când venise să pună picioru'-n prag şi să afle dacă mai avea sau nu o căsnicie alături de Violeta, să se înfurie un pic. Florentina se "umanizase" după ce venise în living; le lăsase discutând, "negociind" cartofi prăjiţi şi-un joc de cărţi, aşa că liniştea dintre ele îl liniştise. Şi nu

trebuia să fie liniştit; trebuia să fie furios, ca să câştige...

Răsuci cheia în broască şi deschise uşa. Şi dădu de "onor adunarea". Şi de bagaje multe. Violeta nu glumise - chiar împachetase! Aurora şi Selena erau îmbrăcate, încălţate cu cizmele, dar stăteau la masă. Lângă ele stătea Ovidiu - care-l privea lung, serios şi nu-i promitea cafteala vieţii lui, ci un blestem cu reuşită 100% garantată... Şi, bineînţeles, iată-i şi pe ei - toţi masculii neamului Manolache! Violeta nu era acolo; dar bănuia că era la bucătărie, cu soacră-sa! N-o răbda sufletu' pe Lăcrămioara Manolache să nu-şi bage coada...

Gata - se re-înfuriase. Aşa că împinse uşa, care se trânti destul de sonor. Iar uşa bucătăriei se deschise imediat, dând startul răcnetelor mămicii lui:

- Gata? Ai venit?

Întoarse privirea aia "vişinie" spre ea şi fu pălmuit verbal:

- Bă! Tu să nu-mi faci mie de-astea! Să nu-ndrăzneşti să te benoclezi aşa la mine! Că io te-am făcut, io-ţi crăp capu'!

- Taci.

Tăticul lui era calm - semn că-şi luase pastilele şi stabilise deja, cu Roberto, să-l ia cu uşurelu'. Marcel şi Nicuşor erau acolo de decor; probabil că sarcina lor era să se asigure că Ovidiu nu scotea fetele din casă! În orice caz, mama lui tăcuse. Aşa că decise să facă ceea ce venise să facă. Întinse mâna spre Ovidiu:

- Vino-ncoa.

Evident, nici nu se clintea! Porni spre bucătărie, iar mama lui îi blocă trecerea:

- S-o laşi în pace! Auzi? Să nu te-apropii de ea!

- Trebuie să vorbesc cu ea şi cu Ovidiu.

- Da' stau şi eu la discuţia asta!

O trase fără menajamente deoparte din cadrul uşii şi intră. Şi ridică vocea:

- Ovidiule, te rog, vino să auzi şi tu.

Violeta făcea ceva pe dulap. Se apropie de ea şi o prinse uşor de umeri... Nu făcea mare lucru; împacheta nişte sandwich-uri şi le îndesa într-un rucsac. Probabil plănuia să plece cu trenul, sau...

Uşa pocni scurt - iar Ovidiu anunţă, pe un ton sec:

- Am venit. Spune.

- Imediat.

Se grăbi să închidă termopanul - şi se asigură că pe stradă nu apăruse vreo dubă sau vreo maşină nouă. Coborî şi jaluzeaua şi oftă greu...

- Deci - ce-ai de spus?

Reveni lângă ea şi-o trase de lângă dulap. Se strecură între ei şi oftă greu, în şoaptă:

- În primul rând, vă rog să-mi promiteţi că ceea ce vă voi spune eu acum va rămâne doar între noi trei. Şi nu veţi spune nimănui nimic din ceea ce vorbim noi aici. Mai ales gurilor sparte de dincolo.

Violeta aprobă; Ovidiu făcu un semn de "las-o baltă, că gogoşile tale nu merită spuse mai departe"... OK! Start!

- În aprilie, când a apărut balamucul cu moartea lui Ştefan, ştiam că nu l-au omorât. Pentru că au apelat la mine ca să-l ascundă.

Violeta îl privea lung, serioasă; Ovidiu nu ştiuse asta - şi era oripilat-şocat...

- Da. Eu am, în opinia tuturor, statutul de "cel mai mare duşman al lui". Sunt puţini cei care îşi amintesc că suntem totuşi veri vitregi...

Decise să-şi privească cumnatul:

- I-am spus Violetei că l-am ascuns; iar de Paşti, i-am dus mâncare şi-am stat cu el. Era îngrijorat şi nu mâncase nimic; şi n-am vrut să mă pomenesc că crapă "în gestiunea mea"...

Ovidiu se întoarse spre sora lui, care aprobă cu capul. Perfect! Se grăbi să continue:

- De atunci, s-au mai întâmplat unele lucruri asemănătoare. Se pare că nevastă-sa şi-a abandonat mobilul atunci când a fugit; şi cum eu nu mi-am schimbat numărul de telefon, m-a sunat o dată şi le-a transmis prin mine să se potolească cu planurile de a-i recupera.

Se simţea "înjunghiat" de ochii ei albaştri - că pe-asta nu i-o spusese! Aşa că prefera să nu-şi ia ochii de la cumnatul lui:

- M-a sunat imediat cum a reuşit să fugă din zona în care Diamant s-a împuşcat cu chinezii. Din câte am aflat eu, atunci au murit nişte chinezi; aşa că am înţeles de ce-a sunat la mine - şi nu la 112! Dar atât - o singură dată m-a sunat. În schimb, şi-a trimis corespondenţa spre mine - marele duşman al bărbatului ei. O scrisoare la Bambina, o scrisoare la Nicuşor, o scrisoare chiar aici... Care scrisoare a adus imediat o dubă de-a SRI-ului în faţa porţii...

Ovidiu părea că nu mai respiră! Violeta, în schimb, îşi revenise din uimire:

- Şi-acu' a venit ea personal! Şi normal că nu poţi s-o laşi nepăzită în ascunziş - aşa că te-ascunzi cu ea, nu?

Scoase telefonul, deschise poza şi le-o arătă. Iar Ovidiu începu să înjure, în romanes! Sâsâi, ca să-l oprească din turuială... şi scoase şi biletul:

- Florentina mi-a spus că nu s-a întâmplat nimic - doar că se întorc acasă şi încă e periculos să umble împreună, la vedere, cu actele reale. L-am sunat pe Diamant şi i-am transmis codificat că am făcut rost de o carte veche, de la 1908, în franceză, pe care Ştefan m-a rugat să o caut pentru el. Nici o gorilă tâmpită n-ar eşua în descifrarea mesajului. Iar Ştefan mi-a transmis că-mi mulţumeşte şi că mă roagă să o mai ţin o zi-două, pentru că nu e în România şi nu poate să vină s-o ia. Iar Diamant s-a fofilat, semn că n-ar risca să se apropie de ea ştiind că are doar paza malacilor lui. Adică "e groasă".

- Unde-ai dus-o?

Hait! Păi... Păi, Crina era asistenta Bambinei - nu? Turui grăbit, băgând dovezile în buzunare:

- Într-un apartament recomandat de Bambina. Acum, lucrurile stagnează; ăla e ocupat cine ştie pe unde iar ea e la mine. Mâine, cel mai târziu poimâine, o să apară şi el. Şi-o s-o ia şi-o s-o ducă unde trebuie s-o ducă. Problema e că nu pot s-o las singură acolo. Are opt ani şi a copilărit cu bonă, bucătăreasă şi femeie-n casă. Aragazu' nu-l porneşte, dacă nu-i las o oală cu ciorbă; da' dacă-şi face un sandwich, o să pună mâna pe cuţit. Şi numa' ea ştie dacă e-n stare să-l ţină drept! Plus că poa' să pună mâna pe telefon... Sau să plece...

Acum Ovidiu era cel care-l înjunghia din priviri! Nevasta lui îl privea normal - încercând probabil să-şi dea seama dacă o minţise. El o privea drept, senin, nevinovat şi "100% spovedit corespunzător"...

Brusc, Violeta îi împinse pe amândoi - şi reveni la dulap. Păi... Păi îl lăsa aşa, fără răspuns? Sau îi răspundea continuând să împacheteze mâncare pentru drum? Ovidiu scrâşni printre dinţi:

- Şi aşa o s-o ţineţi de-acu' încolo? Cum simte aia că e în pericol, cum "te apelează"?

Negă încet cu capul şi încercă să-l împace cumva:

- De şase ani încoace, sunt sigur că au mai avut momente periculoase; dar nu au apelat niciodată la mine. N-am ştiut nimic de Florentina până în aprilie - când amicii lui au apelat la Bambina. Iar ea n-a putut să-i refuze, pentru că ar fi pierdut controlul asupra pieţei florilor.

- Adică v-a şantajat!

- Tu cum credeai că se descurcă oamenii de genu' ăsta? Milogindu-se de unu' şi de altu'?

Nu mai primi răspuns; Ovidiu îşi mesteca supărarea şi-şi căuta cuvintele, fiindcă voia să-l plesnească din nou şi nu prea avea motiv... Violeta se răsuci pe-un călcâi şi-i puse-n braţe rucsacul:

- Să nu uiţi să te şi-ntorci!

Negă încet cu capul; iar ea se întoarse spre dulap şi începu să strângă mezelurile, pâinea... O cuprinse cu braţele:

- Iartă-mă. Nu pot să-mi abandonez copilul. Deşi l-am gonit din viaţa mea în urmă cu şase ani, tot nu pot s-o abandonez! Nu ştiu...

- Nu trebuie s-o abandonezi; trebuie doar să fii sincer cu mine.

- Întotdeauna am fost sincer cu tine. Tocmai pentru că ştiu ce nevastă am...

Paşii se îndepărtară. Uşa se trânti. Ovidiu era de părere că sora lui era o proastă... Încercă să-şi compună un ton plângăreţ:

- ... Am încercat s-o îngrop. De şase ani, tot pun pământ peste ea! Şi uite că a fost de-ajuns să aflu că e la Bambina, că m-am repezit în maşină şi-am accelerat şi... Mă ierţi?

- De ce să te iert? Că vrei să-ţi ajuţi copilul? Trebuie să-l ajuţi - că e copilul tău!

- Să mă ierţi pentru că nu am reuşit să mă rup de ea.

- N-o să te rupi niciodată de ea. Aşa e normal. Aşa e firesc să fie. E sânge din sângele tău; atunci când e în pericol, e normal să o scapi şi să-i ajuţi s-o recupereze. Mai ales că aici, în casa asta, locuieşte familia ta actuală - şi avem prea puţin spaţiu...

Se aplecă şi-o sărută pe obraz:

- Îţi mulţumesc. Şi te implor să nu pleci.

- Nu plec.

- Sigur?

Primi o aprobare cu capul.

- Sigur-sigur?

Aha! Zâmbea! Zâmbea şi-l muştruluia cu degetul... Îi mai fură un pupic pe obraz şi se grăbi să iasă. Şi abia acum îşi aminti că "masculii neamului" îl aşteptaseră cu nerăbdare...

Viră scurt stânga şi porni spre uşă.

- Stai aşa!

Apucă clanţa şi se opri. Tatăl lui era în continuare calm, pentru că toţi ceilalţi din jurul lui fremătau de furie:

- Unde pleci?

- Acolo unde am treabă.

Roberto porni cu paşi mari spre el. Continuă:

- Dealtfel Violeta mi-a dat sandwich-urile şi mi-a spus că pot să stau atât cât e nevoie. Aşa că...

Aşa că-i desumflase rău de tot... Ieşi, închise uşa şi se grăbi spre Audi. Şi spre cumnatul lui - care-l aştepta lângă portieră... Descuie maşina şi-i făcu semn să urce; dar Ovidiu scrâşni printre dinţi:

- Dacă proasta aia crede tot ce-i spui şi pune botu' la gogoşile tale, pe mine să ştii că nu mă duci! Într-o zi, o să ţi se termine norocu'! Şi-atunci să te ţii!

Şi gata - pleca Ovidiu pe jos, furios, spre staţia de taxiuri...

Urcă la volan şi se grăbi s-o şteargă de-acolo - că acu' ieşeau masculii neamului şi-l băteau până spunea tot! O ştia el pe Violeta - dacă promitea că nu scoate un cuvânt, nu scotea un cuvânt! Mai ales după ce scurta ei criză de nervi le adusese ditamai duba de interceptare în faţa porţii...

Isamu

Opri motorul şi stinse farurile. Şi continuă să înainteze încetişor prin parcare, printre maşini...

Ajunsese "la ţanc" - în cinci minute, zborul Bucureşti-Nantes atingea pista. Bănuia că nu va avea întârziere, pentru că cerul era curat ca lacrima...

Aici era perfect. Frână şi se lăsă în jos în scaun.

Parcase Peugeot-ul comun între două maşini din rândul al doilea de locuri. În faţa lui nu era decât spaţiu gol - şi aeroportul. La cât de goală era parcarea, deducea că mare parte din pasagerii cursei erau turişti, nu localnici. Avea locul ideal pentru planul lui! Aşa că...

Aşa că desfăcu rucsacul şi scoase camera foto. Avea baterii, avea memorie... Făcu o fotografie a intrării - şi constată că trebuia să-i schimbe setările. Aşa că îşi aprinse o ţigară, coborî puţin geamul şi începu să apese pe butoane... Fotografia noaptea, în contra luminii. Pe-asta n-o luase în considerare. Mai făcu o fotografie, constată că era puţin mai bine - dar tot neclar... Dacă focaliza manual, o să...

O să...

Ţeava rece nu-i dădea instrucţiuni apropo de ce-o să facă el. Ţeava rece se sprijinea de capul lui. El n-avea curaj să întoarcă privirea, să încerce să zărească persoana care reuşise să-l urmărească...

- Aruncă ţigara, descuie şi pune mâinile pe volan. Încet!

Primise un ordin în franceză, de la o voce gravă. Nu-şi dădea seama dacă avea accent... Ce fel de accent...

Ţeava îl împinse scurt; aşa că dădu drumul ţigării pe geam, deblocă uşile şi apucă volanul. Încet, aşa cum i se ceruse. Cineva urca pe bancheta din spate... Gândul lui zbură, scurt, spre Aurari - spre căsuţa unde rândunica şi băiatul lui se gândeau acum la el, la revederea de Crăciun, la întoarcerea acasă, la

- Tot n-ai priceput că nu eşti bun la execuţie?

Poftim?

- Ai mare baftă că Fang e parolist; că altfel creierii tăi zăceau acu' pe asfalt, în Le Mans!

Cine dracu era ăsta? Dădu să se întoarcă spre el - dar ţeava îl împinse din nou! Nu era bine...

- Ce dracu cauţi tu aici? De ce-ai venit până aici deghizat aşa? Care-i planu'?

Analiză - repede!

Părea o voce groasă; dar timbrul normal era mai înalt decât se căznea individul să folosească acum. Vorbea într-o franceză cu accent "dulce" - estic. Ori român, ori moldovean. Oare avansase Ştefan şi peste Prut? Ştia că ţintea spre ruşi; dar habar n-avea dacă reuşise să treacă graniţa Uniunii Europene.

- Vorbeşte - că bag cuţitu'-n tine!

- Aştept pe cineva. Un partener de afaceri.

- Şi vrei să-l pozezi?

- Da.

- Şi nu puteai să-l pozezi mâine? Sau care-i şpilu'?

- ... Trebuie să-l pozez acum. Cu amanta.

Gata? Se lămurise? Cobora? Nu de alta, dar mânuitorul de puşcă nu-l slăbea deloc! Se părea că era, într-adevăr, puşcă. Avea o ţeavă lungă...

- ... Cum îl cheamă pe partener?

- Dubois. François Dubois.

- Mă, tu mă minţi!

- Nu.

- Mă! Nu e nici un Dubois programat să aterizeze azi!

- Nu aterizează; decolează.

Ţeava îl împinse din nou; dar acum nu-l mai smucea. Îl împingea încet, de parcă îl voia culcat pe scaunele din faţă...

Hei! Ţeava se retrăsese! Iar parbrizul se întunecase brusc! Ridică involuntar privirea... şi înlemni...

Bărbatul îl privea lung, prin parbriz. Părea... calm. Nici vesel, nici trist; nici nervos, nici supărat... Şi acum se muta spre portiera... din dreapta...

Hei! Dezmeticirea!

Se grăbi să-i elibereze scaunul şi să-i deschidă portiera; iar colonelul Ceauşescu urcă lângă el şi-i ordonă, în romanes, bărbatului din spate să coboare. Portierele pocniră... Colonelul începu să râdă:

- Nu sunt nici fantomă, nici hologramă. Şi nici vreun coşmar. Pipăie-mă, dacă vrei!

Lui nu-i ardea de glumă; aşa că puse iar mâinile pe volan şi oftă greu:

- Nu ştiu cum m-aţi găsit; dar sper că Cheng mă crede şi acum în Le Mans.

- Dacă Cheng nu te credea acum în Le Mans, n-apucai să-l cunoşti pe-ăsta micu'.

Şi bătea concludent cu palma în bord... Oftă greu şi şopti:

- Fang insistă să reia afacerile cu Ştefan. Şi insistă să lucrăm în formula veche.

- Şi ţie cum ţi se pare ideea lui?

- ... Nu cred că mai poate avea încredere în mine.

- Dar tu mai poţi avea încredere în el?

Hm! Îl privi lung, concludent - că doar locuia în continuare la Cannes! Şi-i vira în continuare contelui comisionul! Vocea colonelului păru că se îndulceşte un pic:

- Dacă tu o convingi azi pe Ana să meargă cu tine, îi recâştigi încrederea. Dar şansele de-a o convinge sunt nule. Aşa că eu sunt acum aici ca să mă asigur că nici nu-ncerci.

- Ştiu că n-aş putea-o convinge să aibă încredere în mine.

- Şi-atunci de ce-ai venit?

- Că să-i ajut pe ei s-o găsească.

- Nu trebuie s-o găsească.

- Şi totuşi, eu trebuie să-i demonstrez cumva lui Ştefan că nu l-am trădat.

- I-ai demonstrat asta cu vârf şi-ndesat. Tu, de fapt

- Eu, de fapt, nu am nici o certitudine. Dacă Ştefan îmi desface contractul de muncă, intru sub incidenţa lui Fang. Şi nu ştiu unde-o să sfârşesc şi cum. Dacă voi fi trimis pe teren, risc s-o păţesc.

- Exact. Dar Ştefan nu-ţi va desface contractul de muncă.

Era el atât de sigur? Îl privea lung, mirat de atâta siguranţă... Ceauşescu aproba, calm şi foarte sigur pe el... Reveni spre uşile aeroportului:

- Voiam să-i fac o poză.

- De ce?

- Ca să-i demonstrez lui Ştefan că eu am găsit-o. Adică că nu l-am trădat - şi i-am respectat ordinul. I-am apărat familia de oamenii lui Jun şi i-am găsit-o.

- Şi plănuieşti să-i faci demonstraţia asta acum? Azi? Nu de alta - dar e gravidă. Şi, dacă el se repede încoace cu toată armata, se termină rău.

Ana, gravidă? Vorbea serios? Adică chiar "o nimerise"? Logica lui empirică şi uşor şchiopătată chiar "o nimerise"?

- E în luna a noua. Se pregăteşte de naştere. Şi nu s-a îngrăşat - a slăbit.

Poftiim? Păi... Păi, da; dacă ea îşi scosese steriletul în martie - şi în martie îl scosese, că avea el notaţia din agendă... Atunci...

- De-aia ţi-am zis - nu trebuie s-o găsească nimeni. I-am zis şi fătucii trimisă de Grasu, îţi zic şi ţie: trebuie s-o lăsaţi să se întoarcă singură. Ca să nu se sperie. Ca să nu se-ntâmple o nenorocire. Ea cu siguranţă visează să iasă azi din tunel şi să-l vadă pe el aşteptând-o cu un buchet de trandafiri; dar asta nu se va întâmpla. Pentru că nu l-a chemat ea, iar eu nu-i permit lui s-o şocheze în halul ăsta. Iar dacă ea visează că Florentina îi va spune adresa iar el se va grăbi să se ducă cu suita să-i ia de-acolo, se înşeală. Am ordin să-l opresc. Adică să vă opresc pe toţi. E slăbită şi dă să nască; nu ştiu cum dracu se mai ţine pe picioare şi-are atâta energie-n ea, că s-a făcut ca o grisină! Orice şoc îi poate face un rău imens. Deci, gândeşte-te bine ce-ai să faci de-acu' încolo - că nu e de joacă! În starea în care e, puteţi s-o daţi în infarct sau comoţie! Şi puteţi să-i inundaţi copilu' cu adrenalină - şi să-l omorâţi!

Privea lung uşile şi se gândea...

Deci, Ana chiar era gravidă. Adică "stătea să nască". Şi era slăbită rău, după cum spunea omul ăsta care sigur o mai văzuse în ultimele 2-3 luni! Iar dacă Florentina o să-i spună lui Ştefan... Florentina?

- Florentina nu e aici?

- Nu. E în România.

Deci calculase corect - Ana o dusese pe Florentina cu autocarul şi se întorsese cu avionul. Mâna colonelului Ceauşescu se întinse şi arătă spre stânga:

- Iar el o aşteaptă acolo.

Cine-o aştepta?... Hm; probabil că gazda o aştepta! Şi Léon!

Adică Léon era acum aici, în parcarea asta? Băiatul lui Ştefan? Aici?

- Dacă ceea ce vei face tu de azi înainte va provoca o nenorocire, mă voi ocupa personal de principalul vinovat. După care mă voi asigura personal că tu nu-l vei revedea pe Ştefan nici măcar ocazional, într-un mall oarecare.

OK! Aprobă scurt. Şi aşteptă. Uşile aeroportului începuseră să se deschidă; ieşeau pasagerii zborului Bucureşti-Nantes... El trebuia să se gândească foarte bine ce va face de-acum încolo pentru că, într-adevăr, dacă Ana era în luna a noua, trebuia protejată mai ales de soţul ei...

Ana-Maria

Se apropia de ieşirea din tunel - adică de spaţiul acela mare unde imaginaţia ei îl plasa pe Ştefan alături de suita numeroasă, medic, moaşă şi ecograf...

Era calmă. Era pregătită să-l revadă. Era, la urma urmei, pregătită să moară! Dacă chinezii o găsiseră tocmai acum...

Mergea spre ieşirea din tunel...

Şi uite că era dezamăgită! Adică îşi dorea să se întoarcă aşa cum ştia ea! Dar uite că era dezamăgită că n-o aşteptase el, cu ecograful... şi joarda şi dojenile şi miile de întrebări şi...

Oof!

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Sami...

- Da.

- Bună seara.

- Bună seara.

- Sper că nu te-am trezit din somn...

- Nicidecum! Dealtfel, imediat cum ieşi din aeroport, o să ne vezi.

- ... Adică sunteţi aici?

- Bineînţeles! A fost atât de cuminte, că nu i-am putut refuza rugămintea!

I-auzi! Léon îl convinsese! Sanchi!

- Şi adevărul e că nici noi n-am fi fost de acord să vii cu taxiul. Aşa că, imediat cum ieşi din aeroport, o să-ţi fac semn cu farurile.

- OK!

Închise şi se grăbi spre ieşire. Acum, spaţiul ăla mare i se părea prea mare! Abia aştepta să ajungă la băiatul ei! Îi venea să alerge - şi nu era bine, că purta *hijabul* şi-un bagaj de mână iar dementii de la pază ar fi fost în stare s-o creadă vreo sinucigaşă şi s-o împuşte...

Gata! Unde erau? Se opri, privi lung parcarea... Aha! Uite-i! Farurile clipiră lung de două ori; maşina părea că se leagănă uşor, pentru că Léon se agita de mama focului...

Sami porni motorul - iar ea grăbi pasul, ca să iasă din lumina puternică a becurilor. Nu de alta - dar cine ştie pe unde era acum colonelul ei favorit! Portiera din spate se deschise larg... Nu reuşi să se aşeze, pentru că Léon coborî la ea:

- Mamii!

- Sst! Înapoi în maşină! Repede!

Îl îndesă repede înapoi şi urcă lângă el. Şi apucă doar să tragă portiera - prinţul se repezi de gâtul ei! Îl îmbrăţişă, uimită de forţa cu care o strângea... Încercă să-l dezlipească cumva de ea, dar nu reuşi; aşa că se aplecă, să-i vadă şi pe ei:

- Bună seara...

- Bună seara şi bine-ai revenit!

Tasnim fremăta, fericită; Sami zâmbea doar. Şi el era fericit; dar fericirea lui era... tristă. El se gândea că o va duce, în curând, la autocar - şi nu o va mai lua de la aeroport. Niciodată. Asta era destul de îngrijorător, dat fiind faptul că...

Sami reveni spre parbriz - iar maşina se puse în mişcare. Se grăbi să redevină atentă la Léon:

- Ce face prinţul meu? A fost cuminte?

- Bineînţeles! Mami, ai dus-o pe Florentina la tati?

- Am dus-o la o persoană care îl va chema urgent pe tati la ea.

- Şi l-a chemat deja?

- Nu ştiu; cred că da!

- Şi tati ce-a zis când a văzut-o pe Florentina?

Îl trase pe genunchii ei şi zâmbi:

- Nu ştiu. Am dus-o la persoana aia şi-am plecat.

- ... Păi şi dacă persoana aia nu l-a sunat pe tati?

- Persoana aia nu-şi permite să nu-l anunţe pe tati... Iar eu i-am spus lui Grasu să stea cu ochii pe persoana aia. Aşa că tati a fost anunţat. Sigur!

- ... Aha! Bine. Mami, ce bine că te-ai întors!

Bineînţeles! Îl strânse în braţe - iar el se grăbi s-o stranguleze din nou...

- Ştii ce dor mi-a fost de tine?

- Ştiu. Şi mie mi-a fost dor de tine! Deci ai fost cuminte...

- Foarte cuminte!

Răspunsese Sami; iar Tasnim se grăbi să completeze, bufnind în râs:

- Cel mai cuminte, aş putea spune!

- Bun! Bravo!

Porniseră spre casă. Habar n-avea dacă chiar ajunsese cu bine, dacă n-o urmărise cineva... Şopti, în engleză:

- Ne-a urmărit cineva?

Sami răspunse imediat, cu voce tare:

- Nu; nimeni. Nici acasă n-au apărut distribuitori de pliante, telefoane necunoscute sau maşini noi pe stradă. A fost linişte. Adică a fost aşa ca-n fiecare zi!

Asta era foarte bine. Asta era nesperat de bine, de vreme ce ea era gravidă şi îndrăgostită şi neatentă - şi cine ştie câte bătăi de cap îi dăduse lui nea Nicu Senioru', de când se apucase să se-ntoarcă acasă "cum ştia ea"!

Léon n-ar fi coborât din braţele ei pentru nimic în lume...

Isamu

Coborî camera foto de la ochi şi privi lung geaca neagră...

Într-adevăr, o aşteptaseră. Nu vedea maşina care o aştepta; el parcase între două maşini, aşa că nu vedea decât ieşirea din aeroport. Dar ceea ce era mai important, văzuse deja. Adică fotografiase. Ana era, într-adevăr, în pragul naşterii. Se vedea clar sarcina, deşi purta o geacă groasă de iarnă...

- Dacă ea se sperie şi pierde copilul, e de rău. Iar dacă copilul ăla din ea moare, o să moară şi cel direct responsabil de asta. Pe-asta o garantez eu, să ştii! Acu' lucrez la privat; şi am ordin să fac lucrurile să meargă bine. Dacă vor merge rău, Ivan, unu' din băieţii de-afară, va apăsa pe trăgaci. Iar Ivan ăsta ţine de cineva mare. Cam cât Fang de mare.

Adică moartea lui nu va isca decât cel mult o discuţie informală ruso-chineză cu "scuză-mă" şi "asta e". Că, dacă Jun murise, valoarea lui se prăbuşise la propriu. Iar contele era pe val şi urca în continuare...

- Şi n-are frână la trăgaci. Ivan trage, ia valiza cu bani şi se mută pe alt continent. Aşa funcţionează Ivan...

Pe care nu-l chema Ivan, ci probabil Ion - de prin zona Prutului, sau dintr-o localitate românească meschină şi muritoare de foame. Colonelul ştia ce ştia şi el - şi anume, că Fang bătuse palma cu ruşii. Probabil că ştia şi de planurile contelui - şi încerca să-i lase lui impresia că Ştefan avea deja o umbrelă rusească deasupra capului...

- Florentina e în România. Léon e aici. Ştefan are treabă multă în următoarele trei zile. Iar tu ai în aparatul foto o veste care poate declanşa o nenorocire de nereparat. Tot tu ai şi adresa la care se duce ea acum. Şi adresa, şi numărul care face mobilul din buzunarul ei să cânte.

Aprobă scurt cu capul.

- Fă ce vrei. Dar te sfătuiesc să te gândeşti extrem de bine, înainte să te-apuci.

Portiera se deschise, se închise, paşii se îndepărtară...

Apăsă butoanele camerei...

Fotografiile erau bune. Farurile maşinii care-o aşteptase îi făcuseră lui un serviciu imens - îi luminaseră ei faţa! Aparatul profesional cu declanşator sensibil şi zoom bun imortalizase deplasarea ei spre maşină. Apăsa butonul destul de repede - şi-i revedea mersul un pic legănat, de gravidă "serioasă"...

Opri aparatul, scoase cardul şi-l băgă în buzunar. Şi demară - că stătea ca prostul în parcarea aproape goală! Acceleră spre centru...

Ce să facă el acum?

Păi, venise până aici ca să obţină o dovadă a faptului că el o găsise pe Ana. Avea dovada în buzunar. Iar dacă i-o trimitea lui Ştefan, îl omora. Contele făcea infarct în clipa în care realiza că Isamu Chèn, a cărui familie era ostatică în Aurari, ştia unde erau soţia şi băiatul lui. Deci, nu i le putea trimite direct lui. Dacă i le trimitea lui Diamant, în maximum jumătate de oră oraşul ăsta "intra în alarmă". Şi-o speriau îngrozitor - şi pierdea copilul... Dacă i le trimitea lui Gaboraş, murea Ana - că făcea infarct în clipa în care trupele speciale ale SIE năvăleau peste ea prin geamuri! Dacă i le trimitea lui Grasu...

Hm!

Mai discutase cu Grasu, după atentatul din aprilie. I se păruse de înţeles. I se păruse realist... oarecum. Grasu îi vorbise normal, când se revăzuseră în Aurari; îi transmisese atunci, voalat desigur, să o găsească pe regină. Şi tot Grasu îl asigurase că îl va informa corect pe Ştefan apropo de cine, când şi cum o găsise pe Ana. Acelaşi Grasu, aflase el azi, folosise informaţia lui cu cartierul şi trimisese "o fătucă" - probabil ca s-o păzească discret, sau...

Una peste alta, lucrurile erau extrem de limpezi acum. Era prost! Extrem de prost! Şi el, şi toţi ceilalţi consilieri ai lui Ştefan! Ana "îi făcuse" pe toţi! Inclusiv pe Ştefan! Apropo - oare de inima lui Ştefan se îngrijora cineva? Că se apropia Crăciunul; iar Florentina era în România, în drum spre el! Când Ştefan o să afle că vor serba Crăciunul în cinci - iar operaţiunea aia periculoasă şi imprevizibilă numită naştere nu se produsese încă...

Nu. Nu va renunţa la şansa asta. Venise până aici, obţinuse proba şi-o va folosi! Şi, la o adică, îi va demonstra lui Ştefan că el o găsise pe Ana! Dacă Grasu nu va fi fair play, mail-ul cu conversaţia lor, cu fotografia aia şi adresa completă, o să fie extrem de concludent pentru conte! Ochii verzi aveau o atracţie specială către detalii de genul "data şi ora"! Ştefan va afla că el avusese adresa şi fotografia Anei încă din 5 decembrie; îl va pedepsi pentru că nu-l anunţase prompt, dar îi va da o pedeapsă uşoară, date fiind circumstanţele prezente şi faptul că-l anunţase prompt pe Grasu... pentru că Diamant încercase din greu să-l reducă la tăcere şi refuzase orice dialog cu el...

Da! Era perfect aşa! Era, practic, singura lui şansă de-a mai primi o şansă!

Trase pe dreapta, opri motorul şi blocă portierele. Şi porni laptopul. Se gândea cum să-i scrie, ce să-i scrie ca să-l convingă să nu-i spună lui Ştefan...

Descărcă cardul camerei şi selectă prima fotografie. Îi trebuia una singură; una îndeajuns de clară şi de concludentă, ca să nu existe dubii referitoare la identitate şi starea de sănătate. Căuta una care să-i ascundă cât de cât hainele arăbeşti... Asta era bună; dar i-ar fi prins bine un pic de Photoshop, să-i dea claritate... Mai bine nu. Cu siguranţă, Grasu avea cel puţin trei specialişti în prelucrări foto; iar dacă-i trimitea un fişier modificat, putea să-l acuze că încerca să-i transmită vreo minciună...

Stick-ul; se conecta... Mail-ul ţapului ispăşitor... Grasu era online. Bun!

"- Salut.

- Salut."

Îi răspunsese imediat; presupunea deci că e singur... şi nu vorbeşte cu Ştefan! Că, dacă ar fi vorbit cu şeful lui, nu s-ar fi întrerupt ca să-i răspundă. Avea o şansă; deci...

"- Eşti singur?

- Da.

- Te întreb pentru că am veşti, dar doar pentru tine.

- Dă-mi-le - voi fi discret.

- Mai întâi, promite-mi că nu vei spune nimănui nimic din ceea ce-ţi voi spune azi.

- HAHAHA! N-am de ce să-ţi fac ţie promisiuni!

- Ba cred că ai. Sănătatea ei şi sănătatea mentală a lui nu sunt lucruri cu care să-ţi permiţi să te joci."

Aştepta. Grasu ezita, semn că acum îl lua în serios... Scria! Abia aştepta să vadă ce scria...

"- În fine, să zicem că sunt dispus să promit."

Tot era bine! Mail nou, către Grasu. Începu să scrie.

"16 Avenue des Lévriers, Doulon-Bottière, Nantes."

Ataşă şi fotografia şi-i trimise mail-ul. După care reveni în fereastra de Messenger:

"- Ţi-am trimis un mail. Nu o căuta şi nu o contacta acolo. Îţi garantez că este păzită de cine trebuie. Iar ea nu trebuie să observe nimic ciudat în jurul ei. Nu are voie să se sperie tocmai acum! Nu spune nimănui ceea ce ştim noi. Oricum, adevărul se va afla în următoarele 2-3 săptămâni."

Enter. Şi-acum, dacă făcuse o greşeală...

Aştepta... Îi văzuse mesajul. Probabil că citise mail-ul, deschisese fotografia şi-acum înjura şi nu ştia dacă să se ridice sau să se aşeze mai bine, sau...

Şi uite că nu-i scria nimic... Nu reacţiona nicicum...

Trecuse un minut. Nu ştia ce să facă - să-i scrie? De sunat, nu-l putea suna - fiindcă Cheng şi Fang îl ştiau în Le Mans, iar telefonul lui era urmărit şi de oamenii lui Gaboraş. Deci - să-i mai scrie ceva?

... Două minute. Gata! Îi scria! Trebuia să-l convingă să nu-l anunţe prompt pe Ştefan! Şi să n-o sune! Să n-o sperie! Deci, să-i scrie... că...

"- Te rog din suflet - nu face nimic din ceea ce ar putea determina istoria aia nefericită cu Ramon să se repete..."

Enter. Oare o să-l convingă? Ştefan suferise mult după băieţelul născut de Rubina; numai că Ana îl născuse pe Léon la termen, printr-o naştere perfectă! Şi pe Florentina o născuse tot aşa - sarcină perfectă, naştere perfectă. Iar Grasu ştia că şefa lui e inteligentă, grijulie şi-şi iubeşte la nebunie şi soţul, şi copiii! Grasu putea fi tentat să facă abstracţie de faptul că celelalte două sarcini ale ei se derulaseră încet, cu calm, într-un mediu sigur, departe de sperieturi şi oamenii lui Jun.

OK! O să-i amintească el! Nu de alta, dar Grasu nu trebuia să trimită poza aia mai departe!

"Nu uita că a avut o sarcină chinuită rău de fuga de oamenii lui Jun."

Nu era bine - îi amintea de Jun. Şterse rândul ăla şi reluă:

"Nu uita că sarcina asta s-a petrecut în condiţii mult diferite de"

Stop - Grasu scria ceva. Grasu scria că...

"- Să nu îndrăzneşti să te apropii!"

Perfect! Şterse repede propriul mesaj şi continuă discuţia:

"- Nu mă voi apropia de ea. Nu vreau s-o sperii. Chiar dacă apariţia mea în faţa lui, cu ea la braţ, mi-ar asigura măcar cinci minute de discuţie deschisă cu el, n-am să mă apropii de ea.

- O să am grijă să mă asigur de chestia asta, să ştii! Nu uita că sunt vecin cu nevastă-ta!"

Hm; încerca să-l sperie! Pueril!

"- E păzită de o persoană în care Ştefan are încredere; ceva îmi spune însă că Ştefan nu ştie cine-o păzeşte."

- Cine-o păzeşte?"

Evident, n-o să-i răspundă la întrebarea asta!

"- Ar fi totuşi bine dacă i-aţi pune o codiţă discretă - că eu trebuie să mă întorc mâine la birou. Şi trebuie să rămân acolo.

- Bine. Mă ocup eu de asta.

- Şi rămâne între noi.

- Da."

Altceva nu mai ştia ce să-i scrie; aşa că... Aşa că încheie:

"- Vorbim.

- Atunci când va fi timpul, îi voi spune eu totul. Vorbim."

Fiu! Răsuflă uşurat, pentru că Grasu era paralist şi nu-şi minţea şeful... Şi gata - rămăsese singur. Grasu închisese mail-ul. Sau îşi schimbase setările, ca să-l ştie pe el liniştit şi să aibă timp să trimită poza şi adresa mai departe...

Oare cui i-ar fi trimis Grasu mail-ul ăla?

... Colonelul ştiuse că el avea adresa Anei. Şi adresa, şi numărul de mobil. Presupunea, evident, că odată cu adresa aflase şi numărul de fix; nu? Despre gazda ei, persoana care îl aşteptase azi în parcare nu scosese un sunet. Presupunea oare că îi aflase identitatea? Sau evita să-i stârnească curiozitatea? Colonelul "defilase" cu doi bărbaţi înarmaţi - unul "bun de gură" şi unul cu bicepşi puternici şi reflexe bune. Îi spusese adevărul, arătase în direcţia celui sau celei care-o aşteptase cu maşina... şi evitase să continue. Oare pentru că voia să-l vadă pe el investigând acea persoană?

Dar dacă colonelul ştia deja ce aflase el, asta însemna că-i monitorizase laptopul. Că lucra la privat acum, aşa că nu mai avea "frână". Oare îl îndrumase pe pista aia... cu un scop? Sau încerca să-i dea "teme de studiu", ca să nu se plictisească gândindu-se doar la Ana?

... Cine ştie ce voia şi ăla! Momentan, el trebuia să se urnească de-aici - că stătea în propria maşină, în parcare, şi era aproape miezul nopţii! Şi degera, cu motorul oprit!

... Ba mai stătea un minut! Atât! Un singur minut! Cât să privească din nou fotografia! Click...

Era frumoasă şi specială - ca o zână bună. Şi era gravidă. Dacă se gândea un pic la sarcina ei, constata că "se întâmplase" cu o lună înainte de începerea războiului. Încerca să-şi amintească ce mâncase Ana în martie... Ana mâncase ceva, cu siguranţă; el, însă, habar n-avea ce anume. Dar Ştefan băuse tone de Coca-Cola. În fiecare zi, golise câte-o sticlă de doi litri doar în birou! În plus, el unul n-ar fi văzut-o pe regină născând altceva decât prinţi! Aşa că era tot băiat! Şi ar fi fost minunat dacă Florentina ar fi păstrat totul secret! I-ar fi plăcut să fie de faţă la revederea lor - şi să-şi vadă şeful scurgându-se uşurel spre asfalt, perplex şi rămas fără răsuflare...

Ptiu - că frumoasă mai era! Purta haine arăbeşti şi batic pe cap; dar chiar şi aşa, Ştefan avea dreptate. Nu exista pe lumea asta o femeie aşa ca Ana-Maria Ionescu. Era unică! Era specială...

Râdea, privind-o şi imaginându-şi scurgerea lui Ştefan spre asfalt...

Grasu

"Am o şefă dată dracului!"

Ăsta era gândul care-l stăpânea acum. Îl durea rana din piept, de la emoţie probabil, şi simţea că i-ar fi prins bine o gură de aer; dar se uita la fotografia aia şi nu mai respira! Chinezu' ăla afurisit o găsise! Făcuse el pe dracu-n patru şi-o găsise! Afurisit chinez! Îi venea să-l bată rău, ca să-l tâmpească...

Ana părea neschimbată. Adică părea la fel de calmă şi veselă ca întotdeauna. În realitate, era aşa fiindcă se întorsese la băieţelul ei. Şi fiindcă era un pic mai liniştită acum, când Florentina era în drum spre Ştefan...

Apropo! De ce naiba nu venea Ştefan s-o ia? Adică de ce fraieru' de Diamant nu catadixea să inventeze un motiv ca să-l cheme încoace? Că atâta le trebuia - să-l preia de la Otopeni! Pân' la Florentin făcea juma de oră cel mult; şi după aia lucrurile reintrau în normal. Da' dacă mămăligă ăla de Diamant...

Ete, pe chestia asta, n-o să-l mai implice pe Diamant în absolut nimic din ceea ce însemna întoarcerea Anei! O să se ocupe el de ea; Diamant trebuia să fie atent la întoarcerea lui Léon! În maximum o săptămână, prinţul le apăsa soneria. Nu de alta, dar Ana îşi făcuse deja bagajul pentru naştere! Spera din tot sufletul că ea şi Florentina nu veniseră tocmai din Franţa cu autocarul, sau înghesuite într-un Fieţel cu două uşi...

"Gata, Grasule! Las-o, că te holbezi la ea cât vrei tu - da' după aia!" Reveni la mail.

Chinezu' era şi el un afurisit şi jumătate. Făcuse el pe dracu-n patru să dea de ea! Şi uite că dăduse! Îi reuşise! O găsise pe Ana! Din fericire, chinezu' era realist; şi familist. Şi bine informat. Din nefericire, era uşor sinucigaş. Pe urmele chinezului - care era mărul discordiei şi condiţia obligatorie pentru afacerile lui Ştefan cu mafia chineză - erau multe "organizaţii"! Şi "de stat", şi "private"! Fang îl supraveghea, Gaboraş îl supraveghea cu maximă atenţie, SIE îl supraveghea, francezii îl supravegheau... Iar în condiţiile astea, dementu' cu ochi oblici se dusese să-i facă ei o poză? Ete - avea data şi ora imprimate în josul fotografiei! O pozase acu' vreo 20 de minute! Oare o pozase acolo, la adresă? La Lévriers ăla?

Apropo - să identifice totuşi casa! Google Maps, repede... Copie adresa...

Ia uite ce căsuţă simpatică foc... Zoom out... Mm, bun cartier! Zonă cu viluţe! Şi multe piscine! Zoom out... Măiculiţă, ce de pliante distribuise Roxana pe-acolo! Cartierul era uriaş - şi era plin de case! Iniţial, Isamu spusese "Doulon-Bottière". Iar casa asta era spre periferia cartierului, mult spre vest. Roxana chiar merita laude! Că o găsise totuşi, deşi primise o sarcină extrem de dificilă...

Chinezu' avea dreptate - Ştefan nu trebuia să afle nimic acum. Că s-ar fi dus val-vârtej peste ea, iar sperietura ar fi putut ucide bebeluşul.

Ştefan avansase; ea nu ştia cât de mult avansase el. Dacă-l vedea aterizând cu elicopterul în faţa porţii, adică în mijlocul străzii... Ştefan trebuia lăsat acum să-şi facă treaba - şi să se ocupe de afaceri. Din câte ştia el, şeful lui era în Franţa acum. Terminase de discutat cu Leonard şi era la conac. Se odihnea pentru ziua de mâine, când venea în România. Din câte îi informase Aleodor, Titel îl va aştepta pe Otopeni şi vor porni împreună prin ţară. Încă nu ştia dacă şeful lui voia suită, sau plănuia să se bazeze doar pe suita lui Titel. El unul, cârcotaş din fire, nu s-ar fi lăsat păzit de ăla. Aşa, din principiu! Numai că Ştefan era supărat pe el - şi nu-l suna...

Mâine, o să se ducă şi el pe Otopeni. O să tacă şi-o să mintă. El se ducea acolo ca să-i lase şefului lui o maşină de pază. Evident, nu-i va spune de ce era aşa de vesel...

Îşi amintea imaginea lui Ştefan, mai tânăr cu câţiva ani, în spitalul din Paris. Imaginea lui cu Léon în braţe. Imaginea aia care-i umpluse sufletul de bucurie. Încerca să-şi imagineze scena de acum, cu noul Ştefan care-şi ţinea pe braţe noul bebeluş... Şi-i era greu, pentru că nu şi-l putea imagina altfel decât îmbrăţişându-şi soţia...

Nu prea ştia cum să abordeze problema lui Isamu. Chinezul îi era loial lui Ştefan. Sau, cel puţin, aşa se observa de-aici, din Aurari, din faţa laptopului lui! N-avea voie să uite că familia chinezului era ostatica lui Diamant! Adică toate acţiunile chinezului ţineau cont de chestia asta - iar el n-avea voie să uite de "filtrul" ăsta! Isamu marşase lângă frati-su aproape tot războiul; dar acelaşi Isamu o ajutase pe Ana să scape de echipele lui Jun. În concluzie...

În concluzie, trebuia să-l ţină pe chinez în stand-by. Să nu-l repeadă, dar nici să nu-l "mângâie". Să nu pară că e amicul lui, dar nici să nu-i lase impresia că-i devenise duşman între timp. Afurisită situaţie! Afurisit chinez! Şi afurisit şef - care uite că nu-l suna, pentru că se simţea minţit - adică trădat...

Nu avea ce să-i facă. De dragul şefei lui, o să le suporte pe toate - şi-o s-o ajute pe Ana să se întoarcă în siguranţă. Şi cu bebeluş cu tot. Iar după ce ea se întorcea, el o să se ducă la Ştefan şi-o să-i spună totul. O să-i spună cine-o găsise, cine şi când îi dăduse lui numărul ei de mobil, cine şi când îi făcuse fotografia la care se uita el acum...

"Ar fi bine dacă i-aţi pune o codiţă discretă." Oare de ce scrisese chinezul chestia asta? După ce-l anunţase că Ana e păzită "de cine trebuie", îl sfătuise să-i pună o codiţă discretă... El ştia! Oricum, chinezul ăsta ştia multe - adică mai multe decât ştia el. Aşa că-i va urma sfatul.

Se ridică şi luă mobilul. Şi începu să caute numărul lui Florin... Şi-acum, să intre pe Skype şi să inventeze o povestioară credibilă pentru urechile băieţilor în albastru care-l ascultau pe manelist. Motivul pentru care-i va cere mail-ul ultrasecret al nepoatei lui era evident, dat fiind faptul că nepoata era angajata lui Ştefan...

Sau s-o caute pe Graţiela? Oare avea Graţiela mail-ul ăla ultrasecret?

... Mai bine vorbea cu Florin. Îi va spune povestea nevestei lui fugare, care tocmai venise în Franţa... şi va specifica faptul că nu voia să afle Ştefan că încă se mai interesa de femeia aia. Asta "ţinea" întotdeauna - asta în care subalternul cu probleme sentimentale încerca să-şi ascundă problemele sentimentale de ochiul vigilent al şefului.

Ehei! Dac'ar şti nevasta lui...

Diamant

Se trânti pe canapea şi porni laptopul. Şi-şi aprinse o ţigară. Era bine aşa, singur; fuma unde voia el, când voia el, dădea televizorul cât de tare voia el...

Oftă greu... şi-şi scoase din minte problema celor doi copii "ai orăşelului". Trebuia să se concentreze asupra problemei fetiţei lui Ştefan. Era calm, era atent şi alert şi nu voia să audă din nou cum "suna" plânsul lui în casa goală! Aşa că se va ocupa de Florentina.

Deci - scoase telefonul şi selectă numărul subalternului lui Grasu...

- Să trăiască şefu'!
- Şi subalternii lui, toţi-toţi! Unde eşti?
- La obiectiv.
- Şi cum e la obiectiv?
- Linişte şi pace.
- Câţi sunteţi?
- Toţi câţi trebuia să fim.

Normal că nu spunea cifre la telefon! Deci erau tot 43 de oameni acolo. Bun!

- Obiectivul cum se prezintă?
- Sigilat şi amuţit.

Adică, după ce se întorsese de la nevastă, Florentin se încuiase în casă, acoperise ferestrele cu pături şi dăduse televizorul la minim. Oof, Doamne! De ce nu făcea balamuc, ca de obicei? Nu-şi dădea seama că atrăgea atenţia tocmai prin schimbarea tabieturilor?

- Ceva musafiri?
- Nu; nimeni.

Internele "chiuleau" de la acţiunea asta? Ciudat; foarte ciudat... Şi zău că nu-i venea să creadă!

- Sigur?
- Foarte sigur.
- ... Bine, mă! Rămâneţi alerţi. La cât se schimbă tura?
- Peste douăj' de minute.

Adică peste două ore.

- Bine. Mă anunţaţi, imediat cum se întâmplă ceva.
- Sigur, şefu'!
- Vorbim!
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Mail, parola... Raina îi trimisese un mail. Ia să vadă el ce se întâmplase...

Trase un fum şi se sprijini comod de spătar - că nu se întâmplase nimic. Adică nimic în neregulă. Raina îl iubea; şi cum azi se uitase la ceas la cinci fix, se grăbise să-i scrie că ***"Şi eu te iubesc"*** şi să adauge şi câteva inimioare... S-o sune? Că ea îi scrisese la cinci, şi-acum era... Cât era ceasul? Doişpe noaptea.

Doişpe? Fix? Repede - răspunsul lui! Reply... Repede, să nu se facă "şi-un minut"...

În fiecare nouă zi, descopăr că azi te iubesc mai mult ca ieri. Şi apoi vine o nouă zi, şi te iubesc azi mai mult ca ieri...

Send! Gata! Fără inimioare! Că rata "momentul 0.00" - şi putea să renunţe!

Gata! Fuma şi privea lung inimioarele din yahoo...

Îi era dor de ea...

Se întreba ce-o să facă Ştefan când o să afle de Florentina! Adică se întreba dacă să-i spună mâine, sau după ce termina plimbarea cu Titel. Presupunea că mai mult de trei zile n-or să viziteze; că nu se duceau la pişpirei, ci la şefii de localităţi! Şi probabil că-i "comasa" Titel câte trei-patru per şedinţă, ca să termine înainte de Crăciun! În condiţiile astea, poate ar fi fost mai bine s-o ia el pe Florentina...

Nu! N-o să le schimbe soarta! Cum zicea mămica lui, aşa făcea!

Deci, acum, Florentina dormea dusă iar Florentin se holba pe tavan şi-şi blestema zilele... că se certase cu prinţesa...

Ştefan

Stătea în pat, lăţit ca o plăcintă în toate direcţiile, şi aştepta să adoarmă. "Luase toate măsurile care se impuneau" pentru a obţine rezultatul scontat: musculatură chinuită bine la aparatele din pod, duş fierbinte, ceai cald de tei, pilotă pufoasă, aşternuturi parfumate, lumina stinsă, draperiile trase bine...

Dar nu dormea. Se gândea la ziua de azi. Şi la cea de mâine. Se gândea la Crăciun... Se gândea că au mai rămas doar 19 zile - şi el nu ştia nimic de ei...

6 decembrie 2011 - marţi

Florentin

Hm; trecuse de miezul nopţii, dar el nu putea să adoarmă. Deşi mâncase pe săturate, deşi Crina făcuse un "exces de imaginaţie"...

Florentina...

Florentina Theodora era un copil perfect. Copilul ideal din visele lui frumoase. Îl descoperise pe de-a întregul azi, când revenise la apartament. Le găsise ronţăind cartofi prăjiţi şi jucând macao pe dublate. Le găsise vesele, glumind şi distrându-se de mama focului, de parcă Florentina şi Crina se ştiau de-o viaţă şi erau cele mai bune amice şi cele mai apropiate confidente! Şi făcuse imprudenţa de-a sta cu ele. Luase necugetata decizie de-a se aşeza lângă Florentina. O privise, o ascultase, o studiase cu coada ochiului... Şi trăsese concluzia că, după standardele lui, era copilul perfect. Frumoasă, deşteaptă, tupeistă, căpoasă, descurcăreaţă, extrem de politicoasă - şi determinată de-a câştiga politicos fiecare bătălie în care se angaja. Copilul perfect. Copilul ideal. Copilul ăsta era făcut din el - dar nu era al lui.

Florentina era copilul lui Ştefan. Ştia sigur asta; simţea asta. În timp ce Crina n-avea nici o reţinere în a se apropia fizic de ea - de-a o ciufuli, de-a bate palma cu ea, de-a o ajuta să-şi prindă părul -, el nu putea nici să-i atingă mâna. După ce o descoperise pe adevărata Florentina, îi dăduse cărţile cam "din vârful degetelor". Şi încercase să n-o atingă nicicum. Nu ştia de ce; pur şi simplu... Poate pentru că o auzise azi de două ori referindu-se la "tati al meu" - şi nu-l privise pe el atunci când spusese cuvintele alea? Poate pentru că, mâine sau poimâine, copilul ăsta perfect o să plece la "tati al ei"? Poate pentru că încă mai simţea urma palmei ei în palmă? Poate încerca să-şi protejeze bruma de suflet încă întreg?

Braţul Crinei îl strânse uşor iar ea şopti:

- De ce nu te culci? Mâine te trezeşti devreme!
- Nu pot.
- De ce?
- Din cauza picei. Mă gândesc la ea. Nu-mi iese din minte...
- ... Încearcă totuşi să te culci.
- Nu pot. N-am să pot. V-am observat pe amândouă şi... Şi nici ea, nici tu nu sunteţi ale mele. Şi nu veţi fi niciodată ale mele.
- Ştii bine că eu sunt toată a ta!
- Tu nu vei fi niciodată a mea. Iar eu nu voi fi niciodată al tău. Iar ea...
- Iar tu ai vrea să fim ale tale?
- ... Nu mai ştiu ce vreau. Sunt ameţit şi confuz şi trist...

Crina se ridică într-un cot şi-l privi lung, cu seriozitate:

- Vreau să-ţi fac un băiat.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele...

- Da; vreau să-ţi fac un băiat aşa cum trebuie.
- Nu, Crinuţo. Să nu te mai gândeşti niciodată la asta.
- De ce?
- Pentru că mie nu mi-e scris să mor fericit. Înţelegi? Soarta mea e aşa ca acum: să am de toate, mai puţin ceea ce mi-ar face sufletul cu adevărat fericit.
- Nu mă laşi nici măcar să-ncerc?
- Nu.
- De ce?

O trase uşor înapoi, în braţele lui:

- Pentru că tu eşti bucăţica mea ruptă din soare. Cea mai frumoasă femeie din viaţa mea. Şi unica femeie care mă iubeşte cu adevărat.

"Gâdilase corespunzător" urechile Crinuţei; obţinuse linişte şi pace şi armonie...

- ... Te rog: încearcă să adormi! Vrei un somnifer?

Negă şi se ridică uşor. Şi ocoli zidul, se aplecă pe după tocul uşii...

Dormea. Se învelise "pân' la gât" şi dormea dusă. Semăna mult cu el; iar asta îi amintea că fetiţa asta iute şi curajoasă era făcută şi din ADN-ul lui...

În ultimii şase ani, îşi dorise din tot sufletul s-o revadă pe fetiţa lui. Îşi înnăbuşise oftaturile şi-şi pusese măşti rânjite pe obraji şi se rugase Celui de Sus să i-o mai aducă o dată lângă el! Şi uite-o - era lângă el. Şi uite-l - se uita la ea şi simţea că nu se bucură...

"Ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să se îndeplinească!" Proverb cu gust amar...

Reveni în dormitor - şi constată că bruneta îl aşteptase "cu spatele"... Se lungi lângă Crinuţa lui şi o cuprinse cu braţul:

- Din aprilie încoace, i-am tot ajutat. Ba l-am ascuns pe el, ba am făcut pe poştaşu' pentru scrisorile ei, ba te-am trimis pe tine să-i duci un bilet... Am făcut-o pentru că m-am gândit la fetiţa mea. Că e fugară prin Europa, că o vânează mafia chineză, că mă-sa se duce la muncă şi-o lasă să aibă singură grijă de frati-su... Dar e ultima oară când îi mai ajut. O ţin pe ea aici până vine el s-o ia; şi după aia s-a terminat. Poa' să-i şi împuşte - nu mă mai interesează.

Nu primi răspuns; dar mâna ei îl luă de mână... răspunzându-i astfel la toate întrebările, rostite sau mute...

Lăsă capul pe pernă şi închise ochii. Şi trase adânc aer în piept. Crina folosea un şampon care mirosea a lăcrămioare timide...

Isamu

Apăsă frâna, parcă maşina şi coborî. Îşi luă apoi rucsacul şi începu să-şi strângă lucrurile.

Treaba mergea nesperat de bine. Plecase din Nantes imediat cum terminase convorbirea cu Grasu. Drumul până în Le Mans nu-i ridicase probleme; şi-acum tocmai parca maşina în poarta firmei de închirieri. O să le lase cheile în cutia de scrisori - şi-o să se grăbească la hotel. Nu se mai culca; elibera camera şi accelera spre Cannes. Spera să-i păcălească pe oamenii lui Cheng...

Florentina ajunsese cu bine la Ştefan! Nu se putea să fie altfel! Şi cum Ana se întorsese în Nantes iar prinţesa îşi iubea la nebunie tatăl, în următoarele 24 de ore regele îşi va regăsi regina şi prinţul. Şi va dori să revină la domiciliul din acte. Ceea ce însemna că se întorceau val-vârtej la Cannes. Şi-l concediau. Iar el se ducea direct la aeroport, îl ruga pe Fang să-l transporte cumva pe Otopeni şi lua un taxi până în Aurari. Şi-şi elibera rândunica şi băiatul. Şi-apoi se întorceau la ei acasă... Şi-apoi el îl suna pe Ştefan, Ştefan nu-i răspundea...

Eh! O să fie ce-o să fie! Iar dacă şi Fang, şi colonelul lui Ştefan spuneau că Ştefan îl va păstra consilier, atunci aşa era! Momentan, el trebuia să lase maşina acolo şi să facă cumva să revină în hotel fără să-l observe oamenii lui Cheng. Chestie destul de dificilă care, în caz de eşec, va declanşa nişte sentimente negative în inima buldogului. Şi-o investigaţie. Şi-o vizită a lui Fang la Cannes. Trebuia să fie foarte atent, foarte alert...

Va reuşi. Coborî.

Grasu

Cum-cum? Deschise un ochi... Da; mobilul lui piuia aşa. Se ridică în fund şi deschise şi cel de-al doilea ochi. Şi observă că nu se luminase ecranul primului telefon, cel "oficial", nici al celui special... ci al celui de-al treilea. Al telefonului "cu Franţa". Iar asta... însemna...

Se repezi şi luă telefonul - Ana? La ora asta? Ce se întâmplase?

... Nu era ea. Era tot un număr de Franţa. Da' poate că-şi schimbase numărul! Se grăbi să-i răspundă:

- Da!

Linişte... Decise să insiste, în franceză de data asta:

- ... *Oui!*
- ... Grasule, tu eşti?

Ptiu, drace! Florentina! Prinţesa! Florentina tocmai îl întrebase în ţigăneşte, în şoaptă, dacă el era! Mască repede telefonul cu palma, ca să poată să vorbească încet:

- Prinţeso, tu eşti?

- Da! Eu sunt! Grasule, spune-i lu' tati să vină să mă ia!

- Prinţeso! Sufletu' meu! I-a zis Diamant ieri - da' nu poa' să vină acu' să te ia! Prinţeso, tati face acu' cea mai şmecheră afacere din viaţa lui! Cea mai şmecheră şi mai importantă afacere! Mai importantă decât războiu'! Dacă o greşeşte, s-a terminat - voi o mierliţi iar noi ne mutăm la zdup! Prinţeso, nu care cumva să-l suni!

Tăcere; se grăbi să insiste:

- Să nu-l suni, mânca-ţi-aş ochişorii tăi, că-l dai în alte alea! Şi greşeşte afacerea! Şi nu-i bine!

- Nu; stai liniştit, că n-am cum să-l sun. Că nu-i ştiu număru'.

- Aşa! Să nu-l suni! Adică să nu suni pe nimeni! Sufletu' meu! Să stai cuminte acolo, la ascunzătoarea lu' ăla, şi să ai răbdare! Că el o să termine treburile în cel mult două zile; şi pă urmă io ţi-l aduc! Auzi? Mă jur că io cu mâna mea îl aduc la tine!

- Bine! Auzi, Grasule? Tu ai trimis pe cineva aici, să ne păzească?

- Da' sigur că am trimis! 150 de oameni am acolo! Numa' de-ăia unu' şi unu' şi specialişti în toate alea! Da' ce credeai - că te lasă Grasu nepăzită?

- Aha! Bine; atunci stau liniştită...

- Aşa, sufletu' meu! Aşa, îngeraşu' meu! Să stai acolo cuminte şi să ai încredere în mine! Auzi?

- Da.

- Că ţi-l aduc io pe tati! Auzi?

- Da.

- Mă jur că ţi-l aduc! Să mor io!

- Stai liniştit, că te cred!

- Prinţeso, cum se poartă ăla cu tine?

- Bine. Adică e şucărit, că îl tot împung. Şi mai zic "tati al meu", iar el se face verde...

- Să nu mai zici!

- Da' nu pot să nu zic! Ştii că aşa i-am zis mereu lu' tati!

- Ştiu; da' tre' să ai grijă să nu mai zici. Abţine-te şi tu!

- O să încerc...

- Abţine-te şi stai cuminte, că nu-i dă joacă!

- Am înţeles. Bine, Grasule; io stau cuminte aici şi aştept. Şi tu îl aduci pe tati.

- Aşa! Mami unde e?

- A plecat înapoi, la Léon.

- Ei sunt bine, da?

- Da; sunt foarte bine. Sunt pitiţi bine...

Şi nu zicea nimic despre burta lui mami, semn că avea dispoziţie să tacă mâlc... N-o s-o întrebe nimic despre asta; o să încerce să afle de la ea altceva:

- Ei sunt păziţi dă cineva?

- Da; da' nu-ţi zic dă cine. E secret. Stai liniştit, că sunt păziţi foarte bine...

Deci "dispoziţiile" ei se întindeau pe mai multe pagini şi le-nvăţase pe toate pe de rost. Iar nervii lui Ştefan vor fi greu încercaţi zilele astea! Asta nu era bine...

- Grasule, ce face tataia?

- Ce să facă; e bine. E în Aurari. Se ocupă de orăşel.

- Aha... Mai e supărat?

- Toţi suntem supăraţi. Da' las' că vă-ntoarceţi voi - şi-o să ne revenim!

- ... Aha...

Şi tăcea, semn că ea se referise la tanti Stela... Oftă greu:

- Prinţeso, ăla ştie că m-ai sunat?

- Nu. Nu i-am zis că am telefon.

- Aşa! Să nu-i zici! Auzi?

- Bineînţeles că nu-i zic! Şi-aşa, e plin dă draci şi e pă râcă cu blonda. Iar bruneta îl cocoloşeşte şi-i face zâmbete şi încearcă să-l facă să să dăspartă dă nevastă.

- Pă bune? Aşa face bruneta?

- Daa! Ieri nu mai ştia ce să-mi dea şi ce să-mi facă, pă sub nasu' lui! Ca să vadă el ce inimă dă mamă are ea!

Florentina era o dulceaţă atunci când vorbea în romanes! Şi aveau aşa o relaţie specială, el şi mititica brunetă şi isteaţă şi frumoasă foc...

- Grasule, io nu mai pot să stau; că mi-e că să scoală iubăreţii şi mă prind cu telefonu'! Să mă suni, auzi? Să-mi faci piu, că am pus telefonu' pă vibraţie şi îl simt! Şi te sun io când pot să vorbesc!

- Bine, prinţeso. Da' să mă suni, dacă să-ntâmplă ceva!

- Sigur că te sun! Pa, Grasule!

- Pa, sufletu' meu!

Asculta... Gata - îi închisese. Lăsă încetişor telefonul pe noptieră, zâmbind ciudat...

Tot nebună rămăsese! Puştoaica asta mică era nebună rău! Când era tati al ei de faţă, Florentina era "pui de contesă". Privire calmă şi caldă, zâmbet suav, statură dreaptă, română cu un pic de accent franţuzesc, franceză impecabilă... Şi după ce se întorcea tati cu spatele, tot "pui de contesă" rămânea; dar unul mai... normal. Mai modern şi neconvenţional. Tot dreaptă stătea; dar, dacă auzea o poantă bună, râdea cu poftă! Şi, apoi, mai erau momentele lor - doar el cu ea. Când erau doar ei doi, pitiţi după maşină sau după casă, chicoteau şi şuşoteau în ţigăneşte. Şi atunci ieşeau din ea piperul şi dracii lui Florentin, comasaţi cu limba ascuţită şi mintea "spirt" a Anei. Rupea prinţesa! Rupea tot ce prindea! În momentele alea, "masacra" tot! Şi spunea cuvinte pe care chiar şi el, târşit binişor prin mahalale rău famate, le auzea destul de rar! Nici în ziua de azi nu reuşise să afle unde, când, cum şi de la cine învăţase Florentina asemenea cuvinte şi asemenea expresii. Se îndoia că în Franţa auzea aşa ceva; se îndoia că aici, în Aurari, se vorbea aşa în prezenţa ei. Era un mister...

Şi era aşa de scumpă! Era aşa de dulce şi de scumpă când vorbea aşa, că-i venea s-o mănânce! Îi venea s-o ia şi s-o pupe toată - că era sufletu' lui! Sufletu' lui şi durerea lui şi rana lui din suflet - că n-avea şi el o prinţesă aşa ca ea...

Apropo de răni! Ce durere avusese Florentin în suflet - da' ce-o să-l ardă şi-o să-l usture de luni încolo! După ce pleca Florentina, ăla înnebunea! Ăla se întorcea acasă, la mămăliguţele lui, şi înnebunea. Se ducea la mă-sa şi la ta-su, îi vedea pe nepoţi, le vedea şi pe mămăligi şi-şi băga şişu'-n inimă! Şi ăia habar n-or să aibă ce-l apucase pă diliu! Ăia erau alandala rău! Erau dementi toţi...

În fine!

Deci prinţesa era la Florentin - şi încerca să-şi joace rolul şi să pară zâmbăreaţă şi neştiutoare şi fetiţă crescută departe de şmecherii şi de intrigi de familie. Auzi - e plin dă draci şi e pă râcă cu blonda! Iar bruneta... Îşi amintea cuvintele ei, îşi închipuia zâmbetul ei strengăresc şi-i venea să râdă - şi să plângă, că el...

El o să divorţeze într-o zi - că n-o să rămână atârnat de nevastă-sa o viaţă. Dar de însurat, nu se-nsura. Că n-avea cu cine. Şi n-avea nici de ce să se-apuce să caute pe cineva. Iar în privinţa rănii şi durerii lui din suflet... Ana se va întoarce la Ştefan; iar el o va ţine foarte ocupată, foarte mult timp de-acum încolo. De ordinul zecilor de ani, probabil! În condiţiile astea, dat fiind faptul că Adina devenise ofiţer de presă, era sigur că următoarea angajată a familiei Ionescu va fi o doamnă la 35-40 de ani, specialistă în bebeluşi. Iar Florentina va rămâne "uşor nesupravegheată". Din păcate, copiii învăţau în Franţa; da' las' că se întorcea Ana! Şi se liniştea el, Ştefan! Regina o să-i spună ce se întâmplase, o să-i explice de ce preferase să-i ascundă informaţiile despre Ana... Şi, după ce-o să fie iertat, o să-i amintească de singurătatea lui nea Dumitru. Probabil că însuşi Ştefan o să sugereze ca Florentina şi Léon să-şi petreacă vacanţele în Aurari! Şi poate şi câteva weekend-uri... O să se mai ducă şi el la conac, cu treburi...

Florentina era şi a lui. Şi Florentina, şi Léon... Şi băieţelul nenăscut încă! Putea jura că tot băiat era! Apropo - ia să-şi facă el timp să se ducă la tanti Perla şi s-o întrebe dacă era fată, sau băiat! Ca să obţină informaţia asta, o să-i arate şi ei poza - şi-o s-o pună să jure că nu-i zice lui Diamant, şi-o să audă nişte înjurături straşnice...

Ana-Maria

Ştefan o striga. O căuta. Ştia că o caută - şi-ar fi vrut să-i iasă în întâmpinare, dar nu se putea ridica. O ţinea ceva... cineva...

- Neaţa, mami!

Zâmbi şi deschise un ochi:

- Neaţa, prinţule!

Léon se ridicase într-un cot - şi-o privea lung, arborând un zâmbet "cu toţi dinţişorii"...

- Mami! Ştii ce bine e să mă trezesc lângă tine?

- Păi, cred că este la fel de bine cum e să mă trezesc eu lângă tine!

Calcul complicat pentru el - prinţul trecu la calculul pe care-l ştia foarte bine:

- Aşa! Noi doi - fără răsfăţata aia mică şi mofturoasă!

- Te rog să nu vorbeşti aşa despre surioara ta.

- Da' ce-am spus?! Ce, nu-i aşa?

- Ba da; aşa e. Dar ştii bine că fiecare om e aşa cum e - răsfăţat sau nu, mofturos sau nu... Pofticios şi mâncăcios sau nu...

Şi-l gâdila, iar el râdea şi se ferea şi aproba...

- Apropo de pofticios şi mâncăcios...

Léon se grăbi s-o ia în braţe şi şopti, conspirativ:

- Mergem să mâncăm ceva gustos?

- Mergem întâi să ne spălăm, da?

- Da. Mami, nu-i aşa că porţia răsfăţatei mi-o dai mie?

Ia uite-l ce râdea! Şi ce spiritual se făcuse el aşa, deodată! Aprobă:

- Bine. Dar o să te îngraşi la loc, să ştii!

- Ba nu! Fiindcă azi mergem la aikido. Şi, după aia, o să fac aerobic cu Tasnim!

Bine; dacă aşa zicea el...

- Mami...

- Da, prinţule.

- Crezi că Florentina a ajuns la tati?

- Tu crezi că Florentina poate să nu-i spună lui tati adresa lui Sami şi numărul meu de telefon?

- Dacă a promis că n-o să-i spună, atunci să ştii că n-o să-i spună!

- Ea a promis; dar ştii cât de mult îl iubeşte ea pe tati...

- Da; da' tu nu ştii că, ori de câte ori tati este ocupat cu tine, ea pune bot! Şi cred că pune bot şi atunci când tati se joacă cu mine! Aşa că s-ar putea să nu zică nimic, ca să stea ea lângă tati cât mai mult!

Îl privea lung şi nu-i venea să creadă că prinţul ei, la vârsta lui, sesizase asemenea fineţuri de sentimente...

- Lasă; că e mai bine că nu-i zice! Decât să înceapă iar Diamant cu pistoalele, mai bine aşa!

Aprobă şi se grăbi spre baie - că o cam năucise cu logica aia! Nu era prea mic pentru asemenea calcule? Şi asemenea aprecieri? Da, ştia că copiii cresc repede; şi totuşi!

Ştefan

Ciocănitul îl făcu să tresară! Gata? Nu mai aveau stare? Era de-abia opt jumate! Oftă greu:

- Intră.

Rebeca se conformă şi încercă să zâmbească:

- Neaţa, şefu'.

- Neaţa.

- Tocmai ai primit mail de la Fang.

Cee? Întoarse încet capul spre ea... Da; ştia că era încruntat! Da' zău că habar n-avea de ce se panica ea aşa de tare când îi vedea încruntarea! Că nu-i căşunase niciodată pe ea aşa, gratuit! Consiliera lui turui, grăbită:

- Ţi-a scris pe mail-ul oficial; şi a folosit cuvinte alese. Îţi propune să vă vedeţi pe 26, luna asta.

Hm! Păi azi era 6 decembrie, nu? Aşa "funcţiona" ăla? Cu programare peste trei săptămâni? Sau făcea figuri - şi încerca să-i inducă senzaţia că agenda lui era arhiplină, ca a tuturor afaceriştilor de mare succes? Se ridică şi porni spre ea; iar ea ieşi tupilată - şi parcă se-ascunse după uşă! Ieşi, bombănind:

- Tu ce-ai?

- Nimic, şefu'!

- Ce te tupilezi aşa? Ce-ai făcut?

- Nimic, şefu'!

OK! Atunci n-o să-i mai zică nimic! O s-o lase aşa! Parcă citindu-i gândul, Rebeca turui:

- De fapt, ştiu că tu pleci azi în România; şi mă gândeam că eu trebuie să stau aici, să mă ocup de firmă.

- Aşa; şi?

- Şi mă gândeam şi eu...

- La ce te gândeai?

- Eh; mă gândeam şi eu aşa... la luna ianuarie.

Poftim? Îi aruncă o privire-fulger, iar ea zâmbi strâmb:

- Mă gândeam că, după nebunia din decembrie, vine acalmia din ianuarie.

Nu-i mai răspunse; că încerca să-l ducă de nas! Venise la el cu gândul să-i propună să meargă şi ea în România; iar când îl văzuse încruntat, "o cotise" din scurt. Şi nu-i reuşise, aşa că i se făcuse frică - şi se tupilase, dându-se de gol ca o fraieră...

Intră în birou şi constată că Aleodor şi Adina nu veniseră încă. Se aşeză în faţa laptopului.

Bună dimineaţa, dle conte.

Îmi cer scuze pentru întârzierea cu care vă răspund la mail. Ea este perfect justificată de perioada încărcată de sfârşit de an prin care trecem amândoi. Regret mult faptul că agenda mea este arhiplină în următoarele două săptămâni. Dar bănuiesc că, până la Crăciunul ortodox, şi dvs. aveţi programul la fel de solicitat. În concluzie, vă propun să-mi faceţi o vizită în data de 26 decembrie, luni, la orele 10.

Aştept cu nerăbdare să vă cunosc personal.

Fang Kwok Lo

Ete la el! Ha! Da' de unde până când era chinezu' ăla aşa de nerăbdător să-l cunoască personal? Ce, "se hrănea" cu legendele povestite de Cheng la ceas de seară? Mare şmecher, Fang ăsta! Reply...

Bună dimineaţa.

Nu aveţi de ce să vă cereţi scuze - decembrie este, într-adevăr, luna în care noi, afaceriştii, avem nevoie de o a doua agendă şi de ziua de 28 de ore. Şi programul meu este arhiplin până în data de 24 decembrie. Dar, cu siguranţă ne vom cunoaşte pe 26 decembrie, la orele 10.

Vă împărtăşesc nerăbdarea, aşa că voi fi punctual.

Ştefan Ionesco

Rebeca chicotea de zor; probabil din cauza "împărtăşirii nerăbdării"! În mintea consilierei lui se auzea din nou maneaua aia cu şeful ei care-i cel mai mare şi mai tare şi mai şmecher! Send. Se ridică:

- Şi-acu' adu-ţi aminte că nevasta mea se întoarce înainte de Crăciun. Ceea ce înseamnă că, peste cel mult două săptămâni, noi doi o să ne mutăm practic în Aurari. În plus, Titel se mută în ograda mea; şi, pentru început, o să-l ţin la distanţă de Diamant. Probabil că o să-l aduc pe văr-miu aici, ca să-i fac instructajul. Va fi vice-rege, iar inventarea unei funcţii noi în organigramă necesită proceduri noi.

Se aşeză la biroul lui, porni calculatorul şi puse punct, în romanes:

- Stai liniştită - că nu vă las eu să lăcrimaţi când vine Moşu'!

- Nu e vorba despre asta...

- Atunci despre ce e vorba?

- ... E vorba că mă mai apucă şi pe mine doru'...

"Serios? De-aia te tupilezi aşa? De doru' lu' Diamant?"

- ... Şi mă gândesc uneori să te rog să-mi dai o zi liberă, sau să mă trimiţi cu treburi în Aurari. Şi mi-aduc imediat aminte că e decembrie, iar rolu' meu e să stau aici şi să fac caşcaval. Şi-mi dau seama că m-am gândit cum nu se poate mai prost. Iar atunci când îmi dau seama că gândesc prost, mi-e frică să nu mă căpăceşti. Că tu ştii să-mi citeşti gândurile...

Gata - o iertase. Fusese sinceră, aşa că era iertată. La urma urmei, nu era normal să se poarte aşa şi să gândească aşa? Dacă-i sucise Diamantu' lui minţile... Zâmbi slab:

- Bine, fă. Las' că-ţi mai fac eu o surpriză, zilele astea...

Se aplecă, s-o vadă pe lângă monitor:

- Da' să nu-i mai dai, fă, brânci cu picioarele! Că-l doare şi pă el!

Era roşie ca focul; râdea şi nega şi-i evita privirea... Iar uşa se deschise larg:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa, Părinte! Vesel?

- Aproximativ...

Îi răspunsese precaut, aşa că îşi porni mail-ul:

- Atunci te înveselesc eu imediat! Notează-ţi în agendă: 26 decembrie, orele 10, întâlnire cu Fang Kwok Lo la sediul lui din Nisa.

- Oo...

Aleodor oo-ia şi nota de zor, jubilând...

- Şi, ca să te fac să râzi de-a binelea, transmite-i lui Titel că nu ştiu la ce oră aterizez, aşa că îl iau de-acasă. Să stea cuminte şi să mă aştepte.

Primi o aprobare; continuă:

- Şi după ce-i transmiţi, contactează-l pe Grasu. Zi-i să trimită un echipaj la ăla. Să-l supravegheze şi să-mi facă o statistică, pe ore, despre de câte ori s-a mişcat perdeaua de la parter.

Rebeca bufni într-un hohot sănătos de râs; Aleodor râdea cu gura până la urechi şi zmângălea de zor cu pixul pe hârtie. Nici unul dintre ei nu părea conştient de posibilitatea ca, peste câţiva ani buni, regele aurarilor să devină atât de "internaţional" încât să se lipsească de unul dintre ei. Nici el, nici ea nu credeau că vor ajunge vreodată să stea cuminţi în casă şi să tot mişte perdeaua de la stradă, în aşteptarea celui căruia or să-i pupe mâna şi-or să-i pună propria viaţă la dispoziţie...

Reveni spre mail - starea aia nenorocită de nervozitate latentă nu-l slăbea deloc! Bătuse palma cu Leonard, făcuse prima plată şi-acum se pregătea să plece să-şi cunoască viitoarele trupe. Tuşica lui nu se înşelase; ieri, făcuse "pasul" carierei lui. Aşa că, în curând, o să primească veşti bune şi-o să aibă o reuşită de la drum lung. Avea o dilemă, care-l cam chinuise azi, de pe la şase dimineaţa. Veştile bune erau la Florentin; îl aşteptau să se ducă să le ia. Dar reuşita când venea? Oare reuşita era legată de plicul ăsta pe care el evita să se ducă să-l primească? Dacă în plic scria data, adresa şi ora la care Ana putea fi găsită? Dacă tocmai încăpăţânarea lui îl va face să rateze întâlnirea cu ea? Dacă...

Dacă se ducea el azi la Florentin, să ia plicul ăla?

Scoase specialul şi începu un mesaj nou...

Spune-i ăluia să-ţi dea plicul. Şi mi-l aduci pe Otopeni.

Send lui Diamant. Ia să-şi trieze el mail-urile... Hm; multe plăţi. Dar parcă erau şi mai multe comenzi! Plăţile le direcţiona spre Rebeca, comenzile şi le punea deoparte. Trebuia să se uite pe ele, să le hotărască ordinea... Avea şi două newsletter-uri - dar pe alea le va citi în avion, în drum spre Otopeni. Ştirile financiare îl interesau. Nu va juca niciodată pe bursă - dar lucra cu oameni care păreau dependenţi de chestia aia. Şi era important să le ştie mişcările. Ca să nu rişte vreodată să facă afaceri cu vreun "insolvabil"!

Mobilul vibră scurt. Diamant zicea că...

Nu merge. Zice că are ordin să ţi-l dea personal.

Ete, fleoşc! Să-l aştepte atunci! La urma urmei...

La urma urmei, soţia lui îl cam supărase cu ultima scrisoare. Chestia aia cu "m-am luat cu treburile şi nici nu m-am prins când au trecut ultimele şapte luni departe de tine" îl rănise serios! Păi el se tăvălise şi suferise şi slăbise şi aproape dăduse-n hepatită - iar ea uitase pur şi simplu să-i fie dor de el?

Lăsă mobilul pe masă şi se concentră asupra ecranului. Că la ăla nu se ducea nici mort! Avea treabă! Ea, dacă voia să-i comunice ceva, să facă bine şi să vină să-i comunice! Să nu mai fugă de el! Că nu-i făcuse nici un rău chiar atât de mare încât s-o determine să fugă de el în halu' ăsta!

Isamu

Încetini şi semnaliză stânga - şi constată că poarta era deschisă iar Claude îl aştepta... Perfect! Viră şi opri lângă el:

- Salut.

- Salut.

- Totul e OK?

- Da.

- Bine. Atunci ne desigilăm.

Claude aprobă şi scoase staţia; iar el porni spre casă.

Frumoasă vilă avea Ştefan! Frumoasă, modernă, discretă... Ca o franţuzoaică dublu licenţiată. Cochetă, titrată, bine educată, armonios clădită... care ştia ce-i ăla "french kiss" - şi toate celelalte. Era obosit, aşa că gândea ciudat! Încetini... Stop. Opri motorul.

"Uite că n-ai făcut accident - şi nici n-ai dat-o pe ea de gol! Nici nu te-a împuşcat Ivan, iar asta înseamnă că ai deja doi aliaţi buni..."

Coborî şi se grăbi spre uşa deschisă. Piao zâmbea, vesel:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Am veşti bune şi proaspete!

- Bun!

Arătă spre scări, iar chinezul lui începu să turuie:

- Ştefan a fost ieri pe yahtul lui Leonard Donichioiu. I-a dus patru lăzi de whisky şi a plecat spre conac în jur de ora şase. L-a însoţit doar Gaboraş; Rebeca a rămas la conac.

Normal - era decembrie, perioadă foarte solicitantă...

- Au plecat de pe yaht veseli nevoie mare. Evident, noi nu putem afla ce-au vorbit. Dar nici nu e greu să presupunem, de vreme ce azi Ştefan se duce în România, iar Aleodor i-a trimis lui Titel un mesaj în care îl anunţă să stea acasă, că vine Ştefan să-l ia!

Deci Ştefan se ducea să-l ia de-acasă pe Titel... a doua zi după ce îi dusese şefului lui Titel patru lăzi de whisky! Se opri la jumătatea scării - calculul era corect, dar rezultatul părea ciudat...

- Ştiu, şi eu m-am gândit că a preluat deja totul. Dar iscoadele lui Sun Peng n-au recepţionat nimic nou referitor la afacerile lui Leonard în România!

- Înseamnă că nu le-a preluat încă.

- Şi totuşi, se duce să-l ia pe Titel de acasă.

- În condiţiile în care va prelua afacerile cu tot cu Titel, mi se pare normal să-l convoace la o şedinţă prelungită. Afacerile lui Leonard sunt ample; iar stilul lor de conducere diferă mult.

Intră în birou şi se grăbi să se aşeze:

- Spune-i lui Sun Peng că îl rog să îl fileze discret. Să nu încerce să-l intercepteze; doar să-mi spună unde se duce şi cu cine e. Restul aflu eu de aici.

Piao aprobă şi ieşi în fugă. Zâmbea, privindu-şi lung mâinile...

Lucrurile se urniseră. Patru lăzi de whisky reprezentau patru milioane. Probabil că Leonard îi ceruse banii ăia; iar Ştefan nu-i putea duce doar patru sticle într-o sacoşă! Că era Leonard Donichioiu, nu vreun medic generalist! Lucrurile se urniseră; vor merge repede, fiindcă toată lumea de-abia aştepta să se termine tranziţia de la fostul la noul patron...

Gata! Trebuia "să-i dea bătaie"! Acuşi venea Ştefan şi-l prindea cu afacerile restante! Şi-aşa - la ce afaceri gigantice făcea el... Mail-ul era prioritar. Ce mari afaceri pierduse în ultimele 24 de ore?

Bună dimineaţa.

L-am anunţat pe dl Ionescu că îl invit să-mi facă o vizită în data de 26 decembrie. Mi-a comunicat că va fi punctual. Dacă până atunci te pot ajuta cu ceva, e de ajuns să-mi spui.

Fang Kwok Lo

Iar asta însemna că, la sfârşitul lunii, afla şi el dacă era concediat sau avansat. Că, de vreme ce Ştefan avansase, consilierii lui avansa-

seră şi ei - nu? Oftă greu şi-şi aprinse o ţigară.

Dacă trebuia să fie sincer, constata că nici nu-şi dăduse seama când "picase"! În orice caz, ajunsese jos; foarte jos. Degeaba încerca Fang să-i demonstreze cât de important era - ştia că, după moartea lui Jun, valoarea lui scăzuse vertiginos. Nu voia să se gândească unde se poziţiona el acum - ca să nu se indispună şi mai mult! Oricum, Ştefan nu-l concedia. Iar China nu-l trimitea la alt afacerist european. Se părea că picase, într-adevăr - dar nu se zdrobise de pământ. Ştefan nu-l dezlegase; îl cam târâse după el, ca pe-un fel de tinichea. Iar acum China îl pusese pe Fang să culeagă tinicheaua şi s-o pună înapoi, în maşina contelui. Mai avea fix 20 de zile până afla dacă urca în maşină sau i se tăia sfoara şi rămânea pentru totdeauna în urma regelui. Din punctul ăsta de vedere, era pesimist...

Hm! Era obosit rău! Dacă se percepea ca fiind tinicheaua care...

Fuma ţigara asta, îşi citea mail-urile şi mânca micul dejun. Şi se ocupa de afaceri. După masa de prânz, o să se lungească două-trei ore...

Grasu

Se apropia de adresa rostită de tânăra care-l sunase la opt fix. Fusese invitat "pe la ea". Bănuia că era una din dansatoarele lui Florin; nu de alta, dar Internele se ţineau scai de BMW-ul din spatele lui. Cică îi asigurau paza. Ei, pe dracu! Ştia el prea bine ce coceau ăia din ultima maşină! Ştia că ăla care afla despre ce carte vorbise Florentin cu Diamant, primea o primă consistentă. Şi zâmbea - şi parca în faţa blocului...

OK! Să se ducă să-şi ia mail-ul! Coborî şi se apropie de interfon. 158C... I se deschise direct; intră şi constată că liftul îl aşteptase la parter. Etajul 9 - semn că era de fapt chat-istă şi-şi închiria bucătăria "în scopuri farmaceutice"...

Coborî şi observă imediat uşa întredeschisă. Era înaltă şi slabă - şi blondă, bineînţeles! Deci nu era chat-istă, ci dansatoare... şi nu numai. Fu poftit să intre:

- Bună dimineaţa.

Se opri pe prag:

- Bună dimineaţa.

Tânăra şopti, invitându-l din nou să-i facă o vizită:

- Florin spunea că umbli cu gaborii după tine; aşa că ţi-am făcut o cafea, ca să se potrivească cu alibiul...

- Nu e cazul.

- ... Cum vrei!

Primi bileţelul şi explicaţia, în romanes:

- E al ei, personal şi ultrasecret. Nu-l ştie decât unchi-su şi mă-sa. Şi a zis că, pentru tine, e online 24 cu 7.

Aprobă şi porni spre lift:

- Mulţumesc.

- Plăcerea mea!

Serios? Adică şi ea voia să se mute pe ştatele de plată ale regelui aurarilor? Hm! Urcă în lift. Parter...

Într-adevăr; după numele mail-ului, deducea că era ultrasecret şi impenetrabil. Şi “nedeductibil”. Iuliana, varianta ultrasecretă, se numea gunther_herrmann491. Afurisită fiinţă! Dar dacă o prindea Ştefan că are mail secret, risca un avertisment cu cuţitul! Mai ales acum, în perioada dificilă de dinaintea întoarcerii reginei...

Ieşi din bloc şi constată că băieţii lui nici nu clipeau - în timp ce apariţia lui îi făcuse pe "băieţii albaştri" să-şi caute urgent telefoanele mobile! Treaba lor! El era foarte ocupat acum! El trebuia să-l contacteze pe herr Gunther Herrmann şi să-i ceară să trimită un detectiv particular la o anumită adresă...

Urcă la volan, încuie portierele şi porni laptopul. Mail-ul... Şi mesaj nou, către herr Gunther.

"Bună dimineaţa. Numele meu este Rădulescu Nicolae. Am primit mail-ul dvs de la un bun amic, care v-a recomandat ca fiind cel mai bun private eye pe care-l cunoaşte. Aş dori să aflu informaţii despre o anumită persoană."

Enter. Şi aştepta. Nu voia să ridice privirea spre oglindă...

"Bună dimineaţa, dle Rădulescu. Aprecierile amicului dvs. mă onorează. Aştept detalii."

OK!

"- Este vorba despre soţia mea, care a părăsit domiciliul conjugal în urmă cu mulţi ani şi s-a mutat în Portugalia. Am aflat că tocmai s-a stabilit în Franţa, în Nantes; şi aş dori să ştiu cât mai multe lucruri despre modul cum decurge viaţa ei actuală.

- Nimic mai simplu; pot trimite acolo un detectiv particular, care să se intereseze discret şi să vă răspundă la întrebări. Am nevoie doar de adresă."

Adresa! Acum era acum! Dacă... Dacă laptopul lui era interceptat, ăla era! Putea spune că el distrusese totul! Dar... Dar, o să amâne puţin momentul ăla.

"- Imediat cum o aflu, v-o transmit.

- Prefer să o transmiteţi direct detectivului. Vă va contacta el, când va ajunge în Nantes.

- Perfect. Prefer plata electronică.

- Despre asta vom discuta după ce veţi obţine ceea ce vă interesează.

- În regulă. O zi bună.

- O zi bună şi dvs."

Log out... Şi la drum! Nu de alta, dar avea atât de multă treabă, că-l lua cu ameţeală! Iar azi venea Ştefan!

Roşcata

Gata - Ştefan plecase spre aeroport. O să stea în România cel puţin trei zile - timp în care va fi foarte ocupat cu Titel. Diamant va fi foarte ocupat cu afacerile. Ea va avea multă treabă aici, la conac...

Şi-i era un dor de el, de-i seca sufletu’! Era de-ajuns să-şi aducă aminte de el - şi ochii i se umpleau de lacrimi! Şi zău că nu vedea soluţie la chestia asta! Degeaba zicea Ştefan că or să meargă ei în România! Că mergeau degeaba! El o să aibă treabă acolo - şi-o să aibă treabă cu Diamant! Adică ea şi el or să stea unul lângă celălalt, dar n-or să se atingă. Că "era de afaceri", cum zicea şeful ei... Şeful lor...

La naiba!

Bufni în plâns şi se grăbi spre scări. Adina oftă greu:

- Nu face aşa!

Ba uite-aşa făcea! Că habar n-avea proasta asta ce însemna dragostea - şi depărtarea de omul pe care-l iubea! Că asta nu-l iubea pe Aleodor! Se vedea de la trei poşte că el se cam topea, da’ ea era uşor falsă! Năvăli în camera ei; încuie uşa şi se trânti pe jos... Şi se lăsă pradă plânsului...

... Şi-acum ciocăneau amândoi în uşa ei - de parcă aveau ceva cu ea! Da’ de ce dracu n-o lăsau în pace odată? Ce-aveau cu ea? Aveau ei o soluţie la problema ei? Aleodor zicea ceva despre uşă; Adina zicea ceva despre "deschide"... Ridică vocea la ei:

- Gataa!

- Ba nu e gata deloc! Dacă nu deschizi imediat, îl sun pe şefu’ şi te spun!

- Şi ce?! Sună-l?!

Spionul trecu imediat la romanes:

- Bine, fă! Tu ai vrut-o! Stai aşa!

Şi a dracului să fie ea, dacă diliu’ nu se-apuca să-l sune pe Ştefan! Se ridică:

- Stai aşa, diliule! Stai!

Şi le descuie totuşi uşa... Părintele era cu telefonul în mână - şi cu o mimică foarte tristă pe chip:

- De ce nu-l pui să intre pe net? Şi faceţi videoconferinţă!

- Şi ne pupăm electronic, nu?

- De-asta plângi tu? Din cauza pupatului?

"Hai, nu fii cretin!" Fu mult mai gentilă în exprimare:

- Nu. Da’ mi-e dor de el. Şi nu pot să fac videoconferinţă.

- De ce? Crezi că-ţi zice şefu' ceva?

- Nu; da' mă vede el cu ochii roşii şi i se pune la ficat. Şi mă pomenesc că dă o raită pe-aici la noapte. Şi se supără şefu'. Aşa că mai bine nu.

Se îndoia că Adina învăţase niscai romanes între timp; şi chiar dacă-l învăţase, cu siguranţă nu-l ştia pe tot! Oricum, tânăra se grăbi să-i dea şi ea un sfat, în română bineînţeles:

- Eşti tristă şi supărată şi cu nervii la pământ. Mai bine iei un calmant şi te culci. Noi facem actele restante de ieri, iar tu te linişteşti un pic...

Bine, fie; deşi o aşteptau socotelile... Trebuia să facă şi plăţile azi, să achite umbrelele... Avea de supravegheat şi eventual coordonat şase acţiuni, toate între prânz şi cină... Aleodor aprobă ideea Adinei:

- Şi-aşa nu te poţi concentra la treabă acum! Culcă-te două-trei ore; ne ocupăm noi în birou.

Ei, na! Acum, când o spusese spionul, chiar că nu mai era o opţiune viabilă! Îi împinse şi ieşi:

- Iau un calmant şi vin în birou.

- ... Cum vrei tu!

Aşa voia ea! Să nu-i lase pe iubăreţii ăştia doi singuri în birou! Cine ştie dacă nu cumva parola ei nu mai era numai a ei! Că Părintele ăsta era tânăr şi părea uşor prostuţ; dar era uns cu toate alifiile şi "ştia meserie". Iar în condiţiile astea, când Ştefan era plecat cu afaceri iar ziua de lucru va fi arhiplină, zău că nu-i venea să rişte să afle cât de loial le era Aleodor! Deci, calmant şi la treabă!

Ştefan

Uşa avionului se deschisese în urmă cu cinci minute; el, însă, preferase să aştepte. Profitase de faptul că era în avionul Externelor şi se oprise înainte să iasă. Piuia telefonul. Pe sub sprâncene, supraveghea siluetele de pe pistă...

Diamant făcea 13-14 - deşi ştia că Rebeca rămăsese la conac. Grasu era incredibil de calm. I se părea chiar zâmbitor! Stătea în dreptul portierei BMW-ului, sprijinit de capota maşinii, şi părea interesat de avion. Adică de partea din faţă a avionului - cabina piloţilor. Mai trecea uneori cu privirea spre uşa deschisă, spre scară...

Grasu ştia ceva. După ce-i lăsase impresia că se împăcase cu Diamant şi aruncase toată vina asupra lui, bunul lui prieten ar fi trebuit să insiste măcar să-şi explice tăcerea! Când colo, uite-l ce calm era! Nici măcar nu făcea stângu-dreptu'! Deşi era destul de frig afară!

... Grasu ştia ceva despre Ana. Grasu o găsise. Şi se încăpăţâna să nu-i spună şi lui chestia asta. În orice alte condiţii, în orice alt moment al zilei, vestea asta l-ar fi făcut să urle şi să rupă cuţitul înfigându-l în avionul Externelor; azi însă, în condiţiile actuale, ştia deja că nu-i va spune nimic.

Poate o să treacă prin Aurari, după ce termina cu Titel. Momentan, însă, o să-i lase să facă ce vor ei. Fusese extrem de limpede în exprimare: dacă Ana păţea ceva, el îşi zbura creierii. Iar dacă ea nu revenea lângă el până la sfârşitul anului, el îşi zbura creierii. Dacă îşi iubeau şeful - sau vărul, sau tovarăşul de afaceri, sau oricum altcumva îl percepeau ei pe contele ăla nebun cu ochi verzi -, îl ajutau. Şi-i aduceau familia acasă la timp. Dacă nu... Dacă nu, treaba lor!

Băgă telefonul în buzunar, îşi luă laptopul şi ieşi.

La vederea lui, Diamant se opri. Iar Grasu zâmbi... şi atât. Prea bine! Dacă aşa voiau ei, aşa va fi! Se apropia de Claire...

- Salut.

- Salut.

Grasu alerga spre ei acum:

- Salut.

- Salut. Tu de ce-ai venit?

Tăcere. Stupoare chiar! Grasu era siderat de aşa întrebare, în timp ce Diamant băgase bărbia în piept şi încerca să se facă cumva nevăzut. Se grăbi să se explice:

- De ce nu eşti la treabă?

- Mi-am făcut treaba de dimineaţă. Şi am venit, aşa cum vin de atâţia ani, să te întâmpin. Şi să am grijă de tine.

Ouch! Îl pălmuise "din plin"! Iar el ştia că merita palma aia verbală şi nu comenta... Grasu continuă:

- Ştiam că vii ca să vorbeşti cu Titel. Şi că pleci cu el prin ţară. Ţi-am adus nişte băieţi. Sau voiai să te laşi în paza oamenilor lui?

Ia să-l pălmuiască şi el! Că avea de ce! Electrocutare! "De-aia ai venit pe Otopeni azi? Nu ca să-mi spui unele lucruri? Alea referitoare la Ana? Alea pe care le-ai aflat de la Isamu?" Ochii lui întrebau, gura lui Grasu tăcea... Deschise portiera Mercedesului:

- ... Lasă-mi o maşină.

- Bine, şefu'.

Cum - riposta? Asta cu şefu' tot palmă era?... Nu; era doar o formulă de exprimare un pic nepotrivită, date fiind relaţiile tensionate dintre ei. Grasu pornise spre BMW; urcă deci în Mercedes şi trase portiera. Iar Diamant porni motorul:

- Eşti supărat pe el...

Deschise din scurt laptopul:

- Şi pe tine. Dar tu eşti văr-miu şi te favorizez. Iar el e mai bătrân decât tine şi are ceva mai multă minte-n cap. De-asta tu primeşti mai multe cuvinte decât primeşte el.

Diamant nu-şi permitea să comenteze. Cu siguranţă, nu-şi permitea nici măcar să zâmbească spre parbriz! Ieşeau de pe pistă, urmaţi de cârnatul de BMW-uri... Decise să schimbe subiectul:

- Cum merge treaba?

- Bine. Foarte bine. Cu excepţia "albaştrilor" care se ţin scai de mine, totul e OK.

- Detaliază.

- Din aprilie, nu mai am încredere în ei. Cică ăştia care se plimbă după mine îmi asigură protecţia. Da' pe mine mă scot din sărite! Mă simt urmărit şi filat şi ascultat şi supravegheat...

- Pune doi oameni de încredere să-i urmărească luna asta. Deşi ceva îmi spune că te îngrijorezi degeaba.

Tăceau... Pe mail primise numai afaceri. Trebuia să se concentreze asupra lor. Era în România şi nu voia să investigheze. Nu voia să se gândească la traseul Nantes-Gara de Nord-Nantes. Că avea în faţă o discuţie amplă, de afaceri, şi vreo trei zile de "surfat" cu Titel. Şi trebuia să fie atent la ele.

Deci, primul mail de afaceri. Un bun amic de-al lui avea de transportat 20 de containere. Distanţa nu era mare - din Constanţa pân' la Tessalonik. Nici o problemă! Le punea "la tren"! Forward către Rebeca, cu mesajul aferent: ***"Vorbeşte cu Părintele, întreabă-l cum stă cu bulgara. Le puneţi pe tren."*** Send... Intrau în Bucureşti...

- ... Vrei să treci pe la ăla?

Poftim? Ochii albaştri îl priveau lung prin oglindă; reveni spre ecran:

- Nu; am altă treabă.

Tăcere... Tăcere...

- ... Eşti supărat rău...

- Ţi-am mai spus că da.

- ... Şi dacă ar trebui totuşi să te duci s-o iei?

Îl electrocută scurt, prin oglindă:

- Nu-mi fac ei mie programul! Clar? Dacă are ceva să-mi spună, să vină să-mi spună! Şi încă ceva! Prea apelează la el în ultimul timp! Am mii de oameni în ţara aia - iar ea apelează la el?

Vărul lui se făcuse mititel-mititel - de parcă învăţase să se tupileze la volan! Îi amintea de Rebeca, pe vremea când se numea Roşcata şi nu-l cunoştea chiar atât de bine! Hm!

- Bagă Bach şi calc-o. Mergem direct la Titel.

Diamant se grăbea să se execute; el revenea la mail-uri, încercând să-şi regăsească echilibrul şi calmul...

Mail-ul doi venea de la Ştoacă. Nebunul ăla cerea o suplimentare. Îi mergea bine acum, în prag de sărbători. Se pregătea pentru dezmăţul de la sfârşitul anului. Pesemne voia să facă stoc... Pe el îl redirecţiona spre Diamant, chiar acum. Mail-ul trei era de la Popescu. Ia - ce zicea Popescu? Zicea că e linişte şi pace iar el este invitat la

sediu săptămâna viitoare, pe 16, pentru o discuţie între patru ochi. Reply, imediat! Nu, nu putea pe 16, putea pe 12. Dacă îi convenea, bine; dacă nu, să facă videoconferinţă. Send... Că pe 16 era ziua lui Léon - iar lui îi venea din nou să scoată cuţitul şi să devasteze bunătate de maşină...

Şi gata - adio mail-uri. Ajunseseră. Închise laptopul şi coborî:

- Hai!

Nu vedea pe nicăieri echipa trimisă de Grasu să numere mişcările perdelei; dar perdeaua se mişca chiar acum! Scoase specialul... Mesaj lui Grasu: ***"Ce zice statistica?"*** Send. Iar dacă-i scria "Ţi-am trimis-o pe mail", stricau prietenia definitiv! Mm...

Nu apucă să apese soneria; uşa se deschise larg. Titel zâmbea:

- Salut.
- Salut.
- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.

Îşi strângeau mâinile; Diamant alerga spre ei, semn că nu era totuşi bine să stea în uşă şi să se lase filmaţi şi pozaţi de Interne! Dealtfel Titel păşi grăbit în spate:

- Te rog!

Intră şi i se indică partea din stânga a holului. Iar uşa se închise în spatele lui.

Se simţea ciudat. Era în casa lui Titel, pentru prima oară în viaţă. Nu bătuse încă palma cu Leonard. Pe Grasu îl expediase la treabă, Diamant tăcea mâlc...

Diamant

Bun! Intră, dar nu-l urmă pe Ştefan. Îi arătă lui Titel s-o ia înainte. Şi închise el uşa, supraveghiind cu maximă atenţie gesturile gazdei... că, dacă ăsta chiar şi numai clipea mai altfel, îl apuca de cap şi răsucea - şi gata, rezolva definitiv problema...

Ăsta o luase pe Rebeca...

Nu. Trebuia să se calmeze. Trebuia să se controleze, să-şi cenzureze gândurile, să-şi pună pe chip masca de poker şi să nu amestece problemele. Dacă-l prindea la Rebeca, îi sucea gâtu' ca la pui. Altfel, era consilier ca şi el - şi cooperau, pentru buna funcţionare a fabricilor de caşcaval.

Intrară în living; Titel se grăbi să-l conducă pe Ştefan spre masă:

- Bem o cafea?
- Da. Că nu ne grăbeşte nimeni.

Individul porni spre una dintre uşile închise; Ştefan se aşeză şi scoase ţigările:

- Ştii că am navigat ieri, toată ziua...

Titel se oprise. Părea năucit de informaţia aia, care nu era deloc o noutate... Vărul lui îşi aprindea ţigara... încet... Aoleu, ce se ramolise! Scoase ambele dispozitive de bruiaj şi se repezi să le pună pe masă! Mm, ce neatent era! Ştefan zâmbi slab:

- I-am dus patru lăzi cu whisky a-ntâia. Şi am decis de comun acord că a venit momentul să pornim amândoi la plimbare; eu şi tu. Să-mi cunosc şi eu viitorii subalterni, să le expun termenii viitoarei noastre colaborări...

Era o linişte de-aia seacă, de puteai să te sufoci în ea...

- I-am spus că te vreau; şi a spus că nu are nimic împotrivă să te muţi în subordinea mea.

Titel porni spre masă. Spre mâna lui Ştefan. Nu-i venea să creadă că vedea scena asta... Mâna vărului lui se ridică şi-l opri:

- Dar nu acum.

Pentru a doua oară pe ziua de azi, Titel părea debusolat...

- Pe 27 decembrie. De Sf. Ştefan. Pe chestia asta, mi-a făcut o reducere la preţ. Semn că cineva de sus mă iubeşte...

Hei! Ce dracu făcea ăla? Împietrise, ca-n poveşti? Scăpă un chicotit scurt - iar Titel tresări şi zâmbi şi el. Şi-acum zâmbea şi Ştefan!

Avea senzaţia că viitorul lui coleg avea o problemă mare şi complicată, legată în principal de vârstă. Şi de grade. Şi de avansări şi decăderi. Ia să se-apuce el să detensioneze atmosfera! Porni spre ei:

- Până atunci, însă, suntem toţi prinşi până peste cap.
- Exact. Tu, de exemplu, eşti acum foarte prins cu coptul cafelei!

Cum-cum? Ştefan râdea şi-i făcea lui Titel semn să se aşeze lângă el! Cu alte cuvinte, ei doi vorbeau; el se ducea la bucătărie, să se joace de-a fata-n casă! Hm...

Îl vedea pe-ăla cum se aşeza lângă Ştefan; îi vedea cum râdeau amândoi... Ochii verzi îi aminteau că vărul lui era supărat pe el...

Deschise uşa spre care se îndreptase Titel şi intră în bucătărie. Şi-şi arătă şi el supărarea - o închise. Ca să nu-i audă. Las' că el stătea acolo, fată-n casă, şi cocea cafeaua! Dacă Ştefan spunea ceva important, va trebui să repete şi pentru el! Las' că-i arăta el lui!

Bucătăria ultramodernă era extrem de curată. Oalele străluceau de parcă erau noi-nouţe; dulapurile suspendate n-aveau pic de strop de grăsime pe ele... Se apropie de hotă - din curiozitate, aşa! Şi acum, de aproape, observă că tabla albă nu lucea. Adică Titel chiar gătea aici.

Stop! Titel gătea?

Dublu stop! Cine-i făcea curăţenia asta maniacă lui Titel?

Şi-acum chiar stop de tot! Că Ştefan îl trimisese să facă cafeaua - dar o făcuse cu un scop...

Curăţenia asta era cauzată de vizita lui Ştefan. Cu siguranţă, ieri fusese mare agitaţie aici! Ia să afle el câte dudui vrednicuţe ca nişte furnicuţe se ocupaseră de căsoiul ăsta - şi să aprecieze cam câte microfoane îi îndesaseră prin dulapuri! Îl suna pe Grasu...

- Da.
- Bă, ia zi-mi şi mie: câte dudui cu mopuri în mâini au intrat ieri la ăsta?
- ... Ieri? N-a primit vizite.

Cee?

- După ce mi-ai zis să-l filez, pe uşa lui n-a intrat decât el. Şi nici n-a ieşit altcineva decât el. Da' de ce întrebi?
- ... Îţi zic eu! Vorbim!

Buton roşu... Deci aşa locuia Titel - bărbat "de valoare", ca şi el. Singur, ca şi el. Fără nevastă, fără copii. Ba încă, ăsta avea "situaţie mai grea" - avea mai multe camere! Şi nici n-avea un "Grasu" care să se ocupe de juma' de împărăţie! Nici n-avea o firmă de curăţenie şi-una de catering şi-o mamă scumpă care să-i aducă uneori oala cu mâncare proaspătă...

Era uimit...

Ba să fie dezmeticit şi să se-apuce să facă cafeaua! Să nu pice de pământălău rămas în contemplare cu ochii la mobila ăluia! Deci, cafea şi zahăr. Ibricul era chiar în faţa lui... Pe cafea scria "Cafea", pe zahăr "Zahăr"... cu o simplitate care pe el îl speria un pic...

Apă în ibric, ibricul pe aragaz. Acum putea să se gândească liniştit la ale lui.

Era ciudat. Titel ăsta era plin de bani - şi totuşi, uite că nu-şi cumpăra palat. Şi nici nu-şi angaja menajeră. Nici nu-şi etala bogăţia. Şi avea totuşi o vârstă! Era... Era decanul de vârstă, ce mai! Avea mai mult decât Grasu! Iar în condiţiile astea, îşi amintea scena din sufragerie şi-şi dădea seama că, înainte să afle "ce şi cum", Titel nu se simţise în largul lui când se gândise că va trebui să pupe mâna celui pe care încercase de multe ori să-l omoare. După ce aflase "ce şi cum", parcă-i păruse rău că nu-i pupase azi mâna. Aşa că era foarte ciudat; foarte anapoda!

Titel avea o vârstă - şi tocmai ajunsese bătaia de joc a lui Leonard. Marinarul "surfase" cu yahtul; Titel stătuse aici şi făcuse bani. Făcuse reţelele, organizase fluxul, colectase comisioanele şi plătise oamenii, spălase dosare, vânase duşmani, apărase prieteni... După ce îşi pusese pielea la saramură şi-l îmbogăţise pe-ăla, era împins brutal în jos şi călcat în picioare. Normal că voia să plece la alt şef! Pe de altă parte, acel "alt şef" era unul dintre oamenii pe care el încercase de câteva ori să-l omoare. Lângă acel "alt şef" stătea tânăra pe care Titel o violase ca să obţină un urmaş "garantat". Şi era foarte bine văzută. Era chiar mai sus decât el - că se ocupa de afacerile ultrabănoase din Franţa... Iar în partea cealaltă a lui "alt şef" stătea el. Vărul. Ăla iertat din ofi-

ciu, răsfăţat şi favorizat şi împins pe postul de vice-rege... Care făcea acum cafea de-aia bună, aromată bine... fără coloranţi şi conservanţi şi alte prostii mai mult sau mai puţin halucinogene...

Câţi ani avea bietul Titel? Punea zahărul şi-i venea să râdă... Şi nu trebuia să râdă - că nu era de râs şi-şi puneau cu toţii viaţa şi libertatea la bătaie la chestia asta...

Ştefan

Grasu îi trimisese ca răspuns un zero. În timpul cât aşteptase pornirea lapropului, el privise ecranul şi pufăise din ţigară. Titel se prefăcuse şi el a fi foarte concentrat asupra aprinderii ţigării. Laptopul pornise. Acum chiar trebuiau să vorbească! Îl privea lung; Titel îl privea la fel de lung. Aştepta instrucţiuni, indicaţii, sfaturi, informaţii... Altceva voia să ştie el acum; aşa că şopti:

- Încă n-am bătut palma cu el. Încă te mai poţi răzgândi.

- Nu mă voi răzgândi.

- Eşti sigur?

- Foarte sigur.

- În noua mea organigramă, vei fi egal cu Grasu, Rebeca şi Aleodor. Dar sub Diamant.

- Asta nu-i o problemă pentru mine.

- ... Sigur?

Titel se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

- Sunt sigur că n-o să mă pui niciodată să alerg în spatele maşinii.

- N-o să fac aşa ceva niciodată.

- Tocmai de-asta n-am să mă răzgândesc. Şi nu numai de-asta; mai sunt...

Deci în afară de respectul pe care îl arăta subordonaţilor, mai erau... OK! Deschise fişierul cu "felierea caşcavalului" şi îl întoarse spre el:

- Ăsta e calculul meu. După ăsta funcţionez. Dacă vrei mai mult de 5%, îl recalibrăm pentru afacerile tale.

- Nu e nevoie.

- Eşti sigur?

- Da.

Titel cică era sigur; el însă avea dubii serioase în privinţa asta! Oftă greu:

- Dacă intri în gaşca mea, nu mai pleci. Eu nu sunt Leonard; eu nu-mi dau oamenii de bază. Niciodată.

- Asta e o veste care mă bucură mult.

Şi totuşi! Nu-i venea să creadă! Dar... În fine - o să vadă el câtă încredere putea avea în Titel! Momentan, aşteptau cafeaua. Apoi îl expedia pe Diamant la treaba lui. Şi-apoi plecau şi ei la drum. Îşi impunea să nu-l întrebe pe Titel nimic despre Florentin. Şi nici despre Grasu. Nici despre Diamant. Nici despre Leonard. Gândurile lui oscilau acum între vărul florar şi Nantes; şi nu era bine să afle toată lumea pe unde-i umblau lui gândurile!

- Eu am avut o discuţie preliminară cu şerifii.

Cee? Îl privea lung, mirat... Titel zâmbea:

- Leonard mi-a spus să-i informez; adică să-i pregătesc. I-am pregătit. Şi ne aşteaptă. Cu nerăbdare, aş adăuga eu...

Serios?

- Unii mă sună zilnic deja!

I-auzi! Îşi aprinse altă ţigară, ca să nu zâmbească - regele aurarilor ajunsese să semene mult cu împăraţii ăia "pozitivi" de prin poveşti! Şi dac'ar şti ei, supuşii lui Leonard, ce instrucţie-i aştepta...

- Pentru plimbarea de zilele astea, am organizat o suită de două maşini. Plus Internele.

- Iar Grasu mi-a dat şi el o maşină.

Titel nu comenta; Diamant tocmai intra cu trei cafele. El tocmai constata că nu prea avea ce vorbi cu Titel, şi deci nu se va putea calma expediindu-l pe Diamant...

Florentin

Îi era dor de florăria lui. Foarte, foarte dor! De oricare dintre florăriile lui! Ziua de 6 decembrie 2011 era un chin pentru el. Şi pentru ea, probabil. Şi pentru Violeta, şi pentru mămăliguţe...

Se trezise primul, de dimineaţă. O trezise şi pe Crina... frumos, aşa, ca-n visele ei erotice... şi-o condusese la uşă. După care se ocupase de micul dejun. Florentina dormise până la nouă; când se trezise, îi amintise instantaneu că ea voia să plece cât mai repede din preajma lui. Nu spusese absolut nimic despre asta; dar se comportase foarte concludent. Faţă de atmosfera plăcută de aseară, atmosfera de azi era "siberiană" rău...

Mâncaseră micul dejun în tăcere. Scosese cu greu câteva răspunsuri de la ea! După care ea insistase să spele vasele. O lăsase să le spele. Apoi o invitase la televizor, apoi la joacă, apoi la o partidă de macao... Iar ea propusese un joc la calculator. Ce joc? - întrebase el. Minesweeper - răspunsese ea. Se juca, singură, de vreo trei ore...

Nu-i mai venea să se ducă în sufragerie. Prefera să stea la bucătărie, să fumeze. Şi totuşi, afumarea pereţilor nu era o soluţie. Florentina era capabilă să înscrie un nou record pentru "cea mai lungă sesiune de Minesweeper". Aşa că stinse ţigara şi deschise geamul. Şi se grăbi să revină în sufragerie.

Se juca în continuare. Avea pe ecran cel mai complicat joc pe care-l văzuse el vreodată. Era foarte atentă la el. Calcula numerele şi bombele. Dacă el s-ar fi aruncat pe geam, ea ar fi observat asta după ce apărea ta-su şi-o întreba de ce stă cu geamul deschis! Oftă greu:

- Am o idee. Vrei să mergem undeva?

Capul brunet negă încet. El o privea şi-i venea să plângă... Decise să insiste totuşi:

- Mă gândeam că, dacă vrei, putem să mâncăm mâncare caldă.

- Mie nu mi-e foame. Dar, dacă e ora de masă, mănânc ce e de mâncare. Nu sunt mofturoasă...

Îşi făcea curaj... Îşi făcea curaj... Start!

- Dacă vrei, putem să mergem la mamaia.

Florentina se răsuci instantaneu cu tot cu scaun!

- La părinţii mei. Îi mai ţii minte? Tataia Ioan... care e înalt şi solid şi are mustaţă...

Ochii ei erau prea îngroziţi de ideea aia ca să mai lase şi alte sentimente "să străbată" până la el... Continuă:

- Mamaia Lăcrămioara... Care te lua în braţe de dimineaţă şi te ducea la ei, să te joci cu George şi cu Ionuţ... Care îţi făcea copănele de pui...

Mimica Florentinei se transformă într-o singură clipă - iar guriţa micuţă, devenită strânsă într-un acces de furie amestecată cu scârbă, trecu la romanes:

- Care zicea "curva aia şi-a lăsat plodu' aici şi s-a dus să se distreze cu ăla în Franţa"? Sigur că o ţin minte!

... Uau! Adică ea... Adică ea ţinea minte acum, la opt ani, ce auzise cândva înainte de cea de-a doua onomastică? Nu-i venea să creadă... Florentina îi întoarse spatele şi reveni la limba română:

- N-am să uit niciodată cum zicea *merundo* - cu câtă poftă şi satisfacţie zicea ea şi cum tăceau toate femeile din jurul ei şi-o lăsau să mai zică. Şi cum a aruncat tatăl tău cu ciorba după ea. Pe-aia n-o s-o uit. În privinţa mâncării, nu mi-e foame. Şi nu vreau să ies de aici decât cu tati al meu. Altfel e prea periculos.

Adică el era "incompetent". "Super"! Îşi dorise o fetiţă aşa ca ea - iat-o în faţa ochilor lui! Şi, dacă-i făcea ADN-ul, constata că tocmai dracii lui spuseseră cuvintele de adineauri! Şi totuşi, uite că nu se bucura... chiar deloc...

Porni spre uşă - spre telefon. O să comande o pizza şi gata!

- Deci, dacă vrei să scapi mai repede de mine, sună-l şi fii mai explicit.

Gata - imaginea din ochii lui deveni roşie-sângerie. Ridică un deget spre buclele brunete:

- Nu-mi da tu mie asemenea dispoziţii!

- Nu-ţi dau dispoziţii; zic şi eu că ar trebui să mai suni o dată.

Că poate n-au înţeles, când ai vorbit cifrat...

- Au înţeles. Că nu-s tâmpiţi.

Florentina tăcea; aşa că se grăbi să iasă:

- Comand o pizza. Sau vrei cartofi prăjiţi?

- Cum vrei tu. Ţi-am zis - nu mi-e foarte foame. Şi nu-s mofturoasă.

"Da' ciorba lu' mamaia Lăcrămioara n-o mănânc nici moartă!" Din fericire pentru starea apartamentului, Florentina nu-şi rostea toate gândurile... Ieşi.

Oare încerca să fie respingătoare tocmai ca să nu se apropie de el? Se îndoia, sincer, că ăsta era motivul pentru care "îl cadorisea" cu atitudinea aia. Încerca să fie respingătoare ca să nu-l lase pe el să se ataşeze de ea? Asta putea fi o variantă; dar adevăratul motiv, cel mai puternic, era dorinţa Florentinei de a ajunge mai repede în braţele lui Ştefan. Al lui "tati al meu", cum îi spunea ea nu din răutate faţă de tatăl biologic, ci din obişnuinţă...

Florentina nu uitase momentele tensionate din casa părinţilor lui. Vestea asta îl prinsese total nepregătit; şi abia acum, după ce îi văzuse rictusul şi-i auzise aprecierile, îşi amintea şi el momentele nefericite din copilărie. Momente scurte, care nu-l dureau - fiindcă nu-l marcaseră cine ştie ce. Dar erau prezente acolo, în memorie...

Florentina nu mai era fetiţa lui. Trebuia să se obişnuiască cu realitatea. Trebuia să se vindece. El. Ea îl ajuta din toate puterile ei... să se vindece... de ea...

Sami

Se pregătea de plecare - intra în tura a doua azi. Şi cum după masa de prânz avusese surpriza să rămână singur cuc în living, îşi adusese cartea. Versuri, bineînţeles! O aştepta să termine de spălat vasele, ca s-o invite la o scurtă sesiune de "cenaclu literar"...

Uşa se deschise brusc, speriindu-l un pic! Că nu se aşteptase! Ochii verzi îl priveau lung...

Aşa, cu ochii verzi, era altfel. Era... senzuală. Tentantă. Fermecată - dar în alt sens al cuvântului. Ochii ăia verzi îi aminteau...

Ana zâmbi scurt şi intră în living. Şi se grăbi să ocolească ambele canapele:

- Mă duc până la Tasnim.

Hm...

"Eu nu mă asemăn cu alţi amanţi, doamna mea,
Dacă un altul îţi dă un nor,
Eu îţi dau ploaia.
Dacă el îţi dă o lanternă, eu
îţi voi da Luna.
Dacă el îţi dă o ramură,
Eu îţi voi da copacii
Iar dacă un altul îţi dă un vas,
Eu îţi voi dărui călătoria."

Închise cartea şi se ridică - uneori, "cultura" era dăunătoare. Citise mult prea multe versuri - şi le cam învăţase pe de rost. Nici acum nu-şi putea ierta scăparea - faptul că, în acel moment unic, extrem de special, în loc să-i spună cuvinte în franceză, el îi recitase versuri în arabă. Atunci greşise enorm...

Urcă treptele şi apăsă clanţa; şi se opri totuşi, pentru că le auzea discutând...

Ana-Maria

La naiba! Trebuia să plece cât mai repede de-aici!

Trecu pe lângă canapea şi aproape că răsuflă uşurată - n-o oprise! Ceea ce văzuse în ochii lui o cam speriase; şi avea sentimentul că Sami ştia deja ce-i arătaseră ochii lui. Chestia asta era nouă; şi nu, n-o speria. Dar nici n-o lăsa să doarmă liniştită, cum s-ar spune! Nu-i era frică de Sami Fakhouri; îi era frică doar de încercarea lui de-a o opri aici. Îi era frică de mintea lui extrem de inteligentă, dar serios afectată de suferinţa sufletului. Sami era medic; şi se oferise deja să treacă Fluturaşul pe numele lui. Aşa că putea fi tentat să-i strecoare ceva în mâncare, un medicament care să-i declanşeze contracţiile... ca s-o ajute el să nască, aici eventual, şi să facă repede actele...

Fluturaşul era mai mic decât media. Nu se pricepea la de-astea - dar hormonii ei ciufuliţi îi strecurau în minte telenovele cu medici care le spuneau conţilor că copilul se născuse prematur - aşa că nu era al lor... ci al lor... Adică...

Oricum, în curând chiar va trebui să plece! Nu venise încă momentul; trebuia însă să ia măsuri. Urgente. Chit că-l lua pe Léon şi se mutau într-un hotel din Nantes, sau Rennes, sau Le Mans... Sau chiar Bourges...

"Nu, Ana! Stop! Hormonii! Iar vezi telenovele! Opreşte-te şi revino-ţi, că nu-i de joacă!"

Era riscant acum să-şi schimbe planul; aşa că urca scările şi spera că Tasnim nu dormea... Nu; se auzea muzică. Ciocăni, iar uşa se deschise aproape imediat. Sora lui Sami era veselă:

- Ce-i?

- Nimic. Mă întreb ce muzică nouă ai mai descoperit...

O şi invita înăuntru! Se grăbi să intre şi să se apropie de laptop. Din fericire, pe ecran vedea un concert. Era ceva nou... Tasnim se aşeză lângă ea... Începuse să fredoneze melodiile; le-ar fi fredonat şi ea, dar versurile erau un mister, în arabă...

- ... S-a întâmplat ceva?

- Nu; de ce?

- Pentru că n-ai mai venit demult la mine-n vizită. Aşa că s-a întâmplat ceva. Nu-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?

Păi, nu prea putea să-i spună... Tasnim zâmbea... şi se apleca spre ea, ca să-i şoptească la ureche:

- Fratele meu are o vorbă, care-i place mult şi pe care mi-a spus-o de multe ori: atunci când stai cu cineva pe care îl iubeşti şi de care ştii că o să te desparţi la un moment dat, e la fel ca joaca în ploaie. E distractiv, dar ştii bine că după aceea o să te îmbolnăveşti.

Serios? Avea el vorba aia? Şi-i plăcea mult? Ciudat - ei nu i-o spusese niciodată...

- Şi mai ştie vorbe de-astea, cugetări şi alte maxime. Ce ţi-a făcut, de te-a determinat să vii glonţ la mine? Ţi-a spus ceva?

Nu.

- A încercat să-ţi spună ceva?

Nu. Nega grăbită, fiindcă nu putea să-i spună cu cuvinte...

- Fratele meu e un om inteligent. Şi matur. Şi realist. Eu zic că n-ai de ce să-ţi fie frică de el.

- Mi-e frică să nu încerce să mă oprească aici.

- N-are de ce să vrea să facă asta. El te iubeşte sincer; nu te vrea pentru că eşti frumoasă, sau pentru că găteşti bine. Şi cum tu nu-i poţi da ceea ce vrea el, iar el ştie asta, eu zic că poţi să stai foarte liniştită.

Aprobă şi se ridică:

- Mă duc la Léon.

Se ducea la Léon chiar acum! Şi nu mai ieşea de-acolo! Îi era frică de ei - de amândoi! Tasnim o cunoştea bine acum, Sami o privea ciudat...

Observă imediat că livingul era gol. Cartea era pe canapea; el, însă, nu era nicăieri. Probabil se dusese la bucătărie; sau...

Nizar Qabbani - restul era în arabă. Dar sigur era de dragoste! Aşa că ea "o ştergea" chiar acum de-acolo! Repede, să nu se ciocnească de el...

Intră în camera lor, închise uşa şi-i zâmbi lui Léon. Care întinse mâna spre ea, ca s-o cheme lângă el... Se aşeză pe canapea; el se ghemui în braţele ei. Se uitau amândoi la desene animate...

Ea mângâia încet căpşorul de pe piciorul ei... şi-şi amintea că aşa-i plăcea şi lui Ştefan să stea, uneori, când era obosit sau avea îndoieli legate de oameni sau afaceri...

Abia aştepta să se întoarcă! Să-l strângă în braţe, să-l aşeze din nou cu capul pe piciorul ei şi să-l liniştească, să-l ajute să-şi limpe-

zească gândurile... Să-l facă să zâmbească... Seniorul îi scrisese că Ştefan e cu nervii la pământ; iar ea voia să se întoarcă azi, acum, dar ştia că nu era bine să facă asta. Ştia că până la naştere mai erau cel puţin două săptămâni; ştia că Florentina nu ajunsese încă acasă, la tati. Sau ajunsese? Îi venea să-l sune pe Grasu şi să-l întrebe asta; dar se abţinea. Nu era bine să se-apuce să-l sune zilnic. Consilierul lui Ştefan era ascultat şi interceptat; iar ea nu stăpânea foarte bine mecanismul de interceptare a convorbirilor telefonice. În orice caz, ştia că oamenii se puteau asculta civilizat, cu mandat, sau necivilizat - cu un receptor. Adică o antenă. Aşa cum o ascultaseră şi Florentin, şi Ştefan, pe vremuri. Între timp, tehnologia avansase. Aşa că ea nu voia să rişte. Aşa că va aştepta. După atâtea luni de zile departe de regele ei, învăţase să aibă răbdare, să se stăpânească, să se cenzureze, să-şi înăbuşe dorinţele sufletului...

Grasu

Avea un mail. Mobilul îl anunţase asta prompt; căuta deci un loc de parcare. Unul îndeajuns de meschin ca să oblige maşina Internelor să se depărteze de el. Aha! Aici! Viraj scurt şi frână! Şi uite ce frumos se opreau oamenii lui - unul în dreapta, unul în stânga lui! Mm - erau deştepţi, ce mai! Erau deştepţi pân' la Dumnezeu şi reţineau tot ce le spusese el! Că le spusese "să-l îmbrace" aşa, atunci când oprea brusc şi erau Internele prin preajmă! O să-i premieze...

Deschise laptopul şi-l porni. Şi-şi privi ceasul. Avea sentimentul că "detectiva particulară ajunsese în Nantes". Sentimentul ăsta îi forma un gol nesuferit în stomac - fiindcă va trebui s-o sune. Şi să spună la telefon adresa aia ultrasecretă. Iar dacă tocmai el semna sentinţa Anei...

Mare nevoie ar fi avut el acum de-un sfat... sau de-o revelaţie de-aia "ca-n filme"...

Intră în mail. Mda, herr Gunther îi scrisese - îi trimisese un număr de Ortel. Şi cum Iuliana nu era fraieră deloc, trebuia să aibă încredere în ea - şi să presupună că îşi luase un telefon nou, special pentru "misiunea" asta. Formă deci numărul...

- Da.
- Bună ziua.
- Bună ziua, dle Rădulescu.

Şi-acum tăceau, ca proştii - că nici el, nici ea nu se mai jucaseră de-a detectivii... Ce dracu să-i spună? Habar n-avea - se blocase, ca un prost! Se

- Dl Herrmann mi-a dat mail-ul dvs şi mi-a spus despre ce e vorba. Am ajuns în Nantes; aştept detaliile.
- Este vorba despre soţia mea, care a locuit un timp îndelungat în Portugalia.
- Da...
- Am aflat, de la un amic, că s-ar fi mutat în Nantes. Şi că a văzut-o la braţul unui arab sau turc. Şi că e gravidă.

Tăcere - probabil că Iuliana se sprijinise de-un obiect dur, ancorat zdravăn, şi încerca să respire şi să se-adune...

- Şi aş dori să ştiu dacă e ea, sau o confuzie.
- Am înţeles. Daţi-mi detalii - că Nantes e mare...
- A fost văzută în cartierul Doulon-Bottière. El a întâlnit-o pe Route de Sainte-Luce, în zona Colegiului.

Iuliana tăcea... şi acum turuia:

- Deci mă voi ocupa de zona aia: Route de Sainte-Luce, Rue du Landreau, Rue Joseph Doury...

Şi tăcea, aşteptându-l să-i mai dea el indicii... Păi, să-i dea indicii!

- Şi străduţele mici. Mi-a spus că e o zonă rezidenţială, cu case...
- Şi nu v-a minţit. Soţia vă poartă numele?
- Nu cred.
- Alte detalii îmi mai puteţi da?
- Nu; din păcate, nu.
- Bine, dle Rădulescu. Imediat cum am veşti, vă anunţ.
- Mulţumesc.
- La revedere.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu - dacă greşise...

Trebuia să găsească o cale sigură de-a comunica cu Iuliana! Altfel, putea spune că o trimisese degeaba până acolo! Trase laptopul şi începu un mail nou către herr Gunther...

"Bună ziua. Detectiva dvs m-a contactat şi am informat-o în privinţa problemei mele. Dar nu am încredere în mijloacele electronice de comunicare, aşa că nu am putut stabili detaliile."

Send. Şi-acum aştepta. Oare Iuliana avea net pe telefon? Aşa ar fi fost bine; pe de altă parte, avea sentimentul că "netul pe telefon" nu era deloc sigur...

"Bună ziua. Comunicaţiile noastre cu dvs sunt sigure. Dar, dacă doriţi, puteţi să-i transmiteţi detaliile prin mine. "

Prea bine! Deşi... n-avea încredere...

Ba da! Gata! Găsise soluţia! Google maps... Şi acum scria:

"Av. des Dalmatiens, Rue du Landreau, Av. des Lèvrieres, Rue des Shetlands, Av. des Setters."

Send, repede, până nu se răzgândea! Şi-acum îi dăduse măcar un indiciu...

"Mulţumesc. O informez chiar acum."

Gata! Închidea laptopul, zâmbind slab... Ia - pe unde erau Internele?... Erau în mijlocul bulevardului. El se băgase cu botul în parcare; BMW-urile lor blocau banda 1. Internele blocau banda a doua... Porni motorul - acum era acum! Oare câte minute o să-i ia ieşirea din parcare? Că-l imobilizaseră de tot acolo!

Florentin

Soneria piui scurt. Se ridică, făcând abstracţie de reacţia ei, şi intră pe hol. Era atât de supărat că, dacă l-ar fi văzut în cadrul uşii pe Ştefan, l-ar fi pupat! Şi-apoi l-ar fi blestemat...

Nu era Ştefan; era Crina. Imaginaţia ei voia să se joace "de-a familia". Foarte interesant! Foarte... descurajant! De-abia îşi găsise echilibrul interior! De-abia reuşise să se aşeze - şi el, şi viaţa lui - pe-un făgaş oarecum previzibil! Şi apăruseră ele! Amândouă! Că Florentina nu venise singurică cu TAROM-ul! Şi iar era bulibăşeală mare în viaţa lui...

Descuie şi deschise larg uşa. Şi se lăsă sărutat. Timp în care constată inadvertenţa: ieri, când avusese şase sacoşe-n mâini, îşi descuiase singurică...

- Bine te-am găsit...
- Bine-ai venit.
- Eşti supărat!

Aprobă şi intră în bucătărie; iar ea se grăbi să încuie uşa şi să-l urmeze:

- De ce? Ce s-a întâmplat?
- Nimic.
- Dacă nu se întâmpla nimic, nu erai aşa supărat! Te-a sunat Violeta?

Negă, amintindu-şi că nu-şi sunase azi nevasta - semn că viaţa lui era bulibăşită rău...

- Atunci ce s-a întâmplat?
- ... Se joacă Minesweeper.
- ... Şi asta te-a supărat?
- Nu neapărat... Mi-a refuzat toate iniţiativele şi îmi vorbeşte politicos, dar rece. Stă la calculatorul ăla de mai bine de 7 ore.
- Asta nu-i bine. Pentru ea!
- Aşa că sunt puţin posomorât; nimic altceva.
- Las' că o mobilizez eu imediat la cărţi!
- Te rog să n-o faci.

Era uimită...

- Te rog s-o laşi să-şi vadă de-ale ei.
- ... Cum vrei tu!

Crina dădu să se desprindă din îmbrăţişare; dar o ţinu bine:

- Scopul nu e s-o înveselim; şi nici să ne jucăm de-a familia.

Scopul e s-o ascundem până vine şi-o ia.

- Ce e cu tine?

- Nimic.

Şi-acum îi dădu el drumul. Şi porni spre living - ca să lase discuţia "să moară". O auzea intrând în dormitor... Se trânti pe canapea şi luă mobilul de pe masă - mai bine comanda cina. O să comande ceva chinezesc azi. Ia să vadă el ce aveau bun în meniu...

Deşi sonorul televizorului era destul de tare, el auzea click-ul mouse-ului...

Simţea că începe să cedeze. Simţea că începuse s-o scoată pe Florentina din sufletul lui. Încet-încet, minut după minut, ca pe-o boală lungă şi subţire de care tragi cu grijă, ca să n-o rupi şi să rămână fragmente...

- Bunăă!

- Bună.

Îi răspunsese normal - nici tăios, nici rece, nici... De ce acceptase el să-i ajute?

Crina se aşeză lângă el - şi, fără să stea pe gânduri, se aplecă şi-l cuprinse cu braţele:

- Ce faci?

- Comand cina.

- Ia!... Aa, eu vreau vită în sos chinezesc! Şi orez picant!

Prea bine! Îi selecta meniul; el nu ştia ce vrea, aşa că mai amâna puţin decizia:

- Florentina, tu ce vrei să mănânci?

- Ceva de pui. Şi fără piper. Cu sos dulce, dacă au.

O spusese tratându-i în continuare cu spatele. Crina se grăbi să selecteze ea un meniu pentru copii... El îşi lua pui în cinci culori. Lua trei porţii - ca să se-ndoape, să i se facă rău şi să vomite. Şi să se-nfurie îndeajuns de tare ca să o ia de mână, s-o ducă în parcare şi s-o îndese în BMW-ul ăla! Şi să se spele ei cu ea pe cap! Şopti încetişor:

- Ăia mai sunt jos?

- Da. Adică aranjarea e aceeaşi; oamenii parcă nu i-am recunoscut...

Asta chiar că nu conta! Tot oamenii lui Diamant erau! Numai că vestea în sine îl bucura mult. Brusc, avea o cale de-a scăpa de Florentina! Trase scurt capul şi-şi privi concludent bucăţica ruptă din soare - iar ea se grăbi să se explice:

- Îţi dai seama că nu m-am uitat la ei! Mi-e şi frică! Îmi imaginez cu ce se ocupă...

Ridică o sprânceană, ca să-i ascundă încruntarea... iar ea se ridică:

- Acum eşti rău, să ştii!

O fi fost! Tot ce se poate! Se simţea matahală - pentru că gândise o mojicie uriaşă. Se gândise că avea o cale de-a scăpa de fetiţa lui. Şi-l durea sufletul...

Isamu

Fuma şi aştepta raportul lui Piao. Îi ceruse, în urmă cu zece minute, "inventarul" - locul unde erau oamenii contelui. Nu-i trebuia aşa, în mod special; dar avusese sentimentul că ei stau degeaba acolo, fiindcă n-aveau cine ştie ce activitate, şi simţise nevoia să-l pună pe tânărul lui chinez la treabă. Îi dăduse o temă nu foarte dificilă, dar "mâncătoare de timp". Numai redactarea raportului o să-i ia 10 minute! Plus încă vreo 10 minute de "documentare"... Auzea chiar acum paşii tropăind pe scări; îi deschidea uşa, mirat că se înşelase în aprecieri...

Piao părea vesel. Adică mulţumit cu propriul timp de reacţie. Luă hârtia, văzu acelaşi tipic... şi începu să râdă: îi dăduse un "copy-paste" şi înlocuise doar locaţiile! Aşa se explica viteza...

Deci, Ştefan era la Bechet, cu Titel. Scria iscoada lui Sun Peng că se plimbaseră toată ziua prin România, sub formă de Hummer urmat de-un BMW, un Grand Cherokee şi-un Audi Q7. Regele creştea, aşa că maşinile care-l urmau se diversificau. BMW-ul era pregătit de Grasu; oamenii din Audi ţineau de Titel. Iar nefericiţii care dârdâiau în jeep-ul cu clima defectă erau bugetari. Sub forma asta, surfaseră prin Giurgiu, Alexandria şi Caracal. Şi înnoptau la hotelul "Tata şi fiii", proprietate a subalternului lui Titel. Putea jura că luaseră o singură cameră, cu două paturi! Hm... Foarte interesant; foarte instructiv-educativ! Ştefan se pregătea să preia afacerile lui Leonard...

Rebeca şi Aleodor erau la conac. Nu ieşeau în oraş nici ca să-şi cumpere pantofi noi; iar asta putea spune multe! Asta putea însemna fie că se temeau pentru vieţile lor, fie că aveau de muncă până peste cap!

- Să-mi obţii şi mie traficul de net al conacului.

Piao aprobă. Bun! Mai departe... Grasu era în Bucureşti, la restaurantul Li-Wu; părea o cină informală cu subalternii "de bază". Iar Diamant era în Aurari. Cică azi se retrăsese devreme... Hm! Nici unul nu părea să aibă treburi referitoare la Ana! Şi era tare ciudat! Mai ales că Ştefan era într-un oraş de graniţă, cu omul lui Leonard, în hotelul din afacerea din care câştiga Leonard, în cameră cu omul lui Leonard... Iar Diamant era în Aurari. Chestia asta îl zăpăcea rău... Lăsă raportul pe birou:

- OK. Îi supraveghem în continuare.

Piao ieşi, grăbit să obţină traficul de internet al conacului...

Mm - ce probleme avea şi el! Începuse luna decembrie; Florentina era undeva în România, iar Ştefan habar n-avea de chestia asta; Diamant dormea în Aurari, Grasu lua masa în oraş, roşcovana şi spionul... Stop! Grasu lua masa în oraş? Pe bune? Google Maps; restaurantul Li-Wu. Search... Aha! Zonă relativ centrală; nu putea presupune unde dormea Florentina azi, date fiind arterele importante şi puzderia de străduţe din zonă...

Situaţia era sub control în România. Trebuia să se ocupe un pic şi de situaţia din Franţa - din sudul ei. Ia să încerce el să mai împuşte un partener de afaceri! Aşa - ca să-l observe Ştefan şi pe el! Iar pe la opt, ora lui, trebuia să-şi facă puţin curaj s-o sune pe Fei-Yen. Trebuia să-i spună să fie atentă. Şi să se pregătească să-l primească în vizită - că Ana îşi începuse deja întoarcerea acasă.

Florentin

Îi venea să vomite - şi nu se atinsese de mâncare. Florentina mânca frumos - cu gesturi de pension. Crina hăpăia şi scotea tot felul de sunete concludente - şi-o îndemna la vorbă. Ea răspundea scurt, serios, şi mânca frumos. Avea gesturi studiate: stătea dreaptă la masă, mesteca cu gura închisă iar felul cum ţinea furculiţa şi cuţitul îl ducea cu gândul la titulatura lui "tati al ei". Ştefan era conte; o învăţaseră să mănânce "în consecinţă". Iar atitudinea ei îi amintea de el... Îi amintea de serile când mâncaseră toţi trei, iar ea ţinuse linguriţa aşa cum putuse şi turuise non-stop despre jucării şi televizor şi George şi Mirela şi...

"Curva aia şi-a lăsat plodu' aici şi s-a dus să se distreze cu ăla în Franţa"... Pe atunci, ea fusese prea mică; iar el nu ştiuse cum să afle cuvintele mamei lui. Le aflase azi. Îl dureau. Îi aminteau cum o primiseră pe cea pe care el o alesese atunci să-i stea alături pentru tot restul vieţii. Îi aminteau cum plecase ea... cum îşi smulsese singur lanţul cu inimioară de la gât, rupându-se astfel definitiv de ea...

Nu putea să mănânce - aşa că împinse farfuria şi se grăbi să intre în dormitor. N-avea ce face aici; dar nici la bucătărie nu mai putea sta. Paşii se apropiau... Crina îl cuprinse uşor cu braţele:

- Îţi simt supărarea. Şi simt că mă doare sufletul.

Şi asta nu era bine - că, uite, n-o sunase nici acum pe Violeta. Iar dacă o pierdea şi pe Crina... Se răsuci şi-o privi lung:

- Pot să te rog ceva?... Pot să te rog ca, până pleacă ea, să stai la Bambina?

Ochii negri îi arătau că îi înţelesese gândurile - inclusiv pe cel în care el şi Ana ar fi trebuit să rămână împreună pentru totdeauna. Nu ştia cum să facă să n-o piardă; nu ştia cum să-i spună că o roagă din tot sufletul să-l înţeleagă...

- ... Bine. Dar...

Dar...?

- Dar îmi promiţi că, după ce pleacă ea, îţi revii?

Aprobă - şi zâmbi de data asta. Crina zâmbea şi ea...

- Îţi promit că, după ce pleacă ea, trecutul meu va începe în clipa când am intrat în casa Bambinei şi te-am văzut prima oară. Şi, indiferent ce se va întâmpla din momentul ăla, ele vor fi moarte pentru mine. Şi ele, şi verii mei buni, şi verii mei vitregi...

"Şi nevasta?" Crina avea curiozităţi; decise să nu i le alimenteze:

- Până atunci însă, sunt o prezenţă nu foarte plăcută. Aşa că e mai bine să nu stai prin preajma botului meu.

Primi un pupic şi fu tras spre uşă:

- Hai să mâncăm!

Voia ea musai să mănânce? Că lui nu-i era foame!

Descoperi, nu fără uimire, că Florentina terminase de mâncat - şi pusese farfuria în chiuvetă, după care ieşise. Probabil că se întorsese la Minesweeper! Oricum, el se aşeza chiar acum... şi lua masa cu Crina lui. Care îl iubea şi nu se sfia să-i arate şi lui asta.

Ştefan

Hotelul era frumos. Adică interesant. Adică era un hotel destul de "luxos", pentru oraşul în care funcţiona. Îl va moşteni şi pe el - adică îi va cumpăra dreptul de folosinţă, dat fiind faptul că beciul reprezenta cel mai "generos" spaţiu de depozitare din oraşul ăsta. Patronul, adică omul lui Leonard, îl primise cu braţele deschise, îl linguşise şi-l cocoloşise şi-l poftise şi-l mutase şi-i scuturase scaunul... deşi încercase din greu să nu facă chestiile astea. Începuse să se înţeleagă din priviri cu Titel; evident, comportamentul patronului spunea multe despre dorinţa lui arzătoare de-a se transfera...

Mâncaseră pe rupte. Se îmbuibaseră la propriu - şi ei, şi băieţii din cele trei maşini care le asigurau paza. Şi-acum încercau să adoarmă. Deşi i se oferise "apartamentul ultra-extra", el ceruse o cameră cu două paturi. Primise una cu un pat şi-o canapea. Bineînţeles că Titel ocupase imediat canapeaua...

Şi acum avea insomnie. Ar fi trebuit să se odihnească, pentru că ziua de mâine va fi plină şi-l va plimba prin tot vestul României; dar nu putea să doarmă. Aşa - pur şi simplu!

Oftă greu şi se ridică pe pernă. Şi-l privi lung pe Titel:

- Şi totuşi - de ce?

Titel se ridică şi el pe pernă:

- Pentru că am mare nevoie de-un şef serios. Unul care să nu-şi bată joc de mine. Nu de alta - dar am încărunţit şi mi-am tocit nervii scremându-mă să-l umplu pe el de bunăstare; iar el a avut grijă să mă umilească ori de câte ori a avut ocazia.

- Aşa sunt unii şefi...

- Numai că tu nu eşti aşa. Şi, la fel ca toţi locotenenţii umiliţi de şefii lor, vreau şi eu în organigrama ta.

- Pentru mine, n-o să fii locotenent; o să fii consilier. Iar oamenii mei nu lucrează pentru mine, ci cu mine. Lucrăm împreună.

- Ştiu. Uiţi că te ştiu de atâta timp...

- Da; mai uit uneori...

- ... Şi probabil că îţi aminteşti, uneori, perioada când te căutam prin Bucureşti...

- De ce să mint - mi-o amintesc şi pe-aia!

Titel tăcea; habar n-avea cum să continue discuţia despre "iartă-mă că am încercat să te omor". Mută el discuţia spre o latură ceva mai constructivă:

- Îmi place să cred că nu voi avea probleme cu voi.

Capul brunet negă scurt:

- Nu. Niciodată. E căsătorită acum; e treaba ei, viaţa ei...

Hm!

- Mă refeream la tine şi la Diamant.

Îl amuţise; se ridică şi-şi luă laptopul:

- Iar răspunsul tău îmi arată că încă te mai gândeşti la ea.

- Mă gândesc la ea ca la o piedică între mine şi tine.

- Eu n-am piedici de-astea.

Laptopul pornea greu... Adăugă:

- I-am spus ei, îţi spun şi ţie: problemele sufleteşti vă privesc. De la mine nu veţi primi decât cel mult sfaturi - şi asta numai dacă le cereţi. Dar nu voi permite ca problemele sufleteşti să afecteze problemele de serviciu. Aveţi probleme? E treaba voastră. Mie nu-mi faceţi mutre şi fiţe şi figuri; la mine-n afacere sunteţi colegi şi cooperaţi 100%. Aşa cum ea este subalterna lui Diamant - iar eu sunt şeful lor. Iar el e văr-miu doar la tata-n curte.

- Am înţeles. Nu voi avea probleme - nici cu ea, nici cu Diamant.

- În privinţa ei, ştiu că n-or să fie probleme. În privinţa lui, însă, nu te sfătuiesc să bagi mâna-n foc.

Google. Căuta maşina...

- ... Crezi tu că e ceva în neregulă?

- Întotdeauna va fi ceva în neregulă. A fost ceva în neregulă şi în ultimii şapte ani - iar eu am aflat asta de-abia după ce fratele cel mic mi-a intrat în dizgraţie.

Îl lămurise? Da, îl lămurise. Îl chemă la el şi-i arătă ecranul:

- Ce zici? Îţi place?

Nu răspundea - pentru că nu putea. Decise să insiste:

- Cadillac Escalade ESV Platinum. Blindat. Îţi place?

- ... Arată foarte bine...

- Mult mai bine decât Hummer-ul tău de serie. Ţi-l recomand pe gri - că e praf în România.

Titel aproba...

- Până pe 27, să intri în posesia lui. Altfel, o să stai pe bancheta din spate a lui Claire. Şi e un pic ciudat, după părerea mea...

- Stai liniştit - mâine dau comanda.

Reveni pe pernă şi începu să râdă:

- Şi uite-aşa o să am eu cei mai bengoşi consilieri, cu cele mai bengoase maşini...

Titel râdea şi el - şi era constipat rău de tot, că nu-i venea nici un gând vesel în minte... Nu-i nimic! Îi venise lui! Iar râsul i se înteţi:

- Ce-o fi cu bietul Aleodor, de nu poftеşte la un covrig de-ăsta lucios şi frumos?!

- Poate că poftеşte la manşă!

- Mai ştii?!

Asta era o poantă bună! Foarte bună! Râdeau amândoi pe cinste; îşi amintea cuvintele lui Leonard, apropo de Titel şi nerăbdarea cu care aşteptase zi de zi momentul ăsta vesel...

Fişiere... Poze... Ana... Poza 5. Întoarse iar laptopul spre el. Râsul lui Titel se stinsese imediat; ochii îi rămăseseră aţintiţi spre ecran... Apăsă încet ecranul şi se ridică:

- Hai să ne odihnim - că mâine avem multă treabă.

Titel se ridică şi el şi şopti:

- În privinţa ei, să stai liniştit. Am auzit eu o vorbă... Tangenţial, aşa, într-una din scurtele mele plimbări cu yahtul...

Ce auzise? Ce vorbă? Cum adică?

- ... Am auzit că e păzită. Şi am auzit că Fang n-are nici o intenţie să dea de ea. Am auzit că ea îţi pregăteşte o surpriză...

- Ce surpriză?

- Nu ştiu; l-am auzit pe Leonard spunând că o să ai "o surpriză". Dar, mai mult de-atât, nu ştiu ce să-ţi spun.

Bine. Reveni în pat, se înveli şi închise ochii:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Aştepta să adoarmă; şi nu putea să adoarmă pentru că nici Titel nu dormea - şi avea el fixuri care nu-i dădeau pace...

Deci Ana avea pază. Asta-i spuseseră şi nea Nicu Cărare, şi Roxana. Ba, mai mult - Roxana îi vorbise despre colonelul Ceauşescu! Ceea ce ar fi fost, într-adevăr, o ştire care pe el l-ar fi liniştit un pic...

Ana îi pregătea o surpriză... Oare ce surpriză? Oare despre ce era vorba, de aflase omul lui Leonard de ea? Întrebări la care nu putea găsi singur răspuns...

AMR 18 zile. Îi era frică... Atunci când se gândea la datele tehnice ale pistoalelor - şi-ale gloanţelor pe care le scuipau, îl cuprindea groaza...

7 decembrie 2011 - miercuri

Grasu

Apăsă scurt soneria. Şi aşteptă. Diamant se trezise - ăla era insomniac, la şase era-n picioare! În plus, era zi lucrătoare. Amândoi se duceau în Bucureşti azi. Amândoi plecau la opt. Era şapte, iar el trebuia să ştie dacă făcuse o greşeală! Decisese, de capul lui, s-o trimită pe Iuliana în Nantes, s-o păzească pe Ana. Iar dacă Iuliana era filată...

Uşa se deschise larg.

- Neaţa.

Aha! Bineînţeles că era îmbrăcat! Se răsuci pe-un călcâi:

- Hai!

- Stai, bă!

- Hai, că nu mai pot să stau! Hai!

- Unde, mă, nebunule?

- La maică-ta.

Aha! Acum se grăbea! Îl auzea cum încuia uşa! Şi el se grăbea rău; şi pornea chiar acum laptopul, fiindcă n-avea timp de pierdut...

- Gata. Da' ce-ţi veni, mă?

Şopti, încet, ca să nu-l audă decât Diamant:

- Mie nu-mi place că prinţesa stă la ăla. Nu-mi place chiar deloc!

- Bă, nici mie nu-mi place. Da' nu-mi permit să mă apropii de ea acum. Tu ai veşti de la Ştefan?

- Nu. Mă aşteptam să ai tu...

- Deşi nu pare, să ştii că e supărat şi pe mine! Din aceleaşi motive pentru care e supărat şi pe tine.

- Io nu-i zic nimic. Nu-i zic, că-l ştiu cum face! Şi nu vreau s-o sperie. S-a speriat destul, din aprilie până acu'. I-ajunge.

- Aşa mă gândeam şi eu.

Şi intrau în curtea lui tanti Perla...

- Auzi, mă? Tu ce zici de chinez?

Ce zicea el de chinez? Nimic mai simplu!

- Zic să te porţi frumos cu el. Că ţi-a fost coleg; şi-o să-ţi mai fie. Şi chiar dacă te face şefu' vice-rege - n-ai să fii vice şi peste el!

- Ştiu. Şi să ştii că mă port frumos cu el. Adică o să mă port frumos cu el, în continuare. Că nu el a trădat.

Serios? Se convinsese şi el de chestia asta? Diamant apăsă soneria şi aprobă:

- Da, Grasule. M-am tot gândit la asta; şi e evident că n-a marşat la planurile lu' frati-su. L-a minţit, l-a trombonit, l-a dus pe căi greşite... Şi a ajutat-o pe Ana să scape din capcanele ăluia. L-a trimis pe Gilles s-o ajute...

Se grăbi să completeze:

- Iar şefu' nu-i nebun, să-l ţină în continuare în birou' lui doar aşa, ca să ştie unde-l găseşte când o vrea să-l concedieze!

Diamant aproba... Amândoi evitau să pomenească ceva despre tanti Stela şi doamna Chèn şi moartea neamului lui Jun... Uşa se deschise larg. Tanti Perla zâmbea:

- Bine-aţi venit. Vă aşteptam...

I-auzi! Îi aştepta? Da' chiar nu putea să ascundă nimic de ea? Hm...

Diamant

Intră şi el în camera de ghicit şi închise uşa. Iar Grasu oftă scurt:

- Tanti, te rog să dai de Ana.

- Am dat, de dimineaţă. Ana e foarte bine; e cu Léon, la bărbatul *barro*. Şi e bine. E liniştită şi calmă şi se gândeşte la Ştefan. Şi la surpriză.

Grasu puse laptopul peste cărţi şi începu să apese tastele... Cee?

... Nu-i venea să creadă! Cumnata lui... Cumnata lui era!

Mâna îi plecă singură şi apucă puloverul lui Grasu:

- Vorbeşte!

- Mi-a trimis-o chinezu', alaltăieri seara.

Smuci spre el:

- Şi mie de ce nu mi-ai spus?

- Fiindcă ai boală pe el. Şi fiindcă ştii că Ştefan te are la mână cu Rebeca - şi-ai putea să fii tentat să-i zici...

- Ce să-i zic? Că e gravidă? Păi înnebuneşte ăla, dacă aude că nevastă-sa dă să nască!

- Nu; îi pocneşte un vas la cap, dacă aude că chinezu' i-a făcut nevesti-sii o poză alaltăieri seara!

Corect!

- Nici n-apucă să mă-ntrebe ce mi-a mai trimis, în afară de poză!

Rânji galant la el:

- Şi ce ţi-a mai trimis?

- Adresa.

Smuci din nou de pulover:

- Bă! Tu te-ai tâmpit de tot!

- Ba m-am deşteptat serios! Am deja un om acolo! Iar de data asta nu te mai las pe tine să-ţi bagi nasu'! Ai priceput?

- De ce, bă? Ce - io sunt de vină că Roxana s-a dat de gol?

- Tot ce se poate! Că toţi stă cu benoclu' pă tine!

Hai - că acu' se-ncăierau! Puse mâinile-n şold şi ridică şi el vocea:

- Cum adică, bă?

Mămica lui decise să intervină:

- Potoliţi-vă amândoi. Ana e bine. Soarta nu s-a schimbat, deşi Grasu a trimis pe cineva acolo. Asta e semn bun; înseamnă că a luat o decizie bună.

Corect! Reveni spre ea:

- Mămico, cum stă Ştefan cu afacerile? Şi cu norocul? Că eu să ştii că m-aş duce s-o iau pe Florentina de la ăla!

- Ba nu te duci nicăieri. Îţi vezi liniştit de treaba ta.

- Mămico, zău aşa!

- În cel mult 24 de ore, Florentina ajunge în braţele lui Ştefan. Potoliţi-vă amândoi. Şi rămâneţi potoliţi!

Gata - era potolit! 100% potolit! Nici Grasu nu mai avea atitudinea aia bătăioasă... Mămica lui zâmbi:

- Staţi jos; iar dacă vă juraţi pă sufletu' lu' Ştefan şi-al lu' Ana că nu scoateţi un cuvânt şi nu ridicaţi un deget fără autorizaţia mea, io o să vă spun ce-mi arată mie cărţile...

Se repezi să se-aşeze pe scaun! Grasu se repezise şi el spre scaunul celălalt... Mămica lui râdea - că îi avea pe amândoi la mână şi-i plăcea la culme situaţia asta...

Grasu

Înghiţi nemestecat şi apucă mobilul - cine era?... Aoleu! Băieţii din parcare! Ce se întâmplase? Apăsă butonul verde:

- Da.

- A venit nevastă-sa.

Nevasta lu' Florentin... Se ridică şi porni spre uşă:

- Aialaltă e la muncă?

- Da.

- Bine; vin şi eu. Ochii-n patruşpatru!

Închise şi le făcu semn să achite ei - că el se grăbea teribil! Dementu' ăla era-n stare să gonească prinţesa ca să-şi salveze amanta!

Florentin

Era linişte... Linişte...

Renunţase s-o mai întrebe ceva. Renunţase încă de la micul dejun! Când plecase spre vila Bambinei, Crina decisese să nu-l trezească;

aşa că, atunci când deschisese şi el ochii, descoperise că Florentina îşi făcuse singură nişte sandwich-uri şi mâncase în camera ei. Şi rămăsese în camera ei. Azi nu mai voise Minesweeper. Despre televizor nici nu putea fi vorba! Stătea în camera ei şi desena. Luase toată hârtia din imprimantă - vreo 100 de coli...

Nu mai vorbeau. Nu mai comunicau, de fapt. Telefonul lui sunase de doar două ori. Prima oară, Ovidiu îl întrebase dacă aprovizionează azi; îi spusese că va aproviziona mâine - şi cam atât. A doua oară, îl sunase mămica lui, să-l întrebe unde e. Îi spusese că nu putea să vorbească asta prin telefon; şi-o îndrumase spre Violeta. Nevasta lui se va descurca - că era descurcăreaţă din fire! Şi, imediat cum se descurca, îi pasa soacră-sii fetele şi se-ncălţa - şi pleca, chitită să-l găsească şi să-i crape capu'! Din punctul ăsta de vedere, era liniştit: n-avea de unde să afle adresa. Aşa că nu-l va găsi. Îl va suna, să-l cheme la Bambina. Iar acolo, la năşica, or să se împace... pe sub nasul Crinei, care-o să se cam încrunte...

Tresări scurt - soneria! Păi...

... Sunase scurt, o dată. El nu voia să se întrebe cine e; şi nici nu voia să se ducă la uşă şi să afle dacă gloanţele chiar treceau prin tabla aia, aşa ca-n filme! El tăia, tacticos, friptura. Făcuse ceafă de porc la tigaie şi cartofi prăjiţi. Foarte bun; foarte "de pension". Florentina nu se plânsese; tăcuse, bineînţeles...

Acum, însă, se pregătea să vorbească. Tocmai de-asta, ridică degetul şi şi-l puse peste buze. "Taci!" Şi-apoi ridică furculiţa şi-o înfipse în cartofi. Şi se concentră asupra propriei farfurii - ca la pension. Aşa o învăţaseră; Doamne fereşte, să deprindă viitoarea contesă niscai obiceiuri urâte de la el!

Se simţea privit lung... El mânca, la fel de calm, la fel de liniştit...

La dracu! Iar suna! Şi-acum sunase de două ori!

Iar scaunul se izbi de dulap, pentru că Florentina îl împinsese în spate şi se repezise să fie ciuruită...

... Hei! Ce dracu făcea? Descuia uşa?

Se ridică; atât apucă să facă! Uşa se deschise larg; ridică sprâncenele, mirat să vadă buclele blonde... şi ochii albaştri, miraţi să vadă copilul care-i deschisese...

Ciudat!

Spre marea lor ruşine, a adulţilor, Florentina reacţionă prima; îi întoarse Violetei spatele şi porni spre hol, bombănind:

- Vă las să discutaţi.

Hm; iar mămăliguţele lui...

Uşa se închise. Şi se încuie. Îi lăsase să discute. Se sprijini de tocul uşii de la bucătărie - el unul n-avea ce discuta cu ea. De fapt, el îi spusese ieri tot ceea ce avusese de spus. Dacă ea voia să iniţieze o discuţie, bine; dacă nu... Şi uite că închidea uşa şi-o încuia - şi nu venea la el, semn că nici ea nu ştia ce vrea dar din "cucerirea" aia nu ieşea...

- ... Bambina mi-a dat adresa. Mi-a zis să fiu discretă, că apartamentul ăsta e pentru afaceri...

Aprobă şi-i mulţumi, în gând, năşicii lui...

- ... N-am crezut. Adică mi-ai arătat poza aia; da' m-am gândit că poate e un trucaj, sau...

- Te-ai gândit că am o amantă?

- Sincer? M-am gândit că ai plecat în Franţa!

Hm! Zâmbi slab:

- Descopăr că nu mă cunoşti chiar deloc!

- Ba tocmai - că te cunosc!

- Eu ştiu ce să zic?!

- Şi-a trimis scrisorile la tine.

- Pe el îl cunoşti? Pe Ştefan?

- Nu; n-am avut onoarea să-l cunosc pe domnul conte.

- Dar l-ai văzut. De-a lungul timpului, l-ai văzut şi în carne şi oase, în bijuteria lui Nicuşor, şi prin pozele Luminiţei. Corect?

- Corect.

Perfect! Deschise larg braţele:

- Crezi că ea l-ar înşela pe el cu mine?

Mat! O făcuse mat! Şi totuşi, insistă:

- De ce-ar face-o?! Uită-te şi tu! Fă o comparaţie! Ăla e mai înalt! Şi mai bine făcut! Şi are ochi verzi şi zâmbet şarmant şi-o mie de şmecherii sentimentale-n panoplie! Ăla e plin de bani! Dă pe-afară! Cred că nici nu le mai ştie numărul! Are servitoare! Are vilă la Cannes! Are bodyguarzi! Are mii de angajaţi, după cum zice Nicuşor! Ăla, când i se pune albastru, închiriază un penthouse cât un etaj întreg, cu şaişpe camere! Şi cu pian! Şi cu pianist! De ce ar mai fi ea tentată de chestia asta?

Şi-acum arăta spre el. Violeta nu răspunse; în schimb, intră în bucătărie. Prea bine! Să continue, dacă aşa voia ea! Dar îi era lui jenă de jena ei - şi se simţea matahală, ştiind că o minţea aşa, pe faţă...

Violeta se aşeză şi împinse farfuria Florentinei:

- Niciodată n-ai ştiut să te ascunzi de mine.

- Ce te face să crezi că ascund ceva de tine?

- Nu ştiu; simt eu aşa... Mai primesc, uneori, semne...

- De la cine?

- De la ea.

- De la Ana?

- Nu; de la brunetă. Că e brunetă! Am studiat firele de păr şi nu sunt şatene. Nu sunt nici de plastic...

Deci era neglijent. OK, notase...

- Şi mai sunt unele chestii. Să zicem că părul poate să fie al Corneliei. Dar telefoanele... Graba cu care ieşi uneori pe uşă la 9 seara...

"În privinţa asta n-am cum să te ajut; obişnuieşte-te cu programul meu fluctuant." Avea şi Crinuţa limitele ei...

- În ultimul timp, însă, te-ai preocupat de casă. Şi de fete. Şi să zicem că pot închide ochii... la o escapadă-două...

Nu, zău?! Hai, c-o şi pocnea! Se simţea matahală... Violeta se ridică:

- Tu cât mai stai?

- Nu ştiu. Depinde cât stă Florentina.

- Depinde de tine. Că tu ai telefoanele lor. Şi poţi s-o duci oricând la năşica.

Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul şi-o privi drept:

- Nu vreau s-o duc la năşica. Vreau să stau cu ea aici.

- De ce?

- Ca să mă-nvăţ minte. Şi să mi-o scot din suflet. Când am trimis-o la ea, i-am spus că nu sunt eu tatăl ei. Ea a priceput; pentru ea, există un singur tată - el. A venit timpul să-i spun asta şi sufletului meu. Şi să uit de ea. Eu am două fete, nu trei; azi, acum, sunt la o distanţă uite-aşa de mică de concluzia asta...

Şi-i arăta fix un milimetru...

- După care mă întorc acasă. Şi mă ocup de Aurora şi Selena. Şi nu mai răspund la telefoanele lor.

- Sigur? Nu de alta - dar să ştii că sunt om, nu robot! Şi nici cuier! Am şi eu un suflet, da?

Şi-i tremura vocea, pentru că o chinuia de ceva vreme... Oftă greu şi-i strânse mâna:

- Niciodată nu te-am tratat ca pe-un robot. Şi, dacă te-am făcut vreodată să te simţi ca un cuier, îţi cer acum iertare. Şi îţi jur că nu mi-am dat seama...

Iar ea îi strângea mâna, iar el se simţea ca o matahală...

- ... Stai aici atât cât trebuie să stai; bine?

Aprobă şi-i sărută mâna. Şi o conduse la uşă, unde fu îmbrăţişat şi sărutat...

Se simţea ciudat, dat fiind faptul că nevasta lui îl săruta aşa în holul apartamentului amantei lui...

Violeta ieşi. Privi lung cârlionţii blonzi... şi oftă:

- Îţi promit că nu stau mult.

- Nu; promite-mi că ai să faci ceea ce ai spus că vrei să faci.

"Că o s-o uit? Niciodată!" Aprobă şi-o văzu intrând în lift... Reveni şi el în apartament şi încuie uşa. O încuie bine, puse şi lanţul...

Era linişte; o linişte perfectă. Porni spre camera ei; apăsă clanţa şi intră:

- A plecat.

Florentina nu era aici! Păi... Păi, unde era? În living?... Nu. Şi-atunci?

Şi-atunci era în dormitor. Şi, pentru chestia asta, o să-i dea una la

fund! Că nu era la ea acasă, să umble pe oriunde-i trăznea ei mintea! Apăsă clanţa şi constată că era încuiată. Vocea serioasă întrebă:

- Cine e?

- Eu.

Cheia ronţăi iar uşa se deschise larg. Iar Florentina ieşi, bombănind ca pentru ea:

- Doar nu era s-o las să-i vadă danteluţele; nu?

Danteluţele?... Da; danteluţele de pe pat. Imaginaţia Crinei o îndemna să le lase în fiecare zi întinse peste plapumă, pled sau cearceaf; ca să-l inspire pe el probabil! Şi, într-adevăr - dacă Violeta ar fi vrut să vorbească cu Florentina, ar fi intrat pe hol. Unde prima uşă era cea de la dormitor. Şi le-ar fi văzut... probabil...

- Sunt la calculator.

La calculator...

Nu; de uitat, n-o s-o uite. Niciodată. O ura îndeajuns de mult ca să n-o uite niciodată... Şi-i venea să plângă, ştiind că era fetiţa lui... Picea lui... Şi-o ura...

Grasu

Băieţii ăştia fumau îngrozitor de mult. Da, ştia că paza era cea mai plictisitoare activitate pe care-o puteau primi oamenii lui; dar transformaseră maşina în fumigenă! Dacă dementul o dădea pe Florentina afară, el trebuia să iasă cu ea în braţe din parcare şi s-o ducă la BMW-ul lui! Că în chestia asta se axfisia prinţesa!

Uşile se deschiseră - tresări şi apucă cotiera... Nu. Blonda era. Nevasta lui Florentin. Pleca. Se lămurise şi pleca acasă. Părea liniştită; calmă. Cine ştie al cui ştia ea că e apartamentul ăla! Cine ştie ce gogoaşă îi turnase Florentin!

Oricum, important era că prinţesa rămăsese în apartament! Tanti Perla le spusese că mâine era "ziua cea mare". Îi plăcea să creadă că soarta nu se va schimba. Şi că viitorul va fi aşa cum îl rostise ea azi. Îi plăcea mult viitorul ăla!

Deschise portiera şi coborî:

- Mă duc să aduc maşina.

- Şefu', asigurăm noi paza aici!

- Da; da' stau şi io. Dacă diliu' o ia razna şi-o goneşte, e mai bine să mă duc io s-o iau. Pe mine mă cunoaşte bine, şi are încredere...

Se ducea, aducea maşina şi stătea în ea. Şi aştepta. Până nu-l vedea pe Ştefan cu Florentina în braţe, la adăpostul unui blindaj serios, el nu mai scăpa prinţesa din vedere!

... Şi dacă se sesizau Internele că el fila intrarea în blocul amantei lui Florentin? Că ăla era totuşi filat - dacă nu din cauza lui Ştefan, din cauza Bambinei!

... Trebuia să plece de-aici. Trebuia s-o lase în grija băieţilor ălora şi să plece... O să plece; dar nu acum. Diseară. Pe la 9-10, când avea el certitudinea că nu se mai putea întâmpla nimic rău!

Ana-Maria

Era târziu. Léon încerca să adoarmă; şi, deşi era obosit după atâta aerobic cu Tasnim şi joacă cu mami, uite că tot nu-l fura somnul! Se tot răsucea, se învelea, se dezvelea...

- Noapte bună, prinţule!

- Mami, da' noi când mergem acasă?

Bună întrebare! Ia să calculeze...

Era în 35 de săptămâni; slăbise, iar Fluturaşul era puţin sub medie. Florentina fusese în medie, prinţul fusese peste medie - şi amândoi se născuseră la termen. N-avea deci un ghidaj, sau posibilitatea să facă vreo comparaţie; iar să-l întrebe pe Sami ieşea complet din discuţie! Nu ştia deci când mergeau acasă...

- ... Mami, ai adormit?

- Nu. Dar nu ştiu ce să-ţi răspund.

- Păi nu te-ai gândit?

- Sinceră să fiu, nu prea m-am gândit la amănunte. Ne întoarcem înainte de Crăciun; dar nu ştiu să-ţi spun o dată exactă.

- Ne întoarcem săptămâna viitoare?

- Nu ştiu; trebuie să mă gândesc...

- ... Mami, te rog eu mult să ne întoarcem săptămâna viitoare!

- Prinţule, nu e bine să grăbim întoarcerea acasă. E important să ne reuşească totul perfect; iar graba

- Ştiu, graba strică treaba.

Mamaia Stela le tot spusese proverbe şi le explicase...

- ... Mie mi-e dor de tati...

- Şi mie mi-e dor de tati. Aşa că, uite ce-ţi propun! Hai să pornim laptopul şi să ne uităm la poze cu tati! Vrei?

- Eu aş vrea în braţe la tati...

Oftă greu şi-l trase în braţele ei:

- Până la Crăciun, ne întoarcem sigur. Te rog, hai să ne culcăm! Mi-e un somn...

- Bine. Noapte bună, mami!

- Noapte bună, prinţule.

Şi-acum se culcaseră. El bineînţeles că se foia...

Când se întorcea ea acasă?

... Păi, după toate calculele ei, va naşte în preajma Crăciunului. 20 decembrie trebuia neapărat s-o prindă în Bucureşti, controlată de medicul Paul Petrescu fără *hijab*! Pe 20, cel mai târziu, trebuia să ştie sigur că are medic care s-o asiste! Şi cum medicul Petrescu o putea refuza totuşi pe musulmană, plănuia chiar acum ca la controlul următor să-i spună adevărul. Şi să-i explice clar de ce ea nu putea să nască la maternitatea Giuleşti. Trebuia să aranjeze "locul naşterii", pe care mai întâi trebuia să-l găsească şi să-l închirieze... Iar ca să facă asta, trebuia mai întâi să-l ducă pe Léon la tati. Şi aici avea o problemă mare...

Nu va apela tot la Florentin. Se părea că greşise: Florentina nu ajunsese nici azi la tati. Grasu ar fi anunţat-o; iar gândul ăsta o îngrijora. Nu ştia ce se întâmplase în România; nu ştia de ce tati nu gonise într-un suflet la prinţesa lui! Nu voia să-l sune pe Grasu, fiindcă nu voia să afle că ceva mersese rău... Că greşise totuşi...

O să încerce să-l contacteze pe colonelul Ceauşescu. Mâine avea oră la aikido; poate poimâine, sau...

Îi era frică. Fluturaşul începuse şi el să se agite. Dacă năştea acum, aici, era rău de tot! Dacă îl suna pe Grasu, putea primi veşti proaste. Dacă o suna pe ea...

Léon dormea. Se ridică, uşor, şi scoase telefonul. O suna cu ID ascuns, ca să nu se pomenească... Suna. Suna...

- Da.

Răspunsese în şoaptă. Se grăbi să-i răspundă:

- Prinţeso, unde eşti?

- La ăla. Tati are foarte multă treabă cu afacerea; Grasu a zis că, imediat cum reuşeşte să rezolve problemele, vine şi mă ia.

Deci Florentina vorbise deja cu Grasu - deşi ea nu-i dăduse numărul lui de telefon!

- Da' stai liniştită - că mi-a zis că sunt păzită bine aici! Şi am văzut şi eu oamenii lui Grasu în parcare!

Memorase numărul lui Grasu! Aah - ce copil! De ce era aşa de isteaţă? Se grăbi să-i dea dispoziţia aia cu titlu de ordin:

- ... Bine. Fii atentă! Când vine tati, să nu-i zici că ai telefon! Ai auzit? Să-l arunci!

- Da, mami!

- Să nu i-l dai! Că vine aici, peste noi - şi vine cu chinezii după el!

- Stai liniştită, că am înţeles! Imediat cum vine tati să mă ia, scap de telefon!

- ... Bine. Şi să fii cuminte.

- Sunt cuminte. Şi-l aştept pe tati.

- Bine, prinţeso.

- Mami, da' voi când veniţi?

- Léon vine înainte de 20 decembrie; şi, imediat după el, o să vin şi eu.

- Bine. Vă aşteptăm.

- Tu să faci pregătirile pentru Crăciun! Auzi?
- Da, mami. Stai liniştită!
- ... Bine, prinţeso. Noapte bună.
- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu... şi reveni lângă Léon. Pe sub uşă intra raza palidă de lumină - semn că Sami era în living şi la ora asta. Semn că o aştepta. Şi cum nu ştia când pleacă, iar versuri îi era frică să mai traducă... Mai bine dormea!

Ştefan

Era aproape 12 noaptea. După a doua zi de hălăduială prin România aia mare, ajunseseră la Reşiţa. Oraş destul de "nefericit"; dar, cum pe ruta lor urma Timişoara, deciseseră de comun acord să înnopteze aici. Vestul ţării era împânzit de afaceri prospere; 30% din afacerile lui Leonard se derulau în zona pe care-o vor vizita mâine. Şi trebuia să fie foarte atent la discuţiile care vor urma. În plus, noaptea trecută fusese un sfetnic bun pentru Titel; de dimineaţă încoace, omul lui Leonard "dăduse tot din casă", cum se zice. Chiar se gândea să-l numească "viitor consilier"! Nu de alta, dar vizitaseră mult azi - iar gura lui Titel le vorbise oamenilor din subordine numai despre viitor. Despre ce va fi din 27 decembrie încolo. De parcă uitase complet că "era în preaviz", iar Leonard nu era un şef cu care să-şi permită să se puturoşească! Dar nu se băgase să-l corecteze sau să-l atenţioneze; îl lăsase să vorbească. Şi vorbise mult. Vorbise "de bine". Titel număra zilele, ca şi el. AMR 20 de zile pentru Titel. În privinţa lui, spera că numărul nu crescuse. Spera că în scrisoarea care îl aştepta la Florentin nu era o dată, o oră şi-un loc unde-şi putea regăsi regina. Spera să nu facă o greşeală refuzând cu încăpăţânare să-l trimită pe Diamant s-o ia...

Privea lung parcarea. Băieţii dormeau azi în maşini - decizia lor. Titel se prefăcea că doarme, în fotoliu. Patul era gol - pentru că el se uita lung pe geam şi se gândea că AMR 17 zile...

8 decembrie 2011 - joi

Florentin

Mm - era plin de energie! Şi de draci şi de nervi şi de supărare şi furie şi disperare şi... Era plin, oricum. Plin cu de toate. Ieşea chiar acum pe uşă, ca să-şi verse "plinul". Trebuia să aprovizioneze - ca să nu devasteze apartamentul ăla. Presimţea o vizită a Crinei, în jurul prânzului; presimţea şi o vizită a Violetei, cam în aceeaşi perioadă - că putea să vină cu borcanele cu mâncare pentru el şi Florentina! Avea o nevastă deşteaptă, care-l simţea; şi nu era foarte sigur că o convinsese să stea cuminte acasă şi să-l aştepte pe el să ajungă la anumite concluzii. Şi, peste toate astea, era Florentina - copil extrem de isteţ, care-şi punea toată isteţimea la contribuţie ca să-l determine să-l cheme mai repede pe "tati al ei" s-o ia. Presimţea deci că azi el o să erupă. Şi cum era deja plin cu de toate, prefera să se golească un pic.

Lăsă biletul pe masă, ieşi şi încuie uşa. Şi nu aşteptă liftul - coborî pe scări.

Grasu

Ha? Deschise un ochi...

Nu-nu! Că-l suna paza de la blocul lui Florentin! Se ridică în picioare şi se grăbi să răspundă:

- Da!

- A venit la maşină, ne-a spus că lipseşte două ore şi-a plecat cu Audi-ul.

La dracu! Se repezi la blugi:

- Unde dracu s-a dus?

- Nu ştiu. Măică s-a luat după el; a zis că te sună, atunci când află.

La dracu!

- Restrângeţi obiectivu'! Şi fiţi cu ochii-n patru! În juma' de oră sunt acolo!

Că punea girofaru' pe capotă şi zbura cu BMW-ul ăla pe deneu! Aruncă telefonul pe pat şi-şi trase pantalonii peste pijama. Repede - geaca peste tricou! Laptopul, telefoanele - şi plecase!

Florentin

Uşile liftului se deschiseră. Se grăbea. Îşi vărsase energia plimbând marfa - şi exact când ajunsese şi el în parcare, calm şi liniştit şi hotărât să nu-şi piardă răbdarea cu ea pentru nimic în lume, constatase că Grasu "trei capete" îl aşteptase. Evident, avea un BMW; unul de-ăla nou-nouţ, foarte arătos, foarte "masculin"... Şi nu venise să discute cu el. Nu venise nici să-i reproşeze faptul că încuiase copilul în casă şi se dusese la treburile lui. Nu; îi bătuse-n ceas. Adică îi transmisese că îi luase cam mult, chestia aia cu "problemele personale". Iar în clipa aia simţise cum paharul răbdării lui se umple instantaneu! Păi el era bodyguardul fetiţei lui Ştefan? Era sluga nevestei lui Ştefan? Era bona copilului lui Ştefan? Cum îşi permiteau ăştia să-i facă lui programul? Lor nu le era ruşine?

Înfipse cheia în yală şi descuie. Şi intră.

Florentina se trezise. Grozav... Fetiţa se ridică de pe scaun şi rosti, privindu-l drept:

- Te rog frumos, sună-l pe Diamant şi spune-i să vină să mă ia.

- N-am voie să te dau lui Diamant. Iar taică-tu nu poate să vină acum să te ia - că are treabă!

- Te rog frumos să-l suni şi să-i spui.

- L-aş suna degeaba! Aş alerta spionii care-mi ascultă telefonul!

- Te rog frumos să-l suni pe Diamant.

Plecă scurt capul într-o parte şi zâmbi:

- Te-ai supărat chiar atât de rău că te-am lăsat singură în casă?
- Te rog frumos să-l suni pe Diamant.
- Unu la mână, trebuia să aprovizionez magazinele şi florăriile. Doi la mână, nu trebuie să bat la ochi în faţa poliţiştilor care mă filează, aşa că trebuie să fac ceea ce fac eu de obicei. Iar eu aprovizionez de obicei. Trei la mână, ai fost păzită foarte-foarte bine.
- Te rog frumos să-l suni pe Diamant.

Clar - aşa o s-o ţină azi toată ziua! Mm... Încercă să schimbe subiectul:

- Ai mâncat?
- Da. Te rog frumos să-l suni pe Diamant.
- O să-l sun mai târziu.
- Te rog frumos să-l suni acum.
- Acum nu pot.
- Te rog frumos!
- Am spus că nu pot! Da' stai loculuí! Stai aici! Ce ţi-am făcut? Ţi-am făcut eu ceva? Ţi-am zis ceva? Te-am deranjat cu ceva? Nu m-am purtat frumos cu tine? Nu ţi-am adus tot ce-ai avut nevoie? Nu mi-am
- Ba da. Te rog frumos să-l suni pe Diamant.
- O să-l sun puţin mai târziu.
- Te rog frumos să-l suni acum.

În ritmul ăsta, în maximum cinci minute îi umplea curul de vergi - şi n-avea voie să facă asta. N-avea dreptul, de fapt, să o lovească pe fetiţa lui Ştefan! Aşa că decise să tacă - şi să se schimbe. După care decisese deja că se va duce să mănânce - şi-o va expedia la calculator, dacă o să încerce să stea scai pe capul lui şi să spună acelaşi lucru! Da' pe Diamant tot n-o să-l sune! Uite-aşa - că nu voia el!

Sami

Era frumoasă; foarte frumoasă. Zi de zi, părea tot mai frumoasă! Femeia asta era fermecată! Clar! Nu mai încăpea nici un dubiu! Iar el era tot mai trist - şi mai tăcut şi mai serios...

Azi nu citea. Azi stătea cu laptopul în poală. Căuta versuri pentru diseară. Ana îl ocolise cu grijă zilele astea; dar intenţiona ca diseară să n-o mai lase să fugă de el! Păi acu' lua băiatul şi pleca! Măcar o seară de traduceri să mai facă! Una singură! O oră măcar! O oră...

N-avea curaj s-o privească; nu se simţea întru totul stăpân pe propriile reacţii. Prefera să privească ecranul, iar pe ea s-o zărească cu coada ochiului. Ana punea masa; el cică citea...

Uşa de la etaj scârţâi uşor. Ah - venea şi ea! Adio lectură! Adio linişte! O să vrea să pălăvrăgească cu el despre Jaser! Dragostea era o pacoste uneori... Palmele lui Tasnim se aşezară pe umerii lui - şi rămase mut de uimire atunci când îi auzi cuvintele!

- *"Ea l-ar putea uita pe cel cu care a râs, dar nu-l va uita niciodată pe cel cu care a plâns."*

Oo, nu! Traducea de pe ecranul lui! Şi uite că alesese o cugetare "cu schepsis"! Adică iar începea! Femeia asta era groaznică! Îngrozitoare! Şi câinoasă şi lipsită de suflet! Ana începu să râdă:

- Poftim?
- Cugetări arabe.

O anunţase ce citea el acolo de zor - şi-i şi tradusese ceea ce i se păruse ei mai "potrivit"! Era îngrozitoare... Ana zâmbi:

- E foarte frumoasă. E reală...

Dădu să se ridice, dar palmele surorii lui îl opriră...

- *"Am ştiut încă de la început că fiecare mare poveste de iubire este proiectul unei mari despărţiri."*

Ana intră în bucătărie:

- Spune mai tare, să te-aud!

Ei, poftim! Îi făcea jocul! Hm...

- *"A sta cu cineva pe care îl iubeşti şi de care ştii că vei fi despărţit, e ca joaca în ploaie; îţi place, dar ştii prea bine că te vei îmbolnăvi după aceea."*

Clătină încet capul şi şopti:

- Încetează!
- De ce? A zis că-i plac! Ana, îţi mai spun?
- Da-da!

Şi intra cu farfuriile, atentă la Tasnim - care se apleca spre ecran...

- *"Hai să stabilim că eu te iubesc de la distanţă, iar tu eşti mai aproape de inima mea decât sunt eu însumi. Să stabilim că eu sunt un străin căruia îţi destăinui necazul, iar tu eşti pentru inima mea cea mai dulce şi mai dorită femeie."*

Hait - că începea "să le-nflorească"! Ana lăsă farfuriile pe masă şi zâmbi melancolic:

- Ce frumos...

Şi ce prost se simţea el, ştiind că şi ea ştia ce făcea Tasnim acolo...

- Ia - alta! *"Ceea ce doare cel mai mult nu este ceea ce nu ne-a aparţinut niciodată, ci ceea ce a fost al nostru un timp şi va pleca pentru totdeauna."*

La naiba! Lăsă laptopul pe canapea şi se ridică:

- Poftim - stai în locul meu.

Se aşteptase ca Tasnim să-l oprească - şi s-o facă în stilu-i caracteristic, lipsit de tact şi cu cuvinte care să-i ilustreze clar intenţiile. Când colo, constată că surioara lui ocolise canapeaua în fugă...

Se răsuci şi porni spre scări. El urca, ea traducea...

- *"În privinţa adevărului, tăcerea este un demon mut. Iar dragostea mea pentru tine este adevărată. Deci, de ce tăcerea pune stăpânire pe mine atunci când sunt cu tine?"*

Se opri. Deja era prea mult. Deja simţea că stă să explodeze - şi-o să se-ntoarcă în living, o să se ducă la ea şi-o s-o sărute şi-o să-i spună că o iubeşte şi... Ana se grăbi să răspundă:

- Stai puţin; stai să văd dacă-mi amintesc... Aha! *"Nu înceta niciodată să zâmbeşti, nici chiar atunci când eşti trist, pentru că nu se ştie cine se poate îndrăgosti de zâmbetul tău."*

... Avea o problemă. Mare! El se oprise în faţa uşii lui. Ea nu-l vedea - nici ea, nici Tasnim. Ele nu ştiau că el asculta. Sau ştiau? Iar dacă ştiau, oare încercau să-i transmită ceva?

- Şi mai ştiu una! Stai! *"Învinge durerea, râzi cât se poate, căci tot la zi ajunge şi cea mai lungă noapte."*

Încercau să-i transmită ceva?... Iar el încerca să înţeleagă ce-i transmiteau ele? El chiar credea că femeile alea două, sora lui şi femeia fermecată, îi transmiteau să mai încerce o dată?

... Intră în camera lui.

Ana-Maria

Gata - Sami intrase în camera lui. Auzise clar uşa. Plecă imediat capul şi-o electrocută pe Tasnim:

- Şi mai ştiu una! *"Nu sunt supărată că m-ai minţit; sunt supărată că de-acum încolo nu te mai pot crede."* Poftim la masă.

Şi cu asta pusese punctul final - şi la discuţia aia, şi la mâncatul alături de ei. Intră în camera ei, închise uşa şi se aşeză lângă Léon. Prinţul o privea lung... Ea zâmbea şi-l privea lung - şi-şi revedea, cu ochii minţii, soţul...

Ştefan

Era ora unu. Tocmai intraseră amândoi în restaurantul lui Aniko Sepsi din Salonta. Unguroaica fremăta. Îi aştepta la bar - şi "se atârnase" de ochii lui verzi încă dinainte ca Titel să deschidă uşa! Va înregistra deci un succes total şi aici. Timişoara fusese un succes, Aradul fusese un succes... Graniţa de vest era un succes. Nu va pierde nimic - nici un om măcar! Era important...

Era îngrijorat. Avea un gol în stomac care nu-l slăbea deloc. Diamant nu-l sunase azi; dar nici el nu-l sunase pe Diamant. Grasu nu-şi

permitea să-l sune - şi probabil că era şi supărat pe el, pentru cuvintele de la aeroport... Nu-i ieşea din cap florarul ăla! Nu-i ieşea din cap gândul că putea face greşeala vieţii lui...

Florentin

"Te urăsc! Doamne, copilă! - de ce m-ai făcut să te urăsc?" Simţea că-i pocneşte capul...

Fetiţa lui Ştefan trecuse la tortură. O învăţaseră metode foarte eficiente! Azi, toată ziua, nu spusese nimic care să nu se termine cu "Te rog frumos să-l suni pe Diamant". Când o chemase la masă, îl rugase frumos. Când o invitase la televizor şi la joacă, ea îl rugase frumos. Când îi explicase că trebuie să aibă răbdare, ea îl rugase frumos. Ea îl ruga frumos de fiecare dată. Îl tortura. Putea jura, în momentele astea, că de lecţiile de tortură se ocupase mă-sa...

Era trei. El nu mai rezista. Era de-abia trei, el tocmai terminase de spălat vasele şi se aşezase pe canapea, iar ea tocmai îl rugase frumos să-l sune pe-ăla. Iar el era plin. Plin-ochi! El nu ştia ce să facă - să bufnească în plâns? Sau să răbufnească şi să pună mobila la pământ? Sau să-l sune şi gata?

Ridică încet privirea spre ea... Stătea în picioare lângă canapea, în dreapta lui. Stătea dreaptă, calmă, şi-l privea drept. Avea o mimică senină, care-i amintea de filmele horror cu criminali în serie...

Nu mai putea sta aici.

Se ridică, o ocoli şi ieşi. Şi, în drum spre uşa de la intrare, "confiscă" receptorul telefonului wireless - ca să nu descopere că mă-sa o învăţase şi numărul unic de urgenţă! Ieşi, închise uşa, o încuie, chemă liftul... O să se ducă în parc. O să se aşeze pe-o bancă şi-o să încerce să nu-şi piardă minţile. Şi-o să încerce să găsească o cale...

Uşile se deschiseră larg; primul lucru pe care-l văzu fu BMW-ul şi bărbatul solid, brunet... N-avea ce vorbi cu el; ieşi şi viră la stânga. Şi porni spre ieşirea din parcare.

Nu - n-ar fi trebuit să-şi dorească să o reîntâlnească. Şi nici n-ar fi trebuit să-şi compare fetiţele cu ea. Da, copila aia de 8 anişori era exact aşa cum îşi dorise sufletul lui să fie; dar nu mai era a lui. Trecuse atâta timp, atâţia amar de ani între momentul cinei în trei şi momentul prânzului de azi! Într-adevăr, nu se înşelase atunci - decizia de-a o trimite la Cannes fusese bună. Se ocupaseră de ea. O crescuseră, o educaseră... Crescuseră copilul ideal - pentru ei. Pentru el, copilul ăsta ideal, perfect chiar, era o pedeapsă.

Cum spusese tanti Perla, în aprilie? Spusese că Florentina va veni la el, peste ceva timp. Iar el n-o să se bucure; o să vrea ca ea să plece. Şi-o să plece repede şi fără regrete - iar din clipa aia, el cică n-o să mai sufere din cauza ei. Acum, când se aşeza pe banca din Parcul Circului, realiza că îşi dorea mult ca tanti Perla să nu se fi înşelat - iar el să nu mai sufere, începând de azi. Pentru că se pregătea să-l sune...

Scoase telefonul şi începu să apese tastele... Ionescu Diamant - buton verde. Şi acum aştepta...

- Ei, salut!

Era vesel; el nu putea fi decât şters:

- Salut. Te deranjez?

- Nu, deloc! Spune!

- Voiam să te întreb... Ai vorbit cu Ştefan? I-ai spus să vină să-şi ia cartea?

- Bineînţeles! I-am spus încă de-atunci. Da' n-are când să treacă pe la tine - că e prins cu afacerile...

- ... E în România?

- Da; cred că pe undeva prin vest, aşa...

La naiba! Îşi trecu scurt degetele prin păr... şi oftă:

- Spune-i că-l rog eu mult de tot să vină s-o ia.

- Bine, Florentine; îi zic acu'.

Se grăbi să continue, ca să fie sigur că suferinţa lui se va curma azi:

- Că nu mai pot s-o ţin. Nu mai vrea să stea la mine.

Apăsă butonul roşu şi se ridică: se întorcea acasă. Conform cu spusele mamei lui Diamant, suferinţa lui se va sfârşi azi. Că nu se putea să n-apară domnul conte, să-şi recupereze puiul de contesă! Iar asta însemna că, de mâine, el n-o să mai sufere din cauza ei. El o să aibă o viaţă frumoasă, o să aibă de toate, o să fie iubit şi n-o să-i lipsească nimic. Şi-o să moară cu nemulţumirea-n suflet. Acum, în momentele astea, zău că viitorul i se părea roz...

Diamant

Hait - c-o făcuse floraru' pe-aia nefăcută! Oare "porumbelul" ăla îi ieşise pe gură aşa, natural, din prea multă amăreală-n suflet, sau fusese premeditat cu grijă?

... Detaliile nu mai contau - important era că îl sunase, nu? Şi că spusese cuvintele alea care puseseră pe jar toate urechile "ascultătoare"! Acum putea şi el să-l anunţe pe Ştefan ce şi cum! Scoase specialul şi selectă numărul lui.

- ... Da.

- Salut.

- Salut.

- Ia un elicopter şi vino încoace.

Tăcere... El nu voia să-i spună continuarea, fiindcă era supărat fleaşcă pe vărul lui...

- ... Ce s-a întâmplat?

- Ai o carte la Florentin. Şi trebuia să vii s-o iei. Îţi aminteşti?

- Da.

- M-a sunat adineauri; zice că te roagă el mult să vii s-o iei, pentru că nu mai poate s-o ţină. Cică nu mai vrea ea să stea la el.

Şi-acum rânjea, mulţumit de preinfarctul pe care i-l provocase vărului lui, şi aştepta urletul...

Ştefan

Îl privea pe Titel. Asculta cuvintele lui Diamant, îl privea pe Titel şi simţea cum i se opreşte inima...

Deci, l-a sunat adineauri Florentin... Îl ruga mult să se ducă să-şi ia cartea, fiindcă nu mai voia să stea la el. Cartea. Aia în franceză, de la 1908. Cartea... 1908... în franceză... Şi simţea că începe să-i tremure mâna în care ţinea telefonul...

- ... Grasu a asigurat perimetrul încă din secunda unu. Da' eu zic să vii încoace s-o iei; că aşa-i cel mai bine. Tu te pricepi la cărţi de-astea rare...

- Ajung cât pot de repede. Aveţi grijă acolo.

- Stai liniştit, că ne-am ocupat deja de toate cele. Te aşteptăm.

N-avea rost să-i explice ce şi cum - aşa că închise. Titel era foarte serios:

- Ana?

- Florentina.

- Unde e'?

- În Bucureşti.

- Se duce Diamant s-o ia?

Să-l pună pe Diamant să urce la Florentin şi... Nu.

- Nu; mă duc eu.

- OK. Sun imediat după elicopter.

Poftim?

- Sau preferi să mergi cu avionul? Elicopterul te poate lua de-aici; dar cel mai apropiat aeroport e la Oradea. Şi nu ştiu dacă

- Elicopterul e perfect.

Aproape instantaneu, Titel începu să piuie mobilul:

- În maximum un sfert de oră decolezi. Vrei să mă ocup şi de aterizare?

Aprobă încet cu capul. Contempla a doua minune pe ziua de azi - Titel, locotenentul lui Leo Mondialu, lua cu japca elicopterul şefului lui actual ca să-şi servească viitorul şef. Ba, mai mult - se oferise să-i obţină şi autorizaţia de aterizare! Şi, eventual, şi-un ponei cu fundă

pentru aia mică! Cât de mult îl dorea omul ăsta! Nu-i venea a crede...

- Spune-mi locaţia pentru aterizare.

- În Parcul Circului.

Titel aproba cu capul şi butona mobilul...

Deci Florentina era la Florentin... din 5 decembrie. Şi, după cum spusese Diamant, "Grasu a asigurat perimetrul încă din secunda unu". Era uimit, dat fiind faptul că Grasu era novice într-ale informaticii şi-o iubea pe prinţesă ca pe ochii din cap! Avusese Grasu inimă să-şi lase "sufleţelu'" atâtea zile cu tatăl biologic? Hm...

Îi era frică să se întrebe cine-a aflat informaţia aia - că Florentina e la Florentin. Presimţea că tot chinezul lui "o produsese" şi pe-asta. Şi-o va "produce" şi pe următoarea... în care nu va fi şi Ana. Iar în următoarea informaţie despre familia lui nu va mai figura Florentin. Ăla n-ar mai fi ajutat-o pe Ana pentru nimic în lume! Şi atunci, la Orléans, o trimisese pe secretara Bambinei cu biletul tocmai ca să pară că este interesat de soarta fiică-sii şi să-i arate neamului că "sângele apă nu se face"! Ăla îl ajutase până acum pentru că avusese ceva de demonstrat - şi tocmai demonstrase! Se îndoia că avea ăla puseuri de omenie, sau ţeluri mai înalte...

Titel reveni spre el:

- Elicopterul aterizează aici, în faţa restaurantului, în cinci minute. L-am contactat pe Popescu şi i-am spus că ceri autorizaţie să aterizezi în Parcul Circului. A rămas că te sună el, când are un răspuns.

Era bine şi-aşa! Întinse mâna; Titel se grăbi să-i strângă mâna:

- Te mai întorci?

- Da. Mă duc, o iau, o duc la tata şi mă-ntorc.

- Atunci, îţi propun să decalez tot programul cu o zi şi să te-aştept aici. Şi să reluăm mâine dimineaţă.

Aprobă şi se grăbi să se ridice:

- E perfect.

Titel îl urma, apăsând tastele mobilului...

Deci Florentina... Florentina era? După indiciile pe care i le dăduse Florentin, da - despre fetiţa lui era vorba. Şi nu putea să nu se întrebe unde e Ana?! Unde e Léon? Erau în Franţa? Erau în România?

... Stop! Să se-adune şi să gândească! Florentina urma să ajungă azi în Aurari! Şi cum Diamant şi Grasu erau "pedepsiţi", el avea mare, mare nevoie de Rebeca! Scoase telefonul şi-i selectă numărul.

- Da.

- Îl laşi pe Aleodor la conac, să facă actele cu Adina, iar tu iei avionul Externelor şi vii cât de repede poţi pe Otopeni.

- Da, şefu'.

Şi-atât - restul or să-l discute între patru ochi. Apăsă butonul roşu... şi se grăbi să selecteze numărul lui Aleodor. Suna...

- Da, şefu'.

- Vreau înregistrările telefonului lui Florentin în ultima săptămână.

- Acum "le produce" Vodafone-ul. Imediat cum le primesc, le pun pe server şi te anunţ.

- Bine. Rămâi la conac şi te ocupi de afaceri; pe Rebeca am chemat-o aici.

- Am înţeles.

Apăsă butonul roşu...

Unde era regina lui? Venise şi ea? Era tentat să creadă că nu; de vreme ce Florentina stătea de patru zile deja la Florentin, Ana şi Léon sigur erau încă în Franţa. Pericolul nu trecuse; nu încă. Unul dintre copii era în Bucureşti, "pe terenul lui"; celălalt însă... Şi regina...

Regina lui riscase şi venise în România ca s-o aducă pe Florentina. Şi apoi riscase şi se întorsese în Nantes, ca să ia şi băiatul. Regina lui bătuse toată Europa, dus-întors. Oare Fang ştiuse asta atunci când îi scrisese mail-ul? Îngrijorător gând...

Grasu

Ia - cine-l suna?... Diamant?

- Da.

- Am vorbit cu şefu'. Vine încoace cu viteza sunetului. A zis să avem grijă.

- Mă ocup imediat de asta.

Îi închise-n nas şi porni grăbit spre lift. În sfârşit! În sfârşit, Ştefan înţelesese ce carte în franceză avea Florentin! Şi venea s-o ia şi s-o ducă în Aurari! Năvăli în cutia metalică şi apăsă butonul etajului 8. Urca... Urca...

Gata. Ieşi şi identifică imediat apartamentul. Se apropie de uşă, făcu o piruetă scurtă şi reveni spre scări. Şi mută pistoalele în faţă, la curea - să-i fie la îndemână, în caz că avea vreunu' idei.

Florentin

Ieşi din lift şi făcu abstracţie de silueta solidă; descuie uşa, intră şi-o închise. Şi porni, calm, pe hol...

Era în camera ei. Bun! O privi lung, drept:

- L-am sunat.

Fremăta şi strălucea la propriu, etalând un zâmbet larg şi fericit...

- Şi cred că vine tati al tău să te ia.

Încântată probabil de titulatura pe care-o auzise ieşind din gura lui, Florentina încercă să-şi păstreze calmul:

- Bine. Mulţumesc.

Nu se mai obosi să-i răspundă; intră în dormitor, se lungi în pat...

Ei bine, da - era îndeajuns de bărbat ca să recunoască faptul că era distrus! Şi la propriu, şi la figurat! Florentina era, totuşi, copilul lui cel mai iubit. Şi nu-i înşelase aşteptările - era frumoasă, iute, isteaţă, tupeistă, descurcăreaţă... Dar uite că ea nu-l voia pe el! Sub nici o formă! Ea îl voia pe contele cu ochi verzi şi munţi întregi de bani! Ceea ce însemna că era fericită acolo, aşa, cu "tati al ei". Probabil că şi Ana era fericită cu aşa bărbat "de valoare"; probabil că şi ea l-ar fi respins cu îndârjire...

El unul se hotărâse. Gata - nu-i mai trebuia nimic! Nici fetiţa, nici prima nevastă - nimic! La urma urmei, de ce dracu şi le mai dorise, după ce le dăduse pe-amândouă? Îşi imaginase că, după ce îl cunoscuseră pe Ştefan, mai putea vreuna dintre ele să găsească ceva special la florarul ăla amărât? Ha!

Azi, o să dea ochii cu Ştefan. O să-l anunţe că, de mâine, tot neamul Ionescu putea să uite complet de existenţa lui şi-o să încerce să-i uşuie cât mai repede - că nu-i făcea nici o plăcere prezenţa lor! Iar după aceea lucrurile se vor îndrepta. Vor reveni pe făgaşul normal. El se va concentra asupra celor două fetiţe ale lui - care îl iubeau şi-i spuneau "tata" cu multă plăcere -, asupra nevestei şi asupra amantei. Şi va trăi o viaţă înfloritoare, va fi iubit şi n-o să-i lipsească niciodată nimic. Nici măcar Florentina!

Isamu

Aha! Iată şi mail-ul pe care îl aştepta! Cheng "părea" prompt; în realitate, cine ştie cât de prompt era chinezul ăla! Subiectul era ***"Informaţii Ştefan"***. Bănuia deja ce-i vor vedea ochii...

Salut.

Am informaţii că Ştefan Ionescu se urcă chiar acum într-un elicopter, în Oradea. Se pare că se grăbeşte spre Bucureşti. Ai în ataşament fişiere cu înregistrările convorbirilor telefonice dintre el şi Diamant şi dintre Diamant şi Florentin Manolache.

Dacă te pot ajuta cu ceva, să-mi spui.

Cheng

Concludent... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Piao.

- Da.

- Vino în birou.

Închise şi-şi aprinse o ţigară. Se întreba cum să-i spună despre Florentina - şi cum să-l mobilizeze fără să-l facă să întreprindă unele

măsuri de natură a afecta calmul şi liniştea reginei. Se întreba dacă să-l implice cumva...

Paşii urcau pe scări. Erau calmi - sau resemnaţi. Cine ştie ce era în capul lui Piao acum! Zâmbi slab şi se delectă cu mimica lui resemnată:

- Stai calm, că nu te concediez.

Şi-acum era roşu-purpuriu. OK!

- Cheng m-a informat că Ştefan e în Oradea - şi tocmai a decolat, pe direcţia Bucureşti. Şi ceva îmi spune că, atunci când va ateriza, îşi va recupera fetiţa - pe Florentina.

Era uimit şi uşor panicat. Încerca să-i transmită aşa, din privire, să stea calm şi să aibă încredere în el - şi se îndoia că reuşea. Continuă:

- Noi ne vom concentra atenţia în Franţa. Am indicii că Ana-Maria se află acum în Franţa. N-o vom căuta; în schimb, vom supraveghea foarte atent trupele lui Fang. Şi-l vom monitoriza pe Cheng. De asemenea, trebuie să supraveghem atent conacul; e posibil ca ea să plănuiască să ducă băiatul acolo. Dacă se va întâmpla aşa, e evident, cred eu, că o vom ajuta să ajungă cu bine...

Piao aprobă scurt.

- Ştefan se vede cu Fang pe 26 decembrie, la Nisa. Până atunci, familia lui se va reîntregi. În clipa când Ştefan îşi va recupera soţia şi copiii, îi va urca pe Fei-Yen şi Liwei într-un avion, pe direcţia Cannes. Voi încerca să nu-i las să călătorească singuri; ceea ce înseamnă că, la un moment dat, voi părăsi vila şi mă voi duce în Aurari, la ei. În ceea ce te priveşte, vei rămâne aici şi asigura securitatea vilei şi a oamenilor din ea. Şi, dacă îmi vei demonstra că pot avea încredere în tine, voi solicita ca noi doi să continuăm colaborarea.

Aproba din nou şi nu prea ştia cum să reacţioneze...

- Îţi dau, deci, o temă afurisită. Te pun să te gândeşti dacă mă vrei şef în continuare. Mă aştept ca mâine să-mi dai un răspuns. Gândeşte-te bine, ia o decizie şi apoi informează-mă. OK?

- Da.

Se întoarse spre tastatură şi-l auzi ieşind grăbit...

Reuşise să-i spună totul şi absolut nimic. Oricum, vila rămânea pe mâini bune! Claude ascultase de el - dar era omul lui Ştefan. Claude va avea mare grijă de bunurile şi angajaţii contelui. Porni laptopul - voia să vadă ce mai făcea regina. Floare la ureche - de vreme ce monitoriza atent traficul de internet de la adresa cu pricina. Oare Ana îşi oprise telefonul?

Ştefan

Se vedea parcul. Se apropiau cu repeziciune de el. Vedea clar blocul şi cele două BMW-uri parcate în faţă. Aşa, de sus, parcă-parcă observa un dispozitiv de supraveghere generos; dar, la ora asta, străzile erau destul de animate iar el era destul de prins de gânduri de tot felul. Oricum, în zona Parcului Circului era multă agitaţie. Maşina lui Grasu nu se vedea pe nicăieri; Claire era parcată pe-o alee. Vărul lui se damblagise - că alergase ditamai bucata de parc pân' la bloc! Sigur, n-o să fie el cel care-i spune asta...

Intrase pe server şi-şi luase înregistrările telefonului lui Florentin. Şi-i venise să urle! Fusese mai mult decât cretin! Fusese retardat, să nu-şi dea seama despre ce carte era vorba! Diamant îi transmisese exact cuvintele lui Florentin. Nu-l putea acuza de nimic; în plus, îşi amintise că Diamant şi Grasu locuiau în acelaşi orăşel cu Perla. Şi cum ea îl sfătuise pe el să se concentreze la treabă, la afaceri, şi să-i lase "pe căpoşii ăia doi" pe mâna ei...

Se înfuriase şi se calmase. Zburase cam o oră; evitase să se mai uite la ceas, tocmai ca să nu realizeze cât de greu trecea timpul în anumite momente. Aşa că nu intenţiona să răbufnească asupra lor - a consilierilor. Se gândise la toate; la cuvintele Perlei, la scrisorile Anei, la soartă, la viitor... Trăsese deci concluzia că aşa trebuise să fie. Că aşa fusese mai bine şi pentru el, şi pentru ei. Că, dacă Florentina n-ar fi petrecut ultimele patru zile la Florentin, soarta s-ar fi schimbat - iar lor le-ar fi fost mai rău. În ultimele patru zile, el bătuse palma cu Leonard, vizitase o parte din România şi îşi programase întrevederea cu Fang. Florentina probabil că îl înveninase pe Florentin - şi, dacă se întrebase vreodată "ce mai face celălalt tati", îşi răspunsese la întrebări. Probabil că şi Florentin îşi răspunsese la întrebările pe care de şase ani de zile evita să le rostească...

Aşa era cel mai bine. Ana traversase Europa dus-întors - şi uite că nu greşise. Avusese Seniorul grijă de ea. O protejaseră Nicu Cărare şi superiorii lui. Fang nu se apropiase de ea... Oare?

Coborau spre covorul de iarbă... Iar el simţea că-şi pierde răbdarea şi calmul şi autocontrolul şi face vreuna nefăcută tocmai acu' - pentru că simţea apropierea de fetiţa lui, de momentul când o va avea în braţele lui, vie şi nevătămată...

Patinele se apropiau de iarbă...

În sfârşit! Îşi scoase căştile, răcni un "Mulţumesc" şi coborî. Şi-o rupse la fugă peste pajişte! Gonea cât putea el de repede! Gonea, pentru că în ultima oră se gândise la Florentin, la mesaj, la telefoane... Şi realizase că puteau fi toţi trei la el! Realizase că putea fi Ana! Realizase că azi, acum, aici, avea o şansă minusculă de-a o regăsi! Şi gonea - şi nu era bine, că îl vedea lumea şi-n plus putea să scape laptopul...

Dar cum să nu gonească? Atunci când ştia că azi îşi va regăsi unul dintre copii, cum să nu alerge aşa? Nu-i trebuiau decât cinci minute de discuţie cu ea - şi afla adresa bărbatului *barro* care-o adăpostise! Şi-apoi se revedeau cu toţii! Oo, Doamne! Puteau să se revadă chiar azi! Adică în seara asta! Gândul ăla îi lua suflul, fiindcă în fiecare seară îşi spusese "au mai rămas atâtea zile" şi era prima oară când îşi spunea "azi, poate"...

Florentin

Ia - că asta era frumos! Pe-asta trebuia s-o vadă! Vâjâitul staţiona; era deci curios dacă elicopterul regelui aurarilor era auriu...

Nu; era un elicopter negru. Şi nu era al lui. Avea el sentimentul că, dacă ar fi fost al lui, l-ar fi aşteptat - aşa ca-n filme. Că unul era regele aurarilor - şi-şi permitea la o adică să ţină un elicopter pe domeniul public al ADP-ului! Elicopterul ăsta se aşezase pe iarbă; acum se ridica uşir...

Regele fugea - şi fugea bine! Nu-şi pierduse condiţia fizică. Deşi era în cizmele alea "şmechere", avea viteză! Se holba la el şi se simţea ca-n filmele alea americane proaste, în care puştiul comun se holba la "macho-ul" liceului...

Oftă greu şi se depărtă totuşi de geam - că n-avea ce să mai vadă. Venea să-şi ia fetiţa. Ia să se pregătească şi el de plecare!

Aranjă scurt pledul - şi-l aranjă peste danteluţele Crinei. Uite-aşa, ca să nu fie ca ea! În rest, era curat. Ieşi şi se opri în uşa camerei ei. Şi-o văzu aşezată corect pe canapea... Zâmbi slab:

- Hai, strânge-ţi lucrurile - că a venit taică-tu.

Ochii negri străluciră scurt - şi-apoi redeveniră aproape inexpresivi:

- N-am ce să strâng.

- Păi desenele - nu le iei cu tine?

Primi o negare scurtă, aşa că intră şi le strânse el. Şi-o mai întrebă o dată:

- Sigur nu le vrei?

Da, sigur. Aşa că le mototoli scurt, dintr-o mişcare, şi se grăbi să le ducă la gunoi. Şi reveni la ea:

- Eşti gata de plecare?

- Da; dar dacă nu vine tati al meu, nu plec nicăieri.

- A venit deja. N-ai auzit elicopterul?

- Ba da. Dar eu nu ies de aici decât cu tati al meu.

Păi... Păi, nu-i mai zicea nimic - pentru că recunoştea propria încăpăţânare, propriul stil de a-şi impune dorinţele...

Ieşi şi se grăbi să descuie uşa. Şi se aşeză pe scaun, în bucătărie. Aştepta; fixa uşa aia cu privirea şi aştepta...

Ştefan

În sfârşit! Năvăli în scară, iar băieţii lui luară poziţia regulamentară.
- Cine e sus?
- Grasu.

Gata! Clar! Era iertat! Şi să-l ferească Sfântu' să-l mai mintă vreodată - că-i lua gâtu'!

Urca pe scări, că n-avea stare să aştepte liftul...

Etajul patru...

Etajul şase... Aha! O siluetă! Ridică scurt capul - şi-l recunoscu pe Grasu! Bun! Pe chestia asta, îl ierta instantaneu! Urca treptele şi regreta sincer că nu aşteptase liftul - pentru că obosise şi gâfâia serios, iar Florentina era lângă Florentin...

Gata! În sfârşit! Etajul opt! Grasu bătu scurt în uşă şi păşi într-o parte. Îl împinse şi apăsă clanţa:
- Cheamă artileria - plecăm cu maşinile.

Năvăli înăuntru!

Florentin era la masă, în bucătărie - şi era singur. Iar asta însemna că Florentina era în camera mică! În camera unde stătuse şi el!

Viraj stânga, doi paşi, viraj dreapta... Uite-o!

Florentin

Venise. După patru zile, ajunsese şi el la fi-sa! Halal tată mai era şi ăla! Şi chiar şi acum - se uita la el şi nu-şi schimba concluzia! O fi el mai înalt şi mai ochios; da' fugea cu laptopu' ăla-n braţe! Adică cu afacerile! Şi tot cioban era - cu tot titlul lui nobiliar! Năvălise în casa lui, dăduse cu ochii de el şi nu-l salutase! Se repezise la fi-sa, de parcă n-aveau o viaţă de-acu' încolo să depene amintiri!

Uşa rămăsese deschisă; prin uşa aia, Grasu "Trei Capete" îl privea lung. Era ocupat - apăruse şefu' lui şi-l pusese la treabă. Vorbea cu Diamant, probabil. Îi zicea să anunţe Internele că vor folosi girofarele. Frumos! O plimba pe-aia mică cu nino-nino! Foarte frumos! Foarte...

Foarte scârbit. Era sătul până peste cap de neamu' ăstuia - şi de toţi oamenii din jurul lui! Inclusiv de Florentina! O modelase după cum îi plăcuse lui. Ei bine, lui îi displăcea la culme felul ăla de oameni! Aşa că o să se ducă să-i zică ce-avea de zis şi-o să-l grăbească spre treburile lui. Şi-o să încuie uşa după el, o să facă curat...

Se ridică, se apropie de Grasu şi-i închise uşa-n nas. După care porni pe hol... şi se opri în cadrul uşii. Scena era foarte frumoasă! Puştoaica se repezise la el; el o prinsese în braţe, după care se aşezase cu ea în braţe. Lăsase laptopul undeva pe canapea; "creierul afacerii" dădea să cadă într-un colţ. Ea se atârnase de gâtul lui şi bocea de mama focului. El o ţinea în braţe şi-i tot şoptea ceva. Marele "rege-conte" tremura ca o Dacie cu ralantiul mic. Scena din faţa ochilor lui semăna cu o telenovelă de-aia indiană... proastă...

Ştefan

Nu ştia când şi cum reacţionase; oricum, reuşise să n-o scape. O prinsese în braţe şi se aşezase pe canapea. Şi şi-o aşezase pe genunchi. Ea îl ţinea strâns de gât şi plângea în hohote; el îi tot spunea să se liniştească, că e el aici, că s-a terminat, că...

Îşi dădea seama că tremura tot şi-i venea să plângă. Îşi dădea seama că diseară s-ar putea să leşine, cu ochii la ea...

Hei! Sirena îl făcuse să tresară! Abia acum îşi aminti că-i spusese lui Grasu să cheme artileria. Sirena de poliţie îi spunea că artileria tocmai sosise - şi-şi testase sistemul de semnalizare acustic şi luminos. O bătu uşor pe spate:
- Nu mai plânge!
- Am crezut că ai murit!
- N-am murit; am fost întotdeauna în siguranţă. M-au ajutat toţi şi am scăpat!

Florentina oftă greu, uşurată, şi-şi trase nasul:
- Tati, să nu mai faci!

Ia uite-o!
- Să nu ne mai sperii aşa! Te-am văzut la televizor cum ai murit!
- Bine; promit că nu mai fac.

Tresări la auzul vocii lui Florentin:
- Promiţi şi că mă laşi dracu să-mi văd de viaţa mea, aşa cum e ea acu'?

Ridică imediat privirea!

... Părea calm; în realitate, era la graniţa dintre implozie şi explozie. Dintre a se da cu capul de tocul uşii şi-a azvârli uşa prin termopane. Florarul se gândea dacă să bage cuţitul în inima lui, sau în inima celui care-i luase totul...

Oftă greu şi şopti:
- Stai puţin.

Şi-o mută pe canapea. Se ridică şi păşi spre el:
- Îţi mulţumesc. Nu-ţi poţi imagina cât de mult ne-ai ajutat...

Vorbea singur. După ce auzise "mulţumesc", Florentin apucase uşa şi-o închisese. Şi se dusese, probabil, la bucătărie. Îi închisese uşa-n nas. N-aveau ce discuta. Hm...
- Tati...

Se grăbi să se reaşeze lângă ea. Prinţesa îşi ştergea lacrimile:
- S-ar putea să se fi supărat pe mine.

O auzea, dar nu reacţiona nicicum. O privea, îi privea trăsăturile, obrajii, mânuţele, conturul buzelor, mimica feţei şi realiza cât de dor îi fusese de fapt de ea... Florentina suspina serios:
- M-am purtat destul de urât cu el. Şi nu merita - că el s-a purtat frumos cu mine. Da' mi-a fost frică să nu mă oprească aici! Mi-a fost frică că n-o să mă lase să mă întorc la tine!
- Da' cine-l lăsa să te oprească la el?

Ochii negri îl priveau lung; prinţesa era mirată că tocmai la asta nu se gândise... Era liniştit. Se liniştise. Aşa că zâmbea acum, delectându-se cu chipul ei:
- Tu credeai că eu şi Ana o să-l lăsăm să te oprească aici?

Acum zâmbi şi ea:
- Nu m-am gândit...

Nu se gândise! Of, Doamne! O îmbrăţişă uşor:
- Fii serioasă!
- Pe bune că nu m-am gândit! Şi să ştii că-mi pare rău; că el s-a purtat frumos...

Pentru a doua oară pe ziua de azi, vocea lui Florentin îl luă prin surprindere:
- Asta e! Acum a venit tac-tu şi pleci cu el; aşa că treaba aia cu purtatul urât, cum zici tu, ţi-a reuşit. Duceţi-vă, că v-a venit artileria.

Deci ascultase la uşă! Hm... Şopti, privind-o concludent:
- Despre asta vorbim între patru ochi; bine?

Aproba, aşa că îşi luă laptopul:
- Hai să mergem; hai.

Florentina se ridică şi-i strânse mâna. Deschidea ea uşa, grăbită să plece odată de la Florentin...

Vărul lui vitreg revenise în bucătărie. Pusese capul pe masă; părea hotărât să ucidă orice intenţie de discuţie... O împinse pe Florentina spre uşa de la intrare; el se opri în uşa bucătăriei. Prinţesa ieşea, Grasu se grăbea s-o strângă în braţe... Ea reîncepea să suspine, pentru că el îi spunea "sufletu' meu" şi-o pupa şi se jeluia de mama focului în stilu-i caracteristic...

Grasu

Uite-o! În sfârşit!

Se repezi şi-o luă în braţe! Şi-o strânse tare-tare, şoptind:
- În sfârşit! Sufletu' meu! Prinţesa mea!

Ah, ce dobitoc era! O făcuse să plângă! Da' dacă nu se putea opri! Că nu se putea opri! Florentina şopti, printre suspine:
- Mi-a fost dor de tine!

- Şi mie mi-a fost dor de tine, sufletu' meu! Da' las' că, uite, s-a rezolvat! Şi mergem acuşi în Aurari şi-ţi face Grasu o friptană şi-un grătar şi-un ceaun de cartofi prăjiţi de-ăia meseriaşi...

Iar ea râdea şi-şi trăgea nasul... Începu şi el să râdă:

- Şi se rezolvă! O să vezi! Să vezi tu ce frumoasă-i viaţa după ce papi o friptană de-aia cum numa' Grasu-al tău ştie să facă!

Mânuţa micuţă îl mângâie apăsat pe cap - iar prinţesa îl pupă cu ţoc pe obraz:

- Grasu-al meu!

Da; Grasu-al ei...

Da' ei mai stăteau mult acolo? Că se topea prinţesa de poftă! Ce mai avea Ştefan de vorbit cu ăla?

- Pst! Grasule!

Ia - că-l pâsâise!

- Da, prinţeso!

- Bagă uşurel mâna în buzunaru' de la pantaloni... şi ia telefonu' de-acolo! Ca să nu-l găsească tati! Că n-am voie să zic nimica!

Aha! Perfect! Băgă mâna în buzunărel şi apucă telefonul. Şi încercă să nu zâmbească:

- Gata, sufletu' meu! S-a rezolvat! Ss...

Da - gata. Se rezolvase. Prinţesa scăpase de "corpul delict". Acum îşi ştersese lacrimile şi-l strângea în braţe şi mai tare... Sufletu' lui!

Ştefan

Îl privea lung şi-şi dădea seama că, la urma urmei, Florentin avea dreptate! Prea îl chinuiseră cu problemele lor! Omul ăsta avea viaţa lui; după ce Ana şi Florentina se mutaseră la Cannes, viaţa lui Florentin se distanţase mult de ei! Şi totuşi, ei îi invadaseră viaţa - năvăliseră din nou peste el, zăpăcindu-l şi tulburându-i şi amintirile, şi treburile personale, şi pe-alea ne-personale... Oftă greu:

- Promit.

Degetul lui Florentin îl poftea s-o urmeze pe prinţesă şi să tragă uşa după el. Deci, din clipa asta, Florentin "era pierdut". Florentin intra în marea masă a oamenilor pe care el, Ana, copiii lor, rudele lor, subalternii lor nu-i cunoşteau. Şi era mai bine aşa. Nu putea să uite că şi el erupsese, la un moment dat, pentru că Ana ignorase miile de subalterni din Franţa şi apelase tot la Florentin...

Se grăbi să iasă iar Grasu arătă spre lift:

- Diamant e jos, cu suita şi artileria.

Aprobă şi-l urmă. Florentina îl privea lung, zâmbitoare, dar nu dădea drumul gâtului lui Grasu... Uşile se închiseră.

Şopti, făcându-i cu ochiul:

- Ptiu, să nu te deochi! Că mare ai mai crescut!

Gata - se muta în braţele lui. Îi apăsă capul pe umăr... şi se întoarse spre el. Grasu prefera să privească laptopul, ca să nu fie electrocutat... Un singur lucru voia să ştie:

- Ştiai?

- Da.

Deci ştiuse...

Nu! Să nu se-nfurie! Să nu-i pună următoarea întrebare! Nu acum! Reveni spre Florentina:

- Prinţeso, unde e mami?

Florentina sâsâi uşor, strângându-l mai tare în braţe...

Grasu se grăbi să iasă; îl urmă şi se pomeni pe culoarul făcut de oamenii lui! Deşi era organizarea gândită şi impusă de el, în momentele astea era uimit. Nu se aşteptase ca Diamant... În fine!

Urcă prinţesa pe scaunul din spate şi-o urmă. Diamant blocă uşile şi se răsuci, rânjind "la maxim":

- Unde-i pupicu' meu, prinţeso?

Hm! Florentina se repezi să-l pupe pe obraz; Diamant se grăbi să scoată din geacă un Twix. Mai primea un pupic şi rânjea, extaziat... Rosti scurt, sec:

- Mergem la Otopeni.

Gata - "îi frânsese" pe amândoi. Diamant semnaliză antemergătorul - şi se puseră în mişcare. Şi acum... Acum...

Florentin

Bun! Deci promisese! Păi să-i mai pună dracu pe vreunul dintre ei să-i iasă-n cale! Că dracu-i lua! Îi dădea pe mâna poliţiei! Sau pe mâna chinejilor! Ia să facă el rost de număru' de telefon al chinezului care-l voia pe Ştefan "rece"! Că, vorba aia, "era bine de ştiut"!

Oftă greu şi se ridică: trebuia să strângă pe-aici, să arunce ce era de aruncat, să şteargă urmele trecerii Florentinei... şi să se ducă acasă. Şi să se ocupe de fetele lui. Nu de alta, dar de mâine îşi reintra în normal!

Se simţea... liniştit. Se calmase. Îi trecuse. Ştefan îşi luase copilul şi plecase, nu înainte de a promite că nu-l vor mai deranja. Iar ăla chiar avea cuvânt! Când zicea o vorbă, vorbă rămânea! Se bucura sincer să constate, vorba aia, că "scăpase"...

Grasu

Ştefan spusese ceva - nu ştia ce, fiindcă maşina aia era foarte bine izolată fonic. Lui Diamant îi picase faţa; iar Florentina îşi oprise instantaneu piciorul din bâţâială, semn că tati mocnea şi dădea să erupă. Claire semnaliză cu farurile iar coloana se puse în mişcare...

Alergă la BMW-ul lui şi se grăbi să demareze - că n-avea voie să-i piardă! Ştefan nu-i spusese unde mergeau; în plus, în lift, recunoscuse cinstit că el ştiuse ce carte voia Florentin să-i dea. Şeful lui nu comentase - dar sigur îi plănuia o bătaie straşnică...

Gata - îi ajunsese din urmă. Scoase mobilul ăla "pentru şefa" şi apăsă butonul verde...

- Da.

- A ajuns la el.

- Bine. Atunci începem să ne pregătim şi noi de plecare.

- Dacă ai nevoie de ajutor, să zici!

- Ajută-mă să nu afle unde sunt. Cu restul, mă descurc singură.

Şi-i închisese! Ei, poftim! Aah! Ce femeie! Îi venea să râdă - şi numai gândul la explozia lui Ştefan îl făcea să zâmbească doar...

Ana-Maria

Răsuflă uşurată şi lăsă telefonul pe masă. Léon o privea lung... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- În sfârşit, Florentina a ajuns la tati.

- Fiu! Da' de ce a ajuns abia acum?

- Pentru că tati are foarte multă treabă în perioada asta a anului. Adică e mai periculos pentru el. Probabil că n-a putut să se asigure că se poate apropia de ea fără să se prindă chinezii! Cine ştie...

- Aha... Mami, şi acum mergem şi noi?

- Acum, eu o să încep să mă pregătesc ca să plecăm şi noi.

- Şi mergi şi tu, da?

Aşa nu ajungeau nicăieri; îi făcu semn să vină lângă ea şi-l luă în braţe:

- O să mergem amândoi în România; iar eu o să te duc la un nene de care-ţi place ţie mult...

- Ce nene?

- O să vezi! Nenea ăsta poate să te ducă direct la bunicul, în caz că tati o să fie din nou foarte ocupat. Tu o să ajungi în Aurari în aceeaşi zi în care te duc la nenea ăla.

- Ce bine! Da' eu îl cunosc pe nenea ăla?

- Bineînţeles! Nu ţi-am zis că-ţi place mult de el?

Prinţul se gândea... se gândea...

- Las' că o să vezi tu! Oricum, după ce te duc la el, eu mă duc la medicul meu. Şi după aia vin şi eu la tati!

- Aa, bine! Da' nu te mai întorci aici, nu-i aşa?

- Nu, prinţule; după ce plecăm amândoi de aici, n-am să mă mai întorc în Franţa. O să rămân în România... şi-o să caut o ocazie ca să-i ies în cale lui tati. Ai înţeles?

- Da. Mami, chiar trebuie să scriu aşa de mult?

Ea aproba, el ofta greu - că bastonaşele îi mâncau timpul de joacă, după calculele lui...

- Iar după ce scrii, ne jucăm. Ce părere ai?

- O părere bună, bineînţeles!

Prinţul ei o iubea mult! Se grăbea acum să termine bastonaşele, ca să se joace amândoi! Cu prinţul va avea o problemă mare! După ce ajungea în Aurari, Léon o să fie foarte ocupat cu bunicul şi cu verii lui. Iar după 24 de ore o să înceapă să i se facă dor de mami. Dacă Ştefan ştia să speculeze momentul ăla...

Nu; n-o să fie o problemă. Chiar dacă Léon îi va spune despre Sami, ea va fi în Bucureşti! Sigur, ei i-ar fi plăcut să-i spună Florentina despre Sami! Dar prinţesa o să profite de lipsa lui mami ca să petreacă ea măcar o săptămână singură cu tati! Aşa că...

Aşa că nici ea nu ştia ce voia. Era gravidă, se pregătea de naştere şi simţea şi ea apropierea Crăciunului. Voia să fie găsită azi, dar prefera să se întoarcă la el cu Fluturaşul în braţe. Inima spunea una, raţiunea spunea alta, ea era nehotărâră...

Ştefan

Gata - erau în oraş, în mişcare. O privi lung, concludent, pe Florentina:

- Unde e mami?

- E în Franţa, cu Léon.

- Unde, în Franţa?

Primi o ridicare din umeri - gest care-l îngheţă la propriu...

O privea, privea calmul cu care prinţesa mânca Twix-ul şi realiza că nu va scoate nici un cuvinţel de la ea. Ana îi spusese să nu scoată un sunet; Florentina mânca cu gura închisă...

- Prinţeso, unde e Ana?

- Nu pot să-ţi spun.

Poftim?

- Cum adică?

- Adică am dispoziţie expresă să nu-ţi spun.

Mm... Ochii negri îl priviră lung, drept:

- Mami a spus că e mai bine să nu-ţi spun.

- Şi tu crezi că e mai bine să nu-mi spui unde sunt acum mami şi Léon?

- Da. Sunt ascunşi bine. Or să vină şi ei, peste câteva zile.

- Şi dacă în astea câteva zile îi găsesc chinezii?

- N-au cum să-i găsească.

- Ba să ştii că au multe modalităţi de a-i găsi!

- N-au.

- Crede-mă că ştiu ce spun! Că îi ştiu de mai bine de şase ani!

- Tati, ascultă-mă! Am trecut cu toţii pe lângă chinezi şi nu ne-au recunoscut!

Cum-cum? Poftim? Era siderat! Trecuseră

- Pe bune! Ne plimbam; şi am trecut pur şi simplu pe lângă ei! Şi nu ne-au recunoscut! Şi am trecut de mai multe ori, prin mai multe oraşe! Aşa că stai liniştit; da? Stai foarte liniştit! Chinezii n-au cum să-i găsească!

- Nu pot să stau liniştit, când ei sunt departe de mine.

- Tati, îţi dau cuvântul meu de onoare că poţi să stai liniştit!

Şi era ferm convinsă că ea are dreptate... Îi ceru mâna şi o strânse uşor; şi şopti, privind-o rugător:

- Cel mai sigur loc pentru ei este orăşelul. Te rog - ajută-mă să-i găsesc şi să-i duc acolo!

Nu mică-i fu uimirea când prinţesa puse cealaltă palmă peste mâna lui:

- Ei sunt acum într-un loc sigur; iar dacă ţi-aş spune unde sunt, ai trimite pe cineva după ei. Şi nu-i bine - că îi dai de gol. Şi iar încep împuşcăturile, şi iar trebuie să împacheteze şi să plece noaptea cu trenul şi cu autostopul...

Şi el abia acum realiza că prinţesa lui trecuse prin multe peripeţii, iar mare parte din ele tocmai apariţia oamenilor lui le cauzase...

- Mami a spus că ai crescut. Adică ai devenit şi mai important. E adevărat?

Aprobă încet cu capul.

- Asta înseamnă că ea şi Léon valorează acum şi mai mulţi bani. Te-ai împăcat cu chinezii?

De data asta trebuia să nege. Şi nu-i venea să nege - îi venea s-o mintă, ca să afle adresa aia...

- Te-ai împăcat cu chinezul care a venit în locul fratelui lui Isamu?

Cum-cum-cum? Da' ea de unde ştia că, în locul lui Jun, venise alt chinez? Era uimit...

- Deci nu te-ai împăcat cu el.

Capul o luă înaintea comenzii creierului şi negă - iar prinţesa îi dădu drumul şi reveni la poziţia corectă pe scaun:

- Iar asta înseamnă că pericolul încă nu a trecut. Chinezii încă o caută, ca să te facă pe tine să faci ce vor ei. Aşa că e mai bine ca ea să rămână ascunsă.

La dracu! Îi venea să urle! Îi venea să plângă... Iar ea părea de neclintit...

Stop! Trebuia să se oprească! Trebuia în primul şi-n primul rând s-o ducă în Aurari! Şi s-o lase să se liniştească! Îşi dădea seama că, deşi părea calmă şi stăpână pe ea, ultimele şapte luni o marcaseră serios! Florentina îi spusese despre împuşcături, despre mutat în toiul nopţii, despre autostop... Trebuia s-o ducă la tatăl lui, în Aurari, şi s-o lase acolo. Şi abia peste vreo două zile putea încerca să afle măcar o parte din lungul lor periplu prin Franţa...

- Tati...

Da? Florentina părea puţin îngrijorată acum:

- Crede-mă că ştiu ce spun! Las-o să facă aşa cum ştie ea! Că să ştii că se gândeşte foarte bine la fiecare lucru pe care-l face! Şi ştii bine că mami nu face prostii!

La urma urmei, da - ştia că Ana e cumpătată şi grijulie...

- Şi are cine să aibă grijă de ea! E păzită de cineva care te cunoaşte foarte bine şi care i-a zis tot ce-ai făcut tu cât am lipsit noi!

Serios? Adică... da! Aşa era! Nea Nicu Ceauşescu îl ştia bine; iar din poziţia în care era acum, chiar că ştia tot ce făcuse el!

- Şi să ştii că e destul de speriată şi de îngrijorată, pe chestia asta cu chinezii şi cu moartea ta şi cu războiul! Şi nu e bine să se sperie iar!

Apariţia suitei lui, asta nouă cu girofar, i-ar fi provocat Anei un infarct de toată frumuseţea! Avea dreptate...

- Atâta timp cât Léon e cu ea, poţi să stai liniştit - că e în ascunzătoare şi e pitită bine! Ei doi sunt acum în cea mai sigură ascunzătoare de pe pământ! Şi au o deghizare perfectă!

Dacă zicea ea aşa! Îi luă mânuţa şi i-o sărută; iar prinţesa oftă uşurată şi se trase spre scaunul din faţă:

- Diamante, ce mai face Azur?

- Ee... Azur s-a făcut băiat mare!

- Ei, las' că nu-i chiar aşa de mare!

- Ba da! E bulibaşă acum!

Prinţesa sări imediat la romanes:

- Mamăă! Bulibaşă în locu' tău? Da' cum a făcut?

- Păi... Aşa, pur şi simplu!

Ei polemizau de zor pe tema aia; el se gândea...

El se gândea la cuvintele prinţesei. Deci, atâta timp cât Ana era cu Léon...

Scoase telefonul şi începu să apese tastele - să nu uite! Despre ce deghizare era vorba - cum se deghizau? Unde locuiau - la bloc, la casă? Cine era bărbatul *barro* - măcar o descriere fizică a lui, dacă ştia sigur că nu-i va putea afla numele! Erau în Nantes? Ana plănuia să i-l trimită pe Léon, iar ea să rămână ascunsă? Dacă da, de ce nu venea şi

ea cu Léon? Şi de ce, atunci când Léon nu va mai fi la ea, ea nu va mai putea rămâne în ascunzătoarea bărbatului *barro*? Tasta cât putea de repede, dar gândurile îl năpădiseră deja. Avea un milion de întrebări pentru ea - şi nu i le putea pune acum. În plus, trebuia mai întâi să afle cum fugiseră! Şi unde! Şi cum şi unde se ascunseseră! Trebuia să afle de ce Aleodor eşuase în Lyon, de ce Diamant eşuase în Orléans, de ce Ana nu luase un taxi până la conac...

Salvă mesajul şi oftă greu - că el trebuia să se întoarcă azi la Oradea...

- Intrăm pe pistă?

Cum - gata? Erau la Otopeni?... Aproape ajunseseră.

- Da. Te parchezi undeva retras - că avem de aşteptat.

Florentina spunea ceva despre Safira; el îşi amintea de filmările lui cu Rebeca...

Diamant

Tăcea mâlc şi încerca să respire cât mai uşor. În ultima jumătate de oră, se lăsase să alunece pe scaun; se simţea oarecum în siguranţă, deşi nu reuşise să-şi facă curaj "să se ceară" afară, la o ţigară...

Ştefan era în pragul unei căderi nervoase. O interoga pe prinţesă. Începuse prin a o ruga să povestească cum fugiseră; după numai o oră, monologul ei constructiv se transformase într-un dialog total contraproductiv. Fuga fusese monolog; din punctul "Puget-Théniers" Ştefan începuse să pună întrebări. Iar când ajunseseră la Lyon, la momentul împuşcăturilor, prinţesa povestise cum plecase Ana spre punctul de întâlnire, cum se întorsese şi cum se trântiseră toţi trei pe covor şi plânseseră, îngrijoraţi că pe tati îl împuşcaseră chinezii. Şi apoi adăugase că uite de-asta era mai bine s-o lase pe Ana în ascunzătoare! Exact de-asta trebuia să aibă încredere în ea! Că ea trecuse de multe ori pe sub nasul chinezilor de lângă casa unde stătuseră ei, şi n-o recunoscuseră! Iar Ştefan o contrazisese: ba tocmai de-asta era mai bine ca ea să spună unde e Ana, iar el să trimită urgent pe cineva s-o salveze de-acolo - ca să nu trebuiască să treacă pe sub nasul chinezilor şi să rişte s-o recunoască! Acum, se certau. Fără ca vreunul din ei să-şi dea seama, începuseră să cam ţipe unul la celălalt. Ştefan o întrebase despre deghizare; ea spusese că era una perfectă, dar nu putea să-i spună în ce constă. O întrebase apoi dacă ascunzătoarea era la casă, sau la bloc. Ea răspunsese imediat, ferm, că la casă - iar el mai coborâse tonul. Întrebarea "Cine e bărbatul la care v-aţi ascuns până acum" nu primise nici un răspuns. Florentina tăcuse, Ştefan se înfuriase... Erau în Nantes - pe-asta prinţesa o spusese cu toată gura! Şi adăugase “de la ea” că erau păziţi bine. Şi ultra-deghizaţi. Da’ nu-i spunea cum. Vărul lui se pregătea să devasteze bunătate de maşină...

- ... Ana are telefon?

- Da.

- Şi-mi spui numărul ei de telefon?

- Ţi l-aş spune, dar nu-l ştiu.

Mamăă! Acum o s-o plesnească! La ce draci avea, Ştefan o s-o ia de mână, o s-o dea jos din maşină şi-o să-şi scoată cureaua! Şi-o s-o bată la fundu’ gol "ca-n Amintirile lu’ Creangă"!

- Cum adică, nu-l ştii?

- Adică a avut mai multe numere; şi le-a tot schimbat. În Puget-Théniers a avut un număr; după care a sunat cineva străin, o greşeală, şi ea a băgat telefonul în apă şi şi-a cumpărat alt telefon şi alt număr. Şi în Orléans, când am plecat de-acolo şi a sunat la Florentin, după aia a aruncat telefonul pe fereastră...

- Iar numărul de acum?

- ... Numărul de acum e nou. L-a cumpărat săptămâna trecută şi nu mi l-a dat şi mie. Adică pe fiecare număr mi-l scria pe-un bileţel. Când pleca la serviciu, îmi dădea bileţelul; când se întorcea, mi-l lua.

Pentru minciuna asta chiar c-o bătea! Puţea rău a minciună gândită de-un căpşor de prinţesă de opt ani! Florentina

- Şi tu nu le-ai învăţat.

- Nu. Eu piteam bileţelul, să nu ştie nimeni că îl am. Şi nu-l scoteam din buzunar. Adică nu l-am scos niciodată, că am fost în siguranţă şi n-a trebuit s-o sun... Ba nu! Stai! L-am scos de două ori, în Puget-Théniers! Când au venit chinezii! Atunci m-a ajutat doamna Jacqueline să-i dau telefon! Că telefonul era în sufragerie, iar noi stăteam într-o cameră de la etaj! Şi avea telefon de-ăla vechi...

O dresese acceptabil...

- Iar numărul ei de acum nu îl ştii.

- Nu.

- Nu ţi-a mai dat un bileţel.

- Nu; că nu mi-a dat nici celălalt telefon.

Măiculiţă, mamă! - Ştefan era de-un calm incredibil!

- Celălalt telefon?

- Păi avem două telefoane! Unul pe care îl ia cu ea când pleacă la cumpărături şi unul pe care ni-l lasă nouă. Adică pe care i-l lasă acum lui Léon.

- Păi n-ai zis că te-a ajutat doamna aia s-o suni?

- Ba da! Da’ atunci n-aveam decât unul!

Încerca să se tragă spre stânga, pentru că Ştefan era în dreapta iar el simţea o nevoie teribilă de-a se ascunde după tetieră...

- Florentina, tu mă minţi?

- Nu, tati! În Puget-Théniers mami a avut un singur telefon! Şi abia după ce i-a dat Gilles ăia 5.000 de euro, după ce-am plecat de acolo, mami a cumpărat şi al doilea telefon!

- Când, mai exact?

- Păi...

- În Lyon aveaţi două telefoane?

- Nu; în Lyon nu.

- Şi-atunci când

- Tati, îţi dau cuvântul meu de onoare că nu mai ştiu când l-a cumpărat pe al doilea! Da’ să ştii că mami a ţinut un jurnal; aşa că, atunci când o să se întoarcă, o să-l citeşti şi tu şi-o să afli totul. Că mami aşa a zis - că scrie în jurnal tot ce s-a întâmplat, tocmai ca să nu uite ceva şi ca să afli tu totul! Şi să-i pedepseşti pe chinezi aşa cum merită!

Ana tocmai salvase fundul prinţesei de cureaua regală. Iar jurnalul ăla o să salveze fundul reginei de aceeaşi curea regală... Ştefan tăcea acum; tăcea şi Florentina. Era o linişte de-aia seacă, stupidă...

Brusc, telefonul lui Ştefan sparse liniştea din maşină.

- Da... Bine... Te aşteptăm pe pistă.

Nu-şi permitea să se întoarcă...

- Aterizează în cinci minute.

Deci acuşi-acuşi apărea şi Raina lui! Ce bine! Porneau spre Aurari, ajungeau în Aurari, prinţesa ajungea la nea Dumitru, Ştefan ajungea la mămica lui şi la cărţile ei...

- În zece minute, o s-o cunoşti pe Rebeca. Noua mea consilieră.

- Pe fata aia micuţă şi slabă şi cu păr roşcat?

- Da. O ştii pe Rebeca?

- Da, mi-a arătat-o mami.

- ... Serios? Când?

- De mai multe ori! Şi în Lyon, şi pe laptop...

- ... Păi în Lyon ai fost şi tu cu mami în piaţă?

- Nu, tati! Da’ nu ţi-am zis că v-am văzut când aţi trecut cu maşinile şi cu manelele?

- ... Şi pe laptop unde ţi-a arătat-o? Ţi-a arătat poze?

- Nuu, am văzut-o pe youtube! În filmările cu tine!

Alelei - urechile lui Ştefan erau în mare pericol! Ana ştia totul! Văzuse totul, inclusiv sceneta! Mm...

- Şi în filmarea cu concertul Orange! Ce frumos a fost concertul ăla! Şi ce bine vă stătea la toţi aşa, eleganţi şi cu costume frumoase...

Se răsuci încet spre vărul lui... care era la fel de siderat ca şi el...

- Şi mi l-a arătat şi pe băiatul ăla care lucrează pentru spioni.

Ete! Ştefan începu să râdă:

- Aleodor. Adică "Părintele", cum îi spunem noi.

- Da, Aleodor. Da’ mami zicea că, în caz că se întâmplă ceva, eu să-l iau pe Léon şi s-o caut pe Rebeca. Şi numai dacă nu reuşesc s-o găsesc, să-l caut pe spion.

- Aha... Şi ce ţi-a spus mami despre ea?

- Că ea e consiliera ta şi e de încredere.

Ştefan se rezumă la a zâmbi doar:

- Are dreptate: e consiliera mea. Şi e soţia lui Diamant.

Ah! La naiba! Tot sângele îi sărise-n cap - şi-i colorase instantaneu obrajii! Acu' să se ţină, tir de întrebări! Florentina se repezi spre el şi erupse... lăsându-l mască:

- Daa, ştiu! Am văzut! Am văzut când i-a cântat Florin Salam şi ea a leşinat! *Din dragoste pentru tine aş murii! Că tu eşti iubirea mea şi-ai să rămâi!*

Florentina cânta, fericită foc că ea ştie totul; el reveni spre parbriz şi-şi acoperi faţa cu palmele... râzând...

Ştefan

Gata - în sfârşit, Rebeca ieşea din avion! Nu, nu tărăgănase ea momentul revederii cu el; avionul Externelor se parcase greu. De cum se deschisese uşa, consiliera lui scosese capul la lumină şi se uitase după el. Aşa că ieşi şi porni grăbit spre ea.

Consiliera lui părea un pic speriată; îl privea şi nu ştia, probabil, cum să interpreteze furia mocnită care-l stăpânea! O opri şi-o privi lung, drept:

- Te-am chemat pentru că am o sarcină afurisită pentru tine.

- Da, şefu'.

- Ana mi-a trimis-o pe Florentina. A lăsat-o la Florentin; ăla l-a sunat pe Diamant şi-a vorbit cifrat. Iar Perla ne-a făcut pe toţi s-o lăsăm să stea acolo patru zile.

O năucise cu povestirea aia...

- Dar acum lucrurile au intrat pe făgaşul normal. Florentina e în Claire, cu Diamant. Şi am constatat că are dispoziţie să nu spună nimic din ceea ce ar putea să ne conducă la Ana. În schimb, turuie cu mare plăcere totul despre peripeţiile prin care-a trecut, din aprilie încoace. Sarcina ta este să stai lângă ea, să o asculţi... şi să afli unde e Ana.

- Da, şefu'. Am înţeles.

- Bun. Vezi că ştie tot ce s-a întâmplat aici - tot ce-am lăsat noi să răsufle. Ştie şi despre voi doi. Şi e genul care vorbeşte deschis. Să nu te mire când îţi zice una şi alta...

Rebeca zâmbea şi nega... Bun! Porniră amândoi spre maşină:

- La conac e totul OK?

- Da. Aleodor şi Adina au atâtea hârtii de făcut, că nu cred că or să doarmă opt ore pe noapte!

- Şi cum eu am laptopul la mine, starea asta se poate prelungi pe perioadă nedeterminată...

Urcă tot în spate, lângă Florentina, şi făcu prezentările:

- Ea e Rebeca, consiliera mea şi soţia lui Diamant. Iar ea e Florentina, fetiţa mea.

Ele îşi strângeau mâinile, Diamant se punea în mişcare... Era linişte în maşină... Florentina zâmbi:

- Rebeca, ştii că te-am văzut în Lyon? Şi pe youtube?

- Bănuiam că m-ai văzut, pe la petrecerile la care am fost. Şi eu te-am văzut pe tine pe laptop - dar numai în fotografii mai vechi...

Şi iar era linişte în maşină...

- ... Am văzut că ai nişte rochii foarte frumoase! De unde le cumperi?

- De unde apuc. Adică n-am un magazin anume..

- Aha... Te-am văzut la petreceri. Dansezi frumos!

- Mulţumesc. Şi mămica ta dansează foarte frumos. Şi cred că te-a învăţat şi pe tine să dansezi frumos.

- ... Da' tu o cunoşti pe mami?

Rebeca se întoarse, în sfârşit, spre Florentina - şi-i lăsă impresia că se aşezase la taifas:

- Nu; dar am văzut-o pe youtube. De şase ani o ştiu eu pe mămica ta!

- Serios? Aşa de mult?

- Da. Acolo unde am stat eu, n-aveam televizor; aveam doar un calculator. Şi ne uitam toţi pe youtube. Eram 20 de copii acolo; şi să ştii că toţi ne uitam la ea, ce frumos dansează şi ce frumoasă e...

- Ee, şi stai să vezi - că acum ştie un dans nou, care-i şi mai şi!

Hait! Ana ştia un dans nou!

- Serios?

- Foarte serios!

- Ce dans?

- Nu ştiu cum se numeşte. Dar e tot aşa ca la manele. Numai că e altfel!

- Cum, altfel?

- Nu ştiu să-ţi zic. O să vezi, când o să vină şi ea!

- Aha! Abia aştept! Auzi? Da' unde a învăţat ea dansul ăsta nou? În Franţa?

- Bineînţeles! Păi nu ne-am ascuns în Nantes? Nantes e în Franţa!

- Evident! Da' cum aţi făcut? Aţi fost la ore de dans?

- Nu. A făcut ea aerobic pe sistem.

Întoarse capul spre dreapta, spre geam - ca să nu-i arate şi ei ce ochi mari făcuse! Rebeca părea atât de naturală în interogatoriul ăsta!

- Ce-a făcut?

- Aerobic pe sistem.

- Ce-i aia? Că eu nu ştiu!

- Ei, e un dans pe care-l faci ca să slăbeşti!

- Aa... Păi e clar că nu-l ştiu!

- Da, tu n-ai nevoie de dansul ăsta.

"Hai, Rebeco! Dă-i 'nainte! Întreab-o!"

Rebeca revenise spre parbriz şi tăcea... El realiza că era repezit şi la limita nervilor şi-ar fi vrut să afle totul acum, pe loc, instantaneu...

Tăceau. Şi Florentina tăcuse. Oare îşi dăduse seama că tocmai le spusese cum Ana o ajutase pe sora bărbatului *barro* să slăbească? Era isteaţă, dar avea doar opt anişori! Cine ştie...

Stoarcerea de informaţii de la fetiţa lui va fi un chin - şi-un lung supliciu. Atât de lung, încât nu-şi permitea să fie optimist şi să spere că va reuşi să facă măcar un pas în întâmpinarea soţiei lui! Şi cum ştia că e cu nervii întinşi la maximum şi mai avea doar un strop până la devastarea maşinii, scoase mobilul şi selectă numărul lui Grasu. Care răspunse imediat:

- Da, şefu'.

- Unde eşti?

- În convoiul din spatele tău.

Hm...

- Aşteaptă puţin.

Se întoarse spre Florentina şi o privi drept:

- Unde sunt mami şi Léon?

- Nu pot să-ţi spun.

OK!

- Diamante, trage pe dreapta.

Nu auzi nici un comentariu; iar vărul lui se conformă prompt. Îşi privi lung, drept, fetiţa - care se albise instantaneu, dar arbora acelaşi zâmbet calm:

- În perioada asta a anului, eu am foarte multă treabă. Şi o să încerc să rezolv cât mai multe probleme, ca să termin cu afacerile înainte să se întoarcă şi ei şi să am timp să stau cu voi. Tu te duci acum cu Diamant şi Rebeca în orăşel, la tataia. Iar eu mă duc cu Grasu înapoi la aeroport.

Micuţa înghiţi scurt nodul din gât şi folosi tonul ăla cristalin, de "n-am mâncat niciodată usturoi":

- Bine, tati.

- Diamant o să aibă grijă să nu păţeşti nimic. Iar dacă vrei să-mi transmiţi ceva, o ai pe Rebeca.

Se întoarse spre ea şi-o privi concludent:

- Din sculare-n culcare, nu te clinteşti de lângă ea.

- Da, şefu'.

Bun! Reveni spre Florentina... Da; recunoştea sincer că se bucura mult să descopere părerea de rău din spatele măştii calme şi serene! Se bucura să descopere că Florentina suferea deja, realizând că el o să plece la treabă iar ea o să fie din nou departe de el. Se bucura, ca un dement chitit s-o chinuie...

Dar şi ea îl chinuia pe el. Ascunzându-i informaţiile care-l puteau conduce la Ana, îl chinuia cum nu-şi imaginase nici măcar Jun că putea fi chinuit! Iar dacă răbufnea şi devasta maşina, n-avea nimic de câştigat - ba, mai mult, o speria îngrozitor. Aşa că o sărută pe frunte şi coborî. Şi porni grăbit spre BMW-ul lui Grasu.

De fapt, nu mai putuse sta acolo, lângă ea. Era fetiţa lui şi-o iubea enorm; dar acum, când mai erau doar câteva zile până la Crăciun iar prinţesa refuza cu fermitate să-i spună unde era Ana...

Urcă pe scaunul din faţă, trase portiera şi o încuie:

- Ei merg cu suita în Aurari; noi ne întoarcem pe Otopeni.

Scoase telefonul, selectă numărul lui Aleodor...

- Da, şefu'.
- Avionul vostru e în România?
- Nu ştiu; întreb. Dar dacă nu e, pot aranja altceva.
- Trebuie să ajung la Oradea, acum.
- Aranjez şi te sun. Cinci minute!

Apăsă butonul roşu şi oftă greu... Grasu înjură strașnic şi scormoni sub scaun; după care deschise geamul şi lipi girofarul de capotă. Şi-acum sigur va tăia traficul şi se vor întoarce la Otopeni! Grasu bombăni, ca pentru el:

- Bine că s-a întors cu bine. Din câte am observat eu, nu e speriată sau...

- Nu, nu e speriată. E mai calmă ca niciodată. Şi nu pare grăbită să-şi amintească titulatura "tati al meu". Am fost despărţiţi atâta timp, că... În fine!

- Haai! Nu-mi spune că simţi tu că nu te mai iubeşte!

Negă încet cu capul... şi-l sprijini de tetieră. Şi închise ochii, ca să-şi imagineze că discută cu mămica lui:

- Nu. Ştiu că mă iubeşte. Doar că mi-am imaginat altfel revederea. Adică pe ea - mi-am imaginat-o altfel. Şi reacţiile ei, şi comportamentul, şi discuţia... Totul.

- Cum adică, altfel?

- ... M-am gândit că o să fugă în braţele mele şi n-o să-mi mai dea drumul. Că o să turuie adresa şi telefonul ei, după care o să plângă ore în şir, o să fie speriată şi

- Nu te-ai gândit nici o clipă că poate fi adevărat.

Poftim? Îl privi lung:

- Ce anume?

- Că toate veştile despre Ana care ajung la tine sunt adevărate.

Discuţia despre "veştile care ajung la tine" era riscantă acum, când era în cizme şi se simţea în pragul deznădejdii; aşa că preferă să tacă...

- N-avea cum să se înţeleagă cu doi copii aşa ca ei, isteţi şi independenţi, decât spunându-le adevărul şi explicându-le de ce trebuie să fugă, să se ascundă şi să stea departe de tine şapte luni de zile. Mai ales Florentina - ea trebuia să rămână şefă peste Léon, atunci când Ana pleca la muncă sau la cumpărături. Cea mai mare muncă de convingere, cu Florentina a dus-o, să ştii!

Asta aşa era. Léon era "băiatul lui mami" - nu-i trebuia altceva, dacă era Ana lângă el. Dar Florentina îl iubea mult. Pe asta şi mizase atunci când se gândise că ea o să fugă în braţele lui şi-o să turuie în primul rând adresa şi telefonul...

- Probabil că le-a arătat tot ce-a apărut ca ştire despre tine. Şi cu războiul, şi cu manelele...

- Şi cu cearceafuri albe peste morţii din Bucureşti...

- Exact. Le-a arătat tot ceea ce a trebuit să le arate, ca să-i convingă să o asculte şi să se poată baza pe ei. Tu nu uita nici o clipă - Ana e o femeie puternică. Şi deşteaptă şi înţeleaptă şi cumpătată. Ţi-a demonstrat-o de mii de ori - numai că tu nu poţi vedea decât partea feminină din ea. Partea de regină pe care-o apără regele ei.

Tot ce se poate! La urma urmei...

- ... Adevărul e că nici n-a avut când să-ţi demonstreze că se poate descurca în situaţii de criză! Fiindcă n-a fost niciodată într-o situaţie de criză! Te-ai ocupat tu de toate! N-ai lăsat-o să-ţi arate ce ştie şi ce poate...

Tot ce se poate! Se încruntă scurt:

- Are telefon, dar nu mi-a trimis numărul prin Florentina.

- Asta pentru că nu a venit încă momentul întoarcerii ei.

Îl străfulgeră, mârâind printre dinţi:

- Şi-o spui cu multă convingere...

- Îţi pregăteşte o surpriză. Care încă nu e gata. Mai e puţin; foarte puţin...

Îi venea să-l strângă de gât! Şi nu putea să-l strângă de gât! Grasu oftă scurt şi trecu la limbajul "de stradă":

- Ţi-a arătat că poa' să fugă de chinezi, cât a fost războiu' de lung. Ţi-a arătat că a putut să să ascundă dă toată lumea - inclusiv de-ai noştri, de spionajul francez, de Externe şi Interne şi duşmani de-ai tăi şi care mai vrei tu! Ana-Maria e acum în perfectă siguranţă, Ştefane! Acolo unde este acum, n-o ştie nici dracu. Şi e păzită de-un protector de-al tău. În clipa când surpriza o să fie gata, io sunt mie-n sută sigur că regina ta nu va mai pierde nici o clipă! Şi se va întoarce sfârâind din călcâie!

- Şi eşti tu aşa de sigur că tocmai în momentul ăla va fi la fel de grijulie şi temperată ca întotdeauna?

- Nu; dar sunt sigur că protectorul tău o va ajuta să nu greşească.

Dacă zicea el... Reveni cu capul pe tetieră. Şi închise ochii. Se simţea dezamăgit...

- ... Chinezul e de încredere.

Poftim? Grasu continuă:

- Nu ştiu ce opinii are în privinţa afacerilor; dar în privinţa voastră, a bărbaţilor capi de familie, să ştii că e de încredere.

... OK! O să lase capul jos şi-o să se milogească de el:

- Ce ţi-a spus?

- Totul.

Iar prin "totul" înţelegea...

- Dar nu-ţi voi spune nimic - nici o literă mai mult. Dacă vrei, trag pe dreapta şi-mi iei gâtu' - da' de spus, nu-ţi spun nimic.

Prea bine! Şi-aşa n-avea cum să-i ia gâtu'! De ce să-i ia gâtu', la urma urmei?!

- Ai destule pe cap; în plus, ea nu e pregătită să se întoarcă. Aşa că e mai bine să nu ştii ce mi-a spus chinezul.

- Fă cum ştii tu atunci. Dar să ştii că, dacă ea păţeşte ceva, eu îmi zbor creierii. Fără "dar", fără "poate", fără să-mi pese de copii sau de rude sau de răzbunare - scot pistolul şi apăs pe trăgaci. Sau îmi bag cuţitul în inimă. Sau beau insecticid. Sau...

- Nu va fi cazul.

Hm...

Era sigur că Grasu pricepuse exact ceea ce voise să-i transmită! Iar dacă Grasu era atât de sigur că "nu va fi cazul"...

La urma urmei, de ce nu pricepea odată? Avea o soţie deşteaptă! Avea o minune de femeie alături - şi nu trebuia decât să aibă încredere în ea! După cum spuneau cercetătorii, ea era cu cinci ani mai matură decât el. Plus încă trei ani diferenţa de vârstă, rezulta că ea era cu opt ani mai înţeleaptă decât el. Iar el tot insista să se ducă s-o caute, s-o găsească şi s-o recupereze. De parcă ea nu putea să se întoarcă şi singură! Uite că se întorsese! Adică străbătuse toată Europa, dus-întors, de două ori! Dar...

Dar putea fi el învinovăţit pentru că era uneori superstiţios şi se temea tocmai de cea de-a treia oară?

Mobilul îi vibră în buzunar; îl scoase şi răspunse:

- Da.

- Avionul Externelor are altă cursă, peste o oră. Dar am aranjat cu un partener de afaceri. Decolezi în jumătate de oră. Ai detaliile pe mail.

- OK. Aveţi grijă acolo!

- Bineînţeles!

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi preferă să tacă... Grasu sparse brusc tăcerea:

- ... Ţi-am spus cuvintele astea de multe ori până acum; de fiecare dată, ai spus "Da" şi-ai făcut cum ai vrut tu. Totuşi, am o vârstă şi ştiu unele lucruri. Şi o să le spun din nou. Ai încredere în mine?

Ha! Asta era o întrebare prostească!

- Eu îţi spun s-o laşi să facă cum ştie ea. Şi să nu-ţi schimbi

soarta. Că aşa e cel mai bine. Ai încredere în mine?

"N-am avut încredere în tine, când am lăsat-o pe Laura în grija ta?" Preferă să tacă - fiindcă avusese încredere în el de foarte multe ori, iar Grasu avusese totuşi dreptate de foarte multe ori... şi-şi iubea mult şefa... şi şeful...

Nu. N-o să-i răspundă. Porni laptopul - că trebuia să afle cu cine zboară azi spre Oradea. Şi trebuia să-l anunţe pe Titel la ce oră aterizează, ca să nu fie nevoit să caute un taxi pe-acolo...

- Când mai vii în Aurari?
- Nu ştiu. De ce?
- Fiindcă trebuie să vorbim.

I-auzi! Nu putu să nu fie sarcastic, măcar un pic:

- Despre?
- Despre tine. Şi despre chinezu' tău.
- La care parte din chinezu' meu te referi?

Uite-aşa, ca să-l calce rău pe nervi! Din câte spunea Aleodor, o să decoleze peste jumătate de oră - timp arhisuficient ca să se spargă buba şi să-i spună verde-n faţă care era părerea lui despre secretomania aia!

- La partea pe care-am studiat-o eu, în ultimele luni.
- Nu ştiu când vin în Aurari. Iar dacă vin, nu ştiu dacă o să am timp să discut despre ăla.
- Tanti Perla spune că, imediat cum se întoarce Ana, tu te duci la chinezu' ăl mare şi baţi palma cu el. Şi pe urmă ai cumpăna cu chinezul tău de la Cannes. Şi zice că împăcarea cu Isamu e mult mai dificilă pentru tine decât bătutul palmei cu 55% din bunăstarea ta viitoare.

Ei, la dracu! Scoase mobilul si începu un mesaj nou...

"El a asistat impasibil la moartea mamei mele iar eu i-am luat maică-sii gâtu'. Frati-su s-a împiedicat în mine şi-a dat colţu' cu tot neamu'! Despre ce împăcare vorbim aici?"

Nu ştia de ce, Grasu piuia tastele. În fine...

"Aia pe care şi-o doreşte el din tot sufletul."

I-auzi! Băgă mobilul în buzunar şi oftă greu:

- Deci tu zici că lucrurile îşi pot relua funcţionarea.
- Da. Mie-n sută, da. Problema e alta.

Şi anume?

- Problema e că tu nu mai ai încredere în el. Iar el ştie deja că nu mai ai încredere în el. Iar dacă îi impui un birou într-un office building, toată treaba a picat grandios.

Corect!

- I-ai dat până acum toate palmele posibile: şi cu firma, şi cu frati-su, şi cu familia lui... Şi i-ai pus cuţitu' la gât. Tu, Ştefan Ionescu, mai mic decât el şi ca ani, şi ca stat, l-ai făcut să stea drepţi în faţa ta şi să-şi spună rugăciunea. Şi-asta în timp ce el stă la Cannes, vede de firma ta, îţi virează în continuare bani în cont şi are încredere în tine - pentru că, repet, el mi-a spus mie totul despre Ana. Şi să ştii că i-ar fi fost uite-aşa de simplu să se ducă şi să ţi-o aducă el! Şi-atunci era iertat din start! Aşa-i?

Dacă, într-adevăr, chinezul ştia totul... Aprobă scurt cu capul.

- Dar nu s-a dus. A înţeles că nu e bine să facă asta - şi n-a făcut-o. Nici chiar el! Uite, să zicem că el e împotriva ta! Păi nu s-ar fi dus să-i facă ei rău? Când ştie prea bine ce-ai face tu, dacă ea păţeşte ceva? Nu s-ar fi dus să pună gheara pe ea, ca să poată să te prindă pe tine?

Ba da.

- Iar dacă e pentru tine, ia gândeşte-te: de ce nu se duce s-o ia el şi s-o pună la adăpost? S-o ducă la conac, de exemplu! Cât e, din Nantes până la conac? O oră cu elicopterul, sau două? Câte elicoptere are ăla la dispoziţie? Şi câte poate să închirieze, înainte să rămână falit?

Corect! Aprobă scurt cu capul:

- Până nu se-ntoarce Ana, nu pot nici să-l văd în faţa ochilor. Florentina spune că regina mea a ţinut un jurnal, în care a scris tot ce li s-a întâmplat lor. L-a scris tocmai ca să-l citesc eu şi să pedepsesc pe cine trebuie pedepsit. Voi amâna decizia în privinţa lui, până citesc jurnalul.

- Eu ştiu ce să zic...

Cum adică?! Şopti, privindul lung:

- Au mai rămas 17 zile, Grasule! Doar 17! Dacă ai numărul ei de telefon, spune-i că, dacă pe 25 dimineaţa nu e lângă mine, va trebui să se sinucidă şi să pornească spre iad ca să mă revadă!

- Nu mă refeream la ea; ci la el. La jurnal. Nu cred că a scris în el cine i-a făcut rău, când, cum şi de ce. Cred că o să găseşti o lungă povestire despre cum s-a deghizat, cum a călătorit, cum s-a ascuns de chinezi, cum şi de ce a decis să se ascundă şi de tine... Ai să găseşti în el povestirea ei. Pentru că ea n-o să poată să ţi-o spună. N-o să poată decât să plângă.

La dracu! Asta chiar avea dreptate! Întoarse capul spre dreapta, dar gestul lui nu-l opri din turuială:

- Atunci când o să fie din nou la adăpost, în braţele regelui ei, Ana-Maria o să redevină regina feminină de care te-ai îndrăgostit tu. Şi-o să plângă cât toată familia regală la un loc. Şi-o să-i angajezi un psiholog şi-o să devastezi conacul ăla de vreo trei ori, aşa...

Zâmbea - că nu va fi aşa! De când cu războiul ăsta, învăţase să se stăpânească! Şi mai ales să-şi protejeze cuţitul ăsta nou, perfect echilibrat, perfect ascuţit, perfect gravat...

- În curând, ţi-l trimite şi pe Léon. El va fi mai uşor de descusut. Problema e că ea nu se va întoarce în Franţa; va rămâne aici, în Bucureşti. Aici o să vă revedeţi. Aşa că ceea ce-ţi va spune ăla micu' va fi absolut inutil; va fi istorie.

Îl privea lung şi se abţinea să-l întrebe de unde până unde e el aşa de sigur că ea îl aducea pe Léon şi-apoi rămânea aici şi...

- Ai încredere în mine, şefule! Că ştii bine că te iubesc ca pe ochii mei din cap!

Zâmbi şi-l bătu scurt pe umăr:

- Hai - du-te la treabă. Vorbim.
- Vorbim.

Coborî, grăbit să scape din habitaclul maşinii în care omul ăla îi arăta în toate felurile că ştie răspunsurile la întrebările lui, dar refuza să scoată vreun sunet...

Aha! Aia era cursa lui! Porni grăbit spre avion. Avea ceva drum de bătut până acolo; dar zău că lângă Grasu nu mai urca! Nu azi, oricum! Pentru el, şeful lor, atitudinea lui Grasu se apropia mult de trădare. Aşa gândea el; aşa simţea! Că îi ascundea adevărul, cu interesul de a-l minţi! La întrebarea "Ştii unde e Ana?", Grasu spunea "Nu" - şi-l minţea. Şi-l trăda...

Grasu îl claxona, el nu se întorcea...

Tot nu-i venea să creadă că Florentina lui, în loc să se-agaţe de gâtul lui şi să-i turuie adresa şi numărul de mobil, stătuse cuminte pe scaunul ei şi rostise, senină, "Nu pot să spun"...

Diamant

Aah! Afurisită treabă! Afurisită şi nenorocită - şi-al dracu să fie el dacă n-o dădea jos pe răsfăţata asta mică şi-i dădea o bătaie la curu' gol de s-o ţină minte cinci vieţi de-acu' încolo! Se prefăcea că n-are loc să intre pe deneu; părea atent în oglinda din stânga. În realitate, îl urmărea pe Ştefan. Vărul lui se îndepărta grăbit spre maşina lui Grasu. Se vedea în mişcările lui că era trist...

Scoase girofarul şi-l puse pe capotă. Şi porni sirena. Iar Florentina exclamă:

- Mamăă, Diamante! Acu' văd eu ce maşină bengoasă ţi-ai tras!
- Nu e maşina mea; e maşina lu' taică-tu.
- ... Serios?
- Da.

Şi-i răspunsese tăios, pentru că tăiase traficul şi-acum accelera; era nervos, pentru că vărul lui era în pragul disperării iar răsfăţata asta mică tăcea şi-l chinuia...

- ... Şi ce mai e în orăşel?
- O să vezi.

Se simţea privit, dinspre scaunul din dreapta; întoarse scurt capul, văzu privirea ei dezaprobatoare aşa că erupse, în ţigăneşte:

- Da' cum să-i vorbesc altfel? Când ştiu cât s-a chinuit ta-su şi cât a plâns şi cât i-a căutat şi-a scormonit prin toată Franţa după ei? Şi uite ce zice ea! Că cică nu poa' să-i spună unde sunt Ana şi Léon! De parcă mă-sa e vreun pui de ninja, aşa, să se bată cu treij' de chinezi deodată şi să şi câştige!

Raina se răsuci spre Florentina:

- Să ştii că e adevărat. Ştefan suferă mult, de când aţi fugit voi. Nu mai mănâncă bine, nu mai doarme destul... S-a chinuit mult, să ştii!

- Las' că nici noi n-am dus-o mai bine! Ce, crezi că a fost uşor în Lyon?

Se grăbi să intervină el - că el avea toată autoritatea şi tot dreptul să zbiere la răsfăţata asta mică:

- Las' că ştiu eu!

- Daa... Ştii, pe dracu!

- Ştiu, ştiu! Că am fost acolo!

Simţi scaunul smucindu-se în spate - iar Florentina începu să-i ţipe la ureche:

- Ba nu ştii nimic! Mami tocmai se întorsese de la întâlnirea cu voi! Şi ne-a zis că e plin de chinezi şi de spioni! Şi aţi început să vă împuşcaţi! Ştii cum e să stai în cur pe covor, să auzi pocnetele alea şi să te gândeşti că tati tocmai a fost împuşcat?

Oups... Florentina începuse să suspine serios; şi continuă:

- Iar în Orléans? Cum a fost în Orléans? Ştii că eram acolo, şi vă vedeam? Ştii că pe lângă noi

- Unde eraţi voi acolo? Că nu v-am văzut!

- Eram într-un BMW, parcaţi pe dreapta, înainte de intersecţie! Şi pe lângă noi au venit două dube negre şi s-au oprit puţin mai încolo! Şi n-am putut nici să plecăm de-acolo, că chinezii se ascundeau după dube şi ne vedeau tocmai pe noi dacă ne mişcam! Şi au venit şi elicopterele! Şi am văzut cum îi aduceau pe chinezii morţi şi-i aruncau în dube! Ştii cum e să stai în maşină, să nu poţi să zici nimic şi să vezi cum mor oamenii? Şi să te gândeşti că, în partea cealaltă a pieţii, poate că moare tati al tău?

Raina oftă greu:

- Ştim amândoi că au fost

- Ba nu ştiţi nimic! Ce ştiţi voi? Pe voi vă păzesc băieţii ăia din maşinile din spate! Pe noi cine ne-a păzit? Mami, nu?

- Tocmai de-asta v-am căutat! Ca să

- Ca să aduceţi chinezii la noi! Mai bine ne lăsaţi în pace! Din cauza voastră au murit atâţia oameni!

Ei, na! Ţipă şi el, fiindcă avea mult mai multe şanse decât Raina ca s-o scoată din sărite, s-o ajute să răbufnească şi să spună unde erau mă-sa şi frati-su:

- Din cauza noastră? Sau din cauza lu' Jun ăla?

- Din cauza voastră! Cum apăreaţi voi, cum apăreau şi chinezii!

- Da' pe-ăia cine-i chema - eu?

- Nu-i chemai - se ţineau după tine! Şi dacă n-aţi fi venit tot timpul după noi, poate că reuşeam s-o conving pe mami să cheme un taxi într-o noapte şi să ne ducem toţi trei la conacu' lu' tati!

Deci ştiau despre conac! Perfect!

- Şi ce v-a ţinut să nu vă duceţi?!

- Păi cum dracu să ieşim din casă, dacă ne căutaţi peste tot ca la nebuni?!

Ridică un deget şi nu mai ţipă - rosti foarte serios:

- Aici deja ai întrecut măsura! Şi nu-ţi permit!

Era linişte... Bun! Şi acum discutau calm:

- În Lyon, taică-tu a tras cu pistolul; nu eu. În Orléans, da - am tras eu. Şi nu sunt deloc mândru de ceea ce s-a întâmplat acolo. Nu e o bucurie pentru mine să omor oameni; pentru că nu e uşor să pui seara capu' pe pernă şi să nu te-ntrebi câţi copii au rămas orfani din cauza ta.

Tăcea în continuare... Bun! Oftă scurt, greu:

- Ştefan n-a bătut încă palma cu chinezul ăla mare de la Nisa; ăla nou. Cică au întâlnire la sfârşitul lunii. În timpul ăsta, Isamu stă la Cannes şi se ocupă de firma de acolo; iar Ştefan nu discută cu el. Nici n-are ochi pentru el! Sunt însă indicii cum că chinezul de la Nisa o să ceară ca Ştefan să lucreze în continuare cu Isamu. Iar taică-tu are nevoie de cel puţin o săptămână de linişte şi calm şi pace, ca să studieze toate cele întâmplate şi să decidă dacă mai poate avea încredere în el.

- Isamu n-a fost vinovat cu nimic.

- Daa, tu ştii cel mai bine cât de vinovat a fost Isamu! Tu, care-ai stat pitită după fusta lu' mami!

- Da, eu! Care am văzut cu ochii mei biletu' scris de Gilles!

Biletu' scris de Gilles! Deci ăla scrisese bilete! Adică îi contactase! Adică

- În Orléans, când i-a lăsat lu' mami 10.000 de euro şi actele cu Aimée Vainqueur, i-a lăsat şi un bilet! Şi acolo a scris clar că Isamu ţine tot cu tati! Şi că Isamu ne-a găsit de mai multe ori şi de fiecare dată l-a trimis pe el să ne ajute să ne ascundem mai bine! Şi că Jun e capu' răutăţilor şi stă pe capu' lu' Isamu şi-l pune să facă toate lucrurile rele pe care le-a făcut!

Bine-bine! Evident, Florentina nu-l minţea - şi ştia o mulţime de lucruri. O s-o descoasă în orăşel; momentan, trebuia s-o sperie bine cu Fang ăla, ca să stoarcă de la ea adresa:

- Aşa o fi fost; numai că acum Jun e mort. Iar taică-tu nu judecă aşa. Nu e vorba numai de tine şi de faptu' că tu ai încredere în Isamu; e vorba de el. Că el îşi pune viaţa în mâinile chinezului, când pleacă cu afaceri! Nu tu! Şi taică-tu nu poate să se gândească cu toată atenţia la ăla, dacă ştie că maică-ta şi frati-tu sunt "în Franţa pe dreapta".

- ... Şi?

- Şi ceea ce nu ştiţi voi este că chinezul cel nou, Fang, a dat ordin trupelor să vă găsească şi să vă ajute să ajungeţi la conac.

Aştepta reacţia - smucirea scaunului. Dar reacţia întârzia... aşa că continuă:

- Da; i-a scris lu' taică-tu că a ajuns la Nisa, s-a instalat şi-a trecut cu privirea peste toate acţiunile lui Jun. Şi a observat că în privinţa lui n-a fost fair play, aşa că doreşte să-l ajute să-şi recupereze familia ca să-i demonstreze că el e de bună credinţă şi vrea să îndrepte răul făcut de ăla. Şi pe urmă a transmis trupelor ordinul să vă lase în pace şi, dacă dau de voi, să vă ajute să ajungeţi cu bine la conac. Noi l-am interceptat; dar n-avem nici o garanţie că, după ordinul ăsta, n-a dat unul ultrasecret, cu alte dispoziţii...

Reacţia întârzia, Florentina tăcea...

- Aşa că, dacă ştii adresa sau numărul de telefon, spune-le. Că e important.

- Auzi, Diamante? Pot să spun şi eu ceva, fără să te superi?

Mm, ce-or să-i audă lui urechile acum! Dar... Dar, da. Aprobă şi strânse bine volanul în palme, ca să nu fie tentat s-o dea jos şi s-o bată bine...

- Ştiam ce ordine a dat chinezu' ăsta nou, fiindcă mami a primit o scrisoare de la o persoană foarte importantă, care ne-a păzit foarte bine.

Cum-cum?

- Şi îi păzeşte pe ei acum. Persoana aia ştie totul - tot ce s-a întâmplat aici.

Ete, drăcie! Ce persoană?

- Şi i-a zis şi ei să nu se ia după voi; să facă cum ştie ea, pentru că aşa e cel mai bine. Şi are el grijă de ea. Şi să ştii că are! El i-a făcut rost de acte valabile, ca să mă aducă pe mine!

Aa... Omul lui Nicu Cărare! Hm...

- Aşa că voi, de fapt, habar n-aveţi unde-am fost, unde-am stat şi ce-am făcut până acum! Şi cum am reuşit să scăpăm! Voi sunteţi păziţi bine şi trăiţi din mail-uri! Şi habar n-aveţi cum e acolo, pe trotuar! Mami şi Léon sunt ascunşi perfect. Or să vină şi ei, în apropierea Crăciunului. Iar vouă n-am să vă spun nimic! Când mami a vorbit cu Rebeca, în Lyon, am auzit împuşcături! Iar când ai apărut tu în Orléans, am văzut cu ochii mei cum v-aţi împuşcat cu chinezii! Aşa că eu nu vă zic nimic! Că vă duceţi după ei şi-i speriaţi ca dracu! Dacă mami vrea să vă duceţi s-o luaţi de acolo, îl sună pe Grasu. Şi nu-l sună - aşa că vrea să fie lăsată în pace. Lăsaţi-o în pace! Şi gata!

Vreau să merg la tataia!

Aah! Era prea isteaţă! Se prinsese imediat puştoaica...

Prea bine! Luă telecomanda şi porni muzica. Jumătate de oră de Bach o să le facă bine...

Ana-Maria

Plimbarea de azi era foarte plăcută. Adică era "sănătoasă". Aerul era rece, curat; avea senzaţia că-l simţea trosnind de sănătate, atunci când îl inspira! Îi venea să râdă de aşa gând şugubăţ...

Se plimbau încet. Ea era la braţul lui Sami; Léon mergea în faţa lor, ţinut de mânuţe de Tasnim şi Jaser. Ei vorbeau de-ale lor; aici, în spate, ea şi Sami tăceau. De parcă presimţeau...

Lucrurile se schimbaseră. Se răciseră. Sami ştia că ea o să plece - şi n-o să se mai întoarcă vreodată. Se gândea, probabil, că ştiuse asta de la bunul început; dar gândul ăla nu-i era de-ajuns ca să se împace cu realitatea. Femeia fermecată pleca. Îl părăsea. După ce intrase în casa lui şi-n viaţa lui şi le transformase pe amândouă în două spaţii plăcute pentru trup şi suflet, ea pleca. Bărbatul de lângă ea tăcea pentru că stătea în cumpănă. Pe de-o parte, îşi dorea mult ca femeia fermecată să rămână cu el. Pe de altă parte, după ce fusese refuzat de nenumărate ori, bărbatul de lângă ea nu prea era dispus să lase capul jos din nou. Sami Fakhouri ştia prea bine ce-i oferise creştinei cu doi copii de mâini şi unul în pântec; ştia "câte parale face" un bărbat aşa ca el. Şi cum el îi tot "transmisese", iar ea tot "recepţionase", iar la final el propusese iar ea refuzase cu fermitate...

Presimţea că azi vor traduce versuri. Azi n-o să mai poată să se ascundă de el. Îi dădea târcoale de câteva zile! O aştepta până seara târziu, stătea ore în şir cu cartea deschisă, pe canapea...

Eh! O să se descurce ea, într-un fel sau altul! Încă mai purta cuţitul pe mânecă! O să vadă ea! O să... O să se descurce!

Era frumos oraşul Nantes. Deşi nu erau în centru, luminile străzile dădeau vremii mohorâte de decembrie un aer special. Unele terase încă nu-şi strânseseră mesele şi scaunele de pe trotuare; arătau deprimant aşa, goale şi părăsite şi umed-jegoase...

... Iar asta parcă... Parcă-parcă... Hait! - că asta era "de campionat", cum se zice...

Cuplul care se apropia de ei, din faţă, n-avea nimic special. Adică nu părea... ciudat. Şi totuşi, era foarte ciudat. Pentru că Iuliana, nepoata manelistului ei preferat, îl ţinea de braţ pe nea Nicu Ceauşescu, varianta îngrăşată zdravăn şi purtătoare de lentile de contact - şi amândoi păreau hotărâţi să găsească o cameră în regim hotelier şi să se-ncuie urgent în ea. Iuliana păşea un pic împleticit, de parcă trecuse printr-un bar; el era vesel şi cam grăbit, ca orice bărbat care-a "împuşcat" o prostituată "bine" şi se grăbeşte să-i facă felul...

Amândoi ridicară la unison privirea spre ea!

... "Voi merge cu tine peste tot; vă voi păzi din umbră. Dar dacă vreodată aveţi probleme, o să intervină Iuliana."

Plecă încet privirea spre trotuar... Şi-i veni un gând ghiduş! Aşa că ridică privirea şi-i străfulgeră pe sub sprâncene, "cu schepsis"! Şi le şi zâmbi, în timp ce le făcea cu ochiul! Colonelul era "uşor perplex" acum; Iuliana bufnise în râs şi se ancorase şi mai bine de braţul acelei "partide minunate"...

Şi gata - era din nou linişte şi pace în Nantes. Cuplul acela absolut normal se îndrepta spre camera în regim hotelier, unde Seniorul o să pună cap la cap "procedurile" iar Iuliana va primi ultimele instrucţiuni...

O recunoscuse cu greu pe Iuliana; aşa, aranjată şi fardată şi pregătită "de treabă", era foarte diferită de femeia care-i deschisese uşa în Paris şi-i pusese în faţa ochilor ditamai pistolul! Iar pe nea Nicu Seniorul chiar nu l-ar fi recunoscut, dacă l-ar fi văzut mergând singur pe stradă! Iuliana lucra în Paris - că în Paris se revăzuse cu ea! Şi tocmai apariţia ei aici, în Nantes, o dezmeticise! Altfel, probabil că nu l-ar fi recunoscut pe colonelul Ceauşescu! Se îngrăşase serios. Se bărbierea "cu schepsis" acum - cu ramă - şi-şi lăsase mustaţă. Şi nu mai purta ochelari. Ori se operase, ori îşi pusese lentile. Oricum, era de nerecunoscut. Era pletos, ca un hipiot uşor puriu...

Zâmbea. Era... Ciudat - era fericită. Se simţea fericită, deşi apariţia Iulianei la braţul omului ăluia îi arăta că pericolul nu trecuse. Nu încă. Nu ştia dacă o căutau chinezii, sau francezii. Dar o puteau căuta românii - ăia care figurau în caietele cu duşmani ale soţului ei. Ştefan crescuse, aşa că lista aia crescuse şi ea. Şi valoarea ei, a soţiei lui, crescuse. Valoarea în bani. Că, dacă punea vreunul mâna pe ea...

Şi era fericită... Brusc, Sami sparse tăcerea:

- Mă bucur să te văd că zâmbeşti.

Întoarse capul şi-l privi lung...

- În ultimul timp, am observat că eşti foarte serioasă. Şi pari obosită. Chiar voiam să-ţi spun că, din momentul ăsta, vasele din bucătărie sunt în sarcina lui Tasnim.

- Nu, nu sunt obosită.

- Sigur?

- Foarte sigur.

- Şi atunci cum să interpretez ora la care te duci la culcare?

Era un domn! Un gentleman în adevăratul sens al cuvântului! O plesnea uşurel, cu grijă, să nu lase semne şi să n-o doară prea tare... Improviză cu graţia care-o caracteriza:

- Prinţul a sesizat că are posibilitatea de a-şi aloca singurel timpul eliberat după plecarea prinţesei. Şi profită. Eu îi fac jocul, pentru că n-am să pot să merg cu el acasă - şi-o să rămână fără mine câteva zile...

Îi servise o gogoaşă pufoasă, rostogolită prin zahăr vanilat, fiindcă Léon adormea în jurul orei zece - şi cu, şi fără ea. Ochii negri acceptau scuza puerilă şi brânciul amabil, finuţ ca o părere:

- Am înţeles. Voiam să te întreb - dat fiind faptul că azi zâmbeşti, crezi că o să ai dispoziţia necesară unui schimb cultural?

Aprobă cu capul - că era căpos şi insistent şi nu putea să renunţe... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Sunt filată de una din angajatele soţului meu.

Mda; ochii negri redeveniseră inexpresivi, semn că sufletul suferea mult iar Sami Fakhouri încă stătea în cumpănă... Continuă, la fel de încet:

- Omul de încredere tocmai mi-a arătat că ea e cea care mă va urmări îndeaproape; iar el ne va însoţi pe amândouă cu discreţie şi ne va netezi drumul până acasă.

Şi acum? Acum ce mai ziceau ochii negri?... Nu mare lucru. Erau "normali". Sami zâmbi:

- Asta e bine; înseamnă că eşti în deplină siguranţă!

Aprobă, privi lung în jur... şi reveni la el:

- Exact. Dar e ciudat că nu e şi altcineva aici...

- El are o vârstă, o vastă experienţă de viaţă şi ştie că n-are ce căuta acum în preajma ta - că ţi-ar aduce numai probleme. El aşteaptă. Mai are răbdare un pic, până la Crăciun...

Mda... Se îndoia sincer că astea erau calculele lui Ştefan; dar nu mai zicea nimic. Sami Fakhouri spunea cuvintele pe care le agreau urechile ei şi cântărea atent fiecare mişcare, fiecare decizie, fiecare posibilitate... Şi se pregătea să acţioneze. Fie să o strângă bine-n braţe şi să-i spună *"Je t'aime"*, fie să apară la cină cu o doctoriţă sau o asistentă de la spital. Nu ştia ce cântărea omul ăla. Nu avea nici timpul, nici concentrarea necesare ca să încerce să-i desluşească gândurile. Încerca să supravieţuiască în ascunzătoarea ei până la Crăciun; adică până pleca spre România, cu Léon. Încerca să evite momentul stupid când el îi va spune *"Je t'aime"* iar ea o să trebuiască să-i spună că se înşela...

Roşcata

Era linişte în maşină. De vreun sfert de oră, aşa, nu se auzea decât Bach. Ea tot sperase ca micuţa să mai spună unele lucruri! Dar...

Aflase lucruri uimitoare! Uluitoare! Rămăsese perplexă când auzise ce ieşise din guriţa prinţesei! În ultimul timp, Ştefan n-o mai implicase nicicum în căutarea familiei lui; o lăsase să se ocupe de firmă. La urma urmei, de-asta o luase de la Titel. Ca să-i facă firmă şi s-o

pună să facă caşcaval cu acte. Probabil că Ştefan ştia toate minunăţiile pe care le auzise ea acum; ea însă înlemnise pe scaun, fiindcă abia acum înţelegea...

Deci, Grasu avea numărul de telefon al Anei. Care era păzită de o persoană foarte importantă. Un "el" care ştia tot ce se-ntâmpla în ograda regelui aurarilor. Avea sentimentul că după persoana asta foarte importantă se ascundea Nicu Petriceanu...

Dar, dacă Grasu avea numărul ei de telefon, de ce nu-i spunea să se întoarcă liniştită? De ce n-o suna ca să-i comunice că prinţesa ajunsese cu bine - şi, în timpul ăsta, specialiştii să afle locul de unde transmitea telefonul Anei? Oare Grasu nu voia să se-ntoarcă regina? Hm...

Trebuia să discute cu Ştefan. Nu acum - când se vedeau. Era o discuţie "între patru ochi" - ca dealtfel toate discuţiile referitoare la familia lui. Iar dacă ea era neatentă şi repezită şi-i spunea lucruri pe care el nu le ştia...

Mai întâi, va discuta cu nea Dumitru. Şi cu tanti Perla. În funcţie de ce ziceau ei, ştia şi ea ce are de făcut!

Diamant viră elegant la stânga, printre bodyguarzii care păzeau poarta monumentală, şi acceleră spre brad; în clipa aia, de pe scaunul din spate se auzi un oftat prelung... şi-apoi un suspin...

Oof, Doamne! Copilul ăsta văzuse oameni murind în Orléans! Şi-acum se ducea la bunicul ei şi afla cum murise bunica... La naiba!

Părculeţul era plin. O aşteptau. Erau veseli - făceau cu mâna spre maşină, deşi era evident că parbrizul semi-fumuriu îşi făcea cu prisosinţă datoria! Diamant opri muzica:

- Vă duc direct la nea Dumitru şi mă-ntorc în părculeţ, să vorbesc cu ei. Poate reuşesc să-i conving să nu dea năvală peste ea cu întrebări şi...

- OK.

Mercedesul viră scurt dreapta. Se îndreptau cu viteză spre cele două siluete din poartă... Tanti Perla venise la nea Dumitru. Aşteptau amândoi. Brusc, ea se simţea "în plus". Ştefan o pusese să stea lângă Florentina - dar acum, în momentele astea, ea simţea că ultimul loc unde-ar fi trebuit să stea era lângă copilul ăsta! Care, apropo, plângea de-a binelea! Tanti Perla era îngrijorată; nea Dumitru era extrem de îngrijorat. Ştiau cu ce se vor confrunta; şi chiar dacă erau amândoi oameni în toată firea, cu păr cărunt şi multă experienţă de viaţă, ea tot se gândea că ar fi fost tare bine dacă ar fi ştiut ce-i aştepta! Florentina...

Imediat cum maşina se opri, micuţa se repezi şi deschise portiera. Iar nea Dumitru se repezi şi-o înhăţă de-acolo - şi-o strânse tare-tare în braţe. Micuţa plângea în hohote... El se îndepărta, grăbit s-o bage în casă şi s-o liniştească... Coborî şi ea - iar tanti Perla arătă spre uşa rămasă deschisă:

- Hai. Ţi-e foame, nu?

- Nu mai mi-e foame.

- De ce?

- Fiindcă am înţeles de ce e şefu' aşa albastru. Şi nu-mi mai arde de nici unele!

- Cu toate astea, trebuie să mănânci. Ca să acumulezi energie. O să ai mare nevoie de ea, crede-mă!

Aprobă şi intră. Şi fu condusă în living:

- Ştiu că n-o să-i spună nimic lu' taică-su - nici adresa, nici telefonul, nimic!

- Iar asta îl macină cu zile. Mai ales că Grasu are numărul ei de telefon, iar el bănuieşte asta...

- Pe-asta o rezolv eu. Numai să-l prind la mine! Apropo - el când mai vine încoace?

- Nu ştiu. Tocmai a plecat spre Oradea. Face turul României, cu Titel; pregăteşte oamenii pentru transfer.

- Ştiu.

Uita că ea ştia totul, pentru că îi arătau cărţile şi-o informa Diamant... Oftă greu:

- Iar pe mine m-a pus să stau lipită de asta mică şi să încerc să aflu unde e Ana. N-am aflat asta; în schimb, am aflat o mulţime de lucruri pe care el a omis să mi le mai spună, în ultimul timp.

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu, faptul că Grasu are numărul ei de telefon.

Perla zâmbea uşor... şi se încrunta... Şi ofta greu:

- Te rog eu mult, du-te acasă. Lasă-ne s-o liniştim mai întâi.

Aprobă şi oftă şi ea:

- Mă duc; da' dacă mă sună şefu', am feştelit-o rău!

- Dacă te sună, îi spui ce-ai aflat şi ce-ai văzut. Şi îi spui cu sinceritate cum a decurs revederea.

Aprobă şi porni înapoi, spre uşă - că n-avea ce face aici. Până mâine dimineaţă, n-avea nici o şansă s-o revadă pe micuţă!

Diamant era în părculeţ; porni spre ei.

Florentina era o fetiţă foarte isteaţă. Şi curajoasă. Şi frumoasă. Recunoştea, pe chipul ei, trăsăturile reginei. Şi totuşi, semăna mai mult cu florarul - cu Florentin. Părul era moştenit de la el, ochii, genele alea minunate... Florentina era un copil reuşit. Frumos. Va fi o adolescentă vânată serios de holteii de-nsurătoare! În plus, era curajoasă. Şi puternică. Încercase azi - şi reuşise cu brio - să pară puternică şi dură şi neafectată de furtuna prin care trecuse din aprilie până acum. Şi-o auzise apoi plângând în hohote...

Se apropia de ei; ei începeau s-o recunoască... şi să-i zâmbească şi să-şi amintească de filmarea aia cu ea şi inelul cu diamante negre şi toate celelalte...

Intră în grupul lor şi se opri. Încerca să fie şi ea atentă la Diamant - care tocmai le spunea că Florentina e obosită şi speriată şi a început să plângă rău când şi-a revăzut bunicul. Ea îl privea, atentă şi serioasă. Oamenii din jurul ei şuşoteau; apoi tăceau şi zâmbeau. Şi se uitau când la ea, când la el - de parcă era evident ce aşteptau...

Brusc, unul dintre bătrâni se aplecă la urechea ei:

- Ia du-te tu mai în faţă, aşa...

Şi-o mâna de la spate, făcând-o să roşească îngrozitor...

Gata - o văzuse şi el. Şi se cam îmbujorase şi el! Păi cum să nu se-mbujoreze, dacă tot orăşelul o mâna spre el, la pupat? Zău aşa!

Speech-ul devenise uşor incoerent... iar ea tot înainta, tot înainta... Gata! Până aici! Era în rândul doi! Zău că ajungea!

Diamant

Vorbise, vorbise - şi, de la un punct încolo, devenise incoerent. Adică se făcuse de râs. Da' zău că nu-i păsa! Că nu mai era bulibaşă acolo! Era doar vărul lu' Ştefan! În plus, toţi ştiuseră că Florentina va fi speriată; aşa că se strânseseră acolo mai mult ca să se asigure că nu-i minţise iar, ca pe vremea când îl jeliseră pe Ştefan! Aşa că...

Aşa că privea lung ochii de peruzea care-l priveau lung...

Da' ce mai căuta el aici? Le spusese ce-avusese de spus! În plus, nu mai erau ei atenţi la cuvintele lui! Ei erau acum foarte atenţi la gesturile lui! Şi foarte curioşi...

Păi... Întinse mâna spre ea; iar ea roşi violent şi întinse mâna spre el... O conducea la ea acasă, după care dădea fuga şi făcea rost de ceva de mâncare. Şi serveau împreună cina. Şi vedeau ei ce mai făceau după aia!

Porniseră spre căsuţa ei.

Oamenii din Aurari nu spuneau nimic. Nici ei doi nu spuneau nimic - doar mergeau către casă, ţinându-se de mână. Simţea însă bucuria din jurul lui. Şatra lui se bucura să-l vadă alături de soţia lui - de Raina lui. Aceiaşi oameni care se bucuraseră s-o cunoască pe Safira, se bucurau şi acum. Şi avea el un sentiment ciudat - un "indiciu" care-i spunea că, de data asta, bucuria lor chiar era sinceră! Avea el ceva care-i spunea că Safira nu fusese iubită aici. Fusese primită cu braţele deschise; dar avea sentimentul că oamenii din Aurari îl simţiseră - şi simţiseră că Safira nu era potrivită pentru el. Nu ştia...

Poate fusese potrivită; poate nu. Safira lui îi stătuse alături şi nu-l dăduse pierzaniei. Îi făcuse doi copii, îi crescuse, ţinuse casa curată, văzuse de el, o ajutase şi pe mama lui... Şi nu-l dăduse pierzaniei. Fusese alături de el şi la bine, şi la rău. Tocmai de-asta, nimeni nu aplaudase azi atunci când mâna lui strânsese mâna Rainei. Safira avea locul ei; Raina avea şi ea locul ei. Nevasta şi soţia nu se puteau întâl-

ni - erau două lucruri total diferite, foarte clar delimitate...

Oare ea ce părere avea? Întoarse capul... şi-o "semnalizã" cu mâna. "Cum e? E OK?" Primi o aprobare cu capul, aşa că-i sărută mâna. Iar ea se grăbi să-l prindă de mijloc şi să-l îmbrăţişeze. Iar el se grăbi s-o sărute. Iar orăşelul Aurari se grăbi să izbucnească în urale - de parcă venise preşedintele în vizită de lucru...

Ştefan

Avionul încerca să oprească lângă Hummer-ul lui Titel. Avea senzaţia că pilotul se căznea să-l lase chiar lângă portieră! Era nebun? Sau primise dispoziţie "să se poarte frumos" cu el? Habar n-avea; proprietarul avionului era un partener de afaceri cu care se vedea ocazional, pe la reuniuni "simpatice". Oricum, omul ăsta rula pe pistă. Încetişor, cătinel, că nu era nici o grabă - după părerea lui...

Zburase singur. Avusese o oră la dispoziţie, să se gândească şi la fetiţa lui, şi la cuvintele lui Grasu...

Era evident că crescuse atât de mare, încât scăpase lucrurile de sub control. Nu mai era propriul lui stăpân; devenise şeful unor oameni care-i conduceau viaţa de aşa manieră încât să-i fie lui bine. Şi nu-i putea pedepsi pentru asta. Dacă Grasu nu voia să-i spună ce aflase de la Isamu, iar Isamu nu-l informa personal despre ceea ce ştia el, era semn că aşa era mai bine pentru el. Nici nea Nicu Cărare nu-i transmitea rapoartele pe care le primea de la omul lui! Şi-atunci, în ora asta de survolat România singur cuc trăsese concluzia că era mai bine aşa! Dacă atâţia oameni îi spuneau că trebuie să stea cuminte...

Stătea cuminte. Asta e! Să se descurce ei cumva! O să afle el, după Crăciun, de ce fusese mai bine aşa! După ce se întorcea Ana şi-i aducea jurnalul ei, o să afle totul. Şi-atunci o să tragă el concluzii... şi-o să-i pedepsească, dacă vor trebui pedepsiţi. Momentan, stătea cuminte. Că dacă devasta avionul, zbura spre Nantes şi-o căuta singur pe-acolo pe străzi, nu câştiga nimic. Pierdea sprijinul protectorului lui, pierdea puncte importante în ochii celor care-l supravegheau cu atenţie...

Trebuia să le arate tuturor că este un rege "super" şi un afacerist impecabil. Trebuia să pară "balaur" - imparţial, drept, drepţi la apelul afacerilor, plin de sânge rece şi autocontrol, indestructibil mental şi psihic. Iar lui îi venea să plângă! Îi venea s-o sune pe Florentina şi să-i spună că îl dezamăgise - rănind-o astfel aşa cum îl rănise ea pe el. Se abţinea, pentru că era interceptat. Şi pentru că nu putea pedepsi copilul ăla fiindcă asculta de maică-sa! Până nu afla ce se întâmplase...

În sfârşit, uşa se deschise. Coborî şi se apropie de Titel.

- Salut.
- Salut.
- Totul e OK?

Aprobă şi urcă în dreapta. Aşteptau să pornească... Gata. Ia să deschidă discuţia despre afaceri!

- Florentina era, nu?

Hm... N-o să scape de el, dacă nu-i răspundea; aşa că răspunse:

- Da.
- Şi nu-mi zici şi mie ce şi cum?
- ... A adus-o şi-a lăsat-o la Bambina, cu un bilet pentru Florentin. Care ştie că suntem toţi ascultaţi la greu, aşa că l-a sunat pe Diamant.
- În plus, nu te poate suna direct pe tine.

Da' cine-l oprea?! În fine... Continuă:

- Văr-miu ştia că am treabă; şi a decis să-mi transmită mesajul cifrat pe care l-a primit de la Florentin, dar fără "cheia de dezlegare". Florentina stă de patru zile la ăla...
- Poate că a fost mai bine aşa. Poate că i-a prins şi ei bine un duş rece...

O comparaţie între cei doi taţi? Ăsta era nebun, sau beat? Titel se grăbi să continue:

- Lui sunt sigur că i-a prins foarte bine! Că prea ofta după ea!

Da; aici n-avea ce comenta.

- Şi acum unde e prinţesa?
- În Aurari, la tata.
- Bun! O să se liniştească şi ea, o să afle ce s-a întâmplat aici...
- Ştie deja ce s-a întâmplat aici.
- ... Poftim?
- Ştie ce s-a întâmplat aici. Ştie foarte multe lucruri. Şi e ferm convinsă că Ana a avut dreptate atunci când a decis să-i interzică să-mi spună adresa şi numărul de telefon.
- ... Nu vrei tu să-l suni pe Leonard?

Negă scurt:

- Ca să-mi spună că e mai bine aşa? Nu, mulţumesc.
- Şi totuşi, să ştii că e mai bine aşa.
- Pentru toată lumea e mai bine aşa. Mai puţin pentru mine. Când reluăm vizitele?
- Mâine dimineaţă. Dar, dacă vrei, dau două telefoane şi
- Nu. Rămâne pe mâine dimineaţă.
- ... OK.

Şi-acum ia să-şi verifice el mail-ul... Ca să nu mai discute nici despre Ana, nici despre afaceri. Avea o stare de disconfort trist; îi venea să plângă atunci când îşi amintea chipul prinţesei şi înverşunarea cu care îi spusese că "Nu pot să-ţi spun"... "Am dispoziţie expresă să nu-ţi spun"... "Mami a spus că e mai bine să nu-ţi spun"...

Ana-Maria

Era târziu; Léon dormea dus. Şi ei i se cam închideau ochii. Dar lumina din living era aprinsă. Sami o aştepta, deşi era târziu iar el intra mâine dimineaţă de gardă... Păi, să se ducă să traducă versuri!

Luă laptopul şi deschise încet uşa. De pe canapea, ochii negri o priveau lung... OK! Era sigură că azi se va întâmpla ceva! Dar dacă nu se ducea acum acolo, pe canapeaua ei, n-o să se întâmple nimic; iar ea o să plece, iar omul ăsta o să rămână cu îndoiala în suflet şi-o să se chinuie ani în şir cu gândul că, poate dacă ar fi fost mai explicit, poate dacă ar fi fost mai curajos, mai... Şi, desigur, exista şi riscul să fie înşfăcată, strânsă bine-n braţe şi pupată! Aşa că se aşeză şi oftă greu:

- Cu ce să încep?
- Cu ce vrei tu.
- ... Dă-mi o temă.
- ... Nu ştiu; care vrei tu.

Care voia ea! Frumos... Alecsandri! Ia să caute ea ceva în ton cu iarna... Bun!

"Aşezat la gura sobei noaptea pe când viscoleşte / Privesc focul, scump tovarăş, care vesel pâlpâieşte / Şi prin flacăra albastră-a vreascurilor de aluni / Văd trecând în zbor fantastic a poveştilor minuni.

Iată-o pasăre măiastră prinsă-n luptă c-un balaur; / Iată cerbi cu stele-n frunte care trec pe punţi de aur; / Iată cai ce fug ca gândul; iată zmei înaripaţi / Care-ascund în mari palaturi mândre fete de-mpăraţi.

Iată pajuri năzdrăvane care vin din neagra lume, / Aducând pe lumea albă feţi-frumoşi cu falnic nume; / Iată-n lacul cel de lapte toate zânele din rai... / Nu departe stă Pepelea, tupilat în flori de mai.

Dar pe mine ce m-atrage, dar pe mine ce mă-ncântă / E Ileana Cosânzeana!... În cosiţă floarea-i cântă. / Până-n ziuă stau pe gânduri şi la ea privesc uimit, / Că-mi aduce viu aminte de-o minune ce-am iubit!"

Şi tot la iubire sfârşise! Aah! Bine că poetul "nu detaliase"! Încerca să nu-şi piardă zâmbetul...

Sami

Dacă nici acum... De ce naiba se amăgea aşa? Nu era evident că Ana-Maria se grăbea înapoi, la soţul ei? El de ce nu pricepea odată chestia asta? Aşa cum el se întorcea de fiecare dată la Fathia, aşa şi ea...

Să-i mai traducă?

... Ce rost avea?! Doar aşa, ca să treacă timpul? Ca să-şi exerseze mintea să caute cuvintele potrivite?

... Oftă greu...

"Dragostea nu are nici o altă dorinţă decât de a se îndeplini
Dar dacă dragostea şi nevoile tale au dorinţe,
Să fie acestea dorinţele tale:
Să te topeşti şi să goneşti ca un pârâu
Care îşi cântă melodia în noapte.
Să cunoşti durerea a prea multă delicateţe.
Să fii rănită de propria înţelegere a dragostei;
Şi să sângerezi bucuroasă de bunăvoie.
Să te trezeşti la asfinţit cu o inimă înaripată
Şi să mulţumeşti pentru o altă zi de iubire;
Să te odihneşti la amiază şi să meditezi la extazul iubirii;
Să te întorci seara acasă cu recunoştinţă;
Şi apoi să dormi purtând rugăciunea
Pentru iubitul tău în suflet
Şi un cântec de slavă pe buze."

Şi acum... Şi acum, ar fi trebuit să ridice privirea spre ea - şi s-o asculte. Adică să afle mai întâi opinia ei... după care să suporte decizia ei. Şi nu prea ştia...

Nu. N-o s-o chinuie. Închise cartea şi se ridică:

- E târziu. Mai bine o lăsăm pe mâine.
- Da, cred că e mai bine aşa.

Da? Credea ea?... Da. Zâmbea, împietrită ca o statuie, şi se ridica şi ea. El simţea că voia să-i dea mâna, s-o ajute să se ridice, dar... Dar renunţă. Iar Ana se ridică singură şi-i zâmbi amabil:

- Noapte bună, Sami.
- Noapte bună, Ana.

Se grăbi să urce treptele şi să se încuie în camera lui. Unde se grăbi să ia o coală de hârtie şi-un pix şi să pornească laptopul - că poezia pe care-o avea el acum în minte nu era în cartea asta. Şi nici în celelalte. Adică n-avea răbdare s-o caute. "Între noi", de Nizzar Qabbani. Iar laptopul pornea prea greu...

Grasu

Piuitul telefonului îl sperie îngrozitor - iar rana din piept îl înjunghie scurt. Ca de fiecare dată când se speria! În astfel de momente, de obicei, îl blestema pe lunetist. Acum, însă, n-avea timp de asta. Pentru că suna telefonul ăla special, "conectat" la Iuliana! Se grăbi să-l ia de pe masă şi să răspundă:

- Da.
- Bună seara, dle Rădulescu. Anita Herrmann...
- Bună seara.
- Am primit mesajul dvs. V-am sunat ca să vă anunţ că, începând din seara asta, mă ocup de cazul dvs.
- În regulă. Imediat cum aveţi noutăţi
- Imediat cum am noutăţi, vă contactez.
- Perfect. Iar plata
- Pentru plată, discutaţi cu dl Herrmann.

Ia uite-o! Îl expedia de la ea, la ea! Afurisită femeie! Da' dacă-şi închipuia că rămânea aşa, "pe barba ei", fiindcă era vorba despre regină, se înşela amarnic! Îi vira banii în cont şi gata! Ştia cât se plăteşte ziua de "detectivat"; aşa că...

- În concluzie, vă voi contacta atunci când am date concrete.
- E perfect aşa.
- Bună seara.
- Bună seara.

Şi îi închisese...

Deci, Iuliana ajunsese la Ana. Asta era bine. Ar fi trebuit să apeleze din prima la fata asta! Că Roxana bănănăise pe-acolo o grămadă de timp, şi tot degeaba! Dar, pe de altă parte, toate lucrurile trebuiau să se întâmple la timpul lor. Poate veneau împreună înapoi! Poate îl aducea Iuliana pe Léon! Cine putea şti...

Ştefan

Era linişte în camera de hotel. Titel îi lăsa impresia că se culcase; în realitate, stătea pe canapea şi încerca să respire uşurel, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo...

Era unspe jumate. Era târziu. Dar ştia că nu era prea târziu pentru telefonul pe care-l va da acum. Trebuia să vorbească cu tatăl lui. Care era înţelegător, stătea săptămâni întregi fără veşti de la el şi nu se supăra, dar care nu trebuia totuşi chinuit. Nu vorbise cu el azi; nu-i spusese el că Florentina se întorsese, că o trimitea la el, că îl ruga să o ia uşurel şi să o liniştească - şi să joace rolul tatălui, pentru că el "avea treabă"...

Îi chinuiseră copiii. Îi chinuiau şi acum băiatul şi soţia. Îl chinuiau şi pe el. Chinuiau şi familia lui Isamu - deşi ăia, după părerea lui de-acum, din clipele astea, nu sufereau chiar deloc! Era părtinitor...

Avansarea lui oficială începuse deja; discuţia "de final" cu Leonard era doar o formalitate. În plus, tot mapamondul ştia că, pe 26 decembrie, el şi Fang se întâlneau la Nisa. Bănuia cum va decurge discuţia; bănuia că nu va reuşi să-l mintă în privinţa lui Isamu. Aşa că umbrelele trebuiau să afle încă de pe-acum de ce el, Ştefan Ionescu, avea dificultăţi serioase în a-l ierta odată pe Isamu! Nici nu ştia dac-o să-l ierte! Nu ştia ce să facă cu chinezul ăla; pentru că chinezul îl ajutase în războiul ăsta, dar el îl vizualiza îndesat într-un birou dintr-o clădire modernă, cât mai departe de vila din Cannes! Iar Isamu nu va înghiţi niciodată aşa afront - nu şi după ce îşi lăsase familia gaj la Diamant, îşi săpase fratele "pe faţă" şi îşi spusese rugăciunea în faţa cuţitului lui! Aşa că oftă greu şi scoase telefonul oficial. Ăla ascultat de toată lumea. Selectă numărul tatălui lui. Suna; el ofta din nou, fiindcă se simţea trist şi slăbit şi iar picase în pasa proastă care-i punea un nod în gât şi nu-l lăsa să asimileze puţina mâncare pe care-o îndesase pe gât la cină...

- Da, Ştefane.
- Sărut mâna, tată.
- Să trăieşti, Ştefane.

Şi oftă din nou - şi realiză că ofta mult prea des, mult prea aproape de urechile lui Titel - în prezent, locotenent al lui Leonard... Tatăl lui oftă şi el:

- ... E speriată. E şocată, de fapt. De când a venit, plânge încontinuu.

Cuvintele alea îi înfipseseră un pumnal în inimă - fiindcă el o întrebase de Ana, după care o pedepsise plecând de lângă ea şi-acum era mult prea departe ca s-o strângă în braţe şi s-o liniştească...

- Mi-a spus Diamant că n-a reuşit să scoată nimic de la ea, în maşină; dar a aflat o mulţime de lucruri despre cum au trecut ei prin războiul ăsta. Lucruri pe care nu vreau să le spun la telefon.
- E foarte bine aşa; mi le spui când ne vedem.
- Bun. Văr-tu zice că, atunci când a intrat pe poartă, ea a început să suspine... Când a coborât din maşină, să ştii că plângea în toată regula. Iar când a ajuns în braţele mele, deja hohotea. Am reuşit cu greu să o liniştesc; şi de fiecare dată când am liniştit-o, ea s-a uitat lung la mine şi-a reînceput să plângă...

Iar el, în momentul ăsta, se gândea la clipa când rotise cuţitul în faţa mamei nenorocitului ăluia - şi se simţea atât de mulţumit! Atât de fericit că făcuse chestia asta! Se simţea atât de împlinit, de...

Dramul de raţiune din el îl ţinea mut, împietrit lângă geam, cu ochii larg deschişi, şi nu-l lăsa să se transpună în starea aia care-l făcea să se felicite sonor pentru decapitarea ei şi-apoi să scoată iar cuţitul şi să-l ciobească...

- Înainte de cină, i-am dat un calmant. A reuşit să mănânce un pic; pe urmă a făcut o baie fierbinte şi i-a făcut Perla un masaj de-ăla cum ştie ea. A adormit; dar mă aştept în orice clipă să sară din somn...
- Dacă vezi că nu se linişteşte, să-i zici lu' Diamant să cheme o ambulanţă. Să fie acolo...
- Stai liniştit - că nu asta e problema...

Şi-atunci care era problema? Nu înţelegea! Nu Florentina era problema?

- După cină, mi-a dat o scrisoare.

O scrisoare! Şi-i spunea asta la telefon! Chiar voia să vadă mascaţii sărind din elicoptere pe-acolo, prin orăşel!

- Ştia că n-o să poată să-mi povestească ea asta; aşa că mi-a scris cum a fost când au plecat din vilă, în aprilie. A ţinut foarte mult s-o citesc...

El se gândise că Ana le scrisese o scrisoare... Doamne! - oare o să reuşească **el** să supravieţuiască până se întorcea ea? Era bulversat total - şi în tot şi-n toate o vedea pe ea, scrisorile ei, semnele ei, zâmbetul ei...

- A vrut să fie sigură că am înţeles de ce Stela n-a ieşit cu ei la plimbare. Din felul cum a scris, mi-am dat seama că au plâns mult când au aflat ce s-a întâmplat. Iar ea, fiind mai mare, a surprins de multe ori ochii roşii ai Anei...

Aşa că prinţesa voise să-i explice lui tataia Dumitru, despre care în timp înţelesese că fusese cel mai îndârjit împotriva mămicii ei, că Ana făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca s-o salveze şi pe mamaia. Fetiţa lui va mai plânge, mult timp de-acum încolo! Ani întregi, ochii ei se vor umezi în anumite momente...

- În rest, să ştii că n-am veşti.

- Nu-i nimic; ştiam că aşa va fi. Eu o să fiu prins aici încă două-trei zile. Dar te rog să-mi spui tot ce se întâmplă acolo.

- Am să-ţi spun tot. Ştefane...

Şi acum tăcea. Adică îi transmitea să stea liniştit, pentru că Florentina nu plânsese non-stop atâtea ore, iar el primise totuşi unele răspunsuri de la ea. Şi tăcea, semn că Ana era foarte bine şi era păzită de cine trebuia. Îi transmitea să stea potolit. Adică îi transmitea să nu se-apuce mâine să vorbească cu oamenii lui de la graniţă; să nu le spună să stea cu ochii pe femeile care vor intra în România zilele astea. Să nu-i stârnească - pentru că putea să-şi dea chiar el familia pe mâna Internelor lunecoase şi-a duşmanilor ştiuţi şi neştiuţi! Cei care-i interceptau auzeau tăcerea lor; el înţelegea mesajul, aşa că zâmbi:

- Stai liniştit.

- Dacă e ceva, te sun.

- Sigur. La orice oră!

- La orice oră. Noapte bună.

- Noapte bună, tată.

Apăsă butonul roşu şi porni spre pat. Titel oftă greu:

- Ce face prinţesa? Cum e?

- Speriată ca la balamuc. Zice că a plâns încontinuu.

- Mititica! Să-i dea un calmant, ceva - că nu-i în regulă! Poate să facă febră! Sau o cădere de calciu! Doamne fereşte! - să nu se-ntâmple alte alea!

- I-a dat. În plus, i-au făcut o baie fierbinte şi-un masaj ca la carte. O să doarmă neîntoarsă; mâine o să se trezească lângă Perla, aşa că o să fie mai liniştită. Şi mai odihnită.

- Şi mai supărată, pentru că nu se va trezi lângă tine. Voiam să-ţi zic... dacă-mi permiţi...

Aprobă, zâmbind - că Titel îl cunoştea mult prea bine şi ştia că păşea pe teren minat atunci când venea vorba de dat sfaturi despre viaţa privată...

- ... Fiind iarnă, se întunecă devreme. Iar mâine seară ne oprim în Baia Mare; care are un aeroport internaţional. Leonard mi-a spus că îţi pune la dispoziţie toate resursele...

Şi nu continua, pentru că păşea pe teren minat şi-i era frică să nu-şi detoneze singurel mutarea în ograda regelui... Decise să nu-l mai chinuie:

- Să vedem cum decurg lucrurile mâine. Hai să ne odihnim.

Şi se lungi în pat. Discuţia se încheiase. Se odihneau. Nu mai continuau. Tăceau. Era mai bine aşa.

... Sau nu! Se ridică într-un cot:

- Auzi? Dacă-mi permiţi să-ţi zic o chestie...

După graba cu care se ridicase, deducea că Titel era roşu-vineţiu şi se aştepta să fie pălmuit verbal... Începu să chicotească:

- Da' ştiu că te pricepi! Febră, cădere de calciu...

Titel râdea şi el, bucuros că şefu' lui viitor îi freca ridichea - adică se apropia de el îndeajuns de mult ca să-i frece ridichea ca între prieteni, aşa... Reveni pe pernă:

- Noapte bună, Titele.

- Noapte bună, Ştefane.

Acum nu mai discutau. Acum Titel jubila şi se umfla şi adormea cu zâmbetul pe buze, bucuros că sfatul lui fusese bine înţeles şi-l apropiase puţin de Ştefan Ionescu - cel pe care încercase cândva să-l omoare. Iar el stătea lungit în pat, calcula că Florentina era în Aurari, că Léon era la Ana, că nea Nicu Ceauşescu nu putea sta treaz 24 din 24... Că nea Nicu Cărare nu era dement, să-l trimită pe Ceauşescu "singur cuc în expediţie"... Că AMR 16 zile - iar regina lui va fi din nou lângă el, în braţele lui...

Isamu

Lăsă încet căştile pe birou şi-şi acoperi faţa cu palmele...

Nu se gândise niciodată la momentele astea. La familiile lor - şi la ceea ce se întâmplase cu membrii familiilor lor. Şi la modul cum ceea ce se întâmplase cu familiile lor în ultimele luni se va răsfrânge asupra lor - a lui şi-a lui Ştefan. În ceea ce îl privea, ştiuse întotdeauna că Fei-Yen şi Liwei erau în siguranţă în Aurari. Se gândise că Florentina şi Léon erau în siguranţă cu Ana. Calculase "la sânge" plusurile pe care le va primi pentru fiecare ajutor, pentru fiecare intervenţie a lui Gilles, pentru fiecare mail, pentru fiecare informaţie... Şi nu calculase minusurile pe care Ştefan i le va da pentru fiecare lacrimă vărsată de copiii şi soţia lui. Era sigur că dl Ionescu trecuse prin momente înfiorătoare azi. Rememorarea războiului va fi mult mai grea decât trăirea lui - pentru că lacrimile copiilor lor îi loveau direct în suflet...

Iar la un moment dat contele va privi copiii plânşi şi ochii roşii ai reginei şi se va gândi că Fei-Yen şi Liwei nu se îngrijoraseră niciodată pentru mâncare, pentru haine, pentru persoanele care se apropiau de ei - în timp ce Ana...

Nu mai era foarte sigur că îşi va recâştiga locul pe care-l ocupase în martie. Postul avea şanse să-l recâştige; dar locul...

9 decembrie 2011 - vineri

Ştefan

Ca de obicei, se bărbierise impecabil. Nici acum nu ştia cum reuşea să se bărbierească aşa; că nici tatăl lui, nici contele nu insistaseră cu "meditaţii" pe tema asta. Arăta "boboc" - adică era impecabil. Arăta a rege drept, puternic şi nepărtinitor... Arăta ca un bărbat îngrijorat şi slăbit şi încercănat...

Hei! Telefonul! Se grăbi să revină în cameră - iar Titel îi întinse aparatul:

- Tatăl tău.

Ete, că "se cerea" telefonist! Da' chiar aşa turbat era? Apăsă butonul verde:

- Da, tată.

Auzi un oftat lung...

- Ce s-a întâmplat?

- ... Plânge. Din nou. E a cincea oară când sare din somn, ţipând că te-au împuşcat chinezii.

La dracu! Piciorul îi tâşni singur - şi lovi tăblia patului, anunţând tot hotelul că era şase jumate iar regele aurarilor se pregătea să-şi ciobească bunătate de cuţit...

- ... De fapt, n-ar fi trebuit să te sun - că te sun degeaba! Dar te rog să mă crezi că

- Dă-mi-o la telefon.

- Las-o; că s-a culcat la loc.

- Trezeşte-o şi dă-mi-o la telefon.

- Ştefane, las-o! Am reuşit s-o liniştim şi s-a culcat!

- Ştii bine că şi-a pus perna-n cap şi plânge pe tăcute! Aşa că te rog frumos s-o trezeşti şi să mi-o dai la telefon!

- ... Stai aşa.

Îl auzea foşnind... Îl auzea spunând că tati e la telefon şi vrea să vorbească cu ea - şi se auzeau clar suspinele... Încercă să zâmbească:

- Bună dimineaţa, Florentina.

- ... Bună... dimineaţa... tati...

- Te rog să nu mai plângi.

- ... Da'... nu pot...

- De ce plângi?

- ... Am... visat... urât...

- Eu te rog să te linişteşti. Eşti la bunicul - şi ştii bine că acolo nu ţi se poate întâmpla nimic rău. Bine?

- ... Bine...

- În plus, uită-te şi tu la el! Vezi cât de îngrijorat e, când te vede că plângi aşa?

- ... Da...

- Eu te rog să te linişteşti. Şi să te culci şi să te odihneşti. Îţi promit că azi stăm de vorbă; bine?

- ... Bine...

- Somn uşor, prinţeso.

- ... Somn uşor... tati...

Apăsă butonul roşu şi oftă greu:

- Spune-i lui Leonard că îl rog să-mi închirieze avionul.

Titel începu să râdă:

- Fii serios! N-ai auzit că avem toate resursele la dispoziţie?

- Avem toate resursele la dispoziţie ca să ne ocupăm de turul afacerilor. Florentina e problema mea; e în viaţa mea privată. Aşa că, în privinţa ei, voi închiria avionul lui Leonard.

Nu primi replică, semn că Titel aranjase corect jalonul ăla şi pe viitor nu va mai face greşeli de calcul...

Deci prinţesa visa că pe tati îl împuşcau chinezii... Adio mic dejun! O să slăbească rău, de data asta - şi-o să încaseze o papară părintească de n-o s-o poată duce! Şi-aşa, trasul de fiare nu făcuse cine ştie ce minuni! Iar de dormit bine, nu dormea decât la conac, unde avea hainele ei. Aşa că...

Roşcata

Deschise încet un ochi... Ia uite-l! Se trezise - şi nu se clintise de-acolo, fiindcă ea adormise cu capul pe mâna lui! Şi-acum se uita la ea şi-o deochia rău! Mare şmecher, bărbatul ăsta al ei! Zâmbi larg şi-l cuprinse cu braţul... şi oftă:

- Te iubesc.

- Şi eu te iubesc.

Şi era aşa de bine... Într-un târziu, Diamant oftă şi el:

- Cred că ar cam fi timpul să ne trezim.

- Da' cât e ceasu'?

- Nouă fără... un... sfert...

Când auzise "nouă", reacţionase prompt - sărise din braţele lui, pe direcţia blugilor! Tonul lui era profund descumpănit... Repede! Blugii, sutienul, cămaşa - repede, că era deja nouă fără! Împinse năsturelul prin gaură, trecu la următorul şi constată că năsturelul devenise prea mic pentru gaura care se lărgise! Aah! Trebuia să-şi facă timp s-o coasă! Sau să-şi cumpere altă cămaşă! La urma urmei, avea cu ce! Hm...

Se simţea privită. Diamant nu se clintise din pat - şi era evident pentru ea că o privea, o măsura lung şi se gândea la prostii! Întoarse capul spre el:

- Hai! Sus!

- Da' de ce?

- Păi e nouă fără! Ai înnebunit? Trebuie să mă duc la Florentina!

- Cine zice că trebuie?

- N-ai auzit ce-a zis şefu'? Să nu mă clintesc de lângă ea, din sculare-n culcare?

- Şi ce te face să crezi că s-a sculat aşa devreme?

Aah - îi venea să-i zică vreo două! Diamant era foarte serios:

- S-a trezit de cinci ori, azi-noapte. Ştefan a vorbit cu ea la şase jumate şi i-a promis că azi stau de vorbă; aşa că ea s-a liniştit şi s-a culcat. Bag mâna-n foc că până la zece nu deschide ochii!

Deci aşa! Dar... Îl privi lung, bănuitor:

- Da' de unde ştii tu chestia asta?

- De la Grasu. Care i-a impus omului de la Interne să-i trimită şi lui absolut tot ceea ce interceptează.

Deci aşa! Ştefan era urmărit pas cu pas; iar vampirii ăştia doi se foloseau de resursele plătite de rege ca să-l poată fenta... Oftă greu şi se sprijini de şifonier:

- Nu vă înţeleg.

- Poftim?

- Pe tine şi pe Grasu - eu nu vă înţeleg. Ştiţi unde e Ana, dar nu vă gră

- Aşa e; nu ne grăbim nici noi, şi nici pe Ştefan nu-l lăsăm să se grăbească. Iubito, şeful nostru este maşina de calcul perfectă. Da' numai până la un punct. Când vine vorba despre familia lui, e leu-paraleu. Şi calculează ciudat. Pe Ana, de exemplu, n-o lasă să plângă; zice că fiecare lacrimă care-i iese ei din ochi îl arde pe el pe suflet ca acidu'. Şi, atunci când o vede plângând, scoate cuţitu' şi redecorează. Distruge tot ce are la îndemână: flori, electronice, mobilă, autoturisme... Asta e numai un exemplu. Dacă copiii au o problemă cu un coleg la grădiniţă, se duce şi le rezolvă problema. Ortodox sau nu - că rezultatul contează, nu modul cum a ajuns la rezultatul ăla. Când Ana a vrut să-şi ia carnetul, el a vrut să-i comande ultimul prototip de Mercedes - deşi "avionul" ăla era o exagerare şi pentru un şofer cu experienţă! Înţelegi ce vreau să spun...

Da, înţelegea; aşa că aproba.

- Dacă-ţi aminteşti tu bine, de când o căutăm pe Ana, ordinele lui au fost un pic... contradictorii când a venit vorba despre ea şi copii. Întâi, facem loturile de cerşetori şi curve ca să le trimitem s-o caute pe stradă; iar când o găsim, el şi noi o să plecăm în cealaltă parte a Franţei, iar un băiat isteţ şi iute şi discret o să se ducă să-i recupereze.

Îţi aminteşti? Aşa am ajuns eu să mă-mpuşc cu chinezii în Orléans! De la asta am pornit; de la "noi ne facem că nu se-ntâmplă nimic şi suntem liniştiţi şi calmi şi concentraţi la treabă"...

Îşi amintea discuţia aia dintre ei şi Ştefan; gândindu-se la asta, îşi mai amintea şi câteva discuţii dintre ea şi Ştefan - toate pe tema reginei, toate contrazise apoi de ordinele care urmaseră după câteva zile...

- Apoi, în Vila California; întâi îl expediem pe Părintele la poartă, ca să şuşotim în trei... Iar după 12 ore îi spune chiar el totul!

Aprobă - că asta aşa fusese!

- Şi-ar mai fi exemple de-astea! Uneori, văr-miu trebuie salvat de el însuşi. Asta facem noi doi - eu şi cu Grasu. Îl salvăm de el însuşi. Şi o salvăm pe ea - pentru că dragostea lui chiar poate s-o omoare de data asta. Fizic. Înţelegi ce vreau să spun...

Da, înţelegea. Aproba deci.

- Deşi Grasu s-a întors la treabă, n-a abandonat căutarea Anei. Isamu a găsit-o - şi i-a trimis lui coordonatele exacte. El a sunat-o de câteva ori...

Deci Grasu vorbea cu regina... Ea începea să se liniştească...

- Este super-atentă şi super-pregătită. Surpriza pentru Ştefan e aproape gata; aşa că ea va veni, împreună cu surpriza, puţin înainte de Crăciun. Momentan, e păzită de o persoană care chiar vrea s-o salveze. Şi care chiar ştie ce face pe-acolo! Şi care are resurse nelimitate şi nişte conexiuni "beton"! Deci, eu şi Grasu am decis, de comun acord, cu binecuvântarea lui nea Dumitru şi cu aprobarea mămicii mele...

Şi-i făcea cu ochiul, că ştia ea cine era mămica lui şi ce putea face cu 24 de cărţi şi două linguriţe de cafea şi alte câteva chestii...

Îşi desfăcu încet cureaua, apoi nasturii... Împinse încet blugii spre podea... Când începu să desfacă nasturii cămăşii observă că ochii albaştri din pat se măriră puţin...

"Diamante, vrei să avem o fetiţă?"

Nu - nu era asta fraza potrivită. Se gândea...

"Diamante, eu mă gândesc de ceva vreme la o fetiţă..."

Nici asta nu era bună. Se întreba cum să-i spună; se întreba dacă să-i spună! Că, la urma urmei, dacă ea spunea cuvintele alea iar el nu se gândise niciodată la asta...

... La urma urmei, chiar nu era momentul pentru o discuţie! Aveau alte treburi!

Ştefan

Era nouă seara; era târziu şi se simţea obosit frânt! Din fericire, lungul lui drum se apropia de final; elicopterul se apropia de luminile heliportului. Adică de orăşelul Aurari. Nu-şi anunţase sosirea, aşa că vedea băieţii de la pază rupând asfaltul spre el... Diamant nu rupea asfaltul. Sigur, el avea altă treabă acum; lua cina în compania soţiei lui. Nu se supăra pentru asta; la urma urmei, avea şi el viaţă privată, nu? Era nouă! De ce să-l chinuie?! Şi-aşa, îl chinuise destul ţinând-o pe ea departe de el! O să-i lase în pace azi. Erau tineri, erau fericiţi...

În sfârşit, se aşezase! Gata! Îşi scoase căştile şi-l bătu pe pilot pe umăr:

- Să vii în hotel! Auzi?

Auzea. Şi aproba. Rămânea azi aici - dispoziţie expresă de la Leonard, care îi pusese în vedere că regele era comandantul de zbor la acţiunea asta. Hm...

Coborî şi tresări - ia uite-i! Nici nu-i văzuse! El se gândise că iau cina împreună - şi când colo, îl aşteptaseră lângă heliport! Da' cine-i anunţase? Că Titel nu-şi permitea să-i încalce rugăminţile! Directorul aeroportului?... Era posibil; ori directorul aeroportului, ori Internele. În orice caz, erau amândoi acolo. Diamant era vesel; Rebeca părea un pic speriată...

- Salut!

- Salut! Cum merge treaba?

- Perfect. Adică orăşelul merge perfect. Prinţesa e binişor, după părerea mea...

Se întoarse spre ea:

- Iar după părerea ta?

- După părerea mea, e foarte precaută. Şi un pic cam prea încăpăţânată şi posesivă.

Cum adică?

- Cum adică?

Rebeca zâmbi cu subînţeles:

- Şi-a pus în cap să nu se lase descusută decât de tati al ei.

I-auzi! Începu să râdă:

- Serios? Aşa a spus ea?

- Nu; aşa am înţeles eu, după ce-am observat-o cu atenţie. Nea Dumitru şi tanti Perla au tehnică; şi totuşi, ea e extrem de isteaţă şi de încăpăţânată. Le-a răspuns la întrebări şi nu prea; iar când a nimerit în câte-o fundătură - cum se zice -, şi-a umezit ochii la comandă şi-a tăcut mâlc. Şi-a preferat să se ducă să se joace cu Azur şi Agata.

Aha! Aprobă cu capul şi reveni spre Diamant:

- Lucrurile avansează aşa cum trebuie să avanseze. Titel e iute de picior şi de minte; m-a plimbat de-am ameţit! Da' i-a grupat bine; cheamă câte 10-12 într-o locaţie. Mesele noastre de afaceri parcă sunt conferinţe...

- Ştiu.

Ştia? Îl privea lung, mirat...

- Am umblat mult azi. Iar iscoadele de prin ţară mi-au raportat numai veşti bune. Cică oamenii lui Titel au identificat deja nişte super-afaceri despre care vor să-ţi vorbească, imediat cum se mută sub conducerea ta. Şi cică le ţin ascunse bine între ţâţele muierilor şi printre pamperşii ţâncilor, ca să nu afle Leo despre ele...

Decise să privească asfaltul - că nu se aşteptase ca vărul lui să-şi lase azi soţia în Aurari şi să se ducă "la serviciu"! Deşi ar fi trebuit să se aştepte să nu-i fie încălcate ordinele...

Oare o să supravieţuiască, până se întorcea şi ea? Nu prea era sigur de asta! Diamant nu păru să-i sesizeze ezitarea:

- În concluzie, oamenii lui Leo sunt bucuroşi pentru schimbare; şi abia aşteaptă să primească noua socoteală a caşcavalului şi noile conturi. Mai ales oamenii de la bază. Am înţeles că pentru ei va fi mai bine...

- Va fi mai bine pentru toţi - fiindcă eu am reguli clare şi 1% în plus la comision pentru ei. Şi umbrele, şi respect, şi renume...

- Din câte se-aude, la bază creşterea comisionului va fi substanţială.

Acum nu-i mai răspunse; că el aflase de la Titel cum calcula Leonard, dar eventualele urechi curioase din orăşel nu trebuiau să audă calculele alea. Se apropiau de casa tatălui lui, aşa că oftă greu:

- Oare a mâncat?

Rebeca se grăbi să-i răspundă:

- Da; am mâncat cu toţii, pe la opt. Când am ieşit eu, se uita la un film.

- Aha. Şi ea ştie de ce-ai ieşit?

- Nu.

Bun! Că dacă zicea "Da", o căpăcea şi-o pedepsea trimiţând-o în Franţa! Dar aşa, îl bătu uşurel pe umăr pe Diamant:

- Bine. Hai - fugiţi acasă! Vorbim!

- Vorbim!

Intră în curte şi întoarse capul spre ei. Doamne! - parcă erau doi liceeni fără minte! Mergeau repede-repede spre capătul străzii, ţinându-se de mână, de parcă chiuleau de la ora de mate ca să se-ascundă într-un bar şi să se pupe dulce... Ce oameni!

Apăsă soneria, zâmbind... După paşi, tăticul lui era. Uşa se deschise larg; îi făcu semn să nu spună nimic, îl îmbrăţişă... şi intră. Agata era foarte atentă la televizor. La vederea lui, Azur făcu ochii mari-mari; iar Perla "înflori" toată şi-şi acoperi gura cu palma... iar Florentina observă, într-un târziu, încremenirea mătuşii ei şi se întoarse şi ea. Şi scăpă un chiot fericit...

Tii, ce-i sărise-n braţe! Prinţesa lui! Fetiţa lui cea mică şi scumpă... care reîncepuse să suspine...

Palma tatălui lui îl îndrumă spre hol; aşa că oftă greu şi decise să

nu spună nimic. Nici ea nu spunea nimic; suspina, pe tăcute...

Îi aranjaseră prima cameră de după dormitorul tatălui lui. Aranjare "strategică", dat fiind faptul că geamul acelei camere se deschidea foarte greu iar ca să treacă neobservată spre uşa de la intrare Florentina ar fi trebuit să poată merge pe tavan! Nu calculaseră însă că, pentru o minte isteaţă ca a ei, era evident statutul de "semi-prizonierat". În fine...

- Îţi aduc imediat o pijama.

OK. O aşeză uşor pe pat şi se lungi lângă ea:

- Ştii ce-am auzit?

Nega şi-şi ştergea lacrimile... Îi apăsă capul pe pernă şi oftă din nou... şi decise s-o informeze:

- Am auzit că a fost odată ca niciodată, într-o ţară foarte îndepărtată, un rege.

Florentina începu să râdă:

- Hai, mă, tati! Nu mai am cinci ani!

Nu-nu!

- Iar regele ăsta avea un regat mare şi prosper. Iar alături de el stătea o regină mândră şi frumoasă şi doi copii: o fetiţă şi-un băieţel.

Acum nu-l mai "combătea". Presupunea că o să afle cum mai mergea politica avansării! Din păcate, o s-o dezamăgească. Povestirea o să fie optimistă şi realistă, până când ochişorii or să dea să se-nchidă; atunci o să introducă nişte inorogi, nişte zâne, nişte spiriduşi... Se descurca el! Avea imaginaţie! Şi după aceea, cu puţin noroc, o să reuşească să adoarmă şi el. Spera să nu-l ardă foarte rău dorinţa de-a fuma o ţigară; nu voia să se ridice de lângă ea. Dacă sărise din somn de cinci ori azi-noapte...

Ana-Maria

Léon zâmbea larg, din pat. Se învelise pân' la gât şi-o aştepta să-i spună povestea promisă încă dinainte de cină. Ochişorii verzi străluceau de fericire şi nerăbdare! Iar ea se simţea atât de obosită...

Stinse lumina şi se strecură în pat, lângă el. Iar el o cuprinse imediat cu braţul...

- A fost odată ca niciodată... că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti...

Şi căsca - şi-i trosneau fălcile, aşa de obosită se simţea...

- ... A fost odată ca niciodată, într-o ţară îndepărtată, un rege...

- Cu ochii verzi, aşa ca tati!

Bine - dacă voia el:

- Cu ochii verzi şi păr brunet şi înalt şi bine făcut şi cu zâmbet frumos. Exact ca tati.

- Aşa!

- Regele conducea o ţară plină de bogăţii... în care locuiau oameni foarte fericiţi... Era un rege mândru şi drept... şi cinstit; iar supuşii lui îl iubeau mult...

Mamăă, ce somn îi era! Gata - căscase o dată, nu se mai putea opri! Ochii verzi erau larg deschişi; aşa că continuă:

- Şi toată lumea era fericită... iar ţara regelui prospera...

Şi vedea chiar acum regele mândru şi drept şi *shukar* zâmbindu-i şi privind-o cu subînţeles...

- ... Aşa; şi?

Îu! Aţipise! Deschise bine ochii şi continuă:

- Şi regele ăsta avea o regină...

Mânuţa se ridică prompt şi se aşeză pe obrazul ei:

- O regină frumoasă! Foarte frumoasă!

Aproba şi încerca să ţină ochii deschişi... Băieţelul ei o mângâia uşor pe obraz:

- Cea mai frumoasă regină din lume!

Bine; dacă aşa voia el...

- Şi regele avea şi doi copilaşi! O fetiţă şi un băieţel!

Bine; avea...

- Şi fetiţa era mai mare şi mai obraznică şi ştia aikido; iar băieţelul era frumos, aşa ca regele, iar mămica lui îl iubea mult de tot...

Îl iubea mult, da - mai ales acum, când ochii ei vedeau imaginea lui Ştefan iar prinţul o adormea spunându-i o poveste cu regele Ştefan...

Ştefan

Era linişte; o linişte perfectă. Perla plecase acasă, cu Azur şi Agata, ca să-i lase pe ei să se odihnească; iar tatăl lui probabil că se bucura mult pentru liniştea aia! Nu se îndoia că, la vârsta lui, creşterea şi educarea lui Azur îi consuma toată energia şi răbdarea! Iar apariţia fiului lui, ăsta încercănat şi slăbit, îi punea la grea încercare nervii! Probabil că şi căpoşenia nurorii lui îl făcea uneori să se încrunte - mai ales atunci când îşi privea fiul slăbit şi încercănat şi cam palid...

Florentina adormise în cinci minute. Recunoscuse povestea familiei lor şi se grăbise să închidă ochii; semn că nu alesese el povestea potrivită. Familia lor avea acum o problemă mare - războiul. Adică pericolele. Îşi ţinuse copiii cât mai departe de afaceri; iar joaca lor de-a regele, regina, prinţul şi prinţesa dăduse întregii lor vieţi aerul unei poveşti "ca-n poveşti". Prezenţa bodyguarzilor fusese mult îndulcită de atitudinea lui Gilles, care cărase deseori ghiozdănelele şi pălăria oara prinţesei, părând astfel mai mult un ajutor pentru Ana decât un paznic. Pistoale erau peste tot în jurul lor; dar copiii lui văzuseră în jur şi cărţi, şi telefoane, şi scaune... Bodyguarzii purtaseră armele la spate, pe sub sacouri; copiii fuseseră deci oarecum feriţi de imaginea obiectului în sine. Tocmai de-asta, atunci când prinţesa realizase că obiectul ăla de metal poate omorî un om...

Oftă lung, greu - că nenorocitul ăla de chinez făcuse un rău imposibil de reparat...

Hei!

Ţipătul îl sperie mai rău decât saltul! Florentina sărise în fund - şi ţipa din tot sufletul! Şi din toate puterile! Sări şi-o prinse în braţe:

- Gata-gata-gata! Prinţeso, gata! Ss! Sunt eu aici! Gata...

Imediat cum reuşise să-l vadă, micuţa se oprise din ţipat. Şi bufnise, bineînţeles, în plâns! O strângea tare-tare în braţe, pentru că şi ea îl strângea cu toată puterea...

- Tati...

- Gata, prinţeso! Nu mai plânge!

- Tati, am visat... că te-au omorât!

Îşi impuse să zâmbească, ca să poată să-şi îndulcească tonul vocii:

- A fost un vis urât. Sunt lângă tine şi n-am păţit nimic. Da?

Căpşorul brunet aproba...

- Spune-mi cum ai visat.

- ... Am visat... că eram în Orléans... în BMW-ul lui mami... şi chinezii... trăgeau cu pistoalele... Şi pe urmă au fugit... în faţa dubelor... şi s-au întors... şi te-au adus şi... te-au aruncat în dubă...

Deci asta văzuseră ei! Ştiuse că fuseseră acolo; dar nu se gândise niciodată că Ana nu putea ţine copiii culcaţi pe banchetă, dacă ea se ascundea pe scaunul din faţă şi mai şi supraveghea eventualele pericole! Prinţesa văzuse măcelul! Văzuse chinezii care

- Şi m-am speriat...

- Prinţeso... Ia uită-te la mine! Hai - ştergem lacrimile şi ne uităm unul la celălalt. Da? Şi suntem atenţi... şi ne liniştim amândoi...

Îi ştergea lacrimile, dar ochii tot produceau picături noi...

- Îmi dau seama că din aprilie, de când aţi fugit toţi trei, tu ai văzut multe lucruri urâte. Multe grozăvii. Va trebui să vorbeşti despre ceea ce s-a întâmplat. Va trebui să spui cuiva totul - ca să scoţi din căpşor toate amintirile urâte şi să poţi să le uiţi şi să te liniştească şi să nu le mai visezi.

Aproba; asta era bine. Continuă:

- Războiul s-a terminat. Am furat copiii lui Jun Chèn, l-am şocat rău de tot, i-am luat o grămadă de bani şi l-am obligat să se potolească şi să pună punct războiului. După aceea, şefii lui l-au chemat în China. Nu ştiu dacă l-au certat sau nu; dar s-a dus într-o zi să-şi caute o vilă ca s-o cumpere, iar elicopterul în care era el s-a prăbuşit. Şi au murit cu toţii - şi pilotul, şi el, şi soţia lui, şi băieţii lui...

Era întuneric şi nu-şi dădea seama dacă ea ştiuse asta sau nu...

- Aşa că războiul nu poate să înceapă din nou. Jun nu poate să-l pornească. Iar soţia şi băiatul lui Isamu sunt aici, în Aurari; aşa că Isamu

- Să ştii că Isamu ţine cu tine!

- ... Serios?

- Foarte serios! Aşa ne-a scris Gilles în biletul pe care i l-a lăsat lui mami în BMW! Şi aşa zice şi omul care o păzeşte acum pe mami! Aşa zice şi mami...

- Prinţeso... Omul ăsta care-o păzeşte pe mami...

Florentina oftă greu - şi nu mai suspină, fiindcă simţise că va fi interogată şi strânsese bine maxilarele...

- ... Tu îl cunoşti? Ştii cine e?

Da. Îl ştia. Aproba. Adică Ana le spusese despre nea Nicu Senioru'. Asta era bine...

- Şi ai încredere în el?

Primi o aprobare... şi-o explicaţie:

- Da. El i-a scris lui mami o scrisoare foarte lungă, în care i-a povestit tot ce-ai făcut tu. Şi tot ce s-a întâmplat şi în România, şi în Franţa. Şi i-a zis să nu te sune şi să nu te caute. I-a zis să fie atentă şi să se întoarcă aşa cum ştie ea. Şi să ştii că tot el i-a făcut rost de actele astea pe care le foloseşte acum! Iar la graniţă să ştii că n-am avut probleme! Eu am dormit - şi nici n-am ştiut când am intrat în România! Mami mi-a povestit că grănicerul a venit, m-a văzut cum dormeam, ea i-a spus ceea ce i-a spus omul ăla să spună iar grănicerul i-a dat imediat actele!

Deci avea acte valabile şi-o poveste care "trântea" orice barieră Schengen. Hm - n-o să mai poată închide ochii azi! Şi-o să-l doară rău capul, fiindcă o să se întrebe ce spusese Ana... şi ce acte arătase pentru minoră...

O sărută uşor pe frunte şi lăsă capul pe pernă, lângă ea. Prinţesa se liniştise. Îl privea lung. Îşi amintea, probabil, cât de dor îi fusese de tati al ei - şi îl privea, "ca să recupereze"... Decise să zâmbească şi să treacă la romanes:

- Auzi? Hai să te mai întreb ceva...

Iar ea zâmbea, deşi era la mintea cocoşului că acum chiar se pregătea s-o descoasă...

- ... Mami mi-a tot scris că îmi pregăteşte o surpriză.

Aha! Acum râdea! Vedea clar dinţişorii albi, impecabili! Şopti, complice:

- Tu ştii despre ce surpriză e vorba?

Aproba. Bun!

- Şi nu-mi zici şi mie?

Evident, nega!

- E de bine?

Aproba.

- O să-mi placă?

Aproba repede-repede. Păi...

Păi, să se culce. Adică să o culce. Şi să încerce să adoarmă şi el. Mâine pleca dis-de-dimineaţă... Ah!

- Mai e ceva. Eu sunt acum prins într-o chestie complicată. Tu îl ştii pe Titel... Ei bine, Titel o să fie subalternul meu. O să fie consilier, aşa ca Rebeca şi ca Aleodor - băiatul ăla de la spioni. Până la sfârşitul anului, Titel o să se mute de la şeful lui de acum, la mine. Aşa că eu trebuie să mă plimb cu el prin toată România şi să discutăm cu subalternii lui. Că se mută cu totul - şi cu oamenii din subordine.

- Ştiu. Mi-a zis mami că o să cumperi toate afacerile lui Leo Mondialu.

Ia uite... OK - colonelul era bine informat şi o informase şi pe Ana, care informase şi copiii ca să-i ştie liniştiţi şi ascultători! Se grăbi să continue:

- Mâine, la nouă fix, trebuie să fiu la Baia Mare.

- Asta înseamnă că o să pleci de dimineaţă, nu-i aşa?

- Da. Şi nu vreau să te trezesc la şase. Dar nici nu vreau să te sperii atunci când te trezeşti şi vezi că am plecat...

- Stai liniştit, că nu mă sperii.

Era isteaţă şi înţelegătoare - aşa că adăugă:

- Dar o să vorbesc cu el; să vedem unde ne oprim mâine seară, dacă e vreun aeroport prin zonă...

- Stai liniştit, tati; dacă nu poţi să vii şi mâine seară, e OK!

Serios? Chiar era OK?

- Mami a zis că o să te grăbeşti să termini afacerile până la Crăciun, ca să stai cu noi după aia.

Aprobă şi oftă greu:

- Eu o să încerc să vin şi mâine seară. Că şi mie mi-a fost dor de tine!

Fu cuprins cu braţul...

Avea sentimentul că prinţesa se culcase deja. Şi era mai bine că pusese mâna peste el - ca să nu se ridice şi să se ducă să-l viziteze pe Grasu. Se simţea un fel de Pinocchio - varianta de la începutul poveştii, adică cea legată cu sfori. Toţi trăgeau încoace şi încolo şi uitau că n-aveau un rege de lemn...

Ştia că nu era bine să-şi forţeze norocul şi soarta. Ştia că toţi oamenii ăia îi voiau binele - iar colonelul Ceauşescu avusese cu el o relaţie un pic mai specială decât cu ceilalţi afacerişti pe care-i primise la biroul lui din discotecă. Cu siguranţă, nea Nicu Cărare îi spusese unde era familia lui şi cine-o dusese acolo. Şi cum o dusese şi ce-i lăsase... Seniorul va avea mare grijă de Ana! Şi Grasu acţiona, cu siguranţă, pe partea lui. Şi nea Nicu Cărare trăgea nişte sfori...

Şi cu toate că el unul nu s-ar fi simţit în stare să-şi protejeze familia, dacă ar fi ştiut ceea ce ştiau toţi oamenii ăia, se simţea totuşi o păpuşă condusă de sforile lor. Iar sentimentul ăsta îi displăcea mult.

... Da' las' că se-ntorceau ei! Mai erau doar 15 zile până la Crăciun! Iar Ana lui era înfiorător de parolistă! 15 zile - şi redevenea stăpân peste toţi şi toate şi-i repunea pe toţi pe şinele corecte. Două săptămâni şi-o zi...

10 decembrie 2011 - sâmbătă

Ştefan

Sărută uşor fruntea prinţesei şi se ridică: gata! Trebuia să plece! Trebuia să prindă zborul comercial de şapte! Dacă apela la Leonard, plătea - că altfel nu accepta el să călătorească cu avionul privat! Iar avionul privat costa mult. Iar el, de când avansa cu viteza rachetei intercontinentale, întrevedea noi teritorii şi noi oportunităţi. Acum, că ştia că urcă peste linia aia care despărţea interlopii arestabili de afaceriştii onorabili, simţea, brusc, nevoia de-a se depărta măcar un pic de ea - în sus. Nu de alta, dar se puteau întâmpla multe lucruri neprevăzute. Se putea împiedica - iar căderea nu trebuia să-l coboare sub linie. Sau puteau sălta ei ştacheta - că erau uleioşi şi lunecoşi şi şmecheri şi depindeau şi de apele politice...

Aşa că făcea economie şi pleca azi cu un zbor comercial. Apropie uşurel uşa, intră în living... şi zâmbi:

- Neaţa.

- Neaţa.

Tăticul lui se ridică:

- Gata - pleci deja?

- Da. La nouă fix trebuie să fiu lângă Titel, într-o crâşmă, deschizând discuţia despre viitor; am un zbor comercial la şapte...

- OK. Voiam să-ţi spun...

Voia să-i spună...

- Să n-o cauţi pe Ana. Şi să n-o obligi pe Florentina să-ţi spună ceea ce maică-sa i-a spus că n-are voie să-ţi spună. M-a sunat nea Nicu Cărare.

Hait! Şi abia acu'-i spunea?

- Zicea că în Franţa e linişte şi pace iar Fang se pregăteşte pentru discuţia voastră de la sfârşitul lunii. Zicea că ăla se pregăteşte temeinic, de vreme ce a primit ordine noi...

Ce ordine noi? Tăticul lui şopti, chicotind cu subînţeles:

- Cică de împrietenirea voastră depinde buna lui conclucrare cu francezii. Şi spaniolii şi italienii.

Nee! Scutură scurt capul:

- Nu - italienii nu-s în orgada lui!

- Vor fi, de la 1 ianuarie. Chinezu' din Est şi-a revenit miraculos, după ce Jun a pierdut pârghiile şi controlul în Vest; aşa că s-au dezmeticit şi ei şi s-au hotărât să-l lase pe-ăla să conducă în continuare. Iar pe chinezul din mijloc cică îl trimit la mama dracului, prin Australia pe undeva, să deschidă piaţa...

Adică desfiinţau Centrul? Serios? Iar partea aia pierdută de Jun se întorcea la felia vestică? Îi făcea China aşa un cadou frumos lui Fang?

- Aşa că ăla nu mai e un pericol pentru ea.

- Ăla e un pericol real. Crapă inima-n ea dacă vede şase chinezi prietenoşi apropiindu-se cu flori şi bomboane!

- N-are şanse să vadă aşa ceva. Nea Nicu a zis două vorbe; una, că nevastă-ta e un geniu mai geniu ca Einstein şi Mata Hari laolaltă. A doua, că omu' lui a aşezat obiectivul şi a încuiat-o într-un cerc sigur. N-au cum să se apropie de ea. Din cauza cercului.

Daa, sigur! Cum să nu! N-avea el atâta încredere în oameni pe care nu-i cunoştea personal!

- Şi mi-a zis că să-ţi faci stoc de calmante şi să iei cu vitamine; că surpriza ei e aproape gata.

... Şi el? Chiar şi nea Nicu Cărare vorbea despre surpriză? Da' despre ce surpriză era vorba?

- Deci, ia cu vitamine! Că se-ntoarce zilele astea - şi mănânci jăratic dacă te vede slăbit şi scurs şi strâmb şi palid!

Aprobă şi-l îmbrăţişă scurt:

- Am înţeles. Şi n-o s-o caut. Ştiu că Isamu a găsit-o şi i-a transmis lui Grasu totul. Iar chinezul meu nu omite nimic. Nici Grasu al meu n-ar zice "totul", dacă i-ar lipsi vreo informaţie...

- Exact. Lasă-i să-şi spargă capetele. La urma urmei, e regina lor! Şi au ordin să aibă grijă de ea ca de lumina ochilor lor! Lasă-i să-şi îndeplinească ordinele!

Prea bine! Cercul ăla fusese gândit şi aranjat de către colonelul lui preferat. În care avea încredere. În plus, aşteptase atâtea luni, că două săptămâni i se păreau un fleac...

- Pe Florentina las-o în seama mea...

- Te rog s-o laşi să-ţi povestească totul. Ţie poate să-ţi spună ce s-a întâmplat; mie, nu. Iar Rebeca e o străină pentru ea. O să-i zic lui Diamant s-o înregistreze, ca să aud şi eu...

- Ţi-am spus: las-o în seama mea. Şi-acum, hai - fugi la treabă!

Îl îmbrăţişă din nou şi se grăbi să iasă.

Diamant

Aştepta, zgribulit, în faţa casei unchiului lui. Băiatul care păzea hotelul îi făcuse apel acu' cinci minute; semn că pilotul ieşise val-vârtej şi gonise spre elicopter. Deci, în maximum cinci minute Ştefan o să plece spre Baia Mare, cu oprire pe Otopeni. Şi cum aseară sigur vorbise cu Florentina, el unul era pregătit să încaseze de toate - şi laude, şi palme, şi înjurături, şi avertismente...

Uşa se deschise, se închise... Hm; Ştefan "o ştergea", cum se spune, neurecheat şi neinterogat! Dar ora şase chiar nu era foarte potrivită pentru interogatoriul lui nea Dumitru! Aştepta - şi încerca să zâmbească "optimist, neinformat şi neştiutor"...

- Neaţa, mă!

- Neaţa.

- Ce-i cu tine?

- Ce-i cu mine?

- De ce te-ai trezit la ora asta?

- Păi ştiam că pleci de dimineaţă; şi am venit să mai vorbim şi noi!

Fu imediat luat pe după gât - şi-şi puse mimica de poker, fiindcă gestul ăla nu-l scutea de eventualele penalizări...

- Fii atent, că am vorbit adineauri cu tata. Să-i zici şi Rebecăi, şi lu' maică-ta: s-o puneţi pe prinţesă să povestească totul. Să n-o luaţi la întrebări; să o lăsaţi să zică ea. Cât mai în amănunt. A văzut măcelul din Orléans de pe partea chinezilor; şi trebuie să se descarce, ca să uite asemenea grozăvie!

- Am înţeles.

- S-o înregistrezi şi să-mi pui pe server - că trebuie să aud totul înainte să mă întorc diseară aici.

- OK.

- Şi să n-o interogaţi cu orele.

- Da' ce, mă, sunt dement?

- Nu, eşti curios ca o fată mare şi ascultător ca un angajat în preaviz.

Cum-cum? Ce-a zis? Nu apucă să întoarcă capul - fu aplecat în faţă, iar pumnul liber al vărului lui începu să-i frece energic tărtăcuţa... Ia uite-l! Râdea, fericit că erau din nou veri...

- Să fii cuminte, mă! Să ai grijă aici! Să nu-mi bagi copilu'-n şedinţe prelungite şi să nu-mi şucăreşti consiliera! Că ăla eşti!

- Gata, şefu'! Mieluşel! Blăniţă şi parfum de levănţică!

Ştefan râdea şi-i făcea semn că era dus cu capu'...

Deja nu se mai auzeau. Hardughia făcea gălăgie mare; iar cerul era înnorat azi. Aşa că îşi îmbrăţişă zdravăn vărul... şi primi şi ultima indicaţie:

- Fugi la nevastă-ta!

Aa, bineînţeles că la ea se ducea! Da' nu acum; acum, stătea aici şi-l supraveghea cum decola. Chiar dacă ştia că, în caz de vreo nenorocire, n-avea cum să intervină; el stătea şi se uita la Ştefan...

Sami

Încerca să completeze fişa aia, dar nu reuşea. Era gălăgie în UPU; un beţiv înjunghiat dădea o reprezentaţie din "Hamlet" iar doi medici şi patru asistente nu puteau să-l oprească! Hm...

Deci pacientul de pe fişa lui se prezentase singurel la spital. De cum îl văzuse îndoit la 90 de grade şi curbat spre dreapta, presupusese o colică renală. Dar îl trecuse prin toate testele necesare ca să-şi confirme colica aia. Bifă... Bifă şi aici... Asistenta care ar fi trebuit să-i capseze analizele la fişă încerca să-l ţină pe ameţitul ăla ca să-i facă un calmant - aşa că analizele erau undeva pe biroul ăsta plin-ochi cu hârtii...

Auzea o reprezentaţie oarecum cunoscută. Beţivul era român; recunoştea majoritatea cuvintelor. Avusese mulţi colegi români - popor prin definiţie cald, calm, primitor şi foarte sociabil. Iar Ana nu vorbise întotdeauna în franceză cu copiii ei. Îl auzea deci pe individul ăla spunând că nu vrea să facă injecţie. Că el trebuie să se întoarcă la Le Tiki Bar, unde amicii lui îl aşteptau ca să se bată cu duşmanii. Colegii lui insistau în franceză, ăla ţipa deja în română...

Gata!

Se ridică, se grăbi să ajungă lângă el şi-şi trase colegul de lângă pat. Şi-i altoi scandalagiului un clipboard în frunte:

- Tu tace acum!

Aşa! Uite ce linişte se făcuse! Şi toţi erau uimiţi - cu el în frunte! Ridică un deget ameninţător:

- Tu tace şi ea face seringi şi el coşi pe tine şi pui pungi sânge! Altfel dau şut la cur pe tine!

Individul bufni într-un hohot zdravăn de râs! Ridică clipboard-ul, hotărât să-i dea una zdravănă acum, dar îl văzu aşezându-se corect, în poziţie de drepţi:

- Gata, domn' doctor! Să moară mama dacă mai fac ceva! Ete aşa stau! Gata!

Deci îl potolise! Bun! Reveni la birou, se reaşeză... Îl auzea întrebând când îi face injecţia, semn că decizia lui de a-l pocni cu clipboard-ul o să fie principala ştire mondenă a spitalului în următoarele zece zile...

Se simţea nervos. Adică iritat. Adică debusolat şi slăbit psihic şi în pragul unei erupţii de zbierete şi plâns nervos. Ana era de-un calm fantastic! Se comporta de parcă nu se pregătea să plece pentru totdeauna de la el! De parcă tot mai apropiata plecare n-o afecta nicicum! De parcă ei n-o să-i fie dor... De parcă, pentru ea, ultimele luni nu însemnaseră nimic... Şi...

Şi lăsă pixul peste clipboard. O să scrie mai târziu. Sau mâine. Sau o s-o roage pe asistentă să scrie ea. Nu era în stare... Nu era în stare decât să se gândească la ea. Nu putea nici să-i vorbească, nici să-şi spună oful la urechea lui Tasnim. Nu putea decât să o privească, mut ca un adolescent virgin, şi să sufere. Şi atât. Jalnic!

- Ce-i? Nu te simţi bine?

Cum-cum? Jaser se aşezase "strategic" între el şi colegii lui şi îl privea lung, îngrijorat. Da' el când apăruse în UPU? Şi "cu ce ocazie"?

- S-a întâmplat ceva?

Negă şi se ridică:

- Hai să fumăm o ţigară.

Şi acum o să-i toace lui la ureche! Iar el o să-i spună lui Tasnim, care-o să se repeadă iar cu aluziile pe capul Anei... care-o să se grăbească să plece...

Ieşiră din spital; îşi scoase pachetul, cu gesturi nervoase:

- Pe tine cine te-a anunţat?

- ... Ce să mă anunţe?

Poftim?... Îşi aprinse ţigara şi încercă să fie mai evaziv:

- Ai venit să-mi zici ceva? Sau te-a chemat cineva în UPU?

- M-a trimis Rashid să mă interesez discret unde petreci Anul nou şi cu cine. Că el organizează o petrecere mare - şi voia să vă invite şi pe voi.

- ... "Voi".

- Da, "voi". Tu şi Zaynah. Pe "noi" ne-a invitat deja. Şi vrea să veniţi şi "voi".

Clătină scurt capul:

- Nu există "noi". În maximum o săptămână, pleacă.

- Să ştii că nu e obligatoriu să plece!

- Ai grijă! Nu întotdeauna Tasnim are cele mai bune idei şi soluţii!

- Nu e ideea ei; e opinia mea.

Ei, poftim! Începuse şi el acum! Jaser se grăbi să argumenteze:

- Aveţi aceleaşi principii, sunteţi calmi amândoi, vă înţelegeţi bine...

- E ortodoxă. Are cu 20 de ani mai puţin decât mine. Are trei copii. Are un bărbat care-o caută turbat peste tot! Şi pe care îl iubeşte!

- Are un bebeluş şi-o dorinţă teribilă de-a trăi în linişte şi siguranţă şi dragoste! Iar tu, se vede de la trei poşte că o iubeşti!

I-auzi! Îl fulgeră cu privirea încruntată - iar Jaser se înroşi îngrozitor şi tăcu mâlc... Ia să pună punctul pe i:

- Nu are nici un motiv ca să rămână la mine. Iar eu n-am nici un motiv ca să încerc s-o opresc. Aşa că nu mai încercaţi să mă răzgândiţi.

- ... Încercam doar să te hotărăsc să-i spui odată!

- N-am ce să-i spun.

Aşa! Şi-acum discuţia "murise". Bun! Pufăia cu satisfacţie...

- ... Am văzut că nu prea aveţi activitate azi...

- Avem destulă. Ăla pe care l-ai găsit tu pe pat vine de la un bar din apropiere; aşa că or să apară şi tovarăşii lui în curând.

- ... Cine ştie ce problemă o fi avut săracul om!

Hm...

Las' că o să afle el toată tărăşenia! Nu ridicase niciodată vocea la nimeni - darămite să pocnească un pacient în cap cu clipboardul! Apropo - sunase a gol...

Şi uite că-i venea să râdă...

La urma urmei, poate că nici ea nu-i putea spune ce gândea şi ce simţea. Cu siguranţă, nu putea să-i spună verde-n faţă cât de dor îi e de soţul ei! Că nu era genul care să înfigă pumnale de-astea! Aşa că el n-o să spună nimic, ea n-o să spună nimic...

Asta e. Ana o să plece. Iar clipboard-ul ăla îl va face brusc popular. Îl va coborî de pe piedestalul medicului serios, intangibil, incapabil de a zâmbi sau a înţelege o glumă. Îl va aşeza mai jos, pe o treaptă unde stăteau multe colege necăsătorite. Iar dacă se va întâmpla ceva, bine; dacă nu, nu. El unul nu ţinea musai...

Isamu

Era linişte şi pace. Era o atmosferă de sărbătoare. Sau de concediu de odihnă. Sau de film SF în care timpul se oprea pentru tot restul lumii - mai puţin pentru ei, locuitorii navetei spaţiale de pe Avenue du Roi Albert...

Nu se întâmpla nimic. Fang nu-i mai transmisese nimic, Ştefan nu-l mai plesnise, partenerii de afaceri nu mai încercaseră să-i pună piedică, Emilie nu mai rămăsese fără bulion, fierul de călcat al Isabellei nu se stricase... Putoarea de tutun stătut nu ieşise din birou, deşi biata fată îl frecase temeinic toată dimineaţa...

Mobilul începu să piuie. Îl luă şi tresări - că îl suna nea Dumitru! Adică... Adică fie se întorsese Ana - şi-atunci va auzi că Fei-Yen şi Liwei sunt în drum spre Cannes -, fie va auzi că se întâmplase o nenorocire - şi-atunci o să se ridice el, o să-şi pună costumul alb...

Suna; el nu avea curaj să să răspundă... Apăsă totuşi butonul verde:

- Da.

- Ce faci?

Ea era! Fei-Yen! Şi era veselă! Îi şoptise întrebarea aia - în franceză, ce-i drept -, dar vocea ei era veselă! Se grăbi să se ridice:

- Ce să fac; stăteam în birou şi mă gândeam la voi...

- Daa...

Da - categoric, era veselă! Deci se întâmplase ceva bun! Oare ce se întâmplase? Ieşi din birou, că oricum telefoanele alea două erau ascultate temeinic, şi începu să coboare treptele:

- Ce s-a întâmplat?
- ... Cum adică?
- ... Iartă-mă. Am crezut că s-a întâmplat ceva rău!
- Aa, nu! Ba chiar pot spune că s-a întâmplat ceva foarte bun!

I-auzi! Începu să râdă:

- Şi nu-mi zici şi mie ce anume s-a întâmplat?
- Ba da. Azi am primit o vizită foarte specială. Foarte importantă.

Ei, poftim! Acum tăcea!

- ... Aşa...

O făcuse să râdă! Stătea lângă glasvand, cu ochii închişi, şi asculta râsul ei...

- Ne-a vizitat Florentina.

Cum-cum?

- Da. Ea a vrut să vină să vorbească cu noi. Şi să ştii că a fost ciudat; adică nu mă aşteptam să fie aşa. Şi să vorbească aşa cum a vorbit.

Nu-şi mai permitea să spună "aşa"...

- Ne-a adus chec făcut de ea şi doamna Perla şi ne-a spus că nu e supărată nici pe noi, nici pe tine. Ştie că nu tu ai încercat să le faci rău; şi a spus că ştie de câte ori i-ai ajutat. Ne-a asigurat că ea nu minte de felul ei, aşa că n-o să-l mintă pe Ştefan atunci când o să-i povestească... Ne-a spus multe lucruri.

Era evident că dl Ionescu era lângă ea. Era evident că Fei-Yen îi vorbea în franceză nu atât pentru urechile dlui Ionescu, cât pentru urechile francezilor şi românilor! Iar telefonul ăsta era de fapt menit nu neapărat să-l liniştească pe el, cât să liniştească umbrelele lui Ştefan! Ana era în Nantes, cu Léon; iar spionii "zbârnâiau" cam de-o săptămână, aşa, pentru că trebuiau să afle când, pe unde şi mai ales cum trecuse regina graniţele dus-întors! Se grăbi deci s-o oprească din "informare":

- Ea cum se simte? Bănuiesc că a fost destul de speriată...
- Da; a spus că s-a speriat serios de câteva ori. Şi că au plâns mult. Dar că acum sunt bine.
- Şi tu ce zici - ea era bine?
- ... Nu. Încă nu. Dar o să fie bine, după ce lucrurile se aşează pe făgaşul lor normal. Oricum, a stat la noi cam un sfert de oră. Apoi l-a invitat pe Liwei la joacă, la dl Ionescu; zicea că Azur are un joc cu pioni la care e nevoie de patru jucători. Dar n-a vrut să se ducă.
- De ce?
- Nu ştiu.

Auzi clar vocea lui Liwei bombănind: "E prea frig afară". Hm! Se repezise să refuze! Aah! Rândunica lui adăugă:

- Dar sigur o să se ducă mâine! A văzut cât de descumpănită a fost când a refuzat-o; şi îi pare sincer rău!

Băiatul lui nu mai bombănea; dar era evident că se uita urât la maică-sa, fără să realizeze că îl vedea şi dl Ionescu... Se grăbi să continue discuţia:

- Asta e! Păcat!
- Într-adevăr, mare păcat! Că ei au fost prieteni buni - şi s-au înţeles foarte bine!

Ea încerca; probabil că Liwei nici nu se gândea... Decise să schimbe el subiectul:

- Şi tu? Tu ce faci?
- Ce să fac; bine. Număr zilele, ca să zic aşa...

"Nu spune nimic la telefon! Nu spune un termen! Nu spune o dată!" Aah! repede!

- Au trecut totuşi atâtea luni! Câte luni mai pot trece?!
- Mâine se împlinesc şase luni.

Serios?... Adică ea reţinuse asta? Data când îi dusese în Aurari? Nu se aşteptase... Oftă greu:

- Eu mă pregătesc să vă fac o vizită. Mi-e foarte dor de voi...

Iar ea probabil i-ar fi spus că n-ar crede, pentru că n-o mai sunase de ceva vreme...

- Te aşteptăm.
- Bine, rândunico. O să vă aduc ceva frumos!
- Bine.
- ... Pa, rândunico!
- Pa, iubitule!

La naiba!... Şi bine că-i închisese-n nas - că ar fi fost în stare să spună la telefon toate cuvintele pe care apelativul ăla i le învălmăşise în minte! Îi era dor de ei! Acum ar fi plecat spre aeroport! Acum s-ar fi dus şi s-ar fi încuiat în căsuţa lor! Şi n-ar mai fi plecat de-acolo niciodată! Dar...

Deci dl Ionescu încerca să reapropie familiile... De ce încerca dl Ionescu să reînnoade o prietenie pe care Jun o ucisese în aprilie? Se întâmplaseră atât de multe lucruri! Şi mare parte din ele fuseseră lucruri rele! De ce bătrânul o sfătuise pe Florentina să discute cu Fei-Yen? Ce voia să câştige? Ce încerca să schimbe? I se părea lui că băiatul lui, domnul conte, o să mai primească vreodată în casă vreo fiinţă vie pe care-o chema Chèn? Ha! Şi de ce se lupta să le arate lor cât de prietenoasă era Florentina? Nu ei trebuiau să-i arate Florentinei că voiau să fie iertaţi? Zău că nu pricepea nimic!

Dar, poate că nu era nimic de priceput. Pur şi simplu - copiii sunt copii şi nu trebuie să sufere din cauza deciziilor adulţilor. Şi nici nu trebuie să-şi poarte ranchiuna pentru că aşa fac adulţii. O educaţie frumoasă; o minte de adevărat leader. În orice alte condiţii, ar fi fost mândru ca Liwei să-şi petreacă o săptămână în Aurari, aproape de dl Ionescu...

Hei! Gata! Gata cu tristeţea aia! Porni spre uşa bucătăriei şi ciocăni corect. Isabelle se repezi să deschidă, un pic speriată...

- ... M-a sunat Fei-Yen. Florentina e în Aurari, la dl Ionescu.

Emilie râdea; Isabelle râdea şi aplauda. Şi el zâmbea:

- Şi e bine. Adică e speriată - dar e bine. O să fie foarte bine, atunci când Ana şi Léon or să ajungă lângă ei.

Aprobau. Şi cum el n-avea ce să le mai spună, decise să revină în birou. N-avea nimic de făcut acolo; dar nici aici nu mai avea nimic de făcut, aşa că...

Aşa că se ducea să se uite la fotografii. Avea un DVD cu fotografii de familie, luat de acasă odată cu hainele de schimb. O să se uite la ele... şi-o să se pregătească să se ducă la ei. Era sigur că dl Ionescu n-o să-i trimită familia "pachet"; o să-l cheme să-i ia. Dl Ionescu încerca să-l împace cumva cu Ştefan...

Ştefan

Prinţesa lui dormea. Azi zâmbea; azi, după ce povestise partea aia cu împuşcăturile din Orléans, era mai liniştită. În plus, era el aici, lângă ea. Aşa că azi, cu puţin noroc, Florentina va dormi neîntoarsă...

Diamant îi respectase ordinul. Ascultase înregistrarea prinţesei în avion, în drum spre Otopeni. Aflase şi el prin ce trecuse familia lui - şi cum spionul francez încercase s-o împiedice pe Ana să ajungă la locul bătăliei. Într-un fel, îi înţelegea pe francezi; în alt fel, însă, îi era imposibil să-i înţeleagă! Dar...

Dar, tot răul era spre bine. Familia lui era acum păzită de protectorul lui. Familia lui avea tot ce-i trebuia pentru a supravieţui departe de el - cretinul-şef care încuiase actele şi banii în seif şi le spusese să fugă. Familia lui va reuşi să se întoarcă în bună stare. Iar dacă micuţa lui povestise azi grozăvia aia, îşi imagina cu uşurinţă ce-i va povesti Ana! Adică ce i-ar putea povesti, dacă ar fi îndopat-o cu calmante şi sedative şi-ar fi adus un hipnotizator iscusit...

Oare Ana ştia cine-o păzeşte? Adică cine i l-a trimis pe nea Nicu Ceauşescu? Ar fi fost mult mai liniştită dacă ar fi ştiut; dar nu putea să uite că omul ăla "murise" la Roma. Ceea ce însemna că în prezent omul ăla era de-o discreţie fantastică...

O privea pe prinţesă şi se gândea că o s-o chinuie în continuare. O s-o interogheze în continuare. O să-i pună întrebări şi-o să încerce să obţină de la ea adresa Anei. Iar ea n-o să vrea să-i spună nici adresa, nici telefonul. Se gândea că ea o să înceapă să plângă, el o să înceapă să ţipe, tatăl lui o să înceapă şi el să ţipe, el o să iasă ca vijelia şi-o să înceapă să-şi pedepsească consilierii... Se gândea că au mai rămas doar 14 zile. Iar regina lui îl iubea mult; şi se putea grăbi şi putea greşi şi... Şi îi era frică...

12 decembrie 2011 - luni

Ştefan

Mătuşa lui îl privea drept. Era senină ca o zi de primăvară; nu-i păsa că el fierbea tot acolo şi mai avea puţin şi urla şi se ridica şi-i rupea masa cu scaunul...

El o privea şi recapitula - punea cap la cap informaţiile primite de la Florentina cu cele primite acum, în faţa cărţilor şi-a ceştii cu cafea. Prinţesa terminase de povestit "odiseea" fugii lor prin Franţa - azi îi spusese bunicului ei cum plecaseră amândouă din casa avocatului, se urcaseră în autocar, ajunseseră în România, Ana o dusese la Bambina, Florentin venise şi-o luase şi-o dusese în apartamentul Crinei... Şi-apoi apăruse el - şi gata. După ce terminase de povestit, prinţesa plecase la joacă. De parcă îşi terminase sarcina, sau "tema"...

Iar el n-o putea descoase. Încercase s-o descoasă şi nu obţinuse decât cel mult "nu pot să spun"! Şi era îngrozitor, pentru că azi Titel revenise şi el la Bucureşti. Terminaseră de vorbit cu oamenii lui Leo. Mâine, el ar fi trebuit să revină la conac...

Iar despre Ana nu aflase nimic...

Mătuşa lui bătu uşor cu degetul în cărţi:

- Dacă nu-ţi bagi coada în socotelile ei, Ana ţi-l trimite curând pe Léon. Şi-apoi vine şi ea, cu surpriza. Şi veţi fi fericiţi din nou. Dar trebuie s-o laşi în pace.

Se ridică şi scoase portactul. Mătuşa lui oftă greu şi se ridică şi ea:

- Ştiu că ţi-e greu; dar trebuie să ai încredere în ea!

- Nu am încredere decât în ea şi în mine.

Puse bancnota pe masă şi-o electrocută scurt:

- Toţi ceilalţi mă iau de păpuşă şi mă trag de sfori cum vor ei.

- Stai puţin!

Îi întoarse spatele şi se grăbi spre uşă. Iar ea se grăbi să-l ajungă din urmă şi să-l prindă de braţ:

- Ştefane, stai!

- N-am de ce să stau.

- Mă, omule! Ascultă şi tu o dată de mine!

- Am ascultat întotdeauna de tine! Dar nu pot să stau mămăligă, în timp ce tu şi tata îi învăţaţi pe oamenii mei să mă tragă de sfori!

- De ce faci, mă, aşa? Nu o facem pentru binele tău?

- Mie nu mi-e bine. Deloc.

Deschise uşa şi ieşi. Şi dădu de mutrele lor panicate! Ete, fleoşc! Porni grăbit spre poartă. Rebeca şi Diamant mărşăluiau în spatele lui, grăbiţi... Iar Perla strigă, din uşă:

- Vezi - acu' du-te şi interogheaz-o!

- Acolo mă şi duc!

Uite-aşa! Ca s-o înfurie bine! Că şi el se înfuriase bine! Ah - ia să-i înfurie şi pe ei! Se grăbi să-i informeze, socotind pe degete:

- Deci ştim că Ana e la un avocat pe care l-a cunoscut în Paris, la rubrica de mică publicitate, când căuta un job de internă. Şi care acum locuieşte în Nantes, împreună cu sora lui. Despre el nu ştim nimic. E normal ca Florentina să nu ştie la ce cabinet de avocatură lucrează individul; dar am putea căuta avocaţii care s-au transferat din Paris în Nantes. Pe-asta o să i-o transmit lui Aleodor. Adresa individului ea spune că n-o ştie, pentru că s-au dus peste tot cu maşina surorii avocatului. Dar n-o cred. Numărul Anei zice că nu-l ştie - şi nici asta nu cred. Despre deghizare susţine sus şi tare că e "beton", dar nu poate să spună nimic concret. Iar voi toţi, în frunte cu tata şi cu Nicu Petriceanu, spuneţi că e perfect aşa şi că trebuie s-o aştept să se întoarcă ea. Una peste alta, eu m-am lămurit. Mă duc acum s-o întreb din nou unde e mă-sa; după care o culc şi dau câteva telefoane. Diamante, să pregăteşti o căsuţă goală. Mâine la nouă îţi trimit un psiholog, un psihiatru şi-un medic. Îi bagi acolo, cu ea, şi încui uşa. Şi nu le dai drumul de-acolo decât când îţi spun eu. Clar?

- Da.

Bun! Se întoarse spre Rebeca:

- Iar tu intri cu ei.

- Da, şefu'.

- Şi stai lângă ei.

- Da, şefu'.

- Şi dacă o vezi că nu cooperează, îi dai capace după ceafă până crapă răsfăţu' din ea şi varsă tot!

Aah, la dracu! Se repezi şi fripse un şut zdravăn în piatra de pe marginea drumului! Că era un car de nervi! Că nici dracu nu părea să sesizeze că nevasta lui şi băiatu' lui erau undeva în Nantes, la dispoziţia oricărui duşman mai mare sau mai mic! Şi chiar şi la dispoziţia oricărui adormit care avea carnet şi-o rablă funcţională şi putea să-i lovească pe stradă! Şi la dispoziţia oricărui copac putred, a oricărei faţade de clădire neconsolidată, a oricărui ghiveci atârnat neglijent la etaj! Aah!

- Şefu', eu am o problemă.

I-auzi! Se răsuci scurt:

- Ce problemă ai, fă?

- Eu interogator de ghestapou la fetiţa ta nu mă fac. Poţi să mă baţi, să mă tai, să-mi iei gâtu'...

Se repezi şi-o prinse de geacă - şi-o săltă scurt de la sol:

- Ce-ai zis, fă?

- Că nu mă fac interogator de ghestapou la fetiţa ta. Trimite-mă la neamu' lu' chinezu'; da' nu la fetiţa ta.

Aah! Nu era bună de nimic! Degeaba o cărase după el! Nu pricepuse nimic! O mămăligă!

O azvârli la propriu spre bărba-su şi le întoarse spatele! Şi porni grăbit spre centrul oraşelului - că nu-i mai suporta pe nici unul dintre ei! Mai ales pe ea! Şi mai ales pe Florentina lui!

Diamant

Hait - că era groasă!

Îşi prinse soţia în braţe şi se răsuci cu tot cu ea, oferindu-şi spatele pentru "pedeapsă"...

... Nu; nu-i va pedepsi. Adică nu-i va bate bine nici pe ea, nici pe ei - cei doi consilieri care ştiau unde e regina şi refuzau cu îndârjire să-i spună. Se ducea spre centrul oraşelului. Era grăbit; era furios, de fapt, aşa că se grăbea să-şi verse nervii pe undeva prin livadă probabil. Spera sincer să nu se ducă să spargă uşa lui Grasu, în căutarea laptopului în care era ascunsă informaţia pe care-o voia el...

Raina începuse să plângă; aşa că o întoarse uşor spre el:

- Hei! Nu plânge!

- Cum dracu să nu plâng?! De ce nu m-a lăsat să mă duc eu după ea? Ştii de câte ori i-am zis? "Şefule, dă-mi un pistol şi-un băiat cu BMW şi ţi-o aduc eu!" Aşa i-am zis! Şi nu mi-a dat! Şi nici nu m-a lăsat să mă duc singură!

- Ştiu. Nici n-avea cum să te lase!

- Da' de ce? Crede că-s chiar aşa de proastă?

- Hei!

- Dacă am şaişpe ani, nu înseamnă că sunt proastă făcută grămadă! Aşa cum am găsit-o pe baba din Puget-Théniers, aşa puteam s-o găsesc şi pe ea! Şi nu mai slăbea aşa, nu se mai măcina aşa, nu mai suferea...

- Iubire, tu n-ai fi putut s-o găseşti. Tu nu eşti o femeie care să nu se observe în mulţime. Tu eşti aşa de frumoasă şi de specială, că te ocheau imediat şi chinejii, şi spionii! Şi tot la împuşcături ajungeaţi! Da' dacă ajungeaţi la împuşcături, pe tine îşi permiteau să te-mpuşte! Pe mine nu şi-au permis să mă ochească-n frunte. Că sunt văru' lui...

Se grăbea spre casa lui. O grăbea rău, pentru că nu voia s-o vadă tot oraşelul plângând...

- ... Şi cum îşi închipuie el că o să mă duc să bat copilu' ăla?

- Nu-şi închipuie asta.

- Ba asta-şi închipuie - că de-asta m-a trimis să-i dau capace!

- Ba nu-şi închipuie nimic! Şi nu te-a trimis să-i dai capace.

- Ba da! Ştie că, dacă el zice "Du-te şi dă-i una lu' Părintele", în secunda doi ăla roşeşte obrazu'! Aşa sunt eu! Aşa am fost, din clipa când m-a luat cu el! Tot ce mi-a zis să fac, am făcut imediat şi conform cu indicaţiile!

- Iubire, Ştefan e plin de draci acum. Mai e puţin până la Crăciun; şi să ştii că sunt multe lucruri care pot merge rău şi pot strica planurile Anei! Are şi el dreptatea lui! Se poate întâmpla orice! Dă-ţi seama ce s-ar întâmpla dacă un bezmetic nu e atent şi o loveşte cu maşina!

- Ce se poate întâmpla? În secunda doi apar oamenii lu' nea Nicu, care-o iau pe sus şi-o duc cu elicopteru' la ăl mai bengos spital din Europa!

- Şi degeaba ar duce-o la spitalul ăla, dacă bezmeticul circula cu 150 la oră şi-a rupt-o în patru bucăţi. Ce-i fac ăia - o lipesc cu scoci?

Acum nu mai avea ce spune, aşa că tăcea... O cuprinse uşor cu braţul şi decise să vorbească el - ca s-o ajute să se liniştească:

- O s-o cunoşti şi tu. E un fel de zână. O fiinţă frumoasă de pică, discretă, stilată, care roşeşte când i se face un compliment şi încearcă din toate puterile să nu supere pe nimeni, să nu deranjeze pe nimeni... Aşa a fost în 99% din timpul petrecut alături de el; pentru că a înconjurat-o el cu oameni care s-au ocupat de tot ce putea merge rău. Aşa că totul a mers bine spre foarte bine. Iar el o ştie aşa - mică şi discretă şi foarte simţită; şi uită că, atunci când a vrut ea, s-a luptat ca leul-paraleu şi-a plesnit în dreapta şi-n stânga şi-a fugit de i-au sfârâit călcâiele... Şi el a trecut prin asta. În martie anu' ăsta, nici nu se mai obosea să-şi pună cizmele când venea în România! Cuţitul de la Cannes era mai mult de decor, aşa! Şi uite că a fost perceput ca un papă-lapte; şi i-au tras gloanţe-n cap...

Şi să nu uite - zilele astea, să se ducă la cimitir, cu flori! Avea o grămadă de morminte de vizitat! Inclusiv pe-al nefericitului ăluia care încasase gloanţele în frunte! Hm... Raina şopti:

- Ştiu. Adică îmi dau seama... Da' eu ce vină am? Ce - eu am pus-o pe aia mică să tacă mâlc?

Scoase cheile şi viră dreapta, spre propria casă - iar paşii ei şovăiră puţin... Iar el o trase cu fermitate, ca să fie clar că acum vor intra în casa lui:

- Nu. Dar ce vină are nea Iulică, sau nea Paul, să încaseze ei cuvinte tăioase sau zbierete? Ce - ei i-au spus ei să se pitească chiar aşa de bine?

Iubita lui zâmbea acum şi-şi ştergea lacrimile. Oof! O speriase nebunu' de Ştefan! Şi sigur o s-o pedepsească trimiţând-o în Franţa - adică departe de el! Dar... Dar las' că se întorcea ea, Ana! Şi-şi revenea şi Ştefan! Acum, că gândise cu voce tare, îşi dădea seama ce-ar fi însemnat apariţia unui bezmetic care s-o lovească cu 10 la oră! Îşi dădea seama ce-ar fi însemnat un accident banal, mic spre minuscul, care-ar fi făcut-o însă să intre într-un spital public...

Îşi conduse soţia la canapea:

- Fac un ceai fierbinte - bine?

- Bine.

Îi dădu şi telecomanda şi se grăbi spre bucătărie. Spera s-o poată ţine aici măcar un sfert de oră! Azi un sfert de oră, data viitoare douăzeci de minute...

Ştefan

La naiba! Unde naiba se ducea el? Încotro se grăbea aşa? Gândul ăla îi încetini paşii...

Orăşelul era liniştit; oamenii tocmai se ridicaseră de la cină, probabil. Numai 2-3 întârziaţi mai umblau pe străzi la nouă, pe frigul ăsta!

Aha! Ia uite-i şi pe ei...

Viitorul oraşului Aurari, fala şi mândria şi forţa de muncă tânără stăteau în parculeţ! După cum observa el aşa, cu coada ochiului, "citeau" o sticlă de tărie. Treaba lor! Nu le era nici popă, nici bulibaşă! Şi nici tată! Dacă taţii lor nu-i cafteau bine...

Şi apropo de popă...

Geamurile bisericii păreau luminate. Sigur, el îi spusese lui Diamant ca lumânările să ardă ziua şi noaptea, fără încetare; dar nu-i putea spune el preotului ce să facă în biserica lui! Viră stânga - oare preotul mai era acolo? Uşa nu părea încuiată... Apăsă clanţa... şi intră.

Într-adevăr, lumânările ardeau. Toate. Conform cu instrucţiunile lui, Diamant pusese la fiecare cap de rând sfeşnice groase, zdravene, pentru lumânări groase. Dădeau o lumină puternică, mai mult albă decât galbenă. Puneau foarte bine în valoare lăcaşul, aranjarea, picturile de pe pereţi, rândurile de bănci... altarul...

Aranjarea era cea clasică, ortodoxă. Dar biserica asta avea ceva aparte; avea un aer special. Îi lipseau beculeţele; sau era nouă, şi deci avea culori proaspete. Sau mirosul - că nu mirosea nici a ceară arsă, nici a tămâie, nici a busuioc...

Se opri la capătul băncilor. Privea lung cele două icoane; uneori, privirea îi aluneca spre icoanele de pe altar. Simţea că îi era teamă să lase capul spre spate şi să privească în ochii Lui... ca să nu-şi schimbe cumva soarta...

Tresări - şi se aplecă, instinctiv, spre cuţitul din cizmă! Părintele Nicolae Asachi tocmai deschisese uşa din dreapta a altarului - şi se oprise aşa, indecis, privindu-i gestul mai mult decât concludent... Reveni la poziţia dreaptă. Iar bărbatul mai făcu un pas şi închise uşa în urma lui. Şi nu porni spre el...

... De ce venise aici? De ce nu se dusese s-o descoasă pe Florentina? Acum va trebui să stea de vorbă cu preotul! Şi numai de vorbă n-avea el chef!

Bărbatul porni spre băncile din dreapta lui... El nu se ducea să-i strângă mâna... ca să nu-şi schimbe soarta... Şi cum nu era totuşi bădăran, oftă greu şi decise să se aşeze lângă el:

- Bună seara.

- Bună seara.

Şi?... Hai - nu-l întreba nimic?... Nu. Nici măcar nu-l privea! Îi privea mâinile! Da' ce văzuse? Avea ţărână pe sub unghii?... Nu! Şi-atunci?... Ia "să atace" altfel! Întinse mâna spre el:

- Ştefan Ionescu.

- Nicolae Asachi.

Şi atât. Acum îl privea drept. Zâmbi şi adăugă:

- Preotul din localitatea Aurari.

- Ctitorul bisericii din localitatea Aurari.

Ia uite la el! Negă scurt cu capul:

- Sunt doar băiatul lui nea Dumitru.

- Sunteţi cel care a finanţat construcţia acestei biserici.

- Sunt plătitorul facturilor.

- Asta se numeşte, în termeni de dicţionar, "ctitor". Aşa cum pe cartea mea de muncă scrie "preot".

Ridică o sprânceană, zâmbind cu subînţeles:

- Nu vă consideraţi preot?

- Atunci când mă evaluez cu obiectivitate, mă consider doar un om cu două roluri. Primul este să îngrijesc casa Domnului care s-a construit aici prin grija şi bunăvoinţa dvs. Cel de-al doilea este să-i îndrum pe ceilalţi oameni către casa Domnului - şi către propria casă a Domnului.

Arăta spre piept - spre suflet:

- Le mai amintesc, când şi când, că eu nu pot îngriji decât casa asta, iar de cealaltă casă trebuie să se ocupe ei...

Interesant! Foarte priceput, părintele Asachi! Sigur că tăticul lui apreciase un om cu asemenea discurs! Dar oare era un discurs - sau propriile convingeri? Era curios:

- Şi cum vi se par enoriaşii arondaţi la biserica din Aurari?

- Ca toţi enoriaşii. Mare parte din ei au o scală de valori bine definită. Şi au grijă de propria casă a Domnului. Câţiva dintre ei, însă, cred că au nevoie de unele îndrumări subtile...

Aprobă... şi-şi făcu autocritica:

- Şi eu mă întreb, uneori, în ce măsură mi-ar prinde bine o îndrumare, un sfat...

- Dacă credeţi că sunt în măsură să vă îndrum...

Păi... Păi, să nu uite nici o clipă cu cine bătuse palma pentru biserica asta şi cine-i dăduse lista cu preoţi - şi să-i spună care era problema!

- ... Cred că ştiţi ce s-a întâmplat în aprilie, în Bucureşti...

- Am aflat ce s-a întâmplat atunci. Sunteţi un om foarte iubit în orăşel; ceea ce vi s-a întâmplat dvs. i-a afectat pe toţi. În plus, ştiu că fetiţa a ajuns, în sfârşit, la bunicul ei.

- ... Soţia şi băiatul meu încă nu s-au întors. Am indicii că sunt în siguranţă. Şi că întoarcerea lor este sigură. Dar îi iubesc îndeajuns de mult ca să mă gândesc că se poate întâmpla orice...

- Şi nu vă înşelaţi; se poate întâmpla orice. Tocmai de-asta nu ne putem cunoaşte viitorul...

Aprobă. Şi oftă. Iar preotul zâmbi slab:

- Din câte am observat eu, deşi suntem lăsaţi să facem tot ce vrem, nu suntem totuşi nesupravegheaţi.

Şi arăta în sus, evident!

- Dvs, din câte pot eu spune, aţi adunat unele plusuri ctitorind biserica asta. Cel puţin 250.

Ia uite! De unde până unde calculase el aşa exact plusurile alea?

- Biserica a adus bucurie în inimile oamenilor din Aurari. Nu în toate inimile; v-am spus că unii au nevoie de îndrumări subtile. Dar 250 vi le confirm eu!

250 de plusuri! Perfect! Oare câte minusuri trecuse Dumnezeu în dreptul numelui lui atunci când rotise cuţitul în Cartagena? Şi câte minusuri mai primise în clipa când copiii lui Lucreţiu zis "Moroi" rămăseseră orfani de tată? Şi câte minusuri mai primise şi din Asia...

- Dar numai dvs ştiţi câte plusuri şi minusuri aveţi în total.

Păi tocmai la asta se gândise şi el adineauri! Oricum, foarte diplomat, preotul Asachi! Foarte precaut, dat fiind faptul că ştia lângă cine stă "la o palavră mică", la nouă seara...

- Pot spune că sunteţi o persoană discretă şi foarte cumpătată. Deşi ne cunoaştem abia acum, faptele dvs mi-au transmis unele indicii referitoare la dvs. N-aţi ţinut morţiş să tăiaţi panglica, n-aţi montat clanţe de aur, n-aţi amplasat la intrare clasicele deja portrete cu ctitorul şi preafericitul...

Începu să râdă - chestia aia cu "preafericitul" era tare...

- Dle Ionescu, sfatul meu este să faceţi un pic de ordine în casa Domnului.

I-o indica pe cea din suflet.

- Să vă cântăriţi acţiunile şi deciziile, să le aşezaţi fiecare la locul ei şi să vă calculaţi plusurile şi minusurile. Iar dacă aveţi dubii asupra rezultatului final, cred că puteţi să-L întrebaţi cât de corect este rezultatul. Puteţi să-L rugaţi să vă mai şteargă din minusuri, sau să transfere plusuri în calculul doamnei...

Să-L întrebe? Să-L roage? Cum? Degetul indica acum în sus. Chestia asta chiar nu-i era de prea mare ajutor... Bărbatul se ridică:

- În discuţia dvs. cu El, eu nu vă pot ajuta. Sunt preot, nu avocat.

I-auzi! Acum râdea de-a binelea! Şi preotul râdea şi întindea mâna spre el:

- Pot doar să menţionez, în discuţia mea de dimineaţă cu El, că aţi venit la mine cu inima deschisă şi cu dorinţa sinceră de a face curăţenie în casa Lui.

Aprobă şi îi strânse mâna:

- Vă mulţumesc...

Şi cam atât - preotul porni spre altar. Nu se grăbea...

Putea spune că, dacă va vorbi "tare în gând", era ca şi singur...

Adică nu era singur. Era şi El aici. Şi îi auzea fiecare şoaptă. Le auzea mai ales pe cele pe care le rostea mintea lui. Oftă greu - că urma o discuţie complicată...

Ridicase biserica. Îşi ţinuse promisiunea şi le trimisese copiilor lui de suflet cadouri de Moş Niculae. Dăduse deja comanda pentru cadourile de Crăciun. Trimisese donaţii în conturile orfelinatelor... Plătise şi...

Nu. Dumnezeu nu socotea banii din biserica asta. Şi nici banii din donaţii. Socotea bucuria copiilor... Utilitatea donaţiei, dat fiind faptul că o tonă de canabis n-o să-i aducă lui un sac de plusuri...

Încă se mai considera un rege bun. Adică drept. Nu-şi chinuia subalternii. Nu-i fura la bani. Nu le putea da slujbe onorabile, nu le putea face cărţi de muncă, nu le putea plăti pensia; dar le asigura un acoperiş deasupra capului şi un trai decent. Le asigura inclusiv bani de spital, atunci când aveau nevoie! Fetele lui aveau pază şi asigurare medicală... Îi ajuta pe cei serioşi să obţină drept de şedere, rezidenţă... Pentru câţiva zeci de tineri se pregătea să tragă sforile inclusiv pentru cetăţenie! Apoi, nu-i ţinea "robi" pentru toată viaţa; băteau palma pe cinci ani. Dacă după cinci ani voiau să plece, el nu-i pedepsea. Nici nu le lua banii şi asigurarea medicală şi rezidenţa. Nici nu trimitea băieţii să-i îndoaie cu bătaia... Din câte observase în ultimele zile de "pelerinaj" prin România, oamenii lui Leonard abia aşteptau transferul sub conducerea lui. Presupunea că nu erau toţi sado-maso, să-şi dorească să fie chinuiţi şi să sufere...

Avea gânduri ciudate...

Hm! Grea sarcină, asta cu curăţenia în casa Lui interioară! Găsea foarte multe lucruri acolo - şi nu prea ştia pe ce rafturi să le aşeze. Era ca un proprietar de magazin de jucării, după un cutremur devastator. Totul în jurul lui era vraişte; toate zăceau de jur-împrejur, într-o dezordine îngrozitoare...

Iar regina lui nu era lângă el, să-l ajute din nou să facă curăţenie. Ei îi reuşea întotdeauna curăţenia aia! Iar atunci când ea era lângă el, totul era la locul lui! Şi ea era departe - şi nu-l lăsa să se apropie de ea...

Oof!

Ridică scurt privirea spre tavan. Adică spre cer. Spre El.

"Cum să fac, să nu mă pedepseşti luând-o pe ea?"

Şi nu stătea bine acolo; aşa că se ridică şi se apropie de mijlocul spaţiului gol... Se răsuci puţin, că stătea într-o parte...

... Şi acum erau, cum se spune, "faţă-n faţă". El privea chipul de sus; ochii îl priveau drept... Se simţea un pic apăsat de faptul că venise să-I vorbească aşa, cu dezordinea aia teribilă în suflet...

Ridică încet braţele în lateral...

"Eu ăsta sunt. Ştii bine ce-am făcut. Şi ştii că am fost de bună credinţă şi n-am făcut niciodată rău gratuit. Am încercat să judec drept, să plătesc cinstit şi cu banul, şi cu fapta..."

Îl privea drept. Parcă-i scormonea în minte, aşa îl privea! Şi zău că îi era frică de totalul Lui! Venise "cu temele nefăcute", după ce făcuse ceea ce făcuse, şi voia să-i ceară să aibă grijă de Ana şi Léon! Normal că-l certa! Adică îl privea lung... şi cam dezaprobator...

Oftă greu şi închise ochii..

"Ştiu că n-am făcut curăţenie în casa Ta; ştiu că nu mi-am făcut totalul. Dar părintele spune că am 250 de plusuri pentru bucuria oamenilor din Aurari. Te rog să le iei de la mine şi să i le notezi ei. Se poate?"

Simţea că începe să zâmbească - şi nu voia să zâmbească! Nu era frumos! La urma urmei, ce făcea el acolo - se târguia cu Dumnezeu?

"Şi te rog să ai grijă de ei... Să nu păţească ceva rău..."

Deschise încet ochii...

Ei, poftim! Acum nu-l mai privea dezaprobator! Îl privea lung... şi parcă era amuzat de chinurile lui!

OK! Acum, aici, îi făcea o promisiune! Acum, aici, promitea că dacă Ana şi Léon se întorceau cu bine, iar ziua de 24 decembrie îi găsea împreună, toţi patru, atunci toţi supuşii lui vor primi primă de Crăciun. El renunţa la comisionul lui, timp de o săptămână. Şi îi va ruga să cheltuiască banii ăia pentru copii. Să le cumpere copiilor ce voiau ei. Ca să fie fericiţi. Să mai adauge nişte plusuri... pentru că intuia minusuri multe pe-acolo, prin dezordinea aia din el...

Roşcata

Casa lui Diamant era plăcută. Şi atmosfera era plăcută. Ea, însă, încă era supărată pentru păţania cu Ştefan; aşa că se holba în televizor, botoasă pân' la Dumnezeu... Iar Diamant comenta haios ştirile de

la ora zece şi constata că ei tot nu-i trecea...

Aşa că o strângea şi mai tare în braţe - şi nu mai comenta, ci o săruta... cu aluzie directă către stinsul luminii... Şi zău că n-avea nici un chef! Oof! Simţi cum ochii i se umplu cu lacrimi, pe sub pleoape...

- Să ştii că încep să mă supăr foarte tare! O dată vii şi tu la mine! Şi faci aşa!

Ia uite-l, ce repede o lăsase baltă şi se ridicase! Dar... Oftă greu şi şopti:

- Tot nu-mi iese din cap. Şi mai e o chestie...

Iar el o trata în continuare cu spatele, încruntându-se la televizor şi zapând cu gesturi furioase...

- ... Nu vrei să mergem la mine?

- Nu.

- ... Mă simt aiurea.

- N-ai de ce.

"Ba am de ce! Că pentru mine l-ai îndesat pe ăla în patul ei şi-ai făcut-o să se sinucidă!" Bineînţeles că tăcea şi-şi înghiţea replica... şi îl privea lung şi nu-i venea să continue cu problema copiilor lui... Brusc, Diamant se răsuci pe-un călcâi:

- Care e problema, de fapt?

- Problema e că sunt într-o stare de depresie nenorocită. Şi până nu sunt eu sigură că i-a trecut lu' şefu', nu-mi trece. Şi-n plus, mă gândesc cu teamă că s-ar putea să vină copiii şi

- Copiii? Care copii?

Acum era răutăcios! Dar îl înţelegea; aşa că oftă greu:

- Azur şi Agata.

- Ei nu vin niciodată aici! De ce-ar veni, la urma urmei?! S-au mutat, cu căţel şi purcel, la localitatea Aurari! Nu mai au de ce să vină aici!

- Azi, totuşi, ar putea să vină aici. Pentru că sunt eu aici.

Diamant ridică scurt un deget:

- Copiii ăia doi nu au de ce să vină aici. Şi nici nu vor să vină aici. Aşa că n-or să vină aici. Iar şefu' s-a calmat, aşa că s-a dus să se culce.

Telecomanda zbură prin aer şi ateriză pe canapea, lângă ea; iar el se grăbi spre uşa de la intrare. Pe care o încuie - şi la care fixă şi lanţul! Ia uite-l! Doamne! - acum îi venea să râdă! Da' ce supărat era! Da' de ce se supărase aşa?

Diamant se apropia de ea, cu paşi mari şi grăbiţi; şi cum o bătea din privirea aia încruntată, bufni în râs şi-şi acoperi capul cu braţele.

- Vino-ncoa! Vino-ncoa imediat!

Fu apucată de braţe şi smucită; şi cum o trăsese cu forţă, se pomeni ridicată... apucată de mijloc şi săltată pur şi simplu pe-un umăr! Ia uite la el! Diamant porni spre scări, tunând şi fulgerând în continuare:

- Să vezi tu acum! Las' că ţi-arăt eu ţie! Auzi - e în depresie! Las' că vezi tu! Îţi dau eu o depresie de n-o s-o poţi duce!

Evident, o să pice rău în depresie când va vedea dormitorul! Şi pe urmă o să vadă ea! Şi pe urmă probabil că n-o s-o lase să se ducă acasă - şi-o să încerce să adoarmă, fără mari şanse de izbândă... dat fiind faptul că era patul Safirei... Şi-o să plece mâine la conac, unde-o să bocească ore în şir încuiată în camera ei, spre disperarea lui Aleodor...

Apucă să vadă pragul dormitorului. Doar atât. Fu apucată bine şi trântită pe pat. Iar Diamant îi apucă cureaua şi smuci de ea de s-o rupă şi mai multe nu!

"Ei, las' că vezi tu acu'!" Că şi el avea curea! Iar ea tocmai ieşise din depresie!

Ana-Maria

Puse şi ultimele tacâmuri la locul lor, evaluă scurt curăţenia din bucătărie şi ieşi. Şi constată că iar o aşteptase! Numai că, de data asta, n-o mai invita la tradus versuri. Dar era pe canapea, semn că îşi dorea măcar o discuţie...

Stinse lumina şi se aşeză pe canapeaua ei:

- Am auzit un lucru care m-a mirat.

- Înseamnă că e un lucru important. Nu de alta, dar nu eşti o persoană foarte uşor de impresionat.

- Ei... Am auzit că te pricepi la mişcarea scurtă din clipboard.

Şi nu se mai putu abţine - începu să râdă. Sami zâmbea doar:

- Da; trebuia să-l potolesc cumva. Trebuia perfuzat, dezinfectat, cusut şi pansat. Iar el nu putea nici să stea locului pe targă!

- Şi-ai rezolvat problema - normal! Iar odată aşezat pe targă, te-ai gândit să-i spui ceva care să-l ţină acolo - nu?

Era mirat... Îşi acoperi gura cu palma:

- Jaser mi-a povestit în franceză; dar cum eu ştiu limba română...

Obrajii lui Sami parcă-parcă se îmbujorară un pic:

- De fapt, am vrut să-l opresc. Nu mă puteam concentra la fişa pe care trebuia s-o completez, iar el dădea un adevărat spectacol acolo!

Aproba, amuzată, imaginându-şi cum acel bărbat nu foarte înalt, destul de solid, cu mimică de arab serios, se încruntă la pacient, îi aplică un clipboard în frunte şi-i "semnalizează" şi-un şut în cur...

- ... OK, recunosc - am fost într-o pasă proastă. De fapt, sunt într-o pasă proastă...

Iar ei îi picase zâmbetul ăla amuzat, fiindcă abia acum realiza cât de serios era Sami... Oftă scurt:

- De ce? S-a întâmplat ceva?

- Nu. Pur şi simplu. Mă simt trist, vlăguit, deprimat...

Aoleu! Păi asta nu era deloc în ordine!

- Cum adică?

- Adică sunt trist şi demoralizat. Şi am început să-mi pierd şi răbdarea, şi autocontrolul. E primul pacient pe care-l pocnesc, fizic sau verbal.

- Crezi că e cazul să adaug pe lista de cumpărături nişte fructe mai... multivitaminice?

- Nu; nu e o problemă de alimentaţie.

- ... Atunci, dacă crezi că te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui. Serios! Îţi fac un suc de fructe, sau îţi pun la dispoziţie urechea fermecată, sau dacă...

Sami trase, scurt, o hârtie din buzunar; o despături dintr-o mişcare şi plecă privirea spre rândurile scrise de mână.

"Dacă eşti prietena mea, ajută-mă, / Ca să te pot părăsi.
Sau, dacă eşti iubita mea, ajută-mă, / Ca să mă pot vindeca de tine.
Dacă ştiam că dragostea este atât de periculoasă, / N-aş mai fi iubit.
Dacă aş fi ştiut că oceanul este foarte adânc, / N-aş mai fi navigat.
Dacă mi-aş fi ştiut sfârşitul / N-aş mai fi început.
Tânjesc după tine, deci învaţă-mă / Cum să nu mai tânjesc.
Învaţă-mă / Cum să tai rădăcinile dragostei tale din adâncuri.
Învaţă-mă / Cum lacrima moare în ochi.
Învaţă-mă / Cum inima moare iar dorinţele se sinucid.
Dacă eşti o profeţie, eliberează-mă / Din vrajă, / Din necredinţă.
Dragostea ta este ca o necredinţă, deci curăţă-mă / Din această infidelitate.
Dacă eşti puternică, scoate-mă / Din acest râu, / Pentru că nu cunosc arta înotului.
Valurile din ochii tăi mă târăsc spre adâncuri, / Şi nu am experienţă / În dragoste, nu am nici barcă.
Dacă ţi-e milă de mine, ia-mă de mână, / Pentru că sunt îndrăgostit din cap până în picioare.
Respir sub apă,
Mă înec,
Înec,
Înec."

Sami se ridică şi păşi spre ea. Iar în clipa când îi realiză direcţia, intenţia de-a se apropia de ea, se trase spre spate - spre spătarul canapelei. Palma ei dreaptă decisese singură să ţâşnească şi se aşezase peste încheietura stângă - deşi teaca şi cuţitul erau în camera ei... Şi simţea că "o prinsese". Că nu se va putea ridica de-acolo dintr-un salt, cu ditamai burta aia, iar el venea hotărât să acţioneze, iar ea nu va putea decât să se sperie - şi cel mult să-l îmbrâncească, sau să ţipe, sau

Hârtia se aşeză pe canapea lângă ea:

- Nizzar Qabbani - *Scrisoare de sub apă*. Nu mă poţi ajuta cu nimic.

Şi...

Şi zău că nu ştia ce să facă! Sau să creadă! Sau să simtă! Sami voia să fie ajutat? De ea? Păi ce-i putea ea face? Să-i prezinte pe cineva? Să-i caute o doctoriţă musulmană? Ce să-i facă?

... Să-l ajute? Să-i fie milă de el - şi să-l ia de mână, după cum spuneau versurile? Sami ştia ce-i cere; aşa că nu-i cerea. Dar nici nu putea să tacă şi să se prefacă liniştit şi calm. Şi uite-aşa apăreau versuri de-astea care-i tăiau ei respiraţia...

Recitea poezia şi-şi dădea seama că "o făcuse de oaie"... *"Tânjesc după tine, deci învaţă-mă cum să nu mai tânjesc"... "Dacă eşti o profeţie, eliberează-mă din vrajă, din necredinţă"... "Dacă eşti puternică, scoate-mă din acest râu"*. Sami încerca să-i spună să nu-l mai chinuie - şi să pornească şi ea spre casă. Pentru că el era îndrăgostit din cap până-n picioare, iar prezenţa ei aici îl chinuia. Iar el nu putea totuşi s-o roage să împacheteze şi să elibereze cele două camere...

Mâine, o să înceapă să studieze orarul zborurilor de sărbători. Trebuia să-şi rezerve totuşi bilet! Să nu revină în Bucureşti odată cu toţi căpşunarii... Adică, tocmai - să revină în Bucureşti odată cu toţi căpşunarii şi constructorii din construcţii! Ăia erau cea mai bună "masă" care-o putea ascunde în aeroport! Şi pe listele de îmbarcare! Dar avea totuşi o problemă: ar fi trebuit să stea în Bucureşti mai mult decât planificase să stea. Era programată la medicul Petrescu la control pe 19. Azi era de-abia în 12. Dacă pleca de-aici prea devreme, nu prea avea unde să se ducă! Unde să se-ascundă în Bucureşti? Băieţelul ei voia să iasă la joacă...

Într-o planificare "ideală", ea pleca de la Sami pe 18. Îl ducea pe Léon la Florin, după care se caza în Bucureşti într-un hotel oarecare. Dormea acolo, a doua zi mergea la dl doctor... Şi discuta cu el despre naştere. Se îndoia că el va marşa la planul ei "ghiduş" de a-i provoca naşterea cu o pastiluţă...

Lucrurile se precipitau. Plecarea ei de la Sami o să işte valuri mari! Nea Nicu Senioru' o să meargă cu ea; presupunea că şi Iuliana o să meargă cu ea. Şi poate şi nişte spioni de-ăia adevăraţi, cum fuseseră cei din Orléans, or să se plimbe cu avionul luna asta! Ştefan crescuse; ea crescuse odată cu el. Iar toţi cei din jurul lui receptau copiii lor ca fiind "băiatul lui şi fata ei" - şi-i acordau o mai mare importanţă lui Léon. Ea o să zboare cu "băiatul lui"...

Trebuia să se gândească bine ce va face zilele astea! Trebuia să se gândească la întoarcere! Şi la siguranţa ei şi-a lui Léon! Stătuseră atâta timp ascunşi dumnezeieşte - nu se putea să greşească tocmai acum!

Iar în privinţa lui Sami...

Luă hârtia şi se ridică. Şi o duse în rucsacul ei - în buzunarul interior. Nu voia s-o arunce în coşul de gunoi de la bucătărie. N-ar fi avut nimic de câştigat dacă făcea o asemenea răutate.

Diamant

Nu putea să doarmă. Nici ea nu putea să doarmă. Raina avusese totuşi dreptate - dormitorul ăsta era "compromis"! Se destrăbălaseră, se iubiseră aşa cum ştiau ei... iar acum, când se liniştiseră, uite că trebuia să recunoască evidentul. Casa lui "nu le pria". Va trebui să se obişnuiască cu gândul ăsta... şi să se ridice de-aici şi să o conducă până la uşa casei ei. Nu va intra. Simpla vizită în casa lui "tăiase" dormitul împreună, în braţele ei. O s-o ducă până la uşă, o s-o sărute şi-o să se întoarcă aici. Şi-o să-şi stoarcă mintea să găsească o soluţie la casa asta. Pentru că voia s-o simtă aproape... şi pentru că, de când Azur şi Agata deveniseră copiii orăşelului, se simţea singur aici. Casa lui, locul unde punea seara capul pe pernă, îl făcea să se simtă prăfuit...

Oftă greu şi se întoarse spre ea. Şi întâlni ochii de peruzea trişti şi foarte vinovaţi... Îi fură un sărut şi zâmbi slab:

- Presupun că mâine o să plecaţi în Franţa...

- Mă tem că presupui corect. Aleodor "n-a claxonat"; dar sunt sigură că biroul lui şefu' e plin-ochi cu hârtii care-i aşteaptă semnătura.

Aprobă încet... îi sărută mâna şi se ridică:

- Te-am înţeles. Nici eu nu mă simt mai bine. Recunosc, cinstit şi corect, că a fost o idee proastă. Hai - te conduc.

Şi uite-o că nu se ridica! Păi... Insistă:

- ... A fost o idee proastă. Ar fi o idee şi mai proastă să facem amândoi o noapte albă aici - sau să avem coşmaruri. Că tu te duci mâine la birou, iar eu am de hălăduit prin oraş toată ziua. Hai.

Raina zâmbi larg şi se întinse cu poftă:

- OK! Da' mă-mbraci!

Poftim?

- Tu le-ai scos, tu să le pui înapoi!

Ia uite-o! Ridică un deget:

- Iar după aceea mă îmbraci tu pe mine!

Raina sări la propriu din pat, râzând:

- Hai, lasă prostiile şi îmbracă-te!

Aah! Se repezi s-o prindă şi s-o strângă în braţe şi s-o sărute... Că era regina raiului lui şi-i ierta toate trăznăile...

Ştefan

Discuţia cu părintele Asachi îl calmase ca prin minune - şi-i limpezise totuşi gândurile. Şi-l ajutase să poarte un dialog cu El. În sfârşit, era liniştit. Ştia că nu va fi refuzat, iar cele 250 de puncte o vor ajuta pe Ana să se întoarcă în siguranţă...

Tresări - da' cine era insomniacul care-l suna?... Ia uite! Filip Gojdu! Se grăbi să răspundă:

- Ei, bună seara!

- Hai, să-mi trăiască Ştefan şi să fie sănătos o mie de ani!

- Şi vesel şi prosper alături de Filip al lui!

- Ce faci tu, măi Ştefane?

- Ce să fac; bine. În vizită la tata.

- Daa, ştiu! Am aflat! Mă, mişto mişcare a făcut nevastă-ta! Pe cuvânt că nu mă aşteptam să fie aşa afurisită!

Hai - că dacă mai afla vreuna acum, chiar că făcea comoţie!

- La ce te referi?

- La faza cu aia mică! Păi a venit până aici, a adus-o bine mersi, s-a dus înapoi... Şi nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase!

Aa, la asta se referea! Se grăbi să-i răspundă:

- Păi e regină, mă! Cum să miroasă a usturoi?! Nu se face!

- Evident - nu se face! Auzi? Uite de ce te-am sunat! Am un botez important în familie, vinerea asta. Şi vreau musai să te am invitat de vază.

- Sigur, Filipe! Dă-mi detaliile - şi vin cu mare plăcere!

- Da' vezi, să vii pregătit.

Să vină pregătit... Las' că vorbeau ei despre asta! Adică se mai gândea el la asta!

- Bineînţeles; vin pregătit de orice!

Filip bufni în râs; începu şi el să râdă:

- Doar mă ştii...

- Şi tu mă ştii bine, aşa că probabil bănuieşti ce-ţi pregătesc...

Evident! Două batalioane de afacerişti dornici să le transporte el marfa prin UE şi nu numai! Se grăbi să-i dezamăgească pe ceilalţi "ascultători":

- Şi ceea ce-mi pregăteşti tu o să sară din tort? Sau doar o să intre lasciv pe uşă?

- Nu-mi strica, mă, surprizele!

- Bine, Filipe. Atunci nu mai zic nimic de varianta care mă aşteaptă la masă.

Filip râdea, el râdea şi se întreba deja de unde să mai facă rost de încă vreo mie de containere, vreo trei căpitani de vas, vreo doişpe ghenerali plus toată organigrama de sub ei... Că dacă începea să facă afaceri serioase cu sârbii, o să se impună şi-o să-şi deschidă sucursală

în Kragujevac... Iar dacă-şi deschidea sucursală acolo, intra în comerţul cu arme şi muniţii... şi transporta şi fier vechi, din România...

- Hai, că vorbim când ne vedem. Oricum, să ştii că am o surpriză pentru tine! Adică am... Las' că o să vezi tu!

- Bine, Filipe. Dă-mi detaliile pe mail, OK?

- ... Ce detalii, mă?

- Adresa, ora...

- O să ţi-o dau pe mail. Oricum, să ştii că o fac în ăl mai al dracului hotel din Silistra! Şi-o să înceapă după ora opt. Adică oricând vrei tu - că tu eşti binevenit în petrecerea mea şi-n casa mea la orice oră!

- OK. O să vin pe la şapte jumate - ca să mai discutăm şi noi!

- Perfect! Te aştept! Adică vă aştept!

- Pe cine vrei să-ţi aduc?

- Pe amândoi. Să-i pun să joace.

Asta chiar că ar fi fost o chestie!

- Nu ştiu dacă reuşesc să-i iau pe amândoi. O să încerc.

- Spune-le că, dacă nu vin amândoi, dracu i-a luat!

- Ei îţi dai seama că n-ar rata nici o petrecere! Dar se apropie finalul anului; şi au multă treabă.

- Învoieşte-i şi tu o noapte! Zău aşa!

- Bine; vin cu amândoi.

- OK. Te las să te odihneşti.

- Mulţumesc mult de invitaţie, Filipe!

- E plăcerea mea să te am oaspete. Noapte bună.

- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu...

Ei, poftim! Problemă! El ce să înţeleagă acum? Că făcuse bine să se ducă la biserică azi? Că Dumnezeu îl ajuta în afaceri? El voia să fie ajutat în dragoste, nu în afaceri! Hm... Şi era superstiţios - şi nu era bine să facă noapte albă azi, că mâine se întorceau în Franţa şi-i aşteptau trei maldăre de afaceri fructuoase... iar Ana era în Nantes... Şi mai rămăseseră doar 12 zile - şi-şi zbura creierii dacă ea păţea ceva...

14 decembrie 2011 - miercuri

Ana-Maria

Mâncarea era ca de obicei - adică foarte bună. Dar atmosfera nu mai era aşa cum o ştia ea. Aşa cum obişnuise să fie, până să plece cu Florentina spre Bucureşti. De când se întorsese, nu mai mânca cu poftă. Şi nu mai asculta cu plăcere discuţiile din jurul mesei. Tasnim devenise gânditoare şi tăcută; Sami devenise exagerat de vorbăreţ. Se simţea că nu mai erau ei înşişi; iar ea, nefiind o nesimţită prost-crescută, ştia că avea rol de "problemă". Şi-i cam rămânea mâncarea-n gât...

Nu-şi rezervase biletul de avion. Se asigurase că criza financiară îi obliga pe majoritatea căpşunarilor să şofeze miile de kilometri care-i despărţeau de oala cu sarmale părinteşti; dar se abţinuse de la a-i anunţa pe toţi când pleacă contesa din oraş. Va găsi ea un zbor! La urma urmei, se urca într-un taxi şi se ducea la aeroport! Şi-i elibera instantaneu nea Nicu Senioru' două locuri! Iar dacă nu găsea locuri, îi ducea două scaune pliante în cabina piloţilor... O luase razna...

Oricum, nu făcuse nimic care să prevestească plecarea lor. Era prea devreme ca să agite apele. Iuliana era la post. Ieri, când plecaseră spre clubul de aikido, nepoata lui Florin chiar îi zâmbise! Subalterna lui Ştefan "testa" diverse roluri; o dată era gospodină încărcată cu sacoşe, altă dată se transforma într-o duduie care aştepta autobuzul şi era preocupată de-un roman foarte interesant... Ieri, Iuliana "făcuse trotuarul" în capătul străzii lor. Cu siguranţă, o reperase până şi Sami...

Păi, nu mai putea să tacă. La urma urmei, de ce să-i chinuie?! Ei îi făcuseră ei un bine! Ea de ce-i chinuia aşa? Şi cum Léon era în camera lor, atent la desenele animate, redeveni atentă la discuţie - adică la monologul lui Sami. Bietul ei medic povestea cum pansase azi un pacient cu arsură de gradul unu. Povestirea lui descria cu lux de amănunt cum ţinuse faşa cu mâna stângă, iar sulul îl trecuse peste mâna pacientului, apoi pe dedesubt, apoi prinsese tifonul ăla cu degetul şi continuase să treacă sulul spre dreapta - şi apoi pe sub mâna pacientului, şi-o aranjase puţin mai sus fiindcă trebuia să bandajeze o rană mai lată decât lăţimea benzii de tifon... Plecă puţin capul şi-l străfulgeră pe sub sprâncene; iar ochii negri se ridicară spre ea, se plecară spre farfurie, reveniră imediat spre ea... Şi gata - tăcuse. Îşi drese scurt vocea şi zâmbi, privindu-l lung, în limba engleză:

- Săptămâna viitoare, noi împachetăm şi pornim spre casă.

Tasnim răbufni imediat:

- Cum să porniţi spre casă? Exclus!

- Trebuie să ne întoarcem şi noi acasă.

- Dar nu aşa! Cum să pleci aşa?

- Aşa, cum?

- Aşa, în situaţia ta!

Sami îşi privea cu atenţie farfuria; aşa că ridică o sprânceană şi-i străfulgeră scurt sora:

- În situaţia mea?

Tasnim făcu scurt gestul femeii cu burta la gură:

- Da, în situaţia ta! Eşti aproape de "momentul cel mare"! Cum să pleci acum? Exclus!

Îl privi lung pe el - el ce părere avea despre chestia asta? El tăcea mâlc şi tăia friptura cu gesturi de chirurg experimentat... Tasnim îl prinse de braţ:

- Sami, să n-o laşi să plece!

Iar Sami îi desprinse elegant degetele de pe braţul lui şi reveni la chirurgie aplicată... Tasmin reveni spre ea:

- Nu se poate! Naşti aici! La spitalul lui Sami!

Negă încet cu capul, iar ea îşi schimbă imediat "planul organizatoric":

- Atunci naşti aici, în casă! Te ajută Sami! Sau îţi aduce el un ginecolog!

- Săptămâna viitoare plec; şi nasc cu medicul meu, la Bucureşti.

El nu avea nici o reacţie; ea în schimb deveni uşor isterică:

- Cum să pleci aşa, cu copilul de mână şi bebeluşul în burtă?! Dacă intri în travaliu pe drum? Nici să nu te gândeşti!

- Nu mă gândesc - pentru că m-am gândit destul până acum şi mi-am făcut calculele. M-am uitat pe net, după-amiază. Biletul de avion nu va fi o problemă; iar în trei ore aterizez la Bucureşti. Fizic, n-am cum să nasc pe drum.

Tasnim tăcea acum... Începu să taie şi ea friptura ei:

- Nu voi călători aşa cum spui tu, cu copilul de mână. Voi fi însoţită de două persoane, care mă pot ajuta în absolut orice problemă.

- Serios? Zbori cu un ginecolog?

Trânti tacâmurile în farfurie şi se ridică. Şi răcni la ea, în engleză:

- N-ai să poţi să mă ţii aici pân' la moarte! Că nu sunt nici prizoniera ta, nici păpuşa ta!

Sami se grăbi să se ridice:

- Vă rog, opriţi-vă amândouă!

Da-da! Ea oricum se oprise! Ocoli masa şi se grăbi spre uşa camerei ei. Iar el se opri în faţa ei:

- Ana, hai să

Făcu un pas în dreapta:

- Hai să nu mai discutăm pe tema asta! Hai să nu mai discutăm deloc, da?

Evident, n-o lăsa să treacă pe lângă el!

- Stai puţin!

- Ba nu stau deloc!

- Stai!

- N-am de ce să stau! În plus, mă grăbesc să-mi liniştesc copilul! Că sigur ne-a auzit ţipând pe-aici!

Acum Sami oftă greu; aşa că ea păşi în stânga, îl ocoli şi se grăbi totuşi spre uşa camerei ei. Intră, închise uşa... Léon şopti:

- De ce v-aţi certat?

- Fiindcă le-am spus că plecăm acasă săptămâna viitoare. Iar Tasnim încearcă să mă convingă să mai stăm.

- Da' noi plecăm, da?

- Da, prinţule. Chit că fugim noaptea pe fereastră - şi tot ne întoarcem în România săptămâna viitoare!

- Mami... Mie mi-e dor de Florentina.

- Şi mie mi-e dor de ea. Şi de tati...

- ... Mami, eu mă gândeam că dacă Tasnim dă câteva telefoane, pot să apară chinezii.

- Ba nu poate să apară nimeni. Unu la mână, ne păzeşte nenea Nicu Ceauşescu. Două la mână, pot să-l sun oricând pe Grasu!

Acum, prinţul ei era mai liniştit... Auzea vocea lui Sami rostind un lung monolog în arabă... Îşi dădea cu uşurinţă seama cât de greu îi era acelui bărbat să-i explice surorii lui de ce eşuase în tentativa de a-şi găsi fericirea şi liniştea şi rostul în viaţă...

Sami

Uşa se închise destul de vijelios în urma ei. Se răsuci spre Tasnim - şi fu bombardat la propriu, în arabă:

- Cum poţi, mă, să fii aşa de fraier? Cum poţi să nici nu-ncerci măcar s-o opreşti la tine? De ce eşti, mă, aşa? Tu n-o vrei? E o femeie fantastică! E frumoasă! E deşteaptă! E specială! E măritată cu unu' aşa de periculos, de-a fost cât pe ce s-o omoare şi pe ea, şi pe copii! De ce nu încerci măcar? De ce?

- Tu de ce nu te întorci în Siria?

O oprise...

- Tu, Tasnim - de ce nu te urci în avion, să te întorci la bărbatul tău? Şi la copiii tăi? Ţie nu ţi-e dor de copiii tăi? Că sunt ai tăi! Tu i-ai făcut, tu i-ai crescut, tu i-ai educat! De ce nu te întorci acolo? Că nu te bate! Şi nici nu te omoară! El te iubeşte! Te-a iubit cu adevărat! De ce n-ai stat cu el? De ce n-ai rămas alături de el, să fii iubită şi să-i umpli casa cu copii frumoşi şi deştepţi? De ce n-ai vrut să accepţi dragostea lui? Ia să vedem dacă ghicesc! Poate pentru că n-ai vrut dragostea lui? Poate pentru că n-ai vrut să-i umpli casa cu copii? De ce nu vrea ea să rămână cu mine? Poate pentru că nu vrea dragostea mea? Şi nu vrea să trăiască viaţa pe care i-o ofer eu? Pentru că vrea dragostea bărbatului ei? Şi viaţa pe care i-a pregătit-o el? De ce, Tasnim? De ce ai făcut spectacolul ăsta? Ai vrut s-o răneşti pe ea? Sau ai vrut să mă răneşti pe mine? Sau nu te poţi tu despărţi de ea?

Sora lui oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Am vrut să te ajut!

- Să mă ajuţi să fiu atât de fericit cum a fost soţul tău cu tine? Că asta ar urma, să ştii! Eu mi-aş continua viaţa din prezent! Iar ea ar fi nefericită şi s-ar ofili pe picioare alături de mine! Şi-ar sfârşi prin a pleca - aşa cum ai plecat tu de lângă soţul tău!

- Am încercat...

Şi-o făcuse să plângă... Oftă greu şi porni spre scări:

- Ai încercat din greu şi-ai reuşit s-o sperii. Stai acolo, aşteapt-o să iasă şi linişteşte-o. Ca să nu constatăm, mâine, că a plecat în toiul nopţii, pe fereastră.

Sora lui nu mai spunea nimic... Ah - mai avea el ceva de spus:

- Nu uita nici o clipă că am adus-o aici ca să o ajut. Iar tu ai fost de acord să o ajutăm împreună. Nu-i băga beţe-n roate tocmai acum! Ai ajutat-o până acum! Nu te transforma într-un obstacol, sau un pericol pentru ea!

Primi o aprobare cu capul - aşa că urcă în camera lui şi încuie uşa.

Se gândea, la modul cel mai serios, că va trebui să-i scrie un bilet în seara asta - să o asigure că el îi garanta întoarcerea la soţul ei şi tot sprijinul de care va avea nevoie. În ciuda opiniei lui Tasnim. Se întreba ce cuvinte să folosească; ce cuvinte ar convinge-o pe Ana să nu fugă în toiul nopţii, pe fereastră, expunându-se astfel pericolului...

Ana-Maria

Camera ei era "lună". Iar Léon se băgase în pat. Numai că prinţului nu-i era foarte somn. Ochişorii verzi străluceau, nerăbdători să înceapă povestea de seară... Îi zâmbi cu subînţeles:

- Mă duc să mă împac cu Tasnim; şi pe urmă vin şi fac nani cu tine.

- Şi-mi spui o poveste!

- Bineînţeles! Să mă aştepţi, da?

- Sigur!

- Să nu adormi!

El nega... părând să nu-şi amintească cum, de fiecare dată când îşi impusese să o aştepte, adormise buştean în maximum cinci minute... Ieşi din cameră... Oftă greu - că Sami se încuiase în camera lui, cu Fathia, iar Tasnim plângea la masă...

Se aşeză lângă ea şi luă un snop de şerveţele. Şi-i trase fără menajamente mâinile, pentru că trebuia să-i şteargă lacrimile... Poftim! Îşi întinsese tot fardul pe obraji! Era neagră ca un thriller de succes! Sora lui Sami suspină, în şoaptă:

- Ai fi fost cea mai bună pereche pentru el! Şi cea mai bună cumnată pentru mine! Şi mă oftic când îl văd că nici nu încearcă măcar!

Îi întoarse capul, ca s-o privească în ochi:

- Fratele tău este un om minunat. Un om special. În orice alte condiţii, aş fi fost mai mult decât onorată de o asemenea întrebare, venită de la el. Numai că aici, în sufletul meu, nu e loc decât pentru soţul meu. Iar el să ştii că a simţit asta. Şi chiar dacă a simţit-o, a încercat să mă determine să rămân cu el. Ţie nu cred că ţi-a spus; dar să ştii că a încercat de mai multe ori...

Tasnim era uimită; ea aproba, zâmbind... Tânăra oftă din nou:

- Te iubeşte sincer, să ştii. Cred că te iubeşte mult mai mult decât a iubit-o vreodată pe Fathia! Şi să ştii că, din atâtea femei care-au întors capul după el în ultimii 20 de ani, tu eşti singura pentru care şi-a pregătit aşa cuvintele! Eşti singura pe care a prezentat-o colegilor lui de la spital! Eşti singura cu care a mers mândru pe stradă! Şi eşti sin-

gura pentru care a acceptat să spună versuri! Nici una n-a auzit versuri de la el!

- Ţi-am spus: e un om minunat, care merită tot binele din lume.

- ... Sigur nu vrei să rămâi cu noi?

Negă şi-o îmbrăţişă uşor:

- Nu pot. Şi nici nu vreau. Iar dacă s-ar fi întâmplat o nenorocire, iar soţul meu ar fi murit, iar eu aş fi rămas totuşi aici, să ştii că aş fi emanat tristeţe... Eu îl iubesc pe soţul meu. Dacă n-ar fi fost Fluturaşul, până acum m-aş fi întors la el de milioane de ori! Aşa că n-am ce să caut lângă Sami! L-aş face să sufere! Şi nu merită să sufere! Merită să fie iubit cu adevărat! Înţelegi?

Da; înţelegea. Se grăbi să continue:

- E mult mai bine, pentru toată lumea, dacă eu plec. Copiii abia aşteaptă să-l vadă pe tati, eu abia aştept să-l revăd... Şi să nasc - şi să-mi văd soţul înconjurat de copiii noştri, strălucind de fericire şi dăruindu-mi toată bucuria şi toată dragostea lui... Sami trebuie să se uite cu atenţie la femeile din jurul lui, iar pentru asta locul de la braţul lui trebuie să fie liber.

- Bine; dar te rog să nu-l anunţi şi pe el când pleci. Nu de azi, oricum! Crede-mă că îl doare mult! Nu-ţi arată, ca să nu te întristeze; dar plecarea ta îl face să plângă!

Negă şi se ridică:

- N-am să mai aduc discuţia despre asta. Te rog, nu mai plânge! Plecarea noastră de aici va reprezenta finalul unei perioade; dar finalul ăsta coincide cu începutul unei noi perioade! Noi plecăm - iar el o să fie trist. Toţi prietenii lui de la spital îi vor observa tristeţea; automat, doctoriţele vor afla şi motivul tristeţii lui... şi se vor grăbi "să rezolve problema", dacă înţelegi ce vreau să spun!

Tasnim îşi ştergea lacrimile şi-o cam certa cu degetul pentru aşa planuri "jucăuşe"... O conduse spre scări:

- Să nu mai plângi. Nu din cauza noastră! Păstrează amintiri frumoase cu noi! La urma urmei, îmi place să cred că am avut momente despre care o să-ţi aminteşti cu plăcere!

Fu imediat strânsă în braţe:

- Bineînţeles!

- Nu le umbri cu momente urâte. Te rog din suflet! Nu mă vei răzgândi; dar vei ucide momentele noastre frumoase...

Tasnim aproba... şi-o săruta apăsat pe obraz şi-o strângea şi mai tare în braţe:

- Te-am supărat, nu-i aşa?

- Da; dar m-ai şi împăcat după aceea, aşa că mi-a trecut...

O sărută şi ea pe obraz şi-o îndrumă spre scări:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Aştepta s-o vadă urcând scările; aştepta s-o audă închizând uşa propriei camere... Gata. Şi-acum să strângă masa, să facă curat, să-şi facă şi ea un duş...

Şi totuşi, nu era gata. Adică ştia că Tasnim nu trebuia să afle data exactă a plecăii lor din Nantes. Sora lui Sami era căpoasă. Şi foarte sufletistă şi ataşată de creştina cu suflet mare, capul plin de idei bune şi vocabularul plin de cuvinte care-i trebuiau ei. Tasnim visa să-i devină cumnată. Iar discuţii de-astea "cu schepsis" mai avuseseră, de-a lungul timpului, ele două. Rezultatul acelor discuţii era evident azi, acum, când sora lui Sami făcuse un adevărat show...

Până la urmă, va trebui să plece parşiveşte cu Léon. O să încerce să iasă pe uşa casei ziua, ca oamenii întregi la cap, adulţi, maturi, care se pot înţelege omeneşte cu semenii lor. Dar nu se jena, la urma urmei, să plece noaptea pe geam! Nimeni şi nimic n-o va putea opri din drumul ei spre Ştefan! Mai erau atât de puţine zile! Când îşi amintea că săptămâna viitoare se vor revedea, inima îi bătea mult mai repede - şi-o lua ameţeala şi se-nroşea toată şi parcă o apuca tremuratul... Şi-i venea să plângă, pentru că mai erau totuşi câteva zile...

Era sigură că Léon se culcase. Şi era sigură că Tasnim nu era nebună - şi nici puerilă. Ştia că Sami îşi ascundea cu grijă tristeţea de ochii ei - dar nu şi de cei ai surorii lui! Şi poate era mai bine să nu-şi ia adio de la el. Să nu-l roage s-o ducă la aeroport. Să nu stea faţă-n faţă cu el şi să-i mulţumească pentru ajutor, pentru găzduire, pentru...

Aşa că o să-i scrie un bilet. Trebuia să se gândească foarte bine, pentru că trebuia să scrie cuvintele care-l vor determina pe acel bărbat să-şi spună că sfârşitul perioadei petrecute alături de Ana şi copiii ei reprezenta începutul unei noi perioade pentru el - cea în care îşi va găsi o musulmană pe măsura lui, se va căsători cu ea, va avea copii... pe care să-i crească şi să-i educe şi să-i modeleze astfel încât să obţină un pui de om pe măsura lui. Mm, trebuia să noteze ideea asta! Să n-o uite! Se simţea inspirată - şi-şi amintea, în momentele astea, încă vreo şapte-opt "fraze-dinamită" pe care i le mai spusese, de-a lungul timpului...

Ştefan

Era linişte la conacul din Bourges. Era târziu. Cu excepţia Florinei, care încerca să pregătească o bestialitate culinară fără să scoată vreun sunet, toţi dormeau. Erau frânţi. Partenerii "îi forjau" din greu, în perioada asta a anului! Nici după cină nu reuşiseră să termine documentele! Se gândea, la modul cel mai serios, să mai angajeze două secretare specialiste în hârţogărie. Singurele impedimente erau distanţa de la Bourges până la conac, momentul "fierbinte" al preluării oficiale a afacerilor lui Leonard, poziţionarea biroului la o distanţă minimală faţă de dormitorul lor şi camerele copiilor... opinia Anei, pe care n-avea cum s-o întrebe dacă voia să rămână ei în conac, sau să se mute ei în vila ultramodernă pe care-o poziţionase mental la 100 de metri de curtea interioară a conacului, pitită în pădurice...

Mai erau 10 zile până la Crăciun. Încerca să-şi vadă de treaba lui, de afaceri, să nu-şi facă nejustificat drum prin România... Era greu. Îi era tot mai greu! Mai erau doar 10 zile! Şi nimeni şi nimic nu-i transmisese că Ana lui se va întoarce pe 24 decembrie! Se putea întoarce chiar mâine! Când se gândea la asta, tensiunea i-o lua razna, stomacul i se strângea ghem iar genunchii i se înmuiau serios. Momentul revederii... Nu-şi putea închipui momentul revederii. Nici nu încerca să şi-l închipuie! Ştia că, dacă-şi închipuia că va fi într-un fel, viitorul se va desfăşura în cu totul alt fel! Şi nu voia să-şi închipuie nimic - ca să nu-i strice ei planurile de întoarcere! Tuşica lui nu-i transmisese nimic azi, la videoconferinţa de seară; dar asta putea însemna că era supărată pe el, după ce-i vorbise nu foarte frumos...

Grasu era senin şi calm. Diamant era calm şi îndrăgostit lulea. Rebeca era cea mai neinformată fiinţă de pe pământ. Aleodor începuse să se cam îngălbenească atunci când se încrunta la el - semn că-i era frică de momentul când va auzi întrebări şi va trebui să ridice din umeri... Nimeni nu ştia unde era Ana lui. Acum era doar cu Léon. Care, dacă îşi punea lentile de contact negre, era cel mai comun băieţel rotofei din Franţa! Revăzuse ieri fotografiile pregătite de Grasu pentru loturile speciale trimise în teritoriu în căutarea familiei lui. Léon, dacă n-avea ochi verzi, era ca şi deghizat... Iar Florentina povestise că Ana îi tunsese pe amândoi...

Lui îi era imposibil acum să-şi găsească familia. Ana şi nea Nicu Cărare se asiguraseră că nici el personal n-ar fi putut să-i recunoască! Tocmai acum! Tocmai când soţia lui venea înapoi, cu băieţelul lor! Ana făcuse o greşeală mare; lăsase să treacă multe zile între transportul Florentinei şi cel al lui Léon. Zilele astea erau mană cerească pentru servicii - şi cel francez, şi cel român. Fiecare zi pe care Ana o lăsa să treacă era o zi în care spionii analizau întoarcerea Florentinei şi pregăteau documentarea sosirii lui Léon! În timp ce ea aştepta, ăia îi micşorau puţin câte puţin şansele de-a călători incognito...

Iar dacă îl suna pe Isamu...

Nu. Încă nu era momentul să dea acel telefon. Familia chinezului era în Aurari - şi nu stăteau acolo de plăcere. Familia lui era undeva în Nantes - şi nici ei nu stăteau acolo de plăcere. După ce-şi va regăsi familia şi-o va pune la adăpost, îl va chema pe Isamu să-şi ia familia din Aurari. Şi cum chinezul rămăsese fără protecţia lui Jun, o să-i asigure el protecţia până la vila Chèn de la Cannes. Şi abia după aceea se va aşeza comod într-un fotoliu, va băga picioarele într-un lighean

cu apă rece ca gheaţa şi va rememora războiul - şi acţiunile chinezului. Jun îi omorâse mama; el o omorâse pe mama lui Jun. Dar Isamu, băiatul mamei lui Jun, nu-i făcuse lui nici un rău... atât de mare încât să se justifice aşa măsură radicală împotriva mamei lui. Mezinul era, de obicei copilul cel mai răsfăţat... şi iubit...

Nu se putea apuca de nimic - nici de vila de la conac, nici de chinez, nici de planurile de extindere, nici... Fără Ana lui, nu putea face nici un pas. Ajunsese într-un punct în care avea nevoie de sfatul ei. Adică de prezenţa ei. De liniştea şi calmul pe care i le dădea prezenţa ei. Ea nu era lângă el; el se simţea nesigur...

Mai rămâseseră doar zece zile. Stomacul i se micşorase din nou. Simţea că îl cuprinsese frica...

16 decembrie 2011 - vineri

Ana-Maria

Deschise încet un ochi... zâmbi... se aplecă şi-şi sărută prinţul pe frunte. Micul tanc “nu mişca turela”, semn că era încă devreme iar el obosise serios ieri la aikido...

Azi o să facă o prăjitură cu multă ciocolată. Adică o prăjitură şi-o super-prăjitură. Era sigură că prinţul nu se va supăra pentru rugămintea de-a nu le spune gazdelor lor că azi e ziua lui. Sami şi Tasnim s-ar fi grăbit să-i organizeze o petrecere; şi zău că nu simţea nevoia "să petreacă"! Mai ales în conjunctura asta nouă, în care scandalul stătea să mocnească! O să-i serbeze ziua puţin după Crăciun; o s-o organizeze în Aurari, ca să aibă mulţi invitaţi şi să-l cheme pe Florin să-i cânte "Mulţi ani trăiască". Prinţul ei era mare fan...

Léon se răsuci, mormăind ceva despre lumina de afară şi ora matinală...

Se ridică uşor - se ducea să studieze problema prăjiturii. Trebuia să-şi scrie lista de cumpărături...

Ştefan

Privea lung afişul. Nu, nu-şi privea băiatul; îşi privea soţia. Sau, mai bine spus, nevasta. Nevasta aia care ştia prea bine ce zi era azi - şi nu se grăbea să-i aducă bărbatului ei băiatul acasă. De parcă era băiatul ei, nu al lui!

Azi era în cizme. Dormise ca dracu, îşi visase băiatul toată noaptea şi se trezise la fel de singur ca-n fiecare dimineaţă. Decisese deci că azi "redecora". Că sigur nu se gândea nevasta lui că bărbatu’ ei, ăla pămpălău care-o lăsa să zburde cum vrea ea şi să decidă ea ce şi cum să se-ntâmple în familia lor, ar fi vrut să petreacă ziua băiatului lui alături de băiatul lui! Era zgârcită şi zgârie-brânză şi egoistă. După ce că îşi petrecuse ultimele câteva sute de zile cu Léon, ea voia s-o petreacă şi pe-aia de azi cu el! Şi-o durea fix în dos şi de bărbatu’ ei, şi de socru’ ei! Şi de celelalte rude ale ei!

Şi zău că trebuia să coboare urgent în birou! Era în starea aia periculoasă care-o făcea pe Rebeca să se tupileze sau să se repeadă sub masă. Şi nu voia, totuşi, să distrugă posterul ăla. Era frumos; era superb şi-i mai alina dorul...

Îşi luă geaca şi ieşi - se ducea la birou. Şi să-i ferească sfântu’ pe datornicii lui Leonard să i se plângă azi de ei vreunu’ dintre subalterni! Era în cizme! Tocmai îşi amplificase furia gândindu-se că Ana nu îl mai respecta. Era în una din zilele alea extrem de rare când era pasibil de greşeli mari...

Sami

Azi era frig şi înnorat. Dar Ana insistase să iasă, pe motiv că trebuie să cumpere două surprize pentru băieţelul ei cel cuminte şi ascultător. Aşa că mergeau spre centru...

Ana nu spusese nimic despre biletul pe el care i-l lăsase pe masă. Nici nu comentase, nici nu-i mulţumise amabil pentru ajutorul oferit, nici nu se grăbise să-i refuze ajutorul... Nimic! De parcă nici nu-l văzuse! Din fericire pentru el, Tasnim îl informase, puţin după micul dejun, că ele discutaseră aseară şi se împăcaseră. Aşa că era un pic mai liniştit... măcar din punctul de vedere al plecării civilizate, bine gândite, bine executate, sprijinite de protectori...

Tăceau. Ieşiseră doar ei trei - el, ea şi Léon. Tasnim şi Jaser erau ocupaţi în oraş. Iar ei mergeau spre centru. Azi, băiatul stătea între ei -

şi îi ţinea de mâini. Gândul lui era ciudat - între ea şi el stătea o pereche de ochi verzi...

N-avea rost să insiste. Şi nici n-o să mai insiste. Ştia ce avea de făcut: o va ajuta să se întoarcă în siguranţă la soţul ei. Şi o va scăpa de chinul de a-i vorbi soţului ei despre Sami Fakhouri. La aşa femeie frumoasă şi specială, contele cu ochi verzi trebuie să fie foarte îndrăgostit... şi deci şi foarte gelos! Cine ştie ce întrebări i-ar fi putut auzi Anei urechile! Mai ales dacă stresul şi panica prin care trecuse o vor face să se bâlbâie în anumite porţiuni din povestire...

Deci săptămâna viitoare plecau...

Ar fi vrut s-o întrebe când plecau. Să ştie data exactă. Să se pregătească - să-şi ia liber de la serviciu, să verifice maşina, să... Să fie sigur că totul va fi bine iar ei vor ajunge în siguranţă la bordul cursei Nantes-Bucureşti. Dar nu putea s-o întrebe. Ştia că plecau săptămâna viitoare. Fie luni, fie marţi... Crăciunul ortodox era sâmbătă. Deci, pleca vineri - cel mai târziu. Îi promisese contelui că serbau Crăciunul împreună...

Mai stăteau cel mult o săptămână...

Casa va fi goală fără ei. Deja simţea că-i lipsea inteligenţa ascuţită şi uneori tăioasă a Florentinei - şi glăsciorul ei, râsul ei, prezenţa ei la masă! Totul! Îi era dor de ea! O să-i fie dor şi de Léon, şi de Ana...

O să fie greu... O să se gândească că ea e fericită acum - şi că s-a liniştit, şi-a regăsit zâmbetul... O să se repeadă berbeceşte spre prima femeie care va dori să spargă tăcerea din casa lui...

Roşcata

Mânca. Corect, tăcută, mesteca cu gura închisă şi "alimenta" imediat după ce înghiţea. Şi se ruga Celui de Sus să nu fie întrebată ceva...

Ştefan era un vulcan în pragul erupţiei. De la "bună dimineaţa" fusese aşa; adică venise aşa din dormitor. Fie primise veşti proaste despre familie, fie nu primise nici o veste. În afaceri îi mergea foarte bine. Nu afacerile erau problema...

Oare primise veşti despre chinez? Ăla care stătea surghiunit la Cannes? Oare se pregătea "să atace" problema lui Isamu ăla? Luna asta, avea întâlnire cu Fang, la Nisa. Afacere "beton", deci temă grea...

Acum îi freca ridichea lui Aleodor. Îl asculta la lecţii - politică internaţională. Voia să ştie cum mergea corupţia în politică în diverse state UE. Spionul îi simţise şi el supărarea; aşa că renunţase la mâncare şi turuia informaţii. Era pedepsit. Îl pedepsea - că nu-l ascultase în birou, unde fusese o linişte deplină, dar îl punea să vorbească acum... Îl pedepsea pentru că nu asigurase spatele casei în Lyon. Şi nu reuşise s-o salveze pe regină, în Orléans. Şi nu reuşise s-o găsească, de-atunci până acum. Şi multe altele.

Se grăbea să termine de mâncat. Ca să se scuze şi să se ducă în birou, la treabă. Nu avea restanţe; dar era îngrozită de gândul că ochii verzi o vor privi iar şeful ei o va întreba cine ştie ce...

- Rebeco, după ce mănânci, te pregăteşti de plecare.

Oo, Doamne! Ridică privirea speriată spre el... Ştefan n-o disecă din privire, dar nici nu-i zâmbi:

- Suntem invitaţi la Filip Gojdu, la un botez. El are interes cu mine pentru nişte afaceri; tu o să faci atmosferă, cu soţul tău.

Cum-cum? Ochii verzi reveniră spre farfurie; se grăbi să-şi privească şi ea mâncarea - şi să răspundă:

- Da, şefu.

Ştefan reveni aproape imediat la Aleodor - şi-acum nu-l mai asculta, ci îi dădea dispoziţii. Să-i găsească, el ştia cum şi unde şi-n ce fel, nişte copii talentaţi. Săraci şi talentaţi. Ca să facă nişte gesturi financiare frumoase - de-alea de cavaler cu insigne. Hm...

Deci diseară mergeau la o petrecere machidonească. El mergea să facă afaceri; ea trebuia să facă atmosferă cu soţul ei... deturnând astfel atenţia celorlalţi de la masa unde se făceau afacerile. OK, asta era simplu. Din păcate, nu va fi şi plăcut. Presimţea că şeful ei va fi furios şi mâine, şi poimâine...

Ana-Maria

Deschise încet uşa bucătăriei... Acum era momentul! Sami plecase la spital iar Tasnim era în camera ei! Se grăbi să aprindă lumânarea şi să ia farfuria. Şi traversă încetişor livingul, ca să nu se stingă...

Intră, iar Léon făcu ochişorii mari-mari - şi-şi puse pe chip un zâmbet maxim! Închise uşa, o încuie şi se apropie de el:

- La mulţi ani, prinţule!

- Mulţumesc, mami!

Evident, nu mai apucase să pună farfuria pe masă! Încerca să n-o răstoarne - şi să nici nu fie răsturnată. Şi să nici nu-i dezamăgească îmbrăţişarea aia puternică... Léon îi dădu drumul:

- Ce frumoasă e!

- Stai să vezi ce gustoasă e! Hai - pune-ţi o dorinţă şi suflă!

Prinţul se gândea... şi sufla tare-tare! Aproape că răsturnase lumânarea! Scoase cutiuţa din buzunar:

- Sper să-ţi placă...

Acum era nerăbdător să vadă ce primise! Îi privea gesturile grăbite... Ei, bine?

- ... Maamii, ce frumos eee...

Ştia că era frumos. Şi era "o mică avere". Era un ceas pentru începători, de la firma de la care era şi ceasul lui Ştefan. Prinţul nu ştia să citească; dar avea o memorie vizuală ascuţită şi-i plăcea mult ceasul lui tati, aşa că...

- E la fel ca al lui tati!

- Aproape la fel. E de la aceeaşi firmă. O să te ajute să înveţi ceasul.

- Mulţumesc, mami!

- Să creşti mare şi sănătos şi frumos şi deştept!

El râdea, amuzat de aşa urări complexe...

Şi-acum, să atace prăjitura! Adusese două linguriţe, dar nu adusese farfurioare. Or să înfulece direct "de pe platou" - ca să mănânce şi el pe săturate şi să se bucure de ciocolată! Şi-aşa, ei doi serbau în şoaptă azi...

Ştefan

Elicopterul se apropia de pământ. De data asta îi vedea clar: Diamant şi Grasu aşteptau la marginea aleii care ducea către heliport. Diamant părea vesel; Grasu era, în schimb, de-un calm care-l apăsa rău de tot pe bătături! Ăsta se juca rău de tot cu focul! Deja începuse să-l sfideze! Şi cum ochii lui Diamant o căutau pe Rebeca şi-l ignorau complet pe el, decise într-o clipă că azi va redecora casa primarului.

Patinele se aşezară în mijlocul cercului; se grăbi să-şi scoată centura şi să coboare. Şi cum restul locuitorilor aveau şi alte treburi în afara întâmpinatului lui "la ţol festiv", le-o tăie scurt:

- Salut. Haideţi.

Îl salutau uşor haotic... Ia să-i asculte la lecţii!

- Grasule, cum merge treaba?

- Merge bine. Oamenii merg în direcţia care trebuie - şi sunt motivaţi. Deja am început să nu mă mai opresc la discuţii; pun frână, ei încarcă, îmi dau raportul şi-am plecat.

- Să te opreşti. Că e important.

- Mă voi opri, din ianuarie încolo. Momentan, n-am timp să mă opresc.

Îl măsură lung... Grasu ridică din umeri:

- N-am ce face! Forjez maşina aia de parcă-i nucleară! Da' nu mă ajută asfaltu'! Şi nici căruţele! Nici babele, nici beţivii!

- De la 1 ianuarie, te vei opri. Notaţi, amândoi. De azi, îmi faceţi stoc de cash.

Notau, cu maximă atenţie - se holbau la el şi erau ochi şi urechi.

- O să am nevoie de lichidităţi mari. Transmiteţi-le subalternilor să stocheze cash-ul în următoarele trei zile. Şi să completeze cu atenţie tabelele.

- Da, şefu'.
- Tu, Diamante? Tu ce-mi zici?
- Că maşina de spălat duduie la viteză maximă. Şi, când ai timp, trebuie să discutăm despre o extindere.
- Momentan, mergem la tata şi discutăm despre altceva.

Evident, nu-şi putuse îneca vocea în lapte cu miere; aşa că ei tăceau. Şi el tăcea. Rebeca mergea în spatele lui, încântată probabil că n-o chema lângă el...

Intră pe poartă şi văzu cum uşa se deschide larg... Hm! Era vesel! Afurisită treabă! Afurisită şi nenorocită şi turbată, furia lui şi dorinţa lui de-a devasta urgent ceva! Intră şi-l îmbrăţişă fugitiv:

- Sărut mâna, tată. Copiii sunt aici?
- ... Să trăieşti. Doar Azur; Florentina o vizitează pe Agata...

Perfect! Năvăli în living şi dădu cu ochii de Azur...

"'Raş al dracului, cu sufletu' şi soarta mea cu tot!"

Întinse mâna spre el:

- Salut, bulibaşă!
- Să trăiască regele!
- Bulibaşă, ne permiţi să discutăm cinci minute aici, lângă desenele tale animate?

Azur începu să râdă:

- Bineînţeles! Şi-aşa, nu mă uitam la ele.

"Atunci ce făceai pe canapea, cu ochii îndreptaţi spre ecran?" Tăcu, bineînţeles; îl aştepta să iasă... Tatăl lui nu prea mai zâmbea... Gata! Întinse degetul spre covor, la doi metri de el:

- Consilierii!

Şi-acum le întoarse spatele. Trebuia să fumeze o ţigară, ca să poată susţine că măcar încercase să se calmeze înainte să-i devasteze casa... Ia - ce ispravă făcuseră?... Super-ispravă; se aliniaseră "la punct fix", în scara măgarului. Arătă spre tatăl lui:

- Rebeca.

Mm, ce grăbită era să fugă tupilat de-acolo! Tatăl lui oftă greu:

- Ce s-a întâmplat?
- Nimic. Am câteva întrebări pentru consilierii mei. Şi cred că şi tu ai fi curios să le auzi răspunsul!

Nu mai auzi nici o tentativă de opoziţie; aşa că îi privi lung... şi întrebă:

- Unde e băiatul meu acum?

Tăceau...

- Grasule, unde e băiatul meu?
- Nu ştiu; ar putea să fie încă în Nantes. Că acolo a
- Unde, în Nantes?
- Nu ştiu.
- Diamante? Unde e nepotul tău, Léon?
- Nu ştiu, vărule! Să mor io dacă

Decise să zbiere la ei:

- Deci nu ştiţi unde e băiatul meu! Habar n-aveţi unde e şi ce face acum! Haideţi să vă întreb altceva: ştiţi cumva de ce băiatul meu nu e acum aici, în Aurari? Lângă sor-sa?

Tăcere...

- Ştiţi cumva de ce tata nu a putut azi să dea şi pentru el o petrecere cu clovni şi zâne şi baloane şi distracţie? Aşa cum a dat pentru copilu' chinezului, când a fost ziua lui?

Grasu se albise instantaneu. Diamant îşi acoperise faţa cu palmele. Rebeca plecase capul, roşie ca racul la faţă. Tatăl lui oftase greu... Continuă să ţipe:

- Nu ştiţi de ce? De ce băiatul meu nu s-a distrat azi la o petrecere? Nu ştiţi nici unde e, nici de ce nu-i aici, nici unde e nevasta mea, nici de ce întârzie atâta... Nu ştiţi cam multe chestii! Oare sunteţi idioţi?

Tăceau mâlc şi nici nu clipeau măcar... Trase încet cuţitul din cizmă - iar tatăl lui încercă să-l oprească:

- Ştefane,
- Iar idiotu' cel mare eu sunt, să ştiţi! Eu! Chinezu' a fost deştept şi şi-a pus familia bine! Nu ca mine - care le-am încuiat actele şi banii în seif şi le-am spus să fugă! Şi nici tu...

Şi îndreptă cuţitul spre Diamant...

- ... nici tu...

Şi-l indică pe Grasu...

- ... n-aţi sesizat că e ceva în neregulă în socoteala mea! Nici unu' dintre voi n-a zis "Nu e bine, bă! Dă-i-le ei, să le pitească acolo unde ştie ea!" De ce dracu n-aţi zis nimica, bă? De ce? Ca să nu mă contraziceţi? Sau pur şi simplu nu v-a păsat?

Evident, tăceau! Diamant era copt tot; Grasu se întreba ce să facă, cum să facă...

Stinse ţigara şi ridică cuţitul. Şi... Şi, la urma urmei, de ce plănuia să distrugă obiectele din casa tatălui lui? Că el chiar n-avea nici o vină pentru tot nenorocul ăsta pe care-l trăia el! Aşa că împinse cuţitul înapoi în cizmă şi se opri în faţa lor. Şi ridică un deget, de atenţionare:

- Aţi început să vă urcaţi în capul meu. Amântrei. Aţi început să luaţi decizii fără mine şi să mă conduceţi pe unde vreţi voi să merg. Aveţi grijă. Aveţi mare grijă! Chestia asta v-o spun acum vouă; am să i-o spun şi ei... atunci când va catadixi să se-ntoarcă.

Porni grăbit spre uşă - că prezenţa trădătorului ăluia îi provoca scârbă...

- Ştefane, stai puţin.
- Nu, tată; n-am de ce să stau. Nu lângă ăştia doi, oricum!
- Ştefane, nimeni nu încearcă să se urce în capul tău.
- Atunci când subalternii îmi ascund unele lucruri, pot accepta gândul că o fac pentru binele meu. Dar atunci când subalternii mei mă mint în faţă, se numeşte trădare. Se numeşte că se urcă în capul meu şi mă conduc prin viaţă ca pe-un orb. Iar ceea ce face nora ta se numeşte lipsă de respect.
- Acum chiar trebuie să te opreşti!
- Atunci când nevasta ia decizii peste capul bărbatului, fără să se sinchisească măcar să-l informeze, aşa se numeşte! Lipsă de respect! Şi-am să i-o spun, atunci când o să-şi aducă aminte să mai dea şi pe-acasă!
- Acum tu eşti cel lipsit de respect!

Nu, zău! Tatăl lui ridică imediat tonul:

- Nu o respecţi pe femeia aia care te-a ascultat dumnezeieşte şi-a făcut tot ce i-ai spus tu să facă! Şi care-a fugit cu doi copii de mână - şi nu ţi-a înşelat nici o clipă aşteptările!
- Femeia aia...

Şi era prea furios ca să-şi adune gândurile... Tatăl lui încercă să zâmbească:

- Femeia aia va veni acasă în cel mult opt zile.
- Iar dacă la capătul ăstora opt zile femeia aia nu e aici, vie şi nevătămată, eu îmi zbor creierii în mijlocul orăşelului, lângă brad.

Tăcere...

Ieşi şi trase uşa după el. O să se ducă... O să se ducă în părculeţ. O să stea "la o bârfă mică" cu pensionarii şatrei. N-avea ochi nici pentru vărul lui, nici pentru fetiţa lui...

Diamant

Oof, Doamne! Doamne, ce uitase! Ce tâmpit şi împrăştiat era - şi uitase complet de ziua lui Léon! Mamă Doamnee... Unchiul lui şopti:

- Lăsaţi-l în pace. Nu puneţi la suflet. O să-şi ceară scuze imediat cum va afla cât bine i-a făcut muţenia voastră!

Clătină încet capul - habar n-avea el cât rău făcuse muţenia lor...

- Am vorbit cu Perla, aseară. De duminica asta, bărbatul *barro* şi sora lui ies din cărţile noră-mii. Iar săptămâna viitoare o să fie bucurie mare...

Serios? Aşa spusese mama lui?... De ce oare simţea că vestea aia nu-l bucura deloc? Că era îndeajuns de supărat acum ca să nu-l mai bucure nici o veste bună?

- Mai e puţin. Ţineţi-vă tari şi nu cedaţi; ca să nu-i schimbaţi soarta. Rebeco, ce mai e nou la conac?
- În afară de afacerile care cresc...

Şi ea era supărată...

- Iar fi-miu a venit până aici doar ca să-şi certe consilierii?

- Nu. E invitat la o petrecere, la Filip Gojdu. Şi mergem şi eu, şi Diamant.

Serios? Mergea şi el? Da' ce-i venise lui Ştefan, să-l ia şi pe el? O privi lung... Rebeca zâmbea:

- A zis că noi trebuie să facem atmosferă.

Unchiul lui se grăbi să reia frâiele discuţiei:

- Iar asta înseamnă că el o să facă afaceri. Bunul meu prieten Nicu Petriceanu m-a sunat luni şi m-a felicitat pentru succesele băiatului meu. Şi mi-a zis să-l sfătuiesc să nu-l refuze pe noul consilier care i se oferă, să aibă mare grijă de el şi să nu refuze nici maestrul în "cele sârbe" pe care-o să i-l trimită Popescu.

Poftim? Nea Dumitru aproba încet cu capul... El refuza să priceapă că Ştefan tocmai fusese împins "să se-ntindă" prin Serbia...

- Staţi cuminţi, nu faceţi nimic, lăsaţi-l "să toace" pe limba lui... Şi aduceţi-mi familia acasă. Bine?

Aprobă şi se repezi şi-l strânse tare-tare în braţe... Unchiul lui îl bătea uşor pe umăr, să-l liniştească...

Ştefan

Hai - o mai lălăiau mult? Că era aproape ora şapte! Ce le lua aşa de mult să-şi adune orgasmele de pe saltea, să le îmbrace în nişte chestii textile şi să se prezinte la elicopter? Că doar îi ducea la petrecere, nu la teza de matematică!

Bătrânii orăşelului aveau multe de spus. O parte, i le spuseseră deja. Aflase o mulţime de lucruri! Aflase cam care mai era "pulsul" localităţii. Aflase noile "mişcări de trupe", noii lideri la grupa de vârstă 15-20...

Tresări - şi se controlă impecabil. Florentina aflase şi ea că venise tati în oraş - şi alerga să-l strângă în braţe. Iar el fusese cât pe ce să se ridice şi să alerge spre ea; dar se controlase. Privind-o, îşi amintise de Léon. Şi cum băieţelul lui îşi serba azi ziua de naştere departe de el, furia aia mocnită decisese într-o clipă că "va redecora" sufletul micuţei trădătoare! Că aşa o percepea acum, în momentele astea - ca pe-o trădătoare care-i trăda sentimentele şi speranţele şi aşteptările şi nu spunea nici adresa, nici telefonul!

Florentina se grăbi să-l strângă în braţe:

- Tati al meu!

- Bine te-am găsit!

Îi vorbise rece - dar ea nu sesizase. Ea îl pupa pe obraz de-l albea - şi mai multe nu! El încerca s-o îmbrăţişeze fără să o îmbrăţişeze... Ochii negri îl priviră lung, fericiţi:

- Ştii ce bine-mi pare că ai venit?

- Îmi dau seama. Dar să ştii că în cinci minute plec.

Adio bucurie! Prima lovitură fusese "în plin"; se grăbi să i-o dea şi pe-a doua:

- Vorbesc cu prietenii mei şi plec.

Îi dădu drumul şi se întoarse spre nea Ovidiu. Care îl privea lung, dezaprobator spre încruntat... Florentina oftă, în spatele lui:

- Am crezut că rămâi...

- Nu pot să rămân azi. Mă duc la o petrecere la care sper să aflu adresa unde e Léon acum.

Asta fusese lovitura numărul doi. O lovi şi cu ultima lovitură:

- Şi cum azi, de ziua lui, n-am putut să-i organizez o petrecere frumoasă aici, la brad, o să încerc să aflu unde e şi să mă duc să-l iau. Ca să i-o organizez mâine.

Florentina dădea să plângă; dar şi el dădea să plângă! Îl înveninaseră şi-l călcaseră-n picioare până îl transformaseră în hidoşenia aia care-şi chinuia fetiţa! Ridică scurt din umeri:

- Maică-ta poate să stea unde vrea ea; dar Léon trebuie să vină aici, în Aurari. Aici, unde e în siguranţă.

Se întoarse spre nea Ovidiu şi zâmbi:

- Şi, ia spune, bre; vreo veste de la copii?

Evident, nu pricepuse o iotă!

- Vreo veste bună despre descuiat catastiful de naşteri din seiful tatei?

Bătrânul negă şi oftă greu:

- Nu. A plecat. De ce-o chinui?

- Pentru că şi ea mă chinuie pe mine. Ştie unde sunt maică-sa şi frati-su şi nu vrea să-mi spună.

- Te-ai gândit de ce nu vrea să-ţi spună?

- Nu, pentru că mi-a spus-o ea verde-n faţă. Maică-sa i-a spus să nu-mi spună. Iar ea nu-mi spune!

- Ar fi fost bine să te gândeşti, totuşi. Pentru că Florentina are nevoie de tine. Iar tu nu-i dai ce-ţi cere ea - şi în loc să-i arăţi cât de importante sunt pentru tine momentele petrecute doar în compania ei, tu o tot întrebi unde-i maică-sa. Care, dacă se-ntoarce, pune stăpânire pe tine în clipa unu.

Poftim?

- Te-ai gândit că nu vrea să-ţi spună pentru că nu vrea să te vadă atât de repede ocupat strict cu Ana? Te-ai gândit de câte ori ea a venit la tine şi te-a găsit ocupat cu Ana? Te-ai întrebat de câte ori te-a văzut ea strălucind alături de Ana - şi alături de ea, nu?

... La urma urmei, Florentina era isteaţă foc; şi era la vârsta la care fetiţele îşi iubeau tăticii...

Trăgea din ţigară şi se gândea... şi ştia că nu va reuşi să stea cinci minute lângă fetiţa lui fără s-o întrebe unde era mami... iar ea era isteaţă foc şi-l iubea îndeajuns de mult ca să observe asta...

Diamant şi Rebeca se opriră lângă el. Erau îmbrăcaţi corespunzător - adică aveau pantaloni la dungă, dar nu-şi puseseră perlele şi butonii de aur. Aruncă ţigara şi se ridică:

- Eu plec - că nu e bine să întârzii. Mă bucur că am stat de vorbă.

- Pentru mine a fost o reală plăcere să te ascult. Să vii mai des pe la noi!

- O să încerc să vin mai des. Poate după sărbători...

Le strângea mâinile şi îşi lua la revedere de la ei. Consilierii lui porniseră deja spre elicopter; pilotul pornise deja motorul...

Era ţâfnos şi nervos. Şi se ducea să facă afaceri cu nişte sârbi uriaşi. Exact cum era mai rău! Spera să reuşească să-şi impună să fie calm...

Diamant

Hotelul strălucea feeric. Arăta bine; făcea cu brio faţă sarcinii de-a adăposti petreceri răsfăţate...

Gojdu serba azi botezul băiatului unuia dintre finii lui. Închiriase tot hotelul Danube din Silistra. Era nebun; dar, la urma urmei, machidonul era de-ăla "OK". Era normal să înoate-n bani - şi să-i cheltuie, ca să nu se strângă prea mulţi şi "să-l înece". Se uitase pe telefon la prezentarea hotelului. Frumos; îi plăcuse. Presupunea că n-or să decoleze mâine-n zori; vor avea, probabil, o cameră dublă. Raina o să doarmă într-un pat, Ştefan în celălalt pat... iar el pe fotoliu, cu mâna pe pistol. Că erau în Bulgaria - şi mergeau totuşi pe mâna unui machidon care trăia bine-mersi printre sârbi şi nu se jena să ajute inclusiv musulmani! Înţelegea "matematica" lui Gojdu; dar nu era adeptul stilului lui, aşa că-i era greu să-l ia ca atare. În fine...

Uşa se deschise larg; Ştefan se grăbi să intre "ca-n brânză", părând că uită complet de toate regulile de securitate impuse chiar de el... Aah, Doamne! Da' şi el, mare pămpălău! Îşi ţinea Raina de braţ şi păşea încetişor, de parcă ei erau la promenadă acolo! Hm - îl păştea o corecţie... Iar dacă nu-l păştea corecţia, cu siguranţă îl păştea autocorecţia! Îşi trase regina spre stânga, ascunzând-o după spatele lui Ştefan şi asigurându-se că vede şi el încăperea. Erau în recepţie; o domnişoară de vreo 45 de ani, bătrână şi ridată şi stresată rău de tot, îl ruga să treacă pe la recepţioneră, să-şi ia cheia camerei. Vărul lui se conforma; el era cu ochii-n patru la cei doi bodyguarzi care străjuiau uşa restaurantului... şi care-l priveau lung şi se întrebau cine e brunetul care-o să vrea să intre în crâşmă cu pistoalele la subraţ...

Uşile liftului se deschiseră - iar răcnetul îl sperie îngrozitor!

- Ştefane!

- Filipe!

Mm, ce-l mai strângea în braţe! Da' de ce strângea aşa de tare? Nu vedea că era supărat şi slăbit? Ce încerca să facă - să-l frângă?

- Bine-aţi venit!

- Bine şi vesel te-am găsit!

- Haideţi sus, să vedeţi camera!

Ştefan aproba, privindu-l un pic ciudat... "Da-da! Haidem sus! Ca să ne zici şi nouă care-i chestia cu invitaţia la paranghelie!" Raina parcă-i citi gândul, că îi dădu drumul...

- Cum a fost drumul?

- Răcoros...

Ei râdeau; el era leu-paraleu crispat rău de tot!

- Păi de ce n-ai venit cu avionul? E un aeroport la câţiva kilometri de Silistra!

- Eh - nu mai contează.

Filip nu continuă discuţia; dar se încruntă un pic, semn că simţea reţinerea şi nervozitatea lui Ştefan şi nu-i plăcea...

În sfârşit, ieşiră din lift. Machidonul se grăbea serios acum; el trebuia să facă paşi uriaşi, pentru că Ştefan făcea paşi mari iar el trebuia să-l depăşească... Vărul lui descuie uşa indicată; iar el scoase unul dintre pistoale şi intră primul. Şi purică bine-bine camera dublă...

OK! Nu era nimeni! Le făcu semn să intre. Filip se aşeză pe unul dintre fotolii şi oftă greu:

- Ehei, Ştefane...

Ştefan se aşeză şi el:

- Ehei, Filipe...

- Deci creşti! Adică ai crescut!

- Nu; cresc. Până nu bat palma cu Leonard şi transmit primul ordin către noii subalterni, n-am crescut.

Machidonul zâmbea smeieşte... şi revenea la discuţia care-l interesa:

- Uite de ce te-am chemat aşa, repede şi pe nepusă masă. Weekend-ul trecut mi l-am petrecut în Elveţia. Şi nici nu m-am cazat bine, că am primit o invitaţie la un salon de spa. Invitaţie pe care îţi dai seama că nu puteam s-o refuz...

Vărul lui era calm. Era, oricum, mult mai calm decât fusese pe drum! De fapt, avea impresia că nervii şi furia lui Ştefan îl aşteptau la intrare, în zăpadă...

- Acolo, la spa, am fost abordat... Că îţi dai seama că nu eram eu singurul client! Iar cel care m-a abordat, pe care îl cunoşteam doar din vedere şi nu-mi permiteam altfel să mă apropii şi să deschid o discuţie cu el, m-a rugat să-ţi dau biletul ăsta.

Machidonul îşi desfăcea nasturii cămăşii! Da' ce-avea?... Buzunar secret. Foarte interesant! Şi foarte... precaut! Nu care cumva să piardă biletul! Până în clipele astea, nu-şi imaginase că Filip Gojdu avea temeri de-astea... de locotenent...

- Şi am primit dispoziţie ca, la prima petrecere pe care-o organizez, să-i invit pe toţi oamenii de pe listă şi pe tine, cu oamenii tăi de bază: România şi Franţa. Şi iată-ne toţi în Silistra...

Hârtia ajunse la Ştefan; care o luă, dar n-o despături:

- Şi ce altceva a mai spus cel care te-a abordat?

- Păi să ştii că, după şedinţa de spa, m-a invitat la cină. Una privată, bineînţeles! Mi-a fost destul de teamă să accept invitaţia... Dar am acceptat-o. Şi-am aflat ce mai face Ana ta!

Înlemnise! Gojdu ştia ce mai face Ana-Maria? Ştefan îl ţintuia cu privirea şi nici nu clipea...

- Am văzut şi două fotografii recente cu ea... Foarte recente, dacă înţelegi ce vreau să spun...

Vărul lui scoase telefonul iar Filip se grăbi să-l oprească:

- Nu-l suna. Te rog! Că mi-a zis că, una la mână, dacă nici acum n-ai încredere în oamenii care-ţi fac bine înseamnă că avansezi degeaba. Şi-a doua la mână, mi-a zis că pozele alea două cu ea n-au circulat niciodată în online. Iar ţie chiar nu ţi le arată, ca să nu o iei razna şi să faci prostii. Te rog eu mult... Eu le-am văzut pe hârtie foto. Şi pe urmă le-a ars chiar în faţa mea! Te rog!

Ştefan nu era foarte sigur că nu era momentul să-l sune pe nea Nicu Cărare...

- ... Pozele le-am văzut la cina privată. Dar când am vorbit la spa, nu eram singuri. Erau şi alţi afacerişti importanţi. Printre ei, era şi şeful şefului meu... Şi mulţi alţii. Te rog. Ai încredere în mine?

Vărul lui aprobă şi băgă telefonul în buzunar. Iar Filip zâmbi:

- Ana ta e foarte bine. E liniştită şi calmă şi foarte aproape de întoarcerea acasă! În fotografii era deghizată. De-aia n-o să le vezi decât după ce se întoarce ea! Da' îţi zic o chestie! Tu mă ştii, că am ochi atent şi memorie vizuală! Eu m-am uitat lung la ea, m-am gândit că aia din poze e o femeie obscen de frumoasă şi m-am întrebat instantaneu dacă pot s-o cunosc şi eu!

Aoleu! Ăsta voia să rămână fără cap! Machidonul puse palma peste inimă:

- Îţi dau cuvântul meu că aşa am gândit! E atât de frumoasă aşa, deghizată, că n-am recunoscut-o! Şi dacă nici eu n-o ştiu, la cât de tare mi-am scrântit gâtu' pe la petreceri după frumuseţea ei...

Ştefan îşi aprindea o ţigară... şi nu spunea nimic...

- Mi-a spus cine o păzeşte. A spus că ţie n-am voie să-ţi spun, aşa că nu-ţi spun. Nu-ţi spun decât că îl cunoşti şi tu, că e înalt şi slab şi seamănă cu Rebeca ta.

Arăta spre gât - iar Ştefan aproba cu capul, semn că ştia cine-i individul.

- Şi cică respectivul coordonează o echipă de 20 de inşi, toţi unul şi unul. Şi cică e stăpân pe situaţie. Ştii ce-nseamnă asta, nu?

Da? Ştia? Păi el nu ştia ce-nseamnă "stăpân pe situaţie", în situaţia asta! Ştefan ştia?

- Aşa că poţi să stai liniştit, în privinţa asta. Eu, Filip Gojdu, care ştii bine cine sunt şi ce-am făcut şi câte femei mi-au văzut ochii şi ce stil am, îţi garantez că nimeni n-o poate recunoaşte.

- O s-o pun să se deghizeze, după ce se întoarce. Aşa - ca să o văd şi eu măcar o dată!

- Da-da! Să vezi că o să te sperii! O să te sperii şi-o să-ţi dai seama că ai aşa o regină inteligentă şi şmecheră şi frumoasă, că trebuie s-o ţii sub strictă observaţie de-acu' încolo!

Hm! Filip râdea, Ştefan râdea, el se îngrijora...

- La opt, începe petrecerea. O să fie o chestie normală. Ştii tu - mâncare, muzică machidonească... În jurul orei 11, o să mergem într-o cameră sigură şi-o să discuţi cu oamenii de pe lista aia. Care au o ofertă pentru tine. E o ofertă bună, după părerea mea; dar tu decizi dacă bateţi palma sau nu.

Ştefan aprobă şi se ridică:

- Mi-ai dat lista, dar nu-mi dai şi-un indiciu...

Filip se apropie de vărul lui şi începu să-i şoptească la ureche... Iar ochii verzi se măriră mult... Ce dracu zicea ăla acolo? Hârtia se despături scurt; Ştefan citea şi nu-şi revenea... Ce dracu scria acolo?

Roşcata

Se aşeză şi optă pentru o poziţie corectă. Dreaptă. Diamant se aşeză imediat între ea şi Ştefan - şi se aplecă la urechea vărului lui! Oof! De ce se panicase aşa? Ce, el nu pricepuse despre ce fusese vorba în discuţia din cameră?

De fapt, da; era normal ca Diamant să se panicheze. Filip Gojdu spusese "oamenii tăi de bază: România şi Franţa". Diamant era România, ea era Franţa. În curând, Titel va fi România iar Diamant va fi vice-rege. Mai exista un om de bază - Lucia, şefa fetelor din Italia. Dar ele funcţionau acolo ca un fel de extensie a Franţei. Rezultatele fetelor din Italia ajungeau tot la ea, iar Lucia pe ea o suna atunci când avea o problemă. Probabil că de la a doua afacere încolo o să apară şi "omul de bază din Italia". Nu avea nici o idee, apropo de numele celui care le va fi lor coleg. Presimţea însă că grija ei nu trebuia să fie persoana care va conduce Italia; fiindcă nu Italia era următoarea pe lista regelui.

Lucrurile păreau să se complice. Ştefan fusese chemat aici ca să

se întâlnească cu un grup de afacerişti. Iar biletul venise din Elveţia - acolo unde-şi trata Nicu Petriceanu reumatismul. Din câte ştia ea, Macedonia nu era o ţară "cine ştie ce"; dar se învecina cu Serbia, ţară "de bază" când venea vorba despre şmecherie balcanică. Războiul se terminase; dar reconstrucţia era întotdeauna de durată...

Şi-i venea să râdă, pe măsură ce realiza ce se întâmplase...

Din câte îşi amintea ea, Aleodor era "însărcinat" pentru Franţa, Spania şi Italia. Părintele va primi un coleg de departament... sau areale noi. În funcţie de cât de rău se dăduse de gol faţă de Popescu! Că nici ăla nu era prost! Ăla ştia prea bine ce făcuse Aleodor cu mâna regelui...

Aha! Începea petrecerea! Apăruse formaţia aia simpatică, la care ea jucase cu Aleodor de-i sfârâiseră călcâiele! Spera doar să cânte mai mult de patru melodii. Cântau bine; cântau "pe sufletul ei". În plus, ea trebuia să facă azi atmosferă cu Diamant; şi nu putea să facă atmosferă aşa, trei la dreapta-stop-unu'n spate-stop! Ea avea nevoie de "acţiune"...

Diamant

Ştefan nu-i răspundea la întrebare. Îl întrebase care era indiciul lui Filip; iar vărul lui tăcuse mâlc. Apoi îl întrebase dacă o să deschidă afaceri mari cu Serbia. Tot nu primise răspuns. Tocmai îl întrebase dacă era chiar atât de supărat pe el...

Reveni spre ringul de dans - da, era supărat pe el. Rău - că nu-i răspunsese nici acum! Dar chestia asta nu-l va afecta acum cu nimic. Şi cum formaţia trecuse de "bine aţi venit, deschidem cu urări pentru părinţi" şi celelalte şi "atacase" în forţă petrecerea aia, decise să-şi prindă soţia de braţ şi s-o ridice:

- Ia hai să te joc!

Raina bufni în râs:

- Ia hai să mă joci!

Aşa! Că şi el ştia să fie supărat - nu numai Ştefan! Şi avea şi el, la urma urmei, dreptul să fie supărat pe vărul lui! Nu? El se căznea să-i facă un bine, ajutându-i nevasta să rămână incognito, iar căposu' punea bot! Aşa că ia să-l lase aşa, cu bot, şi să-şi vadă de-ale lui! I se "transmisese" să facă atmosferă! Ia să facă el atmosferă...

Ştefan

Vărul lui era tare supărat... Şi-i venea să-i dea cu ceva-n cap, pentru că nu voia să-i spună că va fi vice-rege peste 4 ţări - şi el o să lentreţină pe toate...

Armâna mea cu ochi di steali
Lenă, Lenă lea,
Cara sâ shtii câ'nhi ti'am tu vreari
Tini îmsheata mea...
Va'nhi tsâ ashternu lilici'n cali
Ta's caltsâ, vruta mea, pi iali.
Ia va'nhi ts'ashternu lilici'n cali
Câ sh'tini feată î'nhi ts'aduts cu iali.

Frumoase versuri! Nu erau grele; unele cuvinte difereau mai mult, dar nu erau o problemă pentru el. Ascultase multă aromână în copilărie, când îi plăcuse să se delecteze cu friptură de miel la fiecare masă şi să tragă cu urechea la discuţiile despre Serbia şi sârbi şi afaceri transfrontaliere...

Dansau frumos consilierii lui; adică "corespunzător". Erau, oricum, centrul de interes al multor invitaţi! Dac'ar fi ştiut vărul lui... De fapt, ce-ar fi să-l cheme şi să-i spună să se-apuce să-mprăştie flori la picioarele Rebecăi? Că asta-i tot ţopăia el acolo! El cică voia să-i aştearnă flori la picioare, iar ea - teoretic, cel puţin - ar fi trebuit să le calce! Dar probabil că l-ar fi băgat pe Diamant în probleme complexe dacă i-ar fi oferit traducerea - că erau în Bulgaria, nu ştia de unde să comande ultrarapid un container cu *lilici*...

Armânlu a meu cu ochi di'amurâ
Vrute, vrutlu a meu,
Cu perlu lai ca di lândurâ
Pilisterlu a meu...
Io va'nhi ts'ashternu la cicioari
Suflitlu a meu sh'njiatili a meali
Câ a ta boatsi shi'a ta gurâ
Pi mini, vrute, mi tuchirâ.

Ei nu i-ar fi zis nimic. Că ea era cuminte...

Deci va fi invitat să-şi deschidă nişte firme în Serbia... O să pună o condiţie. Iar dacă ei îl ajutau, o să accepte invitaţia lor. Că nu-l invitau aşa, fiindcă le era drag de el! Aveau interese mari la el - contele nepătat care putea transporta orice, oricând, oricum...

Ochii albaştri ai consilierei lui străluceau, fericiţi... Diamant se concentra acum asupra paşilor; aşa că Rebeca îi aruncă o privire "de control". Ea era cuminte; îl întreba dacă făcea bine ceea ce-o trimisese el să facă. Ea...

Îi făcu cu ochiul, zâmbind, apăsând astfel "butonul" care declanşă o formă nouă de Rebeca - entuziasmată şi cu chef de party!

Diamant

Mm, ce bine se distra! Şi ce fericit era Filip, care-l tot "îmbia" de pe margine să joace şi mai cu foc, şi mai şi, şi mai sus, şi mai tare... Şi eventual s-o şi pupe pe Raina! Daa, cum să nu! Ştefan era serios; deci, el nu-şi permitea să ridice piciorul un centimetru mai sus decât era dansul "regulamentar"...

Şi i-auzi ce se-auzea! *Treambura pamporea!* Acum îl dădea pe Ştefan cu cracii-n sus!

Ştefan

Aoleu! Ia uite ce făcea nebunu' de văr-su! Se-apuca să joace dansuri tradiţionale! Dacă nu ştia pasu' şi se făcea de râs, îl juca-n picioare! Îl băga în camera lor de hotel şi-l bătea "pân' la loc comanda"!

Momentan era bine; era prima strofă. Emoţia lui cea mare era la partea instrumentală... Care se apropia... repede...

Gata - acum începea dezastrul!

... Cât pe ce să-i pice ţigara din mână... Hait - că ştia şi "floricele"! Puştimea pe care-o conducea vărul lui făcea aceiaşi paşi - dar Diamant flutura de zor batista şi-i jucau picioarele de mama focului! Filip era în extaz, fluiera şi aplauda şi-l lăuda pe Diamant Ionescu - care făcea mult "studiu individual" pe youtube, după cum constata el acum...

Şi gata. Fiu! Cât pe ce să răsufle uşurat! Se abţinuse; răsuflase uşurat doar în gând... Iar Diamant îi aruncă o privire întrebătoare. Îi plăcuse? Da; îi plăcuse. Îi făcu cu ochiul şi obţinu acelaşi zâmbet fericit ca şi în cazul Rebecăi...

Constata chiar acum că ajunsese un fel de bau-bau - toţi îi cereau părerea. Adică "nota". Şi Rebeca îl întrebase dacă e mulţumit... Era bine că-i "şocase" aşa. Îl ştiau de frică. Adică îl ştiau de şef. Mai ales Diamant trebuia ţinut bine în frâu, pentru că era vărul lui iar gradul de rudenie îl ajutase să fie iertat des...

Unul dintre afaceriştii al cărui nume îl văzuse pe listă se ridică, îşi luă telefonul şi porni agale spre uşa restaurantului... Spre uşa aia care dădea în recepţie, pe care un ins de trei pe trei o deschidea larg pentru el...

Rebeca se tot foia pe scaun, lângă el. Probabil că voia să-i spună ceva şi nu era foarte sigură că puteau discuta aici. Ea ştia! El aştepta. Dacă ea voia să-i spună ceva, bine; dacă nu...

Un al doilea personaj pe care-l cunoştea bine se ridica... Nici unul nu încerca să-i transmită ceva; doar se ridicau şi ieşeau, însoţiţi de consilieri. Foarte interesant...

Roşcata

Cum să-i spună?... Adică, să-i spună acum? Momentul era bunicel; Ştefan era vesel, Diamant dansa perfect... Dar, cum să-i spună?

... Păi, să încerce măcar să se-apuce! Se aplecă uşor spre el:

- Şefu'...

Iar el se apleca spre ea, fără să-l scape din privire pe Diamant...

- Cât ai fost tu plecat prin ţară, am discutat cu Diamant. Şi-am aflat unele lucruri...

Iar el aproba, atent... Se aplecă şi mai mult şi şopti:

- Referitoare la şefa.

Ştefan ridică scurt mâna - iar ea reveni instantaneu drepţi pe scaunul ei... Mm, ce-l înfuriase! De ce dracu o mâncase în fund, să deschidă discuţia pe tema aia?

- Ştii telefonul ei? Şi adresa?

Negă scurt.

- Ştii unde pot să mă duc acum ca s-o găsesc?

Negă din nou.

- Atunci nu mă interesează ce altceva ai mai aflat de la el.

Şi revenise spre petrecere, încruntat rău de data asta... Se aplecă din nou spre el:

- Şi totuşi, eu ţi-aş spune; că, dacă am aflat, nu pot să tac şi să-ţi ascund ceea ce ştiu.

- Şi totuşi, eu aş zice să nu mai spui nimic. Problema familiei mele nu vă mai priveşte pe voi. Nici pe tine, nici pe ceilalţi consilieri ai mei. Te-am ţinut departe de ea, în ultimul timp; fii inteligentă şi nu te băga singură într-o chestie care-ţi poate pune în pericol viitorul.

Hait! - că o făcuse de oaie... Aprobă şi reveni la poziţia corectă la masă... El revenise la studiul dansului, care se încinsese serios...

Deci, problema familiei lui Ştefan nu îi mai privea pe ei... Serios?! Nu, zău?! Păi nu lor le tot spunea că, dacă regina nu se-ntoarce până la 1 ianuarie, se-mpuşcă? De ce le-o tot spunea lor? Încerca să-i pregătească pentru varianta asta? Încerca să-i motiveze ca s-o găsească ei? Să spună clar ce voia de la ei! Că ea era responsabila pentru Franţa - iar regina în Franţa era! El chiar nu realiza cât de vinovată se simţea ea pentru că nu reuşise să-i recupereze familia în Lyon? Şi pentru că nu-i transmisese instantaneu numărul de telefon aflat în Puget-Théniers? El nu-şi dădea seama cât de mult o întrista imaginea lui - asta nouă, tristă şi slăbită?

Împinse farfuria - că nu-i era foame. Îşi aprinse o ţigară... Îşi privea lung soţul...

Cu prima ocazie când se mai ducea în Aurari, o să treacă pe la Grasu. Şi-o să vorbească cu el. Că, la urma urmei, o fi ea tânără şi "proaspăt angajată"; dar erau colegi şi împărţeau aceeaşi treaptă a organigramei. Grasu ăla stătea în România, era ocupat până peste cap şi nu-şi dădea seama că se juca practic cu focul! Cum o ajuta el pe regină aşa, de la mii de kilometri distanţă? Dacă se-ntâmpla ceva rău, cum o ajuta el? Dădea un telefon - sau cum?

Luă mobilul, începu un mesaj nou...

Am fost de faţă la o discuţie la care a fost şi nea Dumitru. El a zis că tanti Perla are veşti noi, bune.

Îi puse mobilul în faţa ochilor. Gata - era pregătită s-o încaseze. Indiferent ce-i servea, palmă sau cuvânt ascuţit, era pregătită...

Mâna lui mută mobilul înapoi, în faţa ei:

- Bine.

"Bine"... Bun! Hai că făcuse, în sfârşit, o chestie bună! Măcar îl anunţase că "e de bine"! Că vin vremuri mai bune; mai roz! Acum parcă-parcă îi era foame...

Melodia se terminase; Filip insistase să-l felicite pe Diamant chiar acolo, în mijlocul tuturor... Şi uite ce frumos îl lua pe după gât şi porneau amândoi spre masa lor, pe sub obiectivele camerelor de luat vederi... Filip se opri în faţa lor:

- Vă invit sus, la o discuţie.

Adică... cum? "Vă invit" - adică mergeau şi ei? Hm...

Se ridică şi-şi urmă şeful.

Ştefan

Îl urma pe Filip şi se întreba cine era mai nerăbdător - el sau machidonul? Sau grupul de sârbi? Filip spusese ceva despre miezul nopţii! Îşi privi ceasul... Nu; era fără trei minute! Aşa că se grăbiseră! Oof, ce oameni! Îi venea să râdă - şi nu era bine să râdă, pentru că fiecare afacerist era însoţit azi de două pistoale minimum...

Cei doi bodyguarzi impunători le făcură semn să intre. Iar Filip intră primul.

Hotelul avea sală de şedinţe. Se întreba de ce nu se strânseseră într-o cameră oarecare, de vreme ce camera asta putea fi "împănată" serios cu de toate! În fine! O să aibă grijă să nu spună nimic compromiţător...

Îi lăsaseră liber scaunul din capul mesei! Erau nebuni?... Nu; voiau să-l vadă toţi. Masa era ovală; şi era plină. Camera se umpluse de fum, fiindcă toţi fumau pe rupte... Se aşeză; iar Diamant şi Rebeca se opriră în spatele lui, la un metru - aşa ca toţi ceilalţi consilieri prezenţi! Puse telefonul pe masă, scoase pachetul cu ţigări şi începu să aştepte, privindu-i lung... Tatăl lui Milan deschise discuţia:

- Uite de ce te-am chemat... Tu eşti acum în creştere; iar noi căutăm oameni care vor, pot şi ştiu cum se creşte frumos, stabil... Care se ghidează după principii solide şi nu obişnuiesc să dea ţeapă în afaceri, să poarte microfoane, să angajeze oameni nepotriviţi... După ce ţi-ai mutat afacerile din Austria şi Germania în Franţa, era evident că voiai să stai liniştit, fără dureri de cap, şi să te bucuri de familia frumoasă pe care-o ai. Aşa că nu te-am abordat cu propunerea noastră. Dar a venit războiul cu chinezul; am ţinut sub observaţie atentă războiul ăla... şi am aflat că vei creşte considerabil în România. În plus, am observat că te-ai extins recent şi în Italia. Şi-am mai aflat şi că pe 26 ai întrevedere la Nisa. Oamenii mei au aflat că corespondezi mult cu dl Popov...

Aprobă scurt cu capul.

- Ai în vedere să te extinzi şi în alte ţări?

Hm! Zâmbi slab:

- Depinde.

Nenad Kasun, ăl mai mare şi mai influent traficant de arme de pe teritoriul Serbiei, ridică mâna; iar consilierul lui se grăbi să-i aducă un dosar... care trecu din mână-n mână până la el. Hei! Păi aveau deja o ofertă scrisă?

Deschise dosarul şi descoperi oferta...

I se ofereau o grămadă de lucruri! Pământ, spaţii comerciale pentru cazinouri, vile selecte pentru escorte, firme-suveică, mijloace de transport, influenţă, protecţie... I se punea la dispoziţie inclusiv o companie de transport feroviar ca firmă-suveică-paravan! Dar lista aia avea o hibă: nu era scris nici un preţ nicăieri. Zâmbi slab şi bătu cu degetul în hârtie:

- E un meniu de damă.

Adam Dragovic, "şeriful" drogurilor, zâmbi şi el:

- Nu chiar. Noi îţi ştim "meniul" şi comisioanele şi suntem de acord cu ele. Punem doar condiţia ca 30% din afacerile tale să fie reprezentat de comenzile noastre. Care se vor calcula la fel ca toate comenzile de care te ocupi. Atâta tot.

Adică voiau ca 30% din marfa transportată să fie a lor, 30% din banii spălaţi să fie ai lor... Hm!

- Ăsta poate fi un mod de-a mă ţine pe tuşă.

- N-ai înţeles! Orice-ar fi, 30% din capacitatea ta ne este rezervată nouă! Dacă comandăm, OK; dacă nu, rămâi cu ceilalţi 70%. Care nu-s de ici, de colo...

Asta aşa era! La un beneficiu total de un milion pe lună, nu era mare necaz dacă încasa numai 700.000. Mai ales că nu se putea să nu comande ei măcar ceva, acolo, "de sământă"! Privea oferta aia fără cifre, fără date concrete şi tăcea... Tot Nenad Kasun sparse tăcerea:

- Te gândeşti dacă eşti dispus să faci pasul ăsta. Şi ne transmiţi, prin Filip, lista ta. În secunda doi, scot din seif meniul cu cifre. Şi discutăm.

Bătu din nou cu degetul în hârtie:

- Sună bine. Orice extindere sună bine - mai ales asta. Dar vom discuta despre ea după Revelion.

- Aa, stai liniştit - că nu voiam un răspuns azi! Ştim că prioritatea zero e familia ta, după care urmează Nisa...

Aprobă şi închise dosarul. Iar Nenad Kasun se ridică şi porni spre el:

- În orice caz...

Mâna individului se întinse spre el:

- Ştim că e o decizie care implică foarte multe lucruri - investiţii, angajări... Nu e cu supărare, dacă ne refuzi!

Aprobă şi-i strânse mâna. Şi zâmbi - că n-avea ce altceva să facă! Unul de talia lui Leonard se milogea de el să-şi facă un sereleu în Serbia, ca să-i dea de muncă; iar el cerea timp de gândire! Iar omul ăla îi strângea mâna şi nu se supăra...

Se ridicau toţi; veneau să dea mâna cu el, înainte să iasă. El le strângea mâinile şi avea senzaţia că visează, sau...

El, Ştefan Ionescu, interlop mărunt şi conte şi mai mărunt, tocmai fusese invitat să se alăture mafiei sârbe...

Filip rânjea. Rămăseseră doar ei patru în sala aia - iar machidonul mai avea puţin şi trăgea o cingherită de-aia de nici Diamant nu ştia să joace! Ridică degetul, încercând să-l tempereze un pic:

- Nu râde aşa! Că numai urnirea căruţei la minimum-minimorum o să-mi ia trei luni!

- Ei, na! Hai, lasă - că am văzut eu ce repede ai "copt-o" pe Raina Consulting!

- Da; pentru că m-am născut în Franţa. Ştiu limba, sunt conte cunosc oameni... În Serbia, sunt nimeni. Sunt, de fapt, un intrus în ochii tuturor celorlalţi. Iar dacă nu găsesc un om serios să-mi conducă afacerea sârbească, nici nu m-apuc!

Filip aprobă scurt cu capul:

- Ştiu. Şi te înţeleg. Şi vreau să-ţi fac o ofertă.

Şi el voia să-i facă o ofertă? Măi, să fie! Da' ce-aveau toţi cu el? Adică ce-aveau, de-l vedeau brusc ca pe "ăl mai tare biznismen din galaxia asta"? Machidonul se apropie şi-i şopti la ureche:

- Ţi-l dau pe fi-miu ăl mic.

Cum-cum? Îl înhăţă de braţ - că spunea lucruri gigantice...

- Ţi-l pun la dispoziţie. A terminat două facultăţi "pe bune" - una economică şi una juridică. Ştie şase limbi, inclusiv româna. E deştept de ne dă pe toţi cu cracii-n sus. Dar nu vreau să-l bag în afacerile familiei; că ale mele nu-s ca ale tale. Şi nu vreau să-l văd îndesat la "reeducare". Pentru ale mele, îi am pe ăilalţi doi - care se descurcă foarte bine. Pe el prefer să-l aşez lângă tine - ca să-l ştiu în siguranţă. Ştiu că n-ai să-ţi baţi joc de el; ştii că sunt om serios şi mi-am crescut copiii aşa cum trebuie...

Aprobă cu capul - era năucit de aşa veste...

- Dar despre asta o să vorbim atunci când vrei tu să vorbim. O să-ţi pun la dispoziţie totul despre el; o să ţi-l trimit la interviu... Cum vrei tu, când vrei tu...

Aprobă din nou, iar Filip îl bătu uşor pe umăr:

- Dacă nu-i bun, nu-i bun şi gata! Înţelegi ce vreau să spun...

- Înţeleg. Lasă-mă până la Revelion; şi vorbim.

- Aa, bineînţeles! Stai liniştit!

Daa, stătea extrem de liniştit! Dacă machidonul se supăra pe el, o să fie rău de tot! Că pierdea un amic bun, valoros... Luă oferta sârbilor şi-o împachetă corect...

- ... Dacă ai nevoie de ajutor cu chestia asta, să-mi zici.

- O să-ţi zic. Deşi îţi dai seama că n-o să risc să te implic în lucruri care-ţi pot strica apele în afaceri!

- Evident! Da' tot o să ai nevoie de mine!

Întinse mâinile spre el:

- Filipe, eu am tot timpul nevoie de tine! Pe cuvântul meu!

Îl îmbrăţişă bine şi-l trase spre uşă:

- Hai să mergem. Hai - că văr-miu abia aşteaptă să joace şi-o paiduşcă!

- Da? Da' una de-aia de-a voastră nu vrea să joace?

- Eu ştiu?! Pune formaţia să cânte - şi vedem noi dacă i se deschide apetitu', cum se zice!

Filip râdea; el râdea. Diamant râdea mai uşurel, fiindcă asistase la o discuţie de afaceri "de grad zero" şi tot nu se dezmeticise...

Ia să-i întrebe şi el pe ei ce părere aveau! Întoarse capul şi-i privi lung.

"Ce ziceţi? Am făcut bine? Adică vă place aşa, internaţionali?"

Rebeca era siderată de vestea că trebuia să-şi "noteze" şeful; Diamant mai avea puţin şi scotea pistoalele şi juca aşa ca Yosemite Sam - că-i plăcea la nebunie gândul de-a fi vice-rege internaţional...

17 decembrie 2011 - sâmbătă

Roşcata

Soţul ei era în vervă. De când aflase "cu ce ocazie" fuseseră invitaţi la petrecerea asta şi cam în ce consta "extinderea", Diamantu' ei strălucea tot! Şi juca de mama focului! Nu putea să nu observe asta! Şi nu putea să nu observe privirile rimelate straşnic care se lipeau de cămaşa lui... şi de chipul lui...

Soţul ei era un bărbat "bine". Ba chiar "foarte bine"! Soţul ei atrăgea privirile tuturor femeilor din restaurantul ăla! Din fericire pentru ele, stăteau cuminţi la distanţă şi nu se băgau în dansul lor. Din fericire pentru el, Diamant nu le răspundea la ocheade... Ochii soţului ei erau lipiţi de ea! Categoric, nici una dintre mândruţele astea înăltuţe şi subţirele şi pline-ochi de bani negri nu-i atrăgeau atenţia! Soţul ei nu-i dădea motiv să fie geloasă. Ea bineînţeles că era geloasă şi foarte precaută, că avea bărbat "de valoare"... Şi făcea chiar acum opturi spre podea, ca să-i ţină privirea bine lipită de ea...

Diamant

Raina lui era o zână! Era o zeiţă! Era o femeie foarte frumoasă, care atrăgea bondarii din jurul ei...

Raina lui dansa la jumătate de metru de el. Nu se depărta niciodată mai mult de 50 de centimetri. Şi dansa cu ochii la el - şi-i acorda lui toată atenţia ei. Dacă n-ar fi fost aşa, marmura de pe jos s-ar fi umplut de sânge - că ochise vreo patru băloşi care ţopăiau tot mai aproape de ea. Şi care-l cam călcau, deci, pe nervu' sensibil...

Nu; n-o să umple marmura de sânge. Că n-avea de ce! Cea mai frumoasă femeie din sala asta, Raina lui, nu observase că în jurul ei erau şi alţi bărbaţi. Aşa că băloşii erau salvaţi...

Ana-Maria

Cum-cum? Auzea un foşnet...

Se grăbi să se ridice şi-şi puse halatul. Trase bine de el, ca s-o acopere - că făcuse o burtică uriaşă deja - şi ieşi din cameră. Şi dădu de Sami! Hm! Zâmbi slab:

- Neaţa, Sami.
- Neaţa, Ana. De ce te-ai trezit?

Poftim? Cum adică?

- E cinci jumate. S-a întâmplat ceva?

Şi se uita spre burta ei... Începu să râdă:

- Nu. Adică da. Mi s-a făcut foame...
- Aha! M-ai speriat...

Îl speriase?... Da; crezuse că are contracţii. Negă ferm:

- Nu, nici gând! Nici n-am împlinit 36 de săptămâni!
- Exact; eşti în 35 de săptămâni...

... Aşa era. El ştia mai bine decât ea în câte săptămâni era! Oof, Doamne! Ce noroc imens avusese ea cu medicul ăsta bun ca un înger... Sami zâmbi slab:

- Voiam să-ţi las iar un bilet. Dar dacă tot te-ai trezit, poftim!

Luă hârtiuţa împachetată corect şi-o despături.

Bună dimineaţa.

M-am gândit ca diseară, dacă ai şi tu dispoziţia necesară, să facem din nou cenaclu literar româno-libanez.

Sami

Începu să râdă:

- Să-ţi cer un pix?
- Nu. Pot să primesc veştile proaste şi pe cale orală...
- Diseară facem cenaclu literar.
- Dacă ai şi tu dispoziţie!

Aprobă şi îl văzu... fâstâcindu-se! Iar într-o clipă Sami realiză şi el că se fâstâcise:

- OK! Atunci eu plec la spital...
- Te conduc...
- Nu, stai liniştită! Du-te şi mănâncă!

Ei, na! Arătă spre uşă şi-l urmă. Era foarte curioasă ce se va întâmpla acum! După ce o rugase în scris să facă diseară şedinţă de traducere cu versuri de dragoste, Sami se fâstâcise... Îl văzu descuind uşa, răsucindu-se spre ea... Nu mai apucă să păşească în spate - fu prinsă de umeri...

Erau faţă în faţă, la o distanţă îngrijorător de mică, iar ea era împietrită de gândul că nu se mai putea mişca - iar el o să profite şi...

Fu sărutată uşor pe frunte...

- Pa! Să aveţi grijă!
- ... Pa. Serviciu uşor.

Se îndoia că o auzise - că ţâşnise la propriu pe uşă-afară, iar ea îşi pierduse vocea când...

De pe trotuarul de vizavi, Iuliana o privea lung, neclintită... Ea îşi privea subalterna paznică şi aştepta să plece Sami... pentru că azi pornea spre casă. Şi nu pornea singură.

Gata. Ridică mâna dreaptă şi-i arătă din degete: zero, trei, trei, zero şi încheietura mâinii stângi. Primi o aprobare cu capul. Închise uşa, o încuie bine...

O să împacheteze doar strictul necesar - laptopul, jurnalul, banii, actele... De haine n-avea nevoie; cumpăra din Bucureşti! Avea la bani...

Îi venea să plângă...

Sami

Gata - se pusese în mişcare. Pornise spre spital. Să nu uite azi să-şi ia liber! O să-şi ia o săptămână - că până năştea ea mai dura puţin! Dar mai mult de-o săptămână n-avea de ce să lipsească de la muncă. Ana pleca azi; el se va duce la imam mâine, ca să nu atragă atenţia eventualilor chinezi vigilenţi asupra lui... Azi, trebuia să stea mai mult la spital. Să facă ore suplimentare. Să ajungă acasă după ora opt. Să aibă motiv să nu se ducă azi la imam...

Se gândise mult aseară; se gândise până târziu în noapte. Şi trăsese concluzia că femeia aia trebuia "împinsă" spre România. Spre naştere. Şi spre conte. Decisese "să ia el măsuri". Aşa că decisese să foşnească astfel încât s-o trezească acum; şi s-o sperie doar un pic, uşurel, fără s-o sperie - ca s-o convingă să pornească spre aeroport...

Îşi închipuia bucuria pe care-o va simţi Ana în clipa când soţul ei o va cuprinde cu braţele...

În maximum 48 de ore, Ana îşi va reîntâlni contele cu ochi verzi - şi va fi din nou fericită. Va mânca din nou cu poftă, va trăi din nou cu plăcere... Vor fi din nou o familie mare, frumoasă şi fericită. Şi vor fi nedespărţiţi. După atâta amar de vreme departe de femeia fermecată, omul ăla n-o să-şi repete greşelile! Aşa că...

Zâmbea. Se bucura sincer pentru bucuria ei. Şi totuşi, îi venea să plângă...

Ştefan

Deschise încet ochii...

Era linişte în camera lor de hotel. Diamant şi Rebeca dormeau duşi în patul lor. Rebeca dormea drepţi; vărul lui, mai puţin pudic decât nevastă-sa, "o încălecase toată" - pusese şi mâna, şi piciorul peste ea! Şi sforăiau amândoi de se cutremura aplica-n tavan! Dar adevărul era că ţopăiseră amândoi de mama focului azi-noapte! Îi revăzuse de

vreo trei ori. Filip îi pusese pe youtube. Inundase canalul ăla cu consilierii lui! Machidonul o luase razna...

Deci era solicitat să se alăture mafiei sârbe... Hm!

Se ridică uşor şi-şi puse halatul. Şi se apropie de fereastră.

Era o zi mohorâtă. Erau, totuşi, în 17 decembrie! Acuşi-acuşi veneau zăpezile alea mari şi gheţuşul şi gerul... Şi nevasta lui nu părea să se sinchisească de asta, de vreme ce nu se grăbea chiar deloc...

Deci tuşica lui avea veşti noi, bune. Şi nu-l suna, ca să i le spună şi lui. Asta însemna că el nu trebuia să le ştie. Şi cum unica veste pe care el ar fi considerat-o bună era întoarcerea reginei lui... prefera să nu afle ce considera ea a fi veste bună. Prefera să-şi spună că mai rămăseseră doar şapte zile; opt, cu ziua de azi. Prefera să se gândească la afaceri. Ca să facă afaceri. Ca să umble mult, cărând după el "pleiada" de duşmani şi "trena" de servicii secrete şi lăsând calea spre casă liberă, pentru ea. Aşa că azi o să viziteze afaceri. Azi or să mănânce spaghetti...

Scoase telefonul şi-şi privi ceasul. Era zece deja! Era târziu! Aleodor... Suna...

- Da, şefu'.

- Salut. Pe unde e avionul vostru?

Se abţinu cu greu să nu râdă - Rebeca ţâşnise din pat, faultându-l serios pe bărba-su!

- Nu ştiu; sun şi-ţi spun.

- OK. În principiu, astăzi Rebeca se întoarce la conac, Diamant se întoarce la biroul lui iar noi doi mâncăm spaghetti cu Lucia.

- Dă-mi cinci minute - şi rezolv!

- Ai zece; că sunt în boxeri.

Aleodor bufni într-un hohot zdravăn de râs! Îi închise şi se întoarse spre ei:

- Neaţa.

Rebeca era înfăşurată foarte strâns în halat, cu hainele-n braţe; Diamant îl salută din pat, cu mâna.

- Aţi auzit care e planul de atac. Ne întoarcem la treabă. Că vine sfârşitul anului - şi mă aştept să mă sune Leo din clipă-n clipă!

Aprobau amândoi. Bun!

- În plus, extinderea asta chiar ne prinde bine. E musai să-mi reuşească; pentru că, dacă-mi reuşeşte, o să învăţăm tot felul de dansuri din tradiţia multor popoare...

Rebeca era tot roşie şi serioasă; dar Diamant râdea cu gura până la urechi. Bun!

- Haideţi, îmbrăcarea. Într-un sfert de oră, coborâm la micul dejun. Şi pe urmă pornim spre birourile noastre.

Cumnata lui ţâşni spre baie. Imediat cum uşa se închise, se aşeză pe marginea patului şi-şi mângâie uşurel vărul pe umăr:

- Oof, Doamne! Te-a lovit rău, puiule?

Puiul devenise instantaneu vişiniu şi se grăbise să se ridice şi el. Şi-l bombănea, în romanes, că era aşa un om care făcea mişto de semenii lui mai mici şi mai neajutoraţi...

N-avea de ce să se supere. La urma urmei, asta era o amintire frumoasă! Dacă Ana lui păţea ceva, după ce-l va duce la groapă, Diamant va avea şi amintiri frumoase cu vărul lui...

Ana-Maria

Umplu şi ultima farfurie şi se grăbi să intre în living:

- Iar tu ce planuri ai pentru azi?

Tasnim înfuleca la propriu chifteluţele cu sos:

- Azi n-am planuri. Jaser a spus că o să treacă pe la mine, în jur de patru jumate...

- Aha... Păi atunci e bine! Mă gândeam să ies un pic cu Léon...

- Păi mergem cu voi! Nu?

- Nu; stai liniştită, că nu mai e cazul.

- ... Cum adică?

- Adică, la patru jumate deja începe să se întunece serios. Chiar n-are rost să vă car şi pe voi la aşa plimbare scurtă. O să mergem amândoi pe-aici, prin cartier...

- Cum vrei! Noi putem să mergem, nu-i o problemă! Că şi nouă ne place să ne plimbăm!

Sări imediat la limba engleză:

- Ştiu. Şi cred că ţie îţi place să te plimbi, dar Jaser ar avea alte opinii apropo de statul în casă...

Tasnim zâmbea, îmbujorată serios... Reveni la limba franceză:

- Aşa că mâncăm, strâng masa şi mă duc să fac nani cu prinţul meu.

- Da' ce s-a întâmplat - nu te simţi bine?

- Ba da! Doar că m-am trezit la cinci jumate, de foame. Şi n-am mai putut să adorm. Aşa că mă simt cam obosită...

- Păi lasă, că strâng eu masa! Mănâncă şi du-te şi odihneşte-te cu băiatul!

Aprobă, ca să nu lungească inutil discuţia...

Mânca şi tăcea. Ea era singura care ştia ce se va întâmpla azi. Gândul ăla ghiduş o făcea să zâmbească - şi nu era bine, fiindcă Tasnim era o fiinţă inteligentă şi ştia deja că ea plănuia să plece...

Léon va afla în clipa când îl va îmbrăca de plecare. Special pentru prinţ, o să ia un rând de haine şi-o să-l schimbe în avion. În cazul ei, deghizarea se putea schimba relativ simplu; îşi scotea *hijabul*, iar geaca ascundea diferenţa dintre *abaya* şi-o rochie "nouveau sauvage". El o să plece de-aici în pantaloni şi tunică specifice şi-o să ajungă la tati în blugi şi cămaşă fistichie - şi cu rugămintea de a nu sufla o vorbă...

Ştefan

El era în avion deja; acum îl aştepta pe Aleodor. Îşi citea mail-urile şi aştepta. Lucia fusese informată că "picau în control inopinant" şi îl anunţase că îl aşteaptă cu toată contabilitatea la zi. Nu-i spusese de ce-o vizitează; ea presupunea că va fi un control "matematic" serios. În realitate, voia să discute cu ea. Voia să ştie cum le mergea fetelor lui în Italia - dar nu aşa, telegrafic, la telefon. Voia să ştie cine le făcea probleme şi când şi cum - ca să ia măsuri. Cesarino Pesce îl asigurase că pământul lui era sigur - iar pentru extra-siguranţa asta el plătea. Nu voise să dizloce nişte băieţi de la curăţenie acolo, peste numărul pe care-l avea acum. Erau doi pentru fiecare fată. Nu voia să fie vreodată acuzat că invadează afacerile altor conaţionali. Cea mai simplă metodă de a-l ataca era să i se însceneze o acţiune a băieţilor de la curăţenie - care erau curajoşi, devotaţi trup şi suflet dar cam uşor de atras într-o asemenea capcană. A ascunde o pungă cu prafuri la unul dintre ei era floare la ureche! Aşa că...

Aşa că Italia va rămâne pentru el un moft. Pusese un bastion şi acolo - ca să ştie că are un bastion pe pământ italienesc. Intrarea lui acolo "dădea bine la imagine", cum se spune, mai ales după ce Jun fusese expulzat din ţara aia. În plus, regina lui va avea unde să se ascundă data viitoare - dacă va mai exista o "dată viitoare" şi acum, după avansare. Iar cu sârbii o să încheie afacerea. Dar după Revelion. După ce se întorcea regina lui - şi se liniştea şi el.

Deci, primul pe lista de afaceri era Fang; urma olimpiada aia nenorocită pentru care nu-şi găsea niciodată 48 de ore libere ca să discute pe îndelete cu oamenii recomandaţi de Popov... Iar după aceea urmau sârbii. Aia va fi o misiune dificilă. Urma să înfiinţeze o afacere nouă, de la zero. Îl cunoştea bine pe Filip; îi cunoştea şi pe băieţii lui cei mari, care erau de toată isprava - dar nu ar fi fost buni pentru o afacere curată şi discretă ca a lui. Ştia că Filip îşi iubea copiii şi îşi adora mezinul; auzise, când şi când, că machidonul are un băiat frumos ca soarele şi deştept ca tot corpul profesoral de la Cambridge...

O să-l testeze pe Luka. Dacă era bun, îl lua consilier - şi se răzgândea în secunda în care tânărul ezita să-i pupe mâna. Dar dacă băiatul cel mic al lui Filip nu va fi pe placul lui, sau îi va trezi suspiciuni, trebuia să găsească un subaltern fidel, serios şi foarte isteţ, care vorbea foarte bine sârbeşte; şi trebuia să-i găsească cinci sau şase consilieri. Cărora trebuia să le alcătuiască toată organigrama - şi pe care trebuia să-i şcolească. L-ar fi pus pe Diamant să facă treaba asta; ca

să înveţe şi să ştie cum se face. Dar era totuşi mult prea important, ca să lase totul pe mâna lui. Dacă îi dovedea Ochiului că afacerea din Franţa nu era doar o excepţie fericită, va înfige bastioane prin toată Europa! Va avansa foarte repede, foarte sus... ameţitor de sus...

Oare va trăi să şi vadă imperiul pe care-l gândea acum? Că dacă regina lui nu se întorcea până la Revelion...

El nu putea să trăiască fără Ana lui. Aşa că, dacă regina nu se întorcea până la Revelion, ştia ce-avea de făcut. Şi pe urmă n-aveau decât să se strângă toţi sub acelaşi acoperiş şi să analizeze cine ce vină a avut! Şi cine ce-a greşit! Deşi presimţea că, pe 25 decembrie, îşi va pune Părintele să se ducă la Cannes şi să-l ia pe Isamu pe sus - şi cu siguranţă îl va duce chinezul lui acolo unde trebuia să-l ducă! Isamu o găsise...

Paşii se apropiau grăbiţi... Închise laptopul şi-i făcu loc să se aşeze:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Şi-atât. Nu mai spunea nimic. Consilierul lui îl privea lung, plin de speranţă şi teamă, şi aştepta "fărâmiturile". Pe el îl ţinuse la conac, să facă hârtii - şi nu-l informase nicicum. Aleodor se simţea "în pragul concedierii" şi nu prea ştia cum şi ce să facă să-i fie iertate greşelile... Oftă greu:

- România lui Titel e câştigată în proporţie de 95%. După România, urmează Fang. Şi apoi afacerea la care m-am gândit - şi despre care ştii că nu vorbim decât la conac. Ei bine, acum vine bomba cea mare... După toate astea, o să intrăm pe piaţa din Serbia. Dacă ne reuşeşte, or să urmeze multe pieţe - că Europa-i mare şi fragmentată bine...

Aleodor plecă scurt capul şi începu să-şi examineze mâinile:

- Să înţeleg că mă debarci...

- De ce vrei să înţelegi asta?

- Pentru că aşa mi se prefigurează mie propriul viitor.

- Nu, Părinte. Eu nu-mi debarc angajaţii cu una, cu două. Tu rămâi în Franţa, cu Rebeca. Şi, dacă va fi cazul, vei ajuta şi Spania. O să-i cer lui Popescu un foarte bun vorbitor de limbi iugoslave...

Iar spionul tăcea... Continuă:

- Nu ştiu de ce ai senzaţia că mă pregătesc să te concediez. Mai ales când ştii că oamenii mei "funcţionează" cu cincinalul. Te-ai plictisit?

- Nu, Doamne fereşte! Da' uite că te-am ajutat cu firma, cu autorităţile, cu spionarea şi informarea... Da' în cea mai importantă sarcină, n-am reuşit să te-ajut.

- Nici n-aveai cum să m-ajuţi. Tu eşti specializat în hârtii, nu în acţiuni de recuperare. Stai calm - că nu te debarc. Până nu calci rău pe bec, promit să nici nu te bat foarte tare!

Spionul râdea; el zâmbea doar. Îl privea lung, îi privea chipul uşurat şi privirea fericită şi realiza că, dacă ar fi aflat că Popescu îi desfăcuse contractul de muncă cu litera i, pe Aleodor l-ar fi durut fix în cot... Zâmbi şi el:

- După ce decolăm, o să-ţi povestesc pe îndelete ce şi cum s-a întâmplat zilele astea. Şi pe urmă discutăm politică internaţională - şi-ţi explic de ce nu voi suplimenta niciodată Italia.

Aleodor fremăta acum de bucurie şi nerăbdare şi-l privea cu recunoştinţă...

Ana-Maria

Cât era ceasul? Trei. Se ridică şi şopti, la urechea prinţului:

- Prinţul lui mami... Prinţule... Hai să ne trezim. Hai, că avem treabă!

Léon deschise un ochi... şi-l închise la loc. Şi o luă de gât, ca s-o tragă lângă el în pat... Zâmbi slab:

- Hai, puiule - trezeşte-te. Hai, că trebuie să plecăm.

- ... Unde mergem?

- Pornim spre casă.

O secundă, două... Léon începu să râdă:

- Mă păcăleşti?

- Nu. Azi plecăm de la Sami.

Gata - îi dăduse drumul. O privea lung, foarte serios... Aprobă şi începu să-i povestească planul ei:

- Azi ne luăm lucrurile absolut necesare şi plecăm de-aici. O să mergem într-un hotel. Acolo, în seara asta, cred că o să ne viziteze omul care are grijă de noi - şi care o să meargă cu noi tot drumul. Iar mâine o să ne urcăm în avion, o să ajungem în Bucureşti, o să te duc la un nene care ţie-ţi place mult şi-o să vină Diamant să te ia. Şi o să ajungi în Aurari, la bunicul.

- Şi tu nu vii cu mine?

- Eu mai întârzii un pic. Nu mult - două-trei zile...

- ... Da' vii şi tu, da?

Aprobă ferm cu capul:

- Da. Mă duc la doctor să-mi dea nişte medicamente; le iau câteva zile, ca să-mi treacă balonarea asta... şi vin şi eu.

Léon îi privea cu mare interes burta... Încercă să pară cel puţin indignată:

- Că doar n-o să mă duc la tati aşa; nu? Cum să mă duc la el aşa, grasă şi umflată?!

- Bineînţeles! El te ştie pe tine slabă ca o zână din poveşti!

Aah! O făcuse să râdă! Şmecherul ăsta mic avea auz fin şi memorie de elefant - şi trăgea non-stop cu urechea şi cu coada ochiului! Se grăbi să se ridice:

- Aşa că hai să ne îmbrăcăm, să ne strângem lucrurile şi să mergem. Hai, că nu trebuie să ştie Tasnim!

- Da' de ce?

- Păi, ca să nu se supere! Dacă aude că noi plecăm, o să sufere şi-o să plângă. Pentru că ne iubeşte şi-ar vrea să nu plecăm niciodată de la ea şi de la Sami.

Prinţul nu mai spunea nimic; era grăbit să se schimbe. Îi scoase hăinuţele şi scoase şi haine europene. Şi i le îndesă în rucsăcelul lui. Acum, rucsacul ei. Laptopul, jurnalul, banii, actele... Şi cam atât.

Luă versurile traduse şi le aşeză pe pat. Şi, deasupra lor, puse biletul pentru Sami şi cardul bancar - cel pe care el depusese, lună de lună, cei 800 de euro pe care i-i promisese în spitalul din Paris. Şi oftă greu... că era greu, şi ştia că omul ăla o s-o urască şi-o să se-ntoarcă la Fathia şi Kamari...

- ... Mami...

- Da, prinţule.

- Da' tu mergi aşa, în pijama?

Cum-cum?... Oo, Doamne! Bufni în râs şi se grăbi spre şifonier:

- Ca să vezi! Cum mi-am amintit de tati, cum m-am zăpăcit de tot!

- Şi nici nu te-ai fardat, nici nu ţi-ai pus *hijabul*...

Nici nu era trei jumate, ci doar trei şi-un sfert...

Roşcata

Treaba mergea bine. Compara cifrele ei cu tabelul Adinei - iar cifrele erau identice. Fata asta, bona copiilor lui Ştefan, se pricepea la contabilitate! Sau era conştientă de puterea şefului ei şi verifica de cinci ori înainte să scrie... În fine! Nici nu conta! Important era că cifrele alea erau identice. Asta o scutea pe ea de chinul de-a scormoni prin trecut ca să descopere cine greşise - ea sau Adina. În birou era linişte; singura care foşnea ea era...

Da' chiar! Adina ce făcea? Răsfoia presa online? O privi lung... iar tânăra oftă din tot sufletul:

- Poţi să mă sfătuieşti într-o problemă foarte personală şi strict secretă?

Aprobă, iar Adina se ridică:

- Mergem pe-afară?

- Pe frigul ăsta?

- Ne îmbrăcăm gros. Hai, te rog eu mult!

Bine, mergeau afară! Închise toate tabelele, închise şi calculatorul şi se grăbi s-o urmeze. Urcau la etaj, să-şi ia gecile...

Oare ce se întâmplase? "Problemă personală" însemna că Aleodor

făcuse ceva. "Şi strict secretă" adăuga şi un "foarte grav" la fapta aia. Oare ce făcuse? Adusese curve la conac? Dacă n-ar fi spus "foarte personală", l-ar fi putut bănui că turnase secrete la urechea lui Popescu; dar aşa...

Şi uite ce grăbită era să iasă odată din conac! Clar - Adina avea o problemă mare! Iar ei începea să i se facă frică, ştiind că urma să i se solicite un sfat în problemele sentimentale ale femeii care ştia tot ce făcea Raina Consulting...

În sfârşit, ieşiră din conac. I se indică aleea care ducea la poiana cu pitici; înfipse bine mâinile în buzunare şi grăbi pasul. Şi intrară pe alee.

- ... După cum îţi spuneam...

După cum îi spusese...

- ... Am o problemă sufletească.

Aha! Şi? În ce consta problema sufletească? Adina făcea pauze lungi, semn că îi era greu să vorbească despre asta...

- ... Înainte de atentatul din aprilie, primeam flori. Multe. Şi discrete. Pe vremea aia eram bona copiilor; şi mai era şi doamna Stela acolo, iar asta mă făcea să mă simt în permanenţă cu sabia concedierii deasupra capului... Nu că ar fi fost vreo bălăuriţă, sau... Dar aşa... Aveam uneori senzaţia că sunt supravegheată; şi nici n-am găsit cuvintele potrivite, să-i întreb dacă ar accepta o eventuală relaţie... Nu m-am aventurat, deci, într-o relaţie cu el. Dar el insista. A insistat mult timp...

Nu voia să întrebe cine era "el"; o să afle ea...

- ... Era o chestie platonică. Şi discretă şi foarte timidă, aşa; dar insistenţa lui îmi plăcea. Fără să-mi dau seama, mă ataşasem sufleteşte de el. Mă întrebam unde e, ce face... De ce ieri mi-a trimis un trandafir şi azi nu... Mă întrebam cum să fac să-i aflu programul, ca să încerc să-mi iau liber în acelaşi timp cu el - şi-mi făceam în cap fraze cu care să-l determin să propună să mergem la o cafea, sau să luăm prânzul împreună... Pe vremea aia, eu locuiam într-un apartament închiriat; adică ieşeam zilnic din vilă şi mă duceam să dorm departe de ochii şefului. Numai că el îşi trimitea trandafirii prin curier. Nu putea să-i aducă personal... nu ştiu de ce, pentru că de la un punct încolo am început să-i fac eu avansuri... Nu vorbeam; adică vorbeam, dar nu flirtam. Discutam despre copii.

Serios? Despre copiii contelui? Păi cu cine discutase ea despre copiii ăia ultrapăziţi şi strict secreţi?

- Era haios. Adică era copilăros. Toată situaţia era foarte copilărească! Eram doi adulţi care se plac, care-şi zâmbesc şi-şi aruncă ocheade, dar care discută despre orice altceva numai despre asta nu! Era copilăros şi curat şi frumos - aşa ca atunci când te îndrăgosteşti prima oară şi nici prin gând nu-ţi trece că o să ajungi la orizontală...

Îi venea să râdă, fiindcă se jucaseră ca doi copii iar aşa bărbat pueril zău că nu merita atenţie...

- ... Şi a venit atentatul. Eu m-am întors în România... N-am mai ştiut nimic de el... Apoi am revenit în Franţa - dar nu la Cannes, ci aici, la conac... N-am mai primit flori de la el. Şi nici veşti. Începuse războiul - iar el era acolo...

Iar "el" era... era... Habar n-avea cine era "el". Clar! Dacă nu-i zicea pe nume, o să rămână neinformată! Adina se aşeză pe unul dintre şezlonguri şi oftă din nou:

- ... Aleodor a părut fascinat de mine din secunda unu. Spre deosebire de el, era mult mai vorbăreţ, mai volubil... După doar o săptămână, începuse să mă privească altfel; adică să-mi arate că mă privea altfel. Se purta altfel cu mine. Îmi vorbea altfel. Făcea glumiţe cu aluzie... Am încercat să-l ţin la distanţă. Mă gândeam tot la concediere. Mă temeam ca nu cumva să fiu bănuită că încerc să mă agăţ de-un angajat important, ca să rămân aici. N-am vrut să par profitoare... Şi mai era ceva. Mai era el. Care nu-mi mai transmisese nici un semn, dar care eu simţeam că se gândea în continuare la mine. Şi că aşteaptă un moment prielnic, sau sfârşitul războiului... Când am văzut filmarea...

La naiba! O podidise plânsul! Se grăbi s-o strângă în braţe...

- Eram singură aici, la conac! Şi n-am ştiut nimic! Iar atunci când s-a întors... Cred că Aleodor a bănuit ceva; sau a ştiut ceva. Cert este că, după ce s-a întors la conac, a făcut pe dracu-n patru să-l văd când se uita la filmarea aia. Nu ştiu de ce. Ori a vrut să mă chinuie, ori a vrut să fiu sigură că murise - nu ştiu! Dar s-a holbat la filmarea aia îndeajuns de mult ca să observ şi eu la ce se uită el! Şi pe urmă s-a grăbit să mi-o arate şi mie...

"Ce filmare, femeie?" Îi venea s-o ia de ciuf şi s-o bată bine - că îi vorbea "ultrasecret" şi pe urmă plănuia să-i ceară sfaturi!

- Când l-am văzut... pe asfalt...

... Gilles?

Adina nu mai povestea; plângea cu sughiţuri. Iar ea se gândea la un alt om de la Cannes care murise pe asfalt - şi fusese filmat, iar Aleodor avusese filmarea aia... Şi nu găsea alt om, aşa că tot Gilles "îi dădea"... Şi era nasol de tot...

Nu voia să spună nimic. Nici n-avea ce să-i spună! Ce să spună - "Condoleanţe"? Zău aşa! Tăcea mâlc şi-o aştepta să se liniştească! Şi cam atât putea să facă ea acum, înainte să audă care era adevărata problemă a Adinei... Îi acoperi capul cu braţul - aşa cum îi făcuse ei Diamant, pe vremea când ea avusese mari dificultăţi în a vorbi despre durerile ei sufleteşti...

- ...Cred că a ştiut... S-a grăbit să mă strângă-n braţe, să-mi şteargă lacrimile, să-mi aducă apă şi-un calmant...

Evident! Că doar nu era s-o lase să bocească solo şi să se uşchească de-acolo! Nu?

- ... Şi, după o săptămână, a atacat. A venit la mine în cameră, pe motiv că trebuie să-mi spună ceva foarte important... şi mi-a spus că s-a îndrăgostit nebuneşte de mine... şi că nu poate trăi fără mine... şi nu m-a lăsat... Nici n-am putut să-l îmbrâncesc, sau...

Aoleu! Asta era grav! Asta o să-i aducă lui Aleodor nu un avertisment "cu roşu", ci un sac de minusuri în calculele contelui! Hm! Bombăni încetişor:

- Vrei să spui că te-a violat?

- Nu, Doamne fereşte! Dar a profitat de moment, de starea mea psihică...

O simţea că voia să-i dea drumul; aşa că-i dădu drumul. Iar biata Adina îşi şterse lacrimile şi decise să-şi privească mâinile:

- Chestia e că mă iubeşte. Sau, în fine - ţine mult la mine. E OK, nu pot să mă plâng... Dar nu e el. Nu are fineţea lui, blândeţea lui... El avea un stil romantic, un pic adolescentin, un pic jenat... El zâmbea tot timpul! Pentru Dumnezeu - nici nu ştiu cum naiba de s-a făcut bodyguard! Că ar fi trebuit să fie educator la grădiniţă! Tu nu-l ştii...

- Ba îl ştiu.

- N-ai de unde să-l ştii.

- L-am văzut în Puget-Théniers. Într-adevăr, avea mimică de învăţător "cu har". Dar să ştii că la şmecherie nu-l întrecea nimeni.

Adina tăcea acum... Tăcea... Decise să continue:

- În sensul că se folosea de mimică şi de zâmbetul perpetuu ca să fie luat de prost; şi în timp ce toţi îl credeau incapabil de-a aduna unu plus unu, el rezolva probleme de algebră aplicată în războaie reci. Crede-mă că ştiu ce spun! Şi-a ales foarte bine meseria! I se potrivea mănuşă! Şi nu uita că el era informatorul Internelor! Şi-apoi şi al SIE!

Primi o aprobare cu capul:

- Aşa e. Era îngrozitor de inteligent şi se descurca impecabil în orice moment, în orice situaţie. Dar atunci când momentul era calm şi situaţia normală, când stăteam în aceeaşi încăpere, mă lăsa să-i văd caracterul şi firea. A fost un bărbat cu un suflet superb...

La naiba! Acu' îi venea şi ei să plângă! Şi-l amintea pe francezul zâmbitor pe care tot orăşelul ăla îl folosise de bătaie de joc... Şi-l amintea întins pe asfalt, la Vila California... Şi-l închipuia ducându-se la regină şi strecurându-i banii şi actele... Vocea Adinei "sparse" imaginea aia mentală şi-o readuse în prezent:

- În fine! Aleodor nu e aşa. E OK, ţi-am spus. Şi ţine la mine. Dar îi lipseşte frumuseţea aia interioară! Îi lipseşte acel ceva special... Arată bine, e inteligent, e manierat...

- E drept ca linia dreaptă.

Adina aprobă:

- Iar după ce-am văzut sufletul ăla superb... Eu nu-l iubesc pe

Aleodor.

- Să nu uiţi chestia asta. S-o salvezi undeva pe "stick" şi să ţi-o aminteşti atunci când îl vezi cu cutiuţa în mână.

- N-am să-l văd niciodată cu cutiuţa în mână.

Serios? Era ea aşa de sigură?

- În lungile noastre discuţii între patru ochi, a avut grijă să-mi dea de înţeles că pentru el certificatul de căsătorie nu e altceva decât o ghiulea legată de picior. Şi că pe el certificatul de căsătorie îl lasă rece. Şi că oamenii, în general, formează cupluri pentru că vor să fie alături unul de celălalt, la bine şi la rău - nu pentru că colecţionează hârtii cu antetul şi ştampila statului. Şi că el nu se va lega niciodată la cap - că nu-l lasă nici meseria, nici concepţiile...

Aha! Ia să bată ea monedă pe tema aia, ca să-i scape pielea spionului!

- Păi să ştii că aşa e! Uite, Diamantu' meu a avut doi copii cu Safira - şi nu s-au căsătorit legal. Cam aşa e concepţia la noi... Adică la bărbaţii noştri. Înţelegi tu...

Da, înţelesese. Ştiuse asta - sau o bănuise, observase cum merg lucrurile în dreapta şi-n stânga... Adina îşi trase scurt nasul:

- Asta nu-i o problemă. Că nici mie nu-mi arde fundu' să mă mărit urgent. Da' chestia e că Aleodor e... E un om normal. Drept ca linia dreaptă, cum zici tu. Nici nu străluceşte, nici nu se umple de nămol. Nici nu exagerează, nici nu e delăsător... Nu ştiu...

- Încerci să spui că el, per total, nu-ţi inspiră nimic.

- Exact. Nu-mi inspiră absolut nimic. De iubit, clar - nu-l iubesc. De urât, nu-l urăsc. Mai degrabă, simt că mi-e uşor indiferent! Nu ştiu - îl percep uneori ca pe-un musafir. Şi mă-ntreb uneori de ce nu se duce să doarmă în camera lui. Ştii tu...

Ştia...

- ... Problema e că nu pot să mă plâng de el. Adică nu pot să-i reproşez că e prea... "drept". Ţi-am spus - îşi face datoria, ca să zic aşa. Se căzneşte să iasă din "costum" şi să-mi arate că mă iubeşte. Nu e vina lui că nu mă inspiră! El, săracu', încearcă...

- ... Iar tu ai vrea să-i cam dai papucii? Sau...

- Nu. Eu nu ştiu ce vreau. Adică eu aş şti ce vreau... şi pe cine. Dar nu ştiu dacă el vrea ce ştiu eu că vreau!

- "El" ăsta are şi-un nume? Că m-ar ajuta mult dacă l-aş şti!

Acum, Adina tăcea; se încruntase rău...

- ... Dacă nu-mi zici, nu ştiu ce să-ţi zic - dacă să faci o schimbare sau nu.

- ... Nu. Lasă - e o prostie. Nu ştiu ce naiba e cu mine zilele astea - că sunt zăpăcită şi bulversată rău!

- Nu poate să fie o prostie. Dacă te-ai hotărât să-mi ceri mie sfatul, înseamnă că e grav.

- Nu e grav deloc. La urma urmei, ar cam fi cazul să mă potolesc cu "fluturaşii" din capu' meu şi să fiu raţională! Că Aleodor ăsta e o partidă foarte bună!

- Te rog să-mi spui.

- Lasă...

Şi "o şi luase la călcâi" spre conac... Se grăbi s-o urmeze:

- Spune-mi!

Iar ea se tot ducea... O rupse la fugă după ea şi-o ajunse din urmă:

- Mi-ai zis să te sfătuiesc! Ce să te sfătuiesc, dacă nu-mi zici?

Nu - nici gând să se oprească şi să-şi descleşteze gura aia mută! Şi aproape ajunseseră la conac! O prinse de braţ:

- Jur că n-am să zic la nimeni!

Adina se opri - şi se-ntoarse pe-un călcâi:

- Nu, chiar n-are rost! Şi-aşa... Şi-aşa, şefu' m-a luat deja la întrebări, apropo de planurile mele cu Aleodor. Şi i-am zis că mariajul iese din discuţie! După care i-am zis că prefer să-mi petrec zilele libere la conac! Şi ştii că pricepe imediat aluzii de-astea!

Da, ştia că şeful lor era dat dracului şi afla totul doar electrocutându-şi subalternii! Dar cine era ăla care-o "inspira" pe Adina? Aici, la conac? Că era important! Tânăra dădu să pornească spre uşă; numai că vocea puternică le sperie îngrozitor pe amândouă!

- Bună seara.

Doamne, ce-o speriase! Îl certă scurt, din privire:

- Bună, Toni. Ce faci - în patrulare?

- Da. V-am văzut când aţi ieşit; şi ştii care-i protocolul...

Da; ştia care era protocolul - Toni trebuia să-i păzească îndeaproape, atunci când ieşeau să se plimbe de nebuni în pădurea aia de aproape două hectare... Şi mai ştia ceva - tocmai aflase cine era "inspiratorul-problemă"! Acum...

Adina intrase deja în conac; făcuse nişte paşi uriaşi, grăbiţi, de parcă venea uraganul iar ea ieşise fără umbrelă! Hm...

Ochii negri o priveau lung... de parcă încercau s-o facă să-i confirme sau să-i infirme cuvintele rătăcite care-i ajunseseră la urechi... Nu; n-o să-i spună.

- Mă duc şi eu înăuntru.

Şi se ducea înăuntru chiar acum, fiindcă Adina avea, într-adevăr, mare nevoie de sfatul ei...

Adina era prinsă între ciocan şi nicovală. Între Toni şi Aleodor. Nicovala era solidă; dar statică, rece şi greu de deformat. Ciocanul în schimb "avea de toate" - mai puţin calităţile nicovalei. Între super-plus şi super-minus, ştiind că nu-i putea "comasa" ca să obţină bărbatul ideal, Adina stătea în cumpănă. Aleodor era un fel de academician calculat şi "plat". Toni era numai bun de fugit cu el în lume două săptămâni - dar nu mai mult de-atât. Adică, pentru fata asta citită şi cultă şi sensibilă, diferenţa dintre discuţia cu Aleodor şi discuţia cu Toni era colosală... Cum probabil că era şi diferenţa dintre "discuţia privată" cu Aleodor şi...

Hm!

Intră şi închise uşa. Şi se grăbi să urce treptele, fiindcă trebuia să-i spună...

Evident, Adina se refugiase în camera ei. Trântea şi bufnea şi bombănea, furioasă şi speriată că le auzise el discuţia... Intră şi oftă scurt:

- Decizia îţi aparţine. Dar nu uita că amândoi sunt ţigani. Şi să ştii că sfatul meu e foarte serios: nu te juca cu ei! Nu încerca să-i amesteci! Pune punct, înainte să începi să scrii o nouă frază. Şi nu le arăta niciodată că vrei să pui punct, dacă nu pui punct în secunda doi. Nu încerca să joci ping-pong cu ei pe post de mingi...

- Crezi că ne-a auzit?

Repede - minciuna ideală!

- Nu ne-a auzit cuvintele; dar a înţeles de ce-am plecat la plimbare la ora asta, pe frigul ăsta. Iar goana ta speriată spre conac i-a cam confirmat bănuielile...

Iar bombănea şi scrâşnea... Zâmbi slab:

- Eu zic că poţi să stai liniştită. N-o să se-avânte pe tine, atâta timp cât nu eşti singură.

Adina aproba şi scotocea prin şifonier...

Decise să iasă totuşi - şi s-o lase să se gândească. Fata asta era într-o situaţie tare nefericită! Aleodor era norocos, că locuiau în conac, la distanţă mică de ochii lui Ştefan...

Ana-Maria

Îi plăcea zona. Nu era rea. Era... răsfăţată. Iar ea se cazase, cu mult tupeu, la City Suites Nantes Atlantis. Ceruse un apartament la ultimul etaj. Cele două camere erau mobilate impecabil. Era un vis...

Iuliana îi însoţise până aici. Ea avusese grijă să ia taxiul din capătul străzii, ca să poată tânăra să găsească şi ea un "taxi de filaj"... Se uita lung pe geam, dar n-o vedea. Probabil că se dusese "să raporteze". Nea Nicu Ceauşescu trebuia să ştie că regina plecase la drum, nu? Probabil că o să facă infarct bietul colonel, când va întreba la recepţie de doamna Hussein Mihaela şi va constata că "nu figurează"! Chiar - oare el ştia de Zaynah Masrood? Habar n-avea...

Prinţul era mulţumit de apartamentul lor. El ar fi fost mulţumit şi de-o bojdeucă de chirpici! Nu-i era greu băieţelului de cinci anişori să găsească motive să zâmbească. Era cu mami şi tocmai pornise spre casă! Ştia că nu va avea probleme cu el...

O să-l roage să nu-i spună lui tati nimic din ceea ce-ar fi putut-o deconspira. Deşi ştia că lui tati îi va fi extrem de uşor să afle de la băieţelul de cinci anişori tot ceea ce voia să afle! Prinţesa era mare - şi probabil că întrevăzuse imediat ocazia de-a sta singură cu tati măcar o săptămână. Dar prinţul...

Se gândea că Ştefan fierbea... Că se vor revedea săptămâna viitoare probabil - pentru că Fluturaşul se angajase deja şi-o lăsa să respire foarte bine acum. Ştia, "din experienţă", că naşterea se apropiase cu paşi mari; aşa că săptămâna viitoare va negocia cu medicul Petrescu o pastiluţă... Şi-apoi o să se revadă cu Ştefan. Şi-apoi va fi supusă unui lung interogatoriu - pentru că aveau copii vorbăreţi şi comunicativi, dar regele ei va voi să afle totul din gura unicului adult capabil să povestească obiectiv şi cu date concrete ce se întâmplase în ultimele şapte luni. Acel adult, ea era. Imediat cum Fluturaşul va termina de mâncat, bona îl va aşeza la culcare; iar soţul ei îşi va relua interogatoriul. Or să aibă din nou "interdicţie", iar asta va însemna mai mult timp disponibil pentru întrebările lui...

N-o să poată să-i povestească. Simplul gând că săptămâna viitoare îl va avea lângă ea, că îl va putea atinge, simplul gând că îi va reauzi vocea o făcea să tresară - şi-i punea un nod în gât şi-i făcea un gol în stomac şi pielea de găină...

Diseară, după ce se culca Léon, o să răsfoiască jurnalul. Să se asigure că nu scrisese în el vreun lucru pe care Ştefan să nu şi-l poată explica "pe loc" şi fără ajutorul ei. Era important ca el să afle unele lucruri...

Oricât de... "gravidă" era ea, trebuia să recunoască faptul că nu era totuşi bine să păstreze secretul Fluturaşului până la revederea cu el! Pe de-o parte, soţul ei “crescuse” îndeajuns de mult încât să afle aproape orice de la protectorii lui. Pe de altă parte, Léon va deschide guriţa - şi exista riscul ca ea să vadă, mâine seară, zece inşi de 3 pe 3 repezindu-se la ea pe stradă! Iar chinezul ăla nou de la Nisa avea şi resursele necesare, şi creierul care “să coacă” ideea de-a angaja zece bruneţi europeni de 3 pe 3. Mai erau şi duşmanii lui Ştefan - care aveau deja câteva sute de asemenea angajaţi... O să-i trimită deci regelui ei jurnalul - şi-o să-l roage, pe ultima pagină, să nu o sperie. Să nu rişte să-i facă rău băieţelului lui - celui de-al doilea băieţel al lui... Al lor...

- Mami, da’ aici au şi restaurant?

- Au. Dar credeam că vrei să-ţi pregătesc eu ceva gustos...

- Aa, nu! Lasă - mai bine stai aici în pat, lângă mine...

"Şi poate-mi spui şi-o poveste, chiar dacă e de-abia ora şase..." Prea bine!

- Bine, prinţule; comand ceva gustos şi vin lângă tine. Dar vreau să te rog ceva... Ceva foarte important...

Léon era atent la ea. Era pregătit să-i facă pe plac. Era... Era atât de frumuşel! Era Ştefan întreg! Iar se zbârlise părul pe ea! Oftă greu:

- Vreau să te rog ca mâine, când ajungi la tati, să nu-i spui nimic despre mine.

- Aa, stai liniştită! N-am să spun nimic! Nici despre tine, nici despre Sami şi Tasnim...

- Aşa. Te rog eu mult să nu-i spui! Să nu afle că m-am îngrăşat aşa de tare! Ţi-am zis - o să mă duc la doctor; şi sper să-mi dea nişte pastiluţe de-alea speciale, care să mă ajute să-mi revin în două-trei zile...

- Aha! Bine, mami! Stai liniştită, că nu spun nimic! Auzi, mami? Da’ n-o să se supere tati? Adică Florentina sunt sigur că n-a zis nimic; că ea e ascultătoare şi ştiu că i-ai zis şi ei să nu spună nimic! Dacă nici eu nu-i spun nimic, mie mi-e că o să se supere...

- N-o să se supere; pentru că eu o să scriu azi în jurnal cum am plecat de la Sami, după care o să scriu un mesaj special pentru el... Şi-o să-ţi dau ţie jurnalul.

- ... Adică mi-l dai mie?

- Da. O să ţi-l bag în rucsăcel. Tu n-o să spui nimic despre el; dar când ajungi la tati, când tati e în faţa ta, te rog să scoţi jurnalul şi să i-l dai lui.

- Bine.

- Lui şi numai lui, da?

- Bineînţeles! Da’ ce credeai?!

Mm, câte expresii învăţase de la Florentina! Se vedea că micuţii ei stătuseră împreună tot timpul! Cât fuseseră la Cannes, avuseseră lecţii de făcut; şi avuseseră zilnic "program individual" - unul la cumpărături sau în parc, celălalt la joacă cu mami sau cu tati... Se grăbi spre telefonul de pe măsuţă: trebuia să comande cina. Şi apoi trebuia să răsfoiască jurnalul, să încropească un mesaj pentru soţul ei...

Zâmbea, ştiind că el va deschide registrul ăla direct la ultima pagină - şi va afla astfel că în câteva zile va redeveni proaspăt tătic...

Era şase. Sami ajunsese acasă. Văzuse, bineînţeles, biletul ei! Oare... Dacă Sami îşi punea în minte să-l convingă pe imam Mohssen să n-o lase să plece, reuşea să-l facă să dea un telefon la poliţie şi să-i anuleze practic paşaportul. Se întreba dacă Sami se va gândi să facă asta; se întreba dacă cuvintele scrise de ea îl puteau determina pe acel bărbat să mai încerce o dată! Se întreba ce să facă mâine - dacă să pornească spre aeroport, sau spre autocar... sau spre primul dealer auto, sau spre primul taximetrist care-i inspira încredere... Bucureşti? Sau Bourges? Ar fi încercat totuşi să ajungă la Bucureşti...

Mâine dimineaţă va porni spre aeroport. Ştia sigur că şi Iuliana va ajunge mâine în Nantes Atlantique Airport! Iar în ultimă instanţă, dacă va întâmpina mâine probleme, era de-ajuns să scoată actele ei - şi să-l sune pe Grasu. Într-un sfert de oră, nea Nicu Ceauşescu scotea nişte legitimaţii şi-o lua "pe numele lui"; după alte cinci minute, era urcată într-un avion privat, cu destinaţia Bucureşti - că tot acolo era "patria lucrurilor simple"...

O să fie bine. Sami o să-i înţeleagă corect cuvintele - şi n-o să încerce s-o oprească. Ei or să reuşească să ajungă la Bucureşti. Ea o să reuşească să-l trimită pe Léon la Ştefan. O să reuşească să rămână ascunsă măcar două-trei zile, până citea soţul ei jurnalul ăla...

Ştefan

Era un pic neatent. Lucia şi Aleodor discutau pe tema fetelor şi-a ariilor de influenţă. Îi dăduse fetei ăsteia o "felie" îngustă şi foarte lungă; îi lua ceva timp s-o ia la picior de la un cap la altul! Din fericire, Lucia se transformase într-o şoferiţă experimentată; şi, o dată la două săptămâni, îşi vizita subalternele. Toate. Le strângea la şedinţă; le vorbea frumos, pe un ton calm, le zâmbea, le informa, se informa referitor la activitatea lor... după care le ridica în picioare pe "păcătoase", cum le spunea ea. Şi le juca în picioare la propriu. Şi pe urmă punea un punct blând şi calm şi cald acelei şedinţe şi pornea spre următoarea... Lucia era perfectă pentru postul de şefă; mai avea doi ani jumate de contract cu el, după care intenţiona la modul cel mai serios s-o roage "să semneze" încă cinci ani cu el! Bănuia că nu-l va refuza; că fusese fericită de revedere iar el n-avea ce să-i reproşeze...

Nu putea fi atent la discuţia lor. Privea "centralizatorul pe oraşe", privea cifrele - pe care le ştia prea bine - şi se gândea la regina lui, la prinţesa lui, la Grasu, la nea Nicu... La amândoi "nea Nicu", care îşi dăduseră mâna şi-l ţineau pe el departe de familia lui...

Mâine dimineaţă îl va vizita pe Popescu. Şi apoi îşi va vizita fetiţa. Se gândea să-i explice "farfuria dragostei lui tati" - pentru că nea Ovidiu avea, totuşi, dreptate. Fetiţele se îndrăgosteau de tăticii lor şi deveneau un pic geloase pe mămici. Probabil că Florentina lui...

Mâine avea o şansă să afle unde era Ana lui. Şi habar n-avea ce va face atunci când va afla asta! Oare se va duce după ea? Oare va trimite pe cineva după ea? Oare va asculta de toate vocile care-i spuneau să stea cuminte-n banca lui şi să nu se amestece în socotelile soţiei lui? Nu ştia...

Ana-Maria

Ciocănitul din uşă o făcu să tresară. Léon puse imediat degeţelul peste guriţă şi sâsâi... Aprobă şi se ridică. Şi cum era în cizmele Iulianei,

trase cuţitul cu lamă lungă şi se apropie de uşă. Se opri lângă perete şi întrebă, în franceză:

- Cine e?

O voce guturală îi răspunse scurt:

- Room service.

Corect - comandase prin telefon! Numai că avea un gol în stomac - şi-asta nu era bine... Aceeaşi voce guturală continuă... în romanes:

- Regina a comandat cumva ficăţei cu piure şi salată cu de toate?

Doamne! - el era! Colonelul ei preferat! Dădu să... Nu! Răsuci cheia şi reveni lângă zid, în franceză:

- Intraţi şi lăsaţi tava pe masă, vă rog!

Uşa se deschise; paşii intrară. Mâna ei tâşni şi puse cuţitul la gâtul bărbatului în costum... care se opri imediat...

Hm! Parcă nu era el! Adică simţea ea nevoia imperioasă de-a verifica că el era! Partea bună era că individul ţinea tava cu ambele mâini; aşa că împinse uşa cu piciorul şi întrebă, în romanes:

- Câţi trandafiri are Ştefan la Cannes?

- Câţi e inspirat să comande în fiecare dimineaţă. Are în schimb mulţi palmieri. De la douăzeci în sus. Te rog - nu-mi cere numărul exact. Nu-mi pune memoria la grea încercare...

Da; el era. Aşa că făcu un pas în dreapta, ca să-i vadă profilul... şi trase încet mâna cu cuţitul, că el era... Nea Nicu zâmbea:

- I-am spus şefului meu că eşti de două ori mai "tare" decât Einstein şi Mata Hari la un loc. Şi-am auzit că bărbatu' tău nu m-a crezut. Cred că o să încalc interdicţia şi-o să mă duc la el şi-o să-l plesnesc - că nu ştie să recunoască prietenii adevăraţi.

Arătă spre masă; el se grăbea să scape de tava aia...

Da; el era. O privea lung, amuzat şi de revedere, şi de "urarea de bun venit" pe care i-o făcuse... Bărbatul oftă greu:

- Mi-a zis Iuliana despre cizme. Bune cizme!

Aprobă şi băgă cuţitul în teacă...

- ... Dacă te rog să mă laşi să te îmbrăţişez, mă spui lu' ursu' de bărbată-tu?

Negă - şi se repezi şi-l strânse bine în braţe... El o bătea uşurel pe spate, ca s-o liniştească - fiindcă se simţea în siguranţă acum, aşa că începuse să tremure...

- Hai, stai jos şi linişteşte-te. Prinţule, vino să mănânci ficăţei cu piure!

Ciudat - dar nu se auzea nici musca! Colonelul îi făcu cu ochiul:

- Băiatu' lu ta-su şi-al lu' mă-sa! Şmecherie la a doua!

- Evident! Prinţule, hai să-i dai un pupic lui nenea Nicu!

Paşii tropăiau grăbiţi acum! Încuie uşa - că doar o trântise cu piciorul, şi nu aştepta musafiri! Reveni apoi pe scaunul ei iar Léon molfăi cu poftă:

- Mami, auzi ce zice nenea Nicu! Cică Florentina nu i-a zis nimic lu' tati!

Colonelul aproba; aşa că trecu la limba engleză:

- Mă crezi că am avut momente când mi-am dorit să-i fi zis?

- Te cred. Ştiu cât de dor îţi e de el. Şi ştiu cât de dor îi e lui de tine! Care ţi-e planul? Te duci mâine în Aurari?

- Nu. Îl trimit pe Léon în Aurari şi mă ascund într-un apartament din Bucureşti.

- Ginecologul tău ştie că plănuieşti să naşti într-un apartament?

- Nu; o să-i spun la următorul control. Văd eu cum îl îmbârlig...

- Sunt sigur că n-are nici o şansă să zică "Nu"! Deci vrei să naşti mai întâi...

- Da, eu aşa aş vrea: să nasc într-un apartament oarecare, asistată de medicul meu. Pentru că Ştefan m-ar pune să nasc într-un spital privat, cu şaiş' de universitari; şi nu mă simt în stare de aşa efort intelectual.

Bărbatul bufni într-un hohot sănătos de râs... făcând-o şi pe ea să râdă... şi să continue:

- Aşa că plănuiesc să-i trimit mai întâi prinţul. Şi jurnalul. Să-i las două-trei zile pentru lectură...

- Am auzit eu unele zvonuri, cum că ar exista un jurnal...

- Există şi e complet. Şi e mai bine ca el să-l răsfoiască înainte să mă întorc eu. Că nu cred că i-aş putea povesti...

- E mai bine să afle faptele aşa, din jurnal. Ca să nu te supună unui lung interogatoriu, ci doar să-ţi pună întrebări punctuale.

- Exact.

- Mâine pleci cu avionul, sau tot cu autocarul?

- Cu avionul.

- Şi nu ţi-ai luat încă biletul. E OK. Atunci eu îmi pun oamenii să cumpere zece bilete. La care să înceapă să renunţe, dacă e cazul, cu vreo două ore înainte de decolare.

Adică "să-i rezerve" ei zece bilete! Aprobă şi îşi compuse un chip plin de încredere:

- Mergi cu mine, da?

- Eu nu pot să revin acum în România. Trebuie să stau cu ochii pe medicul tău, care plănuieşte să te-ajute până la capăt - şi care a avut grijă să-şi ia azi zece zile libere de la spital.

Serios? Aşa făcuse medicul Petrescu?... Nu cumva pleca în concediu?!

- Să nu-mi zici că pleacă în concediu!

- Nu-ţi zic. Da' să ştii că, după părerea mea, plănuieşte să se ducă să-i spună lui Ştefan totul.

Cum adică?!

- Şi probabil că vrea şi să te asiste la naştere. Că nu-l lasă inima să se retragă acum, după ce a avut grijă de băieţelul tău toată sarcina.

Adică... Adică... Ridică mirată sprâncenele:

- ... La Sami te referi?

- Da. Şi nu mă îngrijorează el, cât mă îngrijorează imamul lui! Părea mai mult decât încântat să ajute familia unui conte "tânăr întreprinzător". I-am pus frână; dar e genul care pricepe doar dintr-a doua. Aşa că va trebui "să-i recit" din nou toată lista lui "nu"... şi, eventual, să-i explic care sunt cazurile în care s-ar putea să-i meargă foarte rău.

Imam Mohssen i se păruse şi ei extrem de săritor...

- Stai liniştită - că "îl rezolv". Şeful meu are multe pârghii cu care-l poate convinge s-o lase baltă... Chiar dacă eu mai întârzii pe-aici, nu pleci singură. Iuliana vine cu tine. I-am făcut acte, i-am uns drumul... Or să vă însoţească cinci oameni de-ai mei, de încredere. Pe Otopeni, or să te preia alţi cinci oameni de încredere. Te rog din suflet să nu încerci să-i afli care sunt! Să nu te uiţi lung prin avion sau prin aeroport! Fii tu însăţi - doamna Hussein, văduvă tristă cu copilul de mână, neinteresantă şi neinteresată de nimeni. OK?

- OK.

- Uite care-i planul meu... Îţi asigur transportul în siguranţă până acolo. De acolo te preia un foarte bun prieten de-al meu, cât sunt eu ocupat cu cei doi musulmani de-aici. Şi pe urmă vin şi eu. Ăsta e numărul meu de telefon. Te rog să-l salvezi acum în telefonul tău.

Oo, minunat! Se grăbi să-şi aducă mobilul...

- Iuliana va fi umbra ta. Să ai încredere în ea - că e meseriaşă rău şi-o duce capu' foarte bine! Şi i-am ascuns bine identitatea, aşa că nici dracu n-o poate afla cine e şi ce-nvârte! Dacă ai probleme, mă suni pe numărul ăsta. Dacă medicul nu vrea să te nască cum vrei tu, mă suni pe numărul ăsta. Dacă vrei să ţi-l aduc pe Ştefan, mă suni pe numărul ăsta...

Acum ea era cea care râdea...

- Da' eu zic să nu-l excluzi din naştere. L-ai exclus din toată sarcina; lasă-l "să figureze" măcar în minutele alea importante! Te rog!

Aprobă grăbită cu capul - că n-o să poată ea să stea atâtea zile fără el!

- Băiatul cum i-l trimiţi? Prin cine?

- Prin guristul lui preferat.

- Bravo! Te-ai gândit foarte bine! Apropo - să nu mai apelezi niciodată la Florentin. Că n-o să te mai ajute.

- Ştiu. I-am făcut probleme, nu-i aşa?

- Încă nu; dar de fiecare dată când tu ai zis "ajutor", el a sărit prompt. Iar nevastă-sa s-a făcut vişinie şi i-a scris minusuri pe listă. Iar amanta a avut puseuri. Iar cumnată-su nu-i prost - tace şi observă toate alea. Aud că, în prima seară când a avut-o pe Florentina la el, a fost cât pe ce să-i plece nevasta de-acasă cu fetiţele. Lasă-l - te rog eu mult!

- N-aş fi apelat la el, dacă mi-aş fi putut aminti alte numere de telefon!

- Nu trebuie să te disculpi în faţa mea; trebuie să te convingi pe tine însăţi să-i uiţi numărul de mobil.

Asta aşa era... Colonelul se ridică:

- Păi cred că a venit momentul să ies şi să-mi pun oamenii la treabă!

- Aş fi vrut să mai stai...

Ia uite-l, ce mirat era! Ridică scurt din umeri:

- Aşa; pur şi simplu! Gravidele sunt ciudate...

- Dacă mai stau, pot fi luat la ochi. Prefer să nu risc nimic.

Aprobă şi-l conduse la uşă... Şi tresări:

- Stai! Nu mi-ai zis! Familia ta e bine?

Nea Nicu apucă clanţa... şi zâmbi:

- Da. E foarte bine. Datorită lui Ştefan, familia mea este acum în siguranţă şi are tot ce-i trebuie.

- Cum adică?

- Adică, după ce a aflat că eu am fost împuşcat mortal la Roma, Ştefan i-a spus lui Diamant să-i ducă soţiei mele actele contului nostru special; cel de care s-a ocupat el. Şi, peste asta, i-a dus acte de Marea Britanie şi a aranjat cu omul lui din SIE să fie luaţi toţi trei şi duşi într-o locaţie sigură... integraţi într-un program special... Şi-acum Ştefan se face că uită chestiile astea - şi se-ntreabă ce interes am ca să vă ajut pe voi!

- Ei - îl ştii cum e el! N-are încredere în nimeni!

Capul brunet aprobă - iar ochii albaştri o priviră lung, cu seriozitate:

- Să-l ajuţi să se împace cu Isamu. Te rog! Pentru binele vostru, Ştefan trebuie să-l ierte pe chinezul lui!

- O să-l ierte.

Îl văzu strecurându-se grăbit afară... Încuie uşa şi se grăbi să se aşeze lângă băieţelul ei:

- Cum sunt ficăţeii?

- Foarte buni! Da' nu prea au sare... Ei nu ştiu să-i facă aşa ca tine! Ficăţeii făcuţi de tine sunt perfecţi, să ştii!

Îl sărută pe frunte - că era un îngeraş cu corniţe de şmecherie...

- Mami, ce-a zis nenea Nicu? Ne ajută să mergem la tati?

- Da. Mi-a spus ce trebuie să fac ca să ajungem cu bine. Şi mi-a spus că nu plecăm singuri - că trimite şi el nişte oameni de-ai lui, să aibă grijă de noi. Mi-a dat şi numărul lui de mobil...

Prinţul îndesa furculiţa în guriţă şi aproba încet, "bătrâneşte"...

- Şi, după ce i-am spus planul meu, a zis că e un plan foarte bun. Aşa că mâncăm, ne jucăm un pic sau ne uităm la desene animate, după care tu faci nani iar eu mă ocup de jurnal.

- Bine, mami. Da' mai bine ne uităm la desene animate!

Aprobă.

- Te uiţi şi tu cu mine, da?

"Da, şmecherule!" Oare tot aşa "îl şmecherea" şi Florentina pe Ştefan? Probabil că nu-l prea prindea ca să-l şmecherească! Bănuia că soţul ei presimţea deja revenirea ei alături de el - şi îi dădea zor cu afacerile, ca să poată să stea cu ea...

Colonelul Ceauşescu era foarte bine. Se îngrăşase serios. Îşi schimbase fizionomia. Dacă n-ar fi avut vocea aia guturală, inconfundabilă, probabil că azi i-ar fi pansat tăieturile...

Deci Ştefan al ei avusese grijă de familia colonelului! Le dăduse contul "răposatului"; şi mai adăugase la suma aia nişte acte, nişte influenţă, un ajutor mare-mare...

Deci pe colonel îl împuşcaseră la Roma...

Oare Ştefan ţinuse şi el un jurnal? Nu de alta - dar n-ar fi vrut să-l interogheze ea pe el! Nu se făcea...

Sami

Încuie portiera... şi oftă. Casa era luminată feeric. Ana plecase - şi probabil că nu-i spusese asta lui Tasnim. Probabil că preferase să spună că se duce cu Léon la cumpărături, sau la un film, sau până la colţ... Intră în curte. Uşa se deschise larg; Jaser părea speriat... Păi el ce-avea? De ce făcuse faţa aia lungă? Nu-i spusese chiar el că Ana o să plece? Ce-avea?

- Salut.

- Salut.

Intră şi auzi imediat suspinele lui Tasnim! La naiba! Porni spre ea - dar degetul ei arătă spre uşa Anei...

Doar nu se întâmplase ceva rău!

Se repezi şi năvăli în camera ei! Unde era?

... Nu; nu se întâmplase nimic rău. Ana plecase - şi-atât. Îi lăsase nişte hârtii... şi cardul...

Îi lăsase un teanc de versuri! Femeia aia îi tradusese versurile! Şi i le lăsase ca pe-un manuscript! De ce-i lăsase versurile alea?

... Deasupra lor era un bilet. Începea cu ***"Bună seara, Sami"***. Era biletul de adio. În clipele astea, parcă n-ar fi vrut să-l citească...

Şi totuşi, trebuia să-l citească. Aşa că se aşeză comod, trase adânc aer în piept...

Bună seara, Sami

Recunosc că nu sunt o femeie fermecată - nici pe departe. Nu am fost în stare să găsesc puterea şi cuvintele necesare ca să-ţi vorbesc azi. Am preferat să scriu acest bilet şi să plec. Iartă-mă. Ştiu că am greşit; ştiu că n-ai fi încercat să mă opreşti. Ştiu că ştii că am luat decizia corectă. Şi totuşi, nu cred că aş fi putut să-ţi spun cuvintele care urmează.

Dumnezeu mi te-a scos în cale într-un moment dificil al vieţii mele. Dacă n-ai fi fost tu, fetiţa mea poate că ar fi murit. Francezul spălăcit din spitalul din Paris n-ar fi avut grijă de ea. Dar am avut norocul să te întâlnesc pe tine. M-ai ajutat; mi-ai salvat fetiţa şi m-ai ascuns în casa ta. Foarte puţini oameni mai fac aşa ceva în vremurile astea tulburi! Dar tu şi Tasnim ne-aţi primit cu braţele deschise, aţi avut grijă de noi, ne-aţi ascuns cât mai bine... Am încercat să vă întorc ajutorul. Îmi place să cred că am reuşit; asta numai voi ştiţi. Îmi place să cred că prezenţa mea şi sfaturile mele au fost benefice pentru Tasnim. Şi îmi place să cred că au fost benefice şi pentru tine. Îmi place să cred că mintea ta este acum foarte ocupată cu planurile de viitor. Îmi place să cred că nu mai ai de ce să te gândeşti să scurtezi timpul până la revederea cu ele. Îmi place să cred că copiii mei ţi-au stârnit visele acelea de demult...

Am încercat să-ţi arăt că drumul tău prin viaţă nu se poate opri acum, aşa. Tu, Sami, chiar eşti un om fermecat! Iar oamenii fermecaţi nu au voie să renunţe înainte să-şi ducă la final menirea! Ţi-am spus: înainte de orice, tu trebuie să clădeşti şi să modelezi un om fermecat - aşa ca tine. Este datoria ta. Este sarcina noastră, a tuturor, să lăsăm în urma noastră pui de oameni. Ei sunt cea mai puternică, cea mai importantă şi mai grea sarcină a noastră, a oamenilor. Sunt momente când uităm de ea; îmi place să cred că, în ultimele luni, am reuşit să ţi-o reamintesc...

Plecarea noastră din Nantes reprezintă pentru noi finalul poveştii voastre. Dar ce altceva e viaţa, decât un lung şir de poveşti, înlănţuite una de cealaltă? Fiecare final reprezintă un început. Iar finalul poveştii lui Zaynah coincide, cred eu, cu începutul poveştii în care Sami va clădi un pui de om... alături de o femeie care să-l ajute, să-l sprijine, să-l înţeleagă... Să-l iubească aşa cum este el, cu bune şi cu rele, cu versuri minunate şi cu lungi talk-show-uri într-o limbă dificil de înţeles... Iar pentru Tasnim, plecarea lui Zaynah va coincide cu începutul lungii prietenii cu soţia fratelui ei. Eu aşa vreau să sper; mie aşa mi-ar place să sper că este. Pentru că toate finalurile sunt dureroase; şi o să ne fie dor de voi. Gândurile noastre vor zbura deseori în Nantes şi vor încerca să afle dacă am reuşit. Dacă sunteţi fericiţi. Dacă povestea noastră din Nantes a reuşit să dea naştere unei poveşti şi mai frumoasă...

Plecarea noastră din Nantes reprezintă începutul unei poveşti şi pentru noi. Atentatul din aprilie a început o poveste amară; am pornit azi la drum spre începutul unei poveşti minunate - aşa cum sunt toate poveştile din familie. Nouă ne este foarte dor de soţul şi tatăl nostru; şi ştim că şi el suferă fără noi. Ne grăbim deci la el - ne grăbim spre finalul poveştii triste din sufletele noastre. Toţi oamenii merită să fie fericiţi - iar noi alergăm spre fericire acum. Vă implor să faceţi acelaşi lucru - să alergaţi spre fericirea voastră. Să nu vă opriţi niciodată din alergat - şi să o căutaţi îndeajuns de mult ca să o găsiţi. Meritaţi să fiţi fericiţi. Sunteţi fermecaţi...

Îţi mulţumesc pentru ajutor. Îţi mulţumesc pentru că eşti un om de cuvânt. Îţi mulţumesc pentru că eşti fermecat. Îţi mulţumesc pentru tot.

Ana-Maria

Şi uite cum aflase el de ce Tasnim plângea iar Jaser era speriat şi cam palid...

Reveni în living şi se aşeză lângă surioara lui... care revăzuse scrisoarea Anei şi plângea acum în toată regula... Arătă spre hârtie:

- Toate finalurile sunt dureroase.

Da. Aşa era. Iar ea se aruncase să-l strângă în braţe, ştiind cât de dureros era finalul ăsta pentru el... Sora lui hohoti:

- Eram sus... şi n-am auzit-o... când a plecat!

- A vrut să n-o auziţi. Să nu ştiţi când pleacă ei. Să nu vă vadă plângând - şi să nu trebuiască să-şi caute cuvintele. N-ar fi putut să-şi ia adio de la noi. Ar fi plâns - şi putea să-i facă rău Fluturaşului...

Tasnim aproba, că nu era nebună să-şi închipuie altceva...

- Ceea ce ea nu ştie, însă, este că pe mine o să mă revadă în curând.

Ia uite-o, ce repede se trăsese din braţele lui! Adăugă, zâmbind slab:

- Pentru că sunt un om de cuvânt. Şi sunt fermecat. Şi n-am terminat de ajutat la ea.

- Te duci după ea?

- Mă duc s-o ajut până la final. Mâine sau poimâine plec în România.

Amândoi îl priveau lung, perplecşi... N-o să le spună mai mult de-atât; scoase telefonul şi începu să caute numărul...

- Da.

- *As-salamu alaykum*, imam Mohssen.

- *Walaykum assalam.*

- Sami Fakhouri sunt.

- ... Aa, Sami! Mă bucur să te aud!

- Imam Mohssen, aş vrea să-ţi fac o vizită mâine.

- Sigur, Sami! Te aştept!

- Crezi că putem discuta între patru ochi? S-au întâmplat unele lucruri - şi am mare nevoie de un sfat.

Tăcere... Adăugă:

- Şi eu, şi Tasnim... Amândoi.

- ... Sigur, Sami! Mâine, la douăsprezece fix, mă găseşti la moschee!

- Mulţumesc, imam Mohssen. *As-salamu alaykum.*

- *Walaykum assalam.*

Şi apăsă butonul roşu...

- Eşti sigur că vrei să faci asta?

- Da, Tasnim. Femeia fermecată are nevoie de ajutor. Mă duc s-o ajut. Dealtfel i-am promis, nu? I-am spus că o ajut până la capăt! Ştii că am cuvânt...

Sora lui îşi acoperi încet faţa cu palmele... şi reîncepu să suspine:

- Mi-e dor de ei! Deja mi-e dor de ea! Când îmi amintesc că nu se mai întoarce, înnebunesc!

- După cum a spus şi ea - plecarea lor reprezintă un final. Iar toate finalurile sunt triste. Partea bună e că putem face în aşa fel încât după finalul ăsta să urmeze o poveste fericită. Din fericire, noi putem influenţa poveştile din care e compusă viaţa noastră. Şi putem... trişa. Tu, de exemplu, poţi trişa invitând-o la nuntă, la botez...

Pentru a doua oară în ultimele cinci minute, sora lui se aruncă de gâtul lui! De data asta îl şi pupa - că era fermecat şi-i veneau numai idei bune... Se grăbi să profite de schimbarea pozitivă petrecută în starea ei:

- Hai să mâncăm. Jaser, te rog - stinge tu luminile de sus. Că nu trebuie să facem nimic ieşit din comun, ca să nu anunţăm pe toată lumea că ea a plecat...

Tasnim se aşeză lângă el şi oftă greu:

- Când mi-am dat seama că a plecat, parcă am înnebunit! Ţi-am spus - noi am fost sus! Şi n-am auzit absolut nimic!

- Eu mă bucur că s-a întâmplat aşa - şi n-a plecat în toiul nopţii. Mă bucur că a plecat fără să trebuiască să trecem prin chinul îmbrăţişării, al discursului de rămas-bun... Nici ea n-ar fi fost mai veselă. A luat decizia corectă.

- Aşa e. Iar tu ai luat decizia corectă adineauri, când te-ai hotărât să-i ceri ajutorul lui imam Mohssen.

- Cu imam Mohssen am două lucruri de lămurit. Primul sunt informaţiile despre soţul ei - că la el vreau să merg mai întâi. Al doilea este chiar imam Mohssen. Care trebuie să-şi vadă de treburile lui şi să nu încerce s-o împiedice să iasă din Franţa. Şi nu trebuie nici să-i contacteze soţul - fiindcă un om extrem de ocupat, aşa cum este imam Mohssen, e într-o permanentă căutare de fonduri. Şi nu e bine. Asta le-ar mai lipsi oamenilor ăstora, după tot ce-au tras în ultimele şapte luni!

- Ai dreptate! Sami, tu chiar eşti fermecat, să ştii!

Se grăbi să o ridice şi se ridică şi el:

- Atunci hai să vedem dacă vrăjile mele pot convinge farfuriile să se umple cu mâncare!

Gata - o făcuse să râdă. Reuşise s-o împace. Asta era bine - că vor urma câteva ore în care Jaser trebuia s-o ţină ocupată pe Tasnim. Ca să poată el să se gândească pe îndelete la discuţia de mâine cu imamul, la cea cu contele...

Ştefan

Erau tot în Italia. Rămăseseră la vila-birou a Luciei. Ea îi invitase, el ridicase din umeri, Aleodor se grăbise să accepte invitaţia...

Jos, la parter, era în plină desfăşurare o petrecere de-aia "ca la carte". Patru fete petreceau alături de Aleodor şi Lucia. Petreceau în sensul literal al cuvântului - că discutau şi serveau bufet suedez, pe fond muzical relaxat! Dar era evident finalul serii de azi. Spionul probabil că obosise să se tot lupte cu Adina. Voia să se relaxeze. Se va relaxa din plin în noaptea asta! Şi nu asta era problema! Problema alta era...

Rebeca îl anunţase că făcuseră ei ce făcuseră şi "săriseră pârleazu'". Adică ea mai adăugase azi un milion la teancul cu milioane din tabele. Îl sunase deci şi-l anunţase că era "ăl mai bengos rege dintre regi". Vestea îl bucura; dar trăia o bucurie de-aia seacă, rece, fără gust şi fără miros...

Toate în viaţă erau jumi-juma. Cercul chinezesc era adevărat; viaţa era jumătate albă, jumătate neagră. Afacerile lui mergeau perfect. Florentina era în Aurari. Tuşica spunea că soarta îi e favorabilă. În concluzie, n-o să-şi revadă mâine regina. Şi mai rămăseseră doar şapte zile! Doar şapte... Doar 168 de ore... din care 56 le va dormi... Iar timpul trecea pe nesimţite, iar el simţea presiunea timpului şi creşterea pericolului şi îi era tot mai frică...

18 decembrie 2011 - duminică

Ana-Maria

Aeroportul părea adormit. Părea aproape gol. Oamenii nu plecau nicăieri duminică, la şapte dimineaţa. Găsise bilete la zborul care-o interesa. Ca un făcut, avea parte de un zbor comercial direct... De parcă nea Nicu Senioru' putea să inventeze, special pentru ea, o cursă fără "proverbiala" deja escală pe Charles DeGaulle...

Prinţul era cuminte - stătea lângă ea şi se căznea să reuşească un desen foarte elaborat. Prinţul ei se cam plictisise. Dar n-avea ce-i face! Până nu se deschidea poarta, nu puteau porni spre avion! Iar ea era ferm hotărâtă să nu scoată laptopul din rucsac înainte de a se aşeza pe scaunele lor. Chiar se gândea să nu-l pornească înainte de decolare! Că poate îi triangulau placa de reţea, sau...

În fine! Nu prea ştia ea cum se făceau lucrurile astea; dar ştia că orice era posibil, în era telecomunicaţiilor. Aşa că se gândea la ziua de azi, la cea de ieri, la planul ei... Zburau trei ore azi. Dacă plecau la timp iar la Bucureşti nu era furtună sau vreo "ninsoare catastrofală", aterizau în jurul orei 11. Până ieşeau, până luau un taxi, se făcea 12. Până afla ea dacă Florin era acasă sau pe la vreo cântare... Deşi, la aşa zbor fără escală, scurt şi drept, la aşa rapiditate cu care i se procesaseră actele, dorinţele, biletele, la aşa aeroport gol-goluţ, la aşa Iuliană transformată instantaneu în şpioancă invizibilă, putea bănui că Florin o să întârzie azi la cântare - că o va aştepta pe ea! Regina redevenise foarte importantă...

Azi, se ţinuse după Iuliana. Fusese în permanenţă la un metru în spatele ei. Iuliana intrase în aeroport şi se dusese glonţ la agenţia de bilete - iar ei doi o urmaseră. Iuliana luase un bilet; ei luaseră două. Iuliana fusese întrebată dacă vrea să i se facă check-in-ul şi spusese că nu. Exact acelaşi lucru spusese şi ea. Iuliana se aşezase pe scaun şi aşteptase; asta făcuseră şi ei. Fata aia aştepta deschiderea porţilor. Asta făceau şi ei...

Lucrurile mergeau ca unse. De când plecase de la apartament, înaintase "ca-n brânză" cu viteza unui cuţit de-ăla din reclame, care tăia inclusiv ţeava de apă. În mod ciudat, chestia asta n-o speria, n-o punea pe gânduri, nu-i amintea că după bine vine rău - şi viceversa...

Aha! Anunţau zborul! Se deschisese poarta! Iar Iuliana se ridicase şi pornise direct spre îmbarcare!

- Prinţule, hai - că ne-au anunţat.

Micuţul ei îndesa grăbit caietul şi creionul în rucsăcel...

Lucrurile or să meargă foarte bine. Şi aici, şi la Bucureşti. Şi apoi vor fi fericiţi - ea şi regele ei. Pentru totdeauna.

Ştefan

Diamant gonea. Şoseaua era pustie; dar era şi umedă. Vărul lui încerca, probabil, să-şi impresioneze nevasta - care stătea azi în faţă, lângă el. Şi uite că nu-l certa pentru tentativa de-a face drifturi cu Claire! Nu-i venea să-l certe. Îi mergea foarte bine în afaceri, adică îi mergea execrabil în dragoste...

Picase incognito pe capul şpionului-şef. Îl sunase, la opt şi-un sfert, şi-l anunţase că îl aşteaptă la birou. Popescu accelerase serios şi ajunsese la birou la şi jumate; şi nu ceruse săruri şi-o ambulanţă când auzise că regele-conte îi cerea un băiat specialist în ţările foste iugoslave. Se scuzase că n-are aşa ceva îndesat într-un joben, să-l scoată acum şi să i-l dea pe loc "la şcolit", după care îl asigurase că, pe 3 ianuarie, îl va cunoaşte pe cel mai bun specialist de-ăla pe care-l avea. Iar el aprobase, sătul de omul ăla...

Mergeau în Aurari. Mergeau la Florentina. Încerca să-şi compună un discurs în minte, dar nu reuşea. Îi tot revenea chipul ei... Şi gândul ăla nenorocit, cu cercul chinezesc... Bombăni printre dinţi:

- Las-o mai uşor.

Piciorul lui Diamant se execută prompt... dar cam târziu totuşi, fiindcă se vedea deja gardul orăşelului...

- ... Ceva veşti?

- Nimic nou. Adică nimic concret! Dacă vrei, fă-i mamei o vizită! Că m-a anunţat că diseară avem şedinţă de familie şi l-a invitat şi pe Grasu. Probabil că vrea să ne spună ce-avem de făcut săptămâna viitoare...

Adică să-i înveţe cum să tragă sforile...

- N-am să mă duc la ea.

- ... De ce?

- Aşa; pur şi simplu! De ce să mă duc pe capu' ei? Una la mână, e foarte ocupată! A doua la mână, nu m-a invitat! În plus, dacă ea vă spune vouă ce-aveţi de făcut, de ce să mă bag eu în socotelile voastre?!

Diamant nu mai zicea nimic; vira şi intra în orăşel. Rebeca oricum fusese mută încă de când "o pescuiseră" de pe Otopeni...

Se apropiau de brad...

- ... Auzi, Ştefane? Mă gândeam să ornez bradul, de Crăciunul ăsta. Îţi dai seama cum ar arăta? Să îl umplu cu beteală argintie şi globuri de-alea mari? Şi să fac petrecerea la baza lui?

- Îmi dau seama...

- ... Şi tu ce zici? Să-l ornez?

- Nu ştiu. Fă cum zice maică-ta - că ea ştie!

- Auzi, bă? Ştii ceva? Eu am început să mă satur!

Iaca - prinsese glas! Se-ntinse scurt şi-i altoi un dos de palmă peste obrazul disponibil:

- Eu m-am săturat deja, bă! M-am săturat să vă tot spun! M-am săturat să mă milogesc de voi! Bă! V-aţi luat-o-n cap! V-au crescut buzunarele şi v-a împins respectul afar' din cap şi din suflet! Cum să ornezi, bă, simbolul oraşului cu beteală şi globuri? Cine-l dez-ornează, de sfântu' Ioan? Cum o să arate simbolul oraşului jumulit şi cu bucăţi de beteală ruptă prin el? Bă! S-a îmbrăcat vreodata tata în clovn, să facă tumba prin poiană de 1 iunie?

Vărul lui înfipse piciorul în frână - iar Claire derapă, alunecă strâmb... şi se opri. Diamant se întoarse spre el - şi zbieră:

- Ce vrei, mă? Ce vrei? Vrei s-o omori? Vrei să le dai duşmanilor drumul spre ea? Las-o! Las-o să trăiască! Că te iubeşte - şi abia aşteaptă să vină înapoi! Tu o vrei înapoi! Ea vrea să se-ntoarcă înapoi! Vreţi să fiţi fericiţi împreună! Las-o! Dacă vrei să te bucuri de ea, las-o să se-ntoarcă cu bine! Că nu-i proastă - ştie şi singură drumul spre casă!

Aah - ce i-ar fi rupt el gura aia mare şi proastă... şi mută... Mută, aşa ca gura lui - care nu putea să-i spună ce gândea capul. Nu putea să-i spună că, de azi într-o săptămână...

Întoarse capul spre geam. Că n-avea ce să-i spună. N-o să poată să-i spună că afacerile mergeau ca unse. Şi că totul în viaţa asta era jumi-juma. N-o să poată să-i amintească că mai erau doar şapte zile - aşa că prefera să tacă. Să-l lase să toace ce vrea el, ca să mâne maşina până la casa aia. Ca să se ducă şi să-i spună Florentinei...

Era linişte. Diamant nu mai spunea nimic. Nici Rebeca nu se grăbea să rostească ceva inteligent... sau măcar ceva amuzant! Şi, după câteva secunde, Claire îşi reluă drumul spre brad...

Acum tăceau. Nu mai aveau nimic de spus. El n-avea ce să-i mai spună. Diamant se ferea să deschidă gura ca să nu mai zică vreo prostie aşa cum fusese aia cu bradul îmbrăcat în clovn... şi cu petrecerea de Crăciun la grămadă, ca alea organizate de primăriile de sector pentru sărăntocii votanţi...

Maşina opri în faţa casei. Coborî şi intră pe poartă. Pentru ei nu avea ordine; să se ducă să facă ce ştiau ei! Nu-l interesa! Nu-l mai interesa... Îi venea să plângă...

Apăsă soneria. Îşi aminti instantaneu că nu le adusese nici măcar un ambalaj de bomboană - şi erau fetiţa şi nepoţeii lui... Tăticul lui deschise larg uşa:

- Ei, bine-ai venit!

- Bine te-am găsit. Florentina s-a trezit?

- Da; e la masă. Da' ce s-a întâmplat?

Nu-i mai răspunse; intră, îşi abandonă laptopul şi geaca în braţele lui şi se grăbi spre living. Şi-o văzu - şi simţi că toată tensiunea acumulată în el o să răbufnească într-un plâns nervos, cu sughiţuri...

Florentina şi Azur erau, într-adevăr, la micul dejun. Fetiţa lui înflorise toată când îl văzuse - şi-apoi îi văzuse supărarea şi nu mai sărise spre el... Îşi trase scaunul lângă ea:

- Vreau să-ţi spun ceva. Dragostea e la fel ca farfuria din faţa ta. E compusă din mai multe bucăţi - aşa cum e şi mâncarea din farfuria ta. Tu ai acolo ou, salam, brânză, salată de boeuf, castravete, ardei... Iar ele toate compun micul dejun. Aşa e şi aici.

Îi luă mâna şi şi-o puse pe piept, peste inimă:

- Aici, eşti şi tu, şi e şi Léon, şi tata, şi Diamant, şi Perla, şi mamaia Stela... Pe lângă locul pe care îl ocupaţi voi, eu am aici un loc special, pentru Ana. Aşa cum ai tu pe masă o farfurie pentru pâine. Nu te-am dat pe tine la o parte, ca s-o aşez pe ea. Ea are locul ei - exact ca pâinea ta. Ea nu vine în locul tău, tu nu te muţi în locul ei...

Florentina îl privea lung - iar el simţea că îi vine să plângă... Încercă să nu înceapă să plângă:

- N-am să încetez niciodată să te iubesc. Tu eşti fetiţa mea - iar asta nu se va schimba niciodată. Dacă nu pot să stau cu tine tot timpul, asta nu înseamnă că nu te mai iubesc! Şi să ştii că mi-e tare greu să mă duc colo şi colo şi să te las pe tine aici! După atâtea luni departe de tine, e al naibii de greu, să ştii!

Prinţesa se grăbi să-l strângă în braţe. Strânse bine pleoapele... şi nu se mai putu abţine:

- Te rog, nu mă mai pedepsi!

- Tati, da' nu te pedepsesc!

"Ba mă pedepseşti şi-ţi baţi joc de mine!" Se desfăcu din mâinile ei şi-i prinse capul în palme:

- Te implor, spune-mi unde e Ana! Spune-mi unde e nevasta mea! Florentino, nu mă mai chinui! Unde e Ana mea?

O vedea ca prin ceaţă, pentru că avea ochii plini de lacrimi... Florentina oftă greu... şi începu să suspine:

- E în Nantes. De fapt, cred că nu mai e în Nantes. Mi-a spus că va veni în România, împreună cu Léon, şi vom face sărbătorile împreună. Nu mi-a zis când vine; dar au trecut multe zile de când m-a adus pe mine! Şi ştiu că abia aşteaptă să se întoarcă la tine! Că şi ea are... o farfurie specială... pentru tine...

Oof, Doamne! De ce-şi chinuia el fetiţa? Şi tatăl şi vărul şi pe toţi ceilalţi oameni din jurul lui? De ce nu pricepea odată?... Oftă greu:

- Mai sunt şapte zile până la Crăciun. Asta o ştim şi noi şi-o ştiu şi oamenii care s-ar putea s-o caute ca să-i facă rău. Ea e cu Léon; şi trebuie să treacă peste o graniţă complicată, unde are nevoie de acte impecabile...

- Tati, să ştii că mami are acte perfecte! Pentru ea, are paşaport original. Are un nume care se potriveşte şi cu deghizarea, şi cu toate! Iar pentru noi are certificate de naştere şi un certificat de deces pe numele tatălui din actele noastre! Tot de-alea originale!

Poftim? Cum? Florentina aproba încet cu capul:

- De-alea pe hârtie specială, cu fir lucios, cu ştampile colorate, cu marcaj de-ăla ieşit în afară... Şi paşaportul, şi hârtiile sunt de-adevăratelea.

Deci aşa...

- Şi se îmbracă normal, de la Carrefour, şi se înfofoleşte bine cu căciulă şi fular. Şi eu m-am speriat, la un moment dat - că n-am recunoscut-o, şi-a fost cât pe ce să ţip şi s-o lovesc! Să mor io!

Bine! O trase în braţele lui - bine, pricepuse! Acum pricepuse! Acum, că auzise de marcajul ieşit în afară, care nu putea fi decât timbru sec, zău că se mai liniştise un pic!

- Tati, să ştii că eu am vrut de multe ori să venim acasă! Şi de fiecare dată ea a zis că nu e bine şi a hotărât să mai stăm! Şi după două-trei zile am văzut şi eu că a avut dreptate - şi că, dacă asculta de mine şi porneam spre casă, puteam să murim!

- Bine, prinţeso. Gata - nu mai zic nimic. M-am hotărât! Dacă tu eşti sigură că actele alea sunt adevărate, atunci stau cuminte şi nu mai zic şi nu mai fac nimic! O las să facă aşa cum ştie ea!

- Tati, nu te îngrijora pentru acte! Hai să-ţi spun un secret!

Da! Să-i spună un secret! Să-i spună un secret adevărat... Florentina îşi lipi gura de urechea lui şi şopti încetişor:

- Mami n-a lăsat actele ei adevărate în Cannes, atunci când am plecat. Le are la ea - şi le ţine pitite şi are mare grijă de ele! Iar când m-a adus pe mine, le-a pus într-o pungă pe care a lipit-o cu scoci pe burtă, pe sub haine. Dacă se întâmpla ceva, era pregătită să scoată actele alea şi să ceară să vină poliţia şi reprezentantul ambasadei! Stai liniştit - că mami e foarte deşteaptă, să ştii!

Aproba - că ştia cât de deşteaptă e ea... faţă de el...

- Auzi, tati? Îţi mai zic un secret. Da' numai dacă te juri că nu zici nimic şi nu faci nimic şi nu-i baţi!

Aşaa... Se grăbi să aprobe:

- Jur că, după ce-mi zici secretul, nimeni n-o să-şi dea seama că mi-ai zis.

Şi iar venea lângă urechea lui - şi de data asta făcea palmele căuş, ca să n-audă nimeni altcineva iar el să nu piardă o literă...

- ... Mami ştie pe de rost numerele de telefon ale lu' Diamant şi-ale lu' Grasu. Şi are şi numărul de telefon de la ambasadă, şi numărul de-aici din Aurari... Şi ţi-am zis că nenea ăla şmecher rău e mereu în spatele ei, cu ochii pe ea...

Şi-acum nu mai zicea nimic. Nici el nu zicea nimic. El îşi dădea seama că era tâmpit - şi-şi chinuia copilul. Şi tatăl. Şi vărul. Şi miile de subalterni. Şi albea prematur şi dădea-n hepatită...

Florentina se trase din braţele lui şi-l privi lung, drept. Voia să ştie dacă îşi ţinea jurământul... Şi cum el nu-i răspundea, degeţelele ei îi traseră încet fermoarul buzelor... Prea bine! Îi prinse mânuţa şi i-o sărută - şi se ridică. Şi se apropie de tatăl lui:

- Văr-miu unde-i?

- Nu ştiu - cred că la nevastă-sa. Că a plecat ca vijelia, după ce-ai coborât tu.

Aprobă şi zâmbi cu subînţeles:

- Asta mă duce cu gândul la varianta angajării unui şofer...

Tăticul lui clătina dezaprobator capul... Porni spre bucătărie:

- Auzi, tăticule? N-ai cumva o farfurie de dragoste de-asta practică în plus? Că atâta am studiat-o pe-a Florentinei, că mi-a venit pofta!

I se indică spre masă - spre copiii care râdeau cu poftă. Se aşeză lângă prinţesă - şi-i mai pupă o dată mânuţa! Să ştie şi ea că-i făcuse o bucurie imensă! Şi-i luase o piatră uriaşă de pe suflet! Azur se grăbi să deschidă discuţia:

- Ştefane, voiam să te întreb ceva.

- Da, Azure.

- Tu crezi că ar fi bine să organizăm o petrecere de Crăciun?

- În ce sens?

- În sensul că tata zicea, aseară, că ar putea să orneze bradul şi să comande mâncare. Şi să facem o petrecere în părculeţ, cu toată lumea. Da' eu nu ştiu ce să zic...

Tăticul lui îi puse farfuria în faţă - şi se sprijini, aparent normal, de umărul lui. OK, să-l asculte pe-ăsta micu' la lecţii atunci! O coti scurt, elegant, către "butonul start":

- Păi zi-mi părerea ta! Tu ce crezi - e bine să organizaţi petrecere mare?

- ... Mie să ştii că nu mi-ar place. Adică, de Crăciun, mie mi-ar place să stau acasă, cu tata şi cu Agata şi bunicu' şi bunica. Voi o să vă duceţi în Franţa, imediat cum vin Ana şi Léon; aşa că aici o să fim doar noi. Şi mi-ar place să stăm acasă. Să avem bradul nostru, să mâncăm sarmale, să primim cadouri, să ne jucăm... Nu ştiu; parcă n-ar fi aşa frumoasă o petrecere mare, cu lăutari şi gălăgie şi friptane şi băutură multă! Iar bradul e frumos aşa, plin de zăpadă! Ca să-l ornăm, ar trebui să scuturăm zăpada! Şi parcă n-ar mai fi frumos!

- Mda. Numai că asta e părerea ta. Bradul nu-i al tău - e al oamenilor din Aurari. La fel, şi Crăciunul! Eu zic să-i întrebi pe ei. Să le spui că tu, ca bulibaşă în Aurari, ai două variante pentru Crăciun: o petrecere mare la bradul ornat în părculeţ... şi-o petrecere mai miti-

tică, pe 24 decembrie, care să-nceapă pe la cinci-şase încolo. Fără brad ornat, da' cu ceai fierbinte şi cozonac delicios şi colinde de Crăciun cântate de copiii orăşelului. Una scurtă, până-n ora zece. Şi vezi ce zic oamenii.

Ochii albaştri îl sorbeau din privire - şi probabil că mintea îşi certa chiar acum proprietarul, că n-avea nimic de scris la îndemână... Tăticul lui se aşează şi el:

- Are dreptate, Azure. Crăciunul e sărbătoarea familiei - şi trebuie serbată alături de familie, în linişte şi pace şi bucurie. E o zi când omul pune punct, trage linie şi socoate. Şi se-mpacă cu duşmanii, îşi aminteşte de prieteni, de cele bune şi frumoase... Face cadouri... E o sărbătoare care trebuie să vindece sufletul. Iar după ce sufletul se vindecă, omul se simte mai bine - şi-i vine chef să petreacă!

- Şi-atunci, bunicule, cum să facem?

- Nu ştiu - cum să facem?

- Păi, uite - după ce mâncăm, eu pornesc uşurel prin oraş. Şi-i întreb pe toţi. Şi diseară îţi zic ce-au zis!

Se grăbi să intervină:

- Ca să-ţi fie mai uşor, să iei de la primărie un tabel cu toţi oamenii. Nu cu familiile - cu oamenii! E important! Că nu toţi oamenii dintr-o casă vor acelaşi lucru!

- Bineînţeles! Auzi, Ştefane?

Aha! Urma ceva "ghiduş"! Şi bănuia ce urma! Se abţinu cu greu să nu înceapă să râdă:

- Da, Azure.

- ... Da' dacă iese scoru' jumi-juma?

- Dacă iese scoru' jumi-juma, tare mi-e mie că te-apuci de petrecut pe 24 dimineaţa şi termini pe 25 în toiu' nopţii! Că tu eşti bulibaşă - trebuie să participi la toate activităţile din orăşel!

Florentina începu să râdă:

- Şi pe 24, pe la nouă aşa, te faci că te-ai stricat la stomac - şi dai o fugă la tata, să desfacem cadourile!

Râdeau toţi patru. Râdea şi el şi nu-i amintea că ei petreceau Crăciunul în Franţa...

Oare unde vor petrece ei Crăciunul? În Franţa? Sau în România? La Cannes? La conac? Aici, în Aurari? Într-un penthouse din vârful Parisului? La New York? Într-o pensiune de-o margaretă din vârful Carpaţilor? Unde vor petrece ei Crăciunul?

... Când se întorcea Ana lui? Avea atât de multe întrebări - şi numai ea ştia răspunsul la ele! Când se întorcea?

Diamant

Frână în faţa casei lui. Raina se grăbi să coboare, semn că aveau de vorbit - sau iar era speriată... Încuie maşina şi-o urmă. Ochii de peruzea îi evitau privirea...

O pofti să intre; încuie după el şi arătă spre canapea. Iar ea nu intră în living; ea se întoarse, îi prinse uşor capul în palme, îl aplecă spre ea... şi sărută obrazul lovit de palma vărului lui.

... Ei bine, nu mai putea reacţiona. Palmele ei tocmai îl azvârliseră spre soare. El era acum undeva sus, deasupra norilor cenuşii plini de zăpadă. Aici, jos, soţia lui îl strângea uşor în braţe; dar el era în realitate sus... Sus de tot...

Hei! Ea nu era acolo sus, cu el! Ea rămăsese jos! Că nu-i spusese nimic care s-o aducă sus, lângă el! Aşa că reveni repede-repede jos şi-o ridică pe braţe. Şi-acum erau amândoi sus, în lumina puternică a soarelui, în timp ce trupul lui Diamant ducea trupul Rainei spre canapea...

Mm, ce îndrăgostit era! Rău de tot! Era îndrăgostit rău şi bătea câmpii şi visa poveşti...

Se aşeză şi şi-o aşeză în braţe. Şi şopti:

- Las' că nu mai e mult! Se-ntoarce ea; şi-o să-şi revină şi el...

Raina aproba grăbită...

- Grasu nu mi-a mai zis nimic despre regină. Ori n-are veşti, ori are veşti atât de importante încât simte nevoia să le ţină foarte bine ascunse de urechile conectate la gura asta mare.

Gata - o făcuse să râdă. Şi era superbă când râdea! Era... "lucioasă"! Strălucea - exact ca Ana lui Ştefan! Raina râdea şi strălucea - şi erau amândoi sus, deasupra norilor...

- ... Oricum, Ana a scris că va aduce întâi copiii. Şi aşa a zis şi Florentina.

- Iar mama zice că săptămâna viitoare o să fie "de belea"!

- Deci Léon apare săptămâna viitoare. Şi tot săptămâna viitoare vine şi ea! Probabil că după o zi sau două...

- Tot ce se poate. Adică aşa ne-a transmis ea că o să facă. Dar tu nu-i ştii pe ei - pe Ana şi Ştefan. După atâtea luni petrecute departe unul de celălalt, nu m-ar mira să mă pomenesc mâine cu amândoi la poartă! Adică nu ştiu cum stă Ana cu nerăbdarea şi dorul...

Raina aproba încet... Chicoti, curios să-i vadă reacţia:

- Şi-ar fi bestial să vină şi ea! Ar fi bestial să stau retras, aşa, la un metru de ei, şi să-l văd pe văr-miu cum se descurcă şi "de unde-o începe"! Că surpriza pe care i-o face ea o să-l dea cu cracii-n sus! Iar dacă surpriza e tot la ea...

Ochii de peruzea îl priveau lung, nedumeriţi... Puse palma peste burta ei:

- Adică dacă e tot în ea...

Pricepuse - şi se albise toată...

- Mi-ar place mult să-l văd pe văr-miu cu ochii bulbucaţi, dând să se repeadă la ea s-o strângă în braţe şi codindu-se şi dându-i ocol şi calculând pe unde s-o îmbrăţişeze ca să nu-l lovească pe ăla micu'...

Raina tremura acum... Oftă greu:

- Ţi-am zis că ştiu despre ce surpriză-i vorba! Şi trebuie să te rog să fii la fel de tare pe poziţie ca puştoaica aia de opt anişori - şi să nu-i spui nimic lu' Ştefan. Că, dacă-i spui, văr-miu pică leşinat pe jos. Şi pe urmă îşi revine şi dă două telefoane - unu lu' Popescu, unu lu' Moreau. Şi în 12 ore regina e la spital, pe perfuzii, operată şi născută - că deghizarea asta e "beton" atunci când n-o ştie nimeni, da' dacă află cineva, nu mai e deghizare, ci semnu' care-o scoate în evidenţă. E în pragul naşterii; îţi dai seama că se vede...

Soţia lui aproba grăbită...

- Şi promiţi că încerci să nu-i zici?

Da; aproba în continuare. Decise să continue pe tema aia:

- E mai bine ca el să nu afle. E mai bine ca ea să-şi ducă planul până la final. Probabil că îşi dă şi ea seama ce-ar face bărba-su dacă ar afla că ea trebuie să nască în curând; aşa că a plănuit să nască înainte să dea ochii cu el. Aşa mi se pare mie logic! Nu ştiu...

- Categoric, n-o să rişte să-l bage aşa, euforic şi plin de adrenalină, în socoteala naşterii ei!

Da! "Se prinsese"! Perfect!

- Aşa că trebuie să recuperăm băiatul de la persoana de încredere unde-o să-l ducă ea... şi să-l ţinem pe el în frâu. Să-i dăm de treabă. Să-l ţinem ocupat cu afacerile. A picat bine chestia cu sârbii...

Aproba şi ea... El trecea uşor cu palma peste locul acela special şi... Şi oftă greu:

- Îmi dau seama cât de surprins va fi Ştefan... Şi îmi dau seama cât de fericit va fi pentru surpriza asta. Pentru că eu am acum alături de mine ceea ce are şi el alături de el. Şi ştiu cât de fericit aş fi eu...

Şi nu putea să ridice privirea şi să-i vadă expresia feţei - adică opinia sinceră...

- ... Dacă regina raiului meu mi-ar face asemenea surpriză...

Ea nu spunea nimic. Nu făcea nimic. El nu putea s-o privească... Decise să mute subiectul înapoi, spre surpriza lui Ştefan - aşa că bufni într-un râs şmecher:

- Şi cică e tot băiat! Moare văr-miu! Leşină!

El râdea; ea nu scotea nici un sunet, nu schiţa nici un gest... Ea nu voia să mute subiectul spre copiii lui Ştefan. Ea îi lăsa senzaţia că voia să audă opinia lui despre copiii lor; şi nu putea să-i spună asta. Nici nu voia să-l oblige să vorbească despre asta...

Ba o să vorbească despre asta! Că era important! Şi trebuia să ştie şi ea! Trebuia să ştie cum gândea el - ca să ştie că copilul lui Titel era copilul lui Titel şi-atât! Aşa că oftă greu... şi lăsă capul pe spate, pe spătarul canapelei:

- Da' mie mi-ar place o surpriză cu rochiţă...
Acum era acum...

Roşcata

Ia uite! Ei, poftim situaţie! Şi bărbatul ei calculase copii! Şi el se gândise...

Cum voise ea să-i spună? Atunci când el dormise la ea, iar ea sărise dimineaţa din pat şi se-mbrăcase şi-apoi se dezbrăcase? "Diamante, vrei să avem o fetiţă?" Aşa se gândise ea atunci să-l întrebe! Şi descoperea acum că, da - şi el se gândise tot la o fetiţă... Zâmbi şi puse palma peste palma lui:

- Chiar ţi-ar place aşa o surpriză mare?

- Da. Ar fi o surpriză uriaşă! O surpriză minunată! Un miracol! Ar fi...

Şi nu-şi găsea cuvintele; aşa că lăsă capul pe umărul lui, ca să-l inspire şi să-i dea curaj...

- Ar fi copilul meu. Adică ar fi unicul meu copil.

La dracu! Şi el gândea exact la fel ca ea! Nici el n-avea copii, aşa cum nici ea n-avea copii! Oftă greu, din suflet - că ştia cât de dureroase erau gândurile alea...

- ... Eu n-am copii. Ţi-am spus atunci, demult, că ele au copii; nu eu. Iar după ce-a murit Safira, orăşelul a primit un băieţel... Mama are, în sfârşit, fetiţa pe care-a visat-o... Eu n-am copii. Şi mi-aş dori mult un copil... O fetiţă...

Şi el visa o fetiţă... O fetiţă frumoasă ca el, cu trăsăturile lui, care să-l iubească mult pe el - aşa cum iubeau fetiţele taţii... Dar... La naiba! Oftă greu... şi şopti:

- Îţi dai seama... Îţi dai seama că fetiţa noastră o să crească la conac?

- Da. O să crească în cel mai sigur loc de pe pământ. Până de curând, eram ferm convins că orăşelul ăsta este cel mai sigur loc de pe pământ. Şi nu-i adevărat. Orăşelului Aurari i-au crescut urechi. Şi ochi, de când a venit părintele Asachi.

- Vrei să spui că ăla e omul Internelor?

- Nu; vreau să spun că orăşelul Aurari se dezvoltă. Şi creşte. E păzit dumnezeieşte; nici şobolanii nu pot să intre-n el! Nici muşte nu prea sunt, să ştii! Vezi şi tu că nici unul dintre ei n-a simţit nevoia să-şi ia câine... Dar pe masa lui nea Dumitru este un teanc consistent de dosare care aşteaptă decizia lui. Multe familii onorabile ar vrea să cumpere o casă aici, ca să se stabilească aici. Faţă de şatra care locuia în poieniţă, în rulote confortabile, orăşelul Aurari este acum o comunitate variată. Nu mai sunt doar oamenii de-atunci; bătrânii şi neamurile lor. Sunt mulţi care n-au legături de sânge şi de suflet cu şatra lui nea Dumitru Ionescu. Eu, pentru oamenii lui nea Dumitru, garantez cu capul; că îi ştiu şi ştiu ce-au în suflet. Dar ceilalţi...

Mda; nu se gândise la asta...

- Aşa că fetiţa mea va locui la conac. Ăla va fi bastionul lui Ştefan. Ăla o să fie un loc exclusivist pân' la Dumnezeu...

- ... Şefu' zicea că, după ce vine regina, o să defrişeze o zonă din pădurice şi-o să facă acolo o super-vilă. Conacul o să fie biroul de afaceri; iar noi o să locuim în vilă.

- Vila aia va fi o fortăreaţă. Iar ea, comoara mea, o să fie în siguranţă acolo. Voiam să te rog...

Voia s-o roage...

- Voiam să te rog să mă înţelegi în două privinţe; şi să nu încerci să mă contrazici. Să încerci să fii de acord cu rugăminţile mele...

Hm!

- Păi, să le-aud mai întâi!

- ... Dar promiţi că încerci?

- Da; promit că încerc. Spune! Prima...

- ... Prima mea rugăminte este să nu uiţi discuţia noastră de azi. Să o salvezi aici...

Da, acolo, în căpşorul ei roşcovan...

- Şi s-o laşi să aştepte până în 2013. Ca să nu se-ntâmple, Doamne fereşte, vreo nenorocire...

Cu ea, minora care născuse deja un copil şi n-avea decât 16 ani...

- Bine. Prima rugăminte e OK. Şi sunt de acord cu ea. Cea de-a doua rugăminte este...

- Cea de-a doua rugăminte este să mai salvezi ceva aici...

OK! Ce să mai salveze?

- ... Să salvezi un cuvânt. Şi să te gândeşti la el şi să-mi spui, peste trei ani, dacă eşti de acord cu el.

OK! Ce cuvânt? Era nerăbdătoare deja... El tăcea... Arătă spre propriul cap:

- ... Hai, zi-i! Că se termină bateria la reportofon!

Îl făcuse să râdă! Şi era frumos şi bestial şi strălucea tot, ca Făt-Frumos din poveştile de prin manualele ei de la conac... Ochii albaştri se îngustară scurt:

- Trésor.

Dumnezeule, ce nume frumos! Ce nume minunat! Ea se gândise la "Raina"! Care nici nu se compara cu numele ales de el!

Şi era aşa frumos... şi strălucea tot de fericire şi emana calm şi linişte sufletească... şi dragoste...

Diamant

Raina era de acord cu numele. După cum îl săruta, deducea că şi ea se gândise tot la o fetiţă...

Hei!

... Nu; sărutul nu se va sfârşi acum. Chiar dacă buzunarul ei tremurase scurt, semn că primise un mesaj de la Ştefan probabil, ea nu reacţionase. Ea îl săruta - şi salva, în mintea ei minunată, două lucruri: anul 2013 şi "Trésor". Iar mintea lui salva chiar acum o dată: anul 2013. Anul când ea va împlini 18 ani, iar el va semna alături de ea în catastif.

Isamu

Se aşează la birou şi-şi aprinse o ţigară. Micul dejun fusese delicios, aşa că se simţea în formă azi! Şi cum erau în 18 decembrie deja, deschidea chiar acum mail-ul ca să-i scrie amicului lui de la Prive Jets. Nu voia să rişte nimic - aşa că luna asta va zbura cu un avion închiriat. Era lună grea, importantă. În plus, nu era bine să se apropie nici de avioanele lui Fang, nici de cele trimise de oamenii lui Ştefan. El nu trebuia să atingă nici un taler al balanţei. Şi-aşa, mergea pe sârmă la înălţimi ameţitoare şi fără siguranţă! Era foarte important să nu devieze de la sârmuliţa lui...

Aha! Primise listele de îmbarcare! Ia să vadă el ce şi cum - şi să-şi ia avânt, cum spunea Ştefan, să-l contacteze pe omul ăla! Deci, plecări din Franţa către internaţional. Căuta Nantes... Şi citea.

Şi se-nneca cu fumul! Hait! Regina şi prinţul decolaseră la opt şi zece - şi zburau fără escală! Citea cele două rânduri şi nu-i venea să creadă... că serviciile - sau protectorii - inventaseră un zbor direct special pentru ei! Că nu existau zboruri directe din Nantes spre Otopeni! Uau! Păi...

Păi era evident acum cât de important devenise Ştefan! La urma urmei, Fang îl aştepta răbdător pe conte la Nisa! În condiţiile în care Fang chiar nu era un fitecine! Ştefan cel vechi ar fi trebuit să se prezinte la poarta din Nisa în secunda în care aflase că China trimisese un om nou! Când colo, contele şi chinezul schimbaseră mail-uri amabile şi stabiliseră o dată convenabilă pentru conte! Mm - îl apucase o migrenă de-aia nenorocită rău...

Ştefan avansase? Nu. Ştefan fusese azvârlit spre-n sus! Nişte oameni extrem de puternici îl trăgeau cu viteză maximă spre un loc ameţitor de înalt! De-aici, din birou, nu realizase cât de înalt era locul unde va ajunge Ştefan la sfârşitul anului! Şi-ar fi putut să-l dibuiască,

dacă n-ar fi fost ţinut încuiat departe de informaţiile importante...

Stop! Stop cu Ştefan! Să revină la cel mai important lucru din momentul ăsta! Regina! Regina era acum deasupra Europei, împreună cu băieţelul regelui, într-o cursă comercială inventată special pentru ea! Era "o nebunie nebună" - că în zborul ăla erau peste 60 de pasageri, iar ea şi Léon erau însoţiţi, probabil, de maximum zece paznici! Restul până la 60 erau... Erau...

Nu conta cine erau. Nişte norocoşi care beneficiau şi ei de şmecheria aia. Deci, regina se întorcea...

La dracu! Regina se întorcea în Bucureşti - iar Cheng îşi pornea calculatorul şi-şi verifica mail-ul înainte să se spele pe dinţi! Cheng ştiuse că regina porneşte spre Bucureşti! Aflase asta în clipa când se deschisese poarta Nantes Atlantique - iar ea şi băiatul trecuseră de controlul documentelor! Şi uite că Cheng nu-l anunţase nimic! Nu-i spusese...

Scoase telefonul şi oftă greu: trebuia să-l sune pe Piao. Dacă nici Piao nu ştia nimic despre asta, avea o problemă uriaşă...

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Ţi-ai verificat mail-ul?
- Da. Am un mesaj important, pe care ţi-l aduc personal chiar acum.

Mamă, Doamne! Bine că măcar pe el îl anunţaseră! Prea bine!

- Te aştept.
- Zece minute.

Închise şi-şi privi ceasul; şi realiză abia acum că Piao "întârziase la serviciu"...

Păi, era nouă şi zece. Regina decolase la opt şi zece. Listele de îmbarcare intraseră pe mail-ul lui la opt jumate. Adică *rien ne va plus*, cum se zice. Oare Cheng avusese informaţia asta "la prima mână"? Atunci când regina făcuse check-in-ul? Că nu se putea îmbarca, fără să facă check-in-ul! Nu?

... Da' ce nu putea să facă Ana azi, în Franţa, în condiţiile în care pentru ea se inventase un zbor de linie nou-nouţ?! Hm! Nu încercaseră s-o ascundă într-un avion privat; o transportau la vedere, cu un zbor comercial, încercând s-o ascundă de ochii lui Ştefan şi să şi facă o demonstraţie de forţă pentru ochii lui Fang! Interesant...

Şi era zbor de linie - făcea trei ore şi ceva până-n Bucureşti. Oricare dintre avioanele private al lui Fang, dacă decola la un sfert de oră după ce primise informaţia din Nantes, ar fi aterizat pe Otopeni înaintea zborului comercial. Că avionul Anei tranzita Franţa! Şi... Şi Otopeniul ţinea de altă parte a Europei. Şi avea reguli "personale". Românii îşi permiseseră să-l tragă-n piept pe Jun Chèn şi să-i dea un lunetist "defect"! Exista deci şansa, mică ce-i drept, ca Cheng să survoleze OTP-ul îndeajuns de mult ca s-o zărească prin hublou pe regină ieşind cu prinţul pe uşile mari, îndreptându-se spre staţia de taxiuri...

Acum, se întreba ce să facă el! Să-l anunţe pe Diamant că azi regina revenea în România?

... Stop! Îşi mai aprinse o ţigară. Era foarte important să se calmeze, să fie lucid, să judece faptele, să calculeze corect riscurile...

... Păi, cel mai bine era să stea cuminte. Piao îi aducea ceva - un "mesaj important". Îl aducea personal, semn că era foarte important. Românii şi francezii "inventaseră" un zbor comercial special pentru acţiunea asta - un zbor Air France. Adică "erau la butoane", cum spunea Ştefan, ştiau ce făceau şi erau siguri de reuşită. Lăsaseră informaţia să circule - semn că erau siguri de neputinţa lor, a "părţii chineze"... În condiţiile astea, erau şanse mari ca regina să nu aterizeze pe Otopeni! "Condiţiile meteo" puteau redirecţiona Boeing-ul comercial spre Chişinău! Sau spre Iaşi! Sau spre Timişoara! Sau spre Sofia...

Deci, trebuia să stea cuminte, să se intoxice cu tutun şi să aştepte. Şi să urmărească cu maximă atenţie ştirile de pe Otopeni. Adică să-l pună pe Piao să afle ştiri de pe Otopeni. Şi să se roage ca Bucureştiul să nu fie lovit de vreun viscol năpraznic, care să strice planurile românilor. Că dacă acolo ningea infernal, regina ateriza în alt oraş - şi vor trebui s-o transporte mai departe cu autoturismele! Chiar - cum era vremea azi la Bucureşti? Pagina se încărca greu... Bucureşti; 8 grade Celsius, cer parţial înnorat. Nu ninge, nu plouă. Condiţii de aterizare lină...

Cât era ceasul?... Încă şapte minute până primea mesajul important. Timpul trecea înfiorător de greu...

Ştefan

Ieşi şi-şi închise geaca - că era frig şi simţea brusc nevoia de-a se proteja de răceală. Intrase pesimist şi cu plânsul în gât şi ieşea vesel...

Deci Ana avea acte originale... Păi, normal că avea acte originale! Nea Nicu Cărare nu era un fitecine, nu? Lucra mână-n mână şi cu românii, şi cu francezii! Iar de Ana lui se ocupa însuşi nea Nicu Ceauşescu - colonel dat dracului, care nu ştia termenul "eşec"! În condiţiile astea, trăgea concluzia că fusese... prostuţ. Şi panicos şi obtuz şi căpos ca un adolescent la prima dragoste...

Porni spre poartă şi scoase telefonul. Mesaj nou, către Rebeca: ***"În cinci minute, la brad"***. Şi porni încetişor spre locul de întâlnire.

Se simţea calm. Se simţea liniştit şi calm şi mai concentrat ca niciodată la treburile lui! Da, Ana se întorcea în următoarele... 48 de ore, după părerea lui! Iar el trebuia "să-şi facă de treabă" pe-aici, prin România. Că nu voia să zboare trei ore, plus încă una dusul şi-ntorsul de pe la aeropoarte! Şi tocmai inventase pentru ei o sarcină nouă! Diamant trebuia să rămână aici, în Aurari. Grasu trebuia să rămână în Bucureşti. Titel era subalternul lui Leonard, aşa că pe el n-avea voie să-l sune. În concluzie, el şi Rebeca lui or să pornească încetişor la plimbare, spre vest. Spre graniţa cu Serbia. Aşa - ca să vadă şi ei ce mai era pe-acolo, pe la graniţa aia! Viitorii lui partenerii de afaceri or să aprecieze pozitiv faptul că se apucase deja de calculat rute, oameni şi influenţe. Iar el o să îngheţe bocnă în elicopter - aşa că se proteja bine de frigul de-afară şi-şi punea şi gluga. Chiar dacă-i ciufulea părul.

Zâmbi slab - că se gândise, în subconştient, că o să-l vadă regina lui ciufulit...

Rebeca era lângă brad. Îl aştepta. Evident, era cu Diamant! Dar nu putea să-i spună nimic vărului lui. Era un băiat de nota 20 şi-i voia binele. Şi trebuia să aibă şi el momentele lui de fericire! Că asta voise Diamantu' lui, atunci când îşi pusese inelul pe lanţ - să fie fericit! Acum, de exemplu, era fericit şi îngrijorat. Mai mult îngrijorat... Şi nu era bine, că o să-l sune regina şi-o să-l bage-n alarme complexe...

Traversă şi se opri lângă ei:

- Aveţi veşti noi?

Rebeca plecă imediat capul; Diamant negă scurt şi se încruntă la el... Nu, nu-şi pierdu zâmbetul:

- OK. Atunci uite cum facem. Grasu e la treabă?
- Da. Zilele astea le petrece în Bucureşti. Că dacă oamenii fac stoc în ţară, a zis că n-are de ce să rupă BMW-ul ăla pe gheţuş.
- Corect. Tu îţi faci de treabă tot prin Bucureşti. Iar eu şi Rebeca plecăm spre vest. Spre Orşova, Moldova Veche şi localităţile adiacente. Poate ne oprim şi prin Strehaia... Să vedem. Studiem vestul.

Se aplecă uşor spre ei:

- Dă bine la imaginea din mentalul viitorilor parteneri.

Diamant aprobă scurt. Rebeca aprobă şi ea. Reveni la poziţia dreaptă şi-şi privi lung vărul:

- E bine aşa?

Primi o nouă aprobare.

- Şi mă suni, dacă e ceva. Că e frumos afară - vin în zbor, cum se zice...

Diamant aprobă din nou. Bun!

- Să-mi faci o suită de două maşini.
- Şi tu cu care mergi?
- Cum adică?
- Cu care blindată mergi?
- Cu nici una. Noi mergem într-un BMW comun.

Vărul lui era siderat de aşa idee creaţă... Întinse mâna spre con-

siliera lui, iar lui îi arătă spre primărie... Porniră amândoi, încet, la plimbare prin parc.

- ... Şefu', care-i treaba cu Orşova şi Moldova Veche?

- Am vorbit cu Florentina... În maximum 48 de ore, regina mea îşi face apariţia în România. Dacă vine cu autocarul, o preluăm de la vamă. Dacă vine cu avionul, într-o oră plutim până pe Otopeni.

Rebeca aprobă scurt cu capul... Decise să continue:

- Dar, oficial, noi mergem până acolo ca să-i întrebăm pe "băieţii veseli" ce părere au despre nişte măriri de cantităţi şi frecvenţă. Că, dacă batem palma cu sârbii, nu mai discutăm de-un container-două; discutăm despre zeci de trenuri...

Acum era siderată... Ia uite-o!

- Da' ce credeai?

- Nu credeam nimic; da' nu mă aşteptam...

- Rebeco, fii serioasă! Că tu ţii socotelile! Da?

- Da, şefu'. Promit să cresc mai repede...

Aşa promitea ea! Bine! O trase şi-o pupă pe păr:

- Şi-acu' creşti repede - că unde pupă tata, creşte. Du-te şi fă-ţi bagaju'. Pune-ţi pufoaica şi izmenele alea groase - că o să tot călătorim zilele astea!

Rebeca zicea săru' mâna c-o lăsase să roşească violent departe de ochii lui...

Păi... ce să mai zică?! Aşa era el! O dată o mângâia şi-o pupa şi-i spunea că o pupă taică-su, ca să crească mare, şi o dată îi amintea că ei doi nu erau rude! Ce, se plângea? Nu se plângea! Îi plăcea aşa, "una caldă, una rece"!

O luase razna. Era vesel - şi îngrijorat. Regina lui se întorcea acasă. El ştia că ea are acte valabile şi-o cohortă de paznici, condusă de colonelul-minune. Ştia şi că oricând, oriunde, hazardul putea transforma totul într-un dezastru. Era deci într-o stare de-aia ciudată, de se ocupau psihiatrii de ea luni în şir...

Isamu

Paşii urcau treptele. Îl recunoştea după tocuri - erau pantofi bărbăteşti. Isabelle purta teneşi. Deci venise Piao! Îi deschise uşa şi-şi mai aprinse o ţigară. Afumase rău biroul ăsta - şi era de-abia nouă şi-un pic...

Tânărul intră şi se apropie de el:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Primi o hârtie împăturită corect. Ia - ce era aia?

- La nouă fără un sfert, am primit un telefon. O domnişoară m-a rugat să aştept la adresă, pentru că îmi va livra în curând costumul dus la curăţat. Nu apelez la asemenea servicii, aşa că am bănuit...

- Şi cine ţi l-a livrat?

- Şoferul de la curăţătorie, bineînţeles! N-am prea înţeles ce să fac cu costumul; să-l consider al meu, sau...

Piao râdea; el zâmbea doar:

- Îl returnezi diseară. Biletul unde era?

- În buzunarul interior al hainei.

Iar biletul zicea că...

Ana-Maria Ionescu a părăsit azi teritoriul Franţei. Este însoţită de Léon Ionescu şi este păzită de oamenii protectorului contelui Ionescu. În Bucureşti, condiţiile meteo sunt ideale pentru data din calendar; nu va avea probleme la aterizare. Acolo, este aşteptată de o altă echipă a protectorului contelui Ionescu. Trebuie să ştii că serviciile secrete franceze şi cele române nu au fost informate referitor la călătoria dnei Ionescu. Cursa directă Nantes-Bucureşti este justificată de prezenţa, la bordul acelui avion, a unui personaj important pentru buna cooperare româno-franceză. Iar în cala avionului este un bagaj voluminos, extrem de important pentru serviciul secret român. Deci, dna Ionescu călătoreşte incognito, cu actele pe care le ştii deja.

I-am transmis dlui Shen Qiao rugămintea de a-şi retrage toate forţele din aeroportul Otopeni, cu jumătate de oră înainte de aterizarea avionului. Cu siguranţă, protectorul dlui conte va observa imediat asta.

Dacă consideri că aceste informaţii îţi sunt folositoare, te rog să le foloseşti.

Dacă ai nevoie de ceva - informaţii, dotare sau trupe, i le poţi cere lui Cheng.

Cred că nu trebuie să-ţi amintesc că e mai bine să nu comunici direct cu mine, zilele astea.

Fang Kwok Lo

Ah, ce noroc pe el cu chinezul ăsta! Ăsta era un chinez "pe sufletul lui Ştefan"! Şi-acum se întreba ce să facă cu informaţia aia! Se întreba cum s-o folosească... dat fiind faptul că toate serviciile alea trebuiau ţinute pe dinafară... Îi făcu semn să vină lângă el:

- Contesa a plecat azi spre Bucureşti. I s-a organizat un zbor direct şi s-a îmbarcat fără să facă check-in-ul. E ultrapăzită; e în siguranţă. Să-l ţii pe Cheng sub supraveghere! Omul nostru din Bucureşti să ţină aeroportul sub supraveghere - să stea afară, în parcare, şi să se asigure că ies amândoi cu bine de-acolo! Şi să nu cumva să-i urmărească! Să raporteze doar dacă e OK sau nu! Clar?

Piao aprobă; aşa că trase tastatura şi se grăbi să intre pe magazinul online - ăla de la care comanda Ştefan, când voia să facă donaţii finuţilor lui din România! Repede! Ia - aveau geci pentru copii? Sigur că aveau! Comanda chiar acum o geacă albastră groasă... pentru un băieţel de şase anişori... şi-o căciulă, tot albastră... Perfect! Achita cu cardul lui personal. Introducea datele... Şi acum, adresa de livrare! Localitatea Aurari, judeţul Ilfov! La primărie! Mesaj: "Dlui Dumitru Ionescu" - şi-atât, că spionii ăia nu erau proşti! Bifa livrare ultra-urgentă, azi neapărat... Valida comanda... Bun! Luă telefonul şi începu să caute... Şi gata - suna. Acum era acum!

Piao văzuse toată operaţiunea; îl privea acum lung, serios...

- Da.

- Bună dimineaţa, dle Ionescu.

- Bună dimineaţa, Isamu. Ce mai faci tu?

Şi-o spunea normal, cu normalitate în glas, iar el îşi amintea imediat de dna Ionescu... Încercă să zâmbească:

- Ce să fac; bine. Acceptabil. Dvs?

- Binişor şi eu! Cu nepoata...

Oups! Teren sensibil! Repede - să schimbe subiectul!

- V-am sunat ca să vă spun că am făcut o comandă, pe internet. Iar magazinul o să o livreze la primărie.

- Bine, Isamu.

- Este o geacă şi o căciulă.

- Am înţeles.

- Pentru băiat.

Că nu putea să spună "nepot" - şi realiza acum că dl Ionescu va înţelege mesajul lui de-abia după ce primea pachetul...

- ... Bine; o să am grijă să le primească.

- Vă mulţumesc.

- N-ai pentru ce. Tu când mai vii la Fei-Yen şi Liwei?

- Nu ştiu. Cred că săptămâna viitoare...

- Bine. Te aşteptăm.

- Vă sun, când ştiu sigur data şi ora.

- Bine, Isamu. Vorbim.

- Vă mulţumesc. La revedere.

- La revedere.

Buton roşu... Zâmbi slab:

- Iar în jurul prânzului o să primească geaca pentru puştiul de şase anişori şi-o să înţeleagă. Perfect! Contactează-l pe Cheng. Spune-i că vrem informaţii din România - ce fac consilierii lui Ştefan. Nu menţiona nicicum zborul ei!

Chinezul dădea din cap ca apucatul... Îşi permitea să viseze; aşa că visă cu cuvinte:

- Aleodor monitorizează traficul şi convorbirile, iar dl Ionescu este înregistrat. Convorbirea mea cu el va ajunge azi la urechile lui Ştefan - audio şi text. În clipa când Léon ajunge în Aurari, el o să gonească acolo - şi-o să vadă geaca şi căciula. O să ştie imediat de ce i-am trimis-o. O să înţeleagă că i-am anunţat că prinţul se întoarce acasă...

- ... I-ai spus dlui Ionescu că sunt pentru băiat. O să înţeleagă că sunt pentru băiatul tău.

- Dar o să desfacă pachetul şi-o să găsească o geacă pentru şase anişori. Băiatul meu are 11 ani...

Iar Piao se lovi cu palma peste frunte - că nu se prinsese... Începu să râdă:

- Şi-acum închipuie-ţi două servicii secrete cu pretenţii aliniindu-se corect la careu şi făcând mişcarea pe care-ai făcut-o tu...

Tânărul era roşu ca racul - dar râdea din tot sufletul... Oftă scurt:

- Te aşezi acolo şi te-apuci de treabă. Primul este mail-ul către Cheng. Urmează cei doi oameni ai tăi: Cheng şi Bucureştiul. Şi apoi suni la curăţătorie şi le spui că ţi-au livrat costumul altuia - şi-o să-l returnezi tu, azi sau mâine.

Piao aprobă, din faţa calculatorului. Adăugă, făcându-i cu ochiul:

- Că aşa dă bine în faţa ochilor care ne supraveghează; nu?

Aproba - şi iar se-nroşea rău... că-l învăţa "şmecherii folositoare-n viaţă"...

Se făcuse nouă jumate. Ana ateriza la 11, ora Franţei. O să desigileze al doilea pachet de ţigări înainte de aterizarea ei! Cu toată şmecheria aia cu omul important şi bagajul din cală, cascadoria protectorului lui Ştefan se putea termina totuşi urât! Dacă o recunoştea cineva... Dacă ea nu se deghizase bine, dacă Ştefan făcuse imprudenţa să le spună oamenilor lui din aeroport că regina va călători curând...

Ana-Maria

Mm, ce bine se simţea! Aeroportul era aglomerat; foarte mulţi români plecau la schi în străinătate, zilele astea. Iuliana rămăsese în urma ei, de data asta. Ea mergea în faţă, cu Léon de mânuţă, şi scosese burtica "la înaintare". Vedea cum i se făcea loc...

Încă puţin! Mai era puţin de tot! Se vedeau uşile! Instinctiv, strângea bine mânuţa băiatului - că era aglomerat, iar atenţia tineretului se canaliza spre tabela cu plecările...

Şi iată şi Bucureştiul! Dragul, scumpul ei Bucureşti! Doamne! - cât de mult se bucura azi, acum, de revederea cu Bucureştiul! Era gravidă, ce mai! Hormonii ei erau vraişte! Se bucurau pentru frigul pătrunzător, zăpada jegoasă şi taximetriştii pirat - care, apropo, puteau să fie ori de-ai Internelor, ori de-ai Externelor, ori de-ai duşmanilor! Hm...

Se simţi împinsă uşor - şi prinsă imediat de braţ! Apucă doar să întoarcă capul - Iuliana exclamă:

- Vai, mă iertaţi! N-am vrut!

- Staţi liniştită...

Buzele frumoase nu se clintiră - şi descoperi că Iuliana dezvoltase şi aptitudini de... ventriloc!

- Maşina a treia!

OK, maşina a treia! A treia, de unde? De la capăt, sau din faţa ei! Se uita şi nu pricepea...

Tânăra se îndreptă spre stânga. Se grăbea spre maşinile galbene, hărtănind rău troller-ul prin nămolul ăla jegos... şi se apleca la geamul celei de-a treia maşini... unde făcea o faţă lungă, indignată, şi de unde pleca imediat spre maşina a patra... Porni pe urmele ei.

Şoferul avea cel mult douăzeci de ani. Nu era de-al soţului ei; dar nici spion nu părea! Era... Era un şofer neutru - dacă-l putea descrie aşa. Evident, o cunoştea - că pe ea o aştepta! Zâmbi slab:

- Bună ziua...

- Bună ziua. Poftiţi, vă rog!

I se deschidea portiera din spate... OK! Îl urcă întâi pe Léon şi-i făcu semn să se mute în stânga; iar ea se aşeză comod în mijloc...

- Vă ascult - unde vă duc?

Unde-o ducea? Păi... Păi, ia să vadă ea o chestie! La plesneală, aşa!

- La hotelul Ana-Maria.

Bărbatul nu zâmbi mai altfel; porni motorul, apăsă butonul Start al aparatului de taxat şi puse semnal stânga. Se asigura, pornea uşurel de pe loc... Ceva îi spunea că "plesneala" chiar exista - iar soţul ei o va lua azi din hotelul Ana-Maria...

Isamu

Piao tresări vizibil. Ce se întâmplase? Îl privea lung şi asculta ţăcănitul mouse-ului...

Unu, două, trei - trei ţăcănituri. Imprimanta porni aproape imediat... Era OK. Tânărul nu se apucase să facă lucruri pe care le bănuia el inteligente. Băiatul ăsta o să aibă un viitor frumos! O să se ocupe personal de asta! Primi hârtia. Era în chineză...

Subiectul a ieşit la timp din clădire şi a luat taxiul pe care trebuia să-l ia. Este însoţit masiv.

Minunat! Deci totul mersese ca uns pe Otopeni! Ana-Maria ajunsese cu bine în Bucureşti! Şi fusese preluată de... Adică, nu! Ana ajunsese cu bine pe Otopeni! Mai departe, nu putea fi sigur de nimic! Că ştia "din sursă sigură" câţi sereişti îşi aveau biroul în taxiuri comune! Aşa că scoase mobilul şi începu să scrie...

Eliberează-ţi agenda pe ziua de azi. Isamu

Bun! Send... Send direct lui Diamant! Gata! Scoase laptopul şi-l porni - că cu Grasu "discuta" pe alte canale! Piao nu zicea nimic; nici nu se întorcea la biroul lui, nici nu cerea instrucţiuni...

- Află unde e Cheng. Şi ce fac oamenii lui Sun Peng. Ar trebui să se întoarcă în aeroport. Dacă fac orice altceva, mă anunţi!

- Da.

- Şi vezi dacă poţi să obţii înregistrarea telefonului lui Diamant. Dar nu de la Cheng!

Aşa! Îi dăduse o temă infernală! Nu de alta, dar nu se putea concentra dacă se simţea privit cu atenţie! În plus, scaunul lui Ştefan era contagios; de când stătea zilnic atâtea ore pe el, căpătase apucături de conte. Adică nu avea 100% încredere decât în el însuşi. Defect profesional, probabil...

Diamant

Ia - că-i tremurase mobilul oficial! Cine era? Ana? Gata - se ducea să-l ia pe Léon?

Na, drăcie! Îi scrisese chinezul! Păi îi scria lui acum? Nu mai coresponda cu Grasu? Ce scrisese?

Eliberează-ţi agenda pe ziua de azi. Isamu

Ha! Bufni într-un râs nervos - că era înconjurat de oamenii partenerilor de afaceri - şi exclamă:

- Hai, că asta-i de gazeta de perete!

- Ce-i, mă?

- Asta e de toată caricatura!

- Ce, mă?

Repede - să-l sune pe nea Dumitru! Şi "s-o cotească" pe seama chinejilor din Aurari! Că azi venea Léon!

- Zi-i, mă! Care vrea cafteală?

Îi făcu semn să tacă - suna...

- Da, Diamante.

Trase aer în piept şi se dezlănţui, cu maximum de decibeli acceptat în crâşma aia:

- Bre, nea Dumitre! Eu pe chinezu' ăla nu mă las până nu-l trosnesc, să ştii!

- Da' ce-ai păţit, mă?

- Ce-am păţit? Am primit un mesaj de la el! Şi zău că nu-mi place!
- Ce nu-ţi place, mă?
- Ce vrăjeală şi tupeu are chinezu'-n el!
- Păi ce ţi-a scris, mă?
- Mi-a dat dispoziţie să-mi eliberez agenda pe ziua de azi! Auzi şi dumneata! Îmi dă ăla mie dispoziţii!
- Calmează-te, mă!
- Cum să mă calmez, nea Dumitre! Da' de unde până când tre' să fiu eu drepţi în Aurari atunci când i se scoală lu' ăla să-şi viziteze neamurile?
- Calmează-te.
- Nu pot, nea Dumitre! Că i s-a urcat rău de tot la cap! Şi eu îl căpăcesc, să ştii! Că nu-mi dă ăla mie ordine!
- Nu-ţi dă, mă, ordine! Lasă-l! Lasă-l, că e euforic şi împrăştiat!

Nea Dumitru râdea; dar era râsul ăla cu subînţeles! Aşa că o lăsă mai uşor:

- ... Aşa zici dumneata?
- Da, Diamante. I-a trimis lu' fi-su o geacă şi-o căciulă. Şi-a uitat că săptămâna viitoare vine să-i viziteze; adică putea să le aducă el, sub formă de cadou. Lasă-l. O fi afectat de apropierea sărbătorilor...

Aha! Deci Isamu trimisese o geacă şi-o căciulă în Aurari... Şi sigur trimisese şi altceva în coletul ăla! Deştept chinez! Gata - aveau mesaj important despre regină! Începu să râdă:

- Ei, atunci, dacă zici dumneata că nu i s-a urcat la cap...
- Nu, mă! Stai calm! Auzi? Da' unde eşti tu acum?
- Uite, prin Bucureşti. La o crâşmă, cu băieţii.
- Şi arde?
- Nu arde. Mai stăm şi noi de vorbă...
- Auzi? Ia lasă tu băieţii ăia să vorbească între ei şi vino-ncoa, să vorbeşti cu mine. Că am nevoie de tine.
- Sigur, nea Dumitre. Acuşi vin!
- Aşa. Că s-au strâns multe dosare. Şi e păcat să nu vindem casele astea.
- Gata, unchiule - am pornit spre dumneata!
- Să mergi uşor, că e gheţuş.
- Stai liniştit, unchiule! Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se ridică:

- Băieţi, pe mine o să vă rog să mă scuzaţi...
- Stai, mă, liniştit!

Strângea mâini "pe bandă" şi-şi aduna ce-avea împrăştiat pe masă...

Şi gata - ieşea chiar acum din crâşmă. Claire era jegoasă pân' la Dumnezeu - şi-asta nu era bine. Aşa că o să se oprească la spălătorie, s-o cureţe. Deşi chestia asta cu curăţatul era teoretică pe aşa vreme udă şi mozolită rău...

Oare care era şpilul cu geaca? Că era un şpil acolo!

Urcă la volan, îşi puse hands-free-urile şi porni motorul. Şi porni spre Aurari.

Grasu

Unde să parcheze? Unde să parcheze? N-avea unde să parcheze! Iar chinezul era online - şi-l aştepta să-i zică ceva! Aah!

Trase dreapta de volan şi blocă banda a doua. Puse avariile, deschise laptopul şi-şi privi lung subalternii prin oglindă... Nu, n-aveau probleme de trafic. Trei dintre ei coborâseră şi "se înfoiaseră" la potenţialii nemulţumiţi. Aşa că traficul era liniştit şi calm şi băgase capul între umeri rău de tot...

Gata! Ia - mai era online?... Nu; nu părea online. Dar poate nu voia să se vadă că e online! Îi scrisese. Ia să vadă el...

"- Salut. Au ajuns în România, în Bucureşti. S-ar putea ca azi să-l revezi pe Léon."

Deci regina era în Bucureşti! Ce bine! Mm, ce bine! Repede...

"- Ce ştii despre asta?"

Aştepta... Aha! Era online! Bun!

"- A venit cu avionul, cu o cursă comercială. A aterizat la ora stabilită, a ieşit din aeroport şi a luat taxiul care o aştepta. Sun Peng şi-a retras oamenii din aeroport înainte să aterizeze ea. Omul meu zice că e însoţită masiv. Ar fi bine să daţi cumva de ea.

- Ai numărul taxiului?

- Nu. I-am spus omului meu să nu mi-l transmită electronic. E mai bine aşa.

- Atunci n-am cum să dau de ea.

- Radarele şi camerele stradale."

Bombăni, ca pentru el:

- Al dracului chinez - ce creier are în el!

Că el nici măcar nu se gândise la asta... Isamu nu mai scria nimic... Las' că ştia el ce făcea!

"- OK. Îţi mulţumesc.

- Mulţumeşte-mi spunându-i lui Ştefan tot adevărul.

- Am s-o fac, la momentul potrivit.

- Săptămâna viitoare, o să vin şi eu în Aurari. Sper să nu pic într-un moment nepotrivit..."

Afurisit chinez! Ete ce frumos "îl îndatorase" să-i transmită el momentul-cheie când putea să dea de Ştefan în orăşel! Dar... Dar chinezul ăsta merita aşa un serviciu din partea lui. Că fusese fair-play la războiul ăsta - şi nu-l trădase totuşi pe Ştefan! Şi avusese grijă de Ana şi de copii...

"- O să te anunţ.

- Îţi mulţumesc. Imediat cum am veşti noi, ţi le trimit şi ţie.

- OK. Vorbim.

- Vorbim."

Log out... Şi ptiu - din nou! Că Isamu ăsta era mult mai afurisit decât îl bănuise el! Ajunseseră iar la "vorbim" - care era salutul ăla familiar dintre consilierii regelui aurarilor! Chinezul se căţăra singurel înapoi, pe scaunul de consilier! Mm...

Gata! Gata cu gândurile! Trebuia să fie sigur că nu trebuia să bage Capitala-n alarmă! Scoase mobilul "special pentru regină"... Suna...

- Da.
- Spune-mi unde eşti.
- Bine...

Deci era în maşină! OK! S-o interogheze atunci!

- Eşti în taxi?
- Da.
- Totul e OK?
- Da; momentan, da.
- Mă suni când ajungi la destinaţie!
- Bine.
- Aştept.

Auzi tonul, semn că Ana era un pic îngrijorată... sau poate doar foarte precaută, vizavi de şoferul ăla care-o aşteptase...

Hait - că-i suna mobilul! Păi... Ia uite! Nea Dumitru! Da' ce se întâmplase?

- Da.
- Hai să-mi trăieşti, Grasule!
- Să trăiască şi nea Dumitru!
- Ce faci - ai treabă?
- Nu; acum, nu.
- Poţi să vii până-n Aurari?
- Sigur că da! S-a întâmplat ceva?
- Într-un fel, da. Vreau să vă bag în şedinţă, cum se zice...
- Bine; în jumătate de oră sunt acolo.
- Vino încet, că nu arde. Vreau să vând casele goale; şi am nevoie de talentul tău detectivistic...
- Am înţeles! Hai, că pornesc spre dumneata.
- Te aştept.

Închise... şi opri motorul. Că nu pleca nicăieri, înainte să ştie că ea era bine!

Ştefan

Rebeca tresări - şi ridică privirea spre el... Ce se întâmplase? Ochii albaştri reveniră la ecran; şi-apoi se ridicară iar spre el! Păi ce se întâmplase? Întinse mâna - şi primi imediat laptopul...

Mail de la Aleodor. Citea... Diamant primise un SMS de la Isamu! Ia uite! Chinezul îi dădea indicaţii vărului regelui! I se urâse cu binele - şi căuta cafteală! Hm... Aleodor îl informa că, după ce primise SMS-ul, Diamant îl sunase pe tatăl lui. Care-l asigurase că Isamu nu fusese impertinent, ci doar euforic. Chinezul se pregătea să-şi viziteze familia; şi-şi trimisese cadoul în avans. Hm...

Era un şpil acolo. Că Isamu ăla pe care-l ştia el nu era euforic nici când îi năştea nevasta! Adică euforia lui nu se manifesta aşa. Hm...

OK! Reply...

Stai cu ochii pe Cannes. Se întâmplă ceva acolo. Cu discreţie maximă, te rog.

Send - că nu voia să-l pună tocmai pe Aleodor să stea cu ochii pe Aurari! Dacă regina îi trimitea băiatul, către Aurari îl trimitea! Şi nu voia să fie atât de tâmpit încât să-i taie chiar el calea spre casă! Spionul lui putea fi periculos...

Dacă azi va afla că ea... Că regina lui...

Gata! Trebuia să fie atent la discuţie! Îi dădu Rebecăi laptopul şi luă mobilul - discutau cifre mari, aşa că scriau mult...

Ana-Maria

Gata - era în hotel. Se cazase fără probleme, cu actele Mihaelei. Prinţului îi plăcea aici. Lui îi plăcuse şi în apartamentul din Nantes! Lui i-ar fi plăcut şi la chirpici, dacă era ea lângă el...

Hotelul Anna Maria era roşu. Şi înalt. Şi avea o formă interesantă. Ceruse o cameră de la ultimul etaj. Aşa, din principiu! Că oricum n-ar fi putut să escaladeze geamul, dacă cineva ar fi încercat să intre pe uşă! Era "mare", rotundă şi ţinea musai să ducă sarcina asta până la sfârşit! Aşa că cel mai bine era la ultimul etaj. Ea şi acoperişul. Şi cerul. Şi-atât.

Era mai sus decât toate casele din jur. Asta-i plăcea. Era pe strada Nicodim - mică şi liniştită şi uşor rustică. Ia - era cineva afară?... De la geamul ei se vedea intrarea în hotel. Strada era pustie. Nici o maşină, nici un individ care aştepta ploaia... Oare unde era Iuliana?

... Ei, na! Era sigură că Iuliana n-o abandonase acolo! Fie se cazase în camera de alături, fie în cea de dedesubt. Fie "se făcea că lucrează", la recepţie. Scoase deci telefonul şi selectă numărul lui Grasu... care răspunse imediat:

- Da.
- M-am cazat. E linişte şi pace.
- OK. Stai acolo liniştită. Şi spune-mi adresa.
- Pe undeva pe lângă Bulevardul Timişoara.

Grasu se gândea... şi începea să râdă:

- Aah, şefa - ce-ţi mai place să te joci...
- Exact. Dacă e ceva, te sun.

Închise şi se aşeză lângă Léon. Ce făcea el acolo?... Se uita la concertul Orange. Se uita fără sunet - pe el îl interesau imaginile...

Ia să stea acolo, lângă el! Că şi ea voia să-l revadă pe tati! Îi era dor de el... Şi realiza că o să-l revadă, luni sau marţi - sau vineri - şi-o să leşine...

Sami

Era 12 fix. Perfect! Viră dreapta şi parcă maşina. Şi se grăbi să coboare - pentru că, din momentul ăsta, el se numea întârziat...

Venise la imam Mohssen în primul rând ca să-l roage să nu-l contacteze pe conte. Să nu încerce s-o ajute el pe Ana. Să nu încerce s-o găsească nici măcar pentru a-şi recupera actele! Imamul "n-avea datorii" la el. Din punctul ăsta de vedere, dacă imam Mohssen ţinea musai să dea mâna cu un interlop important în "aritmetica financiară" din mintea lui, el nu-l putea convinge nicicum să renunţe la acel plan foarte comod de-a se apropia de acel interlop. Şi totuşi, o să încerce. O să-l roage, o să insiste... O să-i explice că femeia aia încă era în pericol, că soţul ei era un afacerist de succes şi câştigase războiul cu chinezii... O să-l roage "s-o lase" pentru după Anul Nou. Se întreba dacă va reuşi! La urma urmei, prezenţa lui aici, în moschee, îi ilustra din plin... disperarea! Că era, în adâncul sufletului lui, disperat şi îngrijorat rău...

Holul slab luminat era destul de animat. Îi cunoştea din vedere; se întâlniseră, rar, în orele de "voluntariat" pe care le făceau aici, la moschee. Se salutau şi cam atât. Nimic special...

Întârziase două minute. Oare unde era imam Mohssen? Avea emoţii - şi asta nu era bine... Se uita lung pe hol - şi nu-l vedea... Şi, brusc, fu apucat de braţ! Hei! Dădu să riposteze, dar imamul se grăbi să-l lămurească:

- Hai - că se grăbeşte! Repede!

Bine, repede! Da' cine se grăbea?... "Se grăbeşte" - a treia singular. Imamul se referise la o persoană. Şi cam atât apucase să gândească - fu împins într-o încăpere...

Azi nu mai vorbeau în camera pentru discuţii; azi vorbeau într-un birou ultramodern. Prea bine! Cel care se grăbea era un bătrânel de vreo 75-80 de ani, cocârjat şi aplecat de spate. Stătea pe canapea; era îmbrăcat normal, franţuzeşte. Lângă piciorul lui vedea un baston "cu ştaif"... Imamul îl împinse spre el:

- Sami Fakhouri, Richard Lefebvre.

Prea bine! Dar cine era acest Richard? Şi ce căuta aici, în discuţia lor? Îi strânse mâna fără prea mare entuziasm... Şi se aşeză. Şi simţi că i se taie respiraţia - pentru că bătrânelul se îndreptă miraculos de spate... şi se transformă într-un bărbat de cel mult 40 de ani, mult mai înalt decât păruse la început! Acum, tona de fard - şi de plastic - de pe faţă se vedea clar! Bărbatul îl informă, în limba franceză:

- Eu am făcut certificatele pentru copii.

Deci el era... El era omul trimis de protectorul contelui ca să o ajute pe Ana să ajungă în România. Hm! Foarte interesant! Dacă ar fi ştiut că e aşa un maestru în deghizări, l-ar fi pus s-o deghizeze şi pe ea! În fine...

- Înainte de orice, vreau să ştiu ce ţi-a spus ea. Ce ştii tu despre ea.

"Zău?! Vrei cam multe!"

Îşi trânti braţul drept pe spătarul canapelei şi se sprijini comod de el. Şi-l privi lung, tăcut şi calm şi senin... Ochii albaştri îl priveau lung... Imam Mohssen încerca să răsfoiască nişte hârtii fără să foşnească şi fără să pară că trage cu urechea la tăcerea lor...

- ... Prea bine! Atunci o să vorbesc eu.

Aprobă scurt - să vorbească! Individul ăsta chiar nu-i inspira nici pic de încredere! Iar dl Richard Lefebvre îi demonstră, în secunda următoare, că merita toată încrederea lui - fiindcă era dat dracului în toate privinţele!

- Ştiu că înţelegi limba română. Atunci când ai dubii asupra vreunui cuvânt, să mă întrerupi!

Aprobă, zâmbind slab. Imam Mohssen foşgăia serios acum - şi probabil că scăpa şi două-trei gânduri de-alea deochiate la adresa românului...

- Tu ai salvat-o pe regina aurarilor. Soţul ei e conte în Franţa şi afacerist în România; a făcut afaceri cu mafia chineză, dar mafiotul şef l-a atacat şi i-a vrut moartea. În aprilie, a încercat să-l omoare ca să-şi poată propune fratele într-un post important. Oamenii contelui l-au scăpat; el s-a întors, şi-a refăcut conexiunile şi a câştigat războiul cu chinezii. Dar nu s-a împăcat cu ei; relaţiile sunt încă încordate. Şi cum ea şi băiatul nu sunt acum la el acasă, contele îi ţine ostatici pe nevasta şi băiatul fratelui chinezului cel mare. Fostul lui om de încredere. M-ai înţeles?

Da, îl înţelesese. Dacă ar fi spus acum "Isamu", imamul s-ar fi înnecat iar individul ăsta l-ar fi plesnit cu bastonu'-n creştet - aşa că aprobă cu capul...

- Reiau, pe scurt: fratele mai mare al omului lui de încredere a vrut să-l omoare pe conte; l-a băgat în porcăria asta şi pe mezin, care era omul de încredere al contelui şi care a picat de ţap ispăşitor în toată bătălia asta. Ca să-şi dovedească neimplicarea în complotul lui frati-su, omul de încredere şi-a lăsat nevasta şi copilul gaj la vărul contelui. Ai înţeles?

- Da.

- Fratele cel mare a fost schimbat din funcţie. Şi a păţit-o urât, şi el şi familia lui. În locul lui a venit un chinez OK. Dar lucrurile stagnează, pentru că fratele cel mic îi este loial contelui şi se doreşte ca ei doi să colaboreze în continuare ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Şi asta nu se poate acum, când ea şi băiatul sunt încă ascunşi. Nu poate el să se gândească la calcule de-astea...

Aprobă - era evident că bărbatul cu ochi verzi nu era prost deloc...

- Pe femeia asta pe care-ai adăpostit-o tu, pe care toată lumea o ştie că e regina aurarilor, o caută toată Europa. Plus chinezul cel mic şi contele. În timp, au căutat-o şi mafioţii chinezi, şi ţiganii, şi statul român, şi statul francez, şi prietenii contelui, şi duşmanii contelui...

Da, ştia şi el că-i făcuse Anei un bine enorm atunci când o ascunsese în casa lui, în haine musulmane...

- Acum, cică toţi s-au potolit şi nu se mai amestecă. Dar ăştia sunt genul care una zic şi alta fac. Mafioţii au nevoie de ea, pentru că urmează negocierea dintre conte şi chinezul cel nou iar contele ar putea emite pretenţii mărişoare de la aşa partener de afaceri instabil. Cele două state care-l protejează acum, România şi Franţa, ar negocia cu mare plăcere un comision mai mare din afacerile lui... El are nevoie de ea fiindcă o iubeşte şi fiindcă nu poate trăi fără ea...

- Am înţeles.

- El, contele, a găsit-o de mai multe ori până acum; dar de fiecare dată au apărut chinezii - iar ea a dispărut, cu tot cu copii...

- Ştiu. Eu fost una întâlnire de astea. Două van cu chinez era acolo.

Individul aproba şi se căznea din greu să nu râdă de româna lui "mai aparte"... Continuă:

- Ea plecat ieri. Cred ea este la România. Cred ea pune întâi băiat la el şi ascunde iar.

- Aşa mi-a spus şi mie, ieri. Că să ştii că nu umblă singură de capul ei prin Europa! E însoţită aşa cum trebuie...

Aprobă - că era perfect aşa! Dacă o păzeau oamenii individului ăstuia, ea era ca şi salvată!

- Problema este că, dacă ea întârzie mai mult de 24 decembrie, o să fie rău de tot.

- Nu târziu.

Şi-i arătă patru degete - că la numerale avea unele probleme cu memoria. Individul nu voia să presupună ce însemna semnul lui, aşa că-i aştepta cuvintele... Iar el nu-şi amintea numeralul ăla nenorocit! Hm...

- ... Patru.

"Aşa! Patru! Mersi!"

- Copil aşezat jos. Ea naşti patru zi.

Hait - că-l speriase rău! Adăugă încă un deget:

- Sau...

Şi nu, nu-l calmase nicicum... Ascundea degetul, i-l arăta iar... Zâmbi slab:

- Copil de conte. Băiat.

- De ce ai venit azi aici?

Poftim?

- De ce l-ai sunat aseară pe imam Mohssen Sayegh?

Asta era o întrebare grea... la care trebuia să răspundă, că altfel individul ăsta n-o să-i mai spună absolut nimic...

- Eu ştiut Ana când tineri. Eu fost Paris când băiat contele murit. Băiat micuţ cu boală...

Parcă-i băgase cărbuni în fund - aşa se repezise să-şi scoată mobilul! Păi ce făcea? Pe cine suna?... Nu suna; scria ceva. Şi-i făcea semn să continue. Păi, să continue!

- Mers la amici, rog de serviciu cu spital. Eu văzut Ana şi conte restaurant. Amici spus că băiat mort şi nevasta mort... şi chinez mic dă comandă face vrajă cu act mort...

Ochii albaştri îl priveau cu totul altfel acum! Individul nu mai apăsa tastele; îl privea. Şi vedea în ochii lui... Hm! Crescuse în ochii lui! Crescuse mult! Păcat că nu-l interesa nicicum aspectul ăla! Se grăbi să-şi încheie "pledoaria":

- Eu văzut ei iubire mare. Eu fost iubire mare cu soţie. Soţie mort mult ani. Eu nu pot văd iubirea Ana moare.

Şi la dracu cu româna aia! Că era mult prea greu aşa - şi nu mai discutau secrete! "Sări" la franceză:

- Eu sunt un bun musulman, dle Lefebvre. Am onoare, am cuvânt şi am principii de la care nu mă abat niciodată. Atunci când i-am propus ei să se ascundă la mine, i-am promis că o voi ajuta să-l regăsească. Ea a fost corectă faţă de mine şi sora mea; a spus că ne va ajuta, şi ne-a ajutat. Este rândul meu să o ajut acum.

- Şi cum vrei s-o ajuţi?

- Ducându-mă la soţul ei şi spunându-i cum a ajuns soţia lui să locuiască în casa mea atâtea luni. Şi spunându-i şi despre copil.

- Să nu mai spui nimănui, niciodată, că există un copil!

... Bine, bine! Ce se răţoia aşa la el?! Individul reveni la limba română:

- Contele e în România acum. A înţeles că ea urmează să-i trimită băiatul şi îl aşteaptă. Şi bănuieşte, probabil, că ea o să încerce să ajungă tot în Aurari - orăşelul vărului lui. Nu ştiu dacă ştii - vărul contelui a construit un orăşel, pentru neamurile lor şi oamenii lor. Ca şi cum imam Mohssen ar construi un orăşel pentru toată lumea care vine la moscheea asta.

Aprobă - ştia cum era treaba cu orăşelul. Şi nu voia ca individul să se întrerupă cu amănuntele - voia să audă tot ce plănuise omul ăla să-i spună!

- Orăşelul ăla este cel mai sigur loc din România, pentru ei. Acolo sunt ţinuţi şi nevasta şi copilul chinezului cel mic - ăla cu vraja, din spitalul din Paris. Ăla, consilierul lui...

Aprobă - că pricepuse "matematica chinezilor" şi aşa, fără să rostească nume.

- Fetiţa contelui a ajuns cu bine la bunicul dinspre tată. Care e tot în Aurari. Deci acum toată familia contelui e în orăşel - mai puţin ea şi băiatul. Iar contele se plimbă prin România, cât mai nepăsător şi neatent la ceea ce se întâmplă în orăşel, şi aşteaptă. Şi spune-n gura mare că, dacă ea nu se întoarce la el până pe 24 decembrie, îşi trage un glonte în cap.

Serios? Aşa spunea?... Da; părea serios. Păi...

- Şi asta nu-i bine deloc. Toată lumea stă cu ochii pe el şi cu urechile atente - fiindcă luna asta el trebuie neapărat să reia legăturile cu chinezii şi să cumpere nişte afaceri foarte valoroase, ca să avanseze. Şi toată lumea îl aude susţinând că vrea să se omoare. Brusc, toţi duşmanii lui realizează că nu trebuie să-l omoare ei; trebuie doar s-o împiedice pe ea să se întoarcă înainte de Crăciun! Înţelegi, da?

Aprobă - că înţelesese foarte bine totul. Chinezul cel mare murise - dar în locul lui apăruseră duşmanii. Care nu trebuiau decât s-o sperie pe ea, sau s-o ţină ostatică undeva câteva zile...

- Spui că vrei s-o ajuţi până la capăt. Şi vrei să te duci la el şi să vorbeşti cu el. Ea s-a căznit din greu să vă ţină, pe tine şi pe sora ta, departe de ochii duşmanilor lor. Eşti sigur că vrei să te implici la nivelul ăsta?

Aprobă.

- ... La urma urmei, ai ajutat-o foarte mult ascunzând-o şi deghizând-o! Dacă crezi că

- Eu ajut Ana şi la final. Şi la peste patru zi.

Individul zâmbi slab... şi redeveni serios:

- Du-te la conte; spune-i ce s-a întâmplat şi ajută-l să-şi găsească nevasta şi copiii. Dar numai lui să-i spui ceea ce ştii; dacă oricine altcineva află ce ştim noi despre surpriza ei, ştiu imediat cum s-o găsească. Toată deghizarea ei se duce naibii - şi o găsesc imediat. Şi nu-i de joacă. Contele ăsta hrăneşte trei servicii secrete...

Trei? Păi... Păi, da. Ăla intern din România, ăla extern din Româ-

nia şi-ăla francez - nici nu mai conta dacă era intern sau extern! Mda... Individul scoase o hârtiuţă şi i-o întinse:

- Să-ţi iei biletul de avion din aeroport, înainte să urci în avion. Să nu-l comanzi pe internet, să nu-l cumperi de la agenţie. Şi să-l plăteşti cu cash, dacă poţi. Ăsta e numărul de telefon al vărului lui. Să-l suni numai după ce decolezi din Paris - că n-ai zbor direct, iar toate cursele Franţa-România fac escală în Paris. Să-i spui să îl trimită pe Florentin să te ia de la aeroport. Vezi, că e priceput la cuvinte şi poate să-ncerce să te convingă să uiţi de ăla; să-i spui că nu vorbeşti cu nimeni altcineva, decât cu Florentin. OK?

- OK.

- Iar când ieşi din aeroport, să cauţi cu privirea chipul Florentinei. Că Florentina e fetiţa ei cu Florentin şi seamănă mult cu el. Iar soţul ei, contele căruia trebuie să-i spui adevărul, e băiatul întreg. Are ochii băiatului - ochi verzi ca otrava.

Se aplecă uşor spre el... şi şopti:

- Şi băiat nou tot el este!

Individul bufni în râs! Ia uite! Ia uite, că era "uman"... Şi întindea chiar acum mâna spre el:

- N-o să te las să călătoreşti singur. O să ai trei codiţe discrete. Să nu le cauţi cu privirea; OK?

- OK. Dar nu nevoie.

- Ba e mare nevoie! Nu uita că tu ştii un lucru foarte important...

Mda; asta aşa era! El ştia de Fluturaş. Şi avea de-a face cu oameni cărora expresia "a face tot posibilul" le permitea să folosească toate fiolele din dotare! Aşa că...

Aşa că îi strânse mâna şi se ridică, bucuros că putea să revină la limba franceză:

- Atunci mă duc acasă, vorbesc cu sora mea, împachetez măcar un rând de haine...

- Chiar şi două!

Şi-i arăta 4-5 degete... Mare şmecher! Avea senzaţia că vestea aia referitoare la Fluturaşul Anei îl bucurase mult pe individ! În fine... Se apropie de imam Mohssen:

- Sunt sigur că ne va trimite actele, imediat cum nu va mai avea nevoie de ele.

- Stai liniştit.

Prea bine!

- *As-salamu alaykum*, imam Mohssen.

- *Walaykum assalam*, Sami.

Îl salută şi pe individ şi ieşi. Şi porni grăbit spre uşă...

Deci, Florentina ajunsese cu bine. Asta o ştiuse şi el! Altceva - ce altceva îi spusese omul ăla, iar el nu ştiuse?... Despre orăşel ştiuse, despre serviciile secrete ştiuse, despre primul ei soţ ştiuse de la început... Nu ştiuse cât de important era chinezul ăla care îi fusese contelui mână dreaptă; dar bănuise, atunci când coroborase "face acte doar clipind din gene" cu "e fratele şefului mafiei chineze". În concluzie, individul ăsta deghizat în bătrânel cocârjat nu-i spusese cine ştie ce noutăţi. În schimb, el spusese... El spusese data aproximativă a naşterii. Şi că e băiat. Şi că seamănă cu contele. Şi că o cunoştea pe Ana de-acum 6 ani. În rest...

Hei! În rest, omul ăla îi dăduse numărul de telefon al vărului contelui! Vărul căruia i se sinucisese soţia! Ia să vadă el...

Da; el era. "Diamant" - auzise de multe ori numele ăla în casă. Deci pe Diamant trebuia să-l sune el... Şi dacă tot o să-l sune şi-o să-l cunoască personal mâine, ia să facă el o şmecherie!

Urcă la volan, porni motorul şi demară. Se grăbea spre casă. Îi venise o idee "trăznet"! Oare mai exista pe internet concertul Orange? Că acolo erau toţi - şi contele, şi vărul, şi roşcovana, şi spionul român...

Grasu

Mm, ce târziu era! Accelera nebuneşte spre bradul ăla! Accelera şi-şi dădea seama că Diamant ajunsese primul - şi sigur o să se ia de el! Că fusese ţinut deoparte, în ultimul timp - şi tocmai pe el îl urechea Ştefan, atunci când îşi amintea că familia lui era nepăzită iar ei ştiau adresa exactă unde se-ascundeau Ana şi Léon!

Dădu să frâneze în faţa primăriei, dar observă Mercedesul lui Diamant în faţa casei lui tanti Perla. Aşa că acceleră... şi frână. Şi alergă la poartă! Nea Dumitru îl aştepta în uşă. Bătrânul râdea; el gonea ca apucatul şi realiza acum că putea să fie luat la întrebări - iar el nici nu mai ştia ce spusese şi cui! Cine ştia despre Iuliana? Diamant? Sau nu-i spusese nici măcar lui Diamant? Nu mai ştia...

- Salut. Las-o uşurel, că nu începem şedinţa fără tine!

- Gata, nea Dumitre! Am sosit!

- Bun! Bagă-te acolo, la cabinet...

Deci era vorba despre Ana! Ce bine! Tanti Perla avea veşti despre Ana! În sfârşit!

Intră şi dădu cu ochii de Diamant - care se ridică şi se răţoi la el:

- Hai odată, bă! Că ai BMW!

"Şi nu vreau să-l fac armonică pe deneu!" Preferă să tacă. Nea Dumitru intră şi închise uşa. Şi zâmbi:

- Azi, de dimineaţă, m-a sunat Isamu. Mi-a spus că a comandat o geacă şi-o căciulă pentru băiat.

Tatăl lui Ştefan luă cutia de carton şi-o puse pe masă. Le arăta foaia de deasupra. Magazin... online, livrare ultraurgentă pentru Dumitru Ionescu. OK! Până aici, totul era OK! Şi? Cutia se deschise, iar mămica lui scoase... Ptiu, drăcie! Diamant răbufni printre dinţi:

- Ăla mi-a scris să-mi eliberez programul pe ziua de azi! Ăla ştie ceva de Léon! Ştie că azi ni-l trimite pe Léon!

Diamant era euforic; nea Dumitru însă era de-un calm teribil:

- Da, şi m-a anunţat şi pe mine asta. Serviciile ştiu că Liwei n-o să răcească iarna asta; noi ştim că Léon se întoarce mâine...

Se repezi şi-l corectă:

- Azi!

Iar Diamant se repezi la uşă:

- Iar noi suntem aici! Hai, Grasule! Hai, că acu' ne sună!

Hai!... Ba stop! Amândoi bătrânii erau foarte calmi şi amuzaţi de agitaţia lui Diamant. Aşa că ridică vocea, să se-audă până la uşa pe care-o descuia acum nebunul ăla:

- Vino înapoi - că e cu şpil.

Tanti Perla începu să râdă; nea Dumitru aproba. Diamant se întorcea mult mai încet decât plecase... Gata - uşa era din nou închisă.

- Isamu m-a lăsat cu gura căscată. Nu mă aşteptam să se gândească la chestia asta! Nici chiar eu, care... vorba aia!

Corect! Dacă nici nea Dumitru nu ştia şmecherii...

- I-am trimis nevesti-sii cutia sigilată, aşa cum a livrat-o magazinul; ea mi-a adus-o înapoi desfăcută şi mi-a spus, zâmbind, că pachetul nu e pentru ea. Abia atunci m-am uitat şi-am văzut ce şi cum! Şi zău că nu mă aşteptam...

"Nici eu nu mă aşteptam să ne crezi nişte ţânci care au nevoie de mesaje şmecherite ca să-l ierte pe chinez!" Se întoarse spre tanti Perla; iar ea îi lămuri imediat:

- Ana şi Léon sunt bine. Şi se întorc de-abia mâine. Da' aici am o problemă.

Ea? Avea ea o problemă?

- Cărţile îmi arată că Léon ajunge mâine în Aurari. Şi tot în Aurari o să ajungă şi Ana. Dar fără să ajungă aici, în Aurari.

... Ha?

- E o chestie ciudată. Ca şi cum se întoarce, dar nu se întoarce ea.

- Cum adică, mămico?

- Adică nu vine ea, în carne şi oase. Nu apar împreună, Ana şi Ştefan. Nu ştiu...

Deci Ana se întorcea, dar nu prea se întorcea...

- În schimb, Diamante, mâine o să avem un musafir de vază.

Serios? Ce musafir?

- Mâine, Ştefan şi omul *barro* or să facă vorbe bune. Iar omul *barro* o să rămână aici până vine ea.

Serios? Avocăţelul rămânea în Aurari? Ce bine! Nu de alta, dar "mirosise" un pic de gelozie prin îngrijorările lui Ştefan. Şi miza pe

faptul că avocăţelul trebuia să fie STAS - mic, gras, chel şi plin de el şi de cuvinte de-alea seci, de avocat. Deci, total altfel decât i-ar fi plăcut Anei. Că dacă era vreun munte de om, prezentabil şi frumos şi stilat şi sufletist... Diamant îi zăpăci rău gândurile:

- Deci Léon vine mâine; nu azi.

- Exact. Au ajuns azi în România - că altfel nu ne trimitea Isamu geaca! Dar se întâmplă ceva, aşa că Ana nu ni-l trimite pe Léon azi. Ci de-abia mâine.

- Oare ce se întâmplă?

- Nu ştiu, Diamante; da' nu pare ceva grav. Poate-şi trage şi ea sufletul! Poate se prind serviciile de mişcarea ei - iar omul care-o păzeşte decide să o ţină ascunsă încă 24 de ore! Numai ea ştie! Şi o să ne spună chiar ea, săptămâna viitoare, de ce nu l-a trimis pe Léon azi.

Aha! Repede - că ăla era viitorul! Şi trebuia să-l ştie!

- Tanti, spune: sigur se întoarce săptămâna viitoare?

- Da, Grasule. Mâine ni-l trimite pe Léon. Iar după încă patru zile, Ştefan şi Ana se regăsesc. Şi începe fericirea şi reuşita şi dragostea lor întreagă.

Bun! Femeia ridică un deget:

- Dar, ca să se întâmple aşa, trebuie să ascultaţi de mine. Întâi şi-ntâi, trebuie să-mi promiteţi că îmi spuneţi tot ce se-ntâmplă! Da' absolut tot! E al dracului de important, bă! Că mă uit în cărţile alea şi-mi storc creierii - şi pot să greşesc dacă nu ştiu totu'!

Aprobă, trase aer în piept şi tăcu. Diamant era aici, la un metru de el. Dacă afla Diamant...

- Grasule, tu îmi apari în cărţile Anei. Ştii de ea?

Aprobă încet cu capul... pe nervii lui Diamant... Tanti Perla zâmbi:

- Bine; îmi zici, dacă se-ntâmplă ceva!

Aprobă din nou iar nea Dumitru se opri în faţa lui... Ce-i? Ce se întâmplase?

- Grasule... Noi doi ne ştim de-o grămadă de ani... Să ai grijă de nora mea. Că dacă ea păţeşte ceva, îl omori şi pe Ştefan!

- Nea Dumitre, dumneata mă ştii de-o grămadă de ani - nu? Ştii că nu se pune problema! Ştii că prinţesa e sufletu' meu, iar regina e soarele meu! Ştii - da?

Ştia. Dar trebuise să rostească rugămintea aia alambicată, pentru că erau atât de multe lucruri în joc! Atât de multe... Tatăl lui Ştefan începu să râdă - şi-l luă pe după umeri:

- Ia hai la primărie, să ne uităm pe dosarele alea! Că dacă tot te-am prins, să te pun la treabă! Am nişte muşterii despre care aş avea nevoie de informaţii suplimentare.

Aa, era maestru în informaţii! Şi oricum plănuia s-o şteargă repejor de lângă Diamant! Vărul lui Ştefan era ţinut pe-afară - şi fierbea de nerăbdare să afle totul! Şi nu era bine!

Diamant

Ia uite-l!... Ia uite-i, de fapt! Unde plecau? Şi de ce nu-l luau şi pe el cu ei? Sau n-aveau nevoie de opinia lui, când studiau dosarele alea?

Mămica lui îl prinse de braţ:

- Bă! Fii atent aici!

Da! Gata! Era foarte atent...

- O să vină bărbatul *barro* mâine şi-o să lămurească misterul. Tu fă cumva să-l trimiţi pe Ştefan la mine! După ce află de copil - trimite-l la mine! Ca să nu ne pomenim că face vreuna nefăcută şi pune potera pe nevastă-sa! Şi păţeşte copilul ceva! Auzi?

- Îţi dai seama că n-o să fiu eu ăla care-i zice să stea potolit...

- Eu îl ştiu pe văr-tu. Face ca leul-paraleu atunci când nu ştie amănuntele. Dar omul ăla o să-i spună totul. Iar el o să înţeleagă de ce trebuie s-o lase pe nevastă-sa în pace. Nu vreau totuşi să risc şi să constat că viaţa în Franţa şi războiul cu chinezul l-au schimbau mult; aşa că tu trimite-l la mine...

Aprobă şi se aşeză:

- Şi altceva ce-ai mai văzut în cărţi?

- Mă, am văzut finalul. Şi e bun. Da' ştii ce nu-mi place mie? Nu pricep de ce Ana îmi pică în cărţi cu Ştefan, şi totuşi departe de Ştefan! Iar el pică cu Ana, da' nu-i aşa de fericit cum ar trebui să fie! Ce s-o întâmpla mâine?

Ridică scurt din umeri; că nu ştia... Iar mămica lui se aşeză lângă el şi zâmbi:

- Bine, mă! Hai să vedem ce mai face nor-mea!

Aoleu! Roşi violent şi bufni în râs! Şi realiză imediat că, dacă n-ar fi mers toate foarte bine cu Ana şi Ştefan, mămica lui n-ar fi putut să glumească. Aşa că...

Sami

Aah, ce greu pornea calculatorul! Ori se virusase, ori nu mai avea el răbdare...

Paşii se opriră în pragul uşii. Tasnim nu intra; nici nu-l întreba ce vorbise cu imamul. Nici nu-l întreba de ce năvălise aşa în casă şi se repezise glonţ pe scări. Tasnim tăcea. Şi era ciudat...

Hei! De ce plângea? Se grăbi să se ridice:

- Ce-i cu tine? De ce plângi?

- ... Uite-aşa... Că mi-e dor de ei!

Oof! Biata lui surioară! O trase la canapea:

- M-am dus să vorbesc cu imamul; şi am descoperit că acolo mă aştepta bărbatul care are grijă de Ana acum. Ştii care - ăla cu scrisoarea foarte lungă... Mi-a spus ce s-a întâmplat; mi-a spus că au ajuns cu bine în Bucureşti. Şi mi-a dat de înţeles că ideea mea e chiar bună. Aşa că diseară plec spre Bucureşti.

Tasnim îşi şterse lacrimile şi oftă greu:

- Cât aş vrea să vin şi eu...

- Şi chiar dacă aş vrea mult să te iau cu mine, n-ar fi bine să călătorim amândoi. Atragem atenţia asupra noastră. Ne văd francezii. Şi-aşa, ştii bine că ne cunoaşte tot cartierul! Îţi dai seama ce gândesc acum vecinii noştru? Întâi a dispărut fetiţa; apoi, brusc, au dispărut şi gravida cu ochi verzi, şi băieţelul! Şi ştii bine ce ne-a spus imam Arif - musulmanii sunt filaţi discret în Franţa. Cu siguranţă, şi noi am fost filaţi - cel puţin atunci când ne-am mutat în Nantes. Tot cartierul nostru o ştie pe musulmana frumoasă şi gravidă. Tot cartierul o să observe că ea a dispărut...

Sora lui aproba...

- Aşa că eu plec azi. Am un plan. Dacă-mi reuşeşte, mâine o să mă văd cu el. Dacă nu...

Şi nu voia să continue, ca să nu devină pesimist; aşa că se ridică şi reveni la calculator. Căuta fundaţia Orange şi concertul... Iată-l! Play! Oare mai funcţiona? Contele ăsta avea prostul obicei să se pună pe internet doar ca să aibă de unde să se şteargă!... Funcţiona! Luă telefonul, pregăti camera foto...

- ... Ce vrei să faci?

- Omul care are grijă de ea mi-a dat numărul vărului contelui. Trebuie să-i fotografiez pe toţi - ca să am cu ce să compar "originalele". Să nu mă pomenesc că mă aşteaptă vreo sosie...

Tasnim săruta capul inteligent, dar cam chel...

Şi-acum o să urmeze o lungă şedinţă de fotografiere a ecranului. Până ieşeau toate pozele acceptabile. Şi după aceea mânca. Şi apoi împacheta şi pleca la aeroport.

Ana-Maria

Nici o veste despre Ştefan. Asta era bine - dacă Google nu avea rezultate noi, era bine...

N-o deranjase nimeni. Colonelul avea treabă în Franţa azi; iar Iuliana avea probabil ordin s-o păzească şi cam atât. Se întreba dacă chiar reuşise să ajungă în România aşa, neştiută de nimeni! Că era ciudat! Adică serviciile alea române erau capabile să prindă criminali

periculoşi, traficanţi internaţionali, oameni căutaţi prin Interpol - şi n-o vedeau pe regina aurarilor coborând din cursa comercială, cu băieţelul regelui aurarilor de mână? Greu de crezut! Oricum...

Oricum, era linişte în hotel. Se gândea că liniştea asta nu era totuşi bună; se gândea că serviciile alea secrete care dibuiau urmăriţi internaţionali nu-i "condimentaseră" prânzul, dar sigur or să-i pună somnifere-n cină...

Îi scrisese lui Ştefan. Completase jurnalul şi-i scrisese şi "scrisorica". Recunoscuse, cinstit şi corect, că surpriza era aproape gata; iar ea nu revenea în Franţa, pentru că "ţintea" spre Aurari. Şi abia aştepta să-i dea surpriza la care "muncise" atâtea luni... Oare o să reuşească să-l convingă să n-o caute? Să nu-şi trimită băieţii să o găsească şi "s-o recupereze" în stilul lor caracteristic? Adică cu japca şi cu tam-tam şi balamuc şi acţiune gălăgioasă? Habar n-avea! Nu voise să-i scrie adevărul despre Fluturaş. Oricum, bănuia că soţul ei va lua registrul, se va minuna de aşa jurnal "amplu" şi îl va răsfoi scurt. Şi va vedea imediat ecografiile. Iar în clipa aia Ştefan...

Nu ştia ce va face Ştefan. Dar ea una spera că soţul ei n-o s-o sperie, năvălind cu trupele peste ea. Şi n-o să-l şocheze nici pe medicul Petrescu - care era mai mult decât evident că o va asista şi la naşterea asta! Aşa că...

Prinţul se trezise în urmă cu vreo cinci minute. Se prefăcuse că nu observă asta; iar el rămăsese în pat, învelit bine, şi-o privise lung... Păi, hai! Gata! Trebuia să-l îmbrace şi să-l ducă la Florin! Adică trebuia să-l sune mai întâi pe Florin! Şi cum voia ca identitatea omului la care mergea Léon să rămână surpriză, se ridică:

- Gata, prinţule? Te-ai trezit?

- Da.

Îl sărută şi trase pilota:

- Atunci hai să te speli şi să mergem.

- Unde mergem?

- La nenea ăla care-ţi place ţie mult!

- Şi mergi şi tu?

- Merg doar până acolo; te las la el şi mă întorc aici... cred...

- Da' de ce nu vii şi tu?

- Păi nu ţi-am zis că vreau să mai slăbesc niţel?

- ... Şi-atunci tu când vii?

- Joi sau vineri, cred.

- Şi azi ce zi e?

- Duminică.

Dificil pentru prinţul ei - se încruntase rău, că n-avea noţiunea înşiruirii zilelor şi nopţilor...

- După ce ajungi la tataia, în Aurari, o să mai dormi patru nopţi - şi după aia o să vin şi eu.

- Mami...

- Da, prinţule.

- Doctorul ăla te aşteaptă? Adică ştie că vii?

- Da. Mă aşteaptă mâine.

- Atunci n-ar fi mai bine să mă duci mâine la nenea ăla?

- ... Da' de ce?

- Că vreau să mai stau cu tine!

Prinţul se obişnuise răsfăţat de toată dragostea şi atenţia şi tandreţea lui mami! Va fi vai de ea! Mai ales după ce apărea şi Fluturaşul! Prinţul ei îi vedea nehotărârea şi dădea să plângă...

- ... Bine, prinţule. Dar asta înseamnă că ieşim la cumpărături - că n-am încredere în mâncarea pe care ne-o fac aici.

- Da' de ce?

- Pentru că, dacă nu ne-am deghizat îndeajuns de bine... Pentru că n-am încredere în ea şi gata! Deci, diseară te invit să mâncăm în oraş! Ce zici?

- Zic că e super! Da' ne deghizăm, da?

- Sigur că da!

Şi era foarte fericit... De ce era aşa de fericit că se deghiza iar?

- Da' de ce vrei tu să ne deghizăm?

- Pentru că eşti foarte frumoasă atunci când îţi pui *hijabul* şi-ţi faci ochii cu culori!

Aha! Roşise - că avea un prinţ şarmant foc...

Într-un fel, era mai bine că rămâneau azi aici. Colonelul Ceauşescu rămăsese în Franţa, "să tranşeze" problema lui Sami. Pentru chestia asta, nu-i trebuia mai mult de două ore. Deci, în noaptea asta colonelul va păşi pe pământ românesc. Şi se va ocupa personal de paza ei, mâine.

Şi uite că aşa, cu gândul ăsta în minte, se simţea mult mai liniştită! Păi... Păi, să înceapă să se deghizeze! Că o să-i ia ceva timp, să se fardeze "corespunzător" cu dorinţele prinţului! Avea un băieţel foarte exigent, foarte atent la mămica lui...

Ştefan

Era aproape ora opt. Erau în Moldova Veche. "Despacheta" tricoul de culcare şi trăgea concluzia că, dacă Franţa ar fi avut drumuri româneşti, lui i-ar fi fost imposibil să pună pe picioare afacerea cu transporturi! Hm...

Îşi scoase cizmele şi se lungi încet în pat. Era bun patul; era moale şi bun şi-l trăgea la somn...

Vorbise cu amicii lui din Orşova şi Drobeta Turnu Severin. I se păruseră încântaţi şi nerăbdători să se-apuce de treabă! Adică să multiplice cantităţile "de care se ocupau", oricât de mult şi de des voia el. Problema era alta; problema era că, în lunga reconstrucţie a Serbiei, la graniţa româno-sârbă se mai întâmplaseră unele incidente. Iar unii afacerişti de aici erau certaţi cu unii afacerişti de acolo. În concluzie, riscul de-a avea marfa blocată în vamă era mare. Orice blocaj de-ăsta "năştea" cel puţin un raport de constatare - de-ăla bugetar. Cu firma lui scrisă pe el, la rubrica "transportator". Iar chestia asta era periculoasă. Pe lista pe care-o primise la petrecerea de la Silistra figurau nume importante - nume echivalente cu Leonard Donichioiu. Iar el va trebui să-i servească pe toţi, într-un fel sau altul...

O să discute cu Filip. Şi cu Dejan. Şi cu tatăl lui Milan... probabil. Bătrânul era interesat ca el să spună "Da"; o să încerce deci să-l dezinformeze, pe ici-pe colo. Trebuia să fie foarte atent cu cine vorbea - şi la cine pleca urechea! Trebuia să-l roage pe nea Nicu Cărare să-l trimită la bunul lui prieten care se ocupa de Serbia. Şi toate astea trebuiau să se întâmple imediat după Anul Nou. Tot după Anul Nou începea "traficul chinezesc" - că cu Fang bătea palma obligatoriu! Şi, tot după Anul Nou, o să se relaxeze câteva zile în frumoasa staţiune turistică Krasnaia Poliana. Ana lui o să se cam plictisească...

Unde era Ana lui?

- Verifică mail-urile.

Rebeca tasta repede. Bună fată! Bună consilieră! Îşi dădea seama acum că fata asta ar fi putut avea un milion de minusuri - iar el o luase aşa, pur şi simplu, fără să ştie decât că vorbeşte franceză, tastează repede, are şaişpe ani şi-l urăşte pe Titel. Avusese un noroc chior...

Şi Diamant avusese un noroc chior! Că nu şi-ar fi găsit el aşa nevastă straşnică nici într-o mie de ani! Ete de-aia îi plăcea lu' Diamant să stea cu el! Tot ce-avea el era "super" - iar Diamant stătea aproape de el...

- De la Diamant sau Grasu, nimic.

Se ferea să spună "despre familia ta". Era isteaţă foc şi crescuse mult... Scoase încet telefoanele din buzunar... Pe oficial, nimic. Pe special, nimic. Nimeni nu-i spunea nimic - nici măcar chinezul. Nici măcar...

Chinezul? Ăla nu-i transmisese chiar nimic?... Păi, pe mail-ul oficial, ăla de pe care-i trimisese tot felul de lucruri referitor la cumnată şi nepoţei, nu-i trimisese nimic. Pe mail-ul special, dacă reuşise cumva să-l afle, chinezul nu-l contactase. Dar el mai avea un mail. Uitase complet de el - dar avea o şansă să fie încă activ! Se ridică - iar Rebeca se ridică şi ea şi-i cedă locul pe scaun. Deci, îşi spusese "balaurulcuşaptecuţite". Parola şi-o amintea... Nu. Ţapul ispăşitor nu-i transmisese nimic. Hm... Porni aparatul de bruiaj şi oftă greu:

- Oamenii cu care am vorbit nu mi-au spus nimic despre ea.

Semn că n-a intrat în ţară cu autocarul. Că nea Nicu nu-i poate influenţa nicicum - nu-i ştie, care sunt ai mei şi care sunt ai concurenţei. Şi ai văzut şi tu că am oameni pe toate turele... Într-un fel, sunt mai liniştit. Doar un pic mai liniştit. Ştiu cine-o păzeşte, ştiu că Grasu îmi ascunde unele lucruri şi e calm şi stăpân pe el... Ana mea e o femeie calculată şi grijulie, care n-a întârziat niciodată de la nici o întâlnire. Nici cu mine, nici la coafor, nici la medic... Eu simt că soţia mea e deja în România.

- Aşa cred şi eu. La urma urmei, am văzut şi eu că îşi ţine cuvântul! Şi a zis că se întoarce până la Crăciun! Iar până la Crăciun mai sunt doar câteva zile!

- Doar şase zile.

Tăcere... Îşi acoperi încet faţa cu palmele:

- Iar Léon n-a apărut... Iar eu sunt deja speriat şi am un gol în stomac când mă gândesc la ei... Am nevoie de ei! Înţelegi? Am nevoie disperată de ei! Şi ştiu că şi ei au nevoie de mine! Şi au nevoie şi de ajutorul meu! Pentru Dumnezeu - eu am de toate! Am bani, am protecţie, am oameni, am maşini blindate, mi se pun la dispoziţie avioane... Şi am şi o listă consistentă cu oameni care vor să-mi facă rău! Dacă oamenii ăştia pun mâna pe ei, s-a terminat totul! Înţelegi?

- Da. Iar dacă n-au pus mâna pe ei până acum, cât au fost singuri şi nepăziţi şi neştiuţi de nimeni, mă îndoiesc că or să izbândească ceva de-acum încolo!

- Rebeco...

Iar ea se grăbi să-l contrazică, în romanes:

- Şefule, nu se poate să fie rău! Îţi dai seama că tanti Perla nu mai pune geană pe geană? Şi că, dacă vede ceva rău, îi zice imediat lu' nea Dumitru? Care-i zice lu' nea Nicu Petriceanu, care-şi sună omu', care intervine imediat şi-i ia pe sus pe amândoi?

- Tu îţi dai seama că toţi băieţii ăia care circulă pe străzile din Bucureşti au la îndemână o armă albă? Iar duşmanii mei au dat deja ordine ferme?

Acum tăcea...

- Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu dacă să-l sun pe nea Nicu, să-l rog să nu mă mai chinuie... Ochiul mă supraveghează cu atenţie - pentru că urmează cele trei afaceri mari: chinezul, ruşii şi sârbii. Iar eu şi Ana mea suntem speciali atunci când suntem împreună. Iar eu... Eu nu ştiu ce să fac. Nu vreau să-mi schimb soarta. Acum, după cum spune tuşica, soarta îmi e favorabilă. Nu vreau s-o schimb; dar nici nu pot... Am aşteptat atât de mult - iar dacă tocmai acum se întâmplă ceva, eu...

- Şefule...

Şi uite că nici ea nu mai ştia ce să spună... Rebeca şopti:

- N-or s-o recunoască. N-o să-i lase ea s-o recunoască. Cred că ar trebui ca mâine să dai câteva telefoane şi să le spui tuturor că eşti super-fericit, pentru că Léon a ajuns azi-noapte în Aurari - iar ea e în drum spre conac. Dacă tu spui asta, ea poate să meargă liniştită cu băiatul pe stradă.

Da, era o soluţie... Da.

- ... Dă-mi oficialul.

Ce se repezise să i-l aducă! O speriase! În momentele când el nu mai părea stăpân pe el însuşi, Rebeca era speriată. Asta spunea multe...

Selectă numărul lui Diamant. Suna... Suna...

- Da, şefu'.
- Unde eşti?
- Acasă.
- Să stai acolo în noaptea asta.
- ... Da, şefu'.
- Şi să bei mult ness - că nu e bine să adormi. Auzi?
- Da, şefu'. Am înţeles.

Bun! Apăsă butonul roşu şi oftă greu - că în ultimul timp mergea din cacealma în cacealma, iar dacă va striga mâine "ajutor" nu sărea nici dracu...

Trebuia să se culce. Trebuia să reuşească să adoarmă - că mâine plecau de dimineaţă! Ochiul îl ţinea sub supraveghere atentă! El trebuia "să performeze", dacă voia să fie ajutat şi sprijinit şi împins spre înainte! El trebuia să facă cumva să aibă încredere în ei. Chiar dacă ştia că nu putea avea încredere în ei...

Sami

Se făcuse ora opt deja. Tasnim tăcea mâlc. Se uita la televizor - adică prin televizor - şi nu zicea nimic. Jaser întârzia la spital azi; în plus, surioara lui era tristă. Aşa era încă de ieri. De când plecase Ana. Tasnim a lui suferea mult...

Păi, o să se ducă să verifice cursele comerciale din noaptea asta. Că nu putea să plece acum spre aeroport. Nu voia s-o lase singură. O să-l sune pe Jaser, să-l roage să vină să doarmă cu ea - iar el o să se îmbarce în prima cursă comercială care-l ducea undeva înspre estul Europei. Pe la cinci, avusese o revelaţie - şi anume, că era şi el urmărit! Aşa că, dacă-şi lua bilet Nantes-Otopeni, toată lumea îl va supraveghea discret! În concluzie, o să plece azi din Nantes, spre est. Şi vedea el cum "lega" zborurile, ca să ajungă mâine dimineaţă în Bucureşti! La urma urmei, închiria o maşină! Era mai riscant, mai de durată, dar...

Ana-Maria

Ochişorii verzi dădeau să se închidă. Era cald şi bine în pat, sub plapumă, în braţele lui mami. Léon al ei se răsfăţase rău, de când rămăsese fără Florentina! Hm...

Şi cum prinţul ei putea ridica şi mâine aceeaşi problemă, cea a amânării întoarcerii la tati, decise să atace problema încă de azi. Îl sărută pe frunte... şi şopti:

- Prinţule...
- Da, mami...
- Trebuie să discutăm ceva.
- Da, mami...
- Mâine dimineaţă, te duc la un nene foarte simpatic, pe care îl cunoşti şi de care-ţi place foarte mult. Iar el o să te ducă la tati.

Ochişorii verzi o priviră lung... şi se umeziră! La naiba!

- Te rog - nu face aşa!
- Da' tu nu vii?
- Eu mai am de făcut nişte analize. După ce te duc la nenea ăla, eu mă duc glonţ la doctor. Şi iau pastilele, ca să slăbesc. După o zi sau două, o să-mi fac iar analizele. Şi pe urmă o să vin şi eu la tati!
- Sigur?
- Sigur că sigur! Nu aşa am convenit, toţi trei? Nu aşa i-am scris lui tati de atâtea ori? Tu ştii că eu nu mint niciodată! Până la Crăciun, o să fim din nou împreună: eu, tati, tu şi Florentina.
- Sigur?
- Da, Léon: sigur.
- Sigur nu te duci înapoi în Franţa, la nenea Sami?

Hm...

- Foarte sigur. Nu mai am de ce să mă ascund acolo. Imediat cum am rezultatul analizelor, vin şi eu în Aurari, la voi. Şi la tati.
- Şi pe urmă ne întoarcem acasă?
- ... Cum adică?
- Adică acasă la noi! Ne întoarcem cu toţii la Cannes?
- Nu ştiu; să vedem ce spune şi tati! S-ar putea ca tati să vrea să stăm la conac. Sau să cumpărăm altă casă în Cannes.
- Da' de ce?
- Păi, s-ar putea ca Isamu să vrea să rămână în casa aia în care am locuit noi. Nu ştiu; să vedem ce spune şi tati. Că el a vorbit cu Isamu...
- ... Auzi, mami? Da' tu ziceai că Isamu nu e un om rău!
- Da; nu e un om rău.
- Şi-atunci de ce să vrea să ne ia casa?
- N-ai înţeles... Tati o să trebuiască să se împace cu Isamu, pentru că aşa vor oamenii care au grijă de tati. Dar nu ştiu dacă tati o să mai aibă încredere să ne lase pe noi să locuim aşa de aproape de Isamu. S-ar putea ca tati să ne cumpere nouă o vilă foarte-foarte bine păzită,

iar pe Isamu să nu-l lase să intre. Ştii? Să-l pună să vină la birou, în fosta noastră casă, dar să nu-l lase să intre în noua noastră casă.

- Aşa e! Ştii, mami? Eu cred că tati s-a speriat rău de tot când şi-a dat seama că noi eram acasă cu Isamu, iar Jun ne căuta ca să ne omoare!

- Îţi dai seama cât de tare s-a speriat!

Léon aproba, serios foc... Îl sărută din nou pe frunte:

- Hai să ne odihnim. Bine? Că mâine avem treabă multă!

- Bine, mami!

Mută laptopul pe masă şi îl opri; şi reveni în pat, stinse lumina... Şi decise să insiste:

- Prinţule...

- Da, mami...

- Crezi că o să poţi să păstrezi secretul?

- Ce secret?

Aa, perfect aşa! Minunat! Foarte încurajator! Hm!

- Secretul cu mine şi cu analizele şi cu Sami... Secretul!

- Aa, bineînţeles! Stai liniştită, mami, că nu te spun!

Daa...

Dar...

Poate-i spunea! Cine ştie! Poate că mâine se vor regăsi! Poate...

Poate îi spunea despre doctor! Şi se pomenea cu Ştefan dând năvală peste controlul ei!

Tii, ce bine-ar fi fost să-i spună de controlul de mâine! Iar el să dea năvală în camera cu ecograful! Şi să-şi vadă băiatul! Ar fi fost...

Ar fi fost aşa un vis frumos pentru ea şi Fluturaşul ei! Închise ochii şi zâmbi... ca să-l viseze pe regele ei năvălind şi oprindu-se şi rămânând paf cu ochii la ecranul ecografului...

Sami

Prezentă cartea de identitate şi biletul. Tânăra le studia cu minuţiozitate. Avea, probabil, dispoziţie expresă să controleze "la sânge" toţi bărbaţii cu nume arab şi mutre triste, de sinucigaşi. Hm...

- Vă mulţumesc şi vă doresc călătorie plăcută.

Bun! Acum ajungea şi el în avion! Într-un târziu!

Evident, atunci când ajunsese el la aeroport, nu mai găsise decât un zbor Nantes-Paris. Îl luase - că mergea spre Est, aşa că "era de bine"! Îi va fi mult mai uşor să se piardă în mulţimea de pe Charles de Gaulle! Trebuia să-şi amintească mereu să-şi piardă urma... Iar în Paris trebuia să încropească o sacoşă "de mână". Trebuia să-şi cumpere o căciulă albastră, sau verde, sau multicoloră şi-un fular asortat. Sau două căciuli şi două fulare. Ca să le schimbe în avion. Ca să urce în avion cu verde şi să coboare cu negru. Devenise maniaco-obsedat, de când văzuse dubele cu chinezi şi tinerii care-l păzeau pe conte! Iar el mergea în România - unde chinezul din vest îşi permisese să tragă gloanţe în capul unui interlop mare, în mijlocul oraşului, în mijlocul zilei! Mm...

Era obosit şi nerăbdător. Şi se simţea nervos. Jaser venise târziu de la spital, iar apariţia lui nu avusese asupra lui Tasnim efectul scontat. Aşa că abia aştepta să ajungă în avion şi să se culce! Mâine o să aibă o zi grea. Mâine, o să trebuiască să discute cu contele. O să-i spună toată povestea musulmanului Sami şi a creştinei Ana. Spera să nu-i scape vreo uitătură urâtă la el, să-i facă ei probleme...

Diamant

Ei, poftim! Era aproape doişpe noaptea - iar lui îi picau ochii în gură de somn! Şi nu putea să adoarmă! Nici n-avea voie, da' nici nu putea! Dacă ar fi fost după el, s-ar fi dus în goană pân' la brad şi-ar fi împuşcat cerul; dar nu era după el. Stătea cuminte în biroul lui, la primărie, şi aştepta...

Aştepta ceva; nici el nu ştia ce. Ştefan îl sunase şi-i spusese să stea treaz. Oare primise vărul lui unele indicii, cum că Léon va ajunge în Aurari în noaptea asta? Era posibil; iar ora ar fi putut să-l zăpăcească pe Isamu, care îi spusese să-şi elibereze agenda pentru duminică! Şi-ar fi zăpăcit-o şi pe mămica lui! Oare cărţile ştiau că la ora doişpe se schimbă data din calendar? Habar n-avea...

Îşi aprinse o nouă ţigară şi porni calculatorul - măcar să se holbeze la poze! Sau să se joace ceva! Să n-adoarmă! Că, dacă adormea, era nasol...

Chinezul spusese că Ana o să-l contacteze azi. Şi nu-l contactase. Acelaşi chinez trimisese geaca aia ultraurgent, ca să ajungă azi în Aurari; iar Léon nu venise nici până acum, la doişpe noaptea! Mămica lui spunea că Ana se întoarce mâine - da' numai teoretic, aşa, pentru că în realitate ea şi Ştefan nu se vor regăsi mâine. Adică lipsea fericirea şi bucuria şi veselia cu chiuituri şi petrecere mare şi lăutari şi râuri de băutură şi mâncare şi milioane de poze. Habar n-avea cum o s-o scoată el la cap cu toată nebunia asta! Şi, colac peste pupăză, mai venea şi bărbatul *barro*!

Apropo - da' ăla de ce venea încoace? Ca să vorbească cu Ştefan? Şi ce treabă avea el cu bărbatul ăla *barro*? Că nea Dumitru era cel mai în măsură să-l primească şi să stea de vorbă cu el! Florentina spusese că avocatul ăla are cam 45 de ani. Deci, se înţelegea mult mai bine cu nea Dumitru! De ce-l tot amestecau pe el în chestia asta?

Oare fiindcă era vorba despre vărul lui? Şi despre cumnata lui? Şi despre nepotul lui? Adică despre familia lui?

... Nu ştia ce s-a petrecut azi în Bucureşti - şi de ce nu se întâmplase ceea ce spusese chinezul că o să se întâmple. Că ăla nu era prost; ăla, când zicea o vorbă, se baza pe nişte informaţii serioase! Oare chinezul fusese dezinformat?... Dacă da, oare cine-l dezinformase?

... Nu ştia, deci, ce să facă. Nu ştia ce-o să facă mâine, când or să pice toate pe capul lui - şi bărbatul, şi Léon, şi Ştefan - care sigur o să reuşească să scoată din guriţa lui Léon tot adevărul şi toate secretele ultrasecrete pe care Florentina nu le rostea! În concluzie, nu ştia ce să facă. Şi zău că acum, în momentele astea, îi era frică! Îi era o frică teribilă să nu fi făcut totuşi o greşeală monumentală atunci când decisese să nu-i spună lui Ştefan ceea ce transmisese Isamu! Că dacă se-ntâmpla ceva rău...

19 decembrie 2011 - luni

Sami

Făcuse bine că venise la Paris. Era aşa o debandată pe Charles de Gaulle, că se uita în jurul lui şi nu-i venea să creadă că n-auzea şi sirenele poliţiei! Sau pe-ale ambulanţei! Vremea se înrăutăţea; zborurile se decalau. Oamenii alergau care-ncotro, ajutându-l pe el să se piardă practic în mulţimea compactă care aştepta deschiderea uşilor. Făcuse check-in-ul, aşa că "figura oficial" în zborul Paris-Viena. Sigur, nu-l chema Jacques şi nici Lambert; dar, în nebunia aia necontrolată, avea o şansă să-şi piardă urma. Va ateriza la Viena la 4; va decola iar la 7 şi va ajunge pe Otopeni la 9.50. Sau mult mai târziu - în funcţie de vremea de la Bucureşti. El spera să nu survoleze capitala României aşa, la nesfârşit...

Privea lung în jur şi îi venea să râdă. Se simţea plin de energie. Şi de speranţă. Şi de nerăbdare. De mult, de foarte mult timp nu se mai simţise atât de bine! Atât de... plin de viaţă! Atât de viu, la urma urmei! Se gândea la el, la starea prin care trecea şi o caracteriza ca fiind "viaţă". Era singurul cuvânt care-i venea în minte.

Se simţea bine...

Grasu

Cum-cum? Deschise încet ochii... Hait - că era cineva la uşă! Cine era? Se grăbi să-şi pună halatul, să coboare şi să descuie, pregătit să-l ia pe Diamant la o serie de palme scurte şi tari! Că numai el putea să fie insomniacul dornic de vizite la şase dimineaţa! Numai că deschise larg uşa, trase aer în piept şi...

Şi tanti Perla îl împinse şi intră. Şi închise ea uşa:

- Fi-miu nu-i aici; da?

Negă cu capul - nu, Diamant nu era la el...

- Aşa! Fii atent! Azi, Léon ajunge aici, în Aurari.

OK!

- Şi tot aici apare şi bărbatul *barro*. Îmi iese cu vorbe şi discuţii cu Dumitru; aşa că fi-miu o să-l aducă aici.

- Aşa şi trebuie! Omu' ăsta e foarte important!

- Da; da' omu' ăsta, dacă nu ştie să-şi stăpânească sentimentele şi nu-şi temperează reacţiile, poate să işte o furtună mare!

Serios? Ce furtună?

- Dacă Ştefan îşi dă seama că omu' ăsta e îndrăgostit de Ana, am încurcat-o rău de tot! Toţi! Toţi care i-am zis să stea liniştit, că vă ocupaţi voi de ea!

Aha... Adică... Păi, cum? Bărbatul ăla... Adică, da; că Ana stătea la el de ceva vreme... iar Ştefan chiar o să tragă cu pistolul, dacă...

- Eu nu pot să mă duc să vorbesc cu bărbatul ăsta; că n-am ce căuta eu la el. O să se ducă Dumitru.

Aoleu!

- Păi nea Dumitru ştie?

- Dumitru ştie să citească cărţile. Şi nu-i prost. Şi-a văzut multe la viaţa lui. Acu', eu ştiu că între bărbatul *barro* şi Ana nu s-a întâmplat absolut nimic. Da' îl ştiu şi pe Ştefan. Ştiu ce apariţii îşi face şi cum poa' să reacţioneze franţuzul când l-o vedea intrând pe uşă, tânăr şi mândru şi frumos şi cu patru consilieri după el! Dacă ăla răbufneşte şi se dă de gol, Ana o să sufere mult. Că îl ştiu eu pe Ştefan - e corect şi gândeşte drept, da' nu poa' să se facă că nu ştie că nevastă-sa a stat câteva luni în casa lu' ăla. Pricepi? Pricepi unde bat?

- Da, tanti. Şi eu ce să fac? Că n-am ce să-i fac! Dacă-i intră lui în cap că ăla e îndrăgostit de şefa, nimic nu-l poate răzgândi!

- Tu să faci pe dracu-n patru să stai pe lângă el. Una la mână, să-l ţii dacă sare să-l altoiască. A doua la mână, să-i demontezi presupunerile atunci când începe să spună presupuneri.

- Am înţeles.

Tanti Perla se gândea; nu ieşea, nu îl privea, nu... Se uita aşa, lung, spre canapea şi tăcea... Ia să se informeze el, dacă tot o prinsese aici!

- ... Tanti Perlo, când se-ntoarce Ana?

- Vineri. Şi se întoarce cu băiatul pe braţe. O să aibă o naştere uşoară...

Veştile astea îl bucurau mult...

- Să fii calm. Să fii îngăduitor cu Ştefan. Să nu-i răspunzi răstit, dacă se răsteşte la tine. Să nu-i întorci spatele, dacă-ţi spune cuvinte grele. Sufletul lui e uite-aşa de mic; şi trebuie să recunoşti că, la câte s-au întâmplat şi la cât timp a trecut de când i-a despărţit soarta, Ştefan s-a descurcat admirabil!

- Aşa e, tanti. Auzi, tanti? Da' cu chinezu' se împacă?

Tanti Perla începu să râdă:

- De ce mă-ntrebi - i-ai zis ăluia câte-n lună şi-n stele şi l-ai spurcat tot?

- Nu. Da' e important să se-mpace cu el.

- Ce să zic... Lucrurile s-au cam aglomerat - şi-au rămas de rezolvat multe chestii. La cum pică azi cărţile, da - se împacă cu el. Dar ştii cum e soarta - odată se-ntoarce!

Da, ştia. Soarta lui se schimbase de multe ori aşa, dintr-o dată...

- ... Oricum, să încerci să stai pe lângă el. Că tu ştii şi poţi să-l temperezi. Or să vină vremuri grele pentru el; vremuri stresante. Să nu-l laşi să ia singur decizii! Atunci când poţi, să stai prin preajma lui.

- Sigur, tanti!

- Aşa. Şi să stai liniştit - că îţi pică bine cărţile.

Cum-cum? Ce? La ce se referea?...

Nu mai apucase s-o întrebe. După ce îi strânsese bine obrajii între degete, ca unui ţânc de clasa întâi, mama lui Diamant ieşise... Iar el nu mai putu decât să închidă uşa, s-o încuie... şi să se aşeze la masă. Deci îi picau bine cărţile...

Sami

Se uita lung prin aeroportul ăla. Îi lăcrimau ochii, la cât se holbase la vitrine! Degeaba - nu vedea nici un magazin de haine deschis. La ora asta "nebună", nu putea decât să mănânce sau să aştepte să treacă timpul. Hm...

La urma urmei, nici nu mai avea rost să se deghizeze! Zău aşa! Era la Viena; o să-l sune pe vărul contelui pe la nouă jumate, când va survola România. Iar la aeroport ştia sigur că o să-l aştepte cineva! De ce să se mai deghizeze? Şi-aşa, nu-l urmărise nimeni! Adică, în condiţiile în care bărbatul care avea grijă de Ana îl anunţase verde-n faţă că va fi însoţit, chiar calcula acum că n-avea rost...

Se simţea obosit. Nu închisese ochii tot drumul - nu putuse. Şi tocmai acum, când urma să aibă o zi grea, el era obosit! Trebuia să doarmă un pic...

Ba trebuia să fie treaz! Mai treaz ca niciodată! O să bea o cafea, o să mănânce bine şi-apoi o să-şi ia şi-un energizant. Până nu ajungea în orăşelul vărului contelui, n-avea voie să renunţe la vigilenţă. El o ascunsese pe regina aurarilor - contesă, în Franţa. El îi ştia secretul. Şi mulţi oameni ar fi vrut s-o împiedice pe ea să se întoarcă, ca să-l vadă pe conte zburându-şi creierii în dimineaţa de Crăciun...

Diamant

Ha? Cum?

Ridică cu greu capul de pe spătarul scaunului... Încerca să deschidă ochii, dar nu reuşea neam... Mamă, şi ce tare zbârnâia drăcia aia! Găsi aparatul pe pipăite şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Trimite Florentin la aeroport să ia la mine.

Cum-cum?

- ... Ce?

- Tu suni trimite Florentin să ia la mine din Otopeni.

Io-te şi la ăsta! Ăsta avea voce şi accent de shawormar! Şi apăsase greşit tastele! Răcni, ca să-l şocheze bine şi să-l determine să-şi cumpere ochelari:

- Cine dracu eşti şi de ce dracu crezi că sunt dispecerat de taxi?

- Tu eşti vărul la el şi vrei tare să merge să vorbesc cu el.

I-auzi! El era vărul lui Florentin! Eronat!

- Păi sună-l pe el!

- Eu sunat pe tine. În jumătate oră, vin cu avion Austrian Airlines; dacă nu e Florentin în uşa de aeroport, tu nu afli cine e eu, cum e şi ce trebuie să spun la rege.

Şi auzi tonul...

Băă! Ăsta voia "să spună la rege"! Ăsta voia să vorbească cu Ştefan! Care chiar era vărul lui!

Ăsta era bărbatul *barro*! La dracu!

Răcni - că poate răcnetul lui îi făcea ăluia să-i zbârnâie telefonul şi restabilea legătura:

- Alo! Aloo! Nu închide! Stai! Alooo!

Şi uite că fusese totuşi tâmpit...

Repede! Să-l sune înapoi! Apel... Nu - individul îşi oprise mobilul. Păi sigur, că era în avion - şi nu era din neamul Ionescu, să zboare cu telefonul cât de pornit voia el!

Aah! A dracului ea de treabă! Repede - să-l sune pe Florentin! Şi pe Cornel, să-l anunţe că pleca la aeroport! Să-l pună să-i facă suită! Haai - unde era număru' lu' ăla?... În sfârşit! Gata - suna! Cât era ceasul?... Pierduse un minut! La dracu!

Florentin

Ia - că-l suna cineva! Putea jura că asta Crina era! Se apropia Crăciunul - iar bucăţica ruptă din soare voia să se încarce la maximum cu fericire. El "era consemnat" pe 24 în cazarma părintească, înconjurat de multe sarmale pline de colesterol şi mulţi fraţi cicălitori...

Ia uite! Îl suna Diamant! Ha! Ăsta ce dracu voia? Apăsă butonul roşu şi redeveni atent la cuvintele lui Ovidiu. Discutau stocul şi mai ales aprovizionarea - chestie foarte dificilă acum, înainte de Crăciun! Dacă luau prea multe flori, puteau să organizeze un fel de 1 Martie printre şoferiţe! Că el lua multe flori - iar duba Bambinei le distribuia pe la multe puncte de vânzare! Deci, Ovidiu propunea 4.000 de trandafiri galbeni. De ce galbeni, numai el ştia...

Na - că iar suna! Şi tot ăla era! Hm...

- Da' răspunde-i - că nu-i o grabă!

OK! Să-i răspundă atunci!

- Da.

- Florentine, mânca-ţi-aş sufletu' tău! Spune-mi că eşti în Bucureşti!

Cee?

- ... Ce?

- Eşti în Bucureşti?

- Da.

- Băi, te rog io din suflet - urcă-te în maşină şi goneşte la Otopeni!

Cee? Diamant era isteric:

- Băi, nu mă lăsa! Te rog io mult! Te rog io din tot sufletu' meu! Du-te la Otopeni! O să te întâlneşti cu cineva acolo! Te rog io din tot sufletu' meu!

... Ete, fleoşc!

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul pe tejghea:

- De ce vrei galbeni?

- Cine era?

Alta acum! Ovidiu voia să ştie cine-l sunase!

- Nu contează. Spune-mi de ce vrei galbeni.

- Nu înainte de a-mi spune tu mie cine e istericul. Şi de ce i-ai închis în nas.

Ăsta prinsese curaj! Ăsta profita că e fratele Violetei şi "prinsese glas"! Îl privi lung, drept:

- Am spus că nu contează. Vrei trandafiri galbeni. Crezi că or să se petreacă multe crize de gelozie în perioada asta?

- Diamant era?

Cum-cum?... Da' de unde ştia ăsta că îl sunase Diamant? Ce, îi cunoştea vocea?... Nu; se uita chiar acum la telefonul lui, pe afişajul căruia scria "Diamant"...

Înfipse scurt mâinile în buzunare - că n-aveau ce vorbi despre asta. Avea viaţa lui privată; iar Ovidiu ocupa un loc foarte bine delimitat în "privatul" ăla! Să nu-ncerce să se extindă - că-l plesnea de n-avea suflu, cât îi era el de cumnat!

... Hei! Ia uite-l, ce făcea! Îi întorsese spatele şi se dusese în depozit! Hm...

Păi, treaba lui! Deci, 4.000 de trandafiri galbeni. Ăsta era nebun "cu certificat"! La ce dracu îi trebuiau aşa de mulţi trandafiri galbeni? De ce nu roşii? Sau albi? Albi, ca zăpada! Sau portocalii, na - ca PDL-ul! Ce avea cu trandafirii galbeni?

Ia uite-l! Ovidiu tocmai trecuse prin faţa geamurilor florăriei! Şi uite-l că ieşea din mall! Da' unde dracu se ducea?

... Da' el de ce dracu stătea la tejghea şi calcula aprovizionarea? Hm...

Viaţa lui se repusese miraculos pe picioare, după ce cuţitarul îşi recuperase plodul. Se întorsese acasă. Violeta îl primise cu braţele deschise şi nu-i ceruse amănunte despre cum decursese predarea plodului. El, şocat fiind de plodul cuţitarului, îşi privise cu mai multă atenţie fetiţele - şi descoperise că erau isteţe, îndemânatice dar cam lipsite de iniţiativă. Începuse să se ocupe de partea aia. Le stabilise sarcini; şi era mulţumit acum de modul cum se descurcau fetiţele lui. Dincolo, în apartament, Crina devenise brusc o cupă plină ochi cu lapte şi miere... Şi deodată sună telefonul! Diamant! Ăsta "apăsase butonul roşu"! Imediat cum sunase el, Ovidiu plecase langa - şi sigur o sunase pe sor-sa, să-i spună că interlopu' lu' Ştefan apela iar la el! Şi probabil că-i spusese multe lucruri şi despre nevasta lu' Ştefan...

Telefonul suna încontinuu. Cânta de mama focului, ecranul era aprins iar pe ecran scria "Diamant"...

Păi, se părea că trebuia să-i ajute. Iar. Istoria demonstrase că nu reuşise să scape de ei, până nu-i ajutase. După ce "îşi făcuse numărul", fusese lăsat în pace. Trebuia deci să-şi facă numărul.

Îşi luă telefonul şi geaca şi porni spre uşă. Şi, pe măsură ce se apropia de uşa aia, calculă că trebuia să ajungă la Otopeni... La "sosiri" probabil... Şi realiză că putea fi chiar ea! Şi că avea acum o şansă nesperată s-o prindă singură - nepăzită nici de malaci, nici de cuţitar! Avea unica şansă să pună gheara pe ea şi s-o plesnească din tot sufletul! Că o rugase să rămână moartă pentru el - iar ea înviase de multe ori anu' ăsta!

Împinse uşa şi ieşi - şi se grăbi la maşină. Uite că tot pe el îl trimiteau la Otopeni, după curu' ei! Degeaba fusese fair-play şi-i ajutase, în loc să-i dea pe mâna poliţiei sau a chinezilor! Degeaba îl rugase pe-ăla să-l lase-n pace! Aşa că, azi, o s-o bată pân-o s-o leşine! Că pe-asta cuţitaru' i-o copsese! Ăla îi zisese lu' văr-su să-l trimită tot pe dobitoc să-i recupereze neamurile! Hm!

Înfipse piciorul în acceleraţie şi demară. Telefonul cânta cu frenezie...

Diamant

Îi venea să moară de ciudă! Era parcat aproape de uşile alea mari prin care urma să iasă bărbatul *barro*. Şi se simţea aşa de singur! Zău că în clipele astea, în care era cel mai filat şi supravegheat om din zona aia, el se simţea singur! Iar nebunu' ăla de florar nu răspundea la telefon! Iar în faţa aeroportului se făcuse aşa o aglomeraţie de-aia "albastră", de-i venea să urle! Regreta sincer că nu-l sunase pe Grasu...

Uşile erau mai mult deschise, decât închise. Probabil că în aero-

port era la fel de frig ca afară. Oamenii ieşeau; el încerca să se uite peste fiecare chip, să-l recunoască cumva pe omul pe care trebuia să-l ia şi să-l încuie în Aurari - şi ştia că n-are cum să-l recunoască. Omul ăla spusese că va merge cu Florentin. Probabil că aşa îi spusese Ana să procedeze! Că avea un puternic accent arăbesc - dar îi spusese cuvinte în limba română, iar pe-aia n-avea cum s-o cunoască! Nu aşa agramat, oricum! Iar asta însemna că omul ăla ştia acum adresa unde era cumnata lui. Şi era foarte ciudat - că venea în România cu Austrian Airlines! Nu mai pricepea nimic...

Audi-ul negru trecu pe lângă el... înaintă spre uşile mari... "încălecă" neortodox trotuarul şi se opri. Portiera se deschise; Florentin coborî, se răsuci şi-i aruncă o uitătură otrăvită rău...

Fiu! Slavă Cerului! Îi făcu semn că-l iubeşte etern şi-i vine rău de tot să-l pupe tare de tot! Iar florarul îi întoarse spatele! OK - să-i dea şi şuturi în fund! Nu se supăra! Doar să stea cuminte acolo, să-l vadă bărbatul *barro*!

... Da' oare ăla ştia cum arată Florentin? Că Ana nu fugise de-acasă cu albumul foto de demult...

... Ba sigur că ştia! Că o ascunsese pe Florentina! Normal că îi zisese să-l ceară pe Florentin! Léon semăna cu Ştefan; iar acolo unde păşea Ştefan, se făcea brusc "teritoriu intangibil"...

Acum era acum! Care era bărbatul *barro*? Căuta trăsături turco-arabe, ten măsliniu...

Sami

Bun! Avea actele, avea trollerul şi se îndrepta cu marea masă de oameni spre ieşire. Erau mulţi oameni în masa aia; în Franţa, s-ar fi simţit în siguranţă. Dar era în România. Involuntar, se gândea că masa aia de trupuri era ascunzişul ideal pentru orice mânuitor de cuţit...

Se apropia de uşi... Ridica privirea... Hm!

Îşi amintise scena din spitalul din Paris - când o întrebase dacă sunt copiii ei, sau sunt de furat. Copiii Anei nu semănau aproape deloc cu ea, pentru că semănau leit cu ei! Florentina, de exemplu, dacă şi-ar fi pus o geacă bărbătească şi şi-ar fi tăiat părul până deasupra urechii, ar fi fost taică-su întreg! Se apropia de el...

Florentin

Aha! Ăla părea că vine la el! Că se uita drept la el - şi se apropia de el!

... Şi al dracului să fie el, dacă nu-l duseseră din nou de nas! Îl luaseră de taximetrist! Îl puseseră să vină până aici, pe benzina şi timpul şi nervii lui, ca să se-ntâlnească cu arabu' ăla! Aah! Iar el, şi mai prost! Îşi închipuise că o să poată să pună gheara pe ea! De parcă ea era tâmpită - şi nu ştia cât de tare îl călcase pe bombeu!

Arabul avea cam 45 de ani şi era înfofolit bine. Ciudat - că venea din aeroport...

- Bună dimineaţă. Tu e Florentin?

Arab, categoric - ştia româneşte execrabil şi avea un accent îngrozitor. Se încruntă rău la el:

- Da. Tu cine dracu eşti şi de ce-ţi imaginezi că sunt taximetrist?

Individul clipi scurt... "procesă" cuvintele lui dure şi...

- Eu sunt om care ascuns la Ana.

Adică ăsta era... Adică la ăsta... Arabul aproba cu capul:

- Şi Florentina şi Léon.

Numele alea două îi puseră instantaneu în faţa ochilor o perdea sângerie; se repezi şi-l înhăţă de geacă:

- Eu sunt fostul ei bărbat; şi-am divorţat demult de ea!

Se răsuci şi întinse degetul spre Diamant - care părea a fi în pragul infarctului:

- El e cumnată-su. Văru' lu' bărba-su. Îl cheamă Diamant şi vrea foarte mult să ştie unde e Ana! Înţelegi?

Da, aproba. Arătă spre propria persoană - şi-i dădu drumul:

- Eu nu vreau să ştiu! Eu am scăpat de ea demult! El o vrea; eu n-o mai vreau nicicum!

Şi cum perdeaua sângerie prinsese nuanţe stacojii, se răsuci spre Diamant şi-l privi cu ură - şi ridică vocea, ca să-l audă bine:

- Eu am acum nevastă şi amantă! Şi mi le-aţi zburătăcit pe-amândouă cu Ştefan al vostru! Mai descurcaţi-vă, bă, şi fără mine! Că sunteţi băieţi mari! Aveţi pistoale, spioni, draci, laci - şi tot pe mine mă băgaţi la înaintare?

Şi gata - ia să se ducă dracului toţi! Se trânti la volan, închise portiera şi acţionă închiderea centralizată. Şi făcu manevrele necesare pornirii cu demaraj spre apartamentul Crinei.

Sami

Îi venea să râdă - dar se abţinea. Încerca să fie serios, pentru că bărbatul ăsta, Florentin, mai avea puţin şi se trântea cu fundul în zăpadă şi-şi smulgea părul din cap şi ameninţa că se detonează în mijlocul Parlamentului dacă femeia fermecată nu se recăsătoreşte cu el...

Audi-ul se îndepărta... Bărbatul de lângă Mercedesul ăla frumos ca o navetă spaţială îl privea lung... Era bărbatul care stătuse în primul rând, în Théatre du Chatelet. Avea în telefon fotografii cu el. Era evident că bărbatul ăla o să-l ducă pe el la conte. Şi totuşi...

Şi totuşi, micul puseu nervos al tatălui Florentinei făcuse trecătorii să se oprească şi să-i privească, mai mult sau mai puţin amuzaţi de toată tărăşenia. Numai că, odată plecată sursa zbieretelor, trecătorii ăia ar fi trebuit să-şi vadă de treburi. Şi nu-şi vedeau de treburi. Stăteau acolo, pe trotuar, răsfiraţi, şi nu porneau nici spre dreapta, nici spre stânga... Iar pe conte îl salvaseră, în aprilie, trimiţând o sosie la moarte; o sosie reuşită, pentru că nimeni nu se prinsese de schimb...

Începea să se simtă în pericol. Aşa că păşi spre Mercedesul negru. Iar vărul contelui se grăbi să închidă portiera şi să-i iasă în întâmpinare... Şi el, şi patru bărbaţi uriaşi - modelul ăla din care cosea el de zor la spital, după fiecare scandal mai măricel...

Şi gata - erau faţă în faţă. Bărbatul zâmbi amabil:

- Bună dimineaţa.

Scoase telefonul, selectă numărul lui şi apăsă butonul verde. Şi aşteptă. O secundă, două... Aha! Tresărise - şi-acum se buzunărea, după telefon! Decise să nu-l mai chinuie: apăsă butonul roşu:

- Mergem?

Da; mergeau. Lăsase baltă telefonul şi se repezise să-i deschidă portiera din spate a navetei spaţiale... care, observa el acum, avea roţile din spate protejate - semn că era blindată...

Gata. Intrase în "împărăţia luxului". Văzuse şi trăise multe de-a lungul timpului; dar o asemenea maşină nu mai văzuse niciodată... Vărul ocolea Mercedesul - şi-şi scotea geaca. Păi adevărul era că maşina asta avea climă bună...

Hm!

Întoarse capul spre dreapta - spre aeroport. Toţi oamenii ăia care păruseră foarte atenţi la răcnetele tatălui Florentinei îşi luaseră instantaneu bagajele şi se grăbiseră care-ncotro. Nu de alta - dar vărul contelui "purta" două pistoale şi nu se jena să le arate în public. Tocmai le arătase că "acţiunea se sfârşise"; iar ei, dacă veniseră azi la aeroport cu ordine de la superiori, tocmai înregistraseră un eşec. Portiera se deschidea, se închidea... Mm - nici nu auzea motorul! Bună maşină! Adică... specială! Luxoasă şi sigură! Dacă asta era maşina vărului, îşi imagina cu uşurinţă ce maşină avea contele! Şi câţi bani învârteau şi ce puternică era protecţia celor care nu lăsau instituţiile fiscale să observe bolizii - şi nu numai...

Gata - ieşeau din perimetrul aeroportului. Bărbatul de la volan scoase un aparat micuţ, apăsă un buton, îi arătă lui beculeţul verde şi oftă scurt, în română:

- Şi-acum nu ne mai ascultă nimeni.

Prefera să tacă. El venise să vorbească cu contele! În plus, îi displăceau teribil oamenii de soiul ăsta - care-şi părăseau nevestele pen-

tru amante...

- ... Nu ştiu dacă mă ştii. Eu sunt Diamant - vărul lui Ştefan. Cumnatul Anei.

- Ştiu.

- ... Îmi cer scuze pentru răbufnirea lui Florentin...

- E OK.

Hm; Diamant încerca să deschidă discuţia, iar el nu coopera deloc... OK! Hai să nu-l mai chinuie! Mormăi printre dinţi, ca să-i testeze auzul şi atenţia:

- Eu Sami.

- Îmi pare bine. Mergem acum în Aurari. Care e orăşelul nostru. Acolo trăim noi, familiile noastre... Nu ştiu dacă Ana ţi-a vorbit vreodată despre orăşel; dar e cel mai sigur loc de pe Pământ, în momentul ăsta.

- Ana spus de Aurari.

- Asta e bine... Unde e Ana?

- Eu spun asta la soţul de Ana.

- Soţul Anei, adică vărul meu, e acum în colţul celălalt al ţării. Şi nu e bine să-l sun, dacă n-am ce să-i spun!

- Nu suna. Eu aştept.

- Dar nici aşa nu-i bine - că cumnată-mea e pe undeva prin Europa, cu Léon de mână! Şi e nepăzită rău!

- Ea pază bună.

- Ea pază bună în Aurari! Eu trebuie să aduc pe ea în Aurari!

Ha! Îl scosese din sărite! Foarte interesant! Zâmbi slab:

- Tu nu dormit, nu mâncat şi e griji mare. Asta vede tot planeta. Tu face ulcer dacă nu linişte.

Naveta spaţială încetini un pic - ochii albaştri ca cerul de vară îl priveau lung, prin oglindă... Îl privi concludent:

- Eu ştie multe şi cu oameni, şi cu Ana. Eu trebuie vorbim la conte. Eu vorbim om care pază la Ana, el spus nu vorbim nimeni. Doar conte.

Diamant oftă greu:

- Şi eu ce-i spun lu' văr-miu? Că trebuie să-l sun, să-i spun că ai venit!

- Tu nu spui. Tu suni, spui el trebuie vine scrie acte.

- Ţie ţi-e uşor să vorbeşti - că nu-l ştii pe văr-miu...

Şi-o spusese cu o dezamăgire profundă în glas...

Reveni spre geam - că nu voia să spună nimic acum. N-avea nimic cu bietul om! Se străduise din greu să-i facă pe plac! Îl adusese pe Florentin la aeroport, îl plimba cu maşina asta frumoasă, îl ducea în cel mai sigur loc de pe pământ... Ia să-i dea un indiciu! Scoase telefonul şi selectă numărul lui Tasnim...

- Da.

Ea răspunsese în arabă; el alese franceza:

- Bună. Ce faci?

- Bună. Stau la televizor.

- Să înţeleg că eşti singură?

- Da. Jaser e la spital...

Şi era tristă rău... Oftă scurt:

- Te-am sunat ca să-ţi spun că am ajuns cu bine.

- Ai vorbit cu el?

- Nu; dar sunt în drum spre cel mai sigur loc de pe Pământ.

Ochii albaştri îl priviră lung prin oglindă. Deci Diamant ştia franceză! Bun! "O coti" din scurt în arabă:

- Şi sunt într-o limuzină Mercedes blindată, frumoasă ca o navetă spaţială din filmele SF.

O făcuse să râdă şi se liniştise şi el - Diamant nu era un mic geniu care cunoaşte zeci de limbi de circulaţie internaţională. Bun! Continuă:

- O să am de aşteptat. S-ar putea să dureze câteva zile...

- A...

- Te rog să fii liniştită, da? Şi să nu te mai gândeşti la lucruri triste! Gândeşte-te că eşti singură acasă cu Jaser - şi e momentul ideal să afli dacă sunteţi capabili să trăiţi ca o familie.

- Ai dreptate. Păi, o să-l rog să stea cu mine. Şi-o să-l chinui rău...

Ea râdea, el râdea, Diamant se încrunta rău la parbrizul navetei spaţiale... Decise să încheie:

- Bine. Atunci te las să pregăteşti instrumentele de tortură. Te mai sun eu; bine?

- Bine, Sami. Să ai grijă de tine!

- Stai liniştită. Pa!

- Pa!

Aşa... Şi acum nu mai vorbeau. Până nu ajungeau în orăşelul Aurari, Diamant o să tacă şi-o să-şi pregătească cuvintele...

Ana-Maria

Era zece fix. Mâncaseră, se îmbrăcaseră, se deghizaseră... Erau gata. Prinţul făcuse un bot mare, semn că s-ar putea confrunta din nou cu opoziţia lui... Nu-nu! Azi îl trimitea acasă! Nu putea să nască cu el de mână, nu? Şi putea să nască oricând! Aşa că scoase telefonul şi selectă numărul lui nea Nicu Ceauşescu...

Ei, poftim! Îi închisese! Păi... Păi, poate era ocupat! Sau poate că nu trebuia să-l sune ea! Cine ştie! Oricum...

Oricum, avea o problemă uriaşă. Voia să ducă băiatul la Florin - dar nu ştia dacă Florin era acasă. Dacă Florin nu era acasă, Léon o să se sperie îngrozitor. Şi ea o să se sperie îngrozitor. Iar "personalul" din casa lui Florin o să aibă o problemă. Până ajungea Diamant la Florin... Iar dacă Diamant... Adică, să-l trimită pe Diamant?

Tresări - că ciocănise cineva la uşă... Iar dacă va constata acum că nea Nicu Ceauşescu avea insignă de teleportare în dotare, o să-l bată rău! Că nu-i spusese şi ei! Şi n-o teleportase şi pe ea în faţa lui Ştefan! Hm! Léon se ridică şi alergă în baie; aşa că se apropie şi ea de uşă:

- Cine e?

- Room service.

Da - el era. Vocea lui guturală era de neconfundat. Aşa că scoase cuţitul de pe mânecă, răsuci cheia şi deschise uşa. Şi dădu, bineînţeles, de colonelul ei preferat! Îl pofti să intre... iar el începu să râdă:

- Ce doreşte regina să-i aduc? Un cal alb? Un regat? Un rege?

Îl admonestă cu degetul - că se obrăznicea rău - şi şopti:

- Dă-mi numărul lui Florin Salam.

- Nu te las să-l suni tu. Dar îţi garantez că, din momentul în care ies pe uşă, poţi să te pregăteşti. Că, într-un sfert de oră, Florin o să fie acasă.

Aprobă scurt cu capul - era bine şi aşa.

- Vrei să-i spun ceva anume? Să-i dau vreun indiciu?

- Nu. Ştiu că foştii tăi colegi de serviciu sunt foarte activi în perioada asta a anului.

- Bine. Trebuie să ştii că Sami e în drum spre Aurari.

Serios? Sami venise în România?

- Flerul nu m-a trădat nici de data asta. Am vorbit cu el, a doua zi. Băieţii cu care a zburat el mi-au spus că a fost foarte precaut. A ţopăit prin Europa ca o broscuţă!

Serios? Bufni în râs:

- Cum-cum?

- Ca o broscuţă, aşa! Nantes-Paris-Viena-Otopeni... Şi n-a închis ochii toată noaptea! S-a amestecat aşa de bine în mulţime, că să ştii că mă gândeam să-i vorbesc şefului meu despre el! Că dacă-i aşa bun la mişcări de spion, iar la spital n-a avut niciodată reclamaţii, poate-l recrutează!

- Eu zic să nu te bagi în aşa ceva. Sami e un bun musulman. Asta are multe avantaje; dar are şi dezavantaje...

Iar el aproba şi-i arăta că era mai isteaţă decât media... Bărbatul porni spre uşă:

- Deci, numără 15 minute şi porneşte spre Florin.

- Să vedem. Nu mă grăbesc, să ştii!

Paşii micuţi tropăiră - şi se simţi cuprinsă de ambele picioare!

- Daa! Întâi mergem să mâncăm!

"Vezi? Întâi mâncăm! Şi pe urmă ne întoarcem aici! Şi tot aşa!" Bărbatul zâmbi... şi şopti, în engleză:

- A pus toată dragostea lui în el! Ce te aşteptai?

Exact! Ce se aştepta... Oftă greu:

- Lasă, că nu mai e mult! El ce face?

- El? Numără zilele. Şi e tot mai slab. Să nu-l certi...

- Dacă el nu mă ceartă, nici eu nu-l cert!

- Ştii... Aş sta zile în şir aici, cu tine. Dar nu pot. Şi-aşa, prezenţa mea aici te cam deconspiră, să ştii!

Léon miorlăi alintat:

- Mami, ce zice nenea Nicu?

Colonelul începu să râdă:

- Zice că nu ştie cine o iubeşte mai mult - tu, sau tati?!

- Eu, bineînţeles!

El, bineînţeles! Nea Nicu îi făcu scurt cu mâna şi se strecură afară din cameră. Se grăbi să încuie uşa. Avea sentimentul că n-or să se revadă...

- Mami, ce-a zis nenea Nicu?

- A zis că, peste un sfert de oră, putem să pornim spre nenea ăla care-ţi place ţie mult. Dar eu zic să nu plecăm acum. Uite, dacă vrei, putem să mergem să mâncăm o pizza la prânz. Şi, de acolo, să luăm un taxi până la nenea ăla. Ce zici?

- Zic că mi-e foame deja...

- Eei - abia ai mâncat! Ce faci? Iar te îngraşi!

Prinţul râdea şi nega...

O să mai stea. N-or să plece chiar acum. Or să meargă la o pizza... ca să poată nea Nicu să aranjeze toate "obiectivele"... Şi era mai bine aşa. Sami era în drum spre Aurari; iar de chestia asta nu se putea ocupa decât Diamant! Grasu sigur rămăsese în Bucureşti, să-l aştepte pe Léon! Că îl ştia ea pe colonelul lor - nu lăsa personajele principale neinformate!

Dar, până plecau, o să se pregătească şi ea. Trebuia să pregătească rucsăcelul lui Léon. Şi trebuia să-i amintească să nu-i dea jurnalul decât lui tati personal! Nici lui tataia Dumitru, nici lui Diamant... Doar lui tati!

Diamant

În sfârşit, ajunseseră la poartă! Simţea că fierbe! Sami ăsta era şmecher - nu-l putuse convinge să spună unde e Ana! Şi fusese cât pe ce să răbufnească la el - şi să-l amenințe cu pistolul! Dar...

Dar bărbatul din spate era de un calm strigător la cer. Avea un aer "neclintit". Dacă ar fi scos pistolul la el, probabil i-ar fi vorbit din nou despre ulcer. Şi despre pareză. În plus, îşi amintise lungile ore de descoasere a Florentinei şi realizase că, dacă Ana reuşise să convingă un copil de opt ani să reziste tuturor nivelelor de interogatoriu, îi fusese mult mai uşor cu arabul ăsta! Şi deci renunţase...

O să vină Ştefan şi-o să afle totul. Sami ăsta o să spună totul. Ştefan avea puterea de-a deschide lacătele gurilor. Chit că-l droga - dar pe-ăsta chiar nu-l lăsa să-i scape!

Viră stânga şi accelera spre brad... şi-şi aminti că nu-i spusese nimic lui nea Dumitru, iar Aleodor o să-l anunţe pe Ştefan că îl sunase pe Florentin şi-l trimisese val-vârtej la Otopeni. Trebuia să se gândească la un motiv plauzibil pentru care nu-l sunase în secunda doi pe el, vărul lui! În fine...

Ocoli încet bradul şi opri în faţa hotelului:

- Ăsta e orăşelul nostru.

- E frumos. Ana spus copac mare...

Începu să râdă şi trecu la limba franceză - ca să nu-şi închipuie Sami ăsta că avea de-a face cu nişte analfabeţi "întreprinzători::

- Da. Bradul ăsta este simbolul neamului nostru. Şi-al şatrei noastre.

- Sper că aveţi în orăşel un hostel, sau o casă de oaspeţi...

- Avem. Şi ţi-am rezervat "penthouse-ul". Nu e chiar un penthouse; o să vezi...

Oare greşea că-l tutuia? Habar n-avea! Dar, de vreme ce bărbatul din spate nu părea să aibă mai mult de 45 şi se prezentase doar cu numele mic, trăgea concluzia că nu - nu greşea. Şi-aşa, era supărat fleaşcă pe el! Irosise o jumătate de oră foarte preţioasă! După ce cobora din Claire, îl lua nea Dumitru la descusut - şi-atunci o să-i pară rău că tăcuse ca un peşte tot drumul! În fine...

Se grăbi să coboare şi constată că Sami nu aşteptase să i se deschidă portiera. Era, deci, un om normal... Sau nu? Asta rămânea de văzut! Asta probabil că o să-i spună nea Dumitru!

Arătă spre uşă; şi profită de ocazie ca să-l cântărească...

Arăta bine, pentru vârsta lui. Părea sedentar; de-aia se cam rotunjise. Dar, în tinereţea lui, fusese un tip "bine". Era brunet; avea păr bun, de arab. Începuse să-l cam piardă. Normal, totuşi, la vârsta lui...

Intrară în hotel; la vederea lui, Olivia sări de pe scaun şi luă poziţia de drepţi... Încercă să-i zâmbească omeneşte, deşi era destul de încruntat:

- Domnul o să ocupe apartamentul.

- Sigur! Imediat!

Şi-i dădea cheia. Era fată deşteaptă, ştia că "domnul" nu va folosi actele în hotelul lor. Olivia asta era fata unui proprietar de căsuţă care apăruse în Aurari după înfiinţarea lui. Erau aşa-zişii "externi", care întreţineau orăşelul. Taică-su era văduv; şi îl foloseau de electrician. Ea era recepţioneră şi întreţinea şi curăţenia în hotel. Încasa un salariu mult peste media românească! Ei îi plăcea aici; era necăsătorită şi avea... 23, dacă-şi aducea el bine aminte. Erau vreo trei-patru bărbaţi "interesanţi" în Aurari... Iar ea câştiga bine aici. Era şi foarte discretă, de vreme ce părinţii nu aflau niciodată câte "fete vesele" trecuseră prin hotelul lor şi mai ales cu cine! Aşa că...

Aşa că urcă primul treptele, descuie uşa şi intră. Şi se asigură că totul era în regulă. Camerele străluceau de curăţenie... Reveni şi-i dădu lui Sami două lucruri: cheia de la cameră şi un aparat de bruiaj. Bărbatul zâmbi slab:

- Nu sună la conte?

- Nu prea am ce să-i spun. De fapt, uite cum facem! Eu îl sun şi-l pun pe speaker. Oricând crezi că e cazul să intervii, te rog să intervii.

- OK.

Probabil că nu-l ştia pe "bine"; în fine... Scoase telefonul special şi selectă numărul vărului lui. Suna... Suna tare - şi se auzea ciudat în liniştea aia...

- Da.

Aha! Raina lui era! Zâmbi, involuntar:

- Salut.

- Salut.

- Ocupaţi?

- Cam.

- Ce ştii - când veniţi încoace?

- Cred că mâine noapte.

- Aha...

- S-a întâmplat ceva?

Îl privi lung pe Sami: deci? Ce-i spunea? Sami neagă cu capul şi-i făcu semn că el nu era acum în Aurari...

- Nu. Voiam să ştiu când veniţi.

- A! Mâine noapte sigur.

- OK. Atunci vorbim.

- Vorbim.

Aşa. Scurt. Fără "floricele" pe telefonul special al lui Ştefan. Arătă spre aparat, în franceză:

- A răspuns Rebeca, pentru că el nu poate să răspundă.

- Am înţeles. Nici o problemă; îl aştept.

- A spus că de-abia mâine noapte ajung aici!

- Am înţeles. Nu mă grăbesc nicăieri; aşa că o să mă duc jos, să achit camera, şi o să-l aştept aici.

- Nu, nu m-ai înţeles. Ăsta e orăşelul nostru. Noi suntem proprietarii. Tu eşti oaspetele nostru acum. Pe casa asta am scris "hotel" ca să pot să scriu "hotel" în acte! Că nu puteam să scriu pe toate casele de-aici "Diamant şi Ştefan"...

Sami zâmbea slab... Zâmbi şi el:

- Aşa că te rog să suni la recepţie şi să comanzi prânzul.

- OK.

- O să las un băiat de pază aici, la uşă. N-am unul francofon, dar am unul care înţelege niţică franceză. Nu vorbeşte, dar măcar pricepe...

- E bine.

- Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, oricine, îi spui lui. Dacă vrei să te plimbi un pic pe-aici, te conduce el. Dacă ai nevoie de

- Am înţeles. Îmi laşi un GPS.

Bufni în râs - că avea umor arabul ăsta! Şi nu era prost deloc! Hm... Porni spre uşă:

- O să-i spun unchiului meu că eşti aici; dar numai lui. E bine aşa?

- E bine.

- Şi te rog - dacă vine la tine, vorbeşte cu el. E foarte îngrijorat; şi a rămas văduv anul ăsta. A trecut prin multe momente grele, de când a izbucnit războiul. Şi îşi iubeşte mult şi nora, şi nepoţii...

Sami nu mai răspundea - semn că o să păstreze toate cuvintele pentru Ştefan... Ieşi.

Sami

Mda... Îl auzea coborând scările...

Era frumos orăşelul contelui. Toate casele erau frumoase. Erau franţuzeşti. Iar bradul avea un impact mare asupra locuitorilor de-aici. Depăşea în înălţime absolut toate clădirile! Era triplu, ce mai! Avea vreo 20 de metri, după părerea lui; şi era bogat şi des şi perfect egal - ca-n poveştile cu Moş Crăciun...

Deci, contele avea treabă. OK - putea să aştepte! Şi-aşa, era frânt de oboseală! Ceea ce văzuse şi auzise după ce ieşise din aeroport îi arătase adevărata "dimensiune" a afacerilor contelui. Vărul era doar un braţ al caracatiţei. "Grosul" era la conte. La bărbatul cu ochi verzi care-şi va zbura creierii dacă ea...

O să mănânce un sandwich şi-o să se culce. Iar diseară, dacă contele nu venea în orăşel, o să ceară totuşi să vorbească cu el. O să-i spună, la telefon, că îl aştepta în Aurari. Şi că avea veşti despre Ana. Nu de alta, dar se apropia naşterea Fluturaşului! Iar el avea, totuşi, extrem de multe lucruri de povestit! Hm...

Se apropie de fereastră... Diamant tocmai ieşise din hotel. Bărbaţii masivi îi aşteptaseră la poartă. El se oprea... le spunea ceva... unul dintre ei alerga spre uşa hotelului... Deci ăla era GPS-ul lui! Mare GPS! Bun! GPS cu pază încorporată - super-ofertă...

Ia să vadă el dacă în orăşelul ăsta se gătea bine! Şi pe urmă să facă un duş şi să se odihnească!

Diamant

Intră în primărie şi nu zâmbi:

- Domn' primar e liber?

Primi o negare; aşa că intră şi zâmbi:

- Mă scuzaţi cinci secunde.

Da, îl scuzau. Ocoli masa mare şi se aplecă la urechea lui:

- Bărbatul *barro* e în hotel. Îl cheamă Sami şi e arab. Şi n-a vrut să-mi zică nimic. Cică ăla care-o păzeşte pe Ana i-a spus să nu vorbească decât cu Ştefan. Iar Ştefan ajunge aici de-abia mâine noapte.

Unchiul lui se gândea... Lui nu-i venea să-l roage să-l sune el pe Ştefan şi să-l cheme încoace urgent...

- Bine.

Deci, procedase bine. Şi cum unchiul lui revenise la hârtii, trăgea concluzia că prezenţa lui Sami aici trebuia să rămână secret. Iar el trebuia să iasă, să se ducă în Bucureşti şi să-şi vadă de treabă - aşa ca-n fiecare zi. Aşa că ieşi.

Florentin

Ameţise. Transpirase tot şi ameţise. O vedea printre gene, ca în vis...

Era frumoasă! Era superbă! Era fericită - ameţită şi fericită! Părul lung, negru, drept, nu-i putea ascunde formele! Sau frumuseţea! Era o zeiţă! O zeiţă a dragostei! Îi auzea gemetele, îi simţea mişcările şi ameţea tot mai tare! Era

Ţac... Ţac-ţac-ţac-ţac...

Hei!

Crina scăpă un ţipăt scurt! Hei!

Reuşi, cu greu ce-i drept, să se dezmeticească! Bucăţica ruptă din soare ţipă din nou! Şi sări cât colo, cu tot cu pătură, fixând uşa cu privirea! Hei!

Dumnezeule! Dumnezeule mare!

Crina se retrăsese lângă geam - şi reuşise, probabil, să se acopere cu pătura, pentru că nu mai ţipa, ci răcnea la ei să iasă afară! Iar cumnatul lui rânjea. La el. Vedea pe faţa lui o satisfacţie imensă...

Până la urmă, tot mutul...

Mutul rânjea la el, fericit că-l prinsese - şi avea dovezi, să-i arate soră-sii. În spatele mutului, doi indivizi mari cât subalternii lui Grasu îi fotografiau pe ei de zor. Crina făcea un spectacol pe cinste! Îi auzea cuvintele indignate şi şi-o imagina...

Nu se întreba cum intraseră - ştia că uşa de la intrare "n-avea secrete" pentru jumătate din hoţii cu vechime din Bucureşti! Se întreba doar ce mai era de făcut... Adică...

Adică, într-o clipă, trebuia să decidă în ce parte se repede - spre uşă, sau spre fereastră? Cum voia să fie viaţa lui de-acum încolo - cu, sau fără Violeta lui? Cu, sau fără fetiţele lui? Neamul îl pierduse deja - că pe-asta n-or să i-o ierte niciodată! Dar familia... Familia lui...

Ţăcăneau încontinuu...

Sări scurt şi se repezi la Ovidiu. Şi-l văzu dispărând pur şi simplu din cadrul uşii! De parcă-l "absorbiseră"! Dădu să-i împingă, ca să ajungă la cumnatul lui. Numai că nu apreciase corect determinarea lui Ovidiu. Mutul cocea de mult timp mişcarea asta; venise pregătit şi nu precupeţise nici un efort financiar! Cei doi malaci fotografiau de zor; dar pe hol mai erau doi malaci - care se repeziră acum să-l ţină departe de "beneficiarul" probelor foto! Aşa că fu luat fără probleme pe sus şi împins înapoi în dormitor. Malacii urlau la el să stea locului, să nu clipească, să nu sufle, să nu...

El nu spunea nimic; şi nici nu clipea. El încerca să ajungă la Ovidiu. El era singurul care putea să-i salveze acum căsnicia! Şi familia! El era singurul care putea să-i ia nevasta şi fetiţele! Dacă ajungea la el, dacă jura, dacă

Ovidiu reveni în faţa celor doi malaci. Era vesel. Îl privea lung şi era tare vesel! Zâmbea acum. Şi strălucea tot. Şi-l privea aşa, într-o dungă... cam cum privea cercetătorul spre animalul pe care-l testa... Răcni la el:

- Nu face asta!

Zâmbetul se şterse imediat... Încercă să răcnească şi mai tare:

- Nu mi le lua!

Hm! Nu se îndoise nici o clipă că cumnatul lui ştiuse foarte bine ce face! Îl văzu întorcându-se, schimbând câteva cuvinte cu malacii...

Nu putea să accepte gândul că înţelesese corect intenţiile cumnatului lui. Tot încerca, deci, să ajungă la el - să-l oprească, să-i spună că în clipa asta devenea cel mai familist familist... Iar malacii îl tot îmbrânceau, îl...

Cumnatul lui făcea ceva acolo... Le dădea ceva...

Aha! Gata! Nu mai ţăcăneau! Nu-l mai filmau! Gata! Se încordă tot, se smuci din toate puterile, încercă să scape din mâinile lor, să păşească spre el, să...

Ovidiu primi cele două aparate foto. Şi dispăru din cadrul uşii.

Malacii rânjeau, amuzaţi... de scenă, de el, de ţipetele Crinei, de stupidul situaţiei...

Fu apucat bine de braţe şi zvârlit prin aer! Simţi cum pluteşte - la propriu! Ateriză pe pat - iar cei patru indivizi se opriră în uşă. Spuneau ceva, încercând să pară ameninţători... Nu ştia ce, pentru că

creierul lui nu înţelegea cuvinte... Blocajul lui, lipsa de reacţie îi făcu să pornească, unul câte unul, spre ieşire. Ăla din uşă nu lăsa degetul jos - şi-l privea ameninţător...

Plecau... Uşa se închise scurt. Plecaseră.

Dumnezeule mare! Pierduse totul!

Se lăsă să cadă în pat şi-şi acoperi faţa cu palmele - pierduse totul...

Deci Ovidiu îl fotografiase...

O auzea tropăind spre uşă... Aha! Încuiase uşa de la intrare. Pusese şi siguranţa. Baricadase uşa aia! Tropăia acum prin casă...

Ovidiu îl fotografiase - şi luase ambele aparate. Şi-acum se ducea glonţ la sor-sa! Că de-aia făcuse tot planul ăla, de-aia plătise malacii, de-aia...

Crina spunea ceva. Venise înapoi - şi acum spunea ceva. În fine...

Deci, Ovidiu o să-i dea soră-sii aparatele. Şi-o s-o oblige să vadă toată "documentarea". Şi pe urmă Violeta...

Se simţea învelit cu pătura; se simţea luat în braţe... O simţea tremurând...

Violeta o să vadă probele. Dovada trădării lui. Şi-o să... Violeta o să...

Crina îl mângâia uşor pe piept şi şoptea ceva...

Se simţea ciudat. Nu se mai simţea matahală. Nu se simţea un nenorocit, sau un trădător, sau o râmă, sau... Pur şi simplu, nu simţea nimic. Realiza că nu era normal, realiza că ar fi trebuit să sufere - să simtă suferinţa Violetei, a tatălui lui, a... Trebuia să-şi simtă propria suferinţă! Tocmai îşi pierduse familia! El, azi, îşi pierduse toată familia! Le pierduse pe Violeta, pe Aurora, pe Selena... Pierduse, probabil, tot neamul Manolache! Părinţii, fraţii şi surorile, cumnaţii şi cumnatele... Şi nu-l durea! Era ciudat! Era periculos de ciudat...

Şi nu ştia ce să facă. Ce trebuia să facă el acum? Să se ridice şi să gonească acasă? Să pună mâna pe telefon şi să-şi implore tatăl să facă o minune? Să o sune pe Violeta? Să îl sune pe Ovidiu? Ce trebuia să facă el acum?

Se simţi prins de umeri şi ridicat. OK - nu-şi permitea s-o contrazică. La urma urmei, erau amândoi "în aceeaşi oală"; nu? Iar zbieretele şi înjurăturile şi palmele şi toate celelalte dinspre "partea lui" or să se abată în primul rând asupra ei! Şi-avea neam numeros, educat de mamaia Lăcrămioara... Crina îi trase încet palmele de pe faţă... Şi părea uimită, că nu vedea lacrimi pe obrajii lui... Tânăra şopti:

- Ce mai e de făcut?

Ce mai era de făcut?... Păi, nici el nu ştia! Habar n-avea ce mai era de făcut! Aşa că ridică scurt din umeri! Habar n-avea...

- Crezi că o să plece?

Cine să plece? Violeta? Da - cu siguranţă, o să plece. Aşa că aprobă cu capul.

- Şi ce-i de făcut?

Păi nu-i mai zisese o dată? Ridică din nou din umeri - şi se simţi prins cu putere de braţe!

- Florentine, eu vreau să fiu a ta! Vreau să fiu eu mama băiatului tău! Tu vrei să fii bărbatul meu? Şi tatăl băiatului meu?

Poftim? Îl întreba dacă voia să fie bărbatul ei? Păi... Păi, era drum lung până acolo! Erau scandalul, lunga discuţie din familia extinsă, divorţul, lunga discuţie din familia extinsă... Care familie extinsă? Mai avea familie extinsă? Asta depindea de Ovidiu; dacă şofa preventiv, da - acum, în momentul ăsta, mai avea o familie extinsă. Că n-ajunsese încă la Violeta, cu pozele. Dacă însă şofa unul dintre malaci...

- Pentru că, dacă tu vrei să fim împreună... să fim fericiţi... doar noi trei...

Era ferm convinsă că ea o să-i facă lui un băiat...

Oftă greu şi se ridică. Trebuia să se îmbrace - şi să iasă din dormitor. Trebuia să facă cumva să se gândească la toate! Şi să ajungă la o concluzie! Măcar în privinţa lui "ce-o să se-ntâmple în următoarele 24 de ore", trebuia să aibă o minimă bănuială!

Crina nu mai spunea nimic. Rămăsese în pat. Probabil că îl privea lung - nu ştia, nu mai simţea nimic în momentele astea...

Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Şi se apropie de fereastră. Era frumos Parcul Circului - chiar şi aşa, desfrunzit şi îngheţat de frigul de-afară, era frumos...

Deci, tocmai îşi pierduse familia...

Păi, putea spune că în momentele astea, la vreo zece minute după ce primise certitudinea că va fi expulzat definitiv din neamul Manolache, nu era supărat. Fusese mai supărat atunci când auzise "tati al meu"! Poate era el dement, sau "se defectase"! Sau încă nu simţea dimensiunile dezastrului care se petrecuse acu' câteva minute! Cine ştie! Oricum, nu era supărat. În mod miraculos, nu-l cuprinsese nici disperarea, nici tristeţea, nici... Ciudat!

Papucii Crinei se apropiau. Iar asta îi amintea că ea îi pusese nişte întrebări la care el nu răspunsese. Ba, mai mult - o lăsase cu ochii-n soare şi plecase din dormitor. Aşa că ridică mâna, invitând-o să vină lângă el... O auzea aprinzându-şi o ţigară... Gata. Venise lângă el. Îl luase de mijloc; aşa că strânse braţul, trăgând-o lângă el... şi sărută uşor părul brunet, lung şi mătăsos şi frumos... că nu ştia ce să-i spună...

Era frumos Parcul Circului. Era rece - dar frumos. Soarele cu dinţi făcea peisajul ăla minunat! Oamenii de pe alei păşeau grăbiţi, zgribuliţi, în gecile alea uriaşe... Aici, la el, era bine. Era cald. Mirosea frumos, a beţigaşe parfumate...

- ... Dacă tu vrei să fii tatăl băiatului meu, e de-ajuns să spui.

Serios? Chiar aşa? Îi ridică uşor bărbia, să-i vadă chipul... Era supărată rău Crina lui! Era botoasă şi încruntată şi părea că se pregăteşte deja de păruiala cu Violeta! Şi de scandalul de la Bambina! Că o să fie scandal mare, atunci când Ioan Manolache o să se ducă să-i ceară Bambinei socoteală! Hm...

Păi, un singur lucru putea spune. Îşi scormonea sufletul, în căutarea unor sentimente, şi nu găsea în locşorul ăla din pieptul lui decât cuvintele Crinei. Nici familia nu şi-o mai găsea, nici pe "tati al meu", nici zâmbetul tinerei secretare de avocat. Găsea acolo, în suflet, doar o linişte perfectă, un întuneric perfect, şi-un chip. Al Crinei. Şi câteva cuvinte - "tatăl băiatului meu". Doar atât. De parcă totul se şterse... ca un hard-disk formatat de un informatician priceput...

Zâmbi slab şi-o sărută pe frunte. Şi descoperi că sărutul lui transformase chipul încruntat într-unul senin. Fusese de-ajuns un sărut - iar ea "sărise" peste toate relele, prevăzând finalul alături de el...

Crina se liniştise. Pe el îl liniştiseră cuvintele ei şi îmbrăţişarea ei. Poate că, la urma urmei...

Privea Parcul Circului şi zâmbea - va pierde toată familia extinsă, plus copiii, dar va avea un băiat. Şi o femeie care îl va face, într-un fel sau altul, să zâmbească. Şi atât.

Ana-Maria

Pizza fusese delicioasă. Léon turuise non-stop şi înfulecase pe rupte! Ea îi răspunsese doar atunci când i se ceruse un răspuns. Prinţul era în vervă mare! Că doar mâncaseră în oraş, nu? Doar ei doi - adică doar el şi mami a lui...

Se întâmplase ceva ciudat. După ce împachetase totul şi predase cheia la recepţie, ieşiseră şi luaseră un taxi. Iar Léon parcă revenise la viaţă! Nu mai spusese că el vrea să rămână cu mami. Nu mai smiorcăise că n-o să poată să doarmă diseară, dacă nu venea şi ea să-l strângă în braţe şi să-l adoarmă în braţele ei! Iar acum era de-o veselie molipsitoare! Se uita deci la el pe sub sprâncene şi se gândea că micuţul ei abia aştepta să ajungă la nenea ăla - ca să vină cineva să-l ia şi să-l ducă odată la tati! Prinţul de-abia aştepta să-l ajute pe tati să o găsească pe mami! Pentru că era un băieţel isteţ foc - şi ştia că, dacă s-ar fi smiorcăit şi azi, n-ar fi obţinut "Da"-ul de ieri. Aşa că nu se smiorcăia; apela la cineva care îi putea îndeplini dorinţa. Ştefan i-o putea aduce pe mami; prinţul de-abia aştepta să ajungă la Ştefan, să-i spună drumul către mami...

Cât era ceasul? Aproape două. Rucsăcelul era pregătit, biletul pentru Florin era pregătit, aşa că era momentul să pornească spre Florin. Se ridică deci:

- Gata, scumpule? Mergem?

- Da, mami! Să ştii că abia aştept să ajungem!

"Ştiu, ştiu..."

Sami

Deschise un ochi... şi-apoi şi pe-al doilea... Şi se întinse cu poftă - mm, ce bine dormise! Sandwich-urile alea calde fuseseră delicioase; şi renunţase la duş, pentru că umplerea stomacului îi produsese aşa un somn mare... Şi nu se gândea acum că îi puseseră "praf de somn" în mâncare; se gândea doar că dormise adânc, fără vise, şi se simţea remontat. Patul era o nebunie moale, comodă...

Se ridică şi-şi privi ceasul. Era... Cât era ceasul, în România? Porni televizorul şi începu să apese butonul... Aha! O televiziune de ştiri! Sus scria 14.07. Deci, era ora prânzului. Bun! Descuie uşa şi-o deschise larg. Iar bărbatul impunător care-l păzea îi oferi un zâmbet şarmant şi toată atenţia lui... Decise să-i vorbească în română:

- Eu rog tu merge aduci prânz.
- Sigur că da! Imediat!
- Nu grabă! Eu duş primul.

Iar individul începu să râdă:

- OK!

Da' ce spusese?... În fine! Probabil că le potrivise anapoda! Dar las' că pricepuse el! Că părea băiat deştept!

Decise să lase uşa întredeschisă şi se grăbi spre troller. GPS-ul lui o să-l anunţe pe tatăl contelui că "musafirul" făcea duş şi ceruse prânzul; aşa că, pe la trei, o să-l cunoască pe tatăl contelui. Îi plăcea calculul ăsta. Trebuia să se bărbierească, să se pună la punct... Să-şi adune gândurile...

Ana-Maria

Taximetristul opri chiar în faţa porţii. Era perfect aici! Bun! Acum... Acum, prinse umerii băiatului şi şopti, în romanes:

- Te rog să fii atent, da? Şi să faci exact ceea ce-ţi spun eu! Da?
- Da, mami!
- Ia - pune-ţi rucsăcelul...

I-l punea ea, că erau pe bancheta din spate iar prinţul purta o geacă groasă...

- Nu e bine să cobor şi eu cu tine. Aşa că eu rămân aici. Şi mă asigur că ajungi cu bine la nenea ăla. Bine?
- Bine.
- Deci, cobori din maşină, intri imediat pe poarta aia, te duci şi suni la sonerie. Indiferent cine îţi deschide, tu spui "Bună ziua. Florin e acasă?" şi nu te mişti de-acolo. Ai înţeles?
- Da. Şi dacă nenea Florin ăla nu e acasă?
- E acasă. Când vine el, îi dai biletul. Da?
- Da. Şi pe urmă?
- Şi pe urmă, o să vezi că te bagă în casă şi îl sună pe Diamant. Te rog din suflet - ai mare grijă de rucsăcel, da?
- Da, mami.
- Să nu laşi pe nimeni să umble înăuntru! Ştii ce e înăuntru, da?

Prinţul aproba ferm...

- Şi promiţi să nu-l scoţi decât ca să i-l dai lui tati?
- Da, mami. Promit!

Bine! Dacă promitea... Şi n-avea decât cinci anişori... Îi trase gluga peste căciulă, îi înfăşură bine fularul peste nas şi gură... Îi sărută uşor fruntea şi zâmbi:

- Hai! Du-te!

Léon deschise portiera şi se întoarse:

- Pa, mami!
- Pa, puiule! Să fii cuminte!
- Da, mami!

Aşa! Gata - coborâse! Trase portiera, dar n-o închise. Era pregătită să coboare de-acolo, să scoată cuţitul şi să fugă cât putea ea de repede...

Prinţul intrase în curte... Ajunsese la uşă... Apăsa soneria... Uşa se deschise! Cine era? Cine răspunsese? Nu-l cunoştea; nu era lăutar, că purta un trening destul de "obosit"... Léon spunea ceva... "Florine!" Slavă Cerului! Îl chema pe Florin! Doamne! Doamne, să nu se-ntâmple tocmai acum vreo nenorocire! Prinţul ei stătea în faţa uşii! În bătaia oricărui lunetist! Doamne, câte tâmpenii făcea şi ea! Hal de mamă responsabilă!

Treningul dispăru din cadrul uşii - şi îl văzu pe Florin! Da! Florin era! Gata - era salvată! Începu să râdă, involuntar... Léon îi dădea biletul... Florin citea chiar acum mesajul ***"Vive le roi! Cheamă-l pe Diamant!"*** şi nu prea înţelegea...

Ah! Nu! Léon se întorsese spre ea! Dura prea mult - iar prinţul voise să se asigure că, în caz că nenea Florin Salam nu pricepea mesajul, ea îl aştepta! Florin observă şi el mişcarea piciului - ridică privirea...

La dracu! O s-o facă!

Trase scurt *hijabul* de pe cap - şi-l văzu clătinându-se scurt! O recunoscuse! Împreună mâinile, rugându-l s-o ajute... Manelistul ei preferat avu nevoie de o secundă de dezmeticire; dar, după secunda aia, reacţionă foarte bine! Înşfăcă geaca lui Léon şi aproape că-l smulse din loc! Şi-l bagă în casă! Şi se grăbi apoi să dea din cap ca apucatu' că da, o ajuta el, îl suna el pe Diamant... Zâmbi şi-i trimise o bezea. Şi iar îl blocase! Numai că acum nu mai avea de ce să stea. Şi nici nu era bine să mai stea aici. Trase portiera şi şopti:

- Duceţi-mă în capătul străzii, vă rog...

Şoferul porni motorul şi ieşi imediat din parcare. Apucă să vadă închiderea uşii... Şi gata. Léon era pe mâini bune. Léon era deja în drum spre tati...

Şi cum prinţul ei avea doar cinci anişori, iar Diamant făcea jumătate de oră din Aurari până-n Bucureşti, scoase mobilul şi începu să apese tastele. Mesaj către Grasu...

Am lăsat un DVD la Salam; spune-i lui Diamant să se ducă imediat să-l ia de acolo.

Send! Taximetristul încetini:

- Unde, în capătul străzii?
- Aici. Lăsaţi-mă aici.

Bun! Scoase 100 de euro şi i-o întinse. Bărbatul n-o lua... Trase gluga peste cap, scoase cuţitul de la cizmă şi i-l puse în faţa ochilor:

- Cursă bună. Şi discretă.

Ce scria pe legitimaţia din geam?

- B42. Meridian. Gheorghe Marin. O să ţin minte datele astea până la Revelion.

Îl năucise rău! Aşa că îi lăsă banii pe scaunul din faţă şi bagă cuţitul în cizmă:

- Nu ne-ai văzut, nu ne-ai dus cu maşina, nu ştii cine suntem, nu iei de obicei copii în maşină.

Se grăbi să coboare şi închise portiera. Iar Gheorghe Marin se grăbi să demareze - să se îndepărteze de nebuna care-i dădea 100 de euro şi-l soma cu cuţitul să ia banii şi să tacă...

Se trase lângă gard. O să stea... O să stea aici, în fund pe marginea de piatră a gardului. Între ea şi stradă era o Dacie Logan. Iar în faţa şi în spatele maşinii erau alte maşini. Era oarecum ferită de privirile indiscrete, iar ea supraveghea strada prin geamurile maşinilor. Dacă se uita spre stânga, vedea trotuarul - şi pe oricine intra sau ieşea de la Florin din curte. Era bine...

Grasu

Hait - că-i scrisese şefa! Telefonul de la piept vibrase scurt! Şi "nu-l putea rata" - că de când cu telefonul ăla, purta pulovere strâmte peste cămăşi cu buzunare, ca neoamenii!

Deci, şefa lui îi scria că...

Am lăsat un DVD la Salam; spune-i lui Diamant să se ducă imediat să-l ia de acolo.

Gata - îl adusese pe Léon! Şi-l lăsase la Florin Salam - fiinţă un pic mai filată decât preşedintele! Mm...

Îi tremurau rău mâinile. Scormonea după telefonul ăla special, ăla strict pentru convorbirile lor, şi nu reuşea să-l prindă! În aşa hal tremura tot! Telefonul parcă tremura în sens opus cu mâna lui; şi...

Şi gata, îl scosese! Repede, mesaj nou către Diamant. Să-i scrie că... Scurt şi la subiect! Şi-apoi să-şi aprindă o ţigară şi să se calmeze! Nu de alta, dar tocmai plănuise să gonească el la Salam - şi nu era bine. Atrăgea atenţia asupra acţiunii lor. Ştefan avea protectori influenţi; dar, de când avansase, avea şi duşmani puternici...

Diamant

Aha! Vibrase "specialul"! Puse avariile şi trase pe dreapta. Şi scoase telefonul. Grasu avea ceva de comunicat...

Goneşte la Salam!

Doar atât; să gonească la Salam... OK! O să gonească! Da' dacă o buşea pe Claire doar fiindcă voia Florin să-i dea nişte manele "proaspete" pentru Ştefan, Grasu o s-o încaseze rău! Că o să-l pârască!

Reveni în trafic şi acceleră - dar nu foarte tare. Era frig afară; asfaltul era lunecos, pe ici-pe colo. Iar el încerca să-şi spună că era vorba de un CD cu muzică. Încerca să-şi spună că era o prostie, un nimic - o chestie de tot râsul. Pentru că nu era aşa. Ştia sigur că nu era aşa. O ştia pe Ana. Ştia că e parolistă şi nu minţise niciodată, nu-şi încălcase niciodată cuvântul... Ana spusese că se va întoarce înainte de Crăciun. Îi scrisese lui Ştefan că întâi o aducea pe Florentina, apoi îl aducea pe Léon şi apoi venea şi ea. Pe Florentina o adusese deja. De la bărbatul *barro* plecase - că de-aia era Sami în Aurari acum! El se ducea acum la Salam ca să ia...

El se ducea la Salam ca să ia un CD.

... Ba al dracului să fie el - că nu era un CD, ci copilul vărului lui! Şi era la Salam! Adică ştia toată ţara unde era băiatul lui Ştefan acum! Se îndoia sincer că Ana îl trimisese până acolo singurel într-un taxi...

Era într-o situaţie de criză care necesita acţiuni radicale. Se aplecă deci şi trase girofarul de sub scaun. Coborî geamul, lipi becul pe maşină şi apăsă ambele butoane. Şi scoase telefonul oficial.

- Viorel "Şase becuri".

Telefon bun - luase comanda vocală din prima, cum se zice...

- Da, şefu'.
- Bagă-mi scurt antemergător şi suită de patru.

Apăsă butonul roşu - că restul de informaţii o să le ia de la băiatul lui din spate! Scoase specialul, evită în ultimul moment tamponarea cu Matizul din faţă şi intră pe contrasens. Trebuia să-şi ia un special cu comandă vocală...

Hait - că-l suna cineva pe oficial! Răspunse fără să mai rişte să se uite în altă parte decât prin parbriz:

- Da.
- Vino urgent la mine.
- Tu care eşti?
- Florin guristu'. Vino urgent la mine.
- La tine vin.
- Da' urgent înseamnă că te teleportezi!
- Am băgat girofaru'.

Apăsă butonul roşu şi încetini - că traversa, pe roşu, o intersecţie cu câte trei benzi pe sens... Înainta spre adresa lui Florin Salam... Se apropia de altă intersecţie serioasă... Gata - o traversase. Iar din intersecţia aia, fusese preluat de-un motociclist şi patru BMW-uri de-alea noi, frumoase. Motociclistul trecuse în faţa lui, BMW-urile în spate. Motociclistul purta uniformă de poliţie şi-avea o motocicletă colantată corespunzător. Şmecheria lui Viorel "Şase becuri" - care se bucurase mult când auzise că şefu' se împăcase cu Internele...

Şi-acum era liniştit. Acum el era "coloană oficială", pentru toţi ochii din Bucureşti. O să-i pună lui Claire nişte steguleţe de-alea mişto la becurile din faţă - o să facă o stemă a orăşelului şi-o s-o pună pe steaguri. Şi-o să pună steaguri şi la maşini, şi la intrarea în orăşel...

"Şi-apoi Ştefan scoate cureaua şi-ţi face curu' vărgi - că iar te gândeşti să sticleşti tot!"

Apropo de Ştefan - acum, chiar acum, îl chema urgent în Aurari!

Scoase specialul şi şi-l puse în faţa ochilor. Şofa şi căuta în acelaşi timp... Call! Spera să nu dea tot de ea - că era important să vorbească cu el!

- Da.

Slavă Cerului! - el era!

- Unde eşti?
- La Arad.
- Vino de urgenţă la Bucureşti.
- ... De ce?
- Ştefane, nu pune întrebări. Vino de urgenţă la Bucureşti. Avem o problemă mare de tot. Nu ştiu încă ce problemă; dar vino acum, că arde!

Ia - se prinsese? Tăcea... Ştefan tăcea şi el, semn că greşise rău de tot şi-l dăduse-n comoţie când folosise cuvântul "problemă"! Se grăbi s-o dreagă măcar un pic:

- Şi mucles!

Gata - că se prindeau românii despre ce problemă era vorba! Şi cine ştie ce le trăznea capu'! Apăsă butonul roşu...

Ştefan

Diamant îi închisese. Iar Rebeca îl privea lung şi încerca să fie calmă, deşi el era alb ca hârtia probabil...

Trebuia să vină de urgenţă la Bucureşti. Aveau o problemă mare de tot. Diamant nu ştia ce problemă aveau; dar ardea. Şi mucles. Şi-atât.

Coborî încet mâna cu telefonul... Cumnata lui era tot mai îngrijorată... Trebuia să se calmeze. Şi să-şi adune gândurile. Trebuia să-şi păstreze luciditatea. Pentru că "mucles" îi răspunsese la toate întrebările.

- Sună-l pe Aleodor. Spune-i să ne teleporteze instantaneu în Bucureşti.

Gata - ea se apucase de treabă. El privea lung telefonul...

Mai erau doar şase zile... Nu. Erau în 19 decembrie. Mai erau doar cinci zile şi jumătate. Iar urechea lui "prinsese" ţipătul strident al girofarului. Aveau o problemă la Bucureşti...

Dacă regina lui păţea ceva...

Ana-Maria

Mm, ce frig era! Dacă răcea, o să-l bată rău pe cumnatul ei! Că o ţinea aici, în frig - şi n-o s-o ia şi pe ea cu maşina...

Auzea girofarul apropiindu-se... Inima i se făcuse mititică de tot, pentru că Diamant avea girofar în maşină dar Florin era filat rău de Interne...

La vederea motocicletei cu însemnele Poliţiei, simţi că i se taie răsuflarea! Dumnezeule mare! Iar motocicleta semnaliza... Ochii ei vedeau limuzina aia ireală, mintea realiza că zgomotul venea de la becul pus pe limuzina aia, dar creierul nu-i comanda să respire...

Motocicleta trecu încet prin faţa ei. Limuzina intră şi ea pe stradă. Geamul şoferului era coborât; Diamant era roşu-vişiniu...

Diamant era! Venise! Al lui era antemergătorul! Ăla nu era poliţist - era un băiat de-al lui Ştefan!

Brusc, mintea i se deblocă - şi mintea, şi funcţiile vitale. Trase aer în piept, cu graba înecatului... şi începu să râdă. Prin faţa ochilor ei "defila" suita de "sardele la BMW"... care nu se mai termina... şi tot nu se termina... Şi blocase şi strada, şi colţul, pentru că Diamant ajunsese la poartă - şi oprise şi maşina, şi girofarul -, dar îşi făcuse aşa o suită lungă că nu încăpea pe stradă...

Ştefan

Îşi privea lung consiliera. Rebeca lui era galbenă ca gutuia - şi nu spunea nimic. Asculta doar. Aleodor vorbea mult... Ochii albaştri se întoarseră spre el - şi-l priviră cu teamă:

- Zice că în juma' de oră începe ninsoare cu viscol aici. Cică vine nu ştiu ce front atmosferic dinspre nord. Şi nimeni şi nimic nu se mai ridică de la sol. Aeroportu' e mort de-o oră deja...

Aeroportul era mort deja... Cu avionul n-avea nici o şansă să plece; cu elicopterul n-avea el curaj să plece, pe furtună cu viscol... Erau în Arad. Erau la 400 de kilometri de Bucureşti. În condiţii normale, drumul dura opt ore. Dar începea furtuna. El, Ştefan Ionescu, era un tâmpit incurabil...

El, Ştefan Ionescu, se va dezmetici acum şi îşi va salva familia. Va fenta frontul atmosferic - că dacă fenta de-atâţia ani şi Fiscul, şi poliţia, şi duşmanii, şi puşcăria, n-o să-l dărâme tocmai un amărât de front atmosferic!

- Întreabă-l cum e ruta auto Timişoara - Orşova - Craiova - Piteşti - Bucureşti.

Rebeca turuia la telefon; el punea troller-ul pe pat, grăbit să împacheteze... Cât era ceasul? Două jumate? Plus opt ore... Înnebunea! Până ajungea la Bucureşti, înnebunea!

- Zice că momentan e OK.

- Spune-i că trebuie să ajung în Aurari înainte de ora opt. Să-mi aranjeze antemergător pe ruta asta. Şi deszăpezire, dacă o să fie cazul.

Consiliera lui "prinsese glas". Probabil că spionul o asigurase că, dacă se-mpotmoleau, aranja el cu nişte tancuri de-alea cu şenile...

Dacă Ana lui păţea ceva...

Diamant

În sfârşit! Motociclistul semnaliza dreapta; semnaliză şi el şi decise să nu oprească girofarul. Nu încă. În faţa casei lui Florin degerau acum nişte "albaştri"; iar lui îi făcea o deosebită plăcere să le demonstreze de fiecare dată că "învingători la puncte" nu erau ei...

Şi... stop. Opri acum girofarul şi sirena, coborî şi-o rupse la fugă spre uşă:

- Ochii-n patruşpatru!

Că dacă era şi Ana aici, atunci "ardea" rău de tot! Uşa se deschise; un tânăr îmbrăcat în trening îl invita, cu gesturi ample, să intre...

Năvăli în casă - şi auzi imediat vocea lui Florin! Cânta! Se auzeau mulţi bărbaţi râzând... El se apropia de uşa din dreapta şi auzea tot mai clar...

- Da' cânt-o şi pe-aia cu banii şi cu fruntea!

Léon! Era vocea lui Léon! Sau nu era vocea lui? Păruse înfundată... Sau el era? Se opri - începuse să tremure tot...

- Păi ai tu bani, să-i pui jos, aşa cum e cântecul?

- Banii îi pune tati; eu joc! Uite-aşa!

Şi iar râdeau! Se rupse cu greu din punctul ăla, împinse uşa şi intră...

Florin avea repetiţie. Adică avusese repetiţie. Lăutarii se strânseseră în jurul lui Florin. Care cânta acum "Banu' jos şi fruntea sus", acapella. Toţi ochii priveau în jos, undeva în faţa lui Florin...

Apucă două costume şi trase. Şi văzu prichindelul înfofolit în geacă, cu căciulă şi fular şi rucsăcel în spate, care juca... aşa cum jucase de multe ori Léon în Aurari...

Se lăsă într-un genunchi şi îl prinse de geacă. Şi îl întoarse spre el.

... Acum nu mai juca. Îl oprise. Ochişorii verzi îl priveau lung; el însă refuza să creadă că era Léon. Începu să-i desfacă nodul fularului... Ochişorii verzi se umplură cu lacrimi... Florin şopti:

- Am încercat să-l dezbrac - da' nu m-a lăsat. Cică aşa l-a deghizat mami. Să nu umblu eu...

Aprobă - şi-i trase şi căciula. Şi îşi cuprinse uşor nepoţelul cu braţele...

Léon şoptea, printre suspine, că-i fusese dor de el... şi că nu îl văzuse în Orléans, da' auzise că fusese tare curajos şi se luptase din greu cu chinezii...

Sâsâi uşor - că nu trebuiau să audă ei asta. Se grăbi să se ridice, cu tot cu el:

- Florine, mucles! Toată lumea - mucles, mânca-v-aş! Până mâine, aici n-a intrat nici un minor!

- Sigur, Diamante! Stai liniştit, ce dracu!

Toţi insistau să se jure că n-or să scoată un sunet pe tema minorului din braţele lui! Dar el n-avea timp să stea să-i audă. El se grăbea să iasă, să-şi ducă nepoţelul la adăpostul blindajului!

Ana-Maria

Era agitaţie mare pe strada lui Florin Salam. Ea se aplecase - şi se ascunsese practic după maşina din faţa ei. De-acolo, vedea foarte bine evenimentele de pe trotuar. Vedea băieţii lui Diamant agitându-se...

Hait - că intrau toţi în curte! Adică năvăleau în curte!... Aa, făceau culoarul! Foarte... asemănător... Văzu, preţ de-o clipă, geaca albastră a lui Léon... Auzea răcnetele în romanes, dispoziţiile pe care şi le spuneau unul celuilalt, îi vedea năvălind spre maşini...

Motoarele porniră parcă la unison. Strada se umplu de hărmălaie. Sirena aia gălăgioasă reporni...

Îi aştepta să plece. Nu se ridica - nu voia s-o vadă vreunul dintre băieţi. Erau agitaţi - că era vorba despre prinţ! În condiţiile astea de acum, de pe stradă, toţi se uitau atent în toate părţile...

Şi-i auzea turând motoarele... îndepărtându-se...

Plecaseră.

Eei, păi să plece şi ea - nu? Se descurcase onorabil, după părerea ei! Băiatul era în limuzina lui Diamant, păzit bine, şi accelera cu antemergător cu tot spre Aurari! Ia să-şi ia ea un pachet de ţigări şi-o cafea! Nu de alta, dar tocmai începuse "numărătoarea inversă" şi pentru ea! Copiii erau în siguranţă. Se putea ocupa acum de ei doi - ea şi el. De revederea lor... Regăsirea lor...

Diamant

Gata - era în trafic. Avea antemergător, avea suită, era în blindată, rezervorul lui Claire era aproape plin... Întinse mâna în spate:

- Bate palma, prinţule!

- Hai noroc, Diamante!

Tii, ce vesel era Léon! Ce bine! Se grăbi să scoată specialul:

- Stai aşa, să-l sun pe Grasu!

- Să nu-i zici de mine! Auzi? Să nu cumva să te intercepteze chinezii!

Cee? Călcă frâna şi se întoarse spre el - şi-l privi lung... Léon era extrem de serios:

- Să nu-i zici de mine! Nu la telefon! Că ascultă spionii!

... La urma urmei, cumnata lui dusese ambii copii la măcelul din Orléans! Şi le spusese tot adevărul, ca să-i convingă să o asculte şi să nu plece singuri spre casa lui tati! Aşa că aprobă. Şi reveni spre trafic. Şi se repuse în mişcare. Deci... Deci, numărul lui Grasu...

- Da.

- Vezi, că eu mă duc în Aurari.

- Bine.

Prietenul lui era precaut şi foarte scurt în exprimare. OK! Continuă el conversaţia:

- Eu zic să rămâi în Bucureşti. Ştefan vine încoace. E mai bine să-i ieşi în întâmpinare...

- Bine. Mă duc la el.

- Aşa. Vorbim.

- Vorbim.

Bun! Scurt, concis, că - la urma urmei - nimeni şi nimic nu-i garanta că Internele nu reuşiseră să le detecteze telefoanele alea speciale! O să-i spună lui Ştefan să schimbe numerele; să-şi ia alte aparate

şi alte cartele. O să-i spună azi; că poate era bine să le schimbe înainte de sărbători. Înainte de parafat afacerile alea importante...

Claire nu cânta; în schimb, Léon fredona "Banu' jos şi fruntea sus". Îi rămăsese în minte. Puştiul era vesel; prefera deci să nu deschidă discuţia...

Ana-Maria

Cafeluţa fierbinte şi ţigara light îi limpeziseră mintea. Ştia ce are de făcut. Şi cum nimeni şi nimic n-o mai reţinea aici, în zona asta, ia să pornească ea spre "ţintă"!

Naşterea, după părerea ei, se va produce cândva în intervalul 21-24 decembrie. Că dacă nu năştea până pe 24 decembrie, seara, punea mâna pe telefon şi-l chema pe Grasu s-o ia aşa, gravidă! Cum să nu facă ea Crăciunul cu soţul ei? Cu Ştefan al ei? Miza pe pastiluţa medicului Petrescu; miza mult şi pe nerăbdarea prinţului ei - care, la cei cinci anişori ai lui, n-o să poată să păstreze secretul zile în şir, aşa ca Florentina. Miza şi pe jurnalul din rucsăcel, şi pe logica soţului ei - care-l va deschide direct la ultima pagină...

Plecarea copiilor - şi mai ales ajungerea lor cu bine la Diamant - luase de pe umerii ei greutatea apăsătoare a responsabilităţii pentru ei şi binele lor. Şi vieţile şi siguranţa lor. Acum, era doar ea. Iar de ea ştia cum să aibă grijă. Ştia cum să se deghizeze, unde să se ducă, ce să facă... Altfel "se punea problema" acum! Da, şi duşmanii ei ştiau de ce gonea Diamant cu girofar şi antemergător spre Aurari; dar...

Aruncă ţigara şi-o strivi. Şi porni spre stradă - erau acolo două taxiuri. Cel mai dezinteresat dintre toţi taximetriştii bucureşteni înfuleca un sandwich şi citea un ziar cu multe poze colorate. Libertatea, probabil. Pozele alea aveau sutiene minuscule, deşi trecuse mijlocul lui decembrie. Dar, gusturile nu se discută...

Se aplecă la geam:

- Bună ziua.

Şoferul înghiţi şi răspunse, vizibil deranjat de la masă:

- Bună ziua.

- Nu vă supăraţi... Ceilalţi şoferi de-aici nu-mi inspiră încredere. Vă deranjează foarte tare dacă dvs. vă terminaţi prânzul iar eu aştept în maşină?

Bărbatul clătină capul şi-i deblocă portiera. Urcă, grăbită... şi şopti:

- Mm, ce cald şi bine e!
- Adevărul este că s-a făcut frig afară!
- E şi normal! Vine Crăciunul!
- Exact. Cât mai e - şase zile, nu?
- Cinci.

Iar el aproba şi îndesa sandwich-ul pe gât... Oftă greu:

- Vă rog să mâncaţi încet. Eu nu mă grăbesc! Iar dacă vă văd că vă grăbiţi din cauza mea, cred că o să plâng...

Hm - se întorsese imediat spre ea! Zâmbi strâmb:

- Aşa sunt gravidele...

Imediat, unul dintre sandwich-urile din pungă "migră" spre ea:

- Dacă doriţi...
- Nu, mulţumesc.
- Sunt bune! Salam bănăţean şi caşcaval Dalia!
- Îmi dau seama că sunt foarte bune. Dar nu am voie. Indicaţia medicului...

Şi bineînţeles că n-o credea... Se grăbi să-şi întărească spusele:

- Multe fructe şi legume, în perioada asta. Aşa a spus...
- Aha...

Se sprijini de banchetă şi "se ascunse" după tetieră. Îl lăsa să mănânce - acum nu mai îndesa pâinea pe gât. Acum se comporta normal. Era important să nu atragă atenţia...

- ... Gata, doamnă! Unde vă duc?
- Păi, în primul rând, să vă fie de bine...

Ea îl privea prin oglindă şi râdea; el o privea tot prin oglindă şi râdea...

- Duceţi-mă la Spitalul de Urgenţă. Dar încet, că nu nasc! E doar un control...

Bun! Pornise încetişor spre Ştefan cel Mare. Şi se gândea că ar fi fost culmea s-o dea jos tocmai acum - pe motiv de cursă prea scurtă! Ha-ha!

Ia să fie ea serioasă! Ia să se uite ea atent pe geam şi "să identifice" cearceafurile de prin balcoane! O interesau alea cu "de închiriat"...

Diamant

Şi-acum, că ieşiseră din Bucureşti şi "erau doar ei doi", opri muzica şi rosti, foarte serios, în romanes:

- Gata, puştiule; spune tot!

- N-am ce să-ţi spun! Ce să-ţi spun? Nu vezi că m-am întors? Gata - nu am ce să spun!

- Ia spune tu unde este mami acum...

- Lasă, că o să vină şi mami, mâine sau poimâine, şi gata!

- Auzi? Îţi zic o chestie! Io l-am sunat pe taică-tu şi i-am zis să vină urgent în Aurari. Şi i-am zis că arde; adică taică-tu e chiar acu' în drum spre Bucureşti, cu viteză supersonică! Iar dacă tu îmi zici mie acu' un secret mare-mare... eu îi zic lu' Grasu una-alta... şi-i facem lu' taică-tu o surpriză uriaşă! Şi vă găseşte pe toţi trei în Aurari! Ce zici? Îmi zici secretul?

- Nu.

- De ce, mă?

- Fiindcă nu puteţi să-i faceţi voi nici o surpriză!

- De ce, mă?

- Fiindcă surpriza lu' mami e cea mai mişto surpriză! Şi tati o să uite imediat surpriza ta, când o vedea surpriza ei! O să vezi tu!

Aah, Doamne! Ce copil! Ce copil care semăna şi cu ta-su, şi cu mă-sa! Simţi că-i dau lacrimile:

- Te rog io mult de tot! Spune-mi unde e mami! Spune-mi, ca să pot să trimit pe cineva s-o ia de-acolo şi s-o aducă în Aurari! Taică-tu e scurs tot şi slăbit şi bolnav de frică şi de teamă, pentru ea! Dacă ţii câtuşi de puţin la taică-tu, ajută-mă s-o găsesc pe maică-ta!

- ... Mami o să vină singură. Iar ceea ce vreau eu să-i spun lui tati e secret şi nu-i spun decât lui!

Ce copil! Ce asemănare... Da' ia "să-l atace" pe partea ailaltă! Ia să încerce măcar! Se încruntă şi începu să tune şi să fulgere şi să scrâşnească printre dinţi:

- OK. Acum îl sun pe taică-tu şi-i zic că ştii unde-i maică-ta şi nu vrei să-mi zici! Stai aşa! Stai, că ţi-arăt eu ţie!

Scoase specialul, cu gesturi furioase... Puştiul nu spunea nimic, nu făcea nimic, nu-şi arăta ochişorii în oglinda retrovizoare... Da' chiar! Ce-ar fi să-l sune? Că aproape ajunseseră la gardul orăşelului!

- Îl sun acu' şi-i zic! Fii atent! Să mor io dacă nu-l sun!

- Da-da! Sună-l! Îi zic eu că n-am voie să-ţi zic nimic! Aşa a zis mami - să nu-i zic decât lui!

Ia să-l sune! Că îl cam băgase-n alarmă când îl chemase urgent la Bucureşti - şi, vorba aia, urgenţa nu mai era aşa de urgentă. Suna...

- Da.

Era, bineînţeles, "copt". Ridică tonul, în romanes:

- Mă Ştefane, uite ce face Léon! Io îi zic să-mi zică unde-i maică-sa, iar el zice că n-are voie să-mi zică! Şi că maică-sa i-a zis să nu-ţi zică decât ţie! Mă, să ştii că eu îi rup urechile! Ia - vorbeşte cu el! Zi-i să-ţi zică! Şi zi-mi şi mie, mânca-ţi-aş!

Întinse telefonul în spate, peste umăr. Hm! Léon se repezise să-l ia repede...

Ştefan

Cum-cum? Léon nu voia să spună unde-i maică-sa? Adică Léon era lângă Diamant acum?

Nu mai apucă să spună nimic - auzi clar, în aparat, vocea prinţului!

- Tati, tu eşti?

- ... Léon?

- Da, eu sunt!

Şi râdea! Era vesel! Slavă Cerului! Oftă greu, uşurat... şi zâmbi:

- Eşti lângă Diamant...

- Da! Sunt cu Diamant, într-o maşină mare şi neagră! Şi frumoasă! Tati, maşina asta nu are banchetă în spate!

Deci erau în Claire! Perfect!

- Are nişte scaune aşa ca în faţă!

- Ştiu. Aşa e modelul. Sunteţi în Bucureşti?

- Nu, acum intrăm în orăşel la tataia.

Aa, şi mai perfect! Începu să râdă, dădu să-l mai întrebe ceva, dar Léon i-o luă înainte:

- Tati, vii şi tu la tataia?

- Da; sunt în drum spre voi. Mami unde e?

- Tati, ăsta e un secret mare!

Aa! Păi dacă începea şi el... Prinţul chicoti încetişor, în romanes:

- Da' atunci când vii şi tu la tataia, o să-ţi zic! Îţi zic şi ce mi-a zis mami să-ţi zic, şi secretul pe care n-ar trebui să-l ştii! Şi îţi dau ce mi-a dat mami să-ţi dau! Da' vii, da?

Dădu să-i răspundă, dar auzi vocea lui Diamant indignându-se - cum, Léon avea ceva de la Ana, iar lui nu-i spusese? Se grăbi să răspundă el:

- Spune-i lui Diamant că eu i-am zis să tacă.

"Diamante, tati a zis mucles!" Oh, Doamne! Doamne... ce mare crescuse! Ce şmecher şi tupeist se făcuse! Cât pierduse el, în astea şapte luni de zile! I se părea schimbat radical! Doamne...

- Aşa! Gata! A tăcut!

- Bine, Léon. Atunci, te rog să nu mai spui nimănui nimic, până ajung eu acolo.

- Da, tati. Da' să nu vii repede! Să ai grijă, să nu faci accident!

Scumpul de el...

- Ai auzit, da? Vezi, că ninge! Să nu mergi cu viteză!

- Bine, prinţule.

- Aşa, tati! Că trebuie să-ţi dau ceva, de la mami. Şi numai tu poţi să citeşti! Adică e numai pentru tine! Nu-l dau la nimeni, să ştii! Te aştept pe tine!

- Bine. Un singur lucru vreau să-mi spui acum. Să răspunzi cu "Da" sau "Nu". Bine?

- Bine, tati.

- Mami e bine?

- E foarte bine!

- OK. Aţi ajuns în orăşel?

- Acu' opreşte Diamant la bradu' ăla mare.

- Bine. Hai - închide şi du-te la tataia.

- Bine. Pa, tati!

- Pa, prinţule.

Asculta... Léon îl certa pe Diamant. Începuse să spună ceva despre "Vezi? - ţi-am spus eu că" - şi închisese. Prinţul era în Aurari...

Ridică privirea spre şofer:

- Băiatul meu zice s-o laşi mai uşor.

Tânărul de la volan zâmbea - şi ridica un pic piciorul de pe acceleraţie. Iar Rebeca tăcea mâlc. O privi lung, amuzat de lunga lui conversaţie cu Léon:

- Băiatul a ajuns în Aurari, cu Diamant.

- Deci l-a dus la...

- Nu ştiu la cine l-a dus - dar a ales bine, că l-a luat Diamant cu Claire. O să aflu diseară totul. Din câte spune băiatul meu, Ana mi-a trimis ceva scris. Iar el o să-mi spună ceea ce i-a dat ea voie să-mi spună, plus un secret. Pe care n-ar trebui să-l ştiu.

Consiliera lui era bulversată rău... Începu să numere pe degete:

- Îmi dă biletul scris... îmi spune ce i-a spus ea să-mi spună... şi îmi spune şi secretul. S-ar putea ca secretul ăsta să fie calea spre ea.

- Cine ştie!

- În orice caz, băiatul meu e acum în Aurari, la tata. Asta e foarte bine...

- E parolistă. Şi determinată să faceţi Crăciunul împreună.

Exact. Mai erau doar cinci zile...

- Şefu'... Eu aş vrea să te-ntreb ceva...

Păi, să-l întrebe! Rebeca îl trase spre ea... şi-i şopti uşurel, la ureche:

- Şefu', eu am aşa un gol în stomac, pe chestia cu sceneta aia a noastră...

Ei, hai! Începu să râdă:

- Lasă - că dacă o văd cu făcăleţu', i-l iau imediat! Mă descurc! Stai liniştită...

Şi numai liniştită nu stătea ea...

Deci, Ana lui îi trimisese... "Îţi dau ce mi-a dat mami să-ţi dau", adăugat lângă "numai tu poţi să citeşti" forma un bilet. O scrisoare, un bilet, un mesaj... Ceva scris. Privea fulgii mari şi grei care cădeau din cer şi îi plăcea să creadă că în acel bilet erau data, ora şi locul unde-o va găsi mâine. Voia să creadă că mâine...

Ana-Maria

Maşina încetinea; ea scotea bancnota... Gata. I-o întinse şi zâmbi:

- Vă mulţumesc şi vă doresc serviciu uşor.

- Oo, eu vă mulţumesc! Şi vă doresc naştere uşoară!

Păi, da! La aşa cursă scurtă şi bancnotă mare, sigur că-i dorea "numai de bine"! Deschise portiera iar bărbatul se grăbi s-o oprească:

- Staţi! Staţi, să nu alunecaţi!

Şi cobora el şi ocolea maşina, ca s-o ajute să ajungă cu bine pe trotuar... Iar ei îi încolţea în minte un gând frumos, solid, realizabil... Cam ca un plan de realizabil! Îi venea să râdă! Bărbatul fremăta tot:

- Să aveţi grijă, să nu răciţi!

Aprobă şi-şi puse gluga.

- Sărut mâinile!

- Sărbători fericite!

Foarte fericite! La aşa cursă scurtă şi bancnotă mare... Porni spre semafor.

Telefonul nu sunase - semn că Léon "se ţinea tare" şi nu scotea un cuvinţel "neautorizat"! De când descoperise că Florentina fusese capabilă să reţină numărul lui Grasu, începuse să se întrebe cât de şmecher putea fi Léon ca să copieze pe ceva numărul ei de telefon! Nu prea avea de unde să-l ştie; dar...

Gata - era verde. Porni în traversare - şi scană cu privirea magazinele de pe dreapta bulevardului...

O să facă unele cumpărături - şi-o să fie cu ochii-n patru după eventualii urmăritori. Dar, mai întâi să sune agentul! Apartamentul cel mai convenabil pentru ea era chiar vizavi de Parcul Circului. Zonă mare, liberă, numa' bună de aterizat elicopterul. Avea şi acces pentru coloana de BMW-uri a regelui, era şi la o aruncătură de băţ de Spitalul de Urgenţă...

Apăsă butonul verde. Suna... Nu răspundea - semn că agentul nu răspundea dacă nu vedea un număr pe afişaj... Ea insista...

- Alo?

- Bună ziua. Vă sun în legătură cu un apartament de închiriat...

- Bună ziua. Da, spuneţi.

- Mă interesează apartamentul de pe Ştefan cel Mare. Cel de vizavi de parc.

- A, da! E un apartament cu două camere, semimobilat, proaspăt renovat...

- Aş dori să-l văd. Acum, dacă se poate.

- ... În jumătate de oră, sunt acolo. Doamna?

- Masrood. O să vă aştept la intrarea în scară.

- Bine, doamnă.

- La revedere.

Nu mai aşteptă salutul lui - închise. Se grăbea acum. Trebuia să ajungă la timp la scara aia - şi avea şi unele cumpărături de făcut.

Sami

Orăşelul ăsta era "o minune". Nu se aşteptase; adică văzuse în jurul lui nişte haine care "umblau" şi prin Franţa. Iar cei care le purtau nu se comportau la fel. Încă o dovadă că nu haina îl face pe om...

Mâncase bine. Se pricepeau la mâncare. Parcă făcuseră şcoala de bucătari cu Ana - aşa de bun fusese prânzul! Făcuse apoi un duş de-ăla "ca la carte", timp în care constatase că hotelul era, într-adevăr, pentru musafirii speciali ai familiei contelui - şi-avea numai lucruri "premium" în el. Baia avea de toate, iar toate produsele din baia aia erau franţuzeşti. Putea jura că şi buretele, deşi fusese sigilat într-o ţiplă noname, călătorise până aici într-un bax al unei mărci de renume! Totul era...

Nu mai putuse să adoarmă; aşa că pornise laptopul. Aveau, bineînţeles, internet wireless de mare viteză. Îşi verifica mail-ul - deşi ştia că n-avea cine să-i scrie, cât timp era în concediu. Poate doar colegii mai împrăştiaţi, să-i trimită tocmai lui felicitări de Crăciun...

Îşi trăsese scaunul lângă geam. Chiar sub pervaz era un calorifer mare, generos. Caloriferul ăla era atât de fierbinte, că sigur ar fi putut să-şi facă omletă pe el! Pusese scrumiera pe el şi deschisese geamul. Fuma o ţigară; căldura caloriferului ridica fumul spre tavan, unde curentul de aer îl prelua şi-l împingea afară... Şi era atât de bine lângă sursa de căldură, că tocmai plănuia să se culce. Să mai doarmă un pic în patul ăla "de vis". N-avea mail-uri, nu se apuca să-şi facă tocmai acum cont pe Facebook...

Auzea clar paşii urcând... la el... Iar degetul ciocăni corect de două ori. Nu încuiase uşa, aşa că "atacă" din nou în limba română:

- Intră.

Uşa se deschise. În faţa ochilor îi apăru un bărbat de vreo... 50-55 de ani, încărunţit şi îmbătrânit înainte de vreme... Cine era bărbatul ăsta?

- Bună ziua.

Aha! Vorbea în franceză. Bun! Trecu şi el la franceză:

- Bună ziua.

- Numele meu este Dumitru Ionescu. Sunt tatăl lui Ştefan şi socrul Anei.

"Şi vorbeşti franceză dumnezeieşte!" Uau! Se grăbi să se ridice şi să-i strângă mâna:

- Sami Fakhouri.

- Bărbatul care a ajutat-o pe nora mea atunci când a avut o cumpănă mare în viaţă. Am venit să vă mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce. Eu sunt musulman. Şi mă consider un bun musulman. Bunii musulmani ajută oamenii aflaţi în dificultate. Iar atunci când promit ajutorul lor, se ţin de promisiune până la capăt.

- Atunci, dle Sami, vă mulţumesc că sunteţi un bun musulman...

Râdeau; arătă spre masă iar bărbatul se aşeză. Se aşeză şi el şi aşteptă... Tatăl contelui scoase din buzunar un dispozitiv cu beculeţ, îl porni şi îl aşeză între ei:

- Dle Sami, credeţi în soartă?

Poftim?

- Vă întreb asta, pentru că soarta se poate schimba într-o clipă.

- Am mai auzit cuvintele astea, rostite de Ana. Şi să ştiţi că am început să cred că avea dreptate...

- Nora mea este o femeie isteaţă şi cumpătată. Îşi ştie limitele şi ştie să asculte sfaturile bune...

Aproba încet cu capul...

- Eu n-am crezut ceea ce ne-a povestit Florentina despre dvs. Ne-a spus că sunteţi avocat, iar Ana v-a găsit printr-un anunţ la mica publicitate. Cică dvs căutaţi o menajeră...

Serios? Aşa spusese Florentina? Afurisită puştoaică! Mare mincinoasă! Şi foarte ascultătoare - de vreme ce Ana îi spusese să păstreze secretul lor, iar ea trăia de atâtea zile într-un interogatoriu continuu...

- Dvs aţi cunoscut-o pe nora mea într-un moment când viaţa ei a avut o cumpănă. Într-un moment când soarta ei se putea schimba. Dvs. nu ştiţi; dar sora mea este printre primele 10 cele mai bune ghicitoare din România.

Primele zece... ce?

- A venit la mine, într-o dimineaţă de iunie, şi mi-a spus că Florentina a trecut foarte aproape de moarte.

Cum-cum?

- Şi a salvat-o un bărbat *barro*. În romanes, "*barro*" înseamnă "mare". "Important". Un bărbat care are un rol important în comunitatea lui. Ce meserie aveţi, dle Sami?

Hm! Zâmbi slab... şi decise să fie sincer:

- Medic.

Iar bărbatul zâmbea şi el şi aproba... după care continua:

- Mi-a spus că pericolul prin care trecea Florentina s-a sfârşit; iar bărbatul *barro* o va ajuta pe Ana în continuare. Mi-a spus că acel bărbat o cunoaşte pe Ana de undeva...

Aprobă... şi cum dl Ionescu tăcea, şi cum era evident că sora aia era o specialistă în ghicit peste mii de kilometri, decise să fie sincer:

- Am văzut-o, împreună cu soţul ei, în spitalul din Paris. Când a murit copilul lui.

Se încruntase? De ce se încruntase? Se grăbi să continue:

- Nu eram medic acolo; mă dusesem în vizită la un amic care era medic acolo. I-am văzut în restaurant. Dar mi-a rămas întipărită în minte imaginea lor...

- Am înţeles... O să încep prin a vă spune că băiatul meu, Ştefan, şi băiatul surorii mele, Diamant, sunt oameni inteligenţi şi echilibraţi. Şi îşi construiesc viaţa încercând să fie drepţi, să judece fiecare om cu obiectivitate şi să le răspundă celor cu care intră în contact pe măsura faptelor lor. Dar nu erau pregătiţi pentru confruntarea cu chinezul... Ştiţi la ce mă refer...

- Da; la fratele mai mare al consilierului fiului dvs. Şi la războiul cu el.

Făcuse ochii mari, aşa că ridică scurt din umeri:

- Ana mi-a vorbit despre el. Iar eu l-am văzut atunci, în Paris, pe fratele cel mic. Am aflat că producea acte perfect valabile doar clipind din gene; restul a fost uşor de calculat...

- Băiatul meu şi nepotul meu n-ar fi răzbit prin războiul ăsta dacă n-ar fi fost ajutaţi. Şi cu siguranţă li s-ar fi schimbat soarta, dacă eu sau sora mea le spuneam anumite lucruri atunci când le aflam, aşa cum le aflam.

Normal - ei erau oameni în toată firea, maturi, înţelepţi...

- Dacă fiul meu afla atunci că a fost cât pe ce să-şi piardă fetiţa, soarta lui s-ar fi schimbat. Ar fi reacţionat - şi ar fi încercat să afle unde-i este familia. La fel ca şi dvs, fiul meu îşi duce întotdeauna intenţiile până la capăt şi nu se opreşte până nu obţine ceea ce vrea. În conjunctura de atunci, se putea întâmpla orice. Aşa că am decis să nu-i spunem...

Aşa...

- Ceea ce nu vă sfătuiesc să faceţi şi dvs, atunci când o să vorbiţi cu el. Pentru că eu sunt tatăl lui - adică eu am voie să fac orice, să-i spun orice...

Aa, evident! Aproba - şi-i venea să râdă...

- De-a lungul ultimelor şapte luni, i-am ascuns fiului meu multe lucruri. I-am ascuns cumpăna Florentinei, i-am ascuns sarcina Anei...

Adică ştia? El ştia de Fluturaş? Uau!

- Dar lucrurile astea le va afla diseară. Aţi decis să veniţi să vorbiţi cu el. Presupun că vreţi să-l ajutaţi să o găsească pe Ana.

Aprobă şi adăugă:

- În plus, eu i-am monitorizat sarcina. Iar dacă planul ei se va materializa, medicul ei va avea nevoie de ajutor cu naşterea. Pentru că nu-l va chema cu tot cu moaşă, asistentă, anestezist...

Bărbatul aprobă şi el şi îl privi drept, serios:

- Pot să vă rog să nu-i spuneţi fiului meu tot adevărul?

Poftim? Cum adică?

- Despre Ana şi copii, ar fi foarte bine să nu-i ascundeţi nimic. Dar despre dvs ar fi bine să nu-i spuneţi nimic.

Păi... cum să nu-i spună nimic despre el? Nu trebuia să-i spună că e medic? Nu trebuia să-i spună cum ajunsese Ana în casa lui? Dl

Ionescu ridică un deget şi arătă spre el:

- Ceea ce este acum acolo poate schimba soarta Anei. Şi a noastră, a tuturor. Soarta le este favorabilă lor acum. Pot să vă rog să nu le schimbaţi soarta?

Adică... Adică "ceea ce este acum acolo"... Arăta nu spre chipul lui, ci spre...

Uau!

Nu se aşteptase... Adică nu se aşteptase...

- Anul ăsta, am pierdut-o pe Stela - soţia mea şi mama lui Ştefan. Dacă dvs îl lăsaţi pe Ştefan să afle ceea ce este acum acolo...

Aah! Ce tâmpenie! Îl trecuseră toate căldurile - şi transpirase instantaneu! Cu siguranţă, devenise stacojiu! Afurisită ghicitoare, mama lui Diamant! Se grăbi să se ridice:

- Am venit până aici ca să o ajut pe Ana - nu să-i pun beţe-n roate!

Imediat, dl Ionescu se ridică şi el:

- O să cer să fiu de faţă la discuţia dvs cu el. Fiul meu e iute; iar atunci când vine vorba de soţia lui, nu iartă şi nu uită. Şi are uneori reacţii negândite şi necalculate în prealabil. Sper să nu le schimbaţi soarta tocmai acum.

- N-aş avea cum.

"Ea nu m-a vrut; acum, cu atât mai puţin..."

- Nora mea a locuit mult timp în casa dvs. Iar dacă între ei apare sământa neîncrederii...

Deci insista! Prea bine! Să discute despre asta atunci! Se răsuci scurt şi-i arătă propria încruntare:

- Nu s-a întâmplat absolut nimic.

- Ştiu. Şi el ştie. Şi totuşi, ea a ales să rămână ascunsă. Chiar şi după terminarea războiului, după avansarea lui... După concertul Orange. Dvs aveţi acum puterea să le schimbaţi soarta. Eu vă rog să n-o faceţi.

Şi gata - se grăbea spre uşă. Iar el simţi brusc nevoia de a-l linişti pe omul ăsta îmbătrânit înainte de vreme:

- N-am s-o fac.

Fu privit lung... iar bărbatul se grăbi să iasă:

- Vă mulţumesc.

Uşa se închise... În sfârşit! Uau! Ce-a fost asta? Simţea că îi cam tremură genunchii...

Diamant

Coborî geamul şi opri în dreptul lui nea Ovidiu:

- Bre, ia zi-i - unde-i nea Dumitru?

- E în hotel.

Aha! Se dusese să-l stoarcă pe Sami ăla de informaţii! Da' tocmai era momentul să facă o pauză! Că-i adusese o surpriză mare - şi-o linişte mare-mare! Frână în faţa hotelului şi opri motorul. Şi apăsă claxonul. Nu ridica mâna - "îl suna" pe unchiul lui, să vină să-şi ia nepoţelul... Uşa hotelului se deschise; iar nea Dumitru îi arătă din mână că "ia dracu deş'tu de pe soneria aia, că scoli tot orăşelul!" Parcă citindu-i gândurile, Léon deschise portiera... iar unchiul lui o rupse la fugă spre poartă... Puştiul ţipă tare, în romanes:

- Tataie, nu fugi! Să nu aluneci!

Daa, cum să-l asculte pe puştiul ăsta ditamai bulibaşa? Bineînţeles că fugea pe gheţuşul ăla! Oof - bietul lui unchi! Rămas fără Steluţa lui, ştiind în permanenţă că Ştefan e departe de el - şi e înconjurat de pericole...

Îl privea lung şi se întreba unde găsea nea Dumitru atâta calm şi atâta putere?! Zi de zi, de unde-şi lua puterea de-a se ridica din pat, de-a se bărbieri, de-a vedea de casă şi de orăşel şi de problemele oamenilor din orăşel... Şi de Azur al lui... De unde?

- Tataie, io nu plec nicăieri! Vino încet, că nu plec!

Tot părculeţul auzise cuvintele prinţului - şi toţi veneau în goana mare! Coborî de la volan, gândindu-se să-i oprească cumva; dar...

Oof, Doamne! În sfârşit! Léon ajunsese în braţele bunicului lui; nea Dumitru îşi strângea tare-tare nepoţelul la piept... Iar lui îi venea să plângă... şi-asta nu era bine - că recuperase el copilul ăla, dar cumnata lui era pe undeva prin Bucureşti... sau prin UE...

Hait! - că reintrase în alarmă! Se reaşeză, trase portiera şi scoase telefonul oficial. Gata, la dracu cu ierarhia! Popescu Ion! Suna...

- Da.

- Bună ziua, dle Popescu.

- Bună ziua, dle Ionescu junior!

Hm! Era incredibil de vesel! Da' ce păţise?... Aa, îl informaseră Internele alea care-l filau pe Salam! Ia să-l informeze şi el - oficial, aşa:

- V-am sunat să vă anunţ că ambii copii sunt acum în paza noastră, în Aurari.

- Ştiu.

- Şi cum vărul meu e foarte ocupat cu şofatul spre Bucureşti, prin viscol, v-am sunat eu. Ca să vă reamintesc cât de importantă este supravegherea graniţelor în perioada sărbătorilor de iarnă.

- Păi, ce să zic?! Vă mulţumesc pentru grija pe care ne-o purtaţi. Dar n-am uitat cât de importante sunt graniţele acum. Şi am luat măsuri.

Serios? Luase el măsuri? Nasol - asta însemna că Ana putea trece peste graniţa României chiar şi îmbrăcată într-un costum de mascotă de Avicola, sărind într-un picior şi cântând "O, ce veste minunată"! Erau morţi toţi - că venea Ştefan...

- De data asta, lucrurile s-au desfăşurat aşa cum trebuiau să se desfăşoare. Graniţele sunt supravegheate corespunzător.

Să-l creadă? Să nu-l creadă? Parcă ghicindu-i gândul, Popescu continuă:

- Conlucrăm bine cu partenerii străini. Aşa că graniţele sunt foarte bine supravegheate.

Adică francezii... Sau ungurii! Sau sârbii! De ce nu?! Aah, cât ura discuţiile alea codificate pân' la Dumnezeu...

- Haideţi să nu discutăm despre graniţe acum şi aşa. Eu vă garantez că, de data asta, lucrurile vor sta altfel. Dar pun aici punct discuţiei pe tema asta.

Evident, linia telefonică era îngrozitor de nesigură. Aşa că aprobă:

- Bine, dle Popescu. Am înţeles. Ştefan vine spre Bucureşti; dacă vreţi să vorbiţi cu el...

- Prefer să discut cu el după ce se întâmplă unele lucruri concrete.

Aha! Aştepta şi ăsta caşcaval de-ăla chinezesc! Păi, Ana era undeva în Bucureşti - aşa că Popescu Ion putea să aştepte!

- Mulţumesc, dle Popescu.

- Eu vă mulţumesc, dle Ionescu.

- Vorbim.

- Vorbim.

Şi gata - convorbirea se terminase. Acum era acum! Putea el să aibă încredere în cuvântul unui colonel SIE uns cu toate alifiile şi doxă în materie de îmbrobodit oamenii? Grea întrebare! Grea misiune! Grea sarcină, să stea diseară lângă Ştefan şi să-l audă pe Sami ăla povestind! Mm...

Léon nu mai era nepoţelul lui nea Dumitru; era vedeta orăşelului. Era trecut din mână-n mână, că toţi voiau să-l pupe şi să-l strângă-n braţe! Rămas deoparte, singur, unchiul lui îşi ştergea lacrimile şi zâmbea, fericit...

Ana-Maria

Închise uşa şi răsuci cheia. Şi constată că făcuse ea ce făcuse şi se descurcase şi acum! Devenea tot mai superstiţioasă, pe măsură ce evenimentele din propria viaţă erau tot mai bune, tot mai frumoase, mai plăcute...

Agentul fusese punctual. Urcaseră la etajul nouă, "constatase" uşa metalică sofisticată, vizitase apartamentul... După care îi dăduse banii pentru o lună de închiriere şi-i spusese că nu vrea chitanţă. Agentului îi convenise situaţia; aşa că făcuseră o hârtie de mână egală - juridic vorbind - cu zero, el îi lăsase cheile, o rugase să nu nască pe pereţii proaspăt renovaţi şi plecase. Dac'ar şti el că ea

plănuia să-şi întindă sângele pe covor şi în pat... Hm!

Plimbarea pe Ştefan cel Mare îi prinsese tare bine! Îşi cumpărase alt telefon - şi o cartelă Vodafone. Îşi salvase în el toate numerele pe care le avea. Va folosi doar numărul ăla nou, începând probabil de mâine. Sau de azi - nu era sigură de momentul ideal al distrugerii telefonului pe care-l ştia Grasu...

I-ar fi prins tare bine să ştie unde era Ştefan acum! Şi ce ştia Ştefan acum! Léon ajunsese în Aurari - şi era un pion foarte important în "matematica" informaţiilor despre mami. Léon avea doar cinci anişori şi căra în rucsăcel povestirea despre Fluturaş... Oare Ştefan era tot în Aurari? Şi, oare, dacă îl suna acum pe Grasu, nu cumva dădea chiar de soţul ei?

Să rişte să-l sune?... Sau să nu-l sune?... Hai să-l sune! La urma urmei, Grasu avea două butoane colorate pe tastatură - unul verde, celălalt roşu! Dacă era Ştefan prin preajmă, o să-i refuze apelul. Că nu era nebun... Suna...

- Da.

- Unde e regele?

- Zboară cu maşina pe şosea, dinspre Arad spre Bucureşti, cu antemergător şi plug de deszăpezire după el. Prinţul e în orăşel. Eu sunt în Bucureşti; îl aştept pe şefu'.

- Bine. Vezi, că arunc telefonu' ăsta.

- Nu! Să nu faci asta!

- Crede-mă că ştiu ce fac şi de ce-o fac! Devine prea periculos pentru tine!

- Lasă-mă pe mine!

- Ba nu te las deloc! Când Léon o să vorbească cu Ştefan, tu vei avea probleme gigantice!

- Te implor, fii raţională! Trebuie să putem să dăm de tine! Şi trebuie să poţi să ne suni, dacă ai probleme!

Ridică o sprânceană... şi chicoti, amuzată de panica lui Grasu:

- Credeai că o să rămân fără telefon?

Aşa! Închise, desfăcu destul de greu carcasa din spate, iar telefonul începu să sune. Hm! Da' ce nu pricepuse? Zău aşa! Scoase bateria... şi gata. Acum era din nou linişte. Luă Vodafone-ul şi îi făcu un apel colonelului Ceauşescu. Şi se grăbi să-şi facă lista de cumpărături pentru naştere. Evident, nu mai ieşea azi. Dar mâine, pe la zece, era momentul ideal pentru shopping. Părerea ei...

Sami

Nu mai putea să adoarmă. Nu putea nici să fumeze! Discuţia cu tatăl contelui îl dăduse complet peste cap! Şi zău că nu se simţea în stare să calculeze cât de bine - sau de greşit - îi răspunsese, mai ales la final! Rămăsese ţintuit acolo, lângă geam...

Bărbatul ieşise în urmă cu vreo zece secunde. Îl auzea vorbind cu GPS-ul de la uşă. Vorbeau în română. Ca să înţeleagă şi el, probabil. Să nu-şi închipuie cine ştie ce... Iar mintea lui nu reacţiona... Adică, dacă el nu calcula discuţia aia în următoarele zece secunde, bărbatul o să coboare. Şi-o să-l vadă tot orăşelul ăla plimbându-se cu GPS-ul după el, în căutarea tatălui contelui! O să fie ca naiba! Dar...

Dar nu putea să calculeze. Tatăl contelui îi lăsa timp să se dezmeticească şi să-i spună ceea ce nu putuse - sau nu-şi amintise - să-i spună în timpul discuţiei din cameră! Dacă mai era ceva, dacă avea de rostit vreo scuză, vreo adăugire, vreo destăinuire - acum era momentul! Contele gonea spre orăşel. Spre discuţia cu el. Vor sta faţă-n faţă...

Îşi schimbase părerea despre ei. Imaginea lor, văzută din Franţa, păruse destul de "neplăcută". Interlopi periculoşi, mafioţi, bărbaţi care călcau în picioare totul - inclusiv familia. Dar descoperea acum că se înşelase. Descoperea că erau oameni cu mult bun simţ. Bătrânul, cel puţin, era om citit. Vărul era om de acţiune - dar avea toată educaţia necesară pentru a nu se face de râs dacă trebuia să vorbească pe scena Téatre du Chatelet. Contele cu siguranţă era de două ori mai citit decât tatăl lui şi de patru ori mai "de acţiune" decât vărul lui! Şi cu siguranţă era de mii de ori mai îndrăgostit decât el...

Observă umbra neagră, cu coada ochiului. Deveni extrem de atent - naveta spaţială a vărului contelui se apropia destul de repede de bradul din mijlocul rondului... Vărul vorbea cu un bătrân... Pornea din nou, avansa în rond... Ocolea rondul... Şi se oprea chiar în faţa hotelului - adică în faţa ochilor lui. Claxona... Claxona luung, foarte lung... Maşina avea geamuri fumurii; nu putea spune dacă Diamant Ionescu se uita în sus, spre fereastra lui. Auzi bombănitul de pe hol - şi apoi auzi paşi coborând treptele. Putea jura că GPS-ul rămăsese lângă uşă...

Frumoasă maşină! Foarte frumoasă! Emblema era evidentă; dar modelul... Oare ce model era? Blindată, cu "croială" modernă spre avangardistă... Cum "se numea" maşina asta?

Brusc, portiera din spate se deschise. Iar din maşină... Ia uite-l!

Léon era fericit. Fremăta tot! Era înfofolit bine de tot, avea şi rucsăcelul în spate, dar capul era gol. Îl auzi strigând ceva - dar nu-i înţelese cuvintele... Şi observă cum toată masa de oameni din parc ţâşneşte brusc spre maşină! Adică spre Léon! Păi...

Se repeziseră "ca la războiu". Sau ca la cutremur. Goneau la propriu! Erau... Era o imagine unică. Zeci de oameni alergau din toate puterile spre punctul ăla din faţa lui - spre băieţelul de 5 anişori... Băieţelul contelui... şi-al femeii fermecate...

Îmbrăţişarea dintre bunic şi nepot nu putea fi descrisă prin cuvinte. Dacă cineva ar fi fost inspirat să le facă o poză... Din păcate, nimeni nu făcea poze; toţi se buluceau în stradă, în faţa porţii hotelului, nerăbdători... De ce se buluceau? Adică, de ce veniseră? Ca să vadă revederea? Ca să vadă băiatul? De ce veniseră?

O femeie căruntă se repezi şi apucă piciorul băiatului. Şi trase spre ea! Hei! Ce-avea cu el? De ce-l lua? Adică cine era femeia aia?... Léon o cunoştea. O pupa apăsat şi-o mângâia pe obraji şi-i turuia gurita. Dialogul părea spumos - că toţi oamenii ăia din stradă râdeau... Rămas singur, pe partea cealaltă a maşinii, bunicul băieţelului râdea şi îşi ştergea lacrimile...

Brusc, cu o uşurinţă greu de bănuit la vârsta ei, femeia îl ridică pe Léon! Sus! Era nebună! Puştiul era destul de "împlinit" - iar ea îl ridica aşa! Strada vui scurt - iar mulţimea năvăli în curtea hotelului! Nici nu le era greu s-o facă - gărduleţul avea cam 30 de centimetri...

Léon râdea; ei îl îmbrăţişau, îl pupau şi îl dădeau din mână-n mână... Îi privea, le privea bucuria... Privea freamătul acelor oameni, care formau o masă compactă... o familie uriaşă...

Acum ştia de ce eşuase. Adică de ce Ana n-ar fi putut să-l privească altfel decât ca pe omul care o ajutase ascunzând-o cu copiii. Ştia de ce ea se va întoarce întotdeauna la bărbatul cu ochi verzi. Pentru că el avea dragostea. Dragostea de care avea ea nevoie. Şi tot la el era dragostea tuturor acestor oameni, care-o iubeau şi-o aşteptau să se întoarcă - şi cu siguranţă se vor repezi s-o îmbrăţişeze şi pe ea aşa cum îl îmbrăţişau pe Léon! Ea avea dragostea contelui; iar contele avea dragostea ei. Iar el nu putea desface asta nicicum. Ea era fermecată; şi-l amintea pe el, îl privea pe Léon şi realiza că şi contele era "fermecat". Tot ce era al oamenilor ăstora, era "fermecat". Orăşelul era "ca-n poveşti", oamenii erau "ca-n poveşti", maşina vărului era - la urma urmei - "ca-n poveşti SF"... O cam luase razna...

Dumitru Ionescu avea dreptate. Ceea ce avea el în suflet putea distruge povestea acestor oameni. Dacă el făcea imprudenţa să-şi verse nefericirea pe soţul ei, îi strica Anei toată viaţa! Şi tot farmecul dragostei pe care i-o oferea soţul ei! Dacă între ei apărea sămânţa neîncrederii, orice cuvânt dur spus într-un moment tensionat putea face un dezastru...

Marea de oameni pornise spre stânga - spre una dintre străduţe. Mergeau şi ei cu oamenii - Dumitru Ionescu şi femeia care părea să fie sora lui. Léon "deschidea drumul"; urcat în cârca unui bărbat masiv, de vreo 35-40 de ani, îmbrăcat într-o uniformă de pază, cânta şi dădea din mânuţă - exact ca atunci când Tasnim făcuse aerobic iar micuţul îi făcuse antrenul. Iar el...

Era, totuşi, evident că el, medicul libanez stabilit în Franţa, nu i-ar fi putut oferi vreodată Anei ceea ce îi ofereau oamenii ăştia. Şi soţul

ei. Şi copiii şi rudele ei. În plus, ei erau tineri; el era bătrân. Avea o vârstă...

Oftă greu... din tot sufletul...

N-ar fi putut să-i facă femeii fermecate un rău atât de mare. El nu-i putea face nici măcar un rău mititel de tot - cum ar fi fost stricarea surprizei plănuite de ea! Că dacă i-ar fi dat vărului numărul ei de mobil... Dacă-i va da contelui, diseară, numărul ei de mobil...

N-o să se amestece între ei. Dumitru Ionescu avea dreptate: soarta se putea schimba într-o clipă. Soarta lui se schimbase de atât de multe ori, atât de brusc, atât de abrupt... El suferise de atât de multe ori...

Nu. El îi va spune diseară contelui tot ce era de spus - ca să nu mai fie ea nevoită să-i spună. El va rămâne apoi în preajma contelui şi o va ajuta pe Ana să nască. Şi apoi el se va retrage - se va întoarce în Nantes, la viaţa lui, la soarta lui, pe care-o va schimba radical. Era un bun musulman; aşa că, îi promitea chiar acum lui Allah că el va clădi leagănul în care se va naşte şi va creşte un om bun. Şi-o va face cât mai repede.

Se întinse lung, cu poftă, şi se lungi în pat. Se învelea bine-bine, pentru că lăsase geamul întredeschis şi era frig...

Privea lung tavanul... Era ciudat! Privea tavanul şi se gândea la ea. Şi nu şi-o imagina în Nantes, singură, zâmbindu-i lui! Şi-o imagina alături de conte, zâmbindu-i contelui... Simţea o bucurie şi-o căldură sufletească teribile, pentru că în imaginea aia vedea cum contele mândru şi impunător se topeşte tot sub ochii femeii fermecate... Imaginea lor emana dragoste şi căldură şi frumuseţe...

Diamant

În sfârşit! Aah - ce caţe! Ce să caute ele la nea Dumitru? Ia să-i lase-n pace! Ce se repezeau aşa, să sufoce copilu' ăsta?

Le făcu cu greu loc să intre şi închise uşa. Şi se grăbi după unchiul lui - că trebuia să audă fiecare şoaptă a copilului ăluia! Nea Dumitru avea tehnică - şi sigur o să-i smulgă adresa unde era Ana acum!

- Eei...

Doar atât spunea? "Eei"? Da, ştia - era om bătrân şi trecuse prin multe anul ăsta; dar numai atât avea de spus? Mămica lui fu mai practică:

- Hai să te dezbraci şi să mănânci ceva!

- Stai! Stai, că...

Iar ea stătea? Păi ce era asta? Oameni în toată firea, ascultau dumnezeieşte de ţâncul ăsta? Hm...

Tropăitul scurt îl făcu să tresară. Florentina năvăli în living; după o clipă de blocaj, copiii se repeziră unul la celălalt! Se îmbrăţişară scurt - iar prinţesa prinse capul prinţului şi începu să-i şuşotească la ureche! Hei! Porni spre ei:

- Băi!

Nea Dumitru se grăbi să... îl oprească!

- Lasă-i!

- Păi cum să-i las, nea Dumitre?

- Lasă-i!

- Unchiule! Ăştia doi îşi bat joc de noi!

- Mă!

- Uite-o ce face! Îi spune la ureche ce să mintă! Iar Ana e încă acolo! Şi-o poate găsi oricine, în orice moment!

- Am spus să-i laşi!

Bine! Atunci îi lăsa! Dacă răcnea aşa la el, atunci îşi lua mâna de pe toată acţiunea asta! Na - să se ocupe el! Unchiul lui îl trase şi-i şopti la ureche:

- Am vorbit cu arabul din hotel. Ana e bine. Iar diseară, când vine Ştefan, o să aflăm toţi adevărul!

Nu-nu! Că nu era aşa de simplu! El nu era de acord cu asta! Aşa că se desfăcu din mâinile lui, din doi paşi ajunse la Léon şi-l săltă în braţe dintr-o singură mişcare:

- Ia vino tu cu mine!

Aşa! Ieşea repede-repede, ca să n-apuce nici unul dintre ei să-l oprească... Bun! Şi-acum se grăbea serios spre hotel! Aah! Mare mai era orăşelul ăsta!

- ... Diamante, da' unde mergem?

- Las' că vezi tu acu'!

Şi mergea foarte repede, ca să nu-l ajungă nea Dumitru din urmă...

- ... Diamante, da' tu te-ai supărat pe mine?

- Bineînţeles că m-am supărat! Da' ţie ce-ţi pasă?! Ha?! Tu eşti prinţ, nu? Eşti băiatu' lu' tac-tu, care-i rege! Ce te doare pe tine de mine şi de supărarea mea!

- ... Da' nu fii supărat! Că o să fie bine!

Da-da! Îl apăsă pe umăr şi bombăni:

- Daa, o să fie minunat de bine! Bă! Tu ai cinci ani şi crezi că mă-ta-i Spiderman! Bă! Io am fost acolo-şa, la Piccolo Mondo, când l-au împuşcat ăia pe Ştefan şi pe Grasu! Şi pe băieţii ăia doi, Asia! Tu ştii cine l-a omorât pe ăla de juca rolu' lu' taică-tu? Unu' cu lunetă, bă! Unu' care stătea la etaj, şi doar a deschis geamu' şi-a scos puşca şi l-a ochit pe-ăla şi l-a împuşcat direct în frunte! Am fost acolo şi-am văzut totu'! Ăla de juca rolu' lu' tac-tu nici n-a apucat să-şi dea seama ce i se-ntâmplă! A murit pe loc! A căzut - şi-acolo a rămas! Tu ştii, în căpşoru' ăsta mic al tău, câte blocuri sunt în Bucureşti? Ştii câte ascunzători de-astea sunt în Bucureşti? Tu crezi că mă-ta e supraom? Că e invizibilă, aşa, şi n-o vede nimeni pe stradă?

Mânuţele îl luară de gât - iar Léon îi şopti la ureche:

- Io îţi zic un secret; da' nu zici la nimeni, da?

- Mă jur pe sufleţelu' lu' Azur al meu că nu zic la nimeni.

- ... Pe mami o păzeşte nenea Nicu Ceauşescu. Ăla din discotecă.

Serios?! OK! Tăcea, ca să-l facă pe Léon să spună mai multe...

- De când am plecat din ascunzătoare şi până am ajuns aici, nenea ăla a venit în vizită la noi de două ori. Am stat io pe genunchii lui şi-am vorbit cu el! Şi el era! Şi să ştii că cică acu' nu mai lucrează la poliţie. Acu' lucrează pentru nenea ăla care are grijă de tati. Nenea Nicu a făcut actele lui mami... Şi zicea că vine şi el în Bucureşti şi are grijă de ea mai departe. Aşa că mami e în siguranţă. Şi n-o să i se întâmple nimic. Nenea Nicu a fost poliţist, nu-i aşa?

- Da.

- Păi, vezi? Îi cunoaşte pe toţi poliţiştii! Îi recunoaşte şi îi goneşte!

N-avea rost să insiste cu lunetistul ăla. Léon era prea mic ca să înţeleagă cum "funcţiona" un lunetist. În plus, tocmai intrase în curtea hotelului! Iar revederea dintre Sami şi Léon o să-i dea cel puţin un indiciu! Puştiul nu putea învăţa limba arabă în şapte luni; iar arabul nu-i putea vorbi decât în franceză sau în română! Miza mult pe revederea lor...

Urcă scările voinicească şi puse băiatul jos. Şi ciocăni scurt, cu forţă. Şi-acum era acum...

- Intră.

Perfect! Deschise uşa, împinse băiatul înăuntru şi-l urmă. Şi întrebă, cu voce puternică:

- Léon, cine e nenea?

La vederea lor, bărbatul se ridică într-un cot. Aah, fir-ar să fie de treabă! Omul ăsta se băgase-n pat, să se culce! Iar el năvălise ca ciobanul în odihna lui! Nu părea că îl trezise din somn; dar... Sami zâmbi şi-i făcu prinţului cu mâna:

- Bună, Léon!

Abia acum băiatul îl observă - şi "explodă", în franceză, cu entuziasmul caracteristic vârstei:

- A, bună, nenea Sami! Ce faci? Ai venit şi tu în Aurari?

- Da.

- Aha! Păi eşti în concediu?

- Da, mi-am luat câteva zile de concediu.

- Şi bolnavii? Cine îi mai face bine?

Bolnavii? Care bolnavi? Bărbatul din pat începu să râdă:

- Ei, mai sunt şi alţi medici în spitalul ăla! Uite, de exemplu, mai e Jaser! Şi Rashid... Ţi-l aminteşti pe Rashid, nu? Medicul ăla la care am fost la picnic...

Léon aproba. Iar el se dezmeticea instantaneu! Bolnavi? Medic? Hei! Ridică ambele mâini:

- Stop! Eşti medic?
- Da.

Ei, la naiba!

- Florentina a spus că eşti avocat!

Iar mimica lui Sami ăla deveni amuzată de situaţie:

- Florentina este o fetiţă extrem de deşteaptă şi de ascultătoare. Şi de speriată de războiul prin care-a trecut. A primit dispoziţie să nu trădeze ascunzătoarea din Nantes; aşa că a improvizat. Trag concluzia că a improvizat acceptabil...

Mai putea spune ceva? O puştoaică de opt anişori îi dusese de nas pe toţi! Nea Dumitru, mămica lui, el, Grasu - toţi, interogatori cu experienţă. Şi pe Ştefan îl dusese de nas! Măiculiţă, mamă! Ştefan venea în seara asta încoace! O să vorbească cu Sami! Şi-apoi, pentru prima oară-n viaţă, o să scoată cureaua şi-o s-o bată pe Florentina...

Parcă sesizând tăcerea aia stupidă, Léon decise să continue discuţia:

- Sami, da' ai venit singur? Unde e Tasnim? A venit cu tine, sau a rămas să facă aerobic?

Tasnim! Aia trebuia să fie sora lui! Sora lui Sami! Bărbatul din pat puse pumnul în falcă - şi îi răspunse băiatului, privindu-l însă pe el:

- Tasnim? A rămas în Franţa. În Nantes. Nu ştiu dacă mai face aerobic - s-ar putea să facă. Dar sigur îl face seara.

Iar el nu pricepea nimic, deşi era un schepsis acolo...

- Serios? Crezi?

- Da. Ziua, cred că pleacă la cumpărături cu Jaser. Trebuie să-şi cumpere alte haine. De-alea franţuzeşti...

Deci, sora lui Sami îşi cumpăra acum haine franţuzeşti; pentru că până acum purtase...

Fir-ar...

Îşi puse, la propriu, mâinile-n cap! Aoleu! Ei o deghizaseră pe Ana! Cuvântul îi zbură pur şi simplu de pe buze:

- *Burqa*?

- *Abaya* şi *hijab*. Şi chipul semi-ascuns de-o batistă dantelată. Plus prezenţa mea, pe post de însoţitor, şi a surorii mele, pe post de bonă. N-aţi recunoscut-o nici voi, nici chinezii...

- ... Şi cum dracu aţi fentat legea franceză? Că *burqa* e interzisă! Iar dacă ea îşi

- Ţi-am spus: cu *hijab* şi o batistă.

Adică ea ţinuse mereu batista la gură... Dumnezeule mare! Léon chicoti complice:

- Şi ce frumos îi dădea Tasnim cu culori pe la ochi...

Clar! Se încruntă rău la individul din pat:

- Unde e Ana acum?

- Asta e o întrebare dificilă...

- La care ar fi tare bine să ştii răspunsul! Ştefan vine încoace - şi goneşte prin viscol şi polei, gândindu-se că tu ştii răspunsul ăsta!

Individul se încruntă şi el - şi reveni cu capul pe pernă:

- Ana e în România. Şi nu mă mai întreba nimic - n-am să-ţi mai spun nimic. Tot ce am de spus, îi spun soţului ei.

Şi totuşi! Se grăbi să insiste:

- Dacă ştii unde e, fă bine şi spune-mi! Că o caută toţi, cu tot efectivul! Iar Franţa e plină de arăboaice împachetate - da' în România o asemenea deghizare sare rău de tot în evidenţă!

Gata - Sami ăla era ca o ţestoasă vârâtă-n carapace:

- Nu ştiu unde e. Probabil că nici n-am să mai aflu asta prea curând. Aşa că...

"Şi-atunci, de ce dracu ai mai venit până aici?!" Evident, nu-şi permitea să-l întrebe asta...

Sami n-o să mai spună nimic. Nu lui, oricum! Aşa că prinse geaca lui Léon şi se grăbi să-l tragă afară. Închise uşa...

- Auzi, Diamante?

- Da.

- Mergem la tataia, să mâncăm?

Aah, sigur! Prinţul era înfometat! Şi abia acum realiză că era şi foarte înfofolit! Nu dezbrăcase copilu' ăla! Sigur era transpirat leoarcă! Zâmbi slab:

- Hai să-ţi dau jos rucsacul, geaca...

- Lasă, că le scot la tataia. Mergem?

Aprobă, iar micuţul se grăbi s-o ia înainte...

Deci aşa o ascunseseră pe Ana...

Păi, nici nu era de mirare că n-o găsiseră! Cumnata lui nu "se împachetase" niciodată aşa ca arăboaicele! Ştefan nu mersese niciodată la vreo petrecere cu arabi; aşa că ea nu-şi pusese batic de-ăla... Cum îi spusese? Na - că uitase! Léon ieşise deja din hotel - se grăbi să-l ajungă din urmă:

- Auzi, prinţule? Cum a zis Sami că se numeşte baticul ăla pe care şi-l punea mami pe cap?

- *Hijab*. Iar rochia se numeşte *abaya*. Şi să ştii că mai sunt! A avut şi tunică, şi pantaloni. *Jilbab* nu şi-a luat, că nu i-a plăcut. Şi nici *kurta*. Era prea scurtă - nu-i acoperea cizmele alea cu cuţite. Ştii că mami are cizme cu cuţite, da?

Da, ştia. Aproba. Constata că, până la urmă, se părea că Léon învăţase ceva arabă...

Aah, ce gând trăznit! Bufni în râs - şi decise într-o clipă să nu scoată un cuvânt despre deghizarea cumnatei lui! Orăşelul se extindea continuu; cine ştie câte urechi ascuţite avea el acum prin preajmă...

Gata - îl ducea pe Léon la unchiul lui şi se ducea şi el la primărie. Şi încerca să-şi consume energia în mod constructiv - adică ocupându-se de orăşel. Trebuia să-şi omoare cumva timpul până diseară. Nu va mai pleca în Bucureşti. Dacă Ana era în Bucureşti, el trebuia să fie oriunde altundeva! Va sta deci în Aurari...

Ştefan

Aşteptau de cinci minute deja. Era sigur că nu băiatul lui era sursa "tragerii de timp". Îl trimisese să cumpere pizza - ca să nu îndese în el cine ştie ce sandwich-uri cu salmonella. Aşa că aşteptau. Mai aveau cel puţin zece minute de aşteptare...

Nu-l sunaseră. Nu-i transmiseseră veşti. Diamant nu-şi sunase soţia. Nimeni n-avea nimic de comunicat - nici chiar Aleodor! Şi cum era conştient de faptul că spionul era singurul pe care-şi putea vărsa necazul, dar tocmai spionul nu trebuia să aibă veşti despre Ana, se abţinea...

Rebeca şopti, aproape insesizabil:

- Auzi, şefu'?

- Da.

- Da' dacă îl suni tu pe nea Dumitru? Aşa, ca să-l întrebi ce face prinţul, cum se simte... Dacă se simte bine, sau e speriat aşa ca Florentina...

Da, era un motiv plauzibil pentru telefonul ăla. La ora asta, Léon probabil că dormea. Şi era important să ştie dacă şi el era şocat aşa ca Florentina! Deşi, dacă afla că prinţul lui era speriat şi panicat şi şocat, iar el era de-abia în Craiova şi afară ningea infernal... Dar, dacă auzea că prinţul era şocat... şi ştia că Fei-Yen şi Liwei erau în Aurari, liniştiţi şi fericiţi şi neducând lipsă de nimic - nici chiar de manuale în chineză...

Scoase telefonul, oftând greu: trebuia să afle veşti. Nu putea... Ce era cu el? Oare îmbătrânise? Oare, odată cu înaintarea în vârstă, îşi pierdea încet-încet sângele rece şi calmul şi concentrarea şi răbdarea? Suna...

- Da, Ştefane.
- Bună ziua, tată.
- Să-mi trăieşti. Pe unde eşti?
- Am ajuns în Craiova.
- Sunteţi deja în Craiova?
- Da.

- Păi e foarte bine, mă! Ăştia arată la televizor că partea aia a ţării e sub nămeţi! Pe ce drum eşti?

Da' ce-avea de-l întreba chestii de-astea "tehnice" la telefon? Tatăl lui continuă:

- Că ăştia anunţă la teveu drumurile înzăpezite, din juma' în juma' de oră.

Hm! Începu să râdă:

- Crede-mă că, dacă ar fi înzăpezit, eu aş afla primul! Şi l-aş şi deszăpezi! M-a dotat Părintele cu plug...

- ... Cum, mă? Ai plug la BMW?

- Nu, am o coloană de BMW-uri cu antemergător în faţă şi ditai plugul de deszăpezire în spate. Aşa că, în jurul orei opt, sigur îţi apăs soneria.

- Aa, e foarte bine! Şi mie de ce nu mi-ai zis, mă? Sau credeai că-mi zice Diamant ce află şi el de la tine? Nu bănuiai că sunt îngrijorat, când te ştiu gonind prin viscol?

Mda; îl certa rău de tot, pentru carenţa în comunicare. Numai că el n-avea acum timp de urecheli; schimbă subiectul:

- Ce face Léon?

- Léon al tău a îndesat pe gât un castron de cartofi prăjiţi şi un copan de curcan; după care s-a scuzat, şi-a luat rucsacul şi s-a dus să se culce.

- Deci e liniştit...

- E vesel ca la balamuc şi râde tot timpul. Şi când mânca - începea aşa, deodată, să râdă!

I-auzi! Păi... Se încruntă scurt:

- Spune-mi că nu-i ceva serios!

- Stai liniştit. E legat de rucsăcelul lui. Şi de secretul pe care vrea să ţi-l spună. Oricum - în clipa când l-a văzut, Florentina s-a repezit să-l îmbrăţişeze; iar în secunda doi, a început să-i şuşotească la ureche.

Aa - păi îi înroşea fundul cu cureaua, dacă făcea de-astea!

- Da' ceva îmi spune că prinţul nu dă nici două gogonele degerate pe indicaţiile ei. Aşa că s-a dus să se culce, cu rucsăcel cu tot. Zicea că rucsăcelul lui îi ţine loc de ursuleţ de pluş. Şi visează urât dacă nu doarme cu el.

Hm! Deci în rucsăcel era mesajul Anei... Şopti:

- Ia-i-l!

- Nu.

- Tată, ia-i-l şi spune-mi ce mi-a scris!

- Nu pot să i-l iau.

Ei, pe dracu! Tocmai el nu putea să şparlească rucsacul lui Léon! Care dormea ca tancul - nu simţea nici un cutremur devastator!

- M-a pus să jur că nu-i iau rucsacul ăla. Pe toţi ne-a pus să jurăm. Şi am jurat - n-am avut încotro! Că altfel stătea pironit pe canapea, cu rucsacul în braţe şi ochii înroşiţi de somn...

Deci aşa... Începu să râdă:

- Adevărul e că, atunci când ea are o rugăminte, nici chiar eu n-o pot refuza!

- Exact. Aşa că vino încetişor, că aici totul e bine. Şi am şi eu o surpriză pentru tine.

- Bine, tată. Te sun când intru pe autostradă.

- Să nu goneşti, mă!

- Nu sunt eu la volan; aşa că poţi să stai liniştit.

Îl auzi râzând în gura mare:

- Bă, liniştitoare veste! Acu', că mi-ai zis chestia asta, chiar că stau liniştit!

Daa, sigur! Nu era vorba despre calităţile lui de şofer; era vorba de grija cu care conduceau băieţii lui, când ştiau cine-i pe bancheta din spate! Băiatul lui se apropia de maşină, cu turnul de cutii de pizza; decise deci să-şi pregătească încheierea:

- Diamant e cuminte?

- Foarte cuminte. Stă în primărie şi se ocupă de ale orăşelului. Iar Grasu e în Bucureşti, la treabă.

Deci se organizaseră în aşa fel încât să nu bată la ochi... Perfect!

- Bine, tată. Să mă suni, dacă se-ntâmplă ceva!

- Bine, mă! Hai - drum bun!

- Pa, tată.

Închise şi luă un şerveţel. Pizza arăta ca-n reclame; din roata aia mare de cocă acoperită de tot felul de minuni se ridica un abur ameţitor...

Ana-Maria

Domnul doctor Petrescu era la fel de asaltat de gravide cum îl ştia ea dintotdeauna. În micuţa sală de aşteptare erau şapte scaune; pe ele stăteau şapte gravide. Lângă gravide, în picioare, stăteau şapte viitori tătici. Ea aştepta tot în picioare. Ea slăbise - iar dacă nu era în mişcare, nu i se vedea burtica. Mai ales că nu-şi scosese geaca aia uriaşă...

Se deghizase... acceptabil. Se fardase slab. Purta lentilele de contact verzi. Purta o pereche de blugi, un pulover şi geaca aia imensă, lungă până la genunchi. Pe cap avea o căciulă comună. Avea şi fular; dar trebuise să-l scoată atunci când intrase. Acum îşi masca gura cu un şerveţel. Cică pe ea o dureau măselele...

Uşa cabinetului se deschise; medicul ei preferat scoase capul pe hol şi întrebă:

- Doamna Masrood a venit?

- Da. Bună ziua.

Gata - o văzuse. Şi se încruntase rău! La urma urmei, imaginea ei suferea rău de tot! Nu-şi scosese căciula, nu-şi scosese geaca... Cam ca-n gară, aşa! Îl văzu trecând prin faţa ei, spre camera cu ecograful, şi se grăbi să-l urmeze.

- Dureri de măsele?

- Da.

- Ce luaţi?

- Nimic.

- Nu luaţi nimic pentru durerile de măsele?

- Nu; nu iau nimic.

Închise uşa şi oftă greu - era supărat. El n-avea paciente de soiul ăla. Aşa că se grăbi să-şi scoată căciula şi să îndese şerveţelul în buzunar.

- Puneţi-vă geaca în cuierul de pe hol.

Îşi scoase şi părul de sub geacă şi-l ciufuli uşor, ca să-şi revină cât de cât:

- Nu pot.

Bărbatul se întoarse scurt spre ea. Şi înlemni, înainte să apuce s-o dea afară... Zâmbi slab:

- Bună ziua, domnule doctor...

Îl scosese complet din uz... Îşi scoase geaca şi-o lăsă pe patul de consultaţie:

- Atunci, la Paris, v-am spus că cu actele lui româneşti poate perfecta adopţii în 24 de ore. Acum, el doar duce părinţii să-şi ia copiii - îi fac alţii actele, cu ce dată vrea el.

Se aşeză pe marginea patului, iar medicul Petrescu începu să râdă:

- Şi unde ziceai că naştem de data asta?

- Vă rog să nu mă certaţi; dar cred că o să naştem într-un apartament de pe Ştefan cel Mare.

Iar îi luase răsuflarea! Încet, medicul Petrescu se sprijini de spătarul scaunului... Se priveau lung, drept... Prea bine! Oftă greu şi şopti:

- Partenerul chinez l-a trădat şi a încercat să-l omoare. El a scăpat, şi-a revenit, a crescut... A avansat mult. L-a învins pe chinez. Dar pericolul a rămas. Cu cât e el mai mare, cu atât mai lungă e lista lui de duşmani. Şi... În martie, când am venit la dvs, mi-aţi scos steriletul. Atunci s-a întâmplat; în martie. Iar în aprilie a fost atentatul.

- Am văzut ceva la televizor despre atentatul din aprilie - dar recunosc că nu m-am prins că despre el era vorba. Nici nu sunt genul care să savurez asemenea ştiri...

- Am fugit atunci, cu copiii. Ne-am ascuns în Franţa; ne-am strecurat din oraş în oraş, din gazdă în gazdă... Am reuşit, luna asta, să-i trimit copiii. Dar eu nu m-am întors la el. După ce mi-am dat seama că sunt gravidă, am realizat că nu mă pot întoarce la el gravidă. Sarcina mea s-ar fi transformat într-un chin... Dacă oricare dintre duşmanii lui pune mâna pe mine, Ştefan e în stare să se omoare, ca să scap eu. Trei servicii secrete m-au căutat anul ăsta; plus mafia chineză. Şi tot nu sunt sigură că pericolul a trecut. De-asta am venit singură azi. De-asta port lentile verzi şi mă dor dinţii. Şi din cauza duşmanilor lui... Şi pentru că Ştefan mă iubeşte mult. Iar eu vreau să nasc cu dvs - nu cu şaij' de universitari, într-un spital super-ultra.

- Bine. Atunci naştem unde vrei tu. Spui că copiii sunt bine?

- Da; sunt foarte bine şi au ajuns deja la socrul meu. Sunt în siguranţă.

- Iar pe el plănuieşti să-l implici măcar în naştere? Sau...

- Cred că de naştere n-am să pot să-l ţin departe. M-am ascuns toată sarcina; dar... Dar a fost destul de greu să stau departe de el. În plus, nu pot exagera chiar în halul ăsta! Cu Şuncă, ştiţi că "l-am expulzat" din primul trimestru. Cu Fluturaşul, l-am expulzat din toată sarcina. Sunt tentată să-l las să asiste măcar la "punctul final"...

- Ar fi bine, să ştii, să fie de faţă! Nu e genul care leşină când vede sânge; iar dacă zici că naştem într-un apartament, presupun că "va fi din scurt", cum se spune. Şi mă îndoiesc că pot s-o conving pe moaşa Ancuţa să stea lângă mine toată luna decembrie, ca să nu rateze startul. Aşa că, atunci când or să înceapă contracţiile alea serioase, să ştii că o să-mi prindă foarte bine o mână de ajutor.

Aprobă încet... iar el oftă:

- Aveţi probleme, deci...

- Am avut. Din câte am aflat eu, problemele s-au terminat deja. Dar nu vreau să risc bazându-mă pe zvonuri; aşa că, dacă o să mi se pară ceva în neregulă, să ştiţi că o să naştem fără el.

- Bine, Ana. La cum îl cunosc eu, cred că el o să facă abstracţie de presimţirile tale şi o să-mi dea instrumentarul la mână. Şi o să taie personal cordonul ombilical. Iar asta, repet, îmi convine - că vrei să naştem fără moaşă!

- Aş vrea să naştem într-o discreţie împinsă la extrem. Dealtfel, cred că asta e ultima ecografie pe care mi-o faceţi - că nu puteţi să duceţi ecograful în apartament...

- Bine. Atunci o să-ţi dau azi tot ce-ţi trebuie, ca să-ţi monitorizezi singură băieţelul. Ştii deja cum e travaliul; mă suni atunci când încep să-ţi curgă lacrimile, bine?

- Bine.

- Şi-acum, să te-aud: analize ai făcut?

Se lungi pe pat, dezveli căsuţa Fluturaşului şi zâmbi:

- Da, dar nu le am la mine.

- Să ştii că nu-i frumos să minţi.

- Nu mint. Am stat ascunsă în casa unui medic libanez din Nantes. Unul al naibii de bun.

- A cărui specializare este...

- Pe care l-am cunoscut în UPU.

- Bun! Deci: analize ai făcut?

- Da. Le-am făcut pe toate. Şi toate au ieşit perfecte. Inclusiv triplutestul, inclusiv tensiunea... Vesehaş, mesehaş, tesehaş - toate sehaşurile mi le-a analizat...

El râdea, aproba şi măsura Fluturaşul... Decise să adauge, ca să nu-l vadă încruntându-se:

- Fluturaşul meu a fost întotdeauna puţin mai mic decât media. Am trăit într-un stres continuu şi n-am putut mânca cu poftă; aşa că m-am îngrăşat prea puţin, după părerea mea.

- Iar asta înseamnă că el trebuie neapărat să asiste la naştere - ca să nu se supere că i-ai ţinut băiatul nemâncat.

Aprobă încet...

- Ai... 36 de săptămâni. Şi, într-adevăr, e puţin mai mititel. E, oricum, mai suplu decât Şuncă! După socotelile mele, are 2.500 de grame şi 49 de centimetri. E înalt şi slăbuţ. S-ar putea să-l naşti "fluierând" şi să nu trebuiască să te cos.

- Ar fi minunat să fie aşa! Dar, cine ştie...

- Într-adevăr, naşterile sunt imprevizibile şi nu seamănă una cu cealaltă... Aşa că rectific; nu mă suni când îţi dau lacrimile, ci atunci când realizezi că contracţiile tale nu sunt false. Ca să nu ne pomenim că naşti singurică.

Aprobă. El era atent să-i facă nişte poze cât mai concludente...

- Auzi? Tu nu plănuieşti nici o fetiţă?

Bufni în râs - iar ochii căprui coborâră imediat spre chipul ei! Exclamă:

- Păi eu eram ferm convinsă că e fetiţă! Eu aşa calculasem! Aveam şi presimţiri, o şi vizualizam... Vedeam pete pe obaji, vedeam aşa un bot mare şi umflat...

El râdea cu ochii la ea... şi revenea spre ecograf:

- Îmi spui azi adresa apartamentului?

- Nu; dar facem schimb de numere de mobil.

- Ai pierdut numărul meu!

- Am pierdut toate numerele. Mobilul meu era ascultat şi urmărit; aşa că atunci, în aprilie, l-am lăsat într-un magazin şi-am fugit. Am lăsat totul acolo: şi mobilul, şi portactul, şi cardurile... Tot, cu excepţia actelor.

- Am înţeles. Bine. Atunci azi facem schimb de numere de mobil. Dar te rog eu mult - încearcă să-l implici în naştere. Am mare nevoie de el acolo!

Aprobă şi zâmbi:

- Dacă vreţi dvs să-l vedeţi cum leşină, bine. O să văd ce pot face...

El râdea şi-i întindea cutia cu şerveţele:

- O să-ţi pregătesc o cutie cu tot ce-ţi trebuie, ca să te monitorizezi singură. Să te-asculţi cât de des poţi; pentru că s-a angajat deja. În cel mult o săptămână, naşti.

- Ar fi minunat să nasc înainte de Crăciun. Domnule doctor...

Şi nu i-ar fi spus aşa cuvinte care-i vor atrage o muştruluială pe cinste...

- ... Spune!

- Credeţi că îmi puteţi provoca naşterea?

- Nu. Sub nici o formă.

Şi se ridica, încruntat... Şi se întorcea spre ea:

- Chiar mă întreb cum o femeie atât de inteligentă ca tine s-a gândit că eu îţi pot provoca naşterea!

Păi... nu se putea provoca naşterea? Cu pastile? Ea ştia că...

- Mă duc să-ţi pregătesc cutia. Tu stai aici şi gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Şi pornea spre uşă, bombănind-o uşor...

Îl supărase pe medicul ei preferat...

- Auzi la ea! Să-i provoc **eu** naşterea! Hm!

Ieşise...

Deci, nu voia să-i dea pastiluţă. Dacă Fluturaşul era puturos... Şi se putea să fie puturos, că aşa erau băieţii...

Categoric, nu se putea întoarce la Ştefan gravidă! Nu-nu! Şi cum medicul Petrescu nu voia să-i dea pastiluţă, se întreba chiar acum - de unde putea face rost de pastiluţă? De la alt medic, evident! Dar, oare cine se încumeta să-i provoace ei naşterea? Cine se încumeta ca aşa, pur şi simplu şi fără analize, să-i provoace unei străine naşterea? Analizele ei erau în jurnal; iar jurnalul era la Ştefan acum. Cine se putea încumeta...

Cine putea să-i provoace naşterea? Că ea nu putea! Adică ea nu se-apuca să împingă copilu' ăla afară din burtă! Iar de înghiţit, nu se apuca de înghiţit medicamente după capul ei! Exerciţiile Kegel nu-i provocau nici măcar febră musculară, pentru că le făcea zilnic...

Ce putea să facă ea, ca să-l determine pe Fluturaş să se nască mai repede? Habar n-avea! Era în pană de idei - şi-o obseda rău gândul că-l supărase pe medic!

Uşa se redeschise, iar el intră şi îi întinse o cutie:

- Poftim; ai aici şi instrumentar, şi medicamente, şi instrucţiuni. Şi numărul meu de telefon. Orice s-ar întâmpla, oricât de insignifiant ţi s-ar părea, sună-mă!

Aprobă iar el ieşi grăbit...

Păi, să se îmbrace, nu? Şi să plece spre casă! Spre sala de naşteri adică! Ha-ha! Ghiduş gând...

Apropo - ea avea multă treabă cu sala aia de naşteri! Apartamentul era curat; dar cum tocmai aflase că Ştefan va asista la naştere, realiza că ea trebuia să ucidă absolut toţi microbii din acei 50 de metri pătraţi. Plus pereţii, plus patul. Plus restul - halate, cearceafuri, pătură pentru Fluturaş... Păi numai până le spăla şi le usca, venea naşterea peste ea! Şi nici nu le cumpărase încă! Avea nevoie şi de bandaje, şi de tifon, de spirt, de dezinfectant, de o veioză cu bec - ca să vadă domn' doctor ce se întâmpla "pe partea lui de cearceaf"! Mm, câtă treabă avea! O s-o doară rău spatele şi-o să se cocoşeze; iar Fluturaşul o s-o împungă, nemulţumit...

Fluturaşul o s-o împungă, nemulţumit că ea făcea efort. Adică îşi tot încorda muşchii. Adică îl împungea şi-l îmbrâncea de colo-colo şi-i strâmta căsuţa...

Privea lung cutia; calcula... Transpira, înfofolită serios, dar nu pornea spre ieşire; privea cutia şi calcula...

"Măi, Anuţo; mare gâscă eşti tu uneori! Să zici săru' mâna că n-a râs de tine aşa, pe faţă!"

Tocmai înţelesese cum putea să-şi provoace singurică naşterea. Şi cum era nerăbdătoare să nască şi să-şi regăsească regele, luă cutia şi ieşi.

Se grăbea foarte tare spre casă. Avea treburi multe. Cu cât termina mai repede pregătirea sălii de naşteri, cu atât mai repede năştea!

Ieşi şi păşi uşurel, atentă, spre stradă. Trebuia să ia un taxi. Nu voia să facă efort; nu voia să rişte să cadă pe gheţuş...

Nu venea nici un taxi. Era la marginea trotuarului, nu vedea nici o maşină galbenă, iar cutia aia era grea. Şi era şi foarte frig. Dar ea nu simţea asta. Ea era fericită. Se gândea la naştere şi nu şi-o putea imagina. Şi nu şi-l putea imagina pe Ştefan lângă ea, la naşterea asta. Ceea ce însemna că Ştefan îl va asista pe medicul Petrescu. Gândul ăsta îi dădea o stare euforică...

Grasu

Telefonul "detectivistic" piui scurt. Îl luă şi deschise mesajul.

Dle Rădulescu, nu părăsiţi locaţia în care vă aflaţi. În câteva minute veţi primi un dosar cu rezultatele preliminare ale investigaţiei. Anita Herrmann

Ia uite...

OK, n-o să plece nicăieri! Şi-aşa, avea o problemă afurisită rău! Diamant era pe mess; tocmai îi povestise discuţia cu Sami - medicul arab care ascunsese la perfecţie familia lui Ştefan şi era acum în Aurari. Ştiuse că vine bărbatul *barro*; dar abia acum se învrednicise Diamant să-i spună şi lui că Sami ăla era în hotelul din orăşel. Hm...

Diamant tasta repede. Îl simţea după scris - era nervos. Era neputincios, iar chestia asta îl scotea rău din sărite! Îşi mai aprinse o ţigară; ceea ce citea el era ciudat...

Copiii stăteau separat; Florentina era la tanti Perla, cu Agata, iar Léon era la nea Dumitru, cu Azur. Când îl văzuse, puştoaica se repezise să-l îmbrăţişeze şi să-i turuie la ureche "ultimul alibi valabil"; aşa că îi ţineau despărţiţi. Léon ştia că medicul era în orăşel; Florentina nu ştia. Florentina susţinuse sus şi tare că Sami era avocat; aşa că...

Diamant scria că, spre deosebire de Florentina, Léon părea total neafectat de războiul prin care trecuseră cu toţii. Şi nu putea să fie chiar aşa! Léon aflase şi el totul - aflase că bunica lui murise, că Gilles murise, că Diamant împuşcase mortal nişte chinezi... Şi totuşi, uite că nu era afectat! Era vesel, râdea tot timpul şi părea pus pe şotii. Ceruse să doarmă cu rucsăcelul în braţe - iar Diamant trăsese concluzia că în rucsăcelul lui erau răspunsurile la foarte multe întrebări...

Diamant nu pricepea o chestie. Léon era "băiatul lui mami". Dacă Léon era vesel şi liniştit şi calm şi ghiduş, exact aşa era şi Ana. Prinţul n-ar fi fost calm şi liniştit dacă ar fi ştiut că mami e în pericol; aşa că Ana era ascunsă bine, era păzită bine...

El avea încredere în colonelul Ceauşescu. El avusese mult de-a face cu omul ăla. Îl cunoştea altfel decât îl cunoştea Diamant. Colonelul Ceauşescu era ataşat sufleteşte de familia lui Ştefan. Şi îl plăcea pe Ştefan, aşa cum ştia sigur că avea un sentiment special în suflet pentru femeia care-l determinase pe Ştefan să fie aşa cum era acum - serios, parolist, hotărât să nu iasă pentru nimic în lume din propriile principii... Colonelul Ceauşescu era fair-play; ştia cine-i salvase şi-i ajutase familia. În plus, lucra acum pentru Nicu Petriceanu - şeful lui Ştefan. Diamant se lua cu gândurile şi se lăsa mânat de propria nerăbdare şi de nevoia nativă de acţiune; şi uita că

Soneria îl rupse brusc din gânduri. Sări în picioare şi se repezi la uşă. Şi întrebă, de lângă perete:

- Cine e?

- Anita Herrmann.

Hm... Scoase pistolul şi descuie. Şi-i deschise uşa. Iuliana zâmbea toată:

- Hai, şefu', că mă gineşte ăştia - şi dracu mă ia!

Îi făcu loc să intre şi încuie uşa:

- Ăştia - cine?

- Ăştia de la Interne! Că ie copţi-morţi de când au rămas fără colonelu'-minune! Şi se ţine de curu' meu mai rău ca hemoroizii!

Aha! O invită în bucătărie şi decise să vorbească normal - că nu-i ardea de "dialect":

- Te ascult cu maximă atenţie. Şi te sfătuiesc să-mi spui tot ce ştii.

Iuliana se aşeză şi-şi scoase ţigările:

- OK; îţi spun totul. Deşi să ştii că asta mi-ar putea aduce penalizări mari...

- Mai mari decât alea ale lu' şefu'?

Uite-o că aproba... Zâmbi:

- Atunci spune-mi ce vrei tu. Adică ce poţi să-mi spui.

- OK. Şefa e gravidă rău. Cică a fost azi la medicul ei. N-am urmărit-o eu; a urmărit-o cine trebuie. Dl Herrmann, ca să mă exprim aşa... Care-a şi ascultat cu maximă atenţie toată consultaţia...

Deci nea Nicu Ceauşescu avea un nume "proaspăt" şi aparatură performantă...

- Şefa e în pragul naşterii. A aranjat cu medicul să nască într-un apartament. Dar nu i-a dat adresa. Au făcut schimb de numere de telefon, el i-a dat o cutie cu toate cele necesare ca să se asculte singură pe burtă şi i-a zis să-l sune în clipa în care i se pare ei că încep contracţiile... Şi atât. Iar ăsta e pentru tine. Dl Herrmann îţi transmite să i-l dai lu' şefu' în clipa în care convoiul intră în Bucureşti.

Îi puse în faţă un dosar. Aprobă şi deschise coperta. Şi rămase mască... pentru că avea în faţa ochilor "fişa operativă", completă şi complexă şi cu multe poze color, a lui Sami Fakhouri, medicul libanez care salvase familia contelui Ionescu...

- Te rog frumos, închide-l.

De ce? Ce-avea?

- Nu vreau nici măcar să-i văd poza!

Bine! Închise coperta. Şi-o privi lung, mirat de aşa atitudine...

- ... Şefu' mi-ar lua gâtu'; ăştia m-ar omorî ani în şir. Şi nu vreau să mor. Vreau să mă-ntorc la Paris şi să-mi văd de-ale mele. Sub comanda lu' şefu'. Aşa că...

- Aşa că eu te-am băgat în asta - şi tot eu o să am grijă să ţi se împlinească dorinţa. Ce mai ştii de şefa? Adică ce-a mai zis domnu' Herrmann?

- A zis că o să păzească personal adresa naşterii. Are zece inşi unu' şi unu', care-l ajută la acţiunea asta - şi-o să-i plaseze strategic în zonă, iar el o să fie la intrarea în obiectiv. A zis că şefa e maestră în deghizări, aşa că nici tu nu te-ai prinde că ea e, dacă o vezi pe stradă. Nici şefu'. A mai zis că şefu' trebuie să participe musai la naştere; şi-a zis că ăla din dosar tre' să stea lângă şefu'. Că ginecologu' o să aibă nevoie de ajutor, iar ăla se pricepe de minune.

Logic! Până aici, n-avea nimic împotrivă...

- Cică tu poţi să-l ţii în preajma lu' şefu'.

- O să am grijă să nu lipsească de la acţiune.

- Aşa. A mai zis că şefa şi-a schimbat număru' de mobil.

Aprobă scurt.

- Şi că el are noul ei număr de mobil.

Minunat! Aşa că aprobă...

- A zis că să n-o căutaţi. S-o lăsaţi în pace. Medicul ei i-a zis tot ce trebuia să-i zică. Aşa că n-or să fie probleme. A zis că eu o să ţin legătura cu tine, pentru că el are interdicţie să vă contacteze...

Şi arăta în sus, spre... Nicu Petriceanu. OK - asta îi convenea de minune!

- Şi în rest n-a mai zis cine ştie ce. Restul mi-a zis mie.

- Şi nu-mi zici şi mie ce ţi-a zis ţie?

Tânăra îl privi lung, pe sub sprâncene:

- Mi-a detaliat cum pot ei să mă omoare cu anii. Şi n-aş vrea

să-i repet cuvintele.

Aha! O bătu uşurel pe mână şi se ridică:

- Hai să-ţi fac o cafea!

- Nu, lasă; că trebuie să mă întorc în mijlocu' acţiunii. A zis să stai liniştit, că nu te lasă neinformat. Cică nu-i place să lucreze cu Diamant; că e repezit şi smucit şi-are gură mare.

- Bine.

Iuliana se grăbi să se ridice şi să pornească spre uşă. O conducea... Încuia după ea...

Deci aşa stăteau lucrurile...

Păi, era bine! Dacă colonelul Ceauşescu luase situaţia în mâinile lui, era foarte bine! Nesperat de bine! Ăla călca pe cadavre şi n-avea scrupule. Ăla abia aştepta "să îndoaie" nişte foşti colegi... şi nişte foşti muşterii care-i amărâseră rău viaţa de bugetar! Ăla trăsese mult şi multe cu nişte "arestabili năzdrăvani rău"...

Aşaa! Ia să studieze el "operativa" lui Sami Fakhouri! Că era importantă! Trebuia să ştie cum să-l ia, ca să-l convingă să nu demareze glonţ spre aeroport după ce vorbea cu Ştefan! Ana năştea într-un apartament, cu medicul ei dar fără moaşă! Şi cu Ştefan la căpătâiul "patului de naştere"! Şefu' lui era leu-paraleu când venea vorba de soţia lui. Dacă medicul zicea "aoleu", Ştefan înnebunea...

Diamant

Mm, ce amorţise pe scaunul ăla! Şi ce se enervase! După ce îi scrisese lui Grasu o pologhie uriaşă despre toată părerea lui apropo de toată chestia asta care se întâmplase, Grasu îi scrisese doar trei rânduri! ***"Nu ştiu ce să zic; prefer să nu-mi fac idei preconcepute. Şefu' vine diseară şi dezleagă gura arabului. Abţine-te până diseară."*** Mare ajutor! Mare sfat! Hm...

Se ridică şi se apropie de fereastră. Era frumos afară. Adică aşa, privind de la adăpostul cald al biroului lui, imaginea aia hibernală era superbă. Ningea cu fulgi mari. Ningea ca-n poveştile de Crăciun... Copiii din Aurari ieşiseră la joacă. Iar el privea copiii şi-şi amintea de propria copilărie. De trânta în zăpada din poieniţă, de mirosul focului de lemn adevărat, de placajele la picioarele fetelor... şi de săruturile furate aşa, ca din greşeală... Copiii din părculeţul orăşelului nu puneau placaje; şi nici nu se luau la trântă. Fetele făceau un om de zăpadă; în partea cealaltă, băieţii transformaseră două bănci în cazemate şi se luptau cu bulgări...

Şi uite-i şi pe Léon şi Florentina! Da' ei de ce nu se jucau cu ceilalţi copii? Ei se retrăseseră în apropierea fetelor. Şi se întreba acum, privindu-i cum discută, de ce nea Dumitru îi lăsase totuşi să se vadă! Şi să-şi vorbească! Nu era evident că afurisita aia mică îl făcea pe puştiul de cinci anişori să mintă aşa cum voia ea? De ce-o lăsa să-şi "monteze" frăţiorul?

Aha! Făcuseră câte un pas în spate... Se lăsaseră un pic în jos... Ptiu, drace!

Scăpase ţigara! Se repezi s-o ridice şi să salveze covorul! Şi-apoi redeveni atent la geam! Iar stăteau faţă-n faţă, iar se lăsaseră uşor în jos... Léon se repezi la ea; iar ea se aplecă, îl apucă de geacă şi-l răsuci prin aer ca pe-un ursuleţ de pluş! Şi-l trânti în zăpadă!

- Băi!

Răcnise la ea - dar, evident, ea nu-l auzise! Ea îl ajuta pe Léon să se ridice...

- M-aţi strigat?

Biata lui Mica îşi închipuia că "schimbase placa" cu ea... Iar se lăsaseră în jos... Florentina se repezi spre Léon; el o fentă, o prinse de geacă şi-o răsuci în zăpadă. Şi se trânti peste ea. Ia uite...

Ia uite... că Roxana nu bătuse câmpii...

Când se întorsese din Franţa, Roxana spusese, printre multe altele, că nu poate să le spună adresa exactă unde stă Ana. Şi nici locul unde fac copiii sport. Şi nici ce sport făceau. Tocmai descoperise că prinţul şi prinţesa studiaseră intensiv un sport de contact. Părea karate; dar nu era cu lovituri de-alea de Bruce Lee. Era ca un fel de "judo în picioare"... şi erau pricepuţi, că ia uite ce frumos azvârlea prinţesa cu prinţul prin aer - iar el ştia cum să aterizeze ca să se şi ridice de-acolo...

"Ehei, vărule - diseară o să te ia cu palpitaţii!"

Când o să-i vadă Ştefan...

Privea antrenamentul copiilor lui Ştefan şi-i venea să râdă...

Sami

Se întinse bine... Bine-bine... Mm, ce bine se odihnise! Aerul curat, patul moale şi pilota "ca pentru Arctica" îl ajutaseră să doarmă neîntors! Ia - cât era ceasul?... Şapte. Era ora mesei. Şi a pregătirii discuţiei cu contele. Nu se îndoia că soţul Anei va intra în orăşel înainte de opt seara, cu toată vremea câinoasă de afară...

Revederea cu Léon îl convinsese să spună unele lucruri. Adică să-l ajute pe Diamant să înţeleagă cum se deghiza Ana. Într-adevăr - în Franţa, *hijabul* era omniprezent. În România, probabil că femeile musulmane atrăgeau privirile ca un magnet. Dar era decembrie; şi era un frig pătrunzător şi-o ninsoare "ca-n poveşti". Iar Ana era o fiinţă extrem de inteligentă. Cu siguranţă, nu mai folosea deghizarea din Franţa! Îşi cumpărase, probabil, o căciulă oribilă şi-o geacă neagră, comună. Nu se mai farda, purta lentilele de contact, purta blugi şi nişte bocanci comuni... Iar lui îi venea să râdă, imaginându-şi mimica acelui Diamant când o s-o vadă "nou deghizată"...

Deschise uşa şi îi zâmbi GPS-ului care părea că nu se clintise de lângă uşa lui:

- Pot rog frumos tu aduce cina?

- Sigur! Imediat!

Şi ţâşnise spre scări! Se grăbi să-l oprească:

- Tu ştie unde conte acum?

- Se apropie de Piteşti. În maximum o oră jumate, ajunge şi el.

- Bun. Mersi.

Închise uşa... Deci, o oră jumate. Probabil că "Piteşti", deşi se traducea prin "*cacher*" era un oraş important în "calculul" orei la care ajungea contele aici. El ştia! Adică GPS-ul! În fine...

Ia să se pună el la punct cu speech-ul! Trebuia să-şi ordoneze gândurile. Şi trebuia să-şi pună în ordine şi informaţiile! Era important să i le spună pe toate, dar în ordinea lor normală! Nu se îndoia că, în primele cinci secunde, Diamant va spune "E în Bucureşti, deghizată în arăboaică, e în pragul naşterii, aşa că eu mă duc să mă leg de ginecologu' ei". O asemenea reacţie a vărului îl putea destabiliza rău pe bărbatul care ştiuse despre soţia lui doar că e bine...

Florentin

Ştirile se apropiau de final. El mânca. Apatic, dar mânca - adică nu simţea nici un nod în gât, nici o bulă de grijă în stomac... Nici o strângere în piept... Era tare ciudat!

Nu-l sunase nimeni. Nici Ovidiu, nici Violeta, nici tatăl lui... Nici măcar Bambina! Şi nici pe Crina n-o sunase nimeni! Zău că era tare ciudat! Măcar unul dintre ei ar fi trebuit să fie oripilat de pozele alea! Şi de ceea ce se petrecea între el şi asistenta Bambinei! Măcar unul ar fi trebuit să se piardă cu firea şi să-l sune să-i zică vreo două! Dar uite că...

Crina părea liniştită. Părea chiar veselă! Ea miza, probabil, pe Bambina - şi ştia că îşi poate strânge părul într-un coc zdravăn, la care Violeta să n-aibă acces. Ea era fericită că el rămăsese cu ea aici - şi nu se grăbise să-şi sune nevasta, sau tatăl. Ea turuia non-stop, îl servea, îi schimba posturile la televizor, îi aducea papucii, îi umplea paharul cu apă... De vreo zece ori, îl întrebase dacă era extrem de supărat; el negase iar ea continuase cu turuiala şi agitaţia şi amabilitatea... Acu' vreo cinci minute, când îi pusese în faţă ditamai platoul cu gustare caldă, îi spusese că tăcerea lui o sperie. O asigurase că nu era supărat

pe ea. Îi spusese că se gândeşte la cele două rezolvări ale situaţiei şi aşteaptă să sune telefonul. Şi cam atât - ea nu îndrăznise să-l întrebe către ce rezolvare a situaţiei s-ar fi îndreptat el acum, după ce...

Brusc, telefonul lui începu să cânte. Luă telecomanda şi opri televizorul; după care înghiţi şi o privi lung, serios:

- Să nu scoţi un sunet.

- Sigur!

Pe ecran scria "Tata"... Apăsă butonul verde şi apoi difuzoraşul. Şi apoi răspunse cu cuvinte:

- Da.

- Bună, Florentine.

- Bună seara, tată.

- Uite, te-am sunat ca să-ţi spun unele lucruri... care te privesc direct.

- Da, tată.

O secundă de tăcere... I se păruse calm; dar ştia ce furtună era acum în sufletul lui Ioan Manolache, aşa că nu miza pe ceea ce ieşea din telefon! Aştepta...

- ... Uite despre ce e vorba. Azi, Ovidiu mi-a adus o filmare şi nişte fotografii.

Deci de-aia fuseseră doi malaci, cu două camere! De-aia... Nu se gândise...

- A chemat-o şi pe Violeta şi le-a pus pe televizor. Le-am văzut cu toţii...

Aşa; şi? De ce tăcea? Se aştepta să-l audă comentând? Sau disculpându-se? Se aştepta să-l audă spunând "Nu sunt eu, e o făcătură"? Hm...

- Şi după aceea am discutat. Mult. Şi uite la ce concluzie am ajuns noi aici...

Aşa... Acum, Ioan Manolache îşi aduna cuvintele şi încerca să-şi ascundă supărarea. Pentru că ei luaseră deja o hotărâre. Iar el aştepta hotărârea lor. El unul nu mai putea face nimic. Nu-i putea nici împăca, nu-şi putea cere iertare...

- Divorţul vostru va fi scurt, pentru că Violeta nu ridică pretenţii la bunurile comune. Am fost deja cu ea la un notar şi i-am donat casa. În ceea ce ne priveşte pe noi, pe mine şi pe Lăcrămioara, ea este acum fata noastră; şi vom avea grijă de ea în consecinţă.

Aşa... Şi iar tăcea! Păi ce aştepta - opinia lui? Hm...

- ... În ceea ce te priveşte, nu am nimic de spus. O să-ţi primeşti lucrurile printr-o firmă de mutări, la adresa la care locuieşti acum.

Aşa... Iar tăcea... Îl auzi dregându-şi scurt vocea:

- Îţi convine aşa? Sau vrei să trimiţi pe cineva să le ia?

Adică "Ai tupeul să vii să încerci să pui gheara pe lucrurile ei?" Zâmbi slab:

- Nu; e bine aşa.

- Bun. Noi toţi - adică eu, Lăcrămioara, Roberto, Mirela, Marcel, Gabi, Luminiţa, Nicuşor, Ileana şi Crin - te rugăm să te consideri din momentul ăsta orfan. Te descurci tu - că eşti băiat mare, cum se spune! O rogi pe Bambina să te înfieze, sau plăteşti nişte pensionari să-ţi spună "fiule" - vezi tu! În orice caz, faptul că te numeşti Manolache este pentru noi doar o coincidenţă de nume. Iar la mall, Luminiţa şi Nicuşor îţi sunt doar vecini de locaţie.

"Oricum plănuiam să vând florăria aia!"

Preferă să tacă - nu mai erau părinţii lui, aşa că nu-i mai interesa ce făcea el cu "bunurile lui". Parcă aşa spusese - că Violeta renunţase la "bunurile comune", care acum erau "bunurile lui"...

- ... Ai înţeles, da?

- Da.

Şi tăceau amândoi...

- Bine.

Şi iar tăcea. El era binecrescut şi nu spunea "Bine"...

Şi gata. Manolache Ioan apăsase butonul roşu. Afişajul lui arăta wallpaperul, semn că îi închisese... Lăsă telefonul pe masă; şi cum ea nu spunea nimic, luă furculiţa şi-o înfipse într-o bucată de caşcaval pané. Spera să nu se fi răcit; că nu era bun rece...

Crina oftă greu... El mânca, de parcă nu se întâmplase absolut nimic... Palma ei se aşeză uşor pe umărul lui:

- Rămâi aici cu mine?

Păi... Păi, chiar - el ce-avea de gând acum? După ce se gândise toată ziua la cele două variante de viitor, şi tocmai aflase care era "varianta câştigătoare", el ce planuri avea?

Putea să plece... cât mai departe de Ghebaur Crina Irina. Sau putea să rămână cu ea. Altă variantă nu exista. Nu se-apuca să-şi caute altă nevastă, ca s-o păstreze pe Crina de amantă. Nu era nebun...

Înghiţi şi îi răspunse:

- Da.

Şi-acum o să-l tragă şi-o să-l gâtuie bine şi-o să plângă şi-o să-i şoptească un milion de promisiuni drăguţe...

... Nu. Nici măcar nu-l pupase! Se ridicase şi ieşise. OK - dacă aşa voia ea... La urma urmei, şi ea era supărată. Bambina o să-i facă un circ monstruos, pentru circul monstruos pe care i-l făcuse azi Ioan Manolache! Că nu se putea să n-o fi sunat-o nea Ioan! Bambina îi pusese omului ăluia două piedici mari în viaţă! I-o luase pe Ileana, care nici acum nu reuşise să revină în neamul Manolache. Şi, acum, i-l luase pe Prâslea. Probabil că durerea asta de acum era mult mai mare decât durerea de-atunci...

Crina reveni lângă el şi-i luă telefonul. Făcea ceva acolo; el nu era atent la ce făcea ea. El mânca. Olteneştii se răceau - şi deveneau unsuroşi. Nu erau buni încălziţi la microunde; iar dacă-i băga din nou la cuptor câteva minute, prindeau o crustă nu foarte apetisantă... Îşi văzu telefonul revenind pe masă. Dar cum ea nu spunea nimic... şi nici nu se manifesta aşa cum bănuise el că o să se manifeste - adică euforic şi cu îmbrăţişări şi pupat non-stop...

- Alo?... Bună seara. Dl doctor Paul Petrescu?

Cum-cum? Întoarse capul şi-o privi lung...

- Numele meu este Ghebaur Crina Irina. Aş dori să fac o programare la dvs...

Şi-i jucau ochii şi emana fericire...

- Da, sigur! Îmi cer scuze că nu v-am spus deja. De la Florentin Manolache.

Hm; numele lui îi deschidea ei calea către medicul ăla minunat...

- Da, sigur că vă spun! Situaţia este în felul următor! Azi, acum, am sterilet. Dar vreau să-l scot cât mai repede, să-mi fac toate analizele cât mai repede şi să devin cât mai repede mama unui băieţel frumos şi sănătos.

... Acum, în clipa asta, lumea lui se scuturase scurt - şi nimic nu mai era cum fusese. Totul era nou pentru el. Şi Crina, şi cuvintele ei, şi sentimentele din sufletul lui... Se simţea ciudat. Nu suferea nicicum după familia lui, nu suferea după neamul lui, nu-i părea rău pentru ceea ce văzuseră azi ochii lor... Nu regreta ceea ce se întâmplase... Era foarte ciudat!

- Da, dle doctor. Vă spun de acum că voi fi o pacientă care vă va ridica unele probleme; pentru că soţul meu are trei fete. Iar eu vreau neapărat să fac băiat.

Ea voia să-i facă un băiat...

Se lăsă pe spătarul canapelei şi-o trase în braţele lui. Crina asculta cuvintele medicului Petrescu; dar se urca bucuroasă în braţele lui! O trase aproape, foarte-foarte aproape de el...

- Am înţeles. Deci, mâine la cabinetul dvs. Cum procedăm - îmi scoateţi mâine steriletul?

O privea lung, cu atenţie. Era frumoasă. Era specială şi frumoasă şi catifelată şi fericită... Era a lui. Şi era fericită că era, în sfârşit, a lui. Doar a lui. Iar el era doar al ei. Ochii negri îl priveau drept; iar chipul ei râdea. Crina asculta vocea veselă a medicului Petrescu şi îl privea, fericită...

- Aha. V-am spus: soţul meu are deja trei fete. Şi se gândeşte că nu poate face decât fete. Aşa că, nu ştiu - dar cred că o să facem multe-multe teste, eu şi soţul meu... Ca să fim siguri că îl contrazicem! Nu-i aşa?

Ar fi vrut să poată să audă şi el cuvintele medicului - adică să poată să fie atent la ele. Nu putea. Crina stătea pe genunchii lui. Iar ea, Crina Irina, îl făcea să simtă cum se ridică uşurel de pe canapea...

cum începe să plutească uşurel deasupra canapelei, ca-n filmele SF...

- Am înţeles. Deci, mâine la nouă dimineaţa. Vom fi punctuali... Bun. Atunci nu vă mai reţin - că sigur sunteţi încă la cabinet. Vă mulţumesc mult pentru că m-aţi primit, vă mulţumesc că m-aţi strecurat printre urgenţe... La revedere, dle doctor.

Îi luă telefonul şi-l aruncă pe canapea. Şi-i prinse capul în palme şi-o sărută.

Plutea...

Grasu

În sfârşit! Degerase rău aici, la intersecţia cu linia de centură! Dar Rebeca îl sunase şi-i spusese că în cinci minute ajungeau la el. Aştepta deci. Vedea coloana de faruri apropiindu-se destul de repede; începu să le facă flash-uri, ca să nu trebuiască să gonească pe Iuliu Maniu după ei... Viră încet dreapta şi intră pe Iuliu Maniu. Şi avansă doar 10 metri. Frână, avarii... Deblocă portierele şi scoase pistolul. Stătea de ceva vreme acolo; iar telefoanele lor erau ascultate. Nu-i spusese Rebecăi la care intrare în Bucureşti îi aştepta, dar Internele ştiuseră pe care autostradă venea Ştefan; aşa că...

Uite-i! Coborâseră din BMW şi se grăbeau spre el! Ei erau - nu-i putea confunda! Ştefan purta geaca groasă până-n talie; Rebeca avea pe ea o şubă pân' la genunchi, măsură de copii probabil - că şi-aşa era slabă, dar purta numai lucruri strâmte...

Portierele se deschiseră, se închiseră iar Ştefan oftă scurt:

- Doamne! - că am zis că nu mai ajungem!

- Salut, salut. Ştiu, infernal drum.

Şi demara, grăbit să ajungă cât mai repede în Aurari...

- Mai ales prin nămeţi! Au fost momente când chiar şi eu aş fi tras pe dreapta şi-aş fi aşteptat primăvara! Că nu se vedea nimic în faţă!

- Ştiu, şefu'. De când au scos ăştia pomii de pe marginea drumului, e un chin atunci când ninge.

Ştefan nu mai zicea nimic, Rebeca nu zicea nimic... Decise să spargă el tăcerea:

- Prinţul e în Aurari.

- Ştiu, mi-a zis Diamant. Tu ai vorbit cu el?

- Nu. Am decis cu Diamant ca el să rămână în Aurari iar eu să stau în Bucureşti, la treabă.

Tăcere... Decise să continue:

- Ca să fiu mai aproape de evenimente. De venirea ta, de...

"De semnele ei"... Hai, că pricepuse el ce şi cum! Că nu era fraier!

- Aţi calculat bine. Bravo! Despre problemă, ce ştii?

- Ştiu doar că problema este acum în Aurari. Fizic vorbind, este în hotel - şi n-are cum fugi de-acolo. Diamant nu mi-a zis amănunte la telefon; da' să ştii că, atunci când vine vorba despre problema asta, e cu dracii la pământ - râde şi plânge în simultan şi e incoerent.

- Mda...

Ştefan tăcea; se gândea la "problemă". Şi n-avea cum să afle ce şi cum aşa, fără indicii. Aşa că apăsă uşor frâna... O apăsă ceva mai mult, că semaforu' ăla era căpos rău... Gata - prinsese roşu! Perfect! Opri şi se întoarse spre el. Şi îl privi lung, concludent, făcându-i semn să nu scoată un sunet... Ştefan aprobă; aşa că trase dosarul de sub scaun şi i-l întinse. Şi atât - reveni spre parbriz. Aştepta...

- Vino-ncoa.

O chemase lângă el. Ştefan era nedespărţit de fata asta; dar el nu prea ştia ce să zică, apropo de ea. Parcă era prea încrezător în opiniile ei. O recrutase în aprilie, din ograda lui Titel; era decembrie iar el îi arăta dosarul omului care-i salvase familia... Nu era, totuşi, prea repede? Da, pe el "îl recrutase" într-o noapte; iar de-a doua zi se încrezuse total în el. Numai că Ştefan de atunci fusese mititel ca o furnică. Ştefan de acum ar fi trebuit să fie mai prevăzător... Părerea lui!

În fine! O să vadă el! Doar să se-ntoarcă Ana - şi să se liniştească şi şeful lui! Şi pe urmă îl lua el la o discuţie serioasă...

Sami

Auzi clar piuitul de pe hol. Individul răspunsese repede... Spunea ceva... şi ciocănea corect în uşa lui. Prea bine.

- Intră.

Tânărul deschise uşa şi îl privi drept, foarte serios:

- Ştefan ajunge în Aurari în zece minute. Nea Dumitru vă roagă să veniţi la primărie...

Iar nea Dumitru era... era Dumitru Ionescu, tatăl lui Ştefan. OK! Aprobă şi se ridică. Să-şi pună ghetele, să-şi ia geaca...

Ştefan

Gata - intraseră în Aurari. Putea spune că era informat complet şi complex - şi se simţea mai tâmp ca niciodată! Nu pricepuse nimic din dosarul ăla! Sami Fakhouri, medic în UPU la Spitalul Universitar din Nantes. Cu toate datele adiacente - de la data şi locul naşterii, până la numărul de la pantofi, preferinţe culinare şi adresa moscheii unde-şi şoptea secretele de suflet la urechea imamului. Şi zău că nu pricepea o iotă! Ce treabă avea el cu acel Sami Fakhouri? La el era acum Ana? Se îndoia sincer că regina lui se întorsese în Franţa; şi-atunci? Pe el îl trimisese Ana cu mesajul? Ar fi putut regina lui să-l convingă pe medicul ăla ursuz, musulman, foarte ocupat cu propria viaţă în solitudine, să se urce în avion şi să bată atâta amar de drum până aici doar ca să-i aducă lui un mesaj? Sau venise în Aurari la propria iniţiativă, ca să-i spună că o tratase pe Ana?

... Nu cumva urma să afle că regina lui era acum internată într-un spital din Franţa? Că era rănită? Că era la un pas de moarte?

Aah! Gândul ăla îl chinuia rău acum! Ce căuta arabul ăsta în Aurari? Şi cum de Léon era vesel, deşi trecuse prin acelaşi război prin care trecuse şi Florentina?

Un milion de întrebări, un milion de informaţii iar el era incapabil să-şi răspundă...

Dacă musulmanii puseseră gheara pe soţia lui şi-i calculaseră "activele şi pasivele", atunci Sami Fakhouri avea la el un dosar. Iar el, în cel mai fericit caz, va fi nevoit să bată palma cu el şi să facă afaceri cu oamenii din dosarul ăla. În cel mai nefericit caz, trebuia să plătească. Ca să-şi revadă soţia. Ca să aibă măcar speranţa că o va revedea vreodată...

Gândul ăsta îl speria. Se gândise, rând pe rând, la chinezi, la francezi, la români, la afaceriştii duşmani... Şi-acum avea pe genunchi dosarul unui arab! Mamă, Doamne! - avea mare nevoie de nişte răspunsuri! Dar era incapabil să-şi răspundă singurel; aşa că, mâine dimineaţă va decola cumva spre Franţa. Spre Bordeaux. Spre nea Nicu Cărare. Dacă va afla azi că Ana picase în mâinile musulmanilor, mâine or să moară amândoi: şi Ştefan Ionescu, şi Nicu Petriceanu. Îi lua gâtu' omului care-l asigurase tot timpul că putea sta liniştit şi că avea situaţia - şi siguranţa Anei - în mâini. Şi pe urmă putea să se sinucidă, ca să fie sigur că moare repede. Cine ştie ce gânduri treceau prin mintea oamenilor lui nea Nicu...

Grasu opri în faţa primăriei - şi, cu o viteză care-l uimi, opri motorul şi ţâşni afară! Ia uite-l... Păi... Păi, era evident că după ce stătuse toată ziua în Bucureşti, departe şi de Léon, şi de veştile pe care le adusese cu el, bunul lui prieten nu accepta să fie lăsat pe-afară tocmai acum! La urma urmei, era consilierul lui, nu? Dacă se întâmpla ceva, dacă arabul ăla urma să spună ceva, Grasu trebuia să fie de faţă. Şi să afle totul "la prima mână".

Oftă greu şi coborî din maşină: de când o luase pe Rebeca şi plecase în Franţa, se obişnuise doar cu ea. Pe Grasu îl lăsase în Aurari, aşa că se dezobişnuise să-l mai aducă aproape de el. Şi nu era bine. În fine...

Uşa primăriei se deschise larg. Diamant rânjea tot. Îl privea lung şi rânjea cu satisfacţie... şi îl trăgea în faţa lui... pe...

Scăpă dosarul din mână şi se repezi la el!

Léon întinse mânuţele spre el şi chiui "pân' la Bucureşti":

- Tati!

Zbură la propriu peste gărduleţ; doi paşi îi fură de-ajuns ca să-l întâlnească. Habar n-avea cum - dar reuşise să-l prindă-n braţe...

Băiatul lui! Léon al lui! Prinţul lui!

Mânuţele micuţe îl strângeau bine-bine de gât; el îl strângea în braţe şi tremura tot! Şi nu-şi dădea seama dacă nu cumva îl strângea prea tare, sau...

- Tati! Fii atent! Vezi că trebuie să-ţi dau ceva de la mami şi să-ţi zic un secret!

Aprobă cu capul... iar băieţelul lui continuă:

- Mi-a zis să-ţi dau jurnalul pe care l-a ţinut ea!

Aha! Deci asta îi trimisese Ana... Adică îi trimisese jurnalul? Uau!

- Vezi, să îl citeşti pe tot! A venit şi nenea Sami, să vorbească cu tine. Să te uiţi în jurnal, ca să fii sigur că îţi spune adevărul!

Nenea Sami! Léon îl cunoştea pe arabul ăla! Şi zău că l-ar fi întrebat cine era nenea Sami - dar nu-şi putea descleşta maxilarul...

- Aşa! Şi după aia îţi zic secretul! Dar încet, la ureche - ca să nu afle Diamant!

Serios?! Începu să râdă... şi realiză că stăteau în ninsoare. Adică ţinea băiatul dezbrăcat în ninsoare. Aşa că deschise ochii, revăzu rânjetul satisfăcut al lui Diamant... şi porni spre el. Vărul lui ridică o sprânceană, în romanes:

- Şi mai am o surpriză! Una şi mai şi! Tu ştii ce-i ăla *hijab*?

Hijab... Scormonea prin memorie, pentru că mai auzise cuvântul ăla dar nu-şi amintea acum unde... Aha! În ştirile franţuzeşti! Dezbaterea despre femeile care purtau *burqa* în Franţa! Gata, acum ştia!

- Da; e baticul care acoperă părul femeii, la arabi.

- Ei! Am făcut cu Grasu milioane de portrete-robot; dar n-am făcut nici unul cu *hijab*...

Cum-cum? Portrete-robot? Păi... Diamant rânjea cu satisfacţie...

Deci, portrete-robot cu *hijab*... Căuta în memorie o zi, o oră, o clipă când soţia lui purtase capul acoperit de-un batic - şi nu găsea. Şi realiza că, dacă regina lui se deghizase în arăboaică...

Léon dădu să-i coboare din braţe:

- Tati, hai să-ţi aduc jurnalul!

- Lasă, că i-l aduci mai târziu.

Aha! Tatăl lui era aici!... Normal că era aici! Că doar "venise momentul adevărului"! Nu? Iar la câte avea arabul ăsta să-i spună, normal că Dumitru Ionescu trebuia să fie de faţă, ca să-şi tempereze băiatul! Era în cizme... Zâmbi slab, lăsând băiatul jos:

- Bună seara, tată.

- Bună seara, Ştefane.

Venea să-l îmbrăţişeze; aşa că se lăsă îmbrăţişat... şi auzi şi şoapta:

- Calm, da?

Aprobă cu capul şi îl bătu scurt pe spate. Se întoarse spre Rebeca; ea îi dădu dosarul, iar el o prinse de braţ şi-o trase lângă el:

- Duceţi-l pe Léon la tata.

Linişte - o secundă, două, trei... Diamant bombăni, mai printre dinţi aşa, că îl duce el. Doamne! - îi venea să râdă! Grasu lui nu mai accepta să fie lăsat pe locul doi! Să fie trimis "să execute" şi să primească informarea după câteva ore, printr-un mail! Hm! Grasu lui ştia unde e Ana...

Tăticul lui întinse larg mâna spre propriul birou. OK! Hai să vorbească cu arabul ăla!

Sami Fakhouri stătea pe scaunul din faţa biroului, din dreapta. Stătea comod, ca un om care nu se grăbea nicăieri - şi-avea atât de multe de povestit, că îşi alesese o poziţie în care să nu amorţească. Păşi spre el, iar bărbatul se ridică şi întinse mâna:

- Sami.

Aşa, scurt. OK! Îi strânse mâna:

- Ştefan Ionescu. Ea este consiliera mea, Rebeca Ionescu...

Iar el, deşi era musulman, strângea fără probleme mâna Rebecăi... Auzi două perechi de paşi intrând; iar uşa se închise. Se aşeză şi lăsă dosarul pe masă, cu scrisul spre el:

- Sami Fakhouri...

Ochii negri priviră scurt coperta, după care se ridicară spre el:

- Ştefan Ionescu...

Şi se priveau aşa, lung, ca doi tâmpiţi incapabili de-a urni o discuţie...

Rebeca se poziţionase în spatele lui, lângă Grasu; tăticul lui se aşeza chiar acum pe scaunul de la propriul birou. Îl vedea cu coada ochiului. Ştia deja că gesturile lui or să-l oprească, de câteva ori, pe el de la reacţiile alea negândite, periculoase...

Ia uite! Musulmanul era fumător! Îşi aprindea chiar acum o ţigară! El nu era foarte grăbit să-l imite; aşa că... Aşa că îl văzu suflând lung fumul... Fu privit drept:

- Eşti un bărbat al dracului de norocos.

... Ce cuvinte erau astea? Ce voia să spună? Se încruntă şi-l electrocută rău, ca să afle substratul acelor cuvinte... Dar nu apucă să afle nimic; Sami continuă:

- Este în România. Cred că s-a supărat rău, la ultima noastră discuţie. În plus, cred că vrea să nască cu medicul ei.

Să... cee?

Era linişte în birou... Sami ăsta tocmai spusese... Adică el tocmai aflase că Ana vrea să nască cu medicul ei... Ana lui... voia să nască... Adică era gravidă? Ana lui era gravidă?

Foşnetul scurt din spatele lui îl făcu să tresară; Grasu îi şopti uşurel la ureche, în romanes:

- În martie, când aţi venit aici, eu am dus-o la control. Pe drumul de întoarcere, mi-a zis să opresc la o farmacie; că medicul i-a scos steriletul şi a sfătuit-o să nu-l pună imediat pe următorul.

Adică... Stop! Adică în martie, cu o lună înainte de atentat, Ana lui îşi scosese steriletul? Iar lui nu-i spusese nimic?

... Ba parcă-parcă îi spusese ceva... Nu mai ştia exact ce-i spusese ea atunci; dar îşi amintea chiar acum, în momentul ăsta, cum descuiase atunci seiful, scosese dosarul ei medical, scosese cartonul-ambalaj şi-l aruncase. Pe-asta şi-o amintea perfect! Iar asta însemna... Asta însemna că... Ana lui... Din martie până în decembrie erau...

Dumnezeule mare! Din martie până în decembrie erau nouă luni!

Gândul ăla îi blocase absolut orice reacţie. Simţea că îi tremură mâinile - dar nu le putea opri. Îl privea pe Sami Fakhouri, medic la Spitalul Universitar din Nantes, şi nu mai judeca... Capul brunet din faţa lui începu să aprobe încet:

- E în 36 de săptămâni, iar copilul s-a angajat deja. Poate să nască oricând.

Deci, Ana lui putea să nască oricând. OK! Să se concentreze asupra a ceea ce era super-ultra-urgent acum!

- Unde e?

- Nu ştiu; dar ar fi bine, dacă ai posibilitatea, să-i urmăreşti discret ginecologul. A fost deja la primul control, când a adus-o pe Florentina în România; următorul control ar trebui să fie mâine sau poimâine.

Grasu ţâşni spre uşă:

- Trimit eu băieţii!

Dacă trimitea el băieţii, era perfect. În el avea încredere, că nu se împiedica în aşa ordine simple.

Deci Ana lui era gravidă...

... La urma urmei, dacă stătea să se gândească bine, descoperea că secretul ăsta fusese chiar sub nasul lui. Şi era normal să nu-l vadă, dacă ei doi - ea şi Grasu - i-l aşezaseră chiar în faţa ochilor! Iar tanti Perla îl văzuse-n cărţi şi-n cafea şi decisese să nu fie îndeajuns de explicită cu el. Iar Grasu chiar îi spusese, la un moment dat, că martie plus nouă luni egal decembrie! Şi că asta era o explicaţie plauzibilă pentru dorinţa ei de-a se întoarce la Crăciun şi nu mai devreme! Iar ea îi tot scrisese despre "surpriza de proporţii"! Hm...

Nu-l minţiseră - nici ei, nici ea. Era o surpriză uriaşă...

Roşcata

Stătea în picioare în spatele lui - şi numai ea ştia cum reuşea să nu pice pe jos! Nea Dumitru îi vedea tremurul serios; o privea lung, puţin îngrijorat, şi probabil că se întreba ce era cu ea. Şi nu întrevedea

răspunsul. Nici n-o să-l întrevadă. Numai Ştefan putea să-l întrevadă; iar Ştefan era cu spatele la ea. Ştefan era prea şocat de vestea aia, ca să-şi amintească tocmai acum...

Ea îşi amintea acum totul - ziua, scena, atmosfera, terasa din Nantes, cuplul care traversase "ca la plimbare" ditamai piaţeta prin faţa lor... Îşi amintea femeia înăltuţă, îmbrăcată în rochie arăbească şi purtând eşarfa aia pe cap, îşi amintea arabul bătrâior pe care îl ţinea de braţ, îşi amintea doica arăboaică şi cei doi copii care merseseră în faţa lor... Îşi amintea perfect că se aplecase spre el, spre şeful ei, şi-i spusese că banii n-aduc fericirea indiferent de monedă... Iar el îi spusese că ea e îndrăgostită, aşa că nu poate să înţeleagă subtilităţi de-astea... Şi-o s-o taie în seara asta, când o să-i amintească scena şi cuplul şi imaginea, iar el o să realizeze că se uitase lung la regina lui şi la copiii lui şi nu-i recunoscuse...

Şi uite că iar îi trădase şefului ei aşteptările şi nu fusese în stare să-l ajute în cea mai importantă sarcină...

Ştefan

Tăceau de câteva secunde bune; iar lui tăcerea aia îi prinsese tare bine! Şocul aflării veştii trecuse; mintea părea că i se trezeşte din amorţeală... aşa că îl privi lung, pregătindu-i o nouă electrocutare:

- Unde a fost soţia mea atâta timp?

- Din iunie, a stat la mine. Cu mine şi sora mea. Şi nu ne-a spus că e gravidă, până n-am luat-o la întrebări.

Şi-acum să-l împingă în termenii medicali, ca să-l facă să se simtă pe terenul lui şi să lase garda jos:

- Ea e bine? Cum a fost sarcina?

- A fost bine; foarte bine. Am dus-o periodic la control, am supravegheat-o să mănânce adecvat, să nu facă efort... De la un punct încolo, n-am mai lăsat-o să se ocupe de casă; dar din bucătărie n-am reuşit s-o scoatem, ci doar s-o convingem să toace şi să amestece stând pe scaun.

Bun! Atât i-ar fi trebuit - să afle că o pusese să frece podelele în luna a opta! Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul:

- Spui că s-a supărat rău.

Şi-acum, electrocutare serioasă!

- Şi cum spui şi că sunt un bărbat norocos, trag concluzia că ai făcut ceva...

- I-am propus să nu rişte să plece la drum în pragul naşterii. I-am propus să nască în Nantes, iar eu să trec copilul pe numele meu. N-a fost de acord. A spus că preferă să scrie în acte "Tată necunoscut", decât să scrie numele meu.

... Mda; părea sincer. Adică recunoscuse, destul de sincer, că îi propusese reginei aurarilor să amâne revenirea la soţul ei şi să nască în Nantes. Şi să pună copilul lui pe numele medicului amabil... Prea bine! Îşi impuse să-şi păstreze tonul neutru:

- Discutăm imediat cum se întorc Rebeca, Grasu şi Diamant.

Instantaneu, cizmele cu toculeţ tropăiră afară din birou. Îşi privi ceasul, preţ de-o clipă, şi memoră minutele. Şi-acum aşteptau. Acum, Sami Fakhouri se gândea un pic la ceea ce spusese - şi intra în panică, realizând că se cam dăduse de gol...

Diamant

Mamă, Doamnee! Grasu era mâncat! Era rupt! Îl juca-n picioare, că nu voise să-l ducă el pe Léon! Gonise ca apucatu' cu copilu'-n braţe; şi gonise şi mai rău pe drumul de întoarcere! Şi tot ratase începutul discuţiei! Îl bătea de-l spărgea tot! Îl strica la loc!

Sări gărduleţul, iar uşa se deschise. Raina lui năvăli afară, albă ca varul la faţă, şi se repezi să-l prindă de braţ:

- E-n 36 de săptămâni! Cică dă să nască!

Cee? Deja? Păi se năştea la 36 de săptămâni?

- Haide, că ne-a chemat pe toţi trei!

Da-da! Să intre! Cine ştie ce mai vorbeau ei între ei, iar el nu auzea! O urmă şi dădu de chipul calm al lui Grasu. Îl ignoră total; el se grăbea spre vărul lui! Şi spre arabul ăla plin de informaţii!

De cum intră, observă mutra lungă a lui nea Dumitru. Şi mutra serioasă, atentă, a lui Sami. Pe Ştefan îl vedea din spate; iar Ştefan îşi aprinsese o ţigară. Vărul lui părea calm; dar era doar o mască. Atunci când regele nu-şi mişca picioarele nici un milimetru măcar, nici măcar ca să dea uşor din vârf sau din călcâi, se pregătea să erupă. Iar asta era rău! Asta era...

Sami

Era linişte. Îl aşteptau pe vărul brunet şi plin de iniţiativă să se-ntoarcă de la casa lui Dumitru Ionescu. Contele fuma. Părea calm. Părea doar! După ce auzise că el, medicul care-i ascunsese soţia, se oferise să-i adopte copilul...

Într-adevăr, Dumitru Ionescu avusese dreptate să vină să discute cu el. Şi să-l roage să-şi ascundă cumva sentimentele de ochii verzi. De două ori, azi, ochii ăia îi scormoniseră prin suflet; numai că el venise "cu lecţiile făcute". El văzuse, azi, cum fusese primit Léon. Îşi imaginase cum va fi primită Ana! El renunţase deja. Adică...

Aşteptau. Aveau multe de vorbit. Contele trebuia să se dezmeticească după vestea că în două-trei zile va redeveni proaspăt tătic; el trebuia să-şi reordoneze gândurile, ca să fie coerent şi să nu-i schimbe Anei soarta...

Aha! Se trântise uşa! Veniseră! Stinse scurt ţigara şi reveni spre conte. Şi aşteptă. Roşcovana şi cei doi bărbaţi se grăbeau să intre, să-şi reia locurile în spatele şefului lor...

Ştefan

Gata - veniseră. Acum puteau continua. Plecă scurt capul spre dreapta:

- Tu ştii cine sunt eu?

- Da.

- Ştii şi de ce soţia şi copiii mei au trebuit să stea ascunşi până acum?

- Da.

- Şi ce anume ştii despre mine? Ca să avem un punct de plecare către discuţia aia serioasă...

- Ştiu despre chinezi. Şi despre serviciile secrete române şi franceze. Ştiu că eşti conte, că porţi două insigne... Că ţi se spune "regele aurarilor"...

Scoase pistolul de la curea, din spate, şi-l puse peste dosar. După care trase încet cuţitul din cizmă... care, aşa cum mizase şi el, făcu ochii negri să se mărească un pic... îl puse lângă pistol şi reveni pe spătarul scaunului:

- Deşi ştii cine sunt, ţi-ai permis să-i propui soţiei mele să-i înregistrezi copilul pe numele tău.

Sami nu clipi mai altfel:

- Da. M-am temut pentru siguranţa ei. Plănuise să plece cu Léon tot cu autocarul; iar la 36 de săptămâni, asta e o idee tare proastă! În plus, o adusese deja pe Florentina în România - aşa că putea să-l ducă pe Léon în Bourges, la conac. Iar în privinţa ei, putea să nască la mine acasă; sau la Spitalul Universitar din Nantes. Sau la spitalul din Bourges. Sau la o maternitate din Bucureşti. Dar dacă eu nu-i propuneam să-i înregistrez copilul, tu n-ai fi putut "figura" în nici una dintre variantele astea de naştere. Aşa că am decis să-i grăbesc puţin plecarea... şi să vin să-ţi spun ceea ce ea n-a avut curaj să-ţi transmită... Şi ceea ce n-o să poată să-ţi spună personal.

Până aici, arabul ăsta era coerent. Dar avusese cam un minut la dispoziţie, să-şi limpezească gândurile şi să încropească o explicaţie

plauzibilă. Decise să-i pună acum întrebarea aia care va da startul unui lung monolog:

- Cum ai cunoscut-o pe Ana?

- S-a prezentat la unitatea de primire urgenţe a unui spital din Paris.

- De ce?

Bărbatul din faţa lui oftă greu... şi coborî puţin tonul vocii:

- Eram de gardă, în UPU; şi nu era cine ştie ce activitate. Puţin după miezul nopţii, s-au auzit ţipetele unei femei apropiindu-se cu repeziciune; am ieşit pe hol şi-am văzut o tânără alergând spre mine. Avea părul împletit în două cozi, cu funde roşii; avea o cămaşă roşie ca focul, o fustă verde care-i acoperea inclusiv tălpile şi ţipa din toate puterile. Cu mâna stângă trăgea după ea un băieţel; cu dreapta, ţinea pe umăr o fetiţă. Prima reacţie, primul impuls a fost s-o plesnesc - că alerga cu fusta aia care-o putea pune jos în orice clipă, târa copilul după ea şi căra 30 de kile pe-un umăr. Dar am reacţionat după al doilea impuls şi i-am luat cele 30 de kile de pe umăr. Într-o franceză impecabilă, cu o dicţie perfectă şi cuvinte care m-au lăsat mască, femeia mi-a spus că fetiţa a înghiţit nişte pastile albastre, probabil între ora nouă jumate şi zece.

Cum-cum? Florentina înghiţise pastile albastre? Dumnezeule mare!

- La zece jumate a început să ameţească, până la 11 a vomitat de două ori, iar la 11 şi zece a început să delireze.

Da' ce înghiţise? Ce încercase să facă copilu' ăla - să se omoare?

- A băgat mâna în sân şi mi-a pus în palmă o pungă de plastic, în care era ceea ce vomase fetiţa acasă.

"Bravo, iubito! Bravo, iubirea mea! Ai procedat perfect! Aşa se face!"

- Apoi, cu un gest scurt, a luat băiatul în braţe şi l-a strâns bine. Şi mi-a spus să fac cumva să-i salvez copilul. După care a şoptit, în română, "Iar dacă nu reuşeşti, Dumnezeu să te ierte - că eu nu te iert, şi-ţi iau gâtu'".

Adică fusese speriată ca la balamuc - pentru că se deghizase iar în ţigancă, dar vorbise franceza literară şi-apoi româna aia specială...

- Erau foarte multe lucruri ciudate la tânăra asta. Era o aşchie de om, dar putea să alerge cu copilul de mână şi vreo 30 de kile pe umăr. Hainele şi cozile nu se potriveau cu franceza pe care-o vorbea. Mă anunţase, în română, că îmi ia gâtul. Iar la mâna care ţinea spatele băiatului strălucea un inel de platină cu diamante. Era...

Stop! Stop, că acum avea el nevoie de câteva secunde de gândire! Ridică mâna - iar Sami se opri. Rosti sec:

- Aduceţi-o pe Florentina.

Iar Grasu se executa prompt... Se grăbea, probabil, să-şi informeze protejata, să-i spună ce să zică şi ce să facă să scape de bătaie. Hm...

Grasu

Sări gărduleţul, gâfâind serios, şi făcu abstracţie de junghiul din piept. Îl ţinea operaţia; dar n-avea acum timp de ea. Unul dintre băieţii care păzeau uşa o deschise larg; aşa că năvăli în living şi şopti:

- Prinţeso - repede, la tati!

Ia uite-o! Era palidă! Léon era vesel pân' la Dumnezeu iar ea era palidă! O luă în braţe şi ieşi. Şi-o rupse la fugă spre primărie!

- Grasule, mi-a zis Léon că a venit Sami! E adevărat?

Aprobă... şi gâfâi:

- Şi tocmai i-a zis lu' taică-tu că ai încercat să te sinucizi!

Prinţesa oftă greu... şi şopti:

- Ce să fac; dacă mami tot căuta motive ca să nu ne întoarcem...

- Fii atentă!... Să spui adevărul, auzi?... Auzi, sufletu' meu? Să nu-l mai minţi!... Că l-ai minţit destul cu avocatu' şi cu număru' lu' mami de telefon!... Prinţeso... să-i spui adevărul!

- O să-i spun tot adevăru'.

- Să-i spui... doar ce te-ntreabă... Sami ăla îi zice totu'... I-a zis deja că mami e gravidă... şi-o să-i zică şi mai multe... Lasă-l să afle de la Sami... şi spune-i adevăru'... ca să nu te bată! Auzi, sufletu' meu?

Mânuţele îl strânseră bine de gât; prinţesa îl pupa apăsat pe obraz...

Acum nu mai sărea gardul; îl trecea cu viteză mică. Dacă aluneca şi pica peste ea, îi rupea oscioarele! O strivea! Şi-aşa, poate că, dacă ajungeau ceva mai greu, Ştefan o să-l pună pe Sami ăla să povestească în continuare! Şi n-o s-o mai bată! Poate...

Sami

Era linişte. O aşteptau cu toţii pe Florentina. Ochii verzi îl priveau drept; el privea ochii verzi şi simţea atmosfera din ce în ce mai apăsătoare...

Bărbatul ăsta, contele, ducea cu el un război al nervilor. Nu mai încerca să vadă prin el, până-n suflet; tăcea şi-l privea lung. Şi nu schiţa nici un gest, nu dădea din picior, nu bătea darabana cu degetele... Bărbatul ăsta se pricepea la interogatorii. Iar marele lui noroc, ca interogat, era că reuşise să vadă adevărul. Şi că îşi scosese femeia fermecată din suflet. Că altfel...

Uşa biroului se deschise; Florentina intră, îl văzu şi oftă:

- Bună seara, nenea Sami.

- Bună seara, Florentina.

Mâna contelui o chema lângă el. Între ei. Ea venea fără să protesteze... Ochii verzi se aţintiră asupra ochilor negri - iar contele sfredeli scurt până-n adâncul sufletului micuţei!

- E adevărat că ai încercat să te sinucizi?

Capul brunet se plecă cu viteza sunetului... Mâna contelui îi făcea semn să se uite-n ochii lui.. iar ea se conforma imediat... şi răspundea:

- Da.

- De ce?

Ochii negri se plecară spre mâini... şi reveniră la ochii verzi. Iar micuţa scăpă un suspin:

- ... Pentru că nu ştiam unde eşti şi dacă eşti bine. Şi mami era speriată şi trebuia să fugim de chinezi...

De ce-o făcea să plângă? Chiar trebuia să o supună la interogatoriul ăsta? Florentina continuă:

- Pe atunci stăteam în Paris, într-o mansardă. Şi în ziua aia am împachetat tot şi am mers toţi trei la o fată tânără, pe care o cheamă Iuliana. Şi-am dormit acolo. Mami a stat cu ea la bucătărie şi-au tot şuşotit... Iar de dimineaţă, mami a zis că nu putem rămâne la fata asta şi trebuie să ne întoarcem la mansarda unde stătusem până atunci. Iuliana i-a tot dat soluţii ca să putem ajunge la tine; dar mami a spus mereu "nu". Eu tot sperasem că o să venim la tine, şi... În autobuz, era o familie cu doi copii. Erau foarte fericiţi, că mergeau... la Disneyland; şi mi-am adus aminte...

Şi-şi ştergea lacrimile, pentru că plângea de-a binelea acum...

- ... Şi m-am gândit... că dacă eu o oblig pe mami să mă ducă la spital... doctorii or să cheme poliţia... şi tu o să afli... şi o să vii la noi...

- ...De unde ai avut pastilele?

- ... Le-am furat dintr-un hypermarket... când am fost cu mami la cumpărături...

Iar contele nu spunea nimic... Ea plângea... Nimeni, nici chiar Dumitru Ionescu nu-şi permitea să respire mai altfel... Florentina îşi şterse scurt lacrimile şi oftă din tot sufletul:

- Ştiu că am făcut o prostie mare.

- Iar eu ştiu că n-ai să mai faci niciodată aşa ceva.

Şi totuşi, uite că bărbatul cu ochi verzi era un tată minunat... când voia el! Ea aproba, mult mai liniştită acum:

- N-am să mai înghit niciodată pastile aşa. Şi n-am să mai fur niciodată. Şi n-am s-o mai mint niciodată pe mami.

Contele puse scurt mâinile-n sân:

- Nu mi-ai spus nimic despre minciună.

Ochii negri se ridicară spre ochii verzi. Coborâră apoi spre mâini. Se ridicară din nou... Iar capul plin de cârlionţi se plecă într-o parte - aşa, ca un fel de scuză copilărească:

- ... Păi atunci când m-a întrebat dacă mi-a plăcut mâncarea, am spus că da; şi pe urmă am minţit-o când m-a întrebat ce altceva am

mai mâncat în ziua aia - şi am spus că nimic...

Tăceau... El o privea lung, ea îşi privea mâinile acum... El îi făcea din nou semn să-l privească; ea se conforma, el nu spunea nimic... Brusc, pe chipul contelui apăru un zâmbet - micuţ de tot, dar zâmbet!

- Recunoaşte acum, cinstit, toate trăznăile pe care le-ai făcut în ultimele opt luni.

Iar ea trase aer în piept, deschise gura ca să turuie tot ce făcuse greşit de când fugise cu mama şi frăţiorul ei, iar el ridică palma şi-o opri:

- De fapt, facem altfel. Te duci dincolo şi te-apuci şi scrii toate prostiile pe care le-ai făcut în ultimele opt luni. Iar după ce termin discuţia cu Sami, vin să discut cu tine.

Florentina aprobă, zâmbind şi ea, şi se repezi şi-l pupă pe obraz. Şi-o rupse la fugă spre uşă - că fusese iertată... de acel tată minunat... Aşteptă ca uşa să se închidă şi continuă povestirea:

- Se intoxicase cu sedative din plante. I-am făcut spălături gastrice, i-am administrat intravenos antidotul... A delirat o bună bucată de vreme. Şi îţi confirm acum că nu te-a minţit. Se gândise că, dacă ajunge la spital, Ana se va speria şi o va suna pe fata la care fuseseră. Sau poate medicii din spital vor alerta poliţia, iar tu vei afla şi vei veni să-i iei...

Primi o aprobare cu capul. Contele nu mai zâmbea acum, aşa că "îşi revăzu" povestirea şi-o reluă:

- Cât a stat Florentina în UPU, Ana a rămas pe hol, cu Léon. Au mai venit două urgenţe; m-am ocupat şi de ele... Mi-am amintit de femeia cu funde roşii, inel de platină şi franceza literară pe la ora trei; am ieşit şi-am văzut-o moţăind pe primul scaun de lângă uşă, cu băiatul dormindu-i în braţe. În clipa aia, am recunoscut-o pe femeia la care se uita lung un restaurant întreg, într-un spital privat din Paris.

Ochii verzi se măriră imediat! Minunat! Deci nu trebuia să intre în detalii apropo de spitalul ăla privat! Se grăbi să continue:

- Dar diferenţa dintre femeia care mânca şi moţăia cu capul pe umărul tău şi femeia care moţăia în reanimare era uriaşă. Mâneca stângă se ridicase un pic; lăsase să se vadă o curea ciudată din piele şi-un mâner de cuţit. Fusta era mare de ea. Cămaşa roşie nu se potrivea nicicum cu verdele fustei. Avea cozi împletite şi se fardase ca indienii, cu rujul. Era evident că femeia aia nu era ceea ce încerca să pară. Şi era evident că era pregătită să-mi ia gâtul - aşa cum mă anunţase deja că va face! Aşa că am trezit-o, i-am spus că Florentina e bine şi am dus-o în reanimare. Am luat-o la rost: de unde a avut Florentina pastilele? Copiii sunt ai ei, sau sunt de furat? Am cam ridicat tonul la ea când i-am spus că nici fetiţa, nici băiatul nu-i seamănă, aşa că sunt tentat să sun la Protecţia Copilului; atunci a început să plângă şi mi-a spus că soţul ei, tatăl copiilor ei, îşi trăieşte viaţa prin cercuri periculoase. Şi dispăruse de acasă la sfârşitul lunii aprilie. Tot atunci fugise şi ea, cu copiii şi hainele de pe ea. Iar Florentina n-a mai suportat nesiguranţa şi teama că tatăl ei a păţit ceva extrem de rău. Pastilele nu ştia de unde erau; dar locuiau într-o garsonieră de închiriat cu ziua şi presupunea că le lăsase acolo vreun uituc...

Iar contele îl asculta cu maximă atenţie şi memora fiecare virgulă, fiecare punct, fiecare pauză... Oftă scurt:

- Nu ştiam dacă s-o cred sau nu; am revăzut inelul cu diamante... Şi ştii ce m-a convins până la urmă s-o cred? Faptul că, deşi ţinea copilul adormit în braţe şi purta hainele alea, s-a scotocit prin buzunare până a găsit un şerveţel. Şi n-a suflat în el. Atunci am acceptat totuşi ideea că nu mă înşelasem. Că ea era femeia din spitalul din Paris, iar ceea ce vedeam eu, învelişul, era doar o deghizare reuşită. I-am dus o brancardă, lângă patul Florentinei. L-a culcat pe Léon acolo; ea şi-a tras un scaun şi-a dormit cu capul pe brancardă şi mâna peste băiat. De dimineaţă, Florentina s-a trezit; şi iar am rămas mască atunci când le-am auzit vorbind de zor pe limba voastră!

Contele bufni într-un hohot sănătos de râs! Da' ce era cu el? Chiar se amuza aşa de tare?... Da, ştia că povestirea ajunsese într-un moment haios; că şi el râdea! Şi totuşi...

Ştefan

Râdea - că îşi imagina scena! Ştia că medicul nu-l minte; în clipa când Florentina recunoscuse că încercase să se sinucidă, înţelesese de ce venise omul ăsta până-n Aurari. Şi-l încuraja acum, cu râsul ăsta, să se destindă. Şi să povestească deschis totul...

- Da - cum credeam că am înţeles cum stau lucrurile, îmi demonstra că e exact pe dos. Şi tot aşa... Le-am dus micul dejun şi m-am hotărât - am întrebat-o dacă are unde să locuiască. Mi-a spus că nu, dar se va descurca. Atunci i-am spus că am recunoscut-o, din Paris, aşa că ştiu că povestea cu soţul şi viaţa periculoasă este adevărată. I-am spus că l-am văzut cu ochii mei pe chinezul care făcea acte perfect valabile doar clipind din gene...

Sami îl văzuse pe Isamu atunci. Gata - din clipa asta, era evident totul. Acum ştia totul. Dar n-o să-l întrerupă; o să-l asculte până la capăt. Nu de alta, dar părea determinat să spună absolut totul!

- I-am spus că locuiesc, împreună cu sora mea, într-o casă foarte mare. Şi avem nevoie de o tânără serioasă şi cu capul pe umeri, care ştie să gătească acceptabil şi nu uită să şteargă praful o dată pe săptămână. I-am oferit 800 de euro salariu şi cazare şi mâncare pentru ea şi copii. A acceptat; seara, i-am dus pe toţi trei la casa unde locuiam atunci şi i-am lăsat cu sora mea. Eu m-am întors la serviciu, unde garda s-a prelungit ca de obicei... A doua zi, dimineaţa, am vorbit cu imamul meu. Apoi am fost chemat înapoi, la spital. Am ajuns acasă abia seara târziu. Şi am găsit-o dormind în fotoliu. Şi-am înţeles că aparenţele sunt înşelătoare - şi trebuie să învăţ să trăiesc cu gândul că, atunci când cred că am înţeles, totul e de fapt invers. Nu dormea; a aşteptat să pun mâna pe umărul ei, ca să scoată cuţitul de la mână, să mi-l pună la vena femurală şi să-mi spună în franceza literară "Să ai mare grijă, domnule doctor; că în atribuţiile mele de menajeră intră menajul şi bucătăria. Şi atât." Aşa că...

Aşa că el fusese cel puţin tâmpit că se îndoise de capacitatea ei de-a se descurca singură, neajutată de el! Iar nea Nicu Cărare era cel puţin domn, că nu se urcase într-un elicopter şi nu venise să-l bată bine de tot la curu' gol! Iar ea era mult prea înţelegătoare cu el - că n-o să-i crape capul cu făcăleţul, deşi ar fi avut multe motive s-o facă...

- Aşa că tu, domnule conte, eşti un bărbat extrem de norocos.

Şi-atât? Doar atât? Oare încerca să-i spună ceva? Trase dosarul, zâmbind slab, şi-l deschise:

- Ştiu. Nu ştiu însă cât de curajos poate fi Sami Fakhouri, medic francez de origine libaneză, care şi-a pierdut soţia şi copilul la naştere şi-a acceptat, brusc, după 20 de ani de pustnicie, să adăpostească în casa lui o ortodoxă măritată şi cu doi copii.

Şi îl reorientă spre el. Aştepta, privindu-l lung... Sami Fakhouri se făcuse galben ca lămâia şi făcuse nişte ochi mari... Închise coperta şi-o lăsă pe masă:

- Eu, atunci când mă grăbesc, iau elicopterul.

Sami se sprijini şi el de spătarul scaunului:

- Ca să-ţi explic cât de curajos am putut fi eu, o să-ţi spun că în prima duminică după ce ei s-au mutat la mine, am dus-o pe Ana la imam; el i-a dat un set de acte valabile şi a învăţat-o să se deghizeze - să poarte haine musulmane şi *hijab* şi să aibă întotdeauna o batistă în mână, cu care să-şi acopere faţa. Am ieşit cu ei la plimbare în fiecare zi liberă pe care am avut-o; de fiecare dată, ea a mers la braţul meu iar sora mea a jucat rolul bonei. Aşa că habar n-ai tu de câte ori am vrut să-i pun o anumită întrebare. A fost însă de-ajuns să o privesc, ca să înţeleg că aş fi pus-o degeaba.

Serios? Chiar vorbea serios? Bărbatul din faţa lui aproba încet cu capul:

- Nici nu bănuieşti cât de norocos eşti.

Bine, bine - să depăşească odată momentul frustrării individului:

- Când a plecat de la tine, ţi-a spus unde se duce?

- După ce a adus-o pe Florentina în România şi s-a întors în Nantes, a evitat să dea amănunte despre plecarea cu Léon; iar după ce m-am oferit să înregistrez eu copilul, n-a mai fost deloc deschisă spre discuţii cu mine. Şi sora mea începuse să facă presiuni asupra ei.

Tasnim a plăcut-o mult - şi-a încercat din greu să mă aşeze în faţa ochilor ei...

Ei! Păi, dacă insista, ia să discute pe tema aia!

- Şi a reuşit?

- Dacă reuşea, mai stăteam acum de vorbă?

Ridică încet un deget, electrocutându-i şi tonul, şi cuvintele nepotrivite... Iar arabul scoase din buzunar o hârtie împăturită corect:

- Nu. N-a reuşit. Iar răspunsul meu este egal cu zero pentru tine. Aşa că, poftim - Ana a plecat înainte să mă întorc eu de la spital. I-a spus surorii mele că iese cu Léon la plimbare; mi-a lăsat biletul ăsta şi-a plecat.

Se grăbi să ia hârtia aia, acoperită cu scrisul soţiei lui, şi s-o despăturească! Citea...

Sami

Bătrânul avusese dreptate. Făcuse ce făcuse şi se cenzurase şi "cioplise" povestirea aia - şi tot o zbârcise, cum se spune! Contele întrebase dacă Tasnim reuşise să-i apropie unul de celălalt; iar el îi răspunsese destul de "în dodii". Din fericire, fusese inspirat şi luase biletul cu el. Contele citea, atent; el îl privea şi aştepta întrebarea. Ştia deja punctul în care va primi acea întrebare, ştia deja cum va pune problema...

- ... ***"Îmi place să cred că nu mai ai de ce să te gândeşti să scurtezi timpul până la revederea cu ele."***

- Se referă la Fathia şi la Kamari; soţia şi fetiţa mea, care au murit la naştere. Am avut momente când m-am gândit că o sticlă de insecticid mă va ajuta să le regăsesc mai repede.

Ochii verzi îl priveau lung... Hai "s-o dreagă toată", cum se spune!

- În arabă, "Ana" înseamnă "eu". Adică "fiinţa mea"; "eu-ul meu". M-am întrebat în fiecare zi de ce Allah mi i-a scos în cale pe Ana şi copiii ei. La un moment dat, mi-am amintit că, în ziua căsătoriei mele cu Fathia, stabilisem că vom avea un băieţel şi-o fată. Iar fetiţa ar fi venit prima. Iar ele au murit la naştere. Iar dacă n-ar fi murit, eu aş fi putut avea o soţie, o fetiţă şi-un băiat - şi-aş fi ieşit zilnic cu ei la plimbare. Iar în momentele alea am simţit că Allah mi-o trimisese pe Ana ca să mă convingă să nu-mi mai chinui soţia şi fetiţa - şi să nu mai întârzii la revederea cu ele. Să beau insecticid şi să mă duc să le găsesc, dat fiind faptul că ele nu mai puteau veni la mine...

Contele tot nu era convins... Zâmbi slab:

- Ai o familie minunată, dle conte! Sunteţi o familie minunată! O familie fermecată! Oricine vă vede, vă invidiază! Chiar şi eu te-am invidiat, să ştii! Şi te invidiez în continuare! Pentru că femeia fermecată din familia mea a murit în urmă cu 21 de ani. Şi n-am să mai găsesc niciodată o femeie fermecată aşa ca ea... Ceea ce înseamnă că pot să trăiesc o sută de ani, să mă însor de zeci de ori, să am sute de copii - dar n-am să trăiesc niciodată fericirea pe care-o vei trăi tu peste două-trei zile...

Era privit lung... Ochii verzi reveniră spre bilet. El aştepta, ştiind că îl va privi imediat cum va vedea ***"Tu, Sami, eşti un om fermecat"***... Da; exact. Îl privea lung chiar acum. Ridica fatalist din umeri, zâmbind... Contele nu-şi ascundea nemulţumirea şi revenea spre bilet... Întorcea biletul... Citea... Citea tot mai repede...

"Ei bine? Ce mai zici acum, domnule conte?" Zău că îi venea să-l întrebe asta! Că se îndoise totuşi de femeia aia minunată, care alerga din tot sufletul spre soţul ei, în căutarea fericirii! Mm - ce i-ar mai fi zis el vreo două, aşa...

Ştefan

Da; acum era lămurit. Acum ştia ce se întâmplase între Sami şi Ana. Nimic. Sami tot sperase, tot visase... iar Ana lui îl ţinuse la distanţă, îi vorbise zile în şir despre soţul ei şi pusese copiii între ea şi potenţialul amorez. În plus, arabul ăsta nu părea rănit; semn că avusese bun-simţ şi raţiune şi nu încercase să se caţere pe ea. Soţia lui, aşa cum o ştia el acum, n-ar mai fi încercat să-şi taie venele; i-ar fi tăiat individului "jucăria". Şi nu se întâmplase asta. Aşa că...

Aşa că ia uite cum alerga Ana lui spre fericire... Spre finalul poveştii triste din sufletul ei... Al lui...

Hm! Îi mulţumise lui Sami pentru că era un om de cuvânt! Arabul ăsta îşi dăduse cuvântul că nu se va apropia de ea. Şi-şi respectase cuvântul. Ridică iar privirea spre el...

"Iar dacă aflu de la copii una şi alta, te fac din încheietură, mâine dimineaţă"...

Împături hârtia şi i-o întinse. Şi-apoi se ridică şi întinse mâna spre el. Sami se ridică imediat şi-i strânse mâna.

- Dle Sami Fakhouri, îţi mulţumesc că ai avut grijă de familia mea.

- Dle Ştefan Ionescu, îţi mulţumesc că ai o soţie fermecată.

Îi dădu drumul, iar Sami oftă scurt:

- Dacă eu plecam atunci după soţia şi fetiţa mea, sora mea n-ar fi avut cum să se întreţină singură. Şi fie se întorcea în Siria, la soţul şi copiii pe care i-a părăsit fugind cu acte false, fie încerca să obţină iertarea părinţilor noştri, din Liban...

Adică ar fi omorât-o cu pietre - şi ăia, şi ăilalţi. Ce oameni! Hm...

- Ana-Maria a reuşit să facă ceea ce doi imami şi-o soră foarte vorbăreaţă n-au reuşit. Aşa că îţi mulţumesc. Şi te felicit pentru soţia fermecată pe care-o ai.

Prea bine! Trebuia să priceapă că omul ăsta avea un stil mai aparte de-a folosi cuvintele! Se grăbi să se asigure că îl va avea la îndemână mâine dimineaţă, după ce discuta cu amândoi copiii:

- Pot să te rog să rămâi în România zilele astea?

- Nu trebuie să mă rogi - am venit ca să mă ţin de cuvânt şi să o ajut până la final. Dealtfel în următoarele secunde urma să te rog să-mi permiţi să rămân în preajma voastră - şi să încerc să o ajut până la capăt. Sunt medic de mai bine de 15 ani. Am ceva experienţă şi în materie de naşteri. Am lucrat şi pe ambulanţă...

Aprobă scurt:

- Ar fi perfect să fii lângă ea. Are încredere în tine; e important...

Sami aproba, fericit că nu era trimis acasă... Bun! Şi-acum, că lămurise lucrurile şi aflase groso-modo ce va citi în jurnalul Anei, se întoarse spre consilieri şi-şi împărţi ordinele şi sarcinile:

- Copiii rămân aici, cu tata. Noi ne mutăm mâine dimineaţă în Bucureşti. Diamante, îmi găseşti o casă spaţioasă în zona cabinetului medicului Petrescu.

- Da, şefu'.

- Rebeco, îmi găseşti câte şase informatori în fiecare spital şi clinică privată din Bucureşti. Cu discreţie maximă - că e gravidă, iar asta nu se poate ascunde în nici un fel de haine.

- Da, şefu'.

- Grasule, apasă pe butoane - află-mi ultimele 100 de apeluri spre şi dinspre mobilul medicului Petrescu.

- Da, şefu'.

Şi se evacuau repejor... Reveni spre Sami:

- Văr-miu s-a purtat frumos cu tine? Ţi-a dat o cameră decentă şi mâncare comestibilă?

Iar arabul începu să râdă:

- Da.

Arătă spre uşă, dar nu se grăbi foarte tare să iasă:

- În cazul ăsta, a scăpat de urecheală. Fetiţa mea, în schimb, mă aşteaptă să citim împreună lista aia cu trăznăi... Iar băiatul meu trebuie să-mi dea trei lucruri: jurnalul de la mami, mesajul de la mami şi secretul ultrasecret că mami are în burtă un bebeluş...

Sami râdea în continuare. Şi ieşea. Şi cam amuţea. El zâmbea, fiindcă ştia ce vedea acum Sami...

Sami

Ia uite!

... Zău că nu se aşteptase! Florentina stătea la biroul secretarei şi scria de zor. Umplea coala A4 cu rânduri scrise mărunt, care începeau cu liniuţe. Florentina scria lista cu trăznăi şi minciuni. Nu se aşteptase...

Micuţa ridică privirea spre tatăl ei; şi-apoi reveni spre hârtie şi se grăbi să scrie! Se grăbea să scrie totul! Nu-i venea să creadă! Păi...

- Diamant mi-a spus că stai în hotel.

- Da. Dacă vrei părerea mea, eu i-aş acorda patru stele. Chiar cinci, dat fiind faptul că mi s-a repartizat inclusiv însoţitor-ghid...

Contele râdea. Era, într-adevăr, fascinant când râdea! Era un bărbat frumos. Un bărbat pe măsura femeii fermecate. Îl privea, îl alătura ei, vedea potrivirea lor, farmecul lor... Şi cum ştia deja ce va vedea atunci când bărbatul ăsta îşi va regăsi soţia, se simţea uşurat. Abandonase orice gând care-l apropia de ea. Şi făcuse bine s-o facă.

- Mâine plecăm la nouă fix. Bucură-te deci de hotelul de cinci stele - că de mâine te muţi într-o vilă *all inclusive*!

Ia uite-l! Râdeau şi-şi strângeau mâinile; el descoperea jocul acela vesel din privirea contelui... Îşi amintea gesturile lui de-atunci, din spitalul privat, le înmulţea cu cinci şi-şi imagina ce-o să vadă mâine sau poimâine...

Trebuia să ajungă urgent în camera lui - şi să-şi facă un cont de Facebook. Toate angajatele Spitalului Universitar din Nantes aveau cont pe reţeaua aia de socializare! Şi cum el dormise toată ziua, se simţea în formă. Ştia sigur că angajatele au şi poze recente pe conturile alea. Şi ştia sigur că le va privi cu ochi obiectivi. Ştia că trebuia să cântărească bine, ca să nu-şi facă abonament la cafeterie şi să i se ducă vestea că pustnicul dăduse brusc iama-n femei - şi le umplea pe toate cu cafea...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Ieşi şi-şi închise geaca. Iar GPS-ul indică cu gesturi largi spre hotel.

Ştefan

Sami ăsta era un tip tare ciudat! Era... ciudat! În fine! Întinse mâna spre Florentina:

- Hai - ia-ţi lista şi hai să mergem să discutăm.

Prinţesa se conformă iar Grasu o luă imediat în braţe. Ieşiră.

Brr, ce frig era! Şi ia uite-i şi pe ei! Medicul era cu un cap mai scund decât băiatul de la pază - care nu era nici pe departe vreun mamut impunător de doi metri! Îl privea şi şi-l imagina lângă Ana. Şi realiza că se îngrijorase, totuşi, degeaba. Era un om cu toate minţile-n cap; nu s-ar fi avântat într-o relaţie cu o ortodoxă măritată, mamă a doi copii şi gravidă cu al treilea. Aşa că...

Aşa că Ana lui...

Porni, grăbit, spre casa tatălui lui. În spate, Grasu şuşotea ceva la urechea prinţesei. Ea nu scotea un sunet... Ce-i tot zicea acolo? Aa... O băgase în geaca lui - şi-i zicea să se ţină bine, să nu-l scape. Dacă-l prindea că îi dădea sfaturi... să mintă...

Azi - sau mâine, cel târziu - o să aibă o discuţie foarte serioasă cu Grasu lui! Una de-aia dificilă rău, cu laptopu' lu' Grasu pe masă! Nu voia însă să-i dea indicii, ca să nu-l sperie. Că dacă Grasu se speria şi ştergea conversaţiile cu Isamu...

Diamant

În sfârşit, "se făcuse lumină"! În sfârşit, aflaseră unde era Ana - adică unde fusese Ana şi ce făcuse în ultimele şase luni! În sfârşit, aflaseră "oficial" că era gravidă...

Mâine, o să-i ceară lui Ştefan să-l lase să fie el cel care ţine legătura cu medicul Petrescu. Descoperise azi că Grasu nu mai accepta să stea deoparte, nebăgat în seamă. Pesemne îşi amintise că i se promisese "jumătate din împărăţie" - şi voia să-şi recapete locul binemeritat în socoteala consilierilor din capul vărului lui. Iar el nu putea sta deoparte - nu acum şi nu când era vorba despre cumnata lui! Avea maşină blindată, avea girofar, avea telefonul burduşit de numere importante...

Trebuia să găsească o vilă spaţioasă în zona Romană. Greu! Astea erau momente când regreta că vărul lui se retrăsese din afacerile cu imobiliare! La momentul ăla, fusese o plăcere să completeze tabelele cu închirieri! Şi să-i evacueze pe rău-platnici! Acum, însă...

"Da' dacă închiriez un etaj din Howard Johnson?"

Prefera să tacă - Ştefan nu era în cele mai fericite momente. Se ducea la tatăl lui, să descoasă copiii...

Raina mergea lângă el. Mergeau repede. Şi ea butona telefonul. Ea probabil că apăsa aceeaşi tastă, ca să facă gălăgie, şi se întreba de ce tocmai ea trebuia să găsească spioni prin spitalele din Bucureşti! Nu de alta, dar ea locuia şi "lucra" în Franţa, cu spioni din instituţii din Franţa...

O s-o ajute el cu spionii. Imediat cum vărul lui intra în casa lui nea Dumitru, treceau pe la el, să-şi ia şi el laptopul, şi apoi mergeau la ea. Şi îi găsea el cinci băieţi descurcăreţi care să îndeplinească ordinul! Şi pe urmă o săruta... şi, după ce pluteau amândoi, se vor minuna amândoi de faptul că Ana era în pragul naşterii.

Apropo - era tot băiat? Sau era fată? Că Sami ăsta nu spusese! Sau spusese, şi nu fusese el atent? Mm...

Ştefan

Intră şi arătă spre masa din living. Grasu îşi scotea prinţesa din geacă şi-o lăsa jos... Iar Léon năvăli în living şi exclamă:

- Stai să-ţi aduc jurnalul!

Da; să aducă jurnalul. Se aşeză lângă fetiţa lui. Şi tăcu. Florentina tăcea şi ea; aştepta, cu coala în mână, privindu-i când pe el, când pe Grasu... Paşii mărunţei reveneau în fugă...

- Gata! Uite, tati - ăsta e jurnalul lui mami!

Mm, ce registru gros! Şi era aproape plin! După cum erau "ciufulite" paginile, trăgea concluzia că Ana scrisese zilnic...

Îl luă şi îl deschise acolo unde i se părea mai gros. Şi rămase cu ochii la ecografii...

Era linişte. Nimeni nu spunea nimic. El privea lung imaginea... Palma tatălui lui i se aşeză uşor pe umăr:

- Să n-o cauţi. Dacă mai are doar câteva zile şi naşte, te rog eu din suflet să n-o cauţi!

Clătină încet capul:

- Nu - n-o s-o caut.

- Aşa! Să n-o sperii! Să nu se-ntâmple vreo nenorocire! Auzi?

Clătina în continuare capul... şi reuşi, greu ce-i drept, să-şi ia privirea de la imagine. Urmărea scrisul drept, frumos, al reginei lui. Nu citea; căuta literele mari. Căuta numele. Căuta...

Fluturaşul...

Într-adevăr, soţia lui era fermecată. Găsise un nume minunat pentru bebeluşul lui! Ştia sigur că ea îl găsise! Pe ecografii se tipărise, mititel de tot, *"Hospital Universitaire de Nantes"*...

Ridică privirea spre copii:

- Voi aţi ştiut?

Léon chicoti încetişor:

- Aa, Florentina sigur a ştiut! Că ea e mai mare, şi sigur i-a spus mami despre el! Da' mie nu mi-a zis. Mie mi-a zis că e foarte balonată, de la ierburile pe care le punea în mâncarea pentru Sami şi Tasnim!

Aşa deci... Păi era evident că copiii trebuiau "interogaţi" separat! Deşi, dacă îl trimitea pe Léon la culcare, poate că va auzi din gura ei alte minciuni... Prinţesa lui zâmbi slab:

- Mie mi-a zis de fiecare dată când s-a dus la spital. Adică când a dus-o Sami la spital. Să ştii că a avut mare grijă de ea! I-a făcut toate testele şi toate analizele posibile!

Evident; jurnalul ăla era mai mult un fel de oracol, că avea tot felul de hârtii şi de ţiple capsate-n el... Ia să caute el analizele alea!

Poate scria în ele dacă era băiat! Răsfoia, de la final către început...

- E tot băiat - aşa ca pârâciosu' ăsta micu'!

Florentina îşi înghionti frăţiorul, care începu să râdă...

Deci va avea încă un băiat... Şi se zăpăcise de tot, că nu deschisese jurnalul la ultima pagină - acolo unde soţia lui ar fi trebuit să-i scrie...

Trebuia să le ia pe fiecare pe rând - că nu se putea concentra la toate odată, iar calculele le făcea oricum pe rând! Aşa că închise catastiful ăla:

- OK. Acum vorbim noi trei. După aceea, voi vă culcaţi iar eu citesc jurnalul lui mami.

Florentina îi întinse prompt hârtia. Ia să vadă el ce destăinuiri făcuse fetiţa lui... Păi, o cam supărase pe mami. Ba chiar ţipase la ea de câteva ori. Sigur, cea mai gravă tâmpenie pe care-o făcuse fuseseră pastilele alea! Şi descoperea că prinţesa îl minţise probabil şi pe Sami - pe hârtia din mâinile lui scria denumirea comercială a sedativului. Oricum nu mai conta! Dar aşa, pentru viitor, era bine de ştiut... cum "funcţiona" prinţesa. Mai scrisese acolo că de câteva ori îl minţise pe Léon; de multe-multe ori îi distrăsese atenţia cu altceva şi-i mâncase dulciurile din farfurie, că şi-aşa era prea gras! Ridică privirea spre obrăjorii bucălaţi... Spre ochii verzi care străluceau de fericire... Nu; nu mai era gras. Adică rotofei. Era doar un pic solid. Dacă mai slăbea un kilogram, era leit el! Adică leit el pe vremea când Ana îi fusese alături, iar el fusese fericit şi înfulecase porţie dublă de tocăniţă făcută de ea prin corespondenţă...

Gata cu gândurile alea! Că trebuia să se concentreze la copii! Se făcea târziu - şi rămânea fără răspunsuri! Ce mai scria acolo? Că vorbise uneori tăios cu Sami, că îi pusese uneori lui Tasnim melodii grele ca s-o vadă cum se chinuie să le danseze, că vorbise urât cu Florentin şi spusese de multe ori "tati al meu" pe nervii lui... Oftă greu şi bătu cu degetul în rândurile alea:

- Chestia asta cu Florentin să ştii că a fost foarte urâtă. Nu se face aşa ceva faţă de un om care te ajută necondiţionat. Adică fără să-ţi ceară nimic în schimb.

- Ştiu. Dar ce să fac - dacă eu îi ziceam să te sune iar el zicea că mai bine nu...

Mda...

- ... Crezi că e bine să-i scriu o scrisoare şi să-i cer iertare?

Clătină încet capul:

- Nu. În drum spre voi, mi-a scris Aleodor. Soţia lui Florentin a aflat despre brunetă; aşa că Florentin nu mai face acum parte din familia Manolache.

Îl priveau amândoi lung, nedumeriţi...

- Cea mai mare pedeapsă pentru un om este să fie alungat din familia lui. Florentin tocmai a fost alungat din familia părinţilor, a fraţilor şi surorilor, a soţiei şi fetelor lui... Florentin nu mai are acum pe lume decât o brunetă şi, probabil, pe Bambina. Şi se gândeşte că, dacă Ana nu te-ar fi trimis la el, el n-ar fi stat în apartamentul ăla atâta timp. Iar soţia lui n-ar fi aflat despre brunetă. Nu - să-l cauţi acum pe Florentin ar fi o greşeală.

- Şi-atunci ce să fac?

- Să-ţi aminteşti foarte bine ce-ai făcut, să-ţi dai seama când şi unde şi cum ai greşit şi, pe viitor, să nu-ţi repeţi greşelile.

Florentina aprobă scurt. Bun! Şi-acum, să citească în continuare! Ce mai zicea prinţesa? Că trişase la lecţii şi copiase din manual răspunsurile... Că luase de câteva ori laptopul fără să ceară voie, că îşi făcuse un cont pe gmail ca să-l contacteze pe el - dar uitase userul şi parola până a doua zi, aşa că nu-l mai contactase... Se încruntă un pic. ***"Nu i-am spus lui tati nimic din ceea ce ştiam, ca să-l fac să vină să stea mai mult cu mine"***. Asta nu era în regulă. Prinţesa se gândise să o ţină pe mami departe, ca să beneficieze ea de tot tati. Hm... Zâmbi slab: ultima greşeală menţionată de prinţesa lui era ***"Nu i-am spus lui tati că mami este gravidă"***. Acel ultim rând tocmai salvase fundul prinţesei de corecţia părintească...

Lăsă coala pe masă şi trecu încet cu palma peste registru... Oftă greu şi îi deschise coperta din spate. Şi începu să dea foile înapoi, în căutarea ultimei pagini scrise...

Bună seara, iubire.

Ştiu sigur că e seară, pentru că de-abia seara târziu copiii s-au dus la culcare iar tu ai reuşit să te rupi de ei. Ştiu că ţi-a fost dor de prinţul tău; şi lui i-a fost dor de tine. Acum, că v-aţi regăsit şi sunteţi amândoi mai liniştiţi, aveţi o mulţime de lucruri să vă spuneţi!

Iată-te deci... Acum eşti al meu. Adică al jurnalului meu. Şi încep prin a-mi motiva decizia de a-ţi trimite acum acest registru.

Ştii bine că n-am reuşit întotdeauna să-mi descleştez maxilarul şi să-ţi vorbesc deschis. Ştii că am momente când nu pot rosti nici un cuvânt măcar. Şi ştii că tu trebuie să afli totul - tot ce s-a întâmplat, din 21 aprilie până acum. Atunci când am început să scriu în acest registru, m-am gândit că n-am voie să uit nimic; şi nici să omit ceva din fuga noastră. M-am gândit că vei avea nevoie de absolut toate informaţiile, pentru a lua deciziile corecte. Şi, stând cuminte în pat, alături de copiii noştri, şi gândindu-mă la revenirea alături de tine, am realizat că n-aş putea să-ţi povestesc eu ce s-a întâmplat. În jurnalul acesta sunt multe momente despre care n-aş putea scoate un cuvânt. Aşa că m-am hotărât să-mi stric totuşi surpriza şi să-ţi trimit jurnalul prin Léon. Am realizat că e mai bine să ştii totul, în clipa când ne vom revedea. Clipa aceea e mai aproape ca niciodată. Şi probabil că, atunci când vei fi în faţa mea, când te voi atinge şi voi realiza că eşti chiar tu - în carne şi oase -, n-am să pot decât să plâng...

Îţi trimit, deci, adevărul. Am încercat să fiu pragmatică şi obiectivă; dar cred că, de la un punct încolo, hormonii ciufuliţi de Fluturaşul nostru şi-au băgat un pic nasul în cuvintele mele. Acolo unde observi că am devenit subiectivă, întreabă copiii. Mai ales pe Léon - care este mult mai analitic şi mai realist decât îl credeai tu. Te rog să faci cumva să citeşti totul foarte repede; pentru că vreau să sper că ne vom revedea curând. Iar curând, azi, acum, înseamnă cel mult 96 de ore. Nu mai rezist departe de tine! Te vreau înapoi! Vreau să fii iar lângă mine! Să mă strângi în braţe, să mă ajuţi să plutesc... Vreau să fiu fericită din nou! Şi numai alături de tine pot fi fericită! Aşa că...

Fluturaşul nostru este bine. Este un băieţel înăltuţ şi slăbuţ, după cum spune ecograful. E sănătos. Toate analizele sunt perfecte. Să nu stai cu grija lui; şi să nu te temi în privinţa lui. Şi eu mă simt bine. De când am revenit în România, am început să mănânc cu poftă şi să dorm bine. Mă gândesc mereu la clipa când voi întinde mâna spre imaginea ta şi te voi atinge; şi calculez că mai e puţin! Doar puţin! Un strop...

Îmi place să cred că mi-ai iertat cuvintele din ultima scrisoare. Ştiu că te-a supărat îndârjirea cu care m-am ascuns de tine; şi îmi place să cred că acum, când ai aflat ce surpriză ţi-am pregătit, ai înţeles acel "să nu mă căutaţi". Şi acel "nu vreau să am numărul lui". Îmi place să cred că ţi-ai amintit cât de important este să nu mă sperii, să nu mă agit, să nu inund bebeluşul cu adrenalină şi sânge pompat cu repeziciune. Cunoscându-te, ştiu că vei fi alături de mine atunci când o să-l nasc; te rog deci să mă înţelegi atunci când te rog să nu mă sperii! Te rog din suflet să ai încredere în mine. Te rog să mă laşi să organizez eu momentul revederii. Te rog să nu mă sperii...

A ta, pentru totdeauna,
Ana

Mda... Închise registrul şi zâmbi:

- Şi acum, pentru că e târziu, voi vă duceţi la culcare...

Florentina se ridică imediat:

- Léon, hai să te schimbi şi să ne culcăm!

- Da! Hai să ne culcăm! Tati trebuie să citească jurnalul lui mami!

- Exact! Haide!

Veneau amândoi să-i spună noapte bună...

Avea doi copii minunaţi. Doi copii fermecaţi... Privea lung în urma lor şi-şi amintea cuvintele... Familia fermecată...

Ciudat om, Sami ăla! Cum şi când şi de ce inventase el termenul "femeie fermecată"? Şi în ce conjunctură? Din care motive? Probabil că nu va afla niciodată...

Bătu încet cu palma în scaun - iar tatăl lui se aşeză şi oftă:

- Eşti sigur că vrei să-l citeşti acum?

Aprobă...

- În sensul că eşti obosit - şi ai mintea ferfeniţă, de la atâtea ore de viscol şi îngrijorare şi discuţie cu Sami...

Aproba în continuare...

- Bine. Îl citim doar noi doi? Nu-i mai bine să-i chemi şi pe ei?

Nu. Acum nega. Numai de exclamaţiile lui Diamant n-avea el nevoie! Sau de vaietele lui Grasu! Sau de pragmatismul Rebecăi, care l-ar fi întrerupt exact înainte să distrugă livingul! Acum, azi, ştia că va afla cum se văzuse şi se trăise războiul cu Jun din partea cealaltă a frontului; şi ştia că va trebui să distrugă totul în jur. Ca să-l poată ierta pe Isamu. Şi era obosit şi nedormit şi chinuit de incertitudine...

Ziua de 19 se sfârşise deja. Mai rămăseseră 5 zile până la Crăciun. Se simţea... ciudat. Pe de-o parte, avea inima strânsă la gândul că în orice moment se putea întâmpla ceva rău! Pe de altă parte, nu putea ignora realitatea - până acum, Anei îi reuşise absolut tot ce plănuise. Şi era ajutată de un om extrem de priceput, cu un suflet extrem de mare şi cu o motivaţie şi mai mare...

Încă cinci zile...

20 decembrie 2011 - marţi

Diamant

Cum-cum? Suna mobilul! Ăla special! Se răsuci uşor, să n-o trezească pe Raina, şi îl luă de pe noptieră. Şi răspunse, totuşi, cu voce tare:

- Da, şefu'.

- Scoală-te. În cinci minute, să fiţi amândoi în Claire, la tata.

- Da, şefu'.

Şi-atât - îi închisese... Raina se ridică, oftând greu:

- Haide.

Fir-ar ea să fie de treabă! Se întristase! Şi normal că se întristase - doar era... şase fără un sfert! Iar alea erau momentele lor! Alea erau clipele lor de fericire! El unul plutea chiar şi acum, după ce regina raiului lui se ridicase de lângă el! Dormise cu grijă; aproape că îi simţise respiraţia, mişcarea uşoară a părului...

- Hai, Diamante! Hai! Că dacă naşte fără şefu', dracu ne-a luat!

Aoleu! Avea dreptate! Dacă năştea Ana? Dacă ea îl sunase deja pe medicul Petrescu - iar ei întârziau chiar acum la naştere?

Sări şi se repezi spre propriile haine! Ea se îmbrăcase deja...

Ştefan

Apăsă clanţa şi zâmbi - ofiţerul de la parter nu-l minţise. Uşa biroului era încuiată. În condiţiile astea, putea spera că azi va afla adevărul! Scoase telefonul şi selectă numărul. Suna - iar constatarea asta îi plăcea mult! Constatarea că Popescu Ion nu-şi oprea mobilul noaptea era foarte importantă pentru el! Disponibilitatea acelui om 24/7, cum spuneau americanii, era foarte importantă...

- Da.

- Bună dimineaţa, dle Popescu.

- Bună dimineaţa, dle Ionescu.

- Aş vrea să vă fac o vizită.

- Sigur! Vă aştept!

- Acum.

- Vă aştept.

- La birou.

- Pentru asta, va trebui să-mi daţi măcar jumătate de oră...

- Vă dau şi-o oră - nu vă grăbiţi! Şi e rândul meu să spun "vă aştept".

- ... Adică sunteţi la biroul meu?

- În faţa uşii biroului dvs. Şi vă aştept.

- ... Ajung cât pot de repede.

Bun! Închise şi-şi aprinse o ţigară. Era obosit, dar fericit - că avea o regină genială...

Jurnalul Anei era perfect. Era cel mai complet, complex şi bine documentat "dosar informativ" pe care-l citise vreodată! Nici băieţii lui specialişti în dosare informative n-ar fi putut să documenteze atât de bine, atât de limpede fiecare pas al reginei lui! Ana scrisese totul: unde se dusese, cum ajunsese acolo, cum se descurcase, ce făcuse, cu cine vorbise, cum îşi cumpărase telefoanele, cum o uşurase pe Catherine Johnston de cardul bancar... Iar în clipa când ea îl recunoscuse, în Orléans, pe "cititorul de lapte" - cum foarte inspirat îl numise soţia lui -, el avusese o revelaţie. El simţise nevoia imperioasă de a afla de ce nu citise în jurnalul ăla nimic despre SIE! Da' chiar nimic-nimic? Asta putea însemna doar două lucruri; fie Aleodor fusese de-o incompetenţă crasă la începutul colaborării cu el, fie îşi ţinuse superiorul şi colegii într-o ceaţă îngrozitoare. Şi trebuia să afle adevărul. Trebuia să ştie dacă putea miza pe români sau nu. Trebuia să ştie dacă putea conta pe Aleodor... Trebuia să ştie. Aşa că aştepta. Îl aştepta şi-o oră,

şi două... şi nouă...

Citind cuvintele soţiei lui, îşi dăduse seama că se îngrijorase foarte rău, deşi nu fusese cazul decât să se îngrijoreze şi-atât. Ana lui se descurcase de minune. Aşa cum descrisese ea totul, i se părea că totul fusese atât de simplu! Şi poate că chiar fusese atât de simplu! La urma urmei, era o femeie cu doi copii. Se îmbrăcaseră normal, îşi puseseră ochelari de soare şi se urcaseră în tramvai alături de 20 de francezi - şi nu i-ar fi putut recunoaşte nimeni. El uitase complet de restul oamenilor din Franţa. Uitase că orice persoană care se aşeza între omul lui Jun şi soţia lui o ascundea practic de ochii chinezului. Acum era mult mai liniştit! Acum, în timp ce fuma şi aştepta sosirea lui Popescu la birou, îşi dădea seama că slăbise şi albise prematur pentru că era foarte căpos...

Consilierii lui tăceau amândoi. Era normal să tacă. Aici, în inima SIE, pereţii aveau cu siguranţă urechi. Iar Popescu putea să-şi spună că şi-aşa venise mai devreme la birou - aşa că avea timp să se informeze şi el un pic, apropo de regele nebun care n-avea somn şi nu se lăsa până nu obţinea ce voia el. Şi omitea, în ultimul timp, să-şi informeze umbrela apropo de ultimele noutăţi “fierbinţi”...

Şi era o linişte apăsătoare...

Ba nu! Scoase mobilul oficial şi începu un mesaj nou. Trebuia să le transmită sarcinile şi rolurile; aici, acum, înainte să apară Popescu. Era foarte important...

Roşcata

Aştepta să primească coala. Penultima coală. Ştefan citea încet, cu atenţie, şi făcea unele sublinieri; ea cam "devorase" hârtiile alea...

Popescu avusese un şoc atunci când ieşise din lift şi-i văzuse păzindu-i la propriu biroul. Se scuzase pentru întârziere, fusese asigurat că la ora aia chiar n-avea de ce să se scuze şi descuiase uşa. Iar ei intraseră după el, Ştefan se aşezase în faţa spionului-şef şi-l electrocutase rău de tot, fără nici un pic de reţinere. Fusese limpede în exprimare, aşa ca întotdeauna. "Vreau să ştiu totul. Deschide fişierul cu dosarul informativ pentru superiori. Ăla în care scrie cum şi pe unde a reuşit soţia mea să fugă şi să se ascundă de mafia chineză. Ăla complet, care conţine şi plecarea ei de la Cannes, şi sosirea lui Sami Fakhouri în România. Şi dă-i print. All pages." Contrar bănuielilor ei, Popescu nu încercase nici măcar să deschidă o discuţie; pornise calculatorul. După cum bine apreciase Ştefan, avea calculatorul parolat; aşa că ea ocolise frumuşel biroul după ce individul îşi tastase parola. Îl văzuse deci mutând mouse-ul, tastând diverse alte parole... Individul era foarte bine organizat. În folderul "Parteneri" exista un singur folder "Ionescu". Intrase în el, unde exista doar fişierul cu numele "Ana-Maria Ionescu", şi îl deschisese. Şi apăsase Print, fără să facă alte setări. În calculatorul lui Popescu se strânsese un fişier serios, plin de informaţii: 42 de pagini...

Ştefan nu voise nimic altceva de la Popescu; aşa că aşteptase ca imprimanta să se oprească iar Diamant să-i aducă hârtiile. După care strânsese mâna spionului şi plecaseră. Diamant nu accelerase excesiv - că nu se grăbeau nicăieri! Doar se întorceau în Aurari! Ea privea chiar acum gardul orăşelului şi aştepta penultima coală. Ajunsese la transportul lui Léon până la domiciliul lui Florin Salam. În mare, putea spune că ştia ce se întâmplase aici, prin prisma activităţii lui Aleodor. Se gândea la ceea ce citise...

Popescu fusese mult mai neinformat decât Moreau! Pe ăla îl ascultau subordonaţii; pe Popescu, Aleodor îl ţinuse într-o ceaţă densă. Şi-l storsese "la greu" de toate resursele disponibile. Ba chiar invocase "anumite supoziţii", ca să beneficieze de sistemul de monitorizare şi ascultare al statului român! Părintele ascultase telefoanele concurenţei lui Ştefan; şi le-ascultase şi pe cele ale prietenilor lui Ştefan. Îi spusese şefului lui că are bănuieli cum că regina îl va contacta pe cutare, sau cutare. Erau multe notări de-alea; dar, de fiecare dată, Popescu menţionase că "subiectul monitorizat nu are nici o implicare în activitatea dnei Ionescu Ana-Maria". Frumoase exprimări! Spioni cu studii superioare, care "ştiu cuvinte"...

Aleodor îşi trombonise rău şeful. În raportul ăla pe care-l citeau ei acum scria că regina chiar fusese, rând pe rând, prin toate locaţiile pe unde-o plimbaseră cacealmalele lui Ştefan. Iar după ce Ştefan "stricase misterul" vilei lui Filip Gojdu, Aleodor solicitase iar resurse serioase... şi-şi anunţase superiorul că Ana-Maria Ionescu este în vestul Franţei. Şi aflase destul de târziu numele oraşului! Ba chiar "inventase" nişte scrisori care ajunseseră din mâna lui Diamant direct în mâna contelui; scrisori la care el nu avusese acces, dar care fuseseră trimise când din Nantes, când din Bordeaux, când din Rennes... Una sosise chiar din Brest! Habar n-avea unde era localitatea aia; dar Aleodor menţionase că plicul i se păruse ciudat şi "am indicii că scrisoarea a fost pusă la poştă de un mesager". Cu alte cuvinte, regina nu trecuse pe-acolo. De ce, numai el ştia...

Ultimele două pagini fuseseră interesante. Apăruse acolo un personaj nou. Aleodor nu ştia de el. Alea erau informaţiile lui Popescu, obţinute pe alte căi. Probabil că îl certaseră şefii, cărora ultimele zece pagini din raportul ăla le puţiseră rău a trădare şi abandon şi salt în tabăra regelui... şi îl puseseră pe spionul-şef să-l întrebe pe Moreau ce şi cum. Francezii erau foarte bine informaţi; în juma’ de pagină, îl aterizaseră pe Popescu cu picioarele pe pământ. Regina era în Nantes, în compania unei familii respectabile, avea o deghizare impecabilă şi o umbră. *L’Ombre*. Adică Umbra - ăsta era "numele de dosar" al celui care avea acum grijă de regină. Ea nu ştia prea multe despre el. Dar ştia sigur, din cuvintele pe care le rostise Ştefan, că Umbra era omul lui Nicu Petriceanu. Şi era foarte liniştită în privinţa asta. Nea Nicu Cărare era bun prieten cu nea Dumitru; în plus, el îl trăsese pe Ştefan din capcana atentatului şi-l azvârlise până pe locul ăla de sus, din organigramă! De ce-ar fi vrut nea Nicu Cărare "să-l buşească" acum pe Ştefan? Şi de ce-ar fi vrut să-l nenorocească pe viaţă, lovindu-l în unicul punct unde era vulnerabil?

Aşa că regina fusese în Nantes, deghizată impecabil, însoţită de o familie respectabilă şi-o Umbră... De care se despărţise doar preţ de câteva zile, ca s-o aducă pe Florentina - timp în care fusese păzită de "*une allemande*". O nemţoaică. SIE nu ştiuse nimic despre asta; nici SRI-ul nu se dezmeticise înainte să-i vadă pe Grasu şi Diamant ocupând "poziţii strategice" şi păzind cu străşnicie adresa amantei lui Florentin. Ăia fuseseră extrem de ocupaţi cu agitaţia celor doi consilieri; aşa că rataseră revenirea reginei în Franţa. Abia atunci şefii lui Popescu îi ordonaseră să facă o hârtie oficială către Moreau. Abia atunci spionul-şef aflase că regina se plimba prin Europa cu acte valabile, pe un nume nespecificat acolo... Oare Moreau ştiuse numele reginei? Se îndoia că va afla vreodată adevărul; că în biroul francezului nu puteau repeta figura de azi. Ăla nu clipea aşa uşor... şi nu se emoţiona atunci când contele îl electrocuta. Cu ăla or să funcţioneze alte metode...

Ăla, Charles Moreau, se dezmeticise serios, după discuţia despre Orléans şi felul cum se sfârşise războiul cu Jun Chèn. Părerea ei! Ăla calcula bine acum; şi calculase că, dacă contele nu-şi ţinuse la curent propriul serviciu de informaţii, însemna că îl voia neinformat. Şi, în concluzie, îşi cam bătuse joc de Popescu! Ana-Maria Ionescu era în Nantes - dar nu spunea nimic despre adresa completă, aşa cum ar fi trebuit să facă un serviciu de informaţii serios şi puternic aşa cum era DCRI. Contesa era în compania unei familii respectabile - fără nume şi prenume şi ocupaţie. Era păzită de Umbră, era însoţită discret de Nemţoaică... Nu se specifica nimic nici despre "numele de călătorie", nici despre numărul de telefon, nici despre IP-ul laptopului, nici despre modul cum zburase regina cu avionul şi călătorise cu autocarul şi trecuse ambii copii peste graniţa spaţiului Schengen... Popescu era plin de vânătăi de la atâtea faulturi, Aleodor evita să vină în România ca să nu fie chemat la sediu şi bătut metodic...

Hârtia se întinse spre ea:

- Sunt mie-n sută sigur că nu mai e la adresa aia. Aşa că n-o vom investiga nicicum.

Aprobă - că pricepuse. Nici nu va clipi mai altfel! Şeful ei subliniase... Subliniase Hotelul Anna-Maria! Oo, Doamne! Regina avea un simţ al umorului extrem de bine dezvoltat! Se cazase cu Léon la

hotelul Anna-Maria! Hm...

Deci, se cazase... Mâncase ficăţei cu piure... "livrat" de Umbră... Dormise acolo, cu băiatul, păzită de Umbră şi de Nemţoaică... Plecaseră la plimbare, se opriseră să mănânce o pizza, după care regina luase un taxi. Îl dusese pe Léon la Florin; şi-apoi "se dezlănţuiseră" consilierii. Grasu intrase în fibrilaţii la unison cu Diamant. Pe care îl sunase Florin şi-i ordonase să se teleporteze pân' la el acasă... Diamant nu se teleportase; dar lipise girofarul de capotă şi-şi chemase antemergător îmbrăcat cu uniformă. În zece minute de mers prin Bucureşti, Claire se transformase din blindată discretă în coloană oficială... Sufocase strada cu BMW-uri şi băieţi de la curăţenie. Iar băieţii de la Interne nu reuşiseră să intre pe stradă. Fuseseră opriţi în capetele ei; aşa că nu raportaseră către Externe decât că regina intrase pe stradă cu taxiul, stătuse acolo cam 5 minute, după care taxiul plecase gol. Şi-o pierduseră, cum s-ar spune. Umbra era eficientă - şi avea băieţi eficienţi. Nu-i lăsaseră nici s-o vadă, nici să-i facă poze... Din clipa când îşi făcuse Diamant apariţia, oamenii Internelor nu putuseră decât să se depărteze, ca să nu rişte să pornească un măcel. Şi nu văzuseră ieşirea lui Léon...

Primi şi ultima coală. Ştefan tăcea; aşa că... Aşa că continuă să citească.

Regina rămăsese deci în zonă. Nu plecase de pe strada lui Florin, după ce Léon intrase în casă. Taxiul plecase gol - adică doar cu şoferul. Ea rămăsese acolo, ca să se asigure că prinţul ajunge în braţele unchiului lui. Şi, probabil, ca să se asigure că, în caz de nevoie, Umbra şi Nemţoaica salvau băiatul! Regina era înarmată; dacă ar fi sesizat ceva în neregulă, s-ar fi aruncat berbeceşte cu tăişul spre-nainte - şi i-ar fi obligat pe cei care-o păzeau să intervină. Hm - bună socoteală! Foarte inteligentă, regina lor...

Şi-acum... Acum, regina era de negăsit. După cum spuneau băieţii de la Interne, "o pierduseră". Francezii n-aveau jurisdicţie în România, Externele fuseseră aeriene la acţiunea asta - şi, oricum, dacă ar fi avut informaţii ar fi apelat la Interne...

Lăsă coala peste celelalte. Era un pic buimacă...

Hei! Când ajunseseră la primărie? Că nici nu-şi dăduse seama că intraseră pe poartă! Bun şofer! Îi venea să-l pupe... Ştefan oftă scurt:

- E bine. Internele au pierdut-o iar Externele nu sunt foarte eficiente în România. Ana are cu ea o Umbră şi-o Nemţoaică - care au subalterni eficienţi. Iar Perla nu m-a sunat. E opt jumate; ea s-a trezit încă de la şapte şi nu m-a sunat. Ceea ce înseamnă că soarta mi-e favorabilă. Sami spune că în maximum trei zile o să-mi regăsesc şi soţia, şi bebeluşul. Iar Ana mi-a scris că mă roagă să n-o sperii; şi că nu mă va lăsa să lipsesc de la naştere. Aşa că vă interzic s-o căutaţi. Vă interzic, la modul cel mai serios, să vă uitaţi lung în jur după ea! Vă interzic să daţi vreun telefon sau vreun mail!

Diamant se răsuci spre el:

- Şi-atunci ce facem? Stăm aici şi aşteptăm să ne sune?

Ochii verzi îl electrocutau rău... Iar tonul şefului ei deveni sfătos - ca al unui academician nevoit să-i explice unui cretin cât fac 2+3:

- Noi găsim o vilă generoasă, în apropierea cabinetului medicului Petrescu, şi-i ascultăm cu atenţie telefonul. Umbra e un bărbat serios; un adevărat profesionist. Şi a vorbit cu ea de două ori până acum, aşa că îi ştie planul de întoarcere. Ştie că toate naşterile sunt imprevizibile; aşa că va încerca să mă aducă cât mai aproape de locul unde plănuieşte soţia mea să-l invite pe medicul Petrescu. Iar noi o să stăm cuminţi în vilă şi-o să clădim obiectivul, în zona sălii de naşteri. Şi cam atât.

Diamant tăcea - deşi ar fi putut să-i spună că habar n-are cine e Umbra aia. Că el şofase, în timp ce ei citiseră hârtiile alea! Ştefan se întoarse spre ea:

- Rebeco, după ce ne mutăm în vila aia, o să-l suni pe medicul Petrescu. O să-i spui că ai o problemă urgentă, care peste două zile intră în trei luni - şi trebuie s-o rezolvi azi, că mâine pleci din ţară. O să te duci la cabinet, o să-i spui cine eşti, o să-i spui ceea ce-ţi zic eu să-i spui... şi-o să te asiguri că Ana nu naşte fără mine. Şi că domn' doctor nu pleacă spre naştere fără trusa medicală şi două valize mari cu tot ce-i trebuie.

Aprobă, aşa că şeful ei coborî... Diamant oftă greu:

- E bulversat. Dacă nu şi-a dat seama că nu pot citi mental prin ochii lui, înseamnă că e zăpăcit rău de tot!

- Umbra e omul lui nea Nicu. Şi are cu el o Nemţoaică. Şi nişte subalterni. De-ăia aşa cum trebuie, că le-au pus frână oamenilor Internelor - şi ştii că cu ăia nu-i aşa simplu de tratat...

Acum Diamant era cel bulversat complet...

- Mi-a lăsat mie hârtiile - ceea ce înseamnă că putem să facem o şedinţă mică...

Soţul ei bufni în râs şi porni motorul:

- Mergem la Grasu atunci.

Mergeau la Grasu...

Ştefan

Apăsă clanţa... şi oftă greu. Tatăl lui era incorigibil! Nici acum, când ştia ce comoară are în casă, nu-şi încuia uşa! Deşi chiar el îi spusese de-atâtea ori că cel mai uşor mod de-a te apropia de victimă este să-i devii bodyguard... În fine!

Intră şi se asigură că tatăl lui era singur în living. Era privit cu ochi curioşi... Se aşeză şi şopti:

- Aleodor e omul meu acum - şi nu mi-a trădat încrederea. Iar francezii s-au dezmeticit serios şi m-au pus pe raftul ăla cu muşterii VIP, într-un dosar de catifea şi mătase.

- Iar mătuşi-ta a trecut adineauri pe-aici - şi mi-a zis că totul e bine. Că afacerile merg înainte, că Ana e bine şi că tu o să afli multe lucruri mai spre seară. Că o să te împaci, în sfârşit, cu Grasu tău... Iar peste-o carte, adică mâine, chinezul tău vine încoace.

I-auzi! Se ridică, începând să râdă:

- Chiar mă întrebam când are gând să pună osu' la muncă! Concediu-concediu - da' nici în halu' ăsta!

- Ştefane!

Da? Ce era? Chiar voia să-l toace la cap cu chinezul ăla? Tatăl lui îl privea lung... şi tăcea. Aşa că porni spre bucătărie:

- Îmi fac un sandwich şi vin să citim.

Nu auzea nici o aprobare, dar nici o dezaprobare. Asta era bine - că se mutau azi în vila aia pe care-o căuta Diamant, şi tare bine ar fi fost să termine de citit jurnalul până atunci! Nu redecorase nimic din livingul părintesc; dar avea senzaţia că lucrurile vor degenera în curând. La cum îl ştia el pe Isamu, era sigur că încercase s-o contacteze pe Ana! Că avea nevoie de ea! Avea mare nevoie de ea, de cuvintele ei, care-i puteau redeschide calea spre el. Aşa că...

Ana-Maria

Era nouă şi cinci, iar ea tocmai ieşea din scara blocului. Îşi impunea să rămână calmă, senină, să nu privească în jur, să nu-l caute pe nea Nicu Ceauşescu cu privirea... Nu trebuia să atragă atenţia asupra ei. Era deghizată... într-o femeie normală, oarecare, care pleca la cumpărături pe Ştefan cel Mare. Iar modelul ăla de femeie nu se uita în jurul ei, cu ochii după bărbaţi.

Viră la dreapta şi porni încetişor, cu grijă, spre magazine.

Se înfofolise bine. Purta tot blugii imenşi şi geaca lălâie. Frigul pătrunzător de afară îi permisese să-şi tragă gluga peste părul prins bine; îşi acoperise cu fularul chipul nefardat nicicum. Era cea mai comună gravidă comună...

Trebuia să-şi facă provizii consistente de mâncare şi băutură. Ceea ce însemna că se ducea glonţ la primul magazin cu produse chinezeşti şi-şi cumpăra un troller de-ăla "de pensionare". Că nu era nebună, să-şi provoace naşterea! Se gândise azi-noapte până pe la două şi trăsese concluzia că, decât să rişte să se-ntâmple o nenorocire, mai bine stătea cuminte. Dacă naşterea nu începea înainte de seara lui 23

decembrie, atunci la miezul nopţii, la zero-zero şi-un minut, îl suna pe nea Nicu şi îl ruga să o transporte cumva până în Aurari. Şi se-ntorcea aşa, încă gravidă! Dacă însă năştea înainte de 24...

Era sigură că Ştefan citise, până la ora asta, cel puţin jumătate din jurnalul ei. Îl "devorase" în viteză, neatent la detalii, grăbit să afle tot ce se întâmplase - pentru că aşa îl rugase ea. Pentru că ea nu-i va putea povesti cum fugise şi cum se ascunsese de chinezi; iar el nu voia ca, atunci când o va găsi, să-i scape vreo întrebare "tehnică". Cu siguranţă, găsise ecografiile. Cu şi mai multă siguranţă, scormonise prin ţiplele alea până găsise analizele. Era mie-n sută sigură că îi învăţase mesajul pe de rost...

Intră în magazinul cu prostii chinezeşti. Aveau trollere de pensionare; dar mai erau două persoane în faţa ei. Aşa că luă unul dintre troller-ele gri, comun-respingătoare, şi se aşeză la coadă. Şi scoase lista. Avea senzaţia că uitase să scrie ceva...

Patru bidoane de apă plată - ca să nu riște să spele băiatul cu apă de robinet. Trei folii mari de plastic - de-alea groase, pentru zugravi. Zece prosoape mari - cât mai mari! Cinci cearceafuri duble, pe care-o să le taie în patru. Două pături - să fie. Patru cămăşi uriaşe, măsura 77 eventual - pe post de cămaşă de naştere pentru ea şi halate pentru dl doctor şi soţul ei, plus una de schimb. Şi o pungă de Ariel, ca să spele toate cearceafurile şi păturile şi prosoapele alea la 90 de grade. Trecea apoi la "materiale auxiliare": un lighean nu prea mare, dar îndeajuns de mare ca să încapă Fluturaşul în el; o veioză de birou care să-i lumineze medicului Petrescu naşterea şi nişte becuri de schimb pentru ea. Aici avea ea sentimentul că uita ceva... Nici la capitolul "de-ale medicinei" nu fusese inspirată. Notase doar mănuşi chirurgicale şi doi litri de spirt. În rest...

Ah, da! Îşi amintise! Tifon şi feşe! Şi bandaje! Şi două-trei role de leucoplast! Şi-un pachet mare de vată! Luă un pix din raft şi se grăbi să le adauge pe toate... ca să nu le uite...

Fluturaşul era liniştit. Ea era liniştită. Îl ascultase azi, de dimineaţă; micuţul ei era liniştit şi calm. Încă nu venise momentul naşterii. Spera ca troller-ul ăsta să fie uşor de târât şi îndeajuns de zdravăn pentru mega-lista ei de cumpărături. Nu de alta, dar nu trebuia să-şi provoace naşterea...

Diamant

Privea când teancul de coli, când telefonul oficial... Era zece - şi nu-l sunase nimeni. Îşi trimisese băieţii în explorare prin zona Piaţa Romană. Căuta vila. O căuta fără folos...

Grasu şopti, zâmbind slab:

- Auzi, Diamante? Straşnică treabă a făcut Isamu ăla!

I-auzi! Se încruntă instantaneu:

- Cum adică, mă?!

- Adică a făcut o treabă straşnică. A găsit-o şi ne-a dat coordonatele spre ea.

- Ba ţi le-a dat! Că ţie ţi le-a dat - nu mie!

- Bine. Mi le-a dat. Şi nici nu le-a folosit pentru el! Dă-ţi seama ce ieşea dacă se ducea el după ea!

Da; aici avea dreptate...

- Auzi? Eu am sentimentu' că ăla o să vină încoace.

- Să vină - da' după prânz. Ca să am eu timp să plec de-aici.

- Ştii, Diamante...

Nu ştia, dar nici nu-i plăcea să continue discuţia. Aşa că nu zicea nici, nici.

- ... Chestia e că nici un om nu e perfect. Ştii? Nici el nu e perfect, nici eu nu sunt perfect...

Bufni într-un râs nervos:

- Iar eu sunt departe de perfecţiune. Da' nu e vorba de perfecţiune; e vorba de antipatie. Ăla mi-e profund antipatic. Îmi stă-n gât numa' gându' numelui lui!

- Fă cumva să-ţi treacă; pentru că eu o să-i zic lu' şefu' adevărul. Iar şefu' o să-l ierte.

- O să-l ierte şi dacă nu-i zici nimic. O să-i zică nea Nicu Cărare să-l ierte. Aşa că poţi să nici nu te mai căzneşti atâta!

- Şi totuşi, o să-i zic. O să-i arăt mesajele chinezului. O să-i spun adevărul. Că şefu' e un om drept - şi nici eu nu-s vreun mincinos.

Da; adevărul era că Grasu "o cam comisese", refuzând să-i spună lui Ştefan ceea ce aflase de la chinez. Aşa că avea de recâştigat teren. În ceea ce-l privea...

- În ce mă priveşte pe mine, mă ştii! N-am texte! Şi nu mi-e greu să-i rânjesc ăluia amabil şi să-l înjur cu forţă-n gând!

- Auzi? Eu te sfătuiesc să faci pace cu ăla. Şi să-l ajuţi şi pe Ştefan să facă pace cu el. Că dacă şefu' se-mpacă cu chinezu' şi-l reprimeşte în birou, o să fiţi doi vice-regi.

Cum-cum? Îl privea lung - şi-l plesnea aşa, cu ochii ăia furioşi...

- Da' dacă îl îndeasă într-un office building şi-l vizitează trimestrial, o să fie subalternul tău! Şi tu o să dai ochii cu el din trei în trei zile!

Aici... cam avea dreptate. Iar perspectiva de-a se tot ciocni de ăla era sumbră... Ia să schimbe el subiectu'!

- ... O să-i zic lu' şefu' ce-am de zis. Până atunci, prefer să nu mă gândesc la ăla. Am altele pe cap.

- Serios? Şi care-s alea altele?

- Şefa, de exemplu! Ea şi naşterea ei! Îţi dai seama că medicu' n-o să vină la ea cu taxiu'! Iar afară-i aşa un trafic mişto de tot, că-mi vine să zic şi eu ca şefu', că vreau un plug de deszăpezire!

Grasu nu mai apucă să răspundă - mobilul oficial începu să cânte. Se grăbi să apese butonul verde:

- Da!

- Să trăiască şefu'!

- Şi băiatu' lui descurcăreţ. Dă-mi o veste bună, mânca-ţi-aş!

- Şefule, nu ştiu cât de bună e. Am găsit o vilă mişto de tot pe strada Ion Bogdan. Da' tre' s-o ocupăm acu', înainte de prânz. Că proprietaru' pleacă la ţară.

Tasta repede, în Google maps... Yes!

- Câte etaje?

- Demisol cu garaj, trei etaje şi mansardă.

- Zi-i c-o luăm. Sună băieţii, să-ţi aducă bani; şi vă dau eu, când ajung acolo.

- Stai liniştit, şefu'!

- Auzi? La ce număr e?

Că avea Street View...

- La 23. E pe dreapta, cum vii de pe Polonă.

- ... E perfectă. Dă-i banu' şi ia-i cheile - şi nu te împiedica în hârtii, dacă ăla nu vrea musai să se-mpiedice în ele. Venim şi noi.

Închise şi se ridică:

- Hai - că ne-a găsit băiatu' meu casă.

Dădu să închidă laptopul - dar Grasu i-l trase din faţă. Şi se exprimă, cu voce tare:

- Auzi, bă? Io am să-ţi dau ţie multe beri!

- ... De ce, bă?

- Că te face şefu' vice-rege; şi-mi laşi aşa băieţi deştepţi şi antrenaţi şi cu ochiu' ager...

Ete ce-l peria! Aah, ce afurisit! Îi trase laptopul şi se grăbi să iasă... că despre Isamu nu mai aveau ce vorbi. Nici acum, nici altădată!

Ştefan

Vila era perfectă. Era aproape de cabinetul doctorului; era pe o stradă nu foarte aglomerată. Pe-o parte ieşeau spre centru, pe partea cealaltă se duceau spre zona de nord. Era sigur că şi Ana se cazase în apropierea cabinetului dlui doctor!

... Hm; ar fi fost culmea să fie vecini de stradă...

Nu. Asta era prea mult. Asta ar fi fost o ironie mult prea crudă, ca să i-o servească soarta! Ana era pe undeva prin zonă. După părerea lui, era undeva între cabinet şi locuinţa doctorului. Ca să fie aproape de ambele posibilităţi...

Grasu tăcea mâlc; Diamant mâncase sămânţă de vorbă şi-o tonă

de ciocolată, că se agita pe-aici ca nebunu'. Rebeca era îngândurată - şi-un pic îngrijorată, apropo de gândurile alea...

Păi, n-aveau de ce să se îngrijoreze! Din Franţa, Aleodor era conectat direct cu STS-ul. Care îl asculta pe Paul Petrescu cu toată atenţia. Imediat cum afla ceva, Aleodor îl suna direct pe el. Şi îi organiza el aici. Nu vor rata naşterea. Nici dacă Ana era în Baia Mare, nu vor rata naşterea Fluturaşului! Stadionul Dinamo era la o aruncătură de băţ; iar vremea era geroasă, dar lipsită de precipitaţii pe tot teritoriul României. Iar avionul Externelor era consemnat pe Otopeni, special pentru el. În caz că se întâmpla ceva, Aleodor îi propusese să fie pregătit să-i ia cu un elicopter şi să-i mute direct în păduricea conacului! Probabil că îl sunase Popescu, să-i ceară socoteală şi pentru rapoartările ciungi, şi pentru vizita extrem de matinală de azi...

Intră în casă şi porni spre scări:

- Ocupăm etajul doi. Centrul de comandă mi-l instalaţi la unu. Livingul rămâne liber.

Că avea el o socoteală...

- Şefu', comand ceva de mâncare?

Aprobă şi se grăbi să urce. Până nu vorbea deschis cu el, până nu afla tot ce-i transmisese Isamu, nu mai avea ochi pentru Grasu lui! Tocmai Grasu! Da, îl înţelegea; îi înţelegea motivele. Dar nu putea accepta aşa afront. Nu se aşteptase...

Şi tocmai fiindcă nu se aşteptase, o să-l trimită la treabă. Ca s-o contacteze pe Iuliana şi să afle "la prima mână" unde era sala de naşteri. Dacă-i spunea asta...

Ana-Maria

Mm, ce cartofi buni! Ronţăia şi zâmbea, amuzată de gândul care-i amintise că şi înainte de naşterea lui Léon tot cartofi prăjiţi mâncase...

Reuşise să transporte toate cumpărăturile cu bine. Reuşise să cumpere tot ce avusese pe listă. Burduşise frigiderul cât pentru o lună de zile. Iar acum păturile se răsuceau în maşina de spălat iar ea stătea pe canapea şi degusta agale două kilograme de cartofi prăjiţi. Şi-şi asculta băieţelul cu stetoscopul. Îl auzea clar. Avea un Fluturaş cuminte; nu se agita foarte tare, nu se răsucea excesiv...

Ştirile erau neinteresante; dar n-avea la ce altceva să se uite. Nu-şi luase o tabletă, să intre pe net şi să vadă un film bun. Iar laptopul nu l-ar fi pornit. N-avea nici un chef! Dealtfel, imediat cum termina castronul cu cartofi prăjiţi şi întindea păturile, se băga la culcare! Stresul dispăruse complet; acum se comporta ca o gravidă STAS. Poftea tot felul de lucruri şi le îndesa în ea ca nemâncata; se simţea greoaie şi somnoroasă şi ţâfnoasă şi nerăbdătoare...

Na - că iar dădeau reclame! Doamne, ce oameni! Când o să-i sature Dumnezeu de-atâţia bani? Când o să le scadă ratingul spre zero! Hm...

Ia - băieţelul ei ce făcea? Asculta atentă şi-i căuta inimioara cu stetoscopul... Mm, păpa cartofi prăjiţi! De-ăia congelaţi, nu de-ăia bio! Îi plăcea golanului fast-food-ul... Adică *french fries*! Îi plăcea *french*! Pui de conte, ce mai!

Bufni în râs şi se ridică - ia să vadă ea dacă se răcise Coca-Cola...

Roşcata

Bun! Erau la cabinetul medicului Petrescu. Avea la ea tot ce-i trebuia ca să şi rămână aici, cu el; aşa că se întoarse spre Diamant... iar el îi zâmbi slab:

- Las' că se rezolvă toate! Şi-atunci o să avem şi noi un mic concediu, pentru noi!

Aprobă şi nu comentă - coborî. Nu voia să-i spună că, imediat cum se întorcea regina, el se ocupa de afacerile din România iar ea se întorcea la conac şi prelua Raina Consulting din mâinile lui Aleodor! Nu voia să-l întristeze. De când venise şi ea în Aurari, stătuseră atât de puţin timp împreună! Îşi amintea chestia asta şi devenea instantaneu depresivă...

Deschise uşa şi intră în apartament.

Evident, era plin-ochi! Marea majoritate erau gravide; celelalte erau femei "cu stare" şi cu multe studii superioare. Asta-i amintea că, în ultimul timp, nu prea mai apucase să deschidă manualele alea... În fine! Femeia mărunţică, în halat albastru, ieşi din cabinet şi-o văzu. Îşi compuse o privire "ucigătoare", ca s-o facă să deschidă discuţia... Şi uite că reuşise s-o aducă la ea! Ia uite! Nu cumva "deprinsese" şi ea uităturа aia electrocutantă?

- Bună seara.
- Bună seara.
- Dvs aveţi programare?
- Da. Ionescu.

Bun! Se făcuse albăstrie şi pornise cu demaraj înapoi, la cabinet! Perfect! Îşi scoase geaca şi oftă scurt. Şi descoperi vreo trei perechi de ochi grăbindu-se să nu se mai holbeze...

Făcea nişte descoperiri destul de interesante! Devenise... Devenise altfel decât fusese până acum. Crescuse - şi cu, şi fără ghilimele. Ştefan o ajutase să se transforme, o motivase... O mai motivase şi Diamant, pe ici-pe colo... Şi probabil că, indirect şi fără să-şi dea seama, o motivase puţin şi regina! Aşa o femeie aparte, specială... care râdea atât de frumos, care zâmbea atât de frumos, care radia aşa de frumos... Cum să nu copieze asemenea femeie?!

Uşa cabinetului se redeschise - iar asistenta îi făcu semn să intre. Păi, ce făcea - intra peste duduia aia din cabinet? Intră; iar medicul exclamă, de lângă masa ginecologică:

- Bună ziua, doamna Ionescu!
- Bună ziua, dle doctor.

Aha! Întorsese imediat capul! Evident, vocea ei era aparte... Bărbatul se încruntă un pic:

- Ciudat; nu sunteţi doamna Ionescu pe care o aşteptam.
- Ba da; sunt doamna Ionescu pe care o aşteptaţi. Rebeca Ionescu. Cumnata doamnei Ionescu la care vă gândiţi dvs. acum.

Femeia de pe masă aştepta ca domnul doctor "s-o termine"; dar el avea altă treabă acum. El se uita la ea şi nu prea credea ceea ce auzise... Se apropie, încercând să facă abstracţie de poziţia bietei cliente, şi şopti, în franceză:

- Sunt actuala soţie a lui Diamant Ionescu. Vărul lui Ştefan Ionescu, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne. Şi rege al aurarilor. Ştiu că regina aurarilor e gravidă. Ştiu că v-a vizitat deja. Ştiu că aşteptaţi telefonul ei. Dl conte vă roagă să-mi permiteţi să stau în preajma dvs.

Medicul zâmbi larg... şi-i răspunse tot în şoaptă:

- Nu te cred!
- Dl conte mi-a spus că voi auzi asta. Aşa că o să vă rog să mergeţi la geam...

Iar el nu prea ştia ce să facă... aşa că se duse ea la geam şi trase un pic de jaluzele. Iar Diamant îi zâmbi şi-i făcu cu mâna... Ia - medicul vedea asta?... Da; îl văzuse. Şi-acum o credea. Închise din nou jaluzelele:

- Ştiţi bine ce resurse are soţul ei. Adică cumnatul şi şeful meu. Are în momentul ăsta inclusiv un elicopter pregătit oricând să decoleze de pe terenul Stadionului Dinamo. Tot ceea ce-i lipseşte este acordul dvs. Şi adresa sălii de naştere.

Iar medicul bufni într-un hohot sănătos de râs... şi reveni, totuşi, la pacientă:

- Culmea e că am discutat deja cu ea aspectul ăsta. Vrea să nască într-o discreţie împinsă la extrem; aşa că nu mi-a dat adresa sălii de naştere. Şi cum moaşa mea preferată nu prea ştie mişcări "din scurt", i-am propus viitoarei mămici să-l implice şi pe tătic în treburile noastre. Şi-a fost imediat de acord. Mi s-a părut încântată de aşa idee...

Asta era bine! Asta o să-l bucure mult pe Ştefan diseară, când o să-i povestească...

- Aşa că uite ce-ţi propun! Du-te în ultima cameră de pe hol şi ia-ţi un halat albastru. Şi vino înapoi.

OK! Se repezi să iasă... Ultima cameră de pe hol. Ia - ce era acolo?...

Era locul unde bietele femei încercau să-şi revină, după diversele intervenţii ale doctorului. Pe peretele din dreapta erau nişte dulapuri; le deschise şi găsi halatele albastre. Îşi luă unul scurt, ca al asistentei... Reveni în cabinet. Medicul tocmai o ajuta pe biata pacientă să se ridice...

- Gata? Ia să te văd?... Perfect! Ocupă un scaun, oricare vrei tu. O singură rugăminte am - să-ţi pui telefonul pe vibraţii.

Aprobă şi scoase ambele telefoane. Le apăsa în simultan, fiindcă aveau comenzile aproximativ la fel...

- Mda; trebuia să mă aştept la asta! La urma urmei, soţul tău are două pistoale!

Bufni în râs şi aprobă... iar el continuă:

- Şi aveţi acelaşi şef. Mă-ntreb ce are băiatul ăla mare şi solid şi ras în cap şi se înmulţeşte cu doi...

Grasu? Avea de toate! Două mobile şi două cuţite. Pistoale avea doar unul... Oare se punea şi puşca aia cu ţeavă scurtă, tăiată, din maşină? În fine...

Să-i scrie lui Ştefan un SMS cu "s-a rezolvat" şi să încerce să fie tăcută. Şi neclintită. Şi, uneori, spirituală. Medicul reginei era un tip de toată isprava! Presimţea că n-o să se plictisească...

Diamant

Îşi privea lung vărul - şi nu ştia ce să spună. Ştefan îl invitase în camera lui. Mâncau amândoi friptură delicioasă trimisă special pentru ei din Aurari...

Vărul lui era serios. Mânca normal, corect; dar avea senzaţia că înghiţea cu noduri. Era calm; dar avea senzaţia că, dacă telefonul o să înceapă să sune, vărul lui o să-l taie cu cuţitul. Tocmai pentru că nu sunase azi deloc. Nici măcar pentru o afacere, sau o livrare sau o nelămurire sau o viitoare afacere! Nu-l căutase absolut nimeni! De parcă toată lumea ştia că era ocupat cu familia lui - şi nu-şi permiteau să-l deranjeze. Aşa percepea el lucrurile. Cu siguranţă, Ştefan se simţea "uşor inutil"... împins deoparte, uitat şi abandonat...

De ce nu-l sunase Aleodor nici măcar o dată azi? De ce nu-l sunase Popescu? De ce nici chiar nea Dumitru nu-l sunase, după ce plecaseră din Aurari? De ce? De ce-l lăsau să se simtă inutil? Chiar nu se gândeau şi la el? Hm...

- La nouă, când pleacă medicul Petrescu acasă, Rebeca se întoarce aici. Pe el îl preia Grasu şi-l duce acasă. Şi stă şi păzeşte scara blocului.

Înghiţi şi se grăbi să-l contrazică:

- Lasă-l pe Grasu aici. Mă duc eu la medic.

Ochii verzi îl săgetară scurt... Oftă şi şopti:

- E mai bine aşa - crede-mă! Grasu vrea de mult timp să vorbească cu tine. Şi cred că ar fi bine să-l asculţi.

Iar Ştefan tăcea... Decise să rişte; puse mâna peste umerii lui şi-l trase un pic spre el:

- Vere... Ştii că nu-ţi vreau răul; da?

Primi o aprobare scurtă. Aşa că "o coti" spre dialectul Anei:

- Te rog io din tot sufletu' meu să auzi ce vrea Grasu să-ţi zică! Că dacă îl bagi pe chinezu' ăla într-un birou şi mă trimiţi să-i zic io ce-are de făcut, se duce dracu' totu'! Ăla te iubeşte; şi nu poate fără tine. Te rog io mult să-l ierţi...

Vărul lui începu să râdă:

- Tocmai tu, Diamante? Tocmai tu?

- Ştiu, vărule! E bulversant! Nici mie nu-mi vine să cred că zic asta! Da' zău că mi-ajunge Titel! Ştii tu...

Ştefan îi luă mâna şi i-o puse pe masă; şi fu el cel luat pe după umeri:

- ... Bine, Diamante. Atunci tu şi Claire dormiţi azi la domn' doctor. Iar Grasu face destăinuiri complete. Da' îţi zic o chestie... Dacă nu face destăinuiri complete azi, mâine va fi prea târziu. Aşa că nu ştiu cum faci - îl baţi, îl rogi, arunci cu bani în el... Da' convinge-l să zică tot. E ultima şansă pe care i-o mai dau. Chiar dacă a avut grijă de Ana, chiar dacă nu mi-a trădat niciodată încrederea şi nu mi-a înşelat niciodată speranţele... Dacă nu-mi spune azi totul cu sinceritate, se duce dracu totu'. Şi îl trimit la execuţie, sub Titel. Pentru că tu, orice-ar fi, devii vice-rege.

Prea bine! Aprobă...

Ştefan redevenise atent la propria friptură. Decise deci să nu mai spună nimic. Chiar nu era momentul pentru cealaltă temă de discuţie! Cea despre Trésor! Vărul lui era serios - şi tensionat şi îngrijorat rău...

Grasu

Aştepta veşti. Le aştepta aici, la parter - cât mai departe de Ştefan. Diamant îi transmisese, mai printre dinţi, aşa, că "vorbise cu şefu'". Iar azi avea ultima şansă să fie sincer şi să spună totul. El prefera să amâne puţin momentul ăla. El aştepta un telefon foarte important. Anita Herrmann îl anunţase, în jurul prânzului, că în seara asta discutau. Aştepta. Nu se putea duce la Ştefan fără informaţiile pe care le va primi azi! Ar fi fost ca şi cum i-ar fi pus în faţă un tort aproape perfect! Rotund, pe trei etaje impecabile, cu ciocolată şi frişcă şi fructe confiate - dar fără mesaj! Fără să-l anunţe dacă era "de La mulţi ani" sau "de Sărbători fericite"! Se simţea în aceeaşi situaţie cu chinezul: ca să-şi poată reapropia şeful, trebuia să-i dea calea spre Ana...

Piuitul mobilului îl sperie îngrozitor! Şi iar simţi înţepătura aia dureroasă în piept! Aah! Spera din tot sufletul ca Jun Chèn să fie chiar acum într-un cazan plin-ochi cu pucioasă! Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Hai, dragă! Ce dracu faci? Nu mai vii odată?

O femeie tânără, isterică, îl întreba ce dracu face... Privi ecranul, preţ de-o clipă; era un număr ciudat, aşa că readuse aparatul la ureche:

- Ce să fac?

Individa oftă greu şi se tângui "artistic":

- Nu-mi spune că ai uitat că aveam întâlnire azi, la nouă fix, la Bellagio!

Aha! La Bellagio! Pe Ştefan cel Mare - adică exact acolo unde se aşteptase el să se cazeze Ana! Exclamă, ridicându-se:

- Aoleu, uitasem! Hai, aşteaptă-mă acolo, că vin acu'!

- Te aştept, ce dracu să fac! Da' să vii, mă! Ce dracu!

Şi-atât - îi închisese. Mai privi o dată numărul ciudat... Fie îşi luase o altă cartelă, fie suna de la un fix. Numai ea ştia! El n-avea timp să se gândească la asta! El lua laptopul, îl închidea şi pornea chiar acum spre scări...

Ştefan

Întinsese harta pe pat. O privea şi n-avea nici o idee. Nici un indiciu. I-ar fi prins tare bine un indiciu! Numai că Diamant discutase o grămadă cu domnul doctor; şi nu obţinuse de la el ceea ce el sperase din tot sufletul să obţină. Aşa că marcase pe hartă cabinetul doctorului, adresa din buletinul doctorului, maternitatea Giuleşti, Spitalul de Urgenţă... Şi rămăsese în pană de idei. Şi Diamant tăcea în telefon... Oftă greu:

- Bine, Diamante. Ai grijă ce faci acolo.

- Stai liniştit, şefu'! Cum se-ntâmplă ceva, te trezesc!

Să-l trezească?! Ha?! Bufni într-un râs nervos... şi-i închise. Că n-avea chef de poante de-astea. Ziua de 20 decembrie se apropia vertiginos de final. El ştia tot adevărul, ştia amănunte incredibile, era stăpân pe situaţie... dar habar n-avea unde-i era soţia. Oricare dintre duşmanii lui avea acum şanse s-o găsească! Externele aflaseră că regina e gravidă! Şi aflaseră şi Internele! Iar el nu era singurul "geniu" care ungea impecabil rotiţele! În condiţiile astea, Diamant îl asigura că îl trezeşte, dacă...

Uşa se deschise. Hei! Cine năvălea aşa peste el?

Grasu...

După o secundă de gândire, Grasu lăsă laptopul pe masă, lângă laptopul lui, şi şopti:

- Lipsesc o jumătate de oră. După care vin şi-ţi spun totul.

Arătă scurt spre uşă - să se ducă unde vede cu ochii! Nu-i era de nici un folos! Aşa, mut şi secretos şi aproape trădător, nu-i era de folos...

Oare Grasu se săturase de el? Oare "se cerea" concediat? Sau vândut, aşa ca Titel? Trebuia să se gândească la asta... Adică ar fi trebuit să se gândească urgent la asta - că avea mai puţin de-o săptămână până bătea palma cu chinezul de la Nisa, iar atunci "se deblocau" toate! Şi n-o să-l remorcheze pe Grasu după el, dacă se cerea afară din afacere! Numai că nu se putea gândi decât la ea - la Ana lui. Căuta acum prin propria minte gânduri despre Leonard, despre Fang, despre nea Nicu Cărare - şi nu găsea nici unul. O găsea doar pe ea. Doar pe regina lui. Doar pe femeia mult mai frumoasă ca luna...

Grasu

Aha! Uite-o! Era foarte "provocatoare"! Iuliana îmbrăcase hainele de serviciu, alea bune - cu tarif mare - şi fuma o ţigară chiar în dreptul intrării. Se asigură, întoarse din scurt şi opri BMW-ul exact în faţa ei. Iar ea îi zâmbi încurajator...

Prea bine! La aşa femeie frumoasă şi haine de serviciu, trebuia să fie un domn! Coborî şi se apropie de ea:

- Bună seara.

- Bună seara.

Şi-acum el tăcea... Ea nu se zorea să spună ceva... Doamnee! - că prost mai era! Adică rău se mai prostise, cât zăcuse-n convalescenţă! De parcă-i pusese SIE prostie în perfuzii! Scoase pachetul, scoase o ţigară şi zâmbi:

- Aveţi un foc?

Ea aprobă şi scoase bricheta. Şi cum el făcu palmele căuş, ca să apere flacăra de palele de vânt, simţi cum bileţelul i se strecoară între degetul mare şi index. Îl prinse bine, trăgând din ţigară... şi-l băgă în buzunar, odată cu pachetul:

- Mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce.

Se aplecă puţin spre ea şi zâmbi cu subînţeles:

- Şi-acu', dacă nu-mi zici lucruri concrete, dracu m-a luat. Că mă aşteaptă să-i zic totu'! Şi azi nu mai scap!

Ea se apropie şi puse palma la urechea lui:

- Lucrul concret ţi l-am zis deja. Şi poţi să-i zici că şefa e atât de deşteaptă, că m-a speriat rău! De vreo trei ori, era s-o pierd!

I-auzi! Îi prinse mâna şi i-o sărută; şi şi-o puse uşurel pe braţ:

- Presimt o avansare mare de tot pentru tine...

Iar ea negă şi făcu un pas în spate:

- Nu-mi trebuie. Doar să-i explici tu de ce nu l-am informat prompt.

Se grăbi să revină lângă ea:

- Să fii sigură că n-o să te urecheze!

Iar acum ea îl luă de braţ şi porniră spre BMW:

- Eu sper doar să nu-mi ia gâtu'! La ce schimbări zicea Herr Herrmann că or să urmeze...

Îi deschise portiera din faţă şi se grăbi să urce la volan. Şi demară:

- Tu eşti pusă bine. Arată-mi, că nu vreau să risc nimic. Unde e? E aproape?

- Foarte aproape. Dă-i încetişor înainte.

Bine; îi dădea încetişor înainte...

- ... Chiar dacă nu se mai deghizează, ea tot deghizată e. Cât timp e frig afară, e deghizată perfect!

- Evident! Gluga, fularul şi gata - nici mă-sa n-ar recunoaşte-o!

- Să-i zici lu' şefu'! Auzi? Pe bune! Să-i zici, ca să stea liniştit! Că-l ştiu cum face şi cum simte - şi se îmbolnăveşte de inimă rea dacă nu află chestiile astea!

- N-auzi că azi îi zic totu'? O să vorbesc mult - că trebuie să vă scap şi pe tine, şi pe Diamant, şi pe Roxana, şi pe Isamu... Şi trebuie să scap şi eu, la final!

- Afurisită temă...

Şi-o spunea chicotit, aşa... El tăcea şi înainta încetişor cu coloana de maşini...

- Acolo e; la intersecţia cu Ghiocei, la blocu' ăla. Intrarea e prin spate; o tai prin gang, faci imediat dreapta şi la prima scară. Mai mult de-atât nu ştiu; dar...

Degetul ei indica înspre bloc... Ce era acolo? Ce-i arăta?

... Ptiu, drace! Afurisită femeie! Sus, pe balconul de la etajul 9, era prins un banner uriaş cu "For rent"... Şi era lumina aprinsă în cel puţin una dintre camere...

- Hai - că s-a dat verde.

Aoleu! Corect - hai! Să nu atragă atenţia...

- Eu am filat-o azi. A cumpărat juma' de hypermarket, aşa că

- Ce-ce?

- Şi-a luat un troller de-ăla de pensionare şi l-a hărtănit bine de tot. A făcut 7 drumuri; aşa că nu cred că mai iese înainte de naştere.

Evident! Îşi făcuse provizii, profitând probabil de prezenţa lui nea Nicu în preajma ei...

- Mă duci şi pe mine la Florin?

Aprobă şi acceleră - lui Ştefan îi spusese "jumătate de oră"...

- ... Herr Herrmann zice s-o lăsaţi în pace. Şi zice că vă va opri personal, dacă veţi încerca să urcaţi neinvitaţi. Aşa că să nu încercaţi. Că să ştii că, de când s-a mutat la privat, e cu totul alt om! N-are nici mamă, nici tată, iar familia e pusă bine la păstrare! Să nu-i ieşiţi din cuvânt - că se termină nasol de tot!

- N-o să-i ieşim din cuvânt. Că ne vrea binele. Mai ales binele ei...

Iuliana aproba; el încerca să fie atent şi să se ferească de neatenţii chitiţi să tamponeze uşor participanţii la trafic...

- ... Auzi, Grasule?

- Zi-i!

- Te-am ascultat cu atenţie. Şi mi-a atras atenţia un nume.

Ce nume?

- Roxana.

Aa...

- S-a întors la treburile ei. Şi refuză să scoată vreun cuvânt despre perioada pe care-a trăit-o în spitalul ăla, şi-apoi în Aurari. Şi eram curioasă...

Era curioasă...

- ... Dat fiind că au fost câteva voci care ziceau că se pune ordine-n vieţile consilierilor... şi că ţi-ai găsit jumătatea...

- Jumătatea mea e compusă din ăsta micu'...

Şi bătu în bord...

- ... şi ăsta micu'.

Şi-i arătă pistolul de la brâu. Şi continuă:

- Iar eu nu sunt al meu - sunt al lui Ştefan. Aşa că viaţa mea e îndeajuns de ordonată acum, ca să risc s-o dezordonez. Am fost limpede?

Iuliana aproba, zâmbind...

- Iar la spital, dacă vrei să ştii, nu s-a întâmplat nimic. Nici în preoperator, nici în postoperator. Şi nici în Aurari nu s-a întâmplat nimic.

Ea aproba, zâmbind în continuare...

Bun! Şi-acum, că lămurise problema aia şi-i spusese şi cum să potolească gurile alea sparte care-o indispuneau rău pe Roxana lui, accelera spre Florin Salam. Şi-apoi zbura cumva până la Ştefan!

Roşcata

Şeful ei privea harta. O privea lung, de la jumătate de metru, cu ţigara-n colţul gurii. Mijise ochii ăia verzi, de parcă încerca să citească secretele pe care tipografia nu le imprimase pe hârtie. Umpluse harta cu cerculeţe colorate. Avea şase markeruri; le folosea pe toate. Îşi scormonea mintea şi încercuia şi ics-uia spitale, clinici particulare, locuri numai bune de decolat cu elicopterul... Case de amici, case de duşmani... Intersecţii mari care, la ore de vârf, erau deservite de poli-

ţişti... Acolo, pe harta întinsă în pat, Ştefan făcea "strategie militară". După părerea ei, în maximum un sfert de oră regele îi va cere o cariocă neagră. Şi va face un cerculeţ nu foarte mare. Iar regina le va confirma, atunci când se va întoarce, că regele calculase bine - şi, într-adevăr, în cercul ăla era ascunzătoarea unde născuse ea...

Paşii urcau grăbiţi. După cum se auzeau, Grasu era. Colegul ei reîncepuse să se îngraşe. El trebuia să fie impunător, nu fotomodel! Observase azi la el un re-început de burtă...

- Du-te la tine.

Hait - c-o expedia de-acolo! Se ridică şi se grăbi să iasă. Şi-i arătă lui Grasu, din privire, să intre cu grijă, să fie sincer şi să zică tot. Şi să aibă mare grijă la cuţitul din cizmă! Şi-apoi intră în camera ei...

Se simţea ciudat. De unde azi se simţise foarte importantă, acum se simţea inutilă. Ştefan urma să discute cu Grasu; pe ea o poftise afară. Nu mai avea nevoie de sfaturile şi opiniile ei. Şi nici nu voia să audă ea ceea ce va spune Grasu. Se simţea... exclusă...

Ştefan

În sfârşit, venise! În sfârşit! Îl privi lung... Era calm. Şi părea pregătit să spună totul. Arătă spre masă:

- Vin imediat.

Aşa! Reveni la hartă...

... Degeaba. Habar n-avea unde era Ana. Era incapabil de-a face un cerc negru pe hartă! Dacă ea nu-i trimitea nici un indiciu, n-avea nici cea mai mică şansă s-o găsească. Femeie frumoasă şi foarte inteligentă...

Aruncă markerele peste hartă şi se aşeză lângă Grasu. Îşi aprinse o ţigară, suflă fumul... Iar bunul lui prieten, care acum era cu un picior afară din casa sufletului lui, oftă greu:

- Şefule, trebuie să-ţi spun ceva. Adică trebuie să-ţi spun tot ce ştiu. Chiar dacă s-ar putea să te înfurii, s-ar putea să scoţi cuţitul...

- Dacă va fi cazul, îl voi scoate.

- ... Sper să nu-ţi fi pierdut răbdarea şi calmul. Şi sper să mă asculţi până la final, înainte să

- Grasule, nu mă lua pe ocolite! Vorbeşte!

- ... Sami ăla spune adevărul.

- Ştiu că n-are nici un interes să mă mintă.

- Nu e vorba de asta. Eu ştiam adresa lui înainte să-mi trimită nea Nicu dosarul.

Îl privea lung, serios, şi prefera să tacă... Grasu pornise deja laptopul; apăsa tastele acum. Presimţea că va citi, în următoarele minute, conversaţiile lui cu Isamu... Ecranul se întoarse spre el.

Nu - era doar Google Maps. Îi arăta casa. Nu că ar mai fi contat; dar...

Era o zonă rezidenţială. Vedea pe ecran case mici, cu un etaj maximum. Străzi întregi de case mici, cu curţi mititele şi câte-o maşină parcată la gard...

- Ţie nu ţi-am spus - că ştiam că n-o să fii de acord. Atunci când am ştiut cu certitudine în ce oraş e Ana, am trimis-o pe Roxana acolo. S-o caute aşa cum poate şi ea. Am trimis-o la un băiat de-al lu' Diamant, care munceşte la un hypermarket; ăla i-a dat să împrăştie pliante pe străzi... Isamu nu mi-a spus strada şi numărul aşa, "din prima". Mi-a spus întâi cartierul. Iar atunci când am aflat cartierul, ea era deja acolo.

Gata, că deja simţea că explodează! Îl înhăţă de gulerul cămăşii:

- Tu ai ştiut unde era familia mea.

Primi o aprobare:

- Da. Nu chiar de la început, dar

- Şi nu mi-ai spus.

Acum primi o negare. Aşa că scoase cuţitul de la cizmă:

- Nu mi-ai spus adresa unde era familia mea, în clipa când ai aflat-o. Nu mi-ai spus-o nici după cinci minute... Nici după cinci zile...

Grasu îi prinse mâna care-l ţinea de guler şi oftă greu:

- Pe 4 octombrie, seara, verificam mail-ul şi pregăteam ordinele pentru a doua zi. Diamant era lângă mine. Am văzut amândoi fereastra de mess apărând pe ecran. Atunci am aflat că există, în arhiva unui ziar local, un articol bogat ilustrat despre o petrecere de revelion, petrecută la castelul din Turenne. Iar Ana îi arăta zilnic lui Léon fotografiile alea.

Poftim? Laptopul se întoarse puţin spre el; Grasu căuta începutul discuţiei - iar Yahoo nu prea coopera, fiindcă scotea destul de greu istoria acelei conversaţii...

- Isamu a recepţionat semnalul... sau nu ştiu cum dracu a făcut de-a aflat latitudinea şi longitudinea unde se afla placa de reţea care accesa zilnic ziarul ăla. Diamant zice că tot aşa, cu satelitul, a aflat numărul de telefon de la adresa aia. Nu ştiu cum, că n-am priceput; cu unde radio, sau...

Alea erau "informaţii moarte". Felul cum aflase Isamu era neconcludent - că doar trăia într-un birou dotat cu tehnologie de ultimă generaţie şi era un om inteligent! El citea acum repede-repede conversaţia dintre Grasu şi ţapul ispăşitor... şi lăsa cuţitul pe masă, fiindcă avea nevoie de deget iar gulerului nu-i dădea drumul nici mort...

"- Bună, Grasule. Sunt ţapul ispăşitor. Am răspunsul la întrebarea care-l chinuie pe şeful tău.

- Şi în afară de poreclă şi răspunsul la întrebarea şefului meu, n-ai şi-un nume?

- Ba da, dar prefer să nu îl folosesc.

- Ce răspuns ziceai că ai?

- Şeful tău are o întrebare care-l roade rău pe dinăuntru. S-ar putea să-i ofer eu o parte din răspunsul la ea.

- Tu spune; o să-i zic lui şefu' că tu i l-ai transmis."

Şi urma un link. Şi apoi discuţia continua. Repede - ce-i scrisese?

"- Ştiu oraşul din care acest link este accesat zilnic.

- Identifică-te acum.

- Sunt ţapul ispăşitor din tot rahatul care s-a întâmplat. Ştiu că o să încercaţi să puneţi punct războiului; şi ştiu drumul spre ea. Vreau doar să fiu sigur că bunurile mele sunt în siguranţă acolo unde sunt."

Aha! Partea asta n-o ştia! Pe-asta nu i-o trimisese Grasu!

"- Acum sunt singur. Spune-mi unde e.

- Nantes. Doulon-Bottière. Sun-o şi spune-i să dea cu laptopul de pământ."

Şi-i dăduse şi numărul ei de mobil! În 3 octombrie! Iar Grasu tăcuse mâlc! Dumnezeule mare! Ridică privirea spre el... siderat...

- În fine! El nu ne-a spus atunci mai multe. De când mi-a apărut pe ecran, i-am zis lu' Diamant să te sune; şi pe urmă el te-a sunat, a ieşit, eu i-am zis lui Isamu că sunt singur... Iar Isamu mi-a confirmat bănuielile. Ştia că Diamant nu-l poate suferi. Ştia că n-are nici o şansă să ajungă la tine, dacă se lasă în grija lui Diamant. Şi a încercat să mă câştige pe mine. Ai văzut - mi-a dat numărul ei de telefon, mi-a spus să-i spunem să distrugă laptopul... Atunci am sunat-o prima oară.

Îi dădu drumul. Şi-şi trecu, scurt, degetele prin păr. În 3 octombrie, el ar fi putut vorbi cu regina lui...

- Dacă îţi spuneam atunci, se ducea dracului totul. Că trimiteai poliţia, armata, pompierii şi trupele speciale după ea; şi, pe lângă sperietura ei straşnică, mai erau şi chinezii, şi spionii, şi avansarea... şi foarte multe altele.

Aprobă aşa, în virtutea inerţiei. Abia acum îşi amintea de Roxana... Şopti, tăios:

- Roxana a găsit-o?

- Atunci când i-am dat cartierul, da. După vreo săptămână, sau chiar două, a scris pe Facebook că s-a reîntâlnit cu o bună prietenă din copilărie. Iar în două zile a fost înapoi, speriată şi şocată şi mută şi determinată să moară în chinuri dar să nu scoată vreo vorbă...

N-o să-i spună lui Grasu cum a venit Roxana la el în miez de noapte şi ce i-a spus atunci. Dar îşi amintea foarte bine şi cuvintele ei, şi cât de şocată era, şi cum plângea şi tremura şi se gândea că, gata, s-a terminat viaţa ei... Degetul lui Grasu apăsă săgeata în jos şi-i indica spre ecran:

- I-am pus lui Isamu în vedere că, dacă se apropie de ea, familia lui o să păţească lucruri urâte; m-a asigurat că nu va risca să o

demaşte, mai ales faţă de frati-su.

Se grăbi să îl întrerupă:

- Atunci când Cheng a venit la conac, să-şi ofere serviciile de consilier, mi-a spus acelaşi lucru. Şi anume, că Isamu nu m-a trădat niciodată.

Ridică privirea spre el. Grasu rămăsese perplex şi cu gura căscată... Ei bine, o să se răzbune pe muţenia lui - şi n-o să-i spună cum fusese atunci, cu Cheng:

- Mi-a spus că Isamu şi-a riscat viaţa, în faţa lui Jun, ca s-o scape pe Ana. Şi că el era cel care-l trimitea pe Gilles la punct fix, cum se spune...

Grasu nu se dezmeticea... Dădu să se ridice:

- Mai ai şi altceva de spus?

- Da.

... Prea bine! Se reaşeză şi îl văzu deschizând un mail...

- Pe 5 decembrie, Isamu mi-a trimis fotografia asta.

Fotografie? Păi, stop - că lucrurile se încingeau rău! Un om se apropiase de Ana lui şi o fotografiase! Un om care avea legătură cu Isamu! Iar cu Isamu aveau legături numai oameni "dinspre Nisa"! Acum o să fie rău...

Uite-o!

Dumnezeule...

O privea şi nu putea să reacţioneze...

- Şi m-a implorat atunci să nu-ţi spun nimic, ca să nu te repezi la ea şi s-o sperii! M-a implorat să fac cumva ca istoria aia tristă de demult, cu Ramon, să nu se repete. Iar eu...

Grasu nu-şi permitea să-i închidă el fotografia, ca să-i arate discuţia cu Isamu...

- ... Eu o iubesc pe şefa ca pe ochii din cap. Ca pe tine o iubesc. M-am hotărât atunci să nu-ţi zic nimic; dar să nici n-o las la îndemâna lu' Isamu. Aşa că am făcut rost de ID-ul personal al Iulianei.

Al Iulianei? Care Iuliana?

- Iuliana a lu' Florin.

Nepoţica lui Florin? Păi... Păi...

- Iar ea s-a prezentat prompt la apelu' meu. După care m-a anunţat să stau liniştit, că pe şefa o păzeşte cine trebuie. Şi mi-a zis că ăla a cooptat-o şi pe ea în echipă, aşa că o să mă ţină ea la curent cu cum merge paza lu' şefa şi ce mai face şefa. Şi să ştii că aşa a fost. Ea a urmărit-o discret pe Ana peste tot. Ea a fost o alegere mult mai bună decât Roxana! Iuliana a trecut de fiecare dată graniţa împreună cu ea; şi-au trecut-o atât de discret, că eu habar n-am avut... Şi, dacă nu ne zicea tanti Perla când vine Florentina, şi apoi când vine Léon, probabil că nu ne-am fi mişcat cu aşa viteză supersonică...

Îşi privea lung regina şi... Şi decise să închidă fotografia. Ana lui fusese deghizată impecabil. Ştia sigur că secretara Cioroacă din Bucureşti n-avea poze vechi salvate prin arhivele anumitor instituţii; iar soţia lui călătorise "deghizată" în secretara Cioroacă, nefardată şi cu gluga pe cap, îmbrăcată într-o geacă comună...

Gata. Trebuia să se concentreze asupra discuţiei cu Grasu. Aşa că acum voia să vadă discuţia lui Isamu cu el. Citea, repede...

"- Salut.

- Salut.

- Eşti singur?

- Da.

- Te întreb pentru că am veşti, dar doar pentru tine.

- Dă-mi-le - voi fi discret.

- Mai întâi, promite-mi că nu vei spune nimănui nimic din ceea ce-ţi voi spune azi.

- HAHAHA! N-am de ce să-ţi fac ţie promisiuni!

- Ba cred că ai. Sănătatea ei şi sănătatea mentală a lui nu sunt lucruri cu care să-ţi permiţi să te joci.

- În fine, să zicem că sunt dispus să promit.

- Ţi-am trimis un mail. Nu o căuta şi nu o contacta acolo. Îţi garantez că este păzită de cine trebuie. Iar ea nu trebuie să observe nimic ciudat în jurul ei. Nu are voie să se sperie tocmai acum! Nu spune nimănui ceea ce ştim noi. Oricum, adevărul se va afla în următoarele 2-3 săptămâni. Te rog din suflet - nu face nimic din ceea ce ar putea determina istoria aia nefericită cu Ramon să se repete...

- Să nu îndrăzneşti să te apropii!

- Nu mă voi apropia de ea. Nu vreau s-o sperii. Chiar dacă apariţia mea în faţa lui, cu ea la braţ, mi-ar asigura măcar cinci minute de discuţie deschisă cu el, n-am să mă apropii de ea.

- O să am grijă să mă asigur de chestia asta, să ştii! Nu uita că sunt vecin cu nevastă-ta!

- E păzită de o persoană în care Ştefan are încredere; ceva îmi spune însă că Ştefan nu ştie cine-o păzeşte.

- Cine-o păzeşte?

- Ar fi totuşi bine dacă i-aţi pune o codiţă discretă - că eu trebuie să mă întorc mâine la birou. Şi trebuie să rămân acolo.

- Bine. Mă ocup eu de asta.

- Şi rămâne între noi.

- Da.

- Vorbim.

- Atunci când va fi timpul, îi voi spune eu totul. Vorbim."

Iar mail-ul era cel marcat acum. Cel cu fotografia. N-avea subiect; avea doar conţinut. ***"16 Avenue des Lévriers, Nantes"***. Şi poza ataşată. Şi-atât. Iar el îşi amintea acum că Aleodor îl anunţase apropo de faptul că Isamu plecase brusc de la Cannes şi se cazase în Le Mans, într-un hotel oarecare. Asta se întâmplase într-o duminică. Pe... 4 decembrie. Chinezul zăcuse apoi în aeroport, după care se dusese la un individ şi vorbise ceva cu el, luase ceva de la el, bătuseră palma... Realiza acum că uitase ce bun strateg şi impecabil actor era Isamu, atunci când voia el... Şi cât de bine se pricepea la diversiuni, la deplasările incognito...

Între Grasu şi Isamu se înfiripase un fel de amiciţie. Isamu încerca să ajungă la el - şi n-avea decât patru uşi posibile. Diamant, Grasu, Rebeca şi Aleodor. Diamant era încuiat cu mii de lacăte. Rebeca era o uşă-capcană plină de explozibil. Aleodor era o uşă-capcană plină de lipici - că ţinea de un serviciu secret. Singura opţiune rămânea Grasu. Asta, desigur, după socotelile chinezului! O altă uşă, dublă chiar, era Dumitru Ionescu. Dar de uşa aia nu se apropia Isamu. Chinezul lui calcula corect - şi nu se putea apropia...

Deci, Isamu o găsise pe Ana de foarte multe ori. Când putuse, îl trimisese pe Gilles s-o ajute. Când crezuse el că venise momentul, îi dăduse lui Grasu calea spre ea - telefonul şi adresa. Tot chinezul lui...

Se răsuci scurt şi îşi electrocută consilierul:

- Şi? Mai departe?

- Mai departe, Isamu ne-a anunţat întoarcerea lui Léon.

- Lasă-l pe-ăla! Vorbeşte de Iuliana! Şi de ăla!

- Păi Iuliana e în Bucureşti... Şi el, tot în Bucureşti e. Din câte am înţeles eu, se ocupă personal de problemă.

Nea Nicu în Bucureşti? După ce "murise" oficial la Roma? Hm...

- Iar Diamant e la doctor. De data asta nu ne mai scapă nimic.

Îşi aprinse o ţigară, redeschise ataşamentul şi privi lung chipul vesel de pe ecran:

- Ai spus că trebuie să-mi spui tot ce ştii.

- Da; aşa am spus.

Aici voise să-l aducă! Zâmbi slab:

- Unde e nevasta mea, Grasule? Unde e Ana mea acum? Ştii?

- Da.

- Şi unde e?

- Într-un bloc de pe Ştefan cel Mare.

Cuum?

- Acolo era la ora opt, când Iuliana a tras concluzia că şefa n-o să iasă din casă noaptea, pe gheţuş. Atunci a luat decizia să se ducă la Bellagio şi să mă contacteze. La ea am fost; adică de la ea vin. Poftim.

Grasu scoase un bileţel şi i-l întinse. Îl apucă - dar degetele prietenului lui nu-i dădură drumul...

- Io îţi jur cu mâna pă inimă, Ştefane - dacă te duci acu' ca vijelia peste ea, iar băieţelu' tău păţeşte ceva...

Şi dădea să plângă Grasu al lui - ofticat că trebuise să-i spună totul... Trase uşor biletul. Şi-l desfăcu.

Ştefan cel Mare, între Grozovici şi Dinamo, pe partea stângă.

Deci Ana lui era într-un bloc de pe Ştefan cel Mare... între Spitalul Colentina şi Stadionul Dinamo...

Deci soţia lui era bine. Foarte bine chiar! De cum revenise în vilă, Rebeca îi dăduse "raportul complet"; iar medicul se referise la Fluturaş cu apelativul "perfect". Tocmai apelativul ăla îl făcea fals; nu exista perfecţiune, iar medicul Petrescu ştia prea bine asta. Dar voise să-l liniştească pe el. În privinţa Anei, şi ea era bine. Iar el se gândea chiar acum că, dacă Popescu avusese un dosar consistent referitor la Ana, probabil că şi Internele aveau două-trei coli într-un dosar...

Oricum, Ana era bine. O păzea colonelul Ceauşescu şi Iuliana lui Florin. Şi mulţi alţii, la fel de bine pregătiţi ca şi colonelul. Soţia lui îşi găsise un apartament cu chirie, sau o garsonieră, şi se ascunsese-n ea. Şi aştepta să înceapă contracţiile! În condiţiile astea, era evident că Ana-Maria Ionescu trebuia protejată de soţul ei! Ea era în perfectă siguranţă. Singurul care-i putea face rău...

Ce ciudat!

Trase adânc fumul în piept...

Deci Ana-Maria... Femeia de pe ecran, care-i făcea cadou de Crăciun un băieţel, era în Bucureşti. Pe Ştefan cel Mare. Într-o porţiune delimitată destul de bine. Erau vreo... zece blocuri acolo, cu câte 2-3 scări fiecare. Şi nici chiar el nu era atât de dement să se-apuce să le scotocească pe toate! Ceea ce însemna că biletul ăsta era scris de Iuliana şi dictat de colonel... Care-l cunoştea extrem de bine şi deci ştia că, dacă ar fi avut adresa exactă, nu s-ar fi putut abţine şi-ar fi năvălit peste ea...

Stinse ţigara şi se ridică:

- Cheam-o pe Rebeca. Facem şedinţă.

Grasu ieşea; el muta laptopurile pe scaune, ca să mute harta pe masă... Deci era undeva între Grozovici şi Dinamo... "Pictă" un dreptunghi cu markerul negru iar uşa se deschise:

- Gata.

- Rebeco, sună-l pe Diamant şi pune-l pe speaker.

Aştepta... Vărul lui părea preocupat de probleme dificile rău:

- Da.

- Şedinţă.

- Aha! Stai aşa! Stai un pic... Gata.

- Ana este într-o locaţie de pe Ştefan cel Mare. Undeva între Strada Grozovici şi Stadionul Dinamo. Şi am indicii cum că nu mai iese în public câteva zile. Aşa că trebuie să organizaţi dispozitivul... astfel încât toată zona asta... de la Obor până la Perla... să fie supravegheată cu atenţie. Orice picior de prieten sau duşman trebuie să aibă un motiv întemeiat ca să se afle în perimetrul ăsta. De apariţiile nejustificate se ocupă Grasu în seara asta. Iar mâine, se ocupă Diamant. Am fost explicit?

Rebeca aproba, Grasu aproba, Diamant tăcea mâlc... Prea bine! Dacă nu pricepuseră nimic, o să-i lămurească el!

- Adică lunga listă de duşmani are interzis în zona aia. Interzis de tot. Să ocolească pe unde-or şti, să ia metroul...

- Da, şefu'.

- Îmi umpleţi ambele trotuare cu băieţi şi fete. Şi "curăţenie". Să mi-i şcoliţi temeinic. Dacă apare Ana, ei n-o văd! Şi nu se duc la ea! Şi nu încearcă nicicum s-o abordeze! Dacă ea nu se duce glonţ la ei, ei n-o văd pe ea! Le spuneţi să nu mi-o sperie! Să nu-mi omoare băiatul! Că nu le iau gâtu'! Pentru chestia asta, nu le iau gâtu'; da' le fac cea mai mare suferinţă pe care-ar putea-o trage! Şi îi las să trăiască! Şi să sufere zeci de ani în şir!

- Da, şefu'. Las' că mă ocup eu de asta.

Dacă se ocupa Grasu, era bine. Continuă:

- La fiecare intersecţie, pe fiecare colţ, vreau câte două maşini pline. La fiecare al treilea magazin, vreau băieţi cu telefoane. La fiecare al cincilea stâlp, vreau câte-o fată cucuiată. Pe ambele părţi. Clar?

- Clar, şefu'.

- Şi-acum, Rebeco - ce-am uitat?

- Informarea partenerilor.

Ce uitase? Ea zâmbea:

- Să nu vrea băieţii lu' ăia să tranziteze şi ai noştri să nu-i lase...

Ptiu, drace! Deşteaptă era! Avea dreptate! El voia să blocheze juma' de bulevard - şi nu se gândea la ceilalţi afaceriştii! Şi uite că afurisita asta roşcovană iar îl împăcase - şi-l binedispusese într-o clipă! O s-o urecheze într-o zi! Că îl tot împăca - iar el nu mai apuca să fie balaur! Şi-i ruginea bunătate de cuţit în cizmă!

- De informare te ocupi tu. Iei tabelul şi-i anunţi; dar numai după ce montează băieţii dispozitivul.

- Da, şefu'.

- Grasule, îl chemi pe Isamu în Aurari.

În camera de la etajul doi al vilei era linişte...

- Îl contactezi frumos, civilizat, pe mail-ul ţapului ispăşitor, şi îi spui că lucrurile se aşează, că ne apropiem de finalul odiseei începute în aprilie şi că mi-ai spus tot adevărul. Iar eu ţi-am spus să-i spui să vină de urgenţă aici, în Aurari.

Grasu era buimac - dar aproba, mizând probabil pe memoria bună a Rebecăi... Strânse harta şi le-o întinse:

- Vă duceţi amântrei la parter şi organizaţi dispozitivul. În timpul ăsta, eu şi laptopul lui Grasu avem treabă.

Prietenul lui se făcuse instantaneu vişiniu! Şi uite că-i venea să râdă! Grasu ieşea val-vârtej, vişiniu şi transpirat şi cam panicat... Da' ce era cu el? Credea c-o să-l taie? Sau că o să-l concedieze? În fine...

Rămăsese singur. El şi laptopul lui Grasu. Ia să vadă el ce făcuse prietenul lui în convalescenţa asta...

Diamant

Deci asta fusese şedinţa... OK! El pricepuse ce-avea de făcut! Acum, trebuia să se înţeleagă cumva cu ei aşa, telefonic; pentru că auzea foşnete, semn că şedinţa cu Ştefan se încheiase iar Raina cobora... Grasu anunţă scurt:

- Gata, Diamante - suntem noi trei. Cum facem?

- Eu mă ocup de fetiţe şi băieţi; tu te ocupi de "curăţenie".

- OK. Şi de Rebeca - o ajut cu lista tovarăşilor care trebuie anunţaţi.

- Da. Ah, să nu uit! O să-mi sun cercetaşii, să se intereseze care pe unde se caftеşte azi. Să n-avem conflicte în zona aia.

- Îi sun şi eu pe-ai mei. O să le zic să le sugereze caftangiilor să se caftească pe străduţele adiacente...

Grasu chicotea, semn că vorbise cu Ştefan şi scăpase neciufulit...

- Haideţi! Haideţi să ne-apucăm, că e noapte şi e frig şi prost luminat tot bulevardul ăla. Şi e nasol!

Auzi un piuit scurt - şi şoapta Rainei lui:

- Iubire, tu stai în maşină acolo! Da?

- Bineînţeles! De ce?

- Păi aşa... că e frig! Vrei să răceşti?

Pe naiba! Ea se gândea la duşmani şi pericole! Oof, ce femeie! Ce femeie avea el! Hm...

- Să stai în maşină. Da?

- Bineînţeles. Vezi - nici tu să nu ieşi! Vezi că vila aia are bucătărie. Afumă-i lu' ăla bucătăria! Că la cât a vrut chirie, să ştii că poţi s-o afumi liniştită!

Şi-acum o asculta cum râdea; şi simţea să se ridică de pe scaun şi pluteşte...

Ştefan

Mail nou. Tz - iar yahoo îi oferea mail-ul... Păi...

Păi, văzuse toată corespondenţa lor. Şi revăzuse documentarea fugii Anei. Revăzuse mesajele şi-şi amintise multe informări şi multe lucruri despre care uitase... Îşi amintise şi cuvintele tatălui lui, şi pe-ale lui nea Nicu Cărare, şi pe-ale lui Moreau - alea la singular, nu la plu-

ral... Şi se lămurise. Nici chiar el nu putea fi atât de căpos să nu poată să accepte evidentul! Chinezul lui... Chinezul lui, despre care însăşi Isabelle îi scrisese o scrisoare-recomandare de excepţie şi-apoi îi povestise o mulţime de lucruri la telefon...

Chinezul lui nu-l trădase. Chinezul lui încercase să-l ajute, în măsura în care putuse s-o facă fără să rişte să fie executat, el sau familia lui. Şi mai era o chestie de care nu putea face abstracţie. Devenise evident că China voia reluarea afacerilor cu contele - şi or să încerce să-l strecoare tot pe Isamu om de legătură. Că, vorba aia - tandemul conte-Isamu făcuse un munte uriaş de caşcaval "a-ntâia"...

Peste fix cinci zile, era aşteptat la Nisa. Înainte de vizita asta, ar fi fost tare bine să discute serios cu Popescu, apropo de planurile umbrelei! Nu de alta, dar era evident că aşa umbrelă amabilă şi săritoare şi serviabilă şi "cuminte" voia să guste măcar un pic din caşcavalul ăla produs "pe filieră chineză"! Iar aia era filiera "păstorită" de Moreau! Iar dacă el se-apuca să importe în România vapoare întregi de haine şi jucării şi electronice mari şi mici, intra pe teritoriul altor afacerişti. Trebuia să negocieze cu Popescu un soi de armistiţiu. Ieşeau bani frumoşi din transportul de flori; iar el cumpăra "ramura" aia de la Leonard. Titel îi dăduse de înţeles că Bambina fremăta toată şi de-abia aştepta "să o transporte" el! Probabil că neamul ei avea alte treburi - şi nu voiau să-şi mai bată capul cu documentele. Treaba lor! El avea tarife mari, dar marfa era asigurată, transportul era sigur iar livrarea era garantată. Poate că reuşea să-l ţină pe Popescu la distanţă de Isamu; poate-l încânta cu activitatea aia care ţinea de insigne. Prin activitatea aia, Aleodor putea ajuta mult SIE! 1001 întrebări îşi puteau găsi răspunsul dacă persoana potrivită ajungea la locul potrivit, în momentul potrivit, prin mijloacele potrivite. El putea construi, prin Aleodor, "maşina de teleportare" ideală pentru oamenii pe care-i viza Popescu. Dar, oare Popescu va fi de acord? Chestia aia cu "teleportarea" ţinea mult de "patriotism" - şi mai puţin de caşcaval. Oare-o să vrea?

... Simţea că o să aibă mare nevoie de chinezul lui. Fang Kwok Lo avea un CV impecabil şi-o reputaţie verticală. Dar lui nu-i inspira nimic. Aşa că nu putea avea încredere într-un om trimis de acel Fang; nu avea nici timpul, nici resursele necesare pentru a găsi un om-minune şi a-l şcoli, în cinci zile, ca să-l transforme în Isamu-2...

Şi totuşi, parcă n-avea încredere în chinezul lui...

Avea nevoie de el; dar n-avea încredere în el. Asta însemna că nu-i va mai permite să se apropie de vila lui din Cannes - care, iată, se dovedise că putea fi o adevărată fortăreaţă. Pentru chinez, putea să cumpere o căsuţă cochetă, plumbuită bine. Sau putea să închirieze 100 de metri pătraţi într-un office building. Dar, dacă făcea asta, se îndoia sincer că tandemul conte-chinez o să mai facă vreun bax de caşcaval! Lipsa lui de încredere o să-l jignească serios pe Isamu! Şi atunci totul o să se ducă pe apa sâmbetei! Puteau să nici nu se-apuce! Puteau pur şi simplu să-şi strângă mâinile şi să plece care-ncotro! Că treaba aia a lor, relaţia lor "de afaceri" nu va funcţiona atâta timp cât între ei existau îndoieli şi teama de-a nu fi înşelat de celălalt! Ei avuseseră încredere unul în celălalt. Acum, însă...

Nu se putuse concentra la jurnalul Anei - adică la corelarea jurnalului ei cu informaţiile şi ponturile pe care le primise el, în timp, de la informatorii lui. Nu-şi putuse pune mintea la treabă - şi pace! Citise cuvintele ei, dar nu “procesase” decât lucrurile legate de ea... Era însă evident că Isamu o ajutase pe regină. Isamu o ascunsese, uneori, pe regină de ochii şi urechile lui Jun. Isamu îl tot trimisese pe Gilles la ea. Isamu îl anunţase pe Diamant... Isamu o salvase pe Isabelle, Isamu îl chemase pe Fournier la vilă atunci când Jun încercase s-o ia cu asalt...

Isamu nu ştiuse nimic despre planul fratelui lui. Dacă ar fi ştiut, probabil că i-ar fi sugerat Anei să-i facă regelui o surpriză plăcută. Ar fi dus-o personal la aeroport, cu copii şi soacră şi Adina cu tot, şi ar fi urcat-o într-un zbor privat. Ar fi scris în hârtii "destinaţie: România" şi i-ar fi spus pilotului să nu se oprească decât la Miami. Isamu al lui n-ar fi fost de acord cu uciderea mamei lui! Tocmai pentru că ştia care va fi riposta! Isamu n-ar fi riscat nimic! Pentru Fei-Yen şi Liwei...

Şi totuşi, uite că riscase. Îşi tot contrazisese fratele, îl tot dusese de nas şi-l lucrase pe la spate - şi toate astea le făcuse chiar pe sub privirea atentă a lui Cheng, buldog fidel stăpânului numit de şefi... Aşa că Isamu era bun. Chinezul lui era "personaj pozitiv". Pe 26, n-o să aibă probleme la Nisa. Şi nici pe 27, la Cannes. Or să se vadă de dimineaţă, or să-şi bea cafeaua toţi trei în living, după care Ana o să se ducă la copii iar ei vor urca în birou. Şi, cât va fi ziua de lungă, vor depăna amintiri. De-alea plăcute, nu de-alea triste! De exemplu, el o să-i povestească faze haioase cu Aleodor. Sau chestii drăguţe cu Rebeca - cum îl tot împăcase Rebeca... cum o tot “botezase” el cu poante nesărate... Iar Isamu o să-i povestească... sau nu. Probabil că nu. Că el nu se distrase, încuiat în biroul din vilă. Isamu o să-l privească şi-o să tacă. Şi-o să-şi amintească, probabil, la un moment dat, de ce era îmbrăcat în alb.

Era foarte posibil ca şi el să-şi amintească deseori de ce era în negru...

În concluzie, chinezul lui era bun... şi nu prea. Şi nu ştia ce să zică! Nu ştia ce să facă! Avea mare nevoie de părerea Anei! Avea mare, mare nevoie de ea... De regina lui...

Oftă greu şi salvă fotografia. Trebuia s-o păstreze. Trebuia s-o aibă. Probabil că Isamu făcuse mai multe... Se aplecă spre monitor, căutând un semn, un detaliu, ceva... Nu. Nimic din poza aia nu-i dezvăluia lui surpriza. Probabil îi tăiase din înălţime, sau...

Bătea încet cu degetul în tastatură... Cursorul clipea des; ecranul alb nu-l inspira nicicum...

Odiseea se apropie de final. I-am spus tot adevărul. Ceva îmi spune că ştia o parte din ele, iar cealaltă parte a bănuit-o. Te cheamă de urgenţă aici.

O scrisese în franceză. O scrisese corect - îndeajuns de corect pentru ca Isamu să înţeleagă cine apăsase tastele. Şi-acum Send... Se ridică şi coborî în living.

Amândoi erau foarte ocupaţi. Grasu răcnea la băieţii de la curăţenie; Rebeca făcea cerculeţele pe-o listă de patru pagini. Evident, ea nu-i putea suna pe afacerişti atâta timp cât Grasu ţipa lângă ea! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Du-te şi sună-i de la etajul unu.

- Nu, că nu-i sun până nu ajung oamenii la faţa locului. Aşa ziceau băieţii; că să fie dispozitivu’ gata...

Aha... Păi, ei ştiau! Nu demult, fusese sfătuit să-i lase pe consilieri să muncească. Îi lăsa! Puse laptopul pe masă iar Grasu încheie "apoteotic" şi se grăbi spre el. Arătă ecranul:

- I-ai scris deja. Dacă îţi răspunde, să-mi zici.

Primi o aprobare, aşa că se grăbi să urce treptele...

Încuie uşa şi se lungi în pat: şi-acum dormea. Mult. Trebuia să fie cât mai odihnit - că rolul lui o să-nceapă cât de curând! Şi trebuia să fie fresh, atent şi alert şi pregătit să o strângă în braţe, să-i asculte plânsul, să strângă din dinţi şi să nu redecoreze...

Isamu

Cum? Piuise laptopul? Păi...

Păi, de ce-l mira faptul că piuise, în sfârşit, laptopul? Doar erau în 20 decembrie! Ana-Maria ajunsese de câteva zile în Bucureşti! Şi Léon, şi medicul ăla musulman...

Oftă greu şi trase laptopul. Şi citi cele două rânduri...

Păi...

Ştefan îl chemase în Aurari. Personal. Grasu nu punea accente în franceză; decât în aia vorbită, ar fi pus niscai accente cu pumnii. Ştefan apăsase tastele. Şi se folosise de mail-ul lui Grasu...

Deci Ştefan aflase tot adevărul. Adică ascultase confesiunea lui Grasu şi citise, probabil, conversaţiile lor. O parte din ceea ce aflase, ştiuse deja. O altă parte o bănuise... semn că Ştefan rămăsese vertical şi îl judecase în consecinţă...

Păi, ce mai era de făcut?... De-aici, de la Cannes, nu mai era

nimic de făcut. El nu mai avea nimic de făcut aici. Aşa că se ridică, îşi puse haina de costum...

Trebuia să se gândească foarte bine, să nu uite ceva, să nu rămână ceva la el...

Păi, să se ducă la mansardă şi să-şi împacheteze hainele. O să aerisească Isabelle; o să se ocupe ea de totul...

Urca treptele şi se gândea... Se gândea că o să-i fie dor de casa asta. Acolo sus, la mansardă, făcuse el lecţii de scrimă cu lingurile de lemn... La mansardă se jucase cu Florentina şi Léon... Mansarda aia o supraveghease el prin camera video, atunci când Ana privise norii, cu căştile pe urechi, iar Ştefan fusese plecat în România, cu afacerile...

O să fie greu. Dar nu era decizia lui. El n-avea nici o problemă în a lucra în continuare cu Ştefan. Decizia îi aparţinea în totalitate lui Ştefan. El trebuia să aibă încredere în consilierul încuiat în birou. El pleca prin lume, el discuta faţă-n faţă cu partenerii de afaceri, el îşi trăia viaţa prin lunetele puştilor duşmanilor... El suna şi întreba: "Dreapta sau stânga?" - şi tot el avea încredere în cuvintele pe care le auzea ieşind din gura consilierului lui. Dacă Ştefan îl suna şi-l întreba: "Dreapta sau stânga?", el îi spunea "Stânga" iar Ştefan ezita pentru că n-avea încredere...

Ăla era gândul eşecului. Al propriului eşec. Gândul ăla îi strângea stomacul ghem...

Grasu

Aha! Deci îi scrisese el lui Isamu! Ce bine! Nu şi-ar fi putut găsi cuvintele; şi cum nu era un maestru într-ale francezei, cine ştie ce mesaj i-ar fi trimis el chinezului! Ia - ce-i scrisese?

Citea... Zâmbea... Rebeca se opri lângă el:

- Şi nu-mi zici şi mie?

Nu-i zicea - îi arăta mesajul. Ea citea... şi zâmbea şi ea:

- Interesant. Mă-ntreb cât de albastre sunt acum gândurile ăluia!

- Sunt mai roz decât îţi imaginezi. Deşi ştie că vine în Aurari, la judecată, e vesel.

- ... Presimte el că o să fie iertat?

- Nu. Ştie sigur că va avea parte de-o judecată dreaptă. Pentru că eu nu pun niciodată accente când scriu cuvinte franţuzeşti.

Hm! Deşteaptă muiere! Pricepuse instantaneu cum venea treaba cu accentele alea! Rebeca îşi aprindea o ţigară... şi tăcea. Aşa că se aşeză pe masă, ca s-o privească drept:

- Isamu Chèn e un tip vertical. E ca liniile din cărţile de geometrie - perfect drept. Nimic nu-l poate înclina spre stânga sau spre dreapta. Şi să ştii că nu l-a trădat niciodată pe Ştefan.

- Ştiu. Adică mi-am dat seama. Iar acum, că mă gândesc mai bine, îmi dau seama de încă o chestie...

De ce chestie îşi dădea seama? Rebeca zâmbea slab:

- ... Hai să ne-nchipuim o fază. Hai să ne-nchipuim că Ştefan, după ce ajungea la Salam, dădea telefon la cine trebuie şi trimitea poliţia la vilă. Ca să-l evacueze pe chinez. Şi-i trimitea concedierea pe fax, semnată olograf.

Era prea isteaţă...

- Eu cred că şefu' nu s-a îndoit niciodată de Isamu. Eu cred că Isamu o să se-mpace cu şefu'.

- Şi eu cred acelaşi lucru. Or să se-mpace; dar numai după ce Ana reuşeşte să facă criza aia de nervi şi să se liniştească.

Roşcovana se aplecă uşor spre el, ca să-l audă mai bine... OK, să-i zică atunci!

- ... Şefa e leu-paraleu acum, când simte că nu e 100% în siguranţă. Da' când s-o vedea în braţele lu' şefu', o să se facă mititică şi-o să bage faţa-n cămaşa lui şi-o să plângă. Şi-o să se-nmoaie ca o mămăliguţă şi-o să tremure din toate încheieturile... Şi-apoi o să-şi revină - fiindcă o s-o roage el să-şi revină! Da' cu adevărat să ştii că n-o să poată să treacă peste lunile astea, dacă nu face criza de nervi. Adică dacă nu urlă până-şi pierde vocea şi nu boceşte până face cădere de calciu. Şi nu-l vede pe el redecorând toată casa. Abia după aia şefa o să poa' să-şi zică "Gata - acu' pot să merg înainte". Până-n clipa aia, mintea ei o să fie blocată în trecut. În tanti Stela, în Gilles, în morţii din Orléans... În divorţu' lu' Florentin, dac-o afla cumva ceva despre el...

- Da' ce treabă mai are şefa cu ăla? Şi cu divorţu' lui?

- Are; că ăla şi-a văzut de viaţa lui, iar ea l-a bombardat cu telefoane şi scrisori. Şi i-a trimis şi copilu' pe cap. O să-şi zică că, dacă ea nu-l implica în acţiune, el nu se dădea de gol. Şi nu-l prindea nevastă-sa sub amantă. Şi-o să tragă concluzia că a fost vina ei... Aşa cum a fost vina ei că n-a luat-o pe tanti Stela în cârcă, s-o scoată din casă. Şi tot vina ei a fost că chinejii l-au prins pe Gilles cu minciuna şi l-au omorât... O să vezi cum o să fie! Să stai la distanţă de şefu' - sfatu' meu!

Primi o aprobare cu capul şi un oftat:

- Să sperăm că şefu' o să observe ce minunăţie de surpriză i-a făcut nevasta lui; şi că o să se concentreze mult asupra bebeluşului. Ca să poa' şi ea să plângă şi să se descarce...

- Rebeco... Şefu' n-o să aibă ochi pentru copilul ăla. Nici pentru ceilalţi. Nici pentru taică-su, nici pentru afaceri, nici pentru a vedea în ce înfige furculiţa când stă la masă. Şefu' n-o să aibă ochi decât pentru Ana. Aşa că, ascultă-mă pe mine - fă cumva să primeşti sarcini care te ţin departe de el. Serios! Prefer să mă-mpuşte pe mine, decât să vă distrugă pe voi doi!

Acum era buimacă... Mai aprobă o dată şi se ridică:

- O să încerc să vorbesc cu ea. Deşi ştiu că o să fie în depresia aia de după naştere - şi n-o să poată să se controleze nici măcar în privinţa aia, darămite în privinţa nenorocirilor prin care-a trecut! O să încerc s-o rog să zâmbească cât mai veridic, să plângă cât mai puţin... Pe 26 mergem la Nisa?

- Da.

- Asta-i bine. Să-i zic şi lu' nea Dumitru că are "o fereastră" pe 26... Deşi presimt că lui n-o să poată să-i spună nimic - nici măcar să-i explice că a încercat s-o salveze pe tanti Stela...

Telefonul începu să piuie. Aah! Tocmai acum! Se grăbi să răspundă:

- Da!

- Şefu', raportez! Între Obor şi Lizeanu, dispozitivu' e organizat pe ambele părţi.

- Bravo! Ochii-n patru şi nu uitaţi - ne ocupăm de concurenţă! Şi de duşmani! S-a înţeles?

- Brici, şefu'!

Apăsă butonul roşu şi zâmbi:

- Hai - apucă-te de telefoane.

- Păi e gata dispozitivu'? Tot?

Aşa era - nu toţi oamenii ajunseseră la locurile stabilite. Iar regina era acum păzită doar de oamenii lui nea Nicu. O să mai dureze cam un sfert de oră...

Dacă Rebeca se ducea mâine la medicul Petrescu, Diamant se va ocupa de dispozitiv. Sau îl va trimite Ştefan să vadă de afaceri - că fabrica de caşcaval n-avea voie să se oprească. Şi problema era că el n-o să apuce să vorbească cu dementu' ăla de Diamant! N-o să apuce să-l someze să nu-l mai împungă pe chinez! Diamant ăla era-n stare să strice totul! Diamant le putea tăia accesul spre caşcavalul chinezesc. Şi n-avea când să-i spună să se potolească! De la aeroport, Isamu se va duce în Aurari - unde Diamant ajungea mai des decât el... Ce tâmpenie!

Miza pe nea Dumitru - şi pe puterea pe care-o avea asupra lui Diamant. Dacă nea Dumitru îi spunea să înceteze, Diamant strângea din dinţi şi înceta. Iar dacă nebunul ăla o să tacă o săptămână, totul va merge de minune!

Isamu

Împachetase tot. Cobora, cu troller-ele... Le lăsa la parter, lângă scară... şi revenea în birou. Ce avea de făcut aici? Trebuia să dez-mufeze calculatoarele. Lăsa laptopul ăla "special" pe biroul lui Ştefan...

Să-i scrie şi-un bilet, nu?... Nu; luă un post-it, îl lipi peste capac şi scrise: ***"Seulement pour Ana!"***. Aşa; acum era evident la ce folosise laptopul ăla! Ce mai avea de făcut?

... Trebuia să lase cheile vilei. Le scoase şi le lăsă în primul sertar, lângă pistol şi sabie. Încuie sertarul, încuie şi celelalte două sertare, lăsă cheiţa biroului şi cardul de acces în birou în seif, încuie seiful...

Ridică privirea spre camera video...

Hm! Pentru o clipă, sperase că Ştefan îl vedea! Dar camerele erau oprite. Contele nu obişnuia să tragă cu coada ochiului - n-avea de ce! Contele probabil că-şi verifica planner-ul şi căuta cele patru-cinci ore necesare pentru revenirea la Cannes. Că atâta-i trebuia - să vină, să vorbească cinci minute cu oamenii, să verifice starea biroului şi-a dormitorului şi să plece înapoi, la treburile lui! Se îndoia că Isabelle o să reuşească să-i vorbească...

Tresări - Isabelle o strigase pe Emilie. Adică văzuse troller-ele şi înţelesese că el pleca. Nu auzea uşa de la bucătărie; în schimb o auzea pe ea alergând spre bucătărie... Trebuia să plece.

Stinse lumina, ieşi şi închise uşa. Gata - aici poate că nu va mai intra vreodată...

"Păi, hai - nu deveni melodramatic! O să fie ce-o să fie! Iar dacă n-o să fie Ştefan, de unde ştii că Fang nu te ia sub aripa lui, pe post de consilier personal pentru Ştefan?" Că era şi asta o variantă - Ştefan îşi alegea un consilier pentru afacerile cu China, Fang îl alegea pe el consilier pentru afacerile cu Ştefan! La urma urmei, el ştia afacerile cu Ştefan pe de rost, nu?

N-o să rămână şomer. China încă avea nevoie de el. Iar după cum observase el, Fang aprecia pozitiv oamenii aşa ca el. Şi era un tip rezonabil, care nu agrea ideea rachetelor sol-aer şi-a războaielor stradale. Avea deci o şansă...

Cobora scările şi vedea picioarele încălţate cu teneşi oprite lângă scară. Era doar o pereche de picioare acolo - semn că, deşi îşi petrecuse mare parte din viaţă închisă în bucătărie, Emilie...

Se opri în dreptul ei. Isabelle era tristă - dar încerca să se mobilizeze, să-şi spună că nu pricepuse ea bine motivul apariţiei troller-elor. Oftă greu şi zâmbi:

- Nu, nu te înşeli. Chiar plec.

- Dar de ce plecaţi? De ce tocmai acum?!

- Pentru că m-a chemat în România, în Aurari. Ceea ce înseamnă că rolul meu aici a luat sfârşit. Ana se va întoarce acasă înainte de Crăciun; şi cum copiii sunt deja în Aurari, în clipa când ea va intra în orăşelul ăla, eu şi familia mea vom fi liberi să plecăm spre casă.

- Şi-apoi veniţi aici, nu?

- Din punctul ăla, al ieşirii din Aurari, nu se ştie ce-o să mai fie. Dacă Ştefan o să mai poată avea încredere în mine...

- Eu o să-i spun. Şi Emilie o să-i spună. Claude ne-a spus deja că o să-i spună şi el...

Degeaba or să încerce ei să-i scape lui pielea! Nici Ana nu va reuşi asemenea performanţă! Dar nu voia s-o vadă pe Isabelle plângând, aşa că decise să-i dea dreptate:

- Dacă veţi găsi o cale să-i povestiţi ce s-a întâmplat, atunci da - am o şansă să mă întorc aici. Altfel...

Isabelle prefera să plângă pe tăcute, el prefera să nu-şi continue frazele... Încercă să zâmbească din nou:

- În caz că nu mă mai întorc... Voiam să-ţi mulţumesc. Pentru tot.

- Nu se poate! Cum să nu vă întoarceţi?!

Ridică scurt din umeri:

- Aşa, pur şi simplu! M-a chemat de urgenţă acolo. Şi s-ar putea să nu mai pot să mă întorc; s-ar putea să nu mă mai lase el să mă întorc aici... Oricum, o să vă las cu paza dublată. Ai numărul de mobil al poliţistului nostru; ştii unde sunt pistoalele. Dacă e cazul, folosiţi-le fără frică.

Isabelle aprobă violent cu capul şi întinse mâinile spre el:

- Îmi permiteţi?

Ce să-i permită?... Aa! Sigur că-i permitea! Întinse mâinile spre ea - şi fu imediat luat în braţe şi îmbrăţişat bine-bine de tot... Isabelle şopti, printre suspine:

- Oricum, să ştiţi că dacă dl conte se întoarce, eu o să-i spun adevărul!

Decise să-i dea totuşi drumul - că era noapte iar obloanele erau deschise:

- Spune-i ce vrei tu să-i spui; el va face ceea ce va voi el să facă. Sunt mult prea multe lucruri la mijloc, ca să mai conteze opinia ta, sau a lui Emilie, sau a mea... O să vezi; or să se întoarcă amândoi, chiar şi numai pentru jumătate de oră. Şi, atunci când o să-i vezi intrând, ai să înţelegi de ce spun cuvintele astea. Te rog, spune-i tu lui Emilie să nu-mi pregătească micul dejun...

Isabelle aproba cu capul... Gata - că, dacă lungea despărţirea aia, n-avea nimic de câştigat! Apucă troller-ele şi îşi compuse o privire plină de optimism:

- Să ai grijă de tine.

O să aibă grijă de ea. Aşa că porni grăbit spre ieşire. Şi ieşi. Închise glasvandul...

Era frig afară; era decembrie totuşi! Iar el era în costum şi-atât! Se grăbi să lase troller-ele lângă portbagaj şi-i făcu un apel lui Claude. Acum îndesa bagajele în maşină... Constata că, deşi se pregătise intens pentru momentul plecării din vila lui Ştefan, îi venea totuşi să plângă... Claude se apropia în fugă; el se întreba cum să-i spună...

Închise portbagajul. Iar Claude se opri lângă el. Era atent, era alert...

- ... Totul e OK?

- Da.

Bun. Deci totul era OK. Mai puţin el, care ştia acum că pleacă şi nu ştia cum să-i spună, ce să-i spună... Păi, putea să nu-i spună - nu? Scoase mobilul şi selectă numărul lui Piao. Şi apăsă butonul. Auzeau amândoi cum sună...

- Da.

- Am fost chemat în România. Tu rămâi acolo, în vila mea. O să ţii legătura cu Claude. Dacă se întâmplă ceva aici, intervii cu toţi oamenii disponibili.

- Am înţeles.

- Şi mă ţii la curent.

- Am înţeles.

- După ce se lămuresc lucrurile, probabil că o să revin la Cannes. Acasă. Vorbim când mă întorc.

- Am înţeles.

- Salut.

- Salut.

Apăsă butonul... Claude zâmbea. Zâmbi şi el:

- Deci, ai înţeles. Dl conte va reveni acasă, zilele astea.

- Îl aşteptăm. Şi vă aşteptăm.

Hm! De parcă nu ştia că asta nu se va întâmpla prea curând! În fine! Se grăbi să revină la indicaţii:

- Ai numărul lui Aleodor Gaboraş?

- Da.

- După ce plec, să-l suni. Să-i spui că am plecat şi să-i comunici că tu ai rămas factorul de decizie aici.

- Eu sunt cel mult "factorul de siguranţă". Dar în privinţa deciziilor o să-l contactez pe dl conte...

- Da; e mai bine aşa.

- Dacă se întâmplă ceva, organizez paza, îl chem pe Piao cu băieţii lui şi îl sun pe dl conte.

Aprobă... Întinse mâna spre el. Claude îi strânse mâna:

- A fost o plăcere să lucrez sub conducerea dvs.

- A fost o plăcere să lucrez cu tine.

- Şi va fi o plăcere să lucrez în continuare sub conducerea dva.

- Asta rămâne de văzut. Tu sigur vei continua colaborarea cu dl conte; eu nu sunt foarte sigur că voi reveni aici.

- Eu sunt.

Hai, gata! Păşi spre maşină:

- Vorbim.

- Vorbim.

Urcă la volan şi răsuci cheia. Oare mai pornea?... Pornea. Bun! Centura, clima... şi la drum. Se răsuci spre lunetă. Îl vedea pe Claude

alergând spre poartă... Nu voia să se uite spre glasvand, să o vadă pe Isabelle...

Întoarse maşina şi porni spre poartă. Nu voia să accelereze. Nu voia nici să frâneze. Se simţea tare ciudat! De parcă voia să plece - dar nu voia totuşi să plece...

Şi totuşi, pleca chiar acum! Semnaliza dreapta... Şi demara.

Gata - plecase.

Oare se va întoarce vreodată? Nu era foarte sigur... Aşa cum nu era foarte sigur că va mai discuta vreodată cu Ştefan. Avea sentimentul că era chemat în Aurari să-şi ia familia - şi-atât. Când o să apară Ana, Ştefan va fi nedespărţit de ea...

Probabil că se va întoarce cel puţin o dată. După ce Ana revenea la Ştefan, iar Ana şi Ştefan reveneau la Cannes, contele va intra în birou. Va constata pereţii împuţiţi bine de tutun, va vedea laptopul, cheile, va deschide seiful şi va vedea dosarul...

Ei, poftim! Exact la asta se referise atunci când spusese "cel puţin o dată"! La acel "ceva" pe care îl uitase! Că nu exista împachetare perfectă! Şi uite că uitase, într-adevăr, ceva. Uitase tocmai dosarul în care pusese certificatul de deces al lui Jun! Şi, dacă nu-l părăsise memoria, în dosarul ăla erau şi cele două hârtii prin care fusese înştiinţat că îşi primise "partea de moştenire". Cu siguranţă, ăla era pentru Ştefan un motiv perfect ca să-l sune şi să-l invite în vilă! Contele nu era acum pregătit pentru o discuţie; dar va fi foarte pregătit pentru discuţia aia, în momentul când Fang îi va prezenta prima afacere! Ştefan nu putea putrezi în birou, "la butoane". Şi nici nu putea angaja doi licenţiaţi. Ştefan avea nevoie de el...

O să fie ce-o să fie! Şi gata!

Până atunci însă, existau unele certitudini indubitabile. Familia Ionescu îşi va petrece Crăciunul la Cannes. Şi familia Chèn îşi va petrece Crăciunul la Cannes - pe altă stradă, la alt număr. Şi probabil că ambele familii îşi vor aminti Crăciunul anterior, petrecut la masa rotundă din livingul din Avenue du Roi Albert...

Accelera spre Mandelieu şi-şi ordona gândurile. Deci se va îmbarca în primul zbor spre România, eventual unul cu o singură escală. Va ajunge pe Otopeni şi-l va suna pe Grasu. Şi apoi probabil că va lua un taxi până în Aurari! Şi-apoi o să facă ceea ce i se va spune să facă. Va încerca să nu se apropie de nimeni altcineva decât de familia lui... Că naşterea Anei încă nu se produsese, aşa că nervii lui Ştefan erau cu siguranţă întinşi la maximum...

Ştefan

Deschise ochii şi oftă greu: suna "oficialul". Cineva voia, brusc, să-i spună ceva. Ăsta era un semn bun, sau rău? Dat fiind faptul că nea Nicu nu l-ar fi sunat pe numărul ăla foarte ascultat... Nu; nu era nea Nicu. Iar el trebuia să-şi amintească faptul că mai existau şi alte probleme, în afara familiei lui. Apăsă butonul verde:

- Da, Părinte.

- Am veşti. Isamu l-a sunat pe Piao şi i-a spus că pleacă în România. L-a lăsat în vila lui, spunându-i că vorbesc atunci când revine la Cannes. Şi i-a ordonat să intervină, dacă Claude are nevoie de ajutor. Tehnicul a menţionat că a vorbit cu el pe speaker. Ţi-am pus înregistrarea pe mail...

- OK.

- Aşa; mai departe... Telefoanele mele au zbârnâit de două ori în ultimele cinci minute. Întâi m-a sunat Claude pe mobil. Ştii care Claude...

Da, ştia - şeful bodyguarzilor de la vila lui. Şi?

- Mi-a spus şi el că Isamu a plecat spre România. Că a îndesat în Mercedesul personal două trollere, i-a spus lui că din momentul ăla îţi raportează direct ţie, că în caz de nevoie poate să-l sune pe Piao... Şi-a plecat. Lui nu i-a lăsat nimic: nici cheile de la vilă, nici cardul de la birou.

- OK.

- Eu i-am spus că, dacă are nevoie de ajutor, să nu mai ocoleasc că pe la Piao; să mă sune pe mine.

- Bun. Iar al doilea telefon?

- Al doilea telefon a fost ăla special, pe care te sună Isabelle.

Serios? Deschise grăbit ochii - Isabelle?

- A cerut cu tine. I-am explicat că tu eşti în România şi eu în Bourges şi i-am spus că eu te pot contacta discret şi-ţi pot transmite mesajul ei. Şi mi-a spus după cum urmează. Stai să dau pagina...

Ăsta era nebun? Ăsta îşi notase ce spusese Isabelle? Era nebun!

- A spus că Isamu a pornit spre Bucureşti, după ce şi-a împachetat cu grijă lucrurile personale. A continuat că ea se apucă mâine de curăţenie, iar Emilie va pregăti tot de mâine ingredientele pentru cozonacul dnei Ana. Şi apoi a spus că este nerăbdătoare să te întorci la vilă, pentru că ea vrea să discute urgent cu tine. A spus cam aşa: "Am foarte multe lucruri de spus dlui conte. Abia aştept să-i povestesc ce s-a întâmplat aici în lipsa dânsului".

Deci aşa! Isabelle "se cerea în şedinţă"... Foarte, foarte interesant!

- Eu am asigurat-o că vă veţi întoarce înainte de Revelion, că o voi anunţa din timp data şi ora exacte ca să aibă şi ele timp să pregătească vila şi meniul... Şi i-am spus să stea liniştită, că şi tu te gândeai în ultimul timp să le bagi într-o şedinţă de informare. A părut fericită de idee. A fost ciudat - că angajaţii nu se bucură, de obicei, atunci când află că au şedinţă cu şefii...

- Care e situaţia acum la vilă?

- Claude asigură paza. Îţi raportează ţie şi îmi cere mie ajutorul. Vila e sigilată. Iar în ea sunt doar Isabelle şi Emilie.

- Iar Piao?

- Piao e în vila lui Isamu, împreună cu patru oameni.

- Bine. Supraveghezi cu atenţie următoarele telefoane: Claude, Piao, Isamu, Isabelle, Emilie. Îmi ţii sub supraveghere strictă vilă. Şi ţii un ochi aţintit spre Nisa; ca să nu avem surprize.

- Da, şefu'.

- Şi anunţi băieţii ăia "speciali" din Le Mans că pot să pornească spre casă. Mai mult sau mai puţin organizat - cum le aranjează Ferrari transportul. De preferat, mai dezorganizat, aşa - că sunt un tip discret...

- Da, şefu'.

Bun! Apăsă butonul roşu. Deci Isabelle murea de nerăbdare să-i povestească ce înger bun era Isamu... Foarte interesant!

După cum arăta ceasul lui, lui Isamu îi luase cam jumătate de oră să împacheteze. Ştia deja unde îi lăsase cheile casei şi cardul biroului. Ar fi putut să le ia cu el - dar probabil că apreciase corect dispoziţia chinezului. Aşa că nu i le-ar fi putut înmâna tatălui lui...

Deci Isamu venea în Aurari... Să-şi asculte înregistrarea?... Ce folos?! Ce, Isamu era prostănac, să se lase interceptat vorbind prostii? Şi ce, el avea stare să asculte cuvintele lui Isamu către Piao? El avea altele pe cap, mult mai importante! Chinezul ăla îi va fi la dispoziţie, începând cu mâine dimineaţă; aşa că încerca să se concentreze acum asupra Anei. Oare băieţii terminaseră dispozitivul? Oare nea Nicu Seniorul aflase despre dispozitivul ăla? Oare ce părere avea - îi mulţumea pentru ajutor, sau îi venea să-l sune şi să-l înjure bine de tot pentru "împiedicare"? Greu de calculat...

Telefonul reîncepu să piuie. Hm... Leonard? Da' ce se întâmplase?

- Da.

- Salut, Ştefane.

- Salut, Leo.

- Uite, tocmai m-a sunat Titel. Mi-a zis că l-a sunat Rebeca şi i-a spus că aveţi o acţiune amplă în desfăşurare pe Ştefan cel Mare, între Obor şi Perla. Şi l-a rugat să îşi îndrume băieţii să ocolească zona. Aşa e?

- Da. Aşa e.

- Aha. Oare este vorba despre ceea ce bănuiesc eu că este vorba?

- Nu ştiu ce bănuieşti. Avem o acţiune acolo; atâta tot. Una de-aia lungă şi migăloasă...

- Aha. Atunci, uite de ce te-am sunat. I-am zis lui, îţi zic şi ţie: dacă ai nevoie de Titel al meu, foloseşte-l.

Se controlă la timp şi nu bufni în râs:

- Am să-l folosesc, dacă nu-mi vor mai ajunge oamenii.

- Ştefane, ştii ce vreau să spun! Da?
- Da, Leo. Şi tu ştii ce vreau să spun...

Leonard Donichioiu bombănea despre încăpăţânare şi căpoşenie şi principii rigide... Începu să râdă:

- Iar dacă voi ajunge să-l folosesc, îţi voi cere factură.
- Băi Ştefane! Tu vrei să ne certăm!
- Nu. Eu vreau ca lucrurile să fie extrem de limpezi. Pe Titel îl implic în treburile mele doar după ce devine angajatul meu. Altfel se numeşte "prestare de servicii" şi se achită conform cu factura.
- ... Bine, Ştefane. Titel îţi stă la dispoziţie. Dacă îl foloseşti, îţi fac factură. Dacă nu, o să fie trist şi abătut...
- Ei, dacă pui problema aşa...

Leonard râdea, el râdea, băieţii de la interceptare scriau chiar acum "râsete pe două voci"...

- Aşa, Ştefane. Şi încă ceva! Tu ştii ce resurse am. Ţi le pun la dispoziţie. Orice ai nevoie, foloseşte cu încredere. De sărbători, să ştii că fac reduceri consistente!

Râdeau amândoi. Leonard jubila, el închidea ochii şi simţea pe propria piele cum ustura mişto-ul superiorului...

- Hai, că nu te mai ţin. Odihneşte-te.
- Bine, Leo. Mulţumesc pentru ofertă. Şi pentru reduceri. Eşti un bun afacerist!

Acum el rânjea iar Leonard roşea la pălmuirea aia uşoară. Continuă:

- Deşi ştii ce resurse am deja la dispoziţie, tu tot îţi prezinţi oferta. Bun!

Asta fusese "din dosu' palmei" şi se lipise rău! Aşa că făcu o încheiere acceptabilă:

- Dar despre asta vorbim când ne vedem. N-am uitat că ţi-am rămas dator cu lăzile alea de whisky!
- Sigur, Ştefane! Vorbim!
- Vorbim.

Buton roşu... Gata - Leonard era împăcat. Acum, trebuia să-l sune pe Titel. Că, la urma urmei, omul lui Leonard chiar suferea rău de tot când vedea cum e ţinut deoparte atunci când voia să se afirme, să confirme, să-şi demonstreze aptitudinile...

Chestia asta devenise foarte obositoare. Menuetul ăsta se învechise şi se răsuflase şi puţea rău...

Grasu

Dispozitivul era gata, aşa că Rebeca înroşea telefoanele. Era iute şi expeditivă fata asta; şi avea o voce care-o avantaja mult. Tonul ăla de fumătoare "cu ştate vechi" o făcea să pară mai bătrână, mai experimentată... Mai "la butoane". Oare câţi dintre oamenii care vorbeau cu ea chiar ştiau că fata aia de-abia făcuse 17 ani?

Hait - că-l apelase Ştefan! Ţâşni spre scări! Oare ce se întâmplase?

Şeful lui stătuse pe întuneric - şi păruse că se culcase. Acum însă îl aştepta în cadrul uşii. Ce se întâmplase? Fu prins de braţ şi tras uşurel în cameră:

- Am o problemă cu tine.

Aşa; care era problema?

- M-a sunat Leo Mondialu'. Mi-a spus să-l implic şi pe Titel în acţiunea noastră. Că altfel se plictiseşte şi se întristează...

Titel trebuia "integrat" în echipă. Hm; nu prea era de acord cu chestia asta! Titel era omul lui Leonard acum! Ce-aveau ăia de insistau aşa să-şi încurce maţele cu ale lor? Avea senzaţia că toţi încercau să-i strice lui Ştefan obiceiurile şi regulile şi principiile...

- L-am sunat. Vine încoace cu viteză maximă. O să-i spun că am nevoie de el, aşa că "l-am cerut" de la Leonard. Şi că am o migrenă nenorocită, aşa că îl preiei tu - că tu organizezi acţiunea. Iar tu îl duci jos şi-i dai dispozitivul.
- Nu!

Nici nu se gândea! Cum să-l pună pe-ăla şef peste butoanele care-o păzeau pe Ana?

- Îi dai dispozitivul pe mână. Să-l organizeze şi să-l supervizeze el. Iar tu vorbeşti pe şest cu băieţii de bază, să te informeze prompt atunci când Titel ordonă spre dreapta sau spre stânga.

Nu-nu! El nu făcea chestia asta! Şi cum Ştefan îl privea întrebător, bombăni:

- Nu-mi place chestia asta. Nu-mi place chiar deloc! Dacă ăla are ordin să dea cu mucii-n fasole? Tocmai acum, când ştim unde e şefa şi mai e uite-aşa de puţin până o recuperăm?

Ştefan zâmbea:

- Ana doarme noaptea. Iar nea Nicu Senioru' nu doarme niciodată în misiune - indiferent cât durează misiunea. La cum îl ştiu eu, sunt sigur că Ana mea e păzită dumnezeieşte. Ştii de ordinele cui ascultă acum Senioru'...

Da, ştia. Dar tot nu-i plăcea! Chestia aia cu Titel ocupându-se de dispozitiv îl călca rău de tot pe draci!

- Îi facem pe plac lui Leonard; şi testăm şi consilierii, şi capacitatea lor de-a lucra împreună. Îl luăm deci pe Titel şi-l implicăm atât de tare încât să se zbată tare-tare ca să poată supravieţui până mâine! Laşi pe mâna lui totul: de la cine când pleacă la pipi, până la cine bea cafeaua la două jumate şi cine la şi treişcinci. Iar mâine, după micul dejun, când el o să fie ameţit şi rupt de oboseală iar Diamant o să preia organizarea dispozitivului, tu mă iei şi mă duci în teren. Mai exact, în punctul ăla care presimţi tu că o să fie cel mai fierbinte la naşterea asta. Că ştiu că-l ştii. Şi nu mă supăr că n-ai scos un cuvânt despre el.

Avea un şef mult prea deştept! Mult, mult prea deştept!

- Mă duci acolo; şi mă laşi acolo. Şi treci când şi când pe la oameni, să vezi ce mai fac, să le zici că sunt şi eu în stradă lângă ei - şi că Titel e agitat fiindcă asta-i proba lui de lucru iar dacă pică testul nu-l mai preiau...

Bine. Aşa, da - aşa era de acord. Îi punea lui Ştefan vesta antiglonţ pe el şi-l ducea în Parcul Circului. Avea, brusc, o problemă - trebuia să strecoare un poliţist la trecerea aia de pietoni! Să nu-l calce vreun tâmpit pe Ştefan, când o ţâşni spre gangul ăla...

- Vine.

Cine vine? Aa... Afurisit şef avea! Afurisit şi teribil! Abia acum auzea şi maşina! Dar... Dar ăla nu era Titel. Nu era un motor mare, de Hummer tunat. Ăla era...

Hait - că ajunsese deja! Păi ce făcuse ăla? Îşi pusese tobă normală? Ciudat - foarte ciudat... Ştefan şopti:

- M-a ascultat. De-asta m-a pus Leonard să-l chem - ca să văd că m-a ascultat.
- Cu ce?
- Cu maşina. I-am zis să-şi ia un Escalade blindat. Şi şi-a luat.

Ha?

... Ştefan nu mai spunea nimic; el nu mai putea spune nimic. Titel intrase, o salutase pe Rebeca, ea îi răspunsese... Acum el spunea că îl chemase Ştefan, ea îi spunea să urce... El urca în goana mare, sărind câte două trepte deodată...

Şi iată-l în faţa lor. Transpirat şi roşu şi gâfâind zdravăn, era atent la Ştefan. Avea senzaţia că viitorul lui coleg sorbea fiecare expiraţie care ieşea din nările viitorului lui şef...

- Titele, uite de ce te-am sunat... Ştii, cred, că avem o acţiune amplă în desfăşurare pe Ştefan cel Mare.
- Ştiu.
- L-am sunat pe Leonard şi i-am spus că am nevoie de ajutor. Aşa că iată-te...

Şi cum nu continua, Titel sorbea din nou respiraţia lui Ştefan... Care sparse brusc tăcerea:

- Preiei dispozitivul şi te ocupi de el. De absolut totul! Diamant păzeşte o adresă cu schepsis, iar cu Grasu am eu treabă mâine - aşa că îl trimit la nani imediat cum termină informarea ta. Ce zici - mă ajuţi la chestia asta?
- Bineînţeles!
- Atunci du-te cu Grasu jos, în "centrul de comandă", şi pune-te la punct cu informaţia. Şi ai grijă de dispozitiv. OK?

- OK.

Ştefan păru că vrea să revină în cameră; iar mâna lui Titel ţâşni spre el. Şi-acum Ştefan îi strângea mâna. Iar Titel dădea să se aplece, să i-o pupe. Iar cealaltă mână a lui Ştefan se grăbea să-l oprească "vertical":

- Nu.

Titel era vişiniu-maroniu şi părea că nu înţelege...

- Mă văd cu Leo pe 27; aşa că asta e “pe prestări servicii". Hai - fugi şi ocupă-te de dispozitiv. Şi ai grijă - că ştii pentru cine îl organizezi!

Şi-atât - Ştefan intră în cameră şi le închise uşa-n nas. Iar Titel se întoarse spre el. Era profund marcat de ultimele cinci minute... Păi, putea spune că Ştefan "i-l aranjase" pe Titel în forma în care îi convenea lui. Aşa că îl bătu pe umăr şi începu să râdă:

- Las’ că-l facem noi! Hai să-ţi zic cum stau lucrurile, să discutăm amănuntele, să vorbim cu băieţii...

Şi îl mâna spre scări, că Ştefan trebuia să se odihnească...

O să aibă o problemă, la un moment dat. El. Titel era mai bătrân decât el. Nu cu mult, dar va fi, oricum, decanul de vârstă al consilierilor lui Ştefan. Iar el trebuia să se obişnuiască cu a-i da ordine. Adică trebuia să înveţe să-l vadă ca pe un prieten. În condiţiile în care, la un moment dat, ei doi se fugăriseră cu maşinile şi-şi arătaseră reciproc pistoalele... Bine că n-avuseseră conflicte reale! Bine că nu se-ncăieraseră! Hm...

Rebeca vorbea în continuare la telefon. Părea că nici nu-l observase pe Titel! Şi uite că abia acum realiza el... Diamant habar n-avea că Titel se ocupa de dispozitiv! Adică habar n-avea că nevasta lui va lucra toată noaptea lângă cel cu care avea un copil! Când o să afle, Diamant...

Când o să afle, Diamant n-o să spună nimic. Şi nici n-o să facă nimic. Dacă Rebeca n-o să spună nimic, atunci nici Diamant n-o să-şi exprime opinia. Că doar fuseseră informaţi din timp că vor fi colegi cu Titel! În plus, era şi el de faţă. Iar Titel n-o să stea aici mai mult de jumătate de oră. Aşa că arătă spre hartă - aia încropită din printuri lipite cu scoci:

- Hai să vezi cum am aranjat totul.

Rebeca vorbea în continuare la telefon. Ajunsese undeva spre sfârşitul listei. Stătea cu spatele la Titel, dar nu pentru că avea ceva cu el. Aşa stătuse de la început; iar harta era în spatele ei. Ia să-i arate cum notase oamenii pe hârtie...

Roşcata

Deci Titel fusese chemat să-i ajute... Nici o problemă! Ea putea lucra cu el! La fel de bine, ea putea să-i plesnească serios şi mâna, şi gura - în funcţie de "organul" cu care-o ataca! Ea una nu mai avea nimic de împărţit cu el; şi, aşa cum spusese şi el, erau în punctul zero. Din clipa asta, calculau de la 0-0. Şi să-l ferească Al de Sus să facă vreun gest necugetat! Că îi făcea un balamuc monstruos! Şi-i înroşea manual obrajii!

"Se montase", pentru că mai avea de sunat un singur individ - şi-apoi o să se ducă la hartă, să participe şi ea la organizare. Şi nu voia să fie luată prin surprindere. Degeaba zicea ea că gata, "s-a şters cu buretele". Că nici el nu ştersese cu adevărat cu buretele tot trecutul! Faptele nu puteau fi "anulate"...

O să se descurce ea cumva! O să vadă ea ce-o să facă! Bineînţeles că n-o să-l plesnească aşa, la prima aluzie! Probabil că o să-l pârască lui Ştefan...

Hai! Încă unul, şi termina lunga şi obositoarea şi enervanta sarcină de a-i suna pe toţi! Şi se muta şi ea "în sufletul acţiunii"! Dac’ar fi fost după ea... ar fi luat "la picior" blocurile alea! Şi i-ar fi găsit-o! Tot nu-i ieşise din minte gândul că, dacă el ar fi lăsat-o să încerce, ea ar fi reuşit s-o găsească!

Ana-Maria

Mm...

Deschise ochii şi se rostogoli din pat. Şi se repezi spre uşă. Repede, la toaletă! Da’ repede de tot!

... Afurisită treabă, asta cu urgenţele! Abia aştepta să nască odată - şi să depună la registratură abonamentul la toaletă! Râdea - iar râsul ei se auzea ciudat...

Ei, poftim! Adormise înainte să se termine spălarea rufelor! Deci, trebuia să le întindă acum. Cât era ceasul? Unşpe jumate...

Oare pe unde era soţul ei acum? Şi ce făcea? Oare îi spusese medicul Petrescu ceva despre Ştefan cel Mare? Dacă-i spusese, atunci bulevardul ăla ar fi trebuit să fie împânzit de supuşi. Deşi, dacă se gândea puţin mai bine...

Nu. Ştefan n-ar fi luat blocurile cu asalt. În primul rând, el nu făcea gălăgie de-aia care atrăgea poliţia. În al doilea rând, el s-ar fi gândit să n-o sperie...

Scoase rufele din maşină şi se grăbi cu ligheanul pe balcon. Proprietarul montase un bec acolo; ea însă nu-l va folosi. Aşa că scutură cât mai bine primul cearceaf, îl atârnă pe funie... Şi se întoarse, totuşi, spre geamuri. Era curioasă...

Deşi era unşpe jumate, traficul părea destul de animat. Sigur, era 20 decembrie; dar era marţi. Oare toţi oamenii ăia erau în concediu?

... Poate erau studenţi! Sau poate chiar erau liberi! Nu era maestră în calendarul ortodox; dar Sfântul Ştefan era pe 27 iar Sfântul Vasile pe 1. Oare era vreun sfânt azi?

... Habar n-avea. În orice caz, ea trebuia să fie atentă. Şi cum vizavi de blocul ei era un alt bloc, ar fi fost foarte bine dacă ea ar fi întins următoarele cearceafuri pe prima funie şi le-ar fi folosit pe post de paravan-draperie. Că nu se terminase odiseea revenirii ei acasă! Era singură aici...

Întindea foarte-foarte bine cearceaful şi se gândea la el... Şi simţea cum obrajii i se încing rău - semn că roşise...

Oare după ce năştea ea, unde mergeau? La conac? Sau la Cannes? Dacă voiau să meargă la Cannes, oare ce va face Ştefan cu Isamu? Oare discutase deja cu el? Oare îl iertase deja? La urma urmei, după ce citise jurnalul ei, Ştefan nu avea ce altceva să facă decât să-l ierte! Omul ăla o ajutase... Cine ştie de câte ori o scăpase omul ăla! Îl trimisese pe Gilles...

Or să meargă unde-or să meargă. Şi gata. Nu de alta, dar nu se putea gândi la asta. Nu se putea gândi la nimic din războiul ăla! Încerca să rămână calmă, să nu plângă, să nu-şi inunde Fluturaşul cu adrenalină...

Sami

Nu se întâmpla nimic. Stătea tolănit în pat, afuma rău camera aia şi "socializa" pe Facebook. De dimineaţă, îşi făcuse o poză cu telefonul. Şi-o pusese pe pagină şi-apoi începuse să trimită "cereri de prietenie". Era doişpe noaptea iar el avea deja 250 de prieteni - toţi colegi de spital. Medici, asistente, personal din conducere... Zăcea acolo şi se uita la pozele lor şi simţea cum îi amorţesc picioarele şi-ncepe să se îngraşe rău...

Contele era un om de cuvânt. Până acum, fiecare cuvânt rostit de el se îndeplinise. Aşa că azi fusese poftit să se mute, împreună cu contele şi oamenii lui de bază, în vila din Bucureşti - aia de unde urmau să fie coordonate căutările şi naşterea. Îşi luase şi lucrurile. Se gândise bine, de dimineaţă, şi trăsese concluzia că n-avea rost să mai rămână aici şi după ce năştea Ana. Nu se mai simţea legat de ea. Contele avea atâţia oameni şi atâtea resurse, încât chiar şi el - medic musulman nefamiliarizat nicicum cu lumea afaceriştilor de soiul ăsta - îşi dădea seama cât de bine păzită va fi femeia aia, în clipa când se va afla adresa unde era! Şi poate că, dacă nu i-ar fi promis că o ajută până la capăt, nici n-ar mai fi rămas aici, în vila asta. S-ar fi întors în Nantes. Nu de alta, dar socializarea aia pe Facebook îi adusese câte-

va invitaţii pe care n-ar fi vrut să le refuze. Numai că...

Numai că era un bun musulman. Şi un om vertical. Îi spusese că o ajută până la final. Aştepta finalul şi se îngrăşa rău, fiindcă nu făcuse azi mai mult de 200 de paşi...

Oare când năştea Ana? Mâine sau poimâine? Greu de spus! N-o putea consulta mental, aşa că...

Contele se purta foarte frumos cu el. Îl cazase la etajul unu şi avusese grijă să nu-i lipsească nimic. Luase din orăşel şi GPS-ul. Era deci servit cu promptitudine. Băiatul ăla uriaş, specialist în pumni, rânjea ireal de amabil când interacţiona cu el! Îi venea să râdă - şi se abţinea, ca să nu creadă că râdea de noul lui statut de GPS...

Dacă trebuia să aprecieze data naşterii Fluturaşului, el ar fi ales ziua de 23. Ana aşa ar fi ales... Aadică aşa ar fi văzut el revederea dintre ea şi conte. Pe 23 năştea - şi rămânea acolo unde năştea până pe 24. Când, pe la 12, se retrăgeau toţi în Aurari. Seara şi-o petreceau cu rudele, în jurul bradului - ca-n filme. Pe 25 se odihneau şi-şi adunau vieţile şi curajul şi sentimentele şi se linişteau... Iar pe 26 reveneau în Franţa. Aşa ar fi văzut el viitorul. Aşa ar fi fost "viitorul fermecat". Şi cum Ana şi contele erau fermecaţi... Dar nu-i ieşea socoteala zilei de poimâine. Ce făceau poimâine? Mâine era 21. Ea năştea pe 23. Ce se-ntâmpla pe 22? Greu de spus...

Nu-i era somn. Nici nu-i venea să se uite la un film. Nici nu şi-ar fi pus GPS-ul să-l plimbe prin Bucureşti. Nu venise să viziteze; venise s-o ajute să nască. Trebuia să fie în apropierea contelui, pentru că naşterea fermecată îi va da acelui bărbat rolul de-a tăia cordonul ombilical. Ca-n filme. Ca-n poveşti frumoase cu oameni fermecaţi. O luase razna...

Oare ce făcea domnul conte? Oare se culcase? Nu de alta - dar se plictisea îngrozitor! Şi s-ar fi dus să discute cu el! Să pălăvrăgească despre ceva - despre economie, despre politică, despre medicină... Orice! Tăcuse toată ziua! Şi avea sentimentul că nici unul dintre băieţi nu vorbea franceză. Iar consilierii care vorbeau franceză erau ocupaţi acum cu găsirea Anei. Şi totuşi, ştia că nu va încerca să-l convoace la o discuţie. Era miezul nopţii. Contele, chiar dacă avea insomnie, nu era în forma necesară pentru a pălăvrăgi vrute şi nevrute. Cu el. Contele se gândea la ale lui. La femeia fermecată, de exemplu; sau la război - şi pace şi strategie militară şi economică.

O să se plictisească rău...

Ştefan

Nu putea să adoarmă. Era linişte, era aer curat, aşternuturile miroseau bine... Mintea lui calcula încă patru zile. Doar patru zile până la Crăciun. Mintea lui calcula că Internele ştiau totul - şi despre Fluturaş, şi despre medicul Petrescu, şi despre "acţiunea" de pe Ştefan cel Mare... Aşa că mintea lui calcula efectivele de jandarmi şi mascaţi din Bucureşti - şi-apoi calcula câţi oameni putea avea colonelul lui în subordine la acţiunea asta. Şi uite cum făcea el noapte albă, gândindu-se la toate prostiile...

De ce Internele nu-i spuneau adresa unde era soţia lui? Oare aveau dispoziţie să nu i-o spună? Să nu-l informeze? Sau n-o ştiau, de fapt? Oare trădătorii ăia vor încerca o mişcare urâtă, imediat cum vor afla adresa?

Uite de-asta ar fi trebuit să înghită două somnifere! Ca să nu-i mai vină toate gândurile astea în minte! Ca să nu pice în depresie! Ca să nu dea-n hepatită! Ca să fie odihnit mâine, când se ducea în dispozitiv... şi poate-o regăsea...

Philippe

Pentru totdeauna

21 decembrie 2011 - miercuri

Isamu

Era cinci dimineaţa - iar el era vesel şi plin de energie. Dormise dus tot drumul! Se gândise că ajungea în Aurari, şi-apoi Ana năştea, şi-apoi Ştefan îi lăsa să plece - şi se-ntorceau toţi trei acasă! Şi dormise neîntors! Probabil că sforăise rău...

Ieşi de pe coridor şi observă imediat "comitetul de bună primire". Oamenii lui Ştefan îl aşteptau. Îl priveau lung, cu subînţeles şi intenţii clare; aşa că mergea spre ei gândindu-se că lucrurile păreau un pic schimbate. Prima oară când venise în România, după atentat, luase un taxi; acum îl aşteptau "în formaţie completă", ca pe-un VIP...

El nu spunea nimic. Nici ei n-aveau nimic de transmis. Nici măcar un "Salut". La ce le-ar fi trebuit, oricum?!

Ieşiră din aeroport şi i se indică în dreapta. Tot aşa, pe muteşte. Nu se grăbea să rostească vreo întrebare... Nici n-avea ce să-i întrebe. Ei aveau ordinele lor - iar el era la mâna celui care dăduse ordinele alea. Familia lui era în Aurari, în cea mai mare siguranţă posibilă - în cea mai închisă fortăreaţă...

Dar las' că năştea ea, Ana! Şi se rezolvau toate! O să încerce să rămână în Aurari până veneau şi ei, cu bebeluşul. O să încerce să stea mai mult în părculeţ, ca să fie văzut... O să încerce să profite un pic de euforia lui Ştefan. Poate discutau totuşi...

Portiera i se deschise în faţă. Urcă în maşină şi... Şi portiera se închise în urma lui. Deci nu era prizonierul lor - nu-l îndesau pe mijlocul banchetei, ca pe arestaţi. Şi nici nu-l percheziţionau. N-avea arme la el; dar îşi mai lăsase el mobilul şi cheile în cutia de metal... Acum îi auzea vorbind în romanes... Poate îl percheziţionau la poartă, când ajungeau! Cine ştie...

Porniseră spre Aurari.

Roşcata

Băiatul ăsta de la volan era un şofer minunat. Mare as al volanului! Deşi ningea infernal, iar pe străduţa aia şleaurile de gheaţă erau adânci, el se descurca admirabil! Impecabil! Îi venea să-i mulţumească - dar se abţinea...

Şi uite-o şi pe Claire! Oof - în sfârşit! Diamant dormea dus; îi vedea capul sprijinit pe tetieră...

Şoferul semnalizează scurt cu farurile. Iar soţul ei ridică imediat capul... Ea avea senzaţia că operaţiunea de parcare a BMW-ului în spatele lui Claire dura prea mult... În sfârşit! Luă sacoşa, coborî şi alergă spre portiera deschisă... Şi se aruncă, la propriu, pe scaunul din faţă.

- Neaţa.

Era nebun! Lui îi ardea de "protocol"! Noroc că era ea realistă - şi nu mai pierdea timpul, ci îl sărută... Că-i fusese dor de el... rău de tot...

Isamu

BMW-ul opri în faţa primăriei. Se grăbi să coboare - că ferestrele erau luminate feeric, semn că sosirea lui matinală îi trezise din somn. Dl Ionescu ieşi aproape imediat şi porni spre poartă. Se opri deci. Nu ştia cum vor decurge lucrurile; prefera să nu spună nimic...

Adică, nu! Se grăbi să spună ceva!

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Îmi cer scuze că am venit atât de matinal.
- N-ai de ce. Hai!

Hai! Îl urma şi n-avea curaj să-l privească - şi nici să sugereze să meargă cu maşinile. Bătrânul avea o geacă groasă; el era doar în costum, avea pantofi în picioare şi nu-şi adusese nici măcar o borsetă...

- ... Cred că dorm.

Aprobă şi tăcu. Strângea din dinţi - aerul îngheţat îl biciuia rău...

- ... Ştefan nu e aici. A închiriat o vilă în Bucureşti.

Aprobă din nou - bănuise că Ştefan se mutase cât mai aproape de locul unde se va naşte bebeluşul lui. Şi unde-o va regăsi pe Ana. De ce dl Ionescu încerca să deschidă discuţia, iar el nu găsea cuvinte s-o continue?

- ... Ana ne-a trimis prin Léon jurnalul ei. Tu ştiai că a ţinut un jurnal?

Nu. Nu fusese într-atât de inteligent încât să bănuiască măcar ce gânduri trecuseră prin mintea ei. Dar acum, că aflase despre jurnal, realiza că o femeie aşa ca Ana ar fi început jurnalul ăla la cel mult 48 de ore de când sărise geamul magazinului din Cannes!

- L-am citit pe tot. Ştefan m-a ţinut lângă el până l-am citit împreună pe tot.

Adică ei ştiau deja totul? Ştiau deja părerea Anei? Vestea aia îl lăsase mut...

- Ana naşte pe 23 decembrie. În clipa când el o găseşte iar ea naşte, voi vă veţi putea întoarce acasă. Dar eu sunt de părere că ar fi bine să mai rămâneţi aici. Măcar 24 de ore.

Aprobă grăbit cu capul - parcă şi gâtul îi devenise casant! Intrară în curte iar bătrânul scoase mobilul:

- Să stai liniştit - după cum sunt veştile, totul va merge ca la carte.

Şi de ce-i spunea lui asta? De ce încerca să-l liniştească? Nu pricepea - de ce dl Ionescu încerca să-l liniştească pe el? Oare...

La urma urmei, Ana-Maria Ionescu era o persoană verticală; şi nu-i plăcea minciuna. Atunci când Ana-Maria Ionescu ţinea un jurnal, scria în el strict ceea ce se întâmplase - fiindcă se numea "jurnal", nu "opinie personală despre trecut". Opiniile ea şi le-ar fi rostit doar dacă ar fi fost întrebată ce credea despre una sau alta. Şi cum n-o întrebase nimeni nimic până acum...

Ana-Maria ştia că el o ajutase. Ştia că Gilles rămăsese în subordinea lui - şi trăsese concluziile corecte. Avea mare noroc cu aşa şefă serioasă şi corectă...

Uşa se deschise. Fu împins înăuntru iar dl Ionescu şopti:

- Du-te şi odihneşte-te şi tu. Ţi-am spus: până pe 23 n-o să se întâmple nimic.

Aprobă din nou cu capul şi îl văzu ieşind...

De pe canapea, femeia tânără îl privea lung...

Să se odihnească? Îi dăduse vânt în casa aia, fără să-i ia telefonul sau să-l întrebe măcar dacă era înarmat, şi-l trimisese să se odihnească?... După ce-l anunţase deja că Ana năştea pe 23, iar el era binevenit să rămână aici cel puţin până pe 24?

... Da. Exact asta trebuia să facă - să se odihnească. Lângă soţia lui. Porni spre scări, iar tânăra reveni pe canapea. Era ciudat... Femeia mai în vârstă moţăise pe scaunul din hol - cel aşezat între cele două uşi, lângă uşa băii. Şi cum nici ea nu spunea nimic, apăsă încet clanţa dormitorului... Intră.

Fei-Yen nu coborâse jaluzelele. Reflexia zăpezii şi lumina becurilor stradale conturau bine mobilierul din cameră. Şi i-o arătau şi pe ea. Soţia lui dormea "drepţi"...

Nu voia s-o sperie. Atât i-ar fi lipsit - s-o vadă sărind din pat şi ţipând din tot sufletul! Aşa că... Aşa că o să încerce s-o trezească fără s-o sperie. O să-i şoptească cântecul lor... Care bineînţeles că se numea *Wo Ai Ni*, adică "te iubesc"...

"Privindu-mă prin ochii tăi..."

Sărise în fund şi înlemnise, cu ochii la el...

"... văd cea mai fericită reflexie / Atracţia dintre noi este calea către mâine / Indiferent cât de departe, cât de mult..."

Ea îl strângea în braţe şi îl sărută; el o îmbrăţişa şi-o sărută şi-i şoptea, cu vocea minţii, că o iubeşte...

Diamant

Viaţa în Claire era plăcută. Maşinuţa asta avea confort maxim! Dacă nu şi-ar fi pus mobilul să sune la şapte, l-ar fi ciocănit domn' doctor în blindaj la opt jumate...

Medicul Petrescu era "o minune de băiat". Îi adusese şi lui o cafeluţă, când coborâse, şi-i turuise gura tot drumul. Îi vorbise despre Ana - cu cuvinte normale, simple, româneşti. Turuiala aia medicală "pe limba lui" îl liniştise, pentru că în sfârşit întrevedea şi el "luminiţa de la sfârşitul finalului fericit"...

Isamu era în Aurari acum. Unchiul lui îl anunţase că ajunsese acolo la cinci jumate. Nea Dumitru se ocupase de el - îl dusese la nevastă-sa şi îl asigurase că putea avea încredere în capacitatea lui Ştefan de a calcula drept şi obiectiv. Asta nu-i plăcea. De ce-l liniştise pe chinez? De ce nu-l lăsase să se perpelească şi să-şi macine nervii şi să albească accelerat? Că i-ar fi stat bine grizonat! Ar fi fost sexy! De ce nea Dumitru sufla cu mare grijă prafu' de pe scaunu' pe care urma să se aşeze fundu' chinezului? Asta îl scotea din minţi!

Hm...

Trebuia să facă cumva să-i treacă ura şi ciuda pe chinezul ăla. Grea sarcină! Dar nu era numai chinezul; era şi îngrijorarea pentru naşterea Anei, erau şi veştile alea despre Titel pus să organizeze dispozitivul...

Titel ar fi făcut orice - şi ar fi călcat pe cadavre ca să ajungă consilierul lui Ştefan. Fusese de-ajuns ca vărul lui să-i spună să-şi schimbe maşina; Raina îi povestise, de dimineaţă, despre Cadillac-ul Escalade blindat pe care-l conducea acum individul. Iar din septembrie, umbla prin oraş zvonul că Titel ăsta îşi securizase "la sânge" copiii; îi mutase, rând pe rând şi extrem de discret, din casele alea obscure în nişte vile păzite bine. Iar Rafael îi spusese, în urmă cu vreo lună, că acelaşi Titel cumpărase un teren în Austria şi îşi construia ditamai domeniul acolo. "Cranţ", râsese Rafael; Graz, descoperise el, studiind harta. "Domeniu" spusese Rafael - nu "viloi", semn că Titel furase ideea lui Ştefan, cu vila din curtea conacului, şi-o adapta... Iar acum apăruse maşina rostită de Ştefan. Probabil că, în momentul când vor sta la aceeaşi masă, va afla despre schimbări şi mai mari, şi mai "dramatice"... toate menite să-i arate lui Ştefan cât de cuminte şi de ascultător era noul consilier. Pupincurismul ăsta îl scotea din sărite! El îl ştia bine pe Titel; ştia că nu-i stătea în fire să-şi ordoneze viaţa după cum îi spunea şeful. Şi tocmai asta făcuse individul! Nu era OK! Nu era Titel!

În fine...

El o să fie şef peste Titel. Iar gândul ăsta îl liniştea un pic. Postul lui de vicerege o aşeza pe Raina la o distanţă considerabilă de individul ăla. Şi postul lui, şi distanţa dintre Austria şi Franţa...

Ceasul arăta nouă şi-un sfert. Raina lui era în cabinet. Se gândea, la modul cel mai serios, să-i dea un SMS - şi s-o roage să nu-i facă vreo surpriză, sau... Trésor trebuia să se nască atunci când îi venea vremea. Şi încă nu era vremea ei. Regina raiului lui avea doar 17 ani. Nu era bine...

Ştefan

Era gata. Era pregătit să se ducă în dispozitiv - în punctul cel mai apropiat de naşterea Fluturaşului lui. Avea emoţii mari...

Se îmbrăcase "corespunzător". Grasu nu se lăsase până nu-l văzuse cu vesta antiglonţ pe el, aşa că arăta "de zile mari". Iar vesta aia îi desăvârşea practic deghizarea. Că şi el se deghizase! Acum, de exemplu, era deghizat în "curăţenie". Şi, aşa ca şi soţia lui, îşi stricase deghizarea încălţându-se cu cizmele. Ea, femeie înţeleaptă şi prevăzătoare, purtase haine mai lungi; el îşi luase tot aceiaşi blugi. Iar un ochi de cunoscător va observa imediat că în grupul interlopilor caftangii era un nebun care nu purta nici adidaşi, nici bocanci cu tablă-n vârf...

Era bine. Era minunat! Era atât de nerăbdător, că nu se gândise încă dacă să-şi ia laptopul sau nu! Şi-asta pentru că, azi-dimineaţă, nu se gândise să i-l dea Rebecăi. Iar Rebeca era deja la dl doctor. Ceea ce însemna că or să treacă pe la cabinet, atrăgând rău atenţia asupra lui Paul Petrescu... Dar, nu era oare evident că tot mapamondul ştia deja ce urma să se-ntâmple? Dacă el îl trimisese pe Diamant să-l păzească pe doctor, oare cine era într-atât de tâmpit să-şi închipuie că una dintre cele 9 surori gemene ale lui Claire poposise tot în Bucureşti? Şi-avea o stăpână cu probleme ginecologice? Hm...

Nu se putea aduna. Nu-şi putea concentra gândurile - şi-i scăpau tot mai multe lucruri, tot mai multe amănunte care-i puteau conduce duşmanii către indicii valoroase pentru ei. Era evident că, deşi nu se simţea emoţionat sau speriat, evenimentele recente îl marcau serios! Ştia şi el că, fără regina lui, regele şchiopăta serios. Constata acum nu că şchiopăta, ci că orbecăia haotic, aşa...

Îşi puse trenciul gros şi-l închise pân' la gât. Trase şi geaca neagră peste el... Trase şi gluga peste cap... Era bine. Era de nerecunoscut. Îşi luă laptopul şi ieşi.

Îl lua pe Grasu şi treceau pe la cabinetul medicului Petrescu. Şi-apoi o să-i ceară să-l lase la intersecţie la Perla - ca să se amestece prin mulţime. Spera să nu aibă un consilier cinic care să-i spună că habar n-are unde-i Ana şi să-l trimită astfel să se plimbe pân' la Obor şi-napoi...

Uşa lui Sami era închisă - iar băiatul lui era vesel şi atent şi alert şi dornic de multă, multă mişcare.. Păi, n-avea ce-i face! Îi întinse biletul, în română:

- Pentru Sami.
- OK, şefu'!
- Nu te desparţi de el. Dacă vrea să iasă, îl însoţeşti peste tot.
- Da, şefu'.
- Vezi - că, dacă e ceva, pe tine te sun!
- Da, şefu'!

Şi-acum putea să plece. Cobora grăbit treptele... La vederea lui, Grasu se ridică:

- Mergem?
- Da. Hai.

Şi ieşeau. Grasu fugea spre maşină... Urcă în spate şi preferă să tacă. Avea emoţii. Era...

- Şi-acu' mergem în dispozitiv?
- Acu', întâi mergem la domn' doctor. Îi duci Rebecăi laptopul şi-i spui să facă socotelile şi să mai împacheteze nişte caşcaval. Să-l supravegheze pe Părinte, să nu facă ăla vreo trăznaie. Şi după aia îmi dai un indiciu şi mă laşi la Perla.
- Gata, şefu'!

BMW-ul derapa controlat şi se răsucea, fiindcă domn' doctor era în direcţia opusă...

- ... Tu ce zici să fac?
- Cu ce, şefu'?
- Cu toate. Ce zici tu să fac de-acu' încolo?

Grasu se aplecă, scoase unul dintre dispozitivele de bruiaj şi zâmbi:

- Păi, ceea ce trebuie făcut, nu? Stai cuminte până te cheamă şefa; şi, după ce naşte, staţi 24 de ore în Aurari, să se întremeze şi ei, şi-apoi vă întoarceţi la Cannes! Şi-apoi baţi palma cu Fang, închei afacerea cu Leonard, îl avansezi pe Diamant, vezi ce faci cu caşcavalu' din stânga, te ocupi şi de caşcavalu' din dreapta...
- În planning-ul tău n-am auzit nimic despre Isamu.
- Nici n-aveai ce să auzi. Ăla e coleg cu noi; şi nici nu-l avansezi, nici nu-l trimiţi la execuţie.

Deci Isamu era, totuşi, consilierul lui... Nu!

- Nu merge aşa. A împachetat tot ce-avea în vila mea. Sunt sigur că voi găsi în seif cheile lui! Iar eu de sunat, nu-l sun!
- Păi de ce să-l suni?

Ce-avea Grasu? Se tâmpise?

- Nu te-aşteaptă în părculeţ, la brad?

Nu, Grasu n-avea nimic. El avea ceva. Era gravid în pragul naşterii. Îşi amintea acum starea aia agitată, uşor necontrolată, în care simţea că e stăpân pe situaţie şi de fapt era un bondar agitat care mai mult îşi încurca oamenii...

Mai bine nu mai spunea nimic. Nu despre asta! Nu era nici locul, nici momentul potrivite pentru asta. În plus, ajunseseră deja la Ro-

mană. Îl aşteptă să parcheze şi îi întinse laptopul:

- Să facă socotelile şi viramentele şi-apoi să-l asculte pe Părinte la lecţii.

- Da, şefu'.

Îi mai spusese o dată asta - dar Grasu nu-i amintise asta. Doar luase laptopul şi coborâse. Rămăsese singur...

De fapt, nu Isamu era problema lui. Adică nu împăcarea cu el era problema lui. Prima discuţie era problema - că nu ştia cum s-o înceapă şi pe unde s-o continue, prin ce teme şi subiecte. Nu ştia pe unde-o să încerce Isamu să o conducă. Într-un vis ideal, prima lor discuţie se petrecea la birou - şi conţinea numai teme de afaceri. A doua era identică cu prima. A treia era identică cu a doua. Şi tot aşa, pân' la pensionare...

De fapt, problema era alta. Ei fuseseră prieteni buni. Îşi lăsase familia în mâinile chinezului - iar chinezul îi protejase şi-i ajutase şi-l ferise pe el de multe rele... Şi-apoi el se dusese în Cartagena... Nu regreta că făcuse dreptate. Dar îi era imposibil să accepte că el şi Isamu mai puteau fi vreodată prieteni! El îşi amintea de Cartagena, Isamu îşi amintea de telescopica lui Jun...

Nu. Sincer, nu credea că vor mai fi vreodată prieteni. Iar asta însemna că SAF Consulting va închiria un birou spaţios, într-o clădire înaltă. Şi-apoi va da faliment. Şeful va spiona mişcările consilierului; consilierul va sta cu ochii pe şef. Se vor spiona reciproc şi se vor bănui de tot felul de tâmpenii. Iar asta ducea la faliment. Oricât se vor căzni Ochiul şi China...

Şi totuşi, Isamu era absolut necesar în "aritmetica" afacerilor. SAF Consulting avea nevoie de un angajat chinez - omul lui Fang, care supraveghea facerea caşcavalului dar asculta dumnezeieşte de el. Iar el, proprietarul SAF Consulting, nu va avea niciodată încredere într-un străin. Mai ales după războiul cu Jun! Relaţia lui cu chinezul ăsta fusese specială; apăruse la o vârstă când nimic nu păruse prea periculos, iar conjunctura îi fusese favorabilă lui. Acum, însă, când trecuse printr-o alarmă de opt luni şi avea doi copii... adică trei...

Grasu urcă la volan şi trase portiera:

- Gata, şefu'. A zis că, dacă e ceva, te sună.

OK. Se puneau din nou în mişcare; el revenea la gândurile alea afurisite despre Isamu, încredere, trădare, office building, prietenie, Cartagena, Ana...

- Şi-aş fi vrut să-i fac o poză; să i-o trimit şi lu' Diamant. Că el nu cred c-a văzut-o.

Ce să vadă?

- Ce anume?

- Pe Rebeca. Diamant sigur n-a văzut-o aşa, în blugi strâmţi şi tocuri cui şi hălăţel bleu de soră medicală...

Lui Grasu îi ardea de frecat ridichea lui Diamant; el însă nu-şi permitea să zâmbească. El avea, totuşi, probleme mari! Cât China de mari! La propriu!

- Auzi, şefu'? Tu ai vorbit azi cu nea Dumitru?

- Nu.

- Şi nu vrei să-l suni?

De ce să-l sune?

- ... Nu eşti curios să afli ce face ăla în orăşel? Şi cum a ajuns şi care-i pulsu' acolo? Şi ce mai zice tanti Perla?

- Ba da. Sunt chiar foarte curios ce mai zice Perla.

Scoase telefonul şi selectă numărul tatălui lui.

- Da, Ştefane.

- Ai veşti pentru mine?

- Depinde ce înţelegi prin veşti! Isamu a ajuns aici pe la cinci jumate; l-am dus la familia lui şi-atât. Am dat ordin să-i cumpere băiatu' nostru o geacă şi nişte pulovere, că a venit ca o albinuţă vărată-că... În fine! Îţi dai seama cum stau lucrurile, da?

- Da.

- Bun. Iar în orăşel să ştii că e linişte. Perla zice că de-abia poimâine o să primim livrarea aia şi-or să se agite oamenii.

- Poimâine?

- Da. E prea devreme mâine. Ăia n-au cum să ne livreze ce-am comandat decât poimâine.

- ... La urma urmei, e bine şi poimâine. Nu?

- Bineînţeles! Nu e bine să-i grăbim. Să nu-l ciobească, să nu-l rupă...

Că năştea într-o locaţie destul de îndepărtată de Maternitatea Giuleşti... Grasu punea avariile şi trăgea pe dreapta cu vreo 20 de metri înainte de intersecţie...

- Bine, tată. Atunci te ocupi tu acolo?

- Sigur că da! Stai liniştit!

Să stea liniştit? Ha!

- Vorbim

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi oftă scurt:

- Zi-i!

- Şefu', nu prea am ce să zic. Da' să ştii că eu, dacă aş fi în locu' tău, m-aş duce şi m-aş recrea puţin.

Cum-cum?

- Adică am trecut azi pe Ştefan cel Mare şi-am văzut că nebunu' de Onţanu a pornit fântâna cântătoare din Parcul Circului. Şi ştii ce mişto e? Are luminiţe colorate, are joc de apă după cum cântă muzica...

- ... Bine. Întoarce-te la vilă şi coordonează-l telefonic pe Titel.

- Da, şefu'.

Coborî şi porni spre intersecţie. Nu se grăbea. Încerca să pară un tânăr oarecare care se duce acasă după o lungă noapte de muncă. Ningea mărunt; asta îi justifica gluga şi-i întregea deghizarea. Mergea din nou printre oameni, singur, neînsoţit de pază, şi descoperea că se simţea nesigur...

Vină dreapta pe Ştefan cel Mare, spre Parcul Circului.

Traficul uman era destul de lejer. Avea timp să scaneze fiecare persoană de care se apropia. O căuta pe Ana. Deşi era sigur că soţia lui era acum încuiată la căldură, el o căuta cu privirea şi spera... Şi-şi imagina cu uşurinţă scena în care ea alerga spre el iar el o lua pe sus - şi deci ştia că nu va fi aşa... şi speră degeaba...

Trebuia să se oprească undeva şi să-şi cumpere mănuşi. Uitase cum era viaţa în afara limuzinelor luxoase încă-n garanţie; şi îi îngheţaseră deja mâinile... Dar mai bine nu-şi lua nimic. Dacă va trebui să scoată cuţitul...

Îndesă mâinile în buzunarele gecii şi încetini puţin - traficul uman era lejer, dar Ştefan cel Mare era practic blocat de maşini.

Sami

Era fresh - odihnit, duşat, bărbierit şi îmbrăcat de plecare. Nu mâncase; miza însă pe fast-food-urile din Bucureşti. La ora la care catadixise el să se trezească, dl conte era demult pe teren, în dispozitiv! Îi auzise ieri vorbind despre dispozitivul ăla. Din câte pricepuse el, blocaseră o bucată consistentă dintr-un bulevard destul de important. Ceea ce necesita, bineînţeles, prezenţa lui acolo, la faţa locului! La aşa femeie fermecată şi aşa veste cum era naşterea aia, putea spune că contele se controla şi se abţinea admirabil...

Păi, să se ducă să caute micul dejun; nu? Deschise uşa, iar ochii veseli îl priviră drept:

- Bună dimineaţa.

Fusese salutat în franceză, aşa că îi răspunse în română:

- Bun dimineţi. Tu ştiut *français* şi nu spune!

Tânărul râdea şi nega cu capul. Şi îi întindea o hârtie. O luă, o despături... şi descoperi scrisul frumos, drept, şi accentele corecte ale limbii franceze.

Bună dimineaţa,

Conform informaţiilor pe care le am, Ana se află acum undeva între vila noastră şi un punct aflat la vreo 3 km distanţă de noi. De aceea, am marea rugăminte să nu ieşi neînsoţit din vilă, ca să te pot anunţa adresa exactă. Dealtfel ţi-am

lăsat la uşă un GPS vesel, zâmbitor, dotat cu două mobile. Pentru orice eventualitate, îţi las şi numărul meu.
Ştefan

Urma numărul - dar nu-l interesau cifrele alea. Descoperea scrisul ordonat, gramatica corectă şi stilul aristocratic-politicos care ascundea cu grijă şmecheria contelui. Recitea mesajul şi realiza că nu-l putea refuza! Adică nu putea să iasă din vilă! Doar îl rugase să nu iasă neînsoţit - ceea ce echivala cu "te rog frumos să stai locului". Mai ales după ce îi detaliase incertitudinea din teren şi-i scrisese "3 km"...

Prea bine! O să rămână în vilă! Ridică privirea spre GPS:

- Tu vrei mergi afar?
- Eu stau cu dvs. Şi merg cu dvs peste tot.
- Atunci tu stai şi eu stai. Noi stai.

Tânărul se căznea din răsputeri să nu râdă de româna lui chinuită! Ridică un deget de atenţionare:

- Dacă tu râde, eu *parle français*.
- Nuu, domn' doctor! Nu râd!

"Aşa-i! Ai nişte dinţi "de reclamă"! Unu' nu-i mai galben sau mai strâmb! Şi mi-i arăţi pe toţi, de parcă ai ceva cu mine!" Dădu să revină în cameră, dar se opri:

- Tu mănâncă?
- Eu, da. Aduc micul dejun?

Aprobă şi zâmbi:

- Şi joc. *Jacquet*.

Şi reveni în camera lui. Trebuia să elibereze masa...

După părerea lui, Ana o să nască mâine; nu azi. Aşa că azi "avea relache". Abia mâine o să vrea să viziteze un pic Bucureştiul. Deşi logic ar fi fost să viziteze azi, când presimţea el că nu se-ntâmpla nimic...

În fine! O să vadă el ce şi când vizita! Momentan mânca şi învăţa jocul ăla! Că îi bănuia regulile - dar avea nevoie de-o confirmare. Şi-un exerciţiu. Şi-un mod plăcut de a-şi pierde timpul. Aşa erau momentele moarte dinaintea momentelor intense...

Uşa se deschise iar GPS-ul se apropie cu tava:

- Aţi spus ceva despre joc?
- Da. Aduce joc.
- ... Ce joc?
- *Jacquet*. Joc cu cutii şi cerc şi *de dés*.

El habar n-avea cum se descria jocul ăla în română, bietul băiat habar n-avea ce avea de adus...

- Cutii aşa mari cu linie culori şi cerc culori şi doi *cubes*.

Tânărul era la fel de năuc... El rămăsese fără inspiraţie... Brusc, GPS-ul se repezi pe uşă-afară. Deci pricepuse! Bun! Ce-i adusese la micul dejun?... Ceva nou. Bun. Mirosea bine. Părea să fie mâncare de casă, nu de restaurant; deci după ce mânca, ieşea în curte şi cerea o lopată! Că n-o să se mai poată aşeza în avion, dacă mai zăcea aşa sedentar încă 48 de ore!

- Bună dimineaţa.

Cine îl salutase în franceză?... Aa, consilierul contelui. Cel ras în cap, specializat în bătut datornici. Parcă Grasu îi spuseseră... Se grăbi să-i răspundă:

- Bună dimineaţa.
- Băiatul meu zice că i-aţi cerut un joc. Iar el n-a înţeles despre ce joc e vorba.
- *Jacquet*.

Nici el nu pricepea... Prea bine! Măcar acum detalia în franceză:

- E format dintr-o cutie, 15 piese rotunde pentru fiecare jucător şi două zaruri. Fiecare dă cu zarul şi mută câte două piese.

Grasu bufni în râs, se răsuci pe-un călcâi, spuse ceva în şoaptă şi-şi altoi subalternul după ceafă! Da' ce-avea cu el? GPS-ul se făcuse mic şi se grăbea să iasă... iar Grasu se sprijini de tocul uşii:

- Pot să vă întreb ceva?
- Da.
- ... Ana e bine?
- Când a plecat de la mine, era bine. Foarte bine chiar. Era slăbită - dar veselă şi plină de energie.

Şi cum Grasu tăcea, continuă el:

- O să se termine totul cu bine. Nu poate fi altfel.
- Aşa mă gândeam şi eu. Mai ales că şefa mea are aşa un stil de-a face toate lucrurile perfect...

Serios? Aşa stil avea şefa lui? Grasu dădu să iasă - şi fu rândul lui să-l oprească:

- Pot să te întreb şi eu ceva?
- Da.
- Ce mai face medicul ei?
- Face bine. E la cabinet. Iar Rebeca e la un metru de el, aşezată la biroul lui. Diamant e parcat în faţa cabinetului lui...
- Iar dl conte e "în dispozitiv", nu?
- Nu. El e acolo unde trebuie să fie.

Cum adică? Adică el era lângă Ana? GPS-ul năvăli practic peste ei, cu cutia în mână, aşa că Grasu zâmbi:

- La mai puţin de-un minut distanţă de naştere. Dacă nu vă înţelegeţi cu băiatul meu, puneţi-l să mă sune.

Aprobă şi rămaseră singuri...

Deci contele era la mai puţin de-un minut de naştere...

Se întâmpla un lucru ciudat. Oamenii ăştia ştiau unde e Ana; adică Grasu părea că ştie adresa exactă unde este Ana acum. Şi nu-şi trimitea şeful la ea. Îl lăsa să aştepte. Asta era foarte ciudat! Contele era un adevărat leader; dar uite că oamenii lui...

Tânărul aşezase deja piesele. Şi tot roşu ca racul era. Se aşeză şi zâmbi:

- Care nume de joc la română?
- Table.
- Pare rău nu ştiut nume...
- Ei, lăsaţi...

Păi lăsa, ce să facă! Să-l sune pe conte şi să-i spună că Grasu îi bătea nejustificat subalternii? Nu era genul, cum se spune...

- Tu arată cum e joc. Şi pe urmă joc cu mine. Şi pe urmă eu bate rău coleg român de Nantes...

Gata - îl făcuse să râdă. Ceea ce însemna că putea să guste megamicul dejun! Îi aduseseră o tavă plină, de parcă era balaur...

Ştefan

Aştepta să traverseze Barbu Văcărescu. Îl privea pe Titel, pe sub glugă, şi aştepta culoarea verde a semaforului. N-o să se oprească la el; o să meargă spre fântâna aia din capătul parcului. Nu de alta, dar n-ar fi avut ce să-i spună. Dispozitivul, aşa cum îl inspectase el azi la pas de plimbare, era complet şi perfect. Curăţenia era parcată pe străduţele adiacente; fetele erau în colţuri, cerşetorii aliniaţi de-a lungul magazinelor şi blocurilor. Aveau atitudinea corectă - conformă cu rolul. El îi ştia şi le ştia aranjarea, organizarea, comportamentul - dar un necunoscător şi-ar fi zis că înebuniseră prestatorii de servicii şi inundaseră rău trotuarele... Sacoşele erau bine distribuite. Maşinile erau poziţionate aşa cum trebuie - câte două pe fiecare parte a străzii, orientate conform cu traficul. Chiar şi pe strada cu sens unic, maşinile erau poziţionate conform cu organizarea lui Grasu. Nimic nu le scăpa. Iar acum constata că Leonard avusese dreptate - prezenţa lui Titel în dispozitivul reginei fusese necesară. Dispozitivul era organizat de Grasu. Titel coordona acum oamenii celuilalt consilier. Îi plăcea să descopere că le vorbea frumos, calm; iar cei care-i asigurau spatele lui Titel nici nu se strâmbau, nici nu păreau nemulţumiţi de starea de lucruri. Aşa că Titel putea fi preluat. Titel era acceptat de oamenii lui... Titel, la vârsta lui, părea "boboc" - deşi se trezise ieri dimineaţă şi muncea de vreo 12 ore doar la dispozitivul ăsta...

Frumoasă maşină, Cadillac-ul Escalade al lui Titel! Mare! Blindată, adică şi mai mare decât mare! Era nouă-nouţă, aşa că vopseaua strălucea ireal...

Gata - se făcuse verde. Porni în traversare, cu mâinile-n buzunare şi nasul spre asfalt. Nu voia să-i atragă atenţia asupra lui. Voia să rămână incognito. Trebuia să rămână incognito, fiindcă toţi ştiau că

regele s-ar fi aşezat cât mai aproape posibil de regină... Trecea încet pe lângă "punctul de comandă" improvizat pe botul unui BMW...

Da. Era mulţumit. Îi plăcea ceea ce vedea. Oamenii lui nu se-mpiedicau. Ceea ce însemna că soţia lui era, într-adevăr, fermecată. Şi ştia cum să facă să devină invizibilă. Toţi oamenii lui din Franţa, mult mai atenţi şi mai grijulii şi mai vânaţi de poliţie, n-o putuseră găsi! Nici deghizată, nici nedeghizată! Doar Isamu...

Isamu o găsise prin pagina ziarului local. Cum scăpase pagina aia neştearsă, asta numai Isamu ştia! Că Isamu avusese rolul de-a purica şi-a face să dispară imaginea regelui din "mijloacele de informare"! Nici nu erau fotografii dintr-o perioadă agitată a lor, să zică că pur şi simplu avusese multe pe cap şi uitase să ceară ştergerea...

Oricum, nu mai conta. Zău! Mergea agale spre Obor şi vedea în faţa lui o tânără foarte cochetă, foarte stilată... care vorbea la telefon şi părea transpusă total în discuţie... Nu, nu crescuse; purta platforme. Se vopsise brunetă, avea extensii care-i treceau peste fund şi etala o manichiură "de revistă"! Purta nişte egări negri, o geacă până-n talie, un fular lung pân' la genunchi, de braţ îi atârna o geantă de dimensiunile unui Samsonite XXL...

Ochii negri... deveniţi albaştri îl priviră preţ de-o clipă; iar capul brunet salută scurt, aproape insesizabil. Iar Iuliana îi întoarse spatele, continuându-şi conversaţia telefonică cu cea care părea a fi o prietenă de clubbing...

Trecu pe lângă ea. Şi pe lângă BRD. Mai avea cam 30 de metri până la intersecţia cu străduţa adiacentă - şi cu aleile din parc. O să traverseze civilizat, pe la trecerea de pietoni...

Deci Ana lui era în blocul ăsta... Sau în celălalt! Sau poate era în blocul de pe partea cu parcul! Că nu tot ceea ce scria în bilet trebuia să fie adevărat! Sau "de neschimbat"! Iar el se cunoştea prea bine! Pentru Ana lui, era în stare să evacueze toate blocurile "de pe dreapta"! Aşa că poziţionarea Iulianei nu-i dădea nici un indiciu! Ana putea fi oriunde...

Dar, în orice caz, era aproape. Foarte aproape. Trecuse de oamenii lui - dăduse peste oamenii colonelului. Şi cum Grasu îi spusese să se relaxeze pe-o bancă...

Blocul pe lângă care trecea el acum avea intrarea prin spate. Ca să ajungă la intrare, Ana lui trebuise să treacă prin gang. Iar chestia aia întunecoasă şi împuţită şi nesigură ar fi speriat-o. Ana nu era în blocul ăsta. Era pe partea cu parcul. Şi acolo, intrarea în bloc se făcea tot prin gang; dar uşa era în gang. Acolo, Ana ar fi avut curaj să intre. Se opri în faţa trecerii pentru pietoni. Semafoarele erau butaforie, aşa că aştepta să se oprească vreun şofer milos...

Gata. Traversa. Încerca să nu privească oamenii, ci maşinile. Bulevardul ăsta era supravegheat de toată lumea acum; adică era "numa' bun de-o încăierare". Oricine ar fi avut ceva de-mpărţit cu el, ar fi încercat să-i strice socotelile. Astea legate de Ana. Duşmanii lui erau şi duşmanii ei...

Băncile de la fântână erau curăţate de zăpadă. Era sigur că nu Grasu făcuse asta; înaintea lui, trecuse multă lume prin părculeţul ăla. Îşi alese o bancă dinspre parc... ca să vadă bulevardul...

Şi gata - el era gata. Ea era gata? Se părea că nu...

Scana încetişor trotuarul... oamenii... Ăia erau ai lui... Ăia erau puşti ieşiţi la joacă-n parc... Aia nu era Ana lui, deşi era gravidă... Nu... Nu... Nu... Ana n-ar fi ieşit pe frigul ăsta. Aşa că îşi aprinse o ţigară - şi renunţă la a studia cu grijă fiecare fiinţă care-i trecea prin faţa ochilor. Risca să ameţească - sau, şi mai rău, să înceapă să numere şi să adoarmă...

De aici, de unde era el, vedea bine ambele blocuri de vizavi. Amândouă aveau intrările prin spate. Ana le-ar fi evitat. Dar, cine ştie... La urma urmei, nu era după ea - nu? Dacă apartamentul sau garsoniera de închiriat era într-unul din blocurile alea, cu siguranţă nu se mai gândise ea la ganguri! Soţia lui era curajoasă atunci când se ştia înarmată...

Oare închiriase? Sau o dusese nea Nicu Senioru' la o persoană de încredere?... Greu de spus...

Mişcarea - şi mai ales sticlirea scurtă - îi atraseră atenţia. În gangul ăla era cineva. Un fumător. Hm...

... Din fericire pentru el, parcarea din colţul blocului era goală. Iar nea Nicu Ceauşescu era îmbrăcat în culori închise. Se deghizase - culmea! - în homeless! Îi venea să râdă - şi ştia că nu era bine să râdă. Că omul ăla avusese, avea şi va avea în continuare grijă de Ana lui. Cine ştie când se va naşte Fluturaşul! După cum îl vedea el, de la distanţa aia destul de mare, nea Nicu Senioru' părea serios. Şi determinat să nu-l lase să treacă prin gang. Ştia deja că ar fi încercat degeaba să ocolească blocul...

Nu putea decât să aştepte. Aşa că aştepta. Şi încerca să-şi păstreze calmul. Acum ştia sigur că Ana era acolo. Nea Nicu o păzea personal. Din punctul ăsta de vedere, era liniştit...

Şi cum tocmai se liniştise pe tema asta, descoperise altă temă de nelinişte - Fluturaşul. Oare băieţelul lui era bine? Oare ştia Ana să-l monitorizeze aşa cum trebuia? Oare ştia ea să descifreze eventualele semnale transmise de bebeluş? Rebeca îl informase amănunţit aseară; ştia deci că Ana are tot ce-i trebuie ca să poată să-şi urmărească singură sarcina. Dar asta era ca şi cum el i-ar fi dat Adinei toate cele trebuincioase pentru un AKM - componentele şi instrucţiunile verbale nu garantau nici asamblarea armei, nici nimerirea ţinei. Deci...

Deci, n-avea ce să facă. Mai mult de-atât, chiar n-avea...

Sau poate... Poate că avea, totuşi, ce să facă!

Scoase mobilul special, selectă numărul ei... Ia să-i scrie un mesaj - ca să n-o sperie! Să-i scrie... O să-i scrie că...

Bine, Ano! Fie ca tine şi de data asta! Dar măcar spune-mi apartamentul! Promit că nu urc neinvitat!

Se semnă şi apăsă Send. Şi începu să aştepte...

Privea ecranul şi nu se-ntâmpla nimic. În sensul că nu primea confirmarea de primire a mesajului. Semn că Ana nu-l primea...

Ei, pe naiba! Buton verde! Ia - ce zicea? Suna? Sau îi blocaseră Anei cartela aia? Ce făcea el era riscant - practic, le dădea numărul lui special! Dar şi-aşa intenţiona să schimbe toate specialele... Nu. Nu-i blocaseră cartela. Ana oprise telefonul. Iar gândul ăsta...

Se încrunta, încet-încet... şi nu-i venea să creadă că soţia lui îşi închisese mobilul, deşi era în pragul naşterii...

Era prea mult pentru el. Chiar şi pentru el, care o iubea mai mult decât pe oricine şi orice pe lumea asta, era prea mult. Ana se juca cu el. Se juca de-a ascunzătoarea. Încerca să-i demonstreze ceva, sau... Poate că o făcea din cauza hormonilor. Şi a naşterii. Poate că nu voia să-l implice în naşterea Fluturaşului lor! Poate că avea ea o socoteală... ştiută numai de ea... şi poate şi de nea Nicu...

S-ar fi dus să vorbească cu nea Nicu; dar presimţea că omul ăla n-o să vrea să vorbească cu el. Internele erau pe-aici, prin zonă. Şi probabil că şi Popescu "detaşase" doi-trei oameni la acţiunea asta. Deci, apropierea lui de omul ăla ar fi iscat un taifun. El se deconspira, îl deconspira şi pe colonel, Iuliana probabil că va fi şi ea deconspirată... Paza reginei lui ar fi rămas în mâinile unor subalterni. Şi nu voia asta. Nu voia ca tocmai el... Tocmai acum, tocmai din cauza lui... Nu. Era de-ajuns că-i deconspirase sarcina - şi-l băgase sub lupa serviciilor pe medic. Nu trebuia să facă "daune" mai mari decât făcuse deja. Nu trebuia să-şi schimbe soarta...

Soţia lui, regina lui, sufletul lui se ascundea de el. Concluzia asta îi ardea sufletul şi-i provoca durerea aia surdă din piept...

O să stea aici. O să-şi impună "să fie cuminte". O să asculte de ea - femeia mai frumoasă ca luna, mai deşteaptă decât trei servicii secrete plus mafia chineză, mai răbdătoare decât un călugăr budist... Mai specială decât orice altă femeie de pe planeta asta... Undeva la capătul chinului lui era bucuria. Şi fericirea. Îşi va impune să le aştepte cu răbdare. Să nu le grăbească. Graba lui putea distruge totul!

Isamu

Cât era ceasul?... Unşpe jumate. Păi, putea spune că era "ora ideală" pentru plimbare! Se ridică deci:

- Ieşim la plimbare?

Fei-Yen se îngălbeni, instantaneu cu încruntarea lui Liwei... Se grăbi să-şi justifice invitaţia:

- Ar fi bine să ieşim din casă. Să nu-şi închipuie că stăm baricadaţi aici.

- Nu-şi închipuie nimic.

Făcu abstracţie de cuvintele ei:

- Voi ieşiţi zilnic, da? Cred că e bine să o faceţi în continuare.

- Iar eu cred că nu e bine să te plimbi pe sub nasul lor, alături de noi. Că nici Ştefan nu se plimbă acum alături de Ana şi de copii.

- Şi totuşi, eu insist să ieşim la plimbare.

- Iar eu insist să stăm în casă.

- Iar eu zic să facem aşa cum spune mama.

Intervenise şi băiatul, aşa că era doi la unu. Deci stăteau în casă... şi nu era bine deloc! Dl Ionescu îi spusese băiatului care îi aprovizionа familia să-i cumpere haine groase. Le primise în urmă cu două ore. A sta baricadat în casa aia însemna practic a-i nesocoti indicaţiile! Şi nu era bine! Trebuia să asculte de dl Ionescu - care discutase cu Ştefan şi despre război, şi despre viitor...

Or să iasă după-amiază. Deşi, după părerea lui, era mai riscant să iasă atunci când se întorcea Ştefan. A se plimba toţi trei prin orăşel acum era acceptabil; dar a "defila" pe sub nasul lui Ştefan, sub formă de familie completă...

Dar poate că năştea Ana; şi se rezolvau lucrurile. Nu putea decât să spere...

Diamant

Înghiţi şi ultima bucată de pizza şi desfăcu dopul sticlei. Şi privi lung geamurile cabinetului. Erau, bineînţeles, acoperite de jaluzele. Medicul Petrescu le ţinea acoperite, din motive lesne de înţeles de vreme ce era ginecolog...

Acolo, în spatele jaluzelelor, Raina lui tăcea şi asculta discuţiile din cabinet. Îi povestise că medicul o ţinea la biroul lui - şi n-o ridica de-acolo nici chiar atunci când trebuia să scrie câte-o reţetă sau să studieze nişte analize. Îi spusese că ea munceşte - că primeşte de la Aleodor tot felul de mail-uri de afaceri, pe care le rezolvă favorabil sau nefavorabil, în funcţie de cum se potriveau ofertele alea cu dispoziţiile lui Ştefan. Şi totuşi, el ştia că regina raiului lui nu putea face abstracţie de lumea înconjurătoare - adică de discuţiile din cabinet. Ştia că medicul Petrescu era un mare fan al naşterilor, nu al avorturilor. Văzuse zeci de gravide intrând în scara blocului...

Avea o problemă. Mare! Stătea aici de mai puţin de 24 de ore, singurel cu gândurile şi planurile lui, iar bănuiala i se transforma încet-încet în certitudine. Medicul nu lucra "pe bandă" - că nu era robot. Făcea, probabil, pauze de 5-10 minute între paciente. Iar Raina lui era îndeajuns de pricepută într-ale cuvintelor ca să-l convingă...

Cum să facă să-i spună să nu încerce să-l convingă? Cum s-o roage, fără să-i lase impresia că el n-o dorea pe Trésor? Oof!

Tresări - parcă auzindu-i gândurile, Raina ieşi vijelios din scara blocului. Mm, ce-l speriase! Da' ce se întâmplase? De ce venea aşa grăbită?... Oare sunase telefonul medicului?

Portiera se deschise, se închise iar soţia lui îi fură un sărut:

- Mm, ce cald şi bine e aici la tine!

- Ba e fumăraie mare!

- Las' că aşa-i bine!

Şi scotea chiar acum pachetul cu ţigări şi-şi aprindea una... Soţia lui îl privi cu subînţeles:

- Că la el nu se fumează...

Aha! Deci venise ca să fumeze... Într-adevăr, trăgea cu mare poftă din ţigara aia! Iar gestul ei, comportarea ei îi arătau clar că putea fi liniştit. Raina nu se hotărâse să devină cu adevărat mamă - că n-ar mai fi fumat cu atâta poftă, ştiind că punea sănătatea fetiţei lor în pericol! Şi-acum zâmbi şi el... Şi zâmbi şi ea... şi se aplecă, să-i şoptească la ureche:

- Mi-a confirmat faptul că şefa naşte mie-n sută anul ăsta. Şi e 90% sigur că naşte înainte de Crăciun!

O prinse în braţe, cică să-i şoptească şi el la ureche:

- Şi nu ţi-a strecurat cumva şi adresa?

- Nu. Când a venit la el, la control, nu i-a spus decât că or să nască într-un apartament de pe Ştefan cel Mare. Iar ea cică nu şi-a dat jos deghizarea decât în camera cu ecograful, după ce s-a închis uşa şi-au rămas doar ei doi. Aşa că el n-a încercat să afle amănunte, ca să n-o sperie. În concluzie, au convenit ca ea să-l sune şi să-i spună adresa exactă în clipa în care încep contracţiile serioase.

- Deci va fi "din scurt".

- Exact. Iar şefu' e deja furios, să ştii! L-am sunat acu' cinci minute, să-l întreb ce fac cu unu' cu multe vagoane, şi mi s-a părut furios. Nu pe mine - pe situaţie, în general...

- Nu; când spui furios, faci mişto de mine! Şefu' şi-a pus cizmele şi vesta antiglonţ şi e acum în dispozitiv. Adică în stradă. Şi am aflat "pe surse" că a sunat-o şi-a descoperit că şefa şi-a închis telefonul. Şi zău că şefa n-avea de ce să facă asta! Aşa că şefu' e acum în pragul exploziei - şi e nasol dacă vom fi lângă el atunci când explodează!

- Nu cred. Să ştii că eu am încredere în el!

- Şi eu. Şi totuşi, n-aş sta lângă el când explodează.

- Păi atunci, eu am o sugestie! Tu eşti vice-rege, nu?

Cum-cum? O privi preţ de-o clipă, desluşi intenţiile glumeţe ale ochilor de peruzea şi zâmbi:

- Încă nu. Da' dacă vrei tu să fii soţie de vice-rege...

- Eu cred că poţi să faci pe vice-regele! Fii şi tu atent la şefu'! Şi când ţi se pare ţie că e momentu' să evacuăm - cum se spune -, îl trimiţi pe Titel la el. Şi noi o ştergem!

Dumnezeule! Bufni într-un hohot zdravăn de râs - râdeau amândoi, iar băieţii de la pază îşi închipuiau că-şi şopteau poziţii noi la ureche... Şi totuşi, se opri din râs:

- Eu n-aş face chestia asta. Că o să trebuiască să-i dau ăluia juma' de Românie pe mână - şi nu-i bine să-i fac ghiduşii de-astea, la vârsta lui.

- Mai ales că, din câte ştiu eu, a stat în dispozitiv toată noaptea - şi deci e nedormit şi nemâncat...

- Şi acum e tot în dispozitiv.

Era uimită? De ce?

- ... Şi acum e tot la treabă?

- Da. Nu ştiu dacă a moţăit un sfert de oră în blindată; că n-am întrebat. Da' cred că nici nu contează! Putea să-i pună pe roate pe toţi, să-i organizeze şi-apoi să-i dirijeze de la căldurică - de lângă Grasu. El, însă, stă în stradă de aseară - de când l-a chemat Ştefan.

- Înseamnă că îşi doreşte mult să-i devină subaltern!

- Asta e evident...

Şi-acum nu prea ştia cum să deschidă subiectul pe tema aia... Raina oftă greu:

- Nu ştiu. În ce mă priveşte, mi-e la fel de coleg ca Aleodor. Sau ca Grasu. N-avem conflicte, n-avem amiciţii - cooperăm impecabil pe partea de muncă, iar despre restul nu discutăm. Că n-avem de ce.

Aha... Mâna ei îi strânse uşor mâna:

- Sper că tu nu-i pregăteşti cine ştie ce pedeapsă...

Negă încet... Raina şopti:

- Asta e bine. Că mă gândeam la o chestie; şi n-aş vrea să ştiu că-mi poartă pică, sau că strânge din dinţi şi-şi pregăteşte meticulos replica...

La ce se referea? Regina raiului lui oftă uşor şi zâmbi:

- Dar ăsta este un gând pentru 2013. Lasă - că până atunci se pot întâmpla multe!

- Bineînţeles! Până atunci, el se va integra de minune în grupul consilierilor lui Ştefan.

- Şefu' o să fie foarte mulţumit de el. O să vezi.

Ştia ea ceva, de era atât de sigură că Titel o să se potrivească "mănuşă" peste jumătate de Românie...

Şi-acum nu mai spuneau nimic - nici el, nici ea. Era linişte în Claire. Fumau amândoi şi fixau firma medicului cu privirile...

În maximum două minute, ea se va întoarce în cabinet. El va rămâne singur. Singurel, cu gândurile lui, cu îngrijorarea aia... Îi strânse uşor mâna şi şopti:

- 2013, da?

- ... Poftim?

- Rămâne stabilit 2013?

Raina nu pricepuse; el nu putea s-o privească cu subînţeles, temându-se că o s-o supere...

- ... Bineînţeles! Nici n-am autorizaţie pentru 2012!

- Ba eu chiar aş putea spune că ai interdicţie până-n 2013...

Şi-acum o privea lung... Raina râdea, amuzată de grijile care-i chinuiau lui mintea:

- Zău aşa, Diamante! Credeam că ai observat cât am crescut, din aprilie încoace!

Arăta spre şuviţele roşcate. El aproba, că era deşteaptă şi matură şi nu se lăsa furată de valul de adrenalină provocat de naşterea Anei... Raina se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Dar pun două condiţii.

"Mare şmecheră e! Se vede cu ochiu' liber de ce ne-am potrivit aşa de bine!" Aprobă şi aşteptă...

- Prima, s-o cheme şi Raina.

Cum-cum?

- Ionescu Raina Trésor.

Negă scurt şi-şi primi explicaţia:

- Eu mă numesc deja Rebeca; şi n-aş vrea ca Raina să se piardă vreodată...

Păi dacă punea problema aşa...

- Trésor Raina Ionescu... Raina Trésor Ionescu...

Dacă punea problema aşa... Aprobă, zâmbind.

- Şi a doua, să fie fetiţă.

Se grăbi să-i spulbere certitudinea:

- Asta rămâne de văzut! Dac-o să iasă băiat...

- Dac-o să iasă băiat, insistăm până iese fată! Indiferent câţi băieţi mi-o fi scris să fac! Diamante, eu m-am chitit să-ţi fac o fată frumoasă ca o regină şi scumpă ca o comoară. Şi din asta nu mă scoţi, să ştii! Aşa că să nici nu-ncerci!

- Bine. Sunt de acord. Dar pun o condiţie.

Ia - ce părere avea?... Era deschisă către anumite opţiuni; aşa că o trase în braţele lui şi-i şopti la ureche:

- Să te măriţi cu mine.

Deci? Era siderată... Decise să continue:

- Să mergi cu mine la primărie şi să spui "Da". Şi pe urmă să intri cu mine în biserică. Şi pe urmă să mă laşi să-ţi pun salba la gât.

Era mai roşie-n obraji decât în cap! Oof, Doamne!

- Dar ăsta e un proiect pentru 2012. Şi trebuie să-l conving mai întâi pe tata. Că nu merge să-ţi pun eu salba; trebuie să ţi-o pună tata, nu?

De data asta Raina aprobă. Şi se trase spre uşă:

- Iar ca să-l convingi, trebuie să fim cuminţi. Amândoi. Mă duc să fiu cuminte...

Şi-i fura un sărut şi cobora din maşină. Adică se fofila repejor de lângă el, pentru că nu se aşteptase la asemenea cuvinte din partea lui. Probabil că încercase din greu să se autosugestioneze, să se aşeze cuminte în rolul amantei bulibaşei însurat... Să n-o alerteze pe Safira, să nu-l supere pe Ştefan...

O privea lung... Un ghemotoc de femeie! Mică şi slabă şi roşie toată! Oof, Doamne - ciudate mai erau căile Domnului! Avusese şi avea la îndemână toată "panoplia" de escorte a lui Ştefan! Fete înalte, frumoase, "dotate" corespunzător şi fizic şi mental... şi i se lipise de suflet tocmai ghindocul ăsta de fată! Se lipise rău, că îi luase inel şi-i plănuia şi cununie civilă, şi nuntă religioasă, şi salbă tradiţională!

Ia să facă el o şmecherie! Scoase telefonul special şi începu un mesaj nou...

Tată, îmi dai voie să mă însor cu Raina la anul?

Send lui Ştefan. Dar... Dar, nu. Save şi-atât. Vărul lui era stresat şi presat rău. Şi furios pe Ana, care îşi oprise telefonul şi nu-l lăsa să se apropie de ea. O să-i trimită mesajul ăsta... la cinci minute după ce Ştefan îşi va îmbrăţişa băiatul. Ăla nou - surpriza de Crăciun...

Ana-Maria

Gata! Ultimul prosop era pe frânghie, la uscat! În sfârşit! Obosise rău...

Se înserase serios. Era cinci; oră la care, în ajun de Crăciun, venise deja întunericul. Dar zăpada şi atmosfera hibernală parcă luminau seara. Era frumos...

Bulevardul era aglomerat. Gălăgia nu străbătea prin termopane; aşa că se aplecă şi privi traficul... Ca de obicei, blocaj total. De ce plecau oamenii ăia zilnic cu maşinile? Ce, era prima oară când zăceau aşa în trafic? De ce făceau aceeaşi greşeală şi a doua zi? Şi a treia? Şi a zecea? Coloanele erau compacte; nu se clinteau. Maşinile stăteau înţepenite una lângă cealaltă...

În colţul blocului de vizavi era un BMW negru. Avea "alura" unei maşini de curăţenie de-a lui Ştefan. Dar nu era nimeni lângă ea - aşa cum cerea "protocolul". Pe banca de la fântână stătea cineva. Un tânăr. Oare el să fie cu BMW-ul?... Dacă ar fi fost de la curăţenie, n-ar fi stat în frig. Iar dacă ar fi vrut să fumeze, nu s-ar fi aşezat pe banca aia "congelată". Aşa că tânărul aştepta pe cineva... fie un amic, fie o prietenă...

În partea cealaltă a fântânii nu era nici o maşină. Deci ăla nu era un dispozitiv - adică n-o găsiseră. Pur şi simplu, un tânăr aştepta pe cineva iar o altă persoană parcase maşina pe colţ şi se dusese să cumpere cadouri de Crăciun. OK - trebuia să se obişnuiască să nu caute musai chinezul ucigaş în mulţimea de trecători. Şi-aşa, era uşor obsedată de riscuri şi pericole şi oameni şi...

Nu - nu era dispozitivul gândit şi organizat de soţul ei. În stânga vedea doi copii care cerşeau. Iar şi mai în stânga, în întunericul din unul din ganguri, vedea jarul unei ţigări. Dar nu era dispozitivul. N-o găsiseră. Nici n-aveau cum! Doar dacă-i chemase nea Nicu Senioru', sau... Iar dacă nea Nicu s-ar fi gândit s-o surprindă, n-ar fi riscat să-i cheme. Ştefan nu putea fi înfrânat, iar naşul lor ştia bine asta! Aşa că, nu - nu era dispozitivul. Nu erau supuşii ei. Erau alţi oameni. România avea vreo 18 milioane de cetăţeni - şi nu erau toţi subalternii lui Ştefan. Zău aşa!

Prinse cleştii în capetele prosopului şi privi lung blocul de vizavi... Nu părea "locuit". Adică nu vedea pe nimeni - doar perdele neclintite şi trei instalaţii de beculeţe care climpăneau isteric. Dar... Dar Ştefan ar fi trebuit să fie ucis de un lunetist, în aprilie. Aşa că privea lung blocul...

"Şi dacă mai stai mult aici, să te holbezi aşa, poate chiar te-ntâlneşti cu glontele unui lunetist!"

Intră în sufragerie, închise uşa balconului şi-o încuie. Şi se grăbi să se lungească pe patul din dormitor...

Poate că era doar starea ei de graviditate; poate că erau sechelele războiului. Dar era îngrozită de perspectiva de-a da totuşi ochii cu ei! Cu toţi! Chiar şi cu Ştefan - îi era extrem de greu să se gândească la el, la fiinţa lui, la faptul că vor sta faţă-n faţă... În ce-l privea pe el, dragostea din sufletul ei călca în picioare totul - şi putea să-i şteargă totul din minte. Dar în privinţa tatălui lui... În privinţa lui Diamant, a Rebecăi, a lui Grasu probabil că n-o să poată decât să-şi amintească instantaneu tot războiul şi să plângă. Şi să-l facă astfel pe Ştefan să redecoreze. Se gândea că el o s-o strângă în braţe, ea o să bocească cu sughiţuri, el o s-o roage să se oprească, ea n-o să poată să se oprească... el o să vadă roşu... ea o să încerce să se oprească, provocându-şi astfel un plâns şi mai şi... el o să redecoreze... de multe ori...

Nu. Nu va fi aşa. O să-i treacă totul. O s-o ajute el să se liniştească; şi, atunci când o să-i vină să plângă, o să se concentreze asupra Fluturaşului. Chiar - ea n-avea un nume pentru Fluturaş! Ştefan o să râdă când o să afle asta - iar după cinci secunde o să se încrunte uşor...

Gata cu gândurile! Gata, că începea să plângă! Tocmai picase într-o dispoziţie tare proastă - cu gânduri sumbre şi temeri şi griji şi chipul încruntat al soţului ei!

Se ridică şi porni televizorul. Începu să caute... Căuta...

Asta e! U TV! Muzică! Ia să se-apuce să danseze un pic! Nu de alta, dar traficul ăla "sugrumat" o să se disipeze pân' la şapte! Şi poate năştea şi ea în seara asta - şi se-ntorcea la regele ei! Îi era atât de dor de regele ei...

Isamu

Cina fusese delicioasă; şi plimbarea fusese plăcută. Aşa, înfofolit bine, privise cu alţi ochi orăşelul Aurari! Nici ei nu se mai împotriviseră cu atât de multă vehemenţă ideii de aer curat...

Era frig. Zăpada trosnea uşor sub tălpile lor. Era ger, de fapt. Ei nu-l simţeau, fiindcă se înfofoliseră bine; dar aici, în apropierea câmpului, era frig...

- ... Cred că nu e aici.

Fei-Yen şoptise cuvintele astea în chineză; se grăbi să-i răspundă tot aşa:

- Nu e. A închiriat o vilă în oraş, în apropierea locului unde e ea. Aici, se va întoarce doar după ce naşte ea. Şi se vor întoarce toţi trei.

- ... Mi-e frică de momentul ăla.

- Să nu-ţi fie. Se vor întoarce fericiţi. Şi liniştiţi. Şi calmi. O să fie mult mai bine, după ce naşte ea.

Soţia lui nu spunea nimic - semn că se gândea la momentul naşterii şi toate lucrurile care puteau merge rău... Se grăbi să insiste:

- O să fie bine. Ea e bine; şi bebeluşul e bine. Că altfel n-ar fi ales să vină incognito, să nască incognito...

- Din câte vorbeau femeile alea care ne păzesc pe noi, omul care a ajutat-o să se ascundă de Jun este medic.

- Medic de urgenţă, cu vreo 15 ani de experienţă. Ţi-am spus - stai liniştită.

Liwei oftă greu, uşurat, făcându-i pe amândoi să râdă...

Plimbarea lor era plăcută. Dar se îndoia că se vor plimba aşa şi mâine. Locuitorii din Aurari se prefăcuseră azi că nu-i văd. Nu voia să afle pe propria piele cât de întinşi erau nervii oamenilor ăstora. Mai dăduse el o dată de capătul răbdării lor - şi fugise, să nu-l nimerească pietrele aruncate spre el! Nu voia să-şi supună familia la asemenea momente. Nu voia să rişte să-i înfurie, ştiind că urma discuţia cu Ştefan...

Grasu

Apăsă uşor frâna, derapă controlat şi reuşi să întoarcă BMW-ul. Ştefan nu-l privea, deşi glisarea lui ieşise serios din tiparele lui "incognito"... Parcă maşina lângă fântână şi coborî. Şi se grăbi să se apropie de şeful lui. Oftă greu...

Era opt jumate, iar Ştefan nu se clintise de-acolo. Bănuia că răcise îngrozitor - şi dăduse-n hipotermie. Titel îl observase încă de pe la doişpe - când ciudatul care zăcea pe banca aia îi lăsase impresia unui spion al duşmanilor, sau al Internelor. Din fericire, nu sărise cu pistolul la viitorul lui şef; fie se îndurase unul dintre băieţi şi-i făcuse semn că banca aia "frige", fie îl recunoscuse cumva... Oricum, îl sunase pe el. El îi confirmase că Ştefan era - şi-l avertizase că era irascibil, aşa că îi recomanda să se prefacă că are treabă în dispozitiv şi să nu se apropie de el. Titel se conformase. Titel ăsta era "cal de povară": nici acum nu obosise! După vreo 36 de ore de "acţiune" non-stop, Titel era ca nou...

Se aşeză lângă Ştefan... Şeful lui îşi privea telefoanele. Cel oficial în dreapta, cel special în stânga. Amândouă erau la fel de "mute". Genunchiul lui Ştefan nu se bâţâia, deşi el unul probabil că ar fi defrişat tot parcul ăla până acum... Îşi drese scurt vocea şi decise să-l abordeze totuşi:

- Am adus cina.

- De ce nu eşti la doctor?

- Fiindcă a rămas Diamant la doctor.

Sprâncenele se încruntară scurt, aşa că se grăbi să chicotească:

- Probabil că se ţine după nevastă-sa...

Nu primea răspuns... Insistă:

- Am adus cina - şi e caldă.

Ştefan aprobă şi răspunse scurt:

- OK. Las-o pe bancă.

- Nu vrei să mănânci în maşină?

- Nu - că de la căldură şi mâncare mă fură somnul. Şi n-am voie să adorm.

- Ar fi, totuşi, bine să te odihneşti puţin. După cum spune Rebeca, dl doctor se aşteaptă să-l ajuţi în momentele-cheie!

- Ştii bine că duc 48 de ore fără probleme.

- Şi mai ştiu că tocmai "ai mâncat" 16 din ele. Ştiu şi că eşti în mare pericol să răceşti; iar dacă puştiul răceşte din cauza ta, n-ai să ţi-o ierţi niciodată...

Ochii verzi îl priviră lung - iar Ştefan zâmbi:

- Da' multe mai ştii tu, mă, Grasule!

Acum era momentul! Se grăbi să se smiorcăie "în dialect", aşa cum numai el ştia:

- Şefule, să mor io dacă nu mă faci să plâng!

- De ce, mă?

- Că nu mă laşi să am grijă dă tine! Şi mă bate şefa dă mă usucă! Ai slăbit, te-ai îngălbenit - iar dacă te vede şi mucios şi febril, ăla sunt!

Ştefan nu râdea - semn că de data asta nu mai funcţiona aşa... Îl bătu uşor pe umăr:

- Te rog io mult din tot sufleţelu' meu! Hai în maşină! Mâncăm, mai vorbim, mai fumăm, mai stăm la căldură...

Nu, nu-l convinsese...

- ... Mă jur că nu te răpesc!

- Grasule...

Nu mai avea curaj să-i zică ceva - că era în cizme... Ştefan se aplecă spre el:

- Dacă tu mă minţi şi-mi faci surpriza să mă răpeşti de-aici, mă jur pe sufletul reginei mele că o să şterg totul cu buretele. Tot ce s-a întâmplat între noi. O să dau socoteala de la zero. Iar Titel o să conducă singur România.

Aprobă scurt cu capul - ştia şi el cât de rău întinsese coarda cu şeful lui! Nu-i spusese despre Ana, nu-i spusese despre Isamu, nu-i spusese la ce scară era regina... sau în care dintre cele patru blocuri din jurul lor...

Ştefan se ridică şi porni spre maşină. Se grăbi să-l urmeze. Se grăbi să-i deschidă portiera, bănuind că bietul lui şef degerase rău pe banca aia... şi se repezi la volan. Şi porni motorul şi aeroterma la maximum.

Şeful lui găsise singur cina, pe bancheta din spate. Îşi luase o shaworma. Avea patru la dispoziţie - să le mănânce pe toate! Şi uite că nu făcea comentariul ăla la care se gândise el atunci când cumpărase patru "bombe calorice". Ştefan tăcea. Mânca în tăcere. Privea drept prin parbriz şi mesteca normal, corect...

O să fie o seară infernală - şi-o să urmeze o noapte grea. N-o să-l lase să se întoarcă pe bancă, la minus câteva zeci de grade, dar nici n-o să-l răpească şi să-l ducă la vilă. Ştia, de la tanti Perla, că mâine nu se va întâmpla nimic; şi totuşi, n-o să-şi calce cuvântul. O să-l roage să vorbească cu copiii... care probabil că începuseră să se simtă un pic neglijaţi de tati ăla după care plânseseră atâtea luni de zile şi care lăsa acum impresia că nici nu-şi amintea că e tată...

Ştefan

Apăsă butonul roşu... În Aurari era bine. Copiii erau bine. Şi tatăl lui era bine. Şi, după cum i se transmisese mai mult sau mai puţin voalat, "şi în Bucureşti totul e bine". Deci regina lui era bine. Era cuminte. Stătea cuminte în pat, cu ochii în televizor, şi aştepta...

De ce Ana lui nu voia să aştepte împreună? Se temea, oare, să n-o

ia pe sus şi s-o ducă la spital? Se temea să nu înceapă să pună întrebări referitoare la ultimele opt luni? De ce?

Întoarse capul şi-şi privi lung prietenul:

- De ce nu mă cheamă? De ce lungeşte chinul ăsta? De ce preferă să lungească totul cu încă o zi? Sau o oră?

- Probabil se teme să nu-ţi bagi nasul în naşterea ei!

- Grasule... În orice moment, se poate întâmpla ceva rău.

- Nu, şefule. Nu se poate întâmpla nimic rău. Oamenii sunt la posturi - iar umbrelele vă apără pe amândoi. N-are ce să se întâmple!

- Tu ştii câţi zeci de ani au blocurile astea? Ai cumva informaţii despre culoarea semaforului seismic?

Grasu era uimit, pentru că nu se gândise nici o clipă la asta...

- Ştii, cumva, câţi locatari din blocurile astea au o butelie pe undeva prin casă? Câţi au aragaz vechi? Câţi nu-şi mai iau medicaţia?

Mda... Reveni spre parbriz. Şi oftă greu. Se simţea deprimat şi trist... Se simţea părăsit... Abandonat... Lăsă capul pe tetieră:

- Să nu mă răpeşti de-aici, Grasule. Să nu clinteşti maşina - că toţi ştiu de ce-am stat toată ziua pe banca aia. Iar dacă eu plec, ei ar putea fi tentaţi să atace...

- Nu, şefule. Stai liniştit. Hai - te rog io mult de tot să te odihneşti.

Aprobă şi închise ochii. Se gândea că azi, acum, era mai aproape de ea ca niciodată în ultimele luni! Şi poate-o s-o viseze...

Sami

Era linişte în vila asta. Era aşa o linişte, că începuseră să-i ţiuie urechile! Da, era aproape miezul nopţii; şi totuşi...

Se ridică şi deschise uşa. Iar GPS-ul deschise imediat ochii şi sări în picioare, buimac de somn! Aoleu! Păi îl trezise din somn! Nu se gândise la asta... GPS-ul îl privea cu maximă atenţie, pregătit să-i aducă tot ce-i cere. Decise să întrebe:

- Conte Ştefan e aici?

- Nu; e în dispozitiv.

Măi, să fie! Era în dispozitiv? Păi era doişpe noaptea! Şi afară trosneau pietrele de la temperatura negativă! Era nebun?... Nu; era îndrăgostit. Şi se pregătea să redevină tătic, în condiţiile în care nu-şi mai văzuse soţia de opt luni iar despre bebeluş aflase din jurnalul ei şi din analize... Se grăbi să revină în cameră:

- Tu merge dorm ca om. Eu nu fuge.

- Bine, dle doctor.

Închise uşa şi porni spre pat. O să se culce - că altceva n-avea de făcut acum! Dacă se culca acum, poate se trezea mai de dimineaţă şi ieşea un pic pe-afară! Se săturase de pereţii ăştia! Liniştea din casa asta îi făcea urechile să ţiuie.

... Stătea lungit în patul ăla comod, învelit bine cu cea mai moale şi plăcută pilotă care se produsese vreodată, şi se gândea... Se gândea la ei - la Ana şi la conte. Se meritau, cum se spune. Ea îl iubea pe el, el o idolatriza pe ea... Ei doi încă mai puteau fi fericiţi. Şi ştia că ei doi vor fi fericiţi. Poate nu mâine; dar poimâine sigur se vor regăsi! Şi vor rămâne împreună pentru totdeauna...

22 decembrie 2011 - joi

Grasu

Începea să se îngrijoreze. Da' rău de tot! Ştefan terminase micul dejun şi se pregătea să coboare din BMW - şi nu plănuia să se ducă să se culce, sau să inspecteze dispozitivul, ci ţintea tot spre banca aia! Iar azi o să fie mai ger decât fusese ieri! Şeful lui o luase razna rău de tot! Dacă el răcea...

Îl văzu privindu-şi scurt ceasul şi deschizând portiera:

- Te aştept cu prânzul.

- Măi Ştefane! De ce nu vrei tu...

Fu avertizat scurt, cu degetul, aşa că îşi înghiţi instantaneu cuvintele... Portiera se trânti sec, demonstrându-i că-l cam înfuriase cu pisălogeala lui! Da' n-avea ce-i face! Ştefan o luase razna! Ţinea musai să stea popândău pe banca aia, de parcă se-nfrăţise cu ea! De parcă duşmanii lui tocmai asta aşteptau - să plece el, ca s-o atace pe ea! De parcă n-o puteau ataca şi cu el de faţă! Ce naiba - Ştefan se chitise să stea în aer liber, în ţinta a mii de lunetişti! Şi măcar dacă s-ar fi plimbat şi el pe-acolo! Da', nu! El stătea neclintit...

Aah!

Demară cu scârţâit de roţi şi scoase specialul - era atât de furios, încât trebuia neapărat să se descarce cumva! Şi cum pe nea Dumitru nu voia să-l sune iar la Titel suna degeaba, selecta chiar acum numărul lui Diamant - şi fenta în ultimul moment taxiul din faţă. Mm...

- Da.

- Bă, şefu' ăsta al nostru e aşa de căpos că-mi vine să mă-ntorc chiar acu' şi să urlu la el!

- Eu nu-ţi recomand să faci asta. Aşa că ia o pilulă şi calcă frâna...

- Bă, Ştefan a damblagit de tot!

- Nu cred.

- Cum, nu crezi? Ştii ce-a făcut? Ştii că a mâncat cina în BMW şi a dormit în BMW şi-acum s-a dat jos din BMW şi s-a dus înapoi pe bancă?

Diamant începu să râdă:

- Şi ce te superi, mă? Nu tu i-ai zis să se ducă pe banca aia?

- Ba da! Da' aia a fost ieri!

- Şi s-a întâmplat ceva, între ieri şi azi?

Păi... nu! Dar chiar şi-aşa! Se grăbi să revină la vărsarea propriilor nervi:

- Mie nu-mi place deloc ce face el!

- Auzi? Tu fă bine şi mucles! Că acu'-i vine ideea să faci schimb cu mine! Şi putrezeşti în Romană, în blindată! În fum de ţigară şi gânduri negre şi griji şi toate alea!

Na, că-l împăcase! Că avea dreptate! Bietul Diamant! Tocmai el, văr bun cu Ştefan, era ţinut paznic la cabinetul medicului Petrescu! Începu să râdă:

- Bă, să ştii tu că ai dreptate! Ia să mă calmez eu... că acu' mă pune la punct!

- Aşa! Vezi că ştii?

Şi-i închisese, semn că nici el nu era mai vesel...

Trebuia să se calmeze. Şi să-şi verifice mail-ul! Nu-l mai verificase de aseară, dinainte să-i ducă lui Ştefan cina! Dacă doamna Herrmann îi mai transmisese ceva...

Trase pe dreapta, puse avariile şi porni laptopul. Şi scoase pachetul de ţigări din torpedo - că şi-aşa fuma pasiv de mama focului! Măcar să se calmeze - nu?

... Pe mail n-avea nimic. Aşa că reveni în trafic, trecu ca nesimţitul pe lângă Titel şi scoase din nou telefonul. Făcea o imprudenţă mare, dar...

- Da, Grasule.

Nea Dumitru era serios. Calm, dar serios - spre grav. Aştepta

veşti - şi uite că fusese idiot şi-l agitase aiurea cu telefonul lui! Se grăbi să se plângă gălăgios:

- Uite, bre, nea Dumitre, ce face Ştefan!
- Ce face Ştefan?
- Nu vrea să stea şi cu mine în blindată!
- De ce să stea cu tine?
- Ca să nu stea singur, na! Păi ştii ce-a făcut? Mi-a mâncat micu' dejun şi m-a expediat de-acolo!
- Pentru că locul tău nu era acolo.
- ... Păi şi stă singur acolo?
- Nu stă singur; stă cu oamenii lui.
- Şi io nu sunt omu' lui?
- Ba da. Da' tu ai treabă - aşa că el stă cu ceilalţi, cât ai tu treabă.

"Da' n-am nici o treabă! Nimic! Mi-am pus oamenii de bază să se ocupe de afaceri şi eu stau la dispoziţia lu' şefu'! Şi el mă goneşte de-acolo!"

- Calmează-te - că lucrurile sunt aşa cum trebuie să fie.

Na - că-i dădea dreptate lu' Ştefan! Ei, binee!

- Bine, nea Dumitre. Mă duc la treabă.
- Du-te; şi fă treabă bună.

Şi gata - îi închisese. Hmm...

Pe Iuliana n-o putea suna. De nea Nicu Senioru' nu s-ar fi putut apropia nici dacă ar fi ştiut unde-l putea găsi! În Aurari n-avea de ce să se ducă, pentru că "acţiunea" se petrecea pe Ştefan cel Mare... Pe Ştefan nu putea să-l sune...

O să se ducă la vilă.

Adică, nu! O să se ducă la Titel! Că prea trecuse pe lângă el ca pe lângă un semafor defect! O să-l întrebe cum merge treaba; o să se ofere să-l ajute, să dea câteva telefoane... O să încerce să "lege" cumva un soi de amiciţie cu el; că or să fie colegi, din ianuarie încolo, şi nici unul dintre ei nu uitase perioada aia cu alarme multe...

Ştefan

Ia uite-l şi pe-ăsta! Ia uite-l ce făcea! Doamne, ce-o să-l plesnească el pe Titel! Escalade-ul tocmai se oprise în faţa lui! Iar Titel îi arăta prin semne că trebuiau să vorbească! La naiba! Dacă n-ar fi văzut cearcănele aproape negre de la ochii lui, zău că ar fi urlat la el! Dar, în condiţiile astea, se ridică şi porni spre parc. Spre spatele blocului din dreapta. Motorul îl urma, semn că Titel se întreba chiar acum de ce nu vrea Ştefan să fie văzut în blindata lui...

Gata - erau feriţi de privirile indiscrete din bulevard. Aşa că se răsuci, îi făcu semn să oprească în faţa lui şi urcă pe scaunul din faţă. Titel strălucea tot:

- Salut.
- Salut.
- Iartă-mă că-ţi stric incognito-ul, dar îmi trebuie aprobarea ta ca să schimb dispozitivul.

Hait - că ăsta se juca cu dispozitivul lui de pază! Aprobă şi încercă să-şi canalizeze toată atenţia către schiţele care se întinseră spre el...

- I-am rotit pe toţi la opt ore: două, zece şi şase seara. Da' am sentimentu' că eu schimb oamenii - da' imaginea e aceeaşi. Şi voiam să-ţi propun să schimb "imaginea". În loc de copii, să pun băbuţe. În loc de fete, să pun adolescente de liceu care să mărşăluiască în sus şi-n jos pe tot bulevardu', la interval de 20-30 de metri. Că e vacanţă, e normal să iasă tineretul pe străzi. Şi ziceam să îndes curăţenia în ganguri. Geometria locului ne permite să burduşim bine gangurile astea. Băieţii, dacă sunt deja în picioare şi-n gaşcă completă, iau startul mai repede şi pornesc gata organizaţi. Iar maşinile, dacă stau goale-n parcare, nu atrag atenţia. Da' aşa, pline-ochi cu băieţi veseli, put de la trei poşte...

Aprobă scurt cu capul iar Titel scoase telefonul, pregătit să treacă la treabă! Se grăbi să-l oprească:

- Ea unde e?

- Nu ştiu mai multe decât ştii tu. Dar într-un singur loc ni s-a interzis accesul: în spatele blocului cu BRD-ul.

Deci nu se înşelase - Iuliana era "ariegarda" iar nea Nicu Senioru' păzea personal scara "cu pricina"! Se grăbi să se lămurească:

- Şi cine v-a interzis să ajungeţi în spatele blocului ăluia?

Titel îl privi lung... şi începu să piuie la mobil. Ia - ce-i scria?

"Legionarii lui Nicu Petriceanu."

Cum-cum? Îi luă telefonul şi încercă să-şi dezgheţe cât de cât degetele...

"- Eşti sigur că sunt legionari?

- Mie-n sută. Dl Petriceanu le-a dat oamenilor lui legitimaţii, în urmă cu vreo cinci ani, ca să-i diferenţieze după domeniul de activitate şi să le dea "spate". Iar cei care lucrează la firma de pază pe care-am citit-o eu aseară sunt toţi foşti legionari. Băieţii nu s-au înţeles neam cu ei, aşa că m-au chemat pe mine. Şi mi-au vorbit în franceză."

Păi atunci... Îi înapoie telefonul, zâmbind, şi deschise uşa:

- Refă dispozitivul. Şi, apropo - frumoasă maşină!

Titel râdea - şi părea că se fâstâcise deja...

N-o să mai stea pe banca aia. Titel avea dreptate. Dacă Ana era în blocul de vizavi de el, cu siguranţă se uitase pe geam de cel puţin zece ori până acum! Şi dacă vedea azi ceea ce văzuse şi ieri, putea să se sperie... Sau, şi mai rău, se putea pomeni cu ea acolo, în bulevard, gravidă şi plânsă şi zorită să-l strângă-n braţe...

O să mărşăluiască pe-aici, prin zonă. Pe trotuarul cu parcul. O să evite să traverseze. Era sigur că legionarii ăia pe care-i organiza colonelul Ceauşescu nu se vor jena să dea cu el de jegul de pe asfalt! Ăia aveau un singur stăpân - ordinul celui care-i conducea! Trebuia deci să fie cuminte, să nu-şi schimbe soarta... şi să aştepte naşterea! Singurul lucru din lume pe care el nu-şi dorea să-l grăbească...

Ana-Maria

Deschise încet un ochi... Da' ce, venise primăvara? Deja? De unde până unde atâta lumină afară?

Luă telefonul... şi zâmbi: redevenise ea însăşi. Gravida STAS. Înfuleca cu patru guri, dormea de trosnea patul sub ea... Poftim - era zece şi cinci! Dormise neîntoarsă! Dar asta era bine - că acuşi începea naşterea!

Apropo de naştere - Fluturaşul ce făcea? Luă stetoscopul, căută un loc cât mai apropiat de inimioară... Asculta bătăile inimii micuţului ei, iar el o împingea uşurel ca să-i arate că el e bine şi s-o liniştească...

OK! Sarcina mergea înainte! Păi, să se ducă să-şi facă ceva de mâncare - nu? Dar mai întâi să pornească televizorul. Oare mai prindea "breaking news-ul zilei"?

Eei, ce viaţă complicată avea şi ea! Stătea în patul dublu, exact pe mijloc, şi toate "gravitau" în jurul ei. Mobilul în dreapta, stetoscopul în stânga, telecomanda lângă mobil... Televizorul emitea breaking news cu nişte razii ale mascaţilor la vânzătorii de petarde... Numa' vagonu' de cartofi prăjiţi îi mai lipsea din dormitor! Oof, Doamne!

Bufni în râs şi se rostogoli uşurel la marginea patului. Avea senzaţia că făcuse o burtică serioasă! Ori se îndopa ea rău, ori... Deşi nu prea auzise de bebeluşi care să se-ngraşe într-o zi cât alţii într-o lună... Probabil era de la îndopatul ei! Şi de la lipsa de mişcare! Cât stătuse la Sami, avusese mereu ceva de făcut! Acum se puturoşise rău! Acum, după ce trimisese copiii...

Oare ce făceau copiii ei? Cu siguranţă, nu se plictiseau - că doar erau în Aurari! Dar se gândea la Léon, prinţul obişnuit să-i citească mami poveşti seara...

Se apropie de fereastră şi privi lung bulevardul... BMW-ul negru de aseară dispăruse. Pe partea cealaltă a rondului fântânii cântătoare de la parc apăruse un BMW gri petrol. Unul de-ăla, ultimul răcnet! Probabil tot un maniac cu cumpărăturile... Pe partea cu parcul, în faţa blocurilor de la bulevard, vedea două băbuţe care aşteptau trecători

miloşi; nu vedea copii sau tineri... Vedea şi nişte BMW-uri negre parcate corect printre maşini comune, dar nici unul dintre ele nu "fumega". Păi...

Şi totuşi, avea un presentiment. Simţea ea că Ştefan era pe-aici pe undeva, prin apropiere. Aşa că se depărtă de geam - că nu voia să-l vadă acum. Doar se gândise la el - şi simţise că ameţeşte şi-i creşte tensiunea şi-i vine să plângă...

O să fie greu. Extrem de greu! Dar o să facă ea cumva! O să depăşească momentele alea infernale şi-o să-şi revină! Pentru el, pentru fericirea lor, ea trebuia să-şi revină cumva...

O să strângă repede rufele de pe sârmă şi-o să se apuce de "amenajat" naşterea. Cearceafurile trebuiau tăiate; la fel, şi prosoapele. Tifonul trebuia porţionat şi aranjat frumos pe masă. Care masă, trebuia întâi adusă de la bucătărie şi pregătită şi ea pentru "instrumetarul" sterilizat la maşina de spălat, la 90 de grade. Acel *"je ne sais quoi"* îi şoptea să-şi amenajeze deja "masa de naşteri" din patul dublu...

Era frig afară. Ea ţinea geamurile închise la balcon; dar începuse deja să tremure! Deşi se mişca extrem de repede, iar rufele o ascultau... Gata!

Trânti totul pe canapeaua din sufragerie şi-şi aduse masa de călcat şi fierul. Şi cum nici o activitate nu avea succes total fără fond muzical, porni televizorul. Căuta nişte muzică...

Aşaa! Şi-acum... Şi-acum, masa şi rufele puteau să aştepte! Că ei îi plăcea mult melodia asta, aşa că acum dansa!

Dansa şi râdea, fericită... Fluturaşul părea că dansează şi el. O împingea uşurel cu picioruşul şi-i cam tăia răsuflarea! Oare...

Nu. N-avea cum să-i facă rău - că nu dansa ca dezmăţata, ci de-abia se legăna! Fluturaşului ei îi plăcea muzica. Şi poate c-o şi atenţiona că nu servise încă micul dejun - asta numai el ştia! Ea nu putea să mănânce. Şi nici să calce. Şi nici să se oprească din dans. Ea era fericită. Se simţea iubită şi dorită şi simţea că Ştefan al ei cunoştea deja adresa completă la care dansa acum soţia lui - dar n-o lua cu asalt, pentru că îi respecta dorinţa...

Roşcata

Terminase tabelele. Terminase şi "interogatoriul" lui Aleodor şi avea acum toate informaţiile pe care le voia Ştefan. Trebuia să-şi sune şeful, să-l anunţe că totul era bine iar absenţa lui din biroul conacului nu "faultase" afacerile. Şi totuşi, parcă-i era teamă să-l sune acum. Presimţea că ea o să-i dea raportul pe un ton optimist iar el o să spună "Bun. Pe dl doctor l-a sunat cineva?". În clipa aia...

Decise să se ridice şi să iasă. Avea mare nevoie de sfatul lui Diamant! Avea nevoie de-o încurajare - şi numai el putea s-o încurajeze acum, când oboseala şi stresul şi iminenta naştere a băieţelului lui Ştefan aproape că o speriaseră! Ieşi deci din scara blocului şi porni spre Claire. Ochii albaştri o priveau lung, semn că Diamant îi observase mutra lungă şi se îngrijorase instantaneu... Urcă lângă el şi trase portiera. Iar el şopti imediat:

- Ce s-a întâmplat? Ce te îngrijorează?

- ... Totul. Găsirea ei, naşterea, recuperarea lor, revenirea în Franţa... Totul.

- De ce?

- ... Pentru că o să urmeze o perioadă înfiorătoare.

Diamant nu spunea nimic... Oftă greu:

- El o să vrea să stea cu ea. Ea o să stea cu bebeluşul şi cu ceilalţi doi copii. El o să fie inundat de problemele de afaceri - cu toate cele trei ţări implicate. În concluzie, o să fie ca un butoi sub presiune. Şi ceva îmi spune că or să stea la conac.

- Ba mie ceva îmi spune că vor merge glonţ la Cannes.

Nu era prea sigură de asta... şi nici el nu părea extrem de convins de varianta cu Cannes...

- Şi mai e o chestie...

Nu ştia cum să-i spună; iar el îi simţi reţinerea şi-i strânse uşor mâna. Acum...

- ... Şi eu am născut la fel. Tot într-o casă, tot cu un medic adus val-vârtej...

- Numai că tu nu ai născut cu plăcere. Ea o să nască cu plăcere. Iar Ştefan o să stea lângă ea.

Şi Titel stătuse lângă ea. Ca să se asigure că e cuminte şi face ce-i zice doctoru', fireşte! Se aşezase la masă şi urmărise cu ochi atenţi toată naşterea. Nu se apropiase nici de ea, nici de doctor... Sigur, nu se îndoia că regina va naşte în braţele regelui ei! Că de chestia asta se ocupau ei, consilierii - şi-or să-l ducă pe rege la regină în timp util!

- Raina, ce te supără? Da' serios acum!

Fir-ar să fie! Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Mi-e frică de ea.

- De Ana? Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă.

Era foarte serioasă - iar el uite că începea să râdă! Fir-ar să fie! Îl trase înapoi:

- Mi-e frică de ea. Sunt îngrozită de ea!

- De ce? Că nu muşcă!

- Nu ştiu de ce. Pur şi simplu! De şefu' nu mi-e aşa de frică cum mi-e de ea.

- Te asigur că Ana nu-ţi va face nimic. Şi să ştii că e o fiinţă tare blândă!

Dacă zicea el, aşa o fi! Numai că ea "studiase" regina de pe margine, cu obiectivitate. Iar ceea ce făcuse femeia aia, felul cum reuşise să fugă şi să se ascundă şi să răzbată prin război îi arăta o regină specială... de care ea era îngrozită...

- Raina, tu ai ceva! Altceva!

- N-am! Să mor io dacă te mint! Mi-e frică de ea! Mă domină, mă inhibă... Mă face să mă ascund din faţa ei. Ştii că şi de posterul de la conac mi-e frică?

- Ei, hai!

- Pe bune! Îi privesc fotografia şi mi se pune un nod în gât! Şi îmi amintesc că o să vină şi ea şi-o să se uite la mine - şi mi se taie genunchii şi mă ia cu frică!

- Liniştete-te. E o femeie blândă şi cumpătată, care rezolvă orice diferend cu un zâmbet şi-o vorbă bună.

Aprobă şi scoase mobilul:

- Trebuie să-l sun pe şefu.

- Sună-l. Eu te ţin de mână, ca să-ţi dau curaj...

El era oricum un scump! Aşa că-i fură un sărut şi selectă numărul lui Ştefan. Specialul. Suna...

Ştefan

Ia uite! Îl speriase vibraţia telefonului! Cine-l căuta?... Rebeca?

- Da.

- Şefu', mi-am făcut lecţiile.

- Şi vrei să te-ascult la ele?

- Vreau doar să-ţi spun că totul e în regulă. Şi în problemele zilnice, şi în alea franţuzeşti.

Deci oamenii lui menţineau trendul ascendent al Raina Consulting iar Aleodor asuda din greu pentru o primă. OK!

- OK. Eşti la post?

- Bineînţeles.

- Menţine poziţia, cum se spune.

- Sigur, şefu'! Atentă şi alertă!

Îl simţea tensionat - şi-l făcuse să râdă...

- Bine, fă! Vorbim!

- Vorbim!

Bun! deci avea bani să plătească trupele! Ia să reorganizeze el trupele alea! Că prea stăteau pe loc de ceva vreme! O să-l sune întâi pe... Grasu.

Grasu

Era linişte în vilă; adică era pace. În realitate, căsoaia răsuna uneori de râsete. Sami juca table cu băiatul lui de la pază. Arabul ăsta era mucalit rău! Vorbea prost româneşte şi ştia asta; şi se folosea de tertipul ăsta ca să destindă atmosfera şi să se facă plăcut. Nu de alta, dar el o adăpostise pe regină; şi se cam dăduse de gol, apropo de propriile sentimente! Îi spusese lui Ştefan că este un bărbat norocos. Dacă şefu' lui n-ar fi fost un conte super-educat, probabil că Sami Fakhouri ar fi zăcut acum într-un beci, legat strâns peste tăieturi şi vânătăi! Că încercase să convingă regina să-l uite pe rege...

Hait - că-l suna Ştefan! Oare... Oare năştea Ana? Oare se înşelase tanti Perla? Se grăbi să răspundă:

- Da, şefu'.
- Grasule, am o veste pentru tine.
- Sunt numa' urechi.
- Titel e împăiat; aşa că laşi pază serioasă acolo şi te prezinţi urgent în Ştefan cel Mare. Şi preiei dispozitivul.
- Da, şefu'.
- Să fii atent, că l-a modificat.
- Da, şefu'.
- O să te ocupi de el până mâine dimineaţă, la şase fix.
- Da, şefu'.
- Iar detalii îţi dau când vii cu cina.

Începu să râdă:

- Da, şefu'.
- Şi nu te îngrijora - că-i spun eu ce şi cum.
- Bine, şefu'!

Ştefan râdea şi el... şi închise. Bun! În sfârşit, intra şi el în acţiune! Îşi strângea toate cele, grăbit să plece odată...

Deci el intra în dispozitiv; iar Titel era, probabil, trimis să se culce! Asta însemna că mâine dimineaţă, la şase, Titel revenea în dispozitiv iar el era trimis la culcare. Mm - simţea cum se încruntă... Şi-apoi cum se destinde - că asta era o veste minunată, de vreme ce Ana năştea mâine iar ora 2 dimineaţa era ideală pentru "o frumoasă recuperare de regină în maximă discreţie"...

Şi dacă Ana se speria şi...

Nu! N-o să-l lase pe Ştefan "s-o atace" aşa! Şi poate că nici el nu voia s-o atace aşa - şi, cunoscându-se foarte bine, îl punea pe bunul lui prieten să-l păzească la noapte, când va fi tentaţia maximă, şi să-l oprească...

Ştefan

Na - că iar îl suna cineva! Da' ce-aveau cu el?

De data asta suna oficialul! Şi zău că o să se supere rău pe ei! Păi nu erau consilierii lui? El avea cei mai buni subalterni care puteau exista! Chiar nu erau în stare să se descurce şi singuri?

Scoase telefonul... şi păli - că nea Nicu Senioru' dăduse telefon şi-l pârâse, şi-acum şeful lui insista să-l urecheze bine... N-avea încotro. Şeful lui insista. Aşa că apăsă butonul verde şi încercă să pară cât mai jovial:

- Să trăiască nea Nicu Petriceanu!
- Şi Ştefan, băiatu' lui!

Aoleu! Hait - că intrase rău la stăpân! Nea Nicu râdea:

- Ce mai faci tu, Ştefane?
- Ce să fac, nea Nicule; bine fac! Aştept!
- Aştepţi şi faci muci. Nu încerca să mă minţi - că eu ştiu tot, văd tot...
- Nu încerc să te mint, nea Nicule. Încercam să fiu cât mai concis. Da', uite, dacă vrei să detaliez... Sunt bine, sunt în dispozitiv şi aştept telefonul reginei mele.
- Aha! Mă bucur să aud că tu eşti bine. Eu sunt în Bordeaux, la reşedinţă. Beau o cafeluţă, admir grădina ninsă şi mă gândesc, aşa, că uneori mă aştept să ai încredere în mine. Iar tu, nu ştiu de ce, îmi cam înşeli aşteptările.
- Niciodată, nea Nicule.
- Atunci de ce eşti în stradă încă de ieri dimineaţă? De ce stai acolo ca popândău', în loc să fii în "cartierul general"? Unde-ai mai văzut tu rege să stea pe linia frontului, mă?

Decise să nu mai râdă - că-l certa rău, iar asta însemna că nea Nicu era în realitate furios:

- Nea Nicule, ştii bine că nu încrederea e problema mea. Dar am aflat ultimele noutăţi, sunt la curent cu aranjamentele făcute de ea şi socot că au trecut 245 de zile de când am sărutat-o ultima oară. Dumneata mă cunoşti; ştii cum sunt. Dar şi răbdarea mea are limite. Mai ales după ce-am aflat ce-am aflat.

Nea Nicu tăcea. Îl şocase cu cifra exactă; bănuia că acum bătrânul se căznea şi aduna pe degete lunile, zilele... Se grăbi să beneficieze din plin de uimirea pe care i-o cauzase cu vestea că el, regele aurarilor, îşi găsise timp să numere zilele cât stătuse despărţit de soţia lui:

- Aşa că nu încrederea e problema. Ci nerăbdarea mea. Şi dorul de ea. Şi chinul şi suferinţa prin care-am trecut cu toţii până acum - şi care trebuie să se sfârşească cât mai repede cu putinţă.

Dacă avea un dram de noroc, va auzi numărul apartamentului. Dacă însă bălmăjise prea multe cuvinte iar nea Nicu îşi revenise din uimire...

Nea Nicu tăcea. Încă nu se dezmeticise. Iar asta însemna că nici chiar nea Nicu nu ştia numărul apartamentului. Iar a insista în aflarea lui ar fi fost o greşeală şi faţă de "tatăl" lui, şi faţă de toate urechile care vor asculta înregistrarea discuţiei lor. Aşa că oftă scurt:

- Aşa că, nea Nicule, am încredere în omul tău. Tocmai pentru că e al tău. Şi te rog să-mi înţelegi ceea ce pare a fi încăpăţânare. Pentru că sunt tânăr şi iubesc...

Gata - nea Nicu bufni într-un hohot straşnic de râs! Râdea şi el - că era iertat...

- Bine, mă! Nu te mai cert! Te înţeleg! Că şi eu am fost tânăr. Şi încă mai iubesc, să ştii!
- Nu mă îndoiam de asta...
- Da' dacă răceşti, o să-i zic nevesti-tii să te bage-n carantină. Ca să te pedepsească!
- Dacă răcesc, promit că mă bag singur în carantină!
- Aşa, aşa! O să-l sun acu' şi pe taică-tu, să-i spun ce are de făcut. În caz că eşti tânăr şi iubeşti - şi uiţi ce-ai promis!
- Nu, uit, nea Nicule!

"Pentru ei, n-aş putea uita..." Prefera să tacă. Nu voia să rostească pluraluri la telefon. Deşi toţi ştiau, toţi aflaseră...

- Bine, Ştefane. Când se termină toată nebunia şi ajungeţi în Aurari, să-mi dai un telefon. Că vreau să vorbesc cu ea. Şi să te pârăsc.
- Sigur, nea Nicule. După ce se termină toată nebunia, o să fac singurel destăinuiri complete.
- Da' să mă sune totuşi! Că tu, vorba ta - eşti tânăr şi iubeşti. Să nu uiţi ceva!

Tare rău se mai făcuse nea Nicu Cărare! Îl urechea rău de tot! Ca pe fiul lui îl urechea...

- Hai - că vorbim!
- Vorbim, nea Nicule.

Băgă telefonul în buzunar şi oftă greu. Deci el era băiatul lui nea Nicu Cărare. Aşa, rostit de nea Nicu personal, "băiatul" purta ghilimele şi descria unul dintre subalternii în care omul ăla avea încredere. Dar el nu uita că nea Nicu venise în Aurari atunci când murise mămica lui. Şi n-o făcuse doar din cauza tatălui lui. Nea Nicu avea în suflet o "sclipire" specială pentru el. Nicu Petriceanu avea mulţi "băieţi". În cazul lui, însă, ghilimelele cădeau. Omul ăla rostise cuvintele pe care trebuiau să le audă umbrelele; realitatea era alta.

Deci el era "fiul de suflet" al lui Nicu Cărare...

Probabil că omul ăla suferea mult aşa, uitat de toţi şi toate! Avea şase copii - trei băieţi şi trei fete. Toţi erau oameni cu facultate. Toţi erau departe de el - şi toţi beneficiau de renta lunară babană pe care le-o punea "tati" la dispoziţie şi uitau să-l sune. Iar el îşi ştia "dimensiunile", aşa că nu-i suna. Deci, nea Nicu stătea singur în castel - pen-

tru că Afrodita era când la spital, când la centrul de recuperare, când în România la rude, când pe la prietene cu probleme... Şi se uita lung la grădină şi-şi asculta singurătea. Şi se gândea la "fiul lui de suflet" şi-i trimitea nişte legionari ca să-l ajute - şi nu-i cerea decât să-l sune, atunci când se linişteşte, şi poate şi să-i treacă pragul împreună cu Ana şi copiii. Castelele erau mari şi reci; iar cel din Bordeaux nu ieşea cu nimic din tipar. Nea Nicu nu era bolnav, fizic vorbind. Suferea însă mult...

O să-l sune. O să-l viziteze mai des. Acum, calcula că în ultimele 245 de zile trecuse de multe ori prin Bordeaux - şi nu se învrednicise nici măcar să-l sune...

Scoase telefonul şi accesă calendarul. Trebuia să-şi refacă planning-ul. Trebuia să includă în planning-ul lui vizitele la nea Nicu Cărare, la naşul lui...

Trebuia să folosească "constructiv" timpul pe care-l va mai petrece aici, aşezat pe banca din faţa "fântânii cântătoare" a lui Onţanu. Aerul rece, curat, îi oxigena creierul - iar el trebuia să-şi amintească şi de Leonard, şi de Ştoacă... şi de toţi ceilalţi. Şi trebuia să-şi umple planning-ul. Că, după ce-l numea pe Diamant vice-rege, pleca să viziteze! Îşi lua familia şi pleca în vizită!

O să fie ciudat! Toţi or să muncească - numai el o să se plimbe! O să se puturoşească rău...

Sami

Începea să se însereze. În vilă va începe, cât de curând, să miroasă a cină - de-aia bună, gustoasă, pregătită în orăşel şi trimisă "la cartierul general" cu o maşină specială. În curând, GPS-ul de lângă el o să înceapă să plângă... Prea bine! La urma urmei, amorţise de tot aici, în cămăruţa asta! Şi o afumase rău de tot! Tablele erau un joc uşor, dar băiatul ăsta avea un noroc ieşit din comun. Aşa că se sprijini de spătarul scaunului:

- Tu o să bate la mine.
- Nu, domn' doctor! Încă mai poţi să câştigi!
- Eu nu poţi să câştigi. Tu cu mult noroc. Eu cu mult noroc la medicină.

Iar tânărul râdea şi aproba...

- Ştii ce gândit eu? Eu nu fost la România. Eu întorc la Nantes repede. Şi trebuie dus cadou.

Ochii negri întrevăzură scăparea - şi sclipiră scurt:

- Păi cam aşa se face...
- Tu ştie magazin cadou?
- Sigur că da! De care cadou?
- Cadou mici. Cercel...

Şi nu ştia cum se spune *hijab* în română... GPS-ul şovăi:

- Magazin cu lucruri arăbeşti?
- Nu. Magazin arăbeşti este mult acolo. Eu vreau magazin românesti.
- Aa, de-astea ştiu o grămadă! Mergem în Mall!
- Nu. Mergem magazin plimbat.
- ... Adică pe aici, prin zonă?

Aprobă şi şopti:

- Ana poţi naşte acum. Nu plecat alt oraş. Trebuie noi aici.

Primi o aprobare, aşa că scoase telefonul:

- Acum cer voie plecăm...

Iar îl făcuse să râdă! Formă numărul de pe bileţel - şi i se răspunse repede:

- Da.
- Bună seara, dle conte. Sami sunt.
- Bună seara. Te rog, spune-mi Ştefan. Chestia cu contele funcţionează doar la biroul din Franţa, OK?
- OK. Te-am sunat ca să te întreb cum merg treburile.
- ... Merg bine. Adică aşteptăm.
- În cazul ăsta, eu aş ieşi la cumpărături. Ştii tu - cadouri...
- Aa, bineînţeles! Dar te rog să iei GPS-ul cu tine.
- Aşa m-am gândit şi eu. L-am anunţat deja că ieşim - şi nu mai poate de bucurie! Freamătă tot şi dă să ţâşnească spre uşă!

Râdeau amândoi. El asculta râsul contelui şi re-constata zidul invizibil din jurul acelui bărbat... Deşi i se spusese să-l tutuiască, nu prea putea. "Nu-i venea"! Şi era ciudat, pentru că omul ăla nu împlinise încă 30 de ani - spre deosebire de el, care trecuse demult peste 40...

- Deci, ia GPS-ul şi spune-i ce vrei să cumperi. Ia dă-mi-l la telefon!

Îi întinse telefonul, şoptind conspirativ:

- Şefu'.

Râsul îngheţă instantaneu pe faţa bietului tânăr! Ţinuta redeveni dreaptă, mimica redeveni serioasă iar GPS-ul se transformă într-o clipă într-un veritabil bătăuş pregătit de război. Hm...

Nu stătea să asculte ce aveau de vorbit. Poate ar fi înţeles ce-i spunea contele; sau poate nu. Pur şi simplu nu voia să tragă cu urechea! Voia să se îmbrace gros, ca să iasă la cumpărături. Era tare curios să vadă cum arăta "ţara regelui aurarilor"! În Franţa nu văzuse niciodată "trupe" de câte 30 de interlopi strânşi toţi la acelaşi colţ de stradă; şi nici verişori care umblau cu maşina blindată şi nu se sfiau să-şi arate ambele pistoale în public. Aşa că îl tenta perspectiva de-a observa un pic România - şi românii. Şi dispozitivul care o păzea acum pe Ana. Şi magazinele româneşti. Pe-alea franţuzeşti le ştia; era tare curios...

Primi telefonul şi-un zâmbet larg:

- Gata, domn' doctor! Îmi iau geaca şi mergem!

Aprobă şi rămase singur.

Rememora discuţia cu contele...

De ce naiba nu putea să-i spună pe nume? De ce nu-l putea tutui? Îl tutuise în timpul discuţiei din orăşel; dar după aia nu-i mai putuse spune decât "conte". Ceva se schimbase în mintea lui. Nu ştia ce. Era, oricum, un sentiment neplăcut.

După ce o va ajuta pe Ana să nască, o să plece direct la aeroport. O să se întoarcă în Nantes. O să caute bine pe Facebook, prin spital, pe la seminarii şi conferinţe, printre paciente... Şi-o să spere că familia fermecată o să uite de el. Că n-or să-l mai sune. Că n-or să-l caute niciodată. Că n-o să-i revadă...

Gata - pleca la cumpărături. Iar seara, după cină, avea program de Facebook. Neapărat!

Isamu

Hait! Înghiţi repede-repede şi luă telefonul:

- Fang!

Râsul lui Liwei se stinse; mâna lui Fei-Yen îi prinse cu putere mâna... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună seara.
- Bună seara.
- Te-am deranjat?
- Nu, deloc! Pălăvrăgeam cu soţia şi băiatul...
- Îmi dau seama că aveţi multe de spus - şi foarte mult timp de recuperat. Nu ştiam la ce oră se serveşte cina în România; sper că nu te-am prins la masă!
- Aa, cina începe cam peste-o oră...
- Aha. Te-am sunat ca să te anunţ că am discutat cu Cheng şi am veşti pentru tine.

Scremu un râs chinuit rău - că numai atât reuşi să screamă:

- Sunt foarte atent şi nerăbdător să le aflu!
- Ştiu locul unde eşti acum şi ştiu cine te-a invitat acolo. Ştiu şi de ce. Probabil că în două-trei zile o să discutaţi, voi doi. Vestea este că poţi să stai extrem de liniştit - că, dacă ruptura dintre voi este mult prea mare ca să vă mai puteţi apropia, n-ai să rămâi şomer.

I-auzi! Şi spunea asta pe telefonul ăsta extrem de ascultat? De ce? Voia să-i bage beţe-n roate cu Ştefan? Era nebun? Fang se grăbi să continue, punând astfel şi nişte litri de spirt peste rana deschisă pe care turnase adineauri cinci kile de sare:

- Ai locul asigurat în organigrama mea.

De data asta se bucură sincer că reuşi să screamă tot un râs fals şi chinuit:

- Asta e o veste foarte bună pentru mine! Chiar mă întrebam ce-o să mă fac, din ianuarie încolo!

- Nu te mai întreba, pentru că n-ai să "prinzi" ianuarie neocupat. Sau, uite - mă gândeam la altă variantă. În caz că Ştefan nu te sună, eu zic să petreci ianuarie cu familia. Ştii tu - să recuperaţi timpul pierdut. Ia la 1 februarie te aştept la birou. Ce zici? Nu-i mai bine aşa?

- Ba da; e mai bine aşa.

"Are şi el timp să-şi revină, să discute cu ea, să reconsidere totul - şi au şi şefii lui timp să-l strângă bine-bine cu uşa..."

- Bun. Te anunţ de pe-acum că noi doi n-o să avem probleme. Deşi am o mimică mereu serioasă, nu sunt un balaur încăpăţânat...

- Oo, te rog!

- Iar după ce am discutat cu Cheng, am tras concluzia că noi doi vom colabora foarte bine. În caz că vom colabora, fireşte!

- Vom colabora oricum. Nu?

- ... Evident! Stai, deci, liniştit - că n-o să te pensionezi.

- Adevărul e că nu mă simt chiar atât de ruginit încât "să mă cer" la pensie...

Râdeau amândoi, lei-paralei care-şi uneau forţele ca să-l urnească odată pe domnul conte...

- Bine, Isamu. Asta voiam să-ţi spun. Te las cu familia.

- Mulţumesc. Şi mulţumesc mult şi pentru veştile foarte bune pe care mi le-ai dat!

- A fost plăcerea mea! La revedere, Isamu.

- La revedere, Fang.

Buton roşu... şi zâmbet mare pe chip:

- Sunt ca şi reangajat.

- Te muţi la Fang?

- Nu. Are el grijă de asta...

Ei nu pricepuseră nimic, el nu se grăbea să-i lămurească... Înfipse furculiţa în bucata de carne; iar Fei-Yen reveni la discuţia cu Liwei. Rândunica lui ştia că era momentul să schimbe subiectul şi să-i distragă băiatului atenţia de la telefonul lui Fang...

Fang îi vorbise în franceză. Serviciile înregistraseră totul. În maximum cinci minute, Ştefan va primi pe mail înregistrarea convorbirii lui cu Fang. Şi era perfect aşa! Lucrurile se aşezaseră perfect pentru băiatul de mingi abandonat de toţi! Dacă Ştefan nu-l primea înapoi, îl lua Fang sub oblăduirea lui - şi probabil că îl trimitea să fie "omul de legătură" al Chinei cu un alt afacerist de succes din altă organigramă decât a Chinei. Dar nu-l abandona. Nu va fi tras pe-o linie moartă şi lăsat să lâncezească în faţa televizorului personal. Avea locul asigurat. Brusc, moralul lui sărise perfect vertical de la zero - şi ţintea către infinit...

Ştefan n-o să-l abandoneze. Ştefan se îndoia şi de propria umbră! Ştefan ştia că, dacă voia să reia afacerile cu China, va trebui să colaboreze foarte bine cu un om trimis de China. Şi cu siguranţă nu-i surâdea să bage un străin în viaţa lui! Ştefan avea nevoie de el! De-asta îi şi ţinuse familia ostatică aici! De-asta îl chemase aici! De-asta nu-i stricase lui Liwei petrecerea cu clovni şi zâne...

Deci avea la dispoziţie zilele următoare - şi toată luna ianuarie. Ştefan o să vrea să stea cu Ana - care o să trebuiască să stea cu bebeluşul. Şi cu ceilalţi doi copii. Ştefan o să-l sune în ianuarie, spre sfârşitul lunii. Hai, că era bine...

Grasu

Frână, semnal dreapta şi parcare. Şi-un zâmbet larg pentru şefu' lui... care degerase pe banca aia... Ştefan se ridică şi-i făcu semn să se parcheze după blocul din faţă. OK! Era de acord cu mişcarea asta! Dacă Ana se uita pe geam şi vedea ditamai BMW-ul ultimul răcnet parcat chiar sub geamul ei...

Dădu aeroterma la maximum şi scoase hârtia din buzunar. Iar şeful lui urcă pe scaunul din dreapta şi zâmbi:

- Salut! Unde-i cina mea?

- Pe bancheta din spate.

Îi întinse hârtia iar Ştefan se răsuci şi-o ignoră complet... Era normal să-i fie foame. Stătuse toată ziua în ger şi aer curat şi "se hrănise" cu ţigări! Îl aştepta să desfacă punga...

- Mm, ce bine miroase! Ce mi-ai adus?

- Copănele. Şi sos de usturoi.

- Bă! Eşti nebun? Sos de usturoi?

- Nu eu, Ştefane! Tanti Perla! M-a sunat şi mi-a zis să-ţi aduc sos de usturoi! Că face bine la imunitate!

- Da-da! S-o creadă ea! Să-i trimiţi sosu' înapoi şi să-i zici să-mi trimită limonadă!

Ştefan râdea şi mușca cu mare poftă din copănelul ăla... Îi întinse din nou hârtia:

- Ai primit un mail de la Părintele. Rebeca m-a chemat la cabinet şi l-am luat...

Şeful lui aproba şi se îndopa bine-bine... şi-i făcea semn să citească el. Aşa că îl întoarse spre el - nu era în cea mai bună formă de citit în franceză aici, unde-i puteau asculta Internele... Ştefan citea şi nu-şi pierdea deloc pofta de mâncare... Gata - o citise pe toată. Împături repede hârtia şi oftă scurt:

- Şi-acum ce faci?

- Nimic.

- ... Eşti sigur?

- Da. L-a sunat pentru că şi pe mine m-a sunat azi cine trebuie.

I-auzi! Da' cine-l sunase? Ştefan îi făcu scurt cu ochiul:

- Şi mi-a zis "băiatu' meu".

Aa, nea Nicu Cărare! Păi asta explica multe...

- Ai mei mă mângâie şi se oferă să mă găzduiască all inclusive în viitoarea lună de miere. E normal să-l mângâie şi pe el şefii - nu?

- Şi ce faci dacă ăla întinde jgheabu' şi ţi-l suflă?

- Nu mi-l suflă. Că n-are voie.

- Cum, n-are voie? N-ai văzut ce-a zis ăla? Că s-a sfătuit şi

- Cu cine s-a sfătuit?

"Păi, cu Cheng! Da' nu pot să zic nume acum, că ne ascultă ăştia!" Ştefan clătina încet capul:

- Nu. Mie mi s-a reconfirmat sprijinul. Aşa că şi lui i s-a reconfirmat sprijinul. Şi, într-un fel, mi s-a transmis că, dacă sunt foarte căpos şi fac nazuri şi fiţe, mi-l iau de tot. Şi-mi dau pe altul, că vreau sau nu, că-mi place sau nu. Ceea ce ar trebui să-mi sune clopoţeii - şi mie, şi şefilor mei. Ceea ce ei nu ştiu, însă, este că m-am hotărât deja. Iar el ştie asta. Şi s-a hotărât şi el.

Aha... Pe dracu! Nu pricepuse nimic! Ştefan îl privea lung, vesel, şi înfuleca cu poftă... Se grăbi să... schimbe subiectul:

- Cum sunt copănelele?

- Puţine, mă!

Ia uite-l! Bufni în râs - ăsta era Ştefan al lui! Ăsta era prietenul lui! Aşa era Ştefan în realitate! În sfârşit, îşi revenise! În sfârşit... Ştefan se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Şi ce-a zis Perla, în afară de instrucţiunile despre imunizare?

- A zis că Ana naşte mâine. Iar cărţile pică foarte bine - pică perfect.

Ochii verzi străluceau! Ştefan înfuleca... Se aplecă el de data asta:

- Te rog din suflet... Dormi din nou aici, în BMW.

Primi o aprobare grăbită - semn că la asta se gândise şi el. Sau, că aşa era perfect pentru planul ăla ultrasecret din mintea lui! Aşa că continuă:

- Şi te rog din suflet să nu încerci să te strecori afară din el. Te rog să n-o cauţi. Nu-ţi schimba soarta. Mai sunt câteva ore; te rog io mult de tot...

- Mă jur pe sufletu' ei şi al copiilor mei că n-am s-o vizitez neinvitat.

Fiu! Acum era perfect! Acum era aşa cum trebuia să fie. Putea să doarmă liniştit...

- Dacă nu sună telefonu', nu cobor din blindată. E bine?

Aprobă şi-l privi lung... şi şopti, simţind cum tot habitaclul ăla se umple cu căldură de-aia specială:

- Mai ţii minte cum ne-am dus noi doi pân' la Giurgiu şi-'napoi?

Sigur că ţinea minte! Râdea şi-l certa cu osul! Şi redevenea, într-o clipă, Ştefan al lui...

- Da' mai ţii minte cum ai făcut când te-am dus să o cunoşti pe femeia aia foarte specială? Cum am intrat în cabinet şi cum m-ai înhăţat de sacou? Şi cum ţi-ai pus mâinile-n cap?

Da. Îşi amintea. Ştefan se aplecă spre el:

- Atunci m-am gândit, pentru prima oară, să mă retrag. Dar ea mi-a amintit că suntem amândoi gravizi. Aşa că am aşteptat să naştem, şi-apoi să ne treacă...

- Şi aţi ajuns până aici. Auzi, şefule? Tu cât ai de gând să mai creşti?

- Până sus. Până la capăt.

Mm - răspunsul perfect! Şeful lui era un mic geniu... care mirosea chiar acum sosul de usturoi şi-i punea repede capacul şi-şi spunea că-l mâncase... Bun! Ia să fumeze ei o ţigară!

- Ce faci, mă? Scoate băţu' din gură!

- Lasă, şefu' - că şi-aşa fumez pasiv! Tu n-ai văzut că ţigările sunt ultima mea îngrijorare?

- Cum, mă? Ce-a zis medicu'?

- Care? Ăla de plămâni, sau chirurgu'?

Şeful lui era vizibil nemulţumit de aşa răspuns. Continuă deci:

- Lasă, că nu astea or să mă omoare pe mine! Auzi? Da' ce frumos a fost atunci când ai luat-o de la ăla! Nu ţi-am zis niciodată - da' ştii că în noaptea aia am plâns?

- Serios?

- Serios. V-am dus la aeroport şi m-am dus la apartament. Şi-am plâns şi-am spart toate paharele din casă!

- De ce, mă?

- De oftică! Că a trebuit să conduc eu, şi n-am apucat să mă uit şi eu la voi!

Da, de ce era aşa uimit? Ce, nu se aşteptase ca Grasu lui să plângă de-asta?

- Şi-am înjurat şi soarta, şi traficu', şi pe mine însămi... Şi pe urmă m-am uitat toată noaptea la poze cu tine şi cu ea. Le-am pus pe calculator una lângă alta şi m-am holbat la voi până dimineaţa!

- Şi-a avut efect?

- Oarecum...

Ehei, ce-o să mai râdă şeful lui! Că avea multe amintiri de-astea frumoase! Şi pe urmă o să se culce - şi-o s-o viseze pe femeia aia frumoasă foc şi deşteaptă brici... Şi pe urmă năvăleau amândoi peste naşterea ei! Şi gata! Îşi revenea şi el, îşi reveneau şi ei... Îşi revenea şi ea, care fusese cea mai chinuită la "alarma" asta...

Sami

Se pregătea de culcare. Chiar nu avea acum răbdare să se uite la poze! Şi cum aici era 11 noaptea, în Franţa era 10 iar toate "prietenele" lui virtuale lucrau în Spitalul Universitar din Nantes, ştia că le-ar fi scris degeaba - că nu ieşeau din operaţii ca să-i răspundă. Deci, se holba acum la pozele din concediu ale lui Shada. Era asistentă la pediatrie. Frumuşică, musulmană... tânără, adică interzisă lui...

Hait! Cineva îi scrisese ceva! Pe bara de mesaj scria Jada Taheri. Iar în fereastra de mesaj scria, simplu, ***"Bună seara"***...

Păi, putea spune că tocmai fusese abordat; nu? Sau, în fine - salutat! "Bună seara" însemna "a doua plural". Decise, brusc, să fie curajos. Aşa că tastă cu încredere...

"- Bună, Jada.

- Ce mai faceţi? V-am deranjat?"

Începu să râdă - Jada doar îl salutase, în timp ce el o cam abordase! Nu era deloc bun la socializarea online! Se grăbi să-şi "dreagă" cumva scăparea:

"- Nu, dar mă deranjează rău persoana a doua plural. Suntem pe Facebook - nu la conferinţa regională despre transplantul renal. Deci, dacă nu-mi spui Sami, mă dez-prietenesc de tine instantaneu!"

Enter. Ia - ce-o să zică ea acum?... Pentru început îi trimitea o faţă zâmbitoare. Şi scria...

"- Bine, Sami. Scuză-mă.

- Te scuz, dar doar de data asta..."

Aşa. Şi-acum era rândul ei să scrie de ce deschisese discuţia cu el. Nu? Aştepta; ea scria... şi scria...

"- Dl doctor Rashid organizează o petrecere, de Anul nou. Am primit azi invitaţia dânsului. Şi nu prea ştiu ce să fac...

- Eu zic să o accepţi şi s-o şi onorezi. Rashid organizează nişte petreceri foarte reuşite!

- Sigur?

- Foarte sigur! Îţi spun din proprie experienţă că sunt foarte reuşite!

- Aha... Pe tine te-a invitat?

- Da.

- Şi mergi?

- Nu ştiu.

- Că, dacă mergi şi tu, merg şi eu."

... Ei, poftim! Îl pocnise fix în moalele capului! Îl lăsase să coboare garda, să se destindă, să se familiarizeze cu ea şi discuţia - şi-apoi îl pocnise cu chestia aia! Adică dacă mergea el, mergea şi ea! Altfel, nu!

Ca un fel de confirmare a bănuielilor lui, mâna ei apăsă de trei ori tasta punct şi o dată tasta Enter. Adică "te-ai prins, da?"...

Trebuia să-i spună ceva! Trebuia să scrie ceva chiar acum! Şi pe urmă trebuia să afle şi el cu cine naiba pălăvrăgeşte pe Facebook-ul ăla! Aşa că o să scrie... O să scrie o prostie! Da' repede!

"- Scuză-mă 5 minute, e cineva la uşă."

Enter, repede! Şi gata - câştigase măcar timpul necesar s-o găsească şi să afle şi el cine e Jada Taheri! Deci, click pe bara mesajului...

Serioos? Ea e Jada? Uau!

... O cunoştea. Din vedere, bineînţeles! Era rezidentă la chirurgie. Nu auzise lucruri mari despre ea; semn că nu făcea nici trăznăi mari, nici operaţii "de Nobel". Era o rezidentă - şi atât. Dar... era o rezidentă specială...

Îşi alesese o fotografie frumoasă. Nu privise obiectivul; privise undeva în josul lui, în dreapta. Avusese părul desfăcut. Evident, era brunetă. Avea ochi negri. Nişte ochi mari, frumoşi, încadraţi de gene lungi şi dese şi marcaţi de sprâncene pensate frumos. Buze frumoase, zâmbet frumos... Pe el îl invita frumuseţea asta la petrecere? Era sigură? Adică...

Click pe Photos. Mm... Era mărunţică - maximum 1,60. Nu era "fotomodel"; după părerea lui, era foarte frumoasă. Foarte "bine". Cam cum era Tasnim acum, în momentul ăsta, când el i-ar fi spus să se oprească din slăbit ca să nu-l piardă pe Jaser printre stripperi care vânau fotomodele. Avea cam... 60 de kilograme, după cum spunea intuiţia lui de medic obişnuit să ghicească greutatea pacienţilor inconştienţi pe care-i trata. Avea o constituţie frumoasă, armonioasă. Nu purta haine tradiţionale; adică avea câteva fotografii cu tunici, dar nici una cu *hijab*. Avea părul până la nivelul umerilor...

Reveni pe pagina ei. Vedea postate acolo versuri - multe versuri. În special Nizar Qabbani. Dar asta putea fi o chestie de faţadă; de imagine. Click pe Friends... Avea şi ea mulţi prieteni din spital. Şi bărbaţi, şi femei - semn că "nimerise bine", cum se zice, şi avea de-a face cu o femeie normală... Jadei îi plăcea muzica clasică. Îi plăceau şi versurile. Citise mult... dacă, într-adevăr, citise tot ceea ce bifase acolo. Şi proză, şi versuri. Dar mai ales versuri! Reveni pe pagina ei...

După cum scria aici, în faţa ochilor lui, Jada era singură. Nu într-o relaţie, nu "e complicat"... *Single*. Asta era bine. Asta...

Cele cinci minute pe care i le ceruse nu trebuiau să fie cinci minute. Iar el unul se cam lămurise. Făcu deci click în spaţiul ăla meschin menit să-i trimită ei mesajul... şi se hotărî:

"Mi-a venit pizza. Încă 30 de secunde, te rog!"

Enter. Şi reveni în propria pagină. Facebook îl întreba ce-i trecea prin minte acum! Se grăbea să scrie - îşi amintea perfect versurile...

Când te-am şters din cartea memoriei, nu am ştiut că distrug jumătate din viaţa mea. Dar nu regret acum că am renunţat la jumătate din viaţă.

Enter. Ceruse doar 30 de secunde şi era, brusc, în criză de timp! Pentru că îi venise o super-idee! Repede, repede - pagina ei! Unde era fotografia ei de profil? Aah, ce greu se deschidea! Chestia aia care se învârtea în deptunghiul gol îl călca rău pe nervi!

... Gata! Uite-o! Asta era poza! Comenta şi el, grăbit, că...

Dacă Allah i-ar da soarelui un weekend liber, oamenii ar şti cum străluceşti tu tot timpul - deşi eu sunt singurul care observă asta.

Enter - până nu se răzgândea! Aşaa...

Şi-acum avea o problemă mare-mare. Devenise brusc curajos. Sinucigaş chiar! În 30 de secunde, îi spusese Fathiei adio - şi-o şi complimentase rău pe fata asta! Chiar - câţi ani avea fata asta, Jada? Că la asta nu se uitase! Îi văzuse fotografia şi rămăsese fascinat! Căuta... Căuta... Avea 27 de ani. Dar zău că nu-l mai încurca vârsta!

... Dar, oare pe ea o încurca?... Păi, să afle asta! Nu? Fusese fair play şi nu minţise, atunci când îşi făcuse contul. Aşa că ea ştia deja "cu cine are de-a face". Îşi aprinse o ţigară şi selectă spaţiul pentru mesaj.

"- Gata.

- Poftă bună.

- Mulţumesc. Deci discutam despre petrecerea de la Rashid, nu?

- Da.

- Şi-ţi ziceam că nu ştiu dacă merg...

- Cam aşa ceva.

- Păi, dacă mergi şi tu, merg şi eu."

Hai - nu zicea nimic? Tocmai acum, când el devenise curajos, ea se speria?

... Oare nu mai scria nimic pentru că văzuse ce-i scrisese el? Versurile despre strălucire? Se grăbi să continue discuţia:

"Dar nu ştiu în ce măsură nu te voi plictisi."

Gata! Jada scria! Bun! Chiar se speriase! Că nu era chiar aşa de curajos... să facă faţă unei discuţii "tari" chiar acum, chiar aşa...

"- Ce te face să crezi că mă poţi plictisi?

- Eu ştiu? Diferenţa de vârstă dintre noi poate ilustra obiceiuri şi hobby-uri opuse.

- Nu cred. Oricum, eu merg. Şi sper să mergi şi tu.

- Merg, dacă promiţi să-mi suporţi pălăvrăgeala toată noaptea.

- Va fi o plăcere pentru mine să pălăvrăgesc cu tine. De mult timp visam să reuşesc să ajung în preajma ta şi să discutăm.

- Şi de ce n-ai venit să discutăm?

- Am mai venit, când şi când. Dar, în materie de medicină, prefer să ascult - şi să învăţ.

- Atunci, te avertizez: la Rashid, nici o vorbă despre medicină!"

Iar ea îi trimitea un icon care râdea... Şi scria...

"- OK, te las să mănânci.

- Pot să scriu cu o singură mână, să ştii!

- Nu, nu e vorba de asta. Mi-ar place să stăm de vorbă. Dar e târziu şi mâine intru de gardă la şase...

- Ştiu cum e. Te las să te odihneşti. Noapte bună.

- Noapte bună."

Şi cu asta putea spune că puseseră punct discuţiei... Interesantă discuţie! Ia s-o recitească! Derula, derula...

Părea o discuţie nevinovată. Fusese abordat politicos, prudent... şi, imediat cum trecuseră la discuţia directă, ea îi spusese despre petrecere. Şi-l anunţase că, dacă el merge la Rashid, merge şi ea. Aşa, direct. De parcă fata asta căuta de mult timp o cale să ajungă la el, să-i vorbească... Să fie remarcată. Se cam repezise, după părerea lui. Dar în momentele astea se gândea...

Jada. Adică "dar", sau "cadou". Oare...

Nu. Se tâmpise. Atât îl bătuse imam Arif la cap cu "Ana", că începuse să caute o legătură între Fathia şi însemnătatea numelor femeilor pe care le cunoştea! Jada era doar Jada. Şi-atât!

Pagina de Facebook făcea refresh chiar acum... Şi uite că Jada nu se culcase! Jada tocmai postase nişte versuri...

Cheile care deschid uşi / şi cheile care le închid / şi cheile gâtuite în lanţuri / nu au nimic altceva decât tragedia zornăitului. / Dar cheia care moare în buzunarul meu / îmi aminteşte că e timpul / să devin o femeie chibzuită / care trăieşte într-o casă / fără chei, fără uşi.

Foarte frumos. Foarte... aparte. Foarte interesant modul ei de a-l anunţa că voia să facă o schimbare în viaţă! Poate că avusese timp să intre pe pagina lui şi-i văzuse postarea! Şi cum el era o adevărată "legendă vie" - medicul văduv, îndrăgostit şi acum de femeia care murise în urmă cu două decenii...

Gata. Ea ieşise de pe Facebook. Poate că evita continuarea discuţiei. Poate voia să-i demonstreze că nu-l minţise atunci când îl anunţase că se culcă. Poate că...

Poate că ea era. Poate-o găsise! Poate că petrecerea de la Rashid o să le demonstreze că puteau fi amici - şi-atât! Dar...

Intră în evenimente şi apăsă butonul Going. El se ducea la petrecerea lui Rashid. Momentan! Mâine, Ana năştea Fluturaşul; mâine seară, el se întorcea în Nantes. Poimâine era tot în concediu; aşa că mâine seară o să-i scrie Jadei şi-o să-i propună o "avanpremieră" a discuţiei de la Rashid. O s-o invite la o cafea, pe motiv că nu voia să rişte s-o plictisească de moarte în noaptea trecerii dintre ani - aşa că aveau nevoie de un mic "test de suportabilitate". Găsea el cuvintele potrivite ca s-o convingă! Iar dacă se va demonstra că, într-adevăr, o găsise...

Click pe poza ei. O privea lung...

Femeia fermecată care-i luase viitorul şi-l îndreptase către viaţă îi spusese, într-o seară, că el e un om bun. Şi că nu poate să moară. Nu are voie să moară. El voise să-şi întâlnească familia, iar ea arătase spre Pământ. Spre femeile de pe Pământ. Îi spusese că ea intrase în viaţa lui tocmai ca s-o schimbe - şi să-l ajute să vadă răscrucile. Intersecţiile. Le văzuse, chiar de-a doua zi. Nu fusese foarte atent la ele, pentru că fusese foarte atent la ea - femeia fermecată...

"Oamenii buni nu mor singuri; şi lasă întotdeauna pe Pământ copii care cresc şi devin, la rândul lor, oameni buni." Aşa îi spusese femeia fermecată...

Avea în faţa ochilor o altă femeie. Jada. "Darul". Ana fusese "Eu" - întruchiparea Fathiei. Allah i-o scosese în cale - şi tot el îl îndemnase s-o ascundă, pe ea şi copiii ei. Acum, Ana era extrem de aproape de soţul ei - iar el era aici, aproape de ea, doar pentru că îi promisese să o ajute până la final. Şi pentru că voia să vadă cu ochii lui familia fermecată. Ana nu mai făcea parte din viaţa lui. În schimbul femeii fermecate "Eu", Allah îi scosese în cale o altă femeie: "Dar". Oare era trimisă de Fathia - "Victoria"?

... Oare ea era femeia care îl putea ajuta să clădească, pe Pământ, leagănul în care se va naşte şi va creşte un om bun? Aşa ca el - şi ca ea? Oare ea o să rămână cu el până la final? Până în ultima zi? Era cu aproape 20 de ani mai bătrân decât ea. El o să moară primul. Oare...

Hai, că devenise melodramatic şi se gândea la prostii! Opri laptopul şi se ridică - trebuia să se culce. Trebuia să se odihnească - că îl aştepta o naştere mâine! Una de-aia complicată - era naşterea Fluturaşului Anei şi se va produce într-un apartament de bloc! Departe de instrumentar sterilizat, de asistente şi pediatri şi moaşe... Departe de maşinăriile care-ar fi putut-o salva, în caz că se întâmpla ceva rău...

Gata!

Se lungi în pat şi închise ochii. Voia să doarmă! Ca să fie odihnit mâine şi să se poată întoarce cât mai repede în Nantes! Trebuia să-i povestească lui Tasnim totul, trebuia să intre pe Facebook şi s-o invite pe Jada la cafea...

Se hotărâse să ţină cont de cuvintele femeii fermecate - şi să urmeze sfaturile care-l îndemnau să-şi trăiască bruma de viaţă pe care-o mai avea. Se hotărâse să încerce măcar! Că va fi Jada, că va fi altcineva... deşi lui chiar i-ar fi plăcut să fie Jada...

Oare mai putea să iubească? Oare mai putea să aibă o viaţă de

familie normală? Oare putea să n-o îngroape şi pe fata asta în mocirla în care se sufoca el?

... Gata!

... Nu, n-o s-o îngroape în singurătatea lui. Şi nici n-o să-i îngheţe sufletul cu gheaţa din sufletul lui. Pentru că ea o să-l dezgheţe. Şi-o să-l dezgroape din singurătate. Iar el se va dezmetici, va reînvăţa să trăiască...

Şi vor clădi, împreună, leagănul în care se va naşte şi va creşte un om bun. Aşa ca ei doi. Aşa ca-n visele lui de demult. Ei vor fi fermecaţi...

23 decembrie 2011 - vineri

Ana-Maria

Mm...

Dădu să se ridice, dar se opri. O durea. O dureau muşchii abdominali. Trebuia să ajungă la toaletă, dar...

Dar avea contracţii! Uau! Avea deja contracţii!

Nu mai încerca să se ridice. Aştepta - şi se gândea că durerea era surdă, slabă, semn că era de-abia la începutul travaliului. După socotelile ei, ar fi trebuit să nască pe la... nouă jumate-zece. Dar cine ştie când va naşte, în realitate! Florentina avusese dimensiuni normale; Léon fusese Şuncă. Fluturaşul era înăltuţ şi slăbuţ. Şi nici o naştere nu semăna cu alta. Ar fi putut naşte peste două ore...

Cât era ceasul? Două jumate? Asta era o veste proastă. A-l suna acum pe medicul Petrescu însemna a naşte amântrei în spitalul din Paris, înconjuraţi de universitari! Că ştia ea cum calcula Ştefan! Până la aeroport făceau juma de oră; zburau trei ore. Făceau încă juma de oră pân' la spital. Şi gata - patru ore nu erau un capăt de ţară, atunci când medicul Petrescu călătorea alături de gravidă. Aşa că...

Aşa că se ridică. Gata - contracţia se terminase. Se grăbea să ajungă la baie...

Şi se gândea că auzise de femei care "scăpaseră" copilul în veceu, în varii ocazii... Şi se gândea că fusese fraieră că nu-şi cumpărase o oliţă...

"Nu, Ano. Eşti gravidă rău de tot. Copiii nu se scapă aşa, cu una-cu două! Ştii bine asta - că ai născut de două ori! Şi i-ai cerut de fiecare dată medicului Petrescu să coasă strâns! Aşa că lasă prostiile!"

Lăsa prostiile acolo, în baie, şi revenea în dormitor...

Aştepta următoarea contracţie, cu mobilul în mână şi ochii pe cifrele ceasului...

... Nu. Nu năştea acum. Nu năştea nici în următoarele 4-5 ore. Aşa că trebuia să se culce.

Zăcea în pat, cu ochii închişi şi palma peste Fluturaş. Aştepta să caşte. Îşi spunea că îi este somn - foarte somn... Şi-o să caşte rău de tot şi-o să adoarmă...

Contracţie...

O să se scoale de-acolo şi-o să-şi facă o cană cu lapte cald şi dulce - că nu putea să adoarmă. Contracţia era slabă. Încă nu venise momentul să-şi sune medicul. Venise momentul să bea lapte cald şi să vegeteze la televizor. Şi să aştepte, ascultându-şi băieţelul cu stetoscopul. Nu putea să-l sune acum pe medicul Petrescu - ca să nu fie luată pe sus fie de soţul ei, fie de serviciile secrete, fie de amicii de afaceri, fie de "concurenţă"...

Era sigură că se aflase despre Fluturaş. Era sigură că se aflase şi locul aproximativ al sălii de naştere. Era sigură că trebuia să fie foarte atentă şi să nu rişte nimic. Era sigură că pericolul nu se sfârşise, odiseea fugii ei nu se terminase... Ştefan era capabil "s-o zboare" la universitari. Aşa că scoase laptele din frigider şi se grăbi spre dulapul cu căni. Fluturaşul o împingea uşor, de parcă aproba gândul ei cu lapte dulce şi cald...

Grasu

Cum-cum? Cine ce zicea acolo? Parcă auzea nişte şoapte! Deschise ochii şi înhăţă pistolul. Iar vocea masculină se grăbi să-l liniştească:

- Las-o uşor, că ne-mpuşti degeaba!

Serios? Îi împuşca degeaba?... Ştefan şi Titel discutau, prin crăpătura geamului. Adică discutaseră. Acum, amândoi se uitau lung la el... OK, pricepuse! Nu-i împuşca! Da' ăsta ce voia? De ce nu-şi lăsa

şefu' să se odihnească?
- Deci preiau dispozitivul.
- Da.
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Şi gata - Titel "se evaporase", grăbit probabil să n-audă şi opinia lui apropo de preluarea dispozitivului! Ce om! Ştefan se întinse lung, cu poftă, şi începu să râdă:
- Neaţa, Grasule!
- Neaţa, şefu'!
- Pregătit să te duci la culcare?
- Nu; pregătit să-ţi asigur spatele şi protecţia.
- Du-te, mă, şi odihneşte-te! Că acu' naşte regina - şi-atunci chiar o să am nevoie de tine!
- N-am nevoie de odihnă. Am dormit buştean toată noaptea - şi sunt mai fresh ca niciodată!
- Bine. Atunci stai aici. Sau la vilă. Sau unde vrei tu.

Ştefan dădu să coboare - se grăbi să-l oprească:
- Stai! Un' te duci pe geru' ăsta?

Braţul se trase, portiera pocni... Nu reuşise să-l oprească. Nebunul ăsta o să răcească rău de tot! Afară erau minus douăj' de grade iar Ştefan insista să stea în fund pe banca aia! Zău că era dement! Aah!

Porni motorul şi mută BMW-ul chiar pe colţ! Uite-aşa! Că poate-l vedea femeia aia şi-l suna şi-l chema pe bărba-su sus! Şi aia, muiere nebună - aştepta până-n ultimul moment! Doamne, ce oameni!

Ştefan

Îşi privea lung ceasul...

Probabil că era albastru. Sau verde. Sau foarte galben. Fumase deja un pachet de ţigări - iar unul dintre băieţi se dusese să-i mai cumpere două. Făcuse imprudenţa de-a calcula de cât timp stă pe banca asta - şi-l luase cu vertij şi cu furie şi cu pesimism şi gânduri negativiste. Iar era în pasa aia nefericită...

Nu-şi putea imagina cum de soţia lui nu-l recunoscuse! Stătea pe banca asta de alaltăieri dimineaţa! Nu-şi schimbase hainele! Nu schimbase nici măcar banca! Şi să nu-i spună ea lui că nu se uitase nici măcar o dată pe fereastră! Să nu-i spună ea lui că nu fusese prevăzătoare şi nu "filase" bulevardul! Că n-o credea! Şi să nu-i spună că îşi oprise telefonul fiindcă nu voia s-o trianguleze duşmanii! Că nici pe-asta n-o credea! Nu primise confirmarea mesajului pe care i-l trimisese alaltăieri! Iar pe-asta cu telefonul oprit n-o să i-o ierte niciodată! Chiar aşa? Da' chiar aşa?

... Oftă greu şi-şi privi iar ceasul. În realitate, era extrem de îngrijorat. În ciuda tuturor veştilor bune care veneau dinspre Perla, el nu putea să nu ia în calcul absolut toate variantele. Iar una dintre variante era că răul se întâmplase deja. Şi că Ana nu voia să-l lase să o găsească pentru că nu ştia cum să-i explice... suferinţa Fluturaşului... sau, şi mai rău, moartea Fluturaşului...

Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul. Şi-şi continuă gândul - poate că răul se produsese deja, iar telefonul era oprit pentru că n-avea cine să-l mai pornească... pentru că ea...

Acum, în clipele astea, era tentat să cheme "curăţenia" şi s-o îndese în bloc. Şi să-i pună să scormonească toată scara aia până o găsesc. Dar ştia că era gravid; şi se abţinea. Un om aşa ca nea Nicu Senioru' n-ar fi stat cuminte în gangul ăla dacă n-ar fi avut confirmarea faptului că Ana şi Fluturaşul erau bine! Probabil că avea un băiat care asculta zgomotele din apartament, sau...

Oftă greu, greu de tot... scoase telefonul oficial şi-l băgă înapoi - că trebuia să se abţină...

"Doamne, dă-mi un semn! Te rog din suflet! Trebuie să ştiu că ei sunt bine! Trebuie"

Vibraţia din buzunar îl făcu să tresară! Se grăbi să scoată telefonul.

Ana-Maria

Stătea cu ochii închişi. Asculta zgomotele vecinilor. Se pregăteau de Crăciun. Ea se pregătea de naştere. Avea contracţii puternice, ceea ce însemna că azi îşi va regăsi soţul - şi liniştea şi sentimentele şi dragostea şi farmecul şi viaţa...

Luă telefonul şi deschise, totuşi, ochii. Selectă numărul medicului Petrescu. Suna...
- Da.
- Bună dimineaţa, dle doctor.
- Bună dimineaţa.
- Să ştiţi că nu mi-au dat încă lacrimile; dar m-am gândit să vă anunţ şi pe dvs. că azi aveţi treabă.
- Aa, tu eşti! Neaţa! Deci zici că încă nu ţi-au dat lacrimile!
- Nu; încă nu.
- OK. Eu sunt la cabinet şi "mi-am făcut temele", cum se zice. Dar nu vrei tu să-mi dai totuşi adresa?

După cum râdea, era evident că unul dintre consilierii lui Ştefan avea chiar acum urechea lipită de telefonul medicului! Aşa că râse şi ea:
- O s-o aflaţi şi pe-asta, atunci când mi-or da lacrimile. Şi vă rog să nu insistaţi. Şi-aşa, nu cred că mai e mult până atunci.
- Bine. Ascultă-ţi bebeluşul şi stai cuminte în pat. Şi ţine cont că afară e zăpadă şi gheţuş, iar eu sunt la Piaţa Romană. Să mă chemi din timp!
- O să ţin cont. La revedere.
- La revedere.

Repede, buton roşu! Ia - cât vorbise?... 25 de secunde. Perfect!

Se ridică uşurel şi porni spre baie - începea pregătirea naşterii. Trebuia să facă un duş, să-şi prindă claia de păr, să-şi pună cămaşa de naştere... şi să stea cuminte în pat şi să-şi asculte Fluturaşul. Începea, deci, cu duşul.

Ştefan

Specialul! Rebeca era! Ana îl sunase pe medic! Apăsă butonul verde şi se pomeni cu Grasu lipindu-şi urechea de spatele telefonului! Hm! Mârâi, în romanes:
- Ascult! Apartamentul!
- Nu-l ştiu încă.
- Cum, fă, nu-l ştii încă?
- A sunat ca să-i spună că au început contracţiile şi că sigur naşte azi. Medicul a asigurat-o că e pregătit şi i-a cerut adresa. Iar ea n-a vrut să i-o zică.
- Cum adică, fă?
- Adică i-a zis că o să i-o zică atunci când or să-i dea lacrimile. Şi cică nu mai e mult până atunci.

Era nebună! Nu-i lăsa medicului timp nici să ajungă la Claire, darămite aici, pe Ştefan cel Mare! Trase aer în piept... şi începu să răcnească:
- Fă, te joc în picioare! Zi-mi ce număr i-a apărut pe telefon!

Auzi un foşnet scurt şi tresări - medicul Petrescu era serios:
- Bună dimineaţa. Ştefan?
- Bună dimineaţa. Da.
- Te rog frumos să te calmezi. Şi te rog frumos să nu mai ţipi. Ana e o femeie cu capul pe umeri.

Fleoşc! Ridică scurt vocea la el:
- Văd! Că a decis să nască într-un apartament insalubru, cu dvs şi cam atât!
- Ana ştie ce face. Dacă ea a decis să nască acolo, atunci aşa e cel mai bine.

Trecu imediat la tonul oripilat de aşa variantă şi aşa cuvinte:
- Domnule doctor, nu pot să cred că aud asemenea cuvinte din gura dvs!
- Nu te înţeleg, să ştii! Parcă aveai încredere în mine!
- Şi încă am; şi în dvs, şi în ea. Dacă nu aveam, până acum eva-

cuam tot blocul şi-o găseam de paişpe ori!

- Ba eu văd că n-ai deloc încredere în noi! Şi-o chinui rău pe roşcovana asta care, apropo, să ştii că a fost exemplar de cuminte!

Hait - că exagerase un pic! Urlase la Rebeca atât de tare, încât îl făcuse pe medic să lase baltă pacientele ca să-i scape ei pielea! Prea bine! Încercă să se calmeze:

- Ştiu că a fost cuminte. Dar trebuie să urlu, ca să nu scot pistolul în mijlocul bulevardului.

- OK; atunci ţi-o dau pe roşcovană la telefon, să urli la ea. Imediat cum aflu adresa, te sun.

Iar auzea nişte foşnete - iar palma lui Grasu îl bătea uşor pe picior, ca să-i transmită să se calmeze înainte de-a spune şi face lucruri mari... negândite...

- Da, şefu'.

Da, şefu' - răspunsul STAS în clipele când "şefu'" era nevricos... Nu, medicul nu încercase să-i scape pielea. Medicul o văzuse - şi observase că urletele lui o speriaseră... Şi asta nu era bine. Urma o acţiune "din scurt"; avea nevoie de Rebeca liniştită şi calmă şi concentrată la ordinele lui. Aşa că începu să râdă:

- Spune-i că e un doctor fantastic şi un om minunat. Şi o să primească de la mine o medalie, imediat cum reuşesc să ajung în atelierul orăşelului.

Apăsă butonul roşu şi scoase pachetul de ţigări:

- Du-te în maşină.

- Vreau să stau cu tine aici.

- Stai în maşină.

- Ba stau aici!

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Sunt sigur că s-a uitat pe geam măcar o dată! Iar pe mine m-a văzut sigur, pe banca asta. Dacă se uită din nou, trebuie să mă vadă singur - ca să-şi dea seama că eu sunt. Te rog, du-te în maşină.

Grasu nu-l contrazise. Nici nu-şi oferi "imaginea" pe care regina o cunoştea prea bine. Grasu se ridică, fără nici un cuvânt... Rămăsese din nou singur...

Deci Ana lui năştea azi. "Nu mai e mult până atunci". În maximum 2-3 ore, soţia lui...

Scoase telefonul. Diamant...

- Da, şefu'.

- Sună la o clinică particulară, la alegerea ta. Trimite-mi o salvare echipată complet şi corespunzător, cu echipaj complet şi corespunzător.

- Da, şefu'. Da' de ce? Crezi că s-a întâmplat ceva?

- Nu s-a întâmplat nimic. Dar e mai bine să fie, nu?

- Evident!

- Şi sună-l pe-ăla micu' care stă cu Sami. Zi-i să-l aducă pe doctor aici. Să fie şi el aici, în salvare.

- Da, şefu'.

Buton roşu. Reveni spre bulevard...

Nu. N-o s-o vadă acum. Şi n-o s-o vadă aici, jos! O s-o vadă puţin mai târziu, sus, în apartament. Până atunci, putea doar să aştepte. Şi să-şi pregătească sufletul pentru revederea cu ea - regina lui.

Sami

Auzi clar soneria mobilului de pe hol - cel de lângă uşa lui. Îl sunau pe GPS. Tânărul spunea "Da" - şi-apoi asculta... Şi-apoi ciocănea ferm în uşă. Se grăbi să-i deschidă, iar ochii negri îl priviră pătrunzător:

- Mergem acolo.

Deci Ana năştea! Ce bine! În sfârşit! Şi-aşa, îşi cam ţinuse soţul în suspans până acum! Se grăbi spre propriul troller:

- A început să naşte?

- Nu; l-a sunat pe medic şi i-a spus că are contracţii puternice. Şi nu mai e mult. Şefu' a zis să vă duc la salvare.

- Unde?

- La salvare. A chemat o salvare, acolo. Una de-aia echipată cu de toate.

Contele avea o minte sclipitoare! Se grăbea să-şi împacheteze hainele... şi cadourile...

De la naştere, pleca direct la aeroport. Nu mai avea de ce să stea aici. În plus, nu-şi pornise azi laptopul. Nu se simţise pregătit să afle ce mai scrisese Jada - dacă îi mai scrisese ceva. Se cunoştea prea bine - ştia că, până nu punea punct, nu începea un rând nou. Aşa era şi la spital! Cel mai dificil pentru el era să trateze două cazuri în simultan! Îi plăcea să se ocupe de ele pe rând. Să le acorde, rând pe rând, maximum de atenţie. La fel se întâmpla şi acum. Până nu termina "cazul" femeii fermecate, nu se putea apuca de "cazul" Jadei. Şi, ca să fie sincer, trebuia să recunoască faptul că de-abia aştepta să se ocupe cu maximă atenţie de Jada! O visase...

Gata - troller-ul era gata. Cadourile acum - şi la drum!

Vila foşgăia şi răsuna de uşi trântite, de paşi grăbiţi... GPS-ul aştepta în uşă. Băiatul ăsta era obişnuit să obţină cu forţa ceea ce voia. În cazul lui, i se spusese să-şi pună mănuşile de gală şi să zâmbească frumos atunci când spunea "şefu' vă roagă să". Dar îl simţea nerăbdător, agitat, îngrijorat că întârziau...

Gata şi sacoşa. Tânărul se repezi şi înhăţă troller-ul. Şi ieşi în fugă cu el... Luase tot? Nu uitase nimic?... Nu. Se grăbi să iasă. În faţa lui, scara se elibera cu repeziciune - semn că toţi ştiau cine era el şi unde se ducea acum...

Urcă în BMW-ul indicat de GPS, iar maşina demară cu derapaj. O să fie un drum dificil pentru el, obişnuit să şofeze calm şi civilizat... Un drum pe care trebuia să-l utilizeze cu folos, cum se zice. Aşa că încuia cu grijă gândurile despre drum, despre conte, despre femeia fermecată, despre Nantes şi Jada... Şi făcea loc gândurilor medicale despre naşterea Fluturaşului.

Bănuia deja ce va vedea. Dacă Ana nu-i dăduse contelui adresa exactă, era evident că îl va chema atunci când bărbatul cu ochi verzi nu va putea face altceva decât s-o strângă în braţe şi s-o încurajeze şi să-i dea putere să nască. Ana nu voia să fie transportată "pe sus" la un spital. De ce? Numai ea ştia! Dar contele o înţelesese şi adusese o salvare acolo, "la faţa locului". Or s-o găsească într-un apartament probabil, în mijlocul unui pat dublu, în travaliu. Şi cum el era transportat chiar acum în salvarea cea mai apropiată de locul naşterii, el va fi primul cadru medical care va ajunge la ea. Vărul cu două pistoale şi bărbatul solid cu nume sugestiv nu mai veniseră la vilă de ceva timp. Unul dintre ei era lângă conte; celălalt era, probabil, lângă medic. Care era, probabil, acasă - sau la cabinet, sau la spitalul unde lucra. Nu puteau "aresta" ginecologul zile în şir...

Deci, el va fi primul cadru medical care va ajunge la ea. O va găsi în braţele soţului ei - care va ajunge primul la ea, dar probabil că nici nu-i va observa burta uriaşă! Trebuia să se asigure că ea era bine; aşa că o să-i ia tensiunea, o să verifice să n-aibă febră şi-o să se ocupe de "amenajarea" sălii de naştere. Ginecologul o să vină cu trusa plină; el trebuia să se asigure că era curat acolo, că existau cearceafuri curate, că exista o sursă de lumină - fiindcă ginecologul n-o să vină cu lampa de birou după el... Şi-apoi o să joace rolul asistentului. O să-i dea instrumentarul la mână, o să încerce să o ajute pe ea... Dacă va trebui să intervină înainte de sosirea ginecologului...

Dacă traficul va fi plin-ochi iar ginecologul va întârzia...

Îşi amintea spitalul din Zahlé... Holurile alea înguste, medicii... Îşi amintea camera... Chipul ei... Cearceaful...

Oftă greu şi înghiţi nodul din gât - imaginile se estompaseră. Cei 21 de ani care trecuseră peste ele le înceţoşaseră mult! Iar el mai asistase, între timp, şi la alte zeci de naşteri. În plus, "crescuse" şi el! Şi nu se mai gândea la puterea fatalităţii şi tendinţa dezastrelor de a se repeta! Bebeluşul Anei era înăltuţ şi slăbuţ - iar ea mai trecuse prin două naşteri până acum. După ce-şi făcuse Léon drum pe-acolo, era sigur că Fluturaşul va trece fără probleme! Aşa că văzu maşina roşie a salvării şi oftă din nou: nu se va întâmpla nimic. Absolut nimic. Fluturaşul se va naşte sănătos tun - iar Ana se va simţi foarte bine după naştere. Iar el îşi va lua troller-ul şi sacoşa cu cadouri şi va lua un taxi până la aeroport. Şi gata - drumul medicului musulman se va despărţi

pentru totdeauna de drumul femeii fermecate. Pe medicul musulman îl aştepta un cadou...

BMW-ul opri în spatele salvării. Se grăbi să coboare şi să-şi anunţe GPS-ul:

- Scoţi bagaj, te rog.

- Sigur, domn' doctor! Da' nu vrei să-l ţin eu? Că doar n-o să te duci cu el, nu?

- Tu poţi pleci.

- Nu plec, domn' doctor!

- Şefu' sună zice pleci, tu pleci.

GPS-ul ridică privirea peste capul lui, spre celălalt trotuar. Ce se întâmpla? Ce vedea? Se răsuci...

Consilierul voluminos se grăbea să traverseze la ei. Asta era perfect - cu el se putea înţelege în franceză. În plus, consilierul ăsta avea autoritate în "organigrama" contelui. Aşa că încercă să-i zâmbească amabil...

Grasu

Uite-l şi pe Sami! Se grăbi să coboare şi porni spre trecerea pentru pietoni. Băiatul lui, costumat în poliţist de circulaţie, fluiera şi oprea traficul...

Gata. Se opri în faţa lui şi şopti, în franceză:

- A sunat şi-a anunţat că are contracţii. Şi că nu mai durează mult. Ştefan te roagă să stai aici, în salvare. Că ginecologul e cu vreun kilometru mai departe decât vila aia unde-ai stat tu.

- Sigur. Nici o problemă. Oricum trebuie pregătită pentru naştere - iar pe-asta n-o face ginecologul. O singură condiţie pun.

- Ascult.

- Mi-am luat deja bagajul din vilă. După ce naşte ea, aş vrea să plec la aeroport.

- Bineînţeles! Nici o problemă!

- Aş vrea să-l ajut pe medic şi după aceea să plec. Fără să-i mai deranjez pe ei. Şi-aşa, or să fie ocupaţi cu bebeluşul, cu...

Sami nu voia să continue. El constata că şi arabul ăsta era un pic gravid - şi se cam dădea de gol, că naşterea şi revederea îi puneau un gol în stomac şi-i înfigeau un cuţit în suflet...

- OK. O să mă ocup eu de asta.

Îşi trase băiatul mai aproape şi şopti, în română:

- Iei bagajul dlui doctor şi-l bagi într-o maşină. Care rămâne aici, orice-ar fi. După ce se termină naşterea, domn' doctor coboară. Îl duceţi unde vă zice el să-l duceţi. S-a înţeles?

- Da.

Se întoarse spre Sami:

- E bine?

- E bine. Mulţumesc.

- Noi îţi mulţumim. Noi toţi.

Ce, era uimit? Decise să detalieze:

- Şi pentru ea, şi pentru discuţia cu şefu', şi pentru că eşti azi aici... şi-o să fii acolo...

Arabul zâmbi scurt şi păşi spre ambulanţă. Se grăbi să-i facă loc şi să deschidă uşa. El urca, saluta în română, întreba ce limbă de circulaţie internaţională preferau paramedicii... Închise uşa şi reveni spre băiatul lui:

- N-am glumit! Stai cu el şi cu bagajele lui!

Primi o aprobare cu capul, aşa că adăugă:

- Şi-ţi pregătesc o primă şi-o acţiune amplă. Ca să nu zici că n-am grijă de tine şi antrenamentu' tău...

Aşa! Acum rânjea şi se hrănea cu vise sângerii! Porni din nou spre trecerea de pietoni şi-i făcu poliţistului semn că nu se grăbea. Aşa că aştepta oprirea "naturală" a traficului...

Se simţea privit. Ştia că Ştefan bănuia deja ce vorbise el cu Sami; aşa că o să se ducă la BMW şi-o să stea în el. Şi-o să aştepte.

După cum calcula el, trebuia să nu-l scape pe Ştefan din privire! Ştefan era primul care va afla adresa; iar la el nu se va gândi nimeni, deşi el trebuia să fie la un metru în spatele şefului lui! Aşa că, dacă voia să ajungă şi el la Ana, trebuia să-şi supravegheze şeful. Şi să nu rateze startul. În clipa când Ştefan scotea telefonul, el trebuia să coboare şi să încuie maşina. Şi să-l fluiere pe poliţist, să oprească traficul - ca să nu-l vadă pe Ştefan izbit de vreun Matiz! Mm - complicată acţiune aveau şi ei! Amplă şi plină de chichiţe mărunţele...

Isamu

Era frumos în orăşel. Era linişte şi pace. Era "ca-n poveşti". Sau "ca-n filme". Calmul exterior al oamenilor ăstora ilustra foarte bine agitaţia interioară...

Reuşise să-i aducă în părculeţ. Prinsese curaj, pentru că dl Ionescu le trimisese de dimineaţă o tavă mare cu pască şi invitaţia să vină lângă brad. Era frumos bradul ăsta: mare şi amplu şi bogat... Ornaseră tot părculeţul cu auriu - băncile, mesele, gardul... Ornamentele străluceau frumos. Arăta totul foarte bine. Arăta "de aur". Bradul orăşelului Aurari era aşezat în mijlocul parcului de aur...

Pe undeva pe lângă bradul ăla, printre ghirlande şi globuri şi săniuţe cu reni, Diamant pitise nişte difuzoare. Din ele se auzeau acum colinde. La volum mic, ca să nu supere discuţiile oamenilor. El înţelegea o parte din cuvinte. Erau frumoase. Îndemnau la linişte şi pace şi împăcare...

Ar fi avut mare nevoie de-un sfat! Colindele alea erau şi pentru urechile lui, nu numai pentru ale lui Ştefan! Sau pentru dl Ionescu! Şi cum nu fusese abordat nicicum, zău că nu mai ştia... Luă mâna lui Fei-Yen în mâinile lui şi-o strânse uşor:

- Aş avea nevoie de-un sfat...

- Sigur, iubitule! Dacă pot să-ţi dau un sfat...

- ... Nu ştiu cum să-i spun. De fapt, nu ştiu dacă să-i spun sau nu! Că dacă nici n-a vrut să audă de mine până acum...

- Tot la Ştefan te gândeşti?

Aprobă, încet:

- De când am rămas singur la vilă, am trecut prin multe momente - şi mai agitate, şi mai calme. Dar... Aseară, după telefonul ăla, am încercat să mă văd acolo, în noul meu birou de la el.

- Şi cum e noul tău birou de la el?

- E frumos. Potrivit de mare, mobilat cu gust, minimalist şi practic... Are o vedere frumoasă spre ocean... Dar nu-mi place.

- Serios?

- Da.

- Nu-ţi place biroul, sau şeful?

- Nici biroul, nici şeful n-au nimic care să-mi displacă. Doar că nu m-aş muta în ele. Cum să spun eu... Mi-am dat seama că, dacă nu e el, parcă nu e nimic! Nu ştiu! Treburile merg şi fără el! Afacerile merg şi fără el! Dar parcă n-au ce le trebuie! Sunt corecte şi drepte ca un costum bine croit, îmbrăcat peste o cămaşă albă impecabilă. Le lipseşte însă... Nu ştiu; nu pot să-ţi explic.

- Iar eu nu cred că sunt în măsură să te sfătuiesc...

- Tu te-ai întrebat vreodată ce se va întâmpla după ce naşte Ana?

- Da. Cu siguranţă, ne va da drumul!

- Asta e evident. Dar ce facem, după ce ne dă drumul?

- Nu ştiu; ne întoarcem în Franţa, nu?

- Da, ne întoarcem în Franţa. Şi? Ajungem pe aeroport. Bun. Ce facem de-acolo?

- Mergem acasă.

- Şi stăm împreună o săptămână, ne bucurăm de băiat, ne regăsim, ne liniştim... Şi pe urmă?

Uite că nu mai primea răspuns... Hei! Tresări violent la auzul vocii Florentinei - şi mai ales a cuvintelor ei!

- Lasă, Isamu, nu fii supărat! Ştii că tati nu e un om rău! Dacă recunoşti cinstit ce-ai făcut, te iartă!

Prinţesa se apropiase încetişor, din spate, şi le ascultase discuţia! Hm... Soţia şi băiatul lui se întorseseră spre micuţă. El decise doar să plece capul:

- Nu cred că la mine va funcţiona ca la tine.

Fei-Yen îi înţelese imediat planul şi se ridică:

- Liwei, hai să facem un om de zăpadă!

Băiatul nu comenta - pleca cu maică-sa. Paşii din spatele lui nu se îndepărtau - că acum era foarte atent la ei, aşa că ar fi auzit scârţâitul zăpezii... Brusc, vocea subţirică întrebă, în franceză:

- Pot să vin şi eu, să vă ajut?

Liwei era roşu ca racul; Fei-Yen avea însă ceva mai multă experienţă decât el, aşa că reuşi să zâmbească credibil:

- Bineînţeles! Hai!

Nu prea înţelegea care era "socoteala" prinţesei - că era fata lui tati, aşa că nici nu respira fără să aibă o socoteală...

Rămăsese singur pe bancă. Nu-şi primise sfatul. Reuşise doar să-şi rostească problema - şi să afle că, după părerea fetiţei de opt anişori, dacă recunoştea cinstit ce-a făcut, o să fie iertat...

Era ciudat. Léon venise şi el la omul de zăpadă. Familiile lor se distrau împreună. Ştefan însă evita să-l sune - sau să-l întâlnească. El şi Ştefan aveau o problemă uriaşă! Acum, după ce adrenalina trecuse iar războiul se sfârşise, rămăseseră faptele. Ştefan Ionescu o omorâse pe mama lui Isamu Chèn. Pe de altă parte, Isamu Chèn ar fi putut s-o salveze pe mama lui Ştefan Ionescu - şi nu se învrednicise nici măcar să sune la spital, să întrebe cum se simte! Nici măcar o dată! Ei doi aveau o problemă uriaşă, a cărei rezolvare părea imposibilă...

Paşii se apropiau încet, fără grabă. Cine venea la el?

... Acum, în momentele astea, când se gândea la dna Ionescu şi ceea ce el nu fusese în stare să facă, faptul că Dumitru Ionescu se aşezase lângă el îi provoca o strângere de inimă şi-un nod în gât. Pentru că ar fi trebuit să-i spună. Şi nu ştia cum să-i spună... Dat fiind faptul că timpul trecuse, el venise de multe ori aici dar niciodată nu încercase măcar să-i spună...

Copiii se jucau. Omul de zăpadă rămăsese "proiect"; Florentina aruncase un bulgăre în Liwei, care aruncase spre ea - iar ea îl fentase, aşa că Léon fusese lovit în plin. Acum se băteau cu bulgări. Fugeau în jurul bradului, pe lângă bănci... Aruncau cu bulgări şi râdeau... Ei cum puteau? Rămăseseră amântrei fără bunici! Copiii lui Ştefan goniseră prin Franţa opt luni de zile, din cauză că el nu fusese în stare să împuşte pe nebunul ăla! Ei cum...

Dl Ionescu tăcea. Nu venise să-i spună ce făcea Ştefan; nu venise să-l întrebe dacă-i plăcuse pasca. Stătea pe bancă, lângă el, şi privea joaca micuţilor. Dl Ionescu aştepta...

Îşi privi lung mâinile... şi oftă:

- Nu cred că mai contează cu ceva cuvintele mele; dar le voi spune oricum. Vă rog să mă iertaţi.

- Pentru ce?

- Pentru ceea ce puteam să fac, dar n-am făcut.

- ... Nu înţeleg. Va trebui să fii ceva mai explicit de-atât.

Şi acum chiar trebuia să-i spună! Pentru că familiile lor puteau fi prietene "la cataramă" - dar dacă el tăcea acum, nici el şi nici Ştefan nu vor participa la revederile dintre familiile lor! Aşa că...

- ... Aveam pistolul la curea... A bătut la uşă, eu am deschis iar el a năvălit şi mi-a spus să cobor repede în living. Atunci am scos pistolul lui Ştefan din sertar şi l-am împins la curea... Aş fi putut să-l împuşc atunci. Iar soţia dvs ar fi fost acum aici, lângă nepoţi.

- Nu cred că rezolvai ceva cu asta. Ai fost supravegheat temeinic. Fratele tău ştia că puteai reacţiona ciudat la planurile lui; să fii sigur că

- L-aş fi rănit măcar! Aş fi avut o reacţie! Dar...

"Dar n-am făcut-o. Am fost prea slab, prea..."

Bătrânul se întoarse şi-l bătu uşor pe umăr:

- ... Stai liniştit, Isamu. Nu tu ai fost de vină.

- Ba da. O parte din vină am avut-o şi eu. Era fratele meu; îl cunoşteam bine. Şi n-am prevăzut planurile din mintea lui, n-am reacţionat atunci, n-am... Pentru mine a făcut toată nebunia aia.

- Nu. A făcut-o pentru bani, pentru teritoriu şi pentru supremaţie. A vrut să transforme regatul lui Ştefan într-o colonie a imperiului lui, aşa că a plecat la război! Şi nu există război fără victime.

Clătină încet capul - bătrânul încerca să-l consoleze cumva, să-i ridice moralul, ştiind că în curând Ştefan va veni în Aurari şi... Dl Ionescu oftă şi el:

- Oricum... Nu cred că Ştefan o va face vreodată, aşa că o s-o fac eu acum. Te rog să-mi ierţi băiatul pentru că nu a ştiut să-şi tempereze furia. Şi nu a găsit o altă cale de a se răzbuna.

Da! Bineînţeles că îl ierta! Îl iertase deja! Aproba, grăbit... Iar mâna se întinse spre el. Se grăbi să o strângă - pentru că omul ăsta îi iertase deja ezitările şi stângăciile şi lipsa de reacţie şi faptul că nu reuşise să apere familia băiatului lui... Dl Ionescu se ridică:

- Eu zic să încerci totuşi. Nepoţica mea are dreptate - tăticul ei nu e un om rău. Încearcă!

- O să încerc.

Îl văzu răsucindu-se pe-un călcâi, pornind spre unul dintre bătrâni, deschizând discuţia în romanes...

Poate că de-asta nu-l suna Ştefan. Poate că de-asta nu-l căuta. Nu pentru că ţinea musai să-l păstreze înghesuit într-un colţ. Nu pentru că încerca să se descotorosească de el. Poate că nici Ştefan nu ştia ce i-ar fi putut spune... celui pe a cărui mamă o ucisese...

O să încerce. Nu ştia cum, dar... O să rămână aici, în Aurari, până venea şi Ştefan. O să vadă un Ştefan fericit - proaspăt tătic, alături de femeia pe care-o iubea... Şi poate că tot aici, la bradul "de aur", era bine să-l aştepte! Descoperise azi că bradul era o "ţintă" foarte convenabilă pentru propria privire, atunci când nu-şi putea privi partenerul de discuţie! Colindele erau calmante, relaxante, ledurile din brad străluceau ciudat...

Ana-Maria

Încă puţin... Încă puţin... Gata - contracţia se sfârşise. Clipi scurt şi simţi lacrima scăpându-i din ochi - şi alunecându-i pe obraz...

Era zece. Gata! Gata, că năştea neasistată - şi habar n-avea cum se taie cordonul ombilical! Se rostogoli uşurel din pat... şi trase pilota şi cearceaful. Despături încet folia de plastic şi-o aşeză bine. Peste ea, întinse una dintre păturile noi. Şi se sprijini de pat, aşteptând să treacă contracţia... Gata. Urma cearceaful nou. Pilota o răsucea sul şi-o punea pe post de pernă... Şi pornea încetişor spre bucătărie. Pentru că pregătise totul, dar nu întinsese nimic - ca să nu se "contamineze" cu praf. Masa era curată; apucă de ea şi-o târî uşurel pe hol...

După calculele ei, masa trebuia să stea în stânga, lângă geam, pentru că medicul Petrescu era dreptaci - dar chestia aia mare ar fi blocat trecerea spre uşă. Aşa că Ştefan o să stea lângă masă şi-o să-i dea medicului instrumentarul. Îi convenea aranjamentul - între pat şi perete o să stea medicul, aşa că soţul ei n-o să poată să sară peste el şi să iasă pe motiv că-l ia cu leşin! Hm - de data asta, Ştefan o să-şi vadă băieţelul născându-se! O să-l vadă "la prima mână", cum se spune!

Contracţie...

Gata. Puse şi pe masă o folie de plastic şi-o acoperi cu o bucată de cearceaf. Ca să fie albă - şi, bineînţeles, igienică! Şi-acum trebuia să rostogolească bidoanele cu apă plată... Le înşira lângă perete, pe partea cu uşa...

Împinse televizorul până la perete şi puse o bucată de cearceaf peste dulap. Şi aduse, rând pe rând, pregătirile pentru naştere. Cearceafurile, prosoapele, păturile, mănuşile, "halatele", faşele la care muncise ieri toată ziua, vata, pansamentul... Ligheanul sfârşi lângă apa plată - că ăla era pentru prima băiţă a Fluturaşului. Veioza trebuia să stea tot în stânga - iar becurile de schimb stăteau lângă veioză. Se lăsă uşurel în patru labe, băgă ştecherul în priză şi simţi nevoia să rămână acolo... până trecea contracţia...

Vedea cum cad picăturile pe parchet...

Şopti încet, doar pentru ea:

- Ano, ai cam exagerat! Să nu-mi zici tu mie "nebună" dacă n-ai ajuns la dilataţie 6... sau 7...

Şi era grav, că domn' doctor Petrescu era tocmai la cabinet iar

de-afară se auzeau claxoane nervoase de şoferi blocaţi în trafic...

Reuşi greu să se ridice - dar reuşi. Se aşeză pe marginea patului şi luă telefonul. Şi selectă numărul medicului Petrescu.

Roşcata

Paul Petrescu, medic ginecolog, era "o minune de băiat" - şi-o iubea mult pe regină! O iubea în sensul platonic, desigur! De dragul reginei aurarilor, omul ăla îşi pusese asistenta să facă un mic miracol - şi reuşise să amâne toate consultaţiile şi intervenţiile pentru mâine. Bietul om o să vină mâine aici, la cabinet, în loc să stea acasă, cu familia! Că avea familie! Avea o soţie şi doi copii. Mari. Avea fotografia lor pe birou - iar ea se holbase la ei toată ziua de ieri! Şi era de părere că nu prea-i mai mergea dlui doctor cu "s-a prelungit garda"...

Hait - că medicul tresărise! Înşfăcă propriul telefon - ăla special - şi selectă numărul lui Ştefan. Medicul scormonea în halat după telefon... Da! Ea era! Nu putea fi altcineva! Apăsă butonul verde - hai! Hai odată!

Ştefan

Ptiu, drace! Sărise şi inima, şi sufletul din el - că-i tremura buzunarul stâng, în care era specialul...

Se grăbi să-l scoată. Rebeca! Ana îl sunase pe medic! Apăsă butonul verde:

- Da.

- Îl sună şefa. Acu' răspunde.

Dumnezeule mare! Ana suna la medicul Petrescu chiar acum! Ana lui...

Auzi clar portiera pocnind în spatele lui. Iar alarma piui. Da' ăla ce-avea? Iar venea pe capu' lui? Se întoarse, pregătit să-i urle vreo două, dar îl văzu pe Grasu fluierându-l pe poliţist şi făcându-i semn să oprească traficul!

Şi-asta însemna că regina lui îl aştepta! Grasu vorbise cu ea! Iar dacă Grasu "îi netezea calea"...

Rebeca tăcea. Auzea, în fundal, tonul vocii medicului Petrescu. Instinctiv, se ridicase de pe bancă... Privea lung prin geamul salvării; îl privea pe Sami, dar nu-şi dădea seama de ce-l privea aşa - şi nu înţelegea de ce nu se uita la Grasu, sau la silueta din gang, sau...

Ana-Maria

Suna. Din nou. Probabil că avea o pacientă...

- Da.

Mm, ce panicat era! Începu să râdă:

- Bună ziua, dle doctor.

- Oo! Bună, pacienta mea preferată. Ce mai faci tu?

Strânse bine din dinţi şi decise să ignore contracţia:

- Domnule doctor, cred că fac bine ce fac! Adică am pregătit sala de naştere şi vă aştept.

- OK, pornesc chiar acum spre tine. Spune-mi, te rog, că nu e la etajul zece!

Oo! Îi ardea de glume! OK - o să fie spirituală, aşa cum îi plăcea lui! Zâmbi cu subînţeles:

- Nu - doar la nouă.

- Asta e bine - că nu naştem în inundaţia de pe bloc. La ce apartament?

- ... Să ştiţi că am uitat complet numărul - că e închiriat. Dar las uşa deschisă...

- Bine. Acum pornesc spre tine. Să mă aştepţi, da? Să nu naşti fără mine!

- Exclus!

- Bine. Deschide-mi uşa şi fugi în pat!

Şi gata - domn' doctor închisese, grăbit probabil să-şi ia trusa medicală şi să caute un taxi...

... Serios? Da' nu-i dăduse adresa!

... Da' nici el nu i-o ceruse!

... Da' ce, ea îşi închipuia că soţul ei era acum în Aurari, lângă Perla? Hm...

Ştefan

Rebeca şopti:

- E la etaju' nouă! Şefu', tocmai i-a zis că e la nouă!

La nouă? Privirea îi porni singură - şi numără parterul, etajele inferioare, pe cele superioare...

"For rent" ...

Şopti încet, doar pentru el:

- Grasule, Grasule... Ce-o mai căutaţi amândoi cu lumânarea...

Că pe-asta o complotaseră amândoi, cu siguranţă! Pe-asta, Ana şi Grasu o calculaseră la fel! Şi mare miracol dacă nu cumva chiar vorbiseră şi stabiliseră să-l

Vocea guturală îl dezmetici brusc din gânduri:

- Zice că lasă uşa deschisă!

Uşa! Ana lăsa uşa deschisă! Iar dacă era cineva acum în scara aia...

Strânse bine telefonul în palmă şi-o rupse la fugă spre gang!

Diamant

Dacă viaţa lui ar fi fost aşa în fiecare zi, şi-ar fi zburat creierii! Chin mai mare decât să zacă în Claire şi s-o afume îngrozitor nu exista! Lâncezise, amorţise, nu-şi mai simţea fundul...

Mişcarea îi atrase imediat atenţia! Uşa blocului se deschisese larg - iar Raina lui năvăli pe trotuar, înarmată cu două sacoşe uriaşe!

Gata! Năştea Ana!

Deschise portbagajul şi sări din maşină - şi se repezi să-i ajute! Raina lui trânti sacoşele şi le împinse din scurt în fundul portbagajului:

- Gata! Naşte!

Asta era evident! Luă trusoiul uriaş din mâna medicului Petrescu şi-l aşeză frumos. Şi se grăbi să revină la volan - că năştea Ana! Medicul urcase în faţă; Raina era pe bancheta din spate. Răsuci cheia în contact şi auzi comanda "războinică" a lui Paul Petrescu:

- Dă-i 'nainte! Ştefan cel Mare! Şi repede!

Io-te la el! Îşi închipuia că "e la butoane"?... Nu. Era plin de adrenalină şi de îngrijorare. OK! Dacă-i zisese să-i dea 'nainte, aşa o să facă!

Scoase girofarul, îl lipi de capota lui Claire, lovi ambele comutatoare şi supratură motorul. Şi porni spre Ştefan cel Mare pe singura cale liberă disponibilă - adică pe trotuar.

Ştefan

Alerga din toate puterile, prin faţa maşinilor oprite - şi uite că Grasu alerga în acelaşi ritm cu el! Semn nu că Grasu se recuperase, ci că era el congelat rău!

Sări peste balta de lângă rigolă şi coti din scurt pe lângă ambulanţă. Sami coborâse şi el. Auzi, în treacăt, cuvântul "trusă". Asta nu-l interesa - era medic, ştia ce-i trebuia! El ţintea direct spre gang! Direct spre bărbatul de vreo 45-50 de ani, îmbrăcat neutru, care-i arăta să intre pe acolo şi spunea ceva într-o staţie de emisie-recepţie... în franceză! Uau!

Nu! N-avea timp de de-astea! Ana lui era sus, la nouă! Şi tocmai

descuiase uşa!

Năvăli în bezna din gang - văzu imediat silueta unui alt bărbat, la fel de neutru, care-i arătă spre dreapta:

- *Par la*!

Îi urmă indicaţia şi "viră" din scurt. Şi văzu imediat intrarea în scara blocului! Chiar acum, nea Nicu Senioru' îl privea lung... se întorcea spre uşă şi forma codul interfonului... Îi deschidea uşa scării...

- Pe dreapta.

Atât apucă să audă - era deja în scară. Şi cum deasupra liftului strălucea cifra şase, alese într-o clipă scările.

Urca pe scări. Urca repede. Profita de avântul pe care şi-l luase fugind până aici şi sărea câte două trepte - uneori şi câte trei. Prindea "din zbor" capătul balustradei şi-o folosea ca să ia virajele. Ajunsese la etajul trei. Urla numele ei. Îl urla în gând, pentru că strângea dinţii şi-şi folosea toată energia şi tot suflul ca să urce... mai repede...

Ana-Maria

Se apropie de uşa apartamentului şi răsuci cheia. Răsuci şi siguranţa... Era descuiată. Acum, dacă ea fusese îndeajuns de delăsătoare iar el îndeajuns de neatent, cineva...

Nu! Nu se va sfârşi aşa! Nu se putea sfârşi - nu acum şi nu aşa!

Se grăbi să revină în dormitor! Se lungi greu în pat, încercând să facă abstracţie de contracţie... Luă cuţitul de sub pernă... Selectă numărul lui nea Nicu Senioru', puse degetul pe butonul verde...

În mâna stângă strângea telefonul. În dreapta strângea mânerul cuţitului. Era pregătită să urle şi să-l lovească în piept pe chinezul care va năvăli peste ea. Sau pe românul care va năvăli peste ea. Va urla, va apăsa butonul şi-l va aştepta să vină. Şi se va ruga ca respectivul să nu aibă un pistol...

De atâtea luni de zile fugea prin Franţa - şi prin Europa - şi uite că nu se gândise să-şi ia un pistol...

Aaau!

Contracţia asta era puternică. Şi, pe lângă contracţie, simţea mişcările puternice ale Fluturaşului. Lăsă cuţitul şi luă stetoscopul; şi încercă să şi-l pună aşa, cu o singură mână... Unde era? Unde era inimioara lui?... Bătea. Bătea repede. Nu ştia cât de repede - probabil mai repede decât bătea inima ei! Iar ea era speriată rău! Ea ştia că, în câteva minute... Şi o durea rău... Asculta inimioara Fluturaşului şi privea lung pregătirile - şi încerca să afle ce naiba uitase... Ptiu, drace!

- Ei, poftim! Tocmai anestezie n-ai luat, Ano! Dar trebuie să aibă domnul doctor de toate...

Îşi scoase stetoscopul... O durea rău... El nu era aici, lângă ea, să o ţină în braţe şi să-i dea putere...

- Oof, Ştefane! Ce n-aş da să fii aici... să mă baţi bine şi-apoi să mă săruţi...

Ce... Ce se auzea?

Ştefan

Citi, fugitiv, tăbliţa cu cifra şase. Ajunsese la şase. Încă trei etaje - şi tocmai acum simţea că-şi pierduse suflul! Şi avântul! Şi curajul! Auzea liftul pocnind, undeva jos. Bănuia că era Grasu - că nu-l auzise tropăind după el. Şi nu-şi dădea seama dacă era cineva sus! Dacă nea Nicu fusese neglijent şi nu supraveghease chepengul care ducea sus, pe bloc...

Apucă balustrada, smuci şi sări trei trepte deodată. Şi puse în ultimul moment piciorul peste încă două trepte! La naiba!

- Anaaa!

Şi sus! Smucea şi sărea peste trepte. Avea senzaţia că în scara blocului încă mai răsuna urletul lui...

Ana-Maria

Hei! O strigase! Păi...

Păi, soţul ei tocmai o strigase! Urlase după ea! Şi-asta însemna că Ştefan era aici! Tropăitul ăla pe care-l auzea ea acum, el îl făcea! El alerga s-o regăsească...

Şi parcă nu-i venea să creadă...

Tropăitul se apropia cu repeziciune. Ştia, simţea că alea erau cizmele lui! Ştia că el o strigase! Iar asta însemna că războiul chiar se terminase! Şi că el chiar ieşise învingător! Pentru prima oară, avea certitudinea...

Începu să râdă:

- Ştefane?

Nu-i răspundea - dar tropăia foarte aproape acum! Ridică şi ea vocea:

- Ştefane, tu eşti?

Tresări scurt - uşa se dăduse de perete! Intrase! Năvălise înăuntru!

Ştefan

În sfârşit! Nouă! Pe dreapta! Se repezi şi apăsă prima clanţă. La dracu - era încuiată! Cealaltă! Apăsă - şi se deschise imediat, aşa că izbi uşa şi năvăli în apartament!

Astea erau toate STAS - în faţă aveau bucătăria. Holul era pe stânga; ţâşni pe hol, prinse tocul şi-l folosi ca să se oprească. Şi văzu, în faţa ochilor...

Ana-Maria

Năluca neagră se opri "ca-n filme" - îngheţă în cadrul uşii. Ochii verzi se opriră în ochii ei...

Venise!

Era salvată!

Totul se terminase!

Desfăcu palmele... întinse mâinile spre el... Simţea că râsul fericit i se transformă într-un plâns urlat...

Ştefan

Ea era! Regina lui! Ana lui! Sufletul şi viaţa lui! Stătea în pat şi...

Căderea celor două obiecte îl dezmetici. Realiză că regina lui râdea - şi plângea totodată. Şi întindea mâinile spre el.

Nu, nu fugise de el. Avusese grijă de familia lor - atâta tot.

Se repezi la ea, prinse gulerul cămăşii şi smuci. Şi-o prinse bine în braţe.

O ţinea strâns în braţe...

După atâta amar de timp, o simţea aici, în braţele lui. Ţinea ochii strâns închişi - dar vedea, cu ochii minţii, cum el o ţinea în braţe. Iar ea îl ţinea în braţe. O simţea tremurând toată, semn că plângea... rău...

Brusc, buzele fierbinţi se lipiră pe obrazul lui!

- Te iubesc!

Oo, Doamne!

Grasu

În sfârşit, etajul nouă! Da' rău se mai moşcăise cutia asta! Lift vechi - urcase "în reluare"! Deschise uşile şi ieşi.

Palierul era suspect de calm. Şi suspect de liniştit. Nea Nicu Senioru' spusese "pe dreapta"; păşi deci în dreapta şi văzu imediat uşa rămasă deschisă...

Auzea foşnete. Le auzea şoaptele. Ana plângea şi şoptea ceva - şi auzea clar timbrul vocii lui Ştefan...

Şoaptele lor parcă-i ungeau sufletul - la propriu...

Apucă clanţa şi trase uşa. Şi scoase pistolul şi "se lăţi" cât era tocul de lat! Să pună necuratu' pe vreunu' să încerce să intre neautorizat! Că îl pulveriza fără să clipească!

Ana-Maria

Nu se putuse abţine - şi-i spusese! Îi spusese că îl iubeşte! Ţinuse atâta timp cuvintele astea în ea, că pur şi simplu simţise că se sufocă - şi le spusese! Şi-l sărutase în singurul loc unde reuşise să-l ajungă - pe obraz. În afară de gât, nu mai putea mişca altă parte a corpului! O strânsese dureros de tare...

Şi-acum îi dăduse brusc drumul. Adică o îmbrâncise cât colo şi-o prinsese aşa, "din zbor". Soţul ei nu se putea controla. Nici ea nu era foarte sigură că Ştefan ştie ce face. Mâinile lui alergau pe faţa ei, pe cap, pe braţe, pe chip - iar el îi şoptea numele, toate numele, de parcă nu credea... De parcă...

Stop! Că el o vedea pe ea - dar agitaţia lui o făcea să ţină ochii strâns închişi! Întinse mâinile şi-l pipăi - şi-i găsi capul. În clipa aia deschise grăbită ochii...

El era! Ştefan al ei! Iubirea ei!

Dumnezeule mare!

Ochii verzi o sorbeau din privire! Ochii verzi o redescopereau - iar buzele frumoase şopteau când "Ana", când "regina mea", când "sufletul meu"...

Ştefan al ei... Ştefan al ei scăpase din atentat. Şi câştigase războiul. Şi avansase. Şi uite că reuşiseră - şi erau din nou împreună... ei doi...

Doamne, ce *shukar* era Ştefan al ei!

Gândul o făcu să bufnească în râs! Trase adânc aer în piept - şi simţi parfumul... Parfumul lui... După atâtea zile de griji şi frică şi îngrijorare şi durere în capul pieptului, parfumul...

Bufni în plâns şi gemu scurt:

- Oo, Doamne!

Ştefan

Nu! N-o s-o lase să plângă! Că dacă plângea acum, n-o va mai putea opri! Îi prinse capul în palme şi şopti, privind-o lung:

- Ano! Ce mi-ai făcut, Ano? De ce n-ai zis, Ano? De ce n-ai stat locului? Ştii de când te caut?

Soţia lui dădea din cap că da, ştia. Şi plângea. Şi strângea foarte tare pleoapele. Şi era speriată şi... Era speriată şi slăbită şi frumoasă...

Trecu uşor cu degetul peste buzele frumoase... de care îi fusese atât de dor...

Ochii căprui se redeschiseră, încet...

Se apropia încet de ea - şi nu putea să închidă ochii, speriat că o să facă ea o şmecherie şi-o să dispară...

... Gata. O oprise aici. Acum, Ana nu mai pleca nicăieri. Nu mai putea să plece. Nu mai putea să dispară. O săruta - şi-i ştergea din minte orice gând de plecare, orice dorinţă de-a se mai ascunde... De-a se mai depărta de el... Nici ea nu închisese ochii. Şi ea îl privea. Şi ei îi era teamă...

Încet, ochii căprui se închiseră...

Plutea...

Vocea - şi mai ales mârâiala în arabă - îl speriară rău!

Sami

Deschise uşa şi intră în lift. OK, n-avea uşi automate. Lăsă jos trusa medicală şi închise uşile. Apăsă butonul 9...

Atmosfera din ambulanţă fusese destul de destinsă. Cei doi, şoferul şi medicul, nu-i lăsaseră impresia că ştiu de ce păzesc scara blocului - şi pe cine urmează să salveze ei, în caz că naşterea mergea rău. Discutaseră, destins, despre cadouri pentru copii şi masa de Crăciun. El nu se implicase nicicum în discuţia lor. Fusese "cazat" în dreapta şoferului, lângă trotuar. Îi convenise locul - de-acolo, putuse să-l privească lung pe conte...

Îl privise lung şi-l măsurase şi-l întorsese pe toate părţile. Ştiindu-şi foarte bine importanţa şi "valoarea", contele stătuse aici, în faţa scării, ca s-o ţină şi pe ea la adăpost. Ca să gonească potenţialele pericole. Dormise aici, mâncase aici, trăise zi-lumină pe banca aia... Iar scena pe care-o văzuse adineauri fusese foarte concludentă. Când contele scosese telefonul, portiera BMW-ului se deschisese. Când contele se ridicase în picioare, Grasu fusese deja lângă intersecţie iar poliţistul oprise deja traficul. Contele fugea cu o viteză incredibilă - de parcă era sprinteur, nu interlop din clasa nobiliară franceză! "Zburase" pe lângă el! Deşi fusese inspirat să coboare imediat din ambulanţă şi să ceară trusa medicală, el ajunsese în faţa liftului după ce ajunseseră ei sus. Calcula acum că toată "urgenţa" asta se întâmpla "în timp de pace" - şi-şi dădea seama cum ar fi arătat salvarea Anei în vremurile tulburi de război... Cum fuseseră tentativele de-a o salva...

Bărbatul ăla o iubea prea mult, ca să accepte ea ideea să-l părăsească. În concluzie, făcuse foarte bine că îşi păstrase luciditatea şi avusese capul bine înfipt pe umeri. Făcuse bine că renunţase. Făcuse bine, apoi, că nu insistase. Făcuse bine că decisese să meargă cu Jada la petrecerea lui Rashid. Ana era a contelui. Iar drumurile lor, al Anei şi-al medicului musulman, se despărţiseră deja.

Trase uşile, luă trusa şi ieşi. Şi îl văzu pe uriaşul devenit şi mai uriaş... care băgă pistolul la curea şi deschise uşa, rânjind de mama focului şi strălucind tot de bucurie... Intră.

În bucătărie nu era. Clar! Intră pe hol. Prima uşă era deschisă - aşa că se aplecă pe după toc şi...

Erau fermecaţi. Străluceau amândoi. Poate ei nu-şi dădeau seama, dar străluceau. Emanau un aer de poveste frumoasă...

... Hei! Gata! El era aici ca s-o ajute să nască! Ia - ce-avea de făcut acum?

Păi... Păi păturile, cearceafurile, masa plină cu de toate... Veioza? Ana luase inclusiv o veioză? Şi trei becuri pentru ea? Nu se mai putu controla:

- Fir'aş...

La naiba!

Ana-Maria

Tresări - iar vraja sărutului se rupse! Auzise limba arabă! Măi, să fie!

Deschise imediat ochii, iar Ştefan îi dădu drumul şi se întoarse spre uşă. Se trase şi ea spre spate... Sami se oprise în uşă - şi privea lung masa ei "de naştere"! Îl văzu imediat pe Grasu în spatele lui - uriaşul se aplecase mult ca s-o zărească măcar... Şi nu apucă nici măcar să se gândească să-i facă cu mâna - soţul ei ordonă, în română:

- Grasule, asigură perimetru' - că frige rău!

- Gata, şefu'!

Ia uite-l! Îşi trase scurt nasul şi zâmbi:

- Sami? Tu aici?

Ştefan îi prinse imediat mâna în mâinile lui şi începu să râdă:

- Păi după ce-am aflat că dai să naşti iar el e medic şi-a venit până aici ca să te ajute, crezi că-l mai lăsam să plece?

Adică Sami... Nu se poate! Sami se ţinuse de cuvânt! Sami îi spusese de multe ori că o s-o ajute să-şi regăsească soţul! Şi uite că, după ce ea o ştersese parşivește cu Léon, el decisese să vină şi să vorbească cu Ştefan! Şi să-i spună totul! Şi să şi rămână s-o ajute să nască! Era, într-adevăr, un suflet minunat... Care întindea chiar acum indexul spre masă:

- Ştefane, uite ce-a făcut!

Ce făcuse? Aranjase masa! Şi dulapul ăla din spate! Nu făcuse mare lucru...

Soţul ei privea masa. Râdea; era vesel. Adică era fericit. Sami îi enumera pregătirile ei, el le privea iar ea îl privea lung pe el şi...

Ea îl privea lung, îi privea trăsăturile şi simţea că dragostea rupe barierele sufletului - şi îl inundă, aşa cum apele unui râu învolburat inundă solul uscat de secetă şi-l vindecă şi-l transformă şi-l acoperă de viaţă... Aşează încet palma pe obrazul lui şi şopti, în romanes:

- Te iubesc!

Doamne! - era neschimbat! Iar se îmbujorase! Şi cum acum era şi Sami de faţă, soţul ei se grăbi s-o certe în franceză:

- Nu-nu! Să nu crezi că scapi aşa uşor! Prima oară m-ai "expulzat" din trimestrul unu! Acum m-ai eliminat din toată sarcina! Asta o să te coste scump, să ştii!

Bufni în râs şi luă stetoscopul:

- Dar îţi dau să-i asculţi şi tu inimioara!

El râdea; ea îl sorbea din privire şi nu putea să-şi ia ochii de la el, să vadă ce făcea Sami de foşnea şi pocnea pe-acolo...

Gata - Ştefan tresărise, semn că îi găsise inimioara. Ochii verzi străluceau. Era...

Tresări şi ea - că nu fusese atentă, iar gestul lui Sami o speriase. Venise să-i ia tensiunea şi temperatura. Spre marea ei uimire, medicul Sami Fakhouri purta unul dintre "halatele" alea călcate de ea...

Ea stătea cuminte "la controlat". Îşi privea soţul. Ştefan strălucea. O privea, fericit, şi asculta bătăile inimioarei Fluturaşului cu stetoscopul. Şi acum îi lua mâna şi-o punea să ţină ea bumbul metalic... pentru că el trebuia să cuprindă Fluturaşul cu palmele, să-l sărute şi să lase uşor fruntea pe căsuţa lui...

Până la urmă, uite că totul se terminase cu bine. Războiul se terminase cu bine, avansarea se terminase cu bine, fuga ei se terminase cu bine... Şi naşterea se părea să se va sfârşi cu bine - că auzea chiar acum o sirenă de-aia "indecisă", marca Diamant...

Simţea că se linişteşte. Îşi privea soţul şi simţea că lucrurile reveniseră la normal - şi redevine şi ea stăpână pe ea însăşi. Încet-încet, pe măsură ce se liniştea şi mai mult, simţea şi mai mult cât de rău o durea totuşi...

Sami nota ceva pe-un clipboard. Îi luase tensiunea şi temperatura. Habar n-avea dacă îi spusese şi ei rezultatele; cert era că ea nu-şi putea lua ochii de la soţul ei! În sfârşit, Ştefan era lângă ea! În sfârşit, putea să întindă mâna şi să-l atingă! Aşa că întinse mâna şi-o lăsă uşor pe capul lui... Iar el se rupse din vraja Fluturaşului şi ridică, totuşi, capul. Oof, ce prostie mare făcuse! Ar fi trebuit să-l lase să asculte! Ştefan îşi scoase stetoscopul şi i-l dădu lui Sami - care se grăbi să şi-l bage-n urechi şi să scrie pe foaia lui câte ceva şi despre Fluturaş! Şi-acum erau ei doi...

El zâmbea. Şi ea zâmbea, deşi simţea că-i dau lacrimile de durere. Şi nu spuneau nimic... Ia să-l asculte un pic la lecţii! Şi, mai ales, să se asigure că nu vor discuta luni în şir pe tema expulzării lui din sarcina asta:

- Tu ai rezolvat problemele?

- Da.

- Pe toate?

- Pe-alea mari, da.

- Atunci n-ai de ce să mă certi. Că am fost prevăzătoare şi m-am ascuns temeinic, gândindu-mă la problemele alea rămase nerezolvate...

O certa cu degetul, râzând, bucurându-se să-i re-descopere trăsăturile... Dumnezeule, cât de tare o durea! Încercă să-şi păstreze umbra de zâmbet:

- Copiii sunt în orăşel?

- Da.

- Salvarea am auzit că a venit; domnul doctor trebuie să sosească şi el...

- Nu; ceea ce ai auzit tu este dl doctor. Salvarea e jos încă de dimineaţă.

Serios? Salvarea era jos încă de dimineaţă - iar ea n-o văzuse?... Păi, adevărul era că stătuse mai mult în pat azi - nu se mai apropiase de geamuri! Soţul ei completă:

- Salvare aşa cum trebuie. Iar elicopterul ne aşteaptă pe stadionul Dinamo.

Elicopterul? Era nebun? Nu de alta, dar îl privea şi ştia că vorbise serios! Ştefan plănuia s-o ia cu elicopterul de-aici? Mamă, Doamne!

Auzi clar uşa deschizându-se şi paşii intrând. Erau paşi bărbăteşti... Nu; erau mai mulţi paşi. Medicul Petrescu ajunse în cadrul uşii, o văzu, dădu să deschidă gura şi s-o certe şi...

Şi n-o mai certă. Nu mai spuse nimic. Medicul Petrescu privea lung tot masa aia... părând că nici nu-l observă pe Sami... Da' ce mare chestie era masa aia? Ce mare chestie făcuse? Cumpărase nişte lucruri pe care le considerase indispensabile pentru naştere şi le aranjase la îndemână! Nu făcuse aşa mare chestie...

Brusc, pe chipul medicului înflori un zâmbet larg; iar el intră:

- Ştii care e culmea? Venind cu pistolarul vostru pe trotuar, printre oameni şi copii şi sănii şi derdeluşuri şi nebunie, m-am gândit că ai decis să naşti aici ca să mă pedepseşti pentru că am refuzat atunci Elveţia. Acum însă, constat că nici tu n-ai fost foarte mulţumită de condiţiile din spitalul ăla.

Ei, na! În orice alte condiţii, ar fi bufnit într-un hohot de râs! Acum, însă, contracţia nu-i permitea decât să zâmbească:

- N-am fost foarte atentă la condiţii; dar să ştiţi că, în momentele astea, regret că am pus o distanţă atât de mare între mine şi anestezia franţuzească.

Îl văzu lăsând trusa lângă pat şi deschizând-o dintr-o mişcare. Şi i se arătă o fiolă:

- Franţuzească, păstrată special pentru tine. Dar ajungem noi şi la asta. Văd că ai pregătit o adevărată masă de naşteri aici!

- Am încercat. Dacă aveam şi instrumentarul, probabil că-l băgam şi pe el la maşină, la 90 de grade. Deşi ştiu în ce constă procedeul de sterilizare...

Paul Petrescu îşi scoase geaca:

- O să-ţi fac pe plac.

Oo, da! Îşi punea şi el un "halat"! Mm, ce mulţumită era de propriile pregătiri! Nu uitase nimic! Îl văzu întinzându-şi geaca către... Către Rebeca, tânăra cu părul roşu şi soartă frumoasă, care-o privea cu ochi speriaţi şi părea că dă să leşine... Tânăra înhăţă geaca şi se repezi spre uşă. Iar medicul Petrescu ridică vocea:

- Roşcovano, ce faci - mă laşi baltă?

Ştefan răcni scurt:

- Rebeco!

Roşcata

Hait - c-o strigase şefu'! Şi-acu' nu mai putea să fugă...

Din clipa când medicul îi spusese "Ia sacoşele şi hai", simţise că i se taie picioarele. Făcuse cu brio faţă sarcinii de-a le cără; în maşină nu spusese nimic, nici chiar atunci când medicul o anunţase că ea îi era asistentă la naşterea asta. Intrase în bloc pentru că Diamant coborâse şi el din Claire şi, în clipa când ajunseseră la uşa scării, el fusese chiar în spatele ei. Nu putuse să dea înapoi - aşa că mersese înainte. Intraseră în apartament "în aceeaşi formaţie". Medicul intrase apoi în dormitor, ea trebuise să-l urmeze ca să-i ducă sacoşele...

O văzuse. Regina era pe pat - şi era pregătită să nască. Regele era în genunchi, lângă patul ei - şi se vedea de la trei poşte că, atunci când venea vorba despre ei doi, regele se aşeza întotdeauna în genunchi şi-o asculta pe ea - regina lui. Iar regina...

Regina n-o observase, înainte ca medicul să-i întindă ei geaca. Ochii căprui se fixaseră atunci asupra ei. Iar ea simţise cum genunchii încep să-i tremure îngrozitor, stomacul i se răsuceşte ferm iar frica îi sileşte covrigii înfulecaţi de dimineaţă să pornească repejor pe drumul invers şi să iasă, sub formă de vomă. Îi era frică de regină - de femeia la picioarele căreia regele se aşeza de bunăvoie. Ştia care era forţa regelui; realiza care era forţa reginei...

- Fă!

Gata! Piruetă pe-un călcâi, doi paşi şi frână. Revenise în cadrul uşii. Ridică privirea şi şopti:

- Mă iertaţi, dar eu nu pot să stau.

Ştefan sări imediat în picioare:

- Cum adică, nu poţi?

Apucă tocul uşii, să se ţină de el, şi-l aşteptă să ajungă lângă ea. Şi şopti:

- Nu pot, şefu'. Mi s-au tăiat deja picioarele. În următoarele cinci secunde leşin de tot, în propria vomă.

Degetul lui îi ridică bărbia. Se conformă. Ştia, după cât de aproape erau covrigii ăia de finalul drumului invers, că era galbenă ca lămâia... Şeful ei se aplecă şi şopti:

- Te duci şi stai la bucătărie. Şi te asiguri că nu intră nimeni. Care intră neinvitat, îl împuşti în frunte. E bine aşa?

- E perfect, şefu'.

Şi cum el reveni în dormitor, făcu iar o piruetă şi se grăbi să ajungă în bucătărie. Şi îşi aprinse o ţigară - că tremura rău...

Ana-Maria

Da' ce-avea fata aia, de fugise aşa? Că nu se uitase câş pe ea! În fine... Medicul Petrescu îl abordă pe Sami:

- Tu eşti medic?

- Da.

- Paul.

- Sami. Medic de urgent.

Hei! Sami ştia română?... Răspunsese în română, la întrebări în română! Păi el ştia română?

... Ea rămăsese perplexă, ei îşi strângeau mâinile, după care Paul Petrescu întreba despre analize iar Sami răspundea, extrem de stâlcit, cu o întrebare "E bine vorbim englez sau francez?". Evident "virau" spre franceză! Medicul ei ştia franceza literară! Şi ajungeau repede la tensiunea şi temperatura măsurate de Sami...

Diamant fremăta tot, lângă uşă. Rânjea fasolea la ea şi se delecta cu "imaginea în sine"... Scoase scurt limba la el. Iar Grasu bufni într-un hohot mut! Râdeau toţi trei - pe ea o durea rău, dar râdea şi ea... Ştefan intră şi ordonă, în romanes:

- Evacuaţi microbii din mediul steril!

Da' ce-avea cu ei? În fine... Soţul ei închise uşa şi se apropie de medic:

- Vă ajut eu.

Cum-cum? Îi ajuta el? O luase razna? De unde în urmă cu cinci ani îi fusese frică să intre în sala de naşteri, acum se oferea să le dea instrumentar la mână? Paul Petrescu o privi lung, amuzat:

- Deci e perfect adevărat: nici o sarcină nu seamănă cu cealaltă, iar asta se extinde şi asupra naşterii.

Soţul ei îşi scoase geaca:

- Vă rog doar să nu scoateţi forcepsul din trusă. Atâta tot.

- Bine, o să-l ascund. Pune-ţi cămaşa.

Îşi scotea şi trenciul şi-şi punea halatul ei...

"Ia uite, Anuţo! Dumnezeu a ştiut cum o să decurgă naşterea - şi te-a îndrumat bine! Tu plănuiai să naşti doar cu domn' doctor, dar ai pregătit patru halate..."

Medicul arătă spre ea - iar Ştefan se grăbi să se aşeze pe marginea patului şi să-i ia ambele mâini în mâinile lui. Soţul ei oftă greu:

- Ano...

... Probabil că voise - sau plănuise - să-i spună unele lucruri. Dar nu avea curaj. Sau... Sau, mai degrabă, toate lucrurile pe care plănuise să i le spună se repeziseră să fie primele - şi se încurcaseră "la ieşire". Soţul ei o privea lung, radia de fericire şi tăcea mâlc... Oricum, dacă tot îl avea aici, ia să-i spună ea unele lucruri!

Îşi trase mâna stângă, îi ridică mâna şi-i întinse degetele. Şi îndoi unul dintre ele. Şi îl privi lung, somându-l să facă el ce-o face ca să fie fetiţă... Vocea medicului Petrescu ridică tonul:

- Aha! Deci aşa "mi-o coaceţi" voi doi!

Bufni în râs şi aprobă, iar el continuă:

- Bine. Da' ştii ce te rog eu? Pe ultimul, te rog eu mult de tot să-l naşti la mine la spital! Bine?

Oo, Doamne! Ce medic minunat avea ea! Ce minune de medici avea lângă ea - că Sami o privea lung, râdea şi părea că radiază şi el... Medicul ei minunat continuă:

- Îţi jur că le pun pe muierile alea să facă curat, să dezinfecteze, să ardă beţigaşe parfumate...

Daa, sigur! Ca să taie putoarea de clor! Bună idee! Paul Petrescu desenă un dreptunghi amplu prin aer, cu seringa şi fiola ei franţuzească:

- Să-mi spui ce priveliştе îţi place - că fac rost de-un poster şi-l lipesc pe geamul din faţa mesei de naşteri...

Ştefan îi luă mâna şi i-o sărută; ea îi strânse mâna - şi-şi impuse să uite că nu primise de la el un răspuns... Iar domn' doctor "îi aterizează" pe amândoi:

- Ano, gata - relaxează-te, că nu văd lacrimi pe obrajii tăi, da' ăsta nu-i un indiciu. Şi vreau să ştiu sigur unde-ai ajuns cu travaliul.

OK. Se relaxa. Se aşeza comod, în poziţia corectă, şi aştepta să verifice domn' doctor dacă pierduse dopşorul... Soţul ei îi strânse uşor mâna şi se aplecă la urechea ei:

- Doamne, femeie frumoasă ca luna! Dac'ai şti tu cât de mult te iubesc...

Cuvintele, gestul, parfumul, el - toate se uniră într-o singură lovitură. Care-o nimeri direct în moalele capului. Lumea înconjurătoare dispăruse brusc - nu erau decât ei doi... El o săruta uşor pe obraz şi inspira adânc... şi-şi lăsa fruntea pe părul ei ciufulit...

Zgomotul metalic o făcu să deschidă ochii. Îl văzu pe Sami ridicându-se de lângă masă şi repezindu-se spre dl doctor. Simţi fierbinţeala lichidului... şi auzi clar tonul aspru al medicului Petrescu:

- Ano, cât pe ce să naşti neasistată!

Cuum?

Şi el era uimit! Ştefan al ei se făcuse instantaneu stacojiu! Şi era sigură că ea se albăstrise toată! Da' zău că nu-şi dăduse seama! De când apăruse el, parcă n-o mai duruse aşa de tare! Parcă

- Dilataţie nouă. Iar după ce naşti, te bat bine de tot - că nu mi-ai lăsat timp s-o aduc pe doamna Ancuţa!

Serios? Da' ce, erau probleme? Credea el că sunt probleme?

Sami se mută lângă căsuţa Fluturaşului. Era serios. Era pregătit să joace el rolul moaşei... Tocmai el, care se ferise... şi care crezuse că

- Ştefane, ia o pătură de pe dulap şi pune-o pe jos, în patru. Pune peste ea prosop şi cearceaf. Du un bidon cu apă la bucătărie şi spune-i roşcovanei să-l încălzească cu viteza luminii. Hai, că naşte!

Gata? Năştea deja? Aşa repede? Da' n-o durea mai deloc! Adică lucrurile se desfăşurau cu aşa o viteză supersonică, încât zău dacă-şi putea identifica contracţiile! Şi era rău, dacă nu putea să-şi identifice contracţiile şi să împingă în momentul potrivit!

Gata - soţul ei "se executase". Îi luase cam 10 secunde să încropească culcuşul Fluturaşului; iar acum se repezise la bidoane şi ieşise vijelios...

Diamant

Raina lui avea o problemă uriaşă. Era îngrozită de Ana! Nu speriată, ci îngrozită de-a binelea! De parcă cine ştie ce grozăvii îi spusese atunci, în Lyon, cumnata lui! Micuţa lui fuma şi-i cam tremurau mâinile...

- Te rog eu să te liniştеşti.

- O să mă liniştesc.

- Te rog să te liniştеşti acum. Înainte să mă sperii eu. Că dacă mă sperii eu, o să fie nasol de tot...

Ea aproba şi tremura la fel de tare... Grasu veni şi el lângă ei:

- Da' ce-i? Ce s-a întâmplat?

- I-e frică de Ana! Poţi să crezi aşa un rahat uriaş?

- Da.

Ia uite-l! Dar... cum? Şi mai ales de ce? Decise să fie precaut:

- De ce, mă? Ştiţi voi ceva ce eu nu ştiu?

- Nu. Da' noi nu suntem veri cu el, să fim iertaţi din oficiu. Şi noi vedem clar cum stau lucrurile.

- Da' ce, mă? Ţi se pare ţie că sunt favorizat?

- Nu. Numai că tu nu vezi cum stau lucrurile în realitate.

Da' ce anume vedeau ei şi nu vedea el? Că-l scotea din sărite rău de tot! Grasu o trase pe Raina spre geam, o strânse în braţe şi-o ascunse de el; şi începu să-i şoptească ceva...

Grasu

Fata asta era îngrozită de Ana. De puterea Anei. De felul cum reacţiona Ştefan atunci când era vorba despre Ana. Iar dacă Ştefan tăia gâturi din încheietură, fără să clipească, doar pentru o amărâtă de trădare în afaceri - care se putea "drege" fără probleme - mintea de nici 17 anişori a Rebecăi extrapola. Şi se speria. O ascunse în braţele lui şi-i şopti încetişor la ureche:

- Să nu-i minţi niciodată. Şi să nu le ascunzi nimic niciodată. Ştefan are cinci consilieri - şi ştii bine că se poartă diferit cu fiecare. Poartă-te cu el aşa cum vrea el - nu aşa cum vezi că ne purtăm noi. Adică să nu încerci niciodată să faci ce-am făcut eu; că nu te va ierta, aşa cum m-a iertat pe mine. Sunt sigur că ţi-a impus anumite lucruri; respectă-le şi n-o să ai probleme. Şi nu miza niciodată pe faptul că Diamant pluteşte atunci când îi zâmbeşti tu. Pentru el, chestia asta cântăreşte doar 49% din decizie.

Primi o aprobare, aşa că continuă:

- Iar ea e o zână. E specială, e blândă şi calmă şi caldă - dar n-ai să ajungi niciodată la ea, cu adevărat. Nici eu n-am ajuns la ea. Nici Diamant n-ajunge la ea. Nu ne lasă ea. N-o să te lase nici pe tine. Să nu-ncerci să-i devii mai mult decât amică; n-ai să reuşeşti decât s-o îndepărtezi şi mai mult. Regina noastră ştie ce putere are asupra regelui. Şi n-are prietene - nici măcar una. Nici nu duce dorul vreunei prietene. Aşa că...

Rebeca aprobă din nou. Iar urechea lui, obişnuită cu "alarmele" lui Ştefan şi mai ales cu cizmele lui, îi dădu drumul:

- Restul ţi-l spun peste fix 20 de secunde.

Uşa dormitorului pocni scurt. Apucă doar să se tragă câţiva centimetri de lângă ea - Ştefan apăru în cadrul uşii şi-i electrocută pe toţi instantaneu:

- Încălziţi-o! Repede!

O mută pe Rebeca dintre ei şi apucă bidonul. Ştefan dispăru înapoi, pe hol... Se întoarse spre ei:

- Deci, s-o încălzim. Repede.

Diamant nu era capabil să găsească o soluţie care să încălzească 5 litri de apă; ea, însă, se grăbi pe hol. Căuta cămara. Semn că reuşise s-o liniştească un pic. Sau poate că Rebeca îşi făcea de treabă gândindu-se că, dacă stătea şi fuma, puteau s-o cheme dincolo, înăuntru...

Ana-Maria

Rămăseseră singuri - ea şi cei doi medici. Medicul Petrescu se încrunta la naştere; Sami îi tot dădea lucruri pe care medicul Petrescu nu le cerea, dar pe care nici nu le refuza... Oftă greu, mai mult ca să spargă tăcerea:

- Am uitat că apa trebuia să fie caldă...

Soţul ei năvăli în cameră şi închise uşa. Iar medicul Petrescu îi răspunse cu un râs nervos:

- Daa, şi-ai uitat să ne iei nişte scăunele de-alea mici, de pescari amatori! Nu fii copilă! Ai pregătit totul exact aşa cum trebuia! Mă aşteptasem să te găsesc în fund pe covor, în hainele de stradă, iar tu m-ai aşteptat cu cearceafuri fierte şi tăiate-n patru! Şi-ai luat şi veioză, şi becuri de schimb pentru ea! Ce dracu! Fii serioasă! Hai, la următoarea contracţie împinge!

Gata? Năştea? Păi... da! Năştea! Da' contracţia ei unde era? Îl prinse pe Ştefan de braţ, pregătită să-l strângă bine - că aici n-avea barele alea de la masa de naşteri, să se-apuce de ele şi să-şi canalizeze puterile spre împins...

... Uite-o! Strânse bine braţul soţului ei şi împinse tare-tare! Aau, ce tare durea! Şi împingea şi încerca să nu ţipe, că o auzeau vecinii şi sunau la poliţie sau...

Gata. Trecuse. Ochii verzi o priveau lung - o ţintuiau acolo, în pat, şi-o bombardau cu întrebări şi îngrijorare şi panică şi rugămintea de-a nu păţi ea ceva...

- Ştefane, vino-ncoa!

Avea treabă cu el. Ce bine! Nu se simţea deloc OK aşa, sub tirul ochilor verzi! Se grăbi să ridice privirea spre lustră. Era mult mai bine aşa - dacă el nu era lângă ea, parcă o durea mai tare. Adică simţea mai bine contracţiile. Scrâşni:

- Vine!

- Împinge!

Împingea, împingea - da' acu' n-avea de ce să se ţină, aşa că împingea "cam în gol"...

Şi gata contracţia...

Anestezia începuse să-şi facă efectul. Se simţea ameţită şi nesigură. Nu mai putea să se concentreze la cuvintele lor. Ştefan scormonea prin trusa medicului Petrescu şi-i dădea instrumentar la mână. Sami îi făcea ceva la burtă - probabil împingea Fluturaşul, sau...

Habar n-avea ce făceau ei acolo... Cu toate că erau lângă medicul Petrescu, ochii verzi n-o slăbeau decât câte-o secundă-două, când trebuiau să caute instrumentar metalic - şi-apoi reveneau grăbiţi la ea. Ea privea lustra. Ea încerca din greu să se concentreze, să-l audă pe medicul Petrescu, să asculte de indicaţiile lui... Înhăţă cearceaful şi scrâşni:

- Vine!

- Împinge!

Împingea - şi împingea degeaba... că n-avea nici un spor...

Poate că făcuse totuşi o greşeală...

Medicul ridicase puţin vocea - dar ea nu-i înţelesese cuvintele. Tare bine-ar fi fost ca domn' doctor să taie şi să scoată Fluturaşul - şi-apoi să coasă strâns...

Se simţea privită de două perechi de ochi. Cei verzi o priveau din stânga ei. Cei negri o priveau din dreapta. Sami era foarte atent la ea. Iar ea tocmai îşi amintea că...

Venise contracţia. Încercă să împingă cât mai tare... cu ochii la lustra aia... Şi ştia că n-are spor...

Întoarse încet capul spre el... Era serios. Nu trist; serios. Dar omul ăsta ştia să-şi pună masca serioasă pe chip şi să trăiască sub ea. Să se chinuie aşa, ascuns, neştiut de nimeni. Sami o privea... Spunea ceva... Ea nu pricepea ce spunea el... El se apleca spre masă, revenea lângă ea... Îi lua tensiunea. Probabil că era mică - sau exagerat de mare. Nu le înţelegea cuvintele şi-o durea rău. Împingea degeaba şi-l vedea pe el cum se chinuie...

Îşi dădea seama, în momentele astea, că îl implicase pe Sami în sarcina ei. Şi în naşterea ei. Şi-i amintise astfel de naşterea la care îşi pierduse şi fetiţa, şi soţia. Îi venea să plângă, simţindu-i suferinţa, şi-ar fi vrut să-i spună medicului Petrescu să-l dea afară de-acolo şi să-l cheme pe medicul de pe salvare. Dar nu putea spune nimic. Nu auzea nimic...

Contracţie! Încercă să împingă, dar... Sami aruncă stetoscopul şi se grăbi să împingă Fluturaşul. Medicul Petrescu ţipă ceva. Ştefan apăru brusc în faţa ei - şi-o prinse bine de umeri.

Hei! Ştefan îi zicea ceva!

- Să nu mori, fă!

Poftim? Îi şoptise asta, în romanes - iar ea auzise şoapta lui? Ea îi înţelesese şoapta, deşi nu pricepuse nici o literă măcar din ce-i ţipase medicul? Soţul ei o scuturâ uşor:

- Ai auzit? Să nu mori! Că-mi bag cuţitu'-n inimă dacă tu mori!

Nu! N-o să moară! O să nască şi-o să fie bine!

Vocea medicului Petrescu o rupse din gânduri:

- Haide! Tare!

Tare! Se repezi şi-şi încolăci braţele de gâtul lui! Şi-şi înfipse fruntea în umărul lui. Şi-l strânse cu toată puterea... Tare, tare de tot...

... Gata?

Ştefan

Cum-cum? Gata? Născuse?

Deşi dormitorul se umpluse de plânsul Fluturaşului, el nu era sigur că auzise corect! Se născuse?

- Gata - s-a născut.

Medicul Petrescu avea în mâini un bebeluş. Aşa că, da - se născuse. Aşa că trebuia să ştie că Ana născuse cu bine!

O înhăţă bine şi-o împinse pe pat. Şi se asigură că trăieşte. Că respiră, că clipeşte, că se poate împotrivi strânsorii lui şi dorinţei lui de-a o ţine pe pat. Trebuia să fie sigur că Ana trăia! Trebuia să ştie că ea era bine! După ce Sami îi anunţase că gravida părea să nu le mai înţeleagă cuvintele iar în vreo cinci minute va leşina, simţea nevoia să se convingă!

... Trăia. Era transpirată fleaşcă, gâfâia din greu, dar trăia! Şi părea bine! Îl privea şi încerca să-i zâmbească. Lui nu i-ar fi reuşit vreun zâmbet, aşa că nici nu încerca...

Medicul spunea termeni medicali, Sami îi răspundea cu alţi termeni medicali, el o privea...

Încet-încet, soţia lui se liniştea... Se mai schimonosea uneori, pentru că încă avea contracţii...

Medicul Petrescu tocmai îl întreba pe Sami la câte zeci de naşteri jucase rolul moaşei - că îl asistase perfect. Sami râdea şi bălmăjea ceva... Sami ăsta era "un vrăjitor". Dacă Sami n-ar fi venit...

Buzele frumoase îi zâmbiră - iar chipul ei se transformă într-o clipă. Ana redevenise regina lui - radia şi strălucea de fericire. Ochii ei îl priveau lung - şi probabil că vedeau tot panica şi spaima... Soţia lui îşi drese glasul şi întrebă:

- Zece, domn' doctor?

- Zece minute, zece puncte, zece degete. Ano... Ai făcut-o, ce mai!

Deci Fluturaşul era bine. Primise 10 la naştere - şi "avea 10 degeţele", adică era un băieţel sănătos. Zâmbi şi el... şi-o completă:

- Să adaug şi eu faptul că am fost implicat în sarcina asta fix 10 minute la travaliu şi 10 minute la naştere...

Sami râdea; şi medicul Petrescu râdea. Ea roşea rău şi încerca să-i evite privirea...

- Şi mai ai fix 10 secunde ca să-mi dai foarfeca.

Aoleu! Naşterea! Trusa medicală! Instrumentarul medicului! Se repezi s-o caute - iar medicul Petrescu ridică tonul vocii:

- Haide, că pierdem momentul! Taie! Taie repede!

Băgă degetele în urechile foarfecii şi i se puse în faţă ceva roşu. Nu mai stătu pe gânduri - "ochi" între degetele medicului şi tăie. Era bine? Ce zicea - tăiase bine? Paul Petrescu reveni "la locul lui":

- Bun! Ai asistat la naştere, ai tăiat cordonul...

... Serios? Aşa făcuse? Tăiase cordonul? Adică ăla micu' şi roşu e, de fapt, buricul Fluturaşului?

... Toţi copiii au cordon ombilical. De ce era aşa de mirat? La urma urmei...

La urma urmei, azi i se întâmplaseră foarte multe lucruri. O găsise pe Ana... Medicul Petrescu o ajutase să nască - şi născuse, la termen, un băieţel sănătos şi identic cu el...

Era ciudat - încerca să inventarieze ziua de azi şi simţea că-i lipsesc foarte multe menţiuni "pozitive"...

Azi, lucrurile se rezolvaseră. Toate. Îşi regăsise regina - iar asta era cel mai important lucru de azi! Se aplecă şi-o sărută pe frunte... şi abia acum se ridică să-şi vadă băieţelul...

Da - era slăbuţ şi părea cam lungan, aşa. Era murdar rău... Nu-l putea vedea bine - Paul Petrescu şi Sami îl tot răsuceau şi-l ştergeau şi-l evaluau "pe limba lor", cu tot felul de prescurtări medicale. Stătea degeaba lângă ei. Se grăbi deci să revină lângă ea. Soţia lui începu să râdă:

- Domn' doctor, la următoarea naştere ce sarcini îi daţi tăticului?

- Nu ştiu; cred că la următoarea îl pun să filmeze. Cică asta-i ultima chestie la modă, tatăl să filmeze naşterea...

Se grăbi să-l contrazică:

- Nu vreţi mai bine să-mi daţi sarcina să monitorizez bebeluşul? De la săptămâna 1 până la 40? Vă rog eu mult!

Râdeau toţi. Chiar şi Sami râdea! Râsul lui i se părea un pic ciudat, de vreme ce bărbatul ăla încercase s-o oprească pe Ana la el...

Medicul Petrescu se ridică - iar el îi intui direcţia şi sări pur şi simplu de pe pat! Fluturaşul fu aşezat uşurel în braţele Anei:

- Tăticule, mămico, iată rodul muncii voastre...

Da, într-adevăr: iată rodul muncii lor. Mai mult a ei; în fine...

Nu putea să-şi privească băiatul. El o privea pe ea. Ea îi capta toată atenţia. Vedea Fluturaşul, cu coada ochiului, dar privea chipul ei. Şi...

Zâmbea. Abia acum se dezmeticea el! Abia acum realiza ce se întâmplase azi - şi se întâmpla în continuare. Acum realiza că îşi regăsise soţia, că redevenise proaspăt tătic... Că Fluturaşul lui era sănătos, în ciuda faptului că el scosese din nou cuţitul din cizmă! Avea atât de multe gânduri, atât de multe întrebări, atât...

Soţia lui strălucea. Radia fericire. Soţia lui se uita când la el, când la bebeluş... Ana începu să râdă:

- Vino şi tu!

Se reaşeză lângă ea şi-i cuprinse pe amândoi uşor, cu braţul. Lipi palma pe spatele micuţului, realizând că lor le era bine aşa dar bebeluşul era dezbrăcat...

Fluturaşul semăna leit cu bebeluşul Şuncă. Aveau aceleaşi trăsături, aceeaşi formă a feţei, a gurii... Nu avea nasul umflat; el parcă nu avea nimic umflat. El era mai slăbuţ; avusese loc mai mult... Cine ştie!

Oricum, bebeluşului Fluturaş îi era frig. Sau foame. Sau voia să fie băgat înapoi, la căldură. Tocmai reîncepuse să ţipe. Ana se grăbi să-l mângâie pe căpşor; şi-i şi spuse ceva, dar el nu pricepu o boabă...

Îşi privea lung băieţelul - şi constata că era dement şi se gândea chiar acum că, în loc să stea cu el, Ana o să trebuiască să stea cu bebeluşul... Şi ştia că nu gândeşte bine, că nu e bine aşa, că Ana o să-şi facă timp şi pentru el - dar...

Fluturaşul nu mai plângea chiar atât de tare. Ana îi tot spunea ceva. Nu ştia ce. Îl privea şi se gândea la ea - la Ana. Or să se întoarcă la Cannes, or să angajeze o bonă - adică două, pentru că Florentina şi Léon nu puteau rămâne nesupravegheaţi... Iar scandalagiul ăsta mic o s-o ţină pe Ana lui ocupată toată ziua! Şi toată noaptea! Şi dimineaţa, şi seara! Iar el plănuise să lase copiii în Aurari şi să plece amândoi într-un fel de lună de miere... Ehei...

Fu bătut scurt pe umăr; se întoarse şi dădu de zâmbetul larg al medicului Petrescu:

- Dacă îţi spun că n-a luat cântar şi centimetru de croitorie, ca să-l cântărim şi măsurăm corespunzător, te superi pe ea?

Gata - trebuia să îngheţe gândurile alea şi să fie prezent la ceea ce se întâmpla acum! Avea tot timpul să se gândească la toate, după ce medicii plecau iar Ana adormea! Negă, râzând, şi reveni spre Fluturaş. La urma urmei, cocoloşul ăsta mic o să doarmă trei ore, o să mănânce cinci minute, o să doarmă iar trei ore...

Era interesant. Era un bebeluş special. Avea părul negru, ciufulit bineînţeles, şi nişte unghii uriaşe! Era încruntat rău, ţipa rău, dădea uneori cu pumnul în maică-sa... Ana decise să tragă cearceaful de pe pat şi să-l acopere. Profită de locul rămas gol şi-şi scoase mănuşa. Şi puse el palma pe căpşorul ciufulit...

Şi uite că nu mai ţipa deloc... Şi nici nu mai plângea, de parcă tot ce voise era să-l simtă pe tati...

Se aplecă şi-l sărută pe frunte - puştiul se culca. Îl doborâse oboseala. Las' că aducea el apa imediat, şi îl trezea medicul Petrescu cu băiţa! Ana se grăbi să-l oprească:

- Ştefane, pot să te rog ceva?

Aproba, privindu-şi lung băieţelul...

- Pe următorul mi-l laşi mie?

Bufniseră toţi în râs! Ana se grăbi să continue:

- Nu; de fapt, nu-i aşa că următorul o să fie fetiţă?

- Numai dacă promiţi să mă ţii alături de voi toate cele 40 de săptămâni.

- Promit.

- Atunci o să mă mai gândesc la rugămintea ta...

Medicul Petrescu mai avea puţin şi se sufoca de-atâta râs... Se aplecă şi-o sărută şi pe ea pe frunte, după care porni spre uşă:

- Mă duc după apa caldă.

- Cheamă-l şi pe medicul de pe salvare - să consemneze naşterea şi să ne ajute.

Daa, sigur! Cum să nu! O să consemneze ăla tot! Tot ce-i zicea el să consemneze! Dar pe-asta nu trebuiau s-o afle nici unul dintre medici. Aşa că ieşi.

Ana-Maria

Uşa se închise uşor; în secunda imediat următoare, medicul Paul Petrescu redeveni atent la naşterea ei:

- Serios vorbind acum; tu ai fi trebuit să fii ministrul sănătăţii. Sau profesoară. Ai fi avut numai olimpici şi genii în clasă!

Clătină încet capul... iar Sami se grăbi să-i confirme spusele:

- Ba da. Niciodată n-am mai văzut atâta prevedere şi atâta luciditate.

Ei, na! Atâta prevedere şi luciditate, iar ea nici Pamperşi nu luase!

... Ptiu, drace! Născuse! Gata, îşi revenea - şi-şi amintea, acum, ce uitase să ia! Se pocni cu palma peste frunte:

- Domn' doctor! N-am luat pempărşi!

Domn' doctor râdea în hohote:

- ... Cum-cum?... N-ai luat pempărşi?

- Nu! Am zis să nu fiu filată - şi n-am luat! Aah!

- ... Lasă, că ştiu eu o roşcovană care abia aşteaptă "s-o şteargă" de lângă procesul naşterii!

Aha! Îngustă scurt ochii şi coborî tonul:

- Domn' doctor, apropo... Dvs ştiţi cumva cine e roşcovana asta? Şi cum de umblă peste tot cu soţul meu?

- Eu am văzut-o cu Diamant; dar dacă vrei tu neapărat să faci o criză de gelozie...

- Păi trebuie s-o fac! Că nu se poate fără! Măcar una, aşa, "de sămânţă"!

Râdeau...

- Iar dacă n-o fac acum, când s-o mai fac?! Nu? Acum am scuza furiei naşterii! După aia, nu mai ţine!

Râdeau... iar medicul constată:

- Şi uite şi placenta. Presupun că gheaţă n-ai; dar putem trimite oamenii jos, să facă bulgări de zăpadă!

Ridică un deget:

- Am congelatorul plin de pui bocnă!

- Perfect! După ce se dezgheaţă, îţi pregătesc băieţii nişte pui la grătar!

- La rotisor, domn' doctor!

- La ce vrei tu, numai să mănânci. Ai observat cum "te-am pierdut" la un moment dat?

Aprobă scurt cu capul.

- Am calculat perfuzia după greutatea pe care-ai avut-o cu Şuncă. A fost cât pe ce!

Cât pe ce... s-o adoarmă? Nici o şansă! Duruse rău! Dar n-o să mai zică nimic...

Uşa se deschise încet iar Ştefan intră cu oala cu apă fierbinte. O lăsă pe covor şi se grăbi să iasă... probabil după apa rece... Sami întinse mâinile spre Fluturaş:

- Prima băiţă, eu i-o fac!

Prea bine! Era vesel, era binedispus şi fericit şi "în formă". Nu se va întâmpla nimic rău. Se va întâmpla un bine uriaş - Sami va rupe bariera dintre el şi bebeluşi. Şi se va întoarce în Franţa hotărât să se însoare "la urgenţă". Acum, după ce el îi monitorizase sarcina iar ea născuse "cu brio", Sami calcula timpul pierdut aiurea - şi era hotărât să recupereze cât mai repede lungii ani de singurătate! Cu siguranţă, medicul fermecat "plănuia" tot băieţel şi fetiţă...

Medicul Petrescu reveni în dormitor. Râdea medicul ei şi-i arăta puii bocnă... O ajută să-şi pună ambele perne sub cap şi-i aşeză puii pe burtă. Şi se concentră asupra strângerii trusei medicale. Ea îl privea lung pe Sami...

Băiţa "se petrecea" în stânga ei, în mijlocul spaţiului gol dintre pat şi uşă. Sami pregătise apa. Mai adăuga acum puţină apă fierbinte, verifica... Lua Fluturaşul şi-l aşeza uşurel pe prosopul din lighean. Îl uda uşor cu apă caldă...

Sami zâmbea. Zâmbea slab, şters, şi părea atât de gânditor...

Sami calcula. După părerea ei, calcula numărul de copii pe care-i va avea. Şi mai calcula Sami acum faptul că ordinea trebuia să fie inversă - întâi băieţelul şi abia după aceea fetiţa. Probabil că-şi amintise şi cuvintele ei, şi relaţiile diferite cu cei doi copii ai ei, şi mai socotea şi că băiatul va trebui să aibă grijă de surioara lui - aşa cum avea el grijă de Tasnim...

Medicul Petrescu se opri în faţa ei:

- Eşti superstiţioasă?

Negă şi-l văzu aşezându-se pe pat:

- Bun! Ai născut "fluierând"; şi cum de data asta nu s-a mai rupt nimic, mi-am strâns repede ustensilele şi-am venit la taclale!

Bufni în râs: Doamne, ce om! Ce medic minunat! Paul Petrescu puse picior peste picior, înfipse cotul în genunchi şi falca în palmă şi-o privi cu ochi curioşi:

- Şi ce-ai mai făcut tu în ultimul timp?

Un răspuns pe măsura poziţiei lui era...

- Aikido.

Da - nimerise bine răspunsul! El făcuse ochii mari, Sami reîncepuse să râdă... Adăugă, în franceză:

- Modelul nou. Din încheietură.

Acum Sami râdea în hohote! Medicul Petrescu oscila între "trebuia s-o las mai uşor cu retrasul în muncă" şi "muierea asta face mişto de mine"...

Ştefan

Alergă şi năvăli în bucătărie. Şi-i găsi pe toţi trei drepţi - ei în faţă, ea pitită după ei... Oof, Doamne! Apucă oala şi se grăbi s-o ducă în dormitor. Şi cum nu mai putea să stea acolo acum, aşa, fără să-şi ordoneze un pic gândurile, decise să revină în bucătărie...

Aha! Na - că uita complet!

- Rebeco, fugi la salvare şi zi-i medicului să uite formularele în torpedo şi să urce. După ce-l percheziţionezi bine, desigur!

- Da, şefu'.

Consiliera lui se grăbi să iasă. Din fericire, nu ieşise tupilată; iar asta era bine. Diamant şi Grasu discutaseră cu ea şi reuşiseră s-o calmeze. Acum era rândul lui. Acum trebuia să se calmeze el. Întrebările lor or să-l ajute...

Ocupă el locul de la geam şi-şi aprinse o ţigară. Şi privi lung blocul din faţă... parcul... fântâna... Constată că soţia lui se uitase la el de cel puţin zece ori - şi nu-l chemase sus...

Deci, o regăsise. Era bine. Era slăbită şi secată de puteri după naştere; dar era bine. Şi era fericită. Îi spusese că îl iubeşte... De fapt, primele ei cuvinte fuseseră "te iubesc"! Iar următoarele cuvinte, tot "te iubesc"! Regina lui n-ar fi fugit de el, dacă ar fi avut o altă opţiune. O bănuise şi-o învinovăţise degeaba, ca un prost... şi-o supărase şi-o necăjise cu sceneta aia cu Rebeca, iar ea fusese gravidă... Ce prostie!

Grasu îşi drese scurt vocea:

- S-a întâmplat ceva?

Negă ferm cu capul. Fuma; sufla lung fumul şi aştepta...

- ... Băieţelul e bine?

Acum aprobă, la fel de ferm.

- ...Ana e bine?

Aprobă din nou. Iar Grasu erupse, pe tonul lui plângăreţ care-i smulsese întotdeauna un zâmbet şi-o destăinuire completă:

- Şefule, mă uit lung la tine şi tare mă tem că nu-i chiar totul în regulă...

Băgă ţigara în colţul gurii, se întoarse spre ei şi întinse palmele. Amândoi se uitau în ce hal îi tremurau lui mâinile - şi le picau feţele şi rânjetele fericite de pe buze... Reveni spre geam:

- Tocmai am asistat la naşterea celui de-al doilea băiat al meu. Nu numai că am fost acolo; i-am dat doctorului ce mi-a cerut din trusa aia şi-am tăiat cu mâna mea cordonul ombilical. După care Ana m-a rugat ca următorul să fie fată. Lăsaţi-mă să fumez ţigara asta; vorbim după aia.

Aşa; acum, că le spusese, se liniştise. Şi putea să se concentreze. Evident, nu plănuia să se gândească la Leo sau la Fang! Se gândea la regina lui; la familia lui. La ei...

Acum avea doi băieţi - doi prinţi. Avea şi-o prinţesă mare şi frumoasă şi deşteaptă, care nici nu voia să audă de tatăl ei biologic. Şi avea şi-o problemă - regina lui îl anunţase deja că mai vrea o prinţesă. Problema lui era de... calcul. Trecea printr-un moment pe care nu-l anticipase; la care nu se gândise niciodată, din simplul motiv că i se păruse imposibil să se întâmple aşa ceva! Tocmai lui! Era foarte ciudat...

Atunci când o cunoscuse pe Ana, îşi dorise foarte-foarte mult să aibă un copil. Când ea venise la Cannes, deciseseră împreună să aibă patru copii - doi ai lor, doi din căsătoriile anterioare. Ramon murise, după ce Ana îl sprijinise cu prezenţa şi eforturile ei iar sufletul lui se umpluse de speranţe. El se chinuise mult cu gândul că avea păcate prea grele şi nu va apuca să-şi strângă în braţe propriul copil... Naşterea lui Léon fusese un moment fantastic! Incredibil! Se simţise împlinit! Simţise că reuşise să-şi împlinească unul dintre cele mai arzătoare vise! Se simţise un rege adevărat! Fusese...

Şi apoi se concentrase asupra creşterii copiilor şi asupra afacerilor. Mai mult asupra părţii cu afacerile - şi asupra discuţiilor nu foarte lungi cu copiii. Aproape că uitase de calculul cu degetele! Ana avusese sterilet până în martie anul ăsta, când se dusese şi-l scosese iar Paul Petrescu o sfătuise să stea "nemontată" măcar două luni, să se refacă. Iar el uitase complet, iar ea se dovedise că nu folosise nimic...

Avea doi băieţi şi-o fată. Familia lui "se rotunjise" considerabil - şi se şi complicase serios, doar prin apariţia acelei gâgâlici! Trecuseră de la "un copil pentru fiecare", la "patru degete"! Şi avea senzaţia că, într-o zi, o să audă că "patru degete" se refereau la copiii lui biologici! Ana îl iubea - şi-i ştia slăbiciunile şi dorinţele mai bine ca oricine. Ana îi simţise dragostea pentru copii. Şi-i făcea copii. Şi extrapola ea un pic şi socotea că el o iubea pe Florentina foarte mult pentru că îşi dorea să aibă o fetiţă "a lui". Îl speria un pic perspectiva lui "şi pe urmă împărţim livingu', că e prea mare şi face ecou". Iubea copiii; îşi dorea mulţi-mulţi copii, cât de mulţi se putea! Dar, pe de altă parte, instinctul îi spunea să nu rişte să devină "Florentin-doi". De fapt, instinctul îi spunea...

Istoria îi spunea că Ana lui o să sufere mult, din dor de copii. Că vor lăsa copiii în Aurari iar ei vor pleca într-o lungă lună de miere...

Pericolul fusese uriaş. Poate că nici chiar el nu conştientizase pericolul prin care trecuseră ei toţi! Şi ştia că istoria avea tendinţa să fie repetitivă. Acum, de data asta, Ana lui strânsese bine mânuţele copiilor şi fugise. Dar data viitoare o să fie infernal - pentru că erau deja trei copii, iar ea n-avea decât două mâini... Iar el, indiferent cât de bine va pregăti ascunzătoarea şi planul pentru ei, n-o să poată să le facă 100% eficiente. Dacă vreodată...

Ana lui nu va putea fugi cu trei copii de mână. Şi nici nu va putea lăsa unul dintre copii în urmă, gândindu-se că îi salva pe ceilalţi doi. Asta era o altă problemă gravă a lui. Va trebui să găsească o bonă curajoasă... care să n-o abandoneze niciodată, care să nu-i trădeze niciodată... Care să aibă curaj, care să ştie să conducă bine, care să ştie să tragă cu pistolul... Şi să ştie şi să crească copii! Unde găsea el o bonă de-asta? N-avea decât 48 de ore la dispoziţie! Unde găsea el asemenea bonă?

... Cel mai bine ar fi fost să-i ia pe toţi patru şi să se mute într-un bunker. Dar asta nu era posibil. Nici chiar el nu era atât de nebun, să-şi închipuie că ideea aia ar fi putut funcţiona! Aşa că...

Aşa că îşi amintea zilele lor de la Cannes. Îşi amintea că, de cele mai multe ori, Ana intrase în birou, îi furase un sărut şi-i spusese că ea iese cu copiii în parc...

Zi de zi, clipă de clipă, regina şi copiii lui fuseseră în pericol...

Oftă greu... şi stinse ţigara dintr-o singură mişcare: nu va putea trăi cu gândul că drobul de sare o să cadă. Aşa că va trebui să facă unele schimbări. Iar prima schimbare - şi cea mai mare, cea mai importantă, cea mai liniştitoare pentru el - va fi prezenţa lui alături de ei. În permanenţă. Diamant va fi vice-rege - va umbla de bezmetic prin toată Europa şi va transmite ordinele lui. Iar el va sta cu familia lui... 24 din 24, 7 din 7, şi ziua, şi noaptea...

Era linişte. Consilierii lui încercau să pară că gândesc ceva complicat; în realitate, aşteptau ordinele lui. Şi zău că habar n-avea ce să le spună! Nici nu era locul potrivit pentru asemenea discuţie! Pereţii puteau avea urechi; nea Nicu Senioru' putea avea plantat, în blocul de vizavi, un băiat cu antenă performantă şi aparatură şi mai şi...

Aştepta să se liniştească lucrurile. Să plece medicii, să pună o oarecare ordine în pază, în consilieri... Iar după aceea se va duce la ea. Şi va încerca să-i spună... Va încerca să o roage...

Ana-Maria

Stătea cuminte cu puii pe burtă şi se uita la ei. Trei bărbaţi, toţi trei medici, se ocupau de Fluturaş. Băiţa ar fi trebuit să-l moleşească pe micul prinţ; când colo, parcă-i dăduse puteri! Trei bărbaţi se luptau cu el şi nu prea reuşeau "să-l dovedească"...

Medicul Petrescu se ridică şi reveni lângă ea. Ei bine? Ce voia să-i spună?

- ... Să-ţi zic, sau să nu-ţi zic?
- Ziceţi-mi.
- Dar nu te superi!
- Nu; nu mă supăr.
- Ai mai uitat ceva.

Oare ce uitase? Încerca să-şi dea seama...

- ... Costumaşul aurit, de prinţ!

Nee, n-o prindea aşa uşor!

- Doamna Ancuţa recomandă înfăşarea.

Paul Petrescu bufni în râs:

- Ştiu! Şi să ştii că, dacă m-ar auzi cum îţi recomand să-l îmbraci în costumaş, s-ar supăra pe mine! Şi nu mi-ar mai da SMS de Crăciun!

Râdeau toţi patru... Gata - Fluturaşul era înfăşat "profesional". Sami se ridica încet, cu grijă, să nu-l scape sau... Îl luă în braţe - şi-l văzu pe medic grăbindu-se spre cealaltă trusă medicală. Cea adusă de el, din ambulanţă probabil. Se vedea de la trei poşte că nu voia să vorbească cu ea acum; era prea mare înghesuiala în dormitorul ăla! Medicul Petrescu reveni lângă ea:

- Sunteţi bine amândoi. Foarte bine chiar. Dă-i să mănânce şi odihniţi-vă. Când te trezeşti, ai voie să faci un duş. În privinţa bebeluşului, eu zic să-l "arestaţi" pe confratele meu, cu salvare cu tot - că l-am urmărit cu mare atenţie şi să ştii că se pricepe la băiţă şi înfăşat!

Şi râdeau din nou; confratele de pe salvare râdea cam chinuit, semn că nu-i prea surâdea postul de "bonă" sau "doică"...

- Bebeluşul are nevoie de controale periodice şi de vaccinuri - iar domn' doctor aici de faţă are toate fiolele necesare la el. În plus, în caz că vărul pistolar rămâne fără baterie la blindată, girofarul confratelui ar putea să vă ajute mult acum, în perioada Crăciunului!

Daa, cum să nu! Era plin de blindate jos, în faţa blocului! Paul Petrescu se aplecă şi o sărută pe frunte:

- Să fii cuminte.

- Să nu vă schimbaţi numărul de telefon - că am negociat o fetiţă, şi promit c-o nasc la Giuleşti!

- Bine. Pa, Ana!

- Sărbători fericite, dle doctor!

Îşi făceau cu mâna... El ieşea...

Oof, ce om! De ce nu putea "să-l aresteze" pe el? De ce trebuia să-l lase să plece? Ar fi stat la pălăvrăgeală cu el o viaţă! Presimţea golirea dormitorului, revenirea lui Ştefan şi discuţia aia grea care începea cu "de ce nu mi-ai spus", "de ce nu te-ai strecurat într-o noapte până la conac"...

Sami era foarte ocupat cu împachetatul. Tot trebăluia pe-acolo, încercând să stea cu spatele la ea fără să-i arate ostentativ spatele...

Fluturaşul căscă sonor, plescăi sonor... strânse năsucul şi încruntă urmele de sprâncene. Şi scânci cu putere. În secunda doi, medicul de pe salvare se opri prompt lângă ea:

- I s-a făcut foame...

Da, ştia şi ea că i se făcuse foame! Individul aştepta să vadă dacă ştia "cum se face", deşi era evident că nu era la prima naştere... Fluturaşului îi era foarte foame; iar individul reveni la propriile probleme. Adică îşi strânse şi el cele 3-4 chestii şi se ridică:

- Mă duc să fac actele.

Zâmbi amabil:

- Nu vă grăbiţi. Vorbiţi întâi cu tăticul...

El o privea lung, ea îi zâmbea amabil şi încerca să-i transmită să nu se simtă nici idiot, nici "în plus" - că nu era vina lui...

Şi gata. În sfârşit, erau doar ei doi. Tăceau. Ea tăcea, el împacheta de zor şi tăcea... Decise să spargă ea tăcerea aia nesuferită:

- Am pus actele în plicul de lângă veioză.

- Stai liniştită - că nu-i nici o grabă.

- Te rog să le iei tu.

- Bine; o să le iau eu.

Şi-atât. Sami nu continua discuţia, nu încerca s-o privească sau... Oftă greu:

- Sami...

Şi uite-l că venea! Şi se oprea lângă pat şi-o privea lung, serios... Şi ea era extrem de serioasă:

- Dacă nu erai tu, toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Îţi mulţumesc.

Pe chipul lui înflori un zâmbet larg:

- Dacă nu erai tu, nu m-aş fi gândit niciodată că viaţa poate fi altfel. După ce-ai plecat, s-au mai întâmplat unele lucruri. Îţi promit că o să-ţi aflu cumva adresa şi-o să-ţi trimit, la un moment dat, o fotografie. De grup.

Aprobă, zâmbind, iar el arătă spre Fluturaş:

- Amplă. Cu trei sau patru personaje; să vedem...

Râdea şi aproba ideea lui. Sami calculase, într-adevăr, copii. Propriii copii. "Îi ieşiseră" doi. Aşa că era bine. Reuşise. Îl ajutase şi pe el. Era atât de fericită să descopere asta!

- Să ai grijă de copii. Şi mai ales de el. După cum am văzut eu, el are cea mai mare nevoie de tine. Şi acum, şi peste-un an, şi peste-un deceniu...

Aprobă, iar el îi luă mâna şi i-o sărută:

- Pa, Ana.

Îi strânse scurt mâna:

- Pa, Sami.

Gata - Sami Fakhouri, musulmanul mai serios, mai parolist şi mai vertical decât mulţi creştini pe care-i cunoscuse ea, se pregătea să plece. Adică îşi scotea cămaşa-halat, îşi lua geaca, plicul cu actele... O mai privea o dată... Ea îl privea şi-i venea să plângă, pentru că n-o să-l mai revadă vreodată pe omul ăsta fermecat...

Sami deschise uşa, ieşi, închise uşa...

Plecase.

Oftă greu - o să-i fie tare greu...

Dar o să aibă Ştefan grijă să nu aibă prea mult timp la dispoziţie ca să se gândească la fraţii Fakhouri! Se ocupa el de toate! Ia să mute ea Fluturaşul la celălalt sân - şi să-l dezmeticească un pic! Că dădea să adoarmă!

Fluturaşul mânca încetişor acum. Obosise. Îl lua somnul. Nu se mai zbătea, să încerce să scape din strânsoarea scutecului. Se mişca încetişor, când şi când. Îl simţea. Îi simţea fiecare mişcare, fiecare respiraţie... Şi risca mult privindu-l aşa, pentru că nu-i puseseră nimic roşu - şi putea să-l deoache! Aşa că ridică privirea şi "re-evaluă" dormitorul.

Ia uite ce era acolo...

Dormitorul ăla frumos, curat, aerisit şi aspirat bine, ordonat şi aliniat "la dungă" se transformase într-un mic dezastru. Ligheanul era plin de apă cu sânge, culcuşul Fluturaşului era şi el murdar, covorul se pătase din loc în loc, cearceaful de pe pat era plin de lichid amniotic şi sânge - şi nu voia să se gândească la balta de pe covor... Din fericire, murdărise patul doar de la fund în jos. Aici, sus, era curat. Şi cum Fluturaşul ei dormea dus acum, îl aşeză uşor pe umăr şi se ridică un pic...

Şi-acum se muta ea mai spre geam, ca să-l pună pe el în mijlocul patului. Gata - acum putea să doarmă. Ca să prindă puteri, să crească, să se facă mare...

Îl privea lung...

Aşa, spălat şi "aranjat" şi hrănit bine, Fluturaşul lor era superb. Era frumuşel foc! Parcă era un tablou, nu un copil adevărat! Semăna mult cu Léon, cu Ştefan...

Oare ce nume să-i pună ea Fluturaşului?

... Poftim, problemă! Ştiuse de sarcină de-atâta timp, dar nu se gândise nici o clipă la un nume pentru el! Ştefan o s-o certe rău...

Îl privea şi încerca să găsească un nume. Chipul lui o inspira, nimic de zis; dar nu se putea concentra la asta. Trebuia să fie un nume superb, special, care să i se potrivească mănuşă. Iar asta nu-i venea aşa, instantaneu. În plus, auzea voci prin perete. Auzea şi timbrul vocii lui Ştefan. Conştientiza faptul că era acolo, aproape de ea, că în curând o să-l vadă intrând aici, că o să-l pună să se aşeze lângă ea...

Era euforică şi obosită. Aşa că sărută uşor fruntea Fluturaşului şi închise ochii.

Ştefan

Se auzise uşa dormitorului. După zornăit, medicul Petrescu era. Căra instrumentarul - plus alea două sacoşe mari. Le auzi "aterizând" lângă uşa de la intrare... Domnul doctor era vesel nevoie mare:

- Gata; bebeluşul e curat, e înfăşat, aşa că acum mănâncă şi apoi se culcă. Şi cred că acelaşi lucru o să-l facă şi ea. Anestezia a fost tare; a cam ameţit-o...

Aprobă, aşteptând "raportul medical". Medicul îşi aprindea o ţigară, bucuros probabil că totul mersese şnur...

- Sunt amândoi foarte bine. N-are ce să mai meargă rău de-acu' încolo. Şi tocmai ca să meargă totul foarte bine, te rog să n-o certi - că, emoţional vorbind, e vraişte. E bucuroasă că a născut, e bucuroasă că v-aţi regăsit, e supărată că a uitat să cumpere pempărşi şi costumaş auriu de prinţ... N-o certa, OK?

Aprobă, zâmbind:

- Oricum n-o certam; n-am putut niciodată s-o cert...

- ... Cred că se culcă amândoi. Nu-i trezi - lasă-i să doarmă cât vor ei.

Aprobă din nou - începuseră sfaturile medicale.

- Îţi recomand să-i ţii aici măcar 24 de ore, cu geamurile închise. Îţi garantez eu că dormitorul ăla e cel mai curat mediu în care am născut vreodată! Iar mai pe seară, cât face Ana duş, aveţi tot timpul să schimbaţi patul...

- Bineînţeles. Oricum, nu asta mă îngrijorează pe mine acum.

- Ţi-am spus că amândoi sunt foarte bine. Medicul de pe salvare e bine pregătit; eu zic să-l ţii prin preajmă, pentru orice eventualitate. Nu de alta, dar e şi ea obosită după naştere...

Aprobă din nou şi trecu la zâmbetul cu subînţeles:

- Am înţeles. Şi-acum, că naşterea s-a terminat, v-ar surâde o croazieră în jurul lumii?

Domn' doctor bufni într-un râs sănătos... şi îl refuză:

- Nu. Sunt un mare fan al sarmalelor.

- Atunci vă invit să faceţi Crăciunul cu noi.

- Ştefane, chiar nu pot să mă sustrag de la Crăciunul la socri! Că sunt socri!

Într-adevăr - treaba aia cu socrii era riscantă... Auzi din nou uşa dormitorului. Acum cine venea?

- Am venit să facem actele.

Medicul Petrescu arătă şi el spre formulare:

- Ştii ce urmează de-acum încolo. Cu actele cred că te descurci...

- Dvs nu ştiaţi - dar apartamentul ăsta este teritoriu francez...

- Să ştii tu că începusem, la un moment dat, să am o bănuială...

Ei râdeau, Rebeca se grăbea să-l apuce pe tânărul medic de braţ şi să-l scoată pe palier - unde să-i spună că, dacă îi era dragă viaţa, era mai bine să se ducă la maşină şi să anunţe dispeceratul că fusese o alarmă falsă, gravida avusese contracţii false şi-acum dormea dusă...

Paul Petrescu stinse ţigara şi întinse mâna spre el:

- Eu nu mai stau - că stau degeaba pe-aici, iar dacă mă vede Ana, se gândeşte că sunt probleme şi nu vreau să-i spun ca să n-o sperii. Dacă aveţi totuşi probleme... sau întrebări sau reclamaţii, mă sunaţi la orice oră.

Aprobă şi-i strânse mâna cu ambele mâini. Şi imediat cum îl văzu întors cu spatele, îl privi lung pe Diamant. Care pricepu "din prima" ce ordine avea şi se grăbi să iasă. Medicul îşi lua la revedere de la Grasu... Îşi lua la revedere şi de la "roşcovană", care terminase repede cu aşa sarcină uşoară şi venise să-i mai dea el unele de-alea ca lumea...

- Fugi şi cumpără Pamperşi. Numărul zero, dacă găseşti.

- Da, şefu'!

Şi uite că apartamentul se golise instantaneu! Rebeca zburase după pempărşi, Diamant plecase cu Paul Petrescu, Sami se strecurase pe uşă-afară odată cu ieşirea medicului de pe salvare... Oftă greu:

- Du-te jos, după Sami. Întreabă-l de ce pleacă aşa de repede, dacă nu vrea să vină la petrecerea din Aurari... şi pe urmă dă-i un băiat şi-o maşină.

Grasu ieşi şi el. Mută pistolul în faţă, oftă greu... Auzea duduiala pe scări, semn că Sami ăla era foarte determinat să reuşească să dispară la fel de discret cum apăruse...

Grasu

Sări pe planşeul parterului şi se repezi la geaca neagră. Şi-l prinse pe Sami de braţ:

- Domn' doctor, nu pleca!

Arabul se întoarse şi-l privi lung:

- Mi-am terminat treaba. Şi mi-am îndeplinit promisiunea.

- Dar nu e bine să pleci aşa! Şefu' m-a trimis să te rog să mai stai! Te invită în Aurari, la petrecere!

- Şeful tău ştie că nu pot rămâne. Şi nici n-ar fi normal să rămân. N-am ce căuta la petrecerea lor.

Serios? Aşa de determinat era să o şteargă repejor la aeroport? Bărbatul zâmbi slab:

- I-am promis că o ajut; mi-am ţinut promisiunea până la final. Acum, eu nu mai am ce căuta în vieţile lor. Rolul meu s-a terminat.

- Şefa ştie că pleci?

Primi o aprobare - şi se dezmetici abia acum! Sami nu putea, de fapt, să stea la petrecerea bărbatului pe care Ana îl iubea îndeajuns de mult ca să nu vrea să-l părăsească pentru nimic în lume! Normal că... Bărbatul din faţa lui zâmbea slab:

- Ştii cumva unde e băiatul care are grijă de bagajele mele?

Aprobă scurt:

- Da. Şi am ordin să ţi-l pun la dispoziţie, împreună cu o maşină şi tot ce altceva mai doreşti.

- Nu am nevoie decât de bagaje.

Scoase telefonul şi-i făcu un apel; după care întinse mâna spre el:

- Îţi mulţumim că ai avut grijă de ei.

- Eu vă mulţumesc că i-aţi pierdut, în aprilie, şi mi-aţi dat şansa să am grijă de ei.

Ştia el de ce spunea asta... Uşa blocului se deschise violent; Sami se întoarse... şi zâmbi, în română:

- Gata, GPS, tu scapă babysitting! Unde bagaj?

Se grăbi să fie el explicit:

- Eşti la dispoziţia dlui doctor atât cât te mai suportă el. Dacă vrea să ajungă la aeroport, convinge-l să-l duceţi voi - că ia uite ce ninge afară...

- Da, şefu'.

Bun! Şi cum Sami se grăbea spre uşă, se grăbi şi el spre lift - Ştefan era păzit de patru inşi sus, pe palier, dar nu putea spune că asta îl liniştea cu ceva acum!

Ştefan

Uşa pocni scurt. Grasu se aşeză la masă şi zâmbi:

- Mi-a mulţumit că i-am pierdut în aprilie! Ştii ce-mi venea să-i ard una?

Da, ştia. Şi ştia că şi el înţelesese perfect cuvintele lui Sami. Ana îl ajutase pe omul ăla să realizeze că nu trebuia să rămână "mort" - că trebuia să-şi pună bine trecutul, într-un sertăraş al memoriei, şi să-şi clădească un viitor de care să fie mândru. De-asta venise Sami - ca s-o ajute să nască. Ca să se asigure că următorul copil pe care-l atingea n-o să păţească absolut nimic. Ca să se asigure că totul se termina cu bine - şi că "happy end" nu era doar o figură de stil, aşa cum erau "niciodată" şi "imposibil"...

Rebeca nu se întorsese încă. El rămăsese aici doar cu Grasu. Pe el nu mai avea unde să-l trimită. Şi, sincer să fie, nici nu voia să-l trimită undeva! Grasu trebuia să-i păzească! Nu puteau rămâne tocmai acum nepăziţi - adică păziţi doar de oamenii lui nea Nicu Cărare! Nu se făcea...

Era linişte. Din dormitor nu se auzea nimic, semn că Ana şi băieţelul lor dormeau... Scoase telefonul şi selectă numărul tatălui lui. O să fie certat rău, pentru că Ana "terminase de născut" în urmă cu vreo jumătate de oră...

Suna! Asta era bine! Asta însemna că n-o să se pomenească cu el aici! Tăticul lui mustăcea rău de tot:

- Da, Ştefane.

- Ce mai faci tu, tată?

- Uite, zac în părculeţ şi mă îngrijorez din toate alea!

- Păi, poţi să te opreşti din îngrijorat. Şi să te ocupi în continuare de formarea liderilor din familia Ionescu. Că aici lucrurile sunt perfecte.

- Gata? A născut?

- Da. A născut un băieţel. Sst!

Da' de unde! Tăticul lui izbucni într-un răcnet fericit:

- Bravo, mă! Să vă trăiască! Mă, da' voi fetiţe nu faceţi?

Şi el? Şi el începuse cu fetiţa?... Stop! Ăla era gândul lui - şi nu trebuia să-l ştie nimeni! Începu să râdă:

- Asta m-a întrebat şi Ana; i-am spus că mă mai gândesc, ca să nu fie ferm convinsă că a câştigat deja bătălia...

- Mare şmecher eşti, mă! Şi? Cum e?

- Cum să fie...

Şi-ar fi vrut să-i spună cum e, dar zău că nu-şi găsea cuvintele...

- ... Unde sunteţi - la ce spital? Că iau un BMW de-ăsta negru de-aici şi vin şi eu!

- Suntem într-un apartament. Eu zic să stai liniştit acolo - că venim noi la tine, mâine.

- Aa, nu-l scoateţi în frig aşa de repede!

- Exact. Aşa ne-a zis şi doctorul... Adică aşa a zis doctorul.

- Tot doctorul ăla al ei?

- Da.

- Ei, atunci e OK. Că îl ştiu - şi nu spune prostii. Staţi acolo până mâine. Ia spune - îi pregătesc o cameră, da?

- Nu; o să stăm în motel. Din motive de securitate. Apropo - te rog să-i spui lui Isamu că poate să-şi ia familia şi să plece. E liber ca pasărea cerului. Vorbeşte tu cu Cornel, să-i dea două maşini şi nişte băieţi straşnici şi să-l ducă unde are treabă.

- ... Te-ai mai gândit la chestia asta, cu Isamu?

- Nu.

- De ce?

- Pentru că am altele la care să mă gândesc acum.

- ... Bine; cum ştii tu. Da' te deranjează dacă îi invit să petreacă Crăciunul la noi?

- Nu, tată. Dacă îţi face plăcere să-l vezi de Crăciun la masa ta, invită-l.

- Să înţeleg că, dacă vine el, voi nu veniţi!

- Dacă ne inviţi, venim. Dar să pregăteşti o masă mare şi să pui cel puţin o persoană între noi.

- Bine. Atunci vă pregătesc motelul şi vă aştept. Auzi, mă? Ia dă-mi-o şi pe nor-mea la telefon! S-o trag niţeluş de urechi!

- Doarme acum; dorm amândoi.

- Aha! Las-o să doarmă, mă! Auzi? Să n-o trezeşti! Că e şi ea obosită!

- N-o trezesc. Şi eu zic să n-o tragi totuşi de urechi. Nici azi, nici mâine, nici peste zece ani - că n-ai de ce.

- Bine, mă! Da' tu chiar credeai că mă pregăteam s-o urechez?

- Nu. Voiam să-ţi spun... N-ai greşit atunci când i-ai pus salba la gât.

- Ştiu, mă! Tu nu ştii că taică-tu nu greşeşte niciodată?

Oo, Doamne! Bufni într-un hohot zdravăn de râs:

- Ba da, ba da...

Şi el râdea - şi uite că-i închisese-n nas... Grasu şopti, ca pentru el:

- Nu mai poate taică-tu! S-a umflat inima-n el ca un cozonac de-ăla mare!

Da; ştia şi el că tăticul lui era mândru de aşa noră...

Oare Ana chiar dormea? Nu de alta - dar era un mic dezastru în camera aia! Dacă ea era trează, el ar fi mutat-o în sufragerie - ca să-i schimbe patul, să scoată covorul, să aerisească puţin... Se ridică şi păşi pe vârfuri. Apăsă uşor clanţa...

Dormeau. Fluturaşul dormea cu faţa la mămica lui; Ana era cu faţa spre uşă. Spre el. Iar el o privea lung acum... şi se minuna de faptul că nu reuşise niciodată să şi-o imagineze aşa, adormită! Seară de seară, din aprilie încoace, încercase s-o vadă cu ochii minţii. Ca să adoarmă cu ea în gând şi s-o viseze. Şi nu reuşise. Acum, o privea de parcă încerca s-o memoreze... De parcă ştia el că o s-o mai piardă o dată...

Gândul ăla îl făcu să se încrunte. Aşa că decise să iasă acum, repede, înainte ca ea să deschidă ochii şi să-i vadă încruntarea - şi să-şi închipuie că ea îl supărase în halul ăla! Reveni deci la bucătărie şi-şi aprinse altă ţigară...

Uşa se deschise, Rebeca intră cu baxul de Pampers... Îi arătă să-l lase acolo, pe hol, şi-o invită să se-aşeze la masă. Locul era destul de strâmt; ea se strecura la perete şi trăgea masa spre ea, ca să aibă el loc să treacă pe-acolo în caz că se auzea guriţa Fluturaşului...

Uşa se redeschise; Diamant năvăli în hol:

- Să ştii că...

Aoleu, ce era pe el! Şi Grasu, şi Rebeca îl sâsâiseră - iar Diamant amuţise imediat şi se tupilase! Ia uite! Ia uite că şi Diamant ştia să se tupileze... Vărul lui intră în bucătărie şi şopti:

- Să ştii că Petrescu ăsta e născut să fie şef!

Serios?!

- Serios! Adică are autoritate! Adică ştie să se impună! I-am arătat spre Claire şi mi-a luat bagajele. Când am văzut aşa, am scos pistolul la el; dar mi-a râs în nas şi s-a urcat într-un taxi. Cred că i-a displăcut mult şofatul pe trotuar...

Grasu chicotea, Rebeca zâmbea doar un pic - semn că încă o îngrijorau sarcinile ei referitoare la regină... Îi făcu semn să frece nişte ness. Iar ea se executa cu viteza sunetului...

Or să discute după ce beau un ness. După ce se liniştească. Ana şi Fluturaşul or să doarmă cam jumătate de oră. Lui îi erau de-ajuns cinci minute ca să le spună ce-aveau de făcut. Momentan, prefera să tacă. Presimţea că, dacă el ar fi scos un singur sunet, urechea Anei l-ar fi auzit - şi-ar fi trezit-o din somn. Reginei lui îi fusese îngrozitor de dor de el...

Sami

Ieşi din bloc, grăbit să se îndepărteze de individul ăla uriaş care-l putea îndesa cu uşurinţă în lift sau într-o maşină care mergea în Aurari...

- Gata, domn' doctor! Unde mergem acum?

- Tu dai bagaj. Eu merge, tu stai. Tu scăpat babysitting.

- Nu-nu! Să ştiţi că mi-a făcut plăcere să stau cu dvs! Pe bune!

Daa, pe bune! Mai ales când trebuise să-l înveţe să joace table! Îl urma; tânărul se grăbea spre una dintre maşini şi-i făcea semn unuia dintre bărbaţi să scoată bagajele lui... Troller-ul şi pungile cu cadouri. Astea erau. Nu uitase nimic. Întinse mâna spre el:

- Tu bun GPS!

- Mulţumesc!

Se fâstâcise bietul băiat! Dar îl înţelegea - era obişnuit să spargă piramide nazale şi să frângă oase, nu să stea dădacă după medici bătrâiori şi cam graşi! În fine... Bufni în râs:

- Merry Christmas!

Iar el bufni şi el în râs:

- Merry Christmas, domn' doctor!

Îşi luă bagajele, îi făcu scurt cu mâna şi porni spre intersecţie - cea opusă maşinii negre. Încă avea senzaţia că-l puteau duce pe sus în orăşel, la petrecere...

Ningea. Fulgii uriaşi, deşi "ca-n poveşti", cădeau din cer şi se aşezau grăbiţi pe asfalt... Scoase telefonul şi îl porni - şi se opri lângă bloc. Şi începu să filmeze ninsoarea! Tasnim o să se minuneze! Surioara lui o să rămână cu gura căscată - şi-apoi o să se roage de Jaser cu cerul şi pământul să vină şi ei în Bucureşti, să vadă şi ea ninsoare adevărată...

El filma ninsoarea; trecătorii nu-l băgau în seamă. Nu era curios să vadă dacă tinerii de lângă maşinile negre râdeau de arabul care filma ceea ce lor li se părea normal...

Gata! Îi ajungea! Îngheţase acolo, oprit lângă bloc! Nu bătea vântul, dar era destul de frig! Şi cum tocmai îşi pornise telefonul, ia s-o sune el pe Tasnim! Ştia că va fi urecheat, pe motiv de "absenţă îndelungată şi telefon oprit"; dar ştia cum s-o oprească... Şi-i venea să râdă...

- Sami, unde eşti?

Evident, era panicată şi uşor isterică! Se grăbi să-i răspundă:

- În Bucureşti. Tocmai am plecat spre aeroport.

- Şi ce-ai făcut acolo atâtea zile? Şi de ce ţi-ai oprit telefonul? Ştii în ce hal m-am speriat?

- Ana a născut un băieţel.

Chiotul puternic îi făcu urechea să ţiuie! Şi fu urmat de un nou chiot! Singurul mod de-a o opri era să-i dea detalii. Ei bine, n-avea timp de asta acum; dar continuă să vorbească:

- Şi să ştii că am avut dreptate să nu rostesc cuvintele alea. Soţul ei este pe măsura ei.

- Ai vorbit cu el?

- De vreme ce eu am apăsat-o pe burtă iar el a tăiat cordonul ombilical, tu ce crezi - am vorbit?

Surioara lui începuse să râdă... Continuă să-i dea veştile bune:

- Vin şi eu înapoi - şi-ţi povestesc totul cu lux de amănunte. Dar, până ajung eu, tu fă bine şi dă-mi toate costumele la curăţat. Adică la reîmprospătat. Absolut totul. Tot şifonierul. Auzi?

- Da. Şi mă întreb

- Apropo! Tu mergi la Rashid, la petrecerea de Anul nou?

- ... Jaser mi-a zis şi mie de petrecere. Şi i-am zis că, în principiu, mergem. Dar...

- Nici un "dar"! Eşti tânără! Trebuie să te distrezi când eşti tânără, nu la 60 de ani!

- Da, ştiu. Dar parcă nu m-aş putea distra ştiindu-te acasă...

- Acasă? Te rog! Eu o să fiu sufletul petrecerii! Eu şi Jada!

O secundă, două...

- ... Poftim?

- În maximum un an, mă-nsor. În maximum doi ani, o să devin tătic. Pe cumnata ta o cheamă Jada şi-o să vă cunoaşteţi la Rashid. Dă-mi hainele la reîmprospătat! Pa!

Apăsă butonul roşu. Şi îl mai apăsă o dată, lung... Telefonul se închidea... Lui îi venea să râdă... rău de tot... Parcă auzea râsul timid al surioarei lui, lovită serios de vestea că avea deja o viitoare cumnată...

Gata - acum se ducea glonţ la aeroport! Nu de alta, dar i se depunea zăpada în pungile cu cadouri! Iar cel mai rapid mod de-a ajunge la aeroport era un taxi! Vedea în capătul străzii nişte capote galbene; porni spre ele.

Ştefan

Mm, ce bun era ness-ul ăla! Fata asta avea stofă de secretară! Dar, dacă-i spunea acum aşa glumă bună, o vedea leşinând - şi era păcat de aşa zi frumoasă şi specială, s-o strice cu un infarct! Fata asta punea mare preţ pe cuvintele şi opinia lui; şi îşi dăduse repede seama câtă influenţă avea Ana asupra lui. Deşi se descurca admirabil în a ascunde asta, Rebeca era îngrozită de ideea de-a sta faţă în faţă cu Ana! Nu-i nimic; după ce se trezea regina lui, o ajuta să facă un duş, îi împrospăta culcuşul şi-apoi i-o prezenta pe Rebeca. O să stea cu ele, să nu-i scape consilierei lui vreun porumbel apropo de sceneta lor...

Hait - că-l suna cineva! Ia!... Tot tăticul lui! Da' ce uitase să-i spună?

- Da, tată.

- Bă, da' nu mi-ai zis cum a fost naşterea! Adică cum ai găsit-o!

Decise să-l pună pe speaker şi lăsă telefonul în mijlocul mesei:

- Cum am găsit-o îţi spun când ajung în Aurari. Dar, în privinţa naşterii, să ştii că a fost cu sperietură. Pentru mine, care n-am mai văzut niciodată o naştere, a fost un şoc. Iar medicul zice că Ana a născut fluierând. Acum, socoate şi tu cum a fost!

- ... Aha...

Bun!

- Oricum, să ştii că nora ta a pregătit totul ca la carte. Patru bidoane de apă plată, prosoape şi cearceafuri spălate la 90 de grade, spirt, pături... Patru cămăşi mari, în caz că medicul îşi uita halatul... A luat până şi veioză pentru medic! Şi becuri de schimb pentru veioză! Şi s-a necăjit când şi-a amintit că nu a cumpărat pamperşi.

Tăticul lui râdea - şi acum exclamă, extaziat, în romanes:

- Mânca-i-aş ochişorii ei de fată deşteaptă!

Clar - era inundaţie mare sub scaunul primarului din Aurari...

- Şi zici că e băiat, mă?

- Băiat. Înalt şi slăbuţ şi leit eu şi Léon.

- Aha! Şi cât i-a dat medicul? Ce notă?

- Tu ce notă crezi că i-a dat?

- Zece, nu?

- Zece întreg. Şi de data asta nu s-a chinuit mult - l-a născut repede. Ţi-am spus: nu e aşa mare cum a fost Léon; cred că are puţin sub trei kilograme. Dar e un scandalagiu şi jumătate! Ştii ce-a făcut? Nu s-a oprit din ţipat până n-am pus eu mâna pe capul lui!

Râdea proaspătul bunic... Răsuci palma - şi privi locul care stătuse pe căpşorul micuţ. Nu se spălase pe mâini; încă mai vedea urmele... Le arătă şi lor palma - şi se repeziră toţi trei să vadă! Le arăta urmele... Grasu avea lacrimi în ochi; Diamant râdea romantic pe tăcute, Rebeca zâmbea şi-l privea ciudat... Iar tăticul lui se opri din râs şi oftă greu:

- Eei, Ştefane, Ştefane; ce bucurie mare mi-aţi făcut voi mie...

- Şi-o să-ţi mai facem; că m-a rugat nevasta mea să-i fac o fetiţă. Şi ştii bine că nu i-am refuzat nimic niciodată...

- ... Bine. Hai, că mă duc să-mi anunţ nepoţii că ciocolata se-mparte la trei de-acum. Eşti sigur că nu vrei să vorbeşti cu Isamu?

- Da.

- Bine; cum vrei tu. Să ai grijă de ei, Ştefane.

- Să ne pregăteşti motelul.

- Bineînţeles.

Gata - îi închisese. Acum, el ar fi trebuit să le spună...

Nu putea să le spună nimic. Nu se gândise încă ce să le spună! Aşa că tăcea. Şi umplea tăcerea aia aprinzându-şi o altă ţigară şi pregătindu-se, la modul cel mai serios, să se gândească totuşi la ceea ce trebuia să le spună.

Roşcata

Fuma şi evita să-l mai privească. Nu voia să fie luată la întrebări, dat fiind faptul că nu putea să-i spună un asemenea gând...

Şeful ei era fericit. Îşi revenise. Îşi regăsise regina şi-acum redevenise el însuşi. Ea nu-l ştia aşa, sub forma asta - dar observa schimbarea uriaşă...

Redevenise drept. Nu mai emana farmec; emana forţă şi putere. Îi era frică de el - pentru că era şeful ei şi abia acum îşi regăsise alura şi statura de rege... Şi deci abia acum realizase ea cât de mult însemna regina pentru şeful ei. Abia acum realiza că Ştefan pe care îl cunoscuse ea, alături de care trăise atâtea luni de zile, cel cu care jucase ea sceneta amantei şi alături de care dormise ori de câte ori ieşiseră din conac sau din Aurari era doar "varianta de avarie". Adevăratul Ştefan, ăsta era. Forţă şi putere. Domina totul în jur! Brusc, Diamant şi Grasu păreau mai mărunţei, mai slăbuţi...

Când le arătase palma pe care-o ţinuse pe căpşorul bebeluşului, ea se uitase la toată palma - per ansamblu. Şi îi observase şi gestul, şi tremurul uşor... Pentru ei, familia lui, Ştefan Ionescu era leu-paraleu. Îi spusese, la un moment dat, că pentru ei aruncă lumea-n aer. Ea nu-l luase în serios; dar omul ăsta chiar era în stare "să pună de-un cataclism", dacă cineva îi rănea familia! Omul ăsta...

Iar dacă el era aşa, îşi dădea cu uşurinţă seama cum era regina lui! Femeia care se odihnea acum în dormitor îl putea influenţa pe rege. Şi uite că era proastă rău de tot - şi tocmai recalculase influenţa şi puterea şi i se făcuse frică din nou...

Isamu

Nu se plictisise. Aici, în Aurari, nu s-ar fi putut plictisi vreodată! Mereu era acţiune pe undeva; mereu se găsea cineva care să facă ceva... De exemplu, acum se făcea "repetiţie pentru serbare". Clasele I-IV ţineau mâine seară serbare în părculeţ. Preotul se ocupase de asta; îşi aliniase frumos enoriaşii minori şi îi dirija de zor. Ei cântau încetişor, ca să nu-i audă lumea - şi să nu strice surpriza. De parcă nu-i auzea tot părculeţul ăla! De parcă copiii ar fi putut să cânte în gând! În fine...

Zăpada scârţâia uşor; întoarse capul şi se simţi obligat să-i zâmbească - dl Ionescu era fericit...

- Aşaa...

Aşa. Se aşezase lângă el. Avea veşti. El era atent, deşi nu putea să privească decât corul de copii...

- M-a sunat Ştefan adineauri...

Îl sunase Ştefan, aşa că dl Ionescu era fericit... Zâmbi slab:

- E băiat, nu?

- Da; e băiat.

- Felicitări.

- Mulţumesc. Ţi-a transmis că sunteţi liberi ca păsările cerului. Aveţi la dispoziţie două maşini şi şapte băieţi "ca brazii", să vă ducă oriunde vreţi voi. Aşa că am venit să te invit la petrecerea de Crăciun.

Cum-cum? Venise ca să... ce? Să-l invite la petrecerea de Cră-

ciun? Degetul arătă spre repetiţie:

- Organizăm o serbare mare de Crăciun, aici, în părculeţ, şi-o petrecere şi mai mare în sala de festivităţi a orăşelului. Şi mi-ar face mare plăcere dacă aţi participa şi voi. La urma urmei, totul s-a terminat cu bine, nu? Iar Fei-Yen şi Liwei stau aici de atâta timp... Ce zici?

Ce zicea el despre invitaţie?... Păi, nu era vorba despre "s-a terminat cu bine". Că, din punctul lui de vedere, nu se terminase încă! Iar lucrurile nu se amestecau niciodată în socotelile lui Ştefan! Decise să-i amintească şi lui asta:

- Ştefan vine la petrecerea asta?
- Da.
- Vine cu Ana şi băiatul?
- Da - cu toţi cei trei copii.
- Atunci nu cred că e bine să stăm şi noi.
- Eu cred că e bine să vă vedeţi totuşi. Ştii că unele lucruri nu se discută la telefon...

I-auzi! Adică încerca să-l mintă frumos, spunându-i că Ştefan o să-şi aducă familia în Aurari, o să-i conducă în casă şi-o să le spună: "Staţi aici cuminţi, că pe mine mă aşteaptă băiatul de mingi, să discutăm una-alta"! Hm! Se grăbi să-i răspundă, încercând să nu-şi arate adevăratul gând:

- Ştiu; de-asta am şi venit de atâtea ori aici.
- Şi crezi că ai epuizat toate soluţiile?

Păi, ce alte soluţii mai avea? La urma urmei, faptul că-l trimisese pe Gilles s-o ajute pe Ana era un mizilic! Îi trimisese lui Grasu poze cu ea! Adresa ei! Telefonul ei! Mai că nu i-o adusese în Aurari, cadou! Iar dacă nici după toate astea Ştefan nu-l suna...

- Lucrurile tocmai s-au schimbat. Ana a născut. El şi-a regăsit familia. Se va concentra asupra securităţii familiei lui, iar asta nu-i ia mai mult de 24 de ore. După care se va concentra asupra afacerilor. Înţeleg că şefii tăi îşi doresc să vă vadă din nou împreună. Şi şefii lui spun acelaşi lucru.

- Indiferent de părerea şefilor noştri, nu depinde de ei. Ca să putem lucra împreună, trebuie să avem încredere unul în celălalt. Eu am încredere în el; el însă nu mai are încredere în mine.

- Asta e concluzia ta?

Aprobă scurt cu capul, iar dl Ionescu îl bătu uşor pe umăr - ca un fel de "Ehei, ţâncule, cât de naiv eşti tu uneori"... Îl văzu ridicându-se:

- Eu ţi-am spus - după părerea mea, de bulibaşă bătrân şi tată al lui Ştefan, ar fi bine să vă vedeţi acum. Aici. Dacă vrei. Dacă nu vrei, vorba lui: sunteţi liberi să mergeţi unde vreţi voi.

Şi cam atât avusese de spus dl Ionescu. Se ducea la treaba lui. Probabil că trebuia să pregătească motelul, pentru că n-avea o casă îndeajuns de mare pentru familia lărgită. În plus, Ştefan îşi va dori mult să stea cu Ana. Ceea ce însemna că fiecare copil trebuia să aibă camera lui, ca să poată să cheme nişte copii din Aurari la ei iar el şi Ana să nu fie deranjaţi...

Reveni spre serbare. Cântau frumos. Ştiau şi colinde în engleză. Deşi repetau de-o oră deja, el unul nu se plictisise. "Îi făceau poftă" să rămână...

Oare cine-l chemase pe el aici? Mail-ul venise de la adresa lui Grasu. Dar asta nu-i garanta că Grasu apăsase pe butoane. Mesajul în franceză avusese toate accentele la locul lor. Îl scrisese un om care ştia franceza literară. Ştefan scria extrem de corect... Tatăl lui Ştefan ar fi putut să cheme un specialist în informatică, să-l înveţe cum se pun accentele... Probabil că Gaboraş scria şi el foarte corect... Şi cum n-avea nici aparatura, nici dispoziţia necesare să-şi bată capul să afle IP-ul de la care plecase mesajul ăla, şi cum IP-ul nu-i spunea cine apăsase de fapt tastele, prefera să privească repetiţia... şi să-şi imagineze că Ştefan scrisese mesajul. Prefera să-şi închipuie că, după ce îşi regăsise familia, Ştefan se calmase, îşi regăsise echilibrul, recitise jurnalul Anei... I-ar fi plăcut să spere că vor vorbi, mâine. Măcar "Salut" să-şi spună! Măcar atât! Un semn - atât voia acum! Îl înţelegea că era suspicios, că se gândea de-un milion de ori dacă să-l primească înapoi sau nu...

Oftă greu şi reveni pe spătarul băncii: or să stea la petrecere. Dacă avea o şansă să şi-l reapropie pe Ştefan, n-avea voie s-o iroseacă! În plus, ce făceau ei singuri acasă? Aici era frumos; ningea frumos, se pregătea o petrecere mare...

De fapt, aici era oarecum ferit de toţi şi toate. Aici, el cică era prizonier. Nu-l bombardau cu telefoane sau mail-uri, nu voiau să afle "dacă e verde sau roşie", nu-l întrebau dacă vorbise cu Ştefan, nu... Aici era linişte. Se simţea obosit şi sătul de tot frecuşul din ultimele luni. Şi Jun, şi Cheng, şi Fang, şi China, şi batalionul de afacerişti căpoşi care îi închiseseră porţile afacerilor în nas...

Se ridică şi porni spre căsuţă - avea un plan. Aici, în Aurari, casele aveau cadă de baie. Aşa că o să facă o baie fierbinte, o să se înfofolească bine şi-o să tragă un pui de somn pe cinste, cu toate geamurile deschise. Spera să fie un somn negru - fără vise, fără zgomote...

Miza era uriaşă. Afacerile cu China - afaceri din care SAF Consulting putea încasa sute de milioane de euro, dacă nu chiar miliarde! Ştefan va fi mâine obosit şi agitat şi neatent; aşa că el va trebui să fie extrem de odihnit, ca să facă faţă unei discuţii cu posibile scăpări verbale. N-avea voie să fie ţâfnos, n-avea voie să-i contabilizeze aluziile şi înţepăturile verbale...

Ştefan

Gata! Îşi făcuse socotelile, aşa că putea să-i "împrăştie" la treburile lor! Îşi mai aprinse o ţigară. Şi ridică privirea spre ei. Îi privea lung, rând pe rând; ei erau extrem de atenţi, pregătiţi să ţâşnească spre uşă...

- Care e atmosfera afară?

Diamant se grăbi să-i răspundă:

- Băieţii noştri sunt la posturi. Titel e parcat în faţa blocului şi încearcă să pară impozant. Şi rânjeşte şi freamătă de zici că s-a scăpat pe el de fericire! A încercat să mă descoasă, apropo de şefa, dar i-am zis că eu nu ştiu prea multe - că ne-ai dat afară din cameră şi pe urmă ne-ai dat sarcini. Şi ai stat tu cu ea şi cu medicul. I-am zis că am văzut-o aşa, fugitiv, şi era veselă... Şi cam atât.

- Bine. Iar ceilalţi?

- Ceilalţi s-au retras. Mai sunt doar două persoane cunoscute...

Nea Nicu şi Iuliana. Ceea ce însemna că nu se retrăseseră, ci doar se ascunseseră şi supravegheau situaţia de la distanţă. Bun!

- Stăm aici până mâine; iar mâine, după prânz, mergem să-ţi probăm motelul. Acolo i-am zis tatei să se ocupe; tu organizează paza aici. Pui patru oameni de-ai noştri la intrarea în scară, patru oameni pe palier şi doi oameni aici, în bucătărie. Grasule, tu momentan stai aici pe scaun. Şi faci cafea şi pregăteşti un grătar de-ăla cum ştii tu. Iar la noapte dormi în sufragerie, cu bebeluşul. Alte treburi n-ai - că ţi-am dat laptop şi conexiuni bune la net şi m-ai trombonit cum ţi-a plăcut ţie. Gata - ai revenit şef la execuţie.

- Gata, şefu'! Cu plăcere!

Ia uite-l! Rânjea tot, fericit că el rămânea înăuntru, cu şefa lui şi cu şefu' şi cu bebeluşul! Mare şmecher, Grasu al lui! Se întoarse spre ea:

- Rebeco, sună-l pe Popescu - să vorbească cu cine-o şti, să facă ce-o şti - băiatul meu trebuie să fie cetăţean francez.

- Ce nume să scrie pe certificat?

Ridică din umeri şi se ridică:

- Nu ştiu. Să-l pregătească, oricum - că chestiile astea iau cel puţin 24 de ore. Până aranjează cu spitalul, cu unul dintre ginecologi, cu registratura, cu Moreau... Iar unul dintre voi să facă bine să teleporteze nişte haine de-ale ei de la Cernica, în Aurari. Pe mine ştiţi unde mă găsiţi.

Stinse ţigara şi porni spre hol. Şi auzi imediat scaunul trăgându-se - semn că Rebeca lui avea ceva să-i spună! Oare ce? Se lăsa ajuns din urmă... Iar tânăra şopti:

- Şefu', pot să lipsesc şi eu două ore?
- Dacă-mi zici de ce.
- Păi... Păi, voiam să trec pe la un salon şi să fac nişte shopping. Mâine mergem în Aurari, nu?

Hm! Zâmbi slab:

- OK. Da' să-mi iei şi mie un şal de-ăla mare şi lung - că vreau s-o pun să se deghizeze din nou. Aşa, din curiozitate...

Rebeca râdea şi aproba...

- Ne vedem mâine dimineaţă.

Consiliera lui se răsuci pe-un călcâi şi dădu să ţâşnească pe uşă afară. O prinse de pulover şi "sări" la dialect:

- Stai, fă! Ce te zoreşti aşa? Stai...

Se întorcea în faţa lui... Şi era fericită că avea un şef bun, care-o lăsa să se ducă să facă cumpărături de Crăciun... Redeveni serios şi-o prinse de umeri:

- Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

- Şi eu îţi mulţumesc, şefule. Nici nu-ţi imaginezi cât m-ai ajutat tu pe mine!

Nu, nu glumea. Fata asta era foarte realistă. Ştia cât de mult o ajutase el pe ea... şi cu plecarea de la Titel, şi cu Raina Consulting, şi cu Diamant... Şi cu toate celelalte. Aşa că se priveau lung, serioşi. Iar el ridică o sprânceană:

- Ce faci, fă? N-ai zis că pleci?

Iar o dăduse-n alte alea! Începu să râdă şi-o cufuli scurt:

- Lasă, fă, că te obişnuieşti tu pân' la urmă! Vorbim mâine dimineaţă.

- Vorbim, şefu'!

Şi-acum Rebeca ţâşnea spre uşă, lăsându-şi bărbatul să se gândească la motivul pentru care ţâşnise pe uşă veselă şi grăbită... Apăsă clanţa şi intră încetişor în dormitor.

Ana-Maria

Evident, nu reuşise să doarmă. Ascultase liniştea. De câteva ori, avusese impresia că o lăsaseră singură-n apartament...

Ascultase discuţia de pe hol. Vorbiseră încet, dar pereţii comunişti erau subţiri. Zâmbea - soţul ei avea un stil foarte aparte de-a vorbi cu fata asta! Rareori îl auzise pe Ştefan făcând glume de-astea; oricum, nu le făcea decât cu oamenii de care era foarte mulţumit şi pe care îi plăcea să-i aibă în preajma lui. Deci Rebeca era OK...

Uşa se deschise uşor - iar ochii verzi o învăluiră instantaneu în dragoste!

- ... Nu dormi?

- Nu pot să dorm.

Soţul ei se apropie, se aşeză pe marginea patului, privi lung ghemotocul de scutece...

Ea îl privea pe el. Ei îi fusese îngrozitor de dor de el - iar acum, când îl avea în faţa ei, voia să-l privească şi "să recupereze" măcar un pic...

Descoperea schimbarea... Soţul ei slăbise. Soţul ei parcă îmbătrânise! Trecuseră doar opt luni - dar el arăta cu vreo 5 ani mai bătrân! Doamne...

Nu-nu! N-avea voie să plângă acum! Că îl destabiliza de tot, dacă se-apuca să bocească! Şi-aşa, bocise rău când îl revăzuse! Deci!

Deci, soţul ei părea slăbit şi îmbătrânit. Bineînţeles că părea aşa! Doar era obosit şi stresat pân' la Dumnezeu! Îl ţinuse nevastă-sa într-o tensiune şi-o nesiguranţă nenorocite rău! Da' las' că ajungeau ei în Aurari - şi se odihneau amândoi! Şi îl repunea ea pe picioare! Doar să treacă alea două săptămâni - şi...

Oare tot două săptămâni trebuiau să treacă? Sau... La naşterea Florentinei, medicul Petrescu o cususe; la naşterea lui Léon, o tăiase şi-o cususe. Acum nu se mai întâmplase nimic. Oare tot două... O să-l sune şi-o să-l întrebe; deşi îşi privea lung soţul şi zău că-i era frică şi să-l atingă pe maletă...

Foşnetul o făcu atentă spre gâgâlicea de lângă ea. Care încercă să se mişte - şi nu reuşi decât să alunece pe spate. Ochişorii erau strâns închişi; guriţa se deschise mare-mare şi formă un căscat... mare-mare... Ştefan începu să râdă...

Soţul ei râdea. Chipul lui radia tot! Soţul ei strălucea acum la propriu! Era atât de... Atât de...

N-avea voie să plângă. Nici chiar de fericire! Ferecă deci gândurile, puse zidul gros între ele şi suflet şi-l privi lung. Şi se delectă cu imaginea asta nouă, pletoasă şi *shukară* rău de tot...

Aşa era mai bine. Îi venea să râdă. Îi venea să-i spună că s-a făcut aşa *shukar* că-i apasă toate butoanele instantaneu! L-ar fi făcut să roşească; dar următorul lui gând ar fi fost la cele două săptămâni. Şi l-ar fi întristat. Aşa că tăcea, zâmbea şi-l sorbea din privire...

Fluturaşul părea că adormise din nou. Iar ochii verzi se mutară asupra ei... Ea îi transmitea atât de multe lucruri, că cu siguranţă el nu pricepea nici unul dintre ele...

- ... Te-ai gândit la un nume pentru Fluturaş?

Negă scurt cu capul. Soţul ei părea uimit - şi-un pic panicat de perspectiva de-a căuta el un nume pentru băieţelul lor!

- ... Adică ai ştiut de-atâta timp - şi nu te-ai gândit la nume!

- Abia acu' vreo zece minute mi-am dat seama că am uitat complet de nume...

- Păi eu am dat telefoane, am pus oamenii în mişcare! Ce le zic să scrie în certificatul de naştere?

"O trăsese" în dialect, aşa că decise să se răsfeţe:

- Nu ştiu; alege tu un nume!

Hei! Din bucătărie se auzise zgomotul unei farfurii căzute pe gresie. Acum se auzea o înjurătură bombănită "a la long", în romanes... Ştefan chicoti:

- Grasu are emoţii. I-am zis să facă grătarul pentru tine şi l-am avansat "bonă" la Fluturaş. Ca un fel de pedeapsă - că a ştiut unde eşti, ţi-a ştiut numărul de telefon dar n-a suflat o vorbă...

Hm! Ridică mâinile şi se întinse lung, atentă să-i prindă "ocheada" către pernuţele lui preferate:

- Bietul Grasu! Lui îi dai mereu cele mai dificile sarcini! De la lipirea mea cu scoci, până la învelirea bebeluşului la două noaptea...

Cum?! Ioc ocheadă? Da' ce era cu el? Nu-l mai interesau pernuţele? Hm... Soţul ei aprobă. Şi tăcu. Probabil că soţul ei se întreba chiar acum de ce nevasta lui, proaspătă lăuză, decisese să-i transmită asemenea semnale...

Gata! Gata, că ochii verzi puteau oricând să-i citească gândurile! Şi-l făcea să se simtă anapoda, că nu năvălea peste ea! Deci, rămâseseră la numele Fluturaşului... Grasu fredona o chestie din buric... Ridică încet o sprânceană...

- ... Auzi? Oare cum îl cheamă pe Grasu-n buletin?

Se aşteptase la un răspuns prompt; când colo, Ştefan ridică ambele sprâncene... şi se grăbi să iasă! Ei, poftim! Tocmai asta nu ştia soţul ei! Numele de botez al lui Grasu! Doamne...

Ştefan

Ei, poftim! Poftim, ce-i scăpase regelui aurarilor! De-atâţia ani, îi scăpase tocmai asta! Habar n-avea cum îl cheamă pe Grasu, de fapt! Păi, întotdeauna îl chemase "Grasu"! Încă de-atunci, din arest, toată lumea îl strigase aşa! Iar el nu ceruse să vadă dosarul - că nici nu fusese în măsură să ceară aşa ceva! Fuseseră colegi de celulă... Şi, cu siguranţă, dacă i-ar fi auzit vreodată numele real, l-ar fi uitat în secunda doi! Că el era Grasu! Hm!

Năvăli în bucătărie şi-şi găsi consilierul "regulamentar". Pusese grătarul pe foc, condimentase carnea şi-acum o muta pe grilajul metalic. Era plin de sos cu condimente pe mâini! Iar asta îi convenea de minune acum! Dădu să se repeadă către ţintă, dar bărbatul se întoarse:

- Mi-a scăpat, şefule! Să mor io dacă

- Stai liniştit.

- Am trezit-o?

- Nu dormea.

- Şi-atunci nu vrei să te ajut să-i schimbăm patul? Sau i l-aţi schimbat deja?

- Momentan, regina mea vrea altceva.

Îl apucă de maletă şi-l răsuci. Şi-i scoase port-actul din buzunarul

blugilor. Piruetă, repede înapoi în dormitor...

Se aşează pe pat şi desfăcu port-actul. Cărţile de credit, un card de Catena... permisul de conducere... Nee! El voia buletinul! Cartea de identitate! Deci, pe Grasu îl chema...

Se făcuse albăstriu probabil... că nu ştiuse...

- Ce-i?

Întoarse plasticul spre ea, iar ea deveni tot albastră...

- ... Habar n-am avut! Să mor io dacă am bănuit măcar! A fost dintotdeauna Grasu! Şi atât!

Soţia lui bufni în râs:

- Ca să vezi! Tot un Ionescu!

Nici pe-asta n-o ştiuse! De fapt, pe el asta îl mirase - coincidenţa de nume! El era Ionescu, Diamant era Ionescu, Rebeca era tot Ionescu... Probabil că, atunci când va afla asta, Gaboraş o să se simtă exclus! Gândul ăla îl făcea să râdă... Ana zâmbea:

- Ce zici? Ţi-ar place "Filip"?

- Da.

- Dar în franţuzeşte.

- În franţuzeşte.

Era perfect. Aşa că se ridică şi ieşi. Din bucătărie se auzea apa, semn că Grasu era pregătit să dea timpul înapoi şi să-şi ascundă actele...

Într-adevăr, bunul lui prieten oftă greu:

- Şefule, să nu faci asta!

- Ce să nu fac, mă?

- Să nu-i pui numele meu!

Îl răsuci iar şi-i împinse actele la loc:

- Nuu, mă! Stai liniştit!

Se liniştise. Răsuflase uşurat şi "se scursese" tot, semn că perspectiva de a-i trece prinţului cel mic numele lui îl apăsase şi-l îngrijorase rău... Porni pe hol... şi adăugă:

- În franceză se scrie altfel!

Aşaa! Şi-acum se întorcea lângă regina lui, pentru că Grasu nu-şi permitea să deranjeze odihna mămicii şi-a bebeluşului... Ana râdea; şi el râdea şi-i făcea complice cu ochiul... Ea făcea un semn concludent - "Yes"...

Ea era aici, lângă el... Ea... Regina lui... Sufletul lui... Oftă greu şi porni spre ea; iar ea se ridică mai sus pe pernă...

Se aşeză şi-i strânse mâna în mâinile lui. Şi oftă din nou:

- Doamne, cât te-am căutat! Doamne, câte gânduri sumbre mi-au trecut prin minte clipă de clipă! Doamne, de câte ori m-am întrebat de ce nu-mi scrii! De ce nu te întorci! Dac'ai şti cât de mică a fost inima-n mine, când ăla a jucat la cacealma...

Ana lui se întristase. O întristase. Dar zău că nu putuse să tacă din gură! Nu putea să n-o întrebe! Nu putea să nu-i spună! Nu putea să nu-i arate! "Te iubesc" era atât de fad şi de gol! "Te iubesc" nu putea ilustra nici un strop măcar din ceea ce simţea el! Aşa că o să fie egoist... şi o s-o chinuie cu întrebările şi cu povestirile...

- ... De ce n-ai încercat să mă contactezi?

Ana-Maria

La naiba! Chiar voia s-o pună să-i povestească totul? De ce? De ce o chinuia aşa?

... Dar ea de ce-l chinuise aşa? El îi tot trimisese veşti despre el! Şi pe youtube, şi pe la ştiri, şi prin Iuliana - umpluse atmosfera de ştiri cu el! Ea se pitise bine în *hijab* şi aşteptase... şi-i spusese doar că "noi suntem bine", transformându-l într-un rege slăbit şi îmbătrânit înainte de vreme...

Decise să înceapă cu începutul. Adică cu fuga. Adică...

- Deci n-ai citit jurnalul...

- Ba da - l-am citit din scoarţă-n scoarţă. Şi-o să-l recitesc cu aceeaşi atenţie, literă cu literă, de cel puţin trei ori. Dar, te rog...

El o ruga mult să-i spună... Să-i spună ea, cu vocea ei, cu cuvintele ei, privindu-l drept...

Oftă greu - venise totuşi momentul lungii povestiri despre fuga ei... Clătină încet capul:

- ... Ştiam cât de puternic e fratele lui Isamu. Ştiam ce poate Isamu să facă, de la calculatorul din biroul tău. Am fugit, împreună cu copiii, şi-am început să calculez. Am luat forţa lui Isamu şi am înmulţit-o cu patru - că Jun era reprezentantul Chinei pe toată Europa de Vest. M-am speriat de rezultat... atunci când am înţeles că ai probleme foarte mari...

El aproba şi-o încuraja să continue...

- ... În prima dimineaţă ca fugară, mi-am calculat şansele de-a scăpa împreună cu copiii. Mi-am dat seama că am reuşit să-mi pierd urma - şi m-am concentrat asupra găsirii unor căi ascunse de a-mi creşte şansele de reuşită. Am încercat să mă ascund cât mai bine, şi eu, şi copiii. Am calculat că trebuia să stăm ascunşi perfect, neştiuţi de nimeni, măcar două-trei săptămâni - ca să-ţi lăsăm ţie timp să fugi şi tu şi să te repui pe picioare. Ştiam că, atunci demult, te-ai mutat de la Armată la Interne în doar trei ore; ştiam că acum poţi să răstorni totul în 24 de ore...

El aproba, aproba - şi-i lăsa impresia că dă din cap şi nici n-o aude... Dar continuă totuşi:

- Ne-am ascuns şi-am aşteptat. Am încercat să mă descurc, să ascund cât mai bine copiii şi să par calmă măcar faţă de ei! A fost greu; în perioada aia, m-am întrebat de multe ori cât de uituc şi împrăştiat poate fi Diamant... Şi apoi, într-o zi, a apărut Gilles.

Ce, era uimit? De ce? Fu rândul ei să aprobe:

- A apărut împreună cu trupele chineze care ne căutau. Mi-a simţit privirea; aşa că a venit el la mine, la terasa la care lucram cu ziua, ca să mă întrebe dacă îi văzusem pe femeia şi copiii din fotografii. Am spus că nu. Mi-a dat o carte de vizită, în caz că îi vedeam totuşi... Şi s-a uitat lung la inelul meu, avertizându-mă că ceea ce vede el puteau vedea şi ochii chinezilor care umblau pe-acolo din uşă-n uşă. Iar a doua zi a revenit la terasă. A servit micul dejun, a cerut nota de plată... A făcut 11 euro; mi-a dat zece hârtii de 500 şi una de 20, s-a ridicat şi-a plecat, cu laptopul la subraţ. Iar după ce-au plecat ei din orăşel, am plecat şi noi. Ştiam că ne caută radial, iar după primul "val" de chinezi o să urmeze al doilea...

Ştefan nu mai aproba. Dar nici nu se clintea. O privea lung şi parcă-i sorbea cuvintele! Trebuia, deci, să continue...

- ... Am mers din localitate în localitate. Am mers noaptea, când cu trenul, când cu autobuzul, când cu autostopul... M-am concentrat pe fuga de chinezi - m-am concentrat îndeajuns de mult, ca să nu mai apuc să mă întreb dacă printre cei care mă caută eşti şi tu, sau doar Diamant şi Grasu...

Soţul ei oftă greu şi-o ajută totuşi "să deruleze":

- Şi pe urmă ai ajuns în Lyon.

- Şi m-a ajutat mult faptul că ştiu romanes. Numai că au apărut şi chinezii. Tu ai fost acolo, în stradă?

El nega... şi-o ruga, din privire, să-i povestească cum fusese în Lyon - cum văzuse ea acţiunea aia din Lyon. Soţul ei era apăsat de vinovăţie. Se simţea vinovat că nu reuşise s-o salveze... Hm!

- Era... Era o piaţetă mare - cam cât e de la Teatrul Naţional până la spaţiul verde de la giratoriu. Şi erau peste 500 de oameni acolo. Din toate taberele, de toate felurile... Din toţi, ţi-am recunoscut roşcata. Şi se pare că i-am ghicit bine, nu? Din câte ştiu eu, a călătorit mult cu maşina mare; şi-a stat şi pe la Paris... Soarta a sunat-o atunci - nu? Diamant o sunase...

Ea zâmbea; el nici nu clipea! El era mai serios ca niciodată:

- V-am speriat rău cu împuşcăturile?

Aprobă şi nu-şi pierdu zâmbetul:

- Dar te-am iertat atunci când ne-ai pus Guţă şi Claudia la volum maxim...

Soţul ei se trase mai aproape de ea:

- Atunci, în Lyon, eu am fost într-o vilă, la câteva străzi distanţă de piaţetă. În Orléans n-a fost decât Diamant. În Orléans cum a fost?

- Acolo a fost rău... De la un punct încolo, nu m-am mai înţeles cu copiii. Nu mai puteau să stea încuiaţi 24 din 24. Aşa că i-am deghizat şi i-am scos în parc. Şi să ştii că n-am aflat nici acum cine

- Una dintre fetele mele te-a recunoscut. Am pregătit un lot special, pe care l-am trimis în Orléans imediat cum am aflat în ce oraş sunteţi. Un lot de fete şi copii, pe care i-am pus să se uite ore în şir la pozele voastre modificate. Cu diverse tunsori, cu şepci, cu... În fine...

Mda... De fapt, pe Ştefan nu-l interesa cum fusese în Orléans! Ştefan voia să ştie cum gândise ea! Cum calculase! Cum ajunsese la concluzia că trebuie să se pitească bine şi să nu-i scrie decât o dată per trimestru... OK! O să-i spună!

- De fapt, de-abia în Orléans m-am dezmeticit cu adevărat. După ce-am primit biletul scris de mâna lui Florentin. Abia atunci am realizat că, din atâtea mii de subalterni şi subalterne, n-ai găsit unul de încredere pe care să-l poţi trimite să mă contacteze. A fost mai mult decât evident pentru mine că lucrurile nu erau atât de simple cum mi le imaginasem eu; războiul cu Jun urma să fie unul de durată, iar noi trei eram cea mai valoroasă monedă de schimb... Cine era femeia care mi-a adus biletul lui Florentin? Nu era de-a ta, nu-i aşa?

- Era Crina; amanta lui Florentina.

- Cine?

- Crina. Asistenta Bambinei. O cunoşti pe Crina...

Da! Sigur că o cunoştea! Dar... Adică se deghizase foarte bine... Crina chiar era amanta lui Florentin? Hm...

În fine! Deci Florentin scrisese un bilet pentru fosta soţie şi-şi pusese amanta să i-l ducă... În fine! Aia era o bulibăşeală mare - şi chiar n-o interesa ce făcuse fostul ei bărbat cu viaţa lui privată! Se grăbi să continue povestirea despre cum fusese atunci, în Orléans:

- M-am dus noaptea la intersecţia aia, mi-am făcut un plan... În ziua aia, am ajuns acolo la opt fără zece. Am parcat în spatele unei maşini, le-am spus copiilor să stea cât mai jos pe banchetă... Eram parcată cu botul spre giratoriu. Şi era linişte. Şi, la un moment dat, prin faţa noastră a început să defileze încetişor o lungă coloană de maşini care mai de care... Şi, brusc, au apărut dubele. În viteză. Şi elicopterele. Şi chinezii, cu armele la vedere. Au început împuşcăturile. Atunci... Totul fusese relativ simplu până atunci! Făcusem repede rost de bani, furasem uşor actele britanicei, găsisem repede unde să dorm cu copiii! Până şi maşina reuşisem s-o iau fără acte! Totul mersese ca uns! Înţelegi? Şi, brusc, ca un duş rece, au apărut zeci de chinezi înarmaţi, care nu se jenau de lumina de-afară şi francezii din jur! Şi două elicoptere! Şi-au început nişte împuşcături ca-n filme! Am... I-am văzut cum cad... Cum sar stropii din ei şi... I-am văzut târâţi spre dube... şi azvârliţi înăuntru...

Soţul ei se grăbea s-o îmbrăţişeze... Nu-nu! N-o să plângă! O să-i spună totul şi n-o să plângă! Ca să nu plângă mai târziu, din motiv de ceartă cu el, trebuia să-i spună acum tot ce era de spus! Ca să ştie şi el! Şi să n-o mai chinuie vreodată cu întrebările alea! Aşa că îl împinse uşor şi-şi strecură mâinile între mâinile lui. Şi cum obţinu un zâmbet, se grăbi să continue:

- Am stat acolo câteva minute bune. Că nu puteam să plecăm fără să fim văzuţi. Eram parcaţi în spatele lor - şi aveau uşile deschise şi foloseau dubele ca paravane... După ce-au plecat dubele, am băgat în marşarier, am întors, am intrat pe centură... Războiul ăla era prea mult pentru mine. Iartă-mă - dar ştii că nu sunt chiar atât de puternică cum ar trebui să fiu! Am cedat! N-am vrut să mai aud gloanţele şuierând lângă noi, din cauza noastră! Şi n-am vrut să mai aud că au murit oameni din cauza noastră! Nici chiar chinezi!

Îi venise să plângă, aşa că soţul ei o strângea din nou în braţe...

- Stai liniştită... Hei! Nu mai plânge! Cel mai important este că au trecut toate şi s-a terminat toată nebunia! Important e că suntem aici acum, că suntem bine amândoi, că copiii sunt bine...

El voia să-i vadă ochii, ea... Ea îşi şterse lacrimile şi zâmbi:

- Şi-acum e rândul meu să te-ntreb! Tu cum ai rezolvat totul? Cum ai reuşit?

- Păi, în dimineaţa aia, după ce Titel mi-a trimis semnalul, Grasu m-a dus la Florin Salam; acolo am făcut schimb cu sosia. Şi-apoi m-au ascuns prietenii. Aşa, ca o paranteză - nu ştiu cu cine-ai făcut tu Paştele, dar eu l-am făcut cu Florentin...

Serios? Cu Florentin? Ia uite... Ştefan aproba, amuzat:

- Da. Mi-a adus drob şi pască şi mi-a zis că mă-sa încă n-a deprins îndemânarea de-a otrăvi numa' feliile cu soţ.

I-auzi! Bufni în râs - afurisit soi de om, Florentin ăla! Ştia foarte bine "care-i pulsul" fiecărui om din preajma lui! Iar asta îl ajuta mult să obţină maximum de beneficii de la toţi! Ei îi trimisese biletul prin amantă...

- Şi-apoi mi-am făcut alt cuţit şi alte cizme, am luat-o pe Rebeca de la Titel... Atunci când SIE mi-a eliberat drumul către UE, am revenit în Franţa. Şi-am redevenit Ştefan cel de demult. Protectorii mei sunt destul de în vârstă; dar nu şi-au consumat tinereţile la birou. Aşa că imaginea mea le-a plăcut mult... Şi-apoi am luat în administrare cămătăria şi recuperările lui Leonard; şi am primit de la el undă verde să-i folosesc toate resursele pentru găsirea ta. Le-am folosit din greu, dar...

Dar nu reuşise. Se pitise ea prea bine. Iar el suferise mult şi se gândise tot timpul la miile de posibilităţi de-a le merge lor rău... Soţul ei plecă privirea spre mâinile ei:

- Atunci când a murit mama, m-am urcat în elicopter şi m-am dus şi-am făcut dreptate. Atunci au început să vină primele mesaje de la Isamu. Atunci am început să-mi pun umbrela să bată toba în China, la urechea şefilor lui Jun...

Şi cum el era rege, ea nu-l chinuia punându-l să povestească cu amănunte... Ochii verzi reveniră la chipul ei:

- Cât ai stat în Paris?

- Nu mult. De fapt... Plănuisem să rămân în Paris. Era totuşi un oraş atât de mare, încât... Am vorbit cu Iuliana şi am dormit la ea; după care m-am întors cu copiii la garsonieră. Iar Florentina a furat din hypermarket medicamentele alea... Ţi-a spus, nu?

- Mi-a spus Sami.

- Apropo - Sami unde e?

- Cred că e în avion deja.

- ... Crezi că a plecat deja?

- Da; mai mult ca sigur. I-am dat un om şi-o maşină şi le-a refuzat pe amândouă. După ce şi-a luat bagajele şi-a filmat ninsoarea "ca-n poveşti", a vorbit la telefon în arabă şi a pornit spre staţia de taxiuri de la Perla.

Deci aşa! Sami chiar plecase... Iar soţul ei o privea lung, drept, lăsând-o să înţeleagă că el discutase destul de mult cu omul care-o ascunsese pe ea... Păi, să continue povestirea - nu? Şi s-o deturneze de la subiectul "Sami" la subiectul "fata-n casă":

- Am ajuns la urgenţă; a doua zi, el mi-a propus să mă angajez internă la el şi sora lui. Iar în numai 96 de ore, el mi-a procurat acte libaneze iar sora lui ne-a inventat deghizarea perfectă... După vreo săptămână, mi-am dat seama că sunt gravidă... Apoi, cred că au mai trecut două săptămâni, înainte ca Sami să se transfere cu serviciul în Nantes. Şi aşa am decis să părăsesc totuşi Parisul. Hainele ne schimbau atât de mult, atât de bine, încât n-am vrut să renunţ la ele. Dar femeia musulmană, aia adevărată, nu merge niciodată singură pe stradă - nu-i permite religia. Aşa că aveam nevoie de ei - unul dintre ei trebuia să meargă cu noi în parc, la cumpărături...

- Şi mi-ai transmis să nu te caut, că mă cauţi tu...

La naiba! De ce-o spusese aşa? De ce-o certa aşa? Ce, credea că ei îi fusese mai uşor decât îi fusese lui? El măcar avusese o preocupare zilnică! Dar ea?

Ochii verzi o somau să răspundă la întrebarea "De ce nu mi-ai scris mai des, aşa cum ai promis?"

- ... După ce v-am scris să nu ne mai căutaţi, se lăsase liniştea. Nu mai apăruseră chinezii. Eu găsisem ascunzătoarea perfectă, deghizarea perfectă pentru mine şi pentru copii... Şi mai era şi bebeluşul ăsta, care creştea încetişor în mine...

Ştefan îi prinse capul în palme şi şopti, privind-o lung:

- Fiecare clipă departe de tine a fost un chin... Dar nu mi-am pierdut niciodată speranţa. Am ştiut întotdeauna că o să te regăsesc. Fiindcă ştiam ce-am pus aici...

Degetul lui apăsa uşor peste inima ei... făcând-o să roşească rău şi să-i crească tensiunea rău şi să-i vină să plece capul...

- ... Sami spunea că ţi-a propus să înregistreze copilul pe numele lui.

Concluzie: Sami spusese totul. Inclusiv intenţia lui de-a o păstra lângă el şi refuzul ei de a-şi părăsi soţul. Bun! Aprobă cu capul.

- ... Spunea că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru că n-a rostit niciodată întrebarea aia pe care-a vrut de mii de ori s-o rostească...

Sami o ajutase mult mai mult decât îşi închipuise ea! Sami îl lămurise pe Ştefan...

- ... Spunea că a fost de-ajuns să te privească - şi-a ştiut, de fiecare dată, că n-are rost s-o rostească...

Sami era un om fermecat... Iar soţul ei se apropia uşor chiar acum... Iar sărutul lui smulse din nou din ţâţâni porţile Disney din sufletul ei...

Ştefan

O sărută... şi se liniştea. Pur şi simplu, simţea cum grijile şi problemele şi gândurile negre ies din el - şi rămâne curat, aşa cum îl ştia ea... Aşa cum fusese înaintea zilei de 21 aprilie...

Îi venea să plângă. Ştia că, zi de zi, clipă de clipă, fusese cât pe ce s-o piardă. Şi îi venea să plângă rău! Şi cum ea se abţinuse şi nu plânsese atunci când îi explicase de ce nu-l căutase ea, trebuia să fie la fel de puternic ca ea. Şi să nu plângă. Aşa că puse punct sărutului şi se ridică:

- Crezi că poţi să faci acum un duş?

Nega. Şi ei îi venea să plângă. Aşa că cel mai bine acum era ca el să iasă iar ea să plângă pe săturate - şi să se liniştească. O sărută pe frunte şi zâmbi:

- Atunci te rog să te odihneşti. Ca să poţi să faci duşul mai târziu.

Ana aproba. Nu era foarte convinsă de treaba aia cu odihna...

Ar fi trebuit să iasă. Să-i spună că pleacă la cumpărături şi să iasă. Dar nu putea să iasă. Conştientiza că o lăsa aici cu Grasu şi nu putea... Şi totuşi!

- Te las cu Grasu. Dacă ai nevoie de ceva, bate cu pumnul în perete.

Primi o nouă aprobare. Ana nu-l privea, ca să nu plângă...

Îi rearanjă pernele, iar ea se mută puţin mai jos. Încerca să-i arate că e cuminte, că se odihneşte... Hm! Puse palmele pe capul ei şi începu să şoptească "Tatăl nostru" - că sigur o deochiase...

Grasu

Deci îi puneau numele Filip... Aah! Exact cum era mai rău! Copilul ăla o să aibă o grămadă de probleme! Exact ca el! Cunoştea o mulţime de Filip-i - şi toţi aveau probleme! Cum să facă să-i răzgândească?

Auzi uşa dormitorului deschizându-se, aşa că se grăbi să ridice capacul grătarului. Nu erau gata; dar el le întorcea acum, ca să nu fie electrocutat...

- Gata; sforăie la propriu.

- Bravo! Bine că ai culcat-o! Că sigur e obosită frântă! Şi-o s-o ţină ăla micu' trează mai tot timpul!

- Momentan; de mâine, lucrurile se mai schimbă.

- Zici tu că de mâine piciul n-o să mai mănânce din juma' în juma' de oră?

- De mâine, o să vezi că lucrurile se vor schimba. Vezi, că eu plec în oraş.

- Trebuie musai?

- Da. Dacă stau aici, îmi aude vocea. Şi nu poate să doarmă. Şi nici eu nu sunt sigur că pot să stau locului şi s-o las să doarmă...

Aproba şi întorcea grătarul încetişor, încetişor, ca să dureze...

- ... Tu ce-ai face cu Isamu, dac'ai fi în locul meu?

- Şefule, în privinţa lui Isamu nu ştiu ce să zic. Dar să ştii că mi-aş muta biroul din domiciliul conjugal! Numai că ăla nu poate să muncească într-o clădire de birouri, din simplul motiv că nu-ţi vine ţie să ieşi zilnic pe poartă şi să pui câţiva kilometri între tine şi familia ta! În plus, biroul tău e pregătit special pentru afaceri... Nu cred că o să poţi să-l scoţi pe-ăla din casă. Aşa că va trebui să blindezi foarte bine vila!

- Să fii sigur că vila aia din Cannes se va transforma într-o fortăreaţă! Iar fiecare copil va avea de la zece paznici în sus!

Şeful lui îşi aprindea o ţigară. Părea că uitase complet de partea aia cu "dacă stau aici, îmi aude vocea"... Decise să se informeze şi el, dacă tot îl prinsese între patru ochi şi cu chef de vorbă:

- ... Până la urmă, baţi palma cu chinezii?

- Da - obligatoriu. Dar nu ştiu dacă voi păstra formula de acum.

- Formula cu Isamu?

Ştefan aprobă şi se aşeză la masă. Se grăbi să-i reumple cana cu cafea şi să se aşeze lângă el...

- Tata zice că vrea să-l ţină pe Isamu în Aurari, de Crăciun. E la mintea cocoşului că vrea să ne facă să ne vedem! Nu ştiu însă dacă mai e cazul să ne vedem.

- De ce zici asta?

- Fiindcă el n-a făcut nimic ca s-o salveze pe mama. Iar eu i-am rezolvat mama, deşi el nu mi-a făcut mie nimic.

Mda; era mult mai dificil decât calculase el! Ştefan nu uita; şi nici Isamu nu uita... Oftă greu:

- Şefule, eu zic să vă vedeţi totuşi zilele astea. E bine cum s-a gândit nea Dumitru; că în Aurari sunteţi pe teritoriul tău, nu? Sunteţi păziţi de oamenii tăi! Dar mai mult de-atât... Eu ţi-am zis cinstit şi corect ceea ce ştiu: el a găsit-o pe şefa şi el mi-a zis ce să-i transmit ca să n-o găsească chinezii şi francezii. Restul ţine doar de tine. Şi cred că e chestie de încredere. Numai tu ştii ce calcule de viitor ai...

- Exact. Tu ai putea să mai lucrezi cu el?

- Nu ştiu. Eu oricum n-am prea lucrat cu el! Adică să ne trimitem mail-uri şi să-mi dea ponturi prin telefon nu se numeşte "lucrat". Că n-am stat lângă el ore-n şir, zilnic, aşa ca tine!

Ştefan aproba. Încercă marea cu degetul:

- ... Şefa ce zice de chestia asta? Ai apucat să vorbeşti cu ea?

- Ana zice că Gilles a ajutat-o, pe vremea când era subalternul lui Isamu. Că a apărut odată cu trupele trimise pe Jun - iar ăla chiar nu l-ar fi băgat pe Gilles acolo! Ăla l-ar fi împuşcat instantaneu, fiindcă i-a pierdut "ostaticii" pe Croisette! Isamu e cel care l-a băgat în căutările lu' frati-su. Şi tot Isamu i-a dat ponturi, de-a lungul timpului, ca să se ducă la punct fix şi s-o ajute. Şi ştii şi tu ce probe am găsit asupra lui Gilles, când l-au ucis.

Aşa era. Ştia şi el despre mail-uri, despre... Păi, să-i spună concluzia lui!

- ... Nici eu nu ştiu ce să zic. Din punctul meu de vedere, parcă simt nevoia să-l privesc în ochi atunci când îi pun unele întrebări şi îl aud rostind unele răspunsuri. Dar cred că, dacă tu poţi să lucrezi cu el, aş putea şi eu. Cu prevedere şi mai multă atenţie decât până acum, dar aş reuşi până la urmă. Şefa nu vrea să-i schimbăm patul?

- N-auzi că şefa ta sforăie de mama focului?

Zâmbi şi se ridică. Şi răsturnă punga cu cartofi în chiuvetă: azi gătea "pentru tot regimentul"...

Ştefan

Deci Grasu putea să lucreze cu Isamu. Evident, el lucrase cu chinezul ăla de la distanţă. Iar în relaţia de afaceri, Isamu nu greşise niciodată. Fusese mai exact decât un ceas elveţian. Îl ajutase pe Grasu cu informaţii, îl ferise de pericole... Îl scosese din multe atentate chiar şi aşa, de la mii de kilometri distanţă...

Gata cu gândurile alea! Avea alte probleme, mult mai urgente!

Scoase mobilul şi începu un mesaj nou. Pentru Popescu...

Philippe

Send. Gata - actele Fluturaşului erau rezolvate. Acum îl suna pe Diamant...

- Da, şefu'.
- Unde eşti?
- În Aurari.
- Şi ce faci acolo, mă?
- Organizez paza şi toate cele pentru petrecerea de Crăciun. Că o să fie petrecere mare, după cum mi-a povestit unchiul meu!
- Bine; să ai grijă.

Închise şi porni spre uşă:

- Vezi, că mă duc la cumpărături. I-am zis să bată cu pumnul în perete, dacă are nevoie de ceva. Dar verific-o din când în când. Să nu se-ntâmple ceva...

Primi o aprobare fermă...

Prea bine! Ieşi şi se ciocni de "zidul uman"! Ia uite-i! Da' ce se "compactaseră" aşa? Tinerii erau fericiţi - rânjeau, pregătiţi să rupă nişte oase sau să joace de bucurie că şefa lor născuse cu bine... Arătă spre uşă:

- Păziţi obiectivu'.
- Da, şefu'!

Apăsă butonul liftului. Era linişte; nu spuneau nimic. Probabil speraseră să-i ia cu el...

Trebuia să facă cumpărături. Ana lui avea nevoie de haine noi - adică de nişte blugi şi bluze cu două numere mai mici decât cele pe care le avea la Cernica. Fluturaşul avea nevoie de hăinuţe - costumaşe, o păturică, un combinezon gros care să-l apere de gerul de afară... Dar, urgenţa zero erau brăţara şi florile. Şi Florin - fără de care petrecerea din Aurari o să fie tare fadă!

Liftul cobora încet. Era puturos. Era un test al nervilor! Era...

În sfârşit! Ieşi şi dădu de nea Nicu Senioru' - varianta *homeless*, îmbrăcată în haine ponosite, care cică se încălzea chiar pe prima treaptă... Colonelul lui se întorsese - şi-l privea lung...

Doamne! Ar fi avut să-i spună atât de multe! Ar fi vrut să-i mulţumească! Ar fi vrut să-l întrebe cine îl alertase pe Leonard, în aprilie! Ar fi vrut să-l audă spunându-i că e mai bine acolo, la noul lui şef! Ar fi vrut să fie certat pentru că scăpase de curcanii de la Cernica...

Numai că nea Nicu Senioru' tăcea. Îl privea şi tăcea. Aşa că nu era bine să scoată el vreun sunet. Nu de alta, dar el ştia de antene şi interceptări de la distanţă de vreo zece ani, aşa! Iar tehnologia avansase mult de-atunci! Iar dacă nea Nicu încă mai era aici, însemna că şi francezii erau aici! Şi puteau să-i pârască acelei persoane importante care le dăduse misiunea de-a avea grijă de Ana! Aşa că îl arătă cu degetul şi-apoi arătă spre propria inimă. Chipul lui nea Nicu înflori; imediat după inerentul moment de uimire, bărbatul de pe scară îi trimise o bezea! Ete la el! Obraznic, domn' colonel! Obraznic pân' la Dumnezeu! Şi nu putea să se oprească, să-l strângă bine-bine în braţe şi să-i frece un pic chelia aia de şmecher...

Ieşi din scară şi vină stânga. Francezii erau pe-aici, pe undeva. Trebuia să pară neştiutor...

Trecu prin gang şi se apropie de Escalade. Titel era vesel nevoie mare; strălucea tot... şi-l întâmpina cu mâna întinsă... Îi strânse mâna:

- Salut. Hai!
- Hai! Da' aici pe cine laşi?
- E Grasu sus, cu băieţii. Hai!

Deschise portiera şi urcă în faţă. Titel alerga să urce mai repede la volan... Va trebui să se obişnuiască. Va deveni şef peste tot mai mulţi consilieri; şi-ar fi fost minunat dacă s-ar fi putut obişnui instantaneu! Nu putea; aşa că, până atunci, îşi împietrea mimica serioasă şi se comporta ca un veritabil şef! Motorul porni, ascultător.

- Mergem la Nicuşor, la mall.
- OK.
- Ce ştii - Florin are cântare?
- Are cântare mare, la protectori.

Adică nu se potolise... OK! O să-l sune, oricum - dar n-o să-i zică nimic despre protectorii ăia! Într-o zi, Florin o s-o păţească rău! Iar el, chiar dacă-i zicea, chiar dacă-l bătea, chiar dacă-l lega de ţeava de gaze două luni, nu-l va schimba. Aşa că nici nu va încerca! Omul ăla era major, era vaccinat - cum se zice...

Ana-Maria

Cum-cum? Deschise grăbită ochii...

Guriţa Fluturaşului plescăia; la fiecare al doilea plescăit, Fluturaşul o îmbia să se scoale şi să-şi desfacă cămaşa. Îi era foame. Era un mâncăcios mic - şi cam slăbuţ. Intenţiona deci să se îngraşe repede...

Îl luă în braţe şi se grăbi să-i ofere ceea ce-i ceruse... Părea mulţumit... Adică era mulţumit de mămica lui. Avea senzaţia că dădea din mânuţe în sus şi-n jos - adică încerca să dea din mânuţele încorsetate în scutec. Când dreapta, când stânga, în sus şi-n jos... într-o mişcare care îi amintea de ursul Balloo... Oo, Doamne!

Începu să râdă. Auzi imediat scaunul de la bucătărie pocnind şi paşii alergând pe hol... Ciocănitul, însă, fu uşurel; aşa că rosti un "Intră" uşurel... Uşa se deschise la fel de uşor. Iar chipul lui Grasu înflori într-un zâmbet amplu, "de reclamă":

- Să trăiască şefa şi şefu' ăl mic...

Ia uite-l! Hm... Îi făcu semn să intre odată! Iar el se conformă - şi abia acum văzu ce tavă uriaşă plină cu cartofi prăjiţi şi grătar de pui îi pregătise Grasu al ei! Care "explodă" în dialect, pe şoptite:

- Aoleu, şefa! Şi i-am zis lu' şefu', înainte să plece, să-ţi schimbăm patu'!
- Lasă, că îl schimbaţi voi! Vino-ncoa!

Lăsa tava pe masă şi venea repede-repede... Îi strânse cu putere mâna:

- Îţi mulţumesc că ai avut grijă de noi.

Iar el se aplecă scurt şi-i sărută mâna:

- Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ei.
- Grasule, cum s-a terminat războiul?

Primi un oftat greu... şi i se arătă spre tavă:

- Nu mănânci?
- Întâi mănâncă el. Stai jos şi spune-mi!

Grasu se aşeză pe covor şi-şi frecă scurt tunsoarea nr. 1:

- Păi, cum să se termine - Jun a dat cu pixul cum că-l lasă pe Ştefan în pace; şi-a lăsat 100 de milioane de euro garanţie pe chestia asta.

Bun. Pe-asta o ştia şi ea, din scrisoarea năşicului lor. Dar ea trebuia să pară foarte neştiutoare, ca să-l facă pe Grasu să spună tot, capcoadă. Că cine ştie ce chestii importante omisese Senioru' la momentul ăla când ea fusese gravidă rău de tot! Aşa că ridică sprâncenele sus-sus de tot şi-şi compuse o mimică perplexă! "Pe bune? A lăsat ăla atâta bănet gaj la omul pe care a încercat din greu să-l lichideze?"

- Da' ce i-a făcut, ca să-l convingă să dea asemenea gaj?
- I-a săltat copiii.

Uau! Cât mai mirată, cât mai mirată...

- I-a luat de la şcoală, i-a "zburat" peste graniţe şi i-a dus în şatra Safirei. Şi chiar şi aşa, după ce-a dat cu pixul şi şi-a recuperat copiii, Jun ştia că nevasta şi copilu' lu' Isamu sunt în Aurari - şi nu-şi permitea să facă imprudenţe! Şi după aia l-au răcit chinezii, aşa că am scăpat de tot de el!

Stop - că aici avea o problemă, dar nu cu Jun!

- Nevasta şi copilu' lu' Isamu sunt acum în orăşel?
- Da. De la un punct încolo, Isamu a încercat să vorbească cu Ştefan. Dar Ştefan nici n-a vrut să audă de el. La fel, şi Diamant s-a ţinut departe de explicaţiile lui. Şi-atunci Isamu şi-a luat familia şi-a adus-o la Diamant. Şi-a lăsat-o gaj la el.

Era mai bine să tacă şi să fie foarte atentă...

- Jun ăla a făcut nişte rahaturi mari de tot, după ce-a semnat şi-a plătit şi s-a potolit cu războiu'. Şefu' zice că avea banii blocaţi în gaj - şi în plus ştia că o să fie uşuit, aşa că a încercat să recupereze cât mai mulţi bani înainte să-şi piardă postu' şi puterea din Europa. S-a luat de familiile unor chinezi influenţi din Vest. A fost chemat înapoi, în China. Şi l-au sinucis, cum se zice! Accident de elicopter. I-au răcit

toată familia. Iar în locul lui, la Nisa, a venit alt chinez. Unu' cu toate doagele la cap. Popescul nostru zice

- Cine e Popescul nostru?

- Umbrela noastră de la SIE. Şefu' lu' Gaboraş. Ion Popescu, colonel. El zice că şefii lui îşi doresc mult ca Ştefan să revină la butoanele firmei din Cannes. Şi la vechii lui parteneri de afaceri chinezi. Şi şeful chinez îl doreşte înapoi; dar şeful chinez îl doreşte în formula veche, adică cu Isamu la butoane. Şi ăla e un pic mai influent decât şefu', aşa că Popescu pune mare preţ pe ceea ce vrea ăla... Acu', ăla şi-a zis dorinţa. Popescu i-a zis lu' şefu' ce şi cum. Şi protectoru' lu' şefu' tot aşa zice: să-l ia tot pe Isamu să-i fie consilier cu chinezii. Da' şefu' nu prea vrea, să ştii! Îţi dai seama că nu mai are încredere în el...

Mda... Din punctul ăsta de vedere, ea putea spune multe! Şi cum îşi cunoştea foarte bine soţul, şi cum ştia deja ce luptă afurisită o să ducă ea cu suspiciosul rege al aurarilor, decise să câştige chiar acum un aliat:

- Grasule, eu nu cred că Isamu a avut vreun amestec în nebunia asta.

- Aşa zic şi eu. Aşa zic şi umbrelele. Aşa zic şi protectorii - toţi. Aşa zice şi nea Dumitru! Şi el chiar e deştept! Da' nu depinde de noi; depinde doar de Ştefan şi Isamu. Mai ales că Ştefan vrea să transforme vila din Cannes într-o fortăreaţă, iar asta înseamnă că o să se ducă cu maşina la birou...

- ... Iar Diamant ce zice?

- Diamant? Ehei... Diamant a fost gelos pe chinezu' ăla pân' la Dumnezeu şi-ndărăt. Că ăla stătea cu Ştefan tot timpul iar el zăcea în România şi-l vedea pe Ştefan din an în paşte şi se-ntâlneau doar ca să-şi primească ordinele. I-a şi zis-o nea Dumitru - să se potolească cu gelozia, că buşeşte frumuseţe de avansare! Şi şefu' i-a zis! Ştii ce i-a zis şefu'?

- Ce?

- Să stea calm, că tot pe el îl iubeşte mai mult şi mai mult!

I-auzi! Bufni în râs, imaginându-şi în ce hal roşise Diamant în momentele alea...

- Numa' că acum Diamant s-a calmat. El o să fie omu' de legătură dintre Ştefan şi consilieri - şi ştie că asta îi asigură lungi şedinţe săptămânale cu şefu'. În plus, e îndrăgostit de Rebeca - n-are timp să se mai gelozească pe Isamu. Şi mai e o chestie! Momentan, cumnatu' tău e plin de adrenalină - că avansarea încă nu s-a produs iar Ştefan n-a bătut încă palma cu chinezu' nou. Da' după ce-or să se-aşeze lucrurile, sunt sigur că Diamant n-o să mai zică nimic. Îţi dai seama că o să devină foarte grijuliu! Copiii lui sunt în Aurari, da; da' sunt sigur că i-a intrat teama-n suflet, după ce-a văzut pozele cu roşcata lui din Piteşti şi băieţelu' împuşcaţi în frunte...

Aoleu! Pe-asta n-o mai ştiuse! Îşi trecu scurt mâna liberă prin păr...

- Nu ştiai? Nu ştiai cum a început totul?

Se grăbi să nege...

- Păi ţin'te bine, şefa - că-ţi zic tot, din secunda unu şi până în prezent. Şi-o să mai ameţeşti de vreo 200 de ori!

- Te ascult. Zi-mi încet, cu grijă şi amănunte - că regele o să-mi ceară în curând un sfat! Şi n-am voie să vorbesc din bănuieli!

Grasu oftă din nou:

- Ştii ce zic eu, şefa? Dă-i să pape lu' ăla micu'; pe urmă vorbim. OK?

Aprobă, iar el se ridică:

- Mă duc să-ţi fac un suc. Ce suc să-ţi fac?

- Ceva care nu fermentează.

Îl aruncase într-o problemă grea; oricum, rămase singură...

Trebuia să afle ce se întâmplase aici. Nea Nicu Senioru' şi Iuliana îi povestiseră lucrurile aşa cum fuseseră ele percepute "din exterior". Avea nevoie de opinia unui om din interior. Şi avea şansa s-o afle pe cea a unui om obiectiv, foarte grijuliu din fire, foarte loial soţului ei, foarte suspicios cu toată lumea din jur...

În următoarea oră, trebuia să fie extrem de atentă. Să pară că nu ştie absolut nimic şi să-l lase să-i povestească. Pe urmă, trăgea ea concluziile care se impuneau! Hm...

... Poate că de-asta plecase Ştefan din apartament! Poate că nici el nu-i putea vorbi ei despre război!

... Când soţul ei spusese "Doamne, cât te-am căutat"...

Ştefan

Titel opri motorul şi îl privi lung, cu subînţeles:

- Vrei să vin cu tine?

- Dacă vrei, vino! Dar nu-i musai! Nu-mi ia Nicuşor gâtu'...

- OK, am înţeles. În caz că nu ştiai - Florentin s-a despărţit şi de nevastă-sa, şi de neam. L-au prins cu amanta şi l-au renegat; iar el n-a avut nimic împotrivă. A rămas deci cu Crina. Şi se aude că Bambina le pregăteşte o surpriză - o reţea naţională de depozite de flori. Se aude că el o să renunţe la florăriile astea, în favoarea fetiţelor...

Deci n-o să dea azi de el aici! Păcat! Ar fi vrut să-i mulţumească totuşi... În fine! Coborî şi porni spre uşă.

Descoperea acum că prietenul lui îşi pusese geamuri fumurii. Nu mai vedea înăuntrul bijuteriei. Probabil din cauza crizei! Cu cât era criza mai mare, cu atât mai sofisticat trebuia să fie sistemul antiefracţie! Hm!

Intră, iar chiotul bunului lui prieten îl făcu să râdă. Nicuşor sărise de la tejghea şi alergase să-l îmbrăţişeze! Şi-acum îl sugruma şi mai multe nu! Iar el îl bătea uşurel pe spate... şi descoperea că va avea totuşi ocazia să-i mulţumească lui Florentin - dacă va mai voi s-o facă, bineînţeles! Fostul lui văr vitreg venise să-şi viziteze fostul cumnat. Sau venise să cumpere un inel frumos pentru noua lui logodnică. Asta numai el ştia! Oricum, era aici, în bijuterie. Şi evita să-l privească. Florentin era foarte atent la vitrinele de pe dreapta. Era serios - iar asta nu însemna că nu era furios, sau supărat, sau...

Nicuşor oftă greu, în şoaptă:

- Băi! Prin ce emoţii uriaşe m-ai trecut tu pe mine!

- Şi stai, că n-am terminat! Am venit să te văd şi să-ţi fac vânzare.

Iar prietenul lui începu să râdă:

- Dacă rosteşti cuvintele "diamante bleu", leşin aici, să ştii!

- Nu. O să rostesc cuvintele "brăţară de platină pentru nounăscuţi".

Iar Nicuşor înlemnea... zâmbea larg... îşi amintea de prezenţa lui Florentin şi se îngălbenea rău... şi îşi amintea să se comporte natural - şi-şi revenea:

- Aa, OK! Poftim - hai să-ţi alegi!

Hai! Se opri lângă tejghea şi îl privi lung:

- Salut.

Florentin se întoarse, îl privi lung şi nu zâmbi:

- Salut.

... Ar fi trebuit să spună el ceva? Florentin asta aştepta! Iar el parcă n-ar fi trebuit să spună, totuşi, nimic! Aşa că florarul reveni spre vitrine. Nicuşor trase unul dintre sertare:

- Ai măsura?

Negă, iar prietenul lui începu să râdă:

- Ştefane, nu-mi vine să cred! Tocmai tu ai devenit neatent şi uituc?

- Ce să fac, mă?! Dacă Diamant s-a dezmeticit, cineva trebuia să-i ia locul! Nu?

Ei doi râdeau; Florentin, nu. Dar, la urma urmei, ăla era liber să facă ce vrea el! Privi brăţările... Asta era perfectă; aşa că o luă şi-o privi cu atenţie. Să nu aibă vreun colţişor care să-l zgârie...

- ... Auzi? Da' cu ce ocazie?

- O să afli tu.

Îi dădu două bancnote şi ieşi:

- Vin imediat.

Şi coti spre dreapta - că trebuia să ia trandafiri minunaţi pentru regina lui...

La vânzare era doar Ovidiu. Care era deja roşu ca racul când îşi făcu el apariţia, semn că nuanţa aia se datora prezenţei fostului cumnat...

- Salut.
- Salut.

Trandafiri aveau "cu tona". Se vindeau bine trandafirii catifelaţi ai lui Florentin. Dar el tocmai se răzgândise, dându-şi seama că Diamant va sufoca tot orăşelul cu trandafiri de-ăştia. Aşa că n-avea de ce să cumpere un container întreg. Căuta printre ei un anume trandafir; unul special... Ăsta. Îl trase afară şi lăsă bancnota pe tejghea. Şi se grăbi să iasă.

- Stai! Restul!

Hm! De parcă nu-l cunoştea de-atâta timp! Când vreodată aşteptase el să ia restul? Eventual şi monedele? Reveni în bijuterie şi se opri lângă Florentin:

- Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Era din nou privit lung, drept. Florentin tăcea mâlc. Întinse mâna spre el, sperând că nu face o greşeală... O secundă, două secunde... În sfârşit! Florentin zâmbi şi-i strânse mâna. În sfârşit, se împăcaseră! Adică nu se mai urau! Ăsta era un pas uriaş...

Porni spre uşă:

- Nicuşoare, mâine seară să fii la tata-n curte la opt fix, cu toate veştile despre ce-aţi mai făcut în ultimele opt luni.

- Gata, Ştefane - s-a notat!

Ăsta da, prieten! Acceptase cu plăcere invitaţia! Şi nu-i amintise că mâine seară era ajunul Crăciunului. Ăsta da, prieten! O să-i facă o surpriză uriaşă...

Bun. Şi-acum unde se mai ducea? Că la apartament nu se întorcea! Grasu avea nevoie de timp, ca să-i povestească Anei lucrurile mai importante din război şi avansare! Trebuia să-şi facă de drum...

Se ducea la Mall. La oricare dintre ele! O să-l lase pe Titel să aleagă. Şi-aşa, n-avea stare pentru shopping! Gândul lui zbura mereu în dormitorul micuţ, lângă ea...

Diamant

Aa, ce stângaci erau! O să le înmoaie oasele, pe 26 dimineaţa! O să-i bată rău de tot! Ospătarii lui parcă se tâmpiseră! Hm!

Scoase telefonul şi se grăbi să răspundă:

- Da.
- Bună ziua. De la florăria online suntem...
- Da! Şi sunteţi la telefon, nu în Aurari!
- Păi de-asta v-am sunat; că nu găsim
- Cum veniţi de la Bucureşti pe DN1, pe partea stângă începe un gard luuung de tot! Acolo, în gardul ăla, e o poartă mare! Intraţi pe ea!

Ce dobitoci! Închise şi răcni:

- Băă! Nu acolo! Acolo pui masa mare! Masa pentru nea Dumitru şi Ştefan! Ce-ai - te-ai tâmpit?

Fu prins de braţ. Se întoarse, pregătit să explodeze, dar dădu de privirea pătrunzătoare... Şi se abţinu. Nea Dumitru zâmbi către bietul ospătar:

- Pune-le cum ţi-am spus eu.

OK... Se lăsă tras afară...

- Ce-ai?
- Ce să am, nea Dumitre?! Emoţii! Că mâine seară totul trebuie să fie impecabil! Şi ăştia cu trandafirii roşii nu găsesc drumu'! Muierile astea n-au spălat încă pe jos, iar noi tre' să aranjăm mesele! Iar lăutarii mari sunt toţi antamaţi! Şi nu pot să aduc nişte ageamii!

- Las-o cu CD.

Cee? Se făcu străveziu:

- Cum s-o las cu CD? Mă taie Ştefan dacă
- Nu te taie. Calmează-te. Serios! O să fie o petrecere normală, nu o nuntă somptuoasă!

Mm, ce-i venea să-i zică el cum stăteau lucrurile...

- Lasă-mă s-o organizez eu, că ştiu ce le trebuie lor acum. Şi nu le trebuie nici nuntă, nici bal. Diamante, voiam să-ţi zic o chestie...

Şi îl trăgea şi mai în colţ, semn că era important şi ultrasecret pe deasupra...

- Lasă organizarea aşa cum am făcut-o eu. Ai încredere în mine.
- Bine, nea Dumitre. N-am ştiut că ai dumneata socotelile dumitale...
- Păi, tocmai - că le am! Iar la petrecerea asta, tu stai la masă cu mine, cu Rebeca, cu Ştefan şi cu Ana. Şi cu Grasu. Şi-atât. Iar lângă masa noastră o să stea Isamu, cu familia.

Chinezul? Venea la petrecere?

- E invitatul meu.
- Ştefan ştie?
- Ştie şi mi-a spus că nu mai are nimic cu el. Voiam să ştiu - tu ai ceva cu el?
- Nu, nea Dumitre. N-am nimic; absolut nimic.
- Să sper deci că vă veţi comporta normal?
- Eu unul mă voi comporta normal. Nu de alta, dar să ştii că m-am gândit serios la individu' ăsta! Şi mi-am amintit foarte limpede ce-a făcut, de-a lungul războiului! El a găsit-o primul pe Ana, el a ajutat-o... El ne-a anunţat şi pe noi, ne-a spus cum stă treaba... N-a încercat să se ducă s-o salveze el şi să profite...

Nea Dumitru aproba cu capul:

- Aşa, Diamante. Aşa te vreau. Atunci când judecaţi un om, judecaţi-l per ansamblu. Şi calculaţi şi bune, şi rele. Isamu a făcut foarte multe lucruri bune pentru voi; v-a scos din multe încurcături, de-a lungul timpului. Nu cred că ţi-a tras vreodată clapa...

Negă - că era fair play şi nici nu mai era invidios pe chinezul ăla...

- O să-i aşez în aşa fel încât Ştefan să-l vadă pe Isamu şi Isamu pe Ştefan. Pentru că şefii lui Isamu îl vor pe Ştefan înapoi la Cannes; şi-l vor în formula veche, cu Isamu la butoane. Şi sunt sigur că şi umbrelele lui Ştefan îşi doresc mult aşa parteneri de afaceri şi aşa colaborare.
- Am înţeles deja asta. Da' eu ce să le fac? Să-i zic lui Ştefan să se-mpace cu el? I-aş zice degeaba! Unu la mână, Ştefan nu mă ascultă pe mine! Doi la mână, n-am eu atâta încredere în chinezul ăsta!
- Măcar nu-i arăta lui văr-tu că-i urăşti chinezul!
- ... Aa, nu! Că nu îl urăsc!
- Nici chiar pentru uciderea băiatului?

Nu-l ura, oare, nici chiar pentru moartea acelui copil nevinovat, a cărui singură vină era că îi purta ADN-ul? Hm... Negă şi porni spre uşă:

- Nici chiar. Că nu l-a omorât el; l-a omorât ta-su.

Şi gata! Acum se ducea să controleze motelul. Şi să le aleagă nişte camere cochete, pe care să le umple cu trandafiri roşii aşa cum îi plăceau ei! Mergea repede...

Era încruntat. Era atât de încruntat, că îl dureau sprâncenele! Îşi amintise de chinez, de război, de tanti Stela... Şi era mult mai bine să tacă şi să plece. Şi să-şi scrâşnească supărarea în singurătate.

Ştefan

Gata! În sfârşit! Titel parcă maşina şi se grăbi să coboare. Fluiera după băieţii de la curăţenie, să vină şi să ia milionul de sacoşe... Coborî şi el:

- Auzi, Titele? Mă simt ca un VIP răsuflat!
- De ce, Ştefane?
- Fiindcă am ajuns să-mi care tineretu' bagajele!
- Da' nu-i aşa, Ştefane! Uită-te şi tu câte sunt!
- Un portbagaj şi-o banchetă. Vrei să spui că nu sunt în stare "să le dovedesc"?
- Aa, nuu! Doamne fereşte!

Dar bagajele treceau chiar acum prin faţa ochilor lui, pe direcţia gangului... Îi strânse mâna lui Titel:

- Mulţumesc, Titele!
- N-ai de ce, Ştefane! A fost plăcerea mea! Tu şi nevastă-ta sunteţi mereu o plăcere pentru mine!
- Bă, mă bucur să aud asta! Nu de alta - da' mă văd cu Leo, pe

27. Şi am de vorbit lucruri importante cu el!

Ciudat - dar Titel nu-l credea! Nu-i credea promisiunea voalată de a-l lua în organigrama lui! Doamne, ce om! Dar n-avea de gând să dezvolte subiectul cu el. Că era ditamai omul - şi-ar fi trebuit să-l cunoască îndeajuns de mult, ca să ştie că el nu-şi minte niciodată tovarăşii şi partenerii de afaceri! Aşa că intră în gang...

Nea Nicu Senioru' era tot în scară. Îi privise atent băieţii. Probabil că-i recunoscuse - că doar îi ştia toţi oamenii! Nu trecuseră decât câteva luni, iar el nu schimbase "personalul"... N-o să stea după puturosul ăla de lift! Porni, voinicește, pe scări.

Ana-Maria

Aha! Se întorsese Ştefan al ei! Da' unde se dusese? Când plecase, îi spusese că o lasă cu Grasu - şi-atât. Poate că avusese o întâlnire ultra-urgentă... cu Popescu eventual...

Asculta vocile de pe hol... Grasu îi dădea raportul. Îi spusese că ea mâncase ascultătoare tot ce-i pusese el pe tavă. Şi pe urmă o pârâse că nu-l lăsase să se chinuie singur să-i schimbe patul! Ştefan nu spunea nimic; Grasu insista că atmosfera din cameră începuse să împută aerul, că trebuiau să arunce covorul şi să aerisească un pic, că trebuia să facă şi ea un duş...

Uşa se deschise uşor. Soţul ei intră, cu ochii la ea şi mâna dreaptă la spate... Ea îl privea lung şi realiza că soţul ei plecase vijelios ca să-i cumpere ei flori...

Mm, ce trandafir minunat! Era perfect! Era ca o capodoperă a naturii...

- Grasule, vino-ncoa!

Primi trandafirul şi un sărut pe frunte. Şi apoi soţul ei îi puse băiatul în braţe, după care se opinti scurt şi-i luă pe toţi trei pe sus... Ştefan se încruntă rău:

- Ai slăbit îngrozitor.
- Ştiu.
- Eşti undeva la 49 de kile.
- Aşa e. Aveam 48 la ultimul control.
- De ce-ai slăbit aşa? N-ai mâncat bine? Ai făcut efort?

Mm, ce rău o certa! Se grăbi să-i răspundă cu sinceritate:

- Am mâncat bine şi corect; cred că am slăbit pe sistem nervos.

Ştefan clătina încet capul, dezaprobator... Ea aproba, fiindcă nu-l minţise, iar el nega - pentru că n-o credea. Aşa că lăsă capul pe umărul lui...

Ochii verzi îl supravegheau pe Grasu, care smulsese cu viteza luminii toate "straturile" de pe pat şi-acum încerca să întindă un cearceaf curat...

- Gata, şefu'.
- Ia floarea şi pune-o pe pernă.

Grasu se conformă.

- Acum mută şi băiatul. Încet, cu grijă...

Mm, cu câtă grijă ridica Fluturaşul! Parcă îi era frică să nu-l scape! Era ciudat - Grasu, uriaşul de dimensiuni considerabile de care se temea trei sferturi din Bucureşti, ţinea un bebeluş pe braţe şi-l muta pe pat de parcă era recipient cu nitroglicerină, nu un bebeluş adormit! Îi venea să râdă...

- Bun. Şi-acum ţi-ai preluat postul. Nu te mişti de-acolo.
- Da, şefu'.

Ştefan ieşea, cu ea pe braţe... O duse în baie şi decise să nu exagereze totuşi - o lăsă jos:

- Grasu are dreptate - trebuie să schimbăm totul dincolo. Nu e un mediu sănătos pentru Fluturaş.
- Ştiu. Eu o să fac un duş...
- Foarte bine. Poţi să-l faci singură?
- Ştii bine că da! Fugi şi tu şi mănâncă! Aşa-i că n-ai mâncat nimic?

Evident, aproba! Soţul ei mâncase azi doar fericire pe pâine! O să facă ulcer...

Fu mutată uşurel în cadă; iar Ştefan se grăbi să iasă. Hm... Uite că nu era singura care se gândea la "prostii" în anumite momente! Şi nu era singura care îşi amintea termenul "interdicţie"! Hm!

Ştefan

Intră în bucătărie şi ridică farfuria de deasupra castronului. Lipsise îndeajuns de mult, ca Grasu să facă două ture de grătar. Iar a treia era pe foc. A patra aştepta probabil în frigider... Foarte bine! Să facă! Să nu se oprească - fiindcă se pricepea la grătar ca nimeni altul!

Îşi încropi un sandwich din pâine şi friptură şi muşcă cu poftă. Încă erau călduţe. Erau incredibil de gustoase...

Deci aşa! Florentin fusese renegat! Foarte interesant! Nu i se păruse foarte afectat de chestia aia azi, în bijuterie. Dar, sigur, şansele ca decizia părinţilor să-l afecteze erau minime. Crina a lui Bambina era o partidă minunată, din toate punctele de vedere. Iar Florentin era la vârsta la care nu mai accepta dădăceala părintească. Şi nici pe aia a nevestei. Imediat cum nu mai fusese lăsat să facă tot ce voise el să facă, Florentin îşi luase chiloţii şi plecase. O avea pe năşica - nu-i mai trebuiau deci decât buletinul şi Crina. Le avea pe amândouă. Şi era fericit. Nea Ioan Manolache nu reuşise niciodată să-l învingă pe Florentin... Aşa cum poate că nici bunicul lui Florentin nu reuşise să-l învingă pe nea Ioan...

Nu. Aici calculase greşit. Ioan Manolache era un om dintr-o bucată. Florentin fusese întotdeauna "copilul special". Aşa că era un caz aparte... În fine!

Deci Ana lui ajunsese la 49 de kilograme... Era înfiorător de puţin! Rămăsese o umbră de femeie din ea! Iar asta nu era bine deloc! El se îngrijorase c-o să-l altoiască nevasta cu făcăleţul când o să-l vadă aşa de tras la faţă - dar nu se gândise nici o clipă că ar fi trebuit s-o bată el cu cureaua pentru aşa ispravă! Păi avea 12 kile în minus faţă de idealul ăla pe care-l visau fotomodelele de înălţimea ei! Mai că-i venea să pună mâna pe telefon, să sune la aeroport şi să-i pună să-l oprească pe Sami! Şi să-l bată bine - că el îi supraveghease sarcina! El o văzuse subţiindu-se îngrozitor şi nu luase măsuri! Deşi...

Ana lui se consumase mult, în ultimele opt luni. Atentatul, fuga lor, lipsa informaţiilor, îngrijorările, împuşcăturile şi dubele cu chinezi... El avusese momente când habar n-avusese unde-i e familia; dar nu avusese nici o clipă măcar momente când avusese în faţa ochilor dovezi că ei sunt morţi. Ana văzuse ştirile de la Bucureşti - văzuse filmările cu cadavrele întinse pe asfalt, cu pantofii lui ieşind de sub cearceaf... Cu Dan şi Laurenţiu duşi în saci de plastic şi cu Grasu transportat la spital... Văzuse cum arsese cazinoul, văzuse filmările de la camerele de supraveghere ale terasei...

Nu. N-o s-o certe. Iar dacă băieţelul lui fusese afectat în vreun fel de ultimele opt luni, n-o să-i spună ei nimic niciodată. Nu fusese vina ei că-şi dorise băiatul. Nu fusese vina lui că nu-i spusese niciodată "unul şi bun". Şi el îşi dorea copii. Fusese de acord cu cifra 4, calculată de ea. Chiar şi după moartea lui Ramon, ei tot patru copii stabiliseră că vor avea! În plus, micuţul lor o să aibă tot ce-i va trebui vreodată - şi bani, şi locuinţă, şi confort, şi frate şi soră care să-l ajute... Nu va fi o problemă - indiferent ce descoperiri... plăcute sau neplăcute vor face de-acum încolo. El n-o să-i spună ei nimic...

De fapt, o să-i spună unele lucruri... mâine probabil. Când vor ajunge în Aurari. Adică după ce ea va mânca pe săturate, va dormi pe săturate şi se va linişti cât de cât. O să-i spună din nou că pe locul 1, în inima şi sufletul lui, n-avea loc decât ea. Iar Florentina şi Léon strânseseră rândurile şi-i făcuseră Fluturaşului loc pe treapta a doua. O să-i amintească asta - că nu i-o mai spusese demult. Şi avea senzaţia că regina lui uitase... Şi apoi o să-i spună...

Îşi mai făcu un sandwich. Şi cum auzea duşul curgând în baie iar băieţii lui tocmai scoteau covorul din apartament, scoase telefonul şi... Şi zâmbi. Şi selectă numărul lui Claude.

- Da.
- Bună ziua, Claude.

Aştepta. Asculta tăcerea şi aştepta...

- ... Bună ziua, dle conte.

- Voi începe prin a spune că mă bucur mult să te aud din nou.

Bucuria şefului pazei de la Cannes răbufni şi prin cuvinte, şi prin râsul vesel:

- Bucuria mea este imensă, să ştiţi! În ultimele 24 de ore începusem să am emoţii serioase!

- Nu ai de ce. Nu ştiai că sunteţi în siguranţă acolo?

- Ba da, ştiam. Şi privesc chiar acum peste stradă, spre siguranţa asta! Dar aşa, pur şi simplu...

- Uite, te-am sunat să-ţi spun că familia Ionescu îşi va petrece seara de 24 decembrie în Aurari şi se va întoarce acasă în seara zilei de 25 decembrie. Deci, te rog să organizezi tu un Crăciun frumos pentru voi, acolo, în living...

- Staţi liniştit, că mă ocup eu.

- Bine. Dacă se întâmplă ceva, îl suni pe Aleodor Gaboraş. Ai numărul lui, da?

- Da, mi l-a lăsat Isamu.

- Bun. Piao e la Isamu acasă, nu?

- Da; cred că da. Trece zilnic pe aici dimineaţa şi seara, să se asigure că suntem bine. Semn că a rămas în Cannes, nu?

Serios? Ia uite...

- Dar nu încearcă să intre în curte. Mă cheamă la poartă, mă întreabă dacă totul e OK şi mi-aduce aminte că, dacă am probleme, el şi cei zece "voinici" ai lui sunt aici în cinci minute. Şi cam atât...

Cu siguranţă, Isamu îi promisese lui Piao că îl are în vedere pentru funcţia de "consilier al consilierului". Şi cum Isamu al lui era modelul de şef deştept, descurcăreţ şi cu nervi de călugăr budist, Piao visa şi-şi făcea planuri mari! În fine!

- Bine. Nu-l goni. Lasă-l - că are el socotelile lui...

- Aa, ştiu, ştiu...

- Sigur că ştii. Şi-acum închid, ca s-o sun pe Isabelle şi s-o anunţ că "se-ntoarce şefu'", cum se spune...

- Bine, dle conte. Staţi liniştit - aici n-are ce să se întâmple rău.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi reîncepu să râdă: şi-acum, să bage fata-n casă în crize de bocete complexe! Că o suna ca să-i spună că se-ntorc acasă şi să-i interzică cu desăvârşire să se apropie de birou şi de etajul doi! Acolo el trebuia să intre primul. Acolo el trebuia să vadă... Să observe totul, să calculeze totul, să nu omită nimic...

Ana-Maria

Bun! Era curată, era uscată şi mai ales dezbrăcată! Că nu-i adusese pijamaua! Sigur, nici nu ştiuse unde era... Se înfăşură cu prosopul şi strigă uşurel:

- Ştefanee...

Soţul ei nu alerga; păşea hotărât. El nu se grăbea. El... El era altfel acum, după ce se regăsiseră. Când îi aflase adresa, năvălise ca uraganul! Acum uite-l ce liniştit venea! Ferm, dar calm! Era perfect...

Uşa se deschise un pic - iar ochii verzi o sorbiră din privire... Zâmbi slab:

- Nu vrei să-mi aduci şi mie pijamaua?

Evident, nega! Aşa că întinse mâinile spre el - iar el se grăbi s-o ridice din nou pe braţe. Era...

- Am mâncat, am calculat, m-am gândit şi sunt în măsură să îţi spun unele lucruri.

Mm, ce frumos era regele ei! Şi ce serios! El era ferm hotărât să-i zică unele lucruri... Se lăsă aşezată pe pat iar el o privi lung:

- N-am să te cert. Deloc. Dar mănânci tot ce-ţi pun eu în farfurie.

- Mai puţin lucrurile care îi dăunează Fluturaşului.

- Pe alea le mănânc eu, după ce-ţi pun de la mine lucrurile pe care ai voie să le mănânci.

Şmecher... Îl cuprinse uşor cu braţele şi lăsă capul pe umărul lui. Şi oftă greu:

- Doamne, ce bine e cu tine!

Ştefan prefera să nu spună nimic...

- ... Am vrut să mă întorc. Zi de zi, seară de seară, mă gândeam şi calculam rute şi deghizări şi mijloace de transport şi

- Ştiu că ai vrut să te întorci. Şi îţi mulţumesc că ai fost tare şi n-ai făcut-o. Îţi mulţumesc că n-ai aplecat urechea la tânguielile mele şi ai păstrat familia noastră cât mai departe de război. Chiar dacă asta a însemnat să o păstrezi departe şi de mine. A fost al naibii de greu. Fiecare zi a fost un chin. Dar îţi mulţumesc că m-ai chinuit atâta timp, ca să-mi poţi da acum bucuria...

Nu, nu glumea cu ea. N-o lua la mişto. Era sincer. Îi dădu drumul:

- Trage tu geanta de voiaj de sub pat...

Ştefan o scotea - şi-o şi desfăcea şi scormonea de zor în ea...

- ... Ce cauţi?

- *Hijabul*.

Poftim?

- Poftim?

- Caut *hijabul*. Şi hainele arăbeşti.

- ... De ce?

- Pentru că vreau să ieşi mâine din bloc deghizată.

Deveni brusc precaută:

- ... De ce?

- Pentru că aşa te rog eu.

Nu înţelegea... iar el scormonea prin gentoiul ăla, prin hainele ei, prin... Oftă greu:

- Mai este o sacoşă în dreapta, spre capul patului...

Ia uite-l, ce se repezise! Da' ce era cu el? De ce voia...

Gata - o găsise şi era mulţumit de "victorie". Ştefan răsturnă sacoşa şi despături hainele. Tunica, pantalonii negri, *hijabul*, clemele, trusa de farduri... Soţul ei găsi repede şi umeraşele. Îi aranja frumos hainele arăbeşti... Şi zău că nu înţelegea...

Abia după ce termină, Ştefan se întoarse spre ea - şi-i observă mutra lungă. Soţul ei zâmbi:

- Am eu aşa o ambiţie...

Dacă avea el aşa o ambiţie, atunci... Atunci o să-i facă pe plac.

Îşi scoase prosopul şi-şi puse cât mai repede posibil pijamaua! Nu fusese inspirată, să se schimbe cât fusese el ocupat! Şi-acum zău că nu se simţea în largul ei să se schimbe sub ochii lui! Slăbise rău, probabil că se şi "stafidise" un pic...

Se urcă în pat, lângă Fluturaş, şi-şi văzu soţul dezbrăcându-se... Perfect! Şi el avea nevoie de odihnă! Că uite ce idei îi veneau! Voia s-o redeghizeze... Hm!

Soţul ei se lungi pe pat, pe partea dinspre uşă. Fluturaşul dormea dus între ei. El aşeza trandafirul deasupra capetelor lor... Se aşeză comod şi închise ochii. Gata cu discuţiile. Trebuiau să se odihnească - ca să nu se chinuie reciproc...

Era linişte... foarte linişte... prea linişte... Ştefan oftă greu:

- Nu cred că Grasu o să aibă timp să-ţi arate cum au decurs căutările noastre. Că o să avansăm şi oficial - şi-o să aibă multă treabă. Dar să ştii că, de-a lungul timpului care a trecut, o mulţime de oameni a făcut o mulţime de lucruri, în tentativa de-a vă găsi şi-a vă pune la adăpost. Unul dintre ele a fost o bază de date considerabilă cu imagini ale voastre deghizaţi. Tunşi altfel, vopsiţi altfel, cu lentile de contact, cu bucle, cu ţepi, cu şepci, cu...

Deci de-asta...

- Într-o zi, eram în Nantes, cu afaceri. Şi a venit o bătrânică şi mi-a adus un bilet... După câteva zile, m-am întors acolo - la terasa unde am primit biletul. Am încercat să fiu incognito - dar n-am reuşit. Şi n-am mai primit nimic. Nici nu mi-am revăzut familia. Am fost trist şi furios şi mi-am impus să stau departe de oraşul în care erai tu... Dar am aflat, recent, că în ziua aceea tu m-ai văzut. Şi Sami m-a văzut. Iar eu mi-am amintit imediat că şi eu vă văzusem, de fapt...

"Şi eşti curios să afli de ce nu m-ai recunoscut?" Ştefan chicoti:

- Şi mai e o chestie. Una dulce şi moale şi pufoasă. Cam ca o răz-

bunare, aşa...

O răzbunare?

- Românii v-au găsit şi v-au pierdut. Francezii v-au găsit şi v-au pierdut. Şi apoi v-a deghizat Sami şi nu v-a mai găsit nimeni. Am eu ambiţie să le arăt unele lucruri... dat fiind faptul că în jurul blocului ăstuia e atâta lume că am putea pune de-un concert...

Bufni în râs şi şopti:

- OK. Când plecăm de-aici?

- Mâine, probabil după prânz. O să mergem în Aurari, unde ne aşteaptă copiii şi tata şi petrecerea aia megalomanică la care coace acum văr-miu...

Reuşi să rădă la fel de natural, deşi cuvântul "tata" îi amintise de mămica lui...

- Iar pe 25 decembrie, când om reuşi să ne trezim, ne dregem cu zeamă de varză şi pornim spre Cannes. Toţi.

Toţi?

- Noi şi consilierii. Toţi. Pe 26, la ora zece, trebuie să mă duc la Nisa, să bat palma cu chinezul nou. Şi-o să mă duc "în formaţie completă" - fiindcă eu sunt mai mic, eu mă prezint la el "cu toate forţele din dotare"... Iar pe 27 am din nou nevoie de toţi consilierii, pentru că am programată discuţia cu Leonard - şi preluarea afacerilor lui şi avansarea noastră.

- Şi petrecerea de Sf. Ştefan. Pe-aia o facem la conac?

Primi o negare... şi-o şoaptă complice:

- Pe-aia o facem doar noi doi, încuiaţi la Cannes... În căsuţa noastră...

Clătină încet capul:

- Eu te rog ca petrecerea aia s-o facem la conac. Am auzit că ai acolo o masă mare-mare de tot...

El zâmbea şi aproba... Ea simţea că-i vine să plângă... Soţul ei oftă greu:

- ... Ştiu cum e. Şi mie mi-a fost dor de tine. În astea opt luni, am plâns cât n-am plâns în 20 de ani!

Îl credea. Îl văzuse când se dezbrăcase şi-şi dăduse seama că şi soţul ei slăbise mult...

- Şi pentru că ştiu că n-ai să mă crezi...

- Ba da; te cred. Că nici mie nu mi-a fost mai bine.

- Ss... Reiau: pentru că ştiu că n-ai să mă crezi... Şi pentru că i-am promis protectorului meu, care va deveni pe 27 decembrie şeful meu oficial, că îl sun şi te pun să vorbeşti cu el, ca să mă pârască la tine cu tot ce i-am făcut şi toate cuvintele pe care i le-am spus şi toate crizele mele de disperare şi toate bănuielile şi dubiile mele...

Ei, poftim! Scotea mobilul! Păi...

- Îţi aminteşti tu de prietenul tatei? Ăla foarte prezentabil, foarte amabil, care locuieşte în Bordeaux?

- ... Cel de la castel?

- Da.

- Da, mi-l amintesc. Stai - nu-mi spune!... Nicu! Nicu îl cheamă, da?

- Da. Nicu Petriceanu. Eu îi mai spuneam şi nea Nicu Cărare...

Bufni în râs, amintindu-şi imediat povestirea aia minunată despre tânărul boxeur şi Afrodita...

- Pot să te rog să vorbeşti cu el?

- Nu trebuie să mă rogi. Abia aştept să aud ce-are şeful tău de spus apropo de perioada cât n-am stat eu cu ochii pe tine!

Soţul ei bufni în râs şi scoase telefonul:

- O să te rog să nu-i spui Nicu Cărare. Că nu-i mai place. A mai avansat şi el...

Aprobă şi primi aparatul. Ia uite, că suna... Tresări!

- Mă! Ţie nu ţi-e ruşine? A născut acu' 'şpe ore şi tu abia acu' mă suni? Mă! Să vezi ce-ţi fac! Da' să vezi ce-o să-ţi facă taică-tu, când te-oi spune! Că te spun, să ştii! Nu scapi! Îl sun şi te spun! Ca să

Începu să râdă:

- Bună ziua, dle Petriceanu...

O secundă... şi un râs mult mai vesel:

- Ei, bună ziua, proaspătă mămică...

- Dle Petriceanu, vă rog frumos să nu mă certaţi foarte tare...

- Nu te cert deloc! Ba chiar te laud! După ce mi-a zis băiatu' meu ce mi-a zis, aşa-mi vine să te laud, Ano...

Serios?

- Dar despre asta o să vorbim când veniţi la mine. Bine?

- Bine.

- Ia spune-mi - bursucul ăla de bărbată-tu e lângă tine?

Ştefan chicotea şi nega...

- Da.

- Spune-i că i-am zis eu să se ducă la zece metri distanţă şi să se întoarcă cu spatele. Şi să nu tragă cu urechea.

Soţul ei oftă... şi se ridică! Şi ieşi! Păi...

- A ieşit din cameră.

- Bun! Ano, fii atentă la mine. Ştiu că abia ai născut şi probabil că eşti în depresia aia de-o faceţi voi, femeile, după ce naşteţi. Ano, să nu-l certi!

- Nu-l cert.

- Are nervii întinşi la maximum. Şi cu tine, şi cu copiii, şi cu afacerile...

- Am înţeles. Şi promit că nu-l cert.

- Şi promite-mi că nu discutaţi nimic serios înainte să veniţi la mine.

Poftim?

- ... Poftim?

- Nu risca să afli pe pielea ta cât de întinşi sunt nervii lui. Lasă-l aşa. Evită discuţiile complicate, mergeţi în orăşel, întorceţi-vă şi la Cannes şi pe urmă faceţi-mi o vizită.

- Am înţeles.

- Şi vorbiţi aici, la mine, unde ştii că n-are curaj să scoată chestia aia. Da?

Nea Nicu ştia că ei îi era frică de cuţitul lui Ştefan - mai ales atunci când Ştefan era furios. Aşa că aprobă:

- Am înţeles. Şi promit că, în clipa când o să dăm cu oiştea-n gard, pornim cu demaraj spre Bordeaux...

El râdea din tot sufletul, ea râdea mai uşurel - că nu-şi permitea...

- Te las să te odihneşti. Auzi? Da' ce nume îi puneţi lu' prinţu' ăl mic?

- Philippe.

- Mm, ce frumos! Auzi? Am auzit că cică seamănă cu bursucu'! Aşa-i?

La naiba! Bufni în râs:

- Da.

- Neserios soi de om! Nu putea să-l lase să fie aşa frumos ca tine?

- În privinţa asta, am negociat o fetiţă...

- Aha! Păi, nu mai negocia. Nu fetiţe - şi nu înainte să veniţi încoace.

Hm... Aha! OK!

- Am înţeles.

- Hai - odihneşte-te. Pa, Ana!

- La revedere, dle Petriceanu...

Apăsă butonul roşu şi oftă greu... Soţul ei o privea pe după tocul uşii. Era vesel. Lui Ştefan îi stătea mintea la prostii... Îi făcu semn să vină lângă ea, iar el negă:

- Nu-nu! Că cine ştie ce ţi-a spus! Şi dacă-mi rupi urechile, o să fie nasol!

- Nu ţi le rup. Nu mi-a spus nimic. Încă!

Ştefan al ei era tare vesel...

- Ne-a invitat la el.

Şi acum intra repede-repede şi se aşeza lângă ea:

- Când?

- A zis să mergem în orăşel, să ne întoarcem la Cannes şi pe urmă să-i facem o vizită.

- ... Deci, pe 28 decembrie picăm pe capul lui.

Aprobă - dacă aşa ştia el că era bine... Adică dacă atunci avea el "o fereastră"...

- ... Grasu m-a întrebat dacă ai voie clătite.

Cum-cum? Grasu...

- Da' ce i-a venit?

- E foarte entuziasmat. Şi foarte vitaminizat. Auzi? Eu zic să ne odihnim. Toţi trei. Acum, înainte să năvălească Grasu peste noi, cu ideile lui creţe.

Aprobă şi închise ochii. Într-adevăr, trebuia să se odihnească. Şi, mai ales, nu trebuia să plângă! Dl Petriceanu nu vorbise foarte deschis, dar fusese foarte limpede! N-avea voie să plângă, n-avea voie să discute "probleme sensibile"... O să plângă destul, pe 26! Din clipa când Ştefan ieşea pe uşă, pe direcţia Nisa, ea putea să plângă în voie! Simţea nevoia unui bocet teribil, cu sughiţuri...

Ştefan

Gata? Adormise? Oare reuşise s-o păcălească? Capacitatea lui de-a sta nemişcat ore în şir nu mai era un mister pentru ea. Aşa că...

Da; adormise. Fluturaşul dintre ei doi o împiedicase pe Ana să-l tragă în braţele ei - şi "să-l reducă complet la tăcere". Aşa că se răsuci uşor, luă mobilul...

Îi opri piuitul şi soneria. Şi oftă scurt - că trebuia să-şi adune gândurile şi să-şi amintească tot ce avea de făcut! Deci...

Trebuia să vorbească cu Aleodor despre actele Fluturaşului. Trebuia să-l pună pe tăticul lui să caute două femei în Aurari - două bone pentru copii. Şi-aici va trebui să detalieze mult, pentru că trebuiau să fie un amestec între Adina şi partea maternă din Safira! Apoi, trebuia să-i scrie Rebecăi să nu mai cumpere *hijab*, că avea regina lui două "originale"... Şi trebuia să-l cheme pe Diamant aici diseară, să-l schimbe pe Grasu la pază - fiindcă Grasu va sforăi pe rupte în sufragerie. Iar pe Grasu trebuia să-l pună să spele şi să usuce hainele noi ale Fluturaşului - că uitase complet de ele. Apoi, trebuia să-i dea un mesaj lui Leonard, să-i propună să acosteze pe 27 în Saint Tropez - şi, dacă era de acord, trebuia să-şi pună consilierii să adune cash-ul, ca să achite tot ce era de achitat.

Ptiu! Cât pe ce să uite! Mai întâi şi mai întâi, trebuia să-şi anunţe consilierii apropo de prima de Crăciun! Şi exact cu asta o să începă! Deci, comisionul lui pe ultimele şapte zile le revenea oamenilor lui. Cum să compună el textul ăla îndeajuns de citeţ, de pe telefonul ăsta micuţ? Dar, cum să-şi aducă laptopul şi să ţăcăne peste somnul lor?... O să se descurce cu telefonul! Dormeau atât de frumos! Erau atât de frumoşi! Erau incredibili! Erau... fermecaţi...

Se apuca de dat ordine. Şi imediat cum sesiza că Fluturaşul murdărise scutecul, o să-l ducă dincolo şi-o să-l schimbe. Pe Léon avusese rareori ocazia să-l schimbe! Şi să-l spele şi să-i facă masaj cu ulei de bebeluş şi să se joace cu el şi să-l răsfeţe şi să-l laude şi să clădească relaţia tată-fiu. De el se ocupaseră ele două, aşa că Léon era acum "băiatul lui mami" şi "concurentul lui tati". Cu Fluturaşul ăsta mic şi frumos foc o să fie altfel. Avea el grijă de asta!

Ana-Maria

Era întuneric. Asta nu părea să-l supere pe Fluturaşul ei, care mânca cu poftă cina şi iar dădea încetişor din mânuţe ca ursul Balloo...

Îl simţise încă de la primele semne de trezire; şi cum Ştefan al ei dormea dus, se ridicase cât mai uşor şi-i dăduse Fluturaşului să mănânce. Era linişte şi întuneric în dormitor. Luminile stradale de pe Ştefan cel Mare nu prea ajungeau aici, la etajul nouă. Zăpada reflecta lumina - dar era o reflexie plăcută, o semi-umbră...

Era tare frumos în dormitorul ăsta! Era cald şi bine. Camera era micuţă - aproape intimă, ar fi putut spune ea! Soţul ei dormea dus, la marginea patului. Nu se mai tunsese demult; făcuse plete. Era obscen de sexy...

Ei, poftim! Roşise toată! Ah, ce om! Plecă privirea spre băieţel...

Fluturaşul se mai întremase. Acum sugea cu putere. Mm - era un prinţ fermecat, care creştea într-o zi cât alţii în vreo şase, aşa! Şi mirosea frumos, a parfum de rufe şi săpun de bebeluşi şi ulei de bebeluş... şi abia acum realiza ea că bebeluşul ăsta era fermecat - că "îşi teleportase" prăjiturele direct la toaletă...

Oare cine-l schimbase? Ştefan? Soţul ei nu se jenase niciodată să-l schimbe pe Léon. Ba chiar putea spune că îi plăcuse, atunci când se repezise ca leul-paraleu şi le dăduse pe ele toate la o parte! De fiecare dată, îl schimbase şi-i făcuse masaj - şi-l gâdilase şi-l ciupise şi-l scărmănase tot, spre marea plăcere a amândurora! Léon petrecuse alături de tăticul lui momente teribile...

Gata - burtica Fluturaşului se umpluse iar aerul ieşise din stomăcel. Îl lăsă uşurel pe pat, se ridică şi ieşi. Şi, în secunda doi, Grasu şopti din capătul holului:

- Ce s-a întâmplat?

Îi făcu semn să ia o pastilă de panică şi s-o lase mai uşor şi intră în baie. Descoperi că maşina de spălat gemea de rufe şi se transformase în "măsuţă de curăţat şi pudrat Fluturaşul"... Putea jura că pamperşii, hăinuţele şi toate celelalte accesorii absolut necesare erau întinse frumos la uscat în sufragerie - că prea dormise bine, nederanjată de mirosul de prăjiturică! Şi cum se îndoia că Grasu avea îndeajuns de mult curaj să elibereze mânuţele şi picioruşele din scutec, trăgea aceeaşi concluzie - soţul ei...

Deschise uşa şi zâmbi - că Grasu era tot în capătul holului. De data asta rânjea fasolea la ea... Biinee! Intră în bucătărie iar el şopti complice:

- Şefa, şefu' a făcut-o lată!

- De ce, mă?

- A dat prime la oameni.

Cum-cum?

- La toţi oamenii. Partea lui de comision, 5% ai lui. Ne-a pus pe toţi să calculăm cât s-a strâns în ultima săptămână; adică de pe 17 decembrie până acum. Banii ăştia or să se întoarcă azi şi mâine la subalterni. Toţi primesc prime - fără excepţie. Şi moşii, şi ţâncii de trei anişori...

Ia uite ce făcuse Ştefan al ei...

- Şi după aia l-a spălat pe ăla micu', i-a făcut un masaj thailandez de-am rămas cu gura căscată, l-a înfăşat perfect şi l-a luat şi m-a lăsat cu ochii-n soare şi falca picată, aşa!

Începu să râdă şi arătă spre masă:

- Ce-avem la meniu?

- Mai e grătar.

- Bun! Dar stai, că întâi mă duc să vorbesc cu el.

Reveni în dormitor, închise uşa, se lungi lângă soţul ei... Ştia că nu doarme - adică bănuia că zgomotul uşii îl trezise. Aştepta. Îl privea lung... Iar el nu deschidea ochii, pentru că era foarte rău... Zâmbi slab:

- Nu dormi?

Ochii verzi se deschiseră imediat:

- Nu pot să dorm.

- Ciudat - pari obosit...

- Sunt obosit. Dar sunt şi fericit.

- Ştiu.

- Ştii?

- Ştiu. Mi-a spus Grasu despre prime... Şi m-a mirat! Că doar ştiai cum e cu graviditatea şi naşterea la bărbaţi!

Ştefan negă încet şi arătă spre tavan:

- I-am promis că, dacă vă întoarceţi cu bine înainte de Crăciun, dau prime. Partea mea pe ultimele şapte zile. M-am ţinut de promisiune...

Serios? Adică... Da. "Vorbise cu Dumnezeu". Simţise că donaţiile şi sponsorizările nu erau de-ajuns, mai ales după ce scosese cuţitul din cizmă şi-l şi folosise. Şi...

- În plus, am o problemă dificilă pe cap. Nu ştiu cum să fac s-o rezolv...

- Dacă îmi spui ce problemă ai, pot încerca să te ajut. Dar ştii că eu am fost în afara evenimentelor din ultimele 8 luni; aşa că...

- Mâine mergem în orăşel. Iar seara o să fie acolo petrecere

mare - şi pentru Crăciun, şi pentru întoarcerea ta, şi pentru Fluturaşul nostru... Tata l-a invitat pe Isamu să rămână la petrecere. Iar Diamant mi-a spus că Isamu nu s-a grăbit să plece cu familia acasă, ci a acceptat invitaţia tatei. Deci, rămâne să facă Crăciunul în orăşel...

Aprobă încet cu capul...

- După ce Isamu şi-a dus familia în Aurari, tata a discutat cu nea Nicu Cărare între patru ochi. Şi mi-a spus că se ocupă el de problema ostaticilor. A vizitat-o zilnic pe Fei-Yen, a avut grijă de ea şi de Liwei, le-a asigurat tot confortul... Toată lumea spune că trebuie să bat palma cu chinezul cel nou de la Nisa. Asta este şi părerea mea. Problema este că ăla îl vrea om de legătură tot pe Isamu. Iar eu nu ştiu... Tu ai mai putea avea încredere în Isamu Chèn?

Aprobă încet cu capul, serioasă... şi decise să-şi rostească opinia:

- Da. Cât ai lipsit tu, Grasu mi-a spus în mare ce s-a întâmplat cu voi. Şi cu el. Şi, da - eu încă am încredere în el.

- Chiar şi după ce ai tras ce-ai tras din cauza lui? Pentru că el a fost motivaţia lui Jun! Şi nu uita că tot el a fost cel care a coordonat căutarea voastră! El a marşat mult timp la acţiunile lui frati-su...

Aproba în continuare - iar soţul ei oftă greu:

- Mi-e frică de vorba aia care zice că istoria se repetă...

- Mie nu.

Ce, era bulversat? Ce-l mira aşa - siguranţa cu care îşi rostise opinia? Hm!

- Nu s-a întâmplat din cauza lui. Nu poţi să spui că a fost vina lui doar prin prisma faptului că e fratele lui Jun.

- Ba da. Ăla a vrut să-l pună pe Isamu şef peste Europa de Est. După care a năvălit în vila mea, iar Isamu nu l-a dat afară. N-a ridicat nici măcar un deget ca să-l oprească! A stat cuminte sub ordinele lui, a stat la biroul meu şi i-a dat lui Cheng ordine ca să te găsească!

Oof! Clătină încet capul şi oftă din tot sufletul... Soţul ei îi privea cu maximă atenţie buzele...

- ... Cât am stat ascunsă, m-am tot gândit la ceea ce s-a întâmplat. Şi am tras concluzia că Isamu m-a ajutat. În plus, în clipele când am fost singură cu gândurile mele, mi-am amintit tot felul de lucruri... Mi-am amintit cum mă altoia cu lingura, în mansardă... Mi-am amintit cum m-a adus la castel, în ziua căsătoriei noastre... Mi-am amintit cum se juca cu Florentina... Mi-am amintit prima mea discuţie cu tine - cea de sus, de la piscină. Mi-ai spus atunci să nu am încredere decât în Isamu; iar unele lucruri nu se schimbă, totuşi...

Aşează încet palma peste obrazul lui...

- Mi l-am amintit şi la naşterea lui Léon, la spital...

Nu. Soţul ei nu era de aceeaşi părere cu ea. Decise să insiste:

- Să ştii că, dacă aş fi în locul lui Jun şi aş orchestra o asemenea mişcare, aş încerca din greu să-l discreditez pe Isamu în ochii tăi. Se numeşte "discreditează prietenii duşmanilor tăi în ochii duşmanilor tăi".

Ştefan se ridică dintr-o mişcare! Hei! Da' de ce se supărase aşa? Nu-i plăceau cuvintele ei? Sau nu fusese pregătit să le audă?

Se oprise lângă geam. Se încrunta de mama focului undeva prin Parcul Circului... Se ridică şi ea, mai greu, şi se grăbi să se strecoare în braţele lui:

- Nu ştiu, iubire; dar eu simt totuşi că Isamu a fost fair play. Şi nu te-a trădat. Nu putea... După ce a ajutat-o pe prinţesă să încalţe păpuşile şi l-a sprijinit pe Leon în deslusirea primilor paşi, după ce i-a îndoctrinat la propriu pe ai tăi cu florăreasa perfectă şi ne-a ajutat de atâtea ori pe noi să comunicăm fără să comunicăm, nu cred că Isamu ar fi putut face aşa ceva.

- Oamenii sunt ciudaţi, Ana. Mintea oamenilor este ciudată. Funcţionează ciudat... N-aş mai putea să-mi încredinţez viaţa în paza lui.

- Dar nici nu trebuie s-o faci!

Şi acum o privea atent... Îi zâmbi:

- Isamu stă la butoane; Diamant se ocupă de ale lui, Rebeca se ocupă de celelalte iar Grasu primeşte o avansare...

Primi şi ea un zâmbet. Şi-un sărut pe frunte. Iar soţul ei oftă şi reveni spre fereastră:

- Grasu al meu e unicat - nimeni nu poate face ce face el aici.

Avea dreptate. El îşi cunoştea cel mai bine consilierii. Iar ea tocmai îi zăpăcise toate calculele! Se grăbi să şi le demonteze singurică:

- Iar Rebeca e prea tânără. Şi e femeie... Rebeca ta ştie bine franceză?

- Da.

- Şi e isteaţă?

- Foarte isteaţă.

- Atunci poţi să faci o şmecherie. Când tu pleci la treabă, ea se aşează lângă Isamu. Şi iau amândoi deciziile.

- Nu, iubito. De fapt, lucrurile stau altfel. Rebeca conduce acum Franţa - partea cu Raina Consulting. Titel şi Grasu vor conduce împreună România - afacerile noi şi cele vechi. Diamant va deveni vicerege. Pe Aleodor îl voi folosi în relaţia cu umbrela şi îl voi pune să conducă tot ceea ce înseamnă organizaţii non-profit. În privinţa lui SAF Consulting...

Şi acum tăcea - ceea ce era tare rău... Ridică scurt din umeri:

- SAF Consulting ţine de afacerile cu chinezii. Pe care tu vrei şi trebuie să le reiei. Aşa că SAF Consulting trebuie musai să funcţioneze. Iar dacă nu-l accepţi pe Isamu, chinezul nou o să-ţi trimită alt consilier. Aşa-i?

Primi o aprobare, aşa că îl privi cu subînţeles:

- Unul pe care, cel mai probabil, o să-l cunoşti după ce baţi palma cu Fang...

- Ştiu ce vrei să spui. În plus, riscul să-l primesc pe Cheng e mare... E prea repede, Ana. Mi-e frică să nu fiu încă gravid. Aşa că nu cred că o să pot să vorbesc cu Isamu mâine.

- Nu-i nimic; dacă nu vorbeşti mâine, vorbeşti poimâine.

- Cu chinezul nou trebuie să vorbesc pe 26. Cu Leonard vorbesc pe 27. E foarte "din scurt"...

- Şi crezi că nu poţi să vorbeşti cu Isamu acum şi să te superi pe el pe 3 ianuarie?

Ştefan nega... Decise să tacă totuşi.

Nu reuşise să fie foarte convingătoare. Iar soţul ei avea o mare problemă de... lipsă de încredere. Problemă care se va rezolva, dar în timp. Până atunci, ea una nu mai avea cum să-l ajute. Cel mai bine era să tacă. Să aştepte să ajungă în Aurari, să discute cu socrul ei, să-i spună el unele lucruri...

Şi ştia că asta se va întâmpla mâine - iar ea îl va privi şi îşi va aminti de tanti Stela şi i se vor tăia picioarele şi va face o criză de plâns disperat... pentru că nu o putuse salva... pe tanti Stela...

Se ghemui în braţele lui - că nu voia să plângă. Nu acum. Nu aici. Va plânge mult de mâine încolo. Iar el se va încrunta mult, de mâine încolo. Isamu va avea mult de aşteptat...

Fu sărutată uşor pe frunte:

- Mergem la masă?

Aprobă, deşi nu îi era foame. Iar soţul ei o trase uşor după el... şi ordonă:

- Grasule, treci!

Ia uite! Îl transformase pe Grasu în babysitter! Mm...

24 decembrie 2011 - sâmbătă

Ştefan

Îşi privea lung băieţelul. Dormea frumos. Era frumuşel foc! Pe chestia asta, îşi chinuise rău vărul! Diamant nu-şi permisese să intre în dormitor - dar îl bombardase pe el cu întrebări! Da' cum e? Da' ce ochişori are? Da' cu cine seamănă? Da' cât de lungi sunt degeţelele? Da' e înfăşat, sau e în costumaş? Pe chestia asta, el fusese rău şi nu i-l arătase atunci când îl spălase şi-l schimbase. Profitase de faptul că este şeful lui şi-l trimisese jos, să discute cu oamenii şi să vadă ce mai face dispozitivul de pază. Şi se strecurase parşiveşte, să nu-l prindă...

Rebeca intrase pe uşa apartamentului la şapte fix. Adusese pâine caldă şi se îngrijorase rău când văzuse cât de supărat era bărbatul ei! Mai ales că apariţia ei "ravisantă", proaspăt vopsită şi buclată, nu clintise nici un milimetru din botul lui Diamant! Îi lăsase să se-mpace. Şi să afume bucătăria. Grasu îl ascultase dumnezeieşte şi stătuse în sufragerie. Probabil că dormise iepureşte - adică avea cearcăne şi îl ţineau operaţiile...

Aha! Prinţul se trezea! Căsca o guriţă mare-mare, încerca să se întindă în scutecul strâmt, se cam încrunta pentru lipsa spaţiului... Şi pleoscăia. Şi nu mai făcea nimic. De parcă ar mai fi tras un pui de somn... O s-o lase pe Ana să doarmă. Se ridică, luă Fluturaşul şi ieşi, încetişor...

În bucătărie se lăsase liniştea. Îl aşteptau. Diamant era tot botos, probabil din motiv de "neatenţie a şefului"... Intră în sufragerie.

Grasu dormise binişor; oricum, îl găsea lungit pe canapea, etalând un zâmbet "de campionat"...

- Am vorbit şi cu Ana...

Iar el aştepta să-i iasă restul de cuvinte, ca să-i răspundă...

- Tot ce mi-a spus ea este adevărat. Tot ceea ce mi-au spus umbrelele, am găsit povestit în jurnalul ei. Dar... Grasule, eu simt că nu mai pot avea încredere în Isamu. Simt eu aici, în sufletul meu, că n-aş mai putea să mă apropii de el la mai puţin de doi metri, neînarmat!

- Şefule, eu zic că e prea devreme acum pentru calculele astea. Tot ce ştii despre el şi ce-a făcut cât ai lipsit tu, ştii de la el. Şi de la umbrele. Şi din ce-a scris Ana. Dar tu nu eşti genul de om care să creadă în vorbe. Trebuie să ajungi întâi la Cannes, să te liniştească, să vezi ce-a făcut ăla acolo! Trebuie să vezi documentele ca să

- Nu, Grasule. La butoanele afacerilor am curaj să-l pun - acolo nu mi-a greşit chiar niciodată. Şi m-a anunţat banca apropo de viramentele pe care le-a făcut în vechiul meu cont. Nu mai am încredere să-l las să ia decizii cu viaţa mea. Grasule, tu te-ai uitat aşa, lung, la Rebeca?

- Da' şefu'.

- Ce crezi - e-n stare să ţină Raina Consulting pe picioare?

- Da. Dar numai cât e cu Diamant. În clipa când dispare Diamant, dispare şi Rebeca. Îşi zboară creierii, îşi înfige cuţitu'-n inimă...

Aprobă... şi oftă greu:

- Dacă mut SAF Consulting într-un apartament şi-mi baricadez familia în casă, n-am rezolvat mare lucru. Nu-i pot ţine pe ei ostatici într-un buncăr! Copiii au nevoie de aer! Ea are nevoie de aer! Trebuie să iasă la cumpărături, la plimbare, la şcoală... În plus, aş fi eu departe de Ana şi de copii - şi nu mi-ar sta mintea la treabă. Aş simţi că sunt prea departe de ei ca să-i pot apăra... Eu trebuie să rămân la biroul din vilă. E pregătit, e antifonat corespunzător, are de toate, e în mijlocul unei fortăreţe...

Grasu zâmbi slab:

- Eu zic să aştepţi să se încheie afacerea cu Leonard. Şi abia după aceea să recalculezi consilierii şi cum îi repartizezi la butoane.

Aprobă şi îi puse băiatul în braţe:

- Şi-acum să ştii că nu te numeşti babysitter, ci bodyguard...

Daa, îl credea Grasu "imediat"... Închise uşa în urma lui şi intră în bucătărie. Evident, Diamant era botos rău; Rebeca încerca să nu pară "desumflată", ci doar serioasă şi atentă... Zâmbi slab:

- Diamante, eşti babysitter. Rebeco, hai să te prezint reginei.

Vărul lui înflorise tot; cumnata lui se îngălbenise instantaneu... O luă pe după umeri şi-o trase spre dormitor. De ce-i era Rebecăi atât de frică de regină?

Ana-Maria

Aha! Deci aşa "se rezolva" problema prăjituricii Fluturaşului! Foarte interesant! Ştefan nu-i reproşase faptul că-l ţinuse departe de toată sarcina; în schimb, "îşi lua revanşa" acum şi "recupera la greu"! Îi venea să râdă...

Aha! Nişte paşi foarte hotărâţi trecuseră în fugă pe hol! Auzi uşa sufrageriei deschizându-se... Diamant era. Îl auzea minunându-se în gura mare de aşa bebeluş frumos foc şi leit Ştefan! Grasu îi spunea să vorbească încet, Diamant îl contrazicea. Diamant avea doi copii, nu? Ştia că liniştea perfectă nu era mediul ideal pentru creşterea copiilor. Grasu îi spunea să iasă afară; Diamant îi spunea că tocmai fusese numit babysitter, aşa că nici nu se gândeşte. Grasu îi spunea că el păzeşte bebeluşul şi nu e de acord să i se urle la ureche. Diamant îi amintea că are două pistoale - şi poa' să se ducă glonţ la şefa şi să-i dea şefa lui cumul de funcţii. Şi să-i zică el să iasă afară! Şi cam atât apucă să audă din războiul consilierilor - uşa sufrageriei se închise. Mm - de ce n-o lăsa să-i audă? Era aşa de frumoasă bătălia lor!

Uşa dormitorului se deschise încet...

Ştefan o adusese pe Rebeca. O ţinea bine, de parcă roşcovana ar fi vrut să fugă sau... Se ridică în capul oaselor, iar ei se opriră lângă pat.

- Ana-Maria, soţia mea. Rebeca, consiliera mea.

Fără să scoată un cuvânt, tânăra se aplecă şi-i sărută mâna. Hei! Nu trebuia să facă asta! Dădu să protesteze, dar se simţi instantaneu electrocutată de ochii soţului ei. Aşa că...

Aşa că decise să o pupe şi ea. Nu de alta, dar fata asta stătuse lângă Ştefan tot războiul, pe post de ţintă pentru gloanţele lui Jun! Îi făcu semn să vină la ea... îi prinse capul în palme, o trase şi-o sărută pe frunte. Şi-i zâmbi, delectându-se cu mutra lungă şi privirea speriată...

Îi dădu drumul. Iar ea reveni imediat la poziţia dreaptă. Era speriată rău, părea că se pregăteşte să ţâşnească afară din dormitor... Ştefan îi zâmbi:

- Rebeca ne-a adus pâine caldă.

- Mm, abia aştept s-o devorez!

Ei râdeau. Rebeca doar zâmbea. Rebeca asta era speriată rău! Probabil că se gândea la sceneta pe care-o jucase alături de rege şi se pregătea să fie păruită bine... Soţul ei decise că îşi chinuise îndeajuns de mult consiliera:

- Rebeco, azi mergem în Aurari. Diseară o să fie petrecere mare acolo - şi pentru Crăciun, şi pentru întoarcerea Anei. Iar mâine trebuie să ne întoarcem în Franţa. Sună-l pe Aleodor şi spune-i să-l sune pe Moreau. Am nevoie de certificatul de naştere al băiatului şi de paşaport pentru el.

- Da, şefu'.

- Aşa. Şi pe urmă te duci la farmacie.

- Da, şefu'.

- Iei un tub de Distonocalm şi-l aduci încoace. Tu iei două pastile. Lu' Diamant dă-i doar una - că văd că i-a mai trecut...

Rebeca roşise rău - dar acum zâmbea... Iar Ştefan se stropşi la ea:

- Ce faci, fă? Tot aici eşti?

Bufni în râs - ia uite-l, ce rău era! Rebeca se repezise să iasă... Soţul ei se aşeză pe marginea patului:

- Rebeca o să conducă Raina Consulting.

Aprobă - că-i spusese deja asta.

- Tu ce zici?

- Momentan, zic că e mică şi roşie şi speriată rău de gândul că aş putea s-o târnuiesc pentru sceneta voastră. Dar mai mult de-atât nu

ştiu acum.

- E o fată bună. E inimoasă. E şi foarte isteaţă, foarte iute... Nu mi-a înşelat niciodată aşteptările.

- Asta e bine.

- Mergem să mâncăm?

Aprobă şi se ridică:

- Da. Dar mai întâi o să-i dau Fluturaşului să pape.

Ştefan se grăbi să iasă...

După ce mânca Fluturaşul, va face un duş. După care vor mânca micul dejun. Pe urmă mai stăteau un pic aici, cât le aranja Diamant transportul cu girofar şi antemergător în Aurari... Iar acolo...

Ştefan

Intră în bucătărie, "constată" cei doi tineri şi arătă spre uşa apartamentului. Rămase repede singur... Îşi aprinse o ţigară.

Rebeca era OK. Era speriată de Ana - şi de opinia ei, apropo de sceneta lor. O să-şi revină, după primele 24 de ore petrecute alături de Ana. O să vadă că balaurul ăla de şef al ei nu se căsătorise cu o bălăuriţă...

Deci azi mergeau în Aurari, mâine se întorceau în Franţa... Poimâine, el şi consilierii mergeau la Nisa. Răspoimâine se vedeau cu Leonard. Aleodor vorbise cu el aseară şi-i transmisese pe mail "doleanţele" lui Leo Mondialu'. Se vor vedea la Saint Tropez, într-o vilă de protocol a SIE. Va fi şi Popescu acolo. Se va face "transferul de putere", concomitent cu transferul a 12 milioane de euro. Îi mai rămâneau de achitat încă vreo 20 de milioane. Despre ele, Leonard spusese "discutăm". Deci, le voia cândva în ianuarie. Asta era bine. Nu trebuia să rămână fără lichidităţi... Şi cum poimâine era Sf. Ştefan, or să meargă cu toţii la conac. Ăsta va fi "cadoul" lui: va avea toată familia în jurul mesei. Toată familia - mai puţin mămica lui...

De fapt...

Scoase telefonul şi începu un mesaj nou, către Aleodor. Îl anunţa că veneau toţi în Franţa, inclusiv tăticul lui, aşa că avea nevoie de avionul Externelor... Şi îi spunea că aranjamentul mesei se va modifica un pic. Scaunul mamei lui se muta lângă scaunul Anei; toţi consilierii se mutau cu un scaun spre tăticul lui, ca să facă loc scaunului Fluturaşului. Îi scria să ia un scăunel de maşină pe care să-l fixeze pe scaunul "stil"... ***"Şi cu restul te descurci."*** Send.

Mai trase un fum din ţigară...

Problema era simplă. El era în concediu acum. Adică nu chiar în concediu - dar se ocupa de familia lui. N-avea timp să se ocupe şi de Isamu, aşa că nu se va ocupa de el! Şi gata! Chinezul trebuia să aştepte să-i vină rândul! Pentru că chinezul ţinea de afaceri iar azi era ajunul Crăciunului. Nu lucra în ajunul Crăciunului. Mâine era Crăciunul. Poimâine avea treabă cu Fang. Apoi avea treabă cu Leonard. Şi-apoi mai vedea el cu cine avea treabă şi de ce!

Se simţea aşa de liniştit acum, că găsise scuza perfectă...

Ia să se-apuce de sandwich-uri! Acu' venea regina lui - şi nu voia s-o lase pe ea să fie gospodină! Fusese gospodină îndeajuns de mult, pe anul ăsta! Simţea nevoia s-o răsfeţe rău...

Ana-Maria

Fluturaşul avea burtica plină-ochi - şi se pregătea de culcare. Se ridică deci şi intră în sufragerie. Şi dădu de două zâmbete mari, foarte fericite, plus un zâmbet chinuit de consilieră temătoare... Puse băiatul în braţele lui Diamant şi se aşeză lângă Grasu. Şi şopti:

- Crezi că e ceva în neregulă?

Arătă spre bucătărie, iar el zâmbi:

- Nu. Naşte mai greu - atâta tot.

Diamant se grăbi să intervină şi el în discuţie:

- În plus, lucrurile or să se-ncingă serios după ce avansăm! Ştefan ocheşte afaceri mari cu Rusia. Iar sârbii i-au dat deja un dosar cu oferta lor. Iar el nu vrea să-i refuze. În ianuarie, o să ai doi subalterni noi.

Aa... Nu ştiuse chestia asta. Nu ştiuse nimic despre "extinderile" astea! Deci Ştefan va intra în forţă pe teritorii noi. Două în acelaşi timp. Afurisită treabă...

- De-asta stă în cumpănă. Şi de-asta l-a oprit nea Dumitru pe Isamu în Aurari. Chinezii sunt prioritari - că "s-au înscris primii", cum se zice, şi e o autostradă cunoscută şi bătătorită bine. Şi e mai bine ca şefu' să discute acum cu Isamu. Măcar să stea faţă-n faţă şi să vorbească omeneşte! Şi dacă-şi împărtăşesc starea vremii, tot e ceva! Ultima oară când şi-au vorbit personal, şefu' a pus cuţitu' la gâtu' lui iar ăla şi-a făcut rugăciunea...

Serios? Până acolo ajunseseră? Adică chiar ajunseseră la scene de-alea? Ştefan îl ameninţase pe Isamu că-i ia gâtu', iar Isamu îşi făcuse rugăciunea? Hm...

- A fost tare nasoală treaba aia... Iar chinezu, orice-ar zice şefu', a fost fair play. De-asta zic că ar fi tare bine să stea faţă-n faţă şi să-şi vorbească omeneşte.

Aprobă şi oftă greu. Ei tăceau acum, ca s-o lase să se gândească şi să găsească ea o soluţie, ceva...

Păi, nu prea avea soluţii. Ea, ca soţie a lui, îl putea influenţa în multe privinţe - dar nu în afaceri. Acolo, doar el lua decizii. În plus, ea lipsise din afacerile alea opt luni de zile! De când se întorsese lângă el, aflase lucruri incredibile! Şi acum mai afla la ele! Şi parcă n-avea curaj să deschidă gura şi "să-şi dea cu presupusul"! Afacerile alea erau...

Privea lung tavanul... N-avea nici o idee... Oftă din nou:

- Mi-e dor de viaţa noastră dinainte. Mi-e dor de liniştea aia plăcută, armonioasă...

- Lui i-ai spus asta?

- Nu. Pentru că socoteşte consilierii şi măsurile de securitate. Iar starea mea de graviditate nu s-a terminat o dată cu naşterea.

Diamant se aşeză, se aplecă spre ea... şi-i şopti, încet de tot, la ureche:

- Am vorbit ieri cu nea Dumitru; şi mi-a zis unele chestii... Ano, tu ştii cum calculează Ştefan! Rebeca o să stea la Bourges, cu Raina Consulting, şi-o să facă caşcaval cu acte pentru francezi. Grasu şi Titel or să facă caşcaval românesc. Aleodor o să facă caşcaval şi şmecherii pentru Popescu. Băiatu' lu' Gojdu o să facă caşcaval în Serbia. Ştefan o să trebuiască să găsească un băiat iscusit, vorbitor de rusă, care să facă caşcaval de la Moscova-ncolo. Iar eu o să plimb ordinele între el şi toţi ceilalţi. Acu', schema asta o să aducă bunăstare la a doua; da' şefii noştri ştiu una şi bună - vor musai afaceri cu China! Iar şefu' nu poa' să zică nu! Şi decât să primească de la ei pe unu' nou, despre care nu ştie nimic...

Avea dreptate, aşa că se ridică:

- Cu cât e caşcavalul mai mult şi mai bun, cu atât mai strâns şi mai închis trebuie să fie cercul celor care-l produc. Iar între noi şi Isamu e mult mai mult decât o relaţie de afaceri. O să discut cu regele. O să vedem.

Se grăbi să iasă - Ştefan o aştepta la micul dejun. Şi cum ştia că petrecuse cinci minute cu consilierii lui, o să fie foarte atent la cuvintele ei. Dar ea nu-i va spune nimic acum. Şi nici mai târziu. Nici mâine, nici poimâine, nici de Revelion. Pentru că nu de cuvinte avea nevoie soţul ei, ca să-şi calce pe inimă şi să facă pace cu Isamu.

Roşcata

Regina ieşise. Diamant şi Grasu şuşoteau de zor, fără să se asculte unul pe celălalt. Şuşoteau la unison, aşa că...

Regina era specială. Era fermecată, cum spusese medicul ăla. Stătuse cuminte cu fundul pe mobilă şi-o privise şi-o ascultase... Era frumoasă; îngrozitor de frumoasă. Avea o voce calmă, caldă, un zâmbet care ar fi putut să alunge norii de pe cer... Când lăsase capul pe spate şi spusese că îi era dor de viaţa lor dinainte, aia în care regulile erau

uşoare, libertatea mare iar câştigurile îndeajuns de mari ca să acopere cheltuielile familiei, simţise imediat că era de aceeaşi părere cu ea! Şi-şi dăduse seama că ea nici nu existase în ceea ce regina numise "viaţa noastră dinainte"! Cu alte cuvinte, gestul ei şi tonul şi cuvintele o convinseseră instantaneu că "înainte fusese mai bine". Şi ştia acum de ce îi era frică de ea. Regina putea convinge pe oricine să facă aşa cum îl ruga ea să facă. Mai ales pe rege. Femeia asta avea o putere fantastică...

Se ridică de pe mobilă şi se apropie de ei:

- Vă certaţi degeaba. Şefu' o să facă pace cu chinezul.

Diamant bombăni:

- Ştim şi noi asta! Că ne-a zis mama! Da' problema e

- Mâine, şefu' o să vorbească cu chinezu'.

Şi-acum el era prea uimit ca să mai reacţioneze; aşa că luă ea băieţelul... şi simţi că se topeşte toată...

- ... Ştii tu ceva ce noi nu ştim?

Aprobă, iar Grasu chicoti în ţigăneşte:

- Diamante, te superi dacă o bat pe nevastă-ta?

- Da. Dacă o baţi înaintea mea, da.

Ia uite-l! Scoase limba la el... şi şopti:

- O să vorbească cu el. Pentru că ea o să vrea să-l vadă vorbind cu el.

- Nu, nu funcţionează aşa.

Dacă ştia el că nu funcţiona aşa... N-o să-l contrazică tocmai ea, nu? Deşi lucrurile erau limpezi ca cristalul...

Băieţelul dormea dus. Nu era grăsan; i se părea normal. Avea "greutatea STAS", după părerea ei. Semăna leit cu Ştefan. Şi cu Léon. Avea şi un nume minunat, care i se potrivea "mănuşă"... Florentina o să se simtă un pic exclusă, atunci când vor face prima fotografie de grup!

Ea o să stea aici, cu băieţelul. Decisese asta acum, pe loc, când simţise că se topeşte toată...

Ana-Maria

Se privea lung în oglindă. Verifica nuanţa de bleu. La ochiul drept parcă dăduse mai mult...

Imediat după micul dejun, Ştefan îl trimisese pe Diamant să pregătească plecarea spre Aurari. Şi-i dăduse telefon tatălui lui, să-l anunţe că la doişpe fix veneau şi ei. Nu ceruse copiii la telefon, semn că soţul ei uitase complet că exista viaţă pe Pământ...

Soţul ei o trimisese să se deghizeze şi-o rugase să iasă din dormitor exact aşa cum ieşise zilnic din casa lui Sami. O rugase să fie atentă la detalii, să nu-i scape vreun amănunt... Aşa că se îmbrăcase cu pantalonii şi tunica. Îşi pusese *hijabul* albastru închis, care fusese foarte ascultător şi se aşezase perfect "din prima" peste caricatura ei de coc. Îşi pusese lentilele de contact verzi, se fardase îndelung...

De fapt, trăgea de timp. Îi auzea discutând în sufragerie. Auzea vocea guturală a Rebecăi spunându-le "cum e cu bebeluşii". Ştefan nu spunea nimic; Diamant se minuna, Grasu o contrazicea. Ştefan al ei suporta greu minutele astea! Ştefan abia aştepta s-o vadă deghizată! Tocmai de-asta...

Tocmai de-asta, se ridică şi scotoci în geanta de voiaj. Şi-şi puse cuţitul la mână. Soţul ei nu născuse încă. Trebuia ajutat să se liniştească - ca să poată să nască şi să-şi revină. Nu de alta - dar demonstraţia deghizării ei pe sub nasurile umbrelelor era o copilărie uriaşă! Distrugea, practic, deghizarea asta! Dacă peste-o lună se va întâmpla ceva rău, ea va trebui să se radă-n creştet şi să se vopsească-n verde şi roz! Soţul ei era gravid...

Zâmbi slab, ştiind deja pe cine o să-şi facă mica demonstraţie... Era gata. Era pregătită de plecare. Îndesă trusa de farduri şi clamele în geanta de voiaj, deschise încet uşa... Şi decise să intre în sufragerie.

La apariţia ei, se lăsă liniştea...

Ştefan

Măiculiţă Doamne...

Era un manechin. O reclamă. O poză perfectă. Era superbă. Era incredibil de frumoasă - chiar şi aşa, slăbită şi îmbrăcată cu tunica şi cu capul acoperit! Stratul gros de fard de pe obraji era evident - dar o transforma într-un manechin pregătit să pozeze pentru o revistă pentru femei. Stratul gros de fond de ten şi pudră îi punea în evidenţă forma obrajilor, pomeţii, nasul micuţ ca o părere... Stratul ăla impecabil accentua feeria de culoare de pe pleoape. Şi forma perfectă a buzelor. Era...

Era de nerecunoscut! Era total schimbată! Nici mimica parcă nu-i mai era aceeaşi! Iar ochii ăia verzi... Genele lungi, rimelate perfect, nuanţele de albastru, tuşul şi dermatograful şi...

Regina lui îl electrocuta rău... şi-l certa pentru ideea nefericită de a deconspira cea mai reuşită, cea mai completă şi complexă şi imbatabilă deghizare posibilă...

Nu putea să se clintească de pe fotoliu. Înlemnise acolo. O privea şi realiza că, dacă în ziua aia Ana s-ar fi apropiat de el, probabil că ar fi privit-o admirativ şi-ar fi interpelat-o minţind că reprezintă corporaţia media care organizează concursul Miss World... şi s-ar fi ales cu capul spart şi cu o regină extrem de geloasă...

Diamant păşi încet spre ea... şi şopti:

- Mamă Doamnee... Anoo...

Iar ea pleca grăbită capul, zâmbind încurcată... şi ridica privirea aia verde şi-şi săgeta cumnatul pe sub sprâncene, băgându-l pe Diamant într-un proces de transpiraţie accelerat mult... Hei!

Diamant se apropiase de ea, ca să-i vadă fardul de-aproape. Toţi erau cu ochii pironiţi pe chipul ei! Mai puţin el - care stătea pe fotoliu, la vreo doi metri de ea. El observase mişcarea ei cu coada ochiului - fiindcă stătea jos, la nivelul mâinii ei. Ana scosese cuţitul de pe mânecă. Iar el era singurul care privea acum altceva decât chipul ei! Era singurul care-i observase gestul. Era singurul care vedea răsucirea cuţitului... Acum Diamant tresărea şi înlemnea şi se îngălbenea rău... Regina lui întorcea capul spre el - şi bufnea în râs şi păşea în spate, ca să vadă şi el cât de bine îşi învăţase ea lecţia de anatomie... Grasu răbufni, cu un ton exaltat:

- Diamante, ăla eşti!

Diamant nu se clintea - dar râdea şi el:

- Ştefane, ai băgat-o pe mânecă! Tu ai văzut antrenamentu' copiilor - da' nu te-ai gândit nici o clipă că Ana s-a dus la sală cu ei!

Se ridică, râzând şi el:

- Las' că-i bine! Că mi-a dat soţia mea o lecţie, de n-o pot duce toată!

Ana râdea şi roşea uşor şi băga cuţitul înapoi în teacă... Îi prinse uşor mâna şi începu să desfacă cureluşa:

- Mi-a arătat că e regina aurarilor. Şi că mergem amândoi pe culoarul pregătit pentru noi. Iar ea merge lângă mine - nu tractată de mine.

O făcuse să se fâstâcească - şi nu voia să-i inunde corpul cu tot felul de hormoni şi substanţe care agitau Fluturaşul. Aşa că îi scoase cuţitul şi îi sărută mâna:

- Îţi mulţumesc că nu ţi-ai luat pistol. Şi te-ai rezumat la un cuţitaş mititel.

- M-am gândit la moralul cuţitului tău, care nu trebuia să se simtă complexat...

Ah, Doamne!

O prinse-n braţe şi-o săltă scurt - şi gata, o "arestase"! Ana ţipă şi bufni în râs - şi se prinse bine de gâtul lui, să nu cadă... Porni spre uşă:

- Mergem. Rebeco, ai grijă de Fluturaş. Grasule, tu aduci bagajele. Diamante, ia gecile şi pune doi băieţi să perieze toată casa - să nu fi uitat ceva.

Şi se grăbea să descuie yala... Ana şopti:

- Te rog - lasă-mă jos.

- Nici nu mă gândesc!

- Ştefane, nu te juca aşa!

Da' nu se juca! O ducea în braţe acasă! Nu pe braţe, ci în braţe! Regina se cam împotrivea, Rebeca râdea în spatele lui... OK! O lipi scurt de uşă - şi-i şopti încetişor la ureche:

- Ce faci diseară?

Se aşteptase s-o audă oftând - dar fu mârâit prompt, cu subînţeles. Aşa că îi dădu drumul:

- OK, ai câştigat. Adu-mi aminte să-l sun pe Paul Petrescu şi să-i pun o întrebare tehnică...

Râdeau...

Ana-Maria

Ştefan al ei înnebunise. La propriu. Ştefan defilase cu ea prin faţa băieţilor de pe palier, o sărutase la parter sub privirea fericită a lui nea Nicu Senioru', ieşise cu ea la braţ şi cu alura de rege învingător... O dusese la maşină în pas de melc obosit... Îi ţinuse portiera deschisă...

Fluturaşul era în braţele Rebecăi, pe scaunul din faţă. Ei doi stăteau în spate. Îl aşteptau pe Diamant, care alergase să-i zică nu ştiu ce lui Titel. Iar ăla nu se prea putea concentra. De când ea râsese la el şi-i făcuse cu mâna, Titel nu-şi lua ochii de la ea! Parcă era vrăjit! Îl vedea cu coada ochiului cum stă în faţa lui Diamant, cu ochii la ea, rânjeşte şi dă din cap "ca primarul"...

Maşina asta era curată nebunie. N-avea banchetă în spate - avea două scaune. Ştia, după grosimea portierei, că era blindată. Îşi dădea seama că făcuse bine să nu-i spună soţului ei că îi era dor de viaţa dinainte... Dat fiind faptul că avansaseră deja în zona aia în care afaceriştii umblă în maşini blindate, cu pază armată numeroasă...

Avea sentimentul că era privită. Avea presentimentul că era fotografiată şi filmată "la greu"...

Maşina asta era o nebunie. Din păcate, în spate n-avea banchetă. S-ar fi mutat lângă el, în braţele lui...

Grasu

Gata - începea gardul. Acum el trebuia s-o ia înainte şi să-i pună pe băieţi să oprească circulaţia! Şi să deschidă poarta! Şi să-l sune pe nea Dumitru, să-i spună să le facă culoar pân' la casă! Că sigur ieşiseră toţi în părculeţ, ca s-o vadă pe Ana şi s-o îmbrăţişeze şi s-o pupe!

Semnalizează stânga şi intră în depăşire. Trecea pe lângă ei "la mustaţă", fiindcă din faţă venea trafic serios... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Cornel.

- Da.
- Trimite băieţii "să taie" traficu'!

Şi-atât! Că ştia el ce şi cum! Dealtfel şi Diamant părea că îi înţelesese planul - tocmai scotea girofarul. Asta era bine. Blocau cam des deneul ăsta în ultimul timp...

Acum înainta singur. Lăsase coloana în spate. Şi tocmai de-asta, se grăbi să-l sune pe nea Dumitru...

- Da, Grasule.
- În două minute intrăm în incintă.
- Bun.

Şi-i închisese... Era agitat nea Dumitru. De fapt, toţi erau agitaţi! Iar dacă nu erau atenţi acum, o să fie rău! Dacă nu-i trimiteau pe chinezi să se-ascundă în căsuţa lor, Ştefan putea face o criză monumentală de nervi! Revederea Anei cu Isamu putea dinamita totul!

Cornel scosese din curte patru băieţi. Erau eficienţi. Se lăţiseră pe toată şoseaua aia! Vira stânga şi opri lângă şeful pazei:

- Zi-le fetelor să-i bage pe chinezi în casă.
- Le-am zis, de dimineaţă. Şi mi-au zis că chinezii n-au ieşit deloc azi.

Îi aruncă un zâmbet şi ţâşni spre brad - acum trebuia să le spună tuturor să nu se repeadă la ea. Să n-o sugrume, să n-o sperie... Trebuia să bage copiii în casă - că sigur ieşiseră şi ei s-o întâmpine pe mami! Mm, ce de treabă avea!

Ştefan

Convoiul încetinea. Grasu se orientase bine - blocase traficul de pe contrasens. Diamant semnaliza, civilizat... Cornel rânjea şi fremăta tot! Iar tinerii din jurul lui erau cu ochii pe maşină! Toţi voiau s-o vadă pe Ana! Asta îl mira acum... când realiza că el nu era singurul care-i dusese dorul! Ştia că regina lui era iubită; dar... Dar nu se aşteptase - atâta tot.

Mergeau spre brad acum. Spre mulţimea compactă de lângă brad. Din câte observa el acum, blocaseră complet drumul de acces. Păreau a fi toţi - peste 400 de oameni...

El sperase că acum, după ce soţia lui născuse iar el avansase, o să poată să facă o şmecherie... s-o aibă doar a lui...

Oftă greu:

- Ne laşi la 20 de metri de ei. Noi coborâm iar tu o duci pe Rebeca la tata. Măcar Fluturaşul să scape...
- Da, şefu'. Bună idee...

Îi făcuse să râdă. Ea zâmbea doar; ea tăcea, privea mulţimea... Ea avea pe chip o mască. Doar ochii o trădau. Ochii se înroşiseră un pic. Ana lui dădea să plângă.

Strânse scurt pumnii - că dacă ea plângea azi, aici, şi spunea ceva despre plecarea de la Cannes, o să devasteze totul! O să distrugă totul! O să dea foc bradului!

Maşina opri pe dreapta. Iar Diamant se grăbi să coboare. Masa de oameni nu pornea spre ei. Nici nu se descuraja. Nici nu-şi pierdea veselia. Masa de oameni o aştepta pe regina aurarilor...

Iar masa aia de oameni o putea ucide cu veselia ei! Dacă se repezeau toţi la ea, fără să observe că e slăbită şi dă să plângă, o puteau strivi la propriu! Înfipse umărul în portieră şi sări din maşină!

Ana-Maria

Ia uite ce-o aştepta acolo...

Păi, era bine. Dacă soţul ei rămânea în maşină, era perfect aşa! Oamenii ăia or s-o înconjoare şi-or s-o tragă în mijlocul lor. Şi-avea timp berechet să bocească şi să se şi liniştească!

Diamant ocolea maşina. Iar portiera din stânga se deschise imediat! Aah! Venea şi el! Fir'ar... Cumnatul ei deschise portiera şi o ajută să coboare. Şi, imediat, Ştefan o luă de mână. Şi-i strânse cu putere mâna...

Soţul ei tăcuse tot drumul. Era tensionat; era gânditor şi se pregătea "să erupă". Îi era frică de erupţia aia! Ştefan putea strica totul! Dacă ţipa la ei sau încerca să-i ţină departe de ea, Ştefan ar fi stricat bucuria asta sinceră...

Porniră, împreună, spre ei.

Erau fericiţi. Râdeau şi aplaudau! Şi chiuiau şi ţipau şi...

Şi uite-l şi pe socrul ei, cum îşi făcea voiniceşte drum cu coatele printre ei... Nea Dumitru era fericit. Ochii lui străluceau rău de tot! Iar ea... Ea îşi amintea...

Se opri. Dădu drumul mâinii lui - dar el o ţinea bine...

Socrul ei se repezi şi-o îmbrăţişă:

- Să nu plângi! Auzi? Să nu o plângi!

Bufni în plâns:

- N-am vrut!
- Ss! Ştiu că n-ai vrut! Eu i-am spus să rămână acolo!
- Nu! Nu-i adevărat! Nu ştia! Ea n-a ştiut!
- I-am spus că, dacă se întâmplă ceva, ea trebuie să rămână acolo.
- Nu!
- Ba da. Aşa i-am spus!
- Nu trebuia!
- Ba da, Ana.

- Nu!

Ştefan încercă s-o desprindă din îmbrăţişare:

- Gata! Vă rog eu mult!

Nici ea, nici socrul ei nu slăbeau strânsoarea!

- Ano, mă jur

- I-am arătat biletul! I-am spus să vină cu noi! Am vrut s-o oblig să vină cu noi!

- Dar ea a ascultat de mine.

- Da' de ce? De ce i-ai spus aşa?

- Pentru că aşa a fost mai bine.

- Nu! N-a fost mai bine!

- Ea trebuia să rămână acolo - ca să scăpaţi voi.

- Nu! Nu-i adevărat!

- Ea l-a încetinit pe Jun - ca să fugiţi voi!

- Nu!

- Ba da, Ana.

- Ba nu! Nu trebuia să rămână! Trebuia să vină cu noi!

- Ana...

Tremura şi plângea. Şi-ar fi ţipat la el, să înceteze cu rahatu' ăla! Dar nu putea... Socrul ei şopti:

- Am vorbit cu ea, înainte să decid s-o las acolo, cu voi, şi să mă întorc în România. Tu ştii bine că nu te-am minţit niciodată! Nici acum nu te mint, Ano! Eu i-am spus că, dacă vreodată chinezii or să trădeze, ea trebuie să rămână acolo şi să facă cumva să-i încetinească. Ca să scăpaţi voi.

Nega violent cu capul şi plângea... în timp ce Ştefan îi îmbrăţişa pe amândoi...

- ... Nu a fost vina ta. A fost vina mea. Eu i-am spus să facă aşa. Iar ea mi-a dat dreptate, atunci când am discutat şi-am stabilit asta. Ea a fost de acord cu socoteala mea. N-aveai cum s-o faci să plece cu voi. Ana...

Ba da! Ar fi putut s-o ia frumuşel de braţ şi s-o târască până la uşă! Ar fi putut să-i scrâşnească printre dinţi că, dacă ea nu pleacă cu ei, atunci nu mai pleacă nici ei. Ar fi putut să-i forţeze mâna şi s-o răzgândească... Socrul ei şopti:

- Planul ăsta a apărut imediat după ce l-ai născut pe Léon. După ce l-am văzut pe Léon în braţele lui Isamu, l-am văzut ieşind cu el din cameră şi am simţit că mi se face frică. Am decis atunci, în primele zile de viaţă ale nepotului nostru, că în momentul în care unul dintre chinezi trădează, cel care este acolo cu voi va rămâne ostatec în vilă - şi-i va împiedica pe chinezi să ajungă la voi. Nu puteam să vă spunem atunci temerea noastră. Şi nici decizia noastră. Dar nici nu puteam să riscăm să vă lăsăm pe voi să fiţi în pericol. Aşa sunt părinţii...

Aşa sunt părinţii? Ba nu-s aşa deloc! Părinţii ei n-ar fi făcut niciodată aşa ceva pentru ea! Sau pentru Ştefan! Nu - nu era o "problemă de părinţi". Nu va fi niciodată o

- Dacă Ştefan nu venea în România în 21 aprilie, plecam eu la Cannes, pe 23. Ar fi atacat atunci - când eram cu toţii acolo. Şi ne-ar fi ucis pe toţi. Ar fi fost un dezastru. Ana...

Reuşise să se liniştească puţin - dar tot nu putea deschide ochii. Nu-i putea privi pe oamenii ăştia...

- ... Războiul ar fi izbucnit oricum. Şi nu există război fără victime. Puteam muri toţi, în aprilie. Dar uite că Cel de Sus a vrut să fie doar ea...

Foarte nedrept, Cel de Sus! Cum putea vorbi aşa? Cum putuse fi de acord cu construirea bisericii ăleia? După ce Dumnezeu i-o luase pe tanti Stela, cum putuse nea Dumitru să primească

- Te rog să nu mai plângi. Sunt sigur că Steluţa mea e aici, în Aurari. Şi te vede - şi nu-i place deloc că plângi aşa! Am aflat că n-ar fi prima oară când te-ar vedea plângând...

... La urma urmei, nu trebuia s-o vadă toată lumea plângând! Înţelesese, în timp, că nea Dumitru îşi spăla rufele în familie. Şi nu agrea prezenţa publicului în momentele familiei lui. Aşa că oftă greu şi aprobă. Şi-i dădu drumul. Şi fu imediat răsucită spre soţul ei. Ştefan scăpăra fulgere din priviri - şi-i tampona uşurel fardul, cu un şerveţel... Oo, Doamne! Zâmbi slab:

- Ce faci?

- Am grijă de tine.

Păi... Păi aşa avea el grijă de ea? Îi ştergea personal lacrimile? De faţă cu toată lumea asta? Îşi arăta regele slăbiciunea chiar acum, chiar aici? Hm... Dădu să-i ia şerveţelul, dar el bombăni:

- Stai aşa! Stai, că a început să...

Bine! Stătea aşa! Dacă regele ţinea musai să-i vadă toată lumea dragostea... şi tona de răsfăţ pe care-o revărsa asupra ei...

Hei! Nea Dumitru tocmai scosese batista! Şi se-apucase şi el să-i şteargă lacrimile! Roşi violent şi începu să râdă... Iar socrul ei zâmbi şi el şi-şi frecă scurt barba:

- Auzi, Ştefane? Eu abia acu' înţeleg de ce-ai fost tu aşa turbat s-o găseşti cât mai repede...

Era rău şi-o făcea să roşească rău de tot!

Gata - o dusese în mulţime. Acum era îmbrăţişată din toate părţile - şi îi era imposibil să-şi dea seama dacă omitea pe cineva, sau îi scăpa careva...

Ştefan

Îi supraveghea cu maximă atenţie - şi cu ochi furioşi. Era pregătit să-i ia de geci şi să-i azvârle de-acolo! Unu' s-o lovească sau s-o îmbrâncească - şi-l făcea avion! Hm...

Se înfuriase. Da' se înfuriase rău de tot! Bănuise ce motiv avusese mămica lui să rămână în vilă, în aprilie; dar era pentru prima oară când îşi auzea tatăl recunoscând că el o învăţase să facă asemenea prostie! Pentru că rămânerea ei acolo fusese o prostie uriaşă! Nu, nu-l încetinise pe Jun nici o clipă măcar! În timp ce ăla o lovise cu telescopica în ceafă, oamenii lui scormoniseră oraşul în căutarea Anei şi copiilor! Dumitru Ionescu îi dăduse nevestei lui cel mai prost, cel mai idiot plan posibil! Fusese mai idiot decât fi-su, care îi spusese nevesti-sii să ia copiii şi să fugă! El măcar îi spusese să fugă - nu să urce copiii într-un taxi, pe direcţia Aurari, şi să rămână ea ostatică în vilă! Mm...

Era nervos. Era furios. Avea o stare de agitaţie îngrozitoare. Deşi îşi cunoştea bine tatăl şi ştia cât de frumos putea Dumitru Ionescu să mintă atunci când îşi dădea silinţa, n-avea stare să gândească asta. Simţea nevoia de-a scoate cuţitul şi-a reteza bradul ăla! Simţea...

Mergea în spatele ei. Îi ţinea departe de spatele ei. Se asigura că n-o îmbrâncesc, că n-o strivesc, n-o sugrumă...

Ana lui plânsese. Rău! Iar el nu redecorase; el o strânsese în braţe, îi ascultase şoaptele şi se înfuriase rău...

Ana-Maria

Gata - trecuse prin mulţime. Îmbrăţişase cam un sfert din orăşel - celelalte trei sferturi nu încăpuseră pe partea asta a rondului, aşa că "o rataseră". Socrul ei se grăbi să-i ofere braţul iar Ştefan se grăbi să asigure pe toată lumea că mergeau înăuntru, la copii, se schimbau şi apoi veneau în părculeţ. Le promitea că regina o să stea de vorbă cu fiecare... Strânse braţul socrului ei şi se grăbi să schimbe subiectul:

- Familia regală a fost cuminte?

Socrul ei o luă de braţ şi-o trase spre străduţă:

- Extrem de cuminte. Şi de ocupată. Florentina s-a apucat să le predea copiilor aikido.

- Serios?

- Foarte serios. A încropit un fel de grupă de *kyu*, cum le zice ea - şi-i antrenează zilnic, în sala de sport a şcolii.

Ia uite ce făcuse prinţesa!

- Daa, le predă lecţii de limba japoneză... Stă seara la calculator şi caută cuvinte japoneze în dicţionar. Şi se uită la filme cu aikido, pe youtube. Chiar mă îngrijorează, să ştii! Léon stă la Tom şi Jerry iar ea stă la filme cu bătăi!

Ridică scurt din umeri:

- I-a plăcut mult la *dojo*. I-au plăcut şi instructorii...

- I-a plăcut şi perspectiva caftirii chinezilor...

Bufni în râs şi aprobă cu capul...

- Atunci tot zelul ei se justifică. Ne-a zis că a participat şi la un concurs - dar n-am crezut-o.

- A participat, la secţiunea debutanţi. Şi-ar fi câştigat, dacă n-ar fi fost problema actelor.

- Păi ai zis că ai avut acte!

- Am avut acte perfect valabile. Dar certificatele de naştere ale copiilor au ajuns la mine târziu, la sfârşitul lui noiembrie... Ca să nu trebuiască să inventez un certificat de naştere, am rugat-o să piardă lupta care-ar fi urcat-o pe podium. A ieşit pe locul 4. Şi au scos-o pe targă de pe *tatami*, pentru că Sami a învăţat-o cum să mimeze o criză de apendicită...

Se apropiau de poartă. Uşa era larg deschisă. Tanti Perla ţinea copiii în faţa ei şi râdea - şi-o sorbea din privire, emanând fericire...

Roşcata

Ţinea bebeluşul pe genunchi. Nu-şi permitea să-l ridice pe braţe, ca să nu se vadă din stradă. Oamenii ăia înnebuniseră când o văzuseră pe Ana! Se speriase ea când îi văzuse cum se repeziseră la regină! Dacă n-ar fi fost Ştefan acolo, zău că l-ar fi trimis pe Diamant s-o salveze! Dar aşa, Diamant stătuse la volan, lângă ea. Şi oftaseră amândoi, la unison, când o văzuseră în ce hal plânsese...

Regina trecuse prin mulţime în urmă cu cinci minute deja. Cu siguranţă, nea Dumitru o ducea la el acasă - la copii. Dar mulţimea nu se dispersa; adică porniseră, încetişor, după regină. Iar în condiţiile astea... Şopti:

- Diamante, mie mi-e frică!

- De ce ţi-e frică, zâna mea?

- De ei.

- Oof...

- Mi-e frică să nu vadă bebeluşul.

- Aa! Eu credeam că ţi-e frică de şefa!

- Acum, mi-e foarte frică de ei. Că dacă îşi dau seama că bebeluşul e aici, cu noi, nu se lasă până nu-l văd! Şi e nasol să încerci să le ţii piept, să ştii!

Diamant se gândea; bătea cu degetul în volan şi se gândea... şi călca frâna şi cobora. Da' ce făcea?

- Ia - daţi-vă aşa, mânca-v-aş, să trec şi io! Să-l duc pe ăsta micu la mă-sa! Că acu' i se face foame!

Doamne - era nebun! Ieşise la ei şi le spusese "să se dea aşa"! Portiera se închise, uşile se încuiară iar Diamant zâmbi slab:

- Şi-acu' ţine-l pe braţ şi arată-l la geam.

Pe bune?... Da; pe bune. Oamenii ăia îşi amintiseră imediat de "ăsta micu" - şi veniseră la geamul dinspre ea. Ridică uşurel băiatul pe braţ...

Localitatea Aurari tocmai intrase într-un moment de "blegire". Se topiseră toţi cu ochii la aşa frumuseţe de prinţişor... Diamant nu înainta spre casa unchiului lui - semn că nu voia să fie linşat anul ăsta...

Pe la geamul dinspre ea începuse procesiunea. Oamenii formaseră un fel de şir, ca la muzeu. Treceau, se minunau, plecau... Iar ea se simţea liniştită acum. Grasu era şi el aici, în Aurari; iar în spatele lor erau băieţii de la pază! N-or să păţească nimic. Atâta timp cât stăteau cuminţi şi-i lăsau să-l vadă pe prinţişor...

Ştefan

Diamant fusese genial - îi ţinea pe toţi în părculeţ, să se uite la Fluturaş, asigurându-le lor "fofilarea ideală". Chiar că nu se simţea în stare de-o vizită de-aia prelungită, de ore în şir! Cu siguranţă, bătrânii or să vrea să vină să vorbească cu ea, s-o laude pentru isteţime şi iuţime de picioare şi să-i dea 1001 sfaturi! Îşi împinse soţia în casă, intră şi scoase telefonul. Şi selectă numărul lui Grasu.

- Da, şefu'.

- Unde eşti?

- La brad, lângă Claire.

- Totul e OK acolo?

- Foarte OK.

- Bine. Ai grijă de tizu' tău. Imediat cum se termină vizionarea, spune-i să-l ducă în hotel şi să mă anunţe.

Buton roşu...

Copiii o îmbrăţişau pe Ana. El simţea că fierbe - şi că-şi pierde răbdarea... Tatăl lui se apropia, zâmbitor, de el. Aah, Doamne - îi venea să-l strângă de gât! Îi venea să-l înhaţe de gât şi să strângă... tare...

- ... Ce-ai, mă?

- De ce-ai făcut asta?

Ce, era uimit? Nu ştia ce făcuse? Hm!

- De ce i-ai spus să rămână acolo?

I se întoarse spatele. Tatăl lui se ducea la Ana. Şi la Perla. Şi la copii. Îl ignorase cu desăvârşire! Îi ignorase întrebarea! Şi supărarea! De parcă asta era o soluţie!

Ieşi şi trase uşa după el. Porni spre brad.

N-o să-l ierte niciodată! Niciodată! Făcuse o tâmpenie enormă! Uriaşă! Gigantică! El o omorâse! El! Mămica lui n-ar fi abandonat niciodată lupta! Mămica lui ar fi plecat cu Ana! N-ar fi lăsat-o să fugă singură, fără cel mai mic ajutor! Tocmai pentru că ştia de cine trebuia să fugă! Ar fi scăpat şi ea! Ar fi...

Ar fi murit toţi patru. Bătrânica din Puget-Théniers nu le-ar fi găzduit. O tânără cu doi copii striga după ajutor; dar doi copii însoţiţi de-o tânără şi de-o ţigancă mai bătrână aveau aerul unor excroace... Dacă s-ar fi despărţit, ar fi despărţit şi copiii. Şi...

Gata. Trebuia să înceteze. El. Trebuia să pună punct gândurilor ălora. Calculele din mintea lui nu-i puteau aduce mămica înapoi. Orice analiză era deci tardivă - şi contraindicată acum, în condiţiile în care erau în Aurari iar Ana era deja apăsată de vinovăţie. Şi tatăl lui suferea mult. Iar el nu le făcea nici un bine cu nervii lui şi încruntarea lui şi...

O să se ducă în hotel. O să inspecteze hotelul - să se asigure că îl pregătiseră aşa cum trebuia. Şi-apoi o să înceapă să se intereseze, discret, de două femei pentru copii. Ar fi fost tare bune o mamă şi-o fiică...

Ana-Maria

Auzi uşa închizându-se în spatele ei. Păi... Socrul ei oftă greu:

- Lasă-l. Hai să-ţi fac un ceai! Ai voie ceai, da?

- Da.

Copiii o luaseră de mâini şi-o trăgeau repede pe hol... Se lăsă aşezată pe pat iar Florentina şopti:

- Mami, unde e Fluturaşul?

- La Rebeca.

- ... Cum adică?

- Adică îl ţine Rebeca, cât vă îmbrăţişez eu pe voi...

Şi-i îmbrăţişa chiar acum iar prinţesa răsufla uşurată... Léon se grăbi să turuie:

- Mami, să ştii că eu nu i-am zis nimic lu' tati!

Florentina ridică imediat tonul:

- Daa, tu nu i-ai zis nimic! Doar despre Fluturaş i-ai zis! În rest, ai tăcut rău de tot!

Hei, gata!

- Nu vă mai certaţi. Lui tati, eu i-am zis despre Fluturaş. Aţi uitat că i-am trimis jurnalul?

Amândoi o priveau lung... iar Florentina zâmbi:

- ... De fapt, lui tati Sami i-a spus despre Fluturaş.

- Mami, unde e Sami?

- S-a întors în Franţa.

- Păi aşa repede? El de ce nu vine la petrecere?

- Tati i-a spus să rămână, dar el s-a grăbit să plece.

Se aplecă şi le şopti complice:

- Cred că şi-a găsit o prietenă, la spital. Şi vă daţi seama că s-a grăbit să se întoarcă - nu?

- Aa...

Prinţul făcea şmechereşte cu ochiul... Îl ciufuli, în glumă:

- Prinţule, tu când te-ai făcut aşa de şmecher?

- Păi m-a învăţat Azur! Şi Vică Vijelie şi George! Mami, ştiai că George are o prietenă aici? Şi-o pupă mereu?

Bufni în râs:

- Şi câţi ani are George?

- Aa, e mare! Are 12 ani!

Daa, era foarte mare! În fine! Se grăbi să schimbe subiectul:

- Liwei mai e aici, în Aurari?

- Da. Şi Liwei, şi Fei-Yen, şi Isamu. A venit şi el, miercuri...

Îşi privi lung fetiţa:

- Şi cam care e atmosfera?

- Să ştii că noi ne-am jucat cu ei. Mai puţin cu Isamu, care a stat tot timpul pe-o bancă în părculeţ.

Deci Isamu îl aştepta pe Ştefan - şi se punea la dispoziţia lui, cum se spune! Iar Ştefan al ei tocmai ieşise val-vârtej, monument de furie care târa după el un car de nervi! Mm...

- Auzi, mami? Tataia spune că Isamu nu ne-a trădat.

- Isamu nu ne-a trădat niciodată. Numai că tati e furios, pentru că urmează nişte discuţii de afaceri foarte dificile, aşa că nici nu vrea să se gândească la asta. Să nu spuneţi nimic despre el. Şi nici despre Liwei.

Le făcea semn să închidă fermoarul guriţelor... Iar Florentina schimbă subiectul:

- Mami, ştii că am făcut o şcoală de aikido în Aurari?

- Mi-a zis tataia Dumitru; da' n-am înţeles foarte bine, aşa că...

Aşa că ea se pregătea să povestească cu lux de amănunte totul! Îl urcă pe Léon pe genunchi - acum era a copiilor ei. Până se trezea Fluturaşul...

Isamu

Veniseră. Văzuse pe geam goana tuturor către brad - o goană teribilă, ca-n filmele cu invadatori... Văzuse şi revenirea acasă - în pas uşurel, cu mimici extaziate. Şi cum numai Ana putea obţine asemenea chipuri fericite, deducea că veniseră toţi. Şi ea, şi Ştefan, şi bebeluşul...

Se ridică şi oftă greu:

- Rămâneţi aici. Eu mă duc la el.

- Isamu, mai bine nu!

- Nu mă duc direct la el. Mă duc în părculeţ.

- Te rog, stai aici!

- El n-o să vină niciodată aici!

Fei-Yen dădea să plângă...

- Ai încredere în mine, rândunico. Acum e cel mai potrivit moment să dea ochii cu mine!

Gata; nu mai protesta. Aşa că îşi puse cizmele şi-şi luă geaca. Soţia lui îi aranjă gulerul... şi şopti:

- Ştii ce mă gândeam eu?

- Ce te gândeai tu?

- Că oferta lui Fang nu-i rea. Şi că, la urma urmei, nu eşti obligat să insişti atâta. I-ai ajutat de multe ori. Dacă el nu mai vrea să observe ajutorul tău...

- Ai dreptate. La urma urmei, v-am adus pe voi aici - şi i-am ţinut pe oamenii lui Jun departe de ea. Şi i-am trimis ei ajutor ori de câte ori am putut. La urma urmei, el ar trebui să se roage de mine - nu?

Rândunica lui aproba, zâmbind larg... Îi fură un sărut:

- Numai că Diamant n-a tras cu pistolul în mine anul ăsta - şi nici n-a tocmit vreun lunetist care s-o facă în locul lui. Diamant nu m-a fugărit şase luni de zile ca să mă omoare. Iar voi aţi fost ascunşi în cel mai sigur loc de pe pământ şi n-aţi ridicat un pai - doar aţi scris liste de cumpărături şi v-aţi recreat. Iar eu v-am ţinut pe voi departe de el şi nu v-am lăsat niciodată în grija lui, în ultimii şase ani. Nu pentru că n-am avut ocazia; pentru că n-am putut. Şi mai e ceva...

Soţia lui se înroşise rău, semn că regreta tentativa eşuată de a-i mai ridica moralul...

- ... Eu nu îl prefer pe Ştefan. Eu îl vreau pe Ştefan. Nu locul de muncă mă interesează - ci omul. Ştefan Ionescu e mai mult decât prietenul meu. Înţelegi? Pentru mine, el e fratele meu. Ăla adevărat. Jun a fost fratele meu mai mare - dar nu s-a comportat niciodată aşa cum ar fi trebuit să se comporte un frate mai mare. Ştefan a fost întotdeauna egal cu mine. A fost...

Da, înţelegea ce-ar fi vrut să-i spună soţul ei şi nu putea. Şi regreta că deschisese gura şi spusese prostii! Se grăbi să iasă.

Se ducea glonţ în părculeţ şi se aşeza pe bancă. Spera să găsească "banca ideală" liberă. Nu voia să se aşeze, ostentativ, în faţa hotelului sau a primăriei. Presimţea că Ana plânsese când îşi revăzuse socrul; aşa că Ştefan era furios...

Ştefan

Era mulţumit de pregătirile făcute de Diamant. Băieţii aduseseră cumpărăturile în camera Fluturaşului. Le urcaseră pe scări, iar de-acolo le preluase recepţionera - ca să nu intre ei cu cizmele pline de microbi în camera băiatului. Aşa se gândiseră ei - semn că era un rege iubit de supuşi...

Ieşi din hotel şi-şi aprinse o ţigară. Mm, îi venea să râdă! Coada nu se terminase, aşa că Rebeca probabil că amorţise acolo, în Claire, cu Fluturaşul pe braţ! Dar uite ce fericită era! Le arăta Fluturaşul şi râdea... Diamant părea un pic mirat. Ce-i drept, era prima oară când o vedea aşa, "maternă"... Oare vărul lui se gândea la un bebeluş? Nu de alta, dar trebuia să-l răzgândească repede! Diamant era în stare s-o convingă şi pe ea! Aşa de mare era şmecheria acumulată-n el...

Şi ia uite cine apăruse acolo, în părculeţ...

Isamu se înfofolise bine-bine. Părea un ursuleţ împachetat în geacă de puf de pinguin! Şi-i stătea ciudat cu căciulă pe cap! El îl ştiuse "fără"! Şi când fusese cu familia la schi, Isamu avusese grijă să pozeze cu capul gol şi ochelarii de soare pe nas! Acum, imaginea lui cu căciulă neagră îndesată bine pân' la nas era ciudată...

Era frig; un frig de-ăla "românesc". El era obişnuit cu frigul ăsta. Lui, geaca îmblănită îi era de-ajuns. Dar Isamu nu cunoscuse decât "frigul franţuzesc". Aşa că se înfofolise bine. Era cea mai înfofolită fiinţă vie din Aurari! Arăta ca un turist rătăcit! Ca un arab ajuns brusc la Sankt Petersburg...

Ce să facă el cu chinezu' lui?

... Şi uite că iar îi spusese "chinezu' lui"... De ce îl tot percepea ca fiind "al lui"? Că nu era al lui deloc! Era chinezul Chinei! Şi-avea mamă şi tată! În fine - avusese...

A dracului problemă! Mm...

Stătea în poarta hotelului, fuma şi se uita la el. Isamu stătea pe bancă, fuma şi se uita la el...

Hei! Isamu fuma? Se apucase de fumat?... Aşa se părea...

... Se întâmplaseră multe. Prea multe. Nu se putea gândi acum la ele - şi nu aici! Nu în orăşelul Aurari! Nu şi după ce auzise cine-i spusese mamei lui să rămână ostatică în mâinile lui Jun! Şi avea sentimentul că nici după ce va ajunge la Cannes, după ce va bate palma cu Fang şi va discuta cu Leonard, tot nu va putea vorbi cu Isamu! Tot nu va putea trece peste toate câte se întâmplaseră! Cum să treacă omul ăla peste moartea mamei lui? El cum să treacă peste moartea mamei lui?

... Aveau aceeaşi problemă. Şi uite că el nu pornea spre bancă, Isamu nu pornea spre el...

Claire se puse încet în mişcare. Gata - se terminase "vizionarea". Diamant oprea în faţa porţii, Rebeca cobora cu mare grijă... Tii, ce fericită era! Ia uite-o, ce rânjet mare arbora! Zâmbi şi el:

- Ce faci, fă?

- Fac foarte bine, şefu', mersi frumos de întrebare...
- Mă bucur să descopăr că ţi-a trecut.

Iar ea nu zicea nimic - că n-avea ce zice. Arătă spre hotel:

- Sus la doi, da?
- Sigur, şefu'!

Diamant se apropia, vesel nevoie mare:

- Ştefane, e o bijuterie de Fluturaş!

Aproba cu capul, fără să-şi ia ochii de la chinezul lui... Na - că iar îi zisese aşa! Mm...

- ... Vrei să mergem împreună?

Nu. Negă scurt.

- ... Vrei să-l aduc eu încoa?
- Vrei tu musai să te faci avocatu' meu?
- Nu. Da' vă văd cum staţi aşa, la distanţă...
- Şi? Tu n-ai stat niciodată la distanţă de unu' şi altu'?

Diamant îl privea dezaprobator... Ia să schimbe el tema discuţiei - şi să fie şef:

- Mâine, veniţi cu mine în Franţa. Toţi: tu, Rebeca, Grasu...
- Da, şefule.
- Iar pe chestia asta, mă gândesc, la modul cel mai serios, să las Fluturaşul aici, cu Perla.

Diamant tăcea acum...

- ... E prea mic ca să zboare cu avionul. Iar pe autostradă e prea periculos acum, în perioada sărbătorilor. Şi e şi iarnă. Prefer
- Preferi s-o desparţi de copii?

Întoarse capul şi-l privi lung... şi aprobă, cu toată sinceritatea de care era capabil...

- Ea ştie?

De data asta negă:

- O să-i spun mâine.
- Şi crezi că o să fie de acord?

Se încruntă scurt:

- Crezi tu că ea o să zică "Nu" atunci când eu zic "Da"?
- S-ar putea să zică "lapte". Ştii, ăla micu' papă la ţâţă...
- S-a inventat laptele praf.
- Ştefane...

N-avea rost să continue discuţia cu el. Că nu pe el trebuia să-l convingă - nu? Pe ea trebuia s-o convingă! Şi cum ea îl iubea mult...

Ana-Maria

Gata - pornea şi ea spre hotel! Nea Dumitru se retrăsese în dormitor, pe motiv că nu se simte foarte bine; iar tanti Perla îi făcuse un semn concludent, în urmă cu vreo zece minute. Evident, cuvintele tatălui, cele rostite pentru urechile ei, avuseseră un efect devastator asupra fiului! Spera doar ca nea Dumitru să fie supărat; să nu se simtă rău, să nu păţească ceva...

Redevenise ea. Îşi ştersese fardul, îşi scosese *hijabul*, lentilele de contact... Redevenise regină - adică "normală". Că o pozaseră şi-o filmaseră destul, în variantă deghizată! Copiii se încălţau; ea aştepta... Tuşica ei se apropie şi şopti:

- Vezi, că azi o să te certi cu Ştefan.

Aprobă scurt:

- Ştiu. Simt că ne paşte o ceartă straşnică...
- Să nu te necăjeşti. Şi să nu te lupţi cu el - că n-ai să câştigi. La urma urmei, să ştii că ideea lui nu-i chiar rea! Oricât de ciudată şi de crudă şi inumană ţi se pare acum - când o să te gândeşti mai bine, o să descoperi că are şi el dreptatea lui!

Serios?... Deci va auzi o idee crudă, ciudată şi inumană. Pe care n-o s-o poată combate. Păi, bine că ştia! Prinse mânuţele copiilor şi ieşi. Brr, ce frig era afară! Florentina se zgribuli şi ea:

- Mami, da' ce frig e!
- Exact - e foarte frig. Tocmai de-asta, mergem repede în hotel. Ca să nu răcim.

Léon se grăbi să întrebe:

- Mami, da' noi când plecăm acasă?

Prinţul nu mai avea răbdare... Hm!

- Cred că mâine. Să vedem ce zice şi tati!
- Şi mergem la Cannes?
- Teoretic, da. Practic, să vedem ce zice tati!
- Mami, mie mi-e dor de camera mea!
- Ştiu. Şi mie mi-e dor de casă. Numai că tati are nişte probleme mari de rezolvat, luni şi marţi. Aşa că trebuie să vedem ce zice el.

Prinţul tăcea. Perfect - pentru că ea presimţea cearta aia... şi-ar fi fost tare bine să poată să anticipeze motivul...

- ... Auzi, mami?
- Da, prinţeso.
- Eu mă gândeam că, atunci când ajungem şi noi la hotel, eu şi Léon să ne ducem în camera noastră şi să ne uităm la desene.
- ... De ce te gândeai tu la asta?
- Aşa! Mă gândeam... Mă gândeam că tati o să vrea să staţi împreună. Ştii tu - să vorbiţi, să...

Hm! "Fata lu' tati", evident! Florentina devenise mai perspicace decât ea! Deci ăsta va fi principalul motiv de ceartă! Păi, nu prea vedea de ce se vor certa! Că şi ea voia să petreacă cât mai mult timp cu el! Şi cum Fluturaşul dormea aproape tot timpul, nu prea vedea ce-o să-i împiedice! În fine...

Soţul ei era în faţa hotelului - chiar lângă poartă. Discuta cu Diamant. Adică Diamant zicea ceva iar el se înfuria. Îl vedea cum dă mărunt din picior! Era din rău în mai rău! Ea plănuise să-l trimită să facă pace cu tăticul lui! Hm...

Diamant o văzu şi se grăbi "să raporteze" asta. Ştefan se răsuci imediat pe-un călcâi, azvârli ţigara şi le ieşi în întâmpinare, cu paşi grăbiţi...

"De ce, iubire? De ce încerci să-mi zâmbeşti, dacă ştii deja că o să ne certăm?" Era mojică. El încerca să o înveselească iar ea nu aprecia atenţia soţului ei! Dar adevărul era că se simţea nesigură...

- Gata? Veniţi şi voi?
- Da. Tatăl tău nu se simte bine şi s-a dus să se lungească un pic.

Aha! Clar! Se certaseră! Mârâise la taică-su! Aah, ce om! Decise să pluseze:

- Cred că era şi foarte supărat...

Ştefan răspunse, senin, în engleză:

- Şi eu sunt foarte supărat pentru tâmpenia pe care a făcut-o cu mama. Şi, dacă vrei să ştii, sunt supărat şi pentru tâmpenia pe care am făcut-o eu cu tine.

Încercă să zâmbească:

- Dacă-mi spui la care dintre ele te referi, o să te iert...
- Mă refer la tâmpenia pe care-am făcut-o atunci când ţi-am spus să iei copiii şi să fugi.
- Dacă nu luam
- Trebuia să-ţi pregătesc un plan de rezervă. Trebuia să-ţi cumpăr un apartament ultrasecret în Cannes. Trebuia să-ţi ascund acte acolo. Şi bani. Trebuia să-ţi pregătesc o minimă pază. N-am făcut nimic din toate astea. Pentru mine şi oamenii mei, am ştiut să aranjez totul - inclusiv sosii dispuse să moară în locul nostru. Pe tine şi pe copii v-am lăsat în fundul gol. Iar pe-asta n-am să mi-o iert niciodată.

Clar - era furios. Bucuria revederii şi farmecul bebeluşului fuseseră anulate de gândurile negre... Puse mânuţa lui Léon în mâna Florentinei:

- Nu vreţi voi s-o luaţi înainte?
- Sigur! Abia aştept să văd şi eu Fluturaşul!

Iar ea îi urmărea cu privirea, cum se grăbeau spre hotel... şi-l vedea acum şi pe cel mai zgribulit chinez de pe planeta Pământ... Ştefan continuă, tot în engleză:

- Aşa că n-am să mă duc să vorbesc cu el. El a ştiut să mă certe şi să-mi scoată ochii şi să-mi reproşeze tâmpenia monumentală; eu n-am s-o fac. Că e tata - şi îl respect, chiar dacă nu-i aprob deciziile şi nu-mi place cum socoteşte.

Oftă greu... şi şopti:

- Iubitule... Trecutul a fost aşa cum a fost. Din fericire, n-ai pro-

cedat aşa ca partenerii tăi de afaceri. Din fericire, m-ai primit în preajma afacerilor tale. Şi am ştiut ce să fac şi cum să fac ca să mă pot ascunde singură. Da, mi-ar fi prins bine un ascunziş. Dar el n-ar fi fost sigur. Jun ar fi aflat de el în maximum 24 de ore.

- Timp arhisuficient pentru tine să te duci acolo, să iei actele şi banii şi paza şi să pleci mai departe.

- Atrăgând astfel atenţia asupra mea. Că nu toate turistele din Cannes umblă cu cărămida de cash în buzunar şi au pază armată numeroasă...

Soţul ei nu mai răspundea. Evident, trebuia să fie ca el! Şi nu era ca el. De fapt, el nu ştia cum să-i ceară iertare... Decise să schimbe subiectul:

- Plănuieşti să ne întoarcem acasă?

- Mâine ne întoarcem în Franţa. La Cannes. Luăm şi consilierii cu noi, pentru că poimâine mă duc cu toată echipa să vorbesc cu Fang, la Nisa, iar răspoimâine am preluarea afacerilor de la Leonard. Care se va petrece într-o vilă din Saint Tropez.

Se grăbi să-l oprească:

- Toţi consilierii tăi mi-au spus acelaşi lucru - va trebui să reiei relaţiile de afaceri cu Nisa.

Primi o aprobare scurtă.

- Şi vei primi un consilier chinez, special pentru afacerile astea.

Primi o nouă aprobare.

- Şi nu-i aşa că nu plănuieşti să bagi în birou un *total stranger*?

Ochii verzi o electrocutau rău... Ei, pe naiba!

- Fii realist, Ştefane! Trebuie să rămâi în biroul de la Cannes! Este ultradotat, ultrapregătit, ultrasecurizat şi ultramodern. Şi nici n-ar da bine în ochii noului tău partener de afaceri să-ţi arăţi neîncrederea faţă de el chiar înainte de prima comandă.

Ştefan tăcea şi-o privea lung... Întoarse capul şi-l privi lung pe Isamu:

- Ai vorbit cu el?

- Nu.

Deci nu vorbise cu el! Deşi el stătea pe banca aia şi suporta cu stoicism gerul de-afară, deşi el era unica soluţie onorabilă la problema "Nisa", Ştefan se încăpăţâna aiurea! Ia să ia ea măsuri!

- Dar mie îmi dai voie să vorbesc cu el?

- Nu.

Deci nu-i dădea voie... OK! Porni spre Isamu. Iar Ştefan o trase uşor spre hotel:

- Hai înăuntru, că e frig.

- Imediat.

Dădu drumul mâinii lui şi-şi continuă drumul - că în privinţa asta n-aveau ce negocia! Ea îşi făcuse calculele! Şi îl iertase demult pe Isamu! Şi chiar voia să-i mulţumească pentru tot ajutorul pe care îl primise din partea lui!

Păşea ferm spre el. Îl auzea pe Ştefan în spatele ei. Rumoarea din părculeţ scăzuse în intensitate - că oamenii ăia nu stăteau acolo doar aşa, ca să ia o gură de aer curat...

Isamu

Ana venea la el! Uau! Oare de ce venea la el?

Îi văzuse discutând; observase încruntarea lui Ştefan şi împietrirea zâmbetului de pe faţa ei. Observase "expedierea" copiilor. Observase cum mâna lui încercase s-o oprească...

Ana venea la el. Îl privea drept; părea calmă. Părea hotărâtă să vorbească cu el! Tocmai ea! Tocmai Ana avea ceva de spus! Se grăbi să se ridice. Involuntar, îşi aranjă scurt geaca. Nu se aşteptase...

Şi uite cum rămăsese "în pană de cuvinte"! Îşi pregătise milioane de fraze pentru urechile lui Ştefan - şi nici una pentru urechile ei! Tocmai pentru ea, singura care voia să-i vorbească acum, el n-avea nici un cuvânt pregătit, nici o frază, nimic...

Ochii căprui îl priveau lung. Ana îi zâmbea acum. În jurul lui se făcuse agitaţie. Băieţii de la pază "strânseseră rândurile". Întrucât era vorba despre regina lor şi "chinezul cel rău", erau extrem de precauţi! Iar Ştefan îl străfulgera cu ochi furioşi, de parcă încerca să-l facă să fugă de ea! Ce era cu el? De ce făcea asta? Îi era frică de el? Îi era frică să nu-i omoare el regina? Tocmai el? Hm...

Ana se opri în faţa lui. Îl privea lung... Brusc, ochii căprui începură "să vorbească"!

"Îţi mulţumesc că ai avut grijă de noi."

Poftim?

"Îţi mulţumesc că ne-ai ascuns urmele şi ne-ai trimis ajutor."

Cum-cum?

"Îţi mulţumesc că le-ai arătat tu calea spre noi."

Nu, nu se poate! Ana îi mulţumea? Ea îi mulţumea lui? Nu se poate!

Ana-Maria

Bietul Isamu se-ngălbenise ca lămâia - semn că îi înţelesese corect gândurile! Bietul Isamu avea nervii întinşi la maximum - iar tona de şmecherie din Diamant, alăturată tonei de şmecherie a socrului ei, îl făcuseră pe omul ăsta să se desconsidere rău! Îl împinseseră şi-l aplecaseră şi-l striviseră până îl transformaseră într-o treaptă micuţă, micuţă de tot! Ca să poată Ştefan să se caţere în capul lui aşa cum îi venea lui mai bine la picior! Şi nu era corect aşa! Isamu nu era subalternul lui Ştefan - era egalul lui Ştefan. Aşa fusese întotdeauna! Şi chiar dacă Ştefan ordonase iar Isamu executase, fusese un meci de ping-pong iar ei fuseseră parteneri cu drepturi şi obligaţii egale. Şi, în timp ce Ştefan îşi cumpărase blindată şi-şi angajase mercenari şi hălăduise prin Franţa, cu afaceri şi petreceri, Isamu stătuse cuminte în birou şi-l săpase pe Jun! Cu riscul de a-şi pierde familia! Cu riscul de a-şi pierde viaţa! Nici unul dintre ei nu părea să realizeze că, o bună bucată din războiul ăsta, Isamu stătuse în vila lui Ştefan iar soţia şi copilul lui stătuseră în vila personală, la îndemâna lui Jun! Iar omul ăla, deşi nu arăta nicicum asta, era topit după soţia şi copilul lui! Nici unul nu părea să calculeze asta...

Nu erau corecţi cu Isamu. Şi nu-i plăcea asta. Aşa că întinse mâinile spre el. Omul din faţa ei înlemni. Ea aştepta... decizia lui...

- Hai înăuntru, că nu vreau să răceşti.

Ştefan spusese asta pe un ton foarte aspru. Iar Isamu plecă imediat capul.

"Nu-nu! N-am să-i las să te strivească chiar în halu' ăsta! Nu se poate!"

Păşi spre el, cu intenţia de a-l strânge în braţe. Iar el, dezmeticit, întinse şi el braţele...

Gata. Se îmbrăţişau. Ea ofta greu, pentru că ar fi avut un milion de lucruri să-i spună - dar nu putea scoate un sunet...

Ştefan

Mm, ce-l mai enerva existenţa ăstuia! De ce dracu nu se dusese acasă? Că îi transmisese să se uşchească! Să-şi ia muierea şi plodu' şi să plece! Ce dracu mai căuta aici, în Aurari? Iar Diamant de ce nu-l uşuise? Şi ăla, prost - nu-l dusese capul să-l gonească pe chinez!

Aah, ce-l înfuria chestia asta!

Ana nu spusese nimic. Nu scosese un sunet. Nu-i dăduse el voie să spună ceva, iar ea se conformase dorinţei bărbatului ei! Da' uite ce frumos îi transmisese lui Isamu tot ceea ce voise să-i spună! Tot orăşelul îi vedea îmbrăţişându-se şi "făcând pace"! Păi el de ce se căznise să dea cu chinezu' de toţi pereţii? Ca să vină ea acum şi să-l remonteze? Hm!

Şi, colac peste pupăză, el electrocuta chinezul iar lu' ăla nici că-i păsa de asta! Ăla ţinea ochii închişi! Ce tâmpenie! Şi-i vedea toată lumea, cât de frumos se împăcaseră ei doi!

Îşi drese scurt vocea şi lătră la ea:

- Ano, o să răceşti! Hai înăuntru!

Isamu bătu uşor cu palma pe umărul Anei şi zâmbi, în franceză:

- Îţi mulţumesc că ai reuşit să fugi. Şi că ai reuşit să te întorci cu bine. E doar meritul tău, să ştii!

Ete la el! Ana îl bătu şi ea scurt pe umăr... În sfârşit! O apucă de braţ şi-o trase spre el - şi-i prinse mâna. Gata - acum mergeau direct în hotel! Se grăbi să turuie, ca să nu pară c-o ia cu japca de-acolo:

- Hai la căldură! Păi, ce faci - vrei să răceşti? Poftim - ai ieşit cu capul gol! Te rog!

Ana nu spunea nimic; rumoarea revenise în părculeţul de la brad. Ei se apropiau cu repeziciune de hotel...

"Şi uite că mă doare-n dos de relaţia dintre voi! N-aveţi decât să vă scrieţi zilnic! Eu cu tine nu mai am nimic de-a face!" Încerca din toate puterile să-şi convingă spatele să-i transmită chestia asta lui Isamu...

Isamu

Regina voise să-i mulţumească. Deşi regele nu fusese de acord cu planurile ei, ea... Ciudat! Foarte ciudat!

Avea senzaţia că toţi se convinseseră de loialitatea lui. Şi Ana, şi Grasu, şi roşcovana... Până şi Diamant avusese o privire mai omenească decât Ştefan! Şi cum presimţea că marea problemă a lui Ştefan era reprimirea lui în birou, pe vechiul scaun, la vechiul calculator, la vechile obiceiuri şi proceduri şi măsuri de securitate...

Nu. Dacă nu-l reprimea în birou, n-avea de ce să se întoarcă la Ştefan. Fiindcă nu l-ar fi reprimit în viaţa lui. Adică a lor - a familiei Ionescu. Ar fi fost un şef rece, închis ermetic, care-şi ţinea bucuriile şi supărările departe de ochii şi urechile subalternului. Iar el nu putea suporta ideea că "fusese exclus". El, după ce făcuse parte din familia lor, nu va putea suporta noua tratatie. Aşa că, dacă nu va fi reprimit în vilă, ştia sigur că nu vor putea lucra împreună mai mult de trei luni, maximum. Şi ar fi fost foarte bine să nici nu se-apuce!

Părculeţul se re-animase. După ce Ana-Maria plecase cu soţul ei, oamenii din Aurari plecaseră şi ei la treburile lor. El rămăsese în picioare, lângă bancă...

Să pornească spre căsuţă? Sau să-l aştepte pe Ştefan? Bănuia că ei se vor certa imediat cum vor intra în camera lor. El îi va reproşa gestul făcut în faţa orăşelului iar ea îi va aminti că e destul de mare ca să facă ce vrea ea. El va striga la ea, ea îi va răspunde lui răstit şi...

Şi el se va înfuria şi va decide să iasă. Aşa că se reaşează - că poate va fi îndeajuns de furios ca să vină să urle la el! Ca să poată şi el să urle! Şi să se descarce amândoi şi să se-mpace odată! O să aştepte, deci.

Roşcata

Erau frumoşi! Erau atât de frumoşi...

Copiii veniseră singuri. Le auzise guriţele încă de când intraseră în hotel. Le auzise tropăitul... după care Florentina ciocănise corect la uşă. Îi poftise să intre; şi tot ea îi spusese că veniseră să vadă Fluturaşul. Adică bebeluşul. Ea îi rugase să se descalţe şi să se dezbrace, pentru că frăţiorul lor era foarte mic şi trebuia ferit de mediul de-afară; iar ei nu comentaseră. Şi apoi veniseră lângă pătuţ şi începuseră să se minuneze...

Bebeluşul dormea dus. Era un bebeluş cuminte. Adică ideal. Nu părea să audă guriţele lor, care începuseră comentariile în şoaptă şi le continuau acum la volum destul de mare. Ea rămăsese deoparte. Ea îi privea...

Ea se întreba dacă Azur şi Agata vor sta aşa, vreodată, lângă pătuţul lui Trésor. Dat fiind că îi va creşte "cine trebuie", probabil că da! Şi probabil că se vor juca şi cu ea, atunci când drumurile or să le aducă pe ele în Aurari. Şi... Şi se întreba ce simţea Florentina atunci când tăticul ei îl lua în braţe pe Léon. Sau atunci când prindea mâna băiatului şi plecau amândoi şi-o lăsau pe ea cu mami, sau cu lecţiile, sau... Oare Florentina se simţea, uneori, exclusă?

... Erau tare scumpi, cum se minunau ei de bebeluş... Florentina tocmai se întrebase dacă putea să-l ia în braţe - iar Léon o asigurase că era mult prea mic ca să ştie ea cum se iau în braţe bebeluşii aşa de mici! Păi... Păi, prinţesa renunţase. Şi n-o să fie tocmai ea cea care o s-o înveţe cum se face! Asta era sarcina mămicii ei. Adică nu prea avea curaj să ia ea asemenea decizii, dat fiind faptul că avea încredere în fetiţa de opt anişori dar nu era bebeluşul ei...

Ana-Maria

Intră în cameră şi zâmbi:

- Mm, ce bine e aici!

- Sigur că e bine! Băieţii au pregătit totul! Păi nu era păcat să degeri jos, în părculeţ?

Ba da. Era păcat. Mare păcat! Uneori, Ştefan era egoist şi părtinitor şi supărăcios ca un ţânc de grupa mijlocie... Îşi scoase geaca şi cizmele iar soţul ei se grăbi să-i aşeze papucii în faţa picioarelor:

- Deci, după cum spuneam! Mâine ne întoarcem la Cannes - noi şi consilierii. Poimâine mă duc să vorbesc cu Fang, la Nisa. Răspoimâine am şedinţă cu Leonard la Saint Tropez.

Nu apucase decât să se-ncalţe cu papucii - el îi luase geaca şi fularul şi le pusese în cuier, după care îi mutase şi cizmele la locul lor! Oof! Se aşeză pe marginea patului, privindu-l drept:

- Bine. Cât aveţi voi treabă, eu rămân acasă, cu copiii.

- Nu. Tu rămâi acasă. Fără copii.

Poftiim? Ochii i se măriseră mult... Ştefan scormonea în bagaje şi evita s-o privească:

- Copiii rămân aici, cu tata şi Perla.

Copiii rămâneau aici; pe ea o ducea la Cannes... Oftă greu:

- De ce?

- Pentru că eu am două zile infernale - şi nu e bine să-i scoatem din ascunzişul de maximă siguranţă şi să-i ducem aproape de pericole.

- ... În cazul ăsta, poate-ar fi bine să rămân aici, cu ei.

- Nu. Tu nu poţi să rămâi aici.

- ... De ce?

- Fiindcă nu poţi.

- ... Atunci Florentina şi Léon rămân aici, iar

- Iar Fluturaşul rămâne şi el aici. Iar tu mergi cu mine.

- ... Şi ce fac cu Fluturaşul?

- Nu faci nimic. Îl laşi aici, cu Perla. Ea ştie ce să-i facă.

Îl privea lung... Nu! Totuşi, asta nu putea fi adevărat! Nu-i venea să creadă că Ştefan al ei spusese asta! Vocea lui era dură şi ascuţită ca un ordin:

- E vacanţă. Florentina şi Léon fac lecţiile cu tata iar Perla se ocupă de Fluturaş.

- ... Şi laptele?

- Îi dă lapte praf.

Stop! Până aici! Se ridică:

- Nu. Nu se poate.

Ochii verzi o electrocutară scurt:

- Ce anume nu se poate?

- Laptele praf! Nu se poate!

- Ba se poate. Milioane de copii beau zilnic lapte praf. Şi cresc mari şi sănătoşi.

- Iar alte milioane de doctori spun că laptele matern este

- Cel mai bun pentru copii. Atunci când este. Atunci când nu este, copiii beau lapte praf.

- Ştefane, ce-i cu tine?

- Nimic. Caut soluţii pentru următoarele trei zile - şi n-am găsit decât soluţia asta.

- Eu am găsit altă soluţie - rămân eu aici, cu copiii.

- Nu. Tu mergi cu mine.

- Nu pot să-l las pe Fluturaş aici şi

- Ba da. Poţi.

- Ştefane,
- Ano, tu mergi cu mine.
- Atunci iau copiii cu mine.
- Ba îi laşi aici.
- Ba îi iau cu mine! Pe toţi trei!
- Tu eşti una - nu te poţi ocupa de toţi trei! Mai ales că eşti extenuată după naştere.
- Ştefane,
- Ano, chestia asta n-o negociem.

Era hotărât să nu negocieze... Soţul ei insistă:

- Copiii rămân aici. Tu mergi cu mine. Şi-aşa, Fluturaşul trebuie să facă tot felul de teste. Şi mai are vaccinuri de făcut. Şi e prea mic ca să zboare cu avionul.

La aspectele astea nu avea răspuns... Ba da!

- ... Şi pe ei când îi aduci la Cannes?
- Ei or să vină cu tata, direct la conac, pe 27.
- Iar pe 27 Fluturaşul va fi
- Da; pe 27, Fluturaşul va putea să călătorească cu avionul.

Tăcea şi-l privea lung... iar Ştefan puse mâinile-n şolduri şi ridică vocea la ea, în romanes:

- Ce-ai, fă? Mă contrazici? Ori ţi-a plăcut viaţa fără mine?

Stop! Că se luau la bătaie - şi nu era deloc OK să avanseze în relaţia lor şi pe terenul vânătăilor! Porni spre baie.

- Unde te duci?
- La baie.
- De ce?

Aa! Se răsuci pe-un călcâi şi rânji la el:

- Îmi dai voie să mă uşurez, Ştefane?

Gata - acum se păruiau! Soţul ei se grăbi s-o prindă bine de umeri:

- Fă! Nu vorbi aşa cu mine!
- Da' tu cum vorbeşti cu mine? Cum poţi să spui să las copiii aici? Şi să îndop Fluturaşul cu lapte praf? De-aia l-am făcut? Ca să-mi bat joc de el? Şi să îndes chimicală-n el?
- Tu nu rămâi aici, fă! Tu mergi cu mine!
- De ce? Că şi-aşa o să ai treabă! De ce dracu mă mai târăşti după tine, dacă tu te duci la treabă?
- Mă duc şi mă-ntorc într-o oră!
- O oră e numa' drumu'!
- Fă! Nu mă contrazice!
- Atunci nu mai zice căcaturi!
- Ce căcat am zis, fă?
- Căcatu' cu laptele praf!
- Copilu' e prea mic ca să zboare cu avionu'! Iar tu nu poţi să rămâi aici! Tu tre' să mergi cu mine!
- Da' de ce?
- Pentru că nu mai pot trăi fără tine! Nu mai pot sta departe de tine! Fă! Pentru tine, arunc lumea-n aer! Tot n-ai priceput?
- Şi pe copii ce ţi-a căşunat? Ce-ai cu ei, de vrei să-i ţii departe de noi? Ţi se pare ţie că ăia micii îţi stau în cale? Ţi-au stat până acu' în cale? Şi n-ai putut să ajungi la mine din cauza lor?

Fu scuturată scurt:

- Fă! Tu ştii de câte ori am visat întoarcerea ta? Tu ştii în câte feluri mi-am închipuit clipa aia? Ştii câte miliarde de planuri mi-am făcut, fă? Şi în nici unu' dintre ele nu figurau copiii! În toate figuram numa' noi doi! Noi doi şi muntele pustiu! Noi doi şi vila sigilată! Noi doi şi plaja! Noi doi şi vasu' de croazieră! Noi doi! Nu cinci! Doi!

Hm! Începuseră să-l încurce copiii! Foarte interesant...

- Io nu pot să trăiesc fără tine, fă! Io m-am topit şi m-am scurs pe podea şi-am bocit din aprilie pân' acu' cât n-au bocit zece bocitoare într-o viaţă, fă! Şi nu mai sunt dispus să petrec mai mult de-o oră fără tine! Pricepi? Că nu pot, fă! Nu pot! Tu eşti viaţa mea! Io pe tine te vreau! Io de tine am nevoie! Nu de mâncare, nu de apă, nu de copii, nu de avere! De tine!

Mm, ce-i mai turuia gura! Şi răcnea serios, semn că nici nu-i păsa cine-l aude!

- Tu eşti viaţa mea, femeie! Pricepi? Tu şi numa' tu! Şi era cât pe-aci să te pierd! Ete-atât a lipsit să te găsească ăla! Atât a lipsit pân' la dezastru! Te-ntrebi ce-am? Asta am! Era să te pierd din propria-mi prostie! Pricepi? Te-am pus să fugi şi nu te-am ajutat cu nimic! Ţi-am dat drumu' şi te-am lăsat să te descurci singură! Da' acu' te-am regăsit - şi n-am să-ţi mai dau drumu' niciodată! Îţi aduci aminte cum mi-ai zis atunci? "Nu trebuie decât să mă ţii de mână!" Aşa mi-ai zis! Tu cu gura ta mi-ai zis aşa, când te-ai mutat cu mine la Cannes! Iar eu am fost prost şi te-am scăpat! Şi-ai fugit de mine!

Asta "copsese" el în ultimele opt luni? Jalnic...

- Da' acu', că te-am găsit, n-am să-ţi mai dau drumu'! Auzi, fă?

Auzea, auzea! Că răcnea de se cutremurau geamurile!

- Ano, auzi? N-am să-ţi mai dau drumu' niciodată! Iar dacă copiii or să te ţină de mâini, o să desprind copiii şi-o să-i trimit la bonă! Şi-o să te ţin de mână, Ano! N-o să-ţi mai dau drumu' niciodată!

Făcea azi o descoperire... tristă. Jun făcuse un rău mult mai mare decât calculase ea. Jun îl schimbase pe Ştefan. Din păcate, era o schimbare... Era o schimbare în rău? Sau în bine? Cum era schimbarea soţului ei?

- Auzi? Mă auzi ce zic?

Aprobă scurt cu capul.

- Şi nu zici nimic?

Acum negă.

- ... N-ai nici o părere despre ce ţi-am spus eu aici!

Negă din nou. Iar soţul ei îi dădu drumul şi porni cu paşi mari spre uşă... Şi ieşi de-abia după ce o electrocută bine şi-o şi avertiză cu degetul:

- Şi încă ceva! După ce tata a stat opt luni de zile cu grija lor, n-o să fiu câine să-i iau nepoţii şi să-i duc în Franţa! Aşa că copiii rămân aici. Iar tu mergi cu mine. Mă duc să-i spun că poa' să fie liniştit - că n-o să-l las să facă sărbătorile singur cuc, doar el şi poza mamei.

Şi gata. Ieşise. Rămăsese singură. Din fericire, Ştefan se controlase admirabil şi nu trântise uşa...

În minte îi răsunau acum, clare, cuvintele lui Nicu Cărare. "Să nu-l certi, că are nervii întinşi la maximum..." "Promite-mi că nu discutaţi nimic serios înainte să veniţi la mine..." Bătrânul îi spusese să nu rişte să afle pe pielea ei cât de întinşi erau nervii bărbatului ei. Şi-i spusese şi să nu negocieze fetiţe, înainte să meargă la el şi să se certe "controlat". Iar dacă Nicu Cărare ştia deja problema pe care-o avea Ştefan apropo de "noi doi" şi "noi cinci"...

... Şi mai spusese Nicu Cărare o vorbă mare! Cum spusese? "Ştiu că eşti în depresia aia de-o faceţi voi, femeile, după ce naşteţi." Mai trecuse de două ori prin ea; n-o identificase niciodată, aşa că n-o va identifica nici acum. Dar în depresie sigur era! Aşa că nu trebuia să calculeze nimic. Şi nici nu era bine să se supere pe soţul ei. La urma urmei, Fluturaşul avea... 36 de ore de viaţă! Se născuse într-un apartament igienizat de ea cu Mr. Propper şi Axion, fusese controlat "la viteză" de trei medici de specialităţi diferite - dar nici un neonatolog... Era logic şi firesc ca bebeluşul să nu se urce mâine într-un avion - fie el de linie sau privat. Şi mai existau mame care năşteau şi, timp de câteva zile, nu se ocupau personal de copiii lor. Dar cum soţul ei ştiuse că ea nu va sta niciodată să asculte asemenea cuvinte ieşite din gura lui... Cuvinte pe care oricum soţul ei nu le putea rosti...

Ştefan era tensionat rău şi apăsat de gânduri şi calcule complicate. Iar ea n-avea nici timpul, nici starea necesară să calculeze ce şi cum. Ea era deja în criză de timp. Pentru că copiii rămâneau aici. Toţi cei trei copii ai lor.

Scotoci în sacoşele aşezate ordonat lângă masă şi scoase biberoanele. Soţul ei fusese prevăzător - luase şase! Iar asta însemna că socoteala aia cu copiii nu era un moft de moment; şi nici o idee care-i venise în urmă cu două ore, la ultima vizită la toaletă. Ştefan se gândea de mult timp la întoarcerea ei. Ştefan visase "noi doi". Încercase, probabil, să calculeze "noi patru" - şi poate că ajunsese la un consens cu propriile dorinţe, ca să îndese şi bona şi copiii în planurile "pentru doi". Dar urcase scările în fugă, năvălise în apartament şi constatase că erau cinci acum - iar cel de-al cincilea era mic şi avea în perma-

nenţă nevoie de ea, cea pe care el o dorea în "noi doi". Adică el calculase modalităţi de a-i elibera ei măcar o mână - şi-o găsise cu ambele mâini ocupate şi copiii ţinând-o de poale! Nici nu era de mirare că îi vorbise aşa! Toate gândurile lui, toate planurile, toate...

Deschise uşa şi întinse biberoanele spre tânărul care stătea cel mai aproape de ea:

- Du-te la bucătărie şi spune-le să le fiarbă.

- Da, şefa!

Închise uşa... şi-şi scoase bluza dintr-o mişcare. Avea treabă. Multă! Iar cât scotea lapte pentru Fluturaş, trebuia să se gândească...

Ştefan

Aah, cât de idiot era! De ce dracu nu-şi ţinuse el gura? De ce-i spusese totul? De ce îşi urlase gândurile şi frustrările la urechea ei? Era dement? Femeia asta îi iertase greşelile şi nu-i ucisese copilul nenăscut; iar el urla la ea? El îi spunea ei că e nemulţumit de apariţia copilului lui? Ce era cu el?

Ieşi din hotel şi-o rupse la fugă pe străduţă. Trebuia să vorbească cu tatăl lui. Trebuia să-l întrebe dacă el îi spusese mamei lui să rămână ostatică la chinezi! Trebuia să ştie! Şi-o să-l electrocuteze până o să afle adevărul! Şi, dacă afla că mama lui murise pentru că tatăl lui îi spusese să se sacrifice...

Alerga. Se îndepărta de hotel. Se îndepărta de ea. După ce urlase la ea, îi întorsese spatele şi ieşise. Ca să fie ca el. Ca să nu-i lase timp să-l contrazică, sau să-i demonteze argumentele. Ca să n-aibă timp să-l întrebe dacă-şi dorea Fluturaşul. Vorbise ca un dement! Deşi gândurile lui erau altele, pe gură îi ieşise altceva. Îi ieşise furia şi disperarea şi...

Sări gărduleţul şi alergă la uşă... şi, de data asta, îi mulţumi în gând că era obişnuit să nu încuie uşa. Intră şi încuie el...

Era linişte în casă. Nu auzea televizorul, nu auzea zgomot de veselă în bucătărie... Intră în living.

Se priveau lung... Tatăl lui oftă greu şi se ridică de pe canapea:

- ... A fost planul ei. Ea a vrut să rămână acolo. Eu i-am spus că chinezii nu se vor împiedica de ea. I-am spus că or s-o omoare în primele cinci minute. Dar ea era ferm convinsă că face bine ce face. Că o să ai nevoie de-un motiv ca să-i ataci. Ştia cum calculezi - şi o bucura mult gândul că tu, contele cel mic care cerea mereu voie să împrumute avionul ăluia, o să te duci ca vijelia şi-o să le omori mama. Era ferm convinsă că ăia sunt foarte ataşaţi de părinţi şi-i ţin ascunşi foarte bine; era foarte convinsă că mişcarea ta o să te propulseze drept în sus, iar şefii or să te laude şi-or să se minuneze de aşa conte curajos şi drept şi vertical...

Îl electrocuta, dar se vedea de la trei poşte că era sincer...

- Dar n-am putut să-i spun noră-mii asta. Chiar şi după atâta timp, ea tot se învinovăţeşte pentru că n-a putut atunci s-o scoată din vilă. Iar noră-mea e o femeie specială; deşi suferă, îşi ascunde suferinţa atunci când află că cel care-a greşit nu e ea. Ana trebuia să ştie că eu sunt vinovat. Că a fost decizia mea, şi deci e vina mea. Dacă nu-i spuneam chestia aia, plângea până cădea pe jos. Fiindcă n-a putut s-o salveze pe tanti Stela - pe care toată lumea strânsă azi la brad a iubit-o mult...

Avea dreptate. Calculase corect...

- Nevasta ta abia aştepta să se întoarcă acasă. Abia aştepta să te regăsească! Numai că bucuria îi e sugrumată de teamă. Ana ta e speriată. S-a ascuns inclusiv de tine, a luat singură decizia păstrării sarcinii, a acceptat ajutorul musulmanilor din Franţa - despre care ştie şi ea că sunt un club de afaceri cu pofte mari şi periculoase, a tărăgănat întoarcerea acasă şi după ce-ai câştigat războiul... A luat o mulţime de decizii, pe cont propriu şi de capul ei. Şi nu ştie dacă a făcut bine ceea ce a făcut. Nu ştie dacă nu cumva mişcările ei te-au îndatorat la şefii colonelului. Sau la musulmanii care i-au dat ei acte. Nu ştie dacă nu cumva ai luat anumite decizii de afaceri tocmai ca s-o protejezi pe ea. Ştie că ai avansat. Ştie că o iubeşti - şi că eşti capabil de orice, pentru ea. Şi se întreabă ce-ai fost tu nevoit să faci, din cauză că ea a făcut aia, sau ailaltă...

Aprobă încet cu capul...

- Eu te înţeleg, să ştii! Dacă Steluţa mea ar fi fugit atunci cu ei, ştiu cum aş fi fost eu acum! Ştiu cum l-aş fi gonit pe Azur la taică-su şi-ar fi încuiat uşa şi m-aş fi baricadat cu ea în casă şi... Şi-aş fi uitat că ei i-a fost dor de toţi şi toate de-aici - şi-aş fi ţinut-o doar pentru mine. Aş fi fost mojic şi egoist - şi-aş fi fost fericit...

Deci şi el gândea la fel... şi-i dădea lui dreptate...

- Lasă copiii aici, cu noi. Convinge-o să fie de acord să lase copiii aici şi să plecaţi amândoi la Cannes. Şi-aşa, n-o să fiţi singuri - trebuie să iei toată hoarda de consilieri după tine. Dar e mai bine aşa. Ţine copiii departe de voi şi înconjoară-te cu adulţi capabili să te ţină bine - că o să vă certaţi rău! Până nu vă certaţi ca la carte, cu urlete şi meniu azvârlit pe pereţi, n-o să reuşiţi să treceţi peste ultimele opt luni. Tu ai părţile tale de vină, ea are părţile ei de vină...

Se ridică şi oftă greu:

- Vii tu cu copiii la conac, pe 27?

- Da.

- O să te rog... O să te rog să încerci să găseşti, în Aurari, două fete care să se mute cu noi la Cannes. Şi care să aibă grijă de copii.

- N-ai nevoie de două fete din Aurari. Ai nevoie de-o bonă şi-o profesoară.

- Pe care mi-e frică să le angajez acum, în vremuri tulburi.

- Pe care o să le angajezi la Cannes, puţin după Anul nou.

Deci ăsta era sfatul tatălui lui... Zâmbi slab:

- Bine, tată. Mă duc să-mi încasez palmele.

- Zici tu că o să mănânci bătaie?

- Da. Categoric. Pentru ceea ce-am spus, azi o să mănânc bătaie.

- Da' ce-ai spus, mă?

Nu-i mai răspunse - se grăbi să iasă.

Ana-Maria

Avea lapte bun şi gros. Şi mult. Până şi glandele ei mamare ţineau cu Ştefan! Uite cât lapte scotea din ele! De parcă ştiau că ea va pleca cu soţul ei, şi-avea de umplut toate biberoanele...

Putea spune că fusese chiar... bleagă. Şase luni de zile, nu se gândise decât la prostii! Nu calculase deloc realitatea! Nu calculase că soţul ei avea nevoie de ea iar socrul ei avea nevoie de nepoţi! Nu calculase dorul de ea, dorul de ei, absenţa bunicii Stela... Nu calculase nimic corect. N-ar fi trebuit să decidă să-l păstreze...

Ciocănitul uşor o făcu să tresară. Cine era? Şi ce voia de la ea? Acum ce mai voiau de la ea? De ce n-o lăsau în pace? Ce-aveau cu ea?

Decise să nu răspundă. Şi-aşa, ea avea treabă! Multă! Trebuia să scoată lapte mult! Asta o să fie "meseria" ei - producătoare de lapte! Ştefan o să angajeze o bonă - aşa că unica ei sarcină va fi să umple biberoanele!

Ciocănitul se repetă. Mm, ce-o enervau! S-o lase în pace odată!

- ... Şefa...

Poftim? Vocea guturală? Rebeca? Asta ce mai voia?... Indiferent ce voia, să amâne pentru mai încolo! Las' că aveau tot timpul să vorbească! Uite - să-i zică în avion! Mâine! Trei ore jumate, să-i toace la ureche! Da' s-o lase în pace acum! Că era destul de supărată cu ale ei - n-avea nevoie şi de ale alteia!

- ... Şefa, dacă nu te superi, eu aş vrea să-ţi zic ceva...

Asta era ca molima - nu se dădea dusă neam! Se mută cu spatele la uşă şi-şi puse pătura pe spate. Şi lătră la ea:

- Intră!

Uşa se deschise, se închise... Paşii nu se clintiră de-acolo. Şi uite că acu' tăcea!

- ... Hai - zi-mi ce mi-oi zice!

- ... Eu eram dincolo, cu Fluturaşul... şi am auzit ce-a zis şefu'...

"Normal că ai auzit! Şi marţienii de pe Marte au auzit ce-a zis!"

- ... În noaptea când a plecat Jun cu toate neamurile în China,

şefu' a venit la mine, să cinstim victoria şi avansarea. Şi m-a întrebat ce-am mai făcut în ultimu' timp. Şi ce planuri am de la viaţă. Cum văd eu viitorul. Ce vreau eu de la viitor...

Aşa; şi?

- ... Şi i-am zis sincer că eu mai vreau de la viaţă o fetiţă.

Hai - că venise să-i ridice moralu'! Mm, ce-o călca pe nerv individa asta acum!

- Iar el mi-a zis că fetiţa mea o să plângă mult după tati. Şi i-am zis că mă descurc eu cumva - ori venim noi în România, ori vine el în Franţa...

Şi? Care era problema? Era gravidă? Sau ce-avea?

- Şi pe urmă şefu' m-a întrebat ce-o să fac dacă păţeşte Diamant ceva. Şi i-am zis adevăru' - mă îmbrac în negru, aduc fetiţa în Aurari, îl răzbun pe el şi pe urmă mă duc după el. Că nu pot să trăiesc fără el - şi-mi bag cuţitu'-n inimă. Şi-atunci şefu' a zis că la mişcarea asta se gândeşte şi el, zi de zi, de când regina lui a luat copiii şi-a plecat la plimbare.

Cum-cum? Întoarse scurt capul - ce zicea fata asta?

- Mă jur pe sufletu' lu' Diamantu' meu că aşa a zis! Şi pe urmă m-a întrebat ce-aş face dacă ar păţi fetiţa mea ceva - şi n-am putut să-i zic sincer ce-aş face, pentru că mi-a fost ruşine şi m-am simţit ca o mamă denaturată şi fără inimă şi fără suflet...

Adică pentru Diamant s-ar fi sinucis; dar pentru fetiţa ei...

- Şi el a zis, cuvânt cu cuvânt, aşa: "Exact la asta mă gândesc şi eu. Zi de zi. Şi nici mie nu-mi vine să cred că gândesc aşa." Mă jur că aşa a zis!

Aprobă cu capul - că înţelesese...

- ... De când a auzit cuvintele "Ştefan cel Mare", şefu' n-a mai vorbit cu copiii. Şi n-a mai dat prin Aurari. S-a dus pe Ştefan cel Mare, s-a aşezat pe banca aia de la fântâna din parc şi-a aşteptat, cu telefonu' în mână. N-a sunat pe nimeni, n-a vrut să afle nimic de nimeni... Mânca în BMW-ul lui Grasu; dormea în BMW-ul lui Grasu - lângă fântână. Iar la şase dimineaţa se întorcea pe bancă...

Iar ea nu calculase niciodată asta, atunci când se gândise la întoarcere...

- L-a sunat nea Dumitru, într-o seară - şi atunci a vorbit şi cu copiii la telefon. Da' în rest...

În rest, copiii fuseseră "cantitate neglijabilă". Când venea vorba de ea, copiii tindeau spre zero...

- ... Şi am zis că e mai bine să ştii cum a fost. Că şefu' n-a minţit niciodată. Şi nici când a zis că a plâns, n-a minţit. Nici când a zis că...

Şi cum ea tăcea şi nu făcea nimic, nici fata aia nu mai avea curaj să continue... Oftă greu:

- Cu cine e Fluturaşul acum?

- Cu Florentina şi Léon.

- Bine. Spune-le să nu-l ia în braţe - şi să mă strige, dacă se trezeşte. Şi du-te, te rog, la bucătărie şi vezi dacă au fiert biberoanele.

- Da, şefa!

Ia uite-o, ce vijelios ieşise! Mm, era isteaţă foc fata asta! Pricepuse imediat ce făcea ea acolo - şi mai ales la ce-i trebuiau biberoanele alea!

Ştefan

Intră în hotel, încruntat pân' la Dumnezeu... şi se ciocni de Rebeca! Hei! Cât pe ce să-l răstoarne!

- Uşurel, fă!

- Stai, şefu'!

Şi-o ştergea în goana mare pe scări! Da' unde fugea aşa? Şi ce avea în prosopul ăla din braţe?

... Nu cumva păţise Fluturaşul ceva?

Se repezi pe scări! Urca câte trei trepte deodată! Ce se întâmplase? Ea rămăsese cu băiatul! Nu cumva se întâmplase ceva?

Toate uşile de la etajul doi erau închise - aşa că se repezi în camera de lângă camera lor! Iar Florentina scăpă un ţipăt scurt! Léon sări cât colo...

Fluturaşul dormea dus, în pătuţ. Copiii lui, în schimb, erau speriaţi rău! Încercă să zâmbească:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Ne-ai speriat rău de tot!

Se opri lângă pătuţ şi îi trase lângă el:

- N-am vrut. Şi eu m-am speriat.

- De ce?

- M-am întâlnit cu Rebeca, jos. Iar ea s-a repezit pe scări de parcă s-a întâmplat ceva!

- Aha! Păi aici nu s-a întâmplat nimic!

- Văd! Asta-i bine...

Ei îl priveau, el nu prea ştia ce să le mai spună... Arătă spre pătuţ:

- Ce ziceţi voi despre surpriza lui mami?

- Ce să zicem - e frumoasă...

Da? După ton, prinţul nu părea foarte încântat! Florentina şopti:

- Oricum, să ştii că mami era tare mândră de surpriza ei! Mie mi-a zis adevărul despre Fluturaş. Şi era aşa de încântată...

"Şi tu eşti aşa un dobitoc major, că ai urlat la ea că ţi-a adus un copil, nu nişte şosete cu Mickey Mouse... Şi te-au auzit şi copiii - şi ştiu acum că ţi se pare că ei stau în calea ta..."

Oftă greu - era un dobitoc. Şi-un egoist şi-un mârlan şi-un cretin...

- Auzi, tati?

- Da, prinţeso.

- ... Noi o să locuim tot la Cannes? Sau o să ne muţi la conacul din Bourges?

"O să ne muţi" - semn că răul se produsese deja...

- Că mă gândeam că o să începem şcoala şi grădiniţa. O să avem teme de făcut după-amiază...

Se grăbi să-i tragă pe amândoi în braţele lui şi oftă greu:

- Ceea ce am spus nu-mi face cinste. Şi mă jur că nu e aşa cum a sunat! Adică eu vă iubesc pe voi! Vă iubesc mult de tot!

- Ştim că ne iubeşti.

Daa, sigur! Se grăbi să continue:

- Numai că m-am înfuriat rău când am auzit că mami vrea să rămână aici. Mi-a fost atât de dor de ea - iar ea mi-a zis să mă duc la Cannes, că rămâne ea cu voi aici... Voi nu vă daţi seama cât de greu mi-a fost mie fără voi!

- Ba să ştii că şi nouă ne-a fost greu! Tu nu ştii, că mami sigur n-a scris în jurnal! Da' într-o zi era aşa de tristă, că am găsit-o căzută pe covor, plângând în hohote!

Aoleu! Chiar aşa?

- Da! Şi n-am reuşit s-o punem pe picioare, să ştii! Noroc că era Tasnim acasă şi ne-a ajutat s-o ridicăm şi s-o ducem la baie şi i-a dat cu apă rece! Plângea în hohote şi ţipa că-i e dor de tine...

Oof, ce cretin era! Florentina puse palma pe obrazul lui:

- Tati, să ştii că eu n-o să stau în calea voastră.

Nu-nu! Se grăbi să-i prindă palma în mână şi s-o contrazică:

- N-aţi stat niciodată în calea noastră! Nu mai vorbi aşa! Tu nu-nţelegi că am fost furios şi am spus o tâmpenie uriaşă? Am vrut să spun ceva şi-a ieşit cu totul altceva!

Léon zâmbi:

- Auzi, tati? Cam cât de repede cresc bebeluşii?

Gata - cutia Pandorei se deschisese! Şi rămăsese larg deschisă!

- Că acum e prea frig, ca să plecaţi în croazieră! Da' cred că la vară o să fie perfect pentru croazieră! Noi o să venim în vacanţă la bunicu', aici, iar voi plecaţi în croazieră! Şi pe urmă vă întoarceţi şi mergem cu toţii în Disneyland! Şi pe urmă ne întoarcem aici, la bunicu' şi voi plecaţi în altă parte! Crezi că bebeluşul o să crească îndeajuns de mare până atunci, ca să stea fără mami?

- N-o să trebuiască să stea fără mami. Pentru că voi mergeţi în croazieră cu noi.

- ... Şi cu Adina! Merge şi Adina? Şi noi stăm cu ea şi voi staţi cu voi!

Trase fermoarul peste buzele vorbăreţe... şi zâmbi:

- Mai e până atunci. Mă duc să văd ce face mami. Şi s-o împac.

Cred că s-a supărat rău...

- Tot ce se poate!

"Daa, mulţumesc pentru încurajare!" Arătă spre pătuţ:

- Staţi voi cu el?

Primi două aprobări ferme, aşa că ieşi. Şi de data asta reuşi s-o prindă pe Rebeca de bluză:

- Stai!

O trase în faţa lui:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, şefu'! Duc laptele la tanti Perla şi mă-ntorc.

Laptele? Ce lapte? Ochii albaştri străluceau, fericiţi; iar consiliera lui desfăcu un pic prosopul. Recunoscu capacul biberonului. Şi...

Şi uite că nu prea mai avea ce să spună... Îi dădu drumul. Iar ea se grăbi spre scări. Iar el constată că trebuia să intre acum în cameră şi să-i spună...

Apăsă clanţa şi intră.

Soţia lui scosese lapte până acum. Pe masă vedea aliniate corect patru biberoane. Şi-un castron. Iar ea se uita pe fereastră şi nu spunea nimic...

Doamne, cât de cretin era el uneori!

Se grăbi să o cuprindă cu braţele:

- Iartă-mă!

- Te-am iertat.

- Nu - nu m-ai iertat. Nici pe departe! Tu nu ştii ce s-a întâmplat aici! Nu ştii ce-a fost în mintea mea până acum! Am aranjat totul în aşa fel încât să stau acasă, cu voi! Cu tine, mai ales! Mi-e dor de tine! Şi acum, când eşti în braţele mele, mie tot mi-e dor de tine! Nu poţi să înţelegi - nu ştii

- Ba ştiu. Şi eu am trăit ultimele opt luni fără tine.

- Nu - nu-ţi poţi imagina cum a fost viaţa mea fără tine! Cu cinci DVD-uri pline de poze, cu hainele din duplex, cu hainele de la Cernica, dar fără tine! Peste tot în jurul meu erau lucrurile tale! Şi tu nu erai! Stăteam pe pat, la Cernica, şi mă uitam în jur - şi aveam senzaţia că o să se deschidă uşa şi-o să intri! Sau că o să te văd în curte - şi-o să alerg la tine! Şi...

Şi ea ofta greu...

- ... Am pus pe picioare afacerea, iar avansarea a rămas doar o formalitate. Diamant va fi vice-rege. El va veni la mine, va primi ordinele şi le va duce lor. Eu voi sta acasă, cu voi... Ăsta era planul meu. Să-mi eliberez timpul, ca să pot să fiu cu voi! Cu tine!

- N-o să poţi să fii cu mine non-stop. Pentru că tu eşti regele - nu el. Pe tine te respectă oamenii. Pe cuţitul tău scrie "*Honneur et justice*" - nu pe pistoalele lui. În plus, Diamant nu poate lucra cu Isamu. Iar Isamu nu poate lucra fără tine. Iar voi nu puteţi lucra într-un *office building*. Pe 3 ianuarie, Isamu se va întoarce în biroul tău, din vila ta. Iar tu te vei întoarce la treabă, alături de el.

- Numai că n-o să mai petrec atâta timp cu el. O să-mi fac timp să mergem cu toţii în oraş. În excursii... O să mergem des la conac... Îţi aminteşti plimbările noastre prin Franţa? Îţi aminteşti cum am plecat amândoi cu BMW-ul şi am vizitat castele? Îţi aminteşti?

Ana aprobă scurt:

- Da. Şi mi-e dor de clipele alea. Şi mă îndoiesc că copiii stau în calea lor.

- Ştii bine... Ştii bine că îmi iubesc copiii. Ştii, da?

- Da. Ştiu.

- Ştii că am fost furios, da?

- Da.

- Ştii că

- Ştiu că am decis singură să fac copilul ăsta. Am convenit, de comun acord, să avem patru copii - iar atunci când mi-am dat seama că sunt gravidă, am numărat copiii şi mi-a dat 2.

- Ştiu.

- Şi am calculat războiul şi sperieturile - şi tot n-am putut să-l dau afară.

- Ştiu.

- Iar dacă-mi ieşeau 6 copii la numărătoare, tot îl făceam.

- Ştiu.

Ana se răsuci scurt - şi-l privi drept:

- Şi realizezi, cred, cum ar fi fost dacă mă întorceam în septembrie. Da? Dacă acum îmi ştergi lacrimile şi-mi pui papucii în picioare, îţi dai seama cum ar fi fost dacă eram gravidă? Dacă aveam ditamai burtoiul, mergeam ca raţa, oboseam din orice iar Jun nu plecase încă în China?

Păi... Păi, da - realiza cum ar fi făcut el dacă ea ar fi venit într-o noapte la conac, cu copiii... şi-ar fi "constatat" sarcina avansată. Îşi dădea seama... Soţia lui îi prinse capul în palme:

- O să las copiii aici şi-o să merg cu tine. Dar nu pentru că aşa vrei tu. Pentru că aşa vreau eu.

Oo, Doamne!

Ana-Maria

Gata - îl oprise. Reuşise să-l convingă că fusese iertat. Dar cearta nu se sfârşise. Cearta se va relua la Cannes. După discuţia lui cu Fang, după preluarea afacerilor, după ziua de 27 decembrie... După toate astea. Cearta se va relua în clipa când ea îi va spune că îşi asuma întreaga responsabilitate pentru sechelele pe care le lăsase războiul asupra Fluturaşului. Pomenise acum despre ele, dar Ştefan părea că nu le auzise. Va deschide discuţia din nou, atunci când mintea lui se va fi golit de probleme - ca să audă cuvintele ei. Atunci o să fie rău...

Momentan, însă, era bine. Foarte bine. El o săruta - iar ea simţea că se linişteşte... Şi-i venea să plângă, pentru că îl auziseră copiii...

Ştefan nu se putea "pensiona". Nici nu putea s-o ia în birou când făcea afaceri! Că se plictisea ea rău, iar el ştia deja asta! Cât era el în birou, ea se putea ocupa de copii. De mâncat, mâncau împreună. La plimbare ieşiseră mereu împreună. Problema erau călătoriile de afaceri. Iar atunci când el va pleca de la Cannes, ea va pleca cu el. Fără copii. Micuţii ei vor rămâne acasă, cu bona şi paza triplată...

Va urma o perioadă tulbure. Dificilă. O perioadă când Ştefan va avea multă treabă - iar ea va avea destul timp să se ocupe de copii. Trebuiau doar să ia copiii cu ei! Aici avea ea o problemă...

Dar acea problemă va interveni mâine. Azi, acum, copiii erau în camera alăturată. Iar soţul ei o săruta. Iar ea îşi amintea că nu mai plutise de-atâta vreme... Şi, pe măsură ce-şi scotea gândurile din minte, se ridica uşurel, alături de el...

Diamant

Petrecerea dădea să înceapă. Era agitat rău, pentru că avea senzaţia că lipsea ceva... Păi, mesele erau aranjate. Mâncarea era în bucătărie iar bucătăresele erau la posturi. DJ-ii îşi întinseseră cablurile şi făcuseră proba. Iar Nicuşor, Luminiţa şi Victor ajunseseră în Aurari la ora şapte şi erau chiar acum în hotel, alături de familia vărului lui. Nu mai lipsea nimeni şi nimic. Doamne-ajută!

Ieşi şi încuie uşa. Şi alergă afară - că pierdea serbarea copiilor!

Isamu

Era minunat! Era perfect! Era ireal! Ceea ce se întâmpla aici era...

Diamant se întrecuse pe el însuşi! Montase în mijlocul străzii un piedestal de-un metru înălţime - cam ca o scenă, aşa. Locuitorii din Aurari se strânseseră în părculeţ. Sus, pe scenă, copiii ţineau serbarea de Crăciun. Aici, jos, spectatorii erau incredibil de disciplinaţi. Şi de tăcuţi. Aplaudau ordonat, fără să chiuie sau să fluiere, iar atunci când copiii cântau era o linişte perfectă...

Ei stăteau în stânga, în spatele marei mase a publicului. Fei-Yen stătea în faţa lui şi îl ţinea pe Liwei în braţele ei. Deşi erau la o dis-

tanţă considerabilă de scenă, vedeau bine. Vedeau toată "acţiunea". Auzeau foarte bine tot ce se întâmpla pe piedestal. De sonorizare se ocupase, probabil, firma de entertainment...

Până şi vremea ţinea cu ei! La prânz fusese ger. Acum era doar frig. Vântul se oprise. Era o atmosferă plăcută...

Pe scenă, serbarea avansa încetişor. El o ştia pe toată. Ştia că urma o prichindică de grădiniţă, care va spune o poezie cu iarna şi cu săniuţa. Parcă aşa îşi amintea... Într-adevăr, ea urma. O ştia, din vedere desigur. O văzuse la repetiţie. Acum, micuţa era pregătită de "rolul cel mare". Purta o rochie albă, de zână, cu patru numere mai mari. I-o suflecase mămica ei în faţă, să nu se-mpiedice... Iar pe dedesubt avea pantaloni groşi! Pe sub rochiţă părea să aibă geaca! În cap avea o căciulă uriaşă, iar peste căciulă îşi pusese diadema! Micuţa asta arăta ca un butoiaş! Ca un urs deghizat în fetiţă! Mergea greu, crăcănată, de la atâtea straturi de haine! Parcă era un roboţel obez! Iar butoiaşul se opri în faţa publicului, se ridică pe vârfuri şi ţipă spre microfonul fixat undeva deasupra capului ei:

- Săniuşa de Geoge Coşbuc!

Şi-şi trase sonor nasul, la microfon! Era teribilă! Fei-Yen bufni în râs şi se grăbi să-şi acopere buzele cu palma!

- *Iana peşte tot ş-a puş / A venit iana dăguşa / Ai copii pe dear în şuş / Şă ne dăm cu săniuşa*!

Orăşelul Aurari hohotea şi-o aplauda... iar ea nu înţelegea de ce o aplaudă, pentru că poezia e mult mai lungă iar ea nu terminase de şâşâit la ea... Strânse uşor braţele şi-i şopti la ureche:

- Ai putea să mă ierţi?

- Ştii bine că te-am iertat deja!

- Dar nu ştiu dacă m-ai iertat îndeajuns de mult ca să merit şi eu o zânişoară aşa ca ea...

Da. Îl iertase. O merita. După graba cu care se răsucise, după cum îl săruta, Fei-Yen era de părere că soţul ei chiar merita o fetiţă micuţă şi isteaţă şi foarte determinată să-şi creeze singură imaginea publică... şi garderoba...

Roşcata

Abia aştepta să-i vadă intrând! Abia aştepta să vadă şi ea "intrarea"! Fusese lângă rege la multe "inaugurări de petreceri" - dar nici una nu se putea compara cu intrarea asta! Azi, acum, regele va intra cu regina lui la braţ! Azi, ea o să vadă ceea ce doar auzise...

Sala era arhiplină. Restaurantul gemea de lume. Diamant o asigurase că jumătate dintre oamenii ăştia or să plece spre casele lor în maximum jumătate de oră - că erau bătrâni şi bolnavi şi nu le ardea de serbat cu tam-tam, mai ales că era party cu DJ. Dar acum erau aici. Era o rumoare şi-o agitaţie care-i dădeau ei mâncărici şi gol în stomac şi obraji palizi...

Aha! Se deschisese uşa! Veneau!

Sala amuţi instantaneu! Toţi se întorseseră spre uşă! Spre ea!

... Dar de ce nu intra?

... De ce nu intrau?

Hei! Tresări, speriată de saltul lui Diamant, şi bufni în râs. Şi hăuli şi ea, la unison cu toţi ceilalţi - că se băgase el repede să strice suspansu'! Soţul ei alerga spre masa lor şi le striga să stea liniştiţi, că totul e în regulă şi acuşi apar şi ei... Diamant se aşeză lângă ea:

- N-a vrut să vină! A zis că i-e ruşine! Da', gata - a convins-o! Acu' să te ţii!

Acu' se ţinea bine de tot! Unde erau? Hai - intrau?

... Da! Uite-i! Ştefan intra primul; Ana se ascundea în spatele lui. Ştefan râdea şi se lăsa condus de soţia lui... Iar ei nu-i venea să creadă că exista o asemenea fericire! Nu-i venea să creadă, cum strălucea şeful ei! Nu mai văzuse niciodată aşa ceva! Nu-l mai văzuse niciodată...

La naiba! I se făcuse gheaţă pe şira spinării! Şi făcuse piele de găină! Şi-i venea să plângă de bucurie că îl vedea pe el aşa! Zău că-i venea să plângă!

Diamant se ridică şi începu să scandeze şi să aplaude:

- A-na! A-na!

Grasu sări şi el în picioare:

- A-na! A-na!

Şi-acum tot orăşelul se ridică, la unison, şi începu să scandeze... numele ei... şi-a dracului să fie ea de treabă, că nu mai vedea nimic...

Da' pe-asta n-o rata nici moartă!

Se grăbi să se urce în picioare pe scaun! Ia - unde era? Unde erau? Aha! Ştefan se oprise - şi spunea ceva peste umăr, spre ea. Râdea şi-i spunea, probabil, să termine cu prostiile - că n-avea de ce să se pitească! Iar ea bineînţeles că "nu coopera". Iar el se întorcea, o strângea în braţe, îi spunea ceva... şi se muta în spatele ei! Şi-o ţinea bine, să nu fugă! Şi ia uite-o! Uite-o ce frumoasă era! Şi ce fericită era! Uite-o cum strălucea! Era minunată! Era ca-n poveşti! Era fermecată ca-n poveşti... Trecea încet printre mese, le făcea cu mâna, râdea - şi era roşie-n obraji şi se fâstâcise rău...

Şi uite-aşa veneau ei spre masa lor... Şi erau... Erau...

Diamant zicea ceva - dar ea habar n-avea ce zicea Diamant! Şi nici unde se ducea aşa grăbit! Ea se uita la ei, cât de frumoşi erau, cât de fericiţi erau...

Soţul ei trăsese o masă în mijlocul ringului de dans. Acum alerga să aducă şi-un scaun. Ştefan îi spunea Anei ceva şi-o conducea spre masa aia... o ţinea, să nu cadă când se urca "pe scăriţă"... Şi urca pe masă, lângă ea! Şi-o trăgea în faţa lui! Punea capul pe umărul ei! Iar mâna ei se ridica şi-i ţinea capul cuminte acolo... că toţi voiau să-i pozeze...

Nea Dumitru îi dădu un cot, în glumă:

- Şi tu de ce plângi aşa?

Plângea? Da - plângea. Era euforică. Se grăbi să-i răspundă:

- Păi uite, nea Dumitre, ce frumoşi sunt! Uite ce fericiţi sunt! Dumneata nu vezi?

- Ba da. Văd.

- Şi nu-ţi vine să plângi când îi vezi aşa?

- Ba da.

Şi? Plângea şi el?... Ba râdea de ea! Râdea de ea, că era bleagă şi romantică şi plângea ca proasta de bucuria bucuriei lor! Îşi şterse scurt lacrimile:

- Hai, bre, nea Dumitre!

Fu trasă şi pupată pe creştet:

- Lasă, că nu mai e mult - şi-o să străluciţi şi voi aşa.

Cum-cum? Îl privi lung...

- În august - atunci e cea mai mişto perioadă pentru nunţi. În august o facem.

Păi... nuntă? În Aurari? Ea şi Diamant, nuntă în Aurari în august? Nea Dumitru aproba... şi-i arăta cu degetele un centimetru:

- Uite-aşa un carnet de certificate am la primărie! Păi ce vrei - să mă certe ăia la Bucureşti, că nu-l consum?

Era rău...

Ştefan

Gata? Terminaseră cu pozatul? Că-i pozau de cinci minute deja! Şi i se plictisea regina!

Da! Gata cu pozatul! Să mai facă şi filmări! Şopti la urechea ei:

- Stai aici cuminte - că acu' e rându' meu!

Sări de pe masă şi-i făcu semn lui Diamant să-i aducă microfonul. Şi imediat cum îl primi, bătu tare cu degetul' în el. Boxele bubuiau; oamenii râdeau... Şi ea râdea. Îl privea lung, aşa, şi râdea. Şi era fericită... Deşi el era mojic şi zgârcit şi nu voia s-o împartă nici măcar cu copiii ei - şi-o chinuia, luându-i copiii de lângă ea...

"Gata - că faci alte trăznăi! Gata! Îndreaptă ce-ai stricat!"

- Iat-o pe regina mea!

Urale şi aplauze, evident! Ea îşi acoperise faţa cu palmele şi râdea...

- A luat copiii şi s-a ascuns. Pe nervii mei s-a ascuns!

Ei râdeau, scutindu-l pe el de binemeritatele capace...

- Şi mi-a scris că-mi face o surpriză...

Iar urale, iar aplauze...

- Mi-a făcut cea mai frumoasă surpriză care putea exista! Philippe!

Aplaudau şi întrebau unde-i băiatul! Păi ce, se aşteptaseră să-l aducă aici? Erau nebuni! Hm!

- Şi acum e rândul meu să-i fac ei o surpriză!

Aplaudau şi făceau repede linişte, că erau curioşi... Gata. Nu mai trebuia să ţipe-n microfon. Acum putea să vorbească normal. Păi, să le spună - nu?

- În urmă cu şase ani, regina mea mi-a spus că vrea să facem câte-un copil pentru fiecare cameră de la etajul unu al vilei.

Toţi voiau să ştie câte camere avea vila lui la etajul unu.

- Şi-a zis că pe urmă porţionăm livingu' de la parter. Că e prea mare şi face ecou.

Râdeau în hohote! Se asigură că şi ea râdea, pe sub palme... Reveni spre sală. Şi îl văzu acum şi pe el...

Isamu era aici. Nu plecase acasă. Stătea, alături de Fei-Yen şi Liwei, la masa de lângă masa lor. Şi râdea şi el. Chinezul lui îl privea drept - şi râdea... sincer...

Hei! Să fie atent la ce zicea el acolo! Se răsuci spre cealaltă parte a sălii:

- Şi pe urmă am negociat şi-am obţinut asta.

Le arătă palma cu patru degete extinse... se întoarse spre tatăl lui... şi zâmbi:

- Şi-o să porţionăm livingu', dacă o să fie tot băiat...

Gata - sala era în delir. Aşa că îi întinse ei microfonul. Şi-i sărută mâna. Şi începu să joace - că dăduse Domnul să nască şi el şi-acum putea să se bucure că-i făcuse soţia lui o surpriză uriaşă!

Ana-Maria

Ştefan al ei juca. Îşi juca bucuria. Era din nou tătic. Juca aşa, fără muzică - dar nici n-avea nevoie de muzică! Juca aşa de frumos...

Iar ea îl privea lung şi se gândea...

Ştefan mai devenise tată o dată. Mai încercase o dată să o ţină doar pentru el - şi nu se plânsese până acum că era lăsat s-o aştepte! Ea se ocupase şi de Léon, şi de Florentina - şi fusese întotdeauna lângă soţul ei. Plecaseră în vacanţe împreună, se plimbaseră împreună, călătoriseră împreună... Lăsaseră copiii la vilă şi plecaseră! Florentina şi Léon rămăseseră cu mamaia Stela şi cu Adina. Iar ei redeveniseră acei Ştefan şi Ana care vizitaseră castele... La fel va fi şi acum. Mamaia Stela nu va mai fi alături de ei; şi nici Adina. Dar era sigură că soţul ei va angaja câte-o bonă pentru fiecare copil! Şi ştia deja că vacanţele erau rezervate bunicului Dumitru! Ştia că dimineţile erau rezervate biroului...

Soţul ei nu se va plânge nici de data asta. Va avea ea grijă.

Prinse bine fusta şi-o smuci. Şi începu să joace şi ea! Că îi făcea pe plac soţul ei - şi-i promitea şi-o fetiţă, peste câţiva ani!

Grasu

Florentina era extrem de atentă la biberon; Léon se amuza pe cinste de mişcările mânuţelor bebeluşului. El simţea că-l trec toate năduşelile, fiindcă o să trebuiască să ridice mâncăciosu' mic şi să-l bată pe spate până râgâie...

- Auzi, Grasule?

- Da, sufletu' meu.

- Grasule, tu când te-nsori?

Cum-cum? Florentina zâmbea slab:

- Pe bune! Uite, Diamant s-a însurat cu Rebeca! Adina s-a măritat cu Aleodor! Tu când te-nsori?

Păi...

- ... Lasă, nu trebuie să-mi răspunzi. Da' să te gândeşti la chestia asta! Bine?

- Bine, prinţeso.

- Aşa. Să te gândeşti bine de tot la asta. Şi pe urmă să te-nsori. Că uite - ai făcut păr alb! Şi n-ai şi tu un băiat!

La dracu! Oftă greu... şi decise să tacă. Că era mai bine să tacă.

- ... Grasule, să ştii că eu mă duc la culcare.

- Cum, prinţule? Nu te duci la petrecere, să joci un pic?

- Nu. N-am chef.

- Tocmai tu n-ai chef de jucat!

- N-am. Mi-e somn. Eu mă duc la culcare. Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi ia uite-l, că pleca singurel în camera lui... Aşteptă închiderea uşii şi şopti:

- Prinţeso, ce-a păţit Léon?

- Ei...

- ... Pe bune! Ce-a păţit?

- L-a auzit pe tati când a zis una şi alta.

- Adică ce-a zis?

- A zis că el voia să plece cu mami şi să fie doar ei doi. Şi că acum suntem cinci. Şi că noi şi Fluturaşu' rămânem aici, iar mami pleacă cu el la Cannes. S-au certat rău...

Afurisită pielea pe Ştefan ăla...

- Şi normal că s-a supărat! Adică şi eu m-am supărat când a zis că el n-are nevoie nici de mâncare, nici de copii, nici de avere. Are nevoie doar de ea.

- Ştii bine că nu-i aşa.

- Ştiu. Da' m-a durut sufletu'...

- Şi pe tine te-a durut sufletu', şi pe Ana... Şi pe urmă l-a durut sufletu' şi pe el. Că vă iubeşte mult, să ştii!

- Ştiu. Da' nu trebuia să zică aşa!

- Sufletu' meu... Ştefan o iubeşte mult pe Ana. O iubeşte aşa de mult că, dacă ea păţeşte ceva, el se omoară, să ştii!

Florentina nu mai spunea nimic...

- Asta nu înseamnă că pe voi nu vă iubeşte. O iubeşte foarte mult pe ea. Atâta tot.

Căpşorul brunet aprobă iar Florentina se grăbi să iasă:

- Noapte bună, Grasule.

- Noapte bună, sufletu' meu.

Rămăsese singur cu bebeluşul...

Deci aşa spusese Ştefan... îndeajuns de tare încât îl auziseră şi copiii... Rău! Foarte rău! Amândoi erau îndeajuns de mari ca să nu uite asemenea cuvinte! Şi erau, din păcate, îndeajuns de mici ca să nu poată înţelege explicaţia... Hm!

O să vorbească cu Ana. O să-i sugereze să le ia "bone individuale" şi să-i înscrie la foarte multe activităţi extraşcolare. Ca să fie foarte ocupaţi, zi-lumină. Ca să nu aibă timp să observe că mami şi tati n-aveau ochi decât unul pentru celălalt. Copiii ăştia or să realizeze într-o zi...

Nu. El nu se va însura niciodată. Şi nu va avea niciodată un copil.

Lăsă biberonul pe măsuţă, se aplecă şi băgă mâinile pe sub pernă. Şi ridică bebeluşul până la pieptul lui... se îndreptă uşurel de spate... Ete ce simplu fusese! Îl săltase şi-l lipise de el! "Drumul invers" era evident acum! Şi cum nu putea să-l frece uşurel pe spate, din motiv de pernă, începu să sară uşurel pe călcâie. Ca să râgâie tizul lui - şi să nu-l doară burtica.

Ştefan

Petrecerea era foarte "nonconformistă" pentru orăşelul Aurari. După melodiile săltăreţe urmase "pauza de gustare". Şi-acum DJ-ul cânta al treilea blues. Oamenii dansau; petrecerea promitea deci să se prelungească, chiar dacă n-avea nici picior de lăutar în ea. Lui îi convenea asta - Ana trebuia să fie foarte obosită, ca să adoarmă foarte repede, ca să nu-i vină cheful să discute despre discursul lui. Că întâi îi reproşase decizia de-a naşte iar după câteva ore vorbise despre-o fetiţă...

Diamant dansa cu Ana. Rebeca le făcea poze. Erau nebuni! Erau, de fapt, fericiţi. Vărul lui era în culmea fericirii! Vărul lui o scăpase de două ori printre degete. Şi se şi împuşcase cu chinezii! Normal că era fericit s-o aibă aici, în Aurari, veselă şi cu chef de dans! Ana râdea. Era atât de frumoasă...

Privirea îi fu imediat atrasă de mişcarea de lângă el! Isamu se ridicase şi trăgea acum de Fei-Yen. Chinezoaica se îngălbenise rău de tot şi nu prea voia să danseze... Liwei o tot îndemna, în chineză, să nu mai facă atâtea nazuri...

Gata - Isamu câştigase. O ducea pe ring. O oprea la vreo patru metri de Ana. Era precaut chinezul lui...

Iar! Iar îi zisese "chinezul lui"! Şi zău că nu era al lui!

Se aplecă spre tatăl lui:

- Mă tot întreb - oare cum vede ochiul tău de bulibaşă bătrân viitorul apropiat?

- Viitorul tău, sau al meu?

- Al lui.

- Viitorul lui? E roz. O să obţină ambele lucruri pe care le doreşte.

Serios? Şi cam care erau lucrurile alea?

- În 2012, Isamu o să obţină şi slujba înapoi, şi-o fetiţă.

- Crezi tu că îşi doreşte slujba înapoi?

- Da. Dacă n-o dorea, pleca înainte de începerea petrecerii. Sau credeai că a rămas aici fiindcă are scârbă de dansat în livingul proprietate personală?

Evident, avea dreptate...

- Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie anul ăsta a cam degenerat. Şi ţi s-a urcat răsfăţu' la cap. Lasă nasu' jos - că e mai bine aşa.

Poftim?

- Lasă nasu' jos, în poziţia normală. Şi comportă-te normal. Amândoi sunteţi în doliu - da' viaţa merge înainte cu viii iar mortu' de la groapă nu se mai întoarce. Iar tu eşti singurul care pare să uite asta.

Îl prinse de braţ:

- I-am luat gâtu' maică-sii!

- Aşa; şi?

Cum, "aşa, şi"? Ce-avea?

- Cum să mai am încredere în el? Dacă-i vine ideea s-o răzbune?

- Nu-i vine. Când a vizitat-o pe maică-sa ultima oară?

Păi...

- În ce an s-a dus ultima oară în vizită la părinţii lui?

Păi... Păi în 2011 nu se dusese. Şi nici în 2010 - ştia asta sigur, că doar stătuse în biroul lui! În 2009... Ce făcuse Isamu în 2009?

- Maică-sa a fost doar teoretică. Iar el n-a fost un copil extrem de ataşat de părinţi. Nu s-a dus lunar în vizită, cu bomboane, şi mă îndoiesc că i-a sunat o dată la trei zile. Din câte ştiu eu, de la 14 ani, Isamu a locuit în căminul liceului. Şi apoi în căminul facultăţii. Şi apoi l-a luat frati-su cu el şi l-a trimis langa-n lume, cu treburi. Da, i-ai omorât mama; dar maică-ta a fost mai apropiată de el decât a fost maică-sa.

- Fii serios!

Era foarte serios. Şi ştia şi el că tatăl lui avea dreptate. Ştia că, în mintea lui Isamu, imaginea Stelei Ionescu era mult mai proaspătă, mai vie decât imaginea dnei Chèn. Mâncaseră împreună, discutaseră, participaseră la aceleaşi jocuri ale copiilor, la zilele de naştere... Isamu le însoţise peste tot, atunci când el fusese plecat în România iar copiii ceruseră la Disneyland, la Futuroscope, la Aqualand...

Îi privea lung...

Isamu zâmbea. Fei-Yen era foarte serioasă - şi foarte crispată. Probabil că ea încerca să-l convingă să se întoarcă la masă şi să se strecoare sub ea, iar el o întreba de ce spunea asta. Iar ea insista, fără să-i dea o explicaţie...

- Viitorul, dragă Ştefane, e limpede pentru mine. Te duci mâine la Cannes şi afli ce s-a întâmplat acolo. O să constaţi că tot ceea ce ştiai deja din informări şi de la protectori este adevărat. Şi-o să găseşti nişte dovezi fizice, palpabile, că omul ăla nu te-a trădat niciodată - nici o clipă măcar. O să asculţi ce are de spus Isabelle, o să-l asculţi şi pe Claude... Atunci, o să înţelegi de ce ţi-am spus să laşi nasu' jos şi să te comporţi normal. Şi-o să regreţi că nu m-ai ascultat. Asta, sigur, dacă decizi să nu mă asculţi...

Probabil că aşa va fi. La urma urmei, sigur că, în clipa când îl vor "prinde" acolo, Isabelle, Emilie şi Claude or să-i spună tot - toate informaţiile pe care le strângeau de atâtea luni de zile! Iar în birou o să găsească... Isamu voia să se împace cu el. Aşa că în birou o să găsească un teanc mare de hârtii - toate demonstrând că nu fusese trădat, ci ajutat.

- Apoi te duci la ăla, la Nisa, şi baţi palma cu el. Apoi te vezi cu Leonard şi baţi palma şi cu el. Şi-apoi îţi cântăm "Mulţi ani trăiască" la conac...

Că nu scăpa de chestia asta, după ce "implementase" masa şi scaunele şi locurile "bătute-n cuie"... şi inapetenţa prelungită...

- Şi pe urmă o să ai câteva zile pentru tine. Nu multe - că, din 3 ianuarie, intri în birou şi onorezi comenzile lui Fang. Vezi tu, Ştefane... Chestia asta cu chinezii este "pătrăţica" ta. Ăştia sunt aşa un balaur gigantic, că n-ai voie să rişti să laşi pe altcineva să le facă hârtiile şi să le transporte marfa. E gâtu' tău în joc - şi nu eşti nebun, să-l laşi pe altu' să se joace cu viaţa ta. Aşa că tu n-o să scapi niciodată de biroul ăla. Înţelegi?

Aprobă scurt. Îi privea... Chinezul lui...

- Iar dacă vrei să ştii ce cred despre viitorul pe termen mediu...

- Abia aştept să-mi povesteşti despre viitorul ăla!

- Pe termen mediu, deschizi Serbia. Las-o dracu de Belgie, că nu acolo-i succesu'! Deschide Serbia, ca să te vadă ruşii cât de uşor îţi e să intri pe pieţe noi şi cât de bine primit eşti oriunde te duci. Şi pe urmă îţi cumpăr eu căciulă de-aia de blană şi ţi-o bag la valiza diplomatică - că tu o să fii prea preocupat de haina ei de blană, şi rişti să plecaţi la Moscova cu vreo textilă tricotată-n cap...

- În privinţa Moscovei, am unele reţineri.

- Şi eu. Dar poţi să-ncerci! În sensul că deja ţi-ai extins antenele în direcţia aia. Nicu al meu îţi ştia gândurile, când am vorbit ultima oară cu el. Iar asta înseamnă că şi "ţinta" gândurilor tale a aflat de ele. Nu-i bine să-i agiţi şi să nu-i interpelezi; s-ar putea simţi jigniţi...

Aprobă... şi reveni spre ringul de dans. Rebeca dansa acum cu Diamant. Ana dansa cu nea Ovidiu. Bătrânul o ţinea cu mare grijă de mijloc şi de-abia se mişca - probabil gândindu-se că ea născuse recent, aşa că nu era în cea mai bună formă pentru bâţâială...

Fei-Yen era în continuare încruntată. În familia lor, Isamu era Ana iar Fei-Yen era "căposul cu nasul pe sus". Dar, la urma urmei, o înţelegea. Ea stătuse aici, ostatică, cu copil cu tot. Ea îl văzuse cum pusese cuţitul la gâtul bărbatului ei, ea îl auzise luându-şi adio de la ea şi de la băiat...

Într-adevăr, trebuia să lase nasul jos. Toată lumea îl scărmănase între corniţe, îl luase frumuşel pe sus şi-l ajutase şi-l sprijinise şi-l mutase din treaptă-n treaptă - şi se cam răsfăţase. El şi Isamu erau pe poziţii perfect egale. Pe el îl sprijineau nişte servicii secrete; dar pe Isamu îl apăra mafia chineză! Hm...

Or să vorbească. Mâine. Azi, acum, petreceau Crăciunul.

25 decembrie 2011 - duminică

Ana-Maria

Mm, ce obosită era! Cât e ceasul? Se opri şi se răsuci spre soţul ei. Şi-i luă mâna... Trei jumate? Rezistase ea până la ora asta? Sigur doborâse un record!

- Hai - hai să facem nani.

Îşi reluă drumul pe scări...

Ştefan nu mai spusese nimic. Nu mai adusese vorba nici despre ea, nici despre copii, nici despre război sau Isamu... Ştefan i se păruse foarte vorbăreţ. Discutaseră despre orăşel. Şi despre locuitorii lui. Despre Azur şi Agata - doar partea care-o ocolea cu grijă pe Safira - şi despre Adriano şi Irina, cea mai proaspătă familie din orăşel. Irina era deja gravidă. Din câte zicea el, abia aştepta să devină mămică. După părerea ei, însă, se înşela. Oamenii ăştia trăiau într-o societate aproximativ închisă. Iar tineretul sigur visa să poată "zbura" de-aici, din incinta împrejmuită cu gard înalt! Dar ştia că ei nu gândeau aşa cum gândea ea. Nici Safira nu gândise aşa cum gândea ea. Aşa că...

Aşa că ajunse la etajul doi şi porni spre camera din stânga. Soţul ei ajunse la uşă înaintea ei şi-o deschise uşor. Nu intră; doar se asigură că Florentina şi Léon dormeau duşi. Micul tanc nu mai sforăia, pentru că slăbise destul de mult... Se trase în spate; uşa se închise imediat, aşa că păşi spre uşa Fluturaşului. Iar soţul ei se grăbi din nou să-i deschidă uşa... Păi el născuse, sau nu născuse încă? Oof!

La vederea lor, Grasu se ridică şi zâmbi:

- E un somnoros şi-un mâncăcios! Cum mănâncă, cum se culcă la loc! Pe la unu, aşa, să ştii că m-am gândit să m-apuc de citit!

Ştefan începuse să râdă; ea zâmbea doar. Ea ştia cum sunt bebeluşii. Ştia şi cum erau orele alea când bebeluşul dormea iar părintele se plictisea rău...

Se opri lângă pătuţ. Într-adevăr, Fluturaşul dormea dus. Avea senzaţia că se mai rotunjise puţin! Parcă făcuse fălcuţe... Soţul ei o cuprinse uşor cu braţele şi-i şopti la ureche:

- Mi se pare mie, sau s-a mai îngrăşat puţin?

- Aşa mi se pare şi mie. Dar, ca să fim siguri, ar trebui cântărit şi măsurat. În maternitate, îi cântăresc zilnic...

- O să-i spun lui Diamant să-l sune pe medicul de pe Salvare. Să vină de dimineaţă şi să-l consulte. Şi să-i facă injecţii... şi vaccinuri... Să se ocupe de el.

Ştefan îşi amintise propriile cuvinte - pe-alea urlate. Nu era mândru de ele, era şi obosit, aşa că cuvintele necesare pentru a răsuci subiectul "nu-i veniseră" îndeajuns de repede...

Se aplecă şi ridică Fluturaşul în braţe. Dormea dus! Nici n-o simţise! Braţele lui Ştefan îi îmbrăţişau acum pe amândoi... şi încercau să-i transmită că nu vorbise serios atunci când urlase. Adică vorbise serios, dar nu vorbise serios când spusese despre copii... şi despre decizia ei...

Ştefan

Micuţul lor dormea dus. El îi ţinea pe amândoi în braţe. Şi calcula acum că fusese atât de dobitoc şi atât de egoist, că femeia asta minunată a lui nici nu se mai obosise să-i demonstreze cât de dobitoc fusese! Răcnise nişte lucruri...

Era linişte. Ana nu spunea nimic, el nu spunea nimic... Grasu îl privea lung şi calcula că, dacă ieşea, şeful lui se putea gândi că încearcă să se fofileze de la sarcina de paznic al Fluturaşului...

- Grasule, du-te şi cheam-o pe Perla.

Ana se grăbi să-l contrazică:

- Las-o să doarmă!

- Mi-a spus că, dacă n-o chem pe ea, nu-mi mai ghiceşte niciodată. Şi-o să-mi pară rău!

Regina lui râdea, Grasu "se evapora" urgent... El ar fi avut atât de multe lucruri să-i spună - şi căuta cuvintele potrivite, dar toate care-i veneau în minte erau seci şi reci şi neşlefuite...

Se aplecă uşor spre dreapta... apoi spre stânga... Iar spre dreapta, iar spre stânga... Cuvintele ieşeau uşor, în şoaptă...

Et si tu n'existais pas / Dis-moi pourquoi j'existerais / Pour traîner dans un monde sans toi / Sans espoir et sans regret

Et si tu n'existais pas / J'essaierais d'inventer l'amour / Comme un peintre qui voit sous ses doigts / Naître les couleurs du jour / Et qui ne revient pas...

Ana-Maria

Umpluse din nou biberoanele şi făcuse un duş. Din nefericire, Ştefan făcuse duş cât umpluse ea biberoanele; aşa că fâşâitul duşului ei nu-l lăsase să adoarmă. Ar fi fost atât de bine să-l ştie dormind dus! Să nu mai discute nimic, să nu-i mai spună nimic, să n-o mai întrebe nimic...

Intră în cameră încetişor, pe vârfuri. Nu, nu dormea. Stătea în pat şi-o aştepta. Semiîntunericul n-o lăsa să vadă dacă zâmbea sau era serios. Sau era supărat. Sau era gânditor...

Soţul ei se ridică şi se grăbi s-o ridice pe braţe!

- Lasă-mă jos! Sunt grea!

- Dacă mai spui vreodată asta, să ştii că te bat! Câte kile ai?

Oups! Tăcea mâlc şi se lăsa mutată prin cameră... Fu aşezată pe pat, spre geam, iar el se lungi lângă ea şi-o întoarse cu spatele la el. Şi o trase în braţele lui. Se înveleau... O ţinea bine-bine...

Să încerce să adoarmă. Cel mai bine - dacă ea adormea, el nu va avea suflet s-o trezească şi s-o ia la întrebări. Trebuia să adoarmă... şi simţea că n-o să poată să adoarmă, pentru că nu discutaseră încă... Soţul ei şopti:

- ... S-a născut cu 2.800 de grame. Azi, la ora unşpe, împlineşte 48 de ore de viaţă. Mi-e frică să-l urc în avion.

- Şi ai perfectă

- Toate companiile aeriene primesc la bord doar copii peste 7 zile.

- Ştiu.

- Şi chiar dacă noi plecăm cu un avion privat, nu pot să-l pun să zboare încetişor şi la altitudine joasă.

- Ştiu. Nu e

- De când au venit în Aurari, Florentina şi Léon au avut foarte multă treabă cu ceilalţi copii. Iar tata a fost ocupat cu pregătirile de sărbători şi cu

- Opreşte-te!

- Şi cu toate celelalte. Pe 27, or să vină cu toţii la conac. E dorinţa tatei - şi nu va renunţa la ea nici mort. O să înţelegi de ce, atunci când o să vezi conacul.

- Ştefane,

- Nu vreau să te despart de copiii tăi.

- Ştiu.

- Ştiu că tu nu faci copii doar ca să ai copii; tu faci copii ca să-i creşti, să-i înveţi, să-i modelezi...

Aprobă încet cu capul...

- Îţi jur că n-o să te despart niciodată de copii!

- Ştiu că

- O să mă întorc la treabă, în birou. Şi n-o să ai întotdeauna chef să vii şi tu.

- Ştefane,

- Dimineţile tale se vor scurge alături de Fluturaş. Iar după-amiezele le vom petrece în cinci.

- Ştii că

Mâna lui se ridică şi-i apăsă buzele. Aşa că tăcu. Abia acum îşi dădu seama că soţul ei nu voia de la ea nici aprobări, nici dezaprobări... Degetele soţului ei se ridicară încet...

Era linişte în hotel - iar afară nu se întâmpla nimic. Era o linişte perfectă. Copiii dormeau duşi, Perla păzea Fluturaşul...

- ... Ai încredere în mine?

- Ştii bine că am încredere în tine!

- ... Ştii că n-aş putea să-ţi fac rău...

Ei, la naiba! Oftă greu şi se ridică în fund:

- Ştefane, ce-i cu tine?

- Te rog, scoate-ţi bluza.

Poftim?

- De opt luni de zile, încerc să separ mirosul de Lenor de parfumul tău. Iar nenorociţii ăia bagă aromă în duşmănie...

Mda...

Păi, venise vremea să se dezmeticească şi ea. Ştefan o iubea. Şi îi fusese îngrozitor de dor de ea. Îşi petrecuse ultimele opt luni de zile înconjurat de lucrurile ei - dar departe de ea. Probabil că şifonierul din duplex era gol, şifonierul de la Cernica era gol, şifonierul de la conac era plin-ochi cu hainele ei...

Desfăcea încet nasturii bluzei de pijama...

Pentru soţul ei, fusese un şoc să descopere "ce-i scăpase". Ştefan Ionescu, omul care calcula întotdeauna fiecare variantă şi-avea câte un atu pentru fiecare posibil deznodământ, uitase pur şi simplu să-i asigure soţiei lui un plan de fugă! El îşi angajase sosie, îşi aranjase ruta de scăpare şi stabilise vreo cinci "semnale" - să fie. Ei îi făcuse acte false - şi le încuiase în seif. El îi punea milioane de euro în conturi - pe care ea nu le putea folosi, de vreme ce Isamu înfiinţase conturile alea... Soţul ei trăise un coşmar. Ultimele opt luni fuseseră pentru el un coşmar prelungit. Clipă de clipă, se întrebase dacă familia lui mai trăia sau nu! Şi trebuise să pună pe picioare afacerea, să negocieze umbrele şi protectori, să semneze contracte... Să nu o caute, pentru că aşa îl ruga ea în scrisori - iar el îi îndeplinea toate dorinţele...

Îşi scoase bluza şi se răsuci. Şi se ghemui în braţele lui. Trase adânc în piept parfumul lui... şi zâmbi:

- Ce faci pe 6 ianuarie?

- ... Nu ştiu. Depinde dacă mai apuc 6 ianuarie!

Cum-cum? Ridică imediat capul şi-l privi lung, încruntată, hotărâtă să-l tragă de urechi la propriu... Soţul ei zâmbi, în romanes:

- Sunt slăbit şi cu nervii la pământ. Încă două "atacuri" de-astea de-ale nevesti-mii şi gata - comoţie, infarct, inimă albastră...

Era îngrozitor de rău! Şi-o să-i rupă urechile chiar acum! Îl apucă de ureche - şi uite că n-avea nimic împotrivă...

Oof! Ce era cu el? Fusese cât pe ce să creadă că depăşiseră momentul tensionat - şi că erau din nou ei înşişi, Ştefan şi Ana fericiţi şi liniştiţi şi puşi pe şotii şi îndrăgostiţi rău de tot unul de celălalt! Ea îl trăgea uşor de ureche, el nu se grăbea s-o gâdile ca să scape... Puse palma pe obrazul lui:

- Ce-i cu tine?

Obţinu un oftat greu... şi o ridicare din umeri:

- Nu ştiu. Cred că eu nasc mai greu...

Da' de unde! Lui îi venea să plângă! Pentru că trăise opt luni de zile cu gândul că ea murise - sau că îl părăsise. Pentru că ea nu luase copiii de mână, nu oprise un taxi, nu se dusese glonţ la conac... Oftă greu

- ... Iartă-mă. Trebuia să vin mai repede. În clipa când am aflat despre conac, trebuia să vin.

- Nu. Te-ar fi omorât. Ai făcut bine că n-ai venit.

- Mă uit la tine şi constat că încerci să mă amăgeşti...

Ştefan negă şi o aşeză pe braţul lui. Şi-şi afundă faţa în părul ei. Îi venea să râdă... şi se abţinea, pentru că dacă îi sufla acum pe gât s-ar fi întâmplat un dezastru - ar fi rupt patul şi ambele planşee şi-ar fi aterizat jos, în recepţie. Şi nu erau decenţi pentru asemenea aterizare. Nu era nici momentul potrivit, dat fiind faptul că ea tocmai născuse...

Aşa că îl mirosea uşurel, să n-o simtă. Şi simţea că şi ei îi vine să plângă. Îşi amintea fotografiile cu cadavrele din Bucureşti, îşi amintea filmarea camerelor de supraveghere de la terasă, reauzea pocnetele alea seci ale pistoalelor... îi simţea braţele în jurul ei, realiza de câte milioane de ori ar fi putut să-l piardă şi să nici nu ştie că-l pierduse... şi încerca să nu plângă...

Isamu

Se aşeză pe bancă şi se întinse cu poftă - mm, cât de bine dormise! Ceasul lui arăta ora 9 fix. Fei-Yen şi Liwei dormeau duşi, ca dealtfel tot orăşelul Aurari. Numai el stătea ca insomniacul pe bancă, în faţa bradului. Dar el avea treabă! El scotea chiar acum telefonul şi îl suna pe Piao. Trebuia să-l roage să-l transporte cumva cu familia la Cannes. Să găsească locuri într-un avion oarecare, cu indiferent cât de multe escale...

Se întorceau acasă. Războiul se terminase, Ana se întorsese cu bine, familia Chèn dansase aseară la câţiva metri de familia Ionescu...

El încă mai spera. Adică el încă mai era aici, în Aurari. Şi îl înţelegea pe Ştefan - îi înţelegea teama şi ezitarea. După ce le văzuse intrarea în restaurant, după ce-i privise urcaţi pe masă, înţelesese şi el de ce era ocolit şi evitat. Peste două luni, chinezului în doliu îi puteau veni idei ciudate. Ştefan va trebui să iasă din vilă când şi când - şi va trebui să-şi lase familia în paza chinezului care...

Aseară, se simţise privit. Mult. Se simţise măsurat, cântărit, electrocutat, studiat, se simţise scormonit de gânduri... Dl Ionescu făcuse bine că îl ţinuse la petrecere. În atmosfera aia destinsă, după 24 de ore alături de Ana lui, Ştefan se liniştise. Îşi scosese grijile din minte - iar din sertăraşele memoriei contelui ieşiseră şi informaţiile despre băiatul de mingi. Că de-aia fusese ţinut băiatul de mingi aici, sub nasul contelui! Şi mai erau şi cuvintele dlui Ionescu...

Ei bine, el încă mai era aici. El încă mai aştepta. Probabil că erau obosiţi - şi probabil că Ştefan şi-ar fi trăit tot restul vieţii aşa, îmbrăţişând-o pe Ana...

Selectă numărul lui Piao - dacă avea noroc, mâncau cina în livingul casei lor.

Ştefan

Tresări şi deschise ochii - şi simţi imediat parfumul ei...

Deşi geamurile erau închise, nu mai era linişte. Urechea lui, antrenată să audă orice zgomot, oricât de mic, auzea acum vocea lui Isamu. Venea de undeva de afară. Vorbea în chineză. Asculta... Vorbea la telefon - nu auzea o altă voce, ci doar vocea lui şi apoi liniştea...

Tăticul lui avea dreptate. Totuşi. Aşa că redeschise ochii... Plecă privirea - şi văzu creştetul ei...

Îşi amintea momentele când propria disperare îl lăsase să creadă că nu va mai vedea vreodată...

Îşi amintea clipa când soţia lui dăduse drumul mâinii lui şi se dusese la Isamu. Şi îl îmbrăţişase. Nu-i spusese nimic; dar îmbrăţişarea ei spusese totul. Iar el o asigurase că fusese numai meritul ei...

Se ridică, uşor, şi o mută pe pernă. Şi se grăbi s-o învelească - pentru că era de-abia 25 decembrie. Se repezi la haine - blugii, maleta, geaca, cizmele... Aşa, fără şosete - că se grăbea! Cine ştie cât mai stătea Isamu pe banca aia! Stătuse acolo atât de mult, în ultimele zile, că exista riscul să se plictisească şi să plece! Şi cum Fang îl sunase şi-l asigurase că nu va rămâne şomer, şi cum el cam întinsese coarda cu chinezul lui, se grăbea teribil!

Ieşi şi se repezi la scări. Repede! N-avea voie să-l piardă! OK, tropăia - dar asta nu mai conta acum! Ana dormea, copiii dormeau iar băieţii de la pază ar fi făcut tare bine să nu doarmă!

Năvăli în recepţie, făcu ultimii paşi în goană şi apucă mânerul uşii. Şi îl trase normal - şi păşi normal afară, ca şi cum ieşise doar ca să ia o gură de aer...

Isamu stătea pe bancă. Era singur în parc. Erau singuri. În afara celor doi băieţi de la pază, de lângă uşa hotelului, părea că toată lumea doarme. Aşa că porni spre el.

Îl privea drept. Şi serios. Chinezul era şi el serios. Şi îl privea

drept. Îmbrăţişarea Anei repusese lucrurile în ordinea firească - şi pe treptele corecte. Diamant încercase din greu să-l destabilizeze pe Isamu - să-l facă să plece capul, şi-apoi să se aplece, şi-apoi să se plece tot la picioarele regelui. Reuşise; dar venise regina şi-l strânsese în braţe, aşa că erau din nou egali. Şi zău că nu se putea supăra pe ea! La urma urmei, tăticul lui avusese mare, mare dreptate! Fusese răsfăţat şi scărmănat între corniţe - şi săltase nasu'-n vânt! Şi-i făcuse fiţe şi figuri omului mafiei chineze! Îl pusese să facă acte pe trenuri întregi de hârtie igienică, îl pusese să-şi facă rugăciunea şi să-şi ia adio de la nevastă şi copil... ocazie cu care nevastă-sa pierduse sarcina... Hm!

Se aşeză lângă el. Şi decise să nu spună nimic. Era linişte...

Stăteau amândoi pe bancă, se holbau la brad şi nu scoteau o vorbă...

"Hai, Ştefane! Hai, că nu mai ai şaişpe ani, să te comporţi ca un puştan!"

Scoase pachetul de ţigări şi se concentră asupra brichetei... Isamu insista să nu spună nimic... Suflă lung fumul şi decise să spargă totuşi tăcerea. Şi cum nu putea spune mare lucru despre vremea de decembrie, alese un alt subiect de discuţie:

- Frumoasă serbare!

- Foarte frumoasă. N-am mai văzut aşa ceva decât prin filmări. Şi n-are nici un farmec când stai în faţa ecranului şi...

Aprobă încet cu capul - iar Isamu nu mai continuă...

Trăgea din ţigară şi prefera să se uite la brad; nu se simţea privit, aşa că... Bărbatul de lângă el îşi aprinse şi el o ţigară. Şi deschise el subiectul:

- Felicitări.

- Mulţumesc.

Şi iar era linişte... Afurisită linişte! De ce dormeau toţi? De ce nu erau toţi aici, în jurul lor? Poate ar fi fost mai simplu... În fine... Oftă scurt şi decise să-l privească totuşi:

- Tu ai ştiut despre surpriză?

- La un moment dat, am dat peste indiciul care "m-a informat".

Şi nu putea să-l întrebe ce indiciu - că nu era un ţânc de grădiniţă...

- Ţi l-am lăsat lângă tastatură. Lângă toate celelalte informaţii pe care le-am considerat importante. Pe restul le găseşti în calculator...

Aha! Se grăbi să continue pe tema aia:

- Spui că mi l-ai lăsat. Trag deci concluzia că nu plănuieşti să revii la birou...

- Ceea ce plănuiesc eu nu este relevant. Important este ceea ce decizi tu. I-am spus deci Isabellei că s-ar putea să nu ne mai vedem. M-am gândit că n-are rost să încerc să-ţi anticipez gândurile şi să-i dau fetei impresii greşite.

Afurisit chinez! Nu voia el să-i dea indicii - şi pace! OK - să continue aşa, vag:

- Şi ea ce-a spus?

- Că abia aşteaptă să te întorci, ca să-ţi spună ce s-a întâmplat.

Ei, na! La naiba cu menuetul ăla! Se încruntă instantaneu:

- Ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. E istorie. Eu calculez viitorul, nu trecutul. Mâine mă văd cu noul director pe Europa de Vest.

Chinezul lui dădu din cap că da... şi cam atât.

- Şi mă întreb dacă să mă duc mâine la Nisa sau nu. Că, până acum, el te-a sunat doar pe tine.

Isamu băgă mâna în buzunarul gecii, scoase telefonul şi începu să caute... Şi i-l întinse:

- Mi-a spus că îţi aşteaptă telefonul. Ştia că erai foarte ocupat - şi-a spus că va aştepta, răbdător, telefonul tău.

OK... Luă aparatul şi... Şi rosti, totuşi, întrebarea aia al cărui răspuns nu-l putea bănui:

- Ai putea să te întorci în biroul meu?

Ochii negri îl priveau lung... Isamu zâmbea. Se uita la el şi zâmbea! Păi ce dracu făcea ăsta - râdea de el? Făcea mişto de el?

Chinezul se întoarse spre brad. Ia uite-l! Acum era foarte preocupat de copacu' ăla! Mm...

Scoase telefonul oficial, introduse înşiruirea de cifre - iar softul îi afişă imediat numele salvat în agendă... Îi returnă telefonul:

- La el e ora opt. Presupun că îşi începe programul la nouă...

- E om de afaceri; îşi începe programul când vrea el.

Aha! Ca o invitaţie, aşa... Prea bine! Apăsă butonul verde. Aşteptă... Suna... Şi ete că-i răspundea!

- Da.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa, dle conte.

Şi-l avea şi el salvat în agendă! Interesant! Zâmbi slab:

- Vă deranjez atât de matinal pentru că tocmai am aflat că aşteptaţi telefonul meu.

- Nu mă deranjaţi. Intenţionasem să vă sun eu, în jurul orei zece. Ca să discutăm despre ziua de mâine.

- Am fost foarte ocupat, până acum vreo zece minute. Şi imediat cum

- Ştiu, am auzit. Felicitări pentru băieţel!

Sigur că era foarte bine informat! Şi sigur că îi vorbea frumos şi-l mângâia pe creştet - avea ordin să bată palma cu el, orice-ar fi! Se grăbi să-i răspundă "STAS":

- Mulţumesc.

- Date fiind noile evenimente din viaţa dvs. privată, doriţi să reprogramăm întâlnirea de mâine?

- Nu. Nu-mi amân niciodată întâlnirile de afaceri.

- Atunci vă aştept la biroul meu din Nisa, la ora 10.

- Vom fi punctuali.

Aşa - ca să ştie că nu venea singur! Oricum afla listele de îmbarcare în secunda doi...

- Aştept cu nerăbdare să vă cunosc!

"Şi cu dosarul pregătit, ştiu!" Râdeau amândoi - şi amândoi gândeau exact acelaşi lucru...

- Pe mâine, dle Fang Kwok Lo.

- Pe mâine, dle Ştefan Ionescu.

Buton roşu - gata, o făcuse şi pe-asta. Fang dansa impecabil menuet, iar informaţia asta se suprapunea chiar acum peste poza chinezului şi ampla informare făcută de Aleodor şi-i umplea lui sufletul de bucurie şi mulţumire şi nerăbdare să bată palma cu aşa chinez drept ca linia dreaptă...

Şi uite că iar tăceau... Ce dracu era cu ei?... Dar ce-ar mai fi putut spune el, în condiţiile în care Isamu nu-i răspunsese la întrebare?

"... Haai, chinezule - zi-i ceva!"

- ... Firma a supravieţuit. A cam şchiopătat, dar nu s-a împiedicat. Trebuie să recunosc că mare parte din partenerii tăi de afaceri sunt extrem de căpoşi...

- Sunt doar statornici.

- Bănuiam...

Şi nu era nici locul, nici momentul pentru discuţia aia...

Telefonul lui Isamu începu să cânte. Îl auzi răspunzând în franceză... Era linişte în Aurari. Auzea o voce de bărbat tânăr spunând ceva în chineză... Isamu răspundea tot în chineză... El se simţea exact aşa cum se simţise şi Isamu atunci când el vorbise în romanes...

Nu mai avea de ce să stea pe bancă. Isamu nu va spune absolut nimic despre ultimele opt luni. Şi nu se va referi nici la viitor - pentru că "ceea ce plănuiesc eu nu este relevant" iar "important este ceea ce decizi tu". Şi cum printurile şi mail-urile îl aşteptau pe biroul din Cannes, orice discuţie pe marginea războiului era exclusă. Şi cum viitorul nu se putea discuta înainte ca ei să-şi termine calculele...

Şi şi-ar fi dorit să-l întrebe din nou dacă vrea să revină la birou - şi să audă un "Da", ca să-l ia cu el...

Oare ar fi avut curaj să-l urce pe Isamu în acelaşi avion cu el? De fapt, ar fi putut să stea pe scaunul din faţă al maşinii, dacă ştia că Isamu stătea în spatele lui?

Oftă greu şi se ridică. Şi porni încet, fără grabă, spre hotel... Băieţii de la uşă se uitau lung peste umărul lui, deşi Isamu nu se clintise de-acolo şi vorbea în continuare la mobil, în chineză... şi nu păruse să aibă un AKM pitit prin geacă...

Isamu

Cum-cum? Cheng? Aoleu! Se grăbi să răspundă, în franceză:

- Da.

- Bună dimineaţa, Isamu.

Şi-i vorbise foarte serios, în chineză. La nici două minute după ce Ştefan vorbise cu Fang. Păi... asta e! La urma urmei, el "ţinea" de China! Răspunse tot în chineză:

- Bună dimineaţa.

- După cum observ eu pe hartă, emiţătorul telefonului tău este tot în Aurari.

Nu, zău! Se căznea să vorbească elevat! OK! Începu să râdă:

- Despre asta pot spune doar că harta ta este vastă, softul este updatat iar emiţătorul meu încă mai are baterie.

Cheng râdea şi el:

- Recunosc, am trişat un pic. Şi-am aflat că Piao încearcă chiar acum să-ţi găsească un zbor comercial spre Cannes.

- Da, l-am sunat pe la opt şi l-am rugat să-mi rezerve el biletele.

Îl simţea pe Ştefan ridicându-se...

- Păi, îţi spun eu că nu prea are succes. Uite ce îţi propune Fang... Unul dintre avioanele noastre este acum în drum spre Sofia. La întoarcere, poate să oprească pe Otopeni şi să vă ia şi pe voi.

- E perfect aşa.

- Atunci, la patru fix, să fiţi la poarta localităţii.

- Bine. Transmite-i lui Fang mulţumirile mele.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Uşa hotelului se închidea chiar acum în urma contelui...

Se ridică şi el şi porni spre căsuţa familiei lui. Şi selectă numărul lui Piao - trebuia să-l oprească din căutări şi să-l anunţe că are concediu până în ianuarie. Cam până pe 9 ianuarie, aşa...

Ana-Maria

Deschise încet ochii - auzea un ţăcănit slab...

Ah! Era singură în pat! O lăsase să doarmă ca o puturoasă! Ridică grăbită capul - iar soţul ei îi zâmbi, de la măsuţă:

- Bună dimineaţa...

Eei... Ochii verzi străluceau atât de frumos, că se răsuci şi se aşeză mai comod pe pernă:

- Bună dimineaţa, iubirea mea...

Şi-acum el roşea iar ea îl contempla aşa, lung... Ştefan se ridică - iar ea îi făcu imediat loc lângă ea în pat! Deşi el era îmbrăcat! Mm, ce sărut... Ia să-l bage-n pat!

- Nu-nu! Mai bine nu!

Poftim? De ce nu voia să vină lângă ea? Ştefan şopti, privind-o lung:

- Nu ştiu dacă mai ţii minte... Am avut noi, cândva demult, o discuţie despre nişte butoane...

Despre butoane?

- Despre alea două butoane verzi ale mele, care nu au corespondent roşu...

Aoleu! Ea dormise fără bluză! La naiba! Înhăţă cearceaful şi-l trase peste cap! Aah, ce prostie!

- În plus, abia aştept să-ţi spun ce de veşti bune s-au strâns în dimineaţa asta!

Serios? Avea veşti bune? Patul se ridică, aşa că scoase capul de sub cearceaf. Şi, înainte ca soţul ei să ajungă lângă scaun, bluza sfârşi pe ea, împachetată strâns-strâns - că n-avea timp să-i închidă nasturii...

- Am vorbit cu toată lumea. Cu toate umbrelele, cu toţi consilierii... Mă dor degetele deja - şi nici n-am "atacat" încă prânzul!

Hei! Bufni în râs şi-l certă cu degetul...

- Planificarea nu s-a schimbat. Mâine am întâlnire la Nisa iar poimâine la Saint Tropez. Am şi discutat un pic cu chinezul...

- Cu Fang?

Ce, era uimit că ştia cum îl cheamă?

- Fang Kwok Lo. Cu kappa peste tot.

Ştefan clipi scurt de câteva ori şi începu să râdă:

- Da, cu Fang Kwok Lo. Şi cu Isamu.

Cum? Discutase cu Isamu? Uite-l că aproba...

- Chinezul meu mi-a spus că nu contează planificările lui, ci deciziile mele. Şi că mi-a lăsat indiciul tău lângă tastatură, lângă printurile importante. Iar restul de mail-uri le găsesc pe mail. Oricum, a refuzat să-mi răspundă la întrebarea "Mai poţi să te întorci în biroul meu". Şi cam atât am vorbit...

Păi, tot era bine că vorbiseră şi-atât! Doar nu era "să-l bage-n şedinţă" jos, în părculeţ! Probabil că în părculeţ vorbiseră...

- Din câte m-a informat Părintele, adică Aleodor Gaboraş - omul SIE şi consilierul meu, Fang s-a ocupat personal de transportul lui Isamu. Adică i-a oferit el transportul - că cică chinezu' meu îşi rugase consilieru' să-l strecoare într-o cursă comercială.

Serios? Adică Isamu avea acum consilier?... Păi, normal! Ce, numai Ştefan ştia să avanseze? Hm...

- Noi plecăm din Aurari la ora trei. La patru, avionul trimis de Aleodor ne ia de pe Otopeni şi ne duce pe Mandelieu. Mi-am anunţat întoarcerea acasă, aşa că Emilie coace pe rupte iar Isabelle ţine mopul în dreapta şi puful în stânga şi le roteşte ca pe elice, aşa...

Doamne, ce era cu el? Ea râdea, el râdea...

- Deci, la şapte jumate o să intrăm în casă. O să ne facem comozi, o să înghesuim consilierii pe-acolo, la opt golim frigiderul...

Aproba... şi zâmbea:

- Cât e ceasul?

- Aproape 11.

- Grasu doarme?

- Nu; pentru tine, nu doarme niciodată.

Oof, ce om! Scoase limba la el, iar gestul ei îl făcu să râdă... Şi era aşa de bine să-l vadă aici, la câţiva metri de ea, râzând...

- Dar nu te las să vorbeşti cu el.

- De ce?

- Pentru că am avut încredere în el. Şi în tine. Şi v-aţi dus amândoi la Petrescu, în martie...

Era rău. Îi spusese că-şi scosese steriletul - şi-i şi scrisese în agendă "ce şi cum"! Era rău şi nedrept şi îl amuza mult urecheala aia...

- Deci, fă o listă - şi trimit un băiat în Bucureşti.

Aprobă şi se ridică. Şi se mută pur şi simplu în braţele lui, pentru că avea nevoie de laptop...

Google... Unguent stimulare lactaţie. Search...

Ştefan

Nu-nu! Îi prinse uşor mâinile - şi le trase la distanţă de tastatură... Ana zâmbea:

- Ai încredere în mine?

- În tine am încredere. Şi în Perla. În marile concerne farmaceutice să ştii că nu-mi pun cine ştie ce bază...

Soţia lui începu să râdă:

- Eei... De când am lăsat telefonul în magazin şi-am plecat, am cam uitat de tuşica!

- Dar, chiar dacă am încredere şi în tine, şi în ea, n-o să vă las să vorbiţi dacă nu-mi spui de ce ai făcut căutarea asta.

Soţia lui lăsă capul pe umărul lui... şi şopti:

- 23 decembrie plus şapte înseamnă 30 decembrie. Tu ai treabă cu consilierii mâine şi poimâine. Ceea ce înseamnă că, pe 28, Grasu se întoarce la treabă. Aici.

Şi se gândise ea să scoată lapte mult... ca să-l trimită în Aurari... pentru că Fluturaşul trebuia să rămână aici cel puţin şapte zile...

- Şi mai e o chestie. Ştiu că noi locuim pe Coasta de Azur - dar mă îndoiesc că o să găseşti o bonă serioasă pe 30 decembrie. Aşa că...

Îi sărută mâna şi o îmbrăţişă - o s-o roage pe Perla s-o înveţe

câteva şmecherii. Dar nu acum. Acum o ţinea în braţe - şi nimeni şi nimic nu-l putea convinge să-i dea drumul!

Diamant

Îşi privea lung mama şi nu-i venea să-şi creadă urechilor...

Deci el o să fie... El o să fie vice-rege! Ştiuse chestia asta - dar n-o credea decât acum, când...

- Da, Diamante. Tu o să fii şef peste toţi. Peste două cărţi, tu o să fii ridicat în picioare şi numit şef peste toţi ceilalţi. Mă! Ascultă cu atenţie la mine!

Asculta cu cea mai mare atenţie! Mama lui îl prinse de maletă şi-l smuci scurt în jos, până la ea. Şi-i mârâi în faţă, privindu-l cu ochi încruntaţi:

- Mă! Ştefan este Dumnezeu' tău! Auzi, mă? Să nu-i ieşi din cuvânt! Vezi - că de la tine poa' să-nceapă dezastrul! Că dacă tu pici, îi răstorni pe toţi de sub tine!

- Ştiu.

- Şi soarta se poate schimba într-o clipă! Auzi?

- Da, mamă.

- Vezi - că după ce te faci şef, o să fii mai mult pe drumuri. Şi n-o să mai pot să-ţi zic ce şi cum! Să ai mare grijă!

Aprobă, incapabil să şi spună ceva...

- Să fii foarte atent!

O strânse uşor în braţe... şi şopti:

- Mămico, vreau să te întreb ceva.

- Păi, întreabă-mă!

- ... Mămico... Câţi nepoţei o să ai tu?

- ... Eu? Eu am o singură nepoţică. Şi tu, tot aşa - o să ai o singură fetiţă...

Uite, chestia asta îi displăcea rău de tot! Făcea ce făcea şi nu-i dădea certitudini! Mămica lui îi dădu drumul:

- Iar restul nu te interesează. Las' că vezi tu! Deci, să ai mare grijă mâine, la Nisa. Ţi-am zis - or să fie momente tensionate. Dar azi cărţile mi-au arătat un rezultat pozitiv acolo. Vezi cum faci, să nu-l faci pe-ăla să-şi schimbe planurile!

- Am înţeles.

- Din câte zice Dumitru, sprâncenatu' a ajuns consilieru' ăstuia nou. Ai grijă ce faci...

Aprobă şi oftă greu:

- Stai liniştită - că am mai crescut şi eu, m-am mai dezmeticit...

- Bă! Nu e vorba de dezmeticit! Tu ştii unde te-aruncă pe tine avansarea asta?

Aproba, deşi avea senzaţia că habar n-avea... Mămica lui zâmbi:

- Şi mi-au auzit urechile o chestie nouă... Cum că te-nsori...

Serioos? Zâmbi şi el şmechereşte:

- Zău? Şi cin' ţi-a zis chestia asta?

- Dumitru.

Hait - că se-nsura pe bune! Mămica lui bufni în râs şi pălmui uşor, în glumă, obrazul lui galben ca lămâia:

- Bă, da' fricos mai eşti! Nevastă-ta cică a primit vestea asta "fluierând"!

Adică Raina ştia? Adică ea aflase deja - şi nu-i zisese nimic? Aa...

Piruetă scurtă - şi fuga la ea!

Roşcata

Era frumos aici. Camera asta era foarte primitoare. Foarte aparte...

Stătea pe covor, pe locul unde va fi ţarcul plin cu jucării, şi privea mobila. Îşi imagina păpuşile, căsuţa păpuşilor, cutia cu piese Lego... În dreapta, pe covor, îşi imagina cartea deschisă şi creioanele colorate... abandonate de micuţa care auzise soneria - şi se grăbea să-şi întâmpine tăticul...

Tăticul ei era. Venise. Soneria suna încontinuu - semn că Diamant era foarte nerăbdător să-i spună ceva ultraurgent... Nu, n-o să se ducă să-i deschidă. Dormise aici, la ea. După ce Ştefan venise şi luase laptopul, mâncaseră împreună, leneviseră împreună... Făcuseră "repetiţie pentru 2013"... Acum avea şi ea o jumătate de oră pentru ea - şi pentru gândurile ei.

În ultimul timp, gândurile ei se înghesuiseră unul peste celălalt. Era vraişte în gândurile ei! De când Diamant primise telefonul mamei lui şi trebuise să plece, reuşise să le aşeze pe categorii. Se apucase apoi să pună în ordine categoria "Trésor", care era cea mai îndepărtată din şirul "gândurilor realizabile". Ultimele aranjate vor fi gândurile de afaceri - partea aia în care ea rămânea la conac, cu Adina şi Aleodor şi manualele de-a treia. Şi toate afacerile alea de-i dădeau ei vertij şi emoţii mari. Şi viramentele către umbrele, şi tabelele şi calculele... Pe 27, seara, or să-l serbeze pe Ştefan la conac. Presimţea că, pe 28, regele şi regina se duceau acasă. Diamant şi Grasu plecau spre aeroport, cu destinaţia "România", iar ea îşi punea costumul şi cobora în birou. Şi se ocupa de afaceri. Gândurile astea o cam speriau; aşa că le lăsase ultimele...

Micuţa ei nu ajungea la yală. Diamant suna în continuare. Suna încontinuu - nu ridica degetul de pe bumbul soneriei! Da' ce-avea? Ce se-ntâmplase aşa de dramatic?

Scoase telefoanele... N-o sunase nimeni - nici el, nici Ştefan. Deci nu era ceva dramatic. Le lăsă lângă ea şi oftă greu. Micuţa ei era brunetă, avea ochi albaştri, zâmbea superb - şi-avea dinţişori drepţi şi mititei şi frumoşi ca nişte perluţe...

Soneria tăcu. Zâmbi... şi se gândi că micuţa cu rochiţă roz şi codiţe ondulate bine se căznea să urce treptele - că-i făcuse tăticul ei casă cu etaj, aşa că avea trepte multe...

Ciudat! Micuţa cu rochiţă roz nu purta bocanci! În orice caz, n-avea o tonă - aşa ca tăticul ei! Care urcase scările alea câte două şi tocmai năvălea pe hol! Ia uite - şmecherul ţinea cheia ei de rezervă pe inelul propriilor chei...

Năvălise în dormitor. Dar n-o strigase. Poate se îngrijorase - că nu-i deschisese uşa... Păi, o să afle asta imediat. Uşa cu glasvand de pe holişor se deschisese...

Paşii apăsaţi intrară în cameră. Fu prinsă de umeri, smucită şi săltată-n picioare. Şi răsucită. Iar palma lui Diamant se lipi sonor pe fundul ei!

Ai!

- Ai!

- De ce nu mi-ai zis, fă?

Cum-cum? Jap - încă una la fund! Mm, ce ustura!

- De ce nu mi-ai zis?

- Ce să-ţi zic, nebunule?

Fu smucită, prinsă-n braţe şi săltată de la podea:

- Că la anu' te măriţi cu mine!

Ha?

- De ce nu mi-ai zis?

Gata - Diamant nu mai putea să se prefacă furios... şi zâmbea - şi-o ducea repejor în dormitor... Cum zisese? De ce nu i-a zis... că la anu' se mărită cu el... Aa... Bufni în râs şi se stropşi la el:

- Ia uite-l! Da' ce voiai tu - să te cer de bărbat?

- Atâta-ţi trebuia!

Şi-o trântea pe pat şi se-arunca lângă ea şi-o trăgea-n braţele lui şi...

Ştefan

Masa era plină de bunătăţuri - iar stomacul lui, "revigorat" serios de ultimele evenimente fericite din viaţa lui, îi solicita cu fermitate să-l alimenteze. El nu-l alimenta. Nu putea să mănânce. Era fascinat de masă - de oamenii din jurul mesei. Ceea ce vedea el acum stăruise mult timp în visele lui - dar fusese pesimist şi trist şi fusese mie-n sută sigur că "n-o să se-mplinească"...

Copiii mâncau la masa mică. Léon stătea lângă Azur, care era

urmat de Florentina şi Agata. Fetele discutau "pe limba lor", băieţii vorbeau "de-ale lor"... La ei, masa se golea rapid. Era ciudat - dar tocmai Agata era zorită să se-ngraşe! Léon al lui, mare mâncău încă din prima zi de viaţă, de-abia ciugulea uneori câte-un cartof... De-ăla prăjit, cum îi plăcea lui...

La masa mare, lucrurile stăteau aproximativ la fel. Ana stătea în dreapta lui. El o aşezase acolo. O purtase toată ziua lângă el - de mâna lui, sau de braţul lui. Când Perla îi adusese Fluturaşul să-i dea sân, îi ţinuse pe amândoi în îmbrăţişarea lui... Deci, lângă el stătea Ana. Lângă Ana stătea Perla - iar lângă Perla, Rebeca. Mătuşa lui îi dădea soţiei lui ultimele sfaturi. Ultimele 3 tone de sfaturi referitoare la îngrijirea Fluturaşului. Soţia lui mânca şi era atentă la cuvintele ei. Dar avea senzaţia că cea mai atentă era Rebeca... Şi-i venea să râdă, pentru că ştia el ce ştia - şi-o s-o bată cu cureaua dacă o prindea că rămânea gravidă înainte să serbeze 18 anişori...

Diamant stătea între Rebeca şi tatăl lui. Iar Grasu "închidea cercul". Tăticul lui vorbea, consilierii lui îi sorbeau fiecare cuvânt şi-l "salvau" în memorie...

Iar el stătea între ei, îi privea şi simţea cum i se încălzeşte, încetîncet, cubul de gheaţă din suflet. Simţea cum se linişteşte. Se simţea din ce în ce mai calm, din ce în ce mai sigur pe el...

Uite de ce-i spusese Perla să fie cuminte şi să nu-şi schimbe soarta! Uite de ce trebuise să se abţină, să aibă încredere în soţia lui şi în protectorul lui şi să se concentreze asupra războiului - şi asupra afacerilor! Uite ce bine făcuse, totuşi, Grasu că nu-i spusese nimic din ceea ce aflase de la Isamu! Uite de ce trebuise să se chinuie el şi să slăbească şi să se-ngălbenească tot! Ca să poată acum să stea la masa asta, alături de ei, şi să realizeze că fusese rău - dar răul se terminase. Şi că acum era bine. Şi că or să se întoarcă acasă şi...

O să fie bine.

Diamant

Cât era ceasul? Două? Mm, ce târziu se făcuse! Şi nu putea să fugă până acolo, că-l vedea tot orăşelul cum goneşte ca disperatu' la chinezul ăla...

Ceea ce aflase azi, la masă, îl dezmeticise rău de tot! Ştefan le povestise cum decursese discuţia cu Isamu. Şi apoi îşi tăiase tacticos friptura şi ridicase din umeri: "Probabil că o să închei anul ăsta tot cu el. La urma urmei, Ana are dreptate - cea mai proastă chestie care mi se poate întâmpla ar fi să primesc alt chinez! Unul despre care nu ştiu decât că-l cheamă Xue sau Ling şi că are ochi oblici! Şi pe care n-aş putea decât să-l poftesc în birou!" Da, îi dăduse dreptate. De vreme ce serviciul lui Ştefan era la 16 trepte distanţă de uşa dormitorului lui, aia chiar că ar fi fost o chestie nasoală rău de tot! Pe Isamu "îl cunoşteau cap-coadă", cum se zice! Isamu ăla era alături de Ştefan de şase ani, nu? În plus, fusese implicat în toată viaţa de familie a vărului lui. Şi, vorba aia - de lemn să fie inima chinezului şi tot s-ar fi lipit ceva-ceva de ea...

Iar după ce socotise el aşa, nea Dumitru îi dăduse lovitura de graţie. Le explicase, lui şi lui Grasu, de ce îşi pusese mănuşile albe şi îi ţinuse pe Fei-Yen şi Liwei ca-n puf. Începuse cu cuvintele: "Isamu îşi primeşte ordinele din China. Dacă nu păţea ceea ce-a păţit atunci în România, când a fost cât pe ce să-l omoare nişte neica-nimeni, Isamu ar fi condus o multinaţională, aşa ca frati-su. Nu la dimensiunile Europei de Vest; dar o ţară tot ar fi condus." Şi-atunci i se aprinseseră lui toate beculeţele roşii! Păi el îl făcuse pe chinezu' ăsta în toate felurile! Îl frecase şi-l gonise şi-i urlase la ureche - şi mai şi aruncase cu pietre după el! Or, ăsta ţinea de China! Ăsta nu era consilierul lui Ştefan - că nu-i pupase mâna! Era trimisul Chinei! Şi era, totuşi, foarte bine văzut pe-acolo, printre şefii lui! Era deştept, avea fler, era priceput la butoanele de afaceri... Îşi amintise cum "migrase" sprâncenatu' ăla de la Nisa aşa, cu fruntea sus, de la şeful în picaj la şefu' ăsta nou-nouţ; calculase cum ar fi putut migra Isamu către alt afacerist european, în condiţiile în care actele lui fuseseră întotdeauna impecabile iar la tastatură şi descoperit chestii de nedescoperit nu-l întrecea nimeni. Şi-atunci îi pierise pofta de mâncare. Aşa că, imediat după ce Ana se ridicase de la masă, se ridicase şi el. Se scuzase, pe motiv că trebuie să împacheteze; şi ieşise. Şi pornise lansat cu viteza a doua spre căsuţa chinezilor...

În sfârşit! Mamăă, da' departe îi mai cazase! Intră civilizat pe poartă şi se apropie de uşă. Şi încercă să-şi regleze respiraţia, să nu-i lase chinezului impresia că era speriat sau venise într-un suflet, aşa...

Gata. Apăsă scurt butonul. Şi-şi aranjă geaca. Oare cine venea să-i deschidă? Că încă nu se gândise ce-o să zică dacă se pomenea cu chinezoaica-n cadrul uşii! Adică cu siguranţă n-o să-i zică "Sărut mâna"! Nee - din punctul ăsta de vedere, prefera să fie catalogat ca "mârlan"! Da' cu săru' mâna nu-i dădea!

... Aha! El venea! Spunea ceva în chineză - şi se auzea tot mai tare. Auzea şi celelalte două voci. Erau veseli. Probabil că serveau pască delicioasă, adusă de vreo femeie...

Uşa se deschise larg. Într-adevăr, Isamu era. Râdea. Se distrau. În fine - se simţeau bine. Acum, că tensiunea era redusă la zero iar mare parte din probleme se rezolvaseră de minune, chinezul se destinsese. Şi era "normal". Era aşa cum fusese de fiecare dată când nu avusese de discutat sau de făcut afaceri. În scurtele, rarele lui vizite în Franţa, întâlnise uneori forma asta a chinezului. Era o formă plăcută; aşa că...

Zâmbi şi el. Şi avu impresia că Isamu devine... precaut. Râsul se transformă în zâmbet. Sprâncenele redeveniră aproape drepte. Pomeţii parcă se transformaseră în piatră. Ochii îşi pierduseră orice urmă de umanitate - redeveniseră ochii chinezului "de zi cu zi". Păi...

Păi, el era de vină pentru transformarea aia! Că venise până aici, îi apăsase soneria şi-acu' nu zicea nimic! Start!

- Salut.
- Salut.
- Sper că nu v-am deranjat de la masă...
- Nu.

Chinezul rămăsese "de piatră". Era precaut. Se aştepta la orice - că încă era "pe terenul lor". Păi... Păi, să nu mai bâiguie toate scuzele şi explicaţiile pe care "le copsese" până aici. Şi să-l evite pe "scuză-mă". Sări direct la punctul final - întinse mâna spre el:

- Îţi mulţumesc.

Acelaşi zâmbet amabil... aceiaşi pomeţi împietriţi... Ochii redeveniră umani - iar Isamu îi strânse mâna:

- Eu îţi mulţumesc.

Eei... Şi-acum, că făcuse un fel de pace cu chinezul Chinei, putea să plece - nu?... Nu. Nu putea să plece. Arătă spre dreapta, spre orăşel:

- Am auzit că vine cineva să vă ia, să...
- Da, am rezolvat cu transportul.
- Ei, atunci... Eu o să-i zic, oricum, lu' Cornel să vă ducă pân' la poartă. Şi-i zic că, în caz că e aglomerat pe deneu şi omu' tău întârzie, sau - Doamne fereşte! - face accident...

Iar chinezul aprobă cu capul - ca un fel de "mersi, mă" fără cuvinte... Îi dădu drumul şi păşi în spate:

- Vorbim.
- Vorbim.

Piruetă - şi start spre poartă. Uşa se închise în urma lui...

Şi-acum se grăbea spre casă. Că trebuia să împacheteze costumu' ăla bun. Mâine, la Nisa, n-avea voie să greşească. Chinezu' nou era, după cum zicea Ştefan, un tip a-ntâia - da' nu după scala lui, ci după scala vărului lui. Măcar să arate impecabil, dacă la capitolul "mari oameni politici la nivel mondial şi deciziile lor" era tufă veneţiană!

Isamu

Ia uite ce făcea Diamant...

- ... Iubitule, ce s-a întâmplat?
- Nimic. Diamant a venit să-mi spună că ne duce Cornel la aeroport. I-am zis că am rezolvat cu transportul...

Fei-Yen era foarte veselă:

- Perfect. Liwei şi-a luat toate jucăriile! Şi toate cadourile de la copii!

- Şi are în ce să le împacheteze?

- Bineînţeles!

"Zău? Păi eu v-am adus aici în haine de vară şi fără vreo sacoşică de plastic!" Nu comenta, nu cerea lămuriri, bine că aveau în ce să-şi ia bagajele...

Soţia şi băiatul lui erau foarte ocupaţi cu împachetatul. Profită de ocazie şi se strecură în bucătărie. Şi-şi aprinse o ţigară. Calcula...

Diamant venise la el "din proprie iniţiativă". Nu-l trimisese Ştefan - că, dacă l-ar fi trimis Ştefan, afurisitul ăla mic şi plin de nervişori agitaţi ar fi avut speech-ul pregătit. Aşa că...

Dacă era să se ia după propria intuiţie, dl Ionescu dăduse masă mare azi în propriul living. Şi le lămurise unele nelămuriri. Rearanjase unele idei din capul lui Diamant şi probabil că şi din al Rebecăi. Cu Grasu, el unul nu avusese niciodată probleme de-astea de... atitudine. Diamant, însă, îi arătase toată ura acumulată în ultimii cinci ani! Şi făcuse unele lucruri care l-ar fi necăjit pe Fang... dacă le-ar fi aflat, desigur! Aşa că Diamant, varianta asta "reaşezată" pe poziţia corectă, venise să-i mulţumească. Nu spusese pentru ce; presupunea el că pentru tot ceea ce făcuse şi condusese la deznodământul fericit de astăzi. Spre deosebire de Diamant, pe el îl "reaşezase" Ana şi îmbrăţişarea ei. Şi telefonul lui Fang. Aşa că şi el îi mulţumise vărului lui Ştefan că nu-i îndesase familia într-un beci igrasios şi nu-i pusese la regim de pâine cu ceai. Avuseseră o vilă la dispoziţie, avuseseră pază serioasă, un băiat "la aprovizionare" şi-un card gold ca-n poveşti - de-ăla care nu se goleşte niciodată. Şi avuseseră zilnic musafiri - dl Ionescu, Safira, mama lui Diamant... Liwei îşi petrecuse ziua de naştere cu clovni şi zâne şi împacheta azi cadourile de la prieteni...

Diamant nu era genul de om care să-i mulţumească lui, băiatului de mingi, doar aşa - fiindcă voia el să se simtă împăcat cu eu-ul interior. Diamant era maestru în şmecherie. Diamant venise azi la el ca să-i mulţumească şi să-i strângă mâna. Pentru că, mâine, Ştefan se ducea la Nisa. Şi nu se putea să nu bată palma cu Fang. Aşa că el şi Diamant or să se mai revadă - că nu degeaba venise vice-regele "să se-mpace"! Şi-or să se revadă destul de des...

Ştefan se hotărâse...

Stop. Nu. Ştefan nu se hotărâse. Dacă Ştefan s-ar fi hotărât, Diamant i-ar fi ţinut un speech de jumătate de oră! Şi n-ar fi plecat înainte să fie mie-n sută sigur că fusese iertat! Aşa că...

Aşa că trebuia să aştepte. Trebuia să plece de-aici, să ajungă şi ei acasă, să se liniştească, să reintre într-un fel de viaţă semi-normală...

Până pe 28 decembrie, era sigur că nu va primi nici un semn de la Ştefan. Aşa că plănuia chiar acum să ajungă la Cannes, să comande ceva de mâncare, să facă o baie fierbinte şi să ia un somnifer. Şi să-i roage să-şi închipuie că el nu e acasă - şi să-l lase să doarmă. Îi era atât de dor de patul lui...

Ana-Maria

Gata - erau gata de plecare. Fluturaşul, împreună cu provizia de biberoane, laptele praf şi patru troller-e de hăinuţe şi creme şi unguente şi medicamente şi pamperşi, se mutase la Perla. Agata se mutase la nea Dumitru. Şi Florentina, şi Léon tot la el erau. Casa aia era, de departe, cea mai gălăgioasă aşezare din orăşel! Păreau să aibă atât de multe să-şi spună, că...

Medicul de pe Salvare constatase creşterea băiatului. Fluturaşul luase în greutate şi se întremase binişor. Îi făcuse şi ultimele injecţii şi îi asigurase că, dacă se întâmpla ceva dramatic, avea un bun prieten la SMURD - şi venea cu elicopterul, ca să ajungă cât mai repede. Aşa că Fluturaşul lor o să fie bine. Perla o asigurase că nu va rămâne fără lapte. Şi nici n-o să facă colici. Nici n-o să răcească. Nici n-o să sughiţe excesiv. Perla îi pomenise azi, la masă, toate bolile pământului - şi-i demonstrase că ştia medicaţia necesară pentru fiecare. De parcă simţise că n-are încredere în ea... Ei bine, avea încredere în ea. Femeia aia crescuse ditamai vice-regele, plus jumătate din copiii şatrei - aşa că avea toată încrederea în ea! Mama lui Diamant ştia, oricum, mult mai multe lucruri despre copii decât ştia ea! Speech-ul de la masă era cea mai bună dovadă...

Se privi din nou în oglindă... Îşi privea chipul. Capul. Nu voia să coboare mai jos de gât - o făcuse azi dimineaţă şi trăsese concluzia că "scăpase ieftin". Slăbise în ultimul hal. Trebuise să facă o nouă gaură la curea, ca să nu cadă pantalonii de pe ea! Mare miracol că Ştefan al ei n-o păruise bine, că n-avusese grijă de ea...

Capul arăta bine - iar hainele fuseseră aduse "pe-o tipsie de platină", aşa că erau impecabile. Ea era gata de plecare. Auzea clar rumoarea din faţa hotelului, semn că începeau să întârzie deja... Îşi luă geanta şi ieşi.

O miră să descopere că soţul ei n-o aştepta lângă uşă. Dar o şi bucură descoperirea asta. Ştefan făcuse tot posibilul să stea lângă ea non-stop. Copiii? Parcă uitase de copii! Soţul ei n-avea ochi decât pentru ea. Dar bănuia că nu-l lăsase tăticul lui să facă asta şi acum, la plecare - şi-i amintise de prinţ şi prinţesă ori de câte ori ea avusese alte treburi. Când dormise, când scosese lapte, când făcuse duş...

Împinse uşa şi ieşi din hotel. Şi fu imediat prinsă de mijloc şi de braţ şi condusă repejor spre copii! Ia uite-l unde era soţul ei! Ca de obicei, în clipele când nu accepta să facă decât ceea ce voia el şi nu accepta nici să fie muştruluit pentru asta, Ştefan făcea şmecherii - turuia, dădea dispoziţii în dreapta şi-n stânga, îşi lua la revedere în dreapta şi-n stânga, mulţumea pentru complimente... Se grăbi să-şi îmbrăţişeze copiii. Şi oftă greu, în şoaptă:

- Voi chiar vreţi să rămâneţi aici?

- Da, mami.

- Sigur-sigur? Pentru că e de-ajuns să bat din picior şi să cer să veniţi cu noi - şi veniţi cu noi!

- Nu, mami! Stai liniştită! Şi-aşa, cât mai e? Două zile! Şi venim cu bunicu' la conac!

Asta aşa era! Léon o pupă apăsat pe obraz:

- Mami, da' nu-i aşa că acum o să mănânci mult?

Bufni în râs şi aprobă - şi fu din nou pupată apăsat pe obraz... Acum era acum! Socrul ei! Socrul ei râdea, dar avea ochii plini de lacrimi. Era fericit - şi plângea, de ciudă probabil că nu rămân aici pentru totdeauna! Îl strânse bine-bine în braţe, iar el începu să râdă:

- Măi, Ştefane! Da' se cunoaşte că a văzut şi ea lecţiile alea de aikido!

Aoleuu! Roşise rău! Îl pupă apăsat pe obraz:

- Săru' mâna, nea Dumitre!

Şi bineînţeles că fu pupată apăsat pe frunte... Soţul ei o trase repede spre dreapta:

- Hai, că mi-e că n-o să mai putem să decolăm, dacă începe ninsoarea!

Aprobă şi se grăbi să-l urmeze. Deşi o durea sufletul. Nu venea nici o ninsoare. Se grăbea el să plece, să ajungă repede la Cannes...

Fu condusă la o maşină... nouă pentru ea. O maşină uriaşă, după părerea ei. Frumoasă, dar uriaşă! Probabil că se strecurase cu dificultate pe poartă... Portiera şoferului se deschise; nu vedea cine e, pentru că maşina aia era pur şi simplu gigantică...

Râzând, fericit nevoie mare, Titel apăru pe după botul maşinii! Şi-i deschise portiera din spate! Uau! Păi Titel...

Gata, că nu mai avea răbdare! Alergă spre el! Şi uite-l cum fugea de ea!

- Stai! Stai uşor, să nu cazi! Să nu te loveşti! Uşurel!

Da' ce-avea cu ea? Îl înhăţă de geacă şi-l trase la îmbrăţişat. Taretare, ca la aikido! Mm - ce uriaş minunat era omul ăsta! Soţul ei râdea şi el:

- Lasă-l uşor, că-l frângi tocmai acu', înainte de 27!

... Mda, corect! Prea se aruncase să-l îmbrăţişeze - de parcă ştia un mic secret, de la el! Îi dădu drumul şi fu pupată bine pe amândoi obrajii. Şi fu strânsă în braţe - ea, de data asta! Mm, ce greşeală mare făcuse! Titel "se punea bine cu şefa"...

- Doamne! Dac'ai şti prin ce-am trecut noi aici...

- Dac'aţi şti voi prin câte am trecut eu acolo...

Fu repusă pe zăpadă şi condusă la maşină. Şi urcă pe bancheta din spate. Şi-şi impuse să nu-şi piardă zâmbetul. Fir-ar să fie de treabă! Se comportase după cum îi dictase inima - şi uitase să se cenzureze! Uitase că trebuia să fie regină! Uitase "cum se face" - şi i se atrofiase rău calculatorul ăla care socotea, de obicei, supuşi şi culoare poziţionate la înălţimi ameţitoare! Tocmai de-asta, se ghemui în braţele lui Ştefan... iar Titel porni motorul:

- Şi-acu', şefule, cu viteză maximă la Otopeni! Da?

Mm - făcuse daune mari! Ştefan tăcea... Titel se întorcea spre ei... Revenea spre volan şi demara, fără să mai scoată vreun cuvânt... Maşina făcea rondul, iar ea vedea aliniate frumos pe şosea o maşină neagră cu girofar şi-o motocicletă de poliţie...

Oftă uşor, ca pentru ea, şi decise că cea mai rezonabilă decizie pe care-o putea lua era să tragă un pui de somn. Sau măcar să pară că trage un pui de somn. Să nu mai facă şi alte "daune" prin calculele soţului ei.

Diamant

Cornel era foarte tăcut. De când plecaseră din Aurari, consilierul lui "pe probleme de securitate" nu scosese un sunet. În maşină era linişte. Nu ascultau muzică, nu comentau plecarea în Franţa, nu-şi exprimau opinia despre serbarea copiilor sau despre rata inflaţiei...

Brusc, Grasu arătă spre parbriz, spre Escalade, şi bombăni ca pentru el:

- Diamante, tu scapi; da' eu o să am ceva de luptă cu ăsta!
- Ba n-o să ai.
- Tu n-ai văzut ce-a făcut, la maşină?
- O să-l pună chiar ea pe şine. Ai să vezi!

Raina se grăbi să-i oprească:

- L-a pus şefu' pe şine.

Dacă era ea aşa de sigură...

- A ridicat degetu' la el - şi ăla s-a întors spre parbriz şi-a apăsat acceleraţia. Am văzut io!

Dacă văzuse ea... Păi, dacă văzuse ea...

Ar fi tras-o în braţele lui - că îi despărţeau fix cinşpe centimetri de banchetă. Dar nu era bine să facă asta. Cornel era la volan - şi tăcea ca un peşte. În condiţiile în care tot orăşelul ştia "ce şi cum", tot orăşelul îi văzuse fericirea şi goana pân' la casa ei, iar ea văzuse ieri serbarea din poziţia aia ţinută strâns de braţele lui...

Cornel n-avusese nici o reacţie la adresa lui. Sau a inelului lui. Sau a zilelor şi nopţilor petrecute de el alături de Raina. Cornel nu mai pomenise nimic despre Safira. După moartea ei, omul ăsta nu-i spusese decât probleme de securitate - şi de afaceri! Şi... Şi n-or să discute acum. Îl bătu scurt pe umăr:

- După ce ne duci pe noi, te întorci glonţ în Aurari.
- Da, şefu'.
- Şi ştii ce-ai făcut acolo...
- Bineînţeles.
- Oricum, e nea Dumitru acolo...

Iar individul aproba şi nu mai zicea nimic...

Scoase mobilul şi începu un mesaj nou. Către nea Dumitru. Că nu era în regulă ce se-ntâmpla acum aici.

Ştefan

Buzunarul drept vibră scurt. Care consilier al lui avea nelămuriri? Ana se ridică imediat cum el scoase mobilul - iar gestul ei îl făcu să zâmbească. Îşi sesizase propria scăpare şi încerca să se informeze cât mai repede, să-şi reintre cât mai repede în locul şi rolul de regină... Îi fură un sărut şi deschise mesajul.

Nu-mi place ce se întâmplă cu Cornel. Pare răcit.

Iar pe-asta i-o spunea Diamant - care era şeful lui direct. Mm - păi dacă era pe-aşa... Reply...

Gândeşte-te la trei variante. Şi spune-i bancuri până ajungem.

Send. Şi gata - că aveau tot timpul să discute în avion. Şi nu-şi permitea ăla să facă accident când era Grasu în dreapta lui! Mai încercaseră vreo şase mişcarea asta - şi toţi sfârşiseră răcoriţi de mâna lu' Grasu, în şanţu' drumului! Aşa că individu' n-avea nici o şansă să facă accident.

Telefonul special vibră din nou. Băă! Ce-aveau ăştia cu el? Era... Aleodor. Îi făcuse un apel, aşa că trebuia să-şi verifice urgent mail-ul. Mai aveau doar un sfert de oră până la Otopeni. Iar informaţia era, totuşi, arma secolului XXI.

Roşcata

Diamant sparse brusc tăcerea:

- Auzi, Cornele?
- Da, şefu'.
- Am să-ţi zic un secret ultrasecret...

Soţul ei scoase două dispozitive de bruiaj, le porni pe amândouă şi se trase spre centrul maşinii. Şi începu să chicotească:

- Când mă-ntorc, noi doi trebuie să facem măsuri noi de securitate.
- Da, şefu'.
- Că plecăm trei voinici şi ne-ntoarcem cinci; aşa că lucrurile se vor complica un pic.
- Am înţeles.
- Şi am de vorbit cu tine o chestie...

Cornel aprobă scurt cu capul. Diamant începu să râdă de-a binelea:

- Tu o să fii omu' meu de bază. Tre' să-ţi găseşti nişte băieţi cu urechi ascuţite şi memorie bună... Care "să plece-n delegaţie" şi să ne spună şi nouă una şi alta, când se-ntorc. Ştii? Tre' să ne facem un departament de spionaj...

Bărbatul de la volan aprobă din nou. Iar Diamant reveni pe spătarul banchetei:

- Da' despre asta vorbim când mă-ntorc. Că frige.
- Da, şefu'. Am înţeles.

Înţelesese. Bun. Acum, tare era ea curioasă să afle despre ce măsuri de securitate era vorba! Că plecau ei trei... dar nu se-ntorceau cinci. Ea rămânea în Franţa; Titel se întorcea cu ei, pe 28. Plecau trei, se-ntorceau tot trei. Era o chestie care-i scăpa...

Şi mai era o chestie. Orice alt şef peste securitate ar fi rânjit, plin de satisfacţie, atunci când ar fi auzit că-i dă şefu' lui pe mână un departament de spionaj. Fie el mare, mititel sau microscopic. Cornel nu schiţase nici un gest, nici un zâmbet... Ciudat!

Ştefan

Escalade-ul opri lângă scara avionului. Se grăbi să-i strângă mâna lui Titel:

- Mersi, Titele!
- A fost plăcerea mea, Ştefane!
- Ne vedem pe 27, da?
- Bineînţeles! Asta, desigur, dacă nu te răzgândeşti!

Măăi, da' ce sperios devenise brusc Titel! Doar ridicase degetu' la el - şi parcă-l dăduse în spaime complexe! Începu să râdă şi deschise portiera:

- Ce glumeţ te-ai făcut aşa, deodată!

Gata cu discuţia aia tâmpită! Coborî şi constată că pe Ana o ajutase Titel să coboare; aşa că îşi luă soţia în braţe şi porni spre scara avionului:

- Vorbim!
- Vorbim! Săru' mâna!
- Să creşti mare, Titele!

Avea ea un stil foarte special de-a detensiona atmosfera şi de-a le ciufuli tuturor socotelile! Regina lui era "mană cerească" pentru departamentele de cardiologie!

Intrară în avion iar însoţitorul de zbor se grăbi să-i întâmpine, în engleză:

- Bună ziua şi bine aţi sosit la bord.
- Bună ziua.
- Avem aprobare de decolare, pentru ora stabilită.

Aprobă şi porni spre scaune. Individul avea limbariţă - dar nu era vina lui. Şi nici nu-i făcea o deosebită plăcere să-i toace lui la ureche. Aşa toca pentru fiecare muşteriu pe care-l primea în avionul ăsta. Trebuiau să se suporte reciproc şi să-şi zâmbească...

Ana-Maria

Lipsise cam mult, după părerea ei. Atunci când îi spusese că Ştefan avansase, nea Nicu Senioru' făcuse mişto de ea! Alt avion, alt însoţitor de zbor, alte condiţii... Maşini blindate, suite cu girofar, subalterni îmbrăcaţi în poliţişti... Uau!

Se aşează şi oftă greu...

- ... Ce s-a întâmplat?
- Am lipsit prea mult. Iar ceea ce-ai făcut tu se numeşte vrajă. Sau exces de drojdie...

Ea arăta avionul, Ştefan râdea... Zâmbi slab:

- Mă simt undeva la viteza trei. Aşa că va trebui să mă suporţi în birou, în următoarele două săptămâni.
- Nu mai vorbi aşa - nici măcar în glumă.

Hm... Ştefan îi luă mâna şi-i strânse degetele. Şi începu să le extindă încet, unul câte unul, gânditor... Consilierii urcau şi ei în avion - şi se cam certau pe locuri... Ştefan puse degetul pe primul ei deget şi şopti, în romanes:

- Ăsta este avionul International Chamber of Commerce - concernul multinaţional din care face parte bunul nostru protector de la castelul din vestul Franţei.

Bunul lor protector din vestul Franţei era nea Nicu Cărare. Aprobă scurt cu capul. Ştefan se mută la degetul următor:

- Din aprilie până acum, Internele mi-au protejat investiţiile - dar n-au văzut nici măcar un arpagic expirat de la mine. Au încercat să mă împiedice; dar n-au reuşit. Aşa că, în noiembrie, când am acceptat să discut cu ele, au fost nevoite să dezlege sacul cu bunătăţuri şi să mă invite să mă servesc...

Aprobă, zâmbind, imaginându-şi cam ce bunătăţuri putea alege regele aurarilor din sacul Internelor... Degetul numărul trei:

- Cornel răceşte azi. Rău.

Poftim?

- Aleodor mi-a comunicat că Cornel a contactat azi-noapte un personaj foarte influent de la Interne. Şi că, pe motiv de sărbători ortodoxe, respectivul l-a amânat pentru azi. Iar el s-a anunţat "în audienţă" diseară, la zece jumate. Omul Internelor ne-a informat prompt, azi-noapte; dar Aleodor a fost circumspect şi i-a cerut dovezi. Abia acu' juma de oră a primit înregistrarea telefonică în care Cornel îl informa că ştie multe şi tocmai a mâncat sămânţă de vorbă...

Păi...

- Aşa că Cornel răceşte azi, în drum spre Aurari.

Cornel? Şeful pazei? Da' ce-i venise? Adică de ce... De ce să vrea ăla, brusc, să-i toarne pe toţi? Ăla era putred de bogat! Curgea banu' pe el şi-atunci când dormea buştean! De ce? Degetul lui Ştefan se mută pe următorul ei deget - iar el îşi lipi buzele de urechea ei:

- Pentru că Diamant i-a întins o capcană şi s-a folosit de el ca să se dezlege de Safira.

Hait! Mâna îi reacţionă imediat - şi-i prinse degetul! Ştefan îi sărută mâna, zâmbind, făcând abstracţie de reacţia şi mutra ei...

Deci Diamant... se folosise de Cornel... ca s-o facă pe Safira să greşească! Safira se culcase cu Cornel! Cu Cornel Buldogu, şeful bodyguarzilor! Iar Diamant îi prinsese! Iar Ştefan îl dezlegase de ea! Iar ea se aruncase în fântâna de la Mall! Iar Diamant se însurase cu Rebeca! Gata - ameţise instantaneu...

Din fericire, şocul aflării acelei veşti fusese îndeajuns de mare ca s-o priponească acolo, pe scaun. Din fericire, nu întorsese capul spre Diamant. Rămăsese împietrită acolo...

Soţul ei îi luă din nou mâna şi îi prinse degetul mic:

- Am luat jurnalul tău cu mine; şi îţi promit că o să stăm amândoi în birou, o să-l citim iar eu o să-ţi povestesc ce s-a întâmplat "pe partea mea". Că eu n-am ţinut un jurnal. Şi am nevoie de nişte puncte de reper. Tu ai notat acolo fiecare filmuleţ de pe youtube, fiecare ştire de la televizor...

Aprobă. Şi îl sărută. Soţul ei o iubea mult - şi n-o lăsa "la viteza 3". Şi presimţea ea că o s-o ţină de-acu' încolo lângă el - ca să ştie cât mai multe despre afacerile lui. Şi despre afacerişti. După ce născuse, realizase că ar fi putut să se-ntoarcă zilnic - dar nu se gândise nici o clipă la şefii de oraşe, la subalterni, la aliaţii şi prietenii lui Ştefan...

Isamu

Bagajele lor erau gata. Numai că în faţa casei nu era Cornel. Era un alt tânăr, cu un BMW negru. Nu era Cornel, aşa cum îl anunţase Diamant...

Stătea în cumpănă. Nu era foarte sigur că voia să urce în maşina aia. Avea un presentiment. Avea senzaţia că lucrurile merseseră mult prea bine, mult prea repede, mult prea simplu... Ştefan şi Ana plecaseră, Diamant plecase şi el, Grasu şi Rebeca plecaseră... Ceva era "putred" acolo. Aşa că el privea uşa şi nu-i venea s-o deschidă...

Fei-Yen îl prinse în braţe şi zâmbi, veselă:

- Gata? Mergem?
- Nu ştiu ce să zic...
- Păi... de ce? Ce s-a întâmplat?
- Diamant a spus că ne duce Cornel până la poartă. Şi, după cum vezi, pe noi nu ne aşteaptă Cornel.

Realiză imediat că făcuse o greşeală. Rândunica lui pălise. Băiatul se grăbea s-o prindă de braţ - că era speriată rău... Oof, ce prostie monumentală făcuse! Se grăbi să iasă:

- Staţi aici.

Trase uşa după el şi porni spre poartă. Iar tânărul se grăbi să coboare de la volan:

- Bună ziua.
- Bună ziua. Diamant mai e în Aurari?

Pusese întrebarea aia în franceză; primi răspunsul corect în română:

- Nu, a plecat deja. Cornel e prins în trafic, pe drumul de întoarcere de la Otopeni. M-a sunat şi mi-a spus să vă duc eu.

Exact cum era mai rău! Aprobă scurt:

- Să sperăm că şoferul meu nu e în acelaşi blocaj de trafic...
- Şoferul dvs a ajuns deja. E la poartă.

Deci maşina lui ajunsese deja... Minunat! Se grăbi să-i zâmbească:

- Te rog, du tu bagajele la poartă. Noi o să facem o plimbare până acolo. E OK?
- Sigur!

Şi i se păruse atât de natural... Stânga-mprejur şi repede la uşă! Intră şi şopti:

- Haideţi! Luaţi valizele! Le ducem la maşină, după care mergem la dl Ionescu să ne luăm la revedere!
- Dar
- Sst!

Scoase telefonul şi... Şi decise să rişte. Selectă numărul lui Sun Peng. Suna...

- Da.
- Salut.
- Salut.

- Ai trimis pe cineva să mă ia din Aurari?
- Bineînţeles.
- Este deja la poartă?
- Bineînţeles.
- Şi nu poate să intre?
- Nu.

Cum era mai rău... Că nu putea să-i zică la telefon ce problemă avea el...

- ... Cornel a avut o problemă, pe DN1. Băiatul de la poartă nu poate să-l lase pe băiatul meu să intre.
- ... Ştii tu că
- Da.

Deci "frige". Şi trebuia să încheie conversaţia acum.

- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi apucă două valize:

- Haideţi.

Îl imitau - luau şi ei din bagaje şi ieşeau. Tânărul se repezi să ia valizele din mâinile rândunicii lui:

- Lăsaţi, că le duc eu!

Ia uite, ce amabil era! În fine - nu mai conta! Dacă Sun Peng ştia de blocajul lui Cornel, era OK. Adică era un blocaj real - nu unul inventat "pe-un picior", ca să-i îndese pe ei într-o maşină-capcană...

Trebuia să devină un pic mai curajos. Da, el era de-a dreptul sinucigaş la tastatură; dar acolo, "pe teren", era fricos ca un iepure. Şi nu era bine aşa.

- Gata!

Îşi luă rândunica şi băiatul şi porniră împreună spre brad...

- ... Crezi că
- Nu cred nimic. Cornel e blocat pe drum. Iar eu sunt precaut. Ss...

Liwei strigă în franceză:

- Paa, Matei! O să-ţi scriu!

Geamul casei din dreapta se deschise larg iar puştiul se aplecă jumate peste pervaz şi răcni în română:

- Paa, Liwei! O să-ţi scriu! Şi o să-ţi trimit multe poze!

Aproape imediat, geamul casei vecine se deschise şi el:

- Liwei! Stai!

Ia uite - ăsta venea până-n stradă! Păi... Păi, îşi împinse uşurel băiatul spre el şi-şi trase rândunica mai aproape. Fei-Yen era speriată de-a binelea:

- Spune-mi ce s-a întâmplat!

Trăiască limba chineză! Turui, în şoaptă:

- Nu ştiu ce s-a întâmplat. Trebuia să ne ducă şeful pazei; dar l-am sunat pe Sun Peng, iar el mi-a spus că ăla a avut o problemă pe DN1. Iar maşina trimisă de el să ne ducă la aeroport ne aşteaptă în faţa porţii. Mă îndoiesc că puştiul ăsta care ne duce bagajele are o bombă în portbagaj. Dar prefer să fiu foarte precaut, pentru că lucrurile au mers foarte bine în ultimul timp.

Rândunica lui aprobă scurt cu capul. Îi fură un sărut şi redeveni atent la drum:

- Nu uita că eu mi-am petrecut mare parte din viaţă în birou. Iar atunci când am încercat să ies pe stradă, n-am fost bun de nimic.
- Nu mai vorbi aşa!
- Ăsta e adevărul. Ăsta e secretul succesului meu de până acum - altcineva a fost pe stradă. Eu am stat în birou şi-am făcut ceea ce ştiu să fac cel mai bine. El a fost pe stradă, printre oameni, şi-a făcut ceea ce ştie să facă cel mai bine.

Fei-Yen începu să râdă:

- Sunteţi complementari. Vă completaţi.
- Da, suntem un cuplu foarte frumos...

Şi-acum râdeau amândoi...

Liwei era asaltat de copii. Şi fete, şi băieţi. Veniseră să-şi ia la revedere de la el. Îl invitau să se întoarcă, în vacanţa de vară, măcar două săptămâni. Una dintre fete îi adusese un cozonac - să aibă, să mănânce pe drum. O altă fată făcuse un desen, special pentru el... Se înţelegeau de minune! Băiatul lui le vorbea în franceză, copiii îi vorbeau în română şi se înţelegeau! Era ciudat... Dar şi el înţelegea limba română; aşa că nu se mai minuna acum, când îşi amintea că oamenii din Aurari erau francofoni, la şcoala din Aurari se învăţa şi franceza iar copiii deprindeau mai uşor limbi străine...

Dl Ionescu îi aştepta lângă brad. Zâmbea. Stătea acolo, cu mâinile împinse bine în buzunarele gecii, şi se uita la ei... admirativ! Hei! Păi ce făcea?... Ce să facă - se delecta şi el cu imaginea cuplului Chèn! La urma urmei, nu era chiar "expirat"; şi-avea o soţie frumoasă!

Se grăbi să întindă mâna spre el:

- Vă mulţumesc. Pentru tot.
- Stai liniştit, Isamu. Eu îţi mulţumesc.
- Dvs. n-aveţi de ce să-mi mulţumiţi.
- Ba da. De fapt, eu am de ce să-ţi mulţumesc - nu tu.

Îl făcea să se simtă tare prost! Şi nu prea ştia cum să-i spună asta! Parcă simţindu-i ezitarea, dl Ionescu arătă în spate, spre şosea:

- Băiatul mi-a spus că vreţi să faceţi o plimbare pân' la poartă. Dar nu cred că vreţi să ajungeţi la Cannes răciţi cobză; aşa că mergem toţi patru cu maşina.

Aoleu! Dl Ionescu îi înţelesese gândurile! Şi nu-l lăsa să protesteze nicicum - îl lua de braţ şi pornea spre maşina neagră...

Trebuia să-i spună. Trebuia să-şi justifice decizia - şi precauţia. Aşa că oftă scurt şi coborî mult tonul vocii:

- Diamant mi-a făcut o vizită, pe la două. Mi-a spus că vorbeşte cu Cornel, să ne ducă el în caz că
- Cornel a avut un accident, pe DN1. La întoarcerea de la Otopeni. S-a înfipt într-un plug de deszăpezire. E balamuc mare acolo - poliţia, descarcerarea, Medico-Legalul...

Cornel murise? Îl privea lung, buimac... I se deschise portiera; urcă în maşină, pe bancheta din spate. Liwei insista să stea el în faţă, ca să aibă loc pentru cadouri... Fei-Yen urcă lângă el. Iar BMW-ul porni încetişor către poartă.

Era linişte în maşină. Era ciudat... Bătrânul zâmbea aşa, cu subînţeles:

- Deci, a făcut accident. Şi-a murit pe loc. S-a înfipt frontal în lamă, cu 80 la oră. Îţi dai seama că, la viteza aia, faptul că era într-o maşină bună nu l-a ajutat cu nimic...

Aprobă, în virtutea inerţiei, iar dl Ionescu oftă scurt:

- Aşa e iarna. Periculoasă. Cred că n-a fost atent! Probabil vorbea la telefon... sau...

Vorbea la telefon... când afară era iarnă... periculoasă... Tânărul de la volan oftă şi el scurt:

- Oricum, am înţeles că Diamant a aflat deja.
- Da. A aflat. Stai liniştit, că nu te culci azi fără şef!

Dl Ionescu râdea, tânărul râdea... în condiţiile în care Cornel tocmai suferise un accident îngrozitor şi murise...

... Contele avansase deja. Primise toate avantajele de care avea nevoie. Iar el abia acum observa că în România fusese agitaţie mare şi-o "pleiadă" de consilieri - dar consilierul "special" rămăsese la conac şi dormise, probabil, pe scaun, cu fruntea pe tastatură. Iar el nu calcula acum faptul că Cornel încercase să trădeze; calcula că Ştefan avusese încredere în Gaboraş, omul SIE, pe care-l cunoscuse cândva în luna mai. Anul ăsta. Calcula că Ştefan redevenise regele ăla pe care-l ştia el. Numai că el era acum ţinut "pe partea cealaltă". El îl cunoştea pe Ştefan "din partea lui" - care era anunţată prompt înainte ca lovitura, sau cacealmaua, să se producă. Privit de pe partea asta, contele era imprevizibil. Şi un adevărat maestru în calcule, lovituri şi cacealmale. Fiind însă pus în postura încasatorului, simţea pe propria piele tăria zidului care-l înconjura pe conte. Nu putea să-i calculeze intenţiile. Nu putea să-i anticipeze mişcările. Nu putea să-i bănuiască gândurile - iar calculele lui Ştefan erau acum un mister pentru el. Era "pe partea asta" şi înţelegea perfect de ce unii oameni nu apreciau calităţile contelui şi-i deveneau duşmani. Hm...

- Ia spune, Liwei - ţi-a plăcut aici, în Aurari?
- Da! Pe cuvântul meu de onoare că mi-a plăcut!
- Am văzut că ţi-ai făcut mulţi prieteni...
- Foarte mulţi! Niciodată n-am mai avut atât de mulţi prieteni

şi tovarăşi de joacă!

- Atunci, te invit să ne vizitezi la vară. În vacanţa mare. Ce zici?

Băiatul lui se întoarse spre Fei-Yen:

- Zic că mi-ar place mult, dar trebuie s-o întreb pe mami...

Care era vişinie şi nu prea ştia ce să spună sau să facă... Tot dl Ionescu o scoase din încurcătură:

- Până la vară, eu zic că ai tot timpul s-o convingi! Aşa-i?

- Aşa-i!

Băiatul lui era fericit, rândunica lui era mută, el era un pic zăpăcit de toate astea...

Maşina opri lângă poartă. Şoferul se grăbi să coboare - iar dl Ionescu coborî şi el. Îl urmă - iar dl Ionescu spuse ceva, în romanes. Trei tineri lăsară baltă posturile de pază şi se repeziră la trollerele lor... Fei-Yen "se orientase" - îşi canalizase atenţia spre Liwei. El, însă...

El se grăbi să-l urmeze pe dl Ionescu - care tocmai ieşea în drumul naţional. Păi, ce făcea? Ieşea în drumul naţional? În bătaia armelor care-l aşteptau pe el? Văzu imediat cele patru maşini negre, pe Sun Peng aşteptând lângă cel de-al doilea Mercedes...

Nu. Nu era bun "în stradă". El era maestru la tastatură. Trebuia să rămână în birou. Îşi făcuse griji aiurea, îşi speriase soţia şi-l pusese pe omul ăsta să iasă din casă ca să-l însoţească până aici! Tocmai pentru că nu era bun în stradă! Pentru că nu era în stare să privească omul şi să-i citească gândurile! Şi habar n-avea să judece o cacealma, sau o decizie a unui partener! Oof!

Dl Ionescu se întoarse şi întinse mâna spre el:

- Drum bun, Isamu!

- Rămâneţi cu bine, dle Ionescu!

Iar Fei-Yen se repezi şi-l strânse în braţe! Heei...

Bătrânul zâmbea, o bătea uşurel pe spate şi-i spunea să stea liniştită, că nu-l necăjise nicicum, nu-l deranjase nicicum, pentru el fusese o reală plăcere să-şi petreacă orele în compania ei... Liwei îl îmbrăţişă şi el. Tatăl lui Ştefan îşi reînnoia invitaţia iar băiatul lui îl asigura acum că o să revină în Aurari imediat cum o convingea pe mami să-l lase...

Dumitru Ionescu îi făcu scurt cu mâna, zâmbind. Îi răspunse exact la fel. Dumitru Ionescu porni spre poartă. El porni spre portiera rămasă deschisă...

- Salut.

- Salut.

- Hai, că întârziem.

Da - corect! Uitase că trebuia să fie la poartă la patru - şi se făcuse patru şi-un sfert!

Coloana de maşini se puse în mişcare - iar Sun Peng se răsuci pe scaunul din faţă şi-i întinse un MP3 şi-o pereche de căşti:

- Înţelegi româna, da?

Aprobă şi le luă - iar şeful peste România îşi puse o mască veselă şi "explodă" în chineză, spre Liwei. Îl întreba ce mai face, constata că crescuse cât un baobab de mare, că şi mămica lui se făcuse foarte frumoasă, că aveau multe cadouri, că trecuse deja Moş Crăciun pe la brad şi sigur lăsase acolo un cadou... Îşi puse căştile. Deci...

Deci, auzi un păcănit scurt. Iar o voce adormită bombăni: "*Mda*". Vocea lui Cornel îl făcu să tresară! "*Bună dimineaţa, domn' general. Cornel Ţăcălău sunt.*" Numele nu-l dezmeticise pe general: "*Cine?*" Tonul lui Cornel devenise conspirativ: "*Cornel Buldogu', omu' lu' Diamant al lu' Ştefan Ionescu.*" "*Aa...*", zisese generalul şi sărise-n picioare şi-şi turnase apă-n cap, ca să fie treaz şi atent şi alert şi să audă tot şi să reţină tot... "*Domn' general, m-am mai gândit la ce mi-aţi zis în septembrie. Dacă mai e valabilă oferta, eu aş da o fugă pân' la dumneavoastră...*" Într-adevăr, individul se trezise complet atunci când îi răspunsese: "*Băi, oferta e valabilă. Da' e două noaptea, mânca-ţi-aş! Acu' un ceas am pus capu' pe pernă! Că-i Crăciunu'!*" Cornel îşi ceruse scuze, îi spusese că îl suna acum pentru că fusese agitaţie mare în orăşel pe motiv de întoarcerea reginei şi sosirea tuturor VIP-urilor pe capul lui... Generalul îl invitase, cu multă bucurie şi multă nerăbdare, să-l viziteze în noaptea asta. Acasă. Că stătea la bloc şi "*nu se prind ăia*". Iar Cornel îşi anunţase sosirea azi, la ora zece. Noaptea. Opri MP3-ul şi-şi scoase căştile. Iar Sun Peng le luă şi zâmbi, vesel nevoie mare:

- E pe stânga. O să trecem pe lângă el. Nu-l poţi rata - că au făcut mizerie mare...

Nu se îndoia că, la muşamalizări, Diamant era maestru; iar umbrela Internelor depusese eforturi mari ca să-l vadă pe Ştefan mulţumit de rezultat...

Ştefan avansase deja. Se descotorosise instantaneu de trădător! Regele nu mai dădea avertismente pentru asemenea tentative de trădare. Mai ales că era vorba despre şeful pazei! Cornel făcuse "armata aia dificilă", cum îi plăcea lui Ştefan s-o numească; şi nu făcuse doar "o tură"... Hm!

Ana-Maria

Atmosfera din avionul ICC era foarte destinsă. Glumeau. Discutau lucruri serioase într-o manieră glumeaţă. Diamant era "sufletul petrecerii". El comenta glumeţ toate cuvintele celorlalţi. Ea nu spunea nimic; ea stătea cuminte în braţele soţului ei şi-i asculta. Îi privea şi îi asculta şi se simţea atât de bine...

Mobilul soţului ei începu să cânte. Mobilul pe care soţul ei îl folosea la conversaţiile cu toţi ceilalţi, mai puţin consilierii.

- Sst - că e tata! Da, tată... Aşa... Aoleu!

Scosese un "Aoleu" panicat, dar arbora un zâmbet învingător...

- ... Mda... Chiar nu se mai poate face nimic?... Ce să zic - Dumnezeu să-l ierte!

Cornel... Hm...

- ... Stai liniştit - că te sun în cinci minute... Bine, tată. Copiii ce fac?... Aha... Aha... Bine, tată. Vorbesc cu Diamant şi te sun.

Gata - închisese.

- Cornel s-a înfipt cu maşina într-un plug de deszăpezire. A murit pe loc. Rebeco, laptopul. Diamante, ai făcut lista?

Cumnata ei pornea deja laptopul; cumnatul ei dădea din cap afirmativ şi o privea lung... pe ea...

N-avea de ce să se ia de el. Dacă decisese el să-şi părăsească nevasta pentru amantă, treaba lui! Oricum, Ştefan fusese de acord cu decizia lui. Iar restul o să-l afle în birou, începând din 28 decembrie. Aşa că lăsă capul pe umărul soţului ei şi zâmbi slab - că era aşa de bine în braţele lui...

Rebeca se apropia cu laptopul... se aşeza pe vine în faţa lor şi lua "poziţia măsuţei"! Ia uite-o ce făcea! Ţinea laptopul în faţa lui Ştefan, ca să nu trebuiască să-l ţină ea sau el! Tii... Soţul ei muta mouse-ul, zâmbind slab... Deschisese fişierul cu angajaţii "speciali"; îi filtra chiar acum în ordinea funcţiei...

- Te ascult.

- Vali Calu', Gigi Bulău şi Tarzan.

I-auzi! Diamant ţinea musai să fie urecheat - că nici acum, după ditamai războiul, nu se învăţase să le folosească numele din buletine! Mm... Ştefan îi colora cu verde. Se gândea un pic şi colora tot rândul respectivului. Vedea, în coloanele tabelului, ce "succese" avea fiecare. Adică le vedea calificativele. Deşi Ştefan avansase mult, nu-şi schimbase stilul. Şi toţi trei nominalizaţii aveau 10 pe linie. Grea decizie! Soţul ei "derula" până la rubrica "Observaţii"... Marca un rând situat la vreo zece poziţii mai jos... Îl făcea bleu... Derula încetişor spre început, spre prima coloană... Şi-şi anunţa decizia:

- ... O să facem o schimbare. Şeful firmei de bodyguarzi o să fie Ghebosu. Şeful pazei din Aurari o să fie Vali Calu'. Luaţi-vă de telefoane.

Ia uite! Adică Ştefan "împărţea" paza în două... Foarte interesant! Grasu şi Diamant erau deja cu telefoanele la urechi. Ghebosu ţinea de Grasu; Vali era vecin de stradă cu nea Luci. Foarte interesant... Şi foarte inteligent! Una era paza orăşelului, alta era firma de bodyguarzi! Acum, orăşelul chiar era ferit...

O să se intereseze, discret, cine era Valeriu Mitrache. Adică Vali Calu'. Era foarte curioasă să ştie al cui băiat era! Că era băiatul unuia

dintre prietenii apropiaţi ai lui nea Dumitru! Şi sigur era un tânăr de încredere - adică "de bază"! Iar în privinţa lui Ghebosu...

Grasu era calm - şi schiţa un început de zâmbet. Semn că-i plăcea la nebunie numirea aia! Şi nici nu era de mirare, la urma urmei! Grasu rămânea să conducă România, nu? Normal că avea nevoie de-un om pe care-l cunoştea bine, pe care putea să se bazeze în orice situaţie...

Soţul ei îl sunase pe Claude. Îl anunţa chiar acum că aterizau pe Mandelieu la şapte fix... Îl ruga să-i transmită Isabellei să înghită un calmant... Iar ea îşi amintea acum că nu putea să ia calmante, pentru că alăpta...

O să fie greu. Revenirea acasă o să fie grea...

Ştefan

Quartier de la Californie era liniştit. Ca în fiecare seară. Limuzina era "premium" - nu auziseră nici măcar un claxon, sau vreun hămăit de câine, vreun colind... Suita lor urca încet, regulamentar, dealul ăla...

Ana-Maria era foarte tăcută. Atentă şi tăcută. Îşi împietrise chipul şi se ferea să-i privească drept pe ceilalţi. Ana-Maria redevenise ariciul din toamna lui 2005. Lucrurile se schimbaseră. Situaţia se schimbase. Ea nu ştia multe amănunte - aşa că îl ţinea pe el de mână şi-şi impunea să nu-şi lase reacţiile să treacă de masca împietrită. Pe lângă inerentele gafe pe care le putea face, exista riscul ca el să se înfurie. Şi să redecoreze. Era în cizme; ba, mai mult - vor intra în casa în care-l aştepta cuţitul vechi...

Treceau încet pe lângă Vila California... Diamant oftă greu, cu ochii la poarta vilei. Regina lui însă nici nu clipi. Iar el reuşi în ultima clipă să nu ofteze - asta însemna că o s-o vadă bufnind în hohote de plâns în clipa când o să dea cu ochii de Isabelle, tânăra care-i transmisese să fugă...

O trase în braţele lui şi oftă greu. Şi-şi puse palma ei peste inimă:

- Şi pe mine mă doare. Pentru toţi.

Soţia lui oftă greu; şi, preţ de-o clipă, îl lăsă să-i vadă toată durerea... Diamant era palid ca gutuia; Rebeca era roşie ca focul. Grasu scormonea prin minte după câteva cuvinte care să-i liniştească regina, dar scormonea degeaba...

Limuzina vră stânga şi trecu de poartă. Erau acasă. Aşa că îi fură un sărut şi zâmbi:

- Gata. Abia aştept să văd ce ne-a pregătit Emilie!

Primi o aprobare cu capul şi-un oftat. Iar Ana îşi montă pe chip cealaltă mască - cea zâmbitoare:

- Punem pariu că a făcut cozonaci?

- Nu, că nu vreau să pierd...

Diamant se repezi să turuie:

- Dacă-mi zicea, îi trimiteam eu făină de-aia bună! Că asta franţuzească mă îndoiesc că creşte ca lumea!

- Creşte ca sufletu' femeii care-o frământă. Cozonacii lui Emilie sunt "de expoziţie", să ştii!

- Aa, nici nu mă gândeam că...

Se opriseră lângă glasvand. Livingul era luminat feeric. Le vedea clar - Isabelle şi Emilie "se aliniaseră" lângă masă. Bucătăreasa ţinea un buchet uriaş de trandafiri albi; fata-n casă îşi tot frângea mâinile, cu ochii la ei... Îi ordonă lui Grasu, din privire, să aibă grijă de Ana; şi apoi îi fură soţiei lui un sărut şi şopti:

- Hai, femeie mult mai frumoasă ca luna! Hai - că ne leşină fata-n casă. Şi e nasol de tot!

O făcuse să râdă! Bine că o făcuse să râdă... Coborî, iar Claude făcu ultimii paşi în fugă, puse frână şi întinse mâna:

- Bună seara şi bine-aţi venit!

- Bine v-am găsit. Şi pregătiţi, bag seamă...

Bodyguardul lui râdea şi aproba... şi şoptea chiar acum:

- Isabelle e foarte supărată pe mine.

- De ce?

- Pentru că Isamu nu mi-a lăsat cheile. Şi n-am putut să-i descui etajul doi. A plâns toată dimineaţa...

Căpoasă fată! Îngrozitoare! Îi spusese personal, azi dimineaţă, să nu intre la etajul doi! Aah! Se grăbi să pornească spre soţia lui:

- În rest, toate bune?

- Da. Suntem la efectiv maxim.

Da' ce-i venise?! Hm!

- Las-o mai uşor. Că suntem bine păziţi, crede-mă!

Claude aprobă şi scoase staţia. Se grăbi să-şi prindă soţia de mijloc şi s-o tragă spre glasvand... Consilierii se poziţionaseră în spatele lor, ca musafirii... Trase glasvandul şi-o împinse uşor înăuntru. Şi intră.

Şi îi întâmpină hohotul de plâns al Isabellei! Aah! Zău că o s-o bată! Îi destabiliza complet regina! Ana se grăbea chiar acum s-o îmbrăţişeze...

Ana-Maria

Isabelle! Biata Isabelle! Uite-o cum plângea şi tremura şi-i tremurau mâinile şi-i transmitea starea aia şi bucătăresei! Întinse mâinile spre ea - dar Isabelle nu se clinti de-acolo. Aşa că se grăbi să traverseze tot livingul ăla şi s-o strângă în braţe!

- Dna Ana! Ce bine! Dna Ana...

- Ss...

O mângâia uşor pe spate şi observa, cu coada ochiului, cum bucătăreasa îşi ştergea şi ea lacrimile...

- Dac-aţi şti cât de frică mi-a fost!

- Şi mie mi-a fost frică. Nu mai plânge!

- M-am tot gândit, m-am tot întrebat dacă nu cumva am spus ceva... care să-i ajute...

Se gândise şi se întrebase dacă spusese ceva - semn că-i făcuseră ceva, ca să stoarcă de la ea măcar "semnalul"! Repede, trebuia să găsească... Aha!

- Linişteşte-te. Şi dacă ai spus cumva ceva - n-au fost în stare să observe indiciul. Gata - nu mai plânge! Vrei să plâng şi eu?

- Nu, dna Ana! Să nu plângeţi! Vă rog!

- Atunci nu mai plângi nici tu. Da?

Aproba şi-şi ştergea lacrimile şi încerca să se liniştească... Îi dădu drumul şi păşi spre stânga, iar Emilie îşi şterse zâmbind lacrimile:

- Nici eu nu mai plâng.

Ia uite-o! Bufni în râs şi primi florile. Şi-o îmbrăţişă şi pe ea - că sigur nu se supăra Ştefan pentru mica ei "fraternizare" cu personalul!

- Am pregătit cina; imediat cum

- Stop.

Ştefan arătă spre Rebeca:

- Rebeca, consiliera mea.

Conform cu "manualul de bună purtare", Emilie şi Isabelle salutară la unison cu "*Bonsoir, madamme*" şi-o reverenţă de-un centimetru pe genunchiul drept. Rebeca redeveni vişinie şi le răspunse cam fără vlagă... Isabelle făcu un pas spre ea şi-şi aranjă, scurt, şorţul:

- Îmi cer mii de scuze - dar nu am putut intra sus, la etajul doi. Dl Isamu a încuiat şi nu ne-a lăsat cheia. Dacă descuiaţi, îmi ia doar un sfert de oră să

- Linişteşte-te. Acolo trebuie să intru eu primul.

Ştefan redevenise conte; folosea din nou tonul ăla care aşeza personalul în "cutiuţa" lui. Şi o invita să-l ia de braţ... Prea bine!

- Haideţi cu mine.

El urca primul; ea rămăsese în urma lui. Ea tocmai realizase că aici, în vilă, murise tanti Stela. Îşi simţea inima mică, mică...

Diamant

Îşi privea cu maximă atenţie vărul. Acum era acum! Dacă Ştefan se oprea acolo, în capul scărilor, era rău! Că biata Ana era chiar între el şi vărul lui! Şi nu era foarte sigur că se putea repezi la el fără s-o lovească pe ea! Scara în spirală era o pacoste în momentele astea!

Dacă nu era atent, risca să-şi îmbrâncească cumnata peste balustradă!

... Fiu! Ştefan se grăbise să urce la etajul doi! Ce bine! Vărul lui se controla admirabil! Şi Ana se controla admirabil! Chiar - oare ea ştia cum murise tanti Stela? Că dacă nu ştia încă, sigur o să afle! Să nu uite să-i spună lui Ştefan s-o ierte de toate detaliile alea care-o puteau face să plângă şi să amărască laptele copilului...

Uşa biroului era închisă. Încuiată, deci - clanţa se deschidea doar cu cardul de acces. Asta era foarte bine! Se grăbi să urce şi el, că-i ţinea pe Raina şi pe Grasu pe scări...

Vărul lui o trase pe Ana în stânga, scoase cheile, descuie uşa şi intră. Şi aprinse lumina. Ia! Ia să vadă! Ce se schimbase aici? Că el intrase ultimul aici, când pusese cuţitul şi pistolul pe perne!

Ştefan

Era bine. Îi plăcea ceea ce vedea. Era curăţenia STAS. Şi mirosea a... A curat. Semn că nu dormiseră aici. Se feriseră să năvălească în casa lui. Asta era minunat! La câţi chinezi aflase că îndesase Jun în vila asta...

Înainta încet spre pat. Ana îl urma - dar rămăsese în urmă. N-o obliga să vină lângă el. O lăsa să revină şi ea acasă, aşa cum putea ea. Se simţea un pic nesigur, după ce urcase treptele pe care fusese îmbrâncită mămica lui. Din fericire, îşi păstra impecabil autocontrolul. Avea senzaţia că Ana nu ştiuse despre scări. Nu aflase amănunte. Colonelul fusese "uman" şi nu-i spusese decât că soacra ei murise. Asta era bine... într-un fel. Până la revelion, or să bocească amândoi pe rupte, în fund pe prima treaptă...

Aha! Lângă glasvand, lipit de perete, era un troller mare! Oare ce era acolo? Bombă nu era; dar ce era atunci în troller-ul ăsta? Se grăbea spre el... Diamant bombăni, în spatele lui:

- Patul e neatins! Exact aşa l-am lăsat eu! Nu a umblat aici!

- A umblat cel puţin o dată - dar nu ca să se odihnească. Le-a ascuns pe fete sub pat, când a venit Jun să ia vila cu asalt.

Desfăcu capacul... Hm!

Era sigur că Jun nu se obosise să strângă toate lucrurile recuperate de echipa lui din toaleta magazinului şi să le aşeze aşa, frumos, în valiza asta. Isabelle pusese hainele aşa. Isamu venise apoi şi "constatase"; şi pusese deasupra trei lucruri: Communicator-ul roşu al Anei, port-actul ei şi o pungă cu toate emiţătoarele. Le luă şi le examină îndelung... Ei nu spuneau nimic...

OK! Desfăcu port-actul. Nu umblaseră la cărţile de credit; adică, dacă umblaseră, le puseseră la loc. Aşa că luă şi telefonul şi se ridică. Şi i le întinse soţiei lui. Ea le lua, fără un cuvânt...

Era în continuare linişte...

Un singur lucru mai avea de verificat. Porni spre noptiera ei, pe care vedea clar carneţelul şi pixul... Trecu uşor degetul peste prima coală. Era un pic prăfuită. Împinse carneţelul un pic... şi zâmbi:

- Nu. N-a locuit aici. Şi acum mergem în birou.

Luă interfonul şi apăsă butonul:

- Isabelle...

- Da, dle conte.

- Am descuiat dormitorul. Te rog să urci doar cu puful şi-un aşternut; că e târziu.

- Da, dle conte.

Bun. Îşi privi lung soţia... Ana zâmbea. Zâmbea timid. Aşa era zâmbetul măştii ei. O trase uşor şi-o cuprinse în braţe... şi şopti:

- Te implor să nu plângi!

- N-am să plâng. Ai avut dreptate. Şi pe mine mă doare. Dar timpul nu-l pot da înapoi. Nimeni nu poate... din păcate...

- Aşa e. Din păcate, timpul nu poate fi dat înapoi. Şi nu există război fără victime...

Ana aprobă şi oftă scurt:

- Păi, cred că fac un duş, mă schimb şi cobor şi eu.

- Nu te grăbi - cina întârzie până pe la nouă, cred...

- Nu voiam să mănânc. Mă gândisem la camerele copiilor...

- De ce?

- Păi... Trebuie rearanjate!

- De ce? Că Fluturaşul are camera lui aici, la doi!

Ana coborî puţin tonul vocii:

- Ştefane, te-ai gândit unde cazăm consilierii?

Gata! Acum era momentul! Făcu o mutră lungă... şi exclamă:

- ... Cum - nu te-ai gândit tu?

Soţia lui începu să râdă şi negă... Puse mâinile-n şolduri şi se încruntă la ea, în glumă:

- Păi eu credeam că te gândeşti tu!

Ana puse şi ea mâinile-n şolduri:

- Păi nu mi-ai zis nimic!

- Păi şi de ce să-ţi zic? Nu tu eşti şefa casei? Nu tu te ocupi de

- Ete, vezi? Vezi cum faci? Acu' o dai pe mine!

- Păi tu te

- Eu ţi-am zis să împărţim livingu'! Ţi-am zis, da? Ţi-am zis că e prea mare şi face ecou?

Aah, ce frumoasă era! Se repezi şi-i fură un sărut; şi-o privi dintr-o parte şi şopti, în romanes:

- Nu mă mai certa, fă!

Ana roşi violent şi-şi trecu degetele prin păr, râzând... Şi gata - "se evacua", râzând şi el, pe lângă consilieri şi fata-n casă care strălucea de fericire şi iar avea lacrimi pe obraji... Şi pe care o anunţa acum, din privire, că principala ei sarcină nu era ştergerea prafului ci menţinerea veseliei contesei...

- Haideţi la unu.

Coborî treptele - şi evită să privească din nou locul ăla pe care-l pomenise Isamu la un moment dat. Deschise prima uşă - şi intră în camera Florentinei.

Aici, Isabelle avusese acces. Aici mirosea ameţitor a curăţenie generală exemplară. Aşa că ieşi şi zâmbi:

- Rebeco, treci la roz. Diamante, tu treci la bleu. Grasule, camera din capăt. Hai - săltaţi bagajele pe scări.

Rămăsese singur, în faţa uşii biroului...

Dacă Isamu mizase pe faptul că el avea unica cheie de la uşa asta... Se trase lângă perete şi îşi validă cartela. Uşa pocni - şi se deschise fix un centimetru. Acum era acum... O împinse uşor, de după perete. Iar trollerul pocni în spatele lui, Grasu înjură straşnic în romanes şi intră. Şi aprinse ambele comutatoare. Păi...

- ... E OK. Intră, dacă ştii că stai bine cu plămânii.

Poftim? Băgă capul pe uşă... Phiu, ce puţea a tutun! Da' ştia că pufăise serios acolo! Nici chiar el, fumător cu state vechi, nu reuşise asemenea "performanţă"! Răcni, în romanes:

- Diamante, du-te la bucătărie şi cere un spray antitabac!

Aşa! Ca să poată să reziste măcar cinci minute înăuntru! Grasu ieşi şi-şi apucă valiza:

- Duc bagaju' şi vin.

- Bine, Grasule.

Intră în birou...

... Şi se opri. Privi întâi în stânga. Canapeaua părea OK. Adică nu mai lucea "ca-n tinereţe", dar asta nu era o problemă. Drept în faţă, biroul mic... Îl ocoli şi trecu cu degetul peste tasta W. Şi-şi studie cu mare atenţie "captura"... Apoi tasta Enter... Ăsta nu era un indiciu. Carnetul şi pixul erau indicii - instrumentele de notat "la urgenţă. Iar alea erau prăfuite rău. Cam de vreo trei luni zăceau neutilizate lângă calculatorul ăla. În schimb, scaunul fusese folosit zilnic. Cine stătuse aici făcuse muncă de rutină - că n-avusese de ce să ia pixul şi să-şi noteze ultraurgent ceva. Părerea lui! O să se uite oricum prin istoricul evenimentelor software - că acolo scria totul, cu dată şi oră exactă. Dar până atunci...

Până atunci, ocoli biroul mic şi ajunse la biroul lui. Şi constată că scaunul se lăsase serios, deşi Isamu îl ridicase ca pentru înălţimea lui...

Deci chinezul stătuse aici, la calculatorul lui. Probabil că Piao stătuse la celălalt calculator! Nu ştia. O să afle mai multe de la Isabelle. Avea sentimentul că fata aia abia aştepta să înghită două calmante şi să vină să-i spună totul! Nu l-ar fi mirat să descopere că-şi făcuse şi-o

listă, ca să nu uite nimic...

Scoase telefonul special şi selectă numărul lui Aleodor. Suna...

- Da, şefu'.
- Salutare, consiliere!
- Să trăiască şefu'!
- Ce mai faci tu, Aleodoare taică?
- Ce să fac, şefule? Nu foarte multe...

Şi râdea, semn că vedea ca prin ceaţă şi-avea buricele degetelor roşii şi umflate de la atâta tastat...

- Ştii ce faci? Împachetezi costumu' bun şi vii la Cannes.

Tăcere...

- Vii în noaptea asta - că mâine mergi cu noi la Nisa.
- ... Şefu', eşti sigur?
- Da.
- ... Să nu înţeleagă Popescu alte alea...
- Mă ocup eu de Popescu. Eşti consilierul meu, aşa că mergi cu mine mâine.
- ... Bine, şefu'.

Închise şi băgă telefonul înapoi în buzunar. Şi puse mâinile în poală. Nu voia să atingă nimic. Îşi aştepta consilierii. Îi auzea trecând pe hol, vorbind despre camere... Despre camerele copiilor...

Ba o să bage calculatoarele în priză. Adică să bage toate cablurile înapoi în calculatoare. Isamu le scosese, probabil din motive de securitate. Trebuia să-şi facă de treabă, până terminau ei de "vizitat".

Ana-Maria

Dormitorul se golea cu repeziciune. Isabelle îi aştepta să iasă, ca să poată să intre... Ea încerca să-şi facă de treabă cu telefonul; se întreba dacă avea vreun rost să-l pornească - sau să-i scoată cartela, ca să-şi recupereze măcar numerele de telefon din agendă. Probabil că o să-i spună Ştefan ce să facă; probabil că va avea un număr nou... Probabil că va avea un telefon nou, pentru că ăsta încă avea un emiţător în el... şi fusese softat de China...

Decise să le lase pe noptieră. După care luă cuţitul şi pistolul, deschise şifonierul regelui, le puse la loc... Porni spre glasvand. Şi închise şi capacul valizei ăleia, înainte să se oprească lângă geam.

Era destul de târziu; era întuneric afară. Luminile oraşului străluceau frumos. Acum, de sărbători, erau colorate; de obicei erau doar albe...

O durea sufletul; dar nu-i mai venea să plângă. Se gândise că o să bocească rău - dar revederea fusese plăcută iar trecerea peste "război" fusese scurtă. Reveniseră la normal. Claude vorbise cu Ştefan cam 20 de secunde; ea vorbise cu fetele maximum un minut. Şi ajunsese în dormitor. Îşi regăsise telefonul şi port-actul... Isabelle foşnea de zor... OK! Porni spre propriul şifonier:

- Cred că cel mai bine pentru noi acum este să mergem mai departe.

Tânăra o privea cu ochi speriaţi... Zâmbi slab:

- Dacă ne aşezăm amândouă pe pat şi povestim şi bocim până mâine, n-o să reuşim decât să ne întristăm foarte-foarte rău. Eu zic că cel mai bine este să ne bucurăm că s-a terminat. Şi că am scăpat cu bine. Nu?
- Da, dnă.
- Tu ce zici?

Isabelle scoase din şorţ o hârtie împăturită corect:

- Ştiţi, eu...

Plecă capul şi-o străfulgeră, serioasă:

- Tu, dacă ai în mână o demisie, o să plângi mult la noapte. Că rup puful ăla pe fundul tău!

Tânăra începu să râdă:

- Nu, dnă. Nici prin gând nu-mi trece să-mi dau demisia!

OK! Zâmbi "şi-şi reveni":

- Şi-atunci hârtia aia din mâna ta este...
- ... Este o listă. Eu aş vrea să vă spun ce s-a întâmplat aici. Este important să ştiţi ce s-a întâmplat. Eu aşa cred.
- Da; este important să ne spui totul. Mai ales soţului meu. Ştii că el se ocupă de
- Dnă Ana, eu nu ştiu ce părere aveţi dvs. Dar eu să ştiţi că l-am văzut de multe ori pe dl Isamu făcând anumite lucruri ca să vă ajute.

Aprobă şi schimbă subiectul:

- Partea asta e foarte important să i-o spui soţului meu. Hai să schimbăm patul.
- Nu se poate!

Şi se şi repezise să smulgă totul pe partea ei, departe de contesă...

- Bine. Atunci eu mă duc să fac un duş. E bine aşa?

Isabelle aproba, grăbită... Deschise şifonierul şi alese un trening. Şi se grăbi să intre în baie, să închidă uşa..

Nu se clintise nimic aici. Săpunul lichid "picurase" pe chiuvetă, prosopul de mâini era atârnat într-o rână... Deschise dulăpiorul. Periuţa de dinţi dădea să cadă - stătea aplecată serios spre dreapta, exact aşa cum o pusese ea în dimineaţa aceea. Se grăbise să coboare la micul dejun. Ştefan trebuia să plece, iar ea voise să stea cât mai mult cu el şi...

Ridică privirea spre oglindă...

Slăbise mult. Parcă şi îmbătrânise! Avusese senzaţia că şi Ştefan îmbătrânise un pic... Şi slăbiseră amândoi...

Lucrurile or să se rezolve. Adică afacerile se rezolvaseră deja, Diamant va prelua postul de vice-rege, iar asta însemna că ea şi Ştefan vor avea mai mult timp pentru ei doi. Mai ales că "presupunea" trei bone în gândurile lui... Lucrurile or să se rezolve. Or să-şi revină amândoi. Şi or să fie mult mai atenţi pe viitor. Ea va fi mult mai atentă la afacerile lui - şi nu va mai lipsi niciodată de lângă el mai mult de 30 de zile! Nu-l va mai chinui niciodată trimiţându-i două rânduri pe-un bileţel! Data viitoare - dacă va mai exista vreodată o asemenea "alarmă" -, ea va şti unde să se ducă, cu cine să vorbească şi pe cine să evite. Şi va găsi mult mai repede drumul spre casă.

Şi-acum făcea duş, cobora la cină şi-şi lua soţul la culcare. Şi-l adormea - ca să fie bine odihnit mâine, la Nisa.

Roşcata

Intră şi scăpă mânerul trollerului. Ia uite... Deci asta însemna "treci la roz"...

Camera Florentinei era visul oricărei fetiţe răsfăţate. Era, într-adevăr, roz. Era plină de "minunăţii". Le zărea cu coada ochiului, pentru că nu se putea uita decât la pat. În mijlocul camerei trona un pat de două persoane, roz pal, cu un baldachin imens plin de voaluri roz şi roşii şi albe...

- Ce zici?

Măiculiţă, ce-o speriase! Nici nu-l auzise când intrase! Diamant rânjea la ea; ea nu prea putea răspunde...

- Clar - opinia ta e clară. Hai s-o vezi pe-a mea!

Hai s-o vadă pe-a lui! Deşi îşi dădea cu uşurinţă seama cum arăta camera lui Léon!

Trecuse deja printr-o mulţime de stări... Rând pe rând, poarta, curtea, vila şi apoi livingul o lăsaseră mască. Salutul celor două femei o azvârlise într-o stare complexă de uimire, şoc şi complex de inferioritate. Scara, însă, o readusese repede cu picioarele pe pământ - fiindcă acolo fusese lovită dna Ionescu cu telescopica. Şi-apoi văzuse dormitorul regelui - şi trăsese concluzia că dormitorul ei era puchinos rău, dar ea nu era contesă aşa că era OK să fie aşa...

Camera prinţului era bleu. Cu alb. Cu mult alb. Aşa, în combinaţia asta, nu i se părea rece. Prea mult bleu ar fi făcut camera asta foarte rece - părerea ei! Şi prinţul avea un pat de două persoane. El, însă, nu avea baldachin. El avea montat pe tavan un sistem ciudat, din gipscarton probabil...

- Stai să vezi! Stinge lumina!

OK! Apăsă comutatorul iar Diamant apăsă ceva - că auzi clar ţăcănitul. Şi ia uite...

- Îţi dai seama cum o să dorm eu la noapte?

Aproba, privind lung stelele şi galaxiile şi jocul ăla superb de pe tavan...

Trebuia să crească - dar nu ca etate. Trebuia să avanseze. Nu degeaba îi spusese Ştefan să-şi cumpere o enciclopedie! Trebuia s-o citească din scoarţă-n scoarţă - şi pe urmă trebuia să găsească undeva Istoria lumii, varianta pe scurt, că era deja consiliera contelui şi n-avea timp să se adâncească în lectură. Ea ajunsese la clasa a treia. Fusese foarte mândră de asta, înainte să intre aici! Îşi spunea din nou că ea nu e contesă, că în situaţia ei şi la trecutul ei era chiar mulţumită, că "stătea foarte bine" momentan...

Stelele dispărură, iar Diamant şopti:

- Şi pe-ăsta îl ştiu de anul trecut! Pe-alea noi o să le descopăr diseară - şi ţi le arăt şi ţie! Hai în birou - că ne-aşteaptă.

Aprobă şi se grăbi să iasă. Şi-apoi reveni în camera ei şi desfăcu, scurt, troller-ul - trebuia să înghită un Distonocalm, ca să poată să fie atentă. Urma o discuţie afurisită. Şi un calcul şi mai afurisit. Regele îşi va calcula acum consilierul chinez. Era important să fie calmă şi atentă şi să-l ajute.

Grasu

Deschise uşa şi aprinse lumina. Şi se opri - că stomacul şi inima şi sufletul i se strânseseră scurt...

Lăsă troller-ul lângă cele patru troller-e ale dnei Stela şi se grăbi să iasă - că de ele se va ocupa la noapte.

Ştefan

Gata. Venise şi el.

- Închide uşa.

Grasu se conformă. Şi-acum erau toţi trei aici. Le făcu semn să se apropie...

Trase sertarul de sus al cubului - şi constată că era încuiat. Aşa că scoase din nou cheile, îl descuie şi-l deschise. Şi tresări. Se aşteptase să găsească *katana* şi pistolul; lângă ele, însă, erau cheile vilei. Toate cheile vilei - ceea ce era un pic... Nu. Nu era deloc ciudat. Isamu nu voise să predea cheile alea bodyguardului-şef, angajat al unei firme de pază din Cannes. Aşa că decisese să le încuie aici. Şi cum nu vedea în sertarul ăsta şi cardul de acces în birou, se gândea...

Unde ar fi lăsat Isamu cardul de acces în birou? Adică în afacere? Păi... Ridică privirea spre ei:

- Astea sunt cheile lui Isamu. Pe care le-a încuiat aici cu ajutorul cheiţei care stătea mereu înfiptă în încuietoare. Dar lipseşte cardul de acces în birou. Şi nu văd nicăieri cheiţa de la sertar. Nu-i stă în caracter să-şi ia "suveniruri" de-astea. Unde credeţi voi că sunt cheiţa şi cardul de acces?

Diamant îl privea cu ochi tâmpi, Grasu se întreba de ce-l bănuia şeful lui de isteţime excesivă... Rebeca? Ea ce părere avea? Imediat cum ridică privirea spre ea, o văzu întinzând prompt degetul. Hei!

... Ia uite-o! Zâmbi, în romanes:

- Bravo, fă!

Consiliera lui se înroşise instantaneu. Diamant zâmbise, gândindu-se că era un bărbat norocos cu aşa o nevastă isteaţă iar Grasu răsuflase uşurat că scăpase de "temă". Se răsuci cu scaunul şi se ridică. Şi începu să formeze cifrul... ăla vechi, al lui...

Deschise uşa.

Seiful părea neatins. În afară de CD-urile şi dosarele luate de Diamant, nu lipsea nimic de-aici. În schimb, observă imediat dosarul. Era aşezat pe raftul al doilea. Pe raftul trei, iată şi cheiţa şi cardul de acces în birou. Le lua chiar acum; cheiţa sfârşea la locul ei, cardul de acces sfârşea în sertar...

Dosarul ăla nou era important. Aşa că îl luă. Şi se reaşeză, reveni la birou...

Pe el scria, foarte "generic", ***"Jun"***. Şi era gros. Scoase hârtiile din el, plicul... Desfăcu şi plicul - şi ezită un pic, când văzu fotografiile... Le aşeză peste laptop. Şi ordonă, sec:

- Rebeco, porneşte celălalt calculator. Diamante, sună-l pe Părintele pe special. Vezi dacă mai e la birou.

Ei se conformau. El punea deoparte certificatele de deces - în privinţa cărora n-avea nici cel mai mic dubiu. Fotografiile erau concludente. Ei în aeroport - în China, fireşte, că nu era picior de european în jurul lor... Ei într-un restaurant în aer liber... Mormintele... Erau dementi! Le fotografiaseră mormintele! Ca-n "Albă ca Zăpada" - împărăteasa ceruse o dovadă! Erau dementi...

Alături de ele era o coală. Două rânduri, tot în chineză. Le puse deoparte şi reveni la celelalte hârtii - cele puse individual în dosar. Două erau "de bancă". Extrase de cont, în engleză. Celelalte erau în chineză. Hm...

- Părintele zice că are zbor la unşpe noaptea, aşa că se duce chiar acum în birou.

- Spune-i să stea online, pe server - că îi trimitem nişte hârtii care trebuie traduse instantaneu. Să-l anunţe pe translatorul de chineză că are o urgenţă.

Răsfoia hârtiile alea... Şi acolo era un bilet, scris de mână. Tot în chineză. Foarte interesant! Ăla nu era scrisul lui Isamu. Deşi nu ştia limba aia, văzuse deseori cum zmângălea chinezul lui. Ăsta era un scris... aproape caligrafic. Ăsta, dacă nu-l părăsise pe el intuiţia, era scrisul lui Fang... O explicaţie la certificatele de deces şi cele 70 de milioane "cadou"...

- ... Ce-s alea?

Diamant stătea destul de prost cu nervii. Zâmbi slab:

- Dovada morţii lui Jun. Şi două conturi. Chestiile astea în chineză sunt, probabil, donaţiile către Isamu. Dar biletele mă interesează în mod special. Gata, Rebeco?

- Aproape, şefu'.

Îi întinse hârtiile:

- Scanează tot ce e în chineză şi pune-i-le Părintelui pe server. Să le ia cu Cut.

- Da, şefu'.

Până era gata operaţiunea asta, el "investiga" mai departe.

În faţa lui era monitorul - dar tastatura era dată deoparte. În locul tastaturii trona un laptop. Iar pe laptop era lipit un post-it galben. ***"Seulement pour Ana!"*** Era evident că folosise laptopul ăsta ca s-o găsească, şi nu calculatorul lui! Isamu ştia cel mai bine cum era construită reţeaua informatică a vilei - şi câte "portiţe" existau în sistemul de securitate. Ştia că vila era supravegheată discret, bănuia că şi SIE se racordase cumva la informaţia care circula pe-acolo... Deschise ecranul - şi dădu de "bileţelul numărul doi". Pe care scria mail-ul ţapului ispăşitor şi parola. Bineînţeles că era o parolă de-aia afurisită, formată din litere şi cifre imposibil de reţinut sau ghicit de vreo minte umană...

Până aici era mulţumit. Până aici, totul părea OK. În dreapta laptopului era agenda lui. Şi era chinuită rău de-un teanc consistent de hârtii...

Luă totul şi se ridică. Şi se mută la canapea. Avea nevoie de spaţiu - trebuia să le privească per ansamblu, ca să înţeleagă gândurile chinezului. Mai ales pe-alea ascunse! Hm...

Deschise cu grijă agenda. Toate hârtiile erau înfipte la data de 27 iunie. Era ciudat...

Dumnezeule mare! Bufni într-un hohot straşnic de râs...

- Ce-i?

Întinse degetul şi-i arătă notaţia Anei. ***"Dr. Petrescu - montare drăcie."*** Ana-Maria Ionescu era teribilă... uneori...

- Bă! Dă-mi şi traducerea! Că să mor io dacă pricep ceva!

- Asta e agenda mea. În ea scriu când plec şi când vin - şi ce chestii importante am de făcut. În agenda mea a scris şi el, de multe ori. Şi, din când în când, a scris şi Ana.

- ... Păi... Bă!

- În martie, după ce a fost cu Grasu la medicul Petrescu, Ana a

scris în agendă data la care trebuie să ajungă în România, la acelaşi medic, ca să-şi monteze drăcia. Acu' ai priceput?

Diamant nu pricepuse nimic. Grasu, însă, râdea pe tăcute, aşa...

- Aşa a aflat Isamu că Ana e gravidă! A răsfoit agenda, a aflat că ea şi-a scos steriletu' în martie şi şi-a dat cumva seama că e gravidă!

Răsfoi, grăbit, colile... Aha! "Le deschise" la pagina printată şi arătă spre sublinierea cu marker galben:

- I-a aflat IP-ul, a triangulat semnalul şi i-a aflat adresa. Iar Sami locuieşte într-o casă proprietate a Spitalului Universitar din Nantes. Marile spitale asigură cazarea medicilor pe care ţin musai să-i aibă angajaţi. Acum ai înţeles?

Vărul lui se făcuse vişiniu. Aproba. Dar era furios, semn că el nu s-ar fi prins nici într-o mie de ani ce şi cum...

Diamant al lui avea frustrări mari, când venea vorba despre Isamu. Ceea ce îi confirma, încă o dată, calculul. Diamant şi Isamu trebuiau să interacţioneze rar şi numai la întruniri mondene. Altfel sigur vor sări scântei! În fine...

Băgă coala la loc şi începu să studieze metodic fiecare coală A4. Primele erau paginile "de investigaţie" pe care Isamu le scrisese când "scormonise" după IP-ul Anei...

- Pix.

Aşa - că erau mai multe pagini în chineză. Şi nu voia să le piardă şirul. Începu să le numeroteze - şi să scoată dintre ele ceea ce trebuia "dat la tradus". Pe restul le va studia cât aştepta traducerea. Era linişte - consilierii lui nu încercau să-l ajute să desluşească misterul, ci îl priveau şi învăţau "ABC-ul deslușirii misterelor"...

Isamu

Mercedesul lui nu se rablagise. De fapt, era impecabil; doar că îl găsise rece-bocnă! Îngheţaseră serios, preţ de câteva minute - cât îi trebuise climei ca să facă habitaclul oarecum "locuibil". Accelera spre casă; accelera cam mult, dar nu mai avea răbdare... pentru că era la două străzi de-aici... Încă una...

Gata. Curbă la dreapta, frână... şi înainte - că Piao îi deschisese garajul şi-l aştepta lângă uşa metalică. Şi abia acum îşi aminti că-şi adusese familia acasă... şi nu se gândise la pregătiri. Adică nu pregătise nimic. Mâine şi poimâine o să fie foarte ocupat cu casa! Sigur nu mai aveau provizii, sigur trebuia făcută curăţenie... Şi toate celelalte! În fine!

Opri motorul şi coborî, iar Piao închise uşa metalică şi se grăbi spre el:

- Bună seara şi bine aţi venit!
- Bună seara şi bine te-am găsit!
- Deşi nu mi-ai zis nimic la...

Puştiul amuţise - nu dăduse drumul mâinii lui şi-acum îl trăgea spre familia lui. Îl opri în faţa lor:

- El este Piao - consilierul meu. Ei sunt Fei-Yen, soţia mea, şi Liwei - băiatul meu.

Se salutau - şi erau veseli. Piao era şi foarte emoţionat, iar asta se vedea de la trei poşte. Şi imediat cum termină de salutat, se întoarse spre el:

- După ce mi-au zis că aţi...
- Haideţi!

Şi-l apucă de braţ şi-l trase spre intrarea în casă, tăindu-i astfel a doua tentativă de raport... Deschise uşa şi intră în holişor. Şi apoi în sufragerie. Şi...

Şi acum "răzbunarea lui Piao" îi permitea tânărului să zâmbească şi să spună, totuşi, ceea ce se tot căznise să spună şi nu fusese lăsat!

- Pe 23 decembrie, pe la prânz, am fost informat că Ştefan Ionescu şi-a regăsit soţia. Şi a redevenit tătic. În concluzie, am luat unele măsuri; adică am chemat firma de curăţenie, am comandat un brad... M-am gândit că Moş Crăciun e destul de bătrân - şi se supără dacă nu găseşte bradul ornat şi casa curată.

Aprobă, în virtutea inerţiei...

- Şi, în plus, n-apucasem să fac curat după mine, aşa că...

Aprobă din nou, cu ochii la masa aranjată "ca-n filme"... Fei-Yen râdea, Liwei chicotea, el aproba...

- Aceeaşi informare mi-a spus să-mi cazez oamenii în apropiere şi să organizez paza discretă a vilei. Şi pe urmă a venit şi informarea cu ora exactă la care aterizaţi... Şi... Şi am presupus că doamna s-a săturat de... "mamalig" şi "sarma". Sper că n-am greşit selecţia...

Fei-Yen se grăbi să răspundă:

- Aa, stai liniştit! Ştii de când visam un Tso Chung Gai "ca la carte"? Ia uite, Liwei - plăcinţele! Uau! Piao, sper că rămâi cu noi! Da?

- Îmi cer scuze, dar...

Hei! Piao păşi în spate şi îl privi lung, concludent:

- Nu e bine să mai rămân. Mi s-a sugerat faptul că programul meu la birou începe la 9 şi, dacă nu se întâmplă ceva "dramatic", se termină la 17... Dar îţi stau oricând la dispoziţie - şi eu, şi băieţii! Suntem cazaţi la fix trei minute de-aici. Ştii - îmi dai un telefon şi...

Adică îl instruiseră să păstreze o oarecare distanţă fizică faţă de el, în caz că contele avea insomnie şi i se năzărea "să-l interogheze" pe la nouă jumate, aşa... Aprobă şi-i strânse mâna:

- Bine. Îţi mulţumesc.

- Cu multă plăcere. Nu ţi-am mai verificat mail-ul, începând din dimineaţa asta. Am înţeles că ai primit şi tu o informare de-asta cum am primit eu. Aşa că...

Aşa că Piao ieşea din viaţa lui, el redevenea stăpân pe propria viaţă - şi pe propriul mail, pe propriile informări, pe propriile decizii...

Tânărul porni spre uşă aşa, cu spatele... Se grăbi să zâmbească şi să-l conducă civilizat:

- Bine, Piao. Dacă se întâmplă ceva, te sun.
- OK. Petrecere frumoasă şi...
- Şi multă odihnă. Odihniţi-vă şi voi - mâine şi poimâine sunt "moarte" pentru noi. Fiindcă sunt "pline" pentru ei!
- Perfect! Vorbim!
- Vorbim!

Piao se grăbi să iasă şi alergă spre maşină... Închise uşa şi-o încuie. Armă sistemul de securitate...

- Iubitule, vino repede!

OK; venea repede. Ştia că ei erau extaziaţi de "vraja" pe care-o făcuse băiatul ăla aici, cu bradul impecabil, cu cina aburindă, cu curăţenia exemplară şi toate celelalte... Fei-Yen trase de sub brad un pacheţel împachetat în hârtie de cadou! Hei! Avea şi bileţel! Ia uite - că venise Moş Crăciun şi-i adusese un cadou...

Desfăcu funda...

- Hai, tati, rupe-o!

Liwei primise un fular roşu-alb, cu Moş Crăciun. Fei-Yen îşi pusese pe cap ditamai căciula de Moş Crăciun şi râdea, nerăbdătoare... Oare el ce primise?

... Ia uite ce primise...

- Hai, pune-le odată!

OK! Îşi puse mănuşile cu Moş Crăciun. Şi-acum? Şi-acum Liwei zâmbea doar:

- E ciudat. Eu am fularul, mami are căciula şi tu ai mănuşile. Sigur e o şmecherie, ceva!

Băiatul lui învăţase cuvinte noi - şi le folosea în combinaţie cu toate limbile pe care le ştia. Hm! Întinse mâinile spre ei:

- Ia veniţi încoace...

Îi prinse în braţe şi zâmbi:

- Căciula, fularul şi mănuşile se poartă împreună. Împreună, formează un singur cadou. Iar fiecare dintre noi a primit o parte din el. Şmecheria este că... Şmecheria este că toate trei trebuie să stea împreună. Da?

- Da. Dar

- Tu trebuie să ai grijă cu tine însuţi. Să nu te îmbolnăveşti, să nu răceşti... Să fii sănătos. Şi atent la şcoală - şi nu numai. Mami trebuie să-şi protejeze capul... ăsta frumos şi plin de idei bune şi de calcule corecte... Iar eu trebuie să-mi pun mănuşile şi să vă ţin bine pe amân-

doi. Şi să nu vă mai las vreodată să plecaţi de lângă mine. Cadoul nostru este complet atunci când familia noastră este completă.

"Iar Moş Crăciun o să aibă grijă de noi - de toţi trei." Asta era partea nevăzută a cadoului lor. El era chiar acum pupat apăsat pe ambii obraji în simultan şi tras spre masă. Se răcea mâncarea - şi era păcat de efortul lui Piao...

Ştefan

Primi şi ultimele coli şi le aşează la locurile lor. Şi-acum răsfoia din nou totul...

Calculele lui Isamu, pe baza cărora aflase adresa lui Sami... Hârtia de la spital, cu adresa... Bun! Să analizeze cu voce tare:

- Prima "bombă" este un mail venit din China. Ia să vedem... ***"Dle Isamu Chèn... Date fiind evenimentele recente şi ultimele decizii luate la nivel înalt, vă sfătuiesc ca în următoarele 48 de ore să nu părăsiţi reşedinţa contelui Ştefan Ionescu, nici dvs, nici subalternii dvs."*** Cred că asta s-a întâmplat când cu plecarea lui Jun. Ia să vedem: data mail-ului... 7 noiembrie. Ce s-a întâmplat în ograda noastră pe 7 noiembrie?

El nu-şi amintea; întoarse capul şi primul lucru pe care-l văzu fură obrajii galbeni ai lui Diamant... Mda; pe 7 noiembrie se sinucisese Safira. Dar nu ăsta fusese motivul pentru care China îi scrisese lui Isamu! Pe 7 noiembrie... Rebeca se grăbi să-l ajute:

- Parcă pe 7 noiembrie te-a sunat dl Petriceanu şi ţi-a spus să stai acasă, că poate îţi face o vizită.

Aprobă scurt - da, aşa fusese. Îl sunase şi-i spusese să stea la conac. Iar el stătuse la conac şi sperase că nea Nicu o să i-o aducă pe Ana...

- Şi atunci, în seara aia, Aleodor ne-a zis că la Nisa se coace ceva. Că nimeni nu ştie nimic, dar ăia încarcă cutii în dube.

- Pe 7 noiembrie a plecat Jun spre China. Mail-ul a ajuns la Isamu în jurul prânzului. Asta e bine... Să vedem! Continuăm! ***"În cursul zilei de mâine, veţi fi contactat de dl Fang Kwok Lo, noul reprezentant al consorţiului nostru în ţările Europei de Vest. Ar fi bine să programaţi întâlnirea cu el în cel mai scurt timp. Vă reamintesc că principala dvs prioritate ar trebui să fie reînnodarea relaţiilor de afaceri cu dl Ionescu şi că sunteţi autorizat să folosiţi orice mijloace pentru a obţine asta. Aştept solicitările dvs. Cu stimă, Sun Liqin, secretar personal la cabinetul dlui Zhang Dejiang."*** Aţi înţeles, da?

- ... Aproximativ!

- China l-a instruit pe Isamu să stea cuminte acasă, încuiat bine, şi să folosească timpul ăsta ca să-şi facă lista de solicitări. Trebuia să reia relaţia cu mine. Mail-ul ăsta i-a pus la dispoziţie "orice mijloace".

- Mamă-mamă!

Aprobă - citea răspunsul lui Isamu. Mm, ce limbaj elevat avea chinezul lui! Era maestru într-ale cuvintelor! Mulţumea... Promitea să urmeze sfaturile şi îndrumările... Promitea să îndeplinească ordinul... Şi, ia uite!

- Ia uite ce-a făcut! Le-a mulţumit şi i-a asigurat că are deja toate resursele şi mijloacele necesare pentru a reînnoda relaţia cu mine. Şi le-a spus că, dacă va avea nevoie de ceva, nu se va sfii să ceară. Interesant! Oare cum de l-au lăsat să-şi facă de cap?

- ... Cum adică?

- Adică linia mea telefonică, aia "super", era asigurată de China. Emiţătoarele tot de-acolo sunt. Şefii şefilor lui Isamu i-au sugerat să apeleze la tehnica şi dotarea Chinei; iar el a refuzat să "conecteze" China la activitatea lui! Rebeco, ia bagă Google! Zhang Dejiang. Caută-i biografia.

Ea se conforma. El zâmbea, ştiind ce-or să le vadă ochii... Consiliera lui oftă greu şi constată, în romanes:

- Şefu', ăsta-i unu' dat dracului rău de tot!

Aprobă şi sâsâi. Şi-acum ei se îngrămădeau în spatele ei, să vadă cât de dat dracului era dl Dejiang... El răsfoia mai departe... Diamant se minuna cu voce tare, Grasu îl sâsâia şi-l şi scutura un pic...

Oare ce făcea Ana sus? Oare terminase duşul? Se îndoia că regina lui trăsese de timp sub jetul de apă fierbinte. Probabil că se lungise în pat şi se pregătise psihic să învingă toate amintirile, toate momentele tensionate şi toate scăpările verbale care vor urma în următoarele cinci zile. Regina lui se pregătise să-şi încuie lacrimile...

Era nebun. O chinuia. Dar nu putea s-o vadă plângând. Aşa era el! Pur şi simplu, nu suporta s-o vadă plângând! Şi nici nu mai putea suporta depărtarea de ea, fapt care-o va obliga pe ea să nu plângă... Să se consume pe interior, să-şi macine nervii şi răbdarea şi calmul şi sănătatea...

- Ştefane, vrei să spui că şerifu' ăsta îi pune lui Isamu la dispoziţie toate mijloacele?

Aprobă cu capul.

- Adică ăsta îl ţine pe Isamu!

- Într-un fel. Aţi văzut că a fost vice-ministru la Afaceri Interne?

Nu văzuseră - se îmbulziseră înapoi, în spatele Rebecăi...

- El este membru în "comitetul" care are grijă de Fang. Şi e de partea cui trebuie - aşa că o să crească şi mai şi...

- Auzi, Ştefane? Da' cum

- Diamante, mâine, când mergem la Nisa, să nu clipeşti ciudat. Că acolo unde mergem noi este un nerv sensibil, să ştii!

- Nu, şefule! Doamne fereşte! Masca de poker...

Ia - pricepuse?... Pricepuse. Scoase următoarea hârtie scrisă în chineză şi-şi drese scurt vocea:

- Urmează biletul ataşat la cele două donaţii...

Citea... Citea...

- ... Ce zice?

- Zice aşa: ***"Jun Chèn a decedat ieri, într-un accident aviatic. Era însoţit de întreaga familie şi de doi parteneri de afaceri, cu care voia să viziteze o proprietate scoasă la vânzare. Dna Chèn şi copiii încă nu au fost găsiţi. Înmormântarea lui a avut loc azi de dimineaţă. Sincere condoleanţe. În ciuda insistenţelor mele şi ale recomandărilor dlui Zhang Dejiang"***

Se aplecă şi-şi privi vărul lung, cu subînţeles...

- ... ***"asta e tot ce am putut recupera. Dacă însă se va mai ivi ceva, vom face amândoi presiuni serioase pentru ca bunurile şi valorile să le revină moştenitorilor de drept. Te voi ţine la curent referitor la soarta dnei Chèn şi a copiilor. Zilele"***

- Deci l-au trântit cu elicopterul, nu?

- Sau cu avionul; nu menţionează. În mod normal, ar fi trebuit să folosească un avion; dar ceva îmi spune că a fost un elicopter, iar nevasta şi copiii ăluia nici n-au plecat spre aeroport.

Îl înţeleseseră, aşa că continuă să citească:

- ***"Zilele astea, îţi voi trimite veşti extrem de importante, referitoare la discuţia noastră. Fang Kwok Lo"*** Biletul ăsta a apărut după ce Fang l-a vizitat pe Isamu aici.

Rebeca chicoti, amuzată:

- Vizita aia din care nici francezii, nici Părintele n-au auzit nimic.

- Vizita aia referitoare la ordinele lui Fang şi planul după care urmau să mă abordeze, pentru reluarea relaţiei de afaceri. Aia legată de ordinul "cu schepsis"...

- Aa, aia...

Da, aia.

- Iar asta este explicaţia pentru certificatele de deces în original. ***"Tatăl tău nu le-a vrut. Sper că le vei pune tu bine, pentru că duplicatele se obţin destul de greu. Condoleanţe."***

- Fang ăsta îl ţine pe Isamu uite-aşa, în puf!

- Îl ţine. Că e subalternul lui - şi e al dracului de valoros! Cu ceea ce ştie el, să ştii că oricine poate face caşcaval cu acte!

Diamant nu mai comenta. Bun! Puse totul la loc în dosar, exact aşa cum le găsise, şi reveni la canapea. Dădea grăbit paginile, pentru că voia să ajungă la veştile "extrem de importante"... Uite-le!

- Grasule, stai jos. Părintele mi-a notat, pe următoarea traducere, că scrisul ăsta seamănă foarte mult cu scrisul lui Cheng. Şi uite ce scrie Cheng... ***"Hussein Mihaela."***

Cu un zgomot concludent, Grasu lui căzu practic în fund pe canapea... Continuă:

- ***"Recunosc că, deşi o cunosc personal, n-am bănuit nici o clipă că este chiar atât de isteaţă. Descoperirea am făcut-o personal, aşa că informaţia asta o ştim doar noi doi - tu şi eu."*** Cheng a căutat-o personal pe Ana, după ce a venit Fang la Nisa.

Consilierul şi bunul lui prieten era albăstrui în obraji şi respira greu. Flutură scurt coala:

- Îţi dai seama cât timp a fost ea la dispoziţia ăstuia?

Da, îşi dădea seama - dar nu putea să aprobe. OK!

- Următorul bilet e scris tot de Cheng. Ceva îmi spune că, pentru aşa mesaj de maximă importanţă, Cheng s-a deghizat în curier şi-a venit până aici. Şi a avut "mesajul principal" pe-un bilet; în clipa când Isamu n-a reacţionat cum miza el că va reacţiona, a scos "mesajul explicativ". ***"Eu am ordin să coordonez găsirea ei, iar toate informaţiile să ţi le transmit ţie. Mi s-a interzis cu fermitate să mă implic, eu sau subalternii mei, în recuperarea ei. Noi trebuie să-ţi furnizăm ţie informaţii care să te ajute să o recuperezi tu. Deci, m-am mulţumit cu identificarea actelor si n-am cerut imagini din aeroport, ca să nu alertez francezii. De dimineaţă, dl. Fang nu a vrut să ştie ce am descoperit; mi-a spus să mă deghizez în curier şi să te informez."***

Arătă spre bilet - că avusese dreptate. Cheng venise la Isamu şi-i adusese personal veştile.

- Şi pe urmă a scris "la faţa locului". Hârtia e "împuşcată" de pix, ici şi colo. ***"N-am de ce să te mint. Verifică informaţia şi foloseşte-o. Fang nu are de ce să vrea s-o găsească el, pentru că asta l-ar pune într-o lumină proastă cu francezii şi i-ar lăsa lui Ştefan impresia că se sufocă dacă nu bat palma. Şi nu se sufocă, crede-mă!"*** Rebeco, du-te şi cheam-o pe Ana. Grasule, du-te în living şi deschide troller-ul meu. Adu-mi jurnalul.

Grasu ţâşni spre uşă. Consiliera lui se albăstri - dar se grăbi şi ea să iasă. Diamant îl privea lung, extrem de serios...

"Da, Diamante. Ştiu că ai rămas cu gura căscată. Ştiu că nu ai realizat nici o clipă cât de gigantic a fost pericolul şi cât de importanţi sunt oamenii care formează umbrela chineză. Da' dacă tu chiar îţi imaginai că robinetu' cu bani adevăraţi e deschis de unu' ca Popescu, sau ca Mirciulescu, sau ca Moreau, eşti de-a dreptu' infantil!"

Vărul lui se concentră asupra aprinderii propriei ţigări. Iar el se mută la birou. Trebuia să se gândească foarte bine...

Diamant nu ştiuse. Adică nu bănuise. El îi dăduse indicii; vărul lui nu le văzuse. Lumea vărului lui nu era chiar atât de "amplă". După capul şi socoteala lui Diamant, în caz că începea un nou război iar el se nimerea pe-aceeaşi stradă cu Cheng, a-l împuşca pe ăla care-l omorâse pe Gilles era perfect OK! Categoric, Diamant trebuia să aibă un culoar bine delimitat pe care "să funcţioneze". Dacă scăpa din culoarul ăla, vărul lui putea distruge totul...

Diamant şi Isamu nu puteau coopera. Nu puteau nici măcar zâmbi la aceeaşi petrecere mondenă! Aşa că şedinţele lui cu Diamant vor trebui să se desfăşoare la conac... Pentru binele tuturor.

Grasu intră şi-i aduse jurnalul. Îl deschise şi începu să caute luna noiembrie... Şi le făcu semn să obtureze vederea Anei spre canapea. Că nu voia s-o vadă plângând - şi să redecoreze pe-aici.

Ana-Maria

Ciocănitul timid o făcu să zâmbească:

- Intră.

Uşa se deschise iar Rebeca zâmbi:

- Şefa, te roagă şefu' să vii un pic în birou...

"Formulare" STAS, zâmbet amabil - în birou se discutau chestiuni fierbinţi despre cum o găsise Isamu pe ea. Se ridică şi se grăbi să iasă. Rebeca îi făcea loc să treacă prima... Oof - tare "constipată" era fata asta! Dar se gândea ea acum, când cobora scările fără să se grăbească, că Ştefan avusese cel puţin juma' de an ca s-o "des-constipe". Iar dacă n-o făcuse el până acum, nu trebuia să se-apuce ea s-o facă. Încă nu ştia care era locul Rebecăi. O să încerce să stea departe de ea, până când îi va spune el ce şi cum. Intră în birou.

Diamant şi Grasu se aliniaseră frumos în stânga camerei. Soţul ei stătea la birou - şi întindea chiar acum mâinile spre ea, s-o cheme repede-repede... Bufni în râs şi se grăbi la el. Şi fu aşezată imediat pe genunchii lui:

- Bine-ai venit!

- Bine v-am găsit!

Ştefan puse palma între el şi consilieri şi-i şopti la ureche:

- Miroşi îngrozitor de bine...

Era incorigibil - şi ştia psihologie multă, de vreme ce o pregătea atât de frumos pentru interogatoriu...

- Am găsit aici unele hârtii pe care nu le înţeleg. De-asta te-am chemat. Ştiu sigur că răspunsurile la întrebările mele sunt în jurnal; dar e ora opt, iar Emilie o să înceapă să plângă în curând. Iar dacă mă apuc eu de scormonit, mi-e că ne prinde dimineaţa.

Aprobă şi îl privi atentă... pregătită...

- ... Când a apărut Hussein Mihaela?

Luă jurnalul şi începu să dea paginile. Repede-repede - căuta în noiembrie...

- 16 noiembrie. Sami mi-a adus paşaportul, de la imam Mohssen.

- Ştiu că ai avut două rânduri de acte...

- Zaynah Masrood avea paşaport libanez şi rezidenţă în Franţa. Ca să pot intra în România "fluierând", adică fără viză, aveam nevoie de acte româneşti. Hussein Mihaela era româncă...

Şi "derula" repede la ţiple, de unde plănuia să scoată copiile xerox după paşapoarte... Ştefan o opri:

- Le ştiu. Le-am văzut. Spune-mi... Când ai folosit prima oară paşaportul Mihaelei?

Căuta... Căuta... Nu - nu când venise în România! Cât pe ce să greşească din nou! Înapoi... Aici:

- Când mi-am luat biletul de avion. 17 noiembrie. Aici am făcut o greşeală.

Ştefan făcuse ochii mari - şi abia îi aştepta cuvintele... Roşi uşor:

- Am cumpărat online biletul, pe numele Hussein Mihaela. L-am plătit online, cu cardul de credit pe care i l-a făcut Sami lui Zaynah Masrood, în Paris. Iar biletul era Nantes-Otopeni... Atunci, pe loc, nu m-am prins; dar când a venit în vizită, pe... 21 noiembrie, imam Mohssen mi-a spus să nu-mi mai fac niciodată rezervări online. Şi mi-a adus şi scrisoarea aia amplă...

Îi făcea cu ochiul, ca să ştie că se referea la scrisoarea năşicului lor...

- Şi mi-a spus că, din momentul ăla, eu pot să stau foarte-foarte liniştită.

Ştefan îi fură un sărut şi-i luă jurnalul:

- Mulţumesc, femeie mai frumoasă ca luna...

Aah, cât de rău era! Iar o făcuse să roşească! Se grăbi să se ridice şi să iasă. Şi făcu doi paşi în spate, ca să-l privească cu subînţeles:

- Mă duc la televizorul din living - ca să-i dau de înţeles că n-o să sărim peste cină.

Ştefan aprobă. Aşa că ieşi. Şi se grăbi să coboare.

Interogatoriul fusese minunat! Zău că-i plăcuse! Mai ales că stătuse pe genunchii lui...

Şi-acum, să caute un talk-show plictisitor şi să încerce să nu-şi amintească cât de foame îi era, în realitate. Că şedinţa din birou nu se terminase!

Ştefan

Deci Cheng o găsise pe Ana în 17 noiembrie. Asta dacă fusese extrem de inteligent şi n-avusese nimic altceva de făcut! Dar părerea lui era că individul ăla "se prinsese" în clipa când Hussein Mihaela se îmbarcase în avion, în Budapesta. Paşaport românesc, nume arăbesc, aeroport unguresc. Bilet cumpărat "cu banii jos". Asta se întâmplase... în 19. Oare când o găsise colonelul Ceauşescu? Derula înapoi... Înapoi... Nu. Nu scria în jurnal.

- Grasule, când s-a întors Roxana?

Diamant răspunse instantaneu:

- 19 noiembrie.

Ia uite-l! Era el aşa de sigur? Grasu zâmbi slab:

- În dimineaţa zilei în care te-ai însurat.

Mda; normal că nu uitase o asemenea zi...

Nea Nicu o găsise pe Ana înaintea lui Cheng. Iar din punctul ăsta de vedere, nu putea spune că se simţea liniştit. Fusese foarte "din scurt"! Colonelul o găsise în 17; Cheng o găsise în 19. Şi probabil că ar fi fost tentat să i-o aducă lui Isamu, ca monedă de schimb şi "atu de împăcare"; dar aflase şi că era păzită bine, de cine trebuie...

Recitea biletele. Recitea şi calcula... ***"Toate informaţiile să ţi le transmit ţie"*** - adică lui Isamu... ***"Mi s-a interzis cu fermitate să mă implic"***... ***"Să o recuperezi tu"***... ***"Ca să nu alertez francezii"***... ***"Dl Fang nu a vrut să ştie"***... Fang Kwok Lo era "o minune de băiat" pentru partenerii lui. Pentru duşmani, era curat blestem!

Se ridică şi reveni la agendă. Hai - unde era ultima traducere? Hai, că nu mai avea răbdare!... Uite-o! O luă şi se aşeză la birou:

- Şi ultimul bilet, scris de mâna dlui Fang Kwok Lo. ***"Ana-Maria Ionescu a părăsit azi teritoriul Franţei."***

Căuta în jurnal... Biletul era din 18 decembrie. Ana scrisese în jurnal că avusese un zbor direct. Şi nu exista zbor direct Nantes-Otopeni. Aşa o găsise Cheng - după zborul ăsta foarte special... care nu se putea inventa în cinci minute, pe-un genunchi de director de aeroport, dintr-un pix de director de companie de transport... În fine! Decise să continue:

- ***"Este însoţită de Léon Ionescu şi este păzită de oamenii protectorului contelui Ionescu. În Bucureşti, condiţiile meteo sunt ideale pentru data din calendar; nu va avea probleme la aterizare. Acolo, este aşteptată de o altă echipă a protectorului contelui Ionescu. Trebuie să ştii că serviciile secrete franceze şi cele române nu au fost informate referitor la călătoria dnei Ionescu."***

Ridică privirea spre ei şi-i măsură lung, concludent...

- ***"Cursa directă Nantes-Bucureşti este justificată de prezenţa, la bordul acelui avion, a unui personaj important pentru buna cooperare româno-franceză. Iar în cala avionului este un bagaj voluminos, extrem de important pentru serviciul secret român. Deci, dna Ionescu călătoreşte incognito, cu actele pe care le ştii deja."*** Aici, Fang a vrut să ştie ce şi cum. Probabil că nervu' lu' Cheng a cedat - şi s-a dus peste şefu' lui, l-a scociuit şi i-a urlat totu' la ureche.

Diamant aprobă:

- La urma urmei, era un zbor "special". Cu personaj important şi bagaj voluminos...

- Şi contesa-problemă, cu prinţul. ***"I-am transmis dlui Shen Qiao rugămintea de a-şi retrage toate forţele din aeroportul Otopeni, cu jumătate de oră înainte de aterizarea avionului. Cu siguranţă, protectorul dlui conte va observa imediat asta."*** Internele au fost primele care au observat asta.

- Ba eu cred că Externele ştiau deja. Că oricum supravegheau avionul ăla. Când a ajuns în preajma aeroportului, Externele au sunat Internele. Şi au făcut schimb de informaţii-bombă.

- Şi pe urmă au fost aşa de zăpăciţi, că au pierdut-o pe strada lu' Salam.

Aprobă - Rebeca citise dosarul luat cu japca de la Popescu. Îl citise cu atenţie... Continuă:

- ***"Dacă consideri că aceste informaţii îţi sunt folositoare, te rog să le foloseşti. Dacă ai nevoie de ceva - informaţii, dotare sau trupe, i le poţi cere dlui Cheng Lu. Cred că nu trebuie să-ţi amintesc că e mai bine să nu comunici direct cu mine, zilele astea. Fang Kwok Lo"***

Lăsă hârtia pe birou şi îşi aprinse o ţigară:

- Fang Kwok Lo e aşa cum trebuie să fie. Aşa cum era Jun la început. Dar nu o să vă implic pe voi în afacerile cu el. Eu voi fi legat direct de două persoane - Diamant şi Isamu. Fiecare cu "craca" lui. Voi doi n-o să vă întâlniţi mai niciodată...

- Să ştii că am cam făcut pace cu chinezu' ăla!

- Nu e vorba de el. Problema se pune cam aşa: dacă China ar fi reprezentată de harta Bucureştiului, Isamu ar fi alee; nu stradă. Cheng e stradă. Fang e bulevard. Când spuneţi "China", amintiţi-vă că China National Petroleum e pe locu' trei mondial. Iar Sinopec e pe patru. Iar specialiştii zic că, în 2020, China va depăşi Statele Unite la capitolul "cea mai puternică ţară din lume". E mai bine pentru noi toţi ca tu şi Isamu să nu vă întâlniţi de mai mult de trei ori pe an.

- ... OK. Ştii bine că fac tot ce zici tu. Dacă tu zici să vin aici, atunci vin aici. Dacă mă chemi la conac, vin la conac. Dacă zici să-i aduc şi lui un cadou, o pun pe mama să-i facă o pască de-aia artistică. Oricum, să ştii că mi-am cântărit bine comportarea din ultimele luni. Şi mi-am identificat "locul".

Serios? Chiar "îşi identificase" locul? Nu i se părea; aşa că insistă:

- Prefer să vă ţin despărţiţi. Şi-acum mergem la cină şi discutăm despre orice altceva, numai nu despre afaceri.

Bun. Se grăbeau să iasă. Ia să iasă şi el şi să-şi invite soţia la masă! Şi s-o hrănească personal, ca să fie sigur că o să revină repede la greutatea ideală...

Ana-Maria

Cina era delicioasă. Emilie se întrecuse pe ea însăşi! Isabelle "plutea" prin living, încântată de atmosfera minunată de la masă...

Soţul ei era gânditor. Încerca să ascundă asta; adică întreţinea buna dispoziţie ca nimeni altul! Şi o asalta pe ea cu povestiri hazlii despre "cum şi-a petrecut el partea glumeaţă din războiul ăsta". Era frumos. Îi plăcea. Şi totuşi, nu putea să facă abstracţie de faptul că, după ce petrecuse o oră în birou împreună cu consilierii lui şi "probele" lăsate de Isamu, Ştefan era gânditor. Oare ce calcul nu-i ieşea regelui ei? Oare ce-l încurca? Ce variabilă nu reuşea el să dibuiască?

... O să-l întrebe asta diseară, la culcare. Momentan, trebuia să fie atentă. Diamant povestea cum intrase în conac, urcase la etajul unu şi acolo Ştefan îi făcuse semn să nu facă zgomot şi-i descuiase uşurel uşa Rebecăi. Rebeca era roşie ca focul şi râdea. Iar asta însemna că o să audă o trăznaie mare...

Cum-cum? Diamant fusese gelos pe perna din braţele ei? Ia uite... Ia uite ce drăcuşor roş' îi pusese capacul cumnatului ei, care sigur era scris cu auriu în "All Times Hall of Fame" al marilor cuceritori din România...

Diamant

Cozonacul era delicios. Era făcut după reţeta Anei - şi îl frământase o femeie cu suflet mare şi bun. Nu se putea opri! Îndesa cozonac în el şi realiza că o să-l doară stomacul şi-o să se facă cât un porc - şi mai îndesa o bucată... şi-o gură de lapte..

Uşa bucătăriei se deschise; Isabelle dădu să iasă, cu o tavă imensă în mână, dar îl văzu şi dădu să se întoarcă din drum. Îi făcu semn să vină şi să-şi facă treaba! Ea se cam codea, că n-o chema Florina iar în casa asta eticheta era strictă rău...

- Hai! Că nu te mănânc!

Tânăra roşi violent şi aproape că alergă la masă! Da' ce era cu ea? Oare o certa Ştefan dacă nu strângea masa până la zece? Cine ştie...

- ... Voiam să vă întreb... Dl Stefan este în birou?

- Cred că s-a dus să facă un duş.

- ... Şi, nu ştiţi... Se mai întoarce în birou azi?

- Dacă vrei, pot să-l duc eu acolo...

Isabelle era foarte serioasă acum:

- Aş fi vrut să-i vorbesc, cinci minute. Dar cred că e obosit...

Se grăbi să nege şi se ridică:

- Plănuieşte să vă dea liber până pe 3 ianuarie. Dacă vrei să-i spui ceva, spune-i azi!

- Nu, lăsaţi...

- Vrei să vorbeşti cu el, sau nu?

Îşi asprise tonul vocii doar un pic - iar ea se panicase! Măi, să fie! Şopti:

- Dacă ai ceva de spus despre Isamu, spune-i azi. Că e important.

Tânăra aprobă şi şopti:

- Strâng masa şi...

Bun! Porni spre scări:

- Mă duc să ţi-l duc în birou.

- Vă mulţumesc.

Fata asta avea ceva de spus despre Isamu. Şi era important - ca dealtfel toate celelalte informaţii, mari şi mici, care mai erau ascunse pe-aici, prin vila asta. Şi cum ei mergeau mâine la Nisa...

Roşcata

Grasu butona telefonul. Ea fuma o ţigară. Se îmbuibase - şi-avea mare nevoie de ţigara aia, ca să nu i se aplece. Bucătăreasa asta gătea minunat! Era o adevărată vrăjitoare a condimentelor şi aromelor...

Ei stăteau pe canapea; Ştefan stătea la birou. Îi stătea tare bine aici, la biroul ăsta! Chiar şi aşa, în trening şi cu părul ud, arăta "super"! Mobila din conac şi costumele zilnice îl făcuseră să arate a conte; acum, Ştefan Ionescu era un veritabil rege al afacerilor...

Aha! Venea şi Diamant! Şi venea cu Isabelle! Abia aştepta să audă ce avea fata asta de spus! Bucătăreasa avusese toate motivele să stea în bucătărie, departe de mare parte din lucrurile care se petrecuseră aici; dar fata-n casă trăise practic printre chinezi! Ea ştia multe. Adică văzuse multe - că, de auzit, auzise foarte multă chineză...

Diamant închise uşa şi se aşeză între ea şi Grasu. Iar Isabelle făcu doi paşi spre Ştefan şi se opri. Şi tăcu... Şeful ei zâmbi slab:

- Ştiu ce vrei să-mi spui. Mi-ai scris scrisoarea aia - îţi aminteşti?

Tânăra aprobă.

- Şi mi-ai spus şi la telefon.

- Da. Dar nu v-am spus un lucru... ca să nu fiu interceptată...

Aha! Foarte important! Oare ce omisese Isabelle să le spună "urechilor" serviciilor secrete?

- Te ascult.

- După ce dl Jun a intrat în vilă, noi n-am mai avut voie să ieşim... Şi am dormit la etajul unu... Vila era plină de chinezi... Mai puţin etajul doi. Au intrat şi acolo, dar numai în prima zi. Şi numai câteva minute. După aceea, s-au concentrat mai ales la parter şi etajul unu... Pe 23 aprilie, dl Jun a plecat. Dl Isamu a scos imediat toţi chinezii din vilă. I-a trimis în curte. Aici au rămas doar el şi dl Cheng... În ziua de 24 aprilie, la ora opt, dl Cheng a venit la bucătărie...

Strânse involuntar pumnii - că nu fusese pregătită pentru asta...

- A pus scaunul lângă dulap şi m-a poftit să iau loc acolo. Avea o cameră digitală în mână. M-a întrebat dacă am mâncat, dacă iau medicamente, dacă am probleme cu inima...

Păi...

- Te-a drogat?

Tânăra aprobă scurt. Iar ea răsuflă uşurată! Mm...

- Mi-a făcut o injecţie de la care am ameţit imediat. M-a întrebat cum mă cheamă, câţi ani am, în ce zi suntem... Şi pe urmă îmi amintesc doar că eram aici, pe canapea, iar dl Isamu urla. Nu ştiu ce, dar urla. Dl Cheng era acolo, la perete, iar dl Isamu avea o sabie pe care o ţinea la gâtul lui.

Aha! Deci Isamu o salvase pe Isabelle!

- Îmi amintesc scena, dar nu şi cuvintele. Dl Cheng mi-a mai făcut o injecţie şi a rămas lângă mine. Dl Isamu s-a dus la biroul dvs... Mi s-a făcut rău de câteva ori, iar dl Cheng mi-a pus o perfuzie...

Ştefan aproba şi o privea atent, iar fata asta începuse să-şi frângă mâinile şi să ezite destul de mult...

- Şi pe urmă dl Isamu mi-a spus că dvs nu mai sunteţi, iar dna Ana a fugit. Şi că, legal vorbind, el e şeful meu. M-a anunţat că eu şi Emilie suntem interne şi mi-a ordonat să îmi văd de treburile mele, ca şi până acum. Şi mi-a spus să-i raportez direct lui. Şi să-i raportez şi agresiunile asupra noastră, pentru că nu a ştiut nimic despre dl Cheng şi nu vrea să se mai întâmple aşa ceva.

- Am înţeles. Bănuisem că Jun nu-şi va schimba obiceiurile. Au mai avut loc şi alte agresiuni asupra voastră?

- Nu. Dl Isamu l-a temperat foarte mult pe dl Cheng... iar atunci când venea dl Jun, eu şi Emilie eram trimise în camera noastră. Dl Isamu evita să ne solicite...

Ştefan aprobă din nou şi se ridică:

- Deci cu voi Isamu a fost fair play.

- Cu noi, s-a comportat exemplar. Şi cu bodyguarzii... De câteva ori, l-am văzut luându-i apărarea dlui Gilles...

Tânăra scăpă un suspin - iar şeful ei se grăbi să se ridice:

- Am înţeles, Isabelle. Stai liniştită - că nu am uitat nimic din ce mi-ai scris.

- Şi atunci, cu scrisoarea - n-a vrut să o citească!

- Ştiu; mi-ai spus.

- I-am dat-o să o citească şi m-a refuzat! Iar când am insistat, a luat-o şi a ars-o!

- Ştiu.

- Iar atunci când mi-aţi trimis telefonul

- Isabelle, opreşte-te.

Bun - o oprise! Ştefan era foarte serios:

- Ştiu deja ce s-a întâmplat aici. Şi presupusesem că Cheng a bănuit cine e mesagerul. Te rog să te linişteşti. Lucrurile s-au rezolvat, nu?

Ea aproba şi-şi ştergea lacrimile... Ştefan o conduse spre uşă:

- Hai - mergem la bucătărie. Vreau să discut cu amândouă.

Bun! Bine că o scosese de-aici! Fata aia povestise destul de fragmentat şi se făcuse mititică atunci când el se ridicase - semn că fusese şocată serios de tot războiul ăsta...

Crezuse că Cheng ăla o violase pe Isabelle! Sau o bătuse de-i sunase apa-n cap! Sau o ameninţase cumva! Şi uitase complet cuvintele lui Ştefan, apropo de cutiile cu fiole şi siringi care "dotau" fiecare dubă a chinezilor! Hm! Uitase... Adică nu era obişnuită cu stilul ăla de "tortură". Acolo unde "se şcolise" ea, fetele tinere şi încăpăţânate erau destabilizate psihic şi emoţional. Şi fizic. La nivelul indivizilor care trecuseră pragul vilei ăsteia, bătaia era o jignire! Ei foloseau cutia cu siringi! Şi abia acum îşi amintea ea că, în noaptea când dormiseră prima oară la Nicu Petriceanu, Ştefan mâncase un pic şi-apoi dormise neîntors. Adică "păpase" somnifere, sau un alt tip de calmant...

Nu. Încă nu crescuse. Mai avea foarte-foarte mult până o să se obişnuiască cu viaţa de la nivelul ăsta! Aşa că trăgea chiar acum o concluzie crudă, dar adevărată. Ştefan o s-o trimită la conac şi-o să rămână aici, cu chinezul. Cu Isamu. Probabil că o va vizita... de două-trei ori pe săptămână. Că o să-l ţină şi pe Diamant departe de chinez, iar regele nu-şi putea invita vărul şi mâna dreaptă la hotel! Probabil că o să simtă şi ea, ca şi soţul ei, o oarecare doză de gelozie...

O să se controleze. Şi-o să se concentreze la lucrurile importante pentru ea. Şi-o să-l tempereze şi pe Diamant... Pentru că nici el, nici ea nu fuseseră în stare să facă ceea ce făcuse Isamu Chèn. Chinezul o găsise şi-o şi ferise pe regină de fratele lui - şeful mafiei chineze pe partea asta de Europă. Chinezul netezise drumul lui Ştefan spre noul şef de la Nisa...

Ea şi chinezul ăsta erau făcuţi din "materiale" diferite. Chinezul n-ar fi fost în stare să facă ceea ce făcuse - şi putea face - ea. Nici ea nu era în stare să facă calculele pe care le făcea chinezul. Amândoi făceau caşcaval - dar ea îl făcea "într-o oală, în spatele casei" iar chinezul conducea o fabrică complet automatizată şi respecta normele sanitar-veterinare în domeniu. N-avea de ce să fie invidioasă pe el. Făcuseră şcoli diferite. Erau diferiţi...

Grasu şopti:

- Am fost atâtea creiere, cu atâtea resurse-n mâini, şi n-am fost în stare să facem ceea ce-a făcut chinezul ăsta.

Diamant oftă greu:

- Asta e! O să-l avem din nou de coleg - şi gata!

Se grăbi să-l contrazică:

- O să-l ai de coleg. Noi o să fim ţinuţi la distanţă de el.

- Nu neapărat la distanţă; că eu am mai lucrat cu Isamu, să ştii! Mă suna şi-mi zicea tot felul de chestii! Iar eu îl sunam şi-i ziceam ce mai aflam...

- Grasule, conform cu noua organigramă, tu o să-l suni pe Diamant.

Sau uitase că or să aibă vice-rege? Grasu zâmbea:

- Da! Am uitat complet că ăsta micu' se face vice-rege...

- Încetaţi! Ştiţi bine că o să fiu egalul vostru!

Da; ştia că Diamant n-o să-şi ia nasul la purtare cu ei - nevasta lui şi bunul lui prieten! Dar Titel o să simtă din plin "şefia" lui Diamant! Trebuia să aibă grijă, să-l tempereze mereu... Grasu oftă greu:

- Oricum, să ştiţi că eu îi spun. Imediat cum se întoarce, eu îi spun părerea mea.

- Şi eu.

Aprobă scurt:

- Şi eu.

Şi-acum era din nou linişte în birou... Ştefan părea că avea multe de spus jos, în bucătărie...

Ştefan

Trase glasvandul şi se grăbi să iasă. Brr, ce frig era! Porni grăbit spre poartă.

Când îl văzuse intrând în bucătărie, Emilie se grăbise să confirme cuvintele Isabellei. N-o putuse opri; auzise deci cum Isamu năvălise în bucătărie, o luase pe Isabelle pe braţe şi-o dusese în birou. Şi-i ceruse bucătăresei un lighean cu apă şi nişte prosoape. Şi urlase la Cheng s-o pună pe picioare până la doişpe, dacă-i e dragă viaţa. Şi multe altele...

Umbra se desprinse parcă din gardul viu. Claude venea spre el. Era mai grăbit decât el, deşi el avea o geacă groasă...

- Da, dle conte.

- Isabelle mi-a spus că ai vrea să vorbeşti ceva cu mine.

- Da. De fapt, nu e vorba despre o discuţie. M-am gândit mult la lucrurile care s-au petrecut aici şi am ajuns la o concluzie. Pe care voiam să o ştiţi şi dvs.

- Te ascult.

- ... Din poziţia de şef de obiectiv, am fost de multe ori chemat în vilă. Isamu mi-a spus multe lucruri; am aflat multe lucruri şi de la băieţi... Am tras concluzia că Isamu Chèn a fost întotdeauna de partea noastră - a celor din vila asta. Din secunda unu, până în momentul când a ieşit pe poarta asta, în 20 decembrie.

Aprobă scurt cu capul. Claude tăcea...

- OK. Am înţeles. Emilie şi Isabelle or să plece spre casele lor, peste vreo oră. Au liber până pe 3 ianuarie. Mâine dimineaţă, noi plecăm la Nisa. O să lipsim nu mai mult de trei ore. Mergem toţi, mai puţin Ana. Aşa că, după ce ieşim noi, tu intri în vilă - şi te sigilezi înăuntru, cu ea.

- Am înţeles.

- Vila este supravegheată de două servicii secrete - aşa că n-o să aveţi probleme.

Claude aproba - şi parcă zâmbea... Îl bătu scurt pe umăr şi porni spre vilă. Nu-l urma, semn că nu mai era totuşi nimic de spus...

Intră în vilă şi se grăbi să revină în birou. Brr, ce frig era afară! Şi ce linişte era înăuntru! Se trânti pe propriul scaun şi îi privi lung, serios:

- Bucătăreasa a ţinut musai să confirme cuvintele Isabellei. Iar Claude tocmai mi-a spus că Isamu a fost întotdeauna de partea "noastră". Adică a celor din vila asta. Şi-acum, vreau să aud opiniile voastre.

Îl privea lung pe vice-regele lui... Diamant oftă greu:

- Tu ştii că eu am avut un dinte împotriva lui... Dar ţi-am zis că mi-am cântărit poziţia şi mi-am identificat locul. Şi am încercat să privesc cu obiectivitate dovezile. Isamu nu te-a trădat.

Grasu? El ce părere avea?

- Eu îl cunosc practic din aceeaşi zi din care îl cunoşti şi tu! Că doar eram împreună când l-am cules de pe asfalt, nu?

Aprobă.

- Chinezul ăsta nu te-a trădat. Şi a făcut pe dracu-n patru s-o ascundă pe Ana de ochii oamenilor lu' frati-su.

Iar Rebeca? Ea era cea mai "proaspătă" - şi nu ştia mare lucru din ceea ce se petrecuse înaintea războiului. Îl interesa părerea ei - a tinerei care-i stătuse lui alături şi-l cunoscuse pe Isamu doar sub forma "duşmanului"...

- Nu; nu te-a trădat.

Hm...

- OK. Nu m-a trădat. Spuneţi-mi ce să fac mâine - să accept să-mi redevină consilier?

Diamant aprobă:

- Da. Categoric, da. Decât să primeşti un chinez nou-nouţ, 100% loial Chinei...

- Da, şefule. Isamu nu mai e demult omul Chinei - e prietenul vostru. Face parte din familia voastră.

- ... Eu nu-l cunosc cine ştie ce. Adică l-am văzut în Aurari - şi cam atât. Da' când mă gândesc cu câtă înverşunare a ţinut cu dinţii de postul de consilier al tău... Că nu cred că nu-i dădea China alt job, dacă-l cerea! Chiar tu ai zis - China i-a oferit de toate, iar el a zis "Nu". Şi-a mers cu tine. Şi ai văzut ce i-a zis Fang la telefon, că în februarie îl aşteaptă la el la birou...

Rebeca lui calcula mult, cu voce tare. Dar de data asta avea nevoie de calculele ei, aşa că îi făcu semn să continue.

- Io cred că aia a fost cacealmaua lu' Fang. Adică chinezii s-au vorbit să te pună pe gânduri - şi să te facă să te grăbeşti să-l iei pe el înapoi, ca să nu primeşti un chinez nou-nouţ, cum zice Diamant! Şi mai e ceva! În hârtiile alea în chineză scrie că China i-a ordonat să reia afacerile cu tine. Asta nu te protejează pe tine de dracii lui? Adică mă gândesc că, dacă şerifu' ăla vrea să faci afaceri cu Fang, n-o să fie cretin să-l lase pe Isamu să te-mpuşte, sau...

Ea era singura care-i împărtăşea temerile - alea cu răzbunarea lui Isamu. Grasu se grăbi s-o contrazică:

- Da' ce-are cu şefu'?

- Păi n-a murit mă-sa, anu' ăsta?

- Ba da. Da' nevasta şi copilu' au ţinut doliu vreo două luni şi-atât. Iar băiatu' meu din Aurari zice că ultima oară când a venit acolo, adică acu', în decembrie, Isamu era în costumu' negru. Băieţii de la pază zic că aşa a apărut în aeroport - în costum negru, de zi cu zi. Şi nu cred că s-a schimbat în veceu' avionului. Uite, şefu' - să-i întrebi pe băieţii ăştia de-aici! Să-ţi zică ei când a renunţat Isamu la costumul alb!

De parcă suferinţa sufletului trebuia să fie etalată de ţinuta vestimentară! Hm... Îşi aprinse o ţigară şi zâmbi:

- OK. Duceţi-vă la culcare - că mâine am nevoie de voi fresh şi pe faţă.

Se grăbeau să-i spună noapte bună şi să iasă... El privea lung fumul propriei ţigări...

Ei bine, era contrariat. Zău! Toţi oamenii din jurul lui ziceau acelaşi lucru - că Isamu nu l-a trădat. OK, asta se vedea de pe Marte! Dar descoperea acum că toţi oamenii din jurul lui îl voiau pe Isamu înapoi. Iar chestia asta chiar era ciudată! Din câte aflase el, toţi angajaţii lui de la Cannes văzuseră cum căzuse mama lui pe scări. Văzuseră şi lipsa de reacţie a lui Isamu - şi sigur aflaseră cum "răspunsese" el la căzătura mamei lui! Isamu era în doliu din cauza lui! Şi era ciudat! Adică, înţelegea că chinezul lui era un adjunct foarte vertical, foarte fair play şi un tip plăcut de toată lumea! Înţelegea că fusese omniprezent în preajma lui în ultimul cincinal! Dar Ana lui era şi mai plăcută! Isabelle şi Emilie o iubeau pe Ana "de-adevăratelea"! Bodyguarzii erau fascinaţi de zâmbetul ei şi stilul ei extrem de special de a le spune că ieşea la cumpărături, cu copiii! Sau că o să vină un curier, cu un pacheţel micuţ despre care dl conte nu trebuia să afle de la ei, ci de la ea! Şi copiii lui erau mai plăcuţi decât chinezul ăla! Toţi oamenii ăştia din jurul lui "uitau" că el o omorâse pe mama lui Isamu! Iar Isamu putea fi, totuşi, tentat să se răzbune! Indiferent ce-i spunea

lui China! Indiferent cât de mari erau superiorii lui nea Nicu Cărare! Chinezul revenea în vilă, îşi reluau activitatea, iar peste juma' de an el "răcea", din motiv de accident pe autostradă sau duşman isteţ şi iute de glonte! Nimeni nu părea să calculeze asta...

Deschise laptopul şi-l porni. Îşi auzea consilierii discutând despre minunăţiile din camerele copiilor - aşa că el rămânea aici încă jumătate de oră, cel puţin. Voia să-şi limpezească un pic gândurile, înainte să urce la ea şi s-o întrebe şi pe ea ce părere avea despre Isamu Chèn. Trebuia să-şi termine calculele, să-şi filtreze gândurile negre şi să-şi tot repete că avansase - şi nu mai putea să controleze absolut totul, aşa că trebuia să aibă încredere în oamenii care-i voiau binele.

Isamu

Ceasul electronic arăta 10:22. El nu putea să adoarmă - deşi se culcase primul...

Nu reuşise să mănânce cine ştie ce. Mâncarea fusese foarte bună; numai că el se hrănise cu momentele acelea minunate petrecute cu familia lui, în livingul casei lui din Cannes. Nu-i fusese foame! Asta e - o să mănânce mâine dimineaţă... Făcuse apoi un duş fierbinte, pentru că se simţise prea obosit pentru baia aia "sofisticată" din planurile lui, şi venise la culcare. Şi, la nouă jumate, se prefăcuse că doarme dus - Fei-Yen şi Liwei veniseră lângă el. Băiatul voise să doarmă cu ei. Şi uite cum ei dormeau duşi, iar el se holba când la tavan, când la ceasul electronic...

Era acasă. Era alături de ei - şi erau foarte bine, toţi trei. Numai că ei erau foarte fericiţi - iar el zâmbea doar. El nu putea fi fericit. Cheng îl anunţase, electronic, că Ştefan venise la Cannes împreună cu Ana şi toţi consilierii - şi îl convocase şi pe Aleodor. Sigur, ei mergeau mâine la Nisa; dar uite că el... El se obişnuise să fie consilierul lui Ştefan. De fiecare dată când Ştefan avusese o nelămurire sau un calcul complicat, îl solicitase pe el. Azi, Ştefan discuta cu ceilalţi consilieri. El ajunsese în postura lui Diamant - sau a lui Grasu, care nu era rudă cu contele şi nu venise în Franţa de mai mult de 10 ori în ultimii şase ani. El simţea acum gustul amar şi strângerea de inimă, ştiind că Ştefan se sfătuia cu altcineva...

Fei-Yen era în dreapta lui. Liwei dormea în stânga. Amândoi îl ţineau în braţe. Dar el se simţea, totuşi, singur. O luase razna rău de tot...

Se întreba ce se va discuta mâine la Nisa. Ştia că Fang pregătise un dosar complet pentru conte. Ştia că mâine, la zece şi-un sfert, se va rosti numele lui. Ştia că Ştefan va găsi cuvintele potrivite ca să amâne decizia măcar o săptămână...

Se simţea singur. Şi trist. Avea o stare de-aia nenorocită, de tristeţe amestecată cu singurătate şi sentimentul că nimeni nu-i poate înţelege starea nenorocită...

Ana-Maria

Cât era ceasul? Unşpe jumate. La doişpe fix se ducea după el! Că mâine avea "întâlnire de gradul 0" la Nisa - şi nu era de joacă!

Aha! Venise şi el! Gata - încuia uşa dormitorului... Hei! Ştefan al ei nu zâmbea! De ce? Ce se întâmplase?

Soţul ei se apropie de ea - şi zâmbi abia acum, amuzat, la vederea contesei care se răsfăţase rău în culcuşul de perne pufoase... Oftă greu:

- Eşti gânditor şi trist. Ce s-a întâmplat?

- ... Cred că mă lupt cu mine însumi.

- Şi cine câştigă?

Îl făcuse să râdă - dar nu-l ajutase cu nimic. Aşa că îl trase spre ea, ca să-i fie la îndemână...

- ... Am văzut tot ce mi-a lăsat în birou. Şi mi-a lăsat multe - inclusiv corespondenţa lui cu Fang şi cea cu China. Iar chestia asta sfidează logica! Sunt acolo bilete scrise olograf de Fang şi de Cheng! Sunt unele fraze care-mi dau mie aripi, cum se zice! Şi totuşi, el mi le-a lăsat! În loc să le distrugă, le-a lăsat acolo...

- Nu cred că vreunul dintre consilierii tăi îşi permite să distrugă ceva care are legătură cu tine!

- Nu înţelegi!

- Ba înţeleg perfect. L-ai menţinut în postul de consilier. S-a comportat şi a acţionat ca atare.

- Chiar dacă Fang, şeful lui, a scris în hârtiile alea chestii pe care eu n-ar trebui să le aflu niciodată!

Aprobă iar Ştefan oftă greu:

- Isabelle "s-a cerut în audienţă", Emilie a turuit cinci minute, Claude "s-a gândit şi a tras concluzii"... Toţi au ţinut musai să-mi spună că Isamu nu m-a trădat - şi mi-au adus şi argumente, şi dovezi în direcţia asta. Diamant zice că şi-a recalculat poziţia şi puterile şi s-a aşezat la locul lui - şi e de părere că Isamu trebuie să revină aici. Acelaşi lucru zice şi Grasu. Şi chiar şi Rebeca! Ea e singura care ia în considerare varianta unei posibile răzbunări - dar e şi ea de părere că chinezul nu m-a trădat.

- Asta pentru că, într-adevăr, nu te-a trădat.

- Nu, Ana. Nu înţelegi.

- Tu nu înţelegi. Tu nu poţi să înţelegi de ce Isamu a fost alături de tine. Şi de ce a ales să-ţi rămână fidel chiar şi după terminarea războiului. Şi chiar şi după naşterea Fluturaşului.

- Iubito... Iubito, eu n-am fost în viaţa mea atât de bulversat!

- Eşti bulversat pentru că priveşti lucrurile strict prin prisma afacerilor. Uiţi concediile noastre, excursiile de-o zi, petrecerile-surpriză, onomasticile care s-au ţinut în casa asta... Tu vezi doar 50% din tablou - şi omiţi complet faptul că Isamu a făcut parte din familia noastră. Şi a trăit, alături de noi, toate clipele noastre - şi pe-alea bune, şi pe-alea rele.

- Într-adevăr, a făcut parte din familia noastră. Cu toate astea, în aprilie, nu s-a învrednicit nici măcar să dea un telefon la spital, să afle dacă mama mai trăieşte sau nu!

Aşa deci...

- Deşi ştia prea bine cum calculez - şi cum răzbun asemenea durere! Isamu Chèn n-a clipit mai altfel, atunci când l-a văzut pe frati-su lovind-o pe mama în cap cu telescopica! Şi nici când i-a dat vânt pe scări! Şi chestia e că eu n-o să aflu niciodată cum s-a manifestat el atunci când a aflat că am răcorit-o pe mă-sa!

Heei... Greu calcul, într-adevăr! Trecu încet degetele peste obrazul trist... şi zâmbi:

- Iar problema este că azi, acum, Isamu îşi doreşte foarte tare să se-ntoarcă la tine. Adică la noi.

- Exact. Ce interes are? De ce ţine musai să reintre sub papucul meu? Şi de ce toţi oamenii mei, inclusiv văr-miu şi Grasu, îmi spun că chinezul ăla trebuie să se-ntoarcă în biroul de sub dormitorul nostru? Eu chiar nu înţeleg, să ştii! Oare eu sunt singurul care-şi aminteşte că Isamu Chèn era cândva ăl mai al dracului mânuitor de sabie din sudu' Franţei? Că trage dumnezeieşte cu pistolul, are un creier "brici" şi, ori de câte ori eu ies din vilă, el rămâne stăpân peste toate de-aici? Inclusiv peste paza şi siguranţa voastră - a ta şi-a copiilor?

- Oare eu sunt singura care-şi aminteşte că, acu' doi ani, Fei-Yen era cu Liwei în spital iar Isamu a insistat să meargă cu noi la petrecerea naşului, la Turenne? Deşi nu era nimic "afaceristic" în ea?

- Ştefan Ionescu a omorât-o pe mama lui Isamu Chèn.

- Şi pe-a lui Jun Chèn.

- Ano...

- Ştefane...

Nu se-nţelegeau "neam"... Hm!

- Tu, de fapt, nu înţelegi de ce el poate face abstracţie de moartea mamei lui, iar tu nu poţi face abstracţie de moartea mamei lui.

Se părea că asta era! Adică, în fine - asta era variabila care-l încurca rău la socotit! Îi ridică capul şi-l privi drept, abţinându-se cu greu să nu râdă:

- Ştefane, ce mai face soacră-ta?

... "Îl băgase-n şedinţă", cum se spune! Îl lovise rău cu întrebarea

aia! Ştefan uitase complet că are o soacră - şi-un socru... probabil...

- OK, nu ştii. E normal să nu ştii, de vreme ce ai multe altele pe cap. Dar crezi că, dacă mă întrebi pe mine ce mai face mama, eu ştiu ce să-ţi răspund?

Abia acum Ştefan păru că înţelege cuvintele ei... Prea bine! Decise să continue:

- Am aflat, din scrisoarea aia amplă pe care mi-a adus-o imamul, că părinţii mei sunt filaţi încă din aprilie. Şi am tras concluzia că trăiesc amândoi - şi sunt în putere, că de-aia ies afară şi sunt filaţi, nu doar ascultaţi prin pereţi. Chestia e că, de când "am luat copiii şi-am plecat la plimbare" cum zici tu, nu m-am gândit nici o clipă la ei. Şi nici la casa lor. Şi nici la telefonul lor. Nici la cutia lor poştală. Când am citit scrisoarea aia, am rămas un pic interzisă - după care am râs straşnic, în mintea mea, şi mi-am imaginat cum se plimbă chinezii prin Braşov şi cum fac ei potecă pe lângă bloc şi cum se holbează cu binoclul în sacoşele ei şi cum se sperie-n draci de urşii gunoieri din Răcădău...

Soţul ei începu să râdă...

- Fiecare om are priorităţile lui. În funcţie de felul cum a fost crescut, de cât timp a petrecut cu părinţii - şi cât de mult s-a apropiat fizic şi afectiv de părinţii lui... Eu am fost mai tot timpul în război cu mama; şi-am plecat de-acasă la 18 ani. De-atunci, să ştii că i-am revăzut o singură dată. Iar de două ori le-am zis prin uşă să-şi ia paporniţele şi să se uşchească de la uşa mea. Aşa că...

Ştefan se aplecă şi-o sărută pe frunte... şi şopti, zâmbind:

- Dacă n-ai fi fost tu, totul s-ar fi dus pe apa Sâmbetei până-n Revelion.

- Exagerezi!

- Deloc. Cuvintele tale au "reactivat" în memoria mea CV-ul lui Isamu - care a plecat de-acasă la 14 ani şi a apreciat mult viaţa liberă de la cămin. Nu vorbea cu maică-sa cu anii...

- Ba eu cred că vorbea de două ori pe an: de ziua ei şi de Anul Nou chinezesc. Că ei nu erau certaţi, aşa ca mine şi braşovenii mei. Dar faţă-n faţă cu ei n-a mai stat demult. Probabil, de pe vremea când îl tăiau unii ca pe tomografie, în Rahova...

Ştefan aproba... Decise să rişte şi să atingă, totuşi, subiectul ăla extrem de sensibil:

- Nu poţi să ştii care era atmosfera aici. Poate că nu a vrut să le atragă atenţia asupra spitalului din Cannes - ca să nu afle vreodată că a trimis frati-su o chinezoaică travestită-n asistentă medicală ca să "rezolve" lucrurile. Poate că ei scormoneau ca apucaţii într-un cotlon eronat şi n-a vrut să-i întrerupă atrăgându-le atenţia către altceva... Poate că n-a putut să sune. Poate că n-a vrut să-l intercepteze francezii... Nu ştiu. Dar îţi zic o chestie. Când tu erai în România iar copiii dormeau după-amiază, ei doi stăteau la masa din living şi discutau. Ore în şir. Aveau milioane de teme de discuţie...

Soţul ei se ridică şi se grăbi spre şifonier...

Gata - acum Ştefan avea toate datele problemei. Acum putea să calculeze viitorul lui Isamu. Iar asta însemna că ea n-avea voie să-l adoarmă azi. Pentru că soţul ei avea mare nevoie, mâine, de rezultatul calculului. Aşa că rearanjă pernele, îi făcu loc în pat... şi se ghemui în braţele lui. Şi oftă greu:

- O să-l sun mâine pe medicul Petrescu.

- De ce?

- Pentru că am o întrebare "tehnică" pentru el.

- Eu te rog să nu-l suni.

- Iar eu te rog să nu mă rogi să nu-l sun.

- Eu te-am rugat primul...

Oftă greu - avea dreptate... Soţul ei o sărută uşor pe creştet:

- Noapte bună, regina mea...

- Noapte bună, regele meu...

Iar regele ei stingea lumina, ca s-o lase pe ea să doarmă... Închise ochii - Ştefan al ei nu va greşi calculul.

Ştefan

La urma urmei...

La urma urmei, Ana avea dreptate! Ea nu-şi mai văzuse mama încă de pe vremea când o năştea pe Florentina! Iar asta nu-i împiedicase pe spioni şi chinezi să-i fileze părinţii! Iar asta n-o făcuse pe ea să-l roage pe nea Nicu să-i protejeze părinţii! Şi nici măcar n-o făcuse să ceară veşti despre părinţii ei! N-o făcuse decât să râdă de indivizii care fuseseră trimişi în ţara aia "nebună", să păzească un cuplu absolut "nul" din punctul ei de vedere. Şi se gândea el acum...

Se gândea el acum, când parfumul ei îl ameţea uşor, că Ana lui voia să-l sune pe Paul Petrescu şi să-l întrebe "ce şi cum" era cu interdicţia... Oof, Doamne! Cuvintele lui făcuseră daune mari! Cuvintele alea cu "noi doi, nu noi cinci", fuseseră atât de idioate! Şi totuşi, le spusese. Trebuia să se gândească la o cale de-a le anula. Şi nu prea ştia...

Anul viitor, el o să aibă foarte multă treabă. Dacă-i reuşea "şmecheria" cu ruşii, va trebui să se concentreze serios asupra afacerii cu ei. Ca să nu dea rateuri. Cu ăia nu era de glumit! Cu ăia, primii cinci ani trebuiau să fie impecabili! Şi va fi destul de greu, pentru că va avea nevoie de-un consilier "de nădejde" pe care nu-l avea încă. Şi pe care chiar nu trebuia să-l primească - ci să-l găsească! Şi să-l şcolească personal, să-l îndrume, să-l înveţe cum se calculează corect "regula degetului mare"...

Şi-şi amintea acum că acel consilier exista - că îl rugase Leonard să se ocupe de băieţii lui...

Anul viitor, deci, se îndoia că vor putea pleca într-o lună de miere prelungită. Aşa că trebuia să-şi amâne planul ăla cu răsfăţul. Păcat! Se gândise să-şi ia regina şi s-o răsfeţe în Dubai - adevărat "paradis" pentru doi turişti cu câteva zeci de milioane de euro în buzunare! Oof! Şi şi-o închipuise acolo, în imaginile din reclame, şi ştiuse că alea ar fi fost momente de vis... În fine! Or să vadă ei "ce-o să fie"! În funcţie de Fluturaş, or să vadă ei...

Deci, mâine la Nisa... Mâine, la Nisa, el va primi "oferta". O va accepta. Femeia asta, faţă de care Luna era îngrozitor de urâtă şi boccie, trebuia să aibă totul. Inclusiv pe el. Aşa că trebuia să fie cuminte...

Ce să facă el cu Isamu?... Nu prea ştia ce putea să facă cu el. Adică în privinţa lui. Nu discutaseră nici până în ziua de azi despre ei doi! Îl întrebase, în Aurari, dacă ar putea să se întoarcă în biroul lui. Isamu nu răspunsese. Îl privise lung, drept, şi-i zâmbise. Şi pe urmă se întorsese spre brad - şi păruse foarte preocupat de brad. De ce dracu se holbase chinezu' lui la brad? Grea întrebare...

Se lăsă mai jos pe pernă - şi-şi răsuci uşurel soţia, pentru că parfumul ei îi cam zăpăcea gândurile. Şi aveau interdicţie cel puţin două săptămâni. Aşaa... Acum... Acum închise ochii şi-şi aminti frigul din Aurari, banca îngheţată, bradul uriaş...

Întâi fusese felicitat. El îl întrebase imediat dacă ştiuse... Isamu îi spusese că găsise indiciul, că îi lase toate informaţiile lângă tastatură... Atunci "atacase" prima oară problema revenirii la birou. Îl întrebase dacă plănuieşte să revină la birou, sau nu. Isamu spusese că ceea ce plănuieşte el nu e relevant. Iar important este ceea ce decide el - şeful. Cum spusese? Spusese că "n-are rost să încerce să-i anticipeze gândurile şi să-i dea Isabellei impresii greşite". Adică "n-are rost să încerc să-mi spun că o să mă primeşti înapoi". Isamu ştia că nu-şi făcuse calculele - şi n-avea rost să se gândească la nişte calcule care nici nu existaseră pe-atunci! Chinezul ştia că, până nu discuta faţă-n faţă cu Fang, n-o să ia nici cea mai mică decizie! Chinezul ăla afurisit îl cunoştea aşa de bine...

El, Ştefan Ionescu, era un om foarte suspicios. Şi foarte bănuitor. Şi pe Ana o bănuise, la un moment dat, de "alipire la portofelul lui". O dusese la Maternitatea Giuleşti, unde ea scăpase de copilul lui Florentin, iar pe drumul spre aeroport ea lăsase capul pe piciorul lui. Şi - ţup! - o bănuise imediat de "alipire"... Chiar şi pe ea, care nici nu-şi amintise câte milioane de euro îi recitase el atunci când îşi rupsese venele cu holtşurubul... Era, deci, suspicios. Chestia asta îi salvase viaţa şi cariera de foarte multe ori! Şi uite că şi acum, la vârsta şi "statura" lui, mai avea probleme în a avea încredere în cuvintele şi acţiu-

nile oamenilor pe care-i ştia 100% aliaţi! Nici în nea Nicu Cărare n-avusese 100% încredere! Nici în colonelul Ceauşescu! Nici în Grasu! Nici în Perla, sau în tăticul lui! Nici chiar în Ana... pe care, spre marea lui ruşine, o bănuise inclusiv de "uitare"...

Nea Nicu Cărare îi spusese lui Filip Gojdu, ultima oară când se întâlniseră în Elveţia, că dacă nici acum nu învăţase să aibă încredere în oamenii care-i voiau binele, contele Ştefan Ionescu avansa degeaba. Şi avea dreptate - chiar şi el realiza că bătrânul avea dreptate! Aici, unde ajunsese el, trebuia să aibă încredere în oameni. Trebuia să-i "filtreze" bine, să-şi aleagă bine prietenii şi să-i treacă, totuşi, la capitolul "prieteni". Şi să-i convingă cumva să se fileze între ei. Altfel or să-l "prăbuşească"; sau o s-o ia el razna... definitiv...

Luă mobilul special şi începu un mesaj nou.

În noaptea asta o să apară dl Aleodor Gaboraş. Să mă trezeşti când ajunge şi el.

Send lui Claude. Soneria la minimum, că nu voia s-o trezească pe ea în toiul nopţii... Stinse veioza şi se strecură sub pilotă. Soţia lui mirosea ameţitor - mirosea aşa cum numai ea mirosea...

"Hai, că te-ai ţicnit rău de tot!"

Ea era aici, în braţele lui. Erau amândoi în casa lor. Erau amândoi în siguranţă. Sărută capul şaten şi zâmbi: noapte bună...

26 decembrie 2011 - luni

Ştefan

Aha! Mobilul! Gata - venise Gaboraş! Se grăbi să oprească piuitoarea, dădu să se ridice, dar... Dar o privea lung şi zâmbea - soţia lui era încruntată rău! Oare ce visa Ana lui? Oare ce gând o apăsase, înainte să adoarmă? Părea un gând... complicat. Sau dificil. Nu era ceva care să-i displacă, sau...

O s-o întrebe, de dimineaţă. Deşi se îndoia că îşi mai amintea ea! Îi fură un sărut şi se grăbi să se îmbrace. Deci venise Aleodor... Ce bine! La urma urmei, uite că "făcea progrese"! Şi avea curaj să-l prezinte pe Aleodor lui Fang ca fiind consilierul lui - nu angajatul SIE! Subconştientul începuse să pună ordine-n "priorităţi". Avusese încredere să-l lase pe Gaboraş "şerif" peste "acţiunea Insignele" şi să nu-l verifice zilnic. Sigur, fusese foarte preocupat cu regăsirea soţiei lui! Dar, chiar şi aşa - nu-l sunase nici măcar o dată, să-l întrebe "ce mai face"! Tocmai făcuse o descoperire concludentă...

Coborî scările şi zâmbi - Aleodor intrase în living, dar nu se clintise de lângă canapea. Nu-şi permisese să-l aştepte la mai mult de 5 metri de glasvand. Mm, ce-i mai plăcea consilierul lui! Se grăbi să-i strângă mâna:

- Bine-ai venit!
- Bine v-am găsit.
- Facem o haltă la bucătărie?
- Nu, că m-am îmbuibat în avion.
- Atunci, hai - pe tine "te cocoţ" la mansardă. Apropo! Înainte să te plângi de chestia asta şi de faptul că trebuie să-ţi cari trollerul pe-atâtea scări, aşteaptă să vezi ce minunăţie de mansardă am! O să-ţi placă...
- Da' ce, şefu' - ţi se pare ţie că mă plâng?

Nega şi-i făcea semn să urce mai repede... Arătă spre cele trei uşi de la etajul unu:

- Rebeca, Diamant şi Grasu.
- Aa, stai liniştit!

"Hai-hai! Ia-o înainte şi lasă!" Urcau...

- Dormitorul nostru îl ştii...

Da, îl ştia - şi se opintea chiar acum cu troller-ul pe scara aia "de pod"... Urcă după el şi arătă spre saltea:

- Cel mai mişto punct din toată casa.
- Aha!

Îi făcu semn să se ducă la salteaua aia... şi se aşeză pe-un colţ:

- Fă-te comod. Te-aştept!

Spionul lui îşi scoase geaca şi cizmele şi "se prezentă", prompt... Bufni în râs şi trecu la romanes:

- Bă! Io sunt în dezabieu şi tu la cravată!

Aleodor râdea şi-şi scotea cravata şi haina... Bine! Fie şi-aşa! Bătu în saltea, lângă el... şi zâmbi:

- Ia zi-i, Părinte! Ce mai e pe la conac?
- Ce să fie - toate bune! N-au fost foarte multe afaceri. S-a simţit că e Crăciunul...
- Mă aşteptam. Cu "acţiunea Insignele" cum stăm?
- Aa, acolo stăm foarte bine! Deşi "am intrat în pâine" destul de târziu, să ştii că lucrurile s-au urnit! Şi merg foarte bine şi de Crăciun! Alea-s cu hârtii multe...

Şi se ridica repede-repede... Da' ce-avea? Adusese hârtiile în troller? Că scormonea pe-acolo... Hm! Aleodor se reaşeză şi-i întinse un stick:

- Raina şi "acţiunea Insignele", la zi.

Foarte interesant... Luă stick-ul şi coborî tonul vocii:

- Vrei să mergi azi la Nisa, cu noi?
- Dacă tu crezi că ai nevoie de mine azi acolo, merg!

- Da' aşa, în sufletu' tău, ce zici? Ai vrea să mergi?

Părintele făcea pe prostul - că tăcea. Continuă:

- Ştii cum a decurs discuţia mea cu Internele. Ştii că, după ce-am bătut palma cu ei, anumite departamente au făcut angajări...

Aleodor aprobă scurt.

- Nu trebuie să-ţi povestesc eu acum ce şi cum; da?

Nu, nu trebuia să povestească nimic. Bun!

- De la un punct încolo, punct pe care cu siguranţă ţi-l aminteşti foarte bine, eu am devenit "şefu'". Iar tu ai devenit "salariat al SIE". Iar Popescu nu-i prost; iar dacă a fost prost, s-a deşteptat după ce-a recitit dosarul pe care l-a pregătit pentru superiori. Dosarul despre Ana mea. Ăla ştie, în momentul de faţă, cu cine votezi. Şi nu s-a plâns până acum. Dar opinia ăluia mi-e nulă. Opinia ta mă interesează pe mine... Crezi că relaţia noastră funcţionează OK? Dat fiind faptul că tu eşti omul meu, dar eşti salariat al SIE - crezi că starea asta de lucruri te-ncurcă cu ceva? Te jenează?

Aleodor negă.

- OK. Eu nu te iau cu japca azi, la nouă. Poţi să rămâi aici şi s-o păzeşti pe Ana. Dacă mergi azi cu mine şi cu oamenii mei, te prezint ca fiind consilierul meu. Ştii că pe Fang nu-l interesează unde e cartea ta de muncă scriptic, aşa...

- Ştiu.

- Odată prezentat ca fiind "consilierul contelui", ăla aşa te calculează. Dacă vreodată o să-ţi vină să te laşi de consiliat, o să fie nasol.

- Ştiu. Şi nu mă las de consiliat.

- ... Eşti foarte sigur?

- Ţi-am lăsat eu impresia că m-aş cam lăsa de consiliat?

- Nu. Dar tu eşti cel mai "proaspăt" în branşa consilierilor. Din punctul ăsta de vedere, eşti cel mai tânăr şi mai "necunoscător" dintre ei. Fang are acces la multe informaţii. Şi are vreo doi consilieri numai pe partea de "informaţii referitoare la terţi". Are un aparat numeros care funcţionează pentru consilierii ăia doi. Aşa că va afla "la prima mână" ce faci şi ce-nvârţi tu, consilierul meu. Dacă i te prezint ca fiind "consilier", orice informaţie care nu-i place lui va sfârşi la urechile mele. Iar pentru alea grave poate decide să-ţi taie chiar el craca. Aşa, ca gest de curtoazie faţă de mine - a decis să-mi ia el apărarea, să mă protejeze el... Ştii că, după ce bat palma cu el, mă protejează şi el!

- Da, ştiu. Şi nu mă deranjează nicicum să mă prezinţi consilier.

Ia să audă el acum ce gânduri treceau prin mintea şi socotelile lui Aleodor! Tăcu chitic şi aşteptă...

- ... Nu e chestia de bani. Că n-am să mă-ngrop cu vagonu' de bani şi bunuri lumeşti. E vorba de mine. De când sunt cu tine, am avut o activitate teribilă. Şi să mor io dacă nu mi-a plăcut! Pe bune! E super-viaţă la tine!

I-auzi! Începu să râdă - spionul era emoţionat şi se exprima stângaci...

- Nu, pe bune acu'! Îmi place ce fac la tine! Îmi place de mor! N-aş da viaţa mea de-acu' nici pentru zece vieţi de-ale lu' agentu' 007! Mă crezi?

Aprobă - că era o viaţă plăcută, la urma urmei! Părintele se simţea, în sfârşit, important. Trăgea sforicele, făcea şmecherii, trata cu lume bună, trăia la conac, avea banu' pus bine...

- ... N-am să-mi dau demisia de la tine. Niciodată. Dacă vrei să mă despart de SIE, mă despart fără regrete; da' de tine n-am să mă despart nici mort!

Ridică un deget - că asta era o chestie "mot-a-mot"! Se despărţeau doar în caz de deces! Părintele aproba cu capul, semn că îi pricepuse gestul...

- Atunci, uite ce-o să faci tu... Ai observat, cred, că toţi consilierii mei arată demenţial în costume; dar mai departe de imaginea vizuală nu pot trece. Tu eşti singurul pe care am curaj să-l iau şi să-l împing în camera în care chefuieşte nea Nicu Cărare, cu tovarăşii lui. De la anu' încolo, o să fiţi vreo trei - consilieri "cu guler alb", ca să zic aşa...

Aleodor aprobă, gânditor. Îi făcu semn să-şi rostească gândurile...

- ... Eu şi...

- Tu, consilierul pentru Rusia şi consilierul pentru Serbia.

Spionul dădea afirmativ din cap. Încetişor, aşa, că abia acum se dezmeticea el cu adevărat...

- Încă nu-i ştiu pe ăştia doi consilieri; da' pe tine te ştiu destul de bine. Aşa că ţie îţi revine sarcina de-a înfiinţa un departament nou în organigrama mea. Un departament de cercetaşi "de gulere albe".

Era foarte atent - şi se pregătea să ceară voie să-şi noteze, ca să nu uite cumva ceva!

- Eu îmi închipui angajaţii ăştia cam aşa: tineri până-n 40, prezentabili, tripli doctori docenţi "pe bune", buni cititori încă din fragedă pruncie, vorbitori de limbi străine... Tu ştii ce-i aia Asperger - da?

- Da.

- Ei bine, am nevoie de nişte Asperger-i. De-ăia "ca lumea". De-ăia care au absolvit Dreptul şi Economicul "pe bune". De-ăia care ştiu "la perfecţie" ABC-ul prescrierii faptelor de la dosar şi cum se interpretează modificările Codului Fiscal.

- ... Prevezi tu nişte dosare, în viitorul apropiat?

- Prevăd consilierea unor persoane extrem de importante, care au dosare. Mai întâi în România - că acolo o să fiu eu "Mister Muscolo", după ce mă văd poimâine cu Leo Mondialu'. Iar în 2013 o să discutăm şi despre Franţa şi Serbia.

Pricepuse cum era calculul ăla?... Da, pricepuse. Bun!

- Eu o să fac, în ianuarie, o vizită "de plăcere" la castelul din Bordeaux. Acolo, Ana mea o să se relaxeze iar nea Nicu Petriceanu o să-mi dea o listă cu vreo 20 de nume. Asperger-ii mei or să se-mbrace frumos, cu guler alb, şi-or să se plimbe prin cercurile în care îţi zic eu să-i vâri. Cât e ziulica de mare, ei or să urmărească cu mare atenţie informaţiile care circulă pe-acolo, apropo de numele de pe listă. Şi-or să umple seara caiete întregi cu schiţe şi scheme - cine cu cine votează, care pe cine ţine, cine face mânării şi prin cine, cât de tare put mânăriile astea, când or să se-mpută, ce articole de lege îl pot ţine pe respectivul departe de "aruncarea la gunoi"... Înţelegi tu...

Părintele înţelesese perfect - rânjea şi aproba de mama focului!

- Informaţia asta o s-o gestionezi tu. Cel puţin în prima fază, care va dura vreo doi anişori, tu eşti Asperger-ul meu *number one*. Când ajungem la faza doi, vedem noi ce mai facem! Da' până atunci...

Aleodor se pregătea să-l pupe rău...

- Ce zici tu de aşa sarcină?

- Că e bestială!

"Daa, normal că-ţi place să te joci cu aşa ceva!" Anu' trecut, Aleodor spionase spioni mărunţi care zgârmaseră-n gunoiul celebrităţilor; anu' viitor, se vedea îndosariind spionaj politic şi industrial! Mm, ce-o să-l mai căpăcească în iulie viitor, când Părintele o să-l scoale din somn ca să-i arate, panicat, ce descoperire "bombă" făcuse el! Dar, până atunci, o să-l lase să se-nfoaie - şi-o să-l "aterizeze" chiar acum în realitatea zilei de azi:

- Bun. În condiţiile astea, tu mergi azi cu mine la Nisa. Şi eşti consilierul meu cu guler alb.

Da, mergea la Nisa. Voia tare-tare de tot să meargă şi el la Nisa! Strânse mâna întinsă spre el şi zâmbi, ridicându-se:

- Iar după aia ne întoarcem aici, în biroul meu ultrasecurizat şi ultrablindat cu tot felul de metale, şi îţi întinzi discret antenuţele prin informaţiile altora. Şi-mi afli nişte amănunte despre trei persoane foarte importante. Dar despre asta vorbim mâine, când ne întoarcem de la Nisa. Du-te şi fă un duş, la unu. Şi odihneşte-te.

- Da, şefu'.

Mm - "şefu'" ăla sunase altfel! Sunase mult mai... adevărat! Bun! Cobora scara şi se gândea...

Trebuia să-şi facă timp, după ce bătea palma cu toată lumea, să-şi ia soţia şi s-o ducă în birou - şi să-i povestească totul. Ana lui trebuia să ştie. Trebuia să afle absolut totul despre afacerile lui! Dacă ea ar fi ştiut absolut totul...

Încuie uşa, se apropie de pat... şi se aşează - că nu putea să doarmă. O privea lung şi se gândea...

Dacă ea ar fi ştiut totul, poate că ar fi revăzut-o mult mai repede.

Îi citise jurnalul repede-repede, presat şi de timp, şi de nerăbdare - şi chiar şi aşa, "la prima privire", identificase vreo zece momente când Ana lui ar fi trebuit doar să stea liniştită şi să aştepte 24 de ore! Lyon era unul dintre ele - şi nu era primul. Ea plecase din casa aia cu vreo 20 de minute înainte ca Aleodor s-o poată salva. Iar dacă Ana ar fi ştiut mai multe...

Ar fi putut să o salveze. Ar fi putut să o ducă la conac, să ascundă copiii în Aurari, să... Ar fi putut să fie alături de ea toată sarcina! Ar fi putut să-l învingă pe Jun mult mai repede! Lucrurile ar fi stat cu totul altfel, dacă ar fi reuşit s-o salveze pe ea! Şi nu reuşise s-o salveze, pentru că ea avusese mult prea puţine informaţii. Şi calculase după lucrurile ştiute de ea. N-o învinovăţea pentru asta. Tot el era de vină pentru miile de ore când copiii dormiseră, ea zăcuse la televizor iar el se încuiase cu Isamu în birou şi urmărise în tăcere un punct pe o hartă. Sau printase sute de coli cu contracte. Dacă ar fi fost îndeajuns de inteligent ca s-o aşeze pe canapeaua din birou...

Iar dacă duşmanii lui aflau că soţia lui, zâna bună şi blândă care ţinea mânuţele copiilor şi roşea la complimente simple, era "tobă" într-ale afacerilor lui...

Cum dracu să facă?

Stătea pe marginea patului, o privea lung şi şi-o amintea deghizată. Într-adevăr, capul îl fascinase. Nu observase, în momentele alea, ce haine avea pe ea - şi nici dacă îi stătuseră bine sau nu. Văzuse doar capul - *hijabul* aranjat îngrozitor de corect, tenul perfect şi machiajul profesionist. Şi ochii verzi şi buzele perfecte, roşii - culoare absolut nouă în "panoplia" soţiei lui. Roşul ăla tare era "rezervat" femeilor obscen de frumoase - tocmai pentru că era tare, iar asemenea culori erau urâte atunci când se aşezau peste trăsături mediocre. Ea fusese perfectă...

Pericolul fusese uriaş. Gigantic. El luptase într-un război în care muriseră mulţi oameni, din ambele tabere. Se trăsese asupra lui. Chiar şi atunci când ştiuse că va fi atacat, gloanţele zburaseră pe lângă capul lui. Francezii avuseseră momente când încercaseră s-o împiedice pe ea să se întoarcă. Românii nu avuseseră cine ştie ce spor... Doi imami descurcăreţi ştiuseră pe cine ascundea musulmanul Sami sub *hijab*. În general, oamenii acordau o atenţie specială, sporită celor care le erau duşmani. Iar el avea mulţi duşmani. Tot mai mulţi. El îl refuzase pe Cheng, la un moment dat... Pericolul fusese uriaş. Gigantic. Inimaginabil. El, Ştefan Ionescu, îi va fi toată viaţa îndatorat colonelului Ceauşescu...

Şi dacă tot ajunsese la cele două personaje foarte importante, îşi privea soţia şi zâmbea, calculând că amândoi o găsiseră cam în acelaşi timp - iar buldogul chinez dăduse înapoi în faţa ochelaristului lungan şi răguşit... Gândul ăsta era ghiduş rău de tot - consilierul lui Fang pe probleme de securitate nu-şi permisese să tulbure apele detectivului lui Nicu Cărare. Foarte interesant... Şi foarte amuzant!

Se lungi lângă ea şi oftă greu - o să stea aici şi-o s-o privească. Doar cinci minute. Îi fusese atât de dor de ea! Atât de dor...

Ana-Maria

Micul dejun fusese vesel. Consilierii lui Ştefan făcuseră ieri şedinţa - şi-apoi făcuseră şi-un duş pe cinste şi dormiseră neîntorşi. Se cunoştea că "erau proaspeţi"! Până şi Aleodor, spionul SIE, care ajunsese aici pe la două noaptea probabil, era fresh! Glumeau altfel, zâmbeau mult mai destins...

Mm, ce bine mâncase! Se îndopase! Şi totuşi, parcă ar mai fi hăpăit nişte cozonac! Emilie chiar reuşise reţeta! Probabil că exersase mult, pe pielea lui Isamu - şi-a bodyguarzilor...

- E opt jumate. Mergem zece minute în birou?

Toţi aprobau. OK - deci ea îşi lua cozonacul şi laptele şi se muta la televizor... Ba nu - Ştefan îi luase farfuria şi cana şi-o invita s-o ia înainte. Păi, ce făcea? O lua la şedinţă?... În fine!

Intră şi fu poftită să se aşeze la biroul lui. Adică i se aşeză cana şi farfuria în faţa monitorului... Nu, n-o să-l contrazică nicicum - nu de faţă cu ei! Se aşeză şi deveni extrem de preocupată de micul dejun. Iar Ştefan se aşeză pe colţul biroului, cu faţa la consilierii lui, şi-şi aprinse o ţigară. Şi începu să le traseze "liniile directoare" pentru ziua de azi:

- Azi ne întâlnim cu Fang. Care, deşi are vreo 18 consilieri, o să-l aibă alături doar pe Cheng. Pentru că, după calculele mele, Isamu o să trateze problemele de afaceri cu Cheng - nu cu Fang. Ăla e şef în adevăratul sens al cuvântului şi nu-i sună telefonul din 3 în 3 minute. Jun l-a favorizat mult pe Isamu, în ultimii trei ani...

Da, pe-asta cu favorizatul o ştia. Ştefan i-o chicotise la ureche, mai demult. O făcuse cu încântarea copilului care primea "cheia din spate" de la depozitul cu jucării...

- La începutul relaţiei mele cu chinezii, Isamu "trata" cu Cheng atunci când aveam nevoie de avion, de elicopter, de înregistrări telefonice sau de informaţii. Cheng nota conştiincios tot ce foloseam eu. Isamu nota conştiincios tot ce cerea Jun de la noi - că ăla a fost dintotdeauna nitel mai coleric şi prefera să-l sune el direct pe frati-su. Iar Isamu şi Cheng calculau lunar un fel de regularizare. Dacă una dintre părţi consuma prea mult, nu se făceau plăţi; se raporta cu minus în luna următoare... Eu n-am ştiut niciodată rezultatele calculelor lor. Când am întrebat cum stau şi care sunt rezultatele, mi s-a spus că "ţine de ei". Iar Jun a râs şi m-a asigurat că, atunci când o să folosesc mai mult decât o să dau, pot să fiu sigur că o să aflu şi eu! Am aflat, în aprilie...

El zâmbea; ei nu. Asta era bine...

- În urmă cu trei ani, Cheng a început să facă tot mai mult "teren". Iar Jun a început să trateze în permanenţă direct cu Isamu. Au apărut omisiunile din calcule. Şi apoi, cândva, cumva, calculele au dispărut de tot. Primeam tot ce ceream, atunci când ceream. Ofeream tot ceea ce mi se cerea - servicii, influenţă, forţă de muncă... La un moment dat, ăla şi-a făcut calculele. Şi m-a anunţat, în aprilie... Ei bine, de data asta nu va mai fi aşa. De data asta, Fang n-are de ce să-l sune pe Isamu. Şi nici viceversa. De data asta, eu voi vedea calculele alea - pentru că sunt în poziţia în care îmi permit să le trec clauză obligatorie la contract şi să-i amenint că stric prietenia cu ei dacă nu mi le dau pe-alea adevărate. Aşa că...

Aşa că, după cum zicea Ştefan, nu mai exista riscul de-a fi ochit prin lunetă...

- Aţi văzut profilul lui Fang. E un tip drept ca linia dreaptă. Nu se abate niciodată de la propriile reguli. Ruşii de la Alfa Grup l-au aşteptat cu mâna întinsă şi cu extazul în priviri. Iar eu, un afacerist contactat de el şi nu viceversa, i-am transmis că vorbim după Crăciun... Deşi i-am lăsat un gust amar, i-a plăcut decizia mea. Oamenilor cum este Fang le plac familiştii cu principii. Ieri, când l-am sunat, m-a întrebat dacă doresc să amân întâlnirea cu el. Date fiind evenimentele fericite din viaţa mea privată... Cu siguranţă, a apreciat şi faptul că m-am ţinut de programare. N-o să aprecieze deloc faptul că o să bat cu degetul în numele lui Isamu - şi n-o să-i ofer azi un răspuns cert. În rest, nu cred că va avea şi alte motive "să pună bot". Cu siguranţă, vom stabili ca pe 3 ianuarie să ne-apucăm de treabă împreună. Cu sau fără Isamu.

- Vrei să spui

- Vreau să spun că îmi va impune ca, pe 3 ianuarie, să am un chinez în birou. Unul agreat de el.

De ce-o tot lungea? Nu era evident că tot Isamu o să fie chinezul ăla? Nu-şi înţelegea soţul...

- Dar asta nu se va stabili azi. Nici preţurile, nici cantităţile, nici direcţiile - azi doar primim meniul. De care ne ocupăm eu şi el. Voi fumaţi, beţi cafeluţă şi sunteţi atenţi la discuţie. Şi vă abţineţi de la comentarii...

- Da, şefu'.

Confirmau, rând pe rând, că pricepuseră tot...

- În privinţa procedurii, n-o să aveţi prea multă bătaie de cap. O să ajungem la vila aia cât un hotel de mare şi-o să intrăm pe poarta 3. Aia pentru partenerii de afaceri. Vom fi poftiţi într-o aripă a casei destinată strict afacerilor. Vom pleca de-acasă fără arme - ceea

ce va fi pe placul lui Fang...

- Şi dacă ăla profită de ocazie şi ne zboară creierii?

- Ăla nu-şi permite nici să uite să ne dea zahăr la cafea, să ştii! Am avansat, Diamante! Am avansat rău! Şi se doreşte să avansăm şi mai rău! Uiţi mereu de Rusia şi de Serbia! Uiţi cum duduie Franţa! Uiţi că avem o colonie în Italia! Te mărgineşti mereu la România - şi de-asta nu-ţi ies socotelile!

Diamant se încruntase şi mustăcea pe tăcute...

- Să ştii că, în mod normal, eu trebuia să păzesc poarta aia de la Nisa aşa cum păzeşte tineretul intrarea la Oscaruri - trebuia să dorm în cort, ca să nu-mi pierd rându'!

Diamant era vişiniu şi mustăcea...

- După ce-a devenit şef, Fang a făcut eforturi considerabile să-mi meargă mie bine. Am sentimentul că cineva de-acolo, din susul organigramei lui, mă iubeşte - şi vrea să se conecteze la fabricile mele de caşcaval. Vrea destul de tare chestia asta, pentru că nea Nicu Petricean-u chiar insistă... Diamante, chestia asta cu China este ca şi rezolvată. Înţelegi? Noi mergem azi acolo ca să îndeplinim o formalitate. Dacă eu îl accept pe Isamu, OK - sunt şi ei fericiţi. Dacă însă nu-l accept, ei or să-mi dea alt chinez - şi vor fi doar mulţumiţi. Sunt sigur că s-au gândit deja la un înlocuitor pentru el...

Cu alte cuvinte, ăia fremătau rău de tot... Serios? Adică chiar aşa de mare crescuse soţul ei, cât "dospise" ea la Fluturaş? Ia uite...

- Deci, vom ajunge acolo, vom fi poftiţi într-un birou... Dacă Fang şi Cheng ne aşteaptă înăuntru, eu dau mâna cu el şi cu Cheng. Voi, cel mai probabil, o să-i salutaţi de la distanţă. Dacă Fang vine să dea mâna cu voi...

"E evident că nu-i daţi cu flit!" Doamne - îi venea să râdă...

- O să ne aşezăm "pe căprării" - voi pe una dintre canapele, noi pe cealaltă. Cheng n-o să stea jos; el o să facă oficiul de gazdă. El s-ar putea, dealtfel, să trebuiască să iasă de câteva ori ca să vorbească la telefon. Mai e cazul să vă spun că telefoanele voastre vor fi pe silent?

Nu - ştiau că n-aveau voie să "piuie" azi.

- Bun. În orice caz - din clipa când intrăm acolo, tot ce-aţi "contorizat" voi apropo de Cheng se şterge. Azi începe un meci nou - şi începe de la 0-0. Ai înţeles, Diamante?

- Da, şefu'.

Deci Diamant avea multe chestii de împărţit cu Cheng! Hm...

- În rest, ar fi bine să nu spuneţi nimic. Şi să nu faceţi nimic. Dacă sunteţi întrebaţi, răspundeţi evaziv. Atenţie la poante; evitaţi poantele, OK?

Da, evitau poantele.

- Bun! Acestea fiind spuse, să mergem să ne punem papioanele...

Gata - şedinţa se sfârşise. Ştefan se întoarse spre ea:

- Pot să te rog să te-ncui în birou?

- Da. Dar eu aş vrea să nu mă rogi asta...

- ... Isabelle şi Emilie sunt libere. L-am rugat pe Claude să stea în living, lângă glasvand, şi să sigileze vila cât lipsim noi. Te rog din suflet - stai aici, în birou!

- Ştefane

- Femeie frumoasă ca luna! Crezi că mă voi putea concentra azi, la Nisa, dacă ştiu că există 0,1% şanse ca tu să păţeşti ceva?

Oftă greu... Soţul ei o sărută pe păr şi se grăbi să iasă:

- Eşti un înger!

Da, era un înger încuiat în birou... La naiba!

Roşcata

Ştefan încetinea - se apropiau de poarta numărul 3...

Căsoiul ăsta galben, cât un hotel de mare, îi crea o puternică stare de disconfort. Era "casa Chinei". Ea văzuse "la prima mână" ce putea face China aia, aşa că...

Şeful ei conducea pe alee, spre căsoi. Şeful ei decretase că el conduce azi. Avea un BMW frumos şi aici, la Cannes; de-ăla normal, de serie, dar foarte frumos. Ea stătea în dreapta, lângă el; ceilalţi trei consilieri se înghesuiseră în spate. Se gândise, când plecaseră, că dacă Leo Mondialu' s-ar fi grăbit cu vânzarea afacerilor, Titel ar fi stat în portbagaj - sau ar fi venit cu trenul. Şi nu era normal să gândească aşa despre cel pentru care nu mai avea nici măcar o slabă senzaţie de greaţă! Dar se simţea nesigură pe ea însăşi, chestie care îi crea o stare de nervozitate nenorocită rău! Deşi înghiţiseră fiecare câte-un Distonocalm...

Gata - coloana lor de maşini trecuse de scări şi se oprea în dreapta aleii. Chinezul nu avea scări monumentale; erau acelaşi model ca la hotelul ăla incredibil din Le Mans unde se gândise ea să facă poze de nuntă, dar erau mult mai mici. Erau potrivite pentru casa asta. Şi descoperea ea acum, când şeful ei oprea motorul iar ochii ei albaştri vedeau în oglinda din dreapta un consilier chinez cu sprâncenele împreunate zâmbind amabil din moţul scărilor ălora, că niciodată socoteala de-acasă nu se potrivea cu aia de la faţa locului. Cheng ieşise să-i întâmpine. Şi cum China calcula altfel decât o învăţase şeful ei să calculeze, nu putea să-şi dea seama de ce ieşise ăla. Şi ce însemna faptul că erau aşteptaţi aşa, "cu pâine şi sare". Să-şi fi mutat ăla biroul în altă încăpere decât folosise Jun? Să se gândească că Ştefan putea bănănăi prin birouri "neautorizate" lui? Nu ştia de ce Cheng ieşise să-i întâmpine! Iar chestia asta îi amplificase rău nervozitatea...

Diamant

Avea senzaţia că juca într-un film prost, cu figuranţi mulţi şi buget mititel, de criză. I se făcuse aşa o scârbă şi-un sictir de vizita asta... care se cam prelungea, după părerea lui...

După ce sprâncenatul le zâmbise amabil, strânsese mâna lui Ştefan şi-i poftise să intre, îi condusese într-un birou bestial - cam ca la Versailles de bestial. Fang îi aşteptase în biroul ăla - şi le ieşise şi el în întâmpinare, cu veselia pe chip şi amândouă mâinile întinse spre mâna lui Ştefan. Chestia cu cele două canapele "se adeverise" - vărul lui şi şeful sprâncenatului stăteau vizavi de masa "stil" bestială pe care aşteptau acum cafelele. Raina, Grasu şi Aleodor ocupaseră cealaltă canapea. Iar el decisese să se aşeze în fotoliul dinspre Ştefan - aşa că îi vedea pe toţi. Se adeverise şi chestia cu Cheng şi gazda bună. Nu-i servise aşa, individual şi cu şervet pe braţ, cum i-ar fi plăcut sufletului lui să-l vadă; adusese o măsuţă cu rotile, mutase ceştile pe masa "stil" şi turnase, dintr-un ibric "stil", în toate. El avusese grijă să-i mulţumească - exact ca unui picol! Individul îi spusese că "cu plăcere", convingându-l instantaneu să nu se atingă de ceşcuţă ca să nu se-mplinească blestemele lu' ăla şi să-şi verse cafeaua-n poală. În rest, laptele era "la cutiuţă", zahărul "la pliculeţ"... Fang fusese primul care servise. Probabil ca să le demonstreze că nu "botezaseră" cafeaua...

De 20 de minute, Fang îl descosea pe Ştefan. Apropo de Ana. Şi de copii. Şi mai ales apropo de bebeluş. Referitor la revenirea lor acasă, pusese doar două întrebări: dacă au avut probleme pe drum şi dacă au fost speriaţi de "odiseea" ultimelor opt luni. În rest, îl interesau chestii tehnice - dacă bebeluşul era mâncăcios, cu cine semăna mai mult, cât dormea şi cât stătea treaz, dacă se juca, dacă i se cunoştea culoarea ochilor... Ce părere aveau ceilalţi doi copii despre noul frăţior... Şi-l enerva rău nu că-l descosea pe Ştefan - ci că rânjea fasolea la el de parcă se pregătea să nască personal! Aşa-i venea să-l electrocuteze...

Cheng se tot fâţâia pe-acolo - mai ales prin spatele lor. Că prin spatele lor era "aleea" care ducea la uşă! Ăla tot bănănăia prin spatele lui, dându-i o senzaţie de nesiguranţă şi nervi şi draci... El arbora mimica de poker şi ştia că toate microcamerele din biroul ăsta înregistrau aşa un văr "stăpân pe situaţie"...

Ei, poftim! Cât lapte bea bebeluşu'? Da' îl bea pe tot? Da' era adevărat că, dacă era alăptat natural, nu făcea colici? Îi venea să-i comande el online un ghid practic...

Aha! Sprâncenatul îi ocolise din nou! Şi uite că nu se aşeza pe fotoliul liber! Chiar vizavi de el, lângă Fang, fotoliul era liber! Cheng se aşeza pe scaunul din spatele canapelei lui Fang! Păi ce dracu făceau ăştia aici? Ăsta era protocol de-ăla din pozele cu Ceauşescu, în care

traducătorii stătuseră în spate şi-un pic aplecaţi spre VIP-uri! Ăla parcă era pedepsit acolo! Evita să-l privească; dar îi vedea zâmbetul cu coada ochiului, îl vedea atent la cuvintele lui Ştefan, i se părea aşa de "golit de funcţii şi de putere" şi aşa-i venea să-i facă din nou semnu' ăla cu "sunt cu ochii pe tine"...

Aha! În sfârşit! Ştefan râdea şi spunea că dna contesă este acum în biroul contelui, la calculatorul lui, şi comandă "la urgenţă" trusoul bebeluşului, urmărind cu maximă atenţie o listă pe vreo patru pagini! Fang râdea... şi era aşa un actor desăvârşit care ştia să joace impecabil rolul râsului natural... Şi spunea "Apropo de listă! Tot patru pagini am şi eu!"! Cheng se ridica imediat şi făcea paşi mari spre măsuţa din dreapta lui Ştefan, unde aşteptau câteva dosare cu coperţi verzi... Gata! În sfârşit, mai vorbeau şi despre caşcaval - nu numai despre lapte!

Dumnezeule! Era dement! Caşcavalul se făcea din lapte! Făcuse "corelaţia" şi fusese cât pe ce să bufnească-n râs! Şi-ar fi dinamitat instantaneu totul, dacă bufnea în râs! Doamne...

Ana-Maria

Nu putea spune că se plictisea. Nu putea spune că-i era frică, sau că se gândea la lucrurile care puteau merge rău la Nisa. Fusese ascultătoare şi rămăsese în birou. Şi folosise timpul ăsta ca să răsfoiască un pic hârtiile din agenda soţului ei. Erau foarte interesante. Le citise, le recitise - şi-acum "recalcula războiul"... Şi-i dădea acelaşi rezultat - ba chiar putea spune că Isamu căpătase plusuri noi! În fine...

Nu ştia dacă soţul ei se uitase deja în laptopul de pe birou - ăla *pour Ana*. Ea, însă, tocmai deschidea ecranul...

Nu; n-o să intre în mail-ul ăla. Presupunea că ăla era mail-ul pe care îl folosise Isamu pentru discuţiile cu Grasu. Pe ea altceva o interesa. O apăsa mult... propria necunoaştere. Se temuse să nu fie triangulată, să nu fie interceptată... Şi era curioasă "cum se face"! Voia să vadă şi ea ce software se folosea - şi cum. Voia să se uite în help-ul programului. Aşa, ca să ştie şi ea ce şi cum!

Apăsă butonul - iar laptopul nu explodă, ca-n filmele proaste. Bufni în râs: hai, că pornise cu dreptul, cum se zice!

Ştefan

Oferta chinezilor era "ca-n poveşti". O parcurgea rând cu rând şi "revedea" vechea lui ofertă. Vechile lui activităţi, vechile lui "sarcini"... Era un meniu cu cifre. Iar cifrele erau duble. Se controla admirabil şi nici nu clipea...

De cinci minute, de când se apucase el de citit, Fang se întreţinea cu Aleodor. Doar cu el. Aflase că Părintele se ocupa de nişte ONG-uri. Aflase că ONG-urile alea slujeau cauze nobile. Îl interesa despre ce cauze nobile era vorba - că şi el obişnuia să facă acte de caritate, dar numai ca persoană fizică şi numai sub protecţia anonimatului. Părintele îi vorbea foarte elevat chinezului - şi foarte evaziv, bineînţeles! Vorbea incredibil de degajat, de parcă era în branşa aia "de-o veşnicie". Fang îl asculta cu atenţie...

Cheng îşi făcuse datoria - îşi informase şeful complet şi complex. Şi cum Fang nu voia să-l vadă luându-şi consilierii lezaţi în orgoliu şi plecând înainte de vreme, se concentrase asupra celui mai "citit" dintre ei. Probabil că făcea asta cu mai multe scopuri. Pe lângă minutele necesare lui pentru a se preface că citea lista aia, Fang se informa şi asupra "calităţii" consilierului SIE, şi asupra activităţii "de faţadă" a ONG-urilor contelui... Şi mai erau! Oricum, îi plăcea mult să descopere că Fang nu încerca să-l facă de râs pe Diamant - pentru care a discuta elevat şi gol despre tendinţa pe termen mediu din piaţa mondială a slot-urilor era "şah-mat instantaneu"...

Dădu pagina şi constată că "lista" nu crescuse. Tot 14 liniuţe erau pe pagina a patra. El le citea - că aşa era bine. Citea fiecare cuvânt, fiecare rând...

Fang era fair-play. Îşi pusese mănuşile albe şi uniforma de gală şi-l ţinea cu grijă pe palme - să nu simtă vreun disconfort. Avea strania senzaţie că "Ştefan Ionescu" fusese o liniuţă de pe prima pagină din dosarul pe care China scrisese "Sarcini musai"...

Decise să îi întrerupă; lăsă dosarul în poală şi-şi privi lung consilierii. Şi-i abordă în romanes:

- Sunteţi în stare să trageţi dublu?

Primul care îi răspunse fu Diamant:

- Da, şefu'.

Acelaşi răspuns primea acum şi de la Grasu... şi de la Rebeca, şi de la Aleodor - deşi nefericitul ăla probabil că habar n-avea ce însemna "dublu" faţă de realitate, nu faţă de ceea ce ştiuse el din informările SIE... Oricum, obţinuse "Da" pe linie. Aşa că îndoi scurt coperta, puse degetul sub "Isamu" şi se aplecă spre Fang:

- În privinţa lui, rămâne o problemă.

- Prezenţa lui este absolut necesară.

- Iar eu nu-l pot obliga pe el să facă ceva ce poate că nu vrea să facă.

Aha! Lui Fang îi scăpase un muşchi - unul mic de tot, care ţinea de zâmbet!

- Mie mi-a spus că vrea.

- Mie nu mi-a spus nimic.

- Aţi discutat?

- Am atins subiectul ăsta. Iar azi, acum, senzaţia mea este că amândoi avem reţineri.

Fang nu juca poker - învăţase mimica împietrită la "şcoala de partid", la orele de practică. Şi fusese premiant! Se grăbi să adauge:

- Sunt sigur că vom mai discuta pe tema asta, eu şi el. Iar rezultatul poate fi pozitiv... la fel cum poate fi negativ...

Chinezul se apucă să-şi stingă tacticos ţigara:

- În ultimele opt luni, Isamu a ţinut SAF Consulting pe linia de plutire. Şi v-a făcut toate viramentele. O dovadă a opiniei lui mai limpede decât asta nu cred că există. Dar e decizia dvs, oricum.

Închise şi el, tacticos, dosarul:

- Eu sunt de acord cu reluarea activităţii în conformitate cu acest dosar. Şi vă propun să începem cu data de 1 ianuarie. O să discut şi cu el, zilele astea. Iar dacă rezultatul discuţiei va fi negativ, sunt sigur că îi puteţi găsi un înlocuitor...

Fang stingea cu maximă atenţie ţigara... şi ridica ochii şi-l privea drept:

- Da; cu siguranţă, dacă dvs consideraţi că e mai bine aşa, îi putem găsi un înlocuitor.

Se ridică, zâmbind slab:

- Sigur - ideal ar fi ca rezultatul să fie pozitiv...

- Într-adevăr, aşa ar fi ideal. Vă cunoaşteţi, aţi lucrat atâţia ani împreună - şi-aţi avut succese remarcabile şi o relaţie foarte frumoasă...

Îşi strângeau mâna lent, "a la long", zâmbind unul la celălalt cu subînţeles... De parcă jucau într-un film prost! Şi parcă şi Fang avu aceeaşi senzaţie:

- În cursul zilei de 1 ianuarie, aştept decizia dvs. Ca să pot completa contractele.

Aprobă scurt:

- O veţi avea în cel mai scurt timp.

Fang râdea şi pornea, cu tot cu el, spre uşă:

- Dle conte, trebuie să recunosc că Cheng nu m-a dezinformat.

I-auzi! Începu să râdă:

- Asta e o veste bună, ca să spun aşa...

- Într-adevăr, m-aş încuia aici cu dvs până m-aţi ameninţa că mă daţi în judecată pentru sechestrare!

Ce drăguţ! Ce simpatic! Ce "dulce"! Se răsuci şi-l privi lung pe buldog:

- Serios?

Cheng era verde-albăstrui, râdea şi-i evita privirea - şi era încurcat rău de cuvintele şefului lui! Bietul buldog, muşcase până "rămăsese blocat" în starea de turbare maximă! Acum, când noul stăpân îl mângâia, era debusolat rău... Noul stăpân ştia asta, aşa că se grăbi să-şi

salveze buldogul:

- Foarte serios! Cred că am avea o mulţime de lucruri de vorbit, noi doi!

- Cu siguranţă, nu ne-am plictisi în primele două luni!

- Din păcate pentru mine, însă, Cheng mi-a arătat şi câteva fotografii. Şi am decis să-mi înfrânez dorinţa de-a vă sechestra la o discuţie foarte prelungită, în favoarea dnei contese.

- Mă bucur să aflu că sunteţi o fire înţelegătoare când vine vorba

- Dle conte - întotdeauna m-am dat deoparte din faţa frumuseţii!

Măăi, ce de floricele verbale ştia dl Fang! În orice caz, i le arunca aşa, pe drum - că intenţiona să-i conducă la maşină! Căsoaia asta era un uriaş aparat de bruiaj - iar francezii probabil că mureau de curiozitate să afle "rezoluţia"! Hm... Ia să-i răspundă repede-repede:

- Iar eu sunt acum în postura de a vă mulţumi pentru înţelegere. Pentru că eu şi dna contesă avem foarte-foarte multe lucruri de discutat. Şi despre noi, şi despre anul 2011 şi peripeţiile prin care-am trecut...

- Da; din păcate, va trebui să discutaţi şi asta. Eu şi soţia mea am trecut de trei ori prin asemenea momente. Iar până nu le-am discutat, nu le-am putut depăşi.

- Venit de la dvs, acesta este un sfat preţios. Vă mulţumesc pentru sfat.

- Nu-mi mulţumiţi - folosiţi-l. Sper să vă ajute, aşa cum ne-a ajutat şi pe noi.

Se opri lângă BMW şi întinse mâna spre el:

- Dle Fang Kwok Lo, vă mulţumesc. Pentru tot.

- Nu-mi mulţumiţi. Decizia de a vă prezenta această ofertă este firească! Şi a fost de datoria mea să vă sprijin. În plus, mi-a făcut o deosebită plăcere să îndrept răul gratuit făcut de Jun Chèn.

Îşi strângeau mâinile ca şefii de stat, zâmbindu-şi şi scuturând încet acel salut - ca să nu iasă pozele mişcate...

- Ţinem legătura.

- Bineînţeles - ţinem legătura!

- La revedere.

- La revedere.

Chinezul pornea încetişor spre scări, părând să nu observe că păşea agale pe lângă băieţii lui de la pază... Urcă la volan şi trase portiera. Şi se urcau şi ei şi...

Şi porneau spre casă! Gata! Că trebuia s-o elibereze pe Ana din birou! Nu încuiase uşa - dar rugămintea lui avea putere de yală de Alcatraz...

Grasu

Aleodor tremura tot. Din fericire, îl apucase tremuriciul după ce ieşiseră din Nisa; aşa că "îl iertase" de palma mobilizatoare. Şi tăcea. Oricum, Diamant fusese pe faţă; îl îndesaseră la mijloc, aşa că nu riscau să-l piardă sinucigându-se nervos pe autostradă.

Deci ăla era noul chinez...

- Vorbim la vilă.

Evident că nu vorbeau acum, în trafic! Ştefan observase şi el starea depresivo-panicată a spionului şi îl asigurase că, dacă deschidea acum gura, îl bătea de-i suna apa-n cap pe banda de urgenţă! Scoase mobilul şi începu un mesaj nou.

"Bă, inspiră şi expiră şi calmează-te! Că am plecat de la ăla de vreo 15 minute deja!"

Îi arăta ecranul... Aleodor lua telefonul şi încerca să tasteze...

"Tu ştii cine-i ăla?"

Aa, acum o să-i dea un răspuns de-ăla "bombă" care-o să-l dezmeticească instantaneu prin însăşi obscenitatea prostiei din el!

"Da. E un schelet cu carne, şuncă şi piele. Şi 5 kile de borş."

Părintele era oripilat - şi parcă-i venea să plângă... Zâmbi şi reluă:

"Hai, că măcar te-am oprit din dârdâială!"

"Ăla e ca un Ferrari în Somalia!"

Apăsa furios tastele... şi-i şi altoi una peste umăr, când îi dădu mobilul:

"Şi dacă află de la cercetaşi că ai tremurat şi te-ai pişat pe tine de emoţie, e mai bine?"

Aleodor nu mai scria nimic... Abia aştepta să ajungă la vilă! Abia aştepta să discute cu Ştefan! El tăcuse şi ascultase; şi cum era cel mai longeviv consilier şi avea reputaţia că sufla şi-n cubu' de gheaţă...

Diamant

Intră în vilă şi-i făcu lui Claude loc să iasă. Şi trase glasvandul după el. Ştefan urca grăbit treptele... El se grăbea rău - iar Aleodor ăla urca de parcă avea nevoie de-o perfuzie! Aah!

În sfârşit! Intră şi el în birou şi închise uşa. Şi se opri - că toţi se opriseră şi erau muţi... Ia uite-o!

Ana-Maria deschisese laptopul de pe birou. Îşi privea lung regele şi zâmbea. Şi-şi compusese o mutriţă vinovată, ca un copil care ştia că umblase la obiectul interzis - dar regreta sincer şi promitea ca de următorul obiect interzis să nu se atingă "neam"...

- Sper că nu ai şters nimic!

Buclele şatene negau încet... Ştefan ocoli biroul, studie ecranul preţ de-o clipă... şi reveni spre ea. Şi începu să râdă. Şi ea râdea, cu ochii la el... şi erau atât de frumoşi şi atât de îndrăgostiţi unul de celălalt, cum se priveau şi râdeau unul la celălalt, că-i venea să plângă şi să-i pupe pe-amândoi...

Ştefan îşi ridică soţia, se aşeză în locul ei şi o reaşeză pe genunchii lui:

- Chinezul a deschis fişierul vechi, cu contractul iniţial, şi a înmulţit fiecare cifră cu doi. Exact aceleaşi cuvinte, exact aceeaşi exprimare - doar cifrele sunt duble. Şi-acum vreau să aud impresii, opinii, observaţii mari şi mici... Grasule?

- Chinezul e OK. Chiar s-a simţit bine în compania ta. Nu ştiu cât de plăcuţi am fost noi, care n-am scos un sunet şi-am stat ca constipaţii pe canapeaua aia. Dar voi doi v-aţi înţeles de minune. L-am studiat cu atenţie. A avut momente când s-a împietrit - şi momente când a râs sincer. Nu cred că plănuieşte să te tragă-n piept cu ceva.

- Rebeca?

- Chinezul ăsta e pe măsura ta - schimbă atmosfera din camera în care intră. Şi mi s-a părut OK. Oferta numai tu ştii cum e...

- Diamante?

- Eu nu mă pronunţ în privinţa lui - că n-am mai lucrat cu soiu' ăsta de oameni. Da' Cheng ăla s-a făcut mieluşel rău de tot! Ceea ce mă face să cred că-i place de noul şef îndeajuns de mult ca să facă schimbări dramatice în propriul comportament. Semn că noul şef n-are nevoie de angajaţi de-ăia ca-n Rambo. Deci, mie mi se pare OK...

- Aleodoare?

- E un tip de nota 20 - din toate punctele de vedere. Dacă vrei, pot să-mi întind antenele spre ruşi - să aflu cum decurge colaborarea lor cu el.

- Mi le-am întins eu deja; iar colaborarea lor decurge perfect. Chinezul e mai prompt decât un tren japonez şi mai corect decât un ceas elveţian. Ceea ce înseamnă că, pe 1 ianuarie, semnez ce-mi trimite el.

- Şi îl primeşti pe Isamu?

Vărul lui luă dosarul de pe birou şi îl întinse spre Aleodor:

- Apropo de Isamu! Te duci la Claude şi-i spui să te ducă acasă la Isamu. I-l înmânezi personal. Şi ai grijă ce-i spui!

- Totul şi nimic, nu?

Ştefan aproba... Aleodor se grăbi să iasă. Iar vărul lui îşi aprinse o ţigară... şi ridică privirea spre ei:

- Ia duceţi-vă voi şi puneţi-vă nişte cozonac delicios...

Aha! Se grăbi să iasă - acum, Ştefan o s-o întrebe pe Ana ce să facă el cu Isamu...

Ana-Maria

Bun! Rămăseseră singuri... Ştefan oftă greu:

- A fost al dracului de plăcut! Şi pentru mine, şi pentru el! Şi nu ştiu ce să fac!

- În privinţa lui Isamu?

- Nu; aşa, în general...

- Ai bătut palma cu Fang?

- Da.

- Şi-atunci de ce mă-ntrebi ce să faci?

- Pentru că îmi place să stau şi să te-ascult...

Era rău - dar îl săruta, pentru că era îndrăgostit lulea şi îl înţelegea...

- ... Mi-a spus că i-a arătat Cheng câteva fotografii. Şi că nu mă va sechestra la palavre cu el - că cedează timpul pe care l-ar putea ocupa el, în favoarea ta.

- Oo! O să mă gândesc să-i trimit nişte bomboane... fondante...

- Să-i trimiţi multe - că, după cum a spus chiar el, e un adevărat gentleman! Întotdeauna s-a dat deoparte din faţa frumuseţii!

Ridică o sprânceană... Soţul ei râdea:

- Ţi-am zis că a fost al dracului de plăcut! M-a evaluat pe toate părţile, m-a ascultat, m-a studiat... În privinţa lor, a ştiut adevărul; şi nu i-a chinuit. S-a conversat doar cu Aleodor.

Aha! Deci era un tip foarte citit, foarte stilat, foarte inteligent... Foarte important, foarte echilibrat - fiindcă ştia cât de important e...

- Am bătut palma cu el. Ne apucăm de la 1 ianuarie. Mai am, deci, trei zile ca să-mi fac curaj şi să discut totuşi cu Isamu.

Aprobă şi se ridică:

- Încălzesc prânzul?

Ştefan aprobă şi oftă greu:

- Da, te rog. Dar, înainte de toate, mai am o întrebare pentru tine...

Se aşeză pe colţul biroului. Îl privea lung... El o privea lung... Ştefan al ei oftă greu:

- Oferta chinezului "mi-a sunat clopoţeii", cum se zice. A dublat-o - ceea ce înseamnă că am urcat deja la un nivel ameţitor de înalt. Şi am constatat recent că nu mai pot controla situaţia. N-o pot controla nici măcar 80%! Consilierii mei, atunci când şi-au unit forţele, m-au dus de nas şi m-au ţinut în şah şi nu mi-au spus adresa şi telefonul tău...

Serios? Aşa făcuseră consilierii lui? Interesant...

- Sunt sigur că, dacă nu le-ar fi zis Perla că eşti gravidă, Grasu şi Diamant mi-ar fi spus totul în clipa când au aflat unde eşti şi cum pot da de tine. Ei au tăcut pentru că v-au protejat pe voi doi - pe tine şi pe Fluturaş. Dar...

- Dar...

- ... Dar la nivelul la care sunt eu acum, nu e normal să-mi pun cizmele şi să mă duc să-l cert pe crupierul de la ruleta din bomba de cazino din Baia Mare. Nu e normal nici măcar să-l sun pe şeful cazinoului din Baia Mare!

- Şi cum tu cumperi de la Leonard, România va fi condusă de doi oameni - Grasu şi Titel.

- Exact. Intenţionam să-l pun pe Diamant vice-rege peste consilieri. Dar mă tem că ar fi o decizie greşită.

- ... Adică cum, "greşită"?

- Adică văr-miu e destul de "dospit" şi se pricepe la şmecherii. Dar n-are... N-are încă fler. Nu stăpâneşte bine tehnica fabricării caşcavalului cu acte. E impulsiv şi-are o imagine de dement numa' bun de-nchis la Rahova sau "accidentat" la o barieră de cale ferată. Iar electrocutările lui n-au efect asupra lui Aleodor, de exemplu. Nu vor avea efect nici asupra şefului peste Serbia...

- ... Cred că pe Diamant poţi să-l faci "rege" peste România. Adică peste Grasu şi Titel.

- Va trebui să recalibrez caşcavalul de acolo.

- Va trebui să recalibrezi cei 5% din comisionul 1. Afacerile ţi se dublează - că le primeşti şi pe-ale lui Leo. Comisionul 2 va fi acelaşi - Grasu cu felia lui, Titel cu felia lui. Comisionul 1 va fi dublu. Cred că ai putea să-l împarţi într-un

- Cred că tu eşti genială, iar eu sunt fraier că te-am ţinut atâta timp la mansardă, să-ţi pierzi vremea urmărind norii.

Ei, na! Nu era genială deloc! Ştefan n-o lăsă să spună asta:

- Iar în privinţa celorlalţi?

- În privinţa celorlalţi, continui ca acum: tu 5%, ei 5%. Sau, nu ştiu...

Soţul ei o trase în braţele lui, afundă faţa în părul ei, trase adânc aer în piept... şi şopti:

- Pot să renunţ la 2% din comisionul meu. De vreme ce-o să fac afaceri duble cu dl Fang Kwok Lo, pe varianta cu 5-5...

Da, avea dreptate. O să încaseze dublu de pe urma chinezilor... Îi acoperi capul cu braţele şi oftă greu:

- Şi zici că o să ai un consilier pentru Serbia?

- Da.

- Şi unul pentru Rusia?

- Doi pentru Rusia - fraţii Donichioiu.

- Ştii că ideea asta cu balaurul bicefal nu-i prea bună...

- Ştiu; dar Leo m-a rugat să-i bag pe amândoi.

- Nu-i băga peste aceeaşi ţară. Serios! Vor sfârşi prin a se certa îndeajuns de violent ca să te răstoarne pe tine!

Ştefan aproba... Fu rândul ei să ofteze greu:

- Ştii, Ştefane... S-ar putea să fi văzut eu prea multe filme hollywood-ienie...

- ... Spune, femeie mult mai frumoasă decât luna! Spune...

Să-i spună! Dar, cum să-i spună? "Ai grijă la consilieri" nu era de-ajuns... OK! Să încerce altfel!

- ... Îţi aminteşti *"Meet Joe Black"*? Filmul?

- Da.

- Tatăl fetei înfiinţase o agenţie de presă. Pe care-a crescut-o, a dospit-o, a extins-o... Şi-a transformat-o în ditamai organizaţia. Consiliul de administraţie al organizaţiei a sfârşit prin a-l concedia. Îţi aminteşti?

Ştefan aproba... Sărută uşor capul brunet şi se ridică:

- Mă duc să încălzesc prânzul.

- Te rog să vii înapoi.

Prea bine! Se ducea înapoi...

- ... Bănuieşti tu ceva?

- Nu. Diamant nu te va răsturna niciodată. Rebeca e soţia lui, aşa că nu te va răsturna niciodată. Rămân Aleodor, Serbia şi Rusia. Şi ceilalţi - că toată Uniunea Europeană o să poftească la aşa rege deştept cum am eu...

- Îl uiţi pe Isamu...

- Isamu e consilierul Chinei.

- Isamu e prietenul nostru. Şi va avea ordin direct de la Fang să-i supravegheze pe ceilalţi. Ce te nelinişteşte, de fapt?

Ce o neliniştea de fapt? Oftă greu:

- Gândul că te-aş putea pierde.

- Ştii bine că nu mă vei pierde niciodată.

Dacă aşa zicea el... Ştefan zâmbea acum:

- Sfatul tău nu e rău. De fapt, sfatul tău e foarte bun. N-o să le las nici timpul, nici spaţiul necesare pentru asemenea manevre. Consiliul de administraţie din *Meet Joe Black* se întrunea şi lua decizii care vizau toată organizaţia; consiliul meu de administraţie nici n-o să existe! N-o să se reunească niciodată, n-o să discute niciodată... Noi doi o să primim foarte multe vizite - atâta tot. O să vezi; o să fie frumos!

Dacă aşa zicea el...

- Te rog, cheamă-l tu pe Diamant...

Se grăbi să iasă. Fiu! Ce fusese discuţia asta?

Ştefan

Soţia lui era un înger. Nu o zână - un înger. Avea ea aşa un stil de a-l repune pe şine instantaneu..

Deci ea se temea ca nu cumva, la un moment dat, consilierii să considere că şeful o luase razna. Şi să nu-l debarce. Ha-ha! De parcă

ei aveau "putere de decizie" în organigrama lui! Dar... Dar pericolul exista, într-adevăr. Pentru că, dacă vreodată şefii n-or să mai fie mulţumiţi de prestaţia lui, sau de verticalitatea lui prea verticală, sau o să-i deranjeze refuzul lui de-a turna pe unul sau pe altul, de-a ţepui pe unul sau pe altul... Că toţi şefii erau OK la început - pe parcurs o luau razna şi uitau de "fişa postului" subalternilor...

Diamant intră şi se apropie de el. Îl pofti să se aşeze... şi îl privi lung, atent:

- Azi, la Nisa, te-ai simţit inferior?

Vărul lui îşi trecu mâna prin păr, roşind rău... şi aprobă.

- Asta pentru că locul tău nu e la nivelul lui Fang. Dacă deschidea discuţia cu tine, ai fi putut să-i răspunzi?

- Aş fi putut cel mult să spun "Da" sau "Nu".

- Ai putea să negociezi o afacere cu el? Un contract? Zece containere cu apă plată, de pus pe tren şi mutat din dreapta în stânga Franţei. Poţi?

Primi o negare scurtă... Aşa că oftă greu... simţind el, acum, durerea pe care-o va simţi vărul lui după ce el va termina de vorbit:

- Diamante, uite cum stă treaba...

Spre marea lui uimire, vărul lui începu să... vorbească!

- Ştefane, adevărul e că eu n-am ce căuta la nivelul ăla. Şi nici la nivelul la care vrei tu să mă urci. Nu pot să fiu şef peste Aleodor. Peste ăilalţi doi, şefii de ţări despre care vorbeşti tu, nici atât! Sunt băiat mare şi ştiu care mi-e locul. Eu sunt cu pistoalele, la execuţie. Eu aş putea să-ţi ţin locul în România, atunci când n-ai timp să te duci să cafteşti pe unu' şi altu'. Da' să iau eu decizii... Mai bine nu.

Îl privea lung... Diamant devenise vişiniu şi începuse să gesticuleze:

- Şi-aşa, uită-te la mine! Am 25 de ani! Şi doar ce m-ai bătut cu cureaua, pentru sticlire excesivă! Grasu are 37, Titel are 41... Aleodor are 30 - şi ştii cum a vorbit azi cu ăla? Impecabil! Ascultă-mă pe mine - eu nu pot fi şef peste Aleodor! Şi nici peste ăia care-or să conducă Serbia şi Rusia!

- Dar România poţi s-o conduci?

- ... România, da. Că Grasu mă ascultă, iar Titel o să mă asculte de frica ta.

- Atunci uite cum o să facem... Te bag în organigramă între mine şi Grasu şi Titel. Şi împărţim între noi comisionul 1. Doi jumate tu, doi jumate eu.

- Nu. Trei tu şi doi eu.

Se abţinu şi reuşi să nu bufnească în râs:

- ... De ce, mă? Eşti pedepsit?

- Nu. Da' ţi-am zis că m-am evaluat singurel şi-am descoperit unde mi-e locu'!

Şi vorbea serios - şi părea că-şi luase o piatră de pe inimă...

- ... Bine, Diamante. Dar îţi zic o chestie... Eu am avansat. Sus. Şi-o să mai avansez - că mă împinge cine trebuie şi mă caută afaceriştii, cu dosarele cu oferte... Tu fă cumva să creşti. Repede. Poziţia pe care stau eu nu-mi permite să mă implic în matematica voastră. Fizic - nu pot să muncesc opt ore sus, apoi opt ore jos cu voi şi-apoi opt ore să le dorm. Deci, o să preiei ştafeta României de la mine. Ai tot anul viitor la dispoziţie ca să înveţi tot ceea ce este de învăţat. Pentru că, din 2013, o să stai singurel, pe picioarele tale, şerif în România. Şi o să faci caşcavalul singurel.

- ... Vrei să spui că mă laşi singur?

- Vreau să spun că n-am să mai pot să te sun noaptea şi să-ţi spun ce-ai de făcut a doua zi. N-am să pot să-ţi mai spun că pe 22 stai în orăşel, că te-ai stricat la stomac... N-am să mai ştiu asemenea amănunte, aşa că n-am să mai pot calcula indiciile. N-am să mai am informaţiile pe care le am acum. Alea vor fi informaţiile tale. Tu le vei primi, de la consilierii şi umbrela ta. Va trebui să înveţi să le identifici, să le judeci şi să iei singur deciziile care să vă salveze şi pe tine, şi pe oamenii tăi. Şi să-i suni tu pe ei, să-i anunţi că s-au stricat la stomac.

Diamant îi evita privirea...

- Tu eşti un băiat deştept, Diamante. Ştii ce te strică? Drăcuşorul. Ai un drăcuşor în fund.

- Ba sunt un prost care habar n-are pe ce lume trăieşte!

- Dacă erai un prost aerian, n-ajungeai unde eşti acum.

- Fii cinstit, Ştefane! Recunoaşte cinstit! M-ai ajutat şi m-ai tras din faţa pericolelor! Tu!

- Crezi că Rebeca e mai inteligentă decât tine?

- Încerci să-mi spui că nici pe Rebeca n-ai s-o mai ajuţi?

- Diamante... Chinezii au dublat oferta. Rămâne de văzut dacă se vor dubla doar cantităţile, sau şi numărul de comenzi. Oricum, ăia or să mă pună la muncă rău de tot! Ceea ce înseamnă că n-o să ne oprim la nivelul ăsta; o să urcăm în continuare. Suntem aproape în 2012; dă-ţi seama că, în 2013, eu o să fac saună cu nea Nicu Petriceanu în Elveţia şi-o să aflu informaţii de sus - din cercul unde-o să fiu eu atunci! O să pot să-ţi spun că piaţa imobiliarelor e instabilă. Dar decizia de-a vinde - sau de-a cumpăra - o să-ţi aparţină în totalitate. Pentru că tu vei deţine detaliile - eu voi şti doar pontul.

Diamant îi înţelesese cuvintele - dar îi era atât de frică de perspectiva de-a lua el decizii... singur...

- E bine că te-ai autoevaluat şi te-ai aşezat pe locul tău. Îţi prinde bine totalul ăsta. Acum adună-te, controlează-te, învaţă să-ţi stăpâneşti drăcuşorul şi foloseşte-ţi inteligenţa. Tu eşti un tip foarte inteligent! Doar că îţi canalizezi inteligenţa spre prostii! Stabileşte-ţi obiectivele - gândeşte-te la ele şi la modul cum poţi să le atingi. Tu, când îţi pui ceva în cap, faci pe dracu-n patru şi obţii. Iar Rebeca e cea mai bună dovadă, să ştii!

Vărul lui roşise rău - din nou...

- Începând de la anul, eu o să transpir rău de tot cu chinezii mei. Şi o să vă consiliez periodic pe voi - pe tine, pe Rebeca şi pe Aleodor. Şi pe consilierii din Serbia şi Rusia. N-o să vă invit la Cannes. N-o să facem "şedinţe extinse". Nu-şi au rostul - de vreme ce fiecare o să aibă treabă în "pătrăţica" lui. Voi, consilierii mei, o să vă vedeţi cel mult zece minute - cât vă ia ca unul să iasă şi celălalt să intre în biroul meu. Iar eu pot cel mult să-mi arunc ochii pe informările voastre, să le pun lângă informaţiile mele, să le "pup" cu ponturile alea generaliste şi să zic "După părerea mea, la a treia fă la dreapta". Ceea ce pot să fac pentru tine în mod special, care o să trebuiască să ocupi locul meu... Dat fiind faptul că noi doi avem foarte, foarte mare nevoie de poziţia pe care am câştigat-o în România... Noi doi o să ne vedem la conac. Şi la tata, în Aurari. Pentru urgenţe, o să mă găseşti şi pe mess. Eu o să te învăţ ce-i de învăţat. O să-ţi predau ABC-ul şi o să-ţi dau teme. Ţi-am spus - adună-te şi concentrează-te pe ceea ce este cu adevărat important. O mare parte din informaţii, le ştii. O mare parte din decizii le iei tu acum. Învaţă să asculţi ce-ţi spun consilierii tăi - că îţi las doi consilieri "unul şi unul". Şi nici unul n-are interes "să prăbuşească" fabrica de caşcaval - că mâncaţi felii egale din ea. Învaţă să asculţi. Şi să ai răbdare. Învaţă să anticipezi. Ştii deja cum merg lucrurile acolo...

Diamant aproba, fără prea mare tragere de inimă... Zâmbi slab:

- Lasă, mă - că n-o să fie chiar aşa de greu! O să vezi - o să te descurci. Ţi-am zis că nu te las aşa, cu ochii-n soare şi grenada-n poală...

Şi nu-l făcuse nici măcar să zâmbească... Decise să se ridice:

- Şi nu eşti chiar atât de tare de cap, să ai nevoie de mai mult de 365 de zile ca să te deştepţi de tot. Îl ai pe tata alături - monument de înţelepciune şi sursă inepuizabilă de palme după ceafă. O ai şi pe Perla, care - vorba aia - îţi spune viitorul...

Diamant dădea să plângă...

- Hai jos - hai, că Ana s-a apucat să încălzească prânzul. Şi nu vreau s-o las singură atâta timp.

Şi nici nu voia să lungească la infinit discuţia lor. Diamant se simţise mult, mult inferior chinezului de la Nisa - şi uita că el, Ştefan Ionescu, se dusese azi să se prezinte uriaşului Fang Kwok Lo, care îi strânsese mâna cu ambele mâini...

Isamu

Trebuia să-şi cumpere alt DVD-player. Clar! Ăsta dădea rateuri mari! DVD-ul era nou-nouţ - iar player-ul îl citea "pe sărite"! Şi zău

că se înfuriase rău! Mai ales acum, după ce auzise soneria piuind şi realiza că o să se răcească bunătate de prânz chinezesc!

- Tată!

Ce se întâmplase? Liwei gonea de mama focului pe scări... Uşa se dădu de perete iar băiatul lui şopti:

- Te caută Aleodor! Consilierul lui Ştefan!

Aleodor?... Era la uşă?

- E la uşă?

- Da. A venit cu Claude, cu o maşină.

Aha! Păi... ce se întâmplase? Îşi privi ceasul... Fuseseră la Nisa. Poate că-i aducea veşti! Sau venise să-l ia şi să-l ducă la Ştefan! Se grăbi să coboare treptele...

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Spionul zâmbea - dar când nu zâmbea spionul ăsta?! I se întinse un plic alb, sigilat:

- Ştefan spune că l-ai uitat în seif...

Ştefan îi trimisese dosarul... Rupse plicul şi aruncă o privire înăuntru. Clar - luase dosarul cu totul şi i-l trimisese. OK!

- Mulţumesc.

- N-ai pentru ce.

Şi-acum ce mai voia? Spionul stătea în cadrul uşii, el stătea în cadrul uşii...

"Au fost la Nisa? Au vorbit? Ce-au stabilit?" Nu putea să-l întrebe - nu era colegul lui. Ar fi putut, cel mult, să-l sune pe Cheng şi să-l întrebe ce mai face! Aşa că... Aşa că zâmbi slab:

- La revedere.

- La revedere.

Aleodor se răsuci pe-un călcâi. Se grăbi deci să închidă uşa, să încuie yala...

- ... Ce-a vrut?

- Când am plecat de-acolo, am uitat un dosar în seiful lui Ştefan. Mi l-a înapoiat. Şi-atât.

Liwei se grăbi să revină la etaj - sau la ce făcea înainte să audă soneria. El evita să aibă vreo reacţie acum, când se simţea atât de deprimat...

Scoase, totuşi, dosarul din plic. Se uită lung înăuntru, să nu cumva să-i fi scăpat bileţelul lui Ştefan... Dar, poate că era în dosar! Îl deschise cu grijă... Pe acelaşi principiu şi după acelaşi calcul, scoase şi hârtiile din plic... Şi recunoscu, într-un târziu, că "nu meritase" nici măcar un "Uitucule!" zmângălit pe-un colţişor de şerveţel. Iar gândul ăla îi puse practic "capacul". Se grăbi să urce scările şi să intre în dormitor:

- Rândunico, lasă totul baltă. Mergem la plimbare.

- ... De ce?

- Pentru că nu ne-am mai plimbat de mult. Liwei, îmbracă-te - mergem la plimbare!

Şi-şi scotea şi el din şifonier nişte blugi şi-un trenci gros...

- ... Dar ce s-a întâmplat?

- Nimic. Ieşim la plimbare. Ce, trebuia să se întâmple ceva?

- Da; trebuia să se întâmple ceva. Şi nu s-a întâmplat.

Aprobă şi o privi concludent:

- Tocmai de-asta, ieşim la plimbare. Hai - că locuim în Cannes de atâţia ani, dar n-am fost în stare să mergem pe Croisette de mai mult de cinci ori!

Rândunica lui decise să nu-i mai răspundă. Şi nici nu-l contrazicea - îşi scotea hainele din şifonier. Bun! El se îmbrăca repede, pentru că trebuia să treacă prin birou şi să oprească şi calculatorul, şi faxul, şi...

Ei bine, putea spune că tocmai "se supărase" pe ei. Pe amândoi. Fang nu-l informa apropo de discuţia cu Ştefan; Ştefan nu-l informa apropo de decizia pe care-o luase. Iar ăia îşi vedeau de-ale lor şi nici nu-şi băteau capul să-şi amintească de Isamu Chèn - care, apropo, stătuse "împăiat" în fund pe scaun, la calculator, până acu' vreo cinci minute! Las' că le-arăta el lor!

Ieşi şi coborî în birou. Şi făcu un ocol pe la uşă - venise mâncarea. Or s-o mănânce la noapte - sau or s-o arunce la gunoi. Acum plecau la plimbare!

Ştefan

Ceasul de pe birou arăta ora patru. Ana scotea lapte pentru Fluturaş, consilierii lui păreau "absorbiţi" de televizorul uriaş din living... Îi făcu un apel lui Aleodor şi-şi aprinse o ţigară. Iar spionul intră grăbit şi luă poziţia de drepţi în faţa biroului lui...

- ... Ia loc la biroul celălalt...

Se executa cu viteza luminii, îl pornea... Spionul ăsta stătea drept ca un băţ - şi constipat ca victima unei tentative de atac a unui grizzli "de expoziţie". Se ridică şi veni lângă el. Şi se aplecă, ca să-i şoptească la ureche:

- SIE are acces la informaţiile care trec prin biroul meu?

- Nu.

- Eşti sigur? Pentru că tu vei apăsa nişte taste azi!

- Sunt foarte sigur.

Şi totuşi, nu era de joacă. El îşi amintea că, în aprilie, Aleodor venise în biroul ăsta cu o antenuţă vârâtă pe mânecă - şi "spărsese" protecţia calculatoarelor. Nu voia să rişte nimic; aşa că luă laptopul lăsat de Isamu în faţa scaunului lui şi i-l duse lui Aleodor:

- Află-mi tot ce se poate afla despre următorii: unu, Luka Gojdu, băiatul cel mic al lui Filip Gojdu. Doi, Andrei Donichioiu. Trei, Gabriel Donichioiu. Băieţii lui Leonard. Bagă!

Părintele nu comenta; oprea calculatorul, pornea laptopul... Păi...

Păi, în condiţiile astea, ia să-şi verifice mail-ul! Că sigur îi trimisese Adina cel puţin 30 de afaceri noi-nouţe, pline de caşcaval! Şi cum conacul era deja supravegheat informatic, cu siguranţă umbrelele ştiau de caşcavalul ăsta!

Diamant

Prânzul fusese delicios. Râsese pe cinste cu ei la masă - spuseseră poante, se distraseră, comentaseră hazliu tot felul de ştiri de prin ziare... Din fericire, Ştefan nu-l convocase pe el la o nouă şedinţă; îl luase pe Aleodor în birou. Iar acum Raina spăla vasele. Ana era ocupată sus, în dormitor. Urcase "înarmată" cu un castron şi o sticlă; probabil că scotea lapte pentru bebeluş... Se ridică şi el:

- Grasule, ia hai sus la mansardă!

- De ce, mă?

Nu-i mai răspunse; ieşi şi porni voinicește în sus pe scări. Iar vedea treapta aia de la etajul unu - şi îşi amintea... Şi trebuia să uite, ca să poată să lucreze cu ăla... Mm!

Spionul locuia aici; aşa că traversă toată mansarda şi se sprijini de peretele opus saltelei. Şi-şi aprinse o ţigară. Grasu nu-i comentă decizia; dar deschise geamul de deasupra capetelor lor. Şi-acum tăceau...

- ... Ce-ai, bă?

- Auzi? Tu mă suporţi de şef?

- ... Da' ce-ţi veni, mă?

- Păi am discutat azi cu Ştefan...

- Ştiu că aţi discutat. Ce-ţi veni să mă întrebi aşa ceva?

- ... În sensul că ai putea să mă sfătuieşti ce şi cum?

Bunul lui prieten bufni în râs:

- Dacă ai putea tu să mă auzi când te sfătuiesc...

- Păi te-aud, Grasule! Şi-o să te-aud cu cea mai mare atenţie! Că i-am zis să nu mă pună vice-rege; că nu-s în stare de aşa ceva. Şi nu e bine să mă-mpiedic - că ne-mpiedicăm toţi!

- Să ştii că asta cam aşa e! Chestia cu împiedicatul...

Aprobă încet... şi continuă:

- Mi-a zis că la anu' o să mă înveţe cum să conduc România în locul lui. Iar din 2013 o s-o conduc singur, după capu' meu.

- ... Aşa. Şi?

- Şi mi-e frică!
- Ţie, mă? Ţie ţi-e frică?
- Da, mă! Că dacă mă-mpiedic, picăm toţi!
- Ba stai calm, că nu te-mpiedici deloc! Mai degrabă se-mpiedică nefericitu' ăla care o să inaugureze afacerea din Serbia! Ăla chiar e-n pom! Şefu' mai ştie una-alta despre sârbii mari; da' ce se face el cu sârbii mici?!
- Bă, nu ştiu. Mie mi-e frică de cioacele mele. Că o să fac cioace...
- Ba n-o să faci cioace. De-aia ne ai pe noi - pe mine şi pe Titel. Ca să nu faci cioace!
- Vezi? Ăsta e alt motiv de îngrijorare! O să trebuiască să ascult de sfaturile lui Titel!
- Aşa; şi?

"Cum, şi? Tu nu ştii cine-i ăla? Şi cine sunt eu acum? Şi cu cine sunt însurat?" Grasu zâmbea slab:

- Îţi închipui tu că Titel se-mpiedică într-o femeie?

La urma urmei...

- Nici măcar nu era vreo escortă, sau vreo bestialitate de-aia super-tunată şi ultra-specialistă! Ce dracu!

La urma urmei...

- Crezi tu că ăla, la vârsta lui şi renumele lui şi creieru' din capu' lui, dinamitează aşa relaţie frumoasă cu aşa bomboană de şef ca Ştefan, doar fiindcă Rebeca te-a vrut pe tine şi nu pe el?

La urma urmei...

- Diamante, tu eşti văru' lu' Ştefan. Şi ai aceeaşi problemă ca şi el: n-aveţi încredere deplină decât în voi. Asta, într-un fel, e bine. Da' în alt fel, e foarte rău. Trebuie să învăţaţi să aveţi încredere măcar în oamenii voştri de bază.

Avea dreptate. Aşa că oftă greu:

- Bă, eu în tine am încredere totală. Da' ce fac cu el?!
- Ai încredere şi în el! Şi-l pui să se ocupe de partea lui de afacere! La urma urmei, el gestionează nişte "ramuri" destul de periculoase! Alea cu muiatul oaselor sunt foarte periculoase. Şi să ştii că, după părerea mea, va trebui să te ţii în umbră, când vine vorba de afacerile alea. Pentru că tu umbli de câţiva ani cu două pistoale la vedere, ca-n filmele americane cu cowboy. După ce-o să se afle că Ştefan te-a pus în faţa butoanelor şi s-a dat în spate, va trebui să te fereşti din toate puterile tale de implicarea în afacerile alea periculoase pe care le gestionează Titel. Că ai reputaţie de diliu periculos. Şi rişti să pici ca musca-n lapte - şi să te pescuiască albaştrii...

Avea dreptate, ce mai! Zâmbi slab:

- Uite, chestia asta să ştii că am auzit-o foarte bine!
- Bun! Acu' vezi cum faci, să n-o ignori!
- Aa, să fii sigur că n-o ignor! Ţi-am zis că am încredere totală în tine!
- Ştiu, mă! La urma urmei, ai lăsat-o pe cumnată-ta în grija mea! Mai mare dovadă de încredere nici că-mi puteai da!

Corect!

- Iar dacă tot te-am prins atent şi receptiv, îţi mai zic una. O să ai tot anul 2012 la dispoziţie să te schimbi. Să te potoleşti, să-ţi ascunzi pistoalele sub haine, să deprinzi un ton sfătos, să renunţi la zbierete... Schimbă-te. În următoarele 365 de zile, fă cumva să te transformi într-un fel de Ştefan cu ochi albaştri.

Aprobă, iar Grasu îl bătu bărbăteşte pe umăr:

- Tu o să fii un şef bun. O să vezi. O să te înveţe Ştefan ce şi cum şi-o să te descurci impecabil.
- Să dea Domnul să ai dreptate! Că dacă n-o să mă descurc...
- Dacă n-o să te descurci, probabil că o să facă schimb între noi doi. Că în Titel n-o să-şi pună baza, în următorii 2-3 ani. Da' o să fie nasol, dacă face asta. Că, practic, te buşeşte pe tine. Şi n-o să mai poată să te ridice după aia. Creşterea în afaceri nu e aşa ca cursu' leului; nu prea merge în jos şi-n sus şi-n jos şi-n sus...

Avea dreptate, aşa că aproba...

- ... Auzi, Grasule? Da' oare ce-or să zică oamenii când or să audă de avansarea mea?
- Bă, cred că la început or să zâmbească într-o dungă. Aşa, ca şi cum ei nici nu s-au prins că eşti văru' lu' şefu' şi era normal să te tragă şi pe tine, dacă el s-a urcat mai sus. Or să asculte de tine cam de frică, aşa; fiindcă o să fie Ştefan în umbra ta şi-o să-i sperie el bine-bine. Principalul este să te descurci. Şi să nu schimbi regulile. Să continui ceea ce a construit Ştefan. Dacă oamenii văd că eşti serios şi ştii cum se face caşcavalu', că ai grijă de ei, că nu umbli la socoteli şi că nu faci favoritisme, o să vezi că or să te iubească.
- Bă... Eu nu vreau să mă iubească. Dar nici să fugă ca iepurii.
- O să-ţi mai zic o dată: de la anu' încolo, pune un sacou peste pistoalele alea.
- Aa, îţi dai seama că n-o să mai umblu aşa!
- Şi nu mai urla la oameni decât pentru motive foarte serioase. Trebuie să-ţi faci un ton sfătos... Şi, apropo! Trebuie să începi să vorbeşti mai frumos. Mai din dicţionar, aşa.
- Să ştii că, după ce-o să vă preluaţi voi doi posturile, eu o să stau în Aurari şi-o să citesc. M-apuc şi eu, ca Raina mea, de şcoală serioasă.
- Bă, asta nu-i o idee rea! Că, la urma urmei, treburile tale se restrâng mult, ca timp. Vorbeşti cu noi, semnezi ce-i de semnat, te duci să discuţi cu 2-3 baştani şi-apoi ai liber!

Aproba, aproba...

- Tu, Diamante, trebuie să creşti. Aşa cum a crescut şi nevastă-ta.

Şi-i arăta spre cap. Da, ştia şi el că trebuia să crească urgent...

- Apropo de avansarea ta, eu zic că poţi să stai liniştit. Cel puţin juma' de an, lucrurile or să meargă brici. Avem noi grijă de asta. Tu foloseşte jumătatea asta de an şi creşti mare-mare! Şi dă-i pe toţi cu cracii-n sus, cum zice şefu'!

Aprobă şi porni spre scară:

- Hai jos. Să nu creadă Aleodor că-i spionăm valiza.

Fu prins de mânecă. Da' ce-avea? Grasu ridică un deget... şi-o sprânceană:

- Învaţă să ai încredere.

Ptiu - că intrase "la profesor"! OK, trebuia să înveţe să aibă încredere! Da' acum coborau, ca să nu creadă Aleodor că-i scormoneau prin valiză, după electronice "neautorizate". Omul era, totuşi, spion!

Ştefan

Lucrurile mergeau din bine în mai bine. Se simţea minunat; se simţea atât de bine, că nu se putea să-i mai meargă rău de-acum încolo! Că nu se putea!

Jucau cărţi. Masa mare din living era plină de cărţi şi boabe de fasole - deşi avea în seif destul cash cât pentru toate mesele din vila asta. Ei jucau cărţi pe boabe de fasole. Poker - varianta nouă, inventată ad-hoc, în care Ana avea voie să schimbe toate cărţile din mână iar Rebeca putea să pitească cel mult un as în mânecă. Ea nu-l pitea - pentru că stătea vizavi de Ana şi, deşi râdea şi comenta amuzant jocul, el îi simţea reţinerea. În schimb, Ana lui era extrem de relaxată şi detaşată. Şi extrem de activă. Schimba cărţile într-o frenezie! Glasul ei se auzea peste glasurile a trei bărbaţi fumători! Hm...

Se îndoia că soţia lui telefonase azi în Aurari. Se îndoia că mama copiilor lor vorbise azi cu copiii ei! Îşi re-auzea propriile cuvinte de parcă le rostea cu voce tare: "Ştii câte miliarde de planuri mi-am făcut, fă? Şi în nici unu' dintre ele nu figurau copiii!". Ana îl auzise. Şi îi memorase cuvintele. Şi îi îndeplinea dorinţa. Era doar a lui. Iar el îşi privea cărţile şi se întreba cât de frică îi era soţiei lui de el, să nu-i sune măcar... cât fusese el la Nisa, sau în birou...

Se întâmplase ceva cu ea. Ceva era în neregulă aici! Da, ştia că Ana stătuse fără Florentina câteva luni bune; dar asta se întâmplase pe vremea când soţia lui nu ştiuse mai nimic despre el - şi despre viaţa la Cannes. Şi avusese cu ce să-şi umple timpul şi mintea. Acum, însă, când ea ştia totul... şi nu mai era doar Florentina, ci şi "prinţul lui mami" şi-un Fluturaş de câteva zile... Iar Perla probabil că n-o sunase...

Era neatent şi împrăştiat. Aşa că astăzi făceau videoconferinţă. Obligatoriu! Şi, ca să fie totul aşa cum trebuie, el o să se ridice de-aici, peste vreun sfert de oră, şi-o să se ducă la toaletă. Şi-o să-i sune şi-o

să le spună ce-aveau de făcut! Că dacă vreunul dintre copii "scăpa" vreo vorbă despre cutia Pandorei deschisă de urletele lui...

Ana-Maria

Mm, ce obosită se simţea! Abia aştepta să se strecoare în pat şi să doarmă... Şi zău că habar n-avea de ce era aşa de obosită! Că, vorba aia - nu trăsese la jug, nu îngrijise toată ziua Fluturaşul... În fine!

Ieşi din baie şi porni spre pat. Şi încetini un pic - că soţul ei îi zâmbea cu schepsis... OK! Se lungi lângă el şi oftă greu:

- Hai! Spune!
- Ce să spun?
- Gândul ghiduş!
- Ce gând ghiduş?
- Ăla care te face să zâmbeşti aşa!

Soţul ei nu spunea nimic; în schimb, se apleca spre marginea lui de pat... şi ridica laptopul! Hm! Ei bine, ea n-o să marşeze la chestia aia! Indiferent ce înţelegea el prin expresia generică "chestia aia"! Avea ceva pe laptop; voia să-i arate şi ei. Ea nu voia să vadă ce avea el de arătat. Nu-nu! Ei îi era somn! Aşa că lăsă capul pe pernă şi se înveli bine... într-o poziţie care n-o lăsa să vadă ecranul...

- Nu vii şi tu?
- Aş veni, dar nu cred că pot. Mi se închid ochii de somn.
- ... Cum vrei tu!

Exact! Iar ea voia să doarmă...

- ... Oricum, ştii bine că te poţi răzgândi oricând...

Aprobă - că închisese ochii şi moţăia... El făcea ceva acolo la laptop... Ţăcănea ceva...

"Noapte bună..."

Auzi un foşnet. Apoi un chicotit. Apoi încă un chicotit. Acum chicoteau împreună... pe voci subţirele... de copii...

Copiii!

Sări în fund, cu piruetă cu tot! Şi descoperi că soţul ei răsucise laptopul spre ea - şi-o vedeau copiii buimacă de somn şi uimită ca dracu!

Da - erau toţi acolo, în faţa camerei web. Nea Dumitru şi tanti Perla stăteau în spate; Florentina şi Léon stăteau în faţă. Bineînţeles că Fluturaşul nu putea lipsi... Şi cum adulţii râdeau, părtaşi probabil la planul lui Ştefan, începu şi ea să râdă. Şi luă ea laptopul. Aşaa...

Léon se aplecă spre camera video:

- Mami, da' mă vezi?
- Te văd, te văd...
- Bine. Ce faci?
- Uite, ce să fac...

"Mi-e foarte dor de voi..." Şi trebuia să tacă şi să rânjească la ei... Florentina zâmbea şi ea; dar ochii negri o priveau lung, un pic serioşi, un pic gânditori... Prinţul se aplecă din nou spre cameră şi şopti:

- Mami, tu eşti în dormitor?
- Da, prinţule.
- Da' tati nu e acolo, nu?

Ştefan îi prinse scurt mâna - şi-i făcu, extrem de serios, semn să spună că nu... Făcu deci semn că nu. Iar socrul ei se grăbi să pună palma pe umărul băiatului:

- Las' că-l sun, să vină şi el. Să nu mai stea atâta în birou!

Ca dezmeticit, Léon etală un zâmbet larg - cel mai larg şi mincinos zâmbet din panoplia lui:

- Aa, sigur că da! Păi e târziu! Trebuie să se culce!

Ştefan se aplecă pe lângă laptop şi le făcu cu mâna. Toţi patru erau foarte fericiţi - şi făceau şi ei cu mâna...

Léon voise să-i spună ceva. Socrul ei îi înţelesese mimica, ştiuse ce anume avea Léon de spus şi se grăbise să-l oprească. Se întreba ce voise prinţul să-i spună, departe de urechile lui Ştefan... O să-l sune mâine, cât lipsea Ştefan din vilă. Până atunci, însă, se grăbea să se strecoare în braţele soţului ei. Că, la urma urmei, de-asta rămăseseră ei în Aurari - nu? Ca să aibă el calea liberă pân' la ea! Mm...

Nu; rămăseseră în Aurari pentru că socrul ei era singur...

De ce nu se culcau? De ce nu amânau pentru mâine discuţia asta cu copiii? Adică de ce n-o făcuseră pe la opt, aşa? De ce acum? Şi de ce aşa?

Copiii povesteau cum îşi petrecuseră ziua. Ea nu voia să-i audă; voia să doarmă. Să nu mai ştie de nimic. Se simţea ciudat; se simţea...

Pe de-o parte, se simţea ultima nesimţită de pe planetă. Că nu-şi sunase azi copiii, deşi avusese două ore jumate la dispoziţie numai cât fusese Ştefan la Nisa! Pe de altă parte, însă, se simţea liniştită. În braţele lui era bine; era liniştită. Copiii erau pe mâini bune... El era lângă ea. Iar asta îi dădea un puternic sentiment de linişte şi bucurie şi...

Ar fi putut să-şi roage socrul să vină cu copiii la Cannes, mâine dimineaţă. Şi să plece împreună spre conac. Numai că n-o făcea. Nu-şi chema copiii acasă. Era în braţele soţului ei, aşa că nu le spunea să vină. Nici nu încerca să le spună că voise să-i sune azi, dar îi căzuse mobilul în apă, iar în Cannes nu funcţiona telefonia fixă din cauza unui accident devastator, iar laptopul fusese încuiat în birou... Nu căuta scuze pentru propria scăpare. Era în braţele lui. Se simţea bine aşa. Şi nu putea să fie liniştită şi bucuroasă aşa, fără copiii ei. Nu se putea! Departe de ei, fără măcar să-i sune... şi ea se simţea bine...

Voia să doarmă. Era în depresia aia de după naştere şi se simţea foarte obosită. Chiar nu puteau s-o lase să se culce? Ţineau ei musai să-i vadă masca veselă la cameră?

27 decembrie 2011 - marţi

Ştefan

Luă diplomatul şi trase uşa biroului. Şi coborî grăbit treptele:

- Gata sunteţi?

Da; consilierii lui erau gata. El nu prea era gata - pentru că soţia lui dormise încruntată. Din nou. Şi ceva era în neregulă la chestia asta. Şi el simţea că nu era bine s-o lase singură acasă. Nu şi azi! Nu şi după ce revederea prelungită cu copiii nu-i îndulcise nicicum visele! Aşa că îi inventarie dintr-o privire...

Diamant trebuia musai să fie acolo, lângă el, la Saint Tropez; Grasu era şi el absolut necesar. Aleodor era subalternul lui Popescu - nu putea să lipsească, din simplul motiv că venea şi Popescu. Singura care putea rămâne aici era Rebeca. Dar, dac-o lăsa aici, poate că se va interpreta...

Nu. Ana o să rămână singură aici. Din nou. El o s-o sune, cândva la prânz. Presupunea că azi întâlnirea de afaceri se va prelungi, pentru că discuţia va fi lejeră. O s-o sune peste vreo trei ore, aşa... şi-o s-o roage să ia o coală şi să-i scrie motivul pentru care visele îi făceau fruntea să se încrunte. Ea o să înţeleagă imediat aluzia; nu va scrie hârtia aia, dar va avea mult mai multă grijă de propria mască. Şi îl va menaja pe el. Era mojic. Era rău...

Ieşi şi se grăbi spre BMW:

- Aleodoare, cum ne transporţi la conac?

- Cum vrei tu! Adică am putea lua un zbor comercial...

Serios!

- ... Dat fiind că avionul Externelor e ocupat cu Popescu şi nu numai...

Corect! Ridică privirea spre Claude:

- Exact ca ieri, te rog.

Primi o aprobare, aşa că se trânti la volan. Şi întoarse puţin capul spre spion:

- Gugăleşte Mandelieu-ul. Sună-i şi aranjează un zbor privat, pentru ora 14.

- Da, şefu'.

Era tuflit. Da' n-avea ce-i face! Cineva trebuia să aranjeze cu transportul! Pe cine să pună - pe Grasu? Sau pe Diamant? Şi mai era ceva! El o lăsa pe Rebeca în grija spionului şi-a Adinei. Dacă ăla nu ştia cum să facă rost de-un avion... Dacă nici acum nu ştia cum să facă rost... Aah!

Gata? Se urcaseră? Hai, că întârziau! Şi se-nfuria rău şi se ducea în dormitor şi-o trezea şi-o întreba ce-avea! Mm...

Trebuia să se calmeze. Şi nu putea să se calmeze. Sperase că întoarcerea ei acasă o să-l ajute să stea din nou cu picioarele pe pământ, calm şi controlat şi stăpân pe situaţie. Când colo, el urla la ea şi îi organiza revederi cu copiii atunci când ea poate că nu le dorea. Mai făcuse el aşa, de câteva ori! O mai sunase el, la un moment dat, să-i spună că se duce s-o ia pe Florentina cu japca! Şi nici atunci nu fusese bine! Şi nici atunci nu se putuse stăpâni - şi o necăjise aiurea...

Nu. N-o s-o sune. O s-o lase în pace. Să facă ce vrea ea. La urma urmei, era soţia lui - nu prizoniera lui! Poate se supărase pe el, că o încuiase ieri în birou cât fusese el plecat la Nisa...

Diamant

Vila ultrasecretă a SIE arăta "ca-n reviste". Oare chiar era ultrasecretă? Sau... În fine!

Ştefan apăsase serios acceleraţia până aici. Era un şofer desăvârşit; autostrada aia îl ajutase mult. Dar, chiar şi aşa - când îşi amintise că săptămâna asta serbau Revelionul, îl cuprinsese o umbră de îngrijorare...

Da. Era vila SIE. Un tânăr în negru tocmai ieşise pe uşă şi se grăbea să închidă poarta în urma lor. Ştefan zâmbea:

- Haideţi.

OK, se puneau în mişcare. Vărul lui era în starea aia dificilă... Oare se certase cu Ana? Sau, din contră, nu se certase încă cu Ana? Habar n-avea... În fine!

El ţinea diplomatul - ăla negru, cu care coborâse Ştefan din birou. I-l dăduse fără un cuvânt; se gândise, calculase şi trăsese concluzia că el căra caşcavalul. Ăla mult - ăla care acoperea cam 50% din totalul tranzacţiei. Trebuia să fie atent la gesturile lui Ştefan; să nu se repeadă ca turbatu' să-i dea ăluia geanta înainte de vreme! Şi, ca să nu se-ntâmple asta, întinse mâna spre ea. Soţia lui se grăbi să-l ia de mână...

Acum era liniştit. Acum putea să dea ochii cu Titel. Acum trebuia să-şi pună masca de poker şi să-l supravegheze cu mare atenţie pe ăla! Era foarte importantă mimica ăluia! Erau foarte importante reacţiile ăluia...

Uşa se deschise larg - şi avu primul şoc! Popescu Ion, colonel "de carieră", juca azi rolul uşierului. Şi era vesel pentru aşa însărcinare. Foarte interesant! Popescu "servea cafeaua" la masa la care Ştefan şi Leo Mondialu' băteau palma. Nu se aşteptase...

Era evident acum că el trebuia "să aterizeze" serios şi să crească. Să-i crească mintea. Începând chiar de azi!

- Bine-aţi venit!

- Bine v-am găsit!

Colonelul insista să dea mâna cu ei toţi. Prea bine! El era cu ochii-n patru, fiindcă azi erau toţi înarmaţi. Iar holul ăla era întunecos şi nu-i inspira cine ştie ce siguranţă. Ştefan intrase primul; un atac venit dinspre interior l-ar fi ţintit "în plin"...

- Vă rog - pe aici! Cum a fost drumul?

- Liniştit. Ca toate drumurile franţuzeşti.

- Mă bucur să aflu asta. Drumurile alea din România sunt foarte nesigure!

- Ei! Un şofer bun, care stăpâneşte bine maşina şi îşi temperează momentele de iritare, n-are probleme pe nici un fel de drum.

- Bineînţeles...

Popescu deschise larg cea de-a doua uşă din dreapta. Iar urechile îi fură inundate de vocea extaziată a lui Leo Mondialu'!

- Ştefane! Bine-ai venit! Bă, da' ce dor mi-a fost de tine!

- Pe bune?

- Cum adică, bă?!

- Adică chiar ţi-a fost dor de mine? Nu de alta, da' nu m-ai mai sunat. Şi mă aşteptam să-ţi fie dor de niscai sirene venusiene - nu de mine!

- Vino-ncoa!

Intră şi el şi închise uşa. Leonard îl îmbrăţişa pe Ştefan cu toată puterea! Da' de ce era ăsta aşa de încântat?... În fine! Unde era muşteriul lui? Ce făcea? Şi ce gânduri îi treceau prin minte acum, cu câteva minute înainte să pupe mâna regelui şi să devină subalternul bărbatului mamei lui Alin?

Roşcata

Intrarea fusese cel puţin "triumfală". În sensul că Ştefan fusese "monument" de calm şi naturaleţe, iar Popescu ăla se constipase tot şi-şi udase chiloţeii când auzise că "un şofer bun n-are probleme"! O luase ca pe-un compliment! Că doar el, "şoferul" mariajului dintre Ştefan şi Leo, ajunsese azi la punctul final - perfectarea tranzacţiei! Constatase deci că şeful ei era, ca întotdeauna, "la butoane". Şi îi controla pe toţi. Şi cum avea foarte multe de învăţat din asemenea momente, era foarte atentă...

Chiar acum, în clipele astea, ea îi privea şi se simţea lămurită. Ştefan intrase şi "schimbase atmosfera". Intrase drept, sigur pe el, şi spusese toate cuvintele necesare pentru a deveni stăpân pe situaţie.

Iar Leonard nu se opunea, deşi era "mai mare-n grad"! Leonard freamăta tot de nerăbdare şi-i sticleau ochii ca la drogaţi - că el ieşea azi de-aici super-câştigat! El scăpa de afacerile din România şi de Titel - se dezlega de "tărâmul natal" şi de dosarele alea vechi şi pleca însoţit de geanta diplomat din mâna lui Diamant. Pentru Leonard, dezlegarea asta avea efectul cuţitului care tăia funia - Leonard Donichioiu se va ridica în afaceri exact ca un balon cu aer cald: repede şi bine. Şi va pluti către alte lumi, mult mai... şi mult mai... Şi hai, gata, că nu era "ca-n poveşti"! Ea avea foarte multe de învăţat din vizita asta! Şi trebuia să fie atentă la tot ce se-ntâmpla în jurul ei!

Leonard tremura tot de fericire. Ştefan era mai calm ca niciodată. Popescu îi lăsa impresia profesorului care-şi vedea elevii câştigând olimpiada - faza aia mondială. Lenjeria spionului-şef era umedă rău...

Azi, spre deosebire de ieri, ea una era foarte sigură pe ea. Soţul ei o ţinuse de mână până aici - intraseră aşa, ţinându-se de mână! Şi cum vedea cu coada ochiului silueta lui Titel undeva în dreapta, zâmbea slab...

Nu - ea şi Titel nu vor avea probleme. Niciodată. Din nici un motiv. Pur şi simplu! Tocmai îşi amintise chestia aia pe care-o aflase demult, de la nişte chat-iste isteţe: orice bărbat, indiferent cât de căpos ar fi, renunţă după 60 de zile de ciocănit la o uşă încuiată bine. Ea era, pentru Titel, nu o uşă - ci un zid. N-avea clanţă. Şi nici balamale. Ea, pentru Titel, nu mai avea decât probleme de serviciu.

Erau poftiţi la masă. Popescu "amenajase" o masă de-aia ca-n pozele cu delegaţii oficiale - lungă, cu scaune pe ambele părţi. Şi nu se gândise că, după aşa îmbrăţişare straşnică, Leonard o să fie nevoit să ocolească masa aia interminabilă ca să se-aşeze pe locul rezervat lui de către spionul-şef...

Titel stătea deja "pe partea lui". Lângă el, în faţa scaunului din stânga ei, era dosarul. Şi telefonul aurit al lui Leonard. Popescu ocolise deja măsăul ăla uriaş; se aşeza chiar acum în stânga scaunului lui Leonard. Iar Leonard se aşeza lângă Ştefan! Diamant o trăgea în stânga lui Ştefan şi-o poftea şi mai în stânga - cel mai în stânga, la masa aia. Aleodor se aşezase strategic, cel mai în dreapta faţă de Popescu! Spionul îşi simţea urechile în mare pericol, aşa că încerca să menţină o distanţă maximă faţă de superior! Lângă Aleodor, paravan solid, stătea Grasu... Şi, din fericire, nu era linişte în camera asta - Leonard era plin de adrenalină veselă:

- Şi? Ia zi-i, Ştefane! Cum e?

- Cum e, ce anume?

- Cum e cu Ana! Şi cum e bebeluşul!

- Cum să fie... Păi, uite, nea Nicu Petriceanu a întrebat-o pe Ana dacă e adevărat ce-a auzit el, iar bebeluşul seamănă cu bursucu' de taică-su...

Evident, hohote de râs!

- Ea a spus că da, iar el a spus că sunt un neserios - că n-am lăsat copilu' să semene cu frumuseţea de maică-sa...

- Chiar aşa! Auzi? Da' las', că nu-i aşa de rău! Dacă o fi bursuc ca tine, e bine! Că o să fie lung în craci şi cu ochi verzi şi mutră mişto! Iar dacă ia de la ea frumuseţea aia interioară specială pe care-o are ea... şi "computerul de bord" care ne-a băgat pe toţi în boli de inimă complexe anu' ăsta...

Leonard era în extaz - se exprima ciudat, scotea pe gură tot ce-i trăznea mintea şi nu observa ocheadele lui Popescu. Ăla încerca să-l mute la locul lui la masă. De parcă se făceau poze, sau...

- Şi de ce n-ai adus-o şi pe ea?

Cum-cum?

- Mi-e dor de ea, mă! Am auzit că ai scos-o din bloc deghizată - şi cică nişte persoane, printre care şi una aici de faţă, au dat să leşine şi s-au amorezat instantaneu când au văzut pozele!

Popescu păli şi începu să bâiguie:

- Adevărul este că s-a deghizat perfect. N-aş fi recunoscut-o, dacă n-aş fi ştiut cine e sub pânza aia.

"Aoleuu, habar n-ai ce-i aia şi cum se cheamă!" Din punctul ăsta de vedere, al "informării culturale" apropo de deghizarea şefei ei, se simţea "crescută" bine! Şi era un sentiment atât de plăcut... Ştefan se grăbi să-l salveze pe spionul-şef de momentul de roşeaţă:

- Păi vezi? Cum s-o aduc?! Mai ales când ştiu că ai văzut şi tu pozele alea!

- Eei, hai, nu face aşa! Ziceam şi eu, aşa...

Şeful ei râdea:

- Las' că o s-o vezi tu. Că o să ne întâlnim, în curând, pe la petreceri de-alea cu schepsis!

- Aa, bineînţeles! Auzi, Ştefane? Te-ai mai gândit la chestia aia pe care am discutat-o noi doi? La rugămintea mea?

- Da. Le-am rezervat Rusia - dar numai după ce discutăm serios pe tema asta, noi doi. Şi numai dacă eşti şi tu de acord să le dau Rusia.

- ... OK. Vorbim. Da' hai s-o luăm cronologic! Mai întâi, să batem palma şi să încheiem contractul de consiliere...

Băteau palma şi încheiau consilierea băieţilor lui Leonard...

- Şi-acum să-ţi zic ce şi cum, nu?

Popescu trase scaunul de lângă el; Leonard trase dosarul şi se stropşi la spionul-şef:

- Ce-ai, bă, de eşti aşa constipat? Ce dracu ai? Ce - ăsta nu-i tot scaun?

- Nu e vorba despre

- Ce mă tot îmbii lângă tine? Ete, mie-mi place să stau lângă prietenu' meu!

- Da' stai acolo, mă! Ce - ţi-am zis eu ceva?

Leonard Donichioiu rânji cu satisfacţie:

- Las-o uşurel, Ioane! Nu fii aşa constipat! Că începi să baţi la ochi - şi-l pun pe Titel să te caute de fire!

- Acum mă jigneşti!

- Las-o dracu mai uşurel, bă! Că Ştefan e prietenu' meu! Şi asta nu-i întâlnire la nivel înalt! Sau ai vreun pozar pe-aici, prin preajmă? Şi vrei să ne prindă aşa, faţă-n faţă, ca să fie evident care ce şi cum?

Popescu sări în picioare, smulse ţigările de pe masă şi ieşi cu paşi mari... Ştefan întrebă, scurt:

- Să-mi pun băieţii să caute firele?

Leonard chicoti:

- Nu, bă! Că nu e nici o chestie - şi au scormonit ai mei pe-aici de le-a ieşit ochii! Iar Titel al meu e "îmbrăcat" aşa cum trebuie!

Titel aprobă şi se ridică. Şi-şi ridică puloverul. Ce dracu era chestia aia de pe el?... Habar n-avea; dar Ştefan părea mulţumit de "invenţia" aia electronică. Şi cum şi Diamant era calm şi liniştit...

- E OK. Părinte...

Spionul lor se ridica şi-şi desfăcea un nasture al cămăşii. Şi le arăta... Ptiu, drace! Şi ăla avea un dispozitiv identic! Leonard bufni în râs:

- Hai, că e bine! A tunat şi ne-a adunat! Nu - omu' e OK. Chestia e că vreau să-i frec ridichea. Că io mi-am pus obrazu' pentru el în aprilie şi l-am ajutat să bată palma cu tine, iar el n-a fost bun de nimic şi nu te-a ajutat cu nimic în privinţa nevesti-tii!

- Lasă-l. Mai bine că nu m-au ajutat ai lui. Că dacă se-mpiedicau...

- Într-un fel, da... Ai dreptate, ce mai! Da' io tot îi frec ridichea! Ete-aşa, că e constipat tot!

- Am observat. Şi mă-ntreb de ce-i aşa constipat! Că, vorba aia - nu e prima oară când asistă la discuţii de-astea!

- Ee, alta e chestia...

- Şi abia aştept s-o aflu şi eu! Nu de alta - da' mie nu-mi plac oamenii de soiul ăsta. Dacă îl apasă atât de rău presiunea întâlnirii noastre, îmi dau cu uşurinţă seama că ar fi leşinat dacă mergea cu mine ieri. Iar mie astfel de oameni nu-mi plac.

- Stai calm, că nu leşina deloc. Uite care-i chestia cu Popescu...

Dosarul se deschise larg:

- Totalul final ăsta e - şi m-am gândit la trei tranşe. Mi-ai dat deja 4. Azi îmi mai dai 20. În ianuarie îmi dai încă 8; şi cu restul mă înţeleg cu el. Ştii tu - hârţogărie... E OK aşa?

- E OK. Cheamă-l înapoi.

Leonard se ridica şi ieşea repede-repede... Şeful ei pufăia tacticos, cu coatele pe masă şi privirea oriunde altundeva numai nu la dosarul rămas deschis...

Diamant îi strângea mâna, pe sub masă. Soţul ei o alinta uşurel cu degetul mare. Soţul ei ştia că, de-aici, se întorceau la Cannes pentru câteva ore şi-apoi zburau la conac - unde vor încuia diseară uşa camerei lor. Soţul ei era extrem de răbdător...

- Părinte, ce-are ăla?

- Cred că e băşicat pe mine; că cu mine n-a dat mâna.

Serios? Cu Aleodor nu dăduse mâna? Foarte interesant...

- O fi şucărit pe tine!

- Mai ştii?! Da' las' că-i trece!

- Bineînţeles! Las' că-i trece...

Dacă şi şeful ei era de acord cu chestia aia...

Îi auzea apropiindu-se de uşă. Popescu era furios; Leonard încerca să-l împace şi nu reuşea, fiindcă euforia pusese stăpânire pe el rău de tot şi avea un ton tare vesel...

Deci Ştefan îl plătea pe Leonard în hârţogărie făcută de Popescu... Aa! Acum pricepea ea ce şi cum! Leonard nu avea maximă nevoie de cash neimpozabil! Aşa că cerea şi favoruri! Şi cum Popescu voia musai să-l protejeze pe Ştefan... Hm! Ete că făcuseră prea mult caşcaval! Şi-i viraseră spionului atâţia bani, că-l azvârliseră-n extaz şi deveniseră un "*must have*", aşa...

- Gata - hai, că l-am împăcat!

Popescu se trânti pe scaun:

- Nu m-ai împăcat deloc! Da' profiţi, că aşa eşti tu!

- Hai, bă, nu mai fii aşa de acru! Ce dracu! E o zi minunată şi tu eşti aşa de acru! În loc să te bucuri că în sfârşit se aşează lucrurile cu amândoi, şi-o să ai şi tu pace şi linişte şi-un târg cu amândoi...

Aha! Asta era! Individul îşi trecuse scurt mâna prin păr! Ştefan zâmbea:

- O să discutăm şi despre târg. Ăla despre care voiai să discutăm. Momentan, Leo, să discutăm despre meniu. Care e incomplet.

Popescu păli instantaneu:

- Poftim?

- Meniul... e incomplet.

- Păi Leo a zis că v-aţi înţeles pe meniul ăla!

- Leo a uitat ceva.

Spionul era lila deja - şi se pregătea să urle şi să-şi smulgă părul din cap! Hm... Şeful ei zâmbea în continuare:

- Meniul este aşa cum trebuia să fie. Dar îi lipseşte un aspect tehnic.

Aspect tehnic? Da' ce dracu lipsea din meniul ăla? Şeful ei scotea pixul personal şi i-l înmâna... Leonard se apuca să scrie ceva acolo... Ce dracu lipsea? Că murea de curiozitate şi de ciudă că nu stătea ea lângă el, să vadă şi ea ce scria ăla! Mm...

- E bine?

Ştefan citea... şi zâmbea:

- Acum e bine.

Leonard se ridică şi-şi aranjă scurt ţinuta. Ştefan se ridică şi el. Şi-şi strânseră mâinile.

Avansaseră.

Popescu suflă lung, greu, uşurat - şi parcă "se scurse tot" pe scaunul ăla! Ia uite, ce constipat fusese în realitate spionu' şef! Păi putea spune că ăla se abţinuse admirabil! La aşa oftat şi aşa reacţie, prin capu' ăluia circulaseră nişte gânduri tare naşpa în ultimul timp! Leonard îl trase pe Ştefan şi-l îmbrăţişă cu putere:

- Bine-ai venit, mă!

- Bine v-am găsit, cum se zice!

Popescu Ion râdea şi-i privea lung, cu o privire obosită rău... Iar Leonard Donichioiu porni încet în ocolirea mesei:

- Ehei, Titele...

Iar Titel sări în picioare! Ptiu, drace! Nu cumva tocmai Titel lipsise din "meniu"? Că până acu' ăla stătuse cuminţel pe scaunu' lui - şi-acu' sărise şi pornise în ocolirea mesei cu nişte paşi gigantici! Se intersectară undeva pe lângă Aleodor; Leonard îl strânse scurt în braţe - şi-l bătu de două ori pe umăr. Şi pe urmă îi dădu drumul şi-l "mână" uşurel spre Ştefan...

Şeful ei întinse mâna spre Titel:

- Bun venit în echipă.

Iar Titel îi strânse mâna, se aplecă milităreşte la 90 de grade şi-o pupă prompt:

- Săru' mâna, şefule!

Ştefan îl luă pe după gât - ca pe-un veritabil subaltern al lui:

- Să te prezint echipei. Părintele, consilierul meu pe probleme de umbrelă şi nu numai...

Ete - că re-făceau cunoştinţă, deşi - vorba aia - trăseseră împreună la jug în războiu' ăsta...

- Grasu, tovarăşul tău, care va gestiona jumătatea veche a afacerilor româneşti...

Grasu îi strângea mâna şi-l bătea pe umăr - iar Titel avea mimica şi comportamentul bobocilor începători care intră într-o echipă de ultraprofesionişti... Aha! Veneau la ei!

- Diamant, vice-regele meu şi şeful tău direct... Şi Rebeca - consiliera mea pentru Franţa.

Titel îi strânse mâna - şi atât.

- Titel, care va gestiona jumătatea nouă a afacerilor româneşti.

Ştefan îl trase înapoi şi-l aşeză pe scaunul pe care-l ocupase până acum Leonard:

- Diamante...

Soţul ei împinse, prompt, diplomatul în faţa lui Ştefan. Care-l deschise, îl răsuci şi-l împinse scurt, corect, în faţa lui Leonard. De aici, de unde stătea ea, vedea foarte bine mutrele lor! Leonard strălucea tot! Popescu era palid ca gutuia şi nu-şi putea lua ochii de la atâta bănet... Şeful ei se întoarse spre dreapta - spre proaspătul consilier:

- Uite cum vor funcţiona lucrurile... Eu, după cum bine a intuit Leo, am cam avansat...

Iar Leo "explodă", pe-un ton extaziat şi plin de adrenalină:

- Haai, las-o jos! Că eşti pe val şi mergi în sus ca racheta!

- Tocmai pentru că eu merg în sus - şi sunt şi tras foarte tare pe direcţia aia... nu mă pot ocupa de România aşa cum m-am ocupat până acum. Aşa că decid acum să facem o modificare în organigramă... Diamant se va ocupa de România în locul meu şi sub îndrumarea mea. În privinţa calculelor, nu va exista nici o schimbare. Voi veţi încasa comisionul 2, de 5%. Comisionul 1 se va împărţi în mod egal între mine şi Diamant. Aveţi ceva împotriva acestei modificări?

- Nu, şefu'.

- Nu, şefu'.

- Bun. Şi-acum, dle Popescu, să discutăm un pic despre repartiţia caşcavalului între umbrele. Şi despre ceea ce plănuiai să discutăm între patru ochi. Ştii tu - chestia aia personală...

Lui Popescu îi picase faţa... Da' o să-şi revină el imediat! Că ea una ştia foarte bine ce scria pe foaia pe care-o scotea Ştefan din buzunar chiar acum! Din punctul ăsta de vedere, n-avea emoţii - cum se spune...

Ana-Maria

Deschise grăbită ochii... Hei! Era prea linişte! Se răsuci... Şi căzu înapoi, în pat. Plecaseră. Se trezise târziu...

OK! Dacă n-o trezise, să-i spună că el pleacă iar ea trebuie să stea cuminte acasă, atunci o să facă aşa cum o tăia pe ea capul! Se lungi deci înapoi în pat... şi decise să fixeze tavanul cu privirea.

Stătuseră până la unşpe jumate aseară, cu copiii pe net. Asta n-o încălzea cu nimic - videoconferinţele astea. Erau reci. A ţine copiii ore în şir în faţa camerei web nu era o opţiune, din punctul ei de vedere. Pe de altă parte, îşi imagina seara de poker de ieri cu copiii alături. Ar fi fost...

Nu. Nu se putea gândi la asta. Aşa că se ridică totuşi şi decise să se schimbe. Să mănânce ceva, să se gândească ce le pregătea pentru masa de prânz... Un trening era perfect. Îşi luă şi telefonul şi se grăbi să coboare.

La etajul unu nu era nimeni. Biroul era închis - iar ea n-avea card de acces. Nici nu ceruse, nici nu i se dăduse vreodată. Nici n-avusese

vreodată nevoie de aşa ceva! Îşi continuă deci drumul, iar Claude se grăbi să tuşească şi să se ridice:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Nu te-ai plictisit?

Primi o negare. Arătă spre televizor:

- Măcar atât, dacă te-a surghiunit pe canapeaua aia.

Evident, el nu ştia cum să reacţioneze - şi nici ce să-i spună contesei devenită brusc extrem de "umană şi vorbăreaţă" cu personalul. Intră în bucătărie, închise uşa...

Gata. În clipa asta, o să ia măsuri - şi-o să se calmeze, într-un fel sau altul! Ridică receptorul, formă 9 şi primi ton de oraş. Şi apăsă tastele, încruntată...

- Primăria Aurari, bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Ana-Maria sunt. Socrul meu este cumva la birou?

- Sigur! Vă fac imediat legătura!

- Stai! E ocupat?

N-o mai auzise - se repezise să-i facă legătura... Socrul ei râdea:

- Bună dimineaţa, Ana.

- Bună dimineaţa, nea Dumitre. Te deranjez?

- Tu nu mă deranjezi niciodată.

- Ştii bine ce-am vrut să spun...

- Ştiu. Şi nu, nu eram într-o şedinţă. Mă uitam pe rezultatele financiare anuale. Azur e la joacă, aşa că sunt singur...

Coborî un pic tonul vocii şi oftă greu:

- Nea Dumitre, ce-a vrut Léon să-mi spună aseară?

- Eei... Léon voia să-ţi spună să stai tot timpul lângă Ştefan. Să nu-l laşi singur niciodată. Pentru că lui i-a fost foarte dor de tine şi, dacă eşti cuminte şi stai lângă el, o să te ducă într-o croazieră frumoasă.

- ... Mă întreb de ce-a vrut să-mi spună asta...

- Copiii erau în camera de lângă camera voastră, atunci când Ştefan s-a pierdut cu firea.

Da, bănuise asta...

- Au discutat între ei, în seara aia, şi au ajuns la concluzia că e mai bine să vă lase să fiţi împreună. Florentina mi-a spus aseară că ea ar vrea să facă Anul nou aici, în Aurari, iar Léon s-a grăbit să o aprobe şi să mă asigure că, dacă fac Revelionul cu ei, el o să joace cu mine până dimineaţa. Până se termină programul la televizor. Am încercat să vorbim cu ei, şi eu, şi Perla. Ne-au ascultat cu maximă atenţie, după care au ignorat cuvintele noastre. Dar stai liniştită - că ştiu cum să-i iau. Doar "să-i prind" despărţiţi - şi-o dreg eu.

- Nea Dumitre, dumneata ce crezi?

- ... Despre ce?

- Despre ceea ce a spus Ştefan.

- Eu nu cred nimic. Eu îmi amintesc anul 2005 şi îl înţeleg. Nu-l aprob, dar îl înţeleg. Tu ce crezi despre ceea ce a spus Ştefan?

Şi nu putea să-i spună că şi ea avea nevoie de soţul ei... Şi că uitase să-şi sune ieri copiii...

- Ştiu că e greu; dar hai să nu discutăm asta acum. El e la St. Tropez, nu-i aşa?

- Da.

- După ce termină acolo, o să se întoarcă la Cannes. Şi de-acolo porniţi cu toţii spre conac. O să venim şi noi, în jurul orei cinci. Hai să nu ne mai gândim azi la cuvintele lui Ştefan. Hai să ne bucurăm de sărbătoarea de azi. Şi să lăsăm discuţiile pentru mâine. Oricum, nu te sfătuiesc să discuţi cu el între patru ochi. Pentru el, problema e serioasă. Şi gravă, de vreme ce ştie că l-au auzit copiii şi nu poate da timpul înapoi, să urle în şoaptă...

- Am înţeles. Bine, nea Dumitre. Atunci ne vedem diseară la conac, nu?

- Da. Încă ceva... Fluturaşul e foarte bine. Mănâncă pe rupte şi doarme neîntors. Se întremează pe zi ce trece - şi-a făcut fălcuţe vizibile. Ştiu că ţi-e dor de el; cu toate astea, dacă ar fi băiatul meu, eu nu l-aş urca azi în avion.

- Stai liniştit, nea Dumitre. Lasă-l să stea liniştit, cu tanti Perla. Am pregătit deja lapte pentru el. Şi nu-i o grabă - probabil că o să vă facem noi o vizită...

- Te rog să-mi promiţi că eşti liniştită măcar în privinţa Fluturaşului.

- Sunt foarte liniştită în privinţa tuturor celor trei copii.

- Bine. Asta e bine. Ana... Să ai grijă de Ştefan. Deşi a fost mereu pe fugă şi-a stat mai mult prin Franţa, să ştii că am văzut cu ochii mei cât de greu i-a fost fără tine. Şi crede-mă că, deşi îl cunosc bine, nu-mi imaginasem că îi era chiar atât de greu.

- Ştiu, nea Dumitre. Văd, în felul cum se poartă cu mine, cât de greu i-a fost.

- Nu. Crede-mă că se cenzurează mult! Sunt toţi acolo, pe capul vostru, aşa că Ştefan se cenzurează mult! De-abia diseară o să afli tu cât de greu i-a fost de fapt...

Prefera să nu mai spună nimic. La urma urmei, nici nu prea erau multe de spus...

- Am aflat că prietenul meu v-a invitat să-i faceţi o vizită.

- Da, a spus că ne aşteaptă zilele astea pe la el.

- Să vă duceţi. Şi să ascultaţi de el - că vă vrea binele.

- Bineînţeles.

- Iar diseară, la conac, încearcă să uiţi totul - şi să fii aşa cum vrea el să fii.

- Am înţeles.

- Bine, Ana. Vorbim diseară.

- Sigur. La revedere, nea Dumitre.

- Te sărut.

Şi gata - îi închisese socrul ei, bulibaşă "de-adevăratelea" care uite că nu prea putea vorbi despre suferinţa băiatului lui...

Păi, să se-apuce să pregătească prânzul. Şi să pună masa. Şi să-şi pregătească un troller cu câteva haine. Bănuia că avea haine acolo, la conac - dar erau toate mari. Hainele din duplex fuseseră croite pentru o femeie cu forme; ea se cam stafidise...

Ştefan

Se ridică şi se grăbi să iasă:

- Vin imediat.

Camera aia era o uriaşă incintă bruiată. N-avea semnal la telefon. Trebuia să iasă din casă...

Da; afară avea o liniuţă. Mamă, Doamne! - erau maniaci, el şi Leo! Dar adevărul era că discuţia din casa asta chiar trebuia să rămână strict secretă! Că dacă Popescu - sau superiorii lui - se tâmpeau brusc şi înregistrau tocmai discuţia asta foarte tehnică, foarte deschisă, explicită pân' la Dumnezeu...

Ia să vadă el acum ce număr de telefon avea soţia lui zilele astea! Deci, numărul "de Franţa" nu-l mai avea. Numărul de România, cel cu care născuse... Să încerce! Oare... Suna! Suna... şi...

- La mulţi ani, iubire...

Mm, ce şmecheră! Îi şoptise în romanes, languros şi plin de subînţelesuri! Şi uita că el era acum în vila SIE iar agenţii mişunau pe-aici prin preajmă! Repede! Un răspuns... Un răspuns!

- Te iubesc, iubire...

- Şi eu te iubesc... şi-ţi fac chiar acum tocăniţă cu mujdei...

- Mm - ia să-i fac eu semn pilotului să învârtă elicea...

- Ba stai acolo cuminte!

- Vezi cum eşti? Întâi zici că alea-alea şi pe urmă o dai la-ntors!

- Da' n-am zis nimica! Am zis doar că fac tocăniţă! Tu zici că pui pilotu' să

- Nu mă mai certa, fă...

Iar râdeau... Reuşi să se abţină şi să nu ofteze:

- Ce faci? Sper că nu te-am trezit...

- Aa, nici gând! M-am trezit pe la nouă, cred. Şi-am făcut o grămadă de treabă! Mi-am pregătit bagajul pentru diseară, m-am apucat de tocăniţă...

- Aha! Eu am fost cuminte, să ştii; aşa că merit porţie dublă!
- OK! Şi-aşa, diseară la conac facem aerobic pe sistem!

"Daa, cum să nu! N-avem interdicţie?" Îşi înghiţi instantaneu cuvintele şi spuse altele, mai potrivite:

- Facem, facem! Mai ales Diamant!
- Ce face nebunu'? E cuminte?
- Foarte cuminte! Mieluşel, nu alta!
- Aha...

Ea râdea; el zâmbea şi-i asculta râsul şi încerca să nu se gândească ce-ar fi fost capabil să facă dacă ar fi pierdut-o din nou...

- Deci terminaţi acolo şi veniţi la tocăniţă.
- Da. Te rog să pregăteşti o porţie în plus - că venim în formaţie completă.
- Aa, perfect! OK!
- Şi să fii cuminte, da?
- Ştii bine că sunt cuminte! Da' pot să te rog ceva?
- Poţi să mă rogi orice, oricând, oricum...
- ... De fapt, nu. Lasă, că discutăm diseară.
- Ano, ce voiai să mă rogi?
- Ceva. Şi cum ai spus că pot să te rog oricând, o să te rog diseară. Bine?
- ... Bine.
- Vezi, că am vorbit cu tăticul tău. Şi am stabilit că Fluturaşul rămâne în Aurari.
- ... "Am stabilit", adică...
- Adică el şi eu am stabilit împreună că e mai bine pentru Fluturaş să facă revelionul în Aurari.

Ei stabiliseră... după ce discutaseră despre criza lui de nervi şi ceea ce auziseră copiii...

- Bine.
- Îţi pregătesc şi ţie un troller?
- Nu; eu am haine acolo. Să fii cuminte, da?
- Bineînţeles.
- Promit că nu stăm mult.
- Bine.
- Pa, iubire.
- Pa, iubire.

Apăsă butonul roşu şi-şi impuse să nu clintească nici un muşchi al feţei. Trebuia să rânjească - pentru că soţia lui discutase cu tatăl lui şi stabiliseră de comun acord să facă aşa cum spusese el. Să lase Fluturaşul în Aurari măcar până după Revelion. Îi venea să urle şi să distrugă şi să facă balamuc...

Şi tocmai pentru că era lângă vila SIE din St. Tropez, nu făcu nimic din toate astea. Intră în casă.

Grasu

Titel era ocupat cu căţărarea propriului troller în portbagaj; aşa că urcă în maşină, trase portiera şi întrebă, în romanes:

- Fratele meu, maşinuţa asta bagă căldură ca lumea? Că a-nghe-ţat şi sufletu' din mine!

Şoferul se întoarse spre el şi nu zâmbi:

- Nu cunosc decât franceză şi germană.

Să-l creadă?... Da; după accent, putea să-l creadă liniştit. Ăsta era neamţ get-beget - iar ăştia nu învăţau aşa uşor limbi latine. Se întoarse spre bărbatul de pe scaunul din dreapta şi-l abordă în franceză:

- Şi tu, la fel?
- Franceză şi spaniolă.

Tot ce se poate; că vorbea "dulce". Titel nu zicea nimic; aşa că puse punct alibiului perfect, în franceză:

- Dă şi tu căldura mai tare - că e frig.

Aşa... Şi-acum se puneau uşurel în mişcare, în spatele BMW-ului lui Ştefan... Iar Titel tăcea...

Titel ăsta era tare emoţionat! De parcă cine ştie ce premiu - sau munte de bani - primise! Mutarea lui în curtea lui Ştefan îl zdrunci-nase serios...

- ... Îţi mulţumesc.

Aah, ce bine că noul lui coleg era vulpe bătrână! Îl abordase în romanes! Perfect!

- De ce, mă?
- Las' că ştii tu de ce!
- Să mor io dacă ştiu!
- Dacă voiai tu, puteai să-mi pui piedică. Şi nu mai eram azi cu voi aici.
- Da' de ce să-ţi pun piedică, bă?
- Aşa... Oricum, bine că nu mi-ai pus.
- Auzi, Titele?...
- ... Da, Grasule.
- Tu ştii că şefu' ăl mic e ca şi copilu' meu...
- Credeam că mă cunoşti!
- Bă, io te cunosc aşa, la suprafaţă. Iar despre dedesubt nu vreau să presupun nimic. Da' io atât îţi zic: şefu' ăl mic e ca şi copilu' meu.
- E şeful meu.
- Şi bărbatul ei.
- Fii serios! Bă, ce dracu! De câţi ani mă ştii?
- De îndeajuns de mult, ca să-mi amintesc perfect de vreo trei fixaţii de-alea nasoale...
- Pentru alea trei ai fi făcut şi tu o fixaţie! Şi crede-mă că lucrurile nu se compară!

N-avea nici o dispoziţie să discute despre asta...

- ... Auzi? Tu ai aflat ce ordine a primit şefu' ăl mic?
- Adică?
- Adică ce ordine are acum, că e şef peste România?

Nu avea, totuşi, încredere în ăştia doi; aşa că se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Bă, nu ştiu ordinele alea extinse; da' linia directoare o ştiu. Trebuie să menţină totul aşa cum e acum. Şi să ţină cu dinţii de fiecare centimetru pe care-l păstoreşte. Şi să crească repede şi la cap, şi la imagine; că anu' ăsta mai e cum mai e, da' de la anu' îi zice "şef peste România" şi se descurcă singur.

Titel aproba aşa, uşurel... Şi nu mai zicea nimic. Reveni şi el la poziţia dreaptă:

- Am vorbit şi eu cu el. Şi e OK. Adică a vorbit el cu mine... Şi mi-am dat seama, din discuţie, că totul o să fie foarte OK.

Acum era rândul lui Titel să se aplece spre urechea lui:

- Asta-i bine. Nu de alta, dar n-aş vrea să mai trec prin ce-am trecut până acum.
- Aici, sub conducerea lu' şefu' ăl mare, n-o să mai treci niciodată prin ce-ai trecut.
- Asta e o veste minunată, să ştii!

Da, ştia! Ştia şi el cum îl debarcase Leonard la câteva sute de metri de ţărm, după care îl făcuse cu ou şi cu oţet fiindcă îl sunase şi avusese telefonul oprit... Şi mai ştia vreo două duzini de rahaturi de-astea cu care Ştefan n-ar fi fost niciodată de acord! Aşa că Titel "era salvat", cum se zice...

- ... Auzi, Grasule? Da' ce ştii - cum or să fie şedinţele?

Bufni într-un hohot straşnic de râs:

- Bă! Tu nici nu te-ai urcat bine-n barcă, că te şi ceri scos la tablă!
- Sst! Ştii bine ce vreau să spun...
- Nu prea ştiu; şi chiar dacă bănuiesc, prefer să te-aud pe tine spunând răspicat care-i problema.
- Tocmai - că nu-i nici o problemă. Şi nici nu vreau să creadă şefu' ăl mic că e vreo problemă... Sau că mai e vreo problemă. Sau că o să mai fie vreodată vreo problemă.
- Stai liniştit - că n-are el texte de-astea!
- Oricum, eu o să încerc să stau departe... dacă înţelegi ce vreau să spun...

Da, înţelegea. Şi zău că nu prea pricepea de unde până unde se făcuse Titel aşa un mieluşel speriat şi de umbra lui...

- ... Ăla e de încredere, să ştii.

Ăla... cine? Titel arăta spre-n sus şi spre umăr... Aa! Ăla! Reveni spre parbriz:

- Ăla nu intră-n bucătăria mea.
- O să intre.

Pe bune?

- Imediat cum şefu' pune la cale spre vestul României, o să intre.
- Tot ce se poate!
- ... Ea e la vilă?
- Da. De ce?
- Credeam că a plecat deja spre conac...
- Nu. Oricum, cred că n-o lăsa el să plece singură atâta drum!
- Îl înţeleg. La urma urmei...

La urma urmei, după atâtea luni departe de ea, ştiind-o nepăzită pe stradă...

- ... Copiii când vin?
- Vin azi la conac; după care ceva îmi spune că se-ntorc în oraşel. Şi fac Revelionul acolo.

Auzi un oftat greu, greu de tot... iar Titel se aplecă din nou spre urechea lui:

- Eu construiesc un super-domeniu în Austria. O să-i duc pe-ai mei acolo. Or să aibă tot ce-şi doresc şi mai mult de-atât. Şi nu ştiu... O să fie greu. O să trebuiască să-mi fac un program - ca să-mi iau când şi când câte-o zi liberă.
- Păi de ce tocmai acolo, mă? De ce nu l-ai făcut la noi, la Ploieşti de exemplu? Sau în Vrancea, unde "o domnim"?
- Eu aşa plănuisem; dar şefu' ăl mare mi-a zis o chestie şi-a avut mare dreptate. Dacă-l făceam la noi, obţineam nişte răsfăţaţi de bani gata. Că ele sunt tufe iar eu lipsesc cu săptămânile de lângă ei. Şi vreau să-i văd oameni - nu rateuri. Aşa că l-am făcut într-o ţară unde chiar au ce să înveţe.
- Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta...
- Nici eu. El mi-a deschis ochii.

Ia - că acum o să-l prindă! Se aplecă spre el:

- Leo ce te-a sfătuit?
- Pe el nu l-am întrebat niciodată asta. N-am adus niciodată în discuţie problema lor. Nu era genul care să răspundă la asemenea întrebări; în plus, atunci când m-a salvat Diamant şi-am aflat şi eu că secretul nu mai era secret, relaţia se stricase deja. Aşa că...

Oftă greu şi se aplecă din nou:

- Când ajungem, stăm de vorbă pe îndelete. Că avem o grămadă de vorbit!
- Noi doi şi şefu' ăl mic.
- Şi probabil şi şefu' ăl mare. În funcţie de cât de supărată e ea...
- Păi de ce e supărată?
- Nu ştiu; dar am "mirosit-o" aseară că o apasă o problemă complicată, iar el nu trebuie să ştie despre ea.
- Şi nu-i mai bine să afle şi el? Nu de alta
- Ţi s-a părut ţie că azi e în toanele lui bune?
- ... Mă, să ştii că da!
- Azi a fost gânditor. Dar, înainte să plecăm de la vilă, a fost furios. Aşa că e vorba despre ea - iar lui nu-i trece niciodată înainte să-i treacă ei.
- Auzi, Grasule?

Decise să-l sâsâie - că nu avea totuşi încredere în ăştia doi...

O să se înţeleagă bine cu Titel. De când aflase că avea şansa "să scape", Titel se schimbase mult - şi faţă de ei, şi faţă de subalterni, şi faţă de inamici şi clienţi şi terţi. Se potolise - şi "amuţise". Asta era foarte bine! În tinereţea lui, uriaşul de lângă el avusese o gură tare spartă! Perspectiva mutării sub un şef întreg la cap îi plăcuse; şi ia uite ce frumos se şlefuise Titel...

Ei doi or să se înţeleagă bine. Or să-l ajute pe Diamant să conducă România. Şi or să spere, probabil, amândoi că vor fi chemaţi, când şi când, măcar aici, la vila din Cannes. Lui, personal, o să-i fie tare dor de Ştefan...

Ştefan

Trase glasvandul şi intră - iar Claude se grăbi să se ridice:

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- N-a sunat nimeni, n-a venit nimeni.
- Asta e perfect.

Se grăbea foarte tare pe scări - fiindcă în bucătărie nu putea fi! Soţia lui nu uita cuvintele pe care i le adresa soţul ei, indiferent cât timp trecea de la rostirea lor. Cu siguranţă, nu uitase nici partea aia cu tocăniţa şi Axionul! Aşa că o va găsi, probabil, proaspăt duşată şi cremuită şi parfumată ameţitor... Mm, greu! Foarte greu! O avea din nou alături de el, dar nu putea decât s-o privească şi să înghită-n sec. Că aveau interdicţie. Da' las' că trecea ea, perioada aia! Şi vedea ea atunci!

Roşcata

Prânzul era extrem de gustos. Regina gătea foarte bine; gătea ca o bucătăreasă pasionată de bucătăreală. Florina avea mare noroc că Ana nu era o contesă de-aia STAS - că ar fi vărsat multe lacrimi amare! Regina ar fi putut scrie multe best-seller-uri culinare...

Titel se comporta normal. În sensul că se comporta ca un bun coleg de-al ei. Nici urmă din Titel cel de demult; nici urmă din Titel pe care-l bănuise ea, atunci când se gândise la "în cel mai rău caz". Titel părea nedespărţit de Grasu. Şi era normal să fie aşa, de vreme ce ei se cunoşteau de mult timp iar Grasu era totuşi cel mai "disponibil" pentru el! Ştefan era foarte preocupat de Ana, Diamant era preocupat cu ea, Aleodor era preocupat de vreo două milioane de gânduri complicate...

Decolau la două fix. Aterizau în Bourges la trei. La trei şi-un sfert intrau pe poarta conacului. Probabil că, la şi jumate, va începe o şedinţă informativă - de-aia de-o oră, cel mult. Dacă n-o înşela memoria, Aleodor pomenise ceva despre ora cinci jumate. Se întreba dacă nea Dumitru aducea şi bebeluşul... Că, dacă nu-l aducea, era rău! Copiii or să fie fascinaţi de conac - preţ de vreo zece minute, cât îl "inspectau", după care or să vrea să beneficieze de hectarele alea din curte! Şi se îndoia că regina o să fugă cu ei! Dacă Ştefan făcea şedinţă, Ana o să se plictisească...

Diamant se aplecă spre ea:

- Ce-i? Ce te supără?
- Nimic.
- Sigur?
- Foarte sigur. Survolam conacul şi încercam să calculez câte sute de trandafiri să-l pun pe Luis să comande.
- Sigur?

Aproba, constatând că Titel era în elementul lui iar ea picase pe gânduri ca bleaga...

Gata! Că se supăra Diamantu' ei pe ea pentru "survol neautorizat"! Despre ce discutau ei acolo? Aha! Ştefan îi spunea lui Aleodor să-i amintească diseară, după cină, să comande două maşini. Două Mercedesuri. Blindate, bineînţeles. Că el "se ducea acasă, cu familia" iar ea şi Aleodor rămâneau "netransportabili" la conac. Şi cum consilierii regelui trebuiau musai să aibă maşini blindate... Hm! Oare o să-i repartizeze şi-un şofer? Aşa era logic! Că dacă-i dădea pe mână vreo rachetă spaţială, era păcat s-o prăbuşească în primul stâlp de iluminat! De când plecase "să viziteze Franţa" cu şeful ei, descoperise că maşinile nu-s aşa uşor de îmblânzit cum crede lumea!

- Rebeco, tu ce culoare vrei?
- Roşie.

Ce, era mirat? Zâmbi slab, în romanes:

- Păi n-ai zis tu, şefu', că eu sunt roşie ca o jidancă şi mă cheamă "Capcană"?
- Corect! Atunci tu o să ai un Mercedes roşu... iar Aleodor, tot un Mercedes roşu. Roşu, aşa ca insignele lui!

Bufni în râs - că-l şi vedea într-un Mercedes "de damă"... Aleodor râdea şi el:

- Las' că-i bine - că nu mă mai deoache franţuzoaicele!

Regina râdea în hohote. Regina se simţea bine azi, acum, aici. Iar asta îl făcea pe Ştefan să se calmeze şi să strălucească...

Ştefan

Se apropiau de pista aeroportului din Bourges. Iar nerăbdarea începea să-l furnice rău, pentru că abia acum se gândea el la conac şi pregătiri...

Scoase mobilul şi începu să caute numărul... Bun! Suna. Aşa...

- Da.
- Salut, Toni.
- Să trăiască şefu'!
- Cum stau lucrurile la conac?
- Stau. E linişte şi pace şi toate sunt pregătite.
- Ce înţelegi prin "toate"?
- Toate cele necesare pentru sosirea lu' şefa.
- Bun. Florina a făcut biscuiţi?
- Da.
- Luis a desprăfuit pe-acolo?
- Da.
- Bun. Spune-i să scoată scaunul cu scăunel şi să pună un scaun normal.
- Am înţeles.
- În maximum 20 de minute, intrăm pe poartă.
- Vă aşteptăm.

Apăsă butonul roşu şi se aşeză lângă soţia lui:

- Ia să vedem dacă se vede de-aici...

Căuta conacul cu privirea... Îl căuta şi zău că nu-l vedea, fiindcă parfumul ei îi zăpăcea rău concentrarea... Câte zile de interdicţie mai aveau? 10, cel puţin? O mică veşnicie! Dar...

Ana-Maria

Soţul ei o luase razna. Nu mai era vorba nici despre război, nici despre avansare, nici despre nevoia unei locuinţe pe măsura titlului nobiliar! Era vorba despre o nebunie!

Văzut de sus, din avion, "conacul" păruse mic; dar aşa, de pe şosea, trăgea concluzia că gardul ăla părea să nu se mai sfârşească. Iar Ştefan o luase, totuşi, razna. Îşi cumpărase un adevărat domeniu! Aici, în Franţa, unde toate erau un pic mai complicate - iar viaţa lor trebuia să fie foarte discretă! Tocmai aici decisese soţul ei "să-şi planteze" conacul nobiliar... şi să-şi comande BMW blindat...

Ştefan frână uşor şi semnaliză stânga. Deci aici ar fi trebuit să vină ea, cu copiii. Bine că nici nu se-apucase să se gândească s-o facă! La câtă verdeaţă era vara în jurul intrării ăleia, ar fi împuşcat-o chinezii fără să clipească! Cu tancul s-ar fi putut ascunde chinezii acolo! Bine că stătuse cuminte şi strânsese din dinţi şi răbdase...

Băieţii de la pază erau foarte curioşi - o priveau lung şi parcă erau dezamăgiţi că n-o vedeau "mai altfel"! Adică arăta aşa ca-n fiecare zi - aşa cum arătase înainte de fuga din aprilie. Şi parcă vedea dezamăgire pe chipurile lor! Hm...

Pe băieţii ăştia nu-i ştia. Conacul era păzit de subalterni de la curăţenie. Iar gândul ăsta era foarte liniştitor pentru ea, care de când aflase cine se plimbase în urma soţului ei prin Franţa începuse să se felicite şi pentru gândul cu Aubagne, şi pentru că renunţase aproape instantaneu la el...

Ia uite... Ia uite ce conac fancy-retro avea soţul ei aici... Mâna lui Ştefan îi strânse uşor mâna - cam ca o întrebare... Zâmbi:

- Ce să zic - e mare!
- Şi totuşi, nu îndeajuns de mare pentru nevoile noastre. Aşa că azi, după ce despachetezi şi vezi conacul pe dinăuntru, o să pornim încetişor la plimbare prin curte. Pentru că trebuie să găsim, undeva în curtea asta mare, locul ideal pentru o vilă ultramodernă. Şi încăpătoare. Foarte încăpătoare. Nea Nicu Petriceanu are dreptate - conacul e mult prea mişto ca să-l folosim de casă. Aşa că o să fie sediul firmei. Saloanele vor fi camere de şedinţă şi "de discuţii"; iar camerele de la etaj or să fie birourile consilierilor. O să vezi.

Deci aici, în "curtea asta mare" - cum spusese el - trebuiau să construiască o vilă... Plus "saloanele", plus "camerele de la etaj"... Prea bine! O să-i facă pe plac!

- Ştefane, ce înţelegi tu prin "curtea asta mare"?
- Un hectar jumate.

Se întoarse spre el, siderată... Soţul ei opri motorul şi zâmbi:

- Conacul este construit în secolul al XIX-lea. Are 550 de metri pătraţi locuibili, pe două nivele, plus 200 de metri pătraţi în pod amenajaţi ca sală de forţă şi punct de lectură; are 7 camere, 4 băi, bucătărie, salon mic, salon mare, sală de mese şi un hectar jumate de parc. Şi piscină şi-un turn de pază. Şi grajduri. Şi, dacă mă certi, o să fie nasol de tot...

I-auzi! 550 de metri pătraţi, plus 200 în pod - şi nu-i ajungeau! Foarte interesant... Oricum, se aplecă şi-l sărută pe obraz:

- Nu te cert.
- Şi mai are ceva - o poiană cu pitici. Pentru care ştiu sigur c-o să mă certi!
- Promit că nu te cert.
- Minunat! Hai!

Prea bine! Acum, că ea promisese că nu-l ceartă, el se grăbea... Coborî şi dădu nas în nas cu un bărbat mărunţel şi slăbuţ, între două vârste... care-o privea cu spaimă...

- El este Luis Tabacu şi se ocupă de conac. Ana-Maria, soţia mea.

Evident, îi săruta mâna - tot aşa, aplecat la 90 de grade. Da' ce era cu ei? OK, ştia că Ştefan avansase; dar chiar aşa? Titel la 90 de grade, Luis la 90 de grade... Şi se repezea acum la portbagaj, să le ia troller-ele, deşi era un ghemotoc de om... Soţul ei o prinse de mijloc şi-o trase spre conac:

- Soţia lui, Florina, se ocupă de bucătărie şi curăţenie. Au un băiat, Thomas, de zece ani. Puştiul îi ajută la treburile simple. În plus, am aflat că e premiant la şcoală. Cu el, am planuri mari.

Da, ştia şi ea cum "funcţiona" soţul ei. Clădea, pentru copiii lor, o echipă "de aur". Iar după cum spunea el, Thomas părea să fie "un succes"...

Abia acum vedea intrarea în conac. Evident, aşa clădire generoasă trebuia să aibă o uşă impunătoare... Intrară.

Ia uite-o şi pe Adina! Profa de franceză avansată de la "bonă" la "ofiţer de presă" o aşteptase lângă uşă. Avea o atitudine... dreaptă. Stătea dreaptă şi se uita la ea şi bocea în hohote... Da' ce hohote! Se grăbi să o ia în braţe:

- Hei! Gata! Gataa...

Nici o şansă! Fata asta bocea de mama focului! Bocea în hohote, cu sughiţuri...

- Rebeco!

Nu-nu! Să nu i-o ia!

... Prea târziu. Rebeca era subalternul perfect - îndeplinea instantaneu orice ordin. Mai ales când şeful ei îi ordona ascuţit, fără cuvinte! Poftim! I-o luase pe Adina din braţe şi-o trăsese spre scări! Ştefan o întoarse spre stânga:

- Las-o - o să se liniştească şi-o să vorbiţi pe îndelete. Hai...

Bine! Deşi chestia asta chiar nu era "constructivă"! Odată plânsă, Adina va reizbucni mult mai uşor în hohote isterice! Dar dacă aşa voia el...

Ei trebuiau să fie soţia şi băiatul lui Luis, nu? Florina şi Thomas Tabacu. Ei îi aşteptaseră lângă uşa care, probabil, ducea la bucătărie. Şi chiar acum o salutau "într-un glas"! Ştefan era mulţumit de "prezentarea" lor:

- Florina şi Thomas.

Şi amândoi îi pupau mâna. OK! Trebuia să se obişnuiască cu gân-

dul că soţul ei avansase! Înainte de aprilie, acceptase ideea că e contesă iar soţul ei îşi stăpânea cu mână de fier subalternii. Acum, după ce fugise "în fundu' gol" şi făcuse multe lucruri "normale" menite să-i asigure supravieţuirea modestă, căţărarea până pe locul foarte înalt unde era soţul ei i se părea cam... dificilă. Dar o să se descurce ea! De exemplu, acum - se apleca până la copilul ăla, îi privea lung trăsăturile frumoase, în schimbare, şi "presimţea" o problemă... peste vreo 5-6 anişori, aşa...

Eh! Gânduri "pe termen lung"! Îl pecetlui pe frunte şi se ridică:

- Am auzit că înveţi bine. De-asta...

Adică de-asta îl pupase, nu fiindcă aşa făcea ea de obicei! Puştiul era vişiniu tot şi băgase bărbia-n piept; maică-sa zâmbea fără să zâmbească, pentru că Ştefan al ei electrocuta tot ce era viu în jurul lui...

- Hai! Hai să vezi conacul!

Hai să vadă conacul! Îl luă de mână şi fu trasă repede-repede în faţă:

- Aici e bucătăria. Ştii tu - prin corespondenţă, da?

- Da.

- Iar acolo e camera familiei Tabacu. Acolo e o baie mică...

Clar - îi cazase lângă bucătărie. Oare ce-avusese cu ei? Hm...

- Ăsta e salonul mic... Din salonul mic intrăm în sala de mese...

Mamă-mamă, ce se grăbea!... Mamă-mamă, ce sală de mese...

- Iar în seara asta, în sfârşit, sala de mese va fi aşa cum trebuie să fie! Hai! Acolo este salonul mare, transformat în birou...

Salon mare - adică birou mare. Ce-i drept, adăpostea patru birouri! Erau toate patru la fel. Al soţului ei era separat - în dreapta. Celelalte trei din stânga erau "în L". Dacă trebuia musai să ghicească aşezarea, ea o poziţiona pe Rebeca la calculatorul din stânga - faţă în faţă cu Ştefan. Soţul ei adora să discute "din privire" cu consilierii! Iar Aleodor trebuia să stea în dreapta, pentru că Adina era secretară şi trebuia să le fie accesibilă amândurora... Interesant!

- Acolo e o altă baie. Şi acum mergem sus. Abia aştept să-ţi aflu părerea...

Păi o s-o afle! Urca treptele şi asculta mica gâlceavă a consilierilor... Soţul ei şopti:

- Nu ştiu ce-au de se ceartă aşa! Că sunt destule camere!

- Probabil că cea de lângă uşa ta e ocupată... iar celelalte nu sunt poziţionate în cerc...

El aproba şi râdea...

Apariţia lor pe coridorul ăla lung "stinse" instantaneu conflictul. Soţul ei îi aşeză mâna pe braţ şi porni, încet, pe lângă uşi şi consilieri:

- După cum vezi, sunt şase camere. Şi nu s-au cazat aşa cum bănuiai tu, ci invers. La prima uşă e Adina. La următoarea e Aleodor, care azi se mută în prima. La cea de-a patra uşă e Rebeca... La a cincea sunt Grasu şi Titel. Iar la a şasea uşă or să intre diseară copiii. Pentru că, chiar în faţă, da, ai ghicit - suntem noi.

Uşile duble se deschiseră larg. Iată şi dormitorul... în care ea nu se grăbea să intre, aşa că dădu drumul braţului lui... Ştefan intră, turuind grăbit:

- Stai! Stai puţin, să ridic jaluzelele! Stai, da?

Da. Stătea. Mobila părea să păstreze stilul conacului - secolul XIX. Avea ferestre mari - toate pe acelaşi perete. Dar nu ele erau problema. Nici imaginea patului de două persoane. Nici noptiera, nici covorul... Nici chiar forfota consilierilor pe hol! Problema era camera asta. Camera în care soţul ei dormise aproape în fiecare noapte, încercând să diferenţieze parfumul ei de aromele din Lenor...

Aici, în faţa ei, era "acasă". "Acasă" în Bourges. Aici ar fi trebuit să vină ea... noaptea, cu un taxi, în cel mai surprinzător şi neplanificat mod...

Soţul ei se opri în faţa ei:

- Gata. Totul e perfect acum.

Întinse mâinile spre el - că nu putea să treacă singură pragul ăla! În minte i se învălmăşeau multe gânduri! Şi multe cuvinte! Şi cuvintele lui, legate de "noi doi", şi cuvintele lui nea Dumitru, şi cuvintele pe care voia Léon să i le spună... şi cuvintele pe care ar fi putut să le rostească ea, dacă ar fi fost drogată şi beată şi nedormită 48 de ore...

Soţul ei o trase uşor înăuntru... şi-şi eliberă, scurt, o singură mână. Voise să închidă uşile - şi nici să nu-i dea ei drumul. Avea el un plan...

Fu răsucită şi prinsă bine de umeri! Hei! Ce...

Ştefan

Acum era acum! Dacă nici aşa nu-l va înţelege... Dacă nici acum nu va înţelege...

Ana nu spunea nimic. Nu spusese mare lucru nici despre conac - dar acum chiar era mută! Se aplecă uşor, să-i vadă chipul...

Ana lui plângea. Adică ochii Anei lui plângeau. Chipul îi rămăsese împietrit aşa, în forma zâmbitoare de pe hol. Acum, Ana lui ştia. Şi probabil că înţelegea...

Lăsă fruntea pe umărul ei:

- Altfel n-aş fi reuşit. Sau poate că aş fi reuşit... Poate aş fi avut imensul noroc să pic în Paris, sau atunci în Nantes, şi să sune Rebeca la 112 şi să ajung în faţa lui Sami... Deşi mă îndoiesc sincer că mi-ar fi spus ceva... Şi poate că ar fi decis să nu mă salveze... ca să rămâneţi cu el... pentru că sunteţi fermecaţi... mai ales tu...

Soţia lui îşi şterse scurt lacrimile şi oftă:

- Poţi să crezi ce vrei; dar să ştii că nu s-a întâmplat nimic.

- Ştiu că nu s-a întâmplat nimic. Şi ştiu şi ce-ar fi vrut el să se întâmple. Ştiu că, la un moment dat, l-a rugat pe Allah să mă întâlnesc cu un glonte...

Ana porni încet spre poster:

- Şi a ştiut că, dacă tu te întâlneai cu un glonte, în 24 de ore urma să încerce în zadar să mă resusciteze.

Se grăbi să păşească odată cu ea, să n-o lase singură...

- Aşa că nu l-a rugat pe Allah decât să-i dea o femeie alături de care să clădească leagănul în care să se nască şi să crească un bun musulman. Şi un om mare - aşa ca el.

- Perla îl numea "bărbatul *barro*".

- Nu s-a înşelat. Sami este, într-adevăr, un om mare. Cel mai mare om pe care îl puteam găsi.

Aproba, fără să ridice fruntea de pe umărul ei...

- ... Cât am stat la el, am făcut deseori "schimburi culturale". Eu îi traduceam poezie română, el îmi traducea poezie arabă... Eu căutam versuri care să-l despartă de amintirea soţiei lui, el căuta versuri care să mă liniştească - mai ales după ce te vedeam la televizor...

- ... La un moment dat, le-am spus că dacă eu păţesc ceva, ei trebuie să vă găsească şi să vă ducă în Aurari.

- Ai simţit tu că e posibil să pierzi?

- Am simţit că nu pot fi veşnic. Şi nici "din titan". Nici nu era sănătos să mă cred nemuritor... Aici, în camera asta, am calculat multe. M-am gândit la foarte multe lucruri, la foarte multe variante... Mi-am pus foarte multe întrebări...

Iar Ana lui ofta din nou... Păi, gata! Gata, că nu voia s-o vadă plângând! Se grăbi să schimbe oarecum subiectul:

- Ca de exemplu, unde ai vrea tu să construim vila... Sau, un alt exemplu: m-am întrebat ce părere ai avea tu despre poiana cu pitici!

Gata - o întorsese spre el. Soţia lui zâmbea:

- Poiana cu pitici?

Aprobă şi-o trase spre geam... Întinse degetul spre capota neagră:

- Îţi aminteşti negocierea din Orléans? Şi Gara Centrală din Paris?

Soţia lui bufni în râs:

- Ştefane, ai înnebunit?

- Nu. M-am gândit că, după ce l-ai umplut de flori, cu siguranţă o să vrei să-l revezi! La urma urmei, ai aruncat atâtea telefoane că sigur ţi-a trecut prin minte, la un moment dat, ideea să păstrezi ceva - un suvenir, o amintire...

"Da, bărbate - da' nu amintirea războiului de stradă din Orléans!" Gândul ăsta îi venise lui instantaneu în minte, aşa că se grăbi să adauge cuvinte, ca "s-o dreagă":

- În plus, mi-am sunat atunci umbrelele şi le-am spus că sunteţi puşi bine, în ascunzătoare. Ca să-i determin să nu vă mai caute - nu

ei! Şi apoi i-am zis lui Aleodor că vrei să păstrezi rabla aia amintire. Doar aşa a avut motiv să ia BMW-ul din parcarea gării şi să-l aducă în curtea conacului.

- ... De ce?

- ... M-am gândit că, la un moment dat, ai putea fi tentată să te întorci la el - nu de dor, ci ca să-l foloseşti. Şi era periculos. BMW-ul meu e blindat; dar antichitatea aia chiar nu v-ar fi asigurat nici un fel de protecţie.

Soţia lui aproba încet...

- Vrei să mergem până la el? E păzit de pitici, aşa că suntem în siguranţă acolo...

- Iar după aceea putem să plecăm într-o plimbare prin curte. Adică prin "curtea asta mare", cum zici tu...

Îi fură un sărut şi o trase spre uşă:

- Hai să ne plimbăm. Luăm cafea fierbinte de la bucătărie şi ne plimbăm. Şi căutăm locul ideal pentru vilă.

- OK.

Ana marşa la ideea lui. Părea veselă; dar cum tocmai o văzuse plângând cu zâmbetul pe buze...

Roşcata

Asculta, atentă, la uşă. Din fericire, Ştefan potolise consilierii - că se foiseră îngrozitor pe holul ăla şi făcuseră un balamuc teribil! Aleodor era un finuţ că nu năvălea peste ele, să-şi recupereze plângăcioasa... Apropo! Se răsuci pe-un călcâi şi se stropşi la ea, în şoaptă:

- Ai terminat de bocit?

- Da. Oof, dac'ai şti ce rău îmi pare că am întristat-o...

- Îmi dau seama că nu eşti nebună, să te bucuri pentru aşa ispravă!

- Crezi că s-a supărat pe mine?

- Ea nu cred că s-a supărat; da' şefu' ţi-ar zice vreo două... Părerea mea!

Iar Adina nu mai zicea nimic! Ia! Ia, că se auzise uşa dormitorului! Ei erau? Sau doar el?... Da! Erau amândoi! Erau...

Vocea lui Ştefan redevenise fericită. Adică liniştită şi fericită. Până şi vocea îi vibra! Şi vocea era altfel, şi paşii... Pe lângă statură, mimică, spirit...

Treceau prin faţa uşii. El îi povestea Anei despre poiana cu pitici. Deci plecau la plimbare prin curte... Perfect! Până se întorceau ei, îi trecea şi plângăcioasei ăsteia bocitul!

- ... Ce ziceau?

- Ies la plimbare, prin curte.

- Asta înseamnă că i-a trecut, nu?

- Cui - lui sau ei?

Adina nu răspundea... Şi uite că spionul avea mâncărici acum! Că tocmai ieşise de la el şi venea încoace! Aah! Aleodor ciocăni corect în uşă:

- Adinuţ...

Ciudat - Adinuţ nu gusta alintul! Adinuţ îi făcea ei semn să-i spună că ea e la baie şi plânge în continuare, aşa că ar fi foarte bine ca el s-o lase să se liniştească... Prea bine! Coborî tonul şi rosti conspirativ:

- Părinte, mai las-o zece minute; că se linişteşte.

- Aa, OK!

Şi uite că "îl dresase" Adinuţ! Uite că spionul nu insista să intre şi s-o liniştească personal! Hm... Adina o prinse de braţ şi şopti:

- A plecat?

- Da.

- Bun! Vino-ncoa!

Venea. Da' ce voia să-i arate la geam?

- Auzi? Cât aţi lipsit voi, aici a fost linişte şi pace.

Aşa; şi?

- Şi-a fost aşa de... super...

Aoleu! Mâinile îi ţâşniră singure şi-o înhăţară pe inconştienta aia de umeri! Adina zâmbea complice:

- Nee, că mi-a zis de la început că

- Stop! Stop-stop-stop! Taci!

- ... Poftim?

- Taci! Nu mai spune nimic!

O bosumflase - da' zău că nu-i păsa de bosumflarea ei! Bine că o convinsese să tacă odată! Şopti, privind-o lung:

- Cel mai sigur mod de a păstra un secret este să nu-l spui la nimeni! Nu mai spune nimănui nimic! Auzi? Taci din gură! Taci!

Adina redevenise serioasă. Şi aproba. Bun!

- În ceea ce mă priveşte, voi raporta fără să clipesc tot ceea ce pot dovedi cu probe. Şi nu te pârăsc - îi raportez lu' şefu'. Aşa că nu-mi da probe. Niciodată. Nici peste 50 de ani. Ai auzit, da?

Auzise şi se încruntase şi se înfuriase rău... Păi, să fie sănătoasă! Dacă era dementă, treaba ei! Da', în ceea ce-o privea, ea una era de neclintit! Cum afla "cu probe", cum se ducea glonţ la Ştefan! N-avea nimic cu Adina; dar... Dar ea nu "practica" aşa ceva; şi nu le înţelegea pe cele care "practicau" aşa ceva. Nici chiar pe cele care o făceau din nevoie, sau pentru o cauză nobilă! Nu agrea "sportul" ăsta şi pace! Ce să facă...

- ... Te rog să nu spui.

- Nu pot să spun ceva ce nu ştiu! Şi momentan nu ştiu nimic! Lasă-mă neinformată! Sau, ştii ceva? Culcă-te! Îi zic eu că te-ai culcat şi să te lase să dormi!

Adina aprobă scurt şi se grăbi să se ascundă după uşile şifonierului... Ieşi.

Dumnezeule, ce cretină! Ce dobitoacă incredibil de gigantică! "Ţopăise" prin alte paturi! Da' cretină mai era fata asta! Hm! Şi se lăuda că era licenţiată, profesoară... Degeaba! Şcoala aia n-o ajutase în cea mai importantă chestie - raţiunea! La capitolul "simţ al autoconservării", Adina era zero barat...

Ciocăni scurt în uşa lui Aleodor, care se deschise imediat. Încercă să pară calmă şi senină:

- I-a trecut bocitu' şi acu' m-a expediat la mine. Cică se culcă. Da' nu cred c-a pocnit-o somnu'. Aşa că îţi recomand să te duci s-o împaci.

Şi uite ce fericit era tăntălău' ăsta! Aah! Ăsta, spion parfumat cu studii superioare care "ţinuse" lunga discuţie cu şefu mafiei chineze, o pupa şi-n coşurile din dos! Iar dobitoaca "se-ntindea" cu şeful pazei! Ce cretină!

Intră în cameră şi trânti uşa. Şi-o şi încuie - că avea nişte nervi "de zile mari"! Îşi desfăcu părul, pufni scurt... Păi, să se schimbe şi să coboare în birou! Ajunsese acasă - şi era marţi, zi lucrătoare, aşa că ea una avea treabă! Multă-multă! Trebuia să se ocupe şi de tortul lui Ştefan, de şampanie...

Ana-Maria

Dumnezeule! Îi venea să râdă! BMW-ul era parcat într-o parte a poieniţei; în partea opusă, puţin spre dreapta, erau două şezlonguri şi-o masă rotundă. Ici-colo, prin poieniţă, erau răspândiţi piticii...

- E prea frig ca să te invit la masă, aşa că...

Râzând, soţul ei scoase din buzunar cheile BMW-ului... Ea trebuia să depăşească odată momentul ăla stupid al amintirilor care-i puneau un nod în gât şi făceau ca toate lacrimile să curgă spre interior şi să-i ardă sufletul...

Din fericire, o invita pe bancheta din spate. Asta era bine. Era foarte-foarte bine! Pentru o secundă sau două, avusese impresia că o să-l vadă indicând către scaunul şoferului... Ştefan urcă lângă ea şi închise portiera. Şi zâmbi:

- Tu i-ai ridicat probleme gigantice lui Simion blondu'.

Ha? Ştia sigur că îi oferea o imagine "tâmpă"...

- Simion blondu'. "Şerifu" geambaşilor lui Leo Mondialu' pe nordu' Franţei. Tu l-ai dat pe-ăla în comoţie complexă - că ţi-ai cumpărat maşina de la omu' lui, iar pe el l-au sunat toţi sfinţii, cum se zice...

Cum-cum? Soţul ei o trase în braţele lui şi oftă greu:

- Până acum, am încercat să te ţin cât mai departe de afaceri.

M-am gândit că, dacă duşmanii mei ar afla că tu ştii totul, ai deveni extrem de vânată. Dar mi-am dat seama, în ultimele şapte luni, că m-am înşelat. Ar fi fost perfect dacă ţi-aş fi spus, totuşi, totul!

Negă scurt:

- Isamu ar fi ştiut că ştiu totul; şi ar fi ştiut şi frati-su. Şi-atunci, oamenii lor ar fi fost mult mai vigilenţi.

- Numai că frati-su nu mai e. Iar el chiar nu ne-a trădat niciodată. Uite ce mă gândeam eu... Diseară cinăm aici. Şi dormim aici. Iar mâine dimineaţă luăm copiii şi ne plimbăm "de plăcere" până la nea Nicu Petriceanu - care am senzaţia că iar şi-a petrecut Crăciunul singur. Iar mâine seară o să revenim la Cannes, o să ne odihnim... şi-o să ne retragem în birou. Şi o să-ţi spun totul.

Bine; dacă aşa voia el...

- ... Ca să mă înţelegi, va trebui să auzi o poveste. A fost odată ca niciodată un conte mişto de tot...

Oo, nu! Bufni în râs - că era teribil şi încerca din toate puterile lui să-şi şi răspundă la întrebări, să răspundă şi la întrebările nerostite de ea şi să nici n-o facă să plângă...

- Şi contele ăsta s-a pomenit, într-o noapte de mai, că-i pică pe cap Mădălin, consilierul în materie de metale preţioase... şi-i aduce un bilet. Scria doar atât: ***"Sunt bine toţi trei. Lasă-i în grija mea."*** Moment în care contele a fost cât pe-aci să facă comoţie...

Da, ştia şi ea că îl chinuise foarte rău...

- Mădălin primise biletul de la Simion blondu', geambaşu'-şef al lui Leo. Contele l-a mesăgit pe blondu' şi-a aflat că un subaltern de-al individului i-a vândut contesei lui o maşină. Dar blondu' nu poate să spună în ce oraş s-a întâmplat asta.

Serios? Da' de ce nu-i spuseseră?

- Că l-a sunat o persoană aşa de importantă, că dacă respectivu' s-ar coborî de pe tron şi-ar apărea în faţa lui, Simion blondu' ar zice că Sfânta Treime tocmai s-a reîncarnat şi-a venit să-i dea capace!

Serios? Chiar aşa? Păi...

- Şi contele a aflat că ai luat maşina fără acte, că te-ai prins că ăla te-a recunoscut... Şi-apoi a întrebat: marca, culoarea şi numărul de înmatriculare. Şi i s-a răspuns "n-am voie să spun"... A întrebat numărul de telefon care-a sunat la anunţul din ziar şi i s-a spus tot "n-am voie să spun"... Şi uite-aşa contele a aflat că contesa şi-a cumpărat un BMW. Şi că are o cartelă de Orange - adică a avut, în dimineaţa aia, o cartelă de Orange. Şi că tranzacţia s-a făcut pe teritoriul Franţei de nord. Şi-atât. Iar contele s-a tot gândit, de-atunci până în prezent...

Acum, că aflase o părticică mică din "aventurile contelui mişto de tot", realiza şi ea că bietul ei conte se gândise la foarte multe lucruri... şi-avea nişte nervi dintr-un aliaj marţian, că rezistau la orice...

- Mi-am dat seama că, dacă în clipa aia tu ai fi ştiut exact ce şi cum, ai fi urcat copiii în BMW şi-ai fi demarat spre conac. Şi nu te-ai fi oprit decât în curte. Ai fi făcut-o fără să clipeşti - ţi-ai fi cumpărat o maşină şi-ai fi venit întins aici. Şi-ar fi fost...

Mda...

- Deci, începând de poimâine, o să stăm mult în birou. Şi-o să-ţi povestesc totul, o să-ţi vorbesc despre foarte mulţi oameni, o să ţi-i arăt... A fost îngrozitor pentru mine să mă gândesc că ai plecat de-acasă fără acte şi fără bani şi te-ai lăsat pe mâna unei băbuţe amabile... A fost greu pentru mine să urlu la ei, să le amintesc zbierând că n-ai asigurare medicală pe actele false - iar dacă dai de-un şofer cretin sau se-ntâmplă ceva... Vreau să simt eu că ştii totul. Vreau să simt că, după ce îţi spun totul, n-ai să mai ajungi vreodată la mâna unui medic sau a unei băbuţe amabile. Înţelegi? Vreau să... Cum să spun... Tata m-a acuzat, la un moment dat, că n-am încredere în tine. A avut dreptate - şi nu prea. Am avut întotdeauna încredere în tine; n-am avut însă încredere în deciziile pe care le puteai lua bazându-te pe informaţii ciuntite. Ştiam cât de multe lucruri nu ştii; ştiam ce putea însemna o greşeală de calcul...

Oftă greu şi închise ochii:

- Stai liniştit. Şi eu vreau să ştiu totul. Şi vreau să mă iei lângă tine.

- Numai că eu vreau mult mai mult. Vreau să storc tot geniul din mintea ta. Pentru că tu, iubirea mea... Tu eşti genială.

- Nici pe departe!

- Toţi oamenii cu care am vorbit, de-a lungul războiului, mi-au spus că eşti genială. Nea Nicu Petriceanu mi-a spus că o anumită persoană te-a catalogat ca fiind, citez, "un geniu mai geniu ca Einstein şi Mata Hari laolaltă". Şi mă îndoiesc că a zis-o doar aşa, ca să-mi gâdile mie auzul. Omu' lucrează la privat acum; şi nu-şi permite să-şi dezinformeze şefu'...

Aha... OK! Dar avea ceva de spus în privinţa asta:

- Sunt de acord, dar pun o condiţie. Să nu-mi ceri niciodată sfatul în probleme de afaceri.

Iar el uite că tăcea, semn că tocmai asta îi fusese intenţia... Şi ea tăcea, fiindcă pe-asta n-o negociau nicicum...

- ... Bine. Sunt de acord. În următorii 5 ani, n-o să-ţi cer niciodată sfaturi în afaceri. E bine?

Acum tăcea ea! Că îl cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că Ştefan al ei îşi va face un memento în telefon iar peste cinci ani şi-o zi o s-o stoarcă toată...

- ... Promit că sfatul tău va reprezenta 49% din informaţia care

Se grăbi să ridice capul şi să pornească spre portieră:

- Hai să căutăm locul ideal pentru vilă.

... Ştefan n-o opri. Şi nici nu-i răspunse. Aşa că coborî şi porni spre conac. Nu aveau ce negocia în privinţa aia! În afaceri, să nu-i ceară vreodată sfaturi - că n-o să le primească! Nu-nu! La chestia asta n-o să renunţe niciodată! Hm...

Ştefan

OK, putea admite faptul că acum, în momentul ăsta, Ana refuza cu îndârjire să deschidă gura pe tema afacerilor! OK, ştia şi el că ăla era un teren periculos - iar o decizie greşită putea face daune mari. Dar constata acum că regina lui se îndoia de capacitatea lui de a discerne între un sfat inspirat şi unul neinspirat! Iar chestia asta îl punea pe gânduri...

În fine! Or să mai discute despre asta! Poate nu azi, sau mâine; dar la anul, prin vară, o vor rediscuta! Momentan, trebuia s-o ajungă din urmă. Şi să găsească, în curtea conacului, locul ideal pentru vila lor. Şi trebuia să se remonteze cumva, să-şi impună să fie calm şi optimist, pentru că soţia lui va răbufni în curând. Iar el n-avea voie să răbufnească odată cu ea! Că dacă răbufneau în acelaşi timp era rău...

Diamant

Pufăia ca un furnal la capacitate maximă. Se strânseseră toţi în birou. Raina lui tăcea mâlc; se ocupa de afacerile restante. Pe canapea, Aleodor îl instruia pe Titel. Grasu presăra instructajul teoretic cu exemple din practică. Titel dădea răspunsuri scurte: da şi nu. Iar el pufăia la geam şi-i privea lung...

Habar n-avea unde erau Ana şi Ştefan. Cică se plimbau. El însă ştia cât de periculoasă putea fi plimbarea aia; ştia că Ştefan era tensionat iar Ana încă nu se descărcase de povara războiului. Era liniştit, ştiind că armele vărului lui erau aici, în conac. Era însă foarte neliniştit ştiind că în curtea aia mare umblau acum multe pistoale...

Hei! Toni ieşise alergând din pădure - şi sprinta spre poartă! Da' ce se întâmplase? Stinse ţigara şi se grăbi să iasă. Conacul ăsta era o plăcere atunci când era linişte; dar acum, în momentele astea, dimensiunile căsoaiei erau un mare impediment!

Făcu ultimii paşi în fugă şi năvăli în curte. Şi oftă uşurat - că era OK. Toni îl instruia pe Luis, semn că nea Dumitru şi copiii se apropiau de poartă... Coloana de maşini se apropia destul de repede... Ia uite-i!

Unchiul lui stătea pe bancheta din spate a celei de-a doua maşini; copiii ţopăiau lângă el - şi, deşi BMW-urile alea erau "pe sprânceană", el le auzea guriţele! Prinţul şi prinţesa abia aşteptau să alerge prin

curtea aia uriaşă! Dealtfel, nici nu pusese bine frână şoferul, că portierele se deschiseră!

- Mamăă, Diamantee, ce mişto e!
- Super-mişto!

Prinţul era în extaz, deci se exprima ca atare. Florentina îşi arăta extazul printr-o tăcere perfectă şi ochii mari-mari...

- Bine te-am găsit, Diamante!
- Bine-ai venit, unchiule!

Mm, ce tare-l strângea! Da' ce voia, să-l frângă? Unchiul lui era nerăbdător:

- Unde-i fi-miu?
- În curte, cu Ana. Se plimbă. Şi caută locul perfect pentru super-vilă.
- Ce super-vilă, mă?
- Ştefan vrea să construiască o super-vilă super-încăpătoare. Ca să păstreze conacul doar pentru firmă.
- ... Bună idee! Hai înăuntru!
- Copii, haideţi!
- Lasă-i să se joace!

Léon puse frână în piciorul lui şi-l apucă bine de geacă:

- Diamante, stai aşa! Că vreau să-ţi zic ceva!
- Zi-mi!

Băiatul o aştepta pe Florentina, care nu grăbea nicicum pasul... Copiii se luară de mâini - iar Florentina sparse tăcerea:

- Diamante, trebuie să ne ajuţi la o chestie foarte importantă!
- Ascult.
- Trebuie să-l convingi pe tati să ne lase să ne întoarcem cu tataia în Aurari.

Cuum? Prinţul îşi completă surioara:

- Da. Trebuie să ne întoarcem în Aurari şi să stăm acolo până pe 3 ianuarie.
- ... Da' de ce?
- Ca să poată tati să stea cu mami!

Oof! Se grăbi să nege:

- Nu. Asta e o idee proastă şi nu sunt de acord cu ea. Şi nu vă ajut.
- Da' de ce?
- Pentru că voi trebuie să staţi cu ei.
- Da' ei vor să stea singuri!
- Ei vor să vă aibă lângă ei.
- Ba nu!
- Prinţeso, uite care-i treaba! Ana ar fi trebuit să stea acum cu Fluturaşul. Dar el e prea mic ca să poată zbura cu avionul. Aşa că ea stă aici, cu Ştefan, şi-şi umple golul din suflet cu voi doi! Dacă nici voi nu sunteţi aici, ea o să fie tristă! Iar el o s-o vadă şi-o să se întristeze şi el! Şi-o să fie nasol de tot, crede-mă!

Léon puse mâinile în şold:

- Auzi? Eu nu mai pricep nimic! Dacă sunt singuri, nu e bine! Dacă suntem şi noi, nu e bine! Pe bune că nu mai pricep nimic!
- Trebuie să fiţi aproape de ei - dar nu cu ei. Trebuie să fiţi acolo, în casă, ca să vă vadă şi să vă audă - şi să nu se simtă părăsiţi!

Prinţesa îşi prinse frăţiorul de geacă şi-l trase spre uşă... Se grăbi să-i urmeze şi să schimbe subiectul:

- Haideţi, că aţi sosit la ţanc! Florina a făcut un cozonac bestial!

Se grăbi să-i prezinte - că nebunii ăia doi se aliniaseră din nou lângă uşa bucătăriei:

- Florina şi Thomas - soţia şi băiatul lui Luis. Florentina şi Léon. Şi Luis.

Bărbatul bâigui un fel de salut, gâfâind cu toate bagajele alea...

- Haideţi sus, în camera voastră. Ştefan v-a pregătit camera de lângă dormitorul lor...

Unchiul lui îi făcea semn să tacă şi s-o şteargă de-acolo... Da' ce, nu le spusese bine ce le spusese? El voia să-i ducă înapoi, în Aurari?

... Renunţă la a se mai întreba dacă greşise sau nu. La urma urmei, el nici n-ar fi trebuit să iasă din birou! Aşa că grăbi pasul. Spre birou.

Ana-Maria

Urca treptele şi auzea din ce în ce mai tare vocile subţirele... Şi îşi dădea seama de câte ori căsoiul ăsta fusese tăcut ca un iceberg iar Ştefan îşi imaginase vocile subţirele şi simţise cum îl cuprinde disperarea...

Nea Nicu Cărare avea dreptate - ea şi Ştefan trebuiau să discute. Şi cum nu era indicat să discute acum, fără un arbitru care să poată scoate din gura ei cuvintele alea dificile şi să-l poată înfrâna pe Ştefan, mai bine să nici nu se-apuce! Mai bine să meargă la copii - şi să se bucure de ei!

Isamu

Se simţea obosit - şi neliniştit şi gânditor. Dar era bine. Acum, aici, era foarte bine. Habar n-avea ce mai primise pe mail, habar n-avea ce-ar fi avut Piao de transmis apropo de conte şi Nisa, avea în mâini cel puţin 20 de sacoşe şi-i era frig şi foame şi sete - dar era bine...

Se plimbau de câteva ore bune. Soţia şi băiatul lui se bucurau de libertate - redescopereau magazinele alea cu o bucurie şi o linişte care-l făceau pe el să zâmbească. El nu se putea încă lăsa pradă acelor sentimente; problemele lui nu se rezolvaseră încă. Şi poate că nu se vor rezolva niciodată. Aşa că el căra sacoşele lor şi încerca să rămână în spate. Şi se bucura că era offline. Că reuşise "să se deconecteze" de toată nebunia aia şi să şi reziste aşa, deconectat! Se bucura că nu mai stătea încuiat într-o încăpere! Se bucura că nu mai apăsa *Receive* cu săgeata mouse-ului! Se bucura că rezista tentaţiei de-a se aşeza şi-a scoate telefonul şi-a se conecta la net...

Telefonul lui tocmai "se simţise" nominalizat. Începuse să cânte. Lăsă sacoşele jos şi zâmbi:

- Luaţi-o înainte.

Rândunica lui se grăbea să-l tragă pe Liwei, semn că îi înţelesese îngrijorarea. Cine-l suna?... Nu, nu era Ştefan. Era Fang. În momentele astea, telefonul superiorului lui ierarhic nu-l încălzea cu nimic! Pentru că venea cu o întârziere mult prea mare ca să-l mai încălzească! Era şase jumate! Hm...

- Da.
- Bună seara, Isamu.
- Bună seara, Fang.
- Te-am deranjat?
- Nu; fac shopping, cu familia. Adică ei fac shopping şi eu car cumpărăturile.

Fang începu să râdă:

- A început să ţi se facă dor de birou, aşa-i?
- Nu ştiu dacă e vorba despre dor de birou; dar foame mi s-a făcut acu' vreo două ore!
- Păi, ia măsuri! Nu?
- O să iau, cât de curând! Am... vreo 20 de sacoşe în jurul meu.
- Deci, ia măsuri. Şi mănâncă bine. Am informaţii cum că Ştefan revine la Cannes mâine seară. Şi mi-a spus personal că o să discutaţi serios despre relaţia voastră - şi reluarea colaborării.
- Eu sunt în Cannes - şi n-am unde să plec. Am baterie la mobil, am benzină în rezervor...
- Bun. Am vrut să te anunţ - să ştii că o să te sune.
- Mulţumesc.

Mai scurt, aşa - ca să ştie şi el că telefonul ăsta venea cu întârziere!

- Deci mâine te găsesc acasă...

Poftim? Făcu ochii mari - Fang Kwok Lo, în casa lui Isamu Chèn? Când vreodată se dusese Nicolas Sarkozy acasă la medicul Fakhouri? Se grăbi să aprobe:

- Da - mâine, toată ziua, sunt acasă.
- OK. O să-ţi fac o vizită, în jurul orei zece...

"Şi-o să te informez, ca de obicei, discret şi complet apropo de ce-am vorbit cu Ştefan." Gata, Fang era iertat! Ba îi venea să-i ceară şi scuze! Se grăbi să-i facă invitaţia:

- Te aştept.
- Pe mâine.
- Pe mâine.

Şi-i închisese. Şi uite cum reuşise Fang să-l împace doar din patru fraze şi-un minut de conversaţie...

Băgă telefonul în buzunar, recompunându-şi mimica aia calmă şi zâmbitoare. Şi prinse din nou fiecare sacoşă... Porni încet pe urmele familiei lui.

Era liniştit. Era fericit alături de familie. Azi, după ce se înfuriase, reuşise să stea departe de tehnologie - şi de "serviciu". Dar avea o preocupare - umbla de bezmetic prin oraş, prin magazine, alături de Fei-Yen şi Liwei. Mâine, după ce pleca Fang, n-avea prea multe opţiuni: ori la calculator, ori la televizor, ori... Ori dormea. Dar cum nu putea dormi non-stop, aşa...

Avea de toate: şi avere, şi bunăstare, şi-o familie pe care Fei-Yen chiar voia s-o mărească... Dar n-avea serviciu. Adică n-avea certitudinea că, după sărbători, se va întoarce în biroul lui Ştefan. Avea certitudinea biroului lui Fang; era şi ăla OK, deşi, după atâţia ani alături de familia Ionescu...

O să supravieţuiască. N-o să moară de foame - şi nici din prea mult stat degeaba! Problema era că avea două variante de birou - şi numai una dintre ele era 100% sigură. Iar el ar fi optat pentru cealaltă...

O să rămână în Cannes. "Ştefan revine la Cannes mâine seară" - el fusese fraier, gândindu-se că omul ăla n-o să-şi petreacă timpul liber cu familia lui, pe care-o regăsise acu' câteva zile! Deci de-abia poimâine avea o şansă să fie sunat...

Fang o să-l viziteze mâine. O să ia un calmant, ca să poată fi calm atunci când îi va spune că nu era o tragedie dacă discuţia lui cu Ştefan nu va avea rezultatul scontat! O să-i zâmbească şi-o să-l asigure că nu era un subaltern puturos şi "de nesuportat"... Şi-apoi o să mai ia un calmant şi-o să încerce să-şi reordoneze gândurile şi să-şi pregătească cuvintele pentru discuţia cu Ştefan. Fiindcă o să facă tot ce-i stătea în puteri ca să fie reprimit lângă familia Ionescu.

Ştefan

Ei bine...

Ei bine, acum era momentul ideal pentru două-trei cadre. De-alea video, ample, "ca-n filme". Acum, salonul ăsta era exact aşa cum trebuia să fie. Toate luminile erau aprinse; masa era plină. El îi privea şi se simţea, în sfârşit, liniştit...

Şi uite că trăise să vadă masa aia aşa cum şi-o imaginase! Aşa cum şi-o dorise, atunci când o desenase şi le pusese numele pe hârtie! Numele alea se mai schimbaseră; şi locurile se schimbaseră pe ici-pe colo. Dar privea masa, de jur împrejur, şi era în sfârşit liniştit!

Ana stătea lângă el, în stânga lui. Leon ronţăia ca şoricelul în dreapta lui, iar lângă prinţ Florentina mânca "graţios" şi "preţios". Lângă ea, Grasu încerca să fie atent şi la discuţie, şi la prinţesă. O tot servea cu pâine şi apă, o tot întreba una şi alta - presărând mulţi de "sufletu' meu" şi părând să nu observe atitudinea ei bătoasă şi năsoasă şi extrem de preţioasă... Lângă Ana, Diamant făcea exact acelaşi lucru cu Rebeca - o servea cu pâine şi suc şi-o ţinea de vorbă rău de tot! Rebeca era veselă; râdea şi nu-şi scăpa soţul din privire! Alea două scaune erau acum "într-o dimensiune paralelă"... Urmau, tot pe partea aia, alte două scaune "cu schepsis". Aleodor şi Adina. Aleodor încerca să pară vertical şi neimplicat iar Adina zâmbea cu subînţeles şi-i strica spionului toată "acoperirea"... Surghiunit între Grasu şi tăticul lui, Titel era singurul care se împiedica de numărul de scaune prezent. Şi de faptul că scaunul lipsă ar fi trebuit să fie pe partea lui de masă. Scaunul cu scăunel auto va sta între Florentina şi Grasu; dar nu era acum aici, în camera asta, aşa că proaspătul lui consilier avea o problemă... Chinuit şi de problema dezechilibrului scaunelor, şi de semi-spatele lui Grasu, şi de priveliştea frumoasă de vizavi în care proaspătul lui şef direct trăia o frumoasă poveste de dragoste cu roşcovana care la începutul anului locuise pe strada Chimirului, Titel nu încerca nici măcar să strecoare un "da" printre cuvintele lui Dumitru Ionescu. Pentru că Dumitru Ionescu vorbea acum cu fi-su - ăsta aerianu', pe care-l furase rău de tot peisaju' mesei pline...

Luă paharul şi se ridică. Şi îi privi lung, larg... atrăgându-le atenţia şi distrugând toate conversaţiile şi tot apetitul celor mai slabi de înger...

Şi erau... Ei toţi erau...

Ridică paharul şi zâmbi, în romanes:

- Dac-aţi şti voi ce frumoşi sunteţi...

Prima care reacţionă fu Rebeca - ridică şi ea paharul şi exclamă cu tărie:

- Să trăiască şefu'!

Grasu răbufni şi el:

- O mie de ani!

Iar tăticul lui se grăbi să se ridice şi el:

- La mulţi ani, Ştefane! Să ne trăieşti şi să fii sănătos şi fericit!

Gata - "îl urau". Iar el se simţea atât de liniştit... Atât de fericit şi liniştit şi împlinit...

Ana-Maria

Seara de azi fusese minunată. Şi cina, şi discuţia prelungită de după cină - totul fusese minunat! Urca treptele, mâna lui îi strângea ferm mâna iar ea simţea că pluteşte...

Brusc, ultima uşă de pe coridor se deschise - iar ea "ateriză", pentru că observase azi o schimbare în comportamentul copiilor. Şi cum ieşiseră din nou amândoi, ţinându-se de mânuţe de parcă îşi uneau puterea şi fermitatea deciziei pe care voiau să le-o comunice şi celor-lalţi... În cazul de faţă, mamei şi tatălui lor...

- Tati, ai treabă?

Florentina "atacase" la Ştefan; probabil că Léon nu se simţise în largul lui, ca să "atace" la mami, resimţind din nou care era "lanţul deciziei" în familie...

- Nu. Spune.
- Tati, noi vrem să-ţi spunem ceva.

Prinţul se grăbi s-o corecteze:

- Adică vrem să-ţi spunem la ce ne-am gândit noi.

Ştefan se opri în faţa lor - şi se lăsă pe vine, ca să-i vadă bine pe amândoi:

- Spuneţi.

Florentina îşi încheie fraza, în gând, şi reluă speech-ul pregătit pentru "tati al ei":

- Uite, noi voiam să-ţi spunem că ne-am distrat foarte bine în Aurari. A fost super! Ne-am jucat o grămadă... Am înfiinţat şi şcoala de aikido...

Soţul ei redevenise serios - pentru că era evidentă tema discuţiei:

- Aşa; şi?

- Şi voiam să-ţi spunem că noi vrem să ne întoarcem mâine în Aurari. Să facem revelionul acolo, cu tataia. Şi-aşa, aici ce facem? E vacanţă! Ne plictisim...

Léon dădea din cap cu o determinare demnă de-un rocker înrăit... Ştefan se ridică:

- Nu.
- Tati, dar

Fu prinsă de mână şi trasă după el, spre dormitor:

- Dormim azi aici. Mâine, tata pleacă spre Aurari împreună cu Diamant, Grasu şi Titel. Iar voi mergeţi cu mine şi cu mami acasă.
- Tati,
- Sau acolo unde mergem noi.
- Dar eu

Ştefan se răsuci scurt pe-un călcâi şi ridică un deget la prinţesa lui:

- Ca o adevărată familie.

Ştia sigur că tati îşi electrocuta rău copiii chiar acum - că nici unul nu-şi mai permitea să respire...

Uşa dormitorului se deschise; fu trasă uşor înăuntru iar Ştefan închise uşa după ei:

- La culcare - că e târziu. Noapte bună.
- Noapte bună, tati.
- Noapte bună, tati...

Uitaseră de mami - în aşa hal îi electrocutase!

"Ce să-ţi fac, Ştefane! Le-ai zis că o vrei pe mami? O ai pe mami! Acu' de ce-i zăpăceşti?" Soţul ei se grăbi să aprindă lumina:

- Mergem mâine la nea Nicu?
- Mergem.

Şi-l "pierduse" - era preocupat de telefon acum.

... Era evident că nu vor mai discuta pe tema aia. Şi probabil că nici pe alte teme n-aveau ce discuta. Dacă micuţii lor "se sfătuiseră" şi trăseseră concluzia că era mai bine să nu stea "în calea lui tati"... Şi-i spuseseră şi lui chestia asta...

Ştefan vorbea cu nea Nicu Cărare. Râdea, jovial, şi-i spunea că petrecerea de azi, venită puţin după petrecerea de Crăciun, îi făcuse poftă de-o petrecere mâine, în Bordeaux. Nea Nicu îl credea; ea îl şi vedea, îi vedea gesturile scurte şi mărşăluiala prin dormitor şi ştia că era la limita nervilor...

Mai bine să se încuie în baie. O să dea drumul la duş... şi-apoi mai vedea ea ce făcea! Dar, în orice caz, nu vor mai discuta! Nu azi!

Ştefan

Tâmpenia pe care-o făcuse în Aurari se proiecta în timp asupra întregului lui viitor. Copiii învăţaseră să se alieze - se ţineau de mâini, decideau să facă un anumit lucru şi-apoi mergeau împreună şi făceau ceea ce voiseră să facă. Azi, electrocutarea lui îi oprise. Dar tocmai electrocutarea - şi victoria - de azi îi garantau că data viitoare Florentina şi Léon se vor duce la mami. Exact cum era mai rău! Aşa că...

Aşa că îşi scoase grăbit hainele şi alese o pijama din şifonier. Că lucrurile nu vor rămâne aşa. Ana suferea îndeajuns de mult aşa, departe de Fluturaş, ca să o vadă întristându-se pentru tâmpeniile lui!

Ana-Maria

Făcuse duş. Oficial, durase jumătate de oră; neoficial, se spălase în cinci minute. Aşteptase, sperând că soţul ei se culcase...

Ieşi şi stinse lumina. Şi tresări, la auzul vocii subţirele:

- Hai, mami!

Poftim? Din pat, trei mâini îi făceau semn să se grăbească. Două mânuţe... şi-o mână de rege isteţ foc, descurcăreţ foc şi foarte convingător... Ocoli patul, iar Léon trase pilota:

- Haide, că trebuie să ne odihnim!
- Da, mami! Tati trebuie să fie odihnit mâine!
- Exact. Mâine mergem la Bordeaux, să vizităm un castel uriaş şi-un bătrânel nerăbdător să ne aibă invitaţi la cină.

Aha! Gata - era în poziţia "corespunzătoare", iar Léon se ridicase ca s-o învelească bine la spate...

- Noapte bună, mami!
- Noapte bună, mami!
- Noapte bună, iubito.
- Noapte bună, prinţule... noapte bună, prinţeso... noapte bună, iubire...

Ştefan stingea veioza...

Soţul ei era teribil. Rezolvase o grămadă de probleme! Şi pe-aia cu discuţia, şi pe-aia cu anularea propriilor tâmpenii rostite în momente de furie, şi pe-aia cu apropierea de "regina interzisă două săptămâni"...

Se răsuci şi puse mâna peste prinţ. Aproape imediat, Ştefan se răsuci şi puse mâna peste prinţesă. Şi-i strânse ei mâna.

Şi acum puteau să adoarmă. Să fie odihniţi mâine, când ei or să se certe iar nea Nicu Cărare o să le fie arbitru. Hm...

28 decembrie 2011 - miercuri

Ştefan

Cât era ceasul?... Şapte jumate. Ei dormeau duşi; el însă nu mai putea să doarmă. Trebuia să facă şedinţă cu consilierii care plecau azi înapoi, în România. Trebuia să discute cu tăticul lui, care muncise mult la convingerea copiilor că revelionul în Aurari era "de vis"...

Copiii visau frumos. Regina lui, în schimb, era serioasă. Regina lui probabil că dormea cu grijă, preocupată de gândul că va trimite în Aurari mult prea puţin lapte pentru Fluturaş...

La naiba!

Se ridică şi se grăbi să se îmbrace - nu mai putea să doarmă. Şi cum nu putea s-o ducă azi la aeroport şi s-o vadă plecând din nou departe de el, se grăbi să iasă.

Isamu

Aha! Venise! Se grăbi să se ridice - iar Liwei nu mai opri televizorul, grăbit să alerge pe scări spre camera lui... Nu voia să-l sperie anunţându-l de-acum că vor trebui să coboare amândoi, să-l cunoască pe Fang şi să discute cu el cel puţin un sfert de oră! Îi lăsa aşa, "neştiutori". Se vor descurca bine la discuţia asta; şi cum trebuiau să fie "naturali", n-o să le dea sfertul de oră necesar pentru a-şi compune în minte tot felul de fraze "speciale"!

Descuie yala şi deschise larg uşa:

- Bună dimineaţa. Salut.
- Bună dimineaţa.
- Salut.

Fang intra primul, de vreme ce el nu reprezenta o potenţială ameninţare pentru şeful lui Cheng... Îi pofti să ia loc; Fang îşi scoase paltonul şi se făcu comod:

- Mm, ce bine miroase aici, la tine!
- Da, se cunoaşte că am luat aseară masa în oraş.
- Nu, mă refeream la brad! Bună alegere! De unde l-ai luat?
- Nu ştiu; nu l-am luat eu.

Aa, era uimit! Dădu să se întindă spre ceainicul cu cafea, dar Cheng se repezi să servească el; aşa că reveni la discuţie:

- Când am ajuns acasă, Piao mi-a făcut o surpriză. S-a ocupat de casă, de brad, de cină... Inclusiv de cadouri!
- Serios?
- Foarte serios! Am găsit chiar şi cadouri sub brad!
- Şi aud de la Cheng că ai primit azi pe mail un raport de la băiatul ăsta.
- Aşa este. Ştefan îşi vizitează azi protectorul; tatăl lui şi consilierii din România au zbor spre casă la doispe jumate.
- S-a informat bine consilierul tău. Sau greşesc când îl numesc consilier?
- ... Sincer să fiu, nu ştiu dacă mi-e consilier. Ştiu că l-am primit din Est, cu titlul de ajutor; şi cum nu ştiu încă în ce birou o să lucrez eu la anul...
- Indiferent în ce birou vei lucra - vei avea nevoie de informaţii şi nu numai. Pentru că am negociat cu Ştefan Ionescu o listă uşor modificată.

Primi dosarul, se grăbi să-l deschidă... Uau! Păi China era pusă pe fapte mari! O să-şi rupă cocoaşa rău de tot, la anul! Asta, desigur, dacă va fi primit în biroul pe care-l visa el! Că dacă Ştefan nu-l suna...

- A venit la Nisa pe 26, cu toţi consilierii pe care i-a avut atunci.
- Ştiu.
- Ceea ce mi s-a părut ciudat... Faptul că nu l-a luat şi pe noul

consilier - mi s-a părut ciudat.

- Pe Titel Dobre îl cunoaşte de mult timp. În plus, Ştefan e de o rigoare foarte strictă. Deşi s-a folosit de multe ori de Titel şi subalternii lui, a cerut întotdeauna să plătească ceea ce a folosit.

- Ştiu.

- Nu-i place să amestece lucrurile. Ca să nu iasă niciodată discuţii.

- Ştiu. Şi-mi place stilul ăsta de conducere.

- Tuturor le place.

- Şi ruşilor, şi sârbilor...

Poftim?

- Ştefan a primit o ofertă de la sârbi. Am informaţii cum că o va accepta. Iar la ruşi nu renunţă el - că are fler şi ştie ce felie consistentă e acolo, pentru Jocurile Olimpice de iarnă din 2014. În privinţa ofertei concernului nostru, a ridicat o singură obiecţie. Tu.

- ... Adică n-a comentat schimbările!

- Nu. A spus doar că nu te poate obliga să faci un lucru pe care tu poate că nu vrei să-l faci.

Aprobă, amintindu-şi întrebarea lui Ştefan şi răspunsul lui mut - considerat deci tăcere, nu răspuns...

- A spus că o să discutaţi. Şi am stabilit că reluăm afacerile începând cu 3 ianuarie. Deci, diseară s-ar putea să te sune.

- S-ar putea.

- Iar dacă nu te sună diseară...

Dacă nu îl suna diseară? Fang îşi aprindea ţigara, ca să-i lase timp să răspundă; el tăcea, pentru că nu avea ce să spună...

- Dacă nu te sună diseară, ar fi bine să-l suni tu mâine.

- Dacă nu mă sună diseară, înseamnă că are treabă. Aşa că l-aş suna degeaba.

- E cazul să-ţi reamintesc ordinele pe care le-ai primit din China?

Mm, ce arcaş desăvârşit! Îl nimerise în plin! Zâmbi slab:

- Nu. Dar, dacă l-aş suna, nu mi-ar răspunde.

- Şi o spui cu siguranţă în glas...

- Ştefan mă va suna atunci când va şti sigur că poate fi obiectiv. Orice apropiere între noi este exclusă înainte de acel moment. Şi prefer să nu-l pistonez cu telefoanele. Pe de-o parte, se încruntă când e bârâit excesiv; pe de altă parte, aş părea ahtiat după biroul lui. Sunt sigur că a studiat cu maximă atenţie şi ceea ce i-am lăsat în birou, şi jurnalul pe care l-a ţinut Ana. Sunt sigur şi că ştie de fiecare discuţie pe care-am avut-o cu tine şi va fi informat prompt referitor la vizita ta de azi. Le va calcula, rând pe rând, pe toate. Şi nu va reacţiona decât la finalul calculului. Aşa că nu pot decât să aştept.

- Mda...

Arcaşul desăvârşit pregătea o săgeată nouă...

- ... Deci spui că eşti mulţumit de Piao...

- Foarte mulţumit.

- Atunci o să-l contactez eu pe Shen Qiao.

Nu pe Sun Peng? Foarte ciudat...

- Apropo de consilieri - ai lui Ştefan sunt foarte... aparte.

Aprobă şi-şi împietri mimica - să nu-i scape vreun muşchi şi să-i dea lui Cheng indicii...

- Rebeca e iute de minte - şi foarte realistă. Am auzit că încă n-a împlinit 18 ani...

Negă şi tăcu - nu voia să rostească el cifra exactă...

- Cheng spune că e orfană. În sensul că nu-şi cunoaşte părinţii. Are un trecut destul de ciudat - a copilărit pe străzi, iar adolescenţa şi-a petrecut-o în faţa unui calculator conectat la reţeaua lui Titel.

Serios? El nu ştia nimic din trecutul fetei ăleia! Dar nici nu-şi pusese consilierul "s-o studieze"...

- Şi, deşi trăieşte cu vărul lui, alaltăieri nu s-a aşezat lângă el.

- Ştefan are reguli stricte. "În curte la nea Dumitru", cum zice el, sunt rude. Când au ieşit pe poartă, sunt şef şi subalterni.

- Ştiu. Ţi-am spus că îmi place stilul lui de conducere!

Da, îi spusese. Aşa că tăcea...

- Grasu e "contragreutatea". E genul de consilier care temperează excesele. Aleodor e foarte isteţ şi are nervi de oţel. Şi ştie să facă fraze ample care nu spun nimic în nici una din limbile de circulaţie internaţională pe care le ştie.

Bun! Bine că ştia! Dacă va fi reprimit în biroul lui Ştefan, o să tot interacţioneze cu omul serviciilor secrete române...

- Diamant mi s-a părut schimbat.

Serios? În comparaţie cu... ce?

- Faţă de Diamant pe care l-am văzut în filmările din Orléans, s-a schimbat mult.

- Tot ce se poate!

Nu de alta, dar habar n-avusese că existaseră şi nişte filmări... care, realiza el acum, nu puteau să nu existe, de vreme ce războiul se dusese în ditamai piaţeta publică... Filmări de care serviciile secrete franceze se făcuseră că nu ştiu nimic faţă de Jun...

- Diamant va conduce România.

Deci, tot ce se poate! Nu ştia, nu se băga, nu voia să comenteze nicicum ceea ce era evident deja...

- Asta e o decizie curajoasă a contelui. Lasă din mână România - ţara în care s-a lansat şi în care tranzacţia cu Leonard Donichioiu i-a dat puteri nebănuite. I-o dă pe mână lui Diamant - personaj destul de coleric şi cam necopt... Dar înţeleg de ce a decis să riste.

Şi-şi deschidea din nou diplomatul şi-i dădea un alt dosar... Îl deschise.

Uau! Dumnezeule mare!

- Da. A scos-o din blocul ăla deghizată - ca s-o vedem toţi şi să ne dăm palme şi să ne scoatem pălăriile în faţa unei asemenea femei.

Exact! Ştefan ştia cât de fotogenică era soţia lui. Se folosise deci de "armele" tuturor celorlalţi şi le demonstrase încă o dată ceea ce era evident - regele era un bărbat îngrozitor de norocos! Frumoasă şi deşteaptă! Afurisit de deşteaptă! Regele avea o regină pe măsura lui. Cei care n-o cunoşteau trebuiau doar să citească "transcriptul" războiului şi să vadă fotografiile astea - şi-şi scoteau pălăriile...

- Contele şi-a presimţit noul rol din propria organigramă - cel de rege-şef. Şi-a delegat, deci, mare parte din funcţii şi sarcini. Diamant va fi rege în România; Rebeca este regină în Franţa. Ne pregăteşte un regat în Serbia şi unul în Rusia. El a păstrat doar oferta Chinei...

"Pe care nu poate risca s-o lase pe mâinile unui necunoscător, dat fiind faptul că e vorba despre China..."

- Am pus deciziile lui lângă fotografiile ei şi am înţeles cum va decurge următorul cincinal. Consilierii se vor ocupa de ţările lor. Îi vor face uneori vizite de 24 de ore - pentru debriefing şi briefing. Iar el se va ocupa de oferta noastră şi de familia lui. Adică de ea. Nu cred că ştiai - ei au venit singuri în Franţa. Copiii au rămas la bunic, până ieri seară. Iar bebeluşul e şi acum la mătuşa lui...

Iar Ana zâmbea, iar Ştefan îi simţea tristeţea şi-i venea să redecoreze toată Franţa, iar el n-ar fi trebuit să se supere ieri pentru că fusese lăsat pe planul doi în mintea contelui...

Ana era îngrozitor de frumoasă. Ana-Maria Ionescu era uimitoare. Era... Decise să închidă dosarul ăla şi să i-l înapoieze - şi să spună, totuşi, şi el ceva:

- Ştie că biroul lui este pregătit impecabil pentru afacerea cu noi. Ştie că biroul lui e vizavi de camerele copiilor. Ştie că, dacă va spune "nu", va primi alt consilier chinez - unul despre care nu ştie nimic. Şi cum plănuieşte mult timp petrecut alături de ea, ştie că va trebui să bage în biroul ăla un om pe care să se poată baza. De câteva ori, tehnologia de acolo şi acţiunile mele i-au salvat viaţa. În mine a avut încredere 100%.

- Şi totuşi, nu te sună...

- Până nu va socoti tot 100%, nu mă va suna. Nu mă va lăsa să mă apropii de ea.

Arătă scurt spre dosar... şi continuă:

- Contele Ionescu are acum o problemă. Cu ea. Până n-o vor rezolva, el nu se va putea concentra la calcularea mea.

- Ar fi bine s-o rezolve repede; pentru că, pe 3 ianuarie, în biroul lui trebuie să intre un consilier chinez. Chiar mă gândeam să-l "pedepsesc" un pic pentru ezitare şi să i-l trimit pe Cheng!

Aoleu! Da' ce-avea - era nebun? Fang râdea uşurel, cu subînţeles; Cheng zâmbea doar:

- Îţi aminteşti ziua când am venit la tine şi-am discutat cinci minute?

Ziua în care venise la el şi discutaseră...

- În curte...

Aa, ziua aia! Sigur că şi-o amintea! Discutaseră de multe ori în curte - da' dădea din cap că, da, ştia despre care zi şi despre care discuţie era vorba...

- Mi-ai dat atunci un sfat foarte bun. Şi ţi-am spus că până la sfatul tău mai am o opţiune...

Serios? Aşa îi spusese?

- El a fost a doua mea opţiune. Şi cum am discutat cu el tot în curte, ţintuit de cinci pistoale...

... Cee? Cheng se dusese la Ştefan? Cheng încercase să devină subalternul lui Ştefan? Adică "să-i sufle" lui postul de consilier pe probleme de China? Uau! Pe-asta chiar că n-o ştiuse! Asta chiar că era o veste...

- Atunci, mi-a spus că n-are nevoie nici de cunoştinţele mele, nici de experienţa mea...

- Şi ar fi interesant de ştiut cum va reacţiona contele Ionescu atunci când va descoperi limita răbdării Chinei!

Mamă-mamă! Ăştia doi chiar erau dementi! Chiar plănuiau să-l vâre pe Cheng în vila lui Ştefan!

- Deci, dacă dl Ionescu îşi închipuie că poate lungi la nesfârşit starea de "supărare", se-nşeală.

Categoric! Fang era în stare să i-l trimită pe Cheng, pe 3 ianuarie, la nouă fix! Iar la nouă şi cinci, Ştefan o să-l sune pe el şi-o să-i ordone să se teleporteze la serviciu!

Hm... Bun arcaş! Ochea foarte bine! Fang stinse ţigara:

- Dar să sperăm că nu va trebui să ajungem aşa departe. Nu de alta - dar nu mi-ar place să constat că dl conte "contraatacă" şi-mi suflă bunătate de consilier!

Bufni în râs - asta chiar că ar fi fost culmea! Ştefan, să-l oprească pe Cheng? Ha-ha!

- Eu îl cred în stare, să ştii! Îţi aminteşti ce-a făcut Ştefan după ce-a primit DVD-ul de la Jun?

Nu. Nu-şi amintea. Ce DVD? Tot Cheng era amabil şi-l ajuta să-şi împrospăteze memoria:

- DVD-ul cu aşa-zisa ucidere a Anei. După ce-am răscolit mănăstirile...

Aa, atunci când îl întrebase pe mail ce conţinea plicul DHL iar el se prefăcuse foarte supărat...

- După 20 de minute de la livrarea plicului, a desfiinţat cacealmaua din Serbia şi a anunţat pe toată lumea că familia lui e completă şi ascunsă bine. Şi a oprit toate căutările ei. Nu m-ar mira deci ca pe 3 ianuarie, pe la zece jumate, Cheng să mă sune şi să smiorcăie că vrea acasă!

Ei doi râdeau; Cheng se cam îmbujorase şi râdea şi el aşa, timid...

- Eh! Să sperăm că nu va fi cazul să vin pe 3 ianuarie la Cannes şi să-mi salvez consilierul!

- Nu; nu va fi cazul. Ştefan va lua decizia în timp util. Va avea ea grijă...

- ... Poftim?

- Ea. Ana-Maria. Ea nu participă niciodată la discuţiile lui de afaceri. Cât e el în birou, ea stă la televizor sau la mansardă. Ascultă muzică şi se gândeşte. Şi cum ştie şi ea că pe 3 ianuarie o să-i intre un chinez în casă... O să aibă ea grijă să intre "chinezul care trebuie".

- Te bazezi pe ea?

- Da.

- ... OK! Cum ştii tu! Oricum, azi e exclus să se întâmple mai mult decât un telefon. Aşa că foloseşte ziua de azi ca să-ţi închiriezi un birou, în apropiere. Pentru Piao.

Aprobă scurt, constatând că şi Fang era un maestru în utilizarea cuvintelor...

- Apropo - să nu uiţi să-i spui şi lui Ştefan despre el.

- Îi va spune Aleodor... mâine probabil.

- Da! Nu m-am gândit...

Ei, na! Tocmai el să nu se gândească la asta! În fine...

- Şi zici că băiatul ăsta, Piao, a cumpărat inclusiv cadourile?

- Da.

- Şi ce-aţi primit?

- Fular, căciulă şi mănuşi. Fular pentru Liwei, căciulă pentru Fei-Yen şi mănuşi pentru mine. Dar cred că a greşit socoteala. Trebuia să pună şi-o pereche de şosete. Tot roşii.

Îi arătă fix 5 centimetri, ca să fie limpede...

- Isamu! E cazul să te felicit?

- Nu ştiu. Mie mi-ar place să cred că da; dar încă nu ştim nimic... sigur...

Erau prea uimiţi ca să mai caute un răspuns drăguţ; aşa că ridică puţin vocea:

- Liwei! Adu tu cadoul de Crăciun! Cel de la Piao!

Discuţia "de serviciu" se terminase; urma discuţia aia informală, în care Fang se asigura că familia lui Isamu Chèn nu încerca să-l determine pe Isamu Chèn să nesocotească ordinul Chinei şi să fugă de contele Ionescu...

Roşcata

Erau pregătiţi de plecare. Luis dăduse-n cel de-a treilea val de transpiraţie - alerga ca nebunul cu bagajele. Băiatul de la pază se oferise să-l ajute; dar n-avusese nici o şansă să pună mâna pe vreun mâner de troller! Lui Luis îi plăcea foarte mult aici. Atât de mult că, dacă ar fi simţit că i se apropie concedierea, probabil că s-ar fi autoincendiat sub geamul contelui! În fine...

Copiii se jucau. Se fugăreau în spaţiul acela mare, din curtea interioară a conacului. Erau frumoşi. Şi erau uniţi. Păreau să n-aibă nevoie decât de ei doi; păreau să nici nu-i observe pe oamenii din jurul lor. Florentina fugea după Léon, apoi Léon fugea după Florentina...

Ştefan îşi ţinea regina în braţe. De când venise şi ea aici, se îndoia că regina avusese cinci minute când fusese în aceeaşi încăpere cu soţul ei şi nu fusese ţinută în braţe sau de mână! Ştefan era îndrăgostit rău... Iar regina lui se transforma radical atunci când îşi vedea soţul. Devenea "regina lui" - frumoasă şi timidă şi grăbită să se cuibărească la adăpostul braţelor lui. Ea se topea în braţele lui; el se topea pe picioare când o vedea... Erau frumoşi. Erau speciali. Erau...

Acum, de exemplu, Ştefan o cuprinsese cu braţele; ea zâmbea timid şi punea palmele peste palmele lui. Şi probabil că n-auzea nimic din indicaţiile pe care Ştefan le dădea consilierilor! În schimb, consilierii erau numai ochi şi urechi. Diamant avea alura unui bărbat care "ştie ce face" - şi acum doar îşi împrospăta în memorie liniile directoare. Grasu părea mult prea hârşit prin şedinţe de soiul ăsta; părea plictisit de repetiţia repetiţiei şedinţei de dimineaţă şi o suporta cu stoicism gândindu-se că acuşi-acuşi porneau spre aeroport... Titel era însă foarte atent. Şi foarte crispat. Numai el ştia de ce - că, vorba aia, n-apucase să facă nimic! Nici bine, nici rău! De ce avea Titel alura asta "cu morcovu'-n fund"? De când pupase mâna regelui, căpătase un morcov gigantic! Îl privea şi-l vedea complet schimbat...

N-o să aibă probleme cu el. Titel nu-i mai acorda ei atenţie. Se uita la ea exact cum se uita la Florina. Nu căuta de vorbă cu ea, nu încerca să deschidă discuţii cu ea... Era bine. Momentan, era bine. O să rămână aşa, vigilentă, câteva luni; că cine ştie ce se va întâmpla după ce va reuşi să-şi scoată morcovu'! Acum "era proaspăt", cum se spune; după ce-i trecea emoţia şi pricepea şi el cum merg lucrurile în subordinea lui Ştefan, după ce se acomoda cu Diamant - şeful lui direct -, Titel îşi putea "reveni". Se îndoia, oricum, că o să rişte să-i arunce ei ocheade. Se îndoia că era ea aşa o "partidă bestială", sau vreo "amantă perfectă"... În fine!

Afacerile reintraseră pe făgaşul normal. Îşi găsise mail-ul plin ieri; se ocupase cu maximă urgenţă de comenzi şi oferte, iar de dimineaţă Ştefan analizase un teanc consistent de hârtii. 80% dintre ele erau aprobate. Imediat cum ei plecau, ea se întorcea în birou şi urnea treburile. Momentan, se sprijinea de colţul conacului şi-şi privea soţul.

Şi se gândea că, uite - în aprilie ştiuse să tasteze repede pe mess şi se milogea de babă să-şi ia cardul şi să meargă cu ea la cumpărături, iar acum gestiona toate afacerile franţuzeşti ale regelui aurarilor... Hm!

O să aibă mare nevoie de ajutorul lui Aleodor. Şi de cel al Adinei. Se simţea prinsă la mijloc - simţea că trebuia să tacă, pentru că Adina era secretara perfectă, şi simţea o apăsare plină de vinovăţie faţă de spionul care-o va scoate de foarte multe ori din impas. O să le vadă îmbrăţişările, şuşotelile, o să vadă din nou privirea "pe sub sprâncene" a omniprezentului Toni... Or să urmeze nişte săptămâni apăsătoare rău! Hm...

Gata - plecau. Îi făceau cu mâna. Le făcea şi ea cu mâna, le spunea "Pa" şi simţea că i se face frică... Că rămânea şefă aici, iar gândul că trebuia să gestioneze Franţa îi cam tăia picioarele...

Maşinile se puneau încet în mişcare... Copiii îi făceau frenetic cu mâna, de pe bancheta din spate a BMW-ului lui Ştefan... BMW-ul cu care traversase ea Franţa în lung şi-n lat, care-o protejase de gloanţele chinezilor... Diamant îi făcea şi el cu mâna, din BMW-ul din spate...

Trebuia să treacă pe la bucătărie, să ia un Distonocalm şi să bea multă apă rece. Că rămăsese şefă peste Franţa. Şi n-avea voie să se-mpiedice.

Ana-Maria

Oftă greu şi decise să coboare şi ea din maşină...

Plecaseră împreună de la conac. Îi aduseseră pe ei până la aeroport; acum venise momentul ăla greu al despărţirii...

- Mami...
- Da, prinţeso.
- Eşti absolut sigură că e mai bine să rămânem aici, cu voi?
- Da.
- ... Cum vreţi voi!

Prinţesa folosise un ton de "o să vă pară rău"... Léon era prea mic ca să înţeleagă aşa, "din prima", fineţuri de adulţi:

- Mami, da' de ce nu mergem şi noi în Aurari?
- Pentru că eu şi tati avem nevoie de voi.
- Mami, eu nu mai înţeleg nimic!
- O să-ţi explic diseară. Ss...

Prinţul era nemulţumit pentru amânare... Îi trase spre avion. Nea Dumitru întinse mâinile spre ei; iar după graba cu care copiii se repeziră la el, înţelese că ar fi trebuit să-l roage pe Ştefan să lase copiii să se întoarcă în Aurari... Dar nici ea nu prea era de acord cu varianta aia. Şi ea îşi dorea să aibă copiii aproape de ea! Aşa că...

Soţul ei era vesel. Făcuse din nou "cercul consilierilor" - se ţinea pe după umeri şi şuşoteau acolo, în "celula de criză"...

Deci mergeau la nea Nicu Petriceanu... Pe omul ăla, Ştefan nu-şi permitea să-l contrazică. Dacă omul ăla zicea "Acum eu discut cu nevastă-ta iar tu te duci şi fumezi o ţigară", Ştefan se ridica şi îşi lua tot pachetul - şi nu încerca nicicum să termine ţigara înainte să fie chemat înapoi. Presupunea că Nicu Petriceanu o s-o întrebe despre război... şi-o să-i spună despre Isamu...

Privea lung geanta termoizolantă care urca chiar acum în avion şi se gândea...

Avea mult prea multe gânduri în minte. Şi copiii, şi Fluturaşul, şi afacerile, şi Isamu... şi nenorocitele alea de zile de interdicţie... Simţea că parcă nu se întorsese acasă! Simţea că revenise la momentele alea stupide din 2005, după ce îl vizitase pe medicul Petrescu la Maternitatea Giuleşti. Atunci, ea şi Ştefan se plimbaseră de mână şi se pupaseră platonic şi se tatonaseră şi se ocoliseră cu grijă... şi glumiseră despre "butoane" şi toate celelalte... Atunci, perioada aia fusese frumoasă. Acum, aceeaşi perioadă, cu aceleaşi condiţii, era un chin îngrozitor. Ura perioada asta! Pentru că nu se întorsese încă acasă! Îl avea pe Ştefan lângă ea - dar nu era al ei! Ea nu era a lui! Nu încă! Lipsea... Lipsea revenirea acasă. Nu se întorsese. Era lângă el, dar nu era cu el. Era...

Dacă serveau cina în Bordeaux, probabil că dormeau acolo - că n-o să-i lase nea Nicu să plece noaptea pe autostradă şi să străbată toată Franţa! O să-i ţină la ei! Deci de-abia mâine seară...

O să-l sune pe medicul Petrescu. O să-l întrebe despre interdicţie. Născuse pe 23; mâine, pe 29, poate că... Iar medicul Petrescu o s-o întrebe cum se simte, dacă făcuse un control ginecologic... şi-o s-o certe, că-l suna ca să-l întrebe prostii. Chestia asta o făcea să se încrunte. Şi tocmai acum soţul ei "rupea cercul" - şi se întorcea spre ea şi-o vedea şi redevenea serios...

"Da, Ştefane. Trebuie să discutăm. Trebuie să încuiem uşa şi să discutăm. Noi doi. Singuri. Trebuie să-ţi spun unele lucruri..."

Iar momentul ăla va fi mult mai dificil decât îl anticipa ea acum...

Gata - plecau. Socrul ei se grăbea s-o îmbrăţişeze, aşa că îi ieşi în întâmpinare... şi-i auzi clar şoapta:

- Să nu te superi pe el. Să-l asculţi şi să încerci să fii obiectivă. Şi te rog eu mult - spune-i ceea ce gândeşti! Da?

- Da, nea Dumitre. Stai liniştit - n-o să ne doboare pe noi o amărâtă de discuţie!

Era bătută uşurel pe umăr, semn că habar n-avea ea cât de dificilă era discuţia şi ce-or să-i audă urechile...

- Să n-ai grija Fluturaşului. Auzi? Să stai liniştită! Că o să-l vezi în fiecare seară! O să-l chem în fiecare seară pe Grasu, cu laptopul! Ştiu că îl voiai aici cu tine; dar

- Dar e mai bine să stea acolo. Sunt foarte liniştită din punctul ăsta de vedere. Îi am pe năzdrăvanii ăştia doi...

- Bine, Ana.

Fu prinsă bine de cap şi pupată apăsat pe frunte. Ca un fel de confirmare a faptului că mintea ei "brici" o să reuşească să dea gata şi discuţia aia complicată...

Consilierii "se înşiraseră" la pupat. Diamant era primul, bineînţeles! Îl prinse de-o ureche, râzând:

- Ce bine-i să fii şef! Aşa-i?

- Ehei, şefa - ce mare-i morcovu' lu şefu' ăsta nou...

- Lasă, mă, că te descurci tu! Iar dacă nu te descurci, pune-ţi consilierii să-ţi aducă nişte iepuri - şi rezolvă ei cu morcovu'!

Fu îmbrăţişată din nou - şi i se şopti la ureche:

- Să ai grijă de el, auzi? Şi să nu-l certi! Că te iubeşte!

Aprobă şi se grăbi să se ascundă după Grasu... care şopti şi el:

- Stai liniştită. Va fi aşa cum vrei tu. Trebuie doar să-i spui şi lui cum vrei tu!

Ehei - dac'ar fi reuşit ea să-i spună lui Ştefan ce vrea ea şi cum vrea ea... Titel zâmbea a încurajare:

- Şefa, să ai grijă!
- Stai liniştit.
- Şi, dacă ai nevoie de mine, ştii tu...

Da, ştia ea. O să-l sune. Când o să fie cazul. Şi uite că Ştefan "închidea coada" - şi-o cuprindea cu braţele şi-o săruta pe păr sub ochii tuturor, inclusiv ai copiilor care îi aşteptau în maşină...

- Pa! Să aveţi grijă!
- Pa!

Gata - ea voia să ajungă la maşină. Nici unul dintre ei nu pomenise nimic despre vreo vizită în Franţa, în zilele următoare. Îşi închipuiau, probabil, că geanta aia termoizolantă era fermecată - laptele pentru Fluturaş se teleporta... Ştefan nu-i dădea drumul; o ducea el la maşină. Îşi lua la revedere din mers, aşa...

Gata - porneau spre Bordeaux. În sfârşit! Lăsă capul pe tetieră iar Florentina se grăbi să-l întrebe pe tăticul ei unde merg. A zecea oară, pe ziua de azi, când îl întreba unde merg. Prinţesa nu ştia prea multe moduri de-a atrage atenţia tatălui ei, distrăgându-l astfel de la mutrele triste ale mamei ei... Din fericire, Ştefan îi înţelegea stratagema. Şi nu se supăra pentru lipsa de inspiraţie. Marşa la încercările ei - şi se angrena într-o lungă discuţie despre nea Nicu Petriceanu şi castelul lui - şi toate lucrurile îndesate-n el. Ea închisese ochii. Era pregătită să spună că o doare capul. Şi cum alăpta, nu putea să ia medicamente...

Poate-o lăsa, totuşi, în pace. Măcar până ajungeau! Poate nu insista să afle acum de ce era atât de tristă! Poate nu făceau accident pe

autostradă...

Ştefan

Opri motorul şi zâmbi - şi mârâi printre dinţi:

- Fiţi foarte atenţi ce spuneţi - că ascultă tot, inclusiv zgomotele din veceuri. Haideţi.

Coborî şi dădu de majordom - care-l salută:

- Bună ziua. Dl Nicu Petriceanu vă aşteaptă.

Da, ştia asta. Îi descuie portbagajul şi se grăbi să ocolească maşina - şi s-o scoată de-acolo. Şi s-o cuprindă din nou cu braţele. Tot mai spera că îmbrăţişarea lui putea s-o împace cumva... Florentina coborî şi ordonă:

- Léon, dă-mi mâna!

Prinţul cobora şi se conforma. Şi se aliniau, "în formaţie", la vreo doi metri, aşa... ca să nu i se pară lui că stăteau în calea lui spre Ana...

Aah, ce tâmpenie! Cum se putea da timpul înapoi? Exista o maşină a timpului? Dacă da, voia una! Dacă nu s-o cumpere, măcar s-o închirieze! Plătea! Dădea tot, numai să poată să dea timpul înapoi!

Valizele urcau grăbite treptele; Léon sparse tăcerea:

- Tati, mergem?

Aprobă. Copiii porneau spre scări... Oftă greu, iar soţia lui şopti:

- O să vorbesc mâine cu ei.

- Nu cred că apuci. O să vorbească el azi cu ei...

Ea nu comenta; el o conducea spre scări. Urcau şi ei către femeia în uniformă, cu şorţuleţ alb "ca-n filme"...

- Bună ziua. Dl Petriceanu vă aşteaptă.

Chestia asta, cu "dl Petriceanu vă aşteaptă", era redundantă. Majordomul trebuia să-şi găsească alt text. Sigur, n-o să se-apuce el să facă sugestii de-astea...

- Bine-aţi venit!

Aha! Era sus! O opri şi arătă spre etaj. Nea Nicu era foarte bine dispus; pufăia o havană şi râdea:

- Aşaa... Rosa, închide uşile! Repede!

Ia uite-l! Bufni în râs, amuzat de ordinul ăla grăbit...

- Gata?

- Da, dle Petriceanu.

- Bun! Tu, zeiţă, începi să urci scările. Iar tu, bursucule, apucă-te să le arăţi copiilor castelul. Încetişor, aşa; nu te grăbi...

Sărută mâna soţiei lui şi-o conduse la scări. Şi-o asigură, din privire, că nu trebuia decât să-i facă un apel - şi venea şi-o salva fuguţa... Gata - Ana pornise spre nea Nicu. Puse mâinile pe umerii copiilor şi zâmbi, în romanes:

- Haideţi să vă arăt cel mai bengos castel care există în Franţa asta mare!

- Mai bengos ca Versailles?

- Aa, ăla-i răsuflat! Staţi să vedeţi aici castel adevărat!

O să înceapă cu salonul; apoi o să treacă în sala cu armuri, unde sigur o să fie stors de informaţii şi-o să întârzie vreo jumătate de oră...

Ana-Maria

Multe scări mai avea şi nea Nicu Petriceanu! Zău! Obosise de când tot urca spre el! Dar, în sfârşit, călcă pe planşeu. Şi răsuflă scurt. Şi fu prinsă uşor de umeri, trasă mai la lumină... Nea Nicu Petriceanu o privi lung, per ansamblu şi pe bucăţele, după care o pupă apăsat pe frunte:

- Mânca-te-ar tata să te mănânce, de fată frumoasă şi deşteaptă! Zob i-ai făcut pe toţi! Zob! Muci cu carne! Bravo!

Aoleu! Roşise violent... Fu trasă într-una dintre camere şi condusă la canapea. Nea Nicu îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei. Şi-i oferi o ţigară:

- Bine că am scăpat de bursuc - şi putem să vorbim şi noi în linişte!

Râdea şi refuza ţigările...

- Nu-mi spune că musulmanu' ăla fuma singur!

- Un timp, am fumat şi eu. După aceea, bebeluşul nu m-a mai lăsat.

- Aa - şi nu vrei să te-apuci din nou!

- Nu vreau să-i umplu laptele cu nicotină.

- Aoleu! Aşa-i! Da' tu tot mai alăptezi?

Aprobă şi încercă să-şi ascundă tristeţea:

- Da; îl strâng şi-l trimit în Aurari...

- ... Complicată socoteală!

Aprobă şi tăcu. Aştepta următorul subiect de discuţie...

- Aţi discutat?

Negă.

- Foarte bine. Întâi trebuie să-ţi spun unele lucruri. Fii atentă!... Eu ştiu că Ştefan nu te scapă din privire. Şi face pe dracu-n patru să stea aproape de tine. Şi te pupă şi te răsfaţă şi-ţi îndeplineşte toate dorinţele. Aşa-i, da?

- Da. Numai că acum e şi mai şi. Şi asta mă sperie uneori...

- Nu trebuie să te sperie; trebuie să te dezmeticească. Pentru că va fi mult mai rău.

Cum-cum? Mai rău?

- Şi-a pus ordine în afacere şi şi-a delegat atribuţiile din România către Diamant. Are consilieri numa' unu' şi unu' - adică oameni care or să se descurce de minune cu sarcinile lor. Aşa că el o să fie lângă tine... 20 din 24, ca să spun aşa. O să te sufoce, la un moment dat...

Dacă acel 20 din 24 chiar se va împlini...

- Iar tu trebuie să te schimbi. Pentru el. Ano, tu îl iubeşti pe Ştefan?

Aprobă, privindu-l lung...

- Da' îl iubeşti aşa, serios? Aşa cum te iubeşte el? Pentru că, dacă tu nu-l iubeşti, dracu ne-a luat pe toţi! Şi pe voi, şi pe mine, şi pe miile alea de oameni din subordinea lui!

- Îl iubesc, nea Nicule! Dumneata nu ştii că-l iubesc?

- Eu ştiu că el e pe primul loc, în ierarhia ta. Mă întreb însă cât de dispusă poţi fi ca, uneori, să eliberezi şi locurile doi şi trei. Tot pentru el.

Adică... Adică ce încerca să-i spună?

- Ştefan o să te vrea a lui. Doar a lui. Iar dacă tu n-ai să poţi să-i îndeplineşti dorinţa, pentru că ai treabă cu copiii sau cu cine mai ştie cine sau ce, o să fie rău! Ano, uite cum stă treaba...

Era atentă, îl asculta dar nea Nicu Cărare nu-şi găsea cuvintele...

- Ştii bine că Ştefan te-a iubit din prima clipă. Din clipa când te-a văzut atunci, la petrecere la florăreasa aia. Şi te-a iubit 100% din prima clipă. Şi când te-a furat, te-a iubit 100%. Şi când te-a trimis înapoi, te-a iubit tot 100%. Şi când ai hotărât să pleci cu el... Tu nu i-ai dat lui 100% întotdeauna. Şi nici el, de la un punct încolo, nu ţi-a mai dat ţie 100%. Tu ai crescut copiii; el a crescut afacerea. Dar alarma asta afurisită şi războiul şi depărtarea dintre voi l-a dezmeticit pe bărbată-tu. Ca să zic şi eu aşa ca înţelepţii, alarma asta i-a arătat lu' Ştefan ce are - şi poa' să piardă. A fost aşa, ca un accident de-ăla din care scapi miraculos. Te pune pe gânduri. Adică îţi rearanjează priorităţile şi-ţi aminteşte să te bucuri din plin de ceea ce ai. Înţelegi, da?

Da, înţelegea.

- El şi-a aranjat acu' apele - şi poate să-ţi ofere aproape 100%. Şi, deşi îşi iubeşte copiii şi-şi doreşte să aibă copii şi să fie cu copiii lui, va decide de multe ori să-i lase la Cannes, sau să-i trimită în Aurari... Ca să fii doar a lui. Şi să poată să fie doar al tău.

Aprobă.

- Va trebui să faci exact acelaşi lucru. Şi va trebui s-o faci repede - fiindcă o să-l ierte pe Isamu, o să faceţi Revelionul la Cannes iar pe 2 ianuarie o să plecaţi în România.

- Pe 3, va trebui să urnească afacerile cu China.

- Alea merg singure, din clipa când Isamu revine în biroul lui. O să plecaţi în România - pe de-o parte fiindcă Diamant încă are nevoie de instrucţiuni, pe de altă parte pentru că aveţi amândoi nevoie de-un fel de concediu... Tu o să-ţi revezi băieţelul; şi-o să stai cu el.

Iar el o să-l şcolească 5 minute pe Diamant, o să discute juma de oră cu ta-su şi apoi o să încerce să-şi omoare timpul lângă brad, cu boşorogii lu' taică-su. Şi-o să-l doară sufletu'.

- El poate să-şi omoare timpul cu ceilalţi doi copii ai lui!

- Tot la fel o să-l doară - fiindcă n-o să poată să şi-l omoare cu tine. Ano, va trebui să te schimbi. Dacă îl iubeşti cu adevărat, va trebui să schimbi unele chestii de-aici...

O apăsa uşor pe frunte...

- Soţul tău a făcut eforturi supraomeneşti ca să te facă să te îndrăgosteşti de el. Şi ca să se convingă pe el însuşi că eşti îndrăgostită de el. Soţul tău l-a dorit enorm pe Léon. Şi i l-ai dăruit. După care te-a aşteptat să-l creşti pe Léon - şi s-a concentrat la afaceri, ca să aveţi ce să cheltuiţi când ăla micu' intră în clasa întâi şi-l preia bona. Ca să poată el să-ţi ofere absolut orice. Cam aşa se gândise el - la şapte ani, ăla micu' intră la şcoală, aşa că îi angajează el o bonă doxă în materie. Şi o să poată să te aibă din nou a lui. Iar tu tocmai l-ai "azvârlit" în încă şapte ani de aşteptare! Îţi dai seama? Tu-ţi dai seama ce-ai făcut?

Aprobă şi plecă capul - îi adusese lui Ştefan un copil, când el ar fi preferat nişte şosete...

- A avut toate indiciile sub nas! Grasu chiar i-a zis la un moment dat că ai putea fi gravidă! Şi n-a crezut! Până nu i-a zis musulmanu' verde-n faţă şi n-a văzut ecografiile, n-a putut să conceapă faptul că trebuie să mai aştepte încă şapte ani!

Da, înţelesese...

- Să nu te superi pe el, că simte aşa. Îşi iubeşte copiii; îi iubeşte mult. Că de-aia a acceptat să te împartă cu ei! Dar nimic nu se compară cu dragostea lui pentru tine - şi dorinţa lui de a te iubi pe tine. Ştefan nu mai poate să aştepte. Sufletul lui nu poate! Nu mai rezistă! Înţelegi? El te-a vrut pe tine! Pe Ana-Maria! Înţelegi? El, de-a lungul ăstora opt luni, n-a zis de zece ori cuvintele "copiii mei"! A zis, rareori, "familia mea"! Şi în rest a spus doar "Ana mea", "soţia mea", "regina mea"...

Înţelegea ce încerca nea Nicu să-i spună; nu prea ştia cu ce cuvinte îi putea răspunde, de vreme ce nu se simţea îndeajuns de apropiată de el ca să-i spună şi lui ceea ce gândea...

- Dacă ar fi putut, Ştefan ar fi cumpărat o insulă pustie şi s-ar fi mutat acolo cu tine. Doar cu tine. Şi ar fi ars barca după ce ajungeaţi la ţărm. Înţelegi? El nu poate trăi fără tine. Fizic, nu poate. Dacă tu nu mai eşti lângă el, omul ăsta se omoară.

Oftă greu...

- Mă tem că, din clipa când intră pe teritoriul Franţei, bebeluşul tău va creşte cu bona.

Şi ea bănuia cam acelaşi lucru - dar tăcea...

- Iar copiii tăi or să umble aşa, ţinându-se de mânuţe, cu bonele şi bodyguarzii după ei. Şi-or să aibă grijă unul de celălalt toată viaţa lor. Mă tem că n-or să uite niciodată cuvintele tatălui lor.

Cee? Le ştia şi pe-astea? Da' cum dracu aflase asta?

- Mă tem că el n-o să vrea să încerce să-i ajute să le uite...

Nea Nicu Petriceanu era prieten cu nea Dumitru. Probabil că aşa...

- E momentul să redevii regina lui. Aşa cum ai fost atunci, demult, între plecarea de la florarul ăla şi naşterea lui Léon. 100% numai a lui. Să nu te gândeşti decât la el, să nu vezi altceva în jur decât pe el... Să te laşi sufocată de dragostea lui - şi să fii fericită că te sufocă. Înţelegi?

- Da. Acum am înţeles.

- Gata - Ştefan a închis braţele. Te-a îmbrăţişat. N-o să-ţi mai dea drumul.

- Nea Nicule...

La naiba! O înneca plânsul... Ba nu! O să-i spună! Chit că bocea în hohote!

- Şi eu vreau să-l îmbrăţişez! Şi nici eu nu vreau să-i mai dau drumul! Da' sunt mamă, ştii? Aia micii sunt copiii mei! Cum dracu să fac - să mă fac că nu-i văd, atunci când vin să-mi ceară ajutorul?

- Nu. Nicidecum. Să fii aceeaşi mamă bună dintotdeauna. Nu uita că el trebuie să intre în biroul ăla şi să facă afaceri cu China! Asta îţi va da ţie timp berechet pentru copii!

"Da, da' dumneata nu ştii că vrea să mă ia în birou, cu el!" Tăcu şi încercă să-şi stăpânească suspinele...

- Dar în clipa când uşa aia se deschide iar el se uită la tine şi-ţi spune "Gata, sunt doar al tău", trebuie să-ţi scoţi din minte toate gândurile care nu conţin "Ştefan" şi să le laşi deoparte. Şi să fii a lui. Să nu te îngrijorezi pentru copii, să nu te întrebi cum se descurcă bona cu bebeluşul, să nu ţi se facă dor de ei... Ştii bine că te simte! Ştii bine că-ţi citeşte sufletul! El îţi simte tristeţea! Şi simte că el te-a întristat! Că dacă el te-a luat de lângă copii, iar tu te-ai întristat...

Aprobă şi-şi şterse scurt lacrimile:

- O să încerc să mă schimb! Ce să fac...

- Tu ştii că oamenii care se aseamănă, se adună. Şi ştii că nici el n-are 100% încredere decât în el însuşi. Ei bine, să ştii că, după 8 luni de muncă grea, am reuşit să-l convingem că are în jurul lui un număr de persoane în care poate avea încredere deplină. Grasu, Diamant, Rebeca, taică-su... Tu... Va trebui să ai şi tu încredere în oamenii pe care-i alegi să stea cu copiii. Şi va trebui să fii, uneori, doar a lui.

- O să fiu doar a lui...

Şi era supărată fleaşcă şi tristă şi nedumerită - fiindcă nea Nicu nu-i putea spune de ce Ştefan o voia numai pentru el dar îi promisese tatălui lui o nepoţică...

- Ştii? Cred că Ştefan ar vrea să înveţe tango.

Ha? Da' ce-i venise?

- Tu ştii tango, da?

- Vag.

- Ştii - că mi-a arătat taică-su filmarea cu tine şi cu florarul.

- Ştiu doar nişte mişcări de bază şi nişte "floricele" care

- Va trebui să înveţi tango ca lumea. Şi va trebui să-l înveţi şi pe el. Va trebui să înveţi să-i vezi gândurile. Ştii ce-am văzut eu în ochii lui, când m-a dus în dormitorul de la conac să-mi arate posterul? Am văzut că-şi doreşte un CD cu tango-uri şi pe tine. Şi vreo două luni în care să nu fiţi deranjaţi.

La dracu! Roşi violent şi-şi ascunse zâmbetul sub palme...

- Va trebui să stai cu el - şi să fii a lui. Şi în casă, şi la plimbare, şi în croazieră... Chiar şi în birou, să ştii! Tu nici nu-ţi imaginezi câte ocazii ai avut să te întorci la el! Da' n-ai ştiut mai nimic despre afacerile lui! Ţi-a spus câteva chestii generale, cât să ai o idee, şi s-a gândit să nu te pună în pericol dându-ţi amănunte şi cifre şi arătându-ţi ierarhiile. De data asta, însă, va trebui să înveţi totul - şi să nu-l laşi niciodată singur. Nici chiar în afaceri. Tu, Ana-Maria, trebuie să-l ajuţi până la capăt. Şi în viaţa din birou, şi în cea din dormitor, şi în cea din exteriorul casei voastre. Aţi avansat. Aţi urcat deja într-un cerc exclusivist. Îţi garantez eu că n-o să mai dansezi atât de mult; în schimb, o să socializezi ore în şir cu femei mult mai boccii decât tine...

Adică or să urmeze multe serate plictisitoare, la ţol festiv şi diamante veritabile... Fără manelişti. Cu cvartet de coarde şi caviar şi invenţii culinare sofisticate... Cu multe zerouri... Iar el o s-o întrebe pe ea... Repede! Să-i spună acum, repede!

- ... Mi-e frică.

- De ce, Ana?

- Mi-e frică să nu-l sfătuiesc greşit.

- N-o să-ţi ceară sfatul. În afaceri, crede-mă că se pricepe îndeajuns de bine!

- Mi-a spus deja că vrea să ştiu totul, pentru că o să mă întrebe

- O să te întrebe lucruri de fineţe. O să-ţi ceară părerea. Ştefan ştie că o să se învârtă printre oameni lunecoşi. E învăţat să facă afaceri; tu o să fii contragreutatea care-o să-l înfrâneze de la alea păguboase. Tu trebuie să-i spui tot ceea ce nu-ţi place la oamenii din jurul lui. Tu trebuie să preiei de la Grasu sarcina contragreutăţii. Discuţi cu nevestele lor, le asculţi, auzi tot felul de picanterii despre unul şi altul... Îi urmăreşti pe ei cu privirea, le urmăreşti gesturile, ticurile... Şi apoi îi spui părerea ta.

- O părere subiectivă, clădită pe patru bârfe şi-un tic nervos.

- Exact. Eşti o femeie foarte inteligentă. Şi ai rezistat opt luni asaltului a doi minori care abia aşteptau să se întoarcă la tati al lor. Multe din momentele alea pe care le-ai avut dar nu le-ai folosit pen-

tru a te întoarce, au fost periculoase. Ai avut fler şi le-ai ocolit. Tocmai asta vrea el de la tine - să-ţi pui flerul la muncă. Spune-mi - ţie ţi-a plăcut de mama florarului?

Poftim?... Da' ce-avea a face Lăcrămioara Manolache cu chestia asta?

- Atunci când ai cunoscut-o - care a fost prima ta impresie? Da' sincer! Ce-ai simţit, când ai văzut-o prima oară? Cum ai simţit? Ţi s-a strâns inima? Ai simţit nevoia să fii rezervată? Ai simţit că trebuie să păstrezi distanţa faţă de ea?

Aprobă scurt cu capul. Şi cum nea Nicu tăcea, decise să-i răspundă totuşi:

- ... Am simţit că nu mă place. Că îşi protejează băiatul - şi n-o să aibă niciodată încredere în mine, să-l lase pe mâna şi în grija mea.

- Şi nu te-ai înşelat. Cotoroanţa aia nu te-ar fi iubit nici dacă ai fi fost cea mai originală ţigancă din lume! Nici pe nor-sa de-a doua n-a iubit-o de-adevăratelea! Deşi aia chiar era o muiere straşnică pentru ameţitu' ăla! Şi nici pe asta de-acu' n-o s-o iubească. Fiindcă toate vor să-i ia ameţitu' de sub aripa ocrotitoare. Flerul ţi-a dat atunci un indiciu. Corect?

Da. Corect. Flerul îi spusese atunci că Ioan Manolache e un suflet de aur iar tanti Lăcrămioara...

- Asta vrea Ştefan de la tine. Să-i observi pe toţi, să-ţi asculţi flerul şi să-i spui şi lui ce-ţi zice!

Ia uite! Bufni în râs şi-şi şterse din nou lacrimile...

- Acum sunteţi puşi bine, cum se spune. Acum aveţi protecţie - una de-aia aşa cum trebuie. Pe lângă că vă protejez eu - vă protejează oamenii mei! Şefii mei! Şi ăia ştii cum sunt? Sunt topiţi după bărbată-tu! Şi stai să vă vadă împreună - atunci să vezi!

Serios? Ea una nu se baza pe asta. Flerul ei îi şoptea să nu fie niciodată 100% sigură pe protecţia şi sprijinul şefilor...

- Francezii îşi primesc caşcavalul, iar treaba merge strună - băieţii din subordinea Rebecăi n-au probleme. În România, Ştefan a bătut palma cu Internele. Iar Popescu, de la Externe, are grijă să nu cumva să uite ăia ce şi cum. Şi mai e şi felia consistentă pe care-a primit-o de la Leonard! Ăla a fost băiat inteligent; ăla şi-a plasat o grămadă de oameni în aparatul Internelor! Oamenii ăia sunt acum subalternii lui Diamant - şi ştiu deja cum şi de cine şi de ce să se ocupe, ca să meargă treburile brici. Deci, în privinţa protecţiei, n-ai de ce să-ţi faci griji. Uite, îţi zic un secret - da' lui să nu i-l zici!

Nu, n-o să i-l zică.

- Acolo, departe, în China, sunt nişte oameni care-l plac pe Ştefan atât de mult, că mă mir că nu l-au scuturat încă pe chinezu' nou, de la Nisa, pe motiv de tărăgănare a reluării afacerilor cu el!

Serios? Chinezii îl iubeau pe Ştefan? Zău aşa?!

- Oamenii ăia au contribuit decisiv la picaju' lu' Jun. Şi l-au strâns bine cu şurubu' pe chinezu' ăsta nou! Apropo de chinezu' nou... Ştii tu, şerifu' peste Vest...

Apropo de chinezul-şerif Fang Kwok Lo...

- Ăla e un tip OK. E exact ca Ştefan - drept şi vertical. Nimic nu-l îndoaie! N-are datorii la nimeni şi nu favorizează pe nimeni. Ai reuşit? Primeşti! Ai ratat? Plăteşti! Ăla e aşa un tip care-i place lu' Ştefan rău de tot... Iar partea bună e că şi el îl place pe Ştefan. Ştii cum au mers lucrurile la Nisa, da? Ştii cum a fost pe 26...

- Da, mi-a povestit Ştefan.

- Ei - nimeni nu s-a învrednicit să-l anunţe şi pe Isamu cum au mers lucrurile. Iar ăla s-a şucărit rău. Ieri, şi-a oprit conexiunile cu exteriorul şi-a plecat cu familia la plimbare prin oraş! Ca un fel de protest, aşa! Iar azi, de dimineaţă, şerifu' cel nou s-a dus la Isamu acasă. Nu ştiu ce-au vorbit - numai ei ştiu. Ăla e un aparat de bruiaj ambulant; iar dacă nu înregistrează el personal, nici dracu nu-şi permite să-l înregistreze! Da' un lucru e sigur; după ce-a plecat de la el, Isamu şi-a repornit calculatorul - şi n-a mai ieşit din online. Socoate şi tu ce aşteaptă Isamu, după ce-a discutat cu şefu' lui despre vizita lui Ştefan la Nisa!

Da - era evident ce aştepta...

- Acu', uite care-i treaba... Vreau să te întreb ceva.

OK. Era atentă, era pregătită să-i răspundă cu sinceritate...

- Tu ai putea să iei bebeluşu' din pătuţ, să-l pui în braţele lu' Isamu şi să pleci cu Ştefan în Maldive 7 zile *all inclusive*?

Putea ea să-şi ia Fluturaşul, să-l sărute şi să-l pună în braţele lui Isamu? Şi-apoi să plece cu soţul ei preţ de-o săptămână, să se relaxeze?

- Da.

- Ştefan ştie asta?

- Da.

- Bine. Vezi - că, pe 3 ianuarie, în vila voastră trebuie să intre un chinez. Musai. Aminteşte-i chestia asta lui Ştefan! Şi nu-l lăsa să rişte să se pomenească cu un chinez necorespunzător! Zoreşte-l un pic! Ştii care-i chestia, de fapt? Ştefan s-a obişnuit cu Isamu în rolul de subaltern. De consilier. A uitat că sunt egali şi că ăla ţine de China şi are onoarea nepătată. Cât a fost războiu' de lung, el şi Diamant l-au strivit pe Isamu cum au ştiut ei mai bine! Iar socră-tu l-a plesnit cu atâta bunătate şi amabilitate şi înţelegere, că l-a făcut pe bietu' Isamu să-şi sape singur grota în care să se-ascundă! Ei bine, asta să ştii că a fost o greşeală. Isamu este egal cu Ştefan. Şi nu-i este dator cu nimic. Ei doi sunt chit. Stau pe picior de egalitate. Au aceeaşi putere, în privinţa afacerilor. Şi-i iubesc şefii la fel de tare. Te rog - fă cumva să vadă şi Ştefan asta.

- O ştie. Şi o vede. Şi nu poate să-l sune, fiindcă îşi aduce aminte cum s-a răzbunat - şi-şi aduce aminte că Isamu nu i-a făcut nici un rău ca să merite răzbunarea lui. Ba chiar m-a ajutat pe mine să fug şi să mă ascund...

- Nu ştiu cum dracu să faci - da' trebuie să-l urneşti pe bărbată-tu. Ei trebuie să se vadă şi să discute odată!

- Mă îndoiesc că vor scoate vreodată vreun cuvânt pe tema războiului. Dar, cine ştie...

- ... Ştii, Ana... Mi se rupe inima când mă gândesc la voi doi!

Poftim?... Da' ce-i venise?

- Aţi venit la mine ca să discutaţi cu arbitru. Dar cred că n-o să puteţi să vorbiţi aici. Tu nu te simţi stăpână pe tine decât în casa ta; aşa că n-o să poţi să spui ceea ce vrei să spui. Iar el ştie că aud tot ce mişcă-n casa asta şi-o să se cenzureze. Voi doi o să vorbiţi în dormitorul din Cannes. Şi tare mi-e mie frică să nu vă certaţi rău...

- ... N-o să ne certăm. După ce mă-mbăt criţă, zbier şi urlu şi reuşesc să-i spun ce-am de spus, chiar n-o să ne certăm deloc!

Era uimit? Se grăbi să se ridice:

- Numai că asta se va întâmpla în dormitorul nostru. Iartă-mă, nea Nicule; dar nu pot să vorbesc despre asta. Nu e vorba despre dumneata; e vorba că nu pot! Aşa sunt eu - mută!

- Nu eşti mută. Şi nu mă supăr - stai liniştită! Hai să vă duc în seră - şi să-l iau pe bursucu' tău la ascultat.

Perfect! Discutaseră destul! Adică discutaseră totul! Avea senzaţia că orice continuare a discuţiei ar fi fost o repetiţie fără rost. Cobora deci treptele şi zâmbea, gândindu-se la soţul ei şi mutra îngrijorată pe care i-o va arăta în următoarele secunde...

Ştefan

Aah, ce-i venea să-i zică vreo două! Dar se abţinea - că era şefu' lui acum, iar ceea ce făcea cu ei doi era bine intenţionat. Nu ştia cât de mari erau sorţii de izbândă. Nea Nicu încerca, oricum...

Se aşeză pe canapea; bătrânul se tolăni în fotoliu şi rânji romantic:

- Bă, bursucule - ce nevastă frumoasă ai tu...

- Frumoasă şi necăjită...

- Ba nu-i necăjită chiar deloc!

- Dumneata n-o ştii aşa cum o ştiu eu.

- ... Auzi, mă? Tu mi-eşti tare drag mie! Aşa că o să-mi încalc principiile şi-o să-ţi zic o vorbă!... Sună la Cannes şi zi-i menajerei să comande o baterie de tărie. De-aia dulce.

Cum-cum?

- Aşa - să cinstiţi şi voi, când ajungeţi acasă! Şi-ţi mai zic o vorbă! Până nu-i zice doctoru' ei "Start", să ştii că poţi să faci tu ca toate

alea - tot necăjită o să fie!

Ptiu - bătrân şi deştept! Ia uite-l ce-i mirosise! Hm...

- ... Nu-mi zice că nu te-ai gândit şi la asta!

- Sincer să fiu, nu prea m-am gândit. Adică am încercat să fac abstracţie de

- Păi cum să faci abstracţie, mă? Şi cum să facă ea abstracţie! Tu ţi-ai lăsat pletele astea de leşină muierile după ele! Şi tragi zilnic de fiare! Ea arată de parcă nici prin minte nu i-a trecut sarcina şi naşterea! Şi-n plus s-a îngrăşat îngrozitor "la etaj"! Stai toată ziua cu ea-n braţe! Cum să faci abstracţie?!

- Nu pot să-i fac rău. Creierul meu face abstracţie, nu eu. Creierul ştie care sunt riscurile medicale; şi refuză orice idee care ar putea da comanda...

- Şi cât mai e până la "Start"?

- 23 plus 14...

Nea Nicu dădea din cap încetişor, aşa, şi se gândea...

- ... Şi nici nu pot s-o trimit în Aurari, la Fluturaş. Nu mă lasă sufletu'! Uite, să ştii că eu stau acum cu dumneata de vorbă şi simt că mă-nţeapă sufletu'. Că o ştiu jos, în seră - şi poa' să se taie, poa' să se-nţepe, poa' să vadă vreo floare şi să-şi amintească o chestie care s-o întristeze... Poa' să zică Léon una de-aia de-a lui, sinceră...

- ... Beţi amândoi o tărie. Şi-apoi mai beţi una. Şi-apoi încă una. Şi pe urmă staţi de vorbă, la un pahar de tărie.

- Nu ţine. Alăptează - aşa că o să mă refuze.

- Tu propune-i! La urma urmei, aruncă laptele ăla plin de alcool! Ce, e aşa o tragedie?

Pentru Ana lui, da - alcoolizarea şi aruncarea laptelui Fluturaşului era un mic dezastru...

- Riscă şi propune-i. Şi-apoi riscă şi insistă. Şi-apoi fii bărbat şi toarnă-i pe gât.

Hm - exclus! Încerca să pară serios, nu oripilat de aşa rezolvare...

- Ea are multe de spus - da' nu poa' să scoată un sunet aşa, fără "stimulent". Lasă disecarea războiului pentru la anu'. I-am zis eu adineauri ce-o aşteaptă în materie de afaceri şi ce o să-i ceri. Mi-am dat seama că îşi închipuise cu totul alte drăcii - şi imediat cum a aflat care-i va fi rolul, s-a liniştit şi-a zâmbit sincer. Nevastă-ta e turbată să nu greşească, mă! Adică să nu te piardă! O îngrozeşte gândul că ea poate clipi greşit, iar asta îţi va atrage ţie repercusiuni!

Aprobă - ştia că era grijulie şi excesiv de prevăzătoare...

- Are foarte multe lucruri să-ţi spună. Cred că ar putea vorbi 48 de ore non-stop, în avanpremiera discuţiei propriu-zise! Da' îi lipseşte scânteia. Ia o baterie de tărie dulce şi aprinde fitilu'. Şi las-o să explodeze şi să se liniştească.

- Aşa o să fac. Văd eu cum o conving...

- I-am zis şi ei să-şi dezlege limba; şi a zis şi ea despre lapte. Am discutat ceva-ceva, să ştii! Iar impresia mea e că ţi-am netezit serios drumu' la discuţia asta. Nu trebuie decât să propui şi să încerci. Auzi, bă? Hai să-ţi mai zic una! Ştii ce cred eu?

Ce credea el? Nea Nicu zâmbea:

- Io v-am văzut când aţi venit. Şi mi-am făcut deja o impresie. Io cred că nevesti-tii i-ar place să înveţe tango "ca la carte".

Poftim?

- Şi i-ar place la nebunie să înveţi şi tu tango, alături de ea. Io cred că nevastă-ta îşi doreşte un CD cu tango-uri şi pe tine. Şi vreo două luni în care să nu fiţi deranjaţi.

I-auzi1 Bufni în râs... şi clătină capul:

- 23 plus 14.

- Da' nici nu poate acu', bă! Tu ai putea să dansezi tango dac-ai avea nişte bile de două kile bucata atârnate de gât?

Aoleu! Aoleu, ce expresii ieşeau din nea Nicu Cărare!

- Las-o uşor! Calm! Las-o - că-i ia vreo două săptămâni, cred, să termine cu prostia asta cu alăptatul par avion.

Ia - că că acum îi dădea lui dreptate! Şi el era de părere că Fluturaşul putea creşte mare şi frumos şi sănătos cu "formulă"! Bătrânul îl privea cu ochi înţelegători:

- Durează - că nu e cu robinet, să-l strângi şi gata! Comprese, legături, dureri... Tre' să se ducă la doctoru' ei, să vadă ce medicament i se potriveşte...

Şi uite că şeful lui era aşa de preocupat de problema lactaţiei Anei... că începu să râdă:

- Bre, nea Nicule - io nu m-am gândit niciodată că matale ştii de-astea!

Pară "la mişto" palma zburată spre el "la mişto"... Nea Nicu Cărare era în elementul lui. Şi era fericit. Era aşa de fericit că erau aici, în castelul lui, şi-l lăsau să tropăie în voie prin vieţile lor private şi-i ascultau sfaturile şi-i cereau părerea şi apreciau fiecare cuvânt pe care-l auzeau la adevărata lui valoare...

Puţin mai târziu, probabil că nea Nicu o să-i trimită să se plimbe pe-acolo; şi-o să ia copiii la o discuţie. În privinţa asta, avea unele reţineri. Bănuia deja ce-o să vorbească nea Nicu cu ei. Nu erau cuvintele pe care ar fi vrut el să le audă prinţul şi prinţesa. Nea Nicu îi va încuraja să se ia de mânuţe şi să fie întotdeauna pregătiţi să se descurce singuri - fără mami şi tati. Şi nu era de acord cu asta. Erau copiii lor. Ai lui şi-ai ei. Aia nu era o creştere sănătoasă. Nici el, nici ea nu făcuseră copii doar ca să-i facă! Şi totuşi...

Şi totuşi, o să-l lase să vorbească cu ei. Şi-apoi o să facă ceea ce voia el să facă. N-o să elimine copiii din vieţile lor! Nu era nebun! N-o să le confişte mama! O să le-o fure uneori... preţ de-o zi sau două...

Nea Nicu trecuse la discuţia despre afaceri. Pe-aia o ştia toată, cum se spune! Şi chiar dacă ar fi vrut să fie atent la ea, zău că nu putea! În minte îi stăruiau sfaturile bătrânului; în suflet simţea durerea aia surdă, pentru că în seră erau o mulţime de obiecte ascuţite şi tăioase...

Ana-Maria

Sera lui Nicu Petriceanu era fantastică. Era, de fapt, un fel de grădină acoperită. Avea foarte multe flori, foarte frumoase, înflorite ca la expoziţia mondială de floricultură... Era cald aici; era foarte bine. Ei se plimbau fără geci. Mergeau încetişor spre banca din capătul serei, unde nea Nicu amenajase un fel de colţişor-ascunziş...

Se plimbaseră prin seră mai mult de jumătate de oră. Nici Florentina, nici Léon nu spuseseră vreun cuvânt despre tati; sau despre urletele lui tati. Sau despre "mami şi tati". Vorbiseră numai despre flori - şi despre sala cu armuri, unde tati le arătase costumele de cavaleri şi săbiile. Păruseră suspect de calmi, de parcă se vorbiseră şi se înţeleseseră să se alieze şi să păstreze secretul alianţei...

Acum, copiii "aveau şedinţă". Nea Nicu venise, îi luase, o rugase să aştepte cuminte acolo, iar după 30 de secunde intrase Ştefan. Era evident că prinţul şi prinţesa spuneau acum "tot", iar pe ei îi aştepta o cină extrem de apăsătoare...

- Nu ştiu ce le spune; dar mă îndoiesc că voi fi de acord cu el.

Sâsâi uşor... Soţul ei nu protestă nicicum. Nici măcar aşa, cu un deget care s-o gâdile sau s-o certe pentru contrazicere! Ştefan al ei era îngrijorat rău... Se apropiau de banca de două persoane... iar soţul ei sparse din nou tăcerea:

- ... Nu cred că plecăm azi spre casă.

- Nici o problemă. Mie îmi place aici...

Ştefan dădu să se aşeze pe bancă; profită de absenţa spătarului şi-l răsuci şi-l trase ca s-o încalece... Era uimit; dar atunci când ea se aşează tot aşa, în faţa lui, ochii verzi se plecară grăbiţi...

Îl privea şi se gândea... Şi îl cântărea şi-l măsura şi redescoperea gândurile alea de demult...

Era un om normal. Un bărbat "bine" - nu "foarte bine", că nu era stripper... Nu era mai mare, sau mai înalt, sau... Era un om normal, la 1,85 şi vreo 80 de kile. Şi totuşi, o iubea atât de mult! În "ambalajul" din faţa ei erau şi oase, şi carne, şi sânge, şi... Şi dragoste. Multă! Oare unde încăpea atâta dragoste în el? Acolo, înăuntru, în dreptul celui de-al treilea nasture al cămăşii, era sufletul lui. Unde ţinea Ştefan toată dragostea aia uriaşă? Locşorul era atât de mic! Dragostea era atât de mare! Unde-o ţinea?

Ochii verzi se ridicară încet... şi-o priviră lung...

Ştefan Ionescu, bărbatul din faţa ei, o iubea. Mult. Atât de mult, că atunci când se uita la ea, n-avea ochi nici chiar pentru copiii lui! Îşi dădea seama acum de ce nea Nicu era aşa îngrijorat - ea avea reputaţie de mamă ideală iar Ştefan nu-şi mai dorea decât să fie fericit în doi... Ştefan era atent la ea - doar la ea. Unica lui preocupare, ea era! Zâmbetul ei, gândurile ei, starea ei de spirit, papucii ei, posibilitatea ca nasul ei să aibă nevoie de-un şerveţel în următoarele cinci minute... Cam aşa era noul Ştefan - cel trecut printr-o alarmă de opt luni de zile. Cel care trecuse periculos de aproape de moarte - şi se gândise, zi de zi, că habar n-avea unde era soţia lui, fără de care el nu putea trăi. Noul Ştefan îşi rearanjase priorităţile şi-şi dorea acum din tot sufletul să se bucure la maximum de ceea ce avea el mai de preţ - adică de ea. Noul Ştefan nu s-ar mai fi îndepărtat de lângă ea - pentru nimic în lume! Noul Ştefan regăsise sentimentele de demult - alea pe care viaţa de familie, copiii şi liniştea înconjurătoare le estompaseră, încet-încet. Ştefan voia să înveţe tango... s-o ţină pe braţul lui şi...

Ştefan, cel de acum, nu-şi mai dorea copii. Ştefan socotise bone, bodyguarzi şi activităţi extraşcolare. Multe. La petrecerea de Crăciun din Aurari, când ridicase microfonul, îşi privise tatăl şi spusese o minciună înfiorătoare...

Nici ea nu mai voia copii. Avea trei. Îi ajungeau. Ea, la 29 de ani, îşi dorea... Îşi dorea să fie fericită. Şi iubită. Îşi dorea să-l strângă în braţe oriunde, oricând, oricum - şi să ia CD-ul cu tangouri şi să încuie uşa şi să... Ciudat! Oare ajunsese să-şi dorească acum viaţa pe care Ştefan Ionescu i-o propusese atunci când o scociuise şi-o dusese la Cernica? Oare revenea la mintea copiilor?

Gândul ăla năzdrăvan o făcu să zâmbească... Şi cum el o privea lung şi nu-şi permitea să-şi clintească mimica serioasă, se aplecă uşor şi lăsă fruntea pe umărul lui. Soţul ei o sărută pe păr... OK! Hai să încerce măcar să-l avertizeze că "venea furtuna":

- ... Trebuie să-ţi spun ceva. Dar nu pot să-ţi spun acum. Când ajungem acasă, îmi promiţi că stăm de vorbă?
- Da. Promit că, atunci când ajungem acasă, stăm de vorbă.
- ... Şi promiţi că nu mă întrerupi?
- Da.
- ... Promiţi că nu te superi?
- Jur că nu mă supăr.
- Nu vreau să juri; vreau doar să promiţi...

Ştefan lăsă capul pe umărul ei... Oftă greu:

- Iar eu îţi promit că o să fac o vrajă mare şi-o să-mi dezleg gura şi cuvintele... Şi-o să încerc să nu te supăr...
- Mi-aş dori foarte mult să fii sinceră. Să nu te mai întrebi dacă cuvintele tale mă supără sau nu - să le spui şi gata.
- ... Asta-i partea cea mai grea... pentru că te iubesc - şi nu pot să te întristez...
- Şi încerci din greu să te cenzurezi, să nu rosteşti gândurile care m-ar putea întrista...

Aprobă încet:

- Da - nu pot să te întristez. Nu pot să-ţi fac rău. Ce să fac - te iubesc...
- Încearcă să faci aşa ca mine. Răcneşte. Bate cu pumnu' în masă, răcneşte şi impune-te. E greu şi doare al dracului de tare - dar e important să spui tot ce te apasă. Tot ceea ce simţi tu că nu e OK.
- ... O să am pregătit un bilet... în caz că n-o să pot totuşi să vorbesc...

Iar el aproba ideea ei... Ea l-ar fi întrebat ce crede el că discută nea Nicu cu copiii - dar asta i-ar fi arătat lui că stăteau împreună, doar ei doi, iar mintea ei zbura acum altundeva decât la ei doi. Aşa că nu-l întreba nimic...

Hm! Învăţa repede - şi se adapta repede! Fusese nevoie doar de discuţia cu nea Nicu - şi uite că făcea progrese, cum se spune! Întoarse uşor capul spre el...

Deci erau singuri, în sera lui Nicu Petriceanu... Zâmbi, simţind că roşeşte rău:

- Mi-e dor de tine...
- Nu-mi aduce aminte cât face 23 plus 14...

Numai că, de data asta, nu se mai rupsese nimic. Aşa că, după părerea ei... care era extrem de grăbită să se întoarcă odată acasă...

Nu. N-o să reuşească să-i spună asta. Nu acum şi nu aici! Trebuia să facă ceva... Trebuia să facă urgent ceva, pentru că fiecare secundă de tăcere a ei îi arăta lui cât de multe avea ea de spus - şi nu putea scoate un sunet...

Îl cuprinse uşor cu braţele. Şi-l sărută pe gât. Şi şopti, în romanes:

- Dar mie mi-e dor de tine. Rău. Aşa că nu mă interesează cât face 23 plus 14.
- Numai că pe mine mă interesează. Pentru că e vorba de sănătatea ta.
- Mă simt foarte bine.
- De ce regina mea încearcă să mă convingă să-i fac rău?

La dracu! Se grăbi să se ridice - şi să fenteze mâna care dădu s-o apuce de braţ! Şi porni grăbită spre uşă - că dacă el nu voia să facă cum voia ea, nici n-aveau ce discuta! Şi nici n-aveau de ce să mai stea aşa acolo, ca doi porumbei!

Apucă să facă doar doi paşi - soţul ei o ajunse din urmă. Şi-o răsuci şi-o prinse cu putere de braţe:

- De ce-mi faci asta?
- Ce-ţi fac?
- Chestia asta! Crezi că mie nu mi-e dor de tine? Dacă nu te-am trântit pe saltea în secunda doi, crezi că n-aş face-o? Dacă n-aş şti cât fac 23 plus 14, crezi că nu te-aş vrea?

Negă scurt:

- De ce crezi că dau mai mult de-un arpagic pe interdicţia asta?
- Ano, tu te auzi ce spui?
- Da. Şi vreau să mă trânteşti pe saltea.

Ştefan îi dădu drumul - şi o cuprinse, mult mai uşor, de mijloc:

- De ce, Ana? De ce acum? Am fost departe unul de celălalt opt luni! De ce nu mai putem să aşteptăm încă nouă zile?
- Pentru că te vreau! Şi mi-e dor de tine!
- Şi mie mi-e dor de tine! Dar e periculos!

Periculos, pe dracu! Nu voia el şi pace! Îl împinse uşor, dar el strânse braţele:

- E periculos, Ana. Nu vreau să-ţi fac rău.

Da, bine, hai s-o lase aşa! Şi să nu mai discute despre asta! Se poate?

- Ana...

Nu voia să-l privească, nu voia să mai discute, nu mai voia nimic! Nici măcar pe saltea nu mai voia!

- Te-ai supărat pe mine?

"Nu. Acum mă laşi în pace?" Ştefan o privea lung, dar refuza să-i citească gândurile... Şi uite că o strângea şi mai tare în braţe! Îl împinse şi ea mai tare! Iar el o strânse şi mai tare! Îl îmbrânci de-a binelea! Iar el o luă pe sus! Şi-o răsuci în loc! Şi-o lipi bine-bine de el şi-i apăsă capul pe pieptul lui! Gata - acum va pune picioru'-n prag!

- Hai să
- Hai să nu mai discutăm acum. Hai să ne amintim că, după ce l-ai născut pe Léon, n-ai trecut prin depresia aia ciudată; eu cred că depresia de atunci s-a adăugat la depresia de acum. Şi de-aia eşti aşa supărată...

Deci depresia era...

Cum spusese nea Nicu? Spusese că ea nu putea vorbi decât între proprii pereţi, iar el se cenzura rău de tot în castelul ăsta. În concluzie, ea tăcea şi-l înfuria pe el - iar el încerca să se controleze, pentru că trebuia să se cenzureze... Oftă greu:

- ... Mă ierţi?
- De ce să te iert?
- Pentru scena de adineauri.
- Te-am iertat deja. Şi te-am înţeles. Şi îţi promit că, după ce ajungem acasă, culcăm copiii şi discutăm. Promit că n-o să mă supăr, indiferent ce-or să-mi audă urechile...

El promitea orice acum, numai s-o ştie pe ea un pic mai liniştită... Prea bine! Sărută sufletul ăla minunat, ascuns sub cel de-al treilea nasture al cămăşii, şi zâmbi:

- Te iubesc...

"Şi te chinui rău de tot şi pe tine, şi sufletul tău, şi nervii tăi..."

Ce să facă, dacă era mută şi emotivă şi trecea, totuşi, printr-o depresie post-partum amplificată mult de absenţa Fluturaşului şi de noul ei rol de "regină şi mai şi"...

Ştefan

Nea Nicu Petriceanu era fericit. Asta se vedea cu ochiul liber tocmai din New York - bătrânul înfuleca la propriu cina şi era tot un zâmbet! Copiii turuiau - povesteau, completându-se unul pe celălalt, cum şi petrecuseră ei timpul în casa lui Sami. Nea Nicu ştia deja asta; dar îi pusese să povestească, pentru că livingul ăla "regal" era înfiorător atunci când în el răsuna tăcerea...

Bătrânul înghiţi şi vâjâi războinic cu furculiţa:

- Şi-acu' o să începeţi şcoala, nu-i aşa?

- Daa! Abia aştept! Sunt foarte bine pregătită!

- Serios? După ce-ai chiulit atâta timp?

- Da-da! Am făcut temele cu mami! Abia aştept să mă întorc la şcoală! Cred că o să mă asculte mult...

- Îţi dai seama că nu scapi - după atâta chiulit...

Florentina îşi scutură scurt buclişoarele şi zâmbi:

- Da' mie îmi convine. Că am învăţat şi fac faţă.

- Şi te vede doamna că ştii totul şi te pui bine cu ea...

Ea aproba şi râdea...

- Iar tu, Léon? Tu eşti la grădiniţă, da?

- Da. Şi sunt sigur că n-o să fie nici o problemă faptul că am lipsit.

Prinţul îi aruncă lui o privire plină de subînţelesuri, făcându-l pe nea Nicu să râdă pe tăcute... Ana zâmbi:

- Şi tu eşti foarte bine pregătit.

Nea Nicu se grăbi să intervină:

- Daa, mai ales la aikido! Apropo, copii! Voi ce planuri aveţi cu aikido ăla? Vă mai ţineţi de el?

Da' ce-i venise? Îl privea lung şi nu înţelegea de ce nea Nicu le amintise copiilor tocmai despre "sportul cu bătăi"... Florentina se grăbi să răspundă:

- Păi noi am vrea să continuăm. Dar aşteptam să ne întoarcem acasă, să treacă Anul nou...

- Prinţeso, ascultă aicea la mine sfatu' unui om bătrân! Atunci când e vorba de ce vrei tu, nu lăsa pe mâine ce poţi face azi!

Aoleu! Pe-asta, Florentina n-o s-o uite câte zile-o avea! Vai de pielea lui! Prinţesa se întoarse spre el şi-i oferi zâmbetul ăla "special pentru tati al ei":

- Tati, oare există în Cannes vreo şcoală de aikido?

- Nu ştiu. Ne interesăm. Dacă nu există, sigur sunt vreo trei la Nisa.

- ... Păi şi...

- Şi?

- ... Şi ne laşi să ne ducem la aikido la Nisa?

Erau amândoi perplecşi... Aprobă:

- Da. O să aveţi bonă, maşină, şofer, mulţi bodyguarzi... Aşa că nu va fi o problemă să mergeţi la aikido la Nisa.

Florentina se repezi de gâtul lui nea Nicu. Léon se grăbi să coboare şi el de pe scaun şi să-l îmbrăţişeze pe cel care deschisese discuţia... şi care îi bătea uşurel pe umeri şi se gândea la nepoţeii lui, mult prea preocupaţi cu alte chestii, alte persoane...

- Numai că la chestia asta îmi sunteţi datori!

- Sigur, nenea Nicu! Orice vrei tu!

Ee, Léon mai avea de învăţat în materie de "întors serviciul"...

- Vă place aikido. OK; dar trebuie să studiaţi şi ceva un pic mai civilizat.

Oopaa... Redeveni atent şi-şi concentră privirea spre farfurie. Nea Nicu sesizase tăcerea Anei şi încerca acum să-i facă lui toată treaba, să-i netezească lui toate drumurile...

- Florentina, ţie ce altceva ţi-ar mai place să înveţi? În afară de aikido?

- Păi... Nu ştiu.

- Gândeşte-te la o activitate pentru fetiţe. Pictură, dans, muzică...

- Cred că mi-ar place dansul.

Ana ce părere avea?... Era de acord.

- Iar tu, Léon?

- Aa, mie mi-ar place să învăţ limba chineză!

- Da' şi mie mi-ar place să învăţ engleză!

- Da' tu ce te bagi? Că mă întreba pe mine!

- Ia vezi - că eu sunt mai mare!

- Şi ce dacă?

- Gata, copii!

Amândoi se opriseră instantaneu...

- Léon, da' de ce tocmai chineză?

- ... Uite-aşa. Că nu pricepeam nimic din ce zicea Liwei. Şi sunt sigur că, dacă aş fi ştiut chineză, aş fi putut să-i zic lu' mami ce vorbeau chinezii sub geamul nostru, în Lyon.

La naiba! Războiul ăsta făcuse pagube imense... Nea Nicu întinse mâinile spre copii - şi le oferi câte trei degete:

- Fiecare are trei opţiuni. Una este aikido, da?

Strângea câte-un deget, iar ei aprobau...

- Vă mai rămân două. Gândiţi-vă bine şi scrieţi-le pe-o hârtie. Şi mâine, când ajungeţi acasă, vă băgaţi părinţii în şedinţă şi negociaţi!

Amândoi erau de acord. Iar el tocmai îşi amintise că şi Ana lui voia "să-l bage-n şedinţă"! Şi cum el unul nu mai avea răbdare până mâine seară, strânse uşor mâna reginei lui:

- După ce mâncăm, pornim spre casă?

- Cum vrei tu.

Cum vrea el? Hm - nu-l ajuta deloc... Se întoarse spre gazda lor. Şi fu întâmpinat de doi ochi încruntaţi, care-l pălmuiră scurt...

"Da, bre, nea Nicule! Eu te înţeleg! Da' dumneata mă înţelegi, că Ana mea nu poate vorbi decât în casa ei? Şi-or să năvălească şi copiii peste noi?"

Nu, nu-l înţelegea. Îi ordona să nici nu se gândească să repete cuvintele alea! OK! Plecă privirea spre propria farfurie:

- La urma urmei, e târziu. Şi e un drum de 800 de kilometri...

Fu rândul ei să-i strângă mâna:

- Iar tu eşti obosit. Iar afară e iarnă.

Avea dreptate. Era obosit, afară era iarnă iar ei erau cu copiii. Nea Nicu zâmbi:

- Copii, ştiţi ce vă propun eu?

- Ce, nenea Nicu?

- Eu vă propun să vă culcaţi târziu azi!

Daa, bineînţeles că şi ei voiau asta! Bătrânul începu să râdă:

- Eu zic să-i lăsăm pe părinţii voştri cu ale lor şi să vă citesc eu povestea azi!

Cum-cum? Iaca...

Undeva, în subconştient, ştia că "minunea" i se datora ei - nu lui. Nea Nicu o iubea pe Ana - nu pe el. Nea Nicu Petriceanu era vrăjit de Ana-Maria Ionescu. Şi de copiii ei. Bursucul, cum i se spunea lui mai nou, nu-l putea determina pe omul ăsta să se joace de-a bunicul cu copiii altuia. Şi nici să-l facă să-şi consume timpul, nervii şi inteligenţa ca să găsească rezolvări pentru timpul liber al copiilor altuia. Ea, în schimb... Ea nici nu trebuise să deschidă discuţia despre asta! Ea, de fapt, nu trebuia să ceară nimic. I se oferea instantaneu totul. Ea era fermecată...

Ana-Maria

Răsuci cheia şi se întoarse, încet...

Soţul ei era serios. Îşi căuta pijamaua, în troller. Avea gesturi un pic grăbite - şi se vedea clar efortul de-a o găsi cât mai repede, de-a se ascunde cât mai repede în baie...

Gata. O găsise. Şi se ascunsese. Încuiase uşa... Interdicţia aia era o pacoste uriaşă de tot!

Se aşează pe marginea patului. Nu ştia cum să facă! Nu ştia ce să facă, să poată să împace pe toată lumea cu toată lumea, dar şi cu ea însăşi...

Ea îl voia pe el. Doar pe el. Îl voia atât de mult, încât plecase odată cu el de la masă şi nu se întrebase în ce cameră, la ce etaj şi în ce corp al castelului dormeau copiii ei în noaptea asta! Nu se întrebase unde e laptopul, dacă tanti Perla îl chemase pe Grasu cu laptopul lui... Nu se întrebase ce mai face Fluturaşul. Nu se întrebase dacă-i plăcea laptele, dacă bea 30 de mililitri, dacă avea colici, dacă...

Luă telefonul... Mesaj nou...

"Tanti Perlo, te rog să-i amesteci laptele."

Nu, nu era bine. Femeia aia n-o să înţeleagă - şi-o s-o sune, făcându-l astfel pe Ştefan să urle...

"Tanti Perlo, vreau să înţarci băiatul."

Şi mai rău - suna socrul ei, să urle la ea!

"Tanti Perlo, ce să iau ca să se oprească laptele?"

... În formula asta, sunau amândoi - şi urlau la soţul ei, că n-avea grijă de lăuza depresivă şi-o bătea la cap să plece odată în croazieră! Ce să scrie? Cum să scrie?

Bătea cu degetul în telefon... şi nu ştia...

Mi-am pus gheaţă şi am aruncat biberoanele.

Send. Lăsă mobilul pe noptieră şi se lungi în pat. Aştepta ca soţul ei să termine duşul, pentru că trebuia să meargă la baie şi să golească un pic din "fabrica de lapte". Trebuia s-o stropească cu apă rece, că o durea destul de rău...

Se gândea la Florentina; îşi amintea şi de Narcis. Se întreba în ce măsură era bine să se înfurie foarte tare mâine, ca să urle, ca să-l înfurie şi pe el şi să-l facă să redecoreze - ca să se sperie şi să piardă laptele...

Nu ştia cum să facă... Şi se simţea ultimul jeg uman care făcea un copil şi-apoi îl abandona pe la rude - şi nici măcar nu voia să-i trimită nişte lapte, când şi când...

Poate că era un jeg uman, aşa cum îi venea să-şi spună. Numai că nu putea fi altfel. Trebuia să fie egoistă. Trebuia să fie aşa cum voia ea - aşa cum voia sufletul ei. Da, îşi iubea copiii; dar pe soţul ei îl iubea mai presus de oricine şi orice! Aşa că era un jeg uman... care se asigura că, peste nouă zile, va fi extrem de fericită. Oprirea laptelui era un proces de durată. Şi-şi amintea că atunci, demult, citise pe net cum că tăticii erau uneori inhibaţi de faptul că "fabrica de lapte" producea lapte...

I se făcea somn. Iar dacă adormea acum, mâine dimineaţă se grăbeau spre spital - s-o mulgă cu pompa şi să-i calmeze intravenos durerile. Aşa că decise să se ridice - şi să aştepte în picioare.

Ştefan

Ana-Maria făcea duş. Adică avea el senzaţia că făcea duş...

De-un sfert de oră era în camera aia. La început, probabil că scosese lapte. Dar îl aruncase, probabil, din simplul motiv că n-o văzuse intrând înarmată cu biberonul! Nu-şi permitea să spere că nea Nicu îl ajutase chiar atât de mult; se gândea deci că soţia lui uitase biberoanele la Cannes. Nu-şi permitea să spere, ca să nu trăiască o cruntă dezamăgire...

Căscă cu poftă - mm, ce somn i se făcuse! Ridică privirea spre gura de aerisire... Era foarte posibil ca nea Nicu să vrea să-i împiedice să discute acum. Iar pentru asta, cu siguranţă, le-ar fi pus "praf de somn"! Bătrânul obişnuia să facă de-astea...

Uau, ce căscat! Acum simţise cum îi trosneşte maxilarul! Şi cum îi trosnesc toate oasele! Căscatul plus întinsul tuturor muşchilor egal nani...

Gata. Zăcea ca o plăcintă abandonată pe pat...

Ana era tot la duş. Auzea clar duşul. Realiza acum că, dacă ea va ieşi şi-l va vedea încă treaz, exista riscul să redeschidă subiectul... Se întinse din nou, bine-bine, şi închise ochii.

29 decembrie 2011 - joi

Ştefan

Hei! Cât era ceasul? Dădu să se ridice, dar... Dar mâna ei nu-i dădu drumul. Ana-Maria zâmbea:

- Neaţa, iubire...
- Neaţa, iubire.
- Spune-mi, te rog: nu-i aşa că ai fost extrem de obosit, aseară?

Poftim? Se grăbi să răspundă cu precauţie:

- Am fost destul de obosit...
- Ba cred că am fost amândoi extrem de obosiţi. Când m-am întors de la duş, sforăiai în toată regula; şi imediat cum m-am lungit lângă tine, am adormit buştean!

Aproba încet cu capul; şi ea aproba şi ridica degetul, indicând spre gura de aerisire... O trase în braţele lui:

- Păi, bine că ne-am odihnit! Auzi? De ce eşti tu atât de frumoasă?
- Nu ştiu; ca să pot să te fac să te îndrăgosteşti de mine?
- Cine ştie...

O trase un pic mai sus... şi simţi imediat sutienul, pe sub bluza de pijama. Decise instantaneu să nu spună nimic, apropo de schimbarea asta; soţia lui zâmbea atât de frumos...

"Uite, vezi? Acum era momentul ideal... ştii tu!" Tăcea, bineînţeles, şi se uita la ea şi-şi ascundea cu mare grijă gândurile...

- Crezi că copiii s-au trezit?
- Aa, bineînţeles! Sau credeai că au dormit şi ei aşa de bine ca noi?

Nea Nicu nu era nebun, să anestezieze minorii! Soţia lui se ridică şi se întinse lung, cu poftă:

- Atunci eu zic să ne trezim şi noi. Că cine ştie ce le mai spune...

Diseară va avea o problemă. Uriaşă. Diseară, în dormitorul ei, Ana o să urle şi-o să plângă şi-o să rupă toate textilele de pe el! Iar el trebuia să reziste! Mm...

Ana-Maria

Castelul lui Nicu Petriceanu era imens - şi era superb. Se simţea "ca-n Versailles". Se simţea ca într-o poveste cu regi şi regine şi candelabre uriaşe de cristal... Exact ca ăsta de-aici, din salon! Sigur, candelabrul contrasta flagrant cu plasma gigantică - dar era în ton cu mobilierul. Canapeaua era "proaspătă" - dar tapiţeria se potrivea de minune cu mobilierul...

Era linişte. Adică auzea o melodie superbă, orientală. Iar pe canapea se vedeau trei capete - unul de adult, două de minori. Se uitau la imaginile incredibile... rupte parcă dintr-un ghid turistis făcut "ca la carte"... Simţi nevoia să rămână aşa, incognito; aşa că îşi trase soţul înapoi şi se opri. Ştefan păru că o înţelege, pentru că nu-l alertă pe nea Nicu...

Imaginile de pe ecran erau dintr-o ţară arabă. Nu ştia din care - dar şi bărbaţii, şi femeile erau "deghizaţi". Şi uite şi nişte cămile! Tii - habar n-avusese că acolo, în deşert, cămilele purtau nişte măşti croşetate, ca chirurgii! Şi uite că aveau şi ciucuri - mari! Alea erau cămile "turistice"! Dealtfel uite şi turiştii - îmbrăcaţi foarte turistic, înconjuraţi de bărbaţi şi femei "deghizate" care le ofereau tot felul de chestii apetisante. Iar ăsta era interiorul unui hotel. Era "ca-n filme". Ca-n visele alea frumoase cu ea şi el îndrăgostiţi, răsfăţându-se şi iubindu-se rău de tot... la ultra-all-inclusive...

Şi uite şi Burj Al Arab. Deci, nea Nicu Cărare le arăta copiilor unde-or să-şi petreacă părinţii lor "luna de miere"...

Bătrânul le spuse ceva, în şoaptă, şi se ridică. Copiii nu reacţionară nicicum - fascinaţi de uriaşul perete de sticlă care despărţea ac-

variul de turişti. Prin "acvariul" ăla pluteau nişte rechini... parcă...

- Copiii voştri sunt fantastici!

Aprobă - aveau doi copii fantastici...

- Am vorbit azi-dimineaţă cu ei. Le-am spus cum stau lucrurile şi care e rolul şi rostul lor - şi mi s-au părut dornici să facă ceea ce au ei de făcut. Adică să crească şi "să se destupe la minte" cât mai bine, cât mai mult şi cât mai repede. Le-am spus că ei trebuie să se ridice la nivelul lui tati - care e cel mai "destupat" din toată Franţa. Au fost de acord; aşa că au scris nişte cursuri de limbi străine pe bileţelele alea...

Copiii voiau să înveţe limbi străine. Asta era perfect - o să le prindă bine să ştie cât mai multe limbi străine!

- Şi, după cum vedeţi, se uită deja la ceea ce-o să vedeţi voi peste vreo două luni, aşa. Şi cum ei vor şti deja chestiile alea, or să stea cuminţei acasă şi-or să-şi vadă de şcoală şi de grădiniţă şi de activităţile extraşcolare.

Ea una nu avea ce să spună. Adică nu putea să spună nimic. Privea ecranul, pentru că nu-şi putea lua ochii de la răsfăţul ăla obscen, şi tăcea... Ştefan era mult mai obişnuit cu imagini de genul ăla; aşa că el îi răspunse:

- Să ajungem noi la momentul plecării - şi vedem atunci dacă îi învoim de la şcoală şi grădiniţă... sau nu!

- Ştefane, eu sunt şefu' tău. Da?

- Da, nea Nicule.

- Atunci notează. Înainte de artificiile de Anul nou, lămureşte problema cu chinezu'. De pe 1 ianuarie până pe 1 martie, mută-te în birou - şi pune pe picioare Serbia şi Rusia. De pe 1 până pe 8 martie, du-ţi nevasta în Aurari şi las-o să doarmă. Iar pe 9 ia-o, du-o la avion şi aterizeaz-o acolo.

Şi arăta spre ecran. Ştefan îşi pocni scurt călcâiele, zâmbind:

- Să trăiţi, am înţeles!

- Bă!

Se grăbi să-l ascundă în spatele ei - şi sâsâi, visătoare, cu ochii la turista care stătea comod în camera ei, citea o carte şi mai ridica uneori privirea spre peretele de sticlă al acvariului... uriaş... Aha! Întinse mâna spre ecran:

- Uite! Uite, nea Nicule! Au şi activităţi pentru copii!

Nea Nicu mârâi în romanes:

- Fă, nu mă face să mă repet!

Bufni în râs:

- Nu, nea Nicule! Doamne fereşte! Am priceput! Noi doi şi-o umbrelă...

- Ba voi doi şi-o armată de bodyguarzi! Că dacă te pune necuratu' să te deghizezi pe-acolo, ne-arunci într-o alarmă de-aia de n-o putem duce toată!

Râdea şi nega grăbită - nu, n-o să rişte să se deghizeze în patria şeicilor bogaţi şi extrem de atenţi la damele "bine" din jurul lor! Doamne fereşte...

- Veniţi încoace!

Da - chiar era cazul s-o dezlipească de-acolo! Rămăsese cu gura căscată la imaginile alea! Nea Nicu îi luă pe amândoi de braţ şi-o trase spre el. Şi şopti:

- Ascultaţi-mă bine - şi puneţi mâna şi faceţi ce zic eu! Ăştia micii sunt deştepţi foc - sunt soiu' ăla care învaţă din experienţe şi din observaţii. Lăsaţi-le libertatea de a vedea şi a experimenta. Voi aveţi fată-n casă la Cannes - da' ei trebuie să ştie să se descurce singuri. Angajaţi-le câte-o bonă - de-aia care ştie şi practică, şi şcoală, şi psihologie. Daţi-le câte cinci bodyguarzi, o blindată şi-un şofer. Şi-un card. Şi lăsaţi-i să înveţe şi să se destupe. Altfel, or să fie nişte răsfăţaţi împiedicaţi pe care-o să-i ducă de nas orice puştan cu patru clase şi şcoala vieţii.

Aproba încet cu capul... Nea Nicu întoarse capul spre plasmă; se folosi de momentul ăla ca să-şi privească lung soţul...

"Tu ce zici? E bine? E momentul să-i lăsăm să se descurce?"

"Da. E bine să-i lăsăm să se descurce."

"Da' nu sunt prea mici?"

Ştefan zâmbi şi redeveni atent la nea Nicu... Da, ştia şi ea că era mămoasă şi protectoare şi foarte grijulie când venea vorba despre micuţii ei...

- Ia fiţi atenţi!

Şi-i întorcea din nou spre plasmă...

- Aşa vreau să vă văd, de pe 9 martie încolo. Ia - duceţi-vă acolo, la canapea, staţi jos şi luaţi notiţe! Şi vedeţi - că vă trimit acolo cu tot cu detectiv! Şi-i cer zilnic raportul şi filajul video!

Ia uite ce-o aştepta... Rolls Royce... Intrare "triumfală"... cu patru inşi care-or s-o servească cu tot felul de chestii... Cu mulţi angajaţi pe margine, uitându-se la ei... Cu propriul "ghid"... Lift personal... Îşi strânse scurt soţul de braţ:

- Ştefane, taie elicopteru' de pe listă!

- OK.

Hait - că ăla era apartamentul... Masă de 12 persoane... Piscină personală... Apartament cu scară interioară... Canapea cu zeci de locuri...

Ceva era în neregulă acolo. Nea Nicu Cărare făcea abstracţie de copiii din imagini. În mare parte din imaginile alea apăreau şi copii. Fetiţe şi băieţi până-n 12 anişori. Turişti. Nea Nicu îi trimitea pe ei acolo fără copii. Plecă privirea spre căpşoarele brunete...

Nu spuneau nimic. Se uitau la imaginile alea, vedeau şi ei copiii şi... Şi nu spuneau nimic. Hm...

Ştefan

Foarte interesante imaginile din clipul ăla. Foarte "instructive". O să-l caute pe youtube - sau o să i-l ceară pur şi simplu. Se îndoia că îi vor fi de-ajuns 7 zile, ca să treacă amândoi prin toate experienţele alea; deci, probabil că or să petreacă în Dubai două săptămâni. Şi probabil că vor lăsa totuşi copiii acasă. Chiar dacă o să le fie îngrozitor de greu...

Micul dejun părea apetisant; lui nu-i prea era foame, mai ales că simţea o nevoie teribilă să aducă laptopul şi să rezerve cea mai afurisită, completă şi complexă şi luxoasă experienţă pe care-o oferea hotelul ăla! Ana lui, în schimb, mânca cu poftă. Iar nea Nicu parlamenta cu copiii...

- Auzi, nenea Nicu?

- Sigur că aud! Strigi îndeajuns de tare ca să te-audă şi Rosa, de la parter!

Râdeau cu toţi, inclusiv Léon al lui!

- Nenea Nicu, vreau să-ţi zic o chestie.

- Păi zi-i - că te-aud!

- Nenea Nicu, să ştii că a fost frumos filmu' ăla cu Dubai. Mi-a plăcut. Da' n-aş vrea să merg acolo.

Gata! Lăsă furculiţa pe farfurie, trase aer în piept şi... tăcu.

- Serios, nenea Nicu! E frumos, e plin de mâncare, da' eu nu pot să mănânc atâta! Şi cu cămila cât pot să mă plimb?! Nu? Piscină avem şi acasă...

Îl privea lung şi încerca să înţeleagă ce era acum în căpşorul băiatului lui...

- Aşa că eu n-aş merge acolo. Am văzut copiii ăia din filmare. Şi cred că s-au plictisit rău de tot!

- Crezi tu că n-au distracţii pentru copii?

- Ba sunt sigur că au. Da' mie nu-mi place acolo.

- Cum să nu-ţi placă, mă? E ăl mai al dracului hotel din lume!

- Nu, nenea Nicu! Să mor io dacă nu mi-ar place să stau acasă! Şi am zis să mor io, fii atent!

Da - ăla era cel mai afurisit "pe cuvânt" pe care-l ştia Léon...

- Adică acasă e cel mai bine! E şi piscina, şi televizorul, şi calculatorul... Or să fie şi antrenamentele la aikido... Tati, dacă voi plecaţi în Dubai, noi cu cine rămânem?

- Cu bonele şi bodyguarzii.

- Şi o să avem voie să ieşim în parc?

- Da.

- Uite, eu să ştii că aş merge în parc! Serios! Acolo, la Dubai, nu mi se pare cine ştie ce! Nu cred că fac masaj şi la copii... Şi m-aş

plictisi! Să mor io!

- Da, ştiu, mi-ai spus...

Nea Nicu îşi compusese un chip trist; dar mustăcea un pic... şi "ataca" la prinţesă:

- Florentina? Tu ce zici?

- Eu? Eu nu zic mare lucru. Chestia aia mi s-a părut mult prea ruptă de realitate.

- Tu ai merge acolo?

- Eu? Eu aş dormi pe *tatami*, dacă n-aţi avea nimic împotrivă...

Se grăbi să intervină "decisiv":

- Chestia aia, cum îi spuneţi voi, este o ocazie nesperată ca să vedeţi lucruri şi locuri noi. Aşa că vom proceda ca la Disneyland. Intrăm împreună, ieşim împreună, cinăm împreună. În rest, voi la distracţiile voastre, noi la distracţiile noastre.

O spusese pe un ton hotărât. Copiii nu-şi permiteau să-l contrazică... Nici nea Nicu nu-şi permitea să-l contrazică! Aşa că zâmbi:

- Dealtfel imediat cum terminăm de mâncat, ne uităm pe laptop. Sunt sigur că au foarte multe activităţi pentru copii.

- Bine, tati.

- Şi mergeţi cu noi.

- Da, tati.

Copiii "se organizaseră". Léon, fiind mai mic, era "purtătorul de cuvânt". Era însărcinat să vorbească mult şi sincer. Că oricum "era iertat din oficiu", fiindcă era mic şi i se înţelegea nevoia de sinceritate! Florentina era "psihologul". Ea "mirosea" punctul maxim al răbdării lui tati - şi spunea "stop". Zâmbi slab:

- Ce-aţi văzut voi intră în oferta "royal". Numai apartamentul costă vreo 20.000 de dolari pe noapte. La banii ăştia, vă garantez eu că n-o să vă plictisiţi! Şi mă îndoiesc că o să stăm pe capul vostru! Aţi văzut şi voi ce de activităţi o să avem noi!

- Aa, stai liniştit, tati! Că nu e vorba de asta!

Psihologul se grăbise să-i ceară scuze pentru cuvintele purtătorului de cuvânt. Hm... Strânse uşor mâna soţiei lui:

- Tu ce zici? Crezi că o să ne plictisim?

- Sunt sigură că, din clipa când coborâm din avion, o să avem foarte multă treabă. Şi-o să ne întoarcem aşa de obosiţi...

Nea Nicu se grăbi să presare condimente în discuţia lor, ca să poată s-o schimbe mai uşor:

- Mai ştii?! S-ar putea să aveţi dreptate! Că şi eu, cică plec să mă relaxez în Elveţia! Da' vin frânt de oboseală de-acolo! Nu ştiu ce dracu îmi fac muierile alea - că toate masajele de relaxare "se lasă" cu nişte dureri şi nişte blocaje de şale...

Ehei...

- Tati, să ştii că ne-am gândit la cele trei activităţi extraşcolare.

Aprobă şi decise să fie atent - că discuţia despre "uităm de copii şi plecăm să ne distrăm" tocmai se încheiase. Şi-o câştigase el. Şi n-o să-şi lase copiii acasă. Că nu erau nici pedepsiţi, nici oropsiţi. Şi nici nu vor sta în calea lui.

Ana-Maria

Drumul fusese extrem de plăcut. Nea Nicu le dăduse un DVD cu filmul ăla de prezentare. Copiii îl revăzuseră, în maşină, pe laptop. Şi-apoi îi învăţase ea să caute pe youtube filme cu distracţii pentru copii în Dubai. Erau încântaţi. Voiau şi ei în Dubai. Promiteau să fie foarte cuminţi, să nu spună niciodată "Nu", să mănânce toate frunzele şi sosurile din filmarea aia...

Ştefan apăsa uşor frâna. Ea îl vedea pe Claude oprit în dreptul porţii, îi vedea zâmbetul şi refuza să se gândească mai departe, la Dubai. Ştia sigur că ea şi Ştefan mergeau în Dubai. Mergeau şi Florentina, şi Léon. Şi gata - nu se gândea mai departe... Nu se gândea la altceva... sau la altceva! Nu se mai gândea deloc!

BMW-ul opri lângă costumul negru. Iar Ştefan nu mai apucă să spună nimic, pentru că micuţii se repeziră să ţipe:

- Bună, Claude!

- Bună, Claude!

El râdea şi le făcea cu mâna...

- A fost linişte?

- Linişte şi pace. Am fost foarte bine păziţi.

- OK. Revenim la normal.

Intrară în curte.

- Deci duba cu "băieţi veseli" a stat chiar în poartă. Interesant...

Dacă zicea el... Adică, da! Foarte interesant! Că nu trebuia să se mai gândească la Dubai! Ştefan începu să râdă şi să fredoneze, cu accent "specific":

- Mă iubeşte serviciile / Şi ie moarte dupe mine / Toată ziua îmi face pe plac / Ca să nu-mi vină-n cap să le scap!

- La care dintre ele te referi?

BMW-ul opri în capătul aleii - iar soţul ei o privi amuzat, cu subînţeles:

- Contează?

- Aproximativ. M-am gândit să fac o statistică. Şi nişte grafice.

- N-o face. Dacă află că ţii o statistică, se vor îmbulzi "să dea bine". Şi n-o să mai vedem peisaju' de-atâta securitate şi siguranţă!

Dacă zicea el... Coborî, iar copiii o prinseră de mâini:

- Mami, hai repede!

- Hai, mami!

OK - să-i bage în vilă şi să-i trimită să inventarieze jucăriile. Şi să discute cu soţul ei...

Azi era musai să discute. Azi, nu mai puteau fenta discuţia deschisă, sănătoasă, cu toate cărţile pe faţă. Era îngrozită de perspectiva acelui moment. Nu putea nici să se gândească la cuvintele cu care să-i spună ce-avea de spus! Darămite să le şi rostească! Îi era frică...

Ba nu trebuia să-i fie frică. Trebuia să fie curajoasă. El îi spusese ei ce gândeşte - plătea acum preţul acelor cuvinte, dar ştia că îşi rostise gândurile şi planurile şi dorinţele. Ştia că acum le ştie şi ea. Ştia că "avea o şansă să se-mplinească", cum se spune...

- Vaai, maamii...

- Ce-i?

- ... Da' nu s-a schimbat nimic!

- Bineînţeles că nu s-a schimbat nimic. Ce să se schimbe?!

- ... Credeam că Isamu a schimbat mobila!

- De ce s-o schimbe?

- ... Aşa, pur şi simplu!

- Isamu îşi doreşte ca toate lucrurile să fie aşa ca înainte. Ultimul lui gând este să schimbe ceva... vreo vază, sau vreun scaun...

Copiii se luaseră de mânuţe - şi urcau scările. Ea urca în urma lor şi-şi amintea de tanti Stela...

Florentina ţâşni prima spre uşa ei, o dădu de perete şi se sprijini de toc. Şi oftă greu, din suflet:

- În sfârşit!

- Da - în sfârşit, aţi ajuns şi voi acasă.

Léon strigă, din camera lui:

- Mami, cineva a făcut curat aici!

- Sigur că da. Isabelle ştia că ne întoarcem acasă - şi-a făcut curat peste tot.

- Ce bine! Miroase aşa de frumos...

O împinse pe Florentina în camera ei:

- Hai - schimbă-te, discută cu păpuşile, povesteşte-le ce-ai mai făcut în ultimul timp...

Florentina se răsuci şi-o privi lung:

- Mami, să ştii că nenea Nicu a avut dreptate.

Serios? În ce privinţă?

- Suntem mari acum. Ne descurcăm şi singuri. Şi suntem doi - vorba aia, ne ajutăm unul pe celălalt!

Se grăbi să coboare la înălţimea ei:

- Prinţeso... Nu mai vorbi aşa de faţă cu tati. Îl doare sufletul când te aude vorbind aşa!

- Da; dacă ăsta e adevăru'?! Suntem mari!

- Şi trebuie să i-o zici tu, cu voce tare, de paişpe ori pe zi?

Florentina zâmbea încurcată şi nega...

- Ştie ce-a făcut, ştie ce-a spus şi ce-aţi auzit şi-aţi înţeles. Nu-i convine, dar nu poate da timpul înapoi, ca să ţipe în gând. Nu mai pune sare pe rană. Îl doare rău...

- Bine, mami.

Primi un pupic, iar prinţesa se grăbi spre şifonier...

- Să-i spui şi lui Léon. Te rog!

- Stai liniştită, că îi zic eu.

Bine. Şi-aşa, se părea că prinţul începuse să asculte mai mult de surioara mai mare, decât de mami! Urcă la etajul doi, intră în dormitor şi oftă greu - tocmai dăduse cu ochii de biberoane...

Nu. N-o să dea înapoi. Intră şi se grăbi spre sticlele alea de plastic. Coşul de gunoi era gol, aşa că încăpeau toate...

Ştefan

Era mulţumit de rezultat. Nu lipsea nimic de pe masa aia. Avea şi pahare de schimb - în caz că soţia lui urla şi dădea cu sticlăria de podea...

Azi, trebuiau să discute. Neapărat! Nu mai rezista el! Soţia lui trebuia să-i spună ceva foarte important! El trebuia să afle acel lucru foarte important, cât mai repede cu putinţă! Privea masa, fotoliile şi se întreba ce uitase - pentru că era nerăbdător şi nu se prea concentra...

Întoarcerea copiilor acasă fusese foarte gălăgioasă şi plină de "acţiune". Voiseră să controleze totul. El o luase pe Florentina; ea îl luase pe Léon. Îşi petrecuseră o oră aşa, despărţiţi, încercând parcă să se ascundă unul de celălalt... După care ea pregătise cina, copiii puseseră masa iar el îşi verificase "la viteză" mail-ul. Nu văzuse nimic marcat "ultra-important"; primise doar rapoartele zilnice ale consilierilor. Aşa că uşa biroului se închisese. Şi aşa intenţiona s-o lase, până mâine dimineaţă.

Oftă greu... Până acum, lucrurile evoluaseră binişor. Cât fusese ea ocupată cu strânsul cinei, el trimisese unul din bodyguarzi să cumpere tăria aia dulce şi pregătise dormitorul. Şi mutase toate armele din dormitor, în seif - aşa, ca măsură de prevedere. Putea demola mobila cu pumnii; dar refuza să se impună în faţa ei cu cuţitul. Aşa că le încuiase jos, în birou...

Deci, or să stea amândoi la măsuţă, lângă glasvand; or să privească terasa şi-or să discute... cu spatele la pat, pentru că la chestia asta nu exista nici negociere, nici derogare...

Ia să se ducă s-o aducă la discuţie! Porni spre uşă - dar uşa se deschise. Iar soţia lui îi privi lung mutra panicată şi zâmbi... Şi încuie uşa în urma ei:

- Copiii s-au dus la culcare. Sunt obosiţi - multă acţiune, multă adrenalină...

Aprobă şi-o pofti, din gesturi, să ia loc... Umplu paharele şi zâmbi:

- Pentru noi.

- Pentru noi.

Şi-acum se făceau amândoi criţă şi discutau.

Ana-Maria

Mm, ce bun era! Iar scotea aburi de alcool pe nas! Şi era dulce şi gustos... şi alcoolizat rău...

- Tu vrei să mergem în Dubai?

Aprobă scurt cu capul:

- Dar numai după ce urneşti Serbia şi Rusia. Nu sunt de acord să plecăm la distracţie şi să laşi treaba în suspensie.

Ştefan se grăbi să nege şi să reumple paharele:

- Exclus! Doar am ordin de la şefu'! În plus, ceva îmi spune că vremea nu e foarte plăcută în Dubai, în februarie. Şi-ar fi păcat să mergem acolo doar ca să ne încuiem în hotel.

- Aa, copiii sigur nu ţi-ar ierta-o niciodată! La câte filmuleţe cu piscine în aer liber au văzut...

Ştefan aproba, ea realiza că tocmai băgase copiii în discuţia despre ei doi... Oftă greu şi-şi luă paharul. Şi-l puse la gură. Şi-l ridică. Înghiţea... Gata - îl dăduse gata. Două pahare de-alea mari, de whisky, pline-ochi cu zeamă dulce şi plină de alcool...

Mamăă, ce se mai învârtea glasvandul ăla! Şi masa şi toate celelalte! Instantaneu porniseră la plimbare! În curând, probabil că o să i se facă rău... Dar trebuia să-i spună! Adică trebuia să se întoarcă acasă! Voia mult de tot să se întoarcă la el...

Lăsă paharul pe masă şi apucă puloverul. Şi-l trase repede peste cap! Repede, ca să n-apuce Ştefan să protesteze! Şi să n-apuce alcoolul s-o ţintuiască în fotoliul ăla! Se ridică, se răsuci şi se aşeză în braţele lui...

Se aşteptase la un refuz. La o rugăminte. La un "Ana" oftat. Când colo, Ştefan se ridică cu tot cu ea! Îu! Şi uite că o ducea la pat! Păi...

"Păi hai, Ştefane, să jucăm amândoi până dimineaţă!"

Fu aşezată pe pat - şi abandonată acolo... Soţul ei revenea la masă... Nu, nu aducea paharele mai aproape; răsucea unul dintre fotolii şi se aşeza acolo. La distanţă de ea. De parcă se ferea de ea... De parcă încerca să fugă de ea... La dracu! Bufni în plâns, înhăţă perna şi-o azvârli spre el - şi răcni, în romanes:

- De ce, mă? De ce nu mă vrei?

- Te vreau mai mult ca niciodată. Dar te vreau sănătoasă şi fericită; aşa că m-am decis să rabd. Şi să stau aici!

- Da' de ce, Ştefane? De ce?

Soţul ei ştia prea bine de câte ori îi mai răspunsese la întrebarea asta; aşa că nu-şi mai răcea gura încă o dată... Lăsă capul pe pat, ameţită rău de atâta alcool, şi se lăsă pradă plânsului:

- De ce? Vreau să mă întorc acasă! Vreau mult-mult de tot să ajung şi eu acasă! Toată lumea s-a întors - numai eu nu! Eu am rămas... Am rămas undeva pe drum! Îmi doream atât de mult să mă întorc odată... Îmi era dor de tine - şi mă gândeam şi-mi imaginam cum o să fie şi simţeam că mi se taie respiraţia numai când îmi imaginam... Şi parcă îţi simţeam palmele, răsuflarea... Şi uită-te la mine! Sunt la Cannes, în casa ta, în patul tău - dar nu sunt cu tine! Nu m-am întors acasă! Şi vreau să mă întorc... şi să fii din nou al meu...

Oare pricepea ceva din bălmăjeala ei? O privea lung, serios; dar cine ştie...

Oftă greu şi închise ochii, lăsă capul pe pat... Mai bine să-şi închipuie că el nu e aici. Să-şi închipuie că e singură cuc - şi vorbeşte cu ea însăşi. Ia să încerce...

- ... Tu mă iubeşti... Tu îmi arăţi că mă iubeşti. Iar eu simt că nu-ţi arăt... Eu simt că aş vrea să fac unele lucruri, dar nu pot. Şi interdicţia asta, şi biberoanele, şi... Nu ştiu... Parcă e un zid între noi! Parcă nu pot să ajung la tine! Mă simt legată, împiedicată... Mă simt ţinută deoparte...

Tăcere...

- ... Am aruncat biberoanele. Credeam că ele sunt de vină. Credeam că ele te ţin departe de mine. Dar nu pot să opresc laptele! Nu se opreşte aşa uşor! Şi mă dor şi curg şi mă jenează... Şi tu nu mă laşi să stau lângă tine...

Ştefan scoase telefonul, începu să apese tastele... şi se ridică. Venea la ea?... Da, venea la ea... Ba nu - nu venea la ea. Se aşeza pe covor, lângă pat. Bufni în plâns şi-şi acoperi capul cu palmele - la naiba!

Ştefan

Suna. Suna mult, semn că dl doctor Petrescu avea şi alte treburi...

- Da.

- Bună seara, dle doctor. Ştefan Ionescu sunt...

- Aa, bună seara!

- Vă deranjez cu o întrebare.

- În primul rând, nu mă deranjezi deloc! În al doilea rând, eu întreb primul. Ce face mămica?

- Plânge.

Trebuia să fie sincer - el stătea pe covor şi se uita la soţia lui, care plângea cu sughiţuri...

- De ce? S-a întâmplat ceva?

- O clipă.

Apăsă butonul de speaker şi lăsă telefonul pe pat, între ei:

- Nu, medical nu cred că s-a întâmplat ceva. Dle doctor, v-am spus că Ana plânge. Nu cred că o să poată vorbi cu dvs. Dar v-am pus pe speaker şi o să rostesc eu întrebarea din mintea ei. Cât trebuie să dureze interdicţia de după naştere?

Auzi un oftat greu... care iscă o nouă rafală de plâns...

- În mod normal, în primele şase săptămâni după naştere, sexul este interzis. Indiferent de naştere - naturală sau cezariană. E nevoie de timp pentru ca musculatura vaginului să-şi revină.

Ana nu mai plângea chiar atât de tare. Tocmai auzise că interdicţia de două săptămâni ar fi trebuit să dureze şase - şi-şi reconsiderase rapid nemulţumirile...

- Indiferent de naştere şi de toate celelalte, indiferent de impresiile şi depresiile de după naştere, reluarea vieţii sexuale trebuie să se producă după terminarea lohiilor şi închiderea cervixului. În timpul sexului normal, în vagin pot ajunge tot soiul de microbi, pentru care sângele de-acolo reprezintă un mediu de cultură ideal. Iar în timpul sexului oral, aerul poate pătrunde în vagin, în uter şi în vasele de sânge rănite după desprinderea placentei - şi duce la embolie pulmonară.

Îşi privea lung soţia, care privea lung telefonul...

- Voi când veniţi în România?

- Cel mai probabil, pe 2 ianuarie.

- Din păcate, până atunci n-am ce să vă fac. Veniţi la un control; şi discutăm după ce văd cât de bine s-a refăcut după naştere.

- Am înţeles. Vă sun, să ne spuneţi o dată şi-o oră...

- Veniţi când vreţi voi.

- Venim când vreţi dvs - programul nostru e maleabil, suportă modificări...

- Ştefane, veniţi atunci când vreţi voi. Când puteţi.

Aa, când puteau...

- Auzi? Mai sunt pe speaker? Că vreau să-i mai spun ceva.

- Da. Vă aude foarte bine.

- Ano, să ştii că pentru femeile între 28 şi 37 de ani, reluarea vieţii sexuale după naştere e o necesitate fiziologică. Tinereţea zburdă. Iar tu eşti tânără - şi e normal să vrei să încui uşa. Mai ales la aşa ochi verzi şi aşa plete sexy!

Ha? Domn' doctor păruse că zâmbeşte; Ana lui înşfăcase pilota şi şi-o trăsese peste cap. Roşi violent - dar nu se clinti de-acolo...

- Pentru voi, interdicţia trebuie să dureze cam 15-20 de zile. În funcţie de cervix şi toate celelalte. Asta o zic şi ginecologii, şi psihologii. Dar nici una dintre specialităţi nu recomandă startul înaintea controlului.

Înţelesese? Da, înţelesese. Nu mai plângea. Era doar supărată. Îşi ştergea lacrimile şi evita să privească telefonul...

- Sunteţi în Bucureşti?

- Nu; suntem acasă.

- Eu intru în tură la doişpe. Vă aştept la maternitate, pe la unu jumate?

Deci? Suna la aeroport? Soţia lui plecase privirea spre propriile mâini... Şi-acum nega cu capul...

- Nu. Cred că o să vă vizităm după Revelion.

- Bine. Până atunci, oricând vreţi să-mi auziţi glasul, daţi-mi un telefon! Iar tu prinde-ţi pletele şi pune-ţi ochelari de soare şi lasă-mi lăuza în pace! N-o mai tenta!

Aah, ce om! Ana roşise, el roşise violent...

- Serios acum, Ano! Ce naiba! A câta naştere e?

Soţia lui tăcea mâlc...

- Haideţi - eu închid iar voi vă pupaţi şi vă calmaţi...

El se grăbea să îndeplinească sfatul medicului - iar ea nu se răzvrătea... Domnul doctor Petrescu închisese...

Ana-Maria

Deci chiar n-aveau voie... deloc...

Gata! Acum chiar trebuia să-i spună! Îşi împinse uşurel soţul şi îl apucă de revere. Şi simţi cum ochii i se umplu cu lacrimi... Start!

- Iartă-mă!

- N-am de ce să te iert.

- Iartă-mă, Ştefane!

- Ai auzit ce-a

- N-or să fie patru! Nu pot eu! Nu mai pot! Tocmai eu, care voiam să porţionăm livingu'! Ştefane, eu nu mai vreau! Nu mai pot şi nu mai vreau! Înţelegi?

Şi-l scutura bine, ca să priceapă şi el că nu era de joacă - şi era extrem de serioasă când zicea asta! Şi turui în continuare:

- Nu mai vreau să fiu a lor! Vreau să fiu a ta! Numai a ta! Vreau să te am numai al meu! Eu cu tine am plecat! Cu tine am vrut să merg! Pentru că te-am vrut pe tine! Şi pot să te pierd oricând! Înţelegi? Nu vreau să mai pierd vreo clipă! Cum să mai stau departe de tine? Când tot ceea ce-mi doresc eu eşti tu? Cum să mă ocup de creşterea lor? Cum să mai stau ore în şir cu ei, şi ziua şi noaptea? Cum să rămân acasă cu ei şi să te văd ieşind pe uşă? Vreau să fiu cu tine! Vreau să merg cu tine! Vreau să fiu a ta! Vreau să te iubesc - şi să simţi că te iubesc...

Soţul ei oftă greu:

- Copiii vor fi foarte ocupaţi. Fiecare va avea o bonă, un şofer, cinci bodyguarzi, o blindată şi-un card. Şi foarte, foarte multă treabă. Cina în familie va fi obligatorie - dar restul zilei şi-l vor organiza singuri. Şcoala, cele trei activităţi extraşcolare şi temele pentru acasă or să-i ţină ocupaţi... O să fie bine. Nu mai plânge. Te rog! O să vezi că lucrurile or să

- Nu, n-ai înţeles! Ştefane... Ştefane, asta a fost ultima oară. Gata - nu mai pot.

Ciudat; Ştefan aproba! Da' probabil că habar n-avea ce aproba! Se grăbi să turuie, simţind că-i vine din nou să plângă:

- Ştefane! Cum să mai fac eu o fetiţă, Ştefane? Cum să stau nouă luni cu ea în burtă şi-apoi s-o iau de la capăt cu toate astea? Nu pot, iubire! Crede-mă că nu pot! Bate-mă, pedepseşte-mă, blesteamă-mă... dar nu pot...

N-o bătea, n-o blestema - se aşeza pe pat şi-o strângea în braţe...

- ... Ştiu că am spus "patru"... Ştiu că tatăl tău... aşteaptă...

- Mâine, după ce fac rezervarea la zborul de pe 2, o să-l sun din nou pe Petrescu.

O să-l sune pe dl doctor ca să...

- Să mă programeze pentru vasectomie.

Ştefan

Palma soţiei lui ţâşni şi îi apăsă cu putere buzele... Capul ei nega încet, capul lui aproba încet...

- Nu. O să-mi leg eu trompele.

Îi trase mâna şi rosti răspicat:

- Nu. La tine, riscurile sunt mai mari decât la mine. Tu poţi avea probleme mari. La mine e mai uşor.

- Nu! Eu trebuie s-o fac! Nu înţelegi că eu sunt problema?

Hei-hei! Se grăbi să zâmbească şi s-o sărute:

- Tu nu eşti niciodată problema.

- Ba da! Eu am decis să păstrez Fluturaşul!

- Ana-Maria... Tu mi-ai îndeplinit cele mai mari dorinţe ale vieţii - mi-ai devenit soţie şi mi-ai dăruit trei copii. Eu sunt cel care te rog acum să te opreşti. Şi vreau să-ţi spun... Şi la mine, şi la tine, operaţia este ireversibilă. Operaţia ta are mai multe riscuri decât a mea; post-operaţie, ţi se pot întâmpla lucruri destul de serioase. Aşa că vom recurge la operaţia mea. Pentru orice eventualitate, o să păstrăm un borcănel de "juniori" - să fie. Iar asta necesită ca tu să rămâi "dezlegată" - pentru orice eventualitate...

Din fericire, soţia lui nu mai plângea... Continuă:

- Să ştii că eu unul n-o să regret niciodată pasul ăsta. Am deja tot ceea ce-mi doresc. Nu vreau mai mult. Nu vreau să porţionez livingul, nu vreau să-i strig de dimineaţă după "desfăşurător", nu vreau să mă iau la întrecere cu alţii. Nu vreau să fac câte-un copil pentru fiecare rudă de-a mea care îşi doreşte să crească un copil. Am spus cuvintele alea în Aurari, la petrecere, pentru că dădeau bine. Dar nu le-am simţit, în suflet. Nu-mi doresc o altă fetiţă - am una care face cât zece. Voiam să-ţi spun... Ana...

Soţia lui suspina şi îl privea lung cu maximă atenţie...

- O să mergem la doctor, pe 2 ianuarie. Şi o să te întorci şi tu acasă. Iar din clipa aia, tu vei fi a mea - că nu mai sunt dispus să te împart cu copiii. O să te transformi în cea mai absentă mamă care-a existat vreodată. Pentru că am nevoie de tine. Întotdeauna am avut nevoie de tine - dar am strâns din dinţi şi m-am gândit la ei, la tine, la mama, la... Eu am acum nevoie de tine. Aşa că o să te iau...

O cuprinse cu braţul şi-o trase spre el...

- Şi-o să te ţin lângă mine. Tot timpul. Peste tot. Şi la discuţiile de afaceri, şi în birou, şi la plimbare prin Franţa... Mai puţin la toaletă, cred...

Doamne, ce bine! Ce bine că râdea! Ana-Maria bufnise în râs şi-şi ştergea lacrimile... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Şi deja visez la hotelul ăla uriaş din Dubai şi mi-amintesc imaginile cu camerele alea uriaşe pline de canapele şi perne şi paturi de paişpe persoane... Tu ţi le aminteşti?

Ana aproba...

- Mie mi-a rămas în minte masa aia uriaşă... Lustruită bine, poziţionată exact în faţa geamurilor... Şi-mi imaginez că o să intrăm, ei or să ne arate apartamentul, iar eu o să spun aşa, tăios, "lăsaţi-ne singuri" - şi-o să te urc pe masă... şi o să fie perfect... şi pe urmă o să te iau pe sus şi-o să te duc în dormitorul ăla nesfârşit...

"Şi n-o să mai am surpriza, după aceea, să fiu exilat şapte ani şi nouă luni..."

Din fericire, Ana lui se liniştise. Înţelesese şi ea că încălcarea interdicţiei era extrem de periculoasă! Şi cum cuvintele lui îi întăriseră ei spusele, nici nu mai plângea, nici nu mai suspina...

- Iubito...
- Da.
- Te iubesc.

Mm, ce bine era în braţele ei! Şi-o să fie tot timpul aşa de bine, fiindcă ea o să fie doar a lui. Ce bine!

Ana-Maria

Deci aşa - chiar erau riscuri serioase, dacă încălcau interdicţia! Nu ştiuse... Nu-şi dăduse seama, de fapt! Nu stătuse să analizeze implicaţiile fizice - ea se speriase că nu mai e dorită, şi...

Şi uite că intrase totuşi în depresie. Nu simţise "trecerea". Nici nu realizase depresia. Dar intrase în ea "pân' la gât", cum se spune...

Trebuia să se ducă la baie. Trebuia să-şi spele ochii ăia roşii şi umflaţi şi să scoată un pic de lapte. Şi să bage "fabrica" într-un castron cu apă rece-rece - şi să ia un calmant, pentru că o durea rău de tot...

- ... Crezi că e prea târziu pentru o videoconferinţă?

Soţul ei negă, aşa că se ridică:

- Crezi că tanti Perla s-a culcat?

El nega... Minunat! În cinci minute, îşi va vedea Fluturaşul! Şi mătuşa! Repede, la baie!

Ştefan

"Haai, Grasule - ce dracu faci? Hai, că iese din baie!" Gata, îi vedea pe ecran. Formă numărul consilierului lui... care răspunse, râzând şi făcându-i cu mâna:

- Să trăiască şefu'!

- Şi consilierul. Dă-mi-o pe tuşica.

O vedea grăbindu-se să ia telefonul...

- Da, Ştefane.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti.
- Băiatul e destul de întremat ca să mănânce lapte praf?
- Băiatul tău mănâncă acum laptele jumi-juma. Şi nu e nefericit pentru asta.

Poftim? O privea lung, uimit...

- Ana mi-a scris aseară să amestec laptele cu lapte praf. I-am pus un pic şi a fost foarte mulţumit. A dormit mai bine, aşa că i-am pus şi mai mult. N-are colici, nu refuză biberonul...

Deci Ana îi scrisese... Cum adică?

- Ana ţi-a scris să-i amesteci laptele?
- Da. Mi-a scris... stai aşa...

Ea căuta mesajul; el se uita către uşa băii şi se ruga să nu iasă...

- Uite. ***"Mi-am pus gheaţă şi am aruncat biberoanele."*** Am tras concluzia că n-o să mai trimiteţi alt lapte; aşa că i-am băgat Humana.

Aproba, amintindu-şi că ieri Ana discutase cu nea Nicu...

- ... Să nu-mi zici că nu trebuia!
- Ba da; trebuia. Ce să facă acum ca să oprească laptele?
- Să scoată cât mai puţin şi să-şi pună comprese reci. Să se lege cât de strâns poate ea...

Şi să se chinuie... La naiba! Trebuia să revină la subiectul "Fluturaş"! Repede!

- Deci Fluturaşul a făcut fălcuţe...

Tuşica lui lăsă telefonul şi ridică băiatul la cameră. Tii... Grasu se grăbi să treacă în rolul de stativ de mobil, aşa că Perla începu să râdă:

- Băiatu' tău hăpăie lapte praf de rupe! Şi doarme de rupe! Şi uite-l ce-a crescut!

Într-adevăr, crescuse mare... Tii - da' ce mare se făcuse! Se uita când la el, când la iconiţa volumului, fiindcă Ana lui nu trebuia să ştie că ei doi "complotaseră" un pic... Uşa băii pocni - iar Ana alergă spre pat:

- Ia! Dă-te! Dă-te să-l văd!

OK, se dădea! Mm, ce bună era zeama aia dulce şi plină de alcool! Ia uite-o ce veselă era acum! Şi ce bun era un bătrân "la casa omului", cum se zice! În 24 de ore, i se neteziseră lui toate drumurile! Lua deja în calcul varianta de-a se muta la nea Nicu-n castel! Că tare bun era nea Nicu şi tare frumos îi netezea drumurile...

Soţia lui "ateriză" lângă el, pe burtă - şi gemu scurt. La dracu! Altoi o palmă zdravănă în saltea, ştiind cât de tare o durea...

- Săru' mânaa! Vaai, tanti Perlo, ce mare l-ai făcut...
- Nu l-am făcut eu; s-a făcut singur. A prins puteri serios de tot!
- Tanti, ai primit mesajul meu?
- Da, şi m-am ocupat de el.
- Şi cum mănâncă?
- Cu patru guri. De aseară până acum, m-a dat pe spate! Mănâncă de zici că-i spart, râgâie ca un om mare, cască de-i trosnesc fălcile şi pică fleaşcă la culcare. Doarme trei ore neîntoarse; îl întorc eu, ca pe cârnat! Şi pe urmă întâi pleoscăie şi abia după aia se trezeşte... Şi se pune, Anuţo, pe-un plâns de-ăla care-l scoală şi pe primaru' Bucureştiului...

Ana râdea. El zâmbea doar. El nu putea crede că discuţia lor, acel sfert de oră de plâns cu sughiţuri, făcuse o minune atât de mare...

Îi puse laptopul în braţe şi se ridică. Şi se grăbi să iasă - trebuia să pregătească o pungă cu gheaţă şi să-şi sune tatăl. Trebuia să-i spună şi lui ce discutaseră, ce hotărâseră... Trebuia să-l împace cu gândul că nu va avea decât o nepoţică. Nu ştia de ce, dar avea senzaţia că vestea nu-i va provoca lui Dumitru Ionescu o tristeţe profundă...

Ana-Maria

Fluturaşul era foarte bine. Acum dormea; avea burtica plină de lapte şi dormea. Într-adevăr, avea un somn adânc. Tanti Perla îl tot

răsucea la cameră, dar el nu părea să sesizeze asta...

Ştefan se întorsese de la bucătărie acu' vreo cinci minute. Făcea ceva în şifonier - foşnea, scotocea, bombănea când şi când... Păi, să pună punct discuţiei! Că venea ea în Aurari - şi discutau între patru ochi! Privi deci concludent spre stânga şi reveni spre ea:

- Bine, tanti Perlo. Te las să te odihneşti - că eşti obosită...

- Tu să te odihneşti! Şi să prinzi puteri! Şi să mănânci sănătos, să oxigenezi bine căpşorul ăla frumos şi deştept...

Astea erau instrucţiuni din cărţi... Tanti Perla se aplecă spre cameră şi-i făcu cu ochiul. Şi făcu şi-o combinaţie de gesturi... "Stai liniştită, totul e super. Graficul merge-n sus ca racheta şi eşti iubită rău de tot." Aprobă, iar Ştefan întinse mâna pe lângă ea şi apăsă ecranul:

- Noapte bună, tuşico. Iar tu nu trişa! Eu n-am cerut informaţii de-astea confidenţiale despre tine!

Era rău; dar pentru că tot îl prinsese acolo, se grăbi să-l sărute pe obraz. Laptopul sfârşi pe noptieră, ea fu mutată sus pe perne...

Soţul ei îi desfăcea pijamaua - şi dădea de sutien. Şi lua de pe noptieră un brâu elastic... mic de tot, de parcă era pentru copii... Şi-o strângea bine-bine de tot - după care se grăbea să-i închidă nasturii...

Ei, poftim! Tocmai despre asta era vorba! El o iubea pe ea - şi-i arăta din plin asta! Da' dacă ea avea interdicţie, ea cum să-i arate că îl iubeşte? De vreme ce el i-o lua mereu înainte, iar ea nu apuca nici măcar să se gândească să-i aducă soţului ei un pahar cu apă...

Ştefan o înveli - şi se lungi lângă ea. Lua o pungă de pe noptieră... Aarş, ce rece era!

- Aha! E foarte rece?

- ... Suportabil. Las-o! E aşa de bine...

Ştefan ridică punga doar cât s-o pupe - şi redeveni cuminte...

Privea lung capul brunet de pe umărul ei şi mâna care ţinea punga...

- ... Ce faci, Ştefane?

- Protejez investiţia.

Oo, Doamne!

Ştefan

Ana-Maria râdea în hohote. Probabil că o auzea şi Claude - şi-şi imagina prostii, că el nu ştia cum era cu cervixul şi sângele...

Proteja investiţia. Soţia lui era cea mai valoroasă, cea mai importantă investiţie a lui! Trebuia s-o protejeze, s-o îngrijească...

Nu. N-o să regrete niciodată acea decizie. Avea deja trei copii - şi mult mai multă minte-n cap decât Titel! Ăla era dement rău! Ăla avea doişpe...

Ar fi vrut s-o strângă în braţe... Nu! Noapte bună! Se grăbi să închidă ochii.

30 decembrie 2011 - vineri

Isamu

Cum-cum? Parcă suna mobilul...

Da! Îi suna mobilul! Se grăbi să-l ia şi să răspundă:

- Da.

- Salut.

Cine era?... Cheng!

- Salut.

- Ţi-am trimis un mail. Compune şi tu un răspuns amplu, în chineză desigur...

- OK. Dă-mi cinci minute.

- Nu te grăbi - că ei sigur dorm până târziu!

"Ei sigur dorm până târziu" - să ţină minte chestia asta şi s-o desluşească după ce citea mail-ul.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi se ridică. Şi constată că era şapte dimineaţa... Da' el n-avea liber? Că era, totuşi, 30 decembrie!... Dar era vineri. Unele bănci aveau deschis chiar şi mâine! În plus, Fang era presat de timp. Şi el era presat, de vreme ce mâine sigur aveau zi nelucrătoare, 1 ianuarie era zi nelucrătoare... iar contractul lui Ştefan cu China intra în derulare din 3 ianuarie. Iar Ştefan iată că nu-l sunase nici ieri!

Îşi puse halatul şi se grăbi să coboare. O să ia... laptopul. Îl pornea şi se apuca să alimenteze filtrul de cafea cu cafea...

Salut.

Te rog să-mi faci o informare amplă despre procedurile după care se lucrează comenzile venite de la Nisa. Fă-o citeaţă, ca pentru Cheng.

Fang

Mamă-mamă! Începu să râdă...

Şeful ăsta nou al lui, dl Fang Kwok Lo, ştia foarte multe mişcări persuasive. Şi avea nişte instrumente de tortură foarte dureroase! Atunci când va intercepta mail-ul, Aleodor va simţi că a dat de-o comoară. Se va grăbi să-l traducă. Şi apoi se va grăbi să-l sune pe Ştefan...

Cafeaua mirosea ameţitor. În casă era linişte. Liwei dormea, Fei-Yen dormea şi ea... Ia să se-apuce el de treabă! Că, vorba aia - se simţea inspirat! Şi trebuia să compună o chestie amplă...

Ana-Maria

Era bine în birou; era plăcut. Era un fum gros şi-un iz slab de vişine. Descoperise, pe la zece jumate, că băutura aia foarte dulce şi alcoolizată era de vişine. Şi era delicioasă. O degustaseră mult mai încetişor, mult mai agale...

Azi aveau "zi de birou". Ştefan o invitase întâi la micul dejun, după care o condusese în birou şi-i oferise scaunul de lângă el şi ţigările şi toate explicaţiile posibile... Văzuse rapoartele consilierilor; îl văzuse cum le introducea în tabelele lunare, cum se generau tabelele anuale, văzuse şi ea cât caşcaval făceau consilierii soţului lui, cât caşcaval mâncau umbrelele - pe sortimente, pe ţări, pe acţiuni... După care o poftise pe canapea. Adusese şi paharele, şi jurnalul ei...

"Am sentimentul că, dacă te-aş fi implicat mai mult în ceea ce înseamnă afacerile mele, tu ai fi putut prevede atacul lui Jun." Aşa îşi începuse Ştefan pledoaria despre "de ce trebuie să-ţi spun totul, să-ţi arăt totul"... Aşa îşi explicase Ştefan dorinţa de-a o transforma în cel mai important consilier al lui. Soţul ei plănuia să-i exploateze flerul...

Până acu' vreo cinci minute, discutaseră despre război. Rememorase el păţaniile lui, ca să le ştie şi ea. Dar sunase telefonul. Părintele

avea ceva important de transmis. Ea nu voia să încerce să asculte... El se grăbea spre calculator - semn că avea un mail...

În curând, or să coboare la masa de prânz. Nu pregătise nimic; aşa că, probabil, "o să coacă" la viteză nişte macaroane cu brânză, sau...

Ştefan îi fură un sărut şi se reaşeză:

- Chinezul cel mare împunge. Părintele e mai slab de înger şi stă să fie împuns; dar eu, vorba cântecului - sunt din oţel! Nu mă străpunge pe mine un mail azvârlit aşa, la mişto...

Îşi mai aprinse o ţigară şi-l privi lung, cu subînţeles: "Spune tot"! Soţul ei începu să râdă:

- L-a pus pe Isamu să scrie o informare amplă despre procedurile după care se lucrează comenzile chineze. Şi i-a specificat s-o facă citeaţă, ca pentru Cheng.

Serios? Păi... de ce?

- La un moment dat, atunci când Jun era ascultat rău de tot la lecţii, Cheng a fost informat că prestaţia lui de consilier este impecabilă. Şi i s-a permis să contacteze trei şefi pentru care i-ar place să lucreze. Primul a fost Isamu.

Cheng, sub Isamu? Măi, să fie!

- S-a dus la el, la Cannes, şi au vorbit în curte. Iar Isamu l-a refuzat elegant. A doua opţiune a lui Cheng am fost eu.

Cee? Scăpă ţigara din mână - şi se repezi s-o ridice...

- M-am pomenit cu el la conac. Venise să-mi pupe mâna. N-am stat, cum se zice, aşa că s-a dus la cea de-a treia opţiune - Fang. Şi acum e consilierul lui Fang! Aici îşi închipuie chinezul ăla mare că mă-ncurc eu...

Cum adică?

- Pe 3 ianuarie, la ora nouă fix, în vila asta o să intre un chinez. Dacă nu intră chinezul care-mi place mie, iese la zece. Da' pe 4, la nouă fix, o să intre un chinez nou - şi n-o să mai iasă pân' la cinci. Fang încearcă să mă sperie cu perspectiva trimiterii lui Cheng în locul lui Isamu.

Aha...

- Şi uită că nu-s prost şi ştiu cât de important e Cheng pentru "bucătăria" de la Nisa. Deci, împunsătura asta e pentru mine cel mult clopoţelul de la *reminder*-ul care zice "Să nu uiţi de chinez".

Mda... Şi? El ce măsuri lua, atunci când auzea clopoţelul reminder-ului?

- ... L-aş suna pe Isamu. L-aş chema aici, să discutăm. Dar nu pot să discut cu el. O să se aştepte să vorbim despre război. Şi nu avem ce să vorbim despre asta. Amândoi ştim foarte bine ce s-a întâmplat, de ambele părţi ale baricadelor. Eu şi el nu putem vorbi decât despre viitor. Înţelegi? Şi mi-e frică să nu deschidă discuţia despre război...

- Tu ai încredere în el?

- Da.

- Ai putea să-l chemi aici, să mă iei de mână şi să plecăm în Dubai?

Soţul ei zâmbea...

- Atunci sună-l.

- O să-l sun, un pic mai târziu.

Se grăbi să se ridice:

- Mă duc să pregătesc ceva de mâncare.

- Du-te şi pune masa - mâncarea e deja pe drum.

Serios? Păi... Păi el se trezise primul - normal că apucase să comploteze cu Claude... Decise să iasă.

Copiii erau în living - se uitau la televizor. Discutau pe marginea documentarului de pe Discovery. Florentina îi explica lui Léon de ce pinguinul e pasăre. Léon ştia că pinguinul nu zboară, ci înoată - dar nu e peşte. Şi nu era la vârsta la care să accepte explicaţiile bulversante de clasa a doua...

Copiii lor nu-i căutaseră azi - nici pe ea, nici pe Ştefan. Copiii lor se retrăsese în colţişorul lor de lume - şi supravieţuiau împreună acolo. Îi lăsau pe ei să stea împreună, să fie fericiţi, să se iubească şi să petreacă clipe minunate în doi. Avea copii minunaţi... care vor creşte singuri de-acum încolo...

Hei! Stop! Da' pe ea cine o împiedica să-i implice în fiecare moment liber al vieţii ei? Cine-o împiedica să-i ia la bucătărie, să se joace cu ei, să le facă clătite? De ce stătea ca proasta în capătul scării şi se gândea că o să cadă drobul de sare pe copiii ei? Hm...

Diamant

Era seară. Era târziu. Regina raiului lui zâmbea cu subînţeles... Păi, oricum trebuiau să se ridice de-acolo - şi să mănânce şi ei ceva! Că dacă se bazau doar pe mâncarea de la petrecerea de mâine, leşinau de foame! El unul se simţea "stors"...

Bufni în râs şi-i fură un sărut:

- Vorbim cu şefu'?

- Vorbim. Da' ce să vorbim?

- Îl întrebăm ce mai face! Ce să vorbim?!

Raina se ridica şi ea şi-şi lua hainele... Da' de ce se supărase aşa?

- De ce nu vrei să vorbeşti cu şefu'?

- Nu e vorba că nu vreau să vorbesc cu el. Da' la ei e ora mesei. Şi ştiu că sunt toţi patru - şi nu-mi vine să-i deranjez când sunt toţi patru.

- De ce?

- Uite-aşa! Că sunt "în afara programului", na!

Aha! Se ridică şi el şi-o cuprinse cu braţele:

- Păi atunci hai să nu-i deranjăm - nu?

- Păi şi-atunci de ce m-ai mai sculat de-acolo?

- Pentru că erai într-un pericol iminent.

- ... Pe bune?

- Pe bune! Nu ţi-ar sta bine fără urechi. Şi cum mie mi-e o foame teribilă, urechile tale erau într-un pericol iminent...

Acum Raina lui râdea şi-i fura un sărut - şi se grăbea spre uşă, ca să-i pregătească lui ceva delicios...

"Ehei, Diamante - dacă toată viaţa ta de-acu' încolo o să fie aşa, ţi-a pus Dumnezeu mâna-n cap!"

Ia să se ducă după ea - şi să n-o lase să facă mâncare, ca să poa' să-i mănânce urechile! Avea nişte urechi aşa de drăgălaşe!

Isamu

Era unşpe noaptea. Era îngrozitor de târziu. Zăcea în birou, în faţa celor două ecrane, şi nu se-ntâmpla absolut nimic...

Făcuse "informarea amplă". I-o trimisese lui Fang, cu Cheng în copie, pe mail-urile lor oficiale - adică informase toate serviciile de faptul că Cheng îşi încălzea musculatura fină a mâinilor şi se pregătea să se mute în faţa unei tastaturi. Avusese grijă să scrie numai banalităţi pe care le ştiau toţi studenţii din anul I... Şi nu se mai întâmplase nimic. Fang nu-i ceruse lămuriri; îi dăduse confirmarea de primire şi-atât. Cheng nu avusese nelămuriri, de vreme ce el ştia foarte bine procedurile alea...

Nici o veste de la Ştefan, nici o zvâcnire de la Aleodor... Nici un serviciu "proaspăt" prin preajma lui... Raportul lui Piao fusese îngrozitor de monoton. Ştefan era cu Ana şi copiii în vila proprietate personală - nu ieşiseră nici cât să verifice dacă aerul de-afară era cald, sau rece. Aleodor era cu Adina la conac. Rebeca era cu Diamant în Aurari. Grasu era în Bucureşti. Iar Titel făcuse un drum în Austria şi inspectase un domeniu vast de lângă Graz. Bănuia că îşi construia acolo un super-palat... Oricum, se întorsese şi el în Bucureşti. Mâine avea petrecere mare, la un restaurant de lux. Îmbina utilul cu plăcutul - că era proaspăt angajat şi simţea nevoia "să confirme"...

Oare Ştefan primea rapoarte despre el - consilierul rămas pe-afară? Dacă le cerea, le primea! Deci, se întreba: oare Ştefan ştia ce făcuse el azi? Ştia că stătuse toată ziua în birou, cu mail-urile deschise? Ştia că îşi ţinuse mobilul în priză, ca să nu rişte să rămână fără baterie? Poate că da, poate că nu! De fapt, probabil că era şi el menţionat în raportul consilierului SIE. Aleodor nu făcea parte din familia Ionescu - şi nu-şi permitea să greşească. Îl documenta periodic pe Fang, îl docu-

menta pe Cheng, pe el... şi încă vreo 20 de afacerişti importanţi. Oare pe cine documenta în Serbia? Şi în Rusia? Tare i-ar fi plăcut să ştie...

Regretase de multe ori că fusese fratele lui Jun. Avusese însă şi momente când se bucurase că e fratele lui. Atunci când fusese de-ajuns să-l sune ca să primească toate informaţiile de care avusese nevoie... Atunci când avusese nevoie de-o vorbă bună, de-un "imbold", de-o cheie fermecată care deschidea orice lacăt doar cu numele şi prenumele...

Oftă greu şi opri calculatoarele - că Ştefan nu-l va suna azi. Mâine era ultima zi din an; mâine, contele şi familia lui se pregăteau pentru Anul nou. Probabil că vor cina exclusivist, cu pianist personal, pe terasa hotelului Martinez - ca să vadă bine artificiile de la miezul nopţii. Iar el...

El nu ştia unde-o să-şi petreacă trecerea dintre ani. Ştefan era superstiţios; Ştefan spusese întotdeauna că, aşa cum îţi petreci Revelionul, aşa îţi vei petrece tot anul. El nu credea în chestii de-astea. Adică nu crezuse. Dar azi, acum, devenise extrem de precaut... şi trist şi dezamăgit...

Mai bine se ducea la culcare. Mâine avea o zi grea - trebuia să stea din nou cu mail-urile pornite şi telefonul în priză. Deşi probabil că mâine era unica zi în care Ştefan n-o să-l sune...

31 decembrie 2011 - sâmbătă

Ştefan

Era cald şi bine în casa lor, în dormitorul lor, în patul lor... În patul lui! Hei! Unde e Ana?

... Lângă el nu era! Şi nici la baie nu era! Pe terasă... Exclus! Era frig afară! Deci se dusese la copii. OK, mergea şi el la copii! Şi-apoi o lua înapoi în birou, fiindcă avea o grămadă de lucruri să-i povestească! Ziua de ieri fusese extrem de "productivă". Povestirea războiului lui mergea repede; ea fusese atentă, reţinuse "din prima" nume şi figuri şi relaţii de afaceri...

Se îmbrăca - şi se încrunta. Ana lui era jos, la copii. Dar dacă ea ar fi dormit azi până târziu, copiii s-ar fi dus singuri la bucătărie. Claude era pe partea cealaltă a glasvandului, habar n-avea când îşi tăia Florentina degetele cu cuţitul... Casa era complet goală. Iar el dormise dus, gândindu-se că la ora nouă... Oricum, era ferm hotărât să aibă o discuţie cu Isabelle şi Emilie! Să le pună să se implice în "îndemânarea" copiilor. Să nu-i mai servească ele; să-i ajute să se servească singuri. Nea Nicu avea dreptate - copiii trebuiau să devină independenţi. Nici el n-avusese fată-n casă de când deschisese ochii şi ieşise din scutece!

Se repezi şi ieşi. Şi coborî grăbit treptele. Şi descoperi că micuţii dormeau duşi... Aha! Regina lui era jos, în bucătărie! Da' ce făcea în bucătărie? Se apucase de micul dejun? Deschise uşa...

Ana se speriase. Intrarea lui vijelioasă o speriase rău! Avea foarte multă treabă; iar el tocmai o făcuse să se răsucească, împroşcând cu făină peste tot în jur...

Era teribilă! Îi făcea cozonaci! Din nou! Se trezise cu noaptea-n cap ca să frământe şi să coacă cozonaci delicioşi...

O prinse uşor de mijloc... Oare îşi mai amintea versurile?... Mm, ce se mai franţuzise! Dar, să încerce! Deci, se numea *Always*... Ritmul era cam aşa - o legăna uşurel, să-şi amintească versurile...

- *Girl you are to me / All that a woman should be / And I dedicate my life / To you always*

Regina lui roşise rău - dar rezista "eroic" şi-l privea drept şi-i spunea partea ei de melodie...

- *A love like yours is rare / It must have been sent from up above / And I know you'll stay this way / For always*

Şi acum trebuiau să se sincronizeze cumva; dar, întrucât n-aveau fond muzical, puteau să greşească liniştiţi! Şi-aşa - cine-i auzea?!

- *And we both know, that our love will grow / And forever it will be, you and me / Ooh you're like the sun, chasing all of the rain away / When you come around you bring brighter days / You're the perfect one, for me and you forever will be / And I will love you so, for always*

Şi-o s-o iubească pentru totdeauna - aşa ca acum. O săruta, ca să nu existe dubii...

- Eu vreau să învăţ şi engleză!

A doua sperietură pe ziua de azi pentru ea - şi a doua sperietură şi pentru el! Prinţul era buimac de somn - dar avea un zâmbet gigantic pe chip...

"Păi, până înveţi tu engleză, să profit că încă nu înţelegi ce-i spun eu lui mami!"

Reveni deci spre ea - şi constată obrajii foarte roşii... Şi continuă:

- *Come with me my sweet, let's go make a family*

Arătă spre uşă, iar soţia lui bufni în râs...

- *They will bring us joy, for always*

Paşii se opriră - iar prinţesa mormăi, în romanes:

- Ce faci, mă - iar îi spionezi?

"Iar"? Adică Léon obişnuia să-i spioneze?

- Mare şmecher eşti! De ce nu m-ai trezit şi pe mine?

- Păi ce voiai, să mă audă?

Se priveau; constata că nici regina lui nu ştiuse ceva despre spionajul ăla...

OK! Să-i spioneze! Adică să nu-i mai spioneze - să vadă pur şi simplu cum era dragostea adevărată! Că o să le prindă bine, în viaţă, să ştie cum arată dragostea 100% pură. Pe Diamant îl ajutaseră mult lecţiile alea "aplicate"!

Îşi săruta deci regina...

Ana-Maria

În urmă cu ceva timp, regele îşi luase prinţul şi prinţesa şi urcase în birou. Voia să facă şedinţă cu consilierii - adică să simtă că erau la fel de uniţi ca întotdeauna, deşi îi despărţeau mii de kilometri... Videoconferinţa părea că se prelungeşte. Erau acolo de ceva vreme. Ea tocmai scosese primii cozonaci, care bineînţeles că se înălţaseră ca-n poveşti şi plesniseră rău...

Tăia feliile, un pic absentă...

Diamant făcea revelionul cu Rebeca, în Aurari. Presupunea că or să se ducă la nea Dumitru; şi-o să vină şi tanti Perla. Erau şi copiii acolo - o să fie frumos! Or să se distreze! Dacă cumnatul ei era îndeajuns de şmecher să ascundă fotografia lui tanti Stela... La naiba!

Grasu petrecea Revelionul acasă la Roxana. O petrecere mică, de familie - ei doi şi mama ei... Avea senzaţia că, în curând, Grasu o să ceară divorţul. Şi totuşi, atunci când se gândea la asta, îşi simţea inima îndoită - aşa că senzaţia aia era mincinoasă. Grasu n-o să divorţeze de nevastă-sa. Şi n-o să se însoare cu Roxana. Păcat! Era un om mare - un suflet mare! Merita să aibă o familie! Pe Roxana şi-o amintea vag, din povestirile uneia şi alteia; dar nu putea fi decât aşa ca Grasu, nu? Dacă intrau împreună în noul an...

Aleodor făcea Revelionul la conac. Cu Adina. Ei or să se plictisească rău acolo, dacă nu le dădeau băieţilor lui Toni undă verde să cheme trei-patru subalterne de-ale lui Ştefan! În asemenea condiţii, conacul ăla - şi curtea interioară - erau minunate pentru o petrecere de pomină! Dar probabil că or să petreacă scorţos, în doi, şi-or să se culce devreme. Ce oameni!

Oare unde făcea Titel revelionul? Ştefan rostise ieri numai vorbe de laudă la adresa noului lui consilier; începuse să se obişnuiască şi ea cu el în poziţia de subaltern direct al soţului ei. Ea oricum se simţise în siguranţă în preajma lui! Şi era curioasă - oare unde făcea Titel revelionul?

Aşează farfuriile pe tavă şi se grăbi să urce scările - ei mai stăteau mult acolo?

Ştefan stătea la birou, cu copiii pe genunchi. Râdeau; tăticul lui spunea ceva foarte amuzant... Le făcu semn să nu-i anunţe prezenţa şi începu să aşeze farfuriile lângă ei. Una pentru Ştefan, una pentru mâncăciosul mic, una pentru prinţesă şi piruetă - şi una pentru Isamu. Gata. Se răsuci pe-un călcâi...

Păi...

Se lăsase purtată de gânduri şi aranjase instinctiv farfuriile şi tava. Urcase îngândurată, ei erau ocupaţi acolo - iar ea făcuse totul aşa cum făcea de obicei! Iar în condiţiile astea, după atâţia ani...

Oare Ştefan văzuse? El observase "scăparea" ei?

... Da. O observase. Şi-i făcea semn să-i aducă lui farfuria de pe biroul lui Isamu - că era bun cozonacul şi nu se putea abţine... I-o aduse şi ieşi. Şi se grăbi să coboare scările.

Închise uşa bucătăriei şi-şi aprinse o ţigară. Şi oftă greu: oare unde făcea Isamu revelionul? Şi cu cine? Oare ar fi exagerat dacă l-ar fi întrebat pe Ştefan asta? Oare soţul ei ştia răspunsul la întrebarea ei? Şi, dacă-l ştia, oare el nu se gândea la ceea ce se gândea ea acum?

Casa era pustie. Vila asta mare, luxoasă şi confortabilă, suferea de pustietate. Era prea linişte. Distanţele dintre obiecte şi uşi parcă crescuseră. Se simţea tare singură...

Fuma şi se întreba ce să facă, cum să facă...

Ştefan

Hm!

Ana i se păruse îngrozitor de gânditoare. Probabil că se apucase să facă o retrospectivă a lui 2011 - şi socotea agitaţia şi pericolul! Şi le dădea note tuturor "protagoniştilor" din filmul acelui an! Altfel nu se explica neatenţia...

Gestul ei îi amintise violent de existenţa lui Isamu. Fusese al treilea "duş rece" pe ziua de azi, legat de chinezul ăla. Când intrase în birou, scaunul gol îi amintise de existenţa - şi absenţa - consilierului lui. Când Perla îl adusese pe Fluturaş, Léon exclamase în franceză: "Vino să vezi şi tu!" - şi ridicase privirea spre scaunul gol... Şi-acum şi ea...

Nu putea face abstracţie de evident. Aşa că se ridică:

- Ia staţi voi aici şi discutaţi cu tuşica...

Se mută pe canapea. Selectă numărul tatălui lui. Suna...

- Da, Ştefane.
- Tată, vreau să te întreb ceva.
- Te ascult.
- Te-ai mai gândit?
- La ce să mă gândesc?
- La el.

"Şi nu mă pune să rostesc nume."

- Nu.

Nu? Era de-a dreptul uimit...

- Dacă mă întrebi ce părere am, să ştii că nu mi-am schimbat părerea. Dac-aş fi în locul tău, nici n-aş clipi.

El zicea la fel, Ana zicea la fel, nea Nicu Cărare zicea la fel... Sufletul lui, deşi era chinuit de îndoială şi teamă şi prevedere excesivă, zicea la fel...

- ... Bine, tată.

Închise şi ieşi. Şi tresări - cine apăsa butonul interfonului?

Ana-Maria

Hait - că venise cineva! Oare cine venise? Se grăbi să iasă şi-şi urmă soţul - care se repezise deja către aparatul de pe perete...

- Da.
- Bună dimineaţa, dle Stefan!

Cum-cum?

- Bună dimineaţa, dle Stefan!

Isabelle şi Emilie? Vesele de parcă veniseră la petrecere? Hei!

- Bună dimineaţa. Intraţi.

OK, le dădea drumul să intre! Dar ce se întâmplase? Ele nu erau libere? Nici el nu era mai bine informat:

- Cine ştie ce s-o fi întâmplat! Da' las' că ne lămurim noi imediat!

Da-da! Abia aştepta să afle ce se întâmplase! Ştefan se grăbi s-o ia de mână şi s-o tragă spre glasvand...

Uite-le! Ploua la Cannes - ca în fiecare zi de decembrie din ultimii ani. Azi bătea şi vântul. Isabelle se căznea să ţină umbrela şi să tragă şi troller-ul după ea; Emilie avea geacă cu glugă... Soţul ei deschise glasvandul şi le pofti să intre:

- Haideţi repede!

Aşa! Ce se întâmplase? Haai, nu intrau odată?!

Emilie îşi scoase gluga şi zâmbi:

- Dle Stefan, sper că nu am picat într-un moment nepotrivit...
- Nu. Dar nu înţeleg de ce-aţi picat, cum zici tu! Stabilisem
- Ştiu că ne-aţi dat liber. Dar...

Dar?... Nu cumva veniseră la serviciu?! Isabelle luă poziţia dreaptă, cu mâinile în poală, şi decise să-i lămurească:

- Dar ne-am dus acasă, ne-am odihnit, ne-am revenit... şi ne-am dat seama că nu aveam ce face acasă. Aşa că am discutat un pic aseară cu Emilie şi

- Şi ne-am gândit că dna Ana este obosită, iar vila este prea mare pentru puterile ei. Isabelle mi-a spus că dra Adina locuieşte acum în

Bourges...

Ia uite!

- Şi mai e ceva. Atât eu, cât şi Emilie, suntem superstiţioase. Ştiţi cum se zice - noul an o să fie aşa cum e trecerea în el. Iar nouă ne place mult aici, la dvs. Aşa că ne-am gândit, dacă n-aveţi nimic împotrivă...

Şi arăta spre bucătărie, de parcă murea de nerăbdare să spele o tonă de vase, să calce trei kilometri de haine, să mopuiască trei podele ample, să şteargă praful... Soţul ei începu să râdă:

- Acum, eu ce să zic... Dacă vreţi voi aşa, atunci aşa să fie! Bine-aţi revenit!

- Bine v-am regăsit! Dacă nu vă supăraţi, ar mai fi ceva...

- Nu mă supăr! Spune!

Ochii Isabellei străluciră scurt:

- Copiii sunt acasă?

Aha! Ridică vocea, ca s-o audă şi ei:

- Florentina! Léon! Haideţi să vedeţi cine s-a întors la noi!

Îşi trase soţul din calea copiilor şi aşteptă...

Da - şi copiii se bucurau de revedere. Femeile astea două erau topite după răsfăţaţii ăştia doi! Îi îmbrăţişau cu atâta putere, cu atâta bucurie şi sinceritate, încât...

Braţele lui Ştefan o cuprinseră uşor; soţul ei şopti:

- Vii să ne uităm cum doarme Fluturaşul?

Se grăbi să aprobe şi să-l tragă spre scări - că acum avea cine să se ocupe de cozonaci. Şi de coacere, şi de degustare...

Ştefan

Îşi privea ceasul. Din nou. "Şedinţa" lor despre cum petrecuse el războiul ăsta luase o binemeritată pauză. Ana îi şoptise că se duce să facă un duş. El o lăsase să iasă - şi se încruntase, ştiind că soţia lui se ducea să facă un duş rece. Era sigur că o durea rău... Şi-i era frică s-o întrebe dacă brâul elastic şi punga cu gheaţă fuseseră de vreun ajutor...

Consilierii lui erau razna rău de tot. Azi, pe 31 decembrie, ei îi trimiseseră socotelile - de parcă el stătea să se ocupe de socotelile alea azi! Dar nu-i certase - că era important să-i lase aşa, "urniţi pe făcut caşcaval"...

Uite-o! Se întorsese! Şi chiar făcuse duş - avea părul ud! Calcula acum că cele zece minute nu erau îndeajuns de mult timp pentru ca ea să facă şi duş, şi "duş rece". Şi răsufla uşurat - gheaţa dăduse roade. Cât stătuse lângă el, Ana nu înghiţise nici un calmant...

Soţia lui ocoli biroul, zâmbind, şi se aşeză pe genunchii lui. O îmbrăţişă uşor, iar ea lăsă capul pe umărul lui... Şi arătă spre biroul gol - şi oftă greu, greu de tot...

Era evident că se încăpăţâna aiurea, ca un fraier! Era şi mai evident că pe ea n-avea rost nici să se gândească s-o mintă! Aşa că oftă şi el - şi şopti, în romanes:

- Da, iubire; nu ţi se pare. Casa-i goală fără el.

- Te-ai mai gândit?

- La întoarcerea lui aici? Sau la el?

Privirea ei dezaprobatoare îi arăta că ea chiar vorbea serios... OK!

- Da. M-am tot gândit la asta. Dar nu ştiam cum să-ţi spun, ca să nu te superi...

- Promit că nu mă supăr.

Deci promisese că nu se supără... Prea bine! O trase şi-şi ascunse faţa în halatul de baie. Şi zâmbi, decizând să fie sincer:

- Mi-e dor de el, iubire!

Regina lui bufni în râs:

- Ca să vezi, coincidenţă! Şi mie!

Serios? Sau râdea de el? Ana râdea, veselă:

- Să mor io dacă nu mi-e un dor de el dă mor!

Ei, păi dacă-l lua aşa, în dialect... O trase mai aproape de el şi scoase telefonul. Şi selectă numărul lui Isamu - după care se grăbi să apese butonul verde.

Isamu

Statul degeaba dăunează grav sănătăţii... Tristeţea şi singurătatea dăunau şi ele grav moralului şi sănătăţii...

Stătea. Încă de dimineaţă, se aşezase la masă şi stătuse. Laptopul pornit, telefonul încărcat... Ştefan nu-l mai căutase, după ce plecase cu Ana din Aurari. Azi, puţin înainte de prânz, chiar se gândise că Ştefan n-o să-l mai caute vreodată...

Zăcea pe canapea, în living. Fei-Yen şi Liwei aveau treabă în bucătărie - discutau despre vaci. Alea de carne. Diseară serveau o chestie complicată, pe bază de carne de vită. Băiatul lui punea o grămadă de întrebări! Ea se grăbea să-i răspundă şi să-i explice! Se cunoştea că el lipsise câteva luni bune de lângă ei, iar păţania prin care trecuseră îl unise foarte mult pe copil de mamă...

Dacă filmul ăsta n-ar fi fost atât de plictisitor, zău că ar fi reuşit să adoarmă! Dar aşa, se holba în chestia aia numită pompos "program TV" şi nu putea să nu-şi amintească frânturi de război...

Telefonul! Hei! Cine-l suna?

... Ştefan?

Avea emoţii. Mari! Nu-i venea să apese butonul verde...

Apăsă butonul verde. Şi cum nu putea trece cu vederea ultimele opt luni de parcă ar fi fost un coşmar de-o noapte, decise să-i răspundă protocolar:

- Bună seara, Ştefane.

- Bună seara, Isamu. Te-am deranjat?

- Nu; încercam să nu adorm în faţa televizorului.

- Şi tu?

Ridică mirat sprâncenele - Ştefan râdea şi făcea poante verbale cu el? Ştefan era chiar atât de destins, degajat... Stop! Să fie cel puţin la fel de destins şi degajat ca el! Începu să râdă:

- Şi eu...

- Uite de ce te-am sunat...

Acum era acum...

- Regina mea a venit în birou special ca să-mi spună că se plictiseşte. Că a copt cozonaci toată ziua, şi-a făcut şi pască, şi pe urmă Isabelle şi Emilie au năvălit peste noi - iar Ana a trebuit să gătească sarmale prin corespondenţă. Şi-acum a cam rămas fără preocupare! A venit lângă mine, la televizor...

Adică Ştefan stătuse la televizor, dar acum era în birou... Sau se încurcase în minciunică? Regele se încurcase în explicaţiile pe care le dădea băiatului de mingi?

- Am aţipit amândoi de vreo două ori...

Nu; întâi stătuse la televizor, după care se dusese în birou, iar ea

- Şi te-am sunat ca să te întreb... Soţia ta n-are chef să-i facă Anei o vizită?

... Magistral! De-a dreptul genial! Omul ăsta avea o minte care nu înceta să-l uimească! Ştefan se va descurca întotdeauna, indiferent de interlocutor şi tensiunea care plutea în aer! Stăpânea magistral cuvintele - şi arta conversaţiei! Ia să-i răspundă!

- Nu ştiu; o s-o întreb. Dar cred că i-ar face mare plăcere să pună amândouă ţara la cale.

Şi-acum îi va demonstra că şi el ştia fraze de-alea magistrale!

- Numai că pe mine mă cam ia somnul, iar la ora asta cred că toate bonele din Cannes "au închis"...

- Păi de ce nu vine şi Liwei? Că Florentina şi Léon se plictisesc şi ei.

- ... OK; o să vină şi el. O să-i spun să-şi ia jocul cu maşini de curse. A primit un joc nou...

Şi-acum era rândul contelui... care uite că tăcea, pentru că invitase soţia şi copilul şi ajunsese la partea aia dificilă...

- ... Atunci îi aşteptăm pe la opt?

- Opt fix.

- OK...

Strângea bine pleoapele şi nu putea concepe că Ştefan tăcea... Că nu mai avea nimic de spus, că nu găsise motive îndeajuns de puternice ca să-l invite şi pe băiatul de mingi... Brusc, Ştefan oftă greu:

- ... Pot să te rog ceva?
- Da.
- Pot să te rog să vii şi tu? Am ceva pentru tine; dar nu pot să ies din vilă, din motive de securitate...
- Bine; vin şi eu.
- Vă aşteptăm.
- Vom fi punctuali.
- Salut.
- Salut.

Apăsă butonul roşu... şi zâmbi:

- Mergem la Ştefan?

Uşa bucătăriei se deschise larg. Năvăliră amândoi în living... Arătă spre mobil:

- M-a sunat adineauri şi ne-a invitat la ei. Mergem?

Nu primi un răspuns... verbal. Dar cum amândoi se repeziseră spre scări, pe direcţia şifonierelor... Ia să se-apuce şi el să se ferchezuiască un pic! Că doar mergea la o petrecere, nu?

Ştefan

Apăsă butonul roşu şi-o privi lung, atent... Degetele subţiri trecură încet prin părul lui:

- Regele meu a redescoperit şmecheriile din tinereţe...

Îi trase mâna din zona periculoasă a butoanelor "cu schepsis" şi i-o sărută:

- Şi şi-a amintit multe-multe alte lucruri din tinereţe; dar le-a trecut prin filtrul vârstei, aşa că o să evite să te mai miroasă... din motiv de interdicţie...

Ei, poftim! Acum îl lua în braţe - ca s-o miroasă mai bine! Soţia lui şopti, râzând:

- Te iubesc...
- Şi eu te iubesc, femeie cu mult mai frumoasă decât luna...

Iar degetele ei ajunseseră iar pe lângă butoanele alea periculoase, aşa că continuă:

- Şi mai şmecheră decât Mata Hari, mai isteaţă decât Einstein, mai încăpăţânată chiar şi decât mine...

Fu sărutat, iar Ana se ridică:

- Mă duc să le spun şi copiilor. Şi să mă pregătesc. Să vedem - ce trebuie să am? Un lucru nou, un lucru vechi şi unul de împrumut?

O dojenea cu degetul; ea ieşea, râzând şi trimiţându-i bezele...

Deci venea Isamu...

Din fericire, atmosfera va fi plină de soţii şi copii. Cel puţin în primele zece minute, el şi Isamu puteau să nu schimbe vreo vorbă. Problema se ivea după alea zece minute. Copiii plecau la joacă, soţiile discutau între ele iar ei doi... Ei doi...

Măcar Isamu avea o scuză! Nu ştiuse că vine Jun! Nu se aşteptase ca fratele lui să facă ceea ce făcuse! Nu putuse să reacţioneze în clipa când toată vila fusese plină cu chinezii lui Jun! Nu sunase la spital, ca să nu-i amintească lui Jun că nu terminase treaba... El, însă, premeditase totul. Îi documentase părinţii, îi filmase, îşi pusese amicii să-i documenteze împrejurimile şi "îi antamase" pentru acţiunea aia. După care se ridicase şi-şi pusese cizmele. Şi se răzbunase. Nu văzuse altceva decât răzbunarea - pe care o premeditase cu grijă, o documentase cu grijă şi pe care o dusese la îndeplinire fără să clipească. Îl rănise şi pe Isamu, deşi el o ajutase de mai multe ori pe Ana...

Oftă greu şi luă un pix. Şi începu să scrie.

Dacă aş fi avut o altă soluţie, n-aş fi făcut niciodată ceea ce am făcut în 8 iunie.

Şi cam atât. Isamu ştia ce se întâmplase în 8 iunie. Isamu n-o să uite niciodată...

Se ridică - se ducea să-l anunţe pe Claude şi să se bărbierească. Şi să caute o cale de-a rosti totuşi cuvintele de pe hârtie.

Ana-Maria

Se opri în cadrul uşii şi zâmbi:

- Să vă îmbrăcaţi frumos - la opt avem musafiri.
- Cine vine?
- Isamu, cu Fei...

... N-avea rost să continue; pe de o parte, nu se auzea ea în hărmălaia iscată de acel anunţ. Iar pe de altă parte, nici n-avea cui să se mai adreseze! Copiii îşi alegeau deja hainele...

Până aici era bine! Coborî şi deschise uşa bucătăriei. Şi le zâmbi:

- La ora opt, avem musafiri: Isamu, cu soţia şi băiatul.

Emilie începu să râdă - şi aprobă cu capul. Isabelle aplauda repede-repede, ca o păpuşică cu arc...

Păi, să se ducă şi să se aranjeze şi ea! Că acuşi se făcea opt seara - şi-o găseau în halatul de baie!

Isamu

El era gata. La ei va mai dura ceva-ceva! Fei-Yen încerca să nu se îmbrace prea "de petrecere", dar nici "de zi cu zi". Liwei ţinuse morţiş să-şi ia costumul - şi cum el alesese pantalonii negri şi-o cămaşă şi-un pulover, băiatul se schimba...

Intră în birou şi se aşeză la masă. O coală de hârtie, un pix... Cuvintele...

Cuvintele se încăpăţânau să nu vină. Avea o problemă uriaşă! Nu putea nici măcar să scrie ceea ce ar fi trebuit să-i spună lui Ştefan! Şi asta era extrem de rău!

Îşi acoperi faţa cu palmele... şi oftă greu. Şi şopti:

- Am lăsat garda jos. Şi n-am avut grijă de ele. Indiferent ce a făcut el, eu port o vină pe care nu mi-o voi ierta niciodată.

Asta ar fi vrut să-i spună lui Ştefan. Ăsta era adevărul. Şi va sta în faţa lui şi va trebui să-i spună... că nu se va ierta niciodată pentru dna Ionescu...

Mai bine să scrie. Dacă n-o să poată totuşi să-i spună, atunci o să-i dea biletul... şi-o să spere că nu va trebui totuşi să rostească...

Ana-Maria

Mai erau cinci minute până la ora opt. Stăteau în jurul mesei, cu mâinile aşezate cuminţi în poală, şi aşteptau. Nu mâncau, nu beau, nu scoteau un sunet - aşteptau. Copiii aveau emoţii. Şi ea avea emoţii. Ştefan era foarte serios, gânditor şi preocupat şi-un pic îngrijorat de momentul ăla dificil al discuţiei cu Isamu...

Mobilul soţului ei piui scurt. Aha! Veniseră! Adică veneau! Ştefan se ridică şi porni spre glasvand. Se grăbi să-l urmeze. Copiii se grăbeau s-o urmeze...

O să fie... normal. Veneau cu maşina. Or să coboare din maşină, or să fugă până la glsavand - că ploua în continuare - şi-or să intre. Momentul "bine aţi venit - bine v-am găsit" o să detensioneze atmosfera. Ea o să-i îmbrăţişeze pe toţi trei - după care o s-o ia pe Fei-Yen şi-o s-o conducă la masă. Copiii or să-l apuce pe Liwei şi-or să-l care "pe sus"... Ha-ha! Cei doi căpoşi vor rămâne în spatele lor! Dar îşi cunoştea ea soţul! O să se descurce impecabil! Admirabil! Ştefan se hotărâse încă de-acu' câteva zile! Încă de când îi citise jurnalul! Nu Ştefan o să fie problema! Şi se îndoia sincer că Isamu plănuia să deschidă discuţia despre tanti Stela! Sau despre Jun! Aşa că...

Aşa că Mercedesul opri lângă BMW-ul lui Ştefan. Şi avu prima surpriză - umbrele negre ţâşniră de lângă casă şi se repeziră la ei! Hei! Ce făceau?

Ştefan îi strângea uşor mâna, ca s-o liniştească... Dar ce, putea ea să se liniştească?

Isamu

Frână şi opri motorul. Şi tresări, speriat serios de mişcarea din retrovizoare... Claude se opri lângă portieră şi deschise umbrela. Iar Fei-Yen şopti:

- O să fac infarct într-o zi!

Prea bine! Începu să râdă:

- Stai liniştită - că te resuscitez eu!

Coborî, iar Claude zâmbi:

- Bună seara.
- Bună seara.
- Bine-aţi venit.

Serios?

- Bine v-am găsit...

Bărbatul păşi într-o parte. Şi abia acum îi văzu...

Îi aşteptau la glasvand. Ştefan o ţinea pe Ana de mijloc. Copiii fremătau, fericiţi, în faţa lor. Erau o familie tare frumoasă...

El prefera să nu-l privească pe Ştefan - ca să nu rişte să-i afle acum opinia...

Ei bine, o să fie reţinut. Şi precaut. O să-şi ascundă opiniile, sentimentele şi intenţiile - o să-şi pună pe chip mutra aia serioasă, "de birou". Şi-o să se descurce el! La urma urmei, era bărbat! Ce naiba!

Ştefan îi arăta un tablou de familie. Îşi cuprinse şi el băiatul cu braţul - şi fu luat de braţ. Şi-acum era acum! Tocmai Ştefan făcea un pas mare şi le deschidea uşa...

... Copiii "erau pierduţi". Doar Ana reuşise să-l îmbrăţişeze pe Liwei - Florentina şi Léon îl luaseră repede pe sus şi-l căraseră, cam în fugă, spre canapea. Şi-acum Fei-Yen era în braţele Anei... Tot Ana era norocul şi bafta lor - a celor doi încăpăţânaţi care "se ţineau tare". Femeia asta era teribilă! Femeia asta habar n-avea cât de specială era... şi câtă nevoie aveau ei toţi de ea şi de mintea ei...

Isabelle şi Emilie intraseră şi ele în living. Îi salutau - dar soţiile şi copiii lor nu le auzeau. Ele nu păreau deranjate de asta; ele ieşiseră, oricum, ca să le aducă copiilor o gustare! Nu, nu erau deloc curioase cum decurgea revederea - şi cam care erau şansele ca el să revină aici şi mâine, sau poimâine! Nuu...

Aştepta. Momentan, Ştefan era în spatele Anei, iar el era în spatele lui Fei-Yen. El îşi privea soţia; cu coada ochiului, vedea că ochii verzi o priveau lung pe Ana...

Şi nu putea să nu constate că ei, "marii bărbaţi", marii interlopi făcători de caşcaval cu şi fără acte, sfârşiseră pitiţi după soţii...

Ştefan

Sosirea fusese aşa cum trebuise să fie. Nu, nu el plănuise "mişcarea" lui Claude. El doar îl anunţase că familia Chèn venea la opt fix. Chestia aia cu umbrelele fusese "semnalul" bodyguardului-şef. Da, Claude îl voia pe Isamu înapoi. Nu era decizia lui - şi totuşi, el voia să-şi exprime opinia... În fine!

Regina prelungea puţin momentul revederii. O îmbrăţişase pe Fei-Yen şi-acum o ţinea aici, între ei - şi-o întreba ce mai face, cum se simte... Fei-Yen părea că-i înţelege stratagema - şi răspundea "pe larg". Femeile încercau să-i ajute pe ei, bărbaţii, să se calmeze, să se obişnuiască cu gândul, să-şi găsească cuvintele...

Îl vedea cu coada ochiului...

Avea sentimentul că tocmai el, regele-conte, se cam ascundea după fusta nevestei... În clipele astea, se bucura mult că regina-contesă îl cam ascundea după fusta ei...

Liwei era fericit - şi-un pic timorat de rafalele verbale şi energia şi veselia copiilor lui. Fei-Yen era veselă. Isamu, văzut cu coada ochiului, i se părea un pic neatent. Arbora mutra de birou - aia de chinez "de oţel". Dar el ştia să vadă în spatele măştii, şi i se părea un pic neatent. Adică se gândea la ceva şi era precaut. Hm...

Ia să-l supună unui test!

Ridică mâna şi tuşi uşor. Şi observă imediat umbra de teamă şi trecerea fâstâcelii de pe piciorul drept, pe cel stâng! Şi revenirea "mutrei de oţel"! Deci nici Isamu nu ştia cum să facă, ce să spună...

Isabelle se opri lângă Ana:

- Bună seara, bine aţi venit...
- Bine te-am găsit!
- Am pregătit o gustare. Dacă doriţi...

Gata - ele porneau spre masă. Păi, acum era acum...

Între el şi Isamu era o distanţă de un metru. Iar el, după ce deschisese glasvandul, băgase mâinile în buzunarele pantalonilor. Ca să dea mâna cu Isamu, trebuiau să se întindă serios amândoi! În plus, nu ştia în ce măsură era Isamu dispus să dea mâna cu el - că şi Isamu îşi ţinea mâinile în buzunare! Aşa că se răsuci spre masă - şi păşi spre dreapta, reducând din distanţă:

- Sunt teribile...
- Într-adevăr - amândouă sunt teribile...

Şi Isamu făcuse acel mic pas, în stânga - şi se apropiase... Şi se uitau amândoi spre masă...

Întoarse capul şi-l privi drept. Consilierul lui întoarse şi el capul. Era privit drept... Zâmbi:

- Îţi mulţumesc că ai venit tu. Ar fi trebuit să vin eu; că, la urma urmei...
- Nu era normal să vii tu.
- Eu te-am sunat.
- Indiferent care e motivul pentru care m-ai sunat, nu era normal să vii tu la mine.

Dacă zicea el asta - şi-l privea drept, fără să se teamă că va fi electrocutat şi "demascat"... Scoase mâna dreaptă din buzunar - cea în care ţinea biletul:

- După cum bine ştii, Ana mea are un stil aparte...

I-l arătase - dar nu-i venea să i-l întindă şi să i-l dea! La urma urmei, erau bărbaţi - nu? Trăgeau cu pistoalele, mânuiau săbiile, tranzacţionau, transportau, ordonau... Aveau o vârstă şi-o prestanţă! Şi-o reputaţie! Ei - tocmai ei - să discute prin bileţele?

Isamu zâmbea; privea biletul din mâna lui şi zâmbea şi aproba... şi scotea tot mâna dreaptă... în care avea şi el un bilet...

"Hei! Ce-i cu noi?"

Nici chinezul lui nu ştia răspunsul la întrebarea asta! Erau amândoi uimiţi de... lipsa de curaj a celuilalt! Păi...

Păi, se apucase să-i transmită ceva, nu? Îi întinse biletul. Şi luă biletul de la el. Şi-şi aminti că e, totuşi, bărbat! Aşa că îl despături.

Isamu

Ciudat - regele se molipsise de la regină... Dar nici el nu era mai breaz. Aşa că despături biletul de la Ştefan.

Dacă aş fi avut o altă soluţie, n-aş fi făcut niciodată ceea ce am făcut în 8 iunie.

Ştia asta. Bănuise, simţise că regele n-o să încerce să "uite" de răzbunarea dnei Ionescu. Bănuise că regele nu va reuşi să discute despre răzbunarea mamei lui... Bănuise că regele regreta, totuşi, răzbunarea mamei lui - că nu era un dement chitit să epureze juma' de planetă...

Regele se simţea vinovat pentru uciderea mamei lui. Aşa cum şi el se simţea vinovat pentru uciderea mamei regelui. Oare conta, în opinia lui Ştefan, faptul că el se simţea vinovat pentru dna Ionescu? Nu prea avea curaj să afle asta...

Ştefan

Am lăsat garda jos. Şi n-am avut grijă de ele. Indiferent ce a făcut el, eu port o vină pe care nu mi-o voi ierta niciodată.

Isamu n-o să-şi ierte niciodată...

Nu mai zâmbea. Nici Isamu nu mai zâmbea. Amândoi îşi amintiseră. Amândoi aveau o problemă - nu ştiau ce să spună, cum să spună "nu-i nimic" atunci când se refereau la uciderea mamelor lor... La dracu!

Nu era bine. Statul aici, lângă uşă, nu era bun! Şi nici cramponarea în "iartă-mă" nu era bună! Aşa că împături biletul şi-şi drese scurt vocea... Isamu făcea exact acelaşi lucru şi tăcea...

- Am ceva pentru tine. Ceva ce te rog să nu refuzi.

Scoase mâna stângă, cea cu cheile vilei, şi i le întinse. Nici Isamu nu zâmbea:

- Eşti sigur că încă mai sunt credibil în faţa ta?

- Da.

Şi se lăsa electrocutat, scormonit mental...

- ... Chiar ai încredere să-ţi laşi din nou familia în paza mea?

- Da.

"Da, chinezule. Pot spune că nu mai pot fără tine! Nu-i ciudat? Nu sună ciudat? Şi totuşi..."

Isamu schiţă un început de zâmbet - şi, într-o clipă, masca "de oţel" a chinezului corect, neclintit, dispăru. Şi lăsă să se vadă o bucurie imensă, nedisimulată...

"Cum, chinezule? Chiar aşa de fericit te-a făcut invitaţia mea?"

Adică şi lui Isamu îi fusese dor de el? Şi Isamu simţise că nu mai poate fără el?... Pe bune?... Da, pe bune! Isamu ridică un deget, strălucind tot de bucurie:

- ... Le primesc, cu o singură condiţie. Să-mi povesteşti, cu lux de amănunte, cum ai tăiat cordonul ombilical!

Da! Era de acord! Îi va povesti milimetru cu milimetru momentul ăla! Aprobă şi mai întinse puţin mâna cu cheile...

Gata! Chinezul lui le luase şi le băgase în buzunar! Şi-acum chiar că îşi strângeau mâinile!

Da! Şi Isamu voia să-i strângă mâna! Ba chiar era grăbit s-o facă!

Şi era fericit că se întorsese! Chinezul lui radia de fericire!

Ei, poftim! Şi se mai întrebase de ce-i zicea "chinezul lui"!

Şi la dracu cu eticheta şi uzanţa şi afacerea şi toate celelalte!

Îl smuci şi-l prinse în braţe. Şi-l strânse tare-tare de tot! Şi... Şi şoapta îi ieşi pur şi simplu!

- Iartă-mă!

- Tu să mă ierţi! Unde dracu mi-o fi fost mintea?

Negă scurt cu capul:

- Tu n-ai avut încotro; dar eu...

Isamu îl bătea uşurel pe spate... şi oftă şi el:

- ... Stai liniştit; OK?

Cum dracu să stea liniştit?

... De fapt, de ce dracu lăcrimau ei aici, în "vizorul" bodyguarzilor - şi-al serviciilor secrete? Îi dădu drumul şi-şi trase nasul:

- Hai sus în birou! Hai - că ne văd copiii cum bocim, şi ni se duce vestea!

Isamu îşi trase şi el nasul şi începu să râdă, în engleză:

- Da - halal voinici care taie şi spânzură şi fac caşcaval şi sunt temuţi în tot Vestul...

Avea dreptate - halal voinici care vorbeau prin bileţele! Da' ce bune fuseseră bileţelele alea! Apropo de bileţele - ele ce făceau?

Păi, făceau bine! Ana îi arăta lui Fei-Yen poze cu Fluturaşul. Erau vesele amândouă. Erau fericite, de fapt! Îi făcu cu ochiul, asigurând-o că totul e OK... şi se grăbi să-şi urmeze prietenul. Că aveau o grămadă de chestii de vorbit!

Ana-Maria

Ai-ai-ai, ce rege! Ce şmecher căpos şi răutăcios şi şmecher rău de tot! Se folosise de metoda ei cu bileţelele! Nu mică-i fusese uimirea când descoperise că şi Isamu venise cu bileţelul scris...

Gata. Ei urcaseră în birou. Se împăcaseră aşa, din câteva rânduri şi-o îmbrăţişare. Dar, la ce le-ar fi folosit ore în şir de despicare a problemei în şaişpe? Ce aveau de despicat? Puteau schimba trecutul, dacă-l despicau o zi şi-o noapte? Nu! Şi-atunci, de ce să-l despice?!

Uşa biroului pocni. Îi auzea intrând... Nu, nu închiseseră uşa după ei... Fei-Yen stătea cu telefonul ei în mână - dar nu mai privea Fluturaşul şi nu mai scotea o vorbă, pentru că o privea pe ea şi parcă-i era teamă...

Zâmbi... şi ridică o sprânceană, cu subînţeles, făcând-o să râdă... Şi-apoi îi făcu cu ochiul:

- Bate palma!

Prietena ei bufni în râs - şi se grăbi să bată palma!

Claude

Interesant...

Masa din living era foarte veselă. Era o masă... non-formală. O cină de familie. Ştefan şi Isamu erau de nedespărţit - stăteau unul lângă celălalt şi vorbeau unul peste celălalt. Şi nu se supărau pentru că celălalt vorbea în acelaşi timp cu ei. În partea cealaltă a mesei, Ana vorbea cu Fei-Yen. Copiii nu mâncau - erau sătui. Şi erau, oricum, mult prea preocupaţi de joaca lor, ca să observe ce făceau adulţii! Numai el stătea afară, în întuneric, îi privea şi se întreba dacă măcar unul dintre ei pricepuse de ce Isabelle adusese paharele şi sticlele de şampanie - dacă măcar unul dintre ei sesizase că se făcuse doişpe şi-un minut...